

Ngạo Kiếm Lăng Vân

Contents

Ngạo Kiếm Lăng Vân	15
1. Một Số Hệ Thống Cấp Bậc Đơn Giản Của Truyện	16
2. Chương 1: Vụ Bê Bối	17
3. Chương 2: Lăng Gia Tiểu Công Chúa	20
4. Chương 3: Tạ Hiểu Yên	23
5. Chương 4: Thân Tình	25
6. Chương 5: Học Viện Đế Quốc	27
7. Chương 6: Khiêu Khích	30
8. Chương 7: Cô Gái Ngượng Ngùng	33
9. Chương 8: Phạm Đế Á Thánh Quả	35
10. Chương 9: Công Hội Mạo Hiểm	39
11. Chương 10: Nghi Vấn	41
12. Chương 11: Kim Châm Kỳ Thuật	44
13. Chương 12: Giá Trị	46
14. Chương 13: Thượng Quan Vũ Đồng	49
15. Chương 14: Ứng Chiến	53
16. Chương 15: Kiếm Tên Xích Viêm	57
17. Chương 16: Luận Bàn	60
18. Chương 17: Trước Trận Chiến	63
19. Chương 18: Chiến!	66
20. Chương 19: May Mắn Quá?	69
21. Chương 20: Thần Kiếm Kỳ!?	72
22. Chương 21: Ô Lan Hùng Phẫn Nộ	75
23. Chương 22: Lăng Đại Tướng Quân	79
24. Chương 23: Vụ Thảm Trán	83
25. Chương 24: Vô Vọng Chi Họa	86
26. Chương 25: Hoàng Bộ Gia Tộc	88
27. Chương 26: Trung Giai Địa Cấp Kiếm Kỹ	91
28. Chương 27: Ly Khai	94
29. Chương 28: Giao Dịch	97
30. Chương 29: :sát	100
31. Chương 30: Chữa Thương	103
32. Chương 31: Quyết Định Của Y Toa	106
33. Chương 32: Luyện Thể	109
34. Chương 33: Oan Gia Ngõ Hẹp	111
35. Chương 34: Hoàng Tước Theo Sau	114
36. Chương 35: Kết Thù	117
37. Chương 36: Tâm Cảnh	120
38. Chương 37: Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng	123
39. Chương 38: Ma Thú Bạc Năm!	126
40. Chương 39: Gần Trong Gang Tắc!	128
41. Chương 40: Sinh Tử Một Đường	131

42. Chương 41: Thu Hoạch	133
43. Chương 42: Bị Đuà Giỡn	136
44. Chương 43: Trứng Ma Thú Và Điên Cuồng Tiến Cấp	138
45. Chương 44: Thảo Dược Dịch Dung	140
46. Chương 45: Cuộc Chiến Trong Rừng Rậm (thượng)	143
47. Chương 46: Cuộc Chiến Trong Rừng Rậm (hạ)	146
48. Chương 47: Hội Đấu Giá	149
49. Chương 48: Hoàng Phủ Nguyệt	151
50. Chương 49: Chấn Động	153
51. Chương 50: Tin Tức Dược Liệu	156
52. Chương 51: Địa Long Chi Tâm	159
53. Chương 52: Đại Sư	161
54. Chương 53: Hội Đấu Giá Điên Cuồng (thượng)	164
55. Chương 54: Hội Đấu Giá Điên Cuồng (trung)	167
56. Chương 55: Hội Đấu Giá Điên Cuồng (hạ)	169
57. Chương 56: Điều Tự Tính Kế (thượng)	172
58. Chương 57: Điều Tự Tính Kế (hạ)	175
59. Chương 58: Đêm Tối Chặn Giết(Thượng)	178
60. Chương 59: Đêm Tối Chặn Giết (Hạ)	180
61. Chương 60: Trở Về	183
62. Chương 61: Đại Nhân Vật (thượng)	185
63. Chương 62: Đại Nhân Vật (hạ)	187
64. Chương 63: Tính Kế	189
65. Chương 64: Đế Quốc Nguyên Soái	192
66. Chương 65: Hỏa Hoa Tứ Phía	194
67. Chương 66: Xấu Hổ Đối Mặt	196
68. Chương 67: Đủ Loại Triều Đùa	199
69. Chương 68: Đánh Thành Đầu Heo	201
70. Chương 69 : Quý Tộc Kiêu Ngạo	203
71. Chương 70: Hai Nàng Gặp Nhau Lần Đầu	206
72. Chương 71: Isa Trưởng Thành Rồi	209
73. Chương 72: Lĩnh Đánh Thuê Đùa Giỡn	211
74. Chương 73: Phát Sinh Xung Đột	213
75. Chương 74: Ma Kiếm Sĩ Bạc Ba	215
76. Chương 75: Ma Kiếm Sĩ Chiến Đấu	218
77. Chương 76: Kiếm Ý	221
78. Chương 77: Đồ Đệ?	223
79. Chương 78: Tấn Chúc Kiếm Sư Bạc Bốn	225
80. Chương 79: Thực Lực Quyết Định Tôn Nghiêm	227
81. Chương 80: Thị Trấn Tạp Mai Long	230
82. Chương 81: Trứng Ma Thú Phá Gia Chi Tử!	232
83. Chương 82: Đêm Ở Thị Trấn Tạp Mai Long (thượng)	234
84. Chương 83: Đêm Ở Thị Trấn Tạp Mai Long (hạ)	237
85. Chương 84 : Thân Phận Của La Thiên	239
86. Chương 85 : Thân Phận Của La Thiên (hạ)	243
87. Chương 86 : Đám Gà Mờ Áo Vào Thảo Nguyên	246
88. Chương 87: Bạo Viêm Sư Tử	248
89. Chương 88: Long Tường Xui Xẻo	251
90. Chương 89: Nguy Hiểm Tới Gần	255
91. Chương 90: Thú Nhân Đột Kích	257
92. Chương 91: Cuộc Chiến Lớn Và Thủ Đoạn Nhỏ	261
93. Chương 92: Thạch Trúc Thảo	264
94. Chương 93: Mối Nguy Cơ Ở Tạp Mai Long	267
95. Chương 94: Luyện Chế Đan Dược	269

96. Chương 95: Chuẩn Bị Tham Chiến	273
97. Chương 96: Đại Tế Tì Thú Tộc	275
98. Chương 97: Hồn Chiến	279
99. Chương 98: Nam Phương Vương	283
100. Chương 99: Chữa Bệnh Cho Thu Thần	285
101. Chương 100: Trúc Cơ (thượng)	289
102. Chương 101: Trúc Cơ (hạ)	292
103. Chương 102: Vương Tử Mời Dự Tiệc	294
104. Chương 103: Trú Nhan Đan	297
105. Chương 104:giết Người Tế Kiếm (thượng)	299
106. Chương 105:giết Người Tế Kiếm (hạ)	302
107. Chương 106 :tặng Người 1 Nhân Tình	305
108. Chương 107:lăng Mẫu	307
109. Chương 108:ta Giúp Muội Trút Giận	309
110. Chương 109:lăng Vận Nhi Đen Đủi.	313
111. Chương 110: Diệp Vi Nỵ Không Nói Lí Lẽ.	315
112. Chương 111:thiếp Mời Đến Từ Hoàng Thất.	318
113. Chương 112: Quốc Vương Bệ Hạ Triệu Kiến.	320
114. Chương 113: Phong Đất.	322
115. Chương 114: Mưu Lược Của Quốc Vương.	326
116. Chương 115: Kiếm Tông Và Công Chúa Đế Quốc.	328
117. Chương 116: Công Chúa Nổi Giận.	332
118. Chương 117: Lăng Gia Hổ Tử.	335
119. Chương 118: Thành Penzias	337
120. Chương 119: Truyền Thuyết Về Cường Giả	340
121. Chương 120: Bảo Tổ Của Nhà Họ Lăng	343
122. Chương 121: Thử Kiếm	346
123. Chương 122: Luận Kiếm	349
124. Chương 123: Ngoài Dự Đoán	352
125. Chương 124: Sự Hối Hận Của Tạ Hiểu Yên	355
126. Chương 125: Hậu Quả Xấu Từ Quả Đắng	358
127. Chương 126: Thân Bại Danh Liệt Còn Chưa Đủ	364
128. Chương 127: Ấp Ra Ma Sủng	368
129. Chương 128: Thực Lực Lại Tăng Lên	371
130. Chương 129: Trận Chiến Mở Màn Của Diệp Tử	374
131. Chương 130: Uy Lực Của Tiểu Sư	379
132. Chương 131: Tranh Giành Ma Thú	382
133. Chương 132: Huynh Đệ	386
134. Chương 133: Thân Tình	391
135. Chương 134: Ly Khai	394
136. Chương 135: Ai Ấp Đảo Ai ?	398
137. Chương 136: Ân Uy Nhiếp Kiêu Binh	401
138. Chương 137: Quá Ngang Ngược	405
139. Chương 138: Cường Chế Gia Nhập	409
140. Chương 139: Bạt Kiếm Giương Cung	413
141. Chương 140: Ác Nhân Còn Cần Ác Nhân Diệt	416
142. Chương 141: Cảnh Giới Không Tịch	419
143. Chương 142: Kiếm Khí Cường Đại	422
144. Chương 143: Ấp Chế Của Sát Ý Hào Hùng	426
145. Chương 144: Tập Sát Hoàng Tước Ở Phía Sau!	429
146. Chương 145: Thế Gia Ắn Thế!	434
147. Chương 146: Trả Thù Cách Đặc Biệt	438
148. Chương 147: Kiếm Kỹ Âm Luật Thần Bí	441
149. Chương 148: Phục Ma Quân Đoàn.	445

150. Chương 149 :	Đây Là Lãnh Thổ Của Chúng Ta.	450
151. Chương 150:	Âm Mưu Của Quý Tộc.	453
152. Chương 151:	Yêu Quyết Hồng Liên Kiếm.	458
153. Chương 152:	Bí Mật Của Thế Gia Ẩn Tàng.	462
154. Chương 153:	Thủ Đoạn Của Lăng Tiêu.	465
155. Chương 154:	Đây Là Lãnh Địa Của Ta.	470
156. Chương 155:	Hai Trái Thánh Quả.	474
157. Chương 156:	Khổ Tu.	477
158. Chương 157:	Phương Hướng Tu Luyện.	480
159. Chương 158:	Gặp Lại Hoàng Phủ Nguyệt.	483
160. Chương 159:	Đêm Lễ Hội Nhuộm Máu (thượng).	486
161. Chương 160:	Đêm Lễ Hội Nhuộm Máu (hạ).	490
162. Chương 161:	Quý Tộc Lý Phạt.	494
163. Chương 162:	Phát Triển Thế Lực.	498
164. Chương 163:	Tâm Tư Của Phong Linh.	502
165. Chương 164:	Căn Cứ Của Nam Phương Vương.	505
166. Chương 165:	Lôi Kéo.	509
167. Chương 166:	Quyết Liệt.	513
168. Chương 167:	Thủ Đoạn.	516
169. Chương 168:	Tư Tưởng Của Lăng Tiêu.	519
170. Chương 169:	Cảnh Khốn Khó Của Isa.	524
171. Chương 170:	Tin Tức Tốt.	527
172. Chương 171:	Đêm Gặp Isa	531
173. Chương 172:	Trở Lại Thị Trấn Ô Thản.	536
174. Chương 173:	Miếu Sát.	539
175. Chương 174:	Phong Mang Sạ Hiện.	543
176. Chương 175:	Đầm Penzias.	546
177. Chương 176:	Đại Tự Tại Tâm Kinh Và Dung Hợp Kỳ.	549
178. Chương 177 :	Vùng Kiếm Chém Mãng	553
179. Chương 178 :	Thú Tộc Báo Nhân	557
180. Chương 179 :	Bộ Tộc Ở Trung Tâm Đầm Lầy	561
181. Chương 180:	Bí Mật Kinh Thiên (thượng)	564
182. Chương 180:	Bí Mật Kinh Thiên (hạ)	567
183. Chương 181:	Thỉnh Cầu Của Đại Tế Ti	570
184. Chương 182:	Tần Cách.	575
185. Chương 183:	Thú Huyết Sôi Sục.	578
186. Chương 184:	Thu Hoạch Và Hứa Hẹn.	581
187. Chương 185:	Dời Khỏi Đầm Lầy.	584
188. Chương 186:	Đan Dược Nghịch Thiên.	588
189. Chương 187:	Chỉnh Thể Tăng Lên.	592
190. Chương 188:	Âm Luật Kiếm Kỹ Cường Đại.	595
191. Chương 189:	Thái Độ Của Lăng Tiêu.	598
192. Chương 190:	Lăng Ra Khỏi Thành Penzias.	601
193. Chương 191:	Thâm Hải Độc Long Nhân.	605
194. Chương 192:	Cuồng Vọng Đến Cực Điểm.	608
195. Chương 193:	Kiểm Tông Đối Chiến	612
196. Chương 194:	Không Chịu Uý Hiếp	616
197. Chương 195:	khởi Nguyên Của Thế Gia Ẩn Thế	619
198. Chương 196:	Mưu Đồ Của Quốc Vương	621
199. Chương 197:	Không Nói Gì Đến Tình Nghĩa	625
200. Chương 198:	Huyết Sát La Thiên Kiếm Trận (thượng)	630
201. Chương 199:	Huyết Sát La Thiên Kiếm Trận (hạ)	633
202. Chương 200:	Sơn Vũ Dục Lai	635
203. Chương 201:	Sát Khí Đêm Mưa	639

204. Chương 202: Kiếm Hoàng Ngã Xuống (1)	644
205. Chương 202: Kiếm Hoàng Ngã Xuống (2)	647
206. Chương 203: Oai Chấn Tứ Phương	650
207. Chương 204: Hành Trình Mới	654
208. Chương 205: Hải Vực Tổng Gia	657
209. Chương 206: Tiểu Hoàn Đan	660
210. Chương 207: Tột Cùng Của Tuyệt Vọng Là Hi Vọng	663
211. Chương 208: Kho Báu Tổng Gia.	666
212. Chương 209: Tái Nhập Lưỡng Bảo.	669
213. Chương 210: Vạn Niên Linh Phách.	672
214. Chương 211: Yêu Huyết Kiếm Dung Hợp.	675
215. Chương 212: Thập Tam Gia Và Thập Tứ Gia.	679
216. Chương 213: Mọi Người Xa Lánh Quốc Vương Bệ Hạ.	682
217. Chương 214: Cảnh Giới Lại Tăng Lên	685
218. Chương 215: Con Tim Phiền Muộn	688
219. Chương 216: Tin Tức Từ Dị Quốc	692
220. Chương 217: Đi Tới Thất Sắc Thành	695
221. Chương 218: Chiết Gia	698
222. Chương 219: Lăng Tổ	702
223. Chương 220: Đánh Cuộc	705
224. Chương 221: Cháy Nhà Hôi Cửa	708
225. Chương 222: Đại Náo Chiết Phủ	712
226. Chương 223: Kịch Chiến	715
227. Chương 224: Bùng Nổ	719
228. Chương 225: Một Tấm Tàn Đồ Dẫn Phát Tai Họa	722
229. Chương 226: Di Tích Thượng Cổ	724
230. Chương 227: Di Tích Thượng Cổ Thần Bí.	728
231. Chương 228: Mộ Của Thượng Cổ Dược Sư.	731
232. Chương 229: Truyền Thuyết Về Thánh Vực	735
233. Chương 229: Truyền Thuyết Về Thánh Vực (2)	736
234. Chương 230: Lọ Không Gian.	739
235. Chương 231: Thu Hoạch Lớn.	742
236. Chương 232: Sau Cánh Cửa Đá	745
237. Chương 233: Dưới Đáy Đầm Sâu	749
238. Chương 234: Nữ Nhân Đầu Tiên	752
239. Chương 235: Niềm Vui Bất Ngờ	756
240. Chương 236: Chủ Nhân Chân Chính Của Huyết Động	759
241. Chương 237: Bể Gây Nghiền Nát	763
242. Chương 238: Nhất Kiếm Trảm Kiếm Tông	766
243. Chương 239: Truyền Thuyết Thời Đại Mới	770
244. Chương 240: Kẻ Mạo Hiểm Nơi Vùng Đất Cực Hàn	774
245. Chương 241: Cực Địa Băng Hải	776
246. Chương 242: Uy Hiếp	779
247. Chương 243: Băng Hải Bí Tộc	783
248. Chương 244: Âm Mưu To Lớn	786
249. Chương 245: Cực Hàn Bảo Đỉnh Luyện Cường Hồn	789
250. Chương 246: Luyện Hóa	793
251. Chương 247: Ai Chứng Kiến Thần Tích Sinh Ra?	796
252. Chương 248: Kim Đan Đại Thành	800
253. Chương 249: Lòng Mang Tâm Tư	803
254. Chương 250: Băng Tinh Thiên Tầm	806
255. Chương 251: Gia Tộc Tử Kinh Hoa	810
256. Chương 252: Tần Trạm Thăm Dò	813
257. Chương 253: Khiêu Chiến Không Biết Lượng Sức	816

258. Chương 254:	Trở Về	819
259. Chương 255:	Tâm Tư Cửa Hồng Nhan	822
260. Chương 256:	Linh Hồn Song Tu	825
261. Chương 257:	Cơ Duyên Cửa Diệp Tử	829
262. Chương 258:	Ý Đồ Cửa Dạ Kiều	832
263. Chương 259:	Chúng Ta Song Tu Đi	835
264. Chương 260:	Cung Đình Kinh Biển	838
265. Chương 261:	Đế Quốc Chi Thương (p1+p2)	843
266. Chương 262:	Vận Mệnh Cửa Tam Hoàng Tử (1+2)	848
267. Chương 263:	Vận Khí Cường Đại Cửa Diệp Tử (1+2)	853
268. Chương 264:	Cá Tính Cửa Phong Linh (1)	858
269. Chương 264:	Cá Tính Cửa Phong Linh (2)	861
270. Chương 265:	Đại Thiếu Gia Tần Gia	864
271. Chương 266:	Giao Chiến Lần Đầu	868
272. Chương 267:	Vô Cớ Gây Hấn	872
273. Chương 268:	Lực Lượng 1 Chén Nước	876
274. Chương 269:	Trêu Đùa Kiếm Tông (1)	879
275. Chương 269:	Trêu Đùa Kiếm Tông (2)	882
276. Chương 270:	Công Pháp Tu Luyện Tà Đạo.	886
277. Chương 271:	Mưu Đồ Cửa Tần Gia (1).	889
278. Chương 271:	Mưu Đồ Cửa Tần Gia (2).	892
279. Chương 272:	Tần Gia Gia Chủ.	896
280. Chương 273:	Lời Đồn Sau Cơn Mưa	899
281. Chương 274:	Hoàng Kim Thú Cốt Trâm	905
282. Chương 275:	Linh Khí	908
283. Chương 277:	Nhiệm Vụ Bất Khả Thi (1+2)	919
284. Chương 278:	Ai Giảo Hoạt Hơn Ai? (1+2)	925
285. Chương 279:	Băng Lam Thủy Quang Trận	929
286. Chương 280:	Mục Đích Tới Cửa Thượng Quan Vũ Đồng	935
287. Chương 281:	Lãnh Ngưng Cung	939
288. Chương 282:	ngẫu Nhiên Lộ Tài Năng	946
289. Chương 283:	Bùng Nổ	949
290. Chương 284:	Phát Hiện Di Tích Mới	952
291. Chương 285:	Nguy Hiểm Ấp Tới	953
292. Chương 288:	Một Quyển Sách Cổ	956
293. Chương 289:	Bảo Vật Và Nguy Cơ	959
294. Chương 290:	Đột Phá Kim Đan Trung Kỳ (1)	961
295. Chương 290:	Đột Phá Kim Đan Trung Kỳ (2)	965
296. Chương 291:	Đội Hình Hùng Mạnh	968
297. Chương 292:	Trọng Bảo Hiện Thế Gây Nên Phân Tranh (1)	972
298. Chương 292:	Trọng Bảo Hiện Thế Gây Nên Phân Tranh (2)	975
299. Chương 293:	Đục Nước Béo Cò	978
300. Chương 294:	Chuyển Thế Truyền Thừa (1)	982
301. Chương 294:	Chuyển Thế Truyền Thừa (2)	986
302. Chương 295:	Thượng Cổ Bí Văn	990
303. Chương 296:	Luyện Thể Dưới Đáy Biển	993
304. Chương 297:	Huynh Muội Liệt Gia	998
305. Chương 298:	Tới Tận Cửa Khiêu Khích	1000
306. Chương 299:	Quần Kiếm Hội Tụ	1004
307. Chương 300:	Ta Đã Trở Về	1008
308. Chương 301:	Nhận Người Làm Nô Lệ	1011
309. Chương 302:	Người Quen Cũ Tới Thăm	1014
310. Chương 303:	Con Cháu Hoàng Thất	1017
311. Chương 304:	Tinh Thần Kiếm Quyết	1021

312. Chương 305: Tiêu Diệt (1)	1025
313. Chương 305: Tiêu Diệt (2)	1028
314. Chương 305: Tiêu Diệt (3)	1031
315. Chương 306: Tuyên Chiến	1035
316. Chương 307: Thiên Hạ Khiếp Sợ (1)	1038
317. Chương 307: Thiên Hạ Khiếp Sợ (2)	1041
318. Chương 308: Ý Muốn Khai Tông Lập Phái (1)	1045
319. Chương 308: Ý Muốn Khai Tông Lập Phái (2)	1048
320. Chương 309: Chiết Gia Lão Tổ	1051
321. Chương 310: Đại Trận Vây Kiếm Tôn! (p1)	1054
322. Chương 310: Đại Trận Vây Kiếm Tôn! (p2)	1056
323. Chương 311: Cao Thủ Kiếm Tôn Nổi Giận	1059
324. Chương 312: Đại Trận Đoạt Mạng	1063
325. Chương 313: Mây Bay Khắp Bốn Phương, Tinh Anh Tám Hướng Tề Tụ (1)	1066
326. Chương 313: Mây Bay Khắp Bốn Phương, Tinh Anh Tám Hướng Tề Tụ (2)	1069
327. Chương 314: Giết Hết Tất Cả (1)	1074
328. Chương 314: Giết Hết Tất Cả (2)	1077
329. Chương 315: Hoàn Hảo Không Xuất Thế, Kinh Diễm Tứ Phương! (1)	1081
330. Chương 315: Hoàn Hảo Không Xuất Thế, Kinh Diễm Tứ Phương! (2)	1084
331. Chương 316: Kiếm Ý	1088
332. Chương 317: Công Tôn Hoàng Thanh Cầu	1091
333. Chương 318: Lại Nổi Sóng Ba Đào	1095
334. Chương 319: Con Cháu Thế Gia Siêu Cấp	1099
335. Chương 320: Tinh Võ Thế Gia	1102
336. Chương 321: Giúp Hay Không?	1108
337. Chương 322: Quyết Định Của Các Cô Gái	1111
338. Chương 322: Quyết Định Của Các Cô Gái (p2)	1114
339. Chương 323: Không Cưới	1118
340. Chương 324: Liệt Khuyết Tính Kế	1121
341. Chương 325: Ô Lan Phụ Tử Bi Thảm	1125
342. Chương 326: Tầng Thứ Bảy Của Đại Tự Tại Tâm Kinh	1128
343. Chương 327: Ly Tình, Một Bắt Đầu Mới	1133
344. Chương 328: Trận Chiến Không Có Lãng Tiêu	1137
345. Chương 329: Thù Hận	1142
346. Chương 330: Ba Năm	1146
347. Chương 331: Thăng Bậc Và Trở Về	1149
348. Chương 332: Biến Hóa Và Phát Triển (p1)	1152
349. Chương 332: Biến Hóa Và Phát Triển (p2)	1155
350. Chương 333: Phản Ứng Của Ba Đại Thế Gia (p1)	1159
351. Chương 333: Phản Ứng Của Ba Đại Thế Gia (p2)	1162
352. Chương 334 : Hủy Diệt Chiết Gia (p1)	1165
353. Chương 334 : Hủy Diệt Chiết Gia (p2)	1168
354. Chương 334 : Hủy Diệt Chiết Gia (p3)	1171
355. Chương 334 : Hủy Diệt Chiết Gia (p4)	1174
356. Chương 335 : Kinh Động Thánh Vực	1178
357. Chương 336: Khai Tông Lập Phái	1183
358. Chương 337: Kiêu Ngạo Vô Cùng	1188
359. Chương 338: Núi Cao Còn Có Núi Cao Hơn	1192
360. Chương 339: Kiếm Thánh	1195
361. Chương 340: Tính Toán Của Liệt Gia	1198
362. Chương 341: Cổng Thánh Vực	1202
363. Chương 342: Giao Thủ	1207
364. Chương 343: Cuộc Chiến Oanh Liệt	1210
365. Chương 344: Rung Động (1)	1213

9kyX *?QÆM; j38, "MMK; X'U XR V X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9kRX *?QÆM; j38, "MMK; X'U X kV X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9kkX *?QÆM; j38, "MMK; X'U Tj V X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9kjX *?QÆM; j3e, "X Q IX? M X
9k9X *?QÆM; j3d, h?K+ aÆMEB K S ?X E B .QÆM; X ?- M Dv X X X X X X X X X X
9k8X *?QÆM; j33, *aKXB X
9keX *?QÆM; j3N, XL X° X
9kdX *?QÆM; jNy, XB M X Jc X? X
9k3X *?QÆM; jNR, L; ° LX? XM Xh Ø MK? X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9kNX *?QÆM; jNk, EB K EX IX? Xi Kb M X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9jyX *?QÆM; jNj, :†T G C B X BX nX aY d X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9jRX *?QÆM; jN9, "B M * @ Í X G B X : B X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9jkX *?QÆM; jN8, :B^aB Z m X iXL X• M Z nk^a X X X X X X X X X X X X X X X X X
9jjX *?QÆM; jNe, æBXMX*ⁿ2M X
9j9X *?QÆM; jNe, æB MK *Xn XM X UXT KVX X X X X X X X X X X X X X X X X X
9j8X *?QÆM; jNd, hU G`K ""v- E?- M X h? Xa Ø MK; X TXR V X X X X X X X X X X
9jeX *?QÆM; jNd, hU G`K ""v- E?- M X h? Xa Ø MK; X Tk V X X X X X X X X X X
9jdX *?QÆM; jN3, *?- M Ø MB X i' K X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9j3X *?QÆM; jNN, a@M; *? iX* M MK; X?X nK X X X X X X X X X X X X X X X X
9jNX *?QÆM; 9yy, >S> M *O h•MK ØQM X>Q XM X X X X X X X X X X X X X X X
99yX *?QÆM; 9yR, X"XQXE X Q X
99RX *?QÆM; 9yk, hB M h?B M *?Ø "X Q aB Xm X*'T M RV X X X X X X X X X X
99kX *?QÆM; 9yk, hB M h?B M *?Q "X Q aB Xn X' X Uk V X X X X X X X X X X
99jX *?QÆM; 9yj, >mv M h?B M G M? o" h X m X SX Ø K + XE B K > X UR V X X X X X X
999X *?QÆM; 9yj, >mv M h?B M G M? o" h X n X SX? K + XE B K > X Uk V X X X X X X
998X *?QÆM; 9yj, >mv M h?B M G M? o" h X n X SX? K + XE B K > X j V X X X X X X
99eX *?QÆM; 9y9, G C B æEM? oÐ *EM? *Y X h? EM X ØUX M TXR V X X X X X X X X
99dX *?QÆM; 9y9, G C B æEM? oÐ *EM? *Y X h? EM X ØUX M Tk V X X X X X X X X
993X *?QÆM; 9y8, LX KL X K X
99NX *?QÆM; 9ye, h`Q È + G9 * SX? B X? X MX UR V X X X X X X X X X X X X X X
98yX *?QÆM; 9ye, h`Q È + G9 * SX? B IX? X MX Uk V X X X X X X X X X X X X X X
98RX *?QÆM; 9ye, h`Q È + G9 * SX? B X? X MX Uj V X X X X X X X X X X X X X X
98kX *?QÆM; 9yd, S?BXh X, M; XU X RV X X X X X X X X X X X X X X X X X X
98jX *?QÆM; 9yd, S?B Xh X, MK; X Tk V X X X X X X X X X X X X X X X X X X
989X *?QÆM; 9yd, S?B Xh X, MK; X Tj V X X X X X X X X X X X X X X X X X X
988X *?QÆM; 9y3, h?EM? oU+- *?d *| IX? X h? -XB Ya Q Y UR V X X X X X X X X
98eX *?QÆM; 9y3, h?EM? oU+- *?d *| IX? X h? -XB Ya Q Y Uk V X X X X X X X X
98dX *?QÆM; 9yN, :B È h`2Q h?Q I M; Xh X Mk hX i B Ø RV X X X X X X X X X X
983X *?QÆM; 9yN, :B È h`2Q h?Q I M; Xh X Mk hX i B Ø kV X X X X X X X X X X
98NX *?QÆM; 9Ry, X«M; X* XO X
9eyX *?QÆM; X RX v X
9eRX *?QÆM; 9Rk, *Æ J Xu X' iXL j X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9ekX *?QÆM; 9Rj, .šM a XB X Q X
9ejX *?QÆM; 9R9, Jç+? E?Z Q M; X B MX? X X? X X X X X X X X X X X X X X
9e9X *?QÆM; 9R8, .Á s û i Z m †M; X Ä Xh B MK? X X? X X X X X X X X X X X X
9e8X *?QÆM; 9Re, u M G †M X h? M X h Xn X X X X X X X X X X X X X X X X X
9eeX *?QÆM; 9Rd, h?m >Q Ç+? oX :B X MX [XU X RV X X X X X X X X X X X X
9edX *?QÆM; 9Rd, h?m >Q Ç+? oX :B X MX [XU X kV X X X X X X X X X X X X
9e3X *?QÆM; 9R3, a€i ø X æ C Q XU X RV X X X X X X X X X X X X X X X X X
9eNX *?QÆM; 9R3, a€i ø X æ C Q XU X kV X X X X X X X X X X X X X X X X X
9dyX *?QÆM; 9RN, X ?- M IX? B X
9dRX *?QÆM; 9ky, h?XMJ X UXT R V X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9dkX *?QÆM; 9ky, h?- XMJ X UXT KV X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
9diX *?QÆM; 9kR, G Ì B L ; mv M B ?X O M; XE X B XT X X X X X X X X X X X X

8k3X *?QÆM; 9e3, Gmv M >Q€ J^aM? oD h XE M ?X" B JU KV X X X X X X X X X X X
8kNX *?QÆM; 9eN, hQ æ² .XMK; G XB XE QX
8jyX *?QÆM; 9dy, h€B L; ° *¬M X hX M XQXMK; X X X X X X X X X X X X X X X X X
8jRX *?QÆM; 9dR, ", i æ-mXS X•M H`XM X
8jkX *?QÆM; 9dk, *¬M; h¬M >QXMX :B XL X" X
8jjX *?QÆM; 9dj, aî h`QîM; L? 'i *Q XG, M X hB Xn X X X X X X X X X X X X X X X X
8j9X *?QÆM; 9d9, S?€T h?m" i æ BXo XMX* Xmx M X X X X X X X X X X X X X X X
8j8X *?QÆM; 9d8, JQm æ² *O XS XQXEM; X: B X X X X X X X X X X X X X X X X X
8jeX *?QÆM; 9de, h" T EXQ X? XæX KXX
8jdX *?QÆM; 9dd, XB XQX æ i X
8j3X *?QÆM; 9d3, G, M; hB XmXS X^a M E Q+ X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
8jNX *?QÆM; 9dN, oB M "BM? *X XS XQXEM X: B X X X X X X X X X X X X X X X X
89yX *?QÆM; 93yX EXQ X E` X
89RX *?QÆM; 93R, S?QÆM; :B X n @M X *n @M X X X X X X X X X X X X X X X X
89kX *?QÆM; 93k, J° i L; QîB *kM; æ W MK; X AXMX *X Qv X X X X X X X X X X X X
89jX *?QÆM; 93j, lv GU+ *O S X M hX? XMXE X X X X X X X X X X X X X X X X X
899X *?QÆM; 939, :B i h€K H` QîM; XG X² Q X X X X X X X X X X X X X X X X X X
898X *?QÆM; 938, G" X EX XQX X? X
89eX *?QÆM; 93e, X†X X Q B X
89dX *?QÆM; 93d, æ *€+ L`M; "B i H æ XM X íæ Xv X X X X X X X X X X X X X X
893X *?QÆM; 933, L¶B EBM? L; €+ *O XBX X? Q æ BXM X B XXX X X X X X X X X
89NX *?QÆM; 93N, X€ h XQ X B X
88yX *?QÆM; 9Ny, JQÊM .MM; h?¬M GU+ X n vXM X" XQX E B X X X X X X X X
88RX *?QÆM; 9NR, J° i hB h X X-M H`XS X X X X X X X X X X X X X X X X X X X
88kX *?QÆM; 9Nk, h`"M æ'm æ-m hB M *O . B X T X h X í h X Q X M X Q U X X X X X
88jX *?QÆM; 9Nj, h M h G` XG, M X hB Xn XXX X X X X X X X X X X X X X X X X X
889X *?QÆM; 9N9, "¶M; X`B XB X
888X *?QÆM; 9N8, hBM? h?€+?Xh X K X QîM; Xæ X B X X X X X X X X X X X X X X
88eX *?QÆM; 9Ne, >Q`M; S?O L; mv i o` h? Q ÊMX ZmXMX oX æ² M X X X X X X X X

Giới thiệu

Nguồn: vip. vandan. vn, 4vn. eu
Thể loại: Tiên hiệp
Đó là một thế giới lấy kiếm là chủ
Lăng Tiêu là m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngao-kiem-lang-van>

1. Một Số Hệ Thống Cấp Bậc Đơn Giản Của Truyện

Kiểm Thị: dùng sĩ tinh thông kỹ xảo chiến đấu, dùng kiếm làm vũ khí, đánh chuẩn, né nhanh là kỹ năng đặc biệt của Kiếm Thị. Bọn họ còn hiểu được như thế nào để chọc giận địch nhân một cách hữu hiệu, không chế tiết tấu chiến đấu. Làm sao để dùng ít sức nhất nhưng lại giết địch một cách nhanh nhất chính là vấn đề Kiếm Thị quan tâm.

Kiểm Thị là võ giả ban đầu của đại lục, số lượng khổng lồ nhất, có lực công kích vật lý, năng lực phòng ngự, đánh chuẩn, né tránh đều ở tiêu chuẩn sơ cấp.

Kiểm Sư: đánh chuẩn và né tránh nhanh đã không còn là mục tiêu theo đuổi của Kiếm Sư. Kiếm Sư có sức mạnh và kỹ năng sử dụng kiếm rất thuần thực, hiểu biết rất cao, có lực công kích vật lý và năng lực phòng ngự trên tiêu chuẩn sơ cấp.

Đại Kiếm Sư: các kinh mạch bước đầu được đả thông, có thể tu luyện nội lực để tăng cường thực lực của chính mình, có thể thông qua kiếm phát ra kiếm khí đả thương người, hiểu biết tinh thâm hơn về kiếm kỹ, bắt đầu có yêu cầu về công pháp.

Mà Kiếm Thị và Kiếm Sư trên cơ bản cũng không cần tu luyện công pháp, tuyệt đại đa số muốn luyện cũng không nổi.

Đại Kiếm Sư Bậc Một: U Môn, Thông Cốc, Thương Khúc.

Đại Kiếm Sư Bậc Hai: Tứ Mãn, Hoàn Cốt, Tình Minh.

Đại Kiếm Sư Bậc Ba: Bàn Khuyết, Giao Tín, Chiếu Hải.

Đại Kiếm Sư Bậc Bốn: Nhiên Cốc, Liềm Tuyền, Kỳ Môn.

Đại Kiếm Sư Bậc Năm: Phủ Xá, Trùng Môn, Trúc Tân.

Đại Kiếm Sư Bậc Sáu: Thừa Tương, Thiên Đột, Cừu Vĩ.

Cuồng Kiếm Sư: toàn bộ kinh mạch đều được mở, kiếm kỹ lưu loát, công pháp thuần thực, thực lực mạnh mẽ!

Cuồng Kiếm Sư phải đả thông:

Bậc 1 - 3: Khí Hải

Bậc 4 - 6: Khúc Cốt

Ma Kiếm Sĩ: kinh mạch thông suốt, nội lực cao thâm, phóng thích kiếm khí rất lâu, kiếm khí có thể hấp thu một lượng sức mạnh của nguyên tố nhất định, uy lực lớn hơn nữa, kiếm kỹ cao minh, công pháp cao minh.

Trên đại lục, có thể tu luyện đến Ma Kiếm Sĩ phải là hạng người thiên tài trác tuyệt. Thiên tư + chăm chỉ + vận khí, thiếu một là không thể!

Ma Kiếm Sư: kinh mạch mở rộng, có năng lực phi hành ngắn! Cho dù dùng kiếm bình thường cũng có thể phát ra kiếm khí ly thể. Chẳng qua kiếm khí chỉ ngắn và nhỏ bằng ngón tay cái, nếu cầm vũ khí phụ ma sẽ có uy lực lớn hơn nữa! Ngoài ra, Ma Kiếm Sư có thể hấp thu trực tiếp năng lượng khổng lồ của tinh hạch để bản thân sử dụng.

Kiểm Tông: nội lực thâm hậu như biển, phi hành lâu dài, kiếm khí phóng ra có uy lực kinh người, lực phá hoại khổng lồ! sử dụng kiếm bình thường cũng phát ra kiếm khí tương đương với phụ ma kiếm bậc ba! Tu vi đại khái tương đương với Kim Đan kỳ.

Kiểm Hoàng: hiểu biết đối với kiếm đạo vượt qua phạm trù võ giả bình thường, tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới, tu vi đại khái tương đương với Nguyên Anh kỳ.

Kiểm Tôn: một tầng cao hơn rất nhiều, nội lực cuộn cuộn không ngừng, có thể trực tiếp hấp thu thiên địa linh khí, tiến vào cảnh giới lấy kiếm ngộ đạo, rất ít khi xuất hiện trên thế gian, đa phần là tiền bối đại thế gia, che dấu tu luyện, rất ít khi hỏi han tới thế sự, Tu vi đại khái tương đương Xuất Khiếu kỳ.

Kiểm Thánh: linh hội kiếm ý, trong tay không kiếm, trong lòng có kiếm, giơ tay nhắc chân cũng hòa hợp cùng thiên đạo. Tu vi đại khái tương đương với Phân Thân – Hợp Thể kỳ.

Kiểm Thần: trong tay không kiếm, trong lòng không kiếm, vạn vật là kiếm. Tu vi tương đương với Độ Kiếp kỳ, gần như là thần.

2. Chương 1: Vụ Bê Bối

Giờ phút này trong lòng của Lăng Tiêu không cách nào bình tĩnh được. Thật kỳ quái, chính mình không ngờ lại chuyển tới địa phương xa lạ này. Đối với một người tu luyện Thực Sơn kiếm mà nói, cho dù là chết trận luân hồi cũng là tốt hơn rất nhiều so với linh hồn xuyên việt đến một thế giới không biết tên, sinh mệnh nhập vào một thân xác đang ngắc ngoải chờ chết chờ sống chứ?

Dường như trong cõi U minh do ý trời sắp đặt, vốn chủ nhân của thân thể Lăng Tiêu này, cũng tên là Lăng Tiêu, phụ thân Lăng Thiên Khiếu là một vị tướng quân của Đế quốc Lam Nguyệt, quanh năm đóng giữ tại bờ hồ Uy Tư, chỗ tiếp giáp với Đế quốc Tử Xuyên - một đại đế quốc khác trên đại lục Thương Lan.

Nói chung thực lực của hai nước không hơn kém nhau nhiều lắm, những năm gần đây vùng biên giới của hai nước cũng tương đối yên ổn, tuy rằng thỉnh thoảng có xung đột nhỏ, nhưng trước nay chưa từng có trận đụng độ nào lớn.

Hoàng đế bệ hạ của hai quốc gia thực ra đều hiểu rõ rằng, trên đại lục không chỉ có hai đại đế quốc, còn có bốn đế quốc lực lượng không nhỏ, đều đang lăm lăm như hổ rình mồi chờ cho hai đại đế quốc phạm phải sai lầm, như vậy, bọn họ liền có cơ hội trở thành một đế quốc mới xưng hùng xưng bá trên đại lục.

Bởi vì không có chiến sự gì, cho nên tướng quân Lăng Thiên Khiếu mỗi năm thật ra thỉnh thoảng có thời gian được phép về nhà đoàn tụ cùng vợ con. Có điều là mấy ngày trước phát sinh một sự việc, thiếu chút nữa làm cho Lăng Thiên Khiếu đang hứng chí bưng bưng trở về nhà phải tức giận mà chết.

Hết thảy mọi chuyện đều xuất phát từ Tam công tử Lăng Tiêu của Lăng gia. Tướng quân Lăng Thiên Khiếu tổng cộng có bốn người con, hai nam hai nữ. Lăng Tiêu đứng hàng thứ ba, được gọi là Lăng gia Tam công tử, trên còn có một ca ca Lăng Chí, hiện đang phục vụ trong quân đội, là thuộc hạ của phụ thân đảm nhiệm đại đội trưởng Hồ Gầm đột kích đội, có được tu vi Đại Kiếm Sư bậc năm, trong thế hệ trẻ tuổi được cho là ưu tú phi thường.

Nhị tỷ của Lăng Tiêu là Lăng Tố, hiện nay ở đế quốc học viện là giảng sư về tổng quát lịch sử đại lục, bản tính ham thích khảo cổ nên thường xuyên vắng nhà đi khảo sát tìm kiếm di tích cổ xưa của lịch sử còn lưu lại. Bản thân nàng cũng có được tu vi Đại Kiếm Sư bậc ba, trưởng thành đáng vẻ cũng hết sức xinh đẹp, hơn nữa gia thế tốt đẹp, ở đế quốc học viện có vô số người theo đuổi.

Còn đến Lăng Tiêu, dường như vận may của Lăng gia đều đã dùng hết, từ thuở nhỏ khi kiểm tra thể chất, phát hiện Lăng Tiêu lại là thiên mạch giả bẩm sinh. Cái gọi là thiên mạch giả thực ra chính là kinh mạch toàn thân không có cách nào đã thông được, mặc cho người cố gắng như thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể tu luyện đến Kiếm Sư bậc sáu.

Kiểm Sư bậc sáu đối với người thường mà nói, đã xem như thành tựu rất cao, có điều đối với các đại gia tộc có được các loại kiếm kỹ và công pháp tu luyện thì căn bản không tính là cái gì. Hơn nữa sự chênh lệch giữa Kiếm Sư và Đại Kiếm Sư tuyệt đối không phải là chênh lệch một cấp đơn giản như vậy.

Lăng Thiên Khiếu cũng không kỳ vọng các đứa con của mình tất cả đều ưu tú hoàn toàn. Cha mẹ sinh con trời sinh tính, mỗi đứa mỗi khác, hơn nữa giữa các con của ông cũng không có phát sinh chuyện học hặc lẫn nhau như thường xảy ra ở các thế gia quý tộc khác, ngược lại hết sức yêu thương đoàn kết nhau. Chỉ có điều Lăng Tiêu này bản tính ngang bướng không tốt, làm cho ông bận tâm lo lắng rất nhiều.

Lần này mới từ tiền tuyến trở về, nguyên vốn muốn hưởng vài ngày vui vẻ hạnh phúc cùng vợ con, không nghĩ tới vừa trở về, chợt nghe nói Lăng Tiêu làm ra một chuyện đại nghịch bất đạo, làm chuyện phi lễ với bạn cùng học ở đế quốc học viện, cũng là vị hôn thê của Lăng Tiêu vốn định hôn ước từ nhỏ là Tạ Hiểu Yên!

Đây quả thực đúng là một vụ tai tiếng động trời, nhất là đối với thân phận địa vị hiện nay của loại người như Lăng Thiên Khiếu, càng khó có thể chấp nhận đứa con của mình làm ra loại sự tình này. Lăng Thiên Khiếu tính tình nóng nảy dữ dằn, bởi vậy vừa thấy mặt Lăng Tiêu, phần nộ không hỏi phải trái đúng sai lập tức ra tay. Sau khi một kích đánh đứa con mình thành trọng thương, ông mới cảm thấy đau lòng và hối hận.

Thực ra tất cả mọi người đều không biết rằng, mặc dù Tạ Hiểu Yên từ nhỏ đã nổi tiếng xinh đẹp thiên tài, cho dù nàng mười bốn tuổi cũng đã tu luyện đến Kiếm Sư bậc sáu, cho dù Tạ gia của nàng là một trong thương đoàn lớn nhất ở Đế quốc Lam Nguyệt, nhưng đối với tướng quân phủ mà nói, nàng vẫn là trào cao... Mặc dù Lăng Tiêu kia có là một phế nhân, nhưng có thể gửi thân vào tướng quân phủ, cùng Lăng gia kết thông gia tức thì dựa vào nước lên thì thuyền lên, có thể một bước leo lên làm gia tộc nhất lưu ở đế quốc, đó là một vinh quang có chỗ nào sánh bằng!

Vì cái gì nàng lại phản kháng kịch liệt như thế? Vì sao?

Đổi lại là nữ hài tử bình thường, sợ là cũng tình trong như đã mặt ngoài còn e. Dù sao sớm hay muộn đều phải gả cho người ta, Lăng Tiêu ngoại trừ không thể tu luyện thành tựu cao hơn trên võ đạo, các mặt khác vẫn là vượt trội không tể, ít nhất càng lớn lên bộ dạng càng hết sức khôi ngô tuấn tú.

Càng khiến cho người ta có phần thắc mắc không hiểu chính là Lăng Tiêu, tuy rằng từ nhỏ đã nổi danh công tử ăn chơi, nhưng ngay cả hai thị nữ bên người hẳn cho đến nay đều còn là tấm thân xử nữ trong trắng, như thế nào lại có thể làm chuyện phi lễ với chính vị hôn thê của mình? Cho dù trong lòng Tạ Hiểu Yên muôn vàn không muốn, không sớm thì muộn trước sau gì cũng gả cho Lăng Tiêu, thành người của hắn, hẳn gấp cái gì chứ?

Nhưng sự thật chính là sự thật, cảnh tượng Tạ Hiểu Yên y phục không chỉnh tề về mặt sợ hãi, trên mặt còn đầm đìa nước mắt từ trong ký ức xa xa hoa của Lăng Tiêu chạy ra, bị toàn bộ mấy trăm giáo sư và học viên nhà trường trông thấy. Tạ Hiểu Yên vốn chính là hoa khôi của đế quốc học viện trong nháy mắt giành được sự thông cảm của mọi người.

Còn Lăng Tiêu, chỉ đơn giản là vì xuất thân tốt, phế vật đó vừa sinh ra đã cao cao tại thượng, vốn đã khiến cho người khác vừa ghen tị vừa hâm mộ, giờ đây lại làm ra loại chuyện nhục tể nề nếp gia đình quý tộc, càng phải chịu sự phỉ nhổ và khinh bỉ của mọi người, nói hắn là một khối ung nhọt của đế quốc học viện cũng không quá đáng. Rất nhiều người đều đang khấn cầu, sao cho tướng quân Lăng Thiên Khiếu, phụ thân của hắn, mau mau đánh chết cái đồ bồi nhọ gia phong đi cho xong, tất cả mọi người theo đó thanh tịnh lại một chút.

Mà trên thực tế, tên phế vật Lăng Tiêu nguyên bản kia quả thật đã chết không thể chết thêm lần nữa. Tướng quân Lăng Thiên Khiếu nóng giận đánh ra một kích, thân thể yếu nhược của Lăng Tiêu sao có thể chống lại?

Đang sống nhờ thân thể này nhưng thực ra Thục Sơn kiếm tu Lăng Tiêu cảm thấy chính mình cũng thực không may mắn. Hắn đi quan sát một tiền bối của sư môn độ kiếp, mắt thấy trên bầu trời kiếp vận càng tụ càng nhiều, trong lòng thầm nhận định tiền bối sư môn này đúng là độ kiếp hơn phân nửa sẽ thất bại. Mang tâm tư xấu xa chờ đợi để lượm đồ, Lăng Tiêu định tới gần một chút cho chắc ăn còn có thể nhặt được vài món pháp bảo, lúc đó thì phát đạt rồi.

Nhưng không ngờ chẳng hiểu sao lại xui xẻo đến thế, thiên kiếp lại bổ vào trên người hắn. Lăng Tiêu mới qua Kim Đan kỳ, có lý nào còn sống sót được dưới sấm sét của thiên kiếp đánh xuống, lập tức bị đánh tan thành tro bụi, may mà hồn phách bất diệt, một lũ u hồn mơ mơ màng màng bỏ chạy đến thế giới này, nhập vào cơ thể của một người cùng tên với mình.

Hơn nữa thông qua trí nhớ sẵn có của nguyên chủ nhân, Lăng Tiêu cũng biết được cái gọi là phi lễ căn bản là không tồn tại. Chuyện này chỉ là Tạ Hiểu Yên muốn thoát khỏi hắn đã sử dụng âm mưu quỷ kế mà thôi.

Thực ra người có lòng thì chỉ suy nghĩ kỹ một chút là có thể tìm được điểm đáng ngờ, Lăng Tiêu chỉ là một Kiếm Thị bậc năm, bây giờ vẫn còn lẫn lộn trong khối cấp thấp ở đệ quốc học viện, điều này nói ra không khỏi có chút bẽ mặt, nhưng đây chính là thực lực của Lăng Tiêu. Còn Tạ Hiểu Yên lại là một Kiếm Sư bậc sáu, nếu muốn đánh Lăng Tiêu, nói một mình nàng có thể đánh một trăm tên Lăng Tiêu cũng không tính là khoa trương lắm!

Tăng lên về chất, lượng không thể thay thế nổi. Giữa Kiếm Sư và Kiếm Thị vốn chênh lệch là rất lớn, huống chi hai người hơn kém nhau tới bảy bậc!

Vậy thì như thế nào có thể bị Lăng Tiêu biến thành y phục không chỉnh tề? Nếu có ý định muốn phản kháng, cho dù không muốn thương tổn tới Lăng Tiêu, nhưng bỏ chạy bất cứ lúc nào cũng không thành vấn đề, làm sao biến thành nhếch nhác như vậy?

“Huynh đệ, người thực là không may mắn, có điều người yên tâm, ta khẳng định sẽ giúp người báo thù, rửa sạch oan khuất! Coi như là ta đền ơn việc chiếm thân thể của người đi.” Thục Sơn kiếm tu Lăng Tiêu tìm kiếm khái niệm của võ giả trên đại lục này trong đầu của bản thể chủ nhân, khóe miệng lóe ra một tia cười lạnh: Kiếm thuật sao...?!

Người dân ở Đại lục Thương Lan theo phong trào thượng võ, võ giả có địa vị rất cao, không có ma pháp hoa mỹ, chủ yếu lấy kiếm thuật làm chính, trải qua ngàn vạn năm phát triển, đã phát triển kiếm thuật tới cực hạn.

Hơn nữa phân chia ra cấp bậc, tổng cộng chia như sau: Kiếm Thị, Kiếm Sư, Đại Kiếm Sư, Cuồng Kiếm Sư, Ma Kiếm Sĩ, Ma Kiếm Sư, Kiếm Tông, Kiếm Hoàng, Kiếm Tôn, Kiếm Thánh, Kiếm Thần, cộng là mười một cấp bậc, trừ Kiếm Thị có chín bậc, mỗi một cấp bậc còn lại đều chia thành sáu bậc.

Mà căn cứ vào các loại kiếm kỹ lưu truyền tới nay, các thế hệ sau dần dần sửa sang lại thành các công pháp không giống nhau, từ cao đến thấp chia làm: Thần, Thánh, Thiên, Địa, Nhân năm cấp, mỗi cấp lại chia thành Thượng Trung Hạ ba bậc.

Có thể trở thành Đại Kiếm Sư, cũng đã là thành tựu phi thường rồi. Muốn trở thành Đại Kiếm Sư, ắt phải đã thông kinh mạch toàn thân, khi giải khai kinh mạch này cần phải chịu được thống khổ thật lớn, và thường nhân khó có thể tưởng tượng được cái giá của nỗ lực này.

Mà tới đẳng cấp Ma Kiếm Sĩ kia, cũng không phải chỉ dựa vào chăm chỉ tu luyện là đạt được, mà cần phải có thiên phú chân chính. Ma kiếm Sĩ có thể sử dụng lực lượng của nguyên tố, thêm lực lượng của nguyên tố vào trên thân vũ khí, khi đối địch có được lực sát thương rất lớn.

Tỷ như nói Ma Kiếm Sĩ cấp ba tướng quân Lăng Thiên Khiếu, ông luyện chính là kiếm kỹ Cự Phong Phá gia truyền, là thuộc tính Phong, thuộc loại công pháp thiên cấp bậc trung. Sau khi tu luyện đến giai đoạn Ma Kiếm Sĩ, lúc đối địch có thể ở trên trường kiếm tăng vọt ra một đạo Cự Phong kiếm khí dài hơn ba thước, Ma Kiếm Sĩ đánh với võ giả dưới tay gần như có thể trong nháy mắt giết chết đối thủ.

Vũ lực mạnh mẽ lại thêm suy nghĩ bình tĩnh, cùng với việc vận dụng các loại binh pháp xuất thần nhập hóa, tạo nên tướng quân Lăng Thiên Khiếu của Đệ quốc Lam Nguyệt ngày nay. Tuy rằng không có căn cơ thâm

sâu cho lắm, cũng không tính là nhân vật đứng đầu của quân đội, có điều ở Đế quốc Lam Nguyệt, tướng quân Lăng Thiên Khiếu cũng rất được người khác kính trọng.

Bởi vậy có thể thấy được địa vị của Ma Kiếm Sĩ ở một đế quốc nào cũng có vị trí cao nhất, càng không nói đến Ma Kiếm Sư còn trên cấp Ma Kiếm Sĩ, toàn bộ đế quốc Lam Nguyệt, số lượng Ma Kiếm Sư nổi danh cũng chẳng có mấy.

Đương nhiên, đây cũng không tính đến những cung phụng cấp hộ vệ trong hoàng thất, cùng với các cao thủ siêu cấp ẩn tàng trong hậu trường của các đại thế gia, và cũng không bao gồm những người ẩn tu không màng thế sự.

Nghe nói bên trong Kiếm Công hội có ẩn tàng rất nhiều cao thủ thần bí không xuất hiện bên ngoài, thậm chí có cấp bậc Kiếm Thánh, chuyên môn phụ trách các cuộc thi lên bậc của Ma Kiếm Sư trở lên, nhưng rất ít khi lộ diện, càng không nói tới tham dự vào các loại tranh chấp trên đại lục.

Nói tóm lại, Ma Kiếm Sư ở trên đại lục đều là nhân tài cực kỳ được coi trọng ở mỗi quốc gia.

Cấp bậc trên Ma Kiếm Sư, trên cơ bản chính là những người trong truyền thuyết, rất ít khi xuất hiện trên đại lục. Ba trăm năm trước, trên đại lục từng xuất hiện một thiên tài oanh liệt một thời là Kiếm Thánh Vân Chi Lan, trong thời gian ngắn ngủi năm mươi năm đã tăng vọt tới Kiếm Thánh, tung hoành trên đại lục chưa từng thua trận nào.

Chẳng qua sau một thời gian đột nhiên biến mất, không lưu lại chút dấu vết gì cũng giống như cách ông bất thành linh xuất hiện trên thế gian. Rất nhiều người đoán rằng, có lẽ Vân Chi Lan đã đột phá Kiếm Thánh trở thành Kiếm Thần, thành Thần thật sự phá toái hư không mà đi. Đương nhiên, mọi lời nói đều mơ hồ, cũng không ai biết Kiếm Thánh Vân Chi Lan rốt cuộc đã đi về đâu.

3. Chương 2: Lăng Gia Tiểu Công Chúa

Trong khi Lăng Tiêu đang nhắm mắt trầm tư, một giọng nói trong trẻo lạnh như băng từ bên ngoài truyền đến.

Dựa vào trí nhớ, Lăng Tiêu biết đó là Lăng Vận Nhi, Lăng Gia tiểu công chúa, cũng là một Kiếm Sư bậc hai. Tuy nàng cũng là một thiên tài tập võ nhưng mọi người lại càng vị nể gia thế của nàng hơn, tất cả đều gọi nàng là “Lăng Gia tiểu Công Chúa”

Cũng bởi vì Lăng Vận Nhi rất đáng yêu, so với tỷ tỷ Lăng Tổ thì xinh đẹp hơn rất nhiều, da phấn dáng ngọc, lớn lên khẳng định nàng cũng là một tuyệt sắc giai nhân.

Tướng quân có bốn người con, ba người có tài năng trác tuyệt trừ Lăng Tiêu, khiến rất nhiều người đoán rằng Lăng Tiêu căn bản không phải con của tướng quân, có điều cũng chỉ là lời nói vô căn cứ, tất cả cũng chỉ dám nghĩ trong bụng chứ không dám nói ra.

- Tiểu thư....Tướng quân có lệnh...

Tên hộ vệ thập phần khó xử nhìn Lăng Vận Nhi, thật sự hắn không muốn dây vào tiểu Công Chúa ngỗ nghịch, tình huống này, chẳng qua tướng quân có lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được tới thăm Lăng Tiêu, nói là muốn để Lăng Tiêu tự mình bề môn suy nghĩ về lỗi lầm của mình.

- Thập tam, ngươi không phải đối thủ của ta, đừng ép ta !!!

Lăng Vận Nhi lạnh lùng, ngọc thủ trắng nõn giơ cao cây đoản kiếm cổ xưa nhìn Thập Tam thị vệ, rất có dáng vẻ một lời không hợp liền lập tức chuẩn bị động thủ.

Quả thật, với năng lực Kiếm Thị bậc chín của Thập Tam, tuyệt đối không phải là đối thủ của Kiếm Sư bậc hai Lăng Vận Nhi, thực lực vốn không liên quan tới tuổi tác....

Chẳng qua tướng quân có lệnh, Thập Tam cũng không dám cãi lời, khó xử đưa mắt nhìn vẻ mặt lạnh lùng, nghiêm khắc của tiểu thư, Thập Tam thị vệ đưa mắt khó xử nhìn tên thị vệ trưởng...

- Thập Tam, để nàng vào

sau đó là một tiếng thở dài.

Thập Tam thị vệ nghe thấy thanh âm của tướng quân, ngay lập tức khom người lui ra, Lăng Vận Nhi cũng không quay lại, hừ nhẹ một tiếng rồi vọt vào.

Tướng quân Lăng Thiên Khiếu sắc mặt trầm ngâm nhìn xuống, trong đầu ông nghĩ lại chuyện xưa lúc cô con gái nhỏ bảo bối quần quýt lấy ông, trong lòng có chút bức tức, nhưng cũng vì sự đoàn kết của mấy đứa nhỏ mà vui mừng, ông cũng tự hỏi, có phải mình lần này thật sự đã sai lầm ? Có phải mình đã quan tâm quá ít tới Lăng Tiêu hay không?

Nhưng nghĩ tới cảnh lão bằng hữu sắc mặt khó xử nói ra lời từ hôn khiến Lăng Thiên cảm thấy lửa giận xung thiên, tức giận kìm nén không thể giải phóng được.

Nhiều năm như vậy, chưa bao giờ ông lâm vào tình thế xấu hổ quần bách như vậy. Lăng Thiên Khiếu cùng Lam Nguyệt Đế Quốc đại phú thương Tạ Trường Đình cùng nhau lớn lên, là bằng hữu tốt nhất, thâm tình nhiều năm không thay đổi, cho nên việc hôn nhân từ nhỏ này đã được đính ước từ trước, không nghĩ rằng lại phát sinh ra chuyện này.

Lăng Thiên Khiếu trong lòng thầm mắng đứa con Lăng Tiêu: “Chó má, ngay cả con gái cũng không chấp nhận nổi, làm thế nào xứng đáng nối dõi Lăng gia ? Còn nữa, hôn sự đã chấm dứt, nếu Lăng Tiêu vẫn cứ yếu đuối như vậy, chỉ sợ là sau này sẽ không thể nên người được!”

Tướng quân Lăng Thiên Khiếu lửa giận đầy ngực, cũng mất luôn ý định tới thăm Lăng Tiêu, xoay người phẩy áo bỏ đi.

Kỳ thật, Lăng Thiên Khiếu không phải không biết thực lực Lăng Tiêu kém hơn rất nhiều so với Tạ Hiểu Yên, chính mình quả thực có thể đã trách lầm đứa con, có lẽ nỗi oan này cũng do con bé kia gây ra. Chẳng qua thân phận Lăng Thiên Khiếu thế nào, làm sao có thể tìm một cô bé gây phiền toái ? Huống chi nàng còn là con Tạ Trường Đình, bằng hữu tốt nhất của mình.

Vì vậy, sau khi Lăng Tiêu tỉnh lại, Lăng Thiên Khiếu đã nghĩ rất kỹ, con cũng có nhiều loại, cũng có thể biết nổi nhục nó phải chịu đựng, nếu là phế vật, chính mình có thể giúp một lần, không thể giúp trăm lần, ngược lại giúp nó có thể lại làm hại nó.

Lăng Thiên Khiếu rất đau lòng nhưng cũng đáp ứng thỉnh cầu từ hôn của Tạ Trường Đình. Lăng Thiên Khiếu cũng không thực sự thích cô gái này, đa tình, quá đa tình, lại quá nhiều tâm kế, không thích hợp với Lăng gia.

Lăng Thiên Khiếu thở dài, mười năm chiến đấu trên tiền tuyến đã hy sinh biết bao nhiêu đồng đội, đến giờ không biết còn bao nhiêu người nhớ tới bọn họ ?

Lăng Vận Nhi liếc mắt thấy tam ca đang nằm trên giường, nước mắt tuôn rơi, thanh âm nghẹn ngào nức nở

- Tam ca, huynh không sao chứ, có phải bị thương rất nặng không ? Phụ thân rất quan tâm tới huynh !!

Vừa mới vừa rồi ở bên ngoài, Lăng Vận Nhi ngay cả câu nói cũng lạnh như băng, nhưng nhìn ca ca nằm trên giường, trong lòng không thể kìm nổi ảm ức và đau lòng.

Trong học viện, Lăng Vận Nhi nghe được rất nhiều người xì xào nói rằng ca ca nàng là nỗi nhục của giới quý tộc, mà từ nhỏ Lăng Vận Nhi yêu quý Tam ca nhất, tự nhiên nàng không chịu nổi. Đã vài lần nàng đánh bọn chúng nhưng xì xào lại ngày càng mãnh liệt, nói ca ca nàng là phế vật, lại vô dụng phải để nữ nhân ra mặt. Lăng Vận Nhi một mạch chạy tới đây, nàng muốn an ủi Tam ca, muốn nghe hắn nói rõ câu chuyện, bởi Lăng Vận Nhi vốn không tin ca ca nàng làm ra chuyện này.

Mặc dù Lăng Tiêu Phi khinh bỉ Lăng Tiêu, nhưng dù sao cũng là tình huynh muội. Kiếp trước, Lăng Tiêu từ nhỏ đã bước lên Thục Sơn tu luyện tiên đạo, còn huynh đệ tỷ muội trong lúc đó đều không hề để ý, nhất nhất lạnh lùng, cũng chưa từng thể nghiệm qua thân tình. Huống chi hắn còn dễ dàng dung hợp hoàn toàn

với linh hồn Lăng Tiêu nguyên bản không chút tổn hao, bên trong linh hồn Lăng Tiêu là một tình cảm thật sâu, thật mãnh liệt.

Trong lúc nhất thời, mũi Lăng Tiêu cũng có chút sứt sịt, hẳn có thể cảm nhận được tình cảm của Lăng Tiêu với muội muội.

Lăng Tiêu nhắc tay, nhẹ nhàng lau nước mắt của muội muội, có chút xấu hổ cười”

- Vân nhi, ca ca không sao, nhưng quả đã khiến muội chịu nhiều ám ức rồi.

Lăng Vân Nhi ngẩng đầu khẽ cắn răng, giọt nước mắt long lánh dừng lại trong mắt, nàng cất giọng nói trong trẻo:

- Tam ca, muội tin tưởng huynh! Đại ca và Nhị tỷ cũng sẽ tin tưởng huynh! Muội cũng sẽ không bỏ qua cho Tạ Hiểu Yên!

Lăng Tiêu có chút xúc động, nhưng vẫn nói:

- Không quan trọng, cây ngay không sợ chết đứng. Đáp ứng ca ca một việc, đừng gây phiền toái cho nàng.

Kỳ thật, trong lòng Lăng Tiêu cho rằng muội muội không phải đối thủ của Tạ Hiểu Yên, Kiếm Sư bậc hai đối với Kiếm Sư bậc sáu, mặc dù kiếm pháp Lăng Vân Nhi cao cấp hơn Tạ Hiểu Yên, nhưng thực lực chênh lệch quá nhiều, có khi còn tự rước lấy nhục.

Còn về Tạ Hiểu Yên, phải chính mình tự đi !! Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, sỉ nhục “Ta”, cứ đơn giản mà bỏ qua thế sao?

Lăng Vân Nhi nhìn Lăng Tiêu, cảm thấy Tam ca có chút thay đổi. Trong ấn tượng của nàng, Tam ca tuy kiếm thuật không cao lắm, nhưng ân oán phân minh, hiện tại không hiểu sao lại có chút nặng nề. Chẳng lẽ bị cha đánh đập đến tâm ý nguội lạnh?

Lăng Vân Nhi nghĩ vậy liền sinh lòng oán hận phụ thân, thầm trách phụ thân hồ đồ, hận ý đối với Tạ Hiểu Yên lại càng sâu sắc hơn. Nàng cũng ít nhiều hiểu được ý ca ca không muốn mình đi trả thù, sợ thực lực nàng không đủ phải chịu thiệt thòi, chẳng qua....Lăng Vân Nhi khế miệng cười lạnh, ta mới mười hai tuổi !! Còn có thời gian !!! Tạ Hiểu Yên, một ngày nào đó ta sẽ vượt qua ngươi !!!

Lúc này, bên ngoài thị vệ lớn tiếng thông báo:

- Tam thiếu gia, tứ tiểu thư, bên ngoài có cô gái tự xưng là Tạ Hiểu Yên muốn tới thăm thiếu gia.

“Tạ Hiểu Yên !!” Lăng Vân Nhi mày liễu dựng thẳng, thần tình không thể tin, ngay lập tức đứng dậy, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Không ngờ còn dám đến Lăng gia !! Ta phải giết nó

- Chờ đã!

Lăng Tiêu gọi muội muội, thản nhiên cười cười nói :

- Vân nhi, đây là chuyện của Tam ca!

Lời nói không nặng, nhưng lại rất chân thật.

Lăng Vân Nhi thở phì phì cùng Lăng Tiêu nhìn nhau, cuối cùng cũng đè nén bức bối, đứng ở cửa hướng về phía ngoài nói:

- Cho cô ta vào !

Sau một lát, cửa phòng mở ra, ánh dương quang lọt qua cửa phòng chiếu vào, vô số tro bụi bay lượn trong ánh mặt trời. Mấy ngày không thấy ánh mặt trời, Lăng Tiêu không tự chủ được nheo mắt lại, nhìn nữ nhân đứng dưới ánh mặt trời. Vẫn như vậy, Lăng Tiêu “sổ một” vừa nhìn thấy nữ nhân này đã không muốn nhìn nhận đây là vị hôn thê.

Kêu nàng vào, kỳ thật cũng chỉ là muốn xác nhận một chút, nữ nhân này rốt cuộc bộ dáng thế nào mà thôi.

4. Chương 3: Tạ Hiểu Yên

Quả thật là mỹ nữ, trong lòng Lăng Tiêu cũng có chút gợn sóng, muốn vứt bỏ chấp niệm của cái tên Lăng Tiêu kia lưu lại. Thoạt nhìn, trong lòng “ta” thứ hai kia vẫn thấy thích Tạ Hiểu Yên, Lăng Tiêu thở dài, nếu không bởi vì điều này, sợ là cũng sẽ không dễ dàng bị hãm hại.

Lăng Tiêu thở dài một tiếng, lãnh đạm nhìn Tạ Hiểu Yên nói :

- Tạ Hiểu Yên đồng học, ngồi đi.

Hắn nhìn thoáng qua bộ mặt lạnh như sương của muội muội bên cạnh nói:

- Vận nhi...

Lăng Vận Nhi thực không muốn ngồi, nhưng cũng đẩy ghế đứng lên. Lúc này Tạ Hiểu Yên đã đứng trước mặt, sau lưng, tiếng cửa đóng vang lên. Lăng Vận Nhi nhìn nữ nhân này, cảm thấy như chính mình bị sỉ nhục, không kìm nổi ý nghĩ muốn rút kiếm giết chết nữ nhân đối trá này!!! Mặc dù trên thực tế, nàng đánh không lại Tạ Hiểu Yên.

Trên mặt Tạ Hiểu Yên thoáng qua một chút xấu hổ, sau đó dùng ánh mắt tràn ngập áy náy nhìn Lăng Tiêu:

- Thực xin lỗi, ta không nghĩ sẽ thương tổn anh nhiều như vậy, thật không nghĩ tới...

Nghe nói Lăng Tiêu trở về bị tướng quân đánh trọng thương, thiếu chút nữa đã chết, trong lòng Tạ Hiểu Yên cũng có chút áy náy, nhưng chút áy náy đó cũng ngay lập tức bị sự vui sướng tự do làm cho biến mất, bởi vì phụ thân Tạ Ân Đài đã tự mình tìm gặp tướng quân Lăng Thiên Khiếu, cũng thành công giải trừ hôn ước của hai người.

Nhưng tại quý tộc học viện của Đế quốc Lam Nguyệt cũng không thiếu người thông minh bình tĩnh phân tích mọi việc, còn có một số người ngược lại nghi ngờ Tạ Hiểu Yên, thẳng thắn chỉ ra điểm nghi ngờ: Lăng Tiêu chỉ là một Kiếm Thị bậc năm, so với Tạ Hiểu Yên thì chênh lệch tới mười bảy cấp!! Hắn có thể dùng sức mạnh với Kiếm Sư bậc sáu sao? Chẳng lẽ cứ một câu nói: “Đối phương thân phận rất cao ta không dám phản kháng!!” là có thể giải thích việc này?

Vì vậy, Tạ Hiểu Yên cảm thấy chính mình cần phải đến Lăng Phủ một lần, nàng phải làm sáng tỏ lời đồn này!! Đúng vậy, chính là lời đồn!!!

Tạ Hiểu Yên có rất nhiều thân vệ. Chỉ cần nàng tới Lăng Phủ một lần, đội thân vệ này sẽ lập tức tuyên truyền ra, dùng để phản kích những tin đồn nghi ngờ Tạ Hiểu Yên. Lăng Tiêu bị thân phụ dả thương, ta Tạ Hiểu Yên có thể đăng môn thăm hỏi!! Không phải các người không tin tưởng sự thật như thế sao? Nhưng các người cứ xem, ta không sợ đối chất!!

Cứ như vậy, cho dù người khác có hoài nghi, nhưng sẽ không ai dám nói là Tạ Hiểu Yên đặt bẫy.

Tạ Hiểu Yên thuở nhỏ được xưng là thiên tài trong thiên tài, mười bốn tuổi đã tu luyện đến Kiếm Sư bậc sáu, cũng đứng đầu trong số bạn cùng lứa.

Vì vậy, nàng không cam lòng trở thành một quân cờ, đại lục có câu: Thà làm đầu gà còn hơn làm đuôi trâu! Dựa vào cái gì mà nhà nàng làm thương nhân lại nhất định phải đi nịnh bợ tướng quân?

Tướng quân thì sao?

Lăng Thiên Khiếu trước kia chẳng phải cũng xuất thân hèn kém, dựa vào chiến công mới đạt tới vị trí kia sao?

Tạ Hiểu Yên vẫn cho rằng, nàng cũng có thể đi lên bằng chính sự cố gắng của mình, đứng ở đỉnh cao, nơi mà mọi người phải kính ngưỡng nàng, lúc đó, Tạ gia tướng cũng kém gì so với quý tộc Lăng gia!

Bởi vậy, bất luận thế nào, việc hôn nhân với phủ tướng quân cũng phải giải trừ. Tạ Ân Hiểu chỉ muốn tự nắm giữ vận mệnh của mình. Ăn nhờ ở đậu không phải là tâm nguyện của nàng!!

...

Lăng Tiêu nhìn Tạ Hiểu Yên, hẳn biết nữ nhân này lớn lên là cái dạng gì, chỉ cảm thấy cũng đủ rồi, nghe Tạ Ân Hiểu nói một đằng nghĩ một nẻo, trong lòng không tìm được tức giận:

- Một câu xin lỗi không thể vẫn hồi thương tổn ta đã chịu, cũng không vẫn hồi được thanh danh Lăng gia đã bị vấy bẩn!

Không biết vì sao, Tạ Hiểu Yên bỗng cảm thấy chính mình đối diện với Lăng Tiêu này có chút xa lạ, thậm chí còn có chút cảm giác sợ hãi, chẳng lẽ bởi vì mình đuối lý? Tạ Hiểu Yên cố gắng loại bỏ ý niệm này khỏi đầu, muốn thành đại sự không cần câu nệ tiểu tiết, sau đó dùng thần tình chân thành nói:

- Ta biết, Lăng Tiêu, ngươi hận ta cả đời, nhưng ta cũng chỉ là bất đắc dĩ, chuyện này khiến ngươi bị thương tổn, ta thực sự cảm thấy có lỗi....ta sẽ đi xin lỗi Lăng thúc thúc

- Đủ rồi, ta hận ngươi cả đời? Ngươi không xứng

Lăng Tiêu lãnh đạm nhìn thoáng qua Tạ Hiểu Yên rồi nói:

- Mục đích của ngươi đã đạt được. Tạ Hiểu Yên, không thể không thừa nhận ngươi là người rất có tâm cơ, chẳng qua ngươi tốt nhất nên nhớ kỹ, một ngày nào đó, ngươi đối với ta thế nào, đối với Lăng gia thế nào, ta sẽ hoàn trả đầy đủ! Hiện tại, ngươi có thể đi được rồi!

Đời trước, Lăng Tiêu tuy rằng một lòng tu luyện nhưng hẳn cũng không phải hạng người thiện lương, nếu không đã không xuất hiện việc khi tiền bối sư môn độ kiếp, hẳn cố tâm chờ đợi người ta độ kiếp thất bại rồi cướp bảo bối.

Đối với Tạ Hiểu Yên, Lăng Tiêu chỉ liếc mắt là có thể thấy, nàng đến chỉ là để tranh thủ đại nghĩa mà thôi, bất luận hôm nay hai người ở trong này nói gì, Tạ Hiểu Yên ra khỏi tướng quân phủ thì mọi nghi ngờ đối với nàng sẽ biến mất.

Bởi vì nàng không sợ đối chất!!!

Bây giờ cũng vậy, Lăng Tiêu vẫn giữ nguyên tính tình nguyên bản, trong đầu trừ tu luyện thì không có gì khác, nên thanh danh hẳn có thể không cần, nhưng đã tiến vào thế giới này, lại chiếm cứ thân thể người khác, như vậy, thanh danh tướng quân phủ, thanh danh của Lăng gia, hẳn không thể không để ý!

Hiện tại, không phải là đối thủ của ngươi, ta nhịn!!

Lăng Tiêu rất tin tưởng vào bản thân, chỉ không lâu nữa, thế nhân sẽ thấy một Lăng Tiêu hoàn toàn mới, còn về phần Tạ Hiểu Yên, trước hết ta nhường ngươi một chút.

Chỉ là khoảng mười năm nữa thôi, thanh danh Lăng gia đã bị ít nhiều sỉ nhục năm đó, ta sẽ tính đủ rồi trả lại gấp bội cho ngươi.

Thấy Lăng Tiêu nói vậy, Tạ Hiểu Yên rốt cục cũng thu hồi bộ mặt ngụy trang, lãnh đạm nói

- Lăng Tiêu, nếu ngươi có thể sớm sáng suốt như vậy, ta cũng sẽ không bày ra hạ sách này! Còn nữa...

Tạ Hiểu Yên nhoẻn miệng cười, thản nhiên nói:

- Nếu ngươi có bản lĩnh làm ta nói ra sự thực, ta.... lúc nào ta cũng sẽ chờ đợi!

Tạ Hiểu Yên thiếu chút nữa nói ra, nếu ngươi có bản sự như vậy, ta thật tình sẽ nguyện ý gả cho ngươi, chẳng qua nói đến miệng lại nuốt trở vào, vì điều đó là không có khả năng, không phải sao?

Hôm nay nàng đã nắm đại nghĩa trong tay, Lăng gia cũng không thể vận dụng thế lực của gia tộc báo phục gia tộc của nàng. Về sau, không ai có thể ngăn cản Tạ Hiểu Yên một bước lên trời! Chờ đến lúc đó, cho dù Lăng gia có muốn trả thù, có năng lực sao?

“Nữ nhân nông cạn, trừ sắc đẹp cũng không có ưu điểm gì lớn” Lăng Tiêu nhìn thần sắc đắc ý của Tạ Hiểu Yên, trong lòng cười lạnh, khinh thường nhếch mép hướng về phía cửa hô:

- Tiễn khách!

Sắc mặt Tạ Hiểu Yên rất phức tạp, nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, nhưng mục đích đã đạt tới, nàng đứng dậy rời đi. Trong lòng nàng có chút mê man, vì cái gì Lăng Tiêu trước nay luôn phải khúm núm trước mặt nàng lại trở nên cường thế như vậy, hôm nay bỗng nhiên như thay đổi hoàn toàn, thân mình hẳn luôn tản ra một ý tứ lạnh lẽo. Nàng nhìn ra, mặc dù những vết thương của Lăng Tiêu vẫn không sai biệt lắm, tu vi vẫn như cũ, một chút tiến bộ cũng không có.

Đối mặt với chính mình, trong mắt hắn lúc này đã không còn sự ái mộ và nóng bỏng như quá khứ, mà thay vào đó là khinh thường. Hắn dựa vào cái gì? Tạ Hiểu Yên bỗng nhiên cảm giác phẫn nộ, loại cảm giác bị người khác khinh thường, nhất là lại bị phế vật Lăng Tiêu khinh thường khiến nàng nổi giận.

Nếu nói hôm nay nàng đối mặt là tướng quân Lăng Thiên Khiếu, Tạ Hiểu Yên còn không dám phẫn nộ như vậy, nhưng loại tư thái cường thế này hiển hiện tại một phế nhân như Lăng Tiêu....Hắn, hắn dựa vào cái gì?

Nhưng vừa ra khỏi tướng quân phủ, ánh nắng ấm áp bên ngoài chiếu lên người, ngấm quang cảnh chim chóc nhảy múa tự do trên cành cây, tâm tình Tạ Hiểu Yên lập tức tốt lên, từ từ nhắm hai mắt, cảm thụ không khí tinh thuần, hít sâu một hơi. Ngay sau đó, hai tròng mắt lộ ra thần sắc kiên định: Ta tự do! Đúng vậy, hiện tại, đã không còn kẻ nào có thể trói buộc ta bay cao!!

5. Chương 4: Thân Tình

- Tự cho là đúng, thực là ếch ngồi đáy giếng.

Lăng Tiêu thản nhiên nói một câu, sau đó uốn mình một cái, cảm thấy thân thể dường như hơi bị tê cứng.

Mặc dù Tướng quân Lăng Thiên Khiếu đầu tư phần lớn những thu nhập từ thuế đất của cả gia đình vào trong quân đội của ông, nhưng trong tướng quân phủ vẫn luôn không thiếu các loại dược liệu quý báu. Trải qua mấy ngày chăm chút điều dưỡng, Lăng Tiêu cảm thấy nội thương đã tốt hơn rất nhiều, bắt đầu thử vận hành nội công tâm pháp của sư môn, không ngờ sau khi thử vài lần, thân thể cũng không có một chút phản ứng nào, đành phải chán nản vứt bỏ ý định.

Lúc này mới nghĩ đến trong trí nhớ còn sót lại, bản thân mình còn có cái ngoại hiệu kêu là phế vật... “Thiên mạch giả?” Lăng Tiêu thì thào tự nói:

- Thật là còn có chút phiền toái! Xem ra, trước hết đành phải làm lại nền tảng cơ thể mới có thể tu luyện được!

Kiếp trước Lăng Tiêu tuy là một tên đệ tử nội môn bình thường của Thục Sơn, nhưng có thể tiến vào Thục Sơn nội môn, không dựa nhờ nào không có thiên phú thật tốt? Nếu đem Lăng Tiêu ở kiếp trước tới Thương Lan đại lục, thiên tài cỡ như Tạ Hiểu Yên so sánh với hắn, chẳng qua cũng chỉ là ánh sáng của đom đóm so với ánh trăng rằm mà thôi.

Lăng Tiêu cảm giác được rõ ràng, linh khí ở thế giới này, nếu so với tiên khí trần môn của Thục Sơn có được còn dồi dào hơn mấy lần. Nếu còn ở kiếp trước, e rằng cũng không cần tới trăm năm, Lăng Tiêu đã có thể một bước tiến vào Nguyên Anh kỳ, trở thành người tu chân cuộc sống kéo dài vô hạn, có lẽ không cần tới một ngàn năm có thể vượt qua thiên kiếp, tu tới đại thừa bước vào tiên giới.

Ở Tu Chân Giới trước đây, tốc độ tu luyện cỡ này có lẽ là điều xưa nay vốn không dám tưởng tượng tới! Phải biết rằng, chính mình trước khi đến thế giới này đang quan sát tiên bối kia của sư môn độ kiếp, nghe nói là đã tu luyện hơn một vạn hai ngàn năm, Lăng Tiêu thậm chí không biết đó là đại sư tổ thứ mấy của mình. Ấy thế mà, tiên bối sư môn kia còn được xưng là là thiên tài tu luyện tuyệt thế vô song, cũng nên nhớ là lúc trước tu luyện khó khăn biết bao.

Đáng tiếc, bây giờ với thân thể quá yếu này, việc cấp bách trước mắt chính là phải tìm cho được tất cả các dược liệu để trúc cơ (xây dựng lại nền móng cho cơ thể), nhưng Lăng Tiêu cũng không biết những dược liệu đó có ở thế giới này hay không.

Có điều thoát nhìn thế giới này cùng dường như không khác biệt lắm so với thế giới trước đây của mình, mà ngay cả tính danh dường như cũng giống nhau, có lẽ những dược liệu cần thiết cho việc trúc cơ này, cũng có thể tìm được đây?

Đệ tử của Thục Sơn tuy rằng lấy kiếm tu là chính, nhưng việc luyện chế những đan dược đơn giản cũng là bài học nhập môn của mỗi kẻ tu luyện phải thực hiện, đâu phải cái gì cũng trông cậy vào sư phụ làm cho người? Nói đùa sao, cho dù Lăng Tiêu là nội môn đệ tử, nhưng sư phụ của hắn có hơn một trăm ba mươi đồ đệ, làm sao có thể lo được chu đáo, cho nên, hãy tự lực cánh sinh đi.

Trong lòng Lăng Tiêu không khỏi cảm thấy may mắn, nếu chính mình không biết luyện chế đan dược, vậy thì cuộc sống đời này sợ là cũng chỉ có thể làm một người phú quý nhàn rỗi, cũng chỉ là một tên bị nguyên rửa và bị người ta coi thường mà thôi.

Không có thực lực, ở đâu cũng tẽba u n

Nếu không bị tố cáo lên toà án quý tộc của đế quốc, sẽ bị tất cả người trong giới quý tộc bêu nhục. Ô Lan Thác thầm mắng trong lòng: “Lăng Tiêu, ngươi hãy đợi đấy! Thiếu gia bây giờ đang đột phá lên Kiếm Sư bậc một, không rảnh rỗi để ý tới ngươi, ngươi chờ tới khi ta đột phá lên Kiếm Sư sẽ thu thập ngươi như thế nào!

Lăng Tiêu ra oai lần này, nhưng thật ra làm cho mọi người ở ven đường đang xoi mói hần giảm bớt đi không ít, điều này làm cho tâm tình của Lăng Tiêu dễ chịu hơn rất nhiều, cũng nhắc nhở hần rằng: Nơi này không phải là chỗ tu luyện thanh tịnh như ở Thục Sơn kia, người thực lực kém, người ta nhiều lắm thì không để ý gì tới ngươi. Đó là một thế giới rất thực tế, người muốn được mọi người tôn trọng ở thế giới này, tiêu chuẩn duy nhất đó là: Thực lực phải cao hơn so với bọn họ!

Lăng Tiêu đi vào thư viện, bắt chập ánh mắt có chút kinh ngạc của giáo sư quản lý, đẩy thẻ thân phận tới trước mặt ông, sau đó cúi mặt đi vào. Có mấy cô gái đang vui đùa đọc sách vừa nhìn thấy hần lập tức sợ tới mức tránh ra rất xa, thậm chí còn có hai nữ sinh với bộ dạng như thể đang trừ tà, cũng không biết phải là ai nên lo lắng.

Lăng Tiêu không đếm xỉa tới những người này, theo bảng hướng dẫn, tìm được hai bộ sách Thực vật chí đại lục Thương Lan và Động vật chí đại lục Thương Lan. Hay thật, mỗi bộ sách chừng hai mươi mấy tập, chẳng qua phân loại theo mức độ mới cũ của bộ sách, chứng tỏ cũng không nhiều người đọc chúng lắm.

Lăng Tiêu tùy tiện rút ra một quyển, phát hiện quả nhiên thực vừa ý, trong đó có tranh minh hoạ, còn có giới thiệu kỹ càng tỉ mỉ, đúng là thứ mình muốn xem.

Phía dưới giá sách thật dài đều có một hàng ghế gỗ thấp, rất tiện lợi để học viên ngồi đọc sách thoải mái, Lăng Tiêu cầm quyển sách tùy tiện ngồi xuống.

Luyện chế Trúc Cơ đan, cần phải có ba loại dược liệu: Tử Lam Chu Quả, Địa Long Chi Tâm và Thạch Trúc Thảo.

Trong đó Tử Lam Chu Quả thích hợp nơi giá lạnh, mọc nhiều ở trên Tuyết Sơn rất cao so với mặt biển. Ở địa phương càng rét lạnh, phẩm chất Tử Lam Chu Quả kết xuất ra lại càng cao. Tử Lam Chu Quả mười tám năm trưởng thành một lần, kỳ dị ở chỗ sau khi trưởng thành, trái cây còn nguyên ở trên cành có thể giữ được rất nhiều năm, lại còn không kỵ gió, nhìn qua lúc nào cũng như là vừa mới trưởng thành. Đây đại khái là chỗ kỳ lạ nhất của Tử Lam Chu Quả.

Ở địa phương có mọc Tử Lam Chu Quả chắc chắn sẽ có ác điều kỳ lạ canh giữ, bởi vì Tử Lam Chu Quả là một loại thức ăn bổ dưỡng cực kỳ tốt đối với ác điều, thậm chí có thể làm cho chúng từ dã thú bình thường biến thành ma thú.

Địa Long Chi Tâm không phải là trái tim của Địa Long mà cũng là một loại dược liệu, giống như nhân sâm. Cây sinh trưởng trên mặt đất, dùng rễ cây lớn lên dưới mặt đất làm dược liệu, mọc nhiều ở giữa vùng thâm sơn hoang vắng.

Nói đến Địa Long Chi Tâm phải quan tâm nhiều một chút về phần niên hạn. Nói tóm lại, Địa Long Chi Tâm ngoài năm mươi năm đều có thể sử dụng để luyện chế Trúc Cơ đan, nhưng Trúc Cơ đan dùng Địa Long Chi Tâm năm mươi năm và Địa Long Chi Tâm năm trăm năm luyện chế ra khẳng định có khác biệt rất lớn.

Hơn nữa chung quanh Địa Long Chi Tâm lại có dị thú cường đại canh giữ. So sánh với nhau, Địa Long Chi Tâm phải cao cấp hơn nhiều so với Tử Lam Chu Quả. Nếu là Địa Long Chi Tâm thật lâu năm, thậm chí có thể làm cho những dị thú cao cấp này trực tiếp tiến cấp! Vì thế, mặc dù Lăng Tiêu ở kiếp trước có được tu vi Kim Đan kỳ nhưng muốn lấy được Địa Long Chi Tâm cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Thạch Trúc Thảo còn lại là một loại thực vật sinh trưởng ở trên đại thảo nguyên, cây thấp bé, thoạt nhìn rất là bình thường, nếu không nhận biết được loại thảo dược này, người bình thường căn bản là sẽ không lưu ý đến nó, cũng không có chim quý thú lạ gì trông coi, nhưng lại cực kỳ khó tìm ra, là một vị dược liệu không thể thiếu trong việc luyện chế Trúc Cơ đan.

Lăng Tiêu lật xem bộ sách nửa ngày, cũng không thể tìm được tư liệu về ba loại dược liệu này, trong lòng cũng không nóng nãy. Nếu mình có thể dễ dàng tìm được như vậy, cũng không tính là dược liệu quý hiếm.

- Xin hỏi... Nơi này có người không?

Lăng Tiêu đang lật từng tờ từng tờ xem, nghe phía trên đầu mình có một giọng nữ dịu dàng êm nhẹ vang lên. Lăng Tiêu lúc đầu còn không ý thức được đây là đang nói với mình, dù sao với thanh danh của mình bây giờ ở bên ngoài, người ta chạy còn không kịp.

8. Chương 7: Cô Gái Ngượng Ngùng

Đợi cho người nọ nói một lần nữa, Lăng Tiêu mới ngớ ngàng ngẩng đầu lên, thấy một cô gái tóc vàng trên mặt đầy vẻ ngượng ngùng đang nhìn mình chờ đợi, tiếp đó chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh Lăng Tiêu.

Bởi vì bên trong thư viện có rất nhiều bộ sách quý hiếm nên có một quy định: Tất cả các bộ sách đều không cho phép mang ra ngoài, chỉ có thể đọc ở bên trong thư viện, đồng thời còn quy định lấy sách chỗ nào thì phải trả lại chỗ cũ. Bởi vậy, thường thường mọi người đều thích từ trên giá sách rút ra bộ sách gì đó rồi trực tiếp ngồi ở ghế gỗ ngay đó để đọc, mà cô gái này cầm trong tay... dường như thuộc cùng một loại với sách Lăng Tiêu đang đọc, cũng là tư liệu tranh ảnh về thảo dược ở đại lục.

- Không có.

Lăng Tiêu thần nhiên nói một câu, rồi tiếp tục đặt cả tâm tư vào trong bộ sách, rất nhanh lật qua từng tờ từng tờ một, giống như một đứa nhỏ tinh nghịch vừa mới hiểu biết tranh vẽ, làm cho người ta thấy rõ hẳn hoàn toàn không phải là đang đọc sách, mà đang xem tranh ảnh.

Trên thực tế Lăng Tiêu quả thật chính là đang nhìn lướt qua hình ảnh. Trong những bộ sách này mặc dù có mục lục, nhưng ngập trong đó là hàng ngàn hàng vạn chủng loại khác nhau, muốn xem qua tất cả một lần, sợ là không mất thời gian mấy ngày thì không thể xong được.

Sau khi Lăng Tiêu lật vài tờ lại phát hiện cô gái ngượng ngùng kia vẫn đứng ở đó như cũ không nhúc nhích, không khỏi cảm thấy lạ ngẩng đầu lên nói:

- Cô nhìn cái gì?

- A... Ta, ta không nhìn cái gì.

Cô gái giống như là đang làm kẻ trộm bị người ta nhìn thấy, ngay cả nói cũng lập cà lập cập, khẽ cắn hàm răng trắng bóng, bộ dáng loay hoay không biết làm sao.

Lăng Tiêu nhìn thấy hơi buồn cười, nói:

- Cô sợ ta?

- Không... Không có, chỉ là, chỉ là ta muốn xem quyển sách trên tay anh, ta vốn còn một đoạn nữa chưa xem xong, thật đấy! Ta... ta còn để lại phiếu tên sách ở bên trong đó.

Cô gái sợ Lăng Tiêu không tin, vội vàng giải thích, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn bởi vì thẹn thùng phủ lên một lớp đỏ hồng như ánh ban mai.

Lăng Tiêu dùng tay uốn cong quyển sách sau đó buông lỏng tay, trong sách bay nhanh ra một tờ giấy. Quả nhiên, có một bức tranh sủng vật mèo màu hồng nhạt thực đáng yêu xuất hiện ở phía sau phiếu tên sách. Hẳn thâm nghĩ, thì ra mình cũng là mèo mù vớ chuột chết, bèn tiện tay đưa quyển sách cho cô gái nói:

- A, cô đưa tập trên tay kia cho ta.

- A!

Cô gái đầu tiên là ngạc nhiên đưa sách cho Lăng Tiêu, sau đó mới chợt nhớ lại mình chưa nói lời cảm ơn đây, mới vừa hết ngượng ngùng mặt đỏ hồng lại nhanh chóng lan ra hai bên tai, nhỏ giọng nói:

- Cảm ơn anh, ta tên là Isabella... Anh có thể gọi ta là Isa.

Cô gái nói tên của mình thanh âm rất nhỏ. Nếu không phải Lăng Tiêu thính tai, e là cũng không nghe được, trong lòng thầm nói: Cô gái này cũng hơi quá ngượng ngùng đấy?

- A, Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu nói xong liền hết sức tập trung lật quyển sách trong tay.

Isabella ngồi ở bên cạnh Lăng Tiêu, một làn hương thơm xủ nữ truyền vào trong mũi Lăng Tiêu, làm cho Lăng Tiêu đang chăm chú tìm kiếm nhện không được nhướn mày, thật thơm!

Isabella vừa xem đoạn mình còn chưa đọc xong, vừa dùng khước mắt liếc nhìn Lăng Tiêu, phát hiện hắn xem sách vừa mau lại vừa chăm chú, trong lòng không khỏi có chút tò mò, Lăng Tiêu? Đây là tên nam sinh đang bị đồn đãi xôn xao là phi lễ với vị hôn thê ư? Vì sao nhìn thế nào hắn cũng không giống loại người này chứ? Tạ Hiểu Yên thì sao? Isabella nhìn cái mũi nhỏ đáng yêu, nàng cũng không ưa thích gì nữ sinh hay khoe khoang kia kia, hơn nữa cảm thấy cô gái ấy có phần dựa vào thể lực, còn có chút... có chút quá tự phụ tự cho mình là đúng., Nói chung là ấn tượng của Isabella với Tạ Hiểu Yên cũng không tốt lắm.

- Có thể hỏi cô một vấn đề không?

Lăng Tiêu rất cục tìm kiếm có chút phiền muộn trong lòng, thầm nghĩ: “Nếu cô gái này cũng thích xem tư liệu tranh ảnh về thực vật trên đại lục, chỉ bằng nên hỏi nàng thử xem có biết hay không.”

- A... vấn, vấn đề gì.

Isabella đang bản khoăn suy nghĩ, bị Lăng Tiêu làm cho hoảng sợ, mặt hoa ửng đỏ nhìn Lăng Tiêu, thẹn thùng nói:

- Anh hỏi đi.

- Là vấn đề dược liệu.

Lăng Tiêu cảm thấy cô gái này rất nhạy cảm hay thẹn thùng, cố ý làm dịu giọng nói của mình đi một chút, nhẹ giọng hỏi:

- Cô có nghe nói qua Tử Lam chu quả, Địa Long chi tâm và Thạch Trúc thảo ba loại dược liệu này không?

Nghe nói là vấn đề thuộc về dược liệu, trong mắt cô gái hiện ra một nét cười tự tin, thầm nghĩ: “Người này thật đúng là đã tìm hỏi đúng người, e là tìm khắp Đế Quốc Lam Nguyệt, cũng không có mấy người dám nói hiểu biết hơn so với mình đây?”

Nhưng nghe Lăng Tiêu mở miệng nói ra ba loại dược liệu này, không ngờ nàng chưa hề nghe nói qua một thứ nào, nhất thời trong lòng rõ ràng có cảm giác đầy thất vọng, miệng lặp lại:

- Tử Lam chu quả, Địa Long chi tâm... Thạch Trúc thảo... Mấy cái tên thật lạ quá, ta đều chưa từng nghe nói qua đấy, rất xin lỗi!

Isabella khổ sở nói thật đáng yêu, như là phạm phải lỗi lầm rất lớn, khiến cho Lăng Tiêu tuy tâm tính trầm ổn cũng không khỏi bị nàng làm cho phải mỉm cười, mặc dù có hơi chán nản, nhưng cũng hiểu được là mình quá nôn nóng:

- Không có việc gì, chưa nghe nói tới cũng là chuyện bình thường.

Nào ngờ những lời này ngược lại dậy lên lòng hiếu thắng của Isabella. Nàng có hơi không phục nhìn Lăng Tiêu nói:

- Anh có thể tả rõ hình dáng của ba loại thảo dược này không?

Lăng Tiêu bỗng nhiên lấy tay vỗ vỗ trán của mình, lúc này mới nhớ ra, khó trách người ta chưa từng nghe nói qua. Ở Tu Chân Giới ba loại thảo dược này có tên gọi như thế, chẳng lẽ nói ở đại lục Thương Lan cũng có thể có tên này sao? Nhện không được lúng túng bật cười, sau đó nói:

- Tử Lam chu quả, sinh trưởng ở trên vùng núi tuyết, thích hợp với lạnh giá, cây cao ước chừng nửa thước, lá cây tầng tầng lớp lớp giống mặt quạt, cành cây màu tím, mỗi cây Tử Lam chu quả chỉ có một nhánh, trái cây có màu xanh da trời...

Lăng Tiêu còn chưa nói xong, Isa liền kinh ngạc mở miệng hô lên:

- Phạm Đế Á thánh quả! Trời ạ... Anh, anh sao lại biết có thứ này?

Trong lòng Lăng Tiêu tức thì vui mừng nhảy dựng lên, trên mặt lộ ra vẻ phấn khởi. Xem ra có cách rồi, ít nhất mình còn chưa có nói xong, chỉ mới miêu tả tập tính sinh trưởng và thời kỳ trưởng thành của Tử Lam chu quả, Isa đã có thể một hơi kết luận là Phạm Đế Á thánh quả, như vậy chứng tỏ loại dược liệu này có tồn tại thật sự!

- Theo như lời anh nói, đây là một loại dược liệu cực kỳ trân quý, cũng không kêu là Tử Lam chu quả!

Vừa nói ra được một loại dược liệu, Isa như là thay đổi thành người khác, chút ngượng ngùng lúc đầu không còn nhìn thấy nữa, thay vào đó rõ ràng là vẻ mặt nghiêm túc:

- Phạm Đế Á thánh quả thực kỳ lạ, ước chừng sáu năm mới có thể chín muối một lần, hơn nữa khi đã chín để lại trên cành đung có hái xuống thì có thể giữ được thời gian rất lâu!

- Sáu năm?

Lăng Tiêu nhú mày, bỗng nhiên nghĩ đến: Ở thế giới này linh khí thật dư thừa! Đúng rồi, chính là nguyên nhân này, vốn Tử Lam chu quả cần tới mười tám năm mới có thể chín, nhưng ở đây sáu năm đã có thể chín muối.

- Vậy quá tốt rồi, cô có biết địa phương nào có nó không?

Lăng Tiêu hưng phấn hẳn lên. Hẳn tu luyện đến Kiếm Sư bậc cao nhất, thậm chí không cần giống như người khác cần cù tu luyện vất vả như thế, chỉ cần luyện ý cảnh là được rồi.

Cái gọi là ý cảnh, mọi người thường nói đến đó là kiếm ý. Ở thế giới này, ý cảnh, có lẽ chỉ có những người cấp Kiếm Thánh trở lên mới có thể lĩnh hội được một vài điểm. Còn Lăng Tiêu là Thực Sơn đệ tử, sau khi nhập môn Trúc Cơ xong liền bắt đầu tu luyện. Có điều kinh mạch trong cơ thể của mình không thông, điều này Lăng Tiêu tự mình cũng đành chịu không biết làm sao, vì thể xây dựng lại nền móng cơ thể là việc trước mắt cần làm nhất.

Isa ngẩng đầu lên, nhìn nam sinh bị đồn đãi cực kỳ thậm tệ này, trong lòng nổi lên sóng ba đào, Phạm Đế Á thánh quả... Nếu như hẳn không hỏi mình ở đây thì ngay cả trên các bộ thực vật ở đại lục cũng đều không có ghi chép chút liên quan nào. Đương nhiên, một số thế gia môn phái siêu cấp, nhất là các thế gia có liên quan đến dược liệu, hoặc là hoàng gia, đều biết loại dược vật thần kỳ này, chỉ có điều đều niêm phong cất kỹ trong kho coi như là chuyện cơ mật.

Chỉ bởi vì một quả Phạm Đế Á thánh quả, có thể giúp cho võ giả dưới Ma Kiếm Sĩ tăng lên được một cấp bậc!

Thử tưởng tượng xem, một Cuồng Kiếm Sư bậc sáu, nếu được một quả Phạm Đế Á thánh quả, là có thể trực tiếp thăng đến vị trí Ma Kiếm Sĩ! Mà giá trị của một Ma Kiếm Sĩ... Cứ nhìn Lăng Thiên Khiếu tướng quân thì có thể đủ để biết rồi.

9. Chương 8: Phạm Đế Á Thánh Quả

Gia tộc Isa chính là thương hiệu dược liệu lớn nhất Đế Quốc Lam Nguyệt.

Có điều trong học viện, Isa chỉ là một tiểu cô nương sống nội tâm, hay thẹn thùng, gần như chưa ai biết được thân thế của nàng, cho nên chỉ trong chốc lát, Isa ngẩng đầu nói:

- Phạm Đế Á Thánh Quả sinh trưởng ở vùng giữa Đế Quốc Lam Nguyệt và Đế Quốc Tử Xuyên gọi là Phạm Đế Đại Tuyết Sơn. Phạm Đế Đại Tuyết Sơn cũng được xưng là thánh sơn, bởi vì nó cao vút trên mây, cũng là đỉnh cao nhất của đại lục Thương Lan. Nghe nói là Phạm Đế Á Thánh Quả sinh trưởng trên đỉnh. Tuyết Sơn có rất nhiều ma thú mạnh mẽ, nghe nói còn có cả rồng, ma thú bậc chín có thể biến hóa thành hình người !

Isa chậm rãi nói, âm thanh không lớn nhưng lại rất êm tai.

Lăng Tiêu có thể thấy, Isa rất thích nghiên cứu thực vật và động vật, nếu không, một cô gái làm thế nào có thể tinh thông mấy thứ này ?

Isa lên tiếng, dường như quên cả ngưỡng ngừng, nói tiếp:

- Bảo hộ Phạm Đế Á Thánh Quả là một loại ma thú phi hành gọi là Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng, là ma thú bậc ba, cũng tương đương với Đại Kiếm Sư của loài người, nhưng ngay cả Cuồng Kiếm Sư cũng không muốn đụng tới loại ma thú phi hành này. Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng có tốc độ phi hành cực nhanh, phương thức công kích sắc bén, trọng yếu hơn, chúng là loại ma thú thù rất dai !

Năm đó trong gia tộc Isa có một tiền bối đã hái được Phạm Đế Á Thánh Quả, cũng là trong lúc vô ý phát hiện ra loại quả này, thân là dược liệu thế gia, đương nhiên liếc mắt một cái có thể thấy được chỗ trân quý của loại quả này nên ngay lập tức hái hai quả.

Nhưng không nghĩ tới đã chọc giận Phạm Đế Á Thánh Quả hộ thú, Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng. Vị tiền bối này cũng là một Cuồng Kiếm Sư bậc năm, sau khi hái thánh quả, bị Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng truy đuổi mấy ngàn dặm. Cứ đánh trả, nó lại bay lên cao, chạy trốn, nó lập tức đánh lén, khiến cho tiền bối kia sau khi về tới gia tộc tức giận đến ngã bệnh, sau đó không bao lâu cũng qua đời do tâm lực cạn kiệt

Còn hai quả Phạm Đế Á Thánh Quả do ông mang về giúp cho gia tộc Isa bồi dưỡng ra hai Ma Kiếm Sĩ, khiến cho cả gia tộc trở thành thế gia của Đế Quốc Lam Nguyệt.

Còn Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng thì bay lượn tại Gia tộc Isa hơn mười ngày, đại khái cho đến khi nó cảm giác cừu nhân không còn hơi thở mới bay đi.

Tóm lại, võ giả ở Đại lục Thương Lan, nguyện ý đối kháng với người cao hơn mình một bậc cũng không muốn đối mặt với ma thú phi hành thấp hơn hai cấp. Đương nhiên, nếu như có thể luyện đến Ma Kiếm Sư, có được năng lực phi hành, có lẽ với ma thú phi hành sẽ không vô lực như vậy. Nhưng nhìn cả Đại lục Thương Lan, Ma Kiếm Sư có mấy người ?

- Anh sẽ không muốn đi tìm Phạm Đế Á Thánh Quả chứ ?

Isa nhẹ giọng nói, dường như nằng nặt bắt đầu ngưỡng ngừng, tâm ý cũng cho rằng Lăng Tiêu muốn tăng cường thực lực của mình ! Có điều kinh mạch của hắn, cho dù ăn Phạm Đế Á Thánh Quả cũng... Nghĩ vậy, Isa đỏ mặt nói:

- Kỳ thật, kinh mạch của anh cũng không phải không thể thông, chỉ có điều, chỉ có điều, chỉ có điều, cái...phương pháp đó không tốt lắm.

Lăng Tiêu nghi hoặc nhìn thoáng qua cô gái dễ thẹn thùng này, sau đó nói:

- Ô? Vẫn còn biện pháp khác? Cô nói xem!

Isa nhìn quanh, trong thư viện cũng không có nhiều người, rất nhiều người nhìn thấy Lăng Tiêu chỉ hận không thể né tránh. Lúc này nàng mới nhẹ giọng nói:

- Phương pháp cũng có chút khó khăn, chính là dùng rất nhiều loại dược liệu ngâm thân thể, mỗi ngày ngâm một canh giờ, ngâm... ngâm trong vòng một tháng. Bởi vì có rất nhiều dược liệu mạnh, cho nên quá trình chữa trị cũng rất thống khổ, nếu như chí lực không đủ... sẽ chết

Isa nói xong, chính bản thân cũng có chút nhụt chí.

Phương thức này trên thực tế đã sớm có người biết, nhưng gần như chưa từng có người nào muốn nếm thử, mà trên đại lục, người bị Thiên Mạch cũng không nhiều. Thêm nữa, mặc dù đại lục thượng võ nhưng với rất nhiều người mà nói, có thể tu luyện đến Kiếm Sư bậc sáu cũng là phi thường không tồi, ít nhất cũng có thể giữ một chức vụ nhỏ trong các đoàn đội lính đánh thuê. Cho dù không tu luyện tới Kiếm Sư bậc sáu, cũng có thể lựa chọn đi làm thương nhân, không cần phải mang sinh mệnh đi đánh cược. Cuối cùng, cho dù ngẫu nhiên có người bị Thiên Mạch muốn đánh cược, cũng không có được ...tài lực như vậy ! Isa nói là ngâm mình, không đơn giản người nào cũng có đủ điều kiện. Trong số dược liệu cần thiết, không thiếu các linh dược trăm năm, thậm chí cả ngàn năm, người bình thường khó có thể gánh nổi.

Lăng Tiêu cười khê, nói:

- Ủ, tạm thời không cần phải như vậy

Lăng Tiêu cũng không phải người sợ hãi thống khổ, dùng Trúc Cơ đan cũng không thoải mái hơn là bao. Nhưng Trúc Cơ đan mới là biện pháp hữu hiệu nhất, về phần Isa vừa nói, sử dụng dược liệu để ngâm thân thể, Lăng Tiêu cũng không cảm thấy hiệu quả tốt hơn so với Trúc Cơ đan.

- Vậy anh nói cho ta về Địa Long Chi Tâm, cùng Thạch Trúc thảo

Isa phi thường si mê đối với thực vật cùng động vật trên đại lục, trên thực tế cũng rất tinh tường, với học thuật năng cực kỳ chăm chú, nên khi Lăng Tiêu nói tới những dược liệu này, nàng không biết làm sao Lăng Tiêu biết tới những loại dược liệu cổ quái này. Có điều, nàng cũng không hỏi, dù sao, mỗi người đều có bí mật của riêng mình.

- À, Địa Long Chi Tâm là thực vật ngàn năm, thân thẳng, hình giống long xà, cứ mười năm mọc ra ba lá, hai mươi năm sinh ra năm lá, sau này mỗi mười năm thì sinh ra một lá, khoảng 40 đến 60 năm có 3 đến năm phiến thành thực. Tán hoa lớn, cánh nhỏ, màu xanh biếc. Khi quả chín sẽ biến thành màu đỏ, thường sinh trưởng ở vùng thâm sơn ẩm thấp.

Lăng Tiêu dựa vào trí nhớ của chính mình thuật lại, năm đó mỗi người tại tu chân giới có thể xưng là thần y so với thế tục, tri thức về dược liệu cùng y lý vô cùng sâu sắc.

Isa cau mày, nàng biết, Lăng Tiêu đã kể rất chi tiết, nhưng cho dù gia tộc nàng hiểu biết rất nhiều đối với y dược, không hiểu tại sao lại có cảm giác lạ lẫm về cái này? Chẳng lẽ quả thật chính nàng chưa từng nghe qua lại dược liệu này? Địa Long Chi Tâm. Nghe tên có thể đoán đây là một loại dược liệu rất cao cấp. Suy nghĩ hồi lâu, Isa lắc đầu nói:

- Lấy rễ cây làm dược liệu, trên đại lục có rất nhiều, cũng có rất nhiều loại quý hiếm, có điều loại này ta thật sự chưa từng nghe qua. Kỳ lạ thật, tại sao ta chưa từng thấy ai nói qua nhỉ?

Mặc dù có chút thất vọng, nhưng tâm lý Y Toa càng hưng phấn hơn. Xem ra ông nội nói không sai: nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Thế giới này có quá nhiều điều huyền bí mà mình không thể biết hết!

Lăng Tiêu cười cười, cũng không thất vọng lắm. Dù sao thế giới bất đồng, chỉ cần chính mình cố gắng dụng tâm đi tìm, nói không chừng cũng có thể tìm được. Nếu thế giới này đã có Tử Lam Quả, như vậy Địa Long Chi Tâm hẳn cũng có ! Nếu như thật sự không tìm được, có thể dùng biện pháp Isa nói. Chết sao? Lăng Tiêu cũng đã chết một lần rồi. Là một người tu luyện, chết cũng chẳng qua là một sự bắt đầu thôi, không có gì đáng sợ.

- Nói thêm một chút về Thạch Trúc thảo, nó....có hình dáng thế nào ?

Isa vẻ mặt chờ mong nhìn Lăng Tiêu, giờ phút này rốt cục nàng biết thế nào là nhân ngoại hữu nhân, chính mình hiểu rất rõ đối với cây cỏ, dược liệu trên đại lục, nhưng nghĩ không ra một thiếu gia con tướng quân cũng có thể biết nhiều như vậy, thậm chí có thể biết những thứ mà chính mình còn chưa từng nghe qua.

- Thạch Trúc thảo là loại cỏ sống lâu năm, mọc thành bụi, cao chừng nửa thước, thân thẳng, rễ chùm. Lá hình kim châm, dài chừng một ngón tay, chiều rộng cũng một ngón tay, mũi lá nhọn, dưới gốc thắt hẹp lại như tán hoa, có từ bốn tới sáu cánh, hoa màu đỏ tươi, trắng, phần hồng, bên rìa có răng cưa, phía dưới có một số lông nhỏ. Nụ hình trứng, bụi màu đen, sinh trưởng ở thảo nguyên rộng lớn, không thể dễ dàng tìm kiếm

Lăng Tiêu nhớ lại kiếp trước đã từng tìm kiếm Thạch Trúc thảo, mất nhiều năm thời gian, gần như đã tìm toàn bộ thảo nguyên ở Tu Chân giới mới tìm được. Thu thập dược liệu Trúc Cơ đan cho chính mình, đây cũng là cánh cửa mà các đệ tử cần phải thông qua, cũng là một loại lịch lãm.

Mới vừa rồi, Isa đối với Lăng Tiêu rất tôn kính, bây giờ lại thêm một chút sùng bái hẳn. Hẳn kể lại chi tiết như vậy, hiển nhiên không phải đùa cợt, nhưng ba loại dược liệu, chính mình chỉ biết một loại ! Lăng Tiêu này làm sao biết được những thứ đó ? quả có chút, rất thần kỳ ?

Isa đỏ mặt lắc đầu, nàng có chút bị đá kích, có điều nhìn thoáng qua cuốn sách về thực vật trên tay Lăng Tiêu, nhẹ giọng nói:

- Lăng Tiêu, loại thực vật anh nói không có trong quyển Thực vật chí này. Thật sự, chưa từng nghe qua, ta nghĩ anh khó có thể tìm được mấy loại dược liệu này

Lăng Tiêu có ấn tượng rất tốt đối với Isa, cô gái ngưng ngưng này kỳ thật cũng rất thần kỳ rồi, ít nhất, ba loại dược liệu Trúc Cơ, nàng biết được một loại đã là rất rất giỏi. Nghĩ tới đó, hắn vừa cười vừa nói:

- Vậy, cảm ơn cô đã giúp ta tiết kiệm không ít thời gian!

Hắn vừa nói vừa bỏ lại sách lên giá, rồi chuẩn bị rời đi.

- Anh, anh phải đi ?

Gặp một người có cách giải thích dược liệu độc đáo, Isa đột nhiên muốn trao đổi với Lăng Tiêu nhiều hơn.

Kỳ thật Isa rất đẹp, trong đế quốc học viện cũng được xếp trong mỹ nữ bảng, nhưng rất ít người có thể cùng nàng trao đổi, càng đừng nói theo đuổi nàng, vì cô gái rất thận trọng, đừng nói khác phái, kể cả bằng hữu cũng không có mấy người. Nếu không phải bởi trùng hợp ngẫu nhiên, nàng căn bản không có khả năng nói nhiều như vậy với Lăng Tiêu. Hôm nay nói chuyện, thậm chí còn vượt qua tổng thời gian nói chuyện với nam đồng học tại học viện đế quốc trong mấy năm.

- Nếu không có gì cần phải tìm nữa, ta lưu lại làm gì ?

Lăng Tiêu lạnh nhạt nói.

- Anh muốn đi tìm mấy loại dược liệu này ?

Isa nói tới dược liệu, thần thái lại khôi phục bình thường, nói chuyện cũng lưu loát hơn rất nhiều:

- Khi anh tìm kiếm có thể cho ta theo hay không ?

Nhìn thấy ánh mắt hồ nghi của Lăng Tiêu nhìn mình, ngay cả cái cổ trắng ngần của Isa cũng hồng lên:

- Ta không có ý gì, chỉ là muốn kiến thức mấy loại thực vật này. Yên tâm, ta, ta có khả năng tự bảo vệ mình !

Vừa nói bỗng Isa cảm thấy mình có chút thất thố vội nói:

- Xin lỗi, ta không có, không có ý xem thường anh!

Lăng Tiêu không nhịn được cười, nói:

- Không phải cô nói Phạm Đế Á Thánh Quả sinh trưởng ở địa phương cực kỳ nguy hiểm sao ? Cho dù cô là Kiếm Sư bậc bốn cũng không đủ dùng sao ?

Isa trầm mặc, sau đó cố lấy dũng khí nói:

- Ông nội ta nói, nếu không có trái tim cầu tri thức mãnh liệt sẽ không thể tiến bộ, nếu như anh không sợ, ta, ta cũng không sợ !

Lăng Tiêu cười rộ, thật sự là một tiểu cô nương rất có ý tứ, hắn gật đầu nói:

- Cô đã không sợ, vậy lúc nào đi ta sẽ thông báo cho cô.

- Được, một lời đã định !

Isa nhìn bóng lưng Lăng Tiêu biến mất dần khỏi tầm mắt, nhưng lại đột nhiên thấy không đúng, hắn làm sao biết cách để tìm mình !!

“Đáng chết, hắn ứng phó ta !” Isa nhíu mày thanh tú, hai má đỏ ửng, tức giận nghĩ, trong lòng thầm nhủ: “Đừng nghĩ có thể bỏ lại ta, ta nhất định phải biết mấy loại dược liệu đó là dạng gì, nếu như có thể tìm được loại dược liệu mới, ông nội sẽ thưởng cho ta cái gì nhỉ ? hì hì”

10. Chương 9: Công Hội Mạo Hiểm

Công Hội Mạo Hiểm, còn được xưng là Công Hội Lính Đánh Thuê, là một tổ chức trải rộng trên toàn bộ đại lục.

Muốn gia nhập Công Hội Mạo Hiểm rất đơn giản, chỉ cần giao một ít ngân tệ, có thể nhận được một huân chương người mạo hiểm. Nếu như thành lập đoàn đội, đội trưởng phải có cấp bậc Cuồng Kiếm Sư trở lên, như vậy mới có thể ít nhất cam đoan đoàn đội an toàn, nếu gia nhập đoàn đội, có thể nhận được một huân chương Lính Đánh Thuê.

Bất kể đoàn đội hay cá nhân, muốn thăng cấp, đều phải nhận nhiệm vụ tại Công Hội Mạo Hiểm. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Công Hội Mạo Hiểm căn cứ vào giá cả thị trường mà trả thù lao tương ứng với nhiệm vụ, cấp bậc càng cao, càng có thể nhận nhiều nhiệm vụ cao cấp.

Đương nhiên, nếu như muốn nhận nhiệm vụ vượt cấp không phải không thể được, chỉ là nhiệm vụ cấp bậc càng cao, càng khó khăn hơn, tỷ lệ thất bại rất cao. Hơn nữa, để phòng ngừa người ác ý nhận nhiệm vụ, sau một thời gian nhất định nếu không thể hoàn thành sẽ tự động chuyển thành nhiệm vụ thất bại, đồng thời bị trừ điểm tín dụng cá nhân. Cái này có ảnh hưởng rất lớn đối với thăng cấp, cho nên, hầu như không ai nhận nhiệm vụ vượt cấp.

Đoàn đội cố định đều có danh hiệu riêng của mình, ví dụ như Mãnh Hổ dòng binh đoàn. Đại đoàn đội thậm chí còn có cờ xí riêng, từ cao đến thấp, tổng cộng chia làm chín cấp đoàn đội...Cấp cao nhất là đoàn đội cấp 1, tổ chức lính đánh thuê như vậy có thực lực thậm chí không kém quân đội một tiểu quốc, ngay cả Đế Quốc Lam Nguyệt cũng không dễ dàng trêu chọc bọn họ.

Đoàn đội lớn đều có kỷ luật rất nghiêm minh.

Còn có một loại đoàn đội, đó là đoàn đội tạm thời thiết lập vì nhiệm vụ.

Ví dụ như: Có người muốn đi Phạm Đế Tuyết Sơn làm nhiệm vụ hạng nhất, lấy da của Tứ Giác Linh Dương, nhưng cảm giác thực lực mình không đủ thì có thể phát hành tin tức thiết lập đoàn đội tạm thời, chiêu mộ những người cũng muốn đi Tuyết Sơn để làm nhiệm vụ. Mọi người giúp đỡ lẫn nhau, đoàn kết luôn luôn tạo ra lực lượng lớn hơn so với đơn lẻ. Loại đoàn đội này không chiếm được sự tán thành của quan phương, nhưng lại có ưu thế tự do, linh hoạt.

Lăng Tiêu muốn kiếm chính là cái đoàn đội này.

Công Hội Mạo Hiểm bên ngoài rất phồn hoa, các đoàn đội cũng đang chiêu mộ người, chỗ này cũng có rất nhiều người bán hàng rong buôn bán, bán từ công cụ cho người mạo hiểm đến những loại rất cổ quái, cái gì cũng có, tiếng la hét gọi bán liên tiếp, rất náo nhiệt. Lăng Tiêu dạo qua hàng quán một vòng, thăm cầu may mắn, nếu như ở chỗ này có thể phát hiện được Địa Long Chi Tâm cùng cỏ Thạch Trúc thì sẽ thật may mắn, bớt được rất nhiều thời gian tìm kiếm. Đáng tiếc, hắn đi hết hàng này tới hàng khác, nhưng không thể tìm được gì. Mặc dù cũng có một số dược liệu đắt tiền, xa hoa tại tu chân giới, có thể luyện chế đan dược, nhưng đối với hắn lại không có tác dụng, mà hắn cũng không buồn để ý loại này.

Những người bán hàng thấy Lăng Tiêu quần áo cao quý, rõ ràng là một thiếu gia quý tộc, nên đối với Lăng Tiêu cũng rất nhiệt tình, nhưng dường như tính tình lạnh nhạt của Lăng Tiêu chịu không được loại nhiệt tình này. Hắn từ từ lùi ra khỏi dãy hàng quán, sau đó bắt đầu xem công cáo chiêu mộ thành viên của các đoàn đội.

Tìm một vòng, cuối cùng cũng tìm thấy một người mạo hiểm ngồi trong góc, nhìn chiêu bài trên có viết: Triệu tập bằng hữu đi Phạm Đế Á Tuyết Sơn làm nhiệm vụ, yêu cầu có thực lực !

Tầm bấn được một người thanh niên thân hình cao lớn ôm trong lòng. Đại khái là lâu lắm không ai chú ý tới hắn, thanh niên này dựa vào vách tường ngủ gà ngủ gật.

Lăng Tiêu thấy vậy cũng buồn cười, sau đó tiến tới cửa sổ, nộp tiền đăng ký, tiểu thư phục vụ cũng cấp cho hắn một cái huân chương người mạo hiểm, Lăng Tiêu mỉm cười hỏi:

- Xin hỏi, có thể nhận nhiệm vụ ở đâu ?

Bởi số lượng người mạo hiểm mới cũng không nhiều, nữ nhân viên phục vụ cũng khá nhàn rỗi, thấy Lăng Tiêu mặc dù tuổi không lớn, nhưng khí độ trầm ổn, quần áo hoa mỹ, loại này khẳng định là con nhà quý tộc ra ngoài chơi đùa, nàng cũng dịu dàng cười nói:

- Căn cứ vào cấp bậc của ngài, có thể nhận một ít nhiệm vụ đơn giản, ngài muốn làm nhiệm vụ nào ? Ví dụ như: Hộ tống tiểu thư nhà giàu, hay tìm sủng vật bị lạc?

Lăng Tiêu lắc đầu hỏi :

- Có...nhiệm vụ tới Phạm Đế Á Tuyết Sơn không ?

Nữ nhân viên phục vụ sửng sốt, kinh ngạc nói:

- Trời, ngài đi tới địa phương này làm gì ? Phạm Đế Á Tuyết Sơn là địa phương được liệt vào một trong mười địa phương nguy hiểm nhất ! Ở đây có ma thú từ cấp 1 đến cấp 9 sinh sống. Chàng trai trẻ... nếu không cần thiết, ta khuyên ngài không nên tới đó, rất nguy hiểm !

Lăng Tiêu mỉm cười:

- Cám ơn, có điều hay là cô xem giúp ta một chút, có... nhiệm vụ nào hay không, ta muốn thử sức mình !

Tiểu thư phục vụ nhìn Lăng Tiêu cũng thêm vài phần kính trọng, không nghĩ tới thiếu niên này lại rất có phong thái của một võ giả, thái độ càng thêm cung kính:

- Tiên sinh, ngài đợi một chút, ta kiểm tra cho ngài.

Nữ nhân viên phục vụ vừa nói, vừa lôi một tập bút ký rất dài dưới cái bàn, sau đó bắt đầu lật xem, trong miệng lầm bầm nói:

- Lấy một khối ngọc tỷ của hoàng tộc Andes thượng cổ giữa động của Băng Sương Cực Long Nicola... Loại này không được. Một quả trứng Thiểm Điện Tuyết Sơn Ưng, trời, đây là tên ngu ngốc nào phát hành nhiệm vụ này ?

Nữ nhân viên phục vụ chọn lựa một hồi, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở nhiệm vụ hạng nhất

- Tinh hạch của băng hệ ma thú cấp hai trở lên tại Phạm Đế Á Tuyết Sơn

Nữ nhân viên phục vụ ngẩng đầu nhìn Lăng Tiêu:

- Tinh hạch của băng hệ ma thú cấp hai, thế nào ? ta nghĩ cái này rất tốt, có người từng làm qua và vận may không tồi, thậm chí may mắn có thể nhặt được tinh hạch của ma thú cấp hai đã chết!

Lăng Tiêu gật đầu cười:

- Cám ơn cô, như vậy là tốt rồi !

Vừa nói vừa nhận lấy nhiệm vụ, sau đó xoay người tiến tới thanh niên đang cầm chiếu bài.

- Chúc ngài may mắn !

Nữ nhân viên phục vụ mỉm cười đưa mắt nhìn Lăng Tiêu rời đi.

Thanh niên nọ vẫn đang ngủ gà ngủ gật, Lăng Tiêu tiến tới, đưa tay định vỗ vai hắn, vừa giơ tay lên thì thanh niên mở mắt, mỉm cười với Lăng Tiêu, sau đó đôn hậu nói:

- Bằng hữu muốn đi Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn ?

Lăng Tiêu gật đầu, thanh niên bật cười cao hứng đứng dậy, gỡ đầu cười ngây ngô:

- Cuối cùng cũng đợi được, người đi Phạm Đế Á Tuyết Sơn rất ít, ta tên là Gaia, ha ha...

Lăng Tiêu cười nhẹ nói:

- Lăng Tiêu

- À, Lăng Tiêu huynh đệ, nhiệm vụ của cậu là gì ?

Gaia vừa hỏi vừa dẫn Lăng Tiêu ra ngoài.

Lăng Tiêu thầm đánh giá qua Gaia, cảm giác thanh niên này nhìn khá đôn hậu, nhưng thực lực khẳng định phi thường. Có điều, tại thời điểm này tu vi của Lăng Tiêu quá thấp, nhìn không ra cấp bậc đối phương. Hắn khẽ cười một chút rồi trả lời:

- Tìm kiếm tinh hạch của băng hệ ma thú cấp hai.

-Ồ, nhiệm vụ này trước kia ta từng làm qua, thù lao cũng không tệ

Gaia cười, sau đó nói:

- Nhiệm vụ của ta là kiểm tra tinh hạch của băng hệ ma thú cấp ba

- Huynh là Đại Kiếm Sư ?

Lăng Tiêu tò mò hỏi, bởi chỉ có Đại Kiếm Sư trở lên mới có thể miễn cưỡng đối kháng với ma thú cấp ba, nếu như là Thiểm Điện Tuyết Sơn Ung, loại phi hành ma thú thì ngay cả Cường Kiếm Sư cũng phải trốn xa !

Gaia gật đầu cười cười nói:

- Ta vừa mới tới cấp bậc Đại Kiếm Sư bậc một, lần này muốn thử thời vận, coi như lịch lãm một chút !

Lăng Tiêu gật đầu, thầm nghĩ, Công Hội Mạo Hiểm quả là đầm rồng hang cọp, tùy tiện cũng tìm được một người có tu vi Đại Kiếm Sư, xem tuổi Gaia, hắn cũng chỉ khoảng 25, 26 tuổi, mặc dù không bằng ca ca Lăng Chí, nhưng trong đám người trẻ tuổi cũng xem như hết sức ưu tú !

11. Chương 10: Nghi Vấn

Lăng Tiêu hỏi. Địa phương đang đi có vẻ hẻo lánh, nếu như không phải Gaia chất phác, đôn hậu, chắc chắn sẽ dẫn hắn tới thành mục tiêu cho cường đạo giết hại. Lăng Tiêu cũng không nghĩ như vậy, chỉ là có chút buồn bực, bởi hắn đi đi bắt đầu mệt mỏi.

- Sắp tới rồi !

Gaia xoa xoa tay, sau đó nói:

- Lúc trước cũng có hai người nhận nhiệm vụ tới Phạm Đế Á Tuyết Sơn, nhưng theo ta một hồi rồi tất cả đều lại không đi, cậu là người cuối cùng hỏi tới vấn đề này.

Lăng Tiêu cũng cười rộ, không nói thêm, hai người rất nhanh tìm được một nhà trọ bình thường, Gaia nói:

- Tới rồi, chính là nơi này, nơi này có vẻ tiện nghi, ha ha...

-Ồ...

Lăng Tiêu lúc này mới hiểu tại sao họ lại đi xa đến như vậy. Kiếp trước Lăng Tiêu vốn không cần tiền, giờ ở thân thể mới này, cũng chưa bao giờ thiếu tiền, cho nên trong đầu căn bản không có khái niệm về phương diện này.

Đi tới một căn phòng, Gaia nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó đẩy cửa bước vào. Bên trong phòng có một trung niên cao lớn, đại khái khoảng hơn 40 tuổi đang ngồi trên ghế suy nghĩ, người toát ra một loại khí thế không giận mà uy.

Lăng Tiêu chỉ liếc mắt một cái, đã cảm nhận được khí tức mạnh mẽ trên người trung niên này, nghĩ thầm: “Người này không đơn giản”

- Gaia, tìm được đồng bạn đi làm nhiệm vụ rồi à?

Người trung niên khẽ liếc mắt đánh giá Lăng Tiêu, trong mắt hiện lên một tia thất vọng. Hắn là một Ma Kiếm Sĩ bậc một, hiển nhiên có thể nhìn ra tu vi của Lăng Tiêu, sợ rằng ngay cả Kiếm Sư cũng chưa tới, đồng bọn như vậy làm sao có tác dụng được, không chừng còn là kẻ vướng chân. Có điều, người trung niên cũng không trực tiếp nói ra chỉ ôn hòa cười, nói:

- Tại hạ Vương Siêu, xin hỏi tiểu huynh đệ xưng hô thế nào ?

Lăng Tiêu nhìn trong mắt Vương Siêu thoáng qua một tia thất vọng, thanh sắc không đổi nói:

- Lăng Tiêu

Cửa phòng mở ra lần nữa, có ba người tiến vào quán, hai nam, một nữ.

Trong đó nam nhân tướng mạo hết sức anh tuấn, khuôn mặt gầy gò, mày rậm bấp tay cứng rắn, thoát nhìn khoảng 23, 24 tuổi, hai mắt hữu thần, tu vi không kém. Cô gái kia có vẻ ít tuổi hơn, khoảng 16, 17, rất dịu dàng, bề ngoài ôn nhu, yếu đuối, Lăng Tiêu có thể cảm giác được, thực lực của nàng cũng chỉ có hạn.

Người nam nhân còn lại ước chừng 30 tuổi, hai tròng mắt có vẻ tối tăm, nhìn chằm chằm Lăng Tiêu khiến cho Lăng Tiêu có chút không thích.

Vương Siêu chỉ vào ba người nói:

- Đường Minh, Đại Kiếm Sư bậc hai !

thanh niên anh tuấn khoảng 23, 24 tuổi, gật đầu thân thiện với Lăng Tiêu. Hắn cũng nhìn ra tu vi của Lăng Tiêu không cao, nhưng không vì vậy mà khinh thị Lăng Tiêu. Từ trước tới nay có rất nhiều người kỳ lạ trong Công Hội Mạo Hiểm, đi làm nhiệm vụ, không cần thiết cứ phải có tu vi cao là có ưu thế.

Vương Siêu giới thiệu cô gái bên cạnh:

- An Nhã, Kiếm Sư cấp 4, Dược Sư cấp hai

Lăng Tiêu chợt hiểu, cũng khó trách, danh tiếng của dược sư cũng rất vang dội trên đại lục, đã ngoại mạo hiểm chịu thương tích là không thể trách được, trong đội ngũ có một Dược Sư, có thể giúp đỡ rất nhiều để đảm bảo an toàn cho đồng đội.

Vương Siêu vừa nhìn ánh mắt của tối tăm của nam nhân còn lại, vừa muốn giới thiệu thì người nọ đã nói:

- Ngô Lương, Đại Kiếm Sư bậc ba !

Vừa nói ánh mắt vừa chuyển hướng sang Gaia:

- Người tìm đâu ra một người như vậy ?

Gaia đôn hậu, nhưng không có nghĩa là hẩn ngu, ngay lập tức nghe ra hàm ý khinh miệt trong câu nói của Ngô Lương, gãi đầu nói: Vị...Lăng Tiêu huynh đệ này cũng phải đi Thánh Sơn làm nhiệm vụ

- Cũng đi... ?

Câu nói bị cắt ngang bởi câu hỏi có ý nghi ngờ, Ngô Lương cười lạnh:

- Kiếm Sư còn chưa tới mà cũng có thể làm nhiệm vụ ở Thánh Sơn ? Quả thực buồn cười !

Vừa nói, hắn vừa tặc lưỡi hai tiếng sau đó nhìn Lăng Tiêu cười lạnh:

- Trở về đi thôi, mạo hiểm không phải trò chơi của các thiếu gia quý tộc, trừ khi ngươi muốn chết !

Trên mặt Vương Siêu hiện ra một tia tức giận. Những người này cũng không phải một đoàn đội cố định, nhưng cùng hợp tác, đã được mấy năm, trong đó cũng hiểu nhau rất rõ. Gã Ngô Lương này lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa tính tình kiêu ngạo, luôn xem thường người khác, nói chuyện rất không tốt, nhiều lúc ngay cả đội trưởng cũng không để vào mắt. Vương Siêu thở dài một tiếng. Hắn chần chừ nói:

- Lăng Tiêu tiểu huynh đệ, Thánh Sơn nơi nào cũng đầy nguy cơ, từ ma thú bậc một đến bậc chín đều có, nếu không may, gặp phải một ma thú cấp bốn, ngay cả chúng ta cũng không cam đoan an toàn của cậu.

- Đội trưởng đại nhân

Ngô Lương bĩu môi, nói:

- Một người ngay cả Kiếm Sư cũng không tới như hắn, cần gì khách khí, đuổi đi là xong!

- Ngô Lương đại ca

An Nhã mở miệng gọi, đầu tiên nhìn liếc qua thần sắc không thay đổi của Lăng Tiêu, sau đó nói :

- Người tại sao không hỏi người ta có năng lực khác không ?

- Năng lực khác ?

Ngô Lương khinh thường nói:

- Chúng ta không thích vui đùa !

Trong phòng lúc này nhất thời mọi người có chút xấu hổ.

Gaia vò vò đầu, nhìn bộ mặt lạnh như băng của Ngô Lương, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ của mình cùng An Nhã, cuối cùng khẽ liếc mắt thấy Vương Siêu cau mày, muốn nói gì đó, nhưng miệng lại ngậm vào, rất xấu hổ, dù sao cũng là người hấn mang tới.

Lăng Tiêu nhìn năm người này, trong lòng buồn cười, quả nhiên là người giang hồ, ngẩng đầu nhìn Vương Siêu nói:

- Vương đội trưởng, một năm gần đây huynh có bị thương, thực lực của huynh vốn là Cuồng Kiếm Sư hay là Ma Kiếm Sĩ ?

Lăng Tiêu có thể cảm nhận được khí thế của Vương Siêu. Khí thế này hơi thấp hơn phụ thân của mình một chút, nhưng còn mạnh hơn những Đại Kiếm Sư trong phòng nhiều lắm.

Lăng Tiêu vừa dứt lời, trong phòng đột nhiên yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy. Mấy người cũng giật mình nhìn hấn, Vương Siêu vẻ mặt lại càng ngạc nhiên, nghĩ không ra Lăng Tiêu làm sao nhìn ra tu vi của hấn. Một Đại Kiếm Sư muốn nhìn ra thực lực của Kiếm Thị cũng không khó, chỉ cần lưu tâm, để ý bước chân cùng hô hấp là có thể đại khái đoán được thực lực. Nhưng một Kiếm Thị có thể nhìn ra cấp bậc của một người hơn mình nhiều cấp như vậy, quả có chút kinh người.

Ít nhất bọn họ tới giờ cũng chưa nghe tới sự tình này, hơn nữa....làm người ta kinh ngạc nhất, là Lăng Tiêu không ngờ có thể nhìn ra Vương Siêu bị thương ! Càng khó hiểu, ngay cả An Nhã, một Dược Sư bậc hai, lần đầu tiên nhìn thấy Vương Siêu đều bị khí thế của hấn áp chế, căn bản không thể cảm nhận được thương tích trên người Vương Siêu. Mà An Nhã mới trẻ tuổi như vậy đã là một Dược Sư bậc hai, có thể nói là một tiểu thiên tài !

Vậy Lăng Tiêu là gì ? Lăng Tiêu hình như còn ít tuổi hơn An Nhã !!!

Ngô Lương lúc này cười lạnh nói:

- Người nghe đội trưởng nói từ đầu chuyện này phải không ? Cần gì phải làm ra bộ mặt đó ? Thật đúng hấn trở thành cao nhân rồi ha ha ha !

Hấn quay về phía Lăng Tiêu quát:

- Tiểu tử ! ta không quản người nghe được chuyện của đội trưởng từ chỗ nào, nhưng ta cảnh báo người, lập tức rút cho ta, nếu không... Đừng trách ta không khách khí !

Lăng Tiêu hoàn toàn không để ý quát tháo Ngô Lương bên cạnh, chăm chú nhìn Vương Siêu:

- Nếu như huynh nguyện ý, ta có thể lập tức chữa lành cho huynh!

“Lập tức ? Chữa lành ? “Cái này không những Ngô Lương, ngay cả An Nhã cũng nín lặng, nhìn Lăng Tiêu thâm nghĩ, người tuổi trẻ này thật đúng là không biết sống chết, quả thật rất có dũng khí...nói khoác. Đội trưởng bị thương do giao thủ với một ma thú bậc năm, Xích Viêm Báo, nghe nói kinh mạch bị bế tắc, ngay cả sư phụ, Dược Sư bậc năm của Đế Quốc Lam Nguyệt cũng bó tay vô sách, hấn là một tiểu tử chưa ráo máu đầu lại nói có thể trị, xem ra người này không thiện lương. Đôi mắt xinh đẹp của An Nhã nhìn vào mắt của Lăng Tiêu cũng đã toát ra vài phần khinh thường.

Bên kia, Ngô Lương hừ một tiếng, cũng không thèm nói gì, bắt đầu đi sang một bên, trong đầu thâm nghĩ đội trưởng không biết có phải hư đầu óc hay không, nếu là hấn khẳng định sẽ tống cổ tiểu tử này đi.

Không ngờ, Vương Siêu thần sắc không đổi. Chỉ có chính hắn mới rõ ràng, khuyết điểm đáng chết này ảnh hưởng bao lớn với hắn. Không cần nói gì nhiều, hắn có thực lực Ma Kiếm Sĩ bậc một, bây giờ chỉ có thể phát huy lực lượng Đại Kiếm Sư bậc ba đỉnh phong, cái này cũng là lí do tại sao Ngô Lương trước mặt hắn có dũng khí kiêu ngạo.

Bọn họ là một đoàn đội, mặc dù không phải đoàn lính đánh thuê cố định, nhưng mọi người cũng phối hợp làm nhiệm vụ nhiều năm, vẫn là do hắn lãnh đạo. Sau khi Vương Siêu bị thương, Ngô Lương mới dần dần chống đối mệnh lệnh của hắn, có lẽ muốn thay Vương Siêu, bởi đoàn đội tạm thời có một quy củ bất thành văn, đội trưởng có thể thu hoạch một nửa thành tích của đội viên.

- Tiểu huynh đệ, cậu nói thật ?

Vương Siêu nghĩ đến thực lực mạnh mẽ của Ma Kiếm Sĩ, hơi thở có chút gấp gáp, ánh mắt nóng rực nhìn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu thần nhiên cười cười:

- Có được hay không, thử rồi sẽ biết ?

12. Chương 11: Kim Châm Kỳ Thuật

Ngô Lương vừa định nói gì đã bị Vương Siêu vung tay lên ngăn lại:

- Để cho hắn thử xem thế nào?

Ngô Lương hơi hoảng sợ phát hiện, sự tự tin mạnh mẽ trên người Vương Siêu dường như đã trở lại, nhớ đến Vương Siêu cường đại trước kia, Ngô Lương bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, tay không khỏi run run hạ xuống, nhỏ giọng đáp:

- Vâng.

Mấy người khác cũng kinh ngạc phát hiện, vẻ khiêm tốn khi đối mặt với đội trưởng Vương Siêu đã trở lại trên người Ngô Lương.

Đừng xem bọn họ chỉ là một đội ngũ tạm thời, trong Công hội Mạo hiểm ở đế đô, bọn họ cũng rất nổi danh. Nếu không, làm sao tất cả đều chỉ có thực lực Đại Kiếm Sư mà dám đến Phạm Đế Á Tuyết Sơn làm nhiệm vụ, đây cũng là nhờ vào kinh nghiệm của Vương Siêu mang tính quyết định.

Vẫn là câu nói cũ, mạo hiểm không phải chỉ có thực lực là được.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Vương Siêu, người này quả thật quyết đoán, lạnh nhạt nói:

- Chuẩn bị mười kim châm.

- Kim châm?

An Nhã nhíu đôi mày thanh tú, nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, sau đó hỏi:

- Kim châm là cá Lă- Lăn

Thượng Quan Vũ Đồng không thể không thầm tự nhắc nhở mình phải bình tĩnh, mình là giáo sư của hắn, mình cũng là bạn thân thiết của tỷ tỷ hắn, ý của mình chính là muốn tiểu tử này học giỏi, tuyệt đối không được tức giận hắn.

Lăng Tiêu lắc đầu, vẻ mặt vô tội.

- Cậu có bản lĩnh cao nhỉ? Còn định chơi trò im lặng rằm thối đó với ta à!

Thượng Quan Vũ Đồng đứng đờ đẫn, đôi mắt phượng trợn lên nhìn chăm chăm vào Lăng Tiêu. Một mỹ nữ xinh đẹp cũng nói ra những lời thế này, có thể thấy được nàng tức giận đến mức nào.

Thượng Quan Vũ Đồng đưa tay day day trán, cố gắng làm cho mình bình tĩnh:

- Xảy ra chuyện, vì sao không trước hết đến tìm ta? Vì sao lại một mình về nhà không nói một câu? Bị nữ nhân làm thương tổn? Bị đả kích? Cho rằng Tạ Hiểu Yên không nên dùng phương thức này đối phó với cậu? Hay là cảm thấy giáo sư không phải người mà cậu đáng tin? Cậu có biết cậu làm như vậy đã tổn hại đến danh dự của cậu như thế nào, làm danh vọng của gia tộc cậu bị động đến thế nào không? Cậu cảm thấy cậu thật sự là một đồ vô dụng sao? Người khác nghĩ như vậy, chính cậu cũng nghĩ như vậy sao?

Liên tiếp những câu hỏi, khiến Thượng Quan Vũ Đồng càng nói càng phần nộ, đến cuối cùng gần như là hét thẳng vào mặt Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu ngồi yên ở đó. Trong trí nhớ trước đây của hắn, Thượng Quan Vũ Đồng gần như không tức giận, sao hôm nay lại thất thố đến thế? Nhưng từ lời nói của nàng có thể nghe ra ý bênh vực nồng đậm.

Thấy ánh mắt vừa đơn thuần vừa nghi hoặc của Lăng Tiêu, Thượng Quan Vũ Đồng không khỏi cảm thấy tâm mềm đi, tao nhã vuốt sợi tóc rối trên trán lại, nói nhẹ nhàng hơn:

- Lăng Tiêu, cậu cũng không còn nhỏ, nam tử mười bốn tuổi rồi đó. Khi bằng tuổi cậu, Lăng tướng quân phụ thân cậu đã bắt đầu đánh nhau trên chiến trường, cho nên giáo sư vẫn cho rằng cậu hẳn phải trưởng thành, không thể đi quá xa trên võ đạo thì có sao? Tìm cách khác đi...

Thượng Quan Vũ Đồng lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve nơi mà mình vừa vỗ, một dấu tay mờ nhạt lưu lại tại đó, nếu bị người khác nhìn thấy, nhất định sẽ rất kinh ngạc. Đây chính là cái bàn làm từ thiết mộc ngàn năm cứng rắn nhất, đao kiếm bình thường đều rất khó lưu lại dấu vết trên bề mặt.

- Phụ thân của cậu, Lăng tướng quân là dựa vào bản lĩnh mạnh mẽ đi đến ngày hôm nay, đây là sự thật. Nhưng cậu có cảm thấy, giá trị hiện tại của Lăng tướng quân là nhờ hiểu rõ cách dùng binh chiếm nhiều, hay là nhờ thân phận Ma Kiếm sĩ bậc ba chiếm nhiều?

Đôi mắt xinh đẹp của Thượng Quan Vũ Đồng dừng lại trên người Lăng Tiêu, hỏi.

Lăng Tiêu cau mày suy nghĩ, sau đó nói:

- Trước mắt mà nói, hẳn là do hiểu rõ cách dùng binh chiếm nhiều.

- Cậu còn không đến nỗi quá ngu.

Thượng Quan Vũ Đồng châm chọc nói:

- Như vậy, đến bây giờ, cậu còn có thể cho rằng cậu là một người vô dụng không?

Thấy Lăng Tiêu im lặng không nói, Thượng Quan Vũ Đồng nói những lời tận đáy lòng:

- Tỷ tỷ cậu đầu năm nay khi đi tìm kiếm một tòa cổ tích, khi đi đã phó thác cậu cho ta, để ta chiếu cố cho cậu, nhưng cậu xem lại mình đi, đã bao giờ cậu coi ta là thân nhân của cậu chưa? Xảy ra chuyện lớn như vậy, cậu bảo ta đến lúc đó làm thế nào để nói chuyện với tỷ tỷ của cậu? Điểm tâm cơ của Tạ Hiểu Yên, cậu coi toàn bộ giáo sư đều là kẻ ngốc sao? Nhưng cậu có biết vì sao không có ai đứng ra nói cho cậu không?

Thượng Quan Vũ Đồng nói đến đây mới khẽ thở dài một tiếng, thân hình tựa vào thành ghế mềm mại:

- Đó là bởi vì Tạ Hiểu Yên rõ ràng có tiền đồ hơn so với cậu. Hơn nữa cậu gặp chuyện không may lại không nói một lời đã trở về nhà, điều này không phải càng làm cho cậu thêm oan uổng sao.

Sau khi nói xong, Thượng Quan Vũ Đồng mới có chút mệt mỏi dựa vào thành ghế, sau đó nhìn Lăng Tiêu:

- Chính cậu còn không cố gắng, người khác có lý do gì mà phải đứng ra nói thay cậu? Ta vẫn cho rằng cậu là một học sinh thông minh, thế giới này tuy nói là cường giả vi tôn, nhưng không có chuyện gì là tuyệt đối cả. Tể tướng Đế quốc Constantine không phải là người bị Thiên Mạch sao? Nhưng toàn bộ Đế quốc Lam Nguyệt từ quý tộc đến bình dân, ai nhắc đến đều phải gơ ngón tay cái lên.

Lăng Tiêu biết Tể tướng Đế quốc Constantine, khi còn nhỏ cũng từng bị người cười nhạo, nhưng dựa vào sự cố gắng của mình, không để ý đến ánh mắt trào phúng của người khác, rốt cuộc từng bước một đi lên tầng lớp trung tâm quyền lực của Đế quốc, trở thành Tể tướng đại nhân được người kính ngưỡng.

- Cho nên cậu phải nhớ kỹ, cậu không phải đồ bỏ đi, phải chứng minh cho mọi người thấy.

Thượng Quan Vũ Đồng đưa quyển sách lúc này mình vừa mới viết lên sang phía Lăng Tiêu:

- Cái này, cậu cầm đi, hẳn là có điểm trợ giúp cho cậu.

Lăng Tiêu lặng lẽ đứng lên, thấy trên bìa quyển sách viết “Đế quốc binh pháp học”. Mặc dù Lăng Tiêu không có hứng thú gì đối với cái này, hơn nữa cũng đã không phải Lăng Tiêu trước kia, nhưng những lời nói của Thượng Quan Vũ Đồng vẫn gợi ý rất nhiều cho hắn, đồng thời rất tôn kính nữ giáo sư xinh đẹp này.

Lăng Tiêu cầm lấy quyển sách, sau đó nói từ đáy lòng:

- Giáo sư, cảm ơn ngài.

- Được rồi, không cần khách khí như vậy.

Thượng Quan Vũ Đồng khoát tay, sau đó dịu dàng hỏi:

- Hôm nay cậu tới tìm ta có chuyện gì?

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Thượng Quan Vũ Đồng, không khí khẩn trương trong phòng rốt cuộc đã biến mất, mới nói:

- Giáo sư, ta là đến xin nghỉ với ngài.

- Một hai ngày, không cần xin phép, cậu cũng không phải không biết quy định của học viện...

Thượng Quan Vũ Đồng chưa nói xong đã phản ứng lại, nhú mày nhìn Lăng Tiêu:

- Cậu muốn làm gì?

- Giáo sư, ta biết có một phương pháp có thể dẫn thông kinh mạch của ta.

Lăng Tiêu vốn không định nói thật với Thượng Quan Vũ Đồng, Trúc cơ đan trên thế giới này căn bản là không tồn tại, nhưng tình cảm che chở và quan tâm của Thượng Quan Vũ Đồng đối với hắn làm Lăng Tiêu quyết định nói ra một phần sự thật với nàng.

- A? Người nói ngâm được liệu hả? Không được.

Không nghĩ tới kiến thức của Thượng Quan Vũ Đồng quả thật phi phàm, không ngờ mở miệng đã nói ra biện pháp mà Y Toa nói, kiên quyết lắc đầu nói:

- Không được, ta không đồng ý!

- Á....

Lăng Tiêu giải thích nói:

- Giáo sư, không phải phương pháp này, nói như thế, ngài vừa rồi cũng nói hy vọng ta có thể kiên cường trưởng thành lên, đúng không?

Thượng Quan Vũ Đồng nghi hoặc nhìn Lăng Tiêu một lúc lâu, sau đó từ từ gật đầu.

- Biện pháp này là ta thấy từ một cuốn sách cổ, chỉ cần ba loại dược liệu, sau đó luyện chế thành một đan dược là có thể dẫn thông kinh mạch, không hề nguy hiểm

Không thể nói là biện pháp của thế giới kia, Lăng Tiêu chỉ có thể lấy cớ nói là xem được từ một cuốn sách cổ mà thôi.

- Cuốn sách cổ đó đâu?

Thượng Quan Vũ Đồng hoài nghi nhìn Lãng Tiêu:

- Không phải là cậu đang lừa ta đó chứ?

Nói xong liền nhìn chằm chằm vào mắt Lãng Tiêu.

- Không cẩn thận làm rơi nó vào lò sưởi rồi.

Lãng Tiêu bình thản nhìn Thượng Quan Vũ Đồng.

- Thật sự không lừa ta?

- Thật sự.

- Rất nguy hiểm phải không?

Thượng Quan Vũ Đồng không phải nữ nhân nông cạn dễ dàng bị lừa, mặc dù có thể nghe ra Lãng Tiêu không nói hết, nhưng nàng cũng có thể cảm nhận được, Lãng Tiêu nói hắc không phải là đang nói dối.

Trong lòng nghi hoặc: “Tiểu tử này sao lại có điểm khác trước kia?”

- Ta đã tìm được một mạo hiểm đội, đội trưởng là Ma Kiếm Sĩ bậc một, tên là Vương Siêu.

Lãng Tiêu biết nếu không thể làm Thượng Quan Vũ Đồng hoàn toàn yên tâm, hôm nay khẳng định sẽ không bỏ qua cho mình. Tuy rằng nói hắc vẫn có thể tự đi, nhưng lúc này lại không muốn làm thương tổn giáo sư quan tâm đến mình. Dù sao, người bây giờ còn có thể tin tưởng hắc, ủng hộ hắc như vậy đã không có nhiều.

- Ma Kiếm Sĩ bậc một? Vương Siêu.

Đôi mày Thượng Quan Vũ Đồng dần dần giãn ra, khóe miệng hơi nhếch lên, sau đó nói:

- Cậu thật ra không nói dối, được rồi, ta chấp thuận, nhưng cậu phải nhớ kỹ, ba tháng sau chính là kỳ thi sơ cấp tăng lên cao cấp, mặc dù... nhưng ta vẫn tin rằng cậu trở thành một gã Kiếm Sư sẽ không có vấn đề gì, đúng không?

Lãng Tiêu gật đầu. Dù bây giờ hắc đi thi cũng không có vấn đề gì, chứ đừng nói là ba tháng sau.

- Vậy được rồi. Giáo sư hy vọng ba tháng sau có thể thấy một người hoàn toàn mới.

Thượng Quan Vũ Đồng nói xong liền vung tay lên, để Lãng Tiêu rời đi.

Lãng Tiêu hành lễ với Thượng Quan Vũ Đồng, sau đó đứng dậy rời đi.

Sau khi Lãng Tiêu rời đi, Thượng Quan Vũ Đồng dựa trên thành ghế mềm mại, như lâm vào trầm tư, lâm bầm nói:

- Có loại đan dược thần kỳ như thế sao? Chỉ mong tiểu tử này không nên gạt ta. Lãng Tiêu, cậu cũng biết, toàn bộ giáo sư quả thật đều biết cậu là bị oan, nhưng người nguyện ý ủng hộ và tin tưởng cậu cũng chỉ có mình ta. Những người khác đều ước gì Lãng gia các người xấu mặt, bọn họ muốn xem náo nhiệt, cho nên đừng làm giáo sư thất vọng.

15. Chương 14: Ứng Chiến

Ánh mặt trời vẫn rất nóng như trước, cỏ cây bên đường thậm chí bắt đầu héo úa, tảng đá đã lát trên đường không biết bao nhiêu năm bị đi đến bóng loáng, đi ở bên trên có cảm giác rất nóng. Lãng Tiêu cũng không đạt đến mức nước lửa không xâm, cảm giác trên trán đầy mồ hôi, trong lòng cười khổ một chút, không thực lực, ngay cả lão tặc thiên cũng khinh dễ người.

- Lãng Tiêu.

Từ phía sau truyền tới một âm thanh dịu dàng êm tai, dường như mang theo vài phần ngạc nhiên vui mừng.

Lăng Tiêu sững sốt, hiện nay ở trong học viện dấm quang minh chính đại gọi hần đã không có mấy người. Hần quay đầu lại thì không ngờ là cô gái Isabella hay ngượng ngùng đã gặp ở đồ thư quán, Lăng Tiêu có ấn tượng rất tốt đối với nàng ta, vì thế dừng lại, trên mặt mang theo nụ cười:

- Tìm ta có việc gì? Isa đồng học.

Isabella vừa nãy chính là theo bản năng kêu tên hần, sau khi gọi ra miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đỏ ửng lên, đứng dưới một chiếc ô che nắng trông càng thêm yêu kiều.

- Trời ơi, Isa... người có tài năng mà bạn vừa nói không ngờ là hần?

Một giọng nói nghi ngờ bén nhọn từ phía sau Isa truyền đến, sau đó người này đi tới, nghiêng người che ở bên cạnh Isa, cảnh giác nhìn Lăng Tiêu, quay đầu lại nói với Isa:

- Isa, bạn muốn mình nói như thế nào mới được, sao lại có thể quan hệ với người như vậy?

Khóe miệng Lăng Tiêu hơi nhếch lên, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ. Xem ra mình quả nhiên là không được hoan nghênh trong học viện, người nói chuyện hần là bạn của Isa. Cô gái này nhìn rất giống con trai, làm cho người ta liếc mắt một cái có thể lưu lại ấn tượng chính là hai hàng lông mày đen dày và thẳng tắp, nếu như không nói thì tin rằng sẽ có rất nhiều người cho rằng nàng là nam sinh. Nàng cảnh giác nhìn Lăng Tiêu với ánh mắt khó chịu, thản nhiên nhìn Isa đang đôi chút xấu hổ, nói:

- Không có chuyện gì thì mình đi đây.

- Chờ đã, từ từ, mình, mình có việc...

Isa khẩn trương, liều mạng giữ lấy nàng ta, đi nhanh vài bước đến trước mặt Lăng Tiêu, cố ý nhắc cao chiếc ô che nắng lên một chút, che trên đầu Lăng Tiêu:

- Bao giờ thì anh đi tìm được liệu đó? Ta thấy anh đi từ phòng Thượng Quan giáo sư ra, có phải là đi xin phép hay không?

Tuy là hỏi, nhưng giọng nói lại rất dịu dàng.

- Isa, bạn không thể qua lại với người như thế này.

Đồng bạn của Isa nổi giận đùng đùng đi tới, trở mặt nhìn Lăng Tiêu:

- Lăng thiếu gia, mời người cách xa Isa một chút, không được tiếp tục dẫn dụ bạn ấy, Isa vẫn là một cô bé.

- A, Mary, bạn không nên nói như vậy, Lăng Tiêu là bạn của mình.

Isa khẩn trương, không ngờ không còn thẹn thùng nữa, câu nói cũng đã trở nên đầy đủ.

- Cái... cái gì?

Mary giật mình nhìn Isa, một tay còn cường điệu che trước ngực mình, vẻ mặt buồn bã nói:

- Trời ơi, Isa, chẳng lẽ bạn điên rồi sao? Bạn có biết người này đã làm gì không? Bạn, bạn thật làm mình tức chết.

Isa bình tĩnh nhìn Mary, vẻ e lệ trên mặt đã bị vẻ nghiêm túc thay thế:

- Mary, không cần nghe người khác nói, mình chỉ tin vào hai mắt mình, hãy tin tưởng mình, mình có tiêu chuẩn phán đoán của mình.

Mary còn muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Isa nên đành ngậm miệng lại, lại hung hăng trừng mắt với Lăng Tiêu, đi đến bên cạnh đẩy tức giận. Nàng có chút ghen tị với Lăng Tiêu, chiếc ô kia lúc này còn đang che trên đầu nàng.

Mary không coi thân phận thiếu gia tướng quân của đối phương vào đâu. Đây là một thế giới chú trọng thực lực, Học viện Đế quốc lại càng như vậy.

Lăng Tiêu cười cười cảm kích với Isa, không nói gì thêm.

Isa khi đối mặt với Lăng Tiêu lại khôi phục vẻ thẹn thùng nhu nhược, đôi mắt linh động dừng trên người Lăng Tiêu, dụi dụi nói:

- Xin lỗi! Mary, bạn ấy cũng là vì tốt cho ta.

Lăng Tiêu khoát khoát tay:

- Ta cũng không muốn trêu chọc Mary.

Isa cười ngọt ngào, sau đó nói tiếp:

- Ta, ta có thể gọi anh là Lăng Tiêu ca ca không?

Lăng Tiêu sững sốt một chút, liền gật đầu nói:

- Đương nhiên, đây chính là cần dùng khí rất lớn.

Isa biết Lăng Tiêu đang nói gì, hai chân mày hơi nhíu lại, cười rất vui vẻ:

- Lăng Tiêu ca ca.

Mary ở một bên luôn nhìn trộm động tĩnh bên này, thiếu chút nữa thì ngất đi, trong lòng không ngừng hò hét “Isa thực sự điên rồi. Bạn ấy thực sự điên rồi, không ngờ đi chủ động kết giao với nam nhân vô dụng ngay cả hôn thê của mình cũng phi lễ... Ồ, là hôn thê trước kia, thật mất mặt!”

Còn chết hơn nữa lúc này từ đối diện đi tới một đám người. Một người trẻ tuổi ăn mặc sang trọng có một đám người đi theo, có người chuyên môn dùng ô che nắng cho hắn. Người trẻ tuổi ăn mặc sang trọng từ xa xa nhìn thấy Lăng Tiêu và Isabella, đầu tiên là sững sốt, lập tức nhíu miêng khinh thường, đúng là Ô Lan Thác lúc trước Lăng Tiêu đã gặp. Tên Lý Giang bị Lăng Tiêu một cước đá bay cũng ở trong đó, nhìn thấy Lăng Tiêu, hai mắt lập tức hiện lên vẻ âm độc. Tuy rằng hắn là một tiểu nhân vật, nhưng bởi vì bị kẻ vô dụng Lăng Tiêu một cước đá bay nên mấy ngày qua đã bị cười nhạo không ít, đi đường đều cảm giác có người dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn, điều này làm Lý Giang có cảm giác sắp điên lên, đang nghĩ tới như thế nào trả thù Lăng Tiêu, không ngờ lại gặp được ở đây.

- Ha ha, đây không phải là tiểu thư Isabella xinh đẹp sao?

Ô Lan Thác hiện ra vẻ tươi cười cao quý mà hiền lành, giọng vịt đực vang lên:

- Có thể thấy được bạn là vinh hạnh của ta.

Ô Lan Thác cố ý không nhìn đến Lăng Tiêu ở bên cạnh Isa, coi hắn như là không khí, không biết Lăng Tiêu cũng đang không buồn để ý đến mình.

- Isa, chúng ta đi thôi.

Lăng Tiêu không thèm nhìn Ô Lan Thác một cái, chuẩn bị từ một bên đi vòng qua bọn hắn. Mary ở một bên nhìn hắn với ánh mắt đầy khinh thường, trong lòng nói “Quả nhiên không phải nam nhân, đối mặt với khiêu khích không ngờ không dám nói tiếng nào. Người như vậy, Isa sao lại chủ động đi kết giao bằng hữu với hắn chứ? Kết giao với hắn còn không bằng kết giao với Ô Lan Thác thiếu gia. Nhìn xem người ta Ô Lan Thác thiếu gia mạnh hơn Lăng Tiêu nhiều đó”

- Ồ, đây không phải Lăng Tiêu tam thiếu gia sao, thật là một con kiến rất lớn.

Ô Lan Thác ở bên cạnh dùng sức cọ cọ vài cái chiếc giày tinh xảo của hắn trên mặt đá bóng loáng, sau đó khinh bỉ nói:

- Sao, Lăng thiếu gia vừa mới bị hôn thê vứt bỏ, lại có mục tiêu mới? tiểu thư Isa xinh đẹp.

Ô Lan Thác làm ra một dáng vẻ tao nhã, nhíu mày nói:

- Người này là một sắc lang, ngay cả hôn thê cũng phi lễ, hơn nữa....

Ô Lan Thác hạ thấp giọng:

- Hắn còn là một kẻ cực kỳ bỏ đi, he he...

Đám người bên cạnh cũng phối hợp cười rống lên, trong đó Lý Giang cười to nhất. Hắn hận không thể xông lên đánh cho Lăng Tiêu thành đầu heo để giải tỏa nỗi phẫn hận trong lòng.

Mary ở bên cạnh cảm thấy lời Ô Lan Thác thiếu gia nói quá đúng, nói hết những lời nàng muốn nói ra, ánh mắt nhìn về phía Ô Lan Thác cũng trở nên đôi chút sùng bái, nghe nói Ô Lan Thác là Kiếm Thị bậc chín, lập tức sẽ trở thành Kiếm Sư, tiền đồ vô lượng.

Isa tích cách hướng nội, rất ít giao tiếp với người khác, nhưng lúc này bỗng nhiên trở nên tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn như được phủ một lớp sương lạnh, lạnh lùng nói:

- Ô Lan Thác thiếu gia, mời chú ý lời nói của người, đừng quên người cũng là quý tộc. Còn nữa, ta và người không quen, mời người tránh ra.

- Chắc chắn, khiến con gái ra mặt cho người, Lăng thiếu gia, người thật là uy phong, he he he...

Ô Lan Thác bĩu môi mỉa mai nói. Đám người phía sau càng cười phá lên, không để ý đến mặt trời nóng bỏng trên đầu, cảm thấy vô cùng khoái trá.

Hai tay Lăng Tiêu nắm chặt lại, trên mặt hiện ra vẻ dữ tợn, gần từng chữ một:

- Ô Lan Thác, người tốt nhất ngậm miệng lại. Còn nữa, đám chó này đừng có cản đường, tránh ra cho ta.

Isa đứng sát bên cạnh Lăng Tiêu, trợn mắt nhìn những người này, nếu có người bất lợi với Lăng Tiêu, nàng nhất định sẽ ra tay hỗ trợ.

Lăng Tiêu đưa tay ra, che Isa ở phía sau mình, thản nhiên nói:

- Chuyện của nam nhân, sẽ do nam nhân giải quyết.

Ô Lan Thác bị ánh mắt của Lăng Tiêu làm cho hoảng sợ, không tự chủ được lui lại phía sau một bước, tỉnh ngộ lại, lại cảm thấy thật dọa người, tức giận nói:

- Lăng Tiêu, ta muốn quyết đấu với người. Dùng phương thức quý tộc, người có dám đánh một trận chiến công bằng với ta không?

Ô Lan Thác nói những lời này rất hiên ngang lẫm liệt, Mary ở một bên nhìn đến ngây ngốc.

Đám thủ hạ của Ô Lan Thác nói chêm vào:

- Lăng Tiêu, người có dám đánh một trận công bằng với Ô Lan Thác thiếu gia?

- Lăng Tiêu, người nếu như không dám tiếp chiêu, người không phải là nam nhân.

- Hắn vốn không phải là nam nhân, rác rưởi cũng có thể gọi là nam nhân sao? Ha ha ha.

Đám thủ hạ của Ô Lan Thác cái gì cũng nói, sau đó nhìn Lăng Tiêu với vẻ châm chọc.

Isa vô cùng tức giận, một Kiếm Thị bậc chín sắp thành Kiếm Sư, muốn cùng một Kiếm Thị bậc năm quyết đấu, còn nói một trận chiến công bằng, hắn còn có biết xấu hổ hay không?

Lăng Tiêu lúc này không kìm nổi cười xùy một tiếng, sau đó nghiêm túc hỏi:

- Người thực sự muốn quyết đấu với ta?

- Một quý tộc tao nhã nhất, ta không nói sai.

Ô Lan Thác nhẹ nhàng phất vạt áo sang trọng của mình, sau đó cười lạnh nói:

- Người có dám?

- Thời gian.

Lăng Tiêu nhú mày, lạnh nhạt nói, vẻ mặt cũng khôi phục bình tĩnh, Thục Sơn tu luyện chính là kiếm đạo, không phải là Ninja rùa.

Cái gọi là kiếm, là vật sắc bén, kiếm vừa ra khỏi bao, tài năng lộ rõ, Lăng Tiêu không phải không biết ẩn nhẫn, nhưng đối mặt với người khác lặp đi lặp lại khiêu khích nhiều lần, nếu không đáp lại, vậy thật sự không phải nam nhân.

Ô Lan Thác cười lạnh một tiếng:

- Giờ Thìn buổi sáng ngày mai, lời đài của học viện, không dám tới, là cái này...

Nói xong, đưa ngón út ra, khoa tay múa chân xuống phía dưới một chút, đây là thủ thế mà đám quý tộc châm chọc đối phương bất lực.

Nói xong, hắn nghênh ngang rời đi dưới sự thấp thòm của đám thủ hạ. Đám thủ hạ của Ô Lan Thác nhìn về phía Lăng Tiêu như nhìn một người chết, nhất là Lý Giang, trong mắt còn tràn ngập vẻ khoái trá.

Mary si mê nhìn theo bọn chúng, trong lòng cảm thấy thật đã nghiền, thậm chí nói sau sáng ngày mai, thanh danh Lăng Tiêu càng xuống dốc không phanh, đến lúc đó Isa khẳng định sẽ không qua lại với hắn, thật tốt quá.

Isa có chút lo lắng nhìn Lăng Tiêu, hàm răng khê cắn đôi môi anh đào đỏ mọng, bỗng nhiên như có quyết định gì đó, kéo Lăng Tiêu chạy nhanh vào rừng cây nhỏ bên cạnh.

16. Chương 15: Kiếm Tên Xích Viêm

Mary lập tức bối rối, trong lòng thầm nói con bé ngốc này rốt cuộc muốn làm gì? Nàng... nàng chẳng lẽ coi trọng nam nhân rác rưởi này sao? Điều này không được, khẳng định là không được. Mary vội vàng chạy tới.

Isa đột nhiên dừng bước, sau đó quay đầu lại, trong mắt mang theo một tia không vui, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trở nên nghiêm nghị:

- Mary, mình nói lại một lần cuối cùng, nếu bạn đã coi mình là bằng hữu, sẽ không ngăn cản mình, trong lòng Isa biết rất rõ mình đang làm gì.

Mary há mồm, rốt cuộc cũng không nói gì nữa, chỉ có điều ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiêu rất khó coi, như là hận không thể ăn thịt được hắn vậy.

Lăng Tiêu cũng không để ý tới Mary, để mặc bàn tay nhỏ bé của Isa kéo đi, đi vào sâu trong rừng cây. Ánh mặt trời xuyên qua những tầng cây tạo thành những điểm loang lổ trên mặt đất.

Isa bỗng nhiên nghiêng người, ngay trước mặt Lăng Tiêu cởi bỏ một chiếc cúc trên cùng của áo mình ra, khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, đây e lệ lấy một chiếc nhẫn được đeo trên vòng cổ, sau đó nhắm mắt lại, niệm câu gì đó, một thanh trường kiếm hình thức tinh xảo đột nhiên xuất hiện trong tay. Vô trường kiếm khảm đầy bảo thạch đủ loại kiêu dẳng, sáng rực lên dưới ánh mặt trời chiếu rọi, rất làm người ta chú ý.

Lăng Tiêu sửng sốt một chút, hỏi:

- Isa, muội có ý gì?

Isa lúc này đã cẩn thận trả vòng cổ lại vào trong áo, sau đó đỏ mặt sửa sang lại quần áo, mới nói:

- Lăng Tiêu ca ca, muội biết, huynh vì tôn nghiêm của nam nhân mà chiến, nhưng Ô Lan Thác là Kiếm Thị bậc chín, hơn nữa hắn cũng có được vũ khí phụ ma, đối với huynh không công bằng. Thanh kiếm này là quà sinh nhật phụ thân muội tặng, trên thân kiếm có một viên tinh hạch Xích Viêm Bảo cấp hai, mỗi ngày có thể sử dụng ba lần hỏa kiếm khí, bây giờ Isa đưa nó cho ca ca, hy vọng ca ca có thể đánh bại hắn.

Trong lòng Isa cũng cho rằng Lăng Tiêu không thể là đối thủ của Kiếm Thị bậc chín. Dù sao Ô Lan Thác sắp tiến vào hàng ngũ Kiếm Sư, Kiếm Sư và Kiếm Thị tuy rằng cũng không thể dựa vào bản thân mà phát ra kiếm khí, nhưng chênh lệch vẫn rất lớn. Có thể nói, một Kiếm Sư bậc một có thể đồng thời đối chiến với bốn gã Kiếm Thị bậc chín. Kiếm Sư hiểu rất sâu về kiếm pháp, cũng càng thêm thành thục đối với kỹ năng, nhưng Isa không hy vọng Lăng Tiêu chịu thiệt. Ít nhất cũng có được vũ khí phụ ma, phát ra hỏa kiếm khí có thể cam đoan ở thời điểm nguy hiểm chuyển nguy thành an.

Lăng Tiêu hơi xúc động. Isa có thể không e dè lấy ra nhẫn không gian trước mặt mình đã nói lên rằng nàng đủ tin tưởng mình. Phải biết rằng một chiếc nhẫn không gian nếu xuất hiện ở phòng đấu giá, ngay lập tức sẽ bị người tranh đoạt đến chảy máu đầu.

Truyền rằng nhẫn không gian hiện nay đều là ma khí tồn tại từ thời Thượng cổ, do Đại Ma Đạo Sư không gian hệ chế tạo. Hiện nay kỹ nghệ này đã sớm thất truyền, đại lục đã trở thành kiếm khí đại lục, Ma pháp sư chỉ có thể xuất hiện ở trong cổ thư và thần thoại viễn cổ, vì vậy có thể thấy được sự quý giá của nhẫn không gian.

Sau đó lại còn lấy quả sinh nhật của nàng, thanh trường kiếm phụ ma đưa cho mình, tình ý này lớn đến mức nào? Lăng Tiêu cũng sẽ không tự đại đến mức cho rằng đây là Isa yêu mình, nhưng sự quan tâm này cũng đủ để hấn xúc động. Phụ thân mình là Ma Kiếm Sĩ bậc ba mới có một thanh trường kiếm khảm tinh hạch ma thú phong hệ cấp hai, bình thường đều coi như bảo bối.

Thứ nhất tinh hạch ma thú cũng không dễ dàng có được, thứ hai vũ khí phụ ma chế tạo rất phức tạp, không cẩn thận là tinh hạch ma thú và kiếm cùng nhau hủy diệt, vì vậy mỗi một thanh vũ khí phụ ma đều có giá trị rất cao, dựa vào tài lực Tướng quân phủ căn bản không đủ sức. Thanh phụ ma trường kiếm trên tay phụ thân Lăng Tiêu là nhờ trên chiến trường giết địch mà thu được.

- Isa, vật này, ta không thể thu.

Lăng Tiêu do dự một chút, mới từ chối:

- Nó quá quý trọng, còn có ý nghĩa đặc biệt, ta không thể nhận.

- Lăng Tiêu ca ca...

Isa chực khóc nhìn Lăng Tiêu, chu miệng nói:

- Huynh coi thường Isa sao?

- A... này, cái này mà nói đâu phải coi thường, thật sự là bởi vì thanh kiếm này quá quý báu. Ta thật sự không thể thu, tuy nhiên muội yên tâm, cho dù không có vũ khí phụ ma, ta cũng sẽ không bại bởi Ô Lan Thác.

Lăng Tiêu cũng không tự phụ, nhưng hấn rất tự tin vào thực lực của mình. Trong Thục Sơn kiếm pháp cũng không phải tất cả kiếm pháp đều cần vận dụng nội lực, nếu so với Đại Kiếm Sư thì còn kém một chút, nhưng thu thập Ô Lan Thác chỉ là Kiếm Thị bậc chín vẫn rất dễ dàng.

Isa vẫn không vui, đây chính là lần đầu tiên nàng bày tỏ cõi lòng với một người con trai, không ngờ rằng Lăng Tiêu không khác gì đầu gỗ. Đôi mắt xinh đẹp của Isa chớp chớp, bỗng nhiên cười nói:

- Vậy, Lăng Tiêu ca ca, muội cho huynh mượn một ngày mai, sau khi quyết đấu huynh trả lại cho muội, được không?

Đã nói đến nước này, nếu Lăng Tiêu còn tiếp tục từ chối, vậy thật sự là đang đả thương người, chỉ có thể đưa tay ra nhận lấy thanh kiếm trong tay Isa, vừa vào tay đã cảm giác tay trầm xuống, trong lòng tán thưởng một câu: “Kiếm tốt”.

- Tên của nó gọi là Xích Viêm.

Isa nhìn thanh kiếm trong tay Lăng Tiêu với ánh mắt dịu dàng. Đây là thanh kiếm mà nàng thích nhất, cho tới bây giờ vẫn chưa lấy ra lần nào trong học viện.

Lăng Tiêu nhấn lò xo, trường kiếm phát ra một âm thanh như tiếng rỗng ngăm, bắn ra thân kiếm dài hơn một thước, một khí thể tiêu điều xơ xác đập thẳng vào mặt. Lăng Tiêu thấy trên thân trường kiếm khắc đầy các loại hoa văn, dường như có một con báo muốn từ bên trong lao ra. Thân kiếm được ánh mặt trời chiếu vào lấp lóe hào quang, sắc bén vô cùng.

Tuy rằng lúc này Lăng Tiêu kinh mạch không thông, nhưng khả năng cảm giác rất cường đại, lập tức cảm nhận được lực lượng hỏa hệ mệnh môn trên thân Xích Viêm, trong lòng kêu lên kinh ngạc: Thì ra tinh hạch có tác dụng lớn đến như vậy. Khó trách những kẻ mạo hiểm lại điên cuồng như vậy vì tinh thạch. Lại nghĩ tới Vương Siêu vì chiến đấu với Xích Viêm báo bạc bốn nên mới bị thương, tinh hạch của Xích Viêm

báo bạc hai có uy lực lớn như vậy, vậy bậc bốn thì sao? Hứng thú đối với của tinh hạch của Lăng Tiêu bỗng nhiên tăng lên rất nhiều.

Lăng Tiêu tán thưởng tận đáy lòng:

- Kiểm tốt, công nghệ cao.

Isa thấy Lăng Tiêu thích, lúc này mới vui vẻ cười:

- Thanh kiếm này là do Đúc kiếm đại sư Âu Trường Xuân đại sư Đế quốc Lam Nguyệt tự tay rèn

...

Tin tức Lăng Tiêu, nổi sỉ nhục của Đế quốc học viện, sẽ quyết đấu cùng với Ô Lan Thác thiếu gia, giống như có cánh rất nhanh truyền khắp toàn bộ học viện. Phản ứng đầu tiên của rất nhiều người khi nghe được chính là Lăng Tiêu bị kích thích đến điên rồi.

Nguyên nhân quyết đấu được đám thủ hạ của Ô Lan Thác tuyên truyền, bị mọi người biết.

- Rác rưởi Lăng Tiêu sau khi bị Tạ Hiểu Yên vút đi, không ngờ lại quần lấy tiểu thư Isabella cao cấp. Bởi vì uy thế Tướng quân phủ, Isabella giận mà không dám nói gì, Ô Lan Thác thiếu gia thấy không vừa mắt nên muốn giúp đỡ nàng, không ngờ rằng rác rưởi Lăng Tiêu không biết xấu hổ lại sỉ nhục Ô Lan Thác thiếu gia. Vì tôn nghiêm và vinh dự quý tộc, Ô Lan Thác thiếu gia quyết định một trận chiến công bằng cùng Lăng Tiêu, nhường hán ba chiêu....

Mọi người lúc này mới hiểu rõ nguồn cơn, kết hợp với chuyện phi lễ với hôn thê lúc trước, hiển nhiên, Tạ Hiểu Yên đồng học cũng bởi vì thân phận của Lăng Tiêu nên mới có thể bị hán sỉ nhục. Vì thế rất nhiều đệ tử lúc trước từng hoài nghi Tạ Hiểu Yên đã dao động, cảm thấy mình đã trách lầm Tạ Hiểu Yên, đồng thời càng thêm khinh bỉ Lăng Tiêu, đều nguyên rửa hán sáng ngày mai trong lúc quyết đấu sẽ bị Ô Lan Thác thiếu gia đánh thành đầu heo.

.....

Trở lại ký túc xá, Mary vẫn thở phì phì, ngồi trên giường, quay mặt đi, không nói một câu nào.

Isabella tính tình dịu dàng, nhập học mấy năm có tình cảm với Mary là tốt nhất, nhưng hôm nay Mary lại giễu cợt Lăng Tiêu trước mặt mình. Tuy rằng Lăng Tiêu ca ca sẽ không chấp nhặt nàng ta, nhưng trong lòng Isa vẫn cảm thấy rất khó chịu, rõ ràng huynh ấy là một người tốt, vì sao mọi người lại đối xử với huynh ấy như vậy, thật không công bằng.

Chẳng qua nhìn thấy bạn tốt đang thở phì phì, cũng biết bạn vì mình, Isa quyết định tha thứ cho sự vô lễ của Mary, mở miệng nói:

- Mary, mình biết bạn vì muốn tốt cho mình.

- Hừ, bạn biết là tốt rồi.

Mary trên thực tế có chút không tức giận thêm được, nàng ở trong học viện cũng không có bằng hữu, vẫn coi Isa dịu dàng là tỷ muội tốt nhất:

- Isa, bạn nói xem, Lăng Tiêu kia ngoại trừ thân thể hiển hách ra, còn có điểm gì có thể bằng Ô Lan Thác thiếu gia? Bọn họ hai người quyết đấu, ha ha, đừng nói đùa, mình dám cam đoan, ngày mai Ô Lan Thác thiếu gia nhất định sẽ đánh Lăng Tiêu thành đầu heo.

Isa nhú đôi mày thanh tú lại, biết muốn cho bạn tốt của mình ngay lập tức thay đổi cách nhìn về Lăng Tiêu ca ca xem ra rất khó khăn, nên cũng không cưỡng cầu nữa, Lăng Tiêu ca ca ưu tú như vậy, nhất định sẽ rất nhanh đứng lên.

Nàng không nói lời nào, không có nghĩa là Mary sẽ bỏ qua nàng, Mary đến gần, nhìn chăm chăm vào mắt Isa hỏi:

- Isa, bạn vừa mới mang hán vào rừng cây làm gì? Mình nói với bạn, bạn ngàn vạn lần không thể thích đứa con trai đó, nếu không nước miếng của mọi người cũng có thể dìm chết bạn.

Mary cũng không biết chuyện Isa có nhẩn không gian, còn tưởng rằng Isa vừa nãy nói chuyện yêu đương với Lăng Tiêu.

Isa cười cười, nằm xuống giường, cầm lấy một quyển sách úp lên mặt mình, che khuất đôi má đang đỏ hồng, rầu rĩ nói:

- Mình mệt rồi, buồn ngủ.

Mary thở dài, thầm nhủ Isa quả nhiên là đã lún quá sâu, mình nhất định phải nghĩ biện pháp cứu bạn tốt ra khỏi cơn nước lửa.

17. Chương 16: Luận Bàn

Lúc này, thị nữ Xuân Lan bưng điểm tâm từ trong đi tới, không hiểu nghĩ gì, trên mặt rất vui vẻ tươi cười. Trong giây lát nhìn thấy Lăng Tiêu lại hoảng sợ, tay tự nhiên buông lỏng, chén đĩa rơi xuống đất, mặc dù trên mặt đất có trải thảm dày, nhưng nếu rơi như vậy, đồ ăn hiển nhiên không thể ăn được.

Xuân Lan thét chói tai, thân thể Lăng Tiêu như một đạo tàn ảnh, phóng tới với tốc độ cao, chụp được chén đĩa đang rơi xuống, thần kỳ chính là, các món trong khay không hề rơi ra ngoài chút nào.

Xuân Lan sợ đến mặt mày trắng bệch, một tay đè ngực, thậm chí quên cả việc tu vi như thiếu gia của mình làm thế nào mà đột nhiên lại có bản lãnh này.

Lăng Tiêu lấy một miếng điểm tâm, ném thẳng vào miệng, nhai hai cái, miệng khen ngon.

Xuân Lan lúc này mới phản ứng, hai gò má ửng đỏ nói:

- Thiếu gia, ngài, ngài còn chưa rửa tay.

Lăng Tiêu không muốn cười, nhưng có thể là đã bị gã Lăng Tiêu nguyên gốc kia ảnh hưởng, tính cách hẳn cũng từ từ trở nên cởi mở. Tựa như hôm nay Ô Lan Thác khiêu chiến, nếu như là Lăng Tiêu cũ ở Thực Sơn, hẳn khẳng định thà rút lui cũng không đáp ứng khiêu chiến của đối phương.

Tôn nghiêm là gì ? Tôn nghiêm là tới từ thực lực ! Không có thực lực, làm sao có tôn nghiêm ? Nhưng lúc ấy phảng phất có chút xúc động, trực tiếp đáp ứng, bây giờ ngẫm lại, không quen nhìn Ô Lan Thác không ngừng khiêu khích, linh hồn bất khuất của Lăng Tiêu kia quả là một mặt quan trọng.

Tới lúc này, Lăng Tiêu mới thật sự rõ ràng, lúc ấy tại sao Tạ Hiểu Yên lại tính kế, bởi vì nguyên bản Lăng Tiêu yêu Tạ Hiểu Yên sâu đậm, biết rõ mình bị nàng cài bẫy, cũng đồng ý nén thương tâm về nhà, bị Lăng Khiêu Thiên đánh đập, lúc đó, ai cũng nói Lăng Tiêu tâm tàn ý lạnh một lòng muốn chết.

Lăng Tiêu rửa tay một lúc, sau đó mới biết Xuân Lan cùng Thu Nguyệt biết ngay mai mình quyết đấu với Ô Lan Thác, cố ý chuẩn bị cho mình bữa cơm thịnh soạn, dùng phương thức này để trợ uy cho Lăng Tiêu.

Thị nữ nhà quý tộc, nhất là loại thiếp thân như Xuân Lan cùng Thu Nguyệt, không phải ai cũng có thể đảm nhiệm, nhất định phải là cô gái ưu tú phi thường, từ lúc nhỏ đã bắt đầu bồi dưỡng, bất kể cảm, kỳ, thi họa, hay là võ thuật, từ thiên văn tới địa lý, cho tới việc nặng như bếp núc, không nói toàn bộ tinh thông, nhưng ít ra cũng có thể làm được toàn bộ.

Tuyệt đại đa số thị nữ thiếp thân, đến cuối cùng cơ bản đều trở thành tì thiếp của chủ nhân. Vì vậy thị nữ nhà quý tộc, có khi ưu tú hơn rất nhiều so với tiểu thư nhà quý tộc.

Ăn cơm tối xong, Xuân Lan thấy Lăng Tiêu có tâm tình, cẩn thận hỏi:

- Thiếu gia, ngày mai, ngài muốn....quyết đấu cùng tên Ô Lan Thác kia ?

Lăng Tiêu gật đầu, Xuân Lan nói:

- Ta và Thu Nguyệt đều là Kiếm Thị bậc chín, thiếu gia có muốn chúng ta cùng thiếu gia so chiêu để ngày mai thiếu gia có tâm lý tốt hơn khi tỷ thí ?

Thu Nguyệt ở một bên cũng gật đầu nhìn Lăng Tiêu, hiển nhiên hai nàng cũng cảm giác được ngay mai tỷ thí không có mấy lạc quan, Kiếm Thị bậc chín chênh lệch không nhỏ với Kiếm Thị bậc năm, hơn nữa, nghe nói Ô Lan Thác đã sắp bước vào hàng ngũ Kiếm Sư.

Mắt Xuân Lan đột nhiên rơi vào trên thanh kiếm Lăng Tiêu mang về, đôi mắt chợt sáng lên, sau đó có chút vui mừng lẫn sợ hãi nói:

- Thiếu gia, ngài từ đâu có được vũ khí phụ ma này ? thật tốt quá, có nó, ngày mai chiến đấu, cho dù.....Á Xuân Lan ý thức được mình nói sai, lấy tay che miệng rồi cẩn thận nhìn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu khoát khoát tay:

- Ta không nhỏ nhen như vậy, sau này hai người cũng không cần để tâm việc nhỏ như vậy, được không ?

- Thiếu gia khoan dung độ lượng !

Xuân Lan và Thu Nguyệt cùng nhau đứng dậy hành lễ với Lăng Tiêu, khéo mắt có chút hồng hồng, dụng tâm hầu hạ thiếu gia nhiều năm như vậy, rốt cuộc thiếu gia cũng nói một câu tri kỷ. Xuân Lan cùng Thu Nguyệt có cảm giác, cho dù bây giờ vì Lăng Tiêu mà chết cũng cam tâm tình nguyện.

Quý tộc thiếu gia nhân hậu như Lăng Tiêu quả cũng không có nhiều. Người khác cho dù không đánh chửi thị nữ, cũng ít ra sẽ bảo hộ tôn nghiêm quý tộc, tuyệt đối không nói ra loại lời như Lăng Tiêu.

Muốn cũng không thể có nhiều đại phú như vậy, vì thế người ta dù liệu mạng cũng muốn có danh hiệu quý tộc. Quý tộc không chỉ có riêng vinh dự, mà đó là đặc quyền tâng lớp !

Thu Nguyệt lúc này ở một bên ôn nhu nói:

- Thiếu gia.... thanh Phụ Ma trường kiếm này, dường như cấp bậc rất cao ! Xuân Lan tỷ tỷ xem, miếng tinh hạch này hẳn là cấp hai phải không ?

Vừa nói, nàng vừa lấy tay chỉ vào miếng tinh hạch ma thú màu đỏ.

Xuân Lan nhìn kỹ rồi gật đầu nói:

- Có lẽ, thanh kiếm này..

Xuân Lan vừa nói dứt câu, nhìn sang Thu Nguyệt, hai người có chút buồn cười, từ trang sức của võ kiếm, nhìn ra đây là kiếm của nữ nhân, trái tim thầm khen thiếu gia ưu tú ! Tạ Hiểu Yên có mắt không trông, bây giờ lại có nữ nhân khác thích thiếu gia !

Lăng Tiêu chưa bao giờ giao thủ cùng người ở thế giới này, thấy Xuân Lan muốn cùng mình so chiêu, cũng vui vẻ đồng ý, ba người ra sân, bầu trời đêm u ám, ẩm đậm, vài chiếc đèn do tinh hạch ma thú cung cấp năng lượng chiếu ra ánh sáng nhu hòa trong sân.

Xuân Lan đứng ở giữa sân, trong tay cầm một thanh mộc kiếm, cười yêu kiều nhìn Lăng Tiêu. Trước đây chưa bao giờ có cơ hội như vậy, chứng kiến thiếu gia đi ra từ giữa cơn phong ba, Xuân Lan cùng Thu Nguyệt đi theo cũng cảm thấy vui.

Xuân Lan hai tay nắm chặt, mộc kiếm đặt ở bàn tay, mũi kiếm chếch lên trời, có chút khom lưng hướng về phía Lăng Tiêu, đây là lễ tiết của võ giả khi cùng nhau luận bàn.

Lăng Tiêu cũng làm ra thủ thế cùng dạng trả lễ.

Lúc này chỉ thấy khí chất trên người Xuân Lan bỗng biến đổi, từ một thị nữ sáng sủa xinh đẹp trở thành một người vẻ mặt nghiêm nghị, trên người có một chút sát khí hiệp nữ.

Biết thiếu gia sẽ không ra tay trước, Xuân Lan lập tức khẽ quát vang một tiếng

- Thiếu gia cẩn thận !

Một tiếng xé gió, mộc kiếm đâm thẳng hướng ngực Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu từ thức mở đầu của Xuân Lan nhìn ra, Xuân Lan đúng là truyền nhân của Cự Phong Phá. Tu vi của Xuân Lan chỉ là Kiếm Thị bậc 9, nhưng kiếm kỹ thiên cấp bậc trung quả nhiên không bình thường,

mộc kiếm tạo nên một mảng tàn ảnh, thoát nhìn như ngàn vạn thanh kiếm cùng hướng tới thân thể Lăng Tiêu.

Thu Nguyệt ở một bên, thấy vậy có chút khẩn trương, hai bàn tay trắng nõn bất giác căng thẳng, hàm răng khê cắn môi dưới, hai tròng mắt nhìn chăm chăm hai người trong sân không nháy mắt.

Lăng Tiêu quát:

- Đến thật là tốt !

Mộc kiếm trong tay hướng lên, hết sức chuẩn xác chặn mộc kiếm của Xuân Lan lại, theo sau nhưng tốc độ không ngờ còn nhanh hơn Xuân Lan, nương theo mộc kiếm hướng tới tay nàng.

Hai mắt Xuân Lan ánh lên tia sáng kỳ dị, hô một tiếng:

- Tốt !

Thân thể cực kỳ nhẹ nhàng xoay qua trái, tránh mộc kiếm của Lăng Tiêu, đồng thời lách sang bên cạnh Lăng Tiêu, mộc kiếm quay ngược hướng tới cổ Lăng Tiêu.

Thu Nguyệt ở một bên không nhìn được, cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, khẩn trương gọi.

Lăng Tiêu thần sắc vẫn không thay đổi, mộc kiếm trong tay đưa lên ngăn cản, một luồng lực lượng thật lớn hất Lăng Tiêu ra, lập tức mộc kiếm trong tay Xuân Lan như cuồng phong cuốn lá đâm tới bụng dưới Lăng Tiêu.

Cái này chính là tinh túy của Cụ Phong Pháp, nếu không thì không thể xưng là Thiên cấp công pháp ! Xuân Lan cùng Thu Nguyệt hai người thiên tư tập võ như nhau, cấp bậc cũng không cao, nhưng chăm chú, khắc khổ luyện nhiều năm, thực lực cũng không bình thường.

Lại nói tiếp, nếu không phải gặp Lăng Tiêu, một người vô cùng am hiểu kiếm pháp, dù là Kiếm Sư bậc một, nếu tu luyện kiếm kỹ dưới thiên cấp, chưa chắc có thể chiếm được thuận lợi dưới tay hai nàng.

Lăng Tiêu cười một tiếng dài, thân thể nương theo lực lượng của Xuân Lan, thụt lùi về phía sau vài bước, mắt thấy sắp đụng vào tường viện, bên này trường kiếm của Xuân Lan vẫn một mực truy đuổi đâm tới.

Bên kia, Thu Nguyệt thấy vậy khẩn trương vạn phần, thậm chí muốn nhắc nhở Xuân Lan. Đúng lúc này....

Lăng Tiêu cứ thế thụt lùi, đập vào tường viện, cứ như vậy đứng thẳng đi lên ba, bốn bước. Thấy vậy Thu Nguyệt trợn mắt há mồm. Dựa theo lực lượng này, Lăng Tiêu giống như một con chim to lớn, từ trên cao đánh về phía Xuân Lan, mang theo một khí thế không thể ngăn cản, mộc kiếm trong tay rít gào bổ về phía đầu Xuân Lan.

Xuân Lan do tốc độ quá nhanh, lúc này không kịp biến thế, bị Lăng Tiêu đập xuống với vẻ mặt dữ tợn lại càng hoảng sợ, hai mắt bất giác nhắm lại, dù là mộc kiếm, nhưng nhát chém này quả thật có thể giết người.

Đợi hồi lâu, nghe thấy thanh âm của Thu Nguyệt vui mừng lẫn sợ hãi:

- Oa, thiếu gia, ngài thật là rất tuyệt vời !

Xuân Lan vội mở mắt ra, nhưng thấy một cây mộc kiếm đang trên đầu mình, Xuân Lan giờ mới phát hiện, chính mình đã toát mồ hôi lạnh, cả phía sau lưng đều ướt đẫm, quần áo dính vào người rất khó chịu.

Nhìn Lăng Tiêu trên mặt cười nhạt, Xuân Lan thậm chí hoài nghi chính mình mới vừa rồi có phải nhìn lầm ? Mộc kiếm của thiếu gia đánh xuống lúc đó khuôn mặt thật là khủng khiếp !

Lăng Tiêu buông mộc kiếm, tiếp nhận khăn tay Thu Nguyệt đưa qua, lau mồ hôi trên mặt, thở dài một cái trong lòng thầm nghĩ: “Nếu không phải Thục Sơn có nhiều công pháp như vậy, thêm vào Xuân Lan không có kinh nghiệm thực chiến, chính mình dù thế nào cũng không phải là đối thủ của Xuân Lan”

Xem ra, kiếm thuật ở thế giới này cũng không tệ như mình tưởng tượng vậy, cũng có thể, chính mình đã quá coi thường người trong thiên hạ. Nếu hôm nay không phải cùng Xuân Lan qua chiêu, ngày mai giao đầu với Ô Lan Thác khẳng định sẽ bất hảo.

Lăng Tiêu thâm nghĩ, khóe miệng lộ ra một tia cười khở, xem ra, chính mình phải tăng tốc tu luyện kiếm thuật.

Xuân Lan đổi quần áo khác, trên mặt sau một lúc vận động đã hồng lên, hai trong mắt chăm chú nhìn Lăng Tiêu:

- Thiếu gia ngài sử dụng công pháp kiếm kỹ gì, Xuân Lan chưa bao giờ thấy qua

Lăng Tiêu thấy bộ dáng của Xuân Lan cùng Thu Nguyệt, đã biết hai người tâm ý muốn gì, vừa cười vừa nói:

- Các người hai người cứ luyện tập cho tốt Cụ Phong Phá, tham nhiều không tốt, các người thấy kiếm pháp thiên cấp bậc trung chưa đủ sao? Sau này khi có thời gian, ta sẽ truyền cho các người một bộ kiếm pháp, tin rằng không bao lâu các người có thể đột phá cảnh giới Kiếm Sư.

- Vậy thật tốt quá.

Xuân Lan vừa vui mừng vừa sợ hãi nói, sau đó cùng Thu Nguyệt quỳ gối:

- Cảm ơn thiếu gia, thiếu gia ngày mai nhất định chiến thắng !

Trong lòng hai nàng mặc dù không biết thiếu gia học kiếm kỹ công pháp kỳ quái này từ chỗ nào nên cảm thấy rất tò mò, nhưng cũng hiểu cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi. Là thiếp thân thị nữ của Lăng Tiêu, chỉ cần thiếu gia đối xử tốt với các nàng, vậy là đủ.

18. Chương 17: Trước Trận Chiến

Còn rất sớm nhưng sân huấn luyện của học viên cấp thấp Học viện Đế quốc đã đầy người, sân huấn luyện không phải quá lớn, nhưng tụ tập rất đông, phi thường náo nhiệt.

Thậm chí một số học sinh lanh lợi máu kinh doanh cũng đến, mang theo một chút đồ ăn cùng thức uống để bán cho những người ở đây.

Bình thường rất hiếm khi có việc như vậy. Học viện Đế quốc rất rộng, các học sinh cũng phần lớn không thích tập trung, thời gian huấn luyện cũng bất đồng, trừ một ít giáo sư võ kỹ chuyên dạy chương trình ở ngoài, đại bộ phận thời gian, sân huấn luyện cũng chỉ có hai, ba con mèo nhỏ...

Cũng không ngờ hai học sinh cấp thấp chuẩn bị chiến đấu lại có nhiều người tới xem như vậy. Cái này cũng là do người hầu của Ô Lan Thác tuyên truyền ra, hẳn muốn nhiều người tới xem hẳn làm thế nào đánh nổi sĩ nhục của Học viện Đế quốc thành đầu heo.

- Ta muốn nói, Lăng Tiêu chính là một sự sỉ nhục của Học viện Đế quốc, có hẳn ở đây, ta sẽ không làm học sinh của Học viện Đế quốc.

Một tên quý tộc học sinh, thản nhiên nói với vài tên bằng hữu quý tộc bên cạnh.

Người bên cạnh lại nói:

- Không thể...gần đây ta tụ hội trong giới quý tộc, bọn họ luôn không ngừng nói với ta, trường các người có người cường gian vị hôn thê, có thực vậy chăng ?

- Ô, người nghe có chút thô tục, chỉ là phi lễ, không phải cường gian ! Hẳn không có thành công. Vì việc này, nhiều người dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn ta, dù sao cũng đã xảy ra. Khốn kiếp, nếu còn tiếp tục như vậy, ta nghĩ ta sẽ chuyển trường, nghe nói Học viện Quý tộc của Tử Xuyên đế quốc rất tốt. Người thanh niên quý tộc bên phải nhún nhún vai, mặt dày nói:

- Ta cảm giác chuyện này có chút kỳ quặc, có điều, bởi vì Lăng Tiêu chỉ là một rác rưởi, ta cảm giác sở dĩ hẳn bị xưng là sự sỉ nhục của giới quý tộc, là do hẳn bị một nữ nhân bình dân đùa cợt. Ha ha... nữ nhân bình dân, Lăng thiếu gia quả là thương hương tiếc ngọc.

Từ trong giọng của rất nhiều quý tộc có thể nhận ra, đại bộ phận đều xem thường Lăng Tiêu, nguyên nhân căn bản chính là vì như vậy ! tất nhiên bọn hắn cũng không đường hoàng nói ra bên ngoài, nhưng bàn tán ngầm với nhau: “Phi lễ với nữ đồng học, chỉ có súc sinh mới có thể làm vậy”

...

- Thiếu gia, ngài xem, ta chắc chắn rằng mọi người đứng ở phía chúng ta.

Lý Giang ở bên cạnh Ô Lan Thác cầm ô, vừa nịnh bợ nói.

Bên cạnh lôi đài đặt một chiếc ghế tinh xảo, Ô Lan Thác ngồi dưới ô đắc ý cười:

Lăng Tiêu lạnh lùng nhìn chăm chú vào lão già áo xám trước mắt, quệt vết máu nơi khóe miệng:

- Người là ai?

- Người không đủ tư cách biết!

Người áo xám là một lão già, cũng không thèm liếc mắt nhìn Lăng Tiêu lạnh lùng nói, sau đó cúi xuống xem xét thương thế ở thân dưới của Ô Lan Thác.

Trên mặt Lăng Tiêu hiện ra thần sắc dữ tợn, lạnh lùng nhìn chòng chọc vào lão già áo xám:

- Chúng ta chính là đã ký kết sinh tử khế ước giữa quý tộc, chẳng lẽ người xem luật pháp của đế quốc là trò đùa?

Nói xong, Lăng Tiêu ngẩng cao đầu ngạo nghễ, lạnh lẽo nhìn chằm chằm lão già áo xám, toàn thân trên dưới rách toạc đầy thương tích, nhưng lại phát ra một khí thế kinh người, ánh mắt lại giống như một con sói đang thoi miên con mồi.

Rốt cuộc lại khiến lão già áo xám có được tu vi Ma Kiếm Sĩ bậc hai không kìm nổi thối lui ra sau một bước, trên mặt mất đi vẻ thung dung lúc đầu.

Lão già áo xám lập tức xua đi nỗi thẹn thùng bưng bưng nổi giận. Nhớ lại năm đó, lão ở đế đô cũng là tay uy danh hiển hách, hôm nay lại bị một tên tiểu tử ngay cả Kiếm Sư cũng không đạt tới hù dọa cho phải thối lui, hơn nữa tên này còn là người bị Thiên Mạch! Thử hỏi sau này lão còn mặt mũi nào mà ra ngoài gặp người ta?

Lão hừ một tiếng cười lạnh nói:

- Cái pháp luật chó má gì của đế quốc, lão phu cũng không sợ! Không sai, hôm nay các người là ký văn ước sinh tử, nhưng phụ thân của Ô Lan Thác từng có ân với lão phu, lão phu không thể lấy mắt nhìn đứa con của ân nhân chết dưới kiếm của người! Vì thế đã ra tay, người nếu không phục, cứ việc đi tìm phụ thân của người bảo hấn tới tìm ta!

Khi lão già áo xám vừa nói xong, ánh mắt cũng không ngừng phát ra hung quang nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu, không biết ý niệm trong đầu đang suy tính cái gì.

- Vô sỉ!

Xuân Lan và Thu Nguyệt tức giận mặt đỏ bừng, căm tức nhìn lão nhân áo xám trên đài. Lúc này Thượng Quan Vũ Đồng đang đứng bên cạnh các nàng bỗng nhiên không thấy đâu, Xuân Lan và Thu Nguyệt lại quay nhìn về phía trước thật kinh ngạc phát hiện Thượng Quan sư phụ đã đứng trên lôi đài.

- Hải Thiên Ma Kiếm Sĩ, ngài làm gì mà chấp nhặt với một đứa nhỏ thế? Cũng không sợ hạ thấp tên tuổi của ngài sao?

Thượng Quan Vũ Đồng đứng bên cạnh Lăng Tiêu, lạnh lùng nhìn chăm chú lão già áo xám.

Lăng Tiêu lúc này mới biết lão già áo xám tên là Hải Thiên, trong lòng âm thầm ghi nhớ tên của hắn, quân tử báo thù mười năm không muộn!

Hải Thiên hơi kinh ngạc nhìn thoáng qua Thượng Quan Vũ Đồng, không thể tưởng được nhiều năm như vậy, không ngờ còn có người có thể liếc mắt một cái nhận ra mình, cười mỉa vài tiếng, sau đó nói:

- Hôm nay tiểu tử này ta nhất định phải mang đi, về phần hắn...

Nói xong chỉ vào Lăng Tiêu, cười một tiếng:

- Tiểu tử, nhìn ra được người không phục lắm, tuy nhiên, đây là thế giới thực lực là vua, đợi đến ngày nào đó người có năng lực trả thù ta, hoan nghênh người tìm đến ta, có điều là, hắc hắc, người là một người bị Thiên Mạch, phỏng chừng người vĩnh viễn cũng không thể có cơ hội rồi!

Sự xuất hiện của Thượng Quan Vũ Đồng, làm cho hắn có chút kinh hãi đã đánh tan ý niệm trong đầu của Hải Thiên định phế bỏ ngay tại chỗ tên tiểu tử này. Không biết vì sao, đối phương rõ ràng là người bị Thiên Mạch, nhưng rõ ràng lại có một khí thế kinh người, mà dường như còn mạnh hơn so với Ma Kiếm Sĩ như

hắn. Bỏ mặc một thời gian, không chừng đứa nhỏ này thực sự sẽ phá giải được Thiên Mạch. Với người có thực lực cỡ như lão già áo xám này, loại thuốc ngâm để phá giải Thiên Mạch cũng không phải là điều bí ẩn gì.

Đại lục Thương Lan rất rộng lớn, từng có lời đồn đãi: người bị Thiên Mạch nếu có thể may mắn đánh thông kinh mạch, thành tựu sẽ không thể định mức giới hạn được!

Vì thế trong lòng Hải Thiên có hơi lo lắng, nhưng khí tức từ trên người nữ nhân tuổi trẻ xinh đẹp Thượng Quan Vũ Đồng này truyền tới lại không kém hơn chút nào so với mình, hơn nữa rõ ràng che chở cho Lăng Tiêu khiến Hải Thiên phải thay đổi chủ ý.

Lăng Tiêu bước một bước về phía trước, gắng kiềm cơn phần nộ đang bốc lên trong lòng, lạnh lùng nhìn Hải Thiên:

- Người đừng chết quá sớm!

- Hắc hắc, có cá tính!

Hải Thiên phì cười một tiếng, nhắc Ô Lan Thác đang hôn mê bất tỉnh lên, mũi chân điểm nhẹ trên loi đài, trong tay mang theo một người nặng như vậy, nhưng cứ như là không có trọng lượng thân hình nhoáng lên hai ba lần liền biến mất.

Thượng Quan Vũ Đồng thần tình thân thiết nhìn Lăng Tiêu, lo lắng hỏi:

- Cậu không sao chứ?

Lăng Tiêu lắc đầu, trên mặt rắng nặn ra một vẻ tươi cười, mới vừa định nói mình không việc gì, thân mình lại loạn choạng mềm nhũn ngã xuống, Thượng Quan Vũ Đồng vội vàng bước tới đỡ lấy, phát hiện Lăng Tiêu đúng là bị nội thương rất nghiêm trọng.

21. Chương 20: Thần Kiếm Kỳ!?

Thân mình vừa nhúc nhích đã cảm thấy mỗi nhử nhưng tình hình bị thương đã khá hơn rất nhiều, Lăng Tiêu thầm cười khổ, vừa đi đến thế giới này chưa được bao lâu đã hai lần chịu nội thương, hẳn lập tức nhớ đến lão già tên là Hải Thiên, trong lòng thầm phát ra lời thề: “không báo thù này thề không làm người!”

Lăng Tiêu lại hồi tưởng lại trận chiến hôm nay, nói tóm lại bản thân cũng thật quá sơ suất rồi!

Đầu tiên Lăng Tiêu muốn bảo tồn thực lực. Kiếm kỹ của mình không giống với kiếm kỹ trên đại lục Thương Lan này là một chuyện lớn, nếu để kẻ hữu tâm để ý thì với thực lực Lăng Tiêu bây giờ còn rất khó để chống lại người ta. Uy lực của Ma Kiếm Sĩ, xem như Lăng Tiêu đã được lãnh giáo rồi!

Hiện tại đừng nói là Ma Kiếm Sĩ, cho dù là Đại Kiếm Sư, Lăng Tiêu cũng chưa phải là đối thủ, lúc đó đúng là như cá nằm trên thớt rồi, cảnh này cũng không phải là điều hắn muốn thấy.

Hơn nữa, Lăng Tiêu hiểu biết rất ít đối với vũ khí phụ ma của thế giới này. Trong trí nhớ, vũ khí phụ ma cũng chỉ là một khái niệm mờ mịt mà thôi, ví dụ như phụ ma kiếm bậc hai của phụ thân Lăng Thiên Khiếu, trong ấn tượng của Lăng Tiêu, phụ thân vẫn xem nó như là bảo bối cần được nâng niu che chở, thậm chí hắn cũng mới chỉ thấy được có vài lần, đừng nói là đưa ra mà chơi đùa.

Thời điểm cùng Ô Lan Thác đối chiến, cảm giác được phụ ma kiếm bậc hai cũng chỉ như thế mà thôi, kiếm khí cũng không thể rời thân kiếm, chẳng qua nếu đối chiến lâu thì hơi sắc bén hơn một chút. Dựa vào các kiếm kỹ cùng công pháp mà hắn biết, muốn đánh bại Ô Lan Thác thì chỉ cần một chiêu là đủ.

Bên trong Thục Sơn kiếm pháp có một môn kiếm pháp rất có lai lịch thuộc ngoại môn cấp thấp, không cần linh lực cao thâm phối hợp, toàn bộ chỉ dựa vào kỹ xảo để đối địch, được xưng là phá hết võ học thiên hạ, đề cao tốc độ.... Tốc độ phán đoán cùng tốc độ ra tay.

Trong nháy mắt địch nhân ra tay, phát hiện sơ hở của đối phương, sau đó nhân lúc đối phương chưa kịp biến chiêu dùng tốc độ chế địch!

Tục truyền kiếm pháp này do một người ở thế tục giới gọi là Độc Cô Cầu Bại sáng tạo. Độc Cô Cầu Bại tung hoành cả giang hồ trong thế tục hơn ba mươi năm, giết khắp cửu châu, bại hết anh hùng, thiên hạ không ai kháng nổi, sau đó ẩn cư thâm cốc lấy chim chóc làm bạn. Hơn năm mươi tuổi, ông ta bỗng nhiên ngộ ra vô kiếm chi đạo, có thể bạch nhật phi thăng, trở thành một hiện tượng hiếm hoi trong tu chân giới.

Vào tu chân giới, Độc Cô Cầu Bại bái nhập làm môn hạ Thực Sơn, trở thành một ngoại môn đệ tử tầm thường vì rằng người thế tục ở tu chân giới dù hiếm nhưng không hẳn là không có, và lại nếu so trụ cột thì bọn họ kém rất xa người tu luyện ở Thực Sơn từ nhỏ.

Nhưng Độc Cô Cầu Bại này lại là một ngoại lệ, sau khi Trúc Cơ chỉ cần gần bảy trăm năm mươi năm liền phi thăng, tiến vào Tiên giới, trở thành chuyện lạ làm chấn động cả tu chân giới suốt mấy trăm năm. Thời đó linh khí tại tu chân giới đã không còn quá nồng đậm, vậy mà người này lại có thể trong thời gian ngắn như vậy mà đắc đạo phi thăng, quả thực đã không thể dùng hai chữ thiên tài để hình dung, nếu không Lăng Tiêu chẳng phải là vô dụng trong vô dụng sao?

Sự thật không như vậy, đã có thể vào nội môn của môn phái trên tu chân giới, không kể là ngộ tính hay căn cốt đều là một trong hàng vạn! Cho nên chỉ có thể nói Độc Cô Cầu Bại là tên biến thái, không thể dùng tiêu chuẩn thường nhân mà đánh giá được!

Tuy Độc Cô Cầu Kiếm - kiếm pháp Độc Cô Cầu Bại dùng khi ở thế tục - chỉ là kiếm pháp cấp thấp nhưng vẫn được trích lại để trong Tàng Thư các, coi như là một dạng hoài niệm, dù sao vị kiếm tu siêu cấp thiên tài kia cũng là Thực Sơn tiên bối.

Ở tu chân giới, lúc quyết đấu chủ yếu là dùng các loại đạo pháp, quan trọng là linh lực, cho dù kỹ xảo của người có tài giỏi đến đâu mà người ta thi pháp khuôn một ngọn núi đặt ngay trên người thì người chỉ có thể..... chết!

Bởi vậy môn kiếm kỹ ở thế tục được xem là tuyệt học từ đây về sau ở Thực Sơn không ai ngó ngang tới.

Vì là nội môn đệ tử nên thừa nhỏ Lăng Tiêu có quyền xem tất cả sách trong Tàng Thư các. Hồi đó hẳn cũng khá hứng thú loại kiếm kỹ này nên đã ghi tạc trong đầu nhưng vẫn chưa có cơ hội dùng đến.

Thế mà giống như là trời định, từ trước tới nay Lăng Tiêu đều không nghĩ tới mình có thể đi qua một thế giới lạ lẫm, còn trở thành một kẻ không thể tu luyện nội lực – người bị thiên mạch, vì thế liền nhờ tới kiếm kỹ này.

Nhưng bất kể là luận bàn cùng Xuân Lan hay chiến đấu với Ô Lan Thác, Lăng Tiêu đều chưa sử dụng đến Độc Cô Cầu Kiếm, bởi vì nếu một tên Kiếm Thị bậc năm một chiêu đã bại một gã Kiếm Thị bậc chín, không cần nói thì ai cũng sẽ nghĩ đúng là kiếm kỹ thần cấp!

Tại phòng đấu giá, một bản kiếm kỹ Địa cấp bậc trung có thể bán ra cả trăm vạn kim tệ, giống như bản kiếm kỹ Thiên cấp bậc trung của nhà Lăng Tiêu thì không thể lường nổi giá trị rồi. Nếu không, với tu vị Ma Kiếm Sĩ bậc ba như Lăng Tiêu Khiếu làm sao có sức mạnh như vậy?

Thần cấp. Nếu mình sử dụng Độc Cô Cầu Kiếm mà bị cho là thần cấp thì sợ rằng tất cả các thế lực trên đại lục đều sẽ chen đến Nhã Lan ngay. Cứ nghĩ đến cảnh này, Lăng Tiêu lại cảm thấy sợ hãi, chỉ một Ma Kiếm Sĩ đã khiến mình chật vật thế này, trong thiên hạ cao nhân vô số thì sao? Khi đó mới chính là khóc không ra nước mắt đây.

Cho nên lập tức phải tìm một biện pháp che giấu loại kiếm kỹ này, hoặc là sẽ không ra tay hoặc những kẻ đã xem mình ra tay đều chết hết!

Vì vậy, phần lớn thời gian vẫn cần phải làm bộ đáng thương rồi!

Lăng Tiêu khẽ nhếch lên một vẻ tươi cười bất đắc dĩ, trong lòng lại nghĩ tốt nhất không nên có kẻ đui mù nào tự đứng lại tìm mình gây sự, khi đó tuyệt đối sẽ không lưu tình rồi.

Cửa phòng lúc này bị đẩy ra, Xuân Lan cùng Thu Nguyệt đồng thời tiến vào, bỗng thấy Lăng Tiêu tỉnh lại, trên mặt cả hai đều lộ vẻ ngạc nhiên lẫn vui mừng. Khẽ đặt hộp thức ăn trong tay xuống bàn, Xuân Lan cùng Thu Nguyệt lại cẩn thận kiểm tra miệng vết thương của Lăng Tiêu, sau đó mới nhẹ nhàng thở ra, Xuân Lan nói:

- Đan được của giáo sư Thượng Quan thật tốt quá, không ngờ còn hơn cả được liệu trong phủ nữa!

Thu Nguyệt cũng dịu dàng nói:

- Phải chú ý cảm ơn Giáo sư Thượng Quan mới được!

- Không cần cảm tạ ta!

Thượng Quan Vũ Đồng vừa nói vừa bước vào phòng, trước tiên là thân thiết nhìn qua Lăng Tiêu một chút, thấy hần tinh thần đã tốt hơn mới yên lòng, có đôi chút nén giận nói:

- Lần sau đừng có làm chuyện lỗ mãng như vậy nữa, cậu biết rõ Ô Lan Thác không có ý tốt, vậy mà sao không phòng bị gì?

Nguyên bản Lăng Tiêu còn đang lo lắng Giáo sư Thượng Quan hỏi hần chuyện lời dài luận vô, thấy đối phương không nói ra, lúc này mới hơi chút yên tâm, hổ thẹn nói:

- Thật xin lỗi, làm ngài lo lắng rồi!

- Được rồi.

Thượng Quan Vũ Đồng lấy tay ngăn Lăng Tiêu nói mấy lời khách sáo ấy

- Không cần nói những lời này, ta là bạn tốt của tỷ tỷ cậu, ta không quan tâm cậu thì quan tâm ai!

Nghe thế, Lăng Tiêu cũng chỉ có thể mỉm cười cảm kích.

Hai nàng Xuân Lan cùng Thu Nguyệt biết Thượng Quan Vũ Đồng còn có chuyện muốn nói nên chỉ để lại hộp thức ăn rồi cáo từ đi ra.

Thượng Quan Vũ Đồng tằm tằm nhìn hai nàng rồi ngồi xuống đầu giường, cầm lấy hộp thức ăn, bên trong lập tức truyền lên hương vị cháo bát bảo.

- A, cậu thật là có phúc nha, hai cô bé này tay nghề thật là tốt nhỉ!

Thượng Quan Vũ Đồng kinh hô một tiếng, sau đó không kìm được mà múc một muống nhỏ nếm thử, Lăng Tiêu nhìn thấy muống cháo đưa vào trong đôi môi hồng nhuận gợi cảm của nàng thì không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, “cái này hình như cho ta mà!”

- Muốn ăn không?

Thượng Quan Vũ Đồng cười trêu tức, sau đó múc một muống đưa đến gần miệng Lăng Tiêu:

- Ngoan, trả lời giáo sư một vấn đề, giáo sư liền cho người ăn!

- Ách!

Khuôn mặt Lăng Tiêu bỗng nhiên hồng rực, cảm nhận được mùi thơm cơ thể Thượng Quan Vũ Đồng, chính hần lại còn đang nằm trong ổ chăn của nàng, lập tức cảm thấy không khí trong phòng trở nên bức bối vô cùng. Nếu tính tuổi cả kiếp trước và kiếp này, hần cũng coi như là lão quái vật mấy trăm năm nhưng ở phương diện tình cảm, Lăng Tiêu vẫn như là tờ giấy trắng thuần khiết.

- Giáo sư, ta... ta không đói!

Lăng Tiêu rụt đầu lại nhìn Giáo sư Thượng Quan đang tươi cười dụ hoặc trong lòng thầm mắng: “Yêu tinh!” Lập tức lại nghĩ đây là nhân vật ”dịu dàng, thiện lương, mĩ mạo, hiền lành, nữ nhân hoàn mỹ” trong mộng của tất cả các nam giáo sư sao? Trong bụng không kìm nổi thở dài ai than: “Đáng thương cho các người, các người đều bị lừa rồi!”

- Không đói?

Trên mặt Thượng Quan Vũ Đồng lại như càng mập mờ cười, bỗng đứng đề cao tiếng nói:

- Không đói bụng cũng phải ăn cho ta!

Nói xong đem muống cháo vào trong miệng hần, Lăng Tiêu theo bản năng ngậm miệng lại, sau đó dùng đầu lưỡi liếm liếm cái muống.

Thượng Quan Vũ Đồng sắc mặt ửng hồng, trong lòng thầm thốt: “Nam nhân không ai tốt cả!”

- Được rồi tiểu tử, cậu ăn cháo ta dứt, ngủ trên giường ta, dùng linh đan vô giá của ta! Tiểu tử, cậu nói xem làm sao báo đáp đây?

Lăng Tiêu không nói gì, nhìn nhìn Thượng Quan Vũ Đồng, nghĩ thấy thanh hương trên thân thể nàng, thực sự hắn không biết làm sao để trả lời nàng, tri ân thì phải báo đáp nhưng quả thật điều này thật khó...

- Hihi, không cần khó xử như vậy!

Giờ phút này biểu hiện của Thượng Quan Vũ Đồng không khác gì Tiểu ma nữ, làm sao còn có vẻ ôn nhu dịu dàng khi có người ngoài:

- Ta rất ngạc nhiên khi thấy kiếm kỹ cùng công pháp khi cậu đánh bại Ô Lan Thác. Lăng Tiêu, cậu có thể tiết lộ cho giáo sư một chút được không?

Nói xong còn lắc lắc bả vai Lăng Tiêu:

- Cậu đừng có nói với ta là lại đốt trong chậu than rồi nha!

Bộ ngực sữa cao ngất theo cái xoay người của nàng lại lộ ra một mảnh tuyết trắng, làm Lăng Tiêu phải dồn hết định lực mới nhắm được mắt, rầu rĩ nói:

- Giáo sư, ngài làm sao mà biết thế?

- Cậu...

Thượng Quan Vũ Đồng tức giận nắm tai Lăng Tiêu:

- Ta với tỷ tỷ của cậu là tỷ muội, tự nhiên cũng là tỷ tỷ của cậu. Tiểu quỷ nhà cậu quả là nhỏ nhen, không thấy thế là không nên sao? Giáo sư sao có thể hại cậu được?

Lăng Tiêu cảm nhận sự mềm mại từ vành tai mình truyền tới. Thực tế là Thượng Quan Vũ Đồng chỉ làm bộ làm dáng véo tai hắn mà thôi, trong lòng hắn cảm thấy ấm áp, nghĩ quả thực từ khi biết nàng, nữ nhân yêu tinh này chưa từng đối xử dịu dàng như vậy với ai ngoài mình, quả thực vẫn rất tốt đối với mình.

Lăng Tiêu than nhẹ một tiếng nói:

- Thần cấp.

- A...

Thượng Quan Vũ Đồng giật mình hô lên, bất giác buông tai Lăng Tiêu ra, ngây ra như phỗng nhìn Lăng Tiêu:

- Thần... Thần cấp?

- Ta cũng không biết.

Lăng Tiêu nhếch miệng, trong mắt tràn ngập ý cười nhìn Thượng Quan Vũ Đồng.

- Cậu dám đùa cợt ta!

Thượng Quan Vũ Đồng đang muốn nổi giận.

Lăng Tiêu vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Kỳ thật, ta cũng không biết.

22. Chương 21: Ô Lan Hùng Phẫn Nộ

- Giáo sư ngài cũng biết, ta từ nhỏ chính là người bị Thiên Mạch, luôn bị người ta chế giễu...

Sắc mặt Thượng Quan Vũ Đồng dịu xuống, trong mắt toát ra vẻ đồng tình khe thở dài. Thực ra nàng rất thích gã học sinh Lăng Tiêu này, bằng không cũng không nhiệt tình che chở hắn như thế. Nàng cảm thấy

bản thân học sinh này ngoại trừ thể chất là người bị Thiên Mạch, mọi phương diện khác cũng không kém so với mọi người, thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều.

- Sau đó, có một lần ta gặp một lão nhân thần bí, ông ấy hỏi ta: có có muốn trở nên hùng mạnh không?

Lăng Tiêu vừa nói vừa nhìn nét mặt của Thượng Quan Vũ Đồng, thấy thần sắc nàng dường như tin chuyện của mình liền nói tiếp:

- Ta đương nhiên nói muốn, ông ấy liền đưa cho ta một quyển sách, trong đó có liên quan tới y thuật, và... kiếm kỹ mà hôm nay ta sử dụng. Ông còn nói... sau khi ta đã ghi nhớ thuộc lòng, thì phải thiêu hủy quyển sách này đi, không được để cho người thứ hai nhìn thấy, cũng không được nhắc tới ông với bất cứ ai. Ông nói không thích người khác biết.

Mắt Thượng Quan Vũ Đồng sáng như ánh sao quét qua Lăng Tiêu. Lăng Tiêu nói nghe ra rất chân thật, nàng cũng không thể dựa vào đâu để nghi ngờ. Loại chuyện này cũng không phải không có, rất nhiều cao nhân lánh đời đều dùng cách này. Nghe Lăng Tiêu nói lão nhân không cho hắn nói cho người thứ hai biết, hôm nay lại nói cho nàng, làm cho Thượng Quan Vũ Đồng rất vui mừng, ít nhất cũng không uổng công ưa thích hắn.

Đôi mi thanh tú của Thượng Quan Vũ Đồng giãn ra, sau đó than nhẹ một tiếng:

- Hóa ra là như thế! Vậy quên đi, giáo sư sẽ không ép hỏi cậu nữa. Thực ra giáo sư cũng chỉ lo lắng cho cậu. Cậu cũng biết đó, kiếm kỹ và công pháp hôm nay cậu thi triển ra, nhất là lúc ngã sấp xuống kia, tuy rằng đa số người ta đều cho là cậu may mắn, nhưng cũng có một số người có chủ ý. Đừng xem mọi người đều như kẻ ngu ngốc, như vậy sớm hay muộn cậu sẽ bị thua thiệt!

Lăng Tiêu nghiêng đầu suy nghĩ, khóe miệng hơi run rẩy, thầm nghĩ: Sớm hay muộn sao? Ta cũng muốn sớm hay muộn nhìn thử xem người hùng mạnh ở thế giới này đến tột cùng có bao nhiêu sức mạnh đây!

Thượng Quan Vũ Đồng tiếp tục thành khẩn nói:

- Lăng Tiêu, không nên cho là đúng. Cậu còn nhỏ không thể hiểu được một môn kiếm kỹ có thể là thần cấp đối với võ giả mà nói có ý nghĩa như thế nào đâu? Có thể nói thế này: Cung phụng của đế quốc thực ra là hai gã Kiếm Tông, mà công pháp của bọn họ sử dụng chẳng qua cũng chỉ là thiên cấp bậc trung, cũng giống như phụ thân cậu. Nếu để cho bọn họ biết kiếm kỹ của cậu là thần cấp, cậu nói xem, bọn họ sẽ tìm cậu thỉnh cầu, hay là sẽ tìm cậu cướp đoạt chứ? Cho dù là người của Đế quốc Lam Nguyệt tìm cậu thỉnh cầu, nhưng người của các quốc gia khác thì sao? Ngoài sáng thì không dám làm gì, nhưng ngầm ngầm trong bóng tối thì sao?

Lăng Tiêu nghe mà đầy đầu mồ hôi lạnh. Hắn vốn cũng nghĩ chuyện này rất nghiêm trọng, nhưng không ngờ lại có thể nghiêm trọng đến mức này, có điều cũng còn có chút không phục hỏi ngược lại:

- Ngài như thế nào biết cung phụng của đế quốc là Kiếm Tông? Không phải nói Ma Kiếm Sĩ ở trên đại lục cũng đã rất ít sao? Ma Kiếm Sư lại càng hiếm hơn...

- Khách khách...

Thượng Quan Vũ Đồng bỗng nhiên nhìn Lăng Tiêu cười duyên hai tiếng, gương mặt yêu kiều tươi đẹp như tỏa sáng, cười nói:

- Cậu nha, rốt cục vẫn còn là một đứa nhỏ, cái gọi là số lượng rất ít ỏi, đó chỉ là tỉ lệ so sánh mà thôi, đại lục rộng lớn biết bao? Dân cư đâu chỉ có trăm triệu? Cho dù trong một vạn người lấy ra một, vậy đủ để gọi là rất ít ỏi chứ? Đó cũng không chỉ đông có trăm vạn! Còn có những dị tộc ở bên ngoài các quốc gia nhân loại: Tinh Linh Tộc, Thú Nhân tộc, Long tộc, Hải tộc... Tuy rằng hầu như từ lâu đã không còn qua lại với nhân loại, sống yên ổn với nhau không có chuyện gì xảy ra, nhưng cậu dám nói bọn họ vốn không có cao thủ sao? Hơn nữa, không phải ai cũng muốn đeo thẻ bài mấy bậc Kiếm Sư của mình trước ngực giống như các học viên trẻ tuổi. Giống phụ thân Lăng tướng quân của cậu vang danh trong chốn võ giả, thực ra kiếm kỹ kia ông vốn là thiên cấp bậc trung đấy!

- Không ngờ... Là như thế.

Lăng Tiêu chậm rãi phun ra một hơi, trong lòng chẳng những không có mất mát, ngược lại còn cao hứng hẳn lên, thầm nghĩ rằng: Ta đã nói, đại lực lớn như vậy, sao lại không có cao nhân. Hắn cũng là lần đầu tiên từ miệng Thượng Quan Vũ Đồng nghe được còn có các chủng tộc khác ngoài nhân loại, nhưng thật ra cũng không ngạc nhiên gì lắm. Dù sao Tu Chân Giới cũng không phải tất cả đều là nhân loại, chỉ là trong lòng thoáng có chút tò mò thôi.

- Bây giờ cậu hiểu rồi chứ? Thời điểm cần giấu cái kém cỏi thì nhất định phải giấu cái kém cỏi! Lăng Tiêu, lão già giao cho cậu quyển sách kia, rất có thể là người trong thế gia cổ xưa, trên đại lực thực ra có rất nhiều thế gia như vậy, bọn họ xa rời thế nhân, rất ít giao tiếp với người đời, nhưng có thực lực mạnh mẽ mà mọi người không thể xem thường.

Thượng Quan Vũ Đồng bỗng nhiên rất nghiêm túc nhìn Lăng Tiêu nói:

- Cho nên, trước khi thực lực của cậu thực sự tăng lên, tạm thời ít đánh nhau, cố gắng hết mức ít ra tay. Trường hợp ép buộc bất đắc dĩ, giáo sư tin tưởng cậu... có được bản lĩnh phải một kích giết chết ngay!

Lăng Tiêu trong lòng cả kinh, thầm nghĩ: Giáo sư Thượng Quan Vũ Đồng rốt cuộc là ai, nhưng ngay cả điều này cũng nhìn ra! Mặc dù có hơi rung động, trên mặt Lăng Tiêu vẫn không để lộ ra ngoài, chậm rãi gật đầu:

- Giáo sư, ta nhớ rồi, còn xin giáo sư trong những ngày ta vắng mặt, giúp ta trông nom hai cô gái Xuân Lan và Thu Nguyệt một chút, thực ra, các nàng đều mong muốn có thể vào học trong Học Viện Đế Quốc.

Trong đầu Lăng Tiêu quan niệm tôn ti trật tự không nặng nề lắm, cũng có thể cảm nhận được tấm lòng của hai người Xuân Lan và Thu Nguyệt đối với mình, có điều giờ phút này Lăng Tiêu bận bịu nhiều, chính là muốn tăng lên thực lực của bản thân mình.

Trong mắt Thượng Quan Vũ Đồng toát ra ý cười, thầm nghĩ: Khó trách có người nói người thương hương tiếc ngọc, thật đúng là như thế mà! Nàng cười nói:

- Vậy được rồi, ngày cậu đi, ta thu xếp cho hai tiểu cô nương vào trong trường học, để cho các nàng học dự thính, nhưng không hạn chế các nàng cái gì, như vậy cậu xem được không?

- Vậy, đa tạ giáo sư!

Lăng Tiêu trầm giọng nói tiếp:

- Đúng rồi, giáo sư, cái thanh kiếm Tế Liễu này...

- Hừ, cậu giữ lại dùng đi!

Không biết vì sao, mặt Thượng Quan Vũ Đồng bỗng nhiên hiện ra một mảnh đỏ ửng, nàng có chút thở phì phì nói:

- Ta không cần.

- A...

Lăng Tiêu vò vò đầu, không hiểu ý tứ của Thượng Quan Vũ Đồng. Vũ khí này cũng không phải là bình thường, đây là vũ khí phụ ma giá trị hơn mười vạn kim tệ đấy!

- Vì cái gì chứ?

- Nói không cần là không cần, cái gì cái gì nhiều như vậy làm gì? Cậu đi nhanh đi! Bên ngoài có một tiểu cô nương chờ cậu đã lâu rồi đấy!

Thượng Quan Vũ Đồng đẩy Lăng Tiêu ra ngoài, trong lòng lại đang mắng: Tên tiểu lưu manh, dùng Tế Liễu đáng thương đi đánh Ô Lan Thác ngay cái chỗ đó, ta còn dùng nó thế nào được!

- Lăng Tiêu... Nhớ kỹ, ngày sau bất cứ gặp chuyện gì, cũng có thể tìm đến giáo sư hỗ trợ!

Thượng Quan Vũ Đồng đứng ở cửa nhìn theo, thản nhiên nói.

- Ta nhớ rồi.

Lăng Tiêu cầm Tế Liễu kiếm trong tay, hấn quả thật rất thích thanh kiếm này. Tế Liễu kiếm nhẹ nhàng linh hoạt rất thích hợp với chiêu số hiện nay của hắn.

Trên mặt Lăng Tiêu mang theo niềm cảm kích, hai mắt như hồ nước mắt mùa thu thoáng cái sạch sẽ sáng ngời:

- Cám ơn giáo sư, ta đi đây.

Nói xong, cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Phía sau, Thượng Quan Vũ Đồng sau khi Lăng Tiêu ra khỏi cửa, thần sắc có chút ngưng trọng nghĩ đến: Tên kia... không đơn giản đây! Bị suy sụp lớn như vậy, chẳng những không có chán nản sa sút tinh thần, ngược lại càng áp chế càng dũng cảm, phong thái càng ngày càng trầm ổn. Thật kỳ lạ, người như vậy làm sao lại bị Tạ Hiểu Yên tính kế được chứ?

Lăng Tiêu mang theo hai thanh kiếm trong tay đi ra cửa, lại thấy trên chiếc ghế dài dưới lùm cây trước mặt có hai người ngồi, đúng là Isa và Mary với vẻ mặt không được tự nhiên.

Biểu hiện của Lăng Tiêu hôm nay thật vượt ra ngoài dự đoán của tất cả mọi khán giả đến xem cuộc chiến, ai nấy đều không thể tưởng được nam nhân đáng bị sỉ nhục đó lại có thực lực mạnh mẽ như thế.

Có người lúc này mới nghĩ đến, dưới Kiếm Sư, Lăng Tiêu cũng không phải là thứ vô dụng! Hắn vẫn là một người có thể đánh bại bọn họ!

Cũng vì vậy, rất nhiều học viên dốc lòng thay đổi tác phong lười nhác trước kia, bắt đầu cần cù tăng thêm thời gian tu luyện, làm cho rất nhiều vị giáo sư trong Học Viện Đế Quốc vừa ngạc nhiên vừa vui mừng không thôi.

- Lăng Tiêu ca ca... Huynh, huynh không có việc gì, không có việc gì chứ?

Isa nhìn thấy Lăng Tiêu, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, đứng lên vừa kêu vừa đi đến bên cạnh Lăng Tiêu rồi lại trở nên ngưng ngung, hơi lắp bắp hỏi.

- Bạn không thấy người ta rất khỏe sao? Hừ. Giáo sư Thượng Quan tự mình chăm sóc đây!

Mary ở phía sau chanh chua nói.

Lăng Tiêu cũng không để ý tới nàng, nhìn Isa nói:

- Ta không sao, đứng rồi trả kiếm lại cho muội.

Isa trên mặt lộ ra nét cười ngưng ngung:

- Ca ca còn chưa có dùng qua nó đấy.

Lăng Tiêu nở nụ cười ôn hòa:

- Đối với loại người đó, dùng thanh kiếm này sẽ làm ô uế nó...

Cái này đúng là chỉ có thể xin lỗi Tế Liễu kiếm của giáo sư Thượng Quan. Lăng Tiêu không ngờ ấn tượng sai lầm này lại làm cho một cô gái thương tâm, dường như chuyện này từ trước tới nay cũng chưa từng xảy ra trên người hắn. Có lẽ do dung hợp linh hồn của Lăng Tiêu nguyên bản, chuyện riêng tư vì thế thêm một chút thương hương tiếc ngọc chăng.

- A... Hi hi.

Đại khái là nghĩ đến hình dạng thô thảm của Ô Lan Thác, Isa bỗng nhiên nhin không được che miệng cười khúc khích, lập tức trên mặt nổi lên những làn đỏ ửng.

Nếu nói sỉ nhục, Ô Lan Thác hôm nay mới thực sự bị sỉ nhục rất lớn. Giờ phút này trong gia tộc Ô Lan, Hải Thiên mang vẻ xấu hổ đứng ở trong phòng khách nhìn người trung niên sắc mặt xanh mét đang đi tới đi lui, chính là tộc trưởng Ô Lan Hùng của gia tộc Ô Lan.

- Tộc trưởng, đều do ta nhất thời không theo sát, không nghĩ tới tên tiểu tử kia lại thâm độc như thế, làm cho tiểu thiếu gia bị thương, đều là lỗi của Hải Thiên.

- Hải lão ngài nhay cảm quá rồi, Ô mỗ chỉ là có chút lo lắng cho khuyển tử. Ôi, cái chỗ kia, ngài cũng biết, này... thực con mẹ nó!

Công tước Ô Lan Hùng sốt ruột không biết nói thế nào mới phải, lại mắng ra một câu thô tục, điều này rất hiếm thấy, có thể thấy được giờ phút này trong lòng lão đang phần nộ đến cỡ nào.

Sắc mặt Hải Thiên cũng rất khó coi, dù sao đối phương đánh trọng thương Ô Lan Thác ở ngay trước mặt người đã thành danh nhiều năm như mình, lại còn toàn thân thối lui, chuyện này đối với trưởng lão Hải Thiên lòng dạ độc ác mà nói, quả thực là một chuyện đùa ầy thế mà lại thực sự đã xảy ra.

- Ta biết Hải lão có nỗi khổ trong lòng buộc phải như vậy, vì thế Hải lão ngàn vạn đừng nên tự trách mình quá mức.

Ô Lan Hùng dù sao cũng là tộc trưởng chủng quân gia tộc nhiều năm, lúc này tâm trạng rất cực bình tĩnh trở lại, có chút áy náy nhìn Hải Thiên nói.

- Tộc trưởng, Học Viện Đế Quốc quả nhiên là địa phương tiềm tàng nhân tài, nữ giáo sư kia khẳng định thực lực cũng không thua ta. Mà lúc ấy khi ta chuẩn bị ra tay đánh chết tên tiểu tử Lăng Tiêu kia, bỗng nhiên còn cảm giác được một luồng khí tức tập trung vào ta làm cho ta cảm thấy lạnh cả người, ta có thể tin chắc rằng nếu ta ra tay, nhất định kẻ chết trước chính là ta...

Hải Thiên cười khổ nói, trong mắt còn có thể thấy một vẻ hoảng sợ.

- Học Viện Đế Quốc...

Ô Lan Hùng cắn răng, hai mắt bắn ra lửa giận nồng đậm:

- Chỉ mong con ta không có việc gì, bằng không, Lăng gia... Đừng cho là gia tộc Ô Lan ta phải sợ các người!

23. Chương 22: Lăng Đại Tướng Quân

“Tộc trưởng... Cái tên Lăng gia trước mắt còn đang tại nhà, hẳn có thể tìm đến phiên toái hay không?” Hải Thiên trên mặt biểu tình rối rắm, mặc dù lúc trước đối mặt Lăng Tiêu, Hải Thiên rất kiêu ngạo nói Lăng Tiêu nếu không phục thì có thể bảo phụ thân người tới tìm ta, nhưng trên thực tế tâm lý vẫn thực là không muốn .

Thế lực của Ô Lan gia tộc nếu so với Lăng Gia thì thực ra không kém, ngược lại Ô Lan gia tộc có nhiều sinh ý cùng sản nghiệp tại rất nhiều địa phương ở Lam Nguyệt đế quốc, hơn nữa còn cơ hồ lũng về buôn bán vũ khí tại đế đô.

Trên phương diện thực lực về kinh tế mà nói còn mạnh hơn Lăng Gia, nếu không cũng không thể có thể có chuyện Ô Lan Thác - một cửu giai Kiếm Thị nhưng trong tay lại cầm tam giai phụ ma kiếm .

Nhưng Lăng Thiên Khiếu cũng là một lão gia hỏa luôn khiến người khác phải đau đầu, Hải Thiên không chắc Ô Lan Hùng có thể vì hắn mà đắc tội với một tướng quân có thực quyền hay không.

Ô Lan Hùng là lão cáo già, đương nhiên nghe hiểu được ý tứ của Hải Thiên, trên thực tế hắn khẳng định không muốn đi đắc tội cái tên Lăng Thiên Khiếu kia, nhưng Hải Thiên lại chính là người cứu nài tử của mình, nếu không thể bảo trụ hắn, thì những cao thủ do gia tộc nuôi dưỡng sẽ không cảm thấy hàn ý sao.

“Hải lão lo lắng quá rồi, ta còn không tìm hắn tính sổ, hắn làm sao dám...” Ô Lan Hùng lời còn chưa dứt, chợt nghe truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, đồng thời đại quân gia Ô Lan Kiến ở bên ngoài, thanh âm rối loạn vang lên: “Lão gia, lão gia... Không tốt”

Đôi chân mày Ô Lan Hùng nhăn thành một chữ “Xuyên” (“ ” – 3 gạch dọc, sao làm được ta 〰? - DG), đang lúc tâm phiền ý loạn, đứa con ở bên trong tình huống thế nào còn không biết, lão quân gia ngày thường luôn luôn trầm ổn, như thế nào lúc này cũng trở nên hoảng loạn như vậy, đi tới một tay nắm lấy cánh cửa mở ra. Mặt âm trầm quát: “Người hoảng cái gì!”

“A... Lão gia thứ tội, lão gia thứ tội!” Ô Lan Kiến chưa từng gặp qua lão gia phần nộ như vậy bao giờ, nhất thời bị dọa sợ chết khiếp, run rẩy quỳ xuống, bình thường hắn cũng rõ Ô Lan Hùng cũng chính là một tiểu diện hồ*.

“Còn không mau nói!” Ô Lan Hùng hừ lạnh một tiếng, vung tay áo hướng vào trong phòng đi, hiện tại hắn lo lắng nhất chính là đứa con đã mất đi năng lực nổi dõi tông đường, nam nhân của Ô Lan gia tộc thật ra không ít, nhưng Ô Lan Hùng hắn chỉ có duy nhất một đứa con trai.

“Lão gia, Lăng... Lăng Thiên Khiếu tướng quân ngay tại bên ngoài, còn dẫn theo... dẫn theo hai trăm danh thân vệ, hắn nói ngài nếu không mau đi ra ngoài, liền... sẽ vào ngay!” Quân gia lắp ba lắp bắp nói xong, ngẩng đầu nhìn Ô Lan Hùng, thần tình đáng thương vô cùng.

“Người như thế nào không nói sớm!” Ô Lan Hùng đá một cước đem quân gia ngã lăn trên mặt đất, như là một đầu sư tử đầy phần nộ, bỗng nhiên quay đầu lại hướng về phía Hải Thiên nói: “Hải lão không cần đi ra, thân phận của ngươi hiện không tiện lộ diện! Ta thật muốn nhìn, chỉ là một lão binh lính càn quấy, dám ở Ô Lan gia tộc ta nháo nháo làm được chuyện gì!”

Nói xong hầm hầm thẳng hướng tiền viện mà đi, Ô Lan Hùng mới vừa đến gần tiền viện, thấy một đám gia đình, còn có hộ vệ đều đứng tránh xa xa đại môn, ngóc đầu ra bên ngoài mà xem, không dám bước ra, liền lạnh lùng quát: “Đều tại đây nhìn cái gì! Còn không mau đi làm việc! Còn thể thống gì!”

Nói xong hướng đại môn đi đến, hắn quả thật không sợ Lăng Thiên Khiếu, nơi này là đế đô, hắn – một tên binh lính càn quấy dám như thế nào làm càn?

Lúc này một gã thị vệ của Ô Lan Hùng bỗng nhiên thần sắc khê động, gắt gao kéo Ô Lan Hùng đang hướng đại môn đi đến, tu vi của Ô Lan Hùng miễn cưỡng đạt tới nhất giai Đại Kiếm Sư, hơn nữa mấy năm nay chưa từng có tâm tư ở phương diện tu luyện, làm sao có thể cảm giác đến cái gì nguy hiểm, biết thị vệ trung thành và tận tâm, cũng nhận không được có chút tức giận: “Người kéo ta làm cái gì.....”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe oanh một tiếng, một cỗ lực lượng khổng lồ đánh lên cửa chính cao 5 thước rộng 10 thước của Ô Lan gia tộc, bốn đạo kiếm khí sắc bén như là một trận cơn lốc, điên cuồng tàn sát bừa bãi, nháy mắt liền ở đại môn Ô Lan gia lưu lại trăm ngàn đạo ẩn tích, đem hai phiến thiết mộc ngàn năm dày nửa thước bao bọc đại môn đánh sụp xuống .

Đầy trời đầy bụi gỗ cùng hai cánh cửa đại môn bị đánh thành mảnh vụn, bốn đạo kiếm khí như trước không có đình chỉ giống như mưa rơi ào vào trong sân Ô Lan gia.

Tên thị vệ kia vừa mới biết không tốt, lập tức gắt gao đem Ô Lan Hùng hộ phía sau người, trong viện gia đình hộ vệ một trận gà bay chó sủa, không may bị mảnh vụn bắn trúng , nhất thời phát ra một trận than khóc kêu gào thảm thiết .

Trên cửa chính của Ô Lan gia tộc lộ ra tám bài biển do chính tiên hoàng ngự ban, trên viết: Ô Lan công tước phủ!

Giờ phút này nhưng không có nửa phần tổn hại, ở không trung giống như một mảnh phiêu linh thu diệp, rung rinh chậm rãi dừng ở trước mắt Ô Lan Hùng đang giận giữ trong vòng bảo vệ của thị vệ.

Đầy trời bụi mù dần dần tiêu tán, bên ngoài truyền đến một tiếng hùng hồn gầm lên: “Ô Lan lão thất phu! Mau lăn ra đây cho lão tử!”

“Tổ tông nhà ngươi Lăng Thiên Khiếu!” Tốt xấu gì cũng có tu vi Đại Kiếm Sư, Ô Lan Hùng tránh khỏi thị vệ, điên đại đứng lên, hai mắt đỏ ngầu, nhìn chỗ hồng thật lớn trước mặt, Ô Lan gia tộc trăm năm tiền tu đại môn cứ như vậy bị hủy, đau lòng thiếu chút nữa tức chết, mắt Ô Lan Hùng như nứt ra gắt gao nhìn chằm chằm bên ngoài: “Lăng Thiên Khiếu, ngươi khinh người quá đáng! Hôm nay ngươi nếu không cho ta một cái thuyết pháp, ta liều mạng với ngươi!”

“Tiết kiệm hơi sức đi, lão thất phu.” Lăng Thiên Khiếu sát khí đầy người, mang theo hai trăm danh thân vệ đạp lên đại môn đã biến thành một đồng rác đi vào, nhanh chóng tập kết một chỗ cùng giằng co với bọn thị vệ của Ô Lan gia tộc.

“Lăng Thiên Khiếu, hay là ngươi muốn tạo phản phải không?” Ô Lan Hùng nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Lăng Thiên Khiếu cùng hai trăm thân vệ có tu vi cũng không thấp hơn lục giai Kiếm Sư nói.

“Ta chẳng cần nói với ngươi chuyện này, mau đem Hải Thiên – cái tên vương bát đản giao ra đây!” Lăng Thiên Khiếu lạnh lùng nhìn Ô Lan Hùng.

Ô Lan Hùng thiếu chút nữa tức giận đến hộc máu, cả giận nói: “Ngươi là ác nhân còn dám trước cáo trạng! Ta không biết cái gì Hải Thiên, Lăng Thiên Khiếu, ta muốn đến bệ hạ tố cáo ngươi!”

“Tố cáo ta?” Lăng Thiên Khiếu hừ một tiếng, nói: “Tùy ngươi, ta chỉ hỏi ngươi một câu. Ngươi giao... hay là không giao!”

“Ta không có, như thế nào mà giao!” Ô Lan Hùng lấy tay chỉ Lăng Thiên Khiếu, “Ngươi đừng khinh người quá đáng! Ta nói cho ngươi biết, con ta bây giờ còn sinh tử không biết, chính là chuyện tốt của con của ngươi làm đó! Ô mỗ còn chưa có đi tìm ngươi, ngươi ngược lại còn có dũng khí đến tận cửa, thực cho rằng Ô Lan gia tộc ta dễ khi dễ phải không!”

Lúc này bên ngoài đã sớm tụ tập không ít người xem náo nhiệt, Ô Lan gia tộc cũng rất có tiếng ở đế đô, hôm nay cư nhiên lại có người dám đến phá đại môn, đại môn là cái gì? Đó là thể diện của một gia tộc! Lăng Thiên Khiếu tướng quân làm thế chẳng khác nào cho một cái tát vào mặt Ô Lan Hùng!

Không ít người thấy Ô Lan gia gặp họa thì nhìn có chút hả hê, thậm chí có người còn đánh cuộc Lăng Thiên Khiếu tướng quân có thể hay không, đang trong lúc giận dữ đem cả phòng ốc của Ô Lan gia cũng phá nốt...

Lăng Thiên Khiếu lạnh lùng cười, trong túi áo mang ra một mảnh giấy nhún nhúm, nắm lại thành một nắm rồi lấy tay ném đi, theo một đường thẳng cực nhanh bay đến Ô Lan Hùng. Thị vệ muốn đến tiếp, nhưng Ô Lan Hùng hừ một tiếng, duỗi tay, cả người căng thẳng, dùng khí lực rất lớn chuẩn bị nghênh đón, không nghĩ tới cái tờ giấy lại khinh khinh phiêu phiêu mà đến trong tay của hắn.

Làm cho Ô Lan Hùng nhất thời có cảm giác như một quyền cực mạnh lại đánh vào bông vải, cả người run lên, thiếu chút nữa bị chính khí lực của mình cấp chấn thành nội thương.

Lăng Thiên Khiếu vẻ mặt châm chọc nhìn Ô Lan Hùng, ý tứ: Chỉ một cái tờ giấy mà thôi, ngươi lớn như vậy khí lực làm gì? Ta còn có thể hại ngươi như thế nào?

“Ngươi vô sỉ!” Ô Lan Hùng không nghĩ tới Lăng Thiên Khiếu đường đường là một gã tướng quân của đế quốc, cư nhiên cũng như vậy âm hiểm, mở tờ giấy, lại thấy mặt trên chính là viết văn ước của con mình cùng Lăng Tiêu quyết đấu sinh tử, sắc mặt lập tức biến đổi.

Lăng Thiên Khiếu lúc này cười lạnh nói: “Một hồi cũng không công bình quyết đấu, Ô Lan Hùng ngươi là Ô Lan gia tộc tộc trưởng, chỉ số thông minh của ngươi hẳn là không quá kém chứ, ngươi hẳn là không phủ nhận là trận quyết đấu là không công bình?”

“Hừ, ký sinh tử văn ước, chính là công bình quyết đấu, nói chuyện gì không công bình, không công bình có thể không ký mà!” Ô Lan Hùng miệng cười lạnh, lập tức nhớ tới thảm trạng của con mình, nhất thời lại bắt đầu cảm thấy giận dữ.

Hắn là như thế nào cũng không dự đoán được, cái tên tiểu phế vật Lăng Tiêu, cư nhiên có thể tránh thoát được tam giai phụ ma kiếm công kích của con mình, còn có thể ngược lại đem Ô Lan Thác đánh thành như vậy.

Lăng Thiên Khiếu bĩu môi, nói tiếp: “Nhất tròng có trọng tài giả, nhất tròng có mấy nghìn người chứng kiến, các ngươi Ô Lan gia tộc đúng thật là có tiền nha, một cái tam giai phụ ma kiếm cư nhiên lại xuất hiện trong tay một tiểu tử tu vi Kiếm Sư cũng chưa đến. Ân! Muốn hay không tìm quốc vương bệ hạ nói, nhìn xem các ngươi Ô Lan gia có phải hay không thật sự hào phóng như vậy, tam giai phụ ma kiếm, tam giai nha!”

Ô Lan Hùng sắc mặt nhất thời trở nên xanh mét, bệ hạ có tính tình như thế nào hắn đương nhiên rất rõ ràng, nếu là chuyện này nháo đến mặt trên, biết được Ô Lan gia có tam giai phụ ma kiếm, khẳng định sẽ tìm cách lấy đi.

Nếu là bình thường cũng không sao, Ô Lan Hùng còn có thể dùng các loại lý do qua loa tặc trách, bắt quá hiện tại không được, người sáng suốt ai cũng đều biết nói Hải Thiên là người của Ô Lan gia tộc, mà Hải

Thiên mười sáu năm trước đã bị đế quốc truy nã, bình thường quốc vương có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng tới thời điểm cần tranh đoạt ích lợi, khẳng định sẽ bắt tội Ô Lan gia tộc phá hư quy tắc quyết đấu.

Chính là Ô Lan Hùng cũng không nghĩ tới Lăng Thiên Khiếu này - một tên tướng quân càn quấy, lại vũ phu, cư nhiên còn giáo huấn như hồ ly.

Vừa đến chẳng những đánh nát đại môn trăm năm lịch sử của Ô Lan gia tộc, lại làm cho tất cả lòng tin, tôn nghiêm của Ô Lan Hùng đều đánh cho không còn. Rồi sau đó thận trọng, gắt gao dùng lý để trấn áp hắn, làm cho Ô Lan Hùng xém chút nữa phải học máu.

Trước kia rất ít giao tiếp cùng Lăng Thiên Khiếu, không nghĩ đúng là khó ứng phó như vậy, đế đô quy định, mang binh không được vượt qua hai trăm người, người ta liền mang hơn hai trăm, lại luôn miệng cãi thành là đi đánh tiểu nhân, đem lão tử ra làm trò, mỗi câu đều cho là có lý.

Ô Lan Hùng giờ phút này chỉ phải cắn răng nuốt máu mà nén giận, gắt gao nhìn chăm chăm Lăng Thiên Khiếu, ngực kịch liệt phập phồng, khóe miệng cũng run rẩy, thật lâu sau mới nói:“Lăng lão đệ làm gì cần phải tức giận? Có vấn đề gì, mọi người đều có thể thương lượng mà.”

Lăng Thiên Khiếu cười dài một tiếng:“Lão tử tới tìm ngươi là kiếm chỗ tốt hay sao? Ô Lan Hùng ơi là Ô Lan Hùng, ngươi thực tưởng ai cũng đều giống ngươi sao? Hôm nay ta đến, chẳng qua là muốn nói cho ngươi biết, đế đô, không phải là địa phương Ô Lan gia tộc ngươi có thể lấy ta che trời đâu. Lăng Gia ta, cũng không phải rùa đen rút đầu cho mọi người vũ nhục, không phải thấy lão tử hàng năm không ở nhà, các ngươi là có thể muốn làm gì thì làm. Từ nay về sau, ta mà còn nghe nói Ô Lan gia tộc các ngươi lại có tâm tư xấu xa, coi chừng ta mang binh trực tiếp diệt căn cơ của Ô Lan gia tộc các ngươi tại tây bộ hành tỉnh! Đừng tưởng rằng lão tử làm không được chuyện này!”

Một câu giống như sấm rền bên tai, khoảng cách từ đất phong của Ô Lan gia tộc đến Uy Tư Hồ không đến nửa ngày lộ trình, nếu là Lăng Thiên Khiếu muốn làm cái gì, đế đô bên này ngay cả phản ứng đều không kịp!

Ô Lan Hùng tức giận run cả người, Lăng Gia ngươi không phải rùa đen rút đầu, Ô Lan gia ta sẽ bị ngươi làm khinh nhục sao? Lăng Thiên Khiếu... Ngươi cứ chờ đi! Không thể trả thù, ta Ô Lan Hùng liền tự tuyệt ở trước mặt bài vị của tổ tông!

Lăng Thiên Khiếu nói xong mang theo nhất chúng dưới tay xoay người bước đi, vừa đi tới cửa , dùng chân đá văng ra một khối ván cửa chặn đường, trên mặt lộ ra giọng mỉa mai, cũng không quay đầu lại nói:“Đúng

Bởi vì sau lưng lính đánh thuê thường thường đều có một cái thể lực rất lớn, gặp phải một người, chẳng khác nào gặp phải một đám, mạo hiểm giả có tâm huyết không giả, nhưng không phải đầu óc có vấn đề, không đáng cũng như không có việc gì thì tội gì chính mình đi đối địch với một cái cường địch chứ.

Huống chi trong quá trình liệt sát ma thú, khó tránh khỏi gặp nguy hiểm, có thể giúp đỡ lẫn nhau một chút, cũng có thể cấp chính mình lưu lại một cái đường lui. Cho nên, mạo hiểm giả cùng lính đánh thuê từ đó đến nay vẫn đều vẫn duy trì mối quan hệ vi diệu “nước sông không phạm nước giếng”. Đương nhiên, lính đánh thuê khẳng định là luôn tỏ ra hung hăng kiêu ngạo.

Cự hán khổng lồ hồ bị trêu chọc có chút tức giận, rút ra một thanh đại kiếm bên hông, hàn quang bắn ra tứ phía, người chung quanh nhất thời kinh hô một tiếng, lập tức giải tán, đứng xa xa nhìn.

Hắc y nhân tựa hồ biết đã rước lấy họa rồi, đứng dậy muốn chạy, kiếm trong tay Cự hán vung lên, nhất thời bên trong tửu quán hôn ám bạo khởi một mảnh hào quang, có người kinh hô: “Đại kiếm sư!”

Động tác dưới chân của hắc y nhân một chút cũng không chậm, trực tiếp hướng Lăng Tiêu bọn họ bên này chạy tới, nhưng vẫn là hơi chậm một chút, bị kiếm khí của cự hán đả thương vai phải, không trung nhất thời nổi lên một mảnh huyết vụ. Hắc y nhân kêu một tiếng, thanh âm cực nhiên rất thanh thúy, thẳng hướng Lăng Tiêu nhào tới, đầu ngã vào trong lòng Lăng Tiêu.

Bên kia cự hán gầm lên một tiếng: “Chạy đi đâu!” Dẫn theo đại kiếm liền chém tới, miệng còn mắng: “Ai không liên quan thì mau tránh ra cho lão tử!”

Hai tay Lăng Tiêu phản xạ đẩy hắc y nhân ra, bỗng nhiên cảm giác hai tay mình như là chạm vào bánh bao, rất mềm mại. Trong lòng ngực, hắc y nhân bỗng nhiên ưm một tiếng, ngẩng đầu phần nộ nhìn chăm chú vào Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu nói: “Cẩn thận!” Thân mình liền kéo theo hắc y nhân lao đi, cả hai cùng té ngã trên mặt đất. Cự hán cầm kiếm ầm ầm chém vào phía Lăng Tiêu ngồi, đem cái ghế rắn chắc chém thành hai nửa.

Lúc này, những người đứng xem phát ra tiếng ồn ào, cùng một tiếng thở dài, cũng không phải lo lắng cho bọn Lăng Tiêu, mà là tiếc nuối không thể chứng kiến cảnh máu tươi văng khắp nơi

Cự hán đối chính mình một kiếm trầm vào khoảng không rất là bất mãn, hướng về phía Lăng Tiêu mắng: “Mẹ nó, xú tiểu tử, ngươi dám chõ mõm vào sao? Muốn chết phải không!”

Lúc này hắc y nhân hai tay hung hăng đẩy Lăng Tiêu ra, sau đó thân mình giống như một làn khói nhẹ thoát chạy ra ngoài, mà cự hán lại bị chiếc bàn do chính mình phá hư ngăn lại, nhất thời nổi trận lôi đình, hướng về phía Lăng Tiêu trợn mắt mắng: “Lão tử chém chết người!”

Trong tay đại kiếm chém ra một đạo kiếm khí về phía Lăng Tiêu, Lăng Tiêu trong mắt hàn quang chợt lóe, vừa rồi hắn mới biết hắc y nhân kia là một cô gái, cho nên mới sững sốt một hồi, giờ thấy cự hán không phân rõ phải trái liền ra tay chém người, nhất thời trong lòng lửa giận dâng lên, không phải khinh ta là đồ bỏ hay sao!

Lăng Tiêu trong tay mang nhuyễn kiếm vừa muốn rút ra khỏi vỏ, bên kia Đường Minh đã rất nhanh rút ra trường kiếm, vung văng ngăn lại một kiếm mạnh mẽ của Cự hán, hai kiếm tương tranh vang lên một tiếng thanh thúy, Đường Minh lúc này không có nửa điểm như là say rượu, nhìn Cự hán trầm giọng nói: “Bằng hữu, có thể bỏ qua cho đồng bạn của ta hay không, coi như nể mặt ta có được không?”

Chương sau:

Đại Kiếm Sư tu vi cường đại

Tiếng oanh vàng cất tiếng thối lui.

26. Chương 25: Hoàng Bộ Gia Tộc

Lúc này hai người bằng hữu của cự hán cũng đều đứng lên, sắc mặt bất thiện nhìn bên này, chậm rãi đi tới.

Lúc này Lăng Tiêu cũng đã đứng lên, nhẹ giọng nói: “Đường Minh, người tránh ra đi.”

“Không.” Đường Minh quát cường phun ra một chữ, hẳn biết, chính mình nếu là tránh ra, cái tên cự hán này thật sự huy kiếm giết Lăng Tiêu, bằng vào Lăng Tiêu – một cái tu vi Kiếm Sư cũng không có, đừng nói cầm trên tay chính là nhị giai phụ ma kiếm, cho dù có cầm hơn cực phẩm ngũ giai phụ ma kiếm cũng không được a!

Cự hán thoạt nhìn cũng là nhị giai Đại Kiếm Sư, hai người kỳ thật tương đương, nhất là Đường Minh, vóc dáng mặc dù so với cự hán có lẽ thấp hơn rất nhiều, nhưng về mặt khí thế một điểm cũng không thua hẳn, hai mắt cũng bộc phát ra một mảnh tinh quang: “Hắn là đồng bọn của ta, người cao to, người có thói quen vứt bỏ đồng bọn sao?”

Cự hán sắc mặt nghiêm túc hẳn lên, cái tên trẻ tuổi kia cũng có vài phần đáng kính trọng a, bất quá hẳn - Nham Thạch Thân Khắc lúc nào đã cấp cho người khác mặt mũi chứ? Bên ngoài dương quang theo khe hở của tủi quán chiếu xạ vào, đem bên trong tủi quán có vẻ càng hôn ám, như là bịt kín một tầng khói xanh, cự hán Thân Khắc trên mặt một vẻ dữ tợn, điên cuồng cười nói: “Vây các người cùng chết đi!”

“Bạch lãng tử!” Cự hán Thân Khắc gầm lên giận dữ, cự kiếm lần nữa xoay lên, một đạo kiếm khí dài hơn một thước như sương trắng từ trường kiếm tuôn ra, hung hăng chém về phía đầu Đường Minh, hai gã đồng bạn của Thân Khắc ở phía sau đứng áp trận, trên mặt cũng rất nhẹ nhàng, không có vẻ gì lo lắng, có lẽ rất tự tin ở đồng bạn của mình.

Đường Minh cả người cũng tuôn ra khí thế cường đại, hai mắt lộ ra quang mang bất khuất, nhưng kiếm kỹ của hắn so với cự hán Thân Khắc thấp hơn nhiều cấp bậc. Đường Minh tu luyện chính là trung giai Nhân cấp kiếm kỹ, thậm chí không bằng với cao cấp kiếm kỹ tu luyện của hộ vệ quý tộc.

Hai người trong thời gian ngắn đã giao thủ sáu bảy chiêu, Đường Minh cũng nhìn ra nhược điểm cự hán Thân Khắc, thân thể khổng lồ, không đủ linh hoạt, nếu không cũng sẽ không bị tiểu hắc y nhân nọ trêu chọc rồi, sử dụng kiếm kỹ thường xuyên mở rộng đại hạp, đều là dựa vào xu thế chiêu thức mạnh mẽ, mặc dù tính linh hoạt không tính rất cao, nhưng nếu là bị rơi vào công kích nhanh, kết quả không chết tức thương!

Lăng Tiêu ở một bên đứng nhìn, đối với kiếm kỹ của thế giới này có một cái nhận thức hoàn toàn mới, trải qua ngàn vạn năm phát triển, vô số thế hệ trí tuệ, kiếm kỹ của Thương Lan đại lục đều không thể xem thường. Xem ra chính mình bằng vào Độc Cô Cửu Kiếm cũng chỉ có thể đối phó với người có tu vi dưới Đại Kiếm Sư, nếu là gặp tên cự hán này, sợ là cũng chỉ có thể kỳ địch dĩ nhược, làm cho đối phương không chú ý, sau đó khi có cơ hội xuất ra một kích. Một kích không trúng, phải phóng người mà chạy, nếu không tuyệt đối không phải đối thủ của đối phương.

Một Đại Kiếm Sư thân kinh bách chiến còn như thế, tu vi cao hơn như Cường Kiếm Sư, trên nữa là Ma Kiếm Sĩ, Ma Kiếm Sư... thì sao, Lăng Tiêu trong mắt đột nhiên tràn đầy chiến ý!

Nhân sinh chỉ có khiêu chiến, mới có thể nhanh chóng đề cao tu vi!

Phảng phất cảm nhận được chiến ý trên người Lăng Tiêu, hai người đồng bạn của Nham Thạch Thân Khắc cũng về mặt âm lãnh nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, tâm lý cũng rất buồn bực, cảm giác được tiểu tử này thực lực không đáng để ý, nhưng cái khí thế trên người so với Đại Kiếm Sư lại không kém chút nào, phảng phất còn muốn cao hơn!

Ngay lúc Nham Thạch Thân Khắc cùng Đường Minh hai người khó phân thắng bại, đột nhiên truyền đến một thanh âm ngọt lịm làm cho người ta cả người liền nổi da gà.

“Um, nhị vị đại ca, đây là do vì sao? Chẳng lẽ nói tiểu **** có cái gì chiêu đãi không chu toàn sao?” Lời nói phát ra như rất kính cẩn, nhưng tất cả mọi người nghe thấy đều không tự kìm hãm được run sợ cả người, ngay cả Đường Minh cùng Nham Thạch Thân Khắc đang giao chiến, cũng giống như chuột nghe được tiếng mèo kêu, tức thì tách ra, lùi về sau vài bước lập tức đứng yên.

Nham Thạch Thân Khắc hắc hắc cười vài tiếng: “Cái kia, hắc hắc, chúng ta chỉ là đùa giỡn thôi. Luận bàn... chính là luận bàn một chút, người nói đúng không... đúng không tiểu tử?” Nham Thạch Thân Khắc hai mắt giống như ác lang nhìn Đường Minh, phảng phất đối phương chỉ cần thốt ra một chữ “không” liền sẽ lao về phía hắn.

Đường Minh căn bản không nhìn hắn, hướng về phía thanh âm khom người nói: “Hoàng Bộ tiểu thư, chúng ta chỉ là luận bàn một chút thôi, không cần thận làm hư hao đồ vật của ngài, nơi này tất cả hết thấy tổn thất, cũng do ta bồi thường, ngài có bằng lòng không?”

Đang đứng xa xa xem náo nhiệt, đám người cũng đều cảm như hén, đằng hoàng ngồi trở lại uống rượu, tựa hồ ngay cả lớn tiếng nói chuyện cũng không dám.

Làm cho Lăng Tiêu tâm lý cảm giác phi thường kinh ngạc, theo từ cửa bên ngoài quang dương chiếu xạ vào, hướng bên trong nhìn lại, một người phụ nữ có dáng người nổi bật, đứng ở nơi âm u, mông lung, xem không rõ khuôn mặt, nhưng có thể làm cho người khác có một loại cảm giác cực kỳ kỳ diệu! Phảng phất cảm nhận được ánh mắt của Lăng Tiêu, thanh âm bật cười nói: “Ha ha, lâu rồi nơi này cũng không thấy qua người mới rồi, này tiểu tử kia, thật có ý tứ, lá gan cũng rất lớn nha!”

Một bên, Đường Minh liêu mạng nhìn Lăng Tiêu nháy mắt, trên mặt những mạo hiểm giả đang ngồi lộ ra có chút há hê, ngay cả hai bằng hữu của Nham Thạch Thân Khắc, trên mặt cũng lộ ra vẻ trào phúng.

“Tiểu tử kia!” Nghe thanh âm, cũng nhận biết người này không quá lớn! Lăng Tiêu tâm lý buồn bực, ta bắt quả nhìn người liếc mắt một cái, hoàn lại không thấy rõ, như thế nào là có “lá gan lớn” chứ?

“Ôi, các người này một đám đàn ông, thật sự suốt ngày ăn no rồi ngủ, quên đi, hai người kia đánh nhau, vậy một người một trăm kim tệ đi, xem như bỏ qua cho các người một lần vậy.” Cô gái tựa hồ cảm giác được nhàm chán, thanh âm thờ ơ nói.

Một trăm kim tệ! Lăng Tiêu mặc dù không có nhiều khái niệm về tiền lắm, nhưng cũng biết cái này cũng không phải là một số lượng nhỏ, như hôm nay hắn theo Đường Minh liêu mạng uống nhiều rượu như vậy, cũng không đến nửa mai kim tệ, nữ nhân này một lần há mồm chính là một trăm kim tệ, nhìn sắc mặt của những người chung quanh, hình như đây là một cái ân huệ rất lớn rồi.

Nghe được ý tứ của nữ nhân này, Nham Thạch Thân Khắc như là sợ nữ nhân này thay đổi chủ ý, gấp rút từ túi tiền móc ra một túi kim tệ, xem bộ dáng chừng hơn một trăm, cũng không cần đếm lại, đặt ở trên bàn, nhanh chóng mang theo hai đồng bạn hướng bên ngoài mà phóng đi.

Lúc đi ngang qua Đường Minh cùng Lăng Tiêu, Nham Thạch Thân Khắc đề thấp thanh âm, hừ lạnh nói: “Hôm nay các người vận khí tốt, Cuồng Đồ Dong Binh Đoàn nhớ kỹ bộ dáng của các người rồi! Chúng ta sau này chắc chắn còn gặp lại!”

Lúc này Đường Minh cũng thành thật từ thắt lưng xuất ra một cái túi tiền rất lớn, vẻ mặt đau lòng, Lăng Tiêu ngăn cản Đường Minh: “Để ta xuất tiền đi!”

“Hi hi, thật là một tiểu tử có ý tứ”. Đứng ở chỗ âm ám, nữ nhân kia đột nhiên yêu kiều cười một tiếng, sau đó nói: “Coi như kết thúc đi, ta cũng thấy, chuyện này với các người cũng không có quan hệ, các người cứ tiếp tục hảo hảo uống rượu đi.” Nói xong liền hướng phía trong đi.

Thẳng đến nữ nhân nọ hoàn toàn đi xa, trong tửu quán, tất cả mạo hiểm giả cũng như là đột nhiên sống lại, nguyên bản vừa rồi yên tĩnh đến có thể nghe tiếng kim rơi, đột nhiên vù vù một tiếng bắt đầu rỉ tai thì thầm, rất nhiều người nhìn về phía Lăng Tiêu cùng Đường Minh - hai người tuổi trẻ tướng mạo anh tuấn này, trên mặt cũng tràn đầy ghen ghét, đại khái nghĩ không ra tại sao Hoàng Bộ tiểu thư lại bỏ qua cho bọn họ hai người.

“Đại khái có lẽ Hoàng Bộ tiểu thư hôm nay tâm tình rất tốt.” Cơ hồ tất cả mạo hiểm giả ở đây, tâm lý đều cho là như vậy, nghĩ như vậy, làm cho bọn họ tâm lý dễ tiếp nhận hơn rất nhiều.

Đường Minh trên mặt cũng lộ ra một tia kinh ngạc, móc ra một quả kim tệ đặt ở trên bàn, liền lập tức lôi kéo Lăng Tiêu đi ra ngoài.

Trong ánh mắt hâm mộ của đám mạo hiểm giả, hai người đi nhanh ra ngoài cửa, cũng không có như dự đoán của Lăng Tiêu, cự hán kia cũng không có đứng chờ ngoài cửa, hai mắt Đường Minh nhìn thoáng qua, liền lôi kéo Lăng Tiêu chạy nhanh trở về khách sạn.

Đóng cửa phòng, mới thở dài một cái, sau đó nói: “Trời ạ, làm ta sợ muốn chết, không nghĩ anh tuấn Đại Kiếm Sư Đường Minh ta, hôm nay thiếu chút bỏ mạng ở nơi này rồi.”

“Hả?” Lăng Tiêu có chút kinh ngạc không biết nói gì, lặng nhìn Đường Minh một bên cảm thán. Hắn đến bây giờ còn có không hiểu mô tê gì cả, không phải chỉ là một nữ nhân có giọng nói rất dễ nghe thôi sao? Cho dù nàng là Ma Kiếm Sư, Cũng không đến nỗi làm cho mọi người đều cảm thấy đáng sợ chứ?

Đường Minh lúc này cũng bình tĩnh lại, chủ động hướng Lăng Tiêu giải thích: “Lăng Tiêu, ngươi có lẽ không rõ, Hoàng Bộ tiểu thư kia có lai lịch rất lớn a! Đừng nói là chúng ta, coi như là đội trưởng thấy nàng, cũng chỉ có thể cố mà tránh xa thôi, hôm nay cũng may tâm tình của nàng tốt, không may mà nói, chúng ta hai mạng cũng có lẽ bỏ lại nơi đó rồi!”

“Nghiêm trọng vậy sao?” Lăng Tiêu ít nhiều có chút không tin, hắn mặc dù không quá hiểu rõ về làm sinh ý, nhưng cũng biết nói 4 chữ “hòa khí sinh tài”, nàng nếu không vui, sẽ lấy mạng người khác sao. Vậy từ quán của nàng, ai mà còn dám tới chứ? Hơn nữa, nàng có cái bản lãnh đó sao? Mạo hiểm giả đều là giữa đầm rồng hang hổ, bình thường tại đế đô cũng khó gặp được Đại Kiếm Sư, Lăng Tiêu hôm nay cảm giác được rất nhiều người có tu vi thấp nhất cũng là Đại Kiếm Sư! Còn không có ít người lợi hại hơn, nàng cũng chỉ là một nữ lưu, còn có thể làm như thế nào chứ?

“Nghiêm trọng! Phi thường nghiêm trọng!” Đường Minh dùng hết sức khẳng định ngữ khí nói: “Ngươi chẳng lẽ không nghe nói qua Hoàng Bộ gia tộc sao? À, ngươi tuổi còn quá nhỏ, vừa lại không có kinh nghiệm mạo hiểm, không biết cũng là bình thường. Hoàng Bộ gia tộc là một thương gia lớn nhất của cả Lam Nguyệt đế quốc! Cũng là nơi lớn nhất sản xuất và buôn bán phụ ma kiếm! Chúng ta này ... mạo hiểm giả cũng tốt, đại dong binh đoàn cũng tốt, người nào không phải dựa vào mua bán mà sinh tồn chứ? Hoàng Bộ tiểu thư có thực lực thế nào thì ta không rõ lắm, nhưng bên người nàng lại có được bốn vị Ma Kiếm Sĩ hộ vệ, bốn vị Ma Kiếm Sĩ đó! Nghe nói tu vi cao nhất cũng đã tới ngũ giai rồi! Huynh đệ, ngũ giai Ma Kiếm Sĩ! Người cảm giác được trong đám mạo hiểm giả, có người có thể địch nổi một gã ngũ giai Ma Kiếm Sĩ sao?”

Đường Minh nói tiếp.” Cái này, ngươi rõ ràng là tại sao chưa có người nào dám ở chỗ nàng gây chuyện rồi chứ? Hoàng Bộ tiểu thư tính tình rất kém, nàng nếu là không vui, chủ động tìm đại một cái cơ cũng có thể đem người đánh chết rồi quăng ra đường, cho dù có đuôi mù, giết cũng sẽ giết.”

“Hả, ngươi đã thấy qua? Cho tới bây giờ cũng chưa có người nào quản tới sao?” Lăng Tiêu nhìn Đường Minh, trong lòng thầm nói cái này cũng quá bạo lực đi, vừa mới cảm thấy cái tên cự hán kia cũng rất bạo lực rồi, không nghĩ tới cái nữ nhân có âm thanh ngọt ngào kia lại đương nhiên ác độc như vậy!

“Mặc dù ta chưa có thấy qua, nhưng tất cả mọi người đều nói như vậy! Quản sao? Đừng nói giỡn chứ, ngươi có biết không, Hoàng Bộ tiểu thư chính là hôn thê của con trai tộc trưởng Ô Lan gia tộc ở đế đô! Ô Lan gia tộc đó, Lăng huynh đệ, ngươi chắc chung quy phải nghe nói qua rồi chứ?” Đường Minh vẽ mặt ngốc ngốc nhìn Lăng Tiêu, trong lòng nói: xem bộ dáng của ngươi cũng xem như một quý tộc, người ngay cả Ô Lan gia tộc cũng chưa từng nghe qua, vậy ngươi chính thật là quá ngu ngốc rồi!

Lăng Tiêu sững sờ một chút, lập tức gạt đầu, Ô Lan gia tộc sao? Hôn thê của con trai tộc trưởng? Ô Lan Thác? ha ha, có ý tứ!

Chương tiếp:

Hai chữ để hình dung Trung giai Địa cấp kiếm kỹ:

- Đường Minh: Tây Thi :73:

- Lăng Tiêu: cùi bắp :0 (128):

27. Chương 26: Trung Giai Địa Cấp Kiếm Kỹ

Lăng Tiêu lúc này đột nhiên từ trong lòng móc ra một quyển sách, lớp niêm phong bên ngoài đã bị tàn phá, thoạt nhìn như là có chút lâu năm, Lăng Tiêu khoe miệng nhếch lên nói: “Vừa rồi tên hắc y nhân kia cư nhiên là một tiểu tặc, còn là một nữ tử, khi đụng vào ta liền đem đồ vật này thuận thể nhét vào trong lòng ta, có lẽ rất trọng yếu a.”

Đường Minh sững sờ, ngờ ngác nói: “Ngươi nói hắc y nọ là một nữ tử?”

Lăng Tiêu mặt đỏ lên, gật đầu nói: “Đúng vậy, thanh âm của nàng người không có nghe thấy? Ta xem một chút đây là cái sách gì đây. Di, Đoạt Mệnh kiếm kỹ, a, là trung giai Địa cấp kiếm kỹ?”

Ở bên này Lăng Tiêu lăm lăm nhìn bầu, bên kia địa Đường Minh cũng đứng ngốc ra, vẻ mặt khó tin nhìn Lăng Tiêu, trố mắt đứng nhìn nói: “Hả. Trung giai? Địa cấp kiếm kỹ?”

Lăng Tiêu gật đầu, mở ra nhìn vài lần, cảm giác kiếm pháp cũng bình thường thôi, tiện tay ném cho Đường Minh, nói: “Hôm nay nếu không có người, ta đã gặp nguy hiểm rồi, quyển sách này tặng người vậy.”

“Đây. Cái này sao được!” Đường Minh miệng tuy nói thế, nhưng hai mắt lại bộc phát ra một trận tinh quang, nhìn chăm chú vào quyển sách, hai tay cẩn thận nâng niu quyển kiếm kỹ, có bộ dáng trong như đang nghiên rằng nghiên lợi làm cho Lăng Tiêu xem có chút lo lắng. “Đường Minh, người không sao chứ?”

“Lăng Tiêu huynh đệ”, Đường Minh hít sâu một hơi, sau đó nhắm mắt lại, lúc mở mắt ra, hai mắt đã khôi phục một mảnh thanh tĩnh: “Ta không thể nhận.”

“Tại sao?” Lăng Tiêu trong lòng có chút buồn bực, không phải chỉ là một quyển trung giai Địa cấp kiếm kỹ thôi sao, không đáng để trong mắt, Lăng Tiêu rõ ràng biết mình thật xui xẻo, chính là không có biện pháp sử dụng nội lực, một khi kinh lạc giải khai, tu vi sẽ tiến triển cực nhanh, kiếm kỹ tốt, cũng phải xem người nào luyện chứ.

“Người có biết giá trị quyển sách này hay không?” Đường Minh vuốt ve quyển kiếm kỹ như vuốt ve người yêu: “Nếu như đem nó mang đến phòng đấu giá, hẳn là có thể rất dễ dàng mang về vài chục vạn kim tệ, đây là có bao nhiêu giá trị, ta như thế nào có thể lấy chứ?”

Đường Minh nói xong, mặc dù trong lòng thật sự không muốn, nhưng vẫn đem quyển sách đưa lại cho Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu sửng sốt, vài chục vạn kim tệ. Quả thật rất nhiều, phỏng chừng phụ thân quét sạch vũ khí **** của Ô Lan gia tộc, cũng bất quá mới trị giá mấy vạn kim tệ thôi, vài chục vạn, rất mê người nha. Nhớ tới vẻ mặt Đường Minh thống khổ lăm lăm nhìn bầu, Lăng Tiêu vừa lại cảm giác được hẳn là nên thành toàn cho hắn, không vì cái gì khác, tỷ như hôm nay lúc mình gặp nguy hiểm, Đường Minh liền có thể rút kiếm hỗ trợ, hơn nữa còn nói rõ hẳn sẽ không buông bỏ đồng bạn của mình!

Phải biết rằng, trước khi bọn họ uống rượu, Đường Minh đã nhắc nhở là không nên gây sự ở chỗ này. Không sai, hẳn là vì mình, mới gặp phải người của Cuồng Đồ dong binh đoàn.

“Vài chục vạn kim tệ nha. Nghĩ không ra nó cứ nhiên đáng giá như vậy!” Lăng Tiêu tay vỗ nhẹ nhẹ quyển sách, vẻ mặt nghiêm túc. Đường Minh trong mắt hiện lên một chút thất vọng, bất quá sau đó ánh mắt lập tức hiện lên vẻ thông hiểu, dù sao, cho dù là trong tay mình, sợ là cũng không dễ dàng đưa cho người khác. Về phần nói hẳn ra tay giúp Lăng Tiêu, đó cũng là tố chất của một mạo hiểm giả - không vứt bỏ đồng bạn. Đến lúc người gặp nguy hiểm, đồng bạn mới sẽ không vứt bỏ người!

“Bất quá.” Ý cười tại trong mắt Lăng Tiêu chậm rãi mở ra, vừa lại đem nó ném về phía Đường Minh: “Chúng ta là đồng bạn có phải không? Kim tệ ta cũng không thiếu!” Lăng Tiêu vừa nói, vừa vỗ vỗ túi tiền treo bên hông của mình, tay vừa vỗ lên liền dừng lại trên không, sửng sốt hồi lâu mới hiện lên vẻ mặt ảo não mắng: “Tiểu tặc chết tiệt...”

Đường Minh cảm trong tay quyển kiếm kỹ, trợn mắt há hốc

mồm nhìn Lăng Tiêu, trên mặt vẻ cảm kích chưa kịp lui xuống, lập tức, không thể át chế liền phát ra một trận cười to, cười đến chảy nước mắt, thấy Lăng Tiêu sắc mặt rồi rầm mới dừng lại, ôm bụng nói: “Là tên kia... tiểu tặc trộm đi?”

Thấy Lăng Tiêu buồn bực gật đầu, vẻ mặt Đường Minh tiểu ý nói: “Trong túi tiền người, cho dù có nhiều nhất hơn 1000 kim tệ đi? Coi như cũng là một khoản lớn, bất quá, nếu so với quyển trung giai Địa cấp kiếm kỹ này thì vẫn là không đáng nói ra! Ha hả, lại nói tiếp, ta lại cho rằng chúng ta đã chiếm tiện nghi rất lớn rồi a! Không có kim tệ thì sao, người sợ cái gì chứ, của ta lại không phải là của người ư!”

Lăng Tiêu ngẫm lại cũng cho là đúng, hẳn buồn bực, nguyên nhân chủ yếu là vì cứ nhiên vô thanh vô tức bị tiểu tặc động tay động chân trên người, lúc quyển sách được nhét vào trong lòng, Lăng Tiêu cũng đã biết

rõ.

Nhưng tiền trong túi lúc nào bị trộm, lại có thể đổi thành một khối thiết có trọng lượng tương đương, Lăng Tiêu hoàn toàn không biết, hơn nữa lúc đó nữ tử kia không phải là đang bị thương sao? Cư nhiên khi đã thụ thương cũng không quên đi trộm đồ, thật đúng là có tinh thần nghề nghiệp nha, khiến cho người ta cũng không biết phải nói sao!

Lúc này Đường Minh đứng dậy, hướng về phía Lăng Tiêu cúi người hành lễ, thấy Lăng Tiêu muốn trốn, Đường Minh trầm giọng nói: “Lăng Tiêu huynh đệ, tại hạ nhìn ra được người xuất thân cao quý, mặc dù thực lực không cao, nhưng có được một tay y thuật rất xuất sắc, khẳng định thành tựu ngày sau không hạn lượng, Đường Minh này không dám với cao, nhưng hôm nay Lăng Tiêu huynh đệ đã tặng ta một món ân tình, Đường Minh nhớ kỹ trong lòng!”

Đường Minh cũng không có nói lời vô dụng như ngày sau chắc chắn hậu tạ, người ta ngay cả vài chục vạn kim tệ cũng chưa từng ngó qua, lại đi quan tâm hậu tạ người sao? Đường Minh chỉ có thể đem phần ân tình này nhớ kỹ trong lòng, lúc Lăng Tiêu cần trợ giúp hẳn sẽ nghĩa bất dung từ đứng ra.

Lăng Tiêu đỡ lấy Đường Minh, vừa cười vừa nói: “Đường huynh sao lại nói những lời này chứ, nếu đã trở thành một mạo hiểm giả, cho dù thân phận có lớn đến đâu thì cũng đều là mạo hiểm giả! Hơn nữa, nếu tính theo cấp bậc mạo hiểm giả mà nói, ta mới chỉ là nhất cấp ... cấp thấp nhất thôi a, ha ha.”

“Ha ha.” Đường Minh cười một tiếng vui vẻ, sau đó nói: “Khó trách đội trưởng coi trọng người như vậy, thoát nhìn người cũng giống một mạo hiểm giả trời sinh!”

“Thôi đi.” Lăng Tiêu vẻ mặt buồn bực, “Người đã từng gặp qua một mạo hiểm giả trời sinh nào mà ngay cả túi tiền của mình bị tráo, mà cũng không phát hiện ra chưa!”

Lúc này bên ngoài có người gõ cửa, Đường Minh thần sắc không thay đổi, trung gian Đoạt Mệnh kiểm kỹ trong tay liền cất vào trong lòng, sau đó Vương Siêu từ bên ngoài tiến vào, phía sau còn có ba người khác.

Về mặt Vương Siêu biểu lộ thần nhiên, nhưng sắc mặt Ngô Lương lại hết sức khó coi, vừa đi vào liền chỉ trích: “Đường Minh, Lăng Tiêu, hai người các người đúng là làm chuyện tốt! Đội trưởng ngàn vạn lần dặn dò các người không nên gây chuyện. Đường Minh, tốt xấu gì người cũng là lão nhân rồi, như thế nào ngay cả quy củ cũng không biết chứ?”

Ngoài miệng thì Ngô Lương nói Đường Minh, nhưng trên thực tế ý tứ của hắn là nhắm vào Lăng Tiêu mà chỉ trích, Lăng Tiêu người mới là người không biết quy củ, làm cho bọn hắn phải gặp đại họa.

“Còn có....” Ngô Lương vừa lại muốn nói cái gì liền bị Vương Siêu chặn lại.

Vương Siêu cau mày nói: “Quên đi, chuyện đã phát sinh, oán giận cũng không làm được gì, chúng ta mau dọn dẹp một chút đồ vật, trước nghỉ ngơi tĩnh dưỡng tinh thần một chút, buổi tối liền rời đi!”

An Nhã cùng Cái Á đối Lăng Tiêu cùng Đường Minh cũng tỏ ra thần sắc an ủi, tỏ vẻ ủng hộ, làm cho hai người đang có chút áy náy liền thư thái đi không ít, lại nhìn Ngô Lương, đứng đó với vẻ mặt “khổ đại cừu thâm”, nhìn Lăng Tiêu với ánh mắt tràn đầy khinh thường, chán ghét. Ngô Lương cảm thấy đồng ý mang theo thiếu niên này là một chuyện hết sức sai lầm.

Nhiều năm qua, hàng năm bọn họ cũng đều đi qua Vu Thần Trấn một hai lần, cho tới bây giờ cũng không phát sinh ra sự tình gì, như thế nào hắn vừa gia nhập liền xảy ra chuyện chứ? Cũng may vừa rồi có mạo hiểm giả nhận biết được bọn họ, cùng ở tại khách **** này, liền chạy tới đưa tin, nói vài tên lính đánh thuê của Cuồng Đồ đang tìm kiếm bọn Đường Minh ở chung quanh đây, xem bộ dáng hình như là rất phần nộ.

Mạo hiểm giả đó cũng không nhận ra Lăng Tiêu, nhưng là nhận biết Đường Minh, bình thường quan hệ với mọi người cũng không tệ, liền tới đây nhắc nhở Vương Siêu. Loại chuyện này, nhiều lúc rất khó đi phán đoán ai đúng ai sai, hơn nữa mạo hiểm giả tới báo tin cũng nói, chuyện cũng không thể trách bọn Đường Minh, là do cái đám lính đánh thuê đó hơi quá đáng.

Vương Siêu cũng không phải là một người do dự thiếu quyết đoán, cho nên lúc này liền quyết định buổi tối sẽ rời khỏi, đến đây chỉ bất quá nhắc nhở hai người nên cẩn thận một chút, đừng đi ra ngoài nữa.

Vương Siêu nói xong xoay người xuất môn, Ngô Lương hừ một tiếng cũng bỏ đi, Cái Á gãi gãi đầu, cười ngây ngô hai tiếng, sau đó nói: “Không có việc gì, nếu gặp thì đánh, đánh không lại thì bỏ chạy!”

Đường Minh hướng Cái Á giơ ngón tay cái lên, An Nhã ở một bên bĩu môi: “Đại ngốc, nếu chạy không được thì sao?”

“Chạy không được?” lúc Cái Á đang nghiêng đầu suy nghĩ, thì bị An Nhã kéo lôi đi ra ngoài, bên ngoài hành lang truyền lại tiếng Cái Á lầm bầm: “Chạy không được thì liều mạng thôi!”

“Ngốc, quý mới cùng người liều mạng.” Tiếng cười An Nhã như chuông bạc nhẹ nhàng vang lên.

Sau khi bọn họ rời đi, Đường Minh vỗ vỗ vai Lăng Tiêu: “Không có việc gì, Ngô Lương là loại người nóng nảy, không cần phải chấp nhất với hắn, người ở lại trong phòng đợi đi, ta đi theo lão Đại giải thích!”

Đường Minh thấy Vương Siêu vừa rồi cái gì cũng chưa hỏi, cũng có chút lo lắng hắn đối với mình không vừa lòng, cho nên liền đi theo để giải thích.

Lăng Tiêu nằm ở trên giường, trong đầu nhớ lại quá trình giao thủ của Đường Minh với cự hán, trong lòng âm thầm tính toán, nếu như chính mình ra tay, thì có được mấy thành nắm chắc có thể đánh bại cự hán.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Lăng Tiêu còn tưởng rằng Đường Minh nhanh như vậy đã quay trở lại rồi, đột nhiên nghe được thanh âm hô hấp không đúng, vừa mở mắt, liền thấy một người toàn thân bao phủ trong hắc y, đang nhìn chằm chằm vào mình, trong áo choàng hiện ra ánh mắt đầy lửa giận!

Chương sau:

“Phu quân” hai tiếng ân tình, :0 (93):

Lăng Tiêu vứt áo, dẫn nàng ly khai. :0 (153):

28. Chương 27: Ly Khai

“Kiếm kỹ gì chứ?” Lăng Tiêu vẻ mặt vô tội nhìn cô gái: “Ta cứu người, còn bị người liên lụy chọc phải thế lực không nên dây vào rồi, ta còn không có tìm người, người lại chủ động đưa lên cửa?”

“Ta thật là không có cố ý a!” Ngữ khí cô gái có vẻ không quan tâm nói: “Vì quyền kiếm kỹ này, ta ngay cả mệnh cũng thiếu chút nữa bỏ lại rồi, người có thể trả lại cho ta được hay không?”

Lăng Tiêu vẻ mặt ngờ ngàng: “Kiếm kỹ gì chứ. Người đang nói cái gì vậy? Như thế nào ta nghe không hiểu gì cả? Người đã cho ta kiếm kỹ sao. Hay, chúng ta trước kia có quen biết vậy?”

“Van người mà” đột nhiên cô gái ã chã muốn khóc nói: “Trả lại cho ta mà, ca ca, người trả quyền kiếm kỹ lại cho ta, người... người muốn thế nào cũng được.” Nói xong, liền cúi đầu xuống, thanh âm cũng dần dần nhỏ đi, trong giọng nói mềm mại tràn đầy vẻ ngượng ngùng.

Lăng Tiêu cảm thấy buồn cười, nếu thật thẹn thùng, không thể nào nói ra được những lời câu dẫn người khác phạm tội như thế chứ?

Thấy Lăng Tiêu vẫn như cũ vẻ mặt không một chút động, cô gái rốt cục nổi giận, từ trong lòng rút một thanh hắc chủy thủ, dùng tay trái không có bị thương chỉ về hướng phía Lăng Tiêu, nhẹ nhàng nói: “Tiểu tử người ngay cả tu vi Kiếm Sư cũng không tới, nếu không trả lại cho ta, ta sẽ giết người! Đừng tưởng rằng bốn cô nương không dám hạ thủ, nói cho người biết, cái thanh đao này đã nhiễm không biết bao nhiêu máu huyết rồi đó!”

Lăng Tiêu rốt cục cũng không nhịn được cười rộ lên, tu vi của cô gái đại khái cũng đạt tới nhị hoặc tam giai Kiếm Sư mà thôi, xem cung cách nàng nói chuyện, cùng vẻ khẩn trương trong ánh mắt, liền dễ nhận biết là nàng đang nói dối.

“Người.... người sao lại cười, ta thật sự sẽ không khách khí đâu. Đừng!”

Về mặt cô gái kinh hãi nhìn xuống yết hầu của mình, có chút run rẩy, thoát nhìn mũi kiếm không có uy lực gì, dù rằng khoảng cách từ mũi kiếm đến yết hầu mình chỉ còn cách một khoảng, nhưng cô gái cảm giác được yết hầu mình bắt đầu ngứa ngáy, thậm chí có thể cảm nhận được từ mũi kiếm truyền đến một cỗ hàn khí.

Hơn nữa từ tốc độ quỷ mị của đối phương, nàng không chút nghi ngờ nếu mình có chút dị động gì, thì thanh kiếm trong tay thiếu niên có vẻ mặt tươi cười kia sẽ không có chút do dự xuyên thủng yết hầu của nàng.

“Ồ ô...” Cô gái lấy tay kéo chiếc mũ của áo choàng xuống, làm mái tóc đen mượt tung bay, hiện ra trước mặt Lăng Tiêu khuôn mặt xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, đôi mắt đầy lệ cùng phần nộ nhìn Lăng Tiêu: “Người khi dễ ta! Đại phiêu dân! Người cũng làm ta thành như vậy rồi, còn không trả lại cho ta kiếm kỹ, hu hu! Người là người xấu!”

Nước mắt trên khuôn mặt cứ thế tuông xuống, làm thành bộ dáng ai thấy cũng thương tâm gần chết, Lăng Tiêu buông cả trứ hai tay, có chút cứng người không biết phải làm sao, nói: “Ta... ta khi dễ người lúc nào chứ?” (ta cũng hay bị dính chiêu này ^! - DG)

“Người...” Cô gái nhất thời nghẹn lời, cái loại hành động xấu hổ gần chết này, làm sao nàng có thể nói ra rõ được chứ, chỉ đành xấu hổ cùng phần uất nhìn Lăng Tiêu, suy nghĩ hồi lâu mới nói ra một câu chết người: “Người phải chịu trách nhiệm!” Nói xong cũng không dám nhìn Lăng Tiêu, đem áo choàng khoác lại đầu, bay nhanh ra ngoài chạy đi.

“Thật sự là mặc danh kỳ diệu a!” Lăng Tiêu nhún nhún vai, trong lòng tự hỏi: nàng muốn ta chịu trách nhiệm gì chứ? Ta đã làm gì sao?

Vào ban đêm, trời đã rất tối, Vương Siêu mang mọi người rời khỏi khách sạn, hai chiếc xe ngựa hướng phía cửa thành phóng đi, lúc này chỉ còn có thể nghe được tiếng vó ngựa cùng tiếng bánh xe lăn trên mặt đường mà thôi.

Vương Siêu, Lăng Tiêu với An Nhã ngồi cùng một chiếc xe ngựa; Cái Á, Đường Minh cùng Ngô Lương ba người ngồi một chiếc, bởi vì dựa vào đề đồ, nên không cần lo lắng dị tộc xâm lấn, do đó tướng thành của Vu Thần trấn cũng không quá cao, cửa thành lúc nào cũng mở ra.

Hai chiếc xe ngựa chạy khỏi Vu Thần trấn, hướng về phía tây dọc theo quan đạo mà chạy như bay.

Sau khi hai chiếc xe ngựa đi không tới một chung thời gian, phía sau lại có một chiếc xe ngựa theo sát, dọc theo phương hướng của họ mà đuổi theo.

Xe ngựa ra khỏi thành chạy hơn hơn ba mươi dặm, Vương Siêu mới thở dài một hơi, nói: “Không có việc gì rồi, người của Cuồng Đồ dong binh đoàn chắc là không thể đuổi theo rồi.”

An Nhã nháy mắt hỏi: “Đội trưởng, người của dong binh đoàn đúng là không nói lý nha? Chuyện này cũng không thể trách Đường Minh với Lăng Tiêu, bọn họ dựa vào cái gì mà giống trống khua chiêng truy kích chúng ta chứ?”

Vương Siêu nhìn tiểu cô nương đáng yêu, cười khẽ thở dài một tiếng: “An Nhã, người còn nhỏ, thế giới này có rất nhiều sự tình, không thể dùng đạo lý có thể giải thích được.”

Lăng Tiêu ở cạnh cười nói: “Tay nắm ai cứng, thì người đó chính là lão Đại.”

Vương Siêu có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, nghĩ không ra tuổi của hắn cũng không lớn, chẳng những có một tay y thuật thần kỳ làm cho người ta sợ hãi, mà ngay cả kiến thức cũng có chút bất phàm, Lăng Tiêu có thể nói ra lời này, hắn cũng hết sức yên tâm.

An Nhã cau mày, có chút phần nộ nói: “Thật là, hơi quá đáng nha, Lăng Tiêu đệ đệ, người phải nhanh chóng tăng lên thực lực đi! Đến lúc đó cũng sẽ không cần phải đứng xa mà né tránh nữa rồi!”

Lăng Tiêu khước miệng nhếch lên, trên căn bản không để ý đến lời nói của nàng.

Vương Siêu đột nhiên nhíu mày: “Phía sau hình như có người theo chúng ta.”

Lăng Tiêu chợt nhớ tới tiểu nữ tặc, tim có chút loạn nhịp đập mạnh, trong lòng thầm nghĩ: không phải là nàng đuổi theo chứ?

An Nhã trên mặt phần nộ:” Có phải người của dong binh đoàn đuổi tới không?”

Vương Siêu lắc đầu, đáp: “Không phải, cũng là một chiếc xe ngựa mà thôi, đại khái, cũng giống chúng ta, không muốn treo chộc ai đó nên mới lựa chọn lúc này mà đi.”

Một đêm yên tĩnh trôi qua, sáng sớm hôm sau, bọn họ đi tới một tòa thành nhỏ, bên trên viết: Thanh Thủy trấn. Hàng năm xa phu đều chạy tới địa phương này nhiều lần, nên dễ dàng tìm được một tiểu **** để dừng chân, trên đường cơ bản mọi người cũng nghỉ ngơi, cho nên tinh thần của mọi người đều rất tốt.

Khách sạn dùng điểm tâm ở bên ngoài, trên thực tế chính là một cái lều được dựng lên, bên trong đã dọn sẵn rất nhiều bàn ghế, như vậy dân cư phụ cận cũng đều có thể đến để ăn điểm tâm sáng.

Sáu người tùy tiện tìm hai cái bàn, hai người xa phu ngồi ở một bên, cũng đã bắt đầu ăn từ sớm rồi.

Lúc này bên ngoài, một người khoác một chiếc áo choàng màu đen đột nhiên tiến vào, vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, trên đầu mang một tầng sa mỏng, là một tiểu cô nương.

Đường Minh đột nhiên ngẩng đầu nhìn nữ tử mặc hắc y có chút giật mình, hắc liếc mắt một cái liền nhận ra ngay, đây không phải là nữ tử hôm qua đã gặp ở tửu **** của Hoàng Bộ gia tộc hay sao, lại nhìn sang bên cạnh thấy ánh mắt Lăng Tiêu đang thờ người ra, Đường Minh dùng khẩu tay thúc nhẹ Lăng Tiêu, sau đó nhỏ giọng hỏi.

“Như thế nào nàng lại đuổi theo chúng ta?”

“Ta làm sao biết chứ?” Lăng Tiêu có chút buồn bực đáp, xem ra buổi tối hôm qua Vương Siêu nói có người đuổi theo phía sau, quả nhiên là nàng.

“Không phải là nàng muốn đòi lại thứ đó chứ?” Đường Minh nhẹ giọng hỏi Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu lắc đầu nói: “Cái gì ta cũng không biết.”

Hảo huynh đệ! Đường Minh thật muốn ôm Lăng Tiêu một cái thật thân thiết, đây mới đúng là huynh đệ! Thật sự là bạn tâm giao!

Nữ tử hắc ý liếc mắt thấy thấy Lăng Tiêu, chậm chậm hướng bên này bước tới, nhìn Lăng Tiêu rất ôn hòa nói:“Phu quân!”

“Phốc!” Lăng Tiêu vừa uống một ngụm nước, tất cả đều phun ra, trợn mắt há mồm nhìn nữ tử hắc y.

Những người khác đều là chờ ra tại chỗ, bị thảm nhất chính là An Nhã, đang vừa ăn một cái bánh bao, vừa muốn phun ra nhưng lại sợ xấu mặt, liền cố gắng nuốt trở vào, khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng, bên cạnh Đường Minh vỗ nàng cả nửa ngày mới có thể nói lại được.

Duy nhất không có phản ứng gì chính là Cái Á , đang rất nghiêm túc đối phó với bánh bao trong đĩa, nên không có nghe rõ những lời của nữ tử.

“Người... người bảo ta là cái gì?” Lăng Tiêu nhìn nữ tử hắc y, từ phía sau khăn che của đối phương nhìn thấy một tia đắc ý trong ánh mắt, Lăng Tiêu tâm lý cười khổ, người nếu biết thân phận của ta, phỏng chừng trốn cũng còn không kịp, còn dám tiếp cận ta sao?

“Phu quân à!” Nữ hài tử trong thanh âm mang theo ủy khuất:“Ngày hôm qua, nếu không phải là vì ta, chàng sao lại đi tranh chấp với mấy tên lính đánh thuê đó chứ, lúc ấy ta cũng bị hù dọa cho choáng váng, sau đó lại tìm chàng không thấy, hu hu, phu quân, chàng đừng có mặc kệ ta có được không ?”

Nếu như không phải ngày hôm qua cùng một chỗ với Lăng Tiêu, chỉ sợ ngay cả Đường Minh cũng tin tưởng điều cô gái nói chính là sự thật, thanh âm ủy khuất cùng bộ dáng đáng thương, đều khiến cho người ta không kìm được mà tin tưởng nàng, muốn bảo vệ nàng.

Lúc này, bên cạnh Ngô Lương âm dương quái khí nói: “Hừ, đúng là thiếu niên phong lưu! Mới lớn như vậy mà đã biết ghen tuông, thật sự là làm cho người ta đại khai nhãn giới đây! Từ trước cho tới giờ, sự tình này chưa bao giờ phát sinh qua, như thế nào người vừa tới liền xảy ra chuyện, Lăng Tiêu, người đúng là làm chuyện tốt mà!”

Sau đó vẻ mặt nghiêm nghị hướng Vương Siêu nói: “Đội trưởng, ngài không phải đã nói từ trước hay sao, là một thành viên trong đội, trọng yếu nhất chính là vì cả đội mà hành sự, nếu như mỗi người cũng như hần đều tự rước lấy họa, chúng ta tạo thành một đội để làm gì? Dứt khoát giải tán đi, nếu không, đến một ngày nào đó lại mang đến một đám lính đánh thuê bao vây, ngay cả mạng cũng phải bỏ lại.”

Đường Minh phân trần: “Ngô Lương, chuyện này không phải như ngươi nghĩ đâu!”

“Ngươi câm miệng!” Ngô Lương cười lạnh nói: “Đường Minh, đội trưởng nhân từ, không có truy cứu trách nhiệm của ngươi, làm ngươi tưởng rằng mình không có sai sao? Mặc kệ sự tình thế nào, nhưng bây giờ mọi người đều thấy được kết quả rồi, tiểu tử này làm cho món nợ phong lưu cũng đuổi tới rồi, vậy đám lính đánh thuê đuổi theo còn xa sao?”

“Ta....” Đường Minh rất tức giận, hần vốn không phải là người am hiểu cách ăn nói, Ngô Lương xảo ngôn làm hần không biết nói như thế nào mới tốt.

Vương Siêu lúc này cũng nhú mày, sắc mặt nhiều ít có chút khó xử, lời của Ngô Lương tuy rằng rất khó nghe, nhưng không thể không thừa nhận, nếu như trong đội có người thường xuyên gây sự, quả thật sẽ mang đến nhiều tai ương cho cả đội. Quả thật, nguyên nhân gây ra cũng không có ý nghĩa nhiều lắm, chỉ cần biết rằng kết quả mang đến bao nhiêu nguy hại là được.

Bất quá, nếu muốn hần bỏ qua Lăng Tiêu, tuyệt đối là không có khả năng, đừng nói Lăng Tiêu đã trị thương cho hần, cũng như với tính tình của Vương Siêu: lời hứa đáng giá nghìn vàng, cũng không thể làm ra chuyện buông bỏ đồng bạn.

Lúc này, Lăng Tiêu nhưng lại rất bình tĩnh, hần biết, Ngô Lương không thích mình, nguyên nhân chủ yếu là do thực lực của mình quá kém, tựa hồ còn có nhiều điểm không vừa ý khác, nhân lúc xảy ra chuyện này, không đem mình đuổi ra khỏi đội, hần tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Tính tình Cái Á khiêm tốn đôn hậu, gã đầu không biết nói thế nào cho tốt, hần thật sự thích Lăng Tiêu, trên thực tế với tính tình đôn hậu, người bình thường chỉ cần không phải quá xấu, hần cũng đều sẽ thích.

An Nhã cũng không hy vọng bỏ qua Lăng Tiêu, thủ pháp y thuật thần kỳ của Lăng Tiêu làm cho nàng rất thần phục mà nàng vẫn chưa học được, hơn nữa cũng hiểu được là do người của dòng binh đoàn đó có chút quá mức bá đạo. Bất quá vừa mới nghe xong Ngô Lương nói, cũng hiểu là rất có lý, đã trải qua hơn một năm cuộc sống của mạo hiểm giả, An Nhã hết sức rõ ràng, chọc tới dòng binh đoàn sẽ có hậu quả gì.

Lăng Tiêu đem sắc mặt mọi người thu vào trong mắt, trong lòng cảm thán, sau đó vẻ mặt bình tĩnh nhìn Vương Siêu nói: “Đội trưởng, ta lỵ khai.”

29. Chương 28: Giao Dịch

Mặt biển sắc, Ngô Lương có phần xấu hổ. Cách đây ba năm, lúc cả đội đi ven Uy Tư Hồ săn hắc Thiên Nga, không ngờ gặp một đầu Thủy nhiêm (trăn nước), thực lực nhị giai, sống trong ao đầm. Xuất quỷ nhập thần cuốn lấy Ngô Lương, khiến cho Ngô Lương bị trọng thương, nếu như không phải Cái Á cùng Vương Siêu liều mạng đánh chết đầu Thủy Nhiêm, sợ rằng Ngô Lương sớm đã chết.

Ngô Lương trầm mặc một hồi lâu, sau đó ngẩng đầu nói: “Đội trưởng, nếu như ngài kiên quyết đem hai sự kiện nhập một mà nói, ta đây không còn gì để nói, hần không đi, ta đi. Nếu không, một ngày nào đó, ta sẽ bị hần làm liên lụy.”

Vương Siêu sắc mặt cứng đờ, mặc kệ sự tình có trách Lăng Tiêu hay không, hành động của Ngô Lương hôm nay có chút quá phạm rồi.

Trên mặt mang một mảnh lạnh nhạt, Lăng Tiêu nói: “Vương Siêu đại ca, người không cần phải khó xử, ta sẽ rời đi.”

“Lăng Tiêu...” Đường Minh vội vàng nhìn Lăng Tiêu, hần bây giờ thật sự xem Lăng Tiêu như huynh đệ. Hơn nữa trên thực tế, hần cùng Vương Siêu đều biết Lăng Tiêu cùng Thượng Quan Vũ Đồng là có quan hệ,

không chỉ Đường Minh nhận ra nhuyễn Kiếm, mà Vương Siêu cũng đã nhận ra rồi. Năm sáu năm trước, Thượng Quan Vũ Đồng từng đi theo Vương Siêu với Đường Minh, cùng nhau lĩnh lãm cuộc sống mạo hiểm, khi đó Ngô Lương cùng Cái Á cũng chưa gia nhập.

Lăng Tiêu hướng về phía Đường Minh cười: “Ta thực quý trọng người, bằng hữu.”

“Ta...”

Lăng Tiêu khoát tay chặn Đường Minh lại, sau đó hướng An Nhã nói: “Nếu như sau này có cơ hội, ta sẽ đem y thuật sử dụng kim châm dạy cho người.”

An Nhã vẻ mặt buồn bã nói: “Có thể không đi được không?”

Lăng Tiêu không trả lời nàng, sau đó nhìn vẻ mặt có chút tái mét của Vương Siêu nói: “Đại ca, đối với thực lực của ta bây giờ đi theo đội, chính là được người đặc biệt chiếu cố, nếu như gặp phải nguy hiểm, khẳng định sẽ kéo chân của cả đội. Càng đừng nói là gặp ma thú, mọi người còn phải phân thần bảo vệ ta. Không thể bởi vì một mình ta, mà khiến cho cả đội luôn phải rơi vào thời khắc nguy hiểm.”

“Nhưng...” Vương Siêu khấn trương, trong ánh mắt của Lăng Tiêu, hẳn thấy được sự dứt khoát.

“Đại ca, tin tưởng ta, ” Lăng Tiêu vừa cười vừa nói: “Thương thế của người khẳng định là không thành vấn đề rồi, còn có, ta học tại đế quốc Học viện.” Vừa nói giờ thanh nhuyễn kiếm trong tay, “Đường Minh sẽ biết như thế nào tìm ta. Đúng không, Đường Minh?”

Đường Minh vẻ mặt kiên quyết: “Huynh đệ, ta đi cùng với người!”

Lăng Tiêu ngừng cười: “Ngàn vạn lần đừng làm vậy, cả đội không có ta không sao, nhưng nếu là không có người thì không thể thành một đội được, người xem ta là huynh đệ, chẳng lẽ không xem đội trưởng là huynh đệ sao? Ha ha, yên tâm đi, ta không có ngu ngốc đâu, cùng lắm thì ta quay về đế đô, thành thành thật thật đi tu luyện vậy.”

“Như vậy...” Vương Siêu trầm ngâm một hồi, nếu Lăng Tiêu kiên quyết rời đi, nhưng là vì vậy mà hẳn trở lại đế đô dốc lòng tu luyện, cũng không hẳn là một chuyện không tốt, dù sao tuổi hắn còn quá nhỏ, đi lịch lãm sớm như vậy cũng chưa chắc là chuyện tốt.” Lăng lão đệ, người phải đáp ứng ta, lập tức quay về đế đô, cho dù người của Cuồng Đồ dong binh đoàn có gặp người tại đế đô, cũng không dám quá đáng đâu.”

Lăng Tiêu gật đầu, tiếp đó dừng trên khuôn mặt không nở của Đường Minh gật đầu, lại nhìn thấy Cái Á đang phiến não vô đầu: “Cái Á đại ca, hy vọng lần sau lúc nhìn thấy người, không phải thấy người ngủ gà ngủ gật.”

Quay đầu lại kéo tay nữ tử hắc y: “Chúng ta đi!”

Ở một bên, nữ tử hắc y cũng đã có chút choáng váng, nguyên bản chỉ nghĩ tới trêu chọc Lăng Tiêu một chút mà thôi, báo một chút thù cũ, nhưng không nghĩ tới bởi vì một câu nói của mình mà khiến cho Lăng Tiêu buộc phải rời khỏi mạo hiểm đoàn. Tâm lý cảm giác không yên, cho nên ngay cả cánh tay bé nhỏ đang bị người khác lôi kéo cũng chưa cảm giác được.

Nhìn thân ảnh gầy gò quật cường của Lăng Tiêu, Vương Siêu thở dài một hơi, hẳn cảm giác được chính mình phảng phất đã mất đi cái gì đó.

An Nhã cũng có chút ngẩn người, đây là lần đầu nàng nghe thấy Lăng Tiêu nói nhiều như vậy, nguyên lai, người này không phải một điểm nhân tình cũng không có a.

Đường Minh thì trong lòng như rỉ máu, huynh đệ, người yên tâm, nói ngàn nói vạn, cũng không phải bởi vì thực lực cách biệt sao? Một ngày nào đó, Đường Minh ta sẽ mang đến một cái dong binh đoàn thật lớn, đến khi đó, người nào dám khi dễ một sợi tóc của huynh đệ ta, Đường Minh ta nhất định “tuy viễn tất tru”! (dù xa cũng diệt)

Trong lòng của Ngô Lương rốt cục cũng thoải mái, không biết tại sao, hẳn chính là xem Lăng Tiêu không vừa mắt, cảm giác được cái tiểu tử không thực lực này, vẻ mặt không có chút biểu tình, làm cho người ta chán ghét, có được một tay y thuật thì có gì đặc biệt hơn người chứ? Người như vậy, ta một người đều có thể giết một trăm!

Đừng nói cái gì khi mạo hiểm gặp phải thương tổn thì phải làm sao, không phải đã có một nhị giai luyện

“.....” Diệp Vi Ny bị tức đến nghẹn lời, cảm thấy được người này rất đáng ghét, tâm ngoan thủ lạt, ích kỷ, giả hoạt.... Dù sao, cũng không phải là người tốt!

“Đừng cử động!” Lăng Tiêu bỗng nhiên nói: “Cởi y phục ra.”

“Người...người muốn làm gì?” Về mặt Diệp Vi Ny cảnh giác nhìn Lăng Tiêu, bỗng nhiên nhớ tới ngày hôm qua bị hắn chạm đến nơi đó, nhất thời trên mặt nổi lên một mảnh xấu hổ cùng giận dữ, cả giận nói:“Người... đồ hạ lưu, ta nhìn lầm người rồi ! Người... người là tên vô sỉ! Lăng Tiêu, ta cho dù là chết cũng không cho người đạt được mục đích!”

“Chỉ cần lộ ra vết thương trên vai người là được,” Lăng Tiêu không chú ý Diệp Vi Ny đang phẫn nộ, “Ta cũng không thích mang theo một cái trời buộc.”

Diệp Vi Ny cảm giác trong lồng ngực như bị nghẹn lại, thật sự là quá khó tiếp thu rồi, ngực kịch liệt đập phồng. Cái tên trước mắt này, không biết thế nào làm cho da tay của hắn biến thành ngăm đen, nhìn rất là đáng ghét, làm cho nàng có loại cảm giác muốn một kiếm đánh chết hắn.

“Cởi hay không cởi?” Lăng Tiêu có chút không kiên nhẫn, mình hảo tâm muốn giúp nàng trị liệu một chút, nàng lại do do dự dự , nếu đã là như vậy, cứ mặc nàng đau đớn đi, nghĩ thế Lăng Tiêu liền xoay người đi.

“Chờ... chờ một chút, ta cởi...” Diệp Vi Ny thanh âm như muỗi bay, sau đó lại lập tức giận dữ nói:“Ta là nữ hài tử, người sao không nhường ta một chút chứ?”

Lăng Tiêu bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ : ta chỉ biết, mọi thời khắc đều phải đề phòng người. Diệp Vi Ny đưa lưng về phía Lăng Tiêu, chậm rãi kéo áo xuống, lộ ra một mảnh da thịt nhẵn nhụi trắng như tuyết, vết thương trên vai lộ ra, từ phía sau có thể thấy hai bên tai Diệp Vi Ny đều đỏ bừng.

Lăng Tiêu bình tĩnh đứng ở phía sau Diệp Vi Ny, nhìn thấy trên vai nàng chỉ có một vết sưng đỏ, kiếm khí lưu lại vết thương cũng không rõ ràng.

“Có thể sẽ có chút đau, kiên nhẫn một chút.” Lăng Tiêu nói xong, trong lòng ngực mang ra hộp kim châm, xuất ra 3 cây, nhanh chóng cắm ở trên vai Diệp Vi Ny.

“Đừng...” Một cổ đau đớn tận tâm gan chợt đến, làm cho Diệp Vi Ny nước mắt lập tức liền chảy ra, lúc này không còn lo lắng bị bề mặt nữa. Nàng không kiềm được nước mắt chảy xuống, nếu không phải biết Lăng Tiêu không có tâm tư đi hại mình, Diệp Vi Ny hận không thể nghĩ đây là do hắn là cố ý .

Làm cho nàng cảm thấy vạn phần kinh hãi, chính là, sau khi cổ đau đớn qua đi, từ vết thương trên vai, bỗng nhiên truyền đến một trận hỏa thiêu cực nóng, dọc theo kinh mạch toàn thân nhanh chóng lưu chuyển, ầm ập dào dạt.Sự thoải mái làm Diệp Vi Ny thiếu chút nữa rên rỉ đến phát ra tiếng, liền vội vàng ngậm miệng, mới không có phát ra thanh âm xấu hổ.

“Người có thể thử xem cánh tay một chút.” Lăng Tiêu nói xong, đi đến chiếc xe ngựa trước mặt, giơ roi quất vào mông một con ngựa. Con ngựa ăn đau, hí dài một tiếng, dọc theo đường nhỏ phóng chạy, con ngựa còn lại cũng bị kéo đi. Từ chiếc xe ngựa xa hoa phát ra một trận âm thanh xốc nảy, nháy mắt liền biến mất trong tầm mắt hai người.

Không cần phải thử, Diệp Vi Ny cũng biết vết thương của mình đã tốt hơn rất nhiều, cũng chỉ cần dưỡng thương thêm vài ngày mà thôi, nhưng cái loại đau đớn như tra tấn này đã hoàn toàn biến mất!

Diệp Vi Ny yên lặng mặc lại áo, khẽ cắn môi, phía sau chiếc khăn che, hiện lên một ánh mắt mê người nhìn về phía Lăng Tiêu, trong lòng nhện không được lại nổi lên một trận rung động.

Y thuật thần kỳ a! Tuy rằng không quá am hiểu về luyện dược sư, nhưng Diệp Vi Ny biết rõ, vết thương do kiếm khí gây nên bình thường đều không có biện pháp, cũng chỉ có thể dùng một ít đan dược giảm đau, sau đó chính là tĩnh dưỡng mà thôi.

Không nghĩ tới, tại đây có thể chứng kiến cái tên thiếu niên này nhanh chóng chữa hết, nàng thậm chí còn không thấy được Lăng Tiêu làm cái gì, đối phương hầu như cũng không có chạm đến mình một chút nào.

Nghĩ vậy, trên mặt Diệp Vi Ny vừa rồi còn vẻ tức giận bây giờ lại bắt đầu hồng lên.

Hai người tiến vào trấn nhỏ, mua một chiếc xe ngựa cùng lương khô, sau đó lại tiếp tục đi tới. Như thế lặp lại lặp lại mấy lần, năm ngày sau, thay đổi hết 4 chiếc xe ngựa, rốt cuộc bọn họ cũng tới được một cái tiểu trấn dưới chân Phạm Đế Á đại tuyết sơn – Phạm Đế Á trấn.

Nhìn thân ảnh cô tịch của Lăng Tiêu, không chút do dự đi về phía tòa tuyết sơn menh mông cao ngất trong mây trời kia, Diệp Vi Ny gắt gao cắn môi, bỗng nhiên nhin không được đuổi theo.

Lăng Tiêu đứng lại, quay đầu, thản nhiên nhìn Diệp Vi Ny, Diệp Vi Ny cũng nhìn Lăng Tiêu.

Thật lâu sau, Diệp Vi Ny rốt cục chịu không nổi, cúi đầu nói: “Ta muốn giám sát người, sợ người chạy... không trả kiểm kỹ cho ta.”

“Người không sợ chết sao?” Lăng Tiêu thản nhiên nhìn, trước mắt là thân ảnh một cô gái mặc trang phục mạo hiểm giả bình thường, tóc tết thành đuôi ngựa, nhưng lại tỏ ra thập phần nghị lực.

“Ta gọi là Diệp Vi Ny.”

32. Chương 31: Quyết Định Của Y Toa

Nếu như có đệ tử để quốc Học viện ở đây nhìn thấy tràng cảnh này, chắc chắn sẽ kinh ngạc đến rớt quai hàm, cứ nhiên là cô gái lúc nào cũng đỏ mặt cả lăm - Y Toa Bối Lạp, giờ phút này đang lồi lồi kéo kéo cánh tay của một lão nhân có khuôn mặt hiền lành, vẻ mặt thơ ngây đáng yêu đang làm nũng mà năn nỉ.

“Ha ha, tiểu Y Toa của ta cũng biết cầu người rồi sao? Người nói cho ta nghe một chút, tại sao lại muốn Phạm Đế Á thánh quả, thứ này người nào cũng đều muốn cả. Nhưng cho dù gia tộc chúng ta biết được nơi sinh trưởng của chúng, nhưng nhiều năm rồi, cũng không có ai có thể thành công hái về một quả. Ôi... cũng vì thế mà chúng ta tổn thất rất nhiều nhân thủ, theo những người còn sống quay về nói, năm đó tứ gia gia của người từng đến địa phương thu thập thánh quả, đã gặp một đầu ma thú có thể đã vượt qua ngũ giai rồi – Thiểm điện tuyết sơn chim cất! Ngũ giai phi hành ma thú a! Chỉ sợ cho dù là một gã Ma Kiếm Sư, cũng không nguyện dõng địch!”

“A... nguy hiểm như vậy sao!” Trên mặt Y Toa biến sắc trở nên trắng bệch, vì chuyện của Lăng Tiêu mà lo lắng. Nghĩ tới thực lực của Lăng Tiêu ca ca hiện giờ, đừng nói ngũ giai ma thú, chỉ sợ gặp phải nhị giai phi hành ma thú, hẳn cũng không phải là đối thủ a.

Vậy phải làm sao bây giờ? Nhất định phải nghĩ ra một biện pháp giúp Lăng Tiêu ca ca mới được!

Y Toa tâm lý tràn đầy lo lắng, không nhin được khẽ cắn môi, trầm tư suy nghĩ.

Lão nhân thở dài một tiếng, đôi bạch mi khẽ nhướng lên, ánh mắt tràn ngập cơ trí cùng từ ái nhìn cô cháu gái thiên tài, mà cả trăm năm nay gia tộc mới xuất hiện được một người. Trong suy nghĩ của lão, năng chính là người kế thừa tương lai của gia tộc.

Đột nhiên lão chuyển đề tài: “Ba ngày trước, trên đường đi Phạm Đế Á đại tuyết sơn, một cái cấp thấp dong binh đoàn tại trên đường thiết lập trạm kiểm soát. Tu vi cao nhất có tứ giai Kiếm Sư, thấp nhất có lục giai Kiếm Thị, tổng cộng mười mấy người, toàn bộ đều bị một kiếm mất mạng. Mà ra tay giết người, cứ nhiên là một người tuổi trẻ, ngay cả Kiếm Sư tu vi cũng không đến.”

Lão nhân nói xong liền nhìn Y Toa, khóe miệng nổi lên một nụ cười ám áp: “Thật sự là một cao thủ sử dụng kiếm a!”

Y Toa chớp chớp mắt, nhìn lão nhân có chút khó hiểu: “Gia gia... chuyện đó có liên quan gì đến con?”

Trên mặt lão nhân lại càng cười tươi hơn, nếp nhăn thoát nhin càng nhiều càng sâu, rất giống một đóa hoa cúc đang nở rộ: “Người thiếu niên giết người kia, tên hắn là Lăng Tiêu!”

“Hả?” Nguyên bản, ôn nhu nhược nhược thiên chân khả ái Y Toa bỗng nhiên đứng lên, khuôn mặt phấn nộn xinh xắn cũng trở nên nghiêm túc, trong mắt mang theo phần nộ: “Gia gia... người phái người theo dõi con?”

“Đừng vội, tiểu Y Toa!” Lão nhân không chú ý cháu gái bảo bối đang phẫn nộ, khoát tay áo, cười ha hả nói: “Gia gia chung quy phải biết rằng, Tiểu công chúa của nhà chúng ta, đã thích một người, thì rất cuộc hẳn có bao nhiêu ưu tú chứ?”

“A...” Trên mặt Y Toa đột nhiên bị một tảng đồ ửng bịt kín, hờn dỗi dậm chân: “Gia gia... ngài nói gì chứ, Y Toa nào có thích hẳn, chỉ là cảm giác được tri thức về được liệu của hẳn so với Y Toa còn phong phú hơn nhiều. Con chỉ nghĩ giúp hẳn một chút thôi, gia gia, hẳn thật sự rất có tài, nhưng lại bị người ta coi như phế vật, thật là không công bình mà!”

“Ha ha, tiểu Y Toa tức giận rồi đây!” Lão nhân cười ha hả, cũng không tức giận, cười đến khi Y Toa có chút xấu hổ tức giận, mới chậm rãi thu hồi dáng cười, có chút nghiêm túc nói: “Y Toa, con hẳn là phải rõ ràng, trách nhiệm tương lai của con, là dẫn dắt gia tộc chúng ta tiếp tục phát triển lên. Gần mấy năm nay, gia tộc ta tựa hồ có chút quá cao ngạo rồi, mà quốc vương bệ hạ, luôn luôn đối với đại gia tộc như chúng đều có điều kiêng kỵ. Cho nên, trọng trách của con rất nặng a, vừa muốn dẫn dắt gia tộc tiếp tục huy hoàng, vừa lại muốn tránh khỏi những mũi nhọn công kích gia tộc. Vì thế, về phương diện tình cảm của con. Ài...gia gia không thể tùy ý để con làm chủ, khụ khụ. Y Toa, con... sẽ không trách gia gia chứ?”

Mặc dù Y Toa tuổi không lớn, nhưng loại sự tình này từ nhỏ cũng đã nghe và thấy nhiều rồi, nghe vậy trầm mặc một hồi, lập tức ngẩng đầu, có chút buồn bực nói: “Y Toa biết rõ. Bất quá gia gia, Y Toa mặc dù không thể chính mình làm chủ, nhưng có quyền cự tuyệt!”

Lão nhân sững sốt cười khở, trên mặt khôi phục lại vẻ từ ái: “Quý nha đầu nhà ngươi, lại trăm phương ngàn kế tính kế với gia gia ta a! Được rồi, gia gia đáp ứng con.”

“Gia gia, vậy người nói cho con nghe một chút về chuyện của hẳn đi!” Y Toa thấy lão nhân đáp ứng, mới thật sự cảm thấy vui vẻ, đi tới ôm một bên tay lão nhân, như một con mèo nhỏ cọ cọ mặt ở trên cánh tay lão.

Lão nhân than nhẹ một tiếng: “Người thiếu niên kia, thật là một thiên tài võ đạo hiếm thấy a! Một thiên tài như vậy, cư nhiên lại bị nói là phế vật? Hừ, cũng không biết người nào mới chính là phế vật! Ta phái người đi theo, tu vi cũng đã đạt tới tứ giai Đại Kiếm Sư, thậm chí còn không dám đến quá gần hẳn, đối với biến hóa chung quanh hẳn đặc biệt mẫn cảm. Lúc hẳn ra tay giết người, cũng chỉ có thể đứng xa xa mà nhìn, đối chiến mười mấy tên lính đánh thuê, cư nhiên chỉ trong nháy mắt mà kết thúc. Tuy nói ngay từ đầu là hẳn lợi dụng đánh lén, nhưng sau đó đều là đối mặt chiến đấu! Lại nói tiếp, coi như là người của chúng ta có ra tay, mặc dù cũng có thể giết chết những người đó, nhưng không có khả năng trong một thời gian ngắn như vậy lại không có bị thương mà kết thúc cuộc chiến!”

“Hả, hẳn thật sự lợi hại như vậy sao? Vậy tại sao lúc đối chiến với Ô Lan Thác, hẳn lại rơi vào nguy hiểm chứ?” Y Toa cau đôi mi thanh tú, đối với biểu hiện của Lăng Tiêu trong ngày hôm đó hết sức khó hiểu, lẽ ra, cho dù nghĩ là do hẳn muốn giấu diếm, nhưng cũng không cần phải đem tánh mạng ra mạo hiểm chứ?

Lão nhân lạnh nhạt nói: “Có lẽ là do hẳn khinh địch, đại khái không nghĩ tới trong tay tiểu tử Ô Lan gia lại có tam giai phụ ma kiếm.”

Y Toa gật đầu, cũng chỉ có lý do này là có thể giải thích hợp lý.

Lập tức lại vì Lăng Tiêu mà cao hứng, không ngờ hẳn có thực lực cường đại như vậy. Nếu như hẳn có thể tìm được vài thứ kia, đến lúc đó thật sự có thể đả thông kinh mạch, tu luyện đến cảnh giới Đại Kiếm Sư, thì sẽ có cái bộ dạng như thế nào đây? Trong lòng nghĩ đến đó, trên khuôn mặt phẫn nộ của Y Toa lộ ra vẻ say mê, khóe miệng có chút mỉm cười.

Trong lòng âm thầm cầu nguyện cho Lăng Tiêu ca ca, nhất định phải thành công!

Trong lòng lão nhân lại âm thầm thở dài, kỳ vọng đứa cháu bảo bối của mình tốt nhất là không nên rơi vào lưới tình.

Vừa rồi hẳn vẫn chưa nói, mặc dù, thoát nhìn tiểu tử kia biểu hiện ra rất nhiều tố chất ưu tú, gia thế cũng hết sức hiển hách, nhưng trên đường hẳn lại mang theo một nữ hắc y!

Mặc dù thực lực mật thám của gia tộc không tồi, nhưng cũng không thể tùy thời tùy chỗ giám thị Lăng Tiêu, cho nên còn có rất nhiều chuyện vẫn không có rõ ràng lắm. Nhưng cũng không cản trở lão nhân đối

với Lăng Tiêu đưa ra kết luận đến: một tên tiểu tử đa tình, cũng không thích hợp với Y Toa.

“Gia gia, theo ngài nói, hắn có khả năng thành công hay không?” Y Toa hỏi với vẻ mặt mong mỏi.

“Điều này.... Gia gia cũng không thể nói trước được. Hơn nữa, hắn cũng không biết nơi sinh trưởng của thánh quả, chỉ sợ là có chút khó khăn a.” Trong lòng Lão nhân cho rằng cái này không phải chỉ là có chút khó khăn thôi, nếu hắn - một thiếu niên có tu vi ngay cả Đại Kiếm Sư cũng không đến, hơn nữa lại không có bản đồ, nếu còn có thể lấy được thánh quả, vậy cũng chỉ có thể nói: những cao thủ của Y Toa gia tộc, trong nhiều năm qua cũng chưa từng thành công, toàn bộ đều là đầu heo hết.

Y Toa tâm lý có chút khó chịu, cảm giác được chính mình rất vô dụng. Nếu bây giờ nàng là có thể điều động được thể lực của gia tộc mà nói, ở rất nhiều chuyện tình đều có thể trợ giúp Lăng Tiêu ca ca rồi!

Y Toa tựa hồ tại trong nháy mắt trở nên thành thực hơn, cảm giác được chính mình nhất định phải thay đổi. Cô nương luôn ngược ngùng trong quá khứ kia, sẽ vĩnh viễn biến mất trước mặt lão nhân.

Ta phải mạnh mẽ, ta phải nhanh chóng chứng quả gia tộc!

Phạm Đế Á đại tuyết sơn, núi non trùng điệp, chạy dài không dứt, nhìn như vô tận. Trong đó ngọn cao nhất lại cao vút đến tận mây, sườn núi trải dài trong tuyết trắng, trải qua bao nhiêu năm tháng vẫn không biến hóa, một năm bốn mùa cũng lượn lờ trong mây mù, đỉnh núi nguy nga, khiến người ta nhận thấy được một áp lực vô hình.

Lăng Tiêu đang nhìn tấm bản đồ trong tay, còn Diệp Vi Ny dựa vào một góc cây lớn, thần sắc mệt mỏi.

Ngày hôm qua, hai người tiến vào núi, hôm nay đã đi hơn nửa ngày. Thương thế của Diệp Vi Ny cơ hồ không còn đáng ngại, nhưng nàng cảm giác được, tuy mình có tu vi tam giai Kiếm Sư, nhưng mà phải cố hết sức mới theo kịp Lăng Tiêu!

Điều này làm cho bản tính không chịu thua của Diệp Vi Ny rất là phẫn nộ. Dựa vào cái gì chứ! Một người chỉ có tu vi Kiếm Thị cũng có thể đi nhanh như vậy sao, giống như là người được sinh và lớn lên trong rừng vậy, nhưng nhìn da dẻ trắng nõn của hắn, rõ ràng là thiếu gia quý tộc mới đúng a!

Vì thế nàng cùng phân cao thấp với Lăng Tiêu, như thế nào không thấy hắn thở ra một tiếng mệt mỏi chứ. Đến lúc đợi được Lăng Tiêu dừng chân lại, Diệp Vi Ny cơ hồ mệt đến thở không ra hơi, lập tức liền ngồi xuống thở dốc.

“Lăng Tiêu... sao ngươi lại biến thái thế! Ngươi rốt cuộc là có tu vi gì rồi?” Diệp Vi Ny đối với thực lực của Lăng Tiêu rất là hoài nghi.

“Kiếm Thị.” Lăng Tiêu kỳ thật cũng rất mệt, thân thể của hắn hiện giờ rất yếu. Lăng Tiêu chính là cố ý đi như vậy, đương nhiên là không phải muốn phát uy với Diệp Vi Ny mà làm vậy, mà chính là vì rèn luyện thân thể!

Thoạt nhìn như là Lăng Tiêu ra tay như điện giết chết hơn mười tên lính đánh thuê, nhưng trên thực tế chỉ có Lăng Tiêu mới biết được, sau khi giết người hắn hồ hồ như là mệt đến không một chút lực.

Độc cô cửu kiếm chú trọng chính là kiếm ý, càng hơn nữa lại là một loại ý cảnh. Đem kỹ xảo cùng tốc độ phát huy đến mức tận cùng của võ học, chú trọng thấy chiêu hủy chiêu, trên thực tế trọng điểm chính là: nhanh, chuẩn, độc!

Mặc dù không cần phải có nội lực cao thâm, nhưng cũng không phải nói là không dùng tới nội lực. Mà Lăng Tiêu lúc này, một điểm nội lực cũng không có.

Cho nên chuyện trước nhất Lăng Tiêu muốn làm chính là nhanh chóng cường kiện thân thể, mau chóng đạt đến thể chất của lục giai Kiếm Sư!

33. Chương 32: Luyện Thể

Cây cối cao lớn che khuất mặt trời, ngay cả ánh mặt trời cũng rất khó có thể chiếu vào. Từng vầng sáng chiếu qua được những kẽ lá vào rừng cây, dẫn tới vô số côn trùng ưa sáng vây quanh bay múa, càng tăng thêm không khí yên tĩnh của nơi này.

Lưng Lăng Tiêu đeo toàn bộ những thứ mà bọn họ cần để tiến vào trong núi lần này, hơn nữa còn đeo hai bao cát rất lớn trên đùi. Trên trán đầy mồ hôi, vẻ mặt mệt mỏi, nhưng vẫn cắn chặt răng đi tới, không kêu một tiếng.

Diệp Vi Ny phía sau mệt đến độ ngay cả tâm tư mắng Lăng Tiêu biến thái cũng không có. Giờ phút này trong đầu nàng chỉ có một suy nghĩ: “Mình sao bị ma quỷ ám ảnh mà đi theo hắn lên núi chứ? Ở Phạm Đế Á tiểu trấn dưỡng thương có phải tốt hơn không?”

Giờ phút này Diệp Vi Ny đã sớm vứt ý niệm trộm Địa cấp kiếm kỹ trên người Lăng Tiêu trở về ra khỏi đầu. Không phải nàng không từng động tâm tư này, thật sự là sự cảnh giác của Lăng Tiêu quá mạnh mẽ. Còn chưa đợi đến gần hắn đã tỉnh lại, sau đó mở to mắt lạnh nhạt nhìn Diệp Vi Ny, đến khi Diệp Vi Ny rất sợ hãi mới nhắm mắt lại không hề để ý đến nàng. Về khinh thường và cảnh cáo trong đáy mắt hắn gần như có thể làm người tức chết.

Thế giới này có rất nhiều chuyện rất kỳ diệu, rất nhiều chuyện đều khó phân đúng sai, cũng khó tìm được nguyên nhân. Diệp Vi Ny cũng không rõ, mình vì sao lại đi theo hắn lên núi chịu tội.

Tuy nhiên mấy ngày qua cũng mang đến cho nàng rất nhiều chỗ tốt: “Tốc độ khôi phục thương thể của mình nhanh hơn gấp đôi. Thương thể trên người gần như không gây trở ngại gì cho mình”

Có thể thấy được, Lăng Tiêu cũng không phải không cố gắng. “Hắn có lẽ đang rèn luyện khí lực”. Diệp Vi Ny trong lòng nghĩ. “Tuy nhiên, cho dù là như vậy cũng có chút quá đáng. Chẳng lẽ hắn quên còn có một cô gái đi theo hắn sao? Một chút thương hương tiếc ngọc cũng không có”

Đến khi mặt trời lặn về tây, ánh sáng trong rừng rậm toàn bộ biến mất, sắp rơi vào tầm tối. Lăng Tiêu mới đặt chiếc túi rất lớn xuống mặt đất. Hai người nhặt một ít nhánh cây đốt lên, ngồi cạnh đồng lửa. Ngọn lửa lúc sáng lúc tối không ngừng nhảy lên, phản chiếu lên hai gương mặt trẻ tuổi.

- Lăng Tiêu, có thể nói cho ta biết, anh rốt cuộc đang tìm gì?

Diệp Vi Ny cảm thấy buồn chán, nhét thêm một cành cây vào đồng lửa. Trong lòng cảm thấy rất tò mò về Lăng Tiêu: “Là nguyên nhân gì thúc đẩy hắn, một thiếu niên vốn nên ở học viện học tập, mà lại mạo hiểm đến nơi nguy hiểm như thế này ”

Diệp Vi Ny rất rõ ràng đối phương cũng không phải loại người như mình. Nhìn đôi tay, làn da trắng nõn kia, nếu không phải tận mắt nhìn thấy vẻ lạnh lùng của đối phương khi giết người, Diệp Vi Ny thậm chí cho rằng Lăng Tiêu không biết dùng kiếm, ngay cả chai tay cũng không có.

Diệp Vi Ny cúi đầu nhìn vết chai trên bàn tay mình, điều này thật không công bằng.

- Ta nói, cô có thể lập tức quay đầu bỏ chạy hay không.

Lăng Tiêu hiếm khi mở miệng vui đùa, sau đó xoay một con thỏ đang nướng trên đồng lửa, tản mát ra mùi hương thơm nồng, khiến hai người không nhịn nổi mà nuốt nước miếng. Thể lực tiêu hao nhiều, tự nhiên cũng nhanh đói.

Hai người đã đi trong vùng rừng rậm này ba ngày, cách ngọn núi cao nhất cũng chỉ là nửa ngày đường nữa mà thôi, nên dù cho Diệp Vi Ny muốn về, cũng lo lắng một mình mình có thể đi ra được hay không.

- Ta nghĩ sẽ không.

Ánh lửa làm mặt Diệp Vi Ny hồng lên, khẽ cười nói. Rèn luyện mấy ngày nay làm thể lực của nàng tăng lên không ít, thoạt nhìn cũng khỏe mạnh lên một chút.

- Ta tìm chính là Phạm Đế Á Thánh Quả, cô nghe nói qua chưa?

Giống như Diệp Vi Ny đang quan sát Lăng Tiêu, Lăng Tiêu cũng đang quan sát Diệp Vi Ny. Lăng Tiêu cũng không chán ghét cô gái suốt ngày có ý ăn trộm mình, ngược lại cảm thấy nàng là một người rất thú vị. Bởi vì bản tính khó có thể thay đổi, Diệp Vi Ny hiển nhiên là một cô gái thiện lương.

- Phạm Đế Á Thánh Quả?

Diệp Vi Ny lắc đầu:

- Rất nổi tiếng sao? Ăn ngon không?

Mặc dù tên nghe ra rất kêu, nhưng nàng quả thật không nghe nói đến. Nhiều năm như vậy, nàng vẫn làm nghề đạo tặc, nhưng lại chỉ là một tiểu tặc mà thôi, không biết đến Thánh Quả. Nếu là dưỡng phụ của nàng nghe được lời Lăng Tiêu nói, chắc chắn sẽ lập tức liều lĩnh bảo nàng trộm Phạm Đế Á Thánh Quả.

Diệp Vi Ny cảm thấy Lăng Tiêu là một người rất thần kỳ, bởi vì hai người vào núi đã mấy ngày mà lại không gặp một con ma thú nào.

Những con gặp phải, toàn bộ đều là dã thú, trên cơ bản đều trở thành thức ăn của hai người. Thịt tươi ngon mới là đồ ăn duy trì thể lực tốt nhất.

Diệp Vi Ny trước kia chưa bao giờ tham gia mạo hiểm đoàn, xuất thân của nàng quyết định nàng có thể tu luyện đến Kiếm Sư bậc ba đã là thành tựu rất xuất sắc, điểm này ngay cả dưỡng phụ của nàng cũng đều cho là như vậy.

Mà kiếm kỹ của nàng chẳng qua cũng chỉ là Nhân cấp bậc thấp, là kiếm kỹ thấp kém nhất.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng để ý đến quyền Địa cấp kiếm kỹ như vậy. Ngoài giá trị của Địa cấp kiếm kỹ, nó cũng có thể làm mình càng thêm mạnh mẽ.

“Nếu không phải có tên đáng ghét này, chỉ sợ mình đang tu luyện quyền kiếm kỹ kia rồi?”

Tuy rằng nghĩ như vậy nhưng Diệp Vi Ny không thể hận nổi thiếu niên này. Cùng Lăng Tiêu lên núi, ngoại trừ mang theo huy vọng hấn trả kiếm kỹ cho mình, nàng còn có một tia không muốn trở về đối mặt với dưỡng phụ của mình.

“Nhất là đối phương biết mình trộm một quyền Địa cấp kiếm kỹ nhưng lại đánh mất, hậu quả càng nghiêm trọng hơn”

Diệp Vi Ny cũng coi như là một cô nhi, nói xem như là bởi vì nàng cũng không rõ mình rốt cuộc có cha mẹ hay không. Theo như dưỡng phụ nói thì không có, là dưỡng phụ hảo tâm thu nàng, cho nàng cơm ăn, dạy nàng đọc sách, dạy nàng lễ nghi, dạy nàng làm như thế nào đóng giả làm tiểu thư quý tộc. Còn nữa, dạy nàng cách ăn trộm.

Đúng vậy, cuối cùng mới là mục đích thực sự của dưỡng phụ Diệp Vi Ny. Một mỹ nữ tuyệt đẹp vô cùng quyền rũ, giở tay nhắc chân đều có thể mê đắm một đám người. Ai lại nghĩ được rằng, cô gái như vậy lại là một kẻ trộm?

Đến khi Diệp Vi Ny hiểu chuyện, nghe người khác khi nói về hai chữ đạo tặc đầy vẻ khinh thường, nàng mới hiểu được, thì ra mình vẫn cho rằng nghề nghiệp này rất có tiền đồ, không ngờ lại bị người người phỉ nhổ.

Lúc này Diệp Vi Ny mới hoàn toàn hiểu được mưu mô của dưỡng phụ. Đáng tiếc chính là, lúc này Diệp Vi Ny đã hoàn toàn bị dưỡng phụ khống chế, bởi vì dưỡng phụ thu nhận rất nhiều cô nhi, rất nhiều đứa nhỏ đều là được Diệp Vi Ny nuôi nấng. Nếu nàng chạy, những đứa nhỏ mà nàng nuôi này sẽ chết. Đây là lời mà dưỡng phụ nàng nói khi nàng muốn rời đi.

Đồng thời cũng khiến Diệp Vi Ny hiểu được bộ mặt thật của người đàn ông trung niên luôn ra vẻ người cha hiền là một kẻ mặt người dạ thú như thế nào. Cho nên Diệp Vi Ny vẫn nghĩ: “Nếu có một ngày mình có thể tìm được một quyền kiếm kỹ cao cấp, nhất định sẽ chăm chỉ khổ luyện, cứu những đứa trẻ kia ra, làm cho bọn chúng thoát khỏi biển khổ, trở lại cuộc sống bình thường”

Nhìn những đứa nhỏ có đứa bị huấn luyện thành đạo tặc giống như mình, có đứa bị huấn luyện thành sát thủ, còn có những đứa trở thành người thu thập tình báo, thậm chí có cô bé bị huấn luyện thành kỹ nữ, Diệp Vi Ny cảm thấy tim mình nhói đau như bị kim đâm.

Nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới giết chết người dưỡng phụ kia. Một là không thể xuống tay, dù sao đã nuôi nấng nàng nhiều năm như vậy. Hai là khí tức cường đại trên người đàn ông này làm nàng cảm thấy run sợ.

Điều này khiến nàng không dám lặp lại suy nghĩ này trong đầu.

Dưỡng phụ thật cuộc là Đại Kiếm Sư, hay là Cuồng Kiếm Sư, Diệp Vi Ny cũng không rõ. Nhưng ngày đó nàng trêu chọc Nham Thạch Thân Khắc là Đại Kiếm Sư của Cuồng Đồ Vệ Sĩ Đoàn, áp lực mà hắn gây ra cho nàng không bằng một phần mười dưỡng phụ.

.....

- Có lẽ thịt con thỏ này không ngon lắm.

Lăng Tiêu cười lắc đầu, hoạt động thân thể đang mỗi nhừ của mình, lấy con thỏ đã nướng chín trên đồng lửa xuống, đưa cho Diệp Vi Ny.

Diệp Vi Ny vẻ mặt bất đắc dĩ chấp nhận sự phục vụ của Lăng đại thiếu gia, dùng cây chủy thủ màu đen đã uống rất nhiều máu của mình, cau mày, một dao, một dao cắt con thỏ đó ra.

Sau đó nhìn Lăng Tiêu không có chút hình tượng quý tộc gì, đang mở to miệng ăn thịt.

Đồng lửa hừng hực, tiếng lách tách vang lên, trong rừng cây yên tĩnh có thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

Diệp Vi Ny bỗng nhiên có cảm giác rất hạnh phúc và ấm áp.

34. Chương 33: Oan Gia Ngõ Hẹp

Lăng Tiêu mặc không nhiều như vậy, chẳng qua là bên trong được mặc một chiếc áo giáp thật dày, cũng không ảnh hưởng đến hành động. Trải qua một đêm nghỉ ngơi, tinh thần hai người cũng không tệ, tốc độ đi đường cũng nhanh hơn nhiều.

Hai người đi theo lưng núi, tầm nhìn cũng có thể rộng hơn rất nhiều.

- Lăng Tiêu. Ta cảm giác được có chút bất thường như thế nào ấy?

Hai tay Diệp Vi Ny xé ra một miếng vạt áo. Nàng chưa từng trải qua mạo hiểm ở bên ngoài, trước kia trong lòng rất ao ước theo những nhóm mạo hiểm đi tới nơi nguy hiểm đào vàng, hiện tại nghĩ đến loại tài phú này không phải ai cũng thích hợp. Hít một ngụm không khí có chút lạnh, Diệp Vi Ny tiếp tục nói :

- Mỗi ngày chúng ta đi đường, chung quy cũng có một ít côn trùng hoặc là chim nhỏ kêu hót ở gần đây, vì sao hôm nay im lặng như vậy?

Lăng Tiêu hơi gật đầu nói:

- Gần đây có lẽ có ma thú tồn tại, chúng ta cẩn thận một chút.

Nhắc tới ma thú, trên mặt Diệp Vi Ny lộ ra một chút khẩn trương cùng chờ mong:

- Nếu như chúng ta gặp ma thú, anh sẽ không bỏ rơi ta lại một mình mà chạy trốn chứ?

Lăng Tiêu cười nói:

- Nói đến chạy, cô chính là Kiếm Sư, nên so với ta thì chạy nhanh hơn nhiều, cho nên, câu này phải là ta hỏi cô mới đúng.

- Ta không thể tin lời nói dối của anh, ai biết anh làm chuyện gì.

Diệp Vi Ny bĩu môi một cách dịu dàng, đôi mắt đẹp liếc Lăng Tiêu một cái:

- Quý mới tin anh chỉ có tu vi của Kiếm Thủ!

Lăng Tiêu cười hắc hắc hai tiếng, cũng không nói chuyện, im lặng đi tới trước.

Diệp Vi Ny làm gương mặt quỷ ở sau lưng Lăng Tiêu, cảm thấy gã này có đôi lúc rất cứng nhắc, có đôi lúc lại rất hài hước, rõ ràng giống một gã quý tộc, nhưng cử chỉ ăn uống lại rất thô tục, càng giống một gã mạo hiểm quanh năm ở bên ngoài.

Phía trước bỗng nhiên truyền đến một hồi âm thanh đánh nhau, tiếng gào thét không ngừng truyền đến, Diệp Vi Ny dừng lại, nhìn Lăng Tiêu, nói:

- Chúng ta nên đi xem hay không?

Lăng Tiêu hơi gật đầu, hai người khom người đi về phía phát ra âm thanh một cách cẩn thận, ở phía trước rất xa nhìn thấy một thung lũng, có hai mươi mấy người đang toàn lực vây đánh một con ma thú báo nhanh như chớp. Ma thú báo tả xung hữu đột, kêu gào liên tục, có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng gào thét phía loài người không ngừng phát ra.

Chẳng qua những lính đánh thuê vừa thấy này nhất định ở cùng một chỗ trong thời gian dài, động tác vô cùng khéo léo, phối hợp như nước chảy mây trôi. Dù loại kiếm khí bắn ra không ngừng, có người bị thương, những người khác lập tức sẽ bổ sung vào vị trí mà người đó bỏ lại.

- Là đoàn lính đánh thuê.

Diệp Vi Ny áp chế âm thanh xuống, nhìn những người ở rất xa phía dưới, bỗng nhiên kinh ngạc che chiếc miệng nhỏ nhắn lại, hít một hơi thật sâu, vẻ mặt rất khó coi, nói với Lăng Tiêu:

- Lăng Tiêu, là người của Cuồng Đồ!

Lăng Tiêu hơi gật đầu cười gượng, hắn vừa mới liếc mắt liền nhìn thấy tên lính đánh thuê có thân thể cường tráng cao lớn kia, chính là tên muốn giết hắn ở quán rượu của lính đánh thuê ngày đó. Hắn tên là gì, Lăng Tiêu cũng không rõ lắm. Chẳng qua điều này cũng không ảnh hưởng tới ác cảm của Lăng Tiêu đối với hắn, có thể bởi vì người khác cản đường nên hắn liền muốn ra tay giết người đó, vậy hắn cũng tuyệt đối không thể là hạng người thiện lương gì!

- Chúng ta ...

Diệp Vi Ny dùng ánh mắt thăm dò nhìn Lăng Tiêu, không biết bắt đầu từ khi nào, nàng đã có thói quen theo chủ ý của Lăng Tiêu.

Điều này đối với trước lúc Diệp Vi Ny mười lăm mười sáu tuổi mà nói, nhất định có chút lạ thường, bởi vì nàng ở bên trong gia đình, thật xứng với tên Đại tỷ!

- Xem!

Lăng Tiêu trả lời rất đơn giản, bởi vì hắn đã nhìn ra, trong những lính đánh thuê này tu vi cao nhất chính là tên đại hán kia, xem ra ít nhất cũng có tu vi Đại Kiếm Sư bậc ba hoặc là bậc bốn. Ngoài ra, hai tên ở bên cạnh đại hán kia vẫn chưa động thủ, thực lực có lẽ kém hơn một chút so với đại hán. Trong hai mươi mấy người, Đại Kiếm Sư có bốn năm người, ngoài ra tu vi toàn bộ đều là Kiếm Sư.

Mà tuy rằng Lăng Tiêu không rõ con ma thú kia cụ thể là bậc mấy, nhưng lại có thể nhìn ra nó vẫn chưa tổn thương tới xương cốt, động tác như điện, da lông sáng loáng, cũng không có một chút vết thương nào.

Ở bên ngoài nhìn lại thì nó bị những lính đánh thuê này vây khốn, nhưng Lăng Tiêu cẩn thận quan sát một lúc liền phát hiện, con ma thú kia dường như là đang.... Trêu đùa những người này!

Giống như để xác minh phán đoán của Lăng Tiêu, con ma thú báo kia giống như con mèo đang trêu đùa con chuột vậy, bỗng nhiên rống lên một tiếng dài, âm thanh giống sấm chớp. Diệp Vi Ny sợ tới mức mặt tái xanh, chợt nắm chặt cổ tay của Lăng Tiêu, thân thể cũng theo đó dán sát vào, mắt hí lại, muốn nhìn lại có chút không dám.

Lăng Tiêu cũng ngưng thần nhìn xuống dưới, ma thú báo nhanh như chớp nhào về phía một tên kiếm sư. Kiếm sư kia đang định dùng kiếm ngăn cản, lại không nghĩ tới tốc độ của ma thú báo dường như chợt tăng lên rất nhiều, mở cái miệng to như chậu máu, phun ra một hơi có mùi vị tanh nồng, răng nanh sáng bóng sắc bén cắn vào cổ của tên lính đánh thuê kia một cách tàn bạo.

Trong không khí...

Phun ra một dòng mưa máu!

Ánh mắt của tên lính đánh thuê kia lộ ra vẻ không thể tin nổi, trường kiếm rơi trên mặt đất gây ra một tiếng pang, thân thể yếu ớt theo đó ngã xuống.

Dạng ma thú bậc ba này, bọn họ đã giết qua vô số, cũng không ngờ hôm nay bị một ngưng cầm chết như vậy!

Ma thú báo không chút lưu luyến thành quả chiến đấu của mình, sau khi một hơi cắn đứt yết hầu của tên lính đánh thuê này, lập tức nhào sang mục tiêu kế tiếp.

Đối với lính đánh thuê, thương vong là chuyện không thể tránh khỏi, nhưng cái chết của đồng bạn vẫn kích thích huyết tính của những tên lính đánh thuê này. Từng con mắt đỏ lên liều mạng nghênh đón ma thú báo này.

Như vậy hậu quả là trên người ma thú báo nháy mắt tăng thêm năm sáu vết thương, máu tươi rơi xuống lộp độp trên mặt đất, nhưng các tên lính đánh thuê cũng phải trả giá, lại có thêm năm sáu tên kiếm sư bị cắn đứt yết hầu!

Nham Thạch Thân Khắc gầm thét liên tục, đáng tiếc con ma thú này dường như có trí tuệ, căn bản là không hướng tới gần bên cạnh đại kiếm sư, ngược lại liền chọn những Kiếm Sư có thực lực kém. Điều thứ nhất Thạch Thân Khắc không thể chấp nhận chính là con Ma thú bậc ba này, cho tới giờ vẫn chưa sử dụng lực lượng nguyên tố!

Thông thường Ma thú bậc hai, bậc ba lúc đầu chiến đấu sẽ sử dụng lực lượng nguyên tố, những lính đánh thuê này sẽ dẫn dụ nó, chờ khi nào năng lượng nguyên tố trong cơ thể của ma thú không đủ cung cấp, lại tiếp tục vây quanh mà tiến lên đánh chết nó.

Nhưng hôm nay thật sự rất quỷ dị! Thực lực của con ma thú này rõ ràng chỉ hơn bậc ba nhưng đến bây giờ đều dùng thân thể linh hoạt cùng răng nanh sắc bén trong chiến đấu, vẫn chưa nghĩ đến việc sử dụng một chút lực lượng nguyên tố nào.

Mà những lính đánh thuê này đã không thể duy trì tiêu hao như vậy.

“Thật tốt quá!”

Diệp Vi Ny đã qua hồi hộp lúc ban đầu, dần dần thả lỏng xuống, bàn tay đang kéo cổ tay của Lăng Tiêu cũng lặng im buông ra, trên mặt hiện lên một chút rảnh rỗi. Nhưng từ đầu đến cuối, Lăng Tiêu giống như chưa cảm nhận được bàn tay mềm mại nhỏ bé kia nắm cổ tay của mình, sắc mặt nghiêm túc đang nhìn biến hóa trong trận chiến.

- Tốt nhất là bọn chúng lưỡng bại câu thương!

Diệp Vi Ny đối Nham Thạch Thân Khắc một chút ấn tượng tốt đều có sao, trong lòng nói thầm: “Bổn cô nương không phải chỉ mượn người một quyền kiếm kỹ nhìn xem thôi sao? Người lại muốn giết ta? Còn dả thương ta! cho nên, người chết là xứng đáng!”

- Không bình thường, con báo kia có chút cổ quái.

Lăng Tiêu trầm giọng nói, nhớ lại lúc trước chính mình ở tu chân giới gặp thú tu. Bình thường trước khi chưa hóa hình, họ phải trải qua rất nhiều lần thăng cấp, tựa như tu chân từ Luyện Khí đến Trúc Cơ, sau đó thì tăng lên tới giai đoạn Dung Hợp, thú tu luyện cũng là có cấp bậc. Hắn cảm giác hôm nay con ma thú báo này dường như đang ở cửa ải quan trọng để thăng cấp, bị những người này phát hiện, nó chuẩn bị tập hợp toàn bộ lực lượng để vượt cấp, cho nên mới chậm chạp không dùng lực lượng nguyên tố.

Lăng Tiêu phát hiện, bọn người Nham Thạch Thân Khắc cũng phát hiện, dù sao họ đều là lính đánh thuê lão làng. Nham Thạch Thân Khắc nổi giận gầm lên một tiếng:

- Con thú này không thể dùng lực lượng nguyên tố, mọi người liều mạng cũng phải giết được nó! tính hạch bậc ba, thứ này phải là phong hệ, ít nhất cũng hai trăm vạn! Các huynh đệ, giết chết nó chúng ta sẽ phát tài đấy!

Một đại kiếm sư bên cạnh Nham Thạch Thân Khắc cũng quát:

- Vì cha, mẹ, vợ, con trong nhà chúng ta, vì an ủi các huynh đệ đã chết, liều mạng nào!

- Liều mạng!

Toàn bộ lính đánh thuê may mắn còn sống giận dữ hét lên, thanh thế rung trời.

Về mặt Diệp Vi Ny lại tái xanh, có chút khẩn trương nói:

- Bọn họ, bọn họ sẽ không thắng chứ? Lăng Tiêu, chúng ta nên chạy trốn hay không?

- Thắng?

Khóe miệng Lăng Tiêu có chút co giật, trên mặt lộ ra vẻ cười lạnh:

- Chờ xem kịch vui đi!

35. Chương 34: Hoàng Tước Theo Sau

Hai con người màu vàng óng đột nhiên bắn ra hai đạo hào quang, trực tiếp bắn vào trên mặt của tên đại kiếm sư kia bên cạnh Nham Thạch Thân Khắc, liền tạo ra lỗ thủng đen nhánh cỡ hai ngón tay, tên đại kiếm sư kia rú lên một tiếng cực kì thê lương, lập tức tuyệt khí ngã xuống đất.

-A, con này không phải Ma thú Thạch Ban Báo bậc ba! Mà là Thiểm Điện Cuồng Báo bậc bốn!

Một tên lính đánh thuê gần như tuyệt vọng rống lên một tiếng trong cổ họng, con ma thú kia bỗng nhiên quay đầu chuyển hướng hẳn, đôi mắt lạnh lẽo, tàn khốc, vô tình, mà dường như hiện lên một chút đùa cợt!

Hai đạo hào quang xuyên qua trước ngực người vừa nói này, trên mặt hắn mang theo vẻ kinh hãi ôm ngực chậm chậm ngã xuống đất, chân đang co giật từng chút từng chút, càng làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Nham Thạch Thân Khắc gào thét bị phản một tiếng, hào quang của cự kiếm trong tay tăng vọt, kiếm khí chém ở trên móng của Thiểm Điện Cuồng Báo, kéo ra một mảng thịt lớn, Thiểm Điện Cuồng Báo bị đau gào thét một tiếng, xoay người lại bắn ra hai đạo điện quang!

Thân thể cao lớn của Nham Thạch Thân Khắc lặn xuống đất, tuy rằng bộ dáng cực kỳ chặt vật nhưng lại không bị tổn thương chút nào. Lúc hắn đứng dậy, lại có thêm hai tên lính đánh thuê bị điện quang của Thiểm Điện Cuồng Báo bắn trúng, kêu thảm thiết ngã trên mặt đất.

Phạm Đế Á Tuyết sơn, lần đầu tiên bày ra một mặt dữ tợn khủng bố của nó trước mặt Lăng Tiêu cùng Diệp Vi Ny, khiến Diệp Vi Ny mấy ngày nay vẫn quen với việc không gặp được ma thú, lần đầu tiên trong đời tràn ngập kính nể trong lòng đối với chỗ được xưng là đỉnh cao của Thánh Sơn!

Trải qua thời gian chiến đấu kịch liệt cũng không dài lắm, còn không đến một khắc (15'), lúc trước sơn cốc còn tiếng người huyên náo nhưng giờ chỉ còn lại vài tên lính đánh thuê đang rất khổ sở chống cự. Nham Thạch Thân Khắc không nghĩ tới hôm nay lại có thể gặp mặt ma thú bậc bốn khiến đội ngũ của hắn gặp phải tai họa ngập đầu!

Trong lòng càng căm hận tên tiểu tử hắc y kia lấy cấp kiếm kỹ của mình hơn, hai người Đường Minh cùng Lăng Tiêu liên quan tới kia cũng được tính vào. Nếu như không phải hai kẻ đó chặn đường, tự mình đã đánh bẹp tên tiểu tử hắc y, làm sao phải đi tới địa phương quỷ quái này săn bắt ma thú để lấy công chuộc tội.

- Giết!

Nham Thạch Thân Khắc gầm lên một tiếng, điều khiển nội lực của mình, dọc theo kinh mạch mạnh mẽ đánh vào Nhiên Cốc, Liêm Tuyền cùng Kỳ Môn ba chỗ đại huyệt này, nhất quyết phải ở trong hoàn cảnh sinh tử đột phá đến Đại Kiếm Sư bậc bốn! đảm lượng cùng dũng khí quả thực phi thường.

- A.

Nham Thạch Thân Khắc phát ra một tiếng gào thét cực kỳ thống khổ, cửa ải tăng bậc của đại kiếm sư có độ khó không nhỏ, muốn thăng cấp phải đánh vào kinh mạch trong chiến đấu như hắn, không tới vạn bất đắc dĩ tuyệt đối sẽ không sử dụng.

Thiểm Điện Cuồng Báo dường như cũng cảm giác được lực lượng trên người của Nham Thạch Thân Khắc đang tăng mạnh, công kích về phía hắn như điên, hai mắt chớp nháy, lại hai tia chớp màu vàng óng bắn thẳng tới. Một tên lính đánh thuê hung hãn không sợ chết chắn ở phía trước Nham Thạch Thân Khắc.

- Lão Đại, chiếu cố gia đình của ta...

Lời còn chưa dứt, toàn bộ lực lượng trong cơ thể đã bị rút hết.

Đúng lúc này cự kiếm trong tay Nham Thạch Thân Khắc bỗng nhiên vung lên, một đạo kiếm khí càng thêm tinh thuần trên cự kiếm tràn ra, chạy từ cổ của Thiểm Điện Cuồng Báo, dọc theo xương bả vai, thẳng tới chân trước lưu lại một vết thương vừa dài vừa sâu! Máu đỏ liền chảy xuống theo chân trước của Thiểm Điện Cuồng Báo. Thiểm Điện Cuồng Báo đau đớn gào thét không ngớt, thân thể vội lui ra xa mười mấy thước, sau đó đứng vững lại, cúi đầu đưa cái lưỡi màu phấn hồng ra liếm trên vết thương. Sau đó nó ngẩng đầu lên, trong đôi mắt màu vàng óng lộ ra vẻ hung ác và căm hận, nhìn chằm chằm Nham Thạch Thân Khắc một cách kiên quyết!

Lính đánh thuê còn đứng được, chỉ còn lại mình hắn!

- Ha ha ha ha ha ha!

Nham Thạch Thân Khắc bỗng nhiên cười một trận điên cuồng, chỉ vào Thiểm Điện Cuồng Báo cười lớn nói:

- Con súc sinh này, ngươi làm tốt lắm, làm tốt lắm đó! oa ha ha ha ha!

- Hắn có kích động quá hay không, điên rồi sao?

Diệp Vi Ny cau mày, rung mình một chút, kìm lòng không được đi tới gần bên cạnh Lăng Tiêu. Tuy rằng nàng đã gặp qua tình cảnh Lăng Tiêu ra tay giết người, nhưng chung quy chỉ thấy vài lần, liền nhanh chóng rời đi, chưa bao giờ gặp trực tiếp như hiện tại.

Từ đầu tới cuối, mỗi lần Thiểm Điện Cuồng Báo giết một người, Diệp Vi Ny đều kìm lòng không được nhắm mắt lại một lần. Loại tình cảnh tàn bạo đầm máu này đã để lại dấu vết mãi mãi không thể xóa nhòa trong suy nghĩ của nàng.

- Không biết.

Lăng Tiêu thản nhiên nhìn Nham Thạch Thân Khắc phía dưới, trong lòng tính toán nếu như hắn chết, tự mình nên đi trêu chọc con Thiểm Điện Cuồng Báo này một hồi hay không, nghĩ tới nghĩ lui, đều không tìm được lý do nào để làm như vậy. Hắn không tự tin đối mặt với ma thú như thế.

- Chúng ta chuẩn bị đi thôi! hắn chết chắc rồi.

Hai tay Lăng Tiêu chợt mở ra, khoe miệng nhếch lên, lòng nói từ nay về sau mình lại bớt đi một sự phiền toái, tự nhiên nắm lấy tay Diệp Vi Ny đang sắc mặt có chút tái nhợt ở bên cạnh. Diệp Vi Ny cũng nhìn ra, Nham Thạch Thân Khắc muốn chiến thắng con Thiểm Điện Cuồng Báo này căn bản là không có khả năng, bàn tay vẫn để nằm trong tay của Lăng Tiêu, trong lòng có chút xấu hổ, thấy trên mặt đối phương cũng không có biểu cảm nào, cũng cảm thấy an tâm một chút: hắn chẳng qua là đang chiếu cố mình mà thôi.

Nghĩ như vậy, trong lòng nàng thản nhiên hơn nhiều.

Mà đúng lúc này, dị biến đột nhiên phát sinh, nguyên bản Thiểm Điện Cuồng Báo chắc chắn chiếm thượng phong, thân thể bỗng nhiên lung lay sắp đổ, bộc phát ra tiếng gào thét liên tiếp, hai chân trước chợt mềm nhũn, quỳ xuống, một đôi con ngươi màu vàng óng trong mắt chan chứa bi ai.

Nguyên bản qua hôm nay, con Thiểm Điện Cuồng Báo bậc bốn này có thể thăng cấp thành Ma thú bậc năm, cũng không nghĩ gặp khó khăn bởi đám lính đánh thuê nhân loại này. Với chỉ số thông minh đơn giản của mình, trước sau nó vẫn không hiểu vì sao bản thân nhân loại kia rõ ràng không có thực lực cường đại, lại có thể đánh bại nó.

Hai người Lăng Tiêu cùng Diệp Vi Ny đều ngơ ngác đứng tại chỗ, đều không nghĩ tới sự tình lại có thể phát sinh chuyển biến như thế. Diệp Vi Ny với kinh nghiệm phong phú bỗng nhiên thấp giọng nói một chữ:

- Độc.

Lăng Tiêu giật mình gật đầu.

Lúc này trông thấy Nham Thạch Thân Khắc đi nhanh về phía Thiểm Điện Cuồng Báo, cười điên cuồng nói:

nhận được mối quan tâm chân thành tha thiết của những người gần gũi đối với hắn, và cảm nhận ánh mắt lạnh lùng chế giễu và căm hận của những kẻ chán ghét. Lúc đó Lăng Tiêu mới sáng tỏ thông suốt: ta chỉ cần sống cho thật tốt! Để cho tất cả người quan tâm đến ta tự hào vì ta! Bảo vệ các thứ xứng đáng bảo vệ của bản thân mình, mới thật sự là không uổng sống trên đời này!

Khiến Lăng Tiêu vô cùng ngạc nhiên mừng rỡ chính là từ khi bản thân mình có loại tâm tính này, tâm đạo của hắn không ngờ từ từ củng cố vững chắc hẳn lên!

Tuy rằng kinh mạch còn chưa đả thông nhưng Lăng Tiêu tin tưởng rằng: chỉ cần trức cơ thành công sẽ khôi phục đến Kim Đan kỳ của trước đây, thậm chí không cần bao nhiêu năm thời gian! Bởi vì Lăng Tiêu... đã không cần phải chuyên đi tu luyện tâm cảnh nữa! Trước đây suốt ngày nhập định, tâm cảnh đã tăng lên tới mức cực hạn đến nỗi còn chậm hơn so với tăng cao thực lực.

Cho nên mọi sự trên thế gian, là phúc hay là họa thật đúng là không giải thích đến nơi đến chốn được.

- Vậy anh nói, chờ đến khi chúng ta xuống núi nếu gặp phải bọn lính đánh thuê này, phải làm sao bây giờ đây?

Diệp Vi Ny đúng là vẫn còn có chút lo lắng buồn bã nói.

- Đánh thắng được thì đánh, đánh không lại thì bỏ chạy, ta bỗng nhiên phát hiện cô rất ngu ngốc!

Lăng Tiêu nói xong trực tiếp nhảy dựng lên, chạy thẳng lên núi.

Diệp Vi Ny ở phía sau cuồng nộ la lên:

- Lăng Tiêu, ta muốn giết ngươi!

Chạy vài bước, lại không kìm được tính tham quay lại nhặt tẩm da Thiểm Điện Cuồng Báo kia lên, trong lòng nghĩ: “Tình hạch bị hắn chiếm lấy, tẩm da này đúng là của ta!”

- Lăng Tiêu, chờ ta một chút!

38. Chương 37: Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng

- Ta nói này, Lăng Tiêu, anh rốt cuộc có biết cái thứ gì đó sinh trưởng ở chỗ nào hay không đấy?

Diệp Vi Ny gắng gượng chịu đựng. Hôm nay đã là ngày thứ ba bọn họ ở trên ngọn núi cao này, có lúc họ cũng đã từng đến rất gần địa bàn của mấy con ma thú, may mà Lăng Tiêu rất nhạy bén biết được, mang theo nàng rời đi. Thật ra, rất nhiều ma thú bậc càng cao thì chỉ số thông minh cũng càng cao. Bình thường chỉ cần không phải đối phương xâm nhập vào trong vòng cảnh giới tuyến của nó, hoặc là cho rằng người khác có ác ý với nó, nó rất ít khi chủ động tiến công nhân loại. Năng lực cảm nhận của ma thú khá mạnh, trên người nhân loại có ác ý và sát khí hay không, chúng nó cũng có thể cảm ứng biết được.

- Nói nhảm, nếu ta biết thì đi thẳng tới địa điểm đó, còn phí sức đi vòng quanh như vậy làm gì?

Trên gương mặt hồng hào của Lăng Tiêu bị gió lạnh trên núi thổi làm cho tối sầm, da thịt trên mặt giật giạt mấy cái, không đành lòng nhẫn mặt nói:

- Cô tưởng ta đi vòng quanh mấy ngày nay là do tránh né ma thú?

- Ta cũng nghĩ như vậy!

Diệp Vi Ny vẻ mặt biểu hiện điều đó là đương nhiên, sau đó có chút uể oải nói:

- Cứ đi tìm thế này, còn không biết khi nào thì mới có thể gặp được.

Lăng Tiêu cũng hơi buồn bực, kinh nghiệm tìm kiếm Tử Lam Chu Quả ở kiếp trước lúc này gần như không dùng được. Tử Lam Chu Quả thích hợp ở vùng lạnh giá, chỗ càng trong lành mới càng có thể xuất hiện bóng dáng của chúng, giống như Tuyết Liên sinh trưởng ở địa phương rét lạnh. Nếu may mắn, không chừng thẳng một đường liền tình cờ gặp được một cây, kém may mắn có thể người tìm rất lâu cũng không tìm thấy được. Vì thế cho nên, Lăng Tiêu cũng chỉ có thể chờ gặp vận may mà thôi.

Lăng Tiêu ngẩng đầu, hô hấp có hơi khó khăn nói:

- Nơi này còn cách đỉnh núi đại khái khoảng ba ngàn thước, cô nói chúng ta nên đi lên đó thử xem hay không?

Diệp Vi Ny cũng thở hổn hển dữ dội, nàng tin chắc rằng: chuyến đi Phạm Đế Á Tuyết Sơn lần này, bản thân mình nếu có thể thuận lợi còn sống trở về, tu vi ít nhất có thể tăng lên đến hai bậc.

Nghịch cảnh mới có thể tiến bộ nhanh hơn, lời này cũng không sai chút nào!

- Được rồi, anh nói đi lên xem thử, thì đi lên xem thế nào!

Diệp Vi Ny tính tình kiên nghị, từ nhỏ đã trải qua nhiều gian khổ như vậy, tự nhiên không yếu ớt như các tiểu thư nhà người ta, trong đầu còn có một loại ý niệm không chịu thua hoàn cảnh, cảm thấy không thể tỏ ra yếu kém ở trước mặt Lăng Tiêu, để hắn xem thường.

Lăng Tiêu vừa định cười giễu, cảm thấy loại tính tình này của Diệp Vi Ny thực đáng yêu, bỗng nhiên trong lòng sinh cảnh giác, chợt ôm lấy Diệp Vi Ny kéo thân mình nàng ngã xuống, hai cánh tay ôm chặt nàng vào trong ngực, sau đó thân mình lăn xuống hướng về phía bên trái. Nơi đó có mấy khối đá lớn dựng thẳng từ thuở nào, chừa lại một khe hở rất sâu chiều rộng khoảng một thân người.

- Người.

Diệp Vi Ny đột nhiên bị tập kích, phản ứng trực tiếp đúng là “phản kháng”. Nhiều ngày qua, Lăng Tiêu đối với nàng nhìn giống như trên trời dưới đất, làm cho cô gái nhỏ nhắn gian khổ từ thuở nhỏ này sớm đã mở ra cánh cửa của tâm hồn, hoàn toàn không có phòng bị gì đối với Lăng Tiêu, đâu có ngờ rằng hắn lại đột nhiên tập kích.

Đúng lúc này một đám cát đá tung tóe đánh vào sau lưng của Diệp Vi Ny, sau đầu nàng cũng đã trúng vài mảnh. Diệp Vi Ny đau đến thiếu chút nữa chảy nước mắt, trong đầu vừa mới dâng lên ý niệm “phản kháng” tự nhiên biến mất không còn, có lý nào còn không hiểu rõ rằng đây là Lăng Tiêu đã cứu nàng.

Hai người tránh được một kích, lập tức nghe một tiếng kêu to thê lương, tiếng kêu bén nhọn cực độ, chấn động đến có thể làm cho người ta điếc màng tai!

Diệp Vi Ny hỗn loạn mơ màng, nghe thấy Lăng Tiêu phản khởi lẩm bẩm một câu:

- A ha, tìm được rồi!

Diệp Vi Ny muốn nói chuyện, lại bị Lăng Tiêu ôm vào trong ngực: một loại háo hức khác thường và sự căng thẳng khi đối mặt với cái sống cái chết làm cho nàng hoàn toàn không nói nên lời.

Từ trên vách núi cao chót vót, trong nháy mắt hai người liền lăn tới chỗ khe hở kia. Lăng Tiêu vận hết khí lực toàn thân ném Diệp Vi Ny vào bên trong, sau đó chính mình nhoài người trên mặt đất búng một cái chui vào trong. Cảm giác căng chân một trận đau đớn như kim châm muối xát, một luồng gió thật mạnh thiếu chút nữa thổi tung hắn ra ngoài.

- Súc sinh này!

Lăng Tiêu đẩy Diệp Vi Ny, khó chịu rên một tiếng mắng một câu. Diệp Vi Ny vội vàng co sát thân mình vào bên trong. Vừa rồi lăn trên núi được Lăng Tiêu ôm dưới làn mưa đá, tuy rằng phần lớn thân thể được Lăng Tiêu che chắn bảo vệ, nhưng phía sau lưng và chân nàng vẫn bị đá trúng đau buốt, càng nghĩ lại càng sợ cảm giác sinh tử một đường và thật may mắn còn sống sót sau tai họa.

- Là Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng?

Thời gian mấy ngày nay không có việc gì, Lăng Tiêu cũng nói cho Diệp Vi Ny biết một chút về ma thú Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng thủ hộ Phạm Đế Á Thánh Quả, vừa rồi lại nghe Lăng Tiêu phản khởi nói tìm được rồi, cho nên mới theo bản năng lại hỏi tới.

Sau khi nói xong nhìn thấy Lăng Tiêu mặt mày nhăn nhó, đang há miệng gắng sức dùng hai tay nắm chặt cẳng chân, máu đỏ tươi theo kẽ tay chảy ra, lúc này nàng mới biết hắn bị thương, lập tức hoảng sợ quẩn lên.

- Lăng Tiêu, anh, anh không sao chứ?

Lăng Tiêu giờ phút này đúng là chỗ gửi gắm toàn bộ tinh thần của Diệp Vi Ny. Phạm Đế Á Tuyết Sơn quả thật là đáng sợ! Diệp Vi Ny nghĩ thầm: nếu chính mình có thể rời khỏi đây, trọn cuộc đời này cũng không nghĩ lại đến lần thứ hai!

- Không có việc gì, bị móng vuốt của súc sinh kia cào một cái.

Lăng Tiêu nói xong buông tay ra vén ống quần lên, cẳng chân lộ ra nơi đó một mảng máu thịt lẫn lộn.

Tuy nhiên Diệp Vi Ny vốn hẳn là rất sợ hãi lại gắng chịu đựng nỗi sợ tận đáy lòng, từ trong túi đeo lấy ra một túi nước, đổ ra thứ nước giá lạnh thấu xương, vừa run cầm cập vừa rửa sạch sẽ cẳng chân cho Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu cắn chặt hàm răng, không để phát ra chút xíu tiếng rên nào.

Tay của Diệp Vi Ny có chút run rẩy, nàng cũng cảm giác được bầu không khí quá căng thẳng, gượng cười nói:

- Nếu đau, anh cứ la lên đi, ta, ta nhất định không chê cười anh đâu!

- Ái...

Miệng vết thương của Lăng Tiêu bị nước lạnh như băng xối vào, đầu tiên là tê tê một hồi, liền theo đó giống như rất nhiều mũi châm cùng một lúc châm vào vết thương, lại dường như vô số con kiến bò lên trên đó cắn xé. Lăng Tiêu bị Diệp Vi Ny biến thành dở khóc dở cười, nói:

- Đại tiểu thư, cô, cô nhanh lên là tốt rồi.

Diệp Vi Ny chợt bừng tỉnh “a” một tiếng, sau đó lấy ra kim sang được rắc lên chỗ vết thương cho Lăng Tiêu, máu tươi đang ồ ồ chảy ra lập tức ngừng lại, sau đó lấy ra một mảnh vải bó lại. Lúc này, nàng mới chợt nhớ tới con Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng vừa mới tập kích hai người kia, theo bản năng nhìn lướt qua hướng khe hở nơi cửa vào đó, lại bị dọa đến tay run lên, bình kim sang được trên tay rơi bịch trên mặt đất, lấp bấp nói:

- Lăng... Lăng Tiêu, nó... nó ở cửa động, nhìn... nhìn chúng ta kìa.

Lăng Tiêu giả giọng khinh thường, khoe miệng nhếch lên:

- Giờ cô mới nhìn thấy à? Nó nhìn chúng ta đã nửa ngày rồi!

- Vậy sao anh không nói sớm.

Diệp Vi Ny thấy bộ dáng bình tĩnh của Lăng Tiêu như đã có dự tính từ trước, nỗi căng thẳng trong lòng tự nhiên cũng giảm nhẹ đi rất nhiều. Tuy nhiên đối với loại ma thú phi hành khiến cho người ta cực kỳ đau đầu này, Diệp Vi Ny đối mặt trực tiếp với nó thực vẫn còn ôm nỗi kính sợ trong lòng.

Lăng Tiêu nhe răng sửa sang vết thương cho tốt, chịu đựng đau đớn thản nhiên nói:

- Yên tâm đi, nó không vào được.

- Nhưng ngược lại chúng ta cũng không ra được khỏi đây!

Diệp Vi Ny nhíu mày, khẽ nhếch cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt ngốc ngếch nhìn Lăng Tiêu, trong lòng thầm nghĩ: “Tên này chẳng lẽ muốn ở trong này suốt cả đời hay sao?”

Lăng Tiêu tựa vào vách đá, cổ sức thở một hồi, sau đó nói:

- Nhân cơ hội này đúng lúc có thể nghiền cứu cái nhẫn kia thử xem, nó thích ngồi xổm ở đó thì cứ để cho nó ngồi chờ là được rồi.

Diệp Vi Ny nghe xong, mắt tròn xoe, trong lòng thầm nghĩ: “Thần kinh của con người có thể lớn đến mức này, chính mình từ trước đến nay chưa từng thấy bao giờ, hôm nay thật sự là mở mang tầm mắt.” Theo bản năng, nàng nhìn xuyên qua cửa động thấy con Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng rất cao lớn đang ngồi xổm

ở đó, lại nhìn thấy trong ánh mắt màu tím nhạt của nó mang theo tia hào quang hung ác, dường như còn có một tia chế giễu...

- Lăng Tiêu, nó... nó hẳn là sẽ không muốn dùng nguyên tố công kích chúng ta chứ?

Diệp Vi Ny vừa mới nói xong, như là phối hợp năng, bên ngoài động Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng đột nhiên giang rộng hai cánh, ước chừng dài tới bốn năm thước, hai cánh giương thẳng ra sau đó giống như ôm chầm lấy nhau, hung hăng quạt về hướng khe hở.

Bên ngoài “Vù” một tiếng! Đất đá bay mù trời...

Vô số đao gió mất thường có thể thấy được ùn ùn phóng về hướng hai người trong khe hở!

39. Chương 38: Ma Thú Bạc Năm!

Hắn lập tức rút Tế Liễu kiếm ra, tâm thần ổn định, linh đài một mảnh trống không, toàn bộ thể giới như rơi vào một loại cảnh giới huyền diệu. Đây cũng là Lăng Tiêu ở hoàn cảnh sống chết trước mắt đã trực tiếp tiến vào cảnh giới kiếm ý!

Khe đá chật hẹp đến ngay cả xoay trở đều rất khó khăn, càng không nói phải tránh né những luồng đao gió ùn ùn quét vào. Diệp Vi Ny vốn đang nhắm mắt chuẩn bị chờ chết, đợi một hồi lâu vẫn không có cảm giác đau đớn ập vào mình, chậm rãi mở to mắt lại nhìn thấy Lăng Tiêu đứng ở nơi đó, phía trước mặt là một màn hào quang!

Uy lực của những đao gió đó quá lớn, Diệp Vi Ny có thể thấy được sự tàn phá của chúng từ những vết rạch ngang dọc trên mặt vách đá. Vách đá cứng rắn này bị đao gió xẹt qua giống như cát đậu hủ, rào rào rơi xuống trên mặt đất, chỉ trong chốc lát, trên mặt đất liền chồng chất từng mảng lớn đá vụn!

Diệp Vi Ny bị chấn động trong mắt dần dần biến thành si mê. Nữ nhân lúc nào cũng giàu tình cảm, vào thời điểm nguy hiểm giữa cái sống và chết, có một nam nhân không chùn bước che chắn bảo vệ cho mình, thử hỏi ai không cảm động?

Lăng Tiêu lại là người có khổ chỉ mình biết, một lần nữa thống hận bản thân mình kinh mạch không thông vì thể không đủ nội lực để chống đỡ. Lúc này Lăng Tiêu đã bủn rủn cả người, hết thấy chỉ dựa vào ý chí kiên cường mà chống cự lại.

Sau khi đỡ được một đợt công kích của Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng, trên trán Lăng Tiêu đầy mồ hôi, vết thương trên chân đã không còn cảm giác đau buốt, cảm giác trong cổ họng có hơi mằn mặn, một mùi vị tanh tanh, trước mắt biến thành một màn đen quay cuồng. Lăng Tiêu khẽ nhếch miệng cười khổ nhìn bên ngoài khe đá, toàn bộ lông vũ trên cổ Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng đều dựng đứng lên. Lăng Tiêu hiểu rằng mình chặn được đợt công kích thứ nhất của nó, nhưng không thể nào chặn nổi đợt thứ hai thứ ba, hơn nữa chính mình đã thành công trong việc chọc giận con súc sinh này.

Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng quả thật bị chọc giận, nó không không ngờ hai con người kia lại ngăn chặn được công kích của mình, rít lên một tiếng kêu to bén nhọn chói tai, lực lượng nguyên tố tụ tập rất nhanh hướng về phía nó... Đúng lúc này, Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm lên đỉnh núi, sau khi phát ra một tiếng kêu to không cam lòng, nó không chút do dự vỗ cánh bay đi.

Lăng Tiêu thở phào một hơi nhẹ nhõm. Diệp Vi Ny phía sau mừng rỡ hoan hô một tiếng, lại nhìn thấy thân mình của Lăng Tiêu loạng choạng sắp ngã xuống, vội vàng từ phía sau phóng tới đỡ lấy hắn, giúp hắn từ từ nằm xuống. Lúc này, nàng mới phát hiện sắc mặt của Lăng Tiêu tái nhợt, miệng ngậm chặt, biết rằng đây là hắn bị tiêu hao thể lực quá mức, cũng không biết làm gì cứ như vậy ngồi nhìn Lăng Tiêu trông thật đáng thương như một con mèo nhỏ dựa vào chủ nhân vậy.

Thật lâu sau, Lăng Tiêu mới gắng gượng ngăn chặn máu nóng đang sôi trào trong cơ thể. Trên thực tế, ngụm máu kia không phun ra mà chặn lại trong người sẽ tổn thương rất lớn đối với hắn, nhưng nếu phun ra vậy thì ít nhất trong vòng vài canh giờ tới, hắn sẽ mất đi tất cả sức chiến đấu. Chuyện như vậy trong lúc này đối Lăng Tiêu mà nói, tuyệt đối là chuyện không thể chấp nhận được.

Bởi vì thực tế rất rõ ràng, Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng buông bỏ không giết chết mình và Diệp Vi Ny, hoàn toàn không phải vì nó phát thiện tâm! Loại ma thú này rõ ràng có trí tuệ rất cao, hơn nữa từ thực lực của nó có thể nhận định được nó cũng tuyệt đối không phải là Ma thú bậc ba! Vì thế khả năng duy nhất: chính là trên đỉnh núi chỗ Phạm Đế Á Thánh Quả sinh trưởng đã xảy ra tình huống khác thường, nó mới phải chấp nhận buông tha không giết chết bọn họ.

Nhìn thấy ánh mắt phát ra màu tím của Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng kia, Lăng Tiêu oán hận mắng một câu:

- Súc sinh này, đã ăn nhiều như vậy cũng không chịu nhường lại một quả?

- A... Anh nói, con Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng này, sau khi ăn Phạm Đế Á Thánh Quả mới trở nên lợi hại như vậy?

Diệp Vi Ny kinh ngạc hỏi Lăng Tiêu. Vốn Lăng Tiêu chỉ nói tìm kiếm Phạm Đế Á Thánh Quả, cũng không nói với nàng Phạm Đế Á Thánh Quả có công dụng gì, thế nhưng Diệp Vi Ny vốn thông minh nhạy bén, Lăng Tiêu vừa nói ra nàng lập tức hiểu được vì thế trong lòng mới cảm thấy khiếp sợ, chẳng lẽ thứ này lại có thể giúp tăng lên thực lực của người ta hay sao?

Lăng Tiêu cười cười nhưng không trả lời nàng. Không phải hắn không tin Diệp Vi Ny, nhưng bởi vì cổ nhân có câu: người chết vì tiền tài, chim chết vì thức ăn. Cái loại dược vật nghịch thiên này không giống như những kiếm kỹ mà trong mắt của Lăng Tiêu không đáng giá một đồng kia, nó thật sự có thể làm cho tất cả người ta trở nên điên cuồng!

Tận đáy lòng mình, Lăng Tiêu không muốn bởi vì thứ này mà tạo thành ngăn cách giữa hai người.

- Cô ở chỗ này, chờ ta quay lại.

Lăng Tiêu nói xong, loạng choạng đứng lên định rời đi.

Diệp Vi Ny nắm chặt lấy vạt áo của Lăng Tiêu, trong lúc cấp thiết cũng quên hỏi rốt cuộc Phạm Đế Á Thánh Quả có tác dụng gì, cả giận nói:

- Lăng Tiêu, anh điên rồi sao! Anh có biết bên ngoài rất nhiều nguy hiểm hay không, A...

Lăng Tiêu nhìn vẻ mặt thất thiết thâm tình của Diệp Vi Ny cười cười, bỗng nhiên vươn tay vén tấm khăn che mặt của Diệp Vi Ny, bất chợt nhẹ nhàng vuốt ve vổ về trên gương mặt vô cùng mịn màng trắng như sương tuyết của nàng. Diệp Vi Ny vẫn giống như người si ngốc đang ngẩn ngơ, lập tức nghẹn lời, hai gò má nhanh chóng dâng lên mấy luồng phơn phớt đỏ.

- Nghe lời, ở chỗ này! Ta nhất định sẽ quay lại.

Lăng Tiêu nói xong sau đó quay mình rời khỏi khe đá, quay đầu lại nhìn thoáng qua Diệp Vi Ny:

- Không được lén lút chạy trốn đó!

Diệp Vi Ny cũng biết mình đi theo cũng chỉ gây trở ngại cho hắn. Cùng nhau đi suốt đoạn đường vừa qua, nàng đã sớm tin chắc rằng Lăng Tiêu là một kỳ nhân, mặc dù thoát nhìn cấp bậc cũng không cao hơn mình, nhưng thực lực... Cho dù mười Diệp Vi Ny, cũng không phải là đối thủ của hắn. Dùng sức xì mũi một cái, nàng suýt nữa buột miệng thốt ra câu: "Ta chờ anh!" nhưng Diệp Vi Ny vẫn gắng nuốt câu nói đó vào trong lòng, mà lại sảng giọng:

- Anh còn chưa có đưa cho ta kiếm kỹ, ta đương nhiên sẽ không chạy trốn!

- Vậy thì được rồi!

Lăng Tiêu nói xong liền lấy một nắm cỏ mềm từ trong túi đưa vào miệng. Đây là thảo dược có công dụng khôi phục thể lực hắn tìm được ở dọc đường đi, hiệu quả rất tốt.

Ngọn núi càng lên cao càng dốc ngược, rất nhiều chỗ gần như là thẳng đứng!

Thân thể của Lăng Tiêu gần như dán sát trên vách đá, gió núi mãnh liệt không ngừng gào thét thổi quét qua. Xa xa nhìn tới, Lăng Tiêu giống như một con thằn lằn dán mình trên vách đá, đang chậm rãi bò lên phía trên.

Diệp Vi Ny đứng ở khe đá đó, ngẩng đầu nhìn theo bóng hình của Lăng Tiêu xa xa, trong lòng không ngừng cầu nguyện: “Nhất định phải trở về, ngàn vạn lần đừng làm cho ta thất vọng! Lăng Tiêu, ta thừa nhận, ta có hơi ưa thích anh rồi!”

Trên đỉnh núi Thánh sơn giờ phút này lại là một cảnh tượng long trời lở đất, cát bay đá chạy. Một con cự mãng trắng như tuyết dài chừng mấy chục thước, thân mình lớn như cái bồn nước, cả người sáng bóng như ngọc, đang ngạo nghễ ngẩng cao đầu, cặp mắt màu đỏ tươi nhìn chằm chằm Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng đang không ngừng vùn vụt trên bầu trời, cái lưỡi thật dài trong miệng không ngừng phun ra nuốt vào phát ra tiếng vèo vèo.

Còn Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng thì không ngừng phát ra tiếng rít bén nhọn cảnh cáo. Mặc dù trời sinh là kẻ thù của rắn, nhưng nó vẫn có chút kiêng kỵ đối với con Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng cùng bậc năm ngang với mình. Con cự mãng này đã có ý định đánh cướp Phạm Đế Á Thánh Quả rất nhiều năm qua, tuy rằng mỗi một lần đều bị nó đánh cho chạy trở về, thế nhưng hai bên đều cảm đồng không làm gì được nhau.

Đặc biệt là mấy năm nay, Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng vẫn liên tục được ăn Phạm Đế Á Thánh Quả, nhờ đó thực lực vốn trước đây chỉ là bậc ba đã tăng lên tới bậc năm. Loại tốc độ lên cấp nhanh khủng khiếp này khiến Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng cảm thấy run sợ, nó biết rằng nếu lần này vẫn không thể đánh bại được địch thủ như trước, như vậy nó phải vĩnh viễn rời xa ngọn núi tinh thuần này!

Bởi vì Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng sau khi hấp thu hoàn toàn năng lượng của một quả Phạm Đế Á Thánh Quả lại ăn tiếp một quả nữa, cho dù không lên bậc thì nó cũng không có khả năng đối địch!

Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng có dự cảm sốt ruột bất an. Nếu như bình thường, nó hoàn toàn có thể thả lỏng tinh thần quán lấy cự mãng này chiến đấu một phen, nhưng hôm nay thì không được phép: tên nhân loại đáng chết kia không ngờ có thể ngăn cản được công kích của nó! Chúng xông lên đây để làm gì... đầu óc thông minh của Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng đương nhiên đã hiểu rõ.

Nhìn con Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng chết tiệt ở phía dưới kia, Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng kêu to một tiếng thê lương, chợt vỗ mạnh hai cánh chụp thẳng xuống dưới!

40. Chương 39: Gân Trong Gang Tắc!

Thân thể mạnh mẽ thật lớn của Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng chợt co rút lại, dường như là dốc hết sức lấy hơi: Một viên cầu to lớn trong suốt từ trong miệng phun ra, vừa gặp không khí tức thì nổ bùng lên hóa thành vô số đao băng sắc nhọn, dưới ánh mặt trời phát ra từng tia hào quang chói mắt, đón nhận công kích của Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng.

Hai cơn gió lốc quét qua ngọn núi, vô số tảng đá lớn bị cuốn lên, như trời long đất lở ập về hướng Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng!

Hai bên chỉ mới đòn đầu tiên đã phát ra công kích với tính hủy diệt. Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng bị vô số tảng đá lớn đập vào thân mình, không ngừng phát ra tiếng rít đau đớn phẫn nộ. Thân thể bóng loáng như ngọc rất nhanh trở nên dơ bẩn, lớp vảy cũng bị đánh tróc ra rất nhiều, có nhiều chỗ lộ ra miệng vết thương máu thịt lộn lộn.

Còn Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng cũng không thể hoàn toàn né tránh được những tia đao băng ùn ùn mãnh liệt kia, lông vũ trên mình nó như bị nổ tung rơi rụng rất nhiều, ở trên không trung bay theo chiều gió là đà rơi xuống, trên thân thể cũng tăng thêm vô số miệng vết thương li ti.

Nhưng trên thực tế, bất kể là Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng hay là Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng, đều hoàn toàn không bị thương nặng.

Hai chân đầy móng vuốt của Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng chụp xuống đầu đối phương, kéo lên một chùm mưa máu, mà Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng cũng không chịu yếu thế chút nào vung vẩy cái đuôi linh hoạt, hung hãn quất vào thân thể của Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng.

Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, bị quất bay xa hàng trăm thước, liên tiếp quay cuồng trên không trung!

Chưa bên nào may mắn chiếm tiện nghi, cũng không bên nào dễ chịu hơn kẻ khác.

Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn đá vụn từ phía trên rơi xuống không ngừng, hấn vôi vàng áp sát thân mình vào chỗ lõm trên vách núi, thế mà thậm chí có hai tảng đá bay xuống sát sát thân mình khiến hấn kinh sợ đến nỗi mồ hôi lạnh tuôn ra đầy mình.

Lông chim không ngừng lả tả rơi xuống. Trong lòng Lăng Tiêu ngạc nhiên thán phục: Trận chiến giữa ma thú bậc cao thanh thế kinh người, kiếp trước khi ở Thục Sơn, cho dù những trận đấu của thú tu cũng không quá mãnh liệt như thế đâu?

Từ xa nhìn thấy Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng lượn vòng trên không trung, với thị lực của Lăng Tiêu cũng nhìn ra nó hơi có chút thảm hại. Lăng Tiêu hít mạnh một hơi, lại tiếp tục leo lên trên.

Hấn tin chắc rằng: nhất định Tử Lam Chu Quả ở ngay trên đỉnh ngọn núi này, trong lòng thấp thỏm lo lắng, cũng có chút tán thưởng vận may của mình. Nói chung là đã tới mùa chu quả chín muồi, nếu không cũng không có khả năng gặp được trận quyết đấu giữa ma thú phấn khích như vậy. Lăng Tiêu nói thầm trong lòng: “Chúc các người lưỡng bại câu thương!”

Lăng Tiêu không ngừng leo lên phía trên, cách đỉnh núi cũng càng ngày càng gần, hấn thậm chí đã bắt đầu có thể nghe rõ tiếng kêu to chói tai đầy lo lắng của Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng và tiếng rít gào trầm thấp của ma thú nào đó chưa biết loại gì.

- Mãng xà?

Lăng Tiêu nhiều ít cũng có chút hiểu biết đối với ma thú mãng xà, trong lòng lại hơi có phần nản lòng. Đối với mãng xà mà nói, Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng tuyệt đối bị coi là kẻ thù truyền kiếp, mặc dù thực lực kém hơn chẳng bao nhiêu nhưng hy vọng chiến thắng cũng không nhiều lắm!

Có điều là cái này cũng không có quan hệ gì với mình. Lăng Tiêu cắn chặt hàm răng ráng chịu đựng đau đớn của vết thương trên đùi, mồ hôi từ trên đầu không ngừng nhỏ giọt xuống.

“Ta phải lấy Tử Lam Chu Quả! Nhất định phải lấy cho bằng được!” Lăng Tiêu không ngừng tự thầm cổ vũ tạo niềm tin cho chính mình, đồng thời thầm nghĩ: “Chuyện này các Cuồng Kiếm Sư, Ma Kiếm Sĩ đều không làm được, ta có thể làm được, ta nhất định có thể làm được!”

Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng cùng Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng đã quần lấy nhau chiến đấu được mấy hiệp, thoạt nhìn hai bên đều cực kỳ thảm hại, tuy nhiên cả hai cũng đều bị khơi dậy hung tính của mình!

Ma thú chính là như vậy, càng nhìn thấy nhiều máu thì lại càng điên cuồng không tự chủ được, cho đến khi một bên chết đi!

Nhưng đây là một đôi cừu địch đã đấu với nhau rất nhiều năm, lúc đầu đúng là Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng hơi chiếm thế thượng phong, sau này khi Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng liên tục ăn hai lần Phạm Đế Á Thánh Quả, thực lực đột nhiên tăng mạnh, Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng đã không còn là đối thủ của nó.

Thế nhưng có một điều: Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng muốn giết chết cự mãng giao hoạt này, cũng không phải là chuyện dễ dàng. Địa hình trên đỉnh núi rất phức tạp, đá lởm chởm muôn hình dị trạng rất thuận tiện cho việc chạy trốn. Tin rằng nếu như chiến đấu ở trên bình nguyên, Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng đã bị Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng giết chết vô số lần rồi!

Đây cũng đúng là điều cảm phiền nhất của Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng, rõ ràng thực lực của kẻ thù đã không bằng mình, thế mà vẫn không giết chết được nó. Lúc này nó cũng đã nhìn thấy tên nhân loại kia đang leo lên đây. Điều này làm cho Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng càng thêm nôn nóng, cuống cuống hấn lên, hướng tới Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng tung ra liên tiếp đủ loại thủ đoạn.

Phong hệ đối phó với thủy hệ!

Hôm nay Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng cũng giống như điên cuồng, không như mọi lần là dựa vào địa hình không ngừng chọc giận đối thủ, sau đó sử dụng đủ loại thủ đoạn đánh lén, ngược lại lần này liên tục dùng lực lượng của nguyên tố trực tiếp đón đỡ công kích của Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng!

Trên mặt một tảng đá ở chóp đỉnh của Thánh sơn bỗng nhiên hiện lên một bàn tay gầy gò, “Bịch” một cái, bầu lên mặt trên tảng đá, sau đó gân xanh nổi lên, lộ ra gương mặt của Lăng Tiêu bởi vì dùng sức quá mức mà có hơi biến dạng.

Vận mình một cái, Lăng Tiêu rốt cục tung mình lên đỉnh núi, ngay sau đó lập tức ẩn trốn phía trên một tảng đá lớn, nhìn cách đó không xa là một con cự mãng màu trắng to lớn đang chiến đấu kịch liệt cùng Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng.

Lăng Tiêu thở một hơi thật dài, quệt mồ hôi trên trán, xem trận chiến kinh tâm động phách ở trước mặt, trong lòng lại vững như bàn thạch, ánh mắt không hề đổi sắc nhìn quanh bốn phía tìm kiếm.

Tuyết trắng trên đỉnh núi ngược lại không nhiều lắm, có lẽ là gió mạnh thổi quanh năm suốt tháng đã tan đi rồi. Cảnh vật trên này vốn rất rộng, khắp nơi đều là những tảng đá thật lớn, nhìn không thấy bất kỳ thực vật gì.

Ánh mắt của Lăng Tiêu nhìn tới chỗ tuyết trắng mờ mịt cách mình khoảng chừng năm mươi bước.

Nơi đó thoạt nhìn hết sức kỳ lạ, tản ra khí tức giá lạnh nhìn dường như có một đám sương mù mờ mịt phủ trùm trên đó, địa thế rất bằng phẳng. Một gốc cây cao ước chừng nửa thước, mặt lá cây xòe ra như hình cái quạt, tầng tầng lớp lớp gần giống như là muốn bao bọc che dấu cảnh nhánh lại. Đầu cành nhánh màu tím, trên đó có mười mấy quả nhỏ màu xanh lam tinh thuần óng ánh ở dưới bầu trời trông hết sức mê hoặc lòng người.

Cho dù tâm tư của Lăng Tiêu vững chắc cũng không kìm nổi bị cảnh tượng trước mắt làm cho mừng rỡ đến nỗi suýt chút nữa đã ngửa mặt lên trời cười dài. Không quản đến đã trải qua bao nhiêu gian khổ, cảnh tượng trước mắt này cũng đã đáng giá rồi! Chỉ cần có thể lấy được Tử Lam Chu Quả, loại dược liệu ấy không thể thiếu trong việc bào chế Trúc Cơ đan, sau đó chỉ còn lại Địa Long Chi Tâm và Thạch Trúc Thảo, mà hai loại kia Lăng Tiêu tin chắc rằng, cho dù là thế giới này không có, cũng hoàn toàn có thể tìm được thứ gì đó có công hiệu tương tự để thay thế! Hiệu lực của Trúc Cơ đan có giảm đi một chút cũng không sợ bởi vì linh khí ở đại lục Thương Lan đủ để bổ sung bất cứ chỗ thiếu hụt nào.

Lăng Tiêu cũng không vì quá vui sướng mà đầu óc mê muội, quan sát kỹ lưỡng xung quanh Tử Lam Chu Quả, bởi vì căn cứ vào kinh nghiệm ở kiếp trước, Tử Lam Chu Quả đều là sinh trưởng ở trên mặt hàn băng vạn năm. Mà sự giá lạnh của hàn băng vạn năm, đến ngay cả Lăng Tiêu nghĩ đến cũng cảm thấy nhức đầu. Đừng nghĩ là hẩn mặc đủ nhiều, chỉ cần đứng ở trên mặt băng kia một lúc tức thì sẽ bị đông lạnh thành khối băng!

Còn nữa chính là trên mặt hàn băng vạn năm rất trơn trượt, người đi lên đó nhất định là đứng không vững, điều này đối một võ giả mà nói dường như hơi buồn cười, nhưng cây Tử Lam Chu Quả kia... luôn mọc ở bên cạnh vách núi... cách vách núi chỉ khoảng năm sáu bước, phía dưới chính là vách đá cao hàng trăm thước! Một chút bất cẩn trượt chân té xuống, nếu không biết bay, ai ngã xuống đều không có cách nào may mắn thoát chết.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu vì sao trước đây Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng không dám tùy tiện đi qua, mà lại lựa chọn lén lút đến gần. Cho dù nó cũng là Ma thú bậc năm, có thể chống lại cái giá lạnh của hàn băng vạn năm, nhưng lại không chịu đựng nổi rơi xuống từ độ cao trên không hàng trăm thước.

Khi đó tuyết đối sẽ trực tiếp trở thành một đồng thịt nát vụn.

Lăng Tiêu nắm lấy một đầu dây thừng cuộn vòng trên vai phóng nhẹ trên mặt đất, sợi dây thừng này dài ước chừng hơn một trăm thước, khoảng cách còn xa mới đủ từ đỉnh núi đến mặt đất.

Làm sao bây giờ?

Lăng Tiêu nheo mắt chăm chú nhìn, trên vách núi phía sau của Tử Lam Chu Quả kia có một khối đá nhon gồ lên. Hẩn cầm dây thừng trong tay thắt một cái nút thông lọng.

Bỗng nhiên, hẩn cảm giác được không khí chung quanh có điều khác lạ, ngẩng đầu lên vừa lúc nhìn thấy: hai con ma thú vốn đang đánh nhau mịt mù trời đất, không ngờ lại ngừng công kích nhau, đều hướng ánh mắt lạnh lẽo tới chỗ ẩn núp của Lăng Tiêu.

Trong lòng Lăng Tiêu chợt phát lạnh, nguy rồi, bị phát hiện rồi!

41. Chương 40: Sinh Tử Một Đường

Thú tu ở Tu chân giới chính là có thực lực không kém chút nào so với một người tu chân. Hơn nữa trọng yếu nhất là hơn phân nửa những thú tu Lăng Tiêu gặp phải trước đây đều đã có thể biến hóa thành hình người!

Bất kể thực lực mạnh mẽ đến mức nào, chỉ cần chưa biến hóa thành hình người, đối với Lăng Tiêu cũng chỉ là thú.

Nhưng không nghĩ tới hai con Ma thú bậc năm này lại tạm thời ngưng chiến, hơn nữa xem bộ dáng như vậy rõ ràng là muốn trước hết giết chết mình, sau đó mới tiếp tục chiến đấu!

Thật giảo hoạt!

Lăng Tiêu nhìn hai con ma thú kia vẫn đề phòng nhau, bỗng nhiên không nhịn được cười rộ lên, quả nhiên hai “vị” này đều cho rằng không việc gì phải sợ Lăng Tiêu, đúng là hoàn toàn không để hấn vào mắt, nhưng trong lòng cả hai lại đều cẩn thận cảnh giác với đối phương!

Con nào cũng đều sợ đối phương bất thành linh ra tay đánh lén, vì thế hình thành loại cục diện tinh tế này.

Cuối cùng, vẫn là Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng lộ ra niềm kiêu hãnh của kẻ mạnh, hai cánh giang rộng, hai chân bấu lên một tảng đá thật lớn, vỗ cánh bay tới hướng Lăng Tiêu ở bên này, đúng là muốn ném thẳng vào hấn.

- Súc sinh!

Lăng Tiêu giận dữ gầm lên, liều mạng chạy tới phía cây Tử Lam Chu Quả. Con Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng kia rít lên một tràng dài, thân mình cực nhanh phóng tới phía trước chặn đường đi của Lăng Tiêu, trong không khí không ngờ lại hiện ra một loạt tàn ảnh trắng toát!

Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng có tốc độ cực nhanh, sức mạnh vô cùng. Tuy rằng nó cảm theo một tảng đá lớn đủ để đập Lăng Tiêu thành đồng thít vụn nhưng không mấy may ảnh hưởng tới tốc độ của nó chút nào. Nó bay đến đầu Lăng Tiêu liền buông lỏng hai móng ra, tảng đá rơi ầm xuống phía trước Lăng Tiêu một chút.

Lăng Tiêu hết sức chật vật lặn qua bên cạnh một vòng, tảng đá ầm ầm nện xuống sát bên cạnh Lăng Tiêu, chỉ thiếu chút xíu nữa đã có thể nện trúng hấn. Nhưng cát đá bị bắn tung lên ập vào mặt của Lăng Tiêu tức thì rạch ra mấy miệng vết thương, máu đỏ tươi trộn lẫn với bụi đất chảy xuống trên gương mặt thanh tú của Lăng Tiêu.

Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng dường như hoàn toàn không để ý tới tảng đá này có thể đập trúng Lăng Tiêu hay không, bởi vì... một viên băng cầu đã hình thành trong miệng của Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng. Nó mở miệng to như cái bồn máu phun “phù phù” ra, lập tức đao băng li ti đầy trời lấp lánh dưới ánh mặt trời phát ra hào quang màu xanh lam loá mắt ào ào bắn tới Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu dùng hết sức lực toàn thân tránh được tảng đá lớn của Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng vừa mới ném xuống phía sau mình. Chỉ nghe truyền đến một tràng tiếng “rầm rầm rào rào”, đá vụn bay đầy trời, trong nháy mắt tảng đá to lớn kia gần như nổ tung thành mảnh vụn!

Con Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng to lớn kia nhìn lên Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng trên không trung, phần nộ rít lên một tiếng, dường như đang mắng nó nhiều chuyện: nếu như Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng không ném ra tảng đá lớn đó, giờ phút này Lăng Tiêu nhất định không có lý do nào may mắn thoát chết được.

Vốn đúng là hai kẻ thù không đội trời chung, hơn nữa Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng cũng có tôn nghiêm ma thú của mình, lập tức liền nổi giận, giang hai cánh thật lớn ra bay vọt xuống hướng Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng. Bởi vì hai con ma thú vừa lúc chặn đường đi Lăng Tiêu, cho nên nó muốn nhân cơ hội chụp lấy Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng ném xuống dưới vách núi, vậy là có thể loại đi tên địch thủ bấy lâu nay!

Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng cũng cực kỳ giảo hoạt, thấy tình thế không tốt, thân mình liền bỏ chạy cực nhanh chui vào giữa một rừng đá lởm chởm. Hai chân của Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng với móng vuốt vô cùng sắc bén đập nát hai tảng đá lớn nhô lên, nhưng không có công kích trúng đối phương.

Lăng Tiêu lợi dụng thời gian trong nháy mắt này, thân mình liều mạng phóng ra ngoài. Khoảng cách mấy chục bước đối với Lăng Tiêu lúc này sao mà dài dằng dặc. Khi Lăng Tiêu bước một chân lên mảng hàn băng vạn năm kia, một luồng hơi lạnh như băng xuyên qua lớp da giày thật dày theo gan bàn chân của hắn một đường xông thẳng lên, dường như sắp đóng băng toàn bộ máu trong cơ thể của hắn.

Lăng Tiêu cảm giác cả người mình như sắp bị đông lạnh lại, dường như hết thấy mọi vật trong trời đất đều trở nên chậm chạp!

Nhưng ở trong mắt của Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng và Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng, tốc độ của tên nhân loại này quả thật vô cùng mau lẹ hiếm thấy. Thân mình hắn vừa bước trên mảng hàn băng vạn năm, lập tức ngã sấp xuống sau đó như một tia chớp trượt tới hướng cây Tử Lam Chu Quả kia.

Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng dường như nổi cơn điên, kêu lên một tiếng thê lương chói tai, hai cánh bỗng sinh ra một cơn gió lốc thật lớn, năng lượng khổng lồ với tốc độ không gì sánh kịp, thậm chí trong không khí phát ra tiếng ma sát chói tai, cuộn cuộn quét tới Lăng Tiêu đang ở trên hàn băng vạn năm. Không ngờ ngay cả cây Tử Lam Chu Quả kia nó cũng không quản tới, chỉ muốn giết chết tên nhân loại đáng ghét kia cho bằng được!

Trên thực tế, Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng biết rằng cơn gió lốc của mình không làm gì được cái cây thần kỳ kia!

Cùng lúc đó, hai mắt màu đỏ tươi của Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng lại phát ra tia nhìn hung tàn độc ác, đúng là cơ hội ngàn năm một thuở để gì buông tha cho địch thủ. Thân mình to lớn của nó vạch một đường cong trắng toát trên không trung, hung hăng cuốn tới Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng.

Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng vừa mới phát ra cơn gió lốc không kịp đề phòng, tức thì liền bị thân mình to chắc của Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng quán lấy, chỉ kịp vươn móng vuốt cực kỳ sắc bén cào loạn xạ, từng tảng lớn lớp vảy cứng rắn của Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng rơi xuống như mưa, từng miếng vết thương sâu có thể nhìn thấy xương cốt bên trong hiện ra trên thân thể của Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng. Mặc dù không ngừng phát ra tiếng rít gào thống thiết, mãng xà vẫn không chút do dự càng lúc càng siết chặt thân mình!

Nắm lấy cơ hội mà còn không thể tổng đối thủ vào chỗ chết, chúng cũng không xứng là ma thú tung hoành hùng bá một phương.

Thế nhưng lực lượng phản kháng điên cuồng trước khi chết của Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng thì Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng cũng tuyệt đối không thể dễ dàng tiếp nhận được, không biết làm sao hơn cứ như vậy lăn lộn quay cuồng trên mặt hàn băng vạn năm kia.

Mà lúc này, Lăng Tiêu gần như bị lạnh cóng, ánh mắt kiên định nhìn cây Tử Lam Chu Quả kia, vươn một tay ra, tay kia thì cầm lấy một đầu dây thừng thắt thông lưng, một đầu kia thì buộc chặt vào lưng hắn.

“Bịch” một cái, tay của Lăng Tiêu mạnh mẽ chụp lấy cây Tử Lam Chu Quả. Nhưng không ngờ rằng cây Tử Lam Chu Quả đó lại chắc chắn lạ thường. Lăng Tiêu cũng quên mất bản thân mình ở kiếp trước có được tu vi Luyện Khí đỉnh cấp! Hơn nữa, hắn cũng không thử nhổ cả gốc cây Tử Lam Chu Quả bao giờ!

Thân mình đang bay nhanh tới bị một lực lượng thật lớn giật trở lại, nhưng tay của Lăng Tiêu vẫn còn nắm chặt lấy cành cây Tử Lam Chu Quả. Lăng Tiêu cắn răng nghĩ cứ đứng lên hái sạch nó rồi tính sau!

Đúng lúc này, hàn băng vạn năm ở dưới chân rung động một trận dữ dội, toàn đỉnh Thánh Sơn đều chấn động giống như là sắp xảy ra động đất kịch liệt, vô số mảng đá thật lớn bị nứt gãy, đá tảng lẫn tứ tung khắp nơi. Tiếp đó một cơn gió lốc kinh người thổi quét tới làm cho thân mình của Lăng Tiêu bay phát phơ, chỉ có cánh tay kia vẫn còn nắm chặt lấy cành của Tử Lam Chu Quả, bàn tay đó cũng vì lực ma sát quá mạnh mà một mảng máu thịt lẫn lộn!

Ngay sau đó, Lăng Tiêu chỉ cảm giác sau lưng mình bị một lực lượng mạnh khủng khiếp đánh ập vào, không tự chủ được bay vút lên bầu trời!

Trong tay hắn vẫn còn nắm chặt cây Tử Lam Chu Quả, trên đó dường như có hơn mười trái chu quả màu lam óng ánh, lấp lờ tỏa sáng!

- A...

Lăng Tiêu phát ra một tiếng rống giận không cam lòng, vì cái gì? Lấy được Tử Lam Chu Quả vào tay, thân mình lại bị hai con súc sinh kia đụng phải bay đi! Khoảng cách cao như vậy mà rơi xuống sao có thể còn may mắn sống sót chứ?

Lăng Tiêu vừa cúi đầu nhìn xuống, trong lòng bỗng nhiên mừng rỡ, thấy con cự mãng màu trắng kia giống như một cái đai ngọc rơi xuống phía dưới, miệng vẫn còn đang cắn chặt vào đầu của Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng.

Mà chúng nó cách Lăng Tiêu không đến hai thước! Bởi vì hình thể quá lớn nên tốc độ rơi xuống của chúng lại nhanh hơn nhiều so với Lăng Tiêu!

Lăng Tiêu cố hết sức cầm dây thừng trong tay ném xuống phía dưới, lại bị luồng không khí mạnh mẽ thổi qua một bên. Thấy cách mặt đất càng ngày càng gần, Lăng Tiêu cũng không nghĩ ngợi gì nữa dù sao cũng chết là cùng, dây thừng còn cầm trong tay đều buông ra ngoài, trong lúc đầu dây bay tới bay lui, vừa lúc dính vào trên móng của Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng, sợi dây thừng thật dài kia chợt bị kéo căng ra!

Lăng Tiêu mừng rỡ, nương theo lực lượng của sợi dây thừng đang đưa thật mạnh ở trong không trung, thân thể hắn bị kéo ra phía sau rất xa như là một con diều chao đảo trên bầu trời.

Ngay sau đó, chợt nghe “ầm ầm” hai tiếng nổ long trời lở đất, hai con ma thú hung hãn rơi xuống đập vào sườn dốc thoải cách đỉnh núi tới cả ngàn mét, mà trong khoảnh khắc hai ma thú rơi chạm đất, Lăng Tiêu rất nhanh lấy tay mở nút thông lưng cột trên hông mình, sau đó nhắm thật chính xác thân hình đầy lông vũ dày cộm của con Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng kia, thân mình cứ thế rơi xuống trên đó.

Vốn Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng đã ngất ngư gần chết bị lực lượng quán tính thật lớn của Lăng Tiêu đập một cái nữa, không cam lòng phát ra một tiếng gào thét cuối cùng, hoàn toàn ngưng thở.

Xương cốt toàn thân của Lăng Tiêu truyền đến một tràng tiếng vỡ vụn chói tai rồi hắn ngất đi, không còn biết gì nữa.

42. Chương 41: Thu Hoạch

- Đừng nhúc nhích, toàn thân anh đều bị thương!

Diệp Vi Ny đang đứng trong ổ lều, bên ngoài có một đồng lửa trại, không cần suy nghĩ cũng biết đây là do Diệp Vi Ny làm.

- Ta. Hôn mê bao lâu?

Lăng Tiêu cau mày hỏi. Cho dù Diệp Vi Ny không nhắc nhở, hiện tại hắn cũng không dám động đây, bởi chính mình chỉ cần có ý niệm nhúc nhích trong đầu, toàn thân lại đau đớn như bị xé rách.

- Anh đã hôn mê hơn một ngày rồi, ta tưởng anh vẫn chưa thể tỉnh lại!

Diệp Vi Ny nói

- Mạng anh lớn thật, rơi từ trên cao như vậy mà không ngã chết, không thể không nói, anh quá may mắn!

Trên mặt Lăng Tiêu co giật cười khổ, khẽ thở dài một tiếng. Đúng vậy, không chết quả là may mắn, nhưng Lăng Tiêu vốn tinh thông y thuật, làm sao không biết chính mình hiện tại gần như không còn mấy khối xương cốt nguyên vẹn, trong lòng rất buồn bực. Cho dù trúc cơ tương đương với một lần thoát thai hoán cốt, nhưng còn thiếu hai loại dược liệu, lần này bị thương phải dưỡng thương rất lâu mới khôi phục, mà nơi này là đỉnh cao nhất của Cối

đỡ q ên vnữa,

Ngay lúc Diệp Vi Ny cảm thấy thân thể mình sắp không chịu nổi, tất cả các kinh mạch đồng loạt âm ầm nổ tung.

Như một cái đập lớn đột nhiên mở ra, sức mạnh mãnh liệt dồn dập chảy dọc theo kinh mạch của Diệp Vi Ny.

U Môn, Thông Cốc, Thương Khúc, ba quan khẩu như hòn đá đối mặt với nước lũ, không thể trì hoãn sức mạnh mệnh môn này lập tức khai thông, nội lực nhanh chóng tràn qua kinh mạch tuần hoàn, thống khổ lúc này hoàn toàn biến mất! Toàn thân như chìm đắm trong dương quang, thập phần thoải mái.

Diệp Vi Ny cực kỳ hưng phấn, chính mình không ngờ từ một Kiếm Sư cấp ba nháy mắt đột phá thành Đại Kiếm Sư bậc một!

Còn không dừng lại, ngay sau đó Tứ Mãn, Hoàn Cốt, Tinh Minh, ba quan khẩu lại bị luồng sức mạnh mệnh môn này đánh thông!

Bàn Khuyết, Giao Tín, Chiếu Hải....Đại Kiếm Sư bậc ba!

Nhiên Cốc, Liêm Tuyền, Kỳ Môn....Đại Kiếm Sư bậc bốn!

Phủ Xá, Trùng Môn, Trúc Tân....Đại Kiếm Sư bậc năm!

Rốt cục, luồng sức mạnh này đánh qua hai kinh mạch Thừa Tương, Thiên Đột, nhưng lực lượng cũng dần yếu đi, còn lại kinh mạch Cưu Vĩ không thông!

Nếu không phải nguyên bản Diệp Vi Ny thực lực quá yếu, tin tưởng có thể đột phá Đại Kiếm Sư bậc sáu, đạt tới cấp bậc Cuồng Kiếm Sư.

Diệp Vi Ny cực độ ngạc nhiên vui mừng, tâm tính ngược lại rất bình tĩnh, ngồi tại chỗ chỉ huy nội lực trong cơ thể vận hành qua một chu thiên, cảm giác có lực lượng cường đại này quả thực rất tốt!

Diệp Vi Ny rốt cục có thể cảm nhận được cảnh giới của dưỡng phụ, khẳng định còn cường đại hơn Đại Kiếm Sư đỉnh phong, nhưng...mình còn rất trẻ!

“Rất điên cuồng!” Mười sáu tuổi, Đại Kiếm Sư bậc sáu, nếu đi ra ngoài, lập tức sẽ bị tất cả các thế lực tranh giành. Tuy nhiên, ta không hứng thú!!!

Diệp Vi Ny bình tĩnh ngồi lại, trong đầu diễn luyện một lần Ngọc Nữ kiếm pháp, rốt cục nàng đã hiểu tại sao Lăng Tiêu lại dạy bộ kiếm kỹ này cho mình. Có nội lực, Ngọc Nữ kiếm pháp tuyệt đối không phải chỉ đẹp, mà là....khủng bố! Phối hợp với thực lực hiện tại của nàng, cho dù đối mặt với một Cuồng Kiếm Sư, Diệp Vi Ny cũng không do dự mà đánh một trận!

Diệp Vi Ny mở to mắt, thấy Lăng Tiêu đứng trước mặt, trong mắt đầy vẻ vui mừng tươi cười đang nhìn mình.

Diệp Vi Ny khẽ kêu một tiếng, tiến tới ôm lấy Lăng Tiêu, gục đầu vào ngực hắn, miệng nhẹ nhàng nói:

- Lăng Tiêu, cảm ơn anh!

45. Chương 44: Thảo Dược Dịch Dung

Tại đây không thể thấy đỉnh núi, chỉ có thể nhìn thấy sườn núi quanh năm mây mù bao phủ, trong tai dường như còn có thể nghe được tiếng rống của ma thú mạnh mẽ trên Thánh Sơn.

“Hò!” Hai người thở phào một cái, Diệp Vi Ny cảm thán nói:

- Quả như đã trải qua một giấc mộng, Lăng Tiêu, thế gian này trừ anh ra, còn có người thứ hai nào có thể phán đoán chuẩn xác địa bàn của ma thú không? Ta tin rằng nếu có Công Hội Mạo Hiểm hay đoàn lính đánh thuê nào biết anh có bốn sự này, sợ rằng sẽ nổi điên toàn bộ?

Nói xong, nàng lại cười hì hì nhìn Lăng Tiêu:

- Nếu mạo hiểm đoàn đội loại bỏ anh lúc trước mà biết anh có bốn sự này, họ sẽ hối hận đến chết mất nhỉ?

Lăng Tiêu nhếch khóe miệng, thản nhiên cười cười. Nói thật, hành trình tới Thánh Sơn này thực sự hoàn mỹ, nếu không có bị thương thì càng hoàn mỹ hơn! So với thực lực của chính mình, đạt tới hiệu quả như vậy, hẳn không có gì không hài lòng.

Diệp Vi Ny thầm nghĩ trong lòng, nếu lúc trước chính mình không kéo hắn ra khỏi mạo hiểm đoàn, làm sao có thu hoạch hiện tại? Đại Kiếm Sư bậc sáu! Diệp Vi Ny cảm giác chính mình toàn thân tràn đầy lực lượng, quả muốn tìm ma thú hay tên mạo hiểm đui mù nào đó để thử.

Trước kia Diệp Vi Ny không có kiếm kỹ gì tốt, Kiếm Sư bậc ba, vốn là người bị kẻ khác khi dễ, tuy có thể dùng thủ đoạn đạo tặc để giáo huấn những kẻ đó, nhưng có thực lực cường đại vẫn là tốt hơn!

Đại Kiếm Sư bậc sáu thoát nhìn đã tương đối cường đại, nhưng trong rừng rậm rộng lớn vẫn có vô số ma thú mạnh mẽ. Vì vậy Lăng Tiêu vẫn chưa cho nàng cơ hội biểu hiện, vẫn mang theo Diệp Vi Ny đi bên cạnh lãnh địa của ma thú như cũ, cẩn thận tránh né chúng.

Lúc này mới khiến Diệp Vi Ny thực sự khăng định, Lăng Tiêu quả thật có loại bản sự thần kỳ này!

- Chỉ vài ngày nữa, chúng ta có thể ra ngoài!

Diệp Vi Ny tùy tay hái xuống một cây hoa dại không biết tên, nói:

- Có lẽ ta đã thay đổi hình dạng thành dã nhân trong rừng

Lăng Tiêu nhếch miệng, cười nói:

- Cô nóng lòng đi ra ngoài khoe khoang thực lực của chính mình phải không?

- Anh!!

Mỗi khi bị Lăng Tiêu chọc giận, Diệp Vi Ny lại tru cái miệng nhỏ nhắn, con mắt đảo qua cười nói:

- Hiện tại thực lực của anh không bằng ta, chọc giận ta, cẩn thận tỷ tỷ phát vào mông anh.

Lời còn chưa dứt, nàng kìm không nổi đắc ý cười rộ lên. Nhìn Lăng Tiêu sầm mặt, trong lòng Diệp Vi Ny thấy thích thú, cuối cùng có thể khiến cho anh mất mặt, ai cho anh cứ công kích ta.

Nơi này so với thế giới băng giá lúc trước quả thật là hai thế giới khác biệt. Trong rừng, không khí mát mẻ, ẩm ướt, ánh mặt trời xuyên qua những tán lá loang lổ, ngẫu nhiên nhìn thấy một con bướm sắc sỡ, Diệp Vi Ny hoan hô nhảy nhót đuổi theo, bộ dáng thực vui vẻ, tính tình mười phần trẻ con.

Lăng Tiêu thản nhiên cười nhìn Diệp Vi Ny, cảm giác đây mới là bộ dáng của cô gái trẻ, cũng quên luôn chính mình cũng chỉ là thiếu niên choai choai.

- Lăng Tiêu, anh nói đi, ra ngoài chúng ta sẽ đi đâu?

Diệp Vi Ny buông tay thả con bướm xinh đẹp ra, con bướm hoảng sợ vội bay vụt đi khiến cô gái lại cười khanh khách. Nàng vui vẻ như bây giờ không phải bởi vì thực lực.

- Quay về để đồ.

Lăng Tiêu trả lời ngắn gọn, ánh mắt nhìn xung quanh tìm xem có thảo dược nào dùng được, không ngừng hái, bỏ vào nhẫn không gian.

- A

Diệp Vi Ny kinh hô một tiếng, lập tức có chút cảm giác mất mát. Nàng đã sớm nghĩ được Lăng Tiêu không phải người ở vùng nông thôn, nhưng không nghĩ thật là tới từ đế đô.

- Có việc gì? Không muốn theo ta?

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua sắc mặt có chút cổ quái của Diệp Vi Ny. Nếu nàng không thích đi theo mình, vậy cũng sẽ không miễn cưỡng, dù sao con người ai cũng phải có tự do.

- đương nhiên không phải

Diệp Vi Ny vội vàng nói, thở dài một tiếng, ngừng lại, sau đó đôi mắt xinh đẹp nhìn vào Lăng Tiêu.

- Ta với anh cùng trở về, nhưng không cho anh khi dễ ta.

Lăng Tiêu lộ ra vẻ tươi cười, quay về để đồ, cũng không có nghĩa hấn về gia đình, hay đi tới học viện, mà bởi vì đế quốc Lam Nguyệt có phòng đấu giá lớn nhất.

Hai ma thú bậc năm, Lăng Tiêu cũng không muốn lưu trữ. Tuy rằng không có tinh hạch, nhưng hai ma thú này giá trị rất lớn, hơn nữa, trong phòng đấu giá thường xuyên xuất hiện một ít đồ vật cổ quái. Lăng Tiêu muốn thử thời vận, người thế giới này không biết Địa Long Chi Tâm cùng Thạch Trúc Thảo, nhưng không có nghĩa là không ai có được chúng!

Nhất là Địa Long Chi Tâm, nguyên liệu luyện chế Trúc Cơ Đan, cũng là dược liệu thượng phẩm, người hiểu dược tính, không lý do gì bỏ qua nó. Một số người không biết công hiệu cụ thể nên đặt ở phòng đấu giá tìm người biết hàng mua, loại sự tình này cũng là bình thường.

Diệp Vi Ny vẫn hoài nghi dưỡng phụ đến từ đế đô, nhưng lại không có bằng chứng. Nàng không có biện pháp giải thích với Lăng Tiêu nên quyết định giữ ở trong lòng, cùng lắm thì đến lúc đó cải trang giả dạng một chút. Dù sao sắp tới không nên để dưỡng phụ thấy, nếu phát hiện thực lực nàng tăng tiến lớn, dưỡng phụ chắc chắn sẽ hoài nghi.

Mặc dù thế gia có thể dùng được lực nhanh chóng đề cao thực lực, nhưng tuyệt đối không phải như Diệp Vi Ny đã hưởng. Nếu dưỡng phụ cho rằng nàng thu được cực phẩm đan dược mà không giao, chắc chắn gây phiền toái cho nàng, thậm chí bọn nhỏ cũng phiền toái.

Nam nhân độc ác, giả nhân giả nghĩa kia, một ngày nào đó, ta sẽ thoát ly khống chế của ngươi! Diệp Vi Ny trong lòng âm thầm thề.

- Đế đô nhất định rất phồn hoa, ta đến giờ cũng chưa từng tới đó!

Diệp Vi Ny dứt bỏ không vui trong lòng, tùm tùm quần quít Lăng Tiêu đòi kể chuyện đế đô.

Bỗng nhiên xa xa truyền đến thanh âm đánh nhau, Lăng Tiêu cùng Diệp Vi Ny liếc mắt nhìn nhau.

- Có đi hay không?

Diệp Vi Ny có chút hưng phấn nhìn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu bắt đầu dĩ nhún nhún vai, cảm thấy cô nàng này giống như đứa nhỏ vừa được món đồ chơi, chỉ nghĩ làm sao khoe khoang với thiên hạ. Gật gật đầu nói:

- Cũng tốt, có lẽ đó là người mạo hiểm.

Lăng Tiêu nói xong, lại có chút lo lắng, xuất từ nhãn không gian ra một cây cỏ nhỏ, dùng hai tay chà xát vài cái, trong tay lập tức xuất hiện một một chất lỏng trong suốt, sau đó gọi Diệp Vi Ny:

- Lại đây!

Diệp Vi Ny quay đầu lại, Lăng Tiêu dùng chất lỏng vẽ loạn lên khuôn mặt mịn màng của nàng, cái trán, làn mi, má cho tới cổ.

Lăng Tiêu đụng vào cái cổ trắng nõn, trơn mềm, một cảm giác là lạ nhồi tới trái tim Diệp Vi Ny, nàng sắc mặt đỏ ửng:

- Anh đang làm cái gì vậy?

- Dịch dung.

Lăng Tiêu nói xong, lại tự vẽ loạn cho mình, Diệp Vi Ny kinh ngạc phát hiện, mặt Lăng Tiêu nhanh chóng xảy ra biến hóa, thành một tiểu tử 27, 28 tuổi, làn da hơi vàng như là thiếu dinh dưỡng, hai con mắt cũng trở nên có chút khô khan.

Diệp Vi Ny bỗng nhiên cảm giác yết hầu có chút ngứa, ngay sau đó cảm giác thanh âm của chính mình cũng trở nên thô một chút, theo biến hóa của Lăng Tiêu lại liên tưởng tới mình, bỗng nhiên hoảng sợ nói:

- Cái này là cái gì, ta có phải biến dạng không? Có khôi phục lại được không?

Lăng Tiêu bĩu môi, trầm nghĩ, nữ nhân quả nhiên là sinh vật luôn coi trọng dung mạo, thân nhiên nói:

- Lúc nào muốn khôi phục, dùng loại thảo dược khác thoa vào là được, hoặc nửa tháng sau tự nhiên khôi phục. Cô thay đổi dung mạo không phải sẽ bớt rất phiền toái sao?

- Không...cũng được.

Diệp Vi Ny gật gật đầu tỏ vẻ nhận thức. Muốn đi đế đô, nàng thà che mặt mà đi, cũng không muốn làm mặt mình biến dạng. Từ trước sở dĩ cải trang thành hắc tiểu tử chính là vì khuôn mặt xinh đẹp, một kẻ trộm bị nhớ mặt cũng không phải là chuyện tốt.

Lăng Tiêu cười thầm trong lòng, quả thật có một loại thảo dược có thể nhanh chóng khôi phục hình dạng, chỉ có điều hần chưa tìm được.

46. Chương 45: Cuộc Chiến Trong Rừng Rậm (thượng)

Sau khi thoa thảo dược vào cả tay lẫn hai cổ tay, hai người lặng lẽ tiếp cận, qua tán cây rừng có thể thấy bên kia có chừng bảy, tám người, đang vây công một con gấu khổng lồ, con ma thú này cao ước chừng ba thước, thực lực đại khái khoảng bậc hai đến bậc ba, tuy hành động chậm chạp, nhưng năng lực phòng ngự cùng năng lực công kích đều rất cường đại.

Trong nhóm có người là Đại Kiếm Sư sử dụng kiếm khí bắn lên người nó, nhưng giống như gãi ngứa, chỉ có thể cắt được một chùm lông màu nâu bên ngoài, không một chút tác dụng. Ngược lại, con gấu do tốc độ quá chậm, mặc dù công kích rất mạnh mẽ, nhưng cũng không thể phạm tới người nào.

Những người mạo hiểm này dường như vô tình hay cố ý thu hút nó, đại khái là quanh đây có bầy rệp hay cơ quan gì đó. Để đối phó loại ma thú lớn này, bình thường trừ khi trong đội có Ma Kiếm Sĩ, nếu không rất khó có thể trực tiếp sát thương chúng.

Mà đội ngũ này, thoạt nhìn đều là Kiếm Sư cùng Đại Kiếm Sư tụ thành, phối hợp cũng thập phần ăn ý, trang phục cũng không giống nhau, có thể là Mạo Hiểm đoàn lâm thời.

- Không có gì thú vị, chúng ta đi thôi.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua, có thể gặp đội ngũ người mạo hiểm ở đây, như vậy là cũng sắp ra khỏi phạm vi Phạm Đế Á Tuyết Sơn. Đội ngũ này ngay cả Cuồng Kiếm Sư cũng không có, không thể vào sâu được.

Diệp Vi Ny gật đầu, tuy nàng rất muốn thử thực lực của mình, nhưng không thể vô duyên vô cớ ra tay, cũng có một chút buồn chán...chuẩn bị cùng Lăng Tiêu rời đi.

Phía ngoài cũng có vài người phát hiện động tĩnh, dường như gọi đồng bọn, lập tức vài người tiến tới phía hai người.

- Bọn họ phát hiện chúng ta.

Diệp Vi Ny nhẹ nhàng nói, trong lòng có chút khiếp sợ. Lăng Tiêu thì không cần phải nói, dường như hần được sinh ra ở đây vậy, còn nàng là một đạo tặc, năng lực ẩn nấp cũng không thể nghi ngờ, vậy mà đối phương có thể phát hiện bọn họ.

- Đi theo ta

Lăng Tiêu thân nhiên nói. Trải qua một phen ma luyện, thực lực của Lăng Tiêu đã gần đạt tới Kiếm Sư bậc ba, nếu sử dụng Độc Cô Cửu Kiếm, hần hoàn toàn có thể khiêu chiến một gã Đại Kiếm Sư bậc ba trở xuống, đương nhiên, cần tốc chiến tốc thắng, nếu kéo dài, nội lực vẫn là thua kém Đại Kiếm Sư rất nhiều.

- Đứng lại !

Bên kia bỗng truyền đến một tiếng quát nhẹ, một nam nhân trẻ tuổi đang lạnh lùng nhìn bọn họ:

- Bằng hữu nơi nào lén lút ở đó ? Nếu đã tới, ra đây gặp mặt !

Lúc này chợt một tiếng nổ vang lên “Ầm!”, dường như dưới chân cũng có chấn động. Con ma thú gấu truyền đến một tiếng rống giận kinh thiên động địa, trong rừng một số loài chim hoảng sợ bay tán loạn, kinh hoàng. Lăng Tiêu quay đầu lại thản nhiên nhìn thoáng qua nam tử vừa nói chuyện.

Tuy là kẻ mạo hiểm, nhưng Lăng Tiêu cũng có thể từ quần áo nam tử này nhìn ra hắn là một tên quý tộc! Quần áo tuy là hình thức trang phục của người mạo hiểm, nhưng thập phần tinh mỹ, thập phần chú trọng chi tiết, ngay cả nút thắt cũng rất cẩn thận, tỉ mỉ. Nam nhân trẻ tuổi trên mặt mang một vẻ kiêu căng, lạnh lùng nhìn Lăng Tiêu và Diệp Vi Ny, Tên trẻ tuổi này liếc nhìn Diệp Vi Ny, dáng người lả lướt của nàng khiến hắn nuốt nước miếng.

Thoạt nhìn nữ nhân mê người này, trong mắt nam nhân trẻ tuổi hiện ra một tia nóng bỏng, lập tức dịu giọng nói:

- Thật có lỗi, chúng ta vừa săn bắt ma thú, nếu bằng hữu tình cờ gặp gỡ, sao không cùng nhau làm quen, mọi người cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.

- Không cần thiết !

Lăng Tiêu không hứng thú với người này, xoay người chuẩn bị rời đi.

Trong rừng cây không ngừng truyền tới tiếng rống giận thê lương của con ma thú gấu, hiển nhiên nó vẫn chưa chết, nhưng không thể trốn được, có thể nói, đoàn mạo hiểm chuyến này khẳng định là trúng mánh rồi!

Quý tộc nam nhân bị cự tuyệt, trên mặt hiện lên vẻ tức giận, lạnh lùng nhìn Lăng Tiêu, thầm chửi tên tiểu tử ăn mặc rách nát này, như thế nào có thể ở cùng chỗ với nữ nhân xinh đẹp như vậy, không phải là bỏ trốn chứ ?

Ở đế quốc, tiểu thư quý tộc cùng hạ nhân chạy trốn xưa nay có rất nhiều, nhưng kết cục cũng không lãng mạn lắm, bởi những tiểu thư này không những thân bại danh liệt, mà tên người hầu cũng bị hỏa thiêu.

Đối với quý tộc mà nói, loại chuyện này không dễ dàng tha thứ, bọn họ cần bảo trì huyết thống quý tộc thuần khiết !

- Đứng lại !

Nam tử quý tộc âm lãnh cười, sau đó nói:

- Đi vội vã như vậy, nhất định có vấn đề, ta hoài nghi ngươi bắt cóc tiểu thư quý tộc ! Hừ, tiểu thư xinh đẹp, không cần sợ, Ô Lan Giang sẽ giải cứu cho nàng!

Lăng Tiêu vừa nghe vậy, lập tức sững sốt, Ô Lan Giang ? Không phải là người gia tộc Ô Lan sao ? Dù sao gia tộc Ô Lan cũng có thực lực khổng lồ, hơn nữa Phạm Đế Á Tuyết Sơn cũng không xa địa bàn của Ô Lan gia tộc, có thể người này chính là người của Ô Lan gia tộc.

Nguyên bản đối với gia tộc này cũng không có hảo cảm, lại vừa quyết đấu với Ô Lan Thác, tin tưởng gia tộc bọn họ tuyệt đối không thể hòa giải, nếu như vậy, có cơ hội giết vài người của Ô Lan gia tộc, Lăng Tiêu sẽ không bỏ qua. Lăng Tiêu nhìn thoáng qua đối phương, tám người, tu vi Đại Kiếm Sư có năm người, tuy tu vi không bằng Diệp Vi Ny, nhưng hiển nhiên, kinh nghiệm phong phú hơn Diệp Vi Ny nhiều.

Nghĩ thoáng một chút, Lăng Tiêu nhẹ giọng nói:

- Yếu thế.

Đối với phương diện này, Diệp Vi Ny còn khôn khéo hơn so với Lăng Tiêu, vừa nghe được ý tứ của Lăng Tiêu, lập tức cúi đầu, cũng không nói, nhìn giống như là bị ác nhân khi dễ.

Quý tộc thanh niên thấy vậy, lập tức bước nhanh tới, phía sau vài người thấy thế cũng nháy mắt ra dấu, cùng tiến tới, bảo hộ Ô Lan Giang.

- Ngươi, ngươi muốn làm gì

Lăng Tiêu tiến tới từng bước, che Diệp Vi Ny đằng sau, ngoài mặt nói với Ô Lan Giang.

- Ha ha, cầu nô tài, nếu không muốn chết, cút ngay cho ta !

Ô Lan Giang tuy thực lực không cao, nhưng nhìn cước bộ của Lăng Tiêu, cũng đoán ra tu vi rất thấp, hẳn không bằng hắn, trong lòng coi thường, sau đó hướng về phía Diệp Vi Ny cười một cái rất phong độ.

- Tiểu thư, đừng sợ, ta sẽ cứu nàng.

Ô Lan Giang lúc này đã thấy mặt Diệp Vi Ny, tuy làn da không được trắng, nhưng lại có thân hình khỏe mạnh, nhất là cặp mi dài và con mắt như thu thủy, nhìn vào có cảm giác mắt hồn mất vía.

Nhất định phải đoạt được nữ nhân này!

Ô Lan Giang trầm nghĩ.

Lúc này, bên cạnh có người khẽ cau mày khuyên nhủ:

- Ô Lan thiếu gia, mạo hiểm bên ngoài, hết thấy phải cẩn thận, đề phòng có âm mưu !

Ô Lan Giang tự tin cười cười, thuận miệng nói:

- Có âm mưu ? ha ha, tại địa bàn của Ô Lan gia tộc, còn sợ hay sao ?

Người nọ còn nói thêm:

- Nơi này không phải địa bàn của Ô Lan gia tộc

- Sẽ rất nhanh thôi !

Ô Lan Giang hung hăng trừng mắt nhìn người nói chuyện, sau đó cười lạnh nhìn Lăng Tiêu:

- Tiểu tử, còn không mau cút đi !

Lăng Tiêu làm bộ như sợ hãi, lại vừa cố làm ra bộ đáng cứng cỏi, cả giận nói:

- Dựa vào cái gì, các ngươi là cường đạo hả !

- Ha ha, ngươi nói đúng, hôm nay Ô Lan thiếu gia phải làm cường đạo !

Ô Lan Giang vẻ mặt cười rất đậm đàng, đi tới hướng Diệp Vi Ny:

- Tiểu thư xinh đẹp, không cần sợ, ta tới cứu nàng. A !!

Nói chưa dứt lời bỗng nhiên cảm giác kiếm quang bùng lên chói mắt, Ô Lan Giang theo bản năng nhắm mắt, bị người bên cạnh đẩy mạnh lặn ra xa, ngã đến thất điên bát đảo, hắn đứng lên giận dữ hét:

- Giết tiểu tử kia, bắt lấy nữ nhân !

Vài tên Đại Kiếm Sư thấy Diệp Vi Ny ra tay, tất cả đều cả kinh, rút vũ khí ra, vây quanh Lăng Tiêu cùng Diệp Vi Ny.

- Kiếm của cô nếu không dính máu, cô vĩnh viễn sẽ không tiến bộ.

Lăng Tiêu lạnh nhạt nói với Diệp Vi Ny. Vừa rồi, Diệp Vi Ny vốn có thể giết chết một gã Đại Kiếm Sư của đối phương, bởi nàng mềm lòng, nên đối phương thoát được.

Diệp Vi Ny nắm chuôi kiếm có chút run rẩy, nhẹ giọng hỏi:

- Thực phải giết người ?

- Nếu cô không muốn bị làm nhục.

Thanh âm Lăng Tiêu có chút âm lãnh.

Bốn phía, bọn Đại Kiếm Sư vây quanh bọn họ, cũng không coi hai người ra gì, một đám sắc mặt thập phần khó coi, có người nổi giận quát:

- Tiểu tử cuồng vọng, hôm nay lão tử cho ngươi xem ai sẽ đổ máu.

Nói xong, trường kiếm phát xuất một đạo kiếm khí, đâm thẳng vào Lăng Tiêu.

47. Chương 46: Cuộc Chiến Trong Rừng Rậm (hạ)

Diệp Vi Ny vẫn do dự như cũ, Lăng Tiêu lạnh nhạt nhìn trường kiếm đang lao tới, khoe môi nhếch lên một tia khinh thường. Nếu không tới Đại Tuyết Sơn, loại trình độ công kích này có lẽ sẽ khiến hắn hoang mang. Nhưng trải qua sinh tử ma luyện ở Đại Tuyết Sơn, thực lực của Lăng Tiêu đã không còn là Kiếm Thị, mà đã tiến cấp trở thành Kiếm Sư. Hiện tại, bất kể là phản ứng hay lực lượng của Lăng Tiêu đều tương đương với Kiếm Sư bậc ba đến bậc bốn. Dựa vào Độc Cô Cửu Kiếm, công kích của Đại Kiếm Sư căn bản không thể sinh ra uy hiếp với hắn.

Nhưng thân mình Lăng Tiêu lại không hề động, mà chờ Diệp Vi Ny bên cạnh động thủ.

Đúng vậy, hắn chính là muốn rèn luyện!!!

Lăng Tiêu đương nhiên rõ ràng cái mà Diệp Vi Ny gọi là kinh qua rất nhiều trường huyết chiến là hoàn toàn nói dối, lá gan của nàng vẫn chỉ là lá gan một tiểu nữ tặc, không hơn.

Diệp Vi Ny đang kịch liệt đấu tranh trong lòng. Đến giờ nàng mới nhìn ra, Ngọc Nữ kiếm pháp Lăng Tiêu dạy cho mình dù không hơn được mức Thiên cấp kiếm kỹ, nhưng cũng tuyệt đối không kém!

Bởi nàng liếc một cái đã nhìn thấy đối phương là một Đại Kiếm Sư bậc ba, chiêu thức có hơn mười chỗ sơ hở! Nếu là một người lòng dạ ác độc, chỉ cần một kiếm, ngay lập tức có thể lấy được tính mạng!

Thấy mũi kiếm đối phương sắp đâm trúng mặt Lăng Tiêu, người ở ngoài nhìn vào, chỉ cảm giác hắc tiểu tử này hoàn toàn bị dọa đến choáng váng, thậm chí ngơ ngác không hành động, những người khác không kìm nổi cũng cười ha hả. Cũng không phải tất cả kẻ mạo hiểm đều có thiện tâm, nhóm này tuyệt đối là một nhóm thô lỗ, độc ác, hoàn toàn không vì giết một vài người mà để tâm.

Tên Đại Kiếm Sư này khoe môi nhếch lên khinh thường cười lạnh, hắn đã giết nhiều người, nhưng chết oan ức như tên hắc tiểu tử này cũng là rất ít.

- Chết!!!

Tên Đại Kiếm Sư hét to một tiếng, kiếm khí trên thân kiếm nhảy mắt tăng vọt

Những người phía sau trầm trồ khen ngợi, khoe miệng Ô Lan Giang nhếch lên cười khẩy, xem ra, cô bé kia đáng người rất tốt, có thể thỏa mãn chính mình.

Diệp Vi Ny rốt cục cũng rút đoản kiếm bên hông, đình một tiếng giòn vang, kiếm khí trường kiếm lập tức bị ngăn chặn ngay trước thời điểm chạm vào mi tâm của Lăng Tiêu, sau đó kéo Lăng Tiêu về phía sau, sắc mặt trắng bệch:

- Anh, anh điên rồi sao? Tại sao không né?

Lăng Tiêu lãnh đạm cười nhìn Diệp Vi Ny, tay khê sờ qua mi tâm, thiếu chút nữa hắn đã không kìm nổi mà ra tay. Hắn đã bắt đầu thất vọng đối với Diệp Vi Ny, không nghĩ tới cô nàng này rốt cục cũng xua tan được nỗi sợ hãi, chẳng qua vẫn chưa đạt tới mong muốn của Lăng Tiêu.

Không giết người sẽ vĩnh viễn không trưởng thành!

Kiếm kỹ lợi hại, kiếm thuật cao cường! Cũng chẳng qua là một người nhát gan thôi, người như thế ở Thương Lan đại lục cũng không hiếm thấy!

Tên Đại Kiếm Sư của đối phương cả kinh, hồ nghi nhìn Diệp Vi Ny. Hắn phát hiện chính mình nhìn không thấu thực lực của nữ nhân trước mắt, một kiếm vừa rồi của nàng khiến những người này nhìn ra, nữ nhân này có tu vi tuyệt đối không thấp hơn Đại Kiếm Sư, nhưng họ vẫn như cũ, tin tưởng có thể bắt nàng.

Một nữ nhân mà thôi, nơi này lại có vài Đại Kiếm Sư.

Ô Lan Giang ở phía sau kêu gào nói:

- Triệu Hưng, giết chết tên tiểu tử, bổn thiếu gia cho ngươi một cái tinh hạch bậc một, thêm một tinh hạch Tuyết Sơn Tông Hùng ma thú bậc hai, tặng cho Mạo Hiểm Đoàn các ngươi.

- Lời này thật sao!!!

Đại Kiếm Sư tên Triệu Hưng trong mắt bộc phát một tia sáng kỳ dị, lạnh lẽo nhìn Lăng Tiêu, cười khặc khặc nói:

- Tiểu tử, thực xin lỗi, vì phú quý, ngươi chết đi!

Nói xong hướng về phía sau quát:

- Các ngươi còn đứng xem náo nhiệt, chút nữa lão tử không chia phần!

Mấy người phía sau vừa nghe thấy, tròn mắt đều đỏ lên! Bọn họ đều là kẻ mạo hiểm tây bộ, cũng không phải đoàn đội lâm thời, mà là một tiểu đoàn lính đánh thuê, đương nhiên, hàng năm làm thuê cho Ô Lan gia tộc, bảo hộ thiếu gia Ô Lan Giang, cho nên trừ việc được tự do, mặt khác so với Ô Lan gia tướng cũng không sai biệt lắm.

Bọn họ đều đi săn bắt ma thú, cũng có thưởng, nhưng tinh hạch toàn bộ thuộc về Ô Lan gia tộc, cho nên nghe Ô Lan Giang nói cho một quả tinh hạch, lại cho cả toàn bộ ma thú cấp hai này, lập tức hưng phấn hẳn lên. Đem đầu ma thú cấp hai này bán đi, thậm chí có thể bằng thu nhập của họ trong mười năm.

- Giết tiểu tử đó trước!

Triệu Hưng bình thần ung dung bắt tay vào chỉ huy thuộc hạ. Thoạt nhìn những người này không phải lần đầu tiên làm chuyện này, rất thuần thực.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Diệp Vi Ny. Diệp Vi Ny nhú mày, bộ dáng thực sự tức giận, nàng cũng không phải là một gà mờ trong giang hồ, đương nhiên cảm nhận được sát khí trên người những người này, còn có loại ánh mắt nhìn đến mình như nhìn “Dê béo”.

- Đáng chết!

Diệp Vi Ny thấp giọng mắng một câu, sau đó nghe Lăng Tiêu bên cạnh nói:

- Chút nữa cô đổi phó tên Đại Kiếm Sư đó, những người khác, giao cho ta

Diệp Vi Ny gật gù đầu, quyết định dạy cho tên Đại Kiếm Sư Triệu Hưng một bài học.

Vài người đối phương rút vũ khí ra, thật cẩn thận tiếp cận hai người. Tất cả đều là người mạo hiểm, bọn họ sẽ không phạm sai lầm nhỏ nào, tuy rằng hai người kia thực lực không cao, nhưng cẩn tắc vô áy náy, luôn đúng như vậy.

- Lên!

Lăng Tiêu cười ngạo nghễ, Tế Liểu kiếm rút ra, nhấn một cái vào tinh hạch, một đạo kiếm khí tinh tế theo Tế Liểu kiếm phát xuất, hướng tới một tên Đại Kiếm Sư.

- A, hần là Đại Kiếm Sư!

Tên Đại Kiếm Sư kia kinh hô một tiếng, động tác không đình chỉ, lợi kiếm trong tay cũng phát xuất kiếm khí, hung hăng chém về phía Tế Liểu kiếm trong tay Lăng Tiêu.

Kiểm kia nhìn có vẻ mỏng manh, hơi rung, chỉ cần dùng sức một chút có thể chặt đứt.

Ý tưởng là tốt, nhưng sự thật lại khác xa! Tế Liểu kiếm trong tay Lăng Tiêu giống như linh xà, lách qua lợi kiếm của đối phương, thân mình Lăng Tiêu cũng không hề theo quy tắc nào, đột ngột rạp xuống tránh thoát một kiếm của đối phương. Tế Liểu kiếm phát xuất, vang lên một tiếng nhỏ, đâm vào bụng đối phương, xuyên thẳng qua người!

Chỉ một kiếm! Tất cả mọi người sợ ngây người!

Nhìn qua tựa như tên Đại Kiếm Sư kia chủ động tự đưa mình tới, khuôn mặt Lăng Tiêu ác nghiệt, rút Tế Liểu kiếm ra, không chút do dự chém về phía người thứ hai.

- Trong tay hần là phụ ma kiếm!

Lại một gã Đại Kiếm Sư điên cuồng hô, còn chưa dứt lời, đã bị Tế Liểu kiếm trong tay Lăng Tiêu xuyên qua yết hầu.

- A....

Tên đội trưởng Triệu Hưng bị phản găm lên một tiếng:

- Tiểu tử, ta liều mạng với ngươi!

Huynh đệ sinh tử nhiều năm như vậy, trong nháy mắt bị giết mất hai người, cừu hận ngập trong mắt, thậm chí hẳn không còn lo lắng hay suy nghĩ vì cái gì mà hai huynh đệ của mình, hai Đại Kiếm Sư vì sao không chịu nổi một kích, kiếm khí trong tay tăng vọt, hung hăng chém về phía Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu dựa vào thể lực mạnh mẽ giết hai gã Đại Kiếm Sư, đã xử lý hai người tinh nhuệ nhất của đối phương, mồ hôi trên trán chảy xuống, khuôn mặt ngăm đen như vừa đội qua nước, đầy mệt mỏi.

Đó là cái giá phải trả của giết người vượt cấp, Độc Cô Cửu Kiếm tuy rằng mạnh mẽ, nhưng đối mặt những người mạnh hơn hẳn quá nhiều thì cũng không phải là vô địch.

Diệp Vi Ny nhìn Lăng Tiêu, biết thể lực hẳn không theo kịp, không hề do dự, nàng tuy rằng nhất gan không dám giết người, nhưng không có nghĩa rằng nàng là người không quyết đoán!

Trường kiếm trong tay vũ động, xuất ra Ngọc Nữ kiếm, thân hình uyển chuyển như cửu thiên tiên nữ, thân mình trong không trung giống như cánh bướm, đâm tới hướng Triệu Hưng. Thấy kiếm khí sắp đâm trúng hậu tâm của Triệu Hưng, Diệp Vi Ny không kìm nổi hướng đâm lệch sang một chút.

Nhưng tốc độ của Đại Kiếm Sư bậc sáu, kiếm khí sắc bén, Triệu Hưng chỉ là Đại Kiếm Sư bậc ba, nào có khả năng ngăn cản, định lách tránh nhưng cảm thấy trước ngực đột nhiên đau đớn, cúi đầu xuống thấy ngực đã đầy máu, cánh tay bị kiếm khí hoàn toàn đâm thủng.

- A

Triệu Hưng gục xuống trên mặt đất, thân mình rung lên vài cái rồi không nhúc nhích.

- Oa!

Diệp Vi Ny hai chân mềm nhũn, trường kiếm trong tay ném xuống đất, ngồi xuống không đứng dậy nổi, hai con mắt mờ ảo, nôn thốc nôn tháo.

Hết thấy mọi việc diễn ra trong chớp mắt, Lăng Tiêu lạnh lùng nhìn những kẻ mạo hiểm đang bị dọa đến choáng váng, khê quát:

- Còn không mau cút đi!

Những người đó lúc này mới phản ứng lại, lập tức nhìn Ô Lan Giang, sớm đã không còn thấy bóng dáng của hắn. Những người còn lại chửi ầm lên, chia ra nhiều hướng chạy trốn, hiển nhiên sợ đôi nam nữ thực lực mạnh mẽ này truy sát.

Tất cả mọi người đã trốn hết, trong rừng lại khôi phục tĩnh lặng, chim chóc vừa rồi hoảng sợ bay đi giờ cũng trở về, đậu ở trên cao lú rú.

Lăng Tiêu ngồi xuống đất, gạt mồ hôi trên mặt. Nếu không phải làn da đã cải trang, sắc mặt hẳn hiện tại nhất định đã tái nhợt, trong lòng thâm cười khổ, quả thực là rất mệt mỏi, giết hai tiểu nhân vật như vậy mà cũng thành bộ dáng này.

Nếu người khác nghe được, thế nào cũng chửi Lăng Tiêu: ngươi là một Kiếm Sư cấp thấp, phát tay chém chết hai Đại Kiếm Sư, không ngờ vẫn cảm thấy không đủ? Làm người không thể quá vô sỉ!!!

Vừa rồi nếu không phải mấy người bị cảnh tượng chiến đấu dọa, liều mạng mà báo thù thì thật sự phiền toái, nhìn Diệp Vi Ny như vậy, kiếm cũng ném đi, ngồi bệt xuống khóc lóc nôn mửa, chính mình cũng thoát lực, vậy chẳng phải làm bia đỡ đạn cho người ta sao?

Cũng may tất cả đều chạy! Lăng Tiêu thở phào một cái, sau đó nói với Diệp Vi Ny:

- Được rồi, cô làm rất tốt!

Diệp Vi Ny ngẩng đầu, hai mắt đăm lệ nhìn Lăng Tiêu:

- Ta giết người, ta giết người!!!

- Đúng vậy, cô không giết bọn chúng, bọn chúng sẽ giết cô, tại rừng rậm, chúng ta và dã thú không có gì khác.

Lăng Tiêu nhẹ nhàng an ủi.

- Nhưng ta không muốn giết người

Diệp Vi Ny thều thào nói, nhìn thoáng qua Triệu Hưng vẫn không nhúc nhích, yết hầu lại ngứa ngáy, trong bụng có gì đều sớm nôn ra, giờ lại tiếp tục....

Lăng Tiêu không để ý đến nàng nữa, đứng lên thở sâu vài cái, sau đó đi đến bên Tuyết Sơn Tông Hùng vờ rơi vào bẫy, thấy một cái hố lớn thật sâu, phía dưới đầy chông sắc bén, Tuyết Sơn Tông Hùng còn chưa chết, nhưng cũng hấp hối.

Phía sau có tiếng động, Diệp Vi Ny mặt tái nhợt cũng tiến lại gần, nàng cũng không dámnhìn người chết nữa, cảm giác đối phương như là chưa chết, ngay sau đó sẽ đứng lên liều mạng với nàng

- A, quá tàn nhẫn!

Tuy đã nhìn thấy thi thể của hai ma thú cấp năm, nhưng là rơi từ trên vách núi xuống, khác với trước mắt cảnh tượng máu huyết, tàn khốc, lại khiến Diệp Vi Ny bắt đầu chân chính hiểu được sâu sắc ý nghĩa của sinh tồn.

Đó là....cá lớn nuốt cá bé!

48. Chương 47: Hội Đấu Giá

Nhìn thị trấn Phạm Đế Á xa xa, Diệp Vi Ny nhẹ giọng hỏi:

- Lăng Tiêu, Cuồng Đồ Vệ Sĩ Đoàn có thể còn chờ chúng ta, tuy rằng đã cải trang, nhưng hai người chúng ta rất dễ bị nghi ngờ. Ta thấy không bằng chúng ta đi qua đó luôn?

Lăng Tiêu ở phía sau gật đầu, hẳn cũng không muốn tự nhiên bị chặn đường, thương thế tuy rằng đã tốt, nhưng vẫn không nên động thủ. Diệp Vi Ny tuy có tu vi Đại Kiếm Sư bậc sáu, nhưng tâm cảnh lại chưa cao đến Đại Kiếm Sư, hơn nữa sau lần đầu giết người, cũng cần có thời gian ngắn không đối mặt địch nhân.

Hai người bỏ qua tiểu trấn Phạm Đế Á, nhưng thật sự gặp không ít phiền toái. Bởi Cuồng Đồ Vệ Sĩ Đoàn đã phái không ít người vây chỗ này, phàm phát hiện tung tích nam nữ khả nghi, đều bị bọn họ gây khó dễ. Vì vậy hơn một tháng này, ngay cả người của Cuồng Đồ Vệ Sĩ Đoàn cũng không được yên tĩnh. Người mạo hiểm bình thường thật ra giận nhưng không dám nói gì, tất cả đều là lính đánh thuê, hơn nữa có lính đánh thuê còn thuộc đoàn cao cấp hơn cả đoàn Cuồng Đồ, có mấy lần thiếu chút nữa xảy ra xung đột.

Cuồng Đồ Vệ Sĩ Đoàn lần này hành động đắc tội rất nhiều người, cũng đã huy động toàn bộ lính đánh thuê của đoàn, hận thấu xương đối với nữ tặc hắc y và nam nhân kia, chỉ hận không thể rút gân phân cốt.

Qua thị trấn Phạm Đế Á, trên đường gặp rất ít lính đánh thuê Cuồng Đồ, hai người tới một trấn lớn hơn, nơi này đã khôi phục sự yên lặng ngày xưa. Lăng Tiêu cùng Diệp Vi Ny trở về chốn cũ, chưa kịp cảm khái đã mướn một xe ngựa, bộ dáng bình thường đi tới Vu Thản Trấn.

Ở nơi này, đổi xe ngựa một lần, tuy hai người không bại lộ hành tích, nhưng cẩn thận vẫn tốt hơn.

Sau khi dịch dung, hai người hiện tại trong như một đôi tình lữ mạo hiểm bình thường, nam nữ mạo hiểm như họ cũng không ít, sau khi tới Vu Thản Trấn, gần như chẳng có gì đáng để ý.

Sau khi trở lại đế đô, đã là cuối ngày, trong chiếc nhẫn có hơn mười vạn kim tệ tiền mặt, Lăng Tiêu tìm một tửu lâu tương đối lớn, cùng Diệp Vi Ny ăn uống một chút, món ăn rất phong phú, tiêu phí hơn mười kim tệ.

Cơm rượu ăn đã đủ, Lăng Tiêu phát tay kêu bồi bàn, thưởng cho hắn một kim tệ, sau đó hỏi thăm vài vấn đề.

Bồi bàn mặt mày hớn hở nói:

- Thưa quý ngài, ngài tìm đúng người rồi, nói về các địa phương ở đế đô, không ai có thể rõ ràng hơn ta!

Diệp Vi Ny bĩu môi, khắp thiên hạ bồi bàn nào cũng nói như vậy, đế đô cũng chẳng khác gì.

Lăng Tiêu lơ đãng, khinh thường nói:

- Tốt, người có biết phòng đấu giá lớn nhất của đế đô không?

Bồi bàn ngay lập tức tỉnh táo, vừa thấy hai người này ăn mặc trang phục là hai người mạo hiểm, những người này không thể đắc tội, ai biết trên tay họ có bảo bối gì, có thể tới đây ăn cơm, đều là đại gia, phải hầu hạ rất cẩn thận. Bồi bàn tùm tùm cười nói:

- Nhị vị từ bên ngoài vừa tới phải không? Trong đế đô, phòng đấu giá lớn nhất đương nhiên là phòng đấu giá của gia tộc Hoàng Phủ!

- Nói cho ta biết địa điểm là được!

Lăng Tiêu như ảo thuật, trong tay lại xuất hiện một kim tệ, khiến bồi bàn hoảng hồn, bình thường tuy rằng cũng được tiền bo của khách nhân, nhưng trực tiếp bo kim tệ thì rất ít. Nếu tướng quân Lăng Thiên Khiếu phát hiện đứa con tiêu xài như vậy, chắc sẽ nổi điên...

Tuy nhiên, bồi bàn lại vui như không thể vui vẻ hơn, ghé miệng đến bên tai nói:

- Tiên sinh, tại đường Chu Tước, nhà số 35, đó chính là phòng đấu giá lớn nhất của đế đô.

Lăng Tiêu búng kim tệ trực tiếp bay vào túi tiền của bồi bàn, sau đó đứng dậy, cùng Diệp Vi Ny nghênh ngang đi ra.

Sau khi hai người đi rồi, bồi bàn vẽ mặt tươi cười, nghĩ chính mình thật sự rất ưu tú, chỉ một chút kiếm được hai kim tệ, lại giữ được mối làm ăn cho gia tộc, thì ra từ lâu nổi tiếng này không ngờ cũng là sản nghiệp của gia tộc Hoàng Phủ.

Vừa ra khỏi cửa, Diệp Vi Ny có chút giận nói:

- Lăng Tiêu, anh tiêu xài hoang phí quá, hai kim tệ, anh vứt ra ngoài, về sau muốn thưởng thì chỉ cần dùng bạc là tốt rồi!

Trong lòng lại suy nghĩ, hai kim tệ đủ cho đệ đệ muội muội cải thiện bữa ăn, người này đúng là tên phá gia chi tử mà.

Trong lòng Lăng Tiêu căn bản không nhiều khái niệm đối với tiền bạc. Dù sao trong chiếc nhẫn, kim tệ chất đống lớn như vậy, không sử dụng để làm gì? Tuy nhiên hắn vẫn gật gật đầu, lời tốt thì phải nghe.

Trong trí nhớ của Lăng Tiêu, đế đô vẫn có một chút ấn tượng, nên dễ dàng tìm được đường Chu Tước, đi tới số nhà 35, quả nhiên, từ xa cũng có thể thấy một kiến trúc to lớn, ở giữa có một cửa hàng lớn, bảng hiệu viết: "Phòng Đấu Giá", bên cạnh có một con dấu: Hoàng Phủ!

Diệp Vi Ny cẩn thận đánh giá hai tòa nhà bên phải và bên trái, trong lòng thầm cảm thán đế đô phồn hoa, nghĩ chính mình trước kia sống uống phí nhiều năm, loại địa phương này mới là thiên đường của đạo tặc! Tuy nhiên trong đầu cũng giữ kín ý niệm này, hiện tại nàng là người mạo hiểm!

Phàm là phòng đấu giá đều có chuyên môn bán đấu giá hàng ngày, thỉnh thoảng lại mở một hội đấu giá lâm thời, hai người tới rất đúng thời điểm, buổi tối hôm nay, có một hội đấu giá!

Hai người thoạt nhìn cũng không phải người mạo hiểm cao cấp, vì vậy đón tiếp bọn họ chỉ là một nhân viên tiếp tân, dung mạo bình thường, nói chuyện giọng điệu thấp phần dịu dàng.

Lăng Tiêu cũng biết, không xuất ra một chút đồ vật thì không thể khiến đối đối phương coi trọng. Vào trong phòng khách đơn sơ, hắn lấy từ nhẫn không gian ra một tinh hạch Tuyết Sơn Tông Hùng Bộc hai, thổ hệ năng lượng mệnh môn lan tỏa trong phòng.

Nữ nhân viên tiếp tân hoảng sợ, tinh hạch bậc hai nàng không phải chưa thấy qua, nhưng hai người này chẳng hề giống người mạo hiểm cao cấp, tuy nhiên thái độ vẫn kính cẩn hẳn lên, khom người, có chút áy náy nói:

- Nhị vị khách quý, chúng ta tiếp đãi không tốt, thật sự xin lỗi.

Nói xong mở cửa gọi người lấy đồ uống, ánh mắt cũng dừng lại trước ngực của Lăng Tiêu, nhìn vào nhãn không gian Lăng Tiêu đeo trên cổ.

Lăng Tiêu lại nhắc tay, lấy ra thêm một tinh hạch Thiểm Điện Cuồng Báo bậc bốn

Nữ nhân viên tiếp tân kinh hô một tiếng, mắt tròn tròn, tay che miệng, cố gắng nuốt âm thanh kinh ngạc trở lại, đồng thời sắc mặt ửng đỏ nói:

- Thực xin lỗi, ta đã thất thố, xin hỏi, đây là...tinh hạch bậc ba?

Trong tay Lăng Tiêu là tinh hạch bậc bốn, bất kể ánh sáng, màu sắc hay độ lớn nhỏ đều khác biệt rất lớn so với tinh hạch bậc hai, căn bản không cùng cấp bậc.

Nữ nhân viên tiếp tân lúc này biết phản ứng quá thất thố, nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, cười nói:

- Nhị vị khách quý, xin mời đến phòng khách quý nói chuyện, chuyên viên cao cấp của chúng ta muốn tiếp đãi các ngài!!

Khóe miệng của Diệp Vi Ny hơi co giật, trong lòng hơi xem thường, thăm nghĩ, phòng đấu giá, cũng quả là có thể lực! Lấy thứ không tốt thì tiếp đãi bình thường, đối với khách quý, chênh lệch rất rõ ràng!

Lăng Tiêu thì cảm thấy bình thường, thực lực là vua, những lời này từ trước tới nay không phải là nói suông.

49. Chương 48: Hoàng Phủ Nguyệt

Nhưng thật ra, trong mắt Diệp Vi Ny có chút không kiềm chế được kinh ngạc, lần đầu tiên nàng được tới địa phương xa hoa như vậy

Nữ nhân viên nhìn biểu tình bình thản, ung dung của Lăng Tiêu, phi thường kinh ngạc, bởi dù nhóm mạo hiểm này có thể xuất ra nhiều đồ tốt, nhưng lẽ ra vẫn khó có thể che giấu sự kinh ngạc với những gì bọn họ chưa gặp mặt qua.

Người mạo hiểm bình thường khi được mời vào nơi này, phản ứng đầu tiên là rung động, vì vậy khi đàm phán, cũng vô tình bị rơi vào tiết tấu của phòng đấu giá. Đây cũng là một loại điều khiển tâm lý. Nghe nói đây là chủ ý của tiểu thư thiên tài của Hoàng Phủ gia tộc, Hoàng Phủ Nguyệt, từ trước tới giờ chưa bao giờ mất đi hiệu quả !

Hoàng Phủ tiểu thư là hi vọng của mọi người, tuyệt đối không phải là do tính nết hỉ nộ vô thường trong truyền thuyết, mà là từ những phát minh của nàng, có rất nhiều, thậm chí có thể nói đã góp phần nhỏ vào tốc độ phát triển văn minh của đế quốc! nàng được xưng là thiên tài tuyệt đối không phải chỉ là hư danh.

Nữ nhân viên tiếp tân thông báo xong, liền lặng lẽ đi ra ngoài, hiển nhiên phải tìm quản sự cao cấp. Một quả tinh hạch bậc hai nàng miễn cưỡng có thể tiếp đãi, nhưng vượt qua tinh hạch bậc hai, đã vượt quá quyền hạn phạm vi của nàng. Hơn nữa, xem bộ dáng lơ đãng đối với tinh hạch cấp cao như của hai người kia, khẳng định trong nhãn không gian còn có nhiều đồ tốt !

Đã làm ở phòng đấu giá của Hoàng Phủ gia, không có nhãn lực làm sao có thể làm? Vì vậy nữ nhân viên tiếp tân quyết định trực tiếp tìm chấp sự để tiếp đãi hai người. Đây là phòng đấu giá quy mô lớn nhất để đô nhưng tổng cộng chỉ có sáu gã chấp sự.

Trùng hợp chính là buổi tối hôm nay có hội đấu giá, mà hiện tại cách thời gian bắt đầu cũng không lâu, chưa đến một canh giờ! Sáu chấp sự gần như ở phòng đấu giá để tiếp khách, căn bản không thể tới tiếp đãi Lăng Tiêu cùng Diệp Vi Ny. Nữ nhân viên tiếp tân đi ra ngoài một hồi, vừa ra thì một giọng ngọt ngào cất lên:

- A Tử, người ở đây làm gì ?

- A, Tiểu thư!

Nữ tiếp tân là trẻ mồ côi được Hoàng Phủ gia nuôi dưỡng từ nhỏ, tên là Hoàng Phủ Tử, nhưng cũng không nghĩ rằng đại tiểu thư thân phận cao quý lại biết tên nàng, trong nhất thời kích động, nói năng có chút lộn xộn:

- Thưa, đại tiểu thư, ta đang tìm kiếm chấp sự !

- Ha ha, đừng khấn trương, nói từ từ !

Trong mắt rất nhiều người mạo hiểm thì Hoàng Phủ tiểu thư chẳng khác gì yêu ma, nhưng giờ phút này sắc mặt nàng tươi cười như mùa xuân, thái độ thấp phần hòa ái, tuy đeo khăn che mặt, nhưng vẫn có thể cảm nhận sự ôn hòa của nàng

- Vâng, là thế này...

Hoàng Phủ Tử trình bày sự tình, Hoàng Phủ Nguyệt có chút suy nghĩ, một nam một nữ, a, gần đây một nam một nữ thật ra có rất nhiều người chú ý, tiểu binh đoàn Cuồng Đồ kia ra giá ba vạn kim tệ để truy nã một tên hắc y và một nữ tặc, cũng không biết bọn họ thế nào.

Tuy nhiên biết trong tay đối phương có tinh hạch bậc ba, thậm chí còn hơn, Hoàng Phủ Nguyệt có chút động dung, sẵn bắt ma thủ không phải dễ dàng, nếu dễ như nói, không biết sẽ có bao nhiêu kẻ điên cuồng mạo hiểm vào rừng.

- Để ta đi!

Hoàng Phủ Nguyệt có chút tò mò đối với nam nữ kia, thản nhiên nói.

- Tiểu thư, ngài đi ?

Hoàng Phủ Tử có chút chần chờ. Thật không phải nàng không tín nhiệm Đại tiểu thư, mà là thân phận của Hoàng Phủ Nguyệt quá mức tôn quý, không chỉ vì thế lực khổng lồ của gia tộc Hoàng Phủ, mà còn thân phận vị công tước, hôn phu của Hoàng Phủ tiểu thư. Thân phận đó tuyệt đối có thể khiến vô số người ngưỡng mộ. Tuy nhiên nghe nói vị hôn phu của tiểu thư khá đào hoa, đương nhiên, đều là nghe được ngoài đường ngoài chợ.

- Không có việc gì, nói cho ta biết họ ở đâu. Nhóm chấp sự đang bận nhiều việc, nơi đó có thứ tốt không nên chần chừ, không chừng còn kịp tham gia hội đấu giá đêm nay, người nói đúng không ?

Hoàng Phủ Nguyệt cười nhẹ nói:

- Nếu đối phương dựa vào thực lực của mình kiếm được tinh hạch, ta cũng muốn kiến thức, dù sao, lợi ích của gia tộc cao hơn hết thảy

Nói xong vươn bàn tay trắng như ngọc lôi Hoàng Phủ Tử đi.

Hoàng Phủ Tử tâm tình rung động thật sâu, Đại tiểu thư là bảo bối của gia tộc, lời nói này một chút cũng không giả, có thể nói ra lời này, cũng chỉ có Đại tiểu thư ! Một lòng vì gia tộc xuất lực, thật đáng tiếc, không ngờ lại phải gả cho người thừa kế gia tộc Ô Lan, nghe nói người đó thấp phần...xấu xa ! Hoàng Phủ Tử thâm bất bình trong lòng vì tiểu thư.

Hoàng Phủ Nguyệt chậm chậm đi vào phòng khách quý, quay lại nhìn Hoàng Phủ Tử nói:

- Được rồi, người đi đi, nơi này giao cho ta.

Nói xong nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó đẩy cửa tiến vào.

Lăng Tiêu thấy Hoàng Phủ Nguyệt, ánh mắt chợt rung động, giật mình:

- Không nghĩ ở đây cũng có thể gặp Hoàng Phủ tiểu thư, nàng không phải đang ở quán rượu của Kẻ mạo hiểm tại Vu Thần Trấn sao?

Diệp Vi Ny thần sắc không thay đổi, một chút gợn sóng trong mắt cũng không có. Đối với nàng, nguy trang chính thật là rất đơn giản. Huống chi, bây giờ cả dung mạo lẫn khí chất đều thay đổi lớn, nàng không tin Hoàng Phủ Nguyệt có bốn sự lớn như vậy, có thể nhận ra nàng.

Thời điểm Hoàng Phủ Nguyệt thấy Lăng Tiêu cũng sửng sốt, thân hình người này, khiến nàng có cảm giác rất quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu, tuy nhiên tướng mạo cũng bình thường. Vốn cũng không muốn nghĩ nhiều, nàng mỉm cười tiến vào:

- Thật có lỗi, để hai vị đợi lâu, hai vị có gì cần ủy thác bán đấu giá, cứ trực tiếp nói với ta, ta có thể làm chủ.

Khẩu khí không nhỏ !

Diệp Vi Ny trong lòng âm thầm bĩu môi, tuy nhiên cũng biết người ta nói là sự thật. Không biết vì sao, sau khi tới gian phòng khách xa hoa này, trong lòng Diệp Vi Ny bỗng nhiên có một cảm giác tự ti, cảm khái chính mình mới là ếch ngồi đáy giếng, kiến thức rất nông cạn. Cho nên khi cảm nhận được sự tự tin tuyệt đối toát ra từ Hoàng Phủ Nguyệt, từ đáy lòng dâng lên một cảm giác mâu thuẫn.

Tiêu cũng cố ý muốn giao hảo tốt cùng gia tộc Hoàng Phủ, cũng như ở Tu Chân Giới, nhiều bằng hữu vẫn tốt hơn so với nhiều địch nhân.

Lăng Tiêu gật đầu, nói:

- Được

Hoàng Phủ Thương Tùng tươi cười, hiển nhiên hảo cảm đối với người mạo hiểm trẻ tuổi, xấu xí này ngày càng nhiều hơn, không tham lam như kẻ mạo hiểm khác, hận không thể lấy giá gấp đôi.

Lão nói tiếp:

- Hai thi thể ma thú dùng để bán đấu giá, không dối gạt nhị vị, lần đấu giá này có thể tăng danh tiếng phòng đấu giá, Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng giá khởi điểm năm vạn kim tệ! Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng giá khởi điểm ba vạn kim tệ, không biết nhị vị có vừa lòng không?

Diệp Vi Ny cảm giác một luồng nhiệt huyết xông lên đầu, trời, thi thể ma thú bậc năm đã đáng giá như vậy!! Phải biết rằng, tinh hạch bậc năm thường giao giá ít nhất là mười vạn kim tệ, nhưng không thể tưởng được xác măng xà khổng lồ kia có thể đạt tới năm vạn. Như vậy, nếu thật sự có tranh giành, thậm chí thực sự có thể đạt đến giá của tinh hạch bậc năm? Diệp Vi Ny trong lòng rung động thật lớn, lần đầu tiên cảm thấy chức nghiệp mạo hiểm quả thực hấp dẫn, khó trách vô số người đâm đầu vào, thì ra có thể thực sự một đêm đổi đời!

Lăng Tiêu thì không nghĩ nhiều như vậy, xem ra chỉ cần có kim tệ đủ dùng là được, về phần khác biệt một ngàn với một vạn, đối với hắn chỉ là con số thôi.

Lúc này nhân viên phòng đấu giá đang ịch ồm một cái hộp gỗ lớn tiến vào, hộp gỗ chùng một thước, chiều cao nửa thước. Đặt hộp gỗ trên bàn phát ra âm thanh nặng nề.

Ba người đều bị hộp gỗ tinh xảo, hoàn mỹ này hấp dẫn, Hoàng Phủ Thương Tùng vừa lòng gật gật đầu, cho nhân viên phục vụ ra ngoài, mỉm cười nói:

- Hộp gỗ này là gỗ của tử kim ti nam mộc, rất quý hiếm ở phía nam của Lam Nguyệt Đế Quốc, dùng để cất giữ đồ tốt nhất, để đồ vật bên trong có thể đảm bảo thật lâu không bị hư hỏng!

Nói xong đứng lên, mở hộp gỗ ra trước mặt Lăng Tiêu.

Một gốc cây thật lớn, gốc hình rắn hiện ra trước mắt ba người.

Lăng Tiêu chỉ nhìn lướt qua, trong lòng lúc này đã nổi lên cơn sóng gió,Địa Long Chi Tâm này, đã quá năm trăm năm!

53. Chương 52: Đại Sư

Hoàng Phủ Thương Tùng có chút căng thẳng nhìn Lăng Tiêu. Nói thẳng ra, lão thật tình không biết loại “Được liệu” này, cũng không nghĩ rằng cái rễ cây xấu xí này có giá trị tới năm vạn kim tệ. Nhưng đã có tiền lệ: nếu khoản mua bán này thành rồi, dựa theo ước định trước đây, phòng đấu giá có thể lấy được hoa hồng cao tới 10%, cũng chính là năm nghìn kim tệ! Đối với gia tộc Hoàng Phủ, tuy rằng không tính là số tiền to tát gì, nhưng việc buôn bán chính là chú trọng tới tích lũy và danh dự uy tín. Đến lúc đó hai kẻ mạo hiểm kia nhất định sẽ đồn đãi khắp nơi rằng: bọn họ phát tài rồi, là do ở gia tộc Hoàng Phủ!

Cái gọi là danh vọng, đúng là tích lũy từng chút một lên như thế này.

- Thế nào, bạn nhỏ, đây đúng là thứ ngài cần?

Hoàng Phủ Thương Tùng trông thấy vẻ mặt của Lăng Tiêu bình thản như thường, trong lòng hơi hồi hộp. Bởi vì chàng thanh niên này trong ấn tượng của lão là một người tương đối đơn thuần, mừng giận dễ dàng hiện ra trên nét mặt, đây thật ra chính là mẫu người trẻ tuổi không có kinh nghiệm gì, còn không bằng nữ nhân bên cạnh hắn là một người thông minh lanh lợi, cho nên lúc này thấy mặt của Lăng Tiêu không chút thay đổi, trong lòng Hoàng Phủ Thương Tùng ngược lại còn hơi hồi hộp.

Tâm tình của Lăng Tiêu lúc này đang bị niềm vui sướng thật lớn làm chấn động, nhộn nhạo sục sôi trong lòng. Trên mặt sỗ dĩ không lộ vẻ gì là không muốn để cho Hoàng Phủ Thương Tùng biết mình chiếm được tiện nghi lớn!

Con người đúng là như thế. Hắn không biết, có thể chuyện không thích đáng, nhưng nếu phát hiện thật sự có giá trị, tâm tính lại có thể chuyển biến thành một hình dạng khác. Giống như Hoàng Phủ Thương Tùng, lão cảm thấy loại dược liệu không rõ nguồn gốc này chắc chắn không đáng giá năm vạn kim tệ. Đối lại là lão, đối mặt với thứ không rõ lai lịch không biết tác dụng gì đó, một trăm kim tệ cũng không đưa ra!

Tiền tệ thông dụng trên đại lục Thương Lan là: một kim tệ tương đương một trăm ngân tệ, tương đương một ngàn đồng tệ. Những gia đình dân nghèo bình thường thấy được loại tiền giá trị lớn nhất chính là ngân tệ, thường thường sử dụng chỉ là đồng tệ. Còn kim tệ, chỉ người thật sự giàu có mới có thể sử dụng.

Năm vạn kim tệ, đổi thành đồng tệ thì phải là năm ngàn vạn lần, số tiền này đối với người bình dân quả thực chính là một khoản nhiều không kể xiết! Là số tiền mà mấy đời con cháu của bọn họ cũng kiếm không nổi.

Thế mà cái rễ cây trông hơi xấu xí này, giá trị thật sự tới như thế ư? Mặc dù Hoàng Phủ Thương Tùng thêm thắt cho nó bằng cách bỏ vào một cái hộp đất tiền xinh đẹp, trong lòng cũng không biết là có thể tăng cho nó được bao nhiêu giá trị.

Hoàng Phủ Thương Tùng cũng có nghiên cứu đối với thảo dược, hơn nữa còn rất uyên bác, tất nhiên có thể cảm giác từ trên rễ cây này có ẩn chứa dược lực, nhưng cũng không cho rằng thứ này tốt được bao nhiêu. Còn như lời nói kẻ mạo hiểm kia: nó được Ma thú bậc ba canh giữ, lão có chết cũng không tin. Kẻ mạo hiểm xưa nay có thể nói là kẻ hay bịa chuyện nhất, tin lời của bọn họ có mà đi đời nhà ma.

- Ôi...

Lăng Tiêu khẽ thở dài một tiếng, sau đó nói:

- Nếu trước đó nhìn thấy, ta khẳng định sẽ không đáp ứng năm vạn kim tệ...

Nói còn chưa xong, Hoàng Phủ Thương Tùng vội vàng cướp lời:

- Tiểu huynh đệ, việc đổi xử này cần phải chú trọng tới chữ tín, cậu xem, cậu cũng đã đồng ý rồi, cũng không thể nuốt lời được!

Ở một bên Diệp Vi Ny liếc con mắt trắng dã nhìn Lăng Tiêu, trong lòng thầm nói: “Đã biết tiểu tử người không có kinh nghiệm thế nào cũng chịu thiệt, thế nào? Bây giờ tiến thoái lưỡng nan rồi chứ?”

Thật ra Lăng Tiêu rất muốn đùa giỡn với lão nhân tham lam này: “Nếu như trước đó nhìn thấy, mười vạn ta cũng chi ra!” Phỏng chừng đối phương nghe được ý nghĩ của hắn cũng phải tức hộc máu đây?

Ra vẻ hồ hững, hắn gật gật đầu:

- Nếu ưng thuận rồi, dĩ nhiên sẽ không đổi ý...

Không đợi hắn nói xong Hoàng Phủ Thương Tùng đã đẩy cái hộp tới trước mặt. Lão không sợ Lăng Tiêu không trả tiền, còn có tinh hạch và xác ma thú để ở phòng bên cạnh.

Diệp Vi Ny đảo cặp mắt trắng dã, nhìn hành động của lão nhân Hoàng Phủ này tỏ vẻ kháng nghị không nói tiếng nào.

Lăng Tiêu lập tức lấy hộp gỗ thu vào trong nhẫn không gian, sau đó nhìn Hoàng Phủ Thương Tùng nói:

- Tiền đợi sau khi bán đấu giá sẽ tính?

- Không thành vấn đề, không thành vấn đề!

Hoàng Phủ Thương Tùng cười tủm tỉm, trong lòng càng thêm ưa thích Lăng Tiêu, người chân thật thế này đúng là càng ngày càng ít.

Trong một lô ghế của phòng đấu giá, Diệp Vi Ny còn đang giận dỗi cần nhẫn Lăng Tiêu, cho rằng Lăng Tiêu quá ngốc nghếch, thứ này thật ra nếu trả ép giá, cũng không cần tới năm ngàn kim tệ là có thể thu

được. Tên ngọc này, không ngờ tin thật vào lời nói của lão nhân Hoàng Phủ, không ngờ đã đồng ý trả cho người ta năm vạn kim tệ.

Còn trong lòng Lăng Tiêu thì đang nghĩ: “Loại Địa Long Chi Tâm đã ngoài năm trăm năm này, nếu ở Tu Chân Giới thậm chí có thể đổi lấy một kiện pháp bảo trung cấp! Trước kia Lăng Tiêu dự định lượm đồ trên người của tiên bối sư môn, chẳng qua cũng chỉ có vài món pháp bảo trung cấp, bởi vậy có thể thấy được giá trị của thứ này.

Địa Long Chi Tâm đã ngoài năm trăm năm luyện chế ra Trúc Cơ đan có thể có được hiệu lực của đan dược cực phẩm, hơn nữa còn có thể làm tài liệu chính để bào chế thành rất nhiều loại đan dược. Bản thân Địa Long Chi Tâm chính là một vị dược liệu không thể thiếu để bào chế rất nhiều đan dược!

Địa Long Chi Tâm đã ngoài năm trăm năm ở Tu Chân Giới cực kỳ hiếm thấy, một khi hiện thế tất nhiên sẽ bị truy tìm tranh cướp điên cuồng!

Cho nên, Lăng Tiêu cũng không thấy năm vạn kim tệ là bị lừa gạt hay bị thiệt thòi chút nào. Đợi đến khi mình luyện chế ra Trúc Cơ đan, có thời gian còn có thể bào chế được rất nhiều loại đan dược, đến lúc đó giá trị của nó đừng nói là năm vạn, cho dù là năm mươi vạn kim tệ cũng không chừng!

Nhìn Lăng Tiêu ngồi ở đó mà thần trí để ở đâu đâu, Diệp Vi Ny tức giận cũng không thêm dả động tới nữa. Đúng lúc này, hội đấu giá cũng chính thức bắt đầu!

Không thể không nói, thế lực của gia tộc Hoàng Phủ thật lớn, thời gian chuẩn bị vồn vồn chỉ có ba ngày, dưới tình huống gấp gáp như vậy, không ngờ làm cho cả phòng đấu giá bao gồm cái đại sảnh thật lớn kia đều ngồi chật ních người!

Trong đại sảnh truyền đến những tiếng bàn bạc xôn xao, rõ ràng để nhận thấy tất cả mọi người đều cảm thấy cực kỳ hứng thú đối với hội đấu giá đột xuất lần này của gia tộc Hoàng Phủ.

Lúc này một nữ nhân có gương mặt xinh đẹp đi lên trước đài, nói giọng nhu mì:

- Xin các vị im lặng một chút, hội đấu giá hôm nay sẽ do Chương quỳ Hoàng Phủ tự mình chủ trì!

“Ồ!” Nghe cô bé xinh đẹp này nói xong, toàn bộ trong đại sảnh đều ồ lên, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ không thể tin được.

- Trời ạ, lão chương quỳ Hoàng Phủ tự mình chủ trì? Không có khả năng đâu! Lão chương quỳ cũng không biết bao nhiêu năm rồi không có ra mặt!

Một người áo đen đội nón tre trong góc sáng sủa của Đại sảnh lẩm bẩm.

- Xem ra bảo vật bán đấu giá lần này nhất định là rất phi phàm đây! Bằng không lão tiên sinh Hoàng Phủ đúng là sẽ không rời núi!

Ở trong một lô ghế xa hoa, một người trung niên mặc quần áo đắt tiền nói với mấy người bên cạnh.

Khắp nơi trong đại sảnh đều sôi nổi bàn bạc, rõ ràng đều cảm thấy kinh ngạc và khó hiểu, càng thêm... chờ mong đối với chuyện lão chương quỳ Hoàng Phủ có thể tự mình chủ trì hội đấu giá!

- Lão nhân tham lam kia thực nổi danh?

Dễ nhận thấy Diệp Vi Ny cũng chưa từng nghe qua uy danh của Hoàng Phủ Thương Tùng trong giới bán đấu giá, vẻ mặt tò mò hỏi Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu lắc đầu nhún nhún vai nói:

- Chưa từng nghe qua!

Những câu nói của hai người nếu như để những người trong đại sảnh đó nghe được, sợ là phải bị chết đuối trong nước bọt!

Là một trưởng lão của gia tộc Hoàng Phủ, thân phận của Hoàng Phủ Thương Tùng đâu chỉ đơn giản là chương quỳ của gian phòng đấu giá này như vậy! Chỉ cần thân phận đại sư giám định này đã đủ để cho vô số người phải bái phục rồi, hơn nữa Hoàng Phủ Thương Tùng còn là một đại sư chế tạo vũ khí phụ ma! Hề

là những vũ khí phụ ma bậc cao sản xuất tại gia tộc Hoàng Phủ, gần như đều được làm ra từ bàn tay lão nhân này!

Tỷ suất thất bại của vũ khí phụ ma bậc cao rất cao, những người khác có thể đạt tới 10% thì đã có thể tự hào rồi, thế mà Hoàng Phủ Thương Tùng xác xuất thành công có thể đạt tới 30%!

Đây là một con số rất giỏi!

Thậm chí có người còn đem đánh đồng lão với những Đại Ma Pháp Sư Không gian hệ chế tác ra nhẫn không gian đó, họ cho rằng Hoàng Phủ Thương Tùng có thể xưng là đại sư!

Vậy mà Lăng Tiêu và Diệp Vi Ny hai tên không biết gì cũng không để lão nhân kia vào mắt, thật đúng là con nghé mới sinh, không kinh gì hổ!

54. Chương 53: Hội Đấu Giá Diên Cuồng (thượng)

Lúc này, Hoàng Phủ Thương Tùng từ phía sau đi lên trước bệ. Đôi mắt già nua không còn giống loại con buôn và khôn khéo khi cò kè mặc cả cùng với Lăng Tiêu nữa, ngược lại lóng lánh trong sáng thanh tịnh như nước mùa thu, nhìn lướt qua một vòng phía dưới, tiếng bàn luận xì xào khắp nơi trong đại sảnh chợt đình trệ, lập tức yên tĩnh lại.

Diệp Vi Ny khẽ há miệng thở dốc, sau một lúc lâu mới giật mình kinh ngạc nói:

- Quả nhiên rất nổi danh!

- Các vị quý khách tôn kính, chúc một buổi tối tốt đẹp. Tin rằng mọi người đều cảm thấy rất hiếu kỳ đối với hội đấu giá đêm nay. Hội đấu giá của gia tộc Hoàng Phủ luôn luôn trong sáng, rất ít khi cố tình làm ra vẻ thần bí, có lẽ tất cả mọi người đều nghĩ: bảo vật cực phẩm là cái gì đây? Chẳng lẽ là đấu lĩnh ta lại luyện chế ra phụ ma kiểm bậc cao?

Hoàng Phủ Thương Tùng nói đến đây cố ý ngưng lại, nhìn mọi ánh mắt chứa đầy mong đợi ở phía dưới kia đang nhìn mình, lão nhân cố ý nhìn lướt qua Lăng Tiêu và Diệp Vi Ny ở lô ghế trên lầu, sau đó nói tiếp:

- Thật ra, hôm nay đưa ra bán đấu giá là thi thể hai ma thú, hơn nữa, vừa mới chết.

Nói xong liền mỉm cười nhìn phản ứng của mọi người phía dưới.

- A? Thi thể ma thú? Thứ đó có ích lợi gì hả!

Phía dưới bắt đầu ồn ào như có điều thất vọng.

- Đúng vậy, cho dù là thi thể của Ma thú bậc ba cũng không có tác dụng gì lớn, nếu như trứng ma thú còn có lý hơn!

Có người mơ mộng hão.

- Thôi đi, nếu trứng ma thú, gia tộc Hoàng Phủ khẳng định sẽ tự mình cất giữ, người nghĩ là họ sẽ đem bán đấu giá sao?

Có người đánh tan ảo tưởng của người kia!

Trong lô ghế đối diện với đài bán đấu giá, người trung niên quần áo hoa mỹ đó khẽ nhíu mày, trên mặt lộ ra dáng suy nghĩ. Một người trẻ tuổi anh tuấn ở bên cạnh nhẹ giọng nói:

- Phụ thân đại nhân, có thể là... ma thú bậc cao hay không?

Trung niên nhân nhẹ nhàng gật đầu:

- Nhà Hoàng Phủ cũng chưa từng làm chuyện tự đập bể chiêu bài của mình. Nếu đã nói là bảo vật thì nhất định là bảo vật! Không cần nóng vội chúng ta cứ chờ xem!

Trong lô ghế bên cạnh, Isa đang ngồi cùng với ông nội và thêm một quý tộc trẻ tuổi trông rất cao ráo anh tuấn. Hắn thỉnh thoảng lại nhìn về phía Isa, trong ánh mắt sâu sắc ẩn chứa tình cảm nồng nàn.

Ông nội của Isa hỏi đó:

- Isa, và cả Tần Khang nữa, hai người các cháu nói thử xem, lão già Hoàng Phủ bán cái quái gì đây?

Thanh niên anh tuấn Tần Khang mỉm cười, khoe miệng cong lên thành vòng cung thật khó ưa, sau đó nói:

- Cháu nghĩ nhất định là ma thú rất quý báu nổi tiếng, hơn nữa, rất có thể là vượt qua bậc bốn! Là một đại gia tộc nổi danh, gia tộc Hoàng Phủ không ngu dại gì đem một thứ vô dụng làm trò cười cho người ta!

Lão nhân nhướng hàng mi trắng lên, khẽ gật gật đầu, trên mặt lộ ra một tia tán thưởng: Đứa nhỏ Tần gia này quả thật không tệ, chỉ có điều Isa... Trong lòng lão nhân thầm cười khổ, tiểu tử kia từ ngày vào Phạm Đế Á Tuyết Sơn cũng không thấy xuất hiện nữa, chỉ sợ là dữ nhiều lành ít. Lão nhân thầm thở dài, sau đó quay nhìn Isa.

- Tiểu Isa, con nghĩ thế nào?

Isa dường như có điều suy nghĩ không tập trung tư tưởng, nghe ông nội hỏi, đột nhiên ngẩng đầu ngơ ngàng nhìn ông nội:

- A, ông nội, ông đang nói cái gì?

Lão nhân cười xoa lắc đầu:

- Không có việc gì, tiếp tục xem đi.

Cùng lúc đó, còn có rất nhiều người trong lô bao và trong đại sảnh đều đang nghi hoặc, rốt cuộc là ma thú gì lại có thể khiến gia tộc Hoàng Phủ giống trống khua chiêng mở đột xuất thêm buổi đấu giá riêng biệt như vậy, mà ngay đến đại sư Hoàng Phủ Thương Tùng đã lâu không xuất hiện cũng tự mình đứng ra chủ trì.

Thấy lòng hiếu kỳ và cảm xúc của mọi người đều bị kích động cả lên, Hoàng Phủ Thương Tùng mới gật gật đầu vừa lòng, sau đó nói:

- Đầu tiên, chính là bán đấu giá một con Ma thú bậc bốn, Thiểm Điện Cuồng Báo!

Trong lô ghế ở lầu hai gồm bốn người, vừa nghe Hoàng Phủ Thương Tùng nói xong, có hai nam nhân “Ồ” một tiếng đứng lên, đúng là hai tên Phó đoàn trưởng Cuồng Chiến và Diệp Kinh Tâm của Cuồng Đồ Vệ Sĩ Đoàn.

Phó đoàn trưởng Cuồng Chiến sắc mặt kích động nhìn đoàn trưởng Diệp Hàn Tâm vẫn ngồi ở chỗ đó như cũ, sắc mặt lại trở nên xanh mét, căng thẳng nói:

- Đoàn trưởng Hàn Tâm.

- Ngồi xuống hết đi!

Diệp Hàn Tâm thanh âm trầm thấp nói tiếp:

- Đây là địa bàn của gia tộc Hoàng Phủ!

Câu nói của Diệp Hàn Tâm như là một chậu nước lạnh đổ ụp lên đầu của mấy người máu nóng đang sôi trào, hai người đều oán hận ngồi xuống. Hắc Quả Phụ Vân Na quét đôi mắt xinh đẹp xuống dưới bệ bán đấu giá, nhìn chường quỳ Hoàng Phủ bán đấu giá sư đang tán dương đủ loại ích lợi của con Ma thú bậc bốn Thiểm Điện Cuồng Báo nhưng không có lớp da ngoài, sau đó nói:

- Bản thân Thiểm Điện Cuồng Báo đã rất hiếm, lại còn vô cùng xảo hoạt, không dễ dàng để cho người vây bắt. Ta nghi ngờ chủ nhân của con Thiểm Điện Cuồng Báo này nhất định có liên quan với người giết chết Nham Thạch Thân Khắc!

Thanh niên Diệp Kinh Tâm ngồi bên cạnh Vân Na kia chừng ba mươi tuổi, vẻ mặt tối tăm, chính là đệ đệ của đoàn trưởng Diệp Hàn Tâm, có quan hệ rất tốt với Thân Khắc. Nghe tin Thân Khắc đã chết khiến mấy ngày nay hắn rất thương tâm, lúc này nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Đại ca, đệ nhất định phải bắt được tên đứng ra bán món kia, chắc chắn là hắn đã giết Thân Khắc!

Phó đoàn trưởng Cuồng Chiến vừa mới đứng lên chỉ là theo bản năng, Cuồng Đồ Vệ Sĩ Đoàn gần đây vì chuyện này đã đắc tội với rất nhiều người trong đồng đạo, Phó đoàn trưởng là người phụ trách chuyện này nên chịu áp lực rất lớn.

Lúc này hắn cũng tỉnh táo lại, nhìn Diệp Kinh Tâm nói:

- Phó đoàn trưởng Kinh Tâm, cừu tự nhiên là phải báo, nhưng trước mắt thì...

- Cuồng Chiến, người bớt lời thừa đi!

Diệp Kinh Tâm lạnh lùng nhìn Cuồng Chiến, hừ một tiếng:

- Ta biết các người đều không thích Thân Khắc, ngại hắn luôn sinh sự gây chuyện, nhưng các người đừng quên mấy năm nay công lao lớn nhất chính là hắn! Nếu không bị các người áp chế có thể Thân Khắc sớm đã lên làm Phó đoàn trưởng!

- Người...

Bởi vì Diệp Kinh Tâm là thân đệ đệ của Đoàn trưởng, Cuồng Chiến dù sao vuốt mặt cũng phải nể mũi, nhưng đối phương lại không chừa mặt mũi cho hắn chút nào, những lời nói cay nghiệt như thế khiến Cuồng Chiến tức giận đến nỗi nói không ra lời.

- Đủ rồi!

Diệp Kinh Tâm trừng mắt nhìn đệ đệ, biết hắn ôm trong lòng mối bất bình vì Thân Khắc, có điều Phó đoàn trưởng Cuồng Chiến cũng một lòng vì đoàn lính đánh thuê. Hai người trước nay vẫn bằng mặt không bằng lòng, nhất là gần đây từ khi Thân Khắc chết đi, Diệp Kinh Tâm càng khẳng khái cho rằng Cuồng Chiến không công hưởng lợi, không chịu dốc sức báo thù cho Thân Khắc, vì thế hố ngăn cách giữa hai người càng ngày càng sâu thêm.

- Nỗ lực của Phó đoàn trưởng Cuồng Chiến, ta đều nhìn thấy. Kinh Tâm, sau này đệ bỏ hết những ý nghĩ gút mắt này đi để cho đoàn đội phát triển đi lên chứ.

Diệp Kinh Tâm thở một hơi dài, tên đệ đệ này từ nhỏ đã như thế không chịu nghe theo lời dạy dỗ, tuổi càng lớn xu hướng này lại càng nổi bật.

Vân Na từ đầu không nói gì lúc này lên tiếng giảng hòa:

- Được rồi, mọi người đều là vì đoàn đội, chỉ có điều ý niệm có chút bất đồng. Mỗi người nhin một chút, chúng ta trước xem thử tình hình rồi tính sau, được không?

Cuồng Chiến và Diệp Kinh Tâm hai người cùng hừ một tiếng, nhưng cũng không nói gì nữa.

Lúc này phía dưới đã có người bắt đầu đặt giá, Ma thú bậc bốn tuy rằng không thể đánh đồng với Tinh hạch bậc bốn, nhưng dù sao cũng rất có giá trị, từ giá khởi điểm năm trăm kim tệ hiện tại đã tăng một đường tăng lên tới ba nghìn kim tệ, phía dưới còn đang không ngừng tăng giá. Trên cơ bản người ra giá đều là một số thế gia y dược. Phạm là ma thú đều có thể làm thuốc, giống loại Ma thú bậc bốn này, đã là vật hiếm, nhất là loại ma thú Thiểm Điện Cuồng Báo rất ít gặp này, càng có giá trị cao xa xỉ, thịt, máu, xương, tủy, đuôi, đều rất đáng giá!

Giá cả ở thời điểm sáu ngàn năm trăm kim tệ thì ngừng lại, rõ ràng trong tâm ý của nhiều người cái giá này đã đạt tới mức giới hạn.

Hoàng Phủ Thương Tùng thật rất vừa lòng với cái giá này. Nghĩ tới lớp da quý báu đã bị lột mất, Hoàng Phủ Thương Tùng liền có chút tiếc nuối, da của Thiểm Điện Cuồng Báo kia nếu làm thành một bộ quần áo thì thật quý báu không kể xiết? Sợ là mọi người trong vương thất cũng phải rơi vào cảnh đảo điên! Đáng tiếc hai tên tiểu tử kia khẳng khái một mực không bán, thật là phiền lòng!

- Sáu ngàn năm trăm kim tệ một lần! Sáu ngàn năm trăm kim tệ hai lần, còn có ai tăng giá không? Không có? Vậy Ma thú bậc bốn Thiểm Điện Cuồng Báo hi hữu chính là sáu ngàn năm...

Ngay đúng lúc Hoàng Phủ Thương Tùng chuẩn bị gõ búa trong tay quyết định phiên đấu giá.

Từ lâu hai truyền đến một tiếng lạnh như băng:

- Một vạn!

55. Chương 54: Hội Đấu Giá Diên Cuồng (trung)

Ồ!

Toàn bộ đại sảnh hội đấu giá chợt im lặng như tờ, vô số ánh mắt đều bắn về phía lô ghế trên lầu hai nơi truyền đến tiếng nói.

Vân Na nhìn Diệp Kinh Tâm vừa ra giá đang há miệng muốn nói cái gì lại ngậm lại, khẽ lắc đầu đáng không cam lòng ngồi lặng người tại chỗ.

Cuồng Chiến lại phần nộ nói:

- Phó đoàn trưởng Kinh Tâm, người, người làm như vậy sẽ khiến kẻ địch phát hiện. Một khi để cho đối phương cảnh giác, muốn bắt được chúng đúng là còn khó hơn lên trời!

“Hừ!” Diệp Kinh Tâm lạnh lùng hừ một tiếng, nhìn thoáng qua Cuồng Chiến đầy vẻ khinh thường cười lạnh nói:

- Lá gan ta không có nhỏ như vậy! Ta chỉ biết đây là thứ dùng để đổi lấy tính mệnh của huynh đệ ta!

Cuồng Chiến bị tức đến nghẹn thở ngồi phệt xuống.

Lúc này Hoàng Phủ Thương Tùng ở phía dưới đứng là cực kỳ cao hứng trong lòng, thầm nghĩ: “Mình đã nhiều năm không tự tay chủ trì bán đấu giá, xem ra bảo đao cũng chưa cùn đấy!”. Lão háng giọng, nói:

- Một vạn kim tệ, một lần! Một vạn kim tệ hai lần, Một vạn kim tệ. Ba lần!

“Cheng” một tiếng, tiếng búa gõ lên bàn, phát ra tiếng vang trong treo truyền khắp phòng đấu giá:

- Định giá!

Phía dưới rất nhiều người đều thì thào khe khẽ, nhiều người biết giá trị của ma thú, đều cho rằng bỏ ra một vạn kim tệ để mua con ma thú này có hơi cao, thật ra giá hơn năm nghìn nhiều kim tệ là vừa, trả cao hơn thì có phần không đáng. Nếu bọn họ biết có người muốn mua con ma thú này là để đem chôn cùng với huynh đệ của mình, sợ là phải mắng to cho hành vi phá gia bại sản đó.

Diệp Vi Ný khẽ nhún đôi mày thanh tú nhìn Lăng Tiêu, có vẻ lo lắng nói:

- Con Ma thú bậc bốn này thật ra không nên lấy ra bán đấu giá, ta không yên tâm. Trong đám người có mặt hôm nay, có thể có Cuồng Đồ Vệ Sĩ Đoàn, như vậy chúng ta phải bị phiền toái rồi!

Lăng Tiêu thần nhiên nói:

- Đừng lo lắng, chúng không nhận ra chúng ta đâu, cẩn thận một chút là được. Đế đô cũng không giống các chỗ khác, chỉ cần không bị nhìn thẳng mặt, ta tin rằng sẽ tránh được bọn chúng.

Trận mở màn giành được thắng lợi, tinh thần Hoàng Phủ Thương Tùng càng phấn khởi hơn lên, mỉm cười nhìn bên dưới, sau đó nói:

- Kế tiếp, con ma thú này... nó... đến từ một trong những cấm địa của đại lục, dãy Thánh Sơn Phạm Đế Á Tuyết Sơn!

Lời vừa nói ra, rất nhiều người phía dưới không kìm nổi đều cả kinh hô lên. Thánh Sơn! Tuy rằng cái tên thoát nghe rất thần thánh cao quý, nhưng trên thực tế ở trong lòng vô số người, Thánh Sơn không khác gì với địa ngục! Nơi đó ma thú hoành hành, khí hậu ác liệt, địa hình phức tạp, nếu nói khu rừng rậm của Phạm Đế Á Tuyết Sơn kia là chỗ dã thú chọn người để ăn, như vậy dãy núi Thánh Sơn đúng là một chỗ khủng khiếp, ác ma ăn tươi nuốt sống con người không bỏ thừa một mảnh xương!

Không ngờ có người, có thể từ dãy núi Thánh Sơn lấy ra được Ma thú bậc năm. Trời ạ, là Ma Kiếm Sư sao? Chỉ sợ cho dù là Ma Kiếm Sư cũng chưa chắc có thể thoải mái mang Ma thú bậc năm từ bên trong Thánh Sơn ra ấy chứ? Ở nơi đó đúng là có Ma thú bậc chín thường lui tới!

Isa vốn đang vô cùng buồn chán dường như sắp ngủ gật. Hôm nay ông nội dẫn nàng từ học viện tới đây, nói là muốn để cho nàng tiếp xúc mở mang kiến thức, thật ra trong lòng Isa hiểu rõ, ông nội chính là muốn nàng gần gũi với Tần Khang nhiều hơn.

Nàng và Tần Khang biết nhau từ thuở nhỏ, nhưng Isa vốn tính hay e thẹn, rất ít trò chuyện với Tần Khang, càng không nói là có giao tình sâu đậm, vì thế đối với sự an bài của ông nội hơi có chút bất đắc dĩ.

Cũng may nàng là người tốt bụng, con nhà gia giáo, trong lòng tuy bất mãn cũng không lộ ra ngoài mặt. Con Thiểm Điện Cuồng Bạo bậc bốn mới đầu giá kia cũng không khiến nàng kích động bao nhiêu. Ma thú bậc bốn tuy rằng rất khó săn bắt nhưng gia tộc của Isa cũng không thiếu thứ này.

Tuy nhiên Hoàng Phủ Thương Tùng đại sư vừa nói tới con ma thú này đến từ Thánh Sơn Phạm Đế Á Tuyết Sơn, lập tức tinh thần của Isa bừng tỉnh, hô hấp thậm chí đều có hơi dồn dập lên, trong lòng phập phồng không ổn định, hình như sắp tẩu hỏa nhập ma: “Lăng Tiêu ca ca, là huynh giết nó đúng không? Nhất định là huynh! Isa tin rằng huynh nhất định có thể sống quay về!”

Trong lô ghế kia, người trung niên mặc cẩm y nghe nói tới Thánh Sơn, đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó hình như nhớ lại điều gì, quay sang người trẻ tuổi bên cạnh cười nói:

- Trường Giang sống sau đê sống trước, người tài ba trong thiên hạ không ít, lúc này người mở mang kiến thức rồi chứ? Cũng không phải chỉ có ta mới có thể từ trong đó đem ra Ma thú bậc năm!

Người trẻ tuổi nhướng hàng mi dài, trên mặt hơi lộ ra vài phần khinh thường:

- Không chừng đã chết không biết bao nhiêu người rồi.

Người trung niên liền than nhẹ một tiếng, lắc đầu:

- Người đó, tính tình giống hệt như ta năm xưa, lúc nào cũng xem thường anh hùng thiên hạ. Có một ngày người sẽ phát hiện: thực ra mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng, nhìn thấy bầu trời chỉ lớn bằng bàn tay!

Người trẻ tuổi khẽ cúi đầu không nói tiếp nữa, chỉ có điều vẻ không phục trong ánh mắt lại rất rõ ràng.

Trong góc sáng của đại sảnh bán đấu giá, người áo đen đội nón tre thì thào tự nói:

- Thánh Sơn? Có hứng thú rồi!

Hoàng Phủ Thương Tùng không hổ là cấp đại sư bán đấu giá, nói ba điều bảy chuyện thế là làm cho bầu không khí ở hiện trường liền trở thành vô cùng sôi động, phía dưới không ít người kêu lên:

- Đại sư, ngài cũng đừng thừa nước đục thả câu, nói mau là con ma thú gì đi!

Còn có người gào lên:

- Ngài đừng nói là Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng nha!

Phía dưới truyền đến một tràng tiếng cười ồ. Ma thú bậc năm đã đủ làm cho người ta khó có thể tưởng tượng, nhất là xuất ra từ Thánh Sơn, càng không nói tới Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng thuộc vào loại ma thú hệ phi hành. Cho dù là Ma Kiếm Sư có thể phi hành cũng không muốn đối mặt với nó. Số lượng Ma Kiếm Sư trên toàn Đế quốc Lam Nguyệt cũng có hạn, có thể săn bắt được Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng gần như cũng không cần đưa nó đến đây để bán đấu giá.

Còn trong lô ghế của Diệp Hàn Tâm kia, bầu không khí nơi đây ngưng trọng làm cho người ta hít thở không thông.

Lúc này ngay cả Cuồng Chiến đều gần như rơi vào tuyệt vọng căm như hến, người bán đấu giá những con ma thú hôm nay, nhất định có quan hệ rất lớn với hai người Cuồng Đồ Vệ Sĩ Đoàn đang tìm kia!

Thế nhưng có một điều khiến cho ngay cả Diệp Kinh Tâm cũng trầm mặc xuống.

Đối phương không ngờ có thể săn giết được Ma thú bậc năm! Cái này có ý nghĩa gì? Có nghĩa là kẻ giết chết Thân Khắc và các đội viên đó rất có thể là một Ma Kiếm Sư! Hơn nữa không chừng còn là Ma Kiếm Sư bậc cao!

Người như vậy... làm sao đoàn Cuồng Đồ cấp bảy nhỏ nhỏ này có thể trêu chọc tới? Báo thù ư? Chọc giận tới người ta, một người một kiếm có thể san bằng hết thấy đoàn lính đánh thuê rồi!

Tính kế ư? Lại nói đùa à, đừng nói đối phương như Thần long thấy đầu không thấy đuôi, cho dù là đứng trước mặt người, đối mặt với nhân vật thực lực mạnh mẽ như thế, âm mưu quỷ kế của người lại có tác dụng gì?

Diệp Kinh Tâm nắm chặt tay, gân xanh trên trán nổi vòng lên cắn răng nói:

- Cho dù có chết, ta cũng nhất định phải báo thù!

Trả lời hần là sự im lặng của ba người như chết rồi kia.

Ở trên đài, Hoàng Phủ Thương Tùng cười vẻ tươi cười, dùng giọng thật thu hút nói:

- Con ma thú thứ hai bán đấu giá hôm nay, đúng là đến từ chủ sơn của dãy núi Phạm Đế Á Tuyết Sơn, Thánh Sơn.

Phía dưới mọi người đều như ngừng nhịp thở, mọi ánh mắt đều đứng trông nhìn chăm chăm Hoàng Phủ Thương Tùng trên đài.

- Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng!

Hoàng Phủ Thương Tùng như là kích động đến phát cuồng, mặt đỏ tai hồng dùng giọng hưng phấn nhất tuyên bố.

Toàn đại sảnh kể cả trong các lô ghế, tất cả mọi người đều “ồ” lên, đến ngay cả người trung niên mặc hoa phục khí độ ung dung trầm ổn kia cũng đều nhảy dựng lên, cả kinh nói:

- Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng, bậc năm? Không có khả năng! Điều đó không có khả năng!

Isa nắm chặt nắm tay, vẻ mặt đầy hưng phấn: “Nhất định là ca ca Lăng Tiêu, nhất định là huynh ấy!”

Diệp Hàn Tâm thở một hơi dài, ngồi phệt xuống ghế, hai mắt như mất thần, vừa rồi còn đang suy nghĩ làm sao có thể bắt được tên cừu gia kia, thế mà bây giờ ý tưởng duy nhất chính là làm thế nào để Cuồng Đồ Vệ Sĩ Đoàn tránh thoát được độc thủ của đối phương. Còn như cái đám đang truy nã kia nếu không lập tức gọi trở về, lỡ như gặp phải đối phương nhất định là tai ương ngập đầu!

Hoàng Phủ Thương Tùng không dồng dài nữa, tuyên bố thẳng ra:

- Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng, giá khởi điểm: Bốn vạn kim tệ!

56. Chương 55: Hội Đấu Giá Diên Cuồng (hạ)

Diệp Vi Ny lẩm bẩm nói:

- Không phải nói ba vạn sao?

Lăng Tiêu khẽ cười nói:

- Bầu không khí bị thúc đẩy sôi động như vậy, giá cả tạm thời tăng cao cũng không phải là chuyện lạ lùng gì.

- Bốn vạn một ngàn kim tệ!

Trong đại sảnh có người trực tiếp hô lớn.

- Năm vạn!

Thanh niên tuổi trẻ anh tuấn trong lô ghế kia được phụ thân ra dấu, rút cục ra tay!

- Sáu vạn!

Tần Khang được ông nội của Isa cho phép, hăng hái ra giá.

Tiếng ồn ào trong đại sảnh dần dần nhỏ xuống. Điều đó cho biết rằng: những người thật sự có thực lực cạnh tranh đấu giá đều là người trong mười mấy lô ghế trên lầu hai kia, trong đó thậm chí có người trong hoàng thất. Những người này há mồm một cái tức thì tăng thêm giá cả vạn kim tệ. Người trong đại sảnh đều như ngưng nhịp thở, căng thẳng nhìn lên lầu hai.

- Tám vạn.

Dường như thấy chán ghét giá cả tăng từng vạn một, khóe miệng thanh niên anh tuấn mặc hoa phục đầy vẻ khinh thường, thẳng một lèo tăng giá lên tới tám vạn kim tệ trong tiếng hò hét kinh ngạc của mọi người dưới đại sảnh.

Trong lô ghế bên này, Diệp Vi Ny ngồi bên cạnh Lăng Tiêu vẻ mặt càng căng thẳng, vô cùng kinh hãi, không thể tưởng được người tại để đó lại có quá nhiều tiền như vậy. Đường như bọn họ kêu giá đơn giản không phải là kim tệ mà chỉ là đồng tệ bình thường.

Tần Khang hơi chần chờ nhìn ông nội của Isa, hiện giờ hẳn dù sao cũng không phải là người của gia tộc Isa, còn không đủ tư cách để đại biểu cho gia tộc Isa.

Ông nội của Isa nhè nhẹ lắc đầu, Ma thú bậc năm tuy rằng quý báu nhưng giá cả này lại có phần không đáng, vì thế lựa chọn quyết định buông bỏ.

Tần Khang hơi tiếc nuối ngồi xuống, có ý muốn ở trước mặt Isa biểu hiện chút phong độ hào phóng của mình. Đáng tiếc, hẳn không thể đại biểu cho gia tộc Isa, trong lòng hơi phiền muộn thầm nghĩ: “Rồi sẽ có một ngày nào đó!”

Giọng nói réo rắt của Hoàng Phủ Thương Tùng vang lên:

- Đã có người ra giá tám vạn kim tệ! Còn có ai tăng giá không? Có thể có người còn chưa biết rõ lắm về loại ma thú Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng này, ta giới thiệu đơn giản một chút: lông của Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng có thể chế thành áo khoác đắt tiền, thịt, máu, xương, tủy có thể làm thuốc, cực kỳ quý báu! Điểm trọng yếu nhất là trên người nó có bốn khối xương cốt làm nguyên liệu chế tạo phụ ma kiếm bậc ba tuyệt hảo, có thể tăng xác suất thành công lên năm phần trăm! Giá trị của nó không cần ta nói tiếp chứ?

Nói xong nhìn thoáng qua những lô ghế trên lầu, rồi nói tiếp:

- Tám vạn kim tệ một lần!

- Mười vạn!

Trong lô ghế phía đông, bỗng nhiên truyền tới một giọng nói dịu dàng lọt tai, rất nhiều người đều không nhận được quay sang nhìn, tuy rằng nhìn không thấy người, nhưng trong lòng đều nghĩ: nữ nhân này nhất định là mỹ nữ tuyệt thế.

Còn Lăng Tiêu nghe giọng nói này, biểu tình trên mặt rất ngạc nhiên sững sốt, cực kỳ phấn khích: Thượng... Thượng Quan giáo sư?

Đúng vậy, giọng nói này Lăng Tiêu rất quen thuộc, đúng là giọng nói của mỹ nữ rất quan tâm chăm sóc mình: giáo sư Thượng Quan Vũ Đồng, trong lòng không kìm nổi suy nghĩ: “Nàng đến tột cùng là ai? Vì sao lại xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa không ngờ còn không một chút do dự kêu giá mười vạn kim tệ!”

- Cô ta thật là giàu có nha!

Diệp Vi Ny không chú ý tới vẻ khác thường của Lăng Tiêu, tán thưởng một câu. Lăng Tiêu và nàng tuy rằng cũng có được số lượng lớn kim tệ, nhưng trên thực tế, nếu không phải thu hoạch được nhiều tiền từ Nham Thạch Thân Khắc của Cuồng Đồ Vệ Sĩ Đoàn, bọn họ bây giờ thật cũng chỉ có thể trông cậy vào tiền bán ma thú. Mà Lăng Tiêu lại dự tính thu mua được liệu, món tiền đó có thể còn lại không bao nhiêu.

Lăng Tiêu lại chợt nhớ, Thượng Quan giáo sư đưa cho mình Tế Liểu kiếm, dường như chính là được luyện chế từ xương cốt của ma thú nào đó, không phải vàng bạc cũng không phải sắt thép, thật mềm mại dẻo dai khó bẻ gãy. Hay là... mục đích của nàng thu mua con Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng bậc năm này, cũng không ngoài việc muốn chế tác vũ khí phụ ma chăng?

Nhưng trả cái giá này hình như có hơi quá cao đây!

Thanh niên anh tuấn mặc hoa phục nhú mào, dường như đang suy đoán nữ nhân nhìn không rõ mặt trong lô ghế kia rốt cuộc là ai. Hắn không giống như con cháu quý tộc bình thường, hề nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp thì nhường bước: Thấy đối phương kêu giá dường như cố ý khiêu khích, nhướng mày tựa như cười chế giễu, khóe miệng nhếch lên vừa muốn lên tiếng, người trung niên phía sau thản nhiên nói:

- Quên đi, đừng tranh chấp nữa.

- Vì sao?

Thanh niên mặc hoa phục rõ ràng không muốn buông tha con Ma thú bậc năm này:

- Phụ thân đại nhân, con Ma thú bậc năm này đối với chúng ta cũng rất trọng yếu đấy, nhất là ông nội...

- Câm miệng!

Người trung niên vẫn đang hồ hững lãnh đạm bỗng nhiên vẻ mặt nghiêm khắc trừng mắt nhìn người trẻ tuổi:

- Đạo lý tai vách mạch rừng người cũng không hiểu, về sau không được nói tới chuyện này ở bên ngoài!

Trong mắt người trẻ tuổi hiện lên một tia phản kháng, tuy nhiên vẫn khom người nói:

- Con biết rồi, phụ thân.

Người trung niên dường như hơi mệt mỏi khoát tay, thản nhiên nói:

- Đối với ông nội người, chút thủ đoạn nhỏ của người cũng không ích lợi gì. Chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là được rồi.

Người trẻ tuổi cả người thoáng rung mình, trong nháy mắt sắc mặt trở nên tái nhợt không có một tia huyết sắc, sau đó cung kính dạ một tiếng, ngồi xuống.

Hoàng Phủ Thương Tùng hôm nay quả thật rất cao hứng, không nghĩ tới một con Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng bậc năm không ngờ có thể bán với cái trên trời lên đến mười vạn kim tệ, thật ra năm sáu vạn đã là giá trị cực hạn của nó, ít nhất là theo đánh giá của hắn như thế.

Mặt đỏ bừng cao giọng nói:

- Mười vạn kim tệ một lần! Vị nữ sĩ thần bí trên lô ghế kia ra giá hào phóng, còn có ai tăng giá nữa không?

Khắp trường đấu giá đều tĩnh lặng, mọi người đều ngừng thở, không có một chút tiếng động nào.

- Mười vạn kim tệ lần hai!

Giọng của Hoàng Phủ Thương Tùng hơi run rẩy, như là dùng hết khí lực toàn thân, tiếng búa trong trẻo gõ lên bàn:

- Cheng! Mười vạn kim tệ ba lần! Định giá!

Khắp phòng đấu giá, tiếng vỗ tay hoan hô vang lên như sấm. Đúng vậy, mọi người vẫn luôn đầy ngưỡng mộ đối với người mua có tính quyết đoán như thế.

Cái này giống như là một thông lệ từ xưa, dựa theo tình hình giá trị thực tế mà nói, chúng cũng không đáng một đồng, nhưng thường thường có thể đánh ra giá trên trời đến mấy mươi vạn thậm chí trăm vạn. Giá trị của rất nhiều đồ vật này họ chưa chắc đã đúng với nó, tác dụng của nó bị cường điệu hóa lên cũng là rất bình thường.

Giống như con Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng bậc năm này, nếu theo giá trị thân thể của nó: mấy khối xương cốt kia có thể toàn bộ thành công chế tác phụ ma kiếm, đương nhiên là không thể nói gì khác, chỉ có điều ngay cả đại sư luyện chế vũ khí phụ ma chân chính như Hoàng Phủ Thương Tùng cũng không dám nói chắc, thể thì toàn bộ Đế quốc Lam Nguyệt còn có ai có thể nắm chắc thành công lớn như vậy?

Diệp Vi Ny đưa tay vuốt cái trán bóng mượt, sau đó lẩm bẩm nói:

- Trời ạ, thực có kẻ lăm tiền! Trong mắt bọn họ kim tệ cũng không phải là tiền!

Tuy rằng Lăng Tiêu không có hứng thú nhiều lắm đối với tiền, nhưng cũng biết là có thể xuất ra mười vạn kim tệ để mua một con ma thú, tuyệt đối không phải là gia tộc tầm thường. Ít nhất, Lăng gia không có tài lực này! Cho dù có, cũng đều bị cha gây sức ép đem đi trang bị cho quân đội. Cho nên Lăng Tiêu càng tăng thêm lòng hiếu kỳ đối với việc giáo sư Thượng Quan có thể một lúc xuất ra mười vạn kim tệ.

Đúng lúc này, trên mặt lão Hoàng Phủ Thương Tùng lại hiện ra một vẻ cười giảo hoạt, nhận cốc nước mát rượi từ nhân viên phục vụ đưa tới uống một ngụm, sau đó nói:

- Tiếp theo, một kiện... bảo bối bán đấu giá cuối cùng hôm nay!

- A. Không phải nói chỉ hai ma thú sao? Sao lại tới con thứ ba?

Có người nghi ngờ lên tiếng hỏi.

- Đại sư nói có thì là có, người còn nói nhảm cái gì?

Có người phản bác.

- Chú ý, đại sư nói chính là bảo bối, chưa nói là ma thú!

Một bên còn có người nói.

Toàn bộ phòng đấu giá huyền náo ầm ĩ, hôm nay rõ ràng hội đấu giá khiến cho những người này có cảm giác không uống công đến dự lần này. Cũng từ lần đấu giá quá cao của Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng, nhiệt huyết của nhiều người đã tăng rất cao rồi. Vì thế lúc này đều rất kỳ quái, chẳng lẽ thứ cuối cùng này cũng thế, còn có lực hấp dẫn hơn cả hai ma thú trước sao?

Người áo đen thần bí đội nón tre trong góc sáng kia cười hắc hắc vài tiếng, thấp giọng lầm bầm:

- Lúc này mới đúng đây! Một con Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng, hiển nhiên là không thú vị lắm! Lão nhân Hoàng Phủ giảo hoạt có lẽ không có lừa gạt ta, ha ha!

Trong lô ghế, người trẻ tuổi mặc hoa phục vốn có chút uể oải lúc này mắt sáng lên, nhìn phụ thân, người trung niên gật đầu nói:

- Cái này nhất định phải giành lấy!

Diệp Vi Ny than thở:

- Ai nói phòng đấu giá của gia tộc Hoàng Phủ không giảo hoạt?

57. Chương 56: Đề Tự Tính Kế (thượng)

Hoàng Phủ Thương Tùng hứng thú nhìn mọi người phía dưới lại một lần nữa sôi động cả lên, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười:

- Cuối cùng thứ muốn bán đấu giá này, có thể nói là ma thú, nhưng cũng có thể nói nó là bảo vật cực phẩm! Khung xương của nó cực kỳ nặng, nếu dùng làm kiếm bình thường thì lực sát thương có thể còn mạnh hơn so với trọng kiếm tinh thiết, nếu như làm phụ ma kiếm thì phẩm chất của nó gần như là tốt nhất trong các phụ ma kiếm cùng cấp bậc!

Diệp Vi Ny nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, trong lòng sôi sục, hôm nay nàng đã trải qua nỗi khổ trương và kích thích mà suốt đời chưa từng có. Xem ra phòng đấu giá của đại gia tộc này đúng là không đơn giản, có thể nói một thứ vốn không tốt gì thành đồ rất tốt, có thể biến thứ vốn rất tốt nói thành đồ tuyệt hảo! Tóm lại, chính là có năng lực mê hoặc lòng người cực cao. Diệp Vi Ny còn chăm chú nghe từng câu của Hoàng Phủ Thương Tùng, nàng cho rằng: làm một kẻ lừa đảo rõ ràng tốt hơn nhiều so với làm một bàn tay vàng (kẻ trộm cắp)!

Lăng Tiêu lấy cây Địa Long Chi Tâm từ trong nhẫn không gian ra, chăm chú quan sát, phát hiện ra kẻ mạo hiểm đào nó lên hẳn là người rất có kinh nghiệm, ngay cả một cái rễ cũng không có đứt chút nào, gìn giữ công hiệu của nó thật hoàn hảo.

Thực ra nghiêm khắc mà nói, Dược Sư là một nghề nghiệp từ xưa đã có. Nhưng hơn trăm năm trước, sự xuất hiện của một Dược Sư kinh tài tuyệt thế đã nâng địa vị của nghề nghiệp thấp kém này lên đến độ mà ngay cả võ giả cao cấp như Ma Kiếm Sư cũng không dám đắc tội.

Nguyên nhân chính là ông đã phát minh ra việc có thể luyện chế ma thú cao cấp và dược liệu cao cấp thành các loại đan dược. Mà đan dược có tác dụng rất lớn đối với tu vi của võ giả. Thậm chí một ít đan dược cao cấp trong truyền thuyết có thể tăng cấp bậc của võ giả cấp thấp, tác dụng cũng thần kỳ như Phạm Đế Á Thánh Quả.

Loại đan dược này đối với người thường mà nói không có ý nghĩa mấy. Cho dù đan dược tốt nhất cũng chỉ có thể làm cho người từ Đại Kiếm Sư tăng lên đến Cuồng Kiếm Sư mà thôi. Mà để chế tạo loại đan dược này lại rất đắt, quý tộc bình thường tuyệt đối không thể chịu nổi.

Rất nhiều đan dược chỉ có thể tăng người ta từ Kiếm Sư bậc hai lên đến Kiếm Sư bậc ba, hoặc là từ Kiếm Sư bậc sáu tăng lên đến Đại Kiếm Sư bậc một, cũng đã được coi như là cực phẩm đan dược. Giá cả của chúng rất đắt, hơn nữa trên thị trường cũng rất ít bán ra.

Nhưng đối với người trong Hoàng Gia, nếu nắm giữ phương thuốc thần kỳ này, lại thông qua biện pháp này bồi dưỡng rất nhiều binh lính, vậy sẽ rất đáng sợ. Trừ phi từ Ma Kiếm Sĩ trở lên, nếu không cho dù Cuồng Kiếm Sư khi đối mặt với công kích của trăm tên Đại Kiếm Sư không sợ chết, có thể trốn ra ngoài được hay không cũng chưa chắc.

Người đàn ông trung niên lại không hưng phấn như đứa con. Bởi vì đan dược tốt nhất luyện chế từ máu Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng phải dâng cho Hoàng Đế Bệ Hạ. Nghĩ đến phụ thân già như vậy rồi mà vẫn chiếm lấy ngôi Hoàng Đế, tay người đàn ông trung niên trong ống tay áo đã nắm thành quyền. Nhưng nếu như hắn biết máu tinh hoa nhất đã bị Lăng Tiêu uống, có lẽ sẽ vui mừng rất nhiều.

Ngay cả xa phu của cỗ xe ngựa xa hoa của Hoàng Gia này cũng có tu vi Đại Kiếm Sư bậc sáu. Trong ánh đèn đường mờ nhạt, tuy không thể nhìn quá xa nhưng tuyệt đối không thể nhìn thấy một người đang đứng cách đó hơn mười thước.

Đến khi bốn người ngồi trên xe hét lớn nhắc nhở, xa phu mới thấy trong tầm mắt đang đứng một người áo đen lộ ra khí tức quý dị, đầu đội nón tre màu đen giống như vẫn đứng ở đó.

Xa phu toát mồ hôi lạnh, giữ chặt dây cương hai con ngựa Hoàng Gia. Chân trước hai con ngựa tung lên, thân hình gần như bay lên không, khó khăn lắm mới ngừng lại trước mặt người áo đen.

60. Chương 59: Đêm Tối Chặn Giết (Hạ)

- Ai?

Bốn gã hộ vệ trên xe ngựa bỗng nhiên phát ra một khí thế khổng lồ bao vây phạm vi mười mấy thước xung quanh xe ngựa, phân biệt đứng ở bốn góc xe ngựa. Vũ khí tập trung vào người áo đen kia. Chỉ cần hắn có cử động lạ sẽ trúng phải một kích trí mạng của bốn cao thủ.

Người áo đen xuất hiện quá quý dị, giống như trống rỗng xuất hiện ở nơi này.

Phải biết rằng bốn hộ vệ cao cấp này, người kém cỏi nhất cũng đã là Cuồng Kiếm Sư bậc sáu. Ba người còn lại tu vi đều là Ma Kiếm Sĩ. Đội ngũ hộ vệ xa hoa như vậy không ngờ lại không phát hiện được có người đang đứng ở phía trước. Vậy người áo đen đó có tu vi như thế nào?

Nghĩ vậy, mặt bốn hộ vệ cao cấp hơi tái đi, liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được một tia kinh hãi trong mắt đối phương.

Người trung niên và người thanh niên bên trong xe ngựa rất bình tĩnh, vẻ mặt không có gì thay đổi. Tuy rằng xe ngựa đột nhiên dừng lại, nhưng thân hình hai người chỉ hơi chấn động một chút, biểu hiện ra tu vi không tầm thường.

Đám hộ vệ trong chỗ tối đều đang chạy lại bao vây người áo đen, trong chốc lát đã vây quanh hẳn. Ánh mắt đám hộ vệ đều rất kiên nghị, trên mặt không một tia biểu cảm. Đường như phía trước cho dù là một núi đao, bọn họ cũng sẽ không hề do dự xông lên.

- Ha ha, để Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng lại, tha cho người không chết.

Người áo đen cười quái dị, giọng nói khàn khàn già nua. Cũng không biết có phải cố ý giả làm như vậy không.

Hai cha con trong xe liếc mắt nhìn nhau. Cả hai đều biết người đang nói là ai. Chính là người vừa tham gia đấu giá cùng bọn họ.

- Lớn mật!

Một gã hộ vệ có tu vi cao nhất là Ma Kiếm Sĩ bậc ba lớn tiếng quát:

- Người biết đây là xe của ai không? Không muốn sống sao?

- Ha ha, lão phu chẳng những biết, còn rất rõ ràng.

Lão già áo đen cười quái dị vài tiếng, nói tiếp:

- Đúng nói nhầm, bằng thực lực kém cỏi của các người cũng dám động kiếm trước mặt lão phu sao? Hỏi lại một lần nữa, giao hay không giao?

Ma Kiếm Sĩ bậc ba dẫn đầu cười lạnh một tiếng, quát:

- Giết.

Theo một tiếng giết, có hai người giống như chim từ trên cao đánh xuống lão già áo đen. Trường kiếm trong tay phát ra kiếm khí thật dài, không hề lưu tình quét về phía đối phương.

Hai người còn lại thì đứng ở bên cạnh xe, đề phòng lão già thần bí này còn có đồng lõa.

Lão già áo đen cười lạnh một tiếng. Cũng không biết từ đâu lấy ra một thanh kiếm. Ngay khi kiếm của hai gã Ma Kiếm Sĩ kia sắp đâm vào mình bỗng nhiên phát ra một mảnh kiếm quang. Hai gã Ma Kiếm Sĩ kêu lên một tiếng đau đớn, vội vàng lui lại trên xe ngựa, mặt mày tái nhợt. Một người có tu vi hơi kém một chút không kịp nổi phun ra một ngụm máu, thân hình lung lay sắp ngã. Hắn vội vàng lấy một bình sứ trong lòng ra, đổ một viên dược hoàn vào miệng, trên khuôn mặt tái nhợt nhanh chóng dâng lên hai tia đỏ ửng.

Hai gã Ma Kiếm Sĩ không ngờ chỉ một chiêu đã bị đối phương đánh bại, mặt mũi xám xanh. Tuy rằng trên mặt đám hộ vệ vây quanh lão già áo đen vẫn là vẻ không sợ chết, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia sợ hãi.

Lão già áo đen hừ lạnh một tiếng:

- Đây là bài học dành cho các người. Nếu lão phu muốn giết người, từng này người các người căn bản là không đủ. Nhanh chóng lấy vật kia giao ra đây. Hai người trong xe, các người có thân phận tôn quý, nếu bị thương thì không tốt lắm. Ha ha...

Người trung niên trong xe không hề hoang mang nói:

- Các hạ nếu biết thân phận của ta, chẳng lẽ sẽ không sợ sẽ bị truy sát không ngừng sao?

Người trung niên nói rất bình thản nhưng bên trong lại có ý uy hiếp, người ở ngôi cao, khí thế này hoàn toàn từ trong lời nói phát ra.

Lão già áo đen không hề e ngại, cười lạnh nói:

- Ha ha, đang đợi viện binh? Khuyên các người bỏ tâm tư đó đi. Trừ hai lão già bất tử của Hoàng Thất các người, không ai có thể lưu được ta.

Lời này vừa nói ra, hai cha con trong xe động dung, người trung niên biến sắc. Lúc này chợt nghe lão già áo đen tiếp tục phát ra tiếng cười lạnh khàn khàn từ trong cổ họng:

- Xem ra không cho các người chút đau khổ thì sẽ không định giao ra.

Người trung niên lớn tiếng quát:

- Dừng tay.

Nhưng vẫn chậm một bước, chợt nghe thấy trên xe của mình truyền đến một tiếng kêu thảm thiết. Tên Ma Kiếm Sĩ bậc ba lập tức rơi xuống đất, phát ra một tiếng động.

- Thống lĩnh.

Mấy người còn lại vừa sợ vừa giận kêu lên.

Vừa nãy bọn họ chỉ thấy thân thể lão già áo đen như một đạo khói đánh úp lại. Kiếm trong tay tên Ma Kiếm Sĩ bậc ba thậm chí không kịp giơ lên đã bị lão già đánh rơi xuống xe.

- Yên tâm đi. Hắn không chết nhưng cũng mất nửa cái mạng. Đây là sự trừng phạt vì các ngươi kéo dài thời gian.

Lão già áo đen cười khặc khặc nói:

- Nếu như còn không giao ra, hôm nay các ngươi đừng ai mong còn sống mà rời khỏi nơi này.

- Được rồi, thứ đó có thể cho ngươi.

Người trung niên mở cửa xe ra, mặt mày xanh mét đứng ra.

- Điện hạ.

Mấy tên hộ vệ bên ngoài vội vàng nói:

- Ngài không thể ra...

Người đàn ông trung niên vung tay chặn lại, sau đó nhìn lão già áo đen, lấy một chiếc nhẫn cổ xưa trên tay xuống, ném cho đối phương rồi lạnh lùng nói:

- Các hạ có thể báo lại danh tính? Mỗi nhục hôm nay, ngày sau tất báo.

Lúc này người tuổi trẻ kia cũng đứng dậy, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào lão già áo đen. Đôi môi mỏng mím chặt, nhìn thật kỹ nhưng sâu trong mắt không ngờ lại ẩn dấu một tia hưng phấn.

Lão già áo đen dùng tinh thần lực tra xét một chút xác nhận không có gì đáng nghi mới cười lạnh điểm chân xuống đất. Thân hình chợt bay lên trời, đứng lại trong không trung, từ trên cao nhìn xuống người trung niên:

- Thái Tử điện hạ, ngài không biết ngài hỏi một câu rất ngu xuẩn sao?

Nói xong trên bộ mặt cứng đờ kia lộ ra một nụ cười mỉa mai, biến mất trong đêm tối mịt mờ.

- Kiếm Tông!

Người đàn ông trung niên nghiêng răng nói, gân xanh hằn lên trên trán. Bảo vật này khó khăn lắm mới có được lại bị người cướp đoạt ở ngay trên địa bàn của mình, ngay ở đế đô được xưng là an ninh rất tốt.

Đám hộ vệ lập tức quỳ xuống, không ai dám lên tiếng. ngay cả ba người đang kiểm tra vết thương cho thống lĩnh hộ vệ cũng quỳ xuống, trầm giọng nói:

- Điện hạ, ty chức bảo vệ bất lực....

Người đàn ông trung niên phất phất tay, thở dài một tiếng. Gặp quái vật như Kiếm Tông này, cho dù nhiều người hơn nữa cũng không có tác dụng gì, chỉ có thể xem như đen đủi. Hắn phần hận thở dài một hơi ,đang chuẩn bị vào xe ngồi thì dị biến lại xảy ra.

Tầm thép bao quanh cỗ xe ngựa bỗng nhiên kêu lên một tiếng rồi rơi ra. Hai cha con người trung niên nếu không phải phản ứng nhanh nhẹn kịp thời nhảy ra thì thiếu chút nữa đã bị đè.

Mắt người đàn ông trung niên nhú lại, một khắc vừa rồi tim hắn như ngừng đập, trên trán cũng toát mồ hôi lạnh. Nghĩ lại mình có tu vi Cuồng Kiếm Sư bậc sáu không ngờ bị dọa thành như vậy. Chẳng lẽ đã an nhàn quá lâu rồi?

Người trẻ tuổi vội vàng chạy tới, đỡ lấy phụ thân:

- Cha, người không sao chứ?

Người đàn ông trung niên lắc đầu, lập tức nhìn cổ xe ngựa đã tan nát giống như một con quái thú đang mở miệng cười nhạo hắn.

Lúc này rất nhiều người của đội bảo vệ thành đã chạy tới. Nhìn thấy xe ngựa của Thái Tử điện hạ đã bị phá hủy hoàn toàn, lập tức quỳ rạp xuống, không ai dám thở mạnh.

Ở trong một con ngõ nhỏ cách đó rất ra, xung quanh hoàn toàn tối đen, Lăng Tiêu và Diệp Vi Ny lặng lẽ đứng lên, rời khỏi nơi này.

Đi ra khá xa, Diệp Vi Ny mới thở dài một hơi:

- Trời, làm ta sợ muốn chết. Người áo đen kia không ngờ lại là Kiếm Tông... Ngồi trong xe ngựa không ngờ là Thái Tử điện hạ. Ta, ta không phải đang nằm mơ chứ?

Lăng Tiêu vốn tính đi đường này trở về học viện nhưng không ngờ lại gặp phải chuyện này, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Thái Tử điện hạ đang rất muốn mượn sức cha của mình, nhưng bởi vì đều là người của Hoàng Đế Bệ Hạ, cho nên Lăng Tiêu không có ấn tượng tốt mấy đối với Thái Tử.

Hắn thản nhiên nói:

- Quên chuyện này đi, không có quan hệ gì với chúng ta.

61. Chương 60: Trở Về

- A... Anh là? ...Thiếu gia?

Xuân Lan và Thu Nguyệt ra mở cửa phòng, thấy Lăng Tiêu và một cô gái áo đen không khỏi sửng sốt một chút, lập tức cảm thấy rất vui mừng.

Diệp Vi Ny đứng phía sau Lăng Tiêu không khỏi giật mình, thầm nói: “Lăng Tiêu trước và sau khi dịch dung đã xảy ra biến hóa rất lớn, thậm chí ngay cả dáng người cũng trở nên khác thường. Không thể tưởng được hai thị nữ này lại có thể nhận ra là Lăng Tiêu”

Lăng Tiêu cũng hơi sửng sốt, lập tức thản nhiên gật đầu, sau đó đi vào trong nhà. Xuân Lan và Thu Nguyệt nhìn thoáng qua Diệp Vi Ny, trong lòng âm thầm buồn bực, thầm nói: “Thiếu gia đi lâu như vậy, sao về lại mang theo một cô gái dung mạo bình thường chứ?” Lập tức nghĩ đến thiếu gia có thể thay đổi dung mạo, như vậy cô gái này chắc cũng đã được dịch dung.

Nghĩ vậy, Xuân Lan và Thu Nguyệt không nhin được mà đánh giá Diệp Vi Ny mấy lần. Thấy dáng người lả lướt, đường cong tuyệt mỹ của nàng, nói vậy đây cũng là một mỹ nữ, trong lòng hai người không khỏi cảm thấy tự hào vì thiếu gia. Hai nàng gần đây vẫn đi theo Thượng Quan Vũ Đồng học tập, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy Tạ Hiểu Yên ở lớp cao cấp. Hai nàng luôn luôn khinh thường cô gái xinh đẹp kia, đều cho rằng Tạ Hiểu Yên bỏ thiếu gia là sai lầm lớn nhất đời nàng.

- Hai người sao có thể nhận ra ta?

Thấy vẻ vui mừng không kiềm chế nổi trên mặt hai nàng, Lăng Tiêu cảm thấy ảm áp trong lòng, có cảm giác đã về đến nhà.

Xuân Lan nhanh miệng cười nói:

- Thiếu gia tuy rằng đã thay đổi rất nhiều, nhưng ánh mắt lại không thay đổi, nói đúng ra là ánh mắt.

Thu Nguyệt ở bên cạnh cũng xấu hổ gật đầu đồng ý.

Lăng Tiêu cười cười, sau đó chỉ tay về phía Diệp Vi Ny nói:

- Diệp Vi Ny, tạm thời ở lại chỗ chúng ta.

Xuân Lan và Thu Nguyệt đều nói ra danh tính của mình, thái độ lại thêm thân cận với Diệp Vi Ny.

Diệp Vi Ny rất cuộc không kìm nổi kinh ngạc trong lòng: Hai thị nữ xinh đẹp này thật là lợi hại, hơn nữa xem ra đều rất thích Lăng Tiêu. Trong lòng nàng hơi có chút phát khổ, thiếu gia quý tộc đều là như vậy, dốc lòng tu luyện quả thực rất ít, có lẽ chính nhân quân tử như Lăng Tiêu càng ít hơn. Nghĩ vậy, nàng không kìm nổi có chút xấu hổ: “Mình bây giờ cũng không phải người của hần ta, thích thì sao? Thích là nhất định phải đi theo hần sao?”

Tuy rằng đã khuya, nhưng hai nàng Xuân Lan và Thu Nguyệt vẫn hưng phấn chuẩn bị bữa ăn khuya cho Lăng Tiêu và Diệp Vi Ny. Diệp Vi Ny không kìm nổi cảm thán: “Người này quả nhiên là quý tộc. Cuộc sống quý tộc quả nhiên hưởng thụ xa xỉ. Mình trước kia, tối có đói cũng chỉ biết chịu đựng, đâu ra người làm đồ ăn khuya ngon như vậy cho mình? Đó là nằm mơ cũng không thể tưởng được”

Xuân Lan và Thu Nguyệt rất tò mò với cuộc sống mạo hiểm hơn thán qua của Lăng Tiêu. Nhưng Lăng Tiêu lại như một hủ nút, hỏi hần cũng không nói, huống chi hai nàng cũng không dám hỏi.

Đợi hai người ăn xong, Diệp Vi Ny nhìn Xuân Lan và Thu Nguyệt mắt ngọc mây ngài, hỏi Lăng Tiêu:

- Làm thế nào có thể khôi phục dung mạo cũ?

Lăng Tiêu lấy mấy cọng cỏ nhỏ màu xanh lục trong nhẫn không gian ra:

- Chà xát, bôi lên da là được.

Thảo dược này tìm được ở trong phòng đấu giá của Hoàng Phủ gia, bỏ chung với các thảo dược khác, Lăng Tiêu thuận tay lấy ra, Hoàng Phủ Thương Tùng cũng không biết nên tự nhiên đưa cho Lăng Tiêu. Nếu Diệp Vi Ny biết mấy ngày trước Lăng Tiêu còn không có thảo dược này, phải chờ nhiều ngày cho đến khi thuốc hết tác dụng mới khôi phục lại được, sợ là trong lòng mắng chết Lăng Tiêu.

Thoải mái tắm rửa một lát, Lăng Tiêu thay áo ngủ, thoải mái nằm trên giường, rốt cuộc ngủ một giấc yên lành. Lăng Tiêu phát hiện mình đã càng lúc càng thích ứng với thân phận quý tộc. Nếu là trước kia sợ rằng sẽ ngồi xuống luyện công cả đêm. Điều này thực ra cũng liên quan đến trạng thái hiện tại của Lăng Tiêu. Không phải hần không muốn tu luyện mà thật sự không thể nào tu luyện.

Nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây, đầu tiên là quen biết đám mạo hiểm như Vương Siêu: Đường Minh và Vương Siêu hữu tình, An Nhã thông minh, Gaia hồn hậu và Ngô Lương gian xảo đã dạy một bài học rất sinh động cho Lăng Tiêu vốn rất ít tiếp xúc với người.

Chuyện xảy ra ở quán rượu làm Lăng Tiêu hiểu thêm một đạo lý: Thế giới này là một thế giới còn phức tạp hơn Tu Chân Giới. Lòng người khó dò, nhưng xét cho cùng vẫn giống nhau đó là “Thực lực là vua”

Nghĩ đến đám lính đánh thuê ngông cuồng mà mình giết chết “Thực ra bọn chúng đã sai lầm sao? Chưa hẳn, nhưng đồng thời, mình cũng không sai. Nếu như bọn chúng không chết, vậy nhất định là mình” Lăng Tiêu khẳng định không vĩ đại như vậy. Sao có thể hy sinh bản thân để thành toàn cho người khác.

Giết chết Nham Thạch Thân Khắc, trong lòng Lăng Tiêu không có một chút gánh nặng, người như vậy đáng chết. Lại nghĩ đến Diệp Vi Ny – nữ trộm, Lăng Tiêu nở nụ cười ảm áp. Rõ ràng là một cô gái đơn thuần dịu dàng lại bị người huấn luyện thành một bàn tay vàng. Có đôi khi Lăng Tiêu thật sự muốn hỏi thân thế của Diệp Vi Ny, nhưng lại nhịn đi. Nếu nàng nguyện ý muốn nói, tự nhiên sẽ nói.

Lúc này Lăng Tiêu có thể mang Diệp Vi Ny trở về, trong lòng ít nhiều cũng có tính toán lưu nàng lại. Giá trị của một Đại Kiếm Sư bậc sáu không bình thường. Hơn nữa Diệp Vi Ny còn trẻ như vậy, tương lai nhất định tiền đồ vô hạn.

Quan trọng hơn, Lăng Tiêu muốn để Diệp Vi Ny tiến vào Học viện Đế quốc học. Trong lòng Lăng Tiêu thật ra không có suy nghĩ thông qua Diệp Vi Ny để khoe khoang mình mà thật sự muốn giúp Diệp Vi Ny tìm một thân phận. Cho đến nay, Lăng Tiêu tuy rằng không nói ra miệng nhưng trong lòng vẫn cảm kích Diệp Vi Ny.

Điểm này, từ chỗ Lăng Tiêu có thể mang Diệp Vi Ny trực tiếp về đây là có thể thấy được. Lăng Tiêu cũng không phải người chỉ giỏi hứa. Hần cho rằng rất nhiều chuyện, làm tốt hơn nói.

Ba cô gái bên kia đã tụ tập lại một chỗ, líu ríu nói chuyện. Xuân Lan và Thu Nguyệt từ nhỏ đã lớn lên trong phủ Tướng Quân, tuy rằng thông minh lanh lợi, nhưng kiến thức kém xa so với Diệp Vi Ny vẫn sống

ở dưới đáy xã hội, không lâu sau đã bị Diệp Vi Ny làm cho cười phá lên. Xuân Lan và Thu Nguyệt chỉ kiên trì một nguyên tắc, đó chính là tất cả đặt lợi ích của thiếu gia lên trên hết. Nhưng chỉ cần các đề tài không quan hệ với Lăng Tiêu, hai nàng sẽ nguyện ý nói chuyện với Diệp Vi Ny, từ Diệp Vi Ny cũng biết được rất nhiều chuyện mới mẻ.

Diệp Vi Ny cũng rất cẩn thận. Nàng đoán rằng: “Lăng Tiêu nếu như dịch dung xuất hiện ở trong phòng đấu giá, hiển nhiên không muốn thân phận thật sự của mình bị phát hiện”. Cho nên, nàng cũng không nói cụ thể quá trình hai người mạo hiểm ra với Xuân Lan và Thu Nguyệt, chỉ nói thoáng qua mà thôi.

Điều này cũng đủ làm cho hai nàng hưng phấn không thôi. Nghĩ đến thiếu gia của mình không ngờ có thể đi ra mạo hiểm, trong lòng hai nàng liền cảm thấy rất tự hào. Rất nhiều thiếu gia quý tộc chỉ biết điều vô dương oai trong đế đô mà thôi.

Sáng hôm sau, Lăng Tiêu thức dậy từ sớm, sau đó ở trong sân thần luyện một phen. Cảm thấy trạng thái tinh thần tốt hơn rất nhiều, tổ chất thân thể cũng mạnh hơn lúc trước không ít. Lăng Tiêu tin rằng, mình lúc này nếu đi kiểm tra, có lẽ dễ dàng qua Kiểm Sư bậc ba, bậc bốn.

Nghĩ đến vẻ mặt của đám người kia, trên mặt Lăng Tiêu lộ ra nụ cười mang theo một tia tự giễu cợt chính mình: “Mình bây giờ không ngờ lại phải dựa vào sự kinh ngạc của đám người thực lực thấp kém để thỏa mãn hư vinh sao?”

Lắc đầu, phun ra một ngụm trọc khí trong lồng ngực: “Thanh Trúc Thảo. Ta rất nhanh sẽ tìm được người.

62. Chương 61: Đại Nhân Vật (thượng)

Lăng Tiêu nhiều ngày chưa xuất hiện trong trường, vừa đi ra ngoài đã khiến rất nhiều người chú ý. Chuyện đã qua hơn một tháng, hơn nữa Tạ Hiểu Yên cũng tận lực ít nhắc lại nên phong ba lúc trước đã nhỏ đi rất nhiều. Tuy nhiên, ánh mắt đám học sinh nhìn về phía Lăng Tiêu vẫn không che dấu vẻ khinh thường. Mặc dù Lăng Tiêu đánh bại Ô Lan Thác nhưng trong lòng rất nhiều người thì đây chỉ là cuộc chiến của hai học sinh lớp cấp thấp mà thôi. Có gì đáng phấn khích chứ?

Mà những học sinh xem trận chiến hôm đó, gần như không ai cho rằng Lăng Tiêu có thực lực đánh bại Ô Lan Thác. Mà là cái vận mệnh chó ngáp phải ruồi của hắn quá cường đại. Tể ngã cũng có thể tránh thoát một kích phải giết của Ô Lan Thác, quả thực là trời quá bất công. Sự tình trải qua nhiều người truyền biến thành vận may của Lăng Tiêu vô cùng cường đại, hoàn toàn không quan hệ đến thực lực. Còn có người nói nếu không phải cái hồ nhỏ đã cứu Lăng Tiêu một mạng thì nổi sĩ nhục của Học viện Đế quốc sẽ chết ngay tại chỗ.

Rất nhiều người đều suy nghĩ: “Rác rưởi như vậy, chết đi còn tốt hơn”

Diệp Vi Ny cũng không đi cùng Lăng Tiêu. Tạm thời nàng còn không thích hợp xuất hiện trước công chúng. Lăng Tiêu tính toán sẽ đi tìm Thượng Quan Vũ Đồng trước, nói chuyện này với nàng, sau đó an bài Diệp Vi Ny vào lớp cao cấp học tập tri thức. Theo thực lực của Diệp Vi Ny lúc này thì cho dù lớp cao cấp cũng không có thân thủ tốt như nàng. Mấy thiên tài siêu cấp được công nhận của lớp cao cấp, thực lực trước mắt cao nhất cũng chỉ là Đại Kiểm Sư bậc ba mà thôi.

Lăng Tiêu trước khi đi đã nghe Xuân Lan nói Ô Lan Thác sau trận chiến lần đó vẫn không trở lại trường học. Lăng Tiêu cười lạnh trong lòng: “Lần trước là người quá may mắn. Nếu như gặp lại, người còn dám khiêu khích ta vậy, ta nhất định không ngại tặng người một kiếm”

Thượng Quan Vũ Đồng dường như mới ngủ dậy, vẫn mặc quần áo ngủ, tóc tai hỗn độn, hai mắt mơ màng mở cửa phòng, sự quyến rũ làm Lăng Tiêu ngây ngốc.

Thượng Quan Vũ Đồng lúc này mới thấy người gõ cửa là Lăng Tiêu, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng. Một tay kéo Lăng Tiêu lại gần, nhìn từ trên xuống dưới, thấy Lăng Tiêu đang đánh giá mình, cúi đầu xuống thấy mình đang mặc quần áo ngủ, lập tức hai má đỏ ửng trừng mắt nhìn Lăng Tiêu một cái:

- Tiểu lưu manh.

Nói xong chạy vào trong phòng ngủ của mình, “Phịch” một tiếng đóng cửa lại. Bên trong truyền ra giọng nói bối rối:

- Chờ ta một lát, lập tức xong ngay.

Một lúc sau, Thượng Quan Vũ Đồng mặc một bộ váy dài màu đen đi ra. Mái tóc vén cao lộ ra chiếc cổ trắng nõn thon dài, trên mặt mang theo vẻ thẹn thùng đỏ hồng, đôi mắt xinh đẹp nhìn Lăng Tiêu:

- Được rồi, nói cho giáo sư những chuyện cậu đã trải qua. Ta cảm thấy thực lực của cậu đã tăng lên rất nhiều, thật tốt quá.

Trước mặt Thượng Quan Vũ Đồng, Lăng Tiêu cũng không muốn nói dối. Nhưng lý trí nói cho hắn, Thượng Quan giáo sư tuyệt đối không phải người bình thường. Hắn nhún nhún vai, khẽ cười nói:

- Thực ra đặc tội một ít người, cũng may là miễn cưỡng xem như tìm được thứ đó.

-Ồ, thật chứ?

Thượng Quan Vũ Đồng căn bản không chú ý đến câu mà Lăng Tiêu nói đã đặc tội với người. Kẻ mạo hiểm không đặc tội với ai gần như không có. Quan trọng nhất là Lăng Tiêu không ngờ tìm được được liệu để cởi bỏ thiên mạch. Đây mới là chuyện làm Thượng Quan Vũ Đồng vui vẻ. Cho đến nay, Thượng Quan Vũ Đồng vẫn buồn bã vì thiên mạch của Lăng Tiêu. Tận đáy lòng, nàng hy vọng Lăng Tiêu có thể trở nên hùng mạnh, giống như những học sinh bình thường, về sau trở thành một nam tử đầu đội trời chân đạp đất. Bởi vì nàng thủy chung coi Lăng Tiêu là đệ đệ của mình, có lẽ trên người Lăng Tiêu và đệ đệ đã chết của nàng có khí chất tương tự với nhau?

Thượng Quan Vũ Đồng nhớ đến đệ đệ của mình, trong mắt hiện lên một tia ảm đạm. Nhưng nàng lập tức vui vẻ lại, đôi mắt cười thành hình trăng rằm, nhìn Lăng Tiêu:

- Nói mau, nói mau.

Thần thái rất giống cô bé đang làm nũng.

Nhớ đến giọng nói ngọt ngào trong phòng đấu giá đêm qua, Lăng Tiêu trong lòng cười khổ: “Thượng Quan giáo sư, người nào mới thật sự là ngài?”

Lăng Tiêu thuận miệng kể một chuyện mạo hiểm. Bởi vì cho đến bây giờ, hắn chưa bao giờ nói dối cho nên Thượng Quan Vũ Đồng căn bản không hề hoài nghi. Nàng sao có thể nghĩ được rằng, hai con ma thú đêm qua mà mình điên cuồng tranh đoạt, tất cả đều từ tay Lăng Tiêu mà ra.

Lăng Tiêu nói mình và người của đoàn mạo hiểm tạm thời do Vương Siêu dẫn dắt đã xảy ra một ít tranh chấp, sau đó rời khỏi. Trên mặt Thượng Quan Vũ Đồng lộ ra vẻ tức giận, nói:

- Hắn không xem thanh kiếm trong tay cậu?

Lăng Tiêu giật mình: “Xem ra Thượng Quan giáo sư quả thật biết bọn họ”. Lăng Tiêu lập tức nói ra nguyên nhân xung đột.

Thượng Quan Vũ Đồng cười tủm tỉm nhìn Lăng Tiêu, nhìn đến khi Lăng Tiêu cảm thấy sợ hãi mới nói:

- Không sai, biết anh hùng cứu mỹ nhân. Cô gái kia rất đẹp phải không?

“Á...” Lăng Tiêu có chút bất đắc dĩ nhìn Thượng Quan Vũ Đồng. “Không thể tưởng tượng được Thượng Quan giáo sư lại có sở thích giống các cô gái, chính là lòng hiếu kỳ quá mạnh mẽ”.

Thượng Quan Vũ Đồng cười hì hì rồi nói:

- Thế còn được. Nếu Vương Siêu kia đuổi cậu đi, xem ta sẽ xử lý hắn như thế nào.

Sau đó như nghĩ ra cái gì, đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, vết thương của Vương Siêu vẫn như vậy hả. Ai, thật đáng tiếc.

Trong lời nói của Thượng Quan Vũ Đồng có chút cô đơn và ảm đạm. Kể từ khi mình rời khỏi tổ mạo hiểm ba người năm đó, mọi việc vĩnh viễn chỉ còn là kỷ niệm.

- Thương tích của anh ta đã tốt hơn nhiều.

Do dự một lát, Lăng Tiêu quyết định phải nói thật. Bởi vì Thượng Quan Vũ Đồng biết Vương Siêu, mình nói dối sớm muộn gì cũng có một ngày bị phát hiện, như vậy thà mình cứ thẳng thắn thừa nhận còn hơn.

- Cái gì? Thật chứ?

Thượng Quan Vũ Đồng kinh ngạc đứng lên, lập tức cảm thấy mình thất thố, cười áy náy với Lăng Tiêu:

- Xin lỗi, ta chỉ vì quá cao hứng. Thực ra năm đó khi chúng ta cùng nhau mạo hiểm, quan hệ rất tốt. Đáng tiếc sau khi ta rút khỏi đã có mấy năm không gặp bọn họ. Cậu nói cho ta nghe một chút, ai có bản lĩnh như vậy. Không ngờ có thể chữa khỏi thương thế của hần. Lúc ấy nghe nói ngay cả Dược Sư bậc năm cũng bó tay, không có biện pháp.

Lăng Tiêu cười cười, không trả lời.

Mắt Thượng Quan Vũ Đồng sáng lên, bỗng nhiên nhớ tới quyển sách đã bị Lăng Tiêu vứt vào trong lò than, sau đó hỏi:

- Là cậu chữa cho hần, đúng không? Trời! Lăng Tiêu, cậu thật sự quá xuất sắc. Giáo sư vinh dự vì cậu.

Thượng Quan Vũ Đồng nói xong, khoe mắt hơi ướt ướt. Nàng rất rõ ràng, dựa vào y thuật xuất sắc đó thì cho dù cả đời Lăng Tiêu có là người bị thiên mạch cũng không ai dám coi khinh hần nữa.

Ngay cả Dược Sư bậc năm cũng không thể chữa trị mà hần lại chữa khỏi. Điều này quả thực chính là y thuật cấp tông sư.

Thượng Quan Vũ Đồng bỗng nhiên kéo tay Lăng Tiêu nói:

- Lăng Tiêu, đi theo ta. Ta mang cậu đi gặp một đại nhân vật.

63. Chương 62: Đại Nhân Vật (hạ)

- Đại nhân vật.

Lăng Tiêu rất ngạc nhiên khi thấy biểu hiện của giáo sư Thượng Quan tối qua. Người nào mà có thể xưng với ba chữ “Đại nhân vật” trong miệng nàng chứ.

- Đừng hỏi, đến lúc đó cậu sẽ biết.

Thượng Quan Vũ Đồng vừa kéo Lăng Tiêu, vừa đi ra cửa. Một cơn gió nhẹ thổi qua, nàng mới nhận ra mình vẫn đang nắm lấy bàn tay rộng lớn của Lăng Tiêu, vội vàng buông tay ra, đồng thời trong lòng cũng nghĩ: “Chẳng qua chỉ là một cậu bé mà thôi, mình coi Lăng Tiêu là đệ đệ. Tỷ tỷ nắm tay đệ đệ là chuyện bình thường”

Thượng Quan Vũ Đồng dường như rất hưng phấn, đi rất nhanh, mang theo Lăng Tiêu rẽ phải rẽ trái trong vườn trường, đi đến trước mặt một căn nhà nhỏ rất yên tĩnh. Làm Lăng Tiêu có chút khó hiểu là trên đường đi không ngờ không gặp ai hết, hơn nữa trong trí nhớ của Lăng Tiêu cảm thấy xa lạ với nơi này. Căn nhà nhỏ thoát nhìn đã rất lâu năm, trên tường có những vết loang lổ, sơn tường cũng bị tróc ra, lộ ra những viên đá màu xanh bên trong, trên những viên đá còn mọc đầy rong rêu xanh biếc.

“Đại nhân vật gì mà lại ở nơi như thế này?” Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng. Theo tiếng gõ cửa nhẹ nhàng của Thượng Quan Vũ Đồng, bên trong truyền ra một giọng nói già nua.

- Ai đó?

Giống như dùng hết cả khí lực mới nói ra vậy, làm cho người ta có cảm giác không thoải mái.

- Phúc Bá.

Thượng Quan Vũ Đồng nhu thuận nói:

- Là cháu, Vũ Đồng.

- Ô, là Thượng Quan tiểu thư, lại đến xem lão già?

Theo tiếng nói chuyện, cửa gỗ căn nhà két một tiếng rồi được mở ra, lộ ra mặt khuôn mặt già nua, trên mặt đầy nếp nhăn như những khe rãnh trên bức tường của căn nhà vậy. Hai mắt đục ngầu vô thần nhưng không ngờ khi nhìn thấy Lăng Tiêu đang đứng phía sau Thượng Quan Vũ Đồng lại không hề bất ngờ, khụ khụ hai tiếng nói:

- Thượng Quan tiểu thư, còn mang theo bằng hữu đến? Ô, là một cậu bé không tồi, lão gia thấy có lẽ rất cao hứng. Dường như đã lâu rồi không có ai đi đến đây.

- Phúc Bá, đây là học sinh của cháu.

Thượng Quan Vũ Đồng nháy mắt với Lăng Tiêu. Lăng Tiêu hiểu ý lập tức nói với lão già:

-Chào Phúc Bá.

Lão già cười rộ lên, những nếp nhăn trên mặt càng sâu hơn, càng rõ ràng hơn như một bông hoa cúc đang nở rộ, gật đầu nói:

- Tốt, tốt. Cậu bé ngoan.

Lăng Tiêu lặng lẽ đi phía sau Thượng Quan Vũ Đồng. Lão già tên “Phúc Bá” kia hình như rất quan tâm đến Thượng Quan Vũ Đồng. Sau khi mở cửa liền tự mình mang theo Thượng Quan Vũ Đồng đi lên tầng hai.

Thượng Quan Vũ Đồng đi đến trước cửa một gian phòng, nhẹ nhàng nói:

- Thần gia gia, cháu có thể vào không?

Trong phòng truyền ra tiếng cười sang sảng của một lão già:

- Con bé này, sao lần nào cũng khách khí như vậy? Mau vào đi.

Thượng Quan Vũ Đồng nói nhỏ bên tai Lăng Tiêu:

- Lát nữa nhất định phải ngoan.

Giọng nói uyển chuyển càng giống như đang cầu xin làm tai Lăng Tiêu ngứa ngáy, nhẹ nhàng gật đầu. Lăng Tiêu tự nhiên cũng biết đạo lý kính già yêu trẻ, hơi nghi hoặc vì sao giáo sư Thượng Quan lại còn muốn nhắc mình một câu thừa thãi này.

Mở cửa phòng, Lăng Tiêu mới phát hiện đây là một căn phòng khá tối. Tuy rằng bên ngoài đang nắng chói trong nhưng vừa đi vào trong căn phòng này lại làm cho người ta có cảm giác âm trầm. Đồng thời, Lăng Tiêu cũng nhìn thấy một lão già ngồi trên xe lăn. Mái tóc bạc trắng của lão già được chải rất cẩn thận, quần áo trên người sạch sẽ, vóc dáng tề, đôi mắt thâm thúy. Khi Lăng Tiêu nhìn lão già thì lão già cũng đang nhìn Lăng Tiêu.

Không hiểu sao, Lăng Tiêu bỗng nhiên cảm thấy một luồng áp lực đập thẳng tới, rung mình một cái lập tức sinh ra một ý niệm phản kháng, đón nhận luồng áp lực này. Đồng thời, trong lòng không khỏi có chút tức giận, đây là cái gì? Quà gặp mặt sao? Nếu không phải nhớ tới câu nói vừa nãy của Thượng Quan Vũ Đồng, Lăng Tiêu thậm chí còn không kìm nổi chiến ý mãnh liệt, lập tức rút kiếm.

Giống như một cơn gió thoảng, đến nhanh mà đi cũng nhanh. Lăng Tiêu vừa mới có ý niệm mạnh mẽ, áp lực như thủy triều của đối phương đã biến mất không còn. Loại cảm giác này giống như một quyền đâm mạnh vào bọt biển làm Lăng Tiêu khó chịu đến độ suýt chút nữa hộc máu, lập tức ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn lão già.

Nhưng không ngờ rằng lão già giờ phút này như phát hiện được một chuyện rất vui mừng, hai mắt kinh ngạc và vui mừng nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu. Sau đó nói với Thượng Quan Vũ Đồng:

- Tiểu Vũ Đồng, đây là truyền nhân mà cháu tìm cho ta? Ha ha, thật sự quá tốt. Tư chất này quả thực chính là vạn người không có nổi một. Ô? Sao lại là người bị thiên mạch. Kỳ lạ, thật sự quá kỳ lạ!

Thượng Quan Vũ Đồng đường như đã sớm đoán được lão già sẽ trêu chọc như vậy, cho nên lúc đầu mới nhắc nhở Lăng Tiêu nhất định phải ngoan, nhưng lại không nghĩ rằng ý niệm bất khuất trên người Lăng Tiêu lại ngang tay với lão già. Người khác không biết lão già có bản lĩnh thế nào thì thôi, nhưng trong lòng Thượng Quan Vũ Đồng lại hiểu rất rõ, bất chợt không khỏi kinh hãi nhìn Lăng Tiêu. Nghe thấy lão già nói như vậy, nàng mới tỉnh ngộ, vội vàng nói:

- Thần gia gia, đây là học sinh của cháu. Y thuật của cậu ta rất thần kỳ, có lẽ sẽ có ích với bệnh của Thần gia gia. Cho nên cháu mới dẫn cậu ta đến đây.

- Ha ha...

Lão già vui vẻ cười một tiếng, nói:

- Cháu tốt lắm. Cháu có lương tâm hơn tiểu tử Thu Kiến Hoa nhiều. Cậu nhóc này thú vị đó. Bệnh của ta như vậy, ta đã là người chết một nửa, còn có thể nhìn ra gì không?

Lăng Tiêu vốn rất bất mãn với lão già này, hẳn có thể khẳng định lão già này nhất định là một cao thủ. Hơn nữa không phải cao thủ bình thường, ít nhất còn cường đại hơn phụ thân của mình nhiều lắm. Lăng Thiên Khiếu tuyệt đối không có bản lĩnh phát ra áp lực cường đại như vậy.

Nghe xong lời lão già nói, hẳn lại càng thêm sững sốt, bởi vì theo Lăng Tiêu biết, viện trưởng trẻ tuổi của Học viện Đế quốc bây giờ cũng gọi là Thu Kiến Hoa.

- Thần gia gia, ông lại nói đùa rồi. Nếu như Thu thúc thúc nghe được nhất định sẽ giận cháu.

Thượng Quan Vũ Đồng khẽ cười, rót một chén nước cho lão già, sau đó nói:

- Học sinh của cháu có y thuật cao minh. Thần gia gia để cậu ta nhìn xem, xem có hy vọng gì không.

Lão già nhìn Lăng Tiêu đang khó hiểu, sau đó cười nói:

- Cậu nhóc này, có phải là đang chê lão già này không hiểu đạo đãi khách? Ha ha, ta là Thu Thần. Là phụ thân của Thu Kiến Hoa, viện trưởng hiện nay của Học viện Đế quốc.

Thu Thần. Sâu trong trí nhớ của Lăng Tiêu bỗng nhiên lóe lên một ngọn lửa, trong giây lát nhớ đến người mà phụ thân lúc còn bé bội phục nhất. “Đúng rồi, không sai, chính là người này”

Đế quốc Lam Nguyệt Binh Mã Đại Nguyên Soái! Thu Thần! Ma Kiếm Sư bậc năm.

Năm đó từng mang theo “Thu gia quân” nam chinh bắc chiến, vì Đế quốc mở rộng bản đồ, lập công lao hiển hách. Tên của Thu đại soái được hàng ngàn hàng vạn người trong Đế quốc truyền tụng, là anh hùng trong lòng vô số người. Ngay cả phụ thân của Lăng Tiêu cũng là người sùng bái Thu đại soái. Năm đó lúc mới nhập ngũ, ông đã từng làm thân binh dưới trướng Thu đại soái, được Thu đại soái chỉ điểm không ít.

Lăng Thiên Khiếu trước kia thường xuyên nói, nếu không có Đại Nguyên Soái sẽ không có Lăng Thiên Khiếu ngày hôm nay.

Khi đó Lăng Tiêu vẫn là một người khác, nhưng trí nhớ tuyệt đối không thể sai. Hắn không nhận nổi mà nhìn lão già ngồi trên xe lăn. Một cảm giác kính trọng từ từ dâng lên trong lòng Lăng Tiêu.

64. Chương 63: Tính Kế

- Lăng Tiêu kính chào Thu đại soái.

Về mặt Lăng Tiêu trở nên nghiêm nghị, hành lễ với lão già, đôi chút không vui vừa nãy đã sớm biến mất không còn. Đối mặt với người đã từng lập vô số công lao cho Đế quốc, giữ sự kính trọng là chuyện nên làm:

- Gia phụ Lăng Thiên Khiếu thường xuyên nhắc đến đại soái trước mặt tiểu tử.

Lăng Tiêu cũng không nhiều lời, hẳn tin rằng lão già nhất định có thể hiểu được tâm ý của hắn.

- Lăng Thiên Khiếu? Ha ha, tiểu tử đó bây giờ không phải đã là tướng quân sao?

Ánh mắt lão già có chút nhớ lại, lập tức liền cười nói:

- Vũ Đồng, học sinh của cháu rất không tồi. Không ngờ có thể lấy tư chất của người bị thiên mạch mà chống cự được ba phần áp lực của ta. Trong toàn bộ Học viện Đế quốc này cũng không có người thứ hai như vậy.

Thượng Quan Vũ Đồng gật gù đầu, ánh mắt nhìn Lăng Tiêu cũng có chút vui mừng. Mặc kệ nói như thế nào, nếu có người biết Lăng Tiêu không ngờ được lão già ẩn cư trong Học viện Đế quốc khen ngợi, chỉ sợ đều ghen tị đến chết.

Nếu Lăng Tiêu muốn nhập ngũ, chỉ bằng lời nói của Thu đại soái, tuyệt đối có thể làm cho hắn giảm đi mười năm phần đầu. Ngay cả đương kim Quốc vương đều nể mặt Thu đại soái, còn chưa nói đến con trai của Thu đại soái là Thu Kiến Hoa cũng đã là viện trưởng của Học viện Đế quốc cái nôi đào tạo nhân tài cho Đế quốc.

- Được rồi, người già không thích nghe những lời nói nhảm.

Lão già Thu Thần gật đầu với Lăng Tiêu:

- Vũ Đồng nói cháu biết y thuật, vậy cho lão già này nhìn xem đi?

Lăng Tiêu đi tới trước, cũng không khách khí nói với lão già:

- Đại soái có thể đưa tay ra không?

- Nếu không chê, thì gọi ta là Thần gia gia như con bé Vũ Đồng là được. Đừng gọi đại soái, ta đã không còn là như vậy từ lâu rồi.

Thu Thần lơ đãng nói, đối với cách gọi “Đại nguyên soái này” dường như đã hoàn toàn phai nhạt.

Lăng Tiêu gật đầu, sau đó đặt ba ngón tay lên mạch ông già. Thực ra, vừa nãy Lăng Tiêu đã đại khái nhìn ra hai chân ông già đã gặp một căn bệnh kỳ lạ. Đầu tiên là cơ thể héo rút, bây giờ đã lan sang kinh mạch. Đến khi kinh mạch hoàn toàn héo rút, ông già cho dù không chết cũng là một phế nhân.

Mặc kệ từng có tu vi cao đến đâu, một khi kinh mạch không thông đều sẽ bị hạn chế rất nhiều năng lực. Giống như Vương Siêu chỉ có một tay bị bế tắc đã làm thực lực của hắn giảm mạnh. Huống chi kinh mạch hai chân Thu Thần đang héo rút, còn có thể giữ được thực lực như lúc này có thể nói đã là một kỳ tích.

Hơn nữa, loại bệnh như Thu Thần một khi phát tác sẽ rất đau đớn, làm cho người ta có suy nghĩ sống không bằng chết.

Đây cũng là nguyên nhân mà Lăng Tiêu kính trọng ông già này. Rất nhiều lúc, chết cũng không phải là một chuyện khó khăn, ngược lại sống mà chịu đựng đau đớn lớn như vậy mới cần có nghị lực kiên cường.

- Bệnh của Thần gia gia, hẳn là đã rất nhiều năm?

Lăng Tiêu một bên thông qua bắt mạch cảm nhận một ít tình huống bên trong cơ thể ông già, một bên nhẹ nhàng hỏi.

Thu Thần thở dài một tiếng, vẻ mặt già nua nổi lên thần sắc khó hiểu, nói:

- Đúng vậy, có lẽ đã mười năm.

Thượng Quan Vũ Đồng lúc này bỗng nhiên trở nên rất nhu thuận, khẽ cười nói:

- Thần gia gia, cháu đi làm mấy món mà người thích nhất. Hai người cứ từ từ làm.

Nói xong nàng xoay người đi ra ngoài. Rất nhanh dưới tầng truyền đến tiếng nói chuyện của Thượng Quan Vũ Đồng và Phúc Bá.

Thu Thần lúc này lại nói:

- Thực ra bệnh này của ta đã tìm không ít danh sư đến xem, đều không nhìn ra nguyên nhân. Có ngự y cung đình là Dược Sư cấp năm nói ta là biểu hiện của trúng độc, nhưng lại không có cách nào điều tra rõ là độc gì. Đám thầy thuốc khác đều nói là do lão phu tu luyện không cẩn thận mà thành.

Thu Thần nói xong, mắng một tiếng:

- Đám lang băm này, kiếm kỹ gia truyền của lão tử đã truyền mấy trăm năm vẫn không có vấn đề gì. Con cháu lão phu tu luyện cũng không có vấn đề gì. Bọn chúng không hiểu liền nói hươu nói vượn. Còn có người nói ta là bị báo ứng vì giết chóc quá nhiều. Con bà nó.

- Á...

Lăng Tiêu ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn ông già mặt không đổi sắc, vẫn có phong độ quý tộc. Nếu không phải vừa rồi rõ ràng nghe thấy, Lăng Tiêu còn nghi ngờ là tai mình có phải có vấn đề, đây mới là quý tộc chân chính. Lăng Tiêu trong lòng tán thưởng một câu: “Ngay cả mắng người cũng có cá tính”

Bệnh của Thu Thần cũng không truyền ra ngoài. Trên thực tế là sau khi Thu Thần từ chức Đế quốc Bình Mã Đại Nguyên Soái mới nhiễm bệnh.

Nói tiếp cũng có chút khó tin, một Ma Kiếm Sư cường đại sống trên trăm tuổi cũng là chuyện bình thường, nếu bị bệnh đã là việc rất khó tin, sao lại đột nhiên mắc phải căn bệnh này, cũng khó trách có người đoán lung tung.

Lăng Tiêu đứng dậy, sau đó nói:

- Tuy rằng chậm chút, nhưng cũng không phải không có cách cứu chữa.

- A?

Thu Thần sững sốt. Ông già vốn không hề hy vọng vào Lăng Tiêu. Thật không phải là khinh thường Lăng Tiêu, nhưng tuổi của hắn mới là một thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi, cho dù Lăng Tiêu bắt đầu học y từ trong bụng mẹ cũng chỉ mới có mười bốn, mười lăm năm tuổi nghề. Ngay cả Dược Sư đầu bạc trắng cũng không có biện pháp, Lăng Tiêu sao có thể chữa trị chứ?

Hơn nữa, Lăng Tiêu lại là công tử của nhà Lăng Thiên Khiếu, một con cháu nhà quý tộc không ngờ có thể chống cự được áp lực cường đại của mình như vậy đã làm cho Thu Thần cảm thấy rất kinh ngạc. Bây giờ hắn lại còn nói có thể chữa hết bệnh của mình, Thu Thần lắc đầu cười.

- Sao, ngài không tin?

Lăng Tiêu cười nói một câu, lập tức đơn giản nói ra bệnh trạng của Thu Thần lúc mới phát bệnh.

Về mặt không một gợn sóng của ông già rồi cuộc thay đổi, liên tục gật đầu, bởi vì cậu bé này nói quá đúng.

Lúc này bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một âm thanh trầm thấp:

- Cậu nhóc, nếu cậu có thể chữa hết bệnh cho gia phụ, tất cả mọi chuyện trong Học viện Đế quốc, ta đều có thể giải quyết giúp cậu.

Theo giọng nói, một người trung niên hơn bốn mươi tuổi đi vào. Người này dáng người cao lớn, khí độ thông dong, mặt mũi uy nghiêm, tuy nhiên giờ phút này trong mắt lại mang theo sự hưng phấn tốt độ.

Phía sau, Thượng Quan Vũ Đồng nghe thấy vội chạy tới. Thượng Quan Vũ Đồng cung kính gọi:

- Viện trưởng.

- Đồng nha đầu, đây là trong nhà, gọi là là Thu thúc thúc là được rồi.

Người đàn ông trung niên ôn hòa cười với Thượng Quan Vũ Đồng, sau đó ánh mắt sáng quắc nhìn Lăng Tiêu:

- Cậu thực sự có biện pháp chữa khỏi cho cha ta?

Lăng Tiêu đã sớm biết vị viện trưởng truyền kỳ của Học viện Đế quốc. Chẳng những biết mà còn khá quen thuộc, bởi vì viện trưởng Thu Kiến Hoa có quan hệ rất tốt với phụ thân Lăng Thiên Khiếu của mình. Lúc trước Lăng Tiêu là người bị thiên mạch nhưng có thể vào học trong Học viện Đế quốc ít nhiều là do viện trưởng Thu Kiến Hoa hỗ trợ. Nếu không Học viện Đế quốc không thể nào nhận hắn. Dù cho hắn là công tử của tướng quân cũng không được.

- Viện trưởng, biện pháp thì có.

Lăng Tiêu bình tĩnh nói:

- Chẳng qua cần được liệu rất đặc thù.

65. Chương 64: Đế Quốc Nguyên Soái

- Được liệu gì?

Thu Kiến Hoa thậm chí quên mình là viện trưởng Học viện Đế quốc và thân phận hầu tước của mình, kích động nắm lấy tay Lăng Tiêu:

- Chỉ cần trên thế giới này có, ta đều có thể tìm được cho cậu.

- Khụ khụ.

Thu Thần có chút sốt ruột ho khan vài tiếng, sau đó nói:

- Người còn biết đến ta sao? Mà công việc bận bịu, tốt nhất là đi lo việc của mày đi.

68. Chương 67: Đủ Loại Triều Đà

Tần Khang vốn vẻ mặt tái nhợt nháy mắt chuyển lên đỏ bừng, đôi mắt cừu hận hung hăng nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, lấy tay chỉ vào Lăng Tiêu:

- Người... Người, người không có phong cách của quý tộc!

- Ha ha ha ha!

Những người vây xem phá lên cười mà không kiêng nể gì, cười vui sướng vô cùng, thậm chí có người cười tới ngã nghiêng, thực không có hình tượng. Không nghĩ tới tên Lăng Tiêu này ngày thường vẫn kín miệng, nói thế không ngờ cũng phát cáu. Tuy nhiên thực thoải mái, không phải sao?

Ánh mắt của những người xem náo nhiệt nhìn Lăng Tiêu có chút phức tạp, nhưng rõ ràng đã bớt chút chán ghét, thậm chí có người quyết định trong lòng, nếu như một lát nữa Tần Khang dám ở đây động thủ “Bắt nạt” Lăng Tiêu, bọn họ tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn! Học viện Đế quốc còn chưa có truyền thống để cho người nào tới cửa nhà khi dễ mình, cho dù một tên hề bị khi dễ, điều đó cũng không được!

Isa cũng không vì chuyện Tần Khang bị mắng mà khó chịu, đôi mắt hẹp dài như làn thu thủy trên khuôn mặt sáng sủa xinh đẹp động lòng người đang nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu, căn bản là không thèm liếc mắt nhìn Tần Khang!

Tần Khang thờ ơ liếc nhìn chung quanh một vòng, thấy không ít người nhìn chằm chằm vào mình với vẻ mặt không tốt, bỗng nhiên cất tiếng cười to lên:

- Ha ha ha, Học viện Đế quốc khá lắm, hay cho trung tâm của cái nổi danh tài đế quốc, không ngờ suy bại tới dạng này, lấy đông ức hiếp ít. Hôm nay ta xem như đã hiểu biết được uy phong của Học viện Đế quốc! Ha ha ha!

Nói xong, hai mắt hần hăm chứa thâm tình nhìn thoáng qua Isa, nói rõ từng chữ một.

- Isa, ta thích nàng, ta tuyệt đối sẽ không bỏ nàng! Người đàn ông tương lai của nàng chỉ có thể họ Tần!

Tần Khang cười lạnh nhìn Lăng Tiêu, đưa ra một ngón út khiêu khích nói:

- Đồ nhất gan! Là đàn ông thì cùng ta đánh một trận! Đừng như đàn bà chỉ biết chạy đi khiếm nhã với vị hôn thê!

Tần Khang nói lời này, xem như hoàn toàn đắc tội với học sinh của Học viện Đế quốc, mà ngay cả Tạ Hiểu Yên một bên chưa đi cũng trở nên mặt trắng bệch trong nháy mắt. Kế sách kia, nàng chết cũng không thể nói ra, cho nên nàng phải nhận lấy chuyện tổn hại đến danh dự này, toàn bộ đều do chính nàng tạo ra, chẳng trách được người khác! Nhưng ánh mắt nhìn về phía Tần Khang lại vô cùng lạnh đậm, Tạ Hiểu Yên thề trong lòng: Tần Khang à? Ta nhớ kỹ ngươi! Có một ngày sẽ đòi lại khoản nợ này với ngươi!

Trên mặt Tạ Hiểu Yên lộ ra vẻ đau khổ, nhìn trong mắt những người khác giống như vết sẹo trong lòng bị vạch ra. Thậm chí có vài người không đành lòng nhìn vào đôi mắt đẹp u ám đến thất thần của Tạ Hiểu Yên.

Tần Khang cũng không biết Tạ Hiểu Yên, nhưng thấy mọi người nhìn về phía một thiếu nữ tuyệt đẹp, trong lòng cũng hiểu rõ, cô gái kia phỏng chừng chính là Tạ Hiểu Yên, một cô gái rất xinh đẹp! Trong lòng hơi hối hận, chẳng qua lúc này không cho phép hần thối lui.

Hần lạnh lùng nhìn Lăng Tiêu, nói từng chữ một:

- Người có gan cùng ta đánh một trận! Thua vĩnh viễn rời xa Isa!

Khí thế trên người Kiếm Sư bậc sáu tăng lên, cả người thoát nhìn giống như một thanh kiếm sắc bén đứng ở nơi đó, liền mang theo một loại cảm giác nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt.

- Ngủ giấc!

Lăng Tiêu lại thản nhiên nói ra hai chữ, khiến cho Tần Khang khó khăn lắm mới tạo ra được khí thế bỗng bị đình trệ, ngực nhấp nhô kịch liệt, lập tức rút ra bảo kiếm của mình ở bên hông, thân kiếm trong suốt

sáng bóng dưới mặt trời đang chói chang phát ra hào quang chói mắt, đôi mắt cay nghiệt coi thường nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, trường kiếm chột chỉ lên, khí thế lại tăng lên lần nữa.

- Thay đổi lý do đi.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Isa bên cạnh, sau đó lạnh nhạt hướng về Tần Khang nói:

- Ta sẽ không vì tranh giành tình nhân với người mà tiến hành đánh nhau một cách vô vị. Thứ nhất, Isa không phải hàng hóa, nàng có quyền lựa chọn của mình. Cho nên người con heo này vẫn phải đổi lý do đi. Thứ hai, người không xứng cho ta ra tay!

Isa nhìn Lăng Tiêu một cách ngơ ngẩn, bất luận như thế nào nàng cũng không nghĩ ra cái thứ giống như tên đầu gỗ này, không ngờ có thể nói ra được lời tình cảm như thế, nhất là câu “Isa không phải hàng hóa, nàng có quyền lựa chọn của mình”, làm cho Isa kích động muốn khóc. Ngay cả ông nội sủng ái mình nhất, e rằng cũng không nói ra được lời khiến nàng cảm động như vậy?

Đế quốc Lam Nguyệt tuy rằng không cho nam nhân có quyền cao nhất, nhưng ít ra cũng có rất ít nam nhân dành quá nhiều suy nghĩ cho tâm tư của nữ nhân.

Bởi vậy, Lăng Tiêu nói ra lời này, ánh mắt của rất nhiều nữ sinh Học viện Đế quốc vậy xem nhìn Lăng Tiêu đều nhẹ nhàng xảy ra thay đổi, lời nói của Lăng Tiêu hoàn toàn đi vào sâu trong nội tâm các nàng. Ngay cả chính các nàng cũng không biết, hóa ra ấn tượng với một người có thể sinh ra đảo ngược nhanh như vậy.

Không ít nam sinh trông có vẻ hơi trầm ngâm nhìn Lăng Tiêu, đang suy ngẫm lời nói của hắn, càng nghĩ càng thấy được đạo lý.

Bọn họ phần lớn không giàu thì cũng cao quý nhưng xét về tuổi, hơn phân nửa đều ở độ tuổi chống đối, đối việc gia đình không quan tâm cảm nhận của bọn họ mà kết làm thông gia, không có mấy người cảm thấy hài lòng lắm. Cho nên tính tình của rất nhiều người mới có thể lập dị ăn chơi, kỳ thật chưa hẳn đều là chủ ý, nhiều khi chỉ là biểu hiện một loại bất mãn mà thôi.

Khóe miệng Tạ Hiểu Yên khẽ co giật, vẻ mặt phức tạp nhìn Lăng Tiêu, loại lo lắng này tận đáy lòng dường như càng ngày càng mãnh liệt. Ngay cả ngày đó Lăng Tiêu rời đi, nàng cũng không lo lắng như bây giờ, người giống như một nửa phế vật này, dựa vào cái gì dám kiêu ngạo như vậy.

Lăng Tiêu cùng Ô Lan Thác quyết đấu, lúc hắn chuyển bại thành thắng, nàng cùng những người khác cũng cho rằng: Lăng Tiêu quá may mắn!

Nhưng hôm nay, một tên vứt đi trong mắt mình không ngờ qua loa vậy mà hoàn toàn áp chế được một gã Kiếm Sư bậc sáu về khí thế! Kiếm Sư bậc sáu cùng cấp với mình, hơn nữa còn thường xuyên thực nghiệm trên hiện trường... Điều này có hơi quá khó tin rồi!

Nếu như nhớ không lầm, Lăng Tiêu vẫn là một Kiếm Thị bậc năm!

Tần Khang bị kích động gần như muốn phát điên. Giờ phút này tâm lý hắn nào còn có phong cách quý tộc gì, một lòng đã muốn một kiếm giết cái tên Lăng Tiêu khốn kiếp này!

- Tần Khang, người phải cân nhắc gây ra hậu quả như vậy. Ở Học viện Đế quốc công khai giết người, cho dù là gia tộc Tử Kinh Hoa cũng không thể bảo vệ cho người!

Lúc Isa đối mặt với người khác, dù khuôn mặt xinh đẹp nhìn qua mang theo một thoáng thẹn thùng nhưng nhiều hơn chính là một loại khí chất cao quý kinh người. Nàng đã thề, sự e thẹn của mình, chỉ có thể cho một mình Lăng Tiêu nhìn! Đối mặt người khác, nàng là... Người thừa kế tương lai của gia tộc Isa!

Lời này của Isa trông như nhắc nhở Tần Khang, trên thực tế là nói cho Lăng Tiêu, Kiếm Sư bậc sáu rất anh tuấn này đến từ nơi nào!

Quả nhiên, những người vậy xem lúc nghe được gia tộc Tử Kinh Hoa, trên mặt đều không kìm nổi lộ ra vẻ kinh ngạc, không phải giả vờ, là kinh ngạc thật sự!

Nếu như nói tướng quân Lăng Thiên Khiếu trấn giữ cổng phía tây của đế quốc, bảo đảm bình an vùng biên giới với Đế quốc Tử Xuyên, như vậy gia tộc Tử Kinh Hoa ở phương bắc chính là một tồn tại càng khủng bố hơn.

Bởi vì, mấy đời bọn họ trấn giữ mặt trận phương bắc của đế quốc, điều này cũng không quan trọng, quan trọng chính là phương bắc là địa bàn của thú nhân.

Khí thế của Tần Khang đang bốc lên quả nhiên ngưng lại, tay gắt gao cầm chuôi kiếm, trong lòng quả nhiên do dự. Thân phận Lăng Tiêu không kém so với hắn! Nếu như giết người bình thường thì thôi, nếu bên đường giết chết công tử của một vị tướng quân, chắc chắn sẽ rất phiền toái.

Nhưng nếu không thể cho hắn một chút giáo huấn, cục tức trong lòng của Tần Khang như thế nào có thể bình tĩnh trở lại.

Lúc này, Lăng Tiêu có chút bất đắc dĩ lắc đầu:

- Được rồi, nói người là heo, người thật đúng như vậy. Nếu người tự nguyện làm heo, như vậy ta không dùng kiếm...

- A!

Hai mắt Tần Khang đỏ lên, kiếm trong tay hóa thành một luồng ánh sáng trắng, hung hăng quét về một cánh tay của Lăng Tiêu.

- Không giết người, ta cũng phải phế bỏ người!

69. Chương 68: Đánh Thành Đầu Heo

Kiểm Sư bậc sáu ra tay quả nhiên bất phàm, mơ hồ có phong phạm của một Đại Kiếm Sư. Hơn nữa Tần gia thuộc một đại gia tộc, lấy tư cách người thừa kế thứ nhất của gia tộc nên kiếm kỹ mà Tần Khang sử dụng là Địa cấp bậc cao, tên là Bạo Phong Kiếm Kỹ, tổng cộng có một trăm lẻ tám thức! Khi thi triển ra người và kiếm hợp nhất, giống như cuồng phong, tốc độ cực nhanh, gần như chỉ có công mà không thủ! Phối hợp với công pháp gia truyền Địa cấp bậc trung “Tấn Lôi”, càng giống như hổ thêm cánh. Ngay lúc này tuy rằng Tần Khang chỉ là Kiếm Sư bậc sáu, nhưng cũng đã lĩnh ngộ đến chỗ tinh túy của Bạo Phong kiếm kỹ. Công pháp gia truyền Tấn Lôi tổng cộng sáu tầng. Hiện tại hắn cũng luyện tới tầng thứ hai. Trong lớp thanh niên của toàn gia tộc Tử Kinh Hoa, Tần Khang hoàn toàn xứng đáng đứng hàng thứ nhất!

Điều này vẫn luôn là chỗ để hắn kiêu ngạo. Hôm nay không ngờ bị một tên phế vật ở trong mắt mình trêu đùa đủ kiểu, tâm cao khí ngạo như Tần Khang nếu có thể chịu được mà không phát tiết ra, điều đó mới gọi là gặp quỷ.

Theo tiếng kinh hô của mọi người, thân người Lăng Tiêu lao đảo, dưới chân vừa trượt, nhìn như khó khăn lắm mới tránh thoát một kiếm của Tần Khang, lập tức thân thể vô cùng linh hoạt tiến về phía trước khiến mọi người cảm giác giống như đón nhận cái chết.

Khóe miệng Tần Khang hiện lên một chút cười lạnh: tên chỉ biết nói khoác, chết đi!

Kiểm trong tay thuận theo thế thu trở về, cánh tay vung lên, quét tới cổ Lăng Tiêu!

- A!

Không ít người vây xem cùng phát ra một tiếng thét kinh hãi, thậm chí có vài nữ sinh nhất gan rõ ràng nhắm mắt lại. Kiếm trong tay của Tần Khang lấp lánh hàn quang lạnh giá, trông thấy mức độ sắc bén kia đã làm cho người ta có cảm giác trái tim lạnh buốt. Hơn nữa lực lượng của Kiếm Sư bậc sáu đã tương đối lớn, nếu như hắn muốn, thậm chí có thể cắt hẳn đầu của đối phương!

Tuy Isa tin tưởng Lăng Tiêu trăm lần nhưng trái tim cũng không nén nổi nhảy dựng lên, ánh mắt không chớp nhìn vào giữa hai người.

- Chát!

- A!

Bởi vì tốc độ quá nhanh cho nên rất nhiều người hoàn toàn không thấy rõ giữa hai người đã xảy ra chuyện gì. Chỉ thấy hai người chọt va chạm rồi phân ra, Lăng Tiêu đứng vững ở nơi đó, trên mặt phủ lên một vẻ lạnh lùng.

Trên khuôn mặt trắng bóc của Tần Khang hiện lên một dấu bàn tay màu đỏ!

Một gã Kiếm Sư bậc sáu! Nắm giữ kiếm kỹ Địa cấp bậc cao cùng công pháp Địa cấp bậc trung, không ngờ bị một gã Kiếm Thị bậc năm dùng tay không tát một cái vang dội!

Tần Khang bị đánh làm cho ngầy người một chút, lập tức tấn công tới một cách điên cuồng. Một loạt kiếm quang như mưa, đánh về phía Lăng Tiêu một cách khủng khiếp.

Kết quả, lại không có biến hóa một chút nào, cũng không chạm tới nửa mảnh góc áo của Lăng Tiêu, lại “Chát” một tiếng vang trong trẻo.

Lại tấn công, bị đánh!

Lại tấn công, mà vẫn bị đánh!

Trong phút chốc trên gương mặt anh tuấn của Tần Khang vừa đỏ lại vừa phồng lên như một chiếc bánh bao lớn. Điều này thật sự ứng với việc Lăng Tiêu xưng hô hần, thật sự thành đầu heo!

Vốn những học sinh của Học viện Đế quốc nên khen ngợi thì đều ngơ ngác tại chỗ. Rất nhiều người bắt đầu hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không.

Biến một gã Kiếm Sư bậc sáu thành đứa bé để đùa giỡn! Hơn nữa đối phương là một tên Kiếm Thị bậc năm! Trên đời này còn có sự kiện nào ly kỳ hơn không?

Một tên mập trong đám người đó hướng về một nữ sinh xa lạ bên cạnh ngõ ngàng nói:

- Bạn véo mình một cái, nhìn xem mình có phải đang nằm mơ không..... A! như thế nào bạn dùng sức nhiều như vậy!

Trên khuôn mặt dài có vài nốt tàn nhang đáng yêu của cô gái có chút ngượng ngùng nói:

- Thực xin lỗi, mình cũng muốn thử xem mình có phải đang nằm mơ hay không.

Tạ Hiểu Yên cũng dờ ra tại chỗ. Cuối cùng nàng cũng biết người nào khiến trong lòng mình vẫn luôn bất an, gã kia. Hần... Hần không ngờ vẫn luôn ẩn giấu trong ngu dốt! Với lại còn giấu sâu như vậy! Tùy ý cho mình làm nhục vậy mà vẫn không giải thích một câu, nghĩ lại lúc trước Lăng Tiêu say mê nàng, cũng không có oán hận nàng. Trong lúc nhất thời, Tạ Hiểu Yên có chút dờ dẩn.

Dùng sức lúc lắc đầu, Tạ Hiểu Yên cảm nhận được ánh mắt quan tâm của mấy đồng bạn mình nhìn tới, miễn cưỡng hướng về phía các nàng cười, mấy đồng bạn này cho rằng Tạ Hiểu Yên lo lắng thực lực của Lăng Tiêu quá mạnh mẽ liền an ủi:

- Hiểu Yên, không phải sợ. Dù hần mạnh chẳng qua chỉ là người bị Thiên Mạch, chỉ có thể tu luyện đến Kiếm Sư bậc sáu thôi!

Mấy nữ sinh khác cũng hòa theo. Các nàng không giống như những học sinh khác, các nàng là những đồng bạn luôn luôn ở chung một chỗ với Tạ Hiểu Yên, cho tới lúc này cũng chưa từng nghe qua chuyện tốt của Lăng Tiêu cho nên thành kiến đối với hần hiển nhiên rất sâu. Mà ngay cả chuyện vừa rồi, trên mặt các nàng tuy rằng không biểu hiện ra nhưng tận đáy lòng cũng hy vọng Tần Khang có thể kiên quyết giáo huấn Lăng Tiêu một chút.

Trong lúc vô tình Tạ Hiểu Yên liếc qua dáng vẻ hạnh phúc của Isa, khuôn mặt xinh đẹp nhăn nhó nói:

- Mình mệt rồi, chúng mình trở về phòng ngủ thôi!

Đoàn người lặng lẽ rời khỏi cũng không gây sự chú ý cho ai. Bởi vì lúc này, lực chú ý của mọi người gần như đều bị Lăng Tiêu hấp dẫn rồi.

Nếu như nói lần trước đánh bại Ô Lan Thác là vận may lớn để hình dung. Như vậy lần này Lăng Tiêu với đôi tay trống không, mạnh mẽ tát vào mặt tên Kiếm Sư bậc sáu... Điều đó xem như là gì?

Vẫn là may mắn sao? Nếu như ai thật sự còn cho rằng đó là vận may, chắc chắn có người mắng hần là đầu heo! Chênh lệch của Kiếm Thị bậc năm và Kiếm Sư bậc sáu hoàn toàn có thể dùng để so sánh chênh lệch

giữa đứa bé bảy, tám tuổi và người trưởng thành! nếu vẫn nói tới hai chữ may mắn kia, điều đó chỉ có thể nói, tất cả mọi người ở đây đều mù!

Bên trong một tòa kiến trúc cao lớn ở cách xa đó, một nam một nữ đang đứng trước cửa sổ nhìn tình hình bên này. Tuy rằng rất xa, nhưng tu vi hai người đều rất cao, từng cử động đều nhìn rất rõ ràng, Thu Kiến Hoa quay sang mỹ phụ trung niên bên cạnh cười nói:

- Tiểu tử kia rất thú vị! đúng là một nhân tài!

Mỹ phụ trung niên này mặc bộ váy dài màu đen bao lấy dáng người lả lướt, trên người mang theo khí độ ung dung quý phái, dịu dàng nói:

- Đại ca, đứa nhỏ này, chính là học sinh của Vũ Đồng?

Mỹ phụ trung niên này ngày đó rõ ràng xuất hiện cùng Thượng Quan Vũ Đồng, chính là người mà Thượng Quan Vũ Đồng gọi là sư phụ!

Thu Kiến Hoa sững sờ:

- Nguyệt Dao biết hử?

Thu Nguyệt Dao lắc đầu cười, sau đó nói:

- Con bé Vũ Đồng kia mấy hôm trước liều mạng để mua ma thú bậc cao, muốn luyện chế thuốc để giúp đứa bé này, nó kể hử là người bị Thiên Mạch. Tuy nhiên, theo thực lực của hử vừa rồi thì gã Kiếm Sư bậc sáu hiển nhiên không phải đối thủ của hử, hai người chênh lệch quá lớn! Hơn nữa, muội cũng không ngờ mình lại nhìn không ra hử dùng kiếm kỹ cùng công pháp gì, hoặc nói hử dùng tay, căn bản là không dùng kiếm kỹ? Trong lời nói của Thu Nguyệt Dao đầy nghi hoặc.

Thu Kiến Hoa khẽ cười nói:

- Vừa rồi chính là hử xoa dịu căn bệnh thống khổ của phụ thân. Hơn nữa bảo đảm rất lớn, có thể khiến cho phụ thân lại một lần đứng lên. Cho nên huynh cảm thấy con bé Vũ Đồng hoàn toàn không cần lo lắng hử không có năng lực tự bảo vệ mình, tiểu tử này không giống phụ thân hử mà tâm cơ rất sâu sắc.

- Cái gì?

Thu Nguyệt Dao lắp bắp kinh hãi, nhìn huynh trưởng trước mặt:

- Huynh nói là thật? Phụ thân thật sự có thể khôi phục lại?

Nói xong, đôi mắt xinh đẹp hiện lên một tầng hơi nước, dùng sức cắn môi dưới, khống chế tâm tình của mình nhưng nước mắt cứ rơi xuống.

Lòng của phụ nữ vốn yếu đuối, cho dù mấy năm nay mỗi lần Thu Thần phát bệnh đều đuổi bọn họ đi, nhưng là con, Thu Nguyệt Dao làm sao không vì đau đớn của phụ thân mà lo lắng. Đột nhiên nghe nói bệnh tình của phụ thân có thể chữa trị, trong lòng kích động làm cho nàng thậm chí không khống chế được chút cảm xúc này.

70. Chương 69 : Quý Tộc Kiêu Ngạo

Lần này bà trở về, một là để hỏi thăm ái đồ Thượng Quan Vũ Đồng của mình, nhưng quan trọng hơn chính là muốn cùng lão phụ thân ở chung đoạn thời gian. Dù sao bệnh của Thu Thần càng ngày càng nghiêm trọng, mặc dù trong lòng không muốn chấp nhận nhưng kỳ thật ai cũng biết, ông có cố gắng đi nữa cũng không được bao lâu.

Thu Kiến Hoa thản nhiên cười gật gật đầu:

-Tuyệt đối là thật, nếu không hiện tại muội đi xem phụ thân, tinh thần của người đã tốt hơn nhiều!

Sau khi cơn xúc động đã qua thì biểu hiện của bà hết sức bình tĩnh. Thân thể Thu Nguyệt Dao lướt đi như một làn gió giống như biến mất trong văn phòng của Thu Kiến Hoa. Trên mặt Thu Kiến Hoa hiện ra nụ

cười ầm ập. Đây là tiểu muội đã rời bỏ nhà vào năm đó sao. Nhìn vẻ thành thực của nàng hiện nay, chung quy có một loại cảm giác không được tự nhiên lắm.

Sợ rằng sư phụ không có tính cách như vậy thì cũng không bồi dưỡng được đồ đệ như Thượng Quan Vũ Đồng?

Nếu như Lăng Tiêu biết điều này nhất định sẽ thở dài cảm khái!

Mà lúc này Lăng Tiêu đứng nhàn nhã ở nơi đó, lạnh nhạt hướng về Tần Khang lắc đầu:

-Xem đi, điều này là tự ngươi chuốc lấy!

Đúng vậy, Lăng Tiêu hiện tại đã không cần giả ngu dốt. Không ai muốn suốt ngày đối mặt với ánh mắt chế nhạo mỉa mai của người khác. Cho dù Lăng Tiêu không thêm để ý, cũng nên suy nghĩ vì thân nhân cùng bằng hữu của mình. Hiện tại hắn đã không chỉ có một mình!

Vả lại, nếu như bây giờ hắn còn có thể bị người mưu toan đánh lén thì chỉ có thể nói, vị viện trưởng Học viện Đế quốc Thu Kiến Hoa đã rất thất bại!

Đối với người duy nhất trên toàn bộ Đế quốc Lam Nguyệt có thể trị khỏi căn bệnh của phụ thân, Thu Kiến Hoa sao có thể không phái người âm thầm bảo vệ Lăng Tiêu.

Mà đợi đến sau khi hắn từ thảo nguyên Lưỡng Hà trở về, Trúc Cơ đan cũng đã luyện xong rồi!

Khóe miệng Lăng Tiêu lộ ra một nụ cười nhạt, nhìn những học sinh chung quanh giống như đang gặp quỷ, thậm chí nói: Sự kiêu ngạo của ta, các ngươi có thể hiểu sao!

Tần Khang đã hoàn toàn bị đánh thành ngơ ngẩn, kiêu ngạo, tôn nghiêm, mặt mũi của hắn..... Tất cả mọi thứ đều bị Lăng Tiêu thông qua cái tát làm cho nát bét!

Đứng ở nơi đó với vẻ mặt kinh hãi nhìn Lăng Tiêu. Hai mắt lộ ra vẻ sợ hãi thật sâu sắc nhưng cũng có cả oán độc.

-Thế nào, ngươi còn muốn cắn ta?

Ở thời khắc này, tận trong nội tâm của Lăng Tiêu rốt cục cũng có cảm giác thoải mái. Dùng tay không đánh thắng một gã Kiếm Sư bậc sáu, thành tựu này cũng đủ khiến cho mọi người nhận thức lại về kẻ mang danh "Sự sỉ nhục của Học viện Đế quốc". Nếu như nói mọi người muốn tìm ra một chút tỳ vết của Lăng Tiêu, phỏng chừng chỉ có thể nói: hắn không dùng kiếm kỹ!

Tuy nhiên, lý do chó má này quan trọng ư?

Thực lực mới là vương đạo quyết định mức độ mọi người tôn trọng đối với ngươi!

Ngoài ra toàn bộ giả dối bên ngoài khi đứng trước thực lực thì giống như cặn bã.

Tựa như giờ phút này, không ai vì Tần Khang là người của gia tộc Tử Kinh Hoa mà bỏ qua việc châm biếm hắn. Ngược lại, chính thân phận kia lại tăng thêm phần khinh miệt dành cho hắn.

Vì cái gì mà tự rước lấy nhục? Đáng đời!

- Lăng Tiêu, ngươi chờ đó, rồi sẽ có một ngày ngươi nhận được sự trả thù đến từ gia tộc Tử Kinh Hoa!

Tần Khang đưa tay ra, lau một ít vết máu trên khóe miệng, ánh mắt âm lạnh nhìn chòng chọc vào Lăng Tiêu, xoay người muốn đi.

Chốc lát trong mắt Lăng Tiêu hiện lên một tia sát khí, uy hiếp sao?

Hắn muốn trừ đi mầm hậu họa!

-Lăng Tiêu ca ca, không nên...

Isa ở bên cạnh nhìn thấy rõ thấp giọng nhắc nhở :

-Chuyện này sẽ ảnh hưởng thúc thúc!

Lăng Tiêu lập tức tỉnh ngộ lại. Ở thế giới này, có rất nhiều chuyện còn đang che đậy bởi một tấm màn mỏng, chính mình cũng không thể hung hăng vén tấm màn này lên, như vậy chẳng khác nào đánh vào mặt quốc vương bệ hạ rồi.

Tần Khang cũng không liếc mắt nhìn Isa một cái. Hắn đã không còn mặt để nhìn nàng nữa. Hôm nay ngã một cái quá đau, thể diện cũng bị vứt đi đâu hết. Hắn thâm thề, sẽ có một ngày chính tay mình làm thịt Lăng Tiêu. Cho dù người lợi hại hơn cũng là người bị Thiên Mạch, chờ đến ngày ta đột phá Đại Kiếm Sư thì ngày chết của người đã điểm!

Hừ, đến lúc đó ta sẽ cho người tận mắt thấy ta làm sao để cướp người con gái đáng ra đã thuộc về ta, sau đó sẽ giết người!

Đôi mắt Tần Khang phồng lên như cái bánh bao, nhưng như vậy cũng không thêm quan tâm tới ánh mắt của người qua đường đang kinh ngạc nhìn hắn. Dù sao bây giờ người khác cũng nhận không ra hắn chính là Tần gia, không phải sao?

Khóe miệng Tần Khang lộ ra vẻ cười oán độc phối hợp với khuôn mặt sưng lên thành đầu heo. Nhìn buồn cười như thế nào. Đối Học viện Đế quốc Tần Khang cũng coi như quen thuộc bởi vì trước kia lúc hắn tới tìm Isa cho nên theo một đường dấu vết không khó lắm hướng bên ngoài học viện đi ra.

Bỗng nhiên bên cạnh truyền đến một giọng nữ lạnh lùng :

-Người đứng lại!

Tần Khang chợt sửng sốt lập tức dừng thân, mới vừa quay đầu lại liền cảm giác khuôn mặt tê tê của mình lại truyền đến cảm giác nóng rát, sau đó mới nghe thấy “Chát” một tiếng.

Không ngờ lại bị người khác đánh một cái tát mạnh!

Tần Khang rút cuộc không kìm nổi phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt oán độc giống như thực chất có thể giết người. Hắn thấy rõ lúc nữ nhân đó đánh hắn cũng ngần ngại cả người. Một gương mặt tuyệt sắc trước mặt hắn, không ngờ là mỹ nữ tuyệt đẹp Tạ Hiểu Yên vừa rồi!

-Người biết vì sao ta đánh người không?

Về mặt Tạ Hiểu Yên chán ghét, lạnh lùng hỏi.

Trong mắt Tần Khang lộ ra vẻ phẫn nộ vô cùng, lại chỉ có thể gật đầu khuất nhục.

-A, rất oan ức sao?

Trên khuôn mặt kiêu diễm của Tạ Hiểu Yên mang theo giọng cười mỉa mai, cười nói:

-Người rất muốn báo thù phải không?

Tần Khang nhìn chằm chằm khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Tạ Hiểu Yên một cách lạnh lùng, cất giọng khàn khàn hỏi:

-Điều đó với người có quan hệ gì?

Tạ Hiểu Yên chợt cười khê một tiếng, thân thể nhẹ nhàng xoay một vòng liền đến trước mặt Tần Khang. Bộ váy màu đỏ tươi tung bay như một con bướm xinh đẹp, dịu dàng hỏi :

-Người trông ta có xinh đẹp không?

Tần Khang có cảm giác dòng suy nghĩ của mình không theo kịp tiết tấu Tạ Hiểu Yên, ngần ngại mà gật đầu, cô gái này quả thật rất đẹp!

-Vậy người muốn cưới ta không?

Tạ Hiểu Yên dịu dàng cười, trên mặt còn mang theo vẻ thẹn thùng của cô bé lảng giềng nhà bên cạnh.

Theo bản năng Tần Khang liền nói:

-Muốn!

Tuy nhiên hắn lập tức phản ứng lại rồi cười lạnh nói:

-Người tưởng ta ngu sao? Người coi trọng thể lực cường đại của gia tộc Tử Kinh Hoa chứ gì? Hừ, e rằng người sợ về sau tên rác rưởi Lăng Tiêu kia trả thù thì có?

Sự kinh ngạc trên mặt của Tạ Hiểu Yên chợt lóe rồi biến mất, nàng lập tức thu hồi vẻ mặt kiêu my nhưng lạnh lùng nói:

-Đúng thế thì sao nào? Chẳng lẽ người không muốn trả thù hắn? Người không muốn tự tay mình giết hắn sao?

-Chuyên đó cũng là chuyện của ta, nó không quan hệ đến người!

Tần Khang thản nhiên nói, nhìn thẳng vào con người như làn thu thủy của Tạ Hiểu Yên :

-Ta không thích dạng con gái như người!

Dừng một chút, nói tiếp:

-Một cái tát vừa rồi thì coi như sự trừng phạt khi ta làm nhục người. Đừng tưởng ta đánh không lại tên Lăng Tiêu kia là có thể làm cần... như người thì không giữ được ta đâu!

Nói xong, hắn ngẩng đầu lên đi thẳng về phía trước. Hắn dường như đã khôi phục lại sự kiêu ngạo của mình.

Trong mắt Tạ Hiểu Yên bắn ra hào quang oán độc, hai tay sáng trắng như ngọc gắt gao nắm chặt lại, ngực phập phồng kịch liệt, trong lòng thầm gào thét: “Vì sao? Vì sao như thế? Chẳng lẽ bản thân mình thật sự thất bại như vậy sao?”

Thật lâu sau mới có một giọt lệ từ khóe mắt rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp như hoa của nàng.

Mà khóe miệng Tần Khang thì lộ ra một chút cười lạnh, thầm nói ở trong lòng:“Sự kiêu ngạo của quý tộc, người có thể hiểu được sao?”

71. Chương 70: Hai Nàng Gặp Nhau Lần Đầu

Nếu nói hai ngày nay tin tức chấn động nhất của Học viện Đế quốc là gì thì chuyện đầu tiên đừng làm chuyện quá đáng với Lăng Tiêu, người đã từng là sự sỉ nhục của Học viện Đế quốc. Đúng vậy, cách xưng hô này đã thành chuyện quá khứ.

Hiện tại không còn ai dám xưng hô Lăng Tiêu là sự sỉ nhục của Học viện Đế quốc mà cũng không ai cho rằng hắn là một tên rác rưởi, cho dù hắn là người bị Thiên Mạch. Một kẻ chỉ dùng tay không đánh một tên Kiếm Sư bậc sáu thành đầu heo là rác rưởi sao?

Đoạn tin tức này tựa như có cánh bay nhanh truyền đến mỗi ngõ ngách khắp Học viện Đế quốc, nó khiến Xuân Lan cùng Thu Nguyệt vừa nhận được tin tức mà vui mừng muốn khóc.

Không ai hi vọng thiếu gia nhà mình cả ngày bị người ta mắng là rác rưởi, cũng không ai nguyện ý luôn sống ở trong sự xem thường và châm chọc của người khác.

Lúc trước hai nàng đi theo Thượng Quan Vũ Đồng tiến vào lớp học cấp thấp. Bởi vì tính cách dịu dàng cùng vẻ ngoài mỹ mạo nên các nàng nhận được không ít cảm tình của người khác, nhưng sau khi những người đó biết các nàng là thị nữ của Lăng Tiêu liền tránh xa các nàng. Dường như bọn họ kết làm bằng hữu với các nàng thì làm cho người ta khinh thường họ.

Tuy rằng ngoài miệng hai nàng không nói nhưng trong lòng sao không có đau thương buồn khổ chứ?

Dáng vẻ mọi người không giống như hiện tại, gần như mọi người đều đàm luận về Lăng Tiêu. Trong câu chuyện của bọn họ đều xoay quanh việc Lăng Tiêu rốt cuộc dùng công phu gì để đánh bại tên Kiếm Sư bậc sáu kia. Hơn nữa hắn còn biến đổi phương thành đứa bé để trêu chọc.

Trong lớp cao cấp của Học viện Đế quốc, vẫn còn có một số học sinh có tu vi Đại Kiếm Sư, bọn họ ngày thường đều ru rú trong nhà, rất ít khi chú ý những chuyện của hắn mà chỉ một lòng tu luyện. Thực lực

không dựa vào cái miệng thối ra, muốn vừa tán được gái vừa nâng cao thực lực quả thực vô cùng khó khăn, đồng thời cũng không thực tế. Thực lực của nhiều người là phải khổ tu ngày đêm mới có được.

Nhưng mấy ngày nay, ngay cả những người này cũng không kìm nổi hiếu kỳ, Lăng Tiêu rốt cuộc là làm chuyện gì mà không ngờ khiến cho mọi người đều phải nghị luận về hắn. Hơn nữa cũng không giống lần phong ba khiếm nhã mà hắn gây ra, lần này gần như khi mọi người nhắc tới Lăng Tiêu, trên mặt họ đều lộ ra vẻ có chút kính nể, thậm chí có còn có chút ghen tị!

Dù sao, trong Học viện Đế quốc vẫn còn nhiều Kiếm Thị ở những lớp cấp thấp!

Những người này vốn vẫn duy trì cảm giác ưu việt nhất định của họ. Dẫu sao bọn họ có Lăng Tiêu để làm đề lốt. Bọn họ cảm thấy chính mình như thế nào cũng mạnh hơn so với người bị Thiên Mạch, bị coi là trời sinh vô dụng kia. Có lẽ hiện tại thì khác, người ta tuy rằng là người bị Thiên Mạch nhưng có thể đánh thắng Kiếm Sư bậc sáu!

Mà bọn họ ư?

Bọn họ còn dám coi Lăng Tiêu như rác rưởi sao?

Thậm chí nhiều người trước kia từng gây hấn với Lăng Tiêu, giờ trong lòng đều đang lo sợ bất an, e rằng Lăng Tiêu quay đầu tìm bọn họ tính sổ.

Còn bên phía Lăng Tiêu, cũng không hiểu như thế nào mà nhận được mấy phong thư khiêu chiến đến từ lớp cao cấp, cười một tiếng, quả thực quái lạ, bọn họ muốn chứng minh cái gì?

Chứng minh Đại Kiếm Sư lợi hại hơn so với người bị Thiên Mạch?

Đối những chuyện khiêu chiến này, Lăng Tiêu chỉ có một thái độ - mặc kệ.

Mà đoạn tin tức chấn động thứ hai là trong lớp cao cấp của học viện bỗng nhiên xuất hiện một học sinh mới xếp lớp, thực lực của nàng thế nào thì không rõ nhưng nàng lớn lên thì rất đẹp!

Có người so sánh nàng với mỹ nữ Tạ Hiểu Yên trên bảng mỹ nữ của lớp cao cấp. Cuối cùng đưa ra kết luận khiến người ta giật mình, không ngờ học sinh mới tới xếp lớp này lại xinh đẹp hơn!

Bởi vì toàn bộ nam sinh đều nhất trí cho rằng học sinh mới này là một đại mỹ nữ.

Tuy rằng diện mạo của nàng cũng không xuất hơn sắc so với Tạ Hiểu Yên, nhưng về khí chất nàng lại có chút ngây thơ non nớt hơn nhiều so với sự thành thực của Tạ Hiểu Yên!

Quả thực chính là mỹ nữ trời sinh!

Nữ sinh này còn có cái tên dễ nghe, gọi là Diệp Vi Ny.

Đột nhiên, gần như toàn bộ nam sinh lớp cao cấp không có việc gì làm đều tụ tập tới lớp học của Diệp Vi Ny, thậm chí có người còn đánh nhau vì tranh giành tình nhân.

.....

Trong biệt thự của Lăng Tiêu, Xuân Lan cười hì hì nhìn Diệp Vi Ny đang ngồi bực tức, nói:

- Diệp tỷ tỷ sức hấp dẫn quá lớn, quả thực là vạn người mê há!

Diệp Vi Ny nhún đôi mày thanh tú rầu rĩ không vui nói:

- Cái gì nhỉ, một đám người đó đều làm phiền tỷ chết được, không có việc gì mà cứ đi tới đây tụ tập. Đây là công tử nhà bá tước gì, còn đó là người thân của nhà hầu tước nào, rồi lại còn có người thừa kế nhà phú hào gì gì, trời ơi, Lăng Tiêu, anh nói cho ta biết, quý tộc đều là những người nhàm chán như vậy sao?

Xuân Lan cùng Thu Nguyệt ở một bên che miệng cười khê, Thu Nguyệt nhỏ giọng nói:

- Thiếu gia cũng không phải người nhàm chán!

Lăng Tiêu ở bên kia lật một quyển đại lục lịch sử tổng quát. Hắn không có hứng thú trả lời câu hỏi của Diệp Vi Ny.

Lúc này có tiếng gõ cửa, thị nữ Xuân Lan đi ra mở, Isa với vẻ ngoài hưng phấn đi vào trong:

- Lãng Tiêu ca. A..., bạn tại sao lại ở chỗ này?

Cùng là học sinh lớp cao cấp, Isa đương nhiên nhận ra nữ sinh xinh đẹp này chính là Diệp Vi Ny mà hôm nay làm cho toàn bộ lớp cao cấp của Học viện Đế quốc ồn ào huyên náo.

Diệp Vi Ny quả thật biết Isa. Ngày hôm qua, trong trận chiến đấu của Lãng Tiêu, điểm nhấn lớn nhất chính là mỹ nữ Isa của học viện ôm lấy Lãng Tiêu, bày tỏ yêu thương nhưng nhớ. Nàng bị rất nhiều người nói chuyện về mình, cũng bị rất nhiều nam sinh căm ghét đến tận xương tủy. Vì sao một cô gái xinh đẹp như vậy không ngờ lại coi trọng Lãng Tiêu chứ?

Cho nên trong lòng Diệp Vi Ny thoáng có chút cảm giác mất mát, nhưng cũng may Diệp Vi Ny với kinh nghiệm rất phong phú của mình cũng không lộ cảm xúc này trên mặt. Mà nàng tỏ vẻ dịu dàng cười nói với Isa:

- Vị muội muội xinh đẹp này chính là Isa chứ? Ta và muội giống nhau cùng là bằng hữu của Lãng Tiêu.

Giống với mình?

Isa rất ngỡ ngàng với những lời này. Tuy nhiên nàng cũng không tiện hỏi nhiều mà lễ phép hướng về phía Diệp Vi Ny hơi gật đầu. Khí độ tiểu thư khuê các trên người nàng làm cho Diệp Vi Ny có chút hâm mộ nên quyết tâm mình cũng phải bồi dưỡng khí chất cao quý này.

Nàng vốn cũng không biết điều này trọng yếu ra sao. Trên thực tế, trong những đứa bé mà dưỡng phụ nuôi dưỡng, không ít những bé gái có hình tượng khí chất tốt, đều bị đưa vào những học viện quý tộc nhỏ để chuyên môn bồi dưỡng ra khí chất cao quý của bọn họ. Sau đó lớn lên lại đưa vào làm thị nữ cho rất nhiều gia đình quý tộc. Cho nên lúc đó, Diệp Vi Ny một lòng cho rằng loại khí chất này chẳng có chút hữu dụng nào. Cuối cùng vẫn phải phục vụ người, cho nên kiên quyết không vào học viện đó mà là vui vẻ đi làm với một tên bàn tay vàng, ít nhất chuyện này rất tự do!

- Lãng Tiêu ca ca, ngày mai, huynh sẽ báo danh tham gia tiến về phía thảo nguyên Lưỡng Hà để rèn luyện sao?

Isa rất cẩn thận nhìn Lãng Tiêu. Học sinh trong Học viện Đế quốc hầu như đều có hứng thú rất lớn đối với việc ra ngoài rèn luyện, bởi vì từ nhỏ đến lúc trưởng thành bọn họ gần như đều ở trong thành thị. Nghe những chuyện xưa về kẻ mạo hiểm, bọn họ đều cực kỳ hiếu kỳ đối với thế giới bên ngoài.

Isa cũng không ngoại lệ, trước tiên nàng liền báo danh tham gia rồi sau đó nàng mới nghĩ đến tìm Lãng Tiêu. Nàng tin rằng Lãng Tiêu cũng chắc chắn sẽ tham gia!

Trường học tổ chức rèn luyện tuy rằng hàng năm đều có nhưng cũng không giống như lần này. Mọi người tự do báo danh, bởi vì muốn tổ chức lực lượng cường đại để bảo hộ những học sinh lớp cấp thấp là chuyện rất tốn công.

Lãng Tiêu hơi gật đầu nói:

- Huynh cũng sẽ đi!

Đồng thời quay sang Diệp Vi Ny nói:

- Cô không cần phải đi mà ở nhà học tập là tốt rồi.

- Ta...

Diệp Vi Ny tức giận đảo con mắt, thậm chí nói người này thật đúng là độc tài. Anh dựa vào cái gì mà thay ta làm chủ?

Ta cũng không phải là bạn gái của anh!

Trong lòng nàng có chút cảm giận nhưng cũng hiểu mình hiện tại không cần loại rèn luyện này mà là học tập lễ nghi cùng tri thức, hừ, lễ nghi quý tộc đáng chết này!

Isa rất vui vẻ bởi vì Lăng Tiêu ca ca không cho Diệp Vi Ny đi theo. Điều này chứng minh ở trong lòng Lăng Tiêu, giá trị của mình nặng hơn một ít thì phải?

Phải như vậy chứ!

72. Chương 71: Isa Trưởng Thành Rồi

Đợi Isa vừa lòng rồi đi, khuôn mặt Diệp Vi Ny xị xuống, bộ dạng rất không vui, Lăng Tiêu nhìn thấy, không nhận được có chút buồn cười, nói:

- Được rồi, đừng phụng phịu nữa, như vậy thật khó coi đó.

Khuôn mặt Diệp Vi Ny uốn éo, rõ ràng không thèm đếm xỉa gì tới Lăng Tiêu, trong lòng cũng rất không tự nhiên sinh ra một chút tự ti. Đúng vậy, cái cô Isa kia, vừa thấy đã biết là con nhà cao quý rồi, mình thì là gì? Chỉ là một tiểu nữ tặc mà thôi, ngay cả cha mẹ cũng không biết là ai. Nghĩ đến đây, một cảm giác chua xót dâng lên trong lòng, đôi mắt Diệp Vi Ny đã hơi hồng lên.

Lúc này Lăng Tiêu mới nói:

- Để cô lưu lại là muốn cô hỗ trợ ta một việc, chuyện này cũng chỉ có cô mới có thể làm được thôi.

Diệp Vi Ny nghe xong, tâm tình bỗng chốc cao hứng hẳn lên, quay đầu sang, chun chun cái mũi, không thèm để ý tới hai người Xuân Lan và Thu Nguyệt đang cười trộm, hỏi:

- Chuyện gì?

Trong lòng Lăng Tiêu cười thầm, Diệp Vi Ny này tính tình thật sáng khoái, thật là đáng yêu, cười nói:

- Ta muốn nàng truyền Ngọc Nữ kiếm kỹ cho Xuân Lan và Thu Nguyệt. Bộ kiếm kỹ này trên thực tế có thể tạo thành một kiếm trận, nếu tu luyện tốt thậm chí còn có thể đối phó được với cả địch nhân cao hơn các nàng vài cấp bậc!

Hai nàng Xuân Lan và Thu Nguyệt vừa nghe lập tức cao hứng hẳn lên, các nàng mặc kệ thiếu gia thu được kiếm kỹ này từ đâu, chỉ cần có thể tăng thực lực lên, chân chính giúp thiếu gia được một việc đã là niềm vui sướng của hai nàng rồi!

Diệp Vi Ny sững sốt, lập tức hỏi:

- Kiếm trận này ... là cho ba người tu luyện sao?

Lăng Tiêu lắc đầu nói:

- Tốt nhất là bảy người, tuy nhiên giao cho người khác ta tạm thời không yên tâm!

Diệp Vi Ny nghe được lời này thì hoa tâm nở rộ, cảm thấy mình được Lăng Tiêu coi trọng vượt qua cô bé Isa kia.

Xuân Lan và Thu Nguyệt cũng cảm động rồi tỉnh rồi mù, điều này có nghĩa là Lăng Tiêu đã hoàn toàn tiếp nhận hai nàng, triệt để coi các nàng là tâm phúc!

Lúc này Lăng Tiêu xuất ra hai quả Phạm Đế Á Thánh Quả từ trong nhẫn không gian, Diệp Vi Ny vừa nhìn thấy, hai mắt đã lộ ra tinh quang, hiện tại nàng quả thực rất thích loại quả này.

Như nhìn ra suy nghĩ trong lòng nàng, Lăng Tiêu lạnh nhạt nói:

- Thứ này chỉ có thể ăn một quả, nhiều hơn nữa sẽ vô hiệu. Thực lực chân chính cần phải tu luyện mới được, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu không cho nàng ra ngoài lịch lãm, cái nàng cần làm hiện tại chính là mỗi ngày tu luyện kiếm kỹ, sau đó đề thăng tâm cảnh của mình lên, tranh thủ sớm ngày luyện tâm cảnh và tu vi tấn thăng lên trình độ Kiếm Sư bậc sáu!

Xuân Lan và Thu Nguyệt lúc này mới hoảng sợ nhìn Diệp Vi Ny, hai nàng đều không nghĩ tới Diệp Vi Ny lại có tu vi Đại Kiếm Sư bậc sáu, quả thật là làm cho người ta kinh hãi.

Diệp Vi Ny cố gắng chuyển ánh mắt mình rời khỏi hai quả trong suốt óng ánh kia, sau đó cười nói với hai nàng Xuân Lan, Thu Nguyệt:

- Được rồi, các cô không cần kỳ quái vì sao tu vi của ta lại cao như thế đâu. Đó, ăn nó đi, các cô cũng sẽ không khác lắm so với ta đâu!

- Thật sao?

Xuân Lan lớn mật hỏi Lăng Tiêu. Thu Nguyệt cũng mang vẻ mặt chờ mong nhìn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu gật gật đầu, sau đó nói:

- Sau khi dùng nó, lúc giải khai kinh mạch sẽ có thống khổ rất lớn, các cô phải chuẩn bị tâm lý!

- Thiếu gia, chúng ta không sợ!

Xuân Lan và Thu Nguyệt đồng thanh nói.

Lăng Tiêu vui mừng gật đầu, tuy thời gian ở cùng Xuân Lan và Thu Nguyệt chưa lâu, nhưng hắn có thể cảm giác được hai nàng đầy lưu luyến và chiếu cố đối với hắn. Đối với hai nàng, Lăng Tiêu chính là trời của các nàng, Lăng Tiêu cũng là ý chí và ý nguyện của các nàng. Thị nữ như vậy Lăng Tiêu đương nhiên càng thêm yêu thích, giúp đỡ các nàng tăng thực lực đó là một chuyện rất bình thường.

- Còn một việc, đó là không được nói việc này ra với ai, dù là về thánh quả hay là kiếm kỹ!

Sắc mặt Lăng Tiêu nghiêm túc nói:

- Cho dù là cha mẹ ta cũng không được!

Xuân Lan và Thu Nguyệt gật đầu như gà mổ thóc. Cho dù Lăng Tiêu không nói, hai người cũng sẽ không dễ dàng nói ra chuyện này. Tuy rằng nói các nàng là người của Lăng phủ, nhưng thực tế các nàng chỉ là người của Lăng Tiêu mà thôi!

.....

- Isa! Sự xấu hổ của bạn, sự kiêu ngạo của bạn đi đâu hết rồi? Trời ạ, bạn, bạn không ngờ lại làm ra việc này!

Về mặt Mary như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Isa. Nàng nghĩ kiểu gì cũng không thể hiểu nổi, bản thân ngày hôm qua thu được một chiếc khăn lụa tinh mỹ, mang theo hơn mười tinh tể đi dạo phố, tâm trạng vui vẻ thoải mái, thế mà chỉ nửa ngày sau đã xảy ra không biết bao nhiêu chuyện bất ngờ. Cho đến tận tối khuya ngày hôm qua trở về cũng chưa biết, nếu không phải hôm nay ra khỏi cửa nghe được vô số người bàn luận chuyện kia, nàng có thể chẳng hay biết gì.

Mary cảm thấy thực là có lỗi với lễ vật của Tần thiếu gia, nàng thực sự thương tâm nói với Isa:

- Bạn không xem mình là bằng hữu mà, Isa!

Mà Isa, cũng không còn là Isa mà Mary quen thuộc, dịu dàng cười với Mary :

- Được rồi mà, Mary, mình vẫn là bằng hữu tốt nhất của bạn mà. Không những thế, chúng ta còn cùng nhau lớn lên nữa, không phải sao?

- Cái này ... là có ý gì?

Mary ngẩng đầu, hơi mờ mịt nhìn Isa, không hiểu lời nói này là có ý tứ gì.

- Ý của mình chính là, mặc kệ là ngưỡng ngưỡng thế nào, nếu đã gặp được người mình thích, phải lớn mật theo đuổi!

Isa có chút nghịch ngợm cười:

- Bởi vì, nếu bỏ lỡ, có thể vĩnh viễn sẽ không có cơ hội động tâm lần thứ hai nữa!

Một đoàn lính đánh thuê có hơn một ngàn năm trăm người chỉ có mình hắn là đoàn trưởng nhưng kĩ luật nghiêm minh, trong mắt rất nhiều người chuyện này thật là phi thường.

Vài tên lính đánh thuê đang vây quanh Long Tường, thấy có chỗ dựa, liền nhe răng cười, nhìn Long Tường, tên lính đánh thuê đỡ đại hán bị chém cụt tay nói:

- Thủ lĩnh, ngài nhất định phải làm chủ cho Đại Hổ huynh đệ. Đại Hổ chẳng qua nói vài câu tán tỉnh nữ nhân kia, họ liền chặt bỏ một cánh tay của Đại Hổ. Họ còn nói...

Nói đến đây, tên lính đánh thuê kia có chút do dự.

-Nói cái gì?

Dạ Kiêu dù biết đức hạnh thủ hạ của mình ra sao, nhưng lúc này hắn vẫn vô cùng tức giận.

“Đùa giỡn các người thì sao. Chẳng nhẽ đáng để ra tay ác độc như thế. Chặt đứt một cánh tay, coi như phế bỏ tiền đồ trên con đường võ đạo của hắn sau này. Không có thâm thù đại hận, sao hạ độc thủ như thế?”
Dạ Kiêu nheo mắt, sắc mặt âm trầm bất định. Hắn nhìn sơ qua đã biết những người này đến từ Học viện Đế Quốc. Hắn tự biết bản thân mình không có bản lĩnh lớn đến mức có thể đắc tội với mấy lão quái vật trong Học viện Đế quốc. Nhưng huynh đệ mình bị đả thương, nếu ngay cả một chút công đạo cũng không đòi được, hắn về sau làm sao có thể thu phục nhân tâm?

- Hắn còn nói... Nói đoàn lính đánh thuê chúng ta, ở trong mắt hắn cũng không bằng một cái đánh rắm.

Tên lính đánh thuê kia mặc dù có chút thêm mắm thêm muối, nhưng trong lời nói cũng không phải không có chút sự thực. Những lời Long Tường nói khi nãy quả thật cũng có ý này.

-Ha ha...

Dạ Kiêu cười lạnh, nói:

- Còn không mau đem Đại Hổ xuống trị thương?

Nói xong hắn quay về phía Long Tường, điềm nhiên nói:

- Học viện Đế quốc thật oai phong nhĩ, ra khỏi đế đô rồi mà hành sự còn kiêu ngạo như thế.

Hắn đưa một ngón tay chỉ Long Tường:

- Người, tự chặt một tay, chuyện hôm nay ta sẽ không truy cứu nữa.

Long Tường tuy cảm giác được thực lực mạnh mẽ của hắc y nhân kia, nhưng đã đến thời khắc này, còn mặt mũi nào để nhận thua. Hắn gân cổ lên nói:

- Muốn đánh thì đánh, ta mà sợ người sao.

- Ha ha ha! Tốt. Lão tử sẽ thành toàn cho người.

Dạ Kiêu nói xong, tung mình nhảy lên, khí thế của Ma Kiếm Sĩ bậc ba tỏa ra, một đạo kiếm khí đỏ rực dài chừng hai, ba thước từ thanh kiếm trong tay hắn phát ra, hung hăng chém về cánh tay trái của Long Tường.

Hiển nhiên, Dạ Kiêu cũng không muốn đắc tội thái quá với Học viện Đế quốc. Người chặt một tay thủ hạ của ta, ta cũng chặt một tay của người.

Long Tường kinh hãi đến độ ngây người ra. Hắn làm sao có thể ngờ một đoàn lính đánh thuê nhỏ bé như thế không ngờ lại có một cao thủ Ma Kiếm Sĩ bậc ba như vậy. Hắn quên cả tránh, mà cho dù hắn có muốn tránh, thì với chênh lệch cấp bậc quá lớn như vậy, hắn căn bản là không thể tránh khỏi.

Trong lúc nguy cấp, Thượng Quan Vũ Đồng khẽ kêu lên một tiếng. Một đạo hào quang bảy màu đột nhiên xuất hiện giữa không trung, va vào kiếm khí màu đỏ rồi cả hai cùng triệt tiêu. Thượng Quan Vũ Đồng cũng lùi về sau liên tục bảy tám bước, sắc mặt hơi tái đi.

- Thất sắc quang?

Dạ Kiêu từ không trung hạ xuống, khuôn mặt âm trầm nhìn qua Thượng Quan Vũ Đồng, chậm chậm cất tiếng:

- Người là cô bé mấy năm trước đi theo Vương Siêu?

Thượng Quan Vũ Đồng thở dốc mấy hơi mới bình thường lại, nói

- Không sai, chính là ta.

Dạ Kiêu nhếch miệng, sau đó trừng mắt dữ tợn nhìn về phía tên lính đánh thuê Đại Hổ lúc này đã băng bó vết thương xong, trong lòng thầm mắng: "Chỉ toàn gây chuyện rắc rối cho lão tử!". Hắn âm trầm nói:

- Cứ cho là đắc tội với người, giáo huấn hắn cũng không sai. Nhưng hãy đi tiền đồ của hắn, ta tuyệt không thể bỏ qua.

Tiêu Lâm, Tô Tú cùng với Long Tường vừa mới trở về từ cõi chết đều kinh hãi nhìn Thượng Quan Vũ Đồng. Bọn họ chưa bao giờ thấy Thượng Quan Vũ Đồng ra tay, thêm vào đó mọi người trong Học viện Đế quốc đều đồn rằng thực lực của Thượng Quan Vũ Đồng rất thấp vì nàng ở giáo ban cấp thấp, đồng thời cũng không dạy võ kỹ. Không ngờ người như vậy lại ẩn dấu thâm sâu, có thể cùng một gã Ma Kiếm Sĩ bậc cao so chiêu mà không rơi xuống hạ phong.

Thượng Quan Vũ Đồng đuối lý. Mặc kệ thế nào, đúng là hành động của Long Tường có chút quá đáng.

Nhưng việc này là phát sinh do nàng, mà cho dù là không phải do nàng, nàng cũng không thể nhìn đồng bọn gặp nạn mà không ra tay tương trợ. Nàng đành nói đầy hối lỗi:

- Chúng ta có thể đền tiền.

76. Chương 75: Ma Kiếm Sĩ Chiến Đấu

- Thủ lĩnh, bỏ đi, để bọn họ đền tiền là được rồi.

-Người cảm mến!

Dạ Kiêu quát một tiếng

- Bắt nạt người của ta rồi đền tiền là xong sao? Hừ, bé con, mặc dù ngươi cũng là Ma Kiếm Sĩ, nhưng nhất định không phải là đối thủ của ta. Người của ta vì ngươi mà thành tàn phế, ta cũng không cần tiền của ngươi. Chỉ cần ngươi đồng ý gả cho thủ hạ của ta, việc hôm nay coi như giải quyết xong!

Trong mắt tên lính đánh thuê Đại Hổ hiện lên vẻ đắc ý, lập tức cơn đau ở cánh tay bị thương bộc phát làm hắn cắn chặt răng lại. Hắn đương nhiên là cố ý nói như thế. Dạ Kiêu này từ xưa đến nay đều rất bảo thủ, chỉ cần hơi khích một chút, sẽ giận đến tím mặt. Hắn dùng phương thức này, quả nhiên làm cho mâu thuẫn giữa hai bên càng trở nên căng thẳng.

- Ngươi làm vậy thật là ép người.

Thượng Quan Vũ Đồng không kìm được lửa giận, nói:

- Dạ Kiêu, ta cũng không sợ ngươi. Có bản lĩnh ngươi thả đám học sinh không có quan hệ với chuyện này ra để bây giờ ta và ngươi so chiêu. Để xem Ma Kiếm Sĩ bậc ba như ngươi mạnh đến mức độ nào.

Thượng Quan Vũ Đồng còn chưa dứt lời, gần như tất cả học sinh đều hô to:

- Chúng ta không đi! Chúng ta quyết sống chết cùng giáo sư.

Trong mắt Thượng Quan Vũ Đồng có chút cảm động, nhưng vẫn nói:

- Hồ đồ!

Dạ Kiêu cười lạnh:

- Ngươi yên tâm, đám búp bê này ta không có hứng thú động đến. Nhưng còn ngươi, hôm nay nếu ngươi không đồng ý, ta cũng bắt ngươi phải đồng ý!

Long Tường đứng một bên mắng to:

- Người dám làm càn sao? Ha ha ha, đừng tự dát vàng lên mặt mình. Ma Kiếm Sĩ năng lực như người, Học Viện Đế quốc quơ tay một cái được cả năm.

Long Tường cứ luôn mồm nhắc đến Học viện Đế quốc, quả thực là chọc giận Dạ Kiêu. Hắn nguyên vốn là người kiêu ngạo chẳng phục ai, mặc dù bản thân hắn cũng có chút kiêng kỵ đối với Học viện Đế quốc, cũng chẳng muốn dây dưa với đám thiếu gia này. Dạ Kiêu vẫn chưa ngốc đến độ đối nghịch với tất cả thượng tầng xã hội của đế quốc.

Nhưng hắn căn bản cũng không để đám thiếu gia không được dạy dỗ hoàng này vào trong mắt, cộng với việc Long Tường cứ khiêu khích mãi, hắn thực sự nổi giận. Cặp mắt lạnh như băng chăm chú nhìn Long Tường, hắn lạnh giọng nói:

- Người nếu đã thực sự muốn chết, lão tử sẽ thành toàn cho người.

Thời trai trẻ trong lúc thám hiểm một di tích thượng cổ, Dạ Kiêu từng tìm được một quyển kiếm kỹ tên là “Hỏa Long Vũ”, không ghi rõ cấp bậc. Sau nhiều năm tu luyện, luyện tới tầng thứ năm trong chín tầng của Hỏa Long Vũ, trong khi tỉ thí với người cùng cấp bậc, chỉ cần là kiếm kỹ từ Địa cấp trở xuống đều không phải là đối thủ của hắn. Điều này khiến cho Dạ Kiêu hiểu được, kiếm kỹ mà mình đang tu luyện rất có thể là Thiên Cấp.

Người nói hắn là Ma Kiếm Sĩ bậc ba sao có thể lợi hại như thế. Trên thực tế, kiếm kỹ độc nhất vô nhị kia mới là chỗ dựa lớn nhất của hắn.

Trường kiếm trong tay Dạ Kiêu bỗng đỏ bừng lên, hơi nóng hừng hực như từ một lò lửa lớn tỏa ra làm mọi người chung quanh không dám nhìn lại phía sau. Một đạo kiếm khí đỏ như máu chạy dọc theo thân kiếm, sau đó bắn ra từ mũi kiếm, dài chừng hai thước, sáng nhiệt tỏa ra cuộn cuộn đến độ mắt thường cũng nhìn thấy được. Kiếm khí bay thẳng về phía Long Tường.

Long Tường cảm thấy tay chân mình lạnh ngắt. Bấy giờ hắn mới hiểu được mình đã gây ra họa lớn đến mức nào. Tiêu Lâm và Tô Tú vẻ mặt ảm đạm. Vốn dĩ Ma Kiếm Sĩ đã hùng mạnh, lại thêm kiếm kỹ dũng mãnh, càng làm người ta lạnh người. Tất cả chỉ còn trông cậy vào Thượng Quan Vũ Đồng có thể ứng chiến!

Thượng Quan Vũ Đồng nghiêm mặt. Thanh hàn thiết kiếm trong tay Vũ Đồng chỉ là một vũ khí bình thường. Chống lại đối thủ như vậy, trừ phi cầm phụ ma kiếm bậc ba, còn không sẽ không có chút cơ hội nào cả.

- Còn không chịu lấy chồng sao?

Từ trên cao Dạ Kiêu nhìn xuống Thượng Quan Vũ Đồng. Cùng lúc đó, sắc mặt Long Tường sau khi nghe những lời này từ tái nhợt chuyển sang đỏ bừng.

- Người đừng có nằm mơ.

Thượng Quan Vũ Đồng vung hàn thiết kiếm, một đạo kiếm khí bảy màu từ trường kiếm xuất ra.

- Tốt. Ta thật muốn xem bé con đi theo Vương Siêu năm xưa rốt cuộc hôm nay thực lực đã tới mức nào.

Dạ Kiêu thét dài một tiếng, tung mình bay lên không. Hắn cần tốc chiến tốc thắng vì thực lực của hắn căn bản không đủ để duy trì hỏa long kiếm khí như thế. Hắn sợ dĩ trực tiếp sử dụng chẳng qua là muốn lập uy mà thôi.

Đúng vậy, Dạ Kiêu chỉ số thông minh cũng tương đối cao, một người lỗ mãng làm sao có thể quản lý một đội ngũ khổng lồ như vậy? Hắn không hề đề cập đến Đế quốc Học viện, mà biến chuyện này thành chuyện tư. Đối với đám học sinh Học viện Đế quốc, hắn cũng chỉ vậy mà không công, chẳng qua là hắn sợ có người nhân cơ hội xuống tay đã thương đám tiểu hài tử kia. Dạ Kiêu vẫn không tự đại đến mức cho là mình thiên hạ đệ nhất nhân. Tuy thoát nhìn, đế quốc cũng không có nhiều võ giả cao cấp lắm, nhưng hắn cũng không cho là như vậy. Trong giới mạo hiểm, nhân tài đông đúc, càng đừng nói đến nơi ngọa hổ tàng long như Học viện Đế quốc.

Bất cứ một gia tộc nào sau lưng đám tiểu tử này cũng có thể dễ dàng tiêu diệt đoàn lính đánh thuê của mình, hẳn cũng không phải ăn no rồi rửng mỡ đi tìm bọn họ kiếm phiền toái. Về phần giáo sư của Đế quốc Học viện? A, nếu thật sự lợi hại, có mấy ai nguyện ý đi dạy học không? Vả lại, chuyện này hẳn là người có lý. Xét về lý, cho dù Viện trưởng Đế quốc Học viện tìm tới cửa, Dạ Kiêu hẳn cũng không sợ.

Các người không phải là người có văn hóa sao? Dù sao cũng không thể không phân phải trái.

Cho nên, lúc này muốn đánh bại nữ nhân kia, mọi chuyện đều trong sự khống chế của hắn.

Ép Thượng Quan Vũ Đồng lấy chồng, chẳng quan chỉ là chộc giận nữ nhân này nhằm thu được lợi ích lớn nhất thôi.

Thượng Quan Vũ Đồng bình tĩnh nhìn Dạ Kiêu từ trên cao đánh xuống, kiếm khí bay mây vung lên, như một đạo cầu vồng hiện lên giữa không trung, làm mọi người kinh hô không dứt.

Isa nhỏ giọng hỏi Lăng Tiêu:

- Lăng Tiêu ca ca, huynh xem, Thượng Quan giáo sư có thể đánh bại người xấu kia không?

- Người xấu?

Lăng Tiêu bị sự ngây thơ thuần chất của Isa làm ngây người, sau đó lắc đầu nói:

- Không khả quan lắm.

Về mặt Isa đầy lo lắng. Vũ kỹ của nàng tuy không cao nhưng cũng nhìn thấy Thượng Quan Vũ Đồng quả thật không hề chiếm chút thượng phong nào cả. Hắc y nam nhân kia, thân ảnh phiêu dật nhẹ nhàng, như một con rắn giáo hoạt, uốn lượn không ngừng giữa không trung. Kiếm khí chỉ chực đốt cháy người kia, đứng ở xa cũng có thể cảm nhận được, càng đừng nói chi đến trực diện giao chiến như Thượng Quan Vũ Đồng.

Nhưng kiếm khí bảy màu của Thượng Quan Vũ Đồng cũng hết sức kì lạ. Tuy rằng rơi vào thế hạ phong, nhưng từ cục diện trận đấu cũng có thể thấy rằng vẫn đang cầm cự được. Chênh lệch giữa bậc hai và bậc ba tuy rằng không nhỏ, nhưng kiếm kỹ của Thượng Quan Vũ Đồng cũng tuyệt đối không tầm thường. Bình thường nàng tu luyện không ngừng nghỉ nên nội lực cũng vô cùng thâm hậu, ít nhất trong thời gian ngắn, Dạ Kiêu muốn thắng Thượng Quan Vũ Đồng cũng không dễ dàng gì.

Lúc này người xem đã sớm đứng cách xa hơn mười thước. Đám lính đánh thuê cũng đã rời lỏng vòng vây. Bọn chúng lúc này đã hiểu rõ bối cảnh đằng sau đám tiểu tử kia, càng hiểu rõ ý đồ của thủ lĩnh Dạ Kiêu, vây quanh bọn họ chỉ là sợ bọn họ chạy mất, tránh cho va chạm với những nhân vật quan trọng trong các đại gia tộc.

Trận chiến này khiến cho mấy người bán hàng rong sợ tai nạn và rắc rối đều sớm bỏ chạy không còn một mống. Có mấy người của Học viện Đế quốc cách đó không xa, nghe tiếng bước lại, đều sợ hãi đứng nhìn.

Thực lực hùng mạnh của Ma Kiếm Sĩ quả thật làm cho người ta sợ hãi.

Cả một vùng đất trống không ngừng bị kiếm khí xẹt qua. Từng mảnh đá văng ra, mặt đất vốn bằng phẳng xuất hiện những vết rách thật sâu.

Một vài cây to bị kiếm khí xẹt qua chặt đứt, ầm ầm ngã xuống, bụi bay mù mịt. Người xem lú lẫm không nói nên lời.

Đánh mãi không thắng, Dạ Kiêu nổi giận. Hắn hét lớn một tiếng, trường kiếm mang theo kiếm khí đỏ tươi rực rỡ cùng khí tức hủy diệt chém về phía Thượng Quan Vũ Đồng. Dạ Kiêu dưới tay cũng có mười mấy tên Đại Kiếm Sư. Cho dù dùng toàn lực, chỉ cần có thể đánh bại Thượng Quan Vũ Đồng, cục diện vẫn nằm trong tay hắn.

Đây chính là suy tính sâu xa của hắn.

Trên trán Thượng Quan Vũ Đồng lộ rõ gân xanh, quát to một tiếng. Kiếm khí bảy màu và kiếm khí màu đỏ va vào nhau, lập tức làm nàng bị thương nặng, miệng phun máu, sắc mặt trắng bệch.

Dạ Kiêu vẫn còn dư lực, kiếm khí vừa thu lại, mũi kiếm chỉ thẳng vào yết hầu Thượng Quan Vũ Đồng, định khống chế nàng trước rồi nói sau.

Thượng Quan Vũ Đồng có muốn né tránh cũng không kịp nữa rồi.

77. Chương 76: Kiểm Ý

Thượng Quan giáo sư đã thất bại!

Gần như tất cả học viên của Học viện Đế quốc không tìm được mà nhầm mắt lại. Bởi vì bọn họ đều sợ phải thấy cái cảnh ngọc nát hương tan bi thảm kia. Dạ Kiêu kia là loại người hung ác vô tình, làm gì có chuyện nương tay.

Dạ Kiêu mỉm cười, hẳn chuẩn bị hù dọa Thượng Quan Vũ Đồng một phen. Có thể khuất phục một mỹ nữ vô cùng cao quý như thế này dưới kiếm của mình làm hẳn cảm thấy như làm được một chút thành tựu.

Bên kia Đại Hổ thở hổn hển. Hắn cảm thấy mùa xuân của mình đang tới. Thủ lĩnh đã từng nói, sẽ cấp thiếu nữ kia cho hắn làm vợ. Trời ơi, có thể ngủ với ả đó một lần, giảm thọ mười năm cũng nguyện ý. Nghĩ như vậy, Đại Hổ thậm chí không còn cảm thấy tay mình đau nữa, có thể lấy được nữ nhân này, đứt một tay cũng đáng giá!

Có sát khí!

Tuy rằng đang đắc ý, Dạ Kiêu cũng không buông lỏng cảnh giác. Ai biết được bên trong đám người Đế quốc Học viện này có ẩn tàng cao thủ hay không? Trong giây lát, một đạo sát khí hùng mạnh vây quanh hắn, làm Dạ Kiêu lạnh xương sống, không tìm được rùng mình một cái!

Hắn thậm chí không dám quay đầu lại. Hắn sợ. Hắn sợ mình vừa động, kiếm của đối phương nhất định không chút nhân nhượng đâm thủng tim hắn.

Đã hơn mười năm rồi hắn không gặp loại cảm giác này. Khi đó hắn còn là một gã Đại Kiếm Sư, gặp một cao thủ thần bí. Bây giờ nghĩ lại, tu vi của cao thủ kia có lẽ là Kiếm Tông. Chỉ cần một ánh mắt đã làm hắn như đang rơi vào động băng.

Hôm nay, loại cảm giác này không ngờ lại xuất hiện!

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lăng Tiêu từng bước một bước ra. Hắn đi rất chậm, dường như mỗi bước đều vô cùng tốn sức. Tất cả học viên Học viện Đế quốc đều nghĩ Lăng Tiêu điên rồi. Ngay cả Isa luôn tín nhiệm Lăng Tiêu đến mức gần như mù quáng lúc này cũng không đứng ở bên cạnh Lăng Tiêu mà chỉ hô ở phía sau:

- Lăng Tiêu ca ca, huynh mau quay lại đi, bên đó nguy hiểm lắm!

Ngay cả Mary, vẫn luôn thấy Lăng Tiêu chướng mắt, cũng không tìm được hô to:

- Tên điên kia! Hạng rác rưởi như ngươi đến xem nào nhiệt làm gì chứ?

Rất nhiều người quay lại nhìn Mary. Mary vô cùng tự nhiên nói:

- Ta chỉ nói sự thật thôi mà!

Tạ Hiểu Yên cũng đang ẩn trong đám học viên. Vốn dĩ khoảng cách giữa các nhóm không quá xa, chỉ cần có nguy hiểm có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Về mặt Tạ Hiểu Yên vô cùng phức tạp nhìn về phía bóng người có chút gầy yếu đang chậm rãi bước từng bước một về phía hắc y nhân đang chỉ mũi kiếm vào yết hầu Thượng Quan giáo sư. Nàng vẫn không hiểu, tất cả mọi chuyện vì sao lại như vậy, vì cái gì mà hắn đột nhiên thay đổi thành một người dường như khác hẳn. Một thân thực lực kỳ lạ của hắn rốt cục là từ đâu mà có?

Hắn không phải là Lăng Tiêu? Trong lòng Tạ Hiểu Yên bỗng nhiên xuất hiện ý niệm đó. Cũng gần như ngay lập tức, nàng cảm thấy mình thật hồ đồ. Hắn không phải Lăng Tiêu còn có thể là ai đây? Hôm đó, thấy Lăng Tiêu đánh bại Tần Khang vô cùng thoải mái, từ bộ pháp nhìn như vô cùng hỗn loạn của Lăng Tiêu, Tạ Hiểu Yên hiểu ra được rất nhiều chuyện.

Nàng được mang danh thiên tài, cũng không phải là danh hão!

Tạ Hiểu Yên nhìn ra được, đó nhất định là một công pháp nào đó. Tuy lúc đó Lăng Tiêu không sử dụng kiếm, Tạ Hiểu Yên cũng có thể khẳng định, Lăng Tiêu tấ Tần Khang chính là dùng kiếm kỹ!

Mặc dù, kiếm kỹ này nàng chưa bao giờ gặp qua, cũng chưa bao giờ nghe nói trong thiên hạ có một thứ kiếm kỹ và bộ pháp khủng bố thế, không ngờ có thể làm cho một Kiếm Thị bậc năm đả bại một gã Kiếm Sư bậc sáu mà không sợ hãi chút nào.

Đây mới chính là điều làm Tạ Hiểu Yên lo lắng. Nàng có thể khẳng định rằng, Lăng Tiêu đã sớm không còn là Lăng Tiêu ôm một khối tình si với nàng trong quá khứ nữa. Hơn nữa, ngày đó hắn còn lạnh lùng bảo với nàng rằng một ngày nào đó sẽ trả lại cho nàng tất cả những gì nàng đã gây ra. Hắn hiện tại rõ ràng có thể đả bại mình. Mặc dù ngoài miệng không thừa nhận, nhưng trong lòng Tạ Hiểu Yên không thể không thừa nhận, mình và Tần Khang giao thủ, ai thắng ai thua còn khó nói. Nhưng Lăng Tiêu lại có thể dễ dàng đánh bại Tần Khang.

Ai cao ai thấp, liếc mắt một cái cũng biết!

Một người có tiềm lực vô tận như vậy, còn ẩn chứa vô số bí mật, lại trở thành địch nhân của Tạ Hiểu Yên, hơn nữa tất cả còn do chính tay mình làm ra. Nếu không phải nàng bày ra quá nhiều việc, bây giờ đứng ở bên cạnh Lăng Tiêu sẽ là nàng, Tạ Hiểu Yên, chứ không phải là Isa.

Nàng bỗng nhiên nhớ tới đêm sau ngày từ hôn, phụ thân nàng có chút buồn khổ nói với nàng rằng:

- Người bị Thiên Mạch nhất định là rác rưởi sao? Nhìn lại thừa tướng Constantine đi. Hiểu Yên, con tuy hứng quá rồi, xem thường thiên hạ quá rồi.

Lúc ấy Tạ Hiểu Yên bỏ ngoài tai những lời nói đó của phụ thân. Lúc ấy nàng còn đang tận hưởng cảm giác tự do khoái hoạt. Mười mấy năm gông xiềng, rốt cuộc cũng được giải thoát. Nàng phải chứng minh cho mọi người thấy, nữ nhân không hề kém nam nhân.

Mấy ngày hôm trước, nàng vốn định giết tên Tần Khang làm nhục mình, nhưng sau khi tấ hắn một cái liền đổi ý. Nếu có thể giao hảo với gia tộc Tử Kinh Hoa, trở thành hôn thê của Tần Khang, đương nhiên, chỉ là hữu danh vô thực, nếu quả như vậy, Tạ Hiểu Yên có thể hoàn toàn thoát khỏi cái bóng của Lăng Tiêu ám ảnh trong lòng.

Về phần Tần gia có thể được cái gì? Chuyện đó còn phải xem Tạ Hiểu Yên, nàng tin tưởng vào mị lực của mình.

Kết quả, lại thất bại. Nam nhân bị đánh thành đầu heo kia không ngờ kiêu ngạo cự tuyệt nàng, thậm chí còn không cho nàng cơ hội nói tiếp, nghênh ngang mà đi.

Câu nói của Tần Khang như một gáo nước lạnh hắt vào mặt Tạ Hiểu Yên.

“Ta không thích loại nữ nhân như ngươi.”

Tên nam nhân vừa mới bị đánh đến tan tành mây khói trước mặt Lăng Tiêu, mất tất cả tự tôn, phong độ, mặt mũi, kiêu ngạo, không ngờ có thể kiêu ngạo nói ra câu nói kia với mình. Còn nữa, ánh mắt mất khinh miệt của hắn lúc đó làm cho Tạ Hiểu Yên gần như phát điên.

Quý tộc! Quý tộc chết tiệt! Ta nhất định phải trở thành một người cao cao tại thượng, dẫm nát tất cả đám quý tộc chết tiệt này dưới chân.

Lại nhìn Lăng Tiêu đang bước từng bước một về phía hắc y nhân, Tạ Hiểu Yên bỗng nhiên có cảm giác thoải mái. Trả thù thì trả thù, ta sợ ai chứ!

.....

Vốn dĩ tâm trạng đã chìm đến đáy, Thượng Quan Vũ Đồng bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Nàng mở to mắt. Thấy kiếm của Dạ Kiêu đang trở vào yết hầu của mình, nhưng trên kiếm không cảm nhận được chút sát khí nào, không một chút nào.

Mà trong mắt Dạ Kiêu lại tràn đầy hoảng sợ. Tại sao một người đang chiến thắng, không chế địch nhân hoàn toàn lại bị dọa đến choáng váng như thế?

Thượng Quan Vũ Đồng nhìn ra phía sau Dạ Kiêu, thấy một thiếu niên đang nện từng bước rất kỳ lạ. Mỗi một bước dường như đều là cố hết sức, nhưng ánh mắt vẫn kiên định hướng về bên này. Liễu Kiếm trong tay dựng thẳng tắp làm cho người ta có cảm giác chỉ cần chạm nhẹ sẽ gãy.

Trong mắt Thượng Quan Vũ Đồng xuất hiện một tia sáng kì dị, rồi dịu xuống dần.

Tiêu Lâm nhìn theo bước chân của Lăng Tiêu, càng xem càng kinh hãi, dường như nắm bắt được cái gì đó, lại dường như không thể tìm ra chút dấu vết nào. Dần dần chướng ngại vậy khốn hãn đã lâu đột nhiên đột phá, làm hãn ngạc nhiên vui mừng đến độ thiếu chút nữa ngã mặt lên trời thét dài.

- Người bại!

Lăng Tiêu đi đến sau lưng Dạ Kiêu, trầm giọng nói. Nếu lúc này, Dạ Kiêu quay đầu lại, hãn chắc chắn không do dự chém một kiếm.

Nhưng mà, hãn không dám!

- Kiếm ý!

Dạ Kiêu run run nói. Thanh kiếm trong tay rốt cuộc cầm không nổi, keng một tiếng rơi trên mặt đất, cả người không còn chút chiến ý.

Sắc mặt Lăng Tiêu tái nhợt, hướng về phía Thượng Quan Vũ Đồng há miệng, phun ra một bùm máu tươi. Hãn lại mỉm cười, quay đầu nhìn Dạ Kiêu đang kinh hãi sững sờ nhìn mình trân trối, chật vật nói:

- Người nếu bái ta làm thầy, ta sẽ dạy người kiếm ý!

Nói xong, không đợi Dạ Kiêu kịp phản ứng, hai mắt nhắm nghiền, hoàn toàn hôn mê.

78. Chương 77: Đồ Đồ?

Khi Lăng Tiêu tỉnh lại, hãn còn chưa kịp mở mắt đã nghe tiếng bánh xe lăn trên đường đá.

Con đường đá này là hơn trăm năm trước khi Đế quốc Lam Nguyệt vừa mới dựng nước, quốc vương ra lệnh, lại tự mình đích thân tham gia làm một con đường xuyên suốt Bắc Nam đế quốc, là một con đường giao thông huyết mạch.

Đám người cùng nhóm với Lăng Tiêu không may mắn như vậy, họ đều lẻo đẻo đi bộ theo sau xe ngựa. May mà tốc độ xe ngựa cũng không nhanh lắm, cho nên bọn họ cũng không mệt quá xa.

Gần như tất cả học sinh đều nhìn về phía xe ngựa đằng trước với ánh mắt đầy sùng kính. Bọn họ không hiểu “Thế” trong kiếm đạo, càng chẳng biết cái gì là “Kiếm ý”! Nhưng bọn họ biết rất rõ, thời khắc ở nguy hiểm nhất của Thượng Quan giáo sư là Lăng Tiêu giải cứu Thượng Quan giáo sư, bảo vệ Thượng Quan giáo sư khỏi bị làm nhục, bảo vệ thanh danh của Học viện Đế quốc.

Mặc dù có người cũng không thích Lăng Tiêu, nhưng không ai phủ nhận, trong chuyện lần này, Lăng Tiêu xứng đáng được mọi người tôn kính!

Long Tường mang vẻ mặt phức tạp đi lẫn trong đội ngũ. Mấy nữ sinh bình thường nhìn hãn đầy sùng bái giờ phút này cũng hiếm khi nhìn hãn. Thậm chí Long Tường còn có cảm giác, dường như ánh mắt các học sinh nhìn hãn đều mang chút khinh bỉ coi thường. Tất cả làm cho hãn rất khó chịu, nhất là khi Lăng Tiêu ra tay, trong mắt Đại Kiếm Sư Long Tường vẫn cho rằng đó hoàn toàn là may mắn!

Dạ Kiêu lúc đó đã gần kiệt sức rồi. Lúc đó, bất kể là ai đều có thể đánh bại hãn! Long Tường vẫn cảm thấy hối hận vì lúc đó mình đã không ra tay. Nếu không Lăng Tiêu rắc rối kia làm sao có cơ hội làm càn?

Tuy nhiên, thật đáng tiếc, đó chỉ là suy nghĩ của riêng hãn mà thôi. Tất cả người của Học viện Đế quốc có mặt lúc đó, bao gồm cả các giáo sư, đều nhìn ra sự không bình thường trong những bước chân của Lăng Tiêu. Mặc dù chỉ là Đại Kiếm Sư, bọn họ không hiểu được cái gì là kiếm ý, nhưng đối với việc Lăng Tiêu có thể dễ dàng tiếp cận một Ma Kiếm Sĩ bậc ba như Dạ Kiêu, hơn nữa khiến hãn ngay cả kiếm cũng không cầm nổi, hiển nhiên không phải là may mắn.

Người thường là như thế, đối mặt với kẻ không bằng mình, thường có cảm giác cao cao tại thượng. Đối mặt với người mình không bằng, thường là có chút ghen tị. Nhưng gặp phải người mà mình thúc ngựa cũng không theo kịp thì sẽ tự nhiên có tâm lý kính sợ.

Giống như bây giờ, ánh mắt các học sinh nhìn Thượng Quan giáo sư mang theo loại kính sợ này. Tuy rằng Thượng Quan Vũ Đồng bại dưới tay Dạ Kiều, nhưng kiếm khí bảy màu kinh hãi thế tục cùng thực lực Ma Kiếm Sĩ làm rất nhiều học sinh chấn động. Sự sùng bái với Thượng Quan giáo sư đã trở nên cuồng nhiệt hơn hẳn.

Về mặt bình tĩnh của Tiêu Lâm hiện lên một chút hân hoan. Trận chiến hôm qua, đầu tiên là Thượng Quan Vũ Đồng và Dạ Kiều giao thủ đem đến cho hắn rất nhiều lợi ích. Chiến đấu giữa Ma Kiếm Sĩ không phải bình thường. Đừng nói hắn, ngay cả các học sinh này đều được chỉ điểm rất nhiều từ trận chiến ấy.

Nhưng quan trọng nhất là, sau đó hắn bị ảnh hưởng của cổ “thế” kia, đột phá chướng ngại, dẫn thông huyết Cưu Vĩ, trở thành Cuồng Kiếm Sư. Chỉ cần có thể bước vào cảnh giới Cuồng Kiếm Sư, coi như cũng gấp ghé bên bờ trở thành Mã Kiếm Sĩ! Điều này làm sao hắn không mừng? Hơn nữa, từ tận đáy lòng, hắn còn tràn đầy cảm kích đối với học sinh Lăng Tiêu kia.

Lăng Tiêu biết mình đang ở trong một cỗ xe ngựa cực kì xa hoa bởi vì hắn cảm giác được dưới lưng mình cực kì mềm mại. Nếu là xe ngựa bình thường, nằm như vậy, sớm đã bị xóc mà tỉnh lại. Hắn vừa mở mắt ra, liền thấy khuôn mặt đầy hạnh phúc của Isa.

- Lăng Tiêu ca ca, huynh tỉnh rồi à! Thật là tốt quá!

Đôi mắt xinh đẹp của Isa thoáng một chút ngượng ngùng, còn đa phần là sung sướng.

Lúc này cánh cửa xe ngựa bị mở ra, một nam nhân vẻ mặt không cảm xúc, toàn thân hắc y, hướng về phía Lăng Tiêu nói:

- Sư phụ, ngài tỉnh rồi à!

Lăng Tiêu mệt mỏi ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt bí xị như ai thiếu tiền hắn, chính là Dạ Kiều, đảo hai mắt nói:

- Ta đồng ý thu người làm đồ đệ khi nào?

Trong lòng thầm nghĩ “Với tư chất của ngươi, ở Thục Sơn, làm đồ tôn của ta cũng xấu mặt ta.”

Tuy nhiên bây giờ thì khác. Có một Ma Kiếm Sĩ bậc ba làm đồ đệ hình như cũng không tệ lắm.

Trong lòng Dạ Kiều lúc này cực kì khó chịu. Ngay sau khi hắn biết được chân tướng, thiếu chút nữa đã không kìm được ra tay thật luôn tên tiểu tử đã hôn mê này. Minh đường đường là Ma Kiếm Sĩ bậc ba, trong giới mạo hiểm ở đệ đô cũng có chút danh tiếng, không ngờ lại bị một tiểu tử cấp bậc Kiếm Sư dọa cho sợ tới mức cả kiếm cũng cầm không nổi! Nếu không phải lúc đánh nhau với Thượng Quan Vũ Đồng đã hao hết tinh lực, nếu không phải dám thủ hạ của mình ngu xuẩn, làm sao để cho tiểu tử này đến sau lưng mình?

Tuy nhiên, Thượng Quan Vũ Đồng đã đứng chắn ở phía trước bảo vệ Lăng Tiêu, khiến hắn không có cơ hội ra tay. Nhưng quan trọng nhất là câu nói kia đã làm định ý của hắn với Lăng Tiêu hoàn toàn biến mất.

Kiếm ý! Con mẹ nó là kiếm ý đó! Chỉ có Kiếm Thánh trong truyền thuyết mới có thể lĩnh ngộ được. Vậy mà một thiếu niên có thể nắm giữ nó, việc này nói lên cái gì? Thiếu niên này khẳng định có sư phụ là Kiếm Thánh! Nghĩ thế, Dạ Kiều không hề có chút dừng khí nào để giết Lăng Tiêu! Giết một tên có thể là đồ đệ của Kiếm Thánh? Họa chẳng có điên! Mà Dạ Kiều chẳng những không điên, còn là một người thông minh. Người thông minh làm việc gì cũng thường lo lắng chu toàn, cố gắng đạt được lợi ích lớn nhất.

Đầu nhập dưới trường tên tiểu tử quý tộc này, mình chắc chắn được nhiều hơn mất!

Dạ Kiều vẫn luôn cho mình là một kẻ kiêu hùng. Làm một kẻ kiêu hùng, phải có đảm lược, nâng lên được, hạ xuống được!

Đừng nói thiếu niên này chỉ là Kiếm Sư, cho dù có là Kiếm Thị thì đã làm sao?

Chỉ cần mình có thể lĩnh ngộ kiếm ý, sau này trên đế quốc còn ai có thể là đối thủ của mình? Nhìn khắp đại lục, cũng có thể tung hoành ngang dọc!

Đến khi đó, nhắc tới hai chữ Dạ Kiêu, còn ai dám không bội phục?

Chỉ là hắn không nghĩ tới, thiếu niên này, không ngờ còn là một người bị Thiên Mạch. Đương nhiên, khi Dạ Kiêu biết được, cũng đã là rất lâu sau khi hắn xưng là đồ đệ của Lăng Tiêu.

- Ngài đã nói nếu ta bái ngài làm thầy, ngài sẽ dạy ta lĩnh ngộ kiếm ý.

Dạ Kiêu là người cố chấp, hắn đã tin cái gì thì chuyện đó rất khó thay đổi. Năm xưa, nếu không phải dựa vào sự cố chấp này, hắn dựa vào cái gì có thể từ một tiểu tử tay trắng phát triển đến ngày nay.

- À...

Lăng Tiêu khẽ nhếch mép, trong lòng thầm nghĩ “Chẳng qua lúc ấy sợ người trong cơn tức giận cho ta một kiếm thôi. Kiếm ý, người nghĩ kiếm ý là gì? Cho dù ta chịu dạy cho người, người có thể học được sao?”

Dạ Kiêu đương nhiên cũng rõ ràng. Không xuất ra đủ thành ý, thiếu niên sư phụ sẽ không dạy hắn. Nhưng hắn đã quen làm lão Đại, làm sao biết hầu hạ người khác? Hắn nói cộc lốc:

- Sư phụ có đói bụng không?

Ở trong xe ngựa, Isa khẽ cắn môi dưới. Nếu không phải biết người trước mặt này có thực lực Ma Kiếm Sĩ bậc ba hùng mạnh, có lẽ đã một cước đạp hắn xuống. Thật là đồ không có mắt, không thấy trong tình huống hiện tại, người không nên xuất hiện sao?

Cũng may, Dạ Yêu xem như cũng cảm giác được ánh mắt giết người của Isa, co người lại, rời khỏi xe, rầu rĩ nói:

- Nếu sư phụ có việc gì, cứ sai bảo đồ nhi!

Lăng Tiêu đảo cặp mắt trắng dã, bĩu môi, thật đúng là đồ kém cỏi! Không ngờ vừa hỏi xong có đói bụng không đã biến mất. Cũng may Isa đem ra một ít điểm tâm, nhẹ giọng nói:

- Lăng Tiêu ca ca, huynh cũng đói bụng rồi, dùng chút điểm tâm này đi. Muội đi nói với mấy người Thượng Quan giáo sư biết huynh đã tỉnh rồi.

Khi Lăng Tiêu ngủ không biết gì thì không sao, sau khi hắn tỉnh lại, cùng hắn ở trong một cái xe ngựa nhỏ hẹp, không khí có chút mờ ám.

Isa nói xong, khuôn mặt ửng đỏ, có chút bối rối mở cửa xe ngựa nhảy xuống.

79. Chương 78: Tấn Chức Kiếm Sư Bậc Bốn

Lúc Thượng Quan Vũ Đồng tới cũng không thèm liếc mắt nhìn Dạ Kiêu đang ngồi bên ngoài một cái. Ngày hôm qua, tên khốn này không ngờ lại bắt mình phải gả cho tên nam nhân thô鄙 hạ của hắn. Chuyện này khiến cho Thượng Quan Vũ Đồng oán hận vô cùng, nàng cũng chẳng thèm lí đến mối quan hệ giữa Dạ Kiêu và Lăng Tiêu thế nào.

Trên thực tế, hôm qua, sau khi Lăng Tiêu ngất đi, Dạ Kiêu cực kì bình tĩnh xử lí những chuyện còn lại. Đầu tiên là tên lính đánh thuê cụt tay kia, được Dạ Kiêu thăng lên làm đầu mục chủ quản hậu cần đoàn lính đánh thuê.

Đó là một chức vị được rất nhiều người thèm muốn. Tuy rằng địa vị không cao, nhưng rất béo bở. Đại Hổ bị chặt một tay coi như nhân họa được phúc. Thực tế, đám lính đánh thuê này đều là bán mạng kiếm cơm, không chừng hôm nào đó đi săn ma thú bị mất mạng như chơi. Bị an bài làm hậu cần, ít nhất về sau tính mạng xem như được đảm bảo. Cho nên mặc dù vẫn còn thèm nhỏ dãi mỹ nhân cực kì xinh đẹp kia, Đại Hổ cũng không dám đòi hỏi thêm điều gì.

Dạ Kiêu an bài như vậy, xem như đã chiếu cố hắn rồi. Đám lính đánh thuê tuy phần lớn thô鄙 hạ lưu nhưng cũng không phải hoàn toàn ngu ngốc, cũng biết chừng mực.

Dạ Kiêu không chỉ phái một tâm phúc của mình tạm thời quản lý đoàn lính đánh thuê mà còn quyết định đi theo Lăng Tiêu. Trên đại lục, rất nhiều người đi theo các cao thủ. Nhưng một Ma Kiếm Sĩ bậc ba đi theo một thiếu niên cấp Kiếm Sư, chuyện này quả là lần đầu mới thấy. Cũng may mọi người đều hiểu tính Dạ Kiêu, đám người đoàn lính đánh thuê mặc dù trong lòng không muốn, nhưng cũng không trái ý hẳn.

Chuyện đã như vậy, Thượng Quan Vũ Đồng tự nhiên cũng không đi kiếm chuyện với Dạ Kiêu, lại càng không dám để hắn gọi mình bằng sư tổ. Trời ơi, chuyện đó mới đáng sợ làm sao. Nàng chỉ lớn hơn Lăng Tiêu vài tuổi, nếu bị một nam nhân hơn ba mươi tuổi gọi bằng sư tổ, Thượng Quan Vũ Đồng sợ mình chết mất thôi.

Cho nên hai người cùng chọn cách không ai nói chuyện với ai để khỏi xấu hổ.

- Giáo sư vừa đến à.

Lăng Tiêu vừa mới ăn một chút điểm tâm, cảm giác khỏe hơn rất nhiều. Ngày hôm qua, hắn dùng bí thuật của Thực Sơn kiếm phái, thông qua một loại “thể”, phát ra kiếm ý, kỳ thật cũng không phải chân chính kiếm ý.

Tâm cảnh của Lăng Tiêu đại khái tương đương với cảnh giới Kiếm Tông, còn xa mới đạt tới trình độ Kiếm Thánh, dù sao kiếp trước tu vi của hắn cũng chỉ là Kim Đan Kỳ mà thôi.

Cái này gọi là dựa thể, chính là thông qua một loại bộ pháp kì quái, mỗi một bước chân đều không ngừng phát ra uy áp, không ngừng tăng uy thế. Cuối cùng hình thành một cỗ kiếm ý hùng mạnh. Ngày hôm qua, dùng nói Dạ Kiêu chỉ là Ma Kiếm Sĩ bậc ba, cho dù là siêu cấp cường giả Ma Kiếm Sĩ bậc năm đỉnh phong như Thu Thần Đại nguyên soái, chỉ e cũng bị kiếm ý của Lăng Tiêu dọa đến phát sợ!

Kiếm ý do tu chân phái Thực Sơn kế thừa ngàn vạn năm, nào có đơn giản. Nếu không dựa vào cái gì, một Lăng Tiêu kiếp trước chỉ có tu vi Kim Đan Kỳ, kiếp này thân thể là Thiên Mạch phế vật mà có thể lĩnh ngộ kiếm ý, ngẫu nhiên tiến vào cảnh giới kiếm ý?

Chỉ có điều loại dựa thể này, tiêu hao rất lớn đối với thân thể. Cho dù sau chuyến đi Đại Tuyết Sơn, thực lực Lăng Tiêu đã tăng lên, tu vi đạt tới Kiếm Sư bậc ba nhưng cũng không thể cầm cự được lâu. Cũng may, loại kiệt sức này rất nhanh sẽ khôi phục lại, hơn nữa còn có thể đề thăng thực lực của Lăng Tiêu.

Hơn nữa, vì Thượng Quan giáo sư vẫn luôn quan tâm đến mình, Lăng Tiêu cho rằng việc này là rất đáng giá.

Thượng Quan Vũ Đồng búi cao mái tóc dài, lộ ra một cái cổ cao trơn bóng mịn màng, mở to đôi mắt mang theo chút ân cần nhìn Lăng Tiêu, khẽ mở miệng nói:

- Lăng Tiêu, cậu không sao chứ?

Nàng không giống như những Đại Kiếm Sư khác, ngay cả Tiêu Lâm cũng chỉ có thể loáng thoáng cảm giác được sự bất thường của Lăng Tiêu, nhưng tuyệt không nghĩ ngày hôm qua Lăng Tiêu dùng không ngờ là kiếm ý mà chỉ có Kiếm Thánh mới có thể sử dụng!

Dù sao, Kiếm Thánh sống xa cách với mọi người. Ngay như cao thủ cấp bậc Kiếm Tông, người bình thường gần như không gặp bao giờ!

Dạ Kiêu biết đến kiếm ý là do trên kiếm kỹ Hổ Long Vũ của hắn có nói vài câu về thực lực của Kiếm Thánh, trong đó có hai chữ kiếm ý này. Trước nay Dạ Kiêu không hiểu, cho đến hôm qua, đến lúc bị sát khí lạnh lẽo mang theo khí tức tử vong bao phủ hắn, hắn liền minh bạch. Hóa ra kiếm ý là khủng bố như thế đó. Điều này càng làm ham muốn trong lòng hắn trở nên mãnh liệt. Thực lực cũng giống như quyền lợi, chỉ cần người có thể nắm trong tay, thì vĩnh viễn sẽ không muốn buông tay.

Thượng Quan Vũ Đồng cùng với sư phụ là Thu Nguyệt Dao càng biết nhiều hơn về chuyện đó! Bởi vì sư phụ nàng đến từ môn phái ẩn tàng, kì thật trong phái có Kiếm Thánh tồn tại, nhưng nghe nói đã bế quan rất nhiều năm. Cho nên, hiểu biết về Kiếm Thánh của Thượng Quan Vũ Đồng hơn xa những người bình thường khác. Đương nhiên, cùng với biểu hiện khác thường của Lăng Tiêu ngày hôm qua, lại liên tưởng đến mấy chuyện trước đó, Thượng Quan Vũ Đồng càng khẳng định rằng sau lưng Lăng Tiêu nhất định có một sư môn tương đối hùng mạnh, thậm chí là mạnh hơn sư môn của mình!

Lăng Tiêu gật gật đầu:

- Cảm ơn giáo sư lo lắng. Ta không sao.
- Ừm. Không có việc gì là tốt rồi, ta còn phải cảm tạ cậu rất nhiều.

Thượng Quan Vũ Đồng nói xong, liếc mắt ra ngoài xe ngựa, hơi bĩu môi, thầm nghĩ: "Dạ Kiêu đúng là một nhân vật lợi hại, không ngờ có tầm nhìn như thế, lại càng không ngờ kiếm kỹ của hắn cũng rất lợi hại! Tuy rằng năm đó đã nghe nói hắn rất mạnh, nhưng lần này cùng hắn giao chiến mới hiểu được hắn không phải là chỉ có danh hão a!

Lăng Tiêu cười nhẹ:

- Giáo sư làm cho ta nhiều việc như vậy, ta là học sinh coi như là hồi báo một chút.

Thượng Quan Vũ Đồng cười thản nhiên, bất ngờ nói:

- Lăng Tiêu, còn nhớ giáo sư từng nói, tin rằng cậu chắc chắn sẽ rất nhanh đạt đến cảnh giới Kiếm Sư. Ta cảm giác tổ chất thân thể cậu bây giờ, hẳn là đã đạt đến cảnh giới Kiếm Sư rồi. Hay là, chúng ta thí nghiệm đi.

Kỳ thật Thượng Quan Vũ Đồng cảm thấy tò mò rất nhiều đối với kiếm kỹ thần bí trên người Lăng Tiêu nhưng cũng không hỏi đến. Dù sao, những loại chuyện như thế này, kinh suất hỏi đến dễ làm người ta thấy mình vô lễ, cho dù là nàng cũng không dám hỏi!

- Làm sao để thí nghiệm?

Lăng Tiêu ngưng ngưng hỏi.

-...

Thượng Quan Vũ Đồng không nói gì, liếc mắt nhìn Lăng Tiêu một cái, nói:

- Xuống dưới!

Một khối tinh thạch chừng một thước vuông, đặt trên một khối đá to ven đường. Thượng Quan Vũ Đồng nhìn thấy vẻ tò mò trên mặt Lăng Tiêu, trong lòng buồn bực thầm nghĩ: "Tại sao hắn ngay cả thí nghiệm tinh thạch dường như cũng chưa từng thấy qua? Không phải trước kia hắn từng thử qua rồi mà?"

Nàng làm sao biết được, Lăng Tiêu không phải là Lăng Tiêu trước kia. Đối với Lăng Tiêu gốc, thí nghiệm quả thực chính là kiếp nạn, căn bản là không muốn nghĩ tới. Hơn nữa, Lăng Tiêu cũng không phải dung hợp hoàn toàn trí nhớ, cho nên không ngờ lại không nhớ chút nào đến chuyện này.

Thượng Quan Vũ Đồng sợ hắn mất mặt, đành phải thấp giọng giải thích:

- Đây là phát minh của Kiếm công hội. Cấp bậc từ Kiếm Sư trở xuống đều có thể dùng tinh thạch này để phán đoán tu vi. Chỉ có đạt đến Đại Kiếm Sư mới phải tới Kiếm công hội xác định. Kiếm Thị là một loại tinh thạch. Kiếm Sư là một loại tinh thạch khác. Tinh thạch của Kiếm Thị có hồng, cam, vàng, lục, thanh, lam, tím, đen, trắng chín loại màu sắc từ cao đến thấp, mỗi loại đại biểu một bậc. Mà Kiếm Sư chỉ có hồng, cam, vàng, lục, thanh, tím sáu màu, cũng là từ cao đến thấp.

Lăng Tiêu gật đầu. Hơn năm mươi học sinh, bốn giáo sư cùng với Dạ Kiêu luôn ngoan ngoãn nghe lời, ở đằng sau mang theo vẻ tò mò chăm chú nhìn xuống.

Từ tay Thượng Quan Vũ Đồng, hắn nhận lấy một thanh kiếm bình thường, hướng về phía khối tinh thạch, quát lên một tiếng, chém xuống!

Một vầng sáng vàng rực lóe lên!

80. Chương 79: Thực Lực Quyết Định Tôn Nghiêm

"Ồ!" Chung quanh truyền đến một hồi tiếng ồ tức giận, những ánh mắt đó nhìn về phía Lăng Tiêu giống như đang nhìn một con quái vật. Dạ Kiêu thực buồn bực, hắn không biết vì sao bọn học viên quý tộc và

mấy vị giáo sư của Học viện Đế quốc đều lộ một vẻ mặt như gặp quỷ. Con bà nó, sư phụ của lão tử mới Kiếm Sư bậc bốn? Người này... đâu có gì quá đáng!

Đây là ý niệm duy nhất trong đầu của Dạ Kiều hiện giờ. Ngày hôm qua Lăng Tiêu có khả năng chống đỡ hấn, hoàn toàn là nhờ thi triển ra một cỗ kiếm ý tan tã vỡ đá, nếu không giờ này Dạ Kiều đâu phải nuốt lệ dấu mặt bỏ chạy.

Nhưng khác với hấn, các học viên của Học viện Đế quốc đó, bất kể là học viên khối cao cấp hay là khối cấp thấp, đều biết rõ: Lăng Tiêu vốn chỉ là Kiếm Thị bậc năm, hơn nữa lại vừa mới tăng lên ở năm trước.

Trước đây bất kể là Lăng Tiêu đánh bại Ô Lan Thác, hay trêu đùa Tần Khang, thậm chí là biểu hiện mới rồi trong việc giải cứu Thượng Quan giáo sư, tất cả đều cho rằng Lăng Tiêu nắm giữ một môn kiếm kỹ hùng mạnh và công pháp lợi hại, nhưng chưa có người nào từng nghĩ rằng từ Kiếm Thị bậc trung lên đến Kiếm Sư bậc cao chỉ cần thời gian có một năm.

Nếu không Tạ Hiểu Yên là Kiếm Sư bậc sáu như thế, sao có thể được cho là thiên tài?

Hiện nay Tiêu Lâm đã thành công trở thành Cuồng Kiếm Sư bậc một, trong mắt đầy vẻ vui mừng nhìn Lăng Tiêu, hấn quyết định thỉnh thoảng nhất định phải gần gũi với thiếu niên này nhiều hơn. Quả thực đáng sợ, biểu hiện của Lăng Tiêu đâu có giống như người bị Thiên Mạch, mà lại giống một thiên tài vượt bậc đột nhiên được mở mang đầu óc!

Ánh mắt Tô Tú nhìn Lăng Tiêu cũng đầy vẻ vui mừng, giáo sư luôn luôn hy vọng trong số học sinh của mình càng có nhiều hạt giống tốt hơn, chỉ cần là người có tài, bọn họ đều thích!

Duy nhất không thích sợ là chỉ có một mình Long Tường. Miệng hơi nhếch, nhìn những cái miệng há hốc có thể bỏ lọt quả trứng gà của đám học viên, trong lòng cười lạnh: Chẳng qua cũng chỉ là Kiếm Sư bậc bốn mà thôi. Con cháu bọn quyền thế không chừng nhờ kiếm được đan dược nào đó mà nâng cao thực lực, tiếp đó thông qua quyền lực của lão cha kiếm được mấy bộ kiếm kỹ, liền thấy mình là vô địch thiên hạ? Trò cười! Cho dù người có lợi hại đi nữa cũng là người bị Thiên Mạch, đợi đến khi người luyện đến Kiếm Sư bậc sáu lúc đó còn có thể có tiến bộ gì nữa?

Nhất là khi nhìn thấy ánh mắt của Thượng Quan Vũ Đồng đầy vẻ vui sướng và hưng phấn tận đáy lòng nhìn về phía Lăng Tiêu, Long Tường lại cảm thấy rất khó chịu. Sự kiện ngày hôm qua, hấn không thấy mình làm sai điểm nào. Chỉ có điều đáng giận là không có người nào đến an ủi hấn một câu, cho dù là chỉ một câu... cũng không có. Điều này làm cho Long Tường cảm thấy rất phiền muộn xấu hổ. Nhìn ánh mắt của Lăng Tiêu, hấn cảm thấy thực sự không thoải mái, trong lòng nghĩ nếu chụp được cơ hội, nhất định phải cho tiểu tử này bị thật nhiều nhục nhã mới hả giận!

Hưng phấn nhất phải nói là Isa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, làn thu thủy thuần khiết nhìn Lăng Tiêu không chớp:

- Ôi, thật tốt quá, Lăng Tiêu ca ca rốt cục tăng cấp đến Kiếm Sư bậc bốn! Tuy rằng chỉ tạm thời bằng với Isa, nhưng mà Lăng Tiêu ca ca quả là thiên tài! Mới có thời gian ngắn ngủi đã tăng lên như thế, trừ ca ca, không có người thứ hai nào có thể làm được!

- Chúc mừng cậu đã trở thành Kiếm Sư bậc bốn!

Thượng Quan Vũ Đồng sắc mặt bình thản, trong mắt mang theo ý cười nhìn Lăng Tiêu nói tiếp:

- Còn nữa, khi trở lại học viện, cậu có thể tiến vào khối cao cấp để tiếp tục học tập!

Tiếng vỗ tay vang lên hết sức nhiệt tình. Đối với người có tài có thực lực, đám quý tộc nhỏ này rõ ràng là sẽ đối đãi nhiệt tình như thế. Mọi ánh mắt của đám bạn học khối cấp thấp của Lăng Tiêu đều chứa đầy vẻ hâm mộ, còn có một chút ghen tị nhìn về phía hấn. Mà không ít cô gái thì nhìn Lăng Tiêu với ánh mắt rực nóng, thậm chí có vài

Nói xong liền từ trong nhẫn không gian lấy ra một quả tinh hạch bậc hai màu lam nhạt, bầu không khí trong phòng tức thì trong sáng hẳn lên, đúng là một quả tinh hạch của ma thú thủy hệ.

Lăng Tiêu không nhận lấy, giá trị một quả tinh hạch bậc hai cũng hơn vạn kim tệ, cũng không phải là số tiền nhỏ! Hắn nhân cơ hội hỏi:

- Isa, muội nói quả trứng ma thú có thể hấp thu năng lượng của tinh hạch? Vậy một quả tinh hạch bậc hai, có thể dùng được bao lâu?

Isa đầu tiên là thả tinh hạch vào trong tay Lăng Tiêu:

- Huynh cứ nhận trước rồi hãy nói!

- Isa...

- Lăng Tiêu ca ca, huynh hẳn là hiểu tấm lòng của Isa. Huynh cũng thu nhận phụ ma kiếm của Thượng Quan giáo sư, tại sao không thể nhận đồ vật của Isa?

Isa chớp đôi mắt xinh đẹp nhìn Lăng Tiêu, dường như sắp khóc:

- Không phải muốn làm cho Isa đau lòng chứ?

Cứ nhận đi, có cơ hội rồi báo đáp lại sau, Lăng Tiêu gật đầu, Isa lúc này mới vui vẻ trở lại, nói tiếp:

- Nếu như là trứng của ma thú bậc hai, một quả tinh hạch bậc hai hẳn là có thể sử dụng được hai tháng! Mà trong thời gian hai tháng, cũng hẳn đủ để nở ra rồi! Nếu là bậc ba, thời gian hấp thu chừng nửa tháng, bậc bốn là một tháng, bậc năm chỉ là nửa tháng... Dĩ nhiên, bậc bốn bậc năm đây là muội suy đoán ra, không chừng sẽ khác!

Lăng Tiêu kinh hãi không thôi, thầm nghĩ: “Nếu như vẫn không nở ra, chẳng phải là tinh hạch này phải dùng vô số sao? Nếu không phải hiện nay kim tệ của mình coi như dư giả, rất có thể ngay cả tinh hạch cũng cung cấp không nổi cho tên tiểu tử này.”

Đồ phá gia chi tử này, tương lai nếu là vô dụng, ta sẽ nướng người để ăn! Lăng Tiêu tàn nhẫn nghĩ trong lòng.

Bên trong quả trứng ma thú lóng lánh trong suốt trên bàn kia, hình như thoáng nhúc nhích một cái, hai người cũng không để ý tới.

- Lăng Tiêu ca ca, huynh hay là mau thu cất đi, thứ này tốt nhất không nên để cho người khác biết, nếu không nhất định sẽ đem tới phiền phức cho huynh!

Isa vẻ mặt nghiêm túc đề nghị với Lăng Tiêu:

- Hơn nữa quả trứng ma thú này xem ra không giống như bậc hai, không chừng sau này đệ nhất ma thú của cả đế quốc chính là nó đấy!

83. Chương 82: Đêm Ở Thị Trấn Tạp Mai Long (thượng)

Lúc trời sập tối, gió biển phương nam thổi quét tới đem lại cho bầu không khí nóng bức ở thị trấn Tạp Mai Long từng luồng hơi mát lạnh. Các học viên quý tộc suốt ngày đi dạo bên ngoài rốt cục cũng vui vẻ quay về. Tiếng cười đùa của bọn họ vang vọng trong hành lang, lớn tiếng đàm luận thu hoạch của ngày hôm nay. Đối với rất nhiều người, đây có thể nói là lần lịch lãm đầu tiên của họ, ai cũng coi đây là một chuyến du lịch thật thỏa đáng. Ở Đế đô tuy rằng rất phồn hoa, nhưng cũng giống như món ăn, sơn hào hải vị ăn mãi cũng chán. Ở cái trấn nhỏ vùng duyên hải đất khách quê người này đầy rẫy thứ hay vật lạ, đủ để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của các học viên quý tộc đến từ đế quốc này.

Đương nhiên, cũng có học viên có nhà ở ngay tại thị trấn Tạp Mai Long, thừa cơ hội này đều mời giáo sư cùng đi về nhà thăm cha mẹ, thật là làm cho không ít học viên rất hâm mộ.

Vào buổi chiều, Lăng Tiêu được Isa chỉ giáo rất nhiều tri thức về ma thú và dược liệu ở thế giới này. Trên phương diện này, Isa quả thật có thể nói là học cao hiểu rộng, đối với Lăng Tiêu đương nhiên không hề giữ

lại chút gì. Nói đến sở trường của mình cũng không còn thấy Isa ngưỡng ngừng e thẹn nữa, ngược lại giúp cho Lăng Tiêu học được không ít tri thức.

Nghe các học sinh lớn tiếng nói chuyện ở bên ngoài và nhìn thấy bầu trời súp tối ngoài song cửa sổ, lúc này hai người người mới biết trời đã tối. Isa vén mớ tóc vàng óng xòa trước mắt lên mang tai, có vẻ hơi xấu hổ nói:

- Lăng Tiêu ca ca, chúng ta, cùng đi ăn một chút gì đi?

Lăng Tiêu gật đầu, hai người mở cửa đi ra ngoài. Mọi người trông thấy hai người từ trong một căn phòng đi ra đều ngạc nhiên không thôi. Cả một đám nhìn về phía Lăng Tiêu trong ánh mắt đầy vẻ hâm mộ: Nhìn người ta xem, ra ngoài lịch lãm cũng không để lộ dịp tán gái! Quả là có tài!

Isa xấu hổ mặt như nhuộm hoa anh đào, tưởng như máu đỏ tươi sắp thấm ra ngoài, cúi đầu đi theo sau Lăng Tiêu. Loại sự tình này đúng thực là không có cách giải thích nào khác, càng tô càng xấu đây, rõ ràng là chuyện xảy ra bình thường mà không nói được một lời. May mà hiện giờ người dám khiêu khích với Lăng Tiêu cũng không nhiều lắm.

Đúng lúc này bỗng nhiên nghe có tiếng người gọi lớn:

- Lăng Tiêu!

Lăng Tiêu quay đầu lại, thấy là La Thiên, Đại Kiếm Sư bậc một khối cao cấp, bèn dừng lại hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Trên gương mặt anh tuấn của La Thiên hiện đầy vẻ tươi cười bình thản nói:

- Vừa lúc định đi ăn chút gì, thế nào cùng đi chứ?

Lăng Tiêu gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Isa ngược lại trong lòng hơi khó chịu. Cảm thấy La Thiên thật không vừa mắt chút nào, chẳng lẽ không thấy rằng như vậy thực không được tự nhiên sao? Chợt phía trước có một giọng nữ thật ngọt ngào:

- La Thiên, tôi ở trong này!

Mấy người ngẩng đầu nhìn thấy một mỹ nữ tóc vàng dáng người cao gầy đầy đặn, làn da trắng ngần đứng ở cách đó không xa, ánh mắt ẩn chứa mối tình thâm kín dán vào La Thiên, tiếp đó trông thấy Lăng Tiêu và Isa đứng bên cạnh La Thiên liền nở nụ cười trang nhã.

Lăng Tiêu có biết nàng cũng là một học viên khối cao cấp trong đội ngũ của mình, tuy nhiên cũng không biết đối phương tên gọi là gì.

La Thiên hướng về phía cô gái mỉm cười gật gật đầu, sau đó cùng giới thiệu với Lăng Tiêu và Isa:

- Bạn gái của ta, Karin (1). Karin, hai vị này hẳn là không cần ta giới thiệu chứ?

Karin chớp mắt mấy cái, cười nói:

- Đương nhiên, đại danh của Lăng Tiêu sớm đã nghe qua, về phần tiểu thư Isabella lại như tiếng sấm bên tai, nổi danh là mỹ nữ ngưỡng ngừng trong học viện, cũng chưa có dịp gặp mặt, không ngờ lại có đôi mắt tình tường như thế!

Isa lộ ra một nụ cười cao quý, thản nhiên cười nói:

- Tiểu thư Karin, cô khỏe chứ!

Cử chỉ đoan trang thanh nhã, trước mặt Lăng Tiêu đâu còn thấy dáng vẻ thẹn thùng của cô gái nhỏ nữa.

Karin sững sốt một chút, lập tức tươi cười bước tới nắm lấy tay Isa, hai nàng đi cạnh nhau vô cùng thân thiết.

La Thiên nháy mắt mấy cái với Lăng Tiêu, sau đó hất cằm về phía Karin đi ở phía trước, nói nhỏ:

- Thế nào huynh đệ? nữ nhân của ta không tệ chứ? ha ha!

Lăng Tiêu bỗng nhiên nhớ tới tên Đường Minh kia, dường như có chất liệu giống La Thiên này, hai người thuộc vào loại bề ngoài đứng đắn, thực chất bên trong lại cốt nhả ngấm ngấm.

Sau khi bốn người ngồi thang tự động lên xuống bằng năng lượng tinh hạch xuống tới phía dưới, lại gặp không ít thành viên của các đội ngũ khác. Người quen biết La Thiên rất nhiều gặp hẳn đều chào hỏi. Đến khi nhìn thấy Lăng Tiêu, trong mắt tuy hết sức ngạc nhiên, nhưng không còn lộ ra ánh mắt châm chọc nữa. Chuyện xảy ra ngày trước đã dần dần truyền tới các học viên trong Học viện Đế quốc. Bất kể nói như thế nào, ở thời khắc mấu chốt Lăng Tiêu cứu Thượng Quan giáo sư, cứu vãn được danh dự của Học viện Đế quốc, đều là chuyện thật không thể chối cãi được.

Hơn nữa thần kỳ nhất chính là tên Dạ Kiêu, Ma Kiếm Sĩ bậc ba đoàn trưởng của đoàn lính đánh thuê kia, không biết đã xảy ra cái vấn đề gì, không ngờ trở thành người đi theo Lăng Tiêu. Trời ạ... Ma Kiếm Sĩ bậc ba đi theo một tên Kiếm Sư bậc bốn! Cho dù Lăng Tiêu tăng bậc có mau đi nữa, việc này từ trong ra ngoài ai nấy cũng đều thấy kỳ lạ.

Bình thường mà nói, những người đó lựa chọn người đi theo không ngoài hai mục đích, một là muốn bưng bít xuất thân, mà lựa chọn đi theo một số đại nhân vật, thứ hai chính là lựa chọn đi theo những võ giả thực lực hùng mạnh, hy vọng có thể được dẫn dắt từ bọn họ, để từ đó nâng cao thực lực của chính mình.

Cho nên, bỗng nhiên nhìn thấy loại phương thức đi theo trước nay chưa từng có này, khiến cho đám học viên quý tộc vốn trước nay xem thường không để Lăng Tiêu vào mắt, đều cảm như hén. Không ai lại nguyện ý đắc tội với một người mà phía sau hẳn luôn đứng một lão Ma Kiếm Sĩ bậc ba. Đúng vậy, thực lực đó quả là đáng sợ!

- Chúng ta đi thưởng thức chút hương vị đặc sản đi!

Để nhận thấy Karin là một nữ nhân cởi mở, thành thạo rất tự nhiên đề nghị với Isa.

Isa mỉm cười gật gật đầu, hiển lộ trọn vẹn, phong cách quý phái khiến trong lòng Karin có chút thâm giật mình, đây chính là mỹ nữ ngưỡng ngưỡng bị toàn học viện phê bình là khó có thể tiếp cận nhất đây sao? Hay là nói bởi vì Lăng Tiêu mới biến đổi?

Thị trấn Tập Mai Long về đêm dường như còn náo nhiệt hơn ban ngày. Hai bên đường đủ loại quầy hàng bày ra các loại đặc sản bình dân, tiếng rao hàng đủ loại lúc xa lúc gần khi trầm khi bổng. Phóng mắt nhìn tới, vô số kẻ mạo hiểm ăn mặc khác nhau và lính đánh thuê trong đó qua lại như con thoi, còn có thể nhìn thấy không ít bóng dáng thầy trò của Học viện Đế quốc.

- A, thật là náo nhiệt!

Isa cảm khái thốt một câu. Dù sao tâm tình cũng còn trong lứa trẻ tuổi, tuy rằng ưa thích yên tĩnh, nhưng vẫn bị bầu không khí náo nhiệt này cuốn hút phần nào.

- Tới nơi này, nếu không thể ăn được đặc sản thì thật là một điều đáng tiếc!

Karin cười tủm tỉm quay sang bên cạnh nói với Isa:

- Lý tưởng lớn nhất của tôi, chính là được thưởng thức các món ăn ngon trên khắp đại lục!

- Á...

Cả Isa và La Thiên, Lăng Tiêu đi theo phía sau, đều dở khóc dở cười: lý tưởng này quả nhiên thật vĩ đại!

La Thiên có chút bất đắc dĩ thấp giọng nói:

- Cũng không biết đáng người của nàng làm thế nào mà giữ được như vậy.

Karin tai thực thính quay đầu lại, hung tợn trừng mắt nhìn La Thiên:

- Như thế nào, chẳng lẽ ta ăn béo ra người sẽ không muốn ta?

La Thiên cười hắc hắc:

- Không thể, nhất định không thể, nàng chính là bảo bối yêu quý nhất của ta!

Trước mặt người ngoài bị kêu là bảo bối trong tim, tính tình Karin dù cởi mở cũng có chút ngượng ngùng, trong lòng tuy rằng vui mừng ngoài miệng lại thấp giọng mắng một câu:

- Léo mép! Đáng ghét!

Isa cũng chỉ bình thần cười, nàng biết rằng kiểu nói như thế này Lăng Tiêu vĩnh viễn cũng sẽ không nói ra, nhưng nàng vẫn cứ ưa thích tính cách ấy của Lăng Tiêu.

1. Karin: nhân vật chính trong loạt truyện tranh Nhật Bản ‘Chibi Vampire’, một cô gái ma cà rồng đặc biệt khi thay vì hút máu người khác thì cô lại duy trì sự sống bằng cách truyền máu cho những nạn nhân của mình

1. Karin: nhân vật chính trong loạt truyện tranh Nhật Bản ‘Chibi Vampire’, một cô gái ma cà rồng đặc biệt khi thay vì hút máu người khác thì cô lại duy trì sự sống bằng cách truyền máu cho những nạn nhân của mình

84. Chương 83: Đêm Ở Thị Trấn Tạp Mai Long (hạ)

Bốn người vất vả tìm được một quầy hàng tương đối yên tĩnh, vị trí hơi xa một chút nhưng xem ra rất sạch sẽ. Hai thiếu nữ ăn mặc giản dị tươi cười đón khách làm cho người ta có cảm giác thực tự nhiên dễ chịu.

- Đến đây đi!

Karin hướng về phía hai thiếu nữ nói:

- Lấy món ngon nhất của quầy hàng các người mỗi thứ một phần, à, đây là tiền boa!

Nói xong tung một đồng tiền mệnh giá là 10 ngân tệ vừa khéo rơi vào lòng bàn tay của một cô gái, cô gái kia hướng về phía mấy người Karin ngọt ngào cười, sau đó nói:

- Xin chờ một lát!

Ngồi trên ghế mây thông thoáng, gió biển thổi làn hơi mát dịu lên người cảm giác thực là thanh thản dễ chịu, La Thiên đề nghị:

- Chúng ta uống chút rượu gì chứ?

Karin một chút chần chờ, nói:

- Cái này có điều không được rồi?

La Thiên cười hắc hắc:

- Lần này chúng ta ra ngoài lịch lãm, cũng tương đương với kẻ mạo hiểm, mạo hiểm nha, sao lại không thể uống rượu chứ? Nói gì đi nữa chúng ta đều là người trưởng thành rồi đấy, uống chút rượu có gì phải sợ!

Ở Đế quốc Lam Nguyệt: con trai mười lăm tuổi, cô gái mười sáu tuổi, sẽ cử hành lễ trưởng thành, tiến vào giai đoạn thành người lớn.

Karin nhìn thoáng qua Lăng Tiêu và Isa, thầm nghĩ: hai người này rõ ràng chưa có trưởng thành đây. Tuy nhiên loại câu nói làm mất hứng này nàng cũng không thể nói ra. Trên thực tế nàng cũng có chút nóng lòng muốn thử xem sao, khó khăn lắm mới rời xa cha mẹ, khuất xa tầm mắt của giáo sư, nếu không thể làm ra một chút chuyện nghịch lý thì dường như cũng thực có lỗi với bản thân mình.

Vì thế nàng gọi người nữ bán hàng kia tới, ra vẻ thành thạo kêu bốn cốc rượu trái cây. Loại rượu này có vị ngọt, nồng độ rượu rất thấp, nhưng nếu đã gọi là rượu dĩ nhiên cũng phải trải qua quá trình ủ men, rất thích hợp với những người trẻ tuổi và rất được ưa thích.

La Thiên bỗng nhiên hạ thấp giọng nhìn Lăng Tiêu nói:

- Người anh em, người có cảm thấy chuyển lịch lãm của chúng ta lần này có điều kỳ lạ hay không?

Lăng Tiêu giật mình, lạnh nhạt nói:

- Kỳ lạ? Hàng năm không phải Học viện đều cử hành lịch lãm như vậy hay sao?

La Thiên cười:

- Đúng là hàng năm đều có tổ chức lịch lãm, tuy nhiên lần nào cũng thế đều là trực tiếp chỉ định người của khối cao cấp, hoặc là khối cấp thấp tham dự. Hơn nữa phần lớn là căn cứ vào thực lực để phân chia đội ngũ và nơi chốn lịch lãm. Không giống như lần này bất kể thực lực cao thấp, đều có thể báo danh tham gia lịch lãm. Chuyện này trước nay chưa từng có!

Karin ở một bên bĩu môi, có chút khinh thường nói:

- Tốt lắm La Thiên, anh luôn là người chuyên bàn luận tạo ra mưu mô ngấm ngầm. Dựa theo lời nói của anh, Học viện làm thế có mục đích gì? Theo tôi nghĩ, không chừng đây là phương thức đổi mới của Học viện chẳng? Dù sao về mặt Học viện, giống như... giống như xem bồn cảnh trong phòng, cũng không trải qua chiến đấu dậy lên gió táp mưa sa gì!

Lăng Tiêu nhìn lướt qua Karin, có chút ngạc nhiên vì cô gái cởi mở này có thể nói ra những lời như vậy. Nhìn dáng vẻ của Karin không giống như là con cái của nhà đại quý tộc cho lắm, tính tình cởi mở không gò bó, nhiệt tình lại trang nhã, hơn nữa vô hình trung có thể cuốn hút người khác, cũng không giống như xuất thân ở gia đình nghèo khó. Những gia đình này rất khó dạy dỗ nên một cô gái như vậy.

Isa cũng có chút nhận thức như lời nói của Karin, nhẹ giọng nói:

- Tôi cũng cảm thấy loại lịch lãm này cần phải nhiều hơn chút nữa, như vậy mới có thể phát triển càng tốt hơn!

La Thiên cười ha hả, lúc này rượu và thức ăn ê hề, chủ yếu đều là hải sản. Ở đế đô, tuy rằng cũng có thể ăn hải sản nhưng cũng không có hương vị chính tông như ở đây, hơn nữa một phần là món ăn đặc sản của địa phương nên mấy người ăn uống thật thỏa thích.

Mà ngay cả Lăng Tiêu đối với thức ăn thường cũng không đòi hỏi gì lắm, đều ăn nhiều hơn mấy phần. Isa lúc bắt đầu còn giữ kẽ ăn uống rụt rè, sau đó thấy Karin ăn thoải mái, La Thiên cũng bưng cốc rượu hô to gọi nhỏ, dần dần cũng liền thả lỏng bụng dạ thoải mái ăn uống.

Dù sao thì ở địa phương này cũng không có bị người dòm ngó, đâu cần phải tự gò bó mình như vậy.

Lúc này từ bên ngoài đi tới vài kẻ mạo hiểm ăn mặc kiêu đàn ông, trông thấy Isa và Karin, ánh mắt lập tức sáng ngời, ngay sau đó nhìn thấy trang phục của bọn họ, mấy tên mạo hiểm liếc nhìn nhau một cái: Hôm nay rất đông học viên tuổi trẻ đến thị trấn Tạp Mai Long, bọn họ cũng có nghe nói là đến từ Học viện Đế quốc của đế đô. Ở nơi đó thì hơn 95% học viên không phú cũng quý! Tùy tiện tìm ra một người, có lẽ thân phận cũng có thể dọa chết người ta.

Vì thế tuy rằng thêm nhỏ dãi dung mạo xinh đẹp của Isa và Karin, mấy tên mạo hiểm cũng không dám có biểu hiện gì quá đáng, chỉ ngồi ở đó, lớn tiếng kêu người phục vụ.

Cô gái có bộ dáng thanh nhã kia đi đến trước mặt mấy tên mạo hiểm, chào hỏi rất lễ phép, sau đó đưa thực đơn ra. Hàng năm lấy buôn bán làm sinh kế ở vùng biên giới này, gặp rất nhiều kẻ mạo hiểm, hạng người nào cũng có, rất nhiều tên mạo hiểm tính cách thô lỗ, tố chất thấp kém, thường xuyên nói những lời thô tục chòng ghẹo người phục vụ ở nơi này. Đây là chuyện thường ngày ở huyện, các nàng nghe dần rồi cũng quen. Nói như vậy rồi thôi, bọn mạo hiểm đó cũng chỉ là quen mồm quen miệng nghiện chửi thề ăn nói thô tục nhưng rất ít khi động tay động chân.

Dù sao phòng vệ quân của thị trấn Tạp Mai Long cũng không phải là để trưng bày. Nỗ lớn đặc chế trang bị cho bọn họ đến ngay cả Cuồng Kiếm Sư nhìn thấy cũng phải kinh sợ.

Gương mặt La Thiên có hơi đỏ lên. Đứng thấy hần khoa trương dữ dội mà lắm, trên thực tế cũng là lần đầu tiên hần uống rượu, nồng độ của rượu trái cây tuy rằng không cao, nhưng uống với số lượng nhiều thì cũng say xỉn như thường. Hần hướng về phía Lăng Tiêu nói:

- Người xem mấy tên mạo hiểm kia, mắt chúng luôn quét về phía chúng ta, thực là làm cho người ta chán ghét hừ!

Karin nói:

- Vậy chúng ta hãy đi thôi, dù sao ta cũng no nê rồi, ở bên ngoài cố gắng đừng gây chuyện thì tốt!

Isa gật gù đầu tỏ vẻ đồng ý. Ở bên ngoài rước lấy phiền toái dù sao cũng không phải là chuyện thích thú gì, đến lúc trở về còn có thể bị giáo sư quở mắng.

Mấy người đang chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên nghe thiếu nữ phục vụ bên kia thét lên một tiếng, thân mình thối lui ra sau mấy bước đụng đổ cái ghế mây, sau đó sắc mặt đỏ bừng, nổi giận trừng mắt nhìn tên mạo hiểm đang cười trông thực bỉ ổi, một bàn tay nhỏ bé ngượng ngùng đưa ra sau xoa xoa cái mông.

Tuy rằng không phát hiện kẻ mạo hiểm kia chiếm tiện nghi của cô gái phục vụ, nhưng loại sự tình này cũng không cần phỏng đoán, cứ nhìn bộ dáng của thiếu nữ kia nước mắt lưng tròng chực khóc cũng đủ biết tên mạo hiểm kia đáng ghét đến cỡ nào.

Hàng lông mày của Karin chợt dựng lên, định nói gì, chợt đúng lúc này La Thiên đưa tay đặt lên tay Karin, thấp vừa nói:

- Đừng lên tiếng, bọn kia đang nhắm vào chúng ta đấy!

Karin và Isa đều sửng sốt, Karin nói:

- La Thiên, anh lại nữa rồi...

Lúc này Lăng Tiêu lạnh nhạt nói:

- Hẳn nói thật chính xác, mấy người kia quả thật đang nhắm vào chúng ta, trước cứ im lặng xem biến chuyển thế nào!

“ ... ”

Lòng ngực Karin đập phồng dữ dội, hừ một tiếng, hờn dỗi ném cái đĩa xuống trước mặt, “keng” phát ra một tiếng vang giòn tan, bực tức ngã người tựa vào ghế mây.

La Thiên và Lăng Tiêu cũng chỉ vừa mới quan sát thấy mấy kẻ mạo hiểm kia thỉnh thoảng nhìn lén về bên này, hơn nữa còn dùng mắt ra dấu với nhau gì đó, ngay sau đó liền xảy ra chuyện chọc ghẹo cô gái phục vụ.

Vì thế Lăng Tiêu và La Thiên hai người đều cho rằng, đối phương rất có thể là nhắm vào bọn họ, không chừng đã xem bốn người bọn họ là dê béo, muốn dọa nạt kiếm chút tiền tài.

Quả nhiên, mấy người kia căn bản không có hứng thú tiếp tục với phản ứng của cô gái phục vụ, mà chuyển ánh mắt nhìn về phía bọn họ bên này với vẻ mặt bất thiện, một người trong số đó mắng:

- Mẹ nó, con bé kia, nhìn cái gì mà nhìn! Bất mãn với lão tử sao? Ha Ha, tuy rằng mông ngươi chưa đủ lớn, nhưng bộ dáng rất xinh đẹp, lại đây tiếp đại gia uống cốc rượu thế nào?

Ánh mắt lạnh như băng của La Thiên nhìn vào mấy người kia. Lăng Tiêu ngồi ở bên cạnh bỗng nhiên cảm giác được một khí thế từ trên người La Thiên, cũng không phải là võ giả, ngược lại thật giống như một loại khí thế tự nhiên nảy sinh ra ở những người có ngôi vị cao. Trong lòng hắn thoáng sửng sốt, La Thiên này là ai?

La Thiên lạnh lùng nói:

- Tự tìm cái chết.

85. Chương 84 : Thân Phận Của La Thiên

Những người ăn mặc giống kẻ mạo hiểm kia nguyên là bị khí thế trên người La Thiên làm cho sửng sốt, nhưng lập tức ha ha cười lớn. Người đàn ông lúc trước đùa giỡn với cô gái lạnh nhạt nói:

- Ôi, khí thế quá nhỉ! người là con cháu gia đình quý tộc nào? Thật đáng sợ nha! Thoạt nhìn, người còn đáng sợ hơn cả một con nhím!

Con nhím là một loại dã thú thông thường, có lá gan rất nhỏ, vừa nhìn thấy người lập tức sẽ tránh ra rất xa. Vị thịt của nó ngon nên được rất nhiều người thích ăn.

Nhưng lấy con nhím so sánh với người thì rõ ràng hẳn đang mang người khác. Hơn nữa tên đó vừa nói xong còn hướng về phía Karin cao gầy xinh đẹp mà nhếch miệng cười, chân mày nhíu nhíu, bộ dáng vô cùng thô lỗ đáng khinh.

Karin vỗ bàn một cái “bốp”, đứng dậy chỉ vào đối phương mắng:

- Mắt chó của người dui à! Cái đồ bẩn thỉu hạ lưu!

Lúc này vài tên bên phía đám người mạo hiểm đều cười ha hả, trong đó có một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi nhìn Karin đang lòng đầy căm phẫn, quát gở nói:

- Lời nói rất hung hãn, không biết người cũng có đủ mùi vị như thế ở trên giường hay không.... Ha ha, tiểu mỹ nhân, tỉnh dậy đi! Nơi này là thị trấn Tạp Mai Long cách đế đô rất xa, cũng không phải ở nhà người!

Karin thuận tay vỗ lấy một đĩa thức ăn bên trong còn có không ít nước canh lập tức ném tới bên kia. Những tên lính đánh thuê kia vội vàng đứng lên né tránh còn đĩa thức ăn ném tới bàn bọn họ thì nát tan, đồng thời nước canh cũng văng tung tóe khắp nơi, văng lên người những tên này. Những tên mạo hiểm lập tức giận dữ, cười lạnh đi về phía bên này, căn bản không coi bốn người thanh niên quần áo hoa mỹ vào trong mắt.

Nhìn bọn họ da thịt mềm mại, nhẵn nhụi đều cho là những đóa hoa cảnh trong phòng kính nên cũng muốn bắt nạt.

Lúc này chủ của nhà trọ này, một thiếu phụ hơn ba mươi tuổi cũng có vài phần sắc đẹp, đi ra liên tục cười nói:

- Mấy vị có chuyện gì cũng từ từ nói ngàn vạn lần đừng đánh nhau. Quán chúng tôi vốn làm ăn nhỏ không chịu nổi sức ép, mà ban đêm quân phòng vệ hay đi tuần tra..... Nếu các người bị bọn họ nhìn thấy thì sẽ không tốt lắm đâu!

- Quân phòng vệ?

Một tên trong đám mạo hiểm nhìn bà chủ nhà trọ cười lạnh nói:

- Cô chủ, đừng dùng quân phòng vệ hù dọa lão tử! Người biết ta là ai không? Phó thống lĩnh quân phòng vệ là tỷ phu của ta!

Bà chủ quán trọ vừa nghe lập tức có chút bối rối. Ở thị trấn Tạp Mai Long, bất kể du côn hay là lưu manh hoặc là những tên mạo hiểm cùng các lính đánh thuê cũng không đáng sợ mà đáng sợ nhất là nhóm quân phòng vệ này.

Quân phòng vệ ở nơi này đúng là quân nhân hàng thật giá thật. Hàng năm họ đều tiến hành thay phiên mà trong đó tu vi kém nhất là Đại Kiếm Sư bậc một. Bởi vì thuế thu được từ thị trấn Tạp Mai Long chiếm tỉ lệ rất lớn trong tài chính đế quốc, từ trước đến nay rất được quốc vương bề hạ đời trước coi trọng, cho nên lực lượng phòng vệ ở nơi này tương đối cường đại. Ngay cả những đoàn lính đánh thuê khổng lồ đi vào thị trấn Tạp Mai Long đều tuân thủ quy tắc một cách chân thật nhất. Dù sao, đoàn lính đánh thuê có lợi hại tới đâu cũng không là đối thủ của cơ quan quốc gia!

Bà chủ quán trọ có chút khó xử nói:

- Thế nhưng...

- Không nhưng gì cả, chuyện này không quan hệ với người cho nên nó không phải là chuyện của người mà!

Tên mạo hiểm có tỷ phu là Phó thống lĩnh quân phòng vệ vẻ mặt đắc ý, sau đó nhìn bọn người La Thiên cười lạnh:

- Các người đừng nghĩ mình là quý tộc thì rất giỏi. Ở thị trấn Tạp Mai Long này, mọi việc đều do quân phòng vệ định đoạt!

Vẻ mặt La Thiên bình tĩnh hừ một tiếng, nhú mồm, sau đó nói:

- Chẳng lẽ các người nói nơi này không phải lãnh thổ của đế quốc?

Tên mạo hiểm kia lặng lẽ cười:

- Lãnh thổ của đế quốc thì sao? Quốc vương bệ hạ có thể quản đến nơi này không? Ha ha, đứa nhỏ kia, người quá ngây thơ rồi. Không nói cái khác mà nói thu thuế hàng năm.....

- Lão Nhị!

Lời nói của tên mạo hiểm kia bị người trung niên khoảng bốn mươi tuổi bên cạnh cắt ngang. Người trung niên kia nói:

- Người đừng nói bậy bạ!

Khóe miệng La Thiên co giật mạnh vài lần, lập tức khôi phục vẻ lạnh nhạt trên mặt, quay sang nói với Lăng Tiêu:

- Huynh đệ, chúng ta đi thôi.

Lăng Tiêu cũng thản nhiên khẽ gật đầu. Đối với loại người ỷ thế hiếp người này, hẳn thật sự không có hứng thú gì, chỉ là bọn cặn bã mà thôi. Bất cứ nơi nào cũng không thiếu loại người như vậy.

- Còn muốn chạy?

Em vợ của phó thống lĩnh quân phòng vệ kia rất linh hoạt, với một cái lắc mình đã chắn ở trước mặt mọi người. Một đôi mắt cỡ hạt đậu nhìn về phía Karin một cách mãnh liệt. Trong đôi mắt đó bắn ra hào quang tràn ngập dự vọng tham lam, giờ tay sờ lên chòm râu, kiêu ngạo nói:

- Lấy một trăm kim tệ đến, nếu không phải lưu hai cô bé này lại tiếp chúng ta... A!

Trên tay La Thiên bỗng nhiên xuất ra một thanh kiếm to rộng khoảng một bàn tay hợp với vỏ kiếm, hung hăng dùng thân kiếm tát tên mạo hiểm này.

Tên mạo hiểm kia há miệng phun ra một búng máu cùng với hai ba cái răng rồi lập tức điên cuồng quát:

- Người dám đánh ta. Con mẹ nó, không ngờ người dám đánh ta ở thị trấn Tạp Mai Long! Ta trông có vẻ người không muốn sống chẳng! Người đến đây... Ách!

Lời còn chưa dứt, hắn liền cảm giác được yết hầu của mình chợt ngứa. Vỏ của thanh kiếm rộng đang đặt trên yết hầu của hắn. Tuy là còn cách vỏ kiếm nhưng hắn đã cảm giác được sát khí tràn ngập của đối phương. Không ai quy định giết người thì kiếm phải ra khỏi vỏ. Một gã Đại Kiếm Sư thì kiếm khí có thể xuyên qua vỏ kiếm mà ung dung chấm dứt tính mạng của hắn.

Những người quây chung quanh quán thấy bên này đã xảy ra tranh chấp lập tức không ít người của Học viện Đế quốc vây lại. Lúc này bên ngoài đám người truyền tới một giọng nói chua ngoa:

- Lăng Tiêu? Lại là cậu! một ngày không gây phiền toái thì cậu cảm thấy không thoải mái phải không? Mặt mũi của Học viện đều bị cậu ném đi hết rồi!

Theo thanh âm đó, Long Tường với vẻ mặt khó coi đi tới lớn tiếng trách cứ Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu khẽ cau mày nhưng không nói gì còn La Thiên thì lãnh đạm nhìn thoáng qua Long Tường nói:

- Long Tường giáo sư, người không thấy ta đang động thủ sao? Chuyện này không liên quan tới Lăng Tiêu.

Trên mặt Long Tường lập tức lộ ra vẻ xấu hổ hướng về phía La Thiên nói:

- Ta còn chưa nói cậu đâu! cậu còn không buông thanh kiếm. Cậu ra ngoài như thế nào lại có thể tùy ý phát sinh xung đột với người khác? Cậu không biết chuyện này sẽ ảnh hưởng không tốt đối với học viện à!

Lời nói của Long Tường vừa dứt, trên mặt không ít người chung quanh lập tức lộ ra vẻ khinh miệt. Chuyện tình ngày đó trên cơ bản đã được truyền tới các đội ngũ. Cách cư xử của Long Tường thật sự rất tệ. Hắn theo đuổi mỹ nữ thì không nói nhưng lúc tranh chấp cùng người thì lại mang chiêu bài của học viện ra, làm cho mọi người đều khó chịu.

Chuyện làm cho người ta không thể chấp nhận nhất là lúc gặp nguy hiểm không ngờ hấn lại lùi bước..... Điều này đâu phải là cách cư xử của người đàn ông?

Hơn nữa hấn là giáo sư học viện lại càng làm cho người ta cảm thấy khinh thường.

Nhất là hiện tại, những lời hấn giáo huấn Lăng Tiêu cùng La Thiên, không phải là sai lầm mà hấn đã phạm phải sao? Như thế nào vẫn còn mặt mũi nói như vậy ?

Không ít học sinh đều cảm thấy buồn bực.

Lúc này mấy người đàn ông kia nhìn thấy giáo sư của đối phương đến, hơn nữa không ngờ hấn trực tiếp răn dạy học sinh của mình, lập tức có chút lo lắng. Gã đàn ông thô tục bị La Thiên dùng kiếm chỉ vào thì trực tiếp kêu lên:

- Các người còn không nhanh thả lão tử ra! Tiểu tử, người tiêu rồi, ta sẽ không bỏ qua cho người!

La Thiên thản nhiên nhìn lướt qua Long Tường rồi nói ra một chữ :

- Cút!

- Người..... Được La Thiên người. Chẳng lẽ người cho rằng ta không phải sư phụ của người thì ta không thể xử phạt người! Hay là người ý phụ thân người là bá tước thì dám xem thường ta? Nói cho người hay, lần này ta là giáo sư dẫn đội, ta có quyền xử phạt người.

Khuôn mặt Long Tường đỏ lên nhìn La Thiên một cách giận dữ. Hấn nóng lòng muốn vặn hỏi sự việc lần trước đã ảnh hưởng đến hấn. Hơn nữa hấn thấy Lăng Tiêu ở đây thì cảm thấy cơ hội làm nhục Lăng Tiêu đã tới nên bị kích động lên đây.

Mấy ngày nay, Long Tường luôn ảo não mà cũng không chú ý chuyện khác cho nên ở trong lòng hấn, Lăng Tiêu vẫn là điều sỉ nhục của Học viện Đế quốc. Ai có khả năng nói giúp hấn chứ? Hấn cũng không ngờ rằng tình thế sớm đã xảy ra chuyển biến xấu. Hiện nay, khẳng định rằng mọi người còn chán ghét hấn hơn nhiều so với chán ghét Lăng Tiêu!

Một đám người ở ngoài đi tới, hóa ra vừa rồi Thượng Quan Vũ Đồng cùng Tô Tú đi ra ăn cơm, Long Tường cũng mặt dày mày dạn đi theo. Lúc bọn người Lăng Tiêu đi qua, mấy vị giáo sư đều nhìn thấy nhưng mà bởi vì vị trí nơi đó sớm đã đầy người nên không có chào hỏi. Long Tường cũng im lặng giữ trong lòng, vừa thấy bên này phát sinh xung đột, hấn lập tức giả bộ tỏ vẻ quan tâm muốn đến đó cho nên Thượng Quan Vũ Đồng cùng Tô Tú liền dừng ở phía sau.

La Thiên lãnh đạm cười. Long Tường này vẫn luôn thích khoe khoang ở trong học viện, hấn vốn tốt nghiệp Học viện Đế quốc thì trực tiếp lưu lại giảng dạy, đảm nhiệm giáo sư của lớp cấp thấp. Trên tư liệu về thân thế La Thiên thật sự viết phụ thân của hấn là một bá tước, tư liệu kể vô cùng tỉ mỉ. Nhưng không ai biết cái đó căn bản là giả tạo. La Thiên căn bản không phải con của bá tước nào hết cho nên cũng không có một chút xíu thiện cảm nào đối với tên tiểu nhân nịnh bợ Long Tường này.

Nhìn người bên ngoài càng tụ tập càng nhiều, La Thiên nhìn thoáng qua Karin bên cạnh. Karin giờ này lại trở nên khép nép, không thể nhìn ra người vừa rồi còn cầm đĩa thức ăn ném người khác chính là nàng, dịu dàng nói:

- La Thiên, xem như xong đi.

La Thiên nhìn thoáng qua mấy người bên đối phương thật sâu, nhẹ giọng nói:

- Nếu các người không phục thì gọi quân phòng vệ đến quán trọ Huy Hoàng tìm ta!

Nói xong, cổ tay run lên, thanh kiếm rộng bản biến mất không thấy. Không ít người ở chung quanh lộ ra vẻ thần phục. Tiểu tử này hấn là có mang theo nhẫn không gian, đúng là kẻ có tiền!

Lăng Tiêu thấy Thượng Quan Vũ Đồng thì mỉm cười an ủi nàng để tỏ vẻ mình không có việc gì. Sau đó mấy người cũng không ai liếc mắt nhìn Long Tường, đều đi ra ngoài làm cho đám người tự động tách ra một đường.

Mấy người đàn ông kia thấy đối phương người đông thể mạnh cũng không dám nói gì nữa. Chẳng qua là trong mắt họ đều lộ ra vẻ âm độc. Người đàn ông có đôi mắt cỡ hạt đậu tự xưng em vợ của Phó thống lĩnh quân phòng vệ cũng tách mọi người ra biến mất không thấy. Trên mặt đất chỉ lưu lại một bãi máu cùng mấy cái răng.

Long Tường muốn quát mắng mấy người thì lại thấy mọi người tán đi. Trên mặt hắn hiện ra một mảng trắng xanh có vẻ cực kỳ phần nộ.

86. Chương 85 : Thân Phận Của La Thiên (hạ)

Quân cấm vệ đứng nghiêm ngặt bên trong phủ của phó thống lĩnh, tên mạo hiểm với đôi mắt nhỏ vừa mới bị La Thiên dùng kiếm đánh gãy vài cái răng, giờ phút này đang một ít nước mắt nước mũi nhìn thật rất thê thảm, khóc lóc kể lể cho một người trung niên khoảng bốn mươi tuổi, thân mặc áo giáp mềm.

- Tỷ phu, chuyện là như vậy mong huynh làm chủ cho đệ!

Người đàn ông mắt cỡ hạt đậu lấy tay xoa vào hai má sưng cao:

- Nếu không phải ở trong địa bàn của tỷ phu, đệ đã sớm giết bọn chúng! Nhưng đệ không nghĩ tới đám học sinh quý tộc kia không nói đạo lý như thế. Cho dù đệ nói ra tên tuổi của tỷ phu thì bọn chúng..... Bọn chúng ngược lại.....

Nói đến đây hắn cố ý do dự không nói tiếp.

Trên người gã đàn ông trung niên kia toát ra uy nghiêm, lạnh lùng nhìn lướt qua cậu em vợ của mình, hơi có chút không kiên nhẫn nói:

- Ngược lại thế nào, thoải mái nói đi!

- A, đúng, đúng, ngược lại bọn chúng mắng càng dữ dội hơn. Chúng nói cho dù tỷ phu tới thì bọn chúng cũng không để ý như thường.

Người đàn ông mắt hạt đậu nói xong vừa sợ hãi rụt rè vừa gào khóc nói:

- Tỷ phu, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên có người dám coi rẻ quyền uy của huynh như thế. Huynh phải báo thù cho đệ!

- Đủ rồi!

Người đàn ông trung niên bị tiếng khóc làm bực mình, phần nộ quát:

- Người về trước đi!

- Tỷ phu...

- Mau dứt đi, ta sẽ xem lại!

Người đàn ông trung niên trừng mắt với cậu em vợ không nên thân của mình làm cho gã đàn ông mắt hạt đậu sợ tới mức chết khiếp mà chạy.

Nhìn cậu em vợ với dáng vẻ chật vật, Phó thống lĩnh quân phòng vệ Cổ Đồng không kìm nổi cảm giận mắng một câu:

- Rác rưởi!

Hắn biết rõ đức hạnh của cậu em vợ mình hơn bất cứ ai khác. Tuy rằng bề ngoài hắn rất giữ quy củ nhưng sau lưng lấy tên tuổi của mình làm không ít chuyện xấu. Cũng may thanh danh quân phòng vệ của thị trấn Táp Mai Long này rất vang dội. Người bình thường đều là có thể nhẫn nhịn, rất ít người thật sự muốn chấp nhặt cùng hắn.

Hôm nay trên thị trấn đang lần lượt kéo đến hơn một ngàn tên học sinh quý tộc gần như làm cho khách sạn Huy Hoàng xa hoa nhất chật kín chỗ. Hắn biết rõ những người này tại sao đến đây. Bởi vì từ lúc bọn họ còn đang trên đường thì hắn liền nhận được tin tức, hơn nữa còn yêu cầu quân phòng vệ của Táp Mai

Long phải bảo vệ những đám học sinh quý tộc này cho tốt. Nếu có sơ suất gì thì lúc đó hắn cũng tiêu, Đại thống lĩnh cũng tiêu, đừng ai nghĩ có thể sống dễ chịu.

Hơn nữa, trừ chức Phó thống lĩnh quân phòng vệ thì Cổ Đồng còn có một nhiệm vụ trọng yếu khác, vào lúc này như thế nào có thể đắc tội với đám học sinh quý tộc kia, muốn nịnh bợ còn đang lo không có phương pháp. Hắn nghĩ ngợi một chút rồi gọi một tên tâm phúc tới. Sau đó, hắn phân phó vài tiếng thì cho người này đi ra.

Lúc này một người phụ nữ ăn mặc trang phục đẹp tiến vào, vừa nhìn thấy Cổ Đồng liền khóc sụt sùi bỏ nhào tới:

- Phu quân, ngài phải báo thù cho đệ đệ của thiếp, một nửa hàm răng của hắn đều bị đánh không còn...
- Cầm mồm!

Cổ Đồng đang trầm tư bỗng nhiên bị cắt mạch suy nghĩ lập tức trợn mắt nhìn về phía người mới vào:

- Ai cho nàng vào!

Người phụ nữ kia sững sốt bị dọa đến chột run lên. Là tiểu thiếp mà Cổ Đồng sùng ái nhất, nàng rất rõ tính tình của người đàn ông này. Lúc hắn cao hứng nói cái gì cũng được, nhưng khi mà hắn thật sự nổi giận thì phải cẩn thận. Rất hiển nhiên, tâm tình của phu quân đại nhân nhà mình đang không thể nào tốt được.

Thấy người phụ nữ của mình không dám nói lời nào, Cổ Đồng hết giận một chút, lập tức nói:

- Nàng trở về nói cho đệ đệ của nàng, chuyện này đừng ở đây. Hắn là thứ không biết sống chết! Hắn thực sự nghĩ Tật Mai Long là địa bàn của quân phòng vệ à?

Không biết sống chết!

Người đàn bà kia nghe được lời này thì câu hiểu câu không, biết nếu hỏi lại Cổ Đồng tất nhiên lại gặp họa nên lui xuống thật cẩn thận. Nàng quyết định trước hết trấn an đệ đệ rồi tìm cơ hội hỏi lại Cổ Đồng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

.....

Thượng Quan Vũ Đồng vốn định nhắc nhở Lăng Tiêu chú ý Long Tường. Tuy nhiên, nàng thấy La Thiên và Lăng Tiêu ở cùng một chỗ, còn Isa cùng Karin đi theo phía sau, liền tạm thời nén lo lắng xuống. Trước mắt, Long Tường nhiều nhất cũng chỉ nói xấu Lăng Tiêu mà thôi. Còn nói về thực lực, Lăng Tiêu muốn chống lại Long Tường thì ai thua ai thắng còn chưa biết.

Từ lúc Lăng Tiêu cứu nàng dưới kiếm của Dạ Kiều thì bỗng nhiên Thượng Quan Vũ Đồng đặt trọn tin tưởng vào Lăng Tiêu.

Mấy người La Thiên gặp chuyện mất hứng nên không dừng lại dọc đường đi mà trực tiếp trở về khách sạn. Dạ Kiều chưa trở về nên La Thiên lưu lại trong phòng Lăng Tiêu một hồi. Karin hiểu La Thiên, biết hắn đại khái có việc muốn nói cùng Lăng Tiêu vì thế liền kéo Isa về phòng mình nói chuyện phiếm.

Sau khi chờ người khác đi, bỗng nhiên La Thiên nói với Lăng Tiêu:

- Lăng huynh đệ, xin cậu tha thứ cho ta vì đã giấu diếm. Thân phận của ta thật sự miễn cảm mà trong toàn bộ Học viện Đế quốc cũng chỉ có viện trưởng biết.

Đối mặt với một câu nói đột ngột này của La Thiên, Lăng Tiêu cũng không quá mức kinh ngạc. Trên thực tế, tất cả mọi người đều là quý tộc nên việc một người nào đó trên người có nhiều khí thế thì trong lòng mọi người đều biết rõ. La Thiên là con của một vị bá tước, làm sao mà không xuất hiện loại uy nghiêm của kẻ bề trên.

Dù bản thân mình không hỏi nhưng hắn lại chủ động nói, Lăng Tiêu lạnh nhạt cười:

- Nếu là như vậy, La học trưởng không cần phải nói ra.
- Ha ha, ngàn vạn lần đừng gọi ta học trưởng. Lăng huynh đệ coi trọng lời nói ta rồi, vậy trực tiếp xưng hô tên của ta. Ta thật muốn kết làm bằng hữu với cậu!

La Thiên do dự một chút rồi sau đó giống như hạ quyết tâm nói:

- Tên ta là Lý Thiên Lạc, La Thiên là tên giả của ta.

Hai mắt Lăng Tiêu chợt ngưng nhìn La Thiên trong lòng không tìm nổi có chút kinh ngạc. Họ Lý là họ hoàng tộc! Tuy rằng quý tộc cùng bình dân cũng có họ Lý nhưng Lý Thiên Lạc..... Đường như, con trai lớn của thái tử gia tên là Lý Thiên Liệt!

- Đúng vậy.

Lý Thiên Lạc cười khổ một chút, nhìn Lăng Tiêu nói:

- Ta là người trong hoàng tộc. Phụ thân ta chính là Nam Phương Vương, Lý Vô Thông.

Lúc này Lăng Tiêu mới không tìm nổi hít một ngụm lương khí. Lý Vô Thông là con thứ hai của đương kim hoàng đế bệ hạ có tước vị thân vương, trấn thủ Nam Cương, được xưng Nam Phương Vương!

Hiện tại, quân phòng vệ tại thị trấn Tạp Mai Long này thuộc sự cai quản của Lý Vô Thông nên khó trách thái độ vừa rồi của La Thiên có chút phần nộ.

Thử nghĩ, ở địa bàn nhà mình bị người khác làm nhục, cũng không vui vẻ gì. Hơn nữa hướng chỉ trong lời nói của gã mạo hiểm như du côn kia dường như còn để lộ ra một ít vấn đề khác – Thu thuế của thị trấn Tạp Mai Long có vấn đề! Chuyện này có thể khiến cho Lý Thiên Lạc kinh sợ đến chảy mồ hôi lạnh trên người. Hắn biết phụ thân chắc chắn không làm loại việc đó. Đây trọng trấn kinh tế của đế quốc, một khi bị phát hiện chỗ này có vấn đề, như vậy phụ thân khẳng định sẽ gặp khó khăn. Chuyện này có lẽ là khinh suất nhưng ngộ nhỡ có người hắt nước bẩn này lên người phụ thân. Ngẫm lại những năm gần đây, thái tử điện hạ vẫn có thái độ phòng bị với phụ thân, Lý Thiên Lạc cảm thấy chuyện này có chút không bình thường. Mình cần phải mau chóng thông báo cho phụ thân càng sớm càng tốt.

Đồng thời, hắn cũng cảm thấy cực kỳ hứng thú với Đại tướng quân Lăng Thiên Khiếu!

Là con cháu hoàng tộc nên từ nhỏ Lý Thiên Lạc phải hiểu được đạo lý ẩn nhẫn khiêm tốn và càng hiểu được mượn sức người khác như thế nào. Tuy rằng những năm gần đây phụ thân không mưu đồ chuyện gì nhưng phải phòng bị sự đấu đá từ thái tử!

Nếu mình có thể kéo Lăng Thiên Khiếu vẫn trấn thủ biên cảnh phương Tây về phía trận doanh của nhị vương tử, vậy thì cho dù thái tử kế vị cũng không dám làm gì với nhị vương tử!

Trước lúc Lăng Tiêu là tên rác rưởi thì Lý Thiên Lạc cũng không hứng thú kết giao với hắn. Cho dù tuy rằng mình dùng tên giả ở trong Học viện Đế quốc nhưng làm sao có thể tránh được tai mắt của thái tử điện hạ. Suốt ngày đều có cơ quan ngầm theo dõi hắn cơ, tùy tiện đi tiếp cận con cháu của một tướng quân nắm binh quyền trong tay, Thái tử sẽ nghĩ như thế nào?

Cho nên lần này vừa ra ngoài, Lý Thiên Lạc nhân cơ hội Lăng Tiêu thoát khỏi cái tên bị gán cho là rác rưởi mà tiếp cận hắn một cách quang minh chính đại!

Kỳ thật, hắn từ đầu cũng muốn nói thân phận của mình cho Lăng Tiêu biết. Bởi vì Lý Thiên Lạc có thể cảm giác được Lăng Tiêu cũng không phải rác rưởi gì mà ngược lại còn thông minh hơn nhiều so với tuyệt đại đa số con cháu quý tộc chỉ có vẻ ngoài hào nhoáng!

Lăng Tiêu nhìn Lý Thiên Lạc với vẻ rất bình tĩnh, không có vẻ không tin, cũng không có vẻ cuồng nhiệt cùng kính ý như những người bình thường khi gặp con cháu hoàng tộc mà thần nhiên hỏi:

- Người kể những chuyện này với ta là có ý gì?

Lý Thiên Lạc không ngờ thiếu niên nhỏ hơn mình vài tuổi này lại bình tĩnh như thế. Mình là con cháu hoàng tộc cùng người khác xưng huynh gọi đệ, nếu đổi lại người bình thường sợ rằng hai mắt của họ đã sớm cuồng nhiệt, hận không thể lập tức quỳ xuống hôn lên giày mình chứ?

Vậy mà trong mắt Lăng Tiêu lại chỉ có chút ít cảnh giác.

- Ta chỉ muốn kết giao bằng hữu với cậu, không gì khác!

Lý Thiên Lạc tranh thủ làm ra vẻ thoát nhìn càng chân thành hơn, trầm giọng nói.

- Tốt lắm, vậy ngươi vẫn là La Thiên như cũ. Ta cũng chưa biết gì hết.

Lăng Tiêu lạnh nhạt nói.

87. Chương 86 : Đám Gà Mờ Áo Vào Thảo Nguyên

Trong mắt Lý Thiên Lạc hơi có chút thất vọng, tuy nhiên cũng hiểu đồng thời còn có chút bội phục Lăng Tiêu, biết rằng hẳn chỉ trong phút chốc đó đã nhìn thấu được bản chất của việc này. Làm một tướng quân cầm binh quyền của đế quốc nên trước mắt Lăng Thiên Khiếu không có khả năng nghiêng về bất cứ phương nào!

Nếu như ông ngang nhiên lên tiếng ủng hộ một phương nào thì nhất định sẽ gây nên sóng to gió lớn.

Hơn nữa theo như trước mắt mà nói, thái tử có nhiều phe cánh, kể vị gần như đã ngã ngũ. Mấy năm nay tuy rằng Quốc vương bệ hạ vẫn luôn nắm giữ quyền lực nhưng hơn phân nửa nhóm quyền thần đều đã hướng về phía thái tử từ lâu. Dù sao quốc vương tương lai của quốc gia này sẽ là thái tử. Nếu không kịp thời chiếm một vị trí nhỏ bên cạnh thái tử kia, sau này không có vị trí thì mất nhiều hơn được.

Tuy rằng Lăng Tiêu không quan tâm tới triều chính của đế quốc nhưng không có nghĩa là hẳn không biết việc này. Sau khi hẳn biết La Thiên chính là Lý Thiên Lạc thì phản ứng đầu tiên của Lăng Tiêu chính là: người này tiếp cận mình với động cơ không trong sáng. Thậm chí trong lòng hẳn dâng lên một cảm giác chán ghét nồng đậm. Không ai thích bị lợi dụng. Hẳn lại càng không thích!

Cũng may thái độ La Thiên rất thành khẩn khiến Lăng Tiêu cũng tin hẳn có nỗi khổ bất đắc dĩ. Nhưng hiểu thì cứ hiểu nhưng hiện tại Lăng Tiêu liền tỏ lộ tâm tình cùng hẳn như bằng hữu tri tâm thì khẳng định là không có khả năng. Mặc kệ mục đích mà La Thiên tiếp cận mình là gì, cho dù là đơn thuần muốn kết giao bằng hữu thì người khác cũng sẽ không nhận thấy như vậy.

Duy trì khoảng cách thích hợp là có lợi cho cả hai. La Thiên đương nhiên cũng rõ, hôm nay hẳn tiết lộ thân phận này cho Lăng Tiêu nên trong lòng hẳn cũng luôn thấp thỏm. Trông thấy thái độ này của Lăng Tiêu trái lại còn làm hẳn yên tâm. Ít nhất phản ứng của Lăng Tiêu có thể nhìn ra thái độ của tướng quân Lăng Thiên Khiếu: đó chính là công bằng, không nghiêng về phe nào!

Lúc này bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa, hai người liếc nhau, Lăng Tiêu lạnh nhạt nói:

- Tiến vào.

Cửa vừa mở ra, một trung niên mở cửa tiến vào, lúc nhìn thấy La Thiên, ánh mắt liền co rút lại sau đó khôi phục lại bình thường hướng về phía hai người ôn hòa nói:

- Mạo muội đến đây quấy rầy, xin hai vị thứ lỗi! Tại hạ là Phó thống lĩnh quân phòng vệ Cổ Đồng của thị trấn Tạp Mai Long. Hôm nay em trai của vợ tại hạ đụng chạm với hai vị nên hẳn đã bị tại hạ giáo huấn. Hiện tại đặc biệt đến đây thay mặt cái thứ không nên thân kia xin lỗi nhị vị!

Lăng Tiêu cùng La Thiên đều không kinh ngạc vì Cổ Đồng có thể tìm được phòng mình. Làm đầu sỏ chân

- Rống!

Bạo Viêm Sư Tử gầm lên giận dữ, thân mình lui về sau vài bước, phần nộ rống một tiếng với La Thiên và Thượng Quan Vũ Đồng, rồi mới quay người tiến vào trong bụi cỏ, nhanh chóng chạy mất, mà đám người ở bên kia đều rõ ràng nghe thấy tiếng này.

Thượng Quan Vũ Đồng lau mồ hôi lạnh trên trán, tóc hơi tán loạn, bộ ngực cao ngất kịch liệt phập phồng. Nếu không phải Bạo Viêm Sư Tử bất mãn với Long Tường mà liều mạng công kích hắn, khẳng định không dễ dàng bị thương như thế, bốn người cũng không phải đối thủ của nó!

La Thiên không chút hình tượng đặt mông ngồi phệt xuống đất, miệng lẩm bẩm:

- Trời ạ, thật không ngờ, ta cùng với một Bạo Viêm Sư Tử bậc bốn đánh qua lại nửa ngày, không phải đang nằm mơ chứ?

Lăng Tiêu vừa mới dùng xảo kinh một cước đá Long Tường. Một cước kia quả thực rất nặng, lại nhìn về phía Long Tường bị đá bay đi, thấy trong bụi cỏ bên đó truyền đến một tiếng tru rồi tiếng mắng chửi điên cuồng, từ đó bốc lên một đám khói.

Lúc Long Tường đứng lên, sắc mặt Thượng Quan Vũ Đồng chợt đỏ ửng lên, quay đầu đi chỗ khác, hai người La Thiên và Lăng Tiêu không kìm nổi mà phải bật cười. Hóa ra, hỏa cầu của Bạo Viêm Sư Tử đã đốt cho quần áo toàn thân Long Tường nát vụn, xem chừng một tên ăn mày nghèo túng nhất ở Đế đô còn dễ nhìn hơn Long Tường hiện tại.

- Có thể cho ta một bộ quần áo không...?

Long Tường tội nghiệp nhìn hai người La Thiên và Lăng Tiêu. Vật dưới khổ kia lộ ra trong không khí, Long Tường dùng một bàn tay che lại, trên người cũng bị bỏng nhiều chỗ, lại bị cây cỏ cứng rắn cào rách nhiều chỗ, muốn bao nhiêu thì thăm liền có bấy nhiêu.

Thấy bên kia có rất đông người sắp tới, tuy rằng không thích Long Tường nhưng chung lại thì vẫn là đồng sự, không đành lòng thấy hắn mất sạch thể diện, Thượng Quan Vũ Đồng biết La Thiên mang theo nhẫn không gian, hơi mềm lòng nói:

- Lấy một bộ quần áo cho hắn đi!

- Tốt thôi ... Á, Long giáo sư, ngài đợi một chút nha, tạp vật trong nhẫn của ta nhiều lắm, ta phải tìm xem, quần áo để chỗ nào rồi!

La Thiên miệng than thở giả bộ đang tìm kiếm.

Bên kia truyền đến tiếng quát tháo:

- Thượng Quan giáo sư! Các người đang ở đâu?

Lúc này Isa và Karin vốn chưa đi xa cùng hô hoán:

- Ở bên này!

Sắc mặt Long Tường nếu mà không bị nám tro, hiện tại liền có thể nhìn thấy màu tím, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- La Thiên đồng học thân ái. Xin hỏi có thể nhanh lên hay không?

- A, tìm được rồi, không ngờ ở trong này!

La Thiên thò tay ra, một bộ trang phục của kẻ mạo hiểm hiện ra trên tay.

Quần áo trên người đã rách tung tóe nên Long Tường không dám nhúc nhích, sợ nếu nhúc nhích thì một điểm còn lại ấy cũng rơi mất, giọng thương lượng:

- Hắc hắc, cái đó, La Thiên đồng học, có thể đem lại đây cho ta hay không, quần áo bao nhiêu tiền, ta trở về liền trả cho cậu!

La Thiên bĩu môi một cái, Long Tường chặn lại, nói:

- À ... à, ta trả cậu gấp đôi!

La Thiên lạnh nhạt nói:

- Long Tường giáo sư, ta cũng không phải người tham lam đâu! Cái này ... ngài cũng không cần lo, đưa ta hai trăm kim tệ là được rồi.

- Hai trăm!

Long Tường thiếu chút nữa chết ngất, người này thực không phải người thường, tuy nhiên chỉ có thể cắn răng nói:

- Được rồi, hai trăm, cậu nhanh lên!

Lúc này Isa và Karin đã trở về cách đó không xa, thấy Long Tường vươn tay lấy quần áo cho Long Tường, cái vật xấu xí ở phía dưới đó lắc lư vô tội, hai nàng lập tức sững sốt, trên mặt liền dâng lên áng mây đỏ, nhất thời xấu hổ quay mặt đi.

Long Tường hấp tấp chạy nhanh vào bụi cỏ xé hai ba mảnh quần áo còn lại, cũng bắt kể những cây cỏ còn cắt trên người rất đau, trong lòng không chút cảm kích đối với một cước của Lăng Tiêu, ngược lại còn vô cùng thống hận!

Làm một quý tộc, thà chết cũng không muốn chịu nỗi nhục nhã này! Long Tường kiên cường nghĩ, nếu bị Bạo Viêm Sư Tử một phát cắn bị thương, Thượng Quan giáo sư không chừng còn có thể yêu mình nữa!

“Lăng Tiêu chết tiệt, còn cả La Thiên chết tiệt, một bộ trang phục của kẻ mạo hiểm mười mấy kim tệ không ngờ dám đòi ta hai trăm kim tệ! Người chờ đó, lúc quay về ta nhất định trả thù!”. Long Tường trước hết kéo quần áo rách nát trên người xuống, động đến miệng vết thương, đau đến trợn mắt, miệng thì không ngừng mắng chửi.

Sau một lát liền đã trần truồng, nghe thấy tiếng người ồn ào đằng sau, tất cả mọi người trong đoàn lịch lãm sắp tới đây. Bỗng nhiên, Long Tường nhận thấy được không khí có chút không thích hợp. Là một Đại Kiếm Sư, hẳn rất miễn cảm đối với hoàn cảnh chung quanh.

Cho nên, hắn ngẩng đầu lên, vừa lúc đón nhận đứng ở chỗ đối diện chính là Bạo Viêm Sư Tử.

Cặp mắt màu lam như mang theo một tia trào phúng.

- A!

Long Tường giống như đập trúng phải đuôi mèo, như kẻ điên nhảy dựng lên, ôm bộ trang phục mạo hiểm mạnh mẽ chạy về phía bọn Thượng Quan Vũ Đồng.

Một màn làm cho người ta kinh hãi nhất xuất hiện, toàn bộ hơn một ngàn người lịch lãm đều ghen ghét nhìn trân trối vào nam tử cả người đen kịt kia.

Thật lâu sau, từ trong đám người truyền ra một thanh âm nhỏ nhẹ:

- Đây không phải Long Tường giáo sư sao?

Giờ phút này Long Tường thật sự tình nguyện bị ngất đi, lấy quần áo trong tay che chỗ yếu hại, thống khổ nói:

- Bạo Viêm Sư Tử ở ngay phía sau!

Mọi người nhìn về phía sau Long Tường, trong bụi cỏ là khoảng không trống rỗng, làm gì có tung tích của sư tử.

Trong mắt không ít người hiện lên tia châm biếm, thậm chí có một ít nữ sinh lớn mật đem ánh mắt nhìn xuống dưới khố Long Tường, trong nháy mắt nhìn thấy vật kia.

Vì thế, một ít âm thanh nhẹ nhàng truyền vào lỗ tai Long Tường.

- Ài, còn tưởng vóc người to cao như vậy, tiền vốn cũng sẽ lớn lắm chứ, không ngờ lại nhỏ như vậy.

- Đúng vậy, đúng vậy, bạn trai của ta còn lớn hơn so với hắn !

- Ủ, trông đúng là không dùng được.

90. Chương 89: Nguy Hiểm Tới Gần

Vừa mới tiến vào thảo nguyên đã gặp phải loại nguy hiểm này, đối với những người hăng hái này đúng là một đả kích lớn.

Thượng Quan Vũ Đồng và mấy người giáo sư khác vây lại cùng một chỗ, thương thảo bước tiếp theo nên làm sao. Trong quá khứ, mỗi lần ra ngoài lịch lãm đều lựa chọn một ít đệ tử đang lâm vào chướng ngại để đi dã ngoại, dưới sự bảo vệ của giáo sư chiến đấu cùng một ít ma thú bậc thấp, tiến hành việc đột phá một cách tốt đẹp. Đi với quy mô lớn như lần này mới là lần đầu đối với Học viện Đế quốc.

Cũng không thể nói đây là sự ích kỷ của Thu Kiến Hoa, đối với người đang ở vị trí của hắn thì ai cũng sẽ làm như vậy. Dù sao thảo nguyên Lương Hà cũng không tính là nơi nguy hiểm, phát động học sinh lấy danh nghĩa đi lịch lãm để tìm kiếm thảo dược thì xác suất thành công sẽ rất cao, hơn nữa còn có thể bí mật, vì mỗi lần học sinh ra ngoài lịch lãm đều có các nhiệm vụ ma thú hoặc thảo dược, người khác căn bản sẽ không biết những thảo dược này dùng làm thuốc cho Đại nguyên soái Thu Thần.

Chỉ là không ngờ tới thảo nguyên Lương Hà vốn nổi danh an toàn lại xuất hiện thân ảnh Ma thú bậc bốn kinh khủng kia. Nếu tiếp tục đi vào bên trong, có thể sẽ gặp phải ma thú bậc cao hay không? Trong lòng ai cũng thiếu tin tưởng.

Nếu không thể cam đoan các học sinh quý tộc đó tuyệt đối an toàn, bất kỳ một giáo sư nào cũng không dám mạo hiểm mang theo họ tiếp tục đi sâu vào trong.

Vỡ bi kịch “giả vờ ngắt” của giáo sư Long Tường đã rất thành công nên đã được vài người đưa về thị trấn Tập Mai Long dưỡng thương.

Thượng Quan Vũ Đồng đề nghị với Tiêu Lâm:

- Ta thấy, hay là để cho đại bộ phận mọi người quay về thị trấn Tập Mai Long chờ đi?

Tiêu Lâm gật gật đầu, các giáo sư Học viện cũng tỏ vẻ tán đồng đối với đề nghị của Thượng Quan Vũ Đồng, không ai đưa ra ý kiến phản đối. Thật ra lịch lãm thì lúc nào cũng có thể, chỉ cần đảm bảo an toàn là được, mà hiện tại ở đây sợ là không ai còn dám vỗ ngực nói thảo nguyên Lương Hà là an toàn nữa. Ví dụ thê thảm của Long Tường đã nói lên tất cả.

Hiện tại đám quý tộc còn sống đều tốp năm tốp ba tụ lại nghị luận. Sự tình của Long Tường lần này tuy dọa người nhưng cũng đâu lớn. Đối với đa số quý tộc, thực ra quý tộc có được tôn nghiêm, như La Thiên là con cháu hoàng tộc, nếu gặp phải tình huống như vậy sợ là thà bị cắn chết cũng không để mình làm trò hề như thế này.

Nghĩ đến cảnh ngộ của Long Tường, đại đa số giáo sư đều đồng ý gật gật đầu. Vì thế, các học sinh bị triệu tập lại, giáo sư Tiêu Lâm tuyên bố chấm dứt lần lịch lãm này.

Mặc dù hơi đầu voi đuôi chuột (*), nhưng gần như tất cả mọi người đều hiểu được, đây là vì an toàn của họ. Ma thú bậc bốn xuất hiện đã bịt kín trong lòng họ một tầng u ám, cho nên mặc dù có một vài người đưa ra kháng nghị, nhưng đại đa số mọi người đã tiếp nhận sự thật này.

Cuối cùng, cũng chỉ còn lại Tiêu Lâm, Tô Tú, Thượng Quan Vũ Đồng, Lăng Tiêu, còn có một gã Đại Kiếm Sư bậc sáu của lớp cao cấp là Triệu Kiệt, thái độ làm người khiêm tốn ỉn trọng. Ở Học viện tối cao của Đế quốc, người như Long Tường chung quy lại cũng chỉ là số ít.

Isa kỳ thực rất muốn ở lại, trình độ hiểu biết của nàng đối với dược thảo còn ưu tú hơn so với mỗi một giáo sư ở nơi này, tuy nhiên chung quy lại bởi vì thực lực của nàng quá yếu, bị Lăng Tiêu khuyên trở về.

Tiêu Lâm và Triệu Kiệt đến lúc này cũng đã sáng tỏ, lần đi này không đơn giản chỉ là lịch lãm, khẳng định còn có nhiệm vụ khác, nếu không cũng không cần thiết phải tiếp tục lưu lại một đoàn người như thế này, mà tất cả mọi người đều quay về thị trấn Tập Mai Long.

Cũng có thể lựa chọn một ít nơi an toàn hơn để tiến hành lịch lãm, giết một ít dã thú hung ác, có thể tạo được tác dụng lịch lãm đối với đại bộ phận học sinh ngay cả máu cũng chưa thấy cũng này!

Thượng Quan Vũ Đồng cũng không giải thích nguyên nhân vì sao giữ mọi người lại. Những người này đều rõ ràng Thượng Quan Vũ Đồng và viện trưởng hình như có một ít quan hệ thân thuộc, thường xuyên thấy nàng đi thăm căn tiểu lâu của Thu Nguyên soái, cho nên đều không hỏi. Nếu có thể nói ra, nàng đã sớm nói rồi.

Thảo nguyên lại khôi phục sự im lặng, chỉ có thể nghe thấy một ít tiếng kêu trong bụi cỏ. Thượng Quan Vũ Đồng nhìn mấy người, áy náy nói:

- Thật có lỗi đã giữ lại các vị, quả thật cần các người hỗ trợ.

Quan hệ với mọi người của Thượng Quan Vũ Đồng vốn rất tốt, lời này vừa nói ra, Tiêu Lâm và Tô Tú cùng với Triệu Kiệt đều tỏ vẻ không quan tâm. Kỳ thực rất nhiều học sinh muốn tiến hành lịch lãm, giáo sư làm sao lại không muốn thông qua lịch lãm tăng cường thực lực của mình lên một nấc thang chứ.

Lần này xuất hành, thu hoạch lớn nhất trước mắt mà nói chính là Tiêu Lâm. Từ Đại Kiểm Sư bậc sáu nhảy lên Cuồng Kiểm Sư Bậc một, khoảng cách đến Ma Kiểm Sĩ làm cho người ta động tâm lại gần thêm được một bước!

Mà làm cho người ta giật mình nhất là Thượng Quan Vũ Đồng. Khi còn tại Học viện, Thượng Quan Vũ Đồng từ trước tới giờ không biểu hiện ra vũ kỹ hùng mạnh, khiến không ít người nhận định là vị tuyệt sắc mỹ nữ này vì là thân thích của viện trưởng nên mới được vào Học viện Đế quốc. Giờ ngấm lại mới thấy, ý tưởng này quả thực là ngây thơ, có thể vào Học viện Đế quốc làm giáo sư, nào phải kể tài năng tầm thường?

Đến ngay cả Long Tường cũng là vì thích thể hiện trước mặt người trong mộng nên mới biến thành vụng về như thế? Nếu bình tĩnh một chút sao có thể phạm nhiều sai lầm như vậy.

Thoạt nhìn thì Tô Tú mới là loại người trước sau như một, tình tình phi thường dịu dàng, nhẹ nhàng nói:

- Vũ Đồng, đừng khách khí như thế, nói đi, thứ mà chúng ta tìm kiếm lần này cụ thể là cái dạng gì?

Tiêu Lâm cũng gật đầu, đồng thời nhìn Lăng Tiêu cười nói:

- Lăng Tiêu đồng học, lại nói tiếp, ta còn phải cảm ơn cậu, nếu không phải ngày đó nhìn thấy biểu hiện của cậu, ta còn không thể đột phá tu vi Cuồng Kiểm Sư này đâu! Quả thực muốn tìm cậu nói một câu lại không có cơ hội.

Tiêu Lâm nói xong, Triệu Kiệt biểu tình vốn ổn trọng không kìm nổi phải nhìn Lăng Tiêu vài cái. Dọc đường đi, hắn cũng đã nghe nói không ít chuyện về Lăng Tiêu như may mắn đánh bại Ô Lan Thác, biến mất hơn một tháng rồi xuất hiện, lại như nắm giữ kiếm kỹ và công pháp cao cấp, lấy thực lực Kiểm Thị bậc năm đùa giỡn với một tên Kiểm Sư bậc sáu, đánh cho đối phương thành đầu heo. Mà lý kỳ nhất là, trên đường ra ngoài lịch lãm không ngờ làm cho một gã Ma Kiểm Sĩ bậc ba phải sợ đến mức tuột cả kiếm, hơn nữa lại còn trở thành kẻ bám gót Lăng Tiêu.

Cảnh này khiến đến cả người như Triệu Kiệt cũng phải sinh lòng hiếu kỳ với Lăng Tiêu, nghe Tiêu Lâm nói như vậy lại sinh ra vài phần hảo cảm với Lăng Tiêu, đồng thời trong lòng cảm thấy lời đồn đãi trước đây đối với Lăng Tiêu quá mức bất công. Tạ Hiểu Yên kia giờ phút này sợ là đã phải hối hận vì đã bỏ qua Lăng Tiêu rồi?

Thượng Quan Vũ Đồng đưa ra vài tấm hình của mấy loại dược thảo, giao cho mấy người, sau đó nói:

- Lần này chủ yếu là tìm vài loại thảo dược, nhưng các vị giáo sư xin hãy giữ bí mật, đây là do viện trưởng tự thân giao phó.

Tiêu Lâm, Triệu Kiệt và Tô Tú vừa nghe thấy mặt lập tức biến sắc, nghiêm túc hẳn lên. Thu viện trưởng tự mình giao phó, nếu ai làm tốt, vậy tiền đồ ở Học viện Đế quốc sau này còn cần phải lo lắng sao? Trong lòng đều rất cảm kích đối với việc Thượng Quan Vũ Đồng giữ họ lại.

Đều là người có kinh nghiệm phong phú, lúc đi tìm tốc độ tự nhiên cũng nhanh hơn nhiều, Thượng Quan Vũ Đồng và Lăng Tiêu đi cùng nhau, còn ba người khác đi cùng nhau. Lăng Tiêu nhẹ giọng nói:

- Thượng Quan giáo sư, ta cảm thấy có điểm không thích hợp.

Thượng Quan Vũ Đồng mỉm cười nhìn Lăng Tiêu:

- Nơi này không phải học viện, cậu gọi ta là Thượng Quan Vũ Đồng tỷ là được rồi. Ta cũng thấy có chút không hợp lý, lẽ ra thảo nguyên Lương Hà cao nhất cũng chỉ có thể xuất hiện Ma Thú bậc bốn, sao đột nhiên lại xuất hiện ở ngay ngoài rìa thảo nguyên? Nếu đây là chuyện bình thường thì chỉ sợ đã có một ít đoàn lính đánh thuê chen chúc tới rồi. Ma thú bậc bốn đối một đại binh đoàn thì còn chưa phải sợ!

Lăng Tiêu gật đầu, trầm ngâm nói:

- Hơn nữa, Bạo Viêm Sư Tử hôm nay cho ta cảm giác chẳng hề muốn tấn công chúng ta. Việc này bình thường chỉ có hai loại giải thích. Thứ nhất là nó không đói, mãnh thú vừa mới ăn no không có hứng thú tấn công loại tồn tại không có tính uy hiếp quá lớn với nó. Thứ hai, chính là căn bản ở đây không phải lãnh địa của nó! Nó cũng không cần thông qua bạo lực để đuổi kẻ xâm nhập.

Đôi mi thanh tú của Thượng Quan Vũ Đồng nhíu lại, dường như có phần hao tổn tinh thần, nói:

- Vậy thì vì sao?

Kỳ thật Lăng Tiêu còn có một câu chưa nói ra, sự hiểu biết của hắn đối với bản tính của Ma thú còn lợi hại hơn nhiều so với Isa, nhất là người của Tu Chân Giới lại càng thêm quen thuộc đối với loại cảm nhận này.

Hôm nay Lăng Tiêu từ trên người của Bạo Viêm Sư Tử bậc bốn cảm thấy được nó thực sự cảm thấy lo lắng! Dường như có thứ gì đó làm cho nó cảm thấy sợ hãi.

Có thể làm cho một con Ma thú bậc bốn hùng mạnh phải sợ hãi, vậy hiển nhiên thứ đó không yếu hơn so với nó. Mà trên thảo nguyên mênh mông này, Ma thú bậc bốn gần như đã là tồn tại vương giả, chẳng lẽ còn có thể xuất hiện Ma thú nào đó mạnh hơn nữa sao?

Đây cuối cùng cũng chỉ là nghi hoặc trong lòng Lăng Tiêu mà thôi, nói ra cũng không có giá trị gì lớn, hơn nữa hiện tại hắn còn có nhiệm vụ phải làm, đó là tìm kiếm Thạch Trúc Thảo!

Trời chập tối, đoàn người đã vào đến sâu trong thảo nguyên, khi mặt trời biến mất phía chân trời thì tìm được một hồ nước. Thượng Quan Vũ Đồng lấy ra mấy cái lều trại bằng vải từ trong nhẫn không gian, mọi người dựng lều, đốt lửa trại, cảm thụ sự yên lặng của thảo nguyên khi màn đêm buông xuống.

Tiêu Lâm cười nói:

- Ở loại địa phương này cho dù không tiến hành chiến đấu nhưng tăng thực lực vẫn còn nhanh hơn so với trong Học viện!

Triệu Kiệt gật đầu nói:

- Đúng vậy, đây mới chính là nơi tu luyện tốt nhất!

Tô Tú tuy rằng không nói chuyện, nhưng cảm thấy rất có cảm tình đối với sự yên tĩnh của địa phương này, vẻ mặt say mê.

Thượng Quan Vũ Đồng nhìn kỹ hai người đồng sự chưa từng đi mạo hiểm, trong lòng cười thầm, nếu các người thưởng thức qua cuộc sống của kẻ mạo hiểm, chỉ sợ các người không đến một tháng đã không chịu nổi rồi, còn nói gì đến tu luyện.

Bỗng nhiên, cả năm người đồng thời biến sắc. Thượng Quan Vũ Đồng trước tiên một cước đá tan đồng lửa trại trước mặt, ba người Lăng Tiêu, Tiêu Lâm và Triệu Kiệt dùng nước hắt lên dập tắt tàn lửa, một hồi tiếng dầm dập mang theo từng đợt khói bốc lên.

Dưới chân giống như xảy ra động đất... Âm ầm rung chuyển.

91. Chương 90: Thú Nhân Đột Kích

- Cái gì vậy?

Tô Tú không tìm được nhích lại gần Thượng Quan Vũ Đồng, ánh mắt nhìn về phương xa mù mịt.

Thượng Quan Vũ Đồng giữ chặt tay của Tô Tú cũng có phần lạnh cả người, hơi dùng sức nắm lại, an ủi nói:

- Đừng sợ, không có việc gì đâu.

Đất dưới chân vẫn không ngừng rung rung, nếu không phải dã thú cực lớn đi qua thì sẽ không có hiệu ứng này, từ rất xa đã nghe thấy một ít tiếng rống giận của dã thú, tuy nhiên đều lập tức biến mất vô tung.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Tiêu Lâm, Tiêu Lâm trầm giọng nói:

- Bạo Viêm Sư Tử lúc sáng...

Lăng Tiêu gật gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Cần thận, chúng nó rất cảnh giác, chúng ta đi chậm rãi một chút.

Thượng Quan Vũ Đồng gật đầu đồng ý, mọi người nhẹ nhàng thu hồi lều trại bỏ vào bọc hành lý, sau đó chậm rãi đi tới nơi có tiếng động lớn nhất.

Đi không xa lắm thì chợt nghe thấy một hồi tiếng kêu trầm thấp, nghe như là tiếng trao đổi, mấy người Lăng Tiêu dừng lại, nhú mào. Đại bộ phận cây cỏ trên thảo nguyên Lương Hà đều rất cao, chỉ có thể nghe thấy tiếng đi đi lại lại mà không nhìn thấy gì cả. Tuy nhiên, mọi người mơ hồ cảm giác được, đây dường như không phải là dã thú bình thường di chuyển, vì dã thú bình thường dù số lượng rất nhiều, cũng không thể làm cho một con Ma thú bậc bốn phải chạy ra tới rìa thảo nguyên được, đó càng không phải là Ma thú bởi từ trước đến giờ còn chưa nghe nói có loại Ma Thú nào sống quần cư cả.

Một lúc lâu sau, Thượng Quan Vũ Đồng nhẹ giọng nói:

- Thú nhân.

Trong đêm tối như mực không thể nhìn thấy sắc mặt mọi người, nhưng tất nhiên là không đẹp chút nào, bao gồm cả Lăng Tiêu không có nhiều hiểu biết đối với Thú nhân cũng cảm thấy hoảng sợ. Một đám đông nhân loại ít có khả năng dọa một con Ma thú bậc bốn bỏ đi được, cho dù Ma thú không muốn phát sinh xung đột chính diện cũng sẽ không để ý tôn nghiêm mà rời bỏ lãnh địa của mình.

Đột nhiên, phía bên kia truyền đến vài tiếng kêu lớn, ánh mắt Lăng Tiêu trong bóng đêm chợt sáng ngời, gần như đồng thời cùng Thượng Quan Vũ Đồng nói:

- Không tốt, đi mau!

Đúng vậy, bị phát hiện rồi!

Đây không phải là chuyện đùa, đối phương có thực lực bức một con Ma thú bậc bốn phải bỏ đi, đám người Lăng Tiêu tất nhiên không cho rằng có vài người là có thể chống lại chúng, lại nói, đến giờ hình dáng chúng thể nào còn chưa có nhìn thấy.

Quả nhiên, bên kia bụi cỏ truyền đến rất nhiều tiếng chân bước tới, mấy người Lăng Tiêu đều nhanh chóng rời xa phương hướng của chúng mà chạy trốn. Nghe thấy động tĩnh, từ đằng sau dậy lên vài tiếng gầm rú, giữa màn đêm im lặng quả thực làm cho người ta vô cùng sợ hãi.

Cũng may tố chất tâm lý của mọi người đều không tệ, Thượng Quan Vũ Đồng lúc giữ lại mấy người đã có lo lắng về phương diện này. Thực lực cao hơn vài lần so với bọn họ ko phải không có, nhưng luận về độ trung thành, nhân phẩm và tố chất tâm lý, những người này là tốt nhất. Đừng nghĩ thực lực Tô Tú không mạnh, lá gan còn bé, đó chỉ là biểu hiện nữ tính hoàn toàn tự nhiên. Nàng và Lăng Tiêu đi phía trước, Triệu Kiệt ở bên trong, Tiêu Lâm và Thượng Quan Vũ Đồng cản phía sau.

Trong bụi cỏ nhanh chóng phát ra một hồi tiếng sần sật, mọi người phi nhanh về phía trước, gạt những cây cỏ sắc bén sang một bên, để tránh cho mắt bị thương.

- Đuổi theo chúng ta làm gì?

Triệu Kiệt ở phía sau vừa chạy vừa than thở.

- Bọn chúng đang chạy tới thị trấn Tập Mai Long. Đáng chết!

Trong thanh âm của Thượng Quan Vũ Đồng có phần ảo não, mọi người lần lượt im lặng. Ngày hôm nay vừa có một lượng lớn học sinh quý tộc vừa trở về, tuy rằng lực lượng phòng vệ của thị trấn Tật Mai Long rất mạnh, nhưng rốt cuộc có bao nhiêu thú nhân thì không có ai biết.

- Hay là chúng ta nhanh chóng quay về thị trấn Tật Mai Long.

- Hiện giờ trở về cũng vô ích, không bằng trước hết hãy tránh khỏi bọn người kia, tìm được thảo quan trọng hơn!

Lăng Tiêu cũng không hoàn toàn vì ích kỷ, Thu Thần cần thảo dược, quả thật cũng chỉ có trên thảo nguyên mới có khả năng tìm thấy, hơn nữa càng tươi mới lại càng có hiệu quả.

Thượng Quan Vũ Đồng hiểu được ý tứ trong lời nói của Lăng Tiêu. Dù sao Thú nhân đột kích cũng là loại sự kiện ngẫu nhiên, nếu thị trấn Tật Mai Long không bảo đảm thì vài người mình có trở về cũng không thay đổi được cục diện, cho dù có người thương vong cũng coi như chuyện bình thường. Tuy nhiên, nàng vẫn hơi lo lắng nói:

- Hy vọng đừng xảy ra việc gì lớn, nếu không các quý tộc chắc chắn sẽ nổi điên!

- Các quý tộc này, nếu ta nhớ không lầm, không phải ngày nào bọn họ cũng hô tặc trung vì Đế quốc sao?

Khóe môi Lăng Tiêu nhếch lên vẻ thản nhiên trào phúng:

- Cho dù chết đi, không chừng còn được thêm một cái danh hiệu anh hùng đó chứ.

Thượng Quan Vũ Đồng bật cười:

- Vậy thì sẽ dùng lý do của cậu đi, mà cũng đừng quên cậu cũng là học sinh con nhà đại quý tộc đấy nhé.

- Ta khác với bọn họ.

Lăng Tiêu lạnh nhạt nói, lập tức nghe thấy tiếng động ngày càng gần.

Thượng Quan Vũ Đồng nhẹ giọng nói:

- Mọi người đi trước đi, ta cản phía sau!

- Không được, phải đi cùng nhau!

Tô Tú kiên quyết nói, lập tức đứng lại. Trời đất một mảng tối đen, mọi người chỉ có thể dựa vào cảm giác mà biết được đại khái có khoảng mười mấy “Thú nhân” đang đuổi theo. Tạm thời cứ gọi chúng là “Thú nhân” đi, dù sao ngay cả mặt mũi của chúng cũng chưa nhìn thấy.

Địch nhân đang đuổi theo quả thực rất xảo quyệt, dường như chúng biết người ở phía trước hạ tốc độ xuống, chúng cũng đi chậm lại. Ở giữa bóng đêm thế này thị lực của thú nhân tốt hơn nhiều so với loài người, mọi người đều rõ ràng cảm thấy chúng đang tiến nhanh về phía này, sau đó lại thả chậm bước chân lại, trong bụi cỏ rậm ngay đến cả tiếng sần sật cũng không nghe thấy, giống như mèo lượn lách giữa bụi cỏ cực kỳ linh hoạt!

Trường kiếm của Thượng Quan Vũ Đồng đã sớm được cầm trên tay. Thị lực của Ma Kiếm Sĩ trong đêm vẫn có thể thấy được mơ hồ, nàng nhìn thấy vài dáng người rất lớn, lông xù lên, ánh mắt phát ra hào quang màu lục đang vây mọi người lại.

Trường kiếm lập tức chặn trước người, giữa năm ngón tay đột nhiên xuất hiện một đạo kiếm khí bảy màu cực kỳ xinh đẹp, sau đó chảy dọc theo trường kiếm của Thượng Quan Vũ Đồng, trong bóng đêm giống như một đạo cầu vồng huyền ảo, giữa sự ngạc nhiên của thú nhân, hung hăng quét về phía chúng!

Kiểm khí đã thương người, im hơi lặng tiếng, thú nhân trước khi chết kêu lên kỳ cực kỳ thảm thiết, kiếm khí bảy màu xinh đẹp chém toàn bộ thân hình cao lớn của thú nhân làm hai nửa! Một cổ máu tanh bắn lên cao, vài thú nhân ở phía sau kinh hãi, lập tức dừng bước chân lại, vung lang nha bổng trong tay, hung hăng đánh về phía đầu của Thượng Quan Vũ Đồng. “Hô” một tiếng, Tiêu Lâm và Triệu Kiệt cùng rút kiếm ra, hai đạo kiếm khí như hai mũi nhọn lóe lên trong đêm, quét về đám thú nhân.

Một tay của Tô Tú nắm tay Lăng Tiêu định kéo Lăng Tiêu về, bảo vệ ở phía sau người:

- Không cần lên, rất nguy hiểm!

Trong lòng Lăng Tiêu âm áp, khẽ cười nói:

- Giáo sư đừng sợ, ta có thể tự bảo vệ mình!

Vừa nói xong, thân hình lắt một cái, nương theo màn đêm giống như quỷ mị biến mất trong bụi cỏ trước mặt. Tô Tú ở phía sau gấp rút kêu to:

- Lăng Tiêu, cậu mau trở lại đây! Nguy hiểm lắm!

Thượng Quan Vũ Đồng vừa ngheh ịch vừa hô:

- Lăng Tiêu, đừng làm cho mọi người lo lắng, mau quay lại!

Bởi vì trong đêm tối sợ bị thương đến đồng bạn, mọi người cũng không dám quá mức đánh thả sức, hơn nữa bọn họ phát hiện, mấy thú nhân truy đuổi đến đây đều có thực lực Đại Kiếm Sư!

Đấu khí từ lang nha bỗng lộ ra tuy rằng sát thương không mạnh, nhưng cũng đủ để cho lòng người kinh ngạc. Khí thế của thú nhân lại rất cao, cho dù Thượng Quan Vũ Đồng liên tục chém vào chúng cũng chẳng sợ, ngược lại còn kích thích dã tính của chúng, đều điên cuồng tru lên, không sợ chết xông tới chỗ mọi người.

Thân mình Lăng Tiêu giống như dung hợp làm một với bóng đêm, ngay cả khứu giác cực kỳ nhạy cảm của thú nhân cũng không thể giúp chúng biết được ở giữa chúng không ngờ lại có một con người!

Tế Liểu Kiếm của Lăng Tiêu lần lượt đâm ra rất đơn giản, liền có một thú nhân tay giữ yết hầu ngã xuống. Dần dần, các thú nhân bắt đầu kinh hoảng, hai mươi mấy thú nhân tới đây, thực lực yếu nhất cũng là Kiếm Sư bậc hai, vậy mà chết đi lặng thinh không một tiếng động, quả thực quá quý dị.

Thần kinh của thú nhân rất vững, nhưng bọn chúng cũng có lòng sợ hãi, ngược lại, văn minh càng cao, loại cảm xúc này lại càng rõ ràng. Cuối cùng một thú nhân liên tục giằng co với Thượng Quan Vũ Đồng sau khi chỉ còn lại có mình nó, rốt cục trả một cái giá là bỏ lại một cánh tay, hốt hoảng chạy trốn.

Đôi mắt Lăng Tiêu sáng như sao, cũng không đuổi theo, bởi vì đã không cần trăm thảo trừ căn (diệt cỏ diệt tận gốc), rất nhiều thú nhân ở xa không ngừng rút gào vọt tới phía này.

- Chạy!

Thượng Quan Vũ Đồng kêu khẽ một tiếng, lập tức khản cập hô:

- Lăng Tiêu, cậu mau lại đây cho ta!

Lăng Tiêu vừa tới bên người Thượng Quan Vũ Đồng, bàn tay liền bị nàng nắm chặt lấy:

- Không được mạo hiểm nữa đâu đó!

Thượng Quan Vũ Đồng nói xong liền mang theo đám người Lăng Tiêu bắt đầu chạy trốn.

Thú nhân phía sau đại khái cũng có chút khiếp đảm, thủy chung vẫn không dám truy đuổi quá chặt.

- Bọn dã thú chết tiệt!

Thượng Quan Vũ Đồng mắng một câu, lập tức có phản nghị hoặc nói:

- Lăng Tiêu, làm sao mà cậu nhìn được chúng nó?

Bị bàn tay mềm mại mịn màng của Thượng Quan Vũ Đồng dắt đi, trong lòng Lăng Tiêu có loại cảm giác không nói lên lời, có thể cảm thấy được sự quan tâm của Thượng Quan Vũ Đồng. Lăng Tiêu nói:

- Cảm giác!

Thượng Quan Vũ Đồng cũng biết người này không thể chiếu theo lẽ thường được, nhướn mày, cũng không tiếp tục truy hỏi. Mọi người một hơi chạy đến lúc khí trời lạnh đi, thậm chí không biết giờ phút này đang ở nơi nào, tiếng truy binh ở phía sau dần dần nhỏ xuống.

Lúc này nhờ ánh sáng, nhìn lại mấy người, ai nấy đều cực kỳ chật vật, xem chừng toàn thân đều ướt đẫm. Thượng Quan Vũ Đồng buông bàn tay Lăng Tiêu ra, bị một thân máu tươi của Lăng Tiêu dọa cho hoảng sợ, kêu “A” lên một tiếng, khấn trương hỏi:

- Lăng Tiêu, cậu không sao chứ?

Lăng Tiêu cười nói:

- Đây là máu của chúng, không phải của ta. Nếu là của ta thì một đêm chảy máu như thế này đã sớm chết rồi.

- Đừng nói hươu nói vượn.

Thượng Quan Vũ Đồng hung hăng liếc Lăng Tiêu một cái. Mọi người đều đặt mông ngồi xuống mặt đất, trước mặt đột nhiên hiện lên một con sông rộng hai, ba mươi thước. Dòng sông nhìn rất yên ổn nhưng lại có thể thấy trên mặt nước không ngừng xuất hiện lốc xoáy, vừa thấy đã biết nước rất sâu.

Triệu Kiết lấy tay gạt mái tóc ướt sũng nước, cười thở dốc nói:

- Giờ nếu lại có thú nhân đuổi đến đây, có chạy cũng không dễ dàng nhì!

Đang nói thì từ rất xa lại truyền đến tiếng rít gào.

Mọi người liếc mắt nhìn nhau một cái, Tô Tú tính tình dạn dàng cũng không kìm nổi trợn mắt liếc Triệu Kiết một cái:

- Đúng là đồ mồm quạ đen!

Theo con sông này, mấy người lại phóng nhanh về phía thượng du.

92. Chương 91: Cuộc Chiến Lớn Và Thủ Đoạn Nhỏ

Con người không phải là sắt, chạy hết cả nửa đêm, mọi người đều mệt không chịu nổi, rốt cục, Tiêu Lâm hung hăng mắng một câu:

- Con bà nó, mệt chết, ngay cả hình dạng cái bọn súc sinh đó còn chưa thấy, ta thấy truy binh của chúng không nhiều, nếu như cứ gặp phải nhân loại lại đuổi theo như thế, xem chừng không đợi đến được thị trấn Tập Mai Long, chúng đã phân tán ra rồi.

Triệu Kiết nhổ một bãi nước bọt xuống đất, chạy tới bờ sông vốc nước lạnh lên, mạnh mẽ tát vào mặt, không thèm quan tâm đến quần áo bị ướt, hình ảnh nho nhá và phong độ quý tộc khi còn ở Học viện sớm đã quảng lên chín tầng mây rồi.

Nước sông trong vắt mát lạnh, không vì nơi này là vùng nhiệt đới mà thay đổi. Mọi người đều lấy túi nước ra, đổ hết nước cũ, sau đó thay bằng nước sông nơi này.

Tô Tú và Thượng Quan Vũ Đồng cũng rửa mặt, động tác thực tao nhã, sau đó ngừng lại, nhìn thấy phía sau ước chừng có hơn ba mươi thân ảnh cao lớn của đám thú nhân đuổi theo. Ban đêm còn chưa thể thấy rõ diện mạo của chúng, giờ phút này đến cả Lăng Tiêu cũng bị vẻ bề ngoài xấu xí của chúng làm cho hoảng sợ.

Hơn ba mươi tên này toàn bộ đều là người đầu sói, ở bên hông mặc một tấm da thú, thoạt nhìn không có gì khác so với dã nhân, nhất là cả đám đều đỏ ngầu cả mắt, miệng đầy răng nanh, từ rất xa đã phẫn nộ gầm rú lao tới chỗ mấy người bên này.

Sắc mặt Tô Tú và Thượng Quan Vũ Đồng tái nhợt lại, nhất là Thượng Quan Vũ Đồng, phát hiện ra đêm qua những kẻ mình giết không ngờ lại là loại quái vật này, lập tức cảm thấy ghê tởm.

Bộ lông trên đầu lang nhân rất dài, trong ánh mắt màu đỏ tươi ánh lên hào quang tàn nhẫn hung ác, trên cánh tay trắng kiêu cầm lang nha bổng cực lớn, có mấy tên còn cầm vũ khí của nhân loại, có búa, có khảm đao, không ngờ còn có cả kiếm. Mặc dù nhìn chúng cảm không được tự nhiên, chẳng ra cái gì cả, nhưng không ai dám khinh thường thực lực của chúng.

Khí tức hùng mạnh của chúng làm cho Thượng Quan Vũ Đồng hơi giật mình, phải biết rằng trước đó bọn họ đã chạy trước cả nửa đêm, đám thú nhân này cũng đuổi theo cả nửa đêm!

Đến giờ mọi người đã có chút mệt mỏi, mà trái lại, tinh thần cả đám thú nhân đều vẫn sung mãn, giống như lúc bình thường vậy.

- Các người vì sao lại đuổi theo chúng ta không tha?

Thượng Quan Vũ Đồng hí mắt, đi tới phía trước vài bước, lạnh nhạt nói với đám thú nhân này.

Trong truyền thuyết, thú nhân nào có thể nói được ngôn ngữ của con người, nhưng chúng cũng có ngôn ngữ của bản thân chúng, hơn nữa thú nhân không phải không có trí tuệ, ít nhất phải thông minh hơn so với ma thú bình thường.

- Các người, nhân loại, đồng bạn của chúng ta, sát hại!

Lúc này, tên lang nhân cầm kiếm đi từ trong đội ngũ ra, nhìn chăm chăm vào dáng người tuyệt mỹ của Thượng Quan Vũ Đồng, một dòng nước miếng chảy ra từ khóe miệng:

- Các người, nhân loại, không tha!

Thượng Quan Vũ Đồng bị lang nhân này nhìn thẳng thì cảm thấy ghê tởm, giận dữ quát một tiếng:

- Vậy người chết trước đi!

Vừa nói xong, một đạo kiếm khí bảy màu chợt phát ra, theo trường kiếm bắn ra hai thước, chém về phía thú nhân trước mắt.

Lang nhân nổi giận gầm lên một tiếng, thân mình tránh sang bên cạnh, trên vai lập tức thủng một lỗ máu bằng ngón tay, một dòng máu bắn ra, lang nhân tru lên một tiếng, hơn ba mươi tên lang nhân phía sau thấy máu tươi liền bị kích thích nổi điên lên.

Mọi người muốn lui cũng không lui được, đều cố lấy dũng khí hét to rồi xông lên!

Lăng Tiêu dùng một bộ pháp kỳ dị, chạy đan xen giữa đám thú nhân. Truy binh này phải mạnh hơn không ít so với đám đã giết tối qua, không ngờ yếu nhất cũng có thực lực Kiếm Sư Bạc bốn.

Lang nha bỗng to lớn không ngừng phát ra tiếng xé gió gào thét, mang theo sức mạnh vô cùng, tấn công tới bằng một phương thức đơn giản mà thô bạo.

Nhất là vài tên lang nhân thực lực mạnh, thân thể cứng như sắt thép, là một Đại Kiếm Sư bạc bốn như Tô Tú một kiếm chém lên thân một tên, không ngờ chỉ để lại một vết thương nhỏ!

Lang nhân kia ngược lại lại bị kích thích hung tính, thiết chùy to lớn trong tay đập xuống đầu Tô Tú, tốc độ cực kỳ nhanh, khóe miệng hằn không ngờ còn nhếch lên, lộ ra răng nanh hung ác.

Triệu Kiệt gần Tô Tú nhất một tay đẩy Tô Tú ra, đồng thời hét lớn một tiếng, kiếm trong tay bắn ra một đạo kiếm khí màu xám, nghênh đón song chùy của lang nhân.

Leng keng một tiếng do kim loại va chạm vang lên, thân là một Đại Kiếm Sư bạc sáu, vậy mà không ngờ Triệu Kiệt bị đẩy lui hai bước, lang nhân kia sau khi lùi lại ba bốn bước, trong con mắt đỏ ngầu bắn ra hào quang hưng phấn, tiếp tục tru lên nhằm về phía Triệu Kiệt đánh tới. Bên này Lăng Tiêu nghiêng người lao đến đâm một kiếm vào miệng một tên lang nhân. Mũi kiếm xuất hiện sau gáy hắn!

Trong mắt lang nhân này hiện lên vẻ khó tin, thân hình chậm rãi mềm rũ xuống.

Triệu Kiệt giơ ngón tay cái về phía Lăng Tiêu, hai người liếc nhau, lại chạy ào vào giữa đám thú nhân. Tô Tú từ trong kinh hiểm được cứu thoát, tuy rằng còn đang hoảng hồn chưa tỉnh, nhưng dường như cũng kích phát một mặt hung ác, học theo cách của Lăng Tiêu, cũng bắt đầu dùng kiếm hướng tới những chỗ có phòng ngự yếu nhất của lang nhân.

Kiểm kỹ của Tiêu Lâm mạnh mẽ lại trầm ổn, mỗi một chiêu đều ẩn chứa lực lượng rất lớn, ngược lại đám thú nhân lại càng thích. Vài tên lang nhân mỗi lần bị đánh lui vài bước, thậm chí học máu, ngay sau đó lại gào rú xông lên, bất kể sống chết.

Tiêu Lâm dường như cũng cố ý dùng mấy tên lang nhân có sức mạnh lớn này để tập luyện, cũng không giết chúng, mỗi lần đều dùng sức mạnh đánh chúng lui lại.

Sau khi Thượng Quan Vũ Đồng một kiếm giết một tên lang nhân, nói với Tiêu Lâm:

- Đừng đùa nữa, giết chúng đi, dường như lại có thú nhân tới đây!

Lúc này Tiêu Lâm mới chấn chỉnh thần sắc, khí thế lập tức biến đổi, Cuồng Kiếm Sư và Đại Kiếm Sư chênh lệch rất lớn! Hấn vung kiếm lên, một kiếm kỹ làm cho người ta hoa cả mắt được thi triển, lang nhân trước mắt nhanh chóng bị máu tươi nhuộm đỏ hồng!

Mà Triệu Kiệt chỉ có thể học theo cách của Lăng Tiêu tấn công yết hầu hoặc bụng của lang nhân, bởi vì phần lớn cơ thể chúng cứng rắn như sắt, một kiếm chém lên cùng lắm chỉ có thể cắt được một miếng vết thương, căn bản không thể tạo thành thương tổn trí mạng.

Mà hiện tại mọi người cũng đã nhìn ra, những thú nhân này căn bản không có công pháp kỹ năng gì, hoàn toàn dựa vào sức lực cực mạnh và phòng thủ biến thái.

Có câu “Loạn quyền đánh chết sư phụ già”, hậu quả của loại cây mạnh này thực đau xót. Biết yết hầu và mắt là nhược điểm, lang nhân cũng mười phần thông minh, tận lực tránh thương tổn những chỗ đó.

Chẳng qua kiếm kỹ của Lăng Tiêu quá mức quý dị và xảo quyết, mỗi một kiếm nhất định phải có một lang nhân trọng thương. Nếu không phải nguyên nhân tố chất thân thể, ba mươi lang nhân này cũng chẳng đủ cho hắn giết.

Mà hiệu suất chém giết của Lăng Tiêu quá cao dẫn đến sự cảnh giác của lang nhân thủ lĩnh, liền chỉ vài tên lang nhân xúm về phía Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu là dựa vào sự linh hoạt, nếu bị vây khốn lại, vậy mỗi lang nhân cho hắn một nhát phồng chừng Lăng Tiêu liền biến thành đồng thịt vụn. Thân mình hắn lập tức lùi cực nhanh về phía sau. Lúc này Triệu Kiệt cũng cố gắng đi tới dựa vào một bên Lăng Tiêu.

Hai người dựa lưng vào nhau, Triệu Kiệt cười nói:

- Ha ha, Lăng Tiêu, nếu lần này có thể thoát hiểm, ngươi phải chỉ điểm kiếm kỹ cho ta đó!

Hiện tại ai cũng nhìn ra được, kiếm kỹ của Lăng Tiêu dù không phải là Thần cấp thì ít nhất cũng là Thánh cấp! Nếu không chỉ một Kiếm Sư bậc bốn thôi, cho dù lợi hại cũng không có thể có khả năng giết địch còn nhiều hơn cả Ma Kiếm Sĩ Thượng Quan Vũ Đồng nữa!

Lăng Tiêu cười nói:

- Kiếm kỹ của ngài cũng không kém! Luyện tập tốt nhất định sẽ có tiền đồ!

- Ta coi như ngươi đã đáp ứng!

Triệu Kiệt nói xong, hét lớn một tiếng, đánh tới vòng vây phía trước. Kinh mạch của Đại Kiếm Sư bậc sáu gần như đã đã thông hết, có thể tồn trữ nội lực thâm hậu, mỗi kiếm đều mang theo kiếm khí linh hoạt, sắc bén, khiến lang nhân da dày thịt béo cũng không kim nổi phải liên tục rít gào.

Lăng Tiêu một kiếm nhắm chuẩn phía trước, có Triệu Kiệt liều mạng bảo vệ, xác xuất thành công của hắn lại càng được nâng cao.

Thủ lĩnh lang nhân giận dữ hét lên:

- Đê tiện, nhân loại!

- Ngươi ăn phân đi!

Tiêu Lâm hét lớn một tiếng, kiếm khí màu đỏ bổ về phía lang nhân thủ lĩnh. Đồng thời, Thượng Quan Vũ Đồng cũng quét Kiếm khí bảy màu về phía đó, đúng là hai người định hợp lực giết thú nhân thủ lĩnh này trước.

Hai lang nhân thân hình cao lớn một trái một phải găm rú nghênh đón hai đạo kiếm khí, ngăn cản một kích này cho thủ lĩnh của chúng! Một tên bị kiếm khí màu đỏ nhạt của Tiêu Lâm chém thành hai nửa, máu tươi

bắn ra! Tên còn lại cũng bị kiếm khí bảy màu của Thượng Quan Vũ Đồng chém làm hai đoạn, cảnh tượng này thực tanh máu!

Lang nhân thủ lĩnh kia ném thanh kiếm trong tay đi, cơ thể tức thì bành trướng, khối da thú quần quanh hông “Phanh” một tiếng rách ra, thân mình bỗng chốc lớn lên gấp đôi, giẫm lên đất một cái, lập tức truyền đến một trận rung chuyển.

- Cuồng hóa!

Các giáo sư của Học viện Đế quốc gần như á khẩu, trước kia chưa từng gặp qua thú nhân, không có nghĩa là chưa từng nghe nói về truyền thuyết thú nhân, đây là kỹ năng kích thích biến dị, được gọi là cuồng hóa.

Sau khi cuồng hóa, bất kể công kích hay phòng ngự của thú nhân đều gia tăng mấy lần so với trước khi cuồng hóa! Trước khi cuồng hóa, lang nhân này đã khiến cho mọi người phải đau đầu, thực lực của Thượng Quan Vũ Đồng cũng không thể nhanh chóng giết nó, vậy sau khi cuồng hóa, có phải là càng khủng bố?

- Các người, chết!

Lang nhân thủ lĩnh gầm rú vang vọng cả chung quanh, hai tay giơ lên, móng vuốt sắc bén như đao hung hăng chụp vào kiếm của Thượng Quan Vũ Đồng, kiếm khí bảy màu khiến móng vuốt lang nhân xuất hiện từng vết máu thật sâu, nhưng lang nhân thủ lĩnh hoàn toàn không sợ. Một tay giữ chặt kiếm của Thượng Quan Vũ Đồng, một tay giương móng vuốt lên, hung hăng cào tới khuôn mặt mềm mại như ngọc của Thượng Quan Vũ Đồng!

Thượng Quan Vũ Đồng mạnh mẽ kéo kiếm trong tay về, không ngờ không rút về được liền quyết đoán quăng kiếm, đồng thời quát lên một tiếng, cả người bộc phát một vàng sáng bảy màu!

- Hộ thể chân khí!

Tiêu Lâm thất thanh kêu lên, hai mắt tràn ngập kinh hãi!

Thượng Quan Vũ Đồng mím môi, cánh tay đã mất đi kiếm cũng dâng lên kiếm khí bảy màu, trong mắt tràn ngập sự kiên nghị, nghênh hướng móng vuốt sắc bén của lang nhân thủ lĩnh!

Lăng Tiêu sau khi một kiếm đâm thủng yết hầu một gã lang nhân, hai chân mạnh mẽ đạp lên người nó, thân mình bay lên trời, giống như điều hâu sẵn thổ. Tế Liễu Kiếm trong tay mạnh mẽ đâm vào cổ lang nhân thủ lĩnh! Đồng thời, ngón tay liên tục ấn nút ba cái, phụ ma kiếm bậc hai bắn ra ba đạo kiếm khí, toàn bộ bắn vào cổ lang nhân thủ lĩnh!

Lang nhân thủ lĩnh tru một tiếng, lợi trảo đang chụp tới Thượng Quan Vũ Đồng lập tức chuyển hướng sang Lăng Tiêu!

Cổ của nó...không ngờ lại không bị kiếm khí của Lăng Tiêu xuyên thủng! Thậm chí nhìn chỗ lông xù lên nơi cổ còn không thấy có thương tổn gì!

Lang nhân thủ lĩnh trong mắt hiện lên vẻ phẫn nộ, đồng thời còn mang theo một tia châm chọc, như là cười nhạo những người này vô tri!

Thú nhân sau khi cuồng hóa lại có thể bị loại vũ khí này đã thương hay sao?

Lăng Tiêu mặt không đổi sắc, tay kia sớm đã vốc một nắm cát. Vừa mới nắm vào tay đã đón nhận ánh mắt mỉa mai kia.

Không chút do dự ném vào mắt nó.

93. Chương 92: Thạch Trúc Thảo

Tên đầu mục người sói không hề đề phòng bị ném toàn bộ một nắm cát lên mặt!

- Ngao!

Tên đầu mục người sói hét thảm một tiếng, hai mắt vốn đang trợn trừng lúc này nhắm chặt lại, cánh tay đang chộp vào Lăng Tiêu cũng thụt về, liều mạng dụi lấy dụi để hai mắt của mình.

Ba người Thượng Quan Vũ Đồng, Tiêu Lâm và Lăng Tiêu sao có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm một thuở này. Thượng Quan Vũ Đồng vung tay ra, một thanh kiếm đã xuất hiện ở trong tay, kiếm khí bảy màu lóe lên chói mắt, hung hăng đâm vào bụng dưới của tên đầu mục người sói. Mức độ cứng chắc của thân thể tên đầu mục người sói này vượt quá sức tưởng tượng, một kích toàn lực của Thượng Quan Vũ Đồng dù gì cũng là Ma Kiếm Sĩ bậc hai, không ngờ chỉ đâm mũi kiếm vào lớp da rồi khựng lại không nhích vào được nữa.

Nhưng kiếm khí cũng thật sự thành công làm tổn thương tới thân thể rắn chắc của tên đầu mục người sói. Kiếm của Tiêu Lâm thì chém vào cánh tay của nó, còn Lăng Tiêu thì lại vung kiếm đâm vào một khe mắt đang cố gắng chớp mở của nó.

“Vèo...” Một tiếng! Tề Liểu kiếm hoàn toàn đâm sâu vào mắt của tên đầu mục người sói. Tên người sói phát ra một tiếng thét long trời lở đất, lực lượng sau khi cuồng hóa thực khủng khiếp làm cho mặt đất đều bị đập thành những hố thật sâu!

Một vùng đất chung quanh tức thì bị trực tiếp san thành đất bằng, từng tầng thảm thực vật cây cối dày

không, dựa vào cái gì mà tinh hạch quý giá như vậy lại có rất nhiều quốc gia đều thu mua cho bằng được chứ? Để dự trữ cho chiến lược! Không phải lúc vạn bất đắc dĩ cũng không ai sử dụng đến thứ này!

Hiểu biết về ma tinh đại pháo, dường như ngoài Thượng Quan Vũ Đồng ra các giáo sư kia cũng không rành cho lắm, mọi người nghe xong đều giật mình kinh ngạc không thôi. Trời ạ, sao mà ngờ được vũ khí có tính sát thương hùng mạnh như thế lại đúng thực là một cái động không đầy nuốt lấy kim tệ!

Thượng Quan Vũ Đồng tiếp tục nói:

- Hơn nữa thứ này hình thể to lớn nặng nề, vận chuyển không tiện, không có nhãn không gian nào có thể chứa đựng được cái thứ này, trong chiến tranh hầu như chỉ dùng để thử thành. Hơn nữa các người cũng nhìn thấy đấy, lực sát thương của nó chỉ có hiệu quả trong vòng một trăm thước. Vì lẽ đó, ma tinh đại pháo thường thường đều dùng để uy hiếp địch quân, nếu lần này không phải xuất hiện loại Chiến Tranh Cự Tượng Komodo đáng sợ này, e là chúng ta cũng không có cơ hội nhìn thấy nó!

Tô Tú lúc này khẽ cười nói:

- Thượng Quan giáo sư, cô hiểu biết cũng thật nhiều đấy!

Thượng Quan Vũ Đồng rụt rè cười cười, sau đó nói:

- Chẳng qua là tôi thường hay xem nhiều điển tịch mà thôi, nếu bàn về phương diện kiến thức theo tôi thấy, ưu việt nhất hẳn là giáo sư Lăng Tổ mới phải!

Bỗng nhiên nghe Thượng Quan giáo sư nhắc tới người tỷ tỷ trước giờ mình chưa gặp mặt, Lăng Tiêu bỗng nhiên cảm thấy rất hứng thú, nghiêng tai chú ý lắng nghe.

Các vị giáo sư kia quay mắt nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, lập tức đồng loạt gật đầu, Tô Tú nói:

- Đúng vậy, Lăng Tổ giáo sư đã lâu cũng chưa trở về, đi cũng tới nửa năm hơn rồi!

Thượng Quan Vũ Đồng trên mặt cũng lộ ra vẻ nhớ mong, nhẹ giọng nói:

- Lúc này hẳn là cô ấy còn đang ở mãi tận Đế quốc Tử Xuyên. Khi ra đi, cô ấy nói là thu được một tấm bản đồ cổ xưa, địa điểm ở giữa một dãy núi nào đó tại Đế quốc Tử Xuyên. Cô ấy có một mình, ta thật là có chút lo lắng!

Nói xong cười tủm tỉm nhìn Lăng Tiêu:

- Cậu phải mau chóng trở nên hùng mạnh đi, đến lúc đó thì tỷ tỷ của cậu liền có người bảo hộ được rồi!

Lăng Tiêu gật đầu, lần đầu tiên nghe người khác nói tới tỷ tỷ của mình, trong lòng có cảm giác khác lạ. Đối với ca ca và tỷ tỷ trước nay chưa từng gặp mặt, Lăng Tiêu vẫn có điều mơ hồ, đồng thời tận đáy lòng có một nỗi khát vọng nồng nhiệt. Dường như mới nghe đến cái tên là đã cảm nhận được mối tình cảm thân thiết!

- Người thú tạm thời rút lui rồi!

Tiêu Lâm giơ tay chỉ về phía đội quân người thú đang rút lui vào bên trong thảo nguyên Lương Hà, sau đó nói tiếp:

- Chúng ta có cơ hội vào thành rồi!

- Không phải là quỷ kế của bọn chúng chứ?

Tô Tú nhẹ giọng nói một câu.

Thượng Quan Vũ Đồng lắc đầu:

- Chúng mới vừa ăn một quả thiệt thòi lớn, xem ra khả năng trá bại không lớn!

Quả nhiên, đội quân người thú rút lui rời khỏi chừng vài dặm xa, sau đó bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức.

Lúc này những thương đội và kẻ mạo hiểm bị nhốt ở bên ngoài đều xúm nhau ủa tới cửa thành. Phòng vệ quân vừa thấy người thú lui xa, cũng liền mở cửa thành ra, mấy người Lăng Tiêu nhân cơ hội lẫn lộn đi vào.

Bởi vì người thú to lớn nên rất dễ dàng phân biệt, cho nên các binh sĩ quá mệt nhọc thậm chí cũng không có kiểm tra kỹ lắm, liền cho cả nhóm người này tiến vào, sau đó rất nhanh đóng cửa thành lại.

Trên đường lộ của Thị trấn Tập Mai Long không còn náo nhiệt và sầm uất như mấy ngày trước đây nữa, trên đường cái vắng tanh, gần như không nhìn thấy bóng người nào. Mấy người rất nhanh trở lại khách sạn Huy Hoàng. Vừa thấy mặt, mấy vị giáo sư vội vàng hỏi thăm tình hình, rốt cục cũng yên tâm, tất cả học viên trước mắt đều bình an, thậm chí không có người nào ra ngoài, tất cả đều chờ ở bên trong khách sạn.

Lăng Tiêu nóng lòng luyện chế Trúc Cơ đan, sau khi lên tiếng báo với Thượng Quan Vũ Đồng, liền đi thẳng về phòng. Dạ Kiều quả nhiên không có trong phòng. Bởi vì luyện chế Trúc Cơ đan phải cần một thời gian nhất định, vì thế trước tiên hắn đi gặp Isa. Nhìn thấy Lăng Tiêu an toàn trở về, Isa mừng rỡ không nói nên lời. Đối với yêu cầu của Lăng Tiêu không muốn bị người khác quấy rầy, mặc dù nàng có chút khó hiểu nhưng chỉ nhu thuận đáp ứng, cũng không có gạ hỏi gì thêm.

Lăng Tiêu quay về trong phòng, khóa trái cửa phòng thật kỹ càng, từ trong nhẫn không gian lấy ra lò luyện đan thượng phẩm sớm đã chuẩn bị từ trước. Loại lò luyện đan này dùng Tinh hạch bậc một thúc động, xem như cũng là lò luyện đan cực kỳ xa xỉ, không phải là hạng giàu có vượt bậc, người thường tuyệt đối là không dám sử dụng nó.

Lấy ra một lúc Tử Lam Chu Quả, Địa Long Chi Tâm và Thạch Trúc Thảo, Lăng Tiêu đầu tiên là tĩnh lặng một hồi, trong lòng thầm cầu khẩn các đời tổ sư của Thục Sơn phái phù hộ, tốt nhất luyện đan một lần là có thể thành công.

Lại nói, Lăng Tiêu vẫn nắm khá chắc đối với việc luyện chế đan dược, chẳng qua ý nghĩa của lần này quá lớn, vì thế không khỏi buột phải cẩn thận từng hành động một.

Cuối cùng, mãi tới lúc tâm tình đã hoàn toàn ổn định, Lăng Tiêu dùng ngọc kiếm cắt ra một miếng Địa Long Chi Tâm, trước hết bỏ vào trong lò luyện đan.

Lực lượng tinh thuần của tinh hạch hỏa hệ bậc một làm cho lò luyện đan nóng lên rất nhanh, lúc này tâm tình của Lăng Tiêu cũng khôi phục tới cảnh giới ổn định nhất, rơi vào trong một trạng thái linh hoạt huyền ảo.

Luyện đan mà qua loa là không được, hơi sơ suất không cẩn thận một chút thì có thể luyện chế thất bại trong đường tơ kẽ tóc.

Theo thời gian từng giây từng khắc trôi qua, mồ hôi trên trán Lăng Tiêu dần dần chảy ròng xuống. Luyện đan cực kỳ tiêu hao tinh thần lực, đồng thời, đối với sự tăng tiến của tinh thần lực cũng có chỗ lợi ích thật tốt!

Rốt cục, nghe tiếng Địa Long Chi Tâm bị luyện hóa bên trong lò luyện đan, Lăng Tiêu rất nhanh sử dụng công cụ mở hé nắp lò luyện đan lên, thấy vào hai cây Thạch Trúc Thảo, tiếp tục luyện chế. Cùng lúc này từ trong lò luyện đan tỏa ra một mùi thơm ngát thấm đậm lòng người, khoe miệng Lăng Tiêu khẽ nhếch một nụ cười, lúc này mới lau mồ hôi trên trán.

Rốt cục, trải qua hơn bốn canh giờ, luyện chế đan dược đã tiến vào giai đoạn sau cùng, Lăng Tiêu mở căng hai mắt, trong lòng hơi căng thẳng nhìn chăm chăm vào lò luyện đan.

Mà lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng hỗn loạn, ngay sau đó nghe tiếng Isa đập cửa kêu:

- Lăng Tiêu ca ca, mau mở cửa, người thú đánh vào tới rồi!

Lăng Tiêu thần sắc bất động, ngưng thần nhìn lò luyện đan, thu lại tia hỏa lực cuối cùng, mở nắp lò luyện đan ra, ngay tức thì hương thơm ngát tỏa lan khắp phòng!

Mà bên ngoài tiếng đập cửa càng lúc càng dồn dập...

96. Chương 95: Chuẩn Bị Tham Chiến

Muốn phục dựng Trúc Cơ đan phải tiến hành bế quan ở nơi thanh tịnh. Dù sao trong Trúc Cơ đan ẩn chứa được lực rất hùng mạnh, ở thời điểm tẩy tủy thân thể sẽ mang lại rất nhiều thống khổ cho người ta. Hơn nữa, như thể chất của Lăng Tiêu là người bị Thiên Mạch, sẽ phải chịu đựng nỗi thống khổ càng không phải người bình thường có thể tưởng tượng được.

Nhẹ thở một hơi dài, Lăng Tiêu thu hồi lò luyện đan vào trong nhẫn không gian. Thành công luyện chế đan được, tâm tình hẳn lúc này thật tốt. Vừa mở cửa ra thấy vẻ mặt lo lắng của Isa, hắn cười hỏi:

- Người thú đánh vào tôi? Sao có thể, không phải là có nhiều phòng vệ quân như vậy sao?

Isa lắc đầu, chợt nắm lấy tay áo rộng thùng thình của Lăng Tiêu, cũng quên đi nỗi thẹn thùng:

- Lăng Tiêu ca ca, mau mau đi, muội cũng không biết bọn chúng làm thế nào đánh vào tôi, nhưng khẳng định là đã lọt vào thị trấn. Hiện giờ đã triệu tập tất cả mọi người chờ trong đại sảnh ở dưới lầu, chúng ta mau đi xuống thôi!

Isa nói xong khẽ nhú nhú mày, hiển nhiên là ngửi được mùi thơm lạ lùng trong phòng của Lăng Tiêu. Tuy nhiên lúc này không phải là lúc nói chuyện, Isa cũng đành nén nỗi tò mò trong lòng, cùng với Lăng Tiêu theo cầu thang chạy xuống.

Mới vừa xuống đến lầu một đã nghe tiếng tranh cãi ầm ĩ ồn ào náo động trong đại sảnh, Lăng Tiêu phóng mắt nhìn tới, gần như tất cả học viên tham gia lịch lãm đều ở trong này rồi.

Lúc này có người kêu lên:

- Lăng Tiêu, nơi này!

Lăng Tiêu và Isa ngẩng đầu nhìn lên, thấy La Thiên và Karin đứng trong một góc đại sảnh. Lúc này La Thiên đang đứng trên một cái ghế, nếu không Lăng Tiêu muốn tìm được hắn, hắn còn phải tốn chút thời gian.

Lăng Tiêu và Isa hai người nắm tay nhau chen lấn đi xuyên qua giữa đám người đông đúc. Lúc này phần lớn trên mặt mọi người cũng không có vẻ bối rối hoảng loạn bao nhiêu. Đối với bọn họ, chiếm vị trí nhiều nhất trong cảm xúc chính là người thú vừa gây hưng phấn vừa tò mò.... Chúng tộc này đã mấy trăm năm không có đặt chân vào lãnh thổ của loài người, đối với thế hệ trẻ của đế quốc thật sự là không có một sức ỳ hiếp nào.

Hơn nữa, lúc ban ngày phòng vệ quân không tốn một chút sức lực nào đã đánh lui được mấy đợt tổ chức tấn công của người thú. Vì thế, mặc dù hiện giờ người thú đã đánh vào tới, nhưng đám học viên này cũng không cảm thấy có gì đáng sợ.

“Đó chẳng qua chỉ là một đám dã thú không có gì đầu óc và trí thông minh mà thôi”. Lại nói tiếp, ở trong suy nghĩ của các học viên đó: “Người thú còn không có khủng khiếp bằng Ma thú bậc hai nữa”.

Tạ Hiểu Yên đứng cùng mấy người trong đám đông, lẳng lặng nhìn Lăng Tiêu và Isa nắm tay nhau chen lấn tới chỗ La Thiên bên kia, sắc mặt có chút phức tạp. Trên thực tế, ngay cả chính nàng không rõ ràng lắm: vì sao một người đã không còn quan hệ gì với mình, mỗi lần nhìn thấy hắn vẫn luôn có cảm giác không được tự nhiên.

Đại sảnh của khách sạn Huy Hoàng thực rộng rãi, nhưng hơn một ngàn học viên đứng ở trong này vẫn còn hơi chật chội, tuy rằng không tới mức dồn đống chen chúc nhau, nhưng vẫn có cảm giác khó nhúc nhích được nửa bước.

Khó khăn chen lấn tới trước mặt La Thiên, chỉ thấy La Thiên vẻ mặt chân thành cười nói:

- Ngày hôm qua các người không trở về, ta hết sức lo lắng, ha ha!

Lăng Tiêu cười xoa gật gật đầu:

- Cảm ơn học trưởng huynh quan tâm, tôi không sao.

- Ha ha, không cần khách sáo như vậy, mọi người đều là bằng hữu mà!

Trên mặt La Thiên không có nửa điểm mất tự nhiên khiến Lăng Tiêu cũng có chút bội phục, dường như người trong hoàng tộc đều có sở trường bẩm sinh giỏi về tính ẩn nhẫn đây.

Lúc này giáo sư Tiêu Lâm đứng trên một cái ghế, giọng rất rõ ràng, lớn tiếng nói:

- Tất cả mọi người yên lặng một chút!

Tiến ồn ào trong đại sảnh tức thì nhỏ lại, sau một lúc liền im lặng hẳn. Mọi người đều hướng về giáo sư Tiêu Lâm, trong mắt không ít người đều mang theo chút cuồng nhiệt. Trên đường lịch lãm lần này, thực lực của giáo sư Tiêu Lâm được tăng lên, tuy rằng còn chưa được Kiếm Công hội tiến hành chứng thực, thế nhưng chuyện này cũng chỉ là ngày một ngày hai mà thôi. Cuồng Kiếm Sư, đây là niềm tự hào, kiêu hãnh của đám học viên quý tộc, mà cũng chính là sự thừa nhận kẻ mạnh, tôn sùng kẻ mạnh.

Cũng giống như khi Lăng Tiêu còn là một tên vô dụng, cho dù không phải học viên quý tộc, cũng dám cười nhạo chế giễu Lăng Tiêu vài câu. Nhưng một khi Lăng Tiêu phô bày ra thực lực chính xác của bản thân mình, tức thì có người trong tầng lớp cao ở Học viện Đế quốc như La Thiên tìm đến kết giao bằng hữu.

Cho nên, ở thế giới này rất thực tế, cái gọi là công bình, đều cần phải tự mình nỗ lực giành lấy!

- Bên ngoài người thú đã tấn công vào tới thị trấn. Mặc dù có phòng vệ quân đang chiến đấu cùng bọn chúng, nhưng là một con dân của đế quốc, các người nguyện ý làm một con rùa đen rút đầu trốn ở chỗ này khi có kẻ thù từ bên ngoài xâm lấn sao?

- Không muốn!

Các học viên đều gào lên đầy nhiệt huyết, nhất là các học viên quý tộc trẻ tuổi này. Từ trước đến nay bọn họ đều cho rằng: hết thảy bọn họ đều thuộc về đế quốc, cho nên, bảo hộ quốc gia cũng chính là bảo hộ chính mình! Hơn nữa, lúc này tuy rằng nguy hiểm, nhưng mọi người đều hiểu rằng: đây cũng là thời điểm tốt nhất để kiến công lập nghiệp! Một khi thật sự đánh lui được bọn người thú đó, như vậy, tất cả những người tham dự cuộc chiến đều có thể nhận được phong thưởng của quốc vương bệ hạ! Trên phương diện này, có rất nhiều con cháu quý tộc lại không có quyền kế thừa trong các gia tộc. Nói cách khác, bọn họ đều giống nhau, cũng cần phải cố gắng chiến đấu vì tương lai của chính mình. Vì lẽ đó, còn có cái gì có thể khiến cho người ta động tâm nhiều hơn so với sự phong thưởng của quốc vương nữa chứ?

Bọn họ có gan đưa ra quyết định như vậy, có lẽ còn vì pháp lệnh của quốc gia quy định rõ ràng bằng văn bản: Ở thời điểm có kẻ thù bên ngoài xâm lấn, tất cả mọi người phải cầm lấy vũ khí để nghênh chiến! Cho dù có chết trận, đó cũng là anh hùng hy sinh thân mình vì nước!

- Các người có thể sẽ có nguy hiểm, đám người thú kia không phải là thỏ trắng bé nhỏ trên thảo nguyên.

Tiêu Lâm hài hước nói một câu, kỳ thật hẳn thật sự không muốn đả kích nhiệt huyết sôi trào của các học viên này. Bọn người thú kia chẳng những không phải là thỏ trắng bé nhỏ, ngược lại còn khủng khiếp hơn so với ma thú. Đêm hôm qua, mấy mươi người thú đó thiếu chút nữa đã khiến mấy người thực lực rất mạnh bọn họ phải vĩnh viễn ở lại trên thảo nguyên.

- Chúng ta không sợ!

Học viên ở phía dưới bất kể là nam sinh hay nữ sinh, đại đa số vẻ mặt đều đầy hưng phấn. Ra trận giết địch đối với rất nhiều người mà nói, quả thực đều quá mức xa xôi, bọn họ thậm chí còn không biết rõ màu sắc của máu tươi là gì nữa!

Lúc này Thượng Quan Vũ Đồng lên tiếng:

- Tốt hơn là dựa theo hợp lực của năm mươi người một tổ. Khi gặp đại đội người thú, ngàn vạn lần nhớ kỹ không được ra mặt chống cự, phải lập tức báo tin cho các đồng bạn ở chung quanh, khi có nhiều người mới được phép nghênh chiến. Ngàn vạn lần không được rời khỏi đội ngũ chiến đấu một mình, như vậy, một khi xảy ra bất cứ nguy hiểm gì, học viện sẽ không gánh nổi trách nhiệm!

- Hiểu rõ!

Ở phía dưới học viên lớn tiếng trả lời.

Trên mặt La Thiên lại không có nhiều hưng phấn như vậy, ngược lại vẻ mặt đầy lo lắng. Buổi tối hôm trước, ngay trong đêm đó hắn đã dùng bồ câu truyền tin báo mọi tin tức khác thường ở thị trấn Tạt Mai Long cho phụ thân rồi, hắn tin rằng phụ thân anh minh nhất định sẽ có quyết định chính xác.

Không ngờ đêm hôm qua đã có đại đội người thú tấn công lại đây, chúng còn tới một cách lặng lẽ không một tiếng động. Nếu không phải La Thiên hiểu biết rất rõ về phụ thân, thậm chí sẽ cho rằng đây là phụ thân cố ý để mặc cho chúng tới.

Nhưng điều này cũng không có khả năng: Một là khi thị trấn Tạt Mai Long rơi vào tay giặc, lọt vào cảnh cướp bóc, người chịu tai ương đầu tiên chính là phụ thân. Hai là Thị trấn Tạt Mai Long có cửa cải được xưng là giàu có bậc nhất trong nước, hơn nữa thuế khóa năm nay còn chưa có nộp lên trên. Chỉ dựa vào hai điểm này, La Thiên đã cần phải liệu mạng ngăn cản đám người thú này, đồng thời có nhiệm vụ điều tra rõ ràng vì sao chúng lại tới được đây.

- Lãng huynh đệ, có chuyện này, cậu phải giúp ta!

Thấy không ai chú ý tới nơi này, La Thiên nhỏ giọng nói bên tai Lãng Tiêu.

Lãng Tiêu sững sốt, lập tức nói:

- La học trưởng, huynh nói đùa, thực lực của tôi chỉ mới tới Kiếm Sư bậc bốn, làm thế nào có thể giúp được huynh?

- Cậu nhất định có thể giúp ta!

La Thiên thần sắc có chút kích động:

- Cậu không phải còn có gã Ma Kiếm Sĩ bậc ba đi theo sao? Tối hôm nay, ta còn nhìn thấy hắn, thật ra hắn vẫn ở tại chỗ này chưa có rời đi... Lãng Tiêu huynh đệ, ta biết cậu có hiểu lầm với ta, nhưng là lần này, cậu hãy nhìn xem vô số người dân vô tội ở thị trấn Tạt Mai Long, hãy giúp ta một phen!

Lãng Tiêu gật gật đầu nói:

- Nếu như gặp Dạ Kiêu, tôi sẽ yêu cầu hắn hỗ trợ!

La Thiên thở phào một hơi, kỳ thật Dạ Kiêu có hỗ trợ hay không, một gã Ma Kiếm Sĩ bậc ba, thật ra không quyết định được chuyện gì. Chỉ cần Lãng Tiêu công tử của Đại tướng quân này và mình cùng nhau giết địch, đó chính là chuyện không còn gì tốt bằng. Đến lúc đó, cho dù thị trấn Tạt Mai Long thật sự rơi vào tay giặc, bị cướp bóc, chỉ cần tin tức này truyền ra ngoài, Thái tử điện hạ cũng không dám tùy tiện động đến phụ vương rồi!

Lãng Tiêu không thềm để ý chút nào, chỉ điềm nhiên mỉm cười. Điểm tâm tư này của La Thiên, cũng không thể gạt được hắn, tuy nhiên Lãng Tiêu dễ dàng đáp ứng, hoàn toàn là vì một nguyên nhân khác: hắn cũng rất căm ghét đám người thú chết tiệt kia!

97. Chương 96: Đại Tế Ti Thú Tộc

Toàn bộ trên đường lộ của thị trấn Tạt Mai Long trừ Phòng vệ quân và người thú ra, gần như không có người nào khác. Tiếng gào thét, tiếng chém giết của người thú rõ ràng cho thấy người thú tấn công vào thành thị có ưu thế hơn so với Phòng vệ quân. Tổ chức thân thể của chúng là điều quyết định chiếm lợi thế hơn trong đối kháng. Khi cấm vệ quân đánh giáp lá cà bình thường phải trả giá hai sinh mạng của binh sĩ mới có thể đổi lấy một mạng người thú!

Trên đường lộ, máu tươi nhiễm đỏ rất nhiều chỗ, mùi máu tươi nồng đậm tràn ngập trong không khí, càng kích thích thần kinh đang hưng phấn của bọn người thú đó. Chúng gầm rú điên cuồng, ào tới các gian hàng đang đóng kín cửa trong thị trấn Tạt Mai Long. Các cánh cửa rất dày nặng đó ở trong mắt người thú quá thực giống như là dễ trang trí; rất nhiều cửa hàng bị cướp sạch.

Dân chúng trong thị trấn chỉ có thể trốn ở trong nhà, run sợ nhìn qua khe cửa cảnh người thú điên cuồng tàn sát bừa bãi ở bên ngoài. Bọn họ không biết vì sao bọn ác ma bộ dáng khủng khiếp đó lại dễ dàng đánh vào tới đây được!

Rốt cục, trong thị trấn Tập Mai Long đầu tiên có một kẻ mạo hiểm không kìm nổi. Hắn cầm trong tay một thanh thiết kiếm rất nặng, hét lên một tiếng điên cuồng phóng vọt ra ngoài, lớn tiếng quát:

- Mẹ nó, đừng giả chết nữa! Nếu không ra, đám dã thú này giết sạch phòng vệ quân rồi sẽ giết tới chúng ta!... Vù!

Kẻ mạo hiểm trẻ tuổi này nói còn chưa xong, một cây lang nha bổng thật lớn cỡ bằng cái đầu của hắn, thoảng cái đập nát vụn cái đầu của hắn. Tên người sói cầm lang nha bổng kia đáng người thật to lớn há to miệng như cái bồn máu, trên mặt lộ ra vẻ cười châm biếm, thè cái lưỡi thật dài màu đỏ tươi liếm liếm trên lang nha bổng trông bộ dáng vô cùng thích thú.

- A!

Mặc dù có bị dọa cho hoảng sợ, nhưng gần như tất cả kẻ mạo hiểm và lính đánh thuê, cùng với những cư dân có tâm huyết trong thị trấn Tập Mai Long nghe và chứng kiến tận mắt cảnh đó, rốt cuộc đều không nhin nổi: sợ hãi tới cực hạn thì đó là điên cuồng!

Bọn người thú hoảng sợ phát hiện ra: người trong thị trấn chẳng những không phải càng đánh càng ít, ngược lại có khuynh hướng càng ngày càng nhiều thêm.

Lúc này mặt đất lại rung động, mấy con Chiến Tranh Cự Tượng Komodo theo cửa thành đã mở toang, từng con một hiện ngang tiến vào, nhưng lúc này, nhiệm vụ của chúng không phải là đả thương người, mà là... vận chuyển!

Đúng vậy, số lượng của cải cướp bóc được quá nhiều, cần phải dùng Chiến Tranh Cự Tượng Komodo vận chuyển đi!

Con Chiến Tranh Cự Tượng sau cùng ngừng lại ở cửa thành, cũng không theo vào, nhưng điều khiến cho người ta không khỏi lấy làm kỳ lạ chính là trên lưng cự tượng không ngờ còn lắp đặt một cái kiệu thật lộng lẫy!

Một nữ nhân dáng người vô cùng xinh đẹp, từ trên kiệu bước ra, dường như bóng đêm ở chung quanh đều vì sự hiện diện của nàng mà bừng sáng!

Sắc đẹp lồ lộ động lòng người, phong hoa tuyệt thế!

Nhất cử nhất động của nữ nhân này thoát nhìn đều hoàn toàn giống như là một nữ nhân quý tộc của nhân loại, cử chỉ tao nhã, khí chất quý phái. Tuy là đêm tối không thấy rõ diện mạo, nhưng từ cổ tay trắng như tuyết lộ ra ngoài tay áo kia, thì có thể đoán định: đây hẳn là tuyệt sắc giai nhân trong thế giới nhân loại!

Những người đứng trên đầu thành đều cố gắng mở to hai mắt nhìn, muốn nhìn thấy rõ dung mạo của nữ nhân phía dưới kia hình dạng thế nào. Đáng tiếc trên mặt nữ nhân che một lớp mạng che mặt. Nàng nhìn về phía tường thành bên này khẽ gật gật đầu.

Ánh mắt của Cổ Đồng lóe ra một luồng tinh quang. Nữ nhân đó... theo lời nói của thái tử điện hạ chính là Đại Tế Ti của thú tộc trong đầm lầy Penzias? Mẹ nó, loại nữ nhân yêu tinh này, vì sao lại xen lẫn trong thú tộc đến đây!

Cổ Đồng nheo mắt nhìn nữ nhân kia vừa chậm chậm quay lại kiệu, sau đó con cự tượng kia quay đầu đi ra ngoài thành. Trong lòng có chút sốt ruột, một tên thân vệ quay sang nhỏ giọng hỏi:

- Này, con đàn bà kia chính là người cầm đầu của thú tộc sao? Như thế nào nhìn giống như nhân loại vậy?

- Đồ ngốc, đó chính là nhân loại!

Cổ Đồng nhớ lại mấy ngày trước nhận được mật thư của thái tử điện hạ, nội dung trên lá thư đó thật quá mức kinh thế hãi tục, đến nỗi khiến mấy ngày nay Cổ Đồng mất ăn mất ngủ, đến bây giờ trông mắt hắn vẫn còn đỏ bừng cay xè.

Thái tử điện hạ nói hắn đã liên hệ với thú tộc ở đầm lầy Penzias, vào một ngày gần đây sẽ tấn công thị trấn Tạt Mai Long. Nếu thuận lợi, hắn cũng không cần phải làm gì cả, nếu không thuận lợi, như vậy hắn phải âm thầm mở cửa thành, để mặc cho đám thú tộc kia tiến vào, như vậy nhiệm vụ của hắn coi như đã hoàn thành!

Về phần đám học viên quý tộc kia, cứ để cho bọn chúng tự sinh tự diệt là được! Dù sao chết càng nhiều, áp lực với nhị vương tử Lý Võ Thông phải chịu đựng cũng càng lớn. Tốt nhất là lần này có thể khiến cho hắn thân bại danh liệt, hoàn toàn mất đi thực lực tranh đoạt vương vị!

Đường rút lui của Cổ Đồng, Thái tử điện hạ cũng đã sắp đặt sẵn: Xong việc cùng đi theo tộc người thú này rời khỏi thị trấn, sau đó đáp thuyền theo đường biển đi Đế quốc Tử Xuyên, bên kia sẽ có người tiếp ứng bọn họ. Tiền tài bọn họ nhận được là một khoản khổng lồ mấy đời con cháu xài cũng không hết!

Cổ Đồng từ lần đầu tiên nhận tiền của Thái tử điện hạ, cũng từ ngày đó đã hoàn toàn bị khống chế, hắn đã không còn tự làm chủ mình. Vì thế, cho dù biết chuyện cấu kết với thú tộc này một khi phơi bày ra ánh sáng đủ để cho hắn đeo trên lưng cái tên bị nguyên rửa suốt đời, nhưng mà hắn cũng đành chịu không thể làm gì khác được!

Vốn đang chờ đợi bọn thú tộc đó có thể trực tiếp công phá tường thành của thị trấn Tạt Mai Long, nhưng không ngờ Trưởng trấn Tạt Mai Long và Đại thống lĩnh của phòng vệ quân điên cuồng như thế, lại đem hơn mười khẩu ma tinh đại pháo lên tường thành. Sau đó còn bắn ra một phát, bắn cho một con Chiến Tranh Cự Tượng Komodo to lớn tan tác thành mảnh vụn... May mà bọn họ đau lòng tiếc rẻ tinh hạch, không có tiếp tục bắn phát pháo thứ hai, nếu không nói không chừng bọn thú tộc này đều bị dọa cho hoảng sợ chạy thẳng một lèo rồi.

Đến khi trời tối, Cổ Đồng mang theo mấy mươi tên tâm phúc, lặng lẽ lại đây, giết chết đám binh sĩ không hề phòng bị chút nào đang canh giữ cửa thành. Sau đó mở rộng cửa thành, bọn thú tộc điên cuồng ào ạt tràn vào. Từ lúc ấy, cuộc chiến điên cuồng cứ như vậy mà bùng lên!

Người nhà của bọn Cổ Đồng cũng vừa mới được đưa ra ngoài. Thái tử điện hạ đã bảo đảm rằng: tộc người thú khẳng định sẽ không gây khó dễ cho chúng và người nhà, bởi vì tất cả bọn thú tộc đều nghe theo lệnh Đại Tế Ti của chúng... mệnh lệnh của một nữ nhân nhân loại!

Tin tức này thật quá kinh người, tuy nhiên sau khi tận mắt nhìn thấy, Cổ Đồng mới tin là thật, quay sang thân vệ bên cạnh nói:

- Chúng ta đi thôi!

- Đi ư?

Đúng lúc này bỗng nhiên từ bên cạnh truyền đến một tiếng cười lạnh âm trầm:

- Còn chạy đi đâu? Súc sinh cấu kết với người thú, chịu chết đi!

Trong khoảnh khắc Cổ Đồng chợt cảm giác phía sau lưng mình mát lạnh, một luồng khí lạnh giá chạy từ dưới lên trên, lập tức toát mồ hôi lạnh đầm ướt toàn thân. Mới vừa quay đầu lại, hắn liền thấy một đạo kiếm khí thật dài rực đỏ đột nhiên bổ về phía mình!

- A... Người là Thái tử phái...

Lời còn chưa dứt, cả người Cổ Đồng đã bị chém thành hai nửa cho dù là có thực lực tới Cuồng Kiếm Sư bậc sáu!

Mãi đến lúc máu tươi theo tường thành ồ ồ chảy xuống, đám thân vệ của Cổ Đồng mới phản ứng lại, lập tức giống như điên cuồng rút vũ khí ra bao vây công kích vào người áo đen bịt mặt vừa đánh lén Phó thống lĩnh của bọn chúng.

Trong ánh mắt của người áo đen lộ đầy vẻ trào phúng, quét ngang ra một thế Hoàn Tảo Thiên Quân thật bình thường, luồng kiếm khí rực đỏ dài hơn ba thước trong nháy mắt chém mười mấy người thành từng hai đoạn! Tiếp theo đó lại dứt khoát nhanh chóng giết sạch đám thị vệ còn lại. Sau đó, hắn giơ trường kiếm chỉ lên bầu trời, một đạo kiếm khí rực đỏ phóng vọt lên cao, trong đêm đen dù cách rất xa cũng có thể nhìn thấy được! Liền đó, hắn nhảy xuống tường thành, chớp hai, ba cái đã biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Xa xa, nữ nhân ngồi trên lưng Chiến Tranh Cự Tượng Komodo nhìn thấy đạo hồng quang trên tường thành bắn vọt lên, khoe miệng dưới tấm mạng che mặt chu thành một vòng cong tuyệt đẹp, thốt ra giọng nói ngọt ngào:

- Giết sạch những tên nhân loại đó đi, không được phép giữ lại ý niệm nào khác trong đầu, chúng chỉ được phép làm người chết.

Nữ nhân giống như đang nói một chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, nói xong, trên mặt nổi lên một tia cười lạnh:

- Một đám nhân loại ngu xuẩn!

- Tuân lệnh!

Ngay tức thì giữa đám thú tộc vang lên một trận tiếng kêu la, chỉ trong chốc lát yên tĩnh lại.

- Đại Tế Ti, đã giết sạch toàn bộ đám nhân loại kia, trên xe của chúng có rất nhiều của cải.

- Các người chia nhau đi!

Nữ nhân nói về hờ hững.

- Đa tạ Đại Tế Ti!

Trên mặt đám người thú đó không nén được vẻ đầy hưng phấn, bước nhanh tới hướng bên đó, dường như muốn mọi chỗ trên người phải chứa đầy của cải mới tốt!

Cùng lúc đó, tại phủ thống lĩnh trong thị trấn Tạt Mai Long, Đại thống lĩnh Phan Ân đang nghe báo cáo của thuộc hạ, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt cả lên, Trưởng trấn Lôi Minh đại nhân bên cạnh cũng sạm mặt như màu đất.

Phan Ân thần sắc chợt nghiêm lại, hai hàng lông mày kiếm vừa đen vừa rậm chợt nhíu lại, trầm giọng nói:

- Đại nhân, nơi này... phải giao cho ngài rồi!

- A... Phan thống lĩnh, người... người muốn... người muốn...

Trưởng trấn Lôi Minh lấy tay chỉ vào Phan Ân, trên mặt vì quá kích động mà nổi lên hai quầng đỏ bừng nói lắp bắp.

- Trưởng trấn Lôi Minh, ngài nghĩ cái gì thế, xảy ra chuyện lớn như vậy, Phan Ân ta như thế nào có thể chạy trốn? Người đâu...

Nói xong phân phó tiếp:

- Mặc khôi giáp cho ta! Lão tử dù có chết trên chiến trường... Cũng không thể trơ mắt nhìn thị trấn Tạt Mai Long rơi vào tay giặc! Cổ Đồng, con mẹ nó đừng để cho ta nhìn thấy người! Nếu không... Lão tử thế nào cũng nghiền nát người thành bột phấn!

Lúc này Phan Ân còn chưa biết, hắn quả thật vĩnh viễn không thấy được Cổ Đồng, xác thực mà nói là Cổ Đồng vĩnh viễn cũng không thấy được hắn!

Bên trong khách sạn Huy Hoàng, Tiêu Lâm sắc mặt bi tráng đứng ở hàng đầu trước hơn hai trăm giáo sư, gầm lên giận dữ:

- Bọn nhỏ! Cơ hội sáng tạo lịch sử đã tới! Làm anh hùng hay là cẩu hùng, các người tự mình lựa chọn, muốn làm anh hùng... theo sát ta... Xung phong!

- Xung phong!

- Xung phong!

- Xung phong!

98. Chương 97: Hỗn Chiến

Cùng tham chiến với đoàn quân đầy đủ sức lực của Học viện Đế quốc này, những người lính đánh thuê tự phát lao ra và cả các thanh niên bản địa đầy nhiệt huyết của thị trấn Tạt Mai Long. Cuộc chiến lần đầu tiên xuất hiện chuyển biến đảo ngược!

Mà khi Đại thống lĩnh Phan Ân một thân áo giáp kỵ sĩ cưỡi chiến mã xuất hiện, lúc này một bầu hào khí đã tăng tới cực hạn, tất cả Phòng vệ quân giống như tìm được người đáng tin cậy, một lần nữa trở nên chính tề anh dũng hẳn lên!

Tổ chất thân thể của bọn người thú hùng mạnh hơn nhiều so với nhân loại, công kích và phòng ngự cũng cực kỳ xuất sắc. Nhưng chúng nó cũng có một khuyết điểm chết người giống hệt nhau: đó là cả một đám đều tự mình chiến đấu, không có tổ chức và kỷ luật!

Đúng vậy, nếu là trận chiến mặt đối mặt trên bình nguyên, có thể bày binh bố trận thành một hàng dài, sau đó giục một hồi trống làm tinh thần hăng hái xung phong tấn công quân địch. Thì đó cũng đã là trận hình hoàn mỹ nhất mà phần lớn bọn chỉ huy của người thú có thể nghĩ ra!

Nhưng trên đường phố nhà cửa chằng chịt ở thị trấn Tạt Mai Long này, bọn người thú tất cả gần như đều tự mình chiến đấu, đồng thời, chúng còn đâm đầu vào các cửa hàng cướp bóc tưng bừng, tên nào tên nấy đều không muốn tài bảo trong túi tiền của mình ít hơn người khác. Dưới tình hình này, thế công của đội quân người thú chùng lại, rơi vào thế bị động không thể chống đỡ được. Bị chống cự lại như một kỳ tích, hơn nữa dần dần có dấu hiệu bị áp chế, đó cũng là điều hiển nhiên chẳng có gì lạ.

Các học viên của Học viện Đế quốc bình thường cả ngày trừ thời gian tu luyện võ kỹ của bản thân mình, còn phần lớn thời gian chỉ dùng trên phương diện chỉ huy. Bởi vậy, dưới sự dẫn dắt của giáo sư ở mỗi một tổ, kỷ luật rất nghiêm minh, tiến lui có chừng mực, không ngờ cũng ra vẻ hệt như một đoàn quân!

Lúc này càng ngày càng nhiều người tham gia vào trận chiến, khiến thế cân bằng của cuộc chiến bắt đầu nghiêng hẳn về bên nhân loại này.

Mà Chiến Tranh Cự Tượng Komodo vốn có tác dụng công thành nổi bật thì khi chiến đấu trên đường phố này, uy lực có thể phát huy ra được rõ ràng đã bị hạn chế đi rất nhiều.

Cho dù các người thú điều khiển cự tượng muốn dùng cự tượng để công kích nhân loại cũng căn bản là không có khả năng thành công. Huống chi trước mắt hai bên đã giằng co quẩn lầy nhau cùng một chỗ, địch ta đang đánh giáp lá cà!

Cảnh giết chóc máu tươi thật không thích hợp với sức khỏe của rất nhiều học viên Học viện Đế quốc, nhưng một khi đã lao tới, trong lòng đều chỉ có một niềm tin: cơ hội lập công đến rồi!

Đúng vậy, gần như không ai lại ngốc nghếch suy nghĩ cái gì: tới thời điểm giành vinh quang vì nước rồi, tới thời điểm hy sinh thân mình vì nước rồi, vì những con dân của thị trấn Tạt Mai Long của đế quốc...

Nếu thực sự có người nghĩ như vậy, chỉ sợ các giáo sư của Học viện Đế quốc đều sẽ cảm thấy giật mình kinh ngạc: học viên quý tộc từ khi nào lại có người lương thiện tốt bụng như vậy?

Chỉ cần có tham gia trận chiến đấu này, như vậy nghĩa là một phần công lao không chạy đâu khỏi. Còn như có thể biểu hiện nổi bật ở trong chiến đấu, như vậy liền có thể được nhận huân chương khen thưởng của quốc vương, tương lai ở trong quân đội hoặc là một vài bộ ngành của quốc gia nhất định có chút béo bở rồi, có thể kiếm một chức vị không tệ, lúc đó cũng không phải là chuyện khó khăn gì nữa. Hơn nữa, ở bộ phận quân đội đó lại càng ưu ái loại người có chiến công này!

Lăng Tiêu cầm Tế Liễu kiếm trong tay, biểu hiện cũng không bắt mắt lắm, cùng Isa, La Thiên, Karin cùng một chỗ với đám người Thượng Quan Vũ Đồng. Trong trận chiến đêm qua, ngoại trừ ba người Isa bọn họ, những người còn lại này đã tạo lập được một loại tình hữu nghị tin tưởng lẫn nhau, phối hợp với nhau hết sức ăn ý.

Tu vi đã là Cuồng Kiếm Sư, Tiêu Lâm không một chút nương tay giết một loạt bọn người thú, đồng thời nói với mấy người:

- Ha ha, lúc đầu ta còn tưởng rằng thực lực của bọn người thú tấn công vào lúc này cũng giống đám người thú đuổi giết chúng ta tối hôm qua chứ. Hóa ra bị dọa cho chết khiếp, thì ra trong bọn người thú cũng có kẻ yếu nhược như vậy!

Nói xong, hắn lại tung một đạo kiếm khí, đâm xuyên qua cổ họng của một người đầu sói. Máu tươi từ miệng vết thương bắn tung tóe ra, văng đầy lên đầu lên mặt của hắn, lại khiến Tiêu Lâm càng thêm phấn khích cười ha hả, thân mình như một luồng gió lướt tới gần bọn người thú tha hồ giết chóc. Tay giáo sư Cuồng Kiếm Sư bậc một này trải qua thử thách của cuộc chiến đã diễn tả môn mỹ học bạo lực thật vô cùng nhuần nhuyễn!

Thượng Quan Vũ Đồng và Tô Tú hai người cùng liên thủ, nét mặt như sương lạnh. Đối mặt với dị tộc, lúc này hai nữ nhân chém giết, đã không còn vẻ gì gọi là không khỏe. Cho dù có là người nhát gan đi nữa, trải qua trận chiến đấu đầy máu tươi đêm hôm qua, cùng với sự phẫn nộ khi đồng loại trước mặt của mình rơi vào cảnh bị tàn sát hàng loạt, rốt lại cũng phải thích ứng với nó thôi!

Học viên của Học viện Đế quốc đều ít nhất là mười mấy người một tổ, khi một tên người thú công kích tới, lập tức có mười mấy người cùng một lúc đón tiếp nó. Vì thế, mặc dù trên phương diện thực lực có kém một bậc so với người thú, nhưng lợi dụng sự phối hợp tài tình và kết hợp chặt chẽ, cho tới bây giờ trừ vài người bị thương nhẹ, còn không có học viên nào tử vong! Còn bên người thú, đã bị giết chết hơn một trăm tên! Không thể không nói: đó là một kỳ tích không tầm thường!

Khác nét mặt đầy hưng phấn của phần lớn học viên, trên mặt Lý Thiên Lạc rõ ràng vẫn chứa đầy lo lắng. Hắn đã liên tục hai lần truyền tin tức cho phụ thân, nhưng vẫn chưa nhận được câu trả lời nào của phụ thân! Điều này nói lên cái gì? Nam Phương Vương Lý Vô Thông không tự cao tự đại như các con cháu hoàng tộc bình thường khác, cho dù là đối mặt với con trai của mình, cũng sẽ không lộ ra vẻ kiêu cách ta đây gì, đối với thư tín của Lý Thiên Lạc chính là mỗi khi nhận được tức thì trả lời ngay!

Nhưng lần này liên tục hai phong thư cũng chưa có thư trả lời, kết quả chỉ có thể là hai điều: Một là thư căn bản là không được gửi đi! Nghĩ lại nhiều năm nay thái tử điện hạ thường xuyên giám thị, lúc này rất có khả năng là bỏ câu đưa thư bị chặn lại. Khả năng thứ hai có thể tính đến chính là phụ thân đang bị cuốn lấy, không thoát ra được!

Lý Thiên Lạc nghĩ tới nghĩ lui, đều cảm thấy lý do đầu tiên là có khả năng nhiều hơn một chút. Nếu thị trấn Tạp Mai Long gặp chuyện không may, khẳng định phụ thân là người đầu tiên chịu trách nhiệm, nhưng đây cũng là điều hắn không muốn nghĩ tới nhất!

Hắn cắn răng, thúc động toàn nội lực trong thân thể! Nội lực của Đại Kiếm Sư bậc một cũng không thâm hậu lắm, chỉ có thể miễn cưỡng xem như là bước khởi đầu thôi. Giống như lúc này nếu tiếp tục thêm nữa, sớm muộn gì cũng mệt mỏi thoát lực mà ngã xuống.

Karin có chút lo lắng nhìn Lý Thiên Lạc đang liều mạng chém giết. Nàng biết rõ thân phận thực sự của Lý Thiên Lạc, vì thế, ánh mắt xinh đẹp của nàng lộ ra vẻ lo lắng nhìn về phía Triệu Kiệt đang phối hợp cùng Lăng Tiêu, cầu xin giúp đỡ.

- Lăng Tiêu đồng học, phiền cậu... khuyên ngăn huynh ấy, không khéo có chuyện gì...

Karin khẩn cầu.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Lý Thiên Lạc đang dùng cảm quên mình chiến đấu với một người báo, liền lướt tới đâm vào trái tim của người báo. Tên người báo kia vốn ứng phó với một mình Lý Thiên Lạc đã luống cuống tay chân, làm sao có thể né tránh chiêu số tinh diệu này của Lăng Tiêu, lập tức bị đâm chết. Lý Thiên Lạc hướng về phía Lăng Tiêu cười:

- Cảm ơn!

- Huynh cứ như vậy không thể giải quyết được vấn đề!

Lăng Tiêu nhìn Lý Thiên Lạc hồ hững nói.

Lý Thiên Lạc nghe vậy ánh mắt tức thì sáng ngời nhìn Lăng Tiêu với vẻ chờ mong.

Lăng Tiêu lắc đầu, ánh mắt của Lý Thiên Lạc dần dần ảm đạm xuống, đối với tiếng chém giết ở quanh mình làm như mắt mờ tai điếc, mơ màng nói:

- Lần này, phỏng chừng binh quyền trong tay cha ta phải giao cho người khác rồi!
- Không hẳn, không phải hiện giờ người thú cũng không còn tạo thành thương tổn bao nhiêu sao.

Lăng Tiêu nói xong, tùy tay vung Tế Liễu kiếm ra bay lên bay xuống, trong lúc nhất thời như là vô số bóng kiếm đang lay động, khiến một tên người đầu hổ đang công kích tới bị dọa cho sững sờ chết lạng tại chỗ, sau đó bị một kiếm đâm xuyên qua trái tim.

Lăng Tiêu nhẹ thở dài:

- Thấy không, người thú cũng không phải không thể chiến thắng!

Lý Thiên Lạc khẽ lắc đầu:

- Cho dù chúng ta có đánh lùi bọn người thú, trách nhiệm này cha ta cũng không thể tránh né được, trừ phi... đêm nay ông có thể kịp thời tới đây.

Còn chưa dứt lời, bỗng nhiên nghe thấy từ xa một tràng tiếng hoan hô rung trời. Ngay sau đó, có người cao giọng kêu to:

- Nam Phương Vương tới rồi, quân đội của Nam Phương Vương tới chi viện cho chúng ta rồi. Các huynh đệ, cố lên, chém chết bọn người thú chó má chết tiệt này! Để cho quân đội của Nam Phương Vương nhìn thấy: Phòng vệ quân chúng ta, thị trấn Tập Mai Long chúng ta không phải loại hèn yếu!

Lúc này những kẻ mạo hiểm và lính đánh thuê đều điên cuồng gào lên:

- Kẻ mạo hiểm cũng đều là đàn ông! Lính đánh thuê cũng đều là đàn ông!

Học viện Đế quốc bên này tuy rằng không có phóng túng như vậy, tuy nhiên, cả đám cũng đều há miệng cười toe toét, Nam Phương Vương đến đây rồi, thật tốt quá! Nhị vương tử điện hạ là con cháu của hoàng tộc, là người chứng kiến tốt nhất công trạng của đám học viên quý tộc hào phú bọn họ!

Trong đám người thú, rốt cục xuất hiện một chút hỗn loạn!

Quân đội của Lý Võ Thông hàng năm đóng giữ ở đầm lầy Penzias, làm sao có thể giống như tưởng tượng của cư dân đế quốc là chưa bao giờ từng giao tế qua lại với người thú? Trên thực tế, chi quân đội này vẫn luôn chiến đấu với người thú, hơn nữa, còn áp chế các bộ lạc người thú trong đầm lầy! Nếu không, nhiều năm qua như vậy, dựa vào cái gì mà không một lần nào xảy ra chuyện người thú tập kích nhân loại. Vì thế, rất nhiều người thật đã quên rằng: trên đại lục, trừ nhân loại ra còn có chủng tộc người thú này.

Ở trong các bộ lạc người thú bên trong đầm lầy Penzias, tên của Nam Phương Vương đúng là có thể hù dọa bọn trẻ con người thú sợ đến khóc thét lên!

Trong ánh mắt của La Thiên bộc phát ra vẻ ngạc nhiên vui mừng thật lớn, nắm chặt nắm tay, hưng phấn nói:

- Thật tốt quá!

Đúng lúc này, từ phía sau lại có một tên người mèo quơ móng vuốt hung hăng chụp vào cổ của Lý Thiên Lạc! Móng vuốt của nó vừa dài vừa sắc bén lóe lên luồng sáng lạnh dưới ánh đèn đường mờ nhạt giữa bóng đêm! Tiếng rít xé không gian vang vọng trong không khí!

- Cẩn thận!

Karin vừa kêu vừa nhào tới đẩy Lý Thiên Lạc ra. Móng vuốt của tên người mèo kia lại hung hăng chụp vào lưng của Karin. Karin phát ra một tiếng thét chói tai. “Bịch” một tiếng thân mình bị đánh bay ra xa.

Cùng lúc đó, Lăng Tiêu vung Tế Liễu kiếm hung hăng đâm xuyên qua cổ họng của tên người mèo. Mắt tên người mèo kia trợn trừng phát ra một tiếng gào thảm thiết khó nghe, xé bầu trời đêm, vô cùng thê lương!

- Karin!

Lý Thiên Lạc bị phần la lên một tiếng, tung một kiếm chém bay đầu một tên người đầu hổ tính thừa cơ giết Karin. Thân thể người đầu hổ kia đứng khựng một lúc mới phun vọt ra một luồng máu nóng! Lý Thiên Lạc cũng không thêm để ý phóng vọt tới bảo vệ Karin đã thiếp đi, trong mắt lệ tuông rơi.

- Karin, muội tỉnh lại, mau tỉnh lại đi, đừng làm ta sợ!

Lúc này Chiến Tranh Cự Tượng Komodo trong đám người thú phần lớn đã chứa đầy tiền của cướp bóc. Các người thú chỉ huy chúng bắt đầu lớn tiếng kêu lên, đám người thú may mắn còn sống sót đều gào thét chạy tới tụ tập cùng Chiến Tranh Cự Tượng Komodo.

Hiển nhiên... chúng muốn bỏ chạy!

Lăng Tiêu và Isa cùng nhau chạy tới, Isa khẽ cắn hàm răng, vội vàng nói:

- Đừng động tới nàng! Ta có thuốc này, trước hết phải giữ lại tính mạng của nàng!

Lý Thiên Lạc ôm chặt lấy Karin, mãi đến khi Isa nói ba lần, hắn mới ngậy ngốc buông tay ra, sau đó hơi ghen ngào:

- Isa, nhất định phải cứu... cứu Karin, ta... ta...

- Được rồi, ta biết rồi, huynh yên tâm, Karin không có việc gì!

Isa nói xong, lấy một viên đan dược từ trong chiếc nhẫn không gian ra, nhét vào miệng của Karin.

Lăng Tiêu cùng với đám người Triệu Kiệt, Tiêu Lâm, Thượng Quan Vũ Đồng tức thì vây quanh ở bốn phía để bảo hộ.

Lý Thiên Lạc lẩm bẩm trong miệng:

- Dù do ta, nếu không phải tại ta quá sơ suất, Karin sẽ không xảy ra chuyện...

Tô Tú nhẹ giọng an ủi:

- Không sao, Karin nhất định sẽ không có việc gì.

Karin ăn đan dược vào “ưm” một tiếng. Lý Thiên Lạc vội vàng đón lấy Karin từ trên tay Isa, thần tình thân thiết nhìn nàng, dịu dàng nói:

- Karin... ta...

Karin lộ ra vẻ tươi cười, có chút gian nan nói:

- Không trách huynh...

Lý Thiên Lạc cắn chặt môi, sau đó nói:

- Yên tâm, Nam Phương Vương đến rồi, chúng ta đều an toàn rồi!

Trước mặt mọi người, hắn đương nhiên không thể nói phụ thân của mình đến đây rồi. Karin cũng hiểu ý cười, sau đó dần dần nhắm mắt lại.

Thấy bộ dáng lo lắng của Lý Thiên Lạc, Isa khẽ cười nói:

- Tốt rồi, bây giờ không phải chuyện của huynh, nam nhân xin mời tránh đi, ta băng bó vết thương cho nàng!

- A, A!

Lý Thiên Lạc vội vàng đứng lên, nhìn Lăng Tiêu cười xấu hổ.

Lúc này, Chiến Tranh Cự Tượng Komodo đã tập kết xong, bắt đầu xung kích. Trừ ma tinh đại pháo cũng không có người nào có thể đủ sức ngăn cản công kích của Chiến Tranh Cự Tượng Komodo, cho dù là đội quân thép của Nam Phương Vương cũng không được!

Cho nên, mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn đám Chiến Tranh Cự Tượng thể như chẻ tre xông ra ngoài. Thế nhưng, bọn người thú chạy theo sau cự tượng với ý đồ cùng nhau chạy ra ngoài lại không có được số mệnh tốt như vậy!

Chờ đợi bọn chúng là những Phòng vệ quân, kẻ mạo hiểm, lính đánh thuê đang chờ đỏ mắt, và cùng một lòng chờ đợi nữa là các học viên của Học viện Đế quốc định thêm chút công trạng nữa cho chính mình!

99. Chương 98: Nam Phương Vương

Toàn bộ Chiến Tranh Cự Tượng của người thú chạy thoát, cùng biến mất với Chiến Tranh Cự Tượng là bọn người thú tinh nhuệ của Tộc người thú! Còn lại trên mặt đất ngổn ngang đầy thi thể, đại đa số đều là người thú có thực lực bình thường.

Lý Võ Thông cười một con chiến mã toàn thân đen nhánh, trên đầu đội khôi giáp và mặt nạ, không thấy rõ mặt mũi ra sao.

Ông biết, lúc này chính mình đã bị đánh bại rồi! Bại thật thê thảm!

Thoạt nhìn người thú lưu lại hơn hai ngàn thi thể, nhưng sâu trong lòng Lý Võ Thông hiểu rất rõ tập tính của người thú: Tộc người thú lợi dụng phương thức này đúng là để làm giảm áp lực của bộ tộc!

Chúng chỉ chứa lại chiến sĩ tinh nhuệ! Còn bọn người thú sức chiến đấu không đủ hùng mạnh, toàn bộ đều thông qua phương thức này để chết bớt đi! Tộc người thú đã tính toán thật hoàn hảo! Có thể nói: Đại Tể Tì thần bí của Tộc người thú kia vừa rất hùng mạnh, vừa là một nữ nhân có chỉ số thông minh khá cao!

Đúng vậy, Lý Võ Thông cũng biết nữ nhân đó, tuy nhiên, ông tuyệt đối không cho rằng nàng là nhân loại!

Cho tới bây giờ vẫn không cho là như vậy!

Một nhân loại làm sao có thể trà trộn vào giữa bộ tộc người thú, mà còn trở thành đại chủ tể còn mạnh hơn so với tộc trưởng của người thú, điều đó chắc hẳn mọi người đều nghĩ như vậy.

Phía sau tấm mặt nạ, sắc mặt của Lý Võ Thông có chút khó coi, ông biết lần này mình bị đại ca đâm một nhát sau lưng. May mà ông có tay trong ở thị trấn Tạp Mai Long, bằng không lần này mình không chết ắt cũng phải gãy da tróc vảy. Ít nhất quyền lợi phòng vệ ở thị trấn Tạp Mai Long này nhất định phải bị Thái tử thu về.

Nhìn mặt đất cả trong và ngoài thành ngổn ngang đầy thi thể người thú, Lý Võ Thông chợt mỉm cười, giơ tay vẫy tên cận vệ tới gần, nhỏ giọng phân phó vài câu. Thế là một lát sau, trong mọi góc ngách đường to hẻm nhỏ trong thị trấn đều truyền lại một tin tức: Nam Phương Vương vĩ đại, Nhị vương tử điện hạ tôn quý, muốn đích thân ủy lạo các anh hùng của đêm nay!

Nghe nghe tới... các anh hùng! Đó là một danh hiệu hấp dẫn người ta đến cỡ nào chứ! Đến ngay cả những phòng vệ quân kia thường ngày kiêu ngạo coi trời bằng vung cũng đều không kìm nổi nét vui mừng lộ rõ trên mặt, trên người còn mang những vết thương cũng không còn

cảm giác đau đớn! Nhị vương tử điện hạ đích thân ủy lạo bọn họ, hơn nữa xưng hô bọn họ là anh hùng. Trời ạ... Là một người quân nhân, còn có gì vinh dự hơn so với điều này nữa chứ?

Còn kẻ mạo hiểm và lính đánh thuê, cùng với các thanh niên nhiệt huyết trong thị trấn: tất cả đều như ngây dại! Thậm chí bọn họ hoài nghi chính mình là đang mơ hay tỉnh. Các hán tử này vừa rồi trong chiến đấu kiên cường như sắt đá không đổ một giọt lệ, lúc này lại có rất nhiều tiếng khóc rống nổi lên!

Bởi vì bọn họ đều nhìn thấy: nam nhân đứng ở trên lầu thành cao cao kia đang dùng tiếng nói khàn khàn, kêu gọi tất cả các anh hùng tham gia chiến đấu buổi tối nay hãy tập trung lại phía dưới!

Nam nhân kia vóc dáng cũng không cao, gương mặt ông bị che sau tấm mặt nạ kỵ sĩ, ông ta đứng ở nơi đó, thậm chí lưng có vẻ hơi còng... Nhưng đúng là dáng vẻ của một người đàn ông, trên người ông dường như mang theo khí chất cao quý trời sinh. Mỗi một câu nói của ông đều khiến cho mọi người ở phía dưới phát ra tiếng hoan hô ầm ĩ, và rơi lệ!

- Máu của các người đổ ra sẽ không uổng phí! Trên sử sách của đế quốc sẽ ghi chép tên tuổi của các người!

Đây là câu nói đầu tiên của Lý Võ Thông với mọi người phía dưới.

Ngay tức thì liền hun nóng tình cảm mãnh liệt của mọi người phía dưới! Đúng vậy! tên tuổi của bọn họ, sẽ được ghi vào sử sách... từng người!

Những kẻ mạo hiểm và lính đánh thuê đó tuy rằng có rất nhiều tiền của, nhưng từ trước đến nay vẫn không được phía chính phủ của đế quốc coi trọng, rất nhiều hán tử kiên cường đều không kìm được lệ nóng tuông trào.

Vinh quang gia tộc, bốn chữ này áp dụng thật thích hợp với bất cứ nhân loại nào!

Nếu như có thể, ai không muốn mình trở thành anh hùng?

- Các người đều là anh hùng, những người đã tử trận kia cũng sẽ không chết uổng! Tên tuổi của họ cũng giống nhau, sẽ được ghi vào sử sách!

Lý Võ Thông hơi thấp giọng nói:

- Bây giờ... chúng ta hãy mặc niệm để tưởng nhớ tới những anh hùng đã chết vì tổ quốc!

Hàng ngàn người tại hiện trường, có đủ loại chức nghiệp, thậm chí có cả người làm công trong các cửa tiệm may, có tiểu nhị trong tửu lâu chạy ra đường, thậm chí có công nhân phụ trách vệ sinh môi trường của thị trấn Táp Mai Long! Nhưng giờ phút này, mỗi người bọn họ đều ngẩng cao đầu, ưỡn thẳng ngực, đứng ở nơi đó, ánh mắt kiên nghị, tâm tình kích động!

Bất kể bọn họ đã từng làm nghề nghiệp gì, nhưng giờ phút này, bọn họ đều chỉ có một cái tên: Anh Hùng!

Tuy rằng trước đây phần lớn mọi người trong đó cũng không quen biết nhau, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng gì với việc bọn họ mặc niệm vì những người đã chết. Tình hữu nghị cao cả đã được thành lập nên là như thế. Tình đồng chí đồng đội ở trên chiến trường khẳng định là một cách thức hữu hiệu nhất!

Còn các học viên Học viện Đế quốc, tâm linh của bọn họ lại bị rung động thật sâu sắc!

Tình cảnh này cuốn hút thật sâu tâm tình của mỗi người bọn họ!

Vốn lúc trước, hơn phân nửa trong bọn họ đều nghĩ: Tất cả là quân công, là phong thưởng... Nhưng khi nhìn vào đám người đông nghìn nghịt, nam có nữ có, già trẻ đều có, nhìn ánh mắt chân thành của bọn họ, bên trong chứa đầy lệ nóng hổi, đang mặc niệm cho những người đã chết đi... rất nhiều học viên rốt cuộc không kìm nổi... lệ tuôn rơi!

Điều mắt thấy tai nghe ngày hôm nay vĩnh viễn sẽ khắc sâu vào trong nội tâm của họ, theo suốt cuộc đời của họ và sẽ trở thành một ký ức quý báu nhất, cũng sẽ ảnh hưởng sâu sắc nhất trên con đường phát triển của bọn họ mai sau!

Sự thật đã chứng minh rằng: Cả đám học viên của Học viện Đế quốc tham gia lịch lãm lần này, thành tựu của họ đã vượt trội so với bất cứ nhóm người nào trước đây!

Nói đến nguyên nhân này, về sau rất nhiều người tưởng nhớ lại nói: Trận chiến đấu năm đó ở thị trấn Táp Mai Long đã ảnh hưởng tới bọn họ, khiến cho bọn họ hiểu được là một gã quý tộc, ngoại trừ lợi ích của gia tộc, ích lợi của bản thân, còn có một loại có thể cuốn hút tâm linh của bọn họ, đó chính là: Lòng Kiêu Hãnh Dân Tộc!

Làm một gã quý tộc của Đế quốc Lam Nguyệt, đối mặt với sự xâm phạm của dị tộc mà thành công bảo vệ chủ quyền lãnh thổ thần thánh của đế quốc. Điều đó khiến cho trong tâm hồn của tất cả bọn họ đều thêm một phần kinh lịch chưa từng có: Niềm kiêu hãnh vĩnh viễn cũng không thể hiểu thấu được!

- Các anh hùng đã chết đi đó! Người nhà của họ, vợ con của họ, đều sẽ nhận được trợ cấp của đế quốc! Chúng ta tuyệt đối sẽ không để cho các anh hùng sau khi đổ máu vì tổ quốc, lại phải rơi lệ! Vì thế, bất kể là người chết hay người bị thương, hay là tất cả các anh hùng hôm nay tham gia chiến đấu bảo vệ thị trấn, tương lai của các người đều do đế quốc an bài!

Lý Võ Thông vừa nói xong, tất cả mọi người phía dưới đều reo hò hoan hô ầm ĩ.

- Đế quốc vạn tuế! Nam Phương Vương vạn tuế!
- Quốc vương bệ hạ vạn tuế, Nam Phương Vương vạn tuế!
- Nam Phương Vương! Nam Phương Vương! Nam Phương Vương!

Cuối cùng, trong miệng của mấy nghìn người tại hiện trường chỉ còn lại có một cái tên Nam Phương Vương. Kể cả gần cả ngàn học viên của Học viện Đế quốc kia, trong mắt bọn họ chứa đầy vẻ cuồng nhiệt, lớn tiếng reo hò. Tiếng reo hò thật lớn như tiếng gầm thét của sóng thần, vang vọng khắp bầu trời của thị trấn Tập Mai Long!

Trên gương mặt của Lý Võ Thông dưới mặt nạ kỵ sĩ lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Tâm tình của Lý Thiên Lạc vẫn luôn thắc thỏm lo âu rất cực nhẹ nhõm, phụ thân vẫn đúng là phụ thân, tung ra chiêu này thật cao minh!

Đối mặt với nhân khí tăng vọt của Nhị vương tử Lý Võ Thông, có nhiều người xen lẫn trong đám đông cùng một lúc đều biến sắc mặt!

Còn trong lòng Lăng Tiêu thì thầm kinh hãi: Tính tình của thái tử điện hạ ra sao thì mình không biết, nhưng Nam Phương Vương điện hạ này, với chiêu thức đêm nay, quả thực là cao minh tới cực điểm!

Hôm nay ông ta đã trói buộc tất cả học viên quý tộc lên trên chiếc chiến xa của đế quốc, dùng cái danh hiệu anh hùng và một cơ hội ghi tên vào sử sách, liền lung lạc được mọi người!

Đúng vậy, đây là lần đầu tiên từ mấy trăm năm nay, nhân loại giao chiến đại quy mô với thú tộc, hơn nữa, còn đánh lùi cuộc tiến công của chúng!

Còn như tổn thất một chút tài vật kia... so với trận thắng lớn chưa từng có trong lịch sử của đế quốc, thì còn vấn đề gì để nói chứ?

Lăng Tiêu không khỏi có chút cảnh giác nhìn Lý Thiên Lạc đang hưng phấn bên cạnh mình, trong lòng thầm hạ quyết định: Về sau phải giữ khoảng cách với người này!

100. Chương 99: Chữa Bệnh Cho Thu Thần

Sau đó, Nam Phương Vương Lý Võ Thông dặn dò Trưởng trấn Lôi Minh mau mau làm bản ghi chép. Các anh hùng đã chết trong trận chiến chống lại người thú trong đêm nay phải nhận được đối đãi cao nhất theo quy định quân nhân hy sinh vì đế quốc. Người nhà, con cái của họ sẽ vĩnh viễn được hưởng quyền lợi miễn đóng các loại thuế khóa! Tên tuổi của họ sẽ được ghi vào trong hồ sơ. Ngay tại ngoài cửa thành thị trấn Tập Mai Long sẽ xây một tấm bia công đức. Tên tuổi của mọi người tham gia chiến đấu ngày hôm nay đều sẽ được khắc lên tấm bia đó, vĩnh viễn nhận sự tôn kính của hậu nhân!

Đồng thời, Lý Võ Thông còn tiếp kiến Đại thống lĩnh Phan Ân của Phòng vệ quân. Thống lĩnh Phan Ân mặt đầy vẻ xấu hổ đến quỳ xuống trước mặt Lý Võ Thông, dập đầu dấn sát trên mặt đất nhuộm đầy máu, nói giọng trầm thấp hơi nghẹn ngào:

- Tướng quân, Cổ Đồng làm phản là lỗi của thuộc hạ không làm tròn bổn phận, xin tướng quân trị tội!

Lý Võ Thông nhìn tên tâm phúc đã đi theo mình nhiều năm, vừa cười mũi sắt xuống để lộ ra gương mặt anh tuấn, tự tay nâng Phan Ân dậy, ôn tồn nói:

- Phan Ân thống lĩnh, người đâu có tội gì? Chuyện của Cổ Đồng ta đã biết rõ, hơn nữa, hắn đã chết rồi!
- Cái gì? Hắn đã chết?

Phan Ân kinh ngạc nói:

- Hắn không chạy trốn?
- Trốn?

Lý Võ Thông nhếch mép lộ ra một tia châm chọc, thầm nghĩ: “Hắn theo ta mà lòng không như nhất, kẻ đã không có giá trị sao có thể để mặc cho chúng sống tiêu dao chứ?” Ngoài miệng lại nói:

- Ác nhân ắt có ác báo. Hắn đã bị người ta giết, bị chém thành hai nửa! Ha ha, hơn nữa... đêm nay tất cả người nhà của bọn phản loạn đó đều đã bị người thú giết hết rồi.

- Ồ!

Phan Ân cảm thấy có chút rét lạnh, răng đánh vào nhau lập cập. Bọn thủ hạ tâm phúc của Cổ Đồng cùng nhau làm phản có hơn một trăm người, người nhà của chúng có tới năm sáu trăm người, không ngờ nhiều người như vậy đều bị người thú giết sạch. Quả là tai bay vạ gió! Tuy nhiên, điều này không có quan hệ gì với hắn. Bất kể như thế nào, còn giữ lại được thị trấn Tật Mai Long, tuy rằng có mất đi chút tài vật, nhưng bù lại cũng đã giết chết vô số người thú.

Lý Võ Thông lạnh nhạt nói:

- Phan thống lĩnh, sau này, việc quân vụ của thị trấn Tật Mai Long này sẽ giao hết cho một mình người nắm giữ. Nếu như người phát hiện người nào có tài, nhiệt tình, có khả năng thì đề cử lên làm Phó thống lĩnh. Đến lúc đó báo cho ta một tiếng là được rồi.

- Đa tạ tướng quân, thuộc hạ tuân mệnh!

Phan Ân gắng chịu đựng nỗi kích động mạnh mẽ trong nội tâm. Nhị vương tử điện hạ rõ ràng là tặng cho hắn một mối ân tình lớn. Có lãnh đạo như thế, làm sao Phan Ân không dốc hết sức để phục vụ?

Liên sau đó, Lý Võ Thông tiếp kiến các giáo sư Học viện Đế quốc. Trong suy nghĩ của ông ta, những người này mới là mục tiêu thứ nhất mình cần lung lạc lôi kéo cho bằng được trong buổi tối nay! Bọn lính đánh thuê, kẻ mạo hiểm và các thanh niên nhiệt huyết trong thị trấn, ông ta cũng sẽ dành ưu đãi cho họ, bởi vì Lý Võ Thông cần thông qua miệng của bọn họ để tuyên truyền cho mình! Nhất là các kẻ mạo hiểm và lính đánh thuê này, bọn họ thường xuyên vào Nam ra Bắc, vì thế ông tin rằng không tới vài ngày, sự tình ngày hôm nay sẽ loan truyền khắp Đế quốc Lam Nguyệt: “Vào lúc thị trấn Tật Mai Long lâm vào thời khắc nguy cấp nhất, Nam Phương Vương như từ trên trời giáng xuống, đuổi bọn người thú đi, gìn giữ được sự an toàn cho thị trấn Tật Mai Long!”

Danh vọng... Ha ha. Lý Võ Thông rất nhã nhặn tiếp đãi các giáo sư của Học viện Đế quốc. Tất cả các học viên quý tộc đều nhìn thấy phong độ tao nhã, cao quý của Nhị vương tử điện hạ, đồng thời trên người lại có một khí thế kiên cường vương giả! Một con người như vậy, sao có thể không khiến người ta tôn kính chứ?

Đến ngay cả Isa cũng nhìn Lý Võ Thông với ánh mắt cuồng nhiệt. Tuy nhiên, nàng vẫn luôn quan tâm tới Lăng Tiêu nhiều hơn, nàng phát hiện dường như Lăng Tiêu cố ý tạo cho chính mình một bộ dáng thật khiêm tốn. Isa cho rằng Lăng Tiêu ca ca không thích cảnh ồn ào náo nhiệt ầm ỹ này. Tuy nhiên, nàng rất hãnh diện vì Lăng Tiêu! Về sau, ai còn dám nói Lăng Tiêu ca ca bất tài vô dụng? Huynh ấy có thể tham gia chiến đấu chống lại người thú! Huynh ấy là anh hùng!

Karin đã được đưa đi dưỡng thương, một trảo của tên người mèo kia đã cào nát lưng của Karin biến thành một mảng máu thịt lấn lộn. Cũng may, đan dược của Isa có công hiệu thật tốt, sau khi được trị liệu kịp thời, đã không còn nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nàng cần phải nằm tĩnh dưỡng rất lâu mới có thể bình phục.

Lúc Nam Phương Vương đi thăm Karin, nàng kiên cường hơn rất nhiều so với vẻ bề ngoài, thậm chí Karin còn định gắng gượng ngồi dậy. Thấy ánh mắt của Lý Thiên Lạc hiện rõ vẻ lo lắng, Nam Phương Vương mỉm cười, trên mặt đầy vẻ hài lòng. Hiển nhiên, ông rất vừa lòng với nàng dâu tương lai này. Tuy nhiên, Lý Võ Thông cũng không thể hiện chút cảm xúc gì khác thường ở trước mặt đám đông người, ông lần lượt ủy lạo các học viên đang dưỡng thương.

Lần này, điều khiến cho Lý Võ Thông hài lòng nhất chính là các học viên của Học viện Đế quốc không có người nào bỏ mình! Mặc dù có mấy người bị thương hơi nghiêm trọng, nhưng nói tóm lại cũng không có nguy hiểm tới tính mạng. Đây mới đúng là thứ Lý Võ Thông thực sự quan tâm tới!

Các giáo sư của Học viện Đế quốc cũng đồng thời thở một hơi nhẹ nhõm, chuẩn bị ngày mai lập tức lên đường, chỉ lưu lại một vài giáo sư để chăm sóc cho các học viên bị thương thể hơi nghiêm trọng, trước cứ

ở lại đây tịnh dưỡng, còn toàn bộ những người khác quay về để đồ. Lần lịch lãm này dù thực nhiều nguy hiểm nhưng rất thành công!

Trong một căn phòng yên tĩnh, chỉ có hai cha con Nam Phương Vương, Lý Thiên Lạc đang một mình đối mặt với phụ thân. Lúc này trên mặt hắn cũng không căng thẳng nhiều lắm, hắn đã trải qua thời điểm khẩn trương nhất, đó là lúc người yêu Karin đối mặt với phụ thân.

Bộ dáng của Lý Võ Thông thật oai nghiêm nhưng trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, gật gật đầu nói:

- Karin không tệ!

Lý Thiên Lạc vẫn bình tĩnh, trên mặt thoáng hiện lên một chút ửng đỏ, thấp giọng nói:

- Phụ thân...

- Tốt lắm, ta biết nàng là vì cứu con, cho nên nàng không tệ!

Lý Võ Thông cười khẽ nói tiếp:

- Huống chi, gia thế của nàng đối với tương lai của con cũng rất hữu dụng.

- Phụ thân, con không phải...

- Phải hay không, có quan hệ gì chứ? Phụ thân cũng không quan tâm con có bao nhiêu nữ nhân, nhưng muốn làm thê tử của con, thì nhất định phải có sự trợ giúp cho sự nghiệp sau này của con!

Lý Võ Thông thản nhiên nhìn lướt qua con trai của mình:

- Phụ thân cũng không còn trẻ nữa rồi, chỉ có con là con trai duy nhất, cho nên, tương lai... là của con!

Lý Thiên Lạc nghe mà tim đập rộn ràng, thái độ càng cung kính hơn:

- Phụ thân còn rất trẻ mà!

Trên mặt Lý Võ Thông lộ ra vẻ hài lòng, ông vẫn luôn đánh giá cao và rất hy vọng vào đứa con trai độc nhất này.

- Nghe nói Tam công tử của tướng quân Lăng Thiên Khiếu cũng tham gia trong đội ngũ lần này? Biểu hiện của hắn khác với trước đây à?

Lý Võ Thông nhắc tới Lăng Tiêu như nói chuyện phiếm bình thường.

- Hắn... Hắn rất thần bí!

Lý Thiên Lạc suy nghĩ hồi lâu, mới cau mày nói tiếp:

- Rất đặc biệt, thật khó diễn tả nên lời, nhưng có một điều phải thừa nhận rằng: hắn lại càng ngày càng mạnh hơn lên!

Lý Thiên Lạc nói rất khẳng định.

Lý Võ Thông không tỏ rõ ý kiến, gật gật đầu:

- Giữ mối quan hệ tốt với hắn là được, cũng không nên tỏ thái độ quá đáng.

Lý Thiên Lạc nghiêm túc nói:

- Con biết rồi, phụ thân.

- Để hắn lọt vào trong mắt người hữu tâm nào cũng không phải là tốt. Tóm lại, con cố gắng quan hệ tốt với hắn có lợi hơn là trở mặt thành thù! Ô Lan gia... Hừ.

Lý Võ Thông phát ra tiếng hừ khinh thường, sau đó nói tiếp:

- Được rồi, sau khi quay về học viện, con hãy duy trì thái độ khiêm tốn, không kết giao quyền quý. Rồi, thôi con đi đi!

Nhìn con trai đi ra ngoài, ánh mắt của Lý Võ Thông dần dần lạnh như băng, hừ mạnh một tiếng:

- Ca ca thân ái, không ngờ số mệnh của đệ đệ ta thật tốt phải không?

-o-o-o-

Học viện Đế quốc, Đại nguyên soái Thu Thần sống một mình trong tòa lầu nhỏ. Phúc Bá tuổi già sức yếu đang ở dưới lầu chuyện trò với hai huynh muội Thu Kiến Hoa, Thu Nguyệt Dao và Thượng Quan Vũ Đồng.

Chỉ có điều mấy người đều không yên lòng, thỉnh thoảng lại nhìn lên căn phòng đóng chặt cửa trên tòa lầu kia.

Đôi mắt xinh đẹp của Thu Nguyệt Dao mang đầy vẻ hồi hộp và chờ mong, nhìn Thượng Quan Vũ Đồng, hỏi:

- Tiểu tử này... thật sự có thể thành công?

- Tiểu muội, muội đã hỏi bao nhiêu lần rồi!

Tuy rằng trong lòng của Thu Kiến Hoa cũng đầy lo lắng, nhưng dù sao cũng không có thái độ nôn nóng rõ rệt như muội muội.

Thượng Quan Vũ Đồng cười khê an ủi sư phụ:

- Yên tâm đi sư phụ, con tin tưởng hẳn nhất định có thể làm được!

- Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi!

Thu Nguyệt Dao thì thảo nói.

Đột nhiên trong chốc lát, một khí thế cực kỳ khổng lồ bao phủ khắp tòa lầu, mấy người đều giật mình kinh hãi! Đến ngay cả Phúc Bá vẫn luôn him híp mắt như đang ngủ gật, trong nháy mắt hai mắt cũng bắn ra hai luồng tinh quang, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ nhìn lên căn phòng trên lầu. Nhưng liền sau đó, khí thế kia chợt biến mất.

Các người khác phản ứng lại chậm nửa nhịp, Thu Nguyệt Dao ghen ngào nói:

- Phụ thân!

Thu Kiến Hoa đằng hắng một tiếng đứng bật dậy, tuy rằng không nói ra, nhưng vẻ kích động trên mặt kia cũng không thể nào che giấu được!

Bệnh của phụ thân... thật sự trị được rồi! Căn bệnh chết tiệt con bà nó làm cho phụ thân, một vị anh hùng vĩ đại tuổi xế chiều, phải chịu khổ sở mười năm nay rốt cục cũng trị được rồi!

Thu Kiến Hoa dường như muốn ngửa mặt lên trời gào thét. Loại cảm giác kích động đến sôi trào nhiệt huyết trong lòng này, đã rất lâu rồi cũng không hề xuất hiện trong nội tâm của ông!

Khí thế ấy chợt lóe lên rồi tắt, thậm chí khiến cho người ta có ảo giác dường như đó chỉ là một giấc mộng vừa mới xảy ra.

Đúng lúc này, cửa phòng trên tòa lầu bật mở, Lăng Tiêu bước ra, trên mặt có chút mỏi mệt nhìn mấy người dưới lầu nói:

- May mắn không làm nhục mệnh!

- A!

Nước mắt từ trong khóe mắt của Thu Nguyệt Dao tuôn ra, miệng mím chặt, định chạy bay lên lầu hai.

Lăng Tiêu nhẹ giọng nói:

- Đợi một lúc đi, Thu gia gia đang ngủ, chờ khi tỉnh lại tiếp tục tịnh dưỡng một thời gian, sẽ khôi phục lại như lúc trước!

- Lăng Tiêu, cảm ơn cậu!

Thu Kiến Hoa nghiêm mặt lại, xoay người thi lễ với Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu vội vàng né qua một bên nói:

- Viện trưởng, không nên làm vậy, đây là việc ta phải làm!

Nói xong đi xuống lầu, hướng về phía mấy người nói:

- Đã không có chuyện gì, ta trở về trước.

- Mau trở về nghỉ ngơi cho khỏe!

Thu Nguyệt Dao khẽ lau khõe mắt, cảm kích nói.

- Lăng Tiêu, ta đưa cậu đi.

Thượng Quan Vũ Đồng khẽ hé cặp môi anh đào nói.

101. Chương 100: Trúc Cơ (thượng)

- Từ nay về sau, trong học viện cũng không có người nào dám nói cậu phi lễ vô dụng nữa rồi.

Dưới màn đêm, đôi mắt quyến rũ của Thượng Quan Vũ Đồng chớp lóe hào quang sáng như sao trên trời:

- Còn chưa cảm ơn cậu đã cứu ta nữa.

- Đối lại là người khác, cũng sẽ làm như vậy.

Lăng Tiêu thản nhiên nói tiếp:

- Huống chi Thượng Quan giáo sư đối xử tốt với ta như vậy. Lăng Tiêu không phải là người không biết báo đáp ơn nghĩa.

Vẽn vẹn chỉ là báo đáp ơn nghĩa thôi sao? Trong lòng Thượng Quan Vũ Đồng bỗng nhiên thoáng hiện lên một chút thất vọng mơ hồ, khẽ cười nói:

- Người khác? Ha ha, ngày đó sao lại là cậu ra tay chứ! À đúng rồi, Dạ Kiều không phải nói sẽ đi theo cậu sao, sao vẫn không nhìn thấy hấn?

Lăng Tiêu lắc đầu:

- Có lẽ hấn hối hận rồi.

- Như vậy cũng tốt, ít nhất không cần lo lắng hấn gây bất lợi cho cậu, đặc biệt là thân phận của cậu.

Tâm tình của Thượng Quan Vũ Đồng dường như lại tốt lên, gạn hỏi Lăng Tiêu:

- Có phải sắp nghe được tin tốt của cậu hay không?

Lăng Tiêu thoáng sửng sốt, ngay sau đó gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Thượng Quan Vũ Đồng nở nụ cười xán lạn trên mặt:

- Vậy trước tiên giáo sư phải chúc mừng cậu!

Nói xong, nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay mềm mại trắng như ngọc hoan hô Lăng Tiêu, trên mặt lộ ra dáng tươi cười trong sáng xinh đẹp động lòng người:

- Tỷ tỷ cậu mà biết nhất định sẽ rất tự hào vì cậu!

Lăng Tiêu thản nhiên cười, sau đó nói:

- Giáo sư, mong ngài có thể giữ bí mật này cho ta.

Thượng Quan Vũ Đồng cười tươi như hoa:

- Chỉ có ta biết?

“ ... ”

- A, thiếu gia đã trở về!

Lăng Tiêu mới vừa đi vào sân, vừa lúc nhìn thấy một mình Thu Nguyệt đang luyện tập ở bên ngoài. Nhìn thấy Lăng Tiêu, nàng mừng rỡ kêu lên. Lập tức Xuân Lan và Diệp Vi Ny từ bên trong chạy nhanh ra. Diệp Vi Ny mím cặp môi anh đào, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, trong mắt ánh lên vẻ vui mừng.

- Lúc trước nghe nói học viên đi lịch lãm đều đã trở lại, không thấy anh làm cho hai cô gái này nôn nóng không chịu được đâu.

Diệp Vi Ny nghịch ngợm cười, giấu đi vẻ lưu luyến không muốn xa rời Lăng Tiêu trong mắt của mình, lại đi trêu ghẹo hai nàng Xuân Lan và Thu Nguyệt.

Sắc mặt của hai nàng ửng đỏ lên, Xuân Lan bĩu môi:

- Cũng không biết là ai lúc trước thấy thiếu gia không trở về, cả ngày luôn miệng nói: “Ta nếu cùng đi theo thì tốt rồi, anh ấy khi nào thì trở về chứ? Thật là tên đáng ghét, còn không chịu trở về...”

Xuân Lan bắt chước giống y hệt dáng vẻ nói chuyện của Diệp Vi Ny, làm cho mấy cô gái cười nắc nẻ nhộn nhịp một hồi. May là ở tại đây chứ nếu đổi lại là nhà của các quý tộc khác, để cho người ta nhìn thấy, chắc chắn sẽ kinh ngạc đến không thốt nên lời, không ngờ lại có thị nữ không có phép tắc như vậy. Cho dù các nàng là thị nữ theo bên người, nhưng ở trong mắt của chủ nhân, bất kể thị nữ nào... hết thấy đều là kẻ dưới mà thôi!

Trên thực tế, Lăng Tiêu trước kia đối với thị nữ hầu cận bên mình đã rất khoan dung, mà Lăng Tiêu hiện tại lại không thêm để ý tới mấy thứ lễ nghi thế tục. Trong ý nghĩ của hắn, chỉ cần không ảnh hưởng đến mình thì tốt rồi, các nàng muốn làm gì thì cứ làm như thế.

Tính ngang bướng của Diệp Vi Ny dường như cũng giảm đi rất nhiều, cũng không biết là tạm che giấu đi hay là bỏ hẳn. Lăng Tiêu cho rằng nàng chỉ che giấu đi vài phần. Tính cách của một người làm sao có thể thay đổi một cách dễ dàng như thế. Chỉ có thể nói bầu không khí của học viện khiến Diệp Vi Ny biết rõ sự khác biệt của bản thân mình, vì thế ngày càng trở nên hiểu biết cách làm thế nào để che giấu chính mình.

- Các người luyện tập kiếm trận thế nào rồi?

Lăng Tiêu thuận miệng hỏi.

- Bẩm báo thiếu gia, tôi và Thu Nguyệt đều đã trở thành Đại Kiếm Sư bậc bốn, chúng tôi mỗi ngày đều luyện tập đã phối hợp Ngọc Nữ kiếm trận khá thuần thục!

Trên mặt Xuân Lan nở nụ cười hân diện. Tuổi của các nàng đúng ra cũng không lớn, cũng chỉ là thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi thôi, mà các học viên của Học viện Đế quốc được xưng là thiên tài này, đẳng cấp cao nhất cũng chỉ là bậc bốn!

Từ khi học tập Ngọc Nữ kiếm kỹ, thực lực của hai nàng đột nhiên tăng mạnh, cho nên hiện tại nói thật ra cũng thuộc vào nhóm mạnh nhất, nên mới nhìn đời bằng nửa con mắt như vậy.

Lăng Tiêu nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Xuân Lan đầy vẻ đắc ý, không kìm nổi tạt vào nàng một chậu nước lạnh:

- Thực lực nhờ được vật tặng lên dù sao cũng là đường tắt mà không phải chính đạo! Muốn có được thực lực chân chính, vẫn phải là dốc lòng tu luyện mới tốt. Cô nhìn xem Thu Nguyệt khiêm tốn hơn cô nhiều. Tử Lam Chu Quả cũng chỉ có thể tăng thực lực của các cô lên đến mức này là hết cỡ. Nếu cô vẫn kiêu ngạo như vậy thì cả đời cô cũng chỉ là một Đại Kiếm Sư bậc bốn.

Xuân Lan bị răn dạy, sắc mặt có chút đỏ lên, nhưng cũng biết thiếu gia dạy bảo là quan tâm tới các nàng, vì muốn các nàng tiến bộ nên mới nói như vậy, liền thấp giọng nói:

- Xuân Lan biết sai rồi, sau này Xuân Lan nhất định không kiêu ngạo nữa.

- Vô giả phải có cái tâm của kẻ mạnh, tối kỵ nhất là nảy sinh tư tưởng tự mãn, ta tin rằng sau này các cô đều sẽ có thành tựu rất cao.

Lăng Tiêu thân nhiên nói nhưng trong lòng còn có một câu chưa nói: “Bởi vì, các cô chính là người của ta!”

Mặc dù có hơi mỏi mệt, Lăng Tiêu vẫn quyết định vì chính mình lập tức phải tiến hành trúc cơ, giống như hần vừa mới nói với Xuân Lan: võ giả, cần phải có một cái tâm của kẻ mạnh. Một người mà không có mục đích để theo đuổi, như vậy nhất định trên bất cứ lĩnh vực nào, hần cũng không thể có thành tích cao được.

- Ta muốn bế quan tu luyện, không được quấy rầy ta, bất cứ kẻ nào cũng không tiếp!

Lăng Tiêu nói xong, nhìn thoáng qua ba thiếu nữ:

- Kể cả các cô.

Diệp Vi Ny khẽ bĩu môi, mắng thầm: “Mới trở về đã làm bộ làm tịch.” Mới vừa định nói ra mấy câu châm chọc Xuân Lan và Thu Nguyệt, hai nàng đã hết sức nhu thuận nhẹ nhàng thi lễ:

- Dạ biết rồi, thiếu gia.

“Bình” một tiếng, cửa phòng của Lăng Tiêu đã đóng lại.

- Thật là chán, khó khăn lắm mới trở lại, cũng không biết nói chuyện với người ta, đã tự nhốt mình lại, hừ.

Diệp Vi Ny chu cái miệng nhỏ nhắn, ngồi phệt xuống chiếc ghế mềm mại lắm bầm oán trách.

- Diệp tỷ, ta tin rằng thiếu gia nhất định có chuyện trọng yếu phải làm.

Xuân Lan mới vừa bị răn dạy lại là người biện hộ cho Lăng Tiêu.

- Đúng vậy Diệp tỷ, thiếu gia mặc dù không nói nhiều lắm, nhưng vẫn luôn là người tốt đấy!

Thu Nguyệt cũng hơi ngượng ngùng giải thích.

- Được rồi, thật phục hai thị nữ các cô, lúc nào trong đầu cũng chỉ có thiếu gia.

Diệp Vi Ny chỉ có thể tỏ ý đầu hàng.

Sau đó vài ngày, đã xảy ra không ít chuyện.

Học viên của Học viện Đế quốc trở về, rất nhanh đã loan truyền khắp đế đô chuyện Thú nhân xâm lấn xảy ra ở phía nam trọng trấn Tập Mai Long. Đồng thời, chuyện toàn thể thầy trò Học viện Đế quốc đi lịch lãm không sợ nguy hiểm, anh dũng chống cự lại thú nhân cũng truyền khắp đế đô. Ngay tức thì, danh tiếng của Học viện Đế quốc lên cao tới cực điểm. Vốn những đứa trẻ con của quý tộc hoặc các nhà quyền thế giàu có đang học ở các học viện khác, phụ huynh của chúng đều tìm mọi cách chuyển trường cho con của mình được vào học trong Học viện Đế quốc.

Bởi vì, đến ngay cả quốc vương bệ hạ cũng đi Học viện Đế quốc để thăm hỏi an ủi. Tính cả các giáo sư cùng đi đến hơn một ngàn hai trăm người, trừ số người đang dưỡng thương và Lăng Tiêu không tới, tất cả những người khác đều nhận được khen thưởng của quốc vương bệ hạ. Thậm chí có mấy tên may mắn còn được quốc vương bệ hạ tự mình trao huân chương! Điều này khiến những người khác hâm mộ không thôi.

Ngoài chuyện này còn có một số chuyện nhỏ được lan truyền trong phạm vi của Học viện Đế quốc: Chuyện thứ nhất là Long Tường vốn là giáo sư tuổi trẻ anh tuấn trong đội ngũ giáo sư của Học viện Đế quốc, trên đường đi lịch lãm, bởi vì nguyên nhân cá nhân nên gặp phải một số tai họa, lại không thể giải quyết, sau đó xảy ra chuyện trên thảo nguyên Lương Hà, đã làm mất hết mặt mũi của tầng lớp quý tộc.

Mà trong số cần dưỡng thương trong đội ngũ lịch lãm cũng chỉ có một mình hần không được khen thưởng, ngược lại trở thành mối sỉ nhục của học viện. Vì thế buổi chiều ngày hôm qua, mặc cho viện trưởng Thu Kiến Hoa hết lời mời ở lại, hần đã kiên quyết rời khỏi học viện. Có người biết tình tiết câu chuyện nói: khi Long Tường bỏ đi từng đi ngang qua biệt thự của Lăng Tiêu, ở bên ngoài dùng ánh mắt đầy cừu hận nhìn một hồi lâu.

Chuyện thứ hai là về Lăng Tiêu. Tam công tử của Lăng Tướng quân dường như sau lần sóng gió phi lễ đó đã hoàn toàn thay đổi, trở nên một người làm cho người ta nhìn không thấu, cả người dường như chứa đầy thần bí! Lần lịch lãm này hành động của hần khiến cho tất cả mọi người đều rất kinh ngạc, thậm chí có thể ung dung giải cứu Thượng Quan giáo sư dưới kiếm của một gã Ma Kiếm Sĩ bạc ba, hơn nữa khiến đối

phương sợ hãi đến nỗi kiếm rời tay. Nếu không phải Dạ Kiêu danh tiếng lẫy lừng trong giới lính đánh thuê và mạo hiểm ở đế đô, mọi người thậm chí hoài nghi phải chăng là bọn hăn cố ý đóng kịch?!

Đến lúc này, rất nhiều người không nhịn được lại chuyển ánh mắt nhìn vào Tạ Hiểu Yên: diễn viên chính trong cơn sóng gió phi lễ lần đó. Thậm chí có nhiều người đã bắt đầu hoài nghi: Cơn sóng gió trước kia Lăng Tiêu phi lễ với Tạ Hiểu Yên rốt cuộc có phải đúng như lời đồn đãi của mọi người hay không?

Tuy nhiên từ khi đi lịch lãm trở về, bản thân Tạ Hiểu Yên đã trở nên cực kỳ khiêm tốn, mỗi ngày đều dốc hết tinh lực vào việc tu luyện khắc khổ, hoàn toàn không lộ mặt ra ngoài.

Cũng may, những chuyện này đều bị hòa tan trong nỗi vui sướng được quốc vương bệ hạ đích thân trao tặng huân chương khen thưởng.

Thú tộc đã mấy trăm năm nay không có công khai xuất hiện trước mắt nhân loại, cho nên trận chiến đấu này không riêng gì Đế quốc Lam Nguyệt, thậm chí mấy quốc gia khác đều chấn động, nhất là các quốc gia có lãnh thổ tiếp giáp với Thú tộc, đều bắt đầu tăng mạnh phòng bị vùng biên giới.

Đồng thời Đế quốc Lam Nguyệt cũng nhờ một trận chiến này mà uy danh vang dội, riêng uy tín của Nam Phương Vương Lý Vô Thông điện hạ cũng theo chuyện này mà đạt tới một độ cao mới.

Hết thấy những chuyện này cũng không nằm trong phạm vi quan tâm của Lăng Tiêu. Giờ phút này, hăn đang chịu đựng sự đau đớn khổ sở kinh người, các kinh mạch toàn thân đang bị xung kích!

102. Chương 101: Trúc Cơ (hạ)

Trong phòng, Lăng Tiêu ngồi khoanh chân, sắc mặt bình tĩnh mà lạnh nhạt, từ trong chiếc nhẫn không gian lấy ra viên Trúc Cơ đan màu than chì, mặt trên dường như có một lớp hơi mờ vờn quanh, một mùi thơm dịu khiến người ta sáng khoái tức thì lan ra khắp căn phòng. Lăng Tiêu mỉm cười, nhét viên đan được trơn bóng như ngọc vào trong miệng.

Trúc Cơ đan vừa vào trong miệng, lập tức tan ra, mùi thảo dược nhàn nhạt khiến tinh thần của Lăng Tiêu thoáng rung lên, ngay sau đó, một luồng lực lượng ôn hòa tinh thuần chậm rãi chảy tới các kinh mạch toàn thân. Thân thể Lăng Tiêu khẽ run lên rồi lập tức khôi phục lại bình thường.

Cái gọi là người bị Thiên Mạch, đó là kinh mạch toàn thân vừa hẹp vừa nhỏ, có chỗ thậm chí dán sát vào nhau. Nội lực tu luyện ra hoàn toàn không có cách nào vận hành ở trong đó. Còn kinh mạch của người bình thường thì kinh mạch của toàn thân thông thoáng nối liền các huyết đạo, toàn bộ thông suốt.

Cái gọi là thiên phú cao thấp, đó là căn cứ vào mức độ rộng hẹp của kinh mạch. Kinh mạch giống nhau nhưng có người như một dòng suối nhỏ, có người như dòng sông lớn, đương nhiên đã sinh ra chênh lệch.

Tác dụng của Trúc Cơ đan, tên đúng như danh xưng, chính là tẩy tủy khơi thông một lần tất cả kinh mạch, sau đó tạo một nền móng vững chắc cho cơ thể để ngày sau tu luyện.

Mà lúc này lợi dụng Trúc Cơ đan đánh thông các kinh mạch trong cơ thể của Lăng Tiêu là không thành vấn đề. Còn như những người không có tuệ căn trong nhân thế kia, nếu như cho họ dùng Trúc Cơ đan chỉ có thể kéo dài tuổi thọ mà thôi, muốn tu luyện cũng tuyệt đối không được.

Cho nên nếu như Lăng Tiêu muốn một lần phục dụng trúc cơ thành công thì không thể để mặc cho được lực của Trúc Cơ đan tự phát huy, mà cần phải phối hợp với nội công tâm pháp của Thục Sơn, dẫn dắt luồng lực lượng khổng lồ này đánh thông từng sợi kinh mạch một, xung phá từng huyết đạo một, cuối cùng, gom toàn bộ lực lượng này lại trong đan điền... Lúc đó mới xem như hoàn thành trúc cơ!

Chỉ có điều, nếu Lăng Tiêu là người kinh mạch bình thường, như vậy quá trình trúc cơ tuy rằng sẽ có thống khổ, nhưng cũng không quá sức chịu đựng. Có điều là lúc này hăn chẳng những muốn dẫn thông mà còn mở rộng thêm kinh mạch, còn không thể để cho được lực của Trúc Cơ đan tổn thất quá nhiều. Con người khi thống khổ đến cực hạn thì theo bản năng sẽ ngắt đi để bảo hộ chính mình; nhưng Lăng Tiêu thì ngược lại, hăn phải duy trì đầu óc của mình được thanh tỉnh trong suốt quá trình này!

Được lực của Trúc Cơ đan từng bước một tiến vào từng kinh mạch, mồ hôi đã ướt đẫm trên trán của Lăng Tiêu, từng giọt từng giọt theo gương mặt tuấn tú không ngừng nhỏ xuống.

Trên sàn nhà đã đọng lại một vũng nước! Mà bởi vì được lực hùng mạnh của Trúc Cơ đan, trên đầu của Lăng Tiêu cũng bắt đầu toát ra vầng hơi trắng mờ nhạt.

Cuối cùng... được lực tinh thuần gặp chỗ bế tắc đầu tiên, Lăng Tiêu cẩn thận khống chế luồng lực lượng dày đặc khổng lồ ôn hòa, cẩn thận từng chút từng chút khai thông kinh mạch bị bế tắc, mỗi một điểm giải khai cứ giống như hàng vạn hàng nghìn mũi châm nhọn đâm vào lòng, loại thống khổ này khiến cho gương mặt anh tuấn của Lăng Tiêu trở nên vặn vẹo cả lên. Nếu như bộ dáng này của hắn mà để người ta trông thấy, sợ là sẽ bị dọa đến phải hét âm lên!

Cứ như vậy, sắc mặt của Lăng Tiêu lúc thì khôi phục vẻ bình tĩnh, lúc thì lại vặn vẹo cả lên.

Ba ngày sau, được hiệu của Trúc Cơ đan rốt cục đã hoàn toàn dung nhập vào khắp toàn thân của Lăng Tiêu, được lực hùng mạnh theo kinh mạch lan ra khắp mọi ngõ ngách toàn thân của Lăng Tiêu!

Giờ phút này, thoát nhìn Lăng Tiêu có vẻ cực kỳ mệt mỏi, trên mặt và toàn thân đều kết một lớp gì đó đen xì, trông cứ giống như một tên ăn mỳ, nhưng cũng không có mùi gì khác thường, ngược lại có một hương vị thấm đậm lòng người.

Lúc này, Lăng Tiêu dẫn lực lượng từ tất cả các đường kinh mạch cùng hội tụ lại trong đan điền. Hắn quát nhẹ một tiếng, trong nháy mắt truyền tới sự thống khổ thật lớn khiến sắc mặt Lăng Tiêu trở nên vặn vẹo cực độ trông thật dữ tợn. Hắn cắn chặt hàm răng không cho tiếng rên rỉ thống khổ của mình phát ra.

Ba người Xuân Lan, Thu Nguyệt và Diệp Vi Ny đã canh giữ đi tới đi lui ngoài cửa phòng ba ngày nay. Ba ngày Lăng Tiêu ở bên trong bế quan, các nàng ở bên ngoài cũng ăn ngủ không yên. Lúc này bỗng nhiên nghe tiếng động của Lăng Tiêu, Xuân Lan theo bản năng liền định đẩy cửa phòng đi vào.

Thoáng cái bị Thu Nguyệt ở bên cạnh nắm kéo lại:

- Thiếu gia đã nói bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không được quấy rầy!

- Nhưng thiếu gia...

Trên mặt Xuân Lan đầy vẻ lo lắng, lòng thầm nghĩ: “Thiếu gia đã ba ngày không ăn không uống, lúc này còn không đói bụng lắm rồi sao? Đến lúc đó không nói lão gia phu nhân trách tội, chính mình cũng đều đau lòng đây!”

- Không có việc gì, yên tâm đi, huynh ấy hẳn là sắp ra rồi.

Diệp Vi Ny đã từng biết qua một vài điều kỳ lạ trên người của Lăng Tiêu, biết hẳn tuyệt đối không phải là người đơn giản như vẻ bề ngoài. Nàng ngăn cản ý muốn đi vào của Xuân Lan, sau đó nói:

- Phỏng chừng huynh ấy sắp ra đây, vậy mau đi chuẩn bị nước tắm rửa và một ít thức ăn cho huynh ấy, ta nghĩ huynh ấy nhất định là đói bụng lắm rồi.

- A, được rồi, tôi đi chuẩn bị!

Xuân Lan vội vàng đáp ứng không ngừng, có chút việc để làm thì tốt hơn rất nhiều so với cứ lo lắng chờ như vậy. Trên thực tế hai ngày qua, rất nhiều người đến ký túc xá này tìm hắn.

Có Thượng Quan Vũ Đồng, có Isa, La Thiên, thậm chí ngày hôm qua viện trưởng cũng lại đây một lần, khiến các nàng cảm thấy rất kinh ngạc. Viện trưởng trước giờ luôn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, ngày thường muốn gặp mặt cũng vô cùng khó khăn, không nghĩ tới ngày hôm qua lại tới đây, sau khi nghe nói Lăng Tiêu đang bế quan, không ngờ vẻ mặt ôn hòa nói là chờ tới lúc Lăng Tiêu ra thì sẽ quay lại gặp hắn.

Điều này thật làm cho các nàng thiếu chút nữa tưởng mình nghe lầm. Về phần những người khác, vừa nghe nói Lăng Tiêu bế quan tu luyện, đều tỏ vẻ hiểu biết. Trên thực tế đại khái đến bây giờ cũng mù mờ chẳng hay biết gì như hai người Xuân Lan và Thu Nguyệt. Diệp Vi Ny thì mơ hồ biết Lăng Tiêu là đang làm cái gì, trong lòng vừa khẩn trương, vừa mang theo vẻ chờ mong, nàng thầm nghĩ: “Trên mình huynh ấy đã xảy

ra rất nhiều kỳ tích, nếu lần này huynh ấy có thể đột phá Thiên Mạch thành công, như vậy lại thêm một kỳ tích lớn nữa!”

“Bùng!” một tiếng, trong đan điền của Lăng Tiêu phát sinh chấn động kịch liệt không tiếng động. Lực lượng khổng lồ từ các kinh mạch hội tụ tới đó trong nháy mắt ngưng kết thành một khối khí màu trắng mờ nhạt cỡ bằng nắm tay. Mồ hôi trên mặt Lăng Tiêu đã sớm khô cạn, hai mắt hần chột mở bừng ra, trên mặt như là bịt kín một tầng huyết sắc, một màu đỏ thẫm!

Ngay sau đó, khối không khí do luồng năng lượng kia tạo thành ầm ầm nổ tung! Tất cả lại theo kinh mạch chảy ngược trở về thân thể của Lăng Tiêu! Trong khoảnh khắc, Lăng Tiêu phun ra một búng máu, màu đỏ trong mắt tức thì theo ngụm máu tươi phun ra này mà dần dần khôi phục trong sáng trở lại, tỏa sáng như ánh sao, chột lóe rồi biến mất!

Quần áo trên người Lăng Tiêu nát vụn từng tắc, dường như bị lực lượng mạnh mẽ nhập vào cơ thể đó chấn cho nát vụn.

Những lực lượng đó như nước thủy triều đập vào bờ, thoáng đánh ra rồi lại lui về trong đan điền của Lăng Tiêu.

Giờ phút này, nhìn lại toàn thân kinh mạch của Lăng Tiêu thật giống như dòng sông vừa rộng vừa lớn, nội lực hùng hậu kia dường như nước sông không ngừng tuôn chảy, ở bên trong không ngừng mở rộng. Chúng tụ lại nơi đan điền, sau đó xuôi theo kinh mạch vận hành khắp cơ thể.

Lăng Tiêu thở một hơi thật dài, chậm rãi mở hai mắt, hai mắt sáng ngời!

Trên gương mặt tuần tú của Lăng Tiêu hiện ra một nụ cười tươi, nét tươi vui dần dần từ khóe miệng lan ra khắp bộ mặt. Đại lực Thương Lan không hổ là nơi sung túc linh khí, hiệu lực của dược liệu tăng lên gấp mấy lần so với Tu Chân Giới! Nếu không nhờ như vậy, lần trúc cơ này của Lăng Tiêu chắc chắn sẽ thất bại.

Trong lòng nhớ lại, Lăng Tiêu cũng không khỏi nghĩ tới mà lạnh cả người: Một khi ở thời điểm mấu chốt, dược hiệu của Trúc Cơ đan tới mức cuối, như vậy cũng không phải đơn giản là việc trúc cơ thất bại mà thậm chí tính mạng cũng sẽ lâm vào nguy hiểm!

Bất kể như thế nào, lúc này hắn đã vượt qua nguy hiểm, hắn đã thành công rồi!

103. Chương 102: Vương Tử Mời Dự Tiệc

Tu vi hiện tại của Lăng Tiêu dường như rất khó dựa theo tiêu chuẩn của đại lực Thương Lan mà phán xét. Sau khi cải tạo cơ thể thì toàn bộ kinh mạch đều thông suốt!

Ngay cả hai huyết đạo ” Khí Hải “, ” Khúc Cốt ” mà phải đạt tới Cường Kiếm Sư mới có thể đã thông giờ cũng hoàn toàn không trở ngại. Sau khi cải tạo cơ thể, Lăng Tiêu đã có thể dựa theo công pháp của Tu Chân Giới, trực tiếp hấp thu linh khí trong thiên địa để tiến hành tu luyện!

Nhưng ở đại lực Thương Lan thì chỉ có võ giả ngoài tu vi Kiếm Tôn mới có thể trực tiếp hấp thu linh khí trong thiên địa để tiến hành tu luyện. Hơn nữa, bọn họ không có công pháp đầy đủ hệ thống như Lăng Tiêu, hầu như tất cả mọi người đều hấp thu linh khí một cách vô ý thức để tiến hành tu luyện!

Nếu không, dựa vào linh khí dồi dào của đại lực Thương Lan, làm sao võ giả có thực lực Kiếm Thánh lại hiếm như vậy!

Nhưng Lăng Tiêu cũng không tự đại cho rằng mình đã đạt tới thực lực của Ma Kiếm Sĩ. Đây chính là khác biệt giữa Tu Chân Giới và đại lực Thương Lan, người tu chân trước tiên tẩy tủy, cải tạo cơ thể rồi sau đó bắt đầu tu luyện. Mà đại lực Thương Lan bởi vì không kiến giải được tẩy tủy, cải tạo cơ thể nên họ hoàn toàn dựa vào sự cố gắng của võ giả, từng đợt từng đợt phá vỡ huyết đạo mà từng bước cố gắng đi lên .

Chẳng hạn như một đường chỉ cần theo lộ trình không ngừng đi tới thì cuối cùng sẽ tới điểm cuối; một đường thì chính mình phải thăm dò nhưng lộ trình lại tràn ngập bụi gai nhấp nhô, hơn nữa nếu không đi đúng còn có thể đi lạc!

Khác biệt trong đó xó thể nghĩ được ngay!

Giờ phút này, trong cơ thể Lăng Tiêu tồn trữ nội lực cũng không thuộc chính hần. Chuẩn xác mà nói là được lực của Trúc Cơ đan còn lưu lại!

Nguồn lực lượng này, nếu như Lăng Tiêu sử dụng quá độ thì sẽ gặp cảnh cạn kiệt, cho dù thông qua tu luyện đạt được cũng tuyệt đối không có thâm hậu như hiện tại!

Căn cứ vào việc hần có thể khống chế nội lực để phóng thích ra kiếm khí thì trình độ chân thực hiện tại của Lăng Tiêu hẳn là trình độ của Đại Kiếm Sư bậc hai hoặc ba. Nếu như lúc này phối hợp kiếm kỹ Độc Cô Cửu Kiếm cùng với việc nắm giữ đủ loại công pháp của mình thì khiêu chiến với người có tu vi Cuồng Kiếm Sư cũng đã có thể tự tin!

Hơn nữa tu luyện về sau của Lăng Tiêu cũng không cần phá vỡ bất cứ huyết đạo nào mà chỉ cần theo lực lượng trong cơ thể không ngừng tích lũy, thực lực sẽ càng ngày càng mạnh hơn!

Lăng Tiêu vẫn như trước khoan chân ngồi ở trên sàn nhà, mà trong cơ thể lại vận hành một đại chu thiên nội công tâm pháp bí truyền của Thục Sơn. Sau đó, hần lại mở hai mắt, toàn bộ tinh khí hai mắt thu vào trong, đứng dậy, loại cảm giác lúc trước ở Thục Sơn lại trở về trên người, cả người có loại cảm giác xuất trần tự nhiên.

Vị đạo càng dày đặc!

Giờ phút này nếu Lăng Tiêu rút kiếm thì người khác sẽ càng kinh ngạc phát hiện hần cùng với kiếm đã hoàn toàn hợp nhất, khó phân biệt lẫn nhau!

Vừa mở cửa phòng ra liền truyền đến tiếng kêu sợ hãi của mấy người phụ nữ. Đầu tiên Diệp Vi Ny cau mày nhìn thấy trên mặt trên tay của Lăng Tiêu dường như đều kết một thứ quá bẩn, nhưng tiếp theo lại không thể ngửi được mùi vị khó chịu từ trên người hần, kinh ngạc hỏi:

- Đây, đây là chuyện gì?

- Thiếu gia, cuối cùng ngài cũng ra đây!

Trong con người Thu Nguyệt lộ vẻ ngạc nhiên vui mừng. Nàng cảm thấy trên người thiếu gia dường như có thêm một cái gì, đến tốt cùng là gì rồi lại nói không nên lời, dù sao..... Loại cảm giác này thực làm cho người ta thoải mái, càng thích tới gần hần hơn. Trong lòng vừa nghĩ, bỗng nhiên trên mặt nàng phớt qua hai luồng ửng đỏ, nhẹ giọng nói:

- Thiếu gia, nước tắm đã chuẩn bị cho ngài xong rồi.

- Há, cảm ơn cô.

Lăng Tiêu thuận miệng nói, sau đó chuẩn bị đi tắm. Thu Nguyệt bị Lăng Tiêu nói một câu cảm tạ khiến nàng không hiểu được, trong lòng nghĩ, việc này chính là việc ta phải làm, thiếu gia vì sao phải nói cảm ơn?

Cũng may cảm tình Xuân Lan cùng Thu Nguyệt với Lăng Tiêu mười mấy năm như một ngày căn bản không nghĩ tới Lăng Tiêu có thể ghét bỏ các nàng.

Lăng Tiêu trông thấy Thu Nguyệt vẫn còn đi theo sau nói:

- Tự mình ta có thể tắm được rồi, các cô giúp ta chuẩn bị một bộ quần áo mới đặt ở lối đi!

- Vâng.

Thu Nguyệt nhẹ nhàng cười đi xuống chuẩn bị. Với nàng mà nói, mặc kệ thiếu gia biến hóa như thế nào vẫn là chủ nhân của nàng. Chủ nhân tốt thì các nàng mới vui vẻ theo, thế thôi.

Khi Lăng Tiêu tắm rửa xong, vừa đi ra lại khiến cho Diệp Vi Ny vừa lúc ngẩng đầu lên nhìn hần chợt trợn mắt há hốc mồm, lấy tay chỉ vào Lăng Tiêu rồi sau đó đưa tay lên sờ sờ mặt mình:

- Người..... Người là Lăng Tiêu?

Lăng Tiêu mày nhíu xuống cảm thấy Diệp Vi Ny này vui đùa một chút cũng chẳng có gì buồn cười. Lúc này Thượng Quan Vũ Đồng từ bên ngoài đi vào, nàng biết mấy ngày nay Lăng Tiêu vẫn đang bế quan, hẳn là xông phá thiên mạch. Mà theo tri thức nàng đang nắm giữ thì xông phá thiên mạch không thể nghỉ ngơi

phải cần mạo hiểm rất lớn, nếu làm không tốt thậm chí có thể nguy hiểm tới sinh mệnh, cho nên mỗi ngày nàng đều đẩy một chuyện, tiện thể chuẩn bị kéo Diệp Vi Ny vẫn chờ đợi ở trong này trở về. Hiện tại cô nàng này rất có danh tiếng trong lớp cao cấp của học viện.

Khiến cho Thượng Quan Vũ Đồng dở khóc dở cười chính là trong thời gian ngắn bọn họ đi ra ngoài rèn luyện này, Diệp Vi Ny đã làm tổn thương bảy tám học sinh quấy rầy nàng. Tuy rằng cũng không thương nặng nhưng tên tuổi của nữ sinh bạo lực này đã được truyền ra ngoài. Hơn nữa, Diệp Vi Ny biết sự việc bên trong của Lăng Tiêu cùng Tạ Hiểu Yên, nói ra lời là muốn thay Lăng Tiêu giáo huấn nữ nhân không biết xấu hổ Tạ Hiểu Yên một chút.

Khiến cho Thượng Quan Vũ Đồng tỉnh táo lại là may thay Diệp Vi Ny chưa nói nàng là người yêu của Lăng Tiêu. Hơn nữa may mắn là Tạ Hiểu Yên cũng đi theo đại đội ra ngoài rèn luyện mà không ở trong học viện, nếu không sẽ phát sinh chuyện gì thì cũng không biết được. Nàng chuẩn bị tìm thời gian phù hợp nói chuyện với Diệp Vi Ny, cho nàng biết không được dễ dàng đánh nhau với bạn học, nhất là những người bị nàng đả thương có hơn phân nửa đều là thiếu gia có gia thế hiển hách. Mặc dù người ta còn chưa tìm tới cửa, phỏng chừng hơn phân nửa lý do vì Diệp Vi Ny là nữ sinh, tuy nhiên liệu họ có ngầm tính kế nàng hay không thì cũng không ai biết.

Vừa vào cửa thì cũng thấy Lăng Tiêu vừa mới tắm ra, nhất là trên mặt Lăng Tiêu có làn da như trẻ con khiến cho Thượng Quan Vũ Đồng lấp bắp kinh hãi, đồng thời không kìm nổi dâng lên một cơn ghen tị mãnh liệt trong lòng. Hơi quá đáng, làn da của đàn ông như thế nào có thể hoàn hảo hơn cả con gái chứ!

Vì thế vài ngày sau, Lăng Tiêu đều không có xuất hiện ở trong vườn trường mà vội vàng sắp xếp một loại đan dược thay đổi màu da của mình, còn cả..... Trú Nhan đan!

Thật sự là không có biện pháp, lúc trước Lăng Tiêu coi nhẹ trình độ nhạy cảm dung mạo của người phụ nữ, nếu như bộ dáng mình như vậy trực tiếp đi ra ngoài e rằng sẽ dọa rất nhiều người. Bởi vì làn da hiện tại của hắn nhẵn mịn giống như trẻ con tới mức khiến cho loại phụ nữ quốc sắc thiên hương như Thượng Quan Vũ Đồng cũng cảm thấy ghen tị, có thể tưởng tượng làn da của Lăng Tiêu đẹp tới mức độ người người oán trách.

Sau khi dùng đan dược thay đổi màu da, làn da của Lăng Tiêu mới khôi phục lại trạng thái bình thường lúc trước. Chẳng qua là cẩn thận nhìn vào thì loại trình độ nhẵn mịn này, người bình thường căn bản không có cách nào so sánh nổi.

Ngày thứ chín, Lăng Tiêu trở lại Học viện Đế quốc thì La Thiên lại đến nhà viếng thăm. Sau khi nhìn thấy Lăng Tiêu, La Thiên sưng sốt cứng đờ nói không nên lời, cảm giác Lăng Tiêu dường như đã xảy ra thay đổi rất lớn.

Nhìn thoáng qua hai thị nữ tuyệt sắc bên Lăng Tiêu, trong lòng hắn lại có chút hâm mộ. Minh tuy rằng ở nơi giống như Lăng Tiêu nhưng vì duy trì khiêm tốn nên chỉ có hai thị nữ bình thường hầu hạ. Lòng nói người này thật đúng là số phận tốt, ngay cả thị nữ cũng xinh đẹp như vậy, càng không nói còn có loại cô gái cực phẩm như Isa thích hắn.

-Lăng Tiêu huynh đệ, cuối cùng cũng thấy được đệ!

Dáng cười La Thiên đẩy về chân thành nói:

-Karin đã trở lại, may mà có đan dược của Isa đồng học, hiện tại nàng đã khôi phục rất tốt. Tối hôm nay, ta bày tiệc rượu chủ yếu chiêu đãi mời đệ cùng Isa đồng học ở Hương Tạ Cư tửu lâu, hy vọng Lăng Tiêu huynh đệ có thể vui vẻ nhận lời.

Lăng Tiêu đã thông thiên mạch nên tâm tình cũng theo đó mà xảy ra một ít biến hóa. Trước kia, hắn kiêng kị một ít chuyện, nhưng hiện tại cũng không còn quan trọng. Hơn nữa, bản thân hắn không thẹn với lương tâm, tin rằng cho dù là thái tử điện hạ cũng không thể vì mình cùng La Thiên ăn bữa cơm liền phát sinh hành động gì. Bằng không chẳng khác nào đẩy Lăng Tiêu Khiếu sang nhị Vương tử!

Tuy rằng Lý Thiên Lạc này lòng dạ rất sâu nhưng nhân phẩm cũng không kém. Lăng Tiêu cũng nguyện ý kết giao với một bằng hữu như thế. Gật gật đầu, Lăng Tiêu nói:

-Yên tâm, ta chắc chắn đến đúng giờ!

104. Chương 103: Trú Nhan Đan

Hiện tại Isa đã biết thân phận thực sự của La Thiên, có chút ít nghi ngờ việc mở tiệc chiêu đãi vào buổi tối, nhẹ giọng hỏi Lăng Tiêu:

- Lăng, ... Lăng Tiêu ca ca, huynh thật sự muốn đi dự tiệc vào buổi tối sao?

Lăng Tiêu cười nói:

- Không muốn đi lắm, chẳng qua là một lần tụ hội trong nhóm bạn học thôi. Coi như chúng ta chào đón Karin đồng học.

- Được rồi, Karin đã trở lại.

Trên mặt Isa lộ ra một chút tươi cười:

- Thương thế Karin hẳn là tốt lên rồi. Viên cực phẩm Liệu Thương đan là do muội cầu gia gia vài lần mới có được một viên đấy, hiệu quả của nó quả thật rất tốt!

Trên mặt Isa cũng không có vẻ gì là tiếc rẻ cùng hối hận. Đối với nàng, viên đan được kia phát huy tác dụng lớn nhất là khi cứu sống một người, đây là mới là tác dụng của đan dược.

Isa nói xong, bỗng nhiên đôi mắt chớp chớp lên nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu:

- Lăng Tiêu ca ca, huynh luyện chế ra Trú Nhan đan có hiệu quả rất tốt, nếu như..... Nếu như có thể bán ra, muội tin rằng nó chắc chắn sẽ khiến cho các cô gái quý tộc điên cuồng!

Lăng Tiêu sững sốt, trong đầu hẳn thật đúng là chưa từng nghĩ tới ý tưởng bán đan dược mà mình luyện chế ra. Hơn phân nửa người Tu Chân Giới lấy vật trao đổi vật, cũng có thị trường giao dịch là bán pháp bảo để đổi lấy tinh thạch. Nhưng khi đó, bất kể thân phận hay là bản lĩnh của Lăng Tiêu đều rất kém, hẳn căn bản không được tham gia vào giao dịch cấp bậc đại hội. Nếu không, hẳn cũng không nghĩ đến việc mò tìm pháp bảo rồi.

Lăng Tiêu nghĩ, hiện tại mình đang ở thế giới này, là thế giới thế tục. Tuy rằng những tinh hạch giá trị này rất đắt tiền nhưng cũng có thể dùng tiền tài mua được một vật gì đó!

Ở Tu Chân Giới, nếu có người nói lấy hoàng kim để đổi lấy tinh thạch thì e rằng sẽ trở thành kẻ điên mà người khác trực tiếp coi thường. Tất cả mọi người đều là người tu luyện, cần hoàng kim làm gì?

Luyện pháp bảo cũng không như tinh thiết!

Bởi vậy, hoàng kim ở trong mắt người tu chân không khác nhiều lắm so với tảng đá.

Thấy bộ dáng Lăng Tiêu có chút ý lay động, trên mặt Isa lộ ra vẻ tinh nghịch, mỉm cười ngọt ngào nói:

- Lăng Tiêu ca ca, hiện tại Isa đã bắt đầu quản lý công việc trong gia tộc rồi nhé.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Isa, nói thật tới bây giờ hẳn cũng không biết Isa làm gì trong nhà nên cũng chưa từng hỏi tới.

Isa lộ ra vẻ tươi cười thẹn thùng:

- Gia tộc Isa là thế gia được liệu lớn nhất Đế quốc Lam Nguyệt, nhưng cho dù là luyện dược sư tốt nhất của gia tộc muội cũng không lợi hại như ca ca!

Isa nói xong, khuôn mặt hình trái xoan lại hiện lên vẻ tự hào.

.....

Lăng Tiêu có chút không nói được. Phỏng chừng luyện dược sư của gia tộc Isa mà nghe được lời này chắc là choáng váng mà tức giận.

- Thật sự muội cũng không phải khen nịnh ca ca, loại đan dược Trú Nhan đan mà huynh luyện chế này, cho tới bây giờ Isa cũng chưa từng nghe nói qua!

Trong giọng nói của Isa toát ra vẻ sùng bái. Hơn nữa nàng thầm nghĩ, nếu như.... phát ra tin tức là ca ca có thể luyện chế đan dược có thể chữa thông kinh mạch cho người bị Thiên Mạch thì chỉ sợ trong một đêm, ca ca có thể trở thành danh nhân vang động đại lục!

Chẳng qua là nàng hiểu đạo lý người thường vô tội nhưng kẻ mang ngọc có tội, nên nàng sẽ không nói chuyện này ra ngoài.

- Lăng Tiêu ca ca, nếu huynh đem quyền tiêu thụ Trú Nhan đan cho Isa thì muội sẽ trừ một chút phí tiêu thụ, còn lại tất cả thu nhập đều cho ca ca. Gia tộc Isa chỉ muốn dùng nó để nâng cao tiếng tăm là tốt rồi. Hơn nữa Isa tuyệt đối sẽ không bán đứng ca ca!

Cũng chỉ có đối mặt với Lăng Tiêu thì Isa mới có thể có điệu bộ nói chuyện thấp như thế. Đối lại người khác, cho dù trong tay hắn có được đan dược tốt hơn nữa thì nhiều nhất Isa cho hắn có lợi nhưng tuyệt đối sẽ không nói ra giới hạn cuối của gia tộc mình. Bởi vì Isa cũng tin Lăng Tiêu không quá coi trọng lợi ích!

Hơn nữa, một điểm quan trọng nhất của Isa là nàng thích Lăng Tiêu!

Lăng Tiêu mỉm cười:

- Giao cho muội thì huynh đương nhiên sẽ yên tâm. Về phần tiêu thụ như thế nào thì muội xem xử lý ra sao cũng không cần nói cho huynh biết. Tuy nhiên, số lượng sẽ không quá lớn cho nên muội phải có sự chuẩn bị.

Isa tủm tủm cười rồi nói:

-Yên tâm đi, cho dù ca ca cho muội rất nhiều thì Isa cũng sẽ không bán số lượng nhiều quá đâu! Đồ tốt như vậy nếu tùy tiện mà có thể mua được thì tên tuổi của nó chẳng phải rơi xuống sao?

Thiên phú kinh doanh của Isa vào lúc này đã hiển lộ hoàn toàn.

Ngoại trừ cảm tình của Isa với Lăng Tiêu thì giá trị của Trú Nhan đan cũng tuyệt đối có thể khiến cho bất kể một kẻ có đầu óc kinh doanh nào cũng phải điên cuồng vì nó. Những người phụ nữ đại quý tộc e rằng coi trọng khuôn mặt của mình còn hơn trượng phu. Nếu như họ biết có một loại đan dược có thể làm cho tuổi xuân của họ được giữ mãi thì cho dù là giá trên trời, các nàng cũng sẽ mua.

Thanh danh của gia tộc Isa vốn cũng vô cùng vang dội ở tầng trên xã hội. Thử nghĩ, lại thêm loại Trú Nhan đan này có thể khiến cho các cô gái điên cuồng vì nó, gia tộc nếu như vẫn không thể ổn định ngồi trên ngai vàng thế gia đệ nhất y dược của đế quốc thì mới làm người khác khó hiểu. Hơn nữa, vị trí người thừa kế của gia tộc Isa sẽ không ai lay động được!

Một điểm quan trọng nhất chính là Isa biết gia gia không thể nào chấp nhận cho mình với Lăng Tiêu cùng một chỗ. Isa chỉ muốn chứng minh cho gia gia thấy người đàn ông mà cô lựa chọn là ưu tú biết bao!

Hương Tạ Cư từ lâu, nếu xét về quy mô ở đế đô tuyệt đối không được xếp trong ba mươi thương hiệu hàng đầu. Nhưng nếu xét tiếng tăm thì đứng trong ba thương hiệu hàng đầu khẳng định là không thành vấn đề!

Mà ngay cả quốc vương bề hạ đều chính miệng thừa nhận: xa hoa mà không vang xa, kết hợp hoàn mỹ giữa không gian với tạo hóa, nếu chưa tới Hương Tạ Cư dùng cơm thì không tính là quý tộc chân chính!

Một lời nói có giá trị vạn kim này làm cho từ ***** Hương Tạ Cư này không đến mười năm nhanh chóng trở thành từ lâu đệ nhất ở đế đô. Thức ăn thức uống ở nơi này cực kỳ đặc sắc, căn bản là chưa từng thấy ở rất nhiều nơi khác. Thậm chí, họ cũng không thể bắt chước các thức ăn!

Cũng có người thử lấy đầu bếp nơi này, nhưng chỉ có thể lấy đi loại học đồ thấp nhất, mà bọn họ chỉ nắm giữ một chút kỹ xảo nấu nướng, khi tới từ lâu khác lập tức được đối xử như đầu bếp lớn. Từ đó có thể thấy được sự thịnh vượng của Hương Tạ Cư.

Lăng Tiêu nhớ rõ mình đã từng đi theo phụ thân tới nơi này một lần nhưng lúc đó hắn rất nhỏ, trí nhớ cũng có chút mơ hồ. Còn thân phận Isa xem như một trong những nhà quyền thế hiển hách vậy mà cũng chưa tới nơi này.

Nghe nói ở trong này ăn một bữa tốn mấy trăm kim tệ quả thực là chuyện rất bình thường. Nhưng đối với người bình thường mà nói thì mấy trăm kim tệ cũng đủ ăn vài chục năm rồi!

Không ngờ La Thiên chọn một nơi có cấp bậc cùng phẩm vị như thế để mở tiệc chiêu đãi Lăng Tiêu, có thể thấy trong lòng hắn đã coi trọng Lăng Tiêu rồi.

Lăng Tiêu cùng Isa xuống xe ngựa, nắm bàn tay mềm mại nhỏ bé của Isa, ngẩng đầu nhìn. Ba tầng lầu cao của Hương Tạ Cư trông bề ngoài có không khí trang trọng, cổ kính, lan can khắc vẽ, phong cách khác hẳn với những kiến trúc kiểu mái vòm của Đế quốc Lam Nguyệt. Lăng Tiêu từng sốt một chút, đối với những kiến trúc này hắn có loại cảm giác quen thuộc, thật sự rất giống như nhà mà lúc trước hắn ở tại Tu Chân Giới.

Lại thấy trên bảng hiệu được viết ba chữ to Hương Tạ Cư như rồng bay phượng múa, ngoài ra còn có hai chữ nhỏ có phong cách cổ xưa – Hoàng Phủ! Hai hàng lông mày của Lăng Tiêu nhẹ nhàng nhíu lại, nhớ tới cô gái mắt sáng đẹp động lòng người, trong lòng nghĩ: gia tộc Hoàng Phủ thật sự rất lợi hại!

Buôn bán rộng rãi mà vẫn xuất sắc như vậy, không biết ai đứng phía sau sắp đặt như vậy, thoát nhìn còn lợi hại hơn so với Isa!

Lúc này Lý Thiên Lạc từ cửa đi ra nghênh đón, trên mặt lộ ra vẻ tao nhã tươi cười:

- Lăng huynh, mau vào đây!

Lăng Tiêu lạnh nhạt cười:

- Khiến huynh đợi lâu.

-Ha hả, chúng ta cũng vừa mới đến, Lăng huynh đồng ý đến là vui rồi, La Thiên vô cùng cảm kích!

Trong ánh mắt Lý Thiên Lạc lộ ra vẻ cảm kích, Lăng Tiêu chịu đến thì bản thân hắn đã đại biểu cho thái độ của Lăng gia. Cho dù Lăng Tiêu còn chưa thể đại biểu hoàn toàn cho Lăng gia nhưng ít ra có một điểm là Lăng gia sẽ không dễ dàng hướng về phía thái tử. Cho dù tương lai thái tử lên ngôi thì cũng như thế!

- Vừa khéo như vậy, đó không phải Nhị đệ sao?

Đúng lúc này, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng rất ôn hòa truyền đến.

Toàn bộ kinh mạch đã thông nên cực kỳ miễn cảm đối cảnh vật chung quanh, vậy mà Lăng Tiêu bỗng nhiên có loại cảm giác sờn tóc gáy. Đột nhiên quay đầu lại chợt thấy một đám người đang đi tới. Trong đó có một lão già áo xám cho dù hóa thành tro Lăng Tiêu cũng có thể nhận ra, mà đối phương hiển nhiên cũng nhận ra hắn. Giờ phút này, lão đang dùng vẻ mặt đùa cợt với giọng mỉa mai nhìn Lăng Tiêu, trong đôi mắt hình tam giác tràn đầy vẻ khinh thường.

- Thật khéo!

Lăng Tiêu ha hả cười lạnh hai tiếng, ánh mắt lạnh lùng gắt gao nhìn chằm chằm lão già áo xám, chợt chìa tay chậm rãi rút ra Tế Liễu kiếm chỉ Hải Thiên:

- Lão thất phu, hôm nay, ta muốn bắt ngươi tế kiếm!

105. Chương 104:giết Người Tế Kiếm (thượng)

Nét mặt Hải Thiên vô cùng phẫn nộ, môi run run chỉ tay vào Lăng Tiêu quát, rồi mặt Hải Thiên lại không kìm được co rút vài cái, tay giấu trong áo nhẹ nhàng run lên, tên này..... Không ngờ thực lực tăng mạnh!

Điều khiến Hải Thiên kinh hãi không hiểu được chính là hắn cảm nhận được luồng lực lượng cuộn cuộn dâng trào mãnh liệt trong cơ thể Lăng Tiêu! Hắn không kìm nổi nghĩ: như thế nào có thể, hắn như thế nào có thể đột phá Thiên Mạch. Cho dù chịu được ngâm thuốc thập tử nhất sinh kia nhưng sao trong thời gian ngắn như vậy liền tiến bộ tới mức này?

Nhất định là ảo giác, gần đây mệt nhọc quá mức!

Trong lòng Hải Thiên không ngừng an ủi mình nhưng ý nghĩ lại thanh tỉnh vô cùng. Lần đầu gặp, tiểu tử này liền dùng khí thế bức hắn lui hai bước, giờ thực lực lại thật sự tăng mạnh!

Hải Thiên tuyệt đối không muốn mình lưu lại địch nhân khiến cuộc sống hàng ngày của hắn gian nan, có điều..... Hôm nay trước mặt cháu hoàng đế, ra tay giết chết con của một gia đình trọng thần cũng không thích hợp lắm. Về mặt Hải Thiên âm trầm vô cùng, trong lòng không thể kìm nổi dâng lên một ý niệm, quyết không cho Lăng Tiêu sống qua đêm nay!

Lúc trước, Lăng Tiêu quyết đấu cùng Ô Lan Thác thì Lý Thiên Lạc không có ở đó. Tuy rằng hắn biết một võ giả bậc cao cứu đi Ô Lan Thác vốn sẽ chết dưới kiếm của Lăng Tiêu nhưng lại không biết người trước mặt này. Tuy nhiên có thể khiến Lăng Tiêu cư xử như vậy chắc chắn cũng có thù hận sâu đậm. Vì thế, hắn thân nhiên cười rồi nhìn thoáng qua người tuổi trẻ với khuôn mặt anh tuấn cùng quần áo hoa lệ phía đối diện, chợt nhướng mày lên:

- Đúng vậy, vừa khéo đại ca cũng tới nơi này dùng cơm sao?

Người trẻ tuổi mặc hoa phục cười rất ôn hòa, khẽ gật đầu, lập tức nhìn Hải Thiên bên cạnh nói:

- Vô Danh trưởng lão như thế nào biết được bằng hữu của Nhị đệ đệ tại hạ?

Về mặt Hải Thiên chợt chỉnh lại cung kính nói:

- Bẩm báo đại vương tử, Vô Danh cũng không rõ lắm. Đại khái là tiểu bằng hữu này nhận sai người thì phải? Mặc dù hắn có chút cuồng vọng chẳng qua lão phu sẽ không chấp nhận cùng đứa trẻ không hiểu biết này. Nếu đây là người của đệ đệ đại vương tử thì quên chuyện này đi. Ta cũng không truy cứu hắn vô lễ với ta.

Lúc này Isa lại lạnh lùng nhìn thoáng qua Hải Thiên, âm thanh trong trẻo mà lạnh giá :

- Theo ta được biết, người tên là Hải Thiên, mười mấy năm trước ở đế đô phạm phải vụ án lớn, là tội phạm truy nã cấp A của đế quốc! Lần trước Lăng Tiêu ca ca quyết đấu cùng Ô Lan Thác có ký kết khế ước quý tộc sinh tử thì người xuất hiện đánh bị thương Lăng Tiêu ca ca. Hơn nữa, người còn mang Ô Lan Thác đi, cho nên người không phải tên Vô Danh nào mà càng không phải là người Lăng Tiêu ca ca nhận lầm. Không thể tưởng được người đường đường là một gã Ma Kiếm Sĩ, võ giả bậc cao như thế, mà ngay cả một chút thể diện cũng không có, thực làm cho người ta khinh thường!

Lời nói của Isa rõ ràng lưu loát, trực tiếp chỉ ra ân oán giữa Lăng Tiêu với Hải Thiên khiến cho người của hai bên đều biến sắc.

Lý Thiên Lạc đột nhiên tỉnh ngộ, khó trách Lăng Tiêu không để ý mình mà rút kiếm hướng tới, có điều..... Tuy rằng trước mắt thực lực Lăng Tiêu thoát nhìn thì tăng lên rất lớn nhưng để chống lại Ma Kiếm Sĩ thành danh đã lâu như Hải Thiên thì dường như không có phần thắng gì!

Thành thật mà nói, hắn không xem trọng Lăng Tiêu nhưng lại biết lúc này chính mình không thể mở miệng nói cái gì, nếu không sẽ đánh mất khí thế của Lăng Tiêu. Hắn không kìm nổi có chút lo lắng liếc mắt nhìn vào chỗ u tối, ngẫm ra hiệu gì đó, nơi đó..... Có vài tên hộ vệ trường kỳ đi theo hắn. Thực lực của bọn cũng đạt tới tu vi Ma Kiếm Sĩ!

Có người cũng ngừng dùng tay ra hiệu trả lời, Lý Thiên Lạc cảm thấy an tâm một chút dời ánh mắt về phía ca ca mình, người con lớn nhất của thái tử điện hạ, Lý Thiên Liệt.

Về mặt Lý Thiên Liệt có chút khó coi, không thể tưởng được không ngờ có người trực tiếp vạch trần thân phận của Hải Thiên. Minh chính là vương tử mà cùng một tên tội phạm truy nã ở cùng một chỗ, vậy rồi cuộc là xảy ra chuyện gì?

Lúc này Hải Thiên hừ một tiếng thật mạnh, trong không khí một dòng nước ngầm hướng về Isa. Về mặt Isa bỗng ngưng trệ, Lăng Tiêu nghiêng người bước một bước, che ở trước mặt Isa còn ánh mắt lạnh như băng nhìn Hải Thiên:

- Người còn gì để nói?

- Nói bậy bạ! Hoàn toàn là một bên nói bậy!

Hải Thiên giận tím mặt nói:

- Con nhóc này ngấm máu phun người!

Lúc này trong nhóm người của Lý Thiên Liệt có một người trung niên thoát nhìn thì vẫn nhược nho nhã nhưng trên mặt lại toát ra một luồng cương trực chính khí quát:

- Trước mặt đúng là Lăng Tiêu, ta cùng với phụ thân ngươi cùng làm quan, tuyệt đối không thể vô lễ như thế!

- Cần gì nói lời vô nghĩa!

Nội lực của Lăng Tiêu rót vào Tế Liễu kiếm. Thân Tế Liễu kiếm lập tức run rẩy một hồi rồi phát ra một luồng âm thanh trầm thiết. Bầu không khí chợt đông lại, một luồng khí thể khổng lồ bức tới người ở hai bên, khiến cho họ kim lòng không được phải lui về phía sau!

Lý Thiên Lạc che chở Isa lui lại phía sau hai mươi mấy bước. Lý Thiên Liệt cùng mọi người ở bên kia đều lui về phía sau. Về mặt vài tên văn nhân có thực lực yếu kém đều hiện lên một mảnh trắng bệch, không thể tưởng được, người thiếu niên này chỉ dựa vào khí thể có thể làm cho bọn họ chật vật như thế.

Trên mặt Hải Thiên âm tình bất định, lúc này Lăng Tiêu lạnh lùng nói:

- Cứ phóng tay làm, sống chết là do số mệnh!

Vốn Lăng Tiêu có thể không nói lời này mà một mặt mãnh công Hải Thiên. Hải Thiên có rất nhiều kiêng kỵ, tuyệt đối không dám ra tay giết hấn. Bởi vì Hải Thiên cùng với Lý Thiên Liệt ở cùng một chỗ, nếu như dám hạ sát thủ thì ngay cả thái tử cũng sẽ không bỏ qua hấn. Nhưng Lăng Tiêu cũng không nhỏ nhen như thế, võ giả phải có tôn nghiêm của võ giả. Dạng như Hải Thiên, kỳ thật cũng không có chút tôn nghiêm nào của một võ giả, nên có khác nhau gì lớn so với con chó đâu?

Quyền lực của Lăng gia hơn phân nửa ở trong quân đội nên lực ảnh hưởng trong giới quý tộc ở đế đô cũng không tính là lớn, cho nên rất nhiều đại quý tộc có thể không cần Lăng gia nhưng thái tử điện hạ lại không giống như vậy. Người mà hấn không dám đắc tội nhất là Lăng Thiên Khiếu! Ít nhất là trước lúc hấn kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước thì tuyệt đối không dám.

Hải Thiên lão già thành tinh, như thế nào không rõ đạo lý này. Cho nên hấn không dám làm gì Lăng Tiêu, nhưng nghe xong lời nói của Lăng Tiêu thì trái tim không kìm nổi chợt nảy lên, tiểu tử, ngươi chuốc phiền! Cùng lắm thì giết ngươi rồi ta lập tức rời xa đế đô. Bởi vì đại vương tử đã hô tên ta là Vô Danh thì đến lúc đó chối từ cũng rất dễ dàng.

- Lời này thật sao?

Trên mặt Hải Thiên toát lên sát ý lạnh lạnh, một thanh trường kiếm bình thường xuất hiện ở trong tay. Hiển nhiên hấn vẫn tự phụ thân phận nên chỉ chọn một thanh kiếm bình thường. Trong lòng Hải Thiên nổi lên một luồng háo hức ngạo nghễ, lòng nói ngươi chẳng qua chỉ dùng bí pháp để trong thời gian ngắn nâng cao thực lực của mình. Hơn nữa, ta cũng cảm giác ngươi không hùng mạnh hơn so với ta mà lại dám liều lĩnh như thế. Hôm nay không giết ngươi thì ta khó đảm bảo ngày sau không chết ở trên tay ngươi.

"Vậy thì, tiểu tử, là bản thân ngươi muốn chết!" Hải Thiên nghĩ thầm, trong nháy mắt toàn thân dâng lên một luồng khí thể hùng mạnh:

- Ra tay đi!

Sau khi Lăng Tiêu thành công cải tạo thân thể liền vẫn luôn muốn làm sao có thể tiêu hao hết lực lượng thuộc về Trúc Cơ đan trong cơ thể. Cái này kỳ thật là kết quả mà Lăng Tiêu nghiêm khắc yêu cầu với chính mình. Trên thực tế, hiệu quả của lực lượng Trúc Cơ đan còn sót lại trong đan điền còn tốt hơn so với Tử Lam Chu Quả mà Diệp Vi Ny cùng Xuân Lan Thu Nguyệt đã sử dụng. Nhưng có một điểm chung quy nó là ngoại lực! Lực lượng mà bản thân mình phải hấp thu vẫn khác với lực lượng mình tự rèn luyện được.

Nếu Lăng Tiêu chỉ tu võ đạo thì hoàn toàn có thể không cần nhưng Lăng Tiêu tu lại là tiên đạo! Nội lực chung quy phải chuyển hóa thành tiên linh lực! Cho nên từng giọt từng giọt đều cần thông qua chính mình tu luyện từ từ tích lũy mới có thể khiến cho tu vi không xuất hiện vấn đề gì!

- Lão thất phu, chịu chết đi!

Lăng Tiêu lạnh lùng cười, trên thân của Tể Liểu kiếm bắn ra một luồng kiếm khí màu xám dài hơn một thước, cổ tay run lên, kiếm khí giống như long xà, đâm về phía Hải Thiên.

106. Chương 105:giết Người Tể Kiếm (hạ)

Trường kiếm trong tay Hải Thiên chợt lóe lên, một luồng kiếm khí xuất ra. Mặc dù thực lực của ông đã dừng ở trình độ Ma Kiếm Sĩ bậc hai nhiều năm rồi nhưng sự thuần thục về kiếm kỹ cùng công pháp này một Ma Kiếm Sĩ bậc hai thông thường tuyệt đối không thể sánh được, cười lạnh nhìn Lăng Tiêu, cổ tay hơi khê run nhưng rất nhanh, trường kiếm lập tức hình thành một màn kiếm!

Bởi vì đánh nhau ngay tại cửa của tửu lâu Hương Tạ Cư. Những người có thể đến nơi này dùng cơm cơ bản đều là vương công quý tộc nếu không cũng là người có thân phận hiển hách. Nhìn thấy trận đánh nhau ngoạn mục thì nhao nhao dừng chân quan sát. Sau đó có người nhận ra hoàng thái tôn Lý Thiên Liệt đi tới chào, so ra thì Lý Thiên Lạc, con trai của Nam Phương Vương ở bên này thì có vẻ lạnh lẽo cô đơn. Người biết thân phận của hắn gần như không có cho dù có một vài kẻ biết hắn nhưng vì đang ở bên cạnh Lý Thiên Liệt nên cũng làm bộ như không biết.

Tuy rằng Lý Thiên Lạc đã trưởng thành nhưng cũng chỉ có thể âm thầm cảm thán với tình cảnh này. Chẳng qua tâm cũng rất vững vàng, nhiều năm sống ở dưới cái bóng của thái tử như vậy sớm hình thành thói quen nên trên mặt càng không biểu hiện ra một chút bất mãn nào.

Trong đầu Lý Thiên Liệt cũng không có ý giới thiệu đệ đệ cho những người này. Gần đây Nam Phương Vương vốn đã nổi bật mạnh mẽ rồi nên trong đầu hắn không có ý dẹt hoa trên gấm.

Người biết Lăng Tiêu cũng không nhiều bởi vì hắn vẫn luôn đọc sách ở Học viện Đế quốc. Mà người biết Hải Thiên lại càng ít, nghe nói tên người này rất nhiều nhưng vương công quý tộc thực sự gặp qua hắn cũng lác đác vài người.

Nhưng điều này cũng không gây trở ngại mọi người hứng thú với trận đánh ngoạn mục này thậm chí có một số người ở một bên mở cuộc đánh cá. Đừng xem thường loại đánh cá này, mỗi cuộc không trên một ngàn kim tệ đừng nghĩ đến việc tham dự vào đó.

Lúc này Lăng Tiêu đang rơi vào thế hạ phong. Một đám quý tộc bên kia phần khởi nhìn vào trận đánh trong sân. Bắt đầu đánh cuộc người kia tuổi tác không lớn cũng có bộ dáng ba mươi tuổi, dáng vẻ nho nhã mà miệng lưỡi lại lưu loát đang cố gắng du thuyết mọi người đặt cửa thắng ở Lăng Tiêu.

Chỉ tiếc gần như tất cả mọi người xem trọng gã Hải Thiên cay độc kia. Kiếm kỹ kia vô cùng tinh thuần, nội lực cũng hùng hồn thâm hậu sắp bức thiếu niên kia không chịu được phải lui về sau. Rất hiển nhiên thiếu niên kia không phải là đối thủ của hắn.

Có người còn cười hì hì, trào phúng người trẻ tuổi này:"

- Khang Tư Đường Nạp, người mau nhận thua đi, ha ha, ai biểu người mở ra ván đánh này, là người tự chuốc lấy!

Người trẻ tuổi tên là Khang Tư Đường Nạp khinh thường cười cười, chỉ vào người này nói:

- Bá tước Nạp Lan, điều này là ngài nói sai rồi. Thiếu niên kia nếu không có điểm nắm chắc chiến thắng của mình thì sẽ không thể cùng người đối chiến? Cho nên ta kiên quyết tin hắn ta mua thiếu niên kia một đền năm đấy!!

Ánh mắt bá tước Nạp Lan trợn trừng lấy tay chỉ vào Khang Tư Đường Nạp:

- Người quá vô sỉ , Tể tướng Constantine như thế nào lại có đứa con láu cá như người vậy. Người muốn gạt chúng ta, không có cửa đâu!

- Ta đặt lão già kia thắng, một ngàn kim tệ!

Nói xong lấy ra một túi kim tệ, ném ở cửa bên phía Hải Thiên. Sau đó vênh vào tự đắc đi qua một bên xem náo nhiệt trong sân.

Về mặt Khang Tư Đường Nạp âm tình bất định, thăm mắng lũ quý tộc vô sỉ này. Một hồi lớn như vậy cũng đã thu được năm sáu ngàn kim tệ, toàn bộ đều đặt cửa Hải Thiên thắng. Năm sáu ngàn kim tệ đối với Tể tướng Constantine này mà nói thì không tính là nhiều quá nhưng việc này nói ra thì bề mặt a!

Thiết nghĩ hần đường đường là công tử của Tể tướng đế quốc mà lại tự chính mình bố trí đánh cược, chuyện này cũng có chút quá khiếp nhược.

Lúc hần đang chán nản thì có người đi tới nhẹ giọng nói:

-Ta đặt cửa thiếu niên kia thắng là một ngàn kim tệ.

Nói xong lấy ra một khối ngọc bội đưa cho Khang Tư Đường Nạp:

- Cái này coi như thế chấp.

Khó khăn lắm mới chờ được một tên đắc thắng ngớ ngẩn, không nghĩ tới là tên chấp chờn. Khang Tư Đường Nạp mới vừa nghĩ ra lời châm chọc thì về mặt chợt ngưng đọng. Hần xuất thân cao quý nên đương nhiên liếc mắt một cái thì có thể nhận ra được hình điêu khắc trên khối ngọc bội này chính là vật tổ của đế quốc – Bạo Viêm Sư Tử Vương!

Người có tư cách sử dụng loại ngọc bội này thì chỉ có người của hoàng tộc!

Phun ra miệng nửa lời thì miễn cưỡng nuốt trở vào, cười hì hì tiếp nhận ngọc bội:

- Được, được, không thành vấn đề, tuyệt đối không thành vấn đề!

Kỳ thật Isa cũng rất muốn đặt cửa Lăng Tiêu ca ca thắng là hơn một ngàn kim tệ. Đáng tiếc nàng không có tiền nhiều như vậy, cũng may Lý Thiên Lạc nhìn ra tâm tư của nàng, cười nói với nàng:

- Cái này coi như ta thay chính Lăng Tiêu huynh đệ đặt. Ta xem trọng hần nên tiền thắng này thuộc về hần!

Isa thản nhiên cười cười, nhẹ giọng nói:

- Cảm ơn bạn giúp đỡ huynh ấy!

- Cần gì phải thế, mọi người là bằng hữu!

-Karin còn ở bên trong chờ đấy chứ?

Ánh mắt Isa nhìn chằm chằm cuộc chiến của hai người càng ngày càng kịch liệt, trong lòng vô cùng khẩn trương, có chút không yên lòng.

- Không có việc gì, nàng chờ một lát.....A!

Lý Thiên Lạc vừa nói xong bỗng nhiên thấy hai người chợt tách ra ở giữa sân. Đồng thời đám người bên kia cũng truyền đến một trận kinh hô.

Hơi thở Lăng Tiêu có hơi chút dồn dập nhưng có vẻ mặt lại bốn cột nhìn Hải Thiên.

Mà trong mắt Hải Thiên lại toát ra vẻ sợ hãi trốn mắt nhìn Lăng Tiêu. Đồng thời trong lòng Hải Thiên vô cùng hoảng sợ, tiểu tử này như thế nào giống như biết chiêu tiếp theo mình phải sử dụng là chiêu gì. Đường như mỗi một kiếm đều phát sau mà đến trước, hơn nữa nội lực thâm hậu kia cũng không kém bao nhiêu so với hần. Khiến Hải Thiên kiềm nén loại cảm giác muốn học máu.

Mà vừa rồi, Hải Thiên đánh ra một chiêu cực kỳ đặc ý lại không nghĩ tới ngược lại bị Tể Liễn kiếm của Lăng Tiêu đâm vào tay cầm kiếm. Tuy rằng bị thương không nặng nhưng lại làm tổn thương nghiêm trọng niềm tin của Hải Thiên! Khiến hần bắt đầu dao động.

Đám người vây xem thốt ra tiếng kinh hô là bởi vì người tinh mắt cũng thấy được máu đang theo chuôi kiếm kia của Hải Thiên từ trong tay áo từ từ chảy dọc xuống theo trường kiếm.

Khang Tư Đường Nạp cũng ghen hống trân trân nhìn Lăng Tiêu như gặp quý. Sau đó nhìn lướt qua kim tệ trên mặt đất. Bên cạnh năm sáu túi kim tệ có đặt một khối ngọc bội, không kim nổi chợt dậm chân, có chút hồn bay phách lạc nói:

- Đáng chết, lá gan của ta như vậy. Khó trách phụ thân nói ta đảm đương không nổi.

Hai mắt Hải Thiên mang theo sát khí vô tận, lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, chính ngươi ép ta giết ngươi!

Nói xong trong nháy mắt trường kiếm nổi lên một luồng kiếm khí. Trong chớp mắt nguyên tố trong không khí xung quanh dường như bị rút hết, phát ra vài tiếng nổ.

- Hô!

Một tiếng gào thét kịch liệt, một kiếm này của Hải Thiên mang theo khí thế dũng mãnh từ trước đến nay chưa từng có, hung ác quét về phía Lăng Tiêu. Bụi chung quanh trên mặt đất trong nháy mắt bị cuốn lên hình thành vài luồng gió lốc. Mà ngay cả mấy túi kim tệ nặng trĩu trên mặt đất thiếu chút nữa đều bị cuốn lên!

Thời điểm Khang Tư Đường Nạp dùng chân đạp thì sau đó một khối ngọc bội kia thiếu chút nữa bị gió thổi đi. Đồng thời hoảng sợ trừng to mắt nhìn vào giữa sân.

Vài gã hộ vệ bên cạnh Lý Thiên Liệt từ phía sau như âm hồn xuất hiện ở phía trước chắn ở trước mặt chủ nhân với vẻ mặt nghiêm nghị nhìn vào giữa sân.

Trên mặt Lăng Tiêu cũng lộ ra vẻ ngưng trọng, mũi của Tế Liểu kiếm hướng xuống đất đột nhiên hướng về phía trước nhướng lên. Đá xanh cứng rắn của mặt đất san bằng tạo nên một chuỗi đống lửa sau đó bị bơi ra một đường khe hở vừa mảnh vừa sâu!

Lại một lần nữa vô cùng chuẩn xác đâm vào cổ tay đang cầm kiếm của Hải Thiên. Thanh trường kiếm kia lập tức rời tay nhưng lúc này trên thân kiếm còn rút vào lực lượng vô cùng hùng mạnh.

- Phốc!

Bắn vào trên mặt đá xanh vô cùng cứng rắn trên mặt đất hợp với chuôi kiếm đâm vào rất sâu trong lòng đất. Mọi người vô cùng hoảng sợ, uy lực của Ma Kiếm Sĩ không ngờ hùng mạnh như thế!

- A!

Hải Thiên giận dữ gầm lên, tay trái múa lên hình ưng trảo hung hăng chụp vào đầu của Lăng Tiêu, năm ngón tay phát ra một hồi tiếng rít phá không. Khi thực sự tóm được đầu Lăng Tiêu thì cảm giác được từ trái tim mình truyền đến một cơn đau nhức!

- Không có khả năng!

Hai mắt Hải Thiên gần như lòi ra khỏi hốc mắt cúi đầu nhìn vào mũi kiếm đâm thủng trái tim mình, nơi đó..... Một miếng hộ tâm kính cỡ nhỏ chiếu sáng khi y phục bị phá vỡ, chiếu sáng lấp lánh.

Cổ tay Lăng Tiêu nhướng lên Tế Liểu kiếm được rút ra, một dòng máu tươi chảy ra!

- Ngươi chưa thử qua việc tập trung toàn bộ lực lượng đến mũi kiếm?

Nét mặt Lăng Tiêu không chút thay đổi nói:

- Ngu ngốc.

Hải Thiên gào lên trong yết hầu, muốn nói cái gì nhưng hiện tại cũng càng ngày càng mơ hồ. Cuối cùng thân thể mềm nhũn ngã trên mặt đất!

Một thế hệ võ giả mạnh mẽ, Ma Kiếm Sĩ Hải Thiên như trước ung dung bị đế quốc truy nã mười mấy năm rốt cục sinh mệnh hẳn cuối cùng cũng từng bước kết thúc. Ánh mắt mở to vô thần dường như đến chết còn không rõ vì sao một kiếm của Lăng Tiêu có thể đâm thủng miếng hộ tâm kính được chế tạo từ hàn thiết!

Sắc mặt Lăng Tiêu có chút chuyển hồng, trán ướt đầm mồ hôi thấm vào tóc, thở ra một hơi thật dài. Cuối cùng đã đem toàn bộ nội lực trong đan điền dùng hết, một kiếm cuối cùng này là hắn tập trung toàn bộ lực lượng lên mũi kiếm!

Trường kiếm khiêu lên ngực Hải Thiên làm lộ ra miếng hộ tâm kính bằng hàn thiết đang nhiễm máu.

- Thứ này ở trong tay ngươi thật sự là lãng phí!

Lăng Tiêu vung tay lên, miếng hộ tâm bằng hàn thiết tiến vào nhẫn của hắn.

Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú trợn mắt há hốc mồm của mọi người, hắn ung dung đi đến trước mặt hoàng thái tôn Lý Thiên Liệt.

- Ngươi bị che mắt rồi, hắn là tội phạm truy nã Hải Thiên, vương tử điện hạ ạ.

107. Chương 106 :tặng Người 1 Nhân Tình

Lý Thiên Liệt ngây ra một lúc lập tức hai mắt nhìn chăm chăm vào mắt Lăng Tiêu, đáy lòng nổi lên lửa giận hừng hực.

Hải Thiên, Ma Kiếm Sĩ bậc hai, là người hắn vừa mới yêu cầu từ gia tộc Ô Lan. Người này cũng không phải là Kiếm Sư có thể tùy ý gặp được. Mặc dù Hải Thiên vẫn là tội phạm truy nã của đế quốc tuy nhiên đối với hoàng tộc mà nói thì điều này căn bản là không vấn đề!

Lý Thiên Liệt còn đặt cho Hải Thiên một cái tên rất tốt, là Vô Danh. Đúng vậy, hắn gọi Hải Thiên là Vô Danh thì từ nay về sau Hải Thiên chính là Vô Danh!

Ai dám nói không được?

Để tỏ thái độ mình mong mỗi cầu nhân tài nên Lý Thiên Liệt đặc biệt dẫn theo một ít tâm phúc cùng hắn tới đây chúc mừng. Nhưng hắn chưa từng nghĩ đến một võ giả cao cấp như vậy, một hảo thủ rất hiếm có không ngờ bị giết bên đường! Mà về mặt thân nhân này của Lăng Tiêu khiến Lý Thiên Liệt thiếu chút nữa choáng váng.

Kỳ thật tại thời điểm Lăng Tiêu cùng Hải Thiên chiến đấu, cũng đã có người nói cho hắn nghe thân phận của Lăng Tiêu cùng lý do ân oán giữa hắn cùng với Hải Thiên. Lý Thiên Liệt rất ngạc nhiên đối với Tam công tử tầm thường của Lăng gia, người bị Thiên Mạch với tiếng tăm lừng lẫy, đột nhiên trở nên xuất sắc như thế từ khi nào vậy. Thấy hắn cùng Nhị đệ của mình cùng một chỗ, trong lòng Lý Thiên Liệt không khỏi sinh ra một chút cảnh giác. Hắn cũng từng nghĩ tới chuyện ngộ nhờ Hải Thiên lỡ tay giết Lăng Tiêu cũng chỉ có thể đem Hải Thiên đến một nơi xa xôi tuyệt đối, sẽ không xử phạt Hải Thiên.

Dù sao Lăng Tiêu cũng khiêu khích trước. Ở đây có rất nhiều người đều có thể làm chứng. Tuy rằng quý tộc giết một người không có tước vị thì không đáng ngạc nhiên nhưng người này nếu là người bên cạnh vương tử vậy thì liên quan đến vấn đề khác.

Thậm chí Lý Thiên Liệt đã nghĩ tới nếu Lăng Tiêu bị giết thì cần giải quyết ra sao. Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới là đoán trúng mở đầu, lại không có thể đoán trúng kết cục. Nếu không hắn chắc chắn ngăn cản trận tranh đấu này.

-Thật sự? Chẳng lẽ ngươi nói bốn Vương bị che mắt phải không!

Trên mặt Lý Thiên Liệt lộ ra vẻ oán giận, cảm tức nhìn những phụ tá cùng thị vệ chung quanh:

- Các ngươi nói đi, hắn nói có phải là sự thật hay không!

Mọi người hai mắt nhìn nhau, rất rõ đây là điện hạ muốn tìm người chịu tiếng xấu thay cho hắn nhưng chuyện oan ức này thì ai tự nguyện gánh chịu. Năm đó trong một đêm Hải Thiên tàn sát hết một gia tộc hầu tước ở Đế Đô! Tội ác mà hắn phạm phải cũng đủ tru diệt cửu tộc rồi! Hắn được gia tộc Ô Lan lén lút cứu ra rồi sau đó vẫn thu làm người mình để sử dụng. Đến lúc bị Lý Thiên Liệt phát hiện thì Ô Lan gia giao Hải Thiên ra. Bản thân gia tộc Ô Lan là người thuộc phe của thái tử tự nhiên là không thể không nịnh bợ Lý Thiên Liệt. Cho dù năm đó Hải Thiên đã tàn sát gia tộc kia hầu như không còn thì cái gọi là truy nã cũng chẳng qua là quốc vương bề hạ giao cho quý tộc một cái công đạo mà thôi. Không ai liều mạng tìm Hải Thiên trả thù nên Hải Thiên tự nhiên sống rất tiêu sái.

Cuối cùng, có một thị vệ bên người Lý Thiên Liệt bước ra với vẻ mặt xấu hổ nói:

- Xin Điện hạ bớt giận cũng do tiểu nhân không tốt, không nên giới thiệu hắn cho điện hạ.

Lý Thiên Liệt chợt trừng mắt:

- Nói như vậy, ngươi biết thân phận của hần?

Giọng điệu lạnh lùng cùng ánh mắt nhìn chăm chăm vào mắt của thị vệ dưới tay.

Thị vệ kia hiểu ý, liên tục lắc đầu:

- Điện hạ, điều này tiểu nhân cũng không biết ạ, tiểu nhân chỉ trông thấy thân thủ hần không tệ nên mới giới thiệu cho điện hạ, mong điện hạ bớt giận.

Lý Thiên Liệt hung hăng trừng mắt liếc nhìn thị vệ của mình rồi sau đó quay đầu lại nói với Lăng Tiêu:

- Đa tạ vị tiểu huynh đệ này, nếu không có ngươi, bốn Vương suất nữa bị tiểu nhân che mắt, lại thu giữ người có lòng muông dạ thú như thế ở bên người.

Lăng Tiêu vừa lạnh nhạt cười hướng về phía Lý Thiên Liệt vừa chấp tay rồi quay đầu rời đi.

Trên mặt Lý Thiên Liệt âm tình bất định nhìn bóng dáng Lăng Tiêu mà trong lòng dâng lên cảnh giác mãnh liệt: Không thể tưởng được gã Lăng gia tài trí bình thường kia vậy mà trở nên ưu tú như thế, giết người rồi còn tặng bốn Vương một phần nhân tình, cao tay, thật cao tay!

Khang Tư Đường Nạp ngơ ngác nhìn trên mặt thiếu niên tuần tú kia không có bất kỳ cảm xúc gì rồi lại nhìn mình bên này vừa mới đặt cược quả thực giống như tự chế nhạo.

Lý Thiên Lạc cười tủm tỉm thu những món tiền này vào nhẫn không gian của mình còn hỏi Khang Tư Đường Nạp:

- Thế nào, ta không có lấy nhiều chứ?

Khang Tư Đường Nạp chỉ có thể dở khóc dở cười lắc đầu, trừ đi tiền giao cho Lý Thiên Lạc năm nghìn kim tệ thì không ngờ hần còn lại một ngàn. Nhưng chuyện hôm nay mang tới cho hần rung động quá lớn. Hần là một văn nhân nên vẫn luôn cảm thấy đại lực lấy võ làm tôn kính, thực lực quyết định hết thảy là chuyện hết sức ngu xuẩn. Cho dù giá trị vũ lực của người hùng mạnh thì thiên hạ này vẫn không phải nằm trong sự quản lý của văn nhân sao?

Nhưng hôm nay hần lại phát hiện mình sai lầm rồi, sai rất mãnh liệt!

Phụ thân Constantine từng nói qua với hần: Kỳ thật đại lực cũng không phải dùng vũ lực quyết định hết thảy. Mà phàm người có vũ lực hùng mạnh lại có được suy nghĩ hơn người mới có thể khiến cho gia tộc hưng thịnh lâu dài mà không suy yếu. Thậm chí ngay cả hoàng tộc cũng giống như vậy! Thái tử điện hạ suy nghĩ khôn khéo, thái độ làm người khiêm tốn, rất được mọi người kính yêu, nhưng vì sao lại không có tiếng tăm lớn như Nam Phương Vương Lý Võ Thông? Là bởi vì Lý Võ Thông là Ma Kiếm Sĩ bậc ba!

Mà thái tử điện hạ chỉ có tu vi Cuồng Kiếm Sư bậc sáu.

Khang Tư Đường Nạp vốn chuẩn bị đến đây ăn tối cùng với bằng hữu. Nhưng với điều này hần làm sao còn có thể ăn uống, thấy nhiều người khác cũng có dáng vẻ thất hồn lạc phách không khác biệt lắm so với mình. Hiển nhiên không phải vì thua tiền mà bởi vì người bị Thiên Mạch kia, Tam công tử của Lăng gia, không ngờ có được thực lực chém chết Ma Kiếm Sĩ.....Tin tức này rất kinh người. Bọn họ phải trở về báo cáo chuyện này lên.

Cho nên không đợi Khang Tư Đường Nạp đề nghị, những người đó đều tự khoát tay, cũng biết đối phương muốn làm gì, không ai hỏi ai, mọi người đều tự tản ra.

Lý Thiên Liệt đã sớm không còn tâm tư chúc mừng, nhìn thoáng qua thi thể Hải Thiên nằm kia vốn chết không nhắm mắt, cắn răng nói:

- Hung thủ diệt môn Hải Thiên, người bị Đế đô truy nã mười năm đã đền tội, các ngươi mang thi thể treo lên cổng thành, phơi bày ba ngày để răn mình không nên bắt chước làm theo!

Nói xong xoay người phẩy tay áo bỏ đi, trước khi đi, ánh mắt của hần nhìn về phía Lý Thiên Lạc cùng Lăng Tiêu tràn đầy thâm ý.

Mà Lý Thiên Lạc thì cười ôn hòa đưa tiễn Vương huynh của mình rồi sau đó nhẹ giọng nói với Lăng Tiêu:

- Hành động này của Lăng huynh đã tặng cho vị Vương huynh của ta một đòn đau vô cùng. Sao huynh phải tự mình ra tay giết kẻ đó để phải đắc tội với thái tử điện hạ chứ?

Lăng Tiêu lạnh nhạt cười, không có lên tiếng, Lý Thiên Lạc vốn cũng không nói thêm nữa. Lúc ba người tiến vào Hương Tạ Cư, những tiểu thư lễ nghi có sắc đẹp xuất chúng đều dùng ánh mắt kinh ngạc đánh giá Lăng Tiêu, trong ánh mắt không ít người mang theo vẻ khác thường.

Ở ngay trước mặt vương tử điện hạ, người này lại có thể giết người của hắn rồi sau đó còn có thể tiếp tục nghênh ngang đi vào dùng cơm, thực làm cho người ta khâm phục!

Karin vừa nhìn thấy Isa thì trên mặt lộ vẻ vui mừng. Sau khi nàng biết được chuyện lớn như vậy vừa mới xảy ra ở bên ngoài thì Karin kinh hô:

-Trời, loại tình cảnh này mà tỷ lại không phát hiện!

Nói xong, có chút u oán nhìn Lý Thiên Lạc.

Lý Thiên Lạc cười, rồi sau đó nói:

- Loại tình cảnh chém chém giết giết này về sau nàng cũng không nên xem. Ta không hy vọng nàng lại chịu thương tổn nào nữa!

Lời đường mật luôn làm cho người ta vui mừng mà Karin cũng không ngoại lệ. Nàng mỉm cười ngượng ngùng, cũng không nhắc lại chuyện này nữa.

Thức ăn của Hương Tạ Cư quả thật có một phong cách riêng. Mọi người ăn vô cùng hài lòng. Họ đã từng trải qua trận đánh tràn ngập máu tanh ở thị trấn Tạp Mai Long, chuyện hôm nay căn bản sẽ không ảnh hưởng đến việc ăn uống của mọi người.

Lý Thiên Lạc bưng chén rượu lên hướng về Isa cùng Lăng Tiêu nói:

- Bởi vì một ít nguyên nhân nên Thiên Lạc chỉ có thể thay đổi tính danh, mong rằng Lăng huynh nhị vị có thể hiểu cho. Hai vị cứu Karin khiến Thiên Lạc vô cùng cảm kích, ta kính các bạn một ly!

Nói xong uống một hơi cạn sạch. Sau đó lại nhìn Lăng Tiêu nói:

- Cuộc thi học viện đệ nhất kiếm lần sau Lăng huynh nhất định là một mình dẫn đầu, ha ha. Ta thấy Lăng huynh rất có hi vọng đuổi kịp và vượt qua Kiếm Thánh Vân Chi Lan năm đó! Hai huynh đệ đều xuất sắc như thế, xứng đáng con cháu Lăng gia. Chắc hẳn Lăng tướng quân nhất định sẽ rất vui mừng đấy?

Lông mày Lăng Tiêu vừa động, khóe miệng khẽ co giật một chút. Vân Chi Lan, tên này hắn đã từng nghe nói qua, có thể trong khoảng năm mươi năm ngắn ngủn bước lên tới cao nhân có tu vi Kiếm Thánh đấy!

Bỗng nhiên trong đầu Lăng Tiêu có loại ý niệm mãnh liệt muốn đánh một trận với Vân Chi Lan: Hắn cùng Độc Cô Cầu Bại, ai lợi hại hơn?

108. Chương 107:lăng Mẫu

Lăng Tiêu cự tuyệt đề nghị đi cùng của Lý Thiên Lạc. Vẫn biết Lý Thiên Lạc làm vậy là sợ ca ca hắn gây bất lợi đối với Lăng Tiêu, nhưng Lăng Tiêu cũng không xem trọng chuyện này. Lý Thiên Liệt ghi hận Lăng Tiêu là chuyện đương nhiên. Giết chết cao cấp võ giả hắn vừa thu nhận ngay giữa đường, lại khiến hắn có khổ mà không nói nên lời, còn phải nhận một cái đại nhân tình của Lăng Tiêu. Cho dù là người bình thường sợ cũng khó mà nuốt trôi cục tức này, huống chi là người trong hoàng tộc, tương lai là hoàng đế bệ hạ!

Hôm nay Lý Thiên Liệt đã bị mất mặt lắm rồi. Đòi lại thì nhất định sẽ đòi, nhưng tuyệt đối sẽ không lập tức động thủ với Lăng Tiêu. Đừng nói là Lăng Tiêu bọn họ khẳng định có phòng bị. Cho dù không phòng bị, một khi Lăng Tiêu gặp chuyện không may, người khác khẳng định sẽ đem hết nghi ngờ đổ lên đầu hắn. Hơn nữa Lăng Tiêu cũng biết, Lý Thiên Liệt tuyệt đối là một người biết ẩn nhẫn. Một người như vậy, thường lòng dạ sâu hiểm, sẽ không làm chuyện ngu ngốc.

Quả nhiên, xe ngựa của Lăng Tiêu cùng Isa bình an về tới Học viện Đế quốc. Đi trên con đường đại lộ dẫn vào học viện, Isa rút tay vào túi, nhẹ nhàng đá mấy hòn đá nhỏ dưới chân, cảm thụ sự yên ả trừ tình của đêm, nhẹ giọng nói:

- Lăng Tiêu ca ca, có phải anh đã đột phá thiên mạch rồi không?

Lăng Tiêu gật gật đầu. Isa phấn khởi cười:

- Hay quá. Muội vẫn luôn tin tưởng, Lăng Tiêu ca ca sẽ thành công!

Lăng Tiêu cười bình thản, ánh mắt âm áp nhìn thoáng qua Isa. Cô gái ngây thơ ngượng ngùng ở trước mặt hắn đây, là người duy nhất sau khi hắn đến thế giới này, không tính gia đình hắn, nhất nhất tin tưởng hắn! Thậm chí còn tin tưởng hắn hơn Thượng Quan giáo sư. Cho nên Lăng Tiêu cũng thích ở cùng với Isa. Những khi đó, hắn thường có cảm giác bình yên âm áp. Loại tình cảm này, trước kia hắn chưa từng trải nghiệm, làm cho trong lòng Lăng Tiêu có chút sợ hãi, mông lung lại có chút mong chờ!

Cho tới nay, ngay cả ở Tu Chân giới vẫn đang tranh luận một vấn đề: hữu tình đạo là đại đạo, hay vô tình đạo là đại đạo! Nghe nói có vị tiên nhân sau khi phi thăng truyền xuống lời dạy là: nghìn vạn sông lớn, đều về một bể!

Lăng Tiêu vẫn chưa hiểu được những lời này. Kiếp trước hắn tu theo vô tình đạo. Toàn bộ Thục Sơn kiếm phái cũng gần như tu luyện vô tình đạo, cho rằng hữu tình đạo chỉ là tiểu đạo. Nguyên là vì tuổi thọ của người tu chân có hạn, chỉ cần dính vào lưới tình, linh đài không thanh tịnh sẽ sinh ra những cảm xúc tạp nham ảnh hưởng tới quá trình tu luyện. Cho nên, ở tu chân giới, hầu hết các môn phái, đều là tu luyện vô tình đạo. Cho dù là kết thành đạo侣, hơn phân nửa cũng là như thế!

Mà Lăng Tiêu từ khi đến Thương Lan đại lục, mọi thứ đều không giống với tu chân giới. Hắn cảm nhận được linh khí tràn ngập trong thiên địa, lại cảm nhận nhân tình thế thái của thế tục, lại thấy tâm cảnh của mình tiến bộ rõ rệt. Thầm nghĩ chẳng nhẽ đây chính là nhập thể tu hành mà sư phụ nói trước kia sao. Lăng Tiêu bỗng nhiên có chút ngộ, nhớ tới một câu nói tinh diệu tuyệt luân: đạo pháp tự nhiên!

Đúng vậy. Tu luyện chỉ cần bền lòng là được, cần gì phải để ý hữu tình hay vô tình? Cứ thuận theo tự nhiên là được.

Tựa như người thường tuổi thọ chỉ chưa đến trăm năm, nhưng họ khi còn sống trải qua đủ cay đắng ngọt bùi, vui buồn, đoàn tụ xa cách. Cho nên nói, người thường tuy tuổi thọ ngắn ngủi nhưng rất đầy đủ!

Lúc này linh đài của Lăng Tiêu thanh minh, hắn tiến vào một cảnh giới huyền diệu, thiên địa linh khí ở xung quanh nhanh chóng tụ về phía Lăng Tiêu!

Lăng Tiêu mỉm cười vui vẻ, làm Isa đang đứng bên cạnh sửng sốt. Nàng chưa bao giờ thấy Lăng Tiêu ca ca lộ ra vẻ tươi cười như thế, rất là quyến rũ!

Y Toa vội cúi đầu, che dấu những bối rối trong tim mình, dường như chúng đang lan dần trên khuôn mặt.

Còn Lăng Tiêu lúc này trong lòng cũng thầm quyết định một chuyện.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Tiêu mang theo Xuân Lan, Thu Nguyệt cùng Diệp Vi Ný cưỡi xe ngựa trở về Lăng phủ.

Lăng phu nhân đã lâu không gặp con, không ngờ đã ra đứng ở cửa phủ tướng quân chờ. Thấy Lăng Tiêu từ trên xe bước xuống, Lăng phu nhân vẫn xinh đẹp như trước, nhưng khóe mắt đã có thêm mấy nếp nhăn, lập tức cười như đóa hoa bùng nổ, đi tới, kéo tay Lăng Tiêu, ngó trái ngó phải, đánh giá cao thấp một lúc, hốc mắt hơi ửng đỏ lên, khẽ nói:

- Thằng nhỏ này. Thiên mạch thì thiên mạch, mẫu thân đâu có ghét bỏ con? Gặp phải nguy hiểm lớn như thế, nếu biết trước, mẹ sẽ không cho con đi! Tiêu nhi, con gây đi nhiều!

Trong lòng Lăng Tiêu cảm thấy âm áp, một cảm giác âm áp dâng lên tự đáy lòng, mang theo một cảm giác êm đềm, Lăng Tiêu cười ôn tồn nói:

- Mẫu thân, nguwoif xem xem. Con không phải không có việc gì sao?

Lăng phu nhân gật gật đầu hài lòng, lúc này mới ngẩng đầu lên, thấy bên cạnh Xuân Lan và Thu Nguyệt còn có Diệp Vi Ny xinh đẹp như hoa. Lăng phu nhân nao nao, lập tức đi đến, cầm bàn tay nhỏ bé của Diệp Vi Ny, ôn hòa cười nói:

- Con là Diệp Vi Ny phải không? Ta đã nghe nói qua về con!

- A, Lăng phu nhân, cháu, cháu...

Bình thường vốn thông minh lanh lợi, lúc này Diệp Vi Ny giống như một cô bé thẹn thùng bình thường, chân tay luống cuống, mặt đỏ ửng lên như sung huyết, cúi đầu, không dám nhìn Lăng phu nhân.

- Gọi ta là bá mẫu. Ta đã nghe chuyện của cháu. Sau này, cháu cứ coi đây như nhà của mình đi.

Lăng phu nhân giọng điệu ôn hòa, khí chất lại cao quý đoan trang, cười tủm tỉm cầm tay Diệp Vi Ny, vẻ vui mừng toát lên trong từng câu nói.

Trên đời này, làm mẹ, ai không hy vọng con mình tìm được một cô gái vừa lòng đẹp ý làm thê tử. Hơn nữa, ngày xưa Lăng Tiêu bị Tạ Hiểu Yên bày kế hãm hại. Nếu như không phải năm đó Tạ Trung Đình (sửa lại một chút, nguyên tên là Tự, khụ khụ.-tác giả) cùng Lăng Thiên Khiếu từ nhỏ lớn lên cùng nhau, lại từng giúp đỡ Lăng Thiên Khiếu lúc khó khăn. Lăng gia đành phải nhẫn nhịn, làm sao có thể nói ra được? Bây giờ tuy rằng không đi so đo lại chuyện cũ kia nhưng ân tình ngày xưa cũng theo chuyện từ hôn mà trở nên phai nhạt.

Vào nội viện, Lăng phu nhân đối với Diệp Vi Ny hiển nhiên rất là hài lòng. Lăng gia xuất thân từ tầng lớp thấp kém. Tuy rằng hiện tại đã trở thành một gia tộc hàng đầu đế quốc, nhưng cũng không có nghĩ đến chuyện môn đăng hộ đối gì cả. Lăng Thiên Khiếu và Lăng phu nhân đều không hề có ý nghĩ dùng hôn nhân của con mình để đổi lấy lợi thế chính trị trong đầu. Cho nên đối với Diệp Vi Ny xinh đẹp đáng yêu vô cùng yêu thích!

-Mẫu thân, con có mấy thứ muốn tặng người.

Lăng Tiêu bị ánh mắt ám muội của mẫu thân không ngừng quét qua quét lại mình và Diệp Vi Ny làm chột dạ, ho nhẹ một tiếng nói.

- Sao?

Lăng phu nhân cũng đã nghe qua một ít chuyện của Lăng Tiêu, nhưng cũng không đầy đủ. Vừa rồi chỉ chú ý nhìn con trai cùng Diệp Vi Ny, bỗng nhiên phát hiện hai thị nữ Xuân Lan và Thu Nguyệt làn da trắng nõn nà, so với trước kia đẹp hơn mấy phần. Nếu dùng nữ trang hoa mỹ, thậm chí còn có khí chất hơn đám vương công quý tộc danh giá, không khỏi có chút ngạc nhiên

- Hai người các người sao lại khác trước thế?

Xuân Lan và Thu Nguyệt che miệng cười khê. Lăng Tiêu có chút xấu hổ nói:

- Mẫu thân, gần đây con tìm được một phương thuốc, luyện chế ra hai loại đan dược. Một loại là dưỡng nhan đan, là Xuân Lan và Thu Nguyệt đang dùng . Còn một loại khác, là trứ nhan đan. Mẫu thân nếu dùng nó, có thể trẻ hơn hai chục tuổi. Cho dù là phụ thân nhìn thấy, cũng nhận không ra!

109. Chương 108:ta Giúp Muội Trứ Giận

Lăng phu nhân ngạc nhiên, cười nói:

- Đứa nhỏ này, con nói hươu nói vượn gì đó. Nếu có đan dược như vậy, các phu nhân trong đế đô chắc điên cuồng tranh nhau mua.

Xuân Lan nũng nịu cười nói:

- Phu nhân, thiếu gia không nói dối đâu. Người nhìn ta và Thu Nguyệt xem. Hai đứa con dùng dưỡng nhan đan nên mới có làn da đẹp như vậy.

Lăng phu nhân cẩn thận đánh giá hai nô tỳ xinh đẹp, trong mắt không khỏi toát lên vẻ ngạc nhiên, bàn tay xanh như ngọc vô thức gõ lên bàn. Cả Xuân Lan và Thu Nguyệt đều biết Lăng phu nhân có một thói quen. Đó là khi bà ngạc nhiên, vui mừng hay lo lắng quá độ, sẽ vô thức dùng ngón tay gõ vào cạnh bàn.

- Thật sao?

Lăng phu nhân nhìn lên, trong ánh mắt nhìn con mình tràn ngập vui sướng.

Thực ra, biến hóa to lớn trên ba người Xuân Lan, Thu Nguyệt và Diệp Vi Ny phần lớn là do hiệu quả tẩy tủy thân thể của Tử Lam Chu Quả.

Dưỡng nhan đan quả thật có ứng dụng rất lớn. Tu Chân Giới cũng có rất nhiều nữ giới. Trải qua hàng tỷ năm phát triển, đã sớm đem các loại đan dược tưởng tượng ra được luyện chế đến tận cùng. Điều này chốn thế tục như Thương Lan đại lục không thể so sánh.

Nhưng đồng thời, cũng có một điểm Tu Chân Giới không bằng Thương Lan đại lục. Các loại dược liệu ở Tu Chân Giới trải qua hàng tỷ năm thu thập, các loại dược liệu cao cấp thiên nhiên sớm đã không còn. Về cơ bản tất cả đều là do con người gieo trồng. Tuy nói rằng cũng không sai biệt mấy, nhưng so với thiên nhiên mọc ra cũng còn thua kém rất nhiều.

Còn Thương Lan đại lục, chỉ nói riêng trong đế quốc Lam Nguyệt, bất kể là rừng rậm hay thảo nguyên, những thứ trong mắt Lăng tiêu được gọi là thiên tài địa bảo dược liệu đều tùy ý có thể thấy được. Dược sư của Lam Nguyệt đế quốc tuy rằng cũng có thể sử dụng một ít dược liệu, nhưng tóm lại, về căn bản, bọn họ không thể phát huy giá trị chân chính của dược liệu.

Cũng không thể trách hệ thống y dược kém cỏi, chỉ có thể nói là, nhận thức về y dược của người Thương Lan đại lục còn xa mới bằng Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu mỉm cười gật gật đầu. Có thể làm cho mẫu thân vui vẻ ra mặt, cảm giác như mình vừa làm được một thành tựu lớn nhất từ trước tới giờ.

- Thì ra là đan dược do con ta luyện chế. Mẫu thân thật tự hào vì con.

Lăng phu nhân tuy rằng vô cùng tò mò với công hiệu của trứ nham đan, nhưng nổi cao hứng vì con mình ở trong lòng lại lớn hơn rất nhiều. Cảm giác Lăng Tiêu dường như đã khác xưa rất nhiều, khí chất toát ra làm người ta cảm thấy tự nhiên dễ gần.

Xuân Lan thấy phu nhân cao hứng, liếc mắt nhìn Lăng Tiêu một cái, thản nhiên cười nói:

- Phu nhân, còn có một tin tức rất tốt, người có muốn nghe hay không?

- Con bé này, trong mắt người còn coi ta là phu nhân hay không? Cũng đã lâu rồi người không về phủ phải không?

Lăng phu nhân cười mắng một câu, sau đó nói:

- Ta rất muốn nghe, còn tin tức tốt gì nữa đây?

- Thiếu gia... Cho phép Xuân Lan nói nhé?

Xuân Lan có chút nghịch ngợm cười nói với Lăng Tiêu. Lăng phủ quy củ cũng không quá khắt khe. Cho dù là hạ nhân cũng có chút thoải mái. càng không nói tới những nô tỳ do đích thân Lăng Tiêu bồi dưỡng như Xuân Lan và Thu Nguyệt.

Lăng Tiêu nhấp một ngụm trà, thản nhiên gật gật đầu. Hán vốn cũng không muốn gặt người nhà. Người nhà đem đến cho hắn cảm giác ảm áp trước nay chưa từng có. Lăng Tiêu đã sớm thề phải bảo vệ bọn họ, không để bọn họ bị tổn thương gì cả, kể cả về mặt tinh thần. Hắn cũng không hi vọng người nhà cảm thấy hắn xa cách bọn họ.

- Thiếu gia đã không còn là Thiên Mạch giả nữa rồi.

Xuân Lan cố ý dùng giọng nặng nề nói. Nói xong, cười nghịch ngợm nhìn Lăng phu nhân đang đứng nghếch mặt ra.

Giọng run run, Lăng phu nhân, hốc mắt ngấn đầy nước, hỏi Lăng Tiêu:

- Tiêu nhi, chuyện này là thật sao?

Lăng Tiêu gật đầu:

- Hải nhi sau khi tìm kiếm đã tìm được một số dược vật. Gần đây đã giải trừ thiên mạch.

- Liệt tổ liệt tông Lăng gia hiển linh!

Lăng phu nhân nước mắt chảy ròng ròng

Trong phòng thờ liệt tổ liệt tông của Lăng gia, Lăng phu nhân dáng vóc tiều tụy vô cùng, kéo Lăng Tiêu quỳ trên mặt đất dập đầu dâng hương. Tuy trong lòng Lăng Tiêu cho rằng việc này có chút không đúng. Có thể đột phá Thiên Mạch, cùng liệt tổ liệt tông thực chẳng có quan hệ gì. Hơn nữa thân cận bên cạnh Lăng Tiêu là cha mẹ huynh muội, chẳng có quan hệ gì đến mấy vị tổ tông này cả. Lăng Tiêu hoàn toàn không quan tâm đến họ. Tuy nhiên, không cãi lời mẫu thân, cũng là một hình thức hiếu thuận, Lăng Tiêu chỉ có thể nghe lời mẫu thân dập đầu, sau đó dâng hương.

Theo phong tục của đế quốc Lam Nguyệt, nữ tử khi chưa thành hôn không thể vào từ đường bái tế tổ tông. Nhưng chánh thất phu nhân sau khi kết hôn có thể tế tổ. Bởi vì vợ chồng sau khi trăm tuổi cũng hợp táng một chỗ nên cũng không cấm chánh thất phu nhân tế tổ.

Sau khi Lăng phu nhân bái tế tổ tiên xong, kéo Lăng Tiêu ra, lấy khăn tay lau cặp mắt đã đỏ bừng, dịu dàng nói:

- Tiêu nhi, con có biết ngày đó vì sao phụ thân giận dữ đả thương con không?

Lăng Tiêu cười lạnh nhạt:

- Là hải nhi bất hiếu, làm phụ thân tức giận.

Lăng phu nhân lắc đầu, khẽ thở dài:

- Năm xưa Tà gia, vào lúc nhà ta khó khăn nhất, đã từng giúp đỡ chúng ta. Hơn nữa cha con cùng với Tà Trung Đình từ nhỏ tâm đầu ý hợp. Mặc dù sau này thân phận địa vị chênh lệch, nhưng khi Tà gia tới nhà cầu hôn, mẫu thân vẫn cho rằng đây là một cuộc hôn nhân xứng đáng. Không ngờ thiếu chút nữa hại chết con. Phụ thân con lúc ấy giận nhất chính là do không ngờ con đã bị con nha đầu Tà gia kia tính kế, lại u mê trong lưới tình mà che chở cho nó, không chịu nói ra chân tướng. Vì thế trong cơn giận giữ, lỡ tay đả thương người, sau đó cứ hối hận mãi.

Lăng Tiêu nói:

- Mẹ, con chưa bao giờ trách phụ thân.

Lăng phu nhân vui vẻ gật đầu, sau đó nói với Lăng Tiêu:

- Diệp Vi Ny là một cô gái rất tốt. Nhưng mà, mối quan hệ của con với cô bé Isa trong học viện rất cuộc như thế nào?

- Mẫu thân nghe ai nhắc đến nàng thế? Nàng là người thừa kế gia tộc buôn bán dược liệu lớn nhất trong nước. Quan hệ với con cũng không tồi.

Lăng Tiêu hơi khựng lại, mặt đỏ ửng lên khi nói.

- Chỉ là không tồi thôi sao? Ha ha. Mẹ nghe nói, khi con bị mọi người xem thường, chỉ có đứa nhỏ đó luôn luôn không rời con, xem con là bằng hữu, tin tưởng con. Tiêu nhi, quý tộc có thể có nhiều vợ mà.

Lăng phu nhân vừa thân mật nhẹ nhàng phủi chút bụi trên vai Lăng Tiêu, vừa bốn cợt nói.

- ...

Kì thật Lăng Tiêu rất muốn hỏi lại một câu: vì sao cha chỉ cưới có mình mẹ thôi?

Lăng phu nhân kiêu hãnh nhìn con mình, cảm thấy vô cùng vừa mắt, tâm tình cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, trên mặt không dấu nổi vẻ tươi cười:

- Nếu phụ thân con biết chuyện, người nhất định cũng vô cùng cao hứng!

Lăng Tiêu bỗng nói:

- Lần này con đi kinh lịch phương nam, đã trải qua không ít chuyện. Mẫu thân xem, chuyện thái tử đăng cơ, có ảnh hưởng gì đến cha không?

Lăng phu nhân hoảng sợ, vội vàng nhìn ngó chung quanh, khi đã chắc chắn không có ai mới dám liếc mắt nói với con:

- Từ nay về sau ở trước mặt người ngoài, con không được hồ ngôn loạn ngữ như thế, tránh mang họa vào thân.

Rồi lập tức nhẹ giọng nói:

- Thái tử điện hạ cũng tìm phụ thân con mấy lần, nhưng phụ thân con không đáp ứng, đại khái là điện hạ... rất không hài lòng.

Trên mặt Lăng Tiêu toát lên một cỗ lãnh ý. “Không hài lòng sao? Tốt nhất là chỉ có không hài lòng thôi. Nếu không, cho dù người có đăng cơ làm hoàng đế, ta cũng không bỏ qua cho người.”

Lăng phu nhân cực kì hài lòng, kêu hạ nhân chuẩn bị yến tiệc thịnh soạn. Bữa tiệc này cũng xem như chiếu cô Diệp Vi Ny rất nhiều, mà Diệp V Ni rốt cục cũng bớt cảm thấy lo lắng. Vốn là một cô gái tính tình tự do phóng khoáng, sau khi ở Học viện một thời gian, chuyển thành thoải mái hào phóng, làm Lăng phu nhân vô cùng yêu thích.

Vừa ăn cơm chiều xong, mọi người trong nhà đang ngồi nói chuyện trong phòng khách thì Lăng Vận Nhi từ đầu đến giờ không thấy đâu bỗng đột nhiên từ đâu ùng ùng giận giở trở về. Vừa nhìn thấy Lăng Tiêu, hai mắt sáng lên, nhào vào lòng Lăng Tiêu, nói:

- Tam ca về rồi! Vận nhi rất nhớ ca.

Quay lại thấy Diệp Vi Ny, Lăng Vận Nhi cười hì hì nói:

- Đây là tam tẩu sao?

Lăng phu nhân sáng giọng quát:

- Vô lễ. Còn không mau chào tỷ tỷ!

Lâm Vận Nhi lè lưỡi làm mặt xấu với mẫu thân, sau đó ngọt ngào chào Diệp Vi Ny:

- Chào tỷ tỷ! Muội là tiểu muội của tam ca, Lăng Vận Nhi.

Diệp Vi Ny xấu hổ nhìn cô bé áo tím xinh xắn, mỉm cười khẽ gật đầu:

- Xin chào Vận nhi!

- Vận nhi, có phải muội lại vừa ra ngoài đánh nhau với người ta?

Lăng Tiêu cười hỏi. Tiểu muội này tính tình cổ quái, trên người không có một chút khí chất nào là hiền lương thực đức của con gái nhà quý tộc cả. Ngược lại chỉ thích cùng người ta đánh nhau.

- Đừng nói nữa. Muội thật là tức chết mất.

Lăng Vận Nhi thở phì phì nói:

- Chờ muội tu luyện cho tốt, sẽ thu thập nó.

Lăng phu nhân và Lăng Tiêu liếc mắt nhìn nhau, lắc đầu cười khổ. Nha đầu Lăng Vận Nhi này, có lẽ chiều quá sinh hư. Chẳng may đùa quá trớn, không chừng đại họa lâm đầu cũng từ đó mà ra.

Lăng Vận Nhi thấy mẫu thân và huynh trưởng không nhen vục mình, mở miệng nói một câu, làm mọi người trong phòng biến sắc.

Diệp Vi Ni lập tức đứng lên:

- Vận nhi, dẫn ta đi. Ta sẽ trút giận giùm muội.

110. Chương 109:lăng Vận Nhi Đen Đủi.

Lăng Vận Nhi nói là:

- Ầ, ả nói Lăng gia chúng ta cầu kết với Nam Phương Vương. Còn nói tam ca từ đầu đã ngầm ngầm kết giao với thể tử của Nam Phương Vương.

Lăng Vận Nhi còn một câu chưa nói ra, đó là đối phương bảo Lăng Tiêu nịnh bợ thể tử của Nam Phương Vương. Điều này khiến cho Lăng Vận Nhi chịu không được!

Những lời này của Lăng Vận Nhi làm mọi người trong phòng lặng cả đi. Ai to gan như vậy, dám nói ra những lời đại nghịch bất đạo như thế? Một tướng lĩnh chốn biên thùy cầu kết với một thân vương. Chuyện này mà đồn ra ngoài thật chết người!

Người biết Lăng Tiêu lần này du lịch kết bạn với La Thiên không ít. Nhưng biết La Thiên chính là Lý Thiên Lạc gần như chẳng có ai!

- Muội nghe ai nói?

Lăng Tiêu bình tĩnh hỏi.

Trong mắt Lăng Vận Nhi hiện lên sự chán ghét vô cùng:

- Ô Lan Mẫn Mẫn của ô Lan gia. Con nê tiện! Hừ, chỉ vì ca ca ả bị tam ca đánh trọng thương mà ả dám đặt điều ác ý!

- Vận nhi, sau này không được nói chuyện vô lễ như vậy.

Lăng phu nhân nhìn con gái có chút không hài lòng. Cảm giác cô con gái nhỏ này có chút hư rồi. Tuy nhiên, tin tức của Lăng Vận Nhi làm cho người ta vô cùng giật mình.

Lăng Tiêu tuy không rành rẽ mấy chuyện quyền mưu, nhưng cũng có thể nghĩ ra được, người Ô Lan gia nói ra những câu này, nếu lan truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ gây ra sóng to gió lớn. Làm như vậy, không phải rõ ràng là đẩy Lăng gia về phía Nam Phương Vương sao?

Lăng phu nhân lặng lẽ ngồi một chỗ, nhìn Lăng Tiêu rồi nói:

- Tiêu nhi, con đem những chuyện đã xảy ra với con trong mấy ngày qua nói lại một lần tường tận cho mẫu thân nghe.

Đợi sau khi Lăng Tiêu nói xong, Lăng phu nhân nhíu mày, suy nghĩ một lúc rồi ngẩng đầu lên, lạnh nhạt nói:

- Thái tử điện hạ quả nhiên giỏi dùng kế. Chiêu này chẳng phải là buộc phụ thân phân rõ giới tuyến với Nam Phương Vương sao?

Nói xong bà khẽ hừ một tiếng:

- Ô Lan gia tộc cũng thật to gan! Hành sự như vậy, thật là thái quá. Đừng nói Nam Phương Vương không có ý đồ tạo phản, cho dù có cũng chỉ là bịa đặt không có bằng chứng. Thật đúng là khinh Lăng gia ta yếu đuối quá mà. Lần trước cửa chính bị hủy, bài học này hình như vẫn không đủ để giáo huấn bọn chúng.

Lời nói của Lăng phu nhân vẫn rất bình tĩnh, nhưng mang theo một cỗ sát khí lạnh lạnh, làm mọi người trong nhà không rét mà run!

Lăng Tiêu suy nghĩ một chút, lông mày giãn ra, khẽ cười nói:

- Vậy nên mới sai một ả nha đầu đi truyền miệng. Nếu lỡ sau này có chuyện gì có thể nói một câu là chúng nó trẻ người non dạ ngây thơ ấu trĩ. Vận nhi, muội không cần để ý tới, Tam cá có thứ đồ tốt muốn tặng muội.

Võn Lăng Vân Nhi nghe Lăng Tiêu bảo không cần để ý tới đã gân cổ lên định cãi, nhưng vừa nghe nói có quà hay muốn tặng cho nàng, vội vàng cười hì hì hỏi:

- Là thứ gì thế? Tam ca không được gạt muội đó nha.

Lăng Tiêu đưa hai quả Tử Lam Chu Quả ra, chỉ nói sơ qua công hiệu của Tử Lam Chu Quả thôi đã làm Lăng phu nhân sợ đến ngây người, lập tức cự tuyệt:

- Tiêu nhi, thứ này quá quý giá, mẹ không cần đâu, rất lãng phí! Con giữ lại để về sau còn dùng. Tuổi con cũng không còn nhỏ, còn một năm nữa là thành niên rồi, về sau bất kể là làm gì, cần phải có thủ hạ tâm phúc mới yên tâm được.

Lăng Vân Nhi đảo qua đảo lại một quả, với anh ruột của mình nàng không chút nào khách khí, lập tức xông vào định ăn một quả. Xuân Lan Thu Nguyệt đứng bên cạnh vội vàng ngăn nàng lại, sau đó giảng giải cho Lăng Vân Nhi về quá trình dùng Tử Lam Chu Quả.

Nghe nói sẽ phải chịu thống khổ vô cùng, khuôn mặt trắng nõn của Lăng Vân Nhi trắng bệch ra. Tuy nhiên, để tăng thực lực của mình lên, nàng vẫn nhất quyết dùng, sau đó sẽ đi dạy dỗ ả nha đầu Ô Lan Mẫn Mẫn đáng ghét kia một trận.

Lăng Tiêu thấy mẫu thân cự tuyệt, liền kiên trì nói:

- Đâu có lý nào có đồ tốt lại không để cho người nhà dùng. Mẹ cứ yên tâm, thứ này trong tay con còn một ít. Hơn nữa, thời gian bảo quản của Tử Lam Chu Quả có hạn, nếu để lâu quá sẽ mất đi công hiệu, vô cùng lãng phí.

Kì thật Lăng Tiêu đã nói dối. Chỉ cần đem Tử Lam Chu Quả luyện chế thành đan dược, muốn cất mấy ngàn năm cũng không thành vấn đề, nhưng để mẫu thân dùng cũng chỉ có cách nói vậy thôi.

- Đan dược thần kì này, nếu đem ra ngoài bán, nhất định sẽ gây chấn động lớn, sau một đêm trở nên giàu có cũng không phải không thể. Tiêu nhi, con thật sự trưởng thành rồi.

Thấy con mình kiên trì quá, Lăng phu nhân cũng không cự tuyệt nữa. Là người ai không muốn khỏe mạnh trường thọ? Nữ nhân nào chẳng muốn mình trẻ mãi không già?

Xem qua toàn bộ giới quý tộc đế quốc, thành viên gia tộc đề phòng lẫn nhau, ích kỷ lạnh lùng, trong mắt đa phần chỉ có lợi ích cá nhân. Được như Lăng gia, nghiêm phụ từ mẫu, con cái trong gia đình đoàn kết, quả thật hiếm hoi. Mặc dù Lăng gia không phải một gia tộc lớn, lại chỉ là quý tộc mới nổi, nhưng điều này vẫn là niềm kiêu hãnh nhất của vợ chồng Lăng Thiên Khiếu!

Lăng Vân Nhi rốt cục cũng không dùng Tử Lam Chu Quả ngay, mà âm thầm kéo Diệp Vi Ny đi tìm Ô Lan Mẫn Mẫn “báo thù”.

Sau khi Lăng phu nhân biết được, dở khóc dở cười, lại trách Lăng Tiêu không trông chừng muội muội cho tốt, dẫn theo Diệp Vi Ny ra ngoài gây chuyện, chẳng may gặp phải chuyện gì thì biết làm thế nào?

Lăng Tiêu lắc đầu cười khổ nói:

- Mẹ không cần quá lo. Đừng nói Diệp Tử đã là Đại Kiếm Sư bậc sáu, cho dù không phải, cũng chỉ có người khác chịu thiệt mà thôi.

Nhớ tới khi Diệp Vi Ny thực lực còn rất yếu mà dám đùa giỡn cao thủ cao hơn nàng mấy cấp như Nham Thạch Thân Khắc, đối phó với một tiểu nha đầu quả thực dễ như lấy đồ trong túi. Cho dù bên cạnh Ô Lan Mẫn Mẫn có hộ vệ, Lăng Tiêu cũng không sợ.

Bản thân Lăng Tiêu lười chấp nhặt với nữ nhân, nhưng cũng không có nghĩa là hần buông tha bọn họ. Bây giờ có Diệp Vi Ny ra tay, hần rất yên tâm.

Nhân lúc này, Lăng Tiêu trốn vào phòng, khoan chân tu luyện. Từ khi đem phần nội lực do Trúc Cơ đan dư lại trong đan điền tiêu hao hết, trước mắt nội thể Lăng tiêu trống rỗng, cần phải thông qua tu luyện mà tích trữ linh lực lại. Lại nói Lăng Vân Nhi, vốn học ở học viện quý tộc Nhã Lan. Cách giáo dục của học viện quý tộc thiên về dạy dỗ quý tộc. Hơn nữa, nơi này không giống như Học viện Đế quốc chấp nhận bình

dân có thiên phú tốt. Trong học viện quý tộc hoàn toàn chỉ có học sinh quý tộc. Giống như Tạ Hiểu Yên, cho dù là đệ tử danh gia, cũng không thể vào học!

Chế độ phân biệt đẳng cấp nghiêm ngặt, loại hết tất cả học sinh không phải quý tộc. Chính vì những điều như vậy, gia tộc giàu có mới liều mạng hòng có được một danh hiệu quý tộc.

Bình thường Lăng Vân Nhi ở lại trường, hôm nay bởi vì tức giận quá, mới chạy về nhà.

Thực lực của bản thân Ô Lan Mẫn Mẫn không mạnh hơn Lăng Vân Nhi, chỉ là kiểm thị cấp tám mà thôi. Loại như vậy Lăng Vân Nhi một mình có thể đánh mười người. Vấn đề là, bên cạnh Ô Lan Mẫn Mẫn có hai ả thị nữ, nhiệm vụ là hàng ngày chăm sóc và bảo vệ Ô Lan Mẫn Mẫn. Hai ả nha đầu này đều là hạng mồm năm miệng mười. Lăng Vân Nhi bị chọc tức quá chạy về nhà, hơn phân nửa là do hai ả thị nữ này. Hai ả thị nữ này không chỉ mồm mép lợi hại, thân thủ cũng không tồi, chưa đến hai mươi tuổi đã có thực lực Ma Kiếm Sư bậc hai!

Lăng Vân Nhi tuy tính tình mạnh mẽ, nhưng đối mặt với tình huống như thế cũng không dám làm gì. Đánh thì đánh không lại người, chỉ có thể tức giận giương mắt nhìn.

Bây giờ, dẫn theo một Đại Kiếm Sư bậc sáu, Lăng Vân Nhi vô cùng yên tâm, thầm nghĩ: “Ô Lan Mẫn Mẫn, bình thường chẳng phải người vẫn kiêu ngạo như thiên nga đen giữa hồ Uy Tư sao? Để xem lần này ta làm thế nào để thu thập người. Đây chỉ là khởi đầu thôi. Chờ ta ăn Tử Lam Chu Quả, thực lực đại tăng, sẽ lại tìm người giáo huấn. Oán khí tích tụ nhiều năm, ta phải từ từ đòi lại!”

“Đúng rồi, còn có Tạ Hiểu Yên. Hãy đợi đấy!”

Nói về tâm kế, Lăng Vân Nhi cũng là một cô bé tâm địa đen tối. Hôm nay nàng sở dĩ dẫn Diệp Vi Ny đến giáo huấn Ô Lan Mẫn Mẫn cùng đồng bọn, mục đích kì thật chỉ có một. Đó là để cho đám Ô Lan Mẫn Mẫn cho rằng thực lực nàng chỉ thường thôi. Chờ đến khi bên nàng không còn ai giúp đỡ sẽ ra tay giáo huấn nàng.

“Khi đó ta cũng đã mạnh như Diệp tỷ tỷ rồi!” Khuôn mặt xinh đẹp của Lăng Vân Nhi thoáng hiện lên nụ cười quỷ dị.

111. Chương 110: Diệp Vi Ny Không Nói Lí Lẽ.

Khuôn viên của học viện quý tộc đèn đóm sáng rực cho dù lúc này đã quá nửa đêm nhưng vẫn sáng trưng như ban ngày. Đồ vật bên trong học viện vô cùng xa hoa, một cảnh cây một cọng cỏ nhìn qua đều vô cùng đẹp mắt, làm cho Diệp Vi Ny xuất thân từ tầng lớp đáy xã hội cảm thấy vô cùng mới mẻ, tò mò nhìn ngó xung quanh. Bỗng nhiên một âm thanh chói tai vang lên:

- Ôi, con gái bảo bối của công tước đại nhân Lăng tướng quân, Lăng gia tiểu công chúa, người lại đến nữa à? Sao vậy, về nhà tìm người giúp đỡ để đòi lại thể diện sao? Nhưng mà, người người dẫn đến nhìn qua cũng thật là xinh đẹp. Chẳng qua, xinh đẹp có thể làm gì được đây? Nhìn bộ mặt ngơ ngơ ngác ngác kia! Chắc chắn, từ khi nào mà nông dân cũng có thể vào học viện quý tộc vậy kia? Có khi phải gọi Tam ca thực lực hùng mạnh của người tới mới được đó! Ha ha ha...

Trên thực tế, Lăng gia vẫn thường bị đám quý tộc xa lánh. Quý tộc đa phần đều coi trọng lịch sử lâu đời. Lịch sử gia tộc càng lâu đời thì địa vị cao cao tại thượng càng mạnh mẽ. Còn như Lăng gia, thời gian kể từ khi trở thành quý tộc chưa đến hai chục năm nên thường bị khinh thường. Hơn nữa, con đường trở thành quý tộc của Lăng Khiếu Thiên có thể xem như một bước lên mây. Điều này là cho các tiểu gia tộc lịch sử lâu đời hăm mộ và ghen tị, với phần ghen tị nhiều hơn!

Giống như Ô Lan gia tộc, từ khi Lam Nguyệt đế quốc dựng nước đến nay đã là gia tộc quý tộc, tự nhiên không để Lăng gia vào trong mắt. Cái chức công tước kia không phải tự nhiên mà có. Cũng phải dựa vào quân công cùng vài nguyên nhân đặc biệt mới đạt được, hơn nữa còn là kế thừa trực hệ giảm dần!

Đây mới chính là nguyên nhân căn bản tại sao không ít đệ tử quý tộc có gan xem thường Lăng gia, dám ra mặt châm chọc Lăng Tiêu!

Đúng vậy, tước vị của tướng quân Lăng Khiếu Thiên là công tước. Nhưng tới đời Lăng Tiêu, bất kể ai kế thừa, chỉ có thể là hầu tước, xuống một đời nữa, chỉ có thể là bá tước... Nói cách khác, ba đời sau của Lăng gia nếu không có nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh như Lăng Khiếu Thiên xuất hiện, chỉ là một quý tộc bậc trung! Sau nữa càng không đáng nói đến. Cuối cùng biến thành nam tước, tuy cũng không đến mức mất đi tước vị quý tộc, nhưng cũng chỉ có thể mơ về thời huy hoàng đã xa của tổ tiên. Đến lúc đó, ngay cả tư cách ở trong phủ đệ hiện tại cũng không có.

Còn như Ô Lan gia tộc có đất được phong của mình. Tước vị công tước của gia tộc được kéo dài mấy đời, mới được cho là gia đình quyền lực siêu cấp chân chính! Thậm chí nếu phát sinh chiến tranh, ngay cả hoàng đế bệ hạ cũng phải mượn tư binh của Ô Lan gia tộc!

Cho nên, Ô Lan gia tộc làm cho cho thái tử điện hạ chẳng qua là lợi dụng lẫn nhau! Đối với Ô Lan gia tộc mà nói, chỉ cần có thể không ngừng củng cố địa vị gia tộc, cho dù hiện tại phải làm chó săn cho thái tử điện hạ nào có hề chi? Dù sao người cầm quyền chân chính của một quốc gia, quý tộc mạnh nhất chính là quốc vương bệ hạ. Các quý tộc khác đều chỉ là con chó trung thành của quốc vương bệ hạ! Thậm chí rất nhiều quý tộc còn hận không có cơ hội thể hiện mình là con chó trung thành với quốc vương bệ hạ!

Chỉ có như thế, mới có thể cam đoan gia tộc hưng thịnh dài lâu, không suy tàn.

Lịch sử chứng minh, những quý tộc có gan chống đối quốc vương bệ hạ, đa phần không có kết quả tốt.

Đương nhiên Diệp Vi Ny không biết tất cả những điều này. Nàng chỉ biết nàng là nữ nhân bên cạnh Lăng Tiêu. Mà bây giờ có người không chỉ sỉ nhục nàng, mà còn sỉ nhục Lăng gia, sỉ nhục tiểu muội của Lăng Tiêu, và càng sỉ nhục Lăng Tiêu! Đây là điều không thể tha thứ được. Nhiều năm len lỏi dưới đáy xã hội, kinh nghiệm nói với Diệp Vi Ny rằng, nếu đánh không lại địch nhân, mà nắm chắc mình có thể trốn thoát, thì cũng phải dạy cho đối phương một bài học, để chúng biết ta là người không dễ bị bắt nạt!

Còn nếu như địch nhân đánh không lại mình... Ha, quả thật là tốt quá, chỉ có một việc cần làm mà thôi. Đó là dạy cho bọn kia một bài học, đánh chúng, làm cho chúng sợ hãi, cảm thấy run rẩy, làm cho bọn họ nghĩ đến người là phát run, từ nay về sau sẽ không ai dám trêu chọc người nữa.

Diệp Vi Ny ở Học viện Đế quốc thường dùng biện pháp này. Hơn nữa nàng còn cho rằng mình đã tương đối kiềm chế rồi. Sau khi nàng cảnh cáo mấy tên quý tộc lăng nhăng đi theo làm phiền, bọn họ vẫn mặt dày mày dạn như ruồi bọ mò đến. Vậy cũng được, các người cứ từ từ mà trêu ghẹo Y sư muội muội.

Đúng vậy. Tính bạo lực của Diệp Vi Ny nhanh chóng lấy lòng ở Học viện Đế quốc, thậm chí còn lấy lòng hơn mỹ danh của nàng.

Đã từng tiếp xúc qua tam giáo cửu lưu, Diệp Vi Ny chỉ cần liếc sơ qua cũng biết ả vừa lên tiếng kia không phải là chủ, vì thế, Diệp tử tiểu thư tao nhã tiêu sái đi tới, tủm tỉm cười nhìn thiếu nữ vừa nói chuyện kia. Ấy chừng hai mươi, làn da trắng nõn, dáng người thon thả, không khỏi thầm khen một tiếng thị nữ của đại gia tộc cũng rất xuất sắc! Trong lòng nàng chợt nhớ các tỷ muội, không biết có phải cũng vào một gia tộc như vậy? Có lẽ mình vẫn còn cơ hội gặp lại các nàng.

- Người nói ta ngờ ngác phải không?

Diệp Vi Ny vẻ mặt tươi cười ôn hòa, tiến lại gần nữ tử vừa nói chuyện.

Cạnh đó có một cô gái tuổi ngang giữa Lăng Vận Nhi, cao thấp cũng không chênh mấy, chỉ là làn da thật đen đúa, quần áo trên người cực kì hoa mỹ, vừa nhìn đã biết ngay là trang phục quý được chế tạo bằng tay. Diệp Vi Ny cười lạnh: “ Bề ngoài rạng rỡ, bên trong một phần tiền cũng không có! Người như vậy có đeo vàng dây tay cũng chỉ là vô dụng thôi.”

Diệp Vi Ny cũng biết mấy ả tiểu thư quý tộc này thường không mang theo tiền bên người. Các nàng cho rằng tiền sẽ làm bẩn khí chất cao quý của quý tộc.

Thị nữ kia vẻ mặt thách thức, ánh mắt khinh miệt đảo qua Diệp Vi Ny bỗng nhiên cười nói:

- Xem diện mạo của người, nếu là một nha đầu bưng trà rót nước cho thiếu gia nhà ta cũng được đó.

- Bốp!!!

-A!

Ả thị nữ kia bùm mặt, năm dấu ngón tay đỏ tươi hằn lên trên mặt. Thị nữ thực lực Kiếm Sư bậc hai há hốc mồm nhìn Diệp Vi Ny đang cười tủm tỉm, môi run run:

- Người, người dám đánh ta? Ta nói cho người biết, ta là thị nữ của phủ công tước đại nhân, tiểu nha đầu ngu dại quê mùa nhà người, ta muốn đánh gãy răng người, ta giết người.

Nói xong liền rút một thanh đoản kiếm sắc bén, chỉ vào Diệp Vi Ny. Bị cơn giận làm mờ mắt, thị nữ này thậm chí không nghĩ tới, cô gái thập phần xinh đẹp nhưng không có chút khí chất quý tộc nào trước mặt này, có thể trong khi nàng đang mở to mắt chăm chú nhìn vẫn cho nàng một tát nhanh như chớp.

- Người thì đáng là gì? Nô tỳ nhà công tước đại nhân? Phì.

Diệp Vi Ny thu lại nét tươi cười, mỉa mai nhìn thị nữ, châm chọc nói:

- Theo lẽ thường, có lẽ chó nhà công tước cao cấp hơn chó ngoài đường, không cần ăn *** đâu nhỉ?

Lăng Vận Nhi đứng bên cạnh phì cười, ôm bụng mà cười, chẳng có chút hình tượng nào cả, trong lòng cảm thấy thống khoái. Cảm thấy hôm nay dẫn theo nữ nhân này của ca ca là việc làm chính xác nhất trong năm của mình! Lúc đầu Lăng Vận Nhi cũng có chút lo lắng, dù sao nàng cũng không phải một cô gái quá hồ đồ. Giờ phút này, thấy biểu hiện của Diệp Vi Ny, Lăng Vận Nhi bỗng nhiên cảm thấy, bất kể là mình, hay là Hắc Thiên Nga Ô Lan Mẫn Mẫn, đều kém Diệp Vi Ny quá xa!

- Láo xược!

Vẻ mặt của Ô Lan Mẫn Mẫn lạnh lùng, nhìn Diệp Vi Ny:

- Người là ai? Dám đánh thị nữ của ta! Ta nói cho người biết, bình dân dám gây chuyện trong học viện quý tộc, quý tộc có quyền xử tử... A!

Bốp!

Lại một tiếng tát vang dội. Diệp Vi Ny nhú đôi mi thanh tú, không kiên nhẫn nói:

- Người thật là phiền quá đi. Người dựa vào gì mà kiêu ngạo? Người là quý tộc là hay sao? Được, vậy ta đánh người đó, người làm gì được ta? Cắn ta à?

Diệp Vi Ny sớm đã biết mâu thuẫn giữa Lăng gia và gia tộc Ô Lan là không thể hòa giải được, hơn nữa những lời lăng nhục Lăng Tiêu vừa rồi của những người này đã chạm vào cực hạn của Diệp Vi Ny rồi, đối với các cô bé không có thực lực mà miệng lại to này thì nàng không bao giờ nhân nhượng.

Ô Lan Mẫn Mẫn nhìn Diệp Vi Ny với vẻ không thể tin được, một lúc lâu sau mới òa lên khóc, từ nhỏ đến lớn, là một viên minh châu trong gia tộc Ô Lan, cho đến giờ nàng luôn được người ta nâng niu trong lòng bàn tay, làm sao có người dám đối đãi với nàng như thế. Đến bây giờ nàng mới cảm giác được là trên mặt nàng đau đớn, càng đau hơn chính là trong lòng nàng! Một cảm giác nhục nhã, khổ sở, quả thật so với bị giết còn khó chịu hơn.

- Giết ả cho ta!

Ô Lan Mẫn Mẫn chưa ngoa gào lên:

- Mau. Mau giết ả cho ta!

- Hắc Thiên Nga, người cũng có ngày hôm nay? Hừ, đánh người thì đã sao? Người tung tin đồn nhảm nên mới có ngày hôm nay!

Lăng Vận Nhi đứng bên cạnh, vui vẻ nhìn ba dấu tay đang chuyển thành màu đen trên mặt Ô Lan Mẫn Mẫn, nói:

- Diệp tử tỷ tỷ, giúp muội đánh mạnh vào! Tốt nhất là đánh nát cái miệng bọn họ luôn. Có bản lĩnh, các người cứ tìm Lăng gia tính sổ, chúng ta sẽ tìm quốc vương bệ hạ đối chất.

112. Chương 111:thiếp Mời Đến Từ Hoàng Thất.

- Ta... ta không phải người tung tin đồn, Lăng Vận Nhi, người nói bậy, người... người chờ đó, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho các người! Nước mắt của Ô Lan Mẫn Mẫn thi nhau rơi xuống, thương tâm đến cực điểm. Thân là viên minh châu chói mắt nhất của gia tộc, chưa từng phải chịu ủy khuất như thế này. Trong lòng Ô Lan Mẫn Mẫn giờ phút này tràn ngập oán độc với Lăng Vận Nhi, hận ý đối với nữ nhân đánh mình đã tới tột đỉnh rồi.

Lúc này hai thị nữ bên cạnh Ô Lan Mẫn Mẫn thần sắc luống cuống, tiểu thư bị đánh, nếu lão gia biết chắc chắn sẽ mang hai nàng ra trút giận, nghĩ vậy ánh mắt lại nhìn về phía Diệp Vi Ny đầy phẫn nộ, đều cầm kiếm đánh tới Diệp Vi Ny.

Khóe môi Diệp Vi Ny nhếch lên một cái, cười lạnh, cổ tay nhẹ nhàng rung lên một cái, trường kiếm còn chưa ra khỏi vỏ, chợt nghe thấy hai thị nữ đều kêu lên một tiếng sau đó lui về sau mấy bước, sắc mặt xấu hổ đến đỏ bừng, ánh mắt nhìn Diệp Vi Ny cũng chuyển từ phẫn nộ thành hoảng sợ!

Tính tình của một tiểu tặc trong Diệp Vi Ny không hề thay đổi, sử dụng kiếm vô nhẹ vào bộ ngực sữa của hai thị nữ, cũng khó trách vì sao hai thị nữ của Ô Lan Mẫn Mẫn lại xấu hổ và giận dữ như thế, lại còn hoảng sợ không thôi. Nếu Diệp Vi Ny muốn lấy mạng hai nàng thì hiện giờ hai nàng đã hương tiêu ngọc vãn rồi.

- Các người còn đứng ngốc ra đó làm gì? Gia tộc Ô Lan nuôi hai người các người là để xem cảnh náo nhiệt của bốn tiểu thư sao? Hai kẻ rác rưởi, còn không mau giết nàng cho ta! Xảy ra chuyện gì bốn tiểu thư gánh vác hết! Ô Lan Mẫn Mẫn kêu lên thê lương, bởi vì tức giận nên khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng dữ tợn.

Vườn trường hiện giờ còn rất nhiều người, nhìn thấy hai tiểu công chúa của Lăng gia và Ô Lan gia giằng co một chỗ, loại cảnh tượng này từ sau phong ba hủy hôn của Lăng Tiêu liên thường xuyên có thể nhìn thấy, mà thời gian trôi qua còn có xu thế mãnh liệt hơn. Quý tộc học trong học viện thời điểm bình thường rất khó xảy ra xung đột như vậy, cho dù có tranh chấp thì nhiều lắm là một đám nháo loạn nhỏ mà thôi, kêu gào muốn giết người kiểu thế này đã ít lại càng ít, cho nên mọi người đi ngang qua đều đứng lại xem.

Sắc đỏ trên khuôn mặt hai thị nữ vẫn chưa lui, bị Ô Lan Mẫn Mẫn mắng có chút tái nhợt, liếc mắt nhìn nhau một cái, cắn răng kêu khẽ một tiếng lại lao tới Diệp Vi Ny. Thân là hạ nhân thì đều như thế, cho dù biết không phải đối thủ của Diệp Vi Ny cũng chỉ có thể liều mạng đánh tới, bởi nếu không nghe theo lệnh của chủ nhân thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!

Hiện giờ hai nàng đối mặt với Diệp Vi Ny cũng không dám dùng lời lẽ trêu chọc đối phương, hơn nữa thị nữ bị Diệp Vi Ny tát một cái trên mặt vẫn còn in rõ dấu tay, biết rằng cô gái đối diện này không có quan hệ với quý tộc, hỉ nộ bất thường, hơn nữa, có thực lực có thể dễ dàng giết chết các nàng.

Các nàng là thị nữ của Ô Lan phủ, mà không phải là quý tộc, nếu bị giết, mà đối phương lại là người trong Lăng phủ, nhiều lắm cũng chỉ bồi thường chút tiền là xong việc.

Diệp Vi Ny cũng tinh tế cảm giác được biến hóa tâm trạng của hai thị nữ, đối phương nhìn thì như liều mạng đánh mình, thế nhưng mỗi chiêu mỗi thức đều lưu thủ, cố ý cấp chỗ tốt cho nàng. Diệp Vi Ny cười lạnh trong lòng, nhân quả đều cần đến thực lực, với thực lực trước kia của mình, chỉ sợ hai thị nữ tộc Nữ Chân này dám cầm kiếm giết mình lắm!

Nghĩ vậy, Diệp Vi Ny đối với hai thị nữ đã không còn một điểm đồng tình, ra tay như điện đánh bay hai nàng!

Hai tiếng kêu thảm vang lên, hai thị nữ bị Diệp Vi Ny đánh bay, văng ra phía sau rất xa, rơi mạnh lên mặt đất. Học sinh nơi đó liên lập tức giải tán, không ngờ không có một chút tương trợ nào!

Hai thị nữ bị Diệp Vi Ny đánh một đòn rất mạnh đều học máu ra, trên mặt lại có biểu tình rất kỳ quái, dường như là trút được gánh nặng, lập tức giãy dụa muốn đứng lên, khóe miệng chảy máu, la lớn:

- Tiểu thư, người... người mau đi đi!

Ô Lan Mẫn Mẫn đã bị dọa đến phát ngốc từ bao giờ, làm sao cũng không ngờ tới Lăng Vận Nhi lần này tìm được người giúp đỡ thực lực mạnh như vậy. Nhìn cô gái xinh đẹp dùng vẻ mặt khinh thường nhìn chằm

chằm vào mình, Ô Lan Mẫn Mẫn theo bản năng sờ sờ mặt mình, cảm giác nơi đó là một mảng nóng bừng, trong lòng lập tức sợ hãi. Nàng giống một cô gái từ nhỏ đến lớn chưa từng nếm phải ủy khuất, một khi bị đánh nát tầng kiêu ngạo bên ngoài sẽ lộ ra nội tâm bên trong, yếu ớt không chịu nổi.

Hung hăng trừng mắt nhìn hai thị nữ vô dụng, nàng có tâm bỏ lại hai thị nữ này mà chạy trốn, rồi lại cảm thấy như vậy thì thể diện sẽ mất hết, chung quy lại cũng là hai thị nữ của Ô Lan gia! Không để ý đến chết sống của thuộc hạ mà chạy trốn, đối với quý tộc sẽ có ảnh hưởng nhất định.

Khi Ô Lan Mẫn Mẫn đang do dự, Lăng Vận Nhi mang theo vẻ mặt mỉa mai đi tới, Ô Lan Mẫn Mẫn lui về sau hai bước theo bản năng, chỉ vào Lăng Vận Nhi, mạnh miệng nói:

- Người, người muốn làm gì! Vốn chỗ dựa lớn nhất của nàng là hai thị nữ Kiếm Sư bậc hai, hiện giờ bị đánh trọng thương, Lăng Vận Nhi cũng có thực lực Kiếm Sư bậc hai, nếu đánh nàng thì quả thực chỉ thấy nhẹ nhàng mà thôi.

- Hắc Thiên Nga, đồ rác rưởi như ngươi cũng chỉ có thể dựa vào người khác mà thôi, sao, cũng biết sợ à? Lăng Vận cố ý nhấn mạnh hai chữ rác rưởi rất nặng, vẻ mặt sáng khoái nhìn Ô Lan Mẫn Mẫn.

- Ngươi mới là rác rưởi! Lăng Vận Nhi, ngươi dám lăng nhục ta như thế. Ta,ta...

Ô Lan Mẫn Mẫn nhìn Lăng Vận Nhi càng ngày càng gần, cứ ta ta cả nửa ngày mà chẳng thể nào nói ra câu uy hiếp tiếp theo.

- A, không ngờ ngươi cũng hiểu được hai chữ này là lăng nhục à? Lăng Vận Nhi mắt mở lớn, ra vẻ đen trắng rõ ràng, tỏ vẻ kinh ngạc nhìn Ô Lan Mẫn Mẫn:

- Ta còn tưởng ngươi không hiểu nổi hai chữ này chứ!

Người chung quanh không kìm nổi phát ra tiếng cười vang. Sắc mặt của Ô Lan Mẫn Mẫn cực kỳ khó coi, nhìn Lăng Vận Nhi và Diệp Vi Ny thật kỹ, trên mặt là nước mắt ngắn nước mắt dài. Tức giận nói:

- Lăng Vận Nhi, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu! Ngươi chờ đó cho ta! Nói xong xoay lại, gạt người chung quanh ra nhanh chóng chạy mất.

Không ít người chung quanh đều lộ ra vẻ hả hê vui sướng khi người khác gặp họa. So sánh với Ô Lan Mẫn Mẫn, Lăng Vận Nhi càng được các học sinh quý tộc của Học viện yêu quý hơn. Điều này cùng với gia thế Lăng gia không quan hệ, Lăng Vận Nhi tính tình sôi nổi hoạt bát, quả thực không thiếu nam hài tử lâm vào mê muội.

Khi Ô Lan Mẫn Mẫn đi rồi, hai thị nữ cũng tự đứng dậy, đuổi theo Ô Lan Mẫn Mẫn.

Hai thị nữ này kỳ thực cũng không bị thương nặng, cũng là do Diệp Vi Ny cố ý nương tay, không muốn làm sự việc quá huyền ảo. Đánh Ô Lan Mẫn Mẫn kia một tát thực sự là vì Ô Lan Mẫn Mẫn làm nhục Lăng Tiêu, mới khiến cho Diệp Vi Ny nổi cơn giông bão.

Lăng Vận Nhi tâm tình sung sướng kéo Diệp Vi Ny về nhà, nàng cũng không định ở lại học viện dưới tình huống vừa tấn chức thế này, nếu không lại phải ứng phó với nghi vấn rất lớn mà giáo sư đề ra.

Lăng Vận Nhi khoái trá nghĩ, lần sau nhìn thấy Ô Lan Mẫn Mẫn làm sao đùa giỡn nàng đây?

Trở lại Lăng phủ, Lăng phu nhân không nhẹ không nặng trách cứ hai ba câu, chủ yếu là vẫn sợ con gái mình chịu thiệt, có một ví dụ là Lăng Tiêu kia rồi trong lòng còn có chút lo lắng.

Làm cha mẹ, nói chung cũng không thể giống như gà mái được, cả ngày bảo hộ con nhỏ dưới cánh.

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà tướng quân Lăng Thiên Khiếu chưa bao giờ cấp hộ vệ cho con mình, cho rằng trẻ con xuất thân gia đình quân nhân phải biết chịu đựng rèn luyện. Dù Lăng Tiêu lúc trước bị Tạ Hiểu Yên tính kế, trong lòng Lăng Thiên Khiếu chẳng qua chỉ nghĩ, từ nay về sau cùng với Tạ gia ân đoạn nghĩa tuyệt, Tạ gia năm đó với Lăng gia là có ơn, trải qua chuyện này mình sẽ không bao giờ phải thiếu nợ họ chuyện gì nữa, đồng thời trong lòng còn ẩn hy vọng, đứa con này sau này có tiền đồ, làm ra thành tích đả kích những kẻ xem thường một phen!

Nhưng nhìn Lăng Tiêu thà bị đánh cũng muốn che chở cho âm mưu của Tạ Hiểu Yên, Lăng Thiên Khiếu mới không nhin được cho hẳn một chương.

Chỉ có chuyện Ô Lan gia lần đó, Hải Thiên xuất hiện muốn đẩy Lăng Tiêu vào chỗ chết, nhưng lại phá hủy quy tắc quyết đấu, Lăng Thiên Khiếu mới giận dữ đại náo gia tộc Ô Lan. Trên thực tế không hẳn không phải là giải phóng những buồn bực trong lòng.

- Tốt lắm, đánh cũng đã đánh rồi, không có gì đáng ngại. Ô Lan gia bọn họ chung quy cũng cho rằng nội tình bên trong của mình vững vàng, sẽ không để người khác vào mắt, giáo huấn bọn họ một chút cũng tốt.

Lăng phu nhân thân nhiên nói, trong lòng lại nghĩ, trượng phu những năm gần đây đều đem đất phong của Lăng gia toàn bộ bỏ vào đội tư binh đột kích Hồ Gầm kia rồi. Hiện giờ nhánh tư binh Hồ Gầm lớn nhất mà Lăng gia có thể quản lý đã đủ quy mô, tuy rằng chỉ có ba nghìn quân nhưng chiến lực cực mạnh, sợ là không kém cấm vệ quân là bao! Ô Lan gia nếu còn dám bừa bãi, Lăng phu nhân không ngại viết một phong thư, để cho con trai đi chiêu cố Ô Lan gia ở các tỉnh phía Tây một chút!

Cho bọn họ xem, Lăng gia có phải dễ khi dễ hay không!

Lăng Vận Nhi không bị mắg, lại vừa được xả cơn tức, tâm tình sung sướng, sau đó gọi người chuẩn bị hai gian phòng yên tĩnh. Lăng Vận Nhi và Lăng phu nhân chuẩn bị dùng Tử Lam Chu Quả. Lăng phu nhân mới là Kiểm Sư bậc ba, đã sớm từ bỏ suy nghĩ tăng thực lực rồi. Không thể tưởng được hiện giờ chẳng những có thể thay đổi thể chất của nàng, còn có cơ hội tăng thực lực lên, không kìm nổi mà hưng phấn hẳn lên.

Lăng Tiêu vốn định chờ sau khi mẫu thân và muội muội thăng cấp sẽ rời nhà đi, không ngờ bỗng nhiên nhận được một tấm thiệp mời từ hoàng thất, hơn nữa cái tên bên trên còn chuẩn xác viết: Lăng Tiêu!

113. Chương 112: Quốc Vương Bệ Hạ Triệu Kiến.

Lăng Tiêu nhiều ít cũng có chút kỳ quái, Hoàng thất. Bản thân vừa rồi còn hung hăng chì chiết hoàng thất quá trọng sĩ diện, bên này hoàng thất liền phát thiệp mời đến, tốt hay không tốt? Nhìn thiệp mời rất đơn giản, nói rằng tối nay tại lâm viên hoàng gia sẽ cử hành một hội yến hội long trọng, mời Lăng Tiêu tới trước để tham gia.

Theo lý thuyết thì loại yến hội long trọng này cho dù là tướng quân Lăng Thiên Không không ở nhà cũng sẽ mời Lăng phu nhân đến trước, tuyệt đối không có lý do gì mời Lăng Tiêu trước như vậy.

Hai nàng Xuân Lan và Thu Nguyệt cũng không thể nói ra được nguyên nhân, theo trí nhớ của hai nàng thì những năm gần đây, Lăng phủ cũng nhận được một ít thiệp mời cùng loại, bình thường đều là mời Lăng phu nhân tham gia, không có mời các thiếu gia, tiểu thư.

Diệp Vi Ny đối với xã hội thượng lưu không hiểu biết, cũng không có hứng thú nhiều, chỉ nhắc nhở Lăng Tiêu:

- Chàng vừa mới giết người của đại vương tử, liền được mời đi tham gia yến hội hoàng gia, đây có phải âm mưu hay không?

Xuân Lan và Thu Nguyệt cũng nhận ra được người đưa thiệp tới, biết người kia đúng là người bên cạnh quốc vương bệ hạ, điều này không phải là giả. Lại nói, mạo danh quốc vương truyền chỉ là tội chết, cho dù là thái tử cũng không có lá gan lớn như vậy!

Liếc mắt nhìn tinh thất của tiểu muội và mẫu thân một cái, trải qua thời gian hơn nửa đêm vẫn im ắng như cũ, không phát hiện tình huống không thích hợp. Quá trình Tử Lam Chu Quả đã thông kinh mạch tuy rằng rất thống khổ, nhưng dù là mẫu thân hay tiểu muội cũng không phải người bị thiên mạch, thống khổ tất nhiên giảm xuống rất nhiều.

Hơn nữa quá trình này người khác căn bản không thể làm thay đổi được, nói tóm lại, xuất hiện nguy hiểm là cực nhỏ. Và lại với những người khác nhau thì thời gian cải thiện thể chất và đã thông kinh mạch cũng khác nhau. Như Diệp Vi Ny đã có thiên phú rất tốt, cho nên việc nàng tiến giai là phi thường ngắn. Mà

Lăng phu nhân vì đã qua tuổi hoàng kim dành cho tu luyện cho nên thời gian đả thông kinh mạch cần lâu hơn nhiều.

Ánh sáng buổi sớm chậm rãi lan tỏa đến mái đình viện, chiếu lên thân ảnh cao lớn của Lăng Tiêu, lộ ra vẻ mạnh mẽ và kiên cường của Lăng Tiêu. Xuân Lan và Thu Nguyệt ở một bên luyện kiếm, Lăng Tiêu tùy tiện chỉ điểm vài câu.

Hiện giờ hai nàng đối với việc sử dụng Ngọc Nữ kiếm kỹ đã thành thục mười phần, trong lòng Lăng Tiêu cũng rất hài lòng.

Diệp Vi Ny thì quay về học viện, kiến thức càng nhiều, nàng càng cảm thấy kiến thức mà mình biết nông cạn bao nhiêu, nàng chuẩn bị trở về học viện để trau dồi thêm tri thức cho mình.

Nhiệt độ ngày càng cao, không khí bắt đầu trở nên nóng nực, cửa phòng Lăng Vận Nhi đã mở ra, cô gái nhỏ vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng lao tới, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hưng phấn kêu lên với Lăng Tiêu:

- Tam ca, ta đã đột phá huyết đạo Liêm Tuyền rồi, hiện tại đã tới Đại Kiếm Sư bậc bốn rồi!

Lăng Tiêu hơi hơi nhún vai, tiểu muội tuy rằng thiên tư không tồi, nhưng chung quy vẫn chưa bằng Diệp Vi Ny, vẫn còn kém một bậc! Tuy vậy hoàn hảo, cái có là thời gian, dù sao thì Lăng Vận Nhi vẫn còn nhỏ, chỉ cần khắc khổ tu luyện thành tựu ngày sau vẫn không thể hạn lượng!

Loại Tử Lam Chu Quả này thực nghịch thiên, dù chỉ có thể dùng một lần, nhưng lại có thể đưa khởi điểm của một người lên cao! Tuy vậy bởi vì lấy được quá mức gian nan, hơn nữa không phải người cứ tìm được Tử Lam Chu Quả liền có thể ngắt được quả, có khi, thứ mà người gặp, lại chỉ là thân cây thôi.

Mà ma thú trông coi Tử Lam Chu Quả tỷ như khi Lăng Tiêu gặp Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng bậc năm, có thực lực ngang với Ma Kiếm Sư! Cho dù là Ma Kiếm Sư bậc sáu cũng không nguyện ý cùng một con ma thú phi hành bậc năm trở thành kẻ địch.

Cũng vì vậy mà nhiều năm qua, các đại gia tộc chỉ có thể ngẫu nhiên xuất hiện một hai cao thủ. Ma Kiếm Sư tuy rằng rất hùng mạnh, nhưng không phải vô địch. Vì một Ma Kiếm Sư mà có thể tổn thất vài Cuồng Kiếm Sư và rất nhiều Đại Kiếm Sư, đối với rất nhiều gia tộc mà nói thì là mất nhiều hơn được.

Nếu người của các đại thế gia này biết không ngờ Lăng Tiêu lại có vận may kinh người như thế, một lần lại được đến mười lăm quả Phạm Đế Á Thánh Quả, nhưng lại phung phí của trời xem như hao quả thường cấp cho người nhà sử dụng, tin rằng chắc chắn tất cả sẽ điên cuồng cả lên.

Lăng Vận Nhi vội vàng chạy đi tắm rửa, Tử Lam Chu Quả cũng có công hiệu tẩy tủy, sau khi dùng đều bài xuất ra rất nhiều tạp chất. Không phải Lăng Tiêu không muốn luyện chế ra Trúc Cơ đan cho người nhà dùng, thật sự là bọn họ không ai có được linh căn, dùng Trúc Cơ đan hay Tử Lam Chu Quả cũng không khác biệt quá rõ ràng, còn có thể làm lộ rất nhiều thứ. Cho nên Lăng Tiêu thấy để các nàng sử dụng Tử Lam Chu Quả vẫn tốt hơn.

Kỳ thật Lăng Tiêu vẫn muốn kiến thức Kiếm Thần của thế giới này, xem họ làm sao tu luyện được thế này, so với Tu Chân Giới thì có gì khác.

Lăng Vận Nhi sau khi tắm rửa, cả người giống như tiên nữ, trên người tràn ngập khí chất xuất trần, vốn khuôn mặt cao quý xinh đẹp lại tăng thêm một phần tự tin. Hơn nữa đã được tẩy lễ qua sự thống khổ khi đả thông kinh mạch, Lăng Vận Nhi như trưởng thành lên rất nhiều, tuy rằng tính cách cởi mở chưa thay đổi, nhưng so với trước có thêm vài phần thận trọng.

- Tam ca! Cảm ơn huynh, Vận Nhi thật cao hứng, ngày mai Vận Nhi phải đi Kiếm Công hội kiểm tra. Đại Kiếm Sư bậc bốn, hi hi, không biết những người đó sẽ kinh ngạc thành cái dạng gì đây? Đúng rồi, bọn họ sẽ không nẩy sinh chủ ý với chúng ra chứ? Huynh, muội, còn có mẫu thân, Xuân Lan và Thu Nguyệt, thực lực đều đột nhiên tăng lên rất nhiều, có thể bị người để ý hay không?

Lời nói của Lăng Vận Nhi làm cho Lăng Tiêu giật mình, hôm nay hoàng thất mới có thể liên quan đến việc này hay không? Lập tức ngấm lại, việc này cũng không phải. Thực lực Xuân Lan và Thu Nguyệt tuy rằng mạnh nhưng chưa hiển lộ ra ngoài nhiều, chỉ có mình Lăng Tiêu thôi. Theo lý thuyết mà nói, dù những người đó hoài nghi, thì cùng lắm cũng chỉ cho rằng Lăng Tiêu đã trải qua “Được dục” khủng bố kia mà

thôi! Căn bản sẽ chẳng có ai tin tưởng một kẻ bị Thiên Mạch như Lăng Tiêu, lại có thể lên Thánh Sơn lấy được Thánh Quả. Đây là việc không có khả năng!

Lăng Tiêu thần nhiên cười nói:

- Không cần sợ, muội khiêm tốn một chút không phải là được sao?

Cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu của Lăng Vận Nhi hơi hơi chu lại, ra sức mấp máy, sau đó ảo não nói:

- Người ta còn muốn sau khi thực lực tăng lên thì đi giáo huấn tiểu tiện nhân Ô Lan Mẫn Mẫn kia một chút! Cái này chơi không tốt.

- Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, Ô Lan Mẫn Mẫn trong nhất thời nửa khắc chắc gì đã có lá gan tòn muội gây phiền toái! Lăng Tiêu nói:

- Mẫu thân giờ giao cho muội, ta muốn đi hoàng cung một chuyến.

Lăng Vận Nhi bĩu môi:

- Tham gia vũ hội quý tộc? Cực kỳ nhàm chán! Mau đi đi!

Thời điểm Lăng Tiêu mang theo Xuân Lan và Thu Nguyệt tới đi vào hoa viên hoàng gia, đã có rất nhiều đại quý tộc đến nơi này, xem biểu tình của họ, hơn nửa cũng không biết chủ đề của yến hội lần này.

Lăng Tiêu đưa thiệp mời cho thủ vệ, thủ vệ kia sắc mặt chấn chỉnh, hướng đến Lăng Tiêu thực hiện một cái chào theo nghi thức quân đội, về mặt cung kính nói:

- Lăng thiếu gia, bệ hạ đã phân phó qua, nói muốn gặp ngài!

- A? Lăng Tiêu trầm suy ngàn nghĩ, lại không nghĩ đến quốc vương bệ hạ không ngờ lại muốn gặp mình, như là nói đùa vậy. Xuân Lan xuất ra hai kim tệ, trên mặt có chút đau lòng, trên tay không một chút dấu vết mười phần chính xác ném vào túi tiền của thủ vệ.

Nét cười trên mặt thủ vệ rõ ràng tăng lên nhiều, nhẹ giọng nói:

- Quốc vương bệ hạ cũng nhiều năm không cùng lão Nguyên soái xuất hiện trước mặt công chúng. Lần hình như khá vui vẻ, còn việc khác thì ta không biết.

Lăng Tiêu nói:

- Đa tạ người!

Tên thị vệ kia thấy Lăng Tiêu khách khí như thế, cũng lễ phép hơn. Người mà Quốc vương bệ hạ muốn gặp trên cơ bản là đại biểu cho việc thăng tiến rất nhanh, một thị vệ như hắn được đối phương khách khí như thế trong lòng liền nở hoa.

Xuân Lan và Thu Nguyệt vừa muốn đi theo, thị vệ kia hơi khó xử nói:

- Hai vị, thực xin lỗi, bệ hạ chỉ gặp một mình Lăng Thiếu gia thôi.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua lâm viên hoàng gia náo nhiệt, chỗ nào cũng thấy quý tộc tao nhã, liền nói Xuân Lan và Thu Nguyệt:

- Khó mà được tới đây một lần, hai người các nàng đi chơi cho tốt đi!

Xuân Lan và Thu Nguyệt chung quy cũng là con gái, lâm viên hoàng gia không phải là chỗ ai cũng có cơ hội vào thăm! Bên trong tràn ngập các chủng loại kỳ hoa dị thảo thực đa dạng, đình thai thủy tạ xa hoa lộng lẫy, có cơ hội tiến vào xem đương nhiên không thể bỏ lỡ.

Lập tức, Lăng Tiêu đi theo thị vệ kia, đi vào một hành cung thanh nhã tĩnh mịch.

114. Chương 113: Phong Đất.

Khác với vẻ hoa mỹ của lâm viên, không khí trong hành cung có vẻ nặng nề. Các loại thực vật như bao trùm toàn bộ mặt tường, thỉnh thoảng bị gió thổi lên lá cây mới có thể thấy màu xanh của tường, không

biết đã có lịch sử bao năm rồi. Tòa kiến trúc được sửa sang khiến cho người ta tràn đầy cảm giác về lịch sử. Khi thị vệ đi vào cửa cung thì thái độ nghiêm trang hẳn lên. Lúc này có nội vệ đi ra, nghênh đón Lăng Tiêu, đưa vào trong.

Vào trong viện, tưởng rằng bên trong sẽ có rất nhiều thị vệ canh phòng, nhưng bên trong lại có rất nhiều loại cây quý, không khí nơi này tươi mát, tự nhiên. Tuy nhiên Lăng Tiêu vẫn cảm giác được có vài luồng khí tức rất mạnh ẩn trong bóng tối, trong lòng không khỏi kinh ngạc, xem ra lực lượng phòng ngự bên người quốc vương rất mạnh, trong lòng không kìm được âm thầm dâng lên chiến ý. Môn nhân Thục Sơn trước giờ vốn bá đạo, tính tình như Lăng Tiêu đã được xem là ôn hòa, đối mặt với địch nhân luôn là một thân sát khí.

Mấy người núp trong bóng tối dường như cảm nhận được chiến ý của Lăng Tiêu, có một người dường như cố ý muốn thử, trên người tản mát ra một luồng úy áp. Lăng Tiêu lập tức cảm thấy nhấc chân lên cũng khó, nhìn thoáng qua bụi rậm, trong mắt ánh lên một tia hàn quang, khẽ hừ một tiếng, đi nhanh về phía trước. Càng bước đi thì luồng áp lực kia càng lúc càng lớn, như một tảng đá đè lên, khó mà hít thở được. Trong lòng Lăng Tiêu không kìm nổi dâng lên một ngọn lửa giận. Thử một chút cũng không sao, nhưng cứ dây dưa mãi không dứt như thế thì thật quá phận rồi!

Tên hộ vệ ẩn trong bóng tối không ngờ được liên kinh hãi, đối phương rõ ràng chỉ có tu vi Đại Kiếm Sư, ngay cả Cuồng Kiếm Sư cũng chưa tới vậy mà có thể chống đỡ được khí thế của một Ma Kiếm Sĩ bậc hai như mình! Nếu đối lại là một Đại Kiếm Sư thông thường thì sớm đã hộc máu ngã xuống đất rồi.

Tên nội vệ tiếp đón Lăng Tiêu lại không cảm thấy có gì khác thường. Bỗng nhiên nghe thấy Lăng Tiêu hừ một tiếng, sắc mặt hơi tái nhợt, lập tức không kìm được liếc mắt về chỗ lùm cây, ho nhẹ nói:

- Lăng thiếu gia, nhanh lên thôi, đừng để bề hạ phải chờ lâu!

Cổ áp lực trên người Lăng Tiêu lập tức biến mất, gánh nặng trong lòng được giải khai, Lăng Tiêu cảm thấy trầm trọng. Hắn từ chỗ Thu Thần đã cảm nhận được khí thế hùng mạnh của Ma Kiếm Sư, kẻ vừa thử mình tuy rằng không mạnh như vậy nhưng thực lực tuyệt đối không thấp!

Xem ra cao thủ không phải là ít, mà võ giả bậc cao thực sự đều không muốn lộ diện!

Nghĩ vậy Lăng Tiêu không khỏi cười khổ, lúc trước thấy phụ thân Lăng Thiên Khiếu mạnh như vậy hiện giờ lại thấy thì ra mình có phần nông cạn, cao thủ chân chính rất ít khi ở trong quân đội, nếu làm quan thì đều ở trong vòng hoàng thành!

Dù sao năng lực cá nhân có mạnh thì cũng không quyết định được thắng bại của một cuộc chiến tranh!

Cho dù là tuyệt thế cao thủ như Kiếm Tông nhiều nhất cũng chỉ có thể lấy thủ cấp địch nhân giữa vạn quân, cho dù như thế, nếu phải đối mặt với cường nỗ của vạn quân cũng không dám nói là có thể toàn thân trở ra!

Trong lòng nghĩ như thế, Lăng Tiêu không kìm nổi hưng phấn hẳn lên, con đường tốt nhất để tăng cường thực lực chính là chiến đấu!

Lúc này, tên nội vệ cao giọng nói:

- Bệ hạ, Lăng Tiêu yết kiến!

Từ trong phòng truyền ra một giọng nữ nhân dịu dàng

- Để hắn vào đi.

Cánh cửa phòng mở ra, một cung nữ không tính là rất đẹp nhưng khí chất dịu dàng cười ảm đạm với Lăng Tiêu, nhẹ giọng nói:

- Bệ hạ ở bên trong, người trực tiếp đi vào đi, chú ý lễ nghi.

Lăng Tiêu gật đầu, sau đó bước vào. Vào trong phòng thì nghe thấy một loạt tiếng cười, mười phần mạnh mẽ. Lăng Tiêu ho nhẹ, bên trong truyền đến tiếng của người nọ:

- Lăng gia hồ tử đến đây, mau mau vào!

Lăng Tiêu vừa vào đến cửa, đầu tiên là sững sốt, vì hắn thấy lão nhân ngồi ở chỗ thủ hạ kia đúng là người mình vừa mới chữa khỏi, Nguyên soái Thu Thần! Thu Thần nhìn Lăng Tiêu vuốt cằm cười khê.

Sau đó, Lăng Tiêu nhìn lên ghế chủ vị, ở đó là một lão nhân hơn sáu mươi tuổi, mặc trường bào màu đen mạ vàng, trên mặt có đồ án Bạo Viêm Sư Tử Vương dữ tợn, khuôn mặt gầy, đôi mắt rất có thần, làn da trên mặt rất trắng, nếp nhăn không nhiều lắm, đang nhìn Lăng Tiêu cười ôn hòa, trên người toát ra khí thế uy nghiêm của kẻ bề trên.

Lăng Tiêu cúi đầu thi lễ. Trên thực tế ngoại trừ người có danh hiệu quý tộc, nhìn thấy quốc vương bệ hạ không cần quỳ, những người khác nhìn thấy quốc vương đều phải lạy. Chỉ là Lăng Tiêu một thân nông nghênh, sao chấp nhận việc quỳ lạy một quốc vương thế tục giới được?

Cũng may đối phương không để ý việc này, mà cười ha ha nói:

- Mau mau miễn lễ, ban cho ngồi!

Lăng Tiêu hơi dừng một chút, trong lòng lại nói quốc vương bệ hạ sao lại khách khí với mình như thế? Trong lòng có chút cảnh giác, lại vì Nguyên soái Thu Thần cũng ở đây, nghĩ đến đường đường là đứng đầu một quốc gia, chắc sẽ không đến mức gây bất lợi với mình.

Vì thế, Lăng Tiêu không kiêu ngạo, không siểm nịnh ứng tiếng tạ ơn, sau đó ngồi xuống bên trái.

Thấy cử chỉ này, trong mắt quốc vương và Thu Thần lộ ra một tia tán thưởng. Người trẻ tuổi mà có thể đối mặt với siêu cấp bá chủ của Lam Nguyệt quốc mà mặt không đổi sắc, đã là điều phi thường khó khăn.

Lúc này Thu Thần chủ động nói:

- Bệ hạ, cự thần phải ra ngoài thăm bằng hữu nhiều năm không thấy một chút, không quá rầy người nữa. Nói xong cấp cho Lăng Tiêu một ánh mắt cổ vũ, xoay người đi ra khỏi cửa.

Quốc vương bệ hạ nhìn Lăng Tiêu, trong lòng nghĩ, kẻ bắt phạm như vậy, sao có thể giống lời đồn đãi được chứ. Nếu không phải bị gièm pha, chỉ bằng việc hắn chữa trị cho Nguyên soái Thu Thần, cứu về cho đế quốc một Ma Kiếm Sư bậc năm thì cho dù tử hôn công chúa cho hắn cũng không tính là bồi nhọ uy phong hoàng thất. Chỉ là hiện tại tiểu gia hỏa này dường như đắc tội với thái tử, lại quá gần gũi với con trai của Nam Phương Vương, thoát nhìn dường như rất không an phận!

Nghĩ vậy, quốc vương tùm tùm cười nhìn Lăng Tiêu, gặp ánh mắt trong veo và bình tĩnh, quốc vương lại tán thưởng người thiếu niên này hơn. Thoạt nhìn thì dường như không giống như mình nghĩ, mà rất giống với phụ thân Lăng Thiên Khiếu của hắn! Quốc vương trong lòng cảm thán một tiếng, dường như lại trở về với lần mình ngự giá thân chinh thời gian mười mấy năm trước, vì Lăng Thiên Khiếu liêu chết hộ giá, mình mới an toàn chạy thoát khỏi vòng vây của địch.

Nghĩ vậy, trong lòng quốc vương lại hừ lạnh một tiếng, đều tại ta không nên dễ dàng giao cửa lớn phía Tây Đế quốc cho Lăng Khanh nắm giữ. Hừ, ta muốn chính là trung thần! Không phải gian thần!

Lăng Tiêu, ta nghe nói, người đã chữa trị cho Thu lão Nguyên soái, đây chính là công lao cực lớn, người đã làm một chuyện rất tốt cho Đế quốc, ha ha, người muốn ta ban thưởng cho người thứ gì? Nói cho ta xem!

Quốc vương cười sang sảng, nhìn Lăng Tiêu nói.

Lăng Tiêu lập tức tỉnh ngộ, cảm tình, đây chính là Thu lão Nguyên soái đã tiến cử mình với Hoàng thượng! Nếu không, hắn có phải là con dòng cháu giống nào đâu mà được quốc vương tiếp kiến?

Nghĩ vậy, Lăng Tiêu lạnh nhạt cười:

- Quốc vương bệ hạ, lúc tiểu tử chữa trị cho lão Nguyên soái chỉ nghĩ ông ấy là cánh tay đắc lực của Đế quốc, được vô số người kính ngưỡng, về tình về lý thần đều sẽ ra tay trị liệu cho lão Nguyên soái, cho nên, thần không cần ban thưởng gì cả!

Ha ha ha! Quốc vương cười sang sảng vài tiếng, lại nói:

- Quả nhiên Thu Thần nói đúng, tiểu gia hỏa nhà ngươi thật sự thú vị!

Sắc mặt lập tức nghiêm túc hẳn lên, nhìn Lăng Tiêu nói:

- Nghe nói người đắc tội Thái tử?

Lăng Tiêu lắc đầu nói:

- Thế sao, thần chỉ giúp đỡ Thái tử rửa sạch tai họa ngấm bên người thôi, đâu có đắc tội gì?

Quốc vương nghe xong cảm thấy nao nao, lập tức cười mắng:

Tiểu tử này, ngại biện mà cũng rất có khí phách!

Lập tức nói:

Lăng Tiêu, người chữa trị cho lão Nguyên soái, là có công lao rất lớn với Đế quốc, hơn nữa lão Nguyên soái đặc biệt khen ngợi người! Cho nên ta quyết định, ban thưởng cho người được tước vị tử tước thế tập(***), phong đất, lấy trọng trấn phía Nam là trấn Táp Mai Long, vừa lúc ở nơi đó các người mới đánh lui thú nhân, điều này rất tốt, ta tin tưởng người nhất định có thể khiến Táp Mai Long càng thêm huy hoàng!

Trọng trấn phía Nam, Táp Mai Long? Đây không phải địa bàn Nam Phương Vương Lý Vô Thông sao? Ban cho ta? Lăng Tiêu hơi nhú mày:

Bệ hạ, tiểu tử có tài cán gì, sao dám nhận trọng thưởng như thế, thỉnh xin bệ hạ thu hồi mệnh lệnh.

Tâm tư Lăng Tiêu vốn không đặt hai chữ danh lợi lên trên, vốn còn chuẩn bị dốc lòng tu luyện, ai ngờ bệ hạ lại ban thưởng hân như thế, hơn nữa việc ban thưởng này, làm thế nào cũng thấy được có mùi âm mưu trong đó!

Ha ha, không cần lo lắng!

Quốc vương thần nhiên cười:

- Lam Nguyệt Đế quốc vẫn do ta định đoạt!

Nói xong nhìn Lăng Tiêu thật lâu, sau đó nói tiếp:

- Y thuật của người không tệ, tương lai, rất có thể ta sẽ dùng người. Chỉ cần người trung tâm giống phụ thân người, vậy cho dù người mạo phạm Thái tử cũng không cần sợ! Chỉ cần không phản quốc, ta bảo chứng cho người vô sự!

Trong lòng Lăng Tiêu chấn động, đồng tử co rút lại nhìn quốc vương, hỏi:

- Long ân của bệ hạ như vậy, không chỉ vì tiểu tử cứu lão Nguyên soái chứ?

Quốc vương nhẹ nhàng cười, không chút để ý nói:

- Nghe nói, thị nữ của người, còn một nha đầu người mang từ bên ngoài về, thực lực trong thời gian ngắn ngủi bạo tăng, người cũng thành công đột phá Thiên Mạch, mà không phải là hiệu quả của dược dục. Người còn ra tay cứu trị cho lão Nguyên soái, đây là chuyện ngay cả thủ tịch ngự y cung đình cũng không làm được. Cho nên, Lăng Tiêu a, cái ta muốn chính là, người giúp ta sống lâu thêm ba mươi năm nữa! Đổi lấy người, và người nhà người, một đời vinh hoa!

Lăng Tiêu giờ phút này cuối cùng cũng phải giật mình, cái gì mà bệnh của Thu Nguyên soái, rồi được Thu Nguyên soái khen ngợi, khen thì có thể là thật, nhưng như thế mà trọng thưởng cho mình thì tuyệt không phải ý của Thu lão! Nói đi lại nói lại, cũng là vì bản thân quốc vương mà thôi.

Nghĩ vậy, thần sắc Lăng Tiêu vô cùng thần nhiên nói:

- Bệ hạ nếu thành tâm, cần gì phải đem thị trấn Táp Mai Long thưởng cho thần?

-Nơi đó kinh tế giàu có đông đúc, chính là một trong những trấn tốt nhất của Đế quốc, người sao lại không muốn?

Quốc vương thần nhiên nhìn Lăng Tiêu, khóe miệng hơi giật giật:

-Chẳng lẽ, trong lòng người có quỷ?

Lăng Tiêu thần nhiên cười, không trả lời quốc vương, hỏi ngược lại:

- Đây là cái mà bệ hạ gọi là thành ý sao?

Lớn mật! Quốc vương cười lạnh nhìn Lăng Tiêu:

-Người dám nói với ta như vậy sao? Chẳng lẽ cho là ta không dám làm điều bất lợi với người?

- Bệ hạ sẽ không làm như vậy, nếu đối lại là thần, nhất định sẽ không dùng thái độ này đi cầu người.

Lăng Tiêu không kiêu không nịnh nói, mí mắt cũng không nháy một cái, như là không cảm nhận được vài cỗ khí thế cực mạnh từ bên ngoài truyền đến.

Khí thế trong phòng tức khắc đông cứng lại, một lúc lâu sau, quốc vương mới nhẹ nhàng cười:

- Lá gan của người quả thực là di truyền từ phụ thân người, tốt lắm! Lăng Tiêu, ta chính là muốn dùng Lăng gia các người để áp chế nhị diện hạ. Mấy năm nay thế lực của hắc đã quá lớn.

Nói xong liền không nói nữa.

Khóe miệng Lăng Tiêu nổi lên một nụ cười khổ, quốc vương bệ hạ đã đem loại chuyện thế này nói với mình, xem ra lần “ Ban thưởng” này không thể không tiếp rồi.

-Người yên tâm, ta còn ở đây một ngày thì không ai có thể động đến người, mà ngày ta không còn nữa, là sau đó ba mươi mấy năm thời gian, vậy cũng đủ cho người phát triển rồi.

Quốc vương nhẹ nhàng thở ra một tiếng, ánh mắt có chút cô đơn:

-Lăng Tiêu, người nếu có thể chữa trị cho Thu lão Nguyên soái, vậy không thể không nhìn ra, ta cũng bị trúng độc.

(***) Thế tập: cha truyền con nối.

115. Chương 114: Mưu Lược Của Quốc Vương.

Về mặt của Lăng Tiêu vẫn thản nhiên:

- Thần còn tưởng bệ hạ cho là mình không có bệnh.

Ánh mắt quốc vương linh hoạt, sắc bén nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, mắt cả nửa ngày sau mới lắc đầu khẽ thở dài:

-Người và phụ thân người khác nhau! Hắc không có tâm cơ sâu như người.

Sau đó lại nói:

- Nếu người đáp ứng, thị trấn Tạp Mai Long sẽ là của người! Đương nhiên, làm thế nào để nó hoàn toàn trở thành của họ Lăng, thì phải dựa vào thủ đoạn của người. Tuy nhiên ta tin tưởng đứa con thứ hai của ta so với anh trai của nó lại càng hiểu được việc ẩn nhẫn hơn! Còn nữa, ta cho phép người có được tư binh, về số lượng ... ba nghìn được rồi. Đây đã số lượng mà Bá tước được phép có rồi.

- Bệ hạ chẳng lẽ không sợ ta động tay động chân, từ nay về sau không chế bệ hạ sao? Lăng Tiêu dừng dừng cười cười, nói bằng quơ. Giờ phút này hắc đã hoàn toàn hiểu được, quốc vương vì sao lại vội vã tìm mình như vậy, thậm chí không kiêng dè lão Nguyên soái. Rất hiển nhiên, mình đã vướng vào một âm mưu kinh thiên. Người có gan hạ độc quốc vương bệ hạ và Binh Mã Đại Nguyên soái để quốc, dường như trong cả đế quốc cũng không vượt quá hai người!

Không phải thái tử, vậy thì là Nam Phương Vương!

Thân hình Quốc vương hơi gầy gò, chậm rãi tựa trên ghế, hình Bạo Viêm Sư Tử Vương được thêu trên áo choàng theo mỗi cử động của quốc vương mà giương nanh múa vuốt, trông rất sống động.

- Ta tin tưởng, người sẽ không làm như vậy!

Quốc vương khẳng định nói:

- Bởi vì người cũng là người thông minh!

- Nếu tâm tư bệ hạ là như thế, vậy việc xuất hiện của Thu Nguyên soái tại yến hội ngày hôm nay dường như là sai lầm!

Lăng Tiêu nói.

- Sai lầm?

Quốc vương lạnh lùng cười, không trả lời Lăng Tiêu. Lão nguyên soái Thu Thần xuất hiện trên yến hội chính là vì đe dọa những người đó. Quốc vương có lý do tin tưởng, chỉ sợ ngày mình không trụ được nữa, chính là ngày mà quốc gia lâm vào cảnh sinh linh đồ thán.

Năm đó, vào thời điểm Lão Nguyên soái Thu Thần trúng độc, quốc vương bệ hạ đã vì thế mà phần nộ rất lâu. Nghĩ đến các thế lực có thể làm ra chuyện này, hiềm nghi lớn nhất là Đế quốc Tử Xuyên! Chỉ là cuối cùng cũng không tra ra được chứng cứ gì, quốc vương đành phải từ bỏ, cũng chỉ có thể chấp nhận rủi ro. Chung quy cũng không thể phát động một cuộc chiến không lý do được!

Ai biết được đầu mùa xuân năm nay, quốc vương liền cảm giác được thân thể mình có phần không tốt, thường xuyên có cảm giác mệt mỏi khôn tả. Ban đầu còn tưởng mình làm việc quá mệt nhọc, nhưng ai ngờ tình hình này càng ngày càng nghiêm trọng.

Đợi sau khi ngự y kiểm tra, cuối cùng từ trong máu của bệ hạ phát hiện một loại độc, mà loại độc này cho tới giờ bọn họ chưa từng thấy qua! Nhưng y sư có kinh nghiệm phong phú lại có thể xác định một việc, đó là: quốc vương bệ hạ trúng độc, hiển nhiên không phải ngày một ngày hai, mà là tích lũy qua một thời gian dài mới phát tác!

Cuối cùng quốc vương cũng nổi giận, nghĩ lại lão Nguyên soái Thu Thần là cánh tay đắc lực cực kỳ trung thành của hắn, quốc vương dường như sáng tỏ điều gì. Quốc vương bệ hạ đã dùng qua Phạm Đế Á Thánh Quả, cũng có thực lực Ma Kiếm Sĩ bậc hai, tuy là vua một nước nhưng mỗi ngày đều tu luyện chưa từng gián đoạn. Nếu không có gì đặc biệt, vậy sống đến hơn chín mươi tuổi cũng là chuyện bình thường. Mà năm nay, người còn chưa đến bảy mươi tuổi.

Vừa sợ vừa giận, quốc vương bệ hạ ngầm tra xét rất lâu, lại không thể tra ra được sự tình gì, nhưng loại chuyện này, dường như không cần chứng cứ rõ ràng cũng biết được. Thời điểm trong lòng đang bị thương, bỗng nhiên nghe được tin mật báo từ Học viện Đế quốc bên kia, bệnh nhiều năm của Thu lão Nguyên soái không ngờ đã được chữa trị!

Tin tức này làm quốc vương bệ hạ vui mừng quá đỗi, lập tức, cố gắng áp chế cảm xúc kích động, bí mật cùng Thu Thần liên hệ, biết được người chữa khỏi cho ông là Tam công tử của Lăng Thiên Khiếu. Sau đó, ngày hôm qua hắn bỗng nhiên tuyên bố, phải cử hành một yến hội long trọng, mục đích là vì sau cả trăm năm, lần đầu tiên nhân loại chiến đấu cùng thú nhân giành được thắng lợi lớn!

Sau đó vào lúc tiến hành yến hội, tuyên bố một cái tin long trời lở đất: Đế quốc lão Nguyên soái, Thu Thần đã mạnh khỏe trở về!

Trước mắt ngoài người nhà Thu Thần, Thượng Quan Vũ Đồng và quốc vương bệ hạ, không có bất cứ kẻ nào biết Thu Thần được Lăng Tiêu chữa khỏi, cho nên Thu Thần đột nhiên lấy lại thân phận Ma Kiếm Sư bậc năm xuất hiện trước mắt mọi người, ngoại trừ khiến đại đa số các quý tộc cảm thấy yên tâm, Đế thần đã trở về, chắc chắn sẽ làm cho mọi người kinh hãi!

Về phần sắc phong Lăng Tiêu làm Tử tước, đất phong là thị trấn Tạp Mai Long, có thể nhìn ra được sự âm hiểm của bệ hạ, lý do thì rất đơn giản, Lăng Tiêu tìm thấy và đã giết được hung thủ giết hại cả nhà hầu tước- Hải Thiên!

Chỉ điểm này thôi cũng đã được đến gần như tất cả các quý tộc tán thành rồi! Dù sao khi vụ án thảm sát xảy ra thì một thời gian dài sau đó người người đều cảm thấy bất an. Các quý tộc đều cảm như hén. Cũng từ khi đó, các quý tộc này đã ý thức được sự đáng sợ của võ giả bậc cao, đều bắt đầu dùng số tiền lớn mời chào võ giả bậc cao tới làm phụ tá hoặc cung phụng.

Tuy nhiên chỉ về một điểm này mà phong cho Lăng Tiêu làm tử tước, thái tử nhất định sẽ phản đối. Lăng gia đã có một Công tước tam đẳng, tuy không phải là thế tập nhưng cũng đã khó khăn xâm nhập vào được hàng ngũ nhất lưu gia tộc. Nếu giờ lại thêm một Tử tước thế tập thì thế lực Lăng gia chắc chắn sẽ càng lớn

thêm! Nhất là quý tộc được phong đất đều có thể có tư binh của mình! Thái tử vốn đã không hòa thuận với Lăng gia, sao có thể để cho Lăng gia kiêu ngạo được.

Nhưng lão quốc vương lại đem mảnh đất phong của Lăng Tiêu định tại vùng đất rất trọng yếu, một trong những thành thị giàu có nhất phía Nam, thị trấn Tập Mai Long!

Tin rằng chỉ cần không phải kẻ ngốc thì đều có thể nhìn ra được, lão quốc vương muốn dùng Lăng gia áp chế Nam Phương Vương. Một khi đã như vậy, Thái tử điện hạ vốn là người cực kỳ kiêng kỵ với Nam Phương Vương, cho dù trong lòng có vô vàn điều không muốn, cũng tuyệt đối không đưa ra ý kiến phản đối.

Hắn còn ước cho Lăng gia và Nam Phương Vương người chết ta sống nữa đó chứ! Về phần Lăng gia có thể cầu kết với Nam Phương Vương, Thái tử còn mong được nhìn thấy cảnh ấy, khi đó hắn sẽ có được lý do tốt nhất để công kích nhĩ đệ hắn.

Trong chuyện này có vẻ như người phải chịu thiệt nhất là Nam Phương Vương Lý Vô Thông, tuy rằng có công chống lại thú nhân nên nhận được một ít phần thưởng, nhưng một khối thịt béo đang yên lành trong tay cứ như vậy bị người ta lấy mất một phần!

Hơn nữa hết lần này đến lần khác người đó lại là bạn tri giao của con hắn!

Tuy nói ở lợi ích trước mắt, tình bạn của một đời tiểu hài tử cũng chỉ cứng rắn như cửa sổ bằng giấy mà thôi, nhưng về lâu về dài, Lý Vô Thông tất nhiên không muốn đắc tội với Lăng gia! Có thêm một minh hữu như Lăng Thiên Khiếu, tất nhiên tốt hơn nhiều so với việc có thêm một địch nhân như hắn!

Cho nên, sau lưng sự hoang đường trong việc phong thưởng của lão quốc vương, không ngờ lại ẩn tàng nhiều quan hệ vòng vo phức tạp như vậy!

Lợi dụng một đứa trẻ không ngờ lại có thể hoàn toàn áp chế hai con trai mình! Tuy rằng kể từ đó cũng tương đương với việc lợi dụng Lăng gia, nhưng lão quốc vương lại cho rằng mình đã cho Lăng gia đủ lợi ích! Hơn nữa, toàn bộ mọi người Lam Nguyệt Đế quốc hẳn là đều trung thành với quốc vương bệ hạ vĩ đại! Không phải sao?

Nói thực ra, không trải qua đấu tranh giữa các tầng lớp cao, Lăng Tiêu không có khả năng đoán được nhiều thứ như vậy. Nhưng có một điểm này, ngay từ đầu Lăng Tiêu đã không có ước muốn gì lắm với ngoại vật. Tron mắt của người đời có hai thứ cao hơn các thứ khác, thậm chí phải trả giá sinh mệnh của mình đó là hai chữ danh lợi, nhưng với hắn mà nói, đó cũng chỉ là phù vân! Thứ mà Lăng Tiêu quan tâm, muốn bảo vệ, cũng chỉ có vài người mà thôi.

Cho nên ở nơi này, ngay từ điểm xuất phát, việc quốc vương đánh giá Lăng Tiêu, đã sai lầm rồi!

Hắn làm sao cũng không thể tưởng được, thân là con nhà quý tộc, mong muốn và suy nghĩ trong đầu Lăng Tiêu so với những người khác, là một chuyện hoàn toàn khác biệt!

Cho nên, những thứ hắn hy vọng có thể nhìn thấy được, trong tương lai, hắn sẽ hoàn toàn không thể thấy được.

-Lăng Tiêu Tử tước, đợi một chút, ta sẽ tự mình mang quyết định thụ phong ra cho người!

Lão quốc vương ôn hòa nhìn Lăng Tiêu, sau đó nói

-Hiện tại là thời đại của người tuổi trẻ các ngươi, hãy đi gặp các quý tộc tiểu thư đi, có lẽ, các nàng sẽ rất thích người đó!

116. Chương 115: Kiếm Tông Và Công Chúa Đế Quốc.

Khi Lăng Tiêu xem xong bệnh tình của quốc vương, trong lòng đã hiểu rõ liền cảm thán, kẻ hạ độc có tâm tư thật âm hiểm, quả thực thế gian ít có. Việc quốc vương và Thu lão Nguyên soái trúng độc hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau. Loại độc mà Thu Thần trúng có độc tính cực kỳ mạnh, giống như sóng biển liên miên không dứt, mỗi lần phát tác là như biển động, khuấy động mãnh liệt, làm cho người trúng độc vô cùng thống khổ. Nếu là loại người ý chí không kiên định, sợ là đã sớm không thể chịu đựng được loại thống khổ này mà tự vẫn rồi!

Mà độc trong người quốc vương bệ hạ lại dịu dàng như ánh trăng trên mặt nước. Thậm chí vào giai đoạn đầu còn có thể khiến cho người ta cảm thấy thoải mái! Giống như tu vi tinh tiến vậy. Hơn nữa loại độc được này thực ra lại do vài loại thuốc bổ chế thành.

Điểm ấy Lăng Tiêu đã hỏi qua bệ hạ để chứng thực. Mấy năm nay bệ hạ thực sự là thường xuyên dùng một ít thuốc bổ, thứ nhất là để điều dưỡng thân thể, thứ hai là củng cố tu vi của mình, sao có thể ngờ được, loại thuốc bổ có tính ôn hòa này lại là nguyên nhân chính gây nên bệnh tình cho mình. Quốc vương nghiêng rằng nghiêng lợi, có ý định giết đám được sư kia, nhưng hắc cũng không muốn bất kỳ kẻ nào nhận ra mình đã phát hiện bản thân bị trúng độc. Cho nên, tất cả những kẻ liên quan, một ngày nào đó, trầm, sẽ tự tay giết các người!

Lăng Tiêu đứng dậy, cúi người hành lễ với quốc vương bệ hạ:

- Độc trong người bệ hạ rất nặng, trong thời gian ngắn khó có khả năng giải trừ, ít nhất cũng cần nửa năm. Như vậy đi, tiểu tử sẽ viết tên được liệu ra, tin rằng việc tìm những thứ này đối với bệ hạ mà nói, không phải một việc khó.

Quốc vương gật gật đầu, quả thật, làm bá chủ nhất của một đế quốc, có khả năng làm nghiêng ngả cả đế quốc, muốn tìm kiếm một ít được liệu chỉ là chuyện bình thường, mặc dù phải giấu diếm nhưng là một hoàng đế của đế quốc cầm quyền hơn bốn mươi năm, nếu ngay cả chuyện ấy cũng không được thì không bằng nên sớm thoái vị cho rồi.

Lăng Tiêu cho dù tạm thời không nhìn thấu hàm ý của quốc vương khi ban thưởng thị trấn Tạp Mai Long cho mình, nhưng cũng khó khăn khi tìm hiểu biết tính cách của lão. Trước mắt thì trông như một lão nhân hòa ái, nhưng đây cũng là vua một nước! Quốc vương một Đế quốc! Phía sau đôi mắt bình tĩnh ôn hòa kia ẩn giấu bao nhiêu tâm tư, có mấy ai có thể nhìn thấu? Nhưng có một điều Lăng Tiêu có thể xác nhận, vua một nước tuyệt đối không thể dùng khái niệm người tốt người xấu mà đánh giá được! Trong mắt lão quốc vương, chỉ sợ người được phân làm hai loại: có giá trị lợi dụng và không có giá trị lợi dụng.

Cho nên, không nhân cơ hội được ưu đãi mà dùng công phu sư tử ngoạm vơ vét tài sản của lão, Lăng Tiêu cảm thấy thực có lỗi với bản thân. Một danh sách thật dài những thứ viết ra kia, toàn bộ đều là linh dược cao cấp nhất Tu Chân Giới, chẳng cần hắc có biết hay không, viết đã nói sau!

Mà biểu hiện và khí độ của quốc vương bệ hạ thật xứng là vua một nước, ngay cả xem cũng không thè, lập tức nhận lấy, hắc tin tưởng, chỉ cần trên đại lục này có thì mình có thể tìm được, về phần tiêu tốn bao nhiêu, quốc vương mà lại sợ không có tiền sao? Tiểu tử kia có chút đơn thuần đến đáng yêu, giá trị của hắc chỉ bằng một chút được liệu đắt tiền mà thôi ư. Trong lòng quốc vương bỗng ẩn ẩn có chút hối hận, mình đưa một đứa nhỏ như hắc đi làm vật hấp dẫn ánh mắt của hai đứa con tốt kia, rốt cục là đúng hay sai? Tuy nhiên, ý niệm này trong đầu quốc vương chỉ xuất hiện trong nháy mắt liền khôi phục lại vẻ thanh minh, thần nhiên cười, nhìn theo Lăng Tiêu đang rời đi.

Sau khi Lăng Tiêu rời đi, giá sách phía sau bỗng tách ra hai bên, hai trung niên có dung mạo giống nhau đi từ bên trong ra. Người bên trái có vóc dáng vừa cao lại gầy, gò má hơi hõm xuống, xương gò má rất cao. Người bên phải dáng người vừa phải, ánh mắt bình thản, sắc mặt hồng nhuận, làn da non mịn như trẻ con. Hai người đều mặc trường bào màu xanh, cử chỉ tiêu sái tự nhiên.

Mà quốc vương vốn chòm râu đã hoa râm, đối với hai người này lại rất khách khí:

- Vinh lão, Nam Cung lão, hai vị đối với tiểu oa nhi này thấy thế nào?

Hai lão nhân liếc nhau một cái, người vừa cao vừa ốm được gọi là Vinh lão nói hơi khàn khàn:

- Bệ hạ, có thể cho ta xem được liệu mà thiếu niên kia viết ra hay không?

Quốc vương lập tức lấy ra đưa cho Vinh lão, người họ Nam Cung lặng lẽ cười nói:

- Bệ hạ, nhìn dao động lực lượng trên người thiếu niên này thì thực lực hắc là Đại Kiếm Sư bậc sáu, nếu trước đây hắc thực sự là người bị Thiên Mạch, ta cũng chỉ có thể nói, hắc là thiên tài! Thành tựu trong tương lai chỉ sợ là vượt qua cả ta và Vinh lão!

-A!

Gương mặt già nua của Quốc vương thoáng đổi sắc, nói:

-Nói như thế, đưa hẳn đến loại địa phương như thị trấn Táp Mai Long chưa chắc là ý kiến hay, nhân tài như thế này, chỉ có thể để cho ta sử dụng!

Lúc này, Vinh lão khàn khàn nói:

- Bệ hạ, nếu hẳn không phải người thích đùa, vậy thì những dược liệu này có hơn nữa là ta chưa từng nghe nói qua, không biết những dược liệu này có công hiệu gì, tiểu tử kia sao lại biết nhiều như vậy?

Cái gì? Nam Cung lão cũng sốt, dường như không dám tin nhìn Vinh lão:

-Còn có dược liệu mà người không biết sao?

Vinh lão trái lại rất thản nhiên, khuôn mặt hơi hơi co giật, nói:

- Đại lục to lớn, các loại kỳ trân dị thảo vô số, ai dám nói mình biết tất cả các loại thảo dược? Sợ là đến cả người biên soạn Đại Lục Thực Vật Chí là Bách Thảo lão nhân cũng không dám khoa trương như thế đâu?

Nam Cung lão nghe vậy tiêu sái cười, gật đầu nói:

-Cũng Đúng, thực là ta hơi tự đại, nghĩ lại thì chúng ta có tu vi Kiếm Tông, liền có thể hoàn toàn tung hoành thiên hạ, nhưng biết đâu còn có Kiếm Hoàng, Kiếm Tôn, Kiếm Thánh, thậm chí Kiếm Thần trong truyền thuyết.

Nói xong liền tự giễu cười cười nói:

- Con đường tu luyện, vẫn còn rất dài!

Quốc vương thấy hai người tôn trọng Lăng Tiêu như thế, ý hối hận trong lòng càng sâu, lão nhân Nam Cung thấy thế, cười sang sảng nói:

- Bệ hạ có thể yên tâm, nếu tiểu oa oa kia ngay cả chút khó khăn ấy mà cũng không qua được thì cũng uống phí đánh giá của ta và Vinh lão rồi.

Tâm sự trong lòng quốc vương lập tức tiêu tan, nghĩ lại, mình vẫn có chút lo lắng, tuy nhiên, cứ như thế này mà nói, thiếu niên kia sau khi biết bị mình lợi dụng còn có thể cam tâm tình nguyện để mình sử dụng sao? Nghĩ vậy, quốc vương quay về phía gian ngoài, truyền lệnh:

- Truyền lệnh xuống, tướng quân Lăng Thiên Khiếu trấn thủ biên cương Tây bộ có công, thưởng mười vạn kim tệ, bảo mã mười bảy con, rượu cung đình mười bình. Thê tử Lăng thị phong làm nhất phẩm phu nhân!

Quốc vương một hơi phong thưởng Lăng gia, khiến cho khóe miệng của Vinh lão và Nam Cung lão không nhịn được giật giật mấy cái, trong lòng nghĩ: Khiến bệ hạ trọng thưởng lớn như thế, dường như đã là chuyện mấy năm trước rồi, xem ra, một nhà Lăng gia đều đã chiếm được thánh tâm rồi!

Tiền tài thì cũng thôi đi, còn Nhất phẩm phu nhân, thì đã có thể trở thành nữ nhân quý tộc rồi, trừ hoàng thất ra đây có thể được xem là vinh dự cao nhất!

Cung nữ ở gian ngoài rất nhanh đã ghi nhớ, sau khi quốc vương nói xong, không tìm được dịp dằn nhắc nhỏ:

- Bệ hạ, Lăng gia phu nhân trực tiếp sách phong là Nhất phẩm phu nhân có thể hơi cao hay không? Tầm phu nhân của gia tộc Tử Kinh Hoa phương Bắc đã là Nhị phẩm phu nhân rồi.

Quốc vương trầm ngâm một chút, sau đó nói:

- Không thay đổi!

Cung nữ kia thấp giọng nói:

- Đã rõ.

Lăng Tiêu đi ra cửa, không còn cảm thấy được người có thực lực hùng mạnh kia nữa, xem ra quá nửa là đã bị cảnh cáo. Khi ra ngoài hành cung thì gặp một cảnh tượng thực náo nhiệt. Trong toàn bộ lâm viên hoàng

gia nơi nơi đều có cung nữ xuyên qua xuyên lại bưng bê các loại điểm tâm tinh mỹ và rượu ngon, các quý tộc khí chất cao quý tảo nhĩ tụ cùng một chỗ đàm tiếu.

Theo như cử chỉ và lời nói của những người này là có thể cảm nhận được xã hội thượng lưu cao nhất của Lam Nguyệt Đế quốc là dạng gì.

Cả một đám giống như đều mang theo một chiếc mặt nạ, Lăng Tiêu nhìn qua vài lần liền cảm thấy tẻ nhạt, trên mặt những nữ quý tộc thì lộ vẻ ôn hòa tảo nhĩ và tươi cười, miệng thì nói lời khách sáo, nhưng sâu trong ánh mắt lại mang theo một tia cao ngạo khinh thường, lại còn cố tình làm ra bộ mặt khiêm tốn.

Những nam quý tộc tuổi trẻ thì cả một đám đều ra dáng phong độ tiêu sái bất phàm, giống như là khổng tước đực, liễu mạng bày ra bộ mặt bất phàm của mình.

Lăng Tiêu hơi bĩu môi, chuẩn bị sau khi tìm được Xuân Lan và Thu Nguyệt sẽ rời khỏi nơi này ngay, dù sao tiếp tục ở lại chỗ này đã chẳng có ý nghĩa gì, không bằng trở về tu luyện.

Một thanh âm bén nhọn vang lên, hấp dẫn ánh mắt của không ít người, Lăng Tiêu cũng không kìm được phải nhìn theo. Lại thấy một cô gái mười bảy mười tám tuổi, vận một chiếc váy dài màu vàng, làn da trắng nõn, vẻ mặt giận giữ đang đối mặt với hai tuyệt sắc giai nhân. Người đứng phía sau cô gái Lăng Tiêu chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra, đúng là hoàng thái tôn trước đó đã gặp qua, vương tử Lý Thiên Liệt! Còn có một người khiến cho đồng tử Lăng Tiêu co rụt lại, khóe miệng hơi nhếch lên, chính là kẻ đã lâu không gặp, Ô Lan Thác! Giờ phút này trên mặt hắn đang nở một nụ cười như đang xem náo nhiệt.

Cô gái mặc váy vàng chỉ tay vào Xuân Lan:

- Bản công chúa coi trọng người, đó là phúc của người! Hừ, chủ nhân của người là ai? Sao có thể nuôi dạy được thị nữ không có giáo dục như thế chứ, dám cãi mệnh lệnh của ta, không muốn sống nữa sao?

Ô Lan Thác đứng bên cạnh Lý Thiên Liệt, nói một cách quái gở:

- Công chúa điện hạ, hai thị nữ này rõ ràng là không xem người vào mắt, dám cự tuyệt ý tốt của người, xem ra chủ nhân các nàng cũng là quý tộc không có tu dưỡng mà thôi!

Không biết vì sao, tiếng nói của Ô Lan Thác hơi chói tai, thật như là tiếng của trẻ nhỏ, nhiều ít thực có chút quái dị.

Cô gái mặc váy vàng quay đầu lại trừng mắt nhìn Ô Lan Thác một cái:

-Câm miệng! Không có chỗ cho người lên tiếng!

Sau đó lại thở phì phì quay đầu lại, nhìn Xuân Lan và Thu Nguyệt:

-Ta hỏi lại một lần cuối cùng, hai người các người có theo ta đi hay không?

Sắc mặt Xuân Lan và Thu Nguyệt đỏ bừng vì tức giận, lòng nói nếu đối phương không phải công chúa, nơi này không phải lâm viên hoàng gia thì đã sớm dùng kiếm đâm trên người cô ta vài lỗ rồi, còn để nàng ở đó mà càn rỡ sao? Hiện giờ thiếu gia không có bên người, hai nàng quả thực tiến thoái lưỡng nan. Đáp ứng làm thị nữ của cô ta? Đừng nói là không có khả năng, hai nàng căn bản là không muốn! Không đáp ứng. Đối phương lại là người hoàng thất, làm không tốt sẽ mang tai họa đến cho Lăng gia.

Thiếu gia... Người đang ở nơi nào? Sao còn không trở lại? Trong lòng Xuân Lan và Thu Nguyệt lo lắng nghĩ. Xuân Lan nhẹ giọng nói:

- Công chúa điện hạ, chúng tôi chỉ là hai hạ nhân, người thân phận cao quý không đáng phải chấp nhận với chúng tôi. Xin người buông tha cho hai người chúng tôi được không?

-Hạ nhân! Hừ, thật thú vị đó. Đây là lâm viên hoàng gia, từ khi nào thì đến cả nô bộc hạ tiện cũng có thể tùy ý đi bộ? Còn có phép tắc nữa hay không?

Cô gái váy vàng sắc mặt nghiêm trọng, lạnh lùng nhìn Xuân Lan và Thu Nguyệt, quát:

- Chủ nhân nhà người có hiểu phép tắc hay không!

Hốc mắt Xuân Lan và Thu Nguyệt đã ngập nước mắt, bị mắng một câu kẻ hạ tiện làm cho lòng buồn bã thì chực khóc.

Lại nhìn lại Ô Lan Thác và Lý Thiên Liệt đều mang nét cười dừng dừng trên mặt, Lăng Tiêu hiểu rõ, công chúa này tám phần là bị châm ngòi, nữ nhân ngu ngốc! Trong lòng Lăng Tiêu nghĩ vậy, cất bước đi tới.

-Sao nào, người hoàng tộc là có thể muốn làm gì thì làm sao, định cướp thị nữ của nhà người khác sao?

Tiếng nói của Lăng Tiêu lạnh nhạt vọng tới, đi tới trước mặt cô gái mặc váy vàng, gần như dán sát vào người đối phương.

Chuyện này lập tức khiến những quý tộc đang chú ý bên này phải bật tiếng kinh hô. Trời ạ, thiếu niên này là ai? Không ngờ dám bất kính với công chúa điện hạ như thế!

-Nếu không có thân phận hoàng tộc thì ngươi còn không bằng các nàng.

Lăng Tiêu nhìn thẳng vào mắt cô gái váy vàng, lạnh lùng nói.

117. Chương 116: Công Chúa Nổi Giận.

Giọng của Lăng Tiêu rất nhỏ, nhưng vừa khéo đủ cho vài người ở gần có thể nghe thấy.

Đôi mắt của Xuân Lan và Thu Nguyệt đỏ hồng lên, dùng sức mím chặt môi, tay đặt lên cổ áo, nắm chặt lại, đứng yên ở đó nhìn Lăng Tiêu không chớp mắt. Các nàng chưa bao giờ gặp, thậm chí chưa từng nghe nói đến, có người dám chống đối với hoàng thất chỉ vì hai thị nữ thân phận kém cỏi! Hơn nữa lại còn là công chúa được cả hoàng thất sủng ái nhất: con gái của Thái tử điện hạ, Lý Thiên Kỳ!

Trong cái vòng luẩn quẩn của giới quý tộc ở Lam Nguyệt Đế quốc, phong tục biếu tặng thị nữ cho nhau đã lưu truyền nhiều năm, thậm chí còn được cho là một loại mỹ đức!

Tuy nhiên, riêng hôm nay, những quý tộc tại tầng cao nhất của Đế quốc đã gặp một màn khiến họ cả đời khó quên! Tuy họ không biết thiếu niên có khuôn mặt tuấn tú kia là ai, nhưng nhìn khoảng cách gần như thế, lại còn tư thế mập mờ khiến cho người ta phải đỏ mặt kia đã vượt qua thời đại rồi!

Hơn nữa nhìn sắc mặt công chúa chuyển từ đỏ hồng sang tái mét, các quý tộc này lập tức đoán ra, thiếu niên này đúng là không biết trời cao đất dày, hần, không ngờ hần dám chống đối lại công chúa!

Trời ạ, còn có chuyện kích thích đến vậy sao! Có người nhận ra Lăng Tiêu, biết hần là Tam công tử của Lăng Phủ, trong lòng đều thầm nghĩ, cho dù phụ thân ngươi là đại tướng, nắm trọng binh trấn thủ biên cương ngươi cũng không thể làm càn với công chúa như vậy chứ? Thật đúng là ăn phải mật rồng rồi!

Những người đó thấy cảnh này lập tức thì thầm to nhỏ bên tai nhau, mà hỏi nhiều nhất, đương nhiên là việc thiếu niên kia đã nói gì với công chúa?

-Ngươi... Ngươi dám nói chuyện với ta như thế, ta... ta muốn giết ngươi!

Công chúa Lý Thiên Kỳ chưa bao giờ phải chịu ủy khuất như thế tức thì nước mắt như muốn chảy ra, kêu lớn:

- Thị vệ! Mau bắt hần lại cho bản công chúa!

Lăng Tiêu lui lại phía sau hai bước, không thèm liếc mắt nhìn công chúa một cái, mà lạnh lùng nhìn vương tử Lý Thiên Liệt vừa mới nói chuyện với công chúa, hơi nheo mắt, nói:

- Đây là muội muội của ngài? Phiền ngài, đưa nàng về giáo huấn cho tốt, để cho nàng hiểu như thế nào là đối nhân xử thế.

-Lăng Tiêu! Ngươi đã hơi quá rồi đó!

Lý Thiên Liệt giận tím mặt, không có một chút giả bộ, cứ như muội muội của mình là viên ngọc quý đang cầm trên tay bị người khác chê bai vậy.

Hôm nay mặc dù có lợi dụng hiềm nghi của muội muội, nhưng mong muốn ban đầu của Lý Thiên Liệt lại là muốn Lăng Tiêu phải cầu hân, cứ như thế, Lăng Tiêu sẽ phải thiếu hân một cái nhân tình.

Đừng nhìn chuyện Lăng Tiêu giết Hải Thiên giữa phố, bình tĩnh mà nghĩ lại thì Lý Thiên Liệt lại không hận Lăng Tiêu, chỉ là ngại thể diện của hân có thể bị hạ thấp mà thôi. Dù sao Lăng Tiêu và Hải Thiên cũng có thù oán rất sâu, giết hân cũng chẳng phải chuyện gì lớn. Hơn nữa, với thân thủ lúc ấy của Lăng Tiêu, Lý Thiên Liệt đối với kiếm kỹ xuất thần nhập hóa của Lăng Tiêu lập tức cực kỳ lưu tâm.

Hiện tại, chỉ sợ không chỉ hân, mà các thế lực lớn ở đế đô đều đã chú ý đến rồi. Nguyên nhân vì sao mà có thể khiến một người bị Thiên Mạch, chỉ như một thanh củi mục ven đường, chỉ trong một thời gian ngắn đã đột phá? Nếu nói sau lưng Lăng Tiêu không có kẻ mạnh chống đỡ, chỉ sợ chẳng ai tin! Bởi nếu là thực lực tự thân của Lăng gia, như vậy, vì sao nhiều năm như vậy còn chưa có động tĩnh?

Cho nên, đừng nhìn tình hình hiện nay không có ai có hành động gì, đó là vì người hiểu biết đều nói, Lăng Tiêu và Lý Thiên Lạc có giao hảo! Còn thì đắc tội với Thái Tử điện hạ!

Thân phận của Lý Thiên Lạc ở Học Viện Đế quốc trong mắt đại đa số mọi người là bí mật, nhưng trong mắt các đại gia tộc lại chẳng phải chuyện bất ngờ gì. Hơn nữa thân phận của Lăng Tiêu khá đặc thù. Gia tộc Lăng gia tuy thế lực không lớn, nhưng thân phận Lăng Thiên Khiếu quá nhạy cảm, mặc dù có rất nhiều người bất mãn với địa vị của Lăng Thiên Khiếu, nhưng có một điểm, đó là chỉ cần Lăng Thiên Khiếu còn sống một ngày, thì địa vị của Lăng gia không ai có thể lay động!

Cho nên, Lý Thiên Liệt liền nói với Lý Thiên Kỳ, người cực kỳ tự tin đối với dung mạo của mình, rằng có hai tuyệt sắc thị nữ không biết của nhà ai khiến cho nàng ta rất tò mò. Thị nữ, xứng đáng với hai từ tuyệt sắc thì cho dù là hoàng cung cũng không có nhiều. Làm trò chắc, trước mặt mình lại khen người khác xinh đẹp, đây không phải là cố ý khi nàng sao. Tính háo thắng của Lý Thiên Kỳ nổi lên, nàng liền đòi họ chỉ cho nàng là hai thị nữ nào.

Sau khi nhìn thấy rồi thì quả thực là làm người kinh ngạc, lập tức động tâm. Cũng không phải chỉ có nam nhân thích mỹ nữ, nữ nhân cũng thích vậy! Thử nghĩ xem, có hai tuyệt sắc giai nhân hầu hạ mình mỗi ngày là cảm giác tuyệt vời thế nào? Hơn nữa trong tâm Lý Thiên Kỳ còn có một loại cảm giác ưu việt rất mãnh liệt, lớn lên trông xinh đẹp thì có ích lợi gì? Bản công chúa nói muốn người, chủ nhân các người còn không cúi đầu khom lưng đem các người giao ra sao? Thậm chí còn cảm thấy, thị nữ được người hoàng tộc coi trọng là loại vinh quang thế nào đó chứ!

Thế nhưng không thể nghĩ tới, trước tiên là từ hai thị nữ đó bị làm mất mặt, người ta tuy rằng cung kính với công chúa như nàng, nhưng Lý Thiên Kỳ lại có thể cảm giác được sau thái độ cung kính kia lại có một tia khinh miệt! Lại còn Ô Lan Thác ở sau lưng châm dầu vào lửa. Nàng tuy không thích tên Ô Lan Thác ẻo lả, nhưng lời nói của hân lại ảnh hưởng tới tâm tình của nàng. Lại thấy hai tuyệt sắc thị nữ này áp úng, không chịu đáp ứng nàng, cuối cùng thì cơn giận cũng bốc lên.

Không nghĩ tới khi chủ nhân của hai thị nữ này tới lại càng thêm quá phận, dám nói những lời đại nghịch bất đạo với nàng!

Cho nên ngay cả Lý Thiên Liệt cũng khó mà tin được. Ngày trước Tam thiếu gia của Lăng gia, khi còn nhỏ cũng có tiếng là cao ngạo, nhưng cũng chỉ là một đứa trẻ con quý tộc bướng bỉnh mà thôi. Lớn dần, biết được thân phận Thiên Mạch của mình, sau đó là bị bạn bè cùng lứa xa lánh thì đã khiêm tốn hơn rất nhiều. Vậy mà sau khi bị con gái của phú thương kia đá cho một cước lại thay đổi nhiều như thế.

Lý Thiên Liệt cảm tức nhìn ánh mắt bình tĩnh của Lăng Tiêu, thậm chí còn không thể nhìn ra được một chút ý tức giận trong mắt Lăng Tiêu! Ngược lại còn bình lặng giống như một hồ nước mùa thu vậy!

-Lăng Tiêu, mau xin lỗi đi, nếu không tội của ngươi sẽ rất lớn đó!

Lý Thiên Liệt trầm giọng nói.

Hu...

Chung quanh truyền đến một loạt tiếng hít không khí của đám quý tộc chung quanh, ánh mắt nhìn Lăng Tiêu lập tức thay đổi. Thân phận của Lý Thiên Liệt là hoàng thái tôn! Sau này chính là hoàng đế! Mà xem ý tứ thì không ngờ lại chủ động giúp Lăng Tiêu thoát tội!

Rất nhiều người không nhận được dụi dụi mắt, hoài nghi có phải mình đang nằm mơ hay không, không ngờ lại có thể gặp loại việc như thế này.

Ngay đến cả Ô Lan Thác cũng không hiểu nổi phải nhìn sang Lý Thiên Liệt, thân thể không kìm được lui lại mấy bước. Lăng Tiêu kia nhìn bên ngoài thì lạnh nhạt vô hại, nhưng xuống tay thì tàn nhẫn đến mức khiến hắn bị ác mộng. Hôm nay chẳng qua là ý vào Lý Thiên Liệt mới uy phong kiêu ngạo một chút, chứ bản thân hắn không muốn như vậy. Ô Lan Thác dùng ánh mắt oán độc nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, cũng không biết là đang nghĩ gì.

Lăng Tiêu cười cười, tiếp tục dùng giọng điệu khiến người nghe phải kinh hãi:

-Ngài nói thử một chút, ta có lỗi gì? Vô lễ với Công chúa sao? Ta không thấy vậy!

Nói xong khề hừ một tiếng:

- Dám động tới người của ta, phải bị mắng, đừng tưởng các ngươi là hoàng tộc thì muốn muốn làm gì thì làm!

Lời Lăng Tiêu vừa nói ra, các quý tộc chung quanh hận không thể lòi cả tròng mắt của mình ra để nhìn cho kỹ, hô hấp ngừng lại, không dám thở mạnh một cái.

-Tên điên! Đây nhất định là tên điên!

Số quý tộc có ý nghĩ này không chỉ một hai người!

-Người này chán sống rồi, trời ơi, một thiếu niên tuần tú, sao lại muốn chết thế?

Đây là suy nghĩ của một ít phu nhân, nhìn tướng mạo anh tuấn của Lăng Tiêu trong lòng không khỏi cảm thấy tiếc.

-Lăng gia gặp đại họa rồi. Tiêu tử này vậy là xong rồi!

Có mấy quý tộc thành thực âm thầm lắc đầu thở dài, xoay người rời khỏi chỗ này, dường như không muốn thấy tràng cảnh máu tươi tại chỗ của Tam thiếu gia của Lăng gia.

-Người... Lăng Tiêu.

Lý Thiên Liệt căn bản không ngờ Lăng Tiêu là tên gia hỏa không biết tiến lui, lấy tay chỉ vào Lăng Tiêu, tức giận đến không còn biết nói gì cho tốt nữa.

Mà lúc này Lý Thiên Kỳ công chúa vừa then vừa giận cuối cùng cũng không chịu nổi mà bạo phát, tiếng nói bén nhọn gọi tới một đoàn hộ vệ, chỉ tay vào Lăng Tiêu:

- Bắt hắn cho ta!

Đúng lúc đó thì từ phía sau truyền tới một trận cười sang sảng:

-Thiên Kỳ, lại có ai chọc con sao? Không phải là do con quá tùy hứng đấy chứ.

Theo tiếng cười này là quốc vương bệ hạ, bệ hạ đang tiến đến với tinh thần hăng hái, trên mặt là nụ cười ôn hòa, cũng không nhìn Lăng Tiêu. Vì sự xuất hiện của Bệ hạ, các quý tộc chung quanh nghiêm túc hẳn lên. Trên mặt tràn đầy sự tôn kính chào đón quốc vương.

Quốc vương bệ hạ vung tay lên:

-Hôm nay là yến hội, mọi người không cần đa lễ!

Đi tới cạnh Lý Thiên Kỳ, cười nói:

- Nói cho ông nội đi, đã xảy ra chuyện gì?

Lý Thiên Liệt đứng bên cạnh lại hơi bất an nhìn bóng dáng lão nhân. Biểu hiện của ông nội dường như không thích hợp lắm! Dường như vô tình mà lại như cố ý che chở cho Lăng Tiêu?

Lý Thiên Kỳ cũng không nhìn ra được điểm này, nhìn sang ông nội, người yêu thương nàng nhất, nước mắt lập tức trào ra, dùng một ngón tay chỉ Lăng Tiêu, nức nở nói:

- Ông nội, hần, hần khi dễ con!

118. Chương 117: Lăng Gia Hồ Tử.

Quốc vương liếc mắt nhìn Lăng Tiêu, trên mặt vẫn không có chút biến hóa nào, sau đó từ ái quay lại nhìn Lý Thiên Kỳ đang ủy ủy khuất khóc lóc, khẽ vươn tay vuốt đầu nàng, ôn hòa nói:

- Nói cho gia gia nghe xem, hần khi dễ cháu như thế nào nào?

- Hần.. hần... hần mắng cháu!

Lý Thiên Kỳ ấp úng một hồi mới nghĩ được một cái lý do thích hợp nhất, dù sao nàng cũng là một tiểu công chúa thân phận cao quý lại đi ép buộc thị nữ nhà người ta đây quả thật cũng có chút không thích hợp.

- À, vì sao lại thế?

Lão quốc vương uy nghiêm nhìn quét qua một lượt đám quý tộc đang cố chen đầu vào nhìn, những kẻ đó lập tức kinh ngạc. Trời ạ, sự tò mò quá mức đã khiến quốc vương cũng có chút khó chịu rồi đây! Tuy vẫn rất muốn biết được những chuyện kỳ quái trong hoàng tộc nhưng cả đám cũng không dám ở lại chỗ này, cả bọn lập tức tản ra thật xa len lén nhìn về hướng bên này.

Mà mọi người đối với Lăng Tiêu lại càng thêm tò mò, ai cũng nghĩ, quốc vương bệ hạ hần là sẽ kêu người bắt hần để dỗ dành cô cháu gái, bởi vì nói như thế nào, Lăng Tiêu ngang nhiên chống đối công chúa ngay tại lâm viên hoàng gia. Chuyện này thật sự là đại nghịch bất đạo, vì tôn nghiêm của hoàng gia nên há có thể tha cho hần sao?

Nhưng không nghĩ rằng quốc vương bệ hạ lại không có ý xử Lăng Tiêu! Lão quốc vương thần nhiên nhìn lướt qua Lý Thiên Liệt cùng Ô Lan Thác, vẫn đứng ngay sau lưng Lý Thiên Kiệt, mày hơi nhíu lại. Lý Thiên Kiệt vội vàng nói:

- Tôn nhi xin cáo lui!

Sau lại hướng hạ nhân đánh mắt, một đám người vội vàng lùi ra ngoài.

Lý Thiên Kỳ xuất thân hoàng gia, thuở nhỏ đến nay không chịu qua chút ủy khuất nên dễ dàng dưỡng thành thói xấu kiêu căng bốc đồng, tuy nhiên đầu óc cũng không phải ngốc, thấy ông nội lại bắt nạt đuổi hết tất cả mọi người đi, chỉ lưu lại nàng cùng với tên chết bầm kia và hai cô thị nữ xinh đẹp thì trong lòng lập tức cảm thấy không yên.

Thanh âm mềm mại lại mang theo điệu khóc nức nở:

- Gia gia!

- Tốt lắm, hiện tại cháu có thể nói, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Trước mặt ông nội, Lý Thiên Kỳ không dám dấu diếm, lại càng không dám nhõng nhẽo chút nào, ấp úng kể lại một lần chuyện vừa rồi, nói xong cũng không dám ngẩng đầu nhìn lên, giờ phút này, nàng đã hiểu hôm nay mình không thể nào làm được điều muốn làm rồi, không bị dạy bảo đã là rất tốt rồi. Không kìm được liếc sang nhìn trộm Lăng Tiêu một cái, gặp tên kia vẻ mặt thờ ơ, dường như ngay cả gia gia hần cũng không để vào mắt! Trong lòng Lý Thiên Kỳ tức giận vô cùng: “Tên xấu xa, có gì đặc biệt hơn người chứ? Người nhớ rõ đây cho ta, ta nhớ kỹ người, ngày sau bổn công chúa sẽ báo thù, đến lúc đó, ta sẽ cho người muốn sống không thể, muốn chết không xong!”

Quốc vương tự nhiên hiểu rõ cô cháu gái này, tính tình Thiên Kỳ thế nào? Nàng từ nhỏ đã bị chiều hư rồi, mà lại trêu phải Lăng Tiêu, tiểu tử này ngay tại trước mặt mình còn có thể không kiêu ngạo không xiêm nịnh, càng đừng nói là một cô bé, cùng hần khoe khoang tước vị công chúa thì quả thật không ăn thua chút nào!

Huống chi quốc vương còn nhớ kỹ lời dặn của hai Kiếm Tông là Vinh lão cùng Nam Cung lão, đang lo tìm không ra cơ hội mượn sức Lăng Tiêu nữa là, hiện tại có cơ hội tốt như vậy làm sao có thể bỏ qua. Nghĩ vậy, sắc mặt quốc vương trầm xuống khiển trách:

- Thiên Kỳ, cháu năm nay cũng đã mười lăm tuổi rồi, thêm một tuổi nữa là đã thành người lớn, sao lại vẫn còn càn quấy như vậy! Có phải cháu cảm thấy người ta sai, cháu đúng phải không?

- A, không.. không phải... ông nội... Thiên Kỳ....Thiên Kỳ biết sai rồi!

Lý Thiên Kỳ nói xong liền khóc lớn, xoay người chạy đi, không nghĩ tới ông nội yêu thương nàng nhất hôm nay cũng che chở thiếu niên kia, hại nàng mất hết mặt mũi. “Thù này không báo thì không làm người!” Lý Thiên Kỳ trong lòng thầm thề.

- Lăng Tiêu à, Thiên Kỳ dù sao cũng là một cô gái, người sẽ không chấp nhất đấy chứ?

Lão quốc vương không hỏi câu Lăng Tiêu mắng công chúa mà lại trực tiếp xin lỗi!

Đường đường là một bá chủ một trong những cường quốc trên đại lục lại tự thân xin lỗi một thiếu niên, chuyện này nói ra e rằng mọi người đều phải sợ ngây người!

Chứng kiến điều này khiến Xuân Lan cùng Thu Nguyệt bị kinh hoàng tột độ, thậm chí quên cả vấn an quốc vương bệ hạ, cho đến khi quốc vương quay người rời đi, hai nàng Đại Kiếm Sư bậc bốn này cũng có chút không chịu nổi, chân như nhũn cả ra. Nhìn hình bóng có chút gầy yếu của lão quốc vương lại quay đầu nhìn về phía Lăng Tiêu, ánh mắt ngập tràn vẻ sùng bái.

Chút chuyện nhỏ này trong yến hội dường như nhanh chóng bị các quý tộc quên lãng, chỉ có vài người khe khẽ bàn luận xem quốc vương đã nói gì mà khiến công chúa điện hạ cao quý phải rơi lệ chạy đi, tóm lại mọi người đều có một kết luận: “Tên Tam công tử của Lăng gia trước đây không có chút tác dụng gì bây giờ lại rất được sủng ái!”

Hôm nay sự kiện chính của yến hội là Thu Thần lão nguyên soái lại một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người.

Thế cho nên rất nhiều quý tộc tuổi trẻ không nhận ra lão già kia là ai bị các quý tộc hiểu biết thâm sâu bên cạnh cực kỳ khinh thường: “không ngờ ngay cả đế quốc quân thần, Ma Kiếm Sư bậc năm, lão Nguyên soái Thu Thần cũng không biết, thế mà cũng là quý tộc, thật sự sỉ nhục!”

Kỳ thật, quý tộc chính là loại người có thể hiểu ở đây là mau quên nhất, ngược lại nếu là dân chúng Lam Nguyệt đế quốc chắc hẳn họ sẽ chưa quên một đế quốc quân thần, người đã mang lại cho họ cuộc sống an bình, hạnh phúc.

Thái tử điện hạ dường như mới hoàn thành chính vụ, thời điểm tới hội lại vừa lúc thấy Thu Thần lão Nguyên soái tinh thần sung mãn chào hỏi mọi người, trong mắt hắn liền hiện lên vẻ lo lắng, tuy rằng chỉ hơi xẹt qua nhưng vẫn bị một cung nữ chú ý thấy, nàng ta vội vàng lặng lẽ xoay người rời đi.

Quốc vương bệ hạ cũng đã thấy thái tử, một mối che miệng ngáp một cái, sau đó sờ sờ mấy giọt nước mắt vì ngáp mà tràn ra, tiếp theo tinh thần phấn chấn nói:

- Phía nam đế quốc xuất hiện thú tộc và chúng ta đã đánh bại đợt tiến công của bọn chúng!

P phía dưới, các quý tộc ra sức hoan hô, loại chuyện này không phải quá vĩ đại nhưng cũng làm người cực kỳ hưng phấn!

- Trong trận chiến này, các dũng sĩ của chúng ta đã thể hiện rất anh dũng! Hiện tại, cho mời một vị dũng sĩ đại biểu, con thứ ba của tướng quân trấn thủ Tây cương Lăng Thiên Khiếu – Lăng Tiêu lên sân khấu, trăm muôn đích thân ban thưởng cho hắn!

Lăng Tiêu hơi sửng sốt, cảm giác được trong nháy mắt tất cả ánh mắt của mọi người đều hướng về phía mình, loại ánh mắt gì cũng có: hâm mộ, ghen tị, ngạc nhiên, không tin hay là phẫn nộ....

Hắn chỉnh sửa y phục lại một chút, sau đó thản nhiên cười, ngẩng đầu ưỡn ngực đi lên hướng quốc vương bệ hạ.

Các quý tộc bây giờ mới hiểu được, vì sao Lăng Tiêu chính diện chống đối công chúa mà quốc vương lại không xử trí hắn!

Tuy nhiên càng nhiều người lại càng ghen tị hấn may mắn, dũng sĩ tham gia chiến đấu nhiều như vậy sao lại cố tình đưa hấn ra đại biểu? Hấn có thể đại biểu cho toàn bộ những anh hùng còn sống cũng như những người đã ngã xuống sao?

Một kẻ bị thiên mạch mà thôi!

Rất nhiều con em quý tộc tham gia trận chiến kia đều sắc mặt xanh mét nhìn Lăng Tiêu với vẻ phẫn nộ. “Dựa vào cái gì? Chẳng lẽ chỉ bằng phụ thân hấn là tướng quân? Cái này không công bằng!”

Tựa như nghe thấy “tiếng lòng” của các quý tộc này, quốc vương bộ hạ thần nhiên tươi cười nói:

- Có lẽ trong lòng các người nghi vấn, vì cái gì Lăng Tiêu có thể đại biểu cho các vị anh hùng. Đúng vậy, tất cả những vị tham gia trận chiến phòng vệ thị trấn Tạp Mai Long, mọi người đều là anh hùng! Mỗi người bọn họ đều là đế quốc dũng sĩ! Nhưng Lăng Tiêu không những tham gia tràng chiến đấu trên mà còn biểu hiện trác tuyệt hơn nữa, mấy hôm trước hấn thành công phát hiện một tên đào phạm của đế quốc.

Lão quốc vương nói xong, nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Đa số các người chắc hẳn còn nhớ hầu tước Độ Mạn Kỳ Ni năm đó chứ?

Trong đám người phát ra mấy tiếng thở dài, hầu tước Mạn Kỳ Ni, năm đó cũng là một người có quyền cao, ở đế đô cũng là nhân vật quyền thế nhưng kết quả lại không biết vì sao gặp phải Hải Thiên – lúc ấy vẫn chỉ là một Ma Kiếm Sĩ bậc một nên trong một đêm cả nhà đều bị giết!

Sự việc này từng làm cho cả đế đô chấn động khiến cho gần như tất cả mọi quý tộc đều phẫn nộ, bất an:

-Có phải chỉ cần gặp phải võ sĩ cao cấp thì ngay cả giới quyền quý bọn họ ngay cả tính mệnh bản thân đều sẽ không thể bảo đảm?

Nhưng, một vị Kiếm Tông trong hoàng cung đã ra tay bắt được Hải Thiên, tống hấn vào đại lao, chuẩn bị xét xử.

Nhưng không thể ngờ, chẳng biết hấn đã thoát ra được từ khi nào! Sau đó gần như là mai danh ẩn tích biến mất khỏi đế đô, không ai gặp lại được.

Kết quả là vài ngày trước, trên cửa thành đế đô treo lên một xác người, sau đó triều đình ra bố cáo nói người này chính là tội phạm truy nã năm đó – Hải Thiên!

Hầu như các quý tộc đều nhiệt liệt ăn mừng giống như vào lễ Bạo Viêm Sư Vương (*), lại không nghĩ rằng sự kiện kia có liên quan đến thiếu niên kia – là hấn phát hiện Hải Thiên?

- Hải Thiên lão tặc trên người mang thương tích, bị hổ tử nhà Lăng gia toàn lực đánh chết!

Quốc vương bộ hạ đề cao thanh âm:

- Dũng sĩ như thế, các người nói có nên trọng thưởng hay không đây?

Các quý tộc bị lời nói của quốc vương dọa cho hoảng hồn, gần như nói không ra lời, ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiêu cũng biến đổi không ít, cho dù vốn là ghen tị cũng kèm thêm chút kinh sợ.

Một tên Ma Kiếm Sĩ bậc hai cho dù đã bị thương thì cũng làm sao có thể bị một tên gã phế vật Thiên mạch giết được? Tuy nhiên lời này do quốc vương nói ra, ai dám không tin?

- Một hổ tử như vậy sao lại không ban thưởng cho được? Cho nên, ta quyết định, phong Lăng Tiêu tước vị Hầu tước và ban cho lãnh địa là thị trấn Tạp Mai Long.

Quốc vương bộ hạ còn chưa dứt lời đã nghe thấy một tiếng phản đối:

- Bộ hạ, không thể!

119. Chương 118: Thành Penzias

Sắc mặt quốc vương chợt trầm xuống, nhìn về phía phát ra tiếng nói, ánh mắt sắc bén như ưng, chằm chằm nhìn người nọ:

- Ô Lan Hùng, khanh có ý kiến gì?

Ô Lan Hùng bỗng nhiên kinh hãi, đã bao nhiêu năm rồi quốc vương không dùng loại ánh mắt này? Sống lưng lão đã cảm giác lạnh như băng, nhưng không thể để cho thế lực Lăng gia phát triển được, hẳn tuyệt đối không cam tâm, đành phải kiên trì nói:

- Bệ hạ, Lăng công tử tuổi còn nhỏ... còn chưa đủ trưởng thành... bệ hạ trọng thưởng như vậy e rằng... e rằng có chút không ổn... không hợp với lễ pháp!

- Không hợp lễ pháp?

Lão quốc vương hừ một tiếng, mặt cười nhưng long thì không, nhìn Ô Lan Hùng, lạnh nhạt nói:

- Ô Lan Hùng, khanh ăn cơm nhiều năm như vậy đều bị chó tha cả rồi sao? Để quốc có điều lễ pháp nào quy định phong tước cùng lãnh địa hạn chế tuổi sao?

- Thần... thần...

Ô Lan Hùng lập tức liếc mắt nhìn hướng thái tử cầu cứu, các quý tộc phía dưới càng không dám thở mạnh, hiện tại bọn họ đều nhìn ra, hôm nay có phải yến hội gì đâu, thực chất là tạo thế cho tên thiếu niên kia mà thôi.

Ánh mắt thái tử ánh lên vẻ lo lắng, hơi hơi cúi đầu, căn bản không nhìn Ô Lan Hùng đến một cái, trong lòng hẳn đang mắng tên kia sao mà ngu xuẩn, không ngờ vì chút ích lợi gia tộc mình mà dám trái ý quốc vương trước mặt nhiều quý tộc như vậy, đây không phải chán sống còn gì?

Tuy trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng lại không thể hoàn toàn vứt bỏ Ô Lan Hùng, dù sao gia tộc Ô Lan vẫn rất cường đại, sau này mình muốn kế thừa ngai vàng vẫn phải cần gia tộc như vậy ở phía sau ủng hộ, hôm nay nếu không cứu gia tộc Ô Lan thì không chỉ mỗi gia tộc này lạnh tâm!

- Phụ vương, con xin có ý kiến!

Thái tử bước từng bước về phía trước, thái độ kính cẩn nói.

- Ủm!

Sắc mặt quốc vương không đổi từ một tiếng.

Thái tử nhìn lướt qua Lăng Tiêu sau đó bình tĩnh nói:

- Phụ vương, thị trấn Tạp Mai Long vốn thuộc địa phận quản hạt của Nhị đệ hơn nửa phát triển vững vàng, kinh tế phát đạt và lại còn là một trong những thành trấn có thuế phú cao nhất đế quốc. Ngoài ra nó còn là đây là một thành trì chiến lược quân sự, chính trị trọng yếu không nên lấy làm đất phong cho quý tộc.

Lời nói của thái tử khiến cho rất nhiều người âm thầm gật đầu, mấy năm nay có tin đồn thái tử và nhị đệ hạ bất hòa, thậm chí còn có lời đồn Nam Phương Vương có dấu hiệu mưu phản khiến cho mọi người đều xôn xao. Nhưng hôm nay chứng kiến thái tử còn bảo vệ cho lợi ích Nhị đệ, xem ra lời đồn đều vô căn cứ!

Hơn nữa thái tử nói cũng rất có đạo lý, thị trấn Tạp Mai Long là trọng trấn quân sự, quả thật không phù hợp để thưởng cho quý tộc làm đất phong. Kỳ thật, quan trọng nhất là hầu như tất cả các quý tộc đều ghen tị đối với vận may của Lăng Tiêu, không ngờ có thể chiếm được miếng thịt béo như thị trấn Tạp Mai Long làm đất phong.

Phải biết rằng, cho dù là gia tộc Ô Lan thì đất phong cũng chỉ là một cái hành tỉnh thuộc tây bộ, hàng năm thu được thuế phú đều không thể so được với Tạp Mai Long! Tạp Mai Long tựa như một rương châu báu, nhiều năm nay đều được xem là viên ngọc sáng chói trên tấm bản đồ phía nam đế quốc!

Cho nên cách nói của thái tử điện hạ lập tức chiếm được sự đồng thuận của tất cả các quý tộc mà những người này đại biểu cho lực lượng trung kiên của đế quốc nên quốc vương bệ hạ cũng không thể hoàn toàn xem nhẹ ý kiến của họ.

Đúng là lão đã hững hờ vội vàng tuyên bố lại bị tất cả mọi người phản đối, điều này khiến cho lão quốc vương cực kì giận dữ, hẳn híp mắt quét một vòng đám người phía dưới, bọn quý tộc thượng lưu quần áo

hoa lệ này đã hưởng thụ hết tất cả mọi đặc quyền của đế quốc nhưng không tên nào dám nhìn thẳng vào mắt quốc vương, tất cả đều cúi đầu im lặng.

Nhưng thật ra Lăng Tiêu căn bản không để ý đến mình có đất phong hay không? Hơn nữa, loại địa phương như Táp Mai Long quá ồn ào náo động hẳn cũng không thích, ý nghĩ lão quốc vương chỉ là dựa vào hắn và Lăng gia để áp chế Nhị điện hạ tuy nhiên Lăng Tiêu không có biện pháp để từ chối, bây giờ thấy mọi người phản đối ngược lại Lăng Tiêu lại có chút mừng thầm.

- Vậy con nói, Lăng gia sinh ra anh hùng như thế này thì nên thưởng cho nơi nào?

Lão quốc vương bình tĩnh hỏi lại.

Thái tử mỉm cười, không chút hoang mang nói:

- Thứ tử Lăng gia quả thật nên ban thưởng, phải thưởng thật lớn mới được! Nếu không chẳng phải sẽ khiến nguội tâm anh hùng sao? Về sau còn phát sinh loại chuyện này còn ai dám quản nữa!

Thái tử điện hạ nói mấy câu này rất đông dạc, rất nhiều người đều ngốc lặng, đưa ra ý kiến phản đối là hẳn, muốn trọng thưởng... cũng là hẳn, thái tử này rốt cuộc là muốn thế nào đây?

Ánh mắt của lão quốc vương có chút mơ hồ, vẻ mặt không chút thay đổi, nhìn thái tử thật kĩ, cơ thể cũng có chút cứng ngắc thản nhiên hỏi:

- Vậy ý con là?

- Ý con ... cũng là đem một thành phía nam kinh tế giàu có, dân cư đông đúc, thành Penzias, ban cho Lăng Tiêu làm đất phong!

Lời của thái tử điện hạ vừa nói ra lập tức khiến cho những quý tộc hơi có chút hiểu biết sửng sò, ánh mắt đồng tình bây giờ lại hướng về phía Lăng Tiêu: “Chẳng trách thái tử lúc này nói như vậy thì ra chỉ là cái cớ!”

Trong mắt lão quốc vương cũng lóe lên một chút kinh ngạc, thành Penzias là một tòa thành thị trên một bán đảo, lớn hơn Táp Mai Long hơn mười lần!

Hơn nữa thái tử nói cũng đúng, nơi đó vốn vẫn là địa phương có kinh tế giàu có và dân cư đông đúc, hơn nữa lại là vùng đất ven biển có cả cảng nước sâu, theo đường biển phía Tây có thể đến đế quốc Tử Xuyên, phía Đông có thể qua đế quốc Fez và Mandra.

Phía Đông Bắc thành Penzias lại tiếp giáp với đầm lầy Penzias, nơi đó có ma thú đông đúc hơn nữa bên trong còn có thú tộc khá cường đại sinh sống.

Đáng lẽ thành Penzias – thành thị quan trọng nhất phía Nam đế quốc đúng là địa phương tốt để làm lãnh địa, bất kể là buôn bán cùng quân sự thì địa vị của nó cũng chỉ kém Táp Mai Long một chút mà thôi, tuy nhiên giá trị của thành Penzias trong lòng mọi người đã giảm xuống rõ rệt vì trận chiến thú tộc và nhân loại vừa qua.

Hiện ở nơi đó ngoại trừ những dân chúng sống từ lâu thì gần như không có người khác đến, thử hỏi còn có ai muốn đi một nơi như vậy chứ.. Thú tộc đã muốn tấn công đến Táp Mai Long thì nơi gần đầm lầy Penzias như thành Penzias còn có thể yên bình được mấy ngày?

Dụng tâm của thái tử rất rõ ràng: “Lăng Tiêu nhà ngươi không phải là anh hùng chống thú tộc sao? Người đã chống được một lần thú tộc xâm lược thì thêm lần nữa cũng có sao?”

Nếu đất phong của Lăng Tiêu là thành Penzias thì cũng giống như thả một cái đinh lên địa bàn của Lý Vô Thông.

Cũng giống như Lý Vô Thông hiểu thái tử, thái tử cũng rất tỏ tường tính cách của huynh đệ mình: “Kiêu ngạo và bảo thủ! Tục ngữ có câu: Bên cạnh giường có thể để người khác ngủ sao?”

Càng đừng nói đến mười vạn đại quân của Nam Phương Vương hàng năm đều đóng quân ở phụ cận đầm lầy Penzias, mà thành Penzias luôn là nơi đóng vai cung cấp hậu cần cho quân đội! Đối với Lý Vô Thông mà nói nơi này còn có ý nghĩa hơn cả thị trấn Táp Mai Long!

Hành động này của thái tử chẳng khác nào hung hăng đâm một dao vào trong lòng Lý Võ Thông.

Ánh mắt lão quốc vương càng trở nên mờ mịt, nhìn thoáng qua thái tử, trong lòng lại có cảm giác khiếp sợ: “Mình hình như đánh giá quá thấp đứa con lớn này rồi. Vừa có thể mua lòng người, lại càng khiêu khích Nam Phương Vương mà không đắc tội Lăng gia!”

Địa phương thì đúng là địa phương tốt, chỉ cần người có năng lực thì có thể được lợi rất nhiều!

- Thành Penzias, ha ha, thật sự là một nơi tốt!

Lão quốc vương vỗ vỗ miệng

- Vậy quyết định như thế! Sắc phong Lăng Tiêu làm Thế Tập Tử Tước, đất phong là thành Penzias! Tốt, tiếp theo là thời gian cho các khanh tha hồ ăn mừng!

Nói xong, thân thể hơi còng của lão quốc vương được một đám người tiền hô hậu ủng tiễn ra khỏi hành cung.

Thái tử đi tới trước mặt Lăng Tiêu ôn hòa cười nói:

- Lăng Tiêu tử tước, chúc mừng!

Lúc này trên mặt Ô Lan Hùng cũng không thể kiềm nén ức chế, vẻ “chân thành” nói:

- Lăng Tiêu tử tước, không tồi, không tồi! Ha ha, Lăng gia hổ tử, thật là có tiền đồ, còn vị thành niên đã là quý tộc có lãnh địa, chúc mừng!

- Lão tặc, người không cần làm bộ làm tịch!

Lăng Tiêu tươi cười thản nhiên, nhỏ giọng nói với Ô Lan Hùng.

Ô Lan Hùng biến sắc, tuy nhiên liền nhanh chóng bình tĩnh trở lại, lạnh lùng cười nói:

- Không biết sống chết, chờ lãnh địa của người bị thú tộc chà đạp đi!

- Đó là chuyện của ta, không cần lão già người lo lắng, còn sức thì lo tìm y sư cho đứa con của người đi đi, miễn cho sau này..... Ha ha!

Lăng Tiêu nói xong mặt tươi cười quay sang Xuân Lan, Thu Nguyệt, không thèm quan tâm Ô Lan Hùng sắc mặt xanh mét:

- Đi, chúng ta về nhà!

120. Chương 119: Truyền Thuyết Về Cường Giả

Về mặt Ô Lan Hùng cực kỳ oán giận, môi hơi run run nói với thái tử:

- Điện hạ, người xem đây, tiểu tử này... hần...hần không thèm để ý đến ngài đang ở đây!

Sau đó tràn đầy lo lắng:

- Về vị trí địa lý, thành Penzias cũng không kém hơn Tập Mai Long bao nhiêu, điện hạ, người đưa cho.....

Ở chỗ sâu trong dãy núi thái tử hiện lên một tia chán ghét, tên ngu xuẩn này, không ngờ lại có thể bò được lên làm đến đương đại tộc trưởng của gia tộc Ô Lan, nếu so với tên đệ đệ ở hành tỉnh phía tây thì kém hơn không chỉ một chút mà thôi. Thái tử có vẻ mệt mỏi nói:

- Hiện giờ Tập Mai Long đang có đại quân của Nhị đệ trú đóng, hơn nữa lại được vận chuyển đến không ít ma thú tinh hạch, người nghĩ ma tinh đại pháo dùng để làm cảnh sao? Còn trên thực tế Penzias mới là hang ổ của hần, Tập Mai Long chẳng qua cũng chỉ là nơi hần đánh lạc hướng thôi. Bây giờ ta tặng hang ổ hần cho kẻ khác cho nên hần không tức đến giẫm chân mới là lạ.

Ô Lan Hùng bình tĩnh hiểu ra, cười gian xảo nói:

- Điện hạ anh minh!

Tất cả các quý tộc trong lâm viên Hoàng gia đều nhìn theo bóng dáng Lăng Tiêu cùng hai tuyệt thị sắc thị nữ, phần lớn đều tỏ vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa. Nếu phần đất phong này được trao trước khi trận chiến giữa loài người và thú tộc diễn ra chắc hẳn bọn họ sẽ đổ mắt ghen tỵ nhưng bây giờ ai cũng thay “hổ tử” nhà họ Lăng mặc niệm.

Về mặt Ô Lan Hùng cực kỳ oán giận, môi hơi run run nói với thái tử:

- Điện hạ, người xem đấy, tiểu tử này... hần...hần không thềm để ý đến ngài đang ở đây!

Sau đó tràn đầy lo lắng:

- Về vị trí địa lí, thành Penzias cũng không kém hơn Tập Mai Long bao nhiêu, điện hạ, người đưa cho.....

Ở chỗ sâu trong đáy mắt thái tử hiện lên một tia chán ghét, tên ngu xuẩn này, không ngờ lại có thể bò được lên làm đến đương đại tộc trưởng của gia tộc Ô Lan, nếu so với tên đệ đệ ở hành tỉnh phía tây thì kém hơn không chỉ một chút mà thôi. Thái tử có vẻ mệt mỏi nói:

- Hiện giờ Tập Mai Long đang có đại quân của Nhị đệ trú đóng, hơn nữa lại được vận chuyển đến không ít ma thú tinh hạch, người nghĩ ma tinh đại pháo dùng để làm cảnh sao? Còn trên thực tế Penzias mới là hang ổ của hần, Tập Mai Long chẳng qua cũng chỉ là nơi hần đánh lạc hướng thôi. Bây giờ ta tặng hang ổ hần cho kẻ khác cho nên hần không tức đến giẫm chân mới là lạ.

Ô Lan Hùng bừng tỉnh hiểu ra, cười gian xảo nói:

- Điện hạ anh minh!

Lăng Tiêu mang theo hai nàng nghênh ngang ra về khiến Xuân Lan cùng Thu Nguyệt đều kích động tràn trề, sống gần hai chục năm nhưng hai nàng chưa bao giờ hãnh diện như hôm nay, quả thật mấy năm nay không uống công chăm sóc thiếu gia, thà rằng đắc tội với công chúa cũng không nhường hai nàng cho người khác. Hơn nữa thiếu gia còn nói: “Hai nàng là người của hần!”

Xuân Lan cùng Thu Nguyệt đều nóng hết cả mặt, trông thật kiêu diễm mà utor át, trong lòng lại không nhịn được mà suy nầy nghĩ nọ, hai đôi mắt đẹp cứ thỉnh thoảng lại liếc trộm Lăng Tiêu, Thu Nguyệt bỗng nhiên nhẹ giọng nói:

- Thiếu gia vì hai chúng tôi mà đắc tội với công chúa – con gái bảo bối của thái tử điện hạ, khiến nàng ta mất mặt chỉ sợ sau này thiếu gia sẽ gặp phiền toái!

Xuân Lan tuy rằng tính tình hoạt bát sáng sủa nhưng cũng đã nhìn thấy không ít cảnh thế này, nàng than nhẹ một tiếng, về mặt hơi chút u ám nói:

- Cũng không nghĩ thái tử lại trả thù nhanh như vậy, ai ngờ lại đưa thành Penzias cho thiếu gia làm đất phong, vừa thấy đã biết có mưu đồ riêng mà! Hừ, dù sao thiếu gia cũng chưa thành nhân, thiếu gia không đi thì hần dám làm gì chúng ta nào?

Thu Nguyệt lắc đầu:

- Nào có đơn giản như vậy, tuy rằng thành đã ban cho thiếu gia nhưng hàng năm vẫn phải nộp thuế lên cho vương quốc, nếu thiếu gia không đi lấy đâu ra tiền mà nộp thuế?

Xuân Lan tròn mắt nói:

- Nói thế thì đất phong của thiếu gia đúng là một cục sắt nóng rồi? Bọn họ quá đáng lắm!

Lăng Tiêu dừng dừng cười, mặc cho hai nàng lú lú thảo luận.

Thú tộc? Trên thế giới này ai có thể hiểu được tâm tính của dã thú hơn hần chứ? Nếu không hần dựa vào cái gì mà chưa có chút thực lực nào đã dám đi lên Phạm Đế Á Đại Tuyệt Sơn? Lại vì sao có thể tránh được vô số ma thú hùng mạnh? Không khoa trương mà nói lúc Lăng Tiêu đi Đại Tuyệt sơn thì đối với hần một tên Đại Kiếm Sư còn nguy hiểm hơn một ma thú bậc năm nhiều.

Trở lại Lăng phủ, Lăng phu nhân biết được chuyện này thì liền nhận ra bản chất cơ bản của nó, thần sắc có chút sầu lo nói:

-Tiêu nhi, tuy thực lực của con có chút tiến bộ nhưng chẳng qua chỉ mới là mức khởi đầu mà thôi, người có thực lực chân chính có rất nhiều! Tuy rằng quốc vương có vẻ như đã không thể nhịn thái tử được nữa nhưng mấy năm nay thái tử luôn là cánh chim đầu đàn nên cho dù quốc vương có khỏe mạnh lại cũng sẽ làm như mình vẫn đang có bệnh, sau đó âm thầm tiến hành loại trừ dần thế lực của thái tử. Hôm nay hân phong thành Penzias cho con, bề ngoài giống như đang thỏa hiệp cùng thái tử nhưng trên thực tế là gạt thái tử để đánh lừa ánh mắt hân!

Nói xong thì khẽ thở dài:

- Nhưng mà lại đem Lăng gia chúng ta kéo vào trung tâm lốc xoáy này. Ài. Tiêu nhi, quốc vương đã tuyên bố như vậy trước mặt mọi người nên không tiện sửa đổi nữa. Chẳng qua việc xử lý thành Penzias như thế nào con cần bàn bạc với cha con, hiểu không?

Lăng Tiêu gật gật đầu:

- Con nghe ý kiến của mẫu thân!

-Ý của mẫu thân là quốc vương giả vờ yếu thế?

Lăng Vận Nhi hai tay nâng chiếc cằm trơn nhẵn, đôi mắt to vụt sáng nhìn mẫu thân.

Lăng phu nhân nhẹ nhàng gật đầu, nhìn con gái với vẻ tán dương, những đứa bé từ nhỏ được gia đình hun đúc luôn hiểu biết hơn bọn trẻ bình thường.

-Thái tử cùng Nam Phương Vương tranh quyền đoạt lợi không phải là chuyện ngày một ngày hai, bọn họ đều đã xem nhẹ uy lực của quốc vương, thậm chí bọn họ cũng quên mất hai Kiếm Tông đã sống mấy trăm năm trong hoàng cung kia.

Lăng phu nhân nhẹ giọng cười.

Lăng Tiêu lại một lần nữa nghe được tin tức của Kiếm Tông, không kìm nổi tò mò hỏi:

- Trong hoàng cung có hai người có thực lực Kiếm Tông, hơn nữa lại sống mấy trăm năm?

Đôi mi Lăng phu nhân giãn ra, quyết định không nghĩ đến chuyện này nữa, bà nghe thấy câu hỏi của đứa con thì khẽ cười nói:

- Cái này mẹ cũng chỉ nghe cha con nói mà thôi, hai Kiếm Tông đó từ hơn ba trăm năm trước cũng đã là cung phụng của Lam Nguyệt đế quốc rồi, nhiều năm thế rồi thực lực không biết đã đến dạng gì.

-Trời! Không ngờ Kiếm Tông có thể sống hơn ba trăm năm!

Lăng Vận Nhi tuy cũng nghe qua trong hoàng cung có hai Kiếm Tông nhưng nàng chưa nghe qua tuổi của bọn họ, không ngờ lại hơn ba trăm tuổi rồi!

Xuân Lan và Thu Nguyệt nghe xong cũng che cái miệng nhỏ nhắn lại kinh ngạc không thôi.

Lăng phu nhân cũng ‘ừ’ một tiếng nói:

-Thật ra tu luyện đến Ma Kiếm Sĩ như cha các con nếu không mắc phải chấn thương gì thì sống hơn một trăm tuổi đã không thành vấn đề, nghe nói tu vị Ma Kiếm Sư có thể sống hơn một trăm năm mươi năm, thậm chí là hai trăm năm cũng không thành vấn đề. Tu vị Kiếm Tông sống được bốn năm trăm năm cũng không có gì là lạ.

Lăng Vận Nhi kinh ngạc nói:

- Nếu như thế đại lục hân phải có nhiều cao thủ mới đúng chứ, tại sao Ma Kiếm Sĩ như cha cũng không nhiều lắm?

Lăng phu nhân cười khở lắc đầu:

- Cái đó đều là truyền thuyết mà thôi, bởi vì nhiều người có tu vị Ma Kiếm Sư trở lên đều rất ít xuất hiện trước mắt người đời. Trên đại lục còn có Kiếm chi công hội và nhiều thế lực, môn phái, thế gia khổng lồ có thực lực cực mạnh thậm chí không thua gì một tiểu quốc! Bình thường cao cấp võ giả đều chủ yếu là tập trung trong những nơi này. Các hoàng thất cùng quý tộc thực ra không hấp dẫn được bao nhiêu cao cấp võ giả cả.

Từ lúc Lăng Tiêu đi tới thế giới này đây là lần đầu tiên hiểu đại khái về hệ thống võ đạo của thế giới, trong lòng tự nhiên cũng thêm vài phần chờ mong, nguyên tưởng rằng thế này là một thế tục giới ai ngờ người có tu vị cao thâm không phải là không có, mà là trước mắt mình chưa đủ khả năng tiếp xúc với bọn họ mà thôi.

Tâm tính hẳn tự nhiên lại tốt lên, chỉ cần thực lực hẳn không ngừng gia tăng, một ngày nào đó hẳn sẽ bước vào cái vòng luẩn quẩn kia, cái vòng luẩn quẩn của cường giả chân chính!

121. Chương 120: Bảo Tổ Của Nhà Họ Lăng

Người trẻ tuổi cẩn thận mở thư tín ra, sau khi xem xong thì nét mặt hơi thay đổi, cau mày suy nghĩ một lúc, sau đó cột phong thư lên chân của một con bò câu đưa tin, rồi lại lấy bút viết thêm một chút, và cột vào chân bò câu đưa tin. Đi ra ngoài cửa, ngửa đầu lên nhìn lên bầu trời đêm, cảm thụ từng làn gió mang theo hương vị của biển cả, hai tay ném lên, bò câu cất cánh bay. Sau đó trầm ngâm nói: "Hương vị của biển cả thật là tuyệt, đáng tiếc, sắp không còn có hội nữa, nhị điện hạ ..."

Ở một doanh trại bên bờ đầm Penzias, Nam Phương Vương Lý Vô Thông ngưng thần nhìn vào hai phong thư, sau khi xem xong thì cười lạnh, khuôn mặt mang theo một vẻ đầy châm chọc nói với một lão giả đang ngồi bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần: "Vị ca ca thân ái của ta, đúng là biết tính kế, thành Penzias? Một tòa thành trống, tài phú sớm đã bị ta mang đi hết, còn tưởng rằng đó là nơi ta khổ tâm gây dựng ư? Người thích tặng cho người khác, vậy thì ta sẽ cho, lão tử đã không trêu vào, mà lại có người muốn trêu? Ha ha, Bành lão, lão nói xem, có phải lúc này vị ca ca thân ái của ta có phải đang trông ngóng ta đập tay giậm chân?"

Lão giả mở mắt ra, thần sắc bình tĩnh: "Chuyện thú tộc tấn công Tật Mai Long, hẳn là có liên quan đến bọn họ, lần trước khi đến để đô ta thuận lợi cướp được một ma thú cấp năm, có lẽ người hẳn nghi ngờ đầu tiên sẽ là ngài, cho nên mới cấu kết với thú nhân. Bất quá cũng phải nói, lá gan của thái tử điện hạ cũng rất lớn, ta vẫn cảm thấy lạ, trong hoàng cung vẫn còn hai lão bất tử, tại sao bệ hạ..."

Lão giả nói đến đây thì khẽ lắc đầu, không nói tiếp.

Lý Vô Thông nhíu mày, nói: "Từ thuở nhỏ, ta đã cảm nhận được từ trên người phụ thân, ngoại trừ dục vọng ra thì đó chính là tham lam, nói về anh minh, ta không thấy lão có gì là anh minh, nguyên nhân cũng chính là thế cho nên ta mới cảm thấy lạ là tại sao lão lại có thể để cho ta và ca ca không ngừng thu nạp đại thần trong triều, cho đến giờ, thái tử đã gần như nắm đủ quyền lực, cho nên lão muốn thông qua việc dùng trấn Tật Mai Long để làm đất phong tặng mà chia rẽ quan hệ chưa từng đạt đến giữa ta và Lăng gia, lại nói, thật đúng là bi ai! Nhưng vị ca ca thân ái của ta tựa như không hàm hồ, đem thành Penzias tặng cho tiểu tử Lăng gia kia, ha ha, Bành lão, trong thư còn có nói, Thu Thần đã lành bệnh, tiểu tử Lăng gia kia trùng phá Thiên Mạch, ngài nói xem, hai việc này có thể có liên quan với nhau không?"

Bành lão cau mày suy nghĩ một hồi lâu, rồi nói: "Năm đó quốc vương bệ hạ đã sớm buông quyền lực trong tay ra, ta hoài nghi bệ hạ và thu thần đều bị trúng độc, nhưng nhiều năm như thế rồi mà vẫn không thấy có điểm gì khác thường, về phương diện y đạo thì lão hủ kém cỏi, chỉ hơn được những y sư tầm thường, cho nên đối với việc bệ hạ có trúng độc hay không thì không dám kết luận, nhưng tiểu oa nhi của Lăng gia có thể thông được thiên mạch, cùng với việc chất độc trong người của Thu thần tử được giải, ta cũng cảm giác được hai chuyện này có liên quan với nhau, lão hủ còn nghe nói, trong tay của tiểu oa oa của Lăng gia có kiếm kỹ thần cấp, ha ha, đến nay kiếm kỹ mà ta sử dụng đã là Thiên cấp rồi, thần kiếm kỹ ... Thật là muốn được nhìn thấy nó!"

Nghe đến thần kiếm kỹ thì hô hấp của Lý Vô Thông cũng dồn dập một chút, lập tức cười hắc hắc:

-Thứ Bành lão muốn, chẳng lẽ còn không chiếm được sao?

Bành lão lắc đầu, giọng nói có chút ngưng trọng:

-Lại nói, cho dù trong hoàng thành có hai lão bất tử, lão cũng không sợ bọn họ! Tu luyện nhiều năm như thế, cũng chưa chắc đã mạnh hơn lão, nếu là đơn đả độc đấu thì lão hủ chưa từng sợ người nào! Nhưng tiểu oa oa của Lăng gia, Võ Thông, người không cảm giác được sao, phía sau tiểu hài tử có được kiếm kỹ thần cấp, không phải là có một thể lực khổng lồ sao?

-Ngài muốn nói, bọn họ ...?

Nam Phương Vương trầm mặc một chút, buồn bực nói:

-Xem ra, chúng ta còn phải giúp đỡ tiểu tử kia một chút?

Bành lão cười nói:

-Làm bằng hữu, thì tốt hơn là làm kẻ thù rất nhiều, Võ Thông, điểm này con của ngài làm tốt hơn ngài!

Lý Võ Thông đột nhiên cười rộ lên, Bành lão nói như thế về con của hắn, làm phụ thân, hắn dĩ nhiên là không ghen ghét mà chỉ có vui vẻ.

Lý Võ Thông thản nhiên cười, nhẹ giọng nói:

-Cũng được, cứ đưa tiểu oa oa kia một tòa thành, sau này dù sao cũng là của ta.

Bành lão nhắm mắt lại, các nếp nhăn trên khuôn mặt của lão biến mất.

...

Mấy ngày nay, đề tài bàn tán sôi nổi nhất đế đô, thành Nhã Lan, chính là đề tài về Tam công tử của Lăng gia, là người trước kia không được chú ý đến: Lăng Tiêu.

Những chuyện xung quanh hắn đều được các quý tộc moi ra mà nói.

“Cuối tháng 3 Năm 1453 theo lịch đế quốc, Tam công tử của Lăng gia phi lễ với vị hôn thê, Tạ Hiểu Yên, trưởng nữ của Tạ gia, phú thương của đế quốc, chuyện đó chưa chấm dứt thì lập tức hai người giải trừ hôn ước, nghe đồn, tộc trưởng của tạ gia tự mình tìm đến tướng quân Lăng Thiên Khiếu yêu cầu từ hôn, còn có tin tức nho nhỏ khác chính là hai người đều còn trẻ, cho nên chuyện này không ảnh hưởng đến quan hệ của hai nhà ...”

“Đầu tháng 4 năm 1453 theo lịch đế quốc, Lăng Tiêu bị phủ thân đánh trọng thương, sau khi lành bệnh thì trở lại học viện, lập tức cùng con trai duy nhất của tộc trưởng của gia tộc Ô Lan xảy ra xung đột, hai người ước hẹn quyết đấu, con trai của tộc trưởng gia tộc Ô Lan bị bại, hoài nghi là bị thương nơi hạ thệ, nhưng chưa có chứng cứ xác thật, mọi người đều công nhận là Lăng Tiêu quá may mắn!”

“Giữa tháng 6 năm 1453 theo lịch đế quốc, Lăng Tiêu sau một thời gian dài biến mất khỏi học viện xuất hiện lại, đánh bại Tần Khang, người thừa kế tương lai của gia tộc Tử Kinh Hoa, một đại gia tộc giàu có ở phương bắc, Tần Khang thân là một đại Kiếm Sư cấp sáu nhưng lại bị Lăng Tiêu dùng tay đánh thành đầu heo! Và tin tức Lăng Tiêu có được kiếm kỹ cường đại cũng bắt đầu lan tỏa!”

“Giữa tháng sáu, học viện đế quốc tổ chức một lần thực tập quy mô lớn, một đội ngũ rất đông đi đến thảo nguyên Lương Hà, trên đường đi không biết là Lăng Tiêu đã dùng phương pháp quỷ dị gì khiến cho một gã Ma Kiếm Sĩ phải rơi kiếm xuống đất, giải cứu Thượng Quan giáo sư, đồng thời thu nhận vị Ma Kiếm Sĩ kia đi theo, nhưng sau đó lại biến mất không thấy. Mà khi Lăng Tiêu kiểm tra thực lực thì đã đạt đến thực lực Kiếm Sư bậc bốn, điều này khiến cho người người kinh ngạc, mấy tháng trước hắn chỉ là một kiếm thị cấp năm ...”

“Trên thảo nguyên Lương Hà, bởi vì có ma thú cường mãnh xuất hiện nên việc thực tập bị hoãn lại, tất cả mọi người trở lại thị trấn Tạp Mai Long, nhưng Lăng Tiêu và vài vị giáo sư lại tiến vào thảo nguyên, không rõ nguyên nhân. Trong lúc thú nhân tấn công trấn Tạp Mai Long, biểu hiện của Lăng Tiêu không phải là kiệt xuất, nhưng cũng không phải là không có gì, và điều được mọi người công nhận là kiếm kỹ mà hắn sử dụng rất mạnh mẽ!”

“Giữa tháng bảy, Lăng Tiêu tham gia yến hội của hoàng gia, giữa yến hội, chống đối với công chúa điện hạ, mặt không đổi sắc, nghe nói, còn được quốc vương điện hạ triệu kiến, nói chuyện rất lâu! Dưới tình huống đặc biệt với công chúa điện hạ, vẫn được sắc phong chức vị Tử Tước, và được thừa kế, được phong đất là một cảnh khẩu ở phía nam, thành Penzias! Căn cứ vào những người có thực lực cường đại tham gia yến hội hôm đó nói, Lăng Tiêu đã đột phá thiên mạch, lúc này hẳn đã có thực lực đại Kiếm Sư!”

Những tin tức này được truyền ra, trong thượng tầng của thành nhĩ lan xôn xao hẳn lên!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc: Hẳn là một người bị Thiên Mạch? Một người không thể nào tiến cao được trong võ đạo, một khúc gỗ mục?

Mà những hoạt động của Lăng Tiêu trong nửa năm này đều được kể lại rõ từng chi tiết. Thậm chí là hai tuyệt sắc thị nữ của Lăng Tiêu cũng được theo dõi, không một chi tiết nào lọt khỏi tầm mắt của các thám tử từ các đại gia tộc!

May mà, thời gian trước khi Lăng Tiêu đi đến Thánh Sơn, đối với các thám tử mà nói, chính là lúc hắn đến trấn Ô Thần, trong khoảng thời gian hai tháng này không rõ! Cơ hồ tất cả các thế lực lớn đều tin rằng, chính là hai tháng này, mới khiến cho Lăng Tiêu có những biến hóa kinh thiên!

Một dự đoán kinh người được truyền ra, chính là một gia tộc ẩn tàng cả ngàn năm lại xuất hiện!

Vì vậy, nhất thời các đại gia tộc đều âm thầm có tính toán riêng!

Lăng gia có thể lực lớn chống đỡ, tin tức này cứ từ từ lan rộng ra ...

-Tam ca, muội chán quá!

Lăng vận nhi nhìn Lăng Tiêu nằm dài trên ghế, khổ não nói:

-Bây giờ hầu như ai cũng thảo luận về chúng ta, nhất là ca, thế mà ca còn ngồi đây được sao? Thiệt là, nhân gia khó khăn lắm mới trở thành đại Kiếm Sư cấp bốn, điều này thật là tốt, nhưng mà phải giả bộ mềm yếu! Cũng không dám vào học viện, tiểu tiện nhân Ô Lan Mẫn Mẫn kia nhất định là đang nói xấu muội!

Lăng Tiêu cười nói:

-Vậy thì trong thời gian ở nhà, ca ca sẽ chỉ muội tu luyện Ngọc Nữ Kiếm.

-Ca không sợ là sẽ có người vì chú ý đến kiếm kỹ của ca sao?

Lăng vận nhi ngồi xổm xuống trước mặt Lăng Tiêu, không có một chút hình tượng thực nữ nào, lắc tay Lăng Tiêu hỏi.

-Sợ, sao lại không sợ, vì thế cho nên mới trốn ở nhà tu luyện.

Xuân Lan và Thu Nguyệt dừng lại, lau mồ hôi trên trán, thở hơi dồn dập, Lăng Tiêu vừa truyền cho các nàng một bộ công pháp, muốn các nàng mỗi ngày vừa luyện kiếm kỹ vừa vận hành công pháp. Mặc dù tam nữ đã là đại Kiếm Sư cấp bốn, nhưng vẫn khổ không nói nổi, mỗi khi luyện tập thì cả người ướt đầm mồ hôi.

Nếu như không phải Lăng Tiêu vẫn nằm trên ghế hóng mát thì mấy nữ hài này nhất định là sẽ không có ý định luyện tập. May mà sau vài ngày thì họ cũng bắt đầu thích ứng, không bị ra quá nhiều mồ hôi nữa.

-Cứ trốn ở nhà như thế thì cũng không phải là tốt.

Khuôn mặt của Xuân Lan đã ửng hồng lên, nói tiếp:

-Thượng Quan giáo sư và Isa, còn có Diệp Tử nữa, gần đây không thấy đến, thật là chán chết.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng nói ồn ào:” Lão gia đã về, lão gia đã về!”

Lăng Tiêu đứng dậy, cười nói:

-Tốt lắm, chúng ta có thể nhanh chóng khôi phục lại các sinh hoạt bình thường!

122. Chương 121: Thử Kiếm

Lăng Thiên Khiếu ngồi trên ghế, một tay bưng chén trà, hai mắt hơi híp lại, tựa như đang thưởng thức trà thơm nhưng ánh mắt lại không hề rời khỏi khuôn mặt phu nhân của mình, khiến cho lăng phu nhân ửng đỏ cả hai gò má, bà hung hăng trừng mắt nhìn phu quân của mình sáng giọng:

- Cũng đã là lão phu thê rồi, nhìn cái gì mà nhìn, cũng không phải là chưa từng nhìn thấy mặt nhau, tí nữa bọn trẻ đến, chúng lại cười cho!

Lăng Thiên Khiếu nghe thê tử nói thì cũng không đáp lại mà chỉ cười hắc hắc, lúc này thiếu chút nữa là hần đã nhận không ra, vị tuyệt sắc thiếu phụ với vẻ mặt ngượng ngùng kia chính là thê tử của mình. Hần còn tưởng là mình đã bị hoa mắt, dung mạo của thê tử hần khi còn trẻ hần vẫn nhớ không quên, nhưng đó là chuyện của hơn hai mươi năm trước.

Hiện nay trưởng tử Lăng Chí cũng đã hai mươi lăm tuổi, lăng phu nhân đã sớm hơn bốn mươi lăm tuổi, Lăng Thiên Khiếu đã quá quen thuộc với khí chất đoan trang trầm ổn của thê tử mình rồi, không ngờ đột nhiên dung mạo của nàng lại trẻ hơn đến gần hai mươi tuổi, điều này thật sự là gây nên ấn tượng rất mạnh vào trong đầu hần!

Khi hần biết được cả thê tử và nữ nhi đều như thế, sau khi phục dụng thánh quả Phạm Đế Á trong truyền thuyết thì thiếu chút nữa là hai tròng mắt của Lăng thiên Khiếu đã rớt ra ngoài, hít một hơi dài, không thể tin được hỏi lại:

- Là của Tiêu nhi mang về?

Lăng phu nhân mang theo vẻ hạnh phúc trên mặt mà gật đầu, làm mẹ, chuyên vui về nhất chính là con mình có được tiền đồ sáng lạng.

- Hảo tiểu tử!

Lăng Thiên Khiếu vô cùng hưng phấn, nếu như không phải là ban ngày thì có lẽ hần đã không nhận được mà lập tức ôm lấy thê tử đưa về phòng, hứ hí một hồi rồi. cảm giác này tựa hồ như là nhiệt huyết của một thiếu niên vậy, khẩn trương và kích động, một lần nữa lại xuất hiện trên người Lăng Thiên Khiếu, khiến cho hần có cảm giác như là mình trẻ lại.

Thế nên khi Lăng Tiêu và Lăng Vận Nhi đến thì còn thấy được Lăng Thiên Khiếu đang cố gắng kềm chế tâm tình mà nhìn vào lăng phu nhân, trên mặt của Lăng phu nhân mang theo vẻ xấu hổ, hai má ửng đỏ.

Sau khi Lăng Thiên Khiếu nghe xong mọi chuyện thì trên mặt đã không còn kinh ngạc như lúc này nữa, mặc dù trước khi trở về thì hần cũng đã biết được đại khái rồi, nhưng nghe được từ người thân thì hiểu rõ hơn.

Một lúc lâu sau, lăng Thiên Khiếu thở một hơi dài, trầm giọng:

- Lăng gia căn cơ không vững chắc, hơn nữa, Tiêu nhi được phong làm tử tước, mà lại là thế tập, đây quả là chuyện may mắn, còn được phong đất nữa, hắc hắc, quả thật là một nơi tốt! Thành Penzias, lãnh địa của nhị địa hạ, so với cái phương bắc lạnh lẽo của gia đình chúng ta thì tốt hơn rất nhiều!

Lăng phu nhân ngồi bên cạnh trừng mắt nhìn phu quân nói:

- Đây là lúc nào rồi mà còn nói như thế được, lúc này Thành Penzias chính là mục tiêu tấn công của thú nhân tộc, làm sao để Tiêu nhi đi đến đó được!

Lăng Thiên Khiếu cười, không thèm để ý:

- Thú tộc? nàng tưởng quân đội của nhị điện hạ để trang trí à? Đừng nhìn vào đội đột kích Hồ Khiếu của chúng ta được trang bị hoàn mỹ, chiến lực cường đại mà tự kiêu, ta nói cho nàng biết, trong tay của nhị điện hạ có hơn mười vạn người như đội đột kích Hồ Khiếu của chúng ta!

- Trời, nhiều thế sao?

Lăng phu nhân cũng không phải là một phụ nữ nông cạn, hiển nhiên là biết cho mười vạn đại quân được trang bị tốt là khái niệm thế nào.

Lăng phu nhân chần chờ hỏi:

- Nhưng, dù sao cũng là chiếm lấy lãnh địa của người khác, liệu nhị diện hạ có ra tay giúp đỡ không?
- Tiêu nhi chiếm lãnh địa của hần? Buồn cười! Trong Lam nguyệt đế quốc, cho dù là đất được phong của quý tộc, cũng là của quốc vương bề hạ! Nhị diện hạ, hần dám nói đó là lãnh địa của hần sao?

Trên mặt của Lăng Thiên Khiếu hiện lên thần sắc hãnh diện:

- Địa phương kia, từ nay về sau là của nhà họ Lăng ta!

Lăng phu nhân hơi kinh hãi mà nhìn phu quân của mình nhưng không hỏi nhiều, đạo làm vợ, bà luôn biết chuyện gì nên hỏi, chuyện gì không nên hỏi. Vì để có được thanh danh như ngày hôm nay, trước mặt thế tử Lăng Thiên Khiếu mới ôn hòa như thế, nhưng nhiều năm trấn thủ Tây cương của đế quốc, hần nổi tiếng với những hành động kiên quyết và lãnh khốc.

Lăng Tiêu nhìn phụ thân mình, nhưng khác với mẫu thân, mặc dù Lăng Tiêu đã chấp nhận vị phụ thân này rồi, nhưng vẫn không có thân thiết lắm, có lẽ đây là tương đồng về giới tính nên thế.

- Sao phụ thân lại tin thế?

Lăng Thiên Khiếu lướt nhìn qua Lăng Tiêu trên khuôn mặt mang vẻ tươi cười mà không phải cười:

- Lăng gia hổ tử, làm sao mà xuất hiện kẻ yếu đuối được? Nếu như phụ thân nói, “Lão tử tin tưởng người”, thế nào, con tin không? Ha ha ha !

Lăng Vận Nhi hơi cúi đầu bùi môi, khóe miệng giựt giựt, muốn cười mà không dám cười nên thành ra thế.

Lăng Thiên Khiếu đột nhiên than nhẹ một tiếng:

- Xem ra lúc này tâm tình của lão bằng hữu của ta nhất định rất là phức tạp!

Lông mi của Lăng phu nhân dựng thẳng:

- Đang êm đẹp nhắc đến Tạ gia làm gì? Con nha đầu có mắt không trông, Tạ Trung Đình cũng là người háms lợi, bằng hữu như thế, chúng ta không nên có thì hơn!

Lăng Thiên Khiếu cúi đầu, trầm giọng:

- Đại lợi hại người!

Ngẩng đầu lên nhìn Lăng Tiêu nói:

- Tiểu tử, người rất thông minh, chỉ cần nhớ kỹ một câu nói , nhất định có thể quản lý tốt thành Penzias, “Thùy Dã Bất Lý” (*) ! Hiện nay thái tử và nhị diện hạ tranh đoạt vương vị đến giai đoạn kịch liệt, làm sao mà dám đắc tội với những người nắm binh quyền trong tay chứ?

Lăng Tiêu gật đầu, lời nói của Lăng Thiên Khiếu rất hợp lý, vốn Lăng Tiêu cũng không muốn có quan hệ tốt với ai cả, hơn nữa chính mình còn đắc tội với thái tử diện hạ, giết chết vũ giả cao cấp mà hần vừa thu nhận, mắng nữ nhi bảo bối của hần, mặc dù lý thiên mạnh còn có ý định mượn sức của hần, nhưng sao Lăng Tiêu lại về phía bọn họ chứ?

Hần qua lại với Lý Thiên Lạc cũng là bởi vì Lý Thiên lạc cũng là người thành khẩn, mặc dù mục đích của hần vẫn là muốn có quan hệ tốt với Lăng gia, nhưng không làm cho người ta chán ghét, tuy vậy giới hạn cũng chỉ là giao tình bình thường mà thôi. Hôm nay Lăng Tiêu chiếm lấy lãnh địa của cha hần, mặc dù có thú tộc uy hiếp nhưng vị trí địa lý nơi đó được trời ưu đãi, rất có giá trị. Nam Phương Vương và Lý Thiên Lạc cho dù ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng nhất định là không vui về gì.

Lăng Thiên Khiếu nhìn thấy con mình thể hiện vẻ trầm ổn, thâm hải lòng, hần là cao thủ trong việc trị quân, trình độ giáo huấn hài tử của hần khiến người ta phải kính trọng, hai nam tử của hần đều bị hần đánh từ nhỏ đến lớn, cho nên khi thấy được vẻ trầm ổn của nhi tử của mình thì hần vẫn còn có chút chưa thích ứng hoàn toàn.

- Kiểm kê của con, chuyện gì đã xảy ra, tại sao hiện nay khắp nơi đều nói rằng kiểm kê của con là Thần cấp? Lăng Thiên Khiếu nghiêm nghị nói:

- So với việc đắc tội với thái tử, chọc giận Nam Phương Vương, điều ta lo lắng hơn chính là việc này.

Lăng Tiêu trầm mặc một chút, khẽ cười:

- Làm gì có kiếm kỹ thần cấp, phụ thân người cũng tin vào những lời đồn đãi đó sao?

Lăng Thiên Khiếu nghiêm mặt, hừ một tiếng:

- Con là con của ta, dĩ nhiên là ta không tin con có kiếm kỹ thần cấp, nhưng người khác thì lại không nghĩ vậy! Con phải biết rằng, phụ thân đã coi như là cao thủ trong quân đội rồi, nhưng nếu đến Kiếm công hội thì chỉ tính riêng ở đế quốc Lam Nguyệt thì chưa chắc được xếp hạng cao hơn một ngàn! Vũ giả cao cấp rất nhiều nhưng công pháp kiếm kỹ cao cấp thì không nhiều, hiện nay con đã đả thông Thiên Mạch, bất quá cũng chỉ có tu vi Đại kiếm sư mà thôi, đừng tưởng là cao, nếu như giao đấu thì chưa chắc đã đỡ được một chiêu của phụ thân!

Thấy được trong mắt Lăng Tiêu hiện lên thần sắc không tin, Lăng Thiên Khiếu cảm thấy hăng hái lên, tựa hồ thê tử trở nên trẻ đẹp hơn khiến cho nhiệt huyết bao năm đã ngủ yên của hắn lại sôi trào.

- Đi, tiểu tử, hôm nay cho người biết, thực lực của một Ma kiếm sĩ bậc ba và kiếm kỹ cấp bậc trung!

Lăng Thiên Khiếu vừa nói, đứng dậy, nhìn sang thê tử và nữ nhi:

- Hai người không cần phải đi!

- Tại sao? Lăng Vận Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu ra:

- Con cũng muốn đi!

Lăng Thiên Khiếu nhìn thoáng qua nữ nhi nói:

- Chờ khi nào con luyện được Cự Phong Pháp đến tầng thứ ba, thực lực đột phá Cuồng kiếm sư thì sẽ được đi.

Cự Phong Pháp của Lăng Vận Nhi chỉ vừa mới đến tầng thứ nhất mà thôi, mấy ngày gần đây khi luyện Ngọc Nữ kiếm thì nàng cảm thấy rất thích hợp nên đã sớm vứt Cự Phong Pháp sang một bên rồi, không ngờ lại bị phụ thân nhìn ra, hầm hừ đi sang một bên, nhỏ giọng lầm bầm:

- Chỉ biết hung ác!

Lăng Thiên Khiếu trừng mắt, đột nhiên thấy được sắc mặt có chút bất thiện của thê tử thì cơn tức giận tiêu tan, nhìn Lăng Vận Nhi nói:

- Được rồi, phá lệ một lần! Phải nhớ kỹ, võ đạo, không tiến thì lùi, đừng tưởng rằng ăn được một thánh quả thì cuồng vọng tự đại, con còn chưa có tư cách đó đâu, dựa vào ngoại vật, cũng không phải là đúng đắn! Con có thấy cao thủ chân chính nào mà dựa vào ăn đan dược không? Cần phải cố gắng tu luyện mới đạt được thành tựu!

Lăng Vận Nhi đành phải gật đầu, nhưng cũng chưa nói ra là gần đây cũng rất chăm chỉ tu luyện, có thể nói là khắc khổ, nhưng không phải là Cự Phong Pháp gia truyền mà nàng thích Ngọc Nữ kiếm hơn, nếu không phụ thân lại nói là nàng học nhiều thứ lại không chuyên nữa.

Ba người cười ba con tuần mã, rời khỏi đế đô, đi về phía tây!

Ở phía tây của đế đô, khoảng hơn mười dặm, có một nơi rộng lớn, nơi đó giống như là một ngọn núi đá bị chặt ra làm đôi vậy, từ trên thẳng xuống là một vách đá thẳng tắp.

Nơi cao nhất có chiều cao hơn ngàn thước, khiến cho người khác đứng từ trên nhìn xuống thì bị hoa mắt váng đầu.

Nơi này cũng có rất nhiều người đến tham quan, ví dụ như dùng tay leo lên trên, hoặc luyện tập kiếm khí, thậm chí có nhiều lúc, học viện đế quốc cũng chọn nơi này để luyện tập kiếm khí.

Nhìn thấy núi đá nguy nga ở phía trước, Lăng Vận Nhi kích động, ở trong phủ suốt mấy ngày, đối với một nữ hài hoạt bát hiếu động mà nói đúng là một sự hành hạ, Lăng Vận Nhi không chờ được, muốn nghiệm chứng thực lực của bản thân mình!

Phải biết rằng, từ sau khi phục dụng Thánh quả thì ngay cả Kiếm công hội nàng cũng chưa có đi, vì sợ rằng người khác sẽ kinh hãi khi phát hiện ra thực lực của nàng tăng nhanh, lại hoài nghi Lăng Tiêu thêm!

- Oa , thật tốt quá, hôm nay không có ai ở đây, con muốn thử trước!

Lăng Vận Nhi vừa nói xong thì từ trên lưng ngựa bay lên, rút trường kiếm ra, một đạo kiếm khí mờ ảo hiện ra trên trường kiếm, chém về phía một cự thạch màu trắng!

123. Chương 122: Luận Kiếm

Lúc trước có lẽ nàng chưa bao giờ nghĩ tới mình có thể lưu lại dấu vết ở trên cự thạch này, cho dù trong tay cầm bảo kiếm thì nhiều nhất cũng chỉ lưu lại một nét vết tích rất mỏng thôi!

Lăng Thiên Khiếu nhả nhận gật gật đầu, trong mắt hiện lên vẻ khen ngợi một chút, bỗng nhiên ông có loại cảm giác giống như con gái nhỏ mà mình sủng ái nhất đột nhiên cũng trưởng thành rồi, lại không như cô bé lúc trước thích quần quít lấy ông kể chuyện xưa. Phát hiện con gái của mình trưởng thành, không phải mình đã già rồi sao? Lăng Thiên Khiếu tự giễu, khẽ vênh môi lên, vẻ mặt kia của ông so cùng Lăng Vận Nhi thì không khác nhau, quả nhiên không hổ là cha con.

Lăng Thiên Khiếu hướng về phía Lăng Tiêu nói:

- Tiêu nhi, con đi thử xem!

Lăng Tiêu có chút bất đắc dĩ với loại phương thức thử nghiệm thực lực này , dù sao đối thủ cũng không phải tảng đá, giống như Lăng Vận Nhi không có kinh nghiệm chiến đấu gì. Cho dù nàng có thể dùng một kiếm bổ tảng đá lớn này ra thì lúc đối mặt với người kém hơn nàng, nhưng khi đối thủ có kinh nghiệm hơn xa nàng thì chưa chắc nàng sẽ thắng!

Hơn nữa, Lăng Tiêu nhìn ra được, tiểu muội sợ phụ thân không vui nên mới sử dụng kiếm kỹ gia truyền ” Cự Phong Phá ” để công kích khối cự thạch này. Lăng Tiêu tin rằng nếu Lăng Vận Nhi sử dụng Ngọc Nữ kiếm kỹ tuy rằng chưa chắc sẽ lưu lại dấu vết sâu như vậy ở trên cự thạch. Nhưng có lẽ trong khoảnh khắc vừa rồi trên cự thạch đã xuất hiện mười bảy mươi tám đường kiếm!

Lăng Tiêu đã từng xem bản chép tay của Độc Cô Cầu Bại, mặt trên từng ghi lại một câu, thậm chí là áp dụng với Tu Chân Giới: Vô công trong thiên hạ, không có gì kiên cố mà không phá nổi, chỉ có nhanh là không phá được thôi!

Ở một mức nào đó mà nói thì chính xác là như vậy. Tuy rằng lời này chưa chắc đúng hoàn toàn nhưng ở trong phạm vi nhất định thì những lời này hết sức thực dụng.

Lăng Tiêu ngừng thở, linh lực ở trong cơ thể vận hành một vòng, một luồng kiếm khí Cự Phong Phá màu xám từ trường kiếm xuất ra. Toàn bộ quá trình cực kỳ tự nhiên lưu loát, tuy rằng kiếm khí của hắn không mạnh mẽ hơn so với của Lăng Vận Nhi, nhưng bộ dáng thoải mái kia thì Lăng Vận Nhi vẫn kém rất xa.

Lập tức Lăng Thiên Khiếu cả kinh, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm mỗi một động tác của Lăng Tiêu. Tuy rằng thức mở đầu của Lăng Tiêu là Cự Phong Phá vô cùng quen thuộc của mình nhưng khiến Lăng Thiên Khiếu cảm giác Cự Phong Phá của đứa con mình dường như phải tinh xảo gấp trăm ngàn lần so với mình. Bộ dáng kia có dáng vẻ giống như thiếu niên chưa trưởng thành nhưng thật ra nó lại giống một đại tông sư hơn!

Phát hiện này khiến Lăng Thiên Khiếu cùng một lúc cảm giác có chút buồn cười, không kìm nổi trong lòng thấy kinh hãi: Chẳng lẽ những lời đồn đãi này chính là thật sự? Tiêu nhi... Được một thế gia ngàn năm nào đó coi trọng, hơn nữa nó còn được nhận vào môn tường? Nếu không, giải thích như thế nào khi trong thời gian ngắn nó lại biến hóa như thế!

Phán đoán này khiến Lăng Thiên Khiếu vẫn luôn thấp thỏm trong lòng thì nay ổn định hơn nhiều. Ngoài miệng tuy ông nói có lòng tin với đứa con nhưng làm cha mẹ, có người nào cả ngày không lo lắng cho con cái?

Trên đại lục, các đại đế quốc vương triều thay đổi, giang sơn cũng đổi chủ, giống như Đế quốc Lam Nguyệt từ lúc khai quốc đến bây giờ có hơn một ngàn bốn trăm năm toàn bộ đại lục cũng hiếm có đế quốc nào như vậy. Nhưng trên thực tế, những thế gia được truyền thừa mấy ngàn năm, siêu cấp môn phái, vẫn luôn ẩn giấu ở ngoài tầm mắt người thường nhưng số lượng lại cực kỳ kinh người!

Những thế gia đó cũng không phải truyền thuyết mà là tồn tại thật sự ở khắp nơi. Chẳng qua là họ vẫn luôn giữ thái độ từ chối với người thường. Riêng họ đều có phương thức truyền thừa của mình. Bởi vậy, đối thế nhân mà nói, những thế gia đó đều thần bí!

Trường kiếm của Lăng Tiêu ở không trung vẽ ra một nét đường cong tuyệt mỹ, theo quỹ tích mà trường kiếm của Lăng Tiêu vẽ ra thì con người của Lăng Thiên Khiếu chợt co lại, luồng kiếm khí kia đơn giản tự nhiên đâm vào mặt trên của khối cự thạch này, Tế Liễu kiếm mềm mại phát ra một tiếng “đinh”.

Lăng Vận Nhi nhìn một kiếm này của Tam ca đến trợn mắt há hốc mồm, chiếc miệng tinh xảo khê nhếch, trong con người xinh đẹp chứa đầy vẻ không tin: Tam ca hử, đây là đang ứng phó phụ thân sao? Hay là đang chơi đùa? Lăng Vận Nhi có chút lo lắng nghiêng đầu nhìn thoáng qua phụ thân, lo sợ phụ thân quở trách tính khí khinh nhờn của Tam ca, nhưng lại thấy vẻ mặt nghiêm túc của phụ thân đang nhìn chăm chăm vào điểm mà Tam ca đâm vào mặt trên cự thạch.

Lăng Vận Nhi cố gắng nhìn nửa ngày, trừ một lỗ rất nhỏ màu xám ra thì nàng không thể thấy được một điểm gì khác.

Lăng Thiên Khiếu trầm giọng hỏi:

- Con làm như thế nào?

- Con đem lực lượng tập trung lại thì đánh ra.

Trên mặt Lăng Tiêu lộ vẻ mỉm cười, lạnh nhạt nói, hử biết, nếu không thể cho phụ thân một chút lòng tin, sợ là ông sẽ không yên tâm cho một mình mình đến phía nam.

- Tam ca, phụ thân, các người đang làm chuyện bí hiểm gì đó?

Lăng Vận Nhi có chút không kiên nhẫn nói.

Lăng Thiên Khiếu đi đến trước mặt khối cự thạch kia, vươn tay ra, quát một tiếng, trên tay hiện lên một đoàn thanh khí.

- Đùng!

Đánh lên trên mặt khối cự thạch, chỉ thấy vài vết nứt, ngay vị trí điểm từ một kiếm kia của Lăng Tiêu, các vết nứt lan ra khắp tứ phía như các con rắn đang bò, không ngờ kéo dài ra hơn một thước!

Lăng Thiên Khiếu lại gầm nhẹ một tiếng, hung hăng lay động khối cự thạch này, mặt trên chỗ nứt tràn ra rơi xuống, khối cự thạch rất cao như một người, tách ra thành từng mảng lớn!

Lăng Vận Nhi mở trừng mắt nhìn ra hết cỡ, nhìn phụ thân, rồi lại nhìn Tam ca, sau đó nói:

- Chương lực của phụ thân thật là lợi hại!

Lúc trước người đánh Tam ca chính là dùng loại công pháp này sao?

Lăng Vận Nhi vừa nói xong, liền biết được mình đã lỡ lời, mới thè lưỡi, chợt chạy tới lên vào phía sau Lăng Tiêu.

- Khụ khụ... ..

Lăng Thiên Khiếu xấu hổ trừng mắt nhìn con gái liếc mắt một cái rồi mới nói:

- Nếu như không phải một kiếm vừa rồi của Tam ca con làm tổn hại một cách rõ ràng khối đá lớn này thì con cho phụ thân là Kiếm Thánh sao, một bàn tay có thể đánh vỡ khối cự thạch lớn như vậy!

- Tảng đá như thế sao rõ ràng?

Lăng Vận Nhi vẽ mặt mơ hồ.

- Vận nhi, trong thiên hạ, bất kể chuyện gì đều có quy luật của nó, tỷ như nói, trắng đen xen kẽ, tinh thần thay đổi, mặt trời lên xuống đều có quy luật của nó, hoa Hướng Dương luôn theo thái dương đi, điều này cũng là quy luật.

Lăng Thiên Khiếu lạnh nhạt nói xong, trên mặt hiện ra hào quang thần thánh.

Có lẽ đây là lần đầu tiên ông giải thích vấn đề võ đạo cho con của mình. Trước kia không phải là ông không muốn nói mà là cảnh giới bọn nhỏ rất thấp!

Lăng Vận Nhi nghe được cái hiểu cái không nhưng nhìn vào trong mắt phụ thân, nhưng lại tràn đầy vẻ tôn sùng thời thơ ấu, thật ra trong mắt của mỗi một đứa con, phụ thân họ đều là người đàn ông hoàn mỹ. Thế cho nên có nhiều cô gái sau khi lớn lên, khi tìm chồng ở một nơi nào đều phải rất giống với phụ thân của họ. Đây là một loại ưu tư không nhận thức được, thậm chí rất nhiều người suốt cuộc đời mình cũng không phát giác được.

Trong lòng Lăng Tiêu cũng tôn kính với phụ thân, ứng với câu nói: Xem thường người khác thì người chịu thiệt nhất định là mình!

Bất kể là người ở bất cứ thế giới nào cũng không thiếu người thông minh, tựa như Lăng Thiên Khiếu vừa mới giải thích như vậy. Lăng Tiêu tin rằng Ma Kiếm Sĩ cũng không phải thực lực cuối cùng của phụ thân!

Lăng Tiêu không đoán sai. Lần này Lăng Thiên Khiếu trở về, thứ nhất là biết được chuyện của con trai, thứ hai là cuối cùng ông đã đột phá để đạt tới thực lực Ma Kiếm Sĩ bậc năm!

Bậc ba ... Đó là chuyện trước kia đã qua rất lâu rồi!

Làm một vị tướng quân không thiếu danh lợi, Lăng Thiên Khiếu cũng không muốn bại lộ bản thân quá nhiều. Cho nên lúc đột phá bậc bốn ông cũng chỉ cho Lăng phu nhân cùng đứa con cả Lăng Chí biết, căn bản là ông không đi Kiếm Công hội chứng thực!

Chuyện này cũng là phần trên của đại lục, đó là nguyên nhân là rất nhiều võ giả cao cấp không có tiếng tăm! Không ai cũng tán thành với Kiếm Công hội!

Còn có rất nhiều người đối với cái gọi là cấp bậc, xưa nay khinh thường mà không nhìn tới! Thực lực chân chính, ai sẵn lòng bại lộ cho người chứ?

Ngàn vạn năm trên đại lục đã sớm lưu truyền tới nay mỗi một giai đoạn biểu hiện thực lực, sau khi lên bậc, mình là người thứ nhất cảm giác được sự biến hóa, hà tất gì đi Kiếm Công hội để được bọn họ chấp nhận.

Sự đồng ý của bọn họ, rất quan trọng sao?

Lăng Thiên Khiếu nhìn thoáng qua bốn bề vắng lặng, đi đến bên dưới vách tường đá kia, ngẩng đầu nhìn lên, vách tường đá vừa cao lại vừa rộng có loại cảm giác áp chế hướng về bên này. Lăng Vận Nhi cách rất xa, cũng cảm thấy có chút choáng váng.

Lăng Thiên Khiếu ra hiệu cho con lui lại điểm đầu rồi sau đó mạnh mẽ hít một hơi, phía dưới bức tường đá yên lặng không gió bỗng nhiên bắt đầu thổi gió lên làm quần áo Lăng Thiên Khiếu bay phất phới, Lăng Tiêu vô cùng miễn cưỡng khi phát hiện có một ít năng lượng trong không khí đang bắt đầu không ngừng thu gom lại trên thân kiếm của Lăng Thiên Khiếu. Thanh kiếm thuộc loại tinh cương trăm năm không ngờ giống như có chút không chịu nổi, phát ra từng hồi âm thanh nghẹn ngào!

Lăng Thiên Khiếu hét lớn một tiếng:

- Nhìn rõ này, tu luyện đến tầng thứ năm của kiếm kỹ Cự Phong Phá!

Nói xong thì phía trên trường kiếm bỗng nhiên hiện lên một làn gợn sóng, không khí dường như trở nên vắng vẻ, tiếng gió thì thâm vang lên ở quanh thân Lăng Thiên Khiếu.

Một đạo dài khoảng năm thước, trường kiếm rộng khoảng một thước với bộ dáng kiếm khí màu xám, theo trường kiếm của Lăng Thiên Khiếu múa, hung hăng đánh hướng về mặt bức tường đá vô cùng cứng rắn!

- Tu vi quan trọng, kiếm kỹ cũng quan trọng như thế!

Lăng Thiên Khiếu gầm lên một tiếng, luồng kiếm khí kia không tiếng động xuyên thấu qua bức tường đá, hoàn toàn tiến vào trong đó!

Thân thể Lăng Thiên Khiếu lại như thu vào trong gió như một chiếc lá rơi, vô trọng lượng dường như lui ra phía sau một chút, chân không chạm đất, thối lui đến bên cạnh Lăng Tiêu cùng Lăng Vận Nhi, lạnh nhạt nói:

- Cho dù là kiếm kỹ Nhân cấp bậc thấp, nếu các con có thể luyện đến mức tận cùng thì nó cũng không phải rác rưởi!

Đáng tiếc, có rất nhiều người chỉ nhìn chằm chằm vào kiếm kỹ bậc cao, họ chỉ muốn liều mạng nâng cao tu vi mà lại quên, kiếm kỹ, công pháp, cùng thực lực bản thân mới cần hỗ trợ cho nhau!

Lúc này, chợt nghe thấy phía đối diện truyền đến một đợt tiếng vang đinh tai nhức óc, một mảng lớn của cự thạch bong xuống như đổ gỗ mục, bụi mù tràn ngập đầy trời. Chờ cho khói bụi dần dần tán đi, lộ ra cảnh vật phía sau, bức tường đá phẳng lì trên núi đá to lớn không ngờ bị đào ra một vết sâu nhất chừng năm sáu thước, đường kính hố dài khoảng hai mươi mấy thước !

Những khối đá này rơi lả tả xuống, ở mặt dưới chồng chất một cái gò lớn, làm cho người ta ngạc nhiên nhất chính là từng khối đá to khoảng cái đầu, lại không hơn kém nhau mấy!

- Đây là quy luật! Mỗi loại sự vật, đều có quy luật của mình. Tiêu nhi, hiện tại con còn cảm thấy thực lực của mình hùng mạnh nữa không?

Lăng Thiên Khiếu với vẻ mặt ngạo nghễ, cảm thấy được mình có tư cách giáo huấn, đứa con này đã trở nên cực kỳ ưu tú rồi!

Người trẻ tuổi luôn phải thường xuyên dạy bảo.

- Phụ thân, nếu như ngài làm người khai thác đá thì nhất định là xuất sắc nhất!

Trong đôi mắt nhỏ của Lăng Vận Nhi tràn đầy sùng bái nhìn phụ thân nói chuyện trên mặt đang lộ vẻ đắc ý.

124. Chương 123: Ngoài Dự Đoán

Dù sao, trong đầu của Lăng Tiêu, ghi chép vô số kiếm kỹ cùng công pháp, toàn bộ đều là tinh túy của toàn bộ Thục Sơn kiếm phái trong hàng tỉ năm qua! Tuy rằng hiện giờ hắn chỉ ở Trúc Cơ kỳ, còn bởi vì tổ chất thân thể vốn có của mình, thực lực vốn không thể nói giống với Trúc Cơ kỳ của kiếp trước, tạm thời cũng không thể sử dụng bao nhiêu kiếm kỹ trong đầu mình, nhưng tùy ý có thể sử dụng bất cứ cái nào, dùng cho thế giới này, không nói là kiếm kỹ Thần cấp thì ít nhất Thánh cấp cũng không có vấn đề!

Hôm nay hắn thấy một kiếm long trời lở đất kia của phụ thân, khiến trong lòng Lăng Tiêu bỗng nhiên hiểu ra nhiều hơn vài phần. Trên đời này không có kiếm kỹ vô dụng mà chỉ có người vô dụng!

Đúng vậy, kiếm kỹ tốt phối hợp cùng công pháp tốt, quả thật có thể phát huy ra uy lực to lớn, nhưng nếu như đem kiếm kỹ bình thường tu luyện đến cao nhất, như vậy ... Cũng sẽ bộc phát ra uy lực kinh người!

Tựa như một kiếm kia của Lăng Thiên Khiếu, mười Lăng Tiêu cũng là bị giết chết, người có Thần kiếm kỹ có năng lực như thế sao?

Hắn bị xúc động thật sâu, đồng dạng còn có Lăng Vận Nhi, sau khi trông thấy uy lực to lớn của Thiên cấp kiếm kỹ bậc trung ”Cụ Phong Phá” gia truyền, toàn bộ tâm linh đều bị rung động, ma xui quỷ khiến nàng bạo gan nói với phụ thân mình không thích bộ kiếm kỹ này, sau đó dùng Ngọc Nữ kiếm pháp chém trên cự thạch kia một vết cắt, nháy mắt vạch ra hai mươi mấy vết sâu cạn không đồng nhất. Tuy rằng cùng việc sử dụng Cụ Phong Phá lúc trước chiều sâu chém ra không cách nào so sánh nhưng Lăng Thiên Khiếu cũng không phải là người không hiểu biết, ngay lúc nhìn thấy con gái mình sử dụng bộ kiếm kỹ cấp này có chút không khác so với kiếm kỹ gia truyền của mình, thậm chí ... Còn mạnh hơn rất nhiều! Mặc dù trong lòng không muốn nhận, nhưng điều này quả thật là sự thật. Hiện tại thực lực của Lăng Vận Nhi còn thấp, đợi

đến lúc toàn bộ kinh mạch trên người được đả thông, tiến vào Ma Kiếm Sĩ bậc một, nếu sử dụng lại bộ kiếm kỹ này lần nữa, thực lực đó, chỉ sợ sẽ không kém hơn so với lúc mình ở bậc ba!

Lăng Thiên Khiếu bị suy đoán của mình hù cho muốn nhảy lên, đồng thời ông cũng phát hiện bộ kiếm kỹ này càng thích hợp cho con gái sử dụng hơn! Ông là người luyện võ nên không phải tên giáo lý, có kiếm kỹ tốt mà không cho con mình tu luyện thì chắc đầu mình không phải có vấn đề chứ?

Chẳng qua là Lăng Thiên Khiếu chỉ có một lo lắng nên hỏi Lăng Tiêu :

- Tiêu nhi, bộ kiếm kỹ này... Là con truyền cho Vận nhi sao?

Lăng Tiêu không phủ nhận, cười nhạt khẽ gật đầu nói:

- Con cảm thấy đối với tiểu muội mà nói thì bộ kiếm kỹ này càng thích hợp hơn so với Cụ Phong Phá! Không giống Đại ca cùng Nhị tỷ, tu luyện nhiều năm, đều đã hình thành thói quen. Hiện tại tư tưởng của tiểu muội vẫn chưa bị ràng buộc ở trong một bộ kiếm kỹ, cho nên con liền đánh bạo đem bộ kiếm kỹ này truyền cho nàng, con mong phụ thân không phiền lòng!

Lăng Thiên Khiếu cười ha ha nói:

- Hồ đồ! Ta trách móc cái gì? Ta là một lão già bảo thủ sao?

Lăng Vận Nhi nói thầm trong lòng: Ngài còn không phải lão già bảo thủ sao? Từ nhỏ đã ép ta tu luyện Cụ Phong Phá, từ lâu ta đã nói không thích...

Lăng Thiên Khiếu cười qua, mới nhẹ giọng thở dài:

- Tiêu nhi, nói vậy con cũng có chuyện khó xử của mình, rất nhiều chuyện không tiện nói, nhưng con như vậy ... Tùy tiện như vậy liền đem kiếm kỹ của mình truyền cho muội muội, phải không?

Lăng Tiêu lắc đầu, vẻ mặt cười với ý cổ quái :

-Bọn họ ... Bọn họ không xen vào chuyện của con.

Đừng nói là hai thế giới, cho dù đám Thực Sơn có năng lực lớn kia, có thể vượt qua thời không đi vào thế giới này, chuyện đầu tiên, chỉ sợ cũng tìm một chỗ trốn đi, hấp thu linh khí của thế giới này một cách điên cuồng để tiến hành tu luyện chứ? Ai quản đến việc hẩn truyền ra một bộ kiếm kỹ thông thường sao?

Tuy rằng Lăng Thiên Khiếu không tin lắm nhưng ông vẫn vì đứa con có thể có thành tựu như thế mà vui mừng không thôi, gia đình có con tài giỏi, nhìn xem về sau còn ai dám nói lão Tam nhà ta không được!

Vài ngày sau, Lăng Tiêu lại xuất hiện ở trong Học viện Đế quốc, mặc dù hẩn vẫn giống như xưa, không có biến hóa gì, nhưng ánh mắt người ngoài nhìn về phía hẩn lại xảy ra thay đổi rất lớn, vốn có rất nhiều người trào phúng cùng khinh thường hẩn, nhưng ngay hiện giờ hoàn toàn không thấy, càng nhiều, trái lại thì hâm mộ cùng ... Ghen tị.

Trong quý tộc vốn không có bí mật gì, một chút chuyên phát sinh nào đó, chỉ sợ trong một đêm nó sẽ truyền khắp toàn bộ giới quý tộc, huống chi chuyện phát sinh lại lớn như vậy.

Chuyện học sinh của học viện Đế quốc được phong tước vị quý tộc cũng đã từng có từ trước, nhưng liền trực tiếp phong tới cấp Tử Tước, ở trong ấn tượng của mọi người, còn chưa thấy qua, phần lớn đều là danh hiệu Tước Sĩ, như lúc Lăng Chí tham gia cuộc thi đấu đệ nhất kiếm đại lục học viện đạt được giải quán quân, sau khi hẩn về nước thì được thưởng, cũng chẳng qua là phong cho hẩn một danh hiệu nam tước, vào lúc đó điều này cũng làm dậy lên chấn động không nhỏ.

Càng khiến người ta không tìm nổi đến do mắt chính là, chức tử tước này của Lăng Tiêu lại là được thừa kế!

Chẳng qua sau khi có nhiều người nghe nói Lăng Tiêu được phong đất, trong lòng họ rốt cục cũng cân bằng. Thành Penzias, ở soàn soát soàn soát, không ngờ là tòa thành Penzias, nơi thú nhân tùy tiện chà đạp, phỏng chừng cái chức tử tước này của hẩn, còn chưa tới lúc đi xem đất được phong một lần thì nơi đó đã bị san bằng rồi?

Không ai tin Nam Phương Vương sẽ giúp đỡ Lăng Tiêu chống lại thú nhân, chỉ có tên ngốc mới làm như vậy !

Cho dù ông muốn mượn sức Lăng gia thì cũng không làm việc trắng trợn như vậy, càng huống chi, thành Penzias, ai cũng biết đó là một trong những khu vực Nam Phương Vương kinh doanh đã nhiều năm. Ngay hiện tại không ngờ nó bị quốc vương bệ hạ đem tặng cho người khác. Trong lòng Nam Phương Vương không có chút oán hận mới là lạ!

Chỉ là nếu như Lăng Tiêu thông minh thì hoàn toàn có thể từ chối phải đi đất phong bây giờ. Dù sao, hắn vẫn chưa trưởng thành, không ai có thể buộc hắn rời để đô, huống chi, bây giờ Lăng Tiêu còn là học sinh của Học viện Đế quốc.

Lăng Tiêu vẫn như trước đều dùng thái độ thản nhiên với đủ loại ánh mắt của những người đó, mới vừa trở lại ký túc xá, trước đó Xuân Lan cùng Thu Nguyệt đã quét dọn sạch sẽ, đang đứng ở cửa nghênh đón Lăng Tiêu.

Người đầu tiên đến bái phỏng, không ngờ chính là viện trưởng Thu Kiến Hoa của Học viện Đế quốc. Mà lúc này, có lẽ Thu Kiến Hoa không có một chút dáng vẻ của vị viện trưởng, vừa nhìn thấy Lăng Tiêu, lập tức hỏi han ân cần với Lăng Tiêu, người có thể khiến một đại nhân vật như vậy, cũng không phải Lăng Tiêu được phong tước vị, cũng không phải Lăng Tiêu đột phá thiên mạch tiền đồ sáng sủa mà là Lăng Tiêu chữa trị cho phụ thân của lão!

- Vốn ta phải tự mình đi Lăng phủ cảm tạ con, thuận tiện gặp mặt Thiên Khiếu huynh một chút. Tuy nhiên gần đây có rất nhiều lời đồn đãi nên ta cũng không tiện tới. Nhưng con yên tâm, chỉ cần con trở lại Học viện Đế quốc thì không ai có thể động vào một ngón tay của con!

Thu Kiến Hoa với vẻ mặt ngạo nghễ nói một cách cam đoan.

- Đa tạ viện trưởng quan tâm, tuy nhiên, mấy ngày nữa Lăng Tiêu sẽ phải rời khỏi đây để chuẩn bị đi trước xem đất phong thành Penzias.

Lăng Tiêu mỉm cười, dừng dừng nói.

- Cái gì?

Thu Kiến Hoa cả kinh, lập tức lắc đầu nói:

- Không được, hiện tại con không thể đi, rất nguy hiểm, uy hiếp thú tộc thật sự quá lớn, con cũng từng tham gia chiến tranh đối kháng với thú nhân, chuyện đó cũng không phải là trò đùa, huống chi, thủ hạ của con căn bản không có một người nào có thể dùng được, trông cậy vào một đội quân bảo vệ thành Bành Trạch Tư sao?

-Tình anh từ lâu đều bị Nam Phương Vương rút đi rồi! Cho dù, cho dù nhị diện hạ hắn có ý định quan hệ tốt với Lăng gia con thì hắn cũng không thể trực tiếp trợ giúp con, dù sao, nơi đó là đất phong của con.

Thu Kiến Hoa nói xong, muốn nói tiếp nhưng lại thôi.

Lăng Tiêu khẽ gật đầu:

- Điều Viện trưởng nói, Lăng Tiêu cũng hiểu, viện trưởng nói rất đúng, hiện tại nơi đó đã là đất phong của con, cho nên con càng không thể bỏ không quan tâm tới nơi đó. Đến lúc đó, cho dù Lăng Tiêu tuổi còn trẻ, cũng sẽ bị mọi người lên án, Lăng Tiêu đã làm cho danh dự gia tộc bị xấu một lần thì con không muốn lại có lần thứ hai.

Thu Kiến Hoa nhìn Lăng Tiêu, khẽ há miệng thở dốc, mà chuyện gì cũng không nói ra được, Lăng Tiêu nói cũng đúng, làm quý tộc, tuy rằng có vô số đặc quyền, ngồi ở trên cao, nhưng đồng dạng hắn cũng có trách nhiệm cùng nghĩa vụ tương ứng với nó, trong đó có một cái, đó là bảo hộ an toàn của con dân trong lãnh thổ!

Nếu không, một người cũng không có trên đất phong của người, mà còn lại một gã quý tộc như người, còn không phải bị người cười đến rụng răng sao!

- Nếu như hiền chất không muốn đi đất phong trước, như vậy... ..

Thu Kiến Hoa nói xong, từ trong túi lấy ra một tấm phiếu đưa cho Lăng Tiêu:

- Không cần trì hoãn, chỗ này có mười vạn kim tệ, ít nhất có thể thuê một đoàn lính đánh thuê khoảng hai ba trăm người trong một năm, có người bảo hộ con, ta cũng yên tâm một chút.

Trông thấy Lăng Tiêu muốn trì hoãn, Thu Kiến Hoa nói với vẻ mặt thành khẩn:

- Lăng Tiêu hiền chất, chớ trì hoãn, nghe ta một lần, bệnh của gia phụ nếu như đổi lại người khác tới cứu thì đừng nói mười vạn cho dù là tạ ơn trăm vạn, ngàn vạn lần thì Thu mỗ cũng có cho người ta!

- Sự khỏe mạnh của gia phụ cũng không phải dùng tiền có thể so sánh, tin rằng hiền chất cũng tán thành những lời này, đúng không?

Lăng Tiêu khẽ gật đầu, Thu Kiến Hoa nói tiếp:

- Nếu như hiền chất không đi phía nam thì khoản tiền này ta tuyệt đối sẽ không lấy ra nữa. Hiện giờ con lẻ loi một mình, đối với người cảm thấy hứng thú với kiếm kỹ cùng công pháp của người thì rất nhiều, con không ở trong Học viện Đế quốc, ai, ta cũng chỉ có thể làm những chuyện này thôi!

Thịnh tình của Viện trưởng đại nhân như thế, Lăng Tiêu cũng chỉ có thể tiếp nhận, đưa cho Xuân Lan cùng Thu Nguyệt bảo quản.

Trước khi Thu Kiến Hoa đi nhìn thoáng qua Lăng Tiêu thật sâu rồi sau đó nói:

- Còn hơn một năm nữa, chính là cuộc thi đấu học viện đệ nhất kiếm cùng tổ chức với các quốc gia trên toàn đại lục. Đến lúc đó, Lăng Tiêu hiền chất nhất định có thể quay về tham gia không?

Lăng Tiêu khẽ gật đầu, đến lúc đó hắn cũng muốn gặp mặt cao thủ trẻ tuổi trên đại lục, bởi vì gần đây Lăng Tiêu nghe nói không ít về truyền thuyết thần bí của các "thế gia ngàn năm" hay là "môn phái ngàn năm", nghe nói trong bọn họ có một số người sẽ trà trộn vào thế gian để tiến hành rèn luyện, mà làm nên cuộc thi đấu học viện đệ nhất kiếm của các quốc gia trên đại lục, nếu không, sao có thể hấp dẫn nhiều tới người như vậy!

Vốn tưởng rằng Thượng Quan Vũ Đồng cùng Isa với Diệp Vi Ny có thể nghe được tin tức trước, hay tệ lắm cũng là tên Lý Thiên Lạc kia đến đây, mà chuyện Lăng Tiêu được đất phong nói một chút gì.

Người khiến Lăng Tiêu không nghĩ tới chính là người thứ hai đến, không ngờ là ... Tạ Hiểu Yên.

125. Chương 124: Sự Hồi Hận Của Tạ Hiểu Yên

- Không thể tưởng được. Hiện tại ta còn đứng trước mặt người. Đúng không?

Tạ Hiểu Yên nhẹ nhàng mở đề tài.

- Người có chuyện gì?

Lăng Tiêu lạnh lùng nói. Đáy lòng của hắn bỗng nhiên sinh ra một nỗi ưu tư quái lạ. Giống như lưu luyến. Giống như tự ti ... Lại không sinh ra bao nhiêu oán hận. Trong lòng Lăng Tiêu thoáng có chút phát khổ. Không thể tưởng được chủ nhân trước kia của thân thể này lại yêu Tạ Hiểu Yên sâu sắc đến như vậy. Trong đầu Lăng Tiêu bỗng nhiên sinh ra một ý nghĩ: Khó trách lúc ấy Lăng Thiên Khiếu ra tay nặng như thế. Phỏng chừng hơn phân nửa là do đứa con khiến ông tức giận!

- Ta biết. Ta gây tổn thương cho người rất nặng. Hơn nữa hành động tiếp theo của ta, lại rất thêm muối trên vết thương của người. Cho nên ta tới đây cũng không phải cầu sự tha thứ của người... ..

Trong con người sáng ngời của Tạ Hiểu Yên bỗng nhiên được phủ một lớp hơi nước:

- Từ nhỏ ta chính là thiên tài trong nhà. Tất cả mọi người đều nâng niu ta. Họ đối xử với ta như hòn ngọc quý trên tay. Ta muốn gì thì sẽ có cái đó. Chưa từng có người nào từ chối ta. Nói thật ta chính là một đứa nhỏ đã bị làm hư. Cho nên lúc ta biết ... Ta bị đem gả cho một người bị Thiên Mạch. Phản ứng đầu tiên chính là kháng cự!

- Chuyện này có liên quan tới ta sao?

Lăng Tiêu lạnh lùng nhìn thoáng qua Tạ Hiểu Yên:

- Người không phải là tới để kể cho ta hồi ức còn nhỏ này chứ? Nếu như thế thì ... Điều đó thật sự không phải lỗi của ta, nghe rõ chưa.

- Không. Người..... Người hãy nghe ta nói. Được chứ ?

Khóe mắt Tạ Hiểu Yên nhẹ nhàng rơi xuống một giọt lệ, cũng không dùng tay lau, tự cười khổ chế giễu mình rồi nói:

- Có lẽ, đây là lần cuối cùng ta nói chuyện với người. Sau đó chúng ta cũng phải trở thành người của hai thế giới cách xa nhau. Cho nên ta có vài lời muốn nói với người hết một lần.

- Được. Người nói đi.

Lăng Tiêu khẽ thở dài. Tạ Hiểu Yên ngồi xuống nói.

Tạ Hiểu Yên cảm kích cười cười nói :

- Ta hận phụ thân ta, hận ông không nghĩ đến cảm thụ của ta mà đem ta hứa hôn với người khác. Người còn chưa thấy qua ý nghĩ oán hận của ta ngày đó. Không có ý gì khác. Lại nói, sau khi quen biết người là một người không tệ, cũng là người dung dưỡng cho tính tình tiểu thư của ta. Chỉ tiếc lúc ấy người càng tốt với ta thì ta càng có cảm giác khinh thường người... Ha ha. Về sau ta liền sa vào trong nỗi buồn thống khổ chỉ cần vừa nhìn thấy người, ta sẽ không kìm nổi loại cảm giác phải nổi điên lên. Cho nên, đến một ngày, ta đánh mất lý trí của mình để làm ra chuyện này. Sau đó ta sợ, ta sợ chuyện này sẽ bị vạch trần. Ta còn sợ mình bị mọi người châm biếm cùng khinh bỉ. Ta còn sợ tên tuổi thiếu nữ thiên tài trên người mình biến thành đứa con gái không biết xấu hổ

Tạ Hiểu Yên nói xong, không kiềm chế nổi nước mắt chảy ra.

- Những chuyện này thì sao?

Lòng Lăng Tiêu bỗng nhiên có chút khó chịu. Hành động hiện tại của Lăng Tiêu mà nói Tạ Hiểu Yên cùng hắn không có nửa điểm quan nào. Nhưng hắn đã từng trải qua nên vì chủ nhân của khối thân thể này của mình xin hắn một cái công đạo. Người tu chân rất coi trọng lời hứa, nhân quả đáng tin nhất. Cho nên, Lăng Tiêu không muốn lại cùng cô gái này sinh ra bất kỳ chuyện gì. Tâm tư kiên quyết nói:

- Người nói người không cầu mong ta tha thứ cho người, vậy còn nói những chuyện đó làm gì?

Tạ Hiểu Yên cười khổ một chút. Lập tức nói ra:

-Đúng vậy. Tuy rằng ngoài miệng ta nói ta không cầu mong người tha thứ nhưng ở trong lòng ta chuyện này đã quá mức chịu đựng, tin rằng cũng không ít hơn so với người. Lăng Tiêu, người biết không lúc người đánh thắng Tần Khang của gia tộc Tử Kinh Hoa. Ta thậm chí muốn cùng với hắn kết hợp lại đối phó với người ... Ta thật dễ tiện, đúng không; nhưng ta thật rất sợ chuyện sau này, biến hóa của người quá lớn. Trước đây ta như đứa bé, có mắt như mù. Nhưng những chuyện này đều đã qua. Chúng ta... Đã là kẻ địch rồi.

Sau khi Lăng Tiêu nghe được chữ kẻ địch này. Ở sâu trong nội tâm giống như đang bị kim đâm. Hung hăng đau đớn một ít, vẻ mặt có chút tái nhợt, nhú mày. Quá khỏe:

- Đủ rồi!

Tạ Hiểu Yên trông thấy Lăng Tiêu cuối cùng cũng không có sợ hãi hay bị thương. Trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn khiến cho căn phòng đầy ánh sáng :

- Người vẫn là người!

Nói xong. Đứng dậy. Ánh mắt tràn đầy vẻ dịu dàng:

- Thực xin lỗi. Cho dù người không chấp nhận sự xin lỗi của ta thì ta cũng phải nói, ta đã làm sai, cũng hối hận rồi. Điều này chỉ có người nghe thấy mà thôi. Một ngày nào đó. Khi ta... Khi ta có dũng khí thì ta sẽ nói ra phần sự thật này với thể nhân. Hiện tại, Với người mà nói mục đích quan trọng mà hôm nay ta tìm là ta không muốn người đi đến thành Penzias. Thú nhân cũng không nguy hiểm. Nam Phương Vương thì không có khả năng tùy ý cho thú tộc tấn công thành Penzias! Thực sự nguy hiểm chính là... Là người

đang bị theo dõi! Người nhất định phải tin ta! Người theo dõi người có lẽ không phải là người tầm thường. Bọn họ ... Ai. Ta tin rằng người đã từng nghe nói qua trên đại lục có lưu truyền thể gia cùng môn phái lâu đời. Hiện tại rất nhiều người cảm thấy hứng thú đối với người. Cho nên người ngàn vạn lần không nên rời khỏi Học viện Đế quốc. Ta không mong người tha thứ cho ta nhưng ta hy vọng người có thể sống tốt. Càng mạnh mẽ hơn! Bản thân ta đã làm chuyện sai lầm thì ta sẽ gánh vác. Nếu không. Làm sao xứng với tên tuổi cô gái thiên tài của ta ngày đó!

Trên mặt Tạ Hiểu Yên ngấn một dòng lệ nhưng lại hiện ra vẻ ngạo nghễ:

- Từ hôm nay trở đi ta cũng muốn thực sự là chính mình. Lăng Tiêu, ta hy vọng người có thể trở nên mạnh mẽ. Đến lúc đó cho dù người giết ta thì ta cũng không oán trách.

”

Lăng Tiêu nghe thấy lời nhắc nhở cuối cùng của Tạ Hiểu Yên với mình. Hôm nay trong lòng hắn bỗng nhiên có chút sáng tỏ với phản ứng của Tạ Hiểu Yên. Thản nhiên lắc đầu:

- Ta làm gì. Ta tự có tính toán của mình. Người đi đi. Ta cũng không muốn trông thấy người nữa. Trước kia người làm cho Lăng gia chịu thương tổn, không phải một hai câu của người thì có thể xóa bỏ. Có lẽ không thấy người thì ta sẽ không muốn đứng lên nữa.

Tạ Hiểu Yên gắng sức mấp máy chiếc môi mỏng, liếc mắt nhìn Lăng Tiêu thật sâu, sắc mặt dần dần khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Từ trong ngực lấy ra khăn tay, thực cẩn thận lấy nó lau khô nước mắt trên mặt. Sau đó lạnh nhạt cười, điều cần nói cũng nói rồi. Lòng nàng bình phục lại, người đi ra cửa. Lúc nàng đi tới cửa, thân nàng thoáng dừng lại. Vẻ mặt nhếch lên, cuối cùng không có quay đầu lại.

Xuân Lan với vẻ mặt khinh thường, khẽ bĩu môi:

- Người thì làm sao, thấy thực lực thiếu gia trở nên mạnh mẽ thì lập tức chạy tới khóc lóc kể lể, hối hận sao hay sợ. Hừ! Cũng chỉ có thiếu gia có lòng lương thiện. Nếu đổi lại ta. Ta phải mạnh mẽ làm nàng nhục nhã một trận!

Tiếp đó trên mặt Thu Nguyệt lại lộ ra vẻ như có chút suy nghĩ, dịu dàng nói:

- Ta cảm thấy trong lời nói của nàng có ý gì khác chứ?

- Thiếu gia... Ngài cảm giác thế nào?

Lăng Tiêu cười khê:

- Tạ Hiểu Yên chắc cũng được đại môn phái nào đó thu vào sơn môn rồi. Tuy nhiên, điều này không quan hệ gì với chúng ta!

- Đúng. Ta ủng hộ thiếu gia!

- Ta vẫn không thích người quá dối trá. Nếu ta biết như thế từ trước thì lúc đầu ta bắt tất cho nàng gỡ bao nhiêu thủ đoạn bỉ ổi. Thu Nguyệt, chẳng lẽ người quên lúc trước khi chúng ta đi vào Học viện Đế quốc thì đã bị châm biếm rồi sao?

Xuân Lan với vẻ mặt giận dữ, hiển nhiên nàng vẫn như trước canh cánh trong lòng với cảnh ngộ lúc trước.

Thu Nguyệt cũng cười cười một cách dịu dàng. Tính nết của nàng khá ôn hòa, tính tình của Xuân Lan thì nóng nảy. Tuy rằng trong đáy lòng của họ cũng cho rằng lúc trước Tạ Hiểu Yên rất quá phận. Nhưng hôm nay nhìn thấy Tạ Hiểu Yên như vậy, lại có hơn vài phần đồng tình với nàng. Thân thể không phải của mình, thật sự là một việc rất đau xót. Tuy nhiên điều này cũng không có nghĩa là trong lòng Thu Nguyệt có thể tha thứ nàng, người làm hại đến thiếu gia. Nàng vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ.

Lăng Tiêu cười cười, lại cũng không nói gì. Lúc này Thượng Quan Vũ Đồng cùng Diệp Vi Ny dắt tay nhau đến đây. Tiểu nữ tặc trông thấy Lăng Tiêu thì con ngươi xinh đẹp chợt sáng lên, nói:

- Nghe nói huynh muốn đi tới đất phong?

Con người sáng ngời của Thượng Quan Vũ Đồng cũng nhìn Lăng Tiêu. Hai người vừa mới từ chỗ Thu lão Nguyên Soái trở về. Tuy rằng thân thể đã khôi phục hoàn toàn nhưng Thu lão Nguyên Soái cũng đã quen ở nơi này nên ông từ chối quốc vương bệ hạ ban cho phủ đệ mới. Vẫn ở nơi này như cũ.

Lăng Tiêu nhìn Diệp Vi Ny khí chất đã thay đổi, càng ngày càng phát ra khí chất cao quý cười nói:

- Như thế nào, cô cũng khuyên ta không đi chứ?

- Ta khuyên người làm gì, ta chỉ muốn nói cho người. Khi nào đi thì mang ta theo!

Diệp Vi Ny chẳng hề để ý nói.

Thượng Quan Vũ Đồng cũng sửng sốt, nghĩ bao nhiêu buồn bực: cô nàng này, gặp Lăng Tiêu làm sao liền thay đổi chứ. Vừa rồi đâu có như vậy, nói khuyên Lăng Tiêu không nên đi đến chỗ đất phong.

Tuy nhiên lại suy nghĩ lời nói của Thu lão Nguyên Soái. Thượng Quan Vũ Đồng cũng đánh mất ý nghĩ trong đầu với Lăng Tiêu, có chút bất đắc dĩ nói:

- Thu lão đã tính đến việc người muốn đi. Nghe lời ta, lúc người đi thì hãy mang Phúc bá theo.

Lăng Tiêu sửng sốt. Mới nhớ tới lão nhân đi đường có chút run rẩy từ chỗ Thu lão, tâm nói Phúc bá cũng lão luyện như vậy nếu ta dẫn ông theo làm gì?

Thượng Quan Vũ Đồng cười nói:

- Người không biết chứ, Phúc bá chính là Ma Kiếm Sư bậc một! Ông đã cùng Thu lão sống với nhau từ nhỏ đến lớn. Đã nhiều năm rồi mà vẫn đi theo bên người lão, ông từng là đội trưởng đội hộ vệ của Thu lão. Sau khi Thu lão bị trúng độc, từ chối chức vị tướng quân mà quốc vương bệ hạ ủy nhiệm. Ông vẫn cùng Thu lão ẩn cư ở một nơi nào đó để chiếu cố cuộc sống của Thu lão. Kỳ thật rất nhiều người đều biết chuyện này. Vì người nên Thu lão lại đồng ý cho ông rời đi. Lăng Tiêu, mặt mũi của người thật lớn đó!

Lăng Tiêu cười khổ không thôi. Thực lực của mình tuy rằng vẫn không cao, nhưng nhìn người tuyệt đối có lòng tin. Không nghĩ tới ở chỗ Phúc bá lại nhìn không ra, không thể tưởng được lại là một cao thủ!

- Thu lão thật sự là nâng đỡ rồi. Tuổi tác như Phúc bá mà vẫn muốn đi theo ta sao.

Lăng Tiêu cũng không từ chối. Người đó lại chính là Ma Kiếm Sư! Chỉ có điên mới nói không cần. Lăng Tiêu muốn đi thành Penzias, trên đường chắc chắn sẽ rất dễ dàng, nhưng một gã Ma Kiếm Sư đi theo bên người, quả thật là an toàn hơn một ít!

Đôi mắt xinh đẹp của Thượng Quan Vũ Đồng thoáng liếc mắt nhìn Lăng Tiêu:

- Thật không hiểu người nghĩ gì, sống êm đẹp không tốt sao, vì sao người muốn đi phía nam. Người tài ba như người sẽ không cho ít lo lắng cho người một ít sao?

Lăng Tiêu cảm giác được một ít dao động trong không gian truyền tới, vẻ mặt cười khổ. Bí mật trên người mình quá nhiều, như thế nào có thể bại lộ ở chỗ này! Ít nhất khi tới phía nam thì có thể tĩnh tâm để tu luyện.

Những người cảm thấy hứng thú với mình? Trong lòng Lăng Tiêu cười lạnh: Đi thăm lầy Penzias tìm ta là được rồi.

126. Chương 125: Hậu Quả Xấu Từ Quả Đắng

Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng, càng giống một cô gái hai mươi bốn mươi hai tuổi :

- Hiểu Yên, con khẳng định hẳn sẽ làm như vậy?

Tạ Hiểu Yên nhẹ nhàng cười, nói:

- Sư phụ, Hiểu Yên rất hiểu Lăng Tiêu. Hơn nữa theo con cảm nhận từ hôm nay, hẳn vẫn còn cảm tình với Hiểu Yên. Hơn nữa, với tính tình quật cường của hẳn, con càng không cho hẳn đi phía nam thì hẳn càng

muốn đi. Chúng ta chỉ cần ngăn hấn ở trên đường. Hơn nữa ... đích thân Hiếu Yên khuyên bảo, tin rằng hấn sẽ hiểu gia nhập chúng ta là đúng!

Mỹ phụ trung niên gật gật đầu tán dương:

- Con không thẹn với mỹ danh thiếu nữ thiên tài. Chỉ không biết gã Lăng Tiêu kia có thể thực sự giống như lời con nói hay không, sẽ nhanh chóng đi phía nam. Nếu như hấn không đi thì chúng ta phải nghĩ biện pháp khác!

Được rồi! Dù như thế nào đi nữa. Con vừa gia nhập môn phái mà đã lập công lớn. Chỉ cần đoạt được kiếm kỹ của Lăng Tiêu. Sư phụ sẽ không bạc đãi con đâu!

Tạ Hiếu Yên với vẻ mặt vui vẻ, khom người nói:

- Tạ ơn sư phụ!

- Tốt lắm. Con đi trước đi. Nhớ rõ, ngàn vạn lần đừng bại lộ mình.

Mỹ phụ trung niên nâng tay lên, ra hiệu cho Tạ Hiếu Yên rời đi.

Tạ Hiếu Yên đi ra ngoài, tay nắm chắc lại trong tay áo. Khóe miệng lộ ra nụ cười mỉm:

- Lăng Tiêu, bây giờ ngươi mới thật sự không có cách nào sống!

- Ngươi không chết thì lòng ta bất an!

Ngoài dự đoán của Tạ Hiếu Yên chính là vài ngày sau đó Lăng Tiêu cũng không có động tĩnh. Đừng nói rời đi, thậm chí ngay cả chỗ hấn ở cũng không đi ra khỏi đó. Trái lại thường xuyên có thể thấy Thượng Quan giáo sư ra vào.

Trong lòng tuy lo lắng nhưng Tạ Hiếu Yên cũng không muốn đối mặt Lăng Tiêu tuy nàng rất tin tưởng Lăng Tiêu có cảm tình với mình. Nhưng trong lòng thực tế lại có chút không có chỗ dựa. Bởi vì trong ánh mắt kia của Lăng Tiêu thoáng qua. Sau khi khôi phục trấn tĩnh, nhìn nàng còn có loại lạnh lùng khiến nàng khó chịu hơn so với việc mắng nàng một vạn câu!

Tạ Hiếu Yên nói lời thật Lăng Tiêu là : Hàng ngày nàng đang chịu sự dày vò!

Nàng không chịu được, nàng còn bị dày vò khi Lăng Tiêu không chết!

Chính nàng cũng nhận mình là người con gái thấp hèn, lại có một điểm nàng không thực sự nói, nàng còn là người con gái lòng lang dạ sói!

Phàm là chướng ngại che trước người mình, nàng chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là—phá bỏ tất cả rồi hủy đi!

Hấn làm sao có thể có Thần kiếm kỹ chứ? Vì sao hấn đột phá thiên mạch. Mấy vấn đề này là từ sau khi Lăng Tiêu được phong tử tước nàng biết được. Điều mà nàng vẫn luôn lo lắng là một cái môn phái rất cường đại đứng sau lưng Lăng Tiêu. Chính nàng còn có gia tộc của mình. Họ cũng gặp nguy cơ hay phải chịu đựng cơn giận của Lăng gia!

Cho nên Lăng Tiêu phải chết.

Đêm dài tĩnh lặng. Lăng Tiêu một mình ngồi ở trong phòng suốt mấy ngày. Chỉ cần suy nghĩ của hấn có chút không tập trung, trong đầu liền xuất hiện vài hình ảnh làm Lăng Tiêu cảm thấy rất khó hiểu. Hấn khẳng định mình không có chút cảm tình nào với Tạ Hiếu Yên. Nếu nói hận ý thật ra lại có một chút. Hiện tại mình được hưởng thụ rất nhiều tình thân, thiếu chút nữa thì hoàn toàn bị hủy ở trong tay cô gái có lòng dạ ác độc kia.

Cho nên, với việc Tạ Hiếu Yên cảnh cáo, Lăng Tiêu không biết được trong lòng nàng nghĩ gì. Dù sao cũng không quan hệ với mình chỉ cần lấy bất biến ứng vạn biến thì đủ rồi.

Không ai biết đạo tâm của hấn chắc chắn vô cùng, hai ngày nay không ngờ lơ mơ có chút ma chướng!

Chẳng lẽ Tạ Hiếu Yên kia dùng yêu thuật phải không? Lăng Tiêu cau mày. Bỗng nhiên trong đầu hấn như hiện lên một luồng tia chớp. Trong phút chốc hấn mở hai mắt, cười lạnh nói:

- Thì ra là thế!

Hai linh hồn dung hợp nhau. Tuy rằng đứa con tướng quân đã chết rồi nhưng đáy lòng còn giữ lại chấp niệm có bản năng là phải bảo vệ Tạ Hiểu Yên, nhưng vẫn lưu ở nơi đó! Thậm chí ngay cả Lăng Tiêu cũng không thể phát hiện. Bởi vì Lăng Tiêu ít khi tiếp xúc với Tạ Hiểu Yên. Lần khôi phục đó, Tạ Hiểu Yên cũng chỉ vội vàng đi biệt viện Lăng phủ.

Không giống lần này thời gian lại rất dài. Hơn nữa, còn làm trò rơi lệ trước mặt Lăng Tiêu, khiến một ý chấp niệm phát tác ra ở đáy lòng Lăng Tiêu. Nó có thể ảnh hưởng đến đạo tâm vô cùng kiên cố của Lăng Tiêu!

Trong lòng Lăng Tiêu phần nộ, hờ.

May mắn thực lực của mình còn thấp. Nếu chấp niệm này còn lưu đến lúc Kim Đan kỳ. Một khi phát tác ra, nhẹ thì lâm vào ma chướng không thể tự thoát ra. Nặng thì tẩu hỏa nhập ma nổ tan xác mà chết!

- Thoạt nhìn. Cô gái này thật sự rất hiểu ta.

Trong mắt Lăng Tiêu thoáng hiện lên một ít hàn quang. Nhẹ giọng trầm trầm.

- Phúc bá, theo con đi một chuyến chứ.

Từ ngày Lăng Tiêu quay về trường, Phúc bá cứ tới ở chỗ Lăng Tiêu. Gặp nhau một đoạn thời , Lăng Tiêu cảm giác nếp nhăn trên mặt Phúc bá lại nhiều hơn, cười rộ lên rất giống một đoá thu cúc rực rỡ.

Phúc bá cười tủm tỉm đáp ứng nói:

- Tốt. Thiếu gia.

- Phúc bá. Người không cần gọi con là thiếu gia. Ngài là lão tiên bối, cho dù cha con cũng phải kêu ngài một tiếng đại trưởng, con sao dám ở trước mặt ngài làm khác.

Lăng Tiêu cười nói.

- Lão gia nói cậu là thiếu gia thì cậu là như vậy.

Phúc bá vẫn có dáng vẻ cười tủm tỉm, khom người khiến người ta rất khó tưởng tượng là dạng lão nhân với khuôn mặt hiền lành lời nói ôn hòa này lại là một nhân vật làm mưa làm gió quá tháo trên chiến trường. Ông cũng từng cùng Thu lão Nguyên soái chém giết vào ra ở trong quân doanh của địch, hai tay dính đầy máu! Thành Nhã Lan vốn là một năm bốn mùa xanh tươi, nhiệt độ không khí lại nóng bức trong bảy tháng. Tuy rằng đã về đêm nhưng hơi nhiệt trong không khí vẫn không ngừng thốc vào người, giống như muốn bao phủ mọi thứ. Ngay cả hít thở cũng cảm thấy có chút khó khăn.

Phúc bá đi theo bên cạnh Lăng Tiêu, giống như quần gia tận tâm làm việc trong tất cả gia tộc quý tộc. Tuy rằng ông có hơi công lưng nhưng thân áo lại kỹ lưỡng. Nếu nhìn thật kỹ, một chút vết nếp nhăn trên mặt cũng không có. Điều này so với khuôn mặt già nua của ông có lẽ có nhiều phần tương phản.

Ban đêm ở vườn trường.

Nghe thấy âm thanh của lá rơi, Lăng Tiêu chuẩn bị đi. Lăng Tiêu tin rằng Thượng Quan giáo sư có lẽ sẽ cho hắn tham khảo. Đại khái là tâm huyết dâng trào. Dù sao, hắn cũng ra ngoài, nên đi tìm Thượng Quan Vũ Đồng.

Hai ngày này quốc vương bệ hạ đã tìm được dược liệu và bắt đầu không ngừng chuyển đến chỗ Lăng Tiêu. Đương nhiên cũng cực kỳ bí mật, để vương của một quốc gia muốn làm việc này, quả thật dễ dàng hơn so với người khác rất nhiều. Có vài loại dược liệu khiến Lăng Tiêu mừng như điên mà cũng chỉ ở trong truyền thuyết của Tu Chân Giới mới có. Những dược liệu đã được tìm thấy mà mấy ngàn năm qua chưa ai thấy.

Lăng Tiêu tin rằng với linh khí nồng đậm. Hơn nữa còn có sự trợ giúp của cực phẩm đan dược. Thực lực của mình tuyệt đối sẽ nhanh chóng có thể khôi phục đến Kim Đan trung kỳ! Đến lúc đó, cho dù là cường giả như Kiếm Tông Lăng Tiêu cũng có lòng tin đánh thắng!

Thân thể khòm lưng của Phúc bá bỗng thẳng lên. Một đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm bên trong rừng cây. Đồng thời, Lăng Tiêu cũng tự động dừng lại. Trong rừng truyền đến hai tiếng cười “cạc cạc” quái dị. Một gã hắc y bật mặt với dáng người gầy yếu đi ra.

- Rất miễn cảm !

Gã hắc y kia chợt há miệng, âm thanh rất già, lại mang theo vài phần đùa giỡn nhìn Lăng Tiêu:

- Dem kiếm kỹ ra, ta tha cho ngươi một mạng!

Lăng Tiêu vẫn không nhìn gã hắc y, ánh mắt của hắn vẫn nhìn chăm chăm vào trong rừng cây. Học viện Đế quốc có rất nhiều cây cối vài trăm năm tuổi, bởi vậy những rừng cây này vô cùng rậm. Ban ngày ẩn nấp thì đã không dễ phát hiện được, chớ đừng nói là buổi tối.

Hai chân Lăng Tiêu nhẹ nhàng đi tới, hướng vào rừng cây nói :

- Đến đây rồi vì sao không ra?

Một mỹ phụ trung niên quyến rũ, vắn eo đi ra, cười nói rất tùy ý:

- Tiểu tử kia, thật không ngờ ngươi có thể phát hiện sự tồn tại của ta... ..

- Tạ Hiểu Yên ... Có muốn ta mời ngươi ra không?

Lăng Tiêu có nhìn thấy mỹ phụ trung niên cùng lão già hắc y che mặt ở chỗ sâu trong nhưng cũng không để ý, nói với giọng điệu lạnh nhạt.

Trong từng cây chỉ xao động, cành lá va chạm vào nhau phát ra tiếng vang xào xạt.

Lăng Tiêu cười chế nhạo một tiếng, trong lòng lại nói:” Huynh đệ đã chết của ta, ngươi có thể thấy người con gái người yêu nhất, cuối cùng vẫn bán đứng ngươi!”

Lăng Tiêu cũng không ngu, chỉ là về mặt kinh nghiệm nào đó kém chút mà thôi. Cho tới bây giờ như thế nào hắn cũng không thể nghĩ ra Tạ Hiểu Yên chủ động bày tỏ chính là vì muốn khiến cho mình mê mẩn, hắn cười lạnh trong lòng: May mà ta không phải tên Lăng Tiêu lúc trước, nếu không chuẩn bị người mê hoặc ta liền trực tiếp đem kiếm kỹ đưa cho ngươi!

Mỹ phụ trung niên kia cũng không biết là có nhìn thấy Phúc bá hay không, có chút phẫn nộ với việc Lăng Tiêu không nhìn bà:

- Tiểu tử kia. Ngươi kêu bừa bãi cái gì! Tạ Hiểu Yên cái gì, có thể phát hiện ta, nói ra ngươi cũng không tồi. Hiện tại có hai đường cho ngươi chọn, một là theo chúng ta, còn con đường còn lại là chết! Tự ngươi lựa chọn đi, khách khách khách!

Lăng Tiêu lạnh lùng cười, không đồng ý nói:

- Ta không thích giao tiếp cùng người giấu đầu giấu đuôi. Cái mũi của ta còn dùng tốt lắm, cho dù khoảng cách vài dặm, ta cũng có thể ngửi được mùi của ma thú.

- Ngươi ... Ngươi dám mắng ta là ma thú!

Mỹ phụ trung niên vẫn thường tự hào sắc đẹp của mình. Lúc bà còn trẻ cũng từng có vô số người theo đuổi, chưa từng thấy qua loại đùa giỡn này. Hơn nữa đối phương chỉ là thiếu niên choai choai.

- Sư muội, nếu hắn không nghe lời thì trực tiếp giết hắn, cần gì nói lời vô nghĩa!

Nói xong, trên người lão nhân hắc y kia bỗng dâng lên một luồng khí thế lớn, ngăm đo lường nhìn Lăng Tiêu:

- Tiểu tử, có chút sáng khoái, mau đem kiếm kỹ cùng công pháp của ngươi giao ra đây. Gia gia cao hứng có lễ cho ngươi một đường sống. Nếu không... ..

- Hừ!

Phúc bá bên cạnh Lăng Tiêu quay về phía lão nhân hắc y kia bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng. Lão nhân hắc y kia phun ra một ngụm máu tươi, đột nhiên hoảng sợ nhìn lão nhân mà lúc hắn không thèm nhìn. Trong

lòng dâng lên cảm giác sóng to gió lớn, lão này này là ai, tu vi sao lại cao thâm? Lại bị hấn tìm được sơ hở của mình. Tiếng kia hừ vừa đúng lúc đánh vào khi giọng của hấn vừa dừng. Kinh mạch trong cơ thể hỗn loạn một lúc. Ánh mắt lão nhân hắc y lộ ra vẻ kinh sợ.

- Người..... Người là Ma Kiếm Sư.

Mỹ phụ trung niên với vẻ mặt vẫn luôn thản nhiên lạnh lùng rốt cục cũng biến sắc, nhìn Phúc bá, vẻ mặt nghiêm nghị nói:

- Xin hỏi tiền bối là ai? Tại hạ là đường chủ ngoại môn của Bách Hoa Môn, mong rằng tiền bối cho một chút mặt mũi.

- Buồn cười. Người cho người là ai! Người cũng xứng nói chuyện với ta!

Phúc bá thẳng lưng lên, sát khí trên người phóng ra ngoài mà không thể cản :

- Các người muốn gây bất lợi thiếu gia, còn muốn ta cho các người mặt mũi. Nha đầu, người không nằm mơ chứ!

Trên mặt mỹ phụ trung niên hiện lên vẻ tái xanh, quay về phía trong rừng cây hô:

- Được rồi. Chúng ta hiểu mình đã gặp nạn, chúng ta đi!

Nói xong liền cùng lão nhân hắc y kia rời đi.

Bốp! Bốp!

Ngay sau đó truyền đến hai tiếng kêu thảm cùng một lúc.

- Khi lão nhân ta không có ở đây thì không sao. Nhưng vừa chào hỏi là đã muốn chạy muốn chạy sao?

Phúc bá khinh thường cười:

- Làm gì có chuyện tốt như vậy chứ!

Lăng Tiêu cũng không để ý tới hai người này, hấn vừa mới lên đường thì gặp mỹ phụ trung niên này cùng lão nhân hắc y kia, hấn là có tu vi cỡ Ma Kiếm Sĩ bậc bốn bậc ba. Nếu đặt trong người thường, quả thật bọn họ là cao thủ trong cao thủ, nhưng ở trước mặt Ma Kiếm Sư, họ lại không đáng nhìn tới! Chính Lăng Tiêu cũng có chút cảm thán. Tiên gia " Tâm Huyết Lai Triều " thì có thể đoán ra điềm xấu hơn mấy trăm ngàn năm." Tâm Huyết Lai Triều " của người tu chân không ngờ cũng có thể giải quyết một cái chấp niệm thiên định. Pháp tắc tối cao này cũng không vì chuyển biến thời không mà phát sinh biến hóa!

- Thực sự ta phải đi vào mời người ra sao?

Trong giọng nói Lăng Tiêu tràn ngập vẻ trêu tức, lại có mùi phẫn sát ý.

Lăng Tiêu đã động đến sát tâm, vì để giải quyết một ít chấp niệm mà hấn không ngại sử dụng biện pháp làm một lần là giết nòng.

Trong rừng cây, Tạ Hiểu Yên cúi đầu, diềm đạm đáng yêu đi ra, dường như muốn khóc nhìn Lăng Tiêu:

- Thực xin lỗi, ta, ta thực sự không cố ý. Ta muốn đề tỉnh cho người....

- Câm miệng, đến lúc này người còn muốn giả vờ gì nữa?

Lăng Tiêu hơi hơi co giật, lòng dạ cô gái này quá thâm trầm, đây là người đầu tiên hấn gặp được người như thế.

- Rút kiếm!

Lăng Tiêu nói một cách lạnh lùng, rút thanh Tế Liễu kiếm ra, chỉ vào Tạ Hiểu Yên:

- Ta không thể giết người nhưng ta muốn phế bỏ người!

Nói xong quay đầu lại liếc nhìn hai người bị Phúc bá chế trụ, đứng đưng nói:

- Thực đáng tiếc người các người chọn phải trở thành phế nhân thực sự rồi!

- Người dám!

Mỹ phụ trung niên kia tuy bị chế trụ nhưng vẫn còn lo lắng nên quay về phía Lăng Tiêu giương giọng quát:

- Ta chỉ là một Đường chủ ngoại môn của Bách Hoa Môn, cũng đã có tu vi Ma Kiếm Sĩ bậc ba. Thực sự người trong nội đường kém nhất cũng là Ma Kiếm Sư!

- Đừng tưởng rằng người có thể chế trụ ta thì cho là lợi hại. Tiểu tử, Nếu biết điều thì... ..

Lời của mỹ phụ trung niên còn chưa dứt, cổ họng chợt có cảm giác to ra, cổ đau nhói, cuối cùng bà trông thấy chính là một thanh kiếm rất nhỏ, cố gắng gượng nói:

- Người ... Dám giết... ..

Đôi mắt hắc y lão nhân liếc về mỹ phụ trung niên đầy vẻ bi thương:

- Sư muội!

- Phốc!

Sau đó hắc y lão nhân bị đâm một kiếm, mặt Lăng Tiêu thoáng co rút vài lần:

- Giết các người thì không ai tìm ta gây phiền toái rồi.

Lúc Phúc bá nhìn thấy Lăng Tiêu giết người thì mày cũng không nhăn lại. Ngược lại, trông như ông đang hưởng thụ, khẽ liếm môi.

Lăng Tiêu thu kiếm trong tay vào, lạnh lùng nhìn Tạ Hiểu Yên:

- Rút kiếm ra!

Tạ Hiểu Yên thấy Lăng Tiêu liên tiếp giết hai người mà mặt không chút thay đổi, trong lòng lập tức phát lạnh. Nàng biết hôm nay hẳn không bỏ qua cho mình, trong mắt tràn ngập oán hận, cắn răng rút kiếm ra, cùng Lăng Tiêu chiến đấu. Nàng chưa xuất được một chiêu thì bị Lăng Tiêu đánh bay kiếm trong tay, chỉ đơn giản một cái chớp mắt, Lăng Tiêu mạnh mẽ đâm tới cổ, nàng thét lên bi thảm:

- Giết ta đi!

Trong mắt Lăng Tiêu thoáng hiện lên một ít do dự. Trên mặt Tạ Hiểu Yên lộ vẻ cam chịu, nghênh tiếp thanh kiếm trong tay Lăng Tiêu, bỗng nhiên nàng nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Lăng Tiêu, kịp dừng thân thể lại, theo bản năng lui về phía sau.

Trường kiếm Lăng Tiêu run lên, một tiếng “Bốp” vang lên, một lực mạnh đàng lên cổ Tạ Hiểu Yên, nàng văng ra xa, ngã xuống đất. Sau đó đôi mắt hắc hơi đỏ lên, đi từng bước về phía Tạ Hiểu Yên:

- Tiện nhân. Người hại gia đình ta, khiến phụ mẫu ta phải hổ thẹn, còn chưa đủ sao. Không ngờ người nghĩ trăm phương ngàn kế muốn đẩy ta vào chỗ chết! Hôm nay, chúng ta nên chấm dứt thôi!

- Lăng.... Lăng Tiêu. Người đừng giết ta! Ta ... Ta cam đoan không nói ra, cam đoan không nói ra chuyện hôm nay!

Miệng Tạ Hiểu Yên chảy ra máu tươi, van nài một cách thảm thương:

- Ngày mai ta sẽ công khai làm sáng tỏ... Làm sáng tỏ chuyện ta hại người. Ta chỉ mong người, không... ..

Kiểm của Lăng Tiêu dĩ nhiên vẫn đặt trên cổ Tạ Hiểu Yên. Hơi lạnh nhẹ nhàng của nó dường như còn mang theo mùi máu lúc này. Cảm giác sợ hãi này khiến người ta rất khổ sở.

- Người nói thật? Ngày mai người sẽ công khai làm sáng tỏ chuyện này?

Lăng Tiêu lạnh nhạt nhìn Tạ Hiểu Yên nói:

- Thật ra người là phương pháp đơn giản nhất!

- Thật! Ngày mai ta sẽ làm sáng tỏ chuyện đó. Hơn nữa, chuyện của hai người kia ta sẽ không nói là do các người làm.

Tạ Hiểu Yên gật đầu như gà con mổ thóc.

Phúc bá bên cạnh đứng đứng nói:

- Cô bé, đừng dùng tâm quỷ quái mà đùa, hãy nghĩ cho gia tộc của người, cha mẹ của người. Nếu người muốn bọn họ sống tốt thì người đừng nên có tâm tư làm chuyện xấu gì.

Tạ Hiểu Yên mạnh mẽ cúi đầu, trong mắt lộ ra vẻ oán hận vô cùng, ngẩng đầu lên điềm đậm vừa đáng thương nói :

- Ta, ta làm sao dám... ..

Phúc bá hồ hững nói:

- Đi, quay về chỗ ở của người. Lão nhân ta phá lệ làm gác cửa cho người một đêm .

... ..

Trên mặt Tạ Hiểu Yên lập tức hiện lên một mảng tro tàn.

Lúc này trong lòng Lăng Tiêu đột nhiên thanh thản, thầm nói: “Ta đáp ứng người không giết nàng, tuy nhiên nỗi nhục của Lăng gia phải lấy lại từ nàng! Một ít chấp niệm của người ... có thể tan biến được rồi.”

Nói cũng kỳ, sau khi Lăng Tiêu thầm nói trong lòng, toàn bộ linh đài lập tức trong sáng. Cả người sôi sục sức sống trước nay chưa từng có. Chuyện hắc cam đoan không giết Tạ Hiểu Yên khiến một ít chấp niệm bất an của Lăng Tiêu rốt cục cũng biến mất!

Sáng ngày hôm sau, hội trường lớn nhất của Học viện Đế quốc, có thể chứa năm nghìn người, đang chen chúc người, không một chỗ trống. Các học sinh đều kinh hãi nhìn cô gái xinh đẹp với tinh thần suy sụp cúi đầu trên đài, trên mặt họ còn hiện lên đầy vẻ khó hiểu.

- Tạ tiểu thư bị điên rồi sao?

- Nàng có biết nàng đang làm gì hay không?

- Trời ơi!

- Tại sao lại như vậy, nàng bị uy hiếp chăng?

- Hừ. Ta đã sớm nói nàng không phải thứ tốt. Thế nào? Hiện tại không biết vì sao, Không ngờ nàng phải làm sáng tỏ chuyện kia ở trước mặt toàn bộ đồng học trong học viện... ..

Dưới tiếng nghị luận xì xào, nhưng không một chút lời nào vào tai của Tạ Hiểu Yên. Những người đó dường như cách rất xa nàng, thân thể Tạ Hiểu Yên khẽ run. Chính nàng tự tay hái quả đắng nên cuối cùng chính mình phải phải ăn nó.

Tối hôm qua nàng suy nghĩ mấy lần muốn tự mình kết liễu nhưng không thể có đủ dũng khí. Trong lòng nghĩ: Lưu lại rừng xanh không lo không có củi đốt, sớm muộn gì cũng có một ngày mình báo thù cả vốn lẫn lời!

127. Chương 126: Thân Bại Danh Liệt Còn Chưa Đủ

Ánh mắt Tạ Hiểu Yên đờ đẫn, trong đôi mắt hiện lên vẻ u ám, nhìn

nàng giống như một cái xác không hồn, nói ra lời này với biểu tình thẫn thờ.

Cả hội trường ồn ào hẳn lên, những nam sinh vẫn luôn yêu mến, theo đuổi tán tỉnh Tạ Hiểu Yên, gân xanh trên trán nổi hẳn lên, lớn tiếng nổi giận hô:

- Tạ tiểu thư, ta tin cô, nhất định là cô bị ép buộc!

- Nói cho chúng ta biết... Là ai ép cô nói như vậy, chúng ta sẽ băm thây hắn thành vạn đoạn!

Có người kinh ngạc không thể tin được, những người này vốn cũng thông cảm cho cảnh ngộ của Tạ Hiểu Yên. Tuy rằng họ biết thực lực của Tạ Hiểu Yên mạnh hơn không ít so với Lăng Tiêu của lúc trước, nhưng

cũng không phải mọi người đều có dũng khí phản kháng khi đối mặt quý tộc! Khi đối mặt với quý tộc tâm lý của người bình thường hiển nhiên là rơi vào thế yếu.

Còn có không ít người vốn không yêu mến Tạ Hiểu Yên cũng lộ ra vẻ mặt vui sướng khi thấy người gặp nạn, hưng phấn huyết sáo. Tuy rằng bọn họ không rõ vì sao, đang yên ổn, bỗng nhiên Tạ Hiểu Yên nói ra chuyện này. Nhưng trong quý tộc chưa bao giờ thiếu kẻ thông minh. Đại lễ đường của Học viện Đế quốc này, trừ buổi lễ khai giảng hàng năm thì có rất ít dịp mở ra. Ngay bây giờ không ngờ lại mở ra, sao không thể khiến người ta nghĩ ngợi liên miên.

Nhưng mặc kệ có người ép buộc Tạ Hiểu Yên hay không, từ hôm nay trở đi danh dự của nàng sẽ mất đi hoàn toàn ở Học viện Đế quốc, thậm chí không thể tiếp tục học ở đây nữa.

Có người không kìm nổi than thở không thôi. Mấy tháng trước, chính nàng gây nên trận sóng gió từ hôn, giành được sự đồng tình của mọi người. Không ngờ mấy tháng sau, thêm một trường phong ba nữa, nhưng chính nàng lại trở thành nhân vật bị người người khác khinh bỉ.

Đời người thay đổi rất nhanh, đúng là thú vị!

Nàng vốn mặc kệ phản ứng của người ở bên dưới nên vừa nói xong liền từng bước trở lại hậu trường.

Lăng Tiêu, Diệp Vi Ny cùng với Xuân Lan và Thu Nguyệt đều ở đó. Tuổi già sức yếu như Phúc bá vẫn ngồi ở cửa, mặc dù tóc ông có chút thưa nhưng lại được chải chuốt cùng y phục chỉnh tề sạch sẽ. Tuy rằng trên đôi tay khô héo vẫn còn nếp nhăn nhưng móng tay được cắt tỉa rất đều. Trên người lão nhân gia nhìn không còn một chút nào ở chỗ Thu lão, bởi câu nói của chính ông: Thiếu gia là quý tộc, người có hàm tước, ta đương nhiên không thể đánh mất mặt mũi của thiếu gia.

- Lăng tam thiếu gia. Bây giờ, ngài vừa lòng rồi chứ?

Tạ Hiểu Yên trở vào hậu trường, dường như linh hồn vừa mới trở lại trên người nàng. Ánh mắt âm đạm chờ đợi lúc nàng nhìn Lăng Tiêu có vài phần phức tạp khó hiểu. Tận sâu trong ánh mắt, có một chút hận ý được nàng cẩn thận che giấu.

- Ta có thể đi được rồi chứ? Người yên tâm ta sẽ không nói chuyện này ra ngoài đâu.

Tạ Hiểu Yên cười tự giễu:

- Tạ gia cửa nhỏ nhà nghèo không chịu nổi sự trả thù của Lăng gia. Cho nên ta mong Lăng tam thiếu gia hãy yên tâm!

- Hừ. Đừng nói với vẻ đáng thương như vậy. Nữ nhân như ngươi đơn giản chính là tự làm tự chịu!

Xuân Lan thật sự phát bực nhưng lại cười lạnh đứng ở nơi đó nói:

- Lúc đầu ngươi muốn cái gì? Nữ nhân ích kỷ như ngươi lúc làm ra sự tình như vậy, có từng nghĩ qua cảm thụ của người khác hay không? Bởi vì bản thân ngươi mà khiến cho toàn bộ Lăng gia phải hổ thẹn. Thiếu gia hân... ..

Nói xong bỗng nhiên vành mắt Xuân Lan đỏ lên cổ cắn môi dưới. Hai tay nắm chặt lại dồn xúc động của mình để không đi tới đánh hai bạt tay lên mặt nữ nhân này.

Tạ Hiểu Yên tựa như chưa từng nghe thấy lời nói của Xuân Lan. Mặt không chút thay đổi nhìn Lăng Tiêu, lại hỏi:

-Ta có thể đi được rồi chứ?

Bỗng nhiên trong tay Lăng Tiêu xuất hiện một viên thuốc màu xanh biếc, nhìn Tạ Hiểu Yên, vẻ mặt lạnh lùng nói:

- Cầm nó uống đi.

- Lăng Tiêu! Ngươi hơi quá đáng rồi đó!

Bỗng nhiên Tạ Hiểu Yên giống như một con sư tử mẹ đang phẫn nộ, gương mặt xinh đẹp, thét vào Lăng Tiêu ở bên cạnh:

- Ta cũng đã thân bại danh liệt rồi, người còn muốn thế nào nữa!

- Người yên tâm đi, thiếu gia sẽ không giết người, giết người sẽ ô uế tay người.

Xuân Lan quay về phía Tạ Hiểu Yên cười lạnh nói, nàng biết công hiệu của viên thuốc này, tối hôm qua thiếu gia thức suốt đêm luyện chế nó. Cho nên nàng mới châm chọc khiêu khích Tạ Hiểu Yên, lại vừa nói ra những uất ức đọng lại đã lâu ở trong lòng.

Tạ Hiểu Yên không nhìn người khác, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp kia bắn ra tia sáng phần nộ, gắt gao nhìn chằm chằm Lăng Tiêu.

- Viên thuốc này chỉ phong bế kinh mạch người ba năm. Ba năm sau, ta sẽ đưa thuốc giải cho người.

Lăng Tiêu khẽ nhún nhún vai, nói với vẻ ung dung.

Tạ Hiểu Yên như bị sét đánh lui về sau vài bước, định kiếm đường mà chạy, mắt vừa thấy Phúc bá ở trước cửa, nhớ tới chuyện sư phụ cùng sư bá của mình tối hôm qua, ở trước mặt ông cũng không kịp chạy trong một hiệp liền bị chế trụ. Rồi sau đó hai tên ngoại môn Đường chủ của Bách Hoa Môn, lại bị Lăng Tiêu dùng một kiếm giết chết. Cho đến khoảnh khắc đó Tạ Hiểu Yên mới hoàn toàn hiểu được, cho tới nay mình vẫn rất xem trọng sức hấp dẫn của mình!

Lăng Tiêu không còn là kẻ bất lực trong mắt của nàng như trước kia nữa, dũng cảm sát phạt, thực lực tăng mạnh... Nếu khuôn mặt kia thay đổi, Tạ Hiểu Yên chắc chắn cho rằng đây không phải Lăng Tiêu, ít nhất cũng không phải gã Lăng Tiêu mà mình quen biết!

- Nếu ta không ăn... Người sẽ giết ta ở đây sao?

Về mặt Tạ Hiểu Yên theo sự phần nộ cùng kích động đến nổi đỏ mặt, nhìn Lăng Tiêu mà nói.

- Ta sẽ diệt cả nhà người!

Vẻ mặt lạnh lùng của Lăng Tiêu, như đang nói đến một chuyện nhỏ nhặt, không đáng kể. Một tia chấp niệm trong lòng đã biến mất, nên hiển nhiên hẳn cũng xem nữ nhân này như một kẻ qua đường vậy.

Tạ Hiểu Yên tiếp nhận viên thuốc kia, ngửa đầu nuốt xuống.

Từ trong khóe mắt hiện ra, chẳng bao lâu trước, lúc mình nhắc tới người bị Thiên Mạch với vẻ trào phúng. Không nghĩ tới nó lại đến lượt mình nhanh như vậy.

Đan dược vừa vào miệng, thậm chí không chờ Tạ Hiểu Yên áp chế nó dưới lưỡi thì nó liền tan ra!

Biến thành chất lỏng, như dòng nước, tự động theo yết hầu của nàng chảy đi xuống, miệng tràn đầy nước, đan dược này thơm quá!

Với lại còn mang theo một vị ngọt, nếu như không biết công hiệu của nó, thậm chí trong nháy mắt trong đầu Tạ Hiểu Yên xuất hiện loại suy nghĩ hoang đường: so với việc ăn đường còn ngon hơn!

Có lẽ hẳn muốn làm mình sợ!

Trong đầu hiện lên ý niệm này, Tạ Hiểu Yên lập tức cảm thấy được hy vọng tràn đầy, ánh mắt cũng linh động hơn nhiều, trong rất nhiều câu chuyện truyền kỳ lại không có tình tiết như vậy, dùng viên thuốc hù dọa một người không biết, đến cuối cùng chỉ là giả. Trong lòng Tạ Hiểu Yên ngóng trông, nói:

- Hiện tại ta có thể đi rồi chứ?

Lăng Tiêu khẽ gật đầu, Tạ Hiểu Yên liền xoay người bước đi, trong lòng dâng lên hận ý vô cùng: Lăng Tiêu, mối hận hôm nay, Tạ Hiểu Yên ta sẽ khắc ghi trong lòng. Người giỏi lắm, rốt cục cũng khiến ta niềm trải cảm thụ của người bị Thiên Mạch, lại cho ta bị thân bại danh liệt, chịu hết sự khinh thường của thế nhân ... Chỉ cần một ngày nào ta còn sống thì sẽ không quên mối hận này!

Vừa ra đại lễ đường, ánh nắng chói chang ở bên ngoài khiến con người của Tạ Hiểu Yên chợt nhắm lại một chút, bỗng nhiên trông thấy vô số học sinh của Học viện Đế quốc đang vây quanh ở bên ngoài, thậm chí, lơ mơ còn có mấy vị giáo sư của Học viện Đế quốc ẩn thân trong đó.

-Tạ Hiểu Yên, bạn chắc chắn bị Lăng Tiêu hiếp bức, đúng không?

-Bạn không cần sợ, phải dũng cảm nói ra đi!

Người nói chính là một gã cuồng nhiệt theo đuổi Tạ Hiểu Yên.

- Tạ Hiểu Yên, ta không nghĩ tới người lại là một nữ nhân đề tiện như thế, tâm như rắn rết! Trước kia bọn ta đều nhìn lầm người rồi!

- Đồ hạ tiện còn muốn leo lên tầng lớp quý tộc, đừng có nằm mơ!

- Cánh cửa của quý tộc vĩnh viễn cũng không mở rộng chào đón người như người!

- Đi về nông thôn đi thôi, nhà giàu mới nổi!

... ..

Mặt Tạ Hiểu Yên không chút thay đổi mạnh mẽ đi qua đám người, bên tai không ngừng vang lên những tiếng chửi rủa, trào phúng cùng chất vấn, còn có một số ít người ủng hộ hướng nàng cổ vũ cùng an ủi. Tạ Hiểu Yên cố gắng tìm cách đi ra, không để ý tới bất luận kẻ nào. Kiếm Sư bậc sáu cũng không cần duy trì kinh mạch, bởi vậy với thực lực vẫn còn của nàng, nàng không tin trên đời này còn có được vật nào có thể đem một người biến thành người bị Thiên Mạch. Cho nên nàng muốn tới Bách Hoa Môn, cho dù nàng mới vừa gia nhập môn tường của Bách Hoa Môn, trên người cũng có tín vật của Bách Hoa Môn, nàng phải liều mạng tu luyện. Tạ Hiểu Yên tin rằng, dưới sự giúp đỡ của thế gia ngàn năm này, mình sẽ nhanh chóng đứng thẳng lên một lần nữa!

Nàng thực sự sẽ không nói người giết sư phụ cùng sư bá, chỉ có thể làm bộ như không biết. Bởi vì Tạ Hiểu Yên vẫn quan tâm tới gia tộc của mình, nàng có thể cảm giác được, Lăng Tiêu chắc chắn là không nói giỡn. Nếu mình thật sự tố giác hắn thì Tạ gia tất nhiên sẽ gặp phải sự trả thù điên cuồng của Lăng gia. Nàng không dám mạo hiểm với điều đó!

Và Tạ Hiểu Yên cũng tin rằng một ngày nào đó, chính mình sẽ tự tay trả hết mối thù này.

Người ngoài đều đi hết rồi, Isa mới hiểu kỳ hỏi Lăng Tiêu:

- Lăng Tiêu ca ca, đan dược thực sự thần kỳ như vậy, khi ăn nó vào có thể phong bế kinh mạch của con người sao?

Lăng Tiêu lắc đầu:

- Nào có thứ như vậy.

-A, vậy huynh, nàng... Nàng ăn là thuốc giả, huynh đang lừa nàng?

Isa vi thoáng nhúu đôi mi thanh tú, rất ít thấy nàng nói lời tình ý sâu sắc với Lăng Tiêu:

-Ca ca, huynh đây là đang dung túng cho nàng trả thù đó!

Lăng Tiêu lạnh nhạt cười nói:

-Không phải phong bế kinh mạch, mà là ... Hoàn toàn tổn hại!

Lăng Tiêu còn chưa nói một câu, trong thiên hạ, ngoại trừ hắn thì không người nào có thể giải được!

Mà hắn sẽ giải cho Tạ Hiểu Yên sao?

Loại nữ nhân này, thường thường cả đời nhạt nhẽo, nên tìm một người trong sạch để gả cho, mới là kết quả tốt nhất chứ.

Lăng Tiêu sống một mình trong căn gác nhỏ, đối diện với việc phân loại một đồng lớn dược liệu, bên cạnh Isa đang chuyên chú nhìn, thỉnh thoảng hỏi vài câu, Lăng Tiêu cũng không giấu diếm Isa, đem được tính của mỗi loại dược liệu giảng giải qua cho nàng một lần.

Luyện chế đan dược là một chuyện thực thần kỳ. Bởi vì người căn bản không thể từ trên một loại dược liệu để có được gợn ý gì, cho nên Lăng Tiêu cũng không để ý việc gia tộc Isa nắm giữ vài loại dược liệu tốt, đến lúc đó hắn muốn dùng cũng không phải thuận tiện hơn sao.

Hắn nhìn ra quốc vương bệ hạ rất lo lắng thân thể của mình, Lăng Tiêu liệt kê một chuỗi tên dược liệu thật dài kia, không ngờ trong một tháng ngắn ngủi tìm lại tìm được hết, mà mỗi ngày Lăng Tiêu đều đưa một viên đan dược cho người mang về. Sau khi quốc vương bệ hạ dùng, thân thể rõ ràng có cảm giác như đã khôi phục.

Hơn nữa, điều thần kỳ nhất chính là, bề ngoài thoát nhìn qua thì quốc vương bệ hạ không có một chút nào thay đổi so với lúc trước!

Điều này mới là nguyên nhân khiến quốc vương cam tâm tình nguyện cho Lăng Tiêu vợ vét tài sản. Thiếu niên này, chỉ mới lớn! Nhất định phải lôi kéo về phía mình, thậm chí trong lòng quốc vương bệ hạ thậm tự quyết định, cho dù áp lực của mọi người, tương lai phong Lăng Tiêu là thân vương khác họ cũng phải lưu giữ hắn!

Mà Lăng Tiêu, mỗi ngày trừ việc luyện chế thuốc giải độc cho quốc vương bệ hạ, thì luyện chế Dưỡng Nhan đan cho Isa đem ra ngoài, còn việc tiêu phí một lượng lớn kim tệ, thông qua Isa mua tinh hạch.

Vốn hắn dự tính trong thời gian ngắn sẽ rời khỏi đế đô, bị việc này trì hoãn, liền đình lại.

Bởi vì Lăng Tiêu cũng cảm giác được, trứng Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng kia đã hút hết hai quả tinh hạch bạc năm của mình, và lại hút hết hơn mười quả tinh hạch bạc hai, dường như phải ấp trứng!

128. Chương 127: Ấp Ra Ma Sủng

Mỗi ngày Lăng Tiêu đều lấy nó ra, thả nó ở một nơi đó rồi sau đó dùng tinh thần lực để cảm ứng nó. Lúc bắt đầu nó không đáp lại một chút nào.

Qua vài ngày, Lăng Tiêu mới có thể cảm nhận được một vật nhỏ ở bên trong cái trứng kia đang dao động, dường như nó muốn gần gũi với hắn, mà dường như nó lại có chút sợ. Mỗi lần tinh thần của hắn chạm vào một chút liền phải nhanh chóng tránh ra.

Lại qua vài ngày nữa, Lăng Tiêu đã có thể thoải mái tiến hành giao tiếp với vật nhỏ này. Hắn có thể cảm nhận được đủ loại cảm xúc nó. Loại cảm giác này thật kỳ diệu.

Rất cực trên mặt Lăng Tiêu cũng lộ ra vẻ tươi cười, vui mừng. Bên trong tàng thư các của Thục Sơn có đủ loại sách, bao la toàn diện. Đặt biệt có vài giá sách, được đặt đủ loại sách kỳ quái, phần lớn đều là bản đơn lẻ hoặc là bản thiếu, không biết năm sáng tác cụ thể. Những chuyện được ghi lại ở trên đó cũng hơn phân nửa là hoang đường, vẫn chưa qua chứng thật. Bởi vậy, đại đa số đều bị nội môn đệ tử bỏ qua họ cho rằng nó là chuyện xưa. Họ dùng nó để giải trí khi có thời gian nhàn hạ.

Trong đó có một quyển " Kỳ Thú Đàm " trên đó có ghi rất nhiều về thú. Lúc ấy Lăng Tiêu cũng rất thích những chuyện về việc tránh né những dị thú hùng mạnh, nên hắn cũng học được từ trên quyển sách này.

Trong đó có một câu chuyện nói rằng Tu Chân Giới ở thời kì thượng cổ, có một người tu chân rất có danh tiếng, chỗ cường đại của hắn cũng không phải là tu vi hắn cao bao nhiêu. Trên thực tế hắn chỉ có thực lực nguyên anh hậu kỳ điều này Tu Chân Giới lúc ấy dưới tình huống phân thể Độ Kiếp kỳ, người tu chân như hắn, theo lẽ thường mà nói thì chẳng ai thèm liếc mắt nhìn hắn.

Lúc ấy hắn chính là dựa vào một con thượng cổ dị thú " Hồng Nham Quy " ... Nghe nói con dị thú này có huyết thống của Huyền Vũ, quét ngang toàn bộ Tu Chân Giới!

Thần kỳ nhất chính là, tuy Hồng Nham Quy cường đại, nhưng nó cũng không phải độc nhất vô nhị ở Tu Chân Giới vào thời đó. Người tu chân có được dị thú giống như vậy cũng phải hơn mười người nhưng chỉ có người này mới có thể đạt tới cảnh giới cùng dị thú tâm linh tương thông.

Con Hồng Nham Quy này có trí tuệ cực cao, phối hợp cùng chủ nhân thậm chí đạt tới mức hoàn hảo!

Theo như lời căn cứ trên Kỳ Thú Đàm, sau khi gã tu chân này ngẫu nhiên có được quả trứng dị thú thì mỗi ngày hắn đều dùng tinh thần lực để trao đổi cùng với dị thú khi ấp trứng. Đợi sau khi trứng của con dị thú nở ra, hắn sẽ huấn luyện giống như có thần trợ giúp thì nó sẽ trưởng thành cực nhanh. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi vài năm nó sẽ trở nên vô cùng cường đại.

Hơn nữa, gã tu chân này tìm vô số thiên tài địa bảo, luyện chế đan dược để tiến hành bồi dưỡng cho sủng vật của mình. Cuối cùng hắn cũng làm cho con Hồng Nham Quy này phát sinh biến dị, bất kể về mặt công kích cũng phòng ngự nó cũng trở thành dị thú số một của Tu Chân Giới, tác dụng nguy hiểm nhất của nó là phối hợp với chủ nhân mình bằng tâm linh tương thông. Khi đối mặt với đối thủ cao hơn mình một cấp hay thậm chí là hơn vài cấp, nó đều giành thắng lợi. Cho dù không thể thắng, nó cũng có thể ung dung bỏ chạy, phải biết rằng trước mỗi một cấp tu giả đều tồn tại một khoảng cách mà không thể nào vượt qua. Nguyên Anh kỳ so cùng với Phân Thần kỳ tuyệt đối không phải chuyện đơn giản là kém một cấp bậc!

Lúc ấy sau khi Lăng Tiêu xem tới đây thì trong lòng hắn hơi có chút không đúng. Lòng hắn cảm giác nếu có thể có cách bồi dưỡng loại dị thú này thì sau đó tại sao không thấy xuất hiện tu chân giả như vậy? Mà chỉ có một mình hắn trở thành truyền kỳ.

Sau khi có Tuyết Sơn Thiểm Điện, có một lần hắn quên vật nhỏ trong chiếc nhẫn. Mãi đến khi hắn phát hiện quả Tinh hạch bậc năm kia bị hút sạch thì mới cảm giác được chỗ thần kỳ của quả trứng ma thú kia. Sau đó lại nghĩ tới bộ sách mà mình đã xem qua, thử cùng vật nhỏ bên trong trứng tiến hành giao tiếp. Vài ngày đầu, nó không hề có phản ứng, tuy nhiên Lăng Tiêu cũng là người có lòng kiên nhẫn mà không bỏ cuộc, lại kiên trì. Cuối cùng rồi cũng có hồi báo, tiếp theo sau hắn nghĩ đến giao tiếp với sủng vật còn chưa tiến hóa, phỏng chừng thực lực hùng mạnh của mình cũng có liên quan với sủng vật này!

Nhất định là năm đó tu giả kia cũng không cẩn thận khiến con Hồng Nham Quy kia hấp thu tinh thạch, gây ra biến dị nên mới có thể giao tiếp với nó được.

Trong thời gian vài ngày sau, đó Lăng Tiêu vẫn đóng cửa không ra như cũ. Mỗi ngày trừ việc luyện chế đan dược ra thì hắn tu luyện.

Mà trong Học viện Đế quốc cũng có xảy ra một ít chuyện.

Đầu tiên là Tạ Hiểu Yên bị đuổi học. Danh hiệu thiếu nữ thiên tài đã từng ở trên bảng mỹ nữ của Học viện Đế quốc đã biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

Cũng theo đó mà đến, chính là toàn bộ sinh ý của Tạ gia ở đế đô đều bị giảm bớt. Bởi vì chuyện được truyền ra trong phạm vi thượng tầng ở đế đô nên sinh ý của Tạ gia ở đế đô xuống dốc không phanh, thậm chí nó xuống tới mức nếu không rời khỏi đây thì họ cũng không còn biện pháp tiếp tục nghề nghiệp.

Rất nhiều người cùng nói đây là sự trả thù đến từ nhà họ Lăng. Kỳ thật người trong phạm vi buôn bán ở đế đô đều biết, chuyện này không có một chút quan hệ nào với chuyện của Lăng Tiêu và Tạ Hiểu Yên.

Mà là đến từ sự kết hợp đả kích của những đại thương nhân của đế quốc!

Trước đây, Tạ gia cùng Lăng gia giao hảo, họ dựa vào thế lực quan hệ mạnh mẽ của Lăng gia để đi vào đế đô. Vào lúc ấy đã có rất nhiều người bất mãn về chuyện này. Tuy nhiên bởi vì nguyên do có Lăng Thiên Khiếu nên những đại thương nhân này cho dù bất mãn nhưng họ cũng không dám đắc tội với tướng lĩnh tay nắm trọng binh. Huống chi trong phạm vi quý tộc, Lăng gia cũng hoàn toàn xứng đáng với đại quý tộc!

Những thứ bên trong, chính là những thứ mà gia tộc mới chú ý. Đối với thương nhân mà nói, chỉ cần là đại quý tộc, bọn họ cũng không được đắc tội.

Ngay hiện tại vài trận sóng gió của bọn nhỏ nhà họ Lăng và họ Tạ, làm cho hai nhà tuy rằng không ở tình thế nước lửa bất đồng, nhưng ít ra cũng là không có qua lại nữa. Thậm chí, có đại thương nhân đã nhận được tin tức một cách nhanh chóng.

Vật dụng quân nhu mà Thiên Khiếu quản lý của quân đội cũng không lấy từ Tạ gia, thì đã đủ chứng minh vấn đề này rồi!

Chuyện thứ hai đó là thực lực của Lăng Tiêu. Dường như ở dưới sự thúc đẩy của một số người có lòng, Lăng Tiêu trở thành nhân vật nổi trội của Học viện Đế quốc, dùng lực áp chế Đại Kiếm Sư cao niên có tên tuổi trong Học viện Đế quốc, trở thành nhân vật phong vân.

Chỉ là nhân vật phong vân này dường như có chút rất khiêm tốn, rất nhiều ngày rồi hắn cũng không bước ra khỏi ký túc xá một bước nào. Về một chút thần bí trên người Lăng Tiêu, đã gây ra xôn xao. Thậm chí

có người nói hần cùng hai thị nữ tuyệt sắc dây dưa ca hát hàng đêm ở trong ký túc xá. Đối với lời đồn này, Lăng Tiêu cũng chỉ cười bỏ qua mà không thêm để ý tới.

-Lăng Tiêu tử tước, Đây có phải là những dược liệu ngài cần, trong đó có mấy thứ, chúng ta thật sự tìm không thấy. Chúng ta treo giải thưởng thông qua mạo hiểm giả Công hội cùng các phòng đấu giá lớn, một khi phát hiện. Chúng ta sẽ lập tức cho người đưa tới.

Một gã đàn ông trung niên với dung mạo xấu xí, nhìn Lăng Tiêu với vẻ mặt khiêm cung, thái độ cực kì tốt.

Hắn là tâm phúc của quốc vương bệ hạ. Đương nhiên hắn biết những dược liệu này dùng để làm gì. Mà từ trên biểu hiện của quốc vương bệ hạ sau khi dùng dược vật mà xem. Hiệu quả tuyệt hảo! Dựa theo suy đoán của ngự y tâm phúc của quốc vương. Nếu tiếp tục như thế đến cuối năm nay, thời gian diễn ra lễ Bạo viêm vương cuồng hoan thì thực lực của quốc vương bệ hạ sẽ khôi phục đến trình độ của Ma Kiếm Sĩ bậc hai lúc trước! Mà đám bọn họ là những người tận tâm với quốc vương bệ hạ. Chỉ có khi lão quốc vương tại vị thì bọn họ mới có thể sống tốt được. Bởi vậy, đối với việc Lăng Tiêu chữa khỏi bệnh của quốc vương bệ hạ, đó là tôn trọng phát ra từ nội tâm! Nếu không. Bằng vào thực lực Ma Kiếm Sĩ bậc một của hắn, cùng với thân phận là trung đội trưởng cung đình, Như thế nào có thể đặt một thiếu niên ở trong mắt. Cho dù hắn là con trai công tước thì cũng như nhau!

- Phong đội trưởng. Cảm ơn ngài!

Lăng Tiêu bình tĩnh nhìn vào một đồng lớn dược liệu xuất hiện ở trước mặt. Tuyệt đại đa số trong đó lấy đi Tu Chân Giới, những dược liệu này cũng đủ để cho những người tu chân có thực lực hùng mạnh điên cuồng! Cho nên trong lòng hắn sớm đã vui mừng ra mặt. Lòng hắn nói vua một nước của thế giới thế tục này quả nhiên có thực lực hùng mạnh! Khó trách năm đó những môn phái tu chân đều thích ở thế giới thế tục bồi dưỡng ra thế lực của mình quả nhiên so với tự mình tìm kiếm thì phải nhanh hơn nhiều!

Đột nhiên Lăng Tiêu giống như thông suốt, ngẫm lại hành động mình lúc trước một mình đi vào Phạm Đế Á Thánh Sơn tìm kiếm Tử Lam Chu Quả. Đường như ... Có chút ngốc nghếch nhỉ! Tuy nhiên Lăng Tiêu cũng không hối hận. Nếu mình không đi thì mình cũng không có khả năng đoạt được quả trứng Tuyết Sơn Thiểm Điện kia. Hơn nữa, mình không thể có những Tử Chu Quả trong nháy mắt!

Tuy rằng mỗi sự tình có dối trá, nhưng tổng thể mà nói nếu như có một tổ chức hùng mạnh như vậy phục vụ mình. Như vậy con đường tu luyện của bản thân nhất định càng thêm dễ dàng! Thời gian, trong lòng Lăng Tiêu muốn bồi dưỡng thế lực của mình, hứng thú tăng lên!

-Ta đây cáo lui trước.

Hồng Phong mang theo vẻ cảm kích, hướng về phía Lăng Tiêu gật đầu một cái, chuẩn bị rời đi- khi đến đây, hắn đều chọn lúc đêm khuya mọi người đã ngủ, hành động cực kỳ bí ẩn.

-Tốt, ngày mai Hồng đội trưởng lại đến. Tuy rằng toàn bộ dược liệu còn chưa đầy đủ nhưng cũng không thiếu nhiều lắm. Lăng Tiêu một lần luyện chế nhiều một ít, cứ cách ba ngày Quốc vương bệ hạ dùng một lần, đợi đến Lễ hội Bạo Viêm Sư Vương cuối năm nay, thì có thể hoàn toàn không lo nữa!

Lăng Tiêu đã quen với Hồng Phong, hắn rất có thiện cảm với hán tử trọng nghĩa này, nên không ngại báo trước cho hắn biết. Cho dù mình không nói thì những y sư cung đình cũng hoàn toàn đó có thể thấy.

-Dược vật áp chế nội lực dao động

Hồng Phong nhanh chóng đi tới cửa, Bỗng nhiên hắn quay đầu lại hỏi một câu, mấy ngày này Lão quốc vương uống giải độc đan cùng với việc vẫn đang dùng loại đan dược này. Sau khi uống cũng không hề biến hóa so với lúc trước. Mà ngay cả hai Kiếm Tông bên người lão quốc vương, cũng không cảm giác được biến hóa!

- Yên tâm đi. Ta cũng sẽ cho người!

Lăng Tiêu nói xong. Hồng Phong khẽ gật đầu thật mạnh, xoay người rời đi. Lăng Tiêu bảo Xuân Lan cùng Thu Nguyệt khép cổng hai mắt tỏa sáng nhìn đám dược liệu này, trong lòng có một loại hạnh phúc thật lớn. Trên đời này không người thứ hai có thể chia sẻ với hắn. Nhưng điều này có đáng ngại gì chứ?

Bỗng nhiên trong lòng chợt rung động, Lăng Tiêu lập tức trở về phòng, lấy ra quả trứng Tuyết Sơn Thiểm Điện, lại nhìn xem những tinh hạch ma thú bên trong chiếc nhẫn còn lại rất nhiều, chắc chắn nó đã hấp thu đạt tới cực hạn, vừa lấy ra quả trứng ma thú này, Lăng Tiêu nâng nó ở trong lòng bàn tay. Trong lòng hắn lập tức truyền đến một hồi cảm giác vui mừng.

Lăng Tiêu cũng vui mừng. Vật này sau khi tiêu hao vô số tiền, muốn ra! Theo một đường nứt thứ nhất của vỏ trứng nhỏ không thể tra xét, chậm rãi, càng ngày càng nhiều vết nứt xuất hiện trên vỏ trứng, hắn còn có thể nghe thấy âm thanh nhỏ nhỏ bên trong vỏ trứng.

Lăng Tiêu khẩn trương nhìn quả trứng này, trong lòng tràn ngập sự chờ mong.

Cuối cùng một vật màu vàng óng, một tiếng kêu chói tai. Cuối cùng vỏ trứng cũng vỡ ra, tiếp đó là một tiếng vang trong trẻo, toàn bộ vỏ trứng vỡ ra, thẳng suốt một thân quái điều còn hơi ẩm ướt với bộ dáng rất xấu xí phá trứng mà ra!

129. Chương 128: Thực Lực Lại Tăng Lên

Bộ dáng của con quái điều này khiến Lăng Tiêu phải hoảng sợ, hắn thậm chí nghĩ đây chính là Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng mà sau khi trưởng thành vô cùng thần tốc? Hắn không nhận được bật cười thành tiếng.

- Gọi người là tiểu Sư đi!

Con vật nhỏ này có tâm ý tương thông với Lăng Tiêu, nên thông minh vô cùng. Nó liền cảm giác được Lăng Tiêu đang cười nhạo nó, kêu lên hai tiếng bất mãn, âm thanh thực giống như sơn ca hót, trong trẻo dễ nghe, trong âm thanh lại toát ra một vẻ cao ngạo, dường như nó đang kháng nghị việc Lăng Tiêu cười nhạo nó.

- Lăng Tiêu ca ca, muội tới rồi!

Dưới lầu vang lên âm thanh mềm mại dịu dàng của Isa.

Xuân Lan nhẹ giọng nói:

- Thiếu gia ở trên lầu, dường như huynh ấy đang có chuyện gì đó.

Isa kêu “á” một tiếng, kỳ thật mỗi ngày Lăng Tiêu ở đây, Isa cũng cảm giác mình có chút áp lực. Tuy thân phận của hai nàng Xuân Lan cùng Thu Nguyệt là thị nữ nhưng nàng cũng cảm giác được ở trước mặt các nàng Lăng Tiêu căn bản không có bộ dáng của chủ nhân, cảm giác của hắn đối với nàng hay đối với Xuân Lan cùng Thu Nguyệt cũng như nhau. Cho nên tổng hội Isa có một loại cảm giác, tuy là người thừa kế vị trí tộc trưởng của thương nghiệp đại được liệu của Đế quốc Lam Nguyệt, nhưng khi đối mặt với Lăng Tiêu, nàng cũng không chiếm ưu thế bao nhiêu so với Xuân Lan cùng Thu Nguyệt.

Cho nên Isa đang nỗ lực, nàng vẫn chưa đem tin tức Dưỡng Nhan đan truyền ra. Đến nay nàng đã tích góp được hơn bảy mươi viên Dưỡng Nhan đan, Isa đang chờ một cơ hội, một cái ... Có thể khiến nàng làm cho danh tiếng Dưỡng Nhan đan có cơ hội truyền khắp thiên hạ! Đó chính là Lễ hội Bạo Viêm Sư Vương hàng năm, là ngày hội chúc mừng lớn nhất của Đế quốc Lam Nguyệt, người trong vương thất sẽ lựa chọn chơi nhạc cùng dân.

Cái gọi là cùng dân chơi nhạc, đương nhiên cùng chơi nhạc với quý tộc cùng nhóm gia tộc quyền thế, người dân bình thường, thì không gặp được người trong vương thất. Mà lúc đó, là một trong những gia tộc quyền thế của Đế quốc Lam Nguyệt, với thân phận của Isa thì nàng có thể đi tham gia trước, hơn nữa nàng còn đem lễ vật hiến cho quốc vương bệ hạ và vương hậu.

Theo hiểu biết của nàng, năm nay vương hậu là người thiện lương khiêm tốn, đã hơn sáu mươi tuổi, cùng lão quốc vương đầm ấm đã nhiều năm. Ở trong nhân dân của đế quốc bà cũng được hưởng danh dự cực cao!

Mặc dù Quốc vương bệ hạ có rất nhiều đàn bà nhưng người mà ông quan tâm nhất chính là người đã được gả cho ông từ lúc còn trẻ, bà vẫn luôn đi theo ông cách đây bốn năm mươi năm. Vì thế Isa đặt biệt thử chứng thực với Lăng Tiêu, Dưỡng Nhan đan có thể khiến vương hậu bệ hạ khôi phục thanh xuân hay không.

Sau khi Lăng Tiêu nói cho Isa cách sử dụng Trú Nhan đan, nó sẽ làm cho người ta khôi phục dung mạo đến thời điểm tuổi trẻ. Hơn nữa nó còn giữ mãi cho đến lúc chết, cũng như duy trì mãi! Nó có thể được gọi là đan được làm đẹp thượng hạng.

Mà Dưỡng Nhan đan cũng có thể loại bỏ nếp nhăn, dấu vết trên mặt nữ nhân, khiến cho làn da của họ càng thêm mịn màng mềm mại. Nhưng mà cách mấy tháng cần phải dùng một lần. Chỉ có như vậy, họ mới có thể đạt tới việc giữ mãi nét thanh xuân!

Nói thẳng ra việc này chẳng qua là một thủ đoạn để tiêu thụ Trú Nhan đan. Không nói đến việc đây là làm một vấn đề kinh doanh, mà chỉ nói dạng đan được nghịch thiên như thế này, nhất định sẽ khiến cho các thế lực lớn chú ý mãnh liệt đến khi đó họ tìm hiểu nguồn gốc của nó thì họ sẽ biết nó có từ chỗ Lăng Tiêu. Do thực lực cùng thế lực đều có chỗ hạn nên dù sao Lăng Tiêu vẫn không thể tránh né ở trong học viện hoặc là dưới sự che chở của phụ thân mà phải tự lập. Chuyện đó đem tới nhiều chuyện cực kì phiền toái!

Thật ra Lăng Tiêu cũng được, Isa cũng được. Tuy rằng họ đều nghĩ tới chuyện diễn ra sau khi Dưỡng Nhan đan gây ra chấn động rất lớn. Nhưng bọn họ đều dự đoán không được hết, cho nên khi đó còn có rất nhiều phiền toái chờ đón họ.

Lăng Tiêu ở trong phòng nhìn Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng còn nhỏ tên Tiểu Sứ. Nó chậm chậm ăn hết vỏ của quả trứng kia tiếp đó ý muốn nói chưa đủ lại nhìn Lăng Tiêu. Kêu lên hai tiếng trong trẻo ý nói nó vẫn còn đang bị đói.

Lăng Tiêu lấy tinh hạch ra từ trong nhẫn, Tiểu Sứ nhìn thoáng qua với vẻ khinh thị rồi quay đầu đi chỗ khác, khiến Lăng Tiêu tức giận liền giương mắt nhìn nó nói:

- Không ăn? Người không phải rất thích thứ này hay sao? Người đã hấp thu hết hai quả tinh hạch bậc năm, như thế nào bây giờ lại không muốn?

Ánh mắt thanh tịnh sáng ngời của tiểu Sứ nhìn Lăng Tiêu, vẫn kêu to như cũ. Lăng Tiêu đột nhiên bừng tỉnh vỗ vỗ đầu mình, thầm mắng mình ngu xuẩn. Vào thời điểm vật nhỏ kia hấp thu năng lượng tinh hạch. Ngay hiện tại nó cũng đã hấp thu, chung quy mình không thể cho nó trực tiếp ăn tinh hạch chứ? Nếu nó không hấp thu, hoặc là không thể hấp thu, hoặc là ở bên trong phần thân thể này của nó đã tràn đầy năng lượng!

Lăng Tiêu suy nghĩ, có chút hồ nghi quan sát Tiểu Sứ, vẻ bề ngoài xấu xí, cùng với quý danh giống như gà con, nhìn thế nào hắn cũng không nhìn ra được năng lượng ở đâu, càng không thể tưởng được đây chính là Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng thần tuấn uy mãnh với trạng thái còn nhỏ.

Bỗng nhiên linh cơ vừa động, hắn lấy ra mấy viên đan dược từ trong nhẫn, đều là dược vật bổ sung thể lực. Hiện nay thực lực hắn quá kém, chỉ có thể luyện chế một ít loại đan dược phòng thân cấp thấp. Mà đan dược cấp thấp trong mắt Lăng Tiêu, nếu nó tới tay giới mạo hiểm thì chắc chắn nó sẽ được tôn sùng là dược phẩm Thần cấp.

Một đan dược nháy mắt có thể khôi phục thể lực, tinh thần lực, đạt tới trạng thái thân hoàn toàn bình phục, dám hỏi, loại linh dược này không phải Thần cấp vậy là cái gì?

Đáng tiếc, điều này Lăng mỗ chỉ đành bất đắc dĩ, người so với người quả thật muốn chọc giận người chết.

Dường như vật nhỏ kia có chút tò mò đối với những đan dược này, xiêu xiêu vẹo vẹo ở trên bàn, đôi chân nhỏ đang chuyển động, đi đến bên cạnh lòng bàn tay của Lăng Tiêu, sau khi nó cẩn thận đánh giá đan dược trong tay Lăng Tiêu vài lần, hướng tới một quả đan dược màu nâu nhạt hé miệng ra ăn, một hơi giữ chặt, chợt ngẩng cổ nuốt xuống, sau đó hưng phấn kêu lên vài tiếng, lông chim trên người ụt sùng từ từ khô lại. Tuy nhiên lông của nó rất thưa thớt cho nên thoạt nhìn không thể thuận mắt hơn bao nhiêu so với lúc đầu.

.

Khóe miệng Lăng Tiêu co rúm vài cái kịch liệt, không nghĩ tới mình vừa rồi lấy ra một viên Bổ Khí đan cực phẩm! Đan dược này cũng không phải dùng để khôi phục thể lực cùng tinh lực, mà là đan dược khôi phục linh lực! Dược liệu luyện chế nó đúng là vớ vết từ đồng thiên tài địa bảo ở chỗ quốc vương!

- Vật nhỏ này... Còn là con ma thú phá sản kia á!

Lăng Tiêu thở dài một tiếng, sau đó đứng dậy, lấy ngón tay chạm nhẹ vào đầu tiểu Sứ:

- Nếu người vô dụng, ta sẽ đem người nướng ăn!

Tiểu Sưu nghiêng đầu liếc mắt nhìn Lăng Tiêu, kêu lên vài tiếng bất mãn, hai chân chợt phát lực, "Vù!" Thoáng cái đã nhảy lên!

Hắn lại từ trên bàn thoáng cái đã nhảy lên giường cách xa mấy thước, rơi xuống trên tấm chăn nhung Hắc Thiên Nga của Uy Tư, kêu một tiếng hài lòng, rồi sau đó nhắm mắt lại nằm úp xuống đó, vẻ mặt cực kỳ mãn nguyện.

Nó làm cho Lăng Tiêu nhìn thấy phải trợn mắt há hốc mồm, lẩm bẩm nói:

- Ta đoán biết năm đó tại sao vị tiền bối có con dị thú kia có thể hoành hành ở Tu Chân Giới. Vật nhỏ vừa mới sinh ra không ngờ đã có năng lực cùng trí tuệ như vậy, thực sự rất đáng sợ!

Nghĩ xong, hắn mở cửa ra kêu Isa một tiếng, Isa thích quả trứng ma thú này đã lâu, là một trong những người Lăng Tiêu có thể tin cậy, chuyện này cũng không cần giấu nàng.

- Ô, tên tiểu tử kia rất đáng yêu!

Quả nhiên, Isa vừa vào phòng Lăng Tiêu, trông thấy vật nhỏ vẫn đang ung dung ngủ trên tấm chăn mềm mại của Lăng Tiêu, nàng lập tức hưng phấn kêu lên.

Lăng Tiêu ở bên cạnh một chút cũng không dám bấu môi, hắn cũng không nhìn ra nó đáng yêu ở chỗ nào, xí xấu như vậy! Nhưng lại còn là tên phá sản, trong lòng cảm khái: Nữ nhân, quả nhiên là không thể nói lý được!

- Thu Nguyệt, người nói vật nhỏ này thật là...

Lăng Tiêu nói với Xuân Lan cùng Thu Nguyệt vừa theo lên lầu, không đợi hắn nói xong, đã trông thấy Xuân Lan với Thu Nguyệt hai nàng cùng nhau kinh hô một tiếng, liền xông tới.

Thu Nguyệt khá xấu hổ bên lên không kìm nổi kinh hô:

- Trời ơi, con chim nhỏ thật đáng yêu... ..

... ..

Lăng Tiêu cảm thấy không có một tiếng nói chung với những người này, nên hắn đi xuống lầu, Phúc bá vẫn lặng lẽ ngồi ở chỗ kia, thấy Lăng Tiêu, ngẩng đầu, khẽ cười nói:

- Thiếu gia, cần gì không?

Lăng Tiêu cười lắc đầu:

- Phúc bá, lão không cần khách khí gì, nếu có chuyện thì ta sẽ gọi Xuân Lan cùng Thu Nguyệt làm!

Phúc bá khẽ cười nói:

- Vậy cũng được, lão nhân ta kỳ thật cũng không làm được cái gì, tuy nhiên ta tin rằng đến lúc ta làm quản gia cho thiếu gia vẫn không thành vấn đề!

- Con đây rất cao hứng!

Lăng Tiêu hết sức tôn kính đối với lão nhân này, không nói về thực lực hùng mạnh kia, mà chỉ nói khí chất tao nhã trên người Phúc bá thì khiến người ta không dám có nửa điểm khinh thường. Có một lão nhân như vậy làm quản gia cho hắn, còn có bất mãn gì nữa?

Lúc này trên lầu bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng kinh hô, Lăng Tiêu thoáng ngẩng đầu lên, thấy tiểu Sưu bỗng nhiên rơi xuống lan can trên lầu hai, vài tiếng thì thảm kêu lên, dường như nó có chút phiền toái khi bị vài cô gái quấy rầy. Sau đó, từ trên lan can, nó vạch ra một đường cong duyên dáng, rồi nhảy xuống! Tiếng kinh hô của các cô gái truyền tới từ phía sau.

Vật nhỏ đó dừng chính xác ở trên vai Lăng Tiêu, sau đó yên tâm nằm trên đó, khép mắt lại.

Các cô gái ở trên lầu trợn mắt há hốc mồm, Isa lắc đầu nói:

- Cho tới bây giờ muội còn chưa thấy qua loại ma thú như vậy, quả thực ... Quả thực nó khiến muội có cảm giác đang đối mặt với một nhân loại, quá quái dị!

Hai nàng Xuân Lan cùng Thu Nguyệt đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Lúc này Phúc bá liếc nhìn Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng đang nằm trên vai Lăng Tiêu thật sâu, trong lòng giật mình không thôi, cho tới bây giờ ông còn chưa thấy qua người thuần dưỡng ma thú như thế, lại càng chưa thấy qua ma thú dựa vào nhân loại như vậy!

Rất hiển nhiên, vật nhỏ này nhìn như một vật xấu xí quái dị, nhưng chẳng qua bởi vì nó mới sinh ra thôi. Nhất là loại ma thú phi hành, lúc nó mới sinh ra không có con nào là xinh đẹp, so với thời kỳ trưởng thành thì cũng khác xa một trời một vực.

Trên mặt Phúc bá không tìm nổi lộ ra nụ cười mỉm, chính lão già như ông, hùng tâm tráng chí năm đó sớm đã trôi qua theo năm tháng mà đã biến mất không còn. Ông không nghĩ tới không ngờ mọi thứ trên người thiếu niên thần bí này, khiến ông lại tìm được tình cảm mãnh liệt ngày xưa, nhìn Lăng Tiêu tuổi còn trẻ, dường như Phúc bá lại về với năm tháng chém giết ở trên chiến trường.

Thời gian một tháng lại lặng lẽ trôi qua, thực lực Lăng Tiêu cũng lại được tăng lên! Thượng Quan Vũ Đồng lên lút đưa hắn vào trong phòng thí nghiệm của học viện để kiểm tra qua. Hiện tại kiểm khí mà Lăng Tiêu phóng thích ra đã đạt tới thực lực của Đại Kiếm Sư bậc năm!

Tốc độ phát triển của hắn nhanh như vậy khiến Thượng Quan Vũ Đồng có chút nói không ra lời, chỉ có thể cảm thán cái tên quái thai Lăng Tiêu, khó trách có truyền thuyết: Một khi Người bị Thiên Mạch được giải khai, thực lực sẽ tăng lên giống như nghịch thiên!

Người khác từ bậc bốn đến bậc năm, thậm chí có thể cần thời gian mấy năm, mà người này, nửa năm trước ... Vẫn còn là gã Kiếm Thị bậc năm!

Thượng Quan Vũ Đồng cũng đã dùng qua Phạm Đế Á Thánh Quả, nên đối với việc này nàng chỉ có thể cảm thán, người với người, lại có khác biệt!

130. Chương 129: Trận Chiến Mở Màn Của Diệp Tử

Vì thế sau này thực lực mạnh nhất trên đại lục, một con ma thú với cái tên khiến cho người ta kinh ngạc, cứ như vậy mà sinh ra!

Mỗi khi Lăng Tiêu gọi nó tiểu Sưu thì tiểu tử kia đều kêu lên hưng phấn và vui mừng, sau đó liền nhảy lên vai Lăng Tiêu, nó dùng đầu cọ tới cọ lui trên cổ, lỗ tai của Lăng Tiêu một cách thân mật, mấy nữ nhân này nhìn thấy mà hâm mộ không thôi!

Trên thực tế, con vật nhỏ kia đã từ từ mọc đầy cánh chim, một thân lông chim trắng tinh giống như tuyết tinh khiết, không có một chút tạp chất, hai mắt như điện, móng vuốt sắc như đao, đứng ở nơi nào nó đều có uy phong凛冽, làm sao còn có chút bộ dáng xấu xí khi mới sinh ra?

Sau khi Lăng Tiêu thí nghiệm, hắn đi về phía ký túc xá, trong lòng thầm tính toán, chắc là có thể rời đi để đi, đi trước đất phong thành Penzias. Khoảng cách thời gian lần trước thú nhân công kích thị trấn Tạp Mai Long đã trôi qua mấy tháng, mà lần đó sau khi thú tộc tiến công thành trấn của nhân loại liền ngừng công kích, không còn xuất hiện ở trong tầm mắt của nhân loại. Mà dù sao Penzias cũng là một cảng thành thị, nên sẽ rất nhanh khôi phục lại vẻ phồn hoa ngày xưa. Hiện nay tuy Penzias thuộc về đất phong của Lăng Tiêu nhưng hắn vẫn chưa phái người đi tới tiếp nhận. Cho nên hết thảy mọi thứ đều do chủ thành Penzias quản lý.

Mà vị thành chủ kia, do nhận ý chỉ của quốc vương bệ hạ mới tới Penzias, cũng chính là một vùng vắng lặng trong Penzias, dưới sự bao phủ bóng ma của thú nhân, đưa tới cho Lăng Tiêu một phong thơ, yêu cầu Lăng Tiêu tử tước phải nhanh chóng phái người tới đây tiếp nhận. Để làm Penzias khôi phục dáng vẻ phồn hoa như xưa, vị thuộc dòng họ vương thất tên là Lý Hậu Lâm với thân phận của thành chủ đại nhân còn là thúc thúc của Nam Phương Vương Lý Vô Thông, chưa có tin tức đề cập qua việc yêu cầu Lăng Tiêu nhanh

chóng tiếp nhận thành Penzias. Về mặt này là chuyện như thế nào, tin rằng chỉ cần người có đầu óc đều có thể nhận ra rõ ràng.

Lúc trước mặc dù Lăng Tiêu yêu cầu với tiền tài cũng không cao lắm, nhưng hiện tại hắn đã cảm nhận được chỗ tốt kim tệ, có thể phát triển nhanh như vậy, cũng như Lăng Tiêu lấy cực phẩm đan dược làm đường hoàn để ăn cũng có một ít quan hệ. Nhưng dược liệu của đan dược này là hắn vợ vét tài sản của quốc vương bộ hạ mới có được một chút như thế, mà trải qua sự càn quét của con vật nhỏ bé kia. Lăng Tiêu không còn biện pháp nào khác, đành phải tìm đến Hoàng Phủ Nguyệt, nhờ nàng cùng với Isa, treo giải thưởng trên toàn bộ đế quốc Lam Nguyệt, hy vọng họ có thể tìm được nhiều loại dược liệu này.

Kỳ thật việc đó còn chưa tính là quan trọng nhất, thấy Lăng Tiêu muốn đi đất phong của mình, bất kể là tướng quân Lăng Thiên Khiếu hay là lão Nguyên soái Thu Thần đều ủng hộ việc Lăng Tiêu nhanh chóng thiết lập thế lực cho riêng mình. Tại Đế quốc Lam Nguyệt này, quý tộc nhiều như rừng, chỉ khi nào mình có được thế lực hùng mạnh thì mới có thể không sợ bất cứ chuyện gì, cho dù vương triều có thay đổi, cũng sẽ không ảnh hưởng đến bản thân một chút nào!

Những đại quý tộc có nội tình mấy ngàn năm kia, có gia tộc nào là không phải trải qua nhiều vương triều, nguyên nhân chính có thể giúp họ đứng vững vững không ngã là vì trong tay bọn họ có được vũ lực cùng tiền tài hùng mạnh làm hậu thuẫn!

Giống như gia tộc Ô Lan, từ lúc quốc vương Đế quốc còn không phải là họ Lý, thì hành tỉnh Tây bộ đã là chỗ đất được phong của bọn họ!

Cho nên họ chẳng sợ đế quốc mới xuất hiện, dù sao cũng không thể làm dao động đến căn cơ của các siêu cấp quý tộc này! Hơn nữa thế hệ của những gia tộc này đều đã có chính khách tham dự vào trong việc triều chính. Tỷ như tộc trưởng Ô Lan Hùng của gia tộc Ô Lan này, tuy rằng năng lực có kém một chút nhưng tại đế quốc không ai không dám xem thường họ. Điều đó còn không phải do thực lực mạnh mẽ sau lưng họ sao?

Cho nên ở trong địa bàn của mình, Không có lý do nào để cho người khác làm chủ.

Khóe miệng Lăng Tiêu hơi hơi nhướng lên, lộ ra một dáng cười cân nhắc. Không biết gã thành chủ đại nhân thuộc dòng họ vương thất kia, đến lúc đó sẽ hoan nghênh mình như thế nào chứ?

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên hắn nghe thấy phía trước truyền tới một loạt âm thanh tranh cãi ầm ỹ. Ngày thường Học viện Đế quốc coi như yên tĩnh, rất ít khi có tiếng ồn ào náo động. Dẫu sao thân phận đại đa số học sinh của học viện đều là quý tộc. Không có việc gì thì rất ít họ khi có hành động quá thất lễ.

Nhìn thoáng qua phía bên kia, thoát nhìn giống như có người đang phát sinh xung đột mà xung đột trong đám học sinh quý tộc, tranh giành tình nhân vẫn là chủ đề vĩnh viễn. Lăng Tiêu trong lòng âm thầm lắc đầu, đối với loại chuyện như thế này hắn không hứng thú gì, vừa định rời đi, trong tai hắn bỗng nhiên nghe được tiếng la mắng.

- Diệp Vi Ny! Ta không biết ngươi từ chốn quê mùa nào, mà chạy đến đây mặc trang phục quý tộc!

- Thiếu gia chúng ta coi trọng ngươi, đó là vinh hạnh của ngươi, không ngờ tiện nhân nhà ngươi thiếu chút nữa đánh tàn phế thiếu gia nhà ta, làm hại ta ở phòng bệnh hai tháng, hai tháng đó! Một tên hạ nhân mặc trường bào cao cấp được may bởi vải bố, vẻ mặt đang kích động chỉ vào Diệp Vi Ny phía đối diện mà mắng.

Một gã thiếu niên mặc quần áo hoa lệ ở bên cạnh, trên cổ tay áo được thêu hình Bạo Viêm Sư Tử với thủ công tinh xảo. Giờ phút này trên mặt hắn đang lộ vẻ tươi cười nhàn nhạt, cao ngạo nhìn Diệp Vi Ny có mười phần dã tính, trong ánh mắt không che dấu được vẻ tham lam, miệng nói:

- Diệp tiểu thư, nàng phải tin vào thành ý của tại hạ, hạ nhân không hiểu chuyện nên nói chuyện có chút khó nghe, tuy nhiên ... Nàng làm thương tổn ta, cho nên nàng không thể không nói một lời thì coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra chứ?

- Con mẹ ngươi!

Trên mặt những người xem náo nhiệt chung quanh lập tức lộ ra vẻ cười cổ quái, mà ngay cả Lăng Tiêu cũng không kìm nổi lắc mạnh đầu, gần đây ở trước mặt mình thì Diệp tử làm ra vẻ rất có tố chất nhu thuận,

cảm tình, nó vẫn là hiện tượng bên ngoài, còn trong lòng Diệp Vi Ny vẫn chảy một dòng máu tràn ngập bản tính lưu manh!

- Người đừng giả bộ ở đây, tìm được người giúp đỡ thì giỏi lắm sao? Đồ bỏ đi!

Diệp Vi Ny với vẻ mặt trào phúng nhìn gã thiếu niên quý tộc này, khinh miệt nói:

- Lúc trước ta đánh ngươi phải vào phòng bệnh hai tháng, xem ra vẫn còn nhẹ, nên đánh ngươi vào đó nằm nửa năm, mới có thể giúp cho ngươi có một chút trí nhớ!

- Nữ nhân không biết điều!

Thiếu niên quý tộc kia giống như trời sinh thích bị hành hạ, Diệp Vi Ny càng mắng hấn như thế ngược lại hấn càng hưng phấn, cười hắc hắc nói:

- Nàng cho là thiếu gia ta không có sự chuẩn bị thì sẽ tìm đến nàng sao? Ngây thơ!

Nói xong hấn quay về phía sau nhìn một gã thanh niên khoảng ba mươi tuổi vẫn trầm mặc ít nói, rồi nói:

- Người hãy bắt nữ nhân này cho ta, ngàn vạn lần đừng làm tổn thương nàng, nếu không ta sẽ đau lòng đó!

Lúc này có một người bên cạnh nhắc nhở hấn:

- Lý Cường thiếu gia, Diệp Vi Ny và Thượng Quan giáo sư... ..

- Sao?

Lý Cường hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn qua người đó:

- Chuyện khác ta không cần biết, thiếu gia ta chỉ biết là cô gái này không phải cô gái quý tộc, mà dám dẫm thương thiếu gia ta, nhưng chuyện gì mà nàng không dám làm. Dựa theo pháp luật đế quốc bình dân làm tổn thương quý tộc, là có thể bị quý tộc kia tùy ý xử trí!

- Cho nên, ngươi cũng bớt lo chuyện người khác đi!

- Chọc giận thiếu gia ta thì tới quốc vương bệ hạ khi ta nói ra thân phận hoàng tộc, còn có thể tùy ý cho một con bé quê mùa làm nhục hay sao!

Có một số con cháu quý tộc âm thầm bĩu môi, thầm nói ngay cả thái tử điện hạ năm đó, phương vương điện hạ đọc Học viện Đế quốc, cũng không kiêu ngạo giống như ngươi vậy, lúc nào cũng đem thân phận hoàng thất treo ở bên miệng, không phải chỉ là một nhánh họ hàng xa sao, ngông cuồng cái gì?

Tuy nhiên người nhắc nhở Lý Cường lại ngậm miệng. Đúng vậy, nghiêm khắc mà nói, Lý Cường quả thật là người có họ hàng gần trong hoàng thất, ít ra trong thân thể hấn còn có huyết mạch của hoàng thất.

Người thanh niên thoát nhìn trầm mặc chất phác ở phía sau, Lý Cường, sau khi nhận được mệnh lệnh, đi từng bước tiến về phía trước, trên người hấn lập tức bộc phát ra một luồng khí thế cường đại, học sinh chung quanh kinh hô một tiếng, lại nhìn về phía Lý Cường thấy ánh mắt cũng có chút thay đổi, lòng thầm nghĩ nếu không tìm người đến giúp đỡ thì cũng ko được cho lắm.

Cho nên cũng có vài người thân thiết với nàng vội đi cấp báo cho Thượng Quan giáo sư. Nếu không bằng vào Diệp Vi Ny, chắc là rất khó địch nổi gã thanh niên này.

Gã thanh niên này đứng ở trước mặt Diệp Vi Ny, trầm giọng nói:

- Đắc tội!

Trong tay một thanh kiếm bằng tinh cương thông thường được chậm rãi rút ra chỉ vào Diệp Vi Ny nói:

- Rút kiếm! Ta không đấu với người tay không tác sát!

Lúc này có ba tầng người đang vây xem, trong đám người có người hô:

- Một gã đàn ông không biết xấu hổ đi đối phó một người con gái, còn không biết xấu hổ bảo người ta rút kiếm sao người không tự tử đi!

Rất nhiều người đều cùng phụ họa theo, tuy rằng có rất nhiều quý tộc cũng bất mãn sự ngang tàng cùng lòng dạ độc ác của Diệp Vi Ny, nhưng đối với việc Lý Cường vô cùng cuồng vọng thì bọn họ cũng không có chút ấn tượng tốt nào.

Lăng Tiêu đứng trong đám người, vẫn không lên tiếng. Người bên cạnh thì chỉ lo xem náo nhiệt, căn bản không ai thấy được nhân vật phong vân của Học viện Đế quốc ở ngay bên cạnh bọn họ. Từ trên người gã thanh niên kia Lăng Tiêu cảm nhận được khí thế mạnh mẽ trong cơ thể hần, sắc mặt lập tức nghiêm túc lại. Nhưng hần không vội ra tay, hần muốn nhìn xem, thực lực của Diệp tử đã tăng lên cao và Ngọc Nữ kiếm kỹ đã thuần thực, khi đối chọi với đối thủ mạnh hơn mình, nàng có thể chống đỡ bao lâu.

Diệp tử đang đối diện với người thanh niên hơn mình đến mười tuổi, ít nhất cũng có thực lực của Cuồng Kiếm Sư!

Từ khi Diệp Vi Ny tu luyện Ngọc Nữ kiếm, dáng người của nàng càng ngày càng đẹp hơn. Nhưng gã thanh niên đối diện này dường như hoàn toàn xem nhẹ nàng, cũng căn bản không nghe thấy tiếng trào phúng chung quanh, lại một lần nữa nói một cách thành thật:

- Rút kiếm!

- Hừ, đánh thì đánh, đừng tưởng ta sợ ngươi!

Đoản kiếm trong tay Diệp Vi Ny được rút ra khỏi vỏ, hàn quang phả vào mặt, cười lạnh quay về phía gã thanh niên nói:

- Đáng tiếc ngươi thân thủ không tồi, nhưng lại làm chó của người khác, ngươi thật sự làm mất mặt gia đình mình!

Mắt gã thanh niên kia như một hồ nước, không chút gợn sóng, lạnh nhạt nói:

- Cũng như nhau.

Diệp tử giận tím mặt, người này rõ ràng là đang trào phúng nàng dựa vào quý tộc mới có thể được học ở nơi này. Tuy nhiên nàng lập tức tỉnh ngộ, người này cũng không giống như vẻ ngoài không có tâm cơ, chính mình vốn muốn chọc giận hần, trái lại hần lại muốn chọc giận mình, lập tức lạnh lùng cười:

- Ngươi hãy bớt sàm ngôn đi, chó được tìm tới để giúp đỡ, cũng chẳng qua là chó mà thôi!

Nói xong hàn quang chợt lóe, đoản kiếm trong tay nháy mắt đâm ra hơn hai mươi kiếm, gần như bao phủ tất cả chỗ yếu hại trên người gã thanh niên này!

Mọi người phát ra một tiếng thét kinh hãi, hiển nhiên họ bị kiếm kỹ của Diệp Vi Ny làm cho khiếp sợ. Kiếm khí nhẹ nhẹ từ trên đoản kiếm Diệp Vi Ny xuất ra, phát ra tiếng rít phá không.

Nét mặt gã thanh niên khê thay đổi, cũng có hơn vài phần nghiêm cẩn. Hiển nhiên, cô gái này không đơn giản như Lý Cường nói !

Thân mình hần không chút hoang mang lui về phía sau, tiếp đó thân thể lệch đi, tránh thoát công kích của Diệp Vi Ny, đồng thời kiếm trong tay chợt chém ra một đạo kiếm khí thật dài màu lam nhạt.

Lăng Tiêu cũng không kìm nổi sửng sốt. Gã thanh niên này không ngờ cũng tu luyện công pháp cao cấp, lại còn là thủy hệ kiếm kỹ cực kỳ thừa thớt!

Diệp Vi Ny cũng không kinh hoảng, ánh mắt vô cùng bình tĩnh, nàng đã từng trà trộn vào đáy của xã hội nhiều năm, nên đã sớm học được cách đối đãi các loại người. Tuy rằng thực lực gã thanh niên như đầu gỗ này thoát nhìn hùng mạnh hơn nàng, nhưng Diệp Vi Ny không chút kinh hoảng, muốn thừa dịp hiếm có này để kiểm nghiệm lại thành quả tu luyện của chính mình. Cho dù đánh không lại, cũng có thể chạy đứng không? Lăng Tiêu dạy cho chính mình bộ công pháp kia, quả thực nó rất thích hợp dùng để chạy trốn!

Không thể không nói, đối với cái gọi là tôn nghiêm của quý tộc Diệp Vi Ny trái lại hết sức khinh thường, số mệnh đều phải cố giữ, nếu còn không chạy chính là kẻ ngốc! Cho nên, nàng chân chính không thể trở thành quý tộc được. Đường nhiên, nàng cũng không phải người hiếm có.

Ngọc Nữ kiếm kỹ dành cho nữ nhân sử dụng, động tác nhẹ nhàng đẹp mắt, giống như tiên nữ hạ phàm, hơn nữa Diệp Vi Ny có thiên tư quốc sắc, nhanh nhẹn múa lên, rất nhiều nam sinh quý tộc nhìn đến mức miệng khô nhếch, yết hầu không ngừng dao động lên xuống, trong lòng không kìm nổi tán thưởng. Nữ nhân này, quả thực chính là một cực phẩm!

Lý Cường trông có vẻ đang thêm nhỏ dãi cả ba thước, tự cho mình là kẻ rất có phong độ đứng ở một nơi nhắc nhở:

- Ngàn vạn lần đừng làm bị thương tiểu bảo bối của ta!

- Không biết xấu hổ!

Trong đám người có một người lên tiếng mắng, dù sao ở đây cũng đã tụ tập rất nhiều người, kêu loạn, căn bản tìm không ra ai là người mắng chửi. Lý Cường chỉ có thể mắt tròn trắng, làm bộ không nghe thấy.

Kiểm khí màu lam trên thanh kiếm trong tay gã thanh niên kia khiến nhiệt độ trong không khí cũng giảm xuống vài phần. Thực lực của Cuồng Kiếm Sư quả thật không thể coi thường, hơn nữa hãn dùng kiếm kỹ ít nhất cũng là Thiên cấp!

Trước đây lúc Lăng Tiêu truyền cho Diệp Vi Ny Ngọc Nữ kiếm kỹ, căn cứ vào Thiên cấp kiếm kỹ bậc trung “Cụ Phong Phá” của gia tộc mình để tiến hành suy đoán, Ngọc Nữ kiếm kỹ hẳn là ở Thiên cấp thượng giai! Bởi vì đặc điểm lớn nhất của Ngọc Nữ kiếm kỹ là hình thành kiếm trận có uy lực thật lớn, tu luyện một mình cũng chỉ có thể cao hơn Cụ Phong Phá một bậc một mà thôi.

Cho nên, lại nói Ngọc Nữ kiếm kỹ cũng không hùng mạnh hơn thủy hệ kiếm kỹ của gã thanh niên này bao nhiêu. Hơn nữa, giữa hai người không phải sai biệt bậc, mà là chênh lệch về cấp!

Gã thanh niên này càng đánh càng hăng, xuất tay linh hoạt, sắc bén, cực kì tàn nhẫn, rất có phong độ của đại tướng. Lăng Tiêu ở trong đám người nhìn thấy âm thầm gật đầu, lòng nói thiếu gia quý tộc kia cũng không biết là ai, lại có thể tìm được người giúp đỡ có thực lực mạnh mẽ như vậy, rất khó gặp.

Diệp Vi Ny cũng là người có tính tình không chịu thua, bị đánh cho tức giận, cũng dứt khoát xuất chiêu. Tuy rằng trước mắt nàng chỉ là Đại Kiếm Sư bậc năm, tuy ngày thường Lăng Tiêu luyện chế ra rất nhiều đan dược, nhưng nàng không dùng một chút nào trên người mình, nàng cũng càng chiến đấu càng mạnh mẽ, càng đánh ngang tay với gã thanh niên này!

Mà thông qua đối chiến, ngày thường Diệp Vi Ny có chút không thể hiểu được kiếm kỹ. Lúc này nàng cũng hoàn toàn thông suốt, nhớ tới câu nói của Lăng Tiêu, chiến đấu là phương thức rèn luyện tốt nhất! Trong lòng nàng không kìm nổi cũng rất đồng ý.

Công không được bao lâu, trong mắt gã thanh niên kia cũng xuất hiện một chút ngưng trọng. Tuy rằng hãn vẫn chưa nhanh xao động nhưng hãn đã rất kinh hãi với kiếm kỹ mà thiếu nữ này sử dụng!

Hãn xuất thân danh môn, nên chuyện khi dễ nữ nhân hãn vốn không muốn làm, chỉ có chút tức giận với việc Diệp Vi Ny xuất thủ tàn nhẫn. Tuy rằng khi đó hãn còn chưa trở thành người bảo hộ cho Lý Cường nhưng đối với người con gái làm thương tổn Lý Cường, trong lòng hãn đã không có một chút thiện cảm nào.

Hôm nay gặp mặt, hãn phát hiện nữ nhân này quả nhiên dã man, ngôn từ thô tục, làm cho hãn có chút không vui.

Hãn nghĩ trong lòng, kiếm chiêu càng phát ra mạnh mẽ hơn, những người xem náo nhiệt chung quanh đã bị đẩy đi cách xa mười mấy thước, chỉ sợ bị kiếm khí khủng bố kia quét trúng.

Hai người đã đánh hơn trăm chiêu, rốt cuộc thế đánh của Diệp Vi Ny cũng chậm lại, khiến trong lòng gã thanh niên kia vui vẻ, chuẩn bị tinh thần hăng hái để đánh bại nữ nhân này!

Diệp Vi Ny thở hổn hển thật sâu, nhìn gã thanh niên này, trên mặt nàng lộ ra một chút vẻ trào phúng, hiện tại bước tiến lại biến đổi, lập tức thoát khỏi thế kiếm của gã thanh niên này.

Về mặt gã thanh niên biến đổi, dâng lên cảm giác phẫn nộ, người đánh không lại thì muốn chạy sao? Hãn quát lên một tiếng lớn, kiếm khí trên trường kiếm tinh cương màu lam lại tăng nhanh, mạnh mẽ quét về

phía bả vai của Diệp Vi Ny. Không ngờ hần hoàn toàn không để ý tới mệnh lệnh của Lý Cường là không được thương tổn Diệp Vi Ny!

Theo kinh nghiệm đối chiến cùng người khác của Diệp Vi Ny rồi cuộc nàng cũng có chỗ khiếm khuyết, thân mình vừa trượt ra, khó khăn lắm nàng mới tránh được những chỗ yếu hại, trên cánh tay lại bị vạch ra một vết thương thật dài, máu tươi lập tức chảy ra.

131. Chương 130: Uy Lực Của Tiểu Sư

Lý Cường cũng sửng sốt, nổi giận quay về phía gã thanh niên kia nói:

- Ai cho phép ngươi làm nàng bị thương!

Gã thanh niên kia lạnh lùng cười:

- Bình khí không có mắt. Lý thiếu gia, chiến đấu không phải trò đùa, người bị thiệt chẳng lẽ còn chưa đủ?

Lời nói của Lý Cường thoáng dừng lại, quả thật là mình bị thiệt nhiều bởi nữ nhân này. Nhưng chính bởi vì như vậy nên hần mới tìm đủ mọi cách muốn giành lấy nữ nhân này. Những nữ nhân nhu nhược, nào có thể khiến hần nhìn thuận mắt? Từ trên người các nàng làm sao có thể có được cảm giác giành được và thỏa mãn?

Tuy rằng tuổi Lý Cường không lớn nhưng làm một gã quý tộc, có huyết mạch hoàng thất, nữ nhân bên người hần không biết đã thay đổi bao nhiêu người rồi. Sự thưởng thức đó có thể hơn xa người bình thường, đối với loại nữ nhân làm ra vẻ thanh cao dịu dàng hần sớm đã không còn hứng thú. Lúc trước khi hần vừa nhìn thấy Diệp Vi Ny tràn đầy vẻ ngang ngược, Lý Cường lập hưng phấn như được cường gian một nữ tử trình trắng vậy, thế không theo đuổi được nữ nhân này quyết không bỏ qua!

Cho dù bị Diệp Vi Ny đánh cho tàn phế, nhưng tâm tư hần cũng không thay đổi.

Bị thủ hạ của mình mĩa mai làm trò trước mặt nhiều học viên như vậy, khiến hần cảm thấy với thân phận của mình như thế thì thật mất mặt, ánh mắt lạnh như băng nhìn thoáng qua gã thủ hạ đầu gối phiến phức của mình. Cho tới nay đây là lần đầu tiên hần thấy người bên cạnh mình nói mình nhiều như vậy, lại có thể châm chọc mình. Hần muốn giận lại có chút không dám giận, phụ thân đã từng nhiều lần nhắc nhở hần đừng đắc tội người này, nhất định phải đối đãi lễ phép.

Hừ mạnh một tiếng, Lý Cường thầm nói thiếu gia ta có huyết thống hoàng tộc, không chấp nhặt với người như ngươi. Sau đó hần chuyển hướng về phía Diệp Vi Ny đang bị thương, vẻ mặt thương tiếc, vừa muốn nói, lại thấy trong đám người có một người đi ra, trực tiếp đi đến trước mặt Diệp Vi Ny, xé y phục trên cánh tay bị thương của Diệp Vi Ny làm lộ ra cánh tay trơn nhẵn trắng nõn như củ sen, còn Lý Cường lập tức cảm thấy được lòng mình như bị giáng một đòn nghiêm trọng, đứng ngơ ngẩn ở nơi đó.

Lăng Tiêu! Sao lại là hần? Diệp tiểu thư quốc sắc thiên hương làm sao lại biết Lăng Tiêu! Hơn nữa đối với động tác gần như khiếm nhã của Lăng Tiêu nàng cũng không hề phản kháng! Lăng Tiêu không phải đã có bạn gái sao? Cô bé Isa ngượng ngùng ... Lý Cường điên cuồng thầm mắng, đem tất cả những lời nói ác độc nhất mà mình biết được mắng một lần trong lòng, vẫn còn chưa thể nguôi giận quay về phía Lăng Tiêu âm trầm nói:

- Lăng Tiêu tử tước? Làm một gã quý tộc, ngươi hành động như vậy ta thấy không hay lắm. Dựa theo luật pháp đế quốc, Diệp tiểu thư chính là người của ta, ngươi đây là muốn gì chứ?

Lăng Tiêu cũng không quay đầu lại nói, có chút đau lòng nhìn Diệp Vi Ny, nhẹ giọng hỏi:

- Đau không?

- Vết theo có thể lưu sẹo hay không?

Diệp Vi Ny mặt như anh đào nhiễm bệnh, giọng nói của nàng có vẻ ấp úng, nhiều người vây quanh như vậy. Cánh tay ngọc ngà của nàng lộ ra, tuy rằng chuyện này là bất đắc dĩ nhưng nó vẫn khiến nàng xấu hổ đến nỗi không chịu được.

- Không đâu.

Lăng Tiêu cẩn thận đặt dược thảo tốt nhất vào miệng vết thương của Diệp Vi Ny, máu nhanh chóng ngừng chảy. Lăng Tiêu dùng ống tay áo của Diệp Vi Ny quấn quanh cánh tay của nàng, rồi sau đó khẽ cười nói:

- Nàng đã làm rất tốt rồi!

Diệp Vi Ny cúi đầu, khẽ cắn môi dưới. Chỗ đau đớn trên vết thương cũng không cảm nhận được một chút nào, trong lòng như có từng đợt sóng nổi lên. Đây không phải là lần đầu tiên mà người đàn ông duy nhất này đối xử tốt với nàng, nàng tin rằng đây cũng không phải là lần cuối cùng!

Diệp Vi Ny ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn còn có chút tái nhợt, nhưng lại cho Lăng Tiêu thấy một vẻ kiên cường, mỉm cười:

- Muội không sao. Cảm ơn huynh.

Lý Cường ở bên kia đã muốn phát điên lên, quay về phía Lăng Tiêu quát lên:

- Tên bại hoại ngươi không có phong độ quý tộc! Người khác sợ ngươi nhưng ta cũng không sợ ngươi! Lăng Tiêu, ngươi có dám quyết đấu với thủ hạ của ta chứ!

Thấy hấn gào to kịch liệt, mọi người còn tưởng rằng chính hấn muốn quyết đấu cùng Lăng Tiêu. Hóa ra là muốn thủ hạ của hấn đánh cùng Lăng Tiêu. Trên mặt rất nhiều người không kìm nổi lộ ra vẻ khinh miệt. Mà đối với Lăng Tiêu, ánh mắt của những người đó càng thêm phức tạp. Chẳng bao lâu trước hấn là kẻ tàn phế trong lòng bọn họ. Không nghĩ tới chỉ qua nửa năm chẳng những thân phận người bị Thiên Mạch biến mất mà còn trở thành một gã có danh hiệu quý tộc!

Một gã mà trong lòng bọn họ khinh thường, đột nhiên vọt lên đứng ở trên đầu bọn họ, thậm chí ... Hấn còn trở thành tồn tại quá cao mà bọn họ không thể với tới, còn có chuyện gì làm cho người ta buồn bực hơn?

Huống chi có rất nhiều người ủng hộ Tạ Hiểu Yên, họ căn bản không tin là Tạ Hiểu Yên giảng bày hãm hại Lăng Tiêu. Ngược lại họ cho rằng đây là do Lăng gia lấy cường quyền bức bách Tạ Hiểu Yên. Sinh ý của Tạ gia rút khỏi đế đô chính là chứng minh tốt nhất!

Tuy nhiên thế giới này chỉ nói đến quyền, người chiến thắng luôn nắm giữ ở trong tay. Kẻ bại, không có tư cách lên tiếng.

Lăng Tiêu vỗ nhẹ nhẹ vào bả vai Diệp Vi Ny, nói:

- Ta sẽ giúp cho nàng hết giận!

Quay người lại nhìn gã thanh niên vừa làm bị thương Diệp Vi Ny, vẻ mặt lạnh lùng, vung tay lên, Tế Liễu kiếm đã xuất hiện trong tay:

- Đến đây nhận lấy cái chết.

Về mặt đồ dẫn của gã thanh niên kia hiện lên một chút cười lạnh:

- Đánh thì đánh, ta sợ ngươi sao!

Lý Cường thấy Lăng Tiêu chẳng những mắng hấn, mà còn không nhìn hấn, không kìm nổi quay về phía Lăng Tiêu cả giận nói:

- Lăng Tiêu, có bản lĩnh thì công bình chiến đấu cùng thủ hạ của ta! Hừ, ngươi dùng một chút gia thế của người để khinh người, đừng tưởng rằng ai cũng không biết tại sao Tạ Hiểu Yên rời đi, chắc chắn, ngươi có bản lĩnh rất lớn mà, ha ha, ha ha ha!

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Lý Cường, trong mắt cũng không có chút cảm xúc nào, môi khẽ nhúc nhích:

- Ngươi nhảy nhót như một tên hề!

- Ngươi ... Lăng Tiêu, Tốt ... Tốt lắm, Mạnh Ly, mau giết hấn cho ta!

Lý Cường bị chọc tức tới giận mạnh chân, hướng về gã thanh niên thủ hạ kia quát.

Lăng Tiêu chậm rãi rút kiếm trong tay ra, cảm xúc trên mặt cực kỳ lạnh nhạt, lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía ánh mắt lạnh như băng của Mạnh Ly.

Sau đó Lăng Tiêu quát nhẹ một tiếng, Tế Liểu kiếm dâng lên một luồng hào quang chói mắt, trong nháy mắt theo bản năng bắn vào rất nhiều người, gã Mạnh Ly kia cũng sửng sốt một chút, có lẽ hắn chưa bao giờ gặp qua kiếm pháp quỷ dị như vậy, lại có thể làm cho thân kiếm bộc phát ra loại hào quang này.

Nhưng với nhiều năm kinh nghiệm chiến đấu dưỡng thành bản năng khiến thân thể hắn đột nhiên hướng bên cạnh lóe lên, đồng thời thân thể bộc phát ra khí thế mạnh mẽ. Tất cả tiềm năng của Cuồng Kiếm Sư đều đã bộc phát ra hết, kiếm trong tay múa ra một màn kiếm!

Kiếm khí nhẹ nhàng quét lên bề mặt đá xanh bóng loáng trên mặt đất, hiện ra một mảnh lớn đá vụn, khiến cho những người vây xem không kìm nổi một bên thì kinh hô còn một bên thì lùi về phía sau!

Đồng thời, kiếm khí màu xanh đậm trên thân kiếm của Mạnh Ly càng phát ra dày đặc hơn nhưng lại ẩn ẩn có dấu hiệu đột phá. Trong lòng đám học viên có thực lực cao không kìm nổi mắng một câu kẻ điên, người này, không ngờ ở trong chiến đấu lại có thể tiến hành đột phá, lá gan quá lớn!

Lăng Tiêu cũng trông thấy hào quang kiên định trong mắt hắn, vốn một kiếm này đâm về phía trái tim của hắn, vô ý thức đâm lệch về phía bên cạnh.

Phốc!

Theo đó trong đám người có một đợt kinh hô, kiếm của Lăng Tiêu đâm xuyên qua Mạnh Ly!

Lúc đó miệng của Mạnh Ly phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt khó tin nhìn thanh kiếm cắm vào trong ngực của mình, hỏi:

- Đây ... Đây là kiếm kỹ gì?

- Liệt Dương kiếm kỹ.

Lăng Tiêu thần nhiên nhìn thoáng qua hắn, kiếm vẫn không có rút ra, cười nhạt hỏi:

- Theo ta, hay là chết?

Vốn Mạnh Ly có chút kỳ quái nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, lập tức nói:

- Theo người!

Sau đó miệng hắn liền nhanh chóng khép lại bởi vì hiện tại hắn nói chuyện đã cực kỳ khó khăn, cảm giác lực lượng tràn đầy đang từng chút bị giảm bớt nên hắn cũng không dám nói nhiều.

Lăng Tiêu gật đầu:

- Ta biết người không phải sợ chết.

Về mặt trắng bệch chờ đợi của Mạnh Ly đã hiện ra một ít màu sắc, trong mắt lại có chút cảm động.

Lý Cường nhẩn ngơ ở một bên, quay về phía Mạnh Ly nói:

- Người, người chính là người bảo hộ của ta... ..

Lăng Tiêu khẽ nhú mày, có chút chán ghét liếc hắn một cái:

- Hiện tại hắn đã không còn rồi.

- Lăng Tiêu, ta muốn tới chỗ bệ hạ tố cáo người!

Lý Cường giống như con sơn dương đang nổi điên, cúi đầu lộ ra hai sừng chỉ giương ra cũng không dám xông lên.

Lăng Tiêu nhìn Diệp Vi Ny:

- Hắn đâm nàng một kiếm, ta cũng trả hắn một kiếm nàng hết giận rồi chứ?

Đám người vây xem cũng không nói gì, hai người chênh lệch cũng quá lớn đi ... Diệp Vi Ny tiểu thư chỉ bị một vết thương trên cánh tay thì hắn đã muốn giết người ta!

Chỉ với lời nói này nhưng khi Diệp Vi Ny nghe thì trong lòng lại dâng lên sóng to gió lớn, có thể có được một người đàn ông như thế che chở, mình còn có thể bất mãn gì nữa?

Nàng nhẹ nhàng gật gật đầu:

- Muội nghe huynh.

Lăng Tiêu ném cho Mạnh Ly một viên đan dược, nói:

- Ăn nó đi.

Mạnh Ly không chút do dự ném nó vào trong miệng, đan dược vừa vào miệng liền tan ra, cảm giác đau đớn trên miệng vết thương lập tức giảm bớt rất nhiều, kinh ngạc nhìn Lăng Tiêu. Đan dược, hắn không phải chưa từng thấy, nhưng loại đan dược cực phẩm như vậy đừng là nói gặp, mà ngay cả nghe cũng chưa nghe qua. Bởi vì vừa nuốt vào, hắn tức khắc chỉ có một cảm giác, nếu như không phải thanh kiếm kia còn cắm ở trong ngực hắn, thì hắn thậm chí cho rằng mình căn bản không có bị thương!

Nhìn vào trong mắt Lăng Tiêu, lại tràn đầy vẻ kiên định, hắn là một người luyện võ ra ngoài lịch lãm. Vì truy tìm sự tinh tiến của kiếm đạo mà sống, trong mắt hắn trừ kiếm ra vốn không có gì khác.

Lăng Tiêu không giết hắn, cũng căn cứ vào nguyên nhân này. Hắn là kiếm tu nên đối với người chân chính đem toàn bộ tâm tư đều đặt trên kiếm, hắn có thể trực tiếp cảm ứng được.

- Kiên nhẫn một chút.

Lăng Tiêu trầm giọng nói, cổ tay lập tức run lên, Mạnh Ly cắn chặt răng, một tiếng thét đau đớn, thanh Tế Liễu kiếm đã được rút ra khỏi thân thể của Mạnh Ly, mà Mạnh Ly chỉ lảo đảo dưới chân một chút, thân thể lập tức đứng vững. Sau đó hắn quay đầu lại, có chút khó khăn nói với Lý Cường:

- Xin nói cho phụ thân người, ước định giữa chúng ta chấm dứt ở đây!

Về mặt Lý Cường tái xanh, cắn răng chỉ nói được ba chữ “được”, sau đó lại nhìn Lăng Tiêu:

- Người chờ sự truy nã đến từ hoàng thất đi!

Lời còn chưa dứt, hắn cảm giác thân thể của mình nhanh chóng bay lên. Dù gì Lý Cường cũng có thực lực Kiếm Sư bậc bốn, quay cuồng vài vòng trên không trung, rơi xuống mặt đất lại đi tới trước vài bước, mới thấy hắn đứng vững, thân thể cong giống như con tôm, hai tay ôm bụng:

- Lăng Tiêu ... Người đánh lén ta!

Lúc này trên không trung nháy mắt hiện lên một vệt ánh sáng trắng, bắn thẳng vào trong đôi mắt Lý Cường. Lý Cường sợ tới mức theo bản năng hai cánh tay ôm đầu, một cánh tay bị móng vuốt sắt bén như đao của Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng nhanh chóng bổ xuống cào ra một mảng thịt. Lý Cường lập tức kêu thảm một tiếng, nhảy ra bùm lại cánh tay bị thương kia. Vài tên thủ hạ chạy nhanh tới, bao gồm gã đàn ông vừa mới mắng Diệp Vi Ny.

Chỉ thấy Tiểu Sửu xoay nửa vòng ở trên không trung, không đợi mọi người kịp phản ứng, nó lập tức phóng về phía gã vừa mắng Diệp Vi Ny. Người đó không thể có vận may như Lý Cường, bất ngờ không kịp đề phòng, cái đầu cứng rắn lập tức bị cào ra một cái động lớn, óc tương chảy ra ngay tại chỗ, thân mình mềm nhũn, không ngờ bị mất mạng bởi một trảo của tiểu Sửu!

132. Chương 131: Tranh Giành Ma Thú

- Ma thú này là của ai? Ra giá đi, ta mua!

Một trảo của tiểu Sửu đã cào chết người vừa nhục mạ Diệp Vi Ny, tựa như có chút chán ghét lắc lắc móng vuốt, trên móng vuốt được phủ một lớp vảy xinh đẹp, vậy mà không lưu lại một vết máu nào!

Xoay hai vòng trên không trung, cũng không dừng lại trên vai Lăng Tiêu, mà rơi xuống trên một đèn đường bên đường, đứng cao ngạo ở đó, ánh mắt liếc nhìn kỹ những người phía dưới, nhất là gã thanh niên có khí chất dũng mãnh vừa mới nói chuyện, một vòng lông tơ trên cổ tiểu Sứu bỗng xù ra, cất giọng kêu to vài tiếng.

- Thông minh, quá thông minh!

Gã thanh niên kia không thèm quan tâm đến ánh mắt người khác chút nào, lớn tiếng tán dương, sau đó lại hỏi một lượt:

- Có người nào biết ma thú này là của ai, tại hạ thành tâm muốn mua! Cho dù giá tiền cao bao nhiêu, ta cũng mua!

Bên cạnh gã thanh niên kia cũng có vài người với thân thể to lớn, vóc người rất cao, khí độ trầm ổn đứng ở đó, không nói một lời, trên người lại toát ra mùi vị thiết huyết.

Lý Cường đang ôm cánh tay bị thương, ánh mắt độc ác, hướng về phía gã thanh niên khí chất dũng mãnh nói:

- Chính là cô gái kia! Ma thú đó nhất định là của nàng, chỉ cần người giúp ta đến bắt cô gái kia, ma thú đó là của người, ta cam đoan!

Gã thanh niên có khí chất dũng mãnh quét mắt nhìn Lý Cường, hơi hơi nhíu mày, hẳn không thích quý tộc thiếu gia loại như Lý Cường này vừa nhìn đã biết là không trải qua thao luyện, một gã yếu đuối!

- Người là ai?

- Ta là người của hoàng tộc, ta... ..

Lý Cường bỗng nhiên nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, sự đau đớn trên miệng vết thương tác động khiến khóe miệng hắn nhẹ nhàng trợn mắt:

- Chỉ cần người giúp ta, ta lấy thân phận con cháu hoàng tộc phát thệ!

Gã thanh niên có khí chất dũng mãnh nở nụ cười thản nhiên, bất luận là ai cũng có thể nhìn ra vẻ khinh miệt từ trên mặt hắn, không để ý đến Lý Cường, hướng về phía Diệp Vi Ný có thương tích trên cánh tay nói:

- Ma thú kia là của cô sao?

Diệp Vi Ný với vẻ mặt lạnh nhạt nói:

- Không phải.

- Nói như vậy. Nó là vật vô chủ rồi?

Trên mặt gã thanh niên có khí chất dũng mãnh mang theo một chút trào phúng, quay về phía người bên cạnh nói:

- Bắt lấy nó cho ta, Nhớ kỹ đừng làm nó bị thương!

Lúc này Thượng Quan Vũ Đồng vội vàng tới. Đám học sinh vừa nhìn thấy Thượng Quan giáo sư, lập tức nhường đường cho nàng đi tới. Thượng Quan Vũ Đồng liếc mắt thấy Diệp Vi Ný đang bị thương, mày lập tức nhăn lại hỏi:

- Ai làm cô bị thương?

Diệp Vi Ný lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Giáo sư, chúng ta trở về đi ở đây đã không còn việc gì rồi.

Lý Cường vừa nhìn thấy Thượng Quan Vũ Đồng, lập tức vùng vẫy đứng lên, vẻ mặt oán giận nói:

- Thượng Quan giáo sư, ngài đến đúng lúc ta muốn hỏi một chút. Diệp Vi Ný có thân phận quý tộc hay không?

Thượng Quan Vũ Đồng nhìn thoáng qua Lý Cường, vẻ mặt không thay đổi nói:

- Đúng thì sao. Không phải thì sao?

Lúc này thủ hạ của Lý Cường xé ra mảnh vải của mình để băng miệng vết thương của Lý Cường lại. Máu tươi vẫn từ miệng vết thương chảy ra, men theo lớp vải nhỏ tí tách xuống đất thành một vũng lớn, người chung quanh cũng tản ra rất xa không ít học sinh đã trải qua trận chiến đấu trước đây ở thị trấn Táp Mai Long, có một vài người quen với máu tươi nhưng vẫn có rất nhiều học sinh chưa bao giờ gặp qua loại trường hợp máu tươi tàn nhẫn, nhìn về phía con chim ưng màu trắng vẫn đứng ở trên đèn đường, trong mắt cũng có sợ hãi.

Mà lúc này ba tên thủ hạ của gã thanh niên có khí chất dũng mãnh kia, không coi ai ra gì đi về phía vị trí của con Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng, trong đó có một người không ngờ lấy ra ngoài một tấm lưới từ trong lòng ngực, trông thấy sợi tấm lưới nhỏ bé yếu ớt, những học sinh có kiến thức không kìm nổi kinh hô lên.

- A, tấm lưới kia chẳng là thiên tầm tơ ở nơi cực hàn dệt thành sao?

Gã thanh niên kia dường như có chút không ngờ, nhìn thoáng qua gã học sinh vừa nói chuyện kia, thầm nghĩ đám học sinh quý tộc của Học viện Đế quốc này, cũng không phải đều là dạng người không kiến thức, có thể nhìn ra tấm lưới của thủ hạ mình. Cho dù Ma thú bậc ba cũng tránh không thoát, huống chi chỉ là một con ma thú phi hành còn nhỏ.

Nếu không ai thừa nhận nó là ma thú của mình, hắc hắc, ta coi như nó vô chủ!

Mạnh Ly đứng ở bên cạnh Lăng Tiêu, theo thời gian, trong lòng kinh ngạc càng nhiều hơn, mới rồi hắn còn cảm thấy thân thể suy yếu cực kì, không nghĩ tới chỉ qua một lúc, không ngờ khôi phục được hơn phân nửa! Hắn thử vận hành nội lực một chút, chỉ phát hiện hơi có chút không được thoải mái ... Ta, ta thật sự bị đâm xuyên qua?

Khóe mắt Mạnh Ly quét về phía ánh mắt Lăng Tiêu, hắn tràn ngập kinh hãi!

Lúc này Lý Cường lại tiếp tục muốn đắc tội với Thượng Quan Vũ Đồng, lớn tiếng nói:

- Hôm nay làm trò nhiều như vậy trước mặt đám học sinh có thân phận, ta sẽ nói cho mọi người xem xem, đế quốc này vẫn là thiên hạ quý tộc!

Lý Cường đem việc mình theo đuổi Diệp Vi Ny nói ra, nhưng bị Diệp Vi Ny đã thương, sau đó mình quay về tìm người đến giúp. Bởi vì dựa theo pháp luật đế quốc, bình dân đã thương quý tộc là trọng tội! Quý tộc có quyền lợi tùy ý xử trí bình dân này!

- Nhưng hắn... ..

Lý Cường lấy tay chỉ Lăng Tiêu:

- Hắn lại đưa chân ngang ngang, đây là cách làm khinh thường vương quyền nghiêm trọng! Thượng quan giáo sư che chỗ học sinh như vậy sao?

Gã thanh niên có khí chất dũng mãnh kia vừa nghe xong không kìm nổi phải cười ra một tiếng.

Lý Cường bởi vì đau đớn mà khiến cho vẻ mặt vặn vẹo có chút dữ tợn, cả giận nói:

- Người cười cái gì!

- Ha ha, ta cười người là kẻ bất tài, bản thân mình là rác rưởi, không ngờ lại còn oán hận người khác, loại rác rưởi như người, nếu như ở trên chiến trường, khẳng định sẽ không thể trở thành chỗ dựa cho đồng đội, người là loại người đầu tiên chạy trước!

- Người ... Người dám cười nhạo một gã quý tộc có huyết thống hoàng thất?

Lý Cường phẫn nộ vung cánh tay lên, lại không cẩn thận đụng tới chỗ vết thương lúc vừa rồi, lời nói lúc này lập tức nuốt trở về, cơn đau làm cho nét mặt co giật đau đớn dữ dội.

Vài tên thủ hạ của Lý Cường trợn mắt nhìn gã thanh niên kia, một người trong số đó nói:

- Có dũng khí, người dám báo ra tính danh bản thân đi!

Gã thanh niên có khí chất dũng mãnh khinh miệt nhìn lướt qua gã thủ hạ kia của Lý Cường, cười lạnh nói:

-Thật ra ngươi có chút can đảm hơn so với chủ tử của ngươi cho nên vốn ta không để ý tới ngươi nhưng hiện tại ta có thể nói cho ngươi, nếu không các ngươi cho rằng ta dấu đầu lộ đuôi. Ta là người trong gia tộc Tử Kinh Hoa ở phương bắc, gọi là Tần Kiên!

- Nếu ngươi không phục, thì đến Tử Kinh Hoa gia tộc tìm ta!

Những người chung quanh đột nhiên sửng sốt, khe khẽ nói nhỏ vài câu, lập tức dời ánh mắt hướng về chỗ Lăng Tiêu đang đứng. Tần Kiên, có quan hệ gì với Tần Khang, người mà trước đây bị Lăng Tiêu đánh thành đầu heo? Phải hay không, là tìm đến đây thanh toán món nợ cũ?

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Tần Kiên, không nói gì. Lúc này ba tên thủ hạ của Tần Kiên chuẩn bị bắt giữ tiểu Sứ, đã chạy tới bên dưới đèn đường, người đang cầm tấm lưới đang hướng về phía tiểu Sứ miệng thảm kêu hai tiếng, hai người còn lại rút ra vũ khí, cũng đang khiêu khích tiểu Sứ.

Tiểu Sứ không có hành động gì ở phía trên, tất cả mọi người khẩn trương nhìn, bao gồm Thượng Quan Vũ Đồng cùng Diệp Vi Ný đều biết tính cách của tiểu Sứ. Thượng Quan Vũ Đồng nhìn thoáng qua Lăng Tiêu có chút kỳ quái, không biết hẳn vì sao không thu hồi tiểu Sứ lại, ngộ nhờ nó bị thương, họ sẽ thương tiếc nhiều lắm.

Lăng Tiêu đang dùng tinh thần lực chỉ huy tiểu Sứ. Đầu tiên, Lăng Tiêu muốn tiểu Sứ có được đầy đủ kinh nghiệm chiến đấu, cơ hội như thế này chưa chắc là nhiều lắm, mỗi một lần tiểu Sứ trưởng thành hẳn cũng có được nhiều chỗ tốt. Tỷ như nói, công kích Lý Cường với thủ hạ của Lý Cường vừa rồi, chính là Lăng Tiêu chỉ huy tiểu Sứ làm như vậy!

Thứ hai, Lăng Tiêu thích tấm lưới kia.

Nói thì chậm, diễn biến thì nhanh, bỗng nhiên tiểu Sứ nhanh như chớp hướng tới người cầm Thiên Tầm Tơ bổ xuống. Trước đó nó căn bản không có một chút điểm báo trước!

Người đó cũng cả kinh, không nghĩ tới con vật này lại có tốc độ nhanh như vậy, mà Tần Kiên ở bên kia, nhìn thấy trong ánh mắt của hắn càng phát sáng hơn, gắt gao siết chặt tay, miệng lẩm bẩm:

- Ta nhất định phải có được nó!

Tấm lưới, theo bản năng vung lên, nhưng mà người này với kinh nghiệm tích lũy nhiều năm bắt giữ ma thú, cái gọi là người trong nghề ra tay, liền biết được hay không. Tấm lưới này, không phải chỉ là một vật xinh đẹp để vui đùa. Tuy rằng tấm lưới phát ra vệt vàng, nhưng có thể phát sau mà đến trước, đem tấm lưới vung lên, bao phủ ở trên đầu tiểu Sứ.

Toàn bộ chu vi khoảng chừng vài trăm người, không ngờ vào lúc này tất cả mọi người xung quanh kêu lên thất thanh, cũng nín thở, khẩn trương nhìn. Thông thường mà nói, loài chim gặp được loại tình huống như thế này, phản ứng theo bản năng đó là bay về phía trước!

Mà nói như vậy...

Hô!

Thân thể của tiểu Sứ trong nháy mắt giống như bị tên bắn rơi, nhanh chóng rơi xuống trên mặt đất, thời điểm sắp rơi trên mặt đất, thân thể nó liền lệch đi, hai cánh chấn động, thân thể dựng thẳng lên, một cánh hướng lên, một cánh hướng xuống, chìa ra một đôi móng vuốt sắc bén, hung hăng cào lên trên đùi của người đang cầm lưới Thiên Tầm Ti trên tay!

A!

Người đó phát ra một tiếng hét thảm, thân thể đột nhiên nhoáng lên, máu tươi trên miệng vết thương bắn ra, tay nắm tấm lưới, theo bản năng nói lỏng ra, mọi chuyện diễn ra trong chớp mắt!

Trên chân tiểu Sứ quắp lấy một khối thịt lớn, còn có một mảnh vải quần bị rách, vể lên trên không trung một đường cong hoàn mỹ, hai móng vuốt vừa đúng chộp vào trên mặt tấm lưới Thiên Tầm Tơ, sau đó đột nhiên lao về phía đôi mắt của người cầm tấm lưới này, cái mỏ sắc bén vô cùng sáng, dưới phản xạ của ánh mặt trời phát sáng một chút, mổ về phía mắt của người này.

Vốn chỉ là nói lỏng tấm lưới, nhưng theo bản năng khi bị tấn người này buông ra hoàn toàn, che đôi mắt của mình, điều này đã hoàn toàn là bản năng của nhân loại. Hai người kia đã đứng chờ sẵn ở một chỗ, chuyện đã xảy ra như tia lửa của đá lửa, làm sao mà có thể phản ứng lại nhanh như thế được, đành đợi cho đến khi có cách công kích con ma thú phi hành hung tàn mà còn giảo hoạt này, dĩ nhiên là sợ ném chuột vỡ đồ.

Tiểu Sửu hét lên một tiếng to, lạnh lạnh, thân thể phóng lên cao!

Dưới chân, mang theo tấm lưới Thiên Tầm Tơ kia dưới ánh mặt trời nó gần như trong suốt ... Càng bay càng cao!

Thẳng đến lúc này, khoe miệng Lăng Tiêu mới hiện lên một nụ cười vui vẻ, mà người bên ngoài, đều hoàn toàn choáng váng vì chuyện này.

Đây còn là ma thú?

Tần Kiên cũng hoàn toàn không nghĩ tới loại tình huống như vậy, mày nhăn thành một chữ xuyên (), miệng hơi hơi mở ra.

Lúc này Thượng Quan Vũ Đồng nói:

- Lăng Tiêu, các người trở về trước đi, chuyện này người có trách nhiệm sẽ xử lý.

Đôi mắt Tần Kiên ở bên kia nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, trầm giọng nói:

- Người chính là Lăng Tiêu?

133. Chương 132: Huynh Đệ

Trong lòng hắn thầm oán trách chính mình quá mức tham lam, kết quả, ma thú phi hành kia thật vô cùng giảo hoạt, ngay cả lông cũng không để mất một cọng, lại còn mất đi một kiện chí bảo. Tấm lưới cực hàn Thiên Tầm Tơ kia đâu phải dễ dàng có được, nhiều năm như vậy, toàn bộ gia tộc Tần gia Tử Kinh Hoa, cũng chỉ có một kiện như vậy mà thôi.

Gã hán tử đã đánh mất tấm lưới kia cũng không để ý tới vết thương trên đùi của mình, về mặt ngưỡng ngưỡng đi đến trước mặt Tần Kiên, vừa định nói, nhưng bị Tần Kiên cướp lời:

- Còn không mau băng bó vết thương lại!

Nói xong vỗ vỗ vai hán tử:

- Không trách người, tại ta quá tham.

“...”

Trong mắt mấy tên thuộc hạ của Tần Kiên đều lộ ra vẻ cảm động, nhất là gã hán tử đã đánh mất tấm lưới, thanh âm hơi nghẹn ngào, tấm lưới này quý giá đến cỡ nào đương nhiên trong lòng hắn biết rõ hơn ai khác, bởi vì mấy năm nay hắn vẫn liên tục sử dụng. Lúc này bị mất đi, trong lòng hắn còn đau khổ hơn nhiều so với Tần Kiên!

- Đội trưởng, ta...

- Thực không trách người!

Tần Kiên nói xong về mặt ôn hoà, sau đó lại nhìn Lăng Tiêu hỏi:

- Người chính là Lăng Tiêu đã đánh đệ đệ của ta?

- Thế nào, muốn trút giận cho huynh đệ người?

Lăng Tiêu nhiên cười cười, thản nhiên nói, Lăng Tiêu cũng không có cảm nhận được chút địch ý nào từ trên người của Tần Kiên.

- Ta muốn thảo luận với người, được không?

Tần Kiên nói xong, ánh mắt sáng quắc nhìn Lăng Tiêu.

Thượng Quan Vũ Đồng và Diệp Vi Ný có vẻ lo lắng nhìn Lăng Tiêu. Lăng Tiêu cười nói:

- Được thôi.

Sau đó quay sang Thượng Quan Vũ Đồng nói:

- Giáo sư. Ngài trước đưa Diệp muội đi, ta với Xuân Lan và Thu Nguyệt ở lại đây. Để giúp các nàng chữa trị vết thương.

Thượng Quan Vũ Đồng muốn nói lại thôi. Lăng Tiêu tuy rằng vẫn còn chưa đến tuổi trưởng thành. Nhưng từ sau khi trải qua cơn sóng gió với Tạ Hiểu Yên kia, bản thân hắn đã trưởng thành hơn rất nhiều. Cách nói chuyện cách làm việc của hắn đôi khi khiến cho cô giáo sư này mặc dù lớn hơn Lăng Tiêu mấy tuổi cũng cảm thấy không bằng... Hơn nữa nàng không muốn để người khác rêu rao.

Thượng Quan Vũ Đồng gật đầu nói:

- Cũng tốt. Vậy cậu... bảo trọng.

Lý Cường đứng ở nơi đó. Nét mặt lạnh lùng âm hiểm nhìn mấy người Lăng Tiêu và Thượng Quan Vũ Đồng. Cái chết của tên thuộc hạ cũng không làm hắn thương tâm bao nhiêu. Nhưng người này thất lạc cũng quá lâu cũng là người thất lạc đầu tiên. Rốt cục chính mình quay lại hiện trường tìm kiếm, nhưng không tìm thấy lại còn khiến cho mình bị thương. Mời đến bảo tiêu cao cấp... vậy mà con bà nó... cũng theo người ta chạy trốn mất!

Lý Cường không tìm được trong lòng chửi ầm lên. Nghĩ đến Mạnh Ly, trong lòng chợt rung mình. Nhìn thoáng qua Mạnh Ly đi theo bên cạnh Lăng Tiêu không nhận được lạnh cả sống lưng: Gặp quỷ rồi. Mạnh Ly rõ ràng bị Lăng Tiêu đâm một kiếm xuyên qua... Như thế nào hiện giờ giống như người bình thường cũng không có gì xảy ra? Đường như Lăng Tiêu đã cho hắn ăn một hoàn đan dược!

Nghĩ vậy, miệng Lý Cường nổi lên một tia cười lạnh: Được rồi Lăng Tiêu ngươi có đan dược cực phẩm như vậy. Không ngờ cũng không giao cho quốc gia. Ít nhất cũng phải bắt tội ngươi với tội giấu diếm của riêng! Lý Cường thực ra hiểu rất rõ tính tham lam của Quốc vương bệ hạ kia. Trong lòng hắn nghĩ rằng mình đã tìm được một cơ hội tuyệt vời để gần gũi với bệ hạ, vì thế mà vui vẻ không thôi.

Lúc này bọn bảo vệ của học viện mới dám đến gần. Nguyên nhân rất đơn giản, khi các học viên quý tộc phát sinh xung đột, với thân phận của họ bọn bảo vệ thường thường chưa bao giờ dựa vào tiền. Bởi vì khi các quý tộc xung đột với nhau, thì với thân phận bảo vệ của họ bất kể là phương nào nói chung lại họ cũng không dám đắc tội. Dính dáng vào không khéo lại còn lỡ tay làm tổn thương người khác. Vì thế, một khi gặp xung đột xảy ra đều đứng xa xa nhìn, chờ sự việc kết thúc, mới ra mặt thu dọn chiến trường. Việc này dường như cũng trở thành một cái phong tục của các học viện quý tộc, cũng không có người nào cảm thấy kỳ lạ.

Các học viên quý tộc vây xung quanh thấy không có gì náo nhiệt để xem, bắt đầu tản đi. Lăng Tiêu và Tần Kiên đi vào trong vườn cây của học viện. Vườn cây chiếm diện tích rộng lớn, bên trong có các loại cây quý hiếm, cũng có rất nhiều chim muông đủ loại sinh sống yên ổn trong này. Bất kể ban ngày hay đêm tối, nơi này đều rất an tường tĩnh lặng, rất ít vết chân người lui tới. Nhưng thật ra không ít cặp tình nhân chạy tới nơi này để hàn huyên tâm sự.

Tần Kiên cho mấy tên thuộc hạ của mình chờ ở bên ngoài, một thân một mình cùng Lăng Tiêu đi vào bên trong, sau đó lên tiếng:

- Ngươi nhất định rất lấy làm lạ vì sao ta muốn tìm ngươi nói chuyện phải không? Thắc mắc vì sao... ta báo thù thay Tần Khang?

- Điều này đâu có gì lạ.

Lăng Tiêu lạnh nhạt nói:

- Cho dù làm cái gì cũng luôn có lý do của nó, muốn nói thì cứ nói, không muốn nói cũng không ai ép buộc người.

- Ha ha ha, nói rất hay!

Tần Kiên trên mặt lộ ra một tia tán thưởng:

- Người không giống với lời đồn đãi!

Lăng Tiêu cười nói:

- Lời đồn đãi nếu đều đúng sự thật, vậy thì không gọi là lời đồn.

-Ồ, có lý.

Tần Kiên trong mắt bỗng nhiên lộ ra ánh hào quang cực nóng:

- Lăng Tiêu, trước khi nói tiếp, có dám đánh một trận với ta không!

Lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng đánh nhau ầm ầm. Tần Kiên và Lăng Tiêu đều nhìn lại hướng cổng vườn cây, nơi đó, đúng là chỗ mấy tên thuộc hạ của Tần Kiên đang canh gác.

Xa xa, truyền đến tiếng rống giận thô lỗ:

- Hết thầy tránh ra! Xem chừng đều thuộc quân nhân của đế quốc. Nếu không... đừng trách Lăng mỗ không khách khí!

Bên kia đương nhiên là không thể nhường, chức trách của quân nhân chính là phục tùng mệnh lệnh, Tần Kiên ra lệnh cho bọn chúng canh giữ ở cửa, không cho người nào tiến vào, như vậy chúng nhất định phải chấp hành mệnh lệnh!

Sau khi đánh nhau một trận, truyền đến mấy tiếng cười ha hả:

- Các người không phải đối thủ của ta!

Nói xong hướng vào bên trong kêu lớn:

- Tần Kiên, không được khi dễ đệ đệ của ta, nếu không, Lăng Chí ta liều mạng với người!

Lăng Tiêu ngạc nhiên sửng sốt, Lăng Chí... đó không phải là ca ca của mình sao? Chẳng qua là, chưa bao giờ gặp qua, nghe nói vẫn luôn ở phương Bắc trên mảnh đất phong của gia tộc để huấn luyện Hồ Gầm đột kích đội, chi quân đội đó cũng thuộc loại tư binh của Lăng gia! Tuy rằng chỉ vẻn vẹn có ba nghìn nhân mã, nhưng sức chiến đấu cũng thuộc vào hạng đứng đầu ở Đế quốc Lam Nguyệt.

Lăng Tiêu nhìn thấy hiện rõ ra một nam nhân thân hình cao lớn, mặt đầy râu quai nón. Trong ánh mắt sáng ngời nhìn lướt qua mình không ức chế được lộ ra vẻ ngạc nhiên vui mừng. Nhìn kỹ lại, trong đôi mắt của đại hán không ngờ hơi đỏ lên.

- Lão Tam, người có khỏe không?

Sáu chữ, lại biểu lộ ra một mối quan tâm vô cùng thân thiết của ca ca đối với huynh đệ, trên gương mặt Lăng Tiêu hơi hơi có chút cứng ngắc gật gật đầu, nói:

- Đại ca, đệ khỏe!

- Ha ha ha, đây mới là Tam đệ của ta, ca ca vẫn luôn tin rằng, đệ khẳng định sẽ không bị nữ nhân chó má gì đó đả kích rồi ngã xuống. Quả nhiên ta đoán không sai, Lăng gia sao có loại yếu ớt như thế!

Lăng Chí vừa cười sang sảng, vừa như vô tình dùng thần thái đặc ý nhìn lướt qua sắc mặt có chút khó coi của Tần Kiên.

Tần Kiên quả nhiên hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Lăng Chí, tên khốn người lòng dạ hẹp hòi, lão tử là kẻ xấu xa như vậy sao? Không ngờ người đuổi theo tới đây! Ta làm sao có thể gây bất lợi cho đệ đệ của người?

- Ta không tin nhân phẩm của người!

Lăng Chí cãi lý, bĩu môi sau đó nói:

- Muốn đánh thì đánh với ta, đệ đệ người là bại tướng của ta lại dám chạy tới gây phiền toái cho Tam đệ ta, người khi Lăng gia ta không người ư?

- Cút đi!

Tần Kiên trợn mắt nhìn Lăng Chí, hoàn toàn đã không còn vẻ cõi mở và ôn hòa vừa rồi. Hai người cứ giống như hai gã thôn dân thô lỗ, cùng phát ra khí thế đối diện nhau, trừng mắt nhìn nhau như hai con gà trống.

Lăng Tiêu đành chịu thông tay đứng nhìn, đại ca thân thiết của mình và Tần Kiên dường như đã biết nhau từ lâu. Hơn nữa, không chừng còn cùng nhau trở về. Về phần mục đích của Tần Kiên tìm hắn để làm gì, Lăng Tiêu không rõ ràng lắm. Tuy nhiên vừa mới ra lệnh cho tiểu Sứ cường đoạt của người ta một kiện bảo bối, nên trong lòng lúc này nhiều ít cũng có chút không được tự nhiên.

Ấy vậy thì không có, dù sao cũng là Tần Kiên chủ động đánh tiểu Sứ trước, may mà tiểu Sứ vẫn còn là thằng nhóc vị thành niên, nếu như tiến vào trưởng thành mấy người này còn chưa chắc sống sót dưới hai trảo của nó!

Lăng Chí và Tần Kiên hai người đối mặt một hồi lâu, mới đều tự hằm hừ quay đầu đi... Lăng Chí quay sang Lăng Tiêu nói:

- Tam đệ, chúng ta về nhà, đại ca cũng đã lâu không gặp mọi người! Không cần để ý tới tên khốn đó, hắn không phải người tốt.

Tần Kiên cả giận nói:

- Lăng Chí, ân oán của chúng ta là việc giữa người và ta! Ta muốn giao hảo với Lăng Tiêu huynh đệ, chuyện can hệ gì tới người?

- Chó má! Lăng Tiêu là đệ đệ của lão tử, liên quan hay không là chuyện của ta!

Lăng Chí lộ vẻ khinh thường:

- Còn nữa, ai là huynh đệ người, đừng thấy sang bắt quàng làm họ!

- Người... Đồ khốn người, có gan đừng chạy, đánh một trận với đại gia!

Tần Kiên không kiềm được phần nộ, rút kiếm chỉ vào Lăng Chí cả giận nói.

- Đánh thì đánh, lão tử lại sợ người à? Hừ, đừng có giống tên đệ đệ đầu heo của người, trở về còn khóc lóc kể lể, ném chết người, ha ha ha ha!

Lăng Chí vừa cười ha hả, vừa rút kiếm nói:

- Tên đệ tiện, từ trước đến nay người cũng chưa từng đánh thắng ta, người khẳng định người còn muốn bị ném đi lần nữa?

- Người còn gọi ta tên đệ tiện, lão tử phải giết người...!

Tần Kiên quét trường kiếm qua, lập tức từ trên thân kiếm chọt bắn ra một đạo kiếm khí màu xám, hung hăng quét về phía Lăng Chí.

Lăng Chí cười một tiếng, xuất chiêu Cự Phong Phá, kiếm khí phát ra khiến cây cối gần đó đều bị chấn động không dứt, lá cây không ngừng rơi rụng xuống, phỏng chừng người trông coi vườn cây nhất định sẽ chửi ầm lên.

Trong lòng Lăng Tiêu hơi lấy làm lạ, thực lực của Tần Kiên hẳn là không kém so với ca ca của mình, nhưng kiếm kỹ này... dường như rất tệ vậy!

Gia tộc Tử Kinh Hoa đường đường là một nhà quyền thế ở phương bắc, không ngờ không có được một bộ kiếm kỹ nên hình nên dáng để cấp cho đệ tử tu luyện?

Điều này sao có thể!

Lại nhìn tiếp, trong lòng Lăng Tiêu càng xác định phán đoán của mình: Thực lực của Tần Kiên không ngờ lại cao hơn ca ca!

Tu vi của Lăng Chí đã là Đại Kiếm Sư bậc năm, như vậy Tần Kiên... Hẳn ít nhất cũng là Đại Kiếm Sư bậc sáu, hẳn so với tên đệ đệ Tần Khang được xưng là thiếu niên thiên tài kia, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần!

Hiện nay thiếu niên thiên tài của các quốc gia nhiều biết bao, nhưng khi trưởng thành người chân chính có thể đi xa trên con đường võ đạo cũng không nhiều. Nguyên nhân trọng yếu nhất chính là: càng tu luyện lên cao thì càng khó khăn, đặc biệt là xuất thân con cháu của các quý tộc dù có điều kiện hết sức tốt, nhưng người chân chính có thể một lòng chịu khổ tu luyện cũng không có bao nhiêu.

Lăng Chí tuy rằng trên thực lực không bằng Tần Kiên, nhưng dựa vào kiếm kỹ Thiên cấp bậc trung, gắt gao áp chế Tần Kiên, khiến Tần Kiên tức giận đến nổi trận lôi đình, kiếm khí đánh ra chung quanh làm cho cả một đám cây cối trống rỗng, vụn gỗ bay tán loạn, nhưng cũng không làm gì được Lăng Chí. Rốt cục bất đắc dĩ dừng tay lại, cả giận nói:

- Không đánh nữa! Lăng Chí, tên khốn người trừ sử dụng kiếm kỹ áp chế ta, còn có thể làm được gì!

Lăng Chí cảm khái cười:

- Tên đệ tiện, người dùng lời này đến chiến trường để hỏi địch nhân đi!

Tần Kiên không khỏi thoáng ngẩn người, thậm chí không còn so đo chuyện Lăng Chí gọi hắn là tên đệ tiện, ánh mắt trở nên có chút ảm đạm hẳn lên.

Lại là một người si mê kiếm kỹ, Lăng Tiêu nhẹ giọng nói:

- Không có kiếm kỹ vô dụng, cho dù là Nhân cấp, luyện đến mức độ cao nhất thì sẽ thế nào, ha ha, sợ là chưa có ai từng ném thử qua?

- A!

Tần Kiên bỗng nhiên giống như bị xối nước lên đầu, đứng sững tại chỗ, ngây ngốc lặp lại:

- Luyện đến cảnh giới cao nhất? Luyện đến cảnh giới cao nhất!

- Thế nào, thấy ngu chưa? Lão tử đã sớm nói với người, để cho người luyện đến cảnh giới cao nhất, đến lúc đó bảo đảm người sẽ là thiên hạ vô địch, nhưng người cũng không tin, sao đệ đệ của lão tử nói người lại tin?

Lăng Chí vẻ mặt xem thường nhìn Tần Kiên, châm biếm nói.

- Đó là vì tên khốn người cho tới bây giờ chưa từng có lòng tốt như thế!

Tần Kiên trợn mắt nhìn Lăng Chí, Trên thực tế, điều này từ trước không phải là hắn không có nghĩ tới, nhưng không có hiểu rõ như hôm nay: dường như đột nhiên trong khoảnh khắc liền mở mang đầu óc.

Trong lòng không kìm nổi tự giễu: “Mấy năm nay chính mình luôn luôn oán trách số mệnh bất công, vì sao mình cũng đồng thời là một thiên tài võ giả, thực lực tiến triển nhanh nhất trong đám bạn cùng trang lứa, nhưng chỉ có thể học tập kiếm kỹ Nhân cấp bậc thấp kém tồi nhất. Đến ngay cả một vài hộ vệ cao cấp thành viên trung tâm trong gia tộc, thậm chí không phải là họ Tần, đều có thể học tập Nhân cấp bậc cao, thậm chí là kiếm kỹ Địa cấp bậc thấp. Vì sao mình thì không thể?”

Mãi cho đến lúc trưởng thành, hắn mới hiểu được: Trong mắt người trong gia tộc, hắn chính là mối sỉ nhục. Đồng ý cho phép hắn tu luyện kiếm kỹ, đã là ban ơn lớn bằng trời cho hắn. Tuy rằng thực lực của hắn đã đạt tới Đại Kiếm Sư bậc sáu, nhưng cũng chỉ là một tên Trung đội trưởng trên đất phong của gia tộc mà thôi. Cho dù hắn từ chỗ cực hàn đó thu thập được một tấm lưới Thiên tâm ti dệt thành, nhờ đó hắn bắt ma thú đem bán và thu hoạch được tài phú cũng rất nhiều nhưng lại có ích lợi gì chứ? Mọi người trong gia tộc vẫn khinh thường hắn!

Mà Lăng Chí thực lực kém hắn một bậc, lại là người nắm quyền của toàn bộ đất phong gia tộc, nắm trong tay ba nghìn trọng binh!

Nếu như chính mình có thể dùng thời gian oán trách để tu luyện, như vậy thực lực hiện tại sợ là đã có tinh tiến nhiều rồi? Đúng vậy, kiếm kỹ là vật chết, con người mới là vật sống! Bất kể kiếm kỹ thuộc vào loại nào, đều là để phục vụ cho con người!

Trên mặt Tần Kiên chợt bừng tỉnh lộ ra vẻ tươi cười, hướng về phía Lăng Tiêu cúi người hành lễ:

- Lăng huynh đệ, rất cảm ơn người, ngày khác, nếu có cơ hội, Tần mỗ nhất định hậu tạ!

Tần Kiên nói xong, nhìn thoáng qua Lăng Chí, trầm giọng nói:

- Lăng Chí... tên khốn người, tuy rằng lão tử nhìn người thực không vừa mắt, nhưng mấy năm nay, cảm ơn người! Ngày sau Tần mỗ nếu phát đạt, nhất định sẽ không quên hai huynh đệ tốt họ Lăng người! Thiếu các người một món nhân tình, xin cáo từ!

Nói xong mang theo mấy tên thủ hạ rời đi.

Lăng Chí nhìn theo bóng lưng Tần Kiên, không tìm được lắt đầu than:

- Tên dê tiện, người sao phải làm khổ mình chứ, đến lẫn lộn với lão tử, không bằng người cứ phát triển thật nhiều ở gia tộc có hơn không?

Nói xong, lắc lắc đầu, nhếch mép nói:

- Được rồi, không thêm nghĩ tới hần nữa. Lão Tam, đi, hai huynh đệ mình tìm chỗ nào uống chút rượu, tán gẫu một chút!

Lăng Tiêu gật đầu, trong lòng không khỏi cười khổ, vị huynh trưởng này, nào có giống như một học viên quý tộc tốt nghiệp ở Học viện Đế quốc, là thần tượng trong lòng của hàng vạn hàng nghìn cô gái. Quả thực... quả thực chính là một tên thổ phỉ đấy!

134. Chương 133: Thân Tình

- Lúc học ở học viện quốc gia, ta cũng đã từng sống không khác gì đám con cháu quý tộc, cũng làm bộ làm tịch như chúng ta ưa chuộng nếp sống cao nhã. Nhưng khi tới đất phong Faulkner, căn cơ gia tộc của chúng ta ở phương Bắc, ta cảm nhận được tình cảnh của dân chúng và phong thổ ở nơi đó còn lạc hậu hơn nhiều so với đế đô, nhưng nếp sống tình cảm của dân chúng thì tốt hơn. Người dân ở nơi đó thuần phác, thiện lương, hơn nữa rất đơn thuần. Bọn họ miệng ăn nói thô tục, uống rượu dùng chén lớn, ăn thịt phải miếng to. Đến ngay cả tác phong của thân sĩ quý tộc địa phương cũng không khác gì ta lúc này, mọi người đều cho rằng đó cũng là đạo lý cần phải làm, nên không cảm thấy có gì khác thường. Hơn nữa, quân nhân ở trên chiến trường, người không thể mong chờ họ nói chuyện văn minh với địch nhân.

Lăng Tiêu nghe những lời chân thành, không khoa trương tự thuật phong thổ dân tình ở phương bắc của ca ca, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác dường như có một huynh trưởng như vậy là chuyện rất tốt!

Hai người tìm đến một quán rượu nhỏ, mặc dù không lớn nhưng rất sạch sẽ. Lão chủ quán dường như không ngờ cái quán nhỏ của mình còn có thể nghênh đón hai khách nhân thân phận cao quý như vậy, lão lăng xăng mời mọc. Lăng Chí nhã nhặn nói:

- Ông chủ, ông không cần căng thẳng như vậy, cứ xem chúng ta như là khách bình thường là được rồi!

Nói xong hướng về phía Lăng Tiêu cười:

- Binh sĩ thủ hạ của ta, trước nay chưa bao giờ quấy nhiễu thường dân!

Hai vị khách quý đến đây, nên lão chủ quán tự mình xuống bếp, chỉ trong chốc lát đã làm xong mang ra vài món ăn sáng. Lăng Chí còn kêu thêm một đĩa to thịt tái, một hũ rượu ngon hâm nóng, rượu hơi đục mùi nồng đậm, đúng là loại rượu nếp nông dân tự mình ủ lấy. Trong mắt của Lăng Chí uống rượu này so với các loại rượu của bọn quý tộc ủ ngon hơn nhiều.

- Ha ha, rượu này quả là ngon. Ở phương Bắc gieo trồng lúa gạo không dễ dàng, cho nên giá cả của rượu rất cao. Như loại rượu nếp này ở đế đô chỉ cần một đồng tệ là có thể uống một chén, nhưng ở phương bắc có thể bán được một trăm đồng, cũng chính là mười ngàn tệ. Ha ha, không ngờ phải không?

Thời gian gần đây Lăng Tiêu đối với tiền bạc hơi có chút miễn cảm, lập tức hỏi:

- Vậy nếu có người mua rượu chuyển theo đường thủy buôn bán, chẳng phải là đã sớm phát tài rồi sao?

- Buôn bán?

Lăng Chí thoáng lộ vẻ suy nghĩ:

- Phương Bắc địa thế hiểm yếu, nạn trộm cướp hoành hành nên giao thông không thuận lợi. Cho dù gia tộc Tử Kinh Hoa là bá chủ ở phương Bắc, thương đội của họ mỗi lần chuyển hàng cũng đều đem theo rất nhiều hộ vệ mới có thể bảo đảm được an toàn. Người khác không thể có khí thế như vậy!

Lăng Tiêu thoáng sững sốt, có truy hỏi tới cùng đi nữa ca ca cũng không cần phải lừa hắn, xem ra Đế quốc Lam Nguyệt cũng không thái bình tốt đẹp như bọn quý tộc ở đế đô vẫn thường tô son trát phấn rêu rao nào là trên đường không nhặt của rơi, nào là đêm không cần đóng cửa...

“Vậy lần này đại ca đột nhiên trở về, ...?” Trước đó Lăng Tiêu không có nghe một chút tin tức gì nói Lăng Chí sắp về tới, hôm nay bỗng nhiên nhìn thấy ca ca trở về trong lòng hắn hơi lấy làm lạ. Hơn nữa Tần Kiên kia cũng đến từ phương Bắc, xem ra đã sớm quen biết với ca ca, vì thế trong suy nghĩ của hắn: Cùng một lúc hai người trở về đế đô, phải chăng phương Bắc đã phát sinh chuyện gì?

Nếu nói cả khu vực rất lớn ở ngoài vùng biên giới phương Bắc của đế quốc, thuộc loại khu vực vô chủ, khu vực đó thậm chí chiếm diện tích tới một phần ba của đế quốc! Đế quốc Lam Nguyệt không nghĩ chiếm giữ nó, Đế quốc Tử Xuyên cũng không có ý chiếm lĩnh, bởi vì vùng đất đó hết sức cằn cỗi, nhiệt độ không khí quanh năm rất thấp. Mà trọng yếu hơn chính là ở vùng đất đó có rất nhiều thú tộc sinh sống!

Khác với người thú sinh sống ở đầm lầy Penzias phương Nam mấy trăm năm nay chưa từng xuất hiện trước mặt nhân loại. Người thú ở Phương bắc thường xuyên quấy rối vùng biên giới của đế quốc!

Lễ hội hàng năm của Bạo Viêm Sư Vương từng bừng chèn chén say sưa, nếu như nói đế quốc không có quan hệ thì thật là cảnh thái bình giả tạo. Dân chúng bình thường cũng hoàn toàn không tưởng tượng được: Ngay tại vùng biên giới Phương bắc của quốc gia mình, trên thực tế mọi thời khắc thú tộc đều đe dọa đến sự an nguy của đế quốc!

Ở điểm này giữa Đế quốc Tử Xuyên và Đế quốc Lam Nguyệt sớm đã đạt thành nhận thức chung. Đó chính là: Bằng mọi giá cũng không để cho thú tộc bước qua giới tuyến một bước!

Cho nên, những năm gần đây tuy rằng giữa hai đế quốc ngẫu nhiên có những trận đụng độ nhỏ. Nhưng mục tiêu chính thì lại nhất trí với nhau một cách kỳ diệu. Khiến các quốc gia khác trông chờ thời điểm hai đế quốc lâm lỗi phải thất vọng không thôi.

Lăng Chí uống một ngụm rượu, chép chép miệng. Sau đó nói:

- Đệ chưa nghe nói sao? Qua một tháng nữa, Đế đô sẽ tổ chức một lần giải thi đấu quân nhân tinh anh trong phạm vi toàn đế quốc. Bất kể quan binh hay là tư binh đều có thể tham gia. Mà so với lúc trước tới ba mươi người có cơ hội được phong danh hiệu quý tộc! Có sức hấp dẫn nhất chính là phần thưởng cho mười người đầu bảng: Có thể nhận được một quyển kiếm kỹ Địa cấp và tước hiệu Nam tước...

Nói tới đây. Lăng Chí nhìn thoáng qua Lăng Tiêu. Cười nói:

- Nhưng không có ai may mắn như đệ. Không ngờ được phong làm Tử tước rồi!

Lăng Tiêu thần nhiên cười cười, không ai biết nguyên nhân chân chính hắn được phong tước. Đó hoàn toàn là một khoản giao dịch giữa hắn cùng lão Quốc vương mà thôi. Lão quốc vương vì cảm kích Lăng Tiêu trị bệnh cho lão, muốn lôi kéo triệt để người thanh niên này, mới không sợ thiệt thòi mà đắc tội với các đại gia tộc, cố sức bài xích mọi ý kiến để sắc phong cho mình.

Tuy nhiên loại chuyện này cũng không cần phải nói ra.

Lăng Chí nói tiếp:

- Kỳ thật ta vốn không nghĩ đến, chẳng qua, nghe nói đệ đã làm nhiều chuyện kinh thiên động địa như vậy. Ha ha, thật không kìm nổi muốn quay về ngay để gặp đệ xem sao. Ta nhiều ít có chút lo lắng, tình hình ở bên phương Nam kia cũng không tính là tốt cho lắm. Lần này về tham gia giải đấu của quân nhân, nói vậy

cũng có liên quan tới thú tộc. Đại khái là... thú tộc yên lặng đã nhiều năm, hình như lại muốn rục rịch rồi đây!

Lăng Tiêu đã trải qua trận chiến với thú tộc xâm lấn nên đối với thực lực của thú tộc có hiểu biết rất thực tế. Toàn diện mà nói, trên phương diện tổ chất thân thể của thú tộc hơn xa nhân loại, thậm chí có một số người thú thực lực mạnh mẽ, không kém Đại Kiếm Sư của nhân loại. Còn Kiếm Sư thì kém hơn nhiều.

Có một điểm khiếm khuyết duy nhất, đó là thú tộc không có tổ chức, kỷ luật rời rạc. Nếu như chúng có thể tổ chức được quân đội kỷ luật nghiêm minh như nhân loại, như vậy... chúng sẽ trở thành một lực lượng cực kỳ đáng sợ!

- Thú tộc, nếu có kẻ chỉ huy cao minh, thực lực quả thật rất đáng sợ!

Lăng Tiêu cũng há to mồm uống một ngụm rượu, hần quen rằng hần vẫn còn là thiếu niên, kết quả bị sặc sụa một hồi, Lăng Chí vừa vỗ vỗ vào lưng của Lăng Tiêu, vừa cười nói.

- Ha ha, ta quên mất, đệ hần là chưa từng uống rượu, chậm chậm thôi, thứ này nóng nẩy uống thì dễ bị sặc đó.

Chờ Lăng Tiêu ổn định trở lại, Lăng Chí ngồi xuống, nói:

- Đám dã thú đó quả thật rất đáng sợ. Mấy năm nay, không ít người giao tiếp với chúng. Phỏng chừng lúc ấy ở phương Nam các người gặp số thú tộc kia chuyên môn dùng chiến đấu để loại bỏ bọn có sức chiến đấu thấp kém.

- Ồ?

Lăng Tiêu đúng là lần đầu tiên nghe nói đến cách này, không khỏi nghi hoặc đưa mắt nhìn Lăng Chí.

- Điều kiện sinh sống của thú tộc kham khổ, nhưng năng lực sinh dục của chúng lại rất mạnh, đa số người thú mỗi lần sanh tới mấy con. Đương nhiên không có khả năng toàn bộ người thú đều trưởng thành trở thành chiến sĩ tinh anh. Mà số người thú thực lực bình thường sẽ trở thành gánh nặng của thú tộc vì sức ăn của chúng rất mạnh, nhất là chiến sĩ người thú, mỗi một lần ăn đều cần rất nhiều thức ăn này nọ. Thú tộc phải cung cấp nuôi dưỡng chúng nó, tự nhiên cần số lượng lớn lương thực và thịt. Chỉ là hai thứ này, cấp cho các chiến sĩ tinh anh còn có thể, nhưng lương thực... cũng không dễ dàng đến lấy được. Vì thế cứ cách vài năm, thú tộc rốt cục phải làm như vậy một lần, dùng danh từ đẹp đẽ là đi cướp đoạt tài phú của nhân loại. Trên thực tế chính là loại bỏ những người thú thực lực thấp kém này. Đương nhiên người thú có thể còn sống trở về đều là thân thể cường tráng thực lực hùng mạnh. Như vậy, cuối cùng thú tộc có thể vẫn duy trì được thể lực cường thịnh không suy yếu!

Lăng Chí hiểu biết thật sâu sắc về người thú. Từ khi tốt nghiệp Học viện Đế quốc, hần liền tiến vào đất phong gia tộc ở phương Bắc bắt đầu soái lĩnh binh mã chiến đấu với thú tộc phương Bắc, trận lớn trận nhỏ đánh nhau không dưới một trăm trận!

- Vậy vì sao thú tộc ở phương Nam mấy trăm năm nay thủy chung đều không có tới Đế quốc Lam Nguyệt chứ?

Lăng Tiêu hỏi nghi vấn trong lòng.

- Một là vì mấy trăm năm nay, nói chung ở phía Nam chúng ta có được quân đội hùng mạnh canh giữ! Đám dã thú kia sợ rằng một khi ra ngoài ngay cả chiến sĩ tinh anh cũng không thể quay về! Thứ hai là, phía Nam còn có hai quốc gia Fez và Mandra, thực lực của mỗi nước dù so với chúng ta kém hơn rất nhiều, nhưng mặt khác đầm lầy Penzias cứ lần lượt bị hai quốc gia kia đánh cướp, vì thế người thú cũng không dám tiến đánh chúng ta!

Nghe Lăng Chí nói trong lòng Lăng Tiêu đột nhiên như được khai sáng hiểu rõ tình thế. Thật không hổ là học viên thiên tài của Học viện Đế quốc, lại được rèn luyện mấy năm trong quân đội, hiện giờ Lăng Chí cơ bản đã đủ tư cách trở thành một tướng lãnh, thành tựu sau này của hần hần là không kém hơn Tướng quân Lăng Thiên Khiếu.

Lăng Tiêu nhớ lại cười nói:

- Phụ thân nói với huynh rồi chứ, hiện tại đệ đã không còn là người bị Thiên Mạch. Hơn nữa, cũng lấy được một thứ có thể tăng lên thực lực, sau khi huynh dùng nó thực lực của huynh tăng lên, hãy tiếp tục đi tham gia thi đấu, phỏng chừng, không ai có thể vượt qua huynh nữa!

Lăng Chí trên mặt lộ ra ý cười, nói:

- Loại này, đệ tốt hơn là chính mình cất giữ là được. Ta lần này trở về, dẫn theo năm trăm người. Đệ tuổi hãy còn nhỏ, chưa từng trải qua hung hiểm, mối uy hiếp nhất bên phương Nam kia thật ra cũng không phải là thú tộc, đều là những người đó tự hù dọa chính mình. Thực sự đệ cần phải chú ý: thứ nhất là Nam Phương Vương, thứ hai chính là thành chủ Penzias. Đệ đi vào trong đó cũng giống như đuổi hắc đi, hắc làm thành chủ quản lý thành Penzias nhiều năm, hắc đã tích lũy tài phú và gắn kết với người bản xứ, hơn xa điều đệ có thể nghĩ tới. Huống chi, người họ có huyết mạch hoàng thất, lại hợp tác với Nam Phương Vương nhiều năm, quan hệ giữa hai người khẳng định là không kém. Đệ tới nơi đó bên người nếu không có đủ thực lực, khẳng định sẽ bị khi dễ. Ca ca cũng không thể cấp cho đệ nhân thủ nhiều hơn, năm trăm người này, là tình nhuệ trong tình nhuệ của Hồ Gầm đột kích đội của nhà chúng ta! Hiện đang đóng quân ở ngoài thành, chờ khi nào đệ đi thì dẫn theo bọn họ!

- Bây giờ... điều này sao được, giao bọn họ cho đệ, đại ca làm sao chứ?

Lăng Tiêu không phải không biết, để huấn luyện binh sĩ Hồ Gầm đột kích đội, lúc trước Lăng Chí phải nỗ lực hết sức vất vả, mới thành lập được một chi tư binh từ đội quân hỗn tạp. Lợi dụng thời gian mấy năm dần dần sàng lọc, mới trở thành chi đội quân tinh nhuệ ngày nay. Lúc này bỗng dưng lấy đi một phần sáu quân số, việc này đối với thực lực tổng thể của Hồ Gầm đột kích đội, sẽ là một đả kích thật lớn.

- Cái gì không được, lão Tam, nam tử hán không nên lè mề, của ta không phải là của đệ sao! Khách sáo với đại ca cái gì? Thứ gì đó của đệ, đệ hãy giữ lấy, bên người lúc nào cũng phải có người thân tín, hay là cho bọn hắc đi! Đừng xem ca ca đệ thực lực không tính là quá hùng mạnh, nhưng bọn người đó, muốn hơn ta, ha ha, cũng không phải là chuyện dễ dàng đâu!

Lăng Chí nói xong, vẻ mặt ngạo nghễ!

- Đại ca nếu không thu nhận, năm trăm người kia, đệ cũng không muốn!

Lăng Tiêu nói như đinh đóng cột. Lăng Chí nói không sai, hai người là thân huynh đệ, chỉ hai chữ huynh đệ này, còn hơn hết thấy mọi điều kiện!

Lăng Chí sững sốt một chút, bưng bát rượu lên:

- Được, lão Tam cũng trưởng thành rồi, ha ha, Lăng gia chúng ta đều là nam nhi tuyệt vời!”

Lăng Tiêu bưng cốc rượu cùng với Lăng Chí, ngửa cổ uống cạn, tâm tình cực kỳ thoải mái!

135. Chương 134: Ly Khai

Năm thứ nhất quốc lịch 453, đế quốc vừa vào đầu quý, nhiệt độ không khí hơi giảm xuống. Giải thi đấu quân sĩ tinh anh lần thứ nhất kết thúc. Đứng đầu bảng, không ngoài mong mỏi đã bị Lăng Chí tu vi Cuồng Kiếm Sư bậc sáu chiếm lấy.

Sau khi dùng Phạm Đề Á Thánh Quả, thực lực của Lăng Chí đột ngột tăng mạnh, một đường vọt thẳng tới thực lực của Cuồng Kiếm Sư bậc sáu, còn định xông phá lên Ma Kiếm Sĩ. Cuối cùng mặc dù do thực lực không đủ mà thất bại trong gang tấc, nhưng khoảng cách Ma Kiếm Sĩ cũng sắp chạm tới!

Lăng Chí được phong Nam tước, thu được một bản kiếm kỹ Địa cấp bậc trung! Lăng gia mặc dù có kiếm kỹ Thiên cấp gia truyền, nhưng bản kiếm kỹ Địa cấp này nếu cấp cho bọn thị vệ của gia tộc tu luyện thì không còn gì tốt hơn!

Đến lúc này, gia tộc Lăng gia so với các đại gia tộc khác mặc dù nhân số ít hơn nhiều, nhưng một nhà ba tước vị, đã xem như là chuyện cực kỳ hiếm thấy trong tầng lớp quý tộc ở khắp Đế quốc Lam Nguyệt!

Bởi vì thường thường trong một nhà đại quý tộc, chỉ có thể có một người được phong tước! Cũng có trường hợp có cống hiến vượt trội cho quốc gia, có được hai ba tước vị, nhưng thường các gia tộc này có dân cư

đồng đúc, có vô số dòng thứ gia tộc. Đâu có giống như Lăng gia, hơn hai mươi năm trước hãy còn thuộc loại gia đình bình dân thảo dã; cho dù hiện giờ, tính cả tôi tớ trong nhà cũng chỉ khoảng ba trăm người. Không ngờ đã xuất ra ba người có tước vị quý tộc, quả thực đã khiến cho các quý tộc khác thêm đỏ con mắt!

Các quý tộc trước nay vẫn luôn khinh thường Lăng gia, cũng không phải vì vậy mà xem trọng bọn họ hơn, tuy nhiên, cũng không còn dám công khai tự tập châm chọc Lăng gia như trước kia nữa.

Khiến cho người ta có chút tiếc rẽ chính là một gã rần ròi kiên cường, con cháu của gia tộc Tử Kinh Hoa tên là Tần Kiên, không ngờ dựa vào một bộ kiếm kỹ Nhân cấp, với tu vi Đại Kiếm Sư bậc sáu, một đường đánh thẳng lọt vào trận chung kết, tiếc thay cuối cùng đã thua dưới kiếm của Lăng Chí, đoạt được hạng thứ hai của giải thi đấu năm nay!

Cũng giành được tước vị Nam tước và một bản kiếm kỹ Địa cấp bậc trung!

Lúc Quốc vương bệ hạ tự tay cài huân chương đại biểu Nam tước cho Tần Kiên, hẳn không tìm được nước mắt chảy dài, trừ Lăng Chí, tất cả mọi người đều cho rằng chàng thanh niên này đang xúc động.

- Mẫu thân hẳn sau này không cần làm việc cực nhọc nữa rồi.

Khi Lăng Chí nói với Lăng Tiêu lời này đôi mắt cũng có chút đỏ lên, tuy nhiên khóe miệng lại mang theo vẻ tươi cười, nói:

- Mẫu thân của tên dê tiện, là con gái của gia chủ Tần gia đời trước là muội muội của gia chủ hiện nay, chưa lấy chồng.

Hôm nay Lăng Tướng quân thật rất phấn khích. Hai con trai ngồi ở trước mặt ông trông đẹp mắt làm sao. Lăng Vận Nhi hôm nay cũng vô cùng nhu thuận. Lăng phu nhân ngồi đó thật dịu dàng hiền lành, bà nhìn cả nhà đoàn tụ hãy còn có chút tiếc nuối nói:

- Nha đầu Tố nhi kia, đi ra ngoài cái là mất biệt tung tích. Ôi! Người cũng lớn như vậy rồi, sao một chút chuyện đứng đắn cũng không có chứ? Giới thiệu cho nó bao nhiêu thanh niên quý tộc tài giỏi tuần tú, lại chưa bao giờ thèm để vào mắt...

- Mẹ, hôm nay cả nhà đều vui vẻ. Người nói chuyện này làm gì.

Lăng Vận Nhi khẽ bĩu môi: bọn quý tộc tài giỏi anh tuấn đó? Đừng nói tỷ tỷ. Cho dù là Lăng Vận Nhi cũng không có để bọn họ vào mắt tên nào. Ngoại trừ khoe khoang khoác lác đều không có bản lĩnh gì?

Đương nhiên, Lăng phu nhân cho rằng đây là thành kiến của các con gái. Con cháu của quý tộc thật ra nào có dễ kiếm. Quân là áo lụa chỉ là tâm tính lúc tuổi còn trẻ thôi. Dù sao đến ngày trưởng thành cũng là tương lai của Đế quốc. Đến lúc đó còn không phải cần tới đám ăn chơi trác táng này chèo chống cho đất nước hay sao?

- Được rồi. Không nói chuyện đó nữa. Đúng là có chút lo lắng!

Lăng phu nhân khóe mắt mỉm cười. Đưa mắt nhìn về phía hai nam một nữ trong ánh mắt cũng chan chứa niềm vui.

Lăng Thiên Khiếu cười lớn nói:

- Đều là các con ngoan của ta. Hôm nay ba cha con chúng ta say sưa một bữa ăn mừng!

- Tiêu nhi vẫn còn là một đứa nhỏ đấy!

Lăng phu nhân kháng nghị.

- Dựa vào cái gì không dẫn con theo?

Lăng Vận Nhi cũng kháng nghị.

Lăng Thiên Khiếu cười nói:

- Tất cả đều phải lao tới đất phong ngay lập môn hộ khác, bất kể là nam hài nữ ấu, đã là nam nhân rồi!

Nói đến, đôi mắt Lăng phu nhân có chút ửng đỏ, bà thật sự có chút luyến tiếc Lăng Tiêu sớm như vậy đã phải đi đất phong. Một mặt là luyến tiếc cho con trai, mặt khác, lúc này ai nấy đều nghỉ sau lưng Lăng gia có chỗ dựa vững chắc thần bí. Lăng Tiêu bị Thiên mạch cũng được giải trừ. Lăng Chí thì biểu hiện xuất sắc ở giải thi đấu quân sĩ tinh anh, tuy rằng không có biểu lộ ra thực lực quá hùng mạnh, nhưng cũng có người chỉ ra, thực lực của con trai cả Lăng gia đã không chỉ là Đại Kiếm Sư, hẳn là tiến nhập thực lực Cuồng Kiếm Sư!

Điều này làm cho rất nhiều người không kìm được kinh hãi, rốt cuộc Lăng gia gặp kỳ ngộ gì, không ngờ có thể có nhiều may mắn như vậy. Gần như mọi người đều cho rằng, Lăng gia nhất định là được một môn phái siêu cấp nào đó coi trọng, muốn bọn họ làm người phát ngôn của mình!

Đúng vậy, Lăng gia không có được lực lượng tiềm tàng, gia tộc khổng lồ, quản lý phức tạp như các quý tộc khác. Lăng gia mới bắt đầu trở thành quý tộc từ thời Lăng Thiên Khiếu, đến bây giờ cho dù tính cả những người ở đất phong gia tộc đó, cũng mới hơn một ngàn người, đem cả tư binh đều tính vào cũng không tới năm ngàn người. Căn bản là không cách nào so sánh với các đại gia tộc động một tỷ là đưa ra mấy vạn người thậm chí là hơn mười vạn người.

Gia tộc như vậy, quản lý mới càng dễ dàng!

Trong lúc nhất thời, rất nhiều gia tộc đang bí mật dò xét công pháp kiếm kỹ trong tay của Lăng Tiêu, cũng bắt đầu có dấu hiệu lùi bước, bởi vì chúng sợ một khi gặp phải những gia tộc hoặc là môn phái siêu cấp ẩn thế nào đó, vậy thì cũng có nghĩa là gặp phải tai ương ngập đầu!

Không có bất kỳ quý tộc nào, có thể chịu đựng được áp lực của những thế lực siêu cấp truyền lưu hàng mấy ngàn năm đó.

Lăng Tiêu, tạm thời an ổn rồi.

Hôm đó, Lăng Thiên Khiếu uống rượu say mèm.

-o-o-o-

Vào buổi sáng sớm ba ngày sau.

Trên đường người đi lại còn lễ tẻ, chỉ có các tiểu thương dậy sớm vội vàng vàng chuẩn bị chuyện buôn bán của mình.

Một chiếc xe ngựa thật lớn xa hoa ngừng trước cửa Học viện Đế quốc. Vành mắt Isa thì ửng đỏ, Thượng Quan Vũ Đồng thì mím miệng, trên mặt nhìn không ra biểu tình gì, Lý Thiên Lạc và Karin cũng ngoại lệ dậy thật sớm. Đến nơi đây, còn có hai giáo sư, Tiêu Lâm và Tô Trúc, hai người đã từng đóng vai chiến đấu với Lăng Tiêu, trên mặt vẫn mang theo vẻ tươi cười bình thản, và khiến người ta hơi bất ngờ đó chính là Viện trưởng Thu Kiến Hoa của Học viện Đế quốc cũng ở đây!

Lăng Tiêu và Diệp Vi Ny đứng ở bên cạnh xe ngựa, đang tươi cười hàn huyên cùng mọi người.

Thu Kiến Hoa tươi cười nhìn Lăng Tiêu nhẹ giọng nói:

- Lăng Tiêu, tới đó rồi, hết thấy đều phải dựa vào chính mình, ta tin rằng học viên của Học viện Đế quốc ra ngoài đời không có người nào hèn yếu! Lão gia không tiện ra đây, nhưng ông bảo ta chuyển cho cậu một câu: thi ân thị uy, sát phạt quả cảm, ông nói: “Lão nhân ta ở sau lưng ủng hộ người!”

Lăng Tiêu gật đầu mỉm cười nói:

- Cho tôi gửi lời vắn an lão Nguyên soái, tôi sẽ ghi nhớ lời nhẩn nhủ của ông ấy!

Lúc này Lý Thiên Lạc bước tới, mặt tươi cười đầy vẻ chân thành, nhưng trong mắt nhiều ít có chút không tự nhiên:

- Thật có lỗi, huynh đệ, lâu như vậy không có tìm cậu. Đúng ra, nên đến chúc mừng cậu từ lâu, chỉ là... thật ra, ta không để ý, ta tin rằng phụ thân ta cũng sẽ không để bụng!

Lăng Tiêu khẽ gật đầu, nói:

- Tôi biết.

Lý Thiên Lạc nhếch miệng, sau đó dụng lực vỗ vỗ vai Lăng Tiêu:

- Kỳ thật, ta muốn nói ra từ lâu tiểu tử ngươi... thật là tài tình! Cậu là người thứ nhất có thể khiến cha ta cam tâm tình nguyện nhường địa bàn, ha ha ha!

Tất cả mọi người cười rộ lên, cũng biết Lý Thiên Lạc nói là tình hình thực tế, còn Tiêu Lâm và Tô Tú biết thân phận của Lý Thiên Lạc thì thâm kinh hãi, Học viện Đế quốc quả nhiên là tàng long ngọa hổ, con trai của nhị điện hạ học ở học viện nhiều năm như vậy, không ngờ trước giờ cũng không biết!

Mặc dù Isa từ lâu đã biết rằng sớm hay muộn sẽ có ngày hôm nay, nhưng khi nàng đối mặt với nó vẫn cảm thấy được có chút khổ sở, nàng hâm mộ nhìn Diệp Vi Ny, thầm nghĩ: “Vì sao mình không thể làm theo ý mình như Diệp tỷ chứ? Nếu có thể, được đi theo bên huynh ấy, thật tốt hơn nhiều so với làm người thừa kế tộc trưởng của đại thế gia!”

- Lăng ca ca, Isa...

Isa cắn môi dưới, chớp chớp mắt nhìn Lăng Tiêu:

- Isa sẽ nhớ anh, Isa cũng sẽ làm thật tốt, không để cho ca ca mất mặt!

Hai hàng lệ vẫn không cách nào nén được chảy dài trên gương mặt trắng trẻo mịn màng của Isa; Thượng Quan Vũ Đồng quay mặt qua chỗ khác.

Phúc Bá ăn mặc chỉnh tề sạch sẽ ngồi trên xe ngựa ho nhẹ một tiếng, bình tĩnh nói:

- Thiếu gia, Diệp tiểu thư, chúng ta đến giờ đi rồi.

Xuân Lan và Thu Nguyệt ngồi trong xe ngựa, các nàng chưa bao giờ rời khỏi đế đô, từ nhỏ đã sinh trưởng tại đây, lúc này phải rời đi, trong lòng nhiều ít cũng có chút mang máng buồn. Nhưng thâm tâm của hai nàng vẫn chờ mong và hướng tới cuộc sống mới. Miễn là có thể cùng ở chung với thiếu gia, thì dù đi tới phương nào, các nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Lăng Tiêu cười nói:

- Đi thôi.

Diệp Vi Ny bước tới nhẹ nhàng ôm Isa, sau đó đi đến trước mặt Thượng Quan Vũ Đồng, nhẹ giọng nói:

- Thượng quan tỷ tỷ, muội đi đây.

Thượng Quan Vũ Đồng gượng cười nói:

- Tốt, sau này nếu có dịp tỷ tỷ sẽ đi làm khách ở đất phong của các ngươi, đến lúc đó, đừng xua đuổi tỷ tỷ là được rồi!

Diệp Vi Ny cũng có chút thương cảm, cảm tình và thế giới quan của tiểu nữ tặc này kỳ thật trong thời gian qua đã biến đổi rất nhiều, Trước đây nàng vốn không tin có người tốt, đến khi vào Học viện Đế quốc, tiếp xúc với những người thân cận của Lăng Tiêu, mỗi người đều đối xử rất tốt với nàng, làm cho nàng cảm nhận được sự ấm áp trước nay chưa từng có.

Lăng Tiêu hướng về phía mọi người cười, nhảy lên xe ngựa, Diệp Vi Ny cũng lên theo. Phúc Bá bình thân kéo dây cương, hai con tuấn mã kéo xe chậm rãi khởi động. Diệp Vi Ny vén rèm xe lên đưa đầu ra ngoài, vẫy tay tạm biệt, bóng những người đó càng ngày càng xa.

Mãi đến khi xe quẹo vào khúc quanh, rốt cuộc không còn nhìn thấy bóng người nào, Diệp Vi Ny mới thụt đầu vào, lấy tay nhẹ nhàng giụi giụi khóe mắt, gượng cười nói với Xuân Lan, Thu Nguyệt:

- Bên ngoài gió thật lớn, cát bay vào mắt.

Đường lộ lát đá bằng phẳng nên xe ngựa chạy càng lúc càng nhanh, chẳng mấy chốc đã ra khỏi đế đô. Tường thành đế đô cao ngất bị bao phủ trong sương mù buổi ban mai. Trong bầu không khí ẩm ướt mờ ảo, lòng mọi người càng thêm nặng trĩu. Lần này ra đi, cũng không biết ngày nào mới có thể quay về đế đô nữa.

Ở ngoài thành cách Đế đô mười dặm, năm trăm đội viên Hồ Gầm đột kích đội, tư binh tinh anh của Lăng gia, đang đứng nghiêm túc ở nơi đó chờ xuất phát. Xe ngựa xa hoa ngừng lại vững vàng.

Đứng trước hàng ngũ năm trăm người, là một hán tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi, khí độ uy nghiêm trầm ổn, ánh mắt linh hoạt, sắc bén nhìn hai xe ngựa chạy tới, ngoài miệng tuy không nói gì, nhưng trong mắt lại nhiều ít lộ ra chút phiền chán.

Cũng không phải hẳn có ác cảm gì với Lăng Tiêu, mà là đối với tất cả cuộc sống xa hoa lãng phí của bọn quý tộc tại đế đô này, hẳn đều không có ấn tượng tốt!

- Đội trưởng Lăng Võ của Chiến đội thứ nhất Hồ Gầm đột kích đội, xin báo cáo với Tam thiếu gia!

136. Chương 135: Ai Áp Đảo Ai ?

Nếu như... ngay cả một gã gia tướng cũng dám ra oai phủ đầu với chính mình, phải làm sao để người khác đừng khi dễ mình!

Lăng Tiêu khước miệng hơi hơi co giật vài cái, ánh mắt lạnh lùng vừa định bước xuống, chợt nghe Phúc Bá ở bên ngoài lập tức hừ một tiếng thật lớn, thân mình của tên đội trưởng Lăng Võ của Chiến đội thứ nhất Hồ Gầm đột kích đội như bị sét đánh thối lui lại mấy bước, đụng vào tên binh sĩ ở phía sau, làm cho tên lính ngã xuống, thân mình hắn mới miễn cưỡng ổn định lại, trong ánh mắt nhìn về phía lão nhân Phúc Bá yếu ớt đó chứa đầy vẻ hoảng sợ.

- Ta mặc kệ ngươi là ai, trước đây lợi hại như thế nào, thân phận tôn quý đến đâu đi nữa, ở trước mặt thiếu gia, ngươi tốt nhất thu liễm một chút.

Phúc Bá thần nhiên nói tiếp:

- Từ nay về sau các ngươi chính là một đám gia binh của thiếu gia, không còn là đội viên Hồ Gầm đột kích đội quái gì nữa, nếu không, ta không ngại... thay thiếu gia quản giáo bọn hạ nhân không biết nghe lời.

Tất cả bọn lính sắc mặt đều biến đổi, sắc mặt tên tướng lãnh trung niên Lăng Võ kia lại càng thêm tái xanh. Hẳn vốn không phải họ Lăng, họ này chính là Lăng Chí ban cho, hẳn đã từng thề cả đời trung thành đi theo Đại đội trưởng Lăng Chí, nguyện trung thành với Lăng gia. Nhưng đối tượng hắn nguyện trung thành chỉ có một mình Lăng Chí, thậm chí đến ngay cả Tướng quân Lăng Thiên Khiếu phụ thân của Lăng Chí, hẳn cũng không nghĩ phải phục tùng!

Còn đám binh sĩ phía sau kia, tâm tư cả bọn hầu như đều nghĩ như hắn: Lăng Chí là con cả của Lăng gia, sau này sẽ kế thừa tước vị của Lăng Thiên Khiếu. Gia tộc tuy rằng không lớn, nhưng dù sao cũng có ngày mở mang phát triển, bọn họ chính là nhóm bộ hạ trung thực đầu tiên của gia tộc! Vậy thì sẽ vĩnh viễn nhận được sự kính ngưỡng của hậu nhân gia tộc.

Nếu bọn họ không có tư tưởng như thế, Lăng Chí cũng không có khả năng phái bọn họ cấp cho Lăng Tiêu. Lăng Chí tính tình hào sảng nên nói với bọn họ đi theo chính mình hay đi theo huynh đệ của mình, đều là một đạo lý như nhau, thế nhưng trong lòng những người này lại chưa chắc cho rằng như thế.

Mặc nhiên trung thành với Lăng Chí: một nam nhân tham gia quân ngũ là đúng quá rồi còn gì. Nói cho vĩ đại thì đó là kiến công lập nghiệp đền đáp ơn nhà nợ nước, còn nói nhỏ nhỏ là để tìm cho mình một mối danh lợi, một chỗ nương thân! Từ thời điểm bọn họ trở thành tư binh của Lăng gia, từ ngày Hồ Gầm đột kích đội uy danh vang vọng khắp Đế quốc Lam Nguyệt, lúc đó trên người của họ đã được khắc dấu ấn của Lăng gia! Hay là nói, suốt một đời của bản thân và người nhà bọn họ không cần phải lo ăn lo mặc nữa!

Bọn họ tôn kính Lăng Chí, sùng bái Lăng Chí một cách cuồng nhiệt dù ở địa phương này lạnh khủng khiếp, điều kiện gian khổ. Nhưng đúng là dưới loại điều kiện ác liệt này, Lăng Chí mới có thể thành công tôi luyện bọn họ thành nhóm người sắt thép và ngày càng yêu thích chốn này.

Thế mà! Hiện giờ bọn họ phải nói lời chào tạm biệt với phương Bắc rồi. Có lẽ, lần này chào tạm biệt thì sẽ không bao giờ quay lại nữa!

Con người ai cũng có tình cảm, ai cũng biết lưu luyến, ai cũng không muốn rời xa quê hương. Bọn họ dù có là những hán tử máu lạnh đi nữa thì cũng vẫn vậy. Tuy rằng biết Lăng Chí cũng không phải từ bỏ bọn họ. Nhưng trong thâm tâm họ vẫn có ý nghĩ mình bị ruồng bỏ.

Trong lòng có oán niệm như thế... muốn ra oai dẫn mặt Lăng Tiêu cũng là chuyện bình thường. Nhưng không ngờ một lão già đánh xe gần đất xa trời như thế lại có thực lực sâu không lường. Hơn nữa, còn nói ra những lời mà bọn họ khó có thể chấp nhận được.

Vì thế lập tức có tên binh sĩ phần nộ quát to:

- Dựa vào cái gì. Con mẹ nó, phiên hiệu quân đội của bọn lão tử là đổi lấy từ trăm trận huyết chiến! Lá cờ này...

Hắn chỉ tay về phía lá cờ đỏ tươi như máu bay phấp phật dưới làn gió. Trên mặt cờ vẽ hình một con Kiếm Xỉ Hổ gương nanh múa vuốt:

- Đó là vô số máu tươi của đồng bạn đã nhiễm đỏ nó. Người dựa vào cái gì, nói một câu thì dám bảo chúng ta bỏ đi phiên hiệu của mình. Người có biết quân đội mà mất đi phiên hiệu chẳng khác nào không có linh hồn hay không? Chúng ta ngay cả nhà cũng không có... Không ngờ người còn muốn cho chúng ta đánh mất cả linh hồn! Sĩ có thể chết không thể nhục!

Tên binh sĩ vừa dứt lời, hai mắt hắn như tóe máu. Mà đúng là chảy ra dòng lệ máu. Giọng của hắn vừa khàn khàn khó nghe, lại mang theo một nỗi thương từ vùng đất lạnh khủng khiếp kia!

- Lăng Tam Thập Nhất!

Lăng Vô bỗng nhiên hét lớn một tiếng:

- Con bà nó ai cho phép người nói! Tự vả miệng đi!

- Rõ!

Thân mình tên binh sĩ vừa mới nói chuyện đột nhiên đứng thật thẳng, sau đó mạnh mẽ vả vào mặt mình...

Các cô gái trong xe ngựa mặc dù không nhìn thấy, nhưng rõ ràng trên mặt đều lộ ra thần sắc không đành lòng. Đây là lần đầu tiên các nàng được tiếp xúc với quân nhân chân chính, liền cảm nhận được một thứ gọi là tinh thần quân đội!

Về giận dữ trên mặt Lăng Tiêu cũng biến mất không thấy, thay bằng vẻ trầm tư suy nghĩ.

Tên binh sĩ kia giống như là giận dữ, hung hăng vả lên mặt mình. Nhưng đột nhiên hắn cảm thấy cổ tay mình bị nắm giữ thật chặt, ngẩng đầu nhìn: lại thấy lão nhân kia thân thể thẳng tắp, tóc bị hói một mảng, ăn mặc thật chỉnh tề; đang dùng một bàn tay khô héo gần như chỉ còn da bọc xương, nắm chặt cổ tay hắn. Thế nhưng cho dù tên binh sĩ cố vận hết sức, cũng không thể lay động lão già này chút nào!

Năm trăm người đều trợn mắt há hốc miệng vô cùng hoảng sợ nhìn lão nhân này. Cả đội ngũ trừ đội trưởng Lăng Vô có thực lực Đại Kiếm Sư bậc ba, còn lại toàn bộ đều cùng một bậc Kiếm Sư bậc sáu!

Phóng mắt khắp đế quốc, với phần thực lực của tổ hợp năm trăm người này, bất kể đi đến đâu, đều đúng là tinh anh trong tinh anh. Dũng sĩ trong dũng sĩ!

Kiếm Sư bậc sáu nếu như thả ra bên ngoài, xem ra dường như còn không bằng một học viên có thực lực trong ban cao cấp của Học viện Đế quốc. Thế nhưng thực lực của quân nhân chính là dựa vào chính thể, đánh chính là phối hợp, có thể nói không khoa trương chút nào: năm trăm tên binh sĩ Kiếm Sư bậc sáu này, cho dù gặp phải một ngàn học viên cùng bậc là Kiếm Sư bậc sáu, dưới tình huống đó cũng có thể trả một cái giá rất nhỏ đổi lấy toàn bộ mạng sống của đối phương!

Nếu là phân tổ phối hợp, năm tên binh sĩ tạo thành trận thế thì đủ để vây khốn một gã Đại Kiếm Sư bậc một bậc hai! Nếu như nói ngược lại thì đây là điều không thể tưởng tượng được! Bởi vì, một gã Đại Kiếm Sư bậc một, cùng một lúc chống lại mười Kiếm Sư bậc sáu, hắn sẽ chọn dùng cách du đấu để tiêu diệt từng người một, cũng có thể dưới tình huống chính mình không bị thương giết sạch đối phương! Vì thế có thể thấy được thực lực của đội tư binh này, tuyệt đối có thể xứng đáng với hai chữ “Dũng Mạnh!”

Mặt khác những binh sĩ đó tuy rằng một đám đứng thẳng tại chỗ không nhúc nhích tí nào, nhưng đều liếc mắt nhìn về nơi này, trong ánh mắt chứa đầy kinh hãi: lão già này là ai, lại có thể có thực lực như thế!

Lăng Vô cũng ngẩn ra một lúc, lập tức trầm giọng nói:

- Ngài đây là có ý tứ gì? Binh sĩ của ta phạm vào sai lầm, tự nhiên là do ta đến khiển trách. Chẳng lẽ, ngài cho rằng chúng ta đều là nô tài, hạ nhân của Lăng gia?

Phúc Bá buông tay tên lính kia ra, quay đầu lại, đôi mắt già nua có chút đục ngầu, nhìn người trung niên kêu là Lăng Võ, mà Lăng Võ cũng không yếu thế chút nào đối mắt cùng Phúc Bá. Trên vẻ mặt của hắn nói lên rằng: cho dù là người giết chết lão tử, lão tử cũng không nhăn mày một cái!

Nhưng người chính là không thể làm nhục ta!

Phúc Bá bỗng nhiên cười thành tiếng, cùng với mình năm đó, con bà nó còn... thực giống nha! Oa nhi này, thật là tốt! Đoạn năm tháng đó tràn đầy tình cảm mãnh liệt sôi trào nhiệt huyết, Phúc Bá chợt nhớ lại thời điểm vừa ly khai quân đội của mình, hiện nay đã nhiều năm trôi qua ông vẫn thỉnh thoảng nhớ tới, hồi tưởng cả những lúc long đong lận đận, giờ đây ông cũng giống như mặt trời khuất núi, chỉ như đỉnh núi kia che từng chạng ánh chiều của bóng hoàng hôn.

- Các người... nói ta, vũ nhục tinh thần quân đội của các người?

Phúc Bá nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, như là phủ bụi trên mặt, tao nhã xoay thân mình, xuyên qua giữa đội ngũ đám binh sĩ, đến trước mặt Lăng Võ.

Lăng Võ đứng tại chỗ không lùi một bước, như là không thấy thực lực mạnh mẽ của Phúc Bá, lớn tiếng nói:

- Chúng ta tuân lệnh bảo hộ Lăng tam thiếu gia, chứ không phải tới để làm nô bộc!

Phúc Bá cười cười, đảo ánh mắt nhìn khắp mặt của đội binh sĩ kia, có người trưởng thành, có kẻ hơi lộ vẻ non nớt, có kẻ mặt đen như than, cũng có người trắng nõn... Duy nhất không khác nhau, đó là trong ánh mắt bọn lính, đều lộ rõ đầy vẻ kiên nghị, dũng cảm và không sợ hãi!

-Các người là tư binh của Lăng gia.

Phúc Bá lạnh nhạt nói:

- Là Lăng gia! Không phải Lăng Chí! Cho dù các người tràn đầy cảm kích với Lăng Chí. Ừ, đúng là như thế. Lão nhân ta coi như rất hiểu rõ về đời trước chi bộ đội này của các người, chính là một đám... hỗn tạp, lưu manh, ác ôn linh tinh đủ loại ở phương Bắc mà thôi. Nhưng có một điều chắc chắn: khi đó các người cũng chỉ là một đám rác rưởi.

Phúc Bá nói thật tao nhã, nhiều từ ngữ ác độc như vậy từ miệng lão nhân gia ấy phun ra, nhưng vẫn cứ làm cho câu chuyện nói ra biến thành chuyện cao thượng biết bao.

Bọn lính nghe xong lời này, có kẻ mặt bừng bừng đỏ, có tên cụp mắt né tránh, có người lộ chút xấu hổ, có ánh mắt bắn ra tia phẫn nộ cực kỳ... Đến ngay cả Lăng Võ, sắc mặt cũng một màu tái xanh!

Đúng vậy, đời trước của bọn họ, đều là bọn lưu manh côn đồ của Faulkner. Thời điểm ban đầu, vùng đất rộng lớn được phong cấp cho Lăng gia, đã từng khiến cho gia tộc Tử Kinh Hoa tiếp giáp với vùng đất đó vô cùng bất mãn: họ cho rằng đây là biểu hiện Quốc vương bệ hạ không tín nhiệm gia tộc Tử Kinh Hoa, rõ ràng muốn bồi dưỡng một đại gia tộc ở sát bên bọn họ. Cho nên gần như lôi kéo tất cả thanh niên trai tráng ở vùng phụ cận này. Ở phương bắc, gia tộc Tử Kinh Hoa chính là tồn tại cao nhất, thậm chí có rất nhiều người không biết tên Quốc vương là gì, nhưng lại biết tên của gia chủ Tử Kinh Hoa!

Dưới tình huống như vậy, vị Tướng quân Lăng Thiên Khiếu cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tổ chức thu nạp một số lớn dân chơi bởi lêu lổng ở Faulkner. Bên trong đám ngư long hỗn tạp đó giới nào cũng có, kẻ mạo hiểm, du côn, lưu manh, thậm chí còn có toàn bộ thể lực tà ác, tất cả đều bị triệu tập cả lại, tạo thành một chi quân đội tư binh thập cẩm.

Bởi vì có tiền lương, đám người này đều vô cùng vui mừng tiếp nhận vào biên chế. Chỉ có điều lúc ấy chuyện này đã trở thành trò cười lưu truyền trong tầng lớp cao tầng ở khắp đế quốc, trở thành một lợi khí lớn để các quý tộc nắm lấy công kích nguồn gốc quý tộc dân dã của Lăng gia.

Thế nhưng hết thảy những điều này, lại bị thay đổi bởi một thiếu niên thiên tài mới tốt nghiệp từ Học viện Đế quốc, đó chính là Lăng Chí ngày nay!

Bởi vậy, những người này mới lại cuồng nhiệt đi theo Lăng Chí như thế, mới có thể ngoài Lăng Chí ra bọn họ không thêm để bất cứ kẻ nào trong mắt.

Phúc Bá không đợi Lăng Võ kịp lên tiếng nói, bỗng nhiên, ông lại làm một động tác khiến đám binh sĩ đó trợn mắt há hốc mồm, khiến ba thiếu nữ vốn định bước theo Lăng Tiêu xuống xe lại thần sắc đỏ bừng vội lùi trở lại.

Hành động của Phúc Bá, không ngờ là đang cởi áo của mình, động tác vô cùng tao nhã.

137. Chương 136: Ân Uy Nhiếp Kiều Bình

Trong đó một vết sẹo kéo dài từ vai trái xéo xuống tới bụng là dọa người nhất, giống như một con rắn thật lớn bám chặt trên thân thể khô quắt của Phúc Bá, trông thật vô cùng dữ tợn!

Phúc Bá chậm rãi xoay người phía sau trên lưng, vết sẹo càng nhiều!

Có thể nói toàn bộ sau lưng của ông, ngay cả chỗ trống đặt một bàn tay cũng không có!

- Các người, trên người ai có vết thương nhiều hơn so với ta?

Ý tứ của Phúc Bá không lộ chút khoe khoang nào, mà còn mang theo một tia bi thương:

“Bọn trẻ các người... Năm đó khi ta ở trên chiến trường giết chóc, các người, đều còn chưa có sinh ra! Tinh thần quân đội? Chắc chắn, cả đám các người, tự cho là đánh được mấy trận chiến, giết được mấy tên người thú, liền dám xưng là chính mình có được tinh thần quân đội? Cái gọi là tinh thần quân đội là gì... Cái này có thể có rất nhiều lối giải thích: có ý chí cứng như sắt thép, có tinh thần ngoan cường bất khuất, có kỷ luật nghiêm khắc, qua rèn luyện tàn khốc... Nhưng ta cho rằng, tất cả những điều đó đều không trọng yếu, mà quan trọng nhất là “Phục tùng mệnh lệnh”, Lăng Võ!

- Có mặt!

Trong mắt Lăng Võ đầy cuồng nhiệt, đó là một loại ánh mắt... khi nhìn thấy người có thể khiến mình vạn phần tôn kính. Trước đây, ánh mắt này chỉ dành riêng cho một người là Lăng Chí, nhưng hôm nay, hắn bị lão nhân này làm dao động rồi. Thực lực của lão nhân này, rõ ràng sâu không lường được, mà trên người không ngờ có nhiều vết sẹo như vậy, điều đó nói lên cái gì? Lăng Võ không giống như những tên lính bình thường hữu dũng vô mưu, hắn có thể nhìn ra được những vết sẹo trên người lão nhân, hơn phân nửa đều là do vũ khí lưu lại, thêm vào cổ khí phách trên người lão nhân kia, nếu không phải đã trải qua nhiều năm trong kiếp sống quân đội, thì tuyệt đối không thể xuất hiện khí chất như thế này.

- Người cảm thấy người... có phục tùng mệnh lệnh không?

Phúc Bá chậm rãi mặc lại áo, cài cúc áo từ trên xuống dưới xong lên tiếng hỏi.

- Không có! Lăng Võ theo nghiệp võ tuy là tướng lãnh tư binh, cũng đều có khát vọng kiến công lập nghiệp, mà không phải bảo vệ một tên vô năng ăn chơi trác táng của mọi nhà!

Lăng Võ đứng thẳng thân mình tại chỗ, nhìn thẳng không chớp mắt nói, không hề tỏ ý sợ hãi với thiếu niên bộ dáng tuấn tú đang đi tới kia.

- Ha ha, người thực dám nói thiếu gia là vô năng ăn chơi trác táng. Được, lão nhân ta cho người một cơ hội, thành khẩn mời thiếu gia đánh với người một trận, để người khỏi nói ta khi dễ các người!

Phúc Bá lạnh nhạt nói xong, quay đầu lại cung kính khom lưng về phía Lăng Tiêu.

- Thiếu gia! Xem ra ngài cần bộc lộ chút tài năng, mới có thể khiến cho đám binh sĩ tự cho rằng mình rất mạnh này chịu phục đấy.

Lăng Tiêu cười nhạt gật gật đầu. Hắn hết sức tán thưởng những thiết huyết hán tử này. Nhưng tán thưởng thì tán thưởng, không có nghĩa là trong lòng Lăng Tiêu không tức giận với cái nan đề giao cho mình này. Muốn thử xem ta có thể bắt hàng phục bọn binh sĩ ương ngạnh, đám kiêu binh càn quấy này hay không?

Lăng Tiêu mỉm cười nhìn Lăng Võ. Lăng Võ bắt đầu dõng lên tiếng:

- Lăng Võ ra mắt Tam thiếu gia!

- Miễn đi.

Lăng Tiêu khoát tay. Cũng không thèm để ý. Lạnh nhạt nói:

- Người ra tay đi. Trong vòng một chiêu người phải thua!

- Người!

Lăng Võ bị tức đến nỗi thiếu chút nữa thở không được ngắt xiu. Thằng nhỏ xấu xa này, hần nghĩ chắc lão tử là trẻ con sao? Lúc sắp lên đường Lăng Chí đã dặn dò:

- Đó là huynh đệ ta, các người đi theo hần cũng như đi theo ta!

Đưa mắt nhìn lại lão nhân đứng ở nơi đó, Lăng Võ thở dài một tiếng, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Tam thiếu gia. Ta là Đại Kiếm Sư bậc ba...

- Tốt, người ra tay đi.

Lăng Tiêu lạnh lùng nói.

Được là người tự chuốc lấy, Lăng Võ tức giận đến ngứa hàm răng, hận không thể tát một cái đánh chết tiểu tử chết tiệt này. Hần cứ cầm tinh cương kiếm trong tay không có rút ra khỏi vỏ, nói:

- Mời Tam thiếu gia ra tay trước!

Lăng Tiêu xua xua hai tay:

- Ta ra tay trước thì người sẽ không có cơ hội, là người ra tay trước đi!

Lăng Võ giận quá hóa cười, gật gật đầu:

- Vậy mời Tam thiếu gia lấy vũ khí ra.

- Đối với người, tay không là được rồi!

Lăng Tiêu vẻ mặt tươi cười uể oải nói.

Lăng Võ bị kích động dường như muốn nổi điên, thà rằng liều mạng bị Đại đội trưởng trách tội, bị lão nhân này trừng phạt, cũng muốn giáo huấn một chút tên tiểu tử chết tiệt không biết trời cao đất rộng này, cho hần biết đá biết vàng!

Chỉ trừ ba cô gái trên xe ngựa, thâm tiếc rẻ lắc lắc đầu, trong lòng lo lắng cho vị đại hán kia, hy vọng lần này hần không bị quá mất mặt.

Tinh cương kiếm hợp với vỏ kiếm trong tay Lăng Võ, quét xéo tới Lăng Tiêu từ trên xuống dưới. Chiêu thế này mạnh mẽ trầm ổn, không có chút biến hóa hoa mỹ nào, rất phù hợp với tác phong quân nhân.

Tiếng vũ khí rít gió vù vù trên không trung, một chiêu này của Lăng Võ ra tay không một chút lưu tình, định bụng đánh cho Lăng Tiêu te tua. “Con bà nó đánh cho hả giận rồi tính sau.”

Chuyện xảy ra trong chớp mắt, thoáng nhìn thấy lão nhân thực lực mạnh mẽ kia vẫn ung dung đứng ở nơi đó, trên mặt không lộ chút lo lắng gì, trong lòng Lăng Võ tuy rằng hơi do dự một chút, nhưng rốt cục vẫn bị khoái cảm hả giận che lấp.

- A!

Lăng Tiêu khóe miệng mỉm cười, không né không tránh, vọt thẳng lên phía trước, khiến đám binh sĩ của Lăng Võ nhìn thấy không kìm lòng được phát ra một tràng tiếng kêu kinh hãi. Trong lòng chúng đều nghĩ: “Tiểu tử này không muốn sống nữa rồi, hy vọng đội trưởng có thể nể mặt nhẹ tay. Đến lúc đó để lộ ra đầu lĩnh mà biết đệ đệ của mình bị đánh đập, còn không trút giận lên người bọn họ cho đã nư ư!”

Lăng Võ cũng thoáng sửng sốt, nhưng vũ khí trên tay cũng không chậm lại chút nào, tiếp tục quét về phía bả vai của Lăng Tiêu... Đây cũng là năm đó Lăng Chí dạy cho bọn họ, chiến đấu chính là chiến đấu, ở trên chiến trường người có thể trông chờ địch nhân hạ thủ lưu tình với người sao?

- Bùng!

Ba cô gái bên cạnh xe ngựa không kịp được nhắm mắt lại, ở trong lòng mặc niệm cho Lăng Võ: “Đại thúc trung niên thật đáng thương, hy vọng ông không bị đánh ngã quá mạnh.”

Trong lòng bọn lính sau lưng Lăng Võ thì hơn phân nửa đang cầu nguyện: “Lão Đại, người nhẹ tay chút đi, không khéo đánh hỏng tiểu tổ tông này rồi. Thật xui xẻo còn làm liên lụy tới chúng ta!”

Phúc Bá không hề bận tâm, trong ánh mắt mang theo ý cười thản nhiên.

Khi Tinh cương kiếm của Lăng Võ chạm vào thân thể Lăng Tiêu, theo bản năng hắn giảm bớt năm phần lực đạo: “Dù sao, thiếu niên này cũng không phải địch nhân, lại là thân đệ đệ của người mình tôn kính nhất! Cho dù thiếu niên này có xấu xa đi nữa, chính mình cũng là phải bảo vệ hắn đến đất phong, hơn nữa còn ở lại đó thời gian rất lâu.” Trong lòng Lăng Võ, vẫn là hướng tới phương Bắc kia cái chỗ mà nước tiểu vừa vãi ra ngoài trong nháy mắt liền đóng thành băng!

Chính vì hắn giảm lại năm phần lực đạo này, thần sắc trong mắt Lăng Tiêu chợt bình thường trở lại, thân mình trong nháy mắt lưu lại một luồng tàn ảnh, thế kiếm mạnh mẽ của Lăng Võ chợt rơi vào khoảng không. Một tay khác chụp vào Lăng Tiêu cũng bị sai vị trí. Lăng Tiêu thì lạng tới phía sau Lăng Võ, đánh một chưởng lên lưng Lăng Võ, phát ra một tiếng bịch, Lăng Võ nhào về phía trước “kịch kịch kịch...” loạn choạng chạy tới mấy chục bước mới miễn cưỡng đứng lại. Hắn kiểm tra thấy toàn thân cũng không có bị thương một điểm nhỏ nào, hắn hoảng sợ quay mình lại nhìn Lăng Tiêu, bộ dáng như gặp quỷ.

- Người... người sao làm được?

Lăng Võ cho dù ngu ngốc cũng biết người ta đã nhẹ tay lưu tình, nếu trên tay Lăng Tiêu có một thanh chủ thủ thì lúc này hắn đã là một cái tử thi!

Lăng Tiêu vốn định ngay mặt đá một cước cho Lăng Võ bay đi, nhưng nghĩ lại sau này còn phải ở chung với tên ngay thẳng này, hơn nữa vốn Lăng Võ ra tay lại không xử dụng kiếm khí, đến sau còn chủ động giảm bớt lực đạo. Vì thế Lăng Tiêu để lại chút thể diện cho hắn, chỉ là dạy cho hắn một bài học.

- Thực lực.

Lăng Tiêu làm ra vẻ bị bức bách ném ra một câu, bởi vì hắn phát hiện, với những tên thẳng tính đó hoàn toàn không cần phải khiêm tốn lấy lòng. Nhìn những cặp mắt tròn xoe của đám binh sĩ đang nhìn mình, trong lòng Lăng Tiêu bỗng nhiên có cảm giác hơi buồn cười, không nhận được thâm nghĩ: “Thực lực quyết định hết thảy, lời này ở đâu cũng có kết quả như nhau đây!”

Lăng Võ trợn mắt há hốc mồm nhìn Lăng Tiêu, trên mặt giật mạnh mấy cái, rốt cục cúi đầu, cung kính nói:

- Lăng Võ, ra mắt Tam thiếu gia.

Nói xong quay đầu lại phía đám binh sĩ dưới tay quát:

- Còn ngần ra đó, không ra mắt Tam thiếu gia đi!

Cả đám binh sĩ gia sản của Lăng gia ào ào nói:

- Ra mắt Tam thiếu gia!

Phúc Bá nhẹ giọng nói:

- Ta đi thôi.

Năm trăm người đi theo sau xe ngựa, tăng tốc lên đường, loại hành quân này đối với bọn lính mà nói quả thực đúng là trò trẻ con, thế nhưng khí hậu nóng bức nơi đây làm cho bọn họ nhiều ít có chút không thích ứng. Không lâu sau, bọn chúng mồ hôi mồ kê chảy ròng ròng, quân trang trên người cũng đều ướt đầm, nhưng vẫn không phát ra một tiếng than vãn nào. Tất cả đều cần rằng kiên trì, bởi vì Lăng Tiêu cũng không nói gì đến chuyện hủy bỏ phiên hiệu của họ, thì xem như vì con Kiếm Xi Hồ đang giương nanh múa vuốt trên mặt lá cờ kia cả đám cũng phải kiên trì đi tiếp!

Không lâu sau, chiếc xe ngựa đột nhiên dừng lại, mặc dù bọn lính phía sau hơi lấy làm lạ, nhưng đều dừng lại bất động. Chúng liền nhìn thấy trên chiếc xe ngựa phía trước bước xuống một thiếu nữ quốc sắc thiên hương, trong tay mang theo một bình sứ rất lớn, đi tới phía bọn chúng.

Lúc này tâm trí của các binh sĩ đó đều đặt hết vào trận chiến, mặc dù cũng mơ hồ thấy ba thiếu nữ tuyệt sắc ngồi trong xe ngựa, nhưng không có quan sát kỹ bỗng nhiên nhìn thấy một người trong đó đi tới, trong không khí dường như còn mang theo một làn gió thơm mát. Bọn chúng không khỏi dồn mọi ánh mắt về phía cô gái, có binh sĩ trẻ tuổi then thùng, không dám nhìn thẳng, chỉ vụng trộm liếc mắt nhìn một cái.

Lăng Võ hướng về phía thiếu nữ hơi hơi khom mình:

- Xin hỏi... có chuyện gì không?

Tuy rằng trên trán cũng đầy mồ hôi, nhưng gương mặt ngăm đen của Lăng Võ vẫn khí định thần nhàn. Với hần mà nói, so với hoàn cảnh ác liệt gấp mười cũng đã trải qua, chỉ là chút thời tiết nóng nực này không nhằm nhò gì!

- Gọi ta Thu Nguyệt là được rồi.

Thiếu nữ dịu dàng cười cười:

- Ta là thị nữ của thiếu gia, thiếu gia bảo ta đem cái này phát cho các binh sĩ, mỗi người uống một viên có thể giải nhiệt.

Nói xong đưa bình sứ cho Lăng Võ, một mùi thơm nhẹ lan theo làn gió.

Khuôn mặt già cỗi của Lăng Võ không khỏi đỏ lên, nhận lấy bình sứ, lí nhí nói:

- Cảm ơn Tam thiếu gia!

Thu Nguyệt cười:

- Giờ hãy phát ra đi, chờ bọn họ uống xong rồi đi tiếp.

Lăng Võ sai tên hoả đầu quân thủ hạ lấy một cái nồi nhỏ trút đan dược trong bình sứ ra. Đan dược nổi lên giống như những hạt đậu màu xanh nhạt.

Lăng Võ trong lòng đầy nghi hoặc, đây là diễn trò gì? Chè đậu? Hắn không khỏi cười thầm trong lòng, thứ này nếu như có thể giải nhiệt vậy là thần rồi. Tuy nhiên thị nữ tuyệt đẹp này còn đứng tại đây theo dõi, Lăng Võ chỉ có thể phân phó một tiếng:

- Mỗi người một viên. Xếp hàng lại đây ăn! Không được lấy nhiều hơn đó!

Đám binh sĩ cười hì hì đi tới, mỗi người lĩnh một viên, sau khi ăn xong, lập tức đều uống vào một bát lớn nước lạnh như nước đá, không nhin được đều rùng mình một cái, một trận lạnh giá từ trên xuống dưới, sau đó toàn thân sáng khoái không tả được. Mọi ánh mắt hơi ảm đạm lập tức đều sáng hẳn lên! Cả bọn đều quay đầu lại nhìn một đồng lớn thuốc viên trong nồi kia, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ tham lam.

Lăng Võ lập tức cảm thấy không đúng, lớn tiếng hét lên:

- Con bà nó, không được lấy nhiều, ai lấy nhiều lão tử trừng phạt đó!

Phía sau còn một số chưa ăn cũng nôn nóng, không ngừng nhỏ giọng hối thúc mấy người phía trước:

- Mau lên, mau lên!

Lăng Võ bước tới, tiện tay vớt lấy một viên cho vào miệng. Vừa vào miệng lập tức tan ra cảm giác như cả người ở trong phòng lạnh. Nhưng cảm giác này không giống như ở phương Bắc kia, với thời tiết nóng bức chết người, loại cảm giác này quả thực rất sáng khoái tràn đầy thích thú.

- A, quá đã!

Lăng Võ không kìm được kêu lên.

Đội tất cả binh lính đều ăn xong, vẻ mặt tất cả đều ngây ngất, Lăng Võ nhìn trong nồi nhỏ còn lại mấy chục viên thuốc, nhìn ánh mắt nóng rực tham lam của bọn lính, hần quát:

- Xong rồi, toàn đội ngũ xếp hàng, ăn một viên là được rồi! Còn không mau cảm ơn Tam thiếu gia!

- Cảm ơn Tam thiếu gia!

Tiếng hô đồng loạt truyền đi thật xa, lúc này từ trong thanh âm đúng là nghe được mỗi chân tình.

Còn Lăng Vô thì thừa cơ hội này thực vô sỉ trút hết số đan dược còn lại vào một cái túi, hướng về phía Thu Nguyệt cười hà hà:

- Cái ấy, thật tốt...

Thu Nguyệt che miệng cười, nhận lại bình sứ, sau đó xoay người đi lên xe.

Bọn lính đi theo sau đoàn xe, khi nhìn xe ngựa phía trước, trong mắt... lại thêm rất nhiều niềm cảm kích!

Suốt lộ trình rất an toàn, có đại đội tinh binh bảo hộ, cho dù là cường đạo có đuôi mù đi nữa, cũng phải suy đi nghĩ lại xem chính mình có đủ phân lượng hay không? Đối với những người ẩn núp ở ven đường vốn chủ ý đánh lén Lăng Tiêu, cũng không biết vì sao, không có người nào ra tay đối phó với Lăng Tiêu.

Bọn lính suốt lộ trình, ngay từ đầu có ý chống lại Lăng Tiêu, đến giờ đều đã nhận ra vị chủ nhân trẻ tuổi kia cũng không cao ngạo như trong tưởng tượng, cũng tuyệt đối không phải hạng người không có năng lực!

Tuy rằng tính cách khác hẳn Lăng Chí nhưng cũng đều có sức thu hút khiến người ta cảm phục.

Khi đội ngũ lại đi ngang qua thị trấn Táp Mai Long, nơi này đã khôi phục cảnh phồn hoa và náo nhiệt như xưa, nhìn không ra dấu vết bị người thú tấn công chút nào. Trưởng trấn Lôi Minh của thị trấn Táp Mai Long, và Đại Thống lĩnh Phan Ân của Phòng vệ quân, kết hợp mở tiệc chiêu đãi cả bọn Lăng Tiêu, đến ngay cả năm trăm tinh binh kia, cũng được an bài đến đại sảnh trong một tửu lâu, chiêu đãi thức ăn thức uống ê hề.

Hai người này đều là tâm phúc của Nam Phương Vương, nhiệt tình với Lăng Tiêu như thế, ít nhất ở biểu hiện bề ngoài, cũng chứng tỏ thái độ của Nam Phương Vương: “Ta rất hoan nghênh người tới đây!”

Lôi Minh và Phan Ân cũng đều nhận được nhiều vinh dự và ưu đãi từ trong lần người thú tấn công trước đây; vì thế tự nhiên cũng thân cận với Lăng Tiêu người cùng nhận được ưu đãi ngày đó. Hơn nữa hai người thật sự không có lý do gì để đắc tội với Lăng Tiêu.

Rượu qua ba tuần, Trưởng trấn Lôi Minh dường như vô tình nói một câu:

- Thành Penzias, gần đây thuế má bỗng nhiên tăng cao, ha ha, xem ra việc làm ăn buôn bán đã khôi phục lại rồi!

Nói xong cũng không nói gì thêm, một vài tên quý tộc bản địa của Táp Mai Long cùng dự tiệc, lúc này khách và chủ đột nhiên cúi đầu tận tình ăn uống thỏa thích.

Khi tiếp tục lên đường, bên trong xe Diệp Vi Ny nói:

- Bên đó hẳn là không chào đón chúng ta cho lắm.

Xuân Lan cười lạnh nói:

- Không chào đón thì có thể làm gì, chúng ta còn phải sợ bọn chúng hay sao?

Khi Đại đội nhân mã đi tới bên ngoài thành Penzias, từ rất xa, đã nhìn thấy tòa thành lớn này, tường thành cao hơn nhiều so với thị trấn Táp Mai Long, tuy rằng không thể so với đế đô, nhưng tại phương Nam này, đây cũng là tòa thành lớn hạng nhất!

Khi đội ngũ định đi vào thành, lại bị một binh sĩ chặn lại.

138. Chương 137: Quá Ngang Ngược

Dừng lại! Làm gì!

Một tên binh sĩ thân hình cao lớn vẻ mặt dữ tợn nói, dường như không phát hiện đại đội tinh binh ở phía sau.

Trong xe ngựa, Diệp Vi Ny nhú mày nói:

- Bọn họ không có khả năng không biết chúng ta là ai, không ngờ dám chặn chúng ta lại!

Lăng Tiêu thân nhiên nói:

- Chúng ta đến đây ảnh hưởng tới lợi ích của bọn họ, đương nhiên họ xem chúng ta không vừa mắt.

Phúc Bá không nói gì, Lăng Võ từ phía sau đi tới, hẩn liếc mắt nhìn tên binh sĩ, trong mắt đầy vẻ khinh thường, quát:

- Cút ngay! Mắt chó của người mù à! Xe của Tử tước đại nhân mà tên rác rưởi nhà người cũng có thể chặn lại sao? Muốn làm chó của người ta, cũng phải mở to mắt mà nhìn một chút! Nếu không cút ngay, lão tử làm thịt tên khốn nhà người!

Tên binh sĩ này không nghĩ tới Tử tước đến từ đế đô kia lại còn mang theo hộ vệ tùy thân quá nhiều như vậy. Hơn nữa, còn ngang ngược như thế. Bọn họ... bọn họ thật là đến từ đế đô? Mà không phải thổ phỉ hoành hành ở phương Bắc chứ?

Kỳ thật trong lòng tên binh sĩ này rất căng thẳng. Trên người năm trăm tinh binh kia đều mang theo khí thế mạnh mẽ, sát khí tận trời, ánh mắt hung tợn nhìn về phía hắn đều đầy sát khí, dường như tùy thời có thể xông lên đập hắn nát vụn. Lúc này nhìn hắn hai chân đều có chút run run. Nhưng thành chủ đại nhân đã có lệnh, hơn nữa thành chủ đại nhân nói: Chính những tên đến từ đế đô này đến để đuổi thành chủ đại nhân đi, nói sẽ đuổi hết Thành vệ quân bọn họ đi. Tin tức này khiến tất cả Thành vệ quân đều phẫn nộ, thật đúng là không có nghe nói có người quý tộc nào vừa đến lãnh địa lập tức đã đuổi Phòng vệ quân của địa phương đi. Vì thế, tận đáy lòng của đám Thành vệ quân đều đã ôm sẵn thái độ thù địch chờ Lăng Tiêu đến.

- Người, người dựa vào cái gì mắng người! Ta là thủ vệ của thành Penzias, các người muốn làm gì?

Tên binh sĩ này ngoài mặt trong yếu quát:

- Chẳng lẽ các người muốn tấn công nơi này hay sao?

Lúc này từ trong thành rất nhanh phóng ra một đại đội kỵ binh, chừng hơn một ngàn người! Tất cả kỵ sĩ đều mặc khôi giáp màu đen, đầu đội nón sắt nhọn, trên lưng ngựa cài kỵ thương thật dài và thuận bài tinh thiết dày cộm. Toàn đội xếp theo đội hình xung phong, tất cả mọi ánh mắt đều lạnh lùng nhìn chòng chọc vào năm trăm binh mã bên này!

Lăng Võ phản ứng đầu tiên quát lớn một tiếng:

- Cả đội! Bảo hộ thiếu gia!

Lập tức hướng về phía bọn kỵ binh đối diện quát:

- Đây là Tử tước Lăng Tiêu đến từ đế đô! Quốc vương bệ hạ tự mình sắc phong đất phong... Chính là thành Penzias này. Các người là ra nghênh đón?

- Ha ha ha ha ha!

Đám kỵ binh kia cười vang. Một tên thân mặc khôi giáp rực rỡ, dường như là tên chỉ huy cười ha hả nói:

- Lăng Tiêu... Tử tước? Ha ha gần đây đã có ba tên thổ phỉ chạy tới giả mạo Tử tước Lăng Tiêu lừa gạt vào thành cướp bóc. Gây cho thành Penzias tổn thất nghiêm trọng. Ai biết các người là ai, có ý chỉ gì của Quốc vương bệ hạ? Công văn sắc phong đất phong? Nếu như không có...

- Cho hắn xem!

Xuân Lan từ cửa sổ xe ngựa đưa ra công văn sắc phong của Quốc vương bệ hạ. Lăng Võ tiếp nhận, mặt không đổi sắc đi tới. Đi xuyên qua đám hỗn loạn tới trước ngựa của tên kỵ sĩ mặc khôi giáp rực rỡ thân nhiên nói:

- Người... cứ như vậy tiếp ý chỉ của Quốc vương bệ hạ?

- Tại hạ khô giáp trên người thật khó hành lễ. Mời người, lại đây đưa cho ta.

Mắt tên kỵ sĩ kia bị mũi sắt bảo hộ che phủ, chỉ lộ ra hai mắt bắn ra vẻ khinh miệt không che dấu chút nào.

Lăng Vô biến sắc. Mới vừa định lên tiếng mắng chọt thấy sắc mặt vui vẻ của tên kỵ sĩ kia. Lập tức trong lòng rung mình thầm mắng: “Bọn khốn này. Không ngờ to gan như thế! Muốn dùng phương thức này để giết người diệt khẩu?” Lăng Vô vừa nghĩ vừa thản nhiên cười. Đi tới đưa công văn sang cho hắn, đồng thời một tay đặt trên chuôi kiếm Tinh cương bên hông. Chỉ cần tên tướng lĩnh kỵ sĩ này hơi có động tĩnh, hắn sẽ không ngần ngại lập tức ra tay ngay!

Tên tướng lĩnh kỵ sĩ kia đón nhận công văn. Sau đó mở ra. Chỉ nhìn thoáng qua tức thì cao giọng quát:

- Đây là giả mạo! Các người lại dám giả mạo quý tộc. Thật là không biết sống chết. Các huynh đệ, xông lên cho ta...

Nói xong vừa định xé bỏ công văn sắc phong và chiếu chỉ của Quốc vương trong tay!

- Tên khốn người dám!

Tinh cương kiếm trong tay Lăng Vô tuốt ra khỏi vỏ. Hung hăng chém vào chân sau con ngựa cỡi của tên tướng lĩnh kỵ sĩ!

Đồng thời, tên tướng lĩnh kỵ sĩ kia đột nhiên cảm giác trong tay mình trống rỗng, cùng lúc hắn thấy thân mình chọt nhẹ tênh. Lúc này hắn mới phát hiện chính mình không ngờ bị người ta xách bổng lên!

Đối phương có thể bay!

Mắt tên tướng lĩnh kỵ sĩ trợn muốn té ra, không ngờ bọn họ có cao thủ Ma Kiếm Sư!

Phúc Bá một tay xách theo tên tướng lĩnh kỵ sĩ, thân mình giống như một con chim lớn, chọt nhẹ nhàng bay tới, hung hăng ném tên tướng lĩnh kỵ sĩ mặc khô giáp rực đỏ rơi bịch trên mặt đất, cười lạnh nói:

- Đồ lẻo loét, trên chiến trường, địch nhân dùng một mũi tên có thể bắn chết người! Ngu ngốc!

Cùng lúc đó, con ngựa chiến của tên tướng lĩnh kỵ sĩ bị Lăng Vô chém một kiếm rụng chân sau, điên cuồng thét lên một tiếng, ầm ầm ngã xuống đất!

Máu tươi tuôn ra lai láng, trong không khí lập tức tràn ngập mùi máu tanh nồng. Đám kỵ sĩ vừa chuẩn bị xung phong nhìn thấy một màn này vội vàng vàng kiềm cương chiến mã lại.

- Bắt hắn trói lại cho lão tử!

Lăng Vô tức giận vừa lau máu ngựa dính trên mặt, vừa ra lệnh cho thủ hạ. Sau đó ngênh ngang quay trở về.

Lập tức có năm sáu đội viên Hồ Gầm đột kích đội chạy tới, vô cùng nhanh nhẹn lột khô giáp trói tên tướng lĩnh kỵ sĩ lại, sau đó đá một cước văng qua một bên, có người mắng:

- Phúc Bá nói rất đúng, người chính là một tên ngu ngốc. Con bà nó, người tưởng mình khác người lắm sao. Đồ ngốc!

Người nọ bị lột khô giáp, lộ ra bộ mặt bên trong, là một tên trẻ tuổi chừng hai mươi bảy tuổi, diện mạo rất anh tuấn, mái tóc bông màu vàng kim, làn da trắng bóc, đôi mắt hạnh đào thoát nhìn có chút quyến rũ.

Một đội viên khác cười chế giễu:

- Ha ha, hóa ra là một bọn giả gái!

Tên tướng lĩnh kỵ sĩ tức giận đến xanh mặt, cả giận nói:

- Người dám làm nhục ta, ta là chỉ huy đại đội kỵ sĩ thành Penzias...

Bốp! A!

Tên tướng lãnh kỵ sĩ còn chưa dứt lời, đã bị binh sĩ kia tát vào mặt một cái. Hấn xuống tay rất nặng, lập tức làm cho mặt của tên tướng lãnh kỵ sĩ kia sưng vù lên.

- Huyền nào cái gì! Lão tử cho phép người nói chuyện sao?

Binh sĩ kia nhìn tên tướng lãnh kỵ sĩ với vẻ mặt dữ dằn, ánh mắt khiêu khích như muốn nói: “Có bản lĩnh người nói nữa đi, còn nói nữa lão tử đập vỡ mồm ngươi!”

Tên tướng lãnh kỵ sĩ bị một cái tát phát mớ hồ, khê nhếch miệng, trong mắt hấn đầy vẻ không thể tin được: mấy tên binh sĩ kia tùy tiện bắt hấn trối lại, hấn khê giãy dựa một chút lập tức bị tên kia hung hăng đá cho một cước, sau đó còn chửi rửa thậm tệ một hồi. Lúc này tên tướng lãnh kỵ sĩ lập tức thành thật, động cũng không dám động, thở cũng không dám thở mạnh.

Ở phía đối diện đám kỵ sĩ kia cũng đều choáng váng. Mấy tên thủ vệ cổng thành núp ở một bên chuẩn bị xem cảnh náo nhiệt lại càng sững sờ đứng tại chỗ.

Lăng Võ trở về đến chi đội. Hai mắt tên tướng lãnh kỵ sĩ kia nhìn hấn như tóe lửa: “Con chiến mã yêu quý nhất của mình không ngờ bị người này một kiếm chặt đứt rời một cái chân sau, mắt thấy không sống nổi nữa rồi. Chiến sĩ đối với ngựa cũng giống như người luyện võ yêu quý kiếm của mình, nhưng kiếm mà rời tay rốt cục chỉ là vật chết, còn ngựa thì rõ ràng là sinh mệnh sống sờ sờ... Thế mà chính mình đã trở thành tù binh của người ta.” Tên tướng lãnh kỵ sĩ rất tức giận mà không dám nói gì, chỉ có thể nhìn hấn từ trung niên đầu lĩnh với ánh mắt chờ mong hy vọng hấn có thể hiểu chút đạo lý.

Chỉ tiếc rằng, nguyện vọng tốt đẹp của hấn ngay tức khắc liền tan vỡ.

Lăng Võ về mặt phần nộ quay trở lại tung chân đá tên tướng lãnh kỵ sĩ lăn trên mặt đất, thấy bộ khôi giáp rực đỏ hào quang sáng bóng bên cạnh, lập tức phần nộ tung một cước đá bay vào trong đội ngũ của mình miệng mắng:

- Thật to gan! Dám nói xấu Tử tước của chúng ta, còn dám đặt điều ý chỉ của Quốc vương bệ hạ là giả mạo? Ai sai khiến mà người lớn gan như vậy?

Bên kia mấy tên thủ hạ của Lăng Võ rất nhanh nhẹn ở trước mắt bao người tỉnh bơ đem cất bộ khôi giáp rực đỏ kia. Vừa nhìn thấy chính là hàng thượng đẳng, đã không tốn công tốn của còn than thở: “Con bà nó, thực xui xẻo, còn làm thành màu đỏ máu, tên nọ là kẻ ngu ngốc sao? Thôi đành sơn màu khác mới có thể sử dụng!”

Lăng Võ lạnh lùng nhìn tên tướng lãnh, mặt đầy sát khí, lạnh lạnh nói:

- Nói!

- Nói... nói cái gì?

Tên tướng lãnh kỵ sĩ biết mình đụng phải thiết bản rồi, mỗi một người của đội nhân mã này đều ngang ngược! Vốn hấn cảm thấy chính mình đã đủ ngang ngược rồi. Từ sớm đã tính toán thật hoàn hảo: “Đội đến khi đại đội nhân mã Lăng Tiêu bọn họ đi đến, trước cho vài tên thủ vệ quân trêu chọc bọn họ khi bọn họ nổi giận lên, tiếp đó chính mình dẫn theo đại đội kỵ binh đi ra, buộc bọn họ giao ra công văn và ý chỉ của Quốc vương bệ hạ.”

“Nếu bọn họ không giao, liền trực tiếp hạ lệnh tiến công, theo phân phó của Thành chủ đại nhân, chỉ cần không đánh bị thương người trên xe ngựa, còn những người khác chết sống mặc kệ, nhất định phải dốc sức làm cho tên Lăng Tiêu kia nhục nhã mất hết mặt mũi!”

“Nếu chúng giao ra, chính mình cứ vờ như không phân rõ phải trái xé bỏ đi! Nói là đồ giả mạo, đến lúc đó có Thành chủ đại nhân che chở, cũng không tính là chuyện lớn gì. Nơi này là thiên hạ của Nhị điện hạ, mà Thành chủ là người của Nhị điện hạ! Đừng tưởng Nhị điện hạ ngoài miệng không nói gì mà lắm, một tòa Thành lớn nhiều lợi ích cứ như vậy bị người ta lấy đi, trong lòng Nhị điện hạ sao có thể thoải mái chứ?”

Tên tướng lãnh kỵ sĩ này ngàn tính vạn tính, nhưng mà không tính đến đối phương không ngờ còn ngang ngược hơn so với hấn. Điều này còn không nói, không ngờ người đánh xe của người ta là Ma Kiếm Sư!

“Con bà nó, thế giới này có phải rất điên cuồng hay không, tên tiểu tử Tử tước kia không ngờ có một Ma Kiếm Sư đi theo bên mình, còn là một lão đánh xe!”

Tên kỵ sĩ cảm thấy khí huyết dâng lên, trời đất quay cuồng.

- Nói cái gì? Người, con bà nó choáng váng sao?

Lăng Võ một tay nắm mái tóc mềm mại của tên tướng lãnh kỵ sĩ, tay kia vỗ vỗ lên mặt hắn mấy cái:

- Là ai sai khiến người làm như vậy. Nói!

- Không, không ai sai khiến ta!

Tên tướng lãnh kỵ sĩ coi như khá cứng rắn không hề dè. Hắn biết chuyện này dù có chết cũng không thể để liên lụy tới thành chủ đại nhân, nếu không đến lúc đó thì đúng là không thể canggung nổi hậu quả.

- Không ai sai khiến? Vậy thì chính người trực tiếp quyết định việc này? Người muốn mưu phản phải không?

Lăng Võ cười lạnh dùng sức nắm tóc tên tướng lãnh kỵ sĩ xoay cho hắn đối mặt với mình, hai mắt lạnh lạnh đầy sát khí nhìn hắn, quát:

- Đúng hay không!

- A... Không phải, không phải!

Tên tướng lãnh kỵ sĩ rất mau chóng bị tên thô tục, dã man, bạo lực này tra tấn hóa điên lên rồi, hắn điên cuồng kêu lên:

- Ta là người có thân phận, người không thể làm nhục ta như vậy!

- Có thân phận? Ha ha, tốt lắm!

Trên mặt Lăng Võ mang theo một tia hài hước, lúc này trong xe ngựa truyền đến tiếng nói bình thản của Lăng Tiêu:

- Được rồi, Lăng Võ, đừng đùa nữa, người thu hồi hết vũ khí, khôi giáp và chiến mã của đám kỵ sĩ kia đi, bọn kỵ sĩ đó... đều trời lại!

- Tuân mệnh!

Lăng Võ mặt đầy hưng phấn, sau đó lạnh lùng nhìn tên tướng lãnh kỵ sĩ lầm bầm:

- Người ra lệnh cho người của người, lập tức đều lăn xuống hết cho lão tử!

139. Chương 138: Cường Chế Gia Nhập

Tên tướng lãnh kỵ sĩ trợn mắt há hốc mồm nhìn Lăng Võ, rốt cục hoàn toàn nổi giận, gào lên:

- Ta thuộc đại đội kỵ sĩ của thành Penzias, là quan binh chính quy của đế quốc, người có quyền gì làm như vậy!

- Từ giờ trở đi, toàn thành này chính là của thiếu gia ta! Quân chính quy người tính cái quái gì, còn lắm mồm...

Lăng Võ đột nhiên từ trong ống quần rút ra một thanh chủ thủ sắc bén, lưỡi dao sáng loáng mũi nhọn hoắt, hắn dí sát mũi dao lên gương mặt trắng trẻo của tên tướng lãnh kỵ sĩ:

- Còn lắm mồm ta lập tức giết chết người!

Một làn khí lạnh xông thẳng lên đầu tên kỵ sĩ, mũi dao lạnh như băng dán lên má khiến hắn cảm giác hết sức khó chịu, càng khiến hắn hoảng sợ tận đáy lòng. Gia thế của hắn cũng khá tốt, tuy rằng không tính là đại quý tộc, nhưng phụ thân hắn cũng có tước vị Nam tước. Hơn nữa là thừa kế, nói cách khác, tương lai tên tướng lãnh kỵ sĩ này, cũng sẽ kế thừa tước vị quý tộc Nam tước của phụ thân hắn, cũng sẽ sống cuộc sống quý phái đầy đủ sung túc trên mảnh đất phong nhỏ của gia tộc mình. Mọi người ở địa phương đều kính trọng hắn!

Vì thế...

“Ta là vì bọn thủ hạ của ta ! Nơi này lại có thêm một cao thủ Ma Kiếm Sư! Nếu chọc giận Ma Kiếm sư này điên lên đội ngũ kỵ binh nhất định sẽ rơi vào cảnh hủy diệt!”

Tên tướng lãnh kỵ sĩ không ngừng thầm an ủi mình: “Những tên thô tục , dã man, hung tàn này, ta dù gì cũng là một quý tộc, ta sao có thể khuất phục dưới uy quyền của chúng.... Nếu ta không đáp ứng, bọn chúng sẽ lập tức giết ta, tỉnh ngộ thôi, Nam tước đại nhân chưa tới tay! Nếu như chết đi, đệ đệ của người sẽ kế thừa tước vị vốn phải thuộc về người, hẳn thay thế người hưởng thụ hết thảy!”

- Còn ương ngạnh!

Lăng Vô ha ha cười lạnh, hẳn không còn kiên nhẫn nắm tóc tên tướng lãnh kỵ sĩ xách bổng lên khỏi mặt đất, hướng về đám kỵ binh phía đối diện đang ngăn người trên lưng ngựa quát:

- Hãy nhìn đây! Đây... là đầu lĩnh của các người, ta đếm ba tiếng, nếu các người không xuống ngựa đầu hàng... Ta lập tức giết hẳn! 1, 2...

Lăng Vô còn không đếm tới 3, đám kỵ sĩ phía trước bắt đầu liên tiếp xuống ngựa, cùng lúc đó chính là tướng lãnh kỵ sĩ đại nhân trẻ tuổi cuồng loạn hét lên chói tai:

- A... !!! Đừng giết ta!!!

Lăng Vô bĩu môi, ném tên tướng lãnh kỵ sĩ không còn dáng vẻ gì của một tướng lãnh mà giống như một đám bùn nhão té nằm trên mặt đất; nước mắt nước mũi nhòe nhoèm, miệng thì lúc kêu gào lúc thì thảo luận bầm cái gì không rõ.

Các chiến sĩ Hồ gầm đồm kích đội đầu bĩu môi khinh bỉ, cái gì là trò hề, yếu nhược, đốn hè! Chỉ cần kiên trì một chút, đám kỵ binh kia cũng đồng loạt đầu hàng. Kết quả, trong lòng đám kỵ binh lúc này nhất định là chứa đầy sỉ nhục, thâm than thở sao mình lại có một thủ lĩnh hèn hạ như vậy chứ?

- Thu hết vũ khí, cởi hết khôi giáp, dắt hết chiến mã của bọn chúng!

Lăng Vô phân phó một hơi với tư thế oai hùng, bưng bưng phần khởi. Trong lòng bỗng nhiên ưa thích thiếu niên Lăng Tiêu trông thật ôn hòa trầm ổn này. Không ngờ Lăng Chí thật hào sảng sáng suốt. Trên thực tế trong nội tâm cứ giống như tràn ngập khí chất cường đạo vậy! Quả nhiên là huynh đệ! Lăng Vô trong lòng tán thưởng:

- Xem ra chính mình không có đi theo sai người!

Ở trung tâm thành Penzias, một khoảnh sân chiếm diện tích rất rộng, đó là phủ đệ của chủ thành Penzias. Thành chủ Lý Hậu Lâm đang ngồi ở trong phòng nhân nhã uống trà. Hắn đang đợi tin tức tốt đến từ bên ngoài.

Lý Hậu Lâm chừng năm mươi tuổi. Luận về bối phận, còn là đệ đệ của đương kim Quốc vương đệ hạ. Đương nhiên, quan hệ huyết thống cũng không gần gũi lắm. Nếu không, con trai nhỏ Lý Cường của thành chủ Lý Hậu Lâm cũng không thể không biết Lý Thiên Lạc cùng là con cháu hoàng tộc đã học tại Học viện đế quốc.

Nhưng quan hệ giữa Lý Hậu Lâm và Nam Phương Vương Lý Vô Thông cũng không tệ. Lại nói, năm xưa tổ tiên của Lý Hậu Lâm được phong vương, đất phong bao gồm thành Penzias này! Sau lại truyền đến mấy đời sau, thế hệ sau không bằng thế hệ trước, tước vị cũng càng truyền càng thấp đi. Đợi cho đến đời của Lý Hậu Lâm này, tước vị chỉ còn lại là Bá tước, đất phong cũng thu nhỏ lại chỉ còn một thành Penzias này.

Mà khi Nhị điện hạ bị phái đến đóng ở biên giới phía nam Penzias, Lý Hậu Lâm dùng mọi cách nịnh bợ lo lót, cố hết sức lấy lòng. Mấy năm nay hẳn tính toán làm cho tài chính của Lý Vô Thông điện hạ lên tới hàng ngàn vạn kim tệ! Nếu như đổi thành tiền đồng lưu thông trong dân chúng của Đế quốc Lam Nguyệt: Đó là còn hơn trăm triệu!

Lý Vô Thông đương nhiên đối với loại “hiếu kính” này, ai mang đến cũng không từ chối. Hơn nữa thái độ làm người của Lý Hậu Lâm cũng coi như khiêm tốn, lại rất thông minh, cho nên, Lý Vô Thông dần dần

xem thành Penzias như một căn cứ trọng yếu cung cấp vật tư. Đương nhiên, đối với Lý Hậu lâm cũng coi như đặt thành một ước định nào đó, mấy năm nay vẫn luôn chiều cố cho hần rất nhiều.

Nhưng bỗng dưng thay đổi, ngay khi mệnh lệnh của quốc vương bệ hạ truyền đến nơi đây, Lý Hậu Lâm từng tìm tới Lý Vô Thông khóc lóc kể lể, trên mối quan hệ thân phận thân vương này vẫn là cháu của mình. Lúc ấy Vô Thông cũng hết sức phần nộ, ngỏ lời bảo hần yên tâm, nhất định sẽ lưu ý chuyện này.

Ai ngờ đâu chưa được mấy ngày, lý Vô Thông liền cho người ta tới bắt đầu thu dọn các thứ, gần như dọn sạch tài sản vật tư của hần ở thành Penzias, gồm cả kim tệ trong ngân khố!

Lý Hậu Lâm nhất thời trợn tròn mắt, hành động của nhị diện hạ , rõ ràng đã nói lên hần không muốn can hệ tới, hoặc là nói hần quả không được chuyện này! Bất kể nguyên nhân thế nào chỉ có chứng tỏ một điều, Lý Hậu Lâm hần là thành chủ của đất phong này, suy đến cùng gia tộc truyền thừa đã mấy trăm năm, giờ thì tiêu rồi!

Theo chiếu chỉ của Quốc vương bệ hạ truyền đến, bảo hần khi Lăng Tiêu đi tới thì tiến hành bàn giao đất phong, còn hần tước vị thay đổi, hơn nữa biến thành Bá tước cha truyền con nối, ban cho hần một tòa phủ đệ ở đế đô Nhã Lan, sau khi bàn giao lập tức chuyển nhà tới đế đô.

Lý Hậu Lâm quỳ gối trước bài vị của tổ tông khóc ròng, bài vị trên kia chính là hoàng đế lập quốc Aslan bệ hạ, đồng thời cũng là tổ tiên của hần. Lý Hậu Lâm chửi ầm lên Quốc vương bệ hạ không để ý tới tình cảm dòng dõi hoàng thất, không ngờ lại thu hồi cả mảnh đất phong cuối cùng của chi hoàng thân hần.

Càng quá đáng hơn nữa , khi tin tức truyền về đứa con nhỏ Lý Cường hần yêu thương nhất bị đả thương ở Học viện đế quốc, làm cho thành chủ đại nhân Lý Hậu Lâm này vốn ẩn nhẫn khiêm tốn nhiều năm rốt cuộc nổi giận, bởi vì đây là lần thứ hai đứa con bị người khi phụ, mà cả hai lần... đều có liên quan đến tên tiểu tử hỗn đản đoạt đất phong của mình, vì thế làm sao có thể khiến Lý Hậu Lâm không hận Lăng Tiêu?

“Nếu không cho lão tử sống khá giả, vậy người cũng đừng nghĩ dễ dàng nhận được thành Penzias như vậy!” Lý Hậu Lâm hung tợn nghĩ thầm.

Thái độ mập mờ quanh co của Nam Phương vương cũng khiến hần tức giận: “Lão tử nhiều năm như vậy kiếm vô số kim tệ đều đem cho chó ăn, không ngờ ăn xong lại lộ nguyên hình là con sói tồi tệ. Lúc xảy ra chuyện là người đầu tiên bỏ chạy, còn cuốn đi hai phần ba tài phú của thành Penzias! Tài phú kia chính mình phải tích lũy hơn hai mươi năm a!”.

Nghĩ tới đây, Lý Hậu Lâm liền cảm thấy khó chịu như trái tim bị đao cắt xé từng mảnh!

Đội vệ binh của tiểu tử kia bị giết sạch, ta thật muốn nhìn thử xem hần còn kiêu ngạo như thế nào! Nghe nói ả nữ nhân đứa con bảo bối của ta cũng cùng đến với tên hỗn đản Lăng Tiêu kia... Tốt lắm, ta nhất định phải cho ả biết hậu quả của việc đả thương con ta!

Lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền vào tiếng bước chân hỗn loạn, tiếng gã quản gia bên ngoài vang lên.

- lão gia, không... không xong rồi đại đội kỵ binh.. Toàn bộ bị bắt giữ, bọn họ... bọn họ lập tức liền vào thành! Truyện “Ngạo Kiếm Lăng Vân ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Giọng lão quản gia run rẩy ở bên ngoài nói vọng vào, hiển nhiên là cực kỳ hoảng sợ, ánh mặt trời cực nóng chiếu lên người vậy mà không ngừng run lập cập, khối thịt béo trên mặt gajạt giạt lên từng hồi trông có vẻ cực kỳ khô hời.

- Cái gì... !

Lý Hậu Lam thất thanh kêu lên:

- Sao có thể ! Đội vệ vệ của tiểu tử kia chỉ có năm trăm người, mà một ngàn quân khinh kỵ binh không ngờ bị năm trăm bộ binh đánh bại. Cái này tuyệt đối không có khả năng! Truyện “Ngạo Kiếm Lăng Vân ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Lão gia, là Phí Bạch đại đội trưởng đội kỵ binh bị bắt giữ, những người khác... đều bị tước vũ khí, đối phương... đối phương có Ma kiếm sư. Truyện “Ngạo Kiếm Lăng Vân ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Gã quăn gia nói xong, sức lực cả người như bị hút sạch, thân hình mập mạp càng run rẩy dữ dội hơn.

Lý Hậu Lâm tức thì ngã ngồi lên ghế, tay run run đánh đổ chén trà trên bàn, món đồ sứ tinh xảo đắt tiền rơi xuống mặt đất bể nát, Lý Hậu Lâm cũng không có nửa điểm phản ứng, miệng lẩm bẩm nói:

- Như thế nào có thể, như thế nào có thể?

Bên ngoài thành, năm trăm tinh binh lưu lại một trăm người canh giữ chiến lợi phẩm và đám tù binh bị trói thành từng chuỗi.

Mặt khác bốn trăm người đi theo Lăng Tiêu tiến vào trong thành, mới vừa vào thành, một thanh niên hắc y khoảng ba mươi tuổi từ một góc đường nhoáng lên một cái thân mình đã nhảy lên xa ngựa. Lăng Võ đi bên cạnh xe giật mình hoảng sợ, theo bản năng vừa định hét lên, nhưng thấy Phúc Bá không có chút phản ứng nào, hắn lập tức ngậm miệng lại, trong lòng không tìm nổi ngạc nhiên: “Không ngờ Tam thiếu gia đã pahami người tới đây trước? Trời ạ, hắn... hắn như thế nào, dường như còn giào hoạt hơn lão Đại!”

Mạnh Ly hướng về phía Phúc Bá cười cười, sau đó ở bên ngoài xa, nhỏ giọng nói qua cánh cửa:

- bọn kỹ sĩ này thuộc quân chính quy, ngài có thể chọn lựa lưu lại hoặc để cho bọn họ rời đi, thành chủ nơi này gần đây luôn luôn chuyển vật tư tới một chỗ. Đại khái là chuẩn bị thời điểm rời đi mang theo. Thành Penzias trước mắt coi như ổn định. Chỉ là trước đây bỗng nhiên thuế má các ngành sản xuất tăng cao, dẫn tới một hồi tiếng oán trách, nhưng dưới áp lực của thành chủ, tất cả mọi người đều đã khuất phục.

- Có tìm được chỗ nào tốt cho chúng ta cư ngụ chưa? Lăng Tiêu lạnh nhạt hỏi.

Mạnh Ly nói:

- Đã tìm được rồi, tôi mua một ngôi nhà rất lớn, ước chừng có hơn bốn mươi phòng. Nhưng muốn cho tất cả mọi người ở cũng không đủ lớn, nếu như đuổi lão thành chủ kia đi là đủ rồi.

Lăng Tiêu ở bên trong xe nghiêng đầu suy nghĩ một hồi nói:

- Được rồi, đi thành chủ phủ!

Trong thành Penzias cũng rất phồn hoa, nhưng ở đây số lượng kẻ mạo hiểm cũng không nhiều, mà đa số là người làm ăn buôn bán!

Bởi vì nơi này có cảng Penzias là một trong những bến cảng trọng yếu nhất của đế quốc. Bến cảng trọng yếu ở chỗ nằm trên tuyến đường biển mậu dịch giữa Fez và Mandra cùng với Đế quốc Tử Xuyên.

Cho nên, ở Penzias này cũng khá nhiều kẻ có tiền!

Người qua lại trên đường, nhìn thấy hàng người của lăng tiêu bọn họ đều ngạc nhiên. Các thương đoàn binh thường tuy rằng cũng có tổ chức lính đánh thuê đi theo hộ vệ đại quy mô, nhưng lính đánh thuê với quân nhân chân chính, vẫn có thể nhìn ra khác biệt rất lớn.

Tuy nhiên từ đầu năm nay không thiếu những tin tức của kẻ nhanh nhạy, sau một lát, toàn bộ người ở thành Penzias đều biết: Penzias, sắp thay thầy đổi chủ rồi!

lăng Tiêu lại dặn dò Mạnh Ly một hồi, sau đó dẫn theo đại đội nhân mã, kéo thẳng đến phủ thành chủ. Một con chim ưng màu trắng không ngừng vờn vờ ở trên bầu trời, đôi mắt ưng linh hoạt sắc bén nhìn chăm chăm động tĩnh trong phạm vi hơn mười dặm, đây là Tiểu Sưu dọc theo đường đi vẫn đảm nhiệm nhiệm vụ cảnh giới.

Tới cổng phủ thành chủ, Lăng Võ nhìn cổng chính đồ sộ xa hoa của phủ thành chủ, không tìm nổi lăm bầm nói:

- Con bà nó, phương Nam, quả nhiên là địa phương giàu có!

Bốn trăm tinh binh kia thì đa số đều chảy nước miếng, trong lòng nghĩ: “Về sau nơi này chính là địa bàn của bọn lão tử!”

140. Chương 139: Bạt Kiếm Giương Cung

Lăng Võ quay đầu lại phía sau nhìn thoáng qua đám thuộc hạ của mình. Thấp giọng:

- Con bà nó, đều đặn hoàng chút cho ta. Đừng làm mất mặt thiếu gia.

Ngay lập tức thần sắc bốn trăm tinh binh kia như phủ lên một khí thế cường hãn. Bậm môi trừng mắt lườm lườm nhìn mấy người đi đường. Khiến họ trợn mắt há hốc miệng chấn động không thôi, không tin hai mắt của mình: vừa mới nhìn thấy biểu lộ rõ ràng là binh sĩ từ lúc nào nhìn như một đám lưu manh. Có phải bọn họ không vậy?

Xe ngựa xa hoa ngừng ở trước cổng phủ thành chủ. Một hồi lâu cũng không có người đi ra. Bên trong, sớm đã biến thành một đám hỗn loạn. Một lúc sau Lý Hậu Lâm mới chợt nhớ tới thân phận hoàng thân của mình. Vừa thông thả từng bước ở trong phòng bước ra, vừa thì thào lầm bầm: “Ta là dòng dõi hoàng thất, còn tiểu tử kia, hần đến đoạt đất phong của ta. Ta không ra ngoài nghênh đón hần. Có tội gì chứ? Ta không có làm sai. Có thất lễ cũng là hợp lẽ. Ta đây có gì phải sợ hần? Đoàn Kỵ sĩ muốn tấn công bọn họ đó cũng là vấn đề của đoàn kỵ sĩ. Cũng không có liên quan gì với ta. Cho nên, hần tới gặp ta. Ta không sợ hần. Trên người ta chảy dòng máu của hoàng tộc, ta cũng không tin hần dám gây bất lợi cho ta.”

Lý Hậu Lâm thầm nghĩ trong lòng xong chỉnh sơ lại quần áo. Đi ra cửa, hướng về phía gã quản gia đang run cầm cập hừ một tiếng:

- Còn không đi chuẩn bị nghênh đón tân lĩnh chủ đại nhân.

Gã quản gia mập mạp sững sốt một chút. Lập tức chợt tỉnh lại, đáp ứng hai tiếng liền chạy đi.

Bên ngoài.

Lăng Tiêu xuống xe ngựa đưa mắt quan sát: Tòa phủ đệ chiếm diện tích cực lớn, kiến trúc thật xa hoa hùng vĩ. Từ bên trong phủ thành chủ không ngừng truyền ra mùi hương hoa các loại thắm đậm lòng người. Khiến người ở trong cảnh này nảy sinh ra cảm giác mơ mơ màng màng thật thoải mái.

Trong lòng Diệp Vi Ny các nàng đều biết hôm nay Lăng Tiêu thẳng đến nơi này. Mục đích chính là muốn đuổi thành chủ thành Penzias đi. Tính cách của Lăng Tiêu thuộc vào loại: Người không phạm ta, ta không phạm người. Nhưng hôm nay hần mới vừa chân ướt chân ráo tới nơi, đối phương liền muốn giết sạch hộ vệ bên người hần, muốn biến hần thành quan tư lệnh không có quân. Đây đã không còn là vấn đề ra oai phủ đầu rồi.

Điều này rõ ràng là muốn Lăng Tiêu hần hoàn toàn mất hết quyền lực. Ý tứ đó đúng là: Người cứ làm quý tộc của người, còn ta làm thành chủ của ta, thành Penzias này vẫn là của Lý Hậu Lâm ta.

Điều này đã hoàn toàn vượt quá mức chịu đựng của Lăng Tiêu. Khi còn ở Tu Chân Giới: Điều kiêng kị lớn nhất là chiếm đoạt động phủ của người khác, đó chính là mối đại hận không chết không thôi.

Trong đầu Lăng Tiêu thầm nghĩ: “Người dám nghĩ muốn giết sạch thủ hạ của ta, chính là phải chuẩn bị cho tốt để chịu đựng lửa giận của ta.”

Lăng Tiêu cứ đứng ở nơi đó dưới ánh mắt hiếu kỳ của mọi người đi ngang qua phủ thành chủ. Thậm chí còn có người theo bọn họ từ lúc vào thành đứng ở phía sau xem náo nhiệt. Có kẻ nhanh nhạy lúc này đã loan truyền tin tức một ngàn kỵ sĩ bị bắt bên ngoài thành kia nên mọi người đều biết và rất khiếp sợ. Trong lòng họ đều nghĩ đây phải là cái dạng quân đội gì mới có thể làm được như vậy.

Đoàn kỵ sĩ ở thành Penzias trước giờ luôn là tồn tại ở trên cao. Các thương đoàn cũng vậy, lính đánh thuê cũng vậy cho tới bây giờ cũng không có người nào dám có ý tưởng chọc tới. Hôm nay không ngờ toàn bộ rõ ràng thật dễ dàng bị người ta bắt giữ. Khiến không ít quý tộc và phú hào đến tiêu khiển bên trong thành Penzias đều xanh mặt kinh hoàng khiếp sợ.

Bọn họ không biết thiếu niên lĩnh chủ mới tới là người nào. Lúc ở đế đô chỉ nghe nói: Đó là con của Tướng quân tham gia chiến đấu chống lại người thú ở Tập Mai Long, hơn nữa ở đế đô còn bắt được một gã tội phạm quan trọng đã giết cả nhà một quý tộc bị đế quốc truy nã nhiều năm. Từ đó được phong hàm Tử tước cấp cho hần thành Penzias làm đất phong.

Bọn quý tộc và phú hào đó rời xa đế đô, nên rất thích phân tích các loại chính lệnh và tin tức đến từ đế đô. Cho dù chỉ là một sự kiện rất đơn giản, cũng có thể khiến bọn họ thích chí tiêu hóa. Huống chi, chuyện này từ trong ra ngoài đã để lộ ra đạo lý huyền diệu.

Trên thực tế, dù cho ai tới làm thành chủ của thành Penzias. Đối với bọn tiểu quý tộc và phú thương này mà nói, thật ra không quan trọng. Cũng như Bá tước Lý Hậu Lâm làm thành chủ nhiều năm như vậy đã bóc lột trong tay bọn họ không ít.

Nhưng có một điều là hẳn biết mức giới hạn của các tiểu quý tộc và phú thương này nên cũng không làm xằng bậy. Vì thế nhiều năm qua họ cũng vẫn an nhàn vô sự. Thành Penzias cũng theo đó rất phồn thịnh.

Nhưng từ khi thị trấn Tập Mai Long bị người thú tập kích. Mặc dù có tạo thành tổn thất quá lớn. Nhưng thành Penzias này cách đầm lầy Penzias gần hơn, nên hầu như tất cả mọi người đều rất sợ hãi. Tuy rằng qua một thời gian đã chứng minh: Đường như đây chỉ là một cái ác ý vui đùa của người thú. Thú tộc tấn công thị trấn Tập Mai Long xong sau đó liền mai danh ẩn tích. Nhưng dù sao tại đây cũng có nguy cơ tiềm ẩn. Hơn nữa sau khi thành Penzias trải qua một đoạn thời gian tiêu điều. Hiện giờ mặc dù có chút khôi phục lại. Nhưng mức phồn hoa xa không bằng so với khoảng thời gian trước khi người thú tấn công Tập Mai Long.

Cho nên, bọn tiểu quý tộc và phú thương đều cảm thấy thành Penzias này không thể dậy lên chuyện kinh thế hãi tục gì. Ai ngờ tính cách của thiếu niên lĩnh chủ này không biết là thuộc loại gì. Nếu như thuộc loại con cháu quý tộc ưa thích xa hoa dâm dật thì thật tốt rồi. Bởi vì hễ là người như vậy thì càng có nhiều nhược điểm, tùy tiện tìm được một điểm nào đó tức thì có thể dựa vào để khống chế.

Nhưng nếu chân tướng thiếu niên này đúng như trong công văn của đế quốc đã viết như vậy. Vừa dưng cảm vừa trí tuệ vừa nhân nghĩa tất cả đều đầy đủ. Đương nhiên, cuối cùng tất cả mọi người đều cười khi châm biếm. Thật sự có quý tộc chân chính thấu tình đạt lý như vậy sao?

Cho dù bản thân là quý tộc cũng sẽ không thừa nhận hai chữ “biểu dương” kia?

Nếu thiếu niên lĩnh chủ mới thật đúng là con người như thế, bọn quý tộc và phú thương này mới cảm thấy đau đầu. Thành Penzias sở dĩ giàu có, là bởi vì sự tiêu cực của cấp dưới tạo thành về phồn hoa bên ngoài.

Việc buôn bán nô lệ là một loại hàng kinh doanh lợi ích kinh người. Phần lớn đều do bọn quý tộc và phú thương này độc quyền thao túng. Tuy rằng Lý Hậu Lâm bóc lột cũng rất tàn nhẫn, nhưng cũng không thể chặt đứt con đường kiếm tiền của chúng. Còn vị lĩnh chủ mới này?

Cho nên hầu như toàn bộ những nhà có danh vọng ở thành Penzias: Đều đang chờ đợi xem thế nào.

Trận chiến đấu kết thúc không có thương tật chết chóc ngoài thành kia, đã khiến cho nhiều người trong số họ cực kỳ thất vọng. Họ đều không thể tưởng tượng được, bên người thiếu niên lĩnh chủ này không ngờ có cao thủ đẳng cấp Ma Kiếm Sư. Thật đáng chết! Đây quả thật không phải là tin tốt.

Càng khiến họ không ngờ tới chính là khi lĩnh chủ thiếu niên kia vào thành lại không tới toà thị chính, mà đi thẳng tới phủ thành chủ.

Hắn muốn làm cái gì?

Vấn đề này, chỉ sợ không phải là mối nghi ngờ của một hai người.

- Kết.

Lúc này cửa chính của phủ thành chủ được mở ra. Cửa được làm bằng Trầm thiết mộc cực phẩm vừa dày vừa nặng ít nhất cũng phải rộng đến hai trượng. Một người hầu mặc trang phục gia đình cổ hết sức mở rộng cửa chính ra. Cửa này có lẽ rất ít khi được mở nên phát ra tràng tiếng rít chói tai.

Bên trong trải thảm màu đỏ rộng dài từ trong tới tận cửa. Thảm mới tinh tươi đẹp xem ra đúng là chưa từng dùng qua lần nào. Thành chủ Lý Hậu Lâm thân mặc trường bào màu vàng mặt trên thêu hình Bạo Viêm Sư Tử và đường viền hoa đều vô cùng tinh xảo. Hiển lộ ra cực kỳ trang nghiêm đại khí. Trên mặt Lý Hậu Lâm mang theo nụ cười hòa nhã. Bên cạnh tháp tùng một đám phụ tá. Đi theo phía sau là tất cả thê thiếp trong phủ. Có lẽ phạm là người trong phủ có đỉnh đáng tới thành chủ, tất cả đều đi ra nghênh đón.

Nhìn vẻ bên ngoài có vẻ náo nhiệt thật phô trương nhưng trên nét mặt những người này đều vô cùng kinh hãi. Thậm chí so với lúc vừa nghe nói đoàn kỵ sĩ dừng mãnh toàn quân bị bắt còn hoảng sợ hơn. Cho dù mấy lần Nam Phương Vương đến thành chủ phủ, cũng chưa từng nghênh đón phô trương thế này. Dựa theo bối phận Nam Phương Vương nể mặt mũi kêu Lý Hậu Lâm một tiếng thúc phụ đấy.

- Vị này là Lăng thiếu gia? Ha ha ha. Vừa thấy liền nhận ra là rồng trong đám người. Quả nhiên là tư thế oai hùng bất phàm. Tại hạ là Lý Hậu Lâm dòng dõi hoàng thất, thành chủ Thành Penzias, nghênh đón chậm mong rằng Lăng tam thiếu gia chớ trách.

Lý Hậu Lâm vẻ mặt tươi cười vô cùng thân thiết. Ngay cả gã quản gia béo vắn cúi đầu đứng phía sau kia trong lòng cũng tán thưởng: Hành động của lão gia quả thật càng ngày càng cao siêu. Vừa rồi tại phòng khách còn vung tay giậm chân chửi mắng. Lúc này lại nhiệt tình thân thiết còn hơn cha con. Quý tộc này cũng không phải ai cũng tốt như vậy nha.

Lăng Tiêu nghe hần khoa trương dòng dõi, trong lòng buồn cười. Nhẹ thở dài một hơi. Nói:

- Người chính là Lý Hậu Lâm? Người biết tội chưa.

Nụ cười trên mặt Lý Hậu Lâm chợt sượng lại, gượng cười nói:

- Không biết Lăng tam thiếu gia nói gì. Hạ quan biết Lăng tam thiếu gia sắp tới phủ thành chủ này, đã cố ý chuẩn bị từ lâu. Tuy rằng hơi có chút chậm trễ nghênh đón, nhưng hạ quan thật có lòng thành. Có trời đất chứng giám.

- Hừ! Chuẩn bị của người, chính là giống như một ngàn tên kỵ sĩ rác rưởi bên ngoài thành kia sao?

Lăng Tiêu chớp mắt, giọng điệu lạnh lùng khiến cho bầu không khí chung quanh cũng theo đó trở nên có chút cô đọng lại. Trong xe ngựa Diệp Vi Ny thần sắc nghiêm nghị, trong lòng cả kinh thầm nghĩ: “Không ngờ cảnh giới của huynh ấy lại tăng lên nữa. Huynh ấy thật là người của thế giới này ư? Sao một Đại Kiếm Sư bậc năm lại có thể có khí thế đến mức này.”

- Kỵ sĩ? Chẳng lẽ đoàn kỵ sĩ ở đây?

Lý Hậu Lâm làm ra vẻ nghi hoặc nhìn gã quản gia phía sau:

- Người thật là, đã xảy ra chuyện gì?

Còn có thể đã xảy ra chuyện gì? Quản gia trong lòng căm giận ngoài miệng khiêm cung nói:

- Lão gia. Tôi cũng không biết nữa.

Trên gương mặt hơi béo của Lý Hậu Lâm nở một nụ cười thực vô tư:

- Lăng tam thiếu gia. Người xem, tôi chuẩn bị mọi thứ trong này không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì. Ngài có thể cho tôi biết không?

Mấy tên phụ tá cao cấp bên cạnh Lý Hậu Lâm thầm cười lạnh trong lòng: Gì càng già càng cay. Lĩnh chủ thiếu niên này nhìn khí thế thì thật kinh người, trên thực tế đối với những vấn đề này vẫn còn quá non nớt.

Lăng Tiêu lại lạnh lùng cười, phát tay nói:

- Bắt hần giam lại cho ta. Dám chỉ thị đoàn kỵ sĩ tấn công tập kích tân lĩnh chủ do Quốc vương bề hạ tự mình sắc phong.

- Lăng Tiêu. Người dám.

Lý Hậu Lâm trên người bộc phát ra khí thế uy nghiêm mãnh liệt kẻ bề trên:

- Một đứa trẻ con như ngươi, mới bấy nhiêu tuổi, luận về tước vị ta là Bá tước, ngươi mới là Tử tước. Nhìn thấy ta ngươi lại không hề tuân giữ lễ phép. Luận thân phận ta chính là dòng dõi hoàng thất, ngươi dựa vào cái gì dám gây bất lợi cho ta.

Lăng Tiêu nhưng cũng không lý tới, lệnh cho Lăng Vô nói:

- Bất hấn.
- Ta xem ai dám.

Hậu viện bỗng nhiên truyền đến một tiếng thét to. Một người vạm vỡ cầm trong tay một thanh cự kiếm. Phía sau đứng chừng hơn một ngàn người, trên người đều mặc khôi giáp, trong tay cầm vũ khí. Thực rõ ràng đã sớm chuẩn bị sẵn từ trước.

Gã cự hán lớn bước tiến tới, quát to:

- Muốn gây bất lợi với lão gia nhà ta. Trước phải bước qua xác chết của ta.

Gần một ngàn tên lính kia vây chung quanh bảo vệ cho gia quyến của thành chủ.

141. Chương 140: Ác Nhân Còn Cần Ác Nhân Diệt

Người trong phủ thành chủ cũng có đại khái hơn ba trăm cung tiễn thủ xuất hiện trên bốn bức tường quanh sân, từ trên cao nhắm xuống đám binh sĩ Hồ Gầm đột kích đội bên này.

Bầu không khí trong sân căng thẳng khiến người ta lo lắng, ngay cả những người núp ở xa xa xem náo nhiệt cũng cảm nhận được, tất cả đều im hơi lặng tiếng không dám thở mạnh.

Lý Hậu Lâm đắc ý cười lạnh:

- Lãng tam thiếu gia, thế nào, muốn nói chuyện đằng hoàng với ta, hay là...

Trên xe ngựa Phúc Bá vẫn ngồi nhắm mắt dưỡng thần như một pho tượng, lúc này chợt động. Động tác nhanh như tia chớp, thân hình vẽ một bóng mờ trên không trung, thoáng cái hiện ra trước mặt thành chủ Lý Hậu Lâm, bàn tay khô gầy nắm lấy yết hầu của Lý Hậu Lâm, thanh âm già nua lạnh như băng:

- Đừng tự tìm chết!
- Người... người người người người... người; làm gì?

Lý Hậu Lâm nghẹn nghẹn thốt lên mấy tiếng. Vì yết hầu bị bóp chặt, thở không ra hơi, mắt như muốn lồi ra ngoài, vẻ mặt như gặp quỷ. Xem ra hắn không biết vì sao lão già này lại hiện ra giữa vòng vây của đám vệ sĩ, nhưng không cần nghĩ hắn cũng biết, đây chính là Ma Kiếm Sư của đối phương!

Lý Hậu Lâm từ trước tới nay không phải chưa thấy qua Ma Kiếm Sư, hắn thậm chí ngay cả Kiếm Tông đều gặp qua! Chính là lão Bành sâu không lường bên cạnh Nam Phương Vương kia, hiển nhiên là một cao thủ cấp bậc Kiếm Tông, không biết đã sống qua bao nhiêu năm.

Nhưng Lý Hậu Lâm lại chưa thấy qua cao thủ cao hơn Ma Kiếm Sĩ ra tay. Bởi vậy, hắn nghĩ rằng có vô số thuộc hạ bảo hộ mình thì không cần bận tâm lo lắng, vả lại hơn ba trăm cung tiễn thủ trên bức tường kia, cầm trong tay cũng là cường nỏ, cùng lắm thì hai bên cùng bắn mọi người đồng quy vu tận! Không nghĩ tới, đối phương lại không mấy may quan tâm tới thân phận hoàng thân của hắn, sử dụng màn “cầm tặc tiên cầm vương”, cái này thật choáng váng.

- Ta chính là Bá tước có huyết mạch hoàng tộc, chẳng lẽ ngươi không sợ bị hoàng thất truy nã sao! Mau thả ra ta có thể bỏ qua cho ngươi, nếu không... Á...

Lý Hậu Lâm cảm nhận được những ngón tay gầy gò xương kia càng ngày càng bóp chặt yết hầu của mình. Mặt bị tụ máu đỏ bừng. Hai tay không kìm được vùng vẫy loạn lên, động tác càng lúc càng mạnh. Tiếng ho khan càng dữ dội. Hai mắt càng ngày càng hiện rõ vẻ kinh hãi: Bởi vì hắn phát hiện lão nhân này dường như muốn cứ như vậy bóp chết hắn!

Tất cả vũ khí của bọn tư binh và cung tiễn thủ của phủ thành chủ vây ở phía trên đều nhắm ngay vào Phúc Bá. Cả đám gia quyến của Lý Hậu Lâm trong sân đều nhón nháo khóc lóc ầm lên. Trong lúc nhất thời có cảm giác như gà bay chó chạy tình cảnh thật hỗn loạn.

Đến lúc này Phúc Bá mới buông cổ Lý Hậu Lâm ra. Mặt Lý Hậu Lâm đã tím ngắt. Ánh mắt đại ra hồng hồng hít mấy hơi dài. Đám gia quyến ở phía sau muốn đi lên lại không dám chỉ có thể đứng tại chỗ lau nước mắt. Thật lâu sau, Lý Hậu Lâm mới phản ứng trở lại hướng về phía đám thuộc hạ phát tay bắt lặc:

- Lui ra. Đều lui ra!

Gã đại hán cầm cự kiếm trong tay kia uất ức nói:

- Lão gia...

- Lui ra đi. Ta không sao.

Lý Hậu Lâm dùng tay xoa xoa vết hầu, hán chưa bao giờ nghĩ tới: Tử thần cách mình gần như thế. Vừa mới trong khoảnh khắc đó hán dường như nhìn thấy cha mẹ đã chết ngoắc tay kêu gọi hán.

- Các người. Rốt cuộc muốn thế nào?

Lý Hậu Lâm đứng ở nơi đó thần sắc suy sụp. Trên người không còn khí chất kẻ bề trên vừa mới sôi nổi lớn tiếng chỉ trích đối phương.

- Cho người thời gian hai canh giờ lập tức mang gia quyến và hạ nhân của người, rời khỏi thành Penzias.

Phúc Bá lạnh nhạt nói.

- Các người quả thực khinh người quá đáng!

Lý Hậu Lâm vẻ mặt ủy khuất và bi phẫn:

- Đây là các người giẫm đạp lên tôn nghiêm của hoàng gia, ta... ta sẽ tới chỗ bệ hạ tố cáo các người!

- Nói xong chưa?

Phúc Bá thản nhiên nhìn Lý Hậu Lâm:

- Nói xong thì nhanh lên đi, đừng lãng phí thời gian, trong phủ thành chủ này nếu như có chút xiu nào bị hủy hoại... Hừ!

Thân mình của Lý Hậu Lâm run bần bật, chỉ tay về phía lão nhân gầy ốm khô khốc kia, nhưng không biết làm sao hơn liền xoay người vội vã rời đi.

Vì thế, bên trong phủ thành chủ xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ: vốn cảnh thu thập đồ đạc vội vàng hỗn loạn, nhưng lại hết sức quỷ dị không có một chút tiếng động nào, hơn nữa tất cả mọi người nhẹ nhàng khuan nhẹ nhàng vác, sợ va chạm làm hỏng những đồ vật còn lại kia.

Làm thành chủ của Penzias nhiều năm, của cải của Lý Hậu Lâm có thể tưởng tượng biết được. Thời gian hai canh giờ, căn bản là không đủ để thu dọn các thứ. Rất nhiều vật trang trí và tượng điêu khắc hình thể lớn, tất cả đều vô giá, nhưng cũng không có cách nào kịp mang đi.

Có thể tưởng tượng được trong lòng Lý Hậu Lâm ám ức bức tức đến cỡ nào, hơn nữa cũng hối hận không thôi. Lúc trước bên cạnh Lý Hậu Lâm từng có một gã cung phụng Ma Kiếm Sư bậc hai, nhưng một năm trước bị Nam Phương Vương trưng dụng, Lý Hậu Lâm giận mà không dám nói gì, cũng nghĩ có Nam Phương Vương che chở, chính mình sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nhưng không nghĩ rằng chính mình lại thất thế nhanh như vậy. Nếu sớm biết như thế, còn không bằng cứ ngoan ngoãn tự động rời đi sớm một chút, thì đâu đến nỗi hôm nay phải rơi vào tình cảnh này? Nhưng lúc đó, ai mà ngờ một tên tiểu tử Tử tước nho nhỏ, còn chưa trưởng thành kia, bên người lại có thể có một Ma Kiếm Sư chứ?

Lăng Tiêu, Lăng gia... Ngày sau nếu có cơ hội, ta nhất định khiến các người sống không bằng chết!

Dầu gì thực lực của Lý gia cũng thật hùng mạnh, gã quản gia béo ị kia cả người ướt đầm mồ hôi, rốt cục cũng tìm được hơn hai trăm chiếc xe Quy giáp thú khổng lồ. Quy giáp thú là một loại ma thú to lớn dài mười thước cao năm thước, lại không tăng bậc, tính tình ôn hòa, sức lực cực kỳ mạnh. Vận chuyển đường dài nhiều đồ vật, thường thường đều dùng thứ này. Trên cơ bản toàn bộ xe Quy giáp thú của thành Penzias, đều tập trung đến chỗ này.

Bên trong phủ đệ của Lý gia.

Xấp xỉ, một ngàn năm sáu trăm người, dầu gì cũng tìm được chính là Quy giáp thú vận chuyển, ngoại trừ có thể chuyên chở số lượng lớn hàng hóa, còn có thể ngồi được hai mươi mấy người. Nếu như là xe ngựa, không biết phải bao nhiêu chiếc mới đủ để chở những thứ này.

Dù như thế, vẫn còn rất nhiều đồ đạc không mang đi được.

Đám gia quyến của Thành chủ, về mặt mỗi người như đưa đám ma, Lý Hậu Lâm thì lưu luyến nhìn vào phủ thành chủ, trong căn phòng cổ xưa nơi đó từng thờ cúng bài vị của tổ tiên, đã có lịch sử gần ngàn năm, mà vùng đất phong cuối cùng của bọn họ này, cũng sắp trở thành lịch sử rồi.

Từ nay về sau, bọn họ chỉ có thể trở thành một quý tộc nhàn tản trong kinh thành. Trong mấy đời kế tiếp, bằng vào của cải tích lũy hùng hậu mấy năm nay, có lẽ còn có thể trải qua cuộc sống đầy đủ thoải mái. Nhưng các đời sau này... thì phúc hay là họa thì phó thác cho ông trời.

Lý Hậu Lâm thở ra một hơi dài, khóe mắt ươn ướt, trong lòng hận ý ngập trời. Nguyên vốn định bẻ gãy cánh của Lăng Tiêu, làm giảm quyền lực của hắn, để cho hắn ở trong thành Penzias, chỉ là một quý tộc nhỏ nhỏ hữu danh vô thực!

Bây giờ nghĩ lại, ý niệm trong đầu của mình thật đáng buồn cười biết bao. Trước thực lực hùng mạnh của người ta, hắn thậm chí ngay cả cơ hội trả đòn cũng không có, ngay lập tức liền bị người ta chế trụ, hoàn toàn không có một chút sức phản kháng, chỉ có thể ảo não rồi đi!

Lý Hậu Lâm ngẩng đầu, hai mắt có chút đờ đẫn, nhìn các quý tộc và bọn phú hào đứng ở xa xa bên kia thành Penzias. Cả đám thấy ánh mắt của Lý Hậu Lâm, tất cả đều cúi gằm đầu.

Lý Hậu Lâm khóe miệng hiện lên vẻ châm biếm. Ngay ngày hôm qua, những người này còn quây quần sôi nổi nói cười như thế nào đuổi tên tiểu tử kia ra ngoài. Hừ, các người cũng không phải may mắn đâu, lĩnh chủ thiếu niên này dựa vào chi quân đội dũng mãnh và tên tùy tùng Ma Kiếm Sư này, chỉ bằng vào đám người các người, còn lâu mới là đối thủ của hắn!

- Thành chủ đại nhân, thành chủ đại nhân, không xong rồi, không xong rồi!!!

Lý Hậu Lâm nghe thanh âm này, trong lòng căng thẳng, nhìn người nọ từ rất xa chật vật chạy tới. Trong khoảnh khắc đầu óc lại trống rỗng, khóe miệng hơi run run cả giận nói:

- Kích động cái gì! Nói, chuyện gì xảy ra?

Người nọ kêu lên:

- Thành chủ đại nhân, không xong rồi, vật tư chúng ta chở ra ngoài mấy ngày nay, toàn bộ mất hết rồi, hu hu hu, tất cả đều bị cướp đi rồi, bọn cường đạo chết tiệt kia...

- Người, người nói cái gì!

Lý Hậu Lâm cảm thấy khí huyết dâng lên, xông tới phía trước nắm cổ áo tên thủ hạ, nghiến răng nghiến lợi nói:

- Người lặp lại lần nữa xem! Bị ai cướp đi rồi? Bên đó không phải có hơn mười Đại Kiếm Sư bảo vệ sao?

- Đối phương... Đối phương chỉ có một người, thực lực, lại rất kinh người...

- Lăng Tiêu, là người của người làm, đúng hay không!

Lý Hậu Lâm xoay người hướng về phía Lăng Tiêu đứng ở nơi đó rít lên:

- Nhất định là người! Nhất định là người!

Lăng Tiêu sắc mặt lạnh lùng:

- Bá tước đại nhân, người thử ngậm máu phun người một lần nữa xem?

Phúc Bá đứng bên cạnh Lăng Tiêu ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lý Hậu Lâm.

Quả thực Lý Hậu Lâm không có một chút chứng cứ nào: Lăng Tiêu mang đến bao nhiêu người, bên ngoài còn lại bao nhiêu người, người ở đâu đều ở đó. Có rất nhiều người nhìn thấy, nếu như có người rời đi, khẳng định sẽ không thoát khỏi ánh mắt của những người đó. Lý Hậu Lâm cảm giác cổ họng ngọt, phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt tối sầm, lập tức ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

-o-o-o-

Ba ngày sau, tại phủ thành chủ, hiện giờ đã được đổi thành Lăng phủ!

Bảng hiệu mới tinh treo trên cửa phủ, hai chữ to được viết như rồng bay phượng múa, như nhắc nhở cho mọi người qua lại: nơi đây đã thay đổi chủ nhân!

Năm trăm tinh binh, được sắp xếp ngụ ở phía sau thành chủ phủ vốn là chỗ ở riêng của thị vệ trong sân. Phủ đệ của Lăng Tiêu ở bên trong, đồ dùng bên trong được hai nàng Xuân Lan và Thu Nguyệt thay đổi hoàn toàn. Toàn bộ bên trong tòa nhà thật lớn chỉ có hai thị nữ, bất cứ việc gì cũng chỉ có thể tận sức mà làm, cho dù hai nàng có tu vi Đại Kiếm Sư bậc bốn, sớm muộn gì cũng bị mệt mỏi ngã bệnh. Vì thế chuẩn bị dành thời gian đi mua vài ả tỳ nữ về.

Còn Diệp Vi Ny mấy ngày gần đây bận bịu đến sứt đầu mẻ trán, liên tục sắp xếp các khoản sổ sách của thành Penzias. Nàng cùng với Mạnh Ly ra ngoài thành mang về số lượng lớn các loại bảo vật, trong đó không có giá trị nhất, ngược lại là số kim tệ!

Hôm đó một mình Mạnh Ly đột nhiên xông vào chỗ giấu bảo vật của Lý Hậu Lâm, trong nháy mắt giết chết ba gã Đại Kiếm Sư, số còn lại đó cũng hoàn toàn không phải là đối thủ, bị một mình hắn đánh giết phải bỏ chạy tứ tán. Sau đó tất cả bảo vật bị mấy tên đội viên Hồ Gầm đột kích đội giả trang thành cường đạo tới vét sạch.

Các thứ đáng giá đó, thường thường chưa chắc có bao nhiêu địa phương có được. Mấy tên đội viên đột kích kia, từ lúc vào thành liền chuồn êm đi rồi. Nguyên bọn chúng vốn là lưu manh côn đồ, làm loại chuyện này đối với bọn chúng mà nói quả thực chính là ngựa quen đường cũ.

- Thiếu gia, Lăng Võ nói, các quý tộc và phú hào, vừa liên danh mời thiếu gia, đây đã là lần thứ ba rồi!

Trên trán Xuân Lan lấm tấm mồ hôi, những sợi tóc dính trên trán trơn bóng như ngọc, gương mặt trắng mịn của nàng thoảng ửng hồng.

Đúng vậy, bắt đầu từ buổi tối ngày Lý Hậu Lâm ảm đạm rời đi, các quý tộc và phú hào liền liên danh mở tiệc chiêu đãi Lăng Tiêu. Nhưng mỗi lần, đều bị Lăng Tiêu từ chối. Tới hôm nay, tên trên danh sách kia, so với ngày đầu tiên còn nhiều hơn gấp đôi!

- Nói với Lăng Võ, hãy trả lời, đêm nay ta sẽ dự tiệc đúng giờ.

Lăng Tiêu nói xong, lại nhắm mắt lại, ba ngày qua hầu như hắn vẫn luôn dùng thời gian để tu luyện.

142. Chương 141: Cảnh Giới Không Tịch

Trải qua ba ngày tu luyện, Lăng Tiêu xem xét lại toàn bộ kinh mạch trong thân thể một lần nữa, rồi đưa thiên địa linh khí vào trong đan điền. Tuy rằng thân thể này đã tẩy tủy nhờ vào Trúc Cơ đan, khiến cho kinh mạch trong thân thể cực kỳ thoải mái, nhưng vì tính chất tiên thiên còn thiếu, nên so với thân thể kiếp trước của Lăng Tiêu thì kém quá xa. Bởi vậy, trong lúc tu luyện Lăng Tiêu cũng rất cẩn thận, một chút qua loa cũng không có, trải qua thiên địa linh khí dưỡng nuôi lâu như vậy, rốt cục cũng làm cho kinh mạch của Lăng Tiêu kiên cố hẳn lên.

Lăng Tiêu đứng lên, trong lúc giơ tay nhắc chân đều mang theo một cảm giác tự nhiên hài hòa, nhìn thấy thể thì sắc mặt Xuân Lan đang ửng đỏ, cảm thấy một loại hương vị tự nhiên trên người thiếu gia càng ngày càng đậm. Tuy rằng trong lòng nàng ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi nhiều, bởi vì nếu thiếu gia muốn nói, thì tự nhiên sẽ nói cho các nàng biết. Các nàng chính là hai người thân cận nhất của thiếu gia.

- Thiếu gia, phủ đệ này quá lớn, chúng ta có nên đi mua một ít hạ nhân về hầu hạ hay không ?

Xuân Lan nhẹ giọng hỏi.

- Đường nhiên, chuyện này cô cùng với Thu Nguyệt quyết định là được rồi.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Xuân Lan:

- Sau này những chuyện trong nhà, hai người cứ tự xử lý.

Nói xong hắn xoay người đi ra cửa, nhìn bóng dáng Lăng Tiêu, Xuân Lan si dại một lúc, trên mặt bỗng nhiên lộ ra một vẻ tươi cười, cảm giác vô cùng hạnh phúc, còn có thị nữ của gia đình quý tộc nào có được hạnh phúc như nàng cùng Thu Nguyệt không? Mình phải nhanh chóng đem tin tức tốt này nói cho Thu Nguyệt. Hi ... Cho dù sau này có chủ mẫu, sợ rằng cũng không dám xem thường các nàng. Dẫu sao, tất cả Lăng phủ này, đều hoàn toàn nằm ở trong tay các nàng!

Có thành tựu rồi!

Lăng Tiêu đi ra cửa, toàn bộ bên trong hậu viện trống rỗng không có một bóng người. Ánh nắng buổi chiều đã không còn chói mắt, nhưng trong không khí tràn ngập hương vị khô nóng thổi lên một luồng gió nhẹ, rừng cây trong hậu viện phát ra tiếng vang sần sật. Lăng Tiêu ngẩng đầu lên nhìn thấy những giống cây quý hiếm bên trong lâm viên, khoảng cách mỗi một đoạn thì sẽ có ghế tựa để nghỉ ngơi. Hơn phân nửa ghế tựa kia đều dùng rễ cây khổng lồ chạm khắc thành, dường như cùng với lâm viên này hòa hợp thành một thể, phối hợp một cách tự nhiên. Nó thể hiện ra một loại âm điệu mang đầy vẻ xa hoa.

Lăng Tiêu tùy tiện ngồi xuống, bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc: Sau đó phải triển khai vấn đề.

Vốn hắn nghĩ: Sau khi đã đi đến đất phong, thì sẽ một lòng tu luyện, đem chuyện bên ngoài giao cho người khác. Hiện tại hắn nghĩ đến ý tưởng đó thì thấy mình hết sức ngây thơ. Đầu tiên, thành Penzias là đất phong của hắn, vậy cũng đại biểu cho trong phạm vi trăm dặm của toàn bộ Penzias, đều là lãnh thổ của Lăng Tiêu. Cùng với việc hưởng thụ hết thảy đặc quyền cùng ưu đãi mà vùng lãnh thổ này mang đến cho hắn, Lăng Tiêu cũng chịu trách nhiệm hết thảy nghĩa vụ trên vùng lãnh thổ này!

Nhưng một sự việc thực tại bày ra trước mắt Lăng Tiêu, hắn căn bản là không hiểu được việc quản lý như thế nào.

Lúc này mà nói dường như có chút xấu hổ, nhưng đó cũng là sự thật. Lăng Tiêu bỗng nhiên nhớ tới cô bé có thiên phú kinh doanh cực tốt, Hoàng Phủ Nguyệt tiểu thư của gia tộc Hoàng Phủ. Nếu mình có thể có một cô gái như thế đến đây giúp mình quản lý đất phong thì tin rằng mình có thể thoải mái được rồi?

Thật không ngờ, trong Quán rượu của Kẻ mạo hiểm ngoài ngàn dặm của thị trấn Ô Thản, Hoàng phủ tiểu thư một tay chống một bên má, tay còn lại thì có chút nhàm chán gõ lên mặt bàn, chiếc miệng nhỏ nhắn màu đỏ nhếch lên, con ngươi xinh đẹp nhẹ nhàng nhấp nháy nói:

- Cái gã thần bí kia, không ngờ lâu rồi cũng không có xuất hiện.

- Tùng bá bá, ngài nghĩ tên kia rốt cuộc là người nào vậy?

Hoàng Phủ Thương Tùng vốn phải ở phòng đấu giá Hoàng Phủ tại đế đô, mà lại xuất hiện ở bên trong Quán rượu của Kẻ mạo hiểm, hiện tại đang nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu đỏ sẫm trong chén rượu trong suốt, nhắm mắt lại ra vẻ hết sức say mê, tán thưởng nói:

- Tay nghề phối rượu của tiểu thư thật sự càng ngày càng cao minh! Thật không biết tiểu thư làm được như thế nào. Những suy nghĩ thần kì hiếm có trong đầu của tiểu thư, quả thực làm cho người ta thần phục!

- Thương Tùng bá bá!

Hoàng Phủ Nguyệt thoáng giận nói một câu, neho mày, có vẻ rất bất đắc dĩ nói:

- Con cũng không thích tiểu tử kia, chỉ là rất ngạc nhiên thôi, Hắn rốt cuộc là ai chứ?

Hoàng Phủ Thương Tùng nhẹ thở dài một hơi, ông đã sống nhiều năm như vậy, cũng đã trải qua vô số chuyện, nên ánh mắt rất sâu sắc. Cho dù tiểu thư không thích tiểu tử kia, nhưng ít nhất hứng thú với hắn nhất định rất sâu!

Tuy nhiên ai cũng có thời gian thoải mái với lễ mừng năm mới, Hoàng Phủ Thương Tùng cố gắng nhớ lại về đơn giản lúc mình còn trẻ, cũng giống như lúc tiểu thư lớn thế này, cũng đang làm cái gì đó, nhưng như

thế nào cũng nghĩ không ra, chỉ cảm giác rất đơn thuần, cuộc sống rất tốt đẹp. Nhẹ thở dài một hơi, bỏ qua cho ý niệm nhớ lại trong đầu.

Tiểu thư tuyệt đối không nên cùng gã tiểu tử xấu xa kia phát sinh và xuất hiện bất cứ chuyện gì! Nàng là hy vọng hiện tại và trong tương lai của gia tộc Hoàng Phủ! Mặc dù tiểu tử kia thoát nhìn quả thật không tồi, nhưng hẳn không thích hợp với tiểu thư!

- Lúc trước, Tam công tử Lăng Tiêu của Lăng gia, lại ủy thác chúng ta tìm cho hắn không ít thảo dược, hơn nữa hắn cũng đột phá Thiên Mạch, trở thành một người duy nhất đột phá người bị Thiên Mạch trong vài trăm năm gần đây! Những người khác không phải trong thời gian dài cả đời làm người bị Thiên Mạch, bao gồm Khang Tư Thần tể tướng vĩ đại của chúng ta. Kỳ thật ta cũng không có dũng khí, tuy nhiên thứ như dũng khí này, rất nhiều lúc cũng có một mặt ngốc khác. Ta cũng có nghe nói qua vài loại thuốc tắm xông phá kinh mạch, nhưng kết quả họ đều chết.

Hoàng Phủ Thương Tùng nói với vẻ mặt bình thản, lúc nhắc đến Khang Tư Thần tể tướng trên mặt ông cũng không có vẻ tôn kính bao nhiêu. Bởi vì thanh danh lớn nhất của Khang Tư Thần đến từ dân gian. Ở giai cấp quý tộc, tuy rằng ngoài miệng của tất cả quý tộc đều nói với Khang Tư Thần tể tướng với vẻ tôn kính, nhưng ở trong lòng họ cũng hận không thể nói ra.

Chết đấy!

Bởi vì cả cuộc đời Khang Tư Thần, tuyệt đại đa số thời gian chủ yếu cũng lo lắng làm sao cho bình dân kiếm lời. Cho nên, hẳn là người trước nay chưa từng có trong đế quốc, tể tướng vĩ đại!

- Tam công tử của Lăng gia?

Trong giọng nói của Hoàng Phủ Nguyệt có hơn vài phần tò mò, ngẩng đầu, nhẹ nhàng duỗi thắt lưng, giống như một con mèo lười biếng:

- Gần đây con nghe đồn về hắn cũng rất nhiều. Đường như, hắn cũng là người rất thú vị đấy!

- Đúng vậy tiểu thư, ta đến đề nghị với tiểu thư, có thể đi phía nam du ngoạn một vòng, nghe nói thị trường nô lệ trong thành Penzias, thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện tinh linh đấy!

Để tiểu thư có thể quên đi gã đàn ông thần bí kia, Hoàng Phủ Thương Tùng tận hết sức để chuyển lực chú ý của nàng:

- Tiểu thư không phải rất tò mò đối với tinh linh sao? Nếu gặp may mắn, người có thể gặp được. Kỳ thật, trong vương công đại thần có rất nhiều thân phận quý tộc, cũng có nuôi dưỡng tinh linh, chẳng qua là người bình thường khó gặp thôi.

Khi Hoàng Phủ Nguyệt nghe được hai chữ "nuôi dưỡng" này, nhú mày, tuy nhiên nàng cũng không nói gì. Đây vốn là một thế giới cá lớn nuốt cá bé. Đám quý tộc, chính là một giai cấp lập ra quy tắc hưởng thụ đặc quyền, bao nhiêu thế hệ của gia tộc mình liều mạng cố gắng, cũng không phải chỉ là một cái thân phận quý tộc sao?

Chỉ tiếc là, thân phận giàu có này, hạn chế thật lớn giấc mộng bọn họ muốn trở thành quý tộc. Tuy rằng đám quý tộc cũng có sản nghiệp của chính mình, nhưng họ chưa từng tự mình đi quản lý, điều đó sẽ vứt bỏ thân phận quý tộc.

- Một đám xảo trá!

Hoàng Phủ Nguyệt nghiêng rằng trong lòng thâm mắng, ngoài miệng nói:

- Đi phía nam? Tốt! Đúng lúc, con lâu lắm rồi không nhìn xem biển lớn!

Hoàng Phủ Thương Tùng nói:

- Tiểu thư, người dường như cho tới bây giờ chưa thấy qua biển lớn chứ?

- Hì hì, người ta nhìn thấy ở trên sách, không được sao?

Lăng Tiêu ngồi ở chỗ này, bắt giác như đi vào cõi thần tiên xa xăm, thần hồn xuất khiếu, thông thường tu luyện đến Xuất Khiếu kỳ, đó là sau Nguyên Anh kỳ mới có thể có thần thông đó. Cho nên, Lăng Tiêu như

đi vào cõi thần tiên xa xăm, chẳng qua là linh đài lâm vào trạng thái không tịch, bất tư, bất diệt, không tướng, bất niệm, đạt tới cảnh giới đạo tâm hợp nhất, rất tốt đối tu luyện tâm tình.

Chạng vạng hơi lạnh thổi lên, Lăng Tiêu mới hồi phục tinh thần lại, kiểm tra tâm tình của mình một chút, Lăng Tiêu mừng rỡ, vô tình tu luyện trong buổi chiều, không ngờ khiến cho tâm tình của mình trực tiếp tăng lên tới kim đan trung kỳ!

Ở Tu Chân Giới tâm tình tu luyện là khó nhất, nhưng ở nơi này lại nhiều lần đột phá. Thực lực, dù sao mình chỉ cần cố gắng tu luyện, chung quy sẽ có một ngày nào đó tăng lên, nhưng thứ như đạo tâm này, nói ra thì huyền diệu khó giải thích, có khả năng ngàn năm không thông, tu vi tiến triển chậm chạp, cuối cùng là chết ở đây. Nhưng mà cũng có khả năng một khi thấu triệt hiểu ra, từ nay một bước lên mây!

Đôi mắt Lăng Tiêu chợt ngưng, hai luồng hào quang như thực chất từ trong mắt bắn ra, nháy mắt hai mắt Lăng Tiêu lại có thể phát ra hào quang làm cho người ta không dám nhìn gần, may mà thoáng chốc liền tự động biến mất.

Lăng Tiêu chợt vung tay, Tế Liễu kiếm trống rỗng xuất hiện ở trong tay, một trong những chỗ tốt của tinh thần lực cường đại chính là có thể dùng trừ vật nhân làm theo ý mình!

Trên thân Tế Liễu kiếm vạch ra một đạo kiếm quang, chỉ dài hơn một thước, dường như còn không dài bằng kiếm quang của Đại Kiếm Sư bậc ba. Nhưng nếu như nhìn tỉ mỉ, liền phát hiện, đạo kiếm quang này của Lăng Tiêu là hào quang lơ mơ trắng như tuyết! Nó không giống như bất kỳ một loại kiếm khí nào đã biết ở trên đại lục!

Kiểm khí này, chính là thiên địa linh khí thúc đẩy phát động ra, uy lực tự nhiên cũng không giống.

Kiểm trong tay Lăng Tiêu run lên, nhịp bước dưới chân linh hoạt nhanh nhẹn, chung quanh thân thể lập tức tràn ngập loại kiếm khí trắng như tuyết này, dần dần nó bị Lăng Tiêu múa ra một đạo khí tràng, tất cả thực vật trong phạm vi mười mấy thước, mọi thứ đều theo kiếm Lăng Tiêu múa mà động, khiến cho Xuân Lan định chạy tới chuẩn bị nhắc nhở Lăng Tiêu dự tiệc liền trợn mắt há hốc mồm, đứng ở nơi rất xa quan sát.

Những thực vật này, đặc biệt là những bông hoa nhỏ nhu nhược, mà lại không có một đóa hoa nào bởi vì sự mạnh mẽ không thể sánh nổi của kiếm khí Lăng Tiêu mà rơi xuống một vùng lá cây!

Đây ... Còn là kiếm khí sao?

Xuân Lan trông thấy, không ngờ nàng kim lòng không được cũng nhẹ nhàng múa theo, trong tay không có kiếm, nhưng trong lòng có kiếm, động tác mỗi một chiêu mỗi một thức, toàn bộ đều là Ngọc Nữ kiếm kỹ mà Lăng Tiêu truyền cho nàng, vừa mới bắt đầu còn theo không kịp tiết tấu của Lăng Tiêu một chút, dần dần, càng phát ra thuần thực hơn. Ở nơi xa nhìn lại, nàng tựa như một vũ nữ tuyệt sắc đang nhẹ nhàng múa, cả người nàng lại giống như là muốn dung nhập vào bên trong hoàn cảnh chung quanh!

Lúc này Lăng Tiêu đã sớm dừng lại, nhìn Xuân Lan múa, khoe miệng nổi lên một ít vẻ cười ôn hòa. Nha đầu kia, lại là một thân thể tu luyện rất tốt! Không ngờ nàng có thể dễ dàng tiến vào cảnh giới không tịch đến mức như thế!

Xem ra, khi có thời gian ta nên bồi dưỡng nàng tốt hơn một chút!

Lăng Tiêu nghĩ.

143. Chương 142: Kiếm Khí Cường Đại

Một gã xa phu trung niên hơn bốn mươi tuổi, ăn mặc coi như không tồi, vừa nhìn thì biết là kẻ chuyên môn chăn ngựa ngựa cho người có tiền, trên mặt lộ ra nụ cười chân chất, quay về phía Lăng Tiêu xoay người thì lễ nói:

- Xin hỏi ngài chính là tử tước đại nhân?

Lăng Tiêu khẽ gật đầu, gã xa phu cười thật thà nói:

- Xin mời tử tước đại nhân lên xe! Đúng rồi, ngài chỉ đi có một mình?

- Còn có ta.

Phúc bá ở một bên lạnh nhạt nói.

- Hử, nếu trí nhớ ta không tệ, Phúc quản gia, vậy mời lên.

Xa phu chọt vô vào đầu, sau đó mời Lăng Tiêu cùng Phúc bá lên xe. Mà Phúc bá lại ngồi ở vị trí bên cạnh gã xa phu, gã xa phu cười nói:

- Tại sao ngài không vào trong?

Phúc bá lạnh lùng liếc gã xa phu một cái, rồi nói:

- Đường như người nói nhiều quá đấy.

Gã xa phu cười ha hả, vò đầu, nói:

- Thông thường tôi chưa thấy qua quý tộc đại nhân nào hòa ái như vậy. Thực xin lỗi, tôi thất lễ rồi. Nhưng ngàn vạn lần đừng nói cho chủ nhân của tôi.

- Được rồi, người kéo xe cho tốt đi.

Câu nói của Phúc bá vừa xong, một vẻ khinh thường chọt lóe trong mắt gã xa phu rồi biến mất.

Phúc bá thản nhiên ngồi xuống, trong lòng lại sớm tăng lên cảnh giác, bằng vào kinh nghiệm nhiều năm chém giết sinh tử ở trên chiến trường, Phúc bá vẫn luôn có chút cảm giác bất thường.

Nhất là gã xa phu này, từ trên người hắn ông cảm nhận được có sự dao động của nội lực mà xem chẳng qua chỉ là một tiểu nhân vật. Phóng chừng ngay cả Kiếm Sư cũng không có. Hai bên con đường này có đủ loại cây cối cao lớn, thậm chí có một số cây có kích thước cỡ hai người ôm, tán cây cao thì chụm chung lại một chỗ, làm cho nó vốn đã u tối giờ đây lại càng phủ kín hơn.

Độ sáng hai bên đường cũng giống như thành trấn không có gì khác biệt với bóng tối mờ mờ, cố gắng lắm mới có thể nhìn rõ đường đi. Trong hoàn cảnh này, nếu như có người mai phục... Khi Phúc bá đang nghĩ đến đó, bỗng nhiên trên người ông liền có cảm giác.

- Vù.

Bởi vì tốc độ phát ra âm thanh y phục “phần phật” quá nhanh trong chớp mắt nó đã truyền đến, mà tiếp cận Phúc bá.

Đó là một thanh bảo kiếm màu đỏ tươi, một mảng đỏ rực trên thân kiếm. Ở trong hoàn cảnh mờ mịt này lại phát ra một luồng hào quang tươi đẹp, đâm thẳng về phía Phúc bá.

Phúc bá dùng một chân đá gã xa phu bên cạnh xuống xe ngựa. Lúc này trong tay ông bỗng nhiên xuất ra một thanh trọng kiếm đen bóng, ngồi ở đó thét lên, nghênh đón về phía thanh bảo kiếm màu đỏ rực.

Leng keng leng keng.

Một hồi âm thanh trong trẻo mà chói tai do kim loại va chạm nhau vang lên. Trong nháy mắt Phúc bá đã giao thủ hơn mười chiêu với người cầm bảo kiếm màu đỏ như lửa trong tay. Hơn nữa, Phúc bá còn có hơi chút rơi vào thế hạ phong.

- Thiếu gia.

Phúc bá gầm thét lên, thân thể mạnh mẽ từ trên xe ngựa phóng lên cao, nghênh đón về phía người hắc y cầm bảo kiếm màu đỏ trong tay, cùng lúc đó thanh trọng kiếm đen bóng trong tay rít lên, bắn ra kiếm khí khắp nơi, cũng có độ dài ngón tay, hiện lên màu đỏ sậm. Kiếm khí giống như bị cuồng phong cuốn lên lá cây, Gào thét hướng về phía người đối diện quét tới.

Gã hắc y cầm trong tay bảo kiếm màu đỏ cười quái dị một tiếng, thân thể bỗng bay lên cao cùng lúc đó bảo kiếm màu đỏ tươi trong tay bắn vọt ra một luồng kiếm khí dài mấy thước, nghênh đón kiếm khí mà

Phúc bá bắn ra mạnh mẽ làm cho toàn bộ kiếm khí Phúc bá đánh ra bị triệt tiêu hết, tiếp theo đó luồng kiếm khí như thực chất nhanh chóng chém về phía Phúc bá.

Phúc bá hét to một tiếng hoàn toàn không sợ hãi mà nghênh đón ở trên không trung, tay cầm trọng kiếm màu đen cũng bắn ra một luồng kiếm khí màu đỏ, giống như cũng muốn đem không khí đốt cháy. Một luồng sóng khí vận vạo ảnh hưởng tới kiếm khí kẻ địch.

Lúc này, từ hai bên khắp các đại thụ, lại thêm bốn người từ trên cao lao xuống, trong tay cũng cầm bảo kiếm sắc bén lóe ra, kiếm khí làm cho người ta không khỏi run bắn ra mũi kiếm thật dài, mạnh mẽ đem xuống phía dưới của chiếc xe ngựa.

Tất cả việc này chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt. Khóe mắt Phúc bá như muốn nứt ra, thân thể đã không kịp, lại vì phân tâm nên ông bị người đối diện tấn công điên cuồng mãnh liệt một hồi bức ông liên tục lui về phía sau mấy chục thước. Một trận khí huyết dâng lên, miệng đã tràn ra một ít máu. Mà sát tâm cùng tâm huyết của Phúc bá sớm đã bị che phủ nhiều năm trên chiến trường, nay lại được thức tỉnh hoàn toàn, hai mắt đỏ thẫm, thét lên giận dữ, kiếm khí của bảo kiếm màu đen lại tăng vọt, lờ mờ đạt tới một cấp cảnh giới của Kiếm Sư đỉnh.

Trong lòng gã đối diện cũng có chút kinh hãi, thầm nghĩ: Lão già này lại là loại người không muốn sống. Nhiệm vụ của ta lại chính là bảm trụ hấn cho tốt, hà tất phải cùng hấn liều mạng. Trong lòng nghĩ, thân hình hấn liền bắt đầu bay lên bất định, thực lực của hấn phải cao hơn Phúc bá một cấp, nhưng khí thể lại kém hơn vài phần. Cho nên trong lúc nhất thời hai người đấu thì lực lượng ngang nhau. Nhưng nếu như Phúc bá muốn thoát khỏi hấn, cũng muôn vàn khó khăn.

Bốn người đặt chân trên xe ngựa đã ngã, nhanh chóng tiếp cận xe ngựa thân thể của họ cũng đang quay cuồng trên không trung. Kiếm khí chém ở bên cạnh xe ngựa, lập tức đem chiếc xe ngựa cực kỳ xa hoa này phá tan thành mảnh vụn, còn hai đạo kiếm khí chém lên người hai con tuấn mã, hai dòng máu tươi lập tức phun lên cao, rơi xuống một trận mưa máu. Trong không khí tràn ngập máu tươi, hai con ngựa ngã xuống ầm ầm.

Lúc này đôi chân của bốn người mới chạm xuống đất, vậy chắc xe ngựa đã bị phá nát.

Trong khoảnh khắc khi kiếm khí chém vào xe ngựa, một luồng kiếm khí trắng như tuyết trên chiếc xe ngựa xa hoa xuyên qua đỉnh phóng lên cao.

Một thanh kiếm tinh cương được tôi luyện trăm năm, điểm sáng trắng phát ra bốn phía, và lập tức nháy mắt giao thủ qua mấy chiêu với bốn người từ trên, mới từ không trung chậm rãi rơi xuống đất, hoàn toàn không sợ hãi đứng giữa vòng vây, thân thể giống như núi cao, đứng sừng sững hiên ngang ở đó, mày nhíu lại, trầm giọng hỏi:

- Các người là ai?

Bốn người kia trong lòng vô cùng kinh hãi.

Không phải nói Lăng Tiêu chỉ là một gã Đại Kiếm Sư chưa vượt qua bậc năm sao.

Bốn người bọn họ, hai gã Cuồng Kiếm Sư bậc bốn, một gã Cuồng Kiếm Sư bậc năm và còn có một gã Cuồng Kiếm Sư bậc sáu.

Tuy rằng mục đích của bốn người cũng không phải giết Lăng Tiêu, nhưng sau lại bị hấn lấy thực lực một người đối kháng mấy chiêu với bốn người, ung dung rơi xuống đất.

Quả thực giống như là một cái tát tai, đánh ở trong lòng bốn người vẫn luôn cho mình là kẻ rất cao. Mỗi người đều cảm giác mặt mình như đang bị lửa thiêu cháy. Tiểu tử này thật sự là một người bị Thiên Mạch vào nửa năm trước sao?

- Chủ nhân nhà chúng ta mời người đi làm khách.

Trong đó có một tên nghe tiếng giống như người trung niên hắc y nói, lập tức quay về phía ba người kia ra hiệu. Mặc kệ như thế nào, trước tiên cũng phải mau đem thiếu niên này khuất phục rồi nói sau, bằng không về sau ở trong môn phái mình sẽ không còn cách nào lấn lộn.

Lăng Tiêu lạnh lùng cười :

- Chỉ sợ đám người bọn ngươi còn chưa xứng.

- Lên.

Bốn người kia không còn vẻ khinh thường nữa, mà đi từng bước về phía Lăng Tiêu.

Khoảng cách càng lúc càng gần.

Lúc khoảng cách bốn người với Lăng Tiêu chỉ còn không tới năm thước, Lăng Tiêu bỗng nhiên động thủ.

Giống như sấm chớp cực nhanh, tốc độ nhanh làm cho người ta hoa mắt, kiếm khí tinh thuần trắng như tuyết trên thanh trường kiếm bằng tinh cương trong tay hắn khiến người ta say mê. Giờ phút này nó lại mang theo sát ý dữ tợn vô cùng, mạnh mẽ quét về phía bốn người.

- Tiểu tử muốn chết.

Bốn người vừa thấy tiểu tử này chẳng những dám trả đòn mà còn đột ngột, quá kiêu ngạo.

Ấy mà họ không đặt nghi vấn vì sao kiếm khí có màu trắng như tuyết, trên thân kiếm cũng lập tức toát ra hào quang dài hơn một thước. Tuy rằng ngắn nhưng có thể ngưng kết thành thực chất, dồn dập hướng tới những chỗ yếu hại của Lăng Tiêu.

Dù sao, môn chủ đại nhân. Sống là được.

Bốn người phân biệt chiếm cứ bốn phía, bốn luồng kiếm khí của Cuồng Kiếm Sư quét về phía Lăng Tiêu có tu vi Đại Kiếm Sư. Mà ngay cả gã xa phụ bị đá lần qua một bên trong lòng cũng cho rằng tử tước đại nhân đáng thương chết chắc rồi.

Lăng Tiêu thét dài một tiếng, linh lực tràn trề từ trên người phát ra, một tầng quang sáng màu trắng nhạt giống như một cái vỏ trứng bao phủ thân thể hắn vào trong đó. Thân thể chợt uốn éo, thoáng rối loạn, tránh khỏi một luồng kiếm khí, lại một luồng kiếm khí khác mạnh mẽ chém vào tầng ánh sáng trắng trên bề mặt quang sáng mà vỡ, mà luồng kiếm khí này cũng giống như bị triệt tiêu không còn.

Lăng Tiêu nghiêng đón về phía hai luồng kiếm khí còn lại, thanh kiếm bằng tinh cương trong tay phát ra từng đợt âm thanh gào thét phá không.

Hai luồng kiếm khí của Cuồng Kiếm Sư va chạm vào kiếm khí màu trắng, không ngờ lại bị chặn đứt, kinh lực chưa mất bắn tới tận đá cứng rắn trên mặt đường, “phù” “phù” hai tiếng, tạo ra một cái hố sâu hơn một thước rộng cỡ hai nắm tay, đá bay tứ tán.

Thế kiếm của Lăng Tiêu không đổi, lại tiếp tục quét về phía hai người kia. Kiếm khí màu trắng không ngờ cũng không chịu ảnh hưởng một chút nào của hai luồng kiếm khí của Cuồng Kiếm Sư, vẫn hoàn mỹ như cũ. Có lẽ giờ phút này nhìn vào trong mắt hai người kia, càng thấy vẻ đáng sợ của nó so với đao của tử thần.

Không cho bọn hắn có một cơ hội nào để lên tiếng. Kiếm khí trắng như tuyết trong suốt thuần khiết xinh đẹp cắt tới yết hầu của hai người, hai vết màu đỏ xuất hiện ở đó. Ánh mắt hai người lộ ra vẻ khó tin. Thân thể Lăng Tiêu từng chút một chuyển tới phía sau hai người, đồng thời thế kiếm của hai người kia truy đuổi tới ở phía sau, sau đó quay về phía hai người kia hô:

- Các ngươi làm sao vậy?

Môi của hai người che mặt màu đen hơi hơi nhúc nhích hai lần, rồi sau đó, hai dòng máu tươi từ trong yết hầu bọn họ chợt phun ra, máu tươi lập tức nhuộm đỏ khăn che mặt cùng y phục bọn họ. Lúc này hai người mới phù phù ngã trên mặt đất.

Hai gã Cuồng Kiếm Sư còn lại cảm thấy một luồng khí cực kỳ lạnh giá từ cuối xương sống nhảy mất chạy lên tới sau gáy, phía sau cả người chảy ra mồ hôi lạnh.

- Người, người, người sử dụng kiếm kỹ gì?

Trong đó có một gã Cuồng Kiếm Sư bực sáu lớn tiếng hỏi, âm thanh lạnh lạnh, nhất định là một cô gái :

- Người không phải là Đại Kiếm Sư sao, Như thế nào có thể có kiếm khí linh hoạt vào sắc bén như thế này?

- Hừ.

Trên mặt Lăng Tiêu mang theo vẻ cười lạnh, thầm nghĩ: Hôm nay ta thúc giục linh khí xuất ra kiếm khí, há là loại người ếch ngồi đáy giếng như ngươi có thể biết được, lạnh nhạt nói:

- Muốn chiến thì chiến, hà tất nói lời vô nghĩa.

Lúc này gã cao thủ có tu vi Ma Kiếm Sư kia vẫn đánh cùng Phúc bá bổng kinh hô một tiếng, liền muốn xông tới đây, mới vừa rồi hắn liều mạng muốn bám trụ Phúc bá, mà hiện tại Phúc bá làm sao cho hắn dễ dàng thoát đi.

Cười lạnh nói:

- Còn muốn chạy?

144. Chương 143: Áp Chế Của Sát Ý Hào Hùng

Phúc bá thân thể nhăn nhoe gầy còm, cử thanh trọng kiếm màu đen này lên không tốn mấy may chút sức nào, tiếng rít xé không gian không ngừng vang lên, chiêu kiếm với khí thế nặng nề mạnh mẽ không ngừng chém về phía đối phương.

Người này phần nộ gào lên một tiếng cầm trong tay bảo kiếm màu đỏ tươi, xoay người, lóe lên màn hào quang màu hồng, tiếp tục so chiêu với Phúc bá lần nữa.

Hai Cuồng Kiếm Sư còn lại kia một người bậc năm, một người bậc sáu, giờ phút này trong lòng lại có loại cảm giác phát lạnh, trong con ngươi nữ Cuồng Kiếm Sư bậc sáu lóe sáng như ánh lửa, cảm tức nhìn Lăng Tiêu, giọng nói lạnh lẽo:

- Là tự ngươi muốn chết! Vừa rồi chúng ta vốn không định giết ngươi, ngươi lại giết hai đồng bạn của chúng ta. Lăng Tiêu, ngươi chịu chết đi!

Nói xong chỉ mũi kiếm về phía Lăng Tiêu, kiếm khí bắn ra, hai chân điểm nhẹ xuống đất, thân mình nhảy vọt lên cao cực kỳ linh hoạt. Từ trên cao thanh kiếm trong tay đâm xuống Lăng Tiêu, kiếm chiêu biến đổi linh hoạt bao phủ toàn bộ các điểm yếu hại trên người Lăng Tiêu!

Cuồng kiếm sư bậc năm ở phía sau kêu lên một tiếng:

- Sư muội không được!

Trong mắt Lăng Tiêu chợt lóe hàn quang, dường như đã biết ý đồ của nhóm người này: kiếm kỹ! Nguyên vốn hơi nghi ngờ, đến khi gã Cuồng Kiếm Sư kia kêu lên, trong lòng Lăng Tiêu càng xác định rõ. Nhưng hắn vẫn còn cảm thấy kỳ lạ: vì sao những người đó ra tay chậm như vậy. Hay là muốn chờ hắn rời khỏi để đồ mới động thủ, phỏng chừng là kiêng kỵ hai tay cao thủ Kiếm Tông ở đó!

“Tuy nhiên, không quản ngươi là ai, nếu muốn gây bất lợi cho ta, ta cũng không tha cho ngươi!”

Lăng Tiêu vung Tinh cương kiếm trong tay ngăn lại, sử ra chiêu Phá Kiếm Thức của Độc Cô Kiếm, tất cả kiếm chiêu trong thiên hạ, toàn bộ đều bị chiêu này phá giải!

Chợt lóe lên màn hào quang màu trắng, một luồng khí cực kỳ linh hoạt đâm tới trên cổ tay mặt của nữ Cuồng Kiếm Sư. Nữ nhân này thét lên một tiếng kinh hãi, thanh kiếm trong tay rơi xuống đất. Lăng Tiêu sắc mặt lạnh lùng, thanh trường kiếm Tinh cương đâm thẳng vào tim đối phương!

- Không được!

Kiếm khí từ gã Cuồng Kiếm Sư bậc năm mãnh liệt thổi quét tới. Nếu như Lăng Tiêu kiên trì giết chết nữ Cuồng Kiếm Sư trước mắt này thì bản thân mình cũng không tránh khỏi bị trọng thương. Nếu không thể giết, dĩ nhiên hắn không làm chuyện vô ích như vậy, thân hình chợt lóe thối lui ra sau.

Đạo kiếm khí kia ầm ầm chém lên mặt đất nơi Lăng Tiêu vừa đứng. Vết chém sâu trên mặt đất vừa rộng vừa dài!

Tro bụi đá vụn tung bay đầy trời!

Khí thế của Cuồng Kiếm Sư bạc năm này nhất thời bốc lên tới đỉnh điểm, phần nộ bởi tên thiếu niên trước mặt lòng dạ độc ác. Vừa ra tay liền xuất kỳ bất ý giết hai gã sư đệ của mình không nói. Không ngờ ngay cả sư muội của mình, một nữ nhân như vậy cũng không buông tha!

“Kiếm khí thật hùng mạnh!” Lăng Tiêu thầm tán thưởng một câu.

Gã Cuồng Kiếm Sư bạc năm kia ánh mắt lấp lánh:

- Tiểu tử, ngươi đừng tự tìm cái chết! Chúng ta giết chết ngươi chẳng qua là nhích động một ngón tay!

- Phong Linh Kiếm Khí, Tịch Quyển Cuồng Sát!

Không biết từ lúc nào, trong tay nữ nhân Cuồng Kiếm Sư cổ tay bị thương kia lại hiện ra một thanh trường kiếm. Trong không khí bỗng nhiên vang lên một hồi chuông kỳ lạ, như là mấy trăm cái chuông gió, đồng thời bị gió thổi động phát ra thanh âm trong trẻo rất êm tai.

Nhưng ở giữa vùng kiếm khí Lăng Tiêu lại cảm nhận được một luồng sát ý nồng đậm. Lá cây trên cây cối gần quanh đó lập tức giống như bị dao nhỏ cắt qua, lá cây đều là đà rơi xuống. Thanh kiếm trong tay nữ Cuồng Kiếm Sư cứ như vậy đánh tới trước mặt Lăng Tiêu!

Gã Cuồng Kiếm Sư bạc năm dặm chân, thở dài một tiếng trong lòng tự oán trách: “Lần này trở về sư môn nhất định phải bị quả mắng, nói không chừng còn phải bị bắt nhốt bế quan. Sao bỗng dưng lại hiện ra tên tiểu tử tông này chứ?” Nếu không phải nàng đề nghị trước chấn nhiếp Lăng Tiêu, với tính cách lão luyện của hắn, như thế nào lại làm ra loại chuyện trước hủy người dưới ngựa này?

Tuy nhiên lúc này muốn ngăn cản nữ nhân đang trong cơn phần nộ, rõ ràng là không kịp rồi!

Xa xa người cầm trong tay bảo kiếm màu đỏ tươi chợt nhìn thấy, đột nhiên quát lên một tiếng:

- Linh nhi, không được!

Phúc Bá thừa dịp này trong nháy mắt từ trong lòng lấy ra một quả thiết đảm thường ngày hay ngắm nghía, vịn toàn lực ném vào đầu nữ nhân!

Lăng Tiêu trong lòng cũng nổi giận xung thiên, nữ nhân này hết lần này tới lần khác muốn giết chính mình, không phải chỉ là đến cướp đoạt kiếm kỹ của mình thôi sao? Ta với ngươi có thâm cừ đại hận gì đâu!

Trong mắt chợt lóe hàn quang, trường kiếm Tinh cương trong tay Lăng Tiêu toát ra kiếm khí trắng như tuyết, trong nháy mắt tăng vọt lên gấp đôi, đồng thời phát ra hào quang chói mắt như ánh mặt trời, lập tức chiếu sáng choang cả vùng tuyết trắng chung quanh! Thậm chí ngay cả đám xa phu trốn ở một bên xem náo nhiệt, thần sắc hoảng sợ trên mặt chúng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng!

- Kiếm kỹ Liệt Dương!

Lăng Tiêu trên mặt mang theo một tia ngưng trọng, đây là lần đầu tiên từ ngày hắn tới thế giới này, gặp được kiếm kỹ hùng mạnh như thế, không ngờ lại mang theo tác dụng phụ. Trong khoảnh khắc tiếng chuông gió kia vang lên, khiến Lăng Tiêu thất thần trong chớp lát một cách kỳ diệu như vậy! Nhưng phạm là một kiếm tu, Lăng Tiêu đối với loại kiếm kỹ mới lạ nào cũng rất có hứng thú. Đặc biệt với loại kiếm kỹ khiến tinh thần của hắn cũng phải thất thần trong chớp lát này!

Vì thế, hắn không muốn giết nàng!

Điều này hoàn toàn không quan hệ với chuyện nàng là nữ nhân. Lăng Tiêu khề nhếch khóe miệng. Tại trong khoảnh khắc nữ nhân hắc y Cuồng Kiếm Sư sợ hãi kêu lên, kiếm khí lạnh lẽo kia ngưng lại ngay tại yết hầu của nàng. Chỉ cần Lăng Tiêu thúc động linh lực trong cơ thể, nữ nhân này lập tức sẽ biến thành một thi thể: ngọc nát hương tan!

- Đừng giết nàng!

Gã Cuồng Kiếm Sư bạc năm cuống quýt kêu lên, Trông thấy trên mặt Lăng Tiêu hiện nét cười mỉa mai đang nhìn mình, mặt lão Cuồng Kiếm Sư bạc năm đỏ lên. Nỗi ám ức trong lòng hắn đúng không cần phải nói cũng biết: “Chính mình có bốn Cuồng Kiếm Sư, không ngờ không thể bắt giữ được đối phương chỉ là

một Đại Kiếm Sư, còn bị người ta nhanh chóng giết mất hai người bắt giữ một người., Chậc chậc! Con bà nó! Mặt mũi đều vứt hết ở đại lục phương Tây này rồi.”

Hắn trầm giọng nói:

- Tiểu tử, giết nàng, đối với ngươi không có chút lợi lộc gì. Ngươi hoàn toàn không nghĩ tới thân nhân của mình sao! Ở trong mắt rất nhiều người, gia đình của ngươi, thậm chí... là quốc gia của ngươi thật yếu kém không đáng nhắc tới! Trên đời này, còn có rất nhiều người ngươi không thể trêu vào. Tiểu tử, thả nàng ra, ta có thể xem như chuyện hôm nay chưa từng phát sinh!

Lăng Tiêu nhếch mép, cười lạnh nói:

- Môn phái thế gia ẩn thế sao?

Nghe vậy đồng tử gã Cuồng Kiếm Sư bậc năm đột nhiên co rút lại. Theo lời đồn đãi tiểu tử này chính là được môn phái ẩn thế chống lưng, mới có thể đột phá được Thiên mạch, mới có được thực lực đến mức này. Vốn khi nghe lời đồn đãi này bọn họ dè dặt coi thường. Thực lực của các môn phái thế gia ẩn thế tuy rằng hùng mạnh đến mức khiến người ta run sợ, nhưng cũng không phải là Thần vạn năng!

Ít nhất... sư môn của hắn, bao gồm cả thực lực khủng khiếp của sư tổ, cũng chưa hề nghe nói qua môn phái siêu cấp nào có thực lực có thể giải bỏ được Thiên mạch, có lẽ tiểu tử này rất dũng cảm, vô cùng may mắn, dùng được lực bùng phá giải khai Thiên mạch, sau đó được một cường giả thần bí nào đó truyền kiếm kỹ cho.

Bởi vì chưa từng có bất luận kẻ nào thấy qua Lăng Tiêu tiếp xúc với những người khác! Nói cách khác, sau lưng Lăng Tiêu, rất có thể chỉ là một gã cường giả thần bí, thuận tay giao cho hắn công pháp kiếm kỹ! Cũng không có môn phái đại thế gia nào chống lưng!

Đây cũng là duyên cớ vì sao hôm nay đám người này dám tới! Thành công hay không, dù sao cũng phải thử một lần, nếu như có thể chiếm được một quyển kiếm kỹ Thần cấp. Như vậy, cho dù sư môn của bọn chúng, có thuộc loại môn phái hạng bét trong các môn phái ẩn thế đó, cũng có thể trong vòng trăm năm vọt lên tới môn phái hạng ba rồi!

Vì thế, gã Cuồng Kiếm Sư bậc năm này khôi phục lại thái độ bình thường, nói:

- Ngươi đã biết, còn không mau thả nàng ra, ngươi đã giết hai huynh đệ của ta, cho dù chúng ta chọc giận người trước, cũng xem như vậy là đủ rồi chứ?

Lúc này, trận chiến giữa Phúc Bá và tên Ma Kiếm Sư kia cũng ngừng lại. Phúc Bá lạnh lùng nhìn gã Cuồng Kiếm Sư, trong lòng lại dâng lên đầy nỗi hoảng sợ. Quả nhiên, là người từ những địa phương đó tới. Bọn họ vì cái gì lại tìm đến thiếu gia? Chẳng lẽ cũng vì một quyển kiếm kỹ Thần cấp còn không biết có hay không? Là kẻ khốn kiếp nào tung ra tin đồn này!

Gã Ma Kiếm Sư cầm trong tay bảo kiếm màu đỏ tươi kia, đưa mắt nhìn Phúc Bá, sau đó nhìn Lăng Tiêu trầm giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi thả nàng ra! Ta cam đoan không làm khó ngươi nữa. Chúng ta chỉ là một đám sát thủ được thuê mà thôi. Hiện tại nhiệm vụ thất bại, chúng ta cũng sẽ không tới tìm ngươi gây phiền toái nữa!

- Sát thủ? Ngươi dám gạt ta!

Lăng Tiêu quát lên, kiếm khí như mũi châm, đâm vào làn da trắng mịn trên cổ nữ nhân, khiến nàng phát ra một tiếng thét thê lương chói tai!

- A!

- Dừng tay!

Gã Ma Kiếm Sư vừa sợ vừa giận, thời điểm mới vừa động thủ hắn lại cảm nhận được khí thế trên người lão già kia cũng theo đó bốc lên. Rơi vào bước đường cùng, hắn chỉ có thể kèm chế mình, hòa hoãn nói:

- Được rồi, chúng ta nhận thua. Tiểu tử, ngươi muốn như thế nào?

Lăng Tiêu híp mắt nhìn thoáng qua nữ nhân che mặt bằng tấm vải đen, dù không thấy rõ diện mạo, tuy nhiên từ trong đôi mắt kia hẳn nhìn thấy vẻ căm hận và sợ hãi với chính mình.

Một Cuồng Kiếm Sư bậc sáu, không ngờ bị một gã thấp hơn bốn năm cấp bậc chế trụ. Giờ phút này tâm tư nàng dù có muốn liều mạng, đáng tiếc lại không nâng dậy nổi chút dũng khí nào.

- Thứ nhất, nói ra ai sai khiến các người tới! Tuy rằng ta hiểu ý đồ của các người đến đây, nhưng các người cũng đừng nghĩ giở trò với ta.

Lăng Tiêu nói giọng lạnh lẽo không có mảy may cảm tình:

- Thứ hai, để người này ở lại làm con tin! Trước mắt thực lực của ta xa không bằng các người, nếu như lần sau các người mang thêm nhiều người đến, ta thế đơn sức yếu, không phải sẽ chịu thiệt thòi lớn trước các người sao? Tuy nhiên các người có thể yên tâm, ta cam đoan nàng nguyên vẹn không việc gì!

- Không được!

Thanh âm từ trong miệng ba người đồng thời vang lên, giọng nữ mang đầy vẻ phẫn nộ, lại là giọng của nữ Cuồng Kiếm Sư bị Lăng Tiêu chế trụ này!

- Ồ?

Kiểm khí của Lăng Tiêu khẽ lóe lên, yết hầu của nữ nhân hắc y lập tức xuất hiện một giọt máu.

- Chậm đã!

Gã Ma Kiếm Sư Cầm trong tay bảo kiếm màu đỏ tươi lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Lăng Tiêu:

- Dựa theo ý của người, người muốn giữ nàng cả đời ở lại bên cạnh người sao? Điều này tuyệt đối không được! Ta có thể cam đoan, sau này chúng ta tuyệt đối sẽ không tìm người gây phiền toái nữa! Thậm chí, ta có thể tặng cho người hai gã Cuồng Kiếm Sư làm bảo tiêu! Sinh tử do người nắm giữ! Điều kiện thứ nhất người đưa ra ta có thể trả lời: Thật ra chính người vốn hẳn nghĩ đến, việc người đến đây đã ảnh hưởng tới lợi ích của rất nhiều người. Cho nên, bọn họ muốn người chết, cũng là chuyện thường tình. Theo phương diện này mà nói, chúng ta ngược lại đã cứu người!

- Ha ha ha, thật là khéo mồm khéo miệng!

Lăng Tiêu cười to mấy tiếng, vẻ mặt tươi cười:

- Ta còn phải cảm tạ các người? Tưởng ta là đứa nhỏ dễ lừa gạt sao? Ta nói lại lần nữa, đây là ta bắt buộc các người, không là ở thỉnh cầu các người! Người không làm gì được quản gia của ta, mà ta, hiện tại có thể giết chết nàng! Cho nên, người chỉ có thể đáp ứng ta. Về phần thời gian, người yên tâm, sẽ không vượt quá ba năm!

- Người giết ta đi!

Nữ nhân hắc y trong mắt mang đầy vẻ bi phẫn: Ba năm! Chính là ba ngày nàng cũng không muốn ở lại bên cạnh tên khốn đó, toàn thân hắc sát khí lạnh lẽo khiến người ta rất khó chịu!

- Linh nhi, đừng làm càn.

Gã Ma Kiếm Sư trầm giọng nói:

- Chẳng lẽ người không sợ đắc tội với chúng ta, sau này sẽ tìm tới gây phiền toái cho người?

- Đó cũng là chuyện ba năm sau. Hơn nữa, đó là chuyện của ta không cần người quan tâm!

Lăng Tiêu cup mí mắt xuống, lạnh nhạt nói.

145. Chương 144: Tập Sát Hoàng Tước Ở Phía Sau!

Phía dưới khăn che mặt màu đen của gã Ma Kiếm Sư: sắc mặt một màu xanh mét. Hẳn thậm chí hơi hoảng hốt, có cảm giác trước mắt hẳn hoàn toàn không phải là một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, Mà là một

lão cáo già vô cùng chín chắn! Ít nhất đối với hắn mà nói rõ ràng thực lực rất yếu kém, nhưng vẫn cứ khư khư nắm giữ tử huyết của bọn họ! Loại uất ức bất đắc dĩ này, khiến hắn có cảm giác như muốn học máu!

Vốn nghĩ muốn mau xong việc. Chính hắn đã cuốn lấy lão Ma Kiếm Sư bên cạnh Lăng Tiêu. Sau đó còn lại bốn Cuồng Kiếm Sư, dư sức để bắt Lăng Tiêu. Bởi vì cho dù người có là thiên tài như thế nào đi nữa, cũng không thể xung phá Thiên mạch mới nửa năm lại có thể chiến thắng được bốn gã Cuồng Kiếm Sư!

Ai ngờ sự thật lại tàn khốc như thế, giáng cho bọn họ một cái tát thật mạnh. Thiếu niên này chẳng những thực lực hùng mạnh đến biến thái. Vừa ra tay liền chém chết hai gã Cuồng Kiếm Sư. Hơn nữa tên Ma Kiếm Sư bậc một kia rõ ràng thực lực không bằng mình, vẫn liều mạng không ngờ hoàn toàn cuốn lấy hắn, cũng có thể bộc phát ra khí thế khiến hắn cũng phải kiêng kị.

Khiến hắn không thể ngờ nhất, chính là Phong Linh không ngờ cũng có thể bị chế trụ. Nữ nhân đó chính là bảo bối của môn chủ! Là Cuồng Kiếm Sư bậc sáu nắm trong tay kiếm kỹ Thánh cấp hạ giai “Tử Thần Triệu Hoán” a! Lúc này hắn còn e ngại tiểu thư Phong Linh bộc phát tính tình nóng nảy, nếu như một kiếm giết thiếu niên này: Thực mới có thể làm cho chính bọn họ gặp phải phiền toái lớn. Cho dù là Lăng gia hay Đế quốc Lam Nguyệt cũng thế, bọn họ đều không thêm quan tâm tới. Nhưng lẽ như cao nhân đứng sau lưng Lăng Tiêu kia biết Lăng Tiêu bị hại. Dưới cơn phẫn nộ nếu như truy tra ra được bọn họ. Vậy thì bọn họ sẽ tổn thất thảm trọng! Mặc dù khả năng này tính ra là trường hợp hiếm có. Nhưng bọn họ làm việc này, cũng là chuyện cần bảo mật triệt để!

Nhưng không nghĩ tới, thiếu niên này không ngờ có thể thi triển ra cùng một loại với kiếm kỹ “Tử Thần Triệu Hoán” của Tiểu sư muội như vậy. Trong khoảnh khắc hào quang chói mắt ấy, khiến cả bọn hắn đều cùng không kìm được nhắm mắt lại. Trong lòng hắn không khỏi thầm nghĩ: Nếu đối địch chính là mình. Đối phương thoáng cái xuất kỳ bất ý ra tay với mình như thế, vậy chính mình phải làm thế nào. Kết quả càng khiến hắn rất kinh hãi bởi vì cho dù là hắn cũng không chịu nổi phải nhắm mắt một thoáng!

Cao thủ so chiêu, rất nhiều khi thực chất quyết định thắng bại chỉ là chuyện xảy ra trong một cái chớp mắt! Hơn nữa, dưới tình huống cấp bậc không sai biệt nhiều lắm, ai thắng ai thua thực khó đoán trước. Nếu như bậc cao nhất định có thể đánh bại bậc thấp, vậy trên thế giới này cũng sẽ không có xảy ra việc ngoài ý muốn!

Chỉ vì trường hợp này cấp bậc hơn kém nhau quá nhiều.

- Linh nhi. Muội yên tâm. Nhất định ta sẽ nhanh chóng đến đón muội trở về. Muội yên tâm hắn là người có thân phận. Sẽ không làm khó dễ một cô bé như muội!

Gã Ma Kiếm Sư thu bảo kiếm trong tay vào vỏ. Ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu:

- Ta nói đúng không?

Ánh mắt Lăng Tiêu lại chăm chú vào trên thân kiếm của hắn. Dọa cho gã Ma Kiếm Sư này không tự chủ được nắm thật chặt thanh kiếm trong tay. Nhưng lập tức hắn lại cảm giác có chút tức giận: ta đường đường là một Ma Kiếm Sư, sao lại phải sợ một đứa trẻ miệng còn hôi sữa như vậy!

- Đưa kiếm của ngươi cho ta.

Lăng Tiêu lạnh nhạt nói. Trong giọng nói không chứa lại một chút cơ hội thương lượng nào!

- Ngươi... tiểu tử... ngươi không nên quá đáng! Đừng quên, thân phận của ngươi là một quý tộc! Không phải là cường đạo!

Ma Kiếm Sư giận tím mặt. Trong mắt của hắn thanh kiếm này cũng không kém hơn so với Tiểu sư muội mềm mại tươi ngon mọng nước kia. Đường nhiên, điều này hắn cũng không dám tùy tiện nói trước môn chủ và Tiểu sư muội. Nhưng trong lòng hắn vẫn luôn nghĩ thanh kiếm này trọng yếu hơn!

- Ta giết nàng ngươi cũng không giao?

Lăng Tiêu đứng ở đó khẽ nghiêng mình. Toàn thân nữ nhân hắc y phát lạnh run cầm cập, mặt không chút biểu cảm nói.

- Ta... Ta...

Gã Ma Kiếm Sư tức giận chỉ tay vào Lăng Tiêu. Nhưng bỗng nhiên nhớ tới hai ngày này chính hắn nhìn thấy hết thấy. Ở ngoài thành, gọng gàng đứt khoát bắt giữ tướng lĩnh đối phương. Sau khi áp chế bọn chúng đầu hàng. Khi vào thành, lại không theo như lệ thường mà xông thẳng tới phủ thành chủ. Trong quá trình hai bên giằng co, lão Ma Kiếm Sư ra tay bắt giữ thành chủ Lý Hậu Lâm. Khiến cho Lý Hậu Lâm hết sức uất ức rời khỏi thành trì là chỗ đất phong từ xưa của gia tộc bọn họ. Trước đó Lý Hậu Lâm lén lút vận chuyển của cải ra ngoài, còn bị cướp sạch...

“Ta uất ức không phải vì thua...” Gã Ma Kiếm Sư rơi vào đường cùng, trong đầu bỗng dưng nổi lên một cái ý niệm như vậy. “Chính mình vẫn cứ xem thường thiếu niên này! Tuổi tuy rằng không lớn, nhưng những việc hắn làm thật khiến cho người ta cảm thấy không ngờ tới. Hắn làm việc đều suy nghĩ thật cẩn thận, lại nằm trong đạo lý, dứt khoát nhanh nhẹn, đánh giết dũng cảm. E rằng dù chuyện có phức tạp đến đâu đi nữa, đến tay thiếu niên này, cũng sẽ được xử lý dứt khoát nhanh nhạy như vậy.”

Nghĩ đến đây Ma Kiếm Sư không kìm nổi cảm hận nhìn thoáng qua lão nhân vẫn khí định thần nhàn đứng ở nơi đó. Trong lòng thầm mắng: “Lão bất tử! Người rõ ràng bị thương còn giả bộ một bộ dáng không có việc gì. Thật là đáng chết! Nếu không có lão gia hỏa này, tên tiểu tử cho dù có bản lĩnh tày trời, cũng chạy không thoát được!”

Gã Ma Kiếm Sư thật không cam tâm, ném kiếm cho Lăng Tiêu. Lăng Tiêu giơ tay chụp lấy thanh kiếm vào tay, lập tức cánh tay trầm xuống. Trong lòng Lăng Tiêu mừng thầm, quả nhiên là vật kia rèn luyện thành. Phát hiện này khiến Lăng Tiêu vừa ngạc nhiên vừa hết sức vui mừng. Tiện tay thu vào trong nhẫn không gian. Sau đó lấy ra một viên thuốc. Ném cho nữ nhân hắc y:

- Nuốt nó đi!

- Ta không... Á...

Nữ nhân hắc y mới vừa kêu lên hai chữ... chợt cảm giác yết hầu mình đau xót. Nước mắt uất ức rốt cuộc không kìm nổi chảy xuống lai láng. Nghẹn ngào nói:

- Người nếu làm lộ mặt của ta. Ta nhất định liều mạng với người!

Nói xong cầm lấy viên thuốc kia, nhắm mắt nhắm mũi cho vào miệng như là ăn độc dược không bằng.

Không ngờ vừa vào trong miệng lập tức cảm thấy một mùi hương thơm ngát. Phong Linh thề với lòng mình từ trước tới giờ chưa từng ăn thứ gì quá tuyệt như vậy. Toàn thân truyền đến một cảm giác tràn đầy thoải mái khiến nàng thiếu chút nữa buột miệng rên rỉ. Tuy nhiên lập tức liền phát hiện không thích hợp: toàn thân trên dưới đều không vận dụng được một chút khí lực nào! Nàng lập tức vô cùng kinh hãi nhìn Lăng Tiêu:

- Người cho ta uống cái gì? Người cho ta nuốt cái gì!

Lăng Tiêu sau khi thu cất thanh Tinh cương kiếm, thản nhiên nhìn nữ nhân hắc y:

- Không phải độc dược. Nhưng muốn khôi phục, phải dùng đan dược của ta. Không sai! Ta thấy người như vậy còn tốt hơn. Ít nhất lúc nổi điên sẽ không gây tổn thương tới người khác!

- Người thực vô sỉ!

Nữ nhân hắc y khóc nức nở mang theo vẻ phần nộ mắng Lăng Tiêu. Đáng tiếc Lăng Tiêu lại không thèm liếc nhìn nàng, mà quay sang hai người còn lại nói:

- Các người có thể rời đi được rồi.

Giờ phút này trong đầu gã Ma Kiếm Sư ngay cả ý niệm bất thành linh đột kích Lăng Tiêu cũng không có. Người thiếu niên này làm việc quả thực rất dày dặn kinh nghiệm. Thua không oan uống chút nào! Hắn liếc mắt nhìn Phong Linh. Miệng lí nhí xin lỗi:

- Linh nhi. Yên tâm đi. Ta nhất định sẽ mau chóng đón người trở về!

Nói xong cùng gã Cuồng Kiếm Sư bậc năm hai người cặp hai thi thể của đồng môn. Vừa định rời đi, bất chợt nghe thấy từ nơi xa truyền đến một hồi tiếng bước chân rộn ràng. Hơn nữa, là đến từ hai đầu đường!

Song phương đều cùng sững sốt ánh mắt cùng nhìn về phía đối phương, Phúc Bá sắc mặt bỗng nhiên biến đổi nói:

- Tên xa phu kia!

Lăng Tiêu đảo ánh mắt nhìn, quả nhiên không thấy tên xa phu lúc nãy len lút quan sát trận chiến đã chạy mất. Gã Ma Kiếm Sư nói:

- Mau đến phía sau gốc cây cổ thụ!

Nói xong mang theo tên Cuồng Kiếm Sư bậc năm kia vội vàng chuồn đến phía sau gốc đại thụ cao vút bên đường. Hướng về phía Lăng Tiêu rồi rút la lên:

- Còn chờ cái gì. Bọn họ muốn đối phó chính là ngươi!

Lăng Tiêu lạnh lùng nói:

- Vậy ta cứ để bọn chúng tới giết ta.

Trong mắt lại lộ ra thần sắc vô cùng phần nộ. Vốn xử lý ra sao với các quý tộc và phú hào của thành Penzias hắn vẫn còn có chút đau đầu. Theo ý kiến của Diệp Vi Ny, hay Phúc Bá, thậm chí đến ngay cả Xuân Lan và Thu Nguyệt, đều đề nghị Lăng Tiêu áp dụng biện pháp đối với bọn quý tộc và các phú hào đó: một bộ phận thì lôi kéo về phía mình, một bộ phận thì áp đảo. Tóm lại là phải phân tán bọn chúng không thể để cho chúng kết hợp lại, không để chúng hợp thành đoàn đối phó với mình.

Lại không nghĩ rằng những người này quả nhiên càng ngoan độc. Người càng rời xa để đồ việc làm lại càng trắng trợn không kiêng nể gì! Không từ thủ đoạn tồi tệ nào! Đầu tiên là muốn sát thủ. Sát thủ không thành công lại phái ra một lượng lớn tư binh. Tóm lại chính là muốn chôn cái mạng của hắn tại chốn này!

Lăng Tiêu giận quá hóa cười. Trong lòng đã phán định tội chết cho đám cặn bã không biết tự lượng sức này.

Hai bên đến đây chừng bốn năm trăm người. Mỗi bên hơn hai trăm! Hơn nữa, toàn bộ đều thuần một đồng phục cung tiễn thủ. Trong tay nắm cường nỏ có lực xuyên thấu cực mạnh. Thậm chí còn có mấy tên vác trên vai nỏ lớn, những mũi tên phía trên to bằng cỡ cánh tay trẻ con!

Loại nỏ lớn này là vũ khí bình thường song phương dùng trong công thành chiến vừa công vừa thủ. Hôm nay cũng mang lại đây hai cái. Lăng Tiêu thầm nghĩ: “Xem ra, đây là quân phòng vệ thành. Cũng không cần thiết phải lưu lại!”

Ánh mắt của Lăng Tiêu chợt lóe sáng, không kìm được ngẩng đầu lên. Từ phía trên tình cờ lộ ra một khoảng trống, hắn nhìn thấy sao giăng đầy trời. Thầm suy nghĩ không biết đám Lăng Vô đi huấn luyện một ngàn kỵ binh kia, khi nghe động tĩnh lớn như vậy, có thể chạy tới kịp lúc hay không.

Lúc này hai đội cung tiễn thủ cách những người này đúng hai mươi thước thì dừng lại. Lập tức bày trận thế, trong tay cầm cường nỏ nhắm vào Lăng Tiêu và Phúc Bá. Tại chỗ, còn có nữ nhân hắc y vẫn như cũ đứng ở nơi đó không kịp chạy trốn.

- To gan!

Phúc Bá bỗng nhiên đối mặt đám cung tiễn thủ phần nộ quát lớn:

- Mất chó các ngươi! Ở đây là Tử tước đại nhân lĩnh chủ thành Penzias! Ai cho phép các ngươi tới. Các ngươi muốn làm gì?

Hai bên tới mấy trăm người, nhưng lại không một người nào lên tiếng. Bầu không khí bỗng nhiên rơi vào một sự yên tĩnh kỳ dị. Mọi người đều cảm nhận được một loại áp lực như muốn nghẹt thở, hô hấp khó khăn. Mấy trăm người tại trường, không ngờ lại có thể nghe được tiếng tim đập thành thịch và tiếng hít thở của mình...

Lúc này, bỗng phía sau bọn cung tiễn thủ một giọng nói lạnh nhạt vang lên:

- Có người báo nơi này xuất hiện đào phạm bị truy nã của đế quốc. Chúng ta là tư binh tự phát tới bắt đào phạm! Trị an của Thành Penzias từ trước đến nay là do những người chúng ta đây hiệp trợ. Các ngươi là

người của Tử tước đại nhân? Ha ha! Đừng nói đùa! Tử tước đại nhân rõ ràng đã đi dự tiệc. Các người là giả mạo! Bắn tên! Bắn chết bọn chúng!!!

“Vút... Vút Vút... Vút Vút Vút!”

Chợt vang lên tiếng cường nỏ bật, tên bay cắt xé không gian. Lăng Tiêu vươn tay nhắc nữ tử hắc y lên, đồng thời vung thanh Tinh cương kiếm trong tay đánh rớt mấy mũi tên xuống, thoáng cái đã ẩn núp phía sau cây cổ thụ bên cạnh.

Gã Ma Kiếm Sư mới vừa mất bảo kiếm; vừa định phóng lại đây bảo vệ cho nữ nhân hắc y. Chợt nhìn thấy Lăng Tiêu lạnh lùng đứng ở nơi đó hắc đầu dám hành động. Bởi vì Lăng Tiêu khoảng cách quá gần Phong Linh, hoàn toàn có thể lợi dụng thời điểm hắc phóng tới tung một kiếm giết Phong Linh.

- Chết tiệt!

Gã Ma Kiếm Sư tung một quyền lên thân cây lớn bên cạnh. Cây đại thụ một người ôm không hết rung động một trận dữ dội, lá cây và cành khô rơi rụng ào ào xuống thành một đồng lớn.

“Vút Vút Vút!”

Trên thân cây cổ thụ bên cạnh không ngừng truyền đến tiếng mũi tên ghim vào! Nhìn màn tên bắn tới ghim vào thân cây, trong lòng Lăng Tiêu càng căm hận, đồng thời càng hiểu biết sâu sắc hơn đối với bọn quý tộc và phú hào của thành Penzias.

Vì ích lợi, không có chuyện gì bọn chúng không làm!

Tốt lắm! Chúng ta rất nhanh sẽ gặp mặt. Đến lúc đó hãy tính toán khoản nợ này cho tốt!

Những mũi tên đó căn bản không làm gì được Phúc Bá. Phúc Bá gầm lên giận dữ, trọng kiếm màu đen trong tay múa thành một màn kiếm quang đen nhánh che kín không kẽ hở. Sau đó như một luồng gió xoáy vọt vào giữa đám cung tiễn thủ. Lập tức truyền đến một tràng tiếng kêu la thảm thiết. Đội ngũ hơn hai trăm cung tiễn thủ, không ngờ chỉ trong nháy mắt bị Phúc Bá giết chết hơn một trăm tên!

Trên mặt đất toàn bộ đều là phần còn lại của chân tay đã bị chém cụt, máu tươi nhuộm đỏ cả quảng đường đá. Bọn cung tiễn thủ bị thương chưa chết nằm ngổn ngang kêu gào thảm thiết.

Trong lúc nhất thời, nơi này lại giống như địa ngục ở nhân gian!

Còn Phúc Bá, thân thể gầy yếu đứng ở nơi đó vững như ngọn núi cao. Giống như một pho tượng Sát Thần trên chiến trường!

Bên này còn lại tên có bộ dáng như đầu linh vừa mới đứng ra nói chuyện. Trên mặt hắc vẫn còn đọng lại vẻ tươi cười, thế mà chỉ trong khoảnh khắc, đội ngũ cung tiễn thủ bên này không ngờ thiếu chút nữa bị giết sạch!

Từ trên thân thể hắc truyền đến một mùi khó ngửi, không ngừng vang lên tiếng va chạm lập cập của hai hàm răng. Không ngờ tên này ngay cả một câu cũng nói không nên lời, chỉ trở ánh mắt cực kỳ kinh hãi nhìn Phúc Bá.

Phúc Bá quét mắt nhìn hắc, sát khí từ ánh mắt như thực chất lập tức khiến tên này phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể mềm nhũn ngã nhào xuống đất. Không ngờ cứ như vậy bị Phúc Bá hù chết!

Đội cung tiễn thủ phía sau kia sớm đã bị dọa cho choáng váng!

Đến ngay cả gã Ma Kiếm Sư ở phía sau gốc cổ thụ xem náo nhiệt, cũng bị khiếp sợ đến tột đỉnh! Hắc rớt cục hiểu được vì sao lão già này rõ ràng thực lực không có hùng mạnh bằng mình, nhưng lại có thể chống cự với hắc thời gian lâu như vậy. Còn làm cho hắc thật chật vật.

Là sát khí! Là loại đã từng giết qua hàng ngàn hàng vạn người. Lúc đó sát khí hung hãn có thể thoát ra từ khắp nơi trong thân thể!

Đây là khác biệt rất lớn giữa hắc và các môn nhân của các môn phái siêu cấp. Hắc có thể giết qua bao nhiêu người chứ? Cho dù cả đời này hắc giết người có lẽ ngay cả năm mươi người cũng không tới. Mà đối phương... đó là Sát Thần a!

Vốn đứng xem náo nhiệt hẳn thâm suy nghĩ: Lão già kia bị tên lạc bắn chết thì càng tốt! Mặc dù khả năng này rất thấp. Muốn dựa vào cung nỏ để bắn chết một Ma Kiếm Sư, điều này không thực tế. Có hơn một ngàn tên cung thủ, thay nhau bắn liên tục, hoặc giả có thể đạt tới. Nếu không, muốn bắn chết một cao thủ bậc cao có thể phi hành ngắn hạn, điều đó quả thực chính là người si ngốc nói chuyện viễn vông!

Nhưng hẳn vẫn không muốn ra tay giúp đỡ. Bởi vì hẳn biết thời điểm lão già kia chiến đấu với hẳn đã bị thương. Vì vậy có thể làm cho lão bị thương càng nặng càng tốt!

Dù sao chuyện này cũng không quan hệ tới mình. Chỉ cần bảo vệ tốt cho Tiểu sư muội không có việc gì là được rồi.

Lúc này, đội cung tiễn thủ kia mới nghĩ tới muốn chạy trốn. Nhưng trong phút chốc đột nhiên nghe một loạt tiếng mũi tên xé gió.

“A A A!”

Tiếng kêu thảm thiết lại truyền đến. Từ đâu đó năm trăm tinh binh mặc khôi giáp như người điên chạy tới, kèm theo, còn có tiếng rít chói tai thê lương của Tiểu Sư!

Hơn hai trăm cung tiễn thủ kia, bị năm trăm người rất nhanh chạy tới làm khiếp đảm. Sau một loạt tên không ngờ toàn bộ bị bắn chết!

- Thiếu gia. Lăng Vô đã tới chậm. Cam chịu hình phạt!

Lúc này Phúc Bá rốt cục không tìm được phun ra một búng máu. Thân mình mềm nhũn, lập tức được hai gã đội viên Hồ Gầm đột kích đội nhanh chóng đỡ lấy.

Lăng Vô đầu đầy mồ hôi vẻ mặt xấu hổ. Bộp một tiếng, quỳ xuống trước mặt Lăng Tiêu.

- Phái người đưa Phúc Bá trở về!

Lăng Tiêu giơ tay nâng Lăng Vô dậy, trên gương mặt tuần tú mang theo chút dữ tợn. Bỗng nhiên lửa giận thiêu đốt, thấp giọng nói:

- Đi. Báo thù!

Nói xong quay sang gã Ma Kiếm Sư kia nói:

- Người đi theo, làm tay đấm cho ta!

146. Chương 145: Thế Gia Ẩn Thế!

- Bằng vào...

Gã Ma Kiếm Sư kia tuy rằng che mặt, nhưng sự phẫn nộ đó vẫn từ bên trong khăn che mặt phát ra. Nhưng vừa thấy bộ dáng không hài lòng của Lăng Tiêu, lập tức hẳn không còn cách nào khác, trong lòng thâm cảm hận: Sao cứ bị tiểu tử này nắm được điểm yếu chứ?

Phong Linh vẫn không nói gì, xoa nhẹ cổ tay và vết hầu bị thương của mình. Trong lòng nàng không ngừng quay cuồng, cái loại cảm giác khuất nhục này khiến nàng có cảm giác khó mà chịu đựng nổi. Trước nay, nàng chưa từng để người khác vào mắt, nàng tự hào như kiều nữ con trời, thế mà thoáng cái liền bị người ta nắm trong lòng bàn tay. So sánh với một số người luyện võ gọi là thiên tài gia tộc của các học viện quốc gia. Phong Linh quả thật có nhiều lý do để kiêu ngạo. Cũng có đủ cảm giác về sự ưu việt của mình.

Nhưng hết thảy những điều này, tất cả đều bị một người so ra tuổi còn nhỏ hơn nàng phá cho vỡ tan!

Hơn nữa, đối phương không ngờ chỉ là một gã Đại Kiếm Sư!

Điều này thật khiến người ta không thể chịu đựng được, giống như là: Ở cửa nhà người có một tên tiểu tử hành khất xin cơm đã mấy năm, người cũng đã quen với trạng thái này của hẳn. Ở trước mặt hẳn thủy chung người vẫn duy trì cảm giác về sự ưu việt cao cao tại thượng. Nhưng bỗng nhiên có một ngày, người

ngẫu nhiên phát hiện, tên tiểu tử hành khất đó... không ngờ còn giàu hơn so với mình. Hơn nữa sự hơn kém còn không phải là một chút điểm nhỏ!

Độ chênh lệch đó thật lớn; đến mức như nước của dòng sông so với biển cả. Khi đó chỉ sợ bất kể là ai trong lúc nhất thời đều khó mà chịu đựng nổi?

Hiện tại Phong Linh đúng là đang trong tình trạng này. Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng: Bên trong đám cùng lứa tuổi ở thế tục, cho dù là trong các thế gia môn phái ẩn thế còn có ai ưu tú hơn so với nàng. Thiên tư và tu vi của Phong Linh, đều tuyệt đối là ưu tú nhất trong hàng ngũ đó.

Một thiếu niên năm năm trước vẫn còn là người bị Thiên Mạch. Hắn làm sao thoát cái liên có thể chế trụ chính mình?

May mắn sao? Phong Linh im lặng không nói gì. Lòng đau như dao cắt.

“Lăng Tiêu hãy nhớ kỹ hết thấy những việc người làm hôm nay với chúng ta!”

Gã Ma Kiếm Sư nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lăng Tiêu. Lăng Tiêu lại vẻ mặt tỉnh bơ như không có gì.

Thấy Phúc Bá còn chưa đi, Lăng Tiêu lấy một viên đan dược từ trong lòng ngực: Bỏ khí đan. Phúc Bá đúng là bị gã Ma Kiếm Sư chấn bị thương kinh mạch. Sau đó phóng xuất kiếm khí quá độ, mới bị thoát lực đến như vậy. Nhưng cũng không có vấn đề gì lớn rất nhanh có thể khôi phục lại.

- Tạ ơn thiếu gia.

Phúc Bá biết đan dược của Lăng Tiêu rất công hiệu, nên không chút khách sáo, nhận lấy đan dược cho vào miệng. Tinh thần tức thì khỏe hẳn lên rất nhiều!

Phúc Bá ho hai tiếng, có chút suy yếu để hai gã đội viên Hồ Gầm đột kích đội diu tới bên Lăng Tiêu nói:

- Thiếu gia, chuyện đêm nay không nên bị phần nộ làm mờ mắt mà mất đi lý trí. Có điều kỳ quái! Bọn quý tộc và phú hào này, cho dù là vì thiếu gia đến đây... nhưng ảnh hưởng tới ích lợi của bọn chúng, chúng cũng chưa chắc có lá gan lớn như vậy. Lúc ngài tiến vào thành này như thế nào, bọn họ sẽ không mau quên như vậy. Khụ khụ... Bọn họ sẽ không ngốc nhếch cho rằng tư binh của mình có thể là đối thủ của kỵ sĩ đoàn. Hơn nữa...

Phúc Bá nói đến đây, hơi gắng sức cúi mình nhặt lên một mũi tên nhìn Lăng Tiêu nói:

- Tên này, là vũ khí chế tạo thuộc quân đội...

Nói xong thấy trên mặt Lăng Tiêu không có xuất hiện bất cứ biểu tình kích động gì; trong lòng Phúc Bá thoáng yên tâm một chút. Lão chỉ sợ Lăng Tiêu là loại người tính tình thiếu kiên nhẫn: Nghe gió cho là mưa, tự nhiên dễ bị người ta lợi dụng.

- Cho nên ta đề nghị với thiếu gia: Chúng ta trước tiên cần phải về phủ, còn như bọn tiểu quý tộc và phú thương kia, ta tin rằng, lúc này bọn chúng hẳn là còn nôn nóng cấp bách hơn so với thiếu gia.

Phúc Bá nói xong, lại ho mấy tiếng, lơ đãng nhìn thoáng qua gã Ma Kiếm Sư. Quả nhiên lão thoáng nhìn thấy trong mắt gã Ma Kiếm Sư lóe lên vẻ thất vọng. Phúc Bá cúi đầu ho khan mấy tiếng, làm như không lưu tâm tới. Tuyệt đối không ai nhìn thấy trong mắt của lão đầy vẻ châm biếm.

Lăng Tiêu suy tư một chút. Cảm thấy lời nói của Phúc Bá quả thực rất có đạo lý. Nếu chính mình cứ nổi giận như vậy rồi ùng ùng tới cửa nhà người ta trả thù. Chỉ sợ mới có thể thật sự để cho một số người nào đó được hưởng lợi?

- Được rồi! Chúng ta trở về phủ.

Lăng Tiêu nói xong. Nhìn thoáng qua gã Ma Kiếm Sư. Nói:

- Các người có thể đi được rồi.

Gã Ma Kiếm Sư cùng tên Cường Kiếm Sư bậc năm còn lại, cũng không nói gì, xách hai thi thể gã đồng môn, rất nhanh biến mất ở xa xa.

Đêm đã khuya.

Sau khi trở về phủ đệ, Lăng Tiêu lại đưa tiếp cho Phúc Bá một viên đan dược chữa thương. Vừa rồi thật không phải không nghĩ tới việc đưa thuốc cho Phúc Bá, nhưng Lăng Tiêu không muốn để lộ chuyện này trước mặt người ngoài, bao gồm cả Phong Linh. Hôm nay những người này xuất hiện đều quá mức kỳ lạ, mà ngay cả đội ngũ hơn bốn trăm cung tiễn thủ kia, cũng khiến người ta nghi ngờ!

Trong chuyện này, có bao nhiêu quý tộc và phú hào bên trong thành Penzias tham gia vào. Hiện tại đối với Lăng Tiêu mà nói còn là một câu đố. Điều hắn phải làm chính là giải đáp được câu đố này.

Đối với những người thực sự tham gia... hắn tuyệt đối sẽ loại bỏ không nhân nhượng!

Phúc Bá sau khi dùng đan dược, thương thế cơ bản đã không còn đáng ngại. Lão ngồi ở trước mặt Lăng Tiêu, ánh mắt lấp lánh, trầm giọng nói:

- Thiếu gia, chuyện này, ta đã phân phó Mạnh Ly đi điều tra. Chuyện này kỳ thật thoát nhìn rất phức tạp, nhưng trên thực tế thì rất đơn giản.

Phúc Bá nói đến đây chợt cười lạnh nói:

- Buổi tối nay, mấy người thực lực mạnh mẽ đó hẳn là người của môn phái thể gia ẩn thế không còn nghi ngờ gì nữa. Mục đích của bọn họ, một nửa là kiếm kỹ và công pháp trong tay thiếu gia. Dù sao, nửa năm trước thiếu gia còn là một người bị Thiên Mạch, nửa năm sau thực lực lại đột nhiên tăng mạnh. Hơn nữa có thể đánh bại rất nhiều đối thủ cấp bậc cao hơn mình rất nhiều. Thậm chí còn dọa cho một gã Ma Kiếm Sĩ bậc ba phải buông kiếm rời tay. Chuyện này đối với người biết chuyện tự nhiên sẽ sinh ra một ý niệm trong đầu: đó chính là trên tay ngài có kiếm kỹ Thần cấp!

Lăng Tiêu bỗng nhiên cười hỏi:

- Phúc Bá ngài cũng cho rằng như thế đúng không?

Phúc Bá ho khan hai tiếng. Sau đó thản nhiên nói:

- À, kiếm kỹ của thiếu gia sử dụng, bao gồm công pháp của ngài: kiếm khí thần bí trắng như tuyết kia, tất cả ta chưa từng thấy qua, chưa hề nghe nói tới. Tuy nhiên, nếu như dựa vào đó mà nói kiếm kỹ công pháp của ngài đây là Thần cấp: Ta cũng không dám vô đoán. Dù sao, người thực sự thấy qua kiếm kỹ và công pháp Thần cấp, ta tin rằng không có mấy người!

Lăng Tiêu cười khê gật gật đầu. Phúc Bá nói rất đúng. Đáng tiếc là rất nhiều người bị ích lợi làm mờ hai mắt, hoàn toàn không nhận định rõ sự thật này.

Phúc Bá nói tiếp:

- Tuy nhiên tên Ma Kiếm Sư kia lại nói là có người muốn bọn họ. Như vậy, có thể môn phái ẩn thế bọn chúng... chính là môn phái tiếp nhận nhiệm vụ sát thủ là việc chính! Nếu đúng như thế, thì người có thể xuất ra một số tiền thuê bọn họ ám sát cũng có thể là đám tiểu quý tộc và các phú hào của thành Penzias này? Cái gọi là môn phái và thể gia ẩn thế, thật ra cũng không có thần bí như trong tưởng tượng vậy. Cái gọi là ẩn thế chỉ là cách nói để che dấu phần lớn việc làm rất khiêm tốn của bọn họ. Tất cả các môn phái đều lấy việc tu luyện là chính, hết thảy việc phát triển thế lực của họ toàn bộ đều vây quanh tu luyện tập trung thế lực mà phục vụ. Bọn họ... dường như tồn tại ở trên cao, lạnh lẽo nhìn chăm chú vào biến đổi của vương triều, nhưng không hề can thiệp vào thế cục của các quốc gia trên đại lục. Thỉnh thoảng, bọn họ lựa chọn một thể gia trên thế tục để làm người phát ngôn cho mình. Mà thể gia này sẽ thu được rất nhiều chỗ tốt!

Lăng Tiêu lần đầu tiên nghe được lời bình luận về các thể gia ẩn thế một cách tỉ mỉ như vậy. Xem ra chuyện Phúc Bá hiểu nhiều biết rộng còn hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của mình. Lăng Tiêu lần đầu tiên cảm thấy may mắn bên mình có được một lão nhân như vậy. So sánh mà nói, trong mắt nhìn của Lăng Tiêu thực lực của Phúc Bá hẳn phải vượt xa so với hắn... điều đó càng khiến Lăng Tiêu mừng rỡ!

- Nói như vậy, rất nhiều người đều cho rằng: Lăng gia ta... là được thể gia ẩn thế chọn làm người phát ngôn? Còn ta chính là người nhận được chỗ tốt thật lớn kia?

Phúc Bá gật gật nói:

- Ý tứ này không sai biệt lắm. Tuy nhiên, cũng có người không nghĩ như vậy. Dù sao vấn đề người bị Thiên Mạch tồn tại đã lâu, cho dù trong một số môn phái thế gia ẩn thế nhất lưu, cũng chưa từng nghe nói có người có thể dễ dàng giải quyết vấn đề này. Với lại rất nhiều người có khuynh hướng cho rằng thiếu gia ngài chính là dùng thuốc may mắn thành công; hơn nữa được lão cao nhân bắt tử nào đó cho ngài kiếm kỹ và công pháp; nhờ thế chỉ trong một đêm làm cho thực lực của ngài tăng mạnh lên đến cỡ đó! Nếu không, bằng vào những người hôm nay làm sao có dũng cảm dám đến bắt cóc ngài?

Phúc Bá thoáng trầm ngâm một chút. Ánh mắt lóe sáng nói:

- Lão hủ hoài nghi: Còn có nhiều người đang âm thầm chờ đợi. Cho nên, thiếu gia ngài phải cẩn thận đấy! Lãng Tiêu tựa mình vào ghế, khẽ nhấp một ngụm nước trà, sau đó nói:

- Ngài là nói, Thái tử?

Phúc Bá khẽ gật đầu, giọng không biểu cảm nói:

- Nếu như thiếu gia gặp chuyện không may ở thành Penzias. Ta tin rằng: Ngoại trừ Lãng tướng quân phần nộ, còn có Nam Phương Vương! Nếu như thật sự thiếu gia bị ám sát, chỉ sợ Lãng tướng quân thật không nghĩ tới mặt mũi của Thái tử. Nhưng ít ra, cũng khẳng định sẽ không hướng ngược lại nhị diện hạ rồi!

Lãng Tiêu thở ra một hơi dài, cảm giác có chút phiền muộn. Xem ra ở thế giới này, còn rất nhiều điều mình cần phải học tập, hẳn hỏi tiếp:

- Vậy đêm nay đám tư binh và vũ khí quân đội của các quý tộc đó, còn thêm hai cái... công thành nỗ chưa kịp dùng đến là... Lại là chuyện gì xảy ra?

Phúc Bá cười cười nói:

- Dĩ nhiên là có ích lợi lớn thì có người có gan lớn, luôn luôn là như vậy. Hơn nữa, thiếu gia ngàn vạn lần đừng lầm bộn thích khách này, đêm nay tổng cộng chỉ có bốn trăm tư binh. Một số quý tộc hơi lớn một chút: trong nhà chỉ sợ cũng không chỉ một ngàn người! Còn tư binh trong nhà bọn phú thương cũng không chỉ mấy trăm người!

Đúng lúc này, bỗng nhiên cánh cửa khẽ nhích động, lập tức thân mình Mạnh Ly giống như quỷ mị chợt hiện ra. Hắn tháo mặt nạ che mặt xuống, đầu tiên là xoay người hướng về phía Lãng Tiêu thì lễ:

- Thiếu gia, chuyện hôm nay... Mạnh Ly...

- Không có việc gì chứ.

Lãng Tiêu an ủi một câu. Mấy ngày nay Mạnh Ly thủy chung không nhàn rỗi chút nào, vẫn liên tục giúp đỡ Lãng Tiêu đi dò hỏi tin tức. Hơn nữa, Mạnh Ly dường như trời sinh thích hợp làm một bóng ma thần bí. Trên phương diện này rất có thiên phú!

Lúc này hết thấy sự việc cần làm ngay, trong đó chuyện cần hẳn làm cũng rất nhiều. Ngoại trừ Phúc Bá, người khác quả thật rất khó liên tục theo sát bên cạnh Lãng Tiêu.

Mạnh Ly lúc này mới nói tiếp:

- Buổi tối ta đi Bách Phúc Lâu chỗ bọn họ thiết yến. Hầu hết mọi người hẳn không biết điều này: Khi có người chạy nhanh trở về báo cáo, tại chỗ liền có rất nhiều người sững sốt ngẩn ngơ, miệng còn lẩm bẩm: xong hết rồi.

Dù sao, Tử tước do đích thân Hoàng đế bề hạ sắc phong, vừa mới tới liền chết trên đất phong của chính mình. Các quý tộc và phú thương bọn họ ở tại đây hôm nay, nhất định cũng không thoát khỏi liên quan!

- Tuy nhiên, ở trong đó thuộc hạ đã phát hiện vẻ khác thường của mấy người. Vì thế, buổi tối thuộc hạ đi theo bọn chúng trở về, trong nhà bọn chúng quả nhiên phòng vệ hết sức nghiêm ngặt. Thuộc hạ cũng không dám tiến lại quá gần, nhưng đã có danh sách tên của đám người sau khi tan tiệc tụ tập cùng một chỗ. Mời thiếu gia xem!

147. Chương 146: Trả Thù Cách Đặc Biệt

Mạnh Ly làm việc thực cẩn thận, trên giấy ghi rõ thân phận của từng người. Thậm chí bối cảnh chỗ dựa đơn giản đều có đánh dấu ghi chú. Có một số có quan hệ với vương công đại thần tại đế đô, cũng được đánh dấu ghi chú làm trọng điểm: Bốn người tham dự chuyện đêm nay không ngờ toàn bộ đều là quý tộc, không có một thương nhân nào tham gia.

Xem ra bọn tăng lớp cao của Đế quốc đúng là to gan lớn mật a. Trên phương diện thân phận cách biệt, quả nhiên khiến cho đám thương nhân này hoàn toàn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Trong lòng Lăng Tiêu lúc này đã có một kế hoạch sơ lược. Hắn nhìn thoáng qua Mạnh Ly với vẻ tán thưởng. Chính mình mang theo Mạnh Ly quả là một hành động sáng suốt. Mạnh Ly vốn sinh sống ở thành Penzias khoảng thời gian rất lâu. Đối với không ít người và sự việc ở địa phương này đã sớm biết được khá rõ. Vì thế phải hắn đi làm việc này thực đúng là làm chơi ăn thiệt, làm ít mà đạt được nhiều hiệu quả.

Lăng Tiêu bỗng nhiên khẽ cười nói:

- Ngày hôm đó nếu để thành chủ Lý Hậu Lâm nhìn thấy người. Chỉ sợ hắn sẽ bị tức ói máu sớm hơn nữa.

Mạnh Ly cười khẽ nói:

- E rằng hắn đã biết Mạnh Ly theo thiếu gia.

Lăng Tiêu gật gật đầu. Sau đó nói:

- Đã xác định là bốn người này, không có con cá nào lọt lưới chứ?

Mạnh Ly nói:

- Điều này Mạnh Ly không dám xác định. Thậm chí, Mạnh Ly vẫn luôn cảm giác có chút không đúng đối với mấy người này. Bởi vì trước ngày hôm nay bọn họ cũng đã tụ hội nhau lại mấy lần rồi. Hơn nữa, bọn tư binh xuất hiện đêm nay, đúng là tư binh của một tên quý tộc trong số đó. Chẳng qua...

“?” Lăng Tiêu hất hàm hỏi.

- Chẳng qua bọn tư binh đó đều che giấu tung tích.

Mạnh Ly có chút khó xử nói:

- Vì trước đây tôi sống ở thành Penzias một thời gian nên mới biết được điều này.

Phúc Bá ở một bên nói:

- Thiếu gia. Mạnh Ly nói chính là tình hình thực tế. Rất nhiều gia đình quý tộc đều thích âm thầm huấn luyện một nhóm người. Nhóm người này ở bề ngoài nhìn không ra phục vụ cho ai. Mỗi khi có chuyện cần tới bọn họ xuất hiện, bọn họ mới được triệu tập đến cùng một chỗ. Còn bình thường thì phân tán gia nhập vào các ngành nghề khác để che giấu tung tích, cũng có thể dễ dàng dò la tin tức.

- Chiêu này không tệ. Lăng Tiêu tán thưởng nói.

Mạnh Ly và Phúc Bá đưa mắt nhìn nhau. Trên mặt nổi lên vẻ cười khổ có chút bất đắc dĩ. Vị thiếu gia này, nếu nói hắn không biết thế sự nhưng ngày qua ngày lại biểu hiện lão luyện rất nhiều chuyện làm cho người ta sợ hãi. Nếu nói hắn là cáo già thì rất nhiều chuyện lại hình như là không biết chút gì.

Cứ như kiểu lén lút huấn luyện tư binh này, đừng nói là quý tộc, cho dù là các thế gia giàu có thì đều là chuyện hết sức thông thường nhưng thiếu gia hắn lại không biết được. Quả thật làm cho người ta không nói được lời nào.

- Thiếu gia ngài tính xem chuyện này phải xử lý thế nào?

Mạnh Ly khẽ cau mày hỏi, hắn có chút phát sầu. Thiếu gia mình hiển nhiên là không chịu thiệt thòi, nhưng trước mắt không có chứng cứ cho dù biết rõ chuyện này có liên quan tới ai, thì cũng không thể động thủ được. Dù sao, giết chết một quý tộc lập tức sẽ dẫn tới làn sóng công phẫn trên khắp thủ đô của đế quốc.

Nếu không thì dựa vào cái gì khi Lăng Tiêu giết chết Hải Thiên, Quốc vương bệ hạ dám căn cứ vào chuyện này sắc phong một tước vị trọng yếu cho Lăng Tiêu? Trong tầng lớp quý tộc này tuy rằng lúc nào cũng có đấu tranh lẫn nhau. Dù có đấu đá nhưng khi đối mặt với giai tầng khác, lúc đó nhất định sẽ đoàn kết nhất trí để đối ngoại. Nếu như có giai tầng phi quý tộc nào đó làm tổn hại tới ích lợi của một gã quý tộc, lập tức sẽ có mười quý tộc, trăm quý tộc đứng ra đối phó với hắn ngay.

Nếu không như vậy làm sao có thể bảo đảm được ích lợi của Quý tộc?

Chuyện này, nếu như tìm được chứng cứ cấp cho Lăng Tiêu, hắn sẽ quang minh chính đại tới tận cửa giết người, cũng không có một gã quý tộc nào dám lên tiếng phản đối câu gì: đó là sự tranh đấu trong giới quý tộc, còn các quý tộc khác luôn luôn thích xem náo nhiệt.

Nhưng nếu như Lăng Tiêu không có chứng cứ gì lại âm thầm giết bốn gã quý tộc này. Như vậy, cho dù người khác tìm không thấy chứng cứ Lăng Tiêu sai người làm, cũng sẽ nói Lăng Tiêu không có năng lực, không xứng làm lãnh chủ của thành Penzias.

Ngay cả sự an toàn ở đất phong của quý tộc cũng không thể bảo đảm. Đối với Lăng gia, đối với đả kích bản thân của Lăng Tiêu đây cũng là một kích trí mạng. Mặc dù Lăng Tiêu có thể hoàn toàn không cần quan tâm tới chuyện này, nhưng hắn quan tâm tới Lăng gia.

Lúc này bỗng nhiên Phúc Bá cho gọi Mạnh Ly tới, nói nhỏ vào tai hắn mấy câu. Trong mắt Mạnh Ly đầu tiên là lộ ra vẻ khó hiểu, lập tức lại có vẻ xấu hổ, cuối cùng mắt sáng rực lên, thi lễ với Lăng Tiêu sau đó lui xuống.

Tuy rằng Lăng Tiêu rất thính tai có thể nghe rõ Phúc Bá nói cái gì, nhưng vì biểu hiện sự tôn trọng, Lăng Tiêu cũng không có cố ý lắng nghe. Đợi Mạnh Ly đi khuất, Lăng Tiêu hơi tò mò hỏi:

- Phúc Bá nói gì đó?

Nét mặt già nua của Phúc Bá vậy mà cũng đỏ lên, gương nở nụ cười khiến ngàn vạn nếp nhăn trên mặt biến thành một đóa hoa cúc:

- Ngày mai thiếu gia sẽ biết.

Lăng Tiêu thấy lão nhân này cố làm ra vẻ thần bí, cũng cười cười, không hỏi tiếp nữa. Hắn lững thững ra khỏi cửa đi vào phòng giam giữ Phong Linh. Lúc này Thu Nguyệt từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Lăng Tiêu dịu dàng cười.

- Thiếu gia, ngài muốn vào thăm nàng à?

Lăng Tiêu lắc lắc đầu, nói:

- Cô ta thế nào rồi.

Thu Nguyệt chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, lập tức cười nói:

- Nàng hờn dỗi, không chịu ăn cơm. Xem ra chưa từng ném mùi gian khổ. Nàng thật xinh đẹp.

Lúc này Xuân Lan cũng từ trong phòng đi ra. Cúi đầu đi vừa hằm hừ tức giận vừa lăm bầm:

- Có gì đặc biệt hơn người chứ? Còn nói chính mình là Cuồng Kiếm Sư? Ta mà không nhìn ra cuồng gì sao. Còn không bằng ta. Ái! Thiếu gia...

Lăng Tiêu thản nhiên cười cười, dẫn hai nàng đi cách xa một khoảng. Xuân Lan chủ động nói:

- Thiếu gia, tôi cũng không khi dễ nàng đâu. Tuy nhiên, nữ nhân này thật ngạo mạn. Thiếu gia muốn được lòng của nàng, quả có chút không dễ dàng đó.

Trên mặt của Lăng Tiêu co giật dữ dội mấy cái. Điều này sao có thể nghĩ như vậy, tưởng ta là thiếu gia hư đồn cường bức dân nữ sao? Nhưng cũng khó trách, chuyện đêm nay bị tập kích cũng không ai kể lại tường tận với mấy nữ nhân này. Bởi vì Lăng Tiêu vừa về tới, liền cùng với Phúc Bá trốn vào trong phòng nói chuyện, đến bây giờ mới đi ra.

- Nữ nhân này đúng thực là một Cuồng Kiếm Sư, hơn nữa còn là bậc sáu. Cho nên, Xuân Lan, cô ngàn vạn lần không nên bị vẻ bề ngoài của nàng mê hoặc. Nàng bị ta dùng được vật phong bế lại nội lực, mới biến thành như bây giờ.

Lăng Tiêu giải thích.

- Không ngờ là như thế.

Xuân Lan nhướn cặp chân mày lá liễu, nói:

- Chẳng lẽ nữ nhân này cũng là một trong đám người ám sát thiếu gia buổi tối nay? Vậy thiếu gia vì sao không giết nàng đi?

Thu Nguyệt ở một bên dịu dàng nói:

- Thiếu gia không giết nàng, đương nhiên là có đạo lý của thiếu gia. Người nôn nóng cái gì chứ?

Xuân Lan liếc Thu Nguyệt một cái trắng dã con mắt:

- Cô nhỏ, biết người bên vực thiếu gia rồi. Nhưng, cô ta là Cuồng kiếm sư bậc sáu, lỡ như...”

Xuân Lan đột nhiên ngừng nói tiếp, trên mặt lộ đầy vẻ tức giận, nhưng thật ra đều một lòng lo lắng cho thiếu gia.

Thu Nguyệt che miệng cười, không nói nhiều. Hai cô gái cũng không nhìn thấy cảnh tượng lúc đó, chỉ thấy Lăng Tiêu bình yên vô sự, đương nhiên nghĩ rằng chỉ là hữu kinh vô hiểm. Nếu lúc ấy hai cô nàng có mặt tại đó, e rằng lúc này đến ngay cả tính tình dịu dàng như Thu Nguyệt, cũng phải nổi giận một kiếm giết Phong Linh rồi.

Bất cứ kẻ nào có gan dám làm tổn thương tới Lăng Tiêu, kẻ đó đều là địch nhân của các nàng.

- Được rồi, cô ta không chịu ăn cơm, cũng không cần để ý tới. Buổi tối đóng cửa kỹ lưỡng. Nếu cô ta luẩn quẩn trong lòng muốn tự sát, các cô cũng không cần ngăn cản. Chỉ cần không chạy trốn, để mặc ý cô ta là được.

Lăng Tiêu nói xong. Xoay người rời đi.

Còn Phong Linh bị nhốt trong phòng, lúc này đang ngồi trong đó rơi lệ đầy mặt chờ rửa Lăng Tiêu. Vừa rồi hai thị nữ tuyệt sắc mang thức ăn tới, tất cả đều bị nàng đánh đổ tung tóe, làm cho trong phòng sạch sẽ biến thành một mớ hỗn loạn. Nhưng nàng không thêm quan tâm, dù sao nơi này cũng không phải nhà của nàng, bản hay không nàng quan tâm làm gì chứ! Nhưng chờ khi hai thị nữ vừa ra khỏi phòng, Phong Linh khóc lóc một hồi bụng bắt đầu sôi rột rột, lúc này nàng mới cảm thấy đói bụng. Đã trải qua một hồi đánh nhau từ buổi tối đến giờ vẫn chưa ăn cái gì, đương nhiên nàng phải cảm thấy đói bụng.

- Thị nữ! Thị...

Theo thói quen Phong Linh Đại tiểu thư còn tưởng rằng nàng đang ở nhà. Chính mình gọi hai tiếng thị nữ nếu như vẫn không xuất hiện vậy thì thị nữ đó đúng là xui xẻo rồi.

Đáng tiếc, nơi này không phải nhà của nàng. Mặc cho nàng gọi đến rất cuống hòng, cũng không có người nào lên tiếng. Nàng đi đến cửa phòng, theo bản năng đẩy cửa, không ngờ phát hiện cửa bị khóa kín. Nàng lập tức giận dữ dùng chân cố hết sức đạp mạnh một cái.

Nếu như lúc bình thường cả cánh cửa nhất định đều biến thành một đồng đồ nát. Tuy nhiên lúc này Phong Linh ngay cả một thiếu nữ tầm thường cũng không bằng, một cú đá này làm cho cả bàn chân nàng vô cùng đau nhức. Nước mắt liền tuôn ra, nàng chỉ đành ngồi bệt xuống đất kêu khóc, miệng còn chửi âm tên Lăng Tiêu.

Xuân Lan và Thu Nguyệt vẫn ở bên ngoài cách đó không xa. Xuân Lan hướng về phía Thu Nguyệt ngáp một cái, nói:

- Ta hơi buồn ngủ rồi. Thu Nguyệt, người thì sao?

Thu Nguyệt liếc xéo về phía căn phòng kia một cái, gật đầu nói:

- Ta cũng buồn ngủ lắm rồi. Ngày mai còn có rất nhiều việc phải làm cho xong. Chúng ta cần phải mau mau một chút đi mua một vài hạ nhân về.

Hai nàng thần nhiên trò chuyện, nắm tay rời đi. Sao sáng trên bầu trời tuyệt đẹp, Tử tước phủ, rơi vào cảnh yên tĩnh.

Sáng sớm ngày hôm sau, toàn bộ bầu trời thành Penzias bị một đám mây đen bao phủ, mưa phùn liên tiếp mấy ngày nay đã làm giảm bớt bầu không khí nóng bức. Sáng sớm mọi người đều cảm thấy hết sức dễ chịu. Penzias hàng năm tuy rằng cũng có mùa mưa. Nhưng thời gian mưa rất ngắn, suốt năm đều bị cái nóng bao phủ. Vì thế, với thời tiết âm u thế này, ngược lại cư dân thành Penzias rất thích thú chịu đựng.

Nhưng buổi sáng hôm nay, trong trang viện của bốn quý tộc, lại được bao phủ bởi một bầu không khí sợ hãi. Tất cả bọn hạ nhân ngay cả thở mạnh cũng không dám, đều lẳng lặng làm nhiệm vụ của mình không dám nhàn hạ chút nào.

Một gia tộc trong đó là Tử tước đại nhân họ Thôi đang vừa khóc rống nước mắt nước mũi chảy ròng, vừa gào thét:

- Là ai? Là ai giết vợ nhỏ mười lăm yêu quý nhất của ta. Ta nhất định phải tìm ra nó. Ta phải báo thù cho nàng.

Nói xong hắn ôm cô vợ nhỏ mười lăm của mình, thi thể sớm đã lạnh như băng thất thanh khóc rống lên.

Không phải chỉ có một mình hắn, trong nhà bốn quý tộc này: đều phát hiện người vợ bé yêu quý nhất của lão gia bị giết chết. Các cô vợ bé bị giết chết đều có một chấm đỏ ở yết hầu, máu cũng không có chảy ra bao nhiêu, quần áo vẫn chỉnh tề, tài vật trong nhà cũng không mất một món nào.

Bất kể là cướp tiền hoặc là hãm hiếp, đương nhiên không thể quy án như thế. Vậy chỉ có một kết quả: báo thù.

Nhưng các nữ nhân này mặc dù bình thường hơi ương ngạnh, đối xử với hạ nhân kém một chút. Cũng không đến mức phải gặp họa sát thân chứ?

Nhưng khi gia chủ của bốn nhà quý tộc này cùng nhau nghe nói các nhà khác trong bọn cùng thời điểm đều phát sinh thảm họa: Sắc mặt họ đều tái nhợt không còn chút máu, đến ngay cả Tử tước đại nhân Thôi gia khóc la hung dữ nhất kia, cũng ngã phịch xuống đất, hai mắt nhắm chặt, hôn mê bất tỉnh.

Bọn hạ nhân đều dùng ánh mắt kính nể nhìn lão gia nhà mình: thường ngày thái độ làm người của lão gia đều vô cùng chanh chua, keo kiệt. Không thể tưởng lão gia quý tộc còn trọng tình trọng nghĩa như vậy.

Khi Lăng Tiêu nghe được tin này, hắn sững sốt một lúc lâu, mới lắc đầu cười khổ: “Hèn chi Phúc Bá làm ra vẻ thần bí không tiết lộ với mình.”

Chiều này đúng là chính mình nghĩ không ra. Tuy nhiên, sức chấn nhiếp thật là quá mạnh đây.

148. Chương 147: Kiểm Kỹ Âm Luật Thần Bí

Chuyện này mang tới hậu quả chính là: Toàn bộ các quý tộc và phú thương của thành Penzias, xếp hàng tiến đến phủ Tử tước bái kiến Tử tước đại nhân!

Đúng vậy, lúc này đã không còn là liên danh mời Tử tước đại nhân, mà mỗi người đều chuẩn bị quà tặng nặng trĩu, mang tới phủ Tử tước đại nhân. Vốn mọi người có lòng định hỏi lộ bọn vệ binh gác cổng hy vọng có thể được chút ưu đãi lại càng buồn bực: Vì hai tên vệ binh tuy rằng nhìn thấy tài vật hai mắt bừng sáng lên, nhưng vừa nghe nói có điều yêu cầu, ngay lập tức đều nghiêm túc hẳn lên. Toàn thân toát ra khí chất ngang tàng dũng mãnh, khiến những người này liên tưởng tới kỵ sĩ đoàn Penzias đến nay vẫn còn bị tập luyện nghiêm khắc, ngay tức thì cảm tình trong lòng liền nguội lạnh hơn phân nửa. Tử tước đại nhân này quả thật rất mạnh, đến ngay cả người giữ cổng cũng dùng những tên ngang tàng bạo ngược như vậy.

Lăng Tiêu đối với những quà tặng của bất cứ ai đem tới, cũng đều một mực làm như không thấy, hắn cũng không muốn vừa mới tới thành Penzias, liền để lại cho người ta một ấn tượng tham lam “vơ vét của dân”.

Nhưng Lăng Tiêu lại được Phúc Bá báo cho biết trải qua Mạnh Ly điều tra, sàng lọc: Nhóm thương nhân này phần lớn xuất thân thấp hèn, đều dựa vào phần đầu từng bước một phát triển lên cho tới địa vị ngày hôm nay. Xuất thân trong sạch, hơn nữa trong phạm vi danh dự, tín nghĩa nhân phẩm cũng không xấu.

Còn bọn tước sĩ, nam tước, tước vị gì đó, Lăng Tiêu vẫn một mực không gặp mặt, kể cả bọn họ đưa tới lễ vật trọng hậu đến đâu đi nữa, tất cả bọn chúng ngay cả cổng chính của phủ Tử tước cũng không thể bước vào một bước.

Lúc này dân chúng của thành Penzias rất vui mừng, cũng có đầu đề câu chuyện mới. Bọn họ tràn đầy hứng thú với Tử tước đại nhân mới tới này, lần đầu tiên họ nhìn thấy một linh chủ dám đối nghịch với giới quý tộc của toàn thành.

Cho dù qua nhiều thế hệ thành chủ ở thành Penzias kéo dài cho tới Bá tước Lý Hậu Lâm, cũng không có người nào dám làm ra chuyện đắc tội với toàn thể quý tộc, vì hậu quả của nó quả thực rất nghiêm trọng.

Tuy rằng đất phong là của linh chủ, nhưng người ta chỉ cần nộp thuế hợp pháp thì cuối cùng linh chủ cũng không thể đuổi người ta đi được? Hơn nữa làm một linh chủ, nếu như không có sự ủng hộ của các quý tộc và phú thương, chỉ sợ chính lệnh của linh chủ cũng hoàn toàn không có biện pháp thi hành! Bởi vì bọn họ độc quyền thao túng hơn 80% tài nguyên của thành Penzias.

Quyền thống trị của xã hội là thuộc về các quý tộc!

Các quý tộc thì cảm phần, nhưng đa số thương nhân lại hưng phấn không ngừng nâng cao địa vị của mình. Các thương nhân so với quý tộc không phải chỉ chênh lệch một điểm nhỏ, tuy rằng bản thân họ giàu có đến mức có thể dựa vào của cải mà coi rẻ một gã bá tước. Nhưng nếu luận về địa vị xã hội, tính ra bọn họ không bằng cả một gã có tước vị thấp nhất!

Nhưng hiện nay, linh chủ thiếu niên mới này không ngờ lại sai lão quân gia đại nhân già nua mà rất tao nhã kia, thông báo với bọn họ: Tử tước đại nhân trong vòng mấy ngày tới sẽ tiếp kiến bọn họ!

Tin tức này khiến đám phú quý xuất thân từ tầng lớp dân dã kia phần khởi không thôi!

Quả thực bốn lão gia quý tộc tham gia việc ám sát Lăng Tiêu càng cảm thấy cực kỳ sợ hãi. Bọn họ cũng giả mù sa mưa phái người đưa lễ vật trọng hậu tới, đương nhiên mục đích là nghe ngóng tình hình: Nếu lỡ như tên sát thủ kia... không phải do linh chủ Lăng Tiêu phái tới thì sao? Khi tất cả đám người đó bị cự tuyệt chỉ có bốn lão gia quý tộc này ý thức được: Linh chủ đại nhân mới tới này rõ ràng đã biết được điều gì đó. Hơn nữa còn muốn ra tay với bọn họ!

Giết nữ nhân yêu quý nhất của bọn họ, mục đích nhằm cảnh cáo bọn họ: Hãy ngoan ngoãn một chút, giết các người cũng đơn giản như bóp chết một con kiến thôi! Sau đó không thèm đếm xỉa tới đám quý tộc và phú thương, chẳng qua bọn họ hiểu rằng: Đừng tưởng các người có tiền, có đặc quyền là có thể kiêu ngạo ương ngạnh. Ở đây ta mới là lão Đại!

Đúng vậy, hiện tại hầu như mọi người ở thành Penzias, kể cả đám dân chúng bình dân, đều hiểu rõ ai mới chân chính là lão Đại! Thế cho nên, điều này đã trở thành đề tài câu chuyện trong sinh hoạt của bọn họ, phong phú đến mức nói hoài không hết chuyện!

Phòng vệ quân của thành Penzias, tất cả đầu mục toàn bộ bị thay thế, thay bằng người nhà của Tử tước đại nhân. Có tin tức nhanh nhạy nói: những người đó là đội viên Hồ Gầm đột kích đội rất có danh tiếng ở đế quốc! Nguyên vốn là tư binh của Lăng gia, Tử tước Lăng Tiêu đi đến đất phong, đương nhiên tư binh của nhà mình phải đi theo.

Mà nghe nói đám đầu mục bị thay thế này, có một số không phục, nhưng Lăng Vô đại nhân mới nhậm chức Đại thống lĩnh phòng vệ quân của thành Penzias cũng là một người biết lẽ phải trái, cho phép bọn họ đấu một trận với đầu mục mới bổ nhiệm. Nếu thắng, thì có thể tiếp tục giữ lại nhiệm vụ. Nếu thua, vậy thực xin lỗi, hoặc là chạy lấy người, hoặc là ngoan ngoãn làm một gã binh lính bình thường vậy!

Kết quả, vốn những gã đầu mục cũ của thành Penzias xưa nay quen sống an nhàn sung sướng, cho dù từ trước có thực lực không tệ, cũng sớm đã lãng phí thời gian luyện tập của mình, làm sao có thể là đối thủ của những tên như đám cường đạo Hồ Gầm đột kích đội đến từ phương bắc rét lạnh kia, tất cả đều bị đánh đến kêu cha gọi mẹ, cuối cùng ngoan ngoãn cầu xin tha thứ.

Cái này cũng chưa tính, gã Lăng Võ Đại thống lĩnh kia dường như tâm lý biến thái, còn hành hạ đám người kỵ sĩ đoàn, còn dày dọa đám phòng vệ quân lúc trước, bằng cách huấn luyện mỗi ngày khiến những người đó không ngừng kêu than khổ cực. Bởi vì thành Penzias thuộc vùng nhiệt đới, dưới cái nắng nóng bức ban ngày, đừng nói là huấn luyện, cho dù dưới ánh mặt trời hạ thấp xuống, chúng đều cảm giác đầu óc choáng váng. Dưới tình huống như vậy, Lăng Võ lại bưng bưng hưng trí ở trần nửa thân người dẫn bọn họ cùng nhau đi luyện tập!

Khiến cho đám người này dù trong lòng bất mãn, muốn kêu ca cũng không kêu được, vì Đại thống lĩnh lúc nào cũng xung phong lấy thân mình làm gương huấn luyện cho binh sĩ, bọn chúng còn kêu ca được cái nổi gì? Không muốn luyện tập ư? Được, cuốn gói cút đi! Binh sĩ của Lão tử không cần bọn hèn yếu!

Kết quả, bởi vì một câu này của Lăng Võ, quả thực làm cho rất nhiều binh lính muốn rời bỏ đành phải cắn răng chịu đựng. Đều là nam nhân, phía dưới cũng bằng người khác không thiếu một trứng, dựa vào cái gì cho phép người ta khinh thường chứ?

So với bọn họ, đám kỵ sĩ đoàn của thành Penzias, tinh thần diện mạo rực rỡ hẳn lên!

Khi xuất hiện lại trước mặt công chúng, thậm chí khiến cho tất cả mọi người ở thành Penzias đều giật mình kinh ngạc: đây chính là kỵ sĩ đoàn lúc trước sao?

Thực ra rất đơn giản, gã Lăng Võ thô lỗ này căn bản không nói đạo lý gì lớn với bọn họ, chỉ có một câu: Các người nếu không nghe lão tử, lão tử liền làm thịt các người. Ai dám trốn, giết sạch chín tộc họ của các người!

Đúng vậy, có thể lên làm kỵ sĩ, trên thực tế trong nhà những người trẻ tuổi này đều có bối cảnh nhất định nào đó. Thân phận của kỵ sĩ tượng trưng cho niềm tự hào rất cao, có thể nói là thân phận cao nhất dưới tầng lớp quý tộc! Nếu như vốn đã có thân phận quý tộc mà làm kỵ sĩ, thì lại càng tỏ rõ thân phận của mình. Cho nên, những người này bị Lăng Võ hù dọa, đều ngoan ngoãn lựa chọn phục tùng mệnh lệnh.

Tuy nhiên, cũng không phải không có người phản kháng, tên diện mạo rất anh tuấn đã từng làm Đoàn trưởng đại nhân của kỵ sĩ đoàn kia, cứ mơ mộng ngông cuồng ý vào thân phận quý tộc của mình lấn ép Lăng Võ. Hắn cho rằng đám người thô tục, dã man này nói giết người căn bản chỉ là nói ngoài miệng hù dọa mà thôi, bởi vì trong ngày cũng không có người nào bị giết. Hơn nữa bọn họ đều đã đầu hàng, làm sao có thể nói giết là giết.

Kết quả sau khi Lăng Võ nói xong quy định, hắn là người thứ nhất ném mũ sắt của mình xuống công bố sự tôn nghiêm cao quý của kỵ sĩ chính là không cho phép bị chà đạp.

Trên thực tế sự tôn nghiêm của hắn từ lúc gặp Lăng Võ, đã bị giẫm đạp đến bóng lờng rồi. Đến ngay cả đám kỵ sĩ đoàn thủ hạ trước đây của hắn khi nghe hắn nói như vậy, cũng không có người nào hưởng ứng, một tên kỵ sĩ sớm đã đánh mất sự tôn nghiêm, còn xứng đáng nói đến tôn nghiêm của kỵ sĩ sao?

Nếu cho hắn một cơ hội lựa chọn sao hắn lại từ chối không chọn chuyện làm người này, đã một lần đầu hàng, còn để ý đến lần thứ hai sao? Dù sao, chỉ cần chịu đựng qua mấy ngày này, hắn có thể ngang nhiên rời khỏi kỵ sĩ đoàn, về nhà từ từ chờ lão già sắp chết đó gục xuống. Thế là hắn có thể yên tâm thoải mái kế thừa tước vị quý tộc sống cuộc sống đầy đủ hạnh phúc.

Đúng vậy, tên thống lĩnh đại nhân cũ của kỵ sĩ đoàn này thật không ngờ câu đầu tiên chống đối với Lăng Võ, liền quyết định vận mệnh của hắn!

Cho nên khi đầu của hắn rơi lăn lóc trên mặt đất, đôi mắt vẫn còn mở thật to!

Máu tươi từ cái cổ không đầu kia vọt lên cao, màu đỏ rực chiếu vào mắt của một ngàn tên kỵ sĩ, cũng chấn nhiếp tâm tư của bọn họ.

Gã Trưởng quan thô tục dã man này, cũng không phải nói chuyện xuống mà thôi!

- Hắn vì sao bị chết?

Lăng Võ hí mắt lại, ánh mắt nhìn lướt qua đám người này lên tiếng hỏi. Tại hiện trường hơn một ngàn người không ngờ có thể nghe được tiếng châm rơi, thậm chí mọi người có thể nghe tiếng tim đập thình thịch của chính mình!

- Người nói xem!

Lăng Võ chỉ gã kỵ sĩ đứng hàng đầu.

- Báo cáo Trưởng quan, ta không thấy gì cả!

Gã kỵ sĩ kia đứng nghiêm thẳng tắp lớn tiếng trả lời.

Trả lời với Trưởng quan phải lớn tiếng, không được giống như đôi bụng nói không ra hơi.

Có thể ở địa phương này đảm nhiệm làm kỵ sĩ, đâu có người nào chỉ số thông minh quá kém. Với phản ứng khá nhanh nhẹn, câu trả lời của vị kỵ sĩ này, thực làm cho Lăng Võ rất vừa lòng, tuy nhiên hắn vẫn nói:

- Sai rồi, ngày hôm qua ở chỗ chúng ta, đến đây một gã đạo tặc, thực lực... cực kỳ hùng mạnh, mà vị nguyên thống lĩnh đại nhân kỵ sĩ đoàn này, bị tên đạo tặc giết chết... Chúng ta phải cho người báo tin tức đau thương này đến người nhà của họ. Chuyện này ta là Trưởng quan, ta có trách nhiệm, ta thay mặt Tử tước đại nhân, xuất ra một trăm kim tệ để thay lời thăm viếng an ủi người nhà của hắn.

Lúc này mọi người cảm như hén, không có người nào tỏ ý kiến phản đối, bởi vì bọn họ đều đã nhìn ra, vị Trưởng quan đại nhân này, căn bản không phải là loại người phân rõ phải trái. Và người nào muốn nói lý nói lẽ với vị này... ắt có thể bị đánh... Thật đúng là muốn chết!

- Đại nhân, chuyện này sao có thể là trách nhiệm của ngài?

Người vừa mới bị Lăng Võ hỏi, đánh bạo nói:

- Cho nên, số tiền này cứ để đám thủ hạ chúng tôi xuất ra là được rồi?

Một trăm kim tệ, cũng chính là mười vạn tiền đồng, đối với người dân bình thường cũng là một khoản tiền rất lớn, nhưng đối với đám thành viên kỵ sĩ đoàn phi phú tức quý này mà nói, lại thật sự chẳng đáng nhắc tới.

Chắc chắn, rất biết ăn nói a? Lăng Võ vuốt cằm, đánh giá tên kỵ sĩ tuổi trẻ chừng hai mươi bảy này, hỏi:

- Người, tên gọi là gì, thực lực tới đâu?

- Báo cáo Trưởng quan, thuộc hạ tên là Lộ Phi Dương, Đại Kiếm Sư bậc một!

Người trẻ tuổi này cố gắng che dấu vẻ hưng phấn và kích động trong mắt mình, Trưởng quan chịu hỏi tới tên tuổi hắn, rõ ràng là có dụng ý khác, mà tên Đoàn trưởng kỵ sĩ đoàn vốn vừa mới bị Trưởng quan... A không, bị đạo tặc giết chết.

Tâm tình của Lộ Phi Dương lập tức nóng sốt cả lên!

- Lộ Phi Dương? Ừ, cái tên này nghe có vẻ hợp đây. Tốt, về sau Đoàn trưởng của kỵ sĩ đoàn này, là người! (Đây là Lăng Võ cố ý đổi tên Phi Dương thành Phì Dương nghĩa là “con dê béo”)

Lăng Võ phát tay lên:

- Bây giờ bắt đầu huấn luyện!

So với một ít biến hóa của thành Penzias, quân đội thay đổi càng nhiều. Còn các quý tộc vốn đều cao cao tại thượng, hiện giờ cả đám đều có nề nếp hơn rất nhiều, đến ngay cả bốn đại quý tộc vốn có thể lực lớn nhất, lúc này người nhà của bọn họ cũng đều co đầu rút cổ, không còn dám tác oai tác quái trước mặt đám bình dân của thành Penzias nữa.

Trải qua một phen tuyển chọn của Xuân Lan và Thu Nguyệt, phủ Tử tước tổng cộng mua được năm mươi mấy tỷ nữ, hơn ba mươi phụ nữ lớn tuổi, hơn một trăm người hầu.

Xuân Lan Thu Nguyệt hai nàng làm việc rất cẩn thận, hơn nữa có tiểu nữ tặc Diệp Vi Ny linh lợi tinh quái, nên thám tử đến từ các gia tộc xen lẫn trong đám người này, từng tên đều bị loại bỏ. Nhưng Lăng Tiêu thì lười quản lý những việc này, đám người Diệp Vi Ny cũng chẳng bỏ công đi tìm người gây phiền toái, dù sao cũng có ghi chép một số, sau này tính sổ cũng còn kịp.

Hiện tại chỉ vừa mới bắt đầu, còn nhiều thời gian không phải sao?

Lăng Tiêu từ ngày bắt Phong Linh mang về, đã hơn mười ngày không đi gặp nàng. Mấy ngày nay hắn vẫn luôn thảo luận với Phúc Bá về vấn đề làm sao mới có thể mau chóng tăng lên thực lực.

Thực lực của mỗi người, luôn cần có thời gian, cũng không phải là việc giải quyết một lần là xong. Mà thực lực của toàn thể, theo Phúc bá thực lực của mỗi người so ra lại quan trọng hơn!

Trước mắt nếu không có năm trăm tên tư binh Lăng Chí giao cho Lăng Tiêu, bọn họ lại càng thêm bị động! Dù sao khi muốn làm bất cứ chuyện gì, cũng không thể cứ đích thân mình bỏ sức ra làm?

Hơn nữa, thực lực của Lăng Tiêu, thậm chí là thực lực của Lăng gia quá yếu so với các thế gia ẩn thế kia. Sức chiến đấu của Hồ Gầm đột kích đội tuy rằng hùng mạnh, cũng chỉ nhằm đối phó với người luyện võ bình thường. Nếu đối phương cỡ như Phúc Bá, hoặc là gã Ma Kiếm Sư sư huynh của Phong Linh kia, thực lực hùng mạnh như vậy, tác dụng của Hồ Gầm đột kích đội rõ ràng không thể hiện được chút nào.

Cho nên, tăng thêm thực lực người bên mình, là việc cấp bách cần làm!

Bản lĩnh luyện chế đan dược thần kỳ của Lăng Tiêu, được Phúc Bá cho là năng lực lớn nhất để thu nạp nhân tài!

Thậm chí Phúc Bá cho rằng, các môn phái siêu cấp thế gia ẩn thế đó nếu như biết Lăng Tiêu có bản lĩnh này, e rằng sớm đã tìm đến hoặc là lôi kéo, hoặc cưỡng bức cướp người rồi!

Lời nói của Phúc Bá, cũng khiến trong lòng Lăng Tiêu có chút lo lắng mơ hồ: Nếu như hắn không thể mau chóng tăng cường thực lực, chỉ sợ đến lúc đó ngay cả người nhà cũng không có cách nào bảo vệ được... Ngược lại, nếu người nhà không thể mau chóng gia tăng thực lực, đến lúc đó cũng đồng thời trở thành gánh nặng cho hắn!

Biện pháp duy nhất, và chỉ có một: Đó chính là phải có thực lực để kẻ khác không dám hành động thiếu suy nghĩ! Ai dám khi dễ người nhà của ta, ta sẽ khiến cho hắn chịu tai ương ngập đầu!

Lăng Tiêu vô tình đi đến phòng giam giữ Phong Linh, mới vừa tới cửa hắn liền nghe một hồi tiếng đàn du dương. Lăng Tiêu không hiểu âm luật nhưng cũng có thể nghe ra trong tiếng đàn ẩn chứa đầy tâm tình oán hận, dường như hơi có chút sát ý nhắm vào chủ nhân hắn. Đứng ở ngoài cửa ngưỡng thán lắng nghe một hồi lâu, Lăng Tiêu lĩnh ngộ từ trong đó một vài điều: kiếm kỹ của Phong Linh e là có liên quan với âm luật này!

Thời điểm Phong Linh thi triển kiếm kỹ, không ngờ có thể phát ra tiếng chuông gió dễ nghe mê người, khiến cho trước mắt người ta như xuất hiện một cảnh sa mạc bao la. Sau đó chuỗi chuông gió hàng trăm cái, lay động dưới làn gió thổi, lúc này thanh âm đinh đinh đang đang dường như lại xuất hiện lần nữa bên tai Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu xoay người rời đi, chính mình sống trong thế giới có kiếm kỹ như thế, cũng thực không còn tịch mịch nữa rồi!

Từ xưa đến nay Thục Sơn kiếm phái, chuyên nghiên cứu kiếm thuật có đến hàng chục vạn năm, hầu như đã phát triển kiếm kỹ tới cực hạn, nhưng chưa hề có qua loại kiếm kỹ này. Nếu không, trong đầu Lăng Tiêu hiện rõ hơn ngàn vạn cái tên kiếm kỹ, dựa vào cái gì lại cảm thấy hứng thú với kiếm kỹ của Phong Linh như thế?

Lăng Tiêu khẽ nhếch miệng cười, gẩy đàn đi, gẩy đàn đi, kiếm kỹ của người sớm hay muộn là của ta!

149. Chương 148: Phục Ma Quân Đoàn.

Vào sáng sớm hai ngày nay, Lăng Tiêu thức dậy sớm, linh lực trong cơ thể vận hành một chu thiên, rồi mới bước chân ra khỏi cửa.

Người hầu trong vườn lại càng dậy sớm hơn. Điều này cũng là việc Xuân Lan cùng Thu Nguyệt phân công, động tác xoay người cũng rất linh hoạt. Nếu họ thấy Lăng Tiêu, thì khom người.

Nếu như nói ngay từ đầu họ đi vào tử tước phủ, nhìn thấy Lăng Tiêu thì trong ánh mắt họ đều toát ra vẻ kính sợ.

Hai ngày này bọn họ đã dần dần bắt đầu cảm kích.

Họ cũng biết chủ nhân quý tộc tuổi trẻ này tuy rằng ít nói, vẻ mặt cũng rất hiếm khi cười, nhưng đối với đám hạ nhân như bọn họ, lại cực kỳ hòa đồng chào hỏi giống như đại đa số bọn họ cùng xuất thân trong gia đình nghèo khổ.

Bản mình cho gia đình quý tộc bản thân mình chỉ là việc bất đắc dĩ, nếu như gặp một người chủ chua ngoa.

Vậy coi như thăm rồi

Cho nên bọn họ yêu cầu rất thấp, chỉ cần có thể ăn cơm no, không thường xuyên bị quở trách vô cớ thì họ cảm động chủ nhân đến rơi nước mắt.

Lăng Tiêu đi tới cửa phòng của Diệp Vi Ny, thời gian gần đây, toàn bộ công tác tình báo của phủ tử tước đều vẫn luôn do nàng xử lý. Mỗi ngày nàng đều đi ngủ rất muộn, từ một cô bé trộm cắp thoáng cái liền biến thân thành một người khác. Lăng Tiêu nâng tay lên, nhẹ nhàng gõ vào cánh cửa, bên trong truyền ra tiếng nói trong trẻo dễ nghe:

- Ai đó?

- Là ta.

Lăng Tiêu thuận miệng đáp rồi đẩy cửa đi vào, lại trông thấy Diệp Vi Ny đang ngồi ở trước văn kiện, khẽ nhú đôi mày thanh tú, dáng vẻ khó xử, hỏi:

- Người làm sao vậy?

- Đại thiếu gia người cả ngày không có việc gì làm, đương nhiên là không cảm thấy tiểu nữ ta có chỗ khó xử rồi.

Diệp Vi Ny ngẩng đầu, đưa tay gảy một đoạn tóc rủ xuống trên trán, làm lộ ra một đoạn da trên cổ tay trắng như tuyết, nhìn thấy vẻ mặt ngỡ ngàng của Lăng Tiêu, trong mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ:

- Thành chủ tiền nhiệm chạy, mà từ lúc hắn chạy, cũng không có bổ nhiệm thành chủ mới, toàn bộ thành Penzias có rất nhiều cơ cấu đều đang lâm vào trạng thái cần cỏi tê liệt một nửa. Những thứ này đều cần người tới quản lý.

- Chúng ta chỉ mang tới những người, võ dũng thì có thừa, còn trí tuệ thì chưa đủ, muốn đám người bọn họ giải quyết những chuyện này, e rằng so với việc kêu bọn họ đi giết người còn khó hơn. Ta cũng là ép buộc bản thân, còn Xuân Lan cùng Thu Nguyệt hai cô bé kia lại một lòng một dạ bận rộn với chuyện của đại viện. Người nói, ta có thể không nhưc đầu sao?

... ..

- Được rồi, được rồi, không nói chuyện của người nữa.

Diệp Vi Ny vểnh môi, bất đắc dĩ nói:

- Đương nhiên, nếu như người có thể tìm cho ta hai người giúp đỡ, hoặc là giải phóng cho ta.

- Đi, ta đã không tu luyện kiếm kỹ vài ngày rồi!

- Ta cũng không muốn đưa hai cô bé kia đi ra ngoài?

Lăng Tiêu nhẹ giọng nói.

- Không đi ... Sao?

- Người nói cái gì?

Diệp Vi Ny thuận miệng nói xong, mới cảm giác được không đúng, liền vội ngẩng đầu lên, vẻ mặt chờ mong hỏi:

- Người nói, chúng ta đi ra ngoài?

- Đúng vậy, chúng ta dù sao cũng phải nhìn xem, lãnh địa của mình có dạng gì chứ.

Lăng Tiêu nhàn nhạt nói.

Từ lúc đi vào thành Penzias, Lăng Tiêu chọn việc đóng cửa tu luyện, đem tất cả mọi việc giao cho Phúc bá cùng Diệp Vi Ny đi xử lý, mà hai người bọn họ không oán không hận khiến cho trong lòng Lăng Tiêu cảm thấy có vài phần áy náy.

Cho dù, đây là đất phong của hắn, không phải người khác, Phúc bá là một lão nhân khiến cho người ta tôn kính, nên có rất nhiều chuyện ông đều nghĩ đến mặt mũi của Lăng Tiêu, sau đó liền xử lý. Có một lão nhân như vậy bên người, đồng thời cũng làm Lăng Tiêu ít phạm sai lầm, cũng thực sự có thể yên tâm mà tu luyện.

- Được, tốt lắm.

Diệp Vi Ny vừa nói xong, hai gò má trắng mịn mới nổi lên hai mảng đỏ ửng:

- Ta nói, ta cảm thấy quá ngọt ngào!

Bên ngoài thành, trên một mảnh đất hoang to lớn, hiện tại nó đã trở thành nơi luyện binh của Lăng Vũ, hắn cỡi trần, làn da trên người bị phơi nắng biến thành màu đỏ sậm, có một số nơi đã bị phù ra, còn có một số nơi cuộn căng lên một mảng lớn, thoát nhìn rất khủng bố.

Hắn đứng ở trên một khối đá lớn hình vuông cao hơn một người, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía đội ngũ khoảng hai ngàn người ở phía dưới. Hắn nhớ tới những lời mà hôm qua thiếu gia nói với hắn.

Lăng Tiêu cũng không nói lời hùng hồn gì, cũng không có võ ngực cam đoan với hắn cái gì, chỉ lạnh nhạt nói với Lăng Vũ:

- Người có muốn cùng với ta thiết lập thành Penzias cho thật tốt hay không?

- Người có muốn tạo ra một đội tư binh xuất sắc hơn so với đội đột kích Hổ Gầm hay không?

Quân đội này khiến cho mọi người nhắc tới thì bội phục!

Lăng Vũ trả lời cũng rất thẳng thắn :

- Ai lại muốn mình là kẻ ngốc!

Hắn là một hán tử đến từ một nơi ở phương bắc lạnh giá, hắn xuất thân bần cùng. Từ nhỏ hắn đã quyết chí làm nên sự nghiệp, làm cho phụ lão ở quê nhà xem.

Hắn tôn kính Lăng Chí, đó là bởi vì Lăng Chí biến hắn từ một tên lưu manh thành một gã quân nhân chân chính, đem đội đột kích Hổ Gầm, từ một nhóm rác rưởi với cặn bã trở thành một đội cường quân danh chấn đại lục.

Tuy rằng đội ngũ của bọn họ chỉ có ba nghìn người, nhưng họ có được thực lực hùng mạnh nên khiến mọi người không dám khinh thường!

Hơn nữa, có thể làm được đội trưởng của chi đội đột kích Hổ Gầm, Lăng Vũ cũng không phải là loại người chỉ biết dùng vũ lực mà không có đầu óc nghĩ sâu, cho nên hắn hỏi:

- Thiếu gia tin tưởng vào ta sao?

Lăng Tiêu lấy ra một thanh kiếm từ trong chiếc nhẫn, một thanh kiếm bằng tinh cương trăm năm rất bình thường. Mặc dù trong cửa hàng vũ khí, giá bán của nó rất cao, được cho là bảo kiếm trên mức tầm thường, nhưng đối với quý tộc, sử dụng loại kiếm này, là một chuyện thật mất mặt nếu như không thể có một thanh bảo kiếm gọt sắt như bùn. Vậy ít nhất cũng phải đem một thanh kiếm quý báu khảm đầy bảo thạch, làm sao có thể là vũ khí cho loại võ giả tầm thường như vậy sao?

Lăng Tiêu lại chuẩn bị rất nhiều kiếm giống như vậy bên trong chiếc nhẫn, sau khi lấy ra, Lăng Vũ mới buồn bực. Sau đó Lăng Tiêu bỗng nhiên trầm giọng nói:

- Coi được chứ!

Nói xong thân thể đứng thẳng hiên ngang, một bộ kiếm kỹ cứ như vậy từ trong nhẫn rơi ra, tuy là kiếm kỹ, lại mở rộng ra toàn bộ, nhưng không dùng bất cứ linh lực gì.

Tuy nằm nhưng cũng làm cho người ta có một loại cảm giác núi cao sắp sụp đổ.

Lăng Vũ chỉ nhìn thoáng qua một cái, liền lập tức thích bộ kiếm kỹ này, hơn nữa liền say mê.

Bộ sách này dường như được chuẩn bị là vì quân nhân, mới xem cũng đã có thể khiến người ta nhiệt huyết sôi trào!

Hơn nữa, bộ kiếm kỹ này đơn giản dễ học, rất thích hợp cho những binh lính trong đội ngũ học tập!

- Thiếu gia, xin ngài truyền bộ kiếm kỹ này cho Lăng Vũ!

Mặc dù hẳn biết, Lăng Tiêu sẽ không vô duyên vô cớ cho hắn xem bộ kiếm kỹ này, nhưng Lăng Vũ vẫn không kiềm nén được kích động trong lòng, nên mở miệng cầu xin Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu cười nói:

- Vốn ta muốn dạy cho các người, ha ha, sức chiến đấu của các người không mạnh, gác lại đi, người không chỉ là người của ca ca ta sao.

Lăng Tiêu cười với vẻ ôn hòa, bỗng nhiên Lăng Vũ lại cúi thấp đầu, trầm giọng khom người nói:

- Thiếu gia, từ ngày Lăng Vũ rời khỏi đội đột kích Hồ Gầm, kỳ thật ta cũng không thuộc biên chế của bọn họ nữa, quân Kỳ Sơn cũng là thuộc hạ của ta giữ lại cho mình. Thuộc hạ, thuộc hạ có tội!

- Xin thiếu gia trách phạt!

- Còn nữa ... Kỳ thật mẫu thân của đội trưởng nói, sau này Lăng Vũ chính là người của tam thiếu gia.

Nếu như ngài không cần Lăng Vũ, Lăng Vũ sẽ không có chỗ để về .

Trên mặt Lăng Vũ mang theo vẻ lúng túng. Lúc đầu hẳn đích thật không để Lăng Tiêu vào mắt, theo thời gian trôi qua, dần dần hắn phát hiện, tuy rằng Lăng Tiêu với Lăng Chí hai huynh đệ có tính cách hoàn toàn bất đồng, về mặt xử lý nhưng cũng là người hết sức ưu tú. Nói cách khác, đó chính là biết dùng người cống hiến cho mình!

Cho nên sức chiến đấu của chúng ta không mạnh, chỉ có thể là người của thiếu gia.

Lăng Vũ đi quanh một vòng lớn, đi trở về, sau đó nhúc nhích đầu nói:

- Thiếu gia, Lăng Vũ là kẻ thô lỗ, sẽ không nói đạo lý lớn nào, cũng hiểu được như thế nào chờ đợi. Nhưng nói thật, thiếu gia đối với chúng tôi rất tốt, cũng giống như đội trưởng đại nhân, ngài xem Lăng Vũ ta có tác dụng tốt!.

Lăng Tiêu cũng chỉ cười cười, tuy rằng cùng Lăng Chí là huynh đệ ruột thịt, nhưng nếu những nhóm hán tử có tính tình nóng nảy, không phục tùng mình. Có một số người ngoài mặt thì phục tùng, nhưng trong đáy lòng vẫn không phục, chuyện đó khiến trong lòng Lăng Tiêu không cảm thấy thoải mái lắm.

Dẫu sao, người tu chân cũng không phải là thánh nhân.

Họ cũng sẽ có hỉ nộ ái ố, thất tình lục dục, chỉ là bọn họ thích đem cảm xúc của họ che giấu.

Vùng lên, suốt ngày tu luyện, họ không thích tùy tiện biểu lộ cảm xúc ra mà thôi.

- Lăng Vũ, nếu như ta truyền cho người bộ kiếm kỹ này, lại truyền cho người một bộ công pháp vận hành nội lực, người có lòng tin mang đến cho ta một đội quân vượt lên trên hết hay không?

Lăng Tiêu dự tính, sau này mình phải nâng cao thực lực, phải tiến hành tu luyện. Nếu như đất phong không thể có được vũ lực hùng mạnh thì đừng nói là thú nhân, chỉ sợ ngay cả một đám đạo tặc lớn hơn một chút, cũng muốn đến tống tiền đó chứ!

Về mặt Lăng Vũ thoáng nghiêm túc, nghiêm nghị nói:

- Thiếu gia, nếu người kêu ta đi quản lý việc chính trị, Lăng Vũ ta không phải là một tên quản lý, nếu như nói về luyện binh, ta cũng không thể phục người khác. Mấy năm nay, ta đi theo bên người đội trưởng, xem cũng đã xem rồi!

- Được rồi, kiếm kỹ với công pháp đều ở bên trong bản sách này, kiếm kỹ có tên là ” Phục Ma Kim Cương Kiếm Kỹ”, công pháp có tên là “kim cương khí kinh “.

Bây giờ người truyền cho năm trăm huynh đệ của chúng ta, sau đó ta muốn người đem một ngàn tên kỵ sĩ đoàn, cùng với năm trăm tên thành vệ quân và năm trăm gã huynh đệ lộn xộn để trộn lẫn cùng một chỗ.

- Lăng Vũ, ý của người như thế nào?

Lăng Tiêu khẽ nhếch miệng.

Chuyện này, đại khái coi như Lăng Vũ đang đối đầu với một khảo nghiệm đi. Dù sao, sau khi đem đội ngũ của mình trộn lẫn cùng một chỗ với đội được xưng là đột kích Hổ Gầm! những đám người này bị rơi hoàn toàn vào tay Lăng tam thiếu gia!

Lăng Vũ chỉ hơi sững sốt một thoáng, vẻ mặt biến ảo, trong mắt lóe sáng, có xa xăm nhớ mong, có ưu thương, lại có một loại kiên định trong tương lai!

Lăng Vũ nghe từ sự phân phó của thiếu gia, tuy nhiên quân đội mới này tên gì?

- Từ hôm nay trở đi ... Các người, chúng ta!

Lăng Vũ ưỡng thẳng ngực, lấy tay chỉ vào đám người cũng đứng thẳng tắp ở phía dưới, bất luận là đang phơi mình trong ánh nắng gay gắt, thân thể to lớn, làn da đen, cũng khiến cho gã trung niên hán tử bốn mươi tuổi tràn đầy một loại hương vị đầy máu. Trên bề mặt tảng đá lớn bị nắng chiếu nóng lên, thân thể Lăng Vũ vẫn đứng vững như núi cao.

Hai bên hiện trường lớn lại không có chút tạp âm nào. Thậm chí ngay cả tiếng tim đập của những người này cũng giữ cao độ! Điều có khuôn mặt nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Vũ ở trên tảng đá lớn.

Trải qua một đoạn thời gian tôi luyện, hiệu quả quá rõ ràng!

Hôm nay tất cả mọi người đứng ở chỗ này, từ giờ trở đi, chúng ta chính là người một nhà!

Mà ta sẽ trở thành trưởng quan của tất cả các người! Ta đối với các người chỉ có một chút phải nói, đó là theo mệnh lệnh!

- Mặc kệ là người ở đâu, bất luận người có thân phận gì, ở nơi này của ta, cũng là binh lính của lão tử!

- Các người cũng phải ngoan ngoãn!

- Nhiệm vụ của ta chính là có thể cho các người ăn ngon!

- Có tiền kiếm!

- Có thể lấy vợ!

- Về sau mang đến cho các người là trở thành anh hùng trên đại lục, cùng loại tư binh!

Giọng nói khàn khan của Lăng Vũ truyền ra thật xa, quát lên :

- Tên của chúng ta là Phục Ma quân đoàn!

Hống!

Hống!

Hống!

- Phục Ma quân đoàn!

- Phục Ma quân đoàn!

- Phục Ma quân đoàn!

150. Chương 149 : Đây Là Lãnh Thổ Của Chúng Ta.

Diệp Vi Ny mặc bộ váy dài màu đen, mái tóc được búi lên rất cao, làm lộ ra chiếc cổ thon dài của nữ tặc, chiếc eo nhỏ nhắn uyển chuyển, lộ ra hai cánh tay trắng mịn trơn nhẵn như cành sen. Chiếc váy chỉ tới đầu gối, hiện rõ đôi chân trắng như tuyết thật khiến cho người mắt hoa tâm loạn. Khuôn mặt tuyệt sắc khuynh thành kia toát ra vẻ tươi cười rực rỡ. Tay đang cầm một cây dù che nắng, vẻ mặt hạnh phúc dựa sát vào bên người Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu với dáng người cao lớn đi trên đường của thành Penzias. Khuôn mặt trẻ trung anh tuấn cũng mang theo vẻ tươi cười nhẹ nhàng. Khi trông thấy một thứ mới lạ nào đó, ánh mắt cũng thoáng lộ ra vẻ tò mò. Diệp Vi Ny ở bên cạnh giải thích cho Lăng Tiêu. Phúc Bá theo ở phía sau một khoảng vừa phải, Mạnh Ly thì cách xa hơn, âm thầm quan sát cảnh giác với đám người chung quanh.

Phúc Bá nhìn thấy đôi người ngọc này, trên mặt lộ ra nụ cười tươi vui.

Đám người trên phố trông thấy Lăng Tiêu, hơn phân nửa trong số họ cũng bị tướng mạo của đôi thanh niên nam nữ này thu hút!

Dù họ đã đi rất xa vẫn không nhịn được phải quay đầu lại nhìn. Phần lớn đám người đó cũng không nghĩ đến, gã thanh niên có diện mạo anh tuấn kia, không ngờ chính là linh chủ đại nhân đang thống trị thành Penzias.

Tường thành của thành Penzias có vài chỗ bị tàn phá, thủ quân gác cửa thành từ rất xa đã nhìn thấy đôi thanh niên nam nữ kia, đôi mắt sắc bén còn trông thấy Phúc Bá đi phía sau, đều không kìm được quan sát gã linh chủ mới trong truyền thuyết, Tử tước đại nhân... Lăng Tiêu!

- Tường thành này, xem ra có số chỗ bị đổ nát, trải qua nhiều năm như vậy, bọn họ chưa lần nào chỉnh sửa sao?

- Tình hình kinh tế Penzias vốn hẳn phải tốt lắm sao!

Diệp Vi Ny nhìn tường thành đổ nát, cũng không để ý những ánh mắt nóng bỏng đang nhìn về phía mình, đôi mi thanh tú khẽ nhíu lại nói:

- Biết đâu bởi vì vậy thì mới thể hiện ra hương vị phong phú chứ, nội tình của đám quý tộc, không phải đều vui mừng với loại giọng điệu như vậy sao?

Giọng nói của Lăng Tiêu có vẻ châm biếm.

Diệp Vi Ny vừa hé miệng cười, sau đó nói có chút hung tợn:

- Hiện tại nơi này là lãnh địa của chúng ta rồi. Chúng ta không thể nhìn những đồng đổ nát kia. Ta thích cái mới, nên càng mới càng tốt! Hãy vứt bỏ những gì liên quan tới lịch sử cũ đi!

Lăng Tiêu nói:

- Về mặt tài chính, còn có thể xuất tiền ra sao?

Lời nói của Diệp Vi Ny chợt ngưng đọng lại, nàng bực bội nói:

- Huynh còn không để cho người ta ngấm lại sao?

Khi đi ra ngoài thành, nhìn đồng ruộng trống trải ở bên ngoài, tâm tình hai người cũng theo đó mà lạnh đi rất nhiều.

Mấy ngày này bọn họ luôn giam mình trong phủ, thực sự cũng có chút khó chịu.

Vùng lân cận thành Penzias ít núi non, phía Tây bắc mũi bình nguyên giáp ranh với thảo nguyên Lương Hà.

Cách phía Nam hơn mười dặm chính là biển rộng nhìn đến vô tận, còn lại cách phía đông hơn mười dặm là đầm lầy Penzias.

Hải cảng Penzias đã tồn tại rất nhiều năm, mỗi ngày đều có thương thuyền từ mấy quốc gia chung quanh đến dừng ở đây, buôn bán hàng hóa. Lượng hàng hóa xuất nhập rất lớn, nó được coi là một trong những hải cảng lớn nhất của Đế quốc Lam Nguyệt!

Cũng chính vì sự tồn tại của hải cảng này, mới khiến cho các quý tộc ở nơi này đều lui lại ba thước.

Không ai có thể nghĩ đến, một mảnh địa phương tốt như vậy, không ngờ liền ban thưởng cho một gã thiếu niên mà trước đây chưa từng có danh tiếng chút nào. Nếu như nhắc tới tiếng tăm của hắn thì sợ rằng chỉ là nhiều mặt xấu, cũng may những kẻ ghen tị bị sự uy hiếp của thú tộc làm cho phai nhạt đi rất nhiều. Nếu không khi Lăng Tiêu đến nơi này tất nhiên cũng sẽ nhận được sự phản đối điên cuồng của đám quý tộc.

Hai người tùy ý bất kể hướng cứ đi về phía đông, trước mắt là ruộng nước vô tận, mấy ngày này vẫn luôn thu dọn lại.

Diệp Vi Ny nói:

- Đám ruộng nước này trên danh nghĩa đều là của huynh, nhưng thực tế nó lại nằm trong sự khống chế của bốn đại gia tộc.

- Bốn đại quý tộc? Lăng Tiêu nhớ tới Phúc Bá kêu Mạnh Ly đi giáo huấn mấy gia tộc.

Diệp Vi Ny gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, chính là giết chết tiểu thiếp của mấy nhà kia. Ha ha, phân biệt là Thôi gia, có gia chủ là Thôi Trạch, tính tình tham lam keo kiệt. Ở trong thành Penzias là quý tộc có danh tiếng xấu nhất. Thực lực không mạnh, quý tộc thừa kế thân phận Tử tước. Tuy rằng hắn không có đất phong, nhưng xuất thân giàu có. Theo đánh giá sơ bộ, tài sản của hắn hơn ngàn vạn kim tệ!

Tiếp đó chính là Hoàng gia, thừa kế Nam tước, gia chủ là Hoàng Cường, tính tình nóng nảy, Kiểm Sư bậc ba, đánh giá tài sản của họ đã hơn năm trăm vạn kim tệ!

Lý gia, thừa kế Nam tước, gia chủ là Lý Nam, người này có chỉ số thông minh cực cao, thuộc loại người nham hiểm, đối với ai cũng rất khiêm tốn, hơn nữa là một gia chủ có thực lực thấp nhất trong gia đình của bốn đại quý tộc, mà trong chuyện ám sát huynh, muội hoài nghi chính là người này, có nhiều mưu trí, đảm đương!

Cuối cùng chính là Mặc gia, thừa kế Nam tước, gia chủ là Mặc Thanh, thực lực người này rất khá, có tu vi Đại Kiểm Sư bậc sáu. Lúc còn trẻ hắn từng gia nhập mạo hiểm đoàn, lưu lạc qua rất nhiều nơi trong đại lục, kiến thức phi phàm.

Lăng Tiêu nhìn vẻ mặt Diệp Vi Ny sáng đẹp động lòng người, trong lòng có chút cảm động, khẽ cười nói:

- Trong khoảng thời gian ngắn thế mà muội thu được nhiều tin tức như vậy sao.

Diệp Vi Ny hơi ngượng ngùng cười, đôi mắt xinh đẹp nhấp nháy, nghịch ngợm nói:

- Những tin tức này đều là gã Mạnh Ly kia đem về, tuy rằng muội rất ghét hắn, tuy nhiên muội không thích tranh công với hắn!

Nói xong nàng khẽ hừ một tiếng, bộ dáng y hệt một cô bé.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Mạnh Ly đứng ở nơi xa, nói:

- Vậy mấy ngày nay muội cũng vất vả rồi.

Diệp Vi Ny dụ dằng đáng yêu nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, nhẹ giọng nói:

- Muội thấy điều này rất thích hợp, cảm giác như thuộc về muội, muội rất thích làm những chuyện này!

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua vẻ xấu hổ của Diệp Vi Ny, nhẹ giọng nói:

- Diệp muội, cô có cảm thấy khổ lắm không? Điều kiện ở đây thì kém hơn so với đế đô.

- Khổ?

Khóe miệng Diệp Vi Ny hiện lên nụ cười gượng, ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào đôi mắt Lăng Tiêu:

- Còn có loại hoàn cảnh nào có thể so với cảnh khổ lúc trước muội đi theo huynh? Còn nữa, Lăng Tiêu, có thời gian, muội muốn quay về thị trấn Ô Thản để xem thử, sau đó... muội sẽ trở lại, nhưng nghĩ lại muội cũng không đi nữa, không phải tốt hơn sao?

Lăng Tiêu vẫn không hỏi qua chuyện của Diệp Vi Ny, bởi vì hắn tin rằng: Nếu như Diệp tử muốn nói thì nàng đã sớm nói rồi. Kể ra nàng vẫn chưa nói, vậy điều đó nói lên rằng nàng có chỗ khổ tâm. Lăng Tiêu cũng không muốn ép buộc, nhưng hắn cũng không muốn người mình để ý bị tổn thương, và biết có nguy hiểm hay không?

Diệp Vi Ny nhún vai suy nghĩ, rồi sau đó nói:

- Không phải như vậy, muội đã không nợ hắn cái gì, muội chỉ muốn quay về xem thử chẳng qua là muội không yên lòng cho đám nhỏ.

Lăng Tiêu nói:

- Nếu như cô không vội, thì chờ thêm một thời gian nữa, ta cùng với cô đi một chuyến.

- Đi! Thật sao?

Trong nháy mắt đôi mắt Diệp Vi Ny hiện lên vẻ ngạc nhiên vui mừng, lập tức lại phùng hai má, khó khăn nói:

- Không được, muội sao có thể để huynh đi được, công việc ở nơi này đều cần đến huynh.

- Ha ha, người ở nơi này không cần thiết nhất là ta, có Phúc Bá và Lăng Vũ ở đây, ta tin rằng sẽ không có vấn đề gì.

Lăng Tiêu nói như tự chế giễu:

- Đối với rất nhiều chuyện ta không biết gì. Cho nên cô không cần an ủi ta như vậy.

Diệp Vi Ny che miệng cười khẽ, một làn hơi nước chậm rãi biến mất trong đôi mắt xinh đẹp, sau đó nói:

- Ai nói không cần huynh. Nếu không phải bởi vì huynh, ai lại đi vào loại địa phương này chứ?

Hai người vừa tán gẫu vừa đi tới phía trước, trông thấy có một đám người ở trong ruộng nước cách đó không xa, giống như là đang làm việc.

Đám người kia mặc quần áo tả tơi, những người đàn ông trắng niên đều ở vào tuổi khoảng hai mươi đến bốn mươi. Có một số nhân công trên tay còn mang theo xiềng xích, vẻ mặt xanh xao đang bị người giám sát lớn tiếng mắng chửi, vì hơi có chút lãn công. Trên lưng của họ đang phải hứng chịu từng trận roi da dày đặc.

Tuy rằng lúc này còn chưa đến giữa trưa, nhưng ánh nắng đã hết sức gay gắt. Điều này không thể so với nỗi khổ của đám binh sĩ bị Lăng Võ hung hăng thao luyện. Ít nhất, bọn họ ăn uống rất tốt! Dinh dưỡng rất tốt có thể đảm bảo bổ sung cho cơ thể bị tiêu hao. Mà không giống như đám người làm việc cực nhọc này, phỏng chừng một ngày ba bữa không đủ no, lại còn phải làm việc nặng như vậy, có thể làm việc nhanh mới là lạ đấy!

Về mặt Diệp Vi Ny trông có vẻ không đành lòng, nhẹ giọng nói:

- Chúng ta trở về đi, Ôi những người này đều là nô lệ của gia đình quý tộc, sinh tử của bọn họ chỉ có thể nằm trong tay người chủ.

Lăng Tiêu sững sốt, nói:

- Không phải để quốc cấm mua bán nô lệ sao? Như thế nào còn có số lượng lớn như vậy tồn tại?

Khóe miệng Diệp Vi Ny hiện lên vẻ cười khổ, nhẹ giọng nói:

- Huynh xuất thân từ phú quý, tự nhiên là không biết cuộc sống khổ ải của đám người ở tầng thấp nhất kia. Như đám người này, cũng không có đường nào khác để sống còn, mới tự bán thân mình làm nô lệ cho gia đình quý tộc. Tiền bán mình có lẽ đủ cho người nhà có thể sống rất nhiều năm. Nô lệ càng trẻ trung cường tráng, cũng càng có giá trị. Còn như việc để quốc cấm mua bán nô lệ, đó là chuyện càng phát triển đáng chê cười hơn.

Huynh có thấy ở thành thị nào không có chợ đen buôn bán nô lệ? Chợ đen nô lệ của thành Penzias chúng ta có quy mô còn tương đối lớn đấy!

Hơn nữa còn bị nằm trong tay khổng chế của bốn đại quý tộc. Nếu như bọn họ không phải sợ huynh đến làm ảnh hưởng lợi ích của bọn họ thì bọn họ có bao nhiêu gan lớn?

Dám gây phiền toái cho huynh. Cho dù có nhân tố khác, còn có tù binh trong chiến tranh, cũng sẽ trở thành nô lệ. Huynh xem những người bị xiềng xích, hơn phân nửa đều có tu vi vũ lực, nếu không làm như vậy bọn họ sẽ phản kháng lại.

Diệp Vi Ny nói một cách bình thản, lại toát ra một niềm đau thương to lớn, người ở tầng thấp nhất, kỳ thật ở thời đại nào đám người này đều gặp khó khăn nhất. Hơn nữa ở thời đại quý tộc cầm quyền này, lại càng như thế!

Lăng Tiêu khẽ gật đầu, không nói thêm gì. Dù sao loại chuyện như vậy tồn tại đã lâu, cũng không có khả năng hắn nói một câu thì có thể thay đổi, hắn lạnh nhạt nói:

- Lãnh địa của chúng ta cô cũng nhìn qua, ta nghĩ, chúng ta có thể đem những ruộng đất này thu hồi lại, sau đó giao cho binh dân nguyện ý trồng trọt để họ trồng trọt. Hàng năm, họ chỉ cần giao cho ta một phần lương thực thu hoạch là được rồi.

Diệp Vi Ny nghe được sững sốt, lập tức vui vẻ nói:

- Biện pháp này rất tốt! Có rất nhiều quý tộc làm như vậy, tuy nhiên muội không nghĩ nó có lợi, cũng là huynh lợi hại. Tuy nhiên, huynh lập tức đem những ruộng đất này thu lại từ các quý tộc, hẳn là chúng sẽ phản pháo lại rất lớn đấy?

Lăng Tiêu thản nhiên cười cười, nói:

- Đây là lãnh thổ của chúng ta. Hơn nữa, chuyện trước kia chúng ta còn chưa tìm bọn họ phiền toái. Nếu như bọn họ muốn, tốt lắm, ta hoan nghênh đấy.

Diệp Vi Ny cảm giác thân mình thoáng run lên, có hơi lạnh. Về mặt anh tuấn của Lăng Tiêu trông như vô hại với cả người lẫn vật, hiện lên vẻ tươi cười đều tự nhiên, nhưng ẩn dấu trong hắn vẻ lạnh như băng, cũng khiến trong lòng Diệp Vi Ny không kìm nổi mặc niệm thay cho những quý tộc kia.

- Đôi nam nữ kia đang làm gì, lén lút lút lút, còn không rời khỏi nơi này.

Hai người vừa đang chuẩn bị rời đi, người giám sát trên vọng gác cao bên kia, quay về phía hai người rống lớn.

151. Chương 150: Âm Mưu Của Quý Tộc.

Hai người chợt ngăn người, Lăng Tiêu khẽ nhíu mày, tuy nhiên không đề cập tới loại mặt hàng có chút giật mình này, quay về phía Diệp Vi Ny nói:

- Chúng ta đi thôi.

Diệp Vi Ny nhu thuận khẽ gật đầu, chán ghét nhìn lướt qua gã giám sát kia đang dùng ánh mắt say mê đánh giá mình, không kìm nổi lạnh lùng nói:

- Nhắm đôi mắt chó của ngươi lại!

Gã giám sát kia chỉ nhìn thấy một đôi thiếu niên nam nữ cách một khoảng xa, lúc đến gần một chút mới phát hiện hai người mặc y phục lộng lẫy, nam thì cao lớn anh tuấn, nữ thì tuyệt sắc khuynh thành lập tức cả kinh, vì thế khẳng định đôi nam nữ này không phải là người bình thường, trông thấy ở nơi xa phía trước còn có hai người, giống như là tùy tùng.

Bất quá gã giám sát này ngang dọc ở thành Penzias, tuy rằng thân phận của hắn miễn cưỡng cùng chỉ là chó săn mà thôi. Nhưng có thể làm giám sát ở một khu vực như thế này, đã là cao quý bao nhiêu, hơn nữa hắn lại thuộc về một trong bốn đại quý tộc cao quý nhất, chính là giám công cho Thôi gia, gia tộc giàu có nhất.

Ngoại trừ Thôi gia, thì thành chủ đại nhân có huyết thống hoàng thất, thuộc loại quý tộc lớn nhất của thành Penzias. Bá tước Lý Ma Sương đã đi rồi. Gã Lăng Tiêu tử tước nào đó mới đến, hẳn chỉ là một gã tử tước mà thôi!

Lão gia nhà mình cũng là tử tước, cho nên đối với chuyện của tầng lớp quý tộc giám sát đại nhân có cái hiểu cái không. Hiện tại ta cảm thấy chủ nhân nhà mình chính là người có thế lực nhất của thành Penzias, không cần sợ bất luận kẻ nào.

Vả lại, bộ dạng cô bé này cũng quá đẹp. Gã giám sát thề, nàng tuyệt đối đẹp hơn so với người đứng đầu bảng trong Câu Lan (nơi hát múa và diễn kịch thời Tống, Nguyên ở Trung Quốc) mà mình gặp qua!

Mà ngay cả mắng chửi người cũng hấp dẫn như vậy!

Hắn thầm nghĩ rồi cười dâm dăng nói:

- Hai người các người, không phải lên lút yêu nhau đó chứ?
- Hắc hắc, tiểu muội muội, nàng nhìn gã tiểu tử bên cạnh nàng, thoáng nhìn thì khá nhưng lại là gã không dùng được. Ở đây có ca ca ta, chính là quý tộc lớn nhất trong thành, quản lý tước gia!
- Nàng muốn theo ca ca hay không?

Lời gã giám sát này còn chưa dứt, Diệp Vi Ny bay lên đá gã một cước văng ra thật xa, rơi xuống trên lớp bùn ở trong ruộng lúa. Nước bắn lên hơn một vùng lúa nước. Vài gã làm việc cực nhọc không kịp tránh ra thật xa, đôi mắt vô thần có chút mờ mờ, ngẩng đầu nhìn lướt qua Lăng Tiêu cùng Diệp Vi Ny, rồi sau đó nhìn về phía gã giám sát kia, trong mắt đều lộ ra vẻ oán hận.

- Loại người này, muội gọi Mạnh Ly trừng trị là được rồi, không cần tự mình phải động thủ.

Lăng Tiêu kéo bàn tay nhỏ bé ấm nhuận của Diệp Vi Ny, cười nhẹ nói.

Hai gò má Diệp Vi Ny ửng đỏ, nói:

- Ai bảo hắn nói hươu nói vượn!
- Loại người này không biết sống chết là gì. Đổi lại là trước kia, muội sẽ cho hắn chịu đau còn nặng hơn nữa!

Lăng Tiêu biết Diệp Vi Ny một thời gian rất lâu, cũng không nói nhiều, hai người cùng nắm tay rời đi, Mạnh Ly hướng về phía gã giám sát kia lạnh lùng nhìn một chút.

Lăng Tiêu lạnh nhạt nói:

- Đừng giết hắn, tiểu nhân vật, làm bẩn tay mình.

Mạnh Ly chột cú đầu, sau đó nói:

- Ta biết.

Gã giám sát bị Diệp Vi Ny đá một cước thiếu chút nữa gãy lưng, nằm ở trên ruộng nước lấm bầm gần nửa ngày mới đứng lên, đi về phía đám công nhân nô lệ đứng gần ở đó quát:

- Mẹ nó các người muốn chết sao?
- Nhanh chóng làm việc cho lão tử!
- Bằng không buổi tối hôm nay các người không được ăn cơm!

Sau đó hắn xoa ngực mình nói:

- Mẹ nó, vừa mới thưởng thức con quỉ nhỏ, một cước này, thiếu chút nữa đá chết ông nội ta rồi!

Nếu như ở trên giường... ..

Lúc này hắn cũng không nghĩ tới là, buổi tối lúc hắn trở lại quý phủ của Thôi gia, lại có thể nhận được lời triệu kiến của lão gia, trong lòng lập tức không yên, thậm chí chẳng lẽ ban ngày mình đùa giỡn cô gái kia có bối cảnh? Bằng không hẳn là một gã giám sát trên đồng, chỉ sợ cả đời cũng không thể nhận được một lần

triệu kiến của lão gia, tâm tình vô cùng khấn trương. Vị giám sát đại nhân này đang đau khổ miễn cưỡng vênh vào tự đắc.

Hiện giờ hắn giống như con chó, cúi đầu khom lưng đi vào trong phòng Thôi Trạch, đầu cũng không dám ngẩng lên, thành thật quỳ xuống.

- Bái kiến lão gia.

- Đứng lên, ta có chuyện muốn hỏi người.

Thôi Trạch đại khái đáng vẻ khoảng năm mươi, thân thể gầy gò, một đôi mắt tam giác nhìn thoáng qua làm cho người ta cảm giác vô cùng nghiêm khắc, mặt không chút thay đổi hỏi:

- Hôm nay, người gặp người nào ở trong ruộng vậy?

Hắn sợ tới mức lại một lần nữa quỳ xuống đất, cầu xin nói :

- Lão gia tha mạng, lão gia tha mạng a... Chẳng qua tiểu nhân thấy cô gái kia tướng mạo quá đẹp, liền mở miệng đùa giỡn hai câu, còn bị bọn họ đá gần chết. Lão gia người xem, gã giám sát vừa nói, liền cởi quần áo của mình cho Thôi Trạch xem.

- Đủ rồi!

Thôi Trạch nhú mày quát, trò đùa ngu xuẩn, khó trách hắn chỉ có thể đi giám sát đám nô lệ kia.

Với đức hạnh này, chỉ sợ tùy tiện tìm một gã nô lệ cũng mạnh hơn hắn! Trong lòng tuy rằng chán ghét, nhưng ngoài miệng thì nói:

- Ta hỏi người, gã thanh niên cao lớn kia có đáng vẻ gì?

Về chuyện này, tiểu nhân chỉ xem cô gái kia, nên không nhớ đáng vẻ gã đàn ông cao lớn kia.

Gã giám sát cúi đầu, dư quang trên khóe mắt nhìn lướt qua vẻ mặt giận dữ trên mặt lão gia, vội vàng nói:

- Tuy nhiên gã thanh niên kia rất trẻ, không đến hai mươi tuổi, bộ dạng chắc là rất anh tuấn, vừa nhìn chính là có dáng dấp của công tử thế gia... ..

- Được rồi, người đi xuống đi, ngu xuẩn, người nào người cũng dám đùa giỡn!

- Lần này mạng người lớn, gã sát thần kia như thế nào không chém chết người!

Lời nói hung ác của Thôi Trạch khiến hắn sợ tới mức muốn *** ra trong quần.

Một canh giờ sau, trong mật thất của quý phủ Thôi gia, có bốn người ngồi, chính là gia chủ của bốn đại gia tộc trong thành Penzias. Trừ Thôi Trạch ra, còn có gia chủ Hoàng gia nam tước Hoàng Cường, bộ dạng phương phi, thể trọng phổng phồng khoảng hơn ba trăm cân, ngồi ở chỗ kia, tựa như một đồng thịt rữa, rất khó tưởng tượng, một người như vậy không ngờ còn có thực lực Kiếm Sư bậc ba, thật không hiểu khi động thủ, hắn có thể đánh được một gã Kiếm thị hay không?

Gia chủ Lý gia Lý Nam, tuổi hơn bốn mươi, bộ dạng nho nhã, cử chỉ phong độ, trên người ông lại toát ra một vài khí chất cao quý gần giống với đám quý tộc của giới thượng lưu ở đế đô.

Gia chủ Mặc gia Mặc Thanh, cũng hơn bốn mươi tuổi, mày rậm mắt to, khuôn mặt hình vuông, môi rất dày. Tuy rằng ông đã qua tuổi bốn mươi nhưng một luồng khí chất dũng mãnh trên người vẫn còn tràn trề, trong mấy người này, cũng chỉ có ông là người mạnh mẽ nhất, tu vi đại kiếm sư bậc sáu, cho dù ở trong thành Penzias này, ông cũng đủ để kêu gọi rồi.

Có lẽ từ sau khi gã tân lĩnh chủ kia đi vào thành Penzias, vị lão gia có thực lực cao nhất trong giới quý tộc ở thành Penzias này, tâm tình vẫn luôn cởi mở, chết một người đàn bà đối với hắn mà nói thì không có chuyện gì, còn nữ nhân xinh đẹp, chỉ cần ông nhìn trúng, thì không thể nào chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ông, mà những người đàn bà bên người ông, được sủng ái cũng không quá hai năm. Cho nên, chết đi một người đàn bà ông cũng không để bụng, nhưng vấn đề nằm ở chỗ, buổi tối hôm đó, tiểu thiếp đang ngủ trên lầu hắn, mãi cho đến sáng sớm ngày hôm sau, hắn mới phát hiện cổ thi thể nằm trong lầu của mình một đêm!

Bất luận là ai bày ra chuyện này, phỏng chừng ông cũng sẽ dọa cho người đó chết khiếp. Cho nên, mặc dù ông không có chứng cứ rõ ràng chuyện này có liên quan đến người của Lăng Tiêu, nhưng ông khẳng định hẳn cũng không tránh khỏi có quan hệ! Mà ngay cả việc mời vài gã sát thủ của giới trên cao, nghe nói cũng thất bại. Lực lượng người bên cạnh Lăng Tiêu tử tước kia, thực rất mạnh mẽ? Rút ra một kết luận, không thể đối đầu với hắn.

Cho nên, từ sau khi chuyện đó phát sinh, bọn họ trở về nhà sống yên ổn.

Ngày hôm nay gia chủ của Thôi gia bỗng nhiên triệu tập bọn họ đến, không biết đã xảy ra chuyện gì, trong lòng cũng có chút bồn chồn.

- Thôi mỗ triệu tập các vị đến đây, là có một việc muốn cùng các vị thương lượng!

Thôi Trạch nói.

- Tử tước các hạ, có chuyện gì, người cứ việc nói thẳng đi!

Hoàng Cường ồm ồm nói.

Thông thường người ngoài đều là tính chậm chạp, hắn cũng có tính tình nóng nảy, vừa nói chuyện cơ thịt trên mặt cũng rung động theo.

Thôi Trạch cắn răng nhẹ giọng nói:

- Hôm nay, gã kia đi ra ngoài thành, đi vòng quanh ruộng của ta một hồi rồi mới trở về!

- Ha ha ha, ta còn tưởng rằng có chuyện gì lớn lắm. Tử tước các hạ, Thôi huynh của ta, cho dù thể lực bên người của tiểu tử lợi hại hơn nữa, người cũng không sợ đến mức như vậy chứ?

- Chuyện lần trước, cho dù hắn biết chúng ta làm thì có thể làm gì chứ?

- Hắn không có chứng cứ, chúng ta cùng là quý tộc, hắn không dám làm gì chúng ta đâu, ha ha, thật tốt khi hắn vừa giết một ả tiểu thiếp mà ta thích. Kỳ thật, hắn không biết, đúng lúc ta đã chán cái ả đàn bà ghen tị, đang muốn đá nàng một cước văng đi chỗ khác. Thật không nghĩ đến, bọn họ hỗ trợ, ha ha ha ha!

Hoàng Cường không đợi Thôi Trạch nói xong, liền tự mình nói ra mục đích bản thân. Lớn giọng chấn động màng tai của ba người khác làm họ đau nhức, dù sao đây cũng là mật thất trong phủ có bao nhiêu bí mật đều có thể truyền đi ra ngoài.

May mà ba người khác sớm biết rằng tính tình của Hoàng Cường, vậy coi như mũi nghe, sau đó khi hắn nói coi như là gió thoảng bên tai, sắc mặt Lý Nam nặng nề, nói:

- Hắn muốn làm cái gì?

- Hắn còn muốn thu hồi ruộng đất kia phải không?

Mặc Thanh trầm giọng nói:

- Ta xem có khả năng, trên danh nghĩa, toàn bộ thành Penzias, bao gồm ruộng đất chung quanh thành Penzias, toàn bộ đều thuộc về hắn cả. Nếu hắn mạnh mẽ thu hồi đi, chúng ta cũng đích thật không có gì để nói.

- Thu hồi ruộng đất của chúng ta?

Hoàng Cường cười nhạo một tiếng:

-Đừng nói giỡn, chỉ dựa vào một gã nhỏ bé như hắn làm gì các ngươi được, làm một bộ dạng đâm chiêu ử dột. Chẳng lẽ các ngươi còn thực sự nghĩ đến tiểu tử kia có thể làm gì chúng ta?

- Đừng quên, nơi này là thành Penzias, năm mươi phần trăm tư nguyên đang nằm trong tầm khống chế trong tay gia tộc của chúng ta!

- Giá cả chúng ta định đoạt!

- Hắn không phải muốn thu hồi ruộng đất sao?

-Tốt lắm, cho hắn đi.

- Đem toàn bộ công nhân nô lệ đều khống chế lại, xem ai trồng trọt cho hắn. Sau đó chúng ta sẽ nâng giá hàng lên, nếu đám bình dân oán giận, thì nói cho bọn họ tìm thành chủ đại nhân mà hỏi.

- Thành chủ đại nhân muốn thu hồi ruộng đất của chúng ta, ha ha, chúng ta đương nhiên phải nâng giá lên rồi!

Đại khái đây là lần đầu tiên, Hoàng Cường nói chuyện lớn tiếng với ba người mà không nhú mày. Ánh mắt Lý Nam chợt sáng lên, sau đó nói:

- Ủ, ta đồng ý điều này, chỉ cần chúng ta nâng giá hàng lên cao, rồi sau đó đem trách nhiệm đổ lên người lính chủ, mặc cho hắn cầu xin ngàn lần cũng giải thích không được!

- Đến lúc đó, hắn xử lý như thế nào được, mà làm sao chạy về đế đô!

Trên mặt Mặc Thanh cũng lộ ra vẻ tươi cười, nói:

- Đúng vậy, đất đai ở thành Penzias là của chúng ta, hắn chỉ là người ngoài mà muốn lấy nó, không dễ dàng như vậy đâu!

Hoàng Cường cực kỳ đắc ý cười to vài tiếng, sau đó nói:

- Vậy còn chờ gì nữa?

- Việc nâng giá phải sớm làm.

A!

- Chậm đã, việc này, chúng ta phải bàn cho kỹ mới được!

Lý Nam giơ tay ngăn Hoàng Cường lại, sau đó trầm ngâm nói:

- Thôi huynh khống chế lương thực toàn thành. Cho nên, chủ lực này, không phải Thôi huynh thì không ai làm được.

Thôi Trạch cười ngạo nghễ, nói:

- Yên tâm đi, lần nào Thôi mỗ không xông lên phía trước mà.

Hừ!

Hắn lại dám dùng loại phương pháp này đe dọa ta, là ta với tiểu tử này là tử thù!

Thôi Trạch không giống như ba người kia, không đem nữ nhân vào chuyện này, tiểu thiếp kia của Thôi Trạch là người đàn bà hắn sủng ái nhất. Mà ngay cả nữ nhân đó luôn luôn hăm hại đứa con cả của Thôi Trạch, làm cho đứa con của mình có dịp kế thừa tước vị. Thôi Trạch cũng không trừng phạt bà. Mỡ một con mắt nhắm một con mắt, làm bộ không thấy.

Nhưng ông không nghĩ đến bà lại bị người giết. Hận ý trong lòng ông thật sự khó có thể dùng lời để nói rồi sau đó che đậy nói :

- Còn có một số quý tộc cùng đám phú thương, ta cảm thấy gần đây có một số gia đình phú thương dường như có chút mờ ám, muốn vượt qua chúng ta nịnh bợ lính chủ đại nhân mới, phải cho họ thấy thỏa đáng một chút, nói bọn hắn biết, rốt cuộc ai mới chủ nhân thực sự của thành Penzias.

Mặc Thanh nói :

- Đúng!

- Mặc dù chúng ta bị mất sinh ý, nhưng nếu như muốn tạo thành hiệu quả nghiêm trọng hơn, thậm chí là náo động đến chỗ quốc vương bệ hạ, thì nhất định phải kết hợp đám quý tộc này, tất cả chúng ta cùng nhau phát lực, có thể thực sự cùng nhau làm điều này!

- Thừa dịp này, đuổi gã Lăng Tiêu kia ra ngoài!

Trong ngày hôm nay Lăng Tiêu cùng Diệp Vi Ny lại đi đến vài nơi, lúc trở lại quý phủ đã là buổi chiều, mặt trời đã ngã về phía tây, mới vừa đi vào bên trong, lại nghe thấy một tiếng đàn dễ nghe.

Tiếng đàn ngày hôm nay nghe có vẻ có rất nhiều nỗi buồn u oán phần nộ hơn trước đây, nhưng bên trong nghe ra có vài phần nỗi nhớ nhà.

Diệp Vi Ny khẽ cười nói:

- Cô gái này rất thú vị, gảy đàn thật hay!

Lăng Tiêu khẽ gật đầu nói:

- Mỗi một người một sở trường, muội cũng không cần hâm mộ. Ở trong mắt ta, muội đáng yêu hơn nàng đó!

Về mặt Diệp Vi Ny càng đỏ lên, theo đó tim đập cũng nhanh hơn vài phần, nhìn về phía ánh mắt Lăng Tiêu càng lộ ra vẻ dịu dàng. Người này lại có thể học được cách nịnh bợ, thật sự là không dễ nha!

Diệp Vi Ny không có cảnh giới kia, chỉ có thể nghe thấy tiếng đàn này dễ nghe, Lăng Tiêu cũng biết Phong Linh quả thật là thiên tài! Thiên tài chân chính, ở hoàn cảnh này, dưới loại tình huống này, không ngờ cô ta còn có tâm tư nâng cao tu vi mình!

Sau khi Lăng Tiêu đem nàng giam ở trong này, mà chưa từng đi xem qua nàng một lần, tuy rằng từ lúc mua nha hoàn, rồi chọn ra hai người hầu hạ nàng, có lẽ thực lực hoàn toàn bị phong bế, nhưng tâm tình thì như thế nào rồi mở hơn chứ.

Trải qua giai đoạn ban đầu luống cuống, hiện giờ Phong Linh thật ra có thể tĩnh tâm lại, thông qua việc đánh đàn để mình tu luyện kỹ năng, lại có thể ẩn ẩn nâng cao!

Lúc này Xuân Lan đi đến, gọi Diệp Vi Ny đi, dường như có chuyện gì đó, Lăng Tiêu một mình trong sân của Phong Linh, nhắm mắt lại lắng nghe, cảm ngộ trong âm luật hàm chứa nhẹ nhàng ý nhạc!

Nếu nói đến thiên tài, có thể tìm ra một vài người so với Lăng Tiêu am hiểu về kiếm sao?

Trong tu chân ở kiếp trước nhìn thấy có người dùng nhạc khí thi triển ra kiếm ý! Nhưng không có dùng nó thi triển ca khúc. Cho nên Lăng Tiêu mới có thể tò mò, kiếm đạo không có bờ bến, chẳng môn khai sơn của Thục Sơn đã từng nói qua:

- Mỗi người đều có kiếm đạo thuộc về mình!

Cho nên Lăng Tiêu không muốn bỏ qua bất cứ một cơ hội nào lĩnh ngộ đối với kiếm đạo. Trên thực tế, hẳn quả thật từ trong tiếng đàn của Phong Linh, cảm ngộ được một ít, một thứ mới!

152. Chương 151: Yêu Quyết Hồng Liên Kiếm.

Tại sân luyện công vô cùng yên tĩnh, bốn phía đều trồng các loại cây quý hiếm.

Trong rừng rậm không ngừng tỏa ra hương thơm ngát thì thoảng lại có tiếng chim hót truyền đến, âm thanh thanh thúy dễ nghe, ở vùng duyên hải này, phong cảnh ở thành thị thuộc bình nguyên quả thực có thể coi là thế ngoại đào viên.

Hiển nhiên, thành chủ tiền nhiệm cũng là một người vô cùng biết hưởng thụ.

Lăng Tiêu lẳng lặng đứng giữa sân, trên không trung, những vì sao mỹ lệ như những đôi mắt dịu dàng không ngừng nhấp nháy, ban đêm không khí mang theo cái lạnh se se, làm cho người ta một loại cảm giác thư thái vô cùng.

Trúc cơ kỳ có thể tự động hấp thu thiên địa linh khí trực tiếp chuyển hóa thành linh lực, trúc cơ tiền kỳ trữ lượng linh lực rất nhỏ, cũng may linh khí trên thế giới này vô cùng sung túc, cho nên có thể bổ túc thân thể những chỗ thiếu hụt.

Thậm chí, khiến cho hắn bắt giác đã muốn đột phá trúc cơ trung kỳ.

Đối với Lăng Tiêu mà nói. Tiếp một cái cấp bậc là dung hợp lần nữa gọi là dung hợp kỳ, chính là ở trong đan điền.

Tích lũy thiên địa linh khí, dần dần tiến tới phá đan thành anh, khi đó sẽ cần đại lượng linh khí bổ sung.

Trực tiếp dẫn linh khí hướng về đan điền, cuối cùng đem linh khí dư thừa theo đan điền chạy dọc kinh mạch, dung hợp cùng kỳ kinh bát mạch trong thân thể.

Dưới tình huống linh khí sung túc, Lăng Tiêu tiến triển tương đối nhanh, mà lúc này Lăng Tiêu liền khẽ nhắm mắt.

Cảm thụ thiên địa linh khí tiến nhập vào cơ thể, sau đó hòa nhập.

Tốc độ hấp thu chậm lại, trong tay hần bỗng xuất hiện một thanh kiếm, từ trên thân kiếm bắn ra từng luồng ánh sáng hồng sắc.

Trong đêm tối khiến cảnh vật thêm vài phần yêu dị.

Lăng Tiêu liền ngưng thần, đem thần thức phóng tới hồng sắc bảo kiếm có chút yêu dị này, tuy thần thức rất cẩn thận tiếp xúc nhưng vừa mới chạm tới thân kiếm bỗng nhiên giống như bị kim châm, khiến Lăng Tiêu vội vàng thu hồi thần thức.

Khóe miệng Lăng Tiêu liền nhếch lên, tươi cười khẽ nói:

- Thật là tốt, không nghĩ tới lại là thứ trong truyền thuyết thường đề cập đến Yêu Huyết Vãn Thiết, không ngờ nay lại rơi vào tay mình.

Không những gặp được mà nó còn được rèn luyện thành kiếm, chẳng lẽ trên đời còn có thiên duyên, nó tồn tại là để chờ mình sao?

Yêu Huyết Vãn Thiết, trong tàng kinh các của Thục Sơn có ghi lại, theo truyền thuyết:

Cổ đại ma thần, có yêu quái thường xuất hiện, yêu lực sâu như biển có thần thông dời núi lấp biển.

Nghe nói, có hai đại yêu quái thực lực cực mạnh đối quyết, giơ tay nhắc chân cũng khiến trời đất sụp đổ, khiến cho tinh cầu bị hủy diệt!

Tuy nhiên, thực lực của yêu tộc dù cường đại cũng bị khắc chế bởi Thần tộc, hai tộc trời sinh là tử địch, mỗi lần chiến tranh đều thương vong vô số.

Trong thiên địa kỳ vật vô số, một số vật chất đến từ sâu trong ngân hà ngẫu nhiên xuất hiện rơi xuống mặt đất, những loại văn dật này liền bị thần tộc cùng yêu tộc tế luyện thành các loại pháp bảo.

Trong chiến đấu liền trở thành các loại vũ khí, các loại pháp bảo này đều có uy lực kinh thiên động địa.

Còn loại văn thiết này vốn hấp thu máu của yêu tộc mà từ từ biến thành màu tinh huyết, khiến nó không ngừng tản ra yêu lực cho nên loại văn thiết này nếu được luyện chế thành pháp bảo sẽ làm tăng thêm uy lực.

Bởi vì, máu huyết của đại yêu thì chỉ cần một giọt cũng đủ làm cho phàm nhân có được thực lực mạnh mẽ.

Đương nhiên, đó chỉ là truyền thuyết, Lăng Tiêu kỳ thật vẫn chưa từng thấy qua các văn dật, cũng chưa từng thấy qua yêu quái.

Tu Chân Giới linh khí ít ỏi, đừng nói văn dật, ngay cả một chút tinh thiết loại tốt cũng đã khó gặp lại càng không thể tìm, chứ đừng nói tới những thứ trong truyền thuyết.

Khi Lăng Tiêu nhìn thấy thanh kiếm trong tay Ma Kiếm Sư toàn thân phát ra ánh sáng màu đỏ lại không ngừng tỏa ra yêu khí khiến hần kinh ngạc đến ngây người, trong lòng không khỏi sợ hãi, thế giới này theo hần biết vốn không có người tu chân, mặc dù có rất nhiều chủng tộc kỳ dị nhưng ở trong mắt của Lăng Tiêu vốn cũng giống như thú tu ở Tu chân giới, dã thú cũng có thể luyện ra pháp lực.

Như vậy, dù xuất hiện thú nhân có tri tuệ cũng không khó lý giải, cho nên hần cũng không cảm thấy kỳ quái nhưng Lăng Tiêu chưa từng nghe nói thế giới này còn có yêu tộc.

Nhưng giờ phút này, Lăng Tiêu ngưng thần tập trung nhìn vào tia hào quang rực rỡ đỏ tươi như máu do thanh bảo kiếm phát ra.

Vô số hoa văn dưới ánh sáng màu hồng tựa như từng dòng máu đang chảy xuôi trên thân kiếm, nhìn kỹ lại thì còn thấy được vô số ám vân, tựa như được sinh ra trên thân kiếm vậy.

Không chỉ thế Lăng Tiêu có cảm giác là thanh kiếm này còn có linh tính nữa, chứ không giống như những thanh kiếm bình thường.

Tựa hồ cảm thụ được tình cảm của Lăng Tiêu mà hồng sắc quang mang lúc sáng lúc tối khiến cảnh vật càng thêm quỷ dị.

Là khí tức.

- Đồ tốt, quả nhiên là đồ tốt!

Lăng Tiêu thì thảo luận bầm

- Cũng không biết là ai, phát hiện ra Yêu Huyết Vãn Thiết và còn có thể đem nó chế tạo thành hình! Có thể rèn được Yêu Huyết Vãn Thiết xem ra người này thực lực cũng không yếu, nhưng hẳn chính là không có nhiều hiểu biết, loại thần vật này há có thể dùng phương thức bình thường của nhân gian để chế tạo?

Lăng Tiêu mỉm cười:

- Tuy rằng hiện tại ta không có thực lực để chú tạo lại người, nhưng sớm muộn có một ngày ta sẽ cho người trở lại nguyên bản thực lực vốn có của người!

Vốn đang nằm ở trong tay hắn, hồng sắc bảo kiếm dường như cảm thụ được tâm ý của Lăng Tiêu, hồng sắc quang mang bỗng nhiên bạo phát.

Quang mang liên bảo phủ toàn bộ sân luyện công lấy Lăng Tiêu làm trung tâm.

Lăng Tiêu không hề lộ ra một chút sợ hãi, trên mặt lại càng thêm vui vẻ, thanh kiếm quả nhiên là có linh tính.

Lăng Tiêu thật sự muốn ngửa mặt lên trời cười lớn, chính mình lại có kiếm linh phi kiếm, nếu so với toàn bộ Tu Chân Giới bất quá cũng chỉ có ba cái! Thực Sơn tổ sư từng có một thanh, sau này khi tổ sư gia phi thăng liền lưu thanh kiếm này truyền lại cho hậu đại.

Kiếm tuy lưu truyền lại nhưng lại để làm trấn sơn chi bảo, trừ phi Thực Sơn xuất hiện nguy cơ diệt môn nếu không thanh kiếm đó cũng không ai có thể sử dụng được.

Loại thần vật như vậy, không ngờ lại có ở trên người một gã Ma Kiếm Sư, rồi lại dễ dàng lấy tới tay có thể nào không cho Lăng Tiêu cảm thấy mừng như điên.

Hơn nữa, Ma Kiếm Sư kia căn bản không hiểu được giá trị của thanh kiếm này, mà chuôi Yêu Huyết Vãn Thiết kiếm cũng không có bị hắn khám phá ra, nếu không sẽ không có khả năng đem nó đưa cho người khác dễ dàng như thế.

Trong tay mình là thần kiếm có kiếm linh, nếu như không thể giữ lại thì đành học tập các Tu Chân giả: dù tự bạo cũng không thể đưa cho người khác.

Lăng Tiêu liền buông lỏng tay, thanh Yêu Huyết Vãn Thiết kiếm vẫn bất động, mũi kiếm không ngừng hướng lên trời, hồng sắc quang mang liên tục thu liễm lại bao phủ toàn thân thanh kiếm, trông vô cùng đẹp mắt.

- Kiếm huynh, tuy rằng ta không biết chủ nhân trước kia của ngươi là ai, bất quá nếu đã gặp ta, ngày nào đó ngươi sẽ nổi danh đứng giữa thiên địa này! Tuy thực lực của ta còn chưa đủ cho nhu cầu của ngươi, nhưng hãy yên tâm ta sẽ mau chóng tăng cường thực lực của chính mình, cho ngươi trở thành thần khí chân chính.

Lăng Tiêu nói rồi hướng thanh kiếm bái ba bái, sau đó lại nói thêm:

- Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ là Yêu Huyết Hồng Liên kiếm! Nếu như nguyện ý hãy trở về trong tay ta.

Đang trôi nổi trên không trung, trong thân kiếm đột nhiên ngân lên một tiếng như tiếng long ngâm, lần thứ hai quang mang đại phóng sau đó lập tức tựa như dòng nước đảo chiều tất cả quang mang liền bị hút vào thân kiếm, đến một tia hồng sắc cũng tiêu thất không còn chỉ còn lại trước mặt một thanh kiếm thép tinh luyện giống như các thanh kiếm thông thường khác.

Từ không trung, kiếm liền rơi xuống nhưng là rơi vào trong tay Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu nhất thời hưng phấn không thôi, đột nhiên trong đầu liền vang lên tiếng đàn của Phong Linh, trong tay hần yêu huyết Hồng Liên kiếm liền run lên nhẹ nhẹ, từng âm thanh du dương liền nối tiếp nhau vang lên, dần dần, trong đầu Lăng Tiêu liền xuất hiện một bộ kiếm kỹ hoàn chỉnh.

Tựa như phảng phất có người ở trong đầu hần không ngừng diễn giải, thân thể Lăng Tiêu liền theo động tác hiện lên trong não bộ bắt đầu dựa vào thanh âm để thi triển, từng đoạn từng đoạn, động tác cũng bắt đầu hòa nhịp, chiêu thức càng lúc càng nhanh mà âm thanh dường như càng lúc càng hòa nhập cùng thân thể.

Khi thì tư thế hào hùng như thiên quân vạn mã đang giao phong, làn điệu sục sôi khiến nhiệt huyết sôi trào, khi thì triển miên bồi hồi thanh thoát khiến cho mọi người không khỏi ngậm ngùi rơi lệ.

Ở cửa sân luyện công, một thân ảnh xinh đẹp đang đứng đó, một thân trường bào trắng noãn, khiến thân thể nàng trở nên thánh khiết cao quý, tóc dài tung bay nhẹ nhàng theo từng cơn gió nhẹ.

Một đôi mắt đang mở lớn lộ ra cảm giác khó tin nhìn vào Lăng Tiêu đang ở giữa sân luyện kiếm, song song với hần là thanh kiếm không ngừng phát ra âm thanh khiến cho nàng cảm thấy muốn á khẩu.

Người này... lẽ nào từ tiếng đàn của ta mà ngộ ra kiếm kỹ? Không có khả năng, Tuyệt đối không có khả năng, không thể có thiên tài không cần kiếm phổ cũng có thể học được kiếm kỹ! Nhưng cảnh tượng trước mắt thì sao?

Hần rõ ràng vừa rồi còn trúc trắc mà lúc này lại càng lúc càng thành thạo, lẽ nào hần thật sự là vừa lĩnh ngộ được.

Phong Linh như bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn rồi, trên mặt tràn ngập sự khó tin, trước mặt nàng dĩ nhiên lại xuất hiện một thiên tài như vậy, không chỉ dùng thực lực đại kiếm sư có thể khắc chế cường kiếm sư bậc sáu mà còn chỉ cần nghe tiếng đàn trong vài ngày lại có thể lĩnh ngộ ra âm luật kiếm kỹ!

Điều khiến Phong Linh không thể tiếp nhận sự thật chính là kiếm kỹ của Lăng Tiêu nhìn thế nào cũng đều hoàn thiện hơn âm luật của nàng, uy lực cũng lớn hơn.

Quả thật Phong Linh đã bị đả kích tới triệt để, người như mất hồn liền xoay người chuẩn bị lặng lẽ ly khai.

Một thời gian rồi, Phong Linh cũng đã chấp nhận việc mình tạm thời mất đi thực lực, ở lại trong phủ đệ tuy rằng một mặt cũng có người chú ý nàng nhưng mặt khác cũng khá tùy tiện, chỉ cần không phải muốn trốn đi phần lớn các nơi trong này có thể đi tới.

Lúc này, nàng chính là muốn chạy đi, chỉ là...

- Thế nào? Xem kiếm kỹ này so với của cô thì thế nào?

Giọng nói của Lăng Tiêu đột nhiên xuất hiện đằng sau Phong Linh.

Thân thể Phong Linh liền run lên, từ nhỏ khi nàng đã tu luyện bộ kiếm kỹ khó nhất này một thời gian, phụ thân nàng đây tự hào nói cho nàng biết:

- Linh nhi, đừng nghĩ trên đại lục cao nhân vô số, cao cấp kiếm kỹ công pháp cũng nhiều nhưng nói tới đặc biệt, bộ thánh cấp kiếm kỹ tổ tiên chúng ta truyền lại có thể nói là độc nhất vô nhị. Tương lai, con sẽ biết bộ kiếm kỹ này có bao nhiêu sự thần kỳ.

- Độc nhất vô nhị sao? Thần kỳ sao?

Trên mặt Phong Linh không khỏi mang vẻ chán nản, nàng liền đứng lại, cũng không quay đầu lại khẽ nói:

- Người muốn cười nhạo ta sao? Lăng Tiêu Tử tước đại nhân!

153. Chương 152: Bí Mật Của Thế Gia Ẩn Tàng.

- Cô có muốn học bộ kiếm kỹ này không?

Lăng Tiêu đang đứng ở sau lưng Phong Linh, hắn hỏi vấn đề này quả thật có chút buồn cười, vốn kiếm kỹ này thực tế chính là của Phong Linh, Lăng Tiêu từng gặp qua lúc nàng thi triển, sau đó lại theo tiếng đàn của nàng mà lĩnh ngộ sự tinh túy của bộ kiếm kỹ này.

Chẳng qua lúc này Lăng Tiêu chỉ là đem bộ kiếm kỹ này đề cao thêm uy lực của nó, hiện tại lại nói muốn đem nó dạy cho chính chủ của nó, quả thật khiến người ta có một cảm giác không nói được thành lời.

Thân hình Phong Linh khẽ run lên, lập tức lạnh lùng nói:

-Nếu muốn biết tin tức gì từ ta, vậy người cũng đừng phí công đi, đừng tưởng rằng bộ kiếm kỹ của người cao cấp hơn là có thể khiến ta đổi ý.

Trên thực tế, khi Lăng Tiêu dứt lời Phong Linh đã muốn đáp ứng hắn, nàng biết bộ kiếm kỹ trong tay Lăng Tiêu đối với gia tộc mình có tầm quan trọng như thế nào.

Lần này, phụ thân phái người ra tay tuy rằng cùng người kia cũng có một chút quan hệ nhưng thật chất lại là rình xem Lăng Tiêu trong tay có hay không mang theo Thần kiếm kỹ.

Không nghĩ tới kết cục lại thành ra như vậy, năm người ra tay hai người bị giết tại chỗ, bản thân mình thì bị bắt làm tù nhân, Đại sư huynh nói sẽ sớm cứu mình ra nhưng lâu như vậy rồi mà cũng không có một chút động tĩnh.

Trên hết, trong lòng Phong Linh cũng hiểu được, gia tộc của mình trừ phụ thân cùng đại sư huynh ra, những người khác so với những người luyện võ ở thế tục cũng mạnh hơn không bao nhiêu, có thể nói gia tộc mình nếu ở thế tục tuyệt đối được đứng vào hạng nhất lưu của võ thế gia.

Nhưng ở trong các thế gia ẩn tàng chỉ có thể đứng ở hạng mật lưu, những đại gia tộc khác nhìn gia tộc của mình cũng giống như gia tộc mình nhìn những gia tộc tại thế tục, gần như không có khác nhau gì.

Vốn Phong Linh tính tình điệu ngoa, nóng nảy nhưng không có nghĩa là trong đầu nàng cũng không có tính toán, chỉ là dù nàng có thể hiểu rõ ràng mọi việc nhưng nàng cũng không có năng lực để thay đổi.

Hơn nữa, có thể bình tĩnh mà suy nghĩ thấu đáo, phần nào cũng là nhờ kẻ trước mắt nàng lúc này, nếu không phải hắn phong ấn thực lực của nàng, chỉ sợ cho dù hiểu được đạo lý này, Phong Linh cũng không có bình tĩnh suy tính tiếp.

Tuy nhiên, cho dù nàng suy tính cẩn thận, bất quá cũng có lợi ích gì đâu? Chẳng lẽ suy tính cẩn thận có thể thay đổi sự thật này.

Câu trả lời là không thể được! Đúng vậy gia tộc của nàng, từ các thế hệ trước truyền lại bằng vào âm luật kiếm kỹ cũng chỉ miễn cưỡng bước vào hàng ngũ thế gia ẩn tàng mà thôi.

Còn muốn tiến lên phía trước, mỗi bước cũng đều là ngàn nan vạn khó, không lẽ bao nhiêu tiền bối của gia tộc đều không thể thay đổi được chuyện này, mà nàng thì có thể thay đổi được sao?

Nhưng, nếu nàng có được bộ kiếm kỹ này, có thể hay không chấn hưng được gia tộc? Trong nháy mắt, một cỗ nhiệt lưu liền xuất hiện trong lòng Phong Linh khiến cho máu trong cơ thể như nóng lên như muốn nàng bốc cháy vậy, vì vậy nàng phải làm nguội ham muốn của mình trước, thiếu niên quý tộc này chẳng qua cũng chỉ là tử tước mà thôi, mà đã có thể dễ dàng không chế mình như vậy.

Không chỉ thế hắn lại còn kinh khủng hơn những lời đồn đãi nhiều, ở tục giới rất cực còn có bao nhiêu người như hắn, đều là thâm tàng bất lộ?

Phong Linh chậm chậm bước về phòng mình, nàng không tin tên hỗn đản đã giết chết hai vị sư huynh của nàng lại có thể đem bộ kiếm kỹ đó dạy cho nàng, mặc dù kiếm kỹ đó vốn là của nàng.

Nàng hận hắn!

Lăng Tiêu nhìn bóng dáng của Phong Linh rồi nhẹ nhàng lắc đầu nói:

-Ta chỉ muốn một số chuyện liên quan tới các thế gia ẩn tàng còn ai nhờ các người tới giết ta, ta không có hứng thú muốn biết. Đổi lại, nguyên bản kiếm kỹ của cô ta có thể trả cho cô.

Nghe vậy, Phong Linh liền đứng lại, trong lòng nàng đang tranh đấu kịch liệt, hàm răng liền cắn chặt vào môi dưới, tên ác ma này hẳn lại dùng kiếm kỹ để dụ dỗ mình sao?

Không! Ta không thể đáp ứng hắn, các thế gia ẩn tàng có một quy định bất thành văn đó là vĩnh viễn bảo trì bí mật đối với thế tục!

-Không cần, ta đối với kiếm kỹ của người không hứng thú!

Phong Linh cắn chặt răng, tiếp tục hướng về phía trước.

Lăng Tiêu khẽ cười một tiếng:

-Không có hứng thú sao? Các người lao sư động chúng, phái ra năm cao cấp võ sĩ để làm gì, đừng nên lừa dối chính mình, ta nói rồi ta chỉ là có chút tò mò với các thế gia ẩn tàng thôi!

Phong Linh mạnh mẽ quay đầu lại, phẫn nộ quát:

-Người gạt ta!

-Rõ ràng là người sợ các thế gia này để ý đến người, cho nên mới muốn tìm hiểu về họ. Người sợ bọn họ sẽ gây khó dễ cho người mà người không biết một tí gì để phòng bị có đúng không? Hừ đừng tưởng bọn cô nường dễ dàng mắc mưu người!

-Nhưng nếu người thật sự muốn biết thì ta có mấy điều kiện để trao đổi!

-Thứ Nhất là dạy kiếm kỹ, không trả lại kiếm kỹ cho ta, vì dù sao lúc đầu nó vốn là của ta, là do người học trộm được.

-Thứ hai, bỏ cấm chế trên người ta, để ta đi, ta có thể cam đoan không đến tìm người nữa!

-Chuyện người giết đồng môn của ta cũng có thể coi như bù lại việc người cải thiện kiếm kỹ cho ta.

-Nếu người đồng ý hai điều kiện này thì ta sẽ nói cho người biết!

Lăng Tiêu cũng không cần suy nghĩ, liền gật đầu.

Phong Linh thấy thế thì sửng sốt, không ngờ Lăng Tiêu lại dễ dàng đáp ứng như thế, lẽ ra hắn phải suy nghĩ đắn đo một chút. Vì dù sao nàng cũng đang trong tay hắn, chỉ cần hắn khống chế được nàng ngày nào thì sẽ an toàn ngày đó.

Không chỉ thế, những lời nàng nói lúc nãy chẳng qua là muốn chọc tức hắn thôi, có kẻ ngốc mới chịu đồng ý hai điều kiện của nàng, mà huống chi hắn không phải là người như thế.

Vậy tại sao hắn lại đáp ứng?

Phong Linh đang nghi vấn trong lòng thì Lăng Tiêu nói:

-Sao, ta đã đáp ứng rồi mà cô còn lo lắng gì sao?

-Ta ... Làm sao ta tin tưởng người được!

Phong Linh chợt bấu môi nói:

-Trừ khi người giải bỏ cấm chế cho ta ngay bây giờ, thế thì ta mới tin người được!

Lăng Tiêu nhún vai, nói:

-Xem ra cô bước được một bước lại đòi bước thêm bước nữa, thôi vậy, ta cũng không còn hứng thú nữa!

Nói xong liền xoay người bước đi.

-Khoan đã!

Phong Linh ngưng mắt nhìn Lăng Tiêu:

-Nhớ kỹ những gì người đã đáp ứng ta!

Hai người ngồi trên một chiếc ghế dài dưới một tàng cây. Phong Linh ngồi cách Lăng Tiêu khá xa, sau đó nói:

-Người muốn biết gì, cứ nói, nhưng ta nói trước, có một số vấn đề nếu không trả lời được thì ta sẽ không nói cho người biết!

Lăng Tiêu thần nhiên nói một câu làm cho Phong Linh sửng sốt.

-Cô cứ tùy tiện nói về các thể gia ẩn tàng là được.

Tuy nhiên nàng vẫn nói:

-Gọi là thể gia ẩn tàng, thật sự ra cũng không phải là thần bí gì, chẳng qua là bọn họ ẩn cư ở những nơi ít người lui đến, và rất ít tiếp xúc với ngoại nhân. Toàn bộ người trong gia tộc đều tập trung tu luyện, lấy thực lực làm mục tiêu phấn đấu. Tính ra thì cũng không khác gì các thể gia bình thường nhưng khác một điểm là họ cố gắng ẩn tàng thực lực.

Các thể gia này lưu truyền càng lâu thì càng lớn mạnh. Mà các thể gia này không chỉ có tu luyện không, mà bọn họ còn đến tục giới lựa chọn những người xuất sắc nhất, thu nhận và bồi dưỡng họ để họ làm người thay mặt cho thể gia đó phát ngôn. Để có thể có được những thứ mình cần.

Phong Linh nói xong thì liếc mắt nhìn Lăng Tiêu, nói:

-Thể nào, ta nói thể đã đủ chưa. Người còn muốn biết gì nữa?

Lăng Tiêu dừng dung cười:

-Các thể gia ẩn tàng kia có thực lực thể nào?

Về mặt Phong Linh trở nên sương lạnh nói:

-Ta không muốn trả lời vấn đề này.

Lăng Tiêu cũng không tức giận, hỏi tiếp:

-Các thể gia ẩn tàng, kiếm kỹ của bọn họ đều là thần cấp cả sao?

Trong mắt của Phong Linh dần dần hiện ra vẻ mất kiên nhẫn:

-Ta không muốn trả lời câu hỏi này.

Có lẽ nàng không cần nói, bởi vì chỉ cần nhìn vẻ mặt nàng là Lăng Tiêu đã hiểu.

Bỗng nhiên Lăng Tiêu thở dài một hơi, thoải mái cười nói:

-Được rồi, đa tạ!

Phong Linh cảm thấy chẳng hiểu gì cả, mở to mắt nhìn Lăng Tiêu, không biết lời này của hắn là có ý gì.

Lăng Tiêu cũng không giải thích, nếu không thì chắc nàng sẽ bị tức đến điên người, hắn đứng dậy, nói một câu:

-Ngày mai ta truyền kiếm kỹ cho cô!

-Này! Chừng nào người khôi phục thực lực cho ta?

Truyền dạy kiếm kỹ không phải là điều mà Phong Linh mong muốn nhất, nàng lo lắng nhất là một thời gian dài bị cấm chế thể này e rằng thực lực của nàng sẽ giảm sút.

Hoặc cũng có thể là tên kia không muốn giải bỏ cấm chế cho nàng.

-Chờ ta nhớ lại đã.

Phong Linh đứng ở phía sau phần nộ quát:

-Người gạt người!

-Ta chỉ đáp ứng là sẽ giải bỏ cấm chế cho cô chứ không có nói là khi nào sẽ làm, cho nên cô cứ yên tâm đi, không lâu đâu. À mà, việc này đối với cô rất có ích đấy, rất thích hợp để luyện tập tính kiên nhẫn, cô quá nóng nảy, như thế là không tốt đâu!

Thanh âm của Lăng Tiêu xa dần, chỉ còn Phong Linh đứng lại ở nơi đó, ngực phập phồng kịch liệt.

-Tên đáng ghét, tên đáng chết, cái tên chết bầm, Á, chỉ có vài chữ mà cũng không nhận ra được, bị người khác đùa giỡn như thế còn tự xưng là thiên tài xuất chúng sao, không ngờ lại bị hấn lừa trắng trợn như thế. Hừ hừ, phụ thân, Linh nhi nhớ người, mau mau đến đón Linh nhi!

Lăng Tiêu ngồi trước mặt Phúc bá, Diệp Vi Ny lẳng lặng ngồi ở một bên cạnh lửa, nước bên trong bắt đầu sôi, hơi nóng bắt đầu xuất hiện, Diệp Tử cầm lấy ấm trà, rót cho hai người.

Sau đó đứng sang một bên, Phúc bá vừa lòng gật đầu, nói:

-Tiểu Diệp, cảm giác như thế nào?

Khuôn mặt xinh xắn của Diệp Vi Ny hơi ửng đỏ, sau đó nói:

-Vẫn có chút không tự nhiên, làm như thế có thể trợ giúp cho việc tăng cảnh giới lên sao? Sao con không có cảm giác gì hết?

Lăng Tiêu cũng gật đầu, nghiêm túc nói:

-Đúng vậy!

Diệp Vi Ny nhún mày:

-Sao ta có cảm giác là hình như hai người đang tìm cách để ta đích thân pha trà cho hai người.

-Tuyệt đối không phải!

Một già một trẻ đồng thanh lên tiếng, vẻ mặt rất thành thật!

Diệp Vi Ny lắc đầu, lại ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, trầm tư suy nghĩ.

Phúc bá nhìn Lăng Tiêu nói:

-Nếu là như thế, xem ra cũng dễ hiểu, Phong Linh hẳn là đến từ một gia tộc ẩn tàng nho nhỏ, kiếm kỹ mà nàng sử dụng xem ra là cũng từ Thiên Cấp đến Thánh Cấp. Hơn nữa Kiếm kỹ kia thật sự rất cao minh, nếu Ma Kiếm Sư đó mà sử dụng kiếm kỹ này chắc lão đây không phải là đối thủ của hắn. Và từ đó cũng có thể đoán được rằng, bọn họ đến đây là vì nghĩ rằng trên người của thiếu gia có kiếm kỹ thần cấp. Và quan trọng hơn là có thể bọn họ có quan hệ với Thái Tử điện hạ, thiếu gia à, phải chúc mừng thiếu gia rồi, ngay cả các gia tộc ẩn tàng cũng đã bắt đầu có hành động nhắm vào ngài.

Lăng Tiêu gật đầu cười nói:

-Cho nên, việc chúng ta cần làm lúc này là làm cho các quý tộc an tĩnh một chút.

154. Chương 153: Thủ Đoạn Của Lăng Tiêu.

Liên tiếp trong ba ngày, vật giá ở thành Penzias liên tục lên thang: “Ngày thứ nhất là hai đồng một cân gạo, ngày thứ hai ba đồng một cân, đến ngày thứ ba, đã biến thành sáu đồng một cân gạo!”

Điều này khiến người dân của thành Penzias ở không giải thích được, đồng thời họ vừa tức giận mắng chửi bọn thương nhân vô lương tâm, vừa điên cuồng tranh nhau mua lương thực dự trữ. Sợ rằng vật giá còn tiếp tục tăng lên nữa. Thế nhưng càng làm như vậy, vật giá cũng càng ngày càng tăng một cách khủng khiếp, đến buổi tối ngày thứ ba, tất cả cửa hàng lương thực hầu như cùng một lúc có chung một phản ứng. Đóng cửa tiệm, ngưng bán!

Lúc này, lòng oán hận của dân chúng đã tăng lên đến đỉnh điểm. Mọi người không hiểu vì sao hầu như chỉ trong một đêm, cùng một lúc vật tư lương thực tiền bạc có liên quan tới cuộc sống của người dân đột nhiên tăng vọt lên.

Hơn nữa, cũng không giống như trước kia bởi vì có lời đồn đãi thú tộc định tấn công thành Dịch Tư, nên vật giá mới tăng lên. Còn lần này, lại không có bất cứ lý do nào! Điều này mọi người hoàn toàn không thể chịu đựng được, giá tiền đó vốn có thể mua chín xích, hôm nay chỉ có thể mua được một cân. Điều này làm cho rất nhiều gia đình vốn nghèo khó lại họa vô đơn chí không đủ cơm ăn càng thêm đói khát, số người chết tăng lên.

Thế nhưng, vẫn còn có một số tin tức không biết từ đâu truyền ra.

Tử tước Lăng Tiêu lĩnh chủ mới tới, sắp thu lại tất cả đất đai của quý tộc trong thành. Như vậy, trừ một số rất ít quý tộc có được chút đỉnh đất phong, thì hầu như tất cả quý tộc của thành Penzias, đều phải mất đi đất đai đang canh tác. Đất đai một khi bị thu hồi, kinh tế của các quý tộc này sẽ mất đi một nguồn thu rất lớn. Vì thế, giá cả vật tư lương thực leo thang tới tận trời cũng là do chuyện này mà ra.

“Tin tức bí mật” này không biết vì sao lại càng ngày càng loan truyền rộng rãi, đến cuối cùng, hầu như tất cả dân chúng ở thành Penzias đều biết được điều bí mật này. Vốn đã oán hận... càng bị kích động hơn lên.

Dân chúng bên trong thành Penzias đều nổi giận. Thật ra sự áp bức của quý tộc từ bao đời nay tất cả người dân đã sớm khắc sâu ấn tượng tận đáy lòng. Bọn họ cũng không dám thật sự chạy tới phủ Tử tước để kháng nghị, nhưng thứ oán hận tích tụ này, càng ngày tích lũy càng nhiều, thế nào cũng có một ngày sẽ bùng nổ.

Mà trên lịch sử ở Đế quốc Lam Nguyệt, cũng không ít chuyện xưa kể lại: dân chúng bị quý tộc áp bức quá độ đã nổi loạn. Cho nên, rất nhiều người trong bóng tối đang cười thầm, đang đợi khoảnh khắc Lăng Tiêu cuống quýt rút ra khỏi thành Penzias.

Diệp Vi Ny cải trang ra ngoài dạo một vòng. Nàng nghe khắp nơi đều truyền tin tức liên quan tới lĩnh chủ đại nhân sắp thu lại tất cả đất đai canh tác của các quý tộc. Tin tức còn nói có người nhìn thấy lĩnh chủ đại nhân còn dẫn theo một mỹ nữ đi xem xét ruộng nương của Thôi Tử tước. Còn có rất nhiều người cho biết mình ngày đó ở ngay tại hiện trường! Chính mắt thấy lĩnh chủ đại nhân mới tới, dẫn theo nữ nhân của hắn đi dạo ở đó.

Diệp Vi Ny nghe được đều là những tiếng mắng chửi Lăng Tiêu, nhìn những gương mặt đầy vẻ tang thương của bọn dân chúng kia, Diệp Vi Ny thật không biết là nên oán hận bọn người ngu xuẩn này, hay là cảm thấy đồng tình thay bọn họ.

Mang theo một bụng tức khí trở về phủ, lại nhìn thấy Lăng Tiêu và Phúc Bá đang ngồi đó đánh cờ, Diệp Vi Ny giận thổ hổn hển đi tới, nói:

- Lăng Tiêu, không ngờ huynh còn có lòng dạ để đánh cờ. Bên ngoài đã sắp nổi loạn, tại sao huynh không đứng ra giải thích đi?

Lăng Tiêu vẻ mặt bình thản, hạ xuống một quân cờ cười nói:

- Giải thích? Xin hỏi giải thích cái gì? Giải thích nói những lời đồn đãi kia đúng là sự thật ư? Ta vốn đã muốn thu hồi những ruộng đất đó không phải sao?

Diệp Vi Ny có chút nản lòng:

- Đương nhiên là giải thích những ruộng đất kia thu lại để cấp cho nông dân canh tác.

- Nước xa không cứu được hạn gần. Cô thử nghĩ đám dân chúng kia sẽ tin có chuyện tốt như vậy không? Số ruộng đất kia đã bị bọn quý tộc nắm giữ bao nhiêu năm nay, bây giờ đột nhiên nói sẽ chia ruộng đất cho họ, đổi lại cô, cô có tin không?

- Muội... muội... muội cũng không tin...

Diệp Vi Ny lúng túng nói:

- Nhưng cũng không thể để mặc cho chúng tiếp tục tăng giá. Nếu cứ như thế, muội thấy cách ngày xảy ra bạo loạn cũng không xa. Huynh dù sao cũng không thể đem giết hết bọn gây rối?

- Giết bọn họ làm cái gì, ta còn muốn dùng bọn họ đấy.

Lăng Tiêu nói xong, nhẹ nhàng thở ra một hơi, đứng dậy nói:

- Phúc Bá, người nọ, hẳn đã tới rồi chứ?

Phúc Bá nhìn sắc trời, lắc đầu nói:

- Còn sớm! Sao thế, thiếu gia cũng nóng nảy rồi.

Diệp Vi Ny nhẹ giọng nói:

- Đám dân chúng quả thật rất đáng thương. Chẳng qua, sự ngu xuẩn của bọn họ cũng rất đáng giận.

Lăng Tiêu than nhẹ một tiếng, nói:

- Bất kể ở nơi nào, cũng không có chuyện bình đẳng thực sự. Vì thế nếu muốn có cuộc sống tốt, chỉ có thể dựa vào nỗ lực của chính mình! Hy vọng, ta có thể cho bọn họ một cơ hội tận lực!

Phúc Bá chợt khom mình, nói:

- Thiếu gia tâm địa thiện lương. Ta tin rằng, đám dân chúng kia, rất nhanh sẽ cảm kích ngài!

Diệp Vi Ny nhìn thoáng qua hai người, không biết bọn họ đang diễn trò bí hiểm gì. Chợt Lăng Tiêu nói:

- Diệp Vi Ny, ta muốn uống trà cô nấu rồi, uống rất ngon!

Diệp Vi Ny nhẹ giậm chân, trong lòng thầm mắng: “Mình lo lắng cho hắn cái gì chứ? Hầu như chưa từng thấy qua chuyện gì hắn không thể giải quyết được.”

Vào đêm, màn trời đen như mực! Bên ngoài cửa sau của Lăng phủ. Một bóng người lén lén lút lút mắt nhìn quanh bốn phía, thân thể cực kỳ linh hoạt nhảy vọt lên đầu tường của Lăng phủ. Ngay tức thì từ phía dưới xuất hiện mấy người cầm trong tay cường nỏ nhắm ngay vào hắn, người này cúi thấp đầu nói nho nhỏ gì đó. Những người kia liền lẳng lặng biến vào trong bóng đêm, sau đó từ bên trong đi ra một người, dẫn người này vào nhà.

Trong một gian mật thất trong phủ, Lăng Tiêu ngồi đối mặt với một hán tử toàn thân mặc y phục dạ hành màu đen, khoảng hơn bốn mươi tuổi, mặt vuông, mày rậm mắt to, môi rất dày, chính là Mặc Thanh gia chủ của Mặc gia trong bốn đại gia tộc.

Giờ phút này trên mặt Mặc Thanh hơi có chút khấn trương và kích động, nhìn Lăng Tiêu nói:

- Tử tước đại nhân. Ngài cho người truyền tin, có thể đúng thật? Mặc dù Mặc Phong Trì từ lâu nhìn Thôi Trạch kia không vừa mắt, có điều là cuối cùng ích lợi của các gia tộc chúng ta như nhau, nếu phần vinh cùng hưởng, nếu tổn hại cùng chịu. Thực lực của Tử tước đại nhân Mặc mỗ đã lĩnh giáo, nhưng nếu như muốn dễ dàng hóa giải đầu cơ lần này, có thể là hết sức khó khăn đó.

Lăng Tiêu cười nhạt nói:

- Không phải là tìm được ngài rồi sao.

Mặc Thanh mỉm cười:

- Tử tước đại nhân, chúng ta trước mặt chân nhân không nên nói dối. Tối nay nếu ta tìm tới thì chúng tôi đã động tâm với điều kiện của Tử tước đại nhân, nhưng ta làm sao có thể tin tưởng, Tử tước đại nhân không tìm tới ba nhà kia?

Lăng Tiêu cười rất ung dung nói:

- Bốn đại quý tộc, có thể nói ta đã hiểu rõ hết, trước mặt chỉ có các hạ có tư cách nói chuyện với ta.

- Ngài rất ngạo mạn!

Mặc Thanh nhìn thẳng vào mắt Lăng Tiêu nói:

- Tử tước đại nhân không nên nghĩ rằng, ngài có thực lực cường đại thì có thể xen vào hết thảy mọi chuyện chứ?

- A ha, kẻ ngốc cũng biết bốn đại quý tộc của thành Penzias. Nhưng đến lúc biến thành một đại quý tộc, cảnh tượng sẽ như thế nào nhỉ?

Lăng Tiêu vẻ mặt hời hợt nói.

- Ồ!

Mặc Thanh hít một hơi khí lạnh, hô hấp có chút dồn dập. Mặc dù hắn đã nghe từ trong miệng người nhân tin kia, nhưng từ miệng Lăng Tiêu nói ra, cảm giác đó dĩ nhiên khác hẳn.

- Còn chuyện đó, làm sao ta có thể tin tưởng ngài?

Mặc Thanh tập trung nhìn vào thiếu niên trước mắt, trong lòng hắn hiểu rằng không thể bỏ ngoài tai lời đề nghị này. Hắn đã từng vào nam ra bắc, còn cảnh đời gì chưa từng thấy qua. Tới nay không nghĩ tới vì chuyện cạnh tranh thế này lại có thể ngồi tại đây với một gã Tử tước thiếu niên, thảo luận một đề tài câu chuyện đủ để thay đổi bố cục của thành Penzias. Thậm chí “Đủ để thay đổi tương lai của Mặc gia”.

- Ngài chỉ có thể lựa chọn tin tưởng ta.

Lăng Tiêu khẽ nhún vai:

- Ngài phải đánh cược một lần, hay là chờ ta không thể nhìn được nữa, cướp sạch kho lẫm của các người. Cho dù là phóng lửa đốt lương thực trong kho, nếu có phản kháng, giết chết. Vậy thì ngài lựa chọn tin tưởng ta, tin tưởng ta sẽ đem lại huy hoàng cho gia tộc của ngài. Ngài hẳn nên biết, với số tuổi của ta hiện nay còn có thể tiếp tục phong tước, hơn nữa có toàn quyền sử dụng đất phong ở thành trì này, ha ha.

Nét mặt Lăng Tiêu ung dung tươi cười, tựa hồ Mặc Thanh hơi bị cảm hóa.

Mặc Thanh cau mày:

- Lời của ngài có đạo lý. Tựa hồ... ta chỉ có thể lựa chọn tin tưởng ngài?

Lăng Tiêu mỉm cười:

- Ngài cũng có thể lựa chọn tiếp tục đối kháng với ta.

Mặc Thanh lắc đầu:

- Thật ra ta đã sớm hiểu rõ, đối nghịch với ngài sẽ không có kết quả tốt gì, từ lúc thành chủ Lý Hậu Lâm rời đi, ta cũng đã nhìn ra. Chẳng qua... Ồ! Tốt, Tử tước đại nhân, ta có thể đáp ứng ngài, nhưng đồng thời, ta yêu cầu ngài bảo hộ!

Lăng Tiêu gật đầu:

- Điều này không thành vấn đề, ta sẽ cho người bảo vệ ngài!

- Hy vọng có thể hợp tác vui vẻ với đại nhân!

Mặc Thanh nói xong, đứng dậy rời đi, thực lực Đại Kiểm Sư bậc sáu thật không kém, nhấp nhô mấy lần thân ảnh liền biến mất trong bóng đêm mịt mờ.

Phúc Bá từ chỗ tối đi ra, nói:

- Thiếu gia! Lúc này các phú thương ta cũng đã liên lạc xong. Ngày mai chỉ cần đợi Mặc gia hành động, tất cả bọn họ sẽ đi theo phối hợp với chúng ta, tôi đã bảo Lăng Vô phái người bảo vệ bọn họ!

Sáng sớm ngày thứ hai, lần này một nửa dân chúng của thành Penzias đứng chờ đợi suốt đêm ở trước cửa của các cửa hàng lương thực. Bọn họ giục đò bưng hai mắt, kéo lê thân hình mỗi mét, lớn tiếng kêu cửa hàng mở cửa bán lương thực.

Nhưng những cánh cửa kia vẫn đóng chặt như một bộ mặt lạnh lẽo vô tình, không có một chút biểu cảm nào.

Đang lúc chờ đợi mỏi mòn, bỗng nhiên có một tin tức nhanh chóng truyền tới: Các phú thương lớn trong thành, mở kho bán lương thực! Giá lương thực không ngờ lại phục hồi đến hai đồng một cân gạo! Mặc dù

so với giá tiền trước khi tăng lên còn đắt hơn rất nhiều, nhưng việc này đủ để tất cả dân chúng phát điên rồi.

Tiếp theo một tin tốt nữa: Mặc gia một trong bốn đại gia tộc truyền ra: tất cả vật liệu có liên quan tới đời sống của dân chúng, giá tiền khôi phục lại đến mức giá trước khi tăng lên.

Mặc dù Mặc gia không buôn bán lương thực, nhưng tất cả những công chuyện làm ăn khác cần thiết với dân sinh bọn họ đều có nhúng tay vào. Cứ như vậy, nhất thời làm cho thành Penzias đang rung chuyển bất an được ổn định lại.

Các phú thương xưa nay vốn vẫn không được đám quý tộc coi vào đâu, lần này coi như đã để lộ ra bộ mặt sung túc của mình. Biểu hiện tầng lớp thấp kém bên ngoài, thực chất ẩn giấu tài phú kinh người.

Lực lượng của các phú thương này liên hợp lại, thậm chí vượt ra khỏi tưởng tượng của mọi người. Tới buổi trưa, nơi nơi đã hạ giá gạo còn hai đồng ba cân gạo.

Nói cách khác, bốn đại quý tộc kết hợp với nhau, lên giá ào ào trong ba ngày, không ngờ chỉ trong một buổi trưa, hạ xuống tới mức bình thường lúc đầu như một kỳ tích.

Trong chuyện này đột nhiên Mặc gia phản bội, khiến tất cả mọi người giật mình kinh ngạc, đồng thời nhin không được càng thêm kinh hãi thực lực của vị linh chủ kia. Không ngờ lại có thể âm thầm lặng lẽ xúi giục Mặc gia phản công, hơn nữa còn có thể khiến tất cả phú thương đều liên hợp lại, chống cự với ba đại gia tộc kia. Loại chuyện này nếu xảy ra vào thời gian trước kia, thật có đánh chết cũng không ai dám tin.

Chưa từng nghe nói có thương nhân nào dám đối nghịch với quý tộc, những thương nhân này từ trước vẫn luôn nhìn sắc mặt quý tộc để làm việc, chẳng lẽ hôm nay bọn họ ăn phải gan trời.

Cái này cũng chưa tính, càng khiến người ta vui mừng chính là: đúng buổi trưa, đã rất lâu phòng chính vụ không có người làm việc, bỗng nhiên trên bảng bố cáo dán lên một tin tức thật kinh người, đến nỗi tất cả dân chúng nhìn thấy tin tức này tức thì từ kẻ không tin, đến kẻ còn nghi ngờ, đến cuối cùng đều khóc rống lên.

Toàn bộ u sầu, tốc độ truyền lan rất nhanh, thậm chí có người liều mạng tát tai chính mình. Vì trước đây đã mắng chửi linh chủ đại nhân mà cảm thấy xấu hổ.

Tin tức này, hoàn toàn chỉ trích ba đại quý tộc, đồng thời đánh đổ triệt để lập luận của họ. Trên bảng công bố tin tức sâu sắc: Linh chủ đại nhân mới tới xót xa cho đời sống khó khăn của dân chúng, nên sau vụ thu hoạch năm nay, sẽ thu lại tất cả ruộng đất trong tay các quý tộc. Sau đó chia cho nông dân thuê mướn canh tác, mà cái giá phải trả chỉ là một nửa lương thực sản xuất trên ruộng đó.

Nếu bất hạnh bởi vì thiên tai không sản xuất được, cũng tuyệt đối không trách phạt.

Thông cáo này, quả thực tựa như một bó lửa, hoàn toàn thiêu đốt tâm tình của tất cả dân chúng thành Penzias. Trong khoảnh khắc, nơi nơi đều nghe được lời tán dương thành chủ đại nhân, thối phòng linh chủ đại nhân lên bằng ông trời.

Mà Thôi gia, Hoàng gia và Lý gia thân là bốn đại quý tộc, lại hoàn toàn trợn tròn mắt, cửa hàng lương thực của bọn họ căn bản là không có mở cửa, cũng đã sớm từ chuỗi người rồng rắn xếp hàng chờ đợi đã biến thành không còn một bóng người. Biến hóa này, khiến bọn họ hầu như không cách nào chịu đựng được. Thôi Trạch là người thứ nhất tìm tới cửa nhà Mặc gia. Lại bị người gác cổng chặn lại, cho biết chủ nhân ngã bệnh, không thể tiếp khách. Sau đó, Lý Nam và Hoàng Cường cũng rít chạy tới, cũng bị ngăn cản. Hoàng Cường tức giận đến nỗi gương mặt mở run run, phần nộ chữm mắng Mặc Thanh thất tín bội nghĩa. Có điều cửa chính nhà Mặc gia đóng chặt, mọi người cứ giả điếc làm ngơ.

Ba người này vừa nghĩ tới thực lực của Mặc Thanh kia, đều mang vẻ mặt thất bại chán nản rời đi: Công việc không thành công, còn định tới nơi hưng sư vấn tội lại không được.

Vật giá đã ổn định lại, ruộng đất cũng sắp bị thu hồi, âm mưu của ba đại quý tộc hoàn toàn bị sụp đổ.

Gia chủ ba nhà này tụ tập ở Thôi gia. Hoàng Cường vẫn vẻ mặt tức giận lên tiếng mắng to:

- Món nợ này, ta nhất định phải đòi lại. Hừ! Ta phải xuất tiền thuê sát thủ, giết tên khốn lẩn trốn kia. Nếu không phải hần, lần này bọn phú thương ti tiện thấp kém trong thành và bọn thương nhân chết tiệt đó làm sao có gan dám đối nghịch với chúng ta!

- Được rồi, bây giờ nói nhiều cũng vô ích.

Lý Nam chặn cơn tức giận của Hoàng Cường, sau đó nói tiếp:

- Chúng ta, đều có chút xem thường tên lĩnh chủ đó. Không nghĩ tới hần lại dùng biện pháp như thế, làm tan rã liên minh của chúng ta. Chắc hẳn đã hứa hẹn nhiều lợi tức cho Mặc Thanh, nếu không, dựa theo tính cách của Mặc Thanh, hẳn sẽ không dễ dàng đáp ứng.

Thôi Trạch cảm hận nói:

- Đáng hận tên Mặc Thanh kia, lại dám chọn cách làm như thế, chẳng lẽ, hần không sợ?

Lý Nam khẽ thở dài:

- Có lẽ, “lĩnh chủ đại cửu” này cũng không đơn giản đấy, các người nghĩ lại xem, tại sao Nhị điện hạ không có một chút phản ứng nào với hần?

Thân thể của Thôi Trạch và Hoàng Cường đều phát run. Sau đó dùng ánh mắt không thể tin nhìn Lý Nam:

- Chuyện này không thể nào! Lãng gia hần làm sao dám cấu kết với Nhị điện hạ.

Lý Nam cười khì một tiếng:

- Chúng ta cũng có thể cấu kết cùng chung một đường với Thái Tử, Lãng gia sao không thể cấu kết với Nhị điện hạ chứ.

- Nếu thật là như vậy, chúng ta đây...

Trên mặt Thôi Trạch lộ ra thần sắc sợ hãi, uy danh của Nam Phương vương ở khắp phương Nam của Đế quốc Lam Nguyệt, cũng đại biểu cho quyền uy tuyệt đối! Nếu như biết có người dưới mắt của hần cấu kết với Thái Tử, cái loại phần nộ này, cũng không phải ba nhà tiểu quý tộc này có thể chịu đựng nổi.

- Cho nên, vì kế hoạch trước mắt chúng ta chỉ có thể tạm thời nuốt cục tức này xuống. Cũng may, giao dịch nô lệ và buôn lậu, vẫn nằm trong tay ba nhà chúng ta! Mặc gia, chỉ chiếm một phần rất nhỏ!

Lý Nam nói.

Hoàng Cường gật đầu nói:

- Đúng vậy, hừ, ta cũng không tin bọn chúng còn có thể nhúng tay tới chỗ này!

Đúng lúc này, phía ngoài truyền vào tiếng kêu hoảng loạn của gã quản gia Thôi gia:

- Lão gia, lão gia! Không xong rồi! Một lượng lớn hàng hóa của chúng ta ở bờ biển, bị tịch thu rồi!

- Cái gì?

Thôi Trạch đứng bật dậy, sắc mặt tức thì biến đổi.

155. Chương 154: Đây Là Lãnh Địa Của Ta.

- Hần, hần thật quá to gan...!

Sắc mặt Thôi Trạch nhăn nhó, số hàng hóa này là hàng thiết yếu của cả mấy tháng đó! Cũng chính là hàng mà Thái tử điện hạ muốn!

Ở vùng biên cảnh này cũng thường xuyên xuất hiện những va chạm quy mô nhỏ, đây chỉ là chuyện bình thường ở nơi giáp ranh giữa hai đế quốc. Nếu một chút xung đột cũng không có thì mới là khó tin.

Trước đó còn tốt, mỗi lần có va chạm, nhóm tù binh kia hơn nửa sẽ được trả về. Sau đó, xung đột không ngừng tăng lên, mùi thuốc súng giữa hai quốc gia ngày càng đậm, tù binh cũng không còn cho phép chuộc về nữa, mà lựa chọn hình thức buôn lậu nô lệ!

Là một đế quốc cường thịnh ở phía Tây, nhu cầu nô lệ của Đế quốc Lam Nguyệt vẫn rất dồi dào, nhất là loại nô lệ chiến trường này. Cơ bản họ đều là nam nhân tráng niên, tinh lực sung mãn, thể chất tốt, bất kể là khai thác mỏ hay những công việc cần thể lực đều mạnh hơn nhiều so với đám nhân công thuê mướn!

Hơn nữa, các nô lệ này chỉ cần trông giữ một chút, không cho họ chạy trốn, lại cho họ ăn lưng lưng dạ là được! Trên đời này làm gì còn chuyện gì tiện nghi hơn thế nữa, bởi vậy nô lệ loại này hết sức được hoan nghênh. Trên thị trường nô lệ, một nhóm nô lệ có được thực lực nhất định thậm chí có thể bán được với giá hơn một trăm kim tệ, chia đều ra thì khoảng vài kim tệ một người.

Mà lần này cuộc tập kích của thú tộc vào thị trấn Tạp Mai Long đã ảnh hưởng đến sinh ý của cảng Penzias, khiến cho sinh ý buôn nô lệ bị ngưng hẳn mấy tháng. Thẳng đến gần đây hai bên mới liên hệ, dùng thuyền lớn chở rất nhiều tù binh chiến trường! Đây chính là một khoản lớn trị giá mấy vạn kim tệ.

Điểm chết người chính là, ông chủ lần này lại là Thái tử điện hạ!

Những năm gần đây, Thái tử điện hạ dùng quyền lực ra lệnh, thường thường mua từ chỗ Thôi Trạch một ít nô lệ tráng niên, hoặc là nữ nô tuổi trẻ mỹ mạo. Có đôi khi, ngẫu nhiên xuất hiện một, hai tinh linh. Điều này không cần phải nói, tất nhiên là đưa tới chỗ của Thái tử điện hạ rồi!

Việc này vẫn được làm rất bí mật, cho dù năm đó thành Penzias bị Nam Phương Vương nắm giữ cũng không sợ, sinh ý này vẫn được thông suốt!

Bởi vì Nam Phương Vương cũng có yêu cầu giống như thế, mà việc tứ đại quý tộc có thể làm, là bất kể là ai, chỉ cần người dám mua, chúng ta cũng dám bán!

Pháp luật đế quốc tuy rằng vẫn còn đó, văn bản giấy tờ ghi rõ cấm buôn nô lệ, nhưng trên thực tế gần như tất cả mọi người đều coi nó như không có chữ.

- Việc này là sao, vậy phải làm sao bây giờ?

Thôi Trạch đứng dậy, sắc mặt mười phần khó coi, đi tới đi lui, miệng than thở không ngừng.

- Không được, ta phải ra cảng xem sao! Nếu tên này thực sự không sợ chết, ta liền nói cho hắn! Đây là hàng hóa của Thái tử đó! Ta xem xem hắn có mấy lá gan, còn dám ngăn cản nữa không?

Lý Nam chặn Thôi Trạch lại, trầm giọng nói:

- Thôi huynh, trước hết hãy ngồi xuống đã, giờ ngươi có đi cũng không được gì!

- Nói vậy, ta không tin hắn dám không để Thái tử vào mắt!

Thôi Trạch phẫn nộ nói.

Hoàng Cường một bên cũng ứng thanh nói:

- Đúng vậy, tuy cha hắn là tam đẳng Công tước, tướng quân đế quốc, nhưng Đế quốc không phải chỉ có một tướng quân! Bản thân hắn chỉ là một Tử tước thừa kế thôi, so với Thôi huynh, hắn chẳng qua hơn được một điểm đất phong đó thôi! Dựa vào cái gì mà dám không để kẻ khác vào mắt? Vũ kỹ chắc, hừ, mạnh vậy thì có ích lợi gì chứ, hắn dám giết chúng ta sao?

- Hai người các người...?

Lý Nam vẻ mặt bất đắc dĩ, thở dài nói:

- Sao các người dám xác định chuyện lần này là do lĩnh chủ làm?

- Không phải hắn thì... còn có...

Thôi Trạch chỉ nói được một nửa, một nửa ứ lại trong cổ họng, đơ mắt cứng lưỡi nhìn Lý Nam:

- Người nói, là hắn...?

Lý Nam cười lạnh, nói:

- Linh chủ mới đến thành Penzias vài ngày, sao hắn có thể biết bí mật trung tâm của chúng ta? Cho dù hắn đổi quân canh giữ hải cảng thành người của mình thì sao? Các người cũng biết người của chúng ta không chỉ ở trong quân đội! Trừ Mặc Thanh ra, còn có ai có thể hiểu biết việc này như vậy.

Ta thật không nghĩ đến, người này làm việc lại tuyệt tình như vậy, trên phương diện này Mặc Thanh cũng có cổ phần trong đó! Xem ra, hắn là hắn muốn đi theo linh chủ, một đường thẳng tiến!

- Tên khốn khiếp này, hắn dám làm như thế?

Hai mắt Thôi Trạch tối súp xuống, thân hình lung lay, ngã ngồi xuống ghế, vô lực nói:

- Làm sao bây giờ... Chúng ta phải ứng phó làm sao đây? Lửa giận của Thái tử điện hạ thì chúng ta không thể chịu nổi. Huống chi, chuyện lần này phía bên kia thúc giục rất gấp! Tên Mặc Thanh chết tiệt này, ta muốn giết hắn!

Trên mặt Lý Nam lại không thấy sốt ruột quá mức, biểu tình chỉ hơi thay đổi, nhẹ giọng nói:

- Chuyện này, lại nói lại, cũng là chuyện tốt!

- A, trời ạ, Lý huynh, ngài không phải bị tức đến phát điên chứ?

Thôi Trạch miễn cưỡng mở mắt, thở dài một tiếng nói:

- Đến lúc này rồi sao lại nói ra lời này!

-Điều tốt là bị tân nhậm thành chủ đại nhân đả kích, nhưng tân nhậm thành chủ là do linh chủ đại nhân an bài. Chúng ta sao dám cùng linh chủ đại nhân đấu tranh?

Lý Nam châm chọc nói.

Sắc mặt Thôi Trạch vốn xám như tro tàn bỗng nhiên đỏ ửng lên, vỗ mạnh xuống bàn lớn tiếng nói:

- Đúng vậy, đúng vậy! Ta sao lại không nghĩ tới điểm này? Ha ha, xem lần này bọn chúng chết như thế nào!

Trên mặt Hoàng Cường cũng thấy tươi tỉnh hẳn, nói:

- Đúng vậy, đắc tội với Thái tử điện hạ xem chúng chết như thế nào. Mặc Thanh kia tự cho là tìm được một cái chân vừa thô vừa to để dựa vào sao, kết quả là mới lên làm thành chủ vài ngày đã phải xuống đài, ha ha ha.

Nói xong, vẻ mặt trầm xuống.

- Đến lúc đó, hắn muốn sống yên ổn trong thành Penzias là điều không thể!

Lý Nam lại thở dài một tiếng, cười khổ nhìn hai vị này, nói:

- Linh chủ này vốn đã không phải người xa lạ gì với Thái tử còn nói chuyện đắc tội hay không đắc tội? Nếu không hắn đã bị ám sát rồi. Các người nghĩ linh chủ đại nhân này đơn giản lắm sao? Nếu đã cắt đứt mối làm ăn của chúng ta, chúng ta tạm thời nhẫn nhịn, buông tha cho mối làm ăn này, thành thật một thời gian. Về sau không nói được chính xác là lúc nào có gió Đông thổi tới đâu. Chỉ cần Thái Tử điện hạ tham gia vào, chúng ta cứ đi từng bước từng bước mà làm, nhất định sẽ có thể quật khởi. Ai, lời của ta là thế, hai vị có chịu nghe theo không thì tùy.

Lý Nam lắc lắc đầu, nói:

- Cáo từ trước.

Còn lại hai người Hoàng Cường và Thôi Trạch liếc nhau, đều thấy được hận ý nồng đậm và hai chữ “Không phục” trong mắt đối phương!

Lăng Tiêu lẳng lặng đứng trên bến cảng thành Penzias, Diệp Vi Ny dựa sát vào Lăng Tiêu, nhẹ giọng nói:

- Chiếc thuyền này huynh định xử lý thế nào? Xem diện mạo những người ở trên đó, lại có số nô lệ này nữa, sợ là của đại nhân vật nào đó!

Lăng Tiêu lạnh nhạt cười nói:

- Hẳn là ai không cần biết, hiện tại nó là của chúng ta.

Nói xong, Lăng Tiêu đi tới chỗ hạ thuyền. Các nô lệ đã đi xuống, chân tay bị xích trói, cả người đen cháy, trần thân chỉ mặc một chiếc quần đùi. Gần như tất cả bọn họ đều đầy vết roi trên người, có những người khá nghiêm trọng, trên mặt còn đầm đìa máu tươi.

Những người này đứng đó, mù mịt, ngơ ngàng, có người ngã ngồi xuống đất, biểu tình mê mang. Lại có người vẻ mặt kiệt ngạo, người như vậy thường là người có nhiều vết thương nhất, trong ánh mắt không thấy được một chút khuất phục nào, nhìn những người khác bằng ánh mắt của một ác lang chuẩn bị cắn xé.

Lăng Vũ nghiêm nghị nhìn hơn một ngàn hán tử này mà trong lòng cảm thấy buồn bã. Những hán tử này tuy rằng không có quan hệ với hắn, nhưng trên người họ lại tràn đầy nhiệt huyết giống hắn!

Những người này đều đã từng là quân nhân nhưng lại rơi vào cảnh ngộ nô lệ, bị mua đi bán lại!

Hắn nặng nề thở dài một tiếng, sau đó với thân binh bên cạnh:

- Nếu mấy tên trên thuyền kia còn dám ra tay ngược đãi, vậy...

Nói xong, lấy tay làm động tác chém xuống!

Mặc Thanh bị sát khí trên người Lăng Vũ dọa nhảy dựng lên. “Thực lực hán tử này tuy không bằng mình, nhưng khí thế của hắn thì mình tuyệt đối không bằng!” Trong lòng Mặc Thanh nghĩ, hay là bảo Lý quản gia, cho đám con em giao cho hán tử này thao luyện, như vậy có thể khiến chúng càng thêm thành thực!

Đang nghĩ thì Lăng Tiêu và Diệp Vi Ny đã đi tới, nhìn một loạt nô lệ đứng dưới.

Lăng Vũ và Mặc Thanh cúi người hành lễ với Lăng Tiêu.

Mặc Thanh hỏi:

- Thiếu gia, những người này đã tới nơi ngài muốn, kế tiếp ngài tính phải xử lý thế nào?

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Lăng Vũ:

- Nếu những người này giao cho người, người có lòng tin không?

Lăng Vũ sững sốt, lập tức nghĩ, danh ngạch tư binh của thiếu gia có tới ba ngàn người. Một ngàn người này không tính là nhiều, tuy nhiên những người này lại là binh lính của các nước khác nhau, bọn họ có thể sẽ nhớ nhà. Nói thật, Lăng Vũ cũng không nắm chắc lắm.!

Lăng Tiêu cũng cười, sau đó tiến lên phía trước, nói với hơn ngàn người phía dưới:

- Các người muốn được tự do không?

Tiếng nói tuy không lớn, nhưng lại truyền đến tai của từng người. Những người này vẫn có phần mù mịt, ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên mặc hoa phục đất tiền, không cần nghĩ cũng biết, đây là một quý tộc!

“Tự do”. Phía dưới rất nhiều người đều nhếch miệng cười châm chọc, rơi vào tay quý tộc các người, còn nói gì đến tự do? Con mẹ nó đi mà lừa quỷ đi!

- Lăng Vũ, cởi bỏ xiềng xích cho họ!

Lăng Tiêu lạnh nhạt nói.

- Thiếu gia, việc này...

Lăng Vũ chần chờ, người hắn mang đến hôm nay không nhiều, tổng cộng chỉ có hơn hai trăm người. Đừng nhìn những nô lệ này trông có vẻ là một đám vô lực, nhưng nếu họ được tự do, bọn họ gây ra bạo động thì những quân nhân có tố chất thân thể rất tốt này không biết sẽ làm ra việc gì đâu?

Mặc Thanh cũng khuyên nhủ:

- Đúng vậy thiếu gia. Chúng ta hãy giam giữ họ lại đã, sau đó bàn bạc lại kỹ hơn?

- Không cần, nơi này là lãnh địa của ta!

Lăng Tiêu đứng thẳng, ánh mắt thâm thúy nhìn những người ở dưới, lạnh nhạt nói.

156. Chương 155: Hai Trái Thánh Quả.

Lăng Vô chân chờ một lúc, lập tức gật đầu nói:

- Thuộc hạ đã rõ!

Sau đó hắn phân phó cho thuộc hạ vài câu. Chỉ một lát sau, một ngàn người phía dưới đã được tháo bỏ xiềng xích.

Những người này trong khoảng thời gian ngắn dường như vẫn chưa thích ứng được, vẫn vịn vào cổ tay, vẻ mặt hồ nghi. Nhìn quý tộc trẻ tuổi đứng bên trên, họ thực sự không biết ý tứ của quý tộc đại nhân này là gì. “Chẳng lẽ, hắn thật sự muốn thả chúng ta ra sao? Dường như, hắn mới hỏi chúng ta, có muốn tự do hay không?”

Rất nhiều người phía dưới đều nghĩ như vậy, bỗng nhiên có người nhẹ giọng hỏi:

- Quý tộc lão gia này, không phải, không phải là ngài muốn chơi trò chơi săn bắn chứ?

Chỉ một câu, nhưng đã làm tất cả những người xung quanh phải biến sắc!

Đúng vậy, thú vui ác độc của quý tộc hoàn toàn không thể xét theo lẽ thường được. Từ trước đến giờ đã từng có quý tộc sau khi bắt một đám cường đạo, đưa họ đến một vùng bình nguyên, nói rằng thả tự do cho họ. Sau khi cởi bỏ dây thừng cho họ, để cho họ chạy, sau đó liền đuổi theo, dùng cung bắn, dùng lưới lê của kỵ sĩ, dùng mã đao, tóm lại là vây họ lại là để thỏa mãn thú vui biến thái của chúng!

Đúng vậy, thiếu niên quý tộc này trông có vẻ anh tuấn tiêu sái, coi như không uống phí cái danh quý tộc, ai mà biết được liệu hắn có thể có cái loại thú vui ác độc này hay không chứ.

- Được rồi, ta đã cởi trói cho các người, ta chỉ có một câu muốn nói với các người mà thôi.

Lăng Tiêu nhìn đám người phía dưới, nói như chém đinh chặt sắt:

- Từ hôm nay, trở đi, trên lãnh địa của ta, ta tuyên bố: Buôn bán nô lệ là trái pháp luật! Một khi phát hiện, lập tức xử tử ngay tại chỗ! Còn các người, ta sẽ cung cấp lộ phí cho các người, ai muốn về nhà có thể về. Nếu các người cảm thấy về nhà không có nghĩa gì, muốn ở lại, vậy, lấy danh nghĩa lĩnh chủ Penzias, ta Lăng Tiêu, thể trên danh dự của quý tộc, các người chân chính sẽ được tự do, các người có thể gia nhập tư binh quân đội của ta!

Nói xong, Lăng Tiêu chỉ vào hai trăm chiến sĩ được trang bị vũ khí hoàn mỹ, chậm rãi nói:

- Các người, có thể trở thành giống bọn họ!

Một ngàn người lập tức im ắng, chỉ còn nghe được tiếng thở!

Rất nhiều nô lệ hoặc đang mơ màng hoặc đang tức giận, sau khi nghe xong những lời này đều sáng rực đôi mắt, nhìn chằm chằm vị thiếu niên quý tộc kia, miệng lẩm nhẩm từng câu từng chữ vừa được nói ra, thậm chí, họ còn cảm thấy trái tim như sắp ngừng đập của mình lại đập điên cuồng!

Lúc này, ở giữa đám đông, có một hán tử đầu tóc rối bù, râu quai nón che khuất hơn nửa khuôn mặt bỗng nhiên trầm giọng nói:

- Quý tộc đại nhân nói thật sao?

Lăng Vô hét lớn một tiếng:

- Vô nghĩa! Lời nói của người chỉ đáng bãi nước bọt của chủ nhân nhà ta! Các người đừng sợ, chủ nhân của lão tử không có cái loại thú vui ác độc đó đâu, cũng chẳng có thời gian mà đi làm ba cái trò chơi *** chó đó đâu! Lão tử muốn đùa ai, thì phải đùa thực sự! Đùa cái đám nửa sống nửa chết các người làm mẹ gì!

Không muốn ở đây thì lập tức quay lại thuyền, theo đường cũ mà về đi! Còn mà muốn ở lại... con mẹ nó... cho lão tử một điểm thống khoái đi!

Đại hán vẻ mặt bần thiêu đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Lăng Võ, bỗng nhiên cười ha ha, quát:

- Thống khoái! Không nghĩ tới, không nghĩ tới ở một nơi như thế này lại có thể gặp được đồng loại! Xem ra quý tộc lão gia này đáng để cho ta nương nhờ!

Nói xong, hắn rầm rầm đi vài bước, tới khi còn cách đài cao hơn mười thước liền tung mình bay lên!

Thân hình Mặc Thanh lập tức chắn trước người Lăng Tiêu, Lăng Tiêu lạnh nhạt cười, lắc đầu.

Đại hán phịch một tiếng rơi xuống đài cao, quay lại lớn tiếng nói với những người đang xôn xao ở dưới:

- Các người chẳng lẽ còn nghĩ đến chuyện trở về sao? Đừng khờ dại! Cho dù các người trở về, thân phận nô lệ của các người...

Nói được một nửa, hắn liền vén mái tóc dài lên, trên mặt có một dấu vết rất rõ ràng.

- Đây là tượng trưng cho thân phận nô lệ nhục nhã, là thứ vĩnh viễn không thể xóa đi được! Các người nghĩ quốc gia sẽ quan tâm đến chết sống của các người sao? Dù sao thì lão tử cũng quyết định rồi, ta sẽ ở lại đây!

Nói xong quay người lại, nói với Lăng Tiêu:

- Đại nhân, trước hết có thể cho một bữa cơm no không?

Lăng Võ cười ha ha, nói:

- Yên tâm! Một bữa tiệc rượu thịt thịnh soạn đang chờ đón các người gia nhập với huynh đệ chúng ta! Nếu gia nhập thì đã là người một nhà!

Lúc Lăng Võ nói đến rượu thịt, một ngàn người bao gồm đại hán đều không kìm lòng được mà liếm liếm môi, yết hầu chuyển động lên xuống. Đã bao lâu rồi bọn họ chưa được ăn thịt uống rượu rồi?

- Ta nguyện ý gia nhập!

- Ta nguyện ý gia nhập!

...

Một loạt tiếng hô hào vang lên, cuối cùng chỉ còn lại hơn một trăm người đứng đó, trên mặt họ mang theo phần phân vân, do dự, bởi vì họ hoặc là có gia nghiệp ở nhà, hoặc là một quý tộc! Tuy trên trán bị đóng dấu vết nô lệ đầy ô nhục, nhưng nếu buông bỏ thân phận quý tộc của mình, bọn họ tuyệt đối không cam lòng!

Với những người đó cũng không khó xử lý, Lăng Võ an bài người đưa bọn họ rời đi, người không cùng chí, không thể cưỡng cầu. Lại nói, những người hôm nay muốn gia nhập, khẳng định sẽ bị đào thải bớt, tư binh của Lăng Tiêu, không cần những tên lính vô dụng!

Khi về đến phủ, Lăng Tiêu nói với Lăng Võ và Mặc Thanh:

- Hai vị đến phủ của ta một chuyến đi!

Diệp Tử thần nhiên cười, đi chuẩn bị trà trong khi Lăng Võ và Mặc Thanh thì ngờ ngàng đứng ở đó.

Lăng Tiêu cười nói:

- Ngồi xuống cả đi, không cần e ngại, ta còn cần phải nhờ vả hai vị nhiều!

Lăng Võ và Mặc Thanh cũng không dám nói gì. Bản thân Mặc Thanh là quý tộc, tuy rằng địa vị không hơn được Lăng Tiêu, hơn nữa, nói về phương diện đất phong thì xa xa không bằng Tử tước Lăng Tiêu này, nhưng hắn phải thừa nhận, từ trước tới nay, hắn chưa từng khiếm tốn như vậy.

Lăng Tiêu rút từ trong ngăn bàn ra hai quyển sách, ném cho hai người Lăng Võ và Mặc Thanh, nói:

- Kiếm kỹ này của ta tuy chưa chắc đã là Địa cấp, tuy nhiên người có thể xem trước, nếu người không thích thì hãy cho ta chút thời gian, ta có thể đưa người một cuốn Địa cấp kiếm kỹ!

Mặc Thanh hô hấp dồn dập hẳn lên, tiếp nhận kiếm kỹ, thậm chí một lời cảm tạ cũng quên mất. Khi hắn lật ra hai trang thì đôi mắt sáng hẳn lên, liên thanh nói:

- Tôi lấy bản này, lấy bản này! Đây đâu chỉ là Địa cấp, tôi thấy phải là Thiên cấp mới đúng!

Nói xong, Mặc Thanh cúi người nói với Lăng Tiêu:

- Thiếu gia thực tình đối đãi với Mặc Thanh, Mặc Thanh tất nhiên sẽ thành tâm đối với thiếu gia!

Lăng Tiêu cho Mặc Thanh và Lăng Vô đều là một quyển kiếm kỹ đầy đủ, chính là bộ Hỏa Ma Kim Cương kiếm!

Đây không phải là Lăng Tiêu không còn kiếm kỹ nào khác, mà vì Mặc Thanh tuy là quý tộc, nhưng khí tức bưng hẫng trên người hẳn lại không thua kém Lăng Vô chút nào. Bộ Hỏa Ma Kim Cương kiếm này cũng thích hợp cho hắn tu luyện. Tuy rằng khi tuổi ngày càng cao, thay đổi kiếm kỹ đối với hắn thì không thích ứng lắm, nhưng về lâu về dài, cao cấp kiếm kỹ dù sao vẫn hơn hẳn cấp thấp! Huống chi, kiếm kỹ của Lăng Tiêu vốn không thuộc về thế giới này!

Cho dù là kiếm kỹ Thần cấp, kỳ thực trong lòng Lăng Tiêu thì đã tính là gì chứ?

Mười lăm trái Tử Lam Chu Quả, Lăng Tiêu đã luyện chế Trúc Cơ đan một quả, Diệp Tử một quả, Xuân Lan và Thu Nguyệt mỗi người một quả, muội muội, mẫu thân và đại ca. Hơn nữa còn lưu lại một quả cho tỷ tỷ Lăng Tổ, vậy là đã hết chín quả! Trong tay Lăng Tiêu còn sáu quả, đối với Tiểu Sư thì không coi trọng lắm, còn đối với Lăng Tiêu, Tử Lam Chu Quả chỉ dùng để luyện chế Trúc Cơ Đan mà thôi, mà trong nhần không gian vẫn có rất nhiều thiên tài địa bảo, về sau có thể luyện chế ra đan dược khác không kém Trúc Cơ Đan.

Cho nên, Lăng Tiêu lấy ra hai quả, dưới ánh sáng đèn, màu lam của hai trái này sáng bóng như mới, không hề bị thời gian làm cho hồng đi! Lăng Tiêu cười nói:

- Các người đã nghe nói đến Phạm Đế Á Thánh Quả chưa?

Lăng Vô cau mày, hiển nhiên là không quen thuộc với thứ này lắm, Mặc Thanh vẻ mặt cũng mờ mịt, nói:

- Phạm Đế Á Tuyết Sơn thì tôi biết, nơi đó được xưng là Thánh Sơn, còn Phạm Đế Á Thánh Quả này lại là thứ gì vậy?

Lăng Tiêu cười khê, nói ra công hiệu một lần, khiến hai người trợn mắt há mồm, ngay cả khi Diệp Tử vào rót trà, sau đó xoay người rời đi cũng không chú ý!

Mặc Thanh ngơ ngác nhìn hai trái cây tỏa ra ánh sáng huỳnh quang nhàn nhạt trên bàn, vẻ mặt khó tin nói:

- Không ngờ lại có loại quả thần kỳ này, vì sao tôi chưa từng nghe nói qua?

Lăng Vô ngơ ngác hỏi:

- Thiếu gia... thứ này... cho chúng tôi sao?

Lăng Tiêu gật đầu nói:

- Về sau Penzias này còn phải kiến thiết, ta là linh chủ lão gia kỳ thực chỉ là để trang trí thôi, hơn nữa còn có thể thường xuyên không ở trong thành. Mặt khác trong thành còn có ba quý tộc kia, khi cân nhắc cũng có phần khó khăn, việc này, phải phiền tới hai người các vị rồi.

- Thiếu gia sao lại chỉ là để trang trí, chúng tôi là tâm phúc của thiếu gia mà!

Mặc Thanh trầm giọng nói:

- Thiếu gia thật tâm như thế, Mặc Thanh nếu không bẩm báo tình hình thực tế, trong lòng sẽ băn khoăn. Năm đó khi Mặc Thanh đi du ngoạn đã từng gặp nạn, được Thu lão Nguyên soái cứu. Ví kính trọng nhân

phẩm lão Nguyên soái nhiều năm, hơn nữa lại cảm kích ơn cứu mạng, vì thế quyết định nguyện trung thành với ông ấy.

Nhưng thái độ làm người của Thu lão Nguyên soái quang minh lỗi lạc, nhiều năm như vậy chưa bao giờ đi tìm Thanh, Thanh giờ có vợ con, cũng đã đánh mất hùng tâm tráng trí năm đó, thậm chí còn thông đồng làm bậy cùng với ba nhà quý tộc khác. Ai, Thanh thực sự thẹn với lão Nguyên soái!

Lăng Võ lặng lẽ cười:

- Người nếu không cùng hợp tác với ba nhà kia, chỉ sợ chẳng thể trở thành một trong bốn đại quý tộc thành Penzias được đâu!

Mặc Thanh thoáng cười, trên mặt lộ ra thần sắc kiêu ngạo. Quý tộc trong thành Penzias không chỉ có bốn gia tộc này, nhưng có thể giống Mặc Thanh, quản lý gia nghiệp phát triển đến mức này, trừ ba nhà kia vốn đã là đại quý tộc, thật sự đúng là không có ai có thể bằng được Mặc Thanh.

Mặc Thanh bỗng nhiên lại hỏi:

- Thiếu gia vừa mới nói sẽ thường xuyên không ở lại trong thành, hay là, thiếu gia còn chuyện gì chưa hoàn thành sao?

Lăng Võ quay sang nhìn Lăng Tiêu, một thân hán tử tâm huyết này đã bắt đầu tiếp nhận, quen làm việc dưới tay Lăng Tiêu rồi, chân chính là một tâm phúc bên người Lăng Tiêu!

Lăng Tiêu cười cười:

- Thực lực của ta còn chưa đủ, ta phải tăng thực lực thật nhanh. Có như vậy mới có khả năng khiến cho lãnh địa của chúng ta, thân nhân của chúng ta càng thêm an toàn!

157. Chương 156: Khổ Tu.

Hai người Lăng Võ và Mặc Thanh trong lòng ngổn ngang trăm ngàn thứ, cầm bản kiểm kê của Lăng Tiêu chỉnh lý lại tâm tình, cầm Phạm Đế Á Thánh Quả Thánh quả rồi đi.

Lăng Tiêu cũng không hối hận đã cấp Phạm Đế Á Thánh Quả Thánh quả cho hai người, với hán thì quản lý Quân đội hay quản lý thành thị đều không phải thứ hán am hiểu, mà căn bản cũng chẳng hứng thú.

Hán sinh ra ở thế tục, có người nhà, có bằng hữu, có người yêu!

Tuy rằng không có hành động gì quá mức thân mật với Diệp tử, nhưng trong đáy lòng Lăng Tiêu thì đã chấp nhận nữ tặc đáng yêu này rồi.

Nếu không chấp nhận nàng, hán đã không mang theo nàng đến lãnh địa.

Tâm tư của nàng không khác lắm so với những gì Lăng Đạo đã nói, không oán không hối đi theo hán, chưa bao giờ than thở một câu!

Cho nên, hán cần có thực lực cực mạnh trên lãnh địa, phải khiến nó trở thành một viên minh châu huy hoàng nhất trong Đế quốc Lam Nguyệt, khiến cho tất cả quý tộc phải nhắc tới, phải tán thưởng, làm cho bọn họ đến cả lòng ghen tị cũng không có nổi. Quân đội, Lăng Tiêu quyết định trước hết sẽ bắt đầu từ Lăng Võ, đào tạo hán thành cao thủ.

Sau đó, trong tương lai sẽ luyện chế một lượng lớn đan dược đề thăng thực lực, không cần những cá nhân hùng mạnh, chỉ cần quân đội hùng mạnh.

Tất cả phải đạt đến tu vi Đại Kiếm Sư, sau đó, cho họ tu luyện Phục Ma Kim Cương kiếm kỹ.

Lăng Tiêu tự tin rằng, danh xưng binh đoàn đứng đầu đại lục chắc chắn chạy không thoát khỏi tay hán.

Dựa theo cách nói của Phong Linh, các môn phái thế gia ẩn tàng, trên cơ bản sẽ không tham gia vào chuyện của thế tục giới nữa.

Đối với việc này, có lẽ bọn họ giống nhau, đều có ước thúc của bản thân họ!

Nếu không, một khi một môn phái thế gia muốn quật khởi, muốn trở thành một vương triều thì chỉ e rằng không phải là một chuyện khó khăn gì!

Cho nên mới nói, Lăng Tiêu cũng không sợ những môn phái thế gia kia uy hiếp lãnh địa của mình!

Những chuyện của thế tục giới hãy dùng biện pháp thế tục để giải quyết! Mình có lãnh địa giàu có, binh hùng tướng mạnh! Còn cần phải sợ ai? Cho nên, với hai người Lăng Vô và Mặc Thanh, Lăng Tiêu tận lực mượn sức, tin tưởng họ.

Những hán tử này đều có thể hiểu được một đạo lý: Đi theo mình mới có thể huy hoàng.

Phản bội, tuyệt đối không có kết cục tốt đẹp gì!

Lúc này Diệp Vi Ny tiến vào phòng, thấy Lăng Tiêu đang trầm tư thì không quấy rầy, đi đến phía sau lưng hắn, vươn đôi tay như ngọc tới, nhẹ nhàng nắm lấy bờ vai Lăng Tiêu Lăng Tiêu hồi phục tinh thần, sau đó nhẹ giọng hỏi:

- Diệp tử, còn bao lâu nữa đột phá đến Cuồng Kiếm Sư? Đôi tay nhỏ của Diệp Vi Ny dừng lại một chút, bắt đầu nói:

- Gần đây nhiều chính sự quá, ai, cũng muốn tìm vài sự giúp đỡ, đáng tiếc không thể không lo lắng cho bọn họ được. Hiện tại phương diện tình báo có Mạnh Ly phụ trách, muội còn có thể thoải mái một chút. Tuy nhiên vẫn còn tốt, khi Mặc Thanh tiếp nhận chức thành chủ, muội rất nhanh sẽ được thoát khỏi chính sự. Khi đó hẳn là có thể toàn tâm tu luyện rồi. Lăng Tiêu bỗng vươn tay ra, đặt tay lên trên bàn tay Diệp Vi Ny, nhẹ nhàng nói:

- Diệp tử, nàng vất vả rồi! Thân hình Diệp Vi Ny cứng đờ, khoe miệng hơi hơi mỉm cười, trong mắt xuất hiện một tầng hơi nước, thấp giọng nói:

- Huynh sao vậy? Đột nhiên nói lời này... Lăng Tiêu nắm tay Diệp Vi Ny, kéo nàng đến bên cạnh mình, sau đó ngẩng đầu nhìn nàng, cười nói:

- Ta hy vọng nàng có thể theo ta, giúp ta rất nhiều, rất nhiều năm nữa! Cho nên, nàng phải mau chóng tăng thực lực của mình lên. Sau này, ta sẽ luyện chế một số đan dược, kết hợp với đan dược trước đây để nhanh chóng đề cao thực lực của nàng. Nhưng nàng phải nhớ, đan dược chỉ là phụ trợ, không thể quá ỷ lại vào nó được!

Khuôn mặt phấn hồng của Diệp Vi Ny khẽ cười, sóng mắt lưu chuyển dừng lại trên mặt Lăng Tiêu, nhẹ nhàng gật đầu:

- Muội hiểu! Sáng sớm, mặt trời còn chưa mọc, chân trời phía Đông hiện lên một mảng màu tím mê người.

Trong biệt viện của Phong Linh truyền ra từng tiếng đàn, tiếng đàn này giống như diễn tả lại tình huống của Lăng Tiêu lúc ấy. Khi thì tư thế hào hùng, khi thì tràn ngập sát khí, khi thì âm sắc triền miên, khiến người ta đau lòng. Lăng Tiêu ngồi khoanh chân, hô hấp rất dài, hẳn đang hấp thu linh khí. Đây là thời gian nhiều linh khí nhất trong ngày, cũng là lúc mà linh khí tinh thuần nhất! Lăng Tiêu hiện giờ đã đạt tới Trúc Cơ trung kỳ, tuy chỉ có thể tồn trữ linh khí rất hữu hạn, nhưng có thể đề cao về chất! Sau một thời gian dài tìm hiểu, hơn nữa là tự thân chứng kiến, Lăng Tiêu cuối cùng cũng xác định được cấp bậc của thế giới này. Ở đây từ Kiếm Thị đến Ma Kiếm tính (tức là đến Ma Kiếm Sĩ, Ma Kiếm Sư) thì lấy luyện thể là chính! Giống như Phúc bá, tuy đã đạt tới Ma Kiếm Sư bậc một, cực kỳ hùng mạnh, nhưng vẫn đang kiên trì rèn luyện thể chất hàng ngày. Có thể nói, sau khi tới Ma Kiếm Sư, thân thể người luyện võ sẽ đạt tới một trạng thái nhất định! Lúc này, cơ thể gần như là đao thương bất nhập!

Cũng bởi vậy nên ngày đó Phúc bá mới dám đón nhận cường nổ có lực rất lớn mà lao vào trong đám người, giết kẻ cầm đầu!

Mặc dù đối mặt với người luyện võ cùng cấp bậc có thể bị thương, nhưng tố chất thân thể và năng lực khôi phục tuyệt đối đạt tới cực hạn của nhân loại! Muốn lên tiếp thì phải tu luyện tinh thần lực!

Nếu điều này là đúng, vậy trên phương diện cường độ thân thể, cao thủ cấp bậc Kiếm Tông chưa chắc đã mạnh hơn Ma Kiếm Sĩ, nhưng họ có tinh thần lực cũng khá thâm hậu! Một trong những nguyên nhân mà kiếm khí phóng ra cực kỳ mạnh, đó là trong kiếm khí của họ có tinh thần lực công kích! Tại thời điểm đối

mặt, cao thủ cấp bậc Kiếm Tông nếu tu luyện tinh thần lực đến mức tinh thâm, thậm chí chỉ dùng một ánh mắt đã có thể giết chết một người thường! Đây, thực ra chính là một loại công kích tinh thần!

Lúc Phúc bá nói đến chỗ này thì vẻ mặt tràn ngập sự mong chờ. Không đạt tới cấp bậc này thì sẽ không thể hiểu được cảm giác này.

Thu lão Nguyên Soái là Ma Kiếm Sư bậc năm, cũng chỉ có thể chạm đến biên bờ của tinh thần lực, nhưng chỉ một chút linh ngộ ngẫu nhiên thôi đã có thu hoạch cực lớn rồi. Có thể nói, nếu Ma Kiếm Sư muốn thăng cấp thì không còn là dùng khổ tu để có thể đạt tới được, mà phải là tinh thần lực... đối với người tu chân mà nói thì chính là tu vi tâm cảnh! Cường độ thân thể Lăng Tiêu tuy mới chỉ là Đại Kiếm Sư bậc sáu, nhưng tâm cảnh của hắn từ mấy tháng trước, sau khi từ Phạm Đế Á Thánh Sơn đi xuống, đã đạt tới Kim Đan trung kỳ rồi! Căn cứ vào so sánh giữa Tu Chân Giới và thế giới này, thực lực Kim Đan kỳ còn mạnh hơn Kiếm Tông, nhưng khẳng định là không bằng Kiếm Hoàng. Hoàng giai cường giả đã siêu thoát khỏi phạm trù võ đạo rồi. Tuy rằng Lăng Tiêu chưa bao giờ gặp cao thủ cấp bậc Kiếm Hoàng, nhưng biết được từ những câu ngạn ngữ của dân gian, vũ giả đạt tới Kiếm Hoàng có thể hấp thu thiên địa linh khí, lời này tức là sao? Lăng Tiêu nghĩ thầm: “Cho dù không có cánh cửa tu chân, nhưng sự tình của bọn họ cũng có thể liệt vào dạng tu chân đi!” Về mục đích cũng giống như Lăng Tiêu vậy, đó là tu thành tiên nhân. Người thế giới này muốn tu thành Kiếm Thần, trên thực tế chẳng phải cũng vì muốn theo đuổi cực hạn, mưu toan siêu thoát sinh tử đó sao! Bọn họ chính là muốn nghịch thiên!

Mà kiếm kỹ Lăng Tiêu sử dụng, tất cả đều đến từ Thục Sơn Kiếm phái.

Kiểm thuật, có thể nói, là kiếm kỹ chân chính chính chủ yếu vẫn là chiêu quét, kỹ xảo là chính, phối hợp với linh lực hùng mạnh, có thể thi triển ra uy lực cực lớn. Nếu thực lực là Kim Đan kỳ, vậy đầu tiên có thể tu luyện “Ngự Kiếm Thuật”, đây có thể nói là tâm nguyện đầu tiên và lớn nhất của đệ tử Thục Sơn! Ngự kiếm phi hành! Đây là một sự kiện vinh quang cỡ nào! Nhìn núi nhìn sông dưới chân mình, qua lại như gió. Cũng chỉ có được như thế mới chân chính là một người tu chân tài ba! Thời điểm đạt tới Kim Đan kỳ, chuyển hóa tất cả linh lực trong người thành chân nguyên, thực lực sẽ có sự biến đổi từ lượng đến chất! Chân nguyên có thể liên tục cung cấp khả năng hùng mạnh, tới lúc đó thì các loại kiếm kỹ mới có thể chân chính thi triển ra! Thủ đoạn chung cực của kiếm tu Thục Sơn là tu luyện ý niệm thành kiếm, có thể đả thương kẻ địch ngoài ngàn dặm! Tuy nhiên, cũng chỉ có Đại Thừa kỳ mới có thực lực này! Nhưng đó là cảnh giới có thể phi thăng thành tiên rồi! Kiếp trước, Lăng Tiêu chưa bao giờ hy vọng xa vời mình sẽ có tu vi như thế. Cho dù là hiện tại, ở thế giới có linh khí dư thừa như thế này, hắn cũng chưa từng nghĩ tới. Tu chân vốn đã thuộc loại việc làm nghịch thiên. Cho nên thái độ đối với tu luyện, thuận theo tự nhiên vẫn là tốt nhất. Như trước mắt, một điểm linh lực ít đến đáng thương trong cơ thể Lăng Tiêu chỉ có thể cung ứng cho hắn có thể thi triển ra một chiêu. Đây là Lăng Tiêu đã đánh giá cao thành quả của bản thân, hắn chỉ có thể dùng một chiêu “Tiên kiếm kỹ” mà thôi!

Lấy tâm cảnh Kim Đan trung kỳ của hắn, chính là tinh thần lực, phối hợp với linh lực tại đan điền, dùng tinh thần lực bù lại linh lực vẫn không đủ, chỉ có thể miễn cưỡng thi triển ra một chiêu uy lực lớn! Phù Quang Lực Ảnh!

Bốn chữ này lướt qua trong đầu Lăng Tiêu, lập tức đưa hắn trở lại tình cảnh tại Thục Sơn năm đó. Khi hắn đang là Kim Đan kỳ, lần đầu tiên nắm giữ thành thực kiếm kỹ này, liền gấp gáp chạy đi thí nghiệm. Đứng dưới một vách núi, không quan tâm tới núi đá mà chém ra một kiếm. Kết quả, uy lực kinh thiên động địa khiến cho đất nứt núi lở. Mà sau khi thi triển ra một kiếm kia, trong cơ thể Lăng Tiêu hoàn toàn hết sạch linh lực, tinh thần lực đột nhiên nhiễu loạn, suýt nữa đã bị núi đá cuốn cuộn chôn vùi. May mắn là cơ thể Kim Đan kỳ cực kỳ mạnh mẽ, nếu không, chỉ sợ Lăng Tiêu lúc đó... còn phải tới thế giới này sớm hơn một chút. Khóe miệng Lăng Tiêu cười tự giễu, cảm khái thiên đạo thật thần kỳ. Bản thân mình không ngờ rơi vào tình cảnh linh hồn xuyên việt, cứ thế tới thế giới này. Có lẽ Thục Sơn tổ sư gia trên cao đã kéo mình một phen, muốn Thục Sơn kiếm phái càng thêm phát dương quang đại chăng. Nghĩ vậy, Lăng Tiêu thần nhiên mở hai mắt, trong mắt chợt lóe ra một đạo khí tím!

Linh lực Trúc Cơ trung kỳ, tâm cảnh Kim Đan trung kỳ. Nghĩ lại chỉ sợ toàn bộ Tu Chân Giới cũng không có quái thai thứ hai như vậy đâu? Lăng Tiêu đứng lên, hít một hơi thật sâu, sau đó nghĩ thầm: ít nhất, hiện tại điều mà ta muốn, là có khả năng nắm giữ một chiêu bảo mệnh! Nếu bị bức bách quá, thì cùng lắm là lưỡng bại câu thương. “Được, vậy từ giờ trở đi, hãy rèn luyện thân thể trước đã!” Lăng Tiêu nghĩ.

Như vậy, ít nhất trong tình huống không có linh lực, tinh thần lực bị cạn kiệt, mình cũng không đến mức độ không động đậy nổi thân thể.

Liên tiếp ba tháng, Lăng Tiêu mỗi ngày đều gia nhập đội ngũ tư binh (giờ đổi tên thành Binh đoàn Tia Chớp) cùng nhau thao luyện.

Khiến lúc đầu những hán tử thô tục này đều thiếu chút nữa kinh ngạc rút cả mắt ra ngoài.

Trời, linh chủ đại nhân điên rồi sao? Hay là ăn no rồi ngủ?

Cảnh tượng kỳ dị này liên tục khắp toàn bộ thành Penzias rất nhanh. Lăng Tiêu thật không ngờ là hành động vô ý này của mình lại khơi dậy một phong trào rèn luyện thể chất rất mạnh trong thành Penzias. Thậm chí có vô số bình dân đều tranh nhau muốn gửi con cái vào binh đoàn Tia Chớp tiến hành cũng luyện.

Phải biết rằng, nếu đứa trẻ đó được nhận vào binh đoàn Tia Chớp, chẳng những bình thường có thể ăn thịt, ăn mặc tốt, từng tháng thậm chí còn được nhận một kim tệ trợ cấp. Đó là kim tệ, chứ không phải con mẹ nó đồng tệ đâu nha!

Danh vọng của Lăng Tiêu không ngừng tăng lên. Về phần lão linh chủ cũ của Penzias, đã sớm bị người quên từ lâu. Nhắc tới hắn, rất nhiều người thậm chí còn nhổ nước bọt. Phì! Nếu hắn cút đi sớm một chút, tân linh chủ đại nhân đã tới sớm rồi, chúng ta đã sớm có những ngày tươi đẹp rồi! Đúng vậy, giao một nửa lương thực thổ sản sản xuất ra cho quý tộc, mới nghe dường như phi thường hà khắc, nhưng vấn đề ở chỗ, trước đó những bình dân căn bản là chưa từng có gì, dù chỉ là một tấc đất! Mà hiện tại, chỉ cần bọn họ không ngừng trồng trọt tiếp, đất đai này sẽ không bị thu hồi lại!

Dạng quý tộc lão gia thế này, ở toàn bộ Đế quốc Lam Nguyệt, chỉ sợ cũng tìm không ra người thứ hai!

Địa phương khác, không phải không có phương thức này để thu hút bình dân trồng trọt, nhưng tỷ lệ thu lương thực ít nhất cũng là 6/10, thậm chí còn có quý tộc thu tới 7/10, 8/10! Như vậy, bình dân vẫn nghèo và khổ. Huống chi Lăng Tiêu chỉ thu 5/10, hơn nữa năm thứ nhất còn trợ cấp hạt giống.

Trong lòng những bình dân này, uy vọng của linh chủ đại nhân thậm chí đã vượt qua cả Hoàng quyền! Còn quan trọng hơn cả quốc vương bệ hạ! Chính vì vậy, tử tước đại nhân vẫn còn cần cù khổ tu luyện, bọn họ còn có cái gì lý mà lười biếng?

Nhìn đám tư binh trang bị hoàn mỹ này, các bình dân đều đã rất quen mắt, đều giáo dục con cái nhà mình: các người chỉ cần khắc khổ tu luyện, về sau là có thể đi làm thân binh cho linh chủ lão gia. Đội ngũ ba nghìn người chỉnh tề như nhất! Ánh mắt linh hoạt, sắc bén, hô hấp đồng đều. Loại không khí áp lực này có thể khiến người thường cảm thấy sợ hãi, thậm chí gục ngã! Thống nhất ăn mặc, toàn bộ khôi giáp đều là đến từ nhà sản xuất tốt nhất đế quốc. Mỗi người đều được trang bị bách luyện tinh cương kiếm! Loại này đã vượt qua tiêu chuẩn vũ khí tinh nhuệ của quân đội. Trên tay trái mỗi người đều đeo một dấu hiệu hình tia chớp làm bằng đồng tinh khiết. Đó chính là niềm tự hào nhất của tất cả các tư binh, là linh hồn của bọn họ! Cho dù là những binh lính trên trán vẫn còn dấu hiệu của nô lệ, chỉ cần đeo khối băng tay này, liền không ai dám khinh thị bọn họ!

Đây lại một loại lực ngưng tụ, khiến cho đội quân này càng ngày càng xích lại với nhau! Chỉ còn có ba ngày nữa là tới Lễ hội Bạo Viêm Sư Vương truyền thống của đế quốc, toàn bộ thành Penzias hiện tại đã bị không khí ngày hội này lung lay. Mà Lăng Tiêu cũng quyết định ở lại trên lãnh địa của chính mình trong năm đầu tiên tới thế giới này!

158. Chương 157: Phương Hướng Tu Luyện.

Tu luyện tinh thần lực đối với người luyện võ thì chính là một đường thẳng, với hán tử do vô số đường thẳng hợp lại mà thành.

Một gã cung thủ nhìn mục tiêu thành một điểm, mà thế giới thì do vô số điểm cấu thành.

Còn tinh thần lực của người tu chân lại là vô số những đường vặn vẹo.

Những đường vận vẹo này là do khí tràng cấu thành, trong con mắt của người tu chân, toàn bộ thể giới bị khí tràng làm cho vận vẹo. Khí tràng, khi xem xét trong cơ thể của mỗi người, thì giống như một chiếc khung, và của mỗi người lại một khác.

Mà càng thú vị chính là loại khí tràng này có thể dùng tinh thần lực để phá đi, sau đó nó lại tự chữa trị. Khí tràng của người thường cũng không khác lắm so với hần. Nhưng khí tràng của một số người thì rất mạnh, thậm chí có thể bao phủ cả một tòa nhà.

Mà khí tràng lại gắn bó với cơ thể làm một, khi nhìn vào sẽ có cảm giác bị phóng đại ra.

Nếu cảnh giới là một cái thùng nước, vậy, tinh thần lực chính là nước trong cái thùng này!

Thùng nước càng lớn thì càng có thể chứa nhiều nước hơn!

Cho nên, với tâm cảnh Kim Đan trung kỳ của Lăng Tiêu hiện giờ, dù có hình dung nó rộng lớn như biển cũng không quá! Hơn nữa, Lăng Tiêu còn phát hiện một vấn đề, lần trước hần gặp Quốc vương, tên Ma Kiếm Sĩ kia phóng ra uy áp thực tế cũng là một loại vận dụng của tinh thần lực. Chẳng qua còn xa lắm mới bằng được tinh thần lực, chỉ có thể nói là một cao thủ khí tràng mà thôi! Tinh thần lực của Lăng Tiêu tuy rằng rất mạnh, nhưng thân thể lại quá yếu, cho nên trong lần tập kích lúc trước, thời điểm đối mặt với cao thủ Ma Kiếm Sư, vẫn có cảm giác gian nan! Hiện giờ nếu phải đối mặt với uy áp của Ma Kiếm Sư thì hần cũng không cần phải chật vật như trước nữa! Cao thủ đã ngoài cấp bậc Kiếm Tông lại khác. Trình tự tu luyện của họ, trước tiên chính là con đường tu luyện tinh thần lực. Kiếm Tông đã cướp đoạt Ma thú bậc năm với Thái tử điện hạ ngày trước có tinh thần lực đã khá dũng mãnh! Thế nên, những người đối mặt với hần ngay cả tâm phản kháng cũng không sinh ra nổi. Nếu không phải bảo hộ Thái tử thì sợ là họ đã sớm bỏ chạy rồi! Tuy nhiên, tên Kiếm Tông kia dường như cũng “Gần” hiểu được cách vận dụng của tinh thần lực để tiến hành uy áp rồi.

Còn Lăng Tiêu lại chính thức hiểu được cách tu luyện tinh thần lực

Ở Tu Chân Giới, chủ yếu tu luyện ba thứ:

Thứ nhất là luyện thể! Đây cũng là điều cơ bản nhất. Là vật dẫn và là nơi chịu tải của linh hồn, thân thể nếu không đủ mạnh thì thậm chí chẳng cần người khác đến đánh, trong quá trình tu luyện bị linh lực cản trở, kết cục là nổ tan xác mà chết! Cho nên, thời điểm thân thể quá yếu ớt, Lăng Tiêu không dám tu luyện tinh thần lực, bởi vì cường độ thân thể căn bản không thể chống đỡ được năng lượng hùng mạnh của tinh thần! Thứ hai, là tu luyện chân nguyên! Trúc cơ kỳ tu luyện linh lực, mà tới Kim Đan kỳ thì linh lực trải qua chất biến, chuyển hóa thành chân nguyên, kết thành kim đan, tiến vào một cảnh giới khác! Chân nguyên nhiều ít trực tiếp quyết định thực lực người tu chân mạnh hay yếu!

Thứ ba, là tu luyện tâm cảnh! Chỉ có đề cao tâm cảnh mới có khả năng cam đoan không bị tà ma xâm lấn. Thực lực hùng mạnh cũng có thể bị tẩu hỏa nhập ma. Từng nói: “Tâm cảnh càng cao, thần hồn càng ổn, tinh thần lực sẽ bùng phát cực mạnh!” Căn cứ vào phương pháp tu luyện tinh thần lực của Lăng Tiêu, tất cả chia làm năm trình tự, phân biệt là:

Biến niệm thành cương.

Hóa niệm thành châm.

Niệm đoạn cương châm.

Trảm phá không gian.

Sáng tạo Linh vực!

(Làm cho tinh thần cứng như kim loại.

Hóa tinh thần thành kim châm.

Tinh thần là vô số kim châm bằng kim loại.

Chặt phá không gian.

Sáng tạo Linh vực) Trước mắt Lăng Tiêu đạt đến tâm cảnh Kim Đan trung kỳ, có thể tu luyện Biến niệm thành cương!

Biến niệm thành cương, đó là tu luyện tinh thần lực thành thực chất hóa, tập trung tinh thần lại có thể biến thành một tấm chắn. Khi đối mặt với cao thủ có tinh thần lực khổng lồ vẫn có thể tự bảo vệ mình. Hóa niệm thành châm, phải là Kim Đan hậu kỳ đến Nguyên Anh kỳ mới có thể tu luyện. Nén ép tinh thần lực, khi tập trung lại sẽ hình thành kim châm sắc nhọn vô hình, trực tiếp tấn công vào não bộ của đối phương, giết người vô hình! Niệm đoạn cương châm, phải Xuất Khiếu kỳ tới Phân thần kỳ mới đạt đến loại trình độ này. Tinh thần lực lúc này đã đạt tới đẳng phong tạo cực. Chỉ bằng vào một ý niệm liền có thể bẻ gãy vũ khí trong tay kẻ địch! Đã đạt tới cảnh giới hóa thành thực thể để đối kháng rồi! Trảm phá không gian là phải Hợp Thể kỳ và Độ Kiếp kỳ. Thân thể đã gần như kim cương bất hoại, hoàn toàn chỉ bằng vào thân thể có thể xé mở không gian trong một chớp mắt. Thậm chí một kích kinh thiên động địa có thể trực tiếp hủy diệt nguyên thần đối thủ! Sáng tạo Linh vực, lại người tu chân đạt tới Đại Thừa Kỳ trong truyền thuyết mới tu luyện được. Phát tay một cái có thể sáng tạo ra một thế giới chỉ thuộc về mình. Trong thế giới này, người sáng tạo chính là thần! Có thể nói, tu luyện tinh thần lực chính là một bước đi không thể thiếu của người tu chân.

Lăng Tiêu nhắm mắt ngưng thần. Trong lòng trống rỗng, vô bi vô hỷ. Tinh thần lực khổng lồ trong đầu dần dần ngưng kết. Hai tay liên tục kết các thủ ấn, tinh thần lực càng ngày càng nhiều, càng ngày càng mạnh. Khuôn mặt anh tuấn của Lăng Tiêu bắt đầu trở nên nghiêm túc hẳn... Tu luyện tinh thần lực sợ nhất là bị quấy rầy. Nếu đang tu luyện mà bị gián đoạn sẽ bị tinh thần lực cản trở, bị thương tổn nghiêm trọng, thậm chí có thể bị tẩu hỏa nhập ma! Cuối cùng, một đạo tinh thần lực hình cầu vây quanh Lăng Tiêu, hình thành một lá chắn rất chắc chắn! Cho dù bây giờ phải đối mặt với cao thủ Kiếm Tông cũng không bị tinh thần lực uy áp đã kích đến! Khóe miệng Lăng Tiêu cười vui vẻ. Đứng dậy, dưới chân hắn là vách núi cao trăm mét, mà dưới vách núi là sóng biển đang nhẹ nhàng vỗ lên bờ đá. Phía bên này lại có một vách núi thật dài, tuy không cao, nhưng mười phần dốc, cỏ hoang mọc thành bụi trên bờ biển. Nơi này là nơi giáp với thảo nguyên Lương Hà, ít có người đến tản bộ. Lăng Tiêu ngưng thần tĩnh khí, hào quang thu liễm. Trải qua ba tháng tu luyện cường hóa, thân thể đã đạt tới trình độ khá cường hãn!

Hiện giờ tâm tình thoải mái, máu huyết dâng trào điều động một mũi thần lực tiến nhập cảnh giới “ Biến niệm thành cương”. Quả nhiên, tu luyện là chuyện nước chảy thành sông, cường cầu là không thể!

Hồng quang trong tay chợt lóe, liễu kiếm màu đỏ cầm trong tay. Huyết sắc trường kiếm chỉ vào khoảng không, hào quang thái dương vốn chói mắt, nóng rực dường như ảm đạm đi trong nháy mắt! Lăng Tiêu thả người nhảy xuống, vách núi cao cả trăm mét trong mắt hắn dường như chẳng là gì!

Thân thể vững vàng đáp trên một khối đá ngầm lớn, cách vách núi hai mươi mấy thước. Trong mắt Lăng Tiêu hoàn toàn trong sáng, lấy hắn làm trung tâm, tinh thần lực mãnh liệt vận chuyển, linh khí trong đan điền dường như đang sôi trào! Trải qua ba tháng không ngừng tu luyện, hiện giờ Lăng Tiêu thực sự có thể thi triển ra một kiếm năm đó ! Lăng Tiêu tập trung tất cả tinh thần lực trên cây huyết kiếm trong tay, nhắm vào vách núi gần đó, cơ mặt kịch liệt co giật, hét to:

- Phù Quang Lược Ảnh! Âm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, Tiểu Sứ đang bay lượn trên không phát ra một tiếng kêu sợ hãi, đôi cánh chấn động mãnh liệt, bay vọt lên trời. Mười thước trước mắt dựng lên sóng biển, xuất hiện một bức tường nước cực lớn, cao mười mấy thước. Lại nhìn vách núi cách đó hơn mười thước đang ầm ầm sụp xuống, những tảng đá lớn rơi xuống biển kích động những cơn sóng ngập trời. Khói bụi và sóng lớn phóng lên cao! Lăng Tiêu thét dài một tiếng! Uy phong này, sát khí này, không gì sánh kịp! Bụi mờ dần tan đi, sóng biển dần bình tĩnh lại, chứng kiến tất cả cảnh này ngoài biển và đất ra, cũng chỉ có Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng Tiểu Sứ đang bay trong không trung kia thôi! Liễu kiếm màu đỏ máu phát ra từng trận long ngâm ong ong réo rắt, quanh thân kiếm tỏa ra ánh sáng hồng mãnh liệt như đang hưng phấn. Lăng Tiêu thu kiếm về trong nhẫn, sau đó phát hiện một vấn đề hơi xấu hổ. Một kiếm vừa rồi đã rút sạch kinh lực và tinh thần lực của hắn, chỉ còn lại thân thể rắn chắc này mà thôi. Muốn trực tiếp nhảy từ tảng đá ngầm này mà lên bờ là chuyện không có khả năng. Lăng Tiêu cười khổ, may kiếm nương lên, thấy Tiểu Sứ đang hạ xuống. Con chim này rất thích đùa nghịch. Ma thú phi hành này vừa sinh ra đã khác rất nhiều so với những ma thú khác, chỉ số thông minh cực cao, mà lại thích đùa nghịch như một đứa trẻ con, thường xuyên

tính trò đùa dai, vậy nên nhóm binh lính mệnh danh là Tia Chớp nhìn thấy nó cũng phải ái ngại. - Đưa ta lên!

Lăng Tiêu hô một tiếng với Tiểu Sứ, Ma thú bậc năm Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng đã trưởng thành được hai phần ba này, trong lòng không để ý lắm. Tiểu Sứ dường như nghe hiểu lời của Lăng Tiêu, thân mình cất cao lên, rồi lập tức lao xuống chỗ Lăng Tiêu, hai móng vuốt sắc bén đưa ra cho Lăng Tiêu bám vào.

- Hô!

Trong không khí vang lên tiếng vỗ cánh, khoảng cách mười thước vượt qua trong nháy mắt. Tiểu Sứ dường như chẳng có chút cố sức. Nếu Lăng Tiêu không chủ động buông chân nó ra, nó còn có thể đưa Lăng Tiêu đi rất xa. “Xem ra về sau nếu lâm vào cảnh nguy hiểm thì cũng không thiếu phương tiện đâu nhỉ!” Lăng Tiêu nghĩ thầm, thưởng cho Tiểu Sứ một viên đan dược.

Tiểu Sứ kêu lên một tiếng cao vút, nuốt một viên đan dược rồi phóng lên cao, tìm nơi tiêu hóa được lực. Đối với việc Tiểu Sứ làm sao trở thành một Ma thú trưởng thành, trong lòng Lăng Tiêu cũng có một ít chủ ý. Căn cứ vào năng lực của Tiểu Sứ thì đã vượt qua Ma thú bậc bốn rồi. Có thể tưởng tượng, trong tương lai, thực lực của nó nhất định vượt qua cha mẹ nó! Ngồi trên bờ biển, một mảnh yên tĩnh, Lăng Tiêu chậm rãi hấp thu thiên địa linh khí, trong lòng vô cùng thoải mái. Có thể nói, thẳng đến hôm nay, Lăng Tiêu đã chân chính có chỗ đứng trên thế giới này! Hành trình tu luyện của hắn có lẽ không phải là con đường bằng phẳng, nhưng Lăng Tiêu tin tưởng, chỉ cần bản thân không ngừng tiến bước, một ngày nào đó sẽ thành công! Hiện tại mới chỉ là bắt đầu mà thôi, đúng vậy, tương lai, còn có một chặng đường lớn cần phải đi!

Hải cảng Penzias hiện giờ là một mảnh tương bình náo nhiệt, giờ là trước năm mới, qua ngày mai là tới một tháng nghỉ ngơi rồi.

159. Chương 158: Gặp Lại Hoàng Phủ Nguyệt.

Một thiếu nữ mặc váy vàng im lặng đứng trên bến tàu, tay cầm một chiếc dù che nắng, làn gió biển nhẹ nhàng thổi qua làn váy vàng của nàng khiến đôi bàn chân trắng nõn thấp thoáng lộ ra.

Thiếu nữ ngưng thần nhìn biển rộng phía xa, trên mặt tràn đầy vẻ sung sướng, quay về phía sau hô lên với một người:

- A Đại, mau mau nhìn xem này, biển rộng đẹp quá! Phía sau thiếu nữ là bốn gã nam nhân trung niên ánh mắt thâm thúy. Trong đó, người kêu là A Đại mỉm cười, nhìn về phía thiếu nữ với một ánh mắt tràn ngập yêu quý. Hắn đi tới nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư, cô đã đứng ở đây nhiều canh giờ rồi, hộ vệ bên kia dường như đã chú ý tới chúng ta. Nếu cô mà là nam thì sợ là đã bị đá trở về rồi. Hoàng Phủ Nguyệt thản nhiên cười:

- Đây cũng chẳng phải tài sản của riêng ai, ta đứng chỗ này ngắm biển chẳng lẽ còn phải ngại ai sao? A Đại cười khổ, nói:

- Tiểu thư, dưới chân chúng ta là lãnh địa tự trị của Lăng Tiêu đó. - A, thực xin lỗi, ta quên mất.

Hoàng Phủ Nguyệt vươn bàn tay ngọc, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu. Trên mặt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, nói:

- Đất công bị tư hữu hóa đúng là nguyên nhân căn bản của sa đọa! Bốn hộ vệ phía sau dường như đã quen với việc tiểu thư hay hồ ngôn loạn ngữ, xem như không nghe thấy gì hết.

Tuy vậy cũng không phải là không có người nguyện ý nghe. Năm gã nam nhân mặc trang phục hoa lệ, dường như là quý tộc, liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Nguyệt một cái, cảm giác thấy thiếu nữ mặc váy vàng này bộ dạng thực không tồi, xem ra cũng có thân phận. Nhưng mà lời nói dường như hơi ngầy thơ.

- Vị tiểu thư này, lời cô nói cũng không đúng rồi, chẳng lẽ cô không phải một quý tộc sao? Sao lại nói ra những lời oán thán của bình dân thế! - Ta...

Hoàng Phủ Nguyệt liếc mắt xem thường, trong lòng lại nói người là ai, ta thích nói gì thì nói, liên quan gì đến chuyện của người.

Tuy nhiên đối phương lời nói nhã nhặn mà có lễ phép, đứng ở góc độ quý tộc mà nói thì lời chỉ trích của họ đối với việc nàng nói những lời không có lợi cho quý tộc, không có gì là không đúng. Chỉ là, Hoàng Phủ Nguyệt vẫn cảm thấy rất buồn bực. Đúng lúc này bỗng nhiên từ phía bên kia có một nam nhân trẻ tuổi đi tới. Không cao, cũng không phải cường tráng nhưng lại khiến cho người ta có một cảm giác hòa nhập với tự nhiên. Một thân trang phục mười phần truyền thống. Hoàng Phủ Nguyệt không nhận ra được Lăng Tiêu, chỉ là cảm thấy ánh mắt người này rất quen thuộc, như là đã từng gặp qua.

Vì muốn tránh những quý tộc bên này nên Hoàng Phủ Nguyệt thi triển thân pháp lách qua, đi tới tiếp đón Lăng Tiêu. Trên mặt là nụ cười sáng lạn. - Xin chào, người khỏe không!

Thực ra Lăng Tiêu nhìn thấy Hoàng Phủ Nguyệt thì lấp bắp kinh hãi, không hiểu tại sao nữ nhân này lại chạy đến phía Nam.

Thành Penzias tuy rằng cũng có cửa hàng của gia tộc Hoàng Phủ, nhưng không lớn, thật sự không nghĩ ra nguyên nhân nàng ta tới nơi đây. Thấy đối phương không nhận ra mình, Lăng Tiêu cũng cảm thấy an tâm hơn chút, dù sao bí mật của mình càng ít người biết càng tốt. Hắn lạnh nhạt gật đầu nói:

- Tiểu thư biết ta sao? Trên mặt Hoàng Phủ Nguyệt hiện lên ý cười, nói:

- Trừ cha mẹ ra, bằng hữu chẳng phải là do tán gẫu mới quen biết nhau sao? Lăng Tiêu mỉm cười, phát hiện thấy cô gái Hoàng Phủ Nguyệt này lại có một mặt khác, rất hoạt bát...

Về lạnh lùng lúc ở Quán rượu của Kẻ Mạo Hiểm, rồi dáng điệu trầm ổn giỏi giang trong phòng đấu giá hoàn toàn khác với bây giờ. Không biết đâu mới là bộ mặt thật của nàng? Lúc này tên quý tộc kia vẫn không muốn buông tha cho Hoàng Phủ Nguyệt, vẻ mặt như muốn nói nếu người không trả lời thì ta không cho người đi.

Trên bến tàu người đến người đi, cũng có người chú ý bên này, chẳng qua chỉ là tò mò nhìn một cái rồi thôi. Nơi này phần lớn là thương nhân, phải bỏ thời gian làm việc cực nhọc, ai còn có tâm tư đi chú ý đến người khác chứ. Ánh mắt bốn người phía sau Hoàng Phủ Nguyệt đều không được tốt lắm. Chuyện giằng co giữa quý tộc với quý tộc, bọn họ cũng cảm thấy đau đầu. Nếu quý tộc nghèo túng thì cũng thôi, nhưng gặp phải quý tộc có quyền thế đối với gia tộc Hoàng Phủ thì thực là một nan đề lớn. Hoàng Phủ gia tộc là một đại phú thương, không thuộc giai tầng có đặc quyền.

Lăng Tiêu lạnh nhạt cười:

- Xin hỏi cao danh quý tánh của tiểu thư?

Hoàng Phủ Nguyệt thản nhiên cười, lộ ra hàm răng đều đặn, cười nói:

- Ta là Hoàng Phủ Nguyệt, còn anh? - Ta là Lăng Tiêu?

- A, ngài... ngài chính là Lăng Tiêu!

Hoàng Phủ Nguyệt và quý tộc kia đồng thời sửng sốt, đồng thanh kinh ngạc nói.

Lăng Tiêu mỉm cười:

- Tại hạ nổi danh thế sao?

Hoàng Phủ Nguyệt hí mắt cười nói:

- Lĩnh chủ đại nhân của thành Penzias, dưới chân chúng ta là thổ địa của ngài, là địa bàn của ngài mà. Nếu nói đến một địa phương mà không biết lĩnh chủ là ai, thì hơi quá đáng rồi! Tên quý tộc vừa nói kia biết người kia chính là Lăng Tiêu thì tao nhả thực hiện một cái chào theo tiêu chuẩn quý tộc, nói:

- Được nhìn thấy ngài thật cao hứng, tại hạ tên là Lý Phất, một quý tộc của đế quốc Memphis (1), tước vị Nam tước. Vì kính ngưỡng đại danh của Tử tước đại nhân nên đã cố ý theo đến nơi này! - À à...

Lăng Tiêu nhìn người trung niên quý tộc, không biết nói gì cho phải. Một gã quý tộc... Nam tước, từ đế quốc Memphis, vì “kính ngưỡng” đại danh của mình mà đặc biệt chạy tới đây? Việc này, việc này cũng quá khoa trương đi! Hoàng Phủ Nguyệt lại càng trực tiếp hơn so với Lăng Tiêu, xì một tiếng bật cười, phải lấy

hai bàn tay che miệng đi, đôi mắt linh động tràn ngập ý cười. Lý Phật bị chọc giận, cả giận nói với Hoàng Phủ Nguyệt:

- Người, nữ nhân này, người vừa mới nói ra những lời lẽ làm tổn hại đến ích lợi của quý tộc. Là một quý tộc có tu dưỡng, ta sẽ không chấp nhận, nhưng dựa vào cái gì mà dám nhạo báng ta? Chẳng lẽ có gì đáng buồn cười lắm hay sao? Uy nghiêm quý tộc của ta bị người làm tổn hại rồi! Cho nên, ta yêu cầu người xin lỗi ta! Hoàng Phủ Nguyệt nhu mày, liếc mắt nhìn về phía bốn thủ vệ phía sau một cái sau đó lập tức chuyển mắt đi, lạnh lùng cười nói với quý tộc này:

- Thứ nhất, ta không phải là quý tộc, cho nên xin mời người đừng có dùng cái tiêu chuẩn quý tộc gì đó mà nói với ta. Ta nói cái gì chẳng có nửa điểm quan hệ tới người! Thứ hai, ta vì sao mà cười người hả, ha ha, vì trông người rất là đáng buồn cười đó! Rõ ràng là một quý tộc nghèo túng lại tưởng rằng vẻ vang lắm, người cho là ăn mặc gọn gàng một chút thì người khác không nhìn ra chắc? Ha ha ha. Nghe tiếng cười của Hoàng Phủ Nguyệt, trung niên quý tộc kia sắc mặt đỏ bừng, vẻ mặt quẫn bách, cả giận nói:

- Người quá đáng quá đó! Cho dù ta nghèo túng thì vẫn cao quý hơn so với bình dân các người! Nhìn trung niên quý tộc đầy cảm phẫn, trên mặt Hoàng Phủ Nguyệt lộ ra vẻ khinh miệt lẫn thương hại, thản nhiên nói:

- Quý tộc mà không được ăn no, thì đến lúc đói chết rồi cũng chẳng bằng một bình dân được ăn no đâu! - Người... người!

Quý tộc kia tức đến trợn trắng cả mắt, lại thấy bốn hộ vệ phía sau Hoàng Phủ Nguyệt sắc mặt không tốt đành phải nhịn, oán hận nói:

- Ta không thèm chấp nhận với một nữ nhân! Hoàng Phủ Nguyệt lạnh nhạt cười, sau đó nói với Lăng Tiêu:

- Linh chủ đại nhân uy danh vang xa, không ngờ ngay cả nước láng giềng cũng biết đến ngài, thật sự là không dễ dàng! Lăng Tiêu cười cười, hần xem thì thấy, đúng là chuyện tranh chấp vô vị. Trung niên quý tộc tên là Lý Phật này là người cực kỳ cố chấp, tuy nhiên, tới nơi này muốn đi theo mình, chẳng lẽ, đúng như lời Hoàng Phủ Nguyệt nói, là một quý tộc nghèo túng? Tuy nhiên, ngày mai là ngày lễ long trọng nhất của Lam Nguyệt quốc, hơn nữa tuy rằng đã để Mặc Thanh làm thành chủ thành Penzias, nhưng tóm lại là nhân thủ không đủ, đến lúc đó vẫn phải gọi hần lại trông coi. Người trung niên quý tộc này tuy rằng rất cố chấp, nhưng lại nói chuyện rất có trật tự, có lẽ hần đã từng đảm nhiệm một chức vụ tiểu quan nào đó.

Quý tộc dưới trướng Lăng Tiêu hiện giờ cũng chỉ có Mặc Thanh, đây là quý tộc đầu tiên chủ động tìm tới cửa. Lại nói, người tu chân đều chú trọng đến một chữ duyên. Có thể gặp gỡ, vậy coi như một lần duyên đi.

Lăng Tiêu gật đầu nói với trung niên quý tộc:

- Một khi đã như vậy, thu nhận người cũng có thể, tuy nhiên không thể lập tức trao cho người chức vụ nào đặc biệt được, có thể trước tiên giao cho người một xử lý một ít văn kiện. Người cảm thấy thế nào? Trung niên quý tộc đại khái là không nghĩ tới vị Tử tước trẻ tuổi trước mặt này lại hào phóng như thế, thậm chí đã chuẩn bị tinh thần bị cự tuyệt rồi. Dù sao, mới lần đầu gặp mặt, người ta không có lý do tin tưởng hần. Chẳng may hần là gian tế do địch quốc phái tới thì sao?

Vì vậy trung niên quý tộc cảm động đến rơi cả nước mắt. Quay lại nhìn nhìn cô gái điều ngoa kia, so sánh hai người với nhau... hần cảm thấy người với người thật là chênh lệch, vẫn là quý tộc tốt hơn! Trên thực tế, căn bản là Lăng Tiêu chẳng quản hần có phải là gian tế hay không, cho dù phải thì thế nào? Để hần đi xử lý vài việc dân sinh mà thôi. Toàn bộ công việc trung tâm giao cho Mặc Thanh và Lăng Võ. Thêm Diệp tử và Mạnh Ly ở đó, những người không đạt đủ tín nhiệm thì ai lại giao những điều cơ mật cho cơ chứ? Hoàng Phủ Nguyệt cười tủm tỉm nhìn quý tộc kia nói:

- Không tệ không tệ, chúc mừng người nha!

Trên mặt quý tộc này đầy cao ngạo, cũng không thèm liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Nguyệt một cái, lỗ mũi nhẹ hừ một tiếng. Hoàng Phủ Nguyệt căn bản chẳng để hần vào trong lòng, cười nói với Lăng Tiêu:

- Tử tước đại nhân, kẻ hèn có thể đến quý phủ làm khách không? Gần đây tiêu dùng quá lớn, nhất là chi tư binh kia. Tài phú thành Penzias tích lũy nhiều năm, trước khi Lăng Tiêu tới thì phần lớn đã bị Lý Võ Thông cuốn đi hết rồi, còn lại một phần thì bị thành chủ trước mang đi, tuy đã bị Lăng Tiêu cướp về nhưng chung quy cũng chỉ là số ít. Mà một chi tư binh được trang bị hoàn mỹ thì tiêu dùng của họ cực kỳ kinh

người! Cho nên trong tay Lăng Tiêu hiện giờ quả là có phần nghèo túng, lại không thể làm chuyện như là đi câu cá được. Mặc Thanh lại phải đối kháng với ba đại gia tộc, tuy rằng gần đây họ rất khiêm tốn, nhưng những động tác nhỏ thì chưa từng ngừng lại, vì vậy Mặc Thanh cũng không thể trợ giúp quá lớn cho Lăng Tiêu được. Thấy Hoàng Phủ Nguyệt, Lăng Tiêu bỗng nhớ tới gia tộc Hoàng Phủ nắm giữ hệ thống doanh tiêu hùng mạnh.

Qua những việc tự thân trải nghiệm và những điều được nghe, Lăng Tiêu cũng biết gia tộc Hoàng Phủ rất có chữ tín và khá tốt bụng, có lẽ có thể hợp tác được. —————

1. Memphis: thành phố nằm ở góc phía tây nam tiểu bang Tennessee, Hoa Kỳ và là thủ phủ của hạt Shelby. Memphis nằm trên con sông Mississippi phía nam miệng sông Wolf.

160. Chương 159: Đêm Lễ Hội Nhuộm Máu (thượng).

Đối với việc Hoàng Phủ Nguyệt đến, Diệp Tử cũng chỉ kinh ngạc một chút, với nàng thì nguy trang chỉ là một việc đơn giản thôi.

Xuân Lan và Thu Nguyệt thì không biết đây là đại tiểu thư Hoàng Phủ gia tộc, còn tưởng là thiếu gia lại mới tìm được thêm một nữ chủ nhân nữa. Nhưng nhìn biểu tình của Diệp tử thì hình như không phải. Ít nhất trước mắt, trong giai đoạn này thì nữ nhân bên cạnh thiếu gia mà hai nàng nhận thức được chỉ có mình Diệp tử.

Tên trung niên quý tộc Lý Phật kia được Lăng Tiêu trực tiếp mang tới cho Mặc Thanh. Lăng Tiêu tin tưởng là Mặc Thanh sẽ an bài tốt loại việc nhỏ nhặt này, cần bản chẳng tính là gì.

Lý Phật thì ngàn vạn lần tạ ơn Lăng Tiêu. Là một quý tộc xem như là có tư cách, Lý Phật hiểu, chuyện tình quý tộc giáp mặt nhau, mặt thì cười mà sau lưng giấu dao chẳng phải là ít! Mà chuyện khó có thể gặp được chính là một quý tộc nghèo túng như mình không ngờ có thể gặp được một “Người tốt” như Tử tước Lăng Tiêu khiến trong lòng hắn cảm thấy như có một dòng nước ấm chảy qua!

Dệt hoa trên gấm, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi (Giúp người khi hoạn nạn – Một miếng khi đói bằng một gói khi no), chuyện này ai chẳng biết, nhưng chỉ có tự thân trải qua, mới có thể hiểu được những hàm nghĩa chân chính trong đó!

Hoàng Phủ Nguyệt đi theo Diệp Vi Ny tham quan Tử tước phủ của Lăng Tiêu, khen không dứt miệng, nhưng cũng không thể nhận ra, tuyệt sắc giai nhân bên cạnh từng mấy lần xuất hiện trước mặt mình rồi.

Hoàng Phủ Nguyệt được Xuân Lan và Thu Nguyệt bố trí phòng. Trong Tử tước phủ có vô số phòng ốc, muốn an bài cho Hoàng Phủ Nguyệt và bốn thị vệ của nàng là chuyện quá dễ dàng.

Ngày thứ hai, cuối cùng thì cũng tới ngày hội long trọng nhất của Đế quốc Lam Nguyệt, lễ hội Bạo Viêm Sư Tử Vương!

Ký thực, trong lòng Tiêu Viêm cũng không đồng tình với loại ngày hội này, cái đó gọi là trong núi không có đêm trăng. Đối với người tu chân, khái niệm năm tháng chẳng qua cũng chỉ để ghi lại thời gian tu luyện của mình mà thôi.

Tuy nhiên, nếu đã dung nhập vào thế giới này thì một khi mọi người đã coi nó là ngày quan trọng, vậy Lăng Tiêu cũng nhập gia tùy tục đi.

Đến ngày này, Lăng Tiêu ngược lại lại bị thu hút. Không khí ngày hội của toàn bộ thành Penzias hình thành một không khí thật hùng tráng! Mỗi một cửa hàng, thậm chí là các bình dân đều tràn ngập vui tươi. Đối với bọn họ, sau cả một năm vất vả, ngày lễ cuồng hoan này là lúc họ có thể tạm thời quên đi những chuyện không vui, sau đó chân thành cầu nguyện một cuộc sống tốt đẹp trong năm mới!

Hoàng Phủ Nguyệt lẳng lặng ngồi trên ghế dựa nhìn Phong Linh đang đánh đàn. Tuy không biết cô gái thoát nhìn dịu dàng yếu ớt này là ai, nhưng điều này cũng không thể cản trở nàng thích tiếng đàn.

- Phong Linh muội muội đàn thật là hay! Nếu ta có bản lĩnh giống muội thì thật tốt rồi!

Hoàng Phủ Nguyệt tán thưởng, lập tức hỏi:

- Tuy nhiên, sao ta cảm thấy dường như trong lòng muối có tâm sự.

Phong Linh thần nhiên cười, nói với Hoàng Phủ Nguyệt:

- Chắc chắn là tỷ tỷ nhầm rồi, muối ở trong này rất tốt mà!

Hoàng Phủ Nguyệt cười cười, cũng không tiện hỏi thân phận người ta, tất nhiên cũng không thể đoán ra được Phong Linh là ai.

Mặc dù hôm nay là ngày lễ cuồng hoan, lực lượng phòng vệ thành vẫn không giảm thời gian luyện võ mỗi ngày. Lăng Vũ và Mặc Thanh đều cảm thấy ba quý tộc dường như hơi im lặng, quả thực có chút kỳ quái. Lăng Tiêu và Mặc Thanh mặc dù đã chặt đứt hoàn toàn con đường buôn nô lệ của thành Penzias, có thể nói là đã động chạm lớn tới lợi ích của ba quý tộc kia, thế nhưng họ vẫn không có động tĩnh gì.

Tuy nói cũng có chút động thái nhỏ, nhưng đây chỉ là chuyện thường tình hàng năm mà thôi!

Cho dù tam gia ẩn nhẫn chịu đựng Lăng Tiêu và Mặc Thanh, nhưng đối với các phú thương và các quý tộc đã đảo chiều đi theo Lăng Tiêu, họ nhất mực bảo trì thái độ coi thường!

Đây mới là việc làm cho người ta kỳ quái! Không nói nhà khác, chỉ nói tới Nam tước Hoàng Cường tính tình bạo ngược thế mà bỗng nhiên trở nên ẩn nhẫn. Đối lại với tình hình hẩn trước đây, cho dù không dám gây phiền toái cho Lăng Tiêu, ít nhất cũng cấp cho đám phú thương một ít sắc mặt chứ!

Bởi vậy, Mặc Thanh và Lăng Tiêu sau khi nghiên cứu đã kết luận:

Bọn họ đang chuẩn bị một việc nào đó. Có lẽ, bọn họ cảm thấy trong thành này, những kẻ đi theo Lăng Tiêu là quý tộc cũng tốt, mà phú thương cũng được, đều không phải sợ. Chỉ cần đẩy ngã được Lăng Tiêu như vậy tất cả những việc khác đều có thể nắm trong tay ba nhà bọn họ!

Tuy nhiên đây cũng chỉ là đoán mà thôi. Lễ hội Bạo Viêm Sư Tử Vương vẫn là ngày hội mà từ vương công quý tộc đến bình dân bá tánh đều hết sức coi trọng, đến cả Phúc bá cũng thế.

Cho nên, tiếng chém giết vang vọng trong đêm của buổi tối ngày lễ cuồng hoan, khiến cho gần như tất cả mọi người sợ đến ngáy người!

Phúc bá và Lăng Tiêu phản ứng đầu tiên, triệu tập mọi người đến phủ Tử tước, mở hầm ngầm để cho bọn hạ nhân xuống dưới trốn.

Hoàng Phủ Nguyệt tuy rằng muốn ở lại, nhưng không thể lay chuyển được sự kiên trì của bốn tên hộ vệ, cùng bốn người đi xuống hầm ngầm, bởi vì nhiệm vụ của họ là bảo vệ cho Hoàng Phủ Nguyệt, những chuyện còn lại chẳng liên quan đến họ chút nào.

Có phần chờ mong nhìn Lăng Tiêu, tuy nhiên Lăng Tiêu ra hiệu đi xuống tầng hầm. Phong Linh không nói tiếng nào, xoay người đi xuống.

Toàn bộ Tử tước phủ mới rồi còn náo nhiệt vô cùng, giờ chỉ còn lại Phúc bá, Lăng Tiêu, Mạnh Ly, Diệp Tử và hai nàng Xuân Lan, Thu Nguyệt. Lăng Tiêu cũng muốn ba nàng trốn vào hầm ngầm, nhưng ba người kiên trì muốn được ở lại cùng hắn.

Lăng Tiêu cũng rõ ràng thực lực của ba người họ, đi bên cạnh mình chắc cũng không xảy ra chuyện gì.

- Thật không ngờ nhóm người này thật sự có dũng khí đánh lên!

Tiếng của Phúc bá trầm thấp, nói:

- Xem ra sau chuyện này, cần phải cho ba nhà bọn chúng một ít giáo huấn mới được!

Diệp Vi Nỵ nhú mày, nhẹ giọng nói:

- Thời gian gần đây, ba nhà kia cũng không tiếp xúc với ngoại giới, chuyện này cũng chưa chắc đã liên quan đến họ mà!

Mạnh Ly lại nhẹ giọng cười nói:

- Cô không hiểu được ý tứ của Phúc bá, nhân chuyện xảy ra ngày hội hôm nay, một lần thanh trừ mấy nhà quý tộc chướng mắt kia đi!

- Như vậy... có thể bị chỉ trích không, nơi này dù sao cũng là lãnh địa của thiếu gia mà!

Thu Nguyệt nói, trên mặt có phần lo lắng. Tuy rằng nàng và Xuân Lan có thân phận là thị nữ, nhưng bất kể là Phúc bá hay là Diệp Tử, Mạnh Ly đều không xem họ là thị nữ. Mà Diệp Tử lại xem họ là tỷ muội thân thiết nhất.

- Có cái gì mà chỉ trích? Chẳng lẽ thiếu gia bị khi dễ thì không thể phản kháng sao?

Xuân Lan căm giận nói:

- Lại nói, hiện tại trong cả thành Penzias này chỉ sợ cũng chỉ có ba nhà quý tộc kia vĩnh viễn không ủng hộ thiếu gia? Trừ bọn họ ra, có ai khi nhắc tới thiếu gia không gờ ngón tay cái lên không? Trừ bỏ bọn họ đi, có khi ngày lễ cuồng hoan lại càng vui đó chứ!

Lúc này bỗng nhiên có một binh sĩ của binh đoàn Tia Chớp một thân đầy máu xông vào, không biết là máu của hãn hay của địch nhân. Xuân Lan và Thu Nguyệt kinh hô một tiếng.

- Đại nhân chạy mau đi! Đối phương đã đánh tới cửa thành rồi, bên ta thương tổn thảm trọng! Rất nhiều đồng đội đã bỏ mình rồi...!

Tên lính của binh đoàn Tia Chớp nói xong, giọng tràn ngập nghẹn ngào. Ở trên chiến trường không sợ đổ máu, nhưng nhìn đồng đội của mình ngã xuống mới là chuyện không muốn thấy nhất.

- Cái gì? Sao lại thế, Lăng Vô đâu rồi? Đối phương có bao nhiêu người, thực lực thế nào?

Phúc bá thấp giọng hỏi, lông mi dựng thẳng đứng, hiển nhiên là đã tức giận.

Sắc mặt Lăng Tiêu cũng trầm trọng hẳn lên, không ngờ binh đoàn Tia Chớp chiến lực hùng mạnh của mình lại bị thương vong nặng nề.

- Bọn chúng, bọn chúng có một gã võ giả cao cấp, cấp bậc gì thì không biết. Những người đó đều là chiến sĩ tinh nhuệ, không thể phân biệt được thân phận. Chúng tập kích ngày hôm nay vì giờ là đêm cuồng hoan, cửa thành đều mở, chúng trực tiếp giết vào, chúng ta không kịp trở tay...

Nói xong, người lính này hô hấp bắt đầu có phần gian nan, mắt như mờ dần, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Lăng Tiêu lập tức lấy đan dược chữa thương từ trong nhẫn ra, cho người lính này ăn vào, sau đó nhìn Phúc bá thật sâu. Tiếng hò hét bên ngoài truyền vào, hiển nhiên là đang tiến đến đây!

Phúc bá hừ mạnh một tiếng:

- Thiếu gia an tâm, để ta đi xem thử!

- A ha ha ha! không ai được đi! Lăng Tiêu, hôm nay là ngày chết của ngươi rồi!

Một tiếng cười vang điên cuồng từ phương xa truyền đến, một người đáp xuống. Thật không ngờ người kia lại từ trên trời bay tới!

- Kiếm Tông!

Khóe mắt Phúc bá như muốn nứt ra, hét lớn một tiếng:

- Thiếu gia, chạy mau!

Nói xong liền rống giận một tiếng lao tới. Ma Kiếm Sư bậc một trong mắt Kiếm Tông không bằng nửa con kiến, người trên không trung kia rất mạnh, một luồng khí tức như che trời phủ đất ép xuống Phúc bá.

Miệng Phúc bá chảy tràn máu tươi, bị đánh bay ra xa vài chục thước!

- Lăng Tiêu! Nạp mạng đi!

Người nọ cười một trận thực quái dị, giơ bàn tay vỗ lên đỉnh đầu Lăng Tiêu! Uy lực hùng mạnh đánh úp về phía Lăng Tiêu!

Lăng Tiêu vừa thấy liền có thể nhận ra, người này không ngờ là người tập kích xe Thái tử, đoạt lấy Ma Thú bậc năm lúc trước. Tuy rằng Lăng Tiêu không có năng lực nhìn một lần là không quên, nhưng chỉ cần là người có thực lực mạnh mẽ khiến cho người ta phải run rẩy thế này, tuyệt đối có thể khiến người thường nhìn một lần là không thể nào quên!

Bị luồng uy áp mạnh mẽ hất văng ra, Diệp Vi Ny hiển nhiên cũng nhận ra người kia là ai, sắc mặt tái nhợt nghĩ đến một việc: việc đêm nay không có quan hệ với Thái tử!

Lăng Tiêu hôm qua đã xuất ra một kiếm, tới giờ tinh thần lực chỉ mới khôi phục được một nửa, nhưng linh lực thì đã đầy đủ. Thấy Phúc bá trúng một kích, miệng học máu, máu tươi của ông chảy ra đến đâu, Lăng Tiêu lại cảm thấy đau lòng đến đó!

Lão nhân này đi theo cạnh mình, tận tâm tận lực an bài cuộc sống của mình, chiếu cố chăm sóc mình, khiến mình biết thêm vô số tri thức về thế giới này. Bình thường ông khiêm tốn, tao nhã, có phong phạm trưởng giả, nhưng lúc hấn gặp nguy, ông lại có thể lộ ra khuôn mặt lãnh huyết giống như một con sư tử điên cuồng.

Có thể nói, không ai có thể so sánh được địa vị của Phúc bá trong lòng Lăng Tiêu!

Một lão nhân như vậy đột nhiên lại bị một kích đánh bay, sinh tử không biết!

- Người muốn chết!

Lăng Tiêu hét to một tiếng, Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm xuất hiện trên tay, chém một kiếm về phía Kiếm Tông kia!

- Phù Quang Lược Ảnh!

Không khí chợt hiện lên một đạo khí lãng vãng, một đạo kiếm khí lớn mấy chục thước hung hăng oanh kích vị Kiếm Tông đang ở trên không trung kia.

- A ha ha, thằng nhóc con, ngươi thì làm được gì nào?

Kiếm Tông kia vốn đang cười khinh miệt nhìn Lăng Tiêu, không ngờ lại bị một kiếm kinh thiên động địa kia đánh văng trở về!

Lúc trước, vốn Lăng Tiêu không bị đánh bay đi vì uy áp của mình, trong lòng Kiếm Tông này đã hơi giật mình! “Tiểu tử này tu luyện công pháp cổ quái gì vậy. Không ngờ có thể chịu được uy áp của mình? Điều này sao có thể?”

Về phần Ma Kiếm Sư kia, hấn căn bản là không đặt vào mắt, như con kiến mà thôi!

Lúc Lăng Tiêu xuất ra thanh bảo kiếm yêu dị kia, Kiếm Tông kia chẳng qua chỉ hơi kinh ngạc một chút thôi, bởi vì hấn mới nhìn thấy loại vũ khí này lần đầu tiên.

Mà khi Lăng Tiêu chém ra một kiếm kia, Kiếm Tông chợt biến sắc! Lúc muốn né tránh lại vạn phần sợ hãi phát hiện: không ngờ mình không có cách nào tránh né một đạo kiếm khí này!

Hấn nổi giận gầm lên một tiếng, nội lực sung mãn trong cơ thể trong nháy mắt tập trung trên song chưởng, hung hăng lao tới nghênh đón nhất chém kia!

Nếu đã không trốn được, vậy thì trực tiếp đón nhận!

Hận thù đôi bên, kẻ dừng tất thắng!

- Âm!

Kiếm Tông kia phát ra một tiếng kêu thảm, thân mình trong không trung như lá tàn trong gió, như thuyền nhỏ giữa sóng thần, mạnh mẽ văng ra ngoài!

Lăng Tiêu cũng phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt ảm đạm, nhưng chỉ bị thương rất nhẹ. Mạnh Ly và ba cô gái Diệp tử chạy tới đỡ lấy Lăng Tiêu.

- Nhanh đi xem Phúc bá!

Hai mắt Lăng Tiêu đỏ ngầu, lớn tiếng quát!

- Thiếu gia an tâm, ta... còn chưa chết được!

Bên kia truyền tới tiếng nói yếu ớt và tiếng ho khan mãnh liệt của Phúc bá, thân hình lão đảo bước tới.

Xuân Lan chạy nhanh tới đỡ. Sau khi ăn đan dược, Phúc bá thở dốc rồi cười rộ lên nói với Lăng Tiêu:

- Thiếu gia, một trận long trời lở đất vừa rồi thật sảng khoái quá!

- Mau, đừng nói chuyện nữa! Mạnh Ly, người lập tức tới chỗ Lăng Võ xem thế nào, ta nghĩ, ngoại trừ tên Kiếm Tông kia ra, những người còn lại thực lực chưa chắc đã quá mạnh đâu.

- Diệp tử, muội cũng đi đi, nếu... Lăng Võ vẫn còn chiến lực thì hãy dắt hắn theo! Ba nhà quý tộc kia... để lại đã, không cần giết họ, ta muốn lưu họ lại!

- Vì sao chứ?

Diệp Vi Ny chuẩn bị rời đi thì quay lại hỏi theo bản năng, sắc mặt tái mét.

- Đám người kia đáng chết!

Lăng Tiêu bị thương, trái tim Diệp Vi Ny như có dao cắt, sự tàn nhẫn vốn ẩn sâu trong đáy lòng nữ tặc này lại hiện lên.

- Muốn đánh đối thủ, không nhất định phải dùng vũ lực mới có hiệu quả. Bạo lực đổ máu tất nhiên là sảng khoái! Nhưng kẻ ngu xuẩn luôn luôn có thể quên đi đau đớn một cách dễ dàng. Bạo lực chỉ đem lại thống khổ ngăn ngủi mà thôi!

- Chỉ có chà đi đạp lại những kẻ trông thì cao ngạo kỳ thực ti tiện không bằng con kiến mới hả giận, cứ nghĩ như đang chụp ruồi bọ thôi.

- Một chưởng đánh chết, không bằng để chúng sống tàn tạ, khiến đối thủ chìm trong ác mộng luân hồi, thẳng cho đến cuối đời!

Hơi thở của Lăng Tiêu mang theo mùi máu, phát phát tay nói:

- Mọi người nhớ chú ý an toàn của bản thân, giờ thì đi đi, ta muốn cho mọi người biết, đắc tội ta, kết cục...

161. Chương 160: Đêm Lễ Hội Nhuộm Máu (hạ).

Trong thành, máu chảy thành sông, không khí tiêu điều. Con đường lớn vốn náo nhiệt ồn ào giờ thì trừ người của hai bên đang kịch liệt chém giết ra, chẳng còn ai nhàn rỗi.

Cuối cùng, ở một đầu phố, bên người Lăng Võ còn hơn một ngàn ba trăm người, rất nhiều người còn bị thương, thân mình đầm máu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm đám lính đánh thuê phía đối diện.

Bởi vì đêm nay là lễ cuồng hoan, vì vậy, những kỵ sĩ đã được Lăng Võ cho nghỉ ba ngày. Dù sao thì những người đó cũng giống với mọi người, đây là lễ cuồng hoan cho nên họ vẫn mong được ở cùng với người nhà.

Những người còn lại, đóng ở bốn phía của thành có hơn ba trăm binh lính, ở mỗi cửa thành có không đến một trăm người, những người khác đều ở trong doanh trại trong thành, cho nên mới bị đánh đến trở tay không kịp. Toàn bộ tám mươi binh lính canh giữ của thành phía Đông liều mạng chống cự, suýt nữa thiệt hại toàn quân.

Tuy vậy binh doanh cũng phản ứng cực kỳ nhanh. Trên thực tế, nhân mã bên kia vừa mới tiến vào cửa thành Đông thì binh lính đã có phản ứng. Lăng Võ nhanh chóng quyết định, vừa phái người thông báo cho phủ Tử tước, vừa ra lệnh cho tướng lĩnh ba phía còn lại rút lui về phủ Tử tước, mặc kệ thế nào hắn cũng phải cam đoan cho an toàn của thiếu gia.

Mấy ngàn lính đánh thuê không thể phân biệt thân phận chen chúc nhau xông vào thành. Thực ra bọn chúng không phải đối thủ của binh đoàn Tia Chớp, mà gây ra thương vong lớn nhất đến từ một kiếm nhẹ

nhàng của tên Kiếm Tông kia! Chỉ một kiếm, kiếm khí quét ngang đã chết hơn hai trăm người! Bị thương năm, sáu trăm người!

Võ giả hùng mạnh chỉ một kiếm thiếu chút nữa đã khiến cho binh đoàn Tia Chớp tiêu tan. Dưới tình huống như thế, lính đánh thuê lập tức chiếm thượng phong!

Nếu Kiếm Tông kia chém ra vài kiếm như thế nữa, chỉ sợ... cả binh đoàn Tia Chớp đã xong rồi. Vạn hạnh chính là tên Kiếm Tông kia dường như quá tự cao, chỉ điểm ra một kiếm giúp giữ chân lính thủ thành một phen, sau đó trực tiến thẳng đến phủ Tử Tước.

Lăng Vô lòng nóng như lửa, nếu bức tường phòng ngự lại bị phá nữa, thì phía sau chính là Tử Tước phủ rồi!

Một gã thân binh bên người khóc rống lên nói:

- Đội trưởng, không ít nhóm khác đều không kiên trì được nữa rồi!
- Kiên trì không được cũng phải liều mạng cho lão tử! Không thể để bọn chúng công phá phòng tuyến của chúng ta, đều là nam nhân, cho dù chết cũng phải chết như một nam nhân chân chính!
- Lăng Vô hai mắt đỏ ngầu quát!
- Giết con mẹ nó! Ai lui về phía sau nửa bước thì không phải là nam nhân!
- Nhìn đi, cái đám kia giấu đầu hở đuôi, bọn chúng ngay cả thân phận cũng không dám lộ ra, hiển nhiên là phía dưới trống trơn, một đám lính đàn bà!
- Các huynh đệ, đi theo ta, giết con mẹ nó!

Lăng Vô liếc mắt nhìn tình hình trước mắt, mẹ nó, nhiều đồng đội như vậy, đều là những người còn lại sau khi đã sàng lọc, có ai không phải hán tử chân chính, hiện giờ lại phải giương mắt nhìn họ từng người ngã xuống. Kim Cương Phục Ma kiếm trận họ đã thuận thực, năm nghìn lính đánh thuê phía trước giờ chỉ còn lại chưa đến bốn nghìn. Hiển nhiên là họ đã chém giết đến cả ngàn người!

Trừ tám mươi, chín mươi người trở tay không kịp bị Kiếm Tông giết chết, chân chính chết trong tay lính đánh thuê căn bản không có mấy người! (đoạn trên vừa có 200 thằng bị Kiếm Tông giết chết, giờ lại 80, 90, chắc tác giả nhầm)

Cho nên, căn bản là Lăng Vô không sợ địch nhân trước mắt, bóng ma lớn nhất đang treo trong lòng họ chỉ có tên Kiếm Tông kia mà thôi! Ai biết lúc nào hấn hững lên lại thưởng cho một kiếm như thế nữa chứ. Bởi vậy, thà chém giết thẳng vào trận doanh của đối phương, loạn cùng một chỗ rồi thì gã Kiếm Tông sẽ ném chuột sợ võ binh, cũng không dám thi triển kiếm khí khủng bố như trước nữa!

Trong lòng đang lo lắng, bỗng nhiên nghe thấy hai tiếng thét dài, hai bóng người kéo dài trên đường chạy như bay tới. Mạnh Ly chạy trước hét lớn:

- Lăng Vô đại ca! Thiếu gia đã dả thương Kiếm Tông kia! Hiện giờ hắn đang bị thương chạy trốn, huynh đệ đến trợ giúp người đây!

Toàn bộ mọi người của binh đoàn Tia Chớp bộc phát ra một trận hoan hô rung trời!

Lăng Vô dường như trút hết được nỗi lo, điên cuồng hét lớn một tiếng:

- Mẹ nó, Kiếm Tông kia bị thiếu gia cho ăn đòn rồi, các huynh đệ, còn sợ gì nữa, xông lên, đám trứng thối kia một tên cũng đừng hòng chạy!
- Yaaa....!

Thanh thế hơn ngàn người của binh đoàn Tia Chớp bỗng chốc tăng lên, điên cuồng rống lên, khí thế kinh người phóng về phía địch nhân trước mặt.

Mà đám lính đánh thuê vốn đã bị tư binh thành Penzias giết đến phát sợ rồi, một đám lính như sát thần! Cho dù chưa đến một trăm lính thủ thành lúc trước đã giết hơn ba trăm người của chúng rồi!

Giờ lại tới binh đoàn như lang như hổ này, quả thực như không còn muốn sống nữa. Đám lính đánh thuê còn phát hiện, những binh lính có dấu nô lệ trên trán lại càng điên cuồng hơn. Nếu người chém họ rụng tai, họ phải chém cho người ba đao, vũ khí không có thì dùng răng cắn, lấy khuỷu tay mà đập, đến lúc chết còn phải kéo theo hai cái đệm lưng.

Đám lính đánh thuê quả thực bị loại đấu pháp này dọa sợ! Nếu không Kiếm Tông kia có gì phải giúp họ một phen, xem ra tư binh của thành Penzias rất dũng mãnh! Nếu Kiếm Tông kia không ra tay sát thương gần trăm người chỉ sợ năm ngàn lính đánh thuê cũng chẳng đủ cho họ nhét kẽ răng!

Đã vậy vừa rồi lại còn nghe thấy, đối phương đã đánh lui Kiếm Tông nọ, toàn bộ bị kinh ngạc đến ngây người, trong lòng hoảng sợ. Bọn chúng căn bản không tin đây là sự thật. Cường giả Kiếm Tông bị lính chủ thành Penzias đánh lui! Mẹ nó, đây là nói mớ à? Chẳng lẽ thiếu niên lĩnh chủ là cao thủ cấp bậc Kiếm Hoàng sao?

Tuy rằng đánh chết bọn chúng cũng không tin, nhưng Kiếm Tông kia không còn xuất hiện trước mắt chúng là thực, đối với những kẻ vốn đã sa sút sĩ khí, đây đúng là một kích trí mạng, như một đám mây đen u ám gắn lên đầu họ!

Mạnh Ly cảm hận lao vào đối phương, trường kiếm phát ra kiếm khí màu lam thật dài.

Tu vi Cường Kiếm Sư bậc bốn đủ để hấn áp đảo toàn bộ đám lính đánh thuê chỉ có tu vi Kiếm Sư và Đại Kiếm Sư.

Buổi tối hôm nay Mạnh Ly cũng bị một kiếm kinh thiên kia của Lăng Tiêu kích thích. Hắn vốn nghĩ thiếu gia sở dĩ lợi hại, hoàn toàn là dựa vào kiếm kỹ xuất quỷ nhập thần, bản thân là Cường Kiếm Sư bậc bốn cũng không thể có cơ hội thắng nổi thiếu gia!

Nhưng không ngờ sự lợi hại của thiếu gia tới mức hắn có nằm mơ cũng không thể nghĩ tới! Chỉ một kiếm đã đánh lui Kiếm Tông, hơn nữa nhìn tình hình thì thấy gã Kiếm Tông kia nhất định là bị thương không nhẹ.

Bởi vì đau lòng Lăng Tiêu và Phúc bá bị thương, Diệp Vi Ny cũng trở nên lòng dạ sắt đá, chém giết không chút nương tay, toàn thân linh hoạt như bướm vờn hoa, xuyên qua đám người đối phương, người nàng lướt qua một lúc, thân hình địch nhân mới ngã xuống rầm rầm!

Được hai cao thủ này gia nhập, Binh đoàn Tia Chớp như hổ thêm cánh, điên cuồng chém giết liên tục không ngừng.

Sau nửa giờ, máu chảy thành sông, trong không khí tràn ngập một tầng sương máu nồng đậm, trên người của những binh lính Binh đoàn Tia chớp đều đầm đìa máu từ đầu tới chân.

Ngay cả trên người Diệp Vi Ny cũng đều dính đầy máu tươi.

Còn đám lính đánh thuê của đối phương thì không còn kẻ nào đứng được nữa. Trong 5000 lính đánh thuê, trừ khoảng 100 người cuối cùng biết điều chạy trốn sớm, tất cả đám còn lại đều chết hoặc bị bắt.

Tất cả những người bị thương của Binh đoàn Tia chớp đều được chữa thương bằng những đan dược do Diệp Vi Ny và Mạnh Ly mang tới. Ngoài hơn 300 chiến sĩ bị thương nghiêm trọng, giờ chỉ còn lại khoảng 1000 người còn có thể chiến đấu. Trận chiến đêm nay tổn thất mất hơn 400 chiến sĩ!

Tuy rằng đã chiến thắng nhưng áp lực vẫn nặng nề trong lòng mỗi người. Không khí vẫn rất khẩn trương, ngưng trọng. Lăng Vô đảo đôi mắt đỏ ửng một vòng sau đó nói:

- Con mẹ nó, không phải thắng lợi rồi sao? Thế nào mà toàn bộ đều giờ khuôn mặt đưa đám ra vậy? Ai còn có thể chiến đấu thì bước ra khỏi hàng cho ta!

Những gì Mạnh Ly vừa rỉ tai nói cho Lăng Vô đã khiến hắn vô cùng phẫn nộ. Quả thực tất cả mọi người ở đây đều vô cùng phẫn nộ. Một lễ hội cuồng hoa êm đẹp không ngờ trải qua trong giết chóc. Nếu đối phương đã không muốn mình vui vẻ, vậy thì đừng nghĩ chúng ta cho các người vui vẻ!

Nhất là tam đại quý tộc trong thành kia, nếu nói việc đêm nay không quan hệ gì với chúng, dù đánh chết Lăng Vô cũng không tin! Có những việc không cần chứng cứ!

Trừ những người không thể nhúc nhích, tất cả mọi người đều tiến về phía trước, dẫm lên trên mặt đất đầm máu, khuôn mặt đều vô cùng dữ tợn:

- Đội trưởng, còn giết ai nữa? Con mẹ chúng nó, tưởng chúng ta là cây cỏ sao! Đừng mong yên ổn với chúng ta!

Một binh lính vẻ mặt giận dữ hét lớn.

- Đúng! Ai không cho chúng ta ăn tết, chúng ta liền liều mạng với hắn!

Lăng Vô nhất tay, phía dưới lập tức an tĩnh lại. Lăng Vô thoáng cười dữ tợn:

- Tốt lắm, đều đừng nhiều lời nữa. Chúng ta trước thay đổi quần áo đã!

Nửa canh giờ sau, thành Penzias phát sinh một trận cướp bóc chưa từng có trong lịch sử. Bất kể là gia chủ Lý gia với chỉ số thông minh hơn người, gia chủ Hoàng gia tính tình táo bạo, hay gia chủ Thôi gia tính tình keo kiệt, tiểu nhân, tất cả đều chỉ có thể trốn mất há hốc mồm nghe kể lại rằng các kho hàng của mình trong thành bị điên cuồng cướp bóc.

Đến cuối cùng, trừ gia chủ Thôi gia là Thôi Trạch hôn mê tại chỗ, còn lại gia chủ Lý gia là Lý Nam và gia chủ Hoàng gia là Hoàng Cường đều gần như chết lặng.

Càng ác độc chính là đám cướp này vô cùng tinh tường quen thuộc với những kho hàng của họ, không tha bất cứ thứ gì trong đó, hơn nữa tốc độ lại cực kỳ nhanh chóng, ngay cả các tư binh còn chưa kịp phản ứng thì đám người đó đã biến mất toàn bộ!

Tiếp theo lại truyền đến tin tức, tư binh của Tử tước đại nhân phát hiện ra quân cướp, hơn nữa còn giết chết đại bộ phận bọn chúng tại chỗ, nhưng những vật tư bị cướp thì không hề phát hiện, có lẽ đã bị chuyển đi nơi khác rồi!

Khi tới hiện trường xem xét thì thể theo thông tri của thành chủ Mặc Thanh, gia chủ ba nhà kia đều không tìm nổi chấn động, toàn bộ mọi người đều ôm bụng nôn mửa liên hồi, thậm chí còn không có dũng khí mở mắt ra nhìn, quay người bỏ chạy ngay lập tức.

Có mấy ai đủ dũng khí đối mặt với mấy ngàn tử thi giữa một không gian tràn ngập hơi máu đỏ, mặt đất thì đã gần thành đen đặc vì máu đông! Ba đại gia chủ cũng không ngoại lệ!

Sáng sớm sau đêm lễ cuồng hoan, rất nhiều người đi ra ngoài đường đều không thể tìm nổi nôn ọe vì mùi máu tươi tràn ngập đường phố đó.

Tuy nhiên, chuyện xảy ra với ba đại gia tộc lại khiến rất nhiều người vỗ tay tỏ ý vui mừng, thậm chí chúng là trừng phạt đúng tội!

Mà lúc này, trong phủ Tử tước của Lăng Tiêu là một mảnh yên lặng.

Hậu viện, Lăng Vô quỳ gối khóc rống trước những bình tro. Hồn tử này vốn vô cùng cứng rắn, lạnh lùng như thiết huyết trước mặt địch quân, giờ lộ ra một mặt yếu đuối trước mặt Linh chủ Lăng Tiêu.

- Thiếu gia... Ta không cam lòng, bao lâu luyện tập vất vả, ăn chung ở chung như vậy, không ngờ chỉ trong một đêm đã mất đi gần 500 người. Thiếu gia... ta muốn báo thù cho họ! Cầu xin thiếu gia giúp đỡ, tăng thực lực của các huynh đệ lên!

Lăng Vô ghen ngào nói:

- Nếu không có gã Kiếm Tông chó chết đó thì sao các huynh đệ lại chết nhiều như vậy! Bọn họ chết oan ức quá....

Ánh mắt Lăng Tiêu tràn ngập đau thương. Lăng Vô hận, hắn làm sao có thể không hận. Một kiếm tối hôm qua khiến hắn cho tới giờ vẫn chưa khôi phục nổi, đầu đau như muốn nứt ra, linh khí trong cơ thể mỏng manh vô cùng. Để thi triển một kiếm như vậy, ít nhất phải ba tới năm ngày mới có thể khôi phục lại được, vậy mà Lăng Tiêu chỉ cách một ngày đã phải thi triển tiếp một lần. Hơn nữa, đối mặt với Kiếm Tông đó, Lăng Tiêu lại không hề giữ lại chút sức lực nào, vậy mà vẫn không thể lưu hắn lại nổi.

Tuy nhiên Lăng Tiêu tin tưởng, Kiếm Tông kia chắc chắn thâm hơn mình nhiều! Chỉ sợ nếu không đủ năm, sáu tháng thì tuyệt đối không thể khôi phục nổi!

Hào quang trong mắt Lăng Tiêu lóe lên, hắc đở Lăng Võ dậy, trầm giọng nói:

- Lăng Võ, người yên tâm đi, ta sẽ cho người của Binh đoàn Tia Chớp được vật để tăng thực lực, tuy nhiên không phải bây giờ. Hiện tại việc đầu tiên người phải làm chính là phát tiền trợ cấp cho những huynh đệ đã hy sinh, không được keo kiệt. Ngần vụn lần đừng làm các huynh đệ còn sống phải rét lạnh tâm tư!

Lăng Võ gật đầu thật mạnh:

- Thiếu gia nhân từ, Lăng Võ hiểu

Lăng Tiêu nói tiếp:

- Còn nữa, chuyện thứ hai là điều chỉnh tâm tư bọn họ cho tốt! Gã Kiếm Tông quái vật đó dám vô sỉ ra tay với các người quả thực là điều không thể tưởng tượng được. Nói cho bọn họ, thù này thiếu gia ghi nhớ trong lòng, tuyệt đối không tha cho gã Kiếm Tông đó!

Phúc bá đứng bên cạnh cũng tiếp lời bằng giọng khàn khàn:

- Lăng Võ, kế tiếp hãy để các huynh đệ thư giãn đi. Thành Penzias này chẳng phải là có khu đèn đỏ sao. Sau khi đại chiến, hãy để bọn họ giải phóng một chút cũng rất cần thiết.

Diệp tử đứng đỏ hai má đỏ bừng, khẽ lùi lại, kích động đi ra khỏi cửa:

- Ta đi tìm Hoàng Phủ tiểu thư nói chuyện một chút!

Mấy người Lăng Tiêu chợt bật cười ha hả, không khí có chút thả lỏng...

Mạnh Ly ở một bên nói

- Lăng Võ đại ca cũng không nên quá khổ sở. Hiện giờ thực lực của Binh đoàn Tia Chớp khiến ta cũng phải kinh hãi. Nếu không có gã Kiếm Tông chó chết đó, đám lính đánh thuê tối qua quả thực không chịu nổi một kích. Thật khó tưởng tượng nổi một đoàn lính đánh thuê đông như vậy là ai thuê nhỉ?

- Trừ gã khốn khiếp Thái tử đó thì còn có thể là ai nữa!

Lăng Võ vẻ mặt phần nộ nói:

- Nếu muốn không ai biết thì đơn giản nhất là đừng để bất cứ ai còn sống sót. Cho dù Thái tử làm, hắc cũng sẽ không để lại nhược điểm cho người nắm đầu. Người liên hệ với đám lính đánh thuê này tất nhiên là không hề có liên quan gì tới Thái tử!

Lăng Tiêu lắc đầu nói

- Chưa thể xác định được đám lính đánh thuê này là do ai thuê tới. Tuy nhiên khẳng định rằng Kiếm Tông kia không phải người của Thái tử!

162. Chương 161: Quý Tộc Lý Phật.

Những lời này của Lăng Tiêu khiến Phúc bá cũng ngậy người, đôi mắt sáng lên, khẽ khụ một tiếng, nói:

- Hay là thiếu gia nghĩ tới... Nam Phương Vương? Ta cũng hoài nghi như vậy. Có điều tại sao thiếu gia lại khẳng định Kiếm Tông kia không phải người của Thái tử? Tuy rằng hai gã Kiếm Tông trong hoàn cung không cần phải nghe lệnh Thái tử, nhưng... Thiếu gia đừng quên vụ ám sát trước đây...

Lăng Tiêu gật gù đầu nói:

- Sở dĩ ta xác định kẻ đó không phải người của Thái tử là có nguyên nhân. Trước kia ta và Diệp tử đã gặp tên Kiếm Tông này rồi...

Phúc bá, Lăng Võ cùng với Mặc Thanh và Mạnh Ly đều ngậy người, trong mắt đều lộ ra thần sắc khó tin: chính là cao thủ cấp bậc Kiếm Tông đó, gặp họ còn khó hơn là gặp quốc vương bệ hạ.

- Nói thật ra, ta và Diệp tử từng vô tình nhìn thấy Kiếm Tông này cướp lấy ma thú bậc năm mà thái tử điện hạ mua được ở nhà đấu giá của gia tộc Hoàng Phủ. Lần đó cũng chỉ có ta và Diệp tử là hai kẻ ngoài cuộc chứng kiến, vì vậy chúng ta có thể xác định hai Kiếm Tông đó khẳng định là một! Cho nên, ta mới dám kết luận Kiếm Tông đó không phải người của Thái tử phái tới!

Lăng Tiêu nói xong, Phúc bá mới thở dài một tiếng

- Một khi đã như vậy, xem ra chỉ có thể là hần... Tuy nhiên đây quả là một tin tức khiến người ta phải kinh ngạc, không ngờ dưới trướng hần lại có thể có cao thủ cấp bậc Kiếm Tông. Nếu thiếu gia không ngại, chuyện này nên báo lại cho lão gia biết.

Lăng Tiêu biết, lão gia ở đây không phải phụ thân mình mà chính là Thu lão Nguyên soái, lập tức gật đầu nói:

- Phúc bá cứ tự chăm sóc bản thân đi. Sau hôm nay, Tiểu Sửu có thể cũng trở lại, để nó đi một chuyến là được!

Tiểu Sửu được Lăng Tiêu phái tới để dò hỏi thư cho cha mẹ. Mặc dù không phải là linh hồn của Lăng Tiêu trước kia, nhưng hần vẫn rất coi trọng phụ mẫu, huynh muội. Ngày lễ hội không thể về để dò, Lăng Tiêu để Tiểu Sửu mang về một ít đặc sản của thành Penzias, một ít hải sản và một bức thư kể lại cuộc sống hàng ngày của hần. Nói tóm lại chính là muốn cha mẹ và người nhà yên tâm, mình ở đây vẫn rất tốt!

Phúc bá gật gù. Không giống với những người thường khác, năm xưa ông đã đi theo bên người lão Nguyên soái Thu Thần, vì vậy hiểu biết rất rõ nhiều chuyện của giới cao tầng đế quốc, cũng biết một ít về chuyện tranh đoạt hoàng quyền giữa thái tử điện hạ và nhị vương tử.

Ngoài ra, lão quốc vương dường như cũng dung túng loại chuyện thế này.

Phúc bá còn nhớ rõ năm đó đi theo Thu Thần, có một lần ở hoàng cung còn được nghe chính quốc vương nói “Con ta sẽ phải giống với Bạo Viêm Sư Vương xưng bá thảo nguyên! Phải là kẻ ưu tú nhất, tài năng nhất mới có thể xưng vương!”

Lời này đã giải thích tại sao những năm gần đây quốc vương bề hạ lại lơ đãng coi như không thấy, thậm chí là dung túng, chuyện thái tử và Nam Phương Vương đều tự chiêu binh mãi mã, tụ tập thế lực.

Đến lúc ở cùng Lăng Tiêu, Phúc bá mới biết lão quốc vương năm đó cũng có những khổ sở không sao kể xiết, cũng không thể làm gì.

Mặc Thanh lúc này nói:

- Hiện giờ, kẻ lo lắng nhất có lẽ là ba đại quý tộc kia. Ha ha... Đêm qua, bọn chúng tổn thất nặng nề, gần như tất cả vật tư của chúng đều bị cướp bóc toàn bộ. Còn nữa, gia chủ của ba gia tộc này có khi còn tự mình đi tới gặp quốc vương, khóc rống lên trước mắt ngài nữa cơ!

Lăng Tiêu lạnh nhạt cười, nhìn thoáng qua Lăng Võ. Lăng Võ đoạt được những tài vật đó xong, chưa vận chuyển đi mà vẫn để trong phủ Tử tước!

Mà dưới phủ Tử tước có rất nhiều tầng hầm ngang dọc. Sau khi tiếp quản phủ Tử tước khá lâu, Lăng Tiêu mới khám phá hết được hệ thống ngầm này. Gia tộc Lý Hậu Sương cường quân thành Penzias hơn ngàn năm, tích lũy vô cùng phong phú. Trong quá trình khám phá tầng hầm đó, thậm chí hần còn phát hiện rất nhiều của cải giá trị kinh người.

Sau một thời gian tiêu dùng kinh khủng như vậy, vài vạn kim tệ vốn có của Lăng Tiêu đã sắp sửa không thể chống đỡ nổi nữa! Những đồ cướp được tối hôm qua liền được hần cất thẳng vào hầm sâu, những đồ không thể mang đi như lương thực linh tinh thì bị Lăng Võ phóng hỏa đốt sạch sẽ.

Tóm lại, sau đêm qua, tứ đại quý tộc thành Penzias đã trở thành lịch sử! Sau này chỉ còn nhất đại quý tộc, chính là Mặc gia! Đường nhiên, đây là không tính Linh chủ Lăng Tiêu trong đó.

Bên bờ hồ Penzias, trong cơ doanh của Nam Phương Vương, truyền tới tiếng hoan hô, cười đùa của hơn mười vạn đại quân. Thoạt nhìn, lễ cuồng hoan năm nay không khác gì với những năm trước, cũng có rượu

ngon để uống, thịt lớn để ăn, sau đó còn có ban thưởng cho những người có thành tích tốt. Nếu tâm tình của Nhị điện hạ mà vui vẻ, có khi còn cung cấp một đám cô nương cho bọn họ vui vẻ.

Tuy nhiên, có vẻ như năm nay tâm tình của Nhị điện hạ không được tốt cho lắm, bởi vì không hề có cô nương nào.

Lý Võ Thông đang đi đi lại lại trong phòng với vẻ mặt cực kỳ nôn nóng. Nằm trên giường là một lão già nhắm nghiền hai mắt, đại khái là bị tiếng bước chân của Lý Võ Thông làm cho tâm tình không được thoải mái. Lão ho nhẹ một tiếng, thản nhiên nói:

- Điện hạ, lão hủ này chưa thể chết được. Chỉ cần nghỉ ngơi vài tháng là sẽ khỏi hẳn. Điện hạ không cần lo lắng trong lòng.

Lý Võ Thông thấy lão rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện, liền thở phào một hơi.

Đêm qua lão trọng thương trở về, suýt nữa khiến cho Lý Võ Thông sợ hãi cả linh hồn. Lão già này chính là vũ khí lớn nhất mà hắn ý vào, cũng chính là quân át chủ bài cuối cùng của hắn để tranh đoạt vương quyền. Những thứ khác như danh vọng, quân đội riêng... kỳ thật đều không quá trọng yếu, chỉ cần ngồi trên vị trí kia, hiệu lệnh thiên hạ, ai dám không theo? Nắm tay của ai cứng thì người đó nắm quyền! Lý Võ Thông vẫn cho là như vậy.

Nhưng hiện giờ chỗ dựa lớn nhất của hắn lại bị trọng thương như vậy, sao hắn có thể không lo lắng cho được.

- Bành lão, rốt cuộc ngài cũng mở miệng nói chuyện được rồi. Ôi, nếu biết cái giá phải trả chính là Bành lão bị thương như vậy, Võ Thông ta thà bỏ qua vương vị còn hơn!

Những lời này của Nhị điện hạ Lý Võ Thông vô cùng tự nhiên chân thành tha thiết. Nằm ở trên giường, Bành lão mở hai mắt, khẽ chớp chớp cảm động. Bất kể người là ai, bất kể người là cao thủ dạng gì, khi bị thương vẫn thể hiện một mặt yếu ớt của bản thân. Bành lão dù là cao thủ cấp bậc Kiếm Tông cũng không ngoại lệ!

- Nhị điện hạ, ngài nói quá lời! Những gì ngài đối xử với ta mấy năm qua, ta đều ghi tạc trong lòng. Có điều lần này ta quả thực xấu hổ, không biết nên nói với ngài thế nào.

Lý Võ Thông trầm giọng nói

- Bành lão, ngài không muốn nói thì ngàn vạn lần không cần miễn cưỡng. Cao thủ có thể khiến Bành lão bị thương như vậy...

Lý Võ Thông còn chưa dứt lời, Bành lão đã lắc đầu, nhếch miệng cười khổ:

- Nếu thua trên tay người cùng cấp bậc, đương nhiên ta không nói gì. Vấn đề là ta bị một kiếm của Lăng Tiêu đã thương thành như thế này, thực sự là không còn mặt mũi nào để mở miệng nói chuyện!

- Cái gì... Ngài bị Lăng Tiêu? Thằng nhỏ... cùng học với Lý Thiên Lạc? Lĩnh chủ...

Lý Võ Thông trợn mắt cứng lưỡi, lắp bắp.

Bành lão thở dài một tiếng, gật gật đầu.

Lúc này Lý Võ Thông mới hồi phục tinh thần, lắc lắc cái đầu, vẻ mặt không thể tin nổi.

- Sao có thể như vậy? Bành lão, ngài đừng nói giỡn. Dù muốn liều mạng nhưng thiếu niên đó trước mặt ngài còn không bằng một con kiến. Ngài thậm chí không cần động thủ cũng có thể nghiền nát hắn. Tuy ta chỉ nói ngài tối đa dọa唬 hắn một chút, nhưng những gì ngài vừa nói quả thực khó có thể tin nổi.

Khuôn mặt già nua của Bành lão đầy vẻ xấu hổ, hai mắt cũng tràn đầy vẻ nghi hoặc:

- Không chỉ là ngài không tin, mà kỳ thực ngay cả bản thân ta cũng cảm thấy vô cùng khó tin. Thiếu niên đó rõ ràng chỉ mới 16, 17 tuổi, sao có thể chỉ một khắc đã đã thương ta được? Một kiếm đó... đúng là chiêu kiếm có uy lực hùng mạnh nhất mà ta từng gặp từ trước tới giờ! Mặc dù trong gia tộc ta cũng có cao thủ cấp bậc Kiếm Hoàng, Kiếm Tôn nhưng cho dù bọn họ có ra tay, ta tin rằng cũng không thể hơn được chiêu

đó! Không ngờ một chiêu thức như vậy là xuất ra từ tay một thiếu niên... Hiện giờ ta cũng không thể nghĩ ra tại sao... dù rằng, ta rất muốn tin đó là ảo giác!

Bành lão cười khỏ nói.

Lý Vô Thông giật mình hoảng sợ. Vừa rồi là hắn chỉ nghi ngờ theo bản năng mà thôi, nhưng không ngờ những lời này của Bành lão quả thực khiến người ta không thể chấp nhận nổi!

- Vậy không biết thiếu niên đó đã dùng bí thuật gì mà có thể kích phát toàn lực của mình tăng trưởng trong thời gian ngắn để xuất ra một kích đó!

Lý Vô Thông bình tĩnh nói

Bành lão trầm tư một hồi rồi đáp:

- Nếu khi gặp nguy cấp, con người ta có thể bộc phát ra sức mạnh vượt quá thực lực bản thân vài lần, nhưng mà ta tin rằng vẫn không thể giống với bí thuật của thiếu niên Lăng Tiêu kia. Quả thực là từ trước tới giờ, ta cũng chưa bao giờ nghe nói tới bí thuật nào tương tự như vậy cả!

- Bất kể thế nào, lần này vẫn coi như chúng ta đã thành công! Bành lão cứ an tâm nghỉ ngơi. Ít nhất lần này cũng đủ khiến Thái tử ca ca của ta đau đầu. Ha ha, ẩn nấp đã nhiều năm như vậy rồi, cũng nên để hắn ta biết chút thực lực của ta chứ! Nghe nói bên cạnh ta có cao thủ cấp bậc Kiếm Tông, liệu ca ca thân yêu của ta có thể ngủ yên được không đây?

Bành lão nhẹ nhàng gật đầu:

- Có lẽ đây là thu hoạch duy nhất của chúng ta. Hiện giờ bên phía Lăng Tiêu chắc cũng đang nghĩ cách làm sao trả thù thái tử điện hạ. Thái tử điện hạ phỏng chừng cũng hết đường chối cãi, bởi vì đám lính đánh thuê yếu ớt đó quả thực chính là do hắn thuê. Hừ, hắn đã quá coi thường thực lực của Lăng Tiêu rồi. Không cần nói tới ai khác, chỉ cần tiểu tử quản gia cho Lăng Tiêu kia thôi, dù hiện giờ nhìn hắn có vẻ già nua nhưng tốt xấu gì cũng đã có một thời gian đi theo bên người tiểu tử Thu Thần. Đám lính đánh thuê đó đúng là chẳng đủ để đỡ một kích của hắn.

Lý Vô Thông cười lạnh nói:

- Thực ra, ca ca của ta cũng không tính là ngu xuẩn. Hắn biết, bất kể phải trả giá thế nào, chỉ cần chỉ cần Lăng Tiêu có thể chết trên lãnh địa chúng ta, vậy là coi như hắn thắng rồi. Chỉ có điều hắn không ngờ nổi bên ta cũng có người nhân cơ hội trà trộn vào đó. Ai chà...Sai lầm duy nhất của chúng ta chính là không ngờ Lăng Tiêu lại có thực lực như vậy khiến Bành lão bị thương. Có lẽ sau này chúng ta cần phải thay đổi thái độ đối với Lăng gia, cần phải cho Thiên Lạc đi xem tình hình thành Penzias một chút. Ý Bành lão thế nào?

Bành lão cười khê hai tiếng, nói:

- Điện hạ muốn làm cái gì thì cứ tự làm đi. Lão già như ta sống đã nhiều năm như vậy, còn có chuyện gì là không thể nhìn ra chứ? Hết thấy lấy nghiệp lớn của điện hạ làm trọng!

Lý Vô Thông cúi đầu thi lễ thật sâu với lão, nói:

- Vậy Bành lão cứ an tâm dưỡng thương. Ta sẽ cho người đi tìm những linh dược thượng phẩm tốt nhất về, nhất định làm cho Bành lão mau chóng khôi phục mạnh khỏe!

Lý Vô Thông vừa đi ra ngoài cửa, trên mặt đã biến thành âm u. Chợt một tên lính đi tới, thì thầm bên tai hắn vài câu

Về mặt Lý Vô Thông chợt biến sắc, hai hàng lông mày kiếm nhíu lại, phất tay cho tên lính đi ra, sau đó gần giọng:

- Khí phách lớn thật, không ngờ dám mượn cơ hội thu thập luôn cả ba đại gia tộc. Lăng Tiêu, mi lại khiến ta thêm coi trọng mi rồi đó, nhưng không ngờ mi lại mang tới cho ta sự ngạc nhiên vui mừng như vậy. Giờ ta làm thế nào để có thể mượn sức mi đây?

Trong phòng nội vụ thành Penzias, Thư ký quan Lý Phật mặc bộ trang phục mới tinh, chính là đồng phục của quan viên thành Penzias. Mặc bộ này trên người rất có vẻ uy nghiêm, đi trên đường, mọi người nhìn thấy đều đầy vẻ hâm mộ. Đây chính là cảm giác mà từ trước tới giờ Lý Phật chưa bao giờ có. Lý Phật tóc chải thật thẳng không một sợi nào lệch lạc, móng tay móng chân cắt gọt sạch sẽ gọn gàng, cả người trông cực kỳ tao nhã, tràn đầy phong độ. Hắn tự tin nghĩ thầm: với hình tượng này của mình, nếu đi ra ngoài sợ rằng sẽ khiến rất nhiều tiểu thư quý tộc cũng phải thèm khát!

Sáng sớm nay, chợt nghe nói về trận đánh giết chấn động toàn thành đêm qua, hắn cũng mơ hồ cảm thấy không ổn. Hắn cho rằng những kẻ đó điên rồi, không ngờ dám lựa chọn đúng ngày hội long trọng nhất để tiến hành cướp bóc. Có điều, việc xảy ra trong Lễ hội Bạo Viêm Sư Vương này hay quan hệ của ba đại quý tộc kia cũng chẳng quan hệ gì tới hắn. Điều Lý Phật quan tâm chính là hắn có thể chân chính được Tử tước Lăng Tiêu trọng dụng hay không, có được sống yên ổn lâu dài ở đây hay không.

Một tràng ồn ào cắt đứt suy nghĩ của Lý Phật. Điều này làm cho hắn có chút không vui, tuy nhiên, hắn vừa ra mở cửa đã nghe thấy tiếng cau có

- Sao lại chậm chạp như vậy? Mau viết hóa đơn chứng minh cho chúng ta! Chúng ta muốn đi đế đô, phải gặp mặt quốc vương bệ hạ!

Một gã béo nặng khoảng hơn 300 cân (xấp xỉ 150kg thời hiện đại) trông như một bức tượng làm bằng thịt di động đang tiến về phía Lý Phật. Giọng nói oang oang của hắn khiến Lý Phật phải ong hết cả hai tai.

Hắn nhíu mũi, thoáng nhìn gã béo, hỏi:

- Người là người phương nào? Vì sao lớn tiếng ồn ào như thế?

- Người là cái quái gì? Mau tìm thành chủ Mặc Thanh của các người tới đây! Nếu không, cẩn thận người không có cháo mà ăn đâu!

Chỉ sau một đêm, ba người đã trở nên vô cùng tiều tụy.

Về mặt đầy giận dữ, Lý Phật quát:

- Lớn mặt! Bản quan chính là Thư ký quan do chính Linh chủ đại nhân thành Penzias bổ nhiệm! Các người dám bất kính với ta cũng tương đương bất kính với Linh chủ đại nhân! Các người còn không mau xin lỗi ta hả?

Về mặt Lý Phật đầy chính khí, hất hàm nhìn ba người.

Ba gã gia chủ này còn mang theo một số tùy tùng, đang bức tức vì chuyện hôm trước, không ngờ hiện giờ một thư ký nho nhỏ cũng dám quát tháo trước mặt chủ mình. Lập tức có thủ hạ quát mắng:

- Người đứng là không biết sống chết! Có biết ba người trước mặt người là ai không? Người đã nghe nói tới ba đại gia tộc thành Penzias chưa? Ngay cả thành chủ đại nhân của các người mà nhìn thấy lão gia nhà ta cũng phải khách khí, người là cái quái gì!...

Lý Phật vừa nghe, lập tức liền nổi giận.

163. Chương 162: Phát Triển Thế Lực.

Lý Phật ngẩng đầu, ngạo nghễ nhìn thoáng qua hạ nhân kia, sau đó thản nhiên nói:

- Người chỉ là một người hầu nhà quý tộc, chủ nhân của người còn chưa nói, làm sao người có tư cách nói chuyện? Không biết chút lễ tiết gì cả. Thực sự khó có thể tưởng tượng được người là lão gia quý tộc hay là người hầu!

Lý Phật nói xong, thoáng liếc Thôi Trạch đang cứng mặt lại, hơi khom người nói:

- Xin lỗi, tính ta hay nói thẳng, nhưng quả thực người hầu của ngài không được tốt cho lắm!

Thôi Trạch oán hận nhìn thoáng qua Lý Phật, sau đó quay sang người hầu đang đứng cúi đầu, quát lớn:

- Còn không cút mau cho ta!

Nói xong, hắn lại quay sang nhìn Lý Phật chăm chú, lạnh lùng nói :

- Nói tốt lắm ! Ta đã dạy dỗ đầy tớ không hiểu biết kia rồi, giờ có thể phiên Thư ký quan đại nhân tôn quý mời thành chủ đại nhân được không ?

Lý Phật tao nhã ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đám người về mặt u ám xung quanh, thản nhiên nói:

- Rất tiếc, thành chủ đại nhân đi vắng!

- Người, người tìm... người....

Hoàng Cường vừa mới nói tới đó đã bị Lý Nam giơ tay bịt miệng lại, trừng mắt nhìn hắn, sau đó quay sang mỉm cười với Lý Phật:

- Xin chào ngài! Nếu thành chủ đại nhân đi vắng, thì có ngài cũng được. Chúng ta cần ngài viết một công văn chứng minh vật tư bị cướp bóc, sau đó, chúng ta muốn đi gặp quốc vương bệ hạ, thỉnh cầu bệ hạ làm chủ cho chúng ta.

Lý Phật tuy rằng cũng không rõ ràng lắm chuyện gì đã xảy ra, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không thể đoán ra. Lý Phật tiên sinh vẫn là một quý tộc có chỉ số thông minh rất cao.

Hắn đầu tiên là liếc mắt đánh giá quý tộc sắc mặt khó coi này, tiếp đó là đám người hầu sắc mặt càng khó coi hơn, sau đó nghĩ tới sáng nay nghe mọi người đồn đại: “Ba gia tộc quý tộc chó má bị cướp sạch. Đây quả thực là một tin tức tốt, Linh chủ đại nhân nghe xong chắc chắn sẽ rất vui!”. Lý Phật cũng chẳng cần biết rõ chuyện này, chẳng cần biết là ai cướp, nhưng chỉ cần nhìn thái độ của Linh chủ đại nhân là đủ rồi.

Cho nên, Lý Phật bắt đầu dĩ phẩy tay, nói:

- Rất xin lỗi, tại vừa mới đến đây hai ngày, vẫn còn chưa quen việc, hơn nữa... ta không có tư cách viết công văn chứng minh gì đó. Tốt nhất là các vị chờ Thành chủ đại nhân quay về nhé!

- Người thực là một kẻ làm mình làm mẩy!

Hoàng Cường giãy khỏi tay Lý Nam, dậm mạnh chân xuống đất gào lớn:

- Ta nói cho người biết, đồ khốn Mặc Thanh, nếu người không ra đây, ta liền...

- Hừ, Hoàng Cường, người thật lớn gan!

Một tiếng hừ lạnh, từ bên ngoài truyền đến, Mặc Thanh sải bước theo đám người từ phía sau đi tới.

Tam đại quý tộc cùng với thuộc hạ của chúng lúc trước còn hoa tay múa chân trước mặt Lý Phật, nhưng đối mặt với Mặc Thanh, chúng không còn chút gan nào làm như vậy. Cho dù trước khi Mặc Thanh làm thành chủ, bọn chúng cũng đã không dám, huống chi lúc này Mặc Thanh đã đầu nhập vào với Lăng Tiêu, hiện giờ đã là một kẻ dưới một người mà trên cả vạn người tại thành Penzias.

- Mặc huynh, chúng ta đã chờ ngài nửa ngày rồi! Xét tới khi trước chúng ta là bằng hữu, sẽ không đuổi chúng ta đi chứ!

Lý Nam tươi cười nói với Mặc Thanh, thái độ vô cùng thành khẩn.

Thôi Trạch và Hoàng Cường cũng đều cố gượng cười với Mặc Thanh. Lại nói, sau sự kiện đêm qua, cả ba nhà bị cướp gần như hết sạch toàn bộ vật tư, của cải, tổn thất hơn nửa tài nguyên của gia tộc, vậy mà giờ chúng vẫn có thể cười được, đủ thấy lòng dạ những người này thâm hiểm như thế nào.

Mặc Thanh về mặt xin lỗi nói:

- Thật có lỗi Lý huynh, công văn chứng minh này, tại hạ... thật đúng là không thể khai cho ngài

- Vì sao vậy?

Lý Nam không hề nóng nảy mà vẫn thản nhiên hỏi.

- Loại viết công văn kê khai tổn thất này là một loại văn bản cần những căn cứ cực kỳ chính xác. Bình thường là bởi vì đại linh chủ sơ sẩy mới để cho các quý tộc bị tổn thất nên mới có thể bỏ qua linh chủ đại nhân, trực tiếp đến để gặp mặt quốc vương bệ hạ. Nhưng chuyện tối hôm qua lại khác. Đầu tiên thân

phận của đám cường đạo kia vẫn còn đang đợi điều tra. Rốt cuộc là bọn chúng do ai chỉ thị mà dám lớn mật như thế? Tiếp theo, đây cũng không phải là do lĩnh chủ đại nhân sơ sẩy mà chỉ là một sự việc không ngờ!

Mặc Thanh nhẹ nhàng nói

- Cuối cùng, quan trọng nhất đây là án tử! Tất cả các cường đạo cướp bóc các người..... đều đã chết!

Mặc Thanh vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ nói tiếp:

- Tại hạ rất cảm thông với những tổn thất của các vị, tuy nhiên quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Mảnh đất này là đất phong của Lĩnh chủ đại nhân, ngài rất chú ý tới sự việc đêm qua, thúc giục ta mau chóng dùng nghiệp vụ điều tra xem đám cường đạo này rốt cuộc từ đâu tới, do ai sai khiến! Thiếu gia nói "một khi tra ra, tuyệt không nương tay!"

Mặc Thanh nói như đinh đóng cột, vẻ mặt chính khí, Lý Phật bị thái độ vĩ đại này của thành chủ đại nhân cuốn hút, hẳn thậm chí còn lau khóe mắt, bổ sung:

- Thành chủ đại nhân tốt như vậy đối với các người, các người còn lo gì nữa? Cứ an tâm mà nghỉ ngơi thôi. Thành chủ đại nhân và Lĩnh chủ đại nhân sẽ trả lại công đạo cho các người!

Mặc Thanh hài lòng thoáng nhìn quý tộc nghèo tung tới từ nước láng giềng này, trong lòng thầm nghĩ: Gã này rất có tiền đồ, dùng hẳn để trị các quý tộc trong thành quả thực không còn gì tốt hơn. Ha ha!

Đám người Thôi Trạch tức giận tới mức thất khiếu bốc khói, nhưng cũng chỉ có thể phẫn nộ phát tay áo bỏ đi, niềm căm hận đối với Lăng Tiêu và Mặc Thanh quả thực tăng lên tới mức tột đỉnh, cơ bản là không thể hóa giải được nữa.

Có thể nói, Lăng Tiêu đến đây, đầu tiên là chặt đứt nguồn thu nhập lớn nhất của chúng, sau đó lại phân hóa liên minh của chúng, cuối cùng rõ ràng là chặt đứt gốc rễ của chúng.

Ba gia tộc quý tộc này dù có thực lực rất mạnh nhưng hiện tại... thực tế đã sa sút tới mức không hơn những quý tộc tầm thấp trong thành Penzias là mấy.

Đợi cho ba quý tộc tỉnh ngộ, muốn tìm những quý tộc đó liên minh thì chợt phát hiện, những quý tộc này đã sớm về với Lĩnh chủ đại nhân rồi.

Từ trong mồm những lính đánh thuê bị bắt, Lăng Tiêu biết được một tin tức, không ngờ bọn chúng là đến từ Đế quốc, hơn nữa còn từ một đoàn lính đánh thuê rất có danh tiếng: Thần Phong. Đây là đoàn lính đánh thuê cấp hai, có hai vạn Kiếm Sư, hơn ba nghìn Đại Kiếm Sư, mấy trăm Cuồng Kiếm Sư, Ma Kiếm Sĩ cũng có mấy người, còn có tám đại trưởng lão, toàn bộ 8 người này đều có tu vi Ma Kiếm Sư bậc ba trở lên. Mà đoàn trưởng của đoàn lính đánh thuê Thần Phong này còn là một gã cao thủ có tu vi Kiếm Tông! Còn việc hẳn là Kiếm Tông bậc mấy thì những lính đánh thuê này cũng không rõ ràng lắm.

Là ai thuê bọn chúng? Tất cả lính đánh thuê bị bắt đều không biết, chỉ duy nhất đội trưởng lĩnh đội lần này là một gã Cuồng Kiếm Sư có thể biết thì đã chết dưới kiếm Mạnh Ly khi hỗn chiến.

Trong thành còn có một số nội ứng là gia nhân của ba đại quý tộc. Cả ba đại quý tộc lần này, thậm chí ngay cả gia chủ Lý Nam của Lý gia luôn túc trí đa mưu, cũng đều cảm thấy được lần này Lăng Tiêu là chạy trời không khỏi nắng: hơn năm nghìn lính đánh thuê có thực lực mạnh mẽ, đối phó chưa tới hai ngàn người của Binh đoàn Tia Chớp, việc này quả thực là quá dễ dàng!

Lúc ấy còn không biết có Kiếm Tông xuất hiện, nếu không, ba đại quý tộc có khi đã lao ra tìm kiếm công lao. Có điều nếu bọn chúng thực sự làm như vậy, chỉ sợ hiện giờ cái tên ba đại quý tộc đã hoàn toàn bị xóa khỏi bản đồ thành Penzias.

- Thần Phong, đoàn lính đánh thuê cấp hai?

Lăng Tiêu nhíu mày nói:

- Bọn chúng hẳn sẽ không cam lòng để yên khi 5000 quân của mình bị tiêu diệt chứ? Vừa lúc, ta cũng không cam lòng!

Phúc bá nghiêm giọng nói:

- Ngàn vạn lần không nên xem thường thực lực của đoàn lính đánh thuê này! Bọn chúng quả thực là rất hùng mạnh đó! Tuy nhiên thái tử chẳng lẽ điên rồi sao? Cũng dám cấu kết với các thế lực ngoài đế quốc. Nếu đế quốc vương bộ hạ biết...

- ... thì cũng thế thôi!

Lăng Tiêu than nhẹ một tiếng. Thoạt nhìn, thái tử diện hạ này và cả Nam Phương Vương nhị diện hạ đều không muốn mình sống yên ổn đây! Cũng tốt, ai không muốn cho ta sống yên ổn thì cũng đừng mong bản thân được sống yên ổn theo.

Trận cướp bóc điên cuồng vừa rồi đã mang đến cho Lăng Tiêu hơn trăm vạn kim tệ tiền tươi và vật tư giá trị hơn ngàn vạn kim tệ! Đây quả thực là một dòng nước mắt cung cấp cho tài chính vốn đang khó khăn của thành Penzias!

Có khoản thu này, gia đình mỗi huynh đệ hy sinh của Binh đoàn Tia Chớp đều được trợ cấp 1000 kim tệ. Đây cũng là khoản trợ cấp lớn nhất từng có trong lịch sử Đế quốc Lam Nguyệt. 1000 kim tệ tương đương với 100 vạn đồng tệ, cả đời của một gia đình bình dân cũng không thể kiếm được nhiều tiền như vậy.

Những người tham gia chiến trận này mà còn sống đều được phát 500 kim tệ. Chỉ riêng chuyện này đã tiêu phí hơn một trăm vạn kim tệ! Mà chuyện này cũng khiến thanh danh của Lăng Tiêu càng tăng lên, gần như tất cả mọi người trong thành Penzias đều nói thiếu niên lĩnh chủ mới của thành Penzias đối đãi với tư binh thuộc hạ giống như đối xử với huynh đệ. Thậm chí có truyền thuyết rằng toàn bộ tư binh của Tử tước Lăng Tiêu đều tu luyện kiếm kỹ Địa cấp. Cứ như thế, toàn bộ mọi người trong thành Penzias đều sẵn sàng góp sức cho Lăng Tiêu, khiến cho ban đầu hẳn chỉ có mấy trăm tư binh, giờ đã vượt quá hạn mức tư binh cho phép của một gã Tử tước. Hiện tại, cũng không ít thế lực khắp nơi chú ý tới Lăng Tiêu, cho nên tốt nhất là không làm loại chuyện tình để cho người ta bắt lấy nhược điểm của mình như vậy.

Bởi vậy, đại bộ phận những người sẵn sàng góp sức cho Lăng Tiêu đều được nhét vào cho Mặc Thanh xử lý. Dù sao thành Penzias cũng đang chuẩn bị xây dựng thêm, tường thành đã hư hại khá nhiều.

Lăng Tiêu đã gặp Chiến Tranh Cự Tượng Komodo của thú nhân nên chưa bao giờ cho rằng tường thành của thành Penzias hiện tại có thể chống lại vài cái húc của chúng. Có nhiều người như vậy thì nên cho đi làm những việc cần thiết là hơn.

Trải qua một đoạn thời gian tu dưỡng, lại dùng thêm một ít linh dược do Lăng Tiêu luyện chế, Phúc bá không ngờ lại có dấu hiệu đột phá Ma Kiếm Sư bậc hai, gần đây ngày nào cũng đều kiên trì khổ luyện.

Mà Mạnh Ly vừa mới ăn một quả Phạm Đế Á Thánh Quả, không ngờ lập tức đột phá tới Ma Kiếm Sĩ bậc ba! Đây quả thực chính là một kỳ tích!

Ngay cả Diệp tử vốn luôn khó chịu với Mạnh Ly cũng phải thừa nhận gã này đúng là một tài năng tu luyện! Có thể từ Cuồng Kiếm Sư bậc bốn vọt tới Ma Kiếm Sĩ bậc ba, người bình thường quả thực không thể làm nổi. Bởi vì khi đột phá sẽ mang tới cảm giác kịch liệt đau đớn đủ để cho một người bình thường bị đau đớn tới chết! Vậy mà hắn lại có thể chịu đựng nổi để đột phá thành công!

Trừ Phúc bá, khoảng cách về tu vi giữa Diệp tử và các thuộc hạ của Lăng Tiêu ngày càng xa. Rốt cuộc, Diệp tử cũng hạ quyết tâm khổ tu. Cũng may, gần đây người đến gia nhập vào bên Lăng Tiêu có rất nhiều, sau khi sàng lọc vẫn có rất nhiều nhân tài, phân phái tới các bộ môn, nên Diệp tử cũng có thể thanh nhàn rất nhiều.

Công tác tình báo có Mạnh Ly là Ma Kiếm Sĩ bậc ba, trên cơ bản hoàn toàn có thể xử lý. Cho nên, Diệp Vi Ný cũng bắt đầu điên cuồng tu luyện.

Lăng Tiêu mỗi ngày tu luyện, cũng mơ hồ có dấu hiệu đột phá Trúc Cơ trung kỳ, tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ. Điều này làm cho Lăng Tiêu phi thường hưng phấn. Tốc độ tu luyện nhanh như vậy ở tu chân giới là không thể tưởng tượng. Tuy nhiên có một việc khiến hắn có chút bất đắc dĩ: rất nhiều người kể cả Phúc bá đều nghĩ thực lực của hắn tương đương với Kiếm Tông hoặc Kiếm Hoàng. Một thiếu niên vừa mới trưởng thành có thể một kiếm đánh lui một gã Kiếm Tông, thực lực như vậy chẳng lẽ còn không đủ để kiêu ngạo sao?

Nhưng nỗi khổ này đúng là chỉ một mình Lăng Tiêu biết với bản thân. Nếu là một chọi một, hẳn dùng chiêu thức đó cũng có lực chiến một trận cho dù là đối mặt với Kiếm Tông. Nhưng vấn đề là làm gì có cơ hội như vậy chứ? Chính mình thi triển một chiêu đó xong, lập tức toàn bộ linh lực và tinh thần lực trong cơ thể cạn hết. Thử hỏi làm sao có thể tùy ý sử dụng?

Lễ hội Bạo Viêm Sư Vương đã qua được hơn một tháng, trong khoảng thời gian này, toàn bộ thành Penzias đều phát triển rất tốt. Kể cả Hoàng Phủ Nguyệt cũng không rời đi mà ở lại để khuếch trương hoạt động làm ăn của gia tộc tại đây. Thoạt nhìn thì địa vị của nàng trong gia tộc là tương đối cao, chỉ cần nhìn bốn gã Ma Kiếm Sĩ tùy tùng của nàng là có thể nhìn ra được.

Bốn gã Ma Kiếm Sĩ này tuy rằng có bốn cái tên rất tục: A Đại, A Nhị, A Tam, A Tứ, nhưng thực lực mỗi người bọn họ đều khá hùng mạnh! Người ta vẫn đồn là bọn họ ở giữa bậc ba và bậc bốn. Nhưng sau khi theo họ bàn luận, Mạnh Ly, vừa mới đột phá lên Ma Kiếm Sĩ bậc ba, mới biết rằng không ngờ bọn họ đều đã đạt tới thực lực Ma Kiếm Sĩ bậc năm!

Lăng Tiêu thậm chí hoài nghi, gia tộc Hoàng Phủ không biết có bao nhiêu cao thủ mà không ngờ lại dùng tới bốn gã Ma Kiếm Sĩ bậc năm đi tùy tùng, bảo hộ cho một cô gái! Cho dù Hoàng Phủ Nguyệt có buôn bán tài năng xuất sắc như vậy, Lăng Tiêu vẫn cho rằng làm như vậy là vung tay quá trán.

Tuy nhiên, bọn A Đại đều thực sự muốn luận bàn với Lăng Tiêu một chút. Một thiếu niên chỉ một kiếm đã có thể đẩy lui cao thủ cấp bậc Kiếm Tông, vậy thực lực của hắn phải tới mức nào? Nếu có thể cùng hắn luận bàn một chút, rất có thể sẽ hữu ích rất lớn để tăng thực lực. Có điều cho tới giờ, Lăng Tiêu vẫn không hề đáp ứng bọn họ. Phù Quang Lực Ảnh của mình đâu phải để chơi đùa. Ma Kiếm Sĩ bậc năm căn bản không có cơ hội sử dụng nó. Còn nếu dùng... Gia tộc Hoàng Phủ thế nào cũng tìm mình để liều mạng (DG: vì nếu mấy gã Ma Kiếm Sĩ bậc năm này thi triển xong chiêu Phù Quang Lực Ảnh thì chắc cũng tự kiệt lực mà chết luôn)

Gia tộc Hoàng Phủ không hổ là một trong những thương nhân lớn nhất Đế quốc Lam Nguyệt! Hoàng Phủ Nguyệt quả thực cũng tiếp thu được rất tốt kinh nghiệm buôn bán mấy ngàn năm qua của gia tộc, chỉ cần hơi điều hành một chút cho những cửa hàng của gia tộc ở thành Penzias, không ngờ chỉ hơn mười ngày ngắn ngủn đã tiêu thụ được lượng hàng hóa vượt qua quá nửa số cửa hàng ở thị trấn Tập Mai Long.

Lăng Tiêu phát hiện tài năng buôn bán của Hoàng Phủ Nguyệt là rất đáng quý, bởi vì hắn càng ngày càng thiếu tiền.

Mà lúc này, từ Nam Phương Vương điện hạ, một phong thư mời được đưa đến phủ Tử tước!

164. Chương 163: Tâm Tư Của Phong Linh.

- Hẳn mời ta?

Lăng Tiêu cầm phong thư trong tay, khẽ nhếch miệng lạnh lùng, khốc liệt.

Ngày đó, Kiếm Tông cướp ma thú bậc năm của Thái tử điện hạ ngay trên phố, sau đó ngênh ngang đi khỏi. Lúc ấy Lăng Tiêu còn tuyệt đối không thể tưởng được chính là Nam Phương Vương. Nhưng giờ mình tới đây, lại gặp đúng gã Kiếm Tông đó, nếu nói chuyện này không chút liên hệ tới Nam Phương Vương, chính Lăng Tiêu cũng không thể tự thuyết phục nổi bản thân!

Phúc bá hơi nheo mắt lại, thương thức trà, thản nhiên nói:

- Thiếu gia, ta đề nghị ngài nên đi. Dù sao, trước mắt chúng ta vẫn chưa thực sự đủ thực lực để so sánh với thái tử điện hạ và nhị điện hạ. Căn cứ của chúng ta lại ở phương nam, tạm thời cần giữ quan hệ tốt với Nam Phương Vương! Cho nên bất kể Kiếm Tông kia có phải người của Nam Phương Vương hay không, chúng ta đều nên đi một chuyến.

- Chúng ta?

Lăng Tiêu nhìn Phúc bá

- Ngài cũng muốn đi à?

Phúc bá cười nói:

- Đương nhiên thiếu gia, của ta, ngài đi đến đâu, ta liền theo tới đó! Nếu không, sao có thể trở thành một quản gia ưu tú được chứ!

Lăng Tiêu vui vẻ cười, biết Phúc bá muốn đi cùng để hỗ trợ mình, gật đầu nói:

- Tốt, vậy chúng ta cùng đi một chuyến.

Diệp Vi Ny đang tự nhốt mình trong phòng. Sắc mặt nàng tái nhợt, thậm chí đôi môi cũng không còn một chút huyết sắc. Vừa rồi, khi người đưa thư mang thư tới cho Lăng Tiêu thì cũng tiện thể đưa cho nàng một phong thư.

Nguyên bản Diệp Vi Ny còn kinh ngạc, tự nhủ không hiểu Nam Phương Vương gửi thư cho mình làm gì. Không ngờ vừa mở thư ra, nàng đã sợ ngây người, tâm loạn như ma, miễn cưỡng mang một bình trà cho Lăng Tiêu và Phúc bá xong liền vội vàng trở về phòng. Trong thư của Nam Phương Vương chỉ có vài câu rất đơn giản, lại không hề có gì uy hiếp hay đe dọa nàng, chỉ một vài câu hỏi quan tâm tới Diệp Tử, hỏi nàng đi theo Lăng Tiêu đã quen hay chưa, còn nói rất cao hứng vì nàng có thể tìm được một chỗ dựa tốt như vậy! Ngoài ra, thư không viết thêm gì cả! Mặc dù vậy, từ đáy lòng mình, Diệp Vi Ny càng lúc càng cảm thấy bất an mãnh liệt. Nàng rất hiểu dưỡng phụ của mình, tuy rằng không biết dưỡng phụ có phải theo phe Nam Phương Vương hay không, nhưng hiển nhiên nhất định là người có quan hệ với Lý Vô Thông! Thân phận và địa vị của người nay cũng không phải là thấp, nếu không không phải trong thư nói tới mấy đứa nhỏ ở thị trấn Ô Thẩn, hơn nữa còn đúng là bút tích của dưỡng phụ, Diệp Vi Ny thậm chí không tin là mình lại nhận được tin tức của dưỡng phụ ở đây. Nàng thầm nghĩ, có lẽ ngay từ sau khi vào Học viện Đế quốc, mình đã bị dưỡng phụ phát hiện, nếu không sẽ không thể nắm tình huống của nàng rõ như trong lòng bàn tay vậy được!

Diệp Vi Ny bỗng nhiên có cảm giác nhụt chí, dù mình vùng vẫy thế nào cũng không thể trốn thoát khỏi bàn tay người ấy! Khuôn mặt uy nghiêm chẳng bao giờ cười của nam nhân đó lại hiện lên trong đầu Diệp Vi Ny.

Diệp Vi Ny ngồi trên giường, co mình trong góc tường, hai tay ôm đầu gối, đầu cúi xuống đầu gối, mái tóc đen mềm mại rũ xuống, hiện ra vẻ bất lực. Ông ta... nhất định cũng biết thực lực ta tăng lên, thực đáng chết! Ta không nên để ảnh hưởng tới hắn, ta nên sớm rời khỏi hắn là được rồi! Nước mắt chảy xuống từ khóe mắt Diệp Vi Ny. “Nhưng... nhưng sao ta thực sự vẫn còn lưu luyến hắn? Hắn vẫn còn đáp ứng, phải đi một chuyến theo giúp ta giải quyết xong một việc, nhưng hôm nay không ngờ người đó lại có liên quan tới Nam Phương Vương... Còn có cả Kiếm Tông thực lực mạnh mẽ nữa... Lăng Tiêu hiện giờ chẳng thể nào đầu lại được phe của Nam Phương Vương”

Diệp Vi Ny trăm mối tơ vò, trong lòng âm thầm quyết định: “Chính mình phải cùng Lăng Tiêu đi tới gặp Nam Phương Vương. Bất kể như thế nào đều phải gặp dưỡng phụ một lần, nói rõ ràng với hắn. Đúng là là hắn nuôi ta lớn, nhưng ta cũng đã làm rất nhiều chuyện cho hắn, ta đã không còn nợ nần gì hắn cả! Từ nay về sau, ta chính là ta, ta muốn cùng Lăng Tiêu song hành! Về phần bọn nhỏ này... Chờ tỷ tỷ, tỷ sẽ mang các người đi, thị trấn Ô Thẩn không phải là nhà của các người! Thành Penzias mới là nơi để các người vui chơi!”

Trên mặt Diệp Vi Ny lộ ra vẻ kiên quyết.

.....

- Muội cũng muốn đi theo ta?

Lăng Tiêu nhìn vẻ mặt kiên quyết Diệp tử, trong lòng có chút nghi hoặc. Gần đây Diệp tử đang cố gắng đột phá Cuồng Kiếm Sư, lúc nào cũng nỗ lực phi thường, lẽ ra phải ở nhà tiếp tục tu luyện, không nên đi ra ngoài cùng mình chứ.

- Là muội sợ ta gặp nguy hiểm sao ?

Lăng Tiêu dịu dàng hỏi

- Muội nói rồi, chúng ta cùng tiến cùng lùi.

Ánh mắt Diệp Vi Ny thoáng cười, hơi xấu hổ nói:

- Người ta thích đi theo bên cạnh huynh. Hi hi, không chê ta làm vướng bận chân tay huynh chứ?

Lăng Tiêu lắc đầu mỉm cười, trên mặt Diệp Vi Ny lộ ra vẻ thắng lợi

Phong Linh đang ở trong phòng lật xem một ít tư liệu. Ở đây một thời gian khá lâu khiến nàng rất thất vọng. Nàng vốn nghĩ mình là một ‘hòn ngọc cứng’ của phụ thân, nhưng sao đến tận bây giờ vẫn không hề có một phong thư nào tới, cứ như thể đã quên hẳn đứa con này rồi vậy.

Đã có một thời gian tiếp xúc với thế tục, tính tình của Phong Linh cũng không còn vội vàng xúc động như trước, mỗi ngày đều chơi đàn, đọc sách, cũng là nhàn nhã trôi qua từng ngày. Bởi vì gần đây cảm thấy nhàm chán nên đã bắt đầu giúp đỡ Lăng Tiêu xử lý một số chuyện của Binh đoàn Tia Chớp.

Phong Linh là một cô gái thông minh, có nhiều chuyện chỉ cần đọc hoặc nghe một chút là thông tỏ. Tính cách nữ nhân của nàng lại càng chu đáo hơn hẳn so với nam nhân.

Bên ngoài bỗng nhiên vang lên vài tiếng đập cửa. Phong Linh buông sách, cất giọng trong trẻo:

- Ai đó?

- Là ta !

Lăng Tiêu nói:

- Ta có thể vào chứ?

Phong Linh sửng sốt, ngày thường chỉ có Diệp Vi Ny, Hoàng Phủ Nguyệt, Xuân Lan và Thu Nguyệt đến đây. Hiện tại, họ đã trở thành khách quen của biệt viện này.

Còn Lăng Tiêu vốn căn bản không hề thấy bóng dáng, chỉ nghe nói vẫn thường tu luyện. Thời gian dần trôi, hạp ý của Phong Linh đối với Lăng Tiêu cũng dần phai nhạt. Kỳ thật ngẫm lại, người ta cũng không có làm sai cái gì, nếu đổi là mình bị ám sát, chắc chắn sẽ không bỏ qua đồ phượng. Hiện giờ người ta chỉ giam lỏng nàng ở đây đã là ban ơn cực lớn rồi. Đương nhiên, dù hiểu được như vậy nhưng giai nhân bị giam cầm vẫn canh cánh trong lòng về sự kiện kia, cho nên vừa nghe Lăng Tiêu gọi, Phong Linh đã bật dậy, trầm mặt xuống, lạnh lùng hỏi:

- Có việc gì?

Lăng Tiêu không trả lời nàng mà đẩy thẳng cửa đi vào.

Phong Linh lập tức đứng lên, trợn mắt nhìn Lăng Tiêu:

- Người có biết lịch sự không vậy? Hơi quá đáng rồi đó! Ta không cho người vào!

Lăng Tiêu âm thầm cười, ném cho nàng một cái bình sứ không lớn nhưng cực kỳ tinh xảo, trên mặt có vẽ sơn thủy đồ rất sắc nét, tuyệt đối là tinh phẩm, có tiền chưa chắc đã mua được.

Về mặt hồ nghi, Phong Linh tiếp lấy nó, cẩn thận đánh giá vài lần, sau đó hỏi:

- Đây là cái gì? Là thuốc độc mà người mới phát minh hả ?

Nàng biết Lăng Tiêu sẽ không tự nhiên vô cớ đưa cho nàng cái bình sứ tinh xảo như thế này, hỏi giọng đầy châm chích.

- Đúng vậy, những người khác đều rất quan trọng cho nên chỉ có thể tìm người để thử.

Khuôn mặt anh tuấn của Lăng Tiêu hiện lên nụ cười mê người. Thấy sắc mặt Phong Linh có vẻ khó coi, Lăng Tiêu mới khẽ thở dài:

- Trong bình này có mười khối đan dược. Cứ ba tháng người ăn một viên có thể duy trì thực lực của người trong thời gian ba tháng!

Đôi mắt Phong Linh thoáng ngạc nhiên vui mừng, nhưng nàng vẫn hỏi với giọng lạnh như băng:

- Vì sao?

- Có lẽ một ngày nào đó ta không thể trở về được. Nếu bởi vì ta mà cả đời người không thể khôi phục được thực lực, người sẽ hận ta tới tận lúc chết mất.

Lăng Tiêu thoải mái cười nói:

- Cho nên, người hiện tại có thể rời khỏi đây bất cứ lúc nào tùy thích.

Phong Linh ngậy người một lúc lâu mới thầm thì:

- Người không sợ ta trở về rồi sẽ báo thù người sao?

Lăng Tiêu cười khê nói:

- Có lẽ thế.

Phong Linh liếc Lăng Tiêu một cái sắc như dao, sau đó nói:

- Ta không tin người lại tốt như vậy. Là người đang lừa gạt để tranh thủ sự thông cảm của ta phải không! Người đang gặp một sự phiền toái nào đó, muốn cho ta quay về sư môn tìm người giúp người, đúng hay không?

Lăng Tiêu nhún nhún vai, bất đắc dĩ cười nói:

- Óc tưởng tượng của người cũng quá phong phú rồi đó. Người đừng tưởng cứ rời khỏi là có thể trả thù được ta. Sau khi dùng hết đan dược này, thực lực của người lại trở về như bây giờ! Cho nên, người còn phải tới gặp ta để dùng một viên Cổ Nguyên Đan. Ăn nó xong, người mới có thể hoàn toàn khôi phục thực lực mà không bị phản ứng phụ, thậm chí còn khiến thực lực của người tăng trưởng thêm cơ! Đương nhiên, người cũng có thể không tin lời ta nói, gọi sư môn của người tới báo thù. Dù sao, chỉ cần ta chết, người sẽ chẳng bao giờ lấy được Cổ Nguyên Đan!

- Quả nhiên người vẫn đề tiện, vô sỉ như vậy!

Phong Linh nghiêng răng nghiêng lợi, hung tợn trừng mắt nhìn Lăng Tiêu. Đáng tiếc, lúc này hắc đã biến mất không chút hình dáng.

Cửa phòng bị nhẹ nhàng đóng lại, ngăn cách với ánh sáng và thanh âm ồn ào, náo nhiệt bên ngoài. Phong Linh nghiêng răng, hung hăng giơ chiếc bình sứ lên cao, định nện xuống đất nhưng rồi lại thở dài, mở nó ra. Nhẹ nhàng lấy ra một viên, một luồng hương thơm nồng đậm lọt qua lỗ mũi, thấm vào tận trong lòng khiến cả đầu óc và toàn thân nàng đều cảm thấy hưng phấn. Đặt vào miệng, một hương vị ngọt ngào thông qua lưỡi chảy vào trong lòng. Ngay sau đó, một luồng nhiệt lưu chảy mạnh khắp nơi trong kinh mạch toàn thân Phong Linh. Nội lực tràn đầy trở lại trong nội thể Phong Linh trong nháy mắt.

“Cảm giác nắm giữ sức mạnh quả thật là tốt!” Về mặt Phong Linh phấn chấn hẳn lên. Lúc này, nàng quả thật hận không thể ngay lập tức lao ra ngoài thi triển kiếm kỹ đã được Lăng Tiêu cải tiến. Bàn tay nàng vẫn nắm chiếc bình sứ nhưng nội tâm đã dậy sóng!

Tuy rằng hận Lăng Tiêu khóa thực lực của mình lại, nhưng nàng vẫn phải thừa nhận Lăng Tiêu quả thực là thiên tài! Bất kể là võ đạo hay y thuật, hẳn đều tuyệt đối là thiên tài! Người như vậy, nếu là bị các thế gia ẩn tàng phát hiện, sợ là sẽ nổi phong ba để tranh đoạt lấy hắn... Nếu hắn có thể gia nhập sơn môn của mình, như vậy chỉ sợ không tới trăm năm, gia môn mình có thể tăng lên thành môn phái tam lưu... thậm chí nhị lưu! Nhưng... vì cái gì mà hắn gia nhập gia môn của mình?

Phong Linh như bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, hai gò má chợt ửng hồng, hừ một tiếng, nghĩ “Người này âm hiểm xảo hoạt, cho dù mình tự bán mình cho hắn, hẳn cũng không làm theo những gì mình muốn đâu!” Phong Linh nghĩ tới đây, ánh mắt càng trở nên mờ mịt.

165. Chương 164: Căn Cứ Của Nam Phương Vương.

Căn cứ của Nam Phương Vương nằm bên bờ hồ Penzias, cách thành Penzias một trăm năm mươi dặm.

Từ bình nguyên xa xa nhìn lại, tường thành xây bằng đá lớn cao chừng hơn 50 thước! Tường thành nguy nga mang theo một khí thế áp đảo, bề ngoài tường thành được mài nhẵn bóng, muốn tay không trèo lên tường thành này đúng là trò đùa. Lăng Tiêu nhìn thoáng quá Phúc bá và Diệp Vi Ny, khẽ thở dài:

- Đây mới chân chính là tường thành! Lãnh địa của chúng ta cũng phải như vậy!

- Phương nam đa số đều là bình nguyên, rất thiếu đá khối. Năm đó nhị điện hạ dựng lên căn cứ này, dường như phải mang đá khối từ rất xa tới, hao phí vô số tiền tài, nhân vật lực mới có thể xây dựng được căn cứ này như hiện nay.

Phúc bá nheo mắt nhìn tường thành cao ngất như một căn cứ quân sự nổi lên giữa bình nguyên, khẽ thở dài:

- Nhị điện hạ trời cho hơn người, mặc kệ ở phương diện nào cũng đều mạnh không kém gì thái tử điện hạ. Tương lai, giang sơn này rơi vào tay ai cũng còn chưa thể biết được.

Diệp Vi Ny có chút hâm mộ nhìn tòa thành, khẽ hỏi:

- Phúc bá, nếu thành Penzias chúng ta cũng xây tường thành như vậy thì sẽ tốn bao nhiêu tiền?

Vốn rất thích Diệp tử, Phúc bá mỉm cười, vui vẻ nói:

- Với tài lực hiện tại của chúng ta, dù 10 năm nữa cũng không thể xây dựng nổi tòa thành như vậy!

- Thật vậy sao?

Diệp Vi Ny lè lưỡi, lúc lắc cái đầu, nói:

- Xem ra chúng ta còn phải kiếm thật nhiều tiền hơn nữa mới được. Lăng Tiêu, huynh nói sao?

Lăng Tiêu gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy.

Diệp Vi Ny mỉm cười vui vẻ. Nữ nhân đúng là luôn khao khát tương lai tươi đẹp còn hơn cả nam nhân. Diệp tử mơ màng nghĩ tới cảnh mình đi theo bên cạnh Lăng Tiêu, cùng hắn gây dựng sự nghiệp. Đó là chuyện hạnh phúc tới mức nào cơ chứ!

Tiểu Sửu ở trên trời lao xẹt qua. Lăng Tiêu cười nhẹ nói:

- Trong căn cứ không có gì biến hóa. Kỳ thật, cho dù hắn muốn làm cái gì, cũng không cần phải gây ra biến hóa quá lớn.

Phúc bá nói:

- Chỉ cần không có gã Kiếm Tông kia xuất hiện thì trận doanh này của hắn sao có thể giữ nổi chúng ta.

Lăng Tiêu vẻ mặt tự tin nói:

- Xuất hiện? Nếu Kiếm Tông kia thực sự là người của hắn, ta có thể cam đoan, nhanh nhất là 3 tháng hắn mới có thể miễn cưỡng khôi phục tám phần thực lực! Nếu hắn thật sự là người của nhị điện hạ, ta cũng không ngại trực tiếp tiễn hắn thêm một đoạn đường. Giết một Kiếm Tông, tin rằng sẽ càng thêm cảm giác thành tựu.

Lúc này, cửa thành nặng nề dày chừng hai thước bên ngoài căn cứ chậm rãi mở ra, phát ra tiếng động rì rì, thanh âm truyền rất xa, hiển nhiên là đã lâu rồi chưa hề được mở ra.

Từ xa, thanh niên tóc vàng anh tuấn Lý Thiên Lạc vẻ mặt tươi cười bước nhanh lại trước xe ngựa của ba người, đầu tiên là khiêm tốn lễ phép gật đầu với Phúc bá, sau đó mới lớn tiếng cười nói:

- Lăng huynh đệ đường xa tới đây, Thiên Lạc không thể đón từ xa, mong rằng Lăng huynh đệ không lấy làm phiền lòng.

Lăng Tiêu từ trong xe ngựa đi ra, đứng trên xe, từ trên cao nhìn xuống Lý Thiên Lạc, khẽ nở nụ cười nói:

- Lý huynh rất khách khí! Chúng ta coi như là bằng hữu đồng cam cộng khổ, chưa nói tới thân phận của Lý huynh...

Lý Thiên Lạc hơi hơi sững sốt, trong ấn tượng của hắn thì Lăng Tiêu dường như không nói nhiều như vậy. Tuy nhiên, hắn vẫn lập tức phản ứng, cười lớn đi tới ôm Lăng Tiêu vừa nhảy xuống xe, sau đó nói:

- Chúng ta là huynh đệ tương giao. Ta chính là La Thiên, một học sinh của bình thường Học viện Đế quốc. Còn cái thân phận hoàng gia chết tiệt kia thì có gì quan trọng đâu...

Lăng Tiêu cũng cười lớn nói:

- Đúng vậy, không quan trọng!

Diệp Vi Ny lúc này cũng từ trong xe ngựa đi ra. Lý Thiên Lạc tao nhã cười với Diệp Vi Ny:

- Xin chào Diệp tử!

Diệp Vi Ny mỉm cười đáp lễ, hỏi:

- Karin đâu? Nàng không cùng ở đây sao?

Lý Thiên Lạc nghe thấy tên Karin, khuôn mặt mỉm cười dịu dàng, nói:

- Karin ở nhà, chúng ta đang chuẩn bị cùng nhau quay về Học viện Đế quốc. Ha hã, hay là Lăng huynh đệ may mắn, không cần trở lại học viện để bị gò bó?

- Lý huynh đã sắp đột phá Đại Kiếm Sư bậc một phải không? Theo lý thuyết, có thể xin thi tốt nghiệp Học viện Đế quốc được rồi nhỉ?

Lăng Tiêu nhớ tới nội quy của Học viện Đế quốc, nói tiếp

- Hơn nữa Học viện Đế quốc cũng không hề gò bó, ta cảm thấy rất tự do!

- Ha ha... đó là chỉ mình ngươi nói thế thôi!

Lý Thiên Lạc nhiệt tình nói tiếp

- Xin mời Lăng huynh đệ! Lại nói tiếp, muội muội Lăng Vận Nhi của ngươi hiện giờ cũng đã là Đại Kiếm Sư bậc bốn, vào ban cấp cao của Học viện Đế quốc. Lăng huynh đệ, nói nhỏ cho ta biết, có phải gia tộc ngươi có chỗ dựa lớn phải không? Cũng giống như Tà gia dựa vào Bách Hoa Môn ấy. Tuy nhiên, Tà Hiếu Yên ánh mắt quá thiện cận, cứ nghĩ mình có chỗ dựa là có thể không coi ai ra gì. Kết quả, giờ này chắc chắn cô ả đang rất hối hận. Ha ha, chỉ đùa một chút, Lăng huynh đệ không cần để ý, cha ta vẫn trong chờ ở bên trong đó.

Lý Thiên Lạc nói xong, trong mắt hiện lên một tia狡 hoạt. Hiện tại hắn khiến cho Lăng Tiêu cảm thấy có chút nhìn không thấu. Biết được những tin tức thế này, cho dù là ở đế đô cũng chỉ có rất ít người biết. Mạng lưới tin tức mạnh mẽ như của Nam Phương Vương này đúng là chẳng có mấy nhà.

- Tà Hiếu Yên... cô ta?

Trên mặt Diệp Vi Ny lộ ra một tia khinh thường, cười nói:

- Bách Hoa Môn là cái gì? Rất nổi danh sao?

Lý Thiên Lạc thấy vẻ mặt Lăng Tiêu vẫn bình thường, trong tâm không khỏi có chút âm thầm thất vọng. Phụ thân đã không ngừng nhắc nhở hắn phải sử dụng trăm phương nghìn kế, khéo léo đối xử với Lăng Tiêu. Nếu không, làm sao vừa mới tới mà Lý Thiên Lạc đã nói cho Lăng Tiêu loại tin tức kinh người này chứ.

Đến khi Diệp Vi Ny hỏi như vậy, Lý Thiên Lạc mới vỗ ngực tự nhủ, Lăng Tiêu làm sao có thể biết được gia phả ẩn tàng thế này, chắc hẳn hắn sẽ cảm kích mình đã nói cho hắn tin tức đó.

Nhưng hắn không không ngờ, Lăng Tiêu chẳng những biết Bách Hoa Môn, thậm chí còn tự tay giết hai ngoại đường Đường chủ của họ! Tuy rằng không biết địa vị của Bách Hoa Môn trong các môn phái ẩn tàng, tuy nhiên nếu đã có ngoại đường, mà ngoại đường Đường chủ đã có thực lực trên Ma Kiếm Sĩ, vậy phải

mạnh hơn rất nhiều so với môn phái của Phong Linh! Lăng Tiêu sở dĩ thờ ơ, là hắn đã sớm nghĩ đến, Tạ Hiểu Yên nhất định muốn dựa vào Bách Hoa Môn!

Bất kể thế nào, tương lai của hai người đã không còn nữa điểm liên quan! Chính mình có gia đình, sao Tạ Hiểu Yên lại không có. Hơn nữa, Lăng Tiêu cũng có chút tự tin với thủ đoạn của bản thân, tin rằng cho đến khi nào Tạ Hiểu Yên vẫn chưa gỡ bỏ được cấm mạch thì sẽ không nói ra việc hai ngoại đường Đường chủ chết ở trong tay mình. Tin rằng cũng sẽ chẳng ai nghi ngờ gì mình. Dù sao hai gã ngoại đường Đường chủ kia đều có thực lực Ma Kiếm Sĩ, còn mình chỉ là Đại Kiếm Sư mà thôi...

Ở phương nam vẫn đồn đại Lăng Tiêu, Linh chủ đại nhân của thành Penzias, đánh cho Kiếm Tông bị thương, tuy nhiên tin đồn vẫn chỉ là tin đồn, sẽ chẳng mấy ai tin được, trừ... người trong cuộc.

Lý Thiên Lạc lấy tay vỗ vỗ trán, cười nói:

- Ô, đầu óc ta... ha ha... Lăng huynh đệ nhất định không biết Bách Hoa Môn. Tuy nhiên, Lăng huynh đệ hẳn là nghe nói tới những thế gia và môn phái ẩn tàng phải không?

Lăng Tiêu gật gật đầu. Nếu hắn nói chưa từng nghe, Lý Thiên Lạc cũng căn bản sẽ không tin

- Thế gia và môn phái ẩn tàng chia làm nhất, nhị, tam lưu và không phân cấp. Lăng huynh đệ hẳn là biết Bách Hoa Môn, cũng là môn phái tam lưu!

Lý Thiên Lạc nói xong, khẽ cười

- Nếu người không biết về thế gia và môn phái ẩn tàng mà nghe như vậy nhất định sẽ cười nhạo một phen, nhưng ta tin rằng Lăng huynh đệ không như vậy.

Lăng Tiêu lộ ra thần sắc kinh ngạc:

- Bách Hoa Môn kia... là môn phái tam lưu à?

Trên thực tế, Lăng Tiêu chẳng những không cười nhạo mà còn tăng thêm vài phần nhận thức về thực lực thế gia và môn phái ẩn tàng. Thoạt nhìn, ở trong những thế gia và môn phái này chắc chắn có cao thủ Kiếm Hoàng trở lên.

Lý Thiên Lạc gật gật đầu, than nhẹ một tiếng:

- Ta và những người thế tục tu luyện tới Cuồng Kiếm Sư đã cảm thấy rất giỏi. Tu luyện tới Ma Kiếm Sĩ như Lăng tướng quân và gia phụ thì đúng là hàng vạn hàng nghìn người mới được một người. Còn tới thực lực Ma Kiếm Sư như Thu lão Nguyên soái... ha ha... toàn bộ Đế quốc Lam Nguyệt chúng ta chỉ sợ cũng không quá 500 người. Nhưng nếu tính trong các thế gia và môn phái ẩn tàng thì con số này phải nhân lên gấp mười! Thấy bọn họ lợi hại, Lăng huynh đệ càng cần phải cố gắng hơn đó! Đừng để bị cô ả Tạ Hiểu Yên kia vượt qua. Cô ta đã bị thân bại danh liệt ở học viện, nếu nói ả không muốn báo thì chỉ sợ chính Lăng huynh đệ cũng không tin nổi. ha ha...

Lăng Tiêu thần nhiên cười:

- Đa tạ Lý huynh quan tâm...

Lý Thiên Lạc than nhẹ một tiếng:

- Ít nhất, Lăng huynh hiện giờ phải tăng cường thể lực bản thân! Điểm này, tại hạ tuy rằng không thể giúp đỡ nhiều, nhưng cũng sẽ tận lực nói tốt về Lăng huynh trước mặt gia phụ!

Lăng Tiêu nhìn Lý Thiên Lạc thật sâu, vẻ mặt tươi cười nhưng trong lòng thầm nghĩ: Lý Thiên Lạc ơi Lý Thiên Lạc! Rốt cuộc không hiểu là người có biết, mới cách đây không lâu, phụ thân đại nhân của người còn phái Kiếm Tông tới giết ta đó.

Vào trong thành liên cảm giác khác hẳn so với thành thị bình thường. Đường phố sạch sẽ, người đi lại thưa thớt, doanh trại chỉnh tề, trong thành tràn ngập một không khí nặng nề mà chỉ những nơi có đông đảo quân lính đóng mới có thể ngưng tụ được loại khí thế đó.

Mấy người Lăng Tiêu vừa đi vừa đánh giá. Lý Thiên Lạc cũng vừa đi vừa giới thiệu chức năng của mỗi nơi cho Lăng Tiêu...

Lăng Tiêu không khỏi gật đầu. Lý Võ Thông này thật đúng là một gã xuất sắc mới có thể kiến thiết nơi đây đến mức độ thế này. Hẳn tự nhủ: khó trách thái tử vẫn coi người là mối họa tâm phúc lớn nhất. Có một gã huynh đệ như vậy đúng không phải là một chuyện tốt đối với con cháu hoàng gia.

Lăng Tiêu bỗng nhiên nhớ tới huynh trưởng của mình. Nếu sau này mình có thể kiến thiết thành Penzias được như vậy, không biết Lăng Chí có tự hào vì mình không?

Sinh ở hoàng gia, thật sự là một loại bi ai!

Lăng Tiêu vừa suy nghĩ vừa đi theo Lý Thiên Lạc tiến vào trung tâm căn cứ. Tòa nhà của Nam Phương Vương Lý Võ Thông cũng không khác gì những doanh trại của binh lính bình thường, không có phòng ốc, mái ngói màu nâu, tuy rằng chỉnh tề với tường đá nhưng lại khiến người ta có cảm giác áp lực.

Ngoài cửa là hai gã thủ vệ, thấy Lý Thiên Lạc liền nhìn hẩn không chớp mắt. Lý Thiên Lạc cười nói với Lăng Tiêu:

- Quy củ của cha ta hơi nghiêm khắc. Mọi người chờ một chút, ta đi vào thông báo trước.

Diệp Vi Ny đang nhìn ngó xung quanh, bỗng nhiên một bóng người quen thuộc lóe lên ở một góc khiến trái tim nàng chợt thót lại...

166. Chương 165: Lôi Kéo.

- Lăng Tiêu, muội muốn đi dạo xung quanh một chút được không?

Diệp Vi Ny nhìn Lăng Tiêu, nói với thần sắc không được tự nhiên cho lắm.

Lăng Tiêu hơi hơi sững sốt, lập tức nói:

- Như vậy không được rồi, quân sự trọng địa, muội sao có thể tùy ý đi lại được.

- ha ha... không hề gì, Lăng huynh đệ không phải khách khí, quá lời như vậy. Diệp tử, nếu cô muốn đi dạo thì cứ đi. Nếu không phải cấm địa sẽ chẳng có người nào ngăn chặn cô đâu!

- A... vậy cảm ơn cậu, Lý Thiên Lạc đồng học.

Diệp Vi Ny khẽ nhếch miệng, liếc Lăng Tiêu như muốn nói gì, nhưng rồi lại ngậm miệng, chỉ quay sang mỉm cười với hẩn. Sau đó nàng mím chặt môi, quay người lại, đi về hướng vừa nhìn thấy bóng người quen thuộc vừa rồi.

Lăng Tiêu vì khẽ cau mày, hẩn biết rõ, Diệp tử không phải loại người cố tình thích gây sự. Kỳ thật, ngay khi Diệp tử yêu cầu được đi cùng mình tới đây, Lăng Tiêu đã cảm thấy có chút không thích hợp nhưng vì Diệp tử không nói nên hẩn cũng không muốn hỏi rõ. Tuy nhiên khi đến đây, phản ứng của Diệp tử lại càng cổ quái hơn, có lẽ chỉ chính nàng không nhận ra mà thôi.

Lý Thiên Lạc mỉm cười nói:

- Lăng huynh đệ cứ yên tâm, ta cam đoan, Diệp tử chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu!

Lăng Tiêu thoáng nhíu mày, sau đó nhìn Phúc bá. Phúc bá lại nhìn chằm chằm một tòa doanh trại không biết đang suy nghĩ gì, như thể không chút chú ý tới những chuyện bên cạnh mình.

Lúc này bên trong doanh trại truyền đến một tràng cười ha hả vô cùng thích thú:

- Hoan nghênh người, Lăng gia hổ tử!

Lý Võ Thông từ phía trong đi ra. Vóc dáng hẩn không tính là rất cao, da mặt trắng mịn, một chòm râu sạch sẽ, đôi mắt thâm sâu vô cùng, trên người như thể có khí chất bẩm sinh của người cao quý, vẻ mặt tươi cười thân thiện.

- Lăng Tiêu xin chào Nhị điện hạ!

Lăng Tiêu cúi đầu thi lễ, bất kể là giả vờ hay không thích thì chào hỏi lễ phép vẫn là việc phải làm.

- Hiền chất không cần khách khí, ta cùng với phụ thân người đều là người trong quân ngũ. Từ giờ cứ nói chuyện theo phương thức trong quân, không cần lễ nghi phiền phức này!

Lý Võ Thông sảng khoái nói như vậy, nhưng nhìn lại có vẻ hơi khác so với Nam Phương Vương đầy nhiệt huyết kích động ở thị trấn Tập Mai Long khi trước.

Mời Lăng Tiêu vào trong, phân định chủ khách ngồi xuống xong, binh lính đưa trà nước tới mời, Lý Võ Thông thấy Phúc bá đứng ở bên cạnh Lăng Tiêu, vội vàng đứng dậy, vỗ trán, động tác giống Lý Thiên Lạc như đúc, quả nhiên không hổ là phụ tử.

- Ai nha, không ngờ ta lại không nhận ra, hóa ra là Phúc tướng quân! Xin thứ cho Võ Thông chậm trễ! Phúc tướng quân mau mau mời ngồi!

Về mặt Lý Võ Thông đầy thành khẩn và khách khí.

Phúc bá thản nhiên cười nói

- Nhị diện hạ quá khách khí, tại hạ hiện tại chỉ là một quản gia của thiếu gia, cho nên tại hạ đứng là được rồi!

Lý Võ Thông cười khổ nói:

- Quên đi, ta biết tính Phúc tướng quân ngài tùy ý là tốt rồi. Năm xưa Thu lão Nguyên soái và Phúc tướng quân đều là những thần tượng của Võ Thông ta đó!

Tiếp theo, Lý Võ Thông quay sang hỏi Lý Thiên Lạc:

- Thiên Lạc, nghe nói còn một cô gái, sao vẫn không thấy nàng vào đây?

Lý Thiên Lạc vội vàng nói:

- Phụ thân, nàng là bằng hữu của Lăng Tiêu và cũng là bằng hữu của con! Đại khái cô gái này không thích tình cảnh này, nói muốn đi dạo xung quanh một chút, con...

- Ha ha, như vậy không sao. Người một nhà mà, cứ tùy ý đi thăm quan căn cứ của chúng ta!

Lý Võ Thông lơ đãng cười nói:

- Kỳ thật ta đã sớm muốn gặp mặt hiền chất, nhưng hiền chất cũng biết đấy, có nhiều việc cũng không như chúng ta mong muốn. Lăng tướng quân vốn luôn giữ lòng trung, trấn thủ Tây cương để quốc, tại hạ thật là bội phục! Vốn nghe nói hiền chất là người bị Thiên Mạch, còn tiếc hận thật lâu, không ngờ hiền chất tự lực tự cường, có thể đánh thông thiên mạch. Nghị lực này quả thực khiến người ta phải bội phục! Thực sự đáng ăn mừng!

Lăng Tiêu thản nhiên cười, nói:

- Gia phụ còn tôn sùng ngài gấp đôi, mà tiểu tử ta cũng rất bội phục ngài. Khi ở thị trấn Tập Mai Long, nếu không có ngài, chỉ sợ đã vô cùng nguy hiểm rồi. Nói tới đó, tước vị Tử tước này của ta thực ra là đoạt của Thiên Lạc huynh.

Lý Thiên Lạc ở bên cạnh vội vàng nhẹ giọng khách khí, thần sắc lạnh nhạt, hồn nhiên không để tước vị Tử tước vào mắt. Quả thực nếu là con cháu hoàng tộc chính thống, có mấy ai thêm coi trọng tước vị Tử tước nhỏ nhoi này cơ chứ?

Lý Võ Thông khẽ háng giọng, nói:

- Nghe nói hôm tổ chức Lễ hội Bạo Viêm Sư Vương, thành Penzias bị cường đạo quy mô lớn công kích? May là có hiền chất chống cự, nếu không chỉ sợ đã tổn thất rất nặng nề. Vậy có tra được đối phương là ai không? Không ngờ chúng dám lớn gan như vậy, không coi bốn vương ra gì!

Trên mặt Lý Võ Thông lộ vẻ giận dữ, gằn giọng nói tiếp:

- Nếu điều tra được kẻ nào lớn gan như vậy, nhất định phải nói cho ta, ta nhất định phải băm thây hắn thành vạn đoạn!

Lăng Tiêu cười lạnh trong lòng, đương nhiên người muốn bầm thây ca ca người thành vạn đoạn, chỉ sợ thái tử ca của người cũng muốn làm như vậy đối với người..

Lăng Tiêu gật đầu nói:

- Đám lính đánh thuê này không phải của đế quốc chúng ta mà là binh đoàn Thần Phong, một đoàn lính đánh thuê cấp hai của ngoại quốc có thực lực rất mạnh. Không biết tại sao bọn chúng lại nhắm vào nơi như thành Penzias. Có lẽ chúng đi thuyền từ trên biển tới!

Lý Võ Thông gật đầu nói:

- Ủ, cũng có khả năng. Có lẽ bọn chúng bị sự giàu có của thành Penzias hấp dẫn, định thừa dịp chúng ta lơ lửng nhất để tới cướp bóc. Đám súc sinh chết tiệt, dám làm loạn ngày hội của bọn ta. Một ngày nào đó, ta sẽ tới tận lễ hội của chúng cho chúng biết!

Lăng Tiêu thoáng nghĩ, những lời này của Lý Võ Thông nhìn như không phải nói dối, có lẽ dã tâm của vị Nam Phương Vương này không chỉ dừng lại ở vương vị đế quốc Lam Nguyệt này.

Lý Võ Thông nói xong, lại cười nói với Lăng Tiêu:

- Lần này ta mời hiền chất tới đây nói chuyện, thứ nhất là muốn gặp người. Nghe nói người đả thông thiên mạch đều có tiền đồ vô lượng! Hôm nay vừa thấy quả nhiên đúng như vậy! Lăng gia hổ tử thực sự bất phàm! Chuyện thứ hai là bốn vương muốn tránh lặp lại sự kiện của lễ cuồng hoan vừa rồi. Bốn vương định... chuẩn bị tặng cho người bốn khẩu ma tinh đại pháp chuyên dùng để bảo vệ thành Penzias!

- Cái gì?

Lăng Tiêu và Phúc bá nghe vậy rất cực giạt mình, nhất tề biến sắc kinh hô.

Ma tinh đại pháp chỉ một phát bắn đã có thể giết chết mấy con Chiến Tranh Cự Tượng Komodo! Đây là thứ vũ khí giống như thần khí, chỉ sợ dù là cao thủ cấp bậc Kiếm Tông cũng không dám cứng rắn chơi lại nó!

Để chế tạo một khẩu ma tinh đại pháp phải tốn hơn hai trăm vạn kim tệ. Bốn khẩu là hơn tám trăm vạn!

Mà lúc Lý Võ Thông rời khỏi thành Penzias cũng chỉ mang đi nhiều nhất là hai ngàn vạn. Hiện tại không ngờ lại đưa luôn cho mình tám trăm vạn, hơn nữa đó lại là ma tinh đại pháp, vũ khí hạch tâm của đế quốc, không phải cứ có tiền là mua được! Người thường có nó là phạm pháp. Vậy mà hiện tại Nam Phương Vương chỉ mở mồm đã nói tới bốn khẩu.

Hắn điên rồi sao? Nếu muốn mua chuộc ta cũng không đến mức đặt giá cao như vậy chứ?

Lý Võ Thông mỉm cười đầy bí hiểm, dường như rất hài lòng với biểu hiện của Lăng Tiêu và Phúc bá. Hắn tự nhủ, ta đặt ra giá như vậy không sợ người không động tâm! Đến lúc đó, thái tử nhất định không thể ngăn cản nổi Lăng gia đi theo ta. Cho dù phụ thân chống đỡ cho người, cũng không thể nào chống đỡ nổi. Hừ... Đổi tám ngàn vạn kim tệ để lấy một gã tướng quân tay nắm trọng binh, quả thật là đáng giá!

Lý Võ Thông tiếp tục nói:

- Có vũ khí mà không có tinh hạch thì cũng chỉ là đồ trang trí. Ta tặng thêm cho hiền chất 500 khối tinh hạch bậc hai!

Phúc bá không kìm nổi hít một hơi thật sâu, nhìn về phía Lý Võ Thông bằng ánh mắt đầy chấn động.

Còn Lăng Tiêu cũng âm thầm tự đánh giá, một khối tinh hạch bậc hai đại khái giá trị khoảng một vạn kim tệ, 500 khối thì phải tới 500 vạn kim tệ! Cộng thêm 800 vạn kim tệ là giá của bốn khẩu ma tinh đại pháp. Đáng nể! Hắn thực sự đặt khá nhiều tiền vốn vào mình nhì! Lăng Tiêu thầm tán thưởng Thán Nam Phương Vương, thật sự là một người làm việc quyết đoán! Hắn lấy đi 2000 vạn kim tệ từ thành Penzias, vậy mà chỉ mở mồm một cái đã nói tặng cho mình quá nửa số đó.

Phải biết rằng, bốn khẩu ma tinh đại pháp đó, mỗi khẩu có giá khoảng 200 vạn kim tệ, nhưng không phải cứ có 200 vạn là có thể mua được!

Lăng Tiêu đứng dậy nói:

- Vương gia khách khí như vậy khiến Lăng Tiêu hiểu được tấm lòng thương dân của ngài, lo sợ dân chúng thành Penzias phải chịu khổ sở. Nhưng Lăng Tiêu thấy như vậy là quá nhiều!

Cha con Lý Võ Thông đều thầm mắng Lăng Tiêu là tên giáo hoạt, chỉ một câu nói nhẹ nhàng bằng quơ, không ngờ đã gỡ đi hơn nửa nhân tình, chuyển thành mối quan tâm của Vương gia đối với dân chúng thành Penzias. Chênh lệch giữa hai phương diện này quả là rất to lớn.

Lý Võ Thông ôn hòa cười nói:

- Nơi đó là đất phong của hiền chất, ta là địa chủ dù sao cũng phải tận tâm một phần!

Mấy người đều cười rộ lên, Lăng Tiêu cũng cười rất vui vẻ. Nhập thế được một năm nay, hắn cũng đã nắm bắt được ít nhiều tâm tình thế tục, cũng hiểu được rằng Lý Võ Thông chính là đang muốn lôi kéo mình. Nếu hắn không hiểu được như vậy thì quả thực là đầu óc có vấn đề.

Tuy nhiên, trong lòng Lăng Tiêu lại không để ý tới điều đó. Tiện nghi lớn như vậy mà không động tâm mới là lạ. Nếu thực sự Thái tử còn giở trò, Tiêu cũng không ngại cấp cho Lý Võ Thông chút tiện nghi. Lại nói tiếp, Lăng Tiêu biết rõ rằng lúc này lão quốc vương đã được giải độc, cho nên tình cảnh của Thái tử chưa chắc đã tốt đẹp gì. Có lẽ Thái tử cũng đã phát hiện ra, nếu không đã chẳng phát rồ lên mà thuê đoàn lính đánh thuê ngoại quốc tới thành Penzias ám sát mình.

Trong hoàng cung có hai Kiếm Tông, chưa chắc là đã hết! Đây cũng là kết luận của Lăng Tiêu sau khi suy luận về thế lực của các thế gia và môn phái ẩn tàng.

Còn Kiếm Tông kia có phải người của Nam Phương Vương hay không cũng không quan trọng. Chỉ cần gặp lại, Lăng Tiêu nhất định sẽ giết chết hắn! Máu của các huynh đệ đã đổ xuống sẽ không thể để uống phí được!

Cho dù trước mắt thực lực Lăng Tiêu còn có chút không đủ để giết chết Kiếm Tông. Tuy nhiên, Lăng Tiêu lại có điểm mạnh là thời gian và sự kiên nhẫn! Tổ chức mà người tu chân không thiếu nhất chính là kiên nhẫn!

Diệp tử trong lòng không yên bất an, quả nhiên, dưỡng phụ chính là người của Nam Phương Vương. Trước kia, Diệp Vi Ny đã có lần nghi ngờ rằng dưỡng phụ là người của thái tử điện hạ! Nhưng không ngờ rằng Nam Phương Vương lại có dã tâm tới mức đó, ngay từ 20 năm trước đã sắp xếp bố cục. Người trong hoàng gia quả nhiên là không hề bình thường!

Những binh lính như đều được lệnh lơ đi sự tồn tại của nàng, tuy nhiên chúng cũng không khỏi liếc trộm vài lần. Dù sao trong quân doanh dương khí ngút trời thế này, đột nhiên xuất hiện một tuyệt sắc giai nhân khuynh quốc khuynh thành thế này, thực sự là vô cùng hiếm có.

Diệp tử đi tới góc tường, trước mặt là những doanh trại chỉnh tề. Nàng chạy vội tới nhìn quanh nhưng lại không thể tìm thấy người đó. Chợt nghe sau lưng truyền đến một tiếng ho khan:

- Vi Ny, con khỏe chứ?

- A!

Diệp Vi Ny cúi đầu kinh ngạc hô lên, sau đó mạnh mẽ xoay người, đưa bàn tay trắng nõn lên ôm ngực, nhìn gã trung niên vẻ mặt nghiêm nghị kia, tâm tư phức tạp, cúi đầu khẽ nói:

- Phụ thân...

- Con đi theo ta...

Gã trung niên vẻ mặt nghiêm túc xoay người dẫn Diệp Vi Ny tới một chỗ yên lặng, sau đó quay lại nhìn nàng với ánh mắt có một chút khen ngợi, một chút phức tạp:

- Không tồi! Càng lớn càng xinh đẹp! Năm đó ta đã từng nói, nếu con vào học viện Quý tộc, nhất định sẽ là người ưu tú nhất. Quả nhiên ta nói không sai! Con vẫn là đứa con gái ưu tú nhất trong tim ta!

Được những lời khích lệ của gã trung niên này, ngược lại Diệp Vi Ny càng cảm thấy sợ hãi hơn, bởi vì ấn tượng về hắn đã khắc sâu trong lòng nàng ngay từ thuở nhỏ! Hắn vô thường. Đối xử với bọn trẻ chỉ có đánh hoặc mắng! Có lần khi mới khoảng 5, 6 tuổi, Diệp tử còn tận mắt chứng kiến dưỡng phụ một lần say rượu còn đề lên một tỷ tỷ cũng mới chỉ khoảng 16,17 tuổi. Tỷ tỷ đó liều mạng gào khóc nhưng cuối cùng ngất đi. Ngày hôm sau, nàng không còn nhìn thấy tỷ tỷ đó nữa. Dưỡng phụ dường như không hề có việc gì, còn nói nàng được thị nữ một nhà quý tộc mang đi rồi, cuộc sống sau này sẽ rất tươi đẹp! Hắn còn dạy Diệp tử và những đứa trẻ khác phải biểu hiện cho tốt, cũng sẽ có cơ hội được nhận vào làm thị nữ nhà quý tộc!

Bởi vì còn quá nhỏ nên khi đó Diệp tử cũng không biết là dưỡng phụ đã làm gì, nhưng dù sao trong lòng vẫn để lại dấu ấn không thể phai mờ. Chính vì vậy mà trong lòng nàng luôn có sợ hãi và phản cảm đối với quý tộc, sợ rằng nếu phải đi vào nhà quý tộc thì trước đó sẽ bị dưỡng phụ dạy dỗ, cho nên nàng liều mạng không chịu tiến vào học viện Quý tộc, cự tuyệt con đường nhưng lựa mà dưỡng phụ cấp cho, kiên trì trở thành một kẻ bàn tay vàng. Để gây áp lực cho nàng, giữa cơn rét lạnh mùa đông, hắn bắt Diệp Vi Ny chỉ ăn mặc mỏng manh đi ăn trộm, sau đó chăm sóc cho cả đám trẻ con, nấu cơm cho chúng, giặt quần áo cho chúng bất kể mùa hạ mùa đông. Thậm chí hắn còn bắt nàng nhúng hai ngón tay vào nước sôi để rèn luyện kỹ năng gấp đồ vật. Dù vô số đau khổ nhưng nàng không hề hối hận. Nàng không muốn giống như tỷ tỷ năm đó bị dưỡng phụ đề lên người. Chỉ nghĩ tới đó, Diệp Vi Ny liền có cảm giác ghê tởm, lại càng có cảm giác kháng cự đối với nam nhân. Cho nên chính bản thân Diệp tử cũng cảm thấy khó tin khi mình có thể đi theo Lăng Tiêu vui vẻ trong một thời gian dài như vậy.

- Phụ thân, sao ngài lại ở đây?

Diệp Vi Ny rất cục, không nhịn được hỏi.

Gã trung niên khẽ cười:

- Ta vốn chính là người của nhị điện hạ ngay từ khi con còn nhỏ. Khi này ta vẫn chưa nói hết với con, thế nào, cuộc sống trong nhà quý tộc cũng không tệ lắm nhỉ? Có muốn “vĩnh viễn” sống cuộc sống như vậy không?

Đồng tử Diệp Vi Ny co thắt lại. Nếu lúc này Lăng Tiêu nhìn thấy sẽ nhận ra đây chính là đôi mắt trước kia vẫn sợ hãi nam nhân. Giọng của nàng chợt trở nên sắc bén hỏi:

- Ông muốn làm cái gì?

167. Chương 166: Quyết Liệt.

Gã trung niên sững sốt, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Diệp Vi Ny, đại khái không ngờ nổi nàng có thể quật cường tới mức thà làm ngọc nát còn hơn ngồi lành như vậy. Nhưng nghe thấy dưỡng nữ (con gái nuôi) lại dám dùng thái độ và giọng điệu như vậy để nói chuyện với mình, trong lòng hắn không khỏi cảm hận, nếu không phải nhị điện hạ đã ra lệnh, con nhóc khốn kiếp này sao có thể thoát khỏi tay ta. Đến bây giờ nó vẫn còn là xử nữ, hừ, chỉ tiện nghi cho thằng khốn kia thôi!

- Con tuy không phải con ruột của ta, nhưng con vẫn là đứa con mà ta thương yêu nhất.

Gã trung niên hơi dừng lại chút rồi nói tiếp:

- Nhưng bây giờ con lại như vậy, thực sự khiến ta vô cùng thất vọng...

Diệp Vi Ny rất cục bình tĩnh trở lại, bởi vì nàng biết, Lăng Tiêu đang ở đây. Ngẩng đầu lên, dũng cảm nhìn thẳng vào mặt gã trung niên mà trước kia chưa bao giờ nàng có dũng khí đối mặt, Diệp Vi Ny thản nhiên nói:

- Mười mấy năm trước, phụ thân cũng đã nói với Hương Thảo tỷ tỷ những lời này...Phụ thân tôn kính, giờ con không còn nợ ngài gì nữa cả!

Gã trung niên chợt sững sốt, hắn không thể nào ngờ nổi nàng đã có tâm lý sợ hãi và đề phòng mình rất sâu từ khi còn nhỏ, hôm nay lại dám nói với mình như vậy

- Người muốn chết!

Gã trung niên trợn trừng mắt, giơ cao tay, căm tức nhìn Diệp Vi Ny

Diệp Vi Ny nghênh mặt nói:

- Ông đánh đi. Đây là lần cuối cùng, ta sẽ không chống lại! Ông tát ta một cái, từ nay về sau, ta và ông ân đoạn nghĩa tuyệt!

- Người nói hay lắm!

Gã trung niên hạ tay xuống, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Diệp Vi Ny:

- Người tốt lắm, Diệp Vi Ny! Ta khổ sở nuôi dạy người khôn lớn, giờ thì người có chỗ dựa vững chắc, không ngại dám nói chuyện với ta bằng giọng điệu đó! À, tiểu tử Lăng Tiêu kia có vẻ quan tâm tới người lắm nhỉ. Không biết mất đứa nhỏ ở thị trấn Ô Thản có quan tâm tới người như vậy không?

- Từ năm mười tuổi cho đến năm mười lăm tuổi, ta đã mang về cho ông các tài sản giá trị hơn một vạn kim tệ, ngoài ra còn hơn một vạn kim tệ, hơn một ngàn đồng tệ... ha ha...

Diệp Vi Ny tự giễu cười cười, sau đó nói:

- Số tiền đó có lẽ quá thừa để xây dựng một học viện cho bọn trẻ, mời vài giáo sư tới, cho bọn chúng đầy đủ mọi thứ từ ăn mặc, ngủ nghỉ, học hành... nhưng ông, dưỡng phụ đại nhân tôn kính, ông nói ta là trẻ mồ côi bị người ta vứt ở ven đường, được ông hảo tâm mang về nuôi dưỡng... Nhưng những hiểu biết của ta về ông lại nói lên điều ngược lại.

Đồng tử của gã trung niên co thắt lại, nổi giận mắng:

- Nhất định là con khốn Hương Thảo...

Nói xong, hắn chợt ngậm miệng lại, vẻ mặt ngưng ngừng, trong ánh mắt thoáng qua một tia bối rối.

Diệp Vi Ny lại lạnh nhạt cười:

- Không có việc gì, ta biết ông muốn nói gì. Ông muốn nói nhất định là tỷ ấy đã phản bội ông nên chết là đáng đời phải không. Nếu không xác định được rằng tỷ ấy đã chết, ta cũng không nói chuyện này ra. Năm đó, chính là tỷ ấy tố cáo cho ta biết, ta căn bản là không phải là trẻ mồ côi bị bỏ rơi, mà chính là ông, dưỡng phụ đại nhân tôn kính của ta, chẳng biết ông đã bắt trộm ta ở đâu về. Ta gọi ông là dưỡng phụ là bởi vì ông nuôi dưỡng ta lớn lên, nếu lúc đó ông vứt bỏ ta đi, có lẽ ta đã chết. Ta nói không nợ gì ông là bởi vì số tiền ta kiếm về cho ông cũng đủ gấp mấy lần những phí tổn để nuôi sống ta! Còn thân thể của ta thì ông đã không muốn nói, ta cũng chẳng muốn hỏi, bởi vì ta nghĩ về sau chắc chắn ông sẽ dùng đám trẻ hoặc điều đó để uy hiếp ta. Nhưng ta không cần, bởi vì hiện tại ta đã tìm được hạnh phúc chân chính rồi!

Diệp Vi Ny thản nhiên nói nhưng trong lòng lại như dao cứa: các đệ đệ, muội muội, các em nhất định phải sống kiên cường, vượt qua con người đó! Hắn còn muốn lợi dụng các em để uy hiếp ta nên không thể giết các em được. Từ trước tỷ tỷ không hiểu đạo lý này, hiện tại đã biết rõ, cho nên các em cứ an tâm, tỷ tỷ nhất định sẽ cứu các em ra!

Gã trung niên nghe Diệp Vi Ny nói vậy, sắc mặt dị thường lạnh lùng, gắt gao nhìn chăm chăm nàng, hừ lạnh nói:

- Người không sợ ta nói với Linh chủ tôn quý giàu có của người về quá khứ của người chứ? Cho dù hắn không quan tâm, ta cũng sẽ truyền bá những sự tích này khắp giới quý tộc, để hắn không thể ngóc đầu lên nổi! Để danh dự của hắn chỉ còn là rác rưởi, để cho tất cả mọi người biết, gã vốn là rác rưởi Lăng gia kia lại tìm một kẻ trộm về làm vợ. Ha ha... quả đúng là ngu tửm ngu, mã tửm mã! Đúng rồi, ta còn bị mất trộm một món tiền lớn, chắc chắn là do người ăn trộm, nếu không thể trả lại, xét tư sắc của người cũng tạm có thể xem xét, ha ha...

- Đê tiện!

Diệp Vi Ny run rẩy, trái tim như rơi xuống hố băng! Nhưng ngay sau đó, hai mắt nàng vụt sáng, có chút thất vọng nhưng phần nhiều là thoải mái, nhìn thẳng vào gã trung niên, đôi mắt dần hồng lên, khuôn mặt nghênh lên:

- Rồi cuộc ngài cũng lộ ra bộ mặt thật rồi sao? Thật đúng là không dễ nhỉ! Bỏ ổi từ trong xương tủy! Rốt cuộc ai là rác rưởi? Như ngươi mà cũng dám so bì với Lăng Tiêu sao? Ngoại trừ uy hiếp, đe dọa, chửi bới, đánh đập bọn trẻ con, ông còn có thể biết làm gì? Uống rượu? Uống say về thì tìm một “đứa con” của ông, giải phóng thú tính của ông?

Diệp Vi Ny cất cao giọng, sự sợ hãi trong mắt đã không còn, chỉ còn lại phần nộ vô cùng.

- Muốn nói cho huynh ấy rằng ta là kẻ trộm sao? Vậy thì mau nói đi, xem huynh ấy sẽ đuổi ta đi hay là sẽ giết chết ông!

Trong mắt Diệp Vi Ny mang theo một chút khinh miệt:

- À ta quên, ông là một Ma Kiếm Sĩ hùng mạnh, vậy thì mau đi tìm huynh ấy đi, xem là ta bất hạnh hay chính là ông!

- Phản rồi!

Gã trung niên gầm lên giận dữ, ngực phập phồng kịch liệt, trên người bùng phát khí thế cường đại, hai hai mắt như điện nhìn chằm chằm Diệp Vi Ny, lạnh lùng nói:

- Người nghĩ là ở đây ta không dám giết ngươi sao?

- Không, ta chưa bao giờ nghĩ như vậy!

Trong mắt Diệp Vi Ny hàm chứa bi thương thật sâu:

- Vết xe đổ của Hương Thảo tỷ tỷ vẫn còn đó, ta sao dám nghĩ ông sẽ không giết ta? Có điều...

Diệp Vi Ny chậm rãi rút kiếm ra, xẹt ngang. Lập tức mái tóc dài mềm mại của nàng lả tả bay theo làn gió về phương xa.

- Từ giờ trở đi, ta và ông không còn chút quan hệ gì nữa!

Khóe mắt Diệp Vi Ny thoáng rơi một giọt lệ. Từ trong đáy lòng, nàng rất muốn hỏi một câu, rốt cuộc cha mẹ ta là ai? Nhưng nàng cũng biết rằng, nếu mình để lộ ra dù chỉ một chút yếu đuối thôi, như vậy... về sau, vĩnh viễn sẽ không thể thoát khỏi bóng ma của hắn.

- Cho nên, ông muốn giết ta, ta sẽ trả đòn!

Diệp Vi Ny chỉ thẳng bảo kiếm vào gã trung niên.

- Nếu ông chết, hàng năm, ta sẽ đến thắp một nén hương cho ông!

- Chỉ ngươi sao?

Gã trung niên bật cười cuồng ngạo:

- Ha ha.... Thật sự là không biết chết sống! Đã vậy, hôm nay ta sẽ không ngại dạy cho mi, con bé khốn khiếp không biết tôn ti trật tự, vong ân phụ nghĩa!

Trên bầu trời, trong giây lát truyền đến một kêu to tiếng thê lương, toàn bộ mọi người trong căn cứ của Nam Phương Vương đều bị thanh âm này làm giật mình. Những người có kiến thức đều rung mình, ngẩng đầu nhìn lên không trung trầm lắng:

- Trời ơi! Đám mây Penzias này càng ngày càng không tĩnh lặng, không ngờ ngay cả ma thú phi hành cũng xuất hiện!

Đang nói chuyện ở trong phòng, sắc mặt Lăng Tiêu đột nhiên biến đổi, nhìn Phúc bá. Phúc bá cũng nhắm mắt nhìn Nam Phương Vương Lý Vô Thông, nếu không phải có việc, Tiểu Sửu chắc chắn sẽ không phát ra tiếng kêu cảnh cáo thê lương như vậy.

Bầu không khí trong phòng vừa mới còn hoà hợp êm thấm, lập tức, trở nên có chút nặng nề.

Lý Vô Thông có chút buồn bực, như thế nào hai người này đột nhiên phát ra địch ý như vậy. Lão vội hỏi:

- Như thế nào, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lăng Tiêu lạnh nhạt nói

- Tại hạ cảm thấy khá tò mò đối với căn cứ của Nam Phương Vương, không biết ngài có thể cho phép tại hạ đi thăm quan một chút không?

Lý Vô Thông hơi hơi chau mày, thoáng hiện một tia không vui, tự nhủ thiếu niên này quả thực rất cuồng vọng, chẳng lẽ nghĩ ta thực sự giao hảo với người chẳng? Nếu chẳng phải Bành lão đang bị trọng thương, hừ... Tuy vậy, trên mặt hắn lại lộ ra vẻ chân thành tha thiết, tươi cười nói:

- Hiền chất nói như vậy làm gì? Cứ thoải mái đi xem đi! Nếu thấy chỗ nào tốt có thể tham khảo mang về áp dụng! Ha ha,... Thiên Lạc, con mang Lăng Tiêu đi xem một chút, tối nay ta sẽ mở tiệc chiêu đãi Lăng gia hồ tử!

Gã trung niên chợt cảnh giác, ngẩng đầu nhìn trời, lập tức cảm thấy lạnh toát toàn thân, kinh hãi gặm lên giận dữ:

- Con nhóc khôn khiếp! Ông sẽ thu thập người sau!

Nói xong hắn xoay người bỏ chạy, chỉ nhoáng người lên hai, ba lần đã biến mất.

Tiểu Sứ từ trên cao hạ xuống, bộ lông trắng mượt như tuyết không điểm chút tro bụi hay màu tạp, hai mắt sáng như sao, đứng trên mặt đất vô cùng thần thái, hướng về phía Diệp Vi Ny kêu lên hai tiếng thân thiết

- Cảm ơn người, Tiểu Sứ! Đây là lần thứ hai người giúp ta!

Diệp Vi Ny đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy đầu Tiểu Sứ, vuốt ve cái cổ lông ấm áp, mượt mà của nó, cảm thấy vô cùng thoải mái, thì thào nói tiếp:

- Tiểu Sứ! Người hãy theo dõi kẻ đó, cẩn thận hắn lại tìm tới Lăng Tiêu gây phiền toái!

Tiểu Sứ nghe vậy gật đầu như thể đã hiểu, giương hai cánh bay vút lên trời.

Thấy Lăng Tiêu sắc mặt khó coi đi tới, Diệp Vi Ny mím chặt đôi môi lại nhưng vẫn không thể kìm nổi rơi nước mắt rồi nhào vào lòng Lăng Tiêu khóc rống lên.

Lý Thiên Lạc cũng vẻ mặt mờ mịt, Phúc bá có vẻ như hiểu như không, tuy nhiên hai người đều tránh ra xa.

Lý Thiên Lạc có chút xấu hổ nói chuyện cùng Phúc bá. Trong lòng hắn có chút bất mãn đối với phụ thân, bởi vì hắn cảm thấy những gì mình biết ít tới mức đáng thương! Dù Lý Thiên Lạc có biết Bành lão nhưng không ngờ lão lại chính là Kiếm Tông. Cho nên rõ ràng cảm thấy Diệp tử có gì âm ỉ nhưng mình lại chẳng làm được gì, trong lòng Lý Thiên Lạc nổi lên cảm giác thất bại.

- Ai bắt nạt muội?

Lăng Tiêu hỏi với giọng điệu bình thản, tựa như đang hỏi: hôm nay muội ăn gì? Căn bản không nghe ra nửa điểm sát ý.

168. Chương 167: Thủ Đoạn.

Diệp Vi Ny ngẩng đầu, khuôn mặt đầm lệ như hoa lê gặp mưa, nhưng vẫn thản nhiên cười với Lăng Tiêu:

- Muội giờ... chỉ còn... có huynh thôi!

Lăng Tiêu nghe vậy mà trong lòng đau nhói, nàng nói như vậy, đã nói lên rằng giờ nàng không còn ai là người thân nữa. Là một người có gia đình, Lăng Tiêu rất thông cảm với nàng, hắn vươn tay đặt lên lưng Diệp tử, kéo nàng sát lại mình. Khuôn mặt Diệp Vi Ny đỏ bừng, nàng thậm chí có thể cảm giác được tim Lăng Tiêu đang đập thình thịch.

- Nói một chút đi.

Lăng Tiêu khẽ nói, ánh mắt quét lên trời, nhìn Tiểu Sửu đang bay lượn trên đó có vẻ muốn hạ xuống.

Những người trong căn cứ thì đang kinh hãi ngẩng nhìn lên, có rất nhiều người cầm cương nỗ ngấm lên Tiểu Sửu, vẻ mặt rất đề phòng.

Nhưng Tiểu Sửu đã nhìn thấy ý đồ của họ, bay vọt lên cao, kêu lên một tiếng trong treo rồi vươn cánh, cuối cùng biến thành một điểm đen, dần dần biến mất giữa tầm mắt mọi người!

Xung quanh bốn người Lăng Tiêu khoảng trăm thước không có bất cứ ai. Phúc bá cùng Lý Thiên Lạc đang nói chuyện ở cách xa. Lăng Tiêu cùng Diệp Vi Ny ngồi trên một tảng đá bằng phẳng dài hơn nửa thước, có lẽ là dùng để huấn luyện.

Diệp Vi Ny lau khô nước mắt, sâu kín nói:

- Muội là một đứa trẻ mồ côi, từ nhỏ được dưỡng phụ nuôi dưỡng. Cùng với muội còn có rất nhiều đứa trẻ lớn nhỏ khác nữa. Muội cũng không phải đứa được nuôi đầu tiên mà đại khái còn hơn 20 người nữa còn lớn hơn muội. Ít tuổi hơn hoặc bằng muội cũng có khoảng 100 người, có cả nam cả nữ. Khi còn nhỏ, muội từng nghĩ rằng như vậy thật vui vẻ, thật may mắn, có rất nhiều người để chơi cùng. Tất cả mọi người đều rất vô tư, tuy rằng gã nam nhân đó thường xuyên vắng mặt nửa tháng một lần, tuy rằng ông ta vẫn hay uống rượu say rồi đánh chửi chúng ta, nhưng... chúng ta vẫn rất vui vẻ!

Khi nói tới bọn nhỏ, trên khuôn mặt Diệp Vi Ny lộ vẻ tươi cười, nhưng rồi ngay lập tức trở nên u ám:

- Nhưng hết thảy đã thay đổi khi muội 5 tuổi. Gã nam nhân đó, phụ thân mà muội vẫn tôn kính, kính sợ đó, trong một lần say rượu, ... chính mắt muội trông thấy hắn ta đè lên người Hương Thảo tỷ tỷ, lúc đó mới 17 tuổi. Hương Thảo tỷ tỷ liền mạng gào khóc, né tránh, đẩy ra, sau đó hắn ta liền uy hiếp tỷ ấy, nói nếu phản kháng sẽ giết sạch đám trẻ này!

Trên mặt Diệp Vi Ny lộ vẻ trào phúng:

- Hương Thảo tỷ tỷ vốn như mẫu thân của tất cả đám trẻ chúng ta, tỷ ấy rất yêu chúng ta, cho nên tỷ ấy chấp nhận phải “thỏa hiệp” với hắn. Lúc đó muội vẫn không hiểu họ đang làm gì, chỉ biết rằng đó không phải là việc tốt. Sau đó Hương Thảo tỷ tỷ nói cho muội biết rằng muội chính là do gã nam nhân đó ôm ở bên ngoài về. Tất cả bọn trẻ ở đây, kể cả tỷ ấy, đều là như vậy! Nhưng nam nhân đó lại nói rằng bọn ta đều là những đứa trẻ bị bỏ rơi, do hắn hảo tâm mang về nuôi. Ha ha... ngày hôm sau, Hương Thảo tỷ tỷ tâm sự với muội cả ngày, nói rằng khi muội mới tới đã không như những đứa trẻ con nhà bình thường, ngay cả tã lót của muội cũng được dệt bằng loại vải thượng hảo hạng mà ngay cả tỷ ấy cũng chưa bao giờ nhìn thấy. Tỷ ấy còn nhắc nhở ta ngàn vạn lần đừng nghe theo sự sắp xếp của gã nam nhân đó “chỉ cần vào học viện quý tộc, cuộc đời này... rất cuộc sẽ không còn tự do, thậm chí kết cục cũng sẽ giống như tỷ ấy...”

Diệp Vi Ny lại trào nước mắt.

- Ngày thứ ba, Hương Thảo tỷ tỷ liền mất tích, rốt cuộc không thấy trở lại. Sau đó ta nghe có người nói, nhìn thấy dưỡng phụ đại nhân của ta đang đem công một người đi ra ngoài. Là hắn, chính hắn giết Hương Thảo tỷ tỷ, bởi vì Hương Thảo tỷ tỷ đã nói ra âm mưu của hắn! Cho nên... hắn đã giết tỷ ấy!

Lăng Tiêu nghe đến đó, hai mắt vẫn giữ vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng lại như nước sôi, không ngừng nhảy dựng lên! Không ngờ... còn có người không bằng cảm thú như vậy!

- Gã đó ở đây à?

Lăng Tiêu hỏi Diệp Vi Ny

Diệp Vi Ny gật đầu, nói tiếp:

- Đừng, Lăng Tiêu, chúng ta đừng gây chuyện ở đây được không? Đây là địa bàn của Nam Phương Vương!

Lăng Tiêu thoáng mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Vừa rồi Nam Phương Vương tặng ta bốn khẩu ma tinh đại pháo, còn cả 500 viên ma hạch bạc hai!

- Thật sao?

Diệp Vi Ny lập tức lộ vẻ hưng phấn, tươi cười nói:

- Thật tốt quá, chúng ta rốt cục có thể có được lực lượng phòng vệ càng mạnh mẽ rồi! Hừ, nếu có kẻ nào tới gây phiền toái, chúng ta sẽ bắn cho chúng tan xác!

Lăng Tiêu mỉm cười, khẽ vuốt ve khuôn mặt trắng nõn nà như ngọc của Diệp Vi Ny, nói:

- Hiện giờ ta không muốn.

Diệp Vi Ny đầu, thần sắc kiên định nói

- Đừng thế, Lăng Tiêu ca ca! Không nên như vậy! Kẻ đó không đáng để chúng ta trả giá như vậy! Muội tin rằng, ông trời có mắt, hắn sẽ phải nhận báo ứng!

- Không!

Lăng Tiêu cười khẽ lắc đầu:

- Diệp tử! Muội không biết, thế gian này không có tín ngưỡng, cho nên không tồn tại nhân quả, càng không có báo ứng. Cho nên, ở đây, ta không tin báo ứng, ta chỉ tin tưởng thực lực! Hiện giờ ta có đủ thực lực giết chết hắn cho nên không thể để hắn tiếp tục uy hiếp muội như vậy được. Hơn nữa, ta cũng không muốn hắn uy hiếp cả những người khác nữa? Vì đám trẻ... ta muốn...

Lăng Tiêu nói bằng giọng điệu bình thản, nhưng từng câu, từng chữ đều mang theo sát ý lạnh lẽo thấu xương.

Lăng Tiêu tiếp tục an ủi Diệp Vi Ny vài câu rồi vẫy tay về phía Lý Thiên Lạc đang đứng nói chuyện với Phúc bá. Lý Thiên Lạc chạy nhanh tới hỏi:

- Lăng huynh đệ, có gì cần ta giúp không?

- Là như thế này, ở đây có một gã nam nhân bắt cóc Diệp tử khỏi cha mẹ cô ấy từ khi còn bé, đã gây ra vô số điều ác, là một kẻ gây họa rất lớn. Ta muốn tìm ra hắn, giết chết hắn.

Lý Thiên Lạc sưng sốt, gương mặt tươi cười chợt cứng lại, sau một lúc lâu mới xấu hổ nói:

- Lăng huynh đệ! Nếu việc này là thật, tại hạ nhất định điều tra kỹ. Ôi... Thiên Lạc giờ chỉ có thể hỏi phụ thân, sau đó mới có thể quyết định. Lăng huynh đệ có thể chờ một lát được không?

Lăng Tiêu gật gật đầu nói:

- Theo như lời người nói, Nam Phương Vương điện hạ chắc không biết việc này. Các người cũng chẳng thể nào ngờ được ở đây lại có kẻ như vậy.

Lý Thiên Lạc cười khổ, hôm nay mà không cho Lăng Tiêu công đạo thì khẳng định là không được, nhưng sự việc chắc chắn không đơn giản như Lăng Tiêu nói. Tuy nhiên cho dù thế nào, nếu kẻ đó đúng là đã quá phận, gây ra chuyện gia đình máu thịt chia lìa, thì thật là đáng chết!

Đồng thời, tinh thần lực vô cùng khổng lồ của Lăng Tiêu cũng bộc phát ra ngoài. Khi vượt qua người Phúc bá, Phúc bá lập tức khẽ run lên nhưng thần sắc liền trở lại bình thường như cũ, chỉ có ánh mắt hướng về phía Lăng Tiêu đầy ngạc nhiên, kinh hãi. Không ngờ tinh thần lực của Lăng Tiêu lại mạnh mẽ tới mức này! Tinh thần lực vừa rồi có cảm giác áp lực hủy thiên diệt địa, thậm chí còn khiến Phúc bá có cảm giác mất hết can đảm, hơi giống với cảm giác đối mặt với tên Kiếm Tông khi trước! Khó trách thiếu gia chỉ một kiếm đã đánh lui gã Kiếm Tông đó! Hóa ra thực lực của thiếu gia đã đạt tới tu vi Kiếm Tông, không ngờ đã có thể sử dụng tinh thần lực!

Phúc bá hiểu thực lực của Lăng Tiêu khẳng định không phải Kiếm Tông, nhưng đồng thời cũng tin tưởng, khả năng vận dụng tinh thần lực của Lăng Tiêu chắc chắn không hề thua kém một gã Kiếm Tông nào!

Tinh thần lực của Lăng Tiêu kéo dài tới khoảng cách thân thể 50 thước mới cảm giác đầu hơi mệt mỏi, quả nhiên tinh thần lực không thể tiếp tục đi xa hơn nữa. Nhưng lúc này, trong đầu Lăng Tiêu xuất hiện một hình ảnh, trong một doanh trại cách mình khoảng 40 thước, có một người có tinh thần dao động rất đặc biệt, hơn nữa khí tức cũng khá hùng mạnh

- Chính là hắn

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Phúc bá, Phúc bá hiểu ý đuổi theo. Diệp tử cũng liền bám sát. Lăng Tiêu tới trước cửa trại, lạnh nhạt nói:

- Nếu biết là ta đã phát hiện ra người, vậy thì đừng giấu đầu lòi đuôi nữa. Đi ra đi.

Hô!

Một bóng người nhảy ra khỏi cửa sổ, đúng là gã trung niên kia, vẻ mặt oán độc nhìn Diệp Vi Ny, cười lạnh nói:

- Tốt, tốt lắm, vô cùng tốt! Ha ha.... Không ngờ Từ Đạo Huyền ta nhân từ, lại nuôi dưỡng ra một đứa con lang sói, vong ân phụ nghĩa như vậy! Diệp Vi Ny, ta không trả đòn, người giết ta đi! Để ta xem người sẽ sát hại dưỡng phụ của người như thế nào!

Diệp Vi Ny nghiêng răng, bặm môi tới mức đôi môi đỏ mọng phải bật máu, đôi mắt bốc lên ngọn lửa phẫn nộ. Nàng kiệt lực không chế lửa giận của mình, nói:

- Vậy ông nói đi, Hương Thảo tỷ tỷ năm đó chết như thế nào? Còn ta, thân thể của ta là như thế nào? Nói ra hai điều này, ta cam đoan sẽ nói huynh ấy buông tha cho ông!

- Hương Thảo đã chết? ha ha, con nhóc này không biết gì cả, ai nói là nó đã chết? Hiện giờ nó đang trong nhà một đại quý tộc ở đế đô, sống thật là tươi đẹp, thậm chí không hề kém gì người! Còn thân thể của người? Nhóc con, người hồ đồ quá rồi đó! Người bị người ta vứt bỏ, nếu biết thân thể của người, ta còn thu giữ người làm gì? Sao không đuổi người sớm về bên cha mẹ người cho rảnh nợ? Từ Đạo Huyền ta sao có thể làm những chuyện thương thiên hại lý như vậy!

Về mặt Từ Đạo Huyền vô cùng oan uổng và lương thiện, thần tình bi thương nói:

- Hoá ra, người đúng là bởi vì như vậy mà muốn giết ta...

- Người không nói?

Lăng Tiêu vẻ mặt nghiêng ngả nhìn Từ Đạo Huyền, nói:

- Cho người một cơ hội. Nếu người không nói, ta sẽ giết người!

- Người muốn ta nói cái gì? Đừng quên! Nơi này là địa bàn của nhị diện hạ! Cho dù người là Linh chủ thành Penzias, nhưng người đừng quên, nơi này...

Từ Đạo Huyền quay người, vung tay chỉ một vòng

- Toàn bộ đều là lãnh địa của Nam Phương Vương!

Sau đó hần ngạo ngễ nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, lại thần tình đau lòng nhìn Diệp Vi Ny, uể oải phát tay:

- Nếu người không chịu nhìn nhận ta là dưỡng phụ thì đi đi! Coi như từ trước tới giờ ta không...

Sắc mặt Từ Đạo Huyền bỗng nhiên trở nên vụn vỡ, thân hình run rẩy, lời nói ngắt quãng:

- Ta giết kỹ nữ Hương Thảo kia...

169. Chương 168: Tư Tưởng Của Lăng Tiêu.

Lý Thiên Lạc đã đuổi tới bên này cùng với và Lý Võ Thông và vài tên tùy tùng, tất cả đứng ở phía sau. Hần thâm nghĩ, phụ tá cao cấp của Vương gia, chẳng lẽ đột nhiên mềm yếu rồi sao? Chỉ có Lý Võ Thông hí hóp mắt nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, trong lòng có chút kinh hãi!

Bành lão nói mình bị thương ở trong tay Lăng Tiêu, tuy rằng Lý Võ Thông tin, nhưng lại cảm thấy khó có thể tin được. Chuyện này giống như có người nói, một đứa bé ngày thơ ba tuổi giết chết một gã đại hán cường tráng ba mươi tuổi khiến cho người khác khó tin, hơn nữa còn ở trong chính diện đối kháng.

Cho nên Lý Võ Thông vẫn cảm thấy không thể tin được. Lăng Tiêu chỉ là một gã thiếu niên mới vừa trưởng thành, chỉ mới giải khai thiên mạch được nửa năm, làm sao có thể có thực lực như thế này? Có lẽ Bành lão căn bản lại không có một lý do nói dối, ai lại nguyện ý nói dối để hạ thấp mình?

Mà hôm nay khi nhìn thấy Lăng Tiêu, loại nghi hoặc vẫn luôn tồn tại trong lòng Lý Võ Thông, gã thanh niên này trông như thế nào cũng không phải là đối thủ của mình! Nhưng thật ra Phúc tướng quân đi theo bên cạnh Lăng Tiêu lại làm Lý Võ Thông cảm nhận rõ ràng hơn, lão nhân này càng già càng dẻo dai hơn, dường như tu vi của hắn càng thêm tinh tiến hơn so với năm trước!

Không thể tưởng được một sát thần trên chiến trường vào năm đó lại có thể tự hạ mình đi theo bên người Lăng Tiêu, hơn nữa còn trở thành quản gia của hắn!

Lý Võ Thông cảm thấy chuyện này dường như rất khó hiểu, cũng đúng là vì điểm này mà cuối cùng lão hạ quyết tâm, mặc kệ phải tiêu phí cái giá bao nhiêu, cũng phải có quan hệ tốt với Lăng Tiêu! Bởi vì quan hệ tốt với Lăng Tiêu, cũng không chỉ là có ý quan hệ tốt với Lăng gia, thì mới có thể giành được một sự trợ giúp tương đối lớn!

Mãi đến khi lão trông thấy cảnh tượng quỷ dị đến cực điểm trước mắt này, nhưng Lý Võ Thông lại vừa trông thấy sự không thoải mái của Lăng Tiêu! Trong lòng lão kinh hãi khó có thể nói nên lời, không kìm nổi thầm nghĩ may mắn là mình không chọn cách cùng người thanh niên này đối đầu đến cùng, người như vậy hoặc là trực tiếp giết chết, hoặc là kết làm bằng hữu với hắn! Thậm chí Lý Võ Thông còn mơ hồ cảm thấy hối hận khi lúc trước mình phái Bành lão đi tới quấy phá, chẳng may nếu sau này gã thiếu niên này biết, có thể giận dữ và trở mặt với mình hay không. Nhưng ngẫm lại cũng không đến nỗi nào, không phải hắn cũng không bị tổn hại nhiều lắm sao.

Bên này, ánh mắt Từ Đạo Huyền ngày dại nói tiếp:

- Kỹ nữ kia..., người lại dám nói ra bí mật của lão tử, người cũng là người lão tử nuôi lớn! Lão tử cho người ăn mặc, cho người tập võ, học hành, người cũng không biết báo ân. Tuy nhiên ta muốn thân thể của người, muốn người sống hay chết là do ta, còn dám nói bí mật của lão tử cho con nhóc Diệp Vi Ny kia nghe! Nếu như không phải thoát nhìn là biết nó lớn lên sẽ rất xinh đẹp thì lão tử cũng giết nó rồi!

Về mặt Diệp Vi Ny thoáng hiện lên một mảng tái nhợt, thân thể phát run lên. Tuy rằng nàng đã sớm biết được tin tức Hương Thảo chết, nhưng chính tai nàng nghe được từ miệng gã đàn ông này nói ra, trong lòng giống như bị một khối đá lớn đập trúng, loại cảm giác sương lạnh thống khổ này khiến cho nàng rơi lệ đầy mắt.

- Thân thể của con nhóc Vi Ny này thì ai mà biết được. Cho dù lúc đầu, khi lão tử trông thấy thì nó còn được bao trong tả lót, cả người toàn là máu, được một người đàn ông đang bị trọng thương ôm ở trong người. Lão tử là người có lòng dạ nhân từ, đi tới gã đàn ông kia, phát hiện con nhóc này rất đáng yêu, liền bế lên, quả nhiên nó càng ngày càng xinh đẹp, thông minh乖巧 hoạt, còn liều chết quật cường! Hừ, nếu không phải nhị diện hạ định...

Lý Võ Thông rống giận, giơ tay, một đạo kiếm quang hiện lên, thân thể Từ Đạo Huyền chợt bị chém thành hai mảnh, máu tươi lập tức theo hai mảnh thân thể chảy ra bên ngoài!

- Chết đến nơi còn dám nói xấu bổn vương!

Về mặt Lý Võ Thông giận dữ, sau đó quay qua nói với Lăng Tiêu :

- Hiền chất, ta thật sự là khiến cho người chê cười, bổn vương không nghĩ tới, chính thủ hạ của mình lại có thể là kẻ súc sinh mặt người dạ thú như thế! Nếu không giết hắn thì ta không thể bình ổn sự phẫn nộ của dân chúng!

Lăng Tiêu cười nhàn nhạt, điềm nhiên như không rồi nhìn thoáng qua Lý Võ Thông, trong lòng cười lạnh, Nam Phương Vương à Nam Phương Vương, nếu như lão không làm điều thừa, cho dù Từ Đạo Huyền nói ra bí mật gì của người, ta cũng sẽ không để ý. Tất nhiên người không biết, ta chỉ quan tâm tới Diệp tử mà thôi, về phần chuyện xấu xa của các người, ta cũng không thèm quan tâm!

Người ngàn lần không nên có ý đồ thông qua loại phương thức này để làm tổn thương ta! Người biết rõ tính thần lực của hắn bị ta khống chế, không ngờ cứ như vậy một đao bổ hắn ra, ha ha, tốt lắm! Người giết chết thủ hạ của mình, coi như là giúp ta! Có một số việc gì ngày sau chúng ta tính tiếp!

- Vương gia thanh trừng thuộc hạ khiến tại hạ bội phục!

Về mặt Lăng Tiêu cười nhả nhặn, nhướn mày lên, sau đó nói :

- Tại hạ đột nhiên nhớ tới lãnh địa của mình còn có một số chuyện trọng yếu cần phải đi xử lý, nên không tiện lưu lại ở chỗ Vương gia lâu hơn. Cho nên ta cảm ơn Vương gia khăng khải đã thịnh tình khoản đãi, Lăng Tiêu sẽ khắc ghi trong đáy lòng.

Thời tiết nóng bức nhưng hai tay Diệp Vi Ny lại lạnh như băng, một bàn tay bị Lăng Tiêu nắm giữ ầm ập, mới chịu đựng cái loại bị thương không cách nào nói ra trong lòng. Thi thể bị chém thành hai nửa đang nằm trên mặt đất cũng không có gây cho nàng cảm giác tổn thương gì, cũng không có đặc biệt cảm giác hả hê, Diệp tử chỉ cảm thấy hân đáng chết. Tuy nhiên cũng không nên chết như vậy

Như vậy thật sự là quá tiện nghi cho hắn rồi!

Đáng thương cho Hương Thanh tỷ tỷ, nếu như nàng có thể cảm nhận được tất cả những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay, nàng có thể nhắm mắt được rồi!

Diệp Vi Ny thầm kêu trong lòng, đối với việc mình không biết rõ đầu đuôi thân thể, lại khiến nàng đau lòng vô cùng, cha mẹ của ta.... Các người ở đâu ? Có biết con gái mình rất nhớ các người hay không? Con đã nghĩ nhiều, có thể xuất hiện trước mặt các người, để con gọi một tiếng “Cha” và “Mẹ”.

Về mặt Lý Vô Thông nháy mắt liên tục thật sự trở nên phần khích, lão có loại cảm giác : Mình đã tổn một cái giá quá lớn, tự tay chém giết một gã thủ hạ đắc lực trung thành và tận tâm, lại tặng thêm cho bọn chúng bốn khẩu ma tinh đại pháo và mấy trăm quả ma thú tinh hạch, cuối cùng cũng được coi không còn là người ngoài!

Cũng được!

Lý Vô Thông thở dài một tiếng: Gặp loại chuyện này, ông cũng không có tâm tư vui mừng!

- Lần sau có cơ hội, ta sẽ cùng hiền chất cùng nhau nâng chén! Thiên Lạc, con đi đưa Lăng Tiêu lĩnh chủ, ta có chút mệt mỏi.

Lý Thiên Lạc lặng lẽ gật đầu.

- Chúng ta đi thôi, Diệp tử.

Lăng Tiêu lôi kéo Diệp Vi Ny dần dần khôi phục bàn tay nhỏ ầm ập này, nhẹ giọng nói.

Ngoài thành, mặt trời đã ngã về phía tây.

Đại thành nguy nga ở phía sau bọn họ, một mảnh hoàng hôn bao phủ trong đó.

Quy giáp thú tám đầu vô cùng to lớn được chuẩn bị để kéo bốn khẩu ma tinh đại pháo, sẵn sàng xuất phát!

Lăng Tiêu và Lý Thiên Lạc đứng chung một chỗ, hai người thật lâu không nói chuyện.

Lý Thiên Lạc phá vỡ yên lặng, trên khuôn mặt anh tuần lộc ra vẻ vài phần cô đơn, nhẹ giọng nói:

- Lăng huynh đệ, nếu có một ngày, chúng ta đứng ở hai phía đối lập, thì hai người chúng ta còn có thể là bằng hữu hay không?

Lăng Tiêu trầm mặc một chút, sau đó nhìn thẳng vào trong ánh mắt Lý Thiên Lạc, nói:

- Phụ thân người là phụ thân người, còn người là người!

Lý Thiên Lạc có chút bất đắc dĩ, lại cười cười có vẻ hiểu được, nói với Lăng Tiêu :

- Vậy ta chúc Lăng huynh đệ thuận buồm xuôi gió!

Tốc độ Quy Giáp thú rất chậm, nhưng khỏe vô cùng, kéo ma tinh đại pháo tương đối nặng nề cũng không thấy tốn sức bao nhiêu. Phúc bá đứng ở phía sau ma tinh đại pháo nghiên cứu nửa ngày, nói với Lăng Tiêu:

- Không ngờ Nam Phương Vương là một người quyết đoán như vậy, nói chuyện cũng giữ lời, toàn bộ ma tinh đại pháo đều là thứ tốt!

Lăng Tiêu cười nhẹ nói:

- Lão chỉ không có tính đến, chính là thân phận gã Kiếm Tông kia đã bị chúng ta phát hiện!
- Hắn ta còn chưa nghĩ đến thiếu gia lại có thể sử dụng tinh thần lực khiến cho hắn phải tự tay chém chết thủ hạ!

Phúc bá khẽ hừ một tiếng nói :

- Chuyện đó đã bị rất nhiều người nhìn thấy. Uy tín của Nam Phương Vương hẳn tuy rằng rất cao, nhưng loại chuyện chém giết thủ hạ của mình chung quy sẽ khiến cho rất nhiều người thất vọng về hắn!
- Tuy nhiên, đây đều là chuyện của chính lão ấy, không ngờ lão ấy muốn lợi dụng Diệp tử đến đả kích ta?

Trên mặt Lăng Tiêu lộ ra vẻ giễu cợt

- Đúng là lão đang chơi với lửa.

Nói xong, ánh mắt của hắn mang theo vẻ thân thiện nhìn thoáng qua Diệp tử.

Diệp tử đang ngồi ở trên xe kéo của Quy Giáp thú, ngẩng người ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đầy sao. Nàng cũng không đi vào bên trong chiếc xe ngựa xa hoa, mà là chọn ngồi ở trên xe kéo của Quy Giáp thú, ngắm bầu trời đầy sao giữa đêm gió lạnh.

Nhìn ngắm sao trời là một việc vui thích hồi còn nhỏ của Diệp tử, bởi vì Hương Thảo tỷ tỷ nói :

“Mỗi người đều có một ngôi sao thuộc về mình”

Cho nên Diệp tử thực sự đang tìm kiếm một ngôi sao thuộc về cha mẹ của mình. Tuy rằng khi lớn lên nàng không tin tưởng chuyện này, nhưng vẫn có thói quen thích nhìn ngắm những ngôi sao.

Gã đàn ông kia rốt cục cũng đã chết! Tảng đá đặt ở trong lòng Diệp tử nhiều năm cũng được lấy ra, lại khiến cho trong lòng nàng có cảm giác có chút mất mát, giống như mục tiêu của đời người đột nhiên biến mất đi, sau đó đã không còn động lực gì nữa!

Cũng may tính tình của nàng cởi mở, rất nhanh chóng điều chỉnh lại. Diệp tử biết, trong thị trấn Ô Thẩn còn có rất nhiều đứa nhỏ, có lẽ mình rời đi lâu như vậy, sẽ có càng nhiều đứa nhỏ gia nhập vào!

Từ Đạo Huyền đã chết, nhưng chủ tử của hắn, Nam Phương Vương chắn chắn sẽ không bỏ qua việc khổng chế tâm tư của những đứa nhỏ kia.

Cho nên, mình phải là người đến trước bọn họ, đem những đứa nhỏ kia đi.

- Lăng Tiêu,... Mọi người muốn nói chuyện với huynh.

Về bị thương trên mặt Diệp tử biến mất không thấy, nói Lăng Tiêu với vẻ kiên định.

Giữa trưa ngày hôm sau, linh chủ đại nhân của thành Penzias đã kéo bốn khẩu ma tinh đại pháo quay về, nháy mắt truyền khắp tất cả mọi góc ngách của thành Penzias!

Tất cả mọi người đều đang hoan hô, nhảy nhót như thể bọn họ còn vui vẻ hơn so với Lễ hội Bạo Viêm Sư Vương!

Từ lúc linh chủ đại nhân tới thành Penzias, đầu tiên là khiến cho những bình dân có được ruộng đất, có được quyền sử dụng đất đai phì nhiêu!

Sau đó chặt đứt hai khối u ác tính của thành Penzias là buôn lậu và buôn bán nô lệ, những thứ được xưng là nguyên nhân chính của tội ác, đả kích thật mạnh vào sự kiêu ngạo của ba gia đình quý tộc kia!

Điều làm cho người ta sùng bái nhất chính là, không ngờ vào ban đêm ở Lễ hội Bạo Viêm Sư Vương, đối mặt với quân cường đạo gấp đôi mình, đám binh lính của thuộc hạ linh chủ đại nhân đã anh dũng chiến đấu hăng hái.

Chính linh chủ đại nhân còn vô cùng anh dũng đánh lui một tên cao thủ cấp bậc kiếm tông!

Tên của Lăng Tiêu ở thành Penzias bắt đầu có chút bị thần thánh hóa rồi!

Gần như mỗi khi nhắc tới linh chủ đại nhân, mọi người đều mang vẻ mặt nghiêm nghị và tôn kính, đều cảm thấy kiêu ngạo tự hào vì mình có thể trở thành con dân của linh chủ đại nhân!

Hoàng Phủ Nguyệt ngồi đối diện cười nói với Lăng Tiêu :

-Ta không thể tưởng được, Lăng Tiêu tử tước lại có thể làm được việc mà những bá tước, hầu tước và đám công tước, thậm chí là toàn thể các quý tộc đều không thể làm được! Dân ý!

Lăng Tiêu vừa về phủ, liền lập tức cho người đi mời Hoàng Phủ Nguyệt đến. Hắn muốn nàng tính toán, nếu như mở rộng việc xây dựng thành Penzias thì phải cần bao nhiêu tiền vốn!

Lăng Tiêu thật sự bị kích thích bởi căn cứ của Nam Phương Vương Lý Vô Thông! Loại căn cứ này nếu như được bố trí vô số cường nỏ trên tường thành, chỉ sợ cho dù người có tu vi Ma Kiếm Sư bậc thấp như Phúc bá cũng không dám dễ dàng xông vào!

Về phần những võ giả dưới Ma Kiếm Sư căn bản là xông vào chỉ để chịu chết!

Ánh mắt trong veo của Hoàng Phủ Nguyệt nhìn vào mặt hắn, trước tiên cũng trêu chọc Lăng Tiêu một câu. Tuy nhiên nghe trong lời nói, giọng điệu của Hoàng Phủ tiểu thư mặc dù có vẻ trào phúng rất nhỏ, nhưng là đang tán dương hắn.

- Tại hạ muốn thỉnh giáo Hoàng Phủ tiểu thư một vấn đề.

Lăng Tiêu khiêm tốn cười nói.

- Cái gì? Anh muốn thiết lập loại thành thị như vậy á!

Hoàng Phủ Nguyệt cảm thán nhìn Lăng Tiêu, dường như muốn hắn không phải bị nhiễm bệnh, sau một lúc lâu mới lắc đầu nói:

- Anh có biết hay không, loại thành này trong toàn bộ Đế quốc Lam Nguyệt, cũng chỉ có một tòa! Thậm chí, ngay cả đế đô cũng chưa thể kiên cố vững chắc như vậy! Chỉ Hoàng gia mới có thể có loại tài lực và quyền thế này. Ngoài ra, người nào có thể thiết lập được như vậy, chỉ sợ cũng sẽ thuộc diện hoài nghi của người khác! Thiết lập loại thành thị đỉnh cao này chẳng lẽ là anh muốn tạo phản?

Hoàng Phủ Nguyệt che miệng cười khẽ, rồi nói tiếp:

- Đá to dày năm mươi thước, thành lâu cao cũng năm mươi thước, cái khác không nói, hiện tại chỉ nói vòng quanh thành Penzias một vòng, một mặt là hai mươi dặm, bốn mặt là tám mươi dặm! Trời, những tảng đá to này cũng không biết có thể tìm được hay không! Huống chi, anh vừa mới nói tường thành của Nam Phương Vương kia chẳng qua là dày ba mươi thước, anh lại phải làm dày năm mươi thước. Ta tính sơ, chỉ có đá thôi thì đã hơn trăm triệu khối, một khối đá cho dù là một ngân tệ, cũng cần hơn ngàn vạn kim tệ! Lăng Tiêu, chính anh nói xem, anh có hơn ngàn vạn kim tệ hay không? Đây mới chỉ là nguyên liệu tường thành, còn chưa tính chi phí nhân công, càng chưa tính chi phí khác như vận chuyển đá. Tóm lại, nếu anh thật sự muốn thiết lập thành thị giống như anh nói, không có một triệu kim tệ, tuyệt đối không có khả năng đạt được!

Lăng Tiêu cười cười trong lòng, hơn triệu kim tệ sao? Nếu như cô biết ta muốn khai tông lập phái e rằng còn kinh ngạc hơn!

- Mặc kệ như thế sao, ta cũng cảm ơn Hoàng Phủ tiểu thư. Ngày sau, Lăng Tiêu nếu như may mắn gom góp tiền vốn đủ rồi, còn hy vọng Hoàng Phủ tiểu thư có thể không trì hoãn, đến giúp đỡ tại hạ kiến thiết thành Penzias này càng thêm tốt đẹp hơn!

- Đó là lẽ đương nhiên!

- Nếu như anh có thể tập hợp loại lượng lớn không tiền khoáng hậu như vậy, trên nguyên tắc, nó là vinh hạnh của Nguyệt nhi!

Hoàng Phủ Nguyệt cười nói.

- Hơn triệu kim tệ.

Diệp tử nhìn khuôn mặt hưng phấn của Lăng Tiêu, thậm chí có chút nhẩn tâm đã kích hắn nói :

- Linh chủ đại nhân của chúng ta, cũng không phải là nhà chế tạo kim tệ! Không chỉ nói hơn triệu kim tệ, cho dù là mấy ngàn vạn... chúng ta hiện tại cũng không có!

Tuy rằng từ chỗ ba đại quý tộc chiếm được rất nhiều, nhưng vẫn còn thiếu nhiều lắm.

- Cho nên, Diệp tử, chúng ta trước tiên lên phía bắc một lần đi! Đều đưa tất cả những đứa bé đến nơi đây, còn về phần tiền... ..

Về mặt Lăng Tiêu nghiêm túc nhìn Diệp Vi Ny nói:

- Trong lòng ta lúc này đang có một tư tưởng lớn!

170. Chương 169: Cảnh Khốn Khó Của Isa.

- Tư tưởng lớn?

Trong mắt Diệp Vi Ny thoáng chút ý cười, dịu dàng nói với giọng du dương:

- Chúng ta có nên đi săn bắt ma thú để kiếm tiền hay không?

Lăng Tiêu lắc đầu cười khẽ, mình còn đang tránh né ma thú có thực lực, cũng không nên đi săn bắt ma thú có thực lực. Cho nên, muốn dựa vào việc săn bắt ma thú để lấy tinh hạch đổi ra kim tệ, trước mắt đó chỉ có thể là trò cười.

- Nàng hẳn còn nhớ rõ, ta đã nhờ Isa giúp đỡ bán ra những viên Dưỡng Nhan đan chứ?

Ánh mắt Lăng Tiêu có chút sáng lên nói:

- Vào ngày Lễ hội Bạo Viêm Sư Vương, Isa đã cho Vương hậu một viên, bà liền dùng ngay, sau một canh giờ, tắm rửa thay quần áo đi ra, mọi người ở đó gần như kinh ngạc đến ngất người!

- Huynh không nói, muội gần như cũng quên rồi. Chúng ta còn có con đường kiếm tiền này nữa chứ.

Diệp Vi Ny thản nhiên cười, chuyện này nàng đương nhiên cũng biết được. Isa gửi thư nàng cũng có xem qua, theo chữ viết trên thư, nàng cũng nhìn ra được sự hưng phấn của Isa, thậm chí thành công vượt qua sự tưởng tượng của mọi người!

Quay trở lại ngày Lễ hội Bạo Viêm Sư Vương trong hoàng cung Nhã Lan, thủ đô Lam Nguyệt, đối với biến hóa to lớn đang phát sinh trên người thê tử của mình, Quốc vương bệ hạ đầu tiên là không tin, tiếp theo đó là kinh ngạc, cuối cùng chính là mừng như điên! Nói thẳng ra, đây là một lễ vật tốt nhất mà ông nhận được trong ngày lễ cuồng hoan!

Không có gì khiến cho lão quốc vương hài lòng bằng việc nhìn thấy thê tử của mình khôi phục dung nhan trẻ đẹp!

Cho nên, bằng viên đan dược này, lúc này ông phong cho Isa một danh hiệu thừa kế nam tước! Hơn nữa, ông còn hứa, sau này cho dù bất kể con của Isa là nam hay nữ, đều có thể kế thừa danh hiệu quý tộc!

Ở đế quốc không phải là không có phụ nữ là quý tộc, nhưng điều đó hết sức ít! Hơn nữa đã qua vài năm rồi mới sắc phong một phụ nữ quý tộc mới! Isa chỉ bằng vào loại đan dược cực phẩm này lại có thể giành được danh hiệu do chính miệng quốc vương bệ hạ sắc phong, có người thậm chí còn có ý kiến so sánh nàng với gã Lăng Tiêu có vận may vô cùng tốt trước kia!

Hơn nữa tiếp theo đó, vận may của Isa còn nhiều hơn Lăng Tiêu ba phần!

Bởi vì gia tộc Isa ... Là gia tộc quyền thế có truyền thống kinh doanh, thân phận và địa vị thương nhân của nàng vẫn luôn bí mật, muốn đạt được danh hiệu quý tộc còn khó hơn lên trời! Đây là qui tắc tàn khốc của các gia đình quý tộc. Bất luận người có bao nhiêu tiền, ở trong mắt quý tộc cũng chỉ là gã nhà giàu mới nổi. Luận về vị trí xã hội, một tên nam tước không có đất phong, thực quyền, tài phú, giá trị con người cực phú, còn mạnh hơn nhiều so với vô số thương nhân!

Không phải ai cũng có tư cách trở thành Quý tộc.

Không nói đến những thứ Isa đạt được, loại thuốc được chính miệng quốc vương bệ hạ xưng là thần dược “Dưỡng Nhan đan” đã bị tất cả quý tộc ngày đó có tư cách đến xung quanh quốc vương mãnh liệt chú ý! Bởi vì chính miệng Isa nói ra, ba ngày sau, nòng dự định mỗi một tháng chỉ bán ra năm mươi viên!

Lập tức, những vương công quý tộc này đều điên lên, gia tộc Isa nháy mắt cũng bị tất cả các thế lực chú ý.

Từ một gia tộc rất có danh tiếng trong việc kinh doanh nhưng chưa bao giờ được các quý tộc mở mắt xem trọng, ngay bây giờ bỗng biến thành một gia tộc cho dù là đại công tước cao nhất cũng muốn đích thân tới cửa bái phỏng, nói năng còn có vẻ vô cùng khách khí. Chênh lệch trong đó chỉ có người trong cuộc mới có thể hiểu được.

Gia tộc Isa nương nhờ một cô bé cũng thành công tiến vào tầng lớp quý tộc!

Lập tức, Isa phát ra thông báo, một viên Dưỡng Nhan đan trị giá năm vạn kim tệ! Hơn nữa, mặc kệ là ai nếu muốn mua thì phải trực tiếp trả tiền!

Một viên năm vạn kim tệ, đối với tính hao phí của đan dược này mà nói, tuyệt đối là giá trên trời. Tuy nhiên giá cả này căn bản chẳng đáng gì đối với đám quý tộc lớn đang gần như điên cuồng vì nó. Thậm chí có những siêu cấp quý tộc có tiền cũng đẩy giá lên để quyết mua bằng được, sau đó làm cho bên ngoài nổi lên một trận trào nước miếng.

Cứ như thế Dưỡng Nhan đan bị nâng giá trực tiếp lên đến hai mươi vạn một viên!

Đối mặt với loại tình huống này, Isa cũng không thể đoán trước. Cho dù nàng thông qua gia tộc phát ra thông báo, nói rằng loại đan dược này nên dùng nửa năm một lần, mới có thể đạt tới hiệu quả thanh xuân mãi mãi nhưng đám quý tộc này đã mất đi lý trí, đâu có quản tới loại đan dược này dùng một lần trong thời gian bao lâu. Nam nhân quan tâm nhất có lẽ là quyền lực, cho nên chỉ cần trong tay nắm giữ quyền lực, cho dù hai bên tóc đều bạc trắng, bọn họ cũng sẽ không để ý! Mà nữ nhân thì không giống như vậy, nếu như có một loại đan dược có thể làm cho các nàng duy trì tuổi trẻ mãi mãi thì đừng nói là năm vạn kim tệ một viên, cho dù là năm mươi vạn kim tệ một viên, cũng tuyệt đối sẽ có người bỏ tiền ra mua!

Trên thế giới này người nghèo thì rất nhiều, nhưng kẻ có tiền còn nhiều hơn!

Những nhà quyền thế siêu cấp đã trải qua việc phát triển hơn ngàn năm, tài sản mà họ tích lũy làm cho người ta không thể nào tưởng tượng được!

Đối mặt với loại tình huống này, một nhà quyền thế ở Đế quốc Lam Nguyệt, Hoàng Phủ gia tộc, trực tiếp tìm tới gia tộc Isa. Tên đầy đủ của Isa tên là Cam Đạo Phu. Cho nên, gia tộc Isa chính là gia tộc Cam Đạo Phu. Ở trong lĩnh vực kinh doanh, hai nhà vừa là đối thủ cạnh tranh, vừa là cùng chung hợp tác, quan hệ nhiều năm như vậy vẫn được duy trì rất tốt. Đối mặt với việc gia tộc cùng nghề đột nhiên biến thành quý tộc, tộc trưởng hiện tại Hoàng Phủ Thương Nhiên của gia tộc Hoàng Phủ, cũng chính là phụ thân của Hoàng Phủ Nguyệt, trong lòng cũng hâm mộ, muốn đưa ra ý định hợp tác.

Mặc Tây Cam Đạo Phu, gia gia của Isa tỏ vẻ mình cũng không thể làm chủ, chuyện này phải cần cháu gái của mình gật đầu. Isa cho rằng việc lợi dụng lực ảnh hưởng to lớn của phòng đấu giá gia tộc Hoàng Phủ, không những có thể đem Dưỡng Nhan đan ra bán đấu giá với giá rất cao, thậm chí còn có thể khuếch tán lực ảnh hưởng vang đến tầng lớp phú thương!

Kỳ thật giống như gia tộc Hoàng Phủ, như Tạ gia của Tạ Hiểu Yên... Còn có rất nhiều phú thương lớn, về mặt địa vị tuy rằng chênh lệch với quý tộc như trời và đất, nhưng về tài lực tuyệt đối được xưng giàu có hơn cả quốc gia!

Chuyện tốt như vậy, nếu chỉ nhằm vào sự tiêu thụ của quý tộc, như thế nào có thể biến ích lợi thành lớn nhất chứ? Isa vui vẻ đồng ý tự mình trao đổi chuyện này với Hoàng Phủ Thương Nhiên.

Nàng nhận lời giao cho phòng đấu giá mỗi tháng năm mươi viên đan dược, để bọn họ toàn quyền đại diện cho nàng trong công việc bán đấu giá Dưỡng Nhan đan!

Đến thời điểm bỏ qua phí thủ tục, Hoàng Phủ Thương Nhiên tổ chức gia tộc thương nghị, mà toàn bộ phiếu đều thông qua nghị quyết không thu bất kỳ phí thủ tục gì!

Nói đùa sao, cơ hội làm giàu vô tiền khoáng hậu cho gia tộc như thế này, cho dù cho bọn họ bỏ tiền ra để mua còn chẳng dám mơ, sao có thể đòi tiền cơ chứ?

Cho nên, về mặt tin tức, Isa nói với Lăng Tiêu với vẻ hài hước, tiếp theo chuyện này, không ngờ hai đại gia tộc phục vụ cho một người là Lăng Tiêu!

Đúng vậy, hai gia tộc chỉ có được danh tiếng. Lợi ích... Đều bị một mình Lăng Tiêu giành được.

Bởi vì Isa đã sớm nói, nàng chỉ muốn dựa vào chuyện này để nắm thật chắc thân phận người thứ nhất thừa kế gia tộc là đủ rồi, về phần tiền tài, nàng muốn nhiều thêm sao? Huống chi, người đó chính là người nàng thích!

Năm con Én theo lịch của đế quốc, phòng đấu giá của gia tộc Hoàng Phủ ở đế đô lại mở cửa đón khách, chật ních người tới! Thậm chí một vé cũng khó cầu! Những người ở chung quanh lại được mở rộng tầm mắt.

Vô số những quý tộc thường ngày không bao giờ thấy mặt giờ cũng chen chúc tới, thậm chí ... còn có cả những quý tộc ở các vùng chung quanh, không biết bằng cách nào mà cũng nhận được được tin tức, đến đế đô Lam Nguyệt tụ hội.

Gia tộc Hoàng Phủ có được thanh danh, cũng đồng thời gánh chịu cả áp lực vốn thuộc về gia tộc Cam Đạo Phu. Số người tìm Hoàng Phủ Thương Nhiên mỗi ngày nhiều vô kể. Mới đầu, cho dù chỉ là một nam tước, Hoàng Phủ Thương Nhiên đều tự mình nghênh đón để duy trì lễ tiết, rồi sau đó cho dù là hầu tước mà muốn gặp mặt hay đại thương nhân với “thân phận thấp kém” đều phải tiến hành hẹn trước. Không có biện pháp, trong đế quốc Lam Nguyệt khổng lồ này, các loại cấp bậc công tước sẽ không ít hơn ngàn người! Càng không nói ở phía trên công tước hay là Vương hầu và người trong Hoàng tộc. Ai cũng muốn lợi dụng đặc quyền của mình để đặt mua trước loại đan dược cực phẩm này.

Áp lực mua quá lớn cũng khiến cho Hoàng Phủ Thương Nhiên lại tìm đến Isa, hy vọng nàng có thể đưa nhiều đan dược ra hơn một ít, mở thêm hội đấu giá!

Tuy nhiên ông lại bị Isa cự tuyệt, ai cũng hiểu được đạo lý của hiếm là của quý! Điều này đâu cần phải suy nghĩ nhiều mới có thể hiểu?

Những đám quý tộc tìm đến gia tộc Hoàng Phủ chắc hẳn đều cho rằng loại đan dược cực phẩm này khẳng định còn có rất nhiều trong tay họ! Mà với việc đám phú hào nâng giá lên ào ào thế này, cuối cùng chỉ có thể tiện nghi cho người nắm giữ đan dược!

Quý tộc có tiền, không có nghĩa là họ cũng làm loạn. Tuy rằng đám phú nhân muốn đan dược này không có lý trí gì, nhưng người bỏ tiền ra mua vẫn rất có lý trí.

Cuối cùng Hoàng Phủ Thương Nhiên rơi vào đường cùng, đành phải sửa lại quy tắc, đây cũng là chuyện chưa từng có trong phòng bán đấu giá của gia tộc Hoàng Phủ, quy tắc quy định, năm mươi viên đan dược, một nửa có thể cho quý tộc cạnh tranh, một nửa thì ai cũng có thể mua!

Sau đó mọi người mới chịu bỏ qua, không tới quây rầy ông nữa! Lúc này, nhìn chung cũng có chút thanh tịnh, tuy rằng đám phú thương kia bất mãn gia tộc Hoàng Phủ thực hiện chuyện này, tuy nhiên cũng chỉ có thể tỏ vẻ thông cảm. Dù sao, quý tộc mới là nơi nắm giữ quốc gia thực sự. Nếu như thực sự chộc giận bọn họ, toàn bộ thương nhân đều lật nhào hết! Những người thuộc tầng lớp quý tộc tuy rằng còn có chút bất mãn, nhưng họ cũng biết, điều này đã là kết quả tốt nhất rồi! Bản thân sau lưng của rất nhiều gia tộc thương nhân, đều được các quý tộc lớn chống đỡ.

Giữa thương nhân và quý tộc còn có hơn một loại quan hệ ý lại nhau, mà không phải đối lập.

Gia tộc Hoàng Phủ đồng thời dùng toàn bộ lực lượng võ giả cao cấp của gia tộc, tiến hành bảo vệ những viên đan dược.

Thậm chí ngay cả bốn gã võ giả cao cấp vẫn luôn bảo vệ ở bên người Hoàng Phủ Nguyệt ở phía nam, cũng bị gọi về hai người!

Hoàng Phủ Nguyệt cũng chưa biết chủ nhân của đan dược kia chính là Lăng Tiêu. Nàng vẫn còn đang oán giận trước mặt Diệp tử và Lăng Tiêu, nói chủ nhân của đan dược kia rất bí ẩn, Dương Nhan đan chỉ có thể duy trì trong nửa năm mà lại bán đắt tiền như thế! Nếu không nàng cũng muốn dùng nó lâu dài.

Diệp tử cười trộm, cười hì hì nói :

- Cô phải gả cho lĩnh chủ đại nhân, không chừng còn có thể được dùng lâu dài.

Hoàng Phủ Nguyệt liền giở giọng khinh khỉnh nói :

- Lĩnh chủ đại nhân của các ngươi còn đang cần một đồng tiền kìa. Hiện tại hắn cũng chỉ là một kẻ nghèo hèn thôi. Hơn nữa, những người đàn bà bên người hắn cũng đã quá nhiều, ta cũng không thể tự lại vui chơi cùng các nàng được!

Hiển nhiên, Hoàng Phủ Nguyệt cũng cho rằng Phong Linh, đến bây giờ vẫn còn ở trong tử tước phủ, cũng là nữ nhân của Lăng Tiêu.

171. Chương 170: Tin Tức Tốt.

- Ta ủng hộ ý kiến của tộc trưởng!

Ngoài dự liệu của mọi người, đại trưởng lão Mạc Lâm không có đặt nặng tình cảm mà tiếp tục dây dưa, sau khi Mạc Tây nói xong thì lão là người đầu tiên giơ tay lên nói.

Ngay sau đó, cơ hồ tất cả những cao tăng trong gia tộc, tham gia hội nghị hôm nay, đều đưa tay ủng hộ tộc trưởng đại nhân có quyết định anh minh! Không có giơ tay lên, ngoại trừ Isa ra thì chỉ có Lôi Mông, phụ thân của Isa, trời sinh tính tình nhu nhược. Hắn làm thế là vì con gái của mình. Và cũng chỉ làm được điều này thôi.

Mạc Tây nói xong thì than nhẹ một tiếng, cho dù có yêu thương cháu gái đến mấy thì cũng không thể đặt nó cao hơn lợi ích của gia tộc được. Nếu vẫn còn tiếp tục thiên vị thì lão làm sao có thể nắm giữ chức vụ tộc trưởng này nữa.

“Con thì vô năng, cháu thì ngây thơ” Mạc Tây than thầm trong lòng, Isa, gia gia rất thương cháu, cháu có hiểu khổ tâm của gia gia, về lâu dài, cũng chỉ có cách này mới có thể làm những người này im miệng! Nếu cháu cháu có thể nói ra người cung cấp đan dược là ai, hơn nữa nói rằng chỉ có cháu mới có thể có được đan dược này thì xem xem còn tên nào dám kiêu ngạo nữa? Isa, gia gia xin lỗi!

Isa có chút không tin nhìn gia gia, người thương yêu nàng nhất, hai mắt ngấn đầy lệ, bao phủ cả song nhãn, Isa cố gắng khống chế tâm tình của mình, hàm răng trắng run run đánh vào nhau.

Nàng đỡ đỡ đứng dậy, số tiền này, còn đang trong tay nàng, Isa đã quyết định trong lòng, bất kể là thế nào, số tiền này nàng cũng phải giao cho Lăng Tiêu ca ca, nếu không thì sau này mình không thể nhìn mặt Lăng Tiêu ca ca nữa!

Về phần sau này, vị trí tộc trưởng này, là thứ quý giá đối với ta sao? Nếu không phải vì trách nhiệm, không phải vì có thể trợ giúp cho Lăng Tiêu ca ca thì các người nghĩ rằng ta muốn tranh giành sao?

Đối với lời nói của mọi người nàng căn bản hoàn toàn không nghe thấy, xoay người đi ra ngoài.

Đại trưởng lão chợt quát lên:

- Ngăn nó lại!

Đứng thẳng lên, cả giận nói:

- Đừng để nó đi! Hừ, số tiền đó, gia tộc Hoàng Phủ đã giao cho nó rồi! Nhà đầu kia lo cho ngoại nhân! Tộc trưởng chẳng lẽ để cho một người như thế làm người kế thừa sao?

Isa đã đứng lại nhưng không có quay đầu lại.

Mạc Tây ghen lời, trầm ngâm nói:

- Thân phận tộc trưởng kế thừa của Isa tạm thời bị hủy bỏ, Isa đã vì gia tộc mà vất vả, tạm thời lưu lại Thụy Trúc Các.

Song nhãn của Isa nhắm lại, hai dòng lệ cuối cùng cũng chảy xuống dọc theo khóe mắt.

Hai người Diệp Vi Ny và Lăng Tiêu đang trực hướng đế đô, trang phục của hai người giống như lúc trở về từ đại tuyết sơn Phạm Đế Á.

Ở phủ tử tước bên kia cũng chỉ biết là tạm thời lĩnh chủ đại nhân xuất hành rồi, còn về việc đi đâu thì đó là bí mật.

Sao trời lằng lằng, hai người cười khoái mã.

Bây giờ vẫn không biết là Nam Phương Vương có biết nơi ở của các hài tử do Đạo Huyền thu dưỡng chưa, chỉ đành hi vọng là có thể tiếp cận số hài tử đó trước! Diệp Vi Ny cũng đã nói qua với Lăng Tiêu, trong số hài tử này có rất nhiều đứa có tư chất không hề kém nang.

Trong lòng Lăng Tiêu có ý định khai tông lập phái, cho nên rất dễ tâm đối với việc này.

Ăn gió nằm sương mấy ngày, cuối cùng, vào một buổi hoàng hôn, hai người đã đến đế đô.

Đế đô là độc nhất vô nhị từ trước đến giờ, vẫn phồn hoa và náo nhiệt, hai người đội đầu lạp trên đầu, tựa như là hai mạo hiểm giả bình thường, từ trong miệng của người qua đường, hai người nghe được một danh từ, đó là ‘dưỡng nhan đan’, cơ hồ hầu như tất cả đều đang bàn luận về nó.

Các bình dân thì lại càng tỏ vẻ hâm mộ đối với loại đan dược thần kỳ này, đối với họ mà nói, với cái giá trên trời như thế thì ngay cả cơ hội liếc mắt nhìn cũng không có, đừng nói chi là được sử dụng.

Thứ đó chỉ có quý tộc và người có tiền mới có thể hưởng thụ!

Nhưng họ cũng không phải là không thể thảo luận về nó.

Hai người tìm một khách sạn nhỏ để dừng chân, khi còn cách Học Viên đế quốc không xa, sau khi dùng cơm tối đơn giản, một mình Lăng Tiêu xuất môn, nương theo bóng đêm, lên vào đại môn của học viện đế quốc.

Thượng Quan Vũ Đồng đang ngồi trong phòng nhìn một quyển du ký, nghĩ đến tỷ muội thân thiết của mình là Lăng Tố đã đi được hơn một năm, ngoại trừ mấy tháng đầu thỉnh thoảng có tin tức truyền đến, thì đã nửa năm nay không có tin tức gì.

Thượng Quan Vũ Đồng rất lo lắng, tỷ muội tốt của mình, có lá gan rất lớn, mặc dù thực lực không tệ, nhưng chỉ thích có các cổ vật, ngoại trừ khảo cổ ra thì nàng còn là một mạo hiểm giả có chút ngang tàng! Thượng Quan Vũ Đồng thở dài một tiếng, trong đầu chợt xuất hiện khuôn mặt của một thiếu niên anh tuấn, hai má của Thượng Quan Vũ Đồng ửng đỏ lên, cái tên tiểu tử vô lương tâm kia, đã lâu thế rồi mà còn không viết cho mình một phong thư, chẳng lẽ muốn sự phụ này chủ động ân cần hỏi thăm trước, đột nhiên cửa phòng vang lên tiếng gõ nhẹ, nhưng lọt vào tai của Thượng Quan Vũ Đồng thì khiến nàng giật mình, âm thầm tự trách mình suy nghĩ miên mang, ngay cả tính cảnh giác cũng giảm xuống đến mức này, khôi phục lại tâm tình, Thượng Quan Vũ Đồng nhẹ giọng hỏi:

- Ai đó!

- Là ta!

Thượng Quan Vũ Đồng sửng sốt, hai má chợt nổi lên một đám mây hồng, lộ ra thần sắc không tin nổi.

Thanh âm hơi run nói:

- Lăng Tiêu?

Chắc vậy, chắc chắn là hắn! Thanh âm này, trước sau vẫn quen thuộc như thế, mặc dù đã lâu rồi không được nghe. Nhưng không hề xa lạ.

Thượng Quan Vũ Đồng vội bật dậy, muốn tiến lại mở cửa.

Lập tức nhếch môi lên rồi ngồi xuống, trên mặt mang theo vẻ tươi cười, nói:

- Vào đi.

Lăng Tiêu đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy Thượng Quan Vũ Đồng thì cười nhẹ:

- Sự phụ, người khỏe không?

Thượng Quan Vũ Đồng mở to hai mắt nhìn, bởi vì người trước mắt có tướng mạo bình thường, da tay ngăm đen, vóc dáng thấp lùn, ngoại trừ thanh âm ra thì không hề giống Lăng Tiêu chút nào! Nhất thời nàng cảnh giác lên, một luồng lương khí từ sống lưng dâng lên, cả chột dựng lên vô số lông tơ, bật người dậy, chỉ vào Lăng Tiêu, quát lớn:

- Người là ai?

Một cổ khí thế cường đại bộc phát, đôi mày liễu của Thượng Quan Vũ Đồng dựng thẳng, tập trung quan sát Lăng Tiêu, chỉ cần hắn có một hành động khác thường thì nàng nhất định sẽ xuất kiếm trước!

Lăng Tiêu cười khỏ, sau đó nói:

- Thật là đệ tử đây, sư phụ, đệ tử đang dịch dung.

Thượng Quan Vũ Đồng hơi thu liễm lại nhưng vẫn mang đầy hồ nghi hỏi:

- Sao lại có linh được dịch dung thần kỳ như thế?

Lăng Tiêu cười nói:

- Dưỡng nhan đan thần kỳ như thế mà đệ tử còn có được, loại đan được dịch dung này sao lại không có được!

Lăng Tiêu vừa dứt lời, Thượng Quan Vũ Đồng thở dài một hơi, trừng mắt nhìn Lăng Tiêu một cái, trách:

- Người đúng là dọa ta! Hơn nữa, có dịch dung thì cũng đây cần làm cho mình khó coi như thế chứ? Thật là!

Miệng thì mặc dù oán giận nhưng Thượng Quan Vũ Đồng lại không giống như một tiểu cô nương nhất mực muốn Lăng Tiêu khôi phục lại diện mạo, điều mà nàng nghĩ đến trước tiên là Lăng Tiêu đến nơi này làm gì.

Đã vài ngày rồi không có tin tức của Isa

Thượng Quan Vũ Đồng rót cho Lăng Tiêu một ly trà, sau đó trên mặt hiện lên chút ưu phiền nói:

- Vài ngày trước, nàng tham gia một hội nghị cao tầng của gia tộc, vẫn chưa có trở về, ài, Lăng Tiêu, ta cũng thật sự lo lắng! Người cũng biết, dưỡng nhan đan, tổng cộng thu về được hơn một ngàn ba trăm vạn kim tệ! Đây là một số tiền khổng lồ, tương đương với toàn bộ tài sản của một gia tộc. Ta nghĩ, gia tộc của Isa, sẽ không bỏ qua số tiền khổng lồ này mà không để ý đến.

Thượng Quan Vũ Đồng suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói:

- Mặc kệ thế nào, chờ đến khi gặp được Isa rồi hãy nói, Tiểu Sứ có đến không? Có nó thì có thể tìm được Isa không?

Lăng Tiêu gật đầu, Tiểu Sứ rất quen thuộc với Isa, chỉ cần Isa còn ở đế đô thì việc tìm nàng hẳn là không khó.

Thượng Quan Vũ Đồng sâu kín nói:

- Lần này người trở lại chính là vì số tiền này sao?

Lăng Tiêu nói:

- Đệ tử có ý định kiến thiết lại thành Penzias, cho nên muốn kiếm chút tiền, nhưng cũng có chút nhớ mọi người cho nên trở lại đây, nếu có cơ hội thì đệ tử muốn đến gặp Thu lão nguyên soái.

- Ha ha.

Thượng Quan Vũ Đồng lộ ra thần sắc vui vẻ, lòng thầm nghĩ:

- Tiểu tử, xem ra người cũng có lương tâm, không phải hạng người vô tâm.

Ngoài miệng thì nói:

- Phúc bá có khỏe không? Cũng đã lâu rồi không gặp người.

Lăng Tiêu cười nói:

- Phúc bá rất tốt, xem ra cũng sắp đề thăng lên rồi?
- Thế sao, thật là tốt!

Thượng Quan Vũ Đồng than thở, rồi nhìn Lăng Tiêu:

- Không phải là nhờ vào đan dược thần kỳ của người đó chứ? Cũng phải nói, Lăng Tiêu, người thật là khiến cho người khác kinh ngạc! Thật thần kỳ, nhưng người cũng phải cẩn thận, đừng để cho người khác biết được, tốt nhất là trước khi có được năng lực tự bảo vệ mình người phải cẩn thận một chút.

Lăng Tiêu cười, lấy từ trong lòng ra một bình sứ tinh xảo, đặt lên bàn, sau đó nói:

- Bên trong có mười viên đan dược, mỗi tháng sử dụng một viên, mặc dù loại đan dược này không thể giúp sử gia tăng thực lực nhưng có thể giúp cho nội lực ngày càng tinh thuần! Hơn nữa còn có thể mở rộng kinh mạch, cùng là ma kiếm sĩ bậc hai, nhưng khi thi triển kiếm kỹ thì sẽ có uy lực mạnh hơn người khác.
- Trời, có cả loại linh dược thần kỳ này sao, Lăng Tiêu, đa tạ!

Thượng Quan Vũ Đồng cũng đã từng là một mạo hiểm giả, có kinh nghiệm nhiều năm, cho nên cũng có chút khí khái ngang tàng như Lăng Tổ, tính cách cũng sáng khoái, tựa như khi nàng đưa cho Lăng Tiêu Phụ Ma Liệt bậc hai vậy, không muốn người khác do dự.

Lăng Tiêu khẽ cười, Thượng Quan sử dụng trước mặt hắn vẫn chân thật như ngày nào, điều này làm cho hắn rất thoải mái, không có cảm giác như là xa cách lâu ngày không gặp.

- Lăng Tiêu, sau cuồng hoan tiết, nghe nói người xảy ra chuyện, có lời đồn, người một kiếm đánh lui một kiếm tông? Rất nhiều người đã xem chuyện này như là chuyện cười, nhưng ta biết đó rất có thể là sự thật, người làm thế nào được?

Thần sắc của Thượng Quan Vũ Đồng nghiêm nghị lại, hỏi.

- Kiếm kỹ mà đệ tử tu luyện, có thể trong nháy mắt, tập trung nội lực toàn thân vào một điểm, bộc phát ra uy lực cực lớn, nhưng mà cũng chỉ sử dụng được một chiêu.

Lăng Tiêu nhún vai, có vẻ hơi bất đắc dĩ nói.

- Người đó, đúng là kiếm tông?

Thấy Lăng Tiêu gật đầu, Thượng Quan Vũ Đồng hưng phấn nắm chặt tay, khi các ngón tay thon thon buông ra thì trên mặt có một ít thần sắc phức tạp, nhìn Lăng Tiêu nói:

- Yên tâm đi, sử dụng vĩnh viễn không bán đứng người!

Lăng Tiêu cười ôn hòa, tinh thần lực khổng lồ của Lăng Tiêu đã sớm cảm giác được Thượng Quan Vũ Đồng đối với mình có chút đặc biệt, hơn nữa một chút ác ý cũng không có, nếu không thì làm sao Lăng Tiêu có thể nói ra chuyện này được.

Thượng Quan Vũ Đồng còn nói thêm:

- Nếu là như thế, vậy người cũng phải chú ý, dù sao, có rất nhiều người không nói đạo nghĩa, cho dù người có thể dùng một kiếm đánh lui kiếm tông, nhưng nếu đối phương có nhiều người bao vây thì chẳng phải người chỉ còn nước trở mặt nhìn thôi sao? Còn nữa, đường nhan đan có tác dụng thần kỳ như thế, người chú ý đến nó nhất định không ít, người tiếp xúc với Isa phải cẩn thận. Đối phương nhất định sẽ vươn móng vuốt đến chỗ người. Ài, ta đột nhiên phát hiện, chuyện gì có liên quan đến người, thì khiến cho ta phải lo lắng.

Thượng Quan Vũ Đồng nhẹ giọng thở dài.

Lăng Tiêu cười nói:

- Yên tâm đi, bây giờ cho dù có đi trên đường cái thì cũng không có ai nhận ra đệ tử.

- Thế thì, thôi được rồi, nhưng mọi chuyện cần phải cẩn thận một chút, nếu muốn sư phụ hỗ trợ thì cứ việc nói!

Thượng Quan Vũ Đồng nghiêm mặt nói:

- Có lẽ ngươi vẫn còn chưa rõ thân phận của sư phụ, sư môn sau lưng sư phụ là một môn phái ẩn tàng.

- Mặc dù chỉ là một môn phái nhị lưu, nhưng cũng không phải là dễ bị khi dễ! Vì thế, Lăng Tiêu, nếu có thời điểm thích hợp thì ngươi cứ việc xuất ra đường nhan đan, đưa cho các nữ nhân trong sư môn ta, ha ha, Lăng Ngưng Cung, đều là mỹ nữ, ngươi lại ưu tú như thế, biết đâu có đệ tử coi trọng ngươi. Đến lúc đó có được lãnh ngưng cung hỗ trợ phía sau, thì coi như có chỗ dựa lớn!

Lăng Tiêu giật mình, bây giờ hắn đối với các thế lực ẩn tàng cũng có chút hiểu biết, so với nửa năm trước thì hiểu rõ hơn rất nhiều. Một môn phái nhị lưu, Thượng Quan Vũ Đồng nói ra thì dễ dàng, nhưng từ sự liều mạng của gia tộc của Phong Linh, một môn phái tam lưu là có thể tưởng tượng được, môn phái nhị lưu cường đại thế nào! Đối với việc trêu chọc của Thượng Quan Vũ Đồng, Lăng Tiêu hơi đỏ mặt, nhưng trong lòng lại không cho là đúng.

Nam nhân, phải dựa vào chính mình! Tìm một nữ nhân làm chỗ dựa, thì thà dứt khoát không tu tiên, nếu không thì tương lai có phi thăng cũng chỉ là một uất ức tiên nhân!

Sau khi cáo từ Thượng Quan Vũ Đồng, Lăng Tiêu đến chỗ của Thu Thần hàn huyền một lúc, lão nguyên soái cũng có tầm nhìn sâu rộng, nhắc nhở Lăng Tiêu phải cẩn thận với người trong gia tộc của Isa.

Trước danh lợi, người có thể bảo trì lý trí không nhiều. Hơn nữa họ lại là thương nhân.

Sau đó là nói chuyện về Nam Phương Vương, lão nguyên soái rất tán đồng với cách làm của hắn, lão nhân gia tuy cả đời sống trong quân đội, kỳ thật cũng có chút khí chất của thổ phỉ, cho rằng loại tiện nghi này không thể không chiếm được! Sau đó nói cho Lăng Tiêu biết, lão quốc vương đang âm thầm bố trí, vị trí của thái tử điện hạ có lẽ khó bảo trì được, hắn có thể cho phép con của mình tranh đấu đoạt quyền. Thì cũng không dễ dàng tha thứ cho việc con mình độc hại chính mình! Về phần Nam Phương Vương, khả năng kế thừa vương vị cũng nhỏ nhất, bởi vì từ sau khi vương hậu khôi phục dung nhan thanh xuân lão quốc vương lại có hăng hái, hai người cùng phòng nhiều hơn, vương hậu lại ‘mang thai lần nữa’! Hơn nữa, ngự y đã kết luận, là một nam anh!

Lăng Tiêu nghe xong thì trên mặt lộ vẻ tươi cười, loại náo nhiệt này, sợ rằng thái tử và nam phương vương cũng đã dựng đứng lông mao lên hết rồi, xem ra tạm thời sẽ không chú ý đến mình. Đúng là một tin tức tốt!

172. Chương 171: Đêm Gặp Isa

Hoàng hậu không ngờ mang thai, điều này khiến những người biết tin đều vô cùng khiếp sợ loại đan dược thần kỳ này.

Công hiệu của nó không chỉ giữ vẻ đẹp khuôn mặt mà không ngờ còn cải tạo cả cơ năng sinh lý con người, khôi phục lại như thời tuổi trẻ

- Thần dược!

Hai chữ bình luận này của Quốc vương bệ hạ mới đầu là cảm kích, là tán thưởng, giờ còn là ngạc nhiên thán phục!

Ở thế giới này, người luyện võ cấp cao có thể sống rất lâu, nhưng con người ta sinh lão bệnh tử đều là quy luật tuần hoàn tự nhiên, không ai có thể trốn thoát!

Vậy mà hiện giờ, loại Dưỡng Nhan Đan thần kỳ này đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ nó chỉ dùng để cải tạo dung mạo nữ nhân thôi sao?

Mặc dù có những thế gia y dược lớn tìm tòi nghiên cứu loại đan dược này, nhưng vẫn không thể biết được những thành phần thảo dược trong đó! Điều này làm rõ lên tin đồn là Dưỡng Nhan Đan không phải xuất phát từ đại lục Thương Lan.

Là một đại gia về y dược ở Đế quốc Lam Nguyệt, gia tộc Cam Đạo Phu đương nhiên cũng mua một viên Dưỡng Nhan Đan để tiến hành nghiên cứu. Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến bọn họ bắt mẫn Isa.

Rõ ràng đan dược này có thể mua được với giá thấp từ tay Isa, vậy mà con bé khốn kiếp này lại ủy thác toàn bộ cho phòng đấu giá của gia tộc Hoàng Phủ, khiến cho những người chú ý trong gia tộc đều không thể tin nổi là gia tộc Cam Đạo Phu muốn nghiên cứu loại đan dược này, không ngờ còn phải đi mua ở bên ngoài. Những người đó đều cảm thấy vô cùng uất ức, tự ngẫm lại thấy danh hiệu quý tộc mới có được kia lại càng là một sự sỉ nhục.

Hơn nữa Isa tuyên bố, Dưỡng Nhan Đan tiêu thụ được đó không hề lưu lại một phân tiền nào cho gia tộc. Mâu thuẫn cứ thế bùng lên mặc dù tộc trưởng Mạc Tây cũng muốn duy trì quan hệ hợp tác lâu dài với người cung cấp Dưỡng Nhan Đan. Dù sao, chỉ cần nghĩ một chút cũng thấy, việc này gia tộc Cam Đạo Phu được hơn xa so với mất.

Nhưng con người là vậy, khi có lợi ích trước mắt, hết thấy tình cảm đều bị xé rách không thương tiếc. Bản tính tham lam của con người là không bao giờ hết.

Trong bóng đêm lạnh lẽo của đế đô, Isa ngồi trên chiếc ghế đá trong sân, tâm tình vô cùng sa sút.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy mình quá buồn cười, vốn muốn một công đôi đường, giúp cả Lăng Tiêu ca ca và gia tộc, còn mình cũng chính thức trở thành người thừa kế của gia tộc. Hơn nữa, trong tương lai còn có thể giúp đỡ rất tốt cho Lăng Tiêu ca ca.

Nghĩ là như vậy nhưng sự thật tàn khốc, tính tham lam của người trong gia tộc đã khiến Isa phải khổ sở như thế này.

Nước mắt chảy xuống khuôn mặt xinh đẹp của Isa, khiến nàng nhớ tới người cha Mạc Lôi tối nay đã lén lút tới an ủi nàng.

Mạc Lôi tuy rằng yếu đuối nhưng vẫn rất yêu quý con gái mình. Ông đã nói với Isa:

- Con gái yêu của ta, nếu con thực sự có thể nắm được y đạo, vậy hãy rời khỏi gia tộc Cam Đạo Phu đi! Bất kể thế nào, trong dòng máu của con cũng đang chảy dòng máu của tổ tiên, cho nên bất kể họ của con là Cam Đạo Phu hay không, con vẫn là người của gia tộc Cam Đạo Phu! (Giải thích một chút: Phụ nữ phương tây lấy chồng thì phải đổi theo họ của chồng.)

Lời của cha khiến Isa nghe xong không kìm nổi khóc như mưa. Phải trốn đi sao? Đó là tính cách của mình sao? Isa hiểu, chỉ cần có Lăng Tiêu ca ca ủng hộ, cho dù mình có rời khỏi gia tộc Cam Đạo Phu cũng chỉ trong một thời gian ngắn là có thể xây dựng được một gia tộc mới huy hoàng, hơn nữa còn là quý tộc!

Nhưng dù sao ánh mắt thiên cận của những người trong gia tộc Cam Đạo Phu vẫn không làm trái tim Isa đau đớn bằng quyết định của ông nội mà nàng vẫn yêu quý từ thuở bé.

- Hô!

Một cơn gió chợt thổi qua trên bầu trời, Isa chỉ mặc một bộ quần áo mỏng manh không kìm nổi tự ôm lấy vai mình,瑟瑟:

- Thời tiết thay đổi kiểu gì thế nhỉ? Sao lại bỗng nhiên lạnh như vậy?

Đang định đi vào trong viện, bỗng nhiên một bóng trắng xuất hiện khiến Isa giật mình há hốc mồm, suýt nữa sợ hãi kêu lên. May mắn là nàng vừa nhìn đã nhận ra bóng trắng này chính là Tiểu Sửu của Lăng Tiêu mới vội vàng tự bịt miệng lại.

Nàng ngạc nhiên vui mừng chạy tới ôm lấy cổ Tiểu Sửu, vui vẻ nói:

- Tiểu Sửu, sao lại là người? Là... ca ca bảo người tới à?

Isa suýt nữa bật thốt lên hai chữ “Lăng Tiêu”, nhưng may mắn phản ứng kịp, nuốt trở vào.

Tiểu Sửu dùng cái đầu đầy lông mềm mại cọ cọ vào cổ Isa, sau đó nằm phục xuống, khẽ kêu hai tiếng với Isa, ra hiệu cho nàng ngồi lên lưng để đi cùng nó!

Isa cũng hiểu được ý của Tiểu Sứ, trong mắt tràn ngập đấu tranh, không ngờ cuối cùng nói:

- Ta không thể đi theo người được.

Nói xong, nàng lấy từ trong ngực ra một tấm tạp phiến tinh thạch, dùng khăn tay gói kỹ lại, quần vào một chân của Tiểu Sứ rồi nói:

- Tiểu Sứ, người mang nó tới cho Lăng Tiêu ca ca, nói với huynh ấy là ta sẽ sớm tìm huynh ấy.

Vừa nói, nàng vừa khóc thút thít.

Tiểu Sứ nhìn Isa, trong mắt như lóe hào quang, không ngờ lộ ra thần sắc đồng tình. Nó cúi đầu nhìn thoáng qua cái gói trắng trên chân, giang hai cánh, nhẹ nhàng bay lên, biến thành một làn khói trắng biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Lăng Tiêu và Isa vẫn ở lại trong khách sạn, khi nghe thấy Tiểu Sứ kêu gọi liền lắc mình đi ra khỏi cửa. Sau khi gỡ tạp phiến từ trên chân Tiểu Sứ ra, sắc mặt Lăng Tiêu ngưng trọng hẳn lên. Tiểu Sứ không biết nói nhưng hẳn có thể suy luận được từ tấm tạp phiến không hề có một chữ nào mà Isa gửi cho này, nhất định là “thân bất do kỷ” (không được tự do, không được tự chủ)

Nghĩ vậy, trong lòng Lăng Tiêu bốc lên một ngọn lửa giận dữ. Hắn vốn định chia cho gia tộc của Isa một chút tiền lời, coi như biết điều đối với những gì gia tộc Cam Đạo Phu đã ra sức. Không ngờ Isa mất cả tự do nhưng vẫn để Tiểu Sứ mang tạp phiến này đến cho hắn. Điều này chỉ có thể thuyết minh một việc: đám người trong gia tộc Cam Đạo Phu có chủ ý tới món tiền này.

- Không được, ta muốn gặp Isa, hỏi nàng xem rốt cuộc sao lại thế này!

Lăng Tiêu cau mày nhìn Diệp Vi Ny, khuôn mặt anh tuần tràn ngập sát khí.

Diệp Vi Ny hiểu, địa vị của Isa trong lòng Lăng Tiêu không hề thấp, huống chi chuyện này còn có quan hệ trực tiếp tới hắn, vì vậy nàng cũng gật đầu:

- Mọii cùng đi với!

Lăng Tiêu hơi do dự một chút rồi cũng gật đầu đáp ứng.

Đêm khuya, mọi người đều đã say ngủ. Lăng Tiêu được Tiểu Sứ chỉ đường, đi tới bên ngoài biệt viện của Isa.

Phóng tinh thần lực, quả nhiên Lăng Tiêu cảm nhận được một vài luồng dao động mong manh. Trong lòng hắn cảm thấy có chút buồn bực, chẳng lẽ luyện được sư đều yếu như vậy sao? Đây nhất định là những người giám thị, không ngờ tu vi còn chưa đạt tới Đại Kiếm Sư, thật là coi thường người ta quá! Lăng Tiêu lắc đầu, nắm lấy bàn tay mềm mại như không xương của Diệp Vi Ny. Hai người nhẹ nhàng lướt qua tường viện, rơi xuống mặt cỏ, không phát ra chút âm thanh nào.

Lăng Tiêu mang theo Diệp tử tránh trái tránh phải, né qua mấy chỗ trạm gác ngầm, lập tức đi tới bên ngoài phòng Isa. Trong phòng tối đen như mực, Lăng Tiêu nhẹ nhàng dùng tay gõ cửa.

Trong phòng, Isa căn bản là không ngủ, đang mở to hai mắt, ngăn người nhìn không gian tối đen trên đầu. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng gõ nhẹ bên ngoài, trái tim Isa chợt hồi hộp hẳn lên, khẽ hỏi:

- Ai vậy?

- Ta!

Giọng của Lăng Tiêu khiến Isa đầu tiên là sửng sốt, sau đó là vô cùng hạnh phúc, khóe mắt thoáng ướt nhòe. Nàng khoác một chiếc áo choàng ra mở cửa, lại phát hiện bên ngoài không chỉ có một người. Isa hơi ngạc nhiên chợt nghe nữ nhân kia khẽ nói:

- Diệp tử.

Isa đưa hai người vào phòng, dựa vào chút ánh sao mỏng manh, Isa rốt cuộc phát hiện hai người này không đúng, liền chỉ tay vào Lăng Tiêu và Diệp tử, hỏi:

- Các người ... Các người sao lại biến thành như vậy?

Diệp tử khẽ cười nói:

- Không như vậy sao có thể tới đón muội đi được?

- Đón ta đi? Đi đâu?

Isa có chút mờ mịt hỏi

- Đi đâu? Đương nhiên là theo chúng ta rời khỏi đây. Chỗ của muội ở đều có người giám sát. Còn cần phải hỏi chuyện gì sao? Hiển nhiên là gia tộc của muội muốn gây ra sự bất lợi cho muội!

Diệp Vi Nỵ tự cho là đúng nói.

- A, không, không phải, bọn họ chỉ là, chỉ là tạm thời có chút hiểu lầm thôi. Bọn họ đối xử với ta cũng tốt...

Chợt nghe nói định dẫn mình đi, Isa hơi bối rối nói.

Nhìn đôi mắt Lăng Tiêu như hai ngôi sao lấp lóe trong đêm, Isa thực muốn bỏ quên hết thấy để cùng Lăng Tiêu rời khỏi nơi này.

Nhưng nàng không thể đi! Nàng đi rồi, ông nội làm sao bây giờ? Phụ thân làm sao bây giờ? Muốn nàng đối kháng với gia tộc, nàng không thể.

- Isa, muội nói một chút xem, mấy ngày nay rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Tiêu nhìn thần sắc Isa, trong lòng cũng hiểu được khá nhiều. Lăng Tiêu chú trọng tình thân hơn nhiều so với người bình thường, cũng không muốn buộc Isa rời khỏi gia tộc như vậy.

Isa trầm mặc một hồi, rốt cục nói hết những chuyện xảy ra. Đến cuối cùng, Isa không kìm nổi rơi lệ đầy mặt. Trong lòng oan ức, cho dù là gặp cha mình, nàng vẫn không rơi lệ, nhưng khi nhìn thấy Lăng Tiêu, vừa nói xong liền không thể kìm nổi.

Isa nói xong, Diệp tử đã tức giận đến mức vung tay vung chân, lòng đầy căm phẫn mắng:

- Một đám tiểu nhân tham tiền, trong mắt chẳng có gì khác ngoài lợi ích! Gia tộc như vậy, Isa muội còn muốn chờ đợi gì mà không đi?

Isa khóc lắc đầu:

- Ta không biết ... Diệp tử, ta thật sự không biết, có điều, ta cảm thấy không nên rời đi như vậy...

Lăng Tiêu than nhẹ một tiếng, nói:

- Vậy được rồi, Isa. Tạm thời ta sẽ không cung cấp cấp Dưỡng Nhan Đan cho muội nữa. Tin rằng người trong gia tộc muội chỉ cần còn chút đầu óc chắc chắn sẽ nghĩ thông suốt. Hừ, tới lúc đó, bọn họ còn tưởng có thể tiến lui tự nhiên được sao? Đã không có đan dược, lửa giận của các quý tộc này có thể dễ dàng khiến gia tộc của muội bị hủy diệt! Để xem đến lúc đó bọn họ sẽ làm gì!

Lăng Tiêu nói xong, đứng dậy nói với Diệp Vi Nỵ:

- Diệp tử, chúng ta đi thôi. Nếu đi suốt đêm, sáng mai liền có thể tới được thị trấn Ô Thẩn.

Diệp Vi Nỵ còn định nói gì đó nhưng rồi chỉ than nhẹ một tiếng, khẽ ôm lấy bờ vai mỏng manh của Isa, nói:

- Muội cẩn thận!

Hai người mới vừa vừa ra khỏi cửa, lại bỗng nhiên nghe bên ngoài truyền đến những tiếng chân chạy. Mấy cái đèn tinh hạch lớn trong viện chợt sáng lên, chiếu rọi cả tòa biệt viện sáng như ban ngày, nhìn rõ từng sợi tóc.

Isa vội vàng mở cửa kêu lên:

- Hai người đi mau!

Nói xong liền quay ra bên ngoài phần nộ quát:

- Các người đừng tự tìm đường chết!

- Tự tìm đường chết?

Giọng của đại trưởng lão truyền tới:

- Kể chân trong chân ngoài như người còn mặt mũi nói chuyện sao? Người ăn trộm phương thuốc của gia tộc đưa cho người khác, nội ứng ngoại hợp muốn mưu đoạt sản nghiệp của gia tộc! Hừ, chính là người sắp chết đó!

- Người nói bậy!

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Isa bỗng nhiên đỏ bừng. Nàng rõ cuộc hiểu được những người này muốn làm gì! Không ngờ họ dám mơ tới phương thuốc Dưỡng Nhan Đan, muốn giữ luyện được sư lại!

- Ta muốn gặp tộc trưởng! Người chẳng qua chỉ là một trưởng lão. Người nói không tính...

Isa phẫn nộ hô

Cửa lớn của biệt viện bị bật tung ra! Đại trưởng lão vẻ mặt âm u, lạnh lẽo dẫn một đám người tiến vào, cười lạnh nói:

- Ông nội của người? Hẳn tuổi già hồ đồ, đã bị chúng ta liên hợp phủ quyết rồi! Giờ hẳn đã không còn là tộc trưởng nữa! Được mọi người can nhắc, giờ ta chính là tộc trưởng mới! Isabella Cam Đạo Phu, nếu người còn nhớ trong mình chảy dòng máu của gia tộc thì hãy mau mau biết mình lầm đường lạc lối mà quay về đi. Hãy trả phương thuốc lại cho chúng ta, chúng ta sẽ thả cho bọn họ một con đường sống!

Đại trưởng lão nói xong những lời lẽ chính nghĩa đó liền nhìn chăm chăm vào Lăng Tiêu. Rình mò nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng bắt được, lại phát hiện đôi nam nữ này đều rất bình thường chẳng có gì đặc biệt, ăn mặc cực kỳ giống những kẻ mạo hiểm. Tuy nhiên, cũng chẳng cần quản nhiều.

Gần đây, đã ngày càng nhiều những quý tộc cao quý tới gia tộc bọn họ, thái độ đều rất tốt. Tất cả những kẻ đó, dù là công tước, hầu tước, thậm chí là người trong hoàng tộc, đều thu hồi vẻ ngạo mạn của quý tộc, khách khách khí khí nói chuyện trước mặt bọn họ. Điều này khiến mọi người trong gia tộc Cam Đạo Phu đều cảm thấy ghen tị với Isa, đồng thời đều tâm nghĩ: Nhất định phải đoạt được phương thuốc đó, bất kể phải trả giá thể nào!

- Tiểu tử, còn không mau giao phương thuốc ra đây! Chẳng lẽ người muốn nhìn thấy máu đổ mới cam tâm tình nguyện sao?

Cửu trưởng lão Mạc Tạp đứng bên cạnh Đại trưởng lão cười lạnh nói với Lăng Tiêu.

- Các người đang nói tới phương thuốc quái quỷ nào vậy?

Lăng Tiêu vẻ mặt mờ mịt, nhìn Isa hỏi:

- Isa tiểu thư, bọn họ đang nói cái gì?

Ngực Isa phập phồng kịch liệt, trong mắt tràn đầy thất vọng. Nghe thấy Lăng Tiêu hỏi, Isa khinh miệt cười nói:

- Ta cũng không rõ ràng lắm, đại khái, bọn họ là một đám điên...

- Con bé khốn kiếp, chết đến nơi còn cứng đầu! Bắt một nam một nữ kia lại! Hừ, ta sẽ có biện pháp bắt chúng phải nói! Đã ăn cắp phương thuốc của chúng ta, không cần khách khí với chúng!

Anh họ của Isa là Áo Tây Đa chỉ tay vào Lăng Tiêu, vẻ mặt đầy kiêu ngạo

Thân hình Diệp tử bỗng nhiên chợt lóe, nhanh như tia chớp vọt tới Áo Tây Đa! Một tia sáng lạnh lẽo lướt qua! Thân hình nàng đã lui về chỗ cũ, chỉ truyền tới một tiếng kiểm tra vào vỏ.

Lúc này, Áo Tây Đa mới đột nhiên hét thảm một tiếng, giơ tay trái lên, thấy chảy máu ròng ròng. Ngón tay vừa chỉ vào Lăng Tiêu giờ “không còn” ở đó nữa!

- A.....

Áo Tây Đa đau đớn suýt hôn mê, điên cuồng hét to:

- Tay của ta ... Tay của ta!
- Các người muốn chết!

Đại trưởng lão Mạc Lô giận dữ quát lớn, vung tay với đám thủ hạ, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Bắt hai kẻ này lại cho ta! Nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng giết chết!
- Cẩn thận bọn họ dùng độc!

Theo giọng nói của Isa, tiếng cười của Cửu trưởng lão Mạc Tạp cũng truyền tới, một màn sương khói chợt nổ tung trước mặt đám người Lăng Tiêu!

173. Chương 172: Trở Lại Thị Trấn Ô Thản.

Giữa đám khói truyền đến tiếng kinh hô của Isa:

- Mê vụ!

Nàng lập tức lao đảo ngã xuống đất

Từ trước lúc đối phương ném ra thứ đó, Lăng Tiêu đã tự bịt chặt miệng mũi, tiện tay lấy ra hai viên giải độc đan, một viên nhét vào trong miệng Diệp tử, một viên tự mình ngậm. Sau đó, hắn buông miệng mũi mình ra, thấy Isa ngã xuống liền giận tím mặt! Tiếp đó, hắn lách mình lao tới phía Isa đang vô ý thức tự xé quần áo mình, rất nhanh nhét một viên đan dược vào miệng nàng.

- Vô sỉ!

Lăng Tiêu gầm lên giận dữ. Tinh thần lực mệnh mỏng như biển của hắn lập tức mạnh mẽ đè ép tới đối phương như một ngọn núi lớn.

Đại trưởng lão đứng mũi chịu sào lập tức phun ra một ngụm máu tươi, trông mắt giống như cá chết, đứng ngây ngốc tại chỗ!

Những người còn lại cũng không thể tránh được. Trong phạm vi cách Lăng Tiêu 30 thước, tất cả mọi người đều bị áp lực cực lớn bất thành linh đánh tới khiến cho miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Ngay sau đó, trong tay Lăng Tiêu chợt lóe lên ánh sáng đỏ, màn sương khói nồng đậm kia như thể bị người hút vào miệng, bay nhanh tới tụ tập trên thân Yêu Huyết Hồng Liên kiếm. Chỉ một lát sau, toàn bộ khói độc đều bị Yêu Huyết Hồng Liên kiếm hút sạch sẽ!

Thân mình Lăng Tiêu liền xông ra ngoài nhanh như điện, một tràng những tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp. Tuy nhiên, những người này liền phát hiện rằng mình vẫn chưa chết mà chỉ có trên cổ tay xuất hiện một điểm đỏ

Ngay sau đó, bọn họ đều cảm thấy không thoải mái, Bắt đầu điên cuồng xé rách quần áo của chính mình, hai mắt đỏ bừng. Sau khi cởi bỏ quần áo thì bắt đầu tự gãi lên da liên tục, tới mức tróc hết da, máu tươi đầm đìa.

Đại trưởng lão có công lực cao nhất nên tỉnh lại sớm nhất, quay ra nhìn bốn phía, ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng hoảng sợ, còn nam nữ trẻ tuổi kia đã biến mất từ lúc nào. Ngay cả Isa cũng không thấy đâu.

Đợi cho đến khi toàn bộ mọi người trên mặt đất đều khôi phục thần trí thì toàn bộ đều sợ tới mức ngây ngốc. Đến lúc này, cho dù là thằng ngốc cũng có thể hiểu được rằng, bọn họ đã tự đâm đầu vào đá rồi! Nếu đối phương mà không có chút kiêng nể hoặc là nể mặt Isa, chỉ sợ tính mạng bọn họ đã chẳng còn!

Tuy rằng tiền tài là thứ tốt, nhưng nếu không còn mạng để dùng thì có bao nhiêu tiền cũng chẳng ích lợi gì!

- Đại... đại ca, chúng ta có... có truy đuổi nữa không?

Cửu trưởng lão Mạc Tạp vừa đánh răng lập cập vừa tự cào tới rách da một bên ngực, run run hỏi.

- Còn truy cái rắm!

Mạc Lâm trông như một tên ăn mày rách rưới, nổi giận mắng, lão đảo trở về.

Trong gia tộc Cam Đạo Phu, người luyện võ bậc cao nhất cũng chỉ tới Ma Kiếm Sĩ mà thôi. Trong đám người, Mạc Lâm đem tới đêm nay, lợi hại nhất chỉ là hai gã Cuồng Kiếm Sư, nhưng giờ thấy đều đang ngồi ngẩn ngơ dưới đất! Trừ một gã là Cuồng Kiếm Sư bậc ba, chỉ có chính Mạc Lâm là Cuồng Kiếm Sư bậc bốn là cao thủ nhất tại đây! Mạc Lâm thậm chí cảm giác uy áp vừa mới rồi như thể một ngọn núi lớn ép tới mình, không thể kìm nổi phun một ngụm máu tươi! Thiếu niên đối phương kia có thực lực thế nào? Một luồng hàn khí chợt chạy dọc từ cuối đốt sống lưng lên tới tận đỉnh đầu Mạc Lâm.

- Lãng Tiêu, sương mù đó là loại độc gì?

Trong khách sạn, Diệp Vi Ny nhẹ nhàng xoa xoa mặt Isa, sau đó hỏi.

- Nếu hít vào quá nhiều, con người ta sẽ bị rơi vào ảo cảnh, cảm giác toàn thân ngứa ngáy, sau đó điên cuồng tự gãi. Đồng thời, trong sương mù đó cũng chứa dâm độc mãnh liệt. Trong ảo cảnh, bất kể là nam hay nữ đều thấy mình đang giao hợp với người khác. Nếu trong vòng một canh giờ mà không được cứu trị, nam nhân sẽ bị thoát dương mà chết, còn nữ nhân...

Lãng Tiêu áp úng một tiếng rồi không nói tiếp nữa.

Tuy nhiên sắc mặt Diệp tử đã đại biến, phần nộ nói:

- Vậy sao huynh không giết hết những kẻ đó đi! Chúng căn bản còn chưa thể xác định chúng ta là người nắm giữ đan dược mà đã dám hạ độc thủ!

Lãng Tiêu lạnh lùng cười, nói:

- Giết chúng? Không cần, ta đã truyền loại độc tố này vào trong máu chúng! Trừ khi chúng thay toàn bộ máu trong người, nếu không cứ cách nửa tháng, độc sẽ phát một lần! Bị nhập vào trong máu như vậy cứ mỗi lần sau lại nghiêm trọng hơn lần trước! Hơn nữa, bọn họ sẽ không chết... Loại tra tấn vô tận này sẽ theo chúng cả đời! Để cho đám khốn khiếp tự cho mình là giỏi y dược này cả đời mê muội nghiên cứu xem làm sao giải được loại độc này!

- Như vậy mới hả được giận!

Diệp Vi Ny hung hăng nói, lập tức nhớ tới gì đó, nói tiếp:

- Nhưng sao chúng không có giải được?

Lãng Tiêu cười khẩy:

- Đã nhiễm độc của Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, bọn chúng có thể giải được sao? Nói đùa!

Lúc này Isa đã yếu ớt tởn lại, nhìn Lãng Tiêu thì thầm:

- Ca ca,... hai người... không sao chứ?

Diệp Vi Ny đi tới, bắt đầu dĩ than nhẹ một tiếng:

- Isa, sao muội phải khổ như vậy? Muội xem, đám người đó có coi muội là người một nhà không? Theo chúng ta đi đi, muội yên tâm, có chúng ta, muội sẽ có thể gây dựng lại rất nhanh! Đến lúc đó, muội có thể đưa phụ thân và ông nội của mình ra làm một gia tộc quý tộc riêng! Đến lúc đó, muội đã có thể mạnh, gia tộc Cam Đạo Phu sẽ lấy muội làm chính thống! Cho nên, muội hoàn toàn có thể không cần lo lắng vấn đề gia tộc xuống dốc!

Isa ngồi dậy, tựa vào đầu giường, khóc thút thít gật gật đầu, nói:

- Diệp tử tỷ tỷ, có phải Isa ngốc nghếch lắm không?

Diệp Vi Ny khẽ cười nói:

- Ai chẳng có lúc ngốc. Muội là người tình cảm tới tận xương tủy, nhưng bọn chúng đều là những kẻ không đáng. Vì vậy, Isa muội cũng không cần phải để ý tới họ nữa.

- Muội biết rồi, Diệp tử tỷ tỷ!

Isa lại khóc thút thít một hồi. Dần dần nàng ngừng khóc, lau khô hai mắt đầm lệ, thần sắc kiên định nói:

- Chúng ta đi thôi, rời đi nơi này!

Bóng đêm mênh mông, cho đến khi ánh dương ló rạng dưới chân trời thì nhóm người Lăng Tiêu đã ở rất xa bức tường cao ngất của đế đô.

Để đảm bảo an toàn, Lăng Tiêu cũng không về nhà, mà ủy thác cho Thượng Quan Vũ Đồng mang về nhà mình một phong thư, nói rằng mình rất an toàn.

Một đường không nói chuyện, Lăng Tiêu tận dụng mọi thời gian để tu luyện. Ở đại lục Thương Lan, linh khí sung túc, thiên tài địa bảo vô số, hơn nữa tâm cảnh của Lăng Tiêu không ngờ cũng đã tu luyện tới Kim Đan trung kỳ. Tin rằng chỉ không lâu sau, hắn có thể đột phá Trúc Cơ, tiến vào Dung Hợp kỳ!

Thị trấn Ô Thản có phong cách rất khác biệt so với đế đô. Nơi này dường như chưa bao giờ thiếu vắng bóng dáng những kẻ mạo hiểm. Bởi vậy, ba người ăn mặc trang phục của kẻ mạo hiểm liền không hề gây ra bất kỳ sự chú ý nào.

Diệp Vi Ny sinh sống ở thị trấn Ô Thản đã mười mấy năm, có thể nói là thuộc từng bụi cây, ngọn cỏ ở đây. Tuy rằng khi ngẫu nhiên nhớ tới dưỡng phụ Từ Đạo Huyền thì trong lòng nàng vẫn gợi lại cảm giác đau thương, nhưng nàng vẫn vô cùng yêu mảnh đất này!

Diệp tử mang theo hai người, rẽ trái quẹo phải mấy lần, dần dần thoát ly khu trung tâm náo nhiệt của thị trấn, đi về phía tây. Bên này phần lớn đều là nhà trệt thấp bé, vẻ mặt mọi người ai cũng xanh xao, vừa nhìn đã biết là hạng người nghèo khổ.

Ba người cũng không thềm để ý tới ánh mắt kinh ngạc của những người đó, đi theo Diệp tử thẳng tới cửa một tòa nhà lớn!

Tòa nhà này rất lớn, tường viện dài chừng hơn một trăm thước, cao xấp xỉ một người trưởng thành! Tuy rằng như vậy không tính là cao nhưng ở giữa khu vực dân cư nghèo khổ thế này, tuyệt đối là rất khí phái.

Cửa lớn đóng chặt, ánh mắt Diệp tử lộ ra vẻ kích động, bước nhanh tới, giơ tay gõ cửa.

Một lát, cánh cửa lớn đen sì mở ra một chút, một thằng bé khoảng chừng 7, 8 tuổi, khỏe mạnh kháu khỉnh lộ đầu ra, hồ nghi nhìn Diệp tử, hỏi giọng trong trẻo:

- Các người tìm ai?

Đôi mắt Diệp Vi Ny có chút đỏ lên, thấp giọng nói:

- Tiểu Hồ, ta là tỷ tỷ, đừng lên tiếng, mau để chúng ta vào!

Đứa bé tên là Tiểu Hồ lập tức sáng mắt lên vui vẻ, vội vàng mở cửa ra to hơn để ba người tiến vào, nhưng vẫn tò mò đánh giá Lăng Tiêu và Isa ở phía sau Diệp Vi Ny, hỏi:

- Tỷ tỷ, bọn họ là ai ?

Diệp Vi Ny nói:

- Là bằng hữu của tỷ tỷ. Tất cả mọi người ở nhà chứ?

Tiểu Hồ lắc đầu, nói:

- Ngày hôm qua có mấy người đến đây, nói là dưỡng phụ phái tới, còn hỏi tỷ tỷ đã quay về chưa. Chúng ta nói chưa, sau đó những người đó liền mang mấy người Tiểu Ngư tỷ tỷ đi rồi!

- Chết tiệt!

Sắc mặt Diệp Vi Ny xanh mét, hung hăng tức giận mắng

Lúc này, từ trong nhà lao ra một loạt hơn 30 đứa bé cả trai lẫn gái. Tuổi của chúng cũng không lớn, lớn nhất là một thằng bé chỉ khoảng 12, 13 tuổi, lạnh lùng nhìn đám người Diệp Vi Ny.

Khi nhìn thấy ánh mắt Diệp Vi Ny, nó hơi sửng sốt nhưng lập tức lạnh lùng hỏi:

- 'Tiểu Hồ, bọn họ ai? Sao người có thể tùy tiện cho người ngoài vào đây? ! Không biết gần đây chúng ta rất không an toàn sao?

Tiểu Hồ vẻ mặt âm ỉ nói:

- Nhưng đó là tỷ tỷ mà!

- Đại tỷ?

Thằng bé kia nhú mày, bình tĩnh đánh giá Diệp Vi Ny.

Diệp Vi Ny rút cuộc không kìm nổi, nước mắt tuôn rơi:

- Tiểu Cầu, ta là Diệp tử đây!

- A, thật là đại tỷ!

Thằng bé kia lập tức vui vẻ chạy nhanh tới, sau đó vội vàng nói :

- Đại tỷ, các người đi mau. Đám khốn khiếp kia không phải thứ gì tốt đẹp đâu!

Đúng lúc đó, từ bốn phương tám hướng truyền đến những tràng vỗ ngựa. Trong nháy mắt, hơn trăm tên kỵ sĩ hắc y hắc giáp bao vây toàn bộ đại viện. Trong tay các kỵ sĩ đều cầm cường nỏ, nhắm vào mọi người trong viện.

Đầu lĩnh của những hắc giáp kỵ sĩ cười chiến mã thần tuấn, đá văng cửa lớn đi vào. Theo sau hắn là hơn mười thân binh.

Gã đầu lĩnh lạnh lùng nói:

- Phụng mệnh thái tử điện hạ, tuy bất gian tể địch quốc! Tất cả mọi người lập tức buông bỏ vũ khí trong tay, hai tay cho ra đằng sau, ngồi xổm xuống đất! Nếu không, đừng trách cường nỏ không có mắt!

Lăng Tiêu và Diệp tử liếc nhau, trong lòng thầm mắng Nam Phương Vương quả nhiên quá vô sỉ, mang hết đám trẻ tuổi hơi lớn một chút, chỉ để lại đám trẻ ít tuổi hơn, còn đào thêm một cái bẫy chờ bọn họ!

Những người này không ngờ chính là thủ hạ của thái tử! Thái tử quá là ngu ngốc! Lăng Tiêu thầm mắng nhưng vẫn nhẹ nhàng nói:

- Các người nhầm rồi, trong sân toàn là trẻ con, sao có thể có gian tể được?

Kỵ sĩ vùng trường thương sắc bén lóe ra hào quang chói mắt dưới ánh mặt trời, chỉ thẳng vào Lăng Tiêu quát:

- Bớt nói nhảm đi, ta giết ngươi bây giờ!

174. Chương 173: Miếu Sát.

Lăng Tiêu lạnh nhạt cười, nói:

- Chỉ sợ ngươi tìm nhầm người rồi. Khi tới đây, ngươi không nghe được tin Nhị điện hạ đã phái người tới đây rồi sao? Người bị lừa dối! Không tin ngươi phái người hỏi thăm xem, hôm qua bọn họ đã mang người đi rồi.

Đôi đồng tử của kỵ sĩ thủ lĩnh kia chợt co thắt lại, sát khí trên người chợt tắt, vẫy tay gọi một thủ hạ tới, thì thầm vài câu. Tên thủ hạ kia rời đi, chỉ chốc lát sau đã chạy về, sắc mặt khó coi nói với kỵ sĩ thủ lĩnh vài câu. Kỵ sĩ thủ lĩnh kia phẫn nộ dậm mạnh vào bàn đạp khiến chiến mã của hắn bất an cũng dậm chân vài cái.

- Người biết nhiều như vậy chắc chắn là có tâm ý, hắn cũng không phải là người tốt!

Kỵ sĩ thủ lĩnh kia lại chỉ thương vào Lăng Tiêu, vừa định nói tiếp chợt phát hiện bóng dáng tiểu tử tướng mạo bình thường, làn da ngăm đen đứng trước mặt mình chợt phóng đại. Đang giật mình kinh hãi vừa định

giơ thương lên, kỵ sĩ đó chợt cảm giác trên mặt mình nổ vang một tiếng! Ngay sau đó, từ cái mũi truyền đến một cảm giác đau đớn kịch liệt, nước mũi nước mắt cùng nhau chảy ra. Cả đời hắn chưa bao giờ cảm nhận loại cảm giác khó chịu như vậy.

Lăng Tiêu một quyền đập vào giữa mặt nạ của kỵ sĩ thủ lĩnh, khiến hắn ngã từ trên ngựa xuống, một chân vẫn còn mắc trên bàn đạp. Lăng Tiêu nhấc tay, kéo hắn lên, sau đó túm chặt yết hầu hắn, trầm giọng nói:

- Bảo thủ hạ của ngươi bỏ vũ khí xuống, tất cả lập tức lăn xuống ngựa cho ta!

- Ngươi từ từ...

Kỵ sĩ thủ lĩnh này vừa nói một câu lập cảm giác yết hầu căng thẳng, nghẹn thở, mặt phồng lên, tay chân quờ quạng. Mấy tùy tùng bên cạnh căn bản là không dám tiến lên phía trước, sợ tiểu tử da đen kia phát cuồng bóp nát yết hầu lão đại nhà mình.

Lăng Tiêu hơi thả lỏng tay ra, cái yết hầu của kỵ sĩ thủ lĩnh như thể một cái ống thông gió, rít lên phù phù mấy tiếng. Hắn tham lam hít mấy ngụm không khí rồi vẫy tay ra phía sau. Mấy trăm tên kỵ sĩ lập tức thu hồi cường nỏ, nhảy xuống ngựa

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Diệp Vi Ny, sau đó nói:

- Tất cả mọi người đủ cả chưa?

Diệp Vi Ny nhìn thoáng qua thiếu niên tên là Tiểu Cầu đang kinh hãi nhìn Lăng Tiêu, sau đó gật đầu nói:

- Đều ở đây cả.

Lăng Tiêu lại hỏi:

- Các người biết cưỡi ngựa không?

Tất cả những đứa bé đều gật đầu khiến Lăng Tiêu có chút kinh ngạc, Diệp Vi Ny nhẹ giọng giải thích:

- Hắn huấn luyện tất cả những thứ này.

Lăng Tiêu không kìm nổi âm thầm kinh hãi, tự nhủ Nam Phương Vương quả nhiên lợi hại. Không biết hắn còn bao nhiêu chỗ giống như thế này, có thể bồi dưỡng ra cho hắn đủ các loại nhân tài.

- Bảo người của ngươi lui về phía sau 500 thước, cho đến khi ta không còn nhìn thấy chúng nữa!

Lăng Tiêu ra lệnh xong liền ghé vào sát tai tên kỵ sĩ thủ lĩnh thì thầm:

- Ngươi có thể nói là gặp “cao thủ... Kiếm Tông, thủ hạ của Nhị điện hạ”. Ha ha... có tin tức này cũng tính là ta cho ngươi. Ngươi cũng không đến mức trở về tay không đâu!

Kỵ sĩ kia giật mình, thấp giọng hỏi:

- Ngươi nói thật chứ?

Lăng Tiêu lạnh lùng cười

- Trở về hỏi chủ của ngươi, có phải năm ngoái bị mất ma thú bậc năm trên đường không, hắn sẽ biết ngay!

Kỵ sĩ thủ lĩnh hơi hơi trầm mặc, nói các thủ hạ nghe theo lệnh Lăng Tiêu. Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Tiểu Cầu, ra hiệu thu thập những cường nỏ trên mặt đất, nói:

- Mỗi người một cây, còn lại hủy hết! Mỗi người một con chiến mã, còn lại đuổi đi!

- Ngươi...

Kỵ sĩ thủ lĩnh kia không ngờ thủ đoạn của Lăng Tiêu lại ác độc như vậy, hoàn toàn chặt đứt đường lui của chúng.

Lăng Tiêu cười lạnh một tiếng:

- Đừng tưởng rằng cho ngươi một tin tức là đã coi ngươi là khách qua đường! Hôm nay không giết ngươi chỉ là bởi vì không muốn giết người! Đi!

Lăng Tiêu mang theo kỵ sĩ thủ lĩnh này, giục ngựa giơ roi, chạy ra khỏi thị trấn Ô Thản mười dặm mới buông hân ra, nói:

- Trở về nói cho chủ của người, hân còn kém quá xa so với Nam Phương Vương!

Nói xong, Lăng Tiêu vung cương, chiến mã cất hai chân trước lên rồi hạ xuống, hý dài một tiếng, lao nhanh về phía trước!

Hơn 30 đứa bé, đứa nhỏ nhất chỉ 7, 8 tuổi, chân còn không với tới nổi bàn đạp nhưng đã có thể cười được ngựa, đủ thấy được rằng ngày thường chúng đều được rèn luyện những kỹ năng như thế này.

Lúc này trên bầu trời truyền đến một tiếng kêu to, tất cả mọi người đều ngẩng đầu. Đám trẻ hoảng sợ nhìn thấy một con chim lớn trông giống một con chim ưng, có cái đầu lông trắng nõn như tuyết, xoay quanh không trung một vòng rồi bay về một phía.

Lăng Tiêu hừ lạnh một tiếng, nói với Diệp Vi Ny:

- Bọn họ đi đường nhỏ, cưỡi xe ngựa. Chỉ non nửa ngày nữa là chúng ta có thể đuổi kịp! Đến lúc đó, muội và Isa chiếu cố đám trẻ này, ta và Tiểu Sửu là đủ để thu thập đám người đó!

Diệp Vi Ny và Isa gật đầu, trong lòng đều nghi hoặc, Tiểu Sửu không biết nói, sao Lăng Tiêu lại biết được mà kể lại như thế?

Còn bọn trẻ đều nhìn chăm chú vào Lăng Tiêu đang lao ngựa về phía xa, trong mắt tất cả bọn chúng đều mang thần sắc sùng bái. Tiểu Cửu giục ngựa tới trước mặt Diệp Vi Ny, hạ giọng hỏi:

- Diệp tử tỷ tỷ, người đó là nam bằng hữu của tỷ à?

Diệp Vi Ny tuy rằng dịch dung, nhưng sắc mặt vẫn ửng đỏ, nói:

- Đệ là trẻ con, hiểu cái gì, không được nói lung tung!

Tiểu Cửu vẫn thản nhiên nói:

- Tuy rằng người đó bộ dạng khó coi một chút, nhưng có vẻ rất có bản lĩnh! Hừ, người không có bản lĩnh nếu muốn kết hôn với đại tỷ, còn phải trải qua cửa ải chúng ta! Cũng chẳng biết hân định đưa chúng ta tới đâu nữa?

Diệp Vi Ny mỉm cười, mắng:

- Đệ chỉ được cái dẻo mỏ. Để cứu được mấy tỷ muội kia về, các đệ cứ đi theo ta là được!

- Cái gì? Đại tỷ nói hân có thể cứu được mấy tỷ tỷ Tiểu Ngư á?

Tiểu Cửu giật mình kinh hãi, rồi lại hân học nói tiếp:

- Đám người tới hôm qua đó thoát nhìn đã thấy tất cả đều như một đám sắc quỷ đói khát. Mẹ nó, thực không thể để Tiểu Ngư tỷ tỷ rơi vào tay chúng được!

Diệp Vi Ny liếc Tiểu Cửu, tự nhủ, tiểu tử này giả vờ làm người lịch sự được một hồi liền khôi phục nguyên trạng. Từ nhỏ đã trà trộn giữa quần thể như thế này, có ai mà không phải người tinh anh đâu. Nếu có gì kém thì chẳng qua là do chúng chưa gặp bao giờ nên không biết, nếu cho đám trẻ này đủ không gian phát triển, tương lai đều tuyệt đối có thể là những tài năng hiếm có.

Diệp Vi Ny thở dài một tiếng, những đứa trẻ còn lại ở trong đại viện đều vẫn chưa chính thức xuất môn, nhưng vẫn tính là những đứa có tính thích nghi rất cao. Còn rất nhiều đứa có lẽ đã sớm ra ngoài dung nhập với thế giới này. Nếu giờ tìm được chúng, chỉ sợ sẽ chẳng chịu chấp nhận mình là đồng bọn, có lẽ đã có người được Nam Phương Vương cất nhắc rồi.

Diệp Vi Ny không trả lời câu hỏi của Tiểu Cửu. Nàng rất tin tưởng Lăng Tiêu, tin rằng cho dù bản thân lâm vào đường cùng, chỉ cần có hân ở đó, mình vẫn có hy vọng!

Lăng Tiêu ra roi thúc ngựa chạy một mạch, dần dần bỏ đám người Diệp tử lại phía sau. Thông qua liên hệ tinh thần, Tiêu Sửu đã nói cho Lăng Tiêu những tin tức hân cần biết. Khi chính ngọ, thái dương đứng giữa đỉnh đầu, chiếu ánh nắng ảm áp khắp nhân gian khiến mọi người đều muốn nghỉ ngơi, không nhúc nhích.

Tiểu Sứ ở trên không trung phát ra cảnh báo đã thấy đám người kia, còn cách 20 dặm. Lăng Tiêu chỉ tay vào hư không, trên mặt đất xuất hiện mấy tấm lều trại và một ít đồ ăn, tiếp đó hắn quay ngựa nói với Diệp Tử:

- Nghỉ ngơi ở đây!

Isa hơi lo lắng nhìn Lăng Tiêu rời đi, hỏi:

- Ca ca không có gì nguy hiểm chứ?

Diệp Vi Ny thản nhiên nói:

- Chúng ta phải tin tưởng và ủng hộ huynh ấy!

Khi cách khoảng một dặm thì thám báo của đối phương cũng phát hiện ra một con ngựa đang lao đến nhanh như tên bắn, lập tức thông báo cho đồng bọn. Tuy nhiên tốc độ ngựa của Lăng Tiêu quá nhanh! Chiến mã này chính là tuấn mã cực phẩm, lại lọt vào tay Lăng Tiêu khiến nó có thể phát huy toàn bộ tiềm năng bản thân. Cũng giống như con người muốn tìm được minh chủ, chiến mã cũng hy vọng có một chủ nhân tốt để mình có thể phát huy toàn bộ thực lực!

Lăng Tiêu ngồi trên lưng ngựa, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm chém về phía sau. Một luồng kiếm khí màu đỏ như máu bắn về phía tên thám báo đang bỏ chạy. Hồng quang lóe lên, trên cổ tên thám báo chợt xuất hiện một vết máu nhỏ. Đến khi chiến mã của Lăng Tiêu lao đi được một lúc lâu, miệng vết thương trên cổ tên thám báo mới bắt đầu tuôn máu ồ ạt.

Chiến mã dường như cũng cảm nhận được dòng máu nóng cuộn cuộn trong người Lăng Tiêu, cất tiếng hí vang, lao thẳng tới trước đoàn xe như một cơn gió.

Đám người trong đoàn thấy Lăng Tiêu giết người trong nháy mắt đều giật mình kinh hãi, nhưng vừa nhìn thấy ngựa của Lăng Tiêu đều không kìm nổi hô lên:

- Là người của Thái tử! Mẹ nó, sao chúng có thể nhanh như vậy!

Lăng Tiêu giục chiến mã lao vọt về phía đối phương. Trong xe bỗng nhiên bùng lên một khí thế mạnh mẽ, một gã trung niên tay cầm bảo đao lấp lóe tinh quang nhảy dựng lên đứng giữa không trung, nhìn xuống Lăng Tiêu, vẻ mặt ngạo nghễ, chỉ tay vào hắn quát:

- Tiểu bối phương nào? Muốn chết phải không?

Lăng Tiêu không thèm nói nửa câu vô nghĩa, ngồi trên lưng ngựa vững như thái sơn, lạnh lùng nhìn kẻ đang đứng giữa không trung. Một luồng tinh thần lực khổng lồ ngùn ngụt áp thẳng tới, Ma Kiếm Sư trên không trung kia lập tức rống to, khoe miệng tràn máu tươi, thần sắc uể oải, rơi thẳng xuống đất. Lăng Tiêu giục chiến mã đuổi tới, một luồng huyết quang xẹt qua. Ma Kiếm Sư kia còn chưa kịp xuất ra một chiêu nào đã biến thành cái xác không hồn!

- A!.....

Mọi người còn lại sợ chết khiếp bỏ chạy khắp bốn phía.

Từ trên bầu trời truyền đến tiếng kêu thê lương, một bóng trắng lớn xẹt qua nhanh như chớp! Chỉ trong chốc lát, hai mươi mấy người này bị Lăng Tiêu và Tiểu Sứ giết sạch!

Lúc này, trong xe ngựa có hơn 20 cô gái đi ra, lớn thì 17, 18 tuổi, nhỏ thì 14, 15 tuổi, tư sắc xuất chúng, khí chất rất tươi tắn, xinh đẹp. Trong đó có một thiếu nữ khoảng 17, 18 tuổi, mặc quần trắng, da trắng như tuyết, mặt hình trái xoan, hàng mi cong như lá liễu, mái tóc dài xinh xắn, đôi mắt đen trong veo, cũng không hề kinh hoảng chăm chú nhìn Lăng Tiêu một lát, nhẹ nhàng hỏi:

- Xin hỏi đại ca, ngài là ai?

Lăng Tiêu gật đầu với nàng đáp:

- Diệp Vi Ny còn ở phía sau, các cô theo ta đi gặp nàng!

- A, anh là bằng hữu của Diệp tử!

Thiếu nữ ngạc nhiên vui mừng nói

- Thật tốt quá, không ngờ Diệp tử lại có bằng hữu cao thủ như vậy! Người anh vừa giết chỉ với một kiếm kia là Ma Kiếm Sư bậc hai đó!

Lăng Tiêu thần nhiên cười, nói:

- Chúng ta đi thôi!

Mấy người Diệp tử vừa mới dừng lều xong thì thấy một đám người từ xa tiến tới, lập tức cho đám trẻ cười ngựa ra đón. Mọi người gặp lại quả nhiên vô cùng kích động.

Đôi mắt trong như nước hồ thu của Diệp Vi Ny nhìn Lăng Tiêu dăm dăm, nói:

- Cảm ơn huynh!

175. Chương 174: Phong Mang Sạ Hiện.

Năm con Én theo Đế quốc lịch, ở phương nam xa xôi, tại thành Penzias, phủ Tử tước.

Cái bàn trước mặt Diệp Vi Ny chất chồng tài liệu như núi, vô số việc đang cần nàng xử lý, có rất nhiều phong bì vẫn còn nguyên niêm phong, có cả dấu chú ý trọng yếu, đương nhiên là Diệp tử phải ưu tiên xử lý chúng trước.

Thật lâu sau, nàng mới ngẩng đầu lên khỏi bàn, bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn vỗ lên vầng trán mịn màng rồi lại day day huyết thái dương, lẩm bẩm:

- Nếu biết sẽ như thế này, bảo Tiểu Ngư đến luôn từ ngày mai thì tốt biết mấy! Khi đó mình sẽ có thể được giải thoát rồi!

Sau khi đưa bọn trẻ từ thị trấn Ô Thẩn trở về, Isa liền ẩn cư trong phủ Tử tước còn Gia tộc Cam Đạo Phu gần như lập tức gặp phải tai ương ngập đầu! Lửa giận của các quý tộc bốc lên tận trời. Gia tộc thương nhân lúc nào cũng tràn ngập hơi tiền này vừa mới có được danh hiệu quý tộc đã dám “chơi” những quý tộc chân chính! Áp lực cực lớn lập tức tấn công lĩnh vực làm ăn y dược của gia tộc Cam Đạo Phu. Bởi vì bị các quý tộc kia hạn chế nên gần như không ai dám buôn bán gì với bọn họ nữa!

Trong thời khắc nguy cấp, lão tộc trưởng tiền nhiệm của gia tộc Cam Đạo Phu là Mạc Tây Cam Đạo Phu lại được chỉ định ra làm tộc trưởng thêm nửa năm nữa, đứng ra giải quyết cụ diện rối rắm của gia tộc, đồng thời lên tiếng thanh minh, công bố rằng Dưỡng Nhan Đan không phải là của gia tộc Cam Đạo Phu, mà do cháu gái Isa của ông lấy được! Đồng thời cũng làm sáng tỏ một sự hiểu lầm chính là, Isa đã thoát ly khỏi gia tộc Cam Đạo Phu, danh hiệu quý tộc của nàng giờ là của cá nhân, không còn là của gia tộc Cam Đạo Phu nữa!

Lời thanh minh này vừa phát ra lập tức dậy lên những dư luận âm ỉ. Trò đùa gì vậy, con cháu gia tộc các người đạt được danh hiệu quý tộc, vậy mà không thuộc gia tộc các người thì có thể thuộc về ai bây giờ?

Gần như tất cả mọi người cho rằng đây chỉ là mượn cớ. Trung tuần tháng tư, đúng lúc các quý tộc phần nộ kia đang chuẩn bị tiến thêm một bước trừng phạt gia tộc Cam Đạo Phu, bức bách bọn họ tiếp tục bán ra Dưỡng Nhan Đan thì ở phương nam, trong thành Penzias bỗng nhiên nổi lên một phòng đấu giá mới, phòng đấu giá họ Lăng, tuyên bố sang tháng 5 sẽ bắt đầu tiếp tục bán ra Dưỡng Nhan Đan!

Lập tức, toàn bộ ánh mắt mọi người tập trung tới thành thị hải cảng phương nam này!

Họ Lăng, hai chữ này, dường như thuyết minh rất nhiều vấn đề!

Khi rất nhiều người còn đang nghĩ rằng gia tộc Hoàng Phủ bị vứt bỏ thì có người phát hiện, người phụ trách phòng đấu giá họ Lăng không ngờ lại là Đại tiểu thư Hoàng Phủ Nguyệt của gia tộc Hoàng Phủ!

Cùng tháng đó, , tộc trưởng Ô Lan Hùng của gia tộc Ô Lan công khai nói rằng con dâu tương lai của mình, thiên tài buôn bán của gia tộc Hoàng Phủ, thiếu nữ Hoàng Phủ Nguyệt, có quan hệ mờ ám với Lăng Tiêu, không ngờ tự mình tham gia vào chính sự của đối thủ!

Theo những người trong cuộc tiết lộ, sau nhiều lần giao thiệp với gia tộc Hoàng Phủ nhưng vẫn không có kết quả, Ô Lan Hùng mới nổi giận như vậy, đồng thời công bố sắp sửa dùng toàn lực chèn ép gia tộc Hoàng Phủ.

Hoàng Phủ Nguyệt vẫn không hề mở miệng đáp lại, nhưng gia tộc Hoàng Phủ cũng nói rằng, nếu gia tộc mình bị đả kích, vậy sẽ ngừng bán Dưỡng Nhan Đan ngay lập tức!

Tuy rằng thế lực của gia tộc Ô Lan rất lớn, nhưng tuyệt đối không dám đối kháng với tất cả các quý tộc khác, thậm chí là cả hoàng thất và những quý tộc hay hoàng gia ngoại quốc

Một cục nghẹn rất lớn chèn trong trái tim mọi người gia tộc Ô Lan, nhất là Ô Lan Thác. Từ ngày hấn chủ động khiêu khích Lăng Tiêu, vận rủi của hấn chưa bao giờ chấm dứt. Thậm chí bay giờ ngay cả vị hôn thê của hấn không ngờ cũng đi theo người khác! Chuyện tình dục người như vậy vốn không nên truyền ra ngoài nhưng trong một buổi yến tiệc của giới thượng lưu, một quý tộc vô ý nói ra rằng người phụ trách phòng đấu giá họ Lăng sắp mở không ngờ lại chính là đại tiểu thư của gia tộc Hoàng Phủ, là vị hôn thê của con trai tộc trưởng gia tộc Ô Lan!

Đây chính là một việc cực kỳ lăng nhăng, nhưng những phu nhân đã dùng Dưỡng Nhan Đan chẳng cần để ý. Họ chỉ quan tâm nhất tới loại đan dược cực phẩm này, ngàn vạn lần đừng ngừng bán nó là được! Bởi vậy, sự chú ý tới gia tộc Hoàng Phủ vẫn không hề giảm đi, huống chi vị đại tiểu thư cực kỳ có thiên phú về buôn bán này của gia tộc Hoàng Phủ vẫn chính là một trong những đề tài nóng hổi trong giới quý tộc đế quốc. Với thế lực khổng lồ của mình, gia tộc Ô Lan đương nhiên là không chịu nổi loại uất ức này, vì vậy sau đó Ô Lan Hùng rất hay nổi giận khi đối mặt với những ánh mắt khác thường của những quý tộc khác.

Tuy nhiên, loại chuyện này, dù sao chỉ có thể xem như loại chuyện râu ria, vấn đề quan trọng nhất là loại đan dược thần kỳ này không ngờ lại đến từ Lăng gia! Vì vậy, mọi sự tích về Lăng Tiêu lại một lần nữa được công bố trước mặt mọi người.

Hiện tại, tất cả mọi người, dù là những người có thành kiến nhất đối với Lăng gia hay Lăng Tiêu, rốt cuộc đều phải thừa nhận một điều: Lăng gia chắc chắn có một chỗ dựa cực lớn mới dám gần như quang minh chính đại tiêu thụ Dưỡng Nhan Đan ngay trong lãnh địa của mình. Nếu không có thực lực nhất định và chỗ dựa vững chắc, bọn họ dám sao?

Mà lời nói những thủ hạ của Lăng Tiêu ở thành thành Penzias cũng hoàn toàn chứng thật điều này.

Bọn họ không ai thừa nhận Linh chủ nhà mình có chỗ dựa hùng mạnh, thậm chí có thủ hạ của Lăng Tiêu còn đưa ra ví dụ lúc Lăng Tiêu đánh lui cao thủ cấp bậc Kiếm Tông trong lễ hội cuồng hoan để nói rằng Linh chủ nhà mình chính là có thực lực hùng mạnh, làm gì có chỗ dựa vững chắc nào đâu?

Càng nói như vậy, mọi người lại càng không tin!

Định đùa sao? Tiểu tử Lăng Tiêu kia mới chữa khỏi Thiên Mạch còn chưa tới nửa năm đã có thể đánh lui cao thủ cấp bậc Kiếm Tông? Nên nhớ, đó là cao thủ cấp bậc Kiếm Tông đấy!

Bởi vì trong ngày lễ cuồng hoan, quả thực xuất hiện cao thủ cấp bậc Kiếm Tông ở thành Penzias, điều này đã được vô số người chứng thực. Ấy vậy mà Kiếm Tông kia đột nhiên biến mất ngay trong phủ Tử tước, chỉ có thể nói lên rằng chắc chắn có cao thủ trên cấp bậc Kiếm Tông!

Lăng Tiêu, con trai thứ ba của Lăng gia, đầu tiên là đánh thông thiên mạch, tiện đà thực lực đột nhiên tăng mạnh, khi đi lịch lãm ở thảo nguyên Lương Hà lúc trước từng có biểu hiện xuất sắc, sau đó ở đế đô lại giết chết một Ma Kiếm Sĩ bị thương!

Ma Kiếm Sĩ dù bị thương vẫn là cao thủ đó! Cho dù trọng thương sắp chết nhưng một đòn của Ma Kiếm Sĩ cũng đều là trí mạng, vậy mà Lăng Tiêu lại không hề thương tổn dù chỉ một sợi tóc.

Hoặc là Lăng Tiêu có thực lực hùng mạnh, hoặc là bên cạnh hấn có người bảo hộ!

Giả thiết sau được rất nhiều người tán đồng!

Sau đó chính là con trai cả Lăng gia là Lăng Chí. Trong đại hội tinh anh quân nhân, hấn đã biểu hiện rất xuất sắc, tuy rằng không thể hiện ra thực lực vượt qua Đại Kiếm Sư nhưng những người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, thực lực của Lăng Chí tuyệt đối vượt qua Đại Kiếm Sư!

Càng có người vạch ra rằng con út của Lăng gia là Lăng Vận Nhi, hiện tại thực lực thực tế đã đạt tới Đại Kiếm Sư bậc cao! Bởi vì có người trong lúc vô ý nhìn thấy Lăng Vận Nhi luyện tập kiếm kỹ, phát hiện trên thân kiếm phát ra kiếm khí rất dài!

Gia tộc họ Lăng đang quật khởi!

Đây là nhận thức cơ bản nhất của tất cả các quý tộc hiện tại. Nhắc tới điều này, có người vui sướng, có người phẫn nộ, có người hâm mộ, có người đổ kỵ. Nhưng có một điều hiển nhiên là hiện giờ không có bất cứ ai dám tìm tới Lăng gia gây phiền toái!

Hơn nữa, khi càng chú ý tới Lăng gia, càng nhiều người phát hiện ra rằng thực lực của đám thủ hạ của Lăng Tiêu quả thực khá hùng mạnh! Mọi người đều biết thành chủ Mặc Thanh thành Penzias vốn chỉ là một Đại Kiếm Sư bậc sáu, vậy mà trong kỳ kiểm tra ở Kiếm Công hội đã tiến lên Cuồng Kiếm Sư bậc sáu!

Quản gia Phúc bá của Linh chủ phủ thành Penzias cũng có được thực lực Ma Kiếm Sư

Tư binh Đại thống lĩnh Lăng Vô hiện tại cũng có thực lực Cuồng Kiếm Sư bậc hai!

Nếu mọi người biết, bên cạnh Lăng Tiêu còn có Ma Kiếm Sĩ bậc ba Mạnh Ly vẫn luôn ẩn nấp, Diệp Vi Ny đã đạt tới Cuồng Kiếm Sư bậc một, hai nàng Xuân Lan Thu Nguyệt cũng đã đạt tới Đại Kiếm Sư bậc năm, còn cả thiếu nữ lạnh lùng tên là Phong Linh vẫn luôn tu luyện kiếm kỹ mỗi ngày trong phủ tử tước cũng đã đạt tới Cuồng Kiếm Sư bậc sáu, không biết những người đó sẽ kinh ngạc tới mức nào.

Thực lực của những người bên phía Lăng Tiêu đã vượt qua cả những đại gia tộc bình thường truyền lưu mấy trăm năm!

Isa ôm một con mèo xinh đẹp trong lòng từ ngoài đi vào, tiến tới trước bàn Diệp Vi Ny mỉm cười, nói:

- Diệp tử tỷ tỷ vất vả quá...

- Ha ha, muội cũng có gì khác đâu?

Diệp Vi Ny cười khẽ nói

Diệp Vi Ny thấy Isa hơi gầy, biết rằng mỗi ngày nàng đều vô cùng bận rộn, hơn nữa trong lòng còn có tâm sự rất sâu, lo lắng cho ông nội và phụ thân trong gia tộc. Tuy rằng phòng đấu giá họ Lăng quật khởi khiến gia tộc Cam Đạo Phu tạm thời được các quý tộc buông tha, nhưng dù sao chuyện này cũng đã kích rất lớn tới danh dự của gia tộc!

Hiện tại toàn bộ các mối làm ăn của gia tộc Cam Đạo Phu đã không còn phát triển như trước nữa, cũng may uy tín của tộc trưởng Mặc Tây rất cao, nỗ lực cố gắng duy trì, cuối cùng việc làm ăn của họ mới không bị tiếp tục xuống dốc. Nhưng nếu muốn trở lại như trước kia thì đúng là gần như không có khả năng, nhất là sự kiện Isa trốn đi đúng là một đả kích rất lớn đối với gia tộc Cam Đạo Phu. Hiện tại, gia tộc Cam Đạo Phu đã gần như trở thành trò cười cho toàn thể các quý tộc và thế gia thương nhân!

Thân phận quý tộc kia dù vẫn được đế quốc thừa nhận nhưng lại bị mọi người cười nhạo. Tuy rằng không rõ nguyên nhân Isa trốn đi nhưng chỉ cần nhìn việc Mặc Tây từ chức rồi lại quay trở lại chức Tộc trưởng, sau đó phát biểu thanh minh, v.v.... hiển nhiên có thể thấy trách nhiệm không thuộc về Isa. Như vậy rất có thể gia tộc Cam Đạo Phu đã tự gây ra việc này, tự lột tẩm kim bài của mình, ép người có danh hiệu quý tộc duy nhất trong gia tộc phải bỏ đi!

Nếu hiện tại Isa phát biểu thanh minh, công bố từ nay về sau nàng và gia tộc Cam Đạo Phu không còn quan hệ, vậy gia tộc Cam Đạo Phu mất đi một thành viên xuất sắc, đồng thời cũng mất luôn thân phận quý tộc đó!

Dù Isa không hề phát biểu gì để thanh minh, nhưng hiện tại cũng không ai nói gia tộc Cam Đạo Phu là quý tộc nữa!

Hai chữ “Ích lợi” có thể bịt mắt người ta, khiến người ta mất đi tâm trí. Đại bộ phận người trong gia tộc Cam Đạo Phu vì theo đuổi lợi ích ngắn hạn mà tự gây ra hậu quả xấu. Càng thêm nghiêm trọng là bọn vẫn không thể nghiên cứu chế tạo ra giải dược cho độc trong máu mình! Họ cũng không dám nói chuyện này ra ngoài, nếu không, ai còn dám mua dược liệu của gia tộc Cam Đạo Phu nữa chứ?

Đi tìm Isa, tuy nhiên nàng căn bản là không thêm để ý. Người của gia tộc Cam Đạo Phu cũng không dám bước vào thành Penzias nữa bước! Hiện tại, cho dù bọn họ là kẻ ngốc cũng có thể hiểu được, tiểu tử da đen có thực lực hùng mạnh đêm đó là Lăng Tiêu hoặc thủ hạ của hắn, cũng chính chỗ dựa vững chắc sau lưng Lăng Tiêu!

- Lăng Tiêu ca ca hiện tại ở đâu?

Isa khẽ hỏi:

- Không biết giờ huynh ấy có khỏe không? Thực sự khiến người ta lo quá!

- Yên tâm, cậu ấy tuyệt đối không có việc gì!

Hoàng Phủ Nguyệt đứng ở ngoài cửa, trên mặt mang theo một nụ cười thản nhiên, nhìn hai người nói:

- Cậu ấy giao hoạt như vậy, sao có thể gặp việc gì chứ?

176. Chương 175: Đám Penzias.

Người ngoài đối với chuyện Hoàng Phủ Nguyệt đột nhiên đồng ý hợp tác với Lăng thị vẫn có rất nhiều phỏng đoán, trong số đó, suy đoán nhiều nhất chính là đại tiểu thư của gia tộc Hoàng Phủ đã thích Lăng Tiêu, một người có thực lực trở nên mạnh mẽ, ý nghĩ này cũng rất bình thường, mặc dù Lăng gia chỉ là một quý tộc mới nổi, nhưng lại có tiềm lực phát triển vô hạn, càng huống chi lúc này lại có thể gia ẩn thể làm chỗ dựa.

Lăng Tiêu lại có tướng mạo anh tuấn, thực lực đột nhiên tăng mạnh, nữ nhi thích hắn cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa, thái độ ái muội của gia tộc Hoàng Phủ, cộng thêm việc Hoàng Phủ Nguyệt cũng không thêm đáp lại những lời đồn khiến cho thuyết pháp này được rất nhiều người tán thành.

Trên thực tế, chân tướng và suy đoán của mọi người rất giống nhau, lần này, cũng không ngoại lệ, gia tộc Hoàng Phủ là đệ nhất thương nghiệp về chế tạo phụ ma khí của đế quốc Lam Nguyệt, có được được bí phương tinh luyện vũ khí!

Bí phương này không chắc chắn tăng lên xác suất thành công của phụ ma khí, nhưng lại có thể làm cho phẩm chất của vũ khí tăng lên đến hai cấp!

Phải biết rằng, gia tộc Hoàng Phủ đã có trên trăm năm kinh nghiệm chế tạo vũ khí.

Kỹ thuật chế tạo vũ khí có thể được đề cao thông qua việc không ngừng chế tạo, nhưng muốn tăng phẩm chất của vũ khí lên đến hai cấp độ, dưới tình huống bình thường thì không có mấy trăm năm kinh nghiệm thì tuyệt đối là không có khả năng.

Vốn họ chỉ chiếm ưu thế trong lĩnh vực chế tạo các loại vũ khí xa hoa đắt tiền, nhưng hôm nay ở phương diện chế tạo vũ khí bình thường, cũng trở thành thương nghiệp xuất sắc nhất của đế quốc Lam Nguyệt!

Nhưng có một việc mà không ai biết, đó chính là vũ khí được quân đội chọn mua chính là từ gia tộc Hoàng Phủ, trong số này có đến sáu thành, thị của Lăng Tiêu.

Bản thân Hoàng Phủ Nguyệt cũng giống như Isa, Diệp Tử, là thường xuyên được sử dụng đường nhan đàn.

Nữ nhân, không có ai là không để ý đến dung mạo của mình, cho nên, gia tộc Hoàng Phủ kết minh với Lăng gia, chuẩn xác mà nói thì phải là kết minh với Lăng Tiêu!

Về phần hợp tác với gia tộc Ô Lan, do còn nhiều nguyên nhân cho nên vẫn tiếp tục. Nhưng những vũ khí tinh luyện mới nhất của gia tộc Hoàng Phủ đã không có phần của gia tộc Ô Lan. Gia tộc Hoàng Phủ đã dần dần cách xa gia tộc Ô Lan.

Các môn phái ẩn thế, và gia tộc ẩn thế vốn luôn thần bí, lại một lần nữa xuất hiện chói chang trước mặt mọi người, các đại gia tộc, đại quý tộc cũng tranh nhau tìm kiếm, muốn có được một môn phái ẩn thế làm chỗ dựa.

Sự quật khởi của Lăng gia khiến cho bọn họ đỏ cả mắt!

Trên thực tế thì cũng có khá nhiều nghi hoặc khó giải thích, vẫn còn có các môn phái và thế gia ẩn thế! Hơn nữa bọn họ còn làm chỗ dựa cho Lăng gia.

Thoạt nhìn, ứng với y thuật và đan dược như thế thì chỉ có thể là các môn phái ẩn thế, nhưng cho dù là các môn phái ẩn thế, cũng không phải là dễ dàng giải khai được thiên mạch, bởi vì ngay cả chính bọn họ cũng không biết là ai có được năng lực như thế!

Các thế gia ẩn thế có thực lực mạnh mẽ hơn, thì thủ đoạn cũng sẽ không đơn giản như môn phái của Phong Linh, bọn họ sẽ không ngại thò, khờ khạo cho rằng chỉ cần bắt được Lăng Tiêu thì sẽ có được tất cả bí mật, mà ngược lại e rằng còn chọc giận đến cả chỗ dựa sau lưng của Lăng gia, rất có khả năng phải chịu khổ!

Bên trong các thế gia và môn phái ẩn thế, cũng có không ít thế gia và môn phái có thực lực thấp kém, nhưng cũng có các thế gia và môn phái có thực lực kinh người!

Càng hướng chi, có thể luyện chế được loại đan dược thần kỳ như đường nhanh đan, thì không phải là người dễ đụng vào, có nhiều lúc, cướp đoạt không mang lại lợi ích nhiều bằng hợp tác!

Cho nên, có rất nhiều thế gia và môn phái ẩn thế, quyết định phái người đi trước một bước đến thành Penzias để gặp mặt Lăng Tiêu, cho dù không thể tìm hiểu được thế lực đằng sau lưng của hắn, nhưng ít ra là tỏ được thiện ý.

Có điều, đáng tiếc cho bọn họ, bởi vì bất kể là ai, cũng không gặp được Lăng Tiêu!

Lăng Tiêu phảng phất như là biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Bất cứ ai cũng được một câu trả lời giống nhau chính là: Lĩnh chủ đại nhân xuất môn tu luyện, không biết chừng nào mới trở về!

Nhưng Diệp Tử lại thay Lăng Tiêu đích thân tiếp đón các vị khách đến từ các thế gia và môn phái ẩn thế này, tỏ vẻ thiện ý, nói rằng chờ sau khi Lăng Tiêu trở về thì nhất định sẽ tiếp đón bọn họ.

Lúc này, Lăng Tiêu đang mang theo Tiểu Sửu, xâm nhập vào thảo nguyên Lương hà để tiến hành tu luyện!

Tiểu Sửu cũng đã bắt đầu tiến vào thời kỳ trưởng thành, tính tình hung mãnh cũng đã lộ ra, chỉ có ở trước mặt Lăng Tiêu nó mới tinh nghịch như một hài tử, thường xuyên nghịch ngợm linh tinh.

Ví dụ như tranh đoạt thịt nướng với Lăng Tiêu, cố ý dùng cánh tạo nên gió lớn thổi tung cả lều vải của Lăng Tiêu, rồi có khi còn giả vờ như là thích khách tập kích hắn.

Lúc này, Tiểu Sửu đang xoay quanh trên trời, hai mắt đang nhìn chăm chăm vào một con cự ngạc bên trong đầm!

Cự ngạc thân dài hơn mười thước, trên người có một lớp lân giáp với các gai nhọn màu nâu loang lổ, thoạt nhìn cứng rắn vô cùng, thân thể to lớn hữu lực, hai răng nanh sắc bén lộ ra ngoài miệng, một đôi mắt không lớn. Cũng đang nhìn chăm chăm vào một ma thú phi hành với lông vũ trắng như tuyết.

Tâm lý nó đang cân nhắc, nếu có thể bắn hạ nó và dùng làm bữa ăn thì nhất định đây là một món mỹ vị!

Diện tích của đầm Penziasa lớn đến không thể tưởng tượng!

Trong đó có vô số hồ nước, thậm chí bên trong cũng có cả một dãy núi, chỉ là không có núi cao, nhưng rừng rậm nguyên thủy thì đã tồn tại mấy ngàn năm.

Rất có khả năng các thú tộc cường đại đang ở bên trong!

Đương nhiên, diện tích lớn nhất vẫn là cái đầm này!

Khắp nơi đều là bọt nước của đầm lầy, không ai biết được bên dưới có ma thú gì!

Lăng Tiêu tiến vào đây đã hơn một tháng, đã gặp qua hai ba lần nguy hiểm đến tính mạng, một lần gặp phải một thủy mãng to lớn, tính ra cũng phải là ma thú hơn cấp năm, thiếu chút nữa là nó đã kết thúc tính mạng của Lăng Tiêu!

Ma thú khác với nhân loại, một con thủy mãng cấp năm, đã có thực lực hơn một Kiểm Tông, chưa kể là nó còn có cả ưu thế về địa hình!

Chiếm được thiên thời địa lợi, đối với một người xâm lấn như Lăng Tiêu thì nó tấn công mãnh liệt!

Mà Lăng Tiêu vì muốn tăng thực lực lên nên cũng không sử dụng Phù Quang Vô Ảnh.

Thực tế, cho dù có sử dụng thì cũng chưa chắc là kết liễu được lại ma thú có sức sống mãnh mẽ như thế.

Chiến đấu chính là phương thức để tu luyện!

Cho nên, Lăng Tiêu sử dụng kiếm kỹ dùng phương thức du đấu với con thủy mãng, mạng mẽ thúc giục nổi lực chuyển hóa thành kiếm khí, khiến cho con thủy mãng nổi giận, bắt đầu sử dụng nguyên tố công kích, dưới các đòn thủy nguyên tố công kích mạnh mẽ, Lăng Tiêu không tiếp nổi, linh lực trong cơ thể không đủ, nếu không phải có tiểu sử kịp thời mang Lăng Tiêu đi thì sợ rằng không chết cũng bị lột da!

Sau trận chiến, thu hoạch của Lăng Tiêu cũng không ít!

Tại sao Lăng Tiêu lại lựa chọn nơi này làm nơi tu luyện, bởi vì rất nhiều người cho rằng, đầm lầy Penzias này, mỗi một tấc đất đều có nguy hiểm!

Ma thú hung mãnh, chướng khí nguy hiểm, độc trùng vô số, dã thảo có độc tính kinh người, lại còn có vô số ao đầm trong nháy mắt nuốt chửng con người!

Bởi vậy cho nên không có ai tin rằng, ở địa phương này lại có được thiên địa linh khí so với những nơi có dân cư đông đảo nồng hậu hơn mấy lần!

Thiên địa linh khí, không phải chỉ có người tu luyện mới có thể hấp thụ, người bình thường sinh hoạt ở thế giới này, hằng ngày đều bị động hấp thu thiên địa linh khí!

Đây cũng là lý do trên thương lan đại lục, tuổi thọ của con người khá dài. Và cũng là nguyên nhân giúp cho họ có thân thể to lớn!

Vì thế, nơi có dân cư đông thì thiên địa linh khí thường không đủ.

Mặc dù thiên địa linh khí nơi này cao hơn tu chân giới gấp mấy lần, nhưng nếu có nơi có được thiên địa linh khí sung túc thì Lăng Tiêu nhất định sẽ không bỏ qua!

Lần trước tại đại tuyết sơn Phạm Đế Á, Lăng Tiêu đã phát hiện ra điều này, đáng tiếc là lúc đó kinh mạch không thông nên không thể tu luyện, nếu không thì không chừng lúc đó Lăng Tiêu đã muốn ở lại nơi đó để tu luyện!

Bây giờ Lăng Tiêu cố tình để thủ hạ cố ý tạo ra tin tức là mình có được một chỗ dựa cường đại, nhưng mà giả thì cuối cùng vẫn là giả, cuối cùng vẫn có một ngày sẽ có người phát hiện ra được, Lăng gia cường đại lên cũng là do Lăng Tiêu, đến lúc đó thì cả Lăng gia và những người có liên quan đến hắn đều bị nguy hiểm, lúc đó thì các môn phái và thế gia ẩn tàng sẽ không bỏ qua cơ hội đoạt được những bí mật từ trên người hắn!

Vì thế, Lăng Tiêu cần phải phấn đấu, hắn muốn ở tại nơi này phục hồi lại như trước.

Để có được thực lực khiến cho bọn họ sợ hãi!

Rất nhiều thiên tài địa bảo, chỉ có thể tự mình ra ngoài tìm, hoặc có thể nói là Lăng Tiêu không tin tưởng người khác.

Cũng có thể nói là có vài thứ chỉ có hắn mới có thể tìm được!

Tiểu Sửu kêu lên một tiếng, cả người lao thẳng xuống dưới, cái miệng sắc bén hơi mở ra.

Chiếc mỏ vừa nhọn vừa sắc bén, nhắm thẳng đến hai tròng mắt của cự ngạc!

Cự ngạc mở miệng lớn ra!

Khoảng chừng một thước!

Nước bọt trên răng nanh bén nhọn, tỏa ra mùi hôi thối.

Ở cách đầm khoảng hơn một trăm thước, Lăng Tiêu đang ngồi trên một cái cây thật lớn, linh lực trong cơ thể vừa vận hành được thêm một chu thiên, chậm rãi mở mắt ra, hai mắt hiện lên tinh quang, rồi lập tức biến mất, nhìn chăm chăm về phía cự ngạc và Tiểu Sư!

Khoảng cách hơn một trăm thước, chỉ trong nháy mắt là đã thu hẹp!

Một tiếng âm vang lên!

Một một nước thật to bắn lên!

Dưới ánh mặt trời hiện ra một cầu vồng trong suốt xinh đẹp!

Không ngờ thân thể của cự ngạc lại ở phía trên mặt nước, đang hung hăng tiến về phía Tiểu Sư!

Đồng thời, từ trong miệng cũng phun ra một thủy cầu cực lớn!

Xung quanh của thủy cầu còn có cả các tia điện vây quanh, phát ra thanh âm chi chi, không ngờ là một ma thú song hệ thủy điện!

“Khôn ngoan lắm!” Lăng Tiêu cảm thán:” Không ngờ còn biết dùng công kích vật lý để dẫn dụ đối thủ!” Ở bên kia thân thể của Tiểu Sư giống như bị một lực cực mạnh ném đi, liên tiếp quay cuồng năm sáu vòng, tránh được thủy điện cầu!

Thủy cầu đó phóng thẳng lên trời, lực rất mạnh, bay đến khi không còn nhìn thấy được bóng dáng!

Một lúc lâu mới thấy nó từ trên trời rơi xuống lại. Thân thể của cự ngạc lại chìm trong nước.

Tiếng nổ âm âm vang lên, thủy cầu không ngờ bắn đến trước người của Lăng Tiêu!

Sau khi thủy cầu rơi xuống thì trên mặt nước hỗn loạn cả lên, một vùng lớn xuất hiện cả điện quang!

Một lượng lớn các loại cá nằm phơi bụng lên trên mặt nước.

Cự ngạc kia không hề bị thương, chìm vào trong nước, một đôi mắt âm lãnh nhìn chăm chăm vào Tiểu Sư!

Hiệp thứ nhất, không bên nào chiếm phần hơn.

177. Chương 176: Đại Tự Tại Tâm Kinh Và Dung Hợp Kỳ.

Tiểu Sư dường như kêu to vài tiếng khiêu khích ở không trung, con cá sấu lớn phía dưới cũng phát ra tiếng hừ rống giận, gấu gao nhìn chăm chăm vào con chim trắng đáng ghét trên không trung, muốn cắn chết nó cho hả giận, lại còn quá đáng hơn nữa là muốn dùng nó làm ăn bữa tối!

Lăng Tiêu huyết sáo, từ trên cây đứng lên, quay về phía Tiểu Sư hô lớn:

- Đừng đùa nữa! Mau đuổi theo giết chết nó!

Ở trong mắt Lăng Tiêu, máu của loại cá sấu lớn này là một loại dược vật phụ trợ bổ sung cho đan dược tương đối tốt. Nếu như loại cá sấu lớn này có ở Tu Chân Giới thì tuyệt đối là linh thú khiến cho mọi người điên cuồng tranh giành, chính thuộc loại thiên tài địa bảo!

Mà loại cá sấu lớn này được sinh ra ở đầm Penzias, động vật tối cao ở đại lục Thương Lan, được xưng là tiểu ác ma của đầm lầy, vừa được sinh ra liền có được năng lực khổng chế nguyên tố, ít nhất là hơn bậc hai!

Nếu như thực lực cha mẹ đều rất mạnh, thì thậm chí tiểu ác ma trong đầm lầy vừa sinh ra, liền có thực lực bậc bốn!

Điều này thực làm cho người ta phải ngạc nhiên thán phục. Loại gian xảo như Tiểu Sư này hấp thu hai quả Tinh hạch bậc năm, vô số tinh hạch của ma thú phi hành bậc thấp, sau khi sinh ra, trải qua vài lần chiến đấu, Lăng Tiêu mới phát hiện nó chẳng qua chỉ ở giai đoạn bậc bốn sơ kỳ. Đến hiện tại, sau khi tiến vào thời kỳ trưởng thành, cũng chẳng qua chỉ là hơn bậc bốn trung kỳ!

Vậy mà loại cá sấu lớn này không ngờ vừa sinh ra đã là Ma thú bậc bốn! Có thể thấy được thực lực khủng bố của nó!

Nếu cá sấu lớn trưởng thành, thậm chí còn có được thực lực bậc bảy!

Mà trước mắt thực lực con này rõ ràng vẫn chưa hùng mạnh như vậy, nhưng ít ra, nó cũng có được thực lực bậc năm!

Chỉ là động vật dưới đất trời sinh tương khắc, nên Tiểu Sứ chỉ có bậc bốn trung kỳ mới có thể chiến đấu cùng nó, hơn nữa lại không rơi vào thế hạ phong!

Tuy nhiên chỉ cần bị con ma thú loại này hợp sức lớn mạnh của mình cắn một miếng, thì trên cơ bản Tiểu Sứ cũng phải tuyên cáo tử vong!

Con cá sấu lớn kia sớm đã phát hiện sự tồn tại của Lăng Tiêu nên nó phần nộ quay về phía Lăng Tiêu rống lên một tiếng, rồi sau đó thân thể lại rất nhanh bơi tới phía Lăng Tiêu!

Đừng xem hình thể to lớn của nó, vậy mà ở trong nước nó bơi nhanh như tia chớp!

Cự ly khoảng một trăm thước, trong nháy mắt, con tiểu ác ma to lớn trong đầm lầy chọt há miệng một luồng tia chớp màu xanh thẫm chói mắt, trực tiếp bắn về phía Lăng Tiêu.

Thân thể Lăng Tiêu chọt nhảy đến phía trên ngọn đại thụ, lại càng cảm giác đại thụ dưới chân truyền đến một trận rung động, lá cây đều bị chấn động rơi xuống ào ào. Luồng tia chớp kia không ngờ đục thủng đại thụ, xuất hiện một lỗ thủng lớn, to bằng một cái bát!

Lăng Tiêu cười lạnh một tiếng, dưới ánh mặt trời Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay lóe ra hào quang yêu dị, kiếm khí màu đỏ như máu bắn ra ngoài rào rào, chọc vào một con mắt của cá sấu lớn!

Mà Tiểu Sứ trên không trung giận dữ giống như đứa bé, liên tục phát ra tiếng kêu thê lương, một tia chớp màu vàng sáng chói từ trong miệng nó mạnh mẽ bắn về phía thân thể của cá sấu, đồng thời một đôi móng vuốt sắc bén chộp tới con mắt còn lại của nó!

Dường như chúng đang so đấu xem uy lực tia chớp của ai mạnh hơn!

Toàn bộ tâm tư của cá sấu gần như đều đặt ở trên người Lăng Tiêu, bởi vì từ trên người kẻ này, nó cảm nhận được khí tức khủng bố hơn con chim trắng trên không trung!

Đừng xem thân hình khổng lồ của nó, nhưng động tác lại cực kỳ nhanh nhẹn, chọt ngẩng đầu, mạnh mẽ lướt qua đôi mắt của mình, sau đó há to miệng ra, mạnh mẽ cắn về phía thân thể Lăng Tiêu!

Kiếm khí màu đỏ trong tay Lăng Tiêu đang quét qua miệng của cá sấu lớn, làm nó phát ra một tiếng kêu thảm kinh thiên động địa!

Một dòng máu tươi lập tức từ trong miệng cá sấu lớn phun ra, kiếm khí thấm máu quét xuống lưỡi, cắt ra một vết thương to lớn trên lưỡi nó!

Đồng thời, tia chớp màu vàng sáng chói kia cũng bổ lên mặt lớp da cứng rắn! Một mùi cháy khét truyền đến. Phần đuôi cứng rắn của cá sấu lớn bốc lên một màn sương khói, ở trong nước phun ra bọt nước to lớn, thân thể của nó liền chìm xuống phía dưới!

Nó bị chọc giận! Nhưng nó cũng phát hiện mình tuyệt đối không thể là đối thủ của đối phương! Cho nên tiểu ác ma trong đầm lầy muốn chạy!

Loại động vật này cũng có chỉ số thông minh cao, tuyệt đối sẽ không là cái loại thà chết chứ không chịu khuất phục, phát hiện đánh không lại liền chạy trốn, cũng không có một chút vẻ do dự hay chán nản nào, chỉ có hơi chút chật vật mà thôi!

Trên mặt nước đục ngầu, lan ra một vùng máu màu đỏ sẫm. Bị bắn nước lên thân thể, Lăng Tiêu cùng Tiểu Sứ nhìn nhau có chút bất đắc dĩ, loại ma thú trong nước này giống như ma thú trên không trung, đánh không lại thì muốn chạy trốn, rất ít người có đủ khả năng bắt được bọn nó.

Mà ngay tại phía sau, dị biến nổi lên!

Cách trên mặt nước hơn vài trăm thước, bỗng nhiên nổi lên một trận sóng lớn kinh thiên, một con rắn nước dài khoảng hơn trăm mét nhảy lên rất cao, trong miệng của nó đang gắp gao cắn chặt đầu của con cá sấu lớn kia!

Thân thể nó rơi xuống mặt nước liền dâng lên bọt sóng cuộn cuộn. Sóng lớn lay động rõ ràng khoảng hơn mười mấy phút mới khôi phục lại vẻ bình lặng, một mảnh tĩnh lặng trên mặt nước, giống như chung quanh chưa hề phát sinh chuyện gì!

Mà bên này, một người một chim vừa chứng kiến sự khủng bố của đầm lầy Penzias!

Con cá sấu lớn vừa rồi có thực lực bậc năm, nhưng ở trước mặt con rắn nước to lớn kia, không ngờ chẳng có chút giá trị gì cả, liền bị ngậm đầu, không chừng bị nuốt chửng luôn rồi.

Niềm háo hức của Tiểu Sửu dường như có chút giảm sút, cúi đầu, có vẻ không hoạt bát lắm đi theo bên người Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu cười vỗ vỗ lên đầu Tiểu Sửu nói:

- Người vẫn còn bé, còn chưa trưởng thành, ta tin rằng người sẽ có thể nhanh chóng dùng móng vuốt cào nát tan đầu của tên to lớn kia!

Tiểu Sửu đã hiểu sự an ủi của chủ nhân, dùng đầu cọ vài lần ở trên cổ Lăng Tiêu, sau đó ngẩng đầu lên phát ra vài tiếng kêu trong trẻo.

Gần tối, Lăng Tiêu mới tìm được một ngọn núi không lớn. Ngọn núi có một chỗ dốc cao hai, ba trăm mét. Lăng Tiêu ngồi ở trên người Tiểu Sửu, tìm được một cái sơn động rất lớn, ngay tại chính vách núi. Sơn động sâu chừng hơn hai mươi thước, bên trong khô mát có gió, thoát nhìn là do phong hoá hình thành.

Đã rất lâu Lăng Tiêu chưa có tìm được chỗ nghỉ ngơi tốt như vậy, cao hứng nói với Tiểu Sửu:

- Có lẽ chúng ta phải ở trong này một lúc!

Ở chung quanh đây tràn ngập linh khí. Lúc này, linh lực trong cơ thể Lăng Tiêu đã hoàn toàn tích lũy tới Trúc Cơ hậu kỳ, ở trong này chuẩn bị một lần đột phá đến Dung Hợp kỳ, mà khi tiến vào Dung Hợp kỳ, sức mạnh thân thể của Lăng Tiêu cũng đạt tới cường độ của Ma Kiếm Sĩ!

Hắn dùng mấy quả tinh hạch ma thú để bố trí một trận pháp giản dị ở cửa sơn động, phòng ngừa một số ma thú, độc trùng tiến vào quấy rầy, thả Tiểu Sửu ra ngoài tự do hoạt động.

Lăng Tiêu cũng không lo lắng cho an nguy của Tiểu Sửu, bởi vì trên thực tế tiểu tử kia cực kỳ thông minh, không nắm chắc tuyệt đối thì chạy trốn, nó sẽ không đi khiêu khích chọc giận đối phương! Chỗ đầm lầy Penzias này cũng không có ma thú phi hành quá cao cấp. Cho nên, Tiểu Sửu tự bảo vệ mình, khẳng định là không thành vấn đề.

Lăng Tiêu bắt đầu tiến vào bế quan tu luyện. Nếu như có người có thể nhìn thấy thiên địa linh khí thì có thể thấy thiên địa linh khí tràn ngập, từ bốn phương tám hướng, điên cuồng tụ tập lại hướng về sơn động kia của Lăng Tiêu.

Theo đỉnh đầu của Lăng Tiêu, tiến vào bên trong cơ thể, dọc theo kinh mạch, không ngừng tích lũy trong đan điền.

Bế quan lần này chỉ là một ngày, toàn bộ bên trong đan điền của Lăng Tiêu đã bị thiên địa linh khí lấp đầy, hơn nữa còn đang không ngừng chống đỡ!

Đây là thời điểm quan trọng đột phá của ải!

Về mặt lúc đồ bưng, cũng có lúc tím tái, thiên địa linh khí mặc dù tốt, nhưng nó giống như gia vị trong quán ăn, đặc biệt nếu ta ăn nhiều, giống như chống đỡ sự khó chịu.

Thiên địa linh khí càng giống như vậy!

Nếu số lượng vừa phải, chúng sẽ dưỡng dục đan điền, ẩm nhuận kinh mạch, nhưng nếu hấp thu quá nhiều thì đan điền sẽ có nguy cơ bị nổ, kinh mạch bị xé rách thành mảnh nhỏ!

Dung Hợp kỳ, chính là một điểm giới hạn khi hấp thu thiên địa linh khí, mạnh mẽ đưa toàn bộ chúng chảy ngược vào trong kinh mạch! Khiến cho đan điền và kinh mạch hòa làm một thể! Tất cả thiên địa linh khí trong cơ thể sinh ra không thôi, không ngừng lưu động!

Nhưng quá trình này cũng cực kỳ thống khổ và khó qua, loại linh khí được sinh ra trong thiên địa có uy lực khổng lồ, thậm chí có thể dời núi lấp biển, cho dù là người tu chân Đại Thừa kỳ, nền tảng chân nguyên trong cơ thể cũng giống như vậy, đều là từ thiên địa linh khí tạo thành!

Trước khi phi thăng, thiên địa linh khí này chính là nền tảng của người tu chân!

Lúc này, thân thể của Lăng Tiêu giống như là một cơn lốc xoáy thật lớn, thiên địa linh khí xoay quanh đỉnh đầu hắn không ngừng rồi tiến vào, sau đó theo kinh mạch chảy vào đan điền, mà đan điền thì không ngừng lớn mạnh lại lớn mạnh liên tục.

Về mặt Lăng Tiêu cơ giết kịch liệt, dữ tợn mà lại vận vẹo, hai tay bắt đầu không ngừng kết các loại thủ ấn pháp môn tu chân!

Luồng kiếm khí từ ngón tay của Lăng Tiêu không ý thức bắn lên sơn động, đánh cho đá vụn bay tán loạn. Lăng Tiêu lại giống như không có chút xúu nào cảm giác đối với chuyện này! Những viên đá vụn này rơi xuống trước người Lăng Tiêu liền bị một tầng lồng khí vô hình ngăn trở lại, rơi ra bên ngoài.

Tâm pháp Lăng Tiêu tu luyện lúc này thuộc loại công pháp cao nhất của Thục Sơn - “Đại Tự Tại Tâm Kinh”. Nghe nói, nó do lão tổ khai sơn của Thục Sơn tự mình ngộ ra trong phật pháp, có chỗ tốt rất lớn đối với người tu chân trong việc nâng cao tâm cảnh!

Bên trong Thục Sơn, phạm là đệ tử tu luyện Đại Tự Tại Tâm Kinh, gần như không bị tà ma xâm phạm để gây nên tẩu hỏa nhập ma!

Đại Tự Tại Tâm Kinh tổng cộng có chín tầng, thần kỳ nhất chính là, nếu ai có thiên phú cực cao, năng lực linh ngộ nhanh chóng, thậm chí có thể ở Nguyên Anh kỳ mà đạt tới cảnh giới tầng thứ chín đại viên mãn!

Do đó ở trên tu vi tâm cảnh, thăng đến Đại Thừa kỳ, đều không bị bất cứ tâm ma gì xâm phạm!

Tuy nhiên nhìn chung ở Thục Sơn, mà ngay cả lão tổ khai sáng cũng chưa thể làm được điểm ấy, bởi vì lúc ông dựa vào tâm pháp phật môn để linh ngộ ra loại tâm pháp này, cũng đã đạt tới tu vi Xuất Khiếu hậu kỳ!

Về sau, cho dù là đệ tử trác tuyệt nhất cũng không có tu luyện tới cảnh giới đại viên mãn trước Độ Kiếp kỳ!

Mà thời điểm kiếp trước của Lăng Tiêu, tu vi chỉ là Kim Đan sơ kỳ, tu luyện Đại Tự Tại Tâm Kinh tới tầng thứ tư, tu vi tâm cảnh vô cùng mạnh mẽ! Hắn đã khiến cho người trong sư môn tỏ vẻ ngạc nhiên thán phục!

Ngay hiện giờ, Lăng Tiêu đã trải qua tử vong luân hồi, chuyển thế làm người, Đại Tự Tại Tâm Kinh đã linh ngộ tới tầng thứ năm!

Mà ngay cả chính Lăng Tiêu cũng cảm thấy khó tin!

Lăng Tiêu có tu vi tâm cảnh hùng mạnh, tinh thần lực phong phú, Tâm pháp Đại Tự Tại Tâm Kinh này là nguồn gốc và cũng là nguyên nhân duy nhất!

Cho nên, mặc dù sự thống khổ trong cơ thể hắn đã đạt tới giới hạn mà hắn có thể tiếp nhận, hắn muốn nhanh chóng nâng cao thực lực, nhất định phải chịu được loại thống khổ kinh khủng này!

Nếu như Lăng Tiêu chịu làm từng bước từng bước hấp thu thiên địa linh khí, tiến hành tích lũy trong đan điền, thậm chí lúc xông qua cửa ải thể không có một chút thống khổ nào!

Hắn muốn đẩy nhanh tốc độ, nhất định phải trả giá cái giá này!

Đến đỉnh của thống khổ, một mảng không tịch ở giữa linh đài Lăng Tiêu, toàn bộ thống khổ bỗng dường như biến mất, khắp cả người giống như bị ánh nắng ấm áp chiếu rọi, cực kỳ thoải mái.

Trong lòng Lăng Tiêu mừng như điên, lại trong vô tình tiến nhập tầng thứ sáu của Đại Tự Tại Tâm Kinh, tiến vào cảnh giới hoàn toàn vô ngã!

Đại Tự Tại Tâm Kinh tầng thứ sáu! Cho dù trường môn Thục Sơn trước đây mà Lăng Tiêu chưa xuyên qua, cũng chẳng qua chỉ có cảnh giới tầng thứ sáu thôi!

Tầng thứ nhất của Đại Tự Tại Tâm Kinh: Cảnh giới Ngã Quan Chúng Sinh, tầng thứ hai: cảnh giới Chúng Sinh Quan Ngã, tầng thứ ba: Cảnh giới Siêu Việt Chúng Sinh, tầng thứ tư: Cảnh giới Siêu Phàm Hóa Cảnh, tầng thứ năm: Cảnh giới Nhất Thiết Hữu Ngã, tầng thứ sáu: Cảnh giới Nhất Thiết Vô Ngã!

Đồng thời, liền sau đó, đan điền trong cơ thể Lăng Tiêu mạnh mẽ co rút lại, đồng thời sau đó mở ra, vô số thiên địa linh khí chuyển hóa thành linh lực, vận chuyển dày đặc rót vào kinh mạch toàn thân của Lăng Tiêu!

Thân thể Lăng Tiêu cũng phình to thành một gã to mập, giống như là khí cầu bị thổi lên, rồi lại đột nhiên như bị kim đâm vào, nhanh chóng gầy trở lại, sau đó lại phình lên, lại co rút lại. Làm như thế hết ba lượt, thân thể Lăng Tiêu mới khôi phục lại trạng thái bình thường. Linh lực cuộn cuộn tự do bơi lội trong cơ thể. Đan điền cùng kinh mạch kết thành một khối, tất cả linh lực đều toàn bộ dung hợp!

Không ngờ mới đó mà đã tiến vào cảnh giới Dung Hợp trung kỳ!

Từ nay về sau, khi Lăng Tiêu tu luyện, thiên địa linh khí hút vào trong cơ thể đã không cần tiến vào trong đan điền mới có thể triển khai ra, vì đan điền cùng kinh mạch đã hợp thành một thể! Hiện tại có thể nói rằng đan điền tức là kinh mạch, kinh mạch cũng chính là đan điền!

Lăng Tiêu mở hai mắt, đôi mắt không hề có ánh sáng chói mắt, trong veo giống như nước hồ thu. Trong lúc giờ tay nhắc chân, dường như đều mang theo sự linh động của thiên địa linh khí, đồng thời trong mắt hắn, toàn bộ thế giới đều có vẻ vô cùng sống động!

Tiến vào Dung Hợp kỳ mới xem như chân chính bước vào pháp môn tu tiên sao? Lúc này Lăng Tiêu cảm giác thực lực của mình phải mạnh mẽ hơn nhiều so với ở kiếp trước khi mình tiến vào Dung Hợp kỳ! Trong đầu chợt nghĩ, chẳng lẽ thiên địa linh khí tràn ngập còn có chỗ tốt như vậy?

Lăng Tiêu cười to vài tiếng, thu thập ma trận bố trí lúc trước rồi đi ra ngoài cửa động. Bên ngoài vẫn là cảnh sắc tươi đẹp với ánh mặt trời chiếu rọi, không thấy bóng dáng Tiểu Sư. Lăng Tiêu nhìn vách núi phía dưới, độ cao hơn trăm thước nhưng ở trong mắt hắn không hề có chướng ngại gì, hai tay duỗi thẳng, thân thể bay xuống phía dưới!

Đồng thời, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay xuất hiện, nhanh chóng lao xuống mặt đất, mũi kiếm chĩa xuống đất, thân kiếm cong lại rồi mạnh mẽ bật thẳng, phát ra một tràng thanh âm như rỗng rỗng. Lăng Tiêu mượn lực lật người, ổn định rơi xuống trên mặt một khối đá lớn.

Nghe thấy ở nơi xa trong rừng rậm truyền đến một hồi âm thanh gào thét giận dữ.

- Thú nhân!

Hai chữ này bỗng nhiên xuất hiện trong đầu Lăng Tiêu, tiếp theo thân thể Lăng Tiêu nhảy lên giống như ma quỷ, biến mất như một mảng sương khói. Khi lại xuất hiện lần nữa, hắn đã tới gần sát nơi truyền đến âm thanh gào thét to lớn. Lăng Tiêu đứng trên một cây đại thụ sum suê đầy lá cao mấy chục thước, theo khe hở bên ngoài nhìn lại mới thấy một đoàn thú nhân đang vây công một con ma thú trần nước dài hơn ba mươi thước!

Đám thú nhân này có bản chất khác với đám thú nhân mà Lăng Tiêu thấy ở thị trấn Tạp Mai Long! Lăng Tiêu kinh ngạc phát hiện, toàn bộ đám thú nhân trước mắt này đều có thực lực hơn Cuồng Kiếm Sư, quả thực khiến cho người ta kinh hãi!

178. Chương 177 : Vung Kiếm Chém Mãng

Mỗi lần gào thét phẫn nộ, toàn bộ thú nhân liền có một luồng ánh sáng màu vàng óng quay từ dưới chân lên, bao trùm thân thể chậm rãi dâng lên, sau đó cũng chậm rãi biến mất. Cuối cùng, trên nắm tay của những thú nhân này vung ra, hay là trên vũ khí trong tay chúng nó đều xuất hiện một luồng khí kinh.

Đám thú nhân cao lớn đầu báo với thân thể cường tráng, cực kỳ linh hoạt, đang vây công con ma thú trần nước hung mãnh, nhưng trên mặt của chúng cũng không có vẻ sợ hãi gì, lại tỏ ra vô cùng ung dung. Thậm chí Lăng Tiêu còn trông thấy trên mặt của đám thú nhân này có vẻ cười nhàn nhạt!

Con trần nước to lớn này đang gầm lên, lớp vẩy trên thân thể to lớn cứng rắn như thép bỗng chói sáng lên, quét sạch toàn bộ những thứ chung quanh, làm cho toàn bộ cây cối trong phạm vi chung quanh vài trăm thước ngã xuống nát bét!

Bụi mù bay bốn phía, hỗn loạn không chịu nổi.

Thỉnh thoảng cũng có một gã thú nhân bất hạnh bị cái đuôi của con trần nước quét trúng, kêu thảm thiết văng ra.

Tuy nhiên cũng có thể nhìn ra tổ chất thân thể của thú nhân ở đây cực kỳ dũng mãnh, bị con trần nước này quét bay, tuy rằng trong miệng đám thú nhân đó chảy ra máu tươi chảy mãnh liệt, nhưng ngay sau đó liền đứng dậy, nhấc vũ khí lên, tiếp tục gầm gừ, rống giận, xông tới giết con trần nước!

Thật sự là một đám hồ đồ không biết sợ chết!

Lăng Tiêu ở trên cây tán thưởng, thực lực của đám thú nhân này đều phải xấp xỉ với tu vi Cuồng Kiếm Sư của loài người, hơn nữa về tổ chất thân thể, bọn chúng tuyệt đối phải mạnh hơn rất nhiều so với Cuồng Kiếm Sư. Bọn chúng bị loại ma thú mạnh mẽ cấp năm này đánh bay ra, không ngờ cũng chỉ bị một chút vết thương nhẹ. Lăng Tiêu thầm đoán : Cường độ thân thể của đám thú nhân này có lẽ đã đạt tới trình độ của Ma Kiếm Sĩ!

Nếu như trên lãnh địa của mình có ba nghìn gã thú nhân giống như vậy thì cho dù đối mặt với mười vạn đại quân của loài người cũng có thể ung dung giành thắng lợi chứ!

Trong lòng vừa nghĩ, Lăng Tiêu liền phát hiện biến hóa đang xảy ra trên chiến trường. Những thú nhân này hiển nhiên không chỉ có được vũ lực mạnh mẽ, tứ chi phát triển, nhưng không ngờ chỉ số thông minh của chúng cũng không kém như tưởng tượng của mọi người!

Đám thú nhân này đều lấy những cây lao từ trên người xuống, ánh mắt sắc bén của Lăng Tiêu phát hiện hào quang màu xanh thẫm lấp lánh trên mặt cây lao, trong lòng vừa động, hắn nghĩ trên mặt cây lao này cũng được bồi độc được!

Đám thú nhân này gào thét, mạnh mẽ ném cây lao về phía con trần nước bậc năm! Trên thân thể to lớn của con trần nước có rất nhiều vẩy đã rơi xuống, lộ ra máu thịt loang lổ trên thân thể, mà những cây lao của đám thú nhân này... Đúng là đang bắn về những nơi đó!

- Sưu! Sưu!

Toàn bộ những cây lao trong tay của ba mươi mấy thú nhân đều bắn về phía cái đầu to lớn của trần nước, mà trần nước hiển nhiên không coi loại vật nhỏ giống như cây tăm này vào mắt. Nhưng nó bị chọc giận, một tiếng gào thét chói tai, một quang cầu rất lớn màu lam được phun ra từ trong miệng trần nước, mạnh mẽ đánh tới những người ở phía dưới!

-Vù vù!

Quang cầu màu lam kéo ra một cái đuôi thật dài trong không trung, nổ ở chính giữa đám thú nhân này!

Lúc trông thấy đạo quang cầu màu lam thì đám thú nhân đầu báo cũng phản ứng lại, rống lớn, rồi sau đó đám thú nhân bỏ chạy tứ tán.

Nhưng hai gã thú nhân đầu báo vẫn bị quang cầu màu lam này đánh trúng! Nháy mắt bùng nổ ra, hai gã thú nhân còn không kịp kêu lên thảm thiết đã bị đánh thành nát bấy!

Con người Lăng Tiêu chợt co lại, thầm nghĩ : Năng lực công kích nguyên tố thủy hệ của con ma thú trần nước này quả nhiên hùng mạnh!

Không biết sau khi Tiểu Sưu hoàn toàn tiến vào thời kì trưởng thành thì công kích nguyên tố phát ra sẽ có hiệu quả như thế nào!

Trên người trần nước cắm hai mươi mấy cây lao, độc tố ở phía trên bắt đầu len lỏi thấm vào máu thịt.

Tác dụng thể hiện ra, đầu của trần nước ngẩng cao, chiếc lưỡi dài màu đỏ tươi đang kịch liệt lè ra thu vào! Thân thể bắt đầu có chút lung lay sắp đổ, điều này càng chọc giận vị chúa tể trong đầm lầy này!

Những tên thú nhân đầu báo thấy thế đều rống giận điên cuồng mà tránh ở phía xa, trong mắt đều bắn ra tia sáng hưng phấn. Đường như chúng cũng không có quá mức thương tâm vì đồng bạn tử vong. Có lẽ, đối với bọn chúng mà nói, chuyện này giống như ăn cơm hàng ngày.

- Ầm!

Cuối cùng thân thể trần nước nhanh chóng rơi xuống làm cho khói bụi đầy trời. Mà ngay cả Lăng Tiêu ở phía xa cũng cảm giác mặt đất ở dưới chân đang rung lên mạnh mẽ vài cái!

Những đám thú nhân này đều đứng ở phía xa, lạnh lùng nhìn, cũng không vội vàng tới gần quan sát. Lăng Tiêu ở phía xa, cũng rất kiên nhẫn chờ đợi.

Qua thật lâu, con ma thú trần nước kia vẫn không nhúc nhích, có hai gã thú nhân đầu báo rất cẩn thận đi tới, khi khoảng cách chỉ còn vài thước, chúng nhặt đá lên ném tới.

Hễ là Ma thú vượt qua bậc năm đều có chỉ số thông minh và tôn nghiêm nhất định, hơi có một chút xúc phạm sẽ không thể dễ dàng tha thứ kẻ khác.

Khối đá rơi trên thân thể trần nước, bị bộ vảy cứng rắn kia bắn xuống đất, phát ra tiếng va chạm giữa các vật cứng.

Trong lòng Lăng Tiêu thầm so sánh con trần nước này với con mãng xà Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng của Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn, cảm giác dường như Bạch Ngọc Xích Mộc có thể mạnh mẽ hơn. Con ma thú trần nước này tuy rằng có được năng lực công kích nguyên tố vô cùng hùng mạnh, năng lực công kích đơn giản cũng làm cho người ta ngạc nhiên thán phục, nhưng nó vẫn bị một đám thú nhân nhỏ bé này dùng lao độc giết chết!

Lăng Tiêu bỗng nhiên nở nụ cười, loài người quả nhiên mãi mãi là sinh vật thông minh nhất, cho dù chỉ là thú nhân!

Lúc này, hai gã thú nhân đầu báo bỗng nhiên trèo lên thân thể ma thú trần nước, sau đó đứng ở phía trên rất cao, hưng phấn nhảy dựng lên, vừa hét vừa la. Trên khuôn mặt đầy lông khùng bố của đám thú nhân cũng lộ ra vẻ tươi cười. Chúng liền xúm lại, vẫn còn chưa đi tới, bỗng nhiên một thú nhân hét lên một tiếng điên cuồng!

- Vù vù!

Những thú nhân khác lập tức quay đầu chạy điên cuồng về phía sau. Hai gã thú nhân đứng ở trên thân thể ma thú trần nước vừa định nhảy xuống, lại nghe thấy một tiếng gầm thê lương!

Thân thể ma thú trần nước bỗng nhiên dựng đứng lên, ném hai gã thú nhân đầu báo đứng trên phía cao của thân thể ra ngoài, mạnh mẽ rơi ở phía xa trên mặt đất, phát ra hai tiếng nổ “bịch”, “bịch”. Hai gã thú nhân kia vẫn không nhúc nhích, sinh tử cũng không biết ra sao.

Thân thể ma thú trần nước bò về phía trước, trong đôi mắt bắn ra hào quang vô cùng oán độc, xông thẳng về phía thú nhân đầu báo đang tập trung!

Ma thú bậc năm toàn lực tấn công, làm sao mà đám thú nhân đầu báo với thân thể tương đối yếu ớt có thể đủ chống cự!

Đám thú nhân đầu báo kinh hoảng chạy tứ tán, có ba gã xui xẻo bị thân thể ma thú trần nước trực tiếp nghiền nát. Đợi khi thân thể ma thú trần nước dài tới hơn ba mươi thước trường qua, ba gã thú nhân đầu báo đã hoàn toàn bị đè chết, thân thể cũng biến dạng.

Thân thể ma thú trần nước quấy lung tung, đại thụ hai người mới có thể ôm hết được cũng không thể chịu nổi lực va chạm mạnh của nó, âm thanh đổ gãy vang lên liên tiếp không ngừng!

Đám thú nhân vừa mới rồi còn cao hứng, bây giờ tất cả đều chạy trốn tứ tán trông vô cùng hỗn loạn!

Không ngờ..., chúng xông về phía Lăng Tiêu. Lăng Tiêu cầm Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay, bình tĩnh nhìn chăm chú vào ma thú trần nước đang đuổi tới không ngừng ở phía sau, trông đáng vẻ của nó rất nghiêm trọng, làm sao còn có bộ dáng như lúc vừa mới trúng độc!

- Thực giảo hoạt!

Lăng Tiêu thầm tán thưởng, vừa rồi hắn còn cảm thấy con này không bằng Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng, nhưng hiện tại lại cảm giác mình kết luận quá sớm. Nó có thể phát triển thành một con Ma thú bậc năm ... Sao có thể quá mức yếu ớt?

Đám thú nhân đầu báo chạy trốn bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện, phía trên một cây đại thụ ở trước mặt bất thành linh nhảy ra một gã nhân loại!

Đúng vậy, đó tuyệt đối là loài người mà chúng nó kỳ thật đều gặp qua. Tuy rằng đầm lầy Penzias rất đáng sợ nhưng vẫn có những đám người mạo hiểm của nhân loại không sợ chết, hàng năm cũng có rất nhiều nhân loại tiến vào đầm lầy Penzias để tìm cơ hội. Đương nhiên, loại hành vi này bị những đám thú nhân coi là hành vi cung cấp trang bị cho chúng.

Mà đoạn thời gian trước, có người đưa tới cho thú tộc một số lượng lớn khôi giáp, vũ khí và lương thực, chỉ có một yêu cầu đối với bọn họ, chính là tập kích thị trấn Tập Mai Long của nhân loại!

Lãnh địa của nhân loại giàu, màu mỡ, đây là nhận thức chung trong những trí giả của thú tộc!

Vì thế, chúng nó tiến hành bố trí hết sức tỉ mỉ, hơn nữa cướp đoạt một lượng lớn tài bảo từ trên lãnh địa của nhân loại! Những thứ tài vật đó lại được đám thú nhân này thông qua một cửa ngõ để đổi lấy một lượng lớn vũ khí và lương thực, làm cho chúng có một đoạn cuộc sống tốt đẹp!

Cho nên... Có rất nhiều thú nhân đều hiểu rất rõ đối với tình hình của nhân loại, cũng rất muốn hướng tới cuộc sống của nhân loại!

Nhưng gã nhân loại này... không muốn sống nữa sao?

Đám thú nhân đầu báo đều kinh ngạc mà quên chạy trốn, đứng tại chỗ ngẩng đầu lên, hoảng sợ nhìn gã nhân loại ở trên đầu đang bay về phía ma thú trần nước!

Yêu Huyết Hồng Liên kiểm trong tay Lăng Tiêu tản mát ra yêu khí hùng mạnh. Khi đối mặt với đối thủ có loại thực lực mạnh mẽ này, Yêu Huyết Hồng Liên kiểm cũng có khát vọng uống máu như vậy!

Con ma thú trần nước kia cũng không phải là chưa trúng độc, mà nó lợi dụng năng lực kháng độc mạnh mẽ của mình mà tạm thời áp chế độc tố này xuống. Nó đã hoàn toàn bị chọc giận, đám thú nhân đã bám theo nó khoảng mười mấy ngày. Ma thú trần nước đã sớm phát hiện đám thú nhân nhỏ bé này rồi, nhưng bởi vì nó không đói, cho nên nó hoàn toàn không có hứng thú đối với đám thú nhân nhỏ này!

Nó lại không ngờ, những tên nhỏ bé này lại thật sự có thể dám vây công mình! Hơn nữa có thể làm tổn thương mình!

Đây là chuyện nó tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ được! Cho nên, ma thú trần nước liều mạng nguy hiểm với thân thể trung kích độc, nhất định phải giết sạch đám thú nhân nhỏ chết tiệt này.

Trên không trung, Lăng Tiêu quát lớn lên một tiếng, kiếm khí màu đỏ tươi trên mặt Yêu Huyết Hồng Liên kiếm tăng vọt, mạnh mẽ đâm vào cái đầu to lớn hình tam giác, vô cùng cứng rắn của ma thú trần nước!

Đám thú nhân kia phát ra một tiếng thở dài, mỗi người tránh ở phía sau đại thụ đều ngóc đầu ra nhìn, trong mắt của tất cả bọn họ đều là trào phúng nhàn nhạt.

- Chẳng lẽ nhân loại đó không biết chỗ cứng rắn nhất trên toàn thân ma thú trần nước chính là ở chỗ xương trên đầu sao?

Một gã thú nhân đầu báo có ánh mắt sâu sắc, lông mày trên lỗ tai nhanh chóng động hai cái, âm thanh nho nhỏ, dùng ngôn ngữ thú tộc nói :

- Tuy nhiên, đó là một dũng sĩ dũng cảm đấy! Không ngờ có thể xông vào trong đầm Độc Long này!

Ngay sau đó, đám thú nhân đầu báo chợt trợn mắt há hốc mồm nhìn chuyện đang xảy ra. Gã nhân loại này cầm trong tay một thanh vũ khí đỏ chói, phóng tới phía trên chiếc đầu to lớn hình tam giác của ma thú trần nước, mạnh mẽ đâm tới!

- Không có khả năng!

Thú nhân đầu báo có ánh mắt sắc sảo kinh hô thành tiếng. Một đám thú nhân đầu báo trong rừng cây này cũng kinh hô thành tiếng, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin nhìn bóng người nhỏ bé trên đầu con ma thú trần nước kia

179. Chương 178 : Thú Tộc Báo Nhân

Ma thú trần nước điên cuồng lắc lư đầu của mình, muốn ném đi đau đớn từ đầu truyền đến cổ. Nó đã có thể cảm giác rõ ràng sinh mệnh của mình đang không ngừng trôi đi, điều này làm cho nó hoảng sợ!

Là con ma thú hùng bá một phương bên trong đầm lầy Penzias, con trần nước này đã sống hơn một trăm năm dài đằng đẳng. Trong hơn một trăm năm này, nó đã nuốt lấy không biết bao nhiêu nhân loại, giờ đã còn không nhớ rõ nữa rồi. Nói chung, nó không có cảm giác đặc biệt nào đối với đám thú nhân nhỏ bé yếu ớt kia, đó chỉ chẳng qua là một bữa điểm tâm mà thôi.

Nó vẫn thích nhất, là những tiểu ác ma (ma thú cá sấu) ở thời kỳ còn nhỏ trong đầm lầy, cắn nuốt chúng mới có thể khiến nó cảm giác thực sự thoải mái. Cho nên đối với ma thú trần nước mà nói, bất kể là thú nhân hay là nhân loại đều chỉ có thể là món khai vị trong bữa ăn sáng của nó mà thôi.

.

Không ngờ hôm nay mình chết lại ở trong tay một món khai vị!

Thân thể Lăng Tiêu vững như núi cao, một tay cầm chặt thanh Yêu Huyết Hồng Liên kiếm đâm sâu vào trong thân thể ma thú trần nước, con ma thú trần nước to lớn này điên cuồng giãy dụa, quay cuồng, nhưng vẫn không thể lay động được hấn!

Trong thân thể khổng lồ của ma thú trần nước, hàng ngàn hàng vạn tơ máu trong mạch máu, toàn bộ dừng mãnh tiến về phía Yêu Huyết Hồng Liên kiếm một cách điên cuồng. Mà ngay cả chính Lăng Tiêu cũng kinh hãi, hấn cũng không thể tưởng được thanh kiếm trong tay này lại khát máu thành tính. Bởi vì trước kia Yêu Huyết Hồng Liên kiếm cũng thấy qua máu, thậm chí nó cũng chém chết qua cường giả như Ma Kiếm Sư! Mà lúc đó Lăng Tiêu cũng chưa phát hiện ra Yêu Huyết Hồng Liên kiếm có dấu hiệu hút máu gì.

Không ngờ khi gặp con ma thú này, nó lại có khuynh hướng muốn hút hết máu!

Ma thú trần nước nguyên bản là trùng kích độc, nếu không nó cũng sẽ không bị Lăng Tiêu dễ dàng xuyên phá xương đầu cứng rắn nhất của nó. Sau khi máu của nó bị hấp thu điên cuồng hơn phân nửa thì con thú lớn này cũng đã tuyệt khí, nhưng thân thể to lớn này đôi khi còn xảy ra co giật, khiến đám thú nhân cách đó không xa căn bản là không dám tiến tới.

Thật là đáng sợ, gã nhân loại này lại có thể một mình chém chết con ma thú mạnh mẽ như vậy!

Cho dù ở bên trong thú tộc, chỉ sợ cũng chỉ có tộc trưởng và Đại Tế Ti mới có được thực lực như vậy!

Mà bọn chúng cũng chỉ nghe nói, nhưng chưa bao giờ thấy qua tộc trưởng và Đại Tế Ti ra tay. Hôm nay chúng vừa nhìn thấy có người lại có thể dừng mãnh như thế, tất cả đều kinh sợ bởi thực lực Lăng Tiêu triển hiện ra, thậm chí ngay cả chạy cũng không dám!

Quy luật của nhân loại tuy rằng là kẻ mạnh được tôn trọng, nhưng nhân loại quá mức âm hiểm狡 hoạt, các loại âm mưu quỷ kế sẽ kèm theo thực lực cùng phát triển. Cho nên, ở trong thế giới nhân loại, cũng không có loại người có thực lực hùng mạnh nhất là đơn giản có thể đứng ở chỗ cao nhất.

Nhưng thú tộc thì không giống vậy, thú tộc càng thờ phụng lực lượng hơn, chỉ cần người có được thực lực, vậy người có thể có được sự tôn kính của thú tộc!

Cho dù thú tộc vẫn khinh thường nhân loại, nhưng vẫn tuân thủ quy luật đó!

Qua một lúc thật lâu, Lăng Tiêu cảm giác lực hút của Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay giảm xuống. Hấn liền rút thanh kiếm ra khỏi đầu ma thú trần nước hết sức ung dung, lại nhìn trên mặt Yêu Huyết Hồng Liên kiếm.

Đường như nó càng đỏ tươi chói mắt hơn, toàn bộ trên thân kiếm giống như có linh khí lưu chuyển, khí thể mù mịt màu đỏ tươi bao phủ trên thân kiếm, thoạt nhìn càng giống như một vật còn sống!

Lăng Tiêu chỉ kiếm hướng lên bầu trời, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng! Âm thanh truyền ra thật xa!

Trên bầu trời xanh thẳm, từ nơi rất xa, một điểm trắng bay tới. Điểm trắng càng lúc càng lớn, thẳng bay đến trên vùng trời chỗ Lăng Tiêu, Tiểu Sứ vỗ cánh rơi xuống dưới. Ma thú phi hành uy mãnh như thế càng khiến cho tâm của đám thú nhân này kinh sợ!

Đầu tiên Tiểu Sứ nhìn thoáng qua con ma thú trần nước to lớn, hưng phấn kêu lên vài tiếng, tiếp đó nghi hoặc nhìn thoáng qua, bất mãn kêu to hai tiếng, thậm kỳ quái, con thú lớn này rõ ràng vừa mới chết, như thế nào mà ngay cả máu cũng chảy hết rồi sao?

Thú nhân đầu báo có cái nhìn sâu sắc đánh bạo từ chỗ ẩn núp đi ra, đi về phía Lăng Tiêu một cách thật cẩn thận, đi đến chỗ cách ba mươi mấy thước, quay về phía Lăng Tiêu nhe răng cười. Bộ lông màu trắng quanh cổ của tiểu Sứ chợt giương lên, đôi mắt tỏa sáng ra tia sáng hung ác, gắt gao nhìn chăm chăm vào thú nhân đầu báo kia.

Thú nhân đầu báo sợ tới mức không dám cử động, hai tay vỗ lên một mảnh da thú quấn quanh hông, còn vỗ lên xuống trên bộ da thú đơn giản được mặc trên người, tỏ vẻ mình cũng không có mang bất cứ vũ khí gì.

Lăng Tiêu sờ sờ vào đầu tiểu Sứ, ý bảo nó đừng lo lắng. Tiểu Sứ nghiêng đầu nhìn thoáng qua thú nhân đầu báo kia, sau đó hai cánh rung lên, lại bay lên cao, bay về phía sâu bên trong đầm lầy, Vừa rồi nó đang theo dõi một con ma thú cổ quái trong đầm lầy thì nghe thấy âm thanh của Lăng Tiêu nên lập tức đuổi tới, tiểu Sứ cảm thấy thực lực ma thú kia không tính là hùng mạnh, chuẩn bị dùng nó cho bữa tối.

- Nhân loại? Ta, Báo nhân Cuồng Báo!

Cuồng là họ của hân. Trong thú tộc cũng không nhiều kẻ có thể có tên. Cho nên, lúc nói hai chữ Cuồng Báo, hân lộ ra vẻ rất kiêu ngạo!

Sau đó, gã thú nhân đầu báo lông dựng đứng dùng bàn tay to vỗ vào ngực của mình, gây ra tiếng bịch bịch, tiếp đó đầu khẽ cúi thấp xuống. Đây là một loại cách thức bày tỏ của thú tộc: lấy tay vỗ trong ngực, tỏ vẻ có lực lượng, khẽ cúi đầu, là chứng minh chấp nhận mình không bằng đối phương! Đối với thú tộc hiếu chiến mà nói, điều này là một chuyện rất khó. Cho dù bọn chúng không đối địch nhưng cũng sẽ không dễ dàng hạ thấp cái đầu cao ngạo của mình!

Lăng Tiêu cũng không hiểu lễ tiết của thú nhân, nhưng cảm nhận tinh thần lực phát ra từ người này, không phát hiện thấy một chút ác ý nào từ trên người đối phương.

Cho nên, Lăng Tiêu quay về phía người này cười, sau đó chỉ về hướng rơi xuống của hai gã thú nhân vừa mới bị con trần nước ném bay ra, nói :

- Đồng bạn của người!

Gã báo nhân này rất thông minh, nghe liền hiểu ý tứ của Lăng Tiêu, lay động lông thẳng trên đầu của nó, tức giận nói:

- Chúng nó, không còn sống! Không còn sống!

Lăng Tiêu cười lắc đầu, sau đó đi về phía hai gã thú nhân. Những gã thú nhân còn lại cũng cảm giác gã cường giả nhân loại này không cần ra tay đối với đám nhỏ yếu như mình nên cũng đánh bạo từ chỗ ẩn thân chạy đến, theo phía sau Lăng Tiêu, để xem cường giả nhân loại này rốt cuộc muốn làm gì. Có mấy người đã trải qua chiến đấu cùng ma thú trần nước, vẫn còn phần nộ đi tới chỗ ma thú trần nước đá vài cái, có thú nhân nghịch ngợm thì đi lên mạnh mẽ kéo xuống một mảnh vẩy thật lớn, cầm ở trong tay che bộ ngực đầy lông dài rồi khoa tay múa chân, đại khái là muốn dùng thứ này làm một tấm áo giáp, hân là rất tốt!

Lăng Tiêu đi đến trước mặt hai gã thú nhân đó, giờ phút này gã thú nhân đó còn chưa có hoàn toàn tắt thở, ngực phập phồng mạnh, ở trong yết hầu truyền đến tiếng khàn khàn đứt quãng, đôi mắt cũng đờ đẫn vô thần. Khi thấy Cuồng Báo, hai gã thú nhân này dường như có chút kích động, khóe mắt chảy xuống giọt nước đục ngầu.

- Cô lỗ cô lỗ cô lỗ...

Cuồng Báo nói bằng thú ngữ rất nhanh, khuôn mặt đầy lông của hai gã thú nhân kia co giật kịch liệt, nước mắt trên khóe mắt càng chảy nhiều hơn, trong đôi mắt tràn ngập vẻ đau thương.

Cuồng Báo quay cái đầu to đầy lông đi, trong đôi mắt cũng tràn đầy nước mắt, vô cùng bi thương, nói với Lăng Tiêu :

- Con của họ còn nhỏ!

Lăng Tiêu gật đầu tỏ vẻ hiểu được, Cuồng Báo vừa rồi đảm bảo với hai gã báo nhân sẽ chiều cổ con của chúng. Hai gã báo nhân này đại khái bởi vì sẽ không còn gặp lại gia đình của mình mà có cảm giác bi thương.

Từ trên biểu hiện của thú nhân này, Lăng Tiêu lại hiểu biết càng sâu sắc hơn về thú nhân. Chúng nó cũng có tình cảm tha thiết chân thành, hơn nữa, thoạt nhìn thì còn thuần khiết hơn cả nhân loại!

Trong lòng vừa nghĩ, Lăng Tiêu mỉm cười, dừng lại trước sự nghi hoặc của báo nhân, từ trên người lấy ra hai viên thuốc, ngồi xuống, ý bảo một trong hai gã thú nhân há miệng. Báo nhân kia nhìn thấy gã nhân loại, trong lòng hết sức nghi hoặc, nhưng đã thấy thủ lĩnh Cuồng Báo cũng không có phản ứng nào, ngược lại còn cổ vũ nó ăn viên đan dược này, báo nhân kia nghe lời hơi hé miệng ra. Sự thật nó ngay cả mở miệng cũng cảm thấy rất vất vả. Dù sao thú nhân vẫn có sinh mệnh lực hùng mạnh, nếu như là nhân loại, bị ném lên cao một trăm mét rồi ngã xuống thật mạnh, sợ rằng sớm đã rơi thành tan xương nát thịt.

Viên đan dược kia đã tiến vào trong miệng báo nhân, ánh mắt của nó lập tức sáng ngời lên, sau đó hơi thở đều đều vô cùng thần kỳ!

Lăng Tiêu lại lấy một viên đan dược khác bỏ vào trong miệng báo nhân còn lại, hắn vội vã nuốt xuống, nhìn vào mắt Lăng Tiêu, sự cảnh giác tràn ngập vừa rồi đã tan biến, mà biến thành một loại cảm kích!

Gã thú nhân vừa mới ăn đan dược trước, cảm giác toàn thân mình tốt như bình thường, thân thể chợt động, định ngồi dậy nhưng lại bị Lăng Tiêu ấn xuống, trên khuôn mặt đầy lông của gã báo nhân lộ ra vẻ khiếp sợ. Trước mắt là một gã nhân loại mà không phải thú nhân biến dị chứ? Không ngờ chỉ dùng một bàn tay, có thể nhẹ nhàng đè ép nó xuống!

Sức mạnh của thú nhân lớn tới mức nào, trong lòng của chúng rõ ràng nhất. Tuy rằng bản thân bị trọng thương nhưng nó cũng không cho rằng gã nhân loại này có thể ấn giữ nổi mình!

Nhưng gã nhân loại đó đã đè nó xuống một cách đơn giản.

- Chúng không thể động, ngươi hiểu được không?

Lăng Tiêu nhìn Cuồng Báo nói, hắn cảm giác gã thú nhân này có chút không giống những thú nhân khác, ngay khi nghe thấy nó nói ngôn ngữ loài người mà những gã khác lại không là có thể nhìn ra được.

-Ta hiểu, chúng nó bị gãy xương !

Báo nhân Cuồng Báo quả nhiên có thể nghe hiểu lời nói của Lăng Tiêu. Hơn nữa, hắn rất rõ thương thế hai gã đồng bạn đang nằm trên mặt đất, liền gật đầu không ngừng, lại nhanh chóng đi tới chỗ hai gã báo nhân nói một đoạn thú ngữ. Hai gã báo nhân kia đều im lặng xuống, nằm đó rất thành thật.

Tuy nhiên đôi tai nhọn đầy lông thì đang không ngừng rung lên, hiển nhiên họ vô cùng không quen với loại cuộc sống thương binh thể này.

Lăng Tiêu bắt đầu nối xương cho một trong hai gã thú nhân. Sau khi kiểm tra, ngay cả Lăng Tiêu cũng phải kinh hãi, không kìm nổi khẽ gật đầu thật mạnh với gã thú nhân kia, không ngờ hắn ngã thành như vậy mà không chết, thậm chí không phát ra tiếng rên rỉ thảm thiết!

Thật sự là dũng sĩ!

Về cơ bản, toàn bộ xương trên người hai gã thú nhân đều gãy vỡ. Nếu không phải gặp được nhân loại như Lăng Tiêu có được y thuật cao siêu, chỉ sợ cho dù là Đại Tể Ti đến đây cũng chưa chắc có thể cứu sống họ!

Cho nên, những thú nhân may mắn còn sống đứng cạnh đều nhìn vào Lăng Tiêu, trong ánh mắt của họ tràn đầy ý cảm kích.

Lăng Tiêu nối tiếp xương toàn thân hai gã thú nhân xong, mặt trời đã ngả về phía tây, Báo nhân ở bên kia đang nổi lửa lên cao, sau đó cắt xuống một mảng thịt lớn từ trên người con ma thú trần nước, xuyên qua đặt ở trên lửa để nướng.

Khi gần chín, Cuồng Báo tháo chiếc túi vải từ trên người xuống, ở bên trong lấy ra một thứ, thần tình không muốn, rồi lại kiên quyết cầm trong tay kia một thứ nhỏ trắng bóng rắc vào trên thịt trần nước, phát ra một trận âm thanh xèo xèo. Gã báo nhân nhìn mảng thịt này, không kìm nổi cổ họng mạnh mẽ dao động lên xuống, vươn chiếc lưỡi màu đỏ tươi ra sức liếm môi.

Cuồng Báo khịt mũi, lộ ra răng nanh bén nhọn, rống lên một tiếng, những người khác cũng rống lên.

Cuồng Báo cầm mảng thịt lớn này đưa đến chỗ Lăng Tiêu, sau đó lớn tiếng nói:

-Ăn đi! Cái này không có độc!

Lăng Tiêu cười tiếp lấy, quay về phía Cuồng Báo gật gật đầu, sau đó chọt vung tay, trong tay xuất hiện một cái túi to, bên trong có chừng năm mươi cân muối trắng, đưa cho Cuồng Báo. Thân là linh chủ thành thị vùng duyên hải, loại muối như thế này, có thể nói Lăng Tiêu muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Cuồng Báo đầu tiên là nhìn chằm chằm vào tay Lăng Tiêu nửa ngày, hiển nhiên hẳn cảm thấy rất hứng thú đối với thứ xuất hiện trên tay gã nhân loại này, tuy nhiên lúc mở túi ra, cảm giác mừng như điên nháy mắt tràn ngập trong lòng hẳn!

Lần này chúng nó đi ra ngoài săn bắn, tộc trưởng của báo nhân tộc chỉ cho chúng một ít muối, mà gã nhân loại trước mặt này không ngờ hào phóng như vậy, cho bọn hắn rất nhiều muối, phẩm chất hoàn mỹ, từ trước tới giờ, những báo nhân này cũng chưa từng thấy như vậy!

Cho nên, Báo nhân Cuồng Báo căn bản là không nỡ dùng, nắm chặt túi muối này ở trong tay, có thứ này, cho dù bọn chúng tay không trở về cũng sẽ trở thành anh hùng!

Muối vẫn luôn là vật khan hiếm ở thú tộc. Mặc dù bên trong đầm lầy Penzias cũng có hồ nước mặn, Đại Tế Ti vĩ đại cũng dạy cho bọn chúng biện pháp dùng hồ nước phơi nắng lấy muối, nhưng sản lượng cực ít, hơn nữa phẩm chất lại không tốt. Loại có phẩm chất tốt hơn một chút, đều bị chúng đưa cho thủ lĩnh bộ lạc của thú tộc và Đại Tế Ti rồi.

Đây không phải bức bách mà là bọn chúng cam tâm tình nguyện. Nếu như không có Đại Tế Ti và thủ lĩnh bộ lạc hổ tộc của thú nhân, chỉ sợ bầy đàn của chúng ở bên trong đầm lầy đã sớm bị những ma thú ngang ngược trong đầm lầy ăn sạch rồi!

Cho nên, trông thấy muối ăn tinh xảo như vậy, trong lòng Báo nhân Cuồng Báo quả thực có thể dùng từ mừng như điên để hình dung. Những thú nhân này rất thẳng thắn, không giống như nhân loại ăn nói uốn éo loanh quanh, nhưng điều này không có nghĩa là thú tộc không biết cảm kích. Cuồng Báo quay về phía Lăng Tiêu cúi người xuống đến thắt lưng, sau đó nói với vẻ vô cùng thành khẩn :

-Thú tộc hoan nghênh người làm khách!

Cho dù báo nhân này không nói, Lăng Tiêu cũng muốn đi xem thú tộc thần bí kia, coi chúng nó rốt cuộc có cuộc sống như thế nào. Đương nhiên, tâm nguyện lớn nhất của Lăng Tiêu chính là nếu có thể, lừa một ít thú nhân chân chất mà lại có thực lực mạnh mẽ trở về với mình!

Tâm nguyện này cũng không thể nói ra với chúng nó được.

Hai ngày sau, ngay cả Lăng Tiêu cũng không thể không bội phục sinh mệnh lực của thú nhân, hai gã với xương toàn thân gần như bị đứt, không ngờ có thể đứng lên. Tuy rằng đi đường còn rất tốn sức, nhưng cũng đã có thể tùy ý để cho thú nhân khác dùng cách cứu thương giản dị nâng chúng, mà sẽ không bị thương lần thứ hai nữa!

Phải biết rằng, đan dược mà Lăng Tiêu cho hai gã thú nhân ăn, gần như là dược vật giữ tính mạng chúng nó, cũng không phải là thần dược gì! Tuy rằng đã nối xong xương của chúng nó, nhưng có thể đứng lên

nhau như vậy khiến Lăng Tiêu rất ngạc nhiên thán phục, ý thích thú nhân càng thêm mãnh liệt hơn!

180. Chương 179 : Bộ Tộc Ở Trung Tâm Đầm Lầy

Đám thú nhân thông hiểu về đầm lầy Penzias hơn nhiều so với Lăng Tiêu. Lăng Tiêu đã có thể tránh né được ma thú, nhưng muốn tìm được không gian sinh sống hiện tại của thú tộc ở bên trong đầm lầy mệnh mông này, quả thực rất khó khăn.

Con ma thú trần nước kia quả nhiên là ma thú bậc năm, bởi vì tinh hạch của nó bị Cuồng Báo tặng cho Lăng Tiêu. Thú tộc cũng không phải là không rõ giá trị của tinh hạch ma thú, chẳng qua con ma thú này nguyên bản là do Lăng Tiêu giết, cho nên tinh hạch của nó phải thuộc về Lăng Tiêu. Nhưng không thể không nói, ở trên một số điểm, thú nhân chính trực đáng yêu hơn nhân loại nhiều.

Lăng Tiêu đi chung với đội ngũ thú nhân, tiểu Sứ ngẫu nhiên thoáng chốc xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn. Nó càng có nhiều thời gian lịch lãm một mình, về điểm ấy, Lăng Tiêu mãi mãi cũng không có cách nào trợ giúp Tiểu Sứ. Hắn có thể làm linh dược thành kẹo cho Tiểu Sứ ăn, nhưng cũng không thể huấn luyện thay nó. Chiến đấu là cách nâng cao tốt nhất, không chỉ có hiệu quả với nhân loại, mà đối với ma thú cũng giống như vậy!

Cho nên, mặc dù đôi khi thân thể tiểu Sứ có vết thương, cực kỳ chật vật chạy trở về, nhưng Lăng Tiêu cũng chỉ chữa trị thương thế cho nó, rồi sau đó ôm đầu nó an ủi vài tiếng, tiểu Sứ lại một mình lên đường lịch lãm.

Đám báo nhân này cũng có thái độ kính cẩn từ xa với con sủng vật có thực lực hùng mạnh của Lăng Tiêu. Sự tồn tại của tiểu Sứ khiến chúng nó vừa sùng bái vừa kính sợ Lăng Tiêu, thậm chí cũng thâm nghĩ trong đầu, nếu như nhân loại đều có thể có được thực lực như người này thì thú tộc vĩnh viễn đừng hòng đi ra đầm lầy Penzias một bước.

Hai ngày sau, Lăng Tiêu cảm giác mình đã đi vào chỗ sâu nhất trong đầm lầy Penzias!

Trước mắt là một dãy núi, cây cối to lớn xanh um tươi tốt, liên miên nhấp nhô, che cả mặt trời, giống như một tấm thảm màu lục rất lớn bao trùm lên trên. Nếu như có thể bay lên bầu trời thì có thể thấy một mảnh rừng rậm hẹp dài, rộng khoảng chừng vài dặm, dài đến hơn trăm dặm, hơn nữa vị trí gần như ở điểm trung tâm của đầm lầy Penzias!

Điều này cũng khó trách vì sao mấy ngàn năm, có rất nhiều nhân loại đều muốn tìm kiếm tung tích thú tộc, nhưng vẫn không tìm ra!

Thế giới này có lẽ không có ai giống như Lăng Tiêu vậy, gần như có bản lãnh tránh né ma thú một cách biến thái.

Rất nhiều người, căn bản là không đến được trung tâm đầm lầy, liền chết ở trong miệng các loại ma thú.

Cho dù ngẫu nhiên may mắn tránh được công kích của ma thú thì cũng sẽ bị lạc ở trong đầm lầy mệnh mông, rất ít người đi sâu vào đầm lầy mà có thể còn sống đi ra ngoài.

Mặc dù thú tộc cũng muốn ra khỏi đầm lầy mệnh mông để tiến vào thế giới nhân loại, nhưng cũng không dễ dàng lắm.

Những ma thú này cũng sẽ không vì thú nhân cũng là một trong những cư dân trong vùng đầm lầy này, mà chấm dứt việc giết hại và công kích họ. Tương tự, việc Lăng Tiêu gặp được đám thú nhân công kích ma thú trần nước như vậy, mỗi ngày đều có thể xảy ra ở bên trong đầm lầy Penzias.

Sau khi tiến nhập đại rừng rậm, rất nhanh, đám thú nhân này liền đưa Lăng Tiêu đi tới một mảnh đất trống do có người khai phá. Trên mảnh đất trống, có rất nhiều phòng ốc giản dị được xây dựng bằng gỗ. Rất nhiều báo nhân nữ, còn có lão già và trẻ nhỏ, nghe thấy tiếng động bên ngoài, đều đi ra nghênh đón, trông thấy đám báo nhân săn bắn từ bên ngoài mang theo một gã nhân loại xa lạ đi vào lãnh địa, đều vô cùng giật mình.

Phải biết rằng, quy định truyền lưu nhiều năm qua của thú tộc chính là không cho phép mang theo nhân loại xa lạ tiến vào lãnh địa. Cho dù là ai, chỉ cần gặp phải sai lầm này, sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc!

Mà ngay cả chuyện lần trước tiến công thị trấn Tập Mai Long cũng là do một người đã tiến hành giao dịch nhiều năm cùng thú nhân truyền tin ở một địa điểm trung gian. Đây cũng là phương thức duy nhất để nhân loại liên hệ với thú nhân.

Những nhân loại đó, muốn biết căn cứ địa thú tộc ở nơi nào, căn bản là chuyện không có khả năng!

Lúc này, một lão già báo nhân vô cùng uy nghiêm đi ra, toàn bộ báo nhân dọc theo bên đường nhìn thấy đều khom người xuống, hành lễ với lão báo nhân!

Bộ lông và chòm râu trên khuôn mặt lão báo nhân cũng đã bạc, nhưng thân thể lại cực kỳ cường tráng, đôi mắt lộ ra hung quang. Đầu tiên, lão liếc mắt đánh giá Lăng Tiêu với vẻ bất thiện, sau đó nhìn Cuồng Báo với vẻ hung ác, vẻ mặt âm lãnh dùng thú ngữ để nói cái gì rất nhanh chóng.

Một đám báo nhân phía sau Cuồng Báo đều cúi đầu, cũng không dám thở ra. Sự uy nghiêm của tộc trưởng tộc báo nhân đã gieo vào trong lòng bọn chúng thâm căn cố đế rồi!

Cuồng Báo lại không giống như những báo nhân này, nó dùng cảm đối diện với lão báo nhân, cũng nói thú ngữ gì đó cực nhanh, hơn nữa, giọng túi vãi lên. Hai ngày này lặn lội bơi qua sông, vượt qua bụi gai, sông ngòi, Cuồng Báo trước sau cũng vẫn duy trì cái túi này gọn gàng sạch sẽ, cảm nó thật cẩn thận, giống như là cầm một thánh vật.

Lão báo nhân kia nhìn cái túi trong tay Cuồng Báo, hô hấp có chút dồn dập, trong mắt phát ra hào quang cực nóng, tiếp lấy, mở ra nhìn một cách tham lam, lại lấy tay nhúm ra một chút, cho vào trong miệng nếm thử. Động tác này, khiến hai người vừa trông thấy đều không kìm nổi mà nuốt nước bọt.

Về mặt lão báo nhân rất cực cũng dụ xuống, lại nhìn hai gã báo nhân đang nằm trên cánh cừu thương giản dị, nhìn về phía ánh mắt của Lăng Tiêu, rốt cực cũng trở nên dịu dàng lại, nhưng trong đó còn kèm theo một nửa hoài nghi. Đối với thú nhân mà nói, nhân loại cũng không xa lạ, nhưng nhân loại cũng có một chút âm hiểm,狡 hoạt, tham lam. Những thuật ngữ tiêu cực này gắn liền với nhân loại. Thế cho nên toàn bộ thú nhân đã được giáo dục từ nhỏ chính là nếu trông thấy nhân loại công kích thì phản ứng đầu tiên là chạy trốn!

Nếu như mình không thể chạy trốn thì phải giết bọn họ!

Lão báo nhân suy nghĩ trong phút chốc, trầm giọng nói với Lăng Tiêu :

- Cường giả đến từ lãnh địa nhân loại, ta là tộc trưởng của tộc báo nhân, Lạp Mỗ! Ta không rõ lắm dụng ý của ngài khi đi vào chỗ sâu trong đầm lầy này, nhưng ta cảm kích sự khẳng khái của ngài, thú thần sẽ ca ngợi ngài!

Lăng Tiêu có chút kinh ngạc về việc lão báo nhân này dùng ngôn ngữ nhân loại một cách thuần thực như vậy. Lão báo nhân này dường như nhìn ra vẻ nghi hoặc của Lăng Tiêu, tiếp tục nói :

- Ngài đã có thể đến được nơi này, ta nghĩ, chuyện này có lẽ là ý tứ của Thú Thần đại nhân, cho nên Đại Tế Ti sẽ tiếp kiến ngài! Chúng ta nguyên bản chỉ biết nói lời đơn giản của nhân loại, là Đại Tế Ti vạn năng ... Dạy chúng ta ngôn ngữ của nhân loại.

Đại Tế Ti của Thú tộc!

Lăng Tiêu nhớ tới buổi tối ngày hôm đó, thị trấn Tập Mai Long bị thú nhân tiến công, có một người con gái với dáng người uyển chuyển tuyệt đẹp đứng trên người Chiến Tranh Cự Tượng Komodo. Về cô gái đó, có rất nhiều loại tin đồn, vô số người đều nói, cô gái đó căn bản là một nhân loại, cũng có người nói trên thực tế cô gái đó là công chúa hải tộc, cũng có người nói cô gái đó là hồ nhân tộc có khuôn mặt giống nhân loại nhất trong thú tộc! Tuy nhiên loại tin đồn này bị rất nhiều người dè bấu, bởi vì cùng ngày đó có rất nhiều quân trong thành đều tận mắt trông thấy bóng dáng của cô gái ấy, căn bản là nàng không có cái đuôi để chứng tỏ nàng là người của tộc hồ nhân. Cho nên, về việc cô gái đó rõ ràng là thú tộc cao cấp hay không, có rất nhiều lời suy đoán.

Ngay hiện giờ, mình không ngờ sắp được nhìn thấy nhân vật truyền kỳ đó, hẳn chính là nàng, Lăng Tiêu thâm nghĩ.

Lăng Tiêu được an bài ở bên trong một căn nhà gỗ, cũng không ai quản lý hẳn. Lão tộc trưởng báo nhân cầm lấy túi muối kia, mang theo Cuồng Báo vội vàng đi, hiển nhiên họ phải đi gặp thủ lĩnh bộ lạc thú tộc là hổ nhân tộc và Đại Tế Ti thú tộc.

Đại đa số đám báo nhân còn lại đều đi tới để nghe từ miệng những chiến sĩ báo nhân nói về chuyện của gã nhân loại này. Vì thế, rất nhiều báo nhân ở rất xa dùng ánh mắt lập lờ để đánh giá căn nhà gỗ kia, dường như có thể nhìn thấu căn nhà gỗ, nhìn thấy gã cường giả nhân loại ở bên trong.

Còn có mấy đứa bé của tộc báo nhân có gan lớn đi đến gần căn nhà gỗ kia, muốn mở khe cửa để nhìn vào trong, bỗng Lăng Tiêu mở cửa, đã dọa cho chúng nó chạy tứ tán.

Lăng Tiêu cười lấy ra rất nhiều kẹo từ trong nhẫn, quay về phía đám tiểu báo nhân này ra hiệu. Có đứa bé báo nhân gan lớn, chạy đến giành lấy một viên kẹo, sau đó quăng giấy gói kẹo lên không trung, miệng nhai nhai rồi lập tức lớn tiếng kêu to lên, hoa chân múa tay vui sướng, hưng phấn không chịu được. Đại khái cho tới bây giờ, nó chưa bao giờ ăn thứ gì ngon như vậy!

Vì thế, những viên kẹo trong tay Lăng Tiêu nháy mắt bị những đứa bé báo nhân khác tranh đoạt không còn! Đợi sau khi nếm qua những viên kẹo này, những đứa bé này đều giương đôi mắt tha thiết nhìn Lăng Tiêu, nhìn cả vào trong đôi mắt gã nhân loại này, cũng không còn vẻ khinh thường và cảnh giác như trước nữa, ngược lại đều hiện lên tia sáng dịu dàng trong mắt.

Muốn những thú nhân có lối suy nghĩ đơn thuần chấp nhận, kỳ thật cũng không phải một chuyện quá khó khăn.

Trong nhẫn không gian của Lăng Tiêu có rất nhiều thứ khi đó được vài người phụ nữ chuẩn bị, tỷ như kẹo, thịt khô. Đương nhiên, những phần thịt khô này đều là đặc chế, cho dù ở thành Penzias cũng có thể bán được giá rất cao. Lăng Tiêu không quá thích chuyện ăn uống như những quý tộc dạo chơi ngoài thành, căn bản cũng chưa động tới, cũng may dung lượng trong chiếc nhẫn không gian rất lớn nên cũng không thêm để ý.

Không thể tưởng được khi đến chỗ thú tộc lại phát huy công dụng to lớn như vậy.

Bộ lạc này cũng không tính là lớn, ước chừng có hơn năm trăm tên chiến sĩ đã trưởng thành, còn có hơn một trăm đứa trẻ con. Lúc này gần như toàn bộ đám trẻ của báo nhân đều xúm lại ở trước mặt Lăng Tiêu, hy vọng mình có thể có được một viên kẹo nữa.

Qua một thời gian, tộc trưởng của tộc báo nhân Lạp Mỗ và Cuồng Báo vội vàng chạy đến, lớn tiếng quát lớn những đứa trẻ báo nhân. Những đứa trẻ báo nhân đột nhiên tản ra, trong mắt Lạp Mỗ có sự hưng phấn không áp chế được. Hôm nay, bộ lạc nhỏ tộc báo nhân trong quần thể thú nhân ở đầm lầy này rốt cuộc cũng được nở mặt nở mày. Sau khi một túi muối ăn tinh xảo được đưa lên thì ngay cả tộc trưởng tộc hổ nhân vẫn luôn có phong thái uy nghiêm, cũng là đại tộc trưởng của toàn bộ thú nhân trong đầm lầy Penzias, trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Hơn nữa, sau khi xin chỉ thị của Đại Tế Ti thì Đại Tế Ti muốn tự mình tiếp kiến Lạp Mỗ và Cuồng Báo, hơn nữa người còn kiên nhẫn nghe Cuồng Báo nói hết một lần về thực lực và hành động trên đường của gã nhân loại kia, quyết định tự mình tiếp kiến gã nhân loại này.

Hôm nay đối với tộc báo nhân mà nói, tuyệt đối là ngày đáng phải ăn mừng, tộc trưởng tộc báo nhân Lạp Mỗ cảm giác mình đang có một lần nổi bật trước mặt các tộc trưởng của bộ lạc khác!

Nhất là sau khi tộc trưởng của các bộ lạc quan sát túi muối ăn tinh xảo, trong mắt của họ hiện lên vẻ kinh ngạc khiến tâm tình của Lạp Mỗ rất sáng khoái!

-Cường giả đến từ nhân loại, Đại Tế Ti vĩ đại của chúng ta muốn đích thân tiếp kiến ngài!

Lạp Mỗ đi tới trước mặt Lăng Tiêu, hơi hơi cúi đầu, bàn tay to đầy lông đặt ở trước ngực, nói với thái độ kính cẩn.

181. Chương 180: Bí Mật Kinh Thiên (thượng)

Trên đường, tất cả thú nhân đều dùng đủ loại ánh mắt tò mò để đánh giá gã khách không mời mà đến này. Lăng Tiêu có thể cảm nhận được rõ ràng, trong mắt của đám thú nhân nhìn về phía hắn đều không tốt.

Thậm chí có một số còn lộ ra rằng nanh sắc bén, thè chiếc lưỡi màu đỏ tươi để liếm môi, nhìn làn da trắng mịn của Lăng Tiêu, trong mắt tràn đầy khát vọng ăn uống.

Miêu tả của nhân loại về thú nhân là như vậy: Tanh mùi máu, hung tàn, có một chút dã man, chỉ số thông minh thấp kém, đồng thời vô cùng căm thù nhân loại! Mới vừa rồi ở trong bộ lạc báo nhân, từ trên người những đứa nhỏ báo nhân, Lăng Tiêu cũng không có cảm giác được nhiều loại cảm xúc này. Thoạt nhìn, một số đặc tính của thú tộc cũng không phải là trời sinh như thế, đại khái là từ xưa đến nay đều được truyền dạy từ miệng của trưởng bối, hơn nữa cuộc sống thú nhân có hoàn cảnh tồi tệ, bắt buộc phải tranh giành, mới là nguyên nhân trọng yếu tạo thành cửu thị của thú nhân đối nhân loại như thế chứ.

Tộc trưởng tộc báo nhân Lạp Mỗ ngẩng đầu ưỡn ngực, cũng không thèm nhìn tới những ánh mắt căm thù của thú nhân nhìn về phía Lăng Tiêu. Cuồng Báo cũng học bộ dáng của Lạp Mỗ. Lăng Tiêu cẩn thận cảm nhận, trong lòng thầm nghĩ: Cuồng Báo có thể là người được đề cử để thừa kế vị trí tộc trưởng tộc báo nhân.

Lại đi một hồi trong rừng rậm, con đường nhỏ ngoằn ngoèo, hơn nữa có rất nhiều phân nhánh, làm cho người ta một loại cảm giác đi vào mê cung trận. Lăng Tiêu cười thầm trong lòng, ai nói thú nhân không có chỉ số thông minh, lão Lạp Mỗ này rõ ràng là không muốn mình nhớ rõ đường đi.

Đi được một hồi, rốt cục đi vào một chỗ khá tĩnh mịch. Lăng Tiêu nhìn đông nhìn tây, cũng không nhìn thấy căn nhà gỗ đơn sơ của thú nhân tộc, đến khi trong lòng đang buồn bực, Lạp Mỗ đi thẳng tới một gốc cây to ở bên dưới, hô lên một câu gì đó, chỉ thấy phía trên một cây đại thụ to khoảng chừng mười mấy thước hạ xuống một thứ.

Lăng Tiêu ngẩng đầu, tầm mắt bị cành lá sum xuê um tùm che khuất, ánh mắt chỉ có thể nhìn lên cao khoảng hai ba thước.

Lạp Mỗ cung kính nói với Lăng Tiêu:

- Cường giả nhân loại, xin mời ngài lên, Đại Tể Ti ở phía trên đang chờ ngài.

Lăng Tiêu có chút nghi hoặc, chẳng lẽ đã đưa đến đây rồi thôi?

Tộc trưởng Lạp Mỗ nhẹ giọng nói:

- Trên đây, chỉ có đại thủ lĩnh của bộ lạc mới có tư cách đi lên.

Nói xong lại quay về phía Lăng Tiêu cười thiện ý, rồi xoay người rời đi.

Lăng Tiêu nhìn vào cái thang gỗ này, thoạt nhìn nó có bộ dáng rất rắn chắc, Lăng Tiêu cũng không phải sợ hãi ngã xuống dưới. Trên thực tế, hắn hoàn toàn có thể nhún người liền nhảy lên trên cây, tuy nhiên vì muốn tỏ vẻ tôn trọng nên Lăng Tiêu vẫn vững vàng bước lên.

Thang gỗ chỉ cao hơn bốn thước, lên tới phía trên, Lăng Tiêu mới phát hiện người xây dựng chỗ này quả thực có biệt tài kinh thiên, ở trong những đại thụ dày đặc này, không ngờ được nối tiếp nhau giống như những cây cầu, chỗ sâu phía bên trong khoảng mười mấy thước, cành lá thấp thoáng, một căn nhà gỗ nằm trong đại thụ.

Lăng Tiêu nhẹ nhàng tiêu sái đi tới, hoàn cảnh ở nơi đây khiến một gã tu chân như Lăng Tiêu có một loại cảm giác ngưng tâm tĩnh khí, tâm tư khẽ động, nếu như ở địa phương này tu luyện, khẳng định sẽ tốt hơn ở chỗ nhân loại tu luyện gấp mấy lần!

So với linh khí ở bên trong đầm lầy Penzias thì ở đây càng tràn đầy hơn!

Khi đi đến cửa của căn nhà gỗ nhỏ, Lăng Tiêu vừa muốn gõ cửa, lại nghe thấy bên trong truyền tới một giọng nói êm tai của một người tuyệt đẹp:

- Có phải là cường giả đến từ nhân loại không? Xin mời vào!

Lăng Tiêu tiện tùy mở cánh cửa nhà gỗ không một tiếng động, trang trí bên trong lại khiến Lăng Tiêu cả kinh, trên mặt đất trải thảm đất tiền, trên vách tường được treo bức họa do danh sư vẽ, đèn treo bằng tinh hạch thủy tinh trong phòng phát ra ánh sáng dịu dàng cũng không mất đi vẻ sáng ngời. Những vật dụng trong phòng thanh lịch nhưng không hề giảm bớt vẻ sang trọng.

Vào cửa là gặp phòng tiếp khách, bên trong chính là phòng ngủ, cửa mở ra, Lăng Tiêu lơ mơ trông thấy chần trên giường, cũng là kiểu dáng quý tộc của đế quốc thường dùng.

Nếu như những thứ này được nhìn thấy trong bất cứ một gia đình quý tộc ở nhân loại thì Lăng Tiêu cũng không cảm thấy có gì kỳ quái, nhưng nó xuất hiện ở trong bộ tộc thú nhân bên trong đầm lầy Penzias, một trong những cấm địa của đại lục, liền khiến người ta có một loại cảm giác rất quái dị.

Những thú nhân vốn dã man, hung tàn mà lại khát máu, tuy rằng chúng nó không có ăn tươi nuốt sống, nhưng cũng không khác hơn bao nhiêu! Ngay khi trong lòng Lăng Tiêu đang nghi hoặc, từ bên trong phòng ngủ, âm thanh dễ nghe lại vang lên:

- Người đến đây, cường giả đến từ nhân loại.

Theo âm thanh này, một dáng người người con gái uyển chuyển xinh đẹp, duyên dáng, từ trong phòng ngủ đi ra, tư thế dường như còn mang theo một luồng hương khí thấm vào trong lòng người, làm cho người ta không kìm nổi cảm thấy kỳ lạ mà bị mê hoặc ba phần.

- Chào người, Đại Tế Ti của thú tộc?

Lăng Tiêu ngẩng đầu, nhìn cô gái xuất hiện ở trước mặt mình, trong lòng cũng kinh hãi không hiểu nổi. Nếu như không phải đã tu luyện Đại Tự Tại Tâm Kinh tới tầng thứ sáu, nếu không phải hiện tại sắp tiến vào tâm cảnh của kim đan hậu kỳ, Lăng Tiêu thậm chí thiếu chút nữa kêu ra thành tiếng.

Cô gái này không ngờ có bộ dạng giống Diệp tử như đúc!

Nếu như không phải hẳn biết Diệp tử không có khả năng chạy tới bộ lạc thú tộc giả thần giả quỷ, Lăng Tiêu chắc chắn nhận ra cô gái trước mắt này là Diệp tử! Nụ cười, nhãn mày, từng cử động, rõ ràng sống động giống hệt như Diệp tử!

Khuôn mặt Đại Tế Ti thú tộc kia vô cùng mịn màng, lộ ra một chút thần nhiên, vẻ cười cao quý, nhẹ giọng nói:

- Xin mời ngồi, chỗ này cũng chưa hề có nhân loại tiến vào.

Sau khi Lăng Tiêu cảm nhận được trên người Đại Tế Ti kia dường như sinh ra một khí chất cao quý, trong lòng mới nghĩ: Người này có chút không giống Diệp tử. Trên người Diệp tử không có loại khí chất cao quý này. Diệp tử có nhiều loại khí chất lạnh lợi hoạt bát.

Lăng Tiêu tao nhã nói:

- Xin thứ lỗi cho sự kinh ngạc của ta, ngài dường như là nhân loại?

- Ha ha, không ai quy định nhân loại không thể làm Đại Tế Ti của thú tộc chứ?

Đại Tế Ti nhẹ nhàng cười, sau đó nói:

- Nếu như ta không phải là một nhân loại, như thế nào có thể dễ dàng gặp người.

- Chẳng lẽ người cũng không có một chút bận tâm nào sao?

Lăng Tiêu hỏi:

- Chẳng lẽ người không sợ sau khi ta trở lại lãnh địa của nhân loại, tiết lộ ra ngoài tất cả bí mật của các người?

- Người sẽ không nói, không phải sao.

Đại Tế Ti thần nhiên cười, nói một cách tự tin.

... ..

Lăng Tiêu không nói gì chỉ nhìn cô gái giống Diệp tử như đúc này. Từ trên mặt của nàng, Lăng Tiêu cũng không có thấy vết tích tạo hình nào của năm tháng, tuy nhiên trong lòng Lăng Tiêu lại rõ ràng, cô gái này, tuyệt đối cũng không còn trẻ. Bởi vì chính Lăng Tiêu cũng là một lão già ẩn núp trong thân thể tuổi trẻ .

- Là một nhân loại, người có thể ra tay trợ giúp thú tộc khi gặp nguy hiểm, hơn nữa còn chữa trị cho hai gã báo nhân bị trọng thương gần chết, có thể thấy được, người cũng không phải là một gã nhân loại có bản tính thích giết. Hơn nữa, nghe Cuồng Báo của tộc báo nhân nói, người cũng không có nhiệt tâm đối với tiền tài như những kẻ mạo hiểm nhân loại thông thường. Bởi vậy, ta kết luận, người tới đầm lầy Penzias để lịch lãm. Đúng không?

Thật sự là một gã thanh niên không sợ chết! Tuy nhiên, ta càng nghiêng về phía, người đây là kẻ tài cao gan lớn.

Đại Tế Ti nhẹ giọng nói

- Thú thật, cho dù người trở về lãnh địa của nhân loại nói ra bí mật ở nơi này , ta cũng không coi vào đâu. Người biết mấy ngàn năm qua, vì sao chưa từng có tin tức ở nơi này rơi vào tay thế giới nhân loại không?

Lăng Tiêu lắc đầu, nói:

- Chẳng lẽ là bởi vì những loại ma thú ngang ngược hoành hành trong đầm lầy?

Đại Tế Ti gật gật đầu rồi lại lắc đầu, sau đó nói:

- Tuy rằng các loại ma thú có thực lực mạnh mẽ có thể ngăn trở những kẻ mạo hiểm tiến vào chỗ sâu trong đầm lầy để tìm kiếm bảo vật, nhưng chúng cũng không thể chống đỡ được cao nhân chân chính!

Lăng Tiêu suy nghĩ, nghĩ đến những môn phái thế gia che dấu, có chút hiểu rõ, gật gật đầu, đích thật, nếu như có Kiếm Hoàng, một số Kiếm Tôn ... Thậm chí là cường giả như Kiếm Thánh, muốn đi vào chỗ sâu trong đầm lầy, chỉ sợ không có gì có thể ngăn cản họ!

Đại Tế Ti cười nói:

-Bí mật nói ra sẽ không tính là bí mật, kỳ thật rất đơn giản, đầm lầy Penzias cũng giống như Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn, được xưng là một trong mười đại cấm địa của đại lục, là một trong hai cấm địa bên trong Đế quốc Lam Nguyệt, chỗ thần kỳ chân chính của nó, kỳ thật chưa chắc có bao nhiêu người biết!

- Hả?

Lăng Tiêu hồ nghi nhìn Đại Tế Ti, trong lòng thầm nghĩ, hai đại cấm địa bên trong Đế quốc Lam Nguyệt, mình đều đã xem như đặt chân qua. Tuy rằng Phạm Đế Á Đại tuyết sơn có vô số ma thú thực lực hùng mạnh, mình mới chỉ đi qua một ngọn núi cao nhất, cũng không có xâm nhập vào trong các dãy núi, nhưng vẫn chưa cảm giác được có chỗ thần kỳ gì.

Đầm lầy Penzias cũng giống như vậy, phần đông là các loại ma thú sinh sống dưới nước, thực lực hùng mạnh khiến cho người ta phải run sợ cũng không ít, nhưng trừ điều này, Lăng Tiêu thật sự cũng chưa phát hiện có chỗ kỳ lạ gì.

Trái lại, ở đây thiên tài địa bảo rất nhiều, khiến cho Lăng Tiêu thu hoạch tương đối lớn. Tuy nhiên những thứ này là thiên tài địa bảo này ở trong mắt thế giới nhân loại, chỉ sợ cũng giống như hoa cỏ tầm thường đối với Đại Tế Ti mà thôi.

Đại Tế Ti cười, nói:

- Nói cho người cũng không sao, chỗ thần kỳ của Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn bởi vì nó có một truyền thuyết! Tương truyền, từ thời kì thượng cổ, tất cả cư dân đầu tiên trên đại lục Thương Lan đều có được thực lực hùng mạnh. Cư dân đầu tiên mà ta nói cũng không chỉ có nhân loại, còn bao gồm thú tộc, tinh linh tộc một số long tộc, hải tộc và còn rất nhiều chủng tộc khác. Trên thực tế, ngay lúc đó nhân loại cũng không thể tính là chủng tộc hùng mạnh nhất, cho dù là tinh linh tộc tao nhã cũng có thực lực hùng mạnh hơn nhân loại! Chẳng qua năng lực học tập của nhân loại là điều mà tất cả bộ tộc cũng theo không kịp. Từ chỗ thú tộc, bọn họ học được phương pháp làm trắng kiện thân thể. Từ chỗ tinh linh tộc, bọn họ học được thứ tạo

nhã cao quý chính là phong cách xử sự và ma pháp. Từ chỗ long tộc, bọn họ học được các loại ma pháp long ngữ. Từ chỗ hải tộc, bọn họ học được biện pháp chinh phục biển rộng

182. Chương 180: Bí Mật Kinh Thiên (hạ)

Đại Tế Ti thần nhiên kể lại những câu chuyện xưa mà Lăng Tiêu chưa từng được nghe. Không giống như những người trên đại lục Thương Lan, ngoại trừ niềm tin những chủng tộc này thật sự tồn tại, Lăng Tiêu cũng không thể nào tin được chuyện thần thoại thời thượng cổ. Linh hồn của Lăng Tiêu cũng không thuộc về nơi này, hơn nữa bản thân hắn chính là người tu luyện nghịch thiên. Cho nên, đối với rất nhiều chuyện xưa nghe mà khó thể tưởng tượng, hắn cũng chỉ nghe cho biết vậy thôi.

- Nhân loại còn sáng tạo ra một loại kỹ năng hùng mạnh. Ngay cả hôm nay trên đại lục, gần như mỗi người đều có hai kiếm kỹ! Có cường giả dung nhập ma pháp vào trong kiếm kỹ, sáng tạo ra các loại kiếm kỹ hùng mạnh! Kiếm kỹ, là kết quả chân chính thuộc về nhân loại! Cho nên, ở cuối thời kì thượng cổ, ma pháp bị chôn vùi theo dòng lịch sử, nhưng kiếm kỹ lại được bảo tồn tiếp.

Đại Tế Ti cười nói:

- Người không cảm thấy, những chuyện xưa mà ta kể này không có quan hệ tới Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn sao?

Lăng Tiêu cười cười, không trả lời, so về nhân nãi, có lẽ Lăng Tiêu không sợ ai.

Đại Tế Ti rất vừa lòng đối với phản ứng của Lăng Tiêu, chiếc miệng xinh xắn nhếch lên duyên dáng, nói:

- Tương truyền, ở chỗ sâu trong Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn có ẩn chứa thần miếu của thời kì thượng cổ, mà trong thần miếu kia, ở thời kì trước có lưu lại vô số các loại kiếm kỹ và một số công pháp, thậm chí còn có bí tịch ma pháp!

- Thần miếu?

Lăng Tiêu hơi nhú mày, lần đầu tiên hắn được nghe điều này. Lăng Tiêu ở thành Penzias một đoạn thời gian, lúc không có việc gì thì thu thập hàng loạt bộ sách, trong đó có bộ đủ, có một số bản thiếu. Lăng Tiêu dường như cũng giống như tỷ tỷ Lăng Tố, trời sinh cảm thấy rất hứng thú đối với những chuyện trên đại lục vào thời kì thượng cổ!

Tuy nhiên hướng đi khẳng định bất đồng, hứng thú của Lăng Tố phải là quá trình nghiên cứu cùng phát hiện!

Mà Lăng Tiêu, chính là đang hoài nghi, vì sao linh khí của thế giới này lại dồi dào như thế, nhưng từ trước đến nay, sao lại không có một gã tu chân nào, thậm chí ngay cả phương diện truyền thuyết cũng không có!

Trong các thần thoại về thời thượng cổ, thật là có thần linh, nhưng Lăng Tiêu lại không thể phát hiện ở bất cứ chỗ nào, cho dù chỉ là nửa tòa thần miếu ở Đế quốc Lam Nguyệt!

Điều này giải thích được một vấn đề: Người ở Đế quốc Lam Nguyệt không có tín ngưỡng! Hơn nữa nhìn từ trên những thư tịch đó, không chỉ là Đế quốc Lam Nguyệt, mà gần như toàn bộ đại lục Thương Lan, đều không có bất cứ tín ngưỡng gì!

Mọi người dường như chỉ thờ phụng chính mình, hoặc là nói, thờ phụng quốc vương bệ hạ, thờ phụng quý tộc linh chủ, cũng không có thờ phụng thần linh!

Lúc mọi người cảm khái, nhiều nhất chỉ nói một câu: Kiếm Thần ở trên cao.

Nhưng Kiếm Thần, tuy rằng thoát nhìn xa không với tới, nhưng là mức độ mà nhân loại có thể đạt tới!

Mà thần lại là không thể chạm đến, là không thể khinh nhờn! Gần như tất cả nhân loại vĩnh viễn cũng không thể đạt được tới giới hạn đó!

Cho nên, đột nhiên trong lúc nghe Đại Tế Ti nói đến thần miếu, Lăng Tiêu lập tức rất có hứng thú, chủ động hỏi:

- Thần miếu là cái gì?

Đại Tế Ti nhẹ nhàng lắc đầu thở dài, nói:

- Bên trong thần miếu thờ phụng thần tối cao, tín ngưỡng chung của tất cả các chủng tộc thời thượng cổ! Đáng tiếc, khi cuộc đại chiến thượng cổ bùng nổ, thần miếu biến mất, mà tất cả các chủng tộc cũng mất đi sự che chở của thần linh, mà mất triệt để nhất chính là nhân loại. Đến bây giờ thú tộc vẫn thờ phụng thần thú như trước; tinh linh tộc vẫn tín ngưỡng nữ thần tinh linh như trước; long tộc thì tín ngưỡng Long thần; Hải tộc thì tín ngưỡng vào hải thần, chỉ có nhân loại, sau khi cuối thời thượng cổ, cũng chỉ tín ngưỡng mình thôi.

Cho nên nói, nhân loại thoát nhìn là chủng tộc thông minh nhất, nhưng trên thực tế, cũng là chủng tộc ngu xuẩn nhất! Bọn họ ngay cả tín ngưỡng của mình là gì cũng không biết. Những nhân loại nà một lòng theo đuổi điểm cuối cùng của võ đạo thì còn mạnh hơn một chút. Những quý tộc đàn độn kia, sống còn không bằng chết!

Lăng Tiêu bỗng nhiên nhớ tới, lúc thú nhân tấn công thị trấn Táp Mai Long, toàn bộ gia quyến của những thủ hạ của thái tử, dường như đều chết ở trong tay thú nhân, lại suy nghĩ tới những lời Đại Tế Ti nói, Lăng Tiêu cảm thấy rất khó tin.

Một cô gái xinh đẹp như vậy, một nhân loại, không ngờ có tư tưởng quá khích như thế.

Chẳng qua trong lòng nghi hoặc, ngoài miệng Lăng Tiêu lại không nói, bởi vì hắn biết, những việc này không nên nói ra mà cứ giữ kín trong lòng là tốt hơn!

- Đại Tế Ti học thức uyên bác, khiến tại hạ tán thưởng, thật sự là thụ giáo.

Lăng Tiêu thật lòng khâm phục.

- Quả thật, hôm nay Đại Tế Ti nói những điều này, trước đây Lăng Tiêu chưa bao giờ nghe.

Hiện tại, trong thư tịch của nhân loại đã hoàn toàn coi thần thoại thời thượng cổ như chuyện xưa, thậm chí ngay cả chuyện xưa này đều bị biến đổi hoàn toàn khác hẳn.

- Những chuyện này cũng chẳng qua là lúc ta còn nhỏ có may mắn xem qua một ít điển tịch ghi lại thôi.

- Tuy nhiên, trái lại ta thà rằng tin những điều này là thật sự!

Đại Tế Ti thần nhiên nói:

- Chỗ thần kỳ của đầm lầy Penzias, kỳ thật càng đơn giản hơn. Hiện tại ngươi đã tới chỗ này, đến khi lần sau ngươi đến đây sẽ phát hiện hoàn toàn bộ đáng thay đổi! Bởi vì toàn bộ đầm lầy Penzias là sống động!

Đại Tế Ti đứng lên, lấy xuống ấm trà tinh xảo từ trên bếp lửa, rót cho Lăng Tiêu một ly trà, sau đó nói:

- Trà này là đặc sản của đầm lầy Penzias, hương vị rất kỳ lạ. Hàng năm chúng ta chỉ có thể thu thập một lần, phát triển cực kỳ ngắn, rất hiếm có, ngươi nếm thử đi!

Lăng Tiêu vừa rồi cũng đã nghe thấy luồng hương khí này. Đây là một trong thiên tài địa bảo Tu Chân Giới, tên là Hủy Tây, có công dụng dưỡng thần cực kỳ mạnh mẽ, có công hiệu yên giấc! Trong lòng hắn âm thầm cảm thấy buồn cười, cô gái này thật sự có lẽ có chút quan hệ với Diệp tử! Nếu không, như thế nào trên mặt tươi cười, trong lòng thâm nghĩ đen tối như vậy?

Hắn cầm lấy chén trà, nhẹ nhàng uống một ngụm, khen:

- Trà ngon!

Sau đó hỏi:

- Ý tứ vừa rồi của Đại Tế Ti là nói, tất cả vật thể nổi ở trên mặt nước trong toàn bộ đầm lầy Penzias đều có thể di động qua lại?

Đại Tế Ti khẽ gật đầu, nói:

- Đương nhiên, nếu không dựa vào cái gì cho tới bây giờ vẫn không có nhân loại nào, có thể hai lần đi vào vùng đất này? Ha ha, người thanh niên, nói chuyện phiếm cùng người thật sự là khiến người ta vui vẻ. Tuy nhiên, người đã quá mệt mỏi, người nên nghỉ ngơi đi.

Theo âm thanh của Đại Tế Ti, ánh mắt Lăng Tiêu bắt đầu mơ mơ màng màng, khoe miệng co giật, muốn nói cái gì, lại cũng không thể nói ra, ngửa đầu tựa vào trên ghế, rơi vào ngủ say, nhưng trong lòng lại nghĩ, muốn xem Đại Tế Ti của thú tộc rốt cuộc muốn làm cái gì! Lăng Tiêu thầm nghĩ, phong bế các loại cảm giác của mình, cả người giống như đang ngủ say, chỉ lưu lại một tia thần thức, cảm thụ toàn bộ bên ngoài.

- Đưa hắn vào trong phòng ngủ của ta.

Đại Tế Ti thản nhiên nói, không biết là đang phân phó ai. Lúc này, Lăng Tiêu cảm giác hai tay bị mạnh mẽ nâng lên, liền đưa hắn vào trong phòng ngủ của Đại Tế Ti, thình lình nằm ở trên chiếc giường mềm mại dễ chịu, cảm giác được một hồi thoải mái, trong mũi còn có thể cảm giác một luồng hương khí nhàn nhạt.

Theo tiếng bước chân đi xa của hai người nâng mình lên giường, căn phòng trở nên yên lặng, bỗng nhiên hắn nghe thấy Đại Tế Ti nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Trong lòng Lăng Tiêu hiện lên một chút lo lắng, chẳng lẽ Đại Tế Ti này sinh ra ý tưởng xấu gì với mình? Nghĩ đến loại khả năng này, Lăng Tiêu thiếu chút nữa liền ngồi thẳng dậy, để sau đó nói với nàng chuyện của Diệp tử. Tuy nhiên lòng hiếu kỳ vẫn ngăn xúc động của Lăng Tiêu, khiến hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, bởi vì trước đó Lăng Tiêu không cảm nhận được bất cứ hứng thú nào có liên quan đến tình dục từ trên người Đại Tế Ti!

Lúc này, chợt nghe thấy Đại Tế Ti thản nhiên nói:

- Một gã thiếu niên nhân loại như ngươi, không ngờ có thể né tránh được quá nhiều ma thú hùng mạnh, tiến vào đến nơi đây, đủ thấy ngươi có bản lĩnh hơn người!

- Cho nên trên người của ngươi nhất định có bí mật mà không ai biết. Cũng không biết vì sao, ta lại không muốn làm thương tổn đến ngươi. Tuy nhiên ta lại rất muốn biết những chuyện này, cho nên ta chỉ có thể đưa ngươi tiến vào trong giấc mộng, lúc ngươi tỉnh lại, ta đã biết điều mà ta muốn biết, mà ngươi cũng sẽ không có bất cứ biến hóa gì!

Đại Tế Ti vừa nói xong, tiếp theo lại khẽ thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Thật sự rất kỳ quái, mười mấy năm nay, lần đầu tiên ta không có cảm giác muốn ra tay đối với nhân loại!

Lời vừa nói xong, Lăng Tiêu cảm giác được một luồng tinh thần lực hùng mạnh nhưng cực kỳ dịu dàng hướng tới, bao phủ toàn thân của mình lại, làm trong lòng hắn lập tức căng thẳng. Tinh thần lực hùng mạnh của Đại Tế Ti này hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của Lăng Tiêu! Với tinh thần lực kim đan trung kỳ đỉnh hiện tại của Lăng Tiêu, hơn nữa tinh thần lực đã hình thành thành thức niệm thành cương, không ngờ có loại cảm giác muốn thất thủ!

Mà kinh ngạc hơn, chính là Đại Tế Ti của thú tộc!

Chợt nghe nàng

kinh hô một tiếng, lập tức nhẹ thở ra, tăng thêm áp lực tinh thần lực. Tinh thần lực trong đầu Lăng Tiêu giờ phút này tựa như một cái lò xo đang liều mạng nén lại! Mặc cho tinh thần lực của đối phương hùng mạnh cỡ nào, cũng chỉ có thể ép lò xo vào cùng một chỗ, nhưng lại không thể phá hủy nó!

Tinh thần lực của Đại Tế Ti lại giống như thủy triều, tới rất nhanh rồi lại nhanh chóng thối lui. Lúc này, trên cái trán mịn màng của nàng xuất hiện một tầng mồ hôi tinh tế, sắc mặt có chút ửng hồng, trong mắt lại bắn ra lửa giận nồng đậm, nhìn gã thiếu niên tướng mạo anh tuấn đang nằm ở trên giường của mình, hung hãn khoát tay, khuôn mặt thoáng chút dữ tợn, rồi lại do dự, hai tay buông xuống.

Nàng trừng mắt cân nhắc, nội lực dao động trên người thiếu niên này rõ ràng không cao lắm, nhiều nhất cũng chỉ là có tu vi Ma Kiếm Sĩ, sao tinh thần lực lại có thể hùng mạnh như thế, chẳng lẽ trên người hắn có bảo vật gì hay sao?

Đại Tế Ti suy nghĩ, ánh mắt rơi xuống trên người Lăng Tiêu. Tuy là thiếu niên, nhưng giờ phút này thân thể của Lăng Tiêu sớm đã trưởng thành, cho nên nếu như cho một cô gái như nàng cởi bỏ quần áo của Lăng

Tiêu để tiến hành kiểm tra thì tuyệt đối không được. Nhưng nếu như gọi thú nhân làm chuyện này, nàng càng cảm thấy không ổn cho lắm.

Trong khi trái phải đều nghỉ, mặt Đại Tế Ti co rút vài cái, không kìm nổi lại lần nữa hiện ra vẻ hung dữ, thầm nói: Đây là người bức ta! Nếu ngày mai người vẫn chưa tỉnh lại thì sẽ trở thành ngu ngốc, cũng cũng đừng nên trách ta!

Khi tinh thần lực của nàng chuẩn bị lại một lần nữa tràn ngập đánh úp tới Lăng Tiêu, bỗng nhiên nàng phát hiện hai tròng mắt của gã thiếu niên nằm trên giường kia mở ra, trong con ngươi tối đen như mực tràn đầy vẻ thất vọng.

Đại Tế Ti ngạc nhiên kinh ngạc đến ngây người tại chỗ, ngực như bị trọng kích, tinh thần lực khổng lồ chợt cản trở lại, khiến nàng liên phun ra một ngụm máu tươi tại chỗ, lấy tay chỉ vào Lăng Tiêu, nhưng lại không thể nói được câu nào, thân mình mềm mại ngã trên mặt đất!

Lăng Tiêu thở phào một hơi, mình vừa mới đem tinh thần lực tác dụng lên trên ánh mắt, quả nhiên lại dọa cho Đại Tế Ti, khiến nàng bị tinh thần lực cản trở gây thương tích thật lớn.

Nếu không, dựa vào tinh thần lực của mình mà muốn chiến thắng người phụ nữ khủng bố này, quả thực là trò đùa!

Bộ dạng của cô gái này giống như Diệp tử, là một cường giả chân chính đầu tiên mà Lăng Tiêu đi vào thế giới này gặp được!

Lăng Tiêu nhìn người con gái mềm mại ngã xuống trên thảm, khoe miệng lại lộ ra vẻ cười khở. Hắn lại không thể lập tức rời đi, cũng không thể giết nữ nhân này. Cho dù nàng có quan hệ với Diệp tử hay không thì Lăng Tiêu cũng không định giết nàng. Cho dù người con gái này chỉ muốn đoạt kỷ ức của mình, hắn cũng không muốn giết nàng.

183. Chương 181: Tỉnh Cầu Của Đại Tế Ti

Lăng Tiêu do dự một chút, nhưng vẫn từ trong lòng lấy ra một viên đan dược, đỡ đầu nữ nhân dậy cho đan dược vào trong miệng nàng. Đan dược này chỉ có thể bảo đảm không lo ngại đến tính mạng của nàng, nhưng lực cản trở tinh thần mãnh liệt như thế, không có một năm rưỡi hơn thì đừng nghĩ tới chuyện khôi phục lại. Đừng nói Lăng Tiêu tạm thời không có đan dược khôi phục tinh thần lực, cho dù là có, hắn cũng không thể cấp cho nàng. Nữ nhân này khiến Lăng Tiêu có một loại cảm giác quá nguy hiểm.

Diệp tử cũng rất thông minh, nhưng bản tính lại rất thiện lương, không giống như dáng vẻ của nữ nhân này: khi cần giết người, tuyệt đối nàng sẽ không nương tay.

Lăng Tiêu đỡ Đại Tế Ti lên giường, sau đó chính mình ngồi trên ghế. Qua một hồi lâu, Đại Tế Ti mới “ư” một tiếng, tỉnh táo lại. Mới vừa mở choàng mắt, không ngờ phát hiện chính mình đang nằm trên giường, nàng hết sức kinh hãi, vội vàng đưa tay sờ soạn quần áo của mình, sau đó mới thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Cũng không liếc mắt nhìn Lăng Tiêu một cái, thản nhiên nói:

- Ta xem thường người rồi!

Lăng Tiêu nói:

- Thật ra người muốn biết cái gì, hãy tin rằng ta sẽ thành thật nói cho người biết, đâu cần phải dùng phương thức này chứ? Nói thật, ta tuyệt đối không phải là đối thủ của người. Chỉ có thể nói, người thua vì sơ xuất, ta thắng nhờ may mắn mà thôi.

- Không cần người an ủi ta!

Đại Tế Ti thở phì phì nói:

- Thua chính là thua. Ta không cần phải tìm lý do để tô son trát phấn cho mình, đó là thói quen của nhân loại các người!

- Nhân loại chúng ta?

Lăng Tiêu có chút nghi hoặc nhìn Đại Tế Ti:

- Chẳng lẽ người không phải là nhân loại?
- Ta?

Đại Tế Ti tự giễu bĩu môi:

- Xem như đã từng đi. Hiện giờ, tin ngưỡng của ta là Thần thú, ta thật tình nguyện chính mình trở thành một thú nhân! Rất nhiều khi, tâm tư của thú nhân so với nhân loại còn thuần khiết hơn nhiều!

Lăng Tiêu cười cười, không có nói tiếp, muốn xoay chuyển một quan niệm lệch lạc lâu đời của nữ nhân, là một chuyện rất khó. Lăng Tiêu cũng không muốn làm thánh nhân, nữ nhân này có lẽ đã từng chịu đựng đối xử không công bình, mới có thể trở nên như vậy thôi.

Đại Tế Ti nằm ở trên giường, hai mắt có chút vô thần, chính nàng có thể cảm nhận được thương thế của mình nặng nhẹ thế nào:

- Tuy rằng không cần thiết, nhưng ta vẫn muốn hỏi một chút, người vì sao phải cứu ta? Hơn nữa người cho ta ăn đan dược gì? Có phải người đến từ môn phái thế gia bí ẩn?

Môn phái thế gia bí ẩn từ trong miệng nữ nhân này nói ra, Lăng Tiêu cũng không cảm thấy có gì kỳ quái, những chuyện bí ẩn thời thượng cổ nàng đều có thể thuộc như lòng bàn tay, nếu như không biết môn phái thế gia bí ẩn, điều đó thật mới khiến Lăng Tiêu cảm thấy kinh ngạc.

Bí ẩn sao? Khóe miệng Lăng Tiêu hiện một nụ cười khổ: quả thật là bí ẩn, hơn nữa ẩn dấu thực tốt, đến nỗi chính mình cũng không thể quay về.

Lăng Tiêu gật gật đầu nói:

- Xem như vậy đi.
- Ta đã nói, trong thế tục làm sao có thể có người xuất sắc như thế!

Đại Tế Ti thần sắc có chút ngạo nghễ nói:

- Nếu không phải từ đầu ta không muốn làm tổn hại tới người, mà trực tiếp dùng tinh thần lực công kích thẳng vào người, người sẽ không có chút cơ hội nào để phản kích!

Lăng Tiêu gật gật đầu, điều này thật đúng, cũng không có gì không thể thừa nhận, Lăng Tiêu nói:

- Dựa vào biểu hiện của người ở trấn Tạp Mai Long, dường như người hẳn sẽ không nhân từ với ta như vậy nhỉ?
- Trấn Tạp Mai Long?

Đại Tế Ti nghi ngờ hỏi một câu. Xong liền cười nhẹ nói:

- Tên tiểu tử người thật cũng biết nhiều. Hiện tại, ta thật sự có chút hoài nghi dụng ý tới Thú tộc của người. Tuy nhiên, người đã thắng, bây giờ người có thể đưa ra điều kiện của người.

Lăng Tiêu sờ sờ cái mũi, nói:

- Ta như thế nào cảm thấy dường như người thắng là người đấy?

Trên mặt Đại Tế Ti chợt lóe lên một tia bướng bỉnh, lập tức nói:

- Tuy rằng ta bị trọng thương, tạm thời không phải đối thủ của người. Nhưng người phải hiểu rằng, nếu bây giờ người từ chỗ của ta rời đi, người nhất định không thể còn sống rời khỏi nơi đây!

Lăng Tiêu lơ đãng cười nói:

- Người nói lời này dường như có chút quá tự tin. Cứ như lúc nãy, người nhất định sẽ không cho rằng, tinh thần lực của ta có thể chống cự được tinh thần lực của người, hơn nữa còn có thể thừa cơ đánh trả chứ?

Đại Tế Ti trầm mặc một chút, sau đó nói:

- Nói không sai, là ta quá mức tự tin, ta quên rằng người còn có một con sủng vật ma thú phi hành.

Lăng Tiêu biết điều này nhất định là do Cuồng Báo nói. Tuy nhiên cũng không cảm thấy quái lạ, ở bên trong Thú tộc, có quyền uy tối cao chỉ sợ cũng là nữ nhân này.

- Ta muốn biết, vì sao người muốn biết bí mật trong đầu ta như vậy.

Lăng Tiêu hỏi tiếp:

- Nếu người muốn biết chuyện của thế giới nhân loại, chỉ sợ không cần phải lao lực như vậy đâu?

Đại Tế Ti do dự một chút, xong thần nhiên nói:

- Chẳng lẽ người không cảm thấy kỳ quái sao? Vì sao ta có tinh thần lực có thể so với Kiếm Hoàng, mà bộ dáng lại như không có thực lực gì?

Lăng Tiêu gật gù đầu, lúc này trước khi Đại Tế Ti sử dụng ra tinh thần lực, quả thật Lăng Tiêu không thể cảm nhận được Đại Tế Ti này là một cao thủ võ đạo. Chẳng lẽ năng cũng giống như mình? Lăng Tiêu lập tức thầm phủ nhận. Điều đó hoàn toàn không có khả năng: Trên thế giới này thật là không có công pháp chuyên môn tu luyện tinh thần lực?

Đại Tế Ti cắn răng nói:

- Ta bị người ta hạ độc, mới biến thành như hiện giờ! Hừ! Bằng không, hiện tại ta thật đã có được thực lực của Kiếm Hoàng!

- Cái gì?

Lăng Tiêu đứng lên đi đến bên giường, Đại Tế Ti cả kinh kêu một tiếng, trong mắt nàng đầy vẻ phẫn nộ:

- Người... người muốn làm gì?

- Đưa tay cho ta.

Lăng Tiêu không để ý tới sự phẫn nộ của Đại Tế Ti, nói tiếp:

- Ta cảm thấy người không trúng độc! Vì sao lại cho rằng mình đang trúng độc?

Đại tế Ti thoáng sửng sốt, nàng biết mình đã hiểu lầm người trẻ tuổi này, trên mặt hơi nóng lên, trong lòng thầm mắng: “Chết tiệt, không ngờ ở trước mặt một tiểu oa nhi ba lần bảy lượt làm mình xấu mặt.”

Nghĩ tới người trẻ tuổi ấy dứt đan dược cho mình, khiến trong lòng Đại Tế Ti bỗng nhiên dâng lên một tia hy vọng, nàng không chần chừ nữa đưa bàn tay ra.

Lăng Tiêu đặt ba ngón tay lên cổ tay trắng mịn của Đại Tế Ti, ngưng thần cảm nhận một hồi mới cau mày lẩm bẩm:

- Trong cơ thể của người hoàn toàn không có dấu hiệu trúng độc gì, vì sao lại không có chút nội lực nào? Ồ? Đan điền của người...

Lăng Tiêu ngạc nhiên sửng sốt, chỗ đan điền của nữ nhân này, không ngờ lại trống rỗng! Đây... Điều này sao có thể? Cho dù thể chất của mình trước kia là người bị Thiên Mạch. Cũng có được đan điền a! Như thế nào có thể có người không có đan điền? Cho dù là một người nông dân tầm thường, không có vũ kỹ gì, cũng như nhau có đan điền! Tỷ như nói khi nâng lên một vật nặng, hét to một tiếng, sau đó sẽ cảm nhận lực lượng trong cơ thể của mình sẽ tăng mạnh lên một chút, trên thực tế, đây là lực lượng đến từ đan điền!

Chẳng qua, người luyện võ càng thêm giỏi về sử dụng lực lượng của đan điền, hơn nữa đem nội lực tồn trữ ở trong đan điền. Tồn trữ nội lực càng nhiều, thực lực cũng càng hùng mạnh hơn!

Cho nên, mặc dù Lăng Tiêu có tâm cảnh Kim Đan trung kỳ, mặc dù Đại Tự Tại Tâm Kinh của hắn đã tu luyện tới tầng thứ sáu, nhưng giờ phút này, về mặt hắn vẫn giống như nhìn thấy quỷ.

Trên mặt Đại Tế Ti lộ ra vẻ tươi cười tự giễu, nói:

- Thế nào? Người tìm được bệnh tảo bón ở đâu chưa? Thật đúng là đứa nhỏ y thuật cao minh đây! Đan điền của ta từ nhỏ vốn không phải không có, mà là bị người ta tàn nhẫn phá hủy đi!

Nói tới đây, trên mặt Đại Tế Ti hiện lên vẻ vắn vẹo dữ tợn đầy oán độc, trong mắt không tìm được chảy ra hai hàng lệ:

- Người muôn phần đề tiện này, thừa dịp ta mới vừa sinh hạ nữ nhi, không ngờ xuống tay đối phó với ta. Còn sống ngày nào không báo được mối thù này, ta quyết không bỏ qua!

Lăng Tiêu bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi:

- Nhà chồng của ngươi là gia đình quân nhân?

Bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn của Đại Tế Ti đang lộ ra ở bên ngoài kia, bỗng nhiên ôm chầm lấy cổ tay Lăng Tiêu, đồng thời thân thể đang trọng thương không ngờ ngời bật dậy một cách thần kỳ. Đôi mắt xinh đẹp mở thật to, thanh âm sắc bén hỏi:

- Ngươi... ngươi làm sao biết được!

Lăng Tiêu nhớ tới đường phụ của Diệp tử sau khi bị mình dùng tinh thần lực khống chế, ông ta đã nói qua: Thời điểm khi ông phát hiện Diệp tử, là ở trong lòng của một gã quân nhân. Quân nhân kia xem ra cũng không phải là người của Đế quốc Lam Nguyệt, bản thân bị trọng thương cả người đầm máu.

- Ta biết một cô gái...

Lăng Tiêu nhìn Đại Tế Ti đột nhiên ngừng thở, nhẹ giọng nói:

- Hình dạng giống hệt với ngươi!

Nét mặt Đại Tế Ti thần thờ, hai mắt vô thần ngã nhào trên giường, cũng không lộ vẻ kích động gì, chỉ có điều hai khóe mắt, không ngừng trào ra hai dòng lệ.

Đầu tiên là yên lặng rơi lệ, sau đó bắt đầu nhẹ giọng khóc thút thít, đến cuối cùng nàng bật khóc rống lên!

Khóc đến nỗi Lăng Tiêu cũng thấy lúng túng không biết làm thế nào cho phải. May mà, chung quanh vắng lặng không có truyền đến âm thanh gì, cũng không có kẻ nào tới nơi này, Lăng Tiêu mới giảm được vài phần ngưỡng ngừng. Nhiều ít có thể cảm nhận được nỗi thống khổ cốt nhục chia lìa của Đại Tế Ti này, trên cơ bản trong lòng hắn đã nhận định: nữ nhân này chính là mẫu thân của Diệp tử!

Tuy rằng nhìn tuổi nàng còn trẻ có chút quá phận, tuy nhiên thế giới này thiên tài địa bảo vô số, có vài thứ ăn vào cũng có thể trực tiếp dẫn đến hiệu quả như Dưỡng Nhan Đan, cũng không có gì là kỳ quái.

Thật lâu sau, bên ngoài sắc trời hoàn toàn tối xuống. Đại Tế Ti khóc thời gian rất lâu, mới ngưng lại.

Vốn tiếng nói trong trẻo vì than khóc đã khàn giọng:

- Nó, nó có khỏe không?

- Nàng rất khỏe, nàng hiện giờ ở trong phủ đệ của ta ngay tại thành Penzias, nàng rất tốt!

Lăng Tiêu thoáng suy nghĩ, hay là quyết định lời ngay nói thật, giúp đỡ Diệp tử tìm được cha mẹ thân sinh, điều này vẫn luôn là tâm nguyện của Lăng Tiêu. Hiện giờ tìm được rồi, cho dù nữ nhân này là một người tội ác tày trời, Lăng Tiêu cũng sẽ không ngăn cản nàng gặp lại Diệp tử, trừ phi tâm tư của nàng có hại cho Diệp tử!

- Vậy là tốt rồi, thật cũng may mà ta không có gây tổn hại tới ngươi, nếu không, nó... nó nhất định sẽ hận ta đến chết!

Lần này giọng Đại Tế Ti có phần kích động nói:

- Nhiều năm như vậy, ta vẫn cho rằng nó đã không còn sống. Thần thú bảo hộ, nó còn sống, thật tốt, thật tốt! Ta... Ta có thể gặp nó được không?

Lời nói của Đại Tế Ti có chút do dự, dường như muốn nàng hỏi, nhưng lại có chút e sợ phải nhận câu trả lời không được mà thất vọng.

- Vì sao không thử?

Lăng Tiêu có chút nghi hoặc hỏi ngược lại.

- Nó... nó không hận ta?

Lăng Tiêu suy nghĩ, hẳn chưa bao giờ nghe Diệp tử nói lên lời oán hận nào với cha mẹ mình. Hơn nữa, Diệp Tử bản tính thiện lương như vậy, làm sao có thể oán hận, tìm được mẫu thân rồi, cao hứng còn không kịp đấy chứ?

Đại Tế Ti nói tiếp:

- Ta... ta thành Đại Tế Ti của Thú nhân, nó có ghét bỏ ta hay không, có khinh thường ta hay không? Mẫu thân của nó, không ngờ lại tôn thờ tín ngưỡng Thần cứu của Thú nhân. Thần thú tại thượng xin tha thứ cho lời nói của con!

- Không quản người biến thành cái dạng gì, người cũng là mẫu thân của nàng, ta tin rằng nếu nàng biết mẫu thân của mình còn sống trên nhân thế, chắc chắn sẽ cao hứng lập tức yêu cầu gặp người!

Lăng Tiêu nói.

- Không... không nên... Ngàn vạn lần không nên.

Đại Tế Ti nói năng lộn xộn:

- Ngàn vạn lần đừng nói cho nó biết tin ta còn sống, cầu xin người. Những người trên ta... chỉ có vướng bận một mình nó. Nếu để cho những người đó biết ta còn có hậu nhân... bọn họ, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cho nữ nhi của ta! Ta muốn... ta muốn giết sạch toàn bộ bọn họ. Đến lúc đó ta mới có thể nhận nó được!

Nói xong, vẻ mặt Đại Tế Ti khẩn thiết nhìn Lăng Tiêu, nói:

- Người trẻ tuổi, nó, người rất thích nó phải không? Nó sẽ trở thành nữ nhân của người. Người phải bảo vệ nó, ngàn vạn lần đừng để cho nó bị bất cứ thương tổn gì. Người... người muốn đề xuất yêu cầu gì, chỉ cần ta có thể làm được, ta sẽ thỏa mãn người! Cho dù... cho dù người muốn làm Đại Tế Ti của Thú tộc này! Ta cũng sẽ nhượng cho người. Ta sẽ nói... sẽ nói đây là ý chỉ của Thần thú!

Nhìn biểu lộ chân tình của Đại Tế Ti, Lăng Tiêu nói:

- Người yên tâm được rồi, ta ở đâu nàng ở đó. Nàng sẽ không bị ủy khuất chút nào.

- Ồ, ta tin tưởng người, ta tin tưởng người!

Đại Tế Ti lau khóe mắt, đột nhiên hỏi:

- Nó... nó tên gọi là gì?

- Diệp Vi Ny, ta gọi nàng là Diệp tử.

- Diệp tử rất êm tai!

Đại Tế Ti lẩm bẩm, sau đó nói:

- Còn người tên gì?

- Lăng Tiêu.

- Tốt lắm, Lăng Tiêu, cảm ơn người, cảm ơn người có thể đến nơi đây, hơn nữa mang đến tin tức bình an của nữ nhi ta. Ngày mai, người hãy trở về đi, trở về thành thị của nhân loại, không nên đi vào chốn này nữa. Đợi đến lần sau người tới, chỉ sợ cũng không tìm thấy địa phương này! Nếu có một ngày, ta có thể giết sạch tất cả kẻ thù, ta nhất định sẽ đi tìm các người. Chỗ Thú tộc này không có gì khác ngoài tình hạch ma thú. Người có nhẫn không gian đúng không? Người có thể chứa một nhẫn tình hạch rời đi! Đủ để các người và con cháu nhiều đời của các người có được cuộc sống giàu có! Còn nữa, nếu như người muốn, người có thể từ trong thú tộc chọn lựa một ngàn chiến sĩ tinh anh trở về. Tuy nhiên, phỏng chừng vùng đất của nhân loại các người, cũng sẽ không chấp nhận cho người có binh lính thú nhân đâu. Thật ra chúng nó đều rất biết nghe lời!

Đại Tế Ti nói xong, có vẻ mỗi mặt nhắm mắt lại. Trên mặt lại hiện đầy dáng vẻ tươi cười:

- Người trước xuống đi thôi, sẽ có người sắp xếp cho người.

Lăng Tiêu lúc này nói:

- Nếu ta nói là nếu, đan điền của người có thể một lần nữa có trở lại, người cần bao lâu để có thể khôi phục được thực lực đến Kiếm Hoàng? Sau đó, với thực lực Kiếm Hoàng của người có thể báo được mối thù không?

Đại Tế Ti hoàn toàn không nghĩ rằng Lăng Tiêu có thể giúp mình được nên vội lắc đầu nói:

- Nếu ta tin tưởng nữ nhi của ta ở chỗ người, như vậy, ta cũng đã đối đãi với người như là con rể rồi. Có một số chuyện không cần thiết phải lừa gạt người. Tuy nhiên, các người ngàn vạn lần không cần thử trợ giúp ta, đó là điều không có khả năng. Người đã biết thế gia bí ẩn, như vậy, người hẳn đã nghe nói qua, về mặt phân chia môn phái và thế gia nhất, nhị, tam lưu. Đương nhiên, còn có môn phái thế gia siêu cấp không nhập thế. Nhưng người đã từng nghe nói qua hay chưa?

Nhìn thấy vẻ mặt Lăng Tiêu mờ mịt, Đại Tế Ti mới thở dài nói:

- Nếu ta có thể một lần nữa có được đan điền, vận dụng bí pháp của gia tộc, trong vòng một năm, bảo đảm khôi phục được thực lực đến Kiếm Hoàng! Năm đó khi ta hơn hai mươi tuổi cũng đã là Ma Kiếm Sư! Hơn nữa, nhiều năm như vậy, tiền cảnh của ta, kỳ thật vẫn không có ngưng lại! Tinh thần lực của ta đã đạt tới thực lực Kiếm Hoàng bậc ba! Còn như... muốn báo thù, hy vọng không lớn.

Đại Tế Ti nói đến đây, bỗng nhiên có chút nhụt chí. Nhưng cừu hận trong ánh mắt lại càng bốc cháy lên:

- Cho dù có chết! Ta cũng sẽ không để cho bọn chúng sống bình yên.

184. Chương 182: Tàn Cách.

Có thể mới chỉ hai mươi mấy tuổi đã có được thực lực Ma Kiếm Sư, trong mắt người thường thì hiển nhiên đây là một chuyện cực kỳ khó tin

Nhưng theo Lăng Tiêu thấy, việc này cũng không có gì ghê gớm. Thế giới này rất sung túc thiên địa linh khí như vậy, phần lớn các thế gia môn phái ẩn thế đều trải qua hơn ngàn năm kế thừa, chỉ cần bọn họ nắm giữ một chút khí quý tắc vận dụng thiên địa linh khí, đều có thể bồi dưỡng đệ tử trong gia tộc tăng trưởng thực lực một cách mạnh mẽ trong thời gian ngắn.

Hiển nhiên, gia tộc của Đại Tế Ti hẳn là nắm được một biện pháp nào đó để làm tăng trưởng thực lực nhanh chóng!

Lăng Tiêu cũng không mạo muội hỏi điều này, bởi vì hắn biết rõ, vị Đại Tế Ti này đã tin tưởng mình tới 80%, nhưng chung quy vẫn chưa thể tin tưởng hoàn toàn. Việc nhận lời tiễn Đại Tế Ti rời khỏi đây, hơn nữa còn cho hắn mang đi vô số tinh hạch ma thú đã đủ để thuyết minh rằng vị Đại Tế Ti này quan tâm tới đứa con gái đã lâu không gặp của mình như thế nào.

Cho nên, Lăng Tiêu hiểu được, Đại Tế Ti biểu lộ chân tình không phải vì mình, mà là vì Diệp tử, con gái của bà.

Liệu mình có nên giúp bà ta hay không? Một câu hỏi lặng lẽ nảy sinh trong đầu Lăng Tiêu.

Theo Lăng Tiêu thấy, như lời Đại Tế Ti nói, cho dù là thực lực Kiếm Hoàng mà muốn báo thù cũng đều là hy vọng xa vời. Như vậy, nếu mình giúp bà ta, chẳng khác nào là giúp bà đi vào con đường cùng. Nếu sau này Diệp tử biết được, liệu có oán giận mình hay không? Cho dù Diệp tử không oán giận thì bản thân Lăng Tiêu cũng sẽ không cảm thấy thoải mái trong lòng.

Cho nên, Lăng Tiêu hỏi:

- Đại Tế Ti, bà định không báo thù nữa sao?

Đại Tế Ti hơi ngạc nhiên nhìn Lăng Tiêu, nhẹ nhàng nói:

- Lăng Tiêu, ta vốn sống hạnh phúc mỹ mãn trong gia đình, nhưng chỉ trong đêm đó, bao nhiêu hoa đèn, lầu các huy hoàng đều biến thành một đồng gạch vụn. Tất cả người thân đều đã chết, con gái cũng không còn, hơn nữa bản thân mình cũng biến thành một phế nhân. Người nói xem, ta có thể từ bỏ báo thù sao?

Lăng Tiêu im lặng, đích xác, cho dù là người ẩn thế một lòng tu luyện nhưng cũng vẫn cần có người bảo hộ, cũng sẽ có thất tình lục dục. Lăng Tiêu không tu theo đạo vô tình, cho nên hắn cũng sẽ không thể từ bỏ được loại ân oán tình cừ này.

- Cho nên, trong những cơn giầy vò đó, thứ đã chống đỡ cho ta suốt mười mấy năm, chống đỡ để ta có thể sống sót chính là cừ hận khắc cốt ghi tâm này, chính là đứa con gái duy nhất của ta. Bởi vì ngày đó ta đã tìm tất cả mọi nơi trong nhà, nhưng không hề thấy thi thể của nó, vì vậy ta nghĩ rằng nó vẫn đang còn sống. Nhưng ta không ngờ có một ngày lại được nghe tin tức của nó. Cảm tạ Thú Thần đại nhân, cũng cảm tạ người, chàng thanh niên.

Đại Tế Ti nhếch miệng đầy vẻ tự tin:

- Nếu ngay cả chuyện tưởng chừng như không thể thế này mà còn xảy ra thì hy vọng báo thù của ta lại càng chắc chắn.

Lăng Tiêu do dự một chút, quyết định có lẽ thương lượng với Diệp tử xong sẽ nói với Đại Tế Ti cũng không muộn. Trong tay Lăng Tiêu lúc này cũng không có đầy đủ các thiên tài địa bảo cần thiết để chữa trị đan điền cho Đại Tế Ti, cho nên hắn không muốn cho Đại Tế Ti hy vọng. Bà có thể sống trong sự dày vò nhiều năm như vậy, chậm thêm chút thời gian chờ mình thương lượng với Diệp tử cũng không sao. Hơn nữa, đến khi đó thực lực của mình cũng sẽ được tăng cường, mình cũng sẽ không đến mức khoanh tay đứng nhìn bà một mình đối mặt với kẻ thù hùng mạnh. Bởi vì... bà chính là mẫu thân của Diệp tử!

Chỉ riêng điểm này cũng đã đủ rồi, không cần phải thêm bất cứ lý do nào nữa. Cho nên trên đời này, khác biệt lớn nhất giữa nhân loại và cầm thú chính là tình cảm phong phú của con người, nhưng cho dù là súc sinh cũng phần lớn có tình cảm quyến luyến mẹ của nó, cũng có tình cảm riêng. Cho nên nếu con người mà không có tính ích kỷ, vậy còn không bằng súc sinh.

Còn việc sau này làm sao để có thể tiến vào đầm lầy này, làm sao tìm được tới đây, Lăng Tiêu tin rằng có Tiểu Sư, việc đó chẳng có gì là khó khăn.

Sức mạnh tinh thần của Đại Tế Ti quả thực rất mạnh mẽ, nói chuyện với Lăng Tiêu trong khoảng thời gian ngắn như vậy không ngờ đã ổn định thương thế. Có thể nói Lăng Tiêu thắng thật sự rất may mắn. Nếu Đại Tế Ti ngay từ đầu đã có tâm tư làm hại hắn, vậy lúc này cho dù Lăng Tiêu không trở thành ngu ngốc thì ít nhất cũng bị thương nặng!

Đến khi Lăng Tiêu tỏ ý rời khỏi, Đại Tế Ti đã có thể tự mình đứng dậy khỏi giường. Nhìn khuôn mặt anh tuấn của Lăng Tiêu, Đại Tế Ti thoáng lộ vẻ hài lòng.

Lăng Tiêu đứng lên cáo từ rời đi, Đại Tế Ti phả lệ đưa hắn tới cửa.

Nhìn Lăng Tiêu rời đi, Đại Tế Ti chìm vào suy nghĩ sâu xa. Theo lời Lăng Tiêu, dường như chàng thanh niên này có trình độ rất cao siêu trong phương diện y thuật, còn có vẻ định nói gì đó với mình nhưng lại thôi. Chẳng lẽ hắn có thể chữa trị được cho đan điền của mình? Đại Tế Ti tự giễu lắc đầu. Chính mình xuất thân từ siêu cấp gia tộc mà chưa bao giờ nghe nói ai có thể chữa trị được đan điền. Hơn nữa, đan điền của mình đã bị đối phương phá hủy hoàn toàn, cho dù Lăng Tiêu có thể tiến hành chữa trị thì cũng chẳng thể làm được gì với tình cảnh của mình. Dù sao, chàng thanh niên này cũng thực sự không tệ.

Đại Tế Ti nghĩ thầm, chính mình cũng có những bí mật không nói cho hắn. Dù sao hai mẹ con thất lạc nhau đã nhiều năm, lại chưa gặp gỡ tận mặt, sự tình trùng hợp tới mức không thể tưởng tượng nổi. Nếu Lăng Tiêu không nói “nhà chồng bà không phải thế gia quân nhân”, Đại Tế Ti nhất định sẽ không tin tưởng Lăng Tiêu, bởi vì không có mấy người biết được năm đó bà gia nhập thế gia quân nhân, cho dù là thế gia, môn phái ẩn thế cũng không biết.

Cho nên, bà tin tưởng Lăng Tiêu tới 80%, hơn nữa cũng là để không ảnh hưởng tới hạnh phúc của con gái mình. Chuyện báo thù chỉ cần liên lụy tới một mình ta là đủ rồi!

Đại Tế Ti không hy vọng con gái mình sẽ đâm phải vết xe đổ trước kia của mình. Nếu giờ nó không hề biết gì, vậy cứ để vĩnh viễn không biết đi.

Thấy Lăng Tiêu có thể trao đổi với Đại Tế Ti lâu như vậy, tộc trưởng báo nhân Lạp Mỗ cảm thấy cực kỳ hâm mộ. Hắn đang chuẩn bị mang Lăng Tiêu rời đi, bỗng nhiên có mấy thú nhân đi tới giữ lại.

Tinh thần lực nhạy bén của Lăng Tiêu lập tức cảm nhận được sự khác biệt của những thú nhân này. Sức mạnh dao động trên cơ thể họ rất rõ ràng.

- Là Lạp tộc trưởng, người tới nghe Đại Tế Ti dạy bảo à?

Thú nhân thân hình cao lớn kia nói ngôn ngữ nhân loại thật lưu loát, giọng nói rất to.

Lạp Mỗ vừa thấy người này, thái độ lập tức biến thành vô cùng kính cẩn, hơi khom người, đặt tay lên ngực:

- Đại thống lĩnh, ta ở đây chờ khách quý là kẻ mạnh của nhân loại!

Thú nhân đó từ trong bóng râm đi ra, dáng người cực kỳ to lớn, cao chừng ba thước, cái đầu trọc lóc, đôi mắt sâu, nước da màu vàng nhạt, cánh tay còn to hơn cả chân của Lăng Tiêu. Hắn đứng đó liền mang tới cảm giác áp bách mãnh liệt. Quan trọng nhất là Lăng Tiêu đã nhìn gã khổng lồ này nửa ngày mà không thể nào tìm nổi nửa điểm dấu vết của thú nhân trên người hắn!

Đi theo đại hán đầu trọc này cũng là vài gã đầu trọc, nhưng Lăng Tiêu lại phát hiện trên đỉnh tai của họ có một nhúm lông vàng.

Đích thật là thú nhân! Nhưng vì sao lại giống nhân loại đến vậy?

Cánh tay đại hán kia cực kỳ trơn bóng, trên làn da có những đường vạch vòng quanh cực kỳ rõ ràng, sung mãn sức mạnh tưởng như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Đại hán đầu trọc nhìn thoáng qua thang gỗ buông xuống từ trên cây, vẻ mặt nghiêm túc không hề để lộ vẻ gì, ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu hỏi:

- Người chính là người đã cứu chiến sĩ của báo nhân tộc? Số muối tinh xảo đó cũng là người mang tới?

Trong lời nói gợi lên ý bất thiện, Lăng Tiêu thản nhiên ngẩng đầu đứng đối diện:

- Đúng vậy! Người chính là Đại thống lĩnh Thú nhân tộc? Chỗ muối ăn tinh xảo đó đã tới chỗ người rồi hả? Thế nào, sợ có độc sao? Người có thể trả lại cho ta. Ta tin rằng, tộc nhân của báo nhân tộc sẽ rất thích!

Đại hán đầu trọc hơi nhếch miệng, lộ ra răng nanh sắc nhọn, dấu hiệu của thú nhân, vẻ mặt không chút ý cười:

- Tiểu tử đến từ nhân loại kia, câu đùa của người chẳng buồn cười chút nào cả. Đừng tưởng rằng Đại Tế Ti thích người là có thể kiêu ngạo trên lãnh địa Thú nhân tộc! Ta căm ghét nhân loại. Nếu người cảm thấy không được, ta không ngại giáo huấn cho người một chút, để người biết thế nào là sức mạnh!

Lăng Tiêu nhướn mày, đối phương rõ ràng là đang khiêu khích. Hắn thản nhiên cười:

- To đầu không có nghĩa là sức mạnh cũng lớn.

- Được lắm, nhân loại ngu xuẩn, ta rất thưởng thức biểu hiện vô tri của người!

Đại hán đầu trọc cười lạnh nói:

- Xem ra ta phải cho người biết, vóc người to cũng có nghĩa là sức mạnh lớn!

Tộc trưởng Lạp Mỗ của báo nhân tộc ở một bên hoảng hốt, vội vàng giảng hòa:

- Tàn Cách Đại thống lĩnh, hắn là khách quý của Đại Tế Ti. Ngài...

- Lạp Mỗ, câm miệng của người lại

Đại hán đầu trọc tên là Tàn Cách hung hãn nhe răng với Lạp Mỗ, hừ một tiếng nói:

- Ta vô cùng căm ghét nhân loại, cho nên đừng ngăn trở ta!

Lập Mỗ bắt đắc dĩ nói với Lăng Tiêu:

- Kể mạnh của nhân loại, ngay cả ma thú bậc năm cũng bị Đại thống lĩnh Tần Cách tay không xé làm đôi! Ngài phải cẩn thận!

Tần Cách cũng không thêm để ý mật báo của Lập Mỗ, ngược lại rất dường như hưởng thụ, thè cái lưỡi rất dày liếm liếm môi, đôi mắt bắn ra hào quang hung ác lạnh lùng nhìn Lăng Tiêu. Thực ra ngay từ khi nghe nói Đại Tế Ti tiếp kiến gã nhân loại này, Tần Cách đã rất quan tâm. Hắn cũng không giống đám thú nhân ngu xuẩn chưa khai thông linh trí. Tần Cách biết rất rõ chuyện của Đại Tế Ti. Năm đó, Đại Tế Ti chạy trốn tới đây chính là hắn đã cứu bà! Chẳng qua, khi đó Tần Cách chỉ là một thành viên bình thường của hổ nhân tộc, được Đại Tế Ti ban cho thực lực như hiện giờ. Cho nên, ở trong lòng Tần Cách, Đại Tế Ti cao hơn hết thảy!

Hắn luôn luôn lo lắng một vấn đề, đó là liệu có một ngày nào đó, Đại Tế Ti sẽ rời xa bọn họ, từ bỏ thú nhân tộc, trở lại thế giới của nhân loại!

Cho nên hắn căm ghét hết thảy nhân loại. Hơn nữa, gã nhân loại này không ngờ có thể được tiếp đón rất lâu ở chỗ Đại Tế Ti càng khiến Tần Cách cảm thấy vô cùng ghen tị, bởi vì mỗi lần hắn gặp Đại Tế Ti ở đó, chỉ một lát sẽ bị đuổi ra. Gã nhân loại này đáng chết!

185. Chương 183: Thú Huyết Sôi Sục.

Có thể tay không xé toạc cơ thể Ma thú bậc năm? Trong lòng Lăng Tiêu rung mình, thực lực này quả thực quá phi thường. Ma thú bậc năm có thể sánh ngang với Ma Kiếm Sư của nhân loại, thậm chí đại đa số Ma thú bậc năm còn mạnh hơn cả Ma Kiếm Sư! Nếu đã vậy, đại hán kêu là Tần Cách này lại có thực lực của Kiếm Tông sao?

Trong lòng Lăng Tiêu vừa động, nhớ tới bộ dạng mười phần lo lắng của Đại Tế Ti, thầm nghĩ: “Chẳng lẽ đây thật sự là thực lực mạnh mẽ của thú nhân?” Bởi vì Lăng Tiêu phát hiện vài thú nhân đầu bóng loáng phía sau Tần Cách, thực lực tuy rằng không như Tần Cách, nhưng xem ra cũng không kém bao nhiêu. Nếu như có đến cả trăm cao thủ như thế này thì lời Đại Tế Ti muốn báo thù xem ra là thật rồi!

Một trăm cao thủ Kiếm Tông? Lăng Tiêu bỗng nhiên cảm thấy tim mình đập nhanh thêm mấy lần, nhưng ngừng lại, việc này căn bản là không có khả năng, nếu có thực lực như vậy thì Đại Tế Ti đã sớm báo thù rồi. Tin rằng không có một môn phái hay thế gia nào có thể chống lại một kích cùng lúc của cả trăm cao thủ Kiếm Tông như thế. Tuy nhiên, một bộ tộc thú nhân nhỏ mà có sáu gã cao thủ Kiếm Tông đã làm cho người ta phải kinh hãi rồi.

Ánh mắt Tần Cách lạnh lẽo, nhìn thiếu niên nhân loại này, khinh thường nói:

- Sao nào? Không dám sao? “Cường giả” nhân loại?

Lời lẽ của hắn đầy trào phúng và khinh thường. Ánh mắt mấy đại hán thú nhân đầu trọc lóc trầm mặc đứng sau Tần Cách nhìn Lăng Tiêu hơn nửa cũng là khinh thường và thương hại. Đột nhiên, trên đầu họ vang lên một tiếng nói thần nhiên của nữ nhân:

- Tần Cách, hắn là khách nhân của ta! Tần Cách sưng sốt một chút, xoay người bước đi, được vài bước hắn lại quay người lại, nói rất nhỏ:

- Tiểu tử nhân loại yếu đuối, xem như người may mắn!

- Đúng lại!

Lăng Tiêu nhìn bóng dáng của Tần Cách, lạnh nhạt nói.

Thân hình cực lớn của Tần Cách dừng lại trong giây lát, xoay đầu lại, quệt miệng nói:

- Sao nào, Đại Tế Ti cho ngươi chỗ dựa, ngươi mới dám trổng giọng cờ mở sao? Tình tình lại đi, tiểu tử nhân loại đáng thương, ta không có hứng thú với ngươi!

Ngoài miệng nói không hứng thú, khi quay lưng lại với Lăng Tiêu, cơ mặt của Tần Cách lại giật giật.

Từ thần thái và lời nói của Tần Cách, Lăng Tiêu nhận thấy hận ý của Đại thống lĩnh thú nhân này với mình rất sâu đậm. Lăng Tiêu thực muốn giáo huấn hắn một chút. Bị một thú nhân khinh thường thì Lăng Tiêu chưa từng trải qua, cho nên không cần nói tới tức giận đã thấy đơn giản là cần phải giáo huấn hắn.

- Đổi địa phương đi, ta đánh với người!

Trên người Lăng Tiêu bỗng nhiên bốc lên chiến ý hùng hực, trong giấy lát đã cuốn khắp bốn phía, cây cối chung quanh run rẩy! Lá cây ào ào rụng xuống, chim chóc trên cây bị kinh động đều vỗ cánh phành phạch bay đi!

Tần Cách và vài thú nhân, thậm chí cả tộc trưởng báo nhân Lạp Mỗ cũng bị khí thế này đẩy lùi về phía sau vài bước. Về mặt Tần Cách nhìn Lăng Tiêu đã không còn ý tứ khinh miệt như trước nữa. Hắn hồ nghi suy nghĩ, vóc dáng của tiểu tử nhân loại này nhỏ như thế, sao lại có thể xuất hiện khí thế mãnh liệt như vậy?

Đại Tế Ti đứng trên sân thượng không hề nói một câu nào, tuy rằng nàng không hiểu biết Lăng Tiêu, nhưng nàng cũng biết một ít, người thanh niên này chẳng hề ngu ngốc một chút nào!

Khẽ thở dài một tiếng, nàng xoay người lại quay về phòng nhỏ của mình. Tần Cách vì sao lại gây phiền toái với Lăng Tiêu, trong tâm nàng phi thường rõ ràng, cũng không cảm thấy Tần Cách có gì không tốt, chỉ có điều, người thanh niên này không thể chết trong tay Tần Cách được! Cho nên, Đại Tế Ti vừa đi vừa thần nhiên nói:

- Không được gây tai nạn chết người!

Tần Cách mặt mày cau có, răng nanh lộ ra, hơi bất mãn nói lầm bầm vài tiếng. Vừa nãy Lăng Tiêu phát ra khí thế mãnh liệt như thế đã khiến Tần Cách nổi lên sát tâm, giờ nghe thấy lời của Đại Tế Ti rõ ràng che chở cho tiểu tử nhân loại này, thầm nghĩ: "Đại Tế Ti bảo không được gây chết người, vậy thì ta để lại cho người một hơi thở."

Thân là Đại thống lĩnh của bộ lạc thú nhân nơi đầm lầy Penzias, Tần Cách chính là đệ nhất cao thủ của cả bộ tộc!

Chính vì có Tần Cách mới khiến cho ma thú hùng mạnh cũng không dám chạy tới vùng rừng rậm nơi đây. Mỗi khi ngửi thấy mùi của Tần Cách, đại đa số thú dữ đều phải lui binh.

Đương nhiên, cũng có một số ít Ma thú bậc cao quật cường, kết quả là đều chết trong tay Tần Cách!

Hắn quả thực đã từng xé toác cả một con Ma thú bậc năm, đó là một con Tiểu Ác Ma đầm lầy bậc năm. Con Ác Ma này trốn dưới đầm lầy sâu ba thước, định phục kích Tần Cách đi ngang qua. Thân hình cao lớn cường tráng của Tần Cách khiến nó cảm thấy, một bữa tối thịnh soạn đang ở trước mặt.

Năng lực ẩn nấp dưới bùn của con tiểu Ác Ma này khá mạnh, cho nên, dù là cường giả như Tần Cách cũng không thể cảm thấy được. Bởi vậy, trong nháy mắt Tiểu Ác Ma đầm lầy đã vọt tới trước Tần Cách, mở thật to cái miệng lớn như cái chậu máu của nó hung hăng cắn Tần Cách.

Tiểu Ác Ma đầm lầy cũng là một Ma thú thông minh xảo hoạt, nó biết phần eo thú nhân khá yếu, chỉ cần nó một nhát cắn xuống, cho dù không khiến thú nhân này đứt làm hai đoạn thì cũng có thể cắn chết hắn! Đến lúc đó, cả cái tên tiểu thú nhân hoàn toàn là món ngon của mình rồi.

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông, hai cánh tay mạnh mẽ của Tần Cách hoành ngang che hai bên hông, hai tay chặn cái miệng hiểm độc của Tiểu Ác Ma đầm lầy lại. Răng nanh sắc bén lập tức xuyên thấu bàn tay Tần Cách. Cảm nhận được dòng máu tươi mới, Tiểu Ác ma càng thêm điên cuồng, nó càng gia tăng thêm sức mạnh, muốn kéo thú nhân này xuống đầm lầy, khiến hắn chết vì ngạt!

Mà đau đớn kịch liệt cũng khiến hốc đầu nhân Tần Cách phát điên, không ngờ lại không thềm để ý đến hai tay bị xuyên thủng, phát động cuồng tính, giữ chặt quai hàm Tiểu Ác Ma mở ra. Hắn thoát ra được không nói, mà sau khi thoát ra được, hắn còn tiếp tục dùng lực, xé rách quai hàm của con Ma thú!

Sau đó hắn dùng tay không, hung hăng đánh xuống Tiểu Ác Ma đầm lầy nửa chết nửa sống, không ngờ, ngay đến cả nguyên tố công kích cũng chưa dùng đến, Ma thú bậc năm đó đã bị đánh chết!

Mà thực lực của Tần Cách ngày đó còn kém một ít so với hiện tại.

Tộc trưởng báo nhân Lạp Mỗ vừa đi vừa nhỏ giọng giải thích với Lăng Tiêu:

- Cường giả nhân loại, người thấy vòng răng nanh trên cổ Đại thống lĩnh không? Đó chính là răng nanh của con Tiểu Ác Ma đầm lầy đó.

Lăng Tiêu thần nhiên cười, gật gật đầu, nói:

- Lạp Mỗ tộc trưởng, ngài cứ yên tâm, ta sẽ không có việc gì đâu, cảm ơn ngài!

Lạp Mỗ khom người hành lễ với Lăng Tiêu:

- Cường giả nhân loại tôn kính, ngài là người tốt nhất! Nếu không có ngài, Báo nhân tộc lần này sẽ tổn thất thảm trọng, cho nên, ngài chính là ân nhân của Báo nhân tộc! Lạp Mỗ đương nhiên không hy vọng ngài gặp chuyện không may!

Lăng Tiêu ân một tiếng, đi theo Tần Cách tới một khu đất trống lớn, chừng vài trăm thước vuông, chung quanh đều là tường cao lớn. Nếu không bay lên trời thì không thể nhìn hết tình hình nơi này.

Mà thần kỳ ở chỗ, vây quanh bãi đất trống dựng thẳng hơn mười cột thủy tinh đẳng, chiếu sáng nơi này như ban ngày! Lăng Tiêu giờ mới chú ý tới, trên tay của đại hán Tần Cách có các loại hoa văn kỳ dị, nhìn kỹ dường như là do tự nhiên, không phải vẽ lên. Lăng Tiêu nghĩ lại một chút, dường như hoa văn đó hơi giống với hoa văn trên tấm da hổ mà mình từng gặp qua! Mà những đại hán trọc đầu bên cạnh Tần Cách cũng có hoa văn như thế khiến Lăng Tiêu cảm thấy hơi kỳ quái. Chung quanh sân mới rồi còn lạnh tanh, giờ mấy người vừa đến bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều thú nhân. Lăng Tiêu giờ mới nhìn thấy hình dáng của Hồ đầu nhân. Bộ lông màu vàng trên mặt khá dài, lỗ tai nhọn nhọn hướng lên trên, tức thì bị lông mao bao trùm, thoát nhìn thì Tần Cách khá khác biệt so với các thú nhân khác. Nếu Tần Cách mà đến thế giới nhân loại thì nhiều lắm, người ta cũng chỉ cho rằng, người này quả thực là cao to quá! Căn bản chẳng ai ngờ được đây lại là một thú nhân cả! Các thú nhân nhìn Tần Cách đầy vẻ tôn kính, tất cả đều cúi đầu thi lễ, còn ánh mắt nhìn Lăng Tiêu thì lại chẳng chút kính nể. Họ phần lớn đều không hiểu vì sao lại cho một nhân loại đi vào địa phương này! Chẳng lẽ, nhân loại yếu nhược từ lúc nào lại có được tư cách động thủ với thú nhân? Sau chốc lát công phu, sân bãi chung quanh đã tụ tập đông đảo thú nhân. Tin tức Đại thủ lĩnh tự thân động thủ với tiểu tử nhân loại đã truyền ra ngoài, gần như tất cả thú nhân đều muốn đi xem náo nhiệt. Lăng Tiêu còn thấy được những ánh mắt điên cuồng, và một đám trẻ đang rụt rè đứng giữa sân. Lăng Tiêu mỉm cười an ủi chúng, không để ý chút nào đến những tiếng gầm rú đe dọa xung quanh. Tần Cách mạnh mẽ giờ cao cánh tay trắng kiện, bốn phía lập tức lặng ngắt như tờ, trên mặt Tần Cách lộ vẻ tươi cười vừa lòng, ngạo nghễ nói:

- Nhân loại này là cường giả không tồi. Hẳn là khách nhân của Đại Tế Ti! -A!

Những thú nhân chung quanh đồng loạt phát ra tiếng kinh hô. Mặc dù phần lớn trong số họ đều không nói được ngôn ngữ nhân loại, nhưng cũng có thể nghe hiểu! Đối với họ, Đại Tế Ti có uy vọng còn cao hơn so với thống lĩnh! Bởi vì từ khi có Đại Tế Ti, so với trước đây, cuộc sống của họ khác biệt như trời và đất. Cho nên, khi nghe nói đây là khách nhân của Đại Tế Ti, ánh mắt của rất nhiều thú nhân đã trở nên dịu đi nhiều. - Tuy nhiên, ta không phục cường giả nhân loại này!

Tần Cách lớn tiếng nói:

- Cho nên, ta muốn đây đánh một trận với cường giả nhân loại! Hãy nhìn xem, là thú nhân chúng ta hùng mạnh, hay là cường giả của nhân loại mạnh hơn! - Gầm!

Những thú nhân phía dưới liên tiếp rống lên giận dữ, cho dù là khách quý của Đại Tế Ti, nhưng nếu Đại thống lĩnh Tần Cách tỏ vẻ không phục, sẽ phải chịu sự khinh thường của cả thú tộc. Chuyện như vậy là không thể dễ dàng tha thứ được! Các thú nhân đầu óc đơn giản, phương thức phân biệt yêu và ghét, cũng đơn giản đến kinh người.

- Gầm...!

Tần Cách bỗng nhiên mạnh mẽ gầm rú vài tiếng, tiếng gầm truyền thật xa trong đêm, dường như không khí xung quanh cũng bị chấn ngược trở ra. - Gầm...!

- Gầm...!

Các thú nhân chung quanh dường như thú huyết sôi trào, điên cuồng gầm rú!

186. Chương 184: Thu Hoạch Và Hứa Hẹn.

Sau khi tụ khí đến đỉnh điểm, Tần Cách hét to một tiếng, một đạo quang trụ sáu màu xuất hiện, chậm rãi dâng lên theo hai chân cực kỳ khỏe mạnh của hắn. Tiếp sau đó, lại một đạo quang trụ màu vàng sinh ra từ dưới chân, một đạo lại thêm một đạo, liên tục xuất hiện ba đạo quang trụ!

Sau khi ba đạo quang trụ biến mất, Tần Cách gầm lên một tiếng giận dữ, nắm tay thật lớn nổi lên một tầng ánh sáng màu vàng giống như thực chất, gào thét lao tới Lăng Tiêu.

Không khí chung quanh nắm tay dường như bị thiêu đốt, sinh ra âm thanh nổ đom đóp. Các thú nhân chung quanh đều bị kích thích nhiệt huyết, bắt đầu điên cuồng gầm rú.

- Giết!

-Giết!

Lạp Mỗ và Cường Báo cùng với các nam nữ già trẻ báo nhân tộc im lặng đứng đó, toàn bộ đều lo lắng. Họ không điên cuồng gầm rú như những thú nhân khác, bởi vì nhân loại trẻ tuổi này là ân nhân của họ.

Cái gọi là thú tính giờ phút này đã được đám đông xung quanh thể hiện vô cùng tinh tế, hơn nữa, bọn họ thấy, nhân loại gây yếu kia đối mặt với nắm tay khiến cho người sợ hãi của tộc trưởng Tần Cách dường như bị dọa sợ mà đứng ngây ra đó, đều cười phá cả cổ.

- Nhân loại nhỏ bé và yếu đuối bị dọa cho choáng váng rồi! Ha ha ha ha!

Ngay lúc này, linh lực toàn thân Lăng Tiêu cũng đã điên cuồng vận chuyển. Thanh Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong nháy mắt không gian cũng bắt đầu rung động.

Ngay lúc nắm tay cực lớn của Tần Cách sắp đánh trúng mặt Lăng Tiêu, thân hình Lăng Tiêu bỗng nhiên bay vọt lên, không một dấu hiệu, không một động tác chuẩn bị, như là thân mình đột nhiên bị cái gì đó kéo lên vậy.

Giữa không trung, trong tay Lăng Tiêu chợt lóe ra một mũi nhọn màu hồng rực, thanh Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm phát ra dị quang đỏ như máu, từ trên cao hung hăng chém xuống đầu Tần Cách.

- Phù... Quang... Lược... Ảnh!

Trong lòng Lăng Tiêu quát lên một tiếng lớn, đối với cường giả như Tần Cách, ra tay lưu tình là muốn chết!

- Âm...!

Các thú nhân hoảng sợ vạn phần, thối lui về phía sau, lùi ra phía sau cây đại thụ, ánh mắt tràn ngập sợ hãi nhìn hai người trong sân!

Tiếng nổ lớn qua đi, khắp nơi bụi mù mịt, che khuất tầm mắt của mọi người!

Trong bụi mù, dường như có thể nghe thấy một tiếng rống giận dữ của Tần Cách.

Trong căn nhà gỗ phía xa, thân mình Đại Tế Ti khẽ run lên, sau đó đứng dậy, gương mặt đẹp đẽ kinh ngạc.

- Khí thế thật hùng mạnh! Ta thật sự là đã coi nhẹ người rồi!

Bụi mù tán đi, những thú nhân trốn bên ngoài phát hiện, trong sân đã có thêm một cái hố to.

Tộc trưởng của họ, Đại thống lĩnh Tần Cách không thấy đâu, mà chỉ thấy một người, vẫn cầm kiếm đứng bên cạnh hố, không nhúc nhích.

Một đứa nhỏ báo tộc ở gần hố ánh mắt khôi phục lại bình thường, nói với Lăng Tiêu:

- An toàn, cường giả?

Lăng Tiêu không trả lời nó, chỉ chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía hổ sâu tám thước trước mặt. Một lúc lâu sau, từ dưới vọng lên một tiếng gầm giận dữ, vẫn mười phần mạnh mẽ.

Trong lòng Lăng Tiêu đang cười khở, hổ nhân Tần Cách này rõ ràng đã gần chạm tới thực lực Kiếm Hoàng rồi!

Bị một kích toàn lực tương đương cảnh giới Dung Hợp Kỳ của mình mà không bị thương!

Lúc này, Tần Cách ở dưới hô to một tiếng, sau đó nhảy lên khỏi hổ. Trên cái đầu trọc đầy máu tươi và bùn đất khiến những thú nhân xung quanh phải sợ hãi đến ngừng thở, không dám phát ra bất cứ âm thanh nào.

Ánh mắt họ nhìn Lăng Tiêu tràn ngập sợ hãi và thần phục!

Đúng vậy, thú tộc càng tôn trọng quy tắc thực lực là vua hơn so với nhân loại! Cho dù nhân loại đáng người nhỏ gầy như Lăng Tiêu, nhưng hắn đã đánh bại lão hổ Tần Cách, đánh bại tộc trưởng thú tộc, đại thống lĩnh của họ, nên Lăng Tiêu lập tức có được sự tôn kính của họ.

Trên mặt Lạp Mộc lộ vẻ tươi cười, Cuồng Báo đứng cạnh đứa nhỏ báo tộc cũng cười rộ lên trong lòng, trong mắt tràn ngập ý cười nhưng hắn phải cố gắng không chế, bởi vì hắn biết biểu hiện cao hứng của hắn có thể khiến Tần Cách tức giận.

Hai mắt Tần Cách tỏa ra hung quang mãnh liệt, gắt gao nhìn Lăng Tiêu chằm chằm, ngực kịch liệt phập phồng, yếu hèn không ngừng phát ra tiếng gầm gừ phẫn nộ.

- Sao, ngươi không phục, còn muốn đánh nữa sao?

Lăng Tiêu ngang nhiên ưỡn ngực, lạnh lùng chăm chú nhìn Tần Cách đang hung tợn nhìn mình.

- Nếu không vì Đại Tế Ti, ta đã giết ngươi!

- Phù phù!

Thân hình thật lớn của Tần Cách quỵ xuống bên cạnh hổ, cái đầu trọc đầy máu và bùn gục xuống. Mặc dù hắn quỵ xuống nhưng vẫn cao hơn Lăng Tiêu.

- Nhân loại hùng mạnh, Tần Cách thua, tâm phục khẩu phục, ngươi là kẻ mạnh. Tần Cách không bằng ngươi.

Thú nhân bốn phía lặng ngắt như tờ, im lặng đến mức các thú nhân này đều có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình. Lăng Tiêu nhếch miệng cười, giơ ngón tay cái lên với Tần Cách.

- Ngươi cũng rất mạnh! Ta chẳng qua là may mắn thắng ngươi thôi! Tần Cách càng cúi đầu sâu xuống, ánh mắt không cam lòng cũng giảm xuống nhiều, nhìn Lăng Tiêu nói:

- Cường giả nhân loại tôn kính, Tần Cách đi theo ngài, đi đến thế giới nhân loại để lịch lãm, mong ngài cho phép! - A!

Các thú nhân chung quanh lại phát ra những tiếng hét kinh hãi. Đại thống lĩnh không ngờ lại muốn đi tới thế giới nhân loại, chẳng lẽ Đại thống lĩnh từ bỏ chúng mình rồi sao? Các thú nhân lập tức trở nên luống cuống bất an, nếu không có Tần Cách, không có hổ nhân tộc hùng mạnh, các thú nhân khác không thể nào sinh tồn tại đầm lầy Penzias được. Sẽ rất nhanh thôi, những Ma thú mạnh mẽ sẽ tới trước cửa, sau đó lấy họ, những thú nhân không mạnh mẽ lắm ra làm bữa tối. Lăng Tiêu cũng sững sốt, lập tức trong lòng mừng như điên, một cường giả đã tiếp cận cảnh giới Kiếm Hoàng!

Nếu vừa rồi Tần Cách tiếp tục công kích hắn, Lăng Tiêu căn bản là không có cơ hội trả đòn! Đừng nhìn Tần Cách có vẻ chật vật, trên thực tế căn bản là hắn không bị thương tổn gì lớn lắm! Từ điểm này mà xem, Tần Cách còn mạnh hơn tên Kiếm Tông bị một kiếm của Lăng Tiêu ngày đó bức lui nhiều lắm. Bởi vì, thực lực Lăng Tiêu đã tăng lên rất nhiều so với ngày đó, nhưng vẫn không thể đánh trọng thương Tần Cách. Nói như vậy mới thấy, thân thể của thú nhân thật sự là mạnh mẽ, hơn xa nhân loại! Lúc này, tiếng của Đại Tế Ti thần nhiên vang lên, tiếng nói dịu dàng khiến những thú nhân đang huyền não lập tức im lặng. - Tần Cách, ngươi thực sự nguyện ý đi theo hắn sao?

Tiếng của Đại Tế Ti nhẹ nhàng như nước hỏi:

- Phải biết rằng, thế giới nhân loại không giống thú nhân tộc, không phải là có thực lực mạnh mẽ thì có thể đứng vững được đâu! - Đại Tế Ti, Tần Cách rất muốn nhìn xem, thế giới nhân loại là như thế nào.

Tần Cách vẫn quỳ trên đất, trầm giọng hỏi:

- Xin Đại Tế Ti thành toàn cho!

Đại Tế Ti nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

- Tần Cách, người muốn trợ giúp ta sao? Ta thừa nhận là ta cần sự trợ giúp của người, nhưng mà... ta cũng không hy vọng thấy bộ tộc thú nhân vì vậy mà bị suy sụp. Tần Cách trầm giọng nói:

- Xin Đại Tế Ti an bài.

Đại Tế Ti thản nhiên cười, ánh mắt nhìn Tần Cách tràn ngập yêu quý, như là nhìn đứa con của mình vậy, có phần bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nhìn Lăng Tiêu, nói:

- Cường giả nhân loại có lãnh địa, người có thể cấp cho chúng một nơi an bình để sống không? Người có thể an tâm, chúng nó sẽ không phát sinh xung đột với bất kỳ kẻ nào đâu, điểm này ta có thể cam đoan. Trong lòng Lăng Tiêu cực kỳ nguyên ý! Trong tay những thú nhân này có tinh hạch ma thú mấy ngàn năm vất vả tích lũy, trên thực tế là đủ để họ có cuộc sống còn ưu việt hơn một phú ông nhân loại. Có điều, từ trước đến nay, nhân loại và thú nhân đã có truyền thống căm hận nhau, khiến cho số lần hợp tác hai bên ít đến đáng thương! Thậm chí, danh tiếng của Nam Phương Vương Lý Vô Thông có được, phần lớn là do trấn thủ đầm lầy Penzias, phòng thủ trước thú nhân! Nếu mình đem theo số lớn thú nhân quay trở lại thành Penzias, chẳng phải là đối đầu với mọi người hay sao? Người khác không nói, chỉ sợ chính phụ thân Lăng Thiên Khiếu của mình là người thứ nhất không đồng ý! Trong lòng nhân loại, “Thú tộc” vĩnh viễn là một danh từ nguy hiểm!

Mặc dù với Lăng Tiêu, thú nhân tộc còn đáng yêu hơn nhiều so với rất nhiều quý tộc.

Thấy Lăng Tiêu trầm mặc không nói, Đại Tế Ti thở dài một tiếng, nói:

- Ta biết, yêu cầu này thực là làm cho người khó xử, nếu chỉ mang theo một mình Tần Cách, tin tưởng là cũng không ai phát hiện ra hắn là thú nhân. Nhưng nếu để cả bộ tộc thú nhân đến lãnh địa của người chắc chắn sẽ tạo ra một chấn động thật lớn. - Bất kể vị quốc vương bệ hạ hay Nam Phương Vương kia đều muốn muốn tiêu diệt chúng ta bất chấp giá nào, tạo dựng nên một công tích bất hủ vô tiền khoáng hậu. Khi đó... ngay cả người cũng bị liên lụy. Tần Cách quỳ nói:

- Nếu cường giả nhân loại bằng lòng trợ giúp thú nhân tộc, để thú nhân tộc thoát khỏi khổ cảnh của đầm lầy, Tần Cách nguyện trung thành vĩnh viễn! Bốn đại hán trọc đầu đứng sau Tần Cách nhất tề quỳ xuống. Không cần lời nói, hành động kia đã biểu lộ tâm ý của họ, muốn cùng tiến cùng lui với thủ lĩnh. Đại Tế Ti yếu ớt nói:

- Tần Cách có được cường độ thân thể tương đương với Kiếm Hoàng bậc hai, lực lượng tinh thần tương đương với Kiếm Tông bậc sáu, tổng hợp lại thì cho dù đối đầu với Kiếm Hoàng bậc một của nhân loại cũng có thể chiến một trận. Bốn người phía sau hắn đều có lực lượng thân thể của Kiếm Tông bậc ba, lực lượng tinh thần của Kiếm Tông bậc một, họ chính là chỗ dựa lớn nhất của ta. - Lăng Tiêu, nếu người có thể trợ giúp thú nhân tộc một lần này, ta cam đoan, trước khi chúng ta báo thù, bọn họ đều nghe lệnh của người. Nếu chúng ta còn có thể sống mà trở về, bọn họ vẫn là bộ hạ trung thành của người! Lăng Tiêu nghĩ thầm, trong hoàng cung, bên người quốc vương bệ hạ cũng có hai cao thủ Kiếm Tông, bên người Nam Phương Vương có một. Thái tử có bộ hạ thực lực ngoài Kiếm Tông hay không, tới giờ còn chưa rõ. Nhưng cộng hết lại, thì lực lượng của toàn bộ đế quốc Lam Nguyệt phía trung ương cũng không hùng mạnh lắm. Cho nên, với quốc vương bệ hạ và thái tử điện hạ, “hừ”, trên mảnh đất phong của mình, lại nắm giữ lực lượng mạnh thế này, cho dù bọn họ có bất mãn thì cũng đã làm sao. Điều duy nhất cần phải băn khoăn, chính là một đoàn thú nhân như vậy đột nhiên xuất hiện trên lãnh địa của mình sẽ không che giấu được các thể gia ẩn thế. Nếu những người này ngấm ra tay, vậy thì sẽ đau đầu đây. Mà Lăng Tiêu cũng không cho rằng hai Kiếm Tông bên cạnh quốc vương thuộc loại đơn giản. Là người của hoàng thất, nếu bọn họ cũng tới từ những thể gia ẩn thế và các môn phái, chuyện này sẽ rất phức tạp. Cho nên, điều chính yếu hiện tại là phải được sự tán thành của quốc vương! Cho dù chỉ là một câu can thiệp, Lăng Tiêu cũng sẽ rất cao hứng! Bởi vì các thể gia và các môn phái ẩn thế cũng không thích quản chuyện không quan hệ tới mình. Nếu không

phải chuyện liên quan đến lợi ích của họ, họ sẽ không thềm ra tay. Nghĩ vậy, Lăng Tiêu ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nhìn Đại Tế Ti, nói:

- Đại Tế Ti, ngươi cũng theo ta trở về sao? Đại Tế Ti do dự một chút, sau đó lắc đầu, nói:

- Ta không thể hiện diện tại lãnh địa nhân loại. Nếu bị những người đó phát hiện... Lăng Tiêu, đừng nhìn thực lực của ngươi khiến cho ta phải kinh ngạc, mà đối với những người kia, muốn tiêu diệt ngươi, chỉ cần động một ngón tay thôi! Đến lúc đó, vương quốc của ngươi, người nhà của ngươi cũng không ai dám ủng hộ ngươi đâu. Trước sức mạnh tuyệt đối, cho dù là vương thất Lam Nguyệt Đế quốc cũng trở nên rất nhỏ bé. May mắn là Diệp tử chưa bại lộ trước mắt những người này, họ có lẽ không nghĩ tới nó đang ở tại Lam Nguyệt đế quốc đâu. Cho nên, Lăng Tiêu, ngươi phải chú ý, không được để cho Diệp tử bại lộ trước mặt người khác. Lăng Tiêu nói:

- Khi ta trở về, phải nói sao với Diệp tử đây?

Khóe miệng Đại Tế Ti nhếch lên, nói:

- Ta biết nó tốt lắm, ta rất vui, cho nên ta không cần liên hệ với nó ... Đại Tế Ti nói xong, ánh mắt hơi ướn át, sau đó nói:

- Ta cho ngươi một năm, ngươi có thể đưa Tàn Cách đi trước, ta cũng cần dưỡng thương một năm. Sau một năm, nếu ngươi có thể đưa thú nhân tộc ra ngoài, lại có thể dàn xếp được, vậy thì để Tàn Cách quay về đưa thú nhân tộc đi. Nếu không được, vậy thì Tàn Cách cũng đã được nhìn thấy thế giới nhân loại rồi. Lăng Tiêu, ngươi cảm thấy như thế nào? Điều kiện của Đại Tế Ti với Lăng Tiêu, thật sự không có lý do nào để cự tuyệt, bất kể là thế nào, trong một năm tới, bên người mình sẽ có một tay đâm cấp bậc Kiếm Hoàng, gặp loại chuyện tốt thế này, nằm mơ còn phải cười ấy chứ. Nhất là lúc này Lăng Tiêu đang bị rất nhiều môn phái thế gia chú ý, bên người đột nhiên có thêm một cường giả thế này sẽ khiến họ phải kiêng kỵ ba phần! Hơn nữa cũng không có vẻ đột ngột lắm, bởi vì đến lúc đó, lời đồn Lăng gia có được sự chống lưng của một môn phái ẩn thế sẽ từ giả mà thành thật. Nghĩ vậy, Lăng Tiêu gật đầu nói với Đại Tế Ti:

- Ta đáp ứng ngươi, hơn nữa ta sẽ tận lực tranh thủ, cho thú nhân có một cõi yên vui! - Người trẻ tuổi, phải nhớ kỹ lời hứa của ngươi!

Đại Tế Ti nhìn Lăng Tiêu, dịu dàng nói.

- Hô... muốn đi, ta, nhân loại!

Một đứa nhỏ thú nhân tộc bỗng nhiên trừng to đôi mắt, dừng cảm lớn tiếng nói. Cuồng Báo kéo nó lại, xấu hổ nhìn Lăng Tiêu, nói:

- Đứa nhỏ, ngươi... nghe lời, không!

Nói xong hắn trừng mắt nhìn đứa nhỏ.

Tiểu báo nhân linh hoạt giãy tay một cái tránh thoát, chạy ra phía sau.

Lăng Tiêu mỉm cười, đi tới trước mặt Tàn Cách, nói:

- Ta sẽ tuân thủ lời của mình, hy vọng ngươi cũng vậy. - Thú nhân coi trọng nhất là lời hứa!

Tàn Cách lớn tiếng nói.

187. Chương 185: Dời Khỏi Đầm Lầy.

Trên đường, Lăng Tiêu hỏi người khổng lồ đầu trọc bên người, người này vẫn duy trì bộ mặt rất “chặt chém”, tận tâm tận lực đảm nhiệm trách nhiệm của người bảo vệ.

- Tàn Cách, thực ra thì ngươi đi theo ta vì bị ta đánh bại hay là vì ngươi vốn muốn đến thế giới nhân loại?

Tàn Cách vừa cảnh giác bốn phía, vừa nói:

- Tàn Cách đã sớm muốn đi xem nhân loại một chút, xem thế giới đó là cái dạng gì. Đại Tế Ti nói, nhân loại đều phi thường狡 hoạt, nhưng thế giới nhân loại rất đẹp so với thế giới của thú nhân chúng ta. Lần

trước cướp đoạt tài bảo của nhân loại cũng là vì như vậy. Cho nên Tần Cách muốn nhìn ngắm thế giới nhân loại xem sao.

Lúc Tần Cách nói đến cướp bóc nhân loại, không có một chút cảm giác áy náy, có lẽ, với thú nhân thì cướp bóc nhân loại cũng chẳng khác gì khi săn bắt Ma thú giữa đầm lầy. Đại khái là từ thuở ban đầu họ đã thờ phụng lý lẽ: nắm tay ai to người đó chính là lão đại.

Lăng Tiêu chỉ cười cười, thời điểm khiến cho Tần Cách quỳ xuống trước mình, nguyện ý đi theo bên mình, Lăng Tiêu đã hiểu, vị Đại thống lĩnh, tộc trưởng bộ tộc thú nhân đầm lầy Penzias nhất định đã sớm hướng tới cuộc sống nhân loại rồi!

Nhiều thú nhân chưa chắc đã có nhiều lý tưởng lắm, với họ, chỉ cần mỗi ngày có thể ăn no, sinh tồn không bị uy hiếp thì đã là hạnh phúc lớn nhất. Nhưng Tần Cách lại có chỉ số thông minh cao hơn tộc nhân hẳn rất nhiều. Trải qua tiến hoá, người hẳn đã dần tách khỏi đặc thù của thú nhân, ngay cả cái đuôi như chiếc roi thép của hổ nhân tộc cũng không thấy trên người Tần Cách.

Bất kể là lối suy nghĩ hay là thói quen trong cuộc sống, Tần Cách đều đã tiếp cận với nhân loại, vậy nên hẳn càng muốn sống cuộc sống như nhân loại! Từ việc Tần Cách có thể nói lưu loát ngôn ngữ nhân loại có thể cảm nhận được lòng hướng tới nhân loại mãnh liệt của hắn.

Trên trời vang lên một tiếng kêu trong trẻo, Tiểu Sư như một mũi tên xẹt qua khoảng không, bay thẳng tới chỗ Lăng Tiêu. Tiểu tử kia đã nhiều ngày chưa gặp Lăng Tiêu rồi.

Yết hầu Tần Cách phát ra một tiếng gầm nhẹ, vẻ mặt lập tức trở nên khấn trương nhìn lên Ma thú phi hành màu trắng trên không trung, cả người phóng xuất ra khí thế hùng mạnh!

Tiểu Sư trên trời cũng cảm nhận được từ thân hình của “Ma thú” cao lớn bên cạnh chủ nhân phát ra khí tức rất bất thiện, lập tức kêu lên một tiếng bén nhọn, hai mắt sắc bén gắt gao nhìn song chưởng Tần Cách, từ nơi đó, nó cảm nhận được uy hiếp cực lớn!

- Tần Cách, đừng lo, đây là sủng vật của ta.

Lăng Tiêu nhẹ giọng nói, phát tay một cái ra hiệu cho Tiểu Sư.

Tiểu Sư nghe lời bay tới trước mặt Lăng Tiêu. Vì khổ người quá lớn nên không còn có thể đậu trên vai Lăng Tiêu được nữa. Nó dùng ánh mắt tràn ngập hồ nghi nhìn Tần Cách. Trong lòng Tiểu Sư cảm thấy kỳ quái, vì sao Ma thú này thân hình lại kỳ quái thế nhỉ, lại có thể gần giống với hình dáng của chủ nhân?

Ma thú đều có bản năng cảm ứng trời sinh, cho nên, dù diện mạo thú nhân này giống nhân loại tới mức nào, nhưng vẫn bị Ma thú có chỉ số thông minh rất cao nhận là đồng loại, bởi vậy Tiểu Sư cảm thấy kỳ quái, từ lúc nào mà bên cạnh chủ nhân lại có thêm một sủng vật nữa rồi? Vì thế đầu Tiểu Sư theo bản năng cọ cọ vào người Lăng Tiêu, ý muốn nói cho Ma thú kia biết, ta mới là sủng vật cưng nhất của chủ nhân đó.

Tần Cách cũng kinh hãi, cường giả nhân loại tuổi trẻ này không ngờ lại có một đại ma thú mạnh mẽ như thế bên cạnh, quả nhiên không hổ là cường giả!

Đừng nhìn Tần Cách có thể xé toạc một con ma thú bậc năm, nếu lúc trước con Tiểu Ác Ma đầm lầy không chọn cách đánh lên, mà là quang minh chính đại dùng nguyên tố công kích Tần Cách, thì mặc dù kết quả cuối cùng vẫn là bị Tần Cách giết chết, nhưng cũng khiến hắn phải trả một giá lớn! Chỉ có điều, hành vi đánh lên của Tiểu Ác Ma đó lại kích phát thú tính và bản năng chiến đấu trong Tần Cách, không bao lâu sau cuộc chiến này, thực lực lại đột phá!

Nhưng loại ma thú phi hành này gần như là thiên địch của tất cả Ma thú biển và Ma thú trên đất liền. Bởi vì tính cơ động của chúng quá mạnh mẽ! Tốc độ cực nhanh, đi vô ảnh đến vô tung, móng vuốt và răng nanh sắc bén cùng với nguyên tố công kích khó lòng phòng bị đều khiến cho mọi người cảm thấy đau đầu.

- Tiểu Sư, hắn là Tần Cách, về sau hắn chính là đồng bọn của chúng ta, hiểu chưa?

Tiểu Sư cọ cọ vào Lăng Tiêu, nhẹ nhàng kêu lên một tiếng.

Lăng Tiêu nhẹ nhàng vuốt ve lông mao ấm áp của Tiểu Sửu, cảm thấy thực lực của Tiểu Sửu dường như lại mạnh thêm rất nhiều!

Mặc kệ là loại ma thú nào, sau khi tiến vào thời kỳ trưởng thành, thực lực đều tăng lên nhanh chóng!

Cũng như Tiểu Sửu, nó ở trong vùng đầm lầy tràn ngập nguy cơ ẩn náu khắp nơi này, nhất định đã trải qua vô số trường chiến đấu.

Lăng Tiêu có phần đau lòng sờ qua những chỗ bị thương của Tiểu Sửu, rất nhiều chỗ đã đóng vảy. Máu và lông chim kết thành từng khối, có chỗ còn bị trọc, còn có chỗ lại có vết máu còn mới.

Phần lớn ma thú phi hành đều cực kỳ sạch sẽ, chúng cực kỳ chú ý đến vệ sinh. Nguyên nhân duy nhất khiến Tiểu Sửu như thế này chính là vì Tiểu Sửu căn bản là không kịp sửa sang lông vũ của mình. Mấy ngày này gần như luôn luôn chiến đấu!

Tuy rằng Lăng Tiêu đau lòng vì Tiểu Sửu bị thương, nhưng có thể thấy, tinh thần Tiểu Sửu mười phần dồi dào, trong mắt sung mãn ý chí chiến đấu!

Tiểu tử kia... càng ngày càng trưởng thành rồi!

Trong lòng Lăng Tiêu cảm thán, đồng thời ném cho Tiểu Sửu một viên Dưỡng Nguyên Đan. Ánh mắt Tiểu Sửu sáng ngời, cắn nuốt đan dược sau đó kêu lên một tiếng cao vút, vỗ hai cánh khiến cây cỏ chung quanh ngã trái ngã phải, cực kỳ đặc ý nhìn thoáng qua đại hán trọc đầu Tần Cách, bay vụt lên trời.

Tần Cách có chút hâm mộ nhìn Tiểu Sửu bay lượn trên trời, nói thầm:

- Đi theo chủ nhân thật là tốt!

Lăng Tiêu không hề hà cười cười, sau đó lấy ra một viên đan dược tương tự, ném vào tay Tần Cách.

Tần Cách giơ lên mũi ngửi ngửi, cảm giác được đây là thứ tốt, cẩn thận thu vào lồng ngực, không ăn ngay.

- Loại đan dược này dùng để trị thương, có thể củng cố, bồi nguyên, ôn nhuận kinh mạch, còn có thể khiến cho thực lực tăng lên chút ít!

Lăng Tiêu cười nói:

- Ý của ta, ngươi có hiểu không?

Tần Cách nhe răng cười:

- Có thể hiểu được, Đại Tể Ti mấy năm nay cho ta rất nhiều thứ. Nếu không có Đại Tể Ti, Tần Cách đến giờ vẫn chỉ là một thú nhân bình thường mà thôi.

Trong lòng Lăng Tiêu chợt động. Tần Cách cùng với mình trở về thành Penzias, sớm muộn gì cũng gặp Diệp tử, vì thế nói:

- Tần Cách, biết vì sao Đại Tể Ti lại đối tốt với ta như thế không?

Tần Cách suy nghĩ một lúc, ngẩng đầu nói:

- Nghe các người nói đến một cái tên của nhân loại, dường như, có liên quan đến Đại Tể Ti...

Lăng Tiêu nghĩ thầm: “Ai nói thú nhân không đủ thông minh, Tần Cách này cũng không ngốc chút nào! Hắn gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, nữ nhân của ta là con gái của Đại Tể Ti...

Tần Cách ngẩng đầu, ngạc nhiên nhìn Lăng Tiêu, gật gật đầu nói:

- Hóa ra là như vậy, ta cứ nói vì sao Đại Tể Ti đối xử với ngươi lại khác biệt như vậy!

Lăng Tiêu cười cười, sau đó nói:

- Tần Cách, có thể nói ta nghe một chút, ngươi hiểu biết bao nhiêu về chuyện của Đại Tể Ti? Ngươi có biết không, ta cũng rất muốn giúp bà ta.

Tần Cách do dự một chút, nói:

- Đại Tế Ti mười năm trước đã tới đầm lầy Penzias. Số lượng thú nhân tộc vào lúc đó phải đông đảo hơn xa bây giờ. Nhưng bên trong đầm lầy, thực lực chúng ta lại chỉ thuộc chủng tộc yếu ớt. Ngay đến cả một bầy sói trong đầm lầy cũng cho rằng chúng ta là lương thực của chúng.

Nếu không phải có Đại Tế Ti xuất hiện, e rằng cho tới hôm nay, thú nhân tộc bên trong đầm lầy đã bị tiêu diệt sạch rồi.

Sâu trong hốc mắt Tần Cách hiện lên vẻ hoài niệm:

- Khi đó ta cũng chỉ là một chiến sĩ tinh anh của thú nhân tộc thôi, so ra thì giống Cuồng Báo bây giờ. So với lý tưởng cao nhất của thú nhân chúng ta, Đại Tế Ti khác chúng ta nhiều lắm, người đã thành công dùng đan dược khiến cho ta từ một chiến sĩ thú nhân bình thường, trở thành như ngày hôm nay.

- Ta rất thích như vậy! Cho nên, ra nhận thức được đan dược người đứt cho Ma thú kia.

Lăng Tiêu cười, khó trách Đại Tế Ti lại tán thưởng y thuật của mình như vậy, hóa ra bà ta cũng am hiểu thuật luyện đan cao minh, lại còn có thể cải tạo các thú nhân đến mức này.

Ngẫm lại, Đại Tế Ti nói khi bà ta mới có hai mươi mấy tuổi đã có thực lực Kiếm Sư, sau đó lâm vào tai họa diệt môn, trong lòng Lăng Tiêu bỗng nhiên hiểu ra vài phần.

- Người biết được gì về kẻ thù của Đại Tế Ti không?

- Đại Tế Ti chưa bao giờ nói qua, ta cũng không đoán được.

Tần Cách hơi rầu rĩ nói. Hiển nhiên, hắn cũng muốn biết kẻ thù của Đại Tế Ti là ai.

Lăng Tiêu khẽ thở dài một tiếng, xem ra, nơi nào cũng vậy mà thôi, thế gia ẩn thế cũng tốt, mà thế tục hồng trần cũng tốt, mọi người cũng chẳng thể nào qua nổi hai chữ “Danh” và “Lợi”. Trong nhãn của Lăng Tiêu giờ này có hơn vạn viên tinh hạch Ma thú bậc năm, mười viên tinh hạch ma thú bậc sáu và hơn năm vạn viên tinh hạch ma thú bậc hai đến bậc bốn các loại.

Đây là của cải lớn đến nhường nào, thậm chí cả người không có tí khái niệm về tiền tài nào như Lăng Tiêu, khi nhìn thấy kho báu của thú nhân tộc cũng không kìm nổi cảm giác tim đập nhanh hơn.

Trong chiếc nhẫn không gian tuy rằng chưa chập kín, nhưng Lăng Tiêu tin tưởng, với bằng này tinh hạch, ngày trùng kiến thành Penzias đã sắp tới rồi!

Có siêu cấp bảo tiêu Tần Cách này đi theo, dọc đường đi rất yên bình. Các ma thú khi ngửi thấy mùi Tần Cách đều tránh xa, hơn nữa là do Lăng Tiêu cố ý tránh né.

Nửa tháng sau, hai người Lăng Tiêu cuối cùng cũng đi ra khỏi vùng đầm lầy. Bước lên vùng đất khác, Lăng Tiêu thấy rõ trong mắt Tần Cách tràn ngập ham muốn học hỏi.

- Tần Cách, từ giờ phút này trở đi, người chính là một nhân loại!

Lăng Tiêu nhìn Tần Cách nói:

- Cho nên, rất nhiều chuyện người cần phải học theo nhân loại. Còn nữa, thấy những nữ nhân có hình dạng giống Đại Tế Ti thì đừng kinh ngạc.

Tần Cách gật gật đầu nói:

- Yên tâm, lúc trước Đại Tế Ti đã dặn ta nhất thiết phải nghe theo sự phân phó của người, ta sẽ không gây phiền toái cho người đâu!

Lăng Tiêu cười cười, có một tùy tùng hùng mạnh mà lại nghe lời như vậy là một chuyện thật đáng vui mừng.

Hiện tại, hắn bỗng nhiên có cảm giác nóng lòng muốn được gặp Diệp Tử.

188. Chương 186: Đan Dược Nghịch Thiên.

Trên đường phố tại thành Penzias, Lăng Tiêu cảm giác được một cách rõ ràng mọi người có lòng chán ghét đối với Tần Cách, cũng đứng ở chỗ xa nhìn diện mạo khổng lồ hung hãn của gã. Mà lúc này Lăng Tiêu cũng hóa trang cho cân xứng với kẻ mạo hiểm, choàng một chiếc áo khoác, cũng che giấu mặt lại, cho nên, không ai nhận ra, gã mạo hiểm gây yếu này không ngờ là linh chủ đại nhân của bọn họ!

Lăng Tiêu có thể cảm giác được một cách rõ ràng bình dân trên đường phố hiện giờ nhiều hơn trước kia, hơn nữa trên mặt đều tràn trề vẻ tươi cười phát ra từ nội tâm. Từ khi hắn thu hồi rất nhiều đất đai từ trong tay quý tộc, sau đó phân cho những bình dân này, chỉ số kinh tế thành Penzias không giảm mà ngược lại còn tăng lên, khiến cho rất nhiều quý tộc chuẩn bị trên đũa Lăng Tiêu đành ngậm miệng mà buồn bực vô cùng.

Trở lại phủ tử tước, Phúc bá trông thấy Tần Cách liền sửng sốt, nhất là khi biết được người này lại là một gã thú nhân hổ tộc thì trên mặt Phúc bá càng kinh ngạc hơn, biết được lần này thiếu gia tiến vào đầm lầy chắc chắn đã trải qua rất nhiều chuyện.

Lão nhân gia cũng chỉ thoáng chớp kinh ngạc mà thôi, liền mang theo Tần Cách đi bố trí ổn thỏa.

Lăng Tiêu trở vào bên trong, Xuân Lan và Thu Nguyệt vừa trông thấy đều ngạc nhiên vui mừng vô cùng, vội vàng chuẩn bị nước tắm rửa cho Lăng Tiêu. Chờ sau khi Lăng Tiêu tắm rửa thay quần áo xong, thiếu gia quý tộc có phong độ tao nhã kia lại lần nữa xuất hiện ở trước mặt hai nàng.

Xuân Lan vui vẻ nói:

-Diệp tử tỷ tỷ vẫn còn đang tu luyện, nếu như nàng biết thiếu gia trở về, nhất định sẽ rất cao hứng lắm!

Lăng Tiêu nói:

-Ta đi xem nàng!

Đi đến chỗ ở của Diệp tử, Lăng Tiêu nhẹ nhàng gõ cửa, Diệp Vi Ny ở trong phòng nhẹ giọng hỏi

Lăng Tiêu nói:

- Là huynh.

-Ồ, Lăng Tiêu, huynh đã trở lại,

Ngay sau đó Lăng Tiêu chợt nghe thấy một trận âm thanh luồng cuống tay chân ở bên trong truyền ra, sau đó nghe tiếng bước chân lẹ xep của Diệp tử. Cánh cửa mở ra, Diệp tử với sắc mặt ửng đỏ nhìn Lăng Tiêu, nhìn chăm chú hắn một cách thâm tình, đột nhiên nhào vào trong lòng Lăng Tiêu, cũng không nói một câu nào, cứ như vậy lẳng lặng ôm hắn.

Tại cửa biệt viện của Diệp tử, Phong Linh vừa mới nhô đầu ra, thấy thế liền vội vàng rút đầu trở về, có chút khấn trương vỗ bộ ngực:

-Không ngờ hắn đã trở lại! May mắn, hắn không phát hiện ta!

Diệp tử ôm Lăng Tiêu một hồi, sau đó ngẩng đầu, tinh nghịch nhìn Lăng Tiêu cười:

-Muội cảm giác hình như thực lực của huynh lại được tăng lên thì phải?

Lăng Tiêu nói:

-Thực lực của muội không phải cũng đã tăng lên rồi sao!

Diệp Vi Ny ngẩng mặt lên tự hào, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút đắc ý, tuy nhiên lập tức có chút buồn bực, nói:

-Đáng tiếc muội vẫn chưa đột phá đến Cuồng Kiếm Sư. Lăng Tiêu, huynh nói, muội ngu lắm phải không?

Lăng Tiêu cười, khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng mịn màng của Diệp tử, sau đó không kìm nổi nhẹ nhàng nói:

-Đâu có, nàng còn rất trẻ mà.

Diệp tử khẽ nhún lại mày, nói:

-Nhưng thực lực của huynh lại cao hơn muội nhiều lắm chứ! Người ta còn lớn tuổi hơn huynh nữa cơ! Lăng Tiêu, muội không hy vọng theo không kịp của tiến bộ của huynh, kéo huynh tụt lại phía sau.

Âm thanh của Diệp tử chưa bao giờ có vẻ nhu nhược, nhưng vào lúc này, một mặt khác chân chính trong lòng tiểu nữ tặc mới lộ rõ ra trước mặt Lăng Tiêu.

-Những chuyện đó không liên quan, ngoại trừ ta, không ai có thể bức hiếp nàng nữa!

Lăng Tiêu cười cười, nói

-Huynh cũng không tôn trọng muội!

Diệp tử chớp con mắt:

-Hơn nữa, huynh dường như càng ngày càng tệ!

Lăng Tiêu nhẹ nhàng ôm eo Diệp tử, mạnh mẽ chịu đựng không có nói cho nàng biết chuyện của Đại Tế Ti, sau đó nói:

-Đó là bởi vì ta càng ngày càng thích nàng.

Về mặt Diệp Vi Ny ứng đối, nhẹ nhàng cúi đầu, không dám đối diện với ánh mắt Lăng Tiêu, tim đang đập “bịch” “bịch”, một loại cảm giác hạnh phúc to lớn bao quanh nàng. Lúc này, Diệp tử cảm giác, mình là người hạnh phúc nhất thế gian.

“Cảm giác có người quan tâm thật là quá tốt!”

Diệp tử trầm nghĩ trong lòng.

Ban đêm, buổi tiệc tối trong phủ tử tước, Mặc Thanh và Lăng Võ nghe thấy tin tức đều hết sức cao hứng đi đến. Mặc Ly vẫn luôn rất nghiêm túc, tại thời điểm trông thấy Lăng Tiêu, trên mặt của hắn cũng hiện lên ý cười. Đôi mắt xinh đẹp của Hoàng Phủ Nguyệt đang quét quanh trên người Lăng Tiêu và Diệp Vi Ny, cười với ý mập mờ. Trực giác của con gái vĩnh viễn là linh mẫn. Nàng phát hiện quan hệ giữa đôi nam nữ này lại tiến thêm một bước!

Phong Linh ngồi ở bên cạnh Hoàng Phủ Nguyệt, nói thật, tối tận bây giờ, nàng bỗng nhiên mới hâm mộ Diệp tử, cảm thấy Diệp tử mới là một cô bé may mắn thực sự. Sự ưu tú và hùng mạnh của Lăng Tiêu, nàng đã kiến thức qua rất nhiều lần. Ý niệm ban đầu rằng loại môn phái thể gia xuất thân ẩn thế này không để tất cả mọi người trong giới thể tục vào trong mắt cũng đã sớm tan thành mây khói.

Ở thành Penzias một thời gian dài như vậy, Phong Linh kiến thức qua rất nhiều. Nhiều vấn đề trước đây nàng chưa bao giờ nhìn thấy, thậm chí căn bản nàng không nghĩ tới, giờ mới rộng mở phát hiện, hoá ra, mình mới là ếch ngồi đáy giếng, từ trước đến giờ thiếu cận đến đáng thương.

Cho nên, mặc dù có thể rời khỏi phủ tử tước, nhưng ngược lại Phong Linh vẫn yên ổn trở lại.

Nàng ham học hỏi ví như ao ước học tập các loại tri thức cùng mọi người, đồng thời cũng giúp đỡ Diệp tử các nàng xử lý một số vấn đề.

Đến bây giờ, sự tự phụ trước đây của Phong Linh đã biến thành tự tin. Hiện giờ, nàng tin rằng cho dù thực lực của mình vĩnh viễn cũng không có tiến triển, nhưng khi trở lại sư môn mình cũng có thể khiến sư môn biến thành một loại cảnh tượng khác.

Rất nhiều chuyện, cũng không phải chỉ có thực lực mà làm được!

Tần Cách cũng không có xuất hiện ở trước mặt những người này, sức ăn của thú nhân quá mức kinh người. Một mình Phúc bá đã tiến hành bố trí cho Tần Cách. Tần Cách cũng vui vẻ không cần giao tiếp với nhân loại nhanh như vậy. Đối với hắn mà nói, giai đoạn hiện tại là nhiệm vụ hoặc là học tập thật nhiều!

Sau khi ăn xong, Mặc Thanh, Lăng Võ và Mặc Ly theo Lăng Tiêu và Diệp tử, cùng với Phúc bá ngồi vây quanh cùng một chỗ, còn có Tần Cách cũng được gọi tới.

Lăng Tiêu cũng không có giấu tin tức Tần Cách là thú nhân, kể lại những việc mình trải qua, trừ thân phận thực sự của Đại Tế Ti, đều giải thích cho mọi người một lần. Những người ở đây đều là thành viên trụ cột của Lăng Tiêu, cho nên cũng không cần che giấu.

-Trời, Ta thật sự không nhìn ra, Tần Cách không ngờ chính là người của thú tộc! Không khác lắm so với nhân loại!

Mặc Thanh đánh giá Tần Cách ngồi đó, một thân khí chất hùng dũng, tán thưởng nói:

-Thật sự là một gã hán tử!

Tần Cách chợt nhếch miệng, hướng về phía Mặc Thanh cười thiện ý, nói:

-Quá khích lệ rồi!

Mặc Thanh lại lộ ra vẻ kinh ngạc, điều này là hoàn toàn chịu phục, không thể tưởng được thú nhân hổ tộc chẳng những có bộ dạng giống như nhân loại, mà ngay cả ngôn ngữ cũng lưu loát như thế! Nếu như không phải Lăng Tiêu nói ra, hẳn nhất định sẽ không cho rằng gã đại hán trước mắt này là một gã thú nhân.

Khi Tần Cách trông thấy Diệp tử, con người chỉ co rút thoáng chốc thôi, bởi vì trước đó hắn đã biết, cho nên Tần Cách cũng không có biểu lộ vẻ kinh ngạc ở trên mặt. Đồng thời Tần Cách bỗng nhiên có loại cảm giác dường như hắn vẫn đang ở trong mảnh rừng rậm trong đầm lầy Penzias như cũ!

Diệp tử có chút tò mò đánh giá Tần Cách, nàng lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng thú nhân, vốn nàng nghĩ thú nhân có bộ dạng giống với ma thú, chỉ chẳng qua đứng thẳng lên đi, không nghĩ tới gã thú nhân đầu tiên mình trông thấy lại giống nhân loại như đúc.

Hơn nữa, Diệp tử cảm giác rất rõ ràng, thái độ của gã thú nhân này đối với mình ... Dường như có chút bất đồng!

Về phần bất đồng đó không biết miêu tả thế nào,... tóm lại, là một loại cảm giác rất thân thiện.

-Lần này từ chỗ thú tộc, ta chiếm được rất nhiều của cải. Điều kiện chính là, trong vòng một năm, chúng ta phải nghĩ biện pháp cho những người thú tộc có thể cư trú ở trong lãnh thổ của chúng ta.

Lăng Tiêu nhìn Phúc bá nói:

-Đế quốc có văn bản rõ ràng nào quy định thú tộc là địch nhân không?

Phúc bá lắc đầu, nói:

-Thiếu gia, đế quốc cũng không có quy định như vậy, chỉ là từ xưa đến nay quan hệ của thú tộc và nhân loại vẫn bị vây trong tình trạng đối lập! Hiểu biết của nhân loại đối với thú tộc cũng chỉ giới hạn trong hung tàn, dã man, tanh máu và cướp đoạt. Dù sao đều là những mặt xấu, ấn tượng không tốt.

Cho nên, nếu thiếu gia tùy tiện mở ra một mảnh đất sống cho thú tộc, chắc chắn sẽ làm cho rất nhiều người hoảng sợ và phẫn nộ, cho nên thiếu gia phải làm việc cẩn thận.

Mặc Thanh nói:

-Năm trước thú tộc ở Penzias vừa mới tiến công tới thị trấn Tập Mai Long, hơn nữa cướp đoạt không ít lương thực và của cải, mà ngay cả thiếu gia ngài, cũng bởi vì nguyên nhân này mà được phong tước. Cho nên nếu như thiếu gia ngang nhiên đưa thú tộc vào trong lãnh địa, chỉ sợ quốc vương bệ hạ, văn bản buộc tội thiếu gia đủ chồng chất thành núi rồi!

Diệp tử hơi hơi bĩu môi tỏ vẻ không đồng ý, nói:

-Kỳ thật nó không phức tạp như các người nghĩ, ta cho rằng chuyện này rất đơn giản!

Thấy mọi người đều nhìn nàng, Diệp tử thản nhiên nói:

-Đế quốc không có văn bản pháp lệnh rõ ràng quy định thú tộc là địch nhân, hàng năm Nam Phương Vương đều hao phí rất nhiều quân phí đóng tại đầm lầy Penzias, điều đó không phải phòng bị thú tộc công kích nhân loại sao? Nếu như Lăng Tiêu có thể giải quyết vấn đề này, làm cho nhân loại và thú tộc cùng sống trong hòa bình, quốc vương bệ hạ cảm kích còn không kịp nữa chứ?

-Hàng năm còn có thể tiết kiệm rất nhiều quân phí! Về phần Nam Phương Vương, hẳn thích đi đâu phải đi đó chứ.

Lăng Võ rất tán thành đề nghị của Diệp tử, hẳn trông có vẻ vẫn luôn trầm mặc, nhưng cả người như tràn ngập lực lượng bùng nổ khiến Tần Cách hết sức vừa mắt, lớn tiếng nói:

-Ta đồng ý với cách nói của Diệp tử! Dù sao cái tên Nam Phương Vương khôn khiếp kia cũng không hợp ý chúng ta! Gần đây hẳn còn nhiều lần phái quân đội kiểm tra xuất nhập của những thương nhân thành Penzias vô cùng nghiêm khắc, khiến cho rất nhiều người cất tiếng oán than khắp nơi, lão tử nhìn hẳn không vừa mắt lắm rồi! Có thể khiến hẳn gặp chuyện khó khăn, ta đều đồng ý!

Mặc Thanh trầm tư một hồi rồi nói:

-Ta vẫn không xem trọng chuyện này, tuy nhiên có một chút việc trái lại có thể đoán trước được, đó chính là nếu như thiếu gia có thể đứng ra nói, những thú tộc này đã trở thành con dân trong lãnh địa của thiếu gia, hơn nữa ngài hứa sẽ không cho chúng công kích nhân loại, ta tin rằng đám bình dân trong thành Penzias chắc chắn sẽ ủng hộ thiếu gia! Kỳ thật vào năm trước có tin đồn thú tộc muốn tấn công thành Penzias thì chạy trốn nhiều nhất đều là những người giàu có và quý tộc! Tuy rằng đám bình dân sợ hãi, nhưng lại không có bao nhiêu người chạy trốn!

Chính sách thiếu gia thi hành năm nay khiến những đám bình dân không những có thể ăn cơm no mà còn có thể có dư dả, có thể có cuộc sống quá tốt! Cho nên, sự cảm kích của đám bình dân đối với thiếu gia đã vượt qua sự tôn kính của họ đối với hoàng quyền!

Phúc bá khẽ gật đầu, nói:

-Lời của thành chủ Mặc Thanh rất đúng. Hiện tại uy vọng của thiếu gia ở thành Penzias đã vượt qua bất kỳ một gã lãnh chủ nào ở đế quốc! Kỳ thật chuyện này suy cho cùng cũng chính là rốt cuộc nhân loại và thú tộc có thể cùng sống trong hòa bình hay không? Còn nữa, chính là thiếu gia có đủ tiền khiến những người đó phải cảm miệng hay không!

Lăng Tiêu khẽ gật đầu, hẳn cũng đã từng cẩn thận cân nhắc về vấn đề này, còn có thời gian một năm. Lăng Tiêu khẽ chớp mắt, bước tiếp theo, chính là phải tiêu hóa những tinh hạch mang về từ thú tộc!

Trước tiên bắt đầu từ đám tư binh của mình.

Trong tinh hạch tồn trữ rất nhiều năng lượng, Lăng Tiêu đang nghiên cứu, loại tinh hạch sinh trưởng ở trong cơ thể ma thú. So với năng lượng tinh thạch ở Tu Chân Giới trong kiếp trước của mình, cách sử dụng có chút bất đồng.

Lúc ấy ở Tu Chân Giới linh khí thiếu thốn, năng lượng tinh thạch có thể nói là vô giá. Mỗi một khối tinh thạch cũng khiến cho hai gã tu chân tranh đấu kịch liệt, có nhiều khi, thà rằng hai bên lưỡng bại câu thương, cũng sẽ không có người nào chịu lui một bước.

Đối với người tu chân, tinh thạch có thể trực tiếp hấp thu, chuyển hóa thành thiên địa linh khí, sau đó cung cấp năng lượng to lớn cho người tu chân.

Mà tinh hạch ma thú, Lăng Tiêu phát hiện, tuy rằng mình cũng có thể trực tiếp hấp thu được năng lượng ở trong chúng, nhưng hấp thu những lực lượng nguyên tố trong tinh hạch cũng không nhanh hơn mình hấp thu thiên địa linh khí. Cho nên, hẳn cũng bỏ qua cách lấy năng lượng từ trong tinh hạch.

Trong thế giới này, chỉ có Ma Kiếm Sư mới có thể thực tiếp lấy lực lượng từ trong tinh hạch. Còn võ giả dưới Ma Kiếm Sư căn bản không có đủ năng lực này.

Nhưng tinh hạch ma thú cũng là có thể luyện hóa!

Lúc luyện chế Trúc Cơ đan, Lăng Tiêu đã từng thử luyện hóa một quả tinh hạch ma thú bậc hai, phát hiện sau khi mình luyện hóa tinh hạch ma thú, hơn nữa thêm một ít thiên tài địa bảo, cũng có thể nhanh chóng tăng thực lực võ giả lên!

Thậm chí..., tạo ra cao thủ giống như Đại Tế Ti làm, cũng không phải là không được! Tuy rằng bởi vì vấn đề tư chất, cũng không thể làm cho tất cả mọi người tăng lên tới thực lực cao cấp lắm, nhưng đối với quân

đội càng chú trọng lực lượng đoàn đội mà nói, chuyện này quả thực là linh dược cực phẩm siêu cấp!

Chỉ tiếc, trước đây Lăng Tiêu quá nghèo, tinh hạch lại quá mức đắt đỏ. Thử tưởng tượng một chút, giá trị của một quả tinh hạch bậc hai đã hơn một vạn kim tệ, mà một vạn kim tệ đổi thành đồng tệ thông dụng của bình dân thì phải gấp một ngàn vạn lần!

Nói cách khác, trên thực tế, một quả tinh hạch bậc hai chính là tài sản mà vài thế hệ của đám bình dân cũng không kiếm được!

Trước đây, trong tay Lăng Tiêu cũng không có dự trữ bao nhiêu tinh hạch, căn bản là không có rất nhiều để hoang phí, chỉ cung cấp cho tiểu Sư của mình cũng khiến Lăng Tiêu có cảm giác ăn không tiêu.

Nhưng hiện tại, toàn bộ cũng không giống như trước nữa rồi!

Hơn năm vạn quả tinh hạch ma thú từ bậc hai đến bậc bốn cũng đủ cho Lăng Tiêu làm ra một đội quân chủ lực chân chính!

Đến lúc đó, tùy tiện xuất ra một gã tư binh cũng có được thực lực trên Cường Kiếm Sư, tin rằng loại quân đội này, đừng nói là quốc vương, cho dù những môn phái thế gia ẩn thế, cũng sẽ đỏ mắt và phát run lắm!

Tới thời điểm đó, mình sẽ quang minh chính đại kéo thú tộc đến đây, còn có bao nhiêu người dám nói lời thừa?

Trong hơn mười ngày, Lăng Tiêu tự nhốt mình ở trong phòng, bắt đầu luyện chế loại thuốc này, đủ để viết lại lịch sử đan dược của đế quốc.

Trong lòng Lăng Tiêu cũng hiểu, nếu loại đan dược này một khi dùng cho tư binh của mình, sau khi thông dụng, tin tức chắc chắn sẽ được truyền ra ngoài, đến lúc đó, sẽ gặp phải đủ loại áp lực, bao gồm cả quốc vương bệ hạ cũng chắc chắn thỉnh cầu mình loại đan dược này.

Lăng Tiêu thầm nghĩ: Ai ngờ, phải tìm siêu cấp môn phái ẩn thế. À, Thực Sơn kiếm phái, đến lúc đó, mình phải giả vờ là thế gia ẩn thế....

189. Chương 187: Chinh Thệ Tăng Lên.

Một tháng sau, tổng cộng Lăng Tiêu đã luyện chế ra hơn ba nghìn hai trăm viên đan dược, loại đan dược này dùng nguyên liệu chính là tinh hạch ma thú, được Lăng Tiêu đặt tên là Thông Lạc đan. Lăng Tiêu không thích đan dược mình luyện chế ra tăng thêm chữ thần đan, mặc dù mỗi một loại đan dược hắn luyện chế ra đều xứng đáng được gọi là “Thần”.

Nhưng trong lòng Lăng Tiêu biết, điều này cũng không phải hắn có bao nhiêu thần kỳ, mà là thiên tài địa bảo của thế giới này quá mức nhiều! Tin rằng bất kì một người nào trong Tu Chân Giới xuyên việt đến chỗ này cũng sẽ không kém hơn mình bao nhiêu.

Cho nên, bản thân Lăng Tiêu cho rằng, thà đừng nói mình thần kỳ mà nói... thế giới này thần kì!

Lăng Tiêu cũng không nóng lòng đem đan dược này cho quân đội sử dụng. Đối với hắn mà nói, độ trung thành của đội tư binh này vẫn còn chờ Lăng Võ nâng cao! Lăng Tiêu sẽ không đem loại viên đan dược mà ít nhất mỗi viên cũng hao phí ba quả tinh hạch bậc hai này đi thử mạo hiểm. Cho nên trước tiên hắn tìm Xuân Lan và Thu Nguyệt, Diệp tử, Mạnh Ly, Mặc Thanh, Lăng Võ cùng với Phúc bá và Thái Cách, còn có Isa vừa mới từ phòng đấu giá vợ và quay về. Lăng Tiêu cũng muốn nhìn một chút, loại đan dược này cũng có thể có ích đối với võ giả bậc cao như Thái Cách và Phúc bá, hay không?

Mỗi người có được một viên đan dược, trong đó Isa, Xuân Lan, Thu Nguyệt, Diệp tử, Lăng Võ và Mặc Thanh đều được Thông Lạc đan luyện chế từ ba quả tinh hạch bậc hai. Cũng không phải Lăng Tiêu cố ý không cho bọn họ những đan dược bậc cao. Tuy rằng Lăng Tiêu có thể khẳng định, dược tính của Thông Lạc đan là ôn hòa, nhưng vẫn không dám quá mức mạo hiểm.

Mạnh Ly được dùng chính là Thông Lạc đan luyện chế từ tinh hạch bậc ba, Phúc bá chính là bậc bốn, mà Thái Cách có được... Chính là Lăng Tiêu hao phí ba quả tinh hạch bậc năm, luyện chế thành đan dược! Trên thực tế, nó đã không thể xem như Thông Lạc đan nữa rồi.

Sau khi nghe Lăng Tiêu giải thích, mọi người cũng vừa mừng vừa sợ. Phải biết rằng, những môn phái thể gia ẩn thế cũng có một chút đan dược khiến thực lực tăng lên, thậm chí có một số thể gia chuyên môn nghiên cứu dược liệu, cũng có thể luyện chế ra đan dược có hiệu quả rất mạnh, nhưng trực tiếp luyện chế tinh hạch ma thú giống như Lăng Tiêu, có thể nói, tất cả mọi người chưa từng nghe nói qua!

Cho nên, mọi người đều ngạc nhiên vui mừng vô cùng. Từ khi trở về Lăng Tiêu cũng chưa gặp mặt Isa, qua ngày hôm sau, Lăng Tiêu liền tiến vào trạng thái bế quan luyện đan, cho nên nói, đã quá lâu rồi nàng cũng chưa nhìn thấy Lăng Tiêu. Cho nên khi thấy Lăng Tiêu, trong mắt Isa lại thêm vẻ không muốn xa rời và si mê.

Đợi sau khi tất cả mọi người đều cầm đan dược tiến vào bế quan, Lăng Tiêu mới đi tới biệt viện của Phong Linh. Phong Linh mặc một bộ váy dài màu trắng đang ngồi ở trước thạch bàn, lặng lẽ cầm một quyển sách xem. Trông thấy hắn, nàng cười nhàn nhạt, sau đó nói:

- Như thế nào, linh chủ đại nhân đến đuổi ta đi sao?

Lăng Tiêu mỉm cười ném cho Phong Linh một viên đan dược, nói:

- Cô ăn vào viên đan dược này đi, hẳn là nó có thể giúp cô đột phá tu vi Cuồng Kiếm Sư, hơn nữa, cũng sẽ không để lại bất cứ di chứng về sau đâu, cũng coi như là một loại bồi thường mà ta hạn chế tự do của cô lâu như vậy đi!

Phong Linh tiếp nhận viên đan dược, đôi mắt tràn ngập vẻ hồ nghi, nhìn Lăng Tiêu hỏi:

- Anh mà cũng đối xử tốt với ta như vậy sao?

Lăng Tiêu nói:

- Bởi vì gia tộc của cô đã không còn tạo thành bất kì uy hiếp gì đối với ta, cho nên tiếp tục lưu cô ở đây đã không còn ý nghĩa gì, bây giờ cô không muốn, hay là thích chỗ này, không muốn rời đi sao?

Về mặt Phong Linh đỏ lên, cả giận nói:

- Có quỷ mới thích ở chỗ của anh!

Lập tức cười lạnh:

- Lăng Tiêu, anh quả nhiên rất cuồng vọng, anh thực nghĩ rằng anh có thể dùng một kiếm đánh lui Kiếm Tông thì có được thực lực chống lại sư môn ta sao? Chẳng lẽ anh sẽ không sợ sau khi ta trở về, công bố ra ngoài bí mật của anh, khiến cho chỗ đất phong của anh, trở thành mục tiêu công kích?

Lăng Tiêu lạnh nhạt cười:

- Ta cung kính chờ đợi.

Phong Linh sững sốt, lập tức bĩu môi:

- Người như anh cũng chỉ mạnh miệng! Thực không có ý tứ, anh yên tâm đi, khi ta trở về sư môn cũng nhất định sẽ không nói ra ngoài tình huống của anh nữa câu, nếu như trái lời, Phong Linh ta chết không được tử tế!

Lăng Tiêu hơi hơi đứng thẳng lên, nói:

- Đó là chuyện của cô, được rồi, cô có thể dùng đan dược, ta đi thôi.

Nhìn theo bóng dáng Lăng Tiêu, Phong Linh thầm mắng bản thân, mình không có lợi gì tại sao lại phát ra lời thề với hắn làm cái gì chứ!

Ta thật sự điên rồi, chẳng lẽ ta không hi vọng thấy có người đến chỗ hắn gây sự?

Toàn bộ phủ tử tước rơi vào trong một mảnh im lặng, trong lòng Lăng Tiêu cũng có chút không yên., Đây chính là lần đầu tiên hắn luyện chế loại đan dược này. Trên thực tế, trong một tháng này, tinh hạch ma thú bị hắn lãng phí và được luyện chế thành công, gần như là ngang bằng nhau!

Nếu không, Lăng Tiêu có thể hoàn toàn luyện chế thành công hơn ba nghìn viên đan dược chỉ trong vòng hơn mười ngày, làm sao dùng đến thời gian một tháng?

Hai ngày sau, người thứ nhất từ trong trạng thái bế quan tĩnh lại, không ngờ là Thái Cách. Trên mặt hắn có chút hưng phấn, cũng mang theo một chút uể oải, nhìn Lăng Tiêu, nhỏ nhẹ nói:

- Chủ nhân, ta có cảm giác, mình thiếu chút nữa, là có thể đột phá đến cảnh giới Kiếm Hoàng! Đáng tiếc vẫn chưa thể đột phá!

Lăng Tiêu vui vẻ trong lòng, Thái Cách có thể có thực lực Kiếm Tông bậc sáu! Tới trình độ này của hắn, muốn tăng lên nữa, nhất định là quá lớn!

Kỳ thật từ Ma Kiếm Sĩ trở đi, khoảng cách giữa mỗi một cấp bậc cũng cực kỳ rõ ràng!

Tỷ như nói một gã Ma Kiếm Sĩ bậc bốn, khi đối mặt Ma Kiếm Sĩ bậc ba, nếu như kiếm kỹ và công pháp lại tu luyện cùng cấp, như vậy, võ giả bậc bốn hoàn toàn có thể áp chế võ giả bậc ba, khiến cho võ giả bậc ba ngay cả cơ hội trả đòn và con đường sống đều không có!

Nếu như Ma Kiếm Sĩ bậc ba tu luyện kiếm kỹ và công pháp cao cấp hơn bậc bốn thì kết quả đó cũng sẽ không thay đổi quá nhiều, trừ phi võ giả bậc thấp tu luyện kiếm kỹ công pháp phải cao hơn võ giả bậc cao mấy cấp thì họ mới có thể chuyển bại thành thắng!

Bởi vậy có thể thấy được, cùng cấp nhưng khác bậc có sự chênh lệch về thực lực tới mức nào!

Nếu Thông Lạc đan có thể tạo được tác dụng đối với Thái Cách, như vậy đối với những người khác càng phải có tác dụng!

Người thứ hai đi ra chính là Phúc bá, vẻ mặt lão nhân gia sáng đỏ, nếp nhăn trên mặt rõ ràng giảm đi rất nhiều! Nhìn thấy Lăng Tiêu, ông liền không kìm nổi vẻ mặt tươi cười, thoải mái nói:

- Thiếu gia, ta cuối cùng cũng trở thành Ma Kiếm Sư bậc hai! Đan dược này thật đúng là thần dược!

Lăng Tiêu vui vẻ, Phúc bá bị vây ở trạng thái đỉnh của Ma Kiếm Sư bậc một đã rất nhiều năm. Hiện nay ông đột phá đến bậc hai, thật đúng là tin tức làm cho người ta kích động!

- Chúc mừng Phúc bá.

Lăng Tiêu vui vẻ cười nói.

- Ta phải nói là chúc mừng ngài, thiếu gia!

Phúc bá tao nhã cười nói:

- Thiếu gia lập tức có thể có được một chi quân đội vô địch rồi!

Trong mấy ngày kế, mọi người đi ra theo thứ tự. Từ thứ tự mọi người xuất quan, Lăng Tiêu đưa ra kết luận: Thực lực càng hùng mạnh, thời gian bế quan cũng càng ngắn!

Bế quan lần này, Mạnh Ly từ Ma Kiếm Sĩ bậc ba vừa rồi đột phá đến Ma Kiếm Sĩ bậc năm! Hắn đi theo Lăng Tiêu không đến một năm thời gian đã từ một gã Cuồng Kiếm Sư, một đường vọt tới Ma Kiếm Sĩ bậc cao, thậm chí đạt tới một đẳng cấp cùng với Lăng Thiên Khiếu! Tuy nói rằng hắn chưa chắc là đối thủ Lăng Thiên Khiếu, nhưng giờ phút này thực lực của Mạnh Ly, cho dù là quốc vương bề hạ, cũng khẳng định sẽ cam tâm tình nguyện phong hắn một tước vị cao cấp!

Cao thủ trẻ tuổi như vậy, toàn bộ đế quốc cũng tìm không ra bao nhiêu người!

Tuy nhiên tới bây giờ, Mạnh Ly sớm đã trung thành và tận tâm với Lăng Tiêu. Đối với Mạnh Ly mà nói, đi theo bên cạnh một cường giả có thể khiến mình không ngừng đạt được thực lực tăng lên, phải quan trọng hơn rất nhiều so với bất kỳ một danh hiệu quý tộc và kim tệ nào!

Mặc Thanh từ Cuồng Kiếm Sư bậc sáu tăng lên tới Ma Kiếm Sĩ bậc một. Mà Lăng Vô, là từ Cuồng Kiếm Sư bậc hai cũng vừa mới tăng lên tới Ma Kiếm Sĩ bậc một!

Mặc Thanh đồng thời buồn bực, Lăng Tiêu lại tổng kết được một kết luận, tuy rằng Thông Lạc đan thần kỳ, nhưng dường như cũng căn cứ vào thể chất của mỗi người, nên nhận được hiệu quả bất đồng! Mặc Thanh

đã hơn một lần tăng lên rất nhiều cấp, nhưng lúc này đây chỉ tăng lên hai cấp, điều này dường như cũng giải thích một vấn đề, chính là thể chất của Mặc Thanh dường như chỉ tu luyện đến Ma Kiếm Sĩ bậc một đã là cực hạn rồi!

Lăng Vô rất hưng phấn, thực lực Ma Kiếm Sĩ, đây là điều mà lúc trước hắn căn bản không dám tưởng tượng! Ngay hiện tại, theo Lăng Tiêu, không ngờ lại dễ dàng biến thành sự thật như thế, khiến hắn có loại cảm giác tựa như ảo mộng.

Xuân Lan và Thu Nguyệt, cũng lại tiến giai đến Cuồng Kiếm Sư bậc một, hai nàng thị nữ xinh đẹp quyến rũ, cho dù là ai cũng nhìn không ra hai nàng lại có thể có thực lực mạnh mẽ như vậy!

Diệp tử xứng đáng với lời khen tặng của Lăng Tiêu là trời sinh có thể chất võ đạo, không ngờ một lần nữa tăng lên đến Cuồng Kiếm Sư bậc sáu! Điều này đồng thời làm cho nàng hưng phấn, cũng có chút buồn bực, lần trước dùng Tử Lam Chu Quả vừa mới tăng lên tới tu vi Đại Kiếm Sư bậc sáu, lần này cũng giống nhau, dừng ở Cuồng Kiếm Sư bậc sáu trạng thái đỉnh, dường như chỉ kém một chút là nàng có thể thăng lên đến tu vi Ma Kiếm Sĩ

Isa dường như vốn không có thiên tư như vậy ở phương diện võ đạo, chỉ từ Kiếm Sư bậc bốn tăng lên đến tu vi Đại Kiếm Sư bậc năm! Tuy nhiên Isa đã rất hài lòng, đối với nàng mà nói, thực lực tăng lên rất cao cũng không quan trọng, nàng chỉ muốn có thể vẫn ở bên cạnh Lăng Tiêu là cảm thấy mỹ mãn rồi.

Thông qua tất cả mọi người, thí nghiệm của Lăng Tiêu rốt cuộc hoàn toàn thành công. Đối mặt với ánh mắt “thêm một quả nữa đi” của những người này, Lăng Tiêu đành phải giơ hai tay lên:

- Loại đan dược này cũng không thích hợp cho việc dùng thường xuyên! Dùng đan dược để tăng lên thực lực, dưới Ma Kiếm Sư, có lẽ không có gì, nhưng tới trên Ma Kiếm Sư, các người phải cần tu luyện tâm tình! Nếu không các người rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì trọng thương, nặng thì thân vong! Cho nên, không nên quá mức tham lam!

Lời của Lăng Tiêu khiến Phúc bá cũng cảm giác có chút đỏ mặt, cười nói:

- Quả thật là lòng chúng ta quá tham, cũng là do đan dược của thiếu gia quá mức thần kỳ!

Mọi người cùng gật đầu, Mặc Thanh nói:

- Hiện tại ta nghĩ, chuyện chúng ta phải làm là làm sao có thể che giấu tin tức này. Hy vọng trong thời gian ngắn, chúng ta cũng không lộ ra ngoài thực lực của mình, nếu không, những thế gia và môn phái ẩn thế luôn nhìn chằm chằm chúng ta chắc chắn sẽ điên cuồng!

Lăng Vô trầm ngâm một chút, cũng nói:

- Đúng vậy, tạm thời cũng không phải thời điểm thích hợp để chúng ta phân ra nhiều đan dược cho những bọn lính! Khảo nghiệm bọn họ một hồi cho thật tốt cũng không muộn!

Lúc này Phong Linh bỗng nhiên đứng ở cách đó không xa, ánh mắt phức tạp nhìn Lăng Tiêu.

- Lăng Tiêu, ta tới tìm anh để cáo từ!

190. Chương 188: Âm Luật Kiếm Kỹ Cường Đại.

Phong Linh âm thầm lắc đầu, nàng cũng không muốn trở về. Bởi vì khi trở về, lấy tính cách của phụ thân mình, chắc chắn lại có chủ ý nhằm vào Lăng Tiêu. Trong thâm tâm ông muốn phát triển sư môn biến thành môn phái tam lưu, thậm chí là môn phái nhị lưu. Phụ thân tuyệt đối sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như vậy. Mà như vậy, chẳng khác nào đem đến một thù nhân hùng mạnh trong tương lai. Đúng vậy, chắc chắn là như thế!

Phong Linh chính mắt thấy, những thuộc hạ dưới tay của Lăng Tiêu có thực lực bình thường như thế nào nhưng nhờ vào linh dược của hắn đã có được thực lực mạnh mẽ. Cho nên, Phong Linh căn bản không cho rằng sư môn của mình có thể lay động thực lực Lăng Tiêu. Đúng vậy, lúc này hắn cũng không có kiêng kỵ gì sư môn của mình, dù đó là một thế gia hay môn phái ẩn thế.

Phong Linh đi ra khỏi thành, trong lòng không có mục đích gì. Nhưng nàng chợt nghĩ, từ nhỏ nàng đã nghe rất nhiều chuyện kể về các đoàn mạo hiểm, nếu chính mình đi làm một kẻ mạo hiểm có lẽ cũng thú vị lắm?

Bỗng nhiên, phía sau Phong Linh xuất hiện mấy bóng người đi theo nàng ở đằng xa. Phong Linh thực ra đã sớm nhận ra, chỉ có điều nàng nghĩ rằng những người này vô tình đi cùng đường với nàng mà thôi, cho đến thời điểm nàng đi ra khỏi thành rất xa, phát hiện những người này vẫn bám theo nàng như cũ. Hơn nữa, Phong Linh rất miễn cảm với những khí tức tràn đầy nguy hiểm này. Nàng mạnh mẽ đứng lại, quay mặt lại đằng sau, mặt lãnh đạm nhìn về phía mấy người kia cất lên tiếng nói trong trẻo:

- Các người vẫn đi theo ta làm gì?.

Đằng sau Phong Linh có ba người có gương mặt rất bình thường, ăn mặc theo kiểu những người mạo hiểm, nhìn không thấy có gì kỳ lạ cả. Thấy Phong Linh đứng lại, một người trong đó liếc mắt bốn phía phát hiện không có mấy người đi đường hướng về phía này, hần nhìn hai người bên cạnh khẽ gật đầu. Hai người này căn bản không nói gì tiến về phía Phong Linh, ánh mắt cũng không có nửa điểm biểu tình, nhưng hành động cũng không hề chậm chút nào, vây Phong Linh lại. Phong Linh rút thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ, nhẹ nhàng rung lên vài thanh âm vui tai truyền đến. Mấy người kia rất sửng sốt, lập tức về mặt ngưng trọng khẩn trương, khẽ hô lên, trên người liền bạo phát ra khí thế hùng mạnh tấn công Phong Linh. Mục đích của bọn họ đúng là muốn giết chết Phong Linh.

Ngay lập tức, từ thanh bảo kiếm của Phong Linh không ngừng truyền đến những tiếng vó dồn dập của hàng ngàn vạn con ngựa theo bốn phương tám hướng lao đến không ngừng xung trận.

Ba người kia cảm giác mặt đất đang run rẩy.

“Ầm”

Vô số chiến mã nhằm về phía ba người, trên chiến mã là những kỵ sĩ ngồi ngay ngắn cường hãn không sợ chết, tay cầm những trường thương sắc bén, tiếng thương hỗn loạn phá không rít lên từng hồi, tấn công về phía ba người.

Ba người nhất thời trong lòng cực kỳ hoảng sợ, cũng bộc phát khí thế của bản thân mình đến đỉnh điểm

Mấy thanh trường kiếm, kiếm khí xuy xuy rung động như thực chất quét về phía đàn kỵ sĩ.

Huyết quang tận trời, vô số kỵ sĩ bị kiếm khí của ba người chém thành hai đoạn, máu đỏ bắn lên cao, tỏa ra mùi tanh nồng đậm.

Kiếm của Phong Linh ... càng múa càng nhanh

Vô số kỵ sĩ thân kinh bách chiến trên chiến trường giống như thủy triều, người trước ngã xuống, người sau tiến lên nhằm về phía ba người liên miên không hết.

Ba người này đều có thực lực Ma kiếm sĩ, rộng giận vùng kiếm khí tung hoành, hoàn toàn không coi đám kỵ sĩ dũng mãnh này ra cái gì.

Mồ hôi Phong Linh trên trán càng ngày càng nhiều.

Trong ba người kia, có một người có thực lực yếu nhất đột nhiên không chịu đựng được dòng sức cắn mạnh đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu. Một cơn đau đớn không thể khống chế, hần hét to lên

- Áo cảnh

Hai tròng mắt Phong Linh lộ ra sắc thái kiên nghị, cắn răng một cái, khí thế trên người một lần nữa biến đổi, thúc động thanh âm thiết mã càng ngày càng cấp bách, càng lúc càng nhanh, phẳng phát như có vô số tiếng trống trận đang không ngừng gõ vang, ủng hộ các chiến sĩ công kích đầy quyết tâm.

Hai gã còn lại kia cũng có thực lực Ma kiếm sĩ rất cuộc cũng bắt đầu suy nhược, trong giây lát quát to lên một tiếng, chém mấy tên kỵ sĩ thành hai đoạn, máu tươi phun ra mãnh liệt, vừa định hét lên cuồng ngạo nhưng lại hoảng sợ khi thấy ngọn trường thương sắc bén đang đâm tới, thấy thanh trường thương dần dần đâm tới hai mắt mình.

Tên Ma kiếm sĩ này kêu lên một tiếng thảm thiết, hai tay ôm lấy mắt, thân mình lao đảo lui về phía sau.

Tên vừa hô lên “ảo cảnh” trở mắt nhìn đồng bọn của mình vùng kiếm chém lung tung xuống mặt đất xung quanh, sau đó đột nhiên ôm đầu té ngã xuống mặt đất, sinh tử chưa biết. Tên Ma kiếm sĩ còn lại bị phần nổi giận gầm lên:

- Con bé thôi tha, ta không để cho người yên thân

Lúc này, bên trong trời đất bỗng nhiên vô cùng yên tĩnh, tên Ma kiếm sĩ này cảm giác bản thân mình không nghe thấy một âm thanh gì. Hắn hoảng sợ, kêu to, cũng không nghe thấy gì, chỉ thấy một mảng thanh tĩnh. Thậm chí, hắn thấy nữ nhân trước mặt này bình tĩnh nhìn mình với ánh mắt tràn đầy trào phúng.

Điều này làm cho hắn có cảm giác sụp đổ. Hắn biết, đây là một loại ảo cảnh cực kỳ cao minh. Tên Ma kiếm sĩ điên cuồng vũ động thanh kiếm, tập trung phòng ngự, cố cho bản thân mình được an toàn.

Bỗng nhiên, có một âm thanh dịu dàng vang lên, giống như là lời của mẫu thân dịu dàng nói, tất cả những gì nóng nảy trong đầu hoàn toàn bị gạt bỏ ra trong nháy mắt. Tên Ma Kiếm Sĩ này thậm chí nhìn thấy mẫu thân của hắn đã mất không biết bao nhiêu năm xuất hiện ở trước mắt hắn, đang dịu dàng nhìn hắn, giống như lúc hắn còn nhỏ, mẫu thân hiền lành nhìn hắn

- Mẹ...

Tên Ma kiếm sĩ này không kìm nổi, một tay đưa ra, bỗng nhiên cảm giác trên ngực mình nóng lên. Hắn thu bàn tay lại, che tại trên ngực, thế giới này trong nháy mắt khôi phục lại. Hắn kinh hãi vô cùng đưa tay sờ đến, lúc này trên ngực tràn đầy máu đỏ tươi.

Lúc này, hắn mới cảm giác được, tất cả lực lượng trong cơ thể dần trôi đi, hắn mở to hai mắt nhìn, trong lòng vạn phần hoảng sợ nhìn gương mặt xinh đẹp như nữ hồ, giọng đứt quãng hỏi:

- người... Người ... Kỳ Sơn các người, kiếm kỹ cái gì... Khi nào thì, như vậy ... Lợi hại như vậy?

Sau đó, hắn trở mắt nhìn, Phong Linh cầm thanh bảo kiếm quét ngang, trên yết hầu tên Ma kiếm sĩ kia xuất hiện một vết máu đỏ tươi, vẻ mặt lại vô cùng an tường, ngã xuống.

- Không nói cho người!

Phong Linh nhẹ nhàng cười với tên Ma Kiếm Sĩ, sau đó quay người lại. Chợt nàng phun ra một ngụm máu, thân thể khẽ lung lay, liền cho tay vào trong lòng lấy ra một cái bình sứ nhỏ, khẽ lắc đầu. Phong Linh ôn nhu nhìn thoáng qua cái bình sứ nhỏ nhỏ này, lẩm bẩm nói:

- Không nghĩ tới, nhanh như vậy đã phải dùng tới người rồi

Vừa nói, nàng vừa đổ ra một hoàn đan dược màu xanh từ trong bình sứ, trông thật là đẹp mắt, ngập ngừng có chút không nỡ ăn. Lúc này, ở trên đường ngẫu nhiên có mấy người đi qua, nhìn thấy thảm cảnh nơi này, bọn họ chủ động đi đường vòng để né tránh. Khóe miệng Phong Linh có chút giật giật, nhìn thành Penzias một lần nữa, nghĩ thầm: Coi như là ta đã giải quyết cho anh một chút phiền toái? Lăng Tiêu, sợ là trong tương lai, anh sẽ gặp phiền toái không ngừng. Phong Linh khẽ nhún chân, thân thể giống như một đạo khói xanh, rất nhanh rời đi.

Khi Lăng Tiêu biết được ngoài thành phát sinh trận đấu này, đã làm chết ba tên võ giả, cũng đã qua hơn một canh giờ rồi. Ba thi thể nằm tại khu vực ngoài thành Penzias.

Đặt bên cạnh ba thi thể là ba cỗ quan tài, thi thể bọn chúng dùng vải trắng quấn lại cho vào quan tài. Phó thành chủ thành Penzias, Lý Phật đại nhân cau mày, cùng vài người bàn giao sổ sách.

- Cái gì? Muốn tìm linh chủ đại nhân phụ trách? Mặc dù ta có thể thông cảm với việc ngài mất đi thân nhân, nhưng ta nhất định phải nói ngài có điểm sai lầm. Chuyện này không có một điểm quan hệ với linh chủ đại nhân.

Lý Phật, ưu nhã nói:

- Đây cũng chỉ là cái hung án bình thường, hung thủ giết người đã thoát đi khỏi hiện trường, chúng ta phải nhanh chóng dán ra cáo thị, truy tìm thủ phạm. Linh chủ đại nhân trăm công ngàn việc đâu có thể quan tâm đến việc nhỏ như thế này để hao tổn tinh thần của ngài.

- Mấy người này là đồng bạn của ta, không phải là thân nhân. Người còn dám nói hươu nói vượn, ta sẽ giết người.

Một gã trung niên mặc bộ trường bào màu vàng nhạt, vẻ mặt tối lại nhìn Lý Phật:

- Ta muốn ngay lập tức cầu kiến lĩnh chủ đại nhân, Sự kiên nhẫn của ta cũng rất có hạn, không nên ép ta giết người.

Lý Phật cười lạnh một tiếng, nhìn tên trung niên này, đi bên cạnh hắn còn có mấy người trẻ tuổi. Tay phải Lý Phật nhẹ nhàng lắc lư vài cái, sau đó nói nói:

- Nơi này là Thành Penzias, các hạ, không phải người muốn đi vào là có thể vào được đâu

Gã trung niên mặc bộ trường bào màu vàng giận dữ, cả người bùng lên một khí thế cường đại, muốn áp bách Lý Phật lại. Nhưng Lý Phật cười ha ha vẫn như cũ, nói:

- Hừ, đừng cho là ta sợ người, người có vũ lực, ta có chính khí. Ta không bao giờ thắng chính, đây chính là thiên lý. Người mạnh như vậy, tại sao không chính mình đi báo thù, tìm lĩnh chủ của chúng ta làm chi?

Gã trung niên mặc bộ trường bào màu vàng đột nhiên thu khí thế lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Bởi vì. . . Bọn họ, là do lĩnh chủ đại nhân của các người giết chết

- Người có chứng cứ gì?

Lý Phật hỏi với vẻ mặt rất bình thản.

191. Chương 189: Thái Độ Của Lăng Tiêu.

- Nếu không có chứng cứ, ta có thể căn cứ pháp lệnh đế quốc, tố cáo người phi báng thành chủ.

Lý Phật khinh thường phũ phũ tay, trên bàn tay sạch sẽ không có một chút tro bụi, móng tay cắt gọt cực kỳ đều đặn, thể hiện đầy đủ phong độ tao nhã của một gã quý tộc.

- Người muốn chết!

Người trung niên mặc hoàng bào gầm lên giận dữ, hai mắt bắn ra tia hào quang phản nộ, bất chợt vươn tay chụp vào cổ Lý Phật.

Một thanh bảo kiếm toàn thân màu đỏ tươi xinh đẹp chợt lóe lên ngăn chặn bàn tay của người trung niên.

- Muốn chết là người!

Lăng Tiêu lạnh lùng nhìn người trung niên mặc hoàng bào:

- Nếu người còn muốn tiếp tục.

- Người chính là Lăng Tiêu?

Người trung niên hoàng bào chợt thu bàn tay lại, sau đó đôi mắt nhìn chằm chằm Lăng Tiêu. Gương mặt này, bọn họ đều rất quen thuộc, mấy tháng nay, bọn họ vẫn luôn ở đây chờ gương mặt này xuất hiện, đáng tiếc là mãi cho tới hôm nay bọn họ mới nhìn thấy, lại là ở dưới tình huống tổn thất ba gã hảo thủ của gia tộc.

- Nếu người còn nhìn ta như vậy, ta không ngại, biến người thành kết cục giống nhau: cùng theo chân bọn họ.

Lăng Tiêu chỉ chỉ ba thi thể trên mặt đất nói.

- Ý tứ của người... Người thừa nhận bọn họ là người của người giết?

Gã trung niên mặc hoàng bào âm trầm nói:

- Có phải hay không?

Lăng Tiêu nhú mày, nhìn thoáng qua người trung niên mặc hoàng bào, sau đó quay đầu hỏi Lý Phật:

- Người này có phải có chút khờ khạo không? Người nghe thấy ta thừa nhận có liên quan tới ta không?

Lý Phật khiêm cung khẽ khom người về phía Lăng Tiêu:

- Lĩnh chủ đại nhân tôn kính, tôi thấy như người này đại khái là bị sự chết chóc của đồng bạn kích thích làm hồng đầu óc rồi. Hoặc là... là trước đây trong nhà không có giáo dục tốt, thế cho nên ngay cả lời nói cũng nghe không rõ. Ôi, thật có lỗi, Lĩnh chủ đại nhân, thân là một quý tộc, ta không nên nói về tật xấu của người khác, ta thật mất phong độ rồi.

Trong cặp mắt gã trung niên bắn ra tia hào quang cực kỳ sắc bén:

- Được, Lăng Tiêu, sớm nghe nói về danh tiếng cuồng vọng của ngươi, hôm nay nhìn thấy, quả nhiên không giả. Tuy nhiên, người ta cuồng vọng, đều là có tiền vốn! Còn ngươi “một thằng nhóc miệng còn hôi sữa”. Chẳng lẽ ngươi cho rằng, dựa vào một thế gia ẩn thế là có thể không coi ai ra gì?

Lý Phật mỉm cười khinh thường:

- Ta nói ngươi đó, thật sự là đầu óc có vấn đề, nói chuyện bừa bãi, một chút trật tự cũng không có. Lĩnh chủ đại nhân chỉ là nói cho ngươi biết: ba người này tử vong, không có một chút quan hệ nào với chúng ta. Ngươi lại ở nơi này quấy rầy lung tung, hiềm thấy Lĩnh chủ đại nhân có lòng thanh thản quan tâm tới ngươi. Nếu đổi là ta, thứ người như ngươi, đã sớm kêu vệ binh tới trói ngươi ném vào địa lao từ lâu rồi! À không...” thủy lao”, cho ngươi tỉnh táo một chút!

- Ta cảm thấy đó là một chủ ý không tệ.

Lăng Tiêu đồng ý nói:

- Nếu các ngươi còn muốn tiếp tục quấy rầy, ta cũng không ngại cấp thêm cho mấy người chút cơm tù.

- Chết tiệt!

Tính nhẫn nại của gã trung niên mặc hoàng bào rốt cục bị mất sạch tất cả. Từ trên thân thể hần bộc phát ra khí thế cực kỳ hùng mạnh, ùn ùn mãnh liệt kéo tới Lăng Tiêu và Lý Phật!

Tuy rằng điều hiềm nghi này có chút lấy lớn ức hiếp nhỏ, nhưng hần thật sự không kìm nổi, hần muốn cho tên tuổi trẻ... Lĩnh chủ đại nhân này, cùng cái tên miệng còn bú sữa... thoát nhìn rất giống quý tộc kia biết rằng: rốt cuộc ai mới là đầu óc có vấn đề, rốt cuộc ai mới có chỉ số thông minh không cao!

Trong nháy mắt sắc mặt Lý Phật biến thành màu tím ngắt. Ngay sau đó, hần cảm giác cổ mình bị thít chặt, bị người ta nhắc lên khỏi mặt đất, sau đó ném rất xa ra phía sau. Lý Phật ngã bệt mông xuống đất hướng về phía thân ảnh dường như cái tháp sắt kia kêu lớn:

- Oái, Lão khốn, lần sau đối phương thức đi! Người đối đãi với một quý tộc như vậy là không đúng!

Lăng Tiêu cảm nhận được tinh thần lực của đối phương, trong lòng cũng thầm giật mình kinh hãi: tinh thần lực của đối phương, không ngờ có thể áp chế âm ỉ ngăn chặn hần lại. Hần kinh sợ, gã trung niên hoàng bào đối diện kia càng thêm giật mình kinh hãi, ánh mắt vô cùng hoảng sợ nhìn Lăng Tiêu:

- Đây... thiếu niên này... Không ngờ có thể chống lại được uy áp khổng lồ của mình?

Đợi đến khi hần thấy người khổng lồ như tháp sắt kia xuất hiện, tâm tình không ngờ buông lỏng một cách kỳ diệu. Quả nhiên, sau lưng thiếu niên Lĩnh chủ này đúng là có cao nhân khác! Xem ra, đánh lui tên cao thủ Kiểm Tông kia chính là người khổng lồ này! Nếu không một thiếu niên thế này mà có được thực lực mạnh mẽ như thế. Điều đó quả thực thật là đáng sợ!

Mấy người trẻ tuổi bên cạnh gã trung niên mặc hoàng bào vừa rồi đều không kìm được lui về phía sau mấy chục bước, sắc mặt đều cực kỳ tái nhợt, nhìn người khổng lồ bên cạnh Lăng Tiêu, trên mặt đều chứa đầy vẻ kiêng dè:

- Lăng Tiêu... Xem ra hôm nay ngươi thật sự quyết ý làm kẻ địch của chúng ta?

Gã trung niên cảm nhận được khí thế từ trên người người khổng lồ không kém gì mình chút nào. Hơn nữa, chính mình vừa mới chủ động công kích đối phương, không ngờ tinh thần lực bị người ta ung dung thoải

máu đánh tan mất, vả lại còn tổ bộ dáng lực có thừa. Cho dù không muốn thừa nhận, trong lòng gã trung niên cũng không kìm nổi nghĩ ngợi: thực lực của tên cự hán này chắc chắn vượt qua ta!

Vì lẽ đó, hắn đổi giọng điệu, trầm giọng nói:

- Lăng Tiêu, nếu đứng sau lưng ngươi đã có môn phái thế gia ẩn thế, vậy chúng ta nói chuyện cũng không cần úp úp mở mở. Chúng ta đến nơi đây, mục đích vốn định giao hảo với ngươi, nhưng ngươi vẫn không xuất hiện, vẫn luôn cự tuyệt ý tốt của tất cả các môn phái thế gia ẩn thế. Hôm nay không ngờ còn chỉ thị kẻ dưới tay giết chết ba đồng môn của ta. Chẳng lẽ, ngươi thật sự không đặt môn phái thế gia ẩn thế ở trong mắt chút nào sao?

Trên gương mặt anh tuấn của Lăng Tiêu, hiện ra một vẻ cười lạnh, nói:

- Nếu luận về cái chầy cái cối, sợ là một mình Lăng Tiêu cũng không phải đối thủ của các hạ. Tuy nhiên dường như các hạ quên một điều: nơi này, là địa bàn của tại hạ! Hơn nữa, nói người của ta giết ba gã đồng môn của ngươi thì phải đưa ra chứng cứ! Không có căn cứ vu tội cho người khác, ngươi không cảm thấy là ức hiếp người quá sao? Ta thật cảm thấy buồn cười thay cho ngươi!

Nói xong, không cần giữ thể diện cho gã trung niên, Lăng Tiêu nói tiếp:

- Cứ như ta, cho tới bây giờ cũng không hỏi các ngươi đến thành Penzias làm cái gì. Tốt nhất các ngươi cũng đừng tới phiền ta! Nếu không... đến lúc đó ta mới không quản các ngươi thuộc nhóm môn phái thế gia ẩn thế cái quái gì, tới một người ta giết một người, đến mười... ta giết mười! Nói với ngươi một lần nữa, thực lực của thủ hạ ta kém hơn ba người này, không phải là người của ta giết! Vốn ta làm Linh chủ ở đây, ta có thể giúp ngươi điều tra một chút, nhưng thấy các hạ thực lực mạnh mẽ, đùa giỡn với người có uy phong thật thoải mái, ta bỗng nhiên mất hứng thú đi điều tra giúp ngươi. Cho nên, cáo từ...

Lăng Tiêu nói xong, xoay người bước đi, Tần Cách liếm liếm đầu lưỡi, hai mắt thụt sâu trong hốc mắt bắn ra tia sáng hung ác, hắn nhìn lướt qua mấy người, trong cổ nói lầm bầm hai tiếng. Trong lòng hắn thầm nghĩ: việc làm của nhân loại, quả nhiên không thể hiểu được, mấy người này rõ ràng là muốn gây bất lợi với chủ nhân, tại sao không một trào cào một cái là xong đời hết thầy? Nói nhiều như vậy làm quái gì?

Ánh mắt gã trung niên mặc hoàng bào lạnh lẽo nhìn chằm chằm theo bóng lưng Lăng Tiêu, bàn tay rút trong tay áo nắm chặt thành quyền, khớp xương vang lên răng rắc, trên trán nổi vầng gân xanh. Tuy nhiên quả thực gã khổng lồ kia tạo áp lực cho hắn quá lớn! Khiến hắn cảm thấy khó tin chính là: hắn không thể cảm nhận được thực lực của người khổng lồ! Hắn dù sao đã là một Kiếm Tông bậc năm! Cho dù ở trong gia tộc, tuy rằng không xếp vào cao thủ nội đường, nhưng ở ngoại đường, đã là người luyện võ bậc cao số một số hai, không thể tưởng được bên cạnh Linh chủ quý tộc thiếu niên này, lại có cao thủ tầm cỡ như thế!

Xem ra, sách lược của gia tộc nhằm vào thành Penzias cần phải lập kế hoạch lại rồi!

Trong đám người vây xem, rất nhiều gương mặt cổ tình ẩn núp, lúc này, cũng đều che mặt lại, vô thanh vô tức rời đi. Sau khi bọn họ rời đi một lúc, rất nhiều bình dân trong đám người mới vừa lớn tiếng tán thưởng uy phong của Linh chủ đại nhân, vừa tán hươu tán vượn, rất nhiều nguồn tin tức khác nhau không ngừng tiến vào trong tay Mạnh Ly. Đến chạng vạng tối, Mạnh Ly cầm tập tin tổng hợp tới gặp Lăng Tiêu. Lăng Tiêu chỉ chiếc ghế dựa đối diện, nhưng Mạnh Ly cũng không ngồi, mà lại mang vẻ mặt xấu hổ nói:

- Thiếu gia, thuộc hạ không bảo vệ tốt cho tiểu thư Phong Linh, xin thiếu gia trách phạt.

Lăng Tiêu cười cười, nói:

- Ta phái người đi bảo hộ cô bé kia hồi nào? Ha ha, nàng nếu đã muốn đi khỏi phủ đệ của chúng ta, như vậy xảy ra bất cứ chuyện gì với nàng, đều không tính lên đầu chúng ta nữa! Chỉ có điều, không thể tránh những tên lỗ mũi hướng lên trời này mượn cơ hội trách cứ ta.

Mạnh Ly gật gật lại ngồi xuống, sau đó nói:

- Thiếu gia dự tính xử lý chuyện môn phái thế gia ẩn thế này như thế nào? Trước đây thiếu gia không có ở nhà, chúng ta đều có thể tha thì tha. Hiện giờ trong thành Penzias, đại biểu của môn phái thế gia ẩn thế không ít hơn mười nhà! Gần như tất cả đều có ý kết minh với thiếu gia, hoặc là... kết minh với môn phái thế gia ẩn thế phía sau thiếu gia!

Lăng Tiêu thân nhiên cười, thân mình khẽ dựa về phía sau, bỗng nhiên thay đổi đề tài nói:

- Phong Linh quả nhiên lĩnh ngộ âm luật tinh tú của kiếm kỹ, có thể lấy một địch ba người cùng bậc. Châu ngọc vẫn là châu ngọc!

Mạnh Ly đầu tiên thoáng sửng sốt, lập tức tiếp lời nói:

- Quả thật, người của chúng ta truyền tin về: nói có người nhìn thấy tận mắt, không đến một phút đồng hồ, ba gã võ giả kia thoáng cái không hiểu rõ cuộc vì sao mà chết. Mà mấy tên đó đều bị giết rất dễ dàng. Đến ngay cả tôi, lúc đầu cũng không tin ba tên chết này lại có thực lực của Ma Kiếm Sĩ! Tiểu thư Phong Linh chẳng qua là Ma Kiếm Sĩ, còn là mới đột phá mà thôi nha!

Lăng Tiêu mỉm cười nói:

- Chẳng lẽ người thấy trong nửa năm qua nàng Phong Linh này, mỗi ngày đều khảy đàn, vì thế đào sâu tình cảm ở trong lòng phải không?

Gương mặt Mạnh Ly đỏ lên, dừng nói, đúng là hắn đã nghĩ như vậy. Lăng Tiêu thu hồi khuôn mặt tươi cười, nói:

- Các môn phái thế gia ẩn thế chú ý tới chúng ta đơn giản là thêm nhỏ dải kiếm kỹ trong tay chúng ta mà thôi! Hôm nay Phong Linh đánh một trận, tuy rằng chúng ta thề thốt phủ nhận, nhưng càng khiến những người đó cảm thấy... trong tay chúng ta có kiếm kỹ vô cùng hùng mạnh cùng với đan dược để giúp tăng lên thực lực!

Mạnh Ly có vẻ buồn bực hỏi:

- Vậy sao thiếu gia còn để cho Phong Linh chạy đi? Tôi xem ra dường như nàng cũng không nguyện ý rời khỏi nơi đây đâu!

Lăng Tiêu thoáng trầm mặc một chút, ngẩng đầu, trong mắt bắn ra hào quang cuồng nhiệt:

- Trên đời này, cường giả chân chính thì vĩnh viễn sẽ không sợ khiêu chiến! Hiện tại, bọn họ cũng chỉ dám thử chúng ta mà thôi! Đợi đến lúc bọn họ phát hiện chúng ta đã đủ hùng mạnh thì đã chậm rồi.

Mạnh Ly nhìn Lăng Tiêu ngạc nhiên sửng sốt, thật lâu sau mới phản ứng trở lại, thái độ kính cẩn nói:

- Mạnh Ly xin chịu sự dạy bảo của thiếu gia!

192. Chương 190: Lăng Ra Khởi Thành Penzias.

Toàn bộ những người thuộc các môn phái thế gia ẩn thế trú trong thành Penzias đều bị chuyện mới xảy ra làm cho sợ run người. Đêm đó, có vô số thư từ đủ loại được chim ưng mang đi mang về, bay qua bay lại trên bầu trời thành Penzias.

Ba ngày sau, Lăng Tiêu tổ chức một yến tiệc nhỏ trong đại sảnh trung tâm của phủ thành chủ, bí mật tiếp kiến tất cả các nhóm sứ giả của các môn phái thế gia.

Trên yến hội, Lăng Tiêu nghiêng ngẫm nhìn các sứ giả này, những người này có lão nhân, có nam nữ, khí thế cũng không yếu. Lăng Tiêu dùng tinh thần lực cảm ứng nhưng không ngờ lại không thấy được một võ giả nào có thực lực dưới Ma Kiếm Sĩ!

Trong lòng hắn không nhịn được phải tán thưởng: “Quả nhiên là những người tới từ nơi trong truyền thuyết, không có một ai là đơn giản!

Trong đó cũng bao gồm trung niên áo vàng đã phát sinh xung đột với Lăng Tiêu mấy ngày trước. Giờ phút này mặt hắn không chút biểu tình ngồi một chỗ, ánh mắt cố ý không thèm nhìn Lăng Tiêu, Lăng Tiêu cảm thấy buồn cười. Giả bộ cái quái gì chứ? Nếu thật sự không muốn nhìn thấy ta, vậy người đừng đến có phải tốt hơn không?

Mà giữa những người tới đây dường như cũng có qua lại với nhau, còn nhẹ nhàng đàm tiếu, thái độ xem ra là rất thân thiết.

Lăng Tiêu ho nhẹ một tiếng đứng dậy, Isa một thân trang phục hoa lệ đứng cạnh Lăng Tiêu.

Từ khi biết chuyện của Đại Tế Ti, Lăng Tiêu liền có ý để Diệp tử giảm bớt cơ hội bại lộ thân phận trước các môn phái thế gia này.

Isa kéo tay áo của Lăng Tiêu, mí mắt buông xuống, mười phần đáng đáp thượng lưu. Trong những sứ giả đang ở thành Penzias này, rất nhiều người đều biết, nữ nhân này đúng là chủ nhân của phòng đấu giá của Lăng gia! Dưỡng Nhan Đan chính là một tay nàng bán ra!

Gần như tất cả nữ sứ giả khi nhìn thấy Isa đều tràn ngập hâm mộ và ghen tị. Dưỡng Nhan Đan giá cả đắt đỏ, cho dù là các nàng muốn dùng cũng không phải chuyện dễ dàng, mà nữ nhân bên cạnh linh chủ đại nhân kia, nhìn làn da mềm mại nhẵn nhụi của nàng là biết, nàng có thể dùng Dưỡng Nhan Đan bất cứ lúc nào!

Rất nhiều nam nhân trẻ tuổi đều hâm mộ linh chủ trẻ tuổi, nữ nhân bên người không chỗ nào không phải là tuyệt sắc, ngay đến cả hồng nhan bên cạnh những người có thân phận là người nổi nghiệp của môn phái thế gia cũng không đẹp như thế, thật sự là làm cho người ta phải hâm mộ mà!

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua những người này, thản nhiên nói:

- Các vị bằng hữu, hoan nghênh đến với thành Penzias. Đoạn thời gian trước đây, Lăng Tiêu vì việc bận rộn của lãnh địa nên không thể bớt thời giờ tiếp kiến các vị, thật sự là có lỗi. Hôm nay mời tất cả các vị đến đây, là vì con người của ta rất lười biếng, thích chuyện gì là phải giải quyết xong, cái gì cần nói là phải nói rõ ràng một lần. Cho nên, các vị có thể nói rõ ý định tới đây đi, đương nhiên, trước hết xin mời các vị hãy giới thiệu bản thân mình một chút!

- Điều đó là tất nhiên

Một nữ nhân hai mươi mấy tuổi, môi hồng răng trắng, làn da cực kỳ non mịn, dưới hàng lông mi dài là đôi mắt đen láy đang nhìn Lăng Tiêu. Nàng ta đứng dậy, trước tiên là nhìn quanh một vòng, khẽ mở miệng nói:

- Thân phận và địa vị của tiểu nữ hồ nói ra chắc các đại gia tộc ở đây cũng không thềm để ý?

Tất cả mọi người đều cười cười, có người lại hừ nhẹ tỏ vẻ khinh thường. Nữ hồ này cũng không thềm để ý, nhàn nhạt cười, nói:

- Lăng Tiêu linh chủ, tiểu nữ hồ Thanh Ngọc, đến từ Thanh huy thế gia, gia tộc cũng không lớn, tam lưu mà thôi. Mục đích đến rất đơn giản, gia tộc chúng tôi rất hứng thú với Dưỡng Nhan Đan của Linh chủ đại nhân, nên đã sai tiểu nữ hồ đến đây mua hai mươi viên. Chỉ có điều, gia tộc không có nhiều kim tệ như thế, không biết, Linh chủ đại nhân có thể chấp nhận đổi bằng đồ vật không?

Isa thản nhiên cười:

- Đương nhiên, Thanh Ngọc tiểu thư, chỉ cần giá trị tương đương, chúng ta đồng ý vật đổi vật. Hơn nữa, mặc dù Dưỡng Nhan Đan ở phòng đấu giá là cung không đủ cầu, tuy nhiên Linh chủ đại nhân đã nói, đối đãi với các bằng hữu của các môn phái thế gia phải có ưu đãi đặc biệt! Cho nên chúng tôi sẽ tận lực thỏa mãn nhu cầu mua này của các vị. Nhưng nếu số lượng không đủ thì chúng tôi xin nói rõ trước.

Thanh Ngọc cười ngọt ngào với Isa, lông mi chớp động nói:

- Gia tộc chúng tôi thực ra là muốn đặt hàng lâu dài, đồng thời, Thanh Ngọc cả gan thay thế gia chủ bốn gia vãn an Lăng Tiêu Linh chủ và vị đại sư luyện đan. Nếu đại sư luyện chế ra tân dược thì Thanh Huy thế gia nguyện ý trả giá mua hàng.

Đối với thiện ý, Lăng Tiêu và Isa khẳng định sẽ không cự tuyệt, Isa mỉm cười, nói:

- Thanh Ngọc tiểu thư yêu cầu, chúng tôi nhất định sẽ suy nghĩ, xin hỏi còn có yêu cầu gì khác không?

Thanh Ngọc thản nhiên cười, nói:

- Nếu như có thể, tiểu nữ hồ da mặt dày, không biết có thể muốn một tấm kim tạp phòng đấu giá Linh chủ đại nhân được không? Hi hi, nghe nói thứ này đại biểu cho thân phận, Thanh Ngọc chỉ là tục nhân nhưng cũng muốn có một chỗ cất giữ tiền tài.

Isa đã chuẩn bị sẵn, quay đầu lại nhìn thoáng qua thiếu nữ đứng sau, thiếu nữ đúng là một trong hai cô nhi ở thị trấn Ô Thản lúc trước, hai tay bê tới một cái hộp, sau đó phân phát xuống mỗi người ở dưới.

Mới đầu trung niên áo vàng héch mũi lên trời hừ một tiếng, trong lòng nói, loại hành động lấy lòng người nhỏ nhỏ này lấy ra dùng mà cũng không biết xấu hổ. Thứ này có cho, đại gia đây cũng không thèm!

Ai biết thiếu nữ này không biết là vô tình hay cố ý, lúc phát đèn chỗ hần vừa đúng lúc hết. Trung niên áo vàng rõ ràng cảm giác được ánh mắt chung quanh, lập tức giận dữ, tuy nhiên lại mạnh mẽ nhìn xuống, lạnh lùng nhìn thiếu nữ:

- Người dám cố ý làm nhục ta?

Trung niên là cao thủ cấp bậc Kiếm Tông, căn bản không cần cố ý phóng ra uy áp thì võ giả cấp thấp như thiếu nữ cũng không thể chịu đựng nổi. Ngực như trúng phải một đòn nghiêm trọng, sắc mặt tái nhợt lui về sau mấy bước, lại quật cường cắn môi, mặt không chút thay đổi nhìn trung niên áo vàng. Lúc này một lão già áo xám ngồi cùng bàn với trung niên áo vàng ho nhẹ một tiếng:

- Dư huynh sao phải chấp nhặt với một đứa nhỏ?

Thiếu nữ cảm thấy người nhẹ hẫng đi, cảm kích nhìn lão già áo xám một cái, thân mình vội vàng lui trở về. Isa đau lòng lấy từ trong lồng ngực ra một viên đan dược cho thiếu nữ. Hành động này lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người, đều tham lam nhìn bình sứ trong tay Isa. Isa mặt không đổi sắc thu bình sứ về. Thiếu nữ tiếp đan dược, thi lễ với Lăng Tiêu và Isa, xoay người rời khỏi. Vừa rời trung niên áo vàng phát ra uy áp đã khiến nàng bị thương, ngụm máu trong cổ họng đã cố gắng nuốt xuống không nhỏ ra!

Lăng Tiêu gọi nàng lại, bỗng nhiên vỗ một cái vào lưng thiếu nữ, thiếu nữ rất cuộc không chịu nổi phun ra một búng máu tươi, thân mình mềm nhũn, Isa vội vàng lo lắng đỡ lấy, sau đó nói:

- Mau ăn đan dược!

Thiếu nữ ném đan dược trong tay vào miệng, có chút mờ mịt nhìn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu lúc này lại quét ánh mắt nhìn trung niên áo vàng, lạnh lẽo nói:

- Hiện tại lặn ngay ra khỏi đây thì ta tha cho người không chết!

- Ha ha ha ha!

Trung niên áo vàng cười điên cuồng vài tiếng. Khí thế trên người đột nhiên dâng trào, áp lực khổng lồ khiến cho bàn ghế vỡ tung, những người khác đều phần nộ nhìn trung niên áo vàng.

- Lăng Tiêu, người thật cuồng vọng vô cùng. Hôm nay nếu không cho người điểm giáo huấn, người thật đúng là coi trời bằng vung!

Trung niên áo vàng nói xong quay về phía những người khác.

- Hôm nay Dư mỗ đắc tội rồi, tiểu tử này đầu tiên là giết đồng môn của ta, sau đó lại dùng cách bỉ ổi như thế để làm nhục ta, nếu ta không phản ứng gì chẳng phải là làm cho người ta coi thường hay sao?

Nói xong chỉ thẳng mặt Lăng Tiêu:

- Hôm nay mặc kệ là ai cũng không thể ngăn cản ta giáo huấn người!

Trung niên áo vàng coi như không hoàn toàn mất đi lý trí, cũng không nói là giết Lăng Tiêu. Hắn tuy chỉ chưởng quản ngoại đường gia tộc, nhưng đã bao giờ phải chịu nhục nhã như thế. Tinh thần lực của trung niên áo vàng nổi lên mãnh liệt, như biển động sóng gầm tràn tới Lăng Tiêu, muốn thừa dịp người khổng lồ kia không có ở đây, trước đánh cho tên thanh niên cuồng vọng không biết sống chết này một trận dã!

Lăng Tiêu đã đạt cảnh giới biến niệm thành cương khiến cho tinh thần lực hóa thành một tấm chắn trước người, tuy vô hình nhưng vô cùng cứng rắn. Dưới uy áp của trung niên áo vàng, Lăng Tiêu mặt không đổi sắc!

Điều này làm cho những sứ giả vẫn chú ý Lăng Tiêu phải sợ hãi, những sứ giả vốn không tình nguyện tới đây cũng hiểu được, vì sao các môn phái thế gia lại coi trọng tiểu tử này đến vậy, hóa ra người trẻ tuổi này lại bất phàm như thế!

Trung niên áo vàng một khi thi triển thực lực, rất nhiều người cũng sáng tỏ. Khó trách người áo vàng này lại cuồng vọng như thế, Kiếm Tông bậc cao, một khi tấn chức lên cảnh giới Kiếm Hoàng thì cho dù trong các môn phái thế gia, cũng có thể tiến vào trung tâm. Trong hoàn cảnh như thế này lại bị một người trẻ tuổi làm nhục, nếu không gỡ lại mặt mũi mới là kỳ quái!

Đúng vậy, thế giới nhân loại cũng giống thế giới thú nhân, tới một tầng thứ nhất định, âm mưu quỷ kế gần như không có mấy tác dụng! Có được thực lực hùng mạnh tự nhiên là có quyền nói!

Nhưng, khiến cho tất cả mọi người bất ngờ là, người thanh niên diện mạo anh tuấn này không ngờ lại có thể kháng cự lại uy áp của cường giả Kiếm Tông!

Cả hội trường lặng ngắt như tờ!

Trung niên áo vàng đâm lao phải theo lao. Nơi này căn bản không phải nhà mình, vốn chỉ nghĩ hung hăng giáo huấn người trẻ tuổi này một chút, thuận tiện có thể phá hoại rất nhiều ý định kết minh với Lăng Tiêu ở đây. Nếu để Lăng Tiêu cùng với các môn phái thế gia thành lập quan hệ tốt đẹp thì cho dù là môn phái của hắn cũng không dễ dàng làm khó được Lăng Tiêu!

Nhưng không ngờ được hắn lại có thể áp chế uy áp của mình, còn, còn con mẹ nó cười mỉa mình nữa chứ!

Trung niên đã bao nhiêu năm mắng chửi không hề thua người, nhưng hôm nay hắn thật sự không chịu nổi. Trong lòng hắn đang chửi ầm lên, lập tức tăng cường uy áp, nhìn sắc mặt dần dần tái nhợt của Lăng Tiêu, trung niên âm lãnh cười. Không tin không trị được người!

Nhưng không nghĩ tới, sắc mặt Lăng Tiêu chợt tốt hơn, ánh mắt sáng ngời. Mấy người cũng có tu vi Kiếm Tông ở hiện trường thiếu chút nữa không kìm nổi phải kinh hô: tên lớn mật này, không ngờ là hắn lại dùng uy áp của trung niên áo vàng để đột phá bản thân! “Hắn đang tu luyện!” Trung niên áo vàng cũng nhận thức được điểm ấy, khi hắn bước tới một bước, muốn mượn thế bắt lấy Lăng Tiêu, bởi vì hắn phát hiện tinh thần lực kẻ này cực kỳ mạnh mẽ, nhưng thực lực thực sự lại không cao! Nếu có thể tới gần hắn, như vậy không chế hắn thật dễ dàng!

Lúc này ngoài cửa yển hội bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm nhẹ, tất cả mọi người cả kinh, liền thấy sau lưng Isa có một đại hán! Đại hán gần như cao đến trần nhà, ánh mắt sắc bén gắt gao nhìn trung niên áo vàng, đi vài bước đã vọt tới cạnh trung niên, một tay nắm lấy cổ áo hắn, sau đó nổi giận gầm lên một tiếng đánh vào bụng trung niên áo vàng. Trung niên áo vàng vô cùng hoảng sợ phát hiện, hắn không có năng lực phản kháng lại với đại hán!

- Kiếm, Kiếm Hoàng!

Trung niên áo vàng run run hô lên hai chữ, những người khác đều ngừng thở, ánh mắt nhìn về Lăng Tiêu bỗng nhiên thêm vài phần kính sợ!

Cao thủ Kiếm Hoàng, ở các thế gia kia đã là tồn tại đỉnh cao rồi!

Vậy mà thoát nhìn thì dường như đại hán Kiếm Hoàng bên người Lăng Tiêu lại là một vệ sĩ!

- Ném hắn ra ngoài cho ta! Lãnh địa của ta không chào đón hắn!

Lăng Tiêu phân phó với Tần Cách một tiếng, sau đó quay lại các sứ giả khác nói:

- Chúng ta tiếp tục?

Các sứ giả này nhìn trung niên áo vàng bị Tần Cách xách ra ngoài, vài đồng lõa mặt xám xịt đi theo ra ngoài. Những người còn lại trao đổi ánh mắt, sau đó lại ngồi xuống. Thanh Ngọc vẻ mặt tán thưởng, vỗ bàn nói:

- Thực lực của Lĩnh chủ đại nhân quả nhiên mạnh mẽ, tiểu nữ hồ không nhìn nhầm nha!

- Quá khen!

Lăng Tiêu nhẹ nhàng cười:

- Tốt rồi, chúng ta nói tiếp đi, tiếp theo là ai?

Trung niên áo vàng cứ như vậy bị Tần Cách mang ra ngoài thành, khuôn mặt đã sớm từ trắng chuyển sang hồng, từ hồng lại về trắng, đến giờ đã thành màu tím!

Tần Cách ném hắn ra ngoài cổng thành, lạnh lùng nhìn trung niên áo vàng một cái, sau đó xoay người đi về.

- Lăng Tiêu, người nhớ kỹ cho ta! Ta Dư Quang tuyệt đối không bỏ qua cho người!

Trung niên áo vàng nghiêng răng nghiêng lợi rống giận, Tần Cách đột nhiên quay đầu lại, dùng tốc độ cao chạy tới, mỗi một bước đều gây rung chuyển trên mặt đất!

Khí thế Dư Quang bùng nổ, đất đai xung quanh lập tức chấn động, cát bay đá chạy. Tần Cách nhảy lên, thân mình xoay tròn như xoắn ốc, cái đuôi trắng kiện vô cùng hung hăng quét về phía trung niên áo vàng!

Trong tay Dư Quang chợt xuất hiện một thanh bảo kiếm dày đặc ánh sáng, thân mình bỗng bắn lên cao tránh thoát một cước của Tần Cách, tuy nhiên trên mặt lại bị luồng gió từ chân Tần Cách quét qua, lập tức xuất hiện một vết máu.

Dư Quang giận dữ, quét ra đạo kiếm khí màu lửa đỏ!

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng:

- Bạo Viêm Trảm!

Tần Cách khước miệng nhếch lên, ánh mắt bắn ra hào quang trào phúng, rít gào một tiếng:

- Chủ ta nói, người phải lặn ra khỏi thành Penzias!

- Ầm!

Một đạo ánh sáng màu vàng từ tay chân Tần Cách bắn ra, Dư Quang như điều đứt dây bắn ra xa.

193. Chương 191: Thâm Hải Độc Long Nhân.

Dư Quang miệng phun máu tươi quay cuồng trong không trung, giống như chiếc lá tàn trong gió, đã bị thương nặng!

Tuy nhiên loại người xuất thân từ thế gia môn phái này cho dù cuồng vọng nhưng chỉ số thông minh cũng cực kỳ cao, làm việc cực kỳ rõ ràng! Biết nếu mình còn giằng co thì đến mạng cũng phải để lại, lập tức nường theo kinh lực của đại hán, thân hình như điện chớp, mặc kệ thương thế nặng thêm cấp tốc bay đi!

Khi bay đi thật xa rồi, dĩ nhiên không thể nhìn thấy đại hán khổng lồ kia nữa, chỉ có thể nhìn thấy tòa cổ thành ngày càng nhỏ dần, hận ý tràn dâng nói:

- Lăng Tiêu! Sỉ nhục hôm nay, ngày sau nhất định sẽ hồi báo.

Tần Cách thấy hắn chạy trốn, cơ mặt kịch liệt run rẩy, khước miệng giật giật, hoa văn trên đầu ngày càng sáng rõ, ánh mắt hung hăng nhìn đồng môn nhân của Dư Quang. Mấy người kia mới chạy từ trong yến hội ra. Họ là những Ma Kiếm Sư có tu vi cực cao, ở thế tục giới cũng coi như cao thủ nhưng trước mặt đại hán thì chỉ như con kiến mà thôi!

- Oan có đầu nợ có chủ, bằng hữu, chúng ta không có đắc tội với người!

Một người tầm ba mươi tuổi dày mặt nói, những nam nữ hơn bốn mươi tuổi bên cạnh hắn đều sầm mặt xuống, chẳng nhẽ, sứ giả của một môn phái thế gia lại phải nói chuyện bằng thái độ đó với người của thế tục giới hay sao?

Tần Cách suy nghĩ những lời mà kẻ da mặt dày đã nói, bọn họ nói gì không quan trọng, cầu xin tha thứ cũng được mà chịu thua cũng thế, Tần Cách sẽ không chấp nhận. Vấn đề là, mấy người này đều quá yếu so với hắn! Giống như người lớn đứng trước trẻ con vậy.

“Người là người lớn, người không thể tùy tiện ức hiếp trẻ nhỏ, thôi quên đi, quay về nói với chủ nhân là trung niên áo vàng kia đã lần ra khỏi thành Penzias rồi, nhiệm vụ của ta đã xong!”

Tần Cách nhăn mặt, hừ hừ vài cái, chỉ xỏ ra đúng một chữ:

- Cút! Trên mặt những người kia ngay cả nhú mày cũng không dám, như là chó nhà có tang hoảng sợ chạy trốn. Mấy môn phái thế gia còn lại cũng bị thực lực của Lăng Tiêu dọa cho kinh sợ, thái độ kiêu ngạo cũng phải thu liễm lại rất nhiều. Cho dù Lăng Tiêu không đáng sợ thì cũng phải biết rằng, những môn phái thế gia đã ở ẩn ngàn năm cũng duy trì gia tộc của họ trên thế tục giới, đó là người phát ngôn của họ. Nhưng bọn họ tự hỏi, trừ nhất lưu thế gia hoặc siêu cấp thế gia, cho dù là nhị lưu thế gia cũng không thể cho một võ giả cấp Kiếm Hoàng xuống gia tộc phát ngôn tại thế tục giới làm vệ sĩ được. Đây là chuyện phải dùng đến chữ “Xa xỉ” để hình dung!

Quả thực là phá gia mà!

Mà giữa những người này, Thanh Ngọc lại đặc ý. Nàng đến trước, thành công tạo giao tình với Linh chủ mới phát Lăng Tiêu. Vừa này Lăng Tiêu chống cự với uy áp của Dư Quang, những người đó đều khiếp sợ thì Thanh Ngọc cũng kinh ngạc đến ngây người, một thanh niên mười bảy, mười tám tuổi như Lăng Tiêu, mà phải gọi hắn là thiếu niên mới đúng, không ngờ lại có thể chống cự uy áp của Kiếm Tông!

Trong gia tộc thì Thanh Ngọc cũng được coi là thiên tài, nhưng cũng chỉ là Cuồng Kiếm Sư bậc sáu mà thôi! Đợi chuyện này hoàn thành, Thanh Ngọc có thể tiến vào nơi thí luyện của gia tộc, đi vào trong đó một năm, mười chín tuổi đi ra cao nhất có thể vọt tới Ma Kiếm Sĩ bậc ba! Mà người trước mắt này, Thanh Ngọc căn bản là không cảm giác được nửa điểm lực lượng dao động. Việc này chỉ có hai kết quả: Thứ nhất, người này căn bản không biết võ công, cho nên không có nửa điểm lực lượng dao động. Thứ hai, thực lực người này hơn xa nàng! Nàng không thể cảm nhận được.

Xem tình hình này, hiển nhiên là loại thứ hai. Điều này khiến Thanh Ngọc cảm thấy bị nhục, nhưng lại càng xem trọng Lăng Tiêu hơn! Gia tộc sở dĩ phái một cô gái trẻ tuổi như nàng đi làm sứ giả vì Thanh Ngọc là người thông minh, khéo léo, biết ăn nói, sẽ không dễ dàng đắc tội với người khác, không như phần lớn các đệ tử thế gia khác, nhắc đến thế tục giới là bĩu môi khinh thường, như là cảm thấy thứ gì dính đến chữ “Tục” thì không có giá trị xem xét. Điều này có lẽ liên quan đến xuất thân hơi thấp của Thanh Ngọc. Tuy nhiên, mặc kệ nói thế nào thì nói, sau hôm nay, địa vị trong gia tộc của Thanh Ngọc sẽ được đề cao lên rất nhiều!

Trên thực tế, nhiệm vụ gia tộc trao cho nàng tuy chỉ là mang về một viên Dưỡng Nhan Đan, nhưng mặt sau còn có một câu “Càng nhiều càng tốt”. Đừng nói Thanh Ngọc, cho dù người khác cũng thế. Thế gia tuy rằng tiền tài khổng lồ, nhưng cũng không thể xem Dưỡng Nhan Đan như đậu phộng mà ăn được. Là một thế gia ngàn năm, những thứ tốt trong gia tộc khẳng định không thiếu, trong đó có những thứ họ không dùng được, hoặc là bảo vật không biết tên. Nếu có thể đổi lấy một ít Dưỡng Nhan Đan, thứ nhất là có thể giao hảo với các phu nhân, chủ mẫu trong gia tộc, thứ hai là có thể liên hệ được với Lăng Tiêu. Từ nay về sau, nếu thật sự có loại thượng phẩm đan dược khác, Thanh Ngọc có thể là người được phân cho trước tiên!

Bàn tính này Thanh Ngọc đã làm rất tốt rồi. Hơn nữa là nàng đã thành công! Khi Isa không chút do dự lấy ra bình sứ trong lòng, đổ ra một viên đan dược đắt cho thị nữ kia, Thanh Ngọc rõ ràng cảm giác được những người chung quanh đầu tiên là sững sờ, tiếp theo đó là dùng ánh mắt nóng rực nhìn cái bình sứ nhỏ kia rồi lại nhìn mình đầy ghen tị! Không thể nghi ngờ, thế gia thần bí sau lưng Lăng Tiêu có trình độ luyện chế đan dược khẳng định là cực kỳ cao!

Mà luyện chế đan dược đúng là thứ mà những thế gia ngàn năm này chưa từng đình chỉ nghiên cứu!

Cho nên, Lăng Tiêu quật khởi, các thế gia ẩn thế nghe tin lập tức hành động, thứ nhất nhắm vào đan dược, thứ hai là kiếm kỹ!

Tập trung vào kiếm kỹ của Lăng Tiêu thường thường đều là thế gia dưới tam lưu. Thế gia trên tam lưu thì đều chú ý đến bí pháp luyện đan dược của Lăng Tiêu. (BTV: đoạn này tác giả viết nhằm hoặc người đánh

máy bên TQ gõ nhầm, cả thế gia trên tam lưu và dưới tam lưu đều nhầm vào kiếm kỹ của Lăng Tiêu)

Gã tên Dư Quang kia hiển nhiên là không muốn làm rõ việc này. Hắn nghe nói thành chủ thành Penzias là Lăng Tiêu có được kiếm kỹ hùng mạnh, lại thấy một số lớn những thế gia tập trung đến thành Penzias nên đi theo mọi người tới. Đợi đã lâu nhưng chưa gặp được Lăng Tiêu, trong lòng tự nhiên nôn nóng. Giữa lúc ấy, tự nhiên hắn nhìn thấy con gái của môn chủ Kỳ Sơn Môn từ trong phủ đệ của Lăng Tiêu đi ra ngoài thành. Trước đó không lâu, vì cướp đoạt bảo vật nên Dư Quang đã phát sinh tranh đấu với phụ thân Phong Linh, tuy không chịu thiệt nhưng cũng không chiếm được gì cả. Thấy con gái của môn chủ Kỳ Sơn Môn, con mắt Dư Quang xoay chuyển, nghĩ ra một chủ ý ác độc: Nếu, con gái Môn chủ Kỳ Sơn Môn chết trong thành Penzias, tên khốn khiếp Kỳ Sơn môn chủ kia chắc chắn sẽ tới báo thù. Đến lúc đó, không sợ Lăng Tiêu không ra mặt. Vì thế hắn phái ba ngoại gia đệ tử đi theo Phong Linh, thừa cơ đánh chết nàng, nhưng không ngờ Phong Linh lại có thể chém chết cả ba người! Dư Quang xem như thất bại, hơn nữa còn phải quay về gia tộc.

Sau khi đuổi Dư Quang đi thì các thế gia còn lại tám nhà, là Đông Hải Triệu gia, Nam Cương Vương gia, Tây Vực Lý gia, Thiên Sơn Tôn gia, Tuyệt Vực Chu gia, Long cốc Câu gia, Thanh Huy Thanh gia, Hải vực Tống gia.

Trừ Thanh Ngọc từ Thanh Huy thế gia, các gia tộc khác tất cả đều là nhị lưu thế gia! Trong đó Hải Vực Tống gia lại là nhất lưu thế gia lai lịch thần bí nhất.

Giữa các môn phái thế gia vẫn đối xử với nhau rất khiêm tốn, thực lực che giấu rất tốt, không để cho người ngoài biết. Hải Vực Tống gia từ trăm năm trước, trong một trận chiến đoạt bảo đã một trận thành danh giữa các thế gia hùng mạnh. Tuy rằng ngay sau khi cướp được bảo vật lập tức mai danh ẩn tích, nhưng sự hùng mạnh của Hải vực Tống gia đã chiếm được sự nhất trí của các môn phái thế gia khác, đành trở thành nhất lưu thế gia!

Mà các thế gia ẩn thế này đều đến từ các quốc gia khác nhau. Trong mắt họ thì khái niệm quốc gia cũng không rõ ràng lắm, cho nên ngay đến cả tên gia tộc, hơn nữa chỉ là dùng địa danh của địa phương. Trong mắt họ, quốc gia chẳng qua là do ai chấp chính mà thôi. Sứ giả của Hải vực Tống gia là một thanh niên hai mươi mấy tuổi, mười phần khiêm tốn, diện mạo anh tuấn, quả nhiên là một mỹ thiếu niên, công tử giữa trần thế! Cho dù Dư Quang vừa đại náo nơi này, hắn cũng chỉ ngồi một chỗ xem náo nhiệt, trên mặt là nụ cười thần nhiên, không hề có cái kiêu căng của một nhất lưu thế gia, khiến người ta vừa thấy đã sinh hảo cảm.

Hơn nữa, hắn có bối cảnh thần bí mà hùng mạnh sau lưng. Người như thế không ai dám khinh thị!

Trước đó là Thanh Ngọc, lại trải qua một phen biến cố, mọi người cũng không ai chịu nói trước, đều hướng ánh mắt về phía sứ giả của Tống gia.

Sứ giả Tống gia thần nhiên cười, nói:

- Nếu tất cả mọi người đã nhìn tại hạ, vậy tại hạ cũng không khách khí.

Nói xong hắn nhìn mọi người một lượt, sau đó nói với Lăng Tiêu:

- Tại hạ Tống Minh Nguyệt, người của Hải vực Tống gia, tới đây thỉnh cầu Lăng huynh một việc. Gia phụ ba năm trước bế quan thất bại, tẩu hỏa nhập ma, hiện giờ thần trí không rõ ràng, miễn cưỡng giữ được mạng. Biết được Lăng huynh đã thông được Thiên Mạch, thực lực tiến cảnh cực nhanh, thiên hạ ít có, cho nên đặc biệt đến thỉnh cầu đại sư đã đã thông kinh mạch kia cho Lăng huynh, có thể xem cho gia phụ một chút hay không. Bất luận là thành hay bại thì vật này cũng xin kính ý, xin hãy nhận lấy trước!

Nói xong lấy từ trong ngực ra một viên minh châu to bằng nắm tay, màu vàng đục, tản ra hào quang dịu dàng, cảm giác cực kỳ thoải mái. Mọi người ở đây đều là người biết hàng, trong đó có người không nhận được kinh hô:

- A, đây là Long nhân!

Tống Minh Nguyệt nhàn nhạt cười, nói:

- Đây chỉ là mắt của độc long dưới biển sâu thôi, không phải long nhân chân chính.

Lão già áo xám vừa mới hô lên đúng là người đã khuyên can Dư Quang, giờ phút này không kìm được phải hít một ngụm khí lạnh, lắc đầu thở dài:

- Quả nhiên là phong cách quý phái! So với nhị lưu thế gia của ta, hơn kém quá xa, ai chà!

Ánh mắt những người khác cũng trở nên phát nóng nhìn viên Thâm Hải Độc Long Nhân này. Nhiều ánh mắt lần đầu tiên sáng lên trong buổi tối nay. Họ đều đã đọc cuốn sách về ma thú và dược liệu của đại lục, đương nhiên biết rõ ràng giá trị của viên Thâm Hải Độc Long Nhân này, đều không kìm được nhìn Lãng Tiêu.

194. Chương 192: Cuồng Vọng Đến Cực Điểm.

- Thâm Hải Độc Long Nhân!

Đồng tử trong mắt Lãng Tiêu co rút lại. Hắn chưa từng nghe nói về Thâm Hải Độc Long, nhưng năng lượng nguyên tố thổ hệ tinh thuần, hùng mạnh trong viên long nhân này thì hắn cảm nhận được!

Song hệ ma thú bậc cao!

Thâm Hải Độc Long là một loại sinh vật biển, long nhân của nó có thể có được lực lượng nguyên tố thổ hệ mạnh mẽ đến vậy thì thực lực của nó nhất định rất hùng mạnh, vậy mà người của gia tộc này có thể tìm được. Hơn nữa, một khoản kinh phí lớn như thế để cứu chữa cho bệnh tình của phụ thân không ngờ chỉ là trả trước, sau này chắc chắn còn tăng thêm. Trong lòng Lãng Tiêu không kìm được phải xem trọng vài phần đối với Tống Minh Nguyệt. Người hiểu thuận thường dễ dàng đạt được cảm tình của người khác. Bất kể hành vi của hắn là thiện hay là ác, ít nhất là hắn hiểu được đạo đức làm người cơ bản.

- Còn một viên thủy hệ long nhân?

Lãng Tiêu dò hỏi, lại khiến những sứ giả ở đây nhìn hắn bằng cặp mắt khác xưa. “Tiểu tử này là đệ tử của một môn phái thế gia ẩn thế”. Những người ở đây bây giờ đều tình nguyện tin tưởng rằng, Lãng Tiêu là một trong số ít thành viên cao tầng của môn phái thế gia ẩn thế, nếu không thì là người bị bắt phải nhập môn. Kết luận này mới khiến cho những người này có chút an ủi sau khi thấy bên cạnh Lãng Tiêu có Kiếm Hoàng, nếu không thì thật là quá đả kích mà!

Một năm trước, Lãng Tiêu này chỉ là một người bị Thiên Mạch, thậm chí có lời đồn là bởi vì hắn quá mức vô dụng, nên bị vị hôn thê thiếp hủy hôn. Một thiếu niên như vậy sao lại được môn phái thế gia kia coi trọng? Mọi người suy nghĩ đủ đường cũng không có cách giải thích, chỉ có thể sử dụng cái lý do là Lãng Tiêu có vận may vô địch để cho qua sự tặc trách của mình mà thôi.

Tống Minh Nguyệt hơi sững sốt, lập tức cười nói:

- Lãng huynh quả nhiên kiến thức phi phàm, chỉ có điều, viên thủy hệ long nhân kia đã bị gia phụ tặng cho người khác rồi, bởi vậy...

Lãng Tiêu khoát tay:

- Tống huynh hiểu lầm ý ta, ta chỉ là tùy tiện hỏi một câu, đúng, chỉ là tùy tiện mà thôi. Không biết hai viên long nhân này có thật sự có được tác dụng như trong truyền thuyết không?

Tống Minh Nguyệt mỉm cười, cầm viên long nhân trong tay đưa cho Lãng Tiêu không chút do dự, nói:

- Viên thổ hệ long nhân này mặc dù không được thực dụng như viên thủy hệ long nhân nhưng cũng coi là một chí bảo. Viên long nhân này tên là Tị Thổ, tại hạ đã từng thử qua, mang theo viên long nhân này bị chôn sâu dưới đất ba ngày, lông tóc cũng không rụng! Những môn phái thế gia ẩn thế khác nghe thấy không che giấu được ánh mắt tham lam, nhìn khối long nhân trong tay Lãng Tiêu, mắt đỏ ửng. Ngay cả lão già áo xám có thực lực hùng mạnh kia cũng không khác, hai tay giấu dưới bàn gấu gao nắm chặt lại, chà xát liên tục, thậm chí còn có ý niệm cướp đoạt từ trong tay Lãng Tiêu.

Công tử của Hải vực Tống gia kia khẩu khí thật là lớn, lại còn nói thổ hệ long nhân này không hiệu dụng bằng thủy hệ long nhân! Có khiếm tốn cũng không cần đến mức ấy chứ!

Phải biết rằng, trên đại lục, diện tích hải vực tuy rằng rất rộng lớn nhưng vùng thích hợp với nhân loại chỉ có lục địa. Viên long nhãn này tuy không thể giúp con người có thể hành động tự nhiên trong đất, nhưng dùng làm pháp bảo chạy trốn thì vô cùng thích hợp. Cho dù là cao thủ thực lực Kiếm Tông cũng không thể cảm ứng quá sâu dưới đất, hơn nữa hơn nữa mọi người đã xem nhẹ tác dụng của nó rồi, nếu dùng để ám sát thì xác suất thành công sẽ tăng lên rất lớn.

Lão già áo xám chỉ là tức giận bất bình mà nghĩ, hắn cũng không dám ra tay cướp thật, cho dù không có Hải vực Tổng gia, đại hán có thực lực Kiếm Hoàng bên cạnh Lăng Tiêu đã có thể dễ dàng xé nát hắn ra rồi!

Cho nên, hay là thôi đi! Lý Nham Ký ta không cần lẩn trốn, lại không đi ám sát, dùng nó làm gì? Lão già áo xám không ngừng tự an ủi mình.

Lăng Tiêu cầm viên long nhãn tên là “Tị Thổ” cẩn thận đánh giá, nói:

- Lễ vật này của Tổng huynh thực quá quý trọng rồi, bệnh tình của lệnh tôn còn chưa biết có thể giải được hay không, cho nên viên long nhãn này, hay là đặt ở chỗ người đi.

- A!

Tất cả mọi người không nhìn được hít một ngụm khí lạnh, nhìn Lăng Tiêu như một con quái vật, trên đời này còn có người thành thật như vậy sao? Ai cũng nghe ra được ý tứ của Tổng Minh Nguyệt, cho dù việc có thành hay không, viên long nhãn này cũng coi như là lễ gặp mặt tặng cho đại sư. Việc tốt thế này mà Lăng Tiêu cứ thế há mồm ra từ chối, hắn có thể làm chủ thay vị đại sư kia sao?

Tổng Minh Nguyệt cũng sửng sốt, vị công tử nơi trần thế này lập tức lắc đầu:

- Đem cho đi rồi sao có thể thu hồi lại, Lăng huynh nếu không muốn vậy cứ tặng cho tiểu thư mỹ lệ bên cạnh là được mà, chắc là nàng sẽ rất thích!

Các sứ giả khác không nói gì, cảm thấy người của Hải vực Tổng gia này rất có cá tính, căn bản không để viên Thâm Hải Độc Long Nhãn kia vào mắt!

Thật đúng là khí phách mà!

Chỉ bảo như thế mà cho thành trang sức bình thường sao? Hay là đồ chơi trẻ con? Không ngờ là lại chẳng thèm để ý!

Lăng Tiêu tùy ý đặt viên long nhãn vào tay Isa, cười nói:

- Một khi đã vậy thì cung kính không bằng tuân lệnh. Isa, Tổng công tử nói là nàng thích vậy thì nàng cứ cầm nó đi!

Isa mỉm cười, nàng cũng không khách khí. Theo như nàng thấy, đồ trên tay mình hay trên tay Lăng Tiêu thì cũng như nhau thôi. Nàng vui mừng nhận lấy, yêu thích không buông tay.

Lăng Tiêu nói với Tổng Minh Nguyệt:

- Nếu thế, xin Tổng huynh chờ một chút, sau chuyện nơi này Lăng Tiêu sẽ liên lạc với huynh.

Tổng Minh Nguyệt đứng dậy, thi lễ với Lăng Tiêu:

- Vậy đa tạ Lăng huynh, tại hạ lo lắng cho gia phụ, mong rằng Lăng huynh có thể thông cảm cho tâm tình của ta, càng nhanh càng tốt!

Nói xong, Tổng Minh Nguyệt mang theo mấy tên thủ hạ, gật đầu với mọi người trong phòng, đứng dậy rời đi. Thanh Ngọc bên này dường như cũng hiểu rằng mình ở nơi này cũng không có ý nghĩa gì nữa, liền thi lễ với Lăng Tiêu, cũng cáo từ rời đi.

Nhà thứ ba đứng lên nói chuyện là Long cốc Câu gia. Nói đến Long cốc Câu gia, đó là một môn phái nhị lưu. Từ trăm năm trước Long cốc Câu gia cũng là một thế gia cực kỳ bí ẩn, hơn nữa lại cực kỳ khiêm tốn. Đối với các môn phái thế gia ẩn thế, giữa bọn họ cũng có đi lại quan hệ với nhau, song cũng có loại gia tộc bàng quan, khiêm tốn thu liễm mình. Cho nên trong các thế gia ẩn thế, cũng không phải tất cả các gia tộc đều hiểu biết về nhau.

Long cốc Câu gia này gần giống như Hải vực Tống gia, mười phần khiêm tốn. Thời điểm dị bảo xuất hiện trăm năm trước, họ cũng tham dự tranh đoạt nhưng lại không phái ra lực lượng mạnh mẽ nên bị xem là nhị lưu thế gia, không ngờ họ cũng bị Lăng Tiêu hấp dẫn. Sứ giả đại biểu của Long cốc Câu gia tên là Câu Du, là một nam nhân ba mươi tuổi, thân hình thấp bé gầy yếu, dung mạo xấu xí. Nếu không phải đôi mắt hình tam giác của hắn ngẫu nhiên lại lóe lên ánh sao, thậm chí sẽ bị mọi người theo bản năng xem nhẹ.

Tiếng nói của người này bén nhọn, dồn dập, dường như không giỏi về biểu đạt lắm. Sau khi Thanh Ngọc đi rồi, Câu Du nói thẳng:

- Lăng Tiêu Linh chủ, tại hạ là người của Long cốc Câu gia, nghe nói Lăng Tiêu linh chủ có kiếm kỹ hùng mạnh trong tay, cho nên đến đây, thăm nghĩ muốn lãnh giáo kiếm kỹ của các hạ! Câu Du vừa nói ra lời này khiến không khí yên hội vẫn thoải mái đột nhiên khẩn trương hẳn lên. Thật ra ý niệm này trong đầu những thế gia khác chưa chắc đã ít. Cho dù Thanh Huy thế gia của Thanh Ngọc cũng chưa chắc đã không có tâm tư này. Kỳ Sơn Môn của Phong Linh dám đánh Lăng Tiêu chẳng phải cũng vì ý này sao. Huống chi, tam lưu thế gia, tam lưu thế gia, nghe quả thực không được hay lắm.

Trên thực tế, một tam lưu thế gia, dưới tình huống không trực tiếp can thiệp cũng có thể dễ dàng thay thế được thực lực của vương triều, họ chỉ không làm thế mà thôi. Nhưng trên Thương Lan đại lục cũng không ít hoàng triều chính là do tam lưu thế gia hoặc nhị lưu thế gia thành lập nên! Hoàng đế chính là người trong nhà! Loại tình huống này mặc dù không thông thường, nhưng cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Lăng Tiêu nhìn Câu Du thật sâu, vẻ mặt lãnh đạm nói:

- Thật có lỗi, ta không có hứng thú luận bàn.

Đôi mắt tam giác của Câu Du xoay chuyển, nhìn Lăng Tiêu nói:

- Nhiều thế hệ Long cốc Câu gia đã thu thập vô số kỳ trân dị bảo trên dãy núi Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn, nếu các hạ đáp ứng, Câu gia tất nhiên sẽ không bạc đãi các hạ! Huống chi, đi qua Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn, chính là hồ Uy Tư...

Ánh mắt Lăng Tiêu lóe ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm Câu Du, nói:

- Các hạ, đang uy hiếp ta sao?

Câu Du nhẹ nhàng cười, ngạo nghễ nói:

- Thế nhân nói Câu gia là nhị lưu thế gia, người Câu gia rất không đồng ý. Cái gọi là nhất lưu, nhị lưu, tam lưu hay thậm chí là siêu cấp đại thế gia lại có ai có tư cách xác định? Xem số lượng võ giả sao? Thật sự là chê cười! Lăng Tiêu Linh chủ, nói thật với ngài, Câu gia cần phương pháp ngài giải Thiên Mạch, nhưng ngài yên tâm, chúng ta tuyệt đối không truyền ra ngoài! Về phần lãnh giáo kiếm kỹ nói với ngài, chẳng qua là một chút thỉnh cầu của Câu Du thôi, nếu ngài không muốn, mà đã đáp ứng chuyện thứ nhất rồi... thì cũng được.

- Làm càn!

Trên mặt Isa tràn ngập sát khí, mặt như sương lạnh, tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng nói với Câu Du:

- Người hơi quá đáng đó! Loại thái độ này là cầu người sao?

- Tiểu cô nương, tuy bộ dáng không tồi, thịt non da mịn, nhưng ta cũng không có hứng thú với người mấy đâu. Nơi này người không có tư cách nói chuyện!

Lông mi Câu Du nhẹ nhàng nhướng lên, không thèm để ý đến lời trách cứ của Isa.

- So với người, nàng còn có tư cách hơn!

Lăng Tiêu nhìn Câu Du thần nhiên nói:

- Bài học của tên áo vàng kia hình như là chưa làm cho người tỉnh ngủ thì phải, còn cần diễn lại lần nữa?

Khuôn mặt xấu xí của Câu Du lộ vẻ châm biếm:

- Được rồi, thu hồi bộ dạng hù dọa trẻ con của ngươi đi! Không sai, thực lực Câu gia chúng ta thực sự không hùng mạnh, tuy chỉ là một Kiếm Tông bậc sáu mà thôi, nhưng nếu người của Câu gia gặp chuyện không may ở địa bàn của ngươi, vậy thì chỉ cần không đến nửa tháng, đất phong của gia tộc Lăng gia nhà ngươi cũng được, phụ thân ngươi Lăng Thiên Khiếu cũng thế, thậm chí ngay đến cả vương triều Lam Nguyệt cũng sẽ bị giết sạch!

- Câu Du... Khẩu khí lớn thật!

Lão già áo xám đến từ Tây vực Lý gia giận tím mặt, cảm tức quát Câu Du. Vốn tuy rằng mọi người cảm thấy Câu Du quá cuồng vọng nhưng cũng không xem miện vào. Dù sao, tranh đấu giữa các môn phái thế gia ẩn thế cũng là chuyện cực kỳ khủng bố, cho nên họ không tranh đấu nhiều, mà cho dù có cũng chỉ là lén lút làm thôi. Giống như hiện giờ, lời nói của những người ở đây đều đại diện cho gia tộc, cho nên sẽ không dễ xung đột xảy ra dễ dàng. Nhưng lời nói của Câu Du đúng là quá ngông cuồng, không ngờ đến cả vương triều Đế quốc Lam Nguyệt cũng không coi ra gì. Có thể tưởng tượng Đế quốc Lam Nguyệt hơn một ngàn bốn trăm năm, sau lưng vương thất Lý gia đương nhiên có thế gia ẩn thế chống lưng, nếu không, dựa vào cái gì mà trong cung có hai gã Kiếm Tông chứ.

Câu Du lạnh lùng cười, nhìn Lý Nham nói:

- Tây vực Lý gia các ngươi chết chắc rồi! Còn vương triều của các ngươi nữa, trước hết ta diệt vương triều Lam Nguyệt của các ngươi. Lăng Tiêu, bằng này đã đủ chưa? Ta diệt bọn họ trước, sau đó ngươi còn muốn hợp tác với chúng ta nữa không?

Lời này của Câu Du lập tức nổi lên công phẫn, loại thái độ này quả thực chính là không để các thế gia ẩn thế ở đây vào mắt. Đường như những thế gia môn phái ở đây chỉ là một đám gà đất chó gạch, động một ngón tay là có thể tiêu diệt được. Trước đó cũng không ai nghĩ tới Câu gia lại có thể cuồng vọng như vậy. Phải chăng khiếm tốn từ trước tới nay, để bây giờ kiêu ngạo? Hay là Câu Du này là kẻ ngu ngốc, vô duyên vô cớ gây thù hằn giữa các gia tộc?

Lão già áo xám nghe xong cười ha ha, ánh mắt sắc bén, linh hoạt nhìn chằm chằm Câu Du, thản nhiên nói:

- Bây giờ ta rất nghi ngờ, ngươi có phải là người của Long vực Câu gia hay không? Ta cảm thấy ngươi ở đây hình như là để thay Câu gia gây thù hằn thì phải? Câu Du lạnh lùng cười:

- Phải hay không, làm gì tới lượt ngươi quan tâm! Tốt nhất là ngươi quay về chuẩn bị hậu sự đi! Ta nói diệt cả nhà ngươi, tức là diệt cả nhà ngươi!

Lý Nham giận quá hóa cười, gật đầu nói:

- Tốt, tốt, ta không nhiều lời với kẻ điên như ngươi. Hôm nay là khách của tiểu hữu Lăng Tiêu, ta không quản ngươi có thật là người Câu gia hay là giả, ngươi ra khỏi thành Penzias, Lý mỗ sẽ giúp ngươi xác minh!

Đôi mắt tam giác của Câu Du chuyển động, cười ha hả nói:

- Đâu có, đâu có!

Nói cũng kỳ quái, mấy người Câu Du mang đến dường như đã quen với cách nói của Câu Du, không chút phản ứng, căn bản là cũng không thèm nhìn người khác. Lăng Tiêu hồ nghi nhìn thoáng qua những người Câu Du mang đến, cảm thấy không thích hợp, nhưng lại không nói được là không đúng ở đâu.

Lúc này Tần Cách đã về, đi đến cạnh Lăng Tiêu nói:

- Thiếu gia, ta đã khiến chúng lăn đi rồi.

Mọi người dở khóc dở cười, thầm nghĩ, cao thủ cấp bậc Kiếm Hoàng sao lại chân chất như thế chứ.

Lúc này Lý Nham nói với Lăng Tiêu:

- Lăng Tiêu tiểu hữu, đã nói đến nước này rồi, nói vậy ngươi cũng hiểu. Lại nói, hoàng thất mà ngươi nguyện trung thành là chi nhánh của Lý gia ta.

Lăng Tiêu thuận miệng nói:

- Tranh đoạt hoàng quyền, các ngươi sẽ không can thiệp chứ?

Lý Nham như đã biết chuyện giữa Lăng Tiêu và Thái tử, Nam Phương Vương, thản nhiên cười nói:

- Chỉ cần huyết mạch hoàng thất Lý gia còn, còn chuyện khác chúng ta không quản! Từ trước đến giờ, Tây vực Lý gia chỉ bảo vệ một hoàng đế mà thôi!

Lăng Tiêu gật đầu, đã rõ ý của Lý Nham. Chỉ cần hoàng đế là huyết mạch của Lý gia là được. Hơn nữa, ai thành hoàng đế thì họ sẽ ủng hộ.

Lý Nham nói tiếp:

- Tại hạ đến là đại biểu cho Tây vực Lý gia, đúng là muốn biểu đạt ý tốt đối với Lăng Tiêu tiểu hữu và gia tộc sau lưng ngài. Ở đây mười cây Tuyết liên vạn năm, đặc sản của Chu Thiên vực, cùng với một khối thiên thạch băng hàn. Tuy rằng không quý giá bằng Thâm Hải Độc Long Nhân của Tống gia nhưng cũng là vật hiếm có, mong rằng Lăng Tiêu tiểu hữu đại diện cho, ngày sau hai nhà có thể tương trợ lẫn nhau.

- Gia tộc các người không có ngày sau đâu!

Câu Du chưa ngoa nói, vẻ mặt châm chọc nhìn Lý Nham.

195. Chương 193: Kiếm Tông Đối Chiến

Nhưng tên Câu Du này thật sự có chút khinh người quá đáng, cho dù có nhắm vào Lý Nham, nhưng lúc này chung quy cũng là địa bàn của Lăng Tiêu. Thái độ của hắn như vậy cơ bản không coi Lăng Tiêu là chủ nhân của nơi này.

Lăng Tiêu còn chưa có phản ứng, Lý Nham đã giận dữ, lạnh lùng nhìn Câu Du, nói:

-Ta và người thực lực ngang nhau, người đừng tưởng Lý sợ người? Nếu người dám, đi cùng ta ra khỏi thành đánh một trận?

Câu Du chỉ chờ có thể thống khoái đáp lại:

-Có gì không dám.

Nói xong liền đứng dậy, đi ra ngoài.

Câu Du mang theo bốn tên thuộc hạ không nói một lời, đứng lên đi ra ngoài, Lý Nham hướng về phía Lăng Tiêu chấp tay:

-Lăng Tiêu tiểu hữu, chờ ta xử lý xong chuyện này, quay lại cùng người nói chuyện sau.

Nói xong, hắng cũng mang theo vài người cùng nhau đi ra cửa.

Lăng Tiêu cười nói:

-Khó khi nào được nhìn thấy hai gã cao thủ Kiếm Tông chiến đấu với nhau, ta cùng đi xem như thế nào ?

Lý Nham gật đầu nói:

-Như vậy cũng tốt.

Mọi người ra khỏi thành, ven đường không ít binh dân đi qua đường nhìn thấy náo nhiệt, một số người tò mò đã đi theo ra tận cửa thành, Lăng Tiêu đưa tay chỉ một đầu mục giữ thành, chỉ đạo hắn trở về mang một ít binh lính lại đây, duy trì trật tự.

Cường giả Kiếm Tông thực lực cực mạnh đối chiến, nhất định phải đứng xa xa mà nhìn, đứng xem tại khoảng cách hơi gần, có khi nguy hại đến tính mạng của bản thân mình. Những người binh dân này không biết gì về hung hiểm của các cao thủ đối chiến, cứ tiến đến gần xem. Ra khỏi thành khoảng hai đến ba dặm, Câu Du đứng lại, ngạo nghễ nhìn Lý Nham, cười lạnh nói:

-Nơi này non xanh nước biếc hoa thơ, chim hót, làm nơi thán than cho người thật là tốt.

Cường giả Kiếm Tông, có tinh thần lực khổng lồ, tâm tình, tu vi đều rất chắc chắn. Trong thời điểm chiến đấu, tinh lực tập trung, hoàn toàn không bị ngoại vật ảnh hưởng làm sao có thể bị câu nói của Câu Du ảnh hưởng.

Lý Nham thần nhiên đáp lại:

-Tại đây là mồ chôn của ai, bây giờ còn khó nói trước được.

Nói xong, thân hình Lý Nham nhẹ nhàng bay lên không trung, cách mặt đất khoảng trên một trăm mét.

Lúc này, những người bình dân hiếu kỳ đi xem mới biết đây là hai tuyệt thế cường giả thi đấu, cũng không cần binh lính đằng sau duy trì trật tự mà tất cả mọi người đều ý thức lui lại về phía sau. Mặc dù những người bình dân này không có nhiều kiến thức về võ công, nhưng họ đều ý thức được là những cường giả tu luyện võ công càng cao, càng hung mãnh thì khi chiến đấu với nhau, đứng xem bị dính một chút thì cái mạng nhỏ của mình có khi không còn.

Thân hình Câu Du cũng khẽ động, bay lên trời, trên người bộc phát ra một khí thế hùng mạnh vô cùng, một luồng uy áp lan tỏa ra không trung, cùng với ánh sáng mặt trời chói chang chiếu khắp nơi. Lăng Tiêu thấy thế bỗng rùng mình, nhìn Câu Du đang đứng trên không trung, thân thể như một cái lốc xoáy thật lớn, vô số hào quang rực rỡ từ mặt trời chói lọi đột nhiên cuộn cuộn tụ lại thân thể hắn.

Lý Nham thấy thế lấy làm kinh hãi, hắn đưa ra quyết định thật nhanh, bàn tay khẽ đảo một cái, một thanh bảo kiếm đen nhánh như mực xuất hiện trong tay. Thanh bảo kiếm này tỏa ra một đạo ánh sáng màu xám trắng. Theo cánh tay của Lý Nham động đưa, kiếm khí tỏa ra càng ngày càng nhiều, kiếm khí tạo thành một thanh kiếm to lớn rộng chừng vài thước, dài hơn mười thước. Lý Nham quát lên một tiếng lớn.

“Thanh quang thiểm điện trảm”

Thanh kiếm to lớn như xé rách bầu trời chém tới Câu Du.

Thân thể Câu Du không ngừng hấp thu ánh nắng mặt trời, thân hình vội vàng bay lùi lại về phía sau vài trăm thước, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm màu xanh lục. Hắn quát lên một tiếng lớn, phía trên trường kiếm ngưng kết thành một quả cầu giống như mặt trời, chỉ vào đạo kiếm khí to lớn mà Lý Nham vừa bắn tới.

-Phá

Đạo kiếm khí to lớn đó như trâu đất xuống biển, lập tức biến mất không còn một chút tung tích. Trên mặt Lý Nham lộ ra vẻ sợ hãi, quát lớn:

- Người không phải là người trong Long cốc Câu gia sao, Câu gia làm sao có loại kiếm kỹ này.

Câu Du trừng đôi mắt tam giác, cười lạnh trào phúng nói:

-Đúng là ếch ngồi đáy giếng, người đã gặp được mấy người của Câu gia ta.

Trong một phút công phu, quang cầu vừa điên cuồng cắn nuốt đạo kiếm khí kia đã lao thẳng tới Lý Nham.

Lý Nham bốc mình lên cao, nhưng quang cầu này tốc độ càng lúc càng nhanh, ở trên không trung được ánh mặt trời chói chang chiếu rọi dường như càng lúc càng lớn.

- Ầm!

Một tiếng nổ lớn, quang cầu này lao vào long bàn chân Lý Nham nổ mạnh ra, vạn đạo hào quang theo quang cầu nổ mạnh bắn ra không trung, tạo thành một trận sóng nhiệt.

Lý Nham lập tức hét lên một tiếng thảm thiết, thân hình giống như bị một trận cuồng phong cuốn tới, trong nháy mắt bị nổ rã ra xa vài trăm thước.

Trên không trung xuất hiện một trận mưa máu, Câu Du đang thắng thế không buông tha, thân mình hóa thành một đạo tàn ảnh, cấp tốc đánh tới về phía Lý Nham. Hai người đều là Kiếm Tông bậc sáu, uy áp do tinh thần lực mang tới không có tác dụng với nhau, nhưng Lý Nham lại bị thiệt thòi vì kiếm kỹ không bằng, nên bị Câu Du đánh một kích bị thương không nhẹ. Nhưng cũng là kiếm tông bậc sáu, làm sao yếu nhược được, làm sao bị thua nhanh thế được. Lý Nham bay lên không trung, đồng thời cho tay vào trong

lòng ngực lấy ra một hoàn đan được bỏ ngay vào miệng. Trong giây lát, hần nổi giận, gầm lên một tiếng, trên thanh trường kiếm hiện ra vô số tia chớp lượn lờ, trên đỉnh đầu đột nhiên không biết từ ở đâu tụ tập lại một mảnh mây đen lớn khoảng hơn trăm thước vuông. Trong đám mây đen có đầy lôi điện cuộn cuộn. Ở phía dưới mặt đất, mọi người đang quan sát thấy cảnh tượng này mặt mũi ai nấy đều như ngây như ngốc. Quả thật, hai người này thi triển kiếm kỹ giống như thần linh, một người có thể triệu hồi ra mặt trời nhỏ công kích, người kia thì có thể hô phong hoán vũ gọi về mây đen lôi chớp.

Võ giả loài người có thể làm được chuyện này sao?

Lần trong đám đông, các gia tộc thế gia ẩn thế đều có sứ giả của gia tộc mình xem trận đấu, bọn họ đều rất ngưng trọng nhìn lên không trung, thấy hai cường giả Kiếm Tông này thi triển kiếm kỹ.

Có người nói:

-Đây ít nhất cũng là kiếm kỹ thánh cấp bậc cao. Hơn nữa toàn bộ đều đã đạt đến cảnh giới Kiếm Tông bậc sáu. Muốn thi triển được uy thế như vậy phải tu luyện được kiếm kỹ đạt trình độ đỉnh phong.

Mọi người đều gật đầu công nhận. Trong số những người ở đây có người đã từng kiến thức được thực lực của Kiếm Tông, thậm chí là Kiếm Hoàng, tất nhiên họ hiểu biết về kiếm kỹ cũng rất sâu, lập tức nhìn ra, kiếm kỹ của Lý Nham và Câu Du chẳng những cấp bậc rất cao, hơn nữa toàn bộ đều luyện kiếm kỹ đó đến trình độ cực cao. Nếu không như thế, cho dù kiếm kỹ Thân cấp, chưa luyện được thành thực cũng không có khả năng sử xuất ra uy thế như vậy.

Xem ra, lần này năm thế gia môn phái ẩn dấu đã thể hiện ra một phần thực lực của mình, tất cả đều không thể coi thường được.

Lý Nham lạnh lùng nhìn Câu Du, nói:

-Người có mặt trời, ta có mây đen, tuy rằng lúc trước ta bị người gây thương tích, nhưng người cũng không có làm gì được ta.

Câu Du sắc mặt ngưng trọng, miệng lại cười lạnh nói:

-Hãy nói ít đi, người hãy nhìn xem, kiếm kỹ tia chớp này có gì khác biệt không.

Nói xong, hần vùng thanh trường kiếm màu lục lên, ngưng kết ra một đạo quang cầu, lần này quang cầu còn chói sáng rực rỡ hơn so với lần trước.

Ở dưới mặt đất, những người dân bình thường đang đứng xem trận đấu, cảm giác được lạnh lạnh xương sống, trong lòng không khỏi sợ run, lặng lẽ không ai bảo ai tự động lui ra xa hơn, đến khi nhìn lên không trung thấy hai người kia chỉ còn là một chấm nho nhỏ.

Lăng Tiêu thần sắc ngưng trọng nhìn lên không trung nơi diễn trận đấu, trong lòng nghĩ đây mới là kiếm kỹ chân chính. Kiếm kỹ của thế tục giới này về, bất kể các loại cấp bậc, cho dù là kiếm kỹ mà phụ thân tu luyện, đều không thể luyện được tới cảnh giới cực cao. Nếu phụ thân có thể luyện kiếm kỹ được cảnh giới đại viên mãn, thì phụ thân cũng có hi vọng tấn chức Kiếm Tông. Kiếm kỹ và tu vi đều có mối quan hệ chặt chẽ. Nghĩ vậy, nhìn xem Tần Cách bên cạnh, Lăng Tiêu bỗng nhiên cảm thấy Tần Cách này quả thật rất cường đại, hoàn toàn bằng vào sự chăm chỉ của bản thân, có lẽ còn được Đại Tế Ti cải tạo, có thể thăng tiến được thực lực Kiếm Hoàng. Lần trước bản thân mình cùng Thái Cách thi đấu, nếu Thái Cách có được một bộ kiếm kỹ bậc cao, hơn nữa tu luyện đến cảnh giới cao cấp, như vậy ai thắng ai thua, cũng chưa nói trước được.

Lăng Tiêu thấy bản thân mình thi triển Phù Quang Lực Ảnh tuy rằng rất hùng mạnh, nhưng vì bản thân mình chưa đạt được cảnh giới Kim Đan kỳ, thi triển ra chiêu kiếm này thì phải chịu hậu họa vô cùng. Nếu là một chọi một, Lăng Tiêu có thể tin tưởng đối chiến được với những cường giả Kiếm Hoàng, nếu không vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không xuất thủ.

Xem ra, cần phải truyền cho Tần Cách một bộ kiếm kỹ rồi.

Trong đầu Lăng Tiêu đang mien man suy nghĩ, trên không hai người vẫn đang chiến đấu. Lúc này trên đỉnh đầu Lý Nham vẫn ngưng tụ đầy lôi điện mây đen, mây đen đang cuộn cuộn ngưng tụ càng ngày càng nhiều, chiếu rọi sắc mặt của Lý Nham càng lúc càng tái nhợt. Câu Du cầm thanh kiếm xanh thẫm đồng thời đang

ngừng tụ vô số đạo kiếm khí cực nóng màu trắng. Đạo kiếm khí này bắn rache phủ cả trời đất lao về phía Lý Nham.

Cổ tay Lý Nham khẽ rung lên, tay cầm bảo kiếm trong nháy mắt đâm ra mấy ngàn kiếm, mỗi một kiếm đều cực kỳ chính xác nhằm vào luồng bạch quang. Kiếm thể này quá nhanh, làm cho những người có thực lực hơi yếu lúc này cũng không thể nhìn thấy rõ được Lý Nham đã chém bao nhiêu nhất kiếm.

Lý Nham bỗng nhiên quát lên một tiếng lớn, toàn bộ phiến mây đen trên đỉnh đầu đều điên cuồng hội tụ về phía thanh bảo kiếm của Lý Nham. Lý Nham sắc mặt đỏ bừng sử ra kiếm kỹ độc chiêu của mình, gầm lên:

-Ô Long Cái Thế.

Thanh bảo kiếm của Lý Nham đã hấp thụ toàn bộ tia chớp và mây đen. Lý Nham gầm lên, sau đó dừng mãnh xuất kiếm, tạo thành một con rồng đen đầy sấm chớp giương nanh múa vuốt đánh móc sau gáy Câu Du.

Bên kia, Câu Du cũng hét to:

-Hàng người như ngươi còn dám đứng ở dưới mặt trời chói chang của ta mà kiêu ngạo ư.

Thanh trường kiếm xanh thẫm bị một luồng kiếm khí màu sáng bạc mạn mẽ vây quanh tạo thành một quang trụ màu trắng trông như một cây gậy lớn dài mấy chục thước, đường kính hơn một thước!

Quang trụ gào thét, đập tới phía rồng đen

Ở dưới mặt đất, tất cả mọi người mở to hai mắt, cảnh tượng này chỉ sợ là làm cho mọi người vĩnh viễn không bao giờ có thể quên được.

Cao thủ chiến đấu, không ngờ có thể làm cho người ta sợ hãi tới mức đó.

So sánh với tước kia, Lăng Tiêu một kiếm đánh lui Bành lão, mặc dù đều là Kiếm Tông cường giả, nhưng về phương diện uy thế quả thực khác biệt với nhau nhiều lắm.

Thế gia ẩn thế, quả thật không hề đơn giản.

Lăng Tiêu hí mắt lại, nhìn thấy đạo bạch sắc quang trụ thật lớn của Câu Du như mặt trời chói chang hung hăng đánh vào rồng đen.

Oành

Bên kia Lý Nham phu ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt tái nhợt, rồng đen kia gần như bị đánh tan, nhưng rất cuộc vẫn không tan biến.

Rồng đen giống như con linh xà, bám trên đạo quang trụ, tuy rằng mắt thường có thể thấy được tốc độ an rã rất nhanh của nó, nhưng vẫn cấp tốc đánh móc phía sau Câu Du!

Câu Du hiển nhiên cũng biết lợi hại, nếu bị hắc long quấn lên, chính bản thân mình cũng bị trọng thương.

Mà xem tình hình lúc này, nếu là mình bị thương, sợ rằng lần này mọi người sẽ đồng loạt xông lên bắt mình lại. Cho nên, Câu Du đột nhiên buông lỏng toàn thân, vội vàng thoái lui về phía sau vài trăm thước, né tránh.

Kiểm quang màu lục lúc này không được chủ nhân duy trì, ánh sáng màu bạc trên thân kiếm lập tức tiêu tán, hắc long kia mất đi chỗ dựa, đột nhiên phóng xuống mặt đất.

A!

Hầu hết mọi người đều có phản ứng, đầu tiên chính là chạy trốn, đỉnh giai kiếm tông toàn lực đánh ra một kích, không phải dễ dàng có thể tiếp được!

“Ầm”

Rồng đen kia lao xuống mặt đất bùng nổ.

Như thể đất sụp, núi lở, bụi bay mù mịt, từng đám bụi bốc lên, đồng thời có một đạo nhân ảnh nhanh như tia chớp lao vào trong đám bụi, cầm lấy thanh bảo kiếm màu lục.

196. Chương 194: Không Chịu Uy Hiếp

Khi bụi mù thoáng tiêu tan, Câu Du từ trên không trung bay xuống phía dưới tìm bảo kiếm của mình. Thanh bảo kiếm này cho dù ở trong gia tộc thể gia ẩn thể cũng coi như là bảo vật cực phẩm. Câu Du cũng không muốn đánh mất nó ở địa phương này. Xuống tới mặt đất. Hắn chỉ nhìn thấy trong phạm vi mấy chục thước có một hồ to sâu rộng chừng hơn mười thước.

Hồ to sâu, đầy nước ngầm, lầy lội đục ngầu, đâu có thấy bóng dáng bảo kiếm nào ?

Nhất định là có người nhân cơ hội này đoạt đi rồi.

Câu Du nổi giận gầm lên một tiếng. Hắn bay vòng ra xung quanh, ánh mắt linh hoạt, sắc bén nhìn quét vào đám người xa xa kia, ánh mắt tràn đầy hoài nghi nhìn đám sứ giả của mấy gia tộc ẩn thể thâm đánh gia, thấy biểu hiện của họ mười phần thản nhiên, trên người cũng không có nhiều ít trong bụi.

- Không có khả năng, không có khả năng có người đoạt được kiếm của ta mà không hề bị thương.

Câu Du thất thần lảo bảo, vừa rồi đánh một trận kinh thiên động địa với Lý Nham, hắn đã thi triển thực lực đạt tới điểm cực hạn của Kiếm Tông có khả năng thi triển ra. Mà ở đây, lúc này chỉ trừ đại tráng hán kia, căn bản không có ai có thể đủ sức tiếp được một chiêu toàn lực của hắn mà không bị thương đồng thời lấy đi thanh kiếm của hắn.

“Đại hán kia, đứng rồi đại hán kia đâu?” Câu Du nhớ rõ, vừa nãy hán tử kia cũng đi theo đến đây ? Câu Du suy nghĩ rất lâu, đưa ánh mắt tìm kiếm khắp nơi. Thân hình Tần Cách to lớn như vậy, người khổng lồ như hắn ở bất kỳ nơi nào cũng chỉ cần liếc mắt là thấy. Nhưng Câu Du tìm trong nửa ngày cũng không thấy Tần Cách đâu, hắn không tìm được nổi giận hét lên:

- Lăng Tiêu, ngươi trả cho ta thanh bảo kiếm đó.

Đứng với Isa và đám sứ giả của các thể gia môn phái ẩn thể, Lăng Tiêu nghe thấy vậy nhìn Câu Du với vẻ mặt nghi hoặc, nói

- Ngươi coi như cũng có thể gọi là một cường giả, ngươi có nhìn thấy ta đoạt được bảo kiếm của ngươi không? Hơn nữa, ngươi cho rằng ta có thể từ một chiêu toàn lực của ngươi mà cướp được bảo kiếm của ngươi sao ?

Lăng Tiêu cười nhạo một tiếng:

- Thật là một chuyện đáng nực cười, nếu ta có được thực lực như vậy, bây giờ sẽ đánh ngươi thành một đầu heo.

Mọi người xung quanh nghe thấy như vậy đều cười rộ lên. Quả thật, bọn họ nhìn Câu Du này đều không thấy vừa mắt, cũng muốn đánh hắn thành một cái đầu heo đấy.

- Vậy, Lăng Tiêu, ta hỏi ngươi, cường giả Kiếm Hoàng vẫn đi theo ngươi đã đi đâu rồi ?

Ánh mắt Câu Du dần dần chuyển thành lãnh lạnh nói:

- Ta khuyên ngươi, mau trả lại bảo kiếm cho ta, đừng để gia môn ngươi bị hủy, thân nhân bị giết chết hết, lúc đó có hối hận cũng đã muộn.

Ai cũng có cái vấy ngược của mình, nét tươi cười trên mặt Lăng Tiêu thu liễm lại, khóe miệng hơi hơi co giật, nói:

- Câu Du, tốt xấu gì ngươi cũng là một cao thủ có danh tiếng, đừng có hơi một tí thì lấy người nhà của người khác ra uy hiếp, không biết như thế còn hình tượng cao thủ sao? Nếu ngươi là một nam nhân có tôn nghiêm của người luyện võ, nếu muốn như thế nào, thì cứ đến đây tìm ta.

Câu Du lạnh lùng cười

- Nói nhảm, vĩnh viễn ta đều dùng phương pháp đơn giản nhất để giải quyết vấn đề phức tạp nhất. Chính xác gia tộc bọn ta có tôn chỉ, gia nghiêm của gia tộc. Nhưng ta thì khác, ta nói lại một lần nữa, ngươi hãy hoàn trả lại bảo kiếm cho ta, đáp ứng yêu cầu của ta...

Câu Du lời còn chưa dứt, đột nhiên có cảm giác gì đó không đúng, hắn cũng không quay đầu lại, mũi chân vói vĩa chĩa xuống mặt đất, thân thể khẽ bay lên không trung. Thân thể hắn vừa mới nhảy lên, nhưng lại có cảm giác mất cá chân có người bắt được. Hắn hoảng sợ quát to một tiếng, cúi đầu nhìn thấy người khổng lồ thú nhân ánh mắt lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm, một chân hắn bị cự nhân này bắt được.

Trong cổ họng Tần Cách phát ra một tiếng rít gào thét lớn một tiếng “ Chết đi”

Bốn đạo hào quang màu hoàng kim vây quanh dưới chân Tần Cách, rất nhân bốc lên thân thể hắn, kéo dài tới hai tay.

Tần Cách giờ cao song chưởng như con đại xà tóm lấy hai chân của Câu Du.

Hai bàn tay thật lớn, bất thành linh phát ra một đạo hoàng kim sắc trên bề mặt của nó hiện ra các loại kí hiệu, hoa văn rõ ràng vô cùng.

Câu Du cảm giác được hai chân của mình bị tách ra, bỗng nhiên hoảng sợ hét lớn một tiếng:

- Người không thể giết ta.

Nói xong cả người bạo khởi khí thế cường đại, quát:

- Nếu ngươi dám giết ta, ta liền tự bạo

Tần Cách cuối cùng liếc Lăng Tiêu, ý muốn hỏi. Trong miệng Lăng Tiêu phun ra một chữ “ Giết”

- A

Câu Du hét lên một tiếng thê thảm, những người nhát gan đang đứng xem giờ phút này đều nhắm mắt lại. Một đám người đứng bên cạnh Lăng Tiêu đều cảm thấy kinh hãi. Nhìn thấy Tần Cách như một sát thần đứng đó, trong tay hắn còn có hai mảnh tàn thi của Câu Du.

Một gã Kiếm Tông bậc sáu, cứ như vậy mà bị xé nát ra.

Thậm chí ngay cả muốn tự bạo mà không còn kịp.

Máu tươi bắn đầy ra mặt đất, rõ ràng có một người chết, nhưng nhất thời trong không khí tràn ngập lên một cỗ máu tanh nồng đậm. Ở đây có rất nhiều người vây xem, căn bản đều chịu không nổi kích thích như vậy. Bọn họ đều ngồi chồm hổm trên mặt đất nôn hết những gì trong bụng ra. Ngay cả bọn sứ giả các môn phái thế gia ẩn thế, sắc mặt cũng đều tái nhợt vô cùng. Giết người ư, đại bộ phận bọn họ cũng đã từng giết người rồi, trên tay đều dính qua máu tanh, nhưng giết người tàn nhẫn như vậy, xé nát người ra, đừng nói là thấy, ngay cả nghe cũng là chưa từng bao giờ.

Lần nữa nhìn về phía Tần Cách, trên tay hắn còn lại hai nửa thân thể Câu Du, trong mắt mọi người đều rất sợ hãi.

Cường giả của thú tộc mặc dù không có kiếm kỹ mạnh mẽ, nhưng trời cao đúng là công bình, cấp cho bọn họ khí lực cường hãn, cùng với Cuồng đấu khí, có thể ở trong nháy mắt, đề cao thực lực bản thân đến gấp đôi.

Ngày đó, Lăng Tiêu có thể đánh bại Tần Cách, kỳ thật dựa vào kỹ xảo, xuất kỳ bất ý xuất một kiếm kinh thiên, nếu bị Tần Cách dùng mãnh áp sát, như vậy hắn căn bản cơ hội phản ứng đều không có.

Isa sắc mặt trắng bệch, nghĩ đến thú nhân này... Quả thực thật là đáng sợ.

Nàng không kìm nổi lo lắng, nhìn thoáng qua bên cạnh Lăng Tiêu, có thú nhân hung bạo bên người, không biết có bất lợi cho ca ca không ?

Có điều, bây giờ nàng cũng không dám nói ý nghĩ này cho Lăng Tiêu biết. Tần Cách vừa mới tạo ra một màn này, tin tưởng từ ngày hôm nay sẽ làm cho tất cả mọi người chứng kiến, cả cuộc đời khó có thể quên được. Lúc này, xa xa truyền đến những tiếng vó ngựa, trên lưng con ngựa phi đầu tiên có một người thân khôi giáp màu đen, chính là Lăng Võ. Hắn đi tới bên cạnh Lăng Tiêu thì lễ nói:

- Thiếu gia, mấy người kia chạy trốn đều bị giết chết.

Lúc này, bọn sứ giả thế gia môn phái ẩn thế mới biết, hoảng sợ không nhìn được nhìn về phía những hán tử thô tráng phía sau. Thực lực của mấy hán tử này thế nào mà có thể giết chết những thủ hạ của Câu Du ?

Lúc này, đội ngũ hơn trăm kỵ sĩ chỉnh tề chạy tới, trong đó có mấy người mang theo thi thể, ném thẳng xuống đất, tung lên một đám tro bụi. Những kỵ sĩ này mang theo mặt nạ, chỉ lộ ra đôi mắt sáng ngời cuồng nhiệt nhìn Lăng Tiêu. Lăng Tiêu nói:

- Khổ cực các ngươi rồi, tất cả trời về thành thôi.

Bản thân Lăng Tiêu, muốn chính là loại kinh nghiệm này, kỳ thật đánh chết vài tên thủ hạ của Câu Du mới có thực lực Ma Kiếm Sĩ, trong đó còn có một gã là Ma Kiếm Sư, căn bản chỉ cần bọn Lăng Vô, Phúc Bá, Mạnh Ly cùng Tiểu Sửu động thủ là được rồi, cũng không phải điều động nhiều người như vậy làm gì.

Lý Nham lúc này vẫn đang ở trên không trung, trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía hai nửa thân thể của Câu Du. Chính bản thân hắn là cao thủ Kiếm Tông bị trọng thương cũng không thể đánh được Câu Du, lại không thể tưởng tượng được Câu Du bị hán tử này nhẹ nhàng giết chết.

Nhìn thấy đồng bọn của Câu Du không có một người chạy thoát, Lý Nham không kìm nổi, nhẹ nhàng lắc đầu thở dài một tiếng, sau đó đi về hướng Lăng Tiêu gật đầu nói, lời nói vô tình cũng có chút thay đổi:

- Lăng Tiêu tiểu hữu, cảm tạ ngươi rat ay cứu giúp ta đánh chết tên ác nhân này. Hiện tại ta muốn chạy về gia tộc chứng thực người này có phải là người của Long cốc Câu gia không. Tiểu hữu hôm nay giúp đỡ, ân nghĩa này Lý Nham xin nhớ kỹ.

Lăng Tiêu mỉm cười nói:

- Không cần khách khí, người này đã vài lần uy hiếp ta, ta tất nhiên không thể buông tha cho hắn. Nhưng thật ra thương thế của ngài có gì đáng ngại không ?

Lý Nham ha ha cười, nói:

- Yên tâm đi, chút thương thế này cũng không làm gì nổi ta. Lăng Tiêu tiểu hữu, sau này chúng ta còn gặp lại

Nói xong, hắn mang theo mấy tên thủ hạ, xoay người rời đi.

- Từ từ đã ...

Lăng Tiêu bỗng nhiên hô to.

Lý Nham nghi hoặc quay đầu lại nhìn Lăng Tiêu, nhìn thấy Lăng Tiêu nói gì đó với Isa. Isa đi tới gần Lý Nham, lấy ra một bình đan dược, dịu dàng nói:

- Bình đan dược này xin tặng ngài, rất có lợi đối với việc khôi phục thương thế.

Lý Nham nhìn Lăng Tiêu thật sâu, sau đó thu hồi ánh mắt, nhìn Isa cười, trong tay bỗng đưa ra một thanh đoản kiếm, hình thức phong cách cổ xưa, nói:

- Isa tiểu thư, xin cảm ơn. Lăng Tiêu tiểu hữu, cây kiếm này là do ta năm xưa ngẫu nhiên tìm được, đưa cho người làm đồ chơi đi.

Lúc này, sứ giả của các thế gia môn phái ẩn thế cũng đều lần lượt cáo từ rời đi. Bọn họ đều muốn nhanh chóng trở về gia tộc của mình báo cáo tình huống phát sinh hôm nay tại thành Penzias này để hồi báo lại thiếu niên lĩnh chủ Lăng Tiêu này. Từ khi xuất hiện trong tầm mắt mọi người, những bình luận về hắn tưởng như không bao giờ dứt. Nhưng bất kể thế nào, hiện giờ Lăng Tiêu bị vô số ẩn thế gia tộc liệt vào đối tượng không thể trêu chọc. Câu Du là một Kiếm Tông sáu bậc, cộng thêm cả các thủ hạ, còn chưa kịp chạm vào Lăng Tiêu đã bị thuộc hạ của Lăng Tiêu đơn giản giết chết tại địa bàn của mình, chẳng lẽ hắn không sợ trêu chọc vào thế gia Long cốc cường đại kia sao ?

Lúc này Lăng Tiêu buộc lên trên đùi Tiểu Sửu một phong thư, khẽ cười sờ sờ lên trên cổ Tiểu Sửu. Cũng chỉ có hắn mới có thể sờ được trên cổ Tiểu Sửu, những người khác nếu có muốn cũng không được, cho dù là các nàng Diệp Tử hay Isa cũng không được.

- Đi thôi, trên đường phải cẩn thận đem thư đến cho cha ta và ca ca ta. Trở về sẽ thưởng cho người nhiều thứ tốt.

Lăng Tiêu vừa cười vừa nói. Tiểu Sửu kêu lên một tiếng trong trẻo, vỗ cánh bay lên, trong nháy mắt bay rất nhanh về phía chân trời. Lăng Tiêu nhìn thấy Tiểu Sửu rất nhanh chỉ còn một chấm nhỏ trên bầu trời, nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Hôm nay giết chết Câu Du, thực không phải bỗ ý của hắn, có điều tại Câu Du quá mức cuồng vọng, lại còn nhiều lần dùng lời uy hiếp mình. Trong mắt Câu Du còn không có người, coi người khác cũng chỉ là những con kiến hôi. Người như thế, nếu như không giết chết đi, vậy thì Lăng Tiêu tự mình đào một cái hố rồi tự chôn đi, đừng quên, hắn còn có Thâm Hải Độc Long Nhã có tính năng “tị thổ”.

197. Chương 195:khởi Nguyên Của Thế Gia Ẩn Thế

Nếu không phải Lăng Tiêu ngang trời xuất thế, đột ngột hiện ra tại thế nhân một cách thần kỳ, từ một con người phế nhân đã đánh thông thiên mạch toàn thân tạo ra một kỳ tích. Trên đại lục, đều không phải là không có tuyệt thế thiên tài. Như năm đó Kiếm thánh Vân Chi Lan, không phải là thành viên của thế gia môn phái ẩn thế, nhưng trong thời gian năm mươi mấy năm đã thăng một đường vọt lên tới thực lực Kiếm thánh. Kỳ thật cho đến nay, rất nhiều thế gia ẩn thế cũng đã ghi chép lại, Vân Chi Lan năm đó đã khiêu chiến với vô số thế gia ẩn thế mà chưa từng một lần bại trận.

Điều này đối với các thế gia ẩn thế chính là một điều sỉ nhục, không ai muốn nhắc tới. Năm đó Vân Chi Lan tuyệt thế thiên tài ngang trời xuất thế, khi chiến với toàn thể các gia tộc thế gia ẩn thế nhưng lại không một lần bại trận. Cho nên khi nói đến Lăng Tiêu, các thế gia ẩn thế không muốn trên chộc vào tên có thể là Vân Chi Lan thứ hai này.

Đã phạm sai lầm một lần, đủ cho bọn họ ghi nhớ cả đời. Rất nhiều thành viên giờ vẫn đang còn sống đến nay trong các thế gia đã chính mắt chứng kiến qua Vân Chi Lan hùng mạnh như thế nào.

Đúng vậy, đã ba trăm năm trôi qua, các cường giả của các thế gia ẩn thế vẫn còn sống. Tuy nhiên bọn họ đều chỉ có bề quan suốt năm, suốt tháng, đều không có hồi tới các sự tình trong tộc, trừ khi gia tộc xuất hiện nguy cơ diệt vong. Gặp phải trường hợp đó mấy lão già Kiếm Hoàng, Kiếm Tôn này mới xuất hiện. Còn như lúc bình thường, đừng bao giờ nghĩ là được gặp mặt bọn họ. Cho nên, bọn sứ giả đại diện cho thế gia môn phái ẩn thế này, bọn họ đều biết là lão tổ tông của mình còn sống nhưng cũng không bao giờ được gặp mặt.

Những người này do tu vi không cao, thiên phú hữu hạn, tuổi thọ cũng hữu hạn, bọn họ đều tham gia vào các trọng trách của gia tộc làm sứ giả đại diện cho gia tộc của mình tại thế tục, tập trung lo chuyện của gia tộc là nhiều, ít khi tập trung dành cho tu luyện.

Đương nhiên cũng có một số ít người như Tống Minh Nguyệt thay mặt gia tộc đi ra ngoài lịch lãm. Cũng có những người như Câu Du, Lý Nham, tuy rằng thực lực của bọn họ mạnh mẽ nhưng kỳ thật tuổi thọ của họ cũng sắp hết rồi.

Nói cách khác, thành tựu cả đời của bọn họ cũng chỉ dừng ở mức đó mà thôi.

Những người như vậy cũng sẽ đạt được chức vụ rất cao ở ngoại đường của gia tộc mình, trong tay có quyền lực rất lớn, ở gia tộc cũng có uy vọng. Lăng Tiêu là từ Tống Minh Nguyệt mới biết được chuyện này.

Tống Minh Nguyệt cũng không muốn Lăng Tiêu gặp chuyện gì ngoài ý muốn, cho nên hắn tỷ mỉ kể rõ chuyện này, trong đó hắn còn nói rõ Câu Du quả thật chính là người của Long cốc Câu gia.

Thế gia ẩn thế, kỳ thật nếu có người nào nói chuyện khiêm tốn thì chỉ e là có người thanh niên đẹp trai Tống Minh Nguyệt này. Ngồi đối diện với Lăng Tiêu, trước mặt là chén trà thơm, hắn rất vui vẻ tự nhiên nói chuyện, quả thật trong các thế gia ẩn thế, về hành sự không phải thế gia nào cũng giống nhau.

Lăng Tiêu cũng mỉm cười nhìn Tống Minh Nguyệt, cảm giác người này khí chất lịch sự ôn hòa, nói chuyện tao nhã, có duyên, loại phong độ này rất ra dáng quý tộc. Cho nên, Lăng Tiêu rất tán thưởng Tống Minh

Nguyệt. Có gì bất đồng, chính là thế gia ẩn thế xem trọng ích lợi chẳng lẽ hải vực Tống Gia lại không cầu lợi ích sao?

Cầu lợi ích, đương nhiên là cầu lợi ích rồi, Tống Minh Nguyệt ánh mắt sáng ngời nói:

- Mục đích của các thế gia ẩn thế đương nhiên là truy tìm đỉnh cao võ đạo, tất cả chuyện khác đều xoay quanh mục tiêu này. Thế gia ẩn thế tranh đoạt ích lợi khác với người thế tục tranh đoạt danh lợi. Ví dụ như trường hợp có bảo vật như bảo vật thời thượng cổ lưu lại xuất hiện thì thế gia ẩn thế mới chú ý. Nếu tin tức là xác thực, như vậy tranh đoạt là lẽ tất nhiên! Sẽ không ai bỏ qua loại cơ hội này!

Gia tộc của ta, ở tận hải đảo xa xôi, rất nhiều thời điểm, tin tức cũng không thể đến kịp thời, khi truyền đến nơi đó, thì thượng cổ di tích đã bị tranh đoạt hết rồi, cho nên gia tộc bọn ta hơn phân nửa đều không có tham dự. Căn bản gia tộc ta cũng nhận thức, nếu có tham dự thì cũng làm cho rất nhiều tộc nhân thương vong. Mà thực ra, trên biển rộng có rất nhiều hải đảo, kỳ thật cũng có rất nhiều thượng cổ di tích có thể khai quật.

- Ha ha.

Lăng Tiêu cười cười, bỗng nhiên nhớ tới tỷ tỷ Lăng Tố của mình. Từ khi đến thế giới này, chỉ có vị tỷ tỷ này là Lăng Tiêu vẫn chưa từng gặp mặt. Hắn nghĩ thầm: tỷ tỷ của ta đúng thật là can đảm, lẻ loi một mình đi thám hiểm rất nhiều nơi. Không biết tỷ cũng có thể phát hiện ra thượng cổ di tích, sau đó thu nhập bảo vật hay không?

Tống Minh Nguyệt uống một ngụm trà, sau đó nói tiếp:

- Lại nói nhãn không gia rất thường thấy hiện nay ...

- Ách, nhãn không gian rất thường thấy?

Lăng Tiêu vươn tay, nhìn chiếc nhãn trên tay mình chính là lễ vật của Nham Thạch Nhân Khắc tặng cho mình.

- Đương nhiên là rất thông thường, huynh không thấy sao, trong tay tất cả các sứ giả của thế gia môn phái ẩn thế đều không có binh khí, kỳ thực họ đều mang nhãn không gian.

Nghe Tống Minh Nguyệt nói như vậy, Lăng Tiêu thật muốn ngã lộn nhào xuống đất, tuy nhiên lại hỏi:

- Chẳng phải nói loại nhãn này là do thượng cổ đại ma pháp sư chế tạo sao? Chỉ có đại ma pháp sư mới có thể chế tác ra nó sao? Nó cực kỳ hiếm có sao, như thế nào lại trở thành không đáng một đồng xu?

Tống Minh Nguyệt mỉm cười, sau đó lấy ra một cái nhãn màu đen, đặt trên long bàn tay, nói:

- Nhãn không gia phân ra thành hai loại, một loại có dung lượng thật lớn, thậm chí có thể chứa quân trang vật tư cho hơn một ngàn quân trong khi hành quân. Loại này mới là do đại ma pháp sư chế tác ra. Còn chiếc nhãn này, dung lượng nó rất nhỏ, thể tích cũng chỉ khoảng mấy khối mà thôi. Ở thời cổ đại, nhãn không gian dung lượng nhỏ thế này gần như có thể sản xuất ra hàng loạt. Còn ở tục giới có rất ít, ha ha... đó là bởi vì, rất nhiều thế gia ẩn thế khai quật được thượng cổ di tích, chiếm được rất nhiều bảo vật, kiếm kỹ, công pháp, sau này mới từng bước phát triển lên, mới dần dần trở thành đại thế gia.

Lăng Tiêu lần đầu tiên mới biết chuyện này, giật mình nói:

- Khó trách thế gia ẩn thế có thực lực hùng mạnh như vậy. Vậy ở mức độ nào đó, họ đã chiếm được không ít chỗ tốt từ thượng cổ di tích.

Tống Minh Nguyệt gật gật đầu, nói:

- Chính là như thế, kỳ thật thế gia môn phái ẩn thế cũng chưa chắc đã ở sâu trong thâm sơn rừng già, thậm chí họ ở ngay tại thế tục giới. Bọn họ cùng với tộc nhân cũng thường xuyên gặp mặt, chính là không xuất hiện mà thôi! Bởi vì căn cứ tất cả thượng cổ lưu truyền tới nay, chung cực võ đạo có năng lực bắt tử bắt diệt!

Người Tu Chân giới và người ở các thế gia ẩn thế đều giống nhau, đều theo đuổi sự bất tử. Chẳng lẽ thế gia môn phái ẩn thế ở thế giới này cũng đều đang truy cầu con đường này sao? Chỉ là cách thức bất đồng

so với Tu Chân giới mà thôi. Có thể nói, Tu Chân giới đã xác định được phương hướng tu luyện và người tu chân cũng đều hiểu được tu luyện như thế nào.

Mà ở thế giới này, bọn họ đang phải lần mò tìm kiếm các cách thích để mong đạt được điều đó.

Đúng vậy! Nghĩ được thông suốt vấn đề này, trên mặt Lăng Tiêu khẽ tươi cười, những con người ở thế giới này quả thực đều đang muốn tìm con đường nghịch thiên này.

Đại đạo vạn thiên! Có lần tại Tu Chân giới, Lăng Tiêu đã đọc được trên một điển tịch cổ, mỗi người đều có cách đi riêng, cũng giống như truyền thuyết Vân Chi Lan, không chừng ông ta đã trở thành thần rồi.

Ở đây linh khí dư thừa, cố gắng tập trung tìm hiểu phương pháp, có khả năng sớm thành công đó.

Lúc này, Tống Minh Nguyệt ngẩng đầu cười nói:

- Ta đoán sư môn của Lăng huynh nhất định là một thế gia ẩn thế cường đại, lấy y thuật đan dược là công việc chính, chưa bao giờ tham gia tranh chấp của các thế gia ẩn thế, nếu không, Lăng huynh phải biết rõ ràng những chuyện này mới đúng.

Lăng Tiêu nhẹ nhàng cười, không trả lời Tống Minh Nguyệt, nhưng trong thâm tâm hẳn thầm nói? Nếu sư môn của ta ở trên thế giới này thì tốt rồi. Đáng tiếc, trừ phi chính mình chính thức có thể tu luyện tới Đại Thừa kỳ, phi thăng thì có lẽ có ngày còn có thể trở về Thục Sơn. Nếu không đạt được mà nói, chính xác không cơ hội gì gặp lại người trong sư môn rồi. Lăng Tiêu suy nghĩ tới đây, đột nhiên có chút buồn bã, mặc kệ như thế nào, rốt cuộc Tu Chân giới vẫn là nơi hắn sinh sống rất nhiều năm rồi, cảm tình đối với nó là rất sâu. Có điều, hắn trấn tĩnh được ngay, cười với Tống Minh Nguyệt:

- Đa tạ Tống huynh hôm nay đã nhắc nhở, huynh yên tâm Lăng Tiêu xử lý xong vài việc vặt vãnh nơi đây, lập tức sẽ theo Tống huynh đi hải vực.

Tống Minh Nguyệt đứng dậy, hướng về phía Lăng Tiêu thi lễ:

- Như vậy, phiền toái Lăng huynh rồi.

Tống Minh Nguyệt đi rồi, Lăng Tiêu ngồi một chỗ trầm tư. Diệp Tử đi tới, nàng sớm nghe Isa kể rõ sự tình ngày hôm nay, trong lòng có chút lo lắng, đi tới đằng sau Lăng Tiêu vươn đôi bàn tay nhỏ trắng nõn, khẽ đặt lên đôi vai Lăng Tiêu, nhẹ nhàng khẽ nhéo một cái. Lăng Tiêu vẫn thờ ơ ngồi một chỗ, không nói gì nhưng trong lòng hắn thật ra cũng không có bao nhiêu lo lắng, chỉ là bốn chữ “thượng cổ di tích” đó đã thu hút hắn thật sâu.

- Nàng đã nghe nói tới thượng cổ di tích chưa?

Diệp Vi Ni sửng sốt, lập tức gật đầu nói:

- Đương nhiên đã nghe qua, hơn nữa muội còn từng nhìn thấy một chỗ thượng cổ di tích.

Cái gì? Lăng Tiêu sửng sốt, lập tức hỏi:

- Muội đã nhìn thấy?

Diệp Vi Ny có chút khó hiểu khi thấy Lăng Tiêu kích động như vậy, gật đầu nói:

- Làm gì ngạc nhiên vậy, di tích kia cách thị trấn Ô Thản hơn mười dặm trên một ngọn núi nhỏ, trước đây bọn muội thường hay đến đó chơi.

- Vậy muội mau nó cho ta nghe một chút đi, ở đó có cái gì!

198. Chương 196: Mười Đồi Của Quốc Vương

- Lăng Tiêu, ha ha đúng là thật hiếm khi thấy huynh tò mò như vậy, cười chết mất thôi. Huynh xác định là cứ có thượng cổ di tích là nhất định phải có bảo bối sao? Ha ha ha

Lăng Tiêu vuốt mũi, đúng thật là bị cười đến xấu hổ, ngẩng lại, hắn cũng không nhịn được cười rộ lên. Đây cũng khó trách, tỷ tỷ Lăng Tổ yêu thích khảo cổ, mà hắn nghe thấy di tích thượng cổ là đều đi đến xem ngay.

Quả thật là khiến người ta có cảm giác thần bí. Diệp Vi Ny cười một hồi, nước mắt giàn giụa, hai tay ôm choàng qua cổ hắn, đôi môi nhẹ nhàng hôn phớt lên mặt hắn, sau đó buông ra, thâm tình nhìn Lăng Tiêu nói:

- Kỳ thật huynh như vật mới tốt. Gần đây theo huynh, thấy thực lực huynh tăng lên, muội càng cảm giác huynh càng ngày càng trầm ổn, làm cho người ta sợ hãi. Muội sợ không biết lúc nào mất huynh. Lăng Tiêu, có lúc huynh sẽ rời khỏi muội không?

Lăng Tiêu cùng Diệp Vi Ny hai mắt đối nhau, không khí dường như có chút nóng lên.

Nhìn khuôn mặt phớt hồng của Diệp Tử, Lăng Tiêu khẽ cười nói:

- Muội đừng suy nghĩ nhiều, ta sẽ không rời khỏi muội.

Thật ra ở Tu Chân giới, kết thành đạo lữ đều có bí pháp song tu, cùng tu luyện thực lực lại càng thêm cường đại. Nhưng Lăng Tiêu lại không biết phải nói loại chuyện này thế nào với Diệp tử, có lẽ thời cơ chưa tới, nên hắn cũng chưa vội nói cho Diệp Tử biết.

Lăng Tiêu cũng đã nghĩ: Dựa vào năng lực của mình, trong mấy chục năm sau nhất định có thể làm cho người thân mình có thể sống lâu hơn. Cho nên, về chuyện này nhất thời không cần nóng vội.

Diệp Vi Ny nói:

- Chỗ thượng cổ di tích đó, đại khái mấy trăm năm trước đã được người phát hiện rồi, đồ vật bên trong sớm đã bị lấy đi hết, căn bản không còn bất cứ thứ gì để cho chúng ta phát tài. Nếu có, chúng ta đã sớm đi lấy rồi.

Lăng Tiêu gật đầu nói:

- Nói như thế trên đại lục có rất nhiều thượng cổ di tích, nhưng cũng không phải di tích nào khai quật cũng có bảo vật phải không?

Diệp Vi Ny nói:

- Đương nhiên, trên đại lục Thương Lan, có hơn trăm quốc gia lớn nhỏ, trong đó để quốc Lam Nguyệt của chúng ta cùng đế quốc Tử Xuyên bên cạnh, chính xác là hai lãnh thổ có diện tích lớn nhất, còn lại rất nhiều quốc gia khác có diện tích lớn nhỏ không đồng nhất. Kỳ thật mỗi quốc gia cũng có vô số thượng cổ di tích từ thời cổ đại đến nay. Thậm chí đâu chỉ mấy vạn năm, có rất nhiều di tích, đã từ nường dâu biến thành biển cả, còn có di tích có lẽ bị núi lớn chon vùi, cũng giống như chúng ta trước kia có đi qua Phạm Đế Á đại tuyết sơn, nghe nói trên đó có chon vùi thượng cổ thần miếu. Có điều chuyện này chỉ là nghe nói đến mà thôi, chưa người nào phát hiện ra nói.

- Ồ, Đông đại lục thì rất lớn, ... được rồi, Diệp Tử, muội biết về Tây đại lục không?

Lăng Tiêu vội vàng hỏi.

Hiểu biết của hắn đối với thế giới này cũng rất hạn chế, những điều hắn biết là còn sót lại từ trí nhớ của Lăng Tiêu. Sau này hắn đọc thêm một ít bộ sách, nhưng so với Diệp Tử thì hắn còn kém xa.

Diệp Tử khẽ lắc đầu, nói:

- Khoảng cách từ Đông đại lục tới Tây đại lục rất xa, phải vượt qua bao nhiêu quốc gia mới có thể tới bờ biển phía Tây, sau đó đi qua biển rộng, mới có thể tới Tây đại lục. Nghe nói ở bên kia, con người cũng không có gì bất đồng so với người bên này. Nghe nói thời thượng cổ, cả đại lục căn bản là một khối, sau đó chiến tranh nảy ra, thần linh bị chọc giận đã bổ đại lục ra làm hai nửa, từ đó được ngăn bằng biển rộng.

Lăng Tiêu gật đầu, thế giới này thật là lớn, cũng rất đặc sắc, chính mình trước đây cũng chỉ là biết một góc mà thôi. Lăng Tiêu nghĩ tới đó, vừa ười vừa nói:

- Diệp Tử, muội có nghĩ, có một ngày chúng ta cùng đi khám phá hết thế giới này không?

Tại biên thù Tây bộ của Đế quốc, trong đại quân doanh, nhìn thấy bộ dáng của ma thú phi hành Tiểu Sưu này Lăng Thiên Khiếu không kìm nổi vui vẻ vì đứa con nhỏ của mình. Làm phụ thân, thấy con mình có thành tựu hơn xa so với chính mình, ông cảm thấy vô cùng vui vẻ, kiêu ngạo.

Từ trên đài của Tiểu Sứ tháo xuống một cái túi đựng thư tín, Lăng Thiên Khiếu làm cho thân binh kinh ngạc đến ngây người khi kêu hắn mang thật tốt đến cho Tiểu Sứ. Tên thân binh này rất kinh ngạc làm cho Lăng Thiên Khiếu có cảm giác thỏa mãn. Thực ra bọn thân binh bên cạnh ông kì thật lúc trước đều xem thường đứa con thứ ba của mình, Lăng Thiên Khiếu ngoài miệng không nói, nhưng tâm lý đương nhiên không thoải mái.

Lăng Thiên Khiếu mở túi, lấy ra lá thư, xoay người đi trở về trong trường, hồ Uy Tư tiếp giáp Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn, hàng năm có ba tháng bảy tám chính là vô cùng nóng bức, ở ban ngày và ban đêm có sự nhiệt độ chênh lệch rất lớn.

Hôm nay sắc trời mờ tối, trên không trung các ánh sao lập lòe tỏa sáng, làn gió mát trong không khí làm cho người ta hết sức thỏa mãn. Lăng Thiên Khiếu vẫn có thói quen ngồi trong trường đọc thư, ngồi trên ghế đọc đi đọc lại vài lần, Lăng Thiên Khiếu bỗng nhiên đứng lên, trên mặt lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Những lời Lăng Tiêu nói trong thư thật sự là không thể tưởng tượng nổi đối với Lăng Thiên Khiếu. Các thế gia môn phái ẩn thế đều xuất thế, tề tụ lại thành Penzias. Nam Phương Vương vì mượn sức Lăng Tiêu mà tặng bốn khẩu ma tinh đại pháo. Sau đó bị Lăng Tiêu phát hiện Kiếm Tông tập kích hắn trong ngày lễ cuồng hoan chính là môn khách của Nam Phương Vương.

Lăng Tiêu kể hết những chuyện phát sinh gần đây, thậm chí không có giấu diếm thân phận của Tần Cách, cả chuyện chính mình đánh chết một gã Kiếm Tông bậc cao, tất cả đều kể rõ từng chi tiết cho Lăng Thiên Khiếu. Cuối cùng, Lăng Tiêu đều nghị cha của mình, nếu như có thể từ chức, tận lực xin từ chức. Nếu như còn muốn tiếp tục ở lại trong quân đội, như vậy hãy ăn khối đan dược, sau đó bế quan, hẳn là có thể tấn chức Ma Kiếm sư bậc trung? Đây là đứa con của ta sao, khi bị nha đầu Tạ gia hãm hại vẫn còn bênh vực cho nó? Sao ta có cảm giác, tựa như nó là một người khác vậy.

Trước kia được Lăng Tiêu biếu một quả Tử Lam Chu quả, thực ra Lăng Thiên Khiếu vẫn không dùng, ông cũng chưa có ý định dùng Tử Lam Chu quả này để bồi dưỡng cho tâm phúc của mình trong quân đội. Nhưng về phương diện khác, Lăng Thiên Khiếu giữ Tử Lam Chu quả này lại bởi trong thâm tâm ông thầm nghĩ, đây chính là của con trai biếu mình, sao có thể dễ dàng cho người khác đây?

Lăng Thiên Khiếu đột nhiên phục hồi lại tinh thần, cho tay vào trong túi, lấy ra một viên đan dược màu xanh nhạt khẽ lưu chuyển sương mù. Hai tay Lăng Thiên Khiếu có chút run run, cảm giác như là viên đan dược này nặng hàng ngàn cân.

“Viên đan dược này, dùng ba khối tinh hạch bậc năm để luyện chế thành sao?” Lăng Thiên Khiếu cầm đan dược trong lòng bàn tay, cảm giác sự mượt mà bong bóng của nó nhưng mà vô cùng kinh ngạc: năng lượng khổng lồ của tinh hạch tại sao có thể luyện chế thành đan dược?

Lăng Tiêu sao lại làm được? Chẳng lẽ đúng như lời đồn, có thể gia môn phái ẩn thế cường đại coi trọng đứa con thứ ba của ta?

Lăng Thiên Khiếu nhìn về phía ngoài trường nói:

- Bốn tướng quân muốn bế quan tu luyện, bất luận kẻ nào cũng không cho phép quấy rầy.

Các thân binh ngoài trường cũng là người tâm phúc của Lăng Thiên Khiếu, nghe vậy đều tập trung cảnh giới.

Lăng Thiên Khiếu đi về phía sau, tay nhẹ nhàng nhân một cái nút bên cạnh bàn làm việc, bỗng nhiên trên mặt đất truyền đến một thanh âm kéo kẹt, sau đó xuất hiện một cánh cửa ngầm. Lăng Thiên Khiếu đi vào, cánh cửa ngầm chậm rãi từ từ khép lại.

Tại vùng đất phương Bắc giá lạnh, căn cơ của gia tộc Lăng gia dùng để huấn luyện tân binh. Lăng Chí cũng vừa nhận được thư của Tiểu Sứ, đồng thời hắn cũng lập tức bế quan tu luyện.

Ở nhà, Lăng Vận Nhi cầm một viên đan dược, hết sức phấn khởi ngay lập tức đi tu luyện. Còn Lăng phu nhân cũng giao mọi chuyện cho quản gia cùng tiến nhập bế quan.

Tại đế đô, các tầng lớp quý tộc đang thảo luận Dưỡng Nhan Đan quả thật là rất nhiều chỗ tốt. Ở bên trong hoàng cung, quốc vương bế hạ cùng với hai Kiếm Tông bậc ba là Vinh lão cùng Nam Cung lão đang bàn

luận, trên bàn bày đặt trà thơm đã nguội lạnh, nhưng cũng không có người nào uống. Quốc vương bệ hạ phá vỡ không khí yên lặng cười nói:

- Nhị lão cũng xem xong mật báo rồi, có ý kiến gì không?

Vinh lão nói trước tiên

- Ta cũng đã nghiên cứu Dưỡng Nhan Đan khá lâu, vẫn không nghiên cứu ra thành phần dược liệu trong đó. Có điều mấy ngày trước đây, ta đột nhiên nghĩ đến Lăng Tiêu từng yêu cầu chúng ta đi tìm kiếm thảo dược cho hần khi giải độc cho bệ hạ. Vì vậy, khi ta nghiên cứu lại thành phần thảo dược, hắc hắc, rốt cục ta cũng phát hiện ra trong đó có một vị thuốc mà lần trước đã kiếm đưa cho hần. Tuy nhiên, nguyên liệu chủ chốt thì không biết ai đưa cho Lăng Tiêu hay hần tự mình chế tạo ra. Phải nói thật, kẻ này đúng là thiên tài!

Nam Cung lão hăng giọng một cái, nói: Truyện “Ngạo Kiếm Lăng Vân ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

- Bản thân ta lại nghiên cứu về hần đoán, người này lúc vô ý chiếm được cuốn sách cổ bên trong đó ghi lại nội dung về luyện đan và y thuật. Ha ha, nếu như nói theo cách nói của võ giả, đây chính là công pháp thần cấp.

Quốc vương bệ hạ không kìm nổi, hít lên một hơi thật sâu, trong ánh mắt không che giấu tham lam, nói:

- Nếu quả thật hần có quyển bí tịch thần kỳ đó, hoàng thất hần phải lấy được.

Đối mặt với hai cao thủ Kiếm Tông, quốc vương bệ hạ không hề che dấu cảm xúc của chính mình, gọn gàng dứt khoát nói luôn như vậy.

Nam Cung lão và Vinh lão nhìn lẫn nhau cười khổ nói:

- Bệ hạ, ngài không phải đã đọc mật báo, bên cạnh Lăng Tiêu bỗng nhiên xuất hiện một đám cường giả. Ngay cả kẻ trước kia đi theo Lý Hậu Sương của hoàng thất là Mạnh Ly cũng có thực lực Ma Kiếm sĩ bậc cao. Còn có chuyện một cao thủ Kiếm Tông của thế gia ẩn thế bị một cao thủ Kiếm Hoàng bên cạnh hần xé đôi người. Bệ hạ, ngài cảm thấy hoàng thất ... có được thực lực như thế để đoạt lấy không?

Quốc vương bệ hạ không cho là đúng lúc đầu, nói:

- Luận thực lực, ta còn xa mới là đối thủ của nhị lão, ở trong mắt hai ngài, thực lực của ta phỏng chừng không khác gì con kiến, nhưng nếu nói đến phương diện mưu lược, ta tin tưởng nhị lão liên thủ còn kém ta một bậc. Tên tiểu tử kia, chúng ta đã nhìn thấy hần lớn lên từ nhỏ, hần như thế nào chúng ta đều biết.

Vinh lão tính tình có phần ngay thẳng nói:

- Bên cạnh Lăng Tiêu có Kiếm Hoàng hộ vệ. Như vậy, nhị lão cũng không phải là đối thủ, mà chúng ta có làm việc không phải vì mục đích gia tộc, gia tộc sẽ không phái Kiếm Hoàng đến đối phó đâu?

- Nếu thật sự có thể chiếm được bí phương kia, ta lại sao dám độc chiếm? Đến lúc đó, lấy được lợi ích, khẳng định cũng có gia tộc nhị lão. Đây là thứ nhất, thứ hai, phụ thân hần Lăng Tiêu, Lăng Thiên Khiếu, vẫn nguyện trung thành với ta, tuyệt đối sẽ không phản bội ta. Cho nên, nếu ta cho hần tước lớn cùng lộc hậu, sợ gì tiểu tử kia không ngoan ngoãn giao bí phương ra đây?

Nam Cung lão hơi hơi nhíu mày, vết nhăn trên trán càng khắc sâu, nhẹ giọng nói:

- Bệ hạ không phải là định uy hiếp thẳng nhóc đó chứ? Bệ hạ có biết tên Kiếm Tông kia vì sao lại chết không? Nghe nói tên kia không ngừng uy hiếp đến người nhà của Lăng Tiêu, hoàn toàn chọc giận hần mới bị hần cho thủ hạ xé ra làm đôi để thị uy với người khác.

Quốc vương trầm mặc một hồi sau mới nói:

- Nhị lão chẳng lẽ không muốn bí phương kia?

Nói xong ánh mắt sáng quắc nhìn Vinh lão:

- Nhất là Vinh lão, cả đời đều tận sức nghiên cứu y thuật, luyện đan thuật. Nếu có thể có được bí phương, có thể đột phá Kiếm Tông tiến vào cảnh giới Kiếm Hoàng, về sau còn thăng tiến hơn nữa cũng chưa chắc là không được.

Quả thật, Vinh lão và Nam Cung lão đều đã đọc mật báo của quốc vương bệ hạ, biết thuộc hạ của Lăng Tiêu thực lực đột nhiên tăng lên mạnh mẽ. Điều này đã nói lên, Lăng Tiêu chắc chắn có bí phương luyện chế ra linh dược làm tăng cường thực lực. Nếu có thể có được bí phương đó, thì mới có thể đột phá thành công tiến giai trong những năm còn lại của cuộc đời.

Khóe miệng Vinh lão hơi giật giật, không kìm nổi nhẹ nhàng thở dài nói:

- Bệ hạ lần này làm tới, có lẽ không có thể quay đầu được nữa đâu.

Nam Cung lão đột nhiên nói:

- Nếu trong thời điểm điều trị bệ hạ, Lăng Tiêu lưu lại thủ đoạn gì đó, vậy nên làm cái gì bây giờ? Truyện “Ngạo Kiếm Lăng Vân ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Quốc vương bệ hạ nao nao, lập tức nói:

- Nếu được bí phương đó, cho dù hắn lưu lại thủ đoạn thì phải làm thế nào đây? Ta tin tưởng y thuật của Vinh lão, hắn chỉ là một thằng nhóc con, một năm trước chỉ là rác rưởi, một năm sau có thực lực như vậy, nếu không phải dựa vào bí tịch thần kỳ kia, như thế nào có thể làm được như thế.

Vinh lão nhẹ nhàng thở dài, dường như cảm giác quốc vương bệ hạ lúc này quá mức bạc tình. Vinh lão nói:

- Đằng sau Lăng Tiêu, có thể có một thế gia gia tộc ẩn thế có thực lực khổng lồ ủng hộ. Thuộc hạ của Lăng Tiêu còn có cao thủ thực lực Kiếm Hoàng... Nếu chọc giận đối phương, cũng không phải là một việc tốt.

Quốc vương bệ hạ không cho là đúng đắn tay nói:

- Ta hoài nghi tiểu tử kia chỉ là ngẫu nhiên có được bí tịch. Còn cao thủ có thực lực Kiếm Hoàng kia, là theo hắn từ đầm lầy Penzias tới, ai biết có phải là nhân loại hay không!

Lúc này nhị lão mới giật mình, thấy mạng lưới tổ chức tình báo của quốc vương bệ hạ hùng mạnh như vậy cảm thấy vô cùng kinh hãi. Quả thực về phương diện mưu lược, hai người có phi ngựa cũng không đuổi kịp quốc vương bệ hạ. Nói như vậy, bất kể Thái tử hay là Nam Phương Vương, từ trước đến nay có những động tác lớn hay nhỏ gì, làm sao có thể tránh được ánh mắt của quốc vương bệ hạ? Truyện “Ngạo Kiếm Lăng Vân ” được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Quốc vương khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Nếu năm đó không phải thái tử hạ độc ta, ta làm sao phải thành lập tổ chức tình báo này chứ? Tuy nhiên hôm nay xem ra, quyết định này là chính xác. Nhị lão không cần quá mức lo lắng, ta trước trọng thưởng Lăng gia, sau đó thương lượng cùng Lăng Tiêu, nếu hắn không đồng ý, lúc đó dùng biện pháp khác cũng không muộn. Nếu đằng sau Lăng Tiêu thật sự có bối cảnh lớn... Nhị lão chẳng lẽ đã quên, gia tộc hoàng thất cũng không phải là không ai quản! Để xem lúc đó có xuất hiện tại thành Penzias không?

Đã quyết định là không có khả năng sửa đổi, không kìm được, nhị lão thở than, sau đó nói:

- Vậy hết thảy nghe theo bệ hạ an bài.

Trên mặt Quốc vương bệ hạ rốt cục cũng lộ ra vẻ tươi cười.

199. Chương 197: Không Nói Gì Đến Tình Nghĩa

- Bá bá, mọi người như vậy không có một lúc nào nhàn rỗi, hàng năm cứ đi như thế này, không mệt mỏi sao?

- Ha ha, như thế nào lại không mệt mỏi chứ?

Năm nay gần sáu mươi tuổi, ông chủ Vương tóc đã sớm trắng tinh, gương mặt phúc hậu, ôn hòa nói:

- Mỗi người có một nghề sinh nhai, ở thương đội này từ trên xuống dưới có hơn một trăm người, cũng chỉ trông vào cái bát cơm này. Mọi người đều không dám dừng lại nghỉ ngơi đâu.

Với trang phục nông dân, Phong Linh cũng tết mái tóc xinh đẹp thành hai cái đuôi sam, trên đầu buộc một cái khăn. Trông bộ dáng của nàng bây giờ mười phần giống như một cô thôn nữ xinh đẹp. Trang phục này do Vương bá đề nghị nàng thay đổi. Ông chủ Vương đoán tiểu cô nương xinh đẹp này chắc là tiểu thư con nhà giàu, đáng vẻ xinh đẹp, ăn mặc sang trọng đến xin tham gia không phải là đem tai họa tới cửa sao. Ông chủ Vương trong lòng thiện lương, cũng cho Phong Linh gia nhập thương đội. Để bảo vệ nàng, Vương lão đề nghị nàng thay đổi cách ăn mặc, bởi vì trông thấy nàng rất xinh, không nói đến những người khác mà bọn tiểu tử trong thương đội thằng nào thằng nấy nhìn thấy nàng đều chảy nước miếng.

Hộ vệ mạnh nhất trong thương đội này là một gã đại kiếm sư bậc một, đây đã là mức cao nhất mà ông chủ Vương có thể trả được để thuê. Cho nên với thực lực của đoàn đội như vậy, đi trên đường chẳng may bị người nào nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của cô gái này, Vương lão căn bản sẽ không bảo vệ được nàng. Phong Linh ngay từ đầu còn định không muốn, nàng nghĩ thầm bản thân hiện tại đạt thực lực Ma Kiếm sĩ bậc hai. Mặc dù trước mặt mấy tên biến thái ở phủ Tử tước thì mình không tính là có thực lực cao, nhưng ở địa phương này, ai có thể là đối thủ của ta?

Không ngờ nàng giả dạng thành cô thôn nữ bình thường lại càng xinh đẹp hơn, khiến đám tiểu tử trong thương đội mắt sáng không thôi.

Trước khi thay đổi trang phục, Phong Linh có loại khí chất cao cao tại thượng, từ lúc thay đổi trang phục, khí chất biến đổi từ một cô công chúa kiêu sa biến thành một cô tiểu thôn nữ, hiền lành chất phác. Cho nên, bọn tiểu tử của thương đội lại càng muốn gần gũi tán tỉnh, nhưng Phong Linh trong lòng mắng phải định chính mình, “không có khả năng! Ta như thế nào lại thích hần chứ?”

Đi lại trên quan đạo có rất nhiều thương đội, phía trước phía sau, mấy thương đội đó đều quen biết, trong nhiều lúc có thể tiếp ứng lẫn nhau. Mọi người đều là người hàng năm qua lại làm ăn, tất cả mọi người hiểu biết, làm như vậy có thể tập trung lực lượng lại. Nếu thực sự gặp bọn sơn tặc cường đạo, cũng có thể dễ dàng ứng phó.

Chưa bao giờ chân chính bước vào tục giới nên lúc rời khỏi thành Penzias, Phong Linh mới xấu hổ phát hiện trên người mình không có một đồng tiền. Kì thật lúc đi, Diệp Tử đã chuẩn bị hành lý cho nàng, nhưng chính Phong Linh sơ ý, để quên hành lý. Sau đó nàng đánh chết ba gã Ma Kiếm Sĩ, có trời mới biết đối phonwg còn có đồng bọn đang chờ mình ở trong thành hay không? Cho nên Phong Linh không trở về thành, nếu gặp đồng bọn của bọn chúng, tất nhiên sẽ không bỏ qua cho nàng Phong Linh cảm thấy thực lực của bản thân chưa đủ mạnh, bỗng nhiên nhớ tới câu chuyện về những kẻ mạo hiểm, tiếc nuối chính mình chưa chân chính được gặp đoàn mạo hiểm nào nên nàng muốn tham gia. Trên đường, nàng gặp một đám người thêm nhỏ dãi sắc đẹp của nàng, muốn chiếm tiện nghi, nhưng đều bị nàng đánh cho kêu cha gọi mẹ, chật vật chạy trốn. Sau cùng, Phong Linh mới tìm được ông chủ Vương, nói thẳng với ông chủ Vương là muốn bảo vệ thương đội, nhưng cái thương đội này, có nhu cầu gì cần bảo vệ?

Phong Linh nhớ rõ Đại Kiếm Sư bảo tiêu của thương đội nhìn nàng với ánh mắt lộ vẻ kỳ quái. Nhưng cũng may, ông chủ Vương thu nàng, bằng không, đường đường Ma Kiếm Sĩ bậc hai, Phong Linh nữ hiệp, phỏng chừng sẽ rơi vào cảnh phải đi làm cướp đường, bị thảm vô cùng.

Trên quan đạo bỗng nhiên nổi lên những đám bụi mù, con đường này lát bằng những tảng đá to, nếu không có tốc độ cao, sẽ không có nhiều bụi như vậy. Người có kinh nghiệm liền biết đây là quái vật.

Thông thường, ở trên quan đạo phóng ngựa chạy như điên, chỉ có hai loại người: Một là con cái quan lại, con dòng cháu giống. Hai là quan sai người mang tin tức. Bọn quan sai này cũng giống các thương đội, vì họ mang tin tức cho nên hàng năm thường xuyên hành tẩu trên con đường này. Rất nhiều quốc gia tuyên bố chính lệnh đều là thông qua bọn họ đưa tới các nơi.

Nhìn những chiếc xe quy giáp thú của thương đội ở phía trước đã tạm dừng lại, ông chủ Vương hơi hơi nhíu mày, nói:

- Thoạt nhìn, đây là để đo ban bố pháp lệnh gì đó, sao đội ngũ lại lớn như vậy. Hay, không lẽ là gia phong tử tước cho Lăng Tiêu. Theo ta thấy, Lăng Tiêu lĩnh chủ, mới là tử tước, danh hiệu vẫn hơi quá thấp, phong

đến bá tước cũng còn không đủ.

Phong Linh lần đầu tiên nghe thấy người khác nói về Lăng Tiêu, không kìm nổi hỏi:

- Lăng Tiêu lĩnh chủ... có cái gì bất đồng so với các quý tộc khác?
- Có cái gì bất đồng?

Ông chủ Vương kéo dài thanh âm, nhìn Phong Linh khẽ lắc đầu thở dài:

- Ta vừa nhìn thấy cô biết ngay cô là một đứa con nhà quý tộc mà. Quả thực là từ khi đế quốc khai quốc đến nay, Lăng Tiêu lĩnh chủ là quật quý tộc lĩnh chủ tốt nhất.
- Vương bá bá, lời này của bá có vẻ không đúng, cho dù hắn có tốt cũng không thể tính là tốt nhất được chứ? Bá cũng quá khoa trương rồi.

Phong Linh chuyển suy nghĩ, lơ đãng nói.

- Ha ha, chỉ có cô không tin, ta đã nói với cô, bây giờ ở thành Penzias khác biệt rất nhiều so với một năm trước rồi.

Wương bá bá vừa nhìn về phía xa xa, nghe thấy tiếng vó ngựa bụi mù mịt, vừa trầm ngâm nói tiếp:

- Trước kia, thương đội này ra vào thành Penzias đều phải nộp tiền. Hơn nữa, mỗi một cỗ xe ngựa, đều thu mười ngân tệ tiền thuế, ra hay vào đều như vậy.
- Một chiếc xe, ra vào nộp mười ngân tệ, nếu không nộp thì không được đi vào, bằng không hàng của chúng ta không có chỗ bán. Trước kia, thương đội của chúng ta mỗi lần tiến vào chỉ có năm chiếc xe, vì sao? Cũng bởi vì lĩnh chủ tiền nhiệm tham lam. Mỗi một xe vào đều kiểm tra rất kỹ, cho nên hàng hóa vận chuyển, mỗi lần hỏng không ít hải sản. Từ khi lĩnh chủ Lăng Tiêu đến đây, ngài căn bản không thu lấy bất cứ thứ thuế gì, mọi người có đi vào một trăm chiếc xe, ngài cũng không hỏi một câu. Chỉ riêng điểm này, cô bé xem thấy có được không ...

Ông chủ Vương nói ra lời này, ở đây ai cũng nghe thấy. Tuy mọi người ngoài miệng không nói ra nhưng ai cũng cảm kích Lĩnh chủ đại nhân rất sâu.

Phong Linh nghe xong chuyện, cảm thấy trong lòng mình rất cao hứng nhưng lại chợt nghĩ: hừ! Tiểu tặc kia nhốt ta, còn bức ta ăn độc dược, mất hết thực lực, ta không nên cao hứng vì hắn mới đúng chứ!

Lúc này, thương đội lại tiếp tục đi về phía trước. Phong Linh rất hứng thú nói chuyện với ông chủ Vương, rất muốn nghe ông chủ Vương kể chuyện về lĩnh chủ Lăng Tiêu.

Ông chủ Vương, nói tiếp:

- Sau khi Lĩnh chủ đại nhân thu thập toàn bộ quý tộc của thành Penzias này, thủ đoạn của ngài rất mạnh mẽ vang dội. Quả thực trong chúng ta, ai cũng đều bội phục. Mọi người ai cũng thật cao hứng, mấy đại quý tộc kia, rốt cục vẫn bị thu thập.
- Người ta bị bắt, các người cao hứng cái gì, vui sướng khi người gặp họa sao?

Phong Linh cố ý đùa với lão nhân.

Ông chủ Vương quả nhiên vội la lên:

- Ai lại vui sướng khi người khác gặp họa? Chỉ vì, mấy đại quý tộc kia mấy năm nay buôn lậu các loại hàng hóa, buôn bán nô lệ, chuyện xấu gì cũng làm. Buôn bán bang hóa hải sản, bọn chúng đều nắm giữ trên tay, chúng ta nhập hàng, đều phải theo bọn chúng, giá cao hơn một nửa so với hiện tại. Cô nói xem, bọn chúng bị bắt, chúng ta có lý do để cao hứng hay không?

Phong Linh cười khê:

- Nhìn bề ngoài như vậy, hắn chưa chắc đã là người tốt đâu.
- Cô bé này, cái gì không phải là người tốt?

Ông chủ Vương cười khổ lắc đầu:

- Đánh giá như thế nào, còn có toàn bộ binh dân thành Penzias. Không ai nói tới tân Lĩnh chủ đại nhân mà không khen ngợi cả. Ta đã từng ở xa xa gặp qua Lĩnh chủ đại nhân một lần, đó là một người tuổi trẻ anh tuấn. Cô bé, nếu cô nhìn thấy, bảo đảm sẽ động tâm.

Phong Linh hai gò má đỏ rực, nói:

- Ta không thèm động tâm.

Lúc này, phía trước bỗng nhiên truyền đến một thanh âm giận dữ, ông chủ Vương ngừng đầu, khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Đã đến vùng đất của Nam Phương Vương rồi. Ôi, một Lĩnh chủ có dòng họ hoàng thất. Nam Phương vương chết tiết, từ trước Nam Phương Vương không như vậy nhưng bây giờ sao lại thay đổi như thế này chứ? Xem ra, lần sau đi qua đây chúng ta sẽ phải đi đường vòng.

Phong Linh cũng biết rõ, giữa Lăng Tiêu và Nam Phương Vương có nhiều ân oán, nàng nói:

- Vương bá bá, làm sao vậy?

- Ai

Ông chủ Vương thở dài một tiếng.

- Thời gian này, không biết Nam Phương Vương nghĩ như thế nào, đột nhiên chặn thương đội lại, phàm thương đội nào đi ngang qua lãnh địa, mỗi chiếc xe đều phải giao mười ngàn tệ phía qua đường. Thấy thành Penzias không thu, hẳn lại bắt đầu thu.

- Hẳn làm như vậy, hay là hẳn muốn đuổi mọi người tới thị trấn Tạp Mai Long?

Phong Linh lăm bầu, lầu bầu nói:

- Chẳng phải Tạp Mai Long không phải là lãnh địa của hắn, cũng không có cảng sao?

- Ai nha, cô nói ta đúng thật mới nghĩ đến.

Ông chủ Vương vỗ nhẹ vào đầu mình có lẽ lần sau từ Tạp Mai Long đi về để đo, có thể đi theo con đường khác, sẽ không phải đi qua lãnh địa của Nam Phương Vương. Khoảng cách từ thị trấn Tạp Mai Long đến thành Penzias cũng không tính là xa, thị trấn này nằm trên một con đường đi tới thành Penzias, nơi đó cũng không kém phồn hoa so với thành Penzias.

Nhưng, gần đây thành Penzias do Lăng Tiêu làm lĩnh chủ, ban hành các loại cải cách mới. Một khi thi hành, khiến cho kinh tế của thành Penzias vượt qua thị trấn Tạp Mai Long. Cho nên có rất nhiều thương đội chạy khỏi thị trấn Tạp Mai Long đến thành Penzias này làm ăn buôn bán. Điều này làm cho Nam Phương Vương không hài lòng.

Ông chủ Vương thở dài một tiếng, nói:

- Xem ra, lần sau có lẽ thật sự phải đi thị trấn Tạp Mai Long buôn bán. Có điều buôn bán hải sản bên đó thật sự không bằng thành Penzias. Ôi, thực sự là khó lựa chọn quá!

Bấy lâu nay, thuế xe ngựa của cả thương đội cũng đều do ông chủ Vương trả tiền. Người nhận thuế chính là một binh sĩ khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi ăn mặc quần áo lờ lợt. Trong lòng Phong Linh có chút ác cảm, người này không sợ tự làm xấu mình sao? Sao lại ăn mặc nhiều như vậy? Rõ thật là hoa hòe hoa sói.

- Các người tổng cộng mười ba xe ngựa, ngay lập tức nộp một trăm năm mươi ngàn tệ, à, một kim tệ, năm mươi ngàn tệ.

Người trẻ tuổi đảo ánh mắt qua Phong Linh, trên mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc. Không thể tưởng tượng được thương đội này không ngờ lại có mỹ nữ. Tuy rằng, ăn mặc quần áo thôn quê, nhưng rất xinh đẹp? Gã này là một tay ăn chơi lố đời, thấy cô gái có làn da non mịn như nước, làm cho hắn nhiệt huyết sôi trào.

- Thừa quân gia, chúng ta đi làm ăn cũng không dễ dàng. Mười ba chiếc xe, chẳng phải là một trăm ba mươi ngàn tệ sao?

Ông chủ Vương thật không phải tiếc tiền, mà trong lòng thật sự có cảm giác khó chịu, Nam Phương Vương mấy năm nay luôn có tiếng hiền danh, không ngờ năm nay sao cứ thế vợ vét của cải khắp nơi?

Người trẻ tuổi đang lo tìm không thấy cái cơ xử ông chủ Vương, vừa nghe thấy thế trong lòng cảm thấy vui vẻ, ngoài miệng trách mắng

- Ai nha? Ta nói các người lần này khổ rồi, định trở mặt hả? Gia gia ta nói nhiều ít bao nhiêu thì nhiều ít bấy nhiêu, các người dám làm phải sao?

Phong Linh cảm thấy ánh mắt người trẻ tuổi kia nhìn mình vô cùng tham lam và dục vọng, cảm thấy rất không thoải mái, lập tức cá giận nói:

- Không trả, người dám cướp sao?

- Ha ha, cô bé, người không biết đại gia ta đây lợi hại như thế nào đâu.

Người trẻ tuổi nghe rồi cười, rồi quát lớn một tiếng:

- Bắt lấy chúng nó cho ta, còn dám kháng lệnh không nộp tiền.

Ông chủ Vương lập tức sốt ruột, nói:

- Ta giao, ta giao còn không được sao.

Ông chủ Vương nói xong cầm lấy túi tiền lấy ra hai kim tệ đưa cho người trẻ tuổi nói:

- Nộp cho ngài hai kim tệ, rất mong đại nhân đại lượng, buông tha cho chúng ta.

Người trẻ tuổi suy nghĩ cầm lấy quả kim tệ. Mọi người trong thương đội ai nấy đều rất khẩn trương, Đại Kiểm Sư bậc một của thương đội mang theo vẻ mặt u sầu. Đây là người của Nam Phương Vương, có cho hắn vài cái lá gan, hắn cũng không dám động thủ cùng người ta.

Người trẻ tuổi ăn mặc lòe loẹt nói:

- Giao ra mười kim tệ, các người có thể đi.

- Người!

Ông chủ Vương thiếu chút nữa thì hôn mê, bầu trời đang nóng, càng cảm thấy trở nên nóng bỏng, ông chủ Vương thở hổn hển nói:

- Cho dù là Vương gia cũng không thể ức hiếp người quá đáng như vậy.

Lúc này, đôi long mi Phong Linh dựng lên, sự tình này là do nàng, như thế nào có thể để ông chủ Vương bị liên lụy. Nàng lạnh mắt nhìn nam nhân nói:

- Con chó mù mắt nhà ngươi, Vương gia có thấy ta cũng không dám làm càn như thế.

Nàng nói xong, trên người phát ra một khí thế mạnh mẽ, tên trẻ tuổi ăn mặc lòe loẹt kinh hãi lùi về phía sau vài bước. Hắn cảm giác cô thôn nữ này bỗng nhiên biến thành một con cọp mẹ, ánh mắt lạnh lẽo, lạnh lùng nhìn chăm chú vào hắn.

- Người, người nói vậy, Vương gia làm sao phải khách khí người.

Trên mặt Phong Linh giống như hàn băng bắc cực lạnh lẽo, nàng lạnh lùng ỏi:

- Nếu không rút đi, ta sẽ một kiếm giết chết ngươi.

Người trẻ tuổi cảm nhận thấy trên người Phong Linh có một cỗ sát khí hùng mạnh, biết nữ nhân này không nói đùa.

200. Chương 198: Huyết Sát La Thiên Kiếm Trận (thượng)

Nằm mê man cuộn mình trên giường, Phong Linh trông như một con mèo nhỏ bị thương với đầy những vết máu trên cổ, trên mặt, thần tình rất tiêu tụy. Quần áo trên người Phong Linh đã cứng lại thành từng mảng bởi máu đông, đại bộ phận vẫn còn dính trên những vết thương khắp toàn thân.

Nhìn vẻ mặt dần dần an tường của Phong Linh, trong lòng Lăng Tiêu dâng lên một cảm xúc khó có thể lý giải, hần gọi Xuân Lan và Thu Nguyệt tới, xuất ra một đan được đưa cho Thu Nguyệt:

- Nói người chuẩn bị một thùng nước lớn, phải là nước ấm, sau đó cho viên đan được này vào trong nước. Đan được này có thể bồi dưỡng nguyên khí, hơn nữa, miệng vết thương trên người sẽ không để lại sẹo. Làm đi!

Xuân Lan và Thu Nguyệt giật mình nhìn Phong Linh, đều không thể ngờ, mới chỉ vài ngày mà nàng đã biến thành khổ sở như thế này.

- Chăm sóc cô ấy cho tốt!

Lăng Tiêu nói xong, chỉnh lại chân cho Phong Linh rồi quay người đi ra. Ngày hôm qua, hần vừa mới nhận được ý chỉ của quốc vương bệ hạ sắc phong Lăng Tiêu là tam đẳng hầu tước!

Trong lịch sử 1500 năm của Đế quốc Lam Nguyệt, chưa bao giờ xuất hiện một trường hợp nào như Lăng Tiêu, 15 tuổi được phong làm hầu tước, tuy rằng chỉ là hầu tước đẳng cấp thấp nhất, nhưng phải biết rằng, cho dù là trong thần quốc gia, tóc bạc đầy đầu, có thể đạt được một danh vị tam đẳng hầu tước cũng đã cảm thấy cuộc đời không uổng phí rồi. Huống chi, sau chữ tam đẳng của Lăng Tiêu còn có hai chữ “thể tập”, dùng từ “sủng thần” đã không còn đủ để hình dung thân phận của Lăng Tiêu lúc này.

Tiểu Sứ quay về từ đế đô còn mang theo tin tức, tướng quân Lăng Thiên Khiếu, quân hàm

không thay đổi, tước vị gia phong nhất đẳng công tước! Khoảng cách thân vương...chỉ còn kém một bước nhỏ! Ngoài ra, Tiêu Sứ còn mang về cho Lăng Tiêu một bức thư của Lăng phu nhân. Trong thư nói với Lăng Tiêu, khi Quốc vương bệ hạ quyết định gia phong cho Lăng gia, gần như tất cả trọng thần trong triều đều tỏ vẻ phản đối,

ngay cả lão Tể tướng đế quốc Constantine cả đời chính trực cũng đưa ra ý kiến phản đối. Constantine cho rằng, quốc vương bệ hạ làm như vậy không phải là ban thưởng cho thần tử mà chính là làm hại hần.

Phong thưởng như vậy thì sẽ xử lý thế nào đối với những trọng thần, quân tướng có công của đế quốc này? Lăng gia dù có công lao to lớn cũng không thể ban thưởng như vậy được!

Lăng Tiêu mới chỉ là một thiếu niên 15 tuổi đã được phong làm tử tước, vậy mà không tới một năm sau đã được phong thưởng lần thứ hai, xét về tình lý đều không bình thường!

về phần những trọng thần khác, tỷ như Ô Lan Hùng vẫn luôn đối đầu với Lăng gia, tất cả đều phụ họa ý kiến của Constantine. Ô Lan Hùng lại còn buộc tội Lăng Tiêu, nói Lăng Tiêu hoành hành trên đất phong của mình, đầu tiên là không tôn trọng Linh chủ tiền nhiệm Lý Hậu Sướng, trực tiếp mang binh mã ào vào cửa, đuổi người ta đi.

Quả nhiên là cha nào con nấy. Đương nhiên, Ô Lan Hùng không nói ra những lời này mà chỉ giữ lại trong bụng mình. Sau đó, Lăng Tiêu lại hãm hại mấy đại quý tộc thành Penzias, khiến cho các quý tộc này phải từ bỏ sản nghiệp đã kinh doanh mấy trăm năm, đến bây giờ ngay cả sinh tồn cũng khó khăn. Thân là quý tộc, Lăng Tiêu lại không giữ gìn ích lợi của quý tộc mà ngược lại còn đi lấy lòng bình dân, loại hành động này quả thực chính là sự sỉ nhục đối với quý tộc!

Trong triều đình, tất cả mọi người đều phát biểu ý kiến của mình. Đại bộ phận các trọng thần và vương công, quý tộc trong triều đều vốn đã khó chịu với Lăng gia, ý chỉ này của quốc vương bệ hạ vừa đưa ra, ngay cả những đại thần có quan hệ không tồi đối với Lăng Thiên Khiếu cũng đều căm miệt! Nhất đẳng công tước! Lăng Tiêu và Lăng Chí đều còn trẻ, nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ không tới mười năm, Lăng gia này sẽ trở thành một siêu cấp quý tộc “nhất môn tam công” (một nhà có ba chức quan cao cấp) (1).

Đãi ngộ như vậy, ai mà không hâm mộ? Ai mà không ghen tị chứ? Quốc vương bệ hạ lần này quyết tâm khư khư cố chấp, thậm chí ngồi trên ngai vàng điêu khắc Bạo Viêm Sư Vương cao cao tai thượng, giận dữ gior tay chỉ những người phía dưới: “Giang sơn này là của Lý gia! Hiện giờ

là do ta định đoạt! Các ngươi phản đối là lý do gì? Đồ kỵ và tham lam mới là tội đó!”

Quốc vương bệ hạ vừa nói ra như thế, ngay cả Tê tướng đại nhân Constantine, đều ngậm miệng lại. Hẳn biết, vị hoàng đế hùng mạnh năm đó đã trở lại!

Việc này đã truyền tới tai Lăng phu nhân rất nhanh. Lăng phu nhân đương nhiên không tin quốc vương bệ hạ lại cao thượng như thế, thông qua thăm hỏi nhiều nơi, cũng coi như biết được chút tin tức, lập tức viết thư thông báo cho con trai.

Lăng Tiêu đọc thư của mẹ, thấy tình thương và lo lắng sâu đậm trong đó, lại đọc tiếp đạo mật chỉ

của quốc vương bệ hạ... Gương mặt anh tuấn của Lăng Tiêu thoáng nhăn lại, hơi nheo mắt, trong đạo mật chỉ, quốc vương bệ hạ đầu tiên là tỏ vẻ cảm tạ Lăng Tiêu đã chữa khỏi cho ông ta, sau đó khen ngợi, tán thưởng tài nghệ luyện chế các loại đan dược của Lăng Tiêu. Cuối cùng, trong mật chỉ, quốc vương bệ hạ nói, chỉ cần Lăng Tiêu chịu dâng ra luyện đan bí phương này, lập tức sẽ đảm bảo phú quý cho Lăng gia!

Đương nhiên, trong mật chỉ không hề có một câu uy hiếp nào! Thậm chí ngay cả cảm giác uy hiếp cũng không có, tất cả lời nói đều rất khách khí, bao gồm cả những thị vệ hoàng cung và người đưa tin, khi đối mặt với Lăng Tiêu đều cố hết sức lấy lòng hắn. Đây chính là một Hầu gia 15 tuổi, vinh quang tột đỉnh, tiền đồ vô lượng, ai dám đắc tội hắn chứ?

Lăng Tiêu cũng chưa nghĩ ra được cách xử lý chuyện này sao cho tốt, đã nghe tin Phong Linh liều chết chạy về, nói Nam Phương Vương đang tu tập vô số thủ hạ toàn là những võ giả cao cấp, muốn

tới cướp đoạt luyện đan bí tịch!

Lăng Tiêu khẽ thở dài, kỳ thật sớm biết rằng ngày này sớm hay muộn gì cũng sẽ đến, nhưng chỉ có điều không ngờ lại nhanh như vậy thôi.

Lăng Tiêu nghĩ thầm, xem ra đứng trước lợi ích tuyệt đối, hết thấy cái gọi là tình cảm chân thành gì gì đó đều căn bản là không tồn tại! Cho dù là phu thân mình năm xưa liều chết bảo vệ chủ, bảo vệ lão quốc vương bình an, kết quả cũng vẫn trở thành quân cờ bị quốc vương bệ hạ sai khiến!

Gia quan tiến tước...Lăng Tiêu đầu thềm để ý loại hư danh này! Không chỉ Lăng Tiêu không cần, ngay cả liên tướng quân Lăng Thiên Khiếu cũng không cần!

Thực ra đối phó với Quốc vương bệ hạ cũng không quá khó, chưa cần phải thực sự trở mặt, cư trì hoãn đã rồi nghĩ các biện pháp khác cũng không muộn. Nói ngắn gọn, Lăng Tiêu cũng chẳng kính trọng gì quốc vương bệ hạ, đồng thời cũng chẳng sợ hãi bao nhiêu. Giờ chuyện của Nam Phương Vương cũng hơi khó giải quyết. Đêm nay, bất kể có bao nhiêu người tiến công phủ Tử tước, nhìn bề ngoài sẽ chẳng chút dính líu tới Nam Phương Vương cả!

Nam Phương Vương sắp tới diên cung vợ vet của cái, trên thực tế, chưa chắc đã là đối nghịch với Lăng Tiêu. về điểm này, khi họp với mọi người, Lăng Tiêu và tất cả mọi người đều cho rằng trong vòng vài năm nữa, Nam Phương Vương mới có những hành động lớn,có lẽ tự xưng vương không chừng. Tóm lại, Nam Phương Vương sẽ tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho thái tử, hoặc đưa em trai mới sinh ra còn chưa tới một tuổi, được ngồi vào vị trí đó!

Vì thế, cho dù đã đánh mất cái danh hiền vương, Lý Võ Thông cũng sẽ không để ý!

Nhưng bề ngoài, Lý Võ Thông cũng sẽ tuyệt đối không để lộ chút nhược điểm nào cho Lăng Tiêu thấy. Đã tiếp xúc với hắn hai lần, Lăng Tiêu biết rõ, nếu không có vạn toàn nắm chắc, hắn thậm chí có thể vung tiền như rác, dùng ma tinh đại pháo để mua mình, vì thế hắn sẽ không trở mặt sớm với mình. Nghĩ vậy, Lăng Tiêu nhếch miệng cười, hừ lạnh một tiếng, thầm nhủ: Các ngươi đã không muốn xé rách mặt nạ, đều muốn lén lút bí mật tới, vậy ta sẽ đón tiếp các ngươi chu đáo. Đương nhiên, phải cho các ngươi hiểu một chút, người tu chân không có tốt lành gì đâu!

Trong phòng hội nghị, tất cả các thành viên chủ chốt của phe Lãng Tiêu đều có mặt. Cho dù Lãng Tiêu đã có biện pháp ứng đối nhưng việc thế này vẫn phải báo cho tất cả mọi người một tiếng, tránh xảy ra bối rối khi đó. Lãng Võ ngồi đó, khuôn mặt thô cuồng biểu lộ vẻ vô cùng phẫn nộ, nói:

- Hoàng thất chẳng có thứ gì tốt cả! Quốc vương là như thế, thái tử cũng là như thế, hiện tại đến lượt Nam Phương Vương. Hay là hắn đã như vậy, thiếu gia, ta thấy chúng ta cứ lật đổ luôn vương triều Lý gia nhà hắn, ngài làm hoàng đế luôn!

Thân hình khổng lồ của Tần Cách khiến hắn đang ngồi mà chẳng khác gì người ta đang đứng. Lãng Tiêu đã chuyên môn yêu cầu làm một chiếc ghế dựa thật lớn cho hắn. Nghe Lãng Võ nói xong, Tần

Cách tỏ vẻ đồng ý, nhưng không có nói nhiều, thàm nghĩ: nhân loại xử sự quả nhiên phức tạp. Ở thú tộc, ai hùng mạnh hơn thì người đó nắm quyền lực!

Lúc này Mạnh Ly nhẹ giọng nói:

- Thiếu gia, liệu có cần thiết phải liên hệ với các thế gia, môn phái ẩn thế trong thành không?

- Liên hệ bọn họ làm cái gì? Mạnh Ly, người có đầu óc không vậy?

Diệp Vi Ny cong môi, nhìn Mạnh Ly nói:

- Đầu tiên, hiện tại bọn họ cũng không biết việc này, cho dù là đã biết, phản ứng duy nhất cũng là ngồi tại chỗ xem náo nhiệt. Người tưởng bọn họ sẽ tới hỗ trợ người à? Đừng có nằm mơ!

Bị Diệp tử trách móc, Mạnh Ly có chút xấu hổ. Tuy nhiên Diệp tử nói cũng đúng, Mạnh Ly chỉ có chút tâm lý có bệnh thì vãi tứ phương, nghe nói đối phương có Kiếm Hoàng bậc cao, còn cả vài

Kiếm Tông, còn Ma Kiếm Sư thì rất nhiều, trong lòng hắn rất lo lắng. Kể cả bản thân và Tần Cách cùng ra tay, nhưng đối phương còn ít nhất hai gã Kiếm Tông, cho dù thiếu gia có thể chống cự một trong hai gã đó, nhưng còn một gã nữa thì làm sao bây giờ?

Phúc bá ho nhẹ một tiếng, nói:

- Thiếu gia nói vậy là đã có đối sách, sao không nói ra?

Phúc bá vừa nói xong, ánh mắt tất cả mọi người đều hướng về phía Lãng Tiêu. Trong mắt Isa tràn đầy tin tưởng, cho tới nay, Lãng Tiêu chưa bao giờ khiến người ta phải thất vọng, cho nên nếu nói ngay từ đầu Isa tin tưởng Lãng Tiêu là không có lý do, nhưng hiện tại, tin tưởng Lãng Tiêu đã là chuyện bình thường phải làm rồi!

Lãng Tiêu khẽ cười nói:

- Mọi người cứ nghiên cứu xem sau khi nhóm địch quân này bị diệt, chúng ta sẽ ứng đối thế nào với phản ứng của khắp nơi thì hơn.

Ừ, cứ vậy đi, ta đi xem Phong Linh.

Nhìn Lãng Tiêu đi ra cửa, ngay cả Phúc bá cũng đầy vẻ kinh ngạc và khó tin. Sự tin tưởng to lớn của Lãng Tiêu là từ đâu mà tới?

Lãng Tiêu đi đến ngoài cửa, chợt nghe trong phòng có tiếng nói chuyện. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phong Linh nhăn nhó, đôi mắt xinh đẹp bị che phủ bởi một tầng hơi nước, giọng nói vô cùng yếu ớt:

- Đáng quá! Ta không muốn uống! Là Lãng Tiêu cố ý đúng không?

- Phong Linh muội muội, muội nói vậy mà không phải vậy. Muội không thấy rằng tuy thiếu gia không nói gì nhưng ánh mắt thì quan tâm tới muội đến mức nào sao!

Xuân Lan mau miệng nói :

- Lại nói, thuốc đắng dã tật, nếu muội không uống, sao có thể chóng khỏe được?

Phong Linh hơi đỏ mặt, hơi sáng giọng:

- Ai muốn hắn đau lòng chứ?

1. Tam công dùng để chỉ ba chức quan cao cấp nhất trong triều đình phong kiến Trung Quốc.

Tam công có xuất xứ từ nhà Chu, gồm ba chức quan là thái sư, thái phó, thái bảo. Bắc Ngụy gọi là tam sư. Đến thời tiền Hán (Tây Hán), tam công bao gồm thừa tướng (sau đổi thành đại tư đồ) quản lý về hành chính, thái úy (sau đổi thành đại tư mã) quản lý về quân sự, và ngự sử đại phu (sau đổi thành đại tư không) phụ trách giám sát.

Thời hậu Hán (Đông Hán) các chức danh này được đổi tên thành tư đồ, tư mã, tư không, còn gọi là tam tư.

Về sau, với sự hình thành của lục bộ (binh, hình, hộ, lại, lễ, công) thì tam công dần trở thành các chức danh danh dự, mang màu sắc là các cố vấn cao cấp của triều đình.

201. Chương 199: Huyết Sát La Thiên Kiếm Trận (hạ)

Mấy người trong phòng không biết là Lăng Tiêu đang ở ngay bên ngoài, Xuân Lan cười hì hì nói:

- Ai mà biết được. Nhìn toàn thân muội đầy vết thương, quả thực ghê người, có thể tưởng tượng được muội đã phải chịu đựng những khổ sở, đau đớn tới mức nào. Khó khăn lắm mới trốn thoát được, không ngờ không tìm chỗ nào đó ẩn trốn, lại có thể liều mạng một đêm bốn ba ngàn dặm để nói tin tức này cho thiếu gia. Có tình có nghĩa như vậy, muội còn nói không muốn thiếu gia đau lòng sao?

Trong phòng truyền đến tiếng cười đùa của mấy cô gái. Lăng Tiêu cũng thoáng mỉm cười, tuy nhiên lập tức sâu trong mắt toát ra sát ý, quay người rời khỏi phòng.

Trong Tàng thư các của Thục Sơn có rất nhiều loại công pháp bí tịch, trong đó chia làm 5 chủng loại lớn là: luyện đan, luyện khí, kiếm pháp, tâm pháp, tiểu trận pháp. Tùy tiện một loại kỹ năng cũng có đến mấy ngàn loại công pháp bí tịch.

Đã là đệ tử nội môn đều phải tinh thông ít nhất vài môn trong năm loại đó, thậm chí có người đa tài, gần như tinh thông toàn bộ 5 loại kỹ năng này. Đương nhiên, Lăng Tiêu hiển nhiên không có bản sự đó, tuy nhiên, trong mỗi loại kỹ năng, hắn cũng hiểu được mấy trăm môn, tinh thông mấy chục môn. Với trình độ đó, trong các đệ tử đồng môn, hắn cũng đã được coi là nắm được khá nhiều, trong đó luyện đan, kiếm kỹ và tâm pháp, là những môn Lăng Tiêu nắm giữ nhiều nhất, cũng tinh thông nhất.

Còn luyện khí và trận pháp thì thứ nhất là thực lực Lăng Tiêu không đủ, luyện khí cần rất nhiều chân nguyên, ít nhất Nguyên Anh kỳ mới có thể thực hiện, thứ hai là bất kể luyện khí hay trận pháp, đều cần rất nhiều tinh thạch. Lúc đó Lăng Tiêu luôn trong tình trạng nhẵn túi, làm gì có tinh thạch để thí nghiệm cơ chứ?

Khi mới vừa đi vào thế giới này, Lăng Tiêu cũng rất bần cùng, suýt nữa thì không đủ cả “đồ ăn” để cung ứng cho Tiểu Sứ tuy nhiên, cuối cùng thì vận may của Lăng Tiêu cũng tới. Thu được rất nhiều tinh hạch ma thú của Đại Tề Ti khiến Lăng Tiêu giống như một gã nhà giàu mới nổi, tiêu phí một lúc hơn hai vạn quả tinh hạch.

Nếu quy đổi ra tiền, chi sợ ngay cả quốc vương nghe thấy cũng phải choáng váng tới ngất, lão quốc vương cũng sẽ phải quá lo lắng về chuyện phong tước là không thích đáng, thẳng nhai Lăng Tiêu

chẳng coi tinh hạch ma thú là quý giá gì cả!

Lăng Tiêu cẩn thận nhắm lai trong đầu ký ức về pháp trận, một cái tên hung ác chợt hiện lên trong đầu ‘Huyết Sát La Thiên Kiếm Trận’!

Cái tên của đại trận này vừa nghe đã cảm giác tràn ngập huyết tinh và tà ác, nhưng kỳ thật là do một vị tiền bối Thục Sơn sáng tạo. Vị tiền bối Sư môn này tên là Thanh Dương, có một đạo lữ, nghe nói là nữ nhân xinh đẹp nhất toàn bộ Tu Chân Giới khi đó!

Thanh Dương đạo trưởng cũng là rồng trong loài người, thực lực mạnh mẽ, hai người suốt ngày cùng nhau ân ái vô cùng, khiến người ngoài phải đổ kỵ.

Sau đó có một hôm, hai người cùng ra ngoài tìm kiếm thiên tài địa bảo, khi đó Tu Chân Giới cũng không cực kỳ thiếu thiên tài địa linh vật như đời sau, tìm kiếm cũng khá dễ dàng. Hai người tính toán thu thập một ít thiên tài địa bảo, sau khi quay về Sư môn sẽ bề quan tu luyện thật lâu, nhưng không cẩn thận xông vào địa bàn của một thế gia có thế lực rất lớn. Khi bị chặn lại, hai người báo ra Sư môn Thực Sơn, không ngờ đối phương lại thêm nhỏ dãi dung mạo xinh đẹp của đạo lữ của Thanh Dương, muốn cứng rắn giữ đạo lữ của Thanh Dương lại.

Hai người tất nhiên là giận dữ, sau một phen kịch đấu, vì che chắn cho người yêu, đạo lữ của Thanh Dương bất hạnh bị hủy thân thể, ai ngờ đối phương độc ác vô cùng, còn thu lấy hồn phách của đạo lữ của Thanh Dương, phá hủy luôn linh hồn nàng!

Đạo lữ của Thanh Dương hy sinh bản thân để bảo vệ tính mạng người yêu, nhưng từ sau khi mất đi người yêu, Thanh Dương cũng luôn buồn bực, trong lòng ôm một khối ác khí. Bởi vì ngày đó thế gia kia có thế lực hùng mạnh, không hề thua kém Thực Sơn kiếm phái, nếu cố tình chống lại sẽ có kết quả lưỡng bại câu thương. Cho nên Thanh Dương không muốn liên lụy sư môn, thậm chí cũng không nói kẻ thù là ai. Từ đó tới một ngàn năm sau, tu vi của Thanh Dương không hề tiến thêm!

Suốt ngày chỉ nghiên cứu trận pháp, Thực Sơn kiếm phái có tổng cộng 7895 loại trận pháp thì có tới hơn 3000 loại là do một mình Thanh Dương sáng tạo ra. Có thể thấy được năm đó Thanh Dương si mê trận pháp tới mức độ nào. Rốt cục có một ngày, Thanh Dương chỉnh trang lại thật tốt tất cả các trận pháp mà mình đã nghiên cứu chế tạo ra, nói muốn đi ra ngoài chơi. Người trong Sư môn có ai ngờ được dù đã cách cả ngàn năm, đủ để cho biển cả biến thành ruộng dâu, nhưng trong lòng Thanh Dương vẫn không quên mối hận ngày xưa, một lòng muôn báo thù cho người yêu.

Cả đời Thanh Dương và đạo lữ có vài khối thượng phẩm tinh thạch, hơn 5000 khối trung phẩm tinh thạch, hơn một vạn khối hạ phẩm tinh thạch.

Khi tìm tới Siêu cấp thế gia đó, Thanh Dương hao hết tất cả tinh thạch, bao vây toàn bộ phạm vi thế lực của thế gia kia. Khi ông ta bố trí trận pháp, thậm chí không ai nghĩ rằng một thế gia khổng lồ có

mười mấy vạn dân cư, không ngờ có thể bị một trận pháp vây khốn hoàn toàn.

Thanh Dương bố trí xong trận pháp, lấy máu của bản thân mình làm nguồn cung cấp chính, chân nguyên là phụ, phát động đại trận, đồng thời đứng ở mắt trận nhắc nhở thế gia kia, oan có đầu nợ có

chủ, chi cần giao những kẻ đã vây công hai người bọn họ năm xưa ra, những người khác nếu không động thì sẽ không giết!

Nhà ai chẳng có trận pháp, cũng khối người tinh thông trận pháp, lập tức vô số kẻ cười nhao Thanh Dương, ngàn năm trước chịu nhục còn chưa đủ, không ngờ sau ngàn năm lại tới gây hấn. Lúc đó căn bản không ai tin được với tu vi Nguyên Anh kỳ của Thanh Dương có thể bố trí ra trận pháp nào hùng mạnh cả. Hơn nữa, cho dù có người tin thì cũng không thể giao ra những người năm xưa đã vây công Thanh Dương và đạo lữ. Rất nhiều người từng tham gia trận chiến đó giờ đã là lực lượng nòng cốt của thế gia kia, nếu giờ giao ra, sau này thế gia đó sẽ không thể nào ngăn đầu lên nổi trong Tu Chân Giới.

Cho nên, không ai để ý tới gã đạo Sĩ điên điên khùng khùng kia, ngược lại còn phái ra mấy cao thủ Xuất Khiếu kỳ, định bắt lấy Thanh Dương trả về cho Thực Sơn. Bởi vì sau ngàn năm, Thực Sơn kiếm phái đã trở thành một tồn tại đỉnh cao ở Tu Chân Giới, thế gia này không thể trêu chọc được. Thanh Dương cười lạnh phát động trận pháp, thế gia đó gần như trong nháy mắt bị san thành đất bằng.

Đầy trời huyết quang, vô số phi kiếm từ bốn phương tám hướng không ngừng chém vào cổ mọi người! Bất kể là người tu chân cấp bậc nào đều không thể tránh nổi. Đến cuối cùng, cao thủ tối cao của thế gia đó là một người tu chân Độ Kiếp hậu kỳ đang bề quan đi ra ngoài, phát hiện khi đó hơn nửa tổng số người trong gia tộc mình đã chết trong kiếm trận. Lúc này hắn không thể nói chuyện hòa giải được nữa, muốn phá trận, không ngờ sau khi hấp thu vô số máu huyết của người, trận pháp này đã trở nên hùng mạnh hơn rất nhiều, ngược lại còn vây hấn vào trong, tuy rằng không giết được cao thủ

Độ Kiếp kỳ này, nhưng hắn cũng không thể trốn ra khỏi trận pháp. Hắn cứ như vậy trở mắt nhìn toàn bộ gia tộc mười mấy vạn người bị chết trong đại trận. Cuối cùng, đại trận đã phát triển thành một tòa đại trận

yêu khí ngút trời, bên trong âm phong từng trận, tiếng gào khóc liên tục, âm khí tà phong không ngừng, hoàn toàn biến thành một tòa quỷ trận!

Nơi này tà khí xung thiên khiến vô số người tiến đến tìm tòi nghiên cứu, sau đó phát hiện ở đây có một đại trận khủng bố. Sau đó vô số cao thủ chính đạo có tu vi cực cao liên thủ phá trận, không ngờ phát hiện cao thủ Độ Kiếp kỳ đỉnh phong kia còn Thanh Dương thì đã chết từ lâu!

Khi đó người của Thục Sơn kiếm phái mới biết được những kẻ giết chết đạo lữ của Thanh Dương năm đó chính là thế gia này. Tất cả mọi người đều không thể tìm nổi xuýt xoa về uy lực giết người

khủng bố của trận pháp này, từ đó gọi nó là Huyết Sát La Thiên Kiếm Trận!

Bất cứ đệ tử nội môn nào muốn đọc sách vở về trận pháp đều được cảnh báo, nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ, không được bố trí Huyết Sát La Thiên Kiếm Trận, hại người hại mình. Cho tới sau này, kiếm trận tràn ngập tà ác đã được Sư phụ của Lăng Tiêu cải tiến, uy lực không còn khủng bố như trước, nhưng người bày trận thậm chí không cần bảo vệ cho mất trận, đại trận tự hành vận chuyển, nếu không được người bày trận chỉ điểm mà cứ đi vào trận, vậy chờ đợi người chính là vạn kiếm xuyên thân!

Lăng Tiêu vừa nhớ lại kiếm trận năm xưa Sư phụ đã cải tiến, mất lộ vẻ tự hào, vừa nhanh chóng bố trí tinh thạch ở bốn phía quanh tòa nhà của mình. Thoạt nhìn bề ngoài, không hề thấy có gì đặc biệt, khi không phát động, chẳng hề thấy có gì khác so với tòa nhà bình thường

Ở Tu Chân Giới, hạ phẩm tinh thạch đại khái tương đương với tinh hạch bậc năm, trung phẩm tinh thạch đại khái tương đương với tinh hạch ma thú bậc sáu hoặc bậc bảy, thượng phẩm tinh thạch tương đương với tinh hạch ma thú bậc tám trở lên. Còn cực phẩm tinh thạch... Lăng Tiêu mới chỉ được nghe nói mà chưa bao giờ được nhìn thấy. Có lẽ nó tương đương với tinh hạch ma thú bậc chín trở lên chăng?

Đêm nay không quá nhiều người tới, tuy nhiên nghe Phong Linh nói gã Kiếm Hoàng đó có thể là bậc ba, thậm chí bậc bốn, còn có ít nhất hai gã Kiếm Tôn, Lăng Tiêu cẩn rằng dùng hơn 1000 khối tinh hạch ma thú bậc năm, hơn 30 khối tinh hạch ma thú bậc sáu. Một khi phát động, bên trong tòa nhà này chính là một địa ngục trần gian!

Lăng Tiêu nghĩ nghĩ, lại dùng hơn một vạn khối tinh hạch từ bậc hai tới bậc bốn, bố trí một vòng quanh phủ tử tước, thành một trận pháp phòng ngự là Huyền Vũ đại trận. Cẩn tắc vô áy náy, ai biết

Nam Phương Vương có thể điên lên hay không, trực tiếp phái đại quân đến công kích? Dù sao nếu không phát động trận pháp, tinh hạch ma thú cũng sẽ không bị lãng phí.

Sau khi hoàn thành bố trí xong xuôi, Lăng Tiêu mới triệu tập mọi người trong phủ lại, bao gồm cả những người hầu, nhắc nhở khi buổi tối, tất cả mọi người phải ở trong phòng của mình, không được ra ngoài, bất kể nghe thấy thanh âm gì cũng không được sợ hãi, cũng không được ra ngoài xem náo nhiệt. Những người hầu này đã được Xuân Lan và Thu Nguyệt huấn luyện vô cùng nghe lời, giờ lại đích thân thiếu gia Lăng Tiêu tự mình phân phó, làm sao còn dám không theo.

Sau khi bố trí hết mọi việc, sắc trời đã tới hoàng hôn, Diệp tử đứng ở bên cạnh Lăng Tiêu, khẽ nói:

- Tất cả mọi người đều rất nghi hoặc không hiểu tại sao hôm nay huynh bận rộn làm những gì. Muội thấy dường như huynh không ngừng sắp xếp tinh hạch ma thú ở khắp nơi phải không? Chúng ta mặc dù có tiền, nhưng cũng không nên khoe khoang như vậy nha. Những kẻ đó tới chủ yếu là nhằm vào huynh, khẳng định sẽ không vì nhìn thấy đám tinh hạch này mà bỏ qua cho huynh đâu.

-Ha ha...

Lăng Tiêu không tìm nổi cười rộ lên.

- Muội yên tâm đi, ta không phải khoe khoang. Tối nay, muội cứ theo ta chờ xem náo nhiệt!

202. Chương 200: Sơn Vũ Dục Lai

- Ta cũng muốn nhìn!

Phong Linh đang có chút yếu ớt, được Xuân Lan và Thu Nguyệt đỡ, đi ra, khuôn mặt thoáng hồng nhìn Lăng Tiêu:

- Ta muốn tận mắt trông thấy tên biến thái đó chết trong...trận pháp thần kỳ của anh.

Diệp tử có chút oán trách nhìn thoáng qua Lăng Tiêu. Cho đến tận bây giờ, nàng vẫn chưa bao giờ nghe nói tới từ “trận pháp”, vậy mà nghe Phong Linh nói vậy, rất hiển nhiên, hôm nay Lăng Tiêu bận rộn suốt cả ngày, dùng tinh hạch ma thú bố trí này nọ, chính tên của nó là trận pháp! Nhưng sắp xếp tinh hạch ở khắp nơi như vậy có thể có ích lợi gì chứ?

Diệp tử Suy nghĩ hồi lâu, nhưng không thể hiểu được gì cả. Nhìn vẻ mặt và bộ dáng thần bí của Lăng Tiêu, nàng lại chẳng muốn hỏi hấn nữa. Kỳ thật Diệp tử cũng biết, bản thân mình bận bịu nhiều việc, cô bé Phong Linh kia thì nhàn nhã, có lẽ một lúc nói chuyện phiếm nào đó đã được Lăng Tiêu nói qua. Nhìn lại thân thể bi thương yếu ớt của Phong Linh, Diệp tử tự nhủ chẳng lẽ mình lại chấp nhất một cô bé như vậy sao? Tuy nhiên nàng vẫn cảm thấy trong lòng rất không

thoải mái. Diệp tử lại nghĩ, đây là mình ghen tị sao? Cô ta cũng không phải người của Lăng Tiêu, vậy mình để ý làm gì?

- Phong Linh, cô bị thương, vẫn còn mệt mỏi, không nên ở bên ngoài lâu.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Phong Linh. Những vết máu trên mặt nàng đã được rửa sạch, dù có linh dược tốt nhưng để tiêu trừ hết sọc cũng mất một khoảng thời gian nhất định, cho nên ở đuôi lông mày Phong Linh vẫn có thể thấy một vết sọc nhạt ửng hồng. Tuy nhiên, nó không hề ảnh hưởng tới dung mạo của nàng mà ngược lại còn... tăng thêm vài phần xinh đẹp hoang dã

- Yên tâm đi, Dư Quang sao? Nếu hấn dám tới đây, nhất định không thể quay về!

Nghe thấy hai chữ Dư Quang, hàng mi cong, dài của Phong Linh khẽ nhấp nháy vài cái, khóe miệng hơi co giật, không nói gì, chỉ thu tay vào trong áo choàng, hơi run rẩy. Tối qua dường như nàng không hề biết sợ là gì, vậy mà hôm nay vừa tỉnh lại, nhớ lại những gì Dư Quang nói hôm qua, từng cơn sợ hãi lại ủa vào trong đầu Phong Linh. Câu nói “còn có thứ mới hơn chờ người” của Dư Quang rõ ràng là nhắm vào bộ ngực căng tròn, đầy đặn của nàng.

Isa thích ở cùng một chỗ với Hoàng Phủ Nguyệt, bởi vì khi ở cùng với Hoàng Phủ Nguyệt không có cảm giác bị áp lực. Khi ở cùng một chỗ với Diệp tử, Isa có vẻ không được tự tin, đại khái là ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Diệp tử, cảm giác này đã chôn sâu trong trái tim Isa. Hoàng Phủ Nguyệt đưa bàn tay với những ngón tay trắng nõn, nhỏ, dài xinh xắn nâng chiếc chén tinh xảo, thổi lá trà trên mặt chén, cảm nhận hương trà tươi mát, thần nhiên nói:

- Mọi lo lắng gì vậy?

Isa nói:

- Phong Linh trọng thương vẫn liệu chết với vàng trở về, nói ra tin tức như vậy, quả thực khiến người ta phải sợ hãi. Tỷ tỷ, tỷ nói xem, nhiều võ giả cao cấp như vậy đều trước kia chưa từng nghe nói tới, sao lại đột nhiên xuất hiện? Chẳng lẽ võ giả bậc cao lại không đáng giá?

- Cô bé ngốc nghếch này?

Hoàng Phủ Nguyệt mỉm cười, dí tay lên cái trán nhăn mịn của Isa, nói:

- Đất trời rộng lớn, đại lục rộng rãi, dân cư đông đúc, võ giả bậc cao thực ra có rất nhiều, chỉ có điều bọn họ không giống chúng ta, bình thường không mấy khi xuất hiện thôi. Mọi người xem, có phải sau khi gặp Lăng Tiêu, mọi người bỗng nhiên phát hiện ra rằng trên thế giới này có rất nhiều cao thủ không? Trước kia, trong mắt chúng ta, người có tu vi Đại Kiếm Sư đã xem như rất cao thủ rồi, Ma Kiếm Sĩ gần như chính là tuyệt thế cao thủ! Nhưng hiện tại, chính Isa mọi người chẳng phải đã trở thành Đại Kiếm Sư bậc năm sao?

- A, Nguyệt tỷ tỷ, đây là ai nói với tỷ?

Isa có chút giật mình nhìn Hoàng Phủ Nguyệt. Cũng không phải Isa cố ý dấu giếm gì, chẳng qua bản thân Hoàng Phủ Nguyệt chưa bao giờ thể hiện hứng thú với võ học, nên cũng chưa bao giờ hỏi

nàng.

- Hì hì, tỷ tỷ có người quen ở Kiếm công hội của thành Penzias! Mấy cô nhóc này, mấy hôm trước chẳng phải mới chạy tới đó thí nghiệm sao? Đưa huân chương Đại Kiếm Sư bạc năm của muội ra

đây cho tỷ tỷ xem nào!

Hoàng Phủ Nguyệt nháy mắt, trêu đùa Isa. Isa lấy từ trong ngực ra một chiếc huy chương màu vàng, trên mặt có hình một bảo kiếm với hình thức cổ kính. Hoàng Phủ Nguyệt nhận lấy, cười nói

:

- Thật sự là không tồi! Muội xem, chính muội đã là Đại Kiếm Sư bạc năm, tốc độ tăng trưởng thực lực cực nhanh như thế này thực sự khiến người ta phải khiếp sợ. Tin rằng nếu muội tiếp tục học ở Học viện Đế quốc, chắc chắn sẽ bị coi là thiên tài trong thiên tài!

- Đâu

Isa có chút ngượng ngừng nói

- Lăng Tiêu ca ca mới là thiên tài chân chính! Huynh ấy...

Isa còn chưa nói xong, Hoàng Phủ Nguyệt liền cười ngắt lời nàng:

- Giờ thì muội hiểu được vì sao lại có nhiều võ giả cao cấp tụ tập lại ở đây chứ?

- Muội hiểu, nhưng muội không nghĩ được ra những kẻ đó muốn lấy gì trên người Lăng Tiêu ca ca?

Trên mặt Isa nổi lên một tia oán giận, nói:

- Cũng như những người trong gia tộc của muội, muội thật sự không hiểu, tại sao khi có ích lợi trước mắt, bọn họ lại trở nên không còn để ý gì tới thân tình, thâm chí... ngay cả nhân tình cũng biến mất?

Hoàng Phủ Nguyệt thở dài một tiếng, trầm nhủ: nhân tình sao? Nếu không phải Lăng Tiêu cấp cho gia tộc mình một bí phương làm tăng phẩm chất vũ khí lên, chỉ sợ hiện giờ mình cũng không thể tự do kinh doanh ở thành Penzias như thế này! Tự nhớ lại thái độ hưng phấn của phụ thân Hoàng Phủ Thường Nhiên khi nhận được bí phương của Lăng Tiêu, Hoàng Phủ Nguyệt không hề thích thú gì

việc phụ thân luôn đặt lợi ích của gia tộc lên cao hơn hết thảy. “Có khi phụ thân muốn ta định cư luôn ở thành Penzias, cưới luôn tên kia mới hài lòng!” Hoàng Phủ Nguyệt lại nghĩ: “Mình không thể! Bên người hắn luôn có oanh oanh yến yến, làm sao thêm để ý tới mình?

Muốn mình phòng không gối chiếu à? Nằm mơ đi!”

Hoàng Phủ Nguyệt thấy Isa chăm chú nhìn mình, bỗng nhiên khuôn mặt ửng đỏ, nói:

- Quên đi, hiện giờ muội đã thoát ly gia tộc, về sau muội chính là người của gia tộc họ Lăng, còn muốn nghĩ nhiều làm gì? về phần Lăng Tiêu, cứ yên tâm đi, cậu ta mang lớn, không có việc gì đâu!

Isa dài thở ra một hơi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vẫn tràn đầy lo lắng.

Căn cứ của Nam Phương Vương đem qua có thể nói là gặp phải chấn động nghiêng trời lệch đất!

Sau khi được thủ hạ mật báo, Sắc mặt Nam Phương Vương trở nên cực kỳ khó coi. Người bị bắt đã không còn trong căn cứ của mình,

thậm chí không hề có chút dấu vết. Cho đến khi mở đại lao ra, dùng đèn soi tất cả các góc ngách có thể, mới phát hiện ở lỗ thông hơi có dấu vết người trèo qua. Nhưng làm sao nữ nhân đó có thể chạy thoát khỏi dây trói làm bằng gân của Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng? Vấn đề này đè nặng lên tim của Lý Võ Thông khiến hắn như nghẹt thở. So với Lý Võ Thông, Dư Quang lại càng bất mãn hơn. Hắn có một sở thích đặc biệt, chính là ngược đãi nữ nhân. Không giống như những nam nhân khác, vừa thấy mỹ nữ liền muốn ném cô ta lên giường, sau đó lao lên, Dư Quang chỉ thích tra tấn nữ nhân thật tàn bạo, sau đó... là một bí mật.

Tuy nhiên, vẫn có ít nhất một người biết, chính là bằng hữu thân thiết nhất của hắn là Bành lão. Dư Quang vốn thấy Phong Linh là một cực phẩm mỹ nữ, đáng người xuất chúng, diện mạo xinh đẹp, nhất là tính cách

ngoan cường lai càng hợp khẩu vị của hắn. Dư Quang đang định sau khi uống rượu về, tranh thủ tửu hứng sẽ đề nữ nhân đang đầy vết thương trên người kia xuống, cảm giác quả thực bốc lửa. Ai ngờ sau khi uống rượu về, chỉ thấy trên mặt đất đầy vết máu và những sợi dây trói, còn nữ nhân kia đã biến mất!

Dư Quang giận dữ, hắn nghĩ đây nhất định là Nam Phương Vương sai tay chân làm bởi vì thèm nhỏ dãi Sắc đẹp của Phong Linh. Cho dù nàng bị đánh đập tàn nhẫn nhưng nàng vẫn tuyệt đối là mỹ nữ. Dư Quang đánh người tương đối có chừng mực, tuy rằng thân thể nàng bị rất nhiều vết thương nhưng khuôn mặt vẫn gần như không hề bị vết thương nào, tuyệt đối vẫn là hồng nhan hoa thủy

(mỹ nữ là nguồn gốc của tai họa)

Hắn lập tức nửa đêm quấy nhiễu Lý Võ Thông dậy. Sau khi điều tra, mới phát hiện không rõ nữ nhân kia đã dùng biện pháp gì mà không ngờ có thể chui ra khỏi lỗ nhỏ thông hơi để ra ngoài.

Trong khi Dư Quang thì buồn bực vì không thể thu được nguyên âm của cô gái kia, Nam Phương Vương lại vô cùng lo sợ sẽ để tiết lộ tin tức về mình! Chính mình trăm phương ngàn kế, liên hệ với các thế gia ẩn thế, thậm chí mời cả một cao thủ cấp Kiếm Hoàng để tiêu diệt đám người Lăng Tiêu, giải quyết mối họa lớn trong tâm. Với dã tâm nhất thống thiên hạ của mình, Lý Võ Thông thấy Lăng Tiêu khác với các quý tộc bình thường. Hắn vừa mới chương quản thành Penzias không đến một năm, không ngờ đã chiếm được lòng tin yêu của tất cả bình dân. Khác với đám quý tộc ngu xuẩn, nhỏ nhen, Lý Võ Thông vẫn biết rõ, bình dân mới chính là rường cột để chống đỡ một đế quốc!

Cho nên ở phía nam nhiều năm như vậy, hắn đã tích lũy được hiền danh khá tốt, vậy mà bị tên chết tiệt Lăng Tiêu làm hỏng hơn nữa! Hơn một nửa tiền tài thu được từ mỗi làm ăn buôn lậu nô lệ là chảy vào tay Nam Phương Vương, không ngờ bị Lăng Tiêu chặt một phát đứt gọn!

Tuy rằng thị trấn Tạp Mai Long bên kia cũng có thể tiến hành loại làm ăn này, tuy nhiên làm ăn ở thị trấn Tạp Mai Long thì liên quan nhiều tới đám kẻ mạo hiểm. Hơn nữa, đừng nghĩ khoảng cách giữa thành Penzias và thị trấn Tạp Mai Long không xa, nhưng ở trên biển, đó lại là rất xa. Hơn nữa trên đường đi rất nhiều đá ngầm, vận chuyển bằng đường biển không thể nào nhanh được!

Bởi vậy, hắn mới phải hạ lệnh chặn đường các thương đội tiến vào thành Penzias làm ăn, thà rằng tổn thất một ít thanh danh cũng phải đuổi đám thương nhân tới thị trấn Tạp Mai Long. Ít nhất... đó vẫn là nơi Nam Phương Vương hắn có thể định đoạt!

Dư Quang lơ đãng nói:

- Nhị diện hạ không cần lo lắng, con bé xấu xí đó đã bị ta tổn thương kinh mạch, căn bản là không thể chạy được đi xa quá một vạn bước. Cho dù nó có thể chạy tới chỗ Lăng Tiêu để mật báo, hừ, thì có thể làm được gì chứ? Nếu tiểu tử đó bỏ chạy, ta sẽ nhân cơ hội giết sạch người trong phủ của hắn, bắt tất cả nữ nhân của hắn! Nếu hắn vẫn không hiện ra, ta sẽ vui vẻ với tất cả các nữ nhân của hắn, sau đó bán vào nhà thổ, rồi lập tức tới để tìm người nhà của hắn...

Ta không tin hắn có thể chịu nổi!

Lý Võ Thông nghe vậy nhíu mày, tuy nhiên vẫn gật đầu nói:

- Đúng vậy, nghe nói tiểu tử đó vẫn đối xử rất tốt với người nhà, người làm như vậy, chắc chắn sẽ chọc giận hắn

Trên mặt Dư Quang lộ ra một tia thần nhiên châm chọc, lắc lắc đầu nói:

- Thực không hiểu nổi đám con cháu hoàng thất các ngươi, cả đám đều đối trá như vậy. Ngươi yên tâm đi, đêm nay chúng ta hành động sẽ không chút liên quan tới ngươi dù chỉ nửa phần!

Sắc mặt Lý Võ Thông trở nên khó coi, tuy nhiên lập tức cười thần nhiên, nói:

- Vậy Võ Thông xin đa tạ ngài!

203. Chương 201: Sát Khí Đêm Mưa

Đêm khuya, bầu trời u ám, trên không trung lúc này có khoảng mười lăm, mười sáu người xếp thành một hàng bay nhanh qua bầu trời. Bay được một đoạn, đám người đó bất đắc dĩ hạ xuống mặt đất phi hành, tốc độ của bọn họ không ngờ còn nhanh hơn so với động vật chạy trốn.

Trên bầu trời u ám đột nhiên xuất hiện ba người, ở giữa là một lão già tóc bạc trắng, khuôn mặt như đồng tử, tay áo phiêu phiêu, có vẻ mười phần nhân nhã, còn hai bên cạnh lão là Dư Quang và Bành lão, hai người này, thoạt nhìn cũng đều thấp phần thoải mái. Bỗng nhiên lão già kia quay sang Dư Quang, hỏi:

-Dư Quang, nghe nói tối hôm qua, người để cho con bé kia chạy thoát?

Dư Quang sắc mặt xấu hổ, phóng thích nội lực của mình tạo thành một kết giới ngăn trở tiếng gió đang gào thét, nói:

- Sự phụ, có một chút việc nhỏ mà, không đáng để lão nhân gia hỏi đến.

Lão già cười một tiếng:

-Người đừng cho là ta không biết tâm tư của người, người muốn dùng nguyên âm của nữ nhân để làm tăng tu vi của bản thân. Đã nhiều năm như vậy, người lén lút làm không tới một ngàn... Cũng có tám trăm lần nhỉ?

Khuôn mặt Dư Quang kích liệt co giật, trong lòng hắn cảm thấy sự phụ không để cho hắn có một chút mặt mũi, bên cạnh hai người lúc này còn có Bành lão:

- Người hành sự như vậy, người tưởng người khác không biết sao?

Lão già cười lạnh một tiếng:

- Người biết vì cái gì ta vẫn không truyền cho người công pháp hút nguyên âm của nữ nhân không?

Dư Quang kính cẩn nói

-Đồ nhi không biết

-Người hiện nay thực lực đã đạt Kiếm Tôn bậc sáu, nhưng đầu óc của người cũng không linh hoạt hơn bao nhiêu so với người bình thường.

Lão già không có một chút lưu tình, nói:

-Tính tình của người quá mức cuồng ngạo, không có một chút cẩn thận, người nói đan dược của Lăng Tiêu thần kỳ như thế, người sao không thể nghĩ được trên người nữ nhân kia cũng có?

Dư Quang lộ vẻ xấu hổ, nói:

-Đồ nhi đã lấy nhãn không gian của ả, không nghĩ đan dược kia lại dấu ở trên người người ả.

Thực ra lúc ban ngày, Dư Quang cũng đã nghĩ đến có thể nữ nhân kia chắc chắn trên người có dấu đan dược. Tuy rằng không biết nònglâm thể nào mà ăn được đan dược kia. Hơn nữa nàng ta đã bị trói bằng gân Bạch Ngọc Xích Mộc Mãng mà còn chạy trốn được,điều đó có thể xác định được là phải có đan dược khôi phục thể lực.

Nhưng nàng sẽ không thoát được đâu.

-Ngu xuẩn, người nói là sẽ bắt được ả.

Lão già chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cho nên quát mắng một hồi.

Đứng bên cạnh, Bành lão thiếu chút nữa từ trên không trung rơi xuống. Quả thật, Dư đại Sư vẫn còn rất sung sức, sống hơn hai trăm tuổi rồi vẫn còn có thể nói ra được những lời như thế này.

Dư Quang cúi đầu nói:

-Đồ nhi xin chịu sự dạy bảo của Sư phụ.

Trên bầu trời bỗng nhiên hiện lên một đạo sấm sét, ngay Sau đó mưa to trút xuống dưới. Trên không trung ba người dùng nội lực của mình ngưng kết thành một vòng khí lớn, mưa to rơi xuống bề mặt của vòng khí đó đều tự động văng ra, theo độ cong của vòng khí rơi xuống phía dưới. Còn đội ngũ Ma Kiếm Sư và Ma Kiếm Sĩ đang phi hành ở phía dưới thì ướt như chuột lột. Lần này, Dư đại Sư mang theo Ma kiếm Sư của gia tộc cũng đều có thể ngự không phi hành, nhưng không thể phi hành một lúc lâu được.

Đối với bọn họ mà nói, phi hành làm tiêu hao nội lực vô cùng. Nếu một đường bay đến thành Penzias thì cũng hết thoát toàn bộ nội lực. Bọn họ đều phải đi xuống mặt đất phi hành, nhưng gặp phải trời mưa to, tất cả mọi người đều giống nhau, ướt sũng cả người. Cũng may, tốc độ phi hành của bọn họ rất nhanh, sinh ra nhiệt lượng đủ để duy trì nhiệt độ thân thể. Nếu là người bình thường, gặp phải trời mưa to như vậy, chắc chắn không thể chạy nhanh như vậy.

Tại Hầu Tước phủ, bên ngoài trời mưa rất to. Bên trong có một cái bàn rất tinh xảo, bày biện rất nhiều đồ điểm tâm và hoa quả. Phong Linh ngồi đối diện với Lăng Tiêu, sốt ruột nói:

-Trời mưa to như thế này không biết bọn chúng có đến không?

Diệp Tử đang ngồi bên cạnh Lăng Tiêu, nói :

-Thời tiết như vậy mới tốt, dễ dàng che dấu hành tung, năm đó... khụ khụ. Dù sao, ta nghĩ rằng chắc chắn bọn chúng sẽ đến.

Phong Linh lúc này tinh thần rất tốt, quả thật chén nước thuốc kia rất tốt, nó không chỉ làm hồi phục thể lực mà còn hồi phục tinh thần cho nàng. Phong Linh không thể không thừa nhận, về lĩnh vực y đạo, nàng thấy không ai có thể so sánh được với Lăng Tiêu. Khó trách bốn thể gia môn phái ẩn thế giống như là mèo ngửi thấy mùi cá đều hướng về thành Penzias, đều mong muốn đoạt được bí tịch luyện đan của Lăng Tiêu. Phong Linh Suy nghĩ đến đây, bỗng nhiên nàng nhớ tới bản thân mình trước đây cũng giống như vậy, cũng như là mèo ngửi thấy mùi cá thì phải?

Bên ngoài, sấm chớp không ngừng lóe sáng, lập lòe. Trời đất như được chiếu sáng, trời mưa càng lúc càng to, từng hạt mưa dày đặc cùng với âm thanh rít gào và tiếng sấm ầm ầm làm cho người ta cảm thấy trời đất rung chuyển. Lăng Tiêu thầm nghĩ cảm thấy dường như tổ Sư gia hiển linh? Phải biết rằng, Huyết Sát La Thiên Kiếm Trận gặp phải thời tiết càng ác liệt thì càng có uy lực lớn. Cho nên, Lăng Tiêu chẳng những không lo lắng gì, mà trong lòng ngược lại mong chờ bọn chúng mau tới.

Đêm khuya, trên không trung của hầu tước phủ lặng lẽ xuất hiện ba người. Lão già có mái tóc bạc trắng, gương mặt như hải đồng, hai mắt sáng như điện, từ trên không nhìn xuống mấy căn phòng phía dưới, cảm thấy bên trong rất vắng vẻ, đèn đuốc tối om:

-Nghe nói nữ nhân bên cạnh tiểu tử kia đều là tuyệt sắc giai nhân? Thị nữ cũng rất xinh đẹp?

Hoàng bào trung niên Dư Quang nhìn xuống phía dưới hầu tước phủ đang im lìm kia cũng gật đầu nói:

-Đúng vậy, như thế nào....Sư phụ ngài cũng động tâm?

Lão già tóc bạc cười hắc hắc hai_tiếng quái dị, nói:

-Nếu thực sự là nữ nhân cực phẩm, vì sư tự nhiên thái độ một chút. Như thế nào, người không muốn sao?

Dư Quang vẻ mặt kính cẩn nói:

-Đồ nhi sao dám?

-Lần này hành sự thành công, Sư phụ được lấy được bí tịch luyện đan kia. Sư phụ sẽ truyền cho người bí thuật thái tổ này. Tương lai nhị diện hạ trở thành hoàng đế, thiện hạ này còn không có mỹ nữ cho người thái tổ sao?

Dư Quang lúc này mừng rỡ, trong mắt tràn ngập hưng phấn, nói:

-Đa tạ Sư phụ.

Bàn lão đang ở bên cạnh chỉ có thể làm bộ không có nghe thấy gì, hẩn thắc mắc hỏi:

-Không phải nghe nơi là nơi này có một cao thủ Kiếm Hoàng sao, lẽ ra...Chúng ta đã đến nơi này nửa ngày trời rồi. Cho dù là hắc bị điếc, hắc cũng có thể có thể cảm ứng được chứ, như thế nào mà

không hề động tĩnh gì?

Tối nay tấn công Hầu tước phủ, bọn họ đã thương lượng rất kỹ. Sư phụ của Dư Quang là đại Sư Dư Thiên phụ trách chế trụ tên Kiếm Hoàng kia, còn hai người bọn họ thì chịu trách nhiệm chế phục Lăng Tiêu. Toàn bộ thủ hạ đều là Ma Kiếm Sư và Ma Kiếm Sĩ thì giải quyết toàn bộ lực lượng còn lại của Hầu tước phủ theo phương châm là nam nhân thì giết sạch và nữ nhân thì bắt lại, thu thập hết tất cả các loại tài bảo?

Dư Thiên nhắm mắt lại cảm ứng toàn bộ phương viện của Hầu tước phủ, một hồi sau hắc lắc đầu nói:

-Thoạt nhìn, con bé kia chính là xa chạy cao bay, cũng chưa chắc đã tới truyền tin cho tiểu tử kia. Cho nên, buổi tối nay đến đây có thể dễ dàng hơn. Ta cũng không biết vì sao, không cảm ứng được

hơi thở của tên Kiếm Hoàng kia, chắc là hắc không có ở bên trong Hầu tước phủ.

-Ha ha, nếu thế thì thật tốt quá.

Bành lão vui vẻ nói:

-Trước đây, bọn ta biết rõ sự bố trí trong Hầu tước phủ.

-Chậm đã...

Dư Thiên đưa tay ngăn Bành lão đang chuẩn bị bay vào bên trong, thản nhiên nói:

-Chúng ta nên cho bọn thuộc hạ đánh vào trước đi.

Dư Thiên cẩn thận như vậy, Dư Quang có một chút bất mãn, nói:

-Sư phụ, chẳng lẽ bọn chúng còn có thể có quỷ kế gì phải không? Hắc cũng chỉ là một tiểu hài tử mà thôi.

-Hừ, là một tiểu hài tử ư, trước chúng giết của chúng ta ba Ma Kiếm Sĩ, hung hăng làm nhục một đỉnh phong Kiếm Tôn. Hừ, vô tri...

Dư Thiên giận mắng đồ đệ vài câu, sau đó nói:

-Mặc kệ làm chuyện gì, đều phải cẩn thận mới được.

Dư Quang tuy trong lòng không phục, nhưng cũng không dám chống đối lại Sư phụ, hắc thầm nhủ:

“Nếu chẳng phải người mấy năm nay không ngừng thái bổ nguyên âm của nữ nhân, thực lực của người có thể tiến triển nhanh như vậy sao? Chờ đến lúc ta học được phương pháp thái bổ đó, Sớm muộn gì có một ngày, ta sẽ lợi hại hơn người. Đến lúc đó người có còn giáo huấn được ta không?”

Đợi một lát, bọn thuộc hạ Ma Kiếm Sư và Ma Kiếm Sĩ mới đến nơi. Lúc này trên không trung sáng lên một tia chớp, bọn thuộc hạ Ma Kiếm Sư và Ma Kiếm Sĩ thấy ba người đứng đó đều tụ lại chạy

nhANH tới.

Dư Quang vung tay lên, nói:

-Tất cả đánh vào cho ta, nam nhân giết, nữ nhân lưu lại, người ở giết chết hết.

Lăng Tiêu đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn thấy tia chớp sáng lên trên không trung, nhẹ giọng nói:

-Bọn chúng đến rồi đấy.

Hai nàng Phong Linh và Diệp tử đều kinh hô một tiếng. Khi nghe nói hai Kiếm Tôn và một Kiếm Hoàng sắp tới, các nàng đều nhất quyết ở lại đây xem náo nhiệt. Gương mặt xinh đẹp của Phong Linh lập tức lộ vẻ phấn hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lăng Tiêu, giết chết hết bọn chúng, không lưu lại một cái mạng nào cả.

Bọn Ma Kiếm Sư và Ma Kiếm Sĩ vừa mới lọt vào sân, chợt nghe gặp một tiếng gió rít của một loại cung lớn, một gã Ma Kiếm Sĩ bị trúng ngay mũi tên vào ngực, lúc này mới có một tiếng kinh hô:

-Mọi người chú ý, là nổ lớn, cẩn thận.

Đúng vậy, đây là một loại nổ lớn, chuyên môn đối phó ma thú bậc cao và Lăng Tiêu chuẩn bị để đối phó với sức phòng ngự của Ma Kiếm Sĩ trong ngày hôm nay.

Cho dù đối phương là Ma Kiếm Sĩ, chỉ cần ở trong tầm bắn, tiến hành bắn tên dày đặc, Ma Kiếm Sĩ cũng không tránh thoát khỏi cái chết. Huống chi, tên Ma Kiếm Sĩ này căn bản cũng không ngờ trong trời mưa to như thế này, lại có nổ lớn đang chờ bọn chúng.

-Mẹ nó, quả nhiên là chúng có sự chuẩn bị.

Dư Quang thuận miệng nổi giận mắng một câu.

-Không đúng, bọn chúng không phải là chuẩn bị đối phó chúng ta.

Bành lão híp mắt lại nhìn về phía Hầu tước phủ, nói:

-Nếu là chúng đề phòng chúng ta, tên Kiếm Hoàng kia không có lý do gì không hiện ra.

Dư Thiên đại Sư khẽ hừ một tiếng, nói :

-Xem ra, chúng ta đánh giã tiểu tử này hơi chủ quan rồi. Hôm nay có chút mệt mỏi đây. Đi, chúng ta vào đi thôi.

Lúc này, đã bắt đầu có những thanh âm thâm thiết truyền đến, ba người cũng không dừng lại xem. Trừ tên Ma Kiếm Sĩ không may kia, còn lại bọn chúng đều là cao thủ. Căn cứ vào tin tức tình báo, trừ tên Kiếm Hoàng kia là lợi hại nhất, thuộc hạ dưới tay Lăng Tiêu cũng không có cao thủ Kiếm Tôn, lợi hại nhất chính là bản thân Lăng Tiêu. Còn bọn thuộc hạ Ma Kiếm Sư của hắn, căn bản không có gì phải sợ.

Ba người tốc độ nhanh như điện, bay nhanh vào phủ đệ của Lăng Tiêu, sau đó thân mình dừng lại ở trên một tảng đá đầy nước mưa. Bỗng nhiên một tiếng hét kinh thiên động địa truyền đến, còn kèm theo rất nhiều tiếng kêu sợ hãi. Dư Thiên sắc mặt đột nhiên biến đổi, quay đầu lại nói:

-Ta đi đấu với Kiếm Hoàng kia, nơi này giao cho các người. Lúc này ở bên trong phòng bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười lạnh đầy khinh thường:

-Các người? Cư lưu lại nơi này đi. Kiếm Hoàng cao thủ, ta đã chờ người đến bắt này.

Dư Thiên chợt quay đầu, vung tay lên, không chút do dự phát ra một luồng kinh lực khổng lồ.

-Người muốn chết

Một tiếng nổ lớn, khoe miệng Dư Thiên tràn màu tươi, hai con mắt mở trừng trừng, giống như gặp phải quỷ nhìn trừng trừng vào căn phòng đối diện. Vừa rồi hắn phát ra một luồng kinh lực xong rồi

muốn xoay người đi tìm tên Kiếm Hoàng kia chiến đấu một trận. Nhưng hắn lại không ngờ rằng luồng kinh lực kia của hắn đánh ra lại bắn ngược trở về.

Nếu không phải Dư Thiên thực lực hùng mạnh, phản ứng cực kỳ nhanh chóng, thì đã bị trọng thương bởi kinh lực của bản thân mình. Hắn vừa mới khựng lại một chút, sau đó lao tới về phía phòng ở của Lăng Tiêu.

Dư Thiên muốn một kích hủy diệt đi căn phòng này, nhưng bị phản chấn của một kích vừa rồi dọa cho hắn chết khiếp. Dư Thiên cảm thấy kinh hãi, bên cạnh hắn, Dư Quang cũng vô cùng hoảng sợ, Dư Quang cảm giác được phía đối diện dường như có một tầng phòng hộ vô hình, phản chấn lại kinh lực của Sư phụ:

-Dư tiên Sinh, sao lại như thế này?

Bành lão cũng không kìm nổi hỏi.

Ngay sau đó, mấy người này không hồ đồ là người đã thành danh lâu năm, bọn họ ngay lập tức đều có phản ứng tức thời là bay lên không trung, chiếm cứ địa thế.

Trong từ điển của bọn họ không hề có khái niệm ức hiếp văn bối, nếu muốn giết người thì không bao giờ giữ tay. Hôm nay không những phải giết chết Lăng Tiêu mà còn phải cho hắn chịu một chút đau khổ.

-Tiểu tử này, mày đã chọc giận ông nội mày rồi đấy.

Dư Thiên kêu lên một tiếng quái dị, trên tay hắn xuất hiện một thanh ngân đoản kiếm. Thanh đoản kiếm ngắn sắc này tản ra bốn đạo kiếm khí dài hơn một trượng, đỏ như máu tràn đầy hơi thở tử vong.

Kiểm khí từ trên người Dư Thiên bắn về bốn phương tám hướng, xuống căn phòng phía dưới. Lúc này, bọn họ nhìn thấy rõ ràng phía dưới có một đạo ánh sáng hiện lên, làm đạo kiếm khí này của Dư Thiên ngay trước khi lao tới căn phòng... như trâu đất lao xuống biển, biến mất không thấy tung tích đâu.

-Tê!

Dư Thiên không kìm nổi, hắn mạnh mẽ hít một hơi lạnh, trên người xuất hiện một lồng khí hộ thể. Lúc này, trên bầu trời vẫn mưa tầm tã rơi xuống người hắn, Dư Thiên có một cảm giác lạnh lẽo lan

đến, làm cho hắn không kìm nổi run run. Đã bao nhiêu năm chưa bị dính nước mưa, kể từ khi trở thành Kiếm Tôn, dường như chưa từng có hạt mưa nào rơi được xuống người hắn. Vậy mà lúc này, Dư Thiên cảm thụ được mưa bay nhanh làm cho tóc hắn ướt nhẹp, trong lòng hắn biết “Tất cả sự việc này thật Sự, không phải là đang nằm mơ.”

Từ tiền viện phía bên kia, không ngừng truyền đến những tiếng rống giận dữ. Dư Thiên cảm giác được thực lực dao động của đối phương. “Đúng vậy... Khẳng định là Kiếm Hoàng kia, nhưng ở nơi

này, chuyện gì đang xảy ra?”

Hai gã Kiếm Tôn là Dư Quang và Bành lão cũng đứng ngây ngốc ở bên trong. Bành lão cũng không tin là gặp quỷ, hắn huy động trường kiếm trong giây lát ngưng tụ ra một đạo kiếm khí hùng mạnh, hung hăng bắn về phía dưới. Khi luồng kiếm khí đó tiếp cận với mặt đất, bỗng nhiên lại xuất hiện một đạo ánh sáng, cấp tốc hấp thu toàn bộ đạo kiếm khí kia không còn một mảnh.

Đồng thời, từ bốn phương tám hướng căn phòng của Lăng Tiêu bỗng nhiên nổi lên vô số điểm sáng.

ba người thấy cảnh sắc trước mặt đột nhiên biến đổi, lập tức cả người như tiến nhập vào một không gian kỳ dị. Trong không gian này không có mưa, không có gió, nhìn không thấy trời đất, chỉ có một đoàn khí sương mù.

-Đây là địa phương gì vậy?

Bành lão kinh hãi kêu lên:

-Đây chính là yêu pháp?

Dư Thiên nắm lấy hai người đến bên cạnh mình, trầm giọng nói:

-Tất cả mọi người hãy đưa lưng vào nhau.

Ba người lập tức hiểu ý, đưa lưng vào nhau, khẩn trương nhìn khắp mọi nơi. Dư Quang bỗng nhiên khẽ run run nói:

-Sự phụ... Có thể, đây là lĩnh, lĩnh vực hay không?

-Người nói hươu nói vượn cái gì

Dư Thiên giận dữ mắng một tiếng:

-Đúng là người có mắt như mù, đầu óc người như con heo? Chó má, lĩnh vực, lĩnh vực phải là người có thực lực Kiếm Thánh trở lên mới có thể thi triển ra. Ở cái địa phương chó mà này, có cái rắm Kiếm Thánh!

Dư Thiên chút xíu không khống chế được cảm xúc, tức giận mắng. Kỳ thật trong lòng hắn cũng không biết lĩnh vực là cái dạng gì, hắn cũng chưa từng thấy qua. Hắn quả thực đã gặp cao thủ thực lực Kiếm Tôn, nhưng để so sánh Kiếm Tôn với Kiếm Hoàng chính là hai loại

khái niệm, có thể nói một Kiếm Tôn bậc một khế động một ngón tay có thể giết chết Kiếm Hoàng bậc sáu.

Mà Kiếm Hoàng bậc sáu muốn giết chết một gã Kiếm Hoàng bậc năm cũng phải hao tổn một ít sức lực. Có thể nói người luyện võ đạt tới thực lực Kiếm Hoàng cũng không thể dùng võ đạo đơn thuần để giải thích. Cấp bậc Kiếm Tôn có thể trực tiếp hấp thu thiên địa linh khí để tiến hành tu luyện. Kiếm Hoàng tuy rằng cũng rất cường đại, nhưng mà so với Kiếm Tôn đúng là như đom đóm so với ánh trăng rằm. Lúc này bọn họ bị rơi vào không gian thần bí này, đến tột cùng có phải là lĩnh vực trong truyền thuyết hay không, Dư Thiên kỳ thật cũng không dám chắc. Nhưng hắn cũng không thể để lời nói không có căn cứ này làm chuyện tình thêm rối loạn. Cho nên hắn lớn tiếng quát lớn đồ đệ của chính mình, đừng có lộn xộn. Trước mặt là cẩn thận nhìn xem rốt cuộc nơi này như thế nào?

Lúc này, trên đầu Dư Thiên vẫn ướt sũng như cũ, hắn thậm chí không có tâm tình dùng nội lực làm khô tóc, vẫn để cho ướt sũng. Có cảm giác lạnh như băng này dường như có thể làm cho đầu óc hắn càng thêm tỉnh táo.

Bên trong căn phòng, ngồi bên cạnh Lăng Tiêu là Diệp tử và Phong Linh, hai người đều đang trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc,

Phong Linh nói:

-Ta muốn học, ta muốn học thứ này. Thật là thần kỳ, thật là hùng mạnh, Lăng Tiêu...Ta chưa bao giờ nghe nói qua có loại trận pháp như thế này, vì sao nó có uy lực hùng mạnh như vậy?

Diệp tử chớp đôi mắt xinh đẹp nhìn ra bên ngoài, nàng nhìn thấy ba người đang bị vây ở trong trận, nghe thấy Phong Linh nói, nàng cũng thuận miệng nói theo:

-Muốn học? Đồng ý thôi, chỉ cần đảo ngược tên của cô thì có thể được.

- Đảo ngược tên. Phong Linh đôi mày nhíu lại, lẩm bẩm lầu bầu, nói:

- Đảo ngược tên? Lăng Phong? Nha...cô đùa giỡn ta.

Phong Linh lập tức đỏ ửng hai má, xinh đẹp vô cùng. Diệp tử hơi hơi bĩu môi:

-Ta sợ là trong lòng cô đang ước mong họ Lăng.

Lăng Tiêu ngồi ở bên trong vẫn không nhúc nhích, tùy ý để hai nàng đấu võ mồm, hắn biết hai nàng hay nói giỡn. Các nàng đã không còn sợ hãi ba tên có thực lực khủng bố ở bên ngoài kia, đây

cũng là một chuyện tốt. Lúc này, Phong Linh bỗng nhiên chỉ ra bên ngoài, miệng há hốc, nói:

-Bọn họ... Bọn họ đang làm gì?

Ở trong phòng, với thị lực của ba người đều có thể rõ ràng nhìn thấy, ba người kia sắc mặt dữ tợn, đáng sợ, mặt đỏ rực, kiếm quang trong tay bắn ra bốn phía, có cảm giác như thể trước mặt là địch nhân hùng mạnh vậy.

Lăng Tiêu thản nhiên cười nói:

-Tiếp theo, xem ra còn có nhiều trò hay.

204. Chương 202: Kiếm Hoàng Ngã Xuống (1)

Ở bên trong trận, Dư Thiên rốt cuộc không kìm nổi, phát ra một đạo kiếm khí mạnh mẽ quét về đám Sương mù phía trước. Đám Sương mù như tổ ong vỡ vụn xoắn lại trong giây lát rồi nổ tung, sau đó như ong vỡ tổ bắn về hướng ba người này.

-Đây là ảo giác, khẳng định đây không phải là sự thật

Dư Quang la lớn, tận lực múa kiếm. Trên không trung truyền tới tiếng kiếm khí khiến hắn phải lập tức phủ định đánh giá vừa rồi của mình. Hắn cầm bảo kiếm quét ngang, đánh bay phi kiếm này, phát ra một tiếng kim thiết chói tai.

-Mọi người hãy cẩn thận...Trước mắt này căn bản không phải là ảo tượng; mà là chúng ta đã bị hút vào một không gian kỳ dị. Ba người hoảng hốt, không tìm nổi xuất kiếm đánh rơi phi kiếm ở trên không trung, ai nấy đều quán chú một luồng nội lực hùng mạnh lên kiếm của mình Nội lực quét ngang, đụng tới đoàn Sương mù này lại càng xuất hiện nhiều phi kiếm nổ tung bốn phía. Đợi cho ba người này phản ứng tới, lúc này trên không trung đã xuất hiện phi kiếm như sao băng đầy trời.

Sau đó phi kiếm càng ngày càng xuất hiện nhiều trên bầu trời, dường như vô cùng vô tận, không ngừng đâm tới ba người. Đến lúc này, những người ở bên ngoài cũng không nghe được bất

cứ âm thanh nào bên trong trận nữa.

Dư Thiên có thực lực Kiếm Hoàng bậc ba, rốt cục cũng nổi giận gầm lên một tiếng, cả người bùng nổ ra một khí thế vô cùng hùng mạnh. Hắc huy động thanh bảo kiếm trong tay, chỉ lên trên không,

quát lên một tiếng lớn

- Phá, Phạm Thiên kiếm khí tảo bát phương.

Nói xong, một con hỏa mãng to lớn toàn thân màu đỏ thoát ra từ thanh bảo kiếm của Dư Thiên. Đây là kiếm kỹ mà Dư Thiên tu luyện, đó là kiếm kỹ Thánh cấp bậc cao “Đô thiên mãng”. Kiếm kỹ này hẳn đã tu luyện đến đỉnh điểm.

Dư Thiên lấy nội lực hùng mạnh của mình quán chú vào thanh bảo kiếm, thi triển ra một chiêu mạnh mẽ vô cùng. Từ cái miệng hỏa mãng to lớn, một cái lưỡi dài màu đỏ tím thè ra thụt vào rất nhanh làm cho mọi người cảm thấy vô cùng sợ hãi. Trên người nó là những tấm vẩy to như bàn tay người xếp ngay ngắn, chỉnh tề.

Ở trong phòng, hai nàng không tìm nổi nhất tề kinh hô lên một tiếng, Diệp Vi Nỵ thẳng thốt hô lên:

-Trời ơi! đây là uy lực của kiếm kỹ bậc cao?

Phong Linh cũng vô cùng kinh hãi, trên thực tế, nàng chưa từng thấy kiếm kỹ như thế bao giờ, không ngờ con người có thể thi triển ra một con hỏa mãng chân thật đến như vậy.

Lăng Tiêu nhìn thấy lão già tóc bạc vừa phát ra một kích trí mạng, khẽ nhếch miệng lên thản nhiên trào phúng nói:

-Một kiếm này có uy lực thật lớn, còn mạnh hơn rất nhiều so với chiêu Phù Quang Lược Ảnh của ta. Nếu là Tần Cách, khẳng định là không tiếp được kiếm này của hắc. Kiếm Hoàng bậc cao quả nhiên

không đơn giản. Đáng tiếc, người liều mạng phản kháng, lại càng chết nhanh hơn. Hôm nay, các người đừng mơ rời khỏi nơi này.

Trong trận, hỏa mãng to lớn đang ngao nghễ nhìn thiên hạ, tư thái ngang nhiên ở trên không trung. Ai nhìn thấy hỏa mãng này đều cảm thấy vô cùng sợ hãi. Dư Thiên rốt cục lộ ra vẻ mặt tươi cười, thở phào một cái. Bên cạnh hắn, hai người lúc này đều đổ mồ hôi lạnh, nhìn hỏa mãng kia đang quét ngang tất cả phi kiếm.

Dư Quang lúc này mới hoàn hồn cất lên lời:

- Sư tôn, một chiêu Phạm Thiên kiếm khí tảo bát phương này, đồ nhi đã năm mươi mấy năm không có gặp qua, nó quả thật có uy lực vô cùng lớn, mà hỏa mãng cũng thật là xinh đẹp nhỉ.

Dư Thiên khinh thường khẽ hừ một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý:

-Sớm muộn gì cũng có ngày ngươi cũng có thực lực giống như thế này.

-A?

Dư Thiên vừa dứt lời, lập tức phát giác có cái gì đó không thích hợp, cảm giác lạnh lẽo lan khắp người, dường như cả người đều ớn lạnh nổi da gà. Lúc này, hỏa mãng ở trên không trung, không ngờ giương nanh múa vuốt quay đầu đánh xuống chính mình. Còn toàn bộ Sương mù trong nháy mắt trở nên âm lạnh vô cùng, một cỗ sát khí nồng đậm huyết tinh bắt đầu tràn ngập khắp nơi.

Nụ cười trên mặt Dư Thiên còn chưa kịp tắt. Trong giây lát, hắn gầm lên một tiếng, bảo kiếm trong tay đâm ra hơn ngàn phát trong nháy mắt, toàn bộ đều nhắm vào thân hình của hỏa mãng. Hỏa mãng nổ tung, biến thành ngàn vạn lửa đỏ, che trời phủ đất đâm tới hướng ba người.

-Mạng ta xong rồi.

Trong đầu Dư Thiên bỗng nhiên hiện lên ý niệm này. Ngay sau đó, liền thấy toàn bộ không gian bốn phía đều phát sáng lên, hào quang chói mắt, lại có vô số đạo hào quang tạo thành kiếm khí, gào thét bắn nhanh ra về phía mình.

Sau giây lát, trong không khí truyền đến hàng loạt âm thanh như thiên quân vạn mã đang đuổi giết, giống như sóng thần, làm cho ba người vô cùng kinh hãi, không ngờ bị điếc luôn.

Lăng Tiêu lúc này sớm đã đi ra ngoài cửa. Phi thân lên trên mái nhà, lãnh đạm nhìn ba người kia như nhìn mấy con ruồi bọ bình thường. Hai tay của Lăng Tiêu kết xuất thủ ấn, miệng lầm nhảm

niệm, lập tức xuất hiện vô số hoa quang sáng lên từ bốn phía. Trên bầu trời mưa to, từng tia chớp nổi lên bốn phía, sấm chớp cuộn cuộn, phát ra hào quang sáng rực như ban ngày chiếu khắp trời đất.

Lang Tiêu gầm lên một tiếng:

-Huyết Sát Vạn Thiên! Quy!

Tất cả hỏa quang, phân hóa thành vô số kiếm quang lóe sáng giống như giải ngân hà trên bầu trời, che trời phủ đất hướng về phía ba người đang đứng ở trong trận. Ở giữa sân bỗng nhiên sáng lên một đoàn quang hoa thật lớn, hào quang huyết sắc giống như thái dương.

- Ầm

Một tiếng nổ lớn, va chạm đến cái lồng bảo vệ, nổ tung lồng bảo vệ đó

Huyết sắc quang cầu bắn lên không, giữa bầu trời đêm yêu dị hắc ám lập lòe một vòng huyết sắc thái dương.

Một tia chớp kim quang bắn vào phía trên của huyết sắc quang cầu, giống như thiên thần hàng ma, huyết sắc quang cầu bị ầm ầm nổ tung.

Thanh âm vang động toàn bộ thành Penzias.

Trước sân, người khổng lồ Tần cách ngắt đầu nhìn lên không trung, thật lâu không nói nên lời, trên không trung xuất hiện cảnh tượng kỳ dị giống như pháo hoa diễm lệ. Mưa tầm tã không ngừng,

càng lúc mưa càng to khiến mọi người càng thêm thấp thỏm trong lòng.

Tần Cách bỗng nhiên nhìn lên không trung nơi vừa xuất hiện cảnh tượng kỳ dị kia, hắn quỳ xuống với sắc mặt thành kính nói:

-Thú thần uy vũ.

Lăng Tiêu lúc này cũng từ trên không trung bay xuống, toàn thân đều bị mưa to làm cho ướt hết, thở dài một tiếng:

- Cảnh tượng thật là hoa lệ, đang tiếc làm tổn của ta nhiều tinh hạch quá.

Diệp tử và Phong Linh hai người chạy ủa ra, mỗi người đều cầm ô che. Phong Linh do dự một chút, nhường cho Diệp tử đem ô che cho Lăng Tiêu mà trong đầu cố gắng nghĩ chuyện khác, nàng thắc mắc hỏi:

-Ba người kia đi đâu vậy?

Lăng Tiêu nói:

-Bọn chúng đã chết rồi.

-Đã chết?

Phong Linh vẻ mặt hồ nghi, vừa rồi ánh mắt của nàng bị lóa, không mở ra được. Nàng không biết được rõ ràng, còn tưởng rằng ánh quang cầu kia sắp sửa rơi xuống mình, làm sao có thể thấy ba người kia trốn về đâu.

-Bọn chúng chết như thế nào?

Diệp tử cũng tò mò hỏi

-Vạn kiếm xuyên thân mà chết.

Lang Tiêu khẽ cười nói:

-Tuy nhiên ở đây là đầm thũng tinh thần thức hải chúng ...Thực lực của ta còn chưa đủ hùng mạnh, nếu là đủ cường mạnh, chính là đem hàng vạn hàng nghìn huyết sắc phi kiếm thực sự chém chết bọn chúng.

-Trời a

Phong Linh ngạc nhiên thán phục, hạt mưa đánh vào mặt ô phát ra những tiếng bùm bùm. Trời đêm lạnh lẽo làm cho nàng cảm giác rét run, không kìm nổi hỏi:

-Bọn chúng cuối cùng là chết như thế nào?

-Bị công kích tinh thần làm cho tinh thần sụp đổ, sau đó bị trận thế phát động một kích mạnh nhất, bắn cho thành tro.

Lăng Tiêu thần nhiên nói:

- Đáng tiếc, tổn nhiều tinh hạch như vậy

Hai nàng không nói gì liếc mắt nhìn Lăng Tiêu một cái, trong lòng đều bỗng nhiên nghĩ ra một cái ý tưởng: “Trên đời này hỏi có ai giết chết hai gã Kiếm Tôn một gã Kiếm Hoàng, sau đó tiếc một chút tinh hạch không?”

Lúc này từ trước sân có nhiều tiếng nói ồn ào, chính là Lăng Võ không yên tâm, mang theo một đại đội nhân mã, tầm tã mưa đêm chạy đến.

Lăng Võ thân mặc khôi giáp đi vào hậu viện, nhìn thấy Lăng Tiêu hẩn mới yên lòng, cũng không thêm đề ý đến trời đang mưa to, la lớn:

-Thiếu gia, thi thể của bọn Ma Kiếm Sư và Ma Kiếm Sĩ ở trước sân kia có trực tiếp chôn ngay hay không?

Lăng Tiêu do dự một chút, nói:

-Sáng mai, các người dùng xe kéo, mang đến cho Nam Phương Vương, nói rằng những kẻ đó gây nguy hại đến vùng đất phương Nam, nên ta đã giết chết hết.

205. Chương 202: Kiếm Hoàng Ngã Xuống (2)

Ở bên trong trận, Dư Thiên rốt cuộc không kìm nổi, phát ra một đạo kiếm khí mạnh mẽ quét về đám Sương mù phía trước. Đám Sương mù như tổ ong vỡ về xoắn lại trong giây lát rồi nổ tung, sau đó như ong vỡ tổ bắn về hướng ba người này.

-Đây là ảo giác, khẳng định đây không phải là sự thật

Dư Quang la lớn, tận lực múa kiếm. Trên không trung truyền tới tiếng kiếm khí khiến hẩn phải lập tức phủ định đánh giá vừa rồi của mình Hẩn cầm bảo kiếm quét ngang, đánh bay phi kiếm này, phát ra một tiếng kim thiết chói tai.

-Mọi người hãy cẩn thận...Trước mắt này căn bản không phải là ảo tượng; mà là chúng ta đã bị hút vào một không gian kỳ dị. Ba người hoảng hốt, không kìm nổi xuất kiếm đánh rơi phi kiếm ở trên không trung, ai nấy đều quán chú một luồng nội lực hùng mạnh lên kiếm của mình Nội lực quét ngang, đụng tới đoàn Sương mù này lại càng xuất hiện nhiều phi kiếm nổ tung bốn phía. Đợi cho ba người này phản ứng tới, lúc này trên không trung đã xuất hiện phi kiếm như sao băng đầy trời.

Sau đó phi kiếm càng ngày càng xuất hiện nhiều trên bầu trời, dường như vô cùng vô tận, không ngừng đậm tới ba người. Đến lúc này, những người ở bên ngoài cũng không nghe được bất

cứ âm thanh nào bên trong trận nữa.

Dư Thiên có thực lực Kiếm Hoàng bậc ba, rốt cục cũng nổi giận gầm lên một tiếng, cả người bùng nổ ra một khí thế vô cùng hùng mạnh. Hắn huy động thanh bảo kiếm trong tay, chỉ lên trên không,

quát lên một tiếng lớn

- Phá, Phạm Thiên kiếm khí tảo sát phương.

Nói xong, một con hỏa mãng to lớn toàn thân màu đỏ thoát ra từ thanh bảo kiếm của Dư Thiên. Đây là kiếm kỹ mà Dư Thiên tu luyện, đó là kiếm kỹ Thánh cấp bậc cao “Đô thiên mãng”. Kiếm kỹ này hẳn đã tu luyện đến đỉnh điểm.

Dư Thiên lấy nội lực hùng mạnh của mình quán chú vào thanh bảo kiếm, thì triển ra một chiêu mạnh mẽ vô cùng. Từ cái miệng hỏa mãng to lớn, một cái lưỡi dài màu đỏ tím thè ra thụt vào rất nhanh làm cho mọi người cảm thấy vô cùng sợ hãi. Trên người nó là những tấm vảy to như bàn tay người xếp ngay ngắn, chỉnh tề.

Ở trong phòng, hai nàng không kìm nổi nhất tề kinh hô lên một tiếng, Diệp Vi Ný thẳng thốt hô lên:

-Trời ơi! đây là uy lực của kiếm kỹ bậc cao?

Phong Linh cũng vô cùng kinh hãi, trên thực tế, nàng chưa từng thấy kiếm kỹ như thế bao giờ, không ngờ con người có thể thi triển ra một con hỏa mãng chân thật đến như vậy.

Lăng Tiêu nhìn thấy lão già tóc bạc vừa phát ra một kích trí mạng, khẽ nhếch miệng lên thản nhiên trào phúng nói:

-Một kiếm này có uy lực thật lớn, còn mạnh hơn rất nhiều so với chiêu Phù Quang Lược Ảnh của ta. Nếu là Tần Cách, khẳng định là không tiếp được kiếm này của hắn. Kiếm Hoàng bậc cao quả nhiên

không đơn giản. Đáng tiếc, người liều mạng phản kháng, lại càng chết nhanh hơn. Hôm nay, các người đừng mơ rời khỏi nơi này.

Trong trận, hỏa mãng to lớn đang ngao nghễ nhìn thiên hạ, tư thái ngang nhiên ở trên không trung. Ai nhìn thấy hỏa mãng này đều cảm thấy vô cùng sợ hãi. Dư Thiên rốt cục lộ ra vẻ mặt tươi cười, thở phào một cái. Bên cạnh hắn, hai người lúc này đều đổ mồ hôi lạnh, nhìn hỏa mãng kia đang quét ngang tất cả phi kiếm.

Dư Quang lúc này mới hoàn hồn cất lên lời:

- Sư tôn, một chiêu Phạm Thiên kiếm khí tảo sát phương này, đồ nhi đã năm mươi mấy năm không có gặp qua, nó quả thật có uy lực vô cùng lớn, mà hỏa mãng cũng thật là xinh đẹp nhỉ.

Dư Thiên khinh thường khẽ hừ một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý:

-Sớm muộn gì cũng có ngày ngươi cũng có thực lực giống như thế này.

-A?

Dư Thiên vừa dứt lời, lập tức phát giác có cái gì đó không thích hợp, cảm giác lạnh lẽo lan khắp người, dường như cả người đều ớn lạnh nổi da gà. Lúc này, hỏa mãng ở trên không trung, không ngờ giương nanh múa vuốt quay đầu đánh xuống chính mình. Còn toàn bộ Sương mù trong nháy mắt trở nên âm lạnh vô cùng, một cỗ sát khí nồng đậm huyết tinh bắt đầu tràn ngập khắp nơi.

Nụ cười trên mặt Dư Thiên còn chưa kịp tắt. Trong giây lát, hắn gầm lên một tiếng, bảo kiếm trong tay đâm ra hơn ngàn phát trong nháy mắt, toàn bộ đều nhắm vào thân hình của hỏa mãng. Hỏa mãng nổ tung, biến thành ngàn vạn lửa đỏ, che trời phủ đất đậm tới hướng ba người.

-Mạng ta xong rồi.

Trong đầu Dư Thiên bỗng nhiên hiện lên ý niệm này. Ngay sau đó, liền thấy toàn bộ không gian bốn phía đều phát sáng lên, hào quang chói mắt, lại có vô số đạo hào quang tạo thành kiếm khí, gào thét bắn nhanh ra về phía mình.

Sau giây lát, trong không khí truyền đến hàng loạt âm thanh như thiên quân vạn mã đang đuổi giết, giống như sóng thần, làm cho ba người vô cùng kinh hãi, không ngờ bị điếc luôn.

Lăng Tiêu lúc này sớm đã đi ra ngoài cửa. Phi thân lên trên mái nhà, lãnh đạm nhìn ba người kia như nhìn mấy con ruồi bọ bình thường. Hai tay của Lăng Tiêu kết xuất thủ ấn, miệng lẩm nhẩm

niệm, lập tức xuất hiện vô số hoa quang sáng lên từ bốn phía. Trên bầu trời mưa to, từng tia chớp nổi lên bốn phía, sấm chớp cuộn cuộn, phát ra hào quang sáng rực như ban ngày chiếu khắp trời đất.

Lang Tiêu gầm lên một tiếng:

-Huyết Sát Vạn Thiên! Quy!

Tất cả hỏa quang, phân hóa thành vô số kiếm quang lóe sáng giống như giải ngân hà trên bầu trời, che trời phủ đất hướng về phía ba người đang đứng ở trong trận. Ở giữa sân bỗng nhiên sáng lên một đoàn quang hoa thật lớn, hào quang huyết sắc giống như thái dương.

- Âm

Một tiếng nổ lớn, va chạm đến cái lồng bảo vệ, nổ tung lồng bảo vệ đó

Huyết sắc quang cầu bắn lên không, giữa bầu trời đêm yêu dị hắc ám lập lòe một vòng huyết sắc thái dương.

Một tia chớp kim quang bắn vào phía trên của huyết sắc quang cầu, giống như thiên thần hàng ma, huyết sắc quang cầu bị ầm ầm nổ tung.

Thanh âm vang động toàn bộ thành Penzias.

Trước sân, người khổng lồ Tần cách ngắt đầu nhìn lên không trung, thật lâu không nói nên lời, trên không trung xuất hiện cảnh tượng kỳ dị giống như pháo hoa diễm lệ. Mưa tầm tã không ngừng,

càng lúc mưa càng to khiến mọi người càng thêm thấp thỏm trong lòng.

Tần Cách bỗng nhiên nhìn lên không trung nơi vừa xuất hiện cảnh tượng kỳ dị kia, hần quỳ xuống với sắc mặt thành kính nói:

-Thú thần uy vũ.

Lăng Tiêu lúc này cũng từ trên không trung bay xuống, toàn thân đều bị mưa to làm cho ướt hết, thở dài một tiếng:

- Cảnh tượng thật là hoa lệ, đang tiếc làm tổn của ta nhiều tinh hạch quá.

Diệp tử và Phong Linh hai người chạy ủa ra, mỗi người đều cầm ô che. Phong Linh do dự một chút, nhường cho Diệp tử đem ô che cho Lăng Tiêu mà trong đầu cố gắng nghĩ chuyện khác, nàng thắc mắc hỏi:

-Ba người kia đi đâu vậy?

Lăng Tiêu nói:

-Bọn chúng đã chết rồi.

-Đã chết?

Phong Linh vẻ mặt hồ nghi, vừa rồi ánh mắt của nàng bị lóa, không mở ra được. Nàng không biết được rõ ràng, còn tưởng rằng ánh quang cầu kia sắp sửa rơi xuống mình, làm sao có thể thấy ba người kia trốn về đâu.

-Bọn chúng chết như thế nào?

Diệp tử cũng tò mò hỏi

-Vạn kiếm xuyên thân mà chết.

Lang Tiêu khẽ cười nói:

-Tuy nhiên ở đây là đầm thũng tinh thần thức hải chúng ...Thực lực của ta còn chưa đủ hùng mạnh, nếu là đủ cường mạnh, chính là đem hàng vạn hàng nghìn huyết sắc phi kiếm thực sự chém chết bọn chúng.

-Trời a

Phong Linh ngạc nhiên thán phục, hạt mưa đánh vào mặt ô phát ra những tiếng bùm bùm. Trời đêm lạnh lẽo làm cho nàng cảm giác rét run, không kìm nổi hỏi:

-Bọn chúng cuối cùng là chết như thế nào?

-Bị công kích tinh thần làm cho tinh thần sụp đổ, sau đó bị trận thế phát động một kích mạnh nhất, bắn cho thành tro.

Lăng Tiêu thần nhiên nói:

- Đáng tiếc, tổn nhiều tinh hạch như vậy

Hai nàng không nói gì liếc mắt nhìn Lăng Tiêu một cái, trong lòng đều bỗng nhiên nghĩ ra một cái ý tưởng: “Trên đời này hỏi có ai giết chết hai gã Kiếm Tôn một gã Kiếm Hoàng, sau đó tiếc một chút tinh hạch không?”

Lúc này từ trước sân có nhiều tiếng nói ồn ào, chính là Lăng Võ không yên tâm, mang theo một đại đội nhân mã, tầm tã mưa đêm chạy đến.

Lăng Võ thân mặc khôi giáp đi vào hậu viện, nhìn thấy Lăng Tiêu hẩn mới yên lòng, cũng không thêm đề ý đến trời đang mưa to, la lớn:

-Thiếu gia, thi thể của bọn Ma Kiếm Sư và Ma Kiếm Sĩ ở trước sân kia có trực tiếp chôn ngay hay không?

Lăng Tiêu do dự một chút, nói:

-Sáng mai, các người dùng xe kéo, mang đến cho Nam Phương Vương, nói rằng những kẻ đó gây nguy hại đến vùng đất phương Nam, nên ta đã giết chết hết.

206. Chương 203: Oai Chấn Tứ Phương

Sau một hồi mưa to gió lớn, cơn mưa cũng đã tạnh. Cơn mưa qua đi đã rửa sạch tất cả, tạo cho thành Penzias một không khí tươi mát mới mẻ, thấm đẫm lòng người.

Buổi tối ngày hôm qua, trên không trung thành Penzias đã xảy ra những cảnh tượng thật là kỳ dị. Cảnh tượng này cũng không có mấy người nhìn thấy, nhưng những tiếng nổ lớn như vậy đã trở thành đề tài cho Mọi người sáng nay nghị luận bàn tán.

-Đêm hôm qua có tiếng sấm thật là lớn làm cho mình không ngủ được, hơn nữa đêm khuya như vậy, sau tiếng sấm kia, quả thực còn rất nhiều tiếng nổ lớn. Con mẹ nó, lúc ấy ta đây đang thân thiết với bà xã, thiếu chút nữa thì hỏng bét.

Một nam nhân bình dân đang ngồi tán phét cùng với một đám bạn láng giềng, từ ngày Lĩnh chủ đựt nhân phân đất đai cho bình dân trồng trọt đã làm cho bình dân ở thành Penzias có cuộc sống ngày càng tốt hơn. Lúc trước cuộc sống của bình dân rất gian khổ, bình thường căn bản không biết đến miếng thịt ăn hương vị như thế nào, càng cũng không biết vui chơi là gì, đừng nói đến có thể cải thiện một chút cuộc sống. Mà giờ đây, bọn họ có thể thường xuyên đi chợ mua thịt tươi về để ăn. Bởi vậy, ở thành Penzias, mắng quốc vương bệ hạ thì không có ai quản, nhưng nếu có người mắng Lĩnh chủ đại nhân, tin tưởng rằng trong nháy mắt sẽ bị mọi người xông vào chửi hội đồng.

-Cũng chưa chắc đã là sấm! Đêm qua ta đang ngủ say, bị tiếng sấm thét tiết kia đánh thức, bình thường ta cũng gặp nhiều tiếng sấm nổ nhưng mà cũng không có tỉnh giấc.

Sáng hôm nay, Tổng Minh Nguyệt ăn mặc rất tao nhã cao quý, đi trên đường với bộ dáng rất nhẹ nhàng, phong lưu phóng khoáng dẫn tới không ít ánh mắt thiếu nữ trên đường ngóng nhìn theo. Khi hắn nghe thấy

một vài bình dân nói chuyện tào lao, Tống Minh Nguyệt nhếch miệng khẽ mỉm cười. Hắn thầm Suy nghĩ, đêm hôm qua trong phủ của Lĩnh chủ đại nhân có động tĩnh thật là không nhỏ, không biết gia tộc thế gia ẩn thế nào đến, hiển nhiên là bị đánh bại.

Lúc này, phía đối diện đi đến mấy người, trong đó có một thiếu nữ mặc bộ váy ngắn màu xanh, lộ ra một cặp bắp chân trắng ngần, vòng eo duyên dáng, đầy đặn mượt mà, tạo ra một đường cong tuyệt đẹp mê người, mặt hoa da phấn, nhìn thấy Tống Minh Nguyệt, đầu tiên là

cười, sau đó nói:

-Tống đại ca đi ra ngoài thật sớm nhỉ.

-Hóa ra là Thanh Ngọc cô nương, như thế nào, chưa có rời khỏi thành Penzias sao?

Tống Minh Nguyệt nở một nụ cười tươi, ôn hòa nói.

Thanh Ngọc mỉm cười:

- Tống đại ca chưa có đi, tiểu muội cũng không có vội vàng. Ngày sau, không chừng tiểu muội thường xuyên trú chân dài ngày tại thành Penzias.

Tống Minh Nguyệt lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, nói:

-Hay là tiểu muội xem trọng Lăng Tiêu Lĩnh chủ? Nếu ngưng ngừng thì để ta đi nói giúp cho?

Thanh Ngọc hơi có chút thẹn thùng nói:

- Đâu có, nào có chuyện gì! Tống đại ca còn muốn mời Lăng Tiêu Lĩnh chủ đi đến gia tộc của mình, chẳng phải cũng là xem trọng hắn sao?

Tống Minh Nguyệt cười khỏ, nghĩ thầm nữ nhân quả nhiên là không thể trêu chọc được, gơ hai tay lên, nói:

-Tốt lắm, Thanh Ngọc muội muội, cô lợi hại, ta không phải đối thủ của cô.

Thanh Ngọc khẽ cười, sau đó đôi mi thanh tú nhú lại, nhẹ giọng nói:

- Tống đại ca đã nghe đêm qua có nhiều tiếng nổ lớn không?

Tống Minh Nguyệt nói:

-Tiếng nổ to như thế, chỉ sợ là Mọi người toàn thành đều nghe thấy được, ta sao lại không nghe thấy?

Thanh Ngọc thần bí tiêu sái tiến gần vài bước, nhẹ giọng nói:

-Ta nghe nói, đêm hôm qua đến Phủ Lĩnh chủ có một gã Kiếm Hoàng bậc trung, hai gã Kiếm Tông bậc cao, nghe nói... Cũng chưa có kẻ nào thoát ra khỏi thành. À, đúng rồi, một trong hai cao thủ Kiếm Tông đó chính là Hoàng bào Dư Quang.

Tống Minh Nguyệt đột nhiên cả kinh, cẩn thận nhìn thoáng qua hai bên, tin tức này thật sự là quá mức kinh người. Hắn nhỏ giọng hỏi:

- Thanh Ngọc muội muội, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Trên mặt Thanh Ngọc lộ ra vẻ mặt đắc ý, tươi cười nói:

-Sáng Sớm nay vội ra ngoài, ta còn chưa có ăn sáng.

-Tốt, tốt, Chúng ta đến quán cháo nổi danh tại thành Penzias ăn sáng nhé?

Tống Minh Nguyệt mang theo vài tên tùy tùng, và Thanh Ngọc vội vàng đi vào quán cháo. Hai người ngồi xuống ghế, bên cạnh là tùy tùng ngồi chung quanh, cẩn thận cảnh giới. Quán cháo ở thành Penzias rất nổi danh nên giá cả cũng khá đắt đỏ, không phải ai cũng đến đây ăn sáng. Tuy nhiên, đêm qua tiếng Sấm nổ vang, đại bộ phận mọi người cũng không có ngủ ngon cho nên người trong quán cũng không tính là nhiều khách. Yên ổn ngồi trên ghế, Thanh Ngọc thấp giọng nói:

-Ta có quen biết một người tại Phủ lĩnh chủ, cho nên mới biết được tin tức này. Đêm hôm qua, ta chợt nghe thấy thanh âm hình như là từ Phủ Lĩnh chủ truyền tới. Buổi sáng ta liền tới hỏi một chút, hỏi xong quả

nhien đêm hôm qua có mười mấy người tấn công vào Linh chủ phủ, mà trong đó thực lực kém cỏi nhất cũng đều là tu vi Ma Kiếm Sĩ. Không nghĩ tới toàn quân bị diệt, không một ai chạy thoát. Không ngờ, thực lực của Linh chủ Lăng Tiêu còn sâu không lường được,

hơn xa những gì chúng ta biết.

Trong lòng Tổng Minh Nguyệt vừa mừng vừa sợ, hẳn sợ chính thực lực của Lăng Tiêu hơn xa so với tưởng tượng của hắn. Mà Lăng Tiêu càng mạnh, hắn càng mừng vì... thực lực của Lăng Tiêu càng mạnh thì địa vị của hắn tại gia tộc càng tốt.

Trong lòng càng Suy nghĩ, Tổng Minh Nguyệt càng hận là không thể bắt người đi đến Linh chủ phủ để hỏi cho rõ. Bỗng nhiên hắn nghĩ đến điều gì đó, hỏi:

- Linh chủ phủ không biết có muôn giữ bí mật chuyện này không?

Thanh Ngọc thần nhiên cười, nói:

- Bí mật? Vì cái gì phải bí mật? Loai sự tình này bọn họ liều mạng tuyên truyền còn không kịp? Thằng ngốc mới bí mật.

Tổng Minh Nguyệt thoáng run, lập tức khẽ thở dài:

-Đúng vậy, hiện tại mặc kệ mục đích như thế nào, rất nhiều người chú ý đến Lăng Tiêu, vừa nhân cơ hội này uy hiếp một chút, cảnh cáo bọn họ không được làm vậy. Ha ha, quả thật rất có lý, tuy nhiên Thanh Ngọc muội muội, cô cũng thuộc loại người chịu để người ta lợi dụng ư?

Thanh Ngọc cười gật đầu, nói:

- Đây là ta nguyên ý. Dù sao, kết giao một cường giả làm bằng hữu, còn hơn là đắc tội với hắn.

Tổng Minh Nguyệt gật đầu thật mạnh:

-Quả nhiên là cao minh.

Buổi sáng ngày hôm nay, gần như tất cả các Sứ giả đại diện cho các thế gia ẩn thế lưu lại thành Penzias đều đã biết chuyện này. Hơn nữa, Lăng Tiêu không nói rõ ba người chết ở bên trong Huyết Sát La Thiên Kiếm Trận rốt cuộc là ai, chỉ biết là trong đó có hoàng bào Dư Quang, cũng là người của thế gia ẩn thế. Mà ở trong thành này, mọi người trong các thế gia ẩn thế đều biết Dư Quang đến đây có cả Sư phó của Dư Quang nữa.

Trong các thế gia ẩn thế, Dư gia là một gia tộc khác thường, bọn họ chọn dùng hình thức kế thừa gia tộc, hơn nữa tu luyện một môn công pháp cực kỳ tà ác. Chính bản thân Dư Thiên tu luyện công pháp hút nguyên âm của nữ nhân, chuyên môn tìm kiếm xử nữ, tiến hành thái bổ, dùng cách đó để làm tăng lên thực lực.

Lẽ ra tu luyện loại công pháp tà ác này, gia tộc đó Sớm bị diệt trừ, nhưng thế gia môn phái ẩn thế luôn luôn coi thường giới thế tục, Dư gia hành xử trong các thế gia lại vô cùng khiêm tốn. Dư gia khi gây tai họa cũng đều là những người thế tục. Hơn nữa, nơi Dư gia đặt căn cứ cũng rất bí ẩn, cũng không dễ dàng tìm được hang ổ. Cho nên nhiều năm qua, Dư gia vẫn đều sống thật là tốt, cũng không có người đi tìm bọn họ gây phiền toái.

Trong nhiều năm qua có thể cũng có người đến gây sự với Dư gia, nhưng cũng chưa có thể thành công. Không thể tưởng được hôm nay người của Dư gia lại chết ở trong tay Lăng Tiêu. Mọi người đều nghi hoặc khó hiểu, bên người Lăng Tiêu chỉ có một Kiếm Hoàng, bản thân Lăng Tiêu thoát nhìn cũng rất cao minh, nhưng nhiều lần thực lực cũng chỉ là Ma Kiếm Sĩ bậc trung. Làm sao giết chết được một Kiếm Hoàng bậc trung, hai Kiếm Tông bậc cao và cộng thêm mười mấy Ma Kiếm Sĩ và Ma Kiếm Sư nữa chứ.

Thất sự là gặp quỷ. Gần như mọi người nghe thấy tin tức này đều có cảm giác khiếp sợ. Chẳng lẽ bên cạnh Lăng Tiêu còn có một thế gia ẩn thế thực lực lớn duy trì?

Mặc kệ những người này đoán như thế nào, lúc này Lăng Tiêu đang ở trong phủ, bưng một chén thuốc đen như mực đưa cho Phong Linh uống.

- Lãng Tiêu, cầu anh đấy, không uống có được không? Trời ơi.

Phong Linh dùng chân mềm che mặt, lộ ra hai ánh mắt linh động trốn tránh ánh mắt của Lãng Tiêu:

- Ta thật sự cảm thấy bản thân mình đã tốt lắm rồi, thật sự tốt lắm. Anh xem, lực lượng đều đã khôi phục.

Phong Linh nói xong, theo ố chân một cái cánh tay trắng nõn vung ra, dùng sức quơ quơ, sau đó vẽ mặt đau khổ:

-Thuốc này rất đắng, uống một lần đều cả đời khó quên, anh tha ta đi

Hai nàng Xuân Lan và Thu Nguyệt núp ở phía sau che miệng cười khê. Hôm nay bởi vì Phong Linh nhất định không chịu uống thuốc, hai nàng mới gọi Lãng Tiêu tới, Lãng Tiêu cười nói:

- Đây là chén thuốc cuối cùng, kỳ thật trong chén thuốc này, ta bỏ thêm vài loại linh dược, uống vào có thể giúp cô tăng mười năm tu vi. Hiện tại cô là Ma Kiếm Sĩ bậc hại? Uống bát thuốc này, liền tăng lên hai bậc nữa.

-Thất sự?

Phong Linh nhìn Lãng Tiêu với vẻ mặt hồ nghi, hiển nhiên nàng không rất tin tưởng lời nói dối của hắn. Người thiếu niên anh tuấn này trông rất là đơn thuần, nhưng thực sự lừa người mặt cũng không đổi sắc

-Thất sự

Lãng Tiêu gạt đầu ra vẻ rất thật. Phong Linh nghe hai má, ánh mắt khê đảo, nói:

- Nhấn không gian của ta bị tên Dư Quang chết tiệt kia cầm rồi, kết quả bọn chúng không còn gì dù chỉ một chút căn bản, bên trong đó còn rất nhiều đan dược tốt của ta...

Lãng Tiêu cười nói:

- Ta sẽ bồi thường cho cô.

- Ôi, được rồi.

Phong Linh vẽ mặt thấy chết không sợ, tiếp nhận chén thuốc kia uống vào. Sau đó Xuân Lan và Thu Nguyệt vội vàng bưng nước cho nàng uống. Phong Linh mặt mũi nhăn nhó, hơn nửa ngày mới hòa hoãn lại, nhìn Lãng Tiêu xoay người đi ra khỏi cửa, Phong Linh chợt như giật mình, người này dường như cũng không phải là kẻ đáng ghét?

Chà...Ảo giác. Nhất định là ảo giác.

Đêm qua mưa to, Nam Phương Vương Lý Vô Thông dường như cảm thấy trong lòng như lửa đốt. Hắn cũng không có ngủ tốt, tuy rằng nằm bên cạnh có nữ nhân xinh đẹp gọi cảm, lại có bốn sự cũng

bi hắn khai phá được vô cùng nhuần nhuyễn. Đêm hôm qua, nữ nhân kia nghe thấy tiếng sấm cuộn cuộn thậm chí càng thêm hưng phấn, nhưng Vô Thông lại cảm thấy bất an, không ngủ được cho đến tận trời sáng. Sáng hôm sau hắn cũng không gặp những người đó trở về,

cảm giác bất an này càng lúc càng mãnh liệt hơn. Buổi chiều, những người đó vẫn không trở về, một lúc sau thủ hạ của hắn báo cáo.

-Báo Thành Penzias bên kia có người tới, họ nói, nói là đêm qua có người tấn công vào thành Penzias, tấn công Phủ đệ của Linh chủ đại nhân. Toàn bộ cường đạo đều bị giết chết tại chỗ. Linh chủ Lãng Tiêu hầu tước nói, những người đó đều là mối họa của phương Nam.

-Người mời công tử đến đây đi?

Tên thủ hạ kia không biết nội tình, cứ một mạch báo cáo toàn bộ sự tình, lúc này nhìn thấy Nam Phương Vương Lý Vô Thông nặng nề ngã ngồi xuống chiếc ghế Bạo Viêm Sư Vương.

207. Chương 204: Hành Trình Mới

-Những người đó...bọn họ ở đâu?

Môi Lý Võ Thông bỗng nhiên trở nên hơi run run, hắn bỗng nhiên cảm giác toàn thân đều có chút vô lực, trong lòng dâng lên một ý niệm quái dị:

-Ta dường như, không nên đi trêu chọc tiểu tử Lăng Tiêu kia. Thoạt nhìn tiểu tử kia cũng không nhiều dã tâm lắm, cho dù đem thành Penzias cho hắn cũng không cần? Hắn cùng Thiên Lạc lại là bạn tốt, ta, ta đây là bị ma quỷ ám rồi?

Trên thực tế, Lý Võ Thông làm sao là bị ma quỷ ám ảnh, hắn còn khôn khéo hơn bất cứ ai khác, chỉ có điều lúc này lãnh thổ của hắn bị Lăng Tiêu lấy hết khiến cho hắn không thể dễ dàng tha thứ. Hơn nữa Lăng Tiêu bày ra một bộ mặt liêm chính yêu dân, cứ thế mãi, chỉ sợ tất cả thương nhân thị trấn Tập Mai Long này đều bị hấp dẫn đến thành Penzias để làm ăn. Điều này mới là vấn đề mà Lý Võ Thông chân chính lo lắng.

Phái ra Bành lão cùng theo bọn họ đánh vào Phủ của Lăng Tiêu cũng không phải Lý Võ Thông nhất thời xúc động, mà là kết quả của sự suy nghĩ rất kỹ. Chỉ cần Dư Thiên đại sư đáp ứng hỗ trợ, Lý Võ Thông không có gì phải sợ hãi, thái tử là cái gì, quốc vương ư, đối với một Kiếm Hoàng bậc trung, quả thực chính là con kiến hôi mà thôi, căn bản không đáng giá một đồng xu.

Giết Lăng Tiêu như thế nào? Đêm hôm qua, trừ Bành lão, tất cả đều là người của Dư gia, một đội hình mạnh như thế cũng đủ để giết được Lăng Tiêu, nhưng những người này có năng lực như thế nào, có quan hệ gì với Nam Phương Vương hắn? Căn bản là không ai dám hoài nghi đến hắn. Hơn nữa, Lý Võ Thông không tin nhiều cường giả như vậy không giết được một tên Lăng Tiêu kia.

Chỉ cần Lăng Tiêu chết, hắn là có thể thuận lý thành chương khống chế thành Penzias, lại lần nữa khống chế buôn lậu và buôn bán nô lệ. chỉ có được kinh tế hùng mạnh, mới có thể mưu cầu nghiệp lớn. Nếu không, đã tâm chỉ có thể nói suông mà thôi.

“Sao có thể? Sao có thể tất cả đều đã chết?” Lý Võ Thông hít sâu, sau đó đứng lên, cố gắng bày ra một bộ dáng uy nghiêm, sắc mặt vẫn hơi hơi run run. Cũng may bọn thuộc hạ không ai dám lớn mật đánh giá Nam Phương Vương. Lý Võ Thông đi ra khỏi cửa, lo lắng nhìn lên không trung, tâm tình cảm thấy tốt hơn.

-Thưa Vương gia, những người đó đang ở ngoài thành, không hiểu sao họ đưa tới một đồng thi thể, cho dù là muốn tranh công... cũng có chút ghê tởm?

Tên thuộc hạ nói xong, lại không chú ý tới chủ tử sắc mặt càng ngày càng khó coi.

Lý Võ Thông nói: -Người đi xuống đi

Nói xong có người mang chiến mã đến, Lý Võ Thông nhảy lên chiến mã, không để ý tới tên thuộc hạ, hai chân kẹp lại, chiến mã hí lên một tiếng, tung bốn vó chạy đi, tên thuộc hạ truyền tin cảm thấy mười phần buồn bực, nói:

-Vương gia hôm nay làm sao thế? Bình thường cũng không có thái độ như vậy.

Nói xong lúc lắc đầu, đi ra ngoài.

Lý Võ Thông lòng nóng như lửa đốt, rất nhanh đi ra ngoài thành. Thấy vài tên binh lính thân hình cao lớn trong tay còn cầm một cái túi nước, ngửa cổ uống ừng ực, dường như không có thèm quan tâm phía sau chiếc xe là mấy cái thi thể dùng vải dầu quấn lấy. Thấy Lý Võ Thông phóng ngựa tới rồi, vài tên binh lính nhìn lẫn nhau, trong đó một người lên tiếng hỏi:

-Người tới có phải là Vương gia không?

Lý Võ Thông với ánh mắt chim ưng linh hoạt, sắc bén nhìn thoáng qua tên binh lính kia, khe khẽ một tiếng, thầm nhủ “Thuộc hạ của Lăng Tiêu này không biết lễ tiết, không ngờ vô lễ như vậy.”

Tên binh lính kia với bộ dạng hồn nhiên không sợ hãi gì, lười biếng thi lễ với Lý Võ Thông, sau đó nói:

-Vương gia, ta phụng mệnh Lĩnh chủ thành Penzias đến đây báo cáo. Những người này đều là những phần tử gây nguy hại đến phương Nam. Bọn chúng đều có thực lực mạnh mẽ, là tội phạm quan trọng của Đế quốc trong nhiều năm qua, thuộc hạ của Vương gia cũng có thể nhận ra bọn chúng. Khi đến đây Lĩnh chủ có nói, công lao này Lĩnh chủ không có lấy, coi như là vì nước trừ hại. Nếu thuộc hạ của Vương gia không ai có thể nhận ra bọn chúng, vậy chúng ta ném thi thể bọn đạo tặc này ra nơi hoang dã.

Lý Võ Thông nghe xong, trong lòng thầm tức giận mắng: “Vớ vẩn. cho dù Lăng Tiêu thật sự bắt được bọn tội phạm nguy hiểm của đế quốc, cũng không nên đưa tới nơi này. Tặng cho ta, các người có ý tứ gì? Nói xấu bổn vương, các người muốn làm phản phải không?”

Lý Võ Thông xuống ngựa, mở tấm bạt che xem xét thi thể, trên mặt cũng không có biểu tình gì. nhưng trong lòng hẩn lại mừng như điên. Đã ra chiến trường, chết vài người đối với Lý Võ Thông không hề có gì to tát, mấu chốt vấn đề chính là trong mấy người chết đó, cũng không có thấy bóng dáng của ba người kia.

Có lẽ bọn họ đều chạy thoát.

Còn về phần bọn người này, chết sống đối với mình có quan hệ gì đâu? Lý Võ Thông về mặt thản nhiên nói:

- Các người trở về gửi lời cảm tạ Lĩnh chủ đại nhân hộ ta, đã vì đế quốc trừ hại, bổn vương ... sẽ ghi công. Cảm tạ các người, đã đi đường vất vả.

Nói xong. Hẩn nói với đám tùy tùng đang đứng ở phía sau:

- Lấy một trăm kim tệ đưa cho họ, coi như bổn vương thưởng cho các người.

Vài tên binh lính cười hi hi đi theo tùy tùng của Lý Võ Thông tiếp nhận kim tệ. Ở bên kia, Lý Võ Thông phân phó đám thủ hạ kéo thi thể đi. Vài tên lính của Binh đoàn Tia Chớp cũng nhảy lên lưng ngựa, đang chuẩn bị đi thì tên binh lính đội trưởng bỗng nhiên quay đầu lại, hướng về phía Lý Võ Thông nói:

-Báo cáo Vương gia, tiểu nhân còn có một việc quên nói, kỳ thật tối hôm qua, bọn này đánh vào phủ Lĩnh chủ còn có ba người nữa. Lý Võ Thông đột nhiên suy nghĩ, lập tức ý thức được đây là quỷ kế của tên Lăng Tiêu kia. chắc hẳn muốn làm cho bổn vương thất thủ, nhằm tìm ra dấu vết? đừng có nằm mơ.

Hẩn thản nhiên nói:

- Vậy à? Có bắt được không?

Tên binh lính khẽ lắc đầu, nói:

- Không ngờ mấy kẻ đó không được may mắn, đêm hôm qua, có đạo sấm sét lớn, đã giết chết ba người kia rồi, một chút tro cốt cũng không còn. Phỏng chừng mấy người kia đều có tội ác chồng chất. Bằng không như thế nào lại bị thiên lôi đánh chết? Vương gia, chúng ta xin phép cáo từ.

Tên binh lính kia nói xong, kéo tay cầm cương, ngay lập tức chiến mã phát ra một tiếng hí dài, giơ bốn vó, chồm lên rồi chạy rất nhanh.

Lý Võ Thông ngồi trên chiến mã, hai mắt có chút dại ra không nhúc nhích, đến khi mấy tên lính của Binh đoàn Tia chớp đã chạy biến mất khỏi tầm mắt, thủ hạ của Lý Võ Thông mới cẩn thận hỏi:

-Vương gia, bọn họ đều đã đi xa rồi.

Tên thuộc hạ của Lý Võ Thông này còn tưởng rằng Vương gia là nhìn theo đám binh lính kia. Trong lòng còn rất kích động, Vương gia quả nhiên chiêu hiền đãi sĩ, chỉ có vài tên tiểu binh, mà còn có đưa kim tệ, lại còn nhìn theo đến khi đi khuất khỏi tầm mắt, Vương gia như vậy, chúng ta tìm được ở đâu ra? Xem ra, chúng ta đã đi theo đúng người rồi.

Lý Võ Thông thân mình nhoáng lên một cái, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, mặt vàng như giấy, lập tức ngã xuống.

-Vương gia

-Vương gia ngài hãy tỉnh lại

Đám tùy tùng đang đứng ở phía sau lập tức cấp cứu Vương gia.

Tại thành Penzias, Hầu tước phủ, Lăng Tiêu tươi cười khi nghe tên thuộc hạ kia báo cáo về chuyến đi đến căn cứ của Nam Phương Vương. Thấy tên đầu lĩnh muốn đem nộp một trăm kim tệ, hắn liền cười nói:

-Các người cầm lấy đi, nhân tiện thời gian nhàn hạ, mời mọi người uống rượu cũng tốt.

Tên binh lính kia mặt mày hớn hở mang theo kim tệ đi ra. Phúc bá ở một bên cười:

-Phía Nam Phương Vương hẳn là có thể yên tĩnh được một đoạn thời gian.

hôm qua trong lúc chiến đấu, Phúc bá bị thương ở trên cánh tay, may mắn Tần Cách chạy tới kịp thời, bằng không những người đó đối phó Phúc bá đầu tiên.

Diệp tử ở một bên cười lạnh nói:

-Hắn không thành thật cũng không được, hắn có bản lĩnh thì cứ phái đại quân đến tấn công chúng ta. Đến lúc đó, chúng ta dùng ma tinh đại pháo, oanh kích bọn chúng.

Xuân Lan và Thu Nguyệt ở một bên cười khê. Phong Linh ở một bên nói:

- Ma tinh đại pháo bắn nhiều lãng phí lắm!

-Phong Linh muội muội, tên của muội vẫn còn chưa đọc ngược lại. sao đà sớm lo lắng cho hắn thế?

Diệp Vi Ný chu cái miệng nhỏ nhắn. Đối phó với Phong Linh quả thực rất dễ dàng. Phong Linh tỉnh bơ, làm bộ như không chấp nhặt cùng với Diệp tử. Hai nàng có cảm tình kỳ thật là không tồi, tuy nhiên không có việc gì luôn đấu vô mồm, cũng là một loại phương thức trao đổi.

Isa lúc này từ bên ngoài đi vào, thấy trên mặt mọi người đều đang có ý cười, tâm tình cũng tốt. Lăng Tiêu ở trong lòng nàng vô cùng quan trọng, Lăng Tiêu vui vẻ là nàng cũng vui vẻ rồi. Nàng nhẹ nhàng nói:

-Lăng Tiêu ca ca, nghe nói ca ca sắp đi theo bọn họ ra hải vực. không đi không được sao? Isa hai mắt chăm chú nhìn Lăng Tiêu.

Phía sau nàng là Hoàng Phủ Nguyệt nhìn lướt qua bên cạnh, hơi hơi lắc đầu, có chút không cho là đúng. cho dù hắn rất ưu tú, ta cũng không muốn chia sẻ cùng nữ nhân khác.

Ta muốn nam nhân chỉ để ý đến mình ta. Trừ ta ra, đừng nói là cưới, dù chỉ liếc nhìn nữ nhân khác, ta cũng không chấp nhận.

Bất kể ý tưởng này bị Isa cười nhạo, nhưng Hoàng Phủ Nguyệt vẫn kiên trì quan điểm của mình: “Chà, người cứ thích nam nhân đó đi, đời này, hẳn không chỉ có một nữ nhân đâu.”

Trước trận chiến đêm hôm qua, vài tinh hạch ma thú bậc sáu do Lăng Tiêu kiếm được từ đầm lầy Penzias không ngờ một khối cũng không còn... Trước mắt mặc dù có Đường Nhan Đan,

Nhưng Lăng Tiêu vẫn xuất ra một trăm khối Tinh hạch bậc năm giao cho Isa, đi nàng cùng Hoàng Phủ Nguyệt bán đấu giá, sau đó bắt đầu chuẩn bị xây dựng thành

Hiện tại, Lăng Tiêu càng ngày càng quen với cuộc sống của một Lãnh chủ, hắn muốn kiến thiết lãnh địa của mình thật tốt. Lăng Tiêu thậm chí còn có dã tâm, muốn làm cho nơi đây phát triển còn phần hoa hơn so vài đế đô.

Đường Nhan Đan lưu lại đủ cho ba tháng bán đấu giá, Lăng Tiêu giao phủ đệ cho đám người Diệp tử và Phúc bá quản lý. Tiếp đó, Lăng Tiêu cùng với mọi người trong thành hàn huyên tán gẫu, xử lý một chút sự tình, đồng thời lưu lại Thông Lạo Đan do tinh hạch luyện chế thành cho Lăng Võ. Binh đoàn Tia chớp là tư binh có độ trung thành rất cao, từ khi trở thành hầu tước, Lăng Tiêu có thể có được năm nghìn tư binh.

Lăng Tiêu an bài xong xuôi mọi việc, tạm biệt mọi người, cùng với Tổng Minh Nguyệt bước xuống một chiếc thuyền lớn, chuẩn bị đi đến Hải vực Tong gia.

Quay lại nhìn lên bờ biển, nhìn thấy mọi người nhỏ bé giống như con kiến. Thị lực của Lăng Tiêu rất tốt, có thể thấy rõ những người đó vẫn còn đứng ở nơi đó vậy tay. Trong lòng hắn, bỗng nhiên nghĩ ra rất nhiều điều :

“Thế tục chân tình quả thật là làm động lòng người. Mọi người yên tâm, ta sẽ mau chóng hùng mạnh, thủ hộ cho các người ... có được một cuộc sống an bình.”

208. Chương 205: Hải Vực Tổng Gia

Mặt biển lặng sóng êm ả, không trung vẫn hơi âm u, xa xa thỉnh thoảng có mấy tiếng kêu của đám chim biển bay qua... Tống Minh Nguyệt cùng Lăng Tiêu đứng trên boong tàu, dựa vào lan can, Tần

Cách đang ngồi xuống có chút khấn trương. Tống Minh Nguyệt mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Lăng huynh có phải vừa mới rời đi liền có chút luyến tiếc không? Đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân! Người như Lăng huynh lẽ ra không nên bị hồng nhan ràng buộc mới đúng!

Lăng Tiêu cười cười, nói:

- Vậy Tống huynh có lý tưởng gì?

Lý tưởng? Tống Minh Nguyệt hơi hơi sững sốt, lập tức nói:

- Đương nhiên là truy tìm chung cực của võ đạo, mọi người đều nói, chung cực của võ đạo, có thể đạt tới bất tử bất diệt! Ta cũng là tục nhân, đường nhiên cũng là cầu trường sinh thôi!

Lăng Tiêu lại hỏi:

- Vậy Tống huynh đã từng nghe nói ai là bất tử bất diệt chưa?

Tống Minh Nguyệt nghĩ rằng Lăng Tiêu đang khuyên nhủ mình, liền mỉm cười ôn hòa:

- Bất tử bất diệt có lẽ xa xôi, nhưng võ giả bậc cao muốn sống vài trăm năm thì có thể đạt tới chứ?

- Nhưng sống để làm gì?

Lăng Tiêu thoáng nhìn mặt biển rộng mênh mông, nhẹ nhàng nói tiếp:

- Tống huynh sợ là không muốn thừa nhận, mục đích sống chính là được chung sống lâu dài với người nhà, người yêu và bằng hữu.

Tống Minh Nguyệt cười khổ lắc đầu, nói:

- Bị huynh nói trúng rồi. Có lẽ là như vậy, tuy nhiên con đường võ đạo càng leo lên cao lại càng muốn cao hơn... cao hơn nữa! Còn người nhà, người yêu, bằng hữu như huynh vừa nói, có lẽ cuối cùng cũng phải từ bỏ, có lẽ đến lúc đó, sợ rằng con người ta sẽ không thể không chế nổi tâm tình bản thân nữa!

Lời Tống Minh Nguyệt khiến Lăng Tiêu nhớ tới hai chữ: tâm tình!

Nghĩ tới đây, Lăng Tiêu lại hỏi:

- Tống huynh, trước khi đột phá, lệnh tôn có tu vi gì?

Tống Minh Nguyệt nói:

- Là Kiếm Hoàng bậc một, khi muốn đột phá lên Kiếm Hoàng bậc hai, không biết tại sao liền tẩu hỏa nhập ma, cả người thần trí không rõ, thiếu chút nữa còn làm người khác bị thương. Nếu lúc đó mà ông nội ta không xuất quan không chế cha ta, chỉ sợ còn gây thành đại loạn. A, nói ra như vậy quả thật cảm thấy xấu hổ, lại còn làm phiền Lăng huynh, mời huynh tới.

Lăng Tiêu thản nhiên cười:

- Có gì đâu, thực lực của lệnh tôn rất cường đại. Tống huynh còn trẻ như vậy mà lệnh tôn đã đạt tới Kiếm Hoàng bậc một sao?

Sắc mặt Tống Minh Nguyệt hơi hơi đỏ lên, là con mà nói chuyện về cha mẹ cảm giác không được tự nhiên cho lắm:

- Gia phụ năm nay lẽ ra là 120 tuổi, ba năm trước, khi định đột phá, là 117 tuổi.

Sắc mặt Lăng Tiêu hơi cổ quái, không kìm nổi hỏi:

- Tổng huynh năm nay mới chỉ hai mươi mấy tuổi sao?

Tổng Minh Nguyệt xấu hổ cười cười, nói:

- Gia phụ cả đời si mê võ đạo, nếu không phải ông nội của ta buộc cha phải cưới mẹ ta, chỉ sợ tới giờ đã không có ta!

Lăng Tiêu vốn tưởng rằng Tổng Minh Nguyệt chính là con út của cha hắn, không ngờ nghe ý tứ này thì chính là con trai độc nhất! Hắn thầm nghĩ: xem ra phụ thân của Tổng Minh Nguyệt chính là một người si mê võ đạo tới điên cuồng, chính vì thế mà thực lực tăng tiến rất nhanh, có điều tâm tình lại kém, không tương xứng với kiếm kỹ công pháp, vì vậy tẩu hỏa nhập ma cũng là bình thường.

Nghĩ đến đây, Lăng Tiêu nói:

- Bên trong gia tộc Tổng huynh, hiện giờ người có tu vi cao nhất là tới trình độ nào?

Vừa nói vậy, Lăng Tiêu lại nói tiếp:

- Ta hỏi vậy chính là bởi vì bệnh tình của lệnh tôn nên mới muốn hiểu cho rõ, nhưng nếu cảm thấy không tiện thì cũng không cần trả lời.

Tổng Minh Nguyệt cười ha hả, nói:

- Hải vực Tổng gia bởi vì ở trên hải đảo, xa đất liền nên không có tranh đấu với ai. Chỉ cần người khác không Xâm phạm chúng ta, chúng ta tuyệt sẽ không đi trêu chọc người khác! Thực lực cao nhất. Hải vực Tổng gia là ông nội của ông nội ta (kì của ta), hiện tại đã đạt tới thực lực Kiếm Tôn, hàng năm vẫn bế quan, từ nhỏ tới giờ ta cũng mới chỉ gặp một lần mà thôi! Tiếp theo chính là ông nội của ta, hiện giờ tu vi tới Kiếm Hoàng bậc sáu!

Tổng Minh Nguyệt nói xong khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Tuy rằng nghe Kiếm Hoàng bậc sáu chỉ kém Kiếm Tôn có một bước, nhưng thực tế đó chính là khác biệt như trời với đất! Ông nội của ta đã tiến vào cảnh giới Kiếm Hoàng bậc sáu từ một trăm năm trước, sau đó liên tiếp bế quan, nhưng vẫn không thể lĩnh ngộ nổi tinh túy của Kiếm Tôn.

Đây là lần đầu tiên Lăng Tiêu nghe được chuyện về Kiếm Tôn, nghĩ thầm: Nếu Kiếm Tôn chống lại cao thủ Nguyên Anh kỳ, không biết ai thắng ai thua. Nhưng nếu có thêm những đạo thuật, pháp bảo

dời non lấp biển, hủy thiên diệt địa, chỉ sợ Kiếm Tôn chưa chắc đã là đối thủ của người tu chân Nguyên Anh kỳ!

- Nghe nói Kiếm Tôn có thể trực tiếp hấp thu linh khí trong thiên địa để tu luyện, không biết có việc này không?

Lăng Tiêu tùy ý hỏi, Đôi mắt Tổng Minh Nguyệt hơi co lại, do dự chốc lát mới cười khổ nói:

- Xem ra Lăng huynh đúng là chỉ biết một chút chuyện của các thế gia ấp náu, có lẽ ít hơn so với tại hạ!

Lăng Tiêu lắc đầu, nói:

- Tại hạ cũng chỉ là vô tình nghe được người ta nói, cũng không dám xác nhận trong lòng.

Tổng Minh Nguyệt cũng không vạch trần lời nói dối của Lăng Tiêu. Theo hắn nghĩ, môn phái có thể luyện chế ra đan dược thần kỳ như thế, sao lại không có cao thủ cấp Kiếm Tôn? Gã Lăng Tiêu cũng quá mức cẩn thận, chẳng lẽ không biết càng phủ nhận, lại càng làm người tà hiểm nghi sao?

Tổng Minh Nguyệt cười nói:

- Theo ta biết, trong gia tộc ta, trừ ông nội còn có tám cao thủ cấp Kiếm Hoàng từ bậc một tới bậc năm, còn Kiếm Tôn thì có rất nhiều, tu vi dưới Kiếm Tôn như Ma Kiếm Sư thì càng nhiều hơn, vì huynh cũng là một Mã Kiếm Sư bậc bốn!

Lăng Tiêu thăm nhủ, gã Tống Minh Nguyệt này cũng khá khiêm tốn, khác hẳn với người của các thế gia vẫn khinh thường tục nhân. Hải vực Tống gia sở dĩ được tôn là thế gia nhất lưu là do quan hệ trực tiếp tới các cao thủ của họ. một gã Kiếm Tôn, chín gã Kiếm Hoàng, nhiều gã Kiếm Tôn, vô số Ma Kiếm Sư... nói vậy, gia tộc này quả thực có thực lực rất mạnh.

Các thủy thủ trên thuyền đều là những người kỳ cựu trên biển, giương buồm hết cờ, thuận gió lao hết tốc lực. Tối đêm ngày thứ ba, thuyền tới một hòn đảo rất lớn, rồi dừng lại bên bến tàu. Bầu trời

đêm đầy sao lấp lánh, vàng trắng toả ánh sáng huyền ảo, chiếu rọi trên mặt biển tĩnh lặng khiến người ta có cảm giác cô đơn, tịch mịch. Ánh đèn sáng choang trên bến tàu soi rõ một mảnh náo nhiệt, chắc là mọi người đã biết Tống Minh Nguyệt trở về nên ra đón.

Thoạt nhìn có thể thấy phụ thân Tống Minh Nguyệt có địa vị rất cao trong gia tộc. Ngẫm lại cũng đúng, trong gia tộc có rất nhiều cao thủ cấp Kiếm Tôn, nhưng đã mấy trăm năm vẫn chỉ có chín cao thủ cấp Kiếm Hoàng, nếu phụ thân của Tống Minh Nguyệt có thể khôi phục bình thường, như vậy hải vực Tống gia có tới mười cao thủ cấp Kiếm Hoàng.

Lăng Tiêu lúc trước hỏi Tống Minh Nguyệt về các cao thủ của hải vực Tống gia kỳ thực là trong lòng có chút nghi hoặc. Nếu bọn họ không có công pháp tu luyện tâm tình, vậy làm thế nào mà tổ tông của bọn họ có thể tu luyện tới cấp bậc Kiếm Tôn? Ở Tu Chân Giới, nếu có ai không tu luyện tâm tình mà cư thế thẳng đường định tới cảnh giới Nguyên Anh kỳ, vậy thì chỉ sợ vừa tới Kim Đan kỳ đã tẩu hỏa nhập ma.

Thực lực của người tu chân tăng lên thì tâm ma cũng sẽ hùng mạnh theo. Đây chính là cửa ải mà không ai có thể tránh được, bất luận đều phải đối mặt!

Cho nên, có được Đại Tự Tại Tâm Kinh, Lăng Tiêu, mới có thể may mắn tăng thực lực lên nhanh như vậy mà không cần phải lo lắng tâm ma cản trở. Thoạt nhìn thì vị tiền bối Kiếm Tôn kia của Tống gia vẫn bề quan hàng năm chính là để tu luyện tâm tình. Đã nhiều năm như vậy, chắc hẳn đã có thể tổng kết được một bộ công pháp tâm cảnh để tránh hậu nhân vì tăng cường thực lực quá nhanh mà tẩu hỏa nhập ma, hay là căn bản ông ta không hề ý thức tới điểm đó?

Trong khi Lăng Tiêu đang Suy nghĩ, đám người của Tống gia đã tới nghênh đón. Khi thấy Tống Minh Nguyệt, tất cả đều rất khách khí cũng không có cảm giác bề ngoài thân thiết, quay lưng lại đàm cho một dạo giống như người thế tục. Với tinh thần lực tương đối hùng mạnh hiện giờ của mình, Lăng Tiêu có thể cảm nhận rõ ràng, trên địa bàn của hải vực Tống gia đúng là có không khí “vô tranh” (không tranh đấu).

Đây quả là tương đối hiếm có!

Cho dù là thế gia ẩn thế, cũng cần một số tài nguyên, mà có tài nguyên, vậy cần phân phối, mà phân phối... nhất định sẽ xuất hiện phân phối không công bằng mà sinh ra oán niệm!

Đương nhiên, cũng không loại trừ trường hợp có quá nhiều tài nguyên tới mức không cần đòi hỏi. Không khí lúc này rất tốt, thấy Tống Minh Nguyệt mang một thiếu niên anh tuấn và một hán tử dáng người cực lớn về, đám người của hải vực Tống gia cũng không hề biểu lộ nửa điểm khinh thị, thậm chí khi thấy Tấn Cách còn lộ vẻ cẩn thận, cung kính. Tuy rằng đã nhận được thư của Tống Minh Nguyệt nói rằng sau lưng thiếu niên này là một thế gia ẩn thế với thế lực hùng mạnh, nhưng khi tận mắt thấy một thiếu niên có tu vi không cao lại mang theo một tùy tùng có thực lực Kiếm Hoàng, tất cả mọi người đều vô cùng rung động.

Cảnh tượng trên đảo rất xa hoa, cây cối tạo thành những mảng xanh mát, mặt đường được lát đá hoa cương rất phẳng phiu, khi tới chỗ docks còn được mài rất cẩn thận. Hai bên đường là những ngọn

đèn đường tinh hạc toả ánh sáng dịu nhẹ nhưng vẫn rất sáng sủa.

Những đình nghỉ mát và ghế dài có thể thấy ở khắp nơi, ở những nơi có nước chảy trên đảo, có thể gặp những con cá vàng rất đẹp đang nhẹ nhàng bơi. Tất cả các công trình kiến trúc trên đảo đều mang vẻ phong tình, đẹp mắt nhưng không hề thiếu vẻ tự nhiên, không có tài lực thật lớn, căn bản không có khả năng xây dựng được những lầu các xa hoa như vậy. Tống Minh Nguyệt cười nói:

- Gia tộc ở đây đã nhiều thế hệ, trong nhiều năm quả cũng đã tích lũy được một ít tài vật. Những tục vật này chưa chắc đã được lọt vào mắt xanh của Lăng huynh. Nếu gia phụ thực sự có thể khôi phục lại được, đến lúc đó cửa lớn của kho báu gia tộc sẽ mở ra, Lăng huynh cứ tùy ý lựa chọn.

Lăng Tiêu cười cười nói:

- Tổng huynh quá khách khí!

Quả thật, một ít vật thể tục đích xác là Lăng Tiêu không để vào mắt, nhưng loại thể gia ẩn thể cả ngàn năm, trong những thứ tích lũy được chắc chắn sẽ có vài món đáng để nhìn chứ?

Nói vậy thôi, thiên tài địa bảo, linh tinh gì đó... Lăng Tiêu cũng không ngại có quá nhiều!

Trên đảo, các kiến trúc đều giữ một khoảng cách nhất định với nhau để giữ không gian độc lập, hơn nữa, khoảng cách giữa các kiến trúc trong đó càng xa thì càng thấy thân phận của chủ nhân là cao cấp!

209. Chương 206: Tiểu Hoàn Đan

Tổng gia tổ chức dạ tiệc long trọng, ngay cả ông nội của Tổng Minh Nguyệt là một Kiếm Hoàng bậc sáu đã bế môn lâu năm cũng xuất hiện. Khi gặp Lăng Tiêu, ông không hề có nửa điểm khinh thị, thần sắc hết sức ôn hòa nói chuyện với Lăng Tiêu, cũng cầu khẩn hắn hãy cố hết sức khám cho con mình, có bất cứ yêu cầu gì cũng có thể nói ra, nếu Tổng gia có thể đáp ứng, nhất định sẽ tận lực thỏa mãn.

Cũng giống như lão tổ tông có tu vi Kiếm Tôn, đã nhiều năm Tổng Y cũng không xuất hiện trước mặt mọi người, cho nên ông vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều tiến đến chào hỏi.

Tổng Y thoát nhìn trông như một trung niên khoảng 40 tuổi, trên mặt cũng không có mấy nếp nhăn, tóc đen đầy đầu, đôi mày kiếm thẳng tắp tới tận thái dương, hai mắt bắn ra tính quang, mắt vuông

chữ điền, chỉ có điều trong lòng vẫn ưu tư bệnh tình của con trai nên rất ít khi tươi cười, khiến người ta cảm thấy khó có thể tin nổi một nam nhân thoát nhìn còn rất trẻ như vậy lại là một ông già đã sống gần 200 tuổi!

- Lăng Tiêu tiểu hữu, lần này đa tạ ngươi đã trợ giúp ra tay, khuyến tử bị bệnh ba năm nay khiến lão phu tu luyện cũng không tập trung tinh thần được. Toàn bộ gia tộc đều vì một mình hắn mà vương bận, nếu tiểu hữu có thể chữa khỏi cho khuyến tử... nếu tiểu hữu có gì phiền phức, cứ giao cho Tổng gia ta xử lý!

Lời lẽ của Tổng Y vô cùng khách khí, vừa nói xong, ông lại quay mặt nhìn đám người trước mặt một vòng, vẻ mặt lại trở nên uy nghiêm:

- Từ hôm nay trở đi, Lăng Tiêu tiểu hữu chính là khách quý của Tổng gia! Bất luận kẻ nào cũng không được coi thường!

Lăng Tiêu hơi khom người với Tổng Y, nói:

- Tổng tiên bối quá khách khí, lại nói tiếp, tại hạ đã không công mà nhận lộc, chỉ muốn sống ăn ngủ thoải mái, nếu có thể tri liệu, tại hạ tuyệt đối tận tâm hết sức!

Tổng Y gật gù đầu, sau đó phân phó mọi người chiêu đãi liền rời đi. Trong dạ tiệc, đầy các loại hải sản quý hiếm của hải dương, gia chủ Tổng gia tuyệt đối nhiệt tình và chu đáo. Có rất nhiều món mà

Lăng Tiêu chưa bao giờ được nếm nên ăn uống rất vui vẻ. Tần Cách trầm mặc ít lời, tuy nhiên một cao thủ cấp bậc Kiếm Hoàng, làm gì có ai dám khinh thường. Thấy gã đại hán này ăn thô uống lớn, mọi người đều nhiệt tình tiếp ứng cho hắn.

Sáng Sớm hôm sau, Lăng Tiêu tỉnh dậy, đẩy cửa đi ra. Lan can cầu thang khảm những viên đá cuội nhiều màu sắc đẹp đẽ. Trước và sau lầu đều trồng các loại cây, thậm chí có những cây cao vài thước, hiển nhiên đã có từ lâu. Bên ngoài đã Sớm có thị nữ xinh đẹp chuẩn bị đồ rửa mặt chờ đợi hắn. Lăng Tiêu chuẩn bị đầy đủ xong, thấy Tổng Minh Nguyệt tươi cười đi tới, liền thầm nghĩ: Tổng Minh Nguyệt này cũng là một đứa con có hiếu!

- Lăng huynh, đêm qua ngủ ngon giấc không?

Tổng Minh Nguyệt ân cần thăm hỏi một cách đầm ấm, mặc dù trong lòng rõ ràng gấp gáp nhưng trên mặt lại không hề lộ ra chút nào.

Lăng Tiêu nói:

- Chúng ta tới xem lệnh tôn trước đi.

Tổng Minh Nguyệt nói:

- Không cần nóng vội. Lăng huynh cứ ăn sáng xong rồi đi.

Lăng Tiêu lắc đầu nói:

- Sợ rằng ta mà còn chưa gặp lệnh tôn, Tổng huynh vẫn sẽ lo lắng. Giờ cứ đi xem trước một chút, cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian.

Tổng Minh Nguyệt gật gù đầu, sắc mặt ửng đỏ, nói:

- Như thế.. Tổng Minh Nguyệt cũng không nói những lời cảm kích nữa, nói nhiều lại có vẻ đạo đức giả. Tình này của Lăng huynh, Minh Nguyệt xin ghi khắc trong tâm!

Tần Cách đã dậy sớm, yên ổn ngồi trên bãi cỏ tu luyện. Lăng Tiêu giao cho hắn một tâm pháp rất dễ hiểu. Đối với thú nhân như Tần Cách mà nói, bọn họ tu luyện tinh thần lực tuy rằng tiến rất chậm, nhưng có một điều tốt, đó là tâm tình của họ rất vững chắc! Thú nhân rất ít khi xuất hiện tình huống tẩu hỏa nhập ma, tuy nhiên nếu còn đi theo Lăng Tiêu, sẽ có lúc sử dụng đan dược gì đó để nâng cao tu vi.

Để bảo hiểm, Lăng Tiêu vẫn truyền cho Tần Cách một môn công pháp tu luyện tâm cảnh. Mỗi ngày Tần Cách đều chăm chỉ tu luyện, hơn nữa Tần Cách rất ngạc nhiên vui mừng phát hiện, từ khi tu luyện công pháp củng cố tâm tình này, không ngờ tinh thần lực của mình lại tăng trưởng rất nhanh!

Đối với Tần Cách mà nói, ý nghĩa sinh mệnh của hắn chỉ có hai việc, thứ nhất là nguyện trung thành với Đại Tế Ti, thứ hai là tu luyện, chỉ đơn giản là vậy, bởi vì... hắn là thú nhân. Tổng Minh

Nguyệt mang Lăng Tiêu đi vào sâu trong rừng, đi hơn trăm bước, đến cuối cùng tới một lầu nhỏ rất khó tìm. Tổng Minh Nguyệt vừa đi vừa nói:

- Sau khi gia phụ bị tẩu hỏa nhập ma, ban đầu trở nên cuồng tính, gần như cứ gặp người là đánh, ngay cả mẹ ta cũng suýt nữa chết trong tay ông. Sau đó ông nội của ta xuất quan, không chế cha ta. Từ đó về sau, thần trí của cha vẫn không tỉnh táo lại, chỉ ngẫu nhiên có lúc tỉnh táo liền yêu cầu mọi người giết mình, nói rằng sống rất đau khổ, đáng thương một thân tu vi giờ chẳng còn gì. Ba năm qua, đã có vô số danh y tới khám, cũng có một số đến từ những thế gia ẩn thế có y thuật cao thâm, ôi... Tổng gia đã xuất ra vô số lễ tạ nhưng tình trạng của gia phụ cũng chẳng có chút chuyển biến tốt đẹp nào!

Lăng Tiêu thần nhiên gật đầu, cũng không giạt mình trước những gì Tổng Minh Nguyệt vừa kể. Theo hắn thấy, phụ thân của Tổng Minh Nguyệt bị tẩu hỏa nhập ma mà vẫn như vậy đã là kết quả tốt nhất rồi!

Bình thường mà nói, càng là người có tu vi hùng mạnh, phản ứng lại càng đáng sợ, hoặc là hoàn toàn thành ma, thành đại ma đầu hiếu sát, hoặc sau khi tẩu hỏa nhập ma thì tử vong. Trường hợp vừa không trở thành đại ma đầu vừa không chết là cực kỳ hiếm có, hơn nữa ngẫu nhiên còn có thời khắc tỉnh táo, điều này nói lên tình huống có lẽ không quá nghiêm trọng.

Cửa lầu vừa mở ra, bên trong đã truyền đến một hương vị tươi mát khiến Lăng Tiêu có chút kinh ngạc. Bình thường, loại địa phương này hẳn là tràn ngập mùi gỗ mục, nếu không cũng là những mùi lạ khó chịu, không ngờ ở đây lại có thể thanh thoát như vậy. Tổng Minh Nguyệt khẽ nói:

- Hàng ngày ở đây đều có người tới quét dọn sạch sẽ.

Bên trong lầu cực kỳ xa hoa, không hề kém gì so với nhà của các đại quý tộc. Trong căn phòng bên trái, Lăng Tiêu thấy Tổng Nghi đang nằm trên giường, đáng vẻ tiêu tụy, gầy da bọc xương, hốc mắt

thật sâu, da dẻ vô cùng nhăn nhoe nhưng thân thể rất sạch sẽ, không hề có mùi vị gì khó chịu.

Lăng Tiêu đến gần, nhẹ nhàng đặt ngón tay lên cổ tay Tổng Nghi, nhắm mắt lại, cảm thụ kinh mạch của Tổng Nghi vận hành. Điều khiến Lăng Tiêu giật mình chính là kinh mạch của Tổng Nghi... không ngờ lại hoàn toàn bình thường. Đúng vậy, nội lực toàn thân vẫn theo các kinh mạch chậm rãi chảy về vị trí đan

điền ở bụng. Tống Minh Nguyệt đứng bên cạnh vô cùng khẩn trương nhìn Lăng Tiêu không nháy mắt. Trên thực tế, cũng khẩn trương giống như Tống Minh Nguyệt còn có toàn bộ người của Tống gia trên hải đảo này.

Tống Nghi vốn là một võ giả thiên tư trác tuyệt của thế hệ ông, trở thành cao thủ Kiếm Hoàng thứ mười của hải vực Tống gia, cũng rất nhanh chóng chuẩn bị đột phá lên Kiếm Hoàng bậc hai. Không ngờ lại lâm vào thảm cảnh tẩu hỏa nhập ma. Bởi vì Tống Nghi bị tẩu hỏa nhập ma nên mấy năm qua, toàn bộ các Kiếm Tôn bậc sáu của hải vực Tống gia này đều vô cùng cẩn thận khi muốn đột phá cảnh giới Kiếm Hoàng, không còn dám lơ là như trước nữa.

-A?

Khi thần thức của Lăng Tiêu theo kinh mạch của Tống Nghi chậm rãi đi tới đan điền của hắn, bỗng nhiên phát hiện có điểm không thích hợp. Đan điền của Tống Nghi... không ngờ bị vụn vụn!

Đúng vậy! Bình thường, đan điền của người luyện võ đều tròn như một cái bình đựng nước, tất cả nội lực đều theo kinh mạch toàn thân chảy về chứa đựng trong đó. Khi cần dùng, chiếc bình đựng nước này sẽ tăng áp lực, đẩy nội lực cuộn cuộn không ngừng đi ra theo các kinh mạch, cuối cùng thông qua hai tay người, nhập vào vũ khí, xuất ra kiếm khí hùng mạnh.

Nếu xét kiếm kỹ hùng mạnh hay không phải căn cứ vào các kỹ năng mà kiếm kỹ đó phát ra!

Đan điền của Đại Tế Ti tương đương với cái bình chưa bị biến mất, hoặc có thể là bị người đánh vỡ, khiến cho nội lực của nàng căn bản là không có nơi để chứa, bất kể tu luyện thể nào cũng đều không thể sử dụng.

Mà trước mặt, Tống Nghi đang nằm trên giường này lại có một đan điền còn lớn hơn tất cả những người mà Lăng Tiêu đã từng gặp.

Lăng Tiêu cũng từng dùng thần thức cảm giác qua đan điền của Tần Cách, thấy đan điền của hắn lớn hơn rất nhiều so với mấy người Phúc bá. Lăng Tiêu hiểu, đây chính là dấu hiệu cấp bậc rất rõ ràng giống như ở Tu Chân Giới. Trên đại lục Thương Lan, người luyện võ có cấp bậc khác nhau thì dấu hiệu này cũng khác nhau, ví dụ như đan điền lớn nhỏ, mức độ tinh thuần của nội lực. Mặc dù chưa gặp cao thủ cấp Kiếm Tôn nhưng Lăng Tiêu vẫn hoài nghi không rõ trong cơ thể của những cao thủ có thể hấp thu thiên địa linh khí đó có nội lực hay không, hay là cũng giống mình hiện tại, trong đan điền chứa thiên địa linh khí!

Nếu không, Kiếm Tôn làm sao có thể chỉ động một ngón tay đã có thể tiêu diệt một Kiếm Hoàng bậc sáu?

Lăng Tiêu vừa mới như đi vào cõi thần tiên, còn Tống Minh Nguyệt đứng bên cạnh lại cố gắng không phát ra tiếng động, cũng không dám đi tới đi lui trong phòng mà mỹ nam tử này chỉ có thể nắm chặt hai tay, buông ra rồi lại nắm chặt... Lăng Tiêu tiếp tục cảm giác đan điền của Tống Nghi là vụn vụn bởi vì nó như thể bị một người dùng sức thật lớn, bóp méo cái bình chứa nước như hình số 8! Hơn nữa, bên ngoài đan điền lại có một cái hố nhỏ. Thần thức Lăng Tiêu không thể tiếp tục xâm nhập vào trong đan điền của Tống Nghi, cảm nhận thấy nội lực trong đan điền của Tống Nghi tuy rằng vô cùng tinh thuần nhưng lại có một cảm giác quái dị không thể nói nên lời!

Bị thương nặng như thế, không ngờ còn có thể duy trì ba năm không chết, người này... quả thật là mạnh mẽ!

Lăng Tiêu trầm tính toán, giờ muốn chữa trị đan điền của Tống Nghi bắt buộc phải có vài loại thiên tài địa bảo mới được! Cũng giống với Đại Tế Ti, nếu muốn tái tạo lại đan điền cho Đại Tế Ti, vậy

cần phải luyện chế Tiểu Hoàn Đan. Cho dù ở Tu Chân Giới, loại đan dược này cũng được xem như cực phẩm đan dược!

Lăng Tiêu chưa bao giờ luyện chế nó bởi vì luyện chế Tiểu Hoàn Đan cần rất nhiều loại dược liệu mà hắn còn chưa bao giờ được thấy... Không thể không nói, những người tu chân lúc bấy giờ quả thực rất bị ai, ngay cả loài do người trồng cũng đã tuyệt chủng, cho nên ở thế giới này có đủ các loại thiên tài địa bảo để luyện chế Tiểu Hoàn Đan hay không, mà cho dù có đủ, Lăng Tiêu có thể luyện chế thành công hay không, đều là một ẩn số! Lăng Tiêu chậm rãi mở mắt ra, nhìn ánh mắt lo lắng của Tống Minh Nguyệt, hơi hơi lắc đầu. Thoáng chốc, ánh mắt Tống Minh Nguyệt trở nên ảm đạm, nước mắt chảy xuống từ hai bên khóe mắt không hề có chút dấu hiệu báo trước. Hắn nhìn phụ thân đang nằm tiêu tụy trên giường, trong lòng vô cùng khổ sở.

210. Chương 207: Tột Cùng Của Tuyệt Vọng Là Hi Vọng

Lăng Tiêu thấy Tống Minh Nguyệt không ngờ chảy nước mắt, cảm thấy nao nao, tự nhủ: Tống huynh này mặt mũi sáng sủa, cử chỉ tao nhã, cách nói năng cao quý, ôn hòa như gió xuân, khi nói chuyện cũng không có vẻ kích động, có điều tính cách thế này... hơi giống con gái! Như vậy cũng không phải là tốt!

- Tống huynh, đừng quá khổ Sở, con người ta sinh lão bệnh tử, đó là chuyện không thể tránh khỏi.

Lời Lăng Tiêu ngược lại càng làm Tống Minh Nguyệt thương tâm, bờ vai run run, thoạt nhìn là thấy đang cực lực khắc chế bi thương trong lòng. Cuối cùng Lăng Tiêu bất đắc dĩ nói:

- Chẳng lẽ từ trước tới giờ, các danh y khám xong không nói cho huynh là kinh mạch của lệnh tôn là bình thường sao?

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Tống Nghi đang nằm đó không nhúc nhích, nhẹ nhàng nói:

- Nói cách khác, lệnh tôn vẫn có hy vọng khôi phục!

Tống Minh Nguyệt ngừng hai mắt đầm lệ, cúi đầu lau lau, sau đó cúi đầu về phía Lăng Tiêu, cười xin lỗi:

- Rất xin lỗi, Minh Nguyệt thất lễ. Chỉ có điều mấy năm qua, Minh Nguyệt hồi hải ngược xuôi, hao tâm tổn trí, vẫn trông mong một ngày phụ thân có thể khỏe mạnh. Kỳ thật khi ở trên thuyền, ta đã nói với huynh, người luyện võ còn sống chính là theo đuổi chung cực của võ đạo, theo đuổi trường sinh bất tử, trừ thứ đó ra, tất cả các thứ khác đều không có ý nghĩa. Những lời này cũng không đúng hoàn toàn, ít nhất hiện tại, nếu có thể khiến phụ thân ta khôi phục thân thể khỏe mạnh lại, cho dù ông chỉ còn là một người bình thường, ta đây cũng sẽ cố gắng để ông vui vẻ an hưởng tuổi già. Đúng như huynh nói, con người ta có sinh lão tử bệnh, chẳng ai có thể chống lại nổi. Chỉ cần ông còn sống, sống khỏe mạnh bình thường, vậy đã là hơn hẳn những thứ khác rồi!

Nhìn Tống Minh Nguyệt biểu lộ chân tình, Lăng Tiêu cũng có chút cảm khái. Tình thân chính là thứ mà nhân loại khó lòng dứt bỏ nhất, cũng khó trách người tu chân vẫn luôn đi theo vô tình đạo. Tuy nhiên Lăng Tiêu vẫn có chút coi thường vô tình đạo, nếu người là một kẻ vô tình vô nghĩa, nhìn hết thấy nhân gian, cho dù có thành tiên, vậy thì có thể làm gì? Ngay cả tình cảm cũng không có, chẳng lẽ người chỉ như... một hòn đá bên đường thôi sao?

Lúc này Tống Minh Nguyệt đã khôi phục vẻ tao nhã và phong độ, đôi mắt mặc dù vẫn hơi đỏ nhưng giọng nói đã trở lại trầm ổn:

- Lúc trước, các danh y đến khám đều nói kinh mạch của phụ thân vận hành bình thường, nhìn không ra là tẩu hỏa nhập ma, có lẽ là trùng một kỳ độc gì đó không chừng. Tuy nhiên ông nội ta nói, trùng độc chỉ là nói vô căn cứ, lang băm nói bừa, cha ta đúng là vì tu luyện mà tẩu hỏa nhập ma. Ôi... cho đến tận bây giờ, ta cũng chẳng biết tại sao ông lại biến thành như vậy!

Lăng Tiêu đột nhiên hỏi:

- Cha của Tống huynh có phải tu luyện một loại kiếm kỹ có lực sát thương đặc biệt mạnh mẽ không? Hơn nữa, trước khi ông tẩu hỏa nhập ma, có phải đã luyện kiếm kỹ đó tới mức cao cấp không?

Tống Minh Nguyệt sững sốt, lập tức trên mặt lộ ra thần sắc kích động, tiến tới nắm lấy tay Lăng Tiêu, ngạc nhiên vui mừng hỏi:

- Làm sao Lăng huynh biết? Có phải gia phụ còn cơ hội cứu được không?

Lăng Tiêu cảm giác bị nam nhân cầm tay quả thực là rất khó chịu, tuy nhiên không ngờ trong lòng lại không hề sinh ra phản cảm. Tại sao tay của Tống Minh Nguyệt lại mềm mại, ấm áp như vậy nhỉ?

Tống Minh Nguyệt lập tức cảm giác mình thất thố, vội buông tay Lăng Tiêu ra, vẻ mặt hơi mất tự nhiên, tuy nhiên vẫn nhìn Lăng Tiêu đầy vẻ mong chờ:

- Kiếm kỹ mà gia phụ tu luyện quả thật đi theo con đường cương mãnh. Hơn nữa trước khi bị tẩu hỏa nhập ma, gia phụ nói rằng trong tổng cộng sáu tầng của kiếm kỹ thì gia phụ đã luyện tới đỉnh tầng thứ tư, đang chuẩn bị đột phá lên tầng thứ năm!

Nói xong, Tống Minh Nguyệt nhướn mày, khê hỏi:

- Lăng huynh, hay là, huynh cho rằng gia phụ tẩu hỏa nhập ma là có liên quan tới việc tu luyện kiếm kỹ kia?

Nói xong, hắn lại lầm bầm:

- Không phải vậy chứ! Khi ngẫu nhiên tỉnh táo lại, gia phụ chưa bao giờ nói tới điều này!

Lăng Tiêu nhìn thoáng Tống Nghi vẫn đang nằm đó không nhúc nhích, thầm nghĩ: nếu phụ thân của người hiểu được điều này thì đã không bị tẩu hỏa nhập ma.

Thoạt nhìn, Tống Nghi cũng không phải là kẻ có tâm tình tu vi rất kém cỏi nên mới lâm vào tẩu hỏa nhập ma. Ngẫm lại thì thấy, đã đạt tới tu vi Kiếm Hoàng bậc một, tâm tình cho dù là kém, cũng không thể kém đến mức đó được!

Căn cứ vào hình dạng đan điền của Tống Nghi, Lăng Tiêu suy đoán ra ông tu luyện một loại kiếm kỹ mạnh mẽ chí cương, sau đó khi đột phá Kiếm Hoàng bậc hai thì định đột phá cả kiếm kỹ. Nhưng không ngờ trong thời khắc mấu chốt, kiếm kỹ mạnh mẽ chí cương này đã cản trở chính mình, khiến cho đan điền bị tổn thương nặng nề, biến thành vụn vụn... Lăng Tiêu quả thật cũng phải tán thưởng sinh mạng lực mạnh mẽ của Tống Nghi.

“Thật sự là người điên!”

Lăng Tiêu thầm cảm thán một tiếng, khó trách có thể chỉ ngần ngừ hơn một trăm năm đã định đột phá Kiếm Hoàng bậc hai. Có lẽ thường ngày Tống Nghi chẳng quan tâm được bao nhiêu tới vợ con

mình, trong tâm tư chắc hẳn chỉ có hai chữ “tu luyện” mà thôi! Nếu không, khi tỉnh táo lại, ông ta sẽ không một lòng muốn chết.

Đối với người như ông ta, thực lực còn quan trọng hơn cả sinh mạng. Không còn thực lực nữa, vậy sẽ cảm thấy sinh mạng chỉ là vô dụng. Lăng Tiêu cân nhắc cách dùng từ, hẳn không muốn cho Tống Minh Nguyệt ôm kỳ vọng quá lớn, bởi vì kỳ vọng càng cao, thất vọng càng

lớn!

Đây là chân lý. Bất kể sự tình thế nào, thà cứ nhẹ nhàng một chút, sau này nếu giải quyết được có lẽ sẽ càng ngạc nhiên vui mừng

- Tống huynh, đan điền của lệnh tôn bị vụn vụn, thương thế rất nặng, a... có thể giữ được tính mạng kỳ thực đã là một kỳ tích.

Chậm rãi nhìn Lăng Tiêu ánh mắt Tống Minh Nguyệt hơi ảm đạm, gật đầu, nói:

- Lăng huynh có thể nói ra tình huống đan điền của gia phụ đã khiến ta rất kinh ngạc, bởi vì tất cả mọi người trước đó đều nói nói kinh mạch của gia phụ không có vấn đề, nhưng bọn họ đều không

cách nào điều tra được tình hình đan điền! Như vậy, Lăng Tiêu huynh đã Siêu việt hơn cả các danh y đó, chỉ tiếc... có lẽ đây chính là vận mệnh chẳng!

Lăng Tiêu hơi hơi lắc đầu, nói:

- Huynh nghĩ lệnh tôn có thể biến thành một người bình thường sao? Ý của ta là phá hủy hoàn toàn đan điền của ông, sau đó cố gắng...

Tống Minh Nguyệt khê lắc đầu, nói:

- Ta và mẹ ta đương nhiên có thể chịu để ông biến thành người thường, tuy nhiên, chính ông chắc hẳn sẽ không chịu. Nếu như vậy, ông sẽ lập tức tự sát.

Nói xong, hắn khê thở dài.

Bên ngoài truyền tới những tiếng bước chân nhẹ nhàng. Một mỹ phụ trông còn rất trẻ trung, xinh đẹp từ bên ngoài tiến vào, vẻ mặt ưu tư, nhìn Tống Minh Nguyệt, sau đó nhẹ nhàng thi lễ với Lăng Tiêu, nói:

- Xin lỗi đã quấy rầy, thiếp thân thật sự lo lắng lão gia, không kìm nổi...nên tới xem một chút.

Lúc này Lăng Tiêu mới biết, mỹ phụ trông rất trẻ trung, xinh đẹp này không ngờ lại chính là mẹ của Tống Minh Nguyệt. Thực Sự hai người rất giống nhau, nếu Tống Minh Nguyệt là nữ nhân, đứng bên cạnh mẹ của hắn, tin rằng tất cả mọi người đều cho rằng đây là một đôi tỷ muội.

Tống Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn thoáng qua mẫu thân, trong ánh mắt u ám đã muốn nói cho mẹ: hay là....!

Người phụ nữ này dù kiên cường hơn Tống Minh Nguyệt nhưng đôi mắt vẫn không tránh khỏi hơi ửng đỏ, khẽ nói:

- Ta đã quen rồi, ba năm qua, rất nhiều danh y tới đây, lúc đầu ôm kỳ vọng rất lớn, nhưng sau lại chẳng có chút hy vọng.

Giọng của bà càng lúc càng thấp, rồi nhẹ nhàng nhú mũi để ngăn cho lệ không trào ra.

- Bá mẫu cũng đừng quá mức thương tâm, kỳ thật bệnh tình của bá phụ....

Tống Minh Nguyệt và người phụ nữ kia vừa nghe vậy nhất tề mở to hai mắt, thần thái giống nhau như đúc, hỏi:

- Có thể cứu được sao?

Lăng Tiêu cười khổ, hắn sợ nhất là điều này, chuyện không nắm chắc, hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng hứa hẹn. Nếu đã hứa hẹn, nhất định phải làm được! Tuy rằng Lăng Tiêu không kiêng kỵ gì nhiều, nhưng người tu chân càng kết ít nhân quả càng tốt!

Khi tu vi tới một mức nhất định, thực lực tăng lên hoàn toàn dựa vào cảm ngộ thiên đạo, lúc đó sức mạnh nhân quả mới hiện ra!

Người vẫn có nhân quả, trong lòng người vẫn có chuyện, vậy không thể toàn tâm toàn ý cảm ngộ thiên đạo! Việc này hoàn toàn khác với tài năng tu luyện. Lăng Tiêu trầm thờ dài, nói:

- Đích thật là có hy vọng! Nhưng không phải là Lăng Tiêu cố ý giấu diếm không nói, thật sự là, hy vọng này quá mức xa vời, nói ra sẽ khiến mọi người ôm ảo tưởng rất lớn, nếu một khi không thể thành công, sẽ càng thất vọng, chưa chắc là có thể chịu đựng nổi!

Kỳ thật ai cũng hiểu được đạo lý mà Lăng Tiêu nói. Điều này cũng giống như một người mắc chứng bệnh nan y không thể chữa khỏi, sắp sửa chết, người nói cho hắn, kỳ thật bệnh của người là có thể chữa khỏi, nhưng là hy vọng rất xa vời... Bất kể là bản thân người bệnh hay người nhà của bệnh nhân, chỉ sợ rằng đều xem nhẹ về sau mà chỉ nhớ rõ về trước, tương lai một khi không thể chữa nổi, bệnh nhân chết, như vậy thân nhân của hắn sẽ phải chịu đựng đau khổ còn hơn ban đầu rất nhiều. Ánh mắt Tống Minh Nguyệt sáng ngời, nhìn thẳng vào Lăng Tiêu, đột nhiên, kiên quyết nói:

- Cho dù núi đao biển lửa, nhưng chỉ cần có một cơ hội, Minh Nguyệt... Tống gia sẽ không từ bỏ!

Mẫu thân của Tống Minh Nguyệt thoát nhìn tu vi cũng không cao thâm, chỉ là một phụ nữ bình thường, lúc này cũng rất kiên quyết:

- Đúng vậy, hải vực Tống gia ta, cho dù có phải dốc hết toàn lực của gia tộc... cũng phải chữa khỏi cho ông ấy!

Nói xong, hai mắt bà si ngốc nhìn chăm chăm vào chồng mình, không hề dời đi. Tống Minh Nguyệt liếc mắt ra hiệu cho Lăng Tiêu, hai người đi ra ngoài cửa, áp lực không khí mới trở nên nhẹ bớt một chút. Tống Minh Nguyệt nhìn Lăng Tiêu nói:

- Nói vậy, những thứ cần thiết để chữa trị gia phụ là cực kỳ khó tìm phải không?

Lăng Tiêu nhẹ nhàng gật đầu, trầm nghĩ, đâu phải là khó tìm, trong đó có vài thứ mà ngay cả ta cũng chỉ biết hình dáng chứ chưa bao giờ được nhìn thấy! Muốn tìm kiếm những thứ này quả thực khác biệt như trời với đất so với tìm nguyên liệu để chế tạo Trúc Cơ Đan! Trúc Cơ Đan cần Tử Lam Chu Quả, Thạch

Trúc Thảo và Địa Long Chi Tâm chỉ có thể tính là linh được cao đẳng, không được tính là thiên tài địa bảo, thậm chí ngay cả một số được liệu mà Lăng Tiêu luyện chế Dương Nhân Đan còn quý hiếm hơn chúng nhiều! Bởi vì Dương Nhân Đan cần một số nguyên liệu đúng thật là thiên tài địa bảo. Chỉ có thể nói tác dụng của Trúc Cơ đan độc đáo nên mới cần những được liệu rất quan trọng thôi.

Thậm chí, Lăng Tiêu cũng không biết, trên thế giới này rốt cuộc có những thiên tài địa bảo cần thiết để luyện chế Tiểu Hoàn Đan hay không!

Hy vọng và tuyệt vọng, giống như là một cặp sinh đôi, khi thấy một mặt thì thường cũng sẽ thấy mặt kia. Tống Minh Nguyệt cắn cắn môi, nói:

- Lăng huynh chờ ta một lát, ta đi khẩn cầu ông nội, mở kho báu của Tống gia, đầu tiên cứ xem trong đó có nguyên liệu cần thiết nào không!

Lăng Tiêu sững sờ, hành động này của Tống Minh Nguyệt rõ ràng là mở rộng cửa kho báu đã tích lũy ngàn năm của hải vực Tống gia cho hắn vào!

211. Chương 208: Kho Báu Tống Gia.

- Cháu đi nói với Lăng Tiêu, nếu có thể chữa khỏi, hẳn thích lấy thứ gì trong kho báu của Tống gia cũng được!

Kiểm Hoàng bậc sáu Tống Y hai mắt sáng ngời, nhìn chăm chăm vào Tống Minh Nguyệt đang quỳ gối trước mắt mình, trầm giọng nói:

- Đứng lên đi, hắc, phụ thân của cháu, cũng là chính là con của ta. Trên đời này làm gì có cha mẹ nào không yêu thương con? Tài vật đều là vật ngoài thân, dù quý giá thế nào cũng có thể hơn tính mạng con người được sao? Chỉ cần Nghi nhi có thể khôi phục bình thường, cho dù không còn vũ lực cũng có sao đâu!

Tống Y nói xong, sụp mi mắt, thần sắc thản nhiên, lâm vào trầm tư. Tống Minh Nguyệt chậm rãi đứng lên, lẳng lẽ rời đi. Hắn không ngờ ông nội vốn tràn ngập ẩn tượng uy nghiêm đối với mình, quanh năm bề quan, cũng có một mặt hiền từ như thế này, vì cha mình, cũng là con trai của ông, không ngờ đáp ứng mở kho báu của Tống gia cho một người ngoài. Trên thực tế, đây cũng chính là biểu lộ một thái độ: có thể tùy tiện lấy. Đúng vậy, nếu Lăng Tiêu có tính tham lam, cho dù lấy hết những đồ tốt trong kho báu thì Tống gia cũng sẽ không hề nói nửa chữ! Đương nhiên, làm như vậy thì thanh danh của Lăng Tiêu chẳng còn chút gì.

Tống Minh Nguyệt mang Lăng Tiêu đi theo con đường rợp bóng cây xanh mát trên đảo khoảng chừng nửa canh giờ, tới một chỗ lộ ra một công trình kiến trúc lạ thường. Không giống với những kiến trúc xa hoa, thanh thoát trên đảo, thoạt nhìn thì công trình này có hình chữ nhật, như những công trình kiến trúc hình hộp bình thường, dùng đá khối xây dựng nên, bên ngoài không có sơn bả gì, mặt tường đá đã không còn nhận ra màu sắc nguyên bản, tràn đầy cảm giác cổ kính lịch sự. Tống Minh Nguyệt biểu tình nghiêm túc đi đến gần, bỗng nhiên xuất hiện hai người không hề có chút dấu hiệu, thoạt nhìn đều khoảng 70, 80 tuổi, diện mạo không ngờ giống nhau như đúc, là một đôi huynh đệ song sinh!

Hai người này dáng người gầy yếu, hốc mắt hõm sâu, trên mặt rất nhiều nếp nhăn, nhưng tinh thần lại rất sung mãn. Khi thấy Tống Minh Nguyệt, một người nói:

- Là Tiểu Nguyệt Nguyệt, sao cháu lại tới đây?

Nói xong, ông ta lại nhìn thoáng qua dáng người cao to khuôn mặt anh tuấn của Lăng Tiêu, hỏi:

- Hắc là.....?

Khóe miệng Tống Minh Nguyệt hơi hơi co giật, có vẻ hơi khó chịu với cách xưng hô Tiểu Nguyệt Nguyệt, tự nhiên hắn vẫn khom người nói:

- Thập tam gia gia, thập tứ gia gia, Minh Nguyệt phụng mệnh lệnh của ông nội, đặc biệt tới mở kho báu của Tống gia, đây là lệnh bài

Nói xong, hắn giơ một tấm lệnh bài màu ngăm đen, phong cách cổ xưa cho người nọ.

Trong mắt hai ông già nhất tề bộc phát ra những tia sáng kỳ dị, không ngừng quét tới quét lui trên người Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt. Thấy khuôn mặt Tống Minh Nguyệt rõ ràng hơi biến sắc, hai ông mới nhe răng cười, cùng lùi trở lại, đặt tay lên một khối đá trên tường.

Một tràng tiếng động ầm ầm, ù ù truyền đến, toàn bộ mặt đất hơi run run nhẹ nhẹ, công trình kiến trúc hình chữ nhật trước mắt không ngờ chìm hẳn xuống mặt đất.

Tro bụi bốc lên mù mịt, hai ông già nhẹ nhàng vung tay, bố trí một cái lồng phòng hộ, bao phủ cả bốn người vào đó, tro bụi không hề rơi vào nổi bốn người dù chỉ là một hạt. Hai ông già đó còn tính cách rất tinh nghịch, bắt chước động tác trẻ em đang quá tuổi cười hướng về phía Tống Minh Nguyệt.

Tống Minh Nguyệt khẽ hừ một tiếng, không để ý tới bọn họ. Tro bụi tản đi rất nhanh, Lăng Tiêu lại nhìn, chỗ vốn là kiến trúc nguyên bản kia đã xuất hiện một cửa địa đạo đen kịt, không biết sâu bao nhiêu. Tống Minh Nguyệt đi trước nói:

- Mới vào hơi tối một chút, bên trong mới có đèn, Lăng huynh không phải sợ

Lăng Tiêu cười nhẹ, thầm đoán công trình kiến trúc này hẳn là được lưu lại từ thời kỳ thượng cổ, được tổ tiên Tống gia phát hiện nên tận dụng làm kho báu. Bản thân mình năm xưa ở Tu Chân Giới

cũng đã đi qua rất nhiều nơi, tuy nhiên lại không được may mắn như vậy, chẳng tìm được gì dù chỉ là một nửa bảo vật, nếu không sao mình phải để ý tới Sư thúc tổ, đình hôn của nếu Sư thúc tổ độ kiếp thất bại. Nếu lúc đó mình không kích động, có lẽ giờ đã là một người tu chân Kim Đan kỳ, phi thăng...

Đi một lúc lâu, hai người vẫn bước trên những bậc thang trong tình cảnh tối tăm, Lăng Tiêu cảm giác Tống Minh Nguyệt dường như xích lại gần mình theo bản năng, cười thầm trong lòng: còn bảo ta không phải sợ, hóa ra chính người lại sợ bóng tối. Hai người đi theo thông đạo tối đen như mực một lúc, Lăng Tiêu cảm giác có lẽ đã xuống tới đáy biển, nhưng kỳ quái là không khí vẫn rất thông thoáng, không hề có cảm giác khó thở.

Lại đi xuống dưới vài thước nữa, địa hình bớt dốc, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng mờ mờ manh. Lúc này Tống Minh Nguyệt mới theo bản năng rời xa Lăng Tiêu một chút, khẽ cười nói:

- Khi còn bé, ta thích nhất tới kho báu, sợ nhất... cũng là nơi này! Bởi vì phải đi một đoạn dài tối om mà không hề nhìn thấy ai, lại còn không được phép mang đuốc xuống. Thật là...

Lăng Tiêu cười cười, đi theo Tống Minh Nguyệt đến nơi có ánh sáng trước mặt. Đó là một cây đèn dầu, chẳng biết đã đốt ở đây bao nhiêu năm mà bắc đèn chỉ nhỏ như một con tằm vẫn ngoan cường thiêu đốt. Đi vào một lúc nữa, trước mặt lại xuất hiện một cánh cửa đã rộng hơn một thước, hai bên vách đá có một ít rêu đã khô héo. Không khí ở đây rất khô ráo, không hiểu rêu này làm sao có thể xuất hiện.

Tống Minh Nguyệt đưa tay lên trên cửa đá, ấn tấm lệnh bài ngăm đen phong cách cổ xưa vào một chỗ hõm có hình dạng tương tự như lệnh bài. Cửa đá phát ra những tiếng động run rẩy nhỏ, sau đó là những tiếng ma sát nặng nề, rồi thụt vào vách tường. Lăng Tiêu thầm nghĩ: xem ra khối lệnh bài này mới là mấu chốt, mặt khác, hai ông già gầy gò trông cửa kia hẳn đều là cao thủ có thực lực Kiếm Hoàng.

Có thể tùy ý thi triển một cái lồng bảo hộ lớn như vậy, ít nhất phải có thực lực Kiếm Tôn bậc cao mới có thể làm nổi. Trong nháy mắt ông già đó bố trí cái lồng bảo hộ, có tiết ra một điểm tinh thần lực, bị Lăng Tiêu nắm được, mới phán đoán đối phương còn hùng mạnh hơn nhiều so với Kiếm Tôn, ít nhất tinh thần lực đạt tới cấp bậc Kiếm Hoàng!

Cửa đá vừa mở ra, bên trong trở nên sáng choang, rộng rãi!

Lăng Tiêu có chút giật mình nhìn hết thấy nơi đây. Đó là một đại sảnh rộng chừng trăm thước vuông, cao hơn mười thước, sắp xếp một loạt các giá gỗ rất lớn, nặng nề, đập vào mắt người ta, cứ cách hai thước lại có một loạt giá gỗ xếp hàng theo tầm mắt Lăng Tiêu hai người. Các giá gỗ đều cao chừng hơn ba thước, trên bày rất nhiều đồ vật này nọ.

- Quả nhiên gọi là kho báu!

Lăng Tiêu không kìm nổi bật lên tán thưởng. Lúc ấy ở chỗ Đại Tế Ti thú tộc, nhìn vô số tinh hạch đã tích lũy mấy ngàn năm của thú tộc, tuy rằng đã rất tấn công thị giác người ta, nhưng tuyệt đối không thể chán

động lòng người như cảnh tượng trước mắt.

Tống Minh Nguyệt cười nói:

- Gia tộc ở đây đã hơn ngàn năm, trên biển có rất nhiều loài mà thú thực lực mạnh mẽ, cho nên cũng tích lũy được không ít tinh hạch của ma thú.

Nói xong, hắn dẫn Lăng Tiêu đi tới bên trái nói:

- Hơn mười hàng bên này đều là tinh hạch ma thú, đương nhiên phần lớn đều là dưới bậc năm. Từ bậc năm trở lên, các ma thú đều có thực lực hùng mạnh, hơn nữa còn vô cùng giảo hoạt, cũng không dễ dàng bắt gặp chúng.

Lăng Tiêu đi tới một loạt cái giá, thấy trên đó đều tản ra hào quang nhẹ nhàng của tinh hạch ma thú. Ở những hàng ngoài cùng, thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi tanh nhàn nhạt

- Ha ha, đó đều là những thứ mới săn bắt được, kinh tế của gia tộc chủ yếu dựa vào tinh hạch này, đồng thời còn dùng để cung ứng cho các Ma Kiếm Sư tu luyện.

Vừa nhẹ nhàng giải thích, Tống Minh Nguyệt vừa liếc mắt đánh giá biểu tình của Lăng Tiêu, thấy trên mặt Lăng Tiêu tuy rằng có vẻ tán thưởng nhưng cũng không hề có vẻ gì là tham lam, trong lòng hắn cảm thấy rất hài lòng. Hắn tiến tục mang Lăng Tiêu tới tận trong cùng nói:

- Ở đây quả thực có mấy viên tinh hạch của ma thú bậc bảy và bậc tám, à còn cả tinh hạch của Thâm Hải Độc Long năm đó nữa. Chính nó đấy.

Nói xong, hắn đi tới cầm một viên tinh hạch to chừng một nắm tay, đưa cho Lăng Tiêu nói:

- Nếu Lăng huynh thích thì cứ lấy!

Lăng Tiêu nhìn viên tinh hạch trong tay, thản nhiên cười, rồi thả lại chỗ cũ, nói:

- Thứ này không hề có ích gì cho bệnh tình của lệnh tôn.

Tống Minh Nguyệt hơi sửng sốt, trong mắt lập tức toát ra vẻ cảm động, nói:

- Nếu có ích cho Lăng huynh thì huynh cứ cầm lấy.

Lăng Tiêu cười lắc đầu, sau đó nói:

- Ta có thể xem tất cả mọi nơi chứ?

Tống Minh Nguyệt vội gật đầu không ngừng:

- Đương nhiên là có thể, Lăng huynh mời tùy ý

Lăng Tiêu nhìn hàng loạt các giá gỗ, đương nhiên là không cần nhìn lại đám tinh hạch này nọ. Lăng Tiêu cũng không muốn để cho người ta ấn tượng rằng mình có lòng tham không đáy. Nếu mình muốn tinh hạch, vậy cứ tới thú tộc là được, tinh hạch trong kho báu của Tống gia chưa chắc đã cao cấp hơn của Đại Tế Ti.

Trong kho báu còn có rất nhiều binh khí, từ dài tới ngắn, từ đao thương côn bổng... Tuy rằng thế giới này lấy kiếm kỹ là chính nhưng cũng rất nhiều quân nhân, bào gồm cả kỵ Sĩ, cũng không Sử dụng kiếm. Từ chất liệu có thể thấy toàn bộ binh khí ở đây đều là hàng tinh phẩm!

Trong đó còn có mấy thanh kiếm đặt ở tận trong cùng, hình thức phong cách cổ xưa, kiếm khi lộ ra vỏ kiếm đều có thể cảm giác rõ ràng sự sắc bén của nó. “Đúng là kiếm tốt!” Lăng Tiêu thầm nghĩ.

Bỗng nhiên thần sắc hắn hơi động, ánh mắt rơi vào một cái giá phía trước. Những thứ trên cái giá này có thể nói là sắp xếp lộn xộn, bừa bãi, dường như ném bừa vào, tro bụi phủ một tầng dày!

Những cái giá khác thì rõ ràng thường xuyên có người quét tước, phía trên không nhiễm một hạt bụi. Tống Minh Nguyệt thấy ánh mắt của Lăng Tiêu dừng lại ở đó liền cười giải thích

- Đây là kho báu ngầm, toàn bộ những thứ xếp trên đó đều là thượng cổ lưu lại. Từ khi phát hiện ra chúng tới giờ, chúng ta căn bản không hề biết chúng là gì, cũng không biết dùng như thế nào, dù sao nơi này cũng

rộng rãi, nền cư xếp bừa chúng ở đó, chỉ có điều không ai ngó ngang tới chúng, các đệ tử quét dọn vệ sinh cũng lười biếng, không ngờ chỉ lưu lại nơi này không dọn dẹp. Để khi đi ra, ta sẽ nói với bọn họ.

Tổng Minh Nguyệt còn tưởng rằng Lăng Tiêu bị cái giá bụi bặm này hấp dẫn, liền cười nói. Lăng Tiêu lại không hề nhần mặt, đi thẳng tới một vật bắm đầy bụi bặm. Món đồ này đen thui, thoạt nhìn

giống như một cái đỉnh dùng để cúng tế. Lăng Tiêu đi tới gần, không hề để ý tới tro bụi trên đó, vừa định cầm lấy nó chợt nghe Tổng Minh Nguyệt kinh hô:

- Không thể!

212. Chương 209: Tái Nhập Lương Bảo.

Tổng Minh Nguyệt còn chưa dứt lời, tay Lăng Tiêu đã chạm vào cái đỉnh. Một cảm giác lạnh như băng thấu tận Xương tủy từ ngón tay truyền tới, gần như muốn đóng băng máu toàn thân Lăng Tiêu. Lăng Tiêu vừa đụng tay vào liền văng ra, lúc này giọng nói của Tổng Minh Nguyệt mới vang lên

Tổng Minh Nguyệt khẩn trương nhìn Lăng Tiêu, vẻ mặt áy náy nói:

- Lăng huynh, huynh không sao chứ? Rất xin lỗi, ta đã quên nói cho huynh, thứ này thập phần cổ quái, không được chạm vào!

Lăng Tiêu rút tay lại, nhìn đầu ngón tay hơi dính một chút bụi nhưng thật ra lại không có biến hóa gì, tuy nhiên cảm giác lạnh như băng đó lại như thể trực tiếp làm đông cứng trái tim người ta, khiến người ta có cảm giác nếu trực tiếp nắm lấy nó sẽ bị đông cứng thành băng!

Tổng Minh Nguyệt vẫn còn sợ hãi nhìn Lăng Tiêu, nói:

- May mắn huynh phản ứng đúng lúc, nếu là chậm một chút, hậu quả thiết tưởng không thể chịu nổi. Cũng tại ta không nhắc nhở huynh trước, đồ vật này rất cổ quái, không thể trực tiếp lấy tay đụng vào, nếu không sẽ bị tổn thương do băng lạnh. Tổ tông của gia tộc ta đã có người bị thương vì thứ này rồi. Ông nội của ta nói, thứ này rất giống giống với hàn thiết ở nơi cực hàn, cũng không biết người nào có bản lĩnh tới mức không ngờ có thể luyện chế được loại hàn thiết này. Tuy nhiên thứ này cụ thể là dùng làm cái gì, cho tới nay vẫn là một câu hỏi. Nó được đặt ở đây đã lâu mà chẳng ai ngó tới, hơn nữa, mỗi một đệ tử của gia tộc đi vào kho báu này đều được cảnh báo, không được chạm đến nó.

Tổng Minh Nguyệt nói xong, không kìm nổi tự giễu cười, nói:

- Trước kia ta cũng rất bướng bỉnh, không nghe lời người lớn, nghĩ rằng có quái gì mà không thể đụng vào. Kết quả là cũng giống như huynh, đầu ngón tay vừa chạm vào một chút đã bị tổn thương vì lạnh, người nhà phải nỗ lực rất lớn mới chữa khỏi.

Lăng Tiêu nghe vậy cười khở. Chính mình cũng chưa từng kiến thức loại đồ vật thần kỳ đó, tuy nhiên trong đầu hắn lại xuất hiện một danh từ: luyện khí!

Đúng vậy, đây là một cái bảo đỉnh dùng để luyện khí!

Ông nội Tổng Minh Nguyệt nói đúng nhưng không hoàn toàn. Bảo đỉnh này quả thật là đến từ nơi cực hàn, nhưng chính là từ hàn thiết tinh tú luyện chế thành!

Loại hàn thiết tinh tú này là một loại nguyên liệu cực phẩm trong số những thiên tai địa bảo, tinh cực hàn, người không có thực lực mạnh mẽ thì không thể đụng vào, nếu không chắc chắn sẽ bị tổn

thương tới tận linh hồn!

Đó là một trong những chất liệu tốt nhất để cho người tu chân chế tác lò luyện “luyện khí, luyện đan ”

Loại bảo đỉnh do hàn thiết tinh tú này chế thành phải dùng chân hỏa mới có thể luyện chế. Mà chân hỏa thì Kim Đan kỳ chỉ có thể miễn cưỡng dùng, Nguyên Anh kỳ mới có thể chân chính thuần thực.

Trong lòng Lăng Tiêu bỗng nhiên xuất hiện một nghi vấn: hay là thế giới này... có người tu chân sao? Hay là những đại ma pháp Sư thời kỳ thượng cổ đã hùng mạnh tới mức có thể luyện chế hàn thiết tinh tủy? Như vậy có thể thấy, những người được xưng là đại ma pháp Sư cũng tuyệt đối là những cao thủ siêu cấp!

- Lăng huynh...Lăng huynh?

Tổng Minh Nguyệt ở bên cạnh còn tưởng rằng Lăng Tiêu bị thương, vẻ mặt hơi hốt hoảng hỏi

- A, ta không sao, ta không sao.

Lăng Tiêu phục hồi tinh thần, sau đó nhìn Tổng Minh Nguyệt.

Trong lòng hắn biết thư này là quý báu, cho dù là người của Tổng gia không biết tác dụng của bảo đỉnh này nhưng cũng biết nó là quý báu. Tuy rằng Lăng Tiêu biết nếu mình mở miệng ra xin, tám, chín phần mười là Tổng Minh Nguyệt sẽ thoả mái đưa cho mình. Nhưng món đồ này quá trân quý, Lăng Tiêu cảm thấy hơi áy náy. Dù sao tới tận bây giờ, hắn vẫn không thể xác định được, liệu có thể tìm được đủ những dược liệu để luyện chế Tiểu Hoàn Đan cho phụ thân Tổng Minh Nguyệt hay không.

- Lăng huynh coi trọng vật này sao?

Trong mắt Tổng Minh Nguyệt có chút nghi hoặc, thậm chí: Lăng Tiêu quả nhiên kỳ quái, không ngờ có thể thích loại đồ vật đáng sợ thế này. Chiếc đỉnh này gần như đã thành một khối tâm bệnh trong Tổng gia. Nhìn nó không lớn nhưng thực tế nặng tới hơn ngàn cân. Ném đi thì tiếc, ai cũng biết nó là do hàn thiết luyện chế thành, hơn nữa cho dù là hàn thiết cũng không đến mức lạnh như băng thế này. Nhưng nếu không ném đi mà cứ để ở đây, lại sợ làm người của gia tộc bị thương. Tất cả các đệ tử lớn nhỏ bao thế hệ đều đã được cảnh cáo là không được chạm vào nó. Những đứa trẻ tò mò như Tổng Minh Nguyệt hồi bé chắc hẳn không ít, cũng may là có tấm gương còn mới của Tổng Minh Nguyệt nên mười mấy năm qua, không có ai bị tổn thương vì nó.

- Nếu Lăng huynh thích thì cứ lấy. Tuy nhiên... ta có thể tò mò hỏi một chút được không? Chẳng lẽ Lăng huynh biết tác dụng của vật này?

Tổng Minh Nguyệt cười khẽ hỏi:

- Minh Nguyệt tuyệt không có chủ ý. Kể cả có biết tác dụng của nó, Tổng gia cũng sẽ không dùng đến.

Lăng Tiêu nhẹ nhàng nói:

- Ta chỉ cảm thấy nó có chút thú vị nên định mang về sư môn cho bọn họ nghiên cứu.

Nu cười trên mặt Tổng Minh Nguyệt chợt cứng đờ, đây là lần đầu tiên Lăng Tiêu đề cập tới sư môn của hắn. Không ngờ bọn họ có thực lực để nghiên cứu thứ này. Tổng Minh Nguyệt rất hoài nghi, Sư môn sau lưng Lăng Tiêu rất có thể... chính là một... Siêu cấp môn phái lưu truyền từ thời thượng cổ tới nay!

- À, ra vậy. Lăng huynh thích thì cứ lấy đi!

Tổng Minh Nguyệt chẳng hề có vẻ gì là đau lòng, ngược lại còn có cảm giác giải thoát, rốt cuộc cũng dứt được của nợ này.

Trái tim Lăng Tiêu khẽ run lên. Hắn vung tay, ngay cả những mang nhện và bụi bặm trên đỉnh cũng bị Lăng Tiêu thu vào trong nhẫn. Lúc này hắn mới thở phào một hơi. Hắn vốn không định nói dối, chỉ có điều rất khó để có thể giải thích tác dụng của loại đồ vật này. Chẳng lẽ chính mình phải nói với Tổng Minh Nguyệt: “Đây là một bảo đỉnh Siêu cấp, chuyên môn luyện chế những pháp bảo có uy lực hùng mạnh...những pháp bảo đó có thể thể san phẳng một ngọn núi trong nháy mắt!” ?

Đừng nói Tổng Minh Nguyệt có tin hay không, một khi truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ có người tin. Phiền toái của mình đã quá nhiều, Lăng Tiêu thực sự không muốn tự gây thêm chuyện nữa.

Lăng Tiêu đi đi lại lại quanh giá gỗ đầy tro bụi này, tìm tòi một hồi nhưng chẳng tìm được gì khiến hắn vừa lòng nữa. Đại bộ phận đều là những dụng cụ mà thoát nhìn đã thấy là di tích từ thượng cổ, hắn là đều thuộc sở hữu của một luyện khí đại Sư. Tuyệt đại đa số những đồ xếp trên cái giá này đều có liên quan tới luyện khí gì đó. Lăng Tiêu có thể khẳng định, cho dù đối phương không phải người tu chân, cũng là một

ma pháp Sư thực lực hùng mạnh, bởi vì lửa trên thế gian này căn bản là không thể đạt tới nhiệt độ để luyện được bảo đỉnh hàn thiết tinh túy này, càng không phải nói tới việc luyện chế các đồ vật khác.

Lăng Tiêu đi đến cuối, trong lòng hơi hơi có chút thất vọng, tuy nhiên lập tức âm thầm tự trách lòng tham của mình, phải biết rằng, chính mình hôm nay thu được bảo đỉnh này, nếu ra hiện tại Tu Chân

Giới, như vậy tuyệt đối sẽ trở thành mục tiêu để mọi người điên cuồng tranh đoạt!

Bởi vì bản thân bảo đỉnh này kỳ thật cũng có thể luyện chế thành pháp bảo! Đến lúc đó muốn biến thành lớn hay nhỏ đều được, thậm chí có thể biến thành nhỏ như hạt gạo nhưng lại có thể chứa nổi mấy ngọn núi lớn.

Lúc cần thiết có thể xuất nó ra, tới trên đầu địch nhân thì biến nó phóng đại lên. Đến lúc đó, đừng nói là một người, cho dù là một ngọn núi cũng có thể bị nó san bằng!

Khi gặp nguy hiểm lớn, chính mình cũng có thể nhảy vào trong bảo đỉnh để trốn. Đừng nói là Kiếm Hoàng, cho dù là Kiếm Tôn toàn lực kích...cũng không thể làm thương tổn mấy may tới bảo đỉnh được luyện chế từ hàn thiết tinh túy này!

Tổng Minh Nguyệt Xem thường bảo đỉnh này là bởi vì nàng căn bản không hiểu cơ quan của nó.

Chỉ có điều hiện tại Lăng Tiêu cũng không có thực lực luyện khí, ít nhất phải đạt tới Kim Đan trung kỳ, luyện chế lại bảo đỉnh một lần, đưa ấn ký của mình vào, đến lúc đó bảo đỉnh này mới có thể trở

thành pháp bảo để Sử dụng!

Mặc kệ nói như thế nào, không thể dùng từ thu hoạch phong phú để hình dung Lăng Tiêu lúc này được, cho nên Lăng Tiêu cũng cảm thấy hơi hổ thẹn vì lòng tham của bản thân. Vừa quay người, chợt Lăng Tiêu sửng sốt, ánh mắt dừng lại trên một vật phẩm rộng chừng ba ngón tay, to chừng một bàn tay.

Tổng Minh Nguyệt thấy Lăng Tiêu dừng lại, ánh mắt cũng đổi theo hướng ánh mắt Lăng Tiêu, thấy hắn nhìn chằm chằm vào vật phẩm đó, liền lơ đãng nói:

- Lăng huynh nhìn vật vô dụng kia à? Vật này ném ở đây sợ rằng đã hơn một ngàn năm mà không ai động tới, chỉ là một khối tinh hạch ma thú bình thường, thậm chí chẳng có một cấp bậc nào cả!

Lăng Tiêu đi tới, cầm vật đó lên. Nó rất nhẹ, dường như không hề có chút trọng lượng nào cả, bề mặt cũng không hề có chút linh lực dao động nào, thoạt nhìn rất bình thường, không có gì đặc biệt.

Nhưng khi Lăng Tiêu vừa quay người lúc trước, rõ ràng cảm nhận được một luồng yêu khí hùng mạnh trên thân nó!

Tuy rằng chỉ chợt lóe rồi biến mất, nhưng Lăng Tiêu có thể xác định, đó không phải là ảo giác, bởi vì trong nháy mắt đó, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm đang nằm trong nhẫn của mình cũng phát ra rung động rất nhỏ, dường như muốn thoát ra khỏi nhẫn vậy.

- Ta thấy nó khá vui mắt, nếu nó vô dụng đối với các người, vậy thì cho ta nhé.

Lăng Tiêu hơi ngượng ngùng nói:

- Lăng Tiêu không duyên cớ được ích lợi, cũng không biết làm gì để bày tỏ, về sau Lăng Tiêu xin cung cấp Dưỡng Nhan Đan miễn phí cho Tổng gia!

- A, thật Sự?

Giọng Tổng Minh Nguyệt toát lên vẻ ngạc nhiên vui mừng, Sau đó cảm giác mình phản ứng hơi kích động quá mức, hắn hơi ngượng ngùng nói:

- Gia mẫu chính là dùng Dưỡng Nhan Đan, lập tức trẻ lại 20 tuổi! Hiện tại, tất cả các nữ nhân trong gia tộc, ngay cả bà nội, bà ngoại ta đều muốn có nó!

Lăng Tiêu trên mặt cười nhưng trong lòng thầm nhủ: có được hai thứ này, đừng nói trường kỳ cung ứng Dưỡng Nhan Đan cho Tổng gia của người, cho dù cấp cho mỗi nữ nhân trong gia tộc người một viên Dưỡng

Nhan Đan cũng đáng. Huống chi, hành động này của mình cũng sẽ chiếm được quan hệ thân tình với Tổng gia.

Tuy rằng cho tới nay Tổng gia đều không tranh đoạt với thế nhân, nhưng thực lực vẫn rất lớn. Sự môn giả vờ sau lưng mình không biết có thể lừa gạt thế nhân được bao lâu. Nếu có thêm một minh hữu hùng mạnh, sẽ rất có ích khi cần thiết!

Trong một góc khác của kho báu có đủ loại điển tịch, Lăng Tiêu thấy không ít Thiên cấp và Địa cấp kiếm kỹ, trong lòng không kìm nổi cảm thán: những loại kiếm kỹ này đều là những thứ mà người bình thường suốt đời cũng khó theo đuổi, vậy mà trong mắt những thế gia ẩn thế lại chẳng tính là gì.

Đi tiếp chính là các loại dược liệu, có rất nhiều loại thực sự không tồi, tuy rằng không tính là thiên tài địa bảo nhưng phẩm chất cũng đều cực cao. Đối với những loại dược liệu này, Lăng Tiêu không hề khách sáo, chọn không ít thu vào trong nhẫn. Hắn chuẩn bị luyện chế trước một ít đan dược để phụ thân Tổng Nghi của Tổng Minh Nguyệt có thể tạm thời khôi phục thần trí rồi tính sau.

Hiện tại Tổng Nghi thần trí không rõ, trường kỳ hôn mê, chính là bởi vì đan điền vỡ vụn, tạo thành thương tổn đối với ý thức hải chứa đựng tinh thần lực. Cho nên nếu trước hết có thể luyện chế ra đan dược chữa trị tinh thần thức hải, để cho ông tỉnh táo lại, như vậy cũng càng có sức thuyết phục.

Cho dù tương lai không thể hoàn toàn có đủ những thiên tài địa bảo cần thiết để luyện chế Tiểu Hoàn Đan, mình cũng có thể cam đoan Tổng Nghi trở lại làm một người bình thường, sống thêm vài chục năm.

Lăng Tiêu hoàn toàn tin tưởng vào điều này.

213. Chương 210: Vạn Niên Linh Phách.

Khi ra khỏi kho báu, trong lòng Lăng Tiêu vẫn còn đắm chìm trong vui sướng vì thu được hai bảo vật kia. Không nói tới tinh hạch lai lịch không rõ kia, chỉ riêng bảo đỉnh đã coi như kiện bảo bối pháp bảo đầu tiên của Lăng Tiêu.

Nghĩ lại kiếp trước ở Tu Chân Giới, đã không thu được pháp bảo lại còn bị thiên kiếp đại lôi bổ xuống, đẩy tới thế giới này, Lăng Tiêu không kìm nổi thổn thức không thôi. Đi ra mặt đất, không thấy hai lão nhân kia nữa, sau khi hai người rời khỏi, chỉ nghe thấy dưới mặt đất phát ra những tiếng chấn động âm âm, kiến trúc kia lại khôi phục nguyên dạng.

Tổng Minh Nguyệt đi gặp ông nội, báo cáo lai việc Lăng Tiêu lựa chọn những gì trong kho báu. Tổng Y nghe xong nhú đôi mày kiếm nói:

- Cái đỉnh đó hiển nhiên là thứ tốt!

Thấy Tổng Minh Nguyệt sốt ruột muốn phản bác mình, Tổng Y ảm đạm cười:

- Con nhóc này, ta chẳng phải đã nói, tùy ý cho hắn lựa chọn mọi thứ trong kho báu Tổng gia sao? Đường nhiên ta sẽ không đổi ý.

Thật ra cháu có tâm lo lắng cho bệnh tình của phụ thân hay là... có ý tưởng gì khác?

Tổng Minh Nguyệt mặt phấn đỏ bừng, mạnh miệng nói:

- Đường nhiên là bởi vì bệnh tình của phụ thân. Hơn nữa, gã đó có biết người ta là nữ nhân đâu!

Tổng Y cười hà hà, đôi mắt tươi cười toát lên vẻ hiền lành, biết rằng cháu gái mình nhìn thì tinh nghịch như vậy nhưng thực ra da mặt rất mỏng (dễ hổ thẹn), từ nhỏ thích cái nam trang, hơn nữa Tổng gia cũng có tuyệt học dịch dung lưu truyền lâu đời, cũng không ai để ý tới việc của nàng.

Ông cũng không trêu ghẹo nàng nữa, nói:

- Cái đỉnh đó có để ở Tổng gia ta một ngàn năm nữa cũng sẽ chẳng ai biết dùng nó vào việc gì, thà đưa cho người hữu dụng còn hơn. Tuy nhiên, nói như thế, sau lưng Lăng Tiêu có lẽ thực sự có truyền nhân của gia tộc thượng cổ lưu truyền lại. Nếu không, làm gì có ai hứng thú với cái đỉnh làm bằng hàn thiết này chứ?

Tổng Minh Nguyệt nghe xong, nói:

- Khi cháu vào thế tục giới đã điều tra hẳn. Một năm trước, hẳn quả thật không hề có tài năng gì, hơn nữa còn rất uất ức, bản thân là con dòng cháu giống, không ngờ bị một vị hôn thê con một thương nhân dùng kế từ hôn. Sự kiện đó gây ra huyên náo rất lớn trong giới quý tộc bấy giờ. Đường như cũng sau lần phong ba từ hôm đó, hẳn mới đột nhiên như là thay đổi thành một người mới, thực lực đột nhiên tăng mạnh, liên tiếp biểu hiện bất phàm. Nghe nói khi hẳn vẫn còn chưa đánh thông được Thiên Mạch đã từng khiến một gã Ma Kiếm Sĩ sợ tới mức không cầm nổi kiếm, cũng không rõ là thật giả thế nào.

Hơn nữa, mẫu thân của cháu dùng Dưỡng Nhan Đan xong cũng có hiệu quả rất rõ ràng, như ông cũng thấy đó. Người này thật sự rất thần bí! Tùy tùng của hẳn không ngờ có thực lực Kiếm Hoàng, hơn nữa thoát nhìn trông hết như chủ tớ, cực kỳ khiêm tốn đối với Lăng Tiêu!

Tổng Y gật gật đầu, nói:

- Cháu có thể quan sát được như vậy là rất không dễ dàng. Ôi, hy vọng hẳn thực sự có biện pháp chữa trị cho phụ thân của cháu. Còn lai lịch, thân phận của hẳn cũng chẳng có gì là quan trọng. Tổng Minh Nguyệt gật gật đầu, nói:

- Cháu cũng nghĩ như vậy.

Sau khi trở lại phòng, Lăng Tiêu vốn định nghiên cứu chiếc đỉnh ngay nhưng ngẫm lại vẫn cố nhịn sự tò mò trong lòng, thăm nhủ đừng để người ta nhìn thấy chê cười.

Nghĩ vậy, hẳn xuất lò luyện đan ra, cho những thứ dược liệu vào. Lần này Lăng Tiêu luyện chế đan dược rất thuận lợi. Nếu nói lần trước luyện chế Trúc Cơ Đan thì tài nghệ của hẳn vẫn còn trúc trắc,

lo sợ thất bại, vậy thì hiện tại, tài nghệ luyện dược của Lăng Tiêu đã tới trình độ hoàn toàn thông tỏ mọi đạo lý.

Khoảng vài canh giờ, Lăng Tiêu mở lò luyện đan ra, bên trong truyền tới một mùi hương hơi gay mũi. Đây không phải là do luyện chế thất bại mà là mùi của loại đan dược chữa trị tinh thần thức hải này hơi đặc biệt.

Nếu cho thêm dược liệu để át mùi đi, hiệu quả sẽ kém đi vài phần. Đối với Lăng Tiêu, luyện chế đan dược chính là một chuyện rất nghiêm túc. Cũng như khi cho Phong Linh uống thuốc, thực ra hẳn có thể biến nó thành ngọt, nhưng như vậy sẽ làm giảm dược lực rất nhiều, cho nên thà rằng

Lăng Tiêu tự mình ép Phong Linh uống chứ không chịu làm thay đổi dược lực của chén thuốc.

Hơn mười viên đan dược to chừng mắt người nằm lặng lẽ dưới đáy lò luyện đan. Lăng Tiêu vung tay lên, những viên đan dược đã hiện lên trên lòng bàn tay, vẫn còn chút cảm giác hơi nóng. Lăng Tiêu lấy từ trong nhẫn ra một chiếc bình Sứ, cho những viên đan dược màu xám đỏ vào.

Lúc này, Tổng Minh Nguyệt vừa lúc đẩy cửa tiến vào, liền nhíu mày, bịt chặt mũi hỏi:

- Mùi gì mà khó ngửi vậy?

- À, Tổng huynh đến đúng lúc lắm.

Lăng Tiêu cầm bình Sứ trong tay, nói:

- Vừa lúc, trước hết huynh hãy cầm lấy đan dược này, buổi tối cho phụ thân huynh dùng, hãy dùng nước ấm để uống. Dùng đan dược này xong, ông có thể khôi phục thần trí. Trong này tổng cộng có hơn mười viên, mỗi thang một viên, ít nhất có thể cam đoan trong vòng một năm ông sẽ không xảy ra vấn đề gì. Tuy nhiên, chỉ có thể là một người bình thường, không thể vận công, một khi vận công, hậu quả có lẽ không thể chịu nổi, có lẽ sẽ trực tiếp phá hỏng đan điền, nổ tan xác mà chết cũng chưa biết chừng.

Về mặt Tổng Minh Nguyệt ngạc nhiên vui mừng:

- Thật Sự? Gia phụ dùng đan dược này thật sự có thể tỉnh lại, giống như người bình thường sao?

- Trừ việc không thể Sử dụng võ lực, không thể vận hành công pháp... còn lại đều giống như người bình thường.

Lăng Tiêu nói.

- Minh Nguyệt không nhìn lầm người, Lăng huynh, xin nhận của Minh Nguyệt một bái!

Tổng Minh Nguyệt nói xong mím môi, đôi mắt hơi ửng đỏ, cúi đầu thi lễ với Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu vội vàng ngăn hãm lại, nói:

- Tổng huynh quá khách khí, lại nói Lăng Tiêu không công mà nhận lộc, vậy làm một vài chuyện cần thiết cũng là nên làm Tổng Minh Nguyệt ánh mắt sáng ngời nhìn Lăng Tiêu cười, nói:

- Mấy năm nay, Minh Nguyệt đã gặp rất nhiều y Sư nhưng không có người nào giống Lăng huynh, không muốn chiếm tiện nghi của người khác. Đây đúng thật là lần đầu tiên ta thấy như vậy! Trước kia có một số cao nhân về y thuật của những thế gia ẩn thế, thậm chí bộ dáng còn thua cả y Sư thế tục, vừa mới vào Tổng gia, chưa khám bệnh cho gia phụ đã nghĩ chuyện đòi thù lao thật tốt. Ôi, lại nói tiếp, nếu không gặp Lăng huynh, phụ thân của Minh Nguyệt chỉ sợ vài năm nữa...

Lăng Tiêu nói:

- Tấm lòng hiếu thảo của Tổng huynh có nhật nguyệt chứng giám, Lăng Tiêu rất bội phục!

Tổng Minh Nguyệt và Lăng Tiêu lại đi tới phòng Tổng Nghi. Lúc này cha của Tổng Nghi là Tổng Y cũng đã tới, còn cả mười mấy người khác, thoạt nhìn có cả già cả trẻ, tuy nhiên đều chờ ở bên ngoài. Nhìn thần sắc khẩn trương của họ không hề có vẻ gì là giả bộ, trong lòng Lăng Tiêu càng cảm thấy bội phục Tổng gia thêm vài phần.

- Lăng Tiêu tiểu hữu, thật sự có thể sao?

Lúc này biểu hiện của Tổng Y không khác gì một người cha bình thường của thế tục, vẻ mặt đầy khẩn trương nhìn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu khẽ cười nói:

- Tiền bối cứ an tâm. Đạo đan dược của Sư môn tại hạ cũng có thể coi là tinh thâm, cho nên không cần lo lắng.

Tổng Y hơi ngượng ngùng cười nói:

- Là ta quá lo lắng, vậy hãy mau cấp cho Nghi nhi dùng đi!

Tổng Minh Nguyệt cầm đan dược, thật cẩn thận đỡ cha mình lên, tựa vào khuỷu tay mình, sau đó cho đan dược vào miệng Tổng Nghi, phía sau liền có thị nữ đưa nước ấm tới. Vừa uống đan dược vào xong, chợt nghe trong bụng Tổng Nghi phát ra mấy tiếng kêu vang, mấy người trong phòng đều nhìn một cách rất khẩn trương.

Tổng phu nhân nhìn không chớp mắt vào trạng thái của mình. Tuổi của bà ít hơn chồng mình rất nhiều, hơn nữa khi đó Tổng Nghi chỉ tu luyện cả ngày, nhưng bà lại yêu chồng mình tới tận xương tủy, tình nguyện mỗi ngày đều ở trong căn phòng trống, chỉ cần thấy chồng là trong lòng vui sướng lắm rồi. Nhất là sau khi Tổng Nghi bị bệnh, bà có cảm giác trời xoay đất chuyển, đối với bà, chỉ cần chồng mình có thể còn sống, sống khỏe mạnh, vậy thì chẳng còn gì có thể quan trọng hơn được nữa.

Sau một lúc lâu, yết hầu Tổng Nghi bỗng nhiên di chuyển lên xuống, môi hơi mấp má, phát ra một tiếng rên nhỏ.

- Phu quân, phu quân!

Tổng phu nhân vội vàng ào tới, đẩy Tổng Minh Nguyệt ra, ôm chầm lấy chồng, nhẹ nhàng vuốt ngực để chồng thông khí, nước mắt rơi xuống từng giọt trên ngực Tổng Nghi, nức nở nói:

- Phu quân, chàng khổ quá!

- Là... Uyển nhi?

Tổng Nghi dường như lâu lắm rồi không nói, thanh âm mong manh, nói hơi khó khăn.

Nhưng thanh âm này lọt vào tai Tổng phu nhân lại không khác gì thanh âm tự nhiên khiến bà ngạc nhiên kinh hãi.

Lần trước chồng mình tỉnh lại đã là chuyện một năm trước đây, hơn nữa chỉ nói duy nhất một câu khiến tất cả mọi người đều khổ Sở.

Ông nói: “Mọi người hãy giết ta đi, ta không muốn sống nữa!”, sau đó lại hôn mê ngay lập tức.

- Là thiếp thân, là thiếp thân, phu quân.....chàng, chàng cảm giác thế nào?

Tổng phu nhân ôm trượng phu, môi hơi hơi run run.

- Nàng... nàng đừng ôm ta chặt quá, ta ta không thở nổi.

Tổng Nghi có chút gian nan nói

- A....Ta thực đáng chết.

Tổng phu nhân vội vàng đỡ trượng phu nằm xuống giường, Sau đó quay đầu lại, thấy bố chồng, lập tức xấu hổ tới mức mặt đỏ hồng, nói:

- Chàng nhất định rất đói bụng rồi, thiếp, thiếp đi chuẩn bị chút đồ ăn cho chàng!

Khi tỉnh lại, Tổng Nghi dường như không hề có ý e dè cha mình, khó nhọc nói:

- Không cần đi, Uyển nhi... mấy năm nay, làm khổ nàng rồi!

Tổng Nghi vừa nói ra, Tổng Minh Nguyệt và ông nội Tổng Y đều bật quay mặt đi chỗ khác. Tổng phu nhân khóc rống lên, liên tục nói:

- Không khổ, thiếp không khổ chút nào cả. Chỉ cần chàng còn sống, muốn thiếp thế nào cũng được!

Lăng Tiêu lúc này lặng lẽ đi ra. Khi đi qua đám người tụ tập bên ngoài, có một số người hẳn đã gặp hôm trước, thấy Lăng Tiêu đều khẽ mỉm cười thiện ý. Lăng Tiêu cũng cười gật đầu với họ, sau đó

không nói gì nữa, quay người đi khỏi.

Trở về phòng mình, tâm tình Lăng Tiêu rất lâu vẫn không thể bình phục. Từ biểu hiện tình cảm của người trong Tổng gia, Lăng Tiêu hiểu thêm rất nhiều điều. Mặc dù theo đuổi trường Sinh, khát cầu bất diệt, nhưng có trái tim là có tình cảm, mới gọi là lòng người!

Lúc này, Lăng Tiêu bỗng nhiên nhớ tới khối tinh hạch kia. Sở dĩ coi nó là bảo bối bởi vì khi ở trong kho báu ngầm của Tổng gia, Lăng Tiêu đã dùng tinh thần lực tra xét một chút. Không tra thì không biết, vừa tra xong, Lăng Tiêu giật mình kinh ngạc.

Thứ này, không ngờ là... Vạn niên linh phách trong truyền thuyết!

Cái gọi là Vạn niên linh phách chính là một loại tinh thạch có linh tính rất yếu hình thành trong tự nhiên, do thiên địa linh khí trải qua hơn vạn năm, thậm chí hơn mười vạn năm, cô đọng lại mà thành. Nói cách khác, thứ này căn bản không phải là tinh hạch ma thú, mà là cực phẩm thiên tài địa bảo!

214. Chương 211: Yêu Huyết Kiếm Dung Hợp.

Lăng Tiêu xác thực đây thật sự chính là vạn niên linh phách. Hắn cảm nhận được một cỗ yêu khí trong vạn niên linh phách, đây rất có thể là khối vạn niên linh phách đã từng dính máu của yêu thú, hoặc vạn niên linh phách này đã từng được người của yêu tộc Sử dụng qua.

Yêu tộc sở hữu vạn niên linh phách này có thực lực tương đối lớn, cho nên Yêu Huyết Hồng Liên kiếm mới có thể biểu hiện hưng phấn như vậy.

Lúc trước, Lăng Tiêu muốn luyện hóa Yêu Huyết Hồng Liên kiếm thêm một lần nữa, nhưng thực lực không đủ, hơn nữa cũng không có tài liệu tốt. Lúc này Lăng Tiêu đã đạt được thực lực trúc cơ trung kỳ, miễn cưỡng có thể luyện hóa được Yêu Huyết Hồng Liên kiếm.

Cho nên, có cực phẩm Vạn niên linh phách làm cho hắn vô cùng hưng phấn

Tuy nhiên Lăng Tiêu có một vấn đề khó hiểu, thế giới này liệu có yêu tộc tồn tại không?

Tại thời điểm ở Tu Chân Giới, Lăng Tiêu có đọc qua một cuốn sách cổ, nói rằng vào thời thượng cổ có ghi lại, yêu tộc có thực lực hùng mạnh, có thể xé được không gian, đi đến thế giới khác.

Có thể, đại lục Thương Lan thời thượng cổ cũng từng có dấu vết người tu luyện của yêu tộc sao? Lăng Tiêu Suy nghĩ, tại thời điểm Lăng Tiêu còn ở Tu Chân Giới, đã không còn thấy bóng dáng yêu tộc, chỉ còn lại một ít người có được huyết mạch yêu tộc. Những người này gọi là huyết mạch thú tu, bọn họ đều là những người có thực lực mạnh mẽ, cho dù là những người tu chân hùng mạnh cũng không muốn tự nhiên đi trêu chọc vào những người này.

Tuy nhiên, người tu chân đều có bản năng phản ứng đối với yêu khí, cũng giống như nhân loại bình thường có cảm ứng với âm phong. Phản ứng của người tu chân đối với yêu khí cực kỳ mãnh liệt.

Lăng Tiêu cầm lấy vạn niên linh phách, kỳ thật quả vạn niên Linh phách này cũng không chỉ là vạn năm, có thể nó đã được vài vạn năm rồi, thậm chí còn lâu hơn.

Lăng Tiêu dùng tinh thần lực cẩn thận cảm thụ bên trong khối vạn niên linh phách này. Hắn cảm thấy vô cùng cao hứng khi thấy bên trong khối vạn niên linh phách, linh khí tràn đầy. Không thể tưởng tượng được, có được khối vạn niên linh phách quả thật là vô cùng đáng giá.

Vạn niên linh phách một khi hình thành ý thức, với thực lực Lăng Tiêu lúc này, căn bản là không có biện pháp luyện hóa. Vạn niên linh phách cũng giống như pháp bảo, có thể hóa ra hình dáng to nhỏ, hơn nữa nếu là pháp bảo cao cấp, chỉ số thông minh cũng càng cao. Nói đến Pháp bảo, kỳ thật do các loại vạn niên linh phách, luyện hóa mà thành

Cảm nhận được Yêu Huyết Hồng Liên kiếm xao động bất an, Lăng Tiêu vung tay lên, xuất ra Yêu Huyết Hồng Liên kiếm. Yêu Huyết Hồng Liên kiếm vừa xuất ra liền bay lên không trung, mũi kiếm hướng xuống mặt đất phát ra một tiếng run run rất nhỏ, một hồi xao động truyền ra.

Khối vạn niên linh phách ở trong tay Lăng Tiêu bắt đầu trở nên run run.

Lăng Tiêu biết, phàm là linh vật, toàn bộ đều có bản năng bảo hộ ý thức, tựa như dưới ánh nắng chói chang, lá cây sẽ cuộn lại là bình thường. Lăng Tiêu đưa tay lên, ném khối vạn niên linh phách này lên không trung. Trong giây lát Yêu Huyết Hồng Liên kiếm bộc phát ra một luồng ánh sáng màu đỏ tươi bao phủ khối vạn niên linh phách này.

Tiêu khoanh chân ngồi trên giường, hai tay rất nhanh kết thành các loại pháp ấn, vây quanh Yêu Huyết Hồng Liên kiếm và khối vạn niên linh phách. Toàn bộ căn phòng cũng bị pháp ấn tạo ra kết giới bao lại.

.....

Tại sâu trong tiểu đảo, có một căn nhà cổ bình thường, bên trong rất sạch sẽ, trên nền nhà đặt một cái bồ đoàn, trên bồ đoàn có một người khoanh chân ngồi. Đó là một lão già râu tóc bạc phơ, mặt mũi hiền lành phúc hậu. Nếu nhìn thật kỹ, bóng dáng của lão già hơi giống với Tống Kỳ.

Ông lão nhắm mắt ngồi yên, toàn thân không nhúc nhích, xung quanh ngôi nhà có khoảng mười dặm đều liệt vào khu cấm địa, cấm không cho người ngoài đi vào. Theo như lời nói của Tống Kỳ, cũng đã vài chục năm rồi không có người nào đi vào nơi này.

Ngay lúc Lăng Tiêu đánh các loại ấn quyết lên Yêu Huyết Hồng Liên kiếm phát ra một ánh hào quang bao phủ vạn niên linh phách vào bên trong, đôi mắt ông ta bỗng mở ra, hai luồng tinh thần lực hùng mạnh theo hai mắt như thực chất bắn về phía vách tường ngôi

nhà cổ.

Lập tức bắn thủng hai lỗ nhỏ, lão già dường như cảm thấy có gì đó không bình thường, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, thanh âm già nua trầm xuống, lẩm bẩm:

-Một khí thế rất hùng mạnh, không ngờ mang theo lực lượng hủy diệt.

Nói xong, thân mình cũng không thấy nhúc nhích, liền biến mất khỏi căn nhà tranh. Lão già như tia chớp ở trên không trung, đảo quanh vài vòng xung quanh căn nhà cỏ, bỗng nhiên không còn cảm nhận được khí thế hùng mạnh kia nữa, lão cảm thấy nghi hoặc, liền lặng yên đi vào phòng của Tống Nghi ở bên cạnh.

Lão già này là lão tổ tông của Hải vực Tống gia tên là Tông Khê. Tuy rằng trong nhiều năm qua vẫn đều đang bế quan, có rất nhiều hậu nhân trong gia tộc cho tới bây giờ đều chưa từng nhìn thấy ông, nhưng trên thực tế, ông đều không phải chỉ có ẩn cư ở nơi này, mà ngẫu nhiên cũng đi bộ vài vòng, nhìn xem hết thấy gia tộc có bình thường không. Tống Minh Nguyệt có thời điểm may mắn nhìn thấy lão tổ tông.

Thời đó, Hải vực Tống gia bị một con ma thú độc long tấn công, con Ma thú bậc tám này biến toàn bộ hải đảo thành một mảnh hỗn loạn. Thời ấy, Tống Nghi chưa bị tẩu hỏa nhập ma, có mười cao thủ Kiếm Hoàng ở trong gia tộc đánh nhau với Ma thú cũng đều không thể khống chế được Ma thú bậc tám đến từ biển sâu này.

Tại thời khắc mấu chốt, lão tổ tông đã ra tay, hơn nữa cùng với mười Kiếm Hoàng kiềm chế, mới chém được con Ma thú độc long kia. Cho nên, từ sau trận đấu này, nhiều năm, sau đều không có một con ma thú bậc cao nào có gan tới gần chỗ hòn đảo này, làm cho Hải vực Tống gia hoàn toàn sống trong yên bình.

Tống Khê ngưng thần nhắm mắt, liền nghe được tiếng nói chuyện. Ông nhìn thấy ở bên ngoài căn nhà nhỏ của Tống Nghi có một nhóm người, tuy trong lòng còn căng thẳng, nhưng chợt nghĩ đây không phải là chất trai của mình sao? Vừa nghe xong, ông mới yên tâm, thật không ngờ chất trai của mình đã tỉnh lại. Tuy rằng không có thể khôi phục được thực lực, nhưng đây là một kỳ tích.

Tống Khê yên tâm, thân mình chợt lóe lên, rồi biến mất ngay tại chỗ, căn bản là không có bất luận kẻ nào phát hiện ra, lão tổ tông không ngờ vừa mới chạy tới góc tường liền nghe được mình nói chuyện.

.....

Tống phu nhân giờ phút này đã khôi phục lại bình thường, tự mình bưng một tô chè hạt sen mang đến cho trượng phu. Tuy Tống Nghi đã tỉnh táo lại nhưng lực lượng mất hết, cho nên bây giờ cũng như người bình thường, rất muốn hưởng thụ sự chiều chuộng của thê tử.

Bên cạnh, Tống Minh Nguyệt chờ đợi, cũng không có được cơ hội nói. Tống Nghi uống một chén canh, thấy tinh thần tốt hơn rất nhiều. Lăng Tiêu đã nói, chỉ cần ông không rượu chè ăn uống quá độ thì không có việc gì. Bởi vì Tống Nghi có thực lực mạnh mẽ, tuy rằng nằm trên giường đã nhiều năm, nhưng thân thể và các cơ năng cũng vẫn chưa có bị ảnh hưởng nhiều, hoạt động vẫn bình thường.

Tống Nghi nhìn thoáng kiêu thê xinh đẹp, khoe miệng khẽ cười ôn hòa nói:

-Kỳ thật, trong mấy năm qua, mọi người nói cái gì ở trước mắt ta, ta đều nghe được hết, chỉ có điều không thể nói, không thể phản ứng được gì mà thôi. Ngẫu nhiên ta cảm thấy thần trí thanh tỉnh, có lúc lâm vào hôn mê, nhưng có thể nghe thấy mọi người nói chuyện. Cho nên, nàng và con đã vì ta mà vất vả.

Tống Minh Nguyệt nhẹ giọng nói:

-Chỉ cần phụ thân có thể khôi phục, Nguyệt nhi có vất vả như thế nào cũng được.

Tống Nghi hơi hơi lắc lắc đầu, nói:

-Ba năm thời gian, cũng đủ để ta tự hỏi rất nhiều vấn đề, ta cũng không cần lo lắng, cho dù là không có thực lực, nếu ta có thể sống rất vui vẻ, so với nằm ở trên giường, nửa chết nửa sống thì tốt hơn nhiều.

Tống Kỳ ở một bên gật đầu, nói:

- Con có thể có tâm tính như thế, vì phụ cũng an tâm. Mấy năm , vì chuyện của con, Mọi người đều rất khổ tâm, con nếu đã biết như thế, ta cũng không nói nhiều. Chờ thêm vài ngày, con nghỉ ngơi tốt, cũng nên đi ra, để cho mọi người hết lo lắng vì con.

- Con biết, phụ thân

Tổng Nghi ôn hòa cười cười, tự nhiên nói.

Tổng Minh Nguyệt nhìn phụ thân như vậy, trong lòng vui mừng, lại nhìn mẫu thân phát hiện ra mẫu thân trên mặt tươi cười mười phần gượng ép, hỏi:

-Nương, phụ thân tỉnh lại, mẹ không vui sao?

Tổng phu nhân sờ sờ đầu con gái, nhẹ giọng nói:

-Đứa nhỏ này, con thấy phụ thân con có cam tâm làm người bình thường sao? Nương chỉ sợ ông ấy làm chuyện gì điên rồ thôi.

-A...

Tổng Minh Nguyệt ngẩn ngơ, nguyên bản, nàng muốn đi nói với Lăng Tiêu, có thể tìm được dược liệu kia, thì tận lực tìm, tìm không thấy thì quên đi. Nhưng khi nghe mẫu thân nói như vậy, nàng lập tức cảm thấy được phụ thân có chút khác thường.

Tổng Nghi nguyên bản có được thực lực Kiếm Hoàng, nay biến thành một người bình thường, đừng nói ba năm, cho dù ba mươi năm, chỉ tưởng tượng cũng sẽ đau lòng, cũng sẽ canh cánh trong lòng, đâu có thể nào biểu hiện bình thường được như thế?

Tổng Minh Nguyệt vội la lên:

-Nương, làm sao bây giờ a? Phụ thân nếu mạnh mẽ như vậy...có thể sinh mệnh nguy hiểm đó.

Tổng Minh Nguyệt nói xong, đôi mắt khê đỏ đứng lên:

-Lăng Tiêu cũng nói, tìm được dược liệu này có thể rất khó

Tổng phu nhân than nhẹ một tiếng, nói:

-Vì phụ thân, chỉ có thể để con đi van cầu Lăng Tiêu mà thôi. Con không phải nói là hấn đang phải kiến thiết thành trì sao? Tiền của gia tộc ta nhiều lắm, đưa cho hấn để hấn kiến thiết thành. Rất nhiều các gia tộc thế gia ẩn thế có chủ ý với hấn, gia tộc ta phải đi Thập tam gia và Thập tứ gia đến nhà hấn giúp hấn giữ nhà. Sau đó, con cùng với hấn đi tìm dược liệu, mặc kệ hấn có yêu cầu gì, đều đáp ứng

-Nương...

Tổng Minh Nguyệt sắc mặt ứng đỏ:

-Mẹ nói là có ý tứ gì?

Tổng phu nhân nhẹ nhàng cười, nói:

-Lăng Tiêu kia tuy rằng là người thế tục, có khả năng sau lưng có một gia tộc thế gia ẩn thế hùng mạnh, bản thân hấn nhân phẩm hoàn hảo, nương rất hài lòng về hấn.

- Mẹ thích, đâu có chuyện gì liên quan tới con nhĩ.

Tổng Minh Nguyệt nhấp nháy mắt, nói:

-

Hơn nữa, hấn gọi con là Tổng huynh.

Tổng phu nhân cười khổ lắc đầu, nói:

-Ta ở phòng bên, nhìn phụ thân con một chút, tận lực khuyên bảo ông ấy. Cho nên, con có người bạn như vậy tốt lắm, nếu ông nội con biết, cũng sẽ ủng hộ giống như nương.

Tống Minh Nguyệt gật gật đầu, nghĩ đến Lăng Tiêu kêu mình Tống huynh, liền cảm thấy có chút buồn cười, lại nghĩ đến tình trạng của phụ thân, tâm trạng lại cảm thấy buồn.

.....

Lăng Tiêu thi triển pháp ấn càng lúc càng nhanh, các loại pháp ấn ở trên không trung không ngừng lưu lại tàn ảnh, chỉ thấy khối vạn niên linh phách treo ở trên Yêu Huyết Hồng Liên kiếm dần dần hòa tan, từng giọt từng giọt linh dịch....không ngừng rơi xuống, dung nhập vào Yêu Huyết Hồng Liên kiếm.

Đến thời điểm giọt cuối cùng hoàn toàn dung nhập vào Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm phát ra một khí thể hùng mạnh vô cùng và hào quang mãnh liệt. Nếu không phải Lăng Tiêu phong bế gian phòng này, chỉ sợ toàn bộ mọi người trên đảo, từ tu vi Kiếm Tôn đều có thể cảm ứng được.

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm lượn vài vòng trên không trung, phát ra từng tiếng lanh lảnh, sau đó bay trở lại tay của Lăng Tiêu, quang hoa thu liễm, như là một đứa trẻ ăn no rồi ngoan ngoãn, thành thành thật thật nằm ở trên tay của Lăng Tiêu, không nhúc nhích.

Lăng Tiêu nhìn lại Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, lúc này trên thân kiếm hiện lên nhiều chữ khắc rất phức tạp và ấn ký trở nên mười phần rõ ràng, giống như thân thể con người có huyết mạch bình thường trải rộng hai bên thân kiếm. Hơn nữa lúc này, Lăng Tiêu có thể rõ ràng cảm giác được, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm đúng là không muốn rời xa chính mình.

Tựa như là Sủng vật không muốn rời xa chủ nhân vậy. Lăng Tiêu mừng rỡ vô cùng, sắp tới ngày bay lên thân kiếm, ngự kiếm phi hành.

215. Chương 212: Thập Tam Gia Và Thập Tứ Gia.

Tống Minh Nguyệt tìm được Lăng Tiêu, liền khôi phục bộ dạng của mỹ thiếu niên. Nhìn thấy Lăng Tiêu, nhớ tới lời nói của mẫu thân nói, phản ứng đầu tiên là có chút ngượng ngùng, nhưng trên mặt cũng không có biểu hiện ra, nằng do dự một chút, nói:

-Lăng huynh...Gia phụ...ông ấy...

- À? Lệnh tôn không phải là đã tỉnh lại sao?

Lăng Tiêu dung hợp vạn niên linh phách với Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, trong lòng rất vui sướng, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, nói:

-Hay là muốn khôi phục thực lực? Kỳ thật đã là người luyện võ, không có người nào lại cam tâm một thân thực lực không thể Sử dụng được, nhưng có điều, Tống huynh cũng biết, trong trường hợp này của lệnh tôn...

-Vấn đề này ta biết.

Tống Minh Nguyệt biểu tình có chút ảm đạm, nhẹ giọng nói:

-

Nhưng đây là một đường hy vọng, chỉ có điều...ta cầu huynh cứu phụ thân ta.

-Hô

Lăng Tiêu thở thật dài ra một hơi, nói:

-Như vậy đi, ta vẽ ra được liệu cần thiết, sau đó huynh vẫn dùng lực lượng của gia tộc, chúng ta cùng nhau tìm kiếm, có được không?

-A thật tốt quá, Lăng huynh, rất cảm tạ huynh.

Đôi mắt Tống Minh Nguyệt khẽ chớp động nước mắt, nhìn Lăng Tiêu, trong lòng cảm thấy ảm áp. Nàng cũng không có hoàn toàn theo lời mẫu thân dẫn dắt mà là dứt khoát xin Lăng Tiêu giúp đỡ. Lúc ở thành Penzias, Tống Minh Nguyệt nhìn ra được, Lăng Tiêu cũng không phải là một người dễ chơi, sát phạt quyết

đoán, cũng không phải là người dễ đối phó. Nhiều gia tộc thế gia ẩn thế như vậy, không có ai chiếm được nửa điểm ưu đãi trên tay hắn.

Thời gian này, Tống Minh Nguyệt tiếp xúc nhiều với Lăng Tiêu, thấy hắn cũng không phải là người xấu, cũng không phải người tham lam.

Kết quả là nàng đã đánh cuộc thắng, phải nói Tống Minh Nguyệt đã đánh cuộc chính xác.

-Lăng huynh, hiện nay huynh đang kiến thiết thành Penzias. Được sự đồng ý của ông nội, huynh trùng kiến thành Penzias cần rất nhiều tiền, cứ để Hải vực Tống gia gánh vác. Sự an nguy của Thành Penzias, Hải vực Tống gia phải ra hai Kiểm Hoàng bậc hai, đến thành Penzias thủ hộ... cũng đủ năng lực để tự bảo vệ. Lời hứa của Hải vực Tống gia là trăm năm không thay đổi.

Tống Minh Nguyệt cười nói:

Lăng Tiêu cảm thấy kinh ngạc không thôi. Hắn vừa mới đáp ứng Tống Minh Nguyệt, kỳ thật là có tư tâm. Nói đến thú tộc Đại Tế Ti, nếu có Tiểu Hoàn Đan, cũng có thể rất nhanh khôi phục thực lực.

Mặc kệ Suy nghĩ từ góc độ nào, Lăng Tiêu đều muốn trợ giúp nàng. Nhưng Hải vực Tống gia, vì một tộc nhân, lại đưa ra điều kiện tương như không thể, hơn nữa đó là một khoản kinh phí lớn.

Trùng kiến thành Penzias cần rất nhiều kim tệ, theo tính toán sơ bộ là cần đến hàng tỉ kim tệ.

Cho dù Hải vực Tống gia là một gia tộc thế gia ẩn thế, tài lực hùng hậu, cho dù trong kho báu Tống gia có vô số tinh hạch ma thú, nhưng Hải vực Tống gia có mười mấy vạn dân cư, là một đại gia tộc có nhiều người như vậy, của cải phải tích lũy hàng ngàn năm mới có được, sao có thể dễ dàng điều động cho hắn?

Xem ra để Tống Nghi khôi phục, Tống gia coi như dốc hết vốn. Lăng Tiêu có chút chần chờ nhìn về mặt khẩn trương của Tống Minh Nguyệt, nói:

-Điều này...này có thích hợp không?

Tống Minh Nguyệt nói:

-Có cái gì không thích hợp, cấp bậc Kiểm Hoàng không thể dùng tiền là đổi được. Hơn nữa, điều này cũng liên quan đến tinh thần của toàn bộ Hải vực Tống gia.

Lăng Tiêu gật gật đầu, nghĩ: “Đúng thật! Nếu Tống Nghi có thể khôi phục như bình thường, đúng là toàn bộ Hải vực Tống gia đều ủng hộ, việc này có ý nghĩa vô cùng đặc biệt, như thế xem ra cũng là điều hợp lý.”

Nghĩ vậy, Lăng Tiêu gật gật đầu nói:

-Nếu đã đến nước này, Lăng Tiêu đành chiếm tiện nghi lớn vậy, nếu không đáp ứng, có vẻ như bắt cần nhân tình. Tống huynh, huynh cứ từ từ, ta vẽ đồ hình được vật ra, sau đó nói rõ tập tính sinh trưởng, đặc thù, và đại khái nó sinh ra và lớn lên ở địa phương nào. Ngày mai, các huynh có thể phái người đi tìm được vật, nhưng có một chút vấn đề, là nơi sinh trưởng của dược liệu rất có thể có một ít ma thú mạnh mẽ thủ hộ, cho nên để an toàn, các huynh ngàn vạn lần cần phải cẩn thận, thực lực không đến Ma Kiểm Sư, tốt nhất là không nên đi. Kỳ thật, tốt nhất là Kiểm Tôn mới có thể an toàn.

Lăng Tiêu nói xong, sau đó lại nói tiếp:

- Luyện chế Tiểu Hoàn Đan, tổng cộng cần năm loại dược liệu, hai loại máu của động vật. Năm loại dược liệu là Tử bối thiên quỳ, tổ hình hoa, xương bồ quả, thất tán thảo và hàn địa tuyết liên. Hai loại máu của động vật là Giao Long ngàn năm và Băng Tinh Thiên tâm. Máy thứ này hắn là tìm kiếm có khó khăn rất lớn, nhất là Giao Long ngàn năm...Giao Long hiển nhiên xem như là một chi nhánh của Long tộc vốn rất khó gặp, mà ngàn năm lại càng khó tìm. Hơn nữa, phạm là Giao Long vượt qua năm trăm năm, thực lực cũng phi thường hùng mạnh, muốn lấy máu của nó, quả thật là rất khó.

Tống Minh Nguyệt sòng mắt như nước nhìn Lăng Tiêu, nhẹ giọng nói:

-Mặc kệ như thế nào, phải trả giá như thế nào, Lăng Nguyệt đều nguyện ý đi làm.

Lăng Tiêu gật đầu cười khỏ, trong lòng có một số việc, không phải có nguyện ý hay không, mà vấn đề là... Quên đi, hắn hiện tại cũng không muốn dấy kích lòng tự tin của Tống Minh Nguyệt. Giao Long ngàn

năm, đừng nói là Lăng Tiêu, cho dù là lão tổ tông Kiếm Tôn của Hải vực Tổng gia kia đi, đều là chịu chết mà thôi. Nếu thế giới này có Giao Long, thì ngàn năm Giao Long, ít nhất là Ma thú bậc chín.

Ở Đại lục Thương Lan, Long tộc có cái dạng gì, Lăng Tiêu vẫn chưa từng gặp qua, nghe nói Rồng thuộc loại Ma thú bậc chín. Nhưng ở Tu Chân Giới, Rồng tuyệt đối là sinh vật hùng mạnh, chúng nó thậm chí có thể trở thành tọa kỵ của tiên nhân. Ngẫm lại xem, có hề làm vật cưỡi của tiên nhân, bản thân nó có thực lực yếu được sao? Chỉ Sợ, cho dù là người tu chân Đại Thừa kỳ đối chiến với nó, cũng chưa chắc đã hơn.

Về phần Giao Long, tuy rằng thực lực kém hơn rất nhiều so với Rồng chính thức, nhưng người tu chân Nguyên Anh kỳ, nếu không có hộ thân pháp bảo, Giao Long tuyệt đối có thể một đòn chết đối

phương.

Tuy nhiên thế giới này có Long tộc hay không, Lăng Tiêu cũng không thể biết, hơn nữa Lăng Tiêu cũng có phương thức bảo mệnh, bởi vì càng là ma thú bậc cao, chỉ số thông minh của nó cũng càng

cao. Lăng Tiêu có thể xuất ra bảo vật gì đó làm cho nó động tâm, đổi nó một chút máu huyết, công bình trao đổi mà thôi....Chỉ xem ra có thể gặp được hay không nữa thôi.

Sáng Sớm ngày hôm sau, Lăng Tiêu vẽ xong đồ hình giao cho Tổng Minh Nguyệt. Riêng Giao Long ngàn năm kia, Lăng Tiêu đặc biệt nhắc nhở Tổng Minh Nguyệt, nếu thật sự có gặp gỡ, liền phái người thông tri cho hắn, ngàn vạn lần đừng có tự mình hành động.

Đừng nói ngàn năm, cho dù Giao Long năm trăm năm, thực lực Kiếm Hoàng cũng không thể chiến thắng nổi. Con người dù sao vẫn tự cho là mạnh nhất, nhưng trên thực tế, sinh vật có thực lực mạnh hơn con người quả thực nhiều lắm.

Trên bên tàu, cha mẹ của Tổng Minh Nguyệt, cùng với đoàn người Tổng gia, đều đến đưa tiễn. Phụ thân của Tổng Minh Nguyệt là Tổng Nghi lúc này cũng biết toàn bộ gia tộc tìm kiếm được liệu để khôi phục thực lực cho mình, trong lòng rất là cảm động, cố kiên trì ra đây đưa tiễn.

Tổng Nghi nhìn về phía Lăng Tiêu, trong mắt có chút nóng bỏng pha lẫn phức tạp, nhưng thật ra lại khiến Lăng Tiêu có chút nghi hoặc, tự nhủ, người đừng xem ta là vô dụng như vậy chứ, ta không

phải cố ý cho Hải vực Tổng gia người một nan đề

Trên thực tế, Suy nghĩ của Lăng Tiêu và Tổng Nghi cách xa nhau hàng vạn dặm. Tổng Nghi thấy nữ nhi dường như rất vui vẻ đi theo bên người tiểu tử kia, ông tưởng tượng bản thân mình trong nhiều năm qua chưa bao giờ hoàn thành tốt trách nhiệm của một người cha, đến khi có chút tình ngộ, nữ nhi cũng đã tới tuổi lập gia đình, trong lòng ông cảm thấy có chút chua xót mà thôi.

Tổng Nghi nhìn thấy thê tử xinh đẹp như hoa bên cạnh, bỗng nhiên trong lòng cảm khái, đưa cánh tay hơi gầy, theo ống tay áo rộng thùng thình nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay mềm mại nhỏ bé của thê tử.

Thân thể Tổng phu nhân khẽ run lên, hai má khẽ hồng lên, tay kia vẫy vẫy theo con tàu đi ra khỏi bến.

Lăng Tiêu và Tổng Minh Nguyệt tựa vào mặt trên của boong tàu, Tần Cách ngồi dựa vào mép thuyền như trước, biểu tình trên mặt có chút khấn trương, lại có chút hưng phấn. Lăng Tiêu hỏi:

-Tần Cách, người đang làm gì? Khi mới tới đây dường như người cũng như thế này, chẳng lẽ thực lực người tăng lên?

-Hắc hắc, Tần Cách từ trước chưa thấy qua biển rộng, lại có phần choáng váng, cho nên... Tần Cách nhe răng cười, một thị nữ đi qua bên người hắn sững sốt, sợ tới mức trong tay bưng hai chén thức ăn thiếu chút nữa rơi ra. Tần Cách vội vàng xoay người quay đầu đi. Thoạt nhìn bên ngoài hắn hung hãn, thực lực hùng mạnh, trên thực tế, tính tình của Tần Cách mười phần dịu dàng, tuy rằng cảm thấy nữ giới nhân loại đều rất xấu, nhưng hắn cố gắng thích biến thành một nhân loại.

Lăng Tiêu cười cười, thầm nhủ tính cách Tần Cách thật ra tốt lắm, hắn đi biển càng sợ hãi, hắn lại càng là muốn đi chinh phục. Đi theo Tổng Minh Nguyệt là Thập tam gia và Thập tứ gia, lên thuyền một lúc sau Lăng Tiêu mới phát hiện, hai người kia quả thực là hai kẻ dở hơi, miễn là họ ở hai nơi riêng biệt, nếu cùng một chỗ thì hay luôn miệng cãi nhau và làm cho người khác đau khổ.

Hơn nữa, một chút tư cách cao thủ đều cũng không có, hay theo bọn thủy thủ cỏi trần, ngồi cùng một chỗ bài bạc, mặt đỏ tía tai. Tống Minh Nguyệt thấy tình huống này đã Sớm thành thói quen,

không có gì ngạc nhiên. Lăng Tiêu cảm thấy vô cùng kinh ngạc, trong lòng nghĩ hai người này đúng là cực phẩm, hơn hai trăm tuổi không ngờ còn có thể có tâm tình như vậy, thật sự làm cho người ta hâm mộ.

Lăng Tiêu kiếp trước hơn năm mươi tuổi, tâm tình giống như là hai trăm tuổi. Dù sao trong núi không phân biệt năm tháng, suốt ngày tu luyện, cho dù là một thiếu niên, tính tình cũng như lão

thành.

-Lăng Tiêu tiểu hữu, chúng ta cùng nhau câu cá nhé? Xem ai câu được cá to.

Lăng Tiêu đang Suy nghĩ, đằng sau truyền đến một thanh âm,Thập tam gia ăn mặc trường bào màu trắng cười hì hì đi tới, nói:

-Đám kia đánh bạc kém quá, không ngờ làm trò với gia gia,muốn chết sao? Nếu không cần bọn họ đi thuyền, gia gia thật muốn ném hết bọn chúng xuống biển rộng.

Đằng sau, Thập tứ gia bữu môi nói:

-Lão Thập tứ, bản thân ngươi tay nghề không tinh, ăn gian bị người ta phát hiện, ngược lại còn nói linh tinh.

-Ngươi thú lắm, ta là thập tam.

-Người mới thú lắm, Ta là thập tam...

Lăng Tiêu nhìn thấy hai cái kẻ dở hơi, nhất thời không nói gì,mặt mày nhăn nhó. Tống Minh Nguyệt đi đến kéo Lăng Tiêu đi chỗ khác.

-Lăng huynh, bên ngoài gió lớn, chúng ta quay về khoang thuyền chơi cờ đi.

Lăng Tiêu quay đầu lại nhìn trời trong nắng ấm, trên biển không có một gợn sóng.

216. Chương 213: Mọi Người Xa Lánh Quốc Vương Bệ Hạ.

Hai ngày sau, Thập Tam gia và Thập Tứ gia không biết như thế nào, trèo lên cánh buồm, muốn cùng với Tần Cách “luận bàn”.Tần Cách tổng hợp lại thực lực cũng chỉ là Kiếm Hoàng bạc một, hai lão già giáo hoạt này phi thường không biết xấu hổ, luôn miệng nói hai người là song sinh huynh đệ đồng khí tương liên, cùng tiền cùng lùi, không thể phân chia. Thế thì hai đánh một.

Mỗi ngày trên thuyền, đều có thể thưởng thức trận đấu giữa Kiếm Hoàng cao thủ đánh nhau sống chết, mỗi ngày Tần Cách đều bị đánh thành đầu heo.

Hai lão già này như là tìm được món đồ chơi vô cùng tốt, cho nên đã sinh ra nghiện.

Thân thể Tần Cách có tố chất cực kỳ đặc thù, năng lực khôi phục rất mạnh, Thập Tam gia và Thập Tứ gia cũng không thật sự ra đòn nặng tay, cho nên, ba người này không ngờ đánh nhau thành nghiện, mỗi ngày đều đánh nhau đến vài canh giờ.

Ngày đầu tiên, Tần Cách đánh nhau, trong vòng mười chiêu, bị hai huynh đệ liên thủ đánh thành đầu heo. Ngày hôm sau, Tần Cách cũng vẫn như trước bị đánh thành đầu heo, nhưng thỉnh linh cũng đánh cho Thập Tam gia ăn một chút đau khổ nho nhỏ. Hơn nữa, hấn kiên trì được mười ba chiêu

Ngày thứ ba, Tần Cách vẫn bị đánh thành đầu heo, cũng không có thể đánh cho Thập Tam gia và Thập Tứ gia đòn nào. Nhưng Thập Tam gia và Thập Tư gia lại giận không thể kiềm chế được. Bởi vì không ngờ Tần Cách lại có thể chống lại được hai huynh đệ họ liên thủ tấn công qua được bốn mươi chiêu.

Sự việc này, quả thực chính là một loại sỉ nhục, cho nên hai huynh đệ họ quyết định ngày thứ tư nhất định phải giáo huấn tốt Tần Cách.

Ngày thứ tư, thuyền lớn cập bờ, rớt cọc về tới thành Penzias. Trên thực tế, Lăng Tiêu cũng không có rời khỏi thành bao lâu, hơn nữa, Tiểu Sứ vẫn đều ở trên trời giám thị, qua lại đi tới Hải vực Tống gia và hầu tước phủ, cũng không có gì bất ngờ phát Sinh, nếu không Tiểu Sứ đã Sớm bay tới gặp Lăng Tiêu. Tiểu Sứ cũng dần trưởng thành, cũng độc lập hơn so với lúc trước. Hiện tại, trừ Lăng Tiêu và những người lúc đầu nó quen biết, còn những người khác, Tiểu Sứ căn bản là không để ý tới.

Tính tình nó càng ngày càng cao ngạo. Isa hiểu biết rất sâu về ma thú cũng nói qua, đây là biểu hiện bình thường của Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng, chúng nó thiên tính vô cùng cao ngạo, bởi vì ma thú phi hành đều thuộc loại bá chủ trên bầu trời.

Mà Tuyết Sơn Thiểm Điện Ứng lại là bá chủ của bá chủ. về phần Tiểu Sứ, Lăng Tiêu cảm giác được, hiện tại thực lực của nó đã đạt được ma thú bậc năm

Tin tưởng theo thời gian trôi qua, Sớm muộn gì có một ngày, Tiểu Sứ cũng có thể trở thành một ma thú có thực lực hùng mạnh nhất trên đời.

Thời điểm trước, có một Kiếm Hoàng, hai Kiếm Tôn hùng mạnh bị đánh chết tại phủ đệ Lăng Tiêu. Tin tức này được thủ hạ của Lăng Tiêu cố ý lộ ra ngoài, trong lúc nhất thời, mọi người đều biết Lăng Tiêu có thể lực lớn đứng đằng sau chống lưng. Tin tức này rất nhanh lan xa tới đế đô,

Quốc vương bệ hạ khi nghe thấy tin này thì cả kinh, đang ngồi trên ghế té xuống. Việc này không phải là giả, là sự thật. Sau khi nhận được mật báo, quốc vương liền tiếp ba ngày không có vào triều, tự nhốt bản thân mình bên trong tấm cung. Mọi người, ai cũng thấy, quốc vương đang Sợ.

Lăng Thiên Khiếu, chương quân Tây bộ biên thủy đế quốc, tay nắm quân quyền, là quan to một phương. Hơn nữa, trong những năm gần đây, ở Tây bộ ông ta cùng với binh dân bá tánh có quan hệ vô cùng tốt, có uy vọng cực cao.

Vùng đất phong của Lăng gia ở Tây Bắc cũng phát triển với khí thế hùng hực, con cả của Lăng Thiên Khiếu là Lăng Chí cũng là một nhân tài. Đất phong Lăng gia ở trong tay hắn, chỉ ngắn ngủi có vài năm, đã bắt đầu hình thành một gia tộc Phương Bắc quyền thế, cùng với gia tộc Tử Kinh Hoa là hai đại gia tộc có thực lực lớn nhất ở vùng này.

Đúng là lúc trước quốc vương bệ hạ có kỳ vọng nhìn đến, nhưng hiện tại hắn không hy vọng nhìn thấy cảnh tượng này, mà ngược lại hắn cảm thấy sợ hãi. Lúc trước quả thật hắn mới cấp cho Lăng gia thăng quan tiến tước, ân Sủng như thế nhất thời vô hại. Nhưng hắn nhận thấy Lăng gia lúc này là một sự uy hiếp lớn. Quốc vương bệ hạ cảm thấy vô cùng lo lắng bất an, ăn không ngon ngủ không yên. Nắm bắt được tình hình, đại thần Ô Lan Hùng âm thầm tới gặp quốc vương, dâng lên kế sách:

-Thưa bệ hạ, nghe nói tam thiếu gia Lăng gia cùng với Nhị điện hạ không hợp nhau, hơn nữa cái chết của mấy cường giả kia tại Hầu tước phủ, dường như đều có liên quan đến Nhị điện hạ. Một khi đã như vậy, Bệ hạ sao không nhân cơ hội này mà thu hồi binh quyền của Nhị điện hạ? làm như vậy lại giao hảo tốt với Lăng Tiêu?

- Nam Phương Vương hiện tại đã thành một lão hổ không có răng nanh, mà bệ hạ ngài..., hắc hắc.

Ô Lan Hùng nói đến đây, trên thực tế hắn hiểu được, lão quốc vương dù chỉ còn sống một ngày, cũng không muốn nhường ngôi vương này cho ai, hơn nữa hiện tại hoàng hậu không ngờ lại Sinh ra

Hoàng tử thứ ba.

Quốc vương muốn dùng Hoàng tử thứ ba này ức chế hai hoàng tử kia, mà ít nhất cũng trên mười năm nữa Hoàng tử thứ ba mới trưởng thành.

Trong lòng Quốc vương bệ hạ rất rõ ràng, Ô Lan Hùng cùng Thái tử quan hệ rất sâu, muốn chèn ép Nhị điện hạ, khi có cơ hội, khẳng định là sẽ không bỏ qua. Quốc vương cũng biết gia tộc Ô Lan cùng Lăng gia cũng không chỉ là đối phó, thậm chí có thể nói là thù hận rất sâu. Ngay cả con dâu của Ô Lan Hùng, hiện tại ở thành Penzias không chịu trở về.

Chuyện này đã trở thành trò cười trong giới quý tộc tại đế đô. Nếu nói trong lòng Ô Lan Hùng không có tâm tư hãm hại Lăng gia, lão quốc vương mới không tin. Tuy nhiên, Quốc vương cảm thấy trước mặt dường như mình và Ô Lan Hùng ở trên cùng một trận tuyến... Ô Lan Hùng thấy Quốc vương chần chừ, liền lên tiếng khuyên nhủ:

- Hơn nữa, thần thấy Thiên Kỳ công chúa dường như quan tâm đặc biệt đối với Lăng Tiêu.

Ô Lan Hùng còn chưa nói xong, lão quốc vương vẻ mặt lập tức liền trầm xuống, cả giận nói:

- Ô Lan Hùng, ngươi thật là lão xược, hôn sự hoàng gia, ngươi cũng muốn tham gia à? Cút đi ra ngoài cho ta.

Ô Lan Hùng cúi đầu, vẻ mặt cười gian lui ra ngoài. Hắn đã có tin tình báo, mười phần chuẩn xác, thông tin này lấy từ nội gián cài vào bên người Nam Phương Vương Lý Vô Thông. Nhưng năm gần đây, Thái tử và Nhị điện hạ luôn ở thế đối lập, sắp xếp điệp viên bên người đối phương cũng không phải là chuyện hiếm lạ gì. Tuy nhiên, lần này tin tức tình báo báo về làm cho Thái tử tâm tình rất tốt, chính là một Kiếm Tôn ẩn tàng bên cạnh Nhị đệ nhiều năm rồi, không ngờ bị đánh chết ở Hầu tước phủ của Lăng Tiêu.

Đây quả thực là một thông tin tốt, thật tốt quá, không có cái gì tốt hơn.

Lúc trước, thông qua thống lĩnh kỵ Sĩ đoàn, Lăng Tiêu có nói với Thái tử là bên cạnh Nhị vương gia có một cao thủ Kiếm Tôn? Hắn lúc đầu không tin, sau quay về nhớ lại lần đó trên phố, có một cao thủ Kiếm Tôn đã rất chuẩn xác vạch ra thân phận của hắn, hắn lại liên tưởng đến lời nói của Lăng Tiêu, quả thật là chính xác.

Tuy rằng Thái tử không rõ ràng lắm vì sao Lăng Tiêu lại biết được sự kiện kia, nhưng hắn không thể phủ nhận được, bên cạnh Nam Phương Vương quả thật có một cao thủ.

Điểm này Thái tử đã sớm biết, nhưng hắn lại không biết được cao thủ kia có thực lực Kiếm Tôn.

Toàn bộ Đế quốc Lam Nguyệt, và bên cạnh quốc vương cũng chỉ có hai cao thủ Kiếm Tôn, Nam Phương Vương có uy đức gì mà có được một cao thủ Kiếm Tôn? Bên người hắn có cao thủ Kiếm Tôn như vậy? Nếu hắn phái Kiếm Tôn kia tới giết ta thì sao? Thái tử Suy nghĩ như vậy, cảm giác toàn thân lạnh toát. Cũng may, hiện tại tên Kiếm Tôn kia đã chết. Có thể nói, lúc này Thái tử điện hạ cảm giác như là thoát được một tảng lớn rồi ra khỏi lồng ngực.

Sau khi thấy Ô Lan Hùng đi ra ngoài, Quốc vương tức giận xé tan tập tài liệu trên bàn, phẫn nộ chửi ầm lên:

-Một đám khốn kiếp, không ngờ chúng nó trắng trợn lộ rõ chủ ý. Hừ, trừ phi ta chết, nếu không..., đừng có ai dừng nghĩ...

Ô Lan Hùng có dụng tâm hiểm ác, vào yết kiến bệ hạ, đầu tiên là chèn ép Nam Phương Vương, nếu thu binh quyền của Nam Phương Vương, sẽ tạo thành hai hậu quả:-Một là Lý Vô Thông từ nay về sau không gượng dậy nổi, trở thành một thân vương không có tư cách tranh ngôi.

-Hai là, Lý Vô Thông sẽ tạo phản, tự xưng vương. Mặc kệ hậu quả như thế nào, lão quốc vương đều không nguyện ý thấy, tuy rằng trong thời gian ngắn có thể hữu hảo với Lăng Tiêu, nhưng cái giá phải trả...thật là quá lớn.

Sau đó phải gả Lý Thiên Kỳ cho Lăng Tiêu. Vấn đề này, mới là chuyện tình mà lão quốc vương không thể dễ dàng tha thứ. Lý Thiên Kỳ có thể hay không gả cho Lăng Tiêu? Đương nhiên là có thể!

Nếu nàng không phải con gái của Thái tử, quốc vương đã sớm gả cho Lăng Tiêu. Chỉ là một công chúa mà thôi, công chúa nào mà Sớm muộn gì không có lập gia đình? Nếu dùng công chúa có thể chiếm được tình cảm của Lăng Tiêu, như vậy đừng nói là gả một công chúa, mà nhiều hơn nữa, lão quốc vương cũng sẽ không có để ý. Mấu chốt vấn đề là, khi gả Lý Thiên Kỳ cho Lăng Tiêu, như vậy Thái tử chính là nhạc phụ của Lăng Tiêu. Cho dù trước đây Lăng gia và Thái tử có cái gì không hợp, cũng không thể có chuyện con rể đi đối phó với cha vợ.

Quốc vương tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, làm cho cung nữ và thị vệ ở bên ngoài sợ tới mức đầu óc căng thẳng, không ai dám ra, sợ quốc vương bệ hạ đổ nộ hỏa lên đầu mình. Lúc này, Nam Cung lão bổng

nhiên xuất hiện trước mắt quốc vương bệ hạ. Ở trong hoàng cung này, cũng chỉ có lão và Vinh lão mới có tư cách như vậy tùy ý xuất nhập vào phòng của quốc vương.

-Bệ hạ, vì sao mà ngài giận dữ như vậy? Lãng gia được ngài ân Sủng như vậy, không có cảm tạ hoàng ân, chẳng lẽ hẳn có thể làm phản sao?

Lão quốc vương nói

-Ta không sợ bọn họ làm phản?

Nam Cung lão nói tiếp:

-Chuyện này quả thật cũng làm cho chúng ta lo lắng, không ngờ bên cạnh Lãng Tiêu lại có lực lượng hùng mạnh như vậy. Bệ hạ sao không xin gia tộc giúp đỡ? Nghe nói trước kia, người của gia tộc bệ hạ đã gặp mặt cùng Lãng Tiêu, trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Tin tưởng rằng, nếu gia tộc bệ hạ ra mặt, Lãng Tiêu cũng phải cấp cho ba phần mặt mũi. Hơn nữa, chuyện bí phương thượng cổ đan dược kia, về sau sẽ không đề cập tới nữa

Lão quốc vương lập tức ngã ngồi xuống ghế, trong nháy mắt như già nua thêm vài tuổi, lắc đầu cười khổ nói:

-Không thể tưởng tượng được, ta là người đứng đầu Lam Nguyệt, không ngờ lại xảy ra nông nỗi này. Nam Cung lão, ngài nói thực lực của Lãng Tiêu chẳng lẽ hùng mạnh như vậy?

Nam Cung lão biết rõ tính nết của lão quốc vương, vội khuyên:

-Bệ hạ, ta đã theo ngài bao lâu nay, nếu ngài vẫn khư khư cố chấp chủ ý muốn đánh hẳn, ta cùng với Vinh lão... Cũng chỉ có thể rời khỏi hoàng cung, bởi vì ngài khư khư cố chấp thì hậu quả là...Giang sơn này cũng khó giữ được.

Lão quốc vương hai mắt dường như bốc hỏa, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Nam Cung lão, lạnh lạnh nói:

-Nam Cung lão, có phải ngươi cho là, sau lưng ta không có một chút lực lượng nào hay không?

Nam Cung lão có chút thất vọng nhìn thoáng qua quốc vương, nhẹ nhàng khom người về phía hẳn:

-Bệ hạ nhiều năm đãi ngộ, Nam Cung xin cảm ơn. Hôm nay rời đi, Nam Cung phải về núi, dốc lòng tu luyện. Với bệ hạ... duyên cũng đã hết, xin bệ hạ bảo trọng.

Nói xong, Nam Cung lão phiêu diêu bay đi, phía sau chỉ còn tiếng giạt mình chấn động.

217. Chương 214: Cảnh Giới Lại Tăng Lên

- Chờ đã...

Quốc vương vội chạy ra cửa, đã không còn bóng dáng của Nam Cung lão đâu nữa. Một Kiếm Tôn hùng mạnh muốn đi, trong hoàng cung đại nội, ai có thể ngăn được? Bình thường ai mà chẳng có tôn nghiêm, huống chi Nam Cung lão là cao thủ Kiếm Tôn đã sống hơn một trăm tuổi? Không có trở mặt ngay với quốc vương bệ hạ, như vậy xem như là rất có tình cảm rồi.

Nam Cung lão mới vừa đi chưa đến một giây, Vinh lão mặc trường bào màu xanh, khuôn mặt ôn hòa, bước đi như mây bay nước chảy đi tới.

Khóe mắt Quốc vương bệ hạ hơi có chút ướt át, nhìn hai lão nhân này đã dạy dỗ hẳn từ lúc nhỏ cho đến bây giờ, không nghĩ tới hôm nay đã có một người đi rồi. Hẳn có chút ghen ngào nói:

- Giáo Sư, ta...ta xin lỗi Nam Cung giáo Sư, ta làm ông ấy thất vọng đi rồi.

Cho tới bây giờ, rốt cuộc quốc vương bệ hạ cũng xưng là “giáo Sư”. Đây là một chuyện rất bí ẩn, Quốc vương bệ hạ tu luyện cũng không phải là kiếm kỹ của hoàng tộc Lý gia truyền lại, mà là từ Vinh lão và Nam Cung lão truyền cho hẳn.

Không có lễ bái Sư, nhưng thực tế Vinh lão và Nam Cung lão đều là sư phụ của quốc vương.

Chỉ có điều quốc vương cầm quyền nhiều năm, dần dần cũng đã tỏ ra uy quyền của mình. Cho nên từ Nam Cung giáo Sư, Vinh lão giáo Sư, chậm rãi biến thành Vinh lão, và Nam Cung lão.

-Giáo Sư, ngài khoẻ không, tính tình ngài vẫn ôn hòa như vậy... Đều do ta...

Quốc vương bệ hạ còn chưa dứt lời, chợt nghe Vinh lão nhẹ giọng nói:

-Bệ hạ, ta gặp ngài là chào từ biệt. Ở trong hoàng cung nhiều năm, nhị lão chúng ta cũng không có cơ hội đi ra ngoài, thân tu vi này cũng không có tiến thêm, chỉ sợ ở đây cũng không được vài năm, hai lão già này cũng có thể cáo biệt nhân thế.

-Không...Không, Giáo Sư, ngài không thể mặc kệ ta như vậy. Ngài không thể...

Lão quốc vương hai mắt đầy lệ, rốt cục cũng chảy xuống, đầy thương tâm nói:

- Nếu ngài đi rồi, gia tộc của ta... Khẳng định cũng sẽ buông tha ta. Bọn họ chỉ cần người Lý gia đương quyền là được, bọn họ cũng sẽ không quan tâm là ai làm hoàng đế.

Nói xong, lão quốc vương tiến đến gần Vinh lão, một tay giữ chặt ống tay áo của Vinh lão, cầu xin:

-Ngài phải giúp ta. Đừng từ bỏ ta lúc này, giáo Sư.

Vinh lão thở dài một tiếng, ống tay áo nhẹ nhàng run lên, một lực lượng dịu dàng đẩy quốc vương vắng ra, sau đó nói:

-Bệ hạ nếu có chính sách yêu dân, tin tưởng Lăng Tiêu kia sẽ không dễ dân chúng lâm vào cảnh chiến hỏa. Ngài không chủ động khai chiến, hai cha con nhà Lăng Tiêu và Lăng Thiên Khiếu cũng sẽ trung thành với bệ hạ.

- Hiện giờ bọn họ cũng không có tạo phản. Hết thấy, đều do bệ hạ đa nghi mà thôi. Còn nữa...Nhị điện hạ Ở nơi đó, bệ hạ tốt nhất không nên nghe lời tiểu nhân gièm pha, mà có hành động thiếu Suy nghĩ.

- Phải biết rằng. Nhị điện hạ có thể liên quan đến gia tộc thế gia ẩn thế. Như vậy, khó có thể nói là hẳn không có sự chuẩn bị, đối với Thái tử thì bệ hạ Phải đề phòng nhiều hơn. Nhiều năm qua, Nhị điện hạ tuy rằng có dã tâm nhưng cũng không có nhẫn tâm hãm hại bệ hạ. Nhưng Thái tử điện hạ, ha ha... Dù sao hôm nay ta cũng chuẩn bị đi rồi, không ngại nói thẳng, năm đó Thái tử điện hạ có thể đã hạ độc bệ hạ vậy thì sau này cũng có thể. Cho nên, bệ hạ tốt nhất là đề phòng.

Đối với Lăng Tiêu kia, bệ hạ không cần phải nghĩ đến trong tay Lăng Tiêu có bí mật gì, bởi vì bệ hạ cũng không có khả năng biết. Tốt lắm, lời nói của ta cũng đã hết...Bệ hạ xin bảo trọng.

Vinh lão nói xong, thân mình chợt bay lên không trung, gió đêm lay động trường bào Vinh lão bay phát phới. Vinh lão nhìn thật sâu lão quốc vương, sau đó bay đi.

Quốc vương ngây ngốc đứng ở nơi đó, lẩm bẩm nói:

-Đều đi rồi, đều đi rồi, đi thật là tốt quá.

-Ha ha, đi thật tốt.

Nói xong liền điên cuồng cười rộ lên:

- Lăng Tiêu, là người thắng, người đã làm cho hai đại gia Sợ tới mức xa chạy cao bay, ha ha, ha ha ha ha.

Thanh âm lão quốc vương trở nên già nua. Nói đến đây, hần rơi lệ đầy mắt đi vào tấm cung. Sau một hồi phát tiết hết uất khí, lão quốc vương cũng đã bình tĩnh lại, ngồi buông xuống ghế tự nói:

-Biết như vậy, lúc đầu cũng không nên làm

Những biểu hiện của quốc vương bệ hạ, Thái tử rất nhanh biết được. Tuy rằng không biết Vinh lão và Nam Cung lão nói những gì với quốc vương, nhưng hai người này từ trước đến nay chưa từng rời khỏi hoàng cung, không ngờ đã đi rồi. Tin tức này, quả thực suýt làm hần hôn mê, Thái tử điện hạ cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Hắn một chút nữa thì không kiềm chế nổi kích động trong lòng, lập tức gọi ngay những thành viên trong tổ chức tiến hành thương nghị, muốn thừa cơ hội này, đứng lên tranh đoạt quyền lực.

Tuy nhiên mọi người và Ô Lan Nhã đều phản đối, bởi vì lý do chỉ có một, Nam Cung lão và Vinh lão tuy rằng đã đi rồi, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể trở về.

Bọn họ ở trong hoàng cung nhiều năm như vậy, sao lại không có tình cảm với quốc vương bệ hạ. Nếu lúc này Thái tử phát động chính biến, cho dù là có thành công, nhưng cũng không có ai có thể đảm bảo chống lại được lửa giận của hai cao thủ Kiếm Tôn.

Thái tử vốn không phải là người lỗ mãng, vừa nghe xong lập tức nhiệt huyết trong lòng bị dập tắt, cảm thấy chính bản thân mình suy nghĩ quá đơn giản.

Tuy nhiên, hai cao thủ Kiếm Tôn kia rời khỏi hoàng cung cũng là một chuyện tốt, hơn nữa Ô Lan Hùng làm cho quốc vương bệ hạ tức giận thiếu chút nữa thì học máu, khiến cho Thái tử cảm thấy vui mừng. Vì thế, Thái tử mở tiệc, chiêu đãi tâm phúc.

Tại phương nam, Hắc tước phủ, Lăng Tiêu với mọi người ngồi vây quanh cùng một chỗ, rất vui vẻ dùng cơm.

Trong phủ lúc này gió êm sông lặng, không có không khí khẩn trương, Tống Minh Nguyệt có khi chất cao quý, tao nhã làm cho mọi người đều có ấn tượng tốt với hắn.

Nhưng thật ra Diệp tử, cũng có chút hồ nghi nhìn Tống Minh Nguyệt. Nàng sống ở dưới đáy xã hội trong nhiều năm quá, Diệp tử cảm giác trên người Tống Minh Nguyệt có điểm gì đó không thích hợp, nhưng nói không nên lời, hơn nữa người ta lại là khách nhân, còn mang đến đây hai Kiếm Hoàng cao thủ hỗ trợ. Diệp tử gặp người ta hỏi một chút là:

-Người có phải có vấn đề hay không?

Nếu như vậy, chính Diệp Tử mới là người có vấn đề.

Giai đoạn trước, thành Penzias rất cần tài chính, Lăng Tiêu cũng không có cung cấp đủ. Tuy rằng bán Dưỡng Nhan Đan và bán đấu giá tinh hạch má thú thu vào, cũng không đủ cho Lăng Tiêu kiến

thiết thành Penzias.

Việc này có quan hệ không thể tách rời với sự giúp đỡ của Hoàng Phủ Nguyệt. Với mối quan hệ rộng lớn, hùng mạnh của gia tộc Hoàng Phủ, cùng với sự chi điểm không ngừng về mặt thương

ngiệp của Hoàng Phủ Nguyệt, lại thêm nguồn cung cấp hùng mạnh của Lăng gia, trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, phòng đấu giá họ Lăng không ngờ có thể gần như so sánh được với phòng đấu giá của gia tộc Hoàng Phủ!

Cho nên, Lăng Tiêu mời Hoàng Phủ Nguyệt dùng bữa cơm thân mật để biểu đạt cảm kích, Hoàng Phủ Nguyệt cười dài, nói:

-Nếu nói đến cảm kích, thật ra Hoàng Phủ Nguyệt phải cảm kích Hắc tước mới đúng. Hiện giờ gia tộc Hoàng Phủ đã ổn định trong ngành sản xuất vũ khí. Trong đó, Hắc tước giúp đỡ nhiều nhất. Còn

nữa, Dưỡng Nhan Đan là một bảo vật sang quý như vậy, lại có thể tùy ý dùng. Cho nên, như thế xem ra, Hoàng Phủ Nguyệt chiếm tiện nghi của Hắc tước đại nhân rồi.

Bắt đầu khởi công kiến thiết thành Penzias, Lăng Tiêu tưởng rằng sẽ xảy ra mâu thuẫn đối với bình dân nhưng không nghĩ tới, gần như tất cả bình dân đều nhất trí ủng hộ chính lệnh của Lăng Tiêu. Vì thế phó thác chủ thành Penzias, quý tộc Lý Phát, cảm thấy không hề có cảm giác thành tựu

-Xem ra, cả đời này ta đều phải sống ở dưới ánh hào quang của hắc tước đại nhân.

Lý Phát nhìn thấy khí thế ngất trời ở trong thành mới, nói với người đứng bên cạnh là Mặc Thanh.

- Chẳng lẽ ngươi không muốn?

Mặc Thanh hỏi đầy vẻ ngạc nhiên

-Người cho ta là hạ bộ

Lý Phát tao nhã phúi bụi trên người, nhìn Mặc Thanh:

-Làm một quý tộc, người nghĩ rằng ta thích sao?

Lý Phát còn chưa nói xong, Mặc Thanh quay đầu bước đi, hình như sợ vị quý tộc đại nhân này sẽ tranh luận không dứt. Gần như không ai không sợ vị phó thành chủ đại nhân này, đặc biệt là thành

Penzias này, các quý tộc không có quyền lực gì.

Hiện giờ Nam Phương Vương cũng không có động tĩnh gì. Để đô thì cũng thành thật hơn. Diệp tử đi bên cạnh Lăng Tiêu nói:

-Nghe nói, lần này huynh lại muốn đi ra ngoài? Có mang theo ta được không?

Diệp tử cùng Lăng Tiêu bước chậm rãi trên cánh rừng thành Penzias. Trên bầu trời bao la. Tiểu Sửu đang bay lượn cảnh giới, không có phát hiện ra nguy hiểm gì. Tiểu Sửu có đôi khi thường xuyên vài ngày không thấy bóng dáng đâu. Nó cần thông qua chiến đấu mới phát triển được thực lực, trói buộc nó chẳng khác gì là hại nó. Cho nên, Lăng Tiêu chưa bao giờ để ý Tiểu Sửu bay đi đâu.

-Ra ngoài mạo hiểm, quả thật là làm tăng lên thực lực cũng có nhiều chỗ tốt, nhưng đáng tiếc thực lực của muội còn chưa đủ. Lần này ta đi đến một địa phương, thật sự rất nguy hiểm. Lăng Tiêu lấy tay vỗ vào phiến lá cây, nhìn chăm chăm vào hoa văn của nó, nhẹ giọng nói.

- Đợi cho đến khi thực lực của muội mạnh hơn, có lẽ muội đã già rồi.

Diệp tử trợn hai mắt xinh đẹp lên nhìn Lăng Tiêu, tức giận nói.

-Có ta ở đây, sao có thể bỏ mặc muội già được chứ.

Lăng Tiêu cầm lấy bàn tay nhỏ bé đầy ấm áp của Diệp Vi Ny lên, cảm nhận sự nhẵn nhụi và trơn mềm:

-Muội hãy chờ, lần này trở về, ta sẽ dạy cho muội, à, một môn công pháp luyện vào sẽ tăng lên thực lực rất nhanh, được không?

- Vì cái gì phải đợi huynh trở về? Hiện tại huynh dạy ta không được à?

Diệp Vi Ny hai gò má ửng đỏ, bị người trong mộng nắm tay, chậm rãi đảo bước trên con đường nhỏ. Cảm giác hạnh phúc này làm cho người ta mê Say.

-Thời điểm này ta không thể dạy được, ta chuẩn bị phải bế quan tu luyện.

Lăng Tiêu giống như có chút xấu hổ, trong lòng Suy nghĩ một vấn đề:

“Nếu đến lúc này Đại Tế Ti biết ta cùng với nữ nhi của nàng, có thể rất tức giận hay không? Bản thân Đại Tế Ti cũng không có làm tốt nghĩa vụ của một người mẹ, tuy rằng sự việc xảy ra là có nguyên nhân. Cho nên, Diệp tử phải được ta bảo vệ thật tốt.”

Diệp Vi Ny có chút kỳ quái nhìn thoáng qua Lăng Tiêu. Nàng thật ra không muốn nghĩ tới điều gì khác, bởi vì thời gian qua Lăng Tiêu luôn thận trọng, không có biểu hiện gì vượt quá, ngược lại Diệp tử, trong rất nhiều thời điểm luôn nóng lòng thử trên chọc Lăng Tiêu.

Nếu so về gan lớn, gan nàng còn lớn hơn so với Lăng Tiêu. Lăng Tiêu có cảm giác được cảnh giới Dung Hợp trung kỳ của mình bắt đầu có điểm di động, dường như có dấu hiệu sắp đột phá, trong lòng hân mừng rỡ. Hân vẫn dùng đan dược làm tăng lên thực lực, nhưng thấy không có công hiệu nhiều, đang muốn luyện chế kim đan mới thì cảm thấy điều này. Hấp thụ quá nhiều thiên địa linh khí, thực lực tăng lên quả nhiên là rất nhanh.

218. Chương 215: Con Tim Phiền Muộn

Màn đêm yên tĩnh như nước, bên trong hầu tước phủ lúc này lâm vào một mảnh yên tĩnh, Phong Linh một mình ngồi ở trên ghế đá trong chòi nghỉ mát, bằng đá có chút mát lạnh, thời tiết phương Nam lúc này

nóng bức, nhưng ngồi trên ghế đá này có cảm giác như được xua tan hết nóng bức. Ánh mắt lóe ra tia tinh nghịch, Phong Linh khẽ đưa một bàn tay trắng nõn nâng cằm, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, gió khẽ thổi qua chiếc váy dài của nàng đong đưa, làm hơi hé lộ ra bên trong đó một mảng bắp chân trắng muốt.

Sau một thời gian ở đây dưỡng thương, thương thể của Phong Linh đã hoàn toàn hồi phục. Linh được của Lăng Tiêu quả thật đều là cực phẩm. Phong Linh bị trọng thương như vậy không ngờ đã được hoàn toàn chữa khỏi, không lưu lại một điểm dấu vết.

Nhưng lúc này hần dường như càng ngày càng bận rộn, Phong Linh ai oán nghĩ, khe khẽ thở dài. Cảm thấy chính mình có chút vô dụng, mình có nên rời khỏi nơi này hay không.

Bề ngoài Phong Linh tỏ ra rất cương liệt, nhưng thực tế tâm tư của nàng rất tinh tế. Nàng có thể cảm giác được Lăng Tiêu rất có hảo cảm đối với bản thân mình, nhưng bên người Lăng Tiêu đã có những nữ nhân khác.

Phải rời khỏi sao? Phong Linh tự cảm thấy thương cảm, dường như tâm thần có chút hỗn loạn. Đứng lên, đi tới đi lui ở trên sàn, nàng Suy nghĩ thật lâu, Phong Linh rốt cục cũng quyết định tạm thời rời khỏi.

Có lẽ... Chính nàng cũng không làm rõ, có phải nàng thật sự đã yêu Lăng Tiêu hay không.

Để lại lá thư, Phong Linh mặc quần áo, trên nét mặt lại tràn đầy tự tin. Phong Linh cảm thấy có lẽ có chính mình đã Suy nghĩ thông suốt, sau này có cơ hội quay về nơi này tìm hần.

Đến lúc đó, cho dù hần cho mình làm nhị phu nhân cũng được vậy. Phong Linh thu thập hành lý, cuối cùng cầm lấy một cái, bình Sứ, bên trong là linh dược mà Lăng Tiêu đưa cho nàng. Phong Linh giấu bình đan dược này vào trong ngực xong rồi bước ra cửa. Nàng cũng không đi ra cửa chính, nếu quyết định phải đi, không cần kinh động đến người khác là tốt nhất.

Trong lòng Suy nghĩ, như vậy, Phong Linh đi vào hậu viên. Hậu viên giống như là một mảnh rừng rậm, có rất nhiều cây cổ thụ cao lớn, có những tiếng gió thổi va vào cành cây vang ra những âm thanh dào dạt. Phong Linh lúc này linh hoạt như một con mèo, nhẹ nhàng nhảy lên tường, chuẩn bị nhảy thì bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm.

-Cứ như vậy rời đi sao?

-A

Phong Linh kêu lên một tiếng, vừa chạy vừa che miệng lại, thiếu chút thì ngã xuống, thân mình lảo đảo, chợt có người lăm trở lại, nàng cả giận nói:

- Anh muốn dọa người ta chết à

Lăng Tiêu cười khê, âm thầm đi ra:

-Ta vẫn ở trong này tu luyện, là cô lén lút theo ta? Trong lòng không có quỷ, sao cô lại phải sợ hãi?

-Ta có gì phải Sợ, là anh cố ý hù dọa ta

Phong Linh trừng mắt nhìn Lăng Tiêu, nói:

-Ta có cái gì sợ hãi. Bỗng cô nương bỗng nhiên muốn đi ra ngoài giải sầu mà thôi

Lăng Tiêu bỗng nhiên nhìn vào mắt của Phong Linh, trong ánh mắt chợt lóe hào quang, giống như những ngôi sao trên bầu trời đêm.

Phong Linh trong lòng khẩn trương, Suy nghĩ: “Hần, hần muốn làm cái gì? Hần nếu là... Ta có phản kháng hay không? Không được, cho dù ta có điểm thích hần, cũng quyết không thể cho hần lúc này.”

Tuyệt đối không thể!

Lăng Tiêu đi đến trước người Phong Linh, nhẹ nhàng nhìn nàng... nói:

-Kỳ thật muốn ra đi, thì nói với ta một tiếng là được, sao lại chọn phương thức này ra đi?

-Ta... Ta, ta sợ ta đối mặt với anh, nói không nên lời

Phong Linh thối lui hai bước... Tựa vào trên tường, lập tức có một cảm giác mát lạnh theo trên tường truyền đến, nơi này hàng năm bị đại thụ che, không bị ánh nắng mặt trời chiếu tới, cho nên phi thường mát mẻ.

Lăng Tiêu nhìn Phong Linh thật sâu, nhẹ giọng nói:

- Kỳ thật, ở trong lòng ta, nàng và các cô ấy đều giống nhau

- Giống nhau cái gì?

Phong Linh cảm thấy trái tim của mình đập càng lúc càng nhanh. Nàng phát hiện bản thân mình có cảm giác vô lực. Thực đáng chết! Đây là biểu hiện thích một người sao? Phong Linh ở trong lòng vô lực hỏi chính bản thân mình.

- Diệp tư, Isa, còn có nàng nữa, trong lòng ta đều rất là trọng yếu

Lăng Tiêu thanh âm mềm nhẹ, lại mười phần kiên định nói.

- Thế còn Hoàng Phủ tiểu thư đâu? Xuân Lan cùng Thu Nguyệt các nàng đâu?

Phong Linh cảm thấy được chính bản thân mình muốn nói, rõ ràng mình và Lăng Tiêu còn có một đoạn khoảng cách. Vì cái gì có một loại cảm giác áp bách không nói ra được. Phong Linh có ý niệm chạy trốn ở trong đầu, nhưng lại có cảm giác tay chân đều không còn một chút khí lực.

- Xuân Lan và Thu Nguyệt, các nàng là thị nữ của ta. Ha ha, chẳng lẽ nàng không biết, dựa theo thói quen của quý tộc, thị nữ... Chính là luôn ở bên người chủ nhân. về phần Hoàng Phủ tiểu thư, sao nàng lại nghĩ đến cổ ấy, ha ha, ta cùng với cổ ấy là bằng hữu

Lăng Tiêu cười khê, khuôn mặt cách Phong Linh càng ngày càng gần.

- Về phần nàng, nàng thì khác.

Nói xong môi nhẹ nhàng hướng tới môi của Phong Linh.

-Đừng...

Phong Linh chỉ kịp phát ra một thanh âm ngắn ngủi, lúc này nàng có cảm giác như bản thân mình đang tiến vào một vòng tay mạnh mẽ ấm áp. Cảm giác này phi thường thoải mái, làm cho nàng có loại cả giác an toàn

“Hoá ra được nam nhân ôm ấp lại có cảm giác thoải mái như vậy.”

Phong Linh được Lăng Tiêu hôn như bị mê mộng, nhưng nàng bỗng nhiên chợt tỉnh cảm giác thấy bàn tay kia đang cởi quần lót của nàng, tiến lên phía trước.

- A...Không được.....

Đang ngủ Phong Linh lập tức ngồi dậy, ánh mắt mê ly, sắc mặt ửng đỏ, cố gắng mở mắt ra, nhìn xung quanh. Cảm giác ở dưới hạ thân chính mình ẩm ướt, không kìm nổi lại mắng Lăng Tiêu hai câu.“Thật sự là làm hại người ta nặng nề.”

Kéo chăn lên trước ngực, Phong Linh tựa vào trên giường, nhìn ánh trăng chiếu qua cửa sổ tiến vào, chiếu lên chiếc đùi mượt mà trắng nõn của nàng. Ánh trăng phản xạ nhiều điểm xuân quang trên

những chiếc móng chân sáng bóng.

Phong Linh khê thở dài một tiếng, bước xuống giường. Nàng quyết định rồi, bất kể như thế nào, phải trở lại Sư môn một chuyến, xem phụ thân có xảy ra chuyện gì không, sao lại có thể lâu như vậy không lại đây xem mình như thế nào.

Phong Linh để lại trên bàn một phong thư.

Nửa canh giờ lúc sau, Phong Linh nhìn lại ánh trăng nguy nga hùng tráng trên cổ thành Penzias, và ở bên kia là Tân thành đang ở kiến thiết, thân nhiên cười. Phong Linh quay người lại, thân mình như bay đi điện xa.

Sáng Sớm ngày hôm sau, tỉnh lại sau khi nhập định, Lăng Tiêu cảm thấy dường như thiếu một chút nữa là có thể đột phá đến Dung Hợp hậu kỳ, nhưng thủy chung vẫn đình ở quan khẩu này, trong lòng không khỏi có chút hơi hơi khó chịu.

Lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên. Lăng Tiêu khẽ nhíu mày, ở trong phủ mọi người đều biết thói quen của Lăng Tiêu, bình thường không có chuyện gì quan trọng, đừng đến quấy nhiễu hắn.

Lăng Tiêu kêu:

-Vào đi

Xuân Lan đẩy cửa ra, thấy thiếu gia đang ngồi ở trên giường, thản nhiên nhìn mình. Xuân Lan sắc mặt ửng đỏ nói:

-Thiếu gia, Phong Linh cô nương đi rồi, cô ấy có để lại một phong thư

Mắt Lăng Tiêu hơi hơi co giật, trong lòng cảm thấy tự trách mình, trở về mấy ngày hôm nay đều nghĩ đến như thế nào đột phá bình cảnh, nhưng quả thật không ngờ Phong Linh lại ly khai.

-Đem thư lại đây cho ta xem.

-Thưa thiếu gia, thư đây.

Lăng Tiêu tiếp nhận lá thư trong tay Xuân Lan, mở ra xem, mặt trên chữ viết rất xấu, Lăng Tiêu nhìn xem cảm thấy buồn cười, Phong Linh tự viết ra thật sự khó coi

Xem thư một lúc sau, Lăng Tiêu miễn cưỡng có thể xem hiểu, câu đầu tiên là.

- Không cho cười nha, Ta biết anh chắc chắn chê cười chữ viết của ta khó coi. Bỏn cô nương thiên sinh lệ chất, võ công cao cường, cầm nghệ vô song, tuy viết chữ hơi chút khó coi, anh cố gắng đọc đi.

Trước mắt Lăng Tiêu hiện ra bộ dạng hăng hái của Phong Linh, bỗng nhiên nghĩ: “Trên thực tế, tính tình Phong Linh rất giống Tiểu Sửu, đều là kiêu ngạo”.

Hơi hơi lắc đầu, Lăng Tiêu lại nghĩ: Diệp tử và Isa có phải cũng là như thế này hay không? Xuân Lan và Thu Nguyệt có phải cũng như thế này hay không? Trong lúc nhất thời, Lăng Tiêu bỗng nhiên có loại cảm giác, chính mình dường như rất vô tâm

Cho đến bây giờ bản thân mình chỉ có lo lắng xem là tu luyện hay là không tu luyện. Bản thân mình dường như rất ít quan tâm đến các nàng, không quan tâm xem các nàng có vui vẻ hay không. Lăng Tiêu theo bản năng hỏi Xuân Lan:

- Mỗi ngày các người đều ở trong phủ có thấy buồn chán hay không?

Xuân Lan không rõ thiếu gia vừa mới trông có vẻ thoải mái, khi xem xong bức thư thì mỉm cười, như thế nào đột nhiên lại hỏi như vậy, tuy nhiên nhìn không thấy giống như là đang tức giận, nàng nói:

-Không có, Thiếu gia, mọi người ở trong nhà đều rất vui vẻ.

-Nếu cho các người ra ngoài đi chơi, có thích không?

-A, đi đâu chơi đấy Xuân Lan hưng phấn, lập tức nói:

- Thực xin lỗi thiếu gia, tiểu tỳ thất lễ.

- Không có việc gì, không có việc gì. về sau nếu buồn, người cùng Thu Nguyệt cũng có thể đi ra ngoài đi chơi, thậm chí đi lịch lãm thiên hạ cũng có thể. Các người đều đã có thực lực Cuồng Kiếm Sư bậc một, hơn nữa lại luyện tập Ngọc Nữ kiếm kỹ, quả thật các người bây giờ cũng rất khó gặp được đối thủ

Lăng Tiêu nhìn Xuân Lan nói.

Biểu tình của Xuân Lan có chút sợ hãi, nàng run nhẹ nhẹ, khổ sở nói:

-Thiếu gia, là Xuân Lan làm sai cái gì sao? Có phải người đuổi chúng ta đi hay không? Thiếu gia, chúng ta không tranh danh phận cùng người khác. Thiếu gia ngàn vạn lần đừng đuổi chúng ta ra bên ngoài...Xuân Lan và Thu Nguyệt, nguyện ý cả đời ở bên cạnh thiếu gia, hầu hạ thiếu gia.

Lăng Tiêu vừa bực mình vừa buồn cười nói:

-Nói hươu nói vượn cái gì, ai muốn các người ly khai, chính là ta sợ các người buồn, ta muốn các người lúc không có việc gì đi chơi giải sầu mà thôi, đi thôi đi thôi.

Nói xong phát tay, đuổi Xuân Lan đi.

Trên mặt mang theo ngạc nhiên và vui mừng, Xuân Lan ra phía sau cửa còn nói thêm một câu:

- Thiếu gia như thế nào đột nhiên thay đổi như thế nhỉ?

Trên giường Lăng Tiêu nghe thấy lắc đầu cười khổ: Hiện giờ mới phát giác sao? Ta đã Sớm thay đổi rồi.

Lăng Tiêu xem xong thư của Phong Linh, biết cô bé này chỉ muốn về nhà gặp phụ thân, để cho bản thân hết lo lắng. Là nàng muốn về Sư môn nhìn xem, thuận tiện lịch lãm một vòng, cuối thư nàng còn nhấn mạnh một câu:

-Đến lúc ta trở về, cho dù anh có đuổi, ta đều không đi.

Kiếp trước, kiếp này ở phương diện tình trường, Lăng Tiêu giống như một tờ giấy trắng, hần mẫn cười, nói:

-Đây cô bé, đi cho vui vẻ thoải mái nhé.

Hắn cũng không để ý rằng mặt trên phong thư có lưu lại nhiều điểm nước mắt.

219. Chương 216: Tin Tức Từ Dị Quốc

Mặc dù như thế, Phong Linh ra đi làm cho Lăng Tiêu cảm thấy xúc động, tiếp theo vài ngày, hắn rút ra một ít thời gian bồi tiếp Isa và Diệp tử, nhưng làm cho hai nàng có cảm thấy kỳ quái, Lăng Tiêu đầu gối này biết phong tình như thế từ khi nào vậy?

Mấy ngày sau, Lăng Tiêu nhận được tin tức từ đế đô, rốt cục cũng đã có tin tức từ Nhị tỷ Lăng Tổ.

Tuy nhiên, cũng là một tin tức xấu, người truyền thư có nói, Nhị tỷ Lăng Tổ của Lăng Tiêu, phát hiện một di tích thượng cổ ở Đế quốc Tử Xuyên. Bên trong di tích này dường như có không hề ít đồ vật đáng giá. Hiện tại, muốn mở di tích này, chỉ có Lăng Tổ mới có thể mở ra. Hiện nay, tại Đế quốc Tử Xuyên, Lăng Tổ bị một đại thế gia bắt giữ, bức bách Lăng Tổ mở ra thượng cổ di tích kia cho bọn họ.

Lăng Tổ vẫn kéo dài, sau đó tìm cơ hội báo tin tức này về nhà.

Thời điểm Lăng Tiêu nhận được tin tức đã hơn mười ngày rồi.

Mà trong thời gian này, tỷ tỷ chưa từng gặp mặt này có an toàn hay không, Lăng Tiêu hoàn toàn không biết.

Lăng phu nhân tuy có điểm trấn định, lâm nguy bất loạn, nhưng chung quy vẫn là nữ giới. Gần đây không khí tại đế đô có chút khẩn trương, lão quốc vương không biết vì cái gì, ban hành chính lệnh cấm đi lại ban đêm, vừa đến ban đêm, sẽ không cho phép mọi người qua lại trên đường phố. Đế đô phồn hoa, không khí vô cùng khẩn trương, người không rõ nội tình, còn tưởng rằng là đang chuẩn bị phát sinh chiến tranh.

Dưới tình huống như vậy, nói tin tức này cho Lăng Thiên Khiếu. Lăng Thiên Khiếu khẳng định không thể đi được, nếu đi nhất định sẽ khiến cho quốc vương bệ hạ hoài nghi. Lăng phu nhân cũng biết, trên thế gian này không có người làm được giống Lăng Tiêu như vậy, không sợ thế tục hoàng quyền. Nhưng bà cũng căn bản là không thể tưởng được, thực ra lão quốc vương khẩn trương, có một nửa là từ đứa con thứ ba bảo bối của mình.

Lăng Tiêu nhận được tin, cũng không có gì do dự. Hơn nữa, trong thư Lăng phu nhân có nói:

-Người đưa tin có nói, thế gia ở Đế quốc Tử Xuyên có thế lực rất hùng mạnh, quốc vương Tử Xuyên cũng phải cấp cho họ ba phần mặt mũi.

Mà thế gia này, có đoàn lính đánh thuê nổi tiếng, tên là Thần Phong.

Thần Phong? Lăng Tiêu nhớ tới ngày lễ cuồng hoan không vui lúc trước, lúc đó là ngày hội lớn đầu tiên mà hắn tham gia kể từ khi đi vào thế giới này, kết quả là bị đám Thần Phong đoàn lính đánh thuê này quấy rầy.

Hiện tại trong lòng Lăng Tiêu có chút hoài nghi, những người đó có thể đã biết thân phận của tỷ tỷ Lăng Tổ hay không. Thậm chí còn cho người đến truyền tin, đều là do bọn hắn cố ý để lộ ra.

Nếu không, bằng thực lực của Lăng Tổ, muốn bí mật truyền được tin tức, quả thực rất khó khăn.

Lăng Tiêu trầm phần tích, cảm thấy chuyện này rất kỳ quái, nhất là thanh danh của mình lan truyền rất lớn tại Đế quốc Lam Nguyệt, tin tưởng rằng các quốc gia và các đại gia tộc sẽ không thể không biết đến.

Một khi đã như vậy, còn dám hạ thủ tỷ tỷ của mình, sau đó còn để lộ tin tức về Lam Nguyệt, chẳng lẽ...mưu đồ của bọn họ nhắm vào chính mình sao?

Lăng Tiêu trao đổi suy nghĩ của mình cùng mọi người một chút. Hắn cũng không độc đoán, rất nhiều chuyện đều cùng mọi người thương lượng, nghe ý kiến của mọi người. Dù sao Lăng Tiêu cũng chỉ là người tu luyện thiên tài, mà không phải là người toàn tài.

Phúc bá kinh nghiệm chu đáo, nghe xong trầm giọng nói:

-Thiếu gia hoài nghi có chút đạo lý, nhưng ta xem ra, lại chưa chắc lại phức tạp như vậy, Thiếu gia nên xem nhẹ việc này một chút, vì Tiểu thư phát hiện được Thượng cổ di tích. Mà chỗ di tích này, chỉ nàng mới có thể mở được. Chúng ta phải xác định chuyện này, có phải là thật hay không.

Lăng Tiêu gật gật đầu nói:

-Chuyện này tám phần là sự thật. Tỷ tỷ của ta vẫn thường xuyên đi tìm kiếm Thượng cổ di tích, Đi đã hơn một năm, lẽ ra, phải tìm được rồi chứ.

Phúc bá nói:

-Thì ra là vậy, cho nên có thể nói, Đại gia tộc kia chưa chắc đã biết thân phận của Tiểu thư. Nếu bọn họ không biết, như vậy tin tức này là chính xác, chúng ta phải đi cứu Tiểu thư ngay. Nếu đối phương biết thân phận của Tiểu thư, thì chính là cố ý dụ thiếu gia đến. Như vậy càng đơn giản, Thiếu gia kinh doanh Đường Nhan Đan được một năm đã trở thành một đại phú ông phú khả địch quốc rồi, tin tưởng những người đó biết, đều phải đỏ mắt. Đừng nói đến bọn họ, ta là lão nhân sắp chết rồi, mỗi khi xem qua sổ sách, đều có một cảm giác hết hồn.

Mọi người nghe nói thế đều cười rộ lên, nhưng cũng biết lời nói của Phúc bá là đúng, tiền tài động lòng người, đây cũng không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên.

Huống chi Lăng Tiêu vốn là người bị Thiên Mạch, một năm có tiến cảnh thần tốc, đối với rất nhiều Đại gia tộc cũng không thiếu tiền, điều bọn họ quan tâm chính là kiếm kỹ cường đại và công pháp. Đương nhiên, còn cả...linh dược thần bí có thể tăng lên thực lực.

Mặc Thanh lúc này nói:

-Ta cảm thấy, ngại nên đi một chuyến đến Đế quốc Tử Xuyên, còn ở trong này thảo luận về mục đích của đối phương không bằng trực tiếp đi đến nơi tìm hiểu cận kề.

Lăng Vô lớn tiếng nói:

-Đúng vậy, đi đến nơi giết hết con bà nhà nó. Năm trước giết người nhiều như vậy của lão tử. Thiếu gia lần này đi, tốt nhất...giết chết hết toàn bộ bọn đoàn lính đánh thuê Thần Phong đó!

Diệp tử nhìn Lăng Vô, nói:

-Người chỉ biết giết người, cho dù thực lực có hùng mạnh, nhưng Ở đó cũng không phải là quốc gia của chúng ta, người giết nhiều người có lợi gì? Xử lý không tốt, đều sẽ làm cho hai quốc gia có thể xảy ra chiến tranh.

-Chiến thì chiến, lão tử sợ gì.

Lăng Võ đỉnh đạc nói, gần đây Binh đoàn Tia Chớp có sử dụng Thông Lạc Đạn, thực lực đột nhiên tăng mạnh, yếu nhất đều đã có thực lực Đại Kiếm Sư. có thể nói, Binh đoàn Tia Chớp có thể làm

cho lão quốc vương tại đế đô thêm chảy nước miếng. Cho nên Lăng Võ mới có thể tự tin như vậy. Thực ra, hắn muốn đem ba nghìn binh lính đi theo Lăng Tiêu, trực tiếp giết thẳng vào Đế quốc Tử Xuyên.

-Người đừng quên, tướng quân trấn thủ biên quan là ai.

Diệp Vi Nỵ nói:

- Binh đoàn Tia Chớp không cần chiến tranh, không có nghĩa là tướng Sĩ biên quan không cần, không có nghĩa là binh dân dân chúng biên quan không cần.

Lăng Võ cúi đầu, than thở nói:

Lăng Tiêu lúc này khoát tay, nói:

-Tốt lắm, cũng không phải tranh cãi, ta phải đi Đế quốc Tử Xuyên một chuyến.

Nói xong nhìn về phía Tổng Minh Nguyệt nói:

-Vừa lúc trên đường chúng ta có thể tìm kiếm một chút dược liệu, nếu có thể tìm được thì đúng là rất tốt

Tổng Minh Nguyệt nghiêm mặt nói:

-Chuyện của gia phụ cũng không vội, chuyện của Lăng gia tỷ tỷ mới là quan trọng hơn, Thập tam gia và Thập tứ gia của ta đi cùng với huynh chuyển này đi

Ngồi ở một chỗ, làm bộ thanh cao nhắm mắt dưỡng thần, Thập tam gia và Thập tứ gia hai mắt mở to, vẻ mặt chờ đợi nhìn Lăng Tiêu,

trong mắt tràn đầy hy vọng được Lăng Tiêu cho đi cùng.

Lăng Tiêu lắc đầu nói:

-Không được, ta có hai nguyên nhân. Thứ nhất, căn cơ ở đây chưa ổn định, tương lai ta chuẩn bị đem cha mẹ và tất cả thân nhân đều ở tại đây. Mà thành Penzias về sau là lãnh thổ của chúng ta. Cho nên, ta muốn kiến thiết thật tốt nơi này, cũng là chỗ thủ hộ thân nhân của ta. Ở trong này, ta muốn cam đoan mọi người phải được an toàn. Ta không muốn xảy ra trường lưu huyết như đêm cuồng hoan vừa rồi lần thứ hai. Cho nên, Thập tam gia và Thập tứ gia có thực lực hùng mạnh, nên thủ hộ vững chắc nơi này. Thứ hai là ở Đế quốc Tử Xuyên nhất định cũng có rất nhiều gia tộc thế gia ẩn thế, nếu chúng ta mang theo Thập tam gia và Thập tứ gia cùng đi, bị người ta phát hiện, có lẽ sẽ bị coi là khiêu khích với bọn họ.

Việc này cũng không phải do Lăng Tiêu có cơ trí bất phàm, mà thật sự chuyện này ở Tu Chân Giới quá mức bình thường. Rất nhiều thời điểm, người tu chân có thực lực mạnh mẽ cũng không dám tùy ý chạy linh tinh, bởi vì vô tình tiến vào lãnh địa của thế lực bình thường, người ta sẽ không dám để ý tới, nhưng tiến vào phạm vi của những thế lực có thực lực hùng mạnh, có thể bị coi đây chính là khiêu khích.

Hơn nữa người tu chân đều có lòng tự tôn rất mạnh, một lời không hợp liền động thủ và chuyện này ở chỗ nào cũng có. Tóm lại, người mang theo vài cường giả hùng mạnh lúc ẩn lúc hiện đến trước mặt người ta, đây không phải khiêu khích thì là cái gì?

Tần Cách lúc này cộc lốc nói:

-Thiếu gia...Ta đây thì sao?

-Người? Người muốn đi theo.

Lăng Tiêu khẽ quét nhẹ vào mũi:

-Dù sao cũng phải có người bảo vệ?

Thập tam gia nhìn thoáng qua Tần Cách, không phục nói:

-Vì cái gì người không mang theo chúng ta mà lại đem hắn theo? Bàn về thực lực, hắn còn không bằng chúng ta.

Tần Cách tuy rằng là thú nhân, đầu óc phản ứng cũng không chậm, hướng tới Thập tam gia nhe răng:

- Nếu không phục, chúng ta cùng tỷ thí.

Thập tam gia lập tức ngậm miệng, tự nhủ: “Ta là người có thân phận, không chấp nhận với người”

Trên thực tế, mấy ngày hôm nay, bọn họ đều chạy ra ngoài thành thao luyện. Tuy rằng lựa chọn đều là một ít nơi hoang dã hẻo lánh, nhưng cũng rất nhiều người biết, thành Penzias xuất hiện ba cường giả hùng mạnh.

Tần Cách tuy rằng vẫn bị vây vào thế hạ phong, trở thành bia ngắm, nhưng hắn cũng tiến bộ rất thần tốc.

Thập tam gia và Thập tứ gia cũng không thể không thừa nhận, Tần Cách tiến cảnh quả thực rất nhanh. Có thể tiến triển cực nhanh như thế này, tin tưởng không đến mười năm, hắn có thể phá tan chướng ngại Kiếm Hoàng bậc một.

Mà bọn họ phải mất trên một trăm năm mới phá tan chướng ngại tiến lên Kiếm Hoàng bậc hai. Bọn họ cũng ăn không ít đả kích, cũng may hai lão nhân đều nghỉ.

“Hắn có thể tiến bộ thần tốc như vậy thì sao nào? Còn không phải vẫn bị chúng ta đánh thành đầu heo sao?”

Mạnh Ly lúc này nói:

-Thiếu gia, trước mắt bắt đầu thành lập mạng lưới tình báo của chúng ta đi. Diệp tử cùng với mọi người quả thật đều rất ưu tú. Ta muốn dùng Thông Lạc Đan bồi dưỡng một đám người. Tin tưởng rằng không bao lâu nữa, tổ chức tình báo của chúng ta sẽ trở nên hùng mạnh mà không còn gặp phải tình huống mờ mịt như thế này nữa.

Lăng Tiêu cười gật đầu, nói:

-Tốt lắm, Mạnh Ly, người cũng nên cố gắng, ta vẫn đều rất xem trọng người.

Thân mình Mạnh Ly hơi cứng đờ, đáy mắt lộ ra vẻ cảm động, trên mặt cười nói:

-Thuộc hạ đã biết.

220. Chương 217: Đi Tới Thất Sắc Thành

Mặt trời chói chang nhô lên trên đỉnh đầu thành Penzias. Hai người đứng dưới bóng chiếc dù, dáng người yếu điệu, dung nhan xinh đẹp, đó là Diệp tử và Isa. Hai nàng đi đưa tiễn Lăng Tiêu, Tống Minh Nguyệt và Tần Cách mãi cho đến không nhìn thấy bóng dáng của bọn họ mới thôi.

Isa có chút thương cảm nói:

-Diệp tử, Lăng Tiêu ca ca càng ngày càng bận rộn.

Diệp Vi Ny nhẹ nhàng thở dài một tiếng, kéo bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của Isa cười nói:

-Đúng vậy, chúng ta phải quản lý thành Penzias cho tốt. Cố gắng hoàn thành tốt nhiệm vụ.

-Chỉ có thể quản lý nhà tốt thôi sao.

Nhìn phương hướng Lăng Tiêu rời đi, Isa nghĩ thầm, nếu ta cũng có thể có được thực lực hùng mạnh, có phải, là có thể trợ giúp thật tốt cho hắn hay không?

Như là nhìn ra Suy nghĩ trong lòng Isa, Diệp Vi Ny thản nhiên cười, nói:

- Isa, nếu nói mong muốn thì nhiều lắm, chúng ta chỉ có thể toàn lực giúp đỡ hắn trong những lĩnh vực gì chúng ta am hiểu nhất, cố gắng thể hiện được giá trị lớn nhất, hiểu không?

Isa nhẹ nhàng gật đầu:

-Diệp tử tỷ, tỷ thật tốt. Cảm ơn tỷ. Tỷ hãy nói chuyện xưa của hắn và tỷ nha?

-Ta cùng hần? Ta cùng hần có chuyện xưa gì đâu?

- Hì hì, còn gạt muối, muối nghe hần kêu lên người là tiểu nữ tặc, các người hài người lúc đó, khẳng định có nhiều chuyện phi thường nha. Hảo tỷ tỷ, kể cho muối một chút đi...

-A, tên hỗn đản này, dám nói xấu ta, lần này hần chết chắc rồi, chờ hần trở về. Ta sẽ cho hần biết...

Hai người vừa đi vừa cười, vừa nói, thanh âm dần dần đi xa.

Tống Minh Nguyệt rời khỏi thành Penzias, dường như tâm tình tốt lên rất nhiều. Ở trong phủ của Lăng Tiêu, nàng rất miễn cưỡng, Diệp tử dùng ánh mắt khác thường nhìn chăm chăm, thật sự là rất khó chịu, làm cho nàng mấy ngày này căn bản không dám tiếp cận Lăng Tiêu, sợ người ta nói nàng cùng với Lăng Tiêu có cái gì không trong sạch. Nếu nàng là nữ nhân thì cũng bình thường thôi, nhưng vấn đề là, nàng hiện tại... đang giả trang thành đàn ông.

Tần Cách thân thể to lớn, ánh mắt hung hãn. Ánh mặt trời thiêu đốt cái đầu bóng lưng to lớn của hần. Còn cả những hoa văn cổ quái thần bí trên người hần, làm cho mọi người đi đường cảm thấy kinh sợ, nhường đường cho hần từ xa.

Lăng Tiêu cảm thấy hối hận trong lòng vì đã mang theo Tần Cách xuất môn. Đi đến đâu, chi cần người ta vừa nhìn, không ai là không nhận ra bọn họ.

Đi trên đường không ai dám trêu chọc bọn họ. Tần Cách cổ quái thần bí có thực lực mạnh mẽ, làm cho mọi người e dè, cho nên về phương diện an toàn, quả thật có bảo đảm, ít nhất không cần sợ hãi bị người ta ám toán.

Lăng phu nhân gửi thư tới còn nhắc tới việc lão quốc vương có những thay đổi, Lăng Tiêu chỉ cười bỏ qua. Sớm biết ngày hôm nay thì lúc trước đừng làm?

Nhưng thật ra, hiện này Lăng Tiêu cũng không cần phải quan tâm xem lão quốc vương có Suy nghĩ, có hành động như thế nào. Trong mắt của Lăng Tiêu, những hành động đó chỉ như là một trò đùa mà thôi. Lăng Tiêu còn cảm thấy đáng thương cho lão quốc vương kia, chỉ vì cái ngôi vị hoàng đế đã khiến cho các con cái hần lục đục với nhau, thậm chí Thái tử còn âm thầm hạ độc ám hại lão nguyên Soái Thu Thần. Nhưng việc này cũng chưa tính là gì so với việc Thái tử còn nhẫn tâm hạ độc chính người thân sinh ra bản thân mình. Nếu không gặp được Lăng Tiêu giải độc cho, chỉ sợ lão quốc vương kia không cần đến hai năm thì đã đi đời nhà ma rồi.

Đến lúc đó, Đế quốc Lam Nguyệt không lâm vào cảnh nổi loạn thì mới là chuyện là.

Lăng Tiêu tuy rằng không quá để ý đến nhân quả, nhưng có thể làm được việc thiện, đối với tu luyện của hần cũng có nhiều chỗ tốt. Khi tu luyện, trong lòng người phải chính trực thì tất cả quỷ thần bắt xâm, thì không sợ tâm ma cản trở.

Nếu mà làm nhiều điều xấu, một ngày nào đó trên con đường tu luyện cũng sẽ gặp phải tâm ma, điều này gọi là nghiệp chướng. Kỳ thật điều mà nhân quả nói đến, hơn phân nửa cũng là như vậy.

Cho nên, lão quốc vương kia không có làm điều gì ngu ngốc đối với Lăng gia, Lăng Tiêu cũng sẽ không có hành động gì. Bởi vì, Đế quốc Lam Nguyệt là một quốc gia có thực lực hùng mạnh, lão quốc vương còn sống thì còn ổn định, nhưng một khi lão quốc vương chết đi, Đế quốc Lam Nguyệt sẽ lâm vào cảnh hoàn toàn rối loạn.

Lăng Tiêu cảm thấy lão quốc vương có những hành động thật ra là rất buồn cười, hần cũng lười chẳng thèm để ý tới. Ba người đi theo hướng Tây. Con đường này phải nói là tương đối bằng phẳng, có thể tiến thẳng đến Đế quốc Tử Xuyên. Còn chỗ đóng quân của Lăng Thiên Khiếu ở quan khẩu Phạm Đế Á đải tuyết sơn, nằm ở phía Tây Bắc bộ Đế quốc Lam Nguyệt trùng trùng điệp điệp, kéo dài mấy trăm dặm.

So sánh với Đế quốc Lam Nguyệt, Đế quốc Tử Xuyên ít gặp phải áp lực của thú tộc hơn, bởi vì có dãy núi Phạm Đế Á Đải Tuyết Sơn hùng vĩ này chắn ngang. Có những nơi hiểm yếu, thậm chí bọn họ cũng không cần phải binh tranh thủ, cũng có thể ngăn trở được thú tộc.

Nhưng Đế quốc Tử Xuyên cũng có nhiều mối lo lắng, nếu thú nhân từ biên cảnh Đế quốc Lam Nguyệt đi qua hồ Uy Tư sau đó vòng qua Phạm Đế Á Đải Tuyết Sơn thì có thể thoải mái tiến vào trong Đế quốc Tử

Xuyên.

Cho nên, Đế quốc Tử Xuyên đã cho quân đồn trú rất nhiều tại biên cảnh Phạm Đế Á Đãi Tuyết Sơn, nơi giáp giới với biên cảnh của Đế quốc Lam Nguyệt.

Vì thế, hai bên Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn, cả hai đế quốc đều cho đồn trú rất nhiều quân đội. Những bố trí quân đội này cũng đã kéo dài hơn trăm năm rồi.

Thật ra bố trí quân đội này cũng là điều vô cùng cần thiết. Những năm gần đây, binh lính đồn trú tại biên cảnh Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn cũng thường xuyên thay đổi. Nhưng quân đội của cả hai bên đều đồn trú tại chỗ này. Hơn nữa, tại phương Bắc Đế quốc Lam Nguyệt là gia tộc Tử Kinh Hoa, thường xuyên phát sinh xung đột với thú tộc.

Nghe nói, thú tộc ở phương Bắc có thực lực còn mạnh hơn thú tộc ở phương Nam, nhưng có điều những thú tộc có thực lực mạnh mẽ này rất ít xuất hiện ở trên địa bàn của nhân loại Chỉ đến thời điểm thú nhân do sinh sản nhiều quá, thiếu lương thực cần phải đào thải bớt đi, thì mới có thể tham gia cướp bóc lương thực của nhân loại để tồn tại.

Ba người đi trên đường lấy trời làm màn, lấy đất làm chiếu, rốt cuộc cũng đến biên cảnh Đế quốc Tử Xuyên và Đế quốc Lam Nguyệt. Nhìn biên cảnh hoang vắng, hơn mười dặm đều không có một bóng người, Tống Minh Nguyệt nhẹ giọng nói

-Nơi này đất đai cũng rất phì nhiêu, vì cái gì mà không có ai trồng trọt?

Tần Cách hừ một tiếng, nói

-Điều này không đơn giản, nơi này khẳng định là lãnh thổ của quý tộc giàu có. Quý tộc có tiền, không cần phải canh tác, bình dân muốn canh tác...quý tộc cũng không cho, chính vì vậy nó mới hoang phế như thế này.

Lăng Tiêu cảm thấy có chút bất ngờ nhìn Tần Cách, cười nói:

-Đúng vậy, Tần Cách, không ngờ người thật ra cũng có kiến thức như thế này?

Tần Cách cười, Sờ sờ cái đầu bóng lưỡng, nói: __

-Ta vẫn muốn cuộc sống của nhân loại. Cho nên, ta vẫn cố học tập kiến thức của nhân loại, nhưng có điều, ta học rất chậm.

-Không chậm đâu, ta thấy Tần Cách người là thú nhân vô cùng ưu tú. Lăng Tiêu cười tán dương Tần Cách

-A, người là thú nhân?

Tống Minh Nguyệt trợn mắt nhìn Tần Cách. Nàng căn bản không ngờ tên to con này chính là thú nhân, thế cho nên nàng vẫn cảm thấy không thể tin được.

Tuy rằng Tần Cách này quá mức cao lớn, tuy rằng có nhiều lúc hắn tỏ ra rất hung ác, tuy rằng...Nhưng cho dù rất nhiều lý do, cũng không thấy Tần Cách này có nửa điểm giống bộ dáng của thú nhân.

Cho dù Tống Minh Nguyệt chưa từng gặp qua thú nhân, nhưng nghe nói về thú nhân cũng rất nhiều, nàng biết rất rõ về đặc điểm của thú nhân. Cá người thú nhân có một bộ lông rất dài, có đuôi, răng

nanh bén nhọn, trừ đứng thẳng đi lại, có một chút ít thông minh, thú nhân tương đối giống với dã thú. Nhưng nhìn Tần Cách này rất giống với nhân loại, thậm chí còn có thể nói những câu đầy tính triết lý.

Nếu người này đúng là thú nhân thì thật là đáng sợ? Thú nhân có văn hóa? Tống Minh Nguyệt cảm thấy quá bất ngờ, không ngờ Tần Cách đi cùng với mình trên một đoạn đường này lại không phải là

con người.

Tần Cách nhe răng cười, Tống Minh Nguyệt lúc này mới chú ý tới, răng nanh của Tần Cách quá thật hơi bén nhọn, tuy nhiên có một chút mà thôi, căn bản là không rõ ràng. Nếu hôm nay không phải là

Lăng Tiêu nói ra, nàng cũng không biết Tần Cách này là thú nhân.

Kỳ thật Thập tam gia và Thập tứ gia kia Sớm đã biết Tần Cách không phải là nhân loại. Tuy nhiên đối với hai võ sĩ kia mà nói, có người đánh nhau cả ngày cùng bọn họ, chính là hạnh phúc rồi, về phần người này có phải là nhân loại hay không, bọn họ cũng không quan tâm.

Tần Cách không ngờ là thú nhân Đã một ngày trôi qua, Tống Minh Nguyệt vẫn còn canh cánh về việc này trong lòng. Đúng là ở trong nhiều phương diện nàng rất nhạy bén, nhưng đối với Tần Cách, không ngờ nàng lại không phát hiện ra hắn không phải là con người.

Ba người đi qua vùng đất hoang vắng, Lăng Tiêu lấy ra một tấm bản đồ, nhìn thấy khoảng cách đến Thất Sắc thành đại khái còn khoảng hai ngày.

Gia tộc bắt giữ tỷ tỷ của hắn ở Thất Sắc thành là gia tộc mang dòng họ Chiết. Đó là một dòng họ quý tộc lâu đời của Đế quốc Tử Xuyên Chiết gia cũng là gia tộc có nhiều thế hệ, viên tướng quân đang đóng tại biên cảnh Đế quốc Lam Nguyệt hiện giờ cũng là người của Chiết gia. Đồng thời, Chiết gia còn có rất nhiều sản nghiệp. Nói đến phân loại sản nghiệp, Chiết gia có chừng khoảng hơn mười loại sản nghiệp, trong đó có hai ba loại sản nghiệp rất lớn.

Chiết gia còn có một đoàn lính đánh thuê tên là Thần Phong. Thần Phong là đoàn lính đánh thuê cấp hai, có hơn hai vạn người, trong đó có hơn ba nghìn người có thực lực Đại Kiếm Sư, Cuồng Kiếm Sư thì có mấy trăm, Ma Kiếm Sĩ cũng có mấy người, còn có bát đại trưởng lão đều có thực lực Ma Kiếm Sư. Mà đoàn trưởng của đoàn lính đánh thuê này là cao thủ có thực lực Kiếm Tôn.

Có thể nói, Chiết gia chân chính là một đại gia tộc giàu có. Gia tộc Ô Lan của Đế quốc Lam Nguyệt so với Chiết gia thì không là cái gì cả, nếu so sánh cũng chỉ làm cho người ta cười vỡ mũi mà thôi. Có thể so sánh với Chiết gia, chỉ sợ cũng chỉ có gia tộc Tử Kinh Hoa ở phương Bắc Đế quốc Lam Nguyệt mà thôi.

Gia tộc kia ở phương Bắc là một gia tộc quyền thế, cũng có rất nhiều bí mật...Đúng là một gia tộc thần bí hùng mạnh.

Đọc đến đây, Lăng Tiêu có cảm giác Chiết gia khá hùng mạnh, nhưng không thể chỉ có như thế này.

Bởi vì Chiết gia có đoàn trưởng đoàn lính đánh thuê kia nghe đồn có thực lực cao thủ Kiếm Tôn, như vậy Chiết gia, có thể là một gia tộc thế gia ân thế hay không. Chiết gia là một gia tộc thế gia ẩn thế, chưa hẳn là không có khả năng.

221. Chương 218: Chiết Gia

Thất Sắc thành, là nơi sản xuất ra một loại đồ Sứ bảy màu rất nổi tiếng, đồ Sứ bảy màu này còn được gọi là “cầu vồng của thế gian” vô cùng quý báu. Sâu trong trí nhớ của mình, Lăng Tiêu nhớ rằng khi còn nhỏ, hắn đã từng nhìn thấy một bộ đồ Sứ bảy màu này ở nhà mình, mẫu thân hắn rất quý trọng bộ đồ Sứ đó, luôn cất giấu, chỉ sợ bọn nhỏ không cẩn thận làm hỏng mất.

Nhưng đi đến Thất Sắc thành mới thấy được, thế nào mới là chân chính xa xỉ.

Tống Minh Nguyệt vô tình phát ra một tiếng tán thưởng:

-Trời a, quả thật là rất xinh đẹp. Bọn họ...Bọn họ không ngờ dùng đồ Sứ bảy màu chạm bao trùm lên toàn bộ tường thành. Trong thiên hạ, còn có tường thành nào hoa lệ hơn nơi này không?

Giờ phút này, mặt trời đã chiếu về phía Tây, hoàng hôn rực đỏ một góc trời, mặt trời cũng đang dần dần lặn xuống. Lúc này những bức tường thành Thất Sắc tỏa ra hàng vạn ánh sáng bảy màu lấp lánh hào quang, làm cho người ta cảm thấy như là đang đi vào trong một giấc mộng

Nếu thật sự có Thần giới, Tống Minh Nguyệt tình nguyện tin rằng nơi này chính là Thần giới.

-Mọi người sinh sống tại nơi này thật là hạnh phúc.

Tống Minh Nguyệt nhẹ giọng lầm bầm.

Tần Cách nhìn thoáng qua Tống Minh Nguyệt, hắn cảm thấy nữ nhân có chút khó hiểu, nghĩ thầm: “Làm cho thành xinh đẹp như vậy có ích lợi gì? Có thể chịu nổi mấy quả đấm của ta?”

Không biết đập bể tường thành, có phải cũng tốt như vậy hay không.

Lăng Tiêu cười nói:

- Tổng huynh, nếu huynh thích thì thương lượng với thành chủ một chút, cũng nên mua luôn tòa thành này. Tổng huynh thấy như thế nào?

Tổng Minh Nguyệt liếc mắt nhìn Lăng Tiêu, trong lòng thầm nói “Thật sự là châm chọc người ta, đáng giận”

Mua tòa Thất Sắc thành? Đúng là một chuyện đùa, Tổng gia tuy rằng tài lực rất hùng hậu, nhưng cũng không có khả năng vô duyên chạy đến nơi đây mua một tòa thành, chẳng lẽ chỉ vì đồ Sứ bảy màu đẹp mắt này?

Lúc này mặt trời đã lặn, mọi người chuẩn bị vào thành, bỗng nhiên ở trước cửa thành xuất hiện rất nhiều binh lính khôi giáp sáng lờ, gương mặt lạnh lùng đứng chắn Ở nơi đó.

Ba người có chút nghi hoặc, nghe thấy ở xa vang lại những tiếng người nói:

- Dựa vào cái gì mà không cho mọi người vào thành ? Quân gia, chúng ta đều từ xa đến.

-Có đi đường xa tới cũng không được, việc này không phải do chúng ta quy định, mà do Chiết đại nhân quy định...

Tên lính kia chỉ tay về phía bức tường thành bảy màu, trên đó có một tấm biển thông báo. Lăng Tiêu chăm chú nhìn lên

Thông báo có viết, phu cận thành Thất Sắc có cường đạo hoành hành, Thất Sắc thành đóng cửa vào lúc chạng vạng, không cho phép ai được vào thành.

Lăng Tiêu cùng Tổng Minh Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều dâng lên một cái ý niệm “Việc này có liên quan...với tỷ tỷ Lăng Tố không?”

Lúc này mọi người đều báo ra thân phận của mình chứng minh là mình với bọn cường đạo không có quan hệ, có người thì hối lộ cho binh lính một ít tiền để được đi vào trong thành. Dù sao cũng không có ai muốn phải nghỉ Ở ngoài thành trong đêm tối, bởi vì ở ngoài thành không có một nhà nghỉ nào để thuê trọ.

Tuy nhiên, quân binh căn bản đều đứng yên bất động, cũng không thèm nhìn những người đó một cái, trong lúc đó có một tên đầu mục đi đến, mắt âm trầm, hô to:

-Đóng cửa thành.

Lúc này, bên trong thành có một đám khoải mà, từ rất xa cũng có thể nghe được tiếng vó ngựa, có một thanh niên ăn mặc một bộ quần áo đẹp đẽ quý giá, tiến tới trước mặt tên đầu mục, thì thầm vài câu.

Tên đầu mục kia rất sửng sốt, tùy ý gật gù đầu, tỏ vẻ như là mình đã biết. Lăng Tiêu chú ý người trẻ tuổi trước kia lúc trước khi rời đi có nhìn qua dáng người dị thường cao lớn của Tần Cách.

-Đã bị phát hiện.

Lăng Tiêu vẻ mặt cười khở, nói với Tổng Minh Nguyệt:

-Xem ra mang tên Tần Cách to con này xuất hành thực không phải là ý kiến hay, chỉ mong bọn họ không phải vì chúng ta mới thay đổi chú ý.

-Mặc kệ nói như thế nào, chúng ta cũng cứ vào thành.

Tổng Minh Nguyệt thản nhiên cười, Chiết gia cường đại, Tổng gia cũng không kém. Bởi vậy, Tổng Minh Nguyệt cũng không coi Chiết gia vào đâu. Mặc dù không nói đến thế lực song phương, chi cần lấy

Tổng Minh Nguyệt tuổi trẻ như vậy mà có thực lực Ma Kiếm Sư bậc bốn cũng đủ để kiêu ngạo rồi.

Lăng Tiêu nghĩ thầm, bản thân mình vào thành, khẳng định sẽ bị người của Chiết gia ngầm giám thị. Vừa rồi, người trẻ tuổi hoa lệ kia nhìn thấy Tần Cách, Sau đó trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc, Lăng Tiêu còn không hoài nghi sao.

Bởi vì mọi người nhìn thấy Tần Cách, phản ứng đầu tiên đều có cảm giác sợ hãi.

Không nói đến thân thể to lớn của Tần Cách, mà trên người của hắn luôn mang theo một khí tức hung mãnh của dã thú, người bình thường thấy hắn đều có một loại bản năng sợ hãi.

Cho dù là không quay đầu lại thấy bộ dáng của Tần Cách, cũng sẽ có cảm giác khẩn trương, cảm giác này giống như là bị một dã thú mạnh mẽ đang nhìn chằm chằm vào mình.

Tuy nhiên Lăng Tiêu cũng không có để ý. Nhận ra hay không hắn cũng không sợ, Chiết gia này, mặc kệ là mình đấu hay là ám đấu hắn cũng tiếp hết

Trước mắt là phải cứu tỷ tỷ ra, còn về Thượng cổ di tích thì Lăng Tiêu cũng không có nghĩ nhiều, quan trọng là hắn muốn nhìn thấy tỷ tỷ mà hắn chưa từng gặp mặt.

Hắn mới bước vào thế giới này hơn một năm, nhưng hai chữ thân tình đã khắc sâu vào trong lòng Lăng Tiêu. Ba người tìm được một tòa tử lâu, Tần Cách cũng biết bộ dáng của mình dọa rất nhiều người, cho nên đã gọi rất nhiều thức ăn đem vào trong phòng. Còn Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt thì ngồi ở đại sảnh của tử lâu.

Rất nhiều tin tức, kỳ thật đều từ tử lâu truyền ra, ở bên trong tử lâu từ những chuyện tam giáo cửu lưu cho đến cái dạng gì cũng đều có, rất pha tạp, cho nên đủ loại tin tức, và cũng rất phong phú.

Bởi vì trên đường đi, mọi người cũng không có ăn thức ăn tốt, hai người cũng không phải là thiếu tiền, cho nên, hai người gọi ra không ít đồ ăn thật tốt. Ông chủ tử lâu còn phân phó tiểu nhị phục vụ riêng cho hai vị đại gia này, hỏi xem Lăng Tiêu có muốn ăn ở phòng riêng không, bởi vì hai người gọi đồ ăn, giá cả cũng không phải là những kẻ mạo hiểm, hoặc đôi tiểu thương có thể gọi được. Nếu khách hàng sộp như vậy thì cần phải phục vụ cho thật tốt mới được.

Lăng Tiêu lắc đầu cự tuyệt, bọn họ còn muốn nghe tin tức tại Thất Sắc thành, còn ngồi phòng riêng thì nghe ai nói?

Tống Minh Nguyệt là một mỹ thiếu niên, tuy đi đường xa tới đây, Tống công tử trông có chút phong trần, nhưng cũng làm cho người ta có cảm giác hắn có khí chất rất cao quý. Còn Lăng Tiêu thoạt nhìn thì có vẻ trầm mặc hơn, nhưng trên người cũng tỏa ra một khí chất cao quý.

Bởi vậy, ông chủ và tiểu nhị cũng đều rất cẩn thận tiếp đãi hai người, cho dù chỉ là một ánh mắt, tiểu nhị đều đã bật người chạy tới ngay.

Tống Minh Nguyệt cầm trên tay một đồng mười ngân tệ, nó tương đương với một trăm đồng tệ. Nếu so với tiền lương của tiểu nhị thì cũng là vài tháng tiền lương. Tống Minh Nguyệt ném cho tiểu nhị, nói:

- Ta hỏi người một chuyện.

“Đại gia này tốt, còn cho tiền thưởng” Tiểu nhị trong lòng nghĩ, ngoài miệng nói:

-Có chuyên gì, hai vị cứ hỏi, không có tin tức gì mà ta không biết.

-Tin tức?

Lăng Tiêu nghe xong không khỏi mỉm cười.

-Chúng ta từ xa tới, nghe đại danh Thất Sắc thành như sấm bên tai, nhưng ở đây ta thấy trị an không được tốt lắm.

Tống Minh Nguyệt nhẹ nhàng thở dài nói: -Mặt trời vừa lặn, như thế nào đã đóng cửa thành?

Tiểu nhị nghe xong, liếc mắt nhìn hai bên một cái, không có ai chú ý, mới liều mạng nhỏ giọng nói:

-Ngài nên chú ý, nếu quan sai nghe thấy thì không hay, có khi còn mang họa vào thân.

-A? Người nói rõ một chút, là chuyện gì xảy ra.

Tống Minh Nguyệt nói xong, lại đưa cho tiểu nhị mười ngân tệ nữa.

Tiểu nhị thu tiền bo, cũng ngượng ngùng, thật cẩn thận nói:

-Gần đây, nghe nói Chiết gia bị một người thực lực phi thường hùng mạnh đến ăn trộm. Chiết đại nhân giận dữ ra lệnh kiểm tra toàn bộ tòa thành.

Tổng Minh Nguyệt như cười như không nhìn tiểu nhi. Tiểu nhi cười vài tiếng, sau đó nói tiếp:

-Đương nhiên, ta ở trên phố nghe đồn, cũng không phải sự thật là như vậy, hình như là có một người khảo cổ, phát hiện ra thượng cổ di tích, nghe nói bên trong di tích kia, tài bảo nhiều vô số. Nhưng trong đoàn khảo cổ xuất hiện gian tế, nói chuyện này cho Chiết đại nhân, vì thế Chiết đại nhân đã bắt cả đoàn khảo cổ lại. Ta còn nghe nói lần này có người có thực lực rất cường đại đến đây. Cho nên, Chiết đại nhân mới hạ lệnh kiểm tra từng người ra vào thành, mà bọn họ cũng sắp đi khai quật di tích kia.

Tiểu nhi nói xong, nhìn ra hai bên, vẻ mặt lấy lòng tươi cười:

-Chuyện này là chính xác, bởi vì Chiết đại nhân có lần đến đây uống rượu, trong lúc uống say đã vô tình nói ra, các người ngàn vạn lần đừng nói cho người khác biết, nếu không ta nhất định phải chết.

Lăng Tiêu nghe xong trong lòng cười thầm, tiểu nhi nói chuyện này không cho một trăm người thì cũng nói cho chín mươi chín người rồi.

-Nếu là người nhất định phải chết, người sao có thể sống tới ngày này?

Tổng Minh Nguyệt cười ha hả lại ném cho này tiểu mưoi ngân tệ.

Sau một hồi, tiểu nhi đã được ba mươi ngân tệ, liền cảm ơn rồi rút đi ra.

Tổng Minh Nguyệt nhìn Lăng Tiêu, nhẹ giọng nói:

-Chiết gia này không đơn giản đâu. Bọn họ rõ ràng đã biết thân phận của tỷ tỷ huynh, hơn nữa...Chúng ta đã biết chúng ta đến đây, mà vẫn quang minh chính đại cho chúng ta vào thành, bao gồm cả Tần Cách kia nữa... Điều này chứng tỏ, bọn chúng không sợ chúng ta.

Lăng Tiêu gật gật đầu, hai mắt lộ ra thần sắc kiên nghị, nói:

-Chỉ mong Bọn chúng hành động biết nặng nhẹ, hừ... Lăng Tiêu không có nhiều lời, nhưng tiếng hừ này, đủ thấy rất nhiều hàm nghĩa ở bên trong.

Đúng lúc đó, trước lầu lầu bỗng nhiên truyền đến thanh âm ồn ào, có rất nhiều người khẩn trương nhìn lại. Lăng Tiêu quay lưng về phía bên kia, cũng không có quay đầu lại. Lúc này, hắn nghe thấy nhiều tiếng bước chân đi tới.

Tiếp theo, có một người tuổi còn trẻ ngạc nhiên, vui mừng, thanh âm truyền tới nói:

-Ai nha, thiếu gia ta hôm nay vận may cũng thật tốt, không ngờ có thể gặp loại cực phẩm như thế này.

Lăng Tiêu đang buồn bực, nghe thanh âm này là biết ngay tên này là một thiếu gia quý tộc, ăn chơi trác táng, có bộ dạng kiêu ngạo

không ai bằng, nhưng trước mắt hắn làm gì có nữ nhân nào? Lúc này, thấy Tổng Minh Nguyệt hai mắt bùng lên hào quang, vẻ mặt vốn ôn hòa hoàn toàn không thấy, thanh âm lạnh như băng nói:

-Người có ý tứ gì?

-Ha ha, ta có ý tứ gì? Các người nói cho hắn, thiếu gia ta...Là có ý tứ gì.

Người trẻ tuổi dương cầm, nói với người bên cạnh.

Lúc này, bên cạnh thiếu gia quý tộc kia có một người cười ha hả nói:

-Là thiếu gia chúng ta coi trọng tiểu tử ngươi, đây cũng là một vinh hạnh cho ngươi.

-Phốc

Lăng Tiêu đang uống một ngụm rượu thiếu chút nữa thì phun ra.

Tuy rằng hắn cũng nghe nói qua có loại quý tộc pede như vậy, nhưng lại chưa từng gặp, không nghĩ tới tại đây, hắn lại gặp được.

Tổng Minh Nguyệt mặt đỏ bừng, vỗ bàn đứng lên, hai mắt bắn ra sát ý lạnh lạnh:

-Nếu có can đảm, người nói lại lần nữa xem.

222. Chương 219: Lăng Tổ

- Ai nha, ha ha. Các người nhìn kìa, bộ dáng tức giận của hắn trông như đàn bà nhỉ?

Thiếu niên kia cười không chút kiêng nể, nói tiếp

- Không biết rằng đợi lát nữa người bị thiếu gia ta... A!

Bốp!

Một tiếng vang lên khiến toàn bộ tửu lầu chợt lâm vào tĩnh mịch, không hề có chút động tĩnh nào. Các thực khách đang xem náo nhiệt đều trợn mắt há hốc mồm nhìn, còn có người trong mắt đầy vẻ lo lắng, thậm chí: Có vẻ hai người này từ nơi khác tới, không biết sự lợi hại của người trẻ tuổi kia. Trong Thất Sắc thành, đừng nói là đánh hay mắng, cho dù chỉ liếc nhìn thiếu gia này đã gặp phải tai ương.

Mỗi người nhìn thấy hắn đều chỉ muốn trốn tránh thật nhanh. Ở Thất Sắc thành, thiếu gia này cũng có một danh hiệu khá kêu, thậm chí có thể dọa trẻ con nín khóc.

“Đại ma vương!”

Đúng vậy, thiếu gia này chính là độc đinh của Chiết gia đời thứ ba, thế lực lớn nhất trong Thất Sắc thành, cũng chính là đứa cháu được gia chủ Chiết gia yêu quý nhất. Cho dù thiếu gia Chiết gia có phóng đảng, cần quấy, cũng chẳng có ai dám làm gì hắn.

Cho nên rất nhiều người đều nén giận trong lòng, bắt nhãn nhìn công tử trẻ tuổi anh tuấn kia, thậm chí nói: người trẻ tuổi đúng là thiếu kiên nhẫn, tới nơi xa lạ thì nên biết kìm nén tính tình lại, cứ nóng nảy như vậy chỉ chịu thiệt thòi thôi.

Thiếu gia ôm bên mặt vừa bị Tổng Minh Nguyệt hung hăng tát một cái thật mạnh. Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng ném đòn như vậy bao giờ. Từ trước đến nay chỉ có hắn ức hiếp người khác chứ làm gì có chuyện ngược lại.

Thiếu gia Chiết gia cup mặt, dùng ngón tay trắng trẻo thon dài lau vết máu trên khóe miệng, sau đó nhìn vết máu trên tay, bỗng nhiên giận dữ quát về phía Tổng Minh Nguyệt:

- Người đánh ta? Người lại dám đánh ta. Tốt. Ta muốn người chết mà không biết là chết thế nào! Mẹ nó...Các người còn thất thần làm gì? Hắn đánh ta, còn không bắt hắn cho ta!

Đám thủ hạ của thiếu gia Chiết gia liên xao động, vây lấy hai người Lăng Tiêu và Tổng Minh Nguyệt. Lúc này Tổng Minh Nguyệt cũng cảm thấy mình hơi quá kích động, dù sao tới nơi này cũng có việc cần làm, lẽ ra nên nín nhịn một chút thì tốt hơn. Có thể nói từ nhỏ tới giờ, thiếu gia Chiết gia này chưa từng ăn đòn bao giờ, nhưng Tổng Minh Nguyệt cũng vậy, từ nhỏ tới lớn đều là công chúa trong gia tộc, cũng chưa từng bị làm nhục như vậy bao giờ!

Huống chi, nàng là một nữ nhân, bị người ta sỉ nhục như vậy chỉ nghĩ thôi đã thấy ghê tởm. Nếu không phải đang ở Thất Sắc thành, Tổng Minh Nguyệt thật muốn một kiếm giết chết kẻ phát ngôn bẩn thỉu đó.

Loại bại hoại này sống trên đời có lẽ cũng chỉ là tai họa cho mọi người.

Lúc này Lăng Tiêu cầm lấy khăn tay, vừa nhẹ nhàng xoa miệng vừa nghĩ: Tốt lắm, người của Chiết gia đẳng nào cũng đã nhắm vào mình, dù muốn tránh có lẽ cũng không được. Cho dù là không có

Tần Cách, chỉ mình và Tổng huynh vào thành thì bên kia cũng sẽ biết ngay. Một khi đã như vậy, cũng không cần khiêm tốn làm gì, cứ làm hắn phương pháp trái ngược, làm ra vẻ kiêu ngạo, ương ngạnh, nhất định phải... giả bộ có một hậu trường vững chắc, khiến cho Chiết gia phải kiêng kị!

Dù sao, đắc tội một thế gia ẩn thế có thực lực hùng mạnh, lại rất có khả năng chuyên về đan dược, là một chuyện rất không nên làm. Bởi vậy, Lăng Tiêu lau miệng xong liền quay đầu mỉm cười nhìn thiếu gia Chiết gia, nói:

- Bị đánh một bên mặt nhất định cảm giác không thoải mái phải không?

Thiếu gia Chiết gia cũng không phải loại người hiền lành gì, cười lạnh với Lăng Tiêu:

- Đừng mạnh miệng, hai người các người đừng ai muốn chạy! Nhìn một đám đều mặt nhỏ trắng như bột, không biết mông các người có phải cũng vậy...

Bốp!

- A!

Lại một tiếng bạt tai nữa vang lên rất rõ. Ông chủ tửu lâu liền hôn mê bất tỉnh. Tiểu nhi cũng sợ hãi chạy mất không còn bóng dáng.

Xong rồi, tửu lâu này không thể tồn tại được nữa, đắc tội Chiết gia, còn có thể làm ăn ở Thất Sắc thành nữa sao? Quả thực là nằm mơ!

Lăng Tiêu cười dài nhìn gã thiếu gia nói:

- Giờ cảm thấy thoải mái hơn rồi chứ. Ta thấy ngươi có vẻ thuận mắt hơn rồi đó. Tuy nhiên, dường như ta đánh hơi nặng thì phải. Có muốn ta đánh bên kia một cái nữa cho đều không?

Keng, keng...

Lũ hộ vệ bên người Thiếu gia Chiết gia lập tức rút kiếm ra khỏi vỏ, bao vây Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt ở bên trong. Chỉ cần chờ thiếu gia ra lệnh một tiếng, lập tức băm nát hai người này.

Đôi mắt trong sáng của Tống Minh Nguyệt nhìn lướt qua Lăng Tiêu, trong mắt mang theo một tia cảm động, sau đó nàng quay sang nhìn thiếu gia ăn mặc hoa lệ kia, hừ lạnh nói:

- Lăn! Đừng muốn chết!

Thiếu gia Chiết gia hung hăng nhìn hai người này. Hắn không ngốc, lập tức phản ứng rất nhanh, biết hai người này có thực lực bất phàm. Bởi vì bản thân hắn có thực lực Cuồng Kiếm Sư bậc sáu,

không ngờ bị hai người này mỗi người cho một cái tát, vậy mà không thể né tránh được chút nào!

Hắn biết, đám hộ vệ của mình căn bản không phải là đối thủ của hai người này. Tránh voi chẳng xấu mặt nào, nếu hai người này vẫn còn ở Thất Sắc thành, vẫn còn không biết thân phận của ta, đợi khi ta trở về, nhất định sẽ tìm người quay lại báo thù.

Hừ, giết bọn chúng, đó là tiện nghi cho Bọn chúng! Thiếu gia Chiết gia vẻ mặt oán độc nhìn hai người, phát tay nói với đám thủ hạ:

- Đi, chúng ta trở về!

Đám thủ hạ cũng Sớm nhìn ra thực lực hai người không kém, trong lòng cũng lo lắng, thấy chủ mình bảo rút lui, tất cả đều thối phào nhẹ nhõm. Cho dù trở về có bị trách phạt cũng còn hơn ở lại đây đem tính mạng của mình đánh bạc.

Những thực khách thấy vậy cảm thấy rất thích thú, nhưng ngay khi thiếu gia Chiết gia xoay người, tất cả đều cúi đầu, làm bộ đang chăm chú ăn uống. Cả một đại sảnh tửu lâu có hơn trăm người đều như cùng cúi mặt xuống ăn, không một ai dám liếc nhìn hắn dù chỉ bằng một con mắt.

Thiếu gia Chiết gia vừa ra đến trước cửa, lại hung hăng nhìn thoáng qua hai người Lăng Tiêu, sau đó lưu lại hai gã thủ hạ để theo dõi, đại bộ phận thủ hạ đều quay thẳng về Chiết phủ.

Trong phòng khách của đại viên Chiết phủ.

Căn phòng rất cổ kính, sắc thái thâm trầm, tất cả các đồ đạc trong phòng đều thanh nhã nhưng không kém phần quý phái, trong phòng còn đốt một lò hương, hương khói bay lượn lờ, một mùi thơm thoang thoảng thấm đượm lòng người.

Trên mặt đất là một tấm thảm nhập từ tiểu quốc Ba Tư ở phương tây. Tấm thảm lông cừu hoàn toàn làm bằng thủ công, vẫn nổi tiếng từ xưa trên đại lục bởi chất lượng tốt, phong cách cổ điển lịch sự, đồ án tao nhã, công nghệ tinh mỹ, luôn được các vương công quý tộc các nước yêu thích.

Theo khảo chứng, loại nệm này đã có lịch sử ít nhất hàng trăm năm. Điểm đặc sắc nhất của thảm Ba Tư này chính là thuốc nhuộm làm từ thực vật thiên nhiên và khoáng thạch nên màu nhuộm rất bền, không đổi theo thời gian. Ngoài ra, các hoa văn, đồ án trên nệm cũng rất trù tượng và thần bí.

Trên tấm thảm đặt một bàn cờ vây. Bàn cờ dùng gỗ lim đắt tiền chế thành, toàn bộ quân cờ đều làm từ ngọc quý, có thể nói là xa hoa cùng cực.

Một nam một nữ đang quỳ ở đó đánh cờ.

Người con gái nhìn khoảng hơn 20 tuổi, mái tóc dài tuyệt đẹp phất qua vai, được buộc bằng một đai ruy băng, trên người mặc một chiếc váy dài màu đen, lộ ra chiếc cổ cao trắng nõn, khí chất cao quý, khí độ trầm ổn, đôi mắt cực kỳ giống Lăng Tiêu, hàng mi cong mảnh, chiếc mũi nhỏ xinh, đúng là người tỷ tỷ mà Lăng Tiêu chưa gặp bao giờ, Lăng Tổ.

Đối diện Lăng Tổ là một người thoát nhìn khoảng trên 70 tuổi, tóc bạc hơn nửa đầu, khí độ ung dung, đôi mắt thỉnh thoảng ngược lên lại bắn ra tinh quang, không hề có vẻ gì là già lão! Hai ma lão hóp lại, làn da vàng vọt, trên cằm có một chòm râu dài, mặc hoa phục màu đen tơ vàng.

Lão già lấy quân đen, do dự một lát, hạ xuống một quân, thần nhiên nói:

- Tổ cô nương bằng tuyệt thông minh, biết lệnh đệ đã tới Thất Sắc thành, chẳng lẽ cô nương không lo hấn sẽ xảy ra chuyện gì sao?

Phải biết rằng hiện tại hấn đã có thêm thân phận hầu tước! Ha ha, thật không dễ dàng gì! Thiếu niên vừa mới trưởng thành không ngờ đã được phong hầu. Ta thấy, lão quốc vương già cả của Đế quốc Lam Nguyệt các người đầu óc hồ đồ rồi.

Lăng Tổ ngẩng đầu, sắc mặt tự nhiên nhìn lão già, nói:

- Chiết đại nhân nói quanh co lòng vòng làm gì. Nhiều lời vô nghĩa, chủ ý của ông chẳng phải là tài sắc cùng thu hay sao?

Nói xong, nàng hạ xuống một quân cờ trắng.

Lão già cười ha hả, nói không chút xấu hổ:

- Vật tổ của hoàng thất Đế quốc Lam Nguyệt các người chính là Bạo Viêm Sư Vương, vậy người hấn biết mỗi Bạo Viêm Sư vương đều có mấy bầu bạn của mình. Thú vương còn biết xây dựng hậu

cung cho mình, huống chi là con người?

Lão già nói xong ưỡn ngực, giơ hai tay nói:

- Như thế lực và quyền thế của Chiết gia ta, có điểm nào không xứng với cô nương đâu?

Lăng Tổ nhíu mày nhìn bàn cờ, quân trắng đã bị vây thành mảng lớn, sắp lâm vào thế thua, không thể không thừa nhận, tài chơi cờ của lão già trước mắt này quả là rất cao!

- Cô nương xem, hai ta cũng giống như bàn cờ này, kỳ thật, đều là quân cờ mà thôi. Nhưng Tổ cô nương là nữ nhân, hoàn toàn có thể chơi xấu, chỉ cần cô ném quân cờ đi, xí xóa ván cờ, vậy là cô thắng!

Lão già cười tủm tỉm nói.

- Lăng gia các người qua thực khiến người ta phải thay đổi triệt để cách nhìn. Phụ thân của cô rất thành công mới có thể giáo dục được những đứa con như vậy. Để gỡ bỏ thiên mạch cho đệ đệ, cô nương không tiếc thân mình, mạo hiểm đi cùng mấy kẻ có thực lực thấp, dám đi tìm di tích thượng cổ. Đệ đệ của cô nương

rất có tiền đồ, chẳng những dựa vào thế gia hùng mạnh, còn ngàn dặm bốn ba chui đầu vô lưới để cứu người tỷ tỷ này! Loại tình thân tỷ đệ này... chà chà... Ta sống tới từng này tuổi rồi mà mới thấy lần đầu tiên!

Trên mặt Lăng Tổ thoáng vụt qua một tia chế nhạo, cũng không ngẩng đầu lên nói:

- Không cần phải tự thối kèn khen gia tộc của mình thế lớn như vậy đâu. Ừ thì sao nào, Chiết gia của người có được nhân tình như vậy không?

- Hừ, để thành đại Sự, nhân tình là cái gì! Nếu ai cũng cứ nư tình trường, vậy sớm muộn gì cũng chết cả! Tựa như... ván cờ này!

- A? Thật không?

Lăng Tổ nhắc tay, đặt một quân cờ trắng lên bàn cờ. Lân này, cả một đám lớn quân trắng bị chính nàng cho chết. Lão già cười ha hả:

- Tổ cô nương, cô nương không nên hồ đồ như vậy? Chẳng phải... đây là giúp ta sao? Ha ha ha ha!

- Người nhìn kỹ lại xem!

223. Chương 220: Đánh Cuộc

Lão già nhíu mày, tập trung nhìn lập tức hít một hơi thật sâu. Quả thực khó tin, Lăng Tổ này... không ngờ hi sinh một số lượng lớn

quân mình để cho toàn bộ quân trắng được sống! Lúc này về mặt Lăng Tổ vẫn bình thường, thản nhiên nhưng như vậy là càng khiến người ta khó chịu hơn là cười nhạo. Nàng nói:

- Cho nên, Chiết đại nhân, thế sự như bàn cờ, không đến lúc cuối, ai dám nói ai thắng ai thua?

- Ha ha ha, khá lắm thế sự như bàn cờ!

Lão già vụt đứng lên, vung chân đá văng bàn cờ, cười lạnh nói:

- Như vậy thì chẳng có ván cờ nào cả! Quyền chủ động vĩnh viễn chỉ có thể do một mình ta nắm giữ!

Lăng Tổ cũng không hề e ngại, đứng dậy, nhẹ nhàng hoạt động hai chân mình, nói:

- Người quá mức tự phụ, tham vọng quá lớn, cuối cùng lại bị thua thiệt bởi chính bản tính của mình!

Lão già cười lạnh:

- Đệ đệ của cô mang Kiếm Hoàng đến làm vệ Sĩ sao? Hay là... đệ đệ của người đã có thực lực Cuồng Kiếm Sư?

Lăng Tổ ngẩng đầu, nhìn lão già, nói:

- Một cao thủ thực lực Kiếm Hoàng chẳng lẽ không đủ khiến Chiết gia trời long đất lở sao?

Lão già ngạo nghễ cười nói:

- Tổ cô nương, cô cũng quá mức coi thường Chiết gia ta đó! Hay là đánh cuộc đi? Thế nào? Nếu cô thua, cô cam tâm tình nguyện gả cho ta, sau đó mở di tích thượng cổ ra, ta có thể phân cho Lăng gia một nửa. Thế nào? Nếu là ta thua, Chiết Kiến Nghiệp ta tự mình công khai xin lỗi cô nương, sau đó giao một nửa cổ phần đồ Sứ ở Thất Sắc thành cho Tổ cô nương, thế nào?

Đây quả là một vụ đánh cuộc to lớn! Đừng nói là một nửa lợi nhuận của đồ Sứ ở Thất Sắc thành, cho dù chỉ là một phần lợi nhuận cũng đủ để vô số người đổ mắt, điên cuồng.

Đôi mắt trong veo như làn thu thủy của Lăng Tổ chợt tối, thản nhiên hỏi:

- Người muốn đánh cuộc cái gì?

- Đánh cuộc rằng đệ đệ của cô, bao gồm cả thể lực sau lưng hần, đâu không lại Chiết gia ta, cuối cùng thất bại trở về! Còn Lăng Tổ cô nương cũng không hề rời khỏi Chiết phủ nửa bước! Thế nào, ta đặt cược như vậy coi như công bình chứ? Tổ cô nương. Có dám hay không?

Lăng Tô khẽ thở dài một tiếng, thần thái bình tĩnh nói:

- Cho dù ta không đánh cuộc thì tất cả chuyện tình chẳng phải là sẽ xảy ra theo đường hướng đó sao? Cũng sẽ chẳng phát sinh chút thay đổi nào, cho nên... ta đánh cuộc với người! Ta tin tưởng đệ đệ của ta, nếu nó đã có thể phá giải thiên mạch, vậy cũng có thể mang ta đi khỏi đây!

- Tốt lắm!

Chiết Kiến Nghiệp cười ngạo nghễ:

- Có những lúc tự tin quá mức cũng không phải là chuyện tốt đâu! Chúng ta chờ xem...

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến những tiếng la hét ầm ĩ, từ xa đã có thể nghe thấy tiếng nữ nhân kêu khóc, thanh âm rất lớn, khóc như thể trời sụp, giống như một người đàn bà chanh chua bình thường.

Sắc mặt Chiết Kiến Nghiệp vụt trầm xuống, nhíu chặt mày. Lúc này cửa phòng chợt mở ra, một phụ nữ hơn 50 tuổi tiến vào. Nhìn kỹ, phụ nữ này không hề khó coi, chỉ có điều tuổi tác hơi lớn, nhưng cử chỉ thì không thể khen nổi, đầu tiên là tràn ngập oán độc liếc Lăng Tổ. Nếu ánh mắt có thể bốc lửa thì quả thực Lăng Tổ đã bốc cháy từ lâu rồi.

Sau đó bà ta khóc lóc, kêu gào với Chiết Kiến Nghiệp:

- Lão gia, không thể làm ngơ được, Tiểu Tinh bị người ta đánh đập không còn bộ dạng gì. Ngay trong Thất Sắc thành này mà không ngờ có người dám đánh người Chiết gia ta! Ông nhất định phải phân xử cho Tiểu Tinh đó!

- Khóc suốt mướt, còn thể thống gì nữa!

Chiết Kiến Nghiệp nhíu mày, lạnh lùng nhìn phụ nữ trước mắt. Đây là bà vợ cả của lão, nếu không phải gia tộc của bà ta vô cùng hùng mạnh, Chiết Kiến Nghiệp sớm có tâm tư li dị bà ta từ lâu rồi!

Phụ nữ này thoát nhìn còn có chút sợ hãi Chiết Kiến Nghiệp, nghe vậy cố gắng gạt nước mắt, khóc thút thít nói:

- Không biết hai kẻ đáng chém ngàn đao kia là ai, dám đánh cho Tiểu Tinh sưng vù cả mặt mũi. Ô ô, như vậy làm sao mà đi ra ngoài gặp người ta được chứ. Ô ô...

Chiết Kiến Nghiệp bị phu nhân khóc lóc phiền toái, cả giận nói:

- Được rồi! Nó không đi ra ngoài càng tốt! Càng đỡ cho ta bị mất mặt!

Nói xong, lão liếc mắt nhìn Lăng Tổ thanh tao, xinh đẹp đứng bên cạnh, lại càng thấy phu nhân không vừa mắt, liền nói:

- Còn cả bà nữa, cả ngày nuông chiều tới tận trời! Ý vào lão gia tử nuông chiều, các người... các người thậm chí ngay cả súc sinh kia pê đê cũng coi như không thấy. Chiết gia ta dùng võ lập nghiệp, không thể tưởng được rơi vào tay nó, vậy mà nó lại nhiễm tật xấu của đám quý tộc chết tiệt! Chiều con chính là làm hại con! Bị đánh là nhẹ! Bà rút đi cho ta, trở về tự Suy nghĩ lại đi!

Phụ nữ kia ngẩng đầu nhìn Lăng Tổ cực kỳ oán độc, xoay người bước đi. Lại nghe thấy giọng Chiết Kiến Nghiệp vang lên lạnh lẽo:

- Đừng có tính làm chuyện lung tung. Nếu không, cho dù lão gia tử che chở cho bà, cho dù gia tộc của bà có thể lực khổng lồ, ta cũng đuổi cổ bà đi! Rút đi!

Thân hình phụ nữ kia run lên mạnh mẽ, cũng không dám quay đầu lại, đi thẳng. Chiết Kiến Nghiệp thở dài một tiếng, quay đầu lại nói với Lăng Tổ:

- Tổ cô nương, khiến cô phải chê cười rồi. Ái chà, cô cũng thấy đó, nữ nhân này điêu ngoa thành tính, có thể so nổi với một góc của cô? Ôi, ta thực đáng chết, lại so sánh bà ta với Tổ cô nương, đó là làm nhục cô nương, quả thực là lấy trời so với đất!

Lăng Tổ vẫn cười thản nhiên:

- Khi còn trẻ, tôn phu nhân chắc cũng rất xinh đẹp nhỉ? Haha, Dương Nhan Đan chính là do đệ đệ của ta bán, có muốn hán bán cho tôn phu nhân một viên không?

Chiết Kiến Nghiệp khoát tay:

- Không nói cho bà ấy, không nói cho bà ấy, nói ra bà ấy lại hứng trí lên thì khổ!

Lúc này đột nhiên có một người áo xám xuất hiện như bóng ma, nhẹ nhàng nói gì đó vào bên tai

Chiết Kiến Nghiệp, sau đó lắc mình biến mất.

Chiết Kiến Nghiệp khuôn mặt có chút cổ quái nhìn thoáng qua Lăng Tổ, bỗng nhiên cười lạnh nói:

- Đệ đệ của cô có lá gan lớn thật, khó trách rất nhiều người nói hán kiêu ngạo ương ngạnh. Đến Thất Sắc thành này, không ngờ chuyện thứ nhất hán làm không phải là làm thế nào để cứu cô mà lại là đánh nhau, hành động theo cảm tình! Xem ra, hán cũng không được như người khác nói, chẳng có đầu óc gì cả!

Lăng Tổ lộ vẻ mặt châm chọc:

- Ta đang nói, đứa con bảo bối của người sao lại có người dám đánh. Mà chẳng phải người vừa nói nó đáng đánh sao? Ta cũng nghĩ là đáng đánh! Ta cảm thấy đệ đệ của ta ra tay rất có chừng mực. Nếu nó cũng giống như đứa con người chuyên bắt nạt kẻ yếu, chỉ sợ con người đã chẳng còn mạng trở về kêu khóc đâu! Đệ đệ ta không làm cho Chiết gia đứt đoạn huyết mạch đã là rất lý trí rồi đó!

- Hừ!

Chiết Kiến Nghiệp lần đầu tiên lộ ra vẻ không kiên nhẫn trước mắt Lăng Tổ, hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Mặc kệ nói như thế nào, Chiết Tiểu Tinh cũng là đứa con trai độc nhất của lão. Tuy rằng Chiết gia có thể lực khổng lồ, nhưng dòng trưởng vẫn không vượt người mà dòng thứ lại sinh sôi đông đúc,

thế lực càng ngày càng phát triển. Chiết Kiến Nghiệp chỉ có một đứa con trai duy nhất này.

Chiết Kiến Nghiệp còn có mấy đứa con gái, đều đã lập gia đình, cho nên đứa con trai độc nhất đó được cưng chiều nhất nhà, nhất là gia chủ Chiết gia. Mấy thế hệ thế gia ẩn thế sau lưng Chiết gia suốt ngày ẩn cư tu luyện, không bàn thế sự, cho nên hiện tại cơ bản các sự tình Chiết gia đều do Chiết Kiến Nghiệp quyết định, duy chỉ có chuyện đứa con độc nhất này là lão không có bao nhiêu quyền lên tiếng, bởi vì lão gia tử thực sự rất nuông chiều cháu mình, căn bản là không cho lão nhúng tay vào!

Chiết Kiến Nghiệp không dám không nghe, không chỉ bởi vì lão gia tử là cha của lão, mà còn một nguyên nhân trọng yếu hơn, cũng chính là nguyên nhân mà Chiết Kiến Nghiệp không hề e sợ Kiếm

Hoàng vệ Sĩ của Lăng Tiêu, đó chính là lão gia tử của Chiết gia... cũng là một Kiếm Hoàng.

Một mình lão gia tử có thể nói là chống đỡ cả gia tộc Chiết gia! Bất kể chi thứ có lợi hại tới mức nào, phát triển tốt tới mức nào, cũng không ai có thể dao động nổi nhất mạch của Chiết Kiến Nghiệp nửa phần!

Chỉ có điều lão gia tử đã sống hơn hai trăm tuổi, thân thể bắt đầu xuống dốc, Chiết Kiến Nghiệp luôn luôn nghĩ biện pháp kéo dài tuổi thọ cho cha mình. Bởi vì Chiết Tiểu Tinh không ra gì, tuy rằng mới có từng này tuổi nhưng hán đã có tu vi Cuồng Kiếm Sư bậc sáu, nhìn khắp tục giới, tuyệt đối là thiếu niên hàng đầu, nhưng Chiết Kiến Nghiệp biết rõ, thế tục giới và thế gia ẩn thế căn bản là hai thế giới hoàn toàn khác nhau!

Thậm chí, Chiết Kiến Nghiệp còn biết rất nhiều, biết cả những chuyện mà ngay cả đại bộ phận người trong thế gia ẩn thế cũng không biết.

Ví dụ như rất nhiều thế gia ẩn thế có bao nhiêu cao thủ, sau khi tiến vào Thánh cấp liền mai danh ẩn tích đi đâu? Chiết Kiến Nghiệp tuy rằng không dám nói biết hoàn toàn, nhưng vẫn biết được chút gì đó.

Cho nên, đứa con vẫn chính là tâm bệnh của lão! Nếu không, với cái tuổi 70, tu vi Ma Kiếm Sư bậc sáu của lão, không lo tập trung tu luyện, còn tính chủ ý tới con gái nhà người ta làm gì? Mấy năm nay, Chiết Kiến Nghiệp vẫn nghĩ tới việc cưới thêm mấy thê tử, không ngừng sinh đẻ, để lão có thêm... một đứa con trai mới hài lòng!

Mà Lăng Tổ là nữ tử duy nhất mà Chiết Kiến Nghiệp cảm thấy động tâm trong vòng mấy năm nay. Chỉ có điều miệng lưỡi nàng rất độc. Trước khi có được một đứa con trai nữa, Chiết Kiến Nghiệp, cũng không hy vọng đứa con trai độc nhất của mình xảy ra điều gì bất trắc!

Cho nên lão chuẩn bị đi báo cho tiểu súc sinh kia, bắt nó phải ngoan ngoãn vài ngày, nói cho nó:

Mày căn bản không phải là đối thủ của Lăng Tiêu. Hơn nữa, Lăng Tiêu cũng không thể chết, về sau hắn có thể sẽ là cậu của mày...

Lăng Tổ nhìn bóng dáng Chiết Kiến Nghiệp rời đi, đầu tiên là cười lạnh, rốt cục cũng làm cho lão già đáng ghét này tức giận rời đi. Nhưng ngay sau đó, trên mặt Lăng Tổ lại hiện lên vẻ ưu tư, nàng

nghĩ thầm: Lăng Tiêu ơi Lăng Tiêu, tại sao để lại tới đây? Tỷ ở đây dù không được tự do nhưng lão già đó cũng không thể nào làm gì được tỷ. Giờ để đến rồi, nếu chẳng may bị lão già kia bắt thì tỷ tỷ

phải làm sao đây?

Tổng Minh Nguyệt vẻ mặt áy náy nhìn Lăng Tiêu nói:

- Lăng huynh, Minh Nguyệt kích động quá mức, khiến huynh phiền toái rồi!

Lăng Tiêu bỗng nhiên nắm lấy tay Tổng Minh Nguyệt. Tổng Minh Nguyệt đang định rút về theo bản năng chợt nghe Lăng Tiêu nhẹ nhàng nói:

- Suyt, đừng đừng lên tiếng, chúng ta rời đi từ phía sau!

Tổng Minh Nguyệt hơi giật mình, khẽ hỏi:

- Muốn đi Chiết phủ à? Tần Cách đâu?

Lăng Tiêu nhẹ giọng nói:

- Đi trước điều tra một chút rồi!

224. Chương 221: Cháy Nhà Hôi Của

Tổng Minh Nguyệt gật gật đầu, hai người trở về phòng, sau một lát. Trở ra ...chính là một hán tử thoát nhìn trên dưới ba mươi tuổi. Trên mặt Lăng Tiêu còn hiện ra một chòm râu quai nón, ánh mắt tinh quang bắn ra bốn phía, không nhìn ra được chút gì của bộ dáng trước kia. Tổng Minh Nguyệt cũng biến thành hán tử hơn hai mươi tuổi, quần áo hai người cũng biến thành quần áo của những người thám hiểm bình thường.

Điều duy nhất làm cho Lăng Tiêu khó hiểu chính là, lúc thay quần áo, Tổng huynh rất lạnh lẽo, không ngờ một mình đi vào trong phòng thay đồ. Điều là đàn ông cả, người này không ngờ lại thẹn thùng như thế, thật sự là cổ quái!

Tổng Minh Nguyệt trong lòng không muốn, Lăng Tiêu lại cố sống cố chết lôi kéo nàng đi thay quần áo. Nếu không có ánh mắt tinh thuần không giống như giả bộ của Lăng Tiêu, Tổng Minh Nguyệt thậm chí cho rằng hắn đã sớm nhìn ra bản thân nữ nhân của mình, sau đó liền cố ý!

Hai người chuẩn bị rời khỏi thì Tần Cách bỗng nhiên từ trong phòng đi ra, nhìn Lăng Tiêu nói:

-Thiếu gia muốn đi đâu?

Lăng Liêu giật mình nói:

-Người còn có thể nhận ra ta?

Tần Cách chỉ chỉ vào cái mũi của mình nói:

-Thú tộc đều dựa vào cái này để phân biệt người!

Tổng Minh Nguyệt bỗng nhiên ánh mắt có chút cổ quái nhìn thoáng qua Tần Cách, tuy nhiên cũng không nói gì.

Lăng Tiêu nói:

-Người trước tiên ở lại đây, người to con như vậy, nếu đi, chúng ta cũng không thể dịch dung hóa trang được.

Tần Cách bỗng nhiên nói:

-Thiếu gia ta có thể nhỏ đi.

-Cái gì?

Lăng Tiêu sửng sốt, Thú tộc cũng có súc cốt công sao? Tuy nhiên sau khi nhỏ đi hoạt động liệu có thể còn tự do như trước không?

Tần Cách nói tiếp:

-Ta có được huyết mạch của thú nhân thần thú. Phàm là thú nhân có được huyết mạch của thần thú, đều có thể được một kỹ năng trời sinh. Kỹ năng của ta chính là có thể thu nhỏ mình lại được, vẫn cảm thấy năng lực này không dùng được chỗ nào... nên cũng, cũng chưa có nói.

Hai người Lăng Tiêu và Tổng Minh Nguyệt có cảm giác muốn té xỉu tới nơi, trong lòng thầm nói, nếu người nói sớm, vậy khi vào thành đã không bị người khác nhìn chăm chú rồi. Đáng người của người quả thực là đèn soi sáng đường à!

-Vậy khi người biến nhỏ lại, thực lực có bị giảm xuống hay không? Tổng Minh Nguyệt nhẹ giọng hỏi.

-Không, không có biến hóa, tuy nhiên Tần Cách ta cảm thấy cao lớn thì vẫn uy mãnh hơn à!

Tần Cách có chút tự kỷ nói làm cho Lăng Tiêu cùng Tổng Minh Nguyệt hận không thể đánh hấn một trận.

Lại qua nửa canh giờ sau, vóc dáng của Tần Cách không khác biệt lắm so với Lăng Tiêu. So với Lăng Tiêu thì có cao hơn một chút, cũng có chút béo hơn, tuy nhiên dưới lớp quần áo là cơ thể rắn chắc, trên đầu cũng được Lăng Tiêu đội cho một bộ tóc giả, thoát nhìn giống như một đại hán hung hãn bình thường.

Lúc Tần Cách thay quần áo, Tổng Minh Nguyệt lấy cơ chạy ra ngoài, Lăng Tiêu thầm nhủ:

-Tổng huynh này cái gì cũng tốt nhưng phương diện này thực sự làm cho người khác cảm thấy không nhanh nhẹn. Cũng khó trách thiếu gia quý tộc kia vừa nói hấn một câu, hấn đã bạo phát phần nộ ngay.

Bóng đêm lan tràn, vào buổi tối trong bởi vì Chiết gia đại nhân đã có mệnh lệnh cho nên thành Thất sắc này có chút lạnh lùng. Trên phố, những ngọn đèn cũng trở nên ảm đạm vài phần.

Tổng Minh Nguyệt vừa mới tìm được đường thuận lợi đi tới Chiết phủ. Ba người nương theo bóng đêm tìm tới cửa sau Chiết phủ.

Tần Cách vẻ mặt ít nhiều có chút hưng phấn, tuy rằng cảm thấy mình biến nhỏ đi thì có chút khó chịu nhưng rốt cục vẫn có thể cùng làm việc được với Lăng Tiêu. Trong lòng hồ đồ nhân này kỳ thực vẫn muốn thông qua chuyện gì đó để chứng minh giá trị của mình. Do đó mong muốn làm Lăng Tiêu mau chóng dàn xếp tộc nhân chu đáo, để tộc nhân của mình có thể được những ngày an nhàn sung sướng. Đó là nguyện vọng Tần Cách chôn sâu trong lòng từ trước tới nay.

Cửa sau của Chiết Phủ lạnh tanh, hai bên đường trồng những cây cối cao lớn, làm cho ba người hành động thật sự rất thuận tiện. Lăng Tiêu thân thể giống như một con mèo nhỏ linh hoạt, nhảy lên tường lớn vây quanh cửa sau Chiết phủ. Thân mình nằm úp sấp một chỗ. tinh thần lực phong phú được phóng xuất ra,

trong phạm vi trên dưới một trăm thước, không có cảm ứng được tồn tại cường đại nào, Lăng Tiêu ra dấu xuống phía dưới.

Tần Cách và Tống Minh Nguyệt cũng nhẹ nhàng nhảy lên. Tống Minh Nguyệt lúc này còn có tâm tư nhân nhả hỏi Lăng Tiêu nói:

-Lăng huynh có tu vi tới mức nào? Ta sao không thể nhìn thấu được?

Lăng Tiêu cười thâm nhẹ giọng nói:

-Đại khái là Ma Kiếm Sĩ.

Tống Minh Nguyệt bĩu môi thâm nhủ, nếu đúng là như vậy, người nếu là Ma Kiếm Sĩ, ta đây chính là Đại Kiếm Sư rồi. Ma Kiếm Sĩ gì mà một kiếm có thể đả thương được một gã Kiếm Tông? Nàng cũng không rõ lắm về Lăng Tiêu, chuyện vốn khó tin kia, Tống Minh Nguyệt chẳng những tin tưởng, còn cho rằng thậm chí Lăng Tiêu còn có con bài chưa lật.

Chết ở quý phủ của Lăng Tiêu là một gã Kiếm Hoàng cùng hai Kiếm Tông, hẳn là đều chết ở trên tay Lăng Tiêu! Hơn nữa, sau lưng người này cũng không có như đồn đãi, có chỗ dựa vững chắc gì gì đó!

Tống Minh Nguyệt thật ra càng ngày càng có khuynh hướng Lăng Tiêu có di sản từ thời thượng cổ để lại mới có thể hùng mạnh tới như vậy!

Bởi vì Tần Cách là thú nhân!

Nói cách khác, trước khi gặp Tần Cách, Lăng Tiêu vẫn chỉ là một người bình thường!

Tuy nhiên, Tống Minh Nguyệt sẽ không nói việc này với bất kỳ kẻ nào, bao gồm cả người nhà mình.

Bởi vì nàng biết. Nhưng nói ra những chuyện nàng biết này sẽ gây ra hậu quả như thế nào cho Lăng Tiêu. Đừng nói tương lai phụ thân còn nằm trong tay Lăng Tiêu, cho dù không có chuyện này, Tống Minh Nguyệt nàng cũng sẽ không làm loại chuyện bán đứng bằng hữu như vậy!

-Nhiều phòng quá. Ta hiện giờ có chút hạn đại gia quý tộc, vì sao lại phải phân chia làm nhiều phòng như vậy ...

Lăng Tiêu phục ở sau một bụi hoa trong hoa viên, nhẹ giọng nói. Tống Minh Nguyệt theo bản năng dịch thân hình cách xa Lăng Tiêu một chút. Trên người Lăng Tiêu có dương khí nam nhân, trong đêm tối, tại nơi này tràn ngập mùi hoa tươi làm cho tim của Tống Minh Nguyệt đập hơi nhanh một chút.

-Hiện giờ cũng không thể xác định tỷ tỷ của huynh có ở trong này không. Người Chiết gia cũng không có gốc như vậy, lại nhốt nàng ở trong này?

Tống Minh Nguyệt nhỏ giọng nói.

Lăng Tiêu bỗng nhiên nói:

-Có thể phóng hỏa không nhì?

-Phóng hỏa?

Trong bóng đêm, ánh mắt của Lăng Tiêu sáng ngời. Tống Minh Nguyệt trước có chút ngơ ngác, sau chậm rãi hưng phấn nói:

-Sao lại không thể chứ! Muốn cho gia đình hắc loạn lên không?

Lăng Tiêu nhẹ nhàng gật đầu.

Sau một lát, chung quanh Chiết gia bốc hỏa. Những thanh âm kinh hãi truyền tới, mọi người đang mơ mơ màng màng bị tỉnh dậy giữa chừng, hơn phân nửa người chạy tới quần áo đều không chỉnh tề.

Tất cả đều hoảng sợ kêu to:

-Cháy, cháy!

-Mau cứu hỏa! Người hơi tỉnh hơn một chút, không nói hai lời. liền chạy đến đám cháy.

Không nghĩ tới đám cháy này lại phát động từ năm sáu chỗ lận. Đại bộ phận kiến trúc của Chiết gia đều làm bằng gỗ. Hơn nữa lúc này chính hạ, thời tiết nóng bức, mười phần khô ráo, một khi lửa dấy lên, liền không thể khống chế.

Hơn nữa phủ đệ Chiết gia chiếm diện tích cực lớn. Phỏng chừng không một ngàn thì cũng tới tám trăm, từ cửa trước chạy tới cửa sau thật là gian nan. Hém nữa kẻ phóng hỏa kia thật thiếu đạo đức, chung quanh bốn phía đều có lửa.

Lần này, toàn bộ Chiết phủ trở thành một mảnh hỗn loạn.

Đột nhiên, ở vị trí trung tâm Chiết phủ bỗng nhiên truyền tới tiếng hét to:

-Bọn chuột nhắt phương nào dám tới Chiết gia gây loạn, muốn chết phải không! Lăn ra đây cho ta.

Thanh âm già nua, giống như tiếng sấm cuộn cuộn chấn màng nhĩ. Ngay sau đó gần như tất cả mọi người đều cảm thấy một cỗ hàn ý lạnh thấu xương truyền tới trên người mình, giống như bị nước chảy vùi dập vậy.

Chính là võ giả cao cấp dùng tinh thần lực phóng ra tra xét chung quanh.

-Đi đi, bám lấy ta, chú ý đừng để bị thương, đánh không lại thì bỏ chạy!

Lăng Tiêu nói với Tần Cách, trong lòng có chút hưng phấn, không ngờ lần này phóng hỏa lại thật sự đốt hết con cá lớn trong Chiết phủ nhảy ra. Cỗ tinh thần lực mười phần khủng bố vừa rồi ít nhất cũng có cấp bậc Kiếm Hoàng. Tần Cách có năng lực chống đỡ rất mạnh, hơn nữa hắn đang đứng ở bình cảnh, có đối thủ như vậy đưa tới, thật sự là thời điểm thích hợp!

Tần Cách hưng phấn gầm lên giận dữ, thân mình đột nhiên mọc lên từ mặt đất, xông lên giữa không trung, dọa cho người đang cứu hỏa ở chung quanh sợ phát khiếp bỏ chạy tứ lung tung.

Người nọ ở giữa lao tới. Đúng là Chiết gia lão gia tử Chiết Thế Huân. Lão cũng nghe nói con trai mình là Chiết Kiến Nghiệp bắt một tiểu cô nương bức thành thân, nhưng không để ý. Lão biết, Chiết Kiến Nghiệp là vì muốn có thêm con trai, trong lòng còn mẫn: sớm suy nghĩ có phải hơn không?

Chiết Thế Huân tuy rằng thân ở thế tục, nhưng ngoài tôn tử bảo bối yêu quý Chiết Tiểu Tinh ra, mỗi ngày lão đều tu luyện, ít khi hỏi tới chuyện gì. Gia tộc ẩn thế bên kia đã có mấy lần tỏ ý muốn tiếp lão trở về, tuy nhiên Chiết Thế Huân vẫn lo lắng cho gia tộc mình. Hém nữa, lão đã hơn hai trăm tuổi, đối với Kiếm Hoàng mà nói, nếu không thể đột phá, dù có sống lâu hơn nữa cũng sẽ chậm rãi đi tới điểm cuối, một khi đã như vậy, còn không bằng lựa chọn lưu ở nhà.

Không nghĩ tới có người lá gan lớn như vậy, không ngờ dám phóng hỏa thiêu đốt Chiết gia! Cho dù là quốc vương bệ hạ của đế quốc Tử Xuyên cũng không có lá gan lớn như vậy!

Chiết Thế Huân giận dữ, lao tới, không ngờ cỗ khí thế dâng lên cũng không kém mình nhiều lắm, chỉ hơi yếu hơn một chút mà thôi. Làm cho Chiết Thế Huân hơi hơi có chút giật mình, lòng thầm nói: Cái này chắc là người nhà tiểu cô nương mà Kiến Nghiệp đã nói kia. Chẳng phải là một tên có dáng người cao lớn sao?

Có điều kê trước mắt này chẳng hề cao gì cả!

Tuy nhiên khi nhìn thấy ánh mắt dạt dào chiến ý của đối phương, hết thấy mọi thứ để đặt ra phía sau, lão chỉ vào Tần Cách nói:

-Thân là cường giả Kiếm Hoàng lại giấu đầu lòi đuôi, không ngờ phóng hỏa đốt nhà, thật là không biết xấu hổ.

-Phi! Lão già kia, muốn đánh thì đánh đi, nói vô nghĩa làm gì!

Tần Cách gầm lên giận dữ, dưới chân lập tức dâng lên vài vòng sáng. Lực lượng thật lớn tập trung lên cánh tay phải, hung hăng đập xuống Chiết Thế Huân!

-Chết đi!

-Khinh ta!

Chiết Thế Huân về mặt phần nộ. Đối phương không thêm xuất ra vũ khí, dùng nắm tay đánh hấn. Chiết Thế Huân xem đây là một loại khinh miệt, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, dùng lực lượng toàn thân, cũng tập trung lên cánh tay phải, kiếm khí nhẹ nhàng từ nắm tay hấn xuất ra.

Lão ngang nhiên nghênh tiếp một thiết quyền của Tần Cách.

Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt lúc này bắt đầu xuyên qua các tòa nhà trong viện, toàn bộ Chiết phủ kêu loạn, hai người cho dù là quang minh chính đại đi lại cũng không ai để ý tới hai người bọn họ.

Lúc này, Lăng Tiêu bỗng nhiên thấy phía trước có một tòa biệt viện u tĩnh. Toàn bộ Chiết phủ náo loạn ngất trời. Nơi này lại không hề có một chút động tĩnh nào, hơn nữa trước cửa còn có mười mấy người đứng yên không nhúc nhích, thờ ơ với lửa cháy khắp nơi.

“Không sai, chính là nơi này.” Lăng Tiêu nghĩ.

225. Chương 222: Đại Náo Chiết Phủ

Trên bầu trời, Tần Cách với quyền pháp hỗn loạn nhưng mang theo lực lượng hùng mạnh, hơn nữa còn đứng ở trên cao, đã có vẻ chiếm thế thượng phong. Khi sắp tiếp xúc với quyền của Tần Cách, Chiết Thế Huân mới cảm thấy có điểm không thích hợp, nhưng lúc này đã không kịp suy nghĩ gì nữa, chỉ có thể tiếp tục kiên trì. Hai luồng sức mạnh thật lớn đụng vào nhau, phát ra một tiếng nổ âm vang. Sức mạnh của vụ va chạm này trực tiếp cắt cụt ngọn của mười mấy cây đại thụ trong phạm vi mười thước xung quanh.

Cành cây và lá cây rơi xuống như mưa rào càng làm cho Chiết phủ thêm phần náo loạn. Thân thể Chiết Thế Huân bị một quyền này của Tần Cách nên rơi thẳng xuống dưới mặt đất.

Nếu lão sử dụng kiếm kỹ như bình thường để đối chiến với Tần Cách, với thực lực Kiếm Hoàng bậc ba hùng mạnh, Tần Cách cũng không phải đối thủ của lão. Nhưng lúc trước, Chiết Thế Huân lại coi thường, cảm giác thực lực của Tần Cách cũng không quá mạnh, lại dám không dùng vũ khí đánh mình, quả thực là khinh thường mình. liền dùng tay không đối lại. Kết quả bị thú nhân này cho một đòn đau.

Lão không ngờ nắm đấm của Tần Cách chính là vũ khí!

Chiết Thế Huân uất nghẹn tức giận, rống lên cảm hận, thân mình bộc phát ra khí thế hùng mạnh tới mức ở cách lão vài thước cũng có thể cảm giác được. Trong tay Chiết Thế Huân có thêm một thanh trường kiếm, thân mình lao vọt lên không, thẳng tới hướng Tần Cách.

- Hôm nay. Ta phải giết ngươi!

Tần Cách cũng rút gào trong họng.... Lão già này quả là một cường địch! Năm xưa Tần Cách từng tay không xé nát một con Tiểu Ác Ma đầm lầy bậc năm ! Với đảm lược và khí thế của mình, sao Tần Cách lại phải sợ kẻ địch chỉ mạnh hơn mình có một chút chứ?

Đúng vậy, chỉ mạnh hơn mình có một chút mà thôi!

Thừa dịp hỗn loạn. hai người Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt đánh ngất hai gia tướng Chiết phủ, hơn nữa còn mặc bộ quần áo của hai kẻ đó trên người, nghênh ngang đi tới biệt viện.

- Đứng lại! Đây là cấm địa, rời khỏi nơi này!

Không đợi hai người tiếp cận, liền có một thị vệ lạnh lùng quát:

- Không biết quy định này sao? Mới đến Chiết phủ ngày đầu tiên à?

Lăng Tiêu gật đầu cười nói:

- Là lão gia bảo ta tới đây xem vị tiểu thư đó!

- Lão gia bảo người tới?

Tên thị vệ đánh giá hai người Lăng Tiêu với vẻ mặt hồ nghi. Tuy là ban đêm nhưng y cũng thấy hai người này có vẻ lạ mặt liền nói:

- Không có tín vật thì không cho phép ai đi qua đi lại! Đây là quy định của lão gia. Yên tâm đi, vị tiểu thư đó không có việc gì, rất ổn!

Hai người Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt cùng liếc nhìn nhau. trao đổi nhau qua ánh mắt, sau đó nhất tề đi tới.

- A... các người làm phản!

Tên thị vệ áo đen lập tức bùng phát, rút trường kiếm tinh cương sáng lấp lánh, phát ra một đạo kiếm khí nói:

- Nếu đi tiếp, ta sẽ không khách...

Còn chưa nói tới chữ “khí”, một đạo hào quang đã lóe lên, yếu hầu của y đã xuất hiện một vết máu. Đôi mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi, y đưa tay lên ôm cổ, thậm chí ngay cả đối phương rút kiếm ra như thế nào, y cũng không hề nhìn thấy.

Tống Minh Nguyệt vừa thấy Lăng Tiêu động thủ, kiếm trong tay đã chớp động, như thể định so bì với Lăng Tiêu, xuất kiếm như điện. một hơi giết sạch mấy tên thị vệ còn lại ở đây.

Sau khi giết xong, sắc mặt Tống Minh Nguyệt hơi trắng bệch, kéo Lăng Tiêu đi vào trong. Lúc này ở xa xa đã có người nhìn thấy tình huống ở đây, lập tức gào to, rất nhiều người đều đang chạy tới.

Lăng Tiêu vẻ mặt nghiêm nghị, tùy tay ném ra mấy viên tinh hạch ma thú từ trong nhẫn không gian. Tống Minh Nguyệt nhìn thấy liền kinh ngạc hỏi:

- Lăng huynh, huynh điên rồi à? Sao lại ném tinh hạch ra như vậy?

- À, ta có ý của mình.

Lăng Tiêu thuận miệng đáp. Lúc này muốn dụng tâm bày trận thì không kịp nữa, chỉ có thể tạm thời bố trí một trận pháp phòng ngự đem giảo, không đến mức để những kẻ đó dùng những vũ khí như cường nổ uy hiếp.

Lăng Tiêu xông vào nội viện, bỗng nhiên thấy một nữ tử mặc váy dài màu đen đang đứng chờ ở cửa, vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng nhìn mình.

Tuy rằng chưa bao giờ gặp vị tỷ tỷ này, cũng chưa bao giờ nghe được giọng nói của nàng, tuy rằng Lăng Tiêu cảm thấy mình hẳn là có lý do để cảm thấy nàng xa lạ... nhưng sau khi nhìn thấy Lăng Tổ, hết thấy những thứ đó đều bị quăng hết lên chín tầng mây.

Dường như ở sâu trong nội tâm truyền tới một trận rung động khiến Lăng Tiêu bỗng cảm giác hơi cay mũi, tốt ra một tiếng tỷ tỷ không chút do dự

-Tỷ tỷ!

- Tam đệ. Thật là đệ! Đệ không nên tới. Chiết phủ... phi thường hùng mạnh!

Lăng Tổ khẽ cắn môi, gắng sức không để trào nước mắt, vẻ mặt vui mừng nhìn Lăng Tiêu chằm chằm:

- Đệ trưởng thành rồi!

- Đi nhanh đi. Tỷ tỷ. người của chúng ta đang cuốn lấy Kiếm Hoàng của chúng!

Lăng Tiêu nói nhanh. Đây không phải lúc hàn huyên nói chuyện.

Lăng Tổ hiển nhiên cũng hiểu được điều này, lập tức giơ tay xé toạc váy dài trên đầu gối, ném sang một bên, sau đó nhanh nhẹn hoạt động hai chân.

Lăng Tổ cười nói với Lăng Tiêu:

- Lão già chết tiệt đó khiến ta sợ, suốt ngày phải mặc váy!

Hành động nhanh nhẹn, quyết đoán của nàng khiến Tống Minh Nguyệt trợn mắt há hốc mồm.

Vốn tưởng rằng tỷ tỷ của Lăng Tiêu chính là giáo sư của Học viện Đế quốc, là một nữ tử dịu dàng, nhã nhặn lịch sự như nước, không ngờ cũng ngoan cường như vậy! Suy nghĩ lại, một nữ tử dám một mình đi thám hiểm khảo cổ, hành động như Lăng Tổ cũng là có thể hiểu được.

- Đi? Đừng ai mơ chạy thoát!

Bên ngoài biệt viện bỗng truyền đến giọng nói lạnh lẽo:

- Tới rồi hả Lăng Tiêu? Tốt lắm. Người không biết rằng ta đã chờ người lâu lắm rồi.

Ngay sau đó, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi. Hóa ra là Chiết Kiến Nghiệp không thể đi vào được. Lăng Tổ vẻ mặt kinh ngạc nhìn đệ đệ, ngay cả Tống Minh Nguyệt cũng giật mình.

Chẳng lẽ đây chính là hiệu quả của những tinh hạch mà Lăng Tiêu vừa ném ra?

Lăng Tiêu lạnh lùng nói:

- Không cần người nhớ tới ta! Lão già kia, giết người hay không, toàn bộ chỉ dựa vào một câu nói của gia tỷ mà thôi.

- Đây là có chuyện gì?

Chiết Kiến Nghiệp cũng không trả lời Lăng Tiêu mà vẫn đứng ở cửa, toàn thân phát ra khí thế hùng mạnh, sử dụng kiếm khí chém thẳng vào hư không. Kiếm khí hùng mạnh lập tức biến mất vô tung. còn nền đất bằng đá cẩm thạch trước mắt không ngờ không có nửa điểm hư hao!

Về mặt Chiết Kiến Nghiệp vô cùng kinh hãi.

Lăng Tổ nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, nói:

- Chúng ta nên rời khỏi đây trước đã. Có việc gì nói sau.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua bên ngoài, thản nhiên nói:

- Nếu tỷ tỷ thích, giờ đệ có thể giết lão già kia.

Lăng Tổ lắc đầu, nàng cũng không muốn đệ đệ phải lâm vào mạo hiểm. Lão già kia có thực lực Ma Kiếm Sư bậc sáu đỉnh, dường như đã ở sát bờ chướng ngại, chỉ cần vượt qua chướng ngại là vọt tới tu vi Kiếm Tông.

Mà đệ đệ, một năm trước vẫn còn là một người bị Thiên Mạch. hiện tại cho dù hùng mạnh, cũng có thể mạnh mẽ được tới mức nào chứ?

Cho nên, theo bản năng, Lăng Tổ nghĩ rằng lời nói giúp mình giết Chiết Kiến Nghiệp của đệ đệ chẳng qua chỉ là đưa trẻ huênh hoang mà thôi. Trong lòng người tỷ tỷ không thể tưởng tượng được gì khác đối với người đệ đệ yêu quý của mình:

- Đi thôi! về sau sẽ còn có cơ hội!

Lăng Tổ nhìn lướt qua Chiết Kiến Nghiệp đang không ngừng quay cuồng bên ngoài, thản nhiên nói:

- Chiết đại nhân mấy ngày nay chiêu đãi, Lăng Tổ nhớ kỹ, ngày sau tất có báo đáp!

Nói xong, ba người Lăng Tổ đi thẳng ra hậu viện.

Chiết Kiến Nghiệp vừa thấy lập tức nóng nảy, thân mình chợt bay lên không, chuẩn bị bay tới ngăn mấy người lại.

Tuy rằng trận pháp chỉ là do Lăng Tiêu vội vã bày ra, nhưng nếu ngay cả một kẻ còn chưa đạt tới tu vi Kiếm Tông cũng có thể xông qua thì thực sự là lãng phí đám tinh hạch đó.

Một vài đạo hào quang lập tức bắn lên Chiết Kiến Nghiệp ở trên không. Chiết Kiến Nghiệp hét lớn một tiếng, bảo kiếm sáng lóe lên. hào quang đánh lên trên thân kiếm, không ngờ truyền đến một luồng sức mạnh vô cùng lớn khiến cho Chiết Kiến Nghiệp bị bắn trở về. Lão điên cuồng quay lại phía sau giận dữ quát:

- Chạy vòng, đóng cổng thành. Nhất định phải bắt được bọn chúng!

Bởi vì không ai ngờ tới tình huống bên này nên bên phía này vẫn chỉ có bảy, tám gã thủ vệ. Có mấy người vừa nhảy ra, đều chỉ có tu vi chưởng Đại Kiếm Sư, còn chưa kịp phản ứng gì đã bị Lăng Tiêu một cước đá bay hết cả.

Sở dĩ hần không làm thương tổn tới tính mạng bọn họ, thật sự là bởi vì những người này không hề làm Lăng Tiêu hứng thú và nổi sát tâm.

Trên bầu trời, hai Kiếm Hoàng là Tần Cách và Chiết Thế Huân đang đánh nhau khó phân thắng bại. Hơn nữa, trong khi giao đấu, hai cường giả tuyệt thế này đều vô tình quên không chế kiếm khí, khiến toàn bộ Chiết phủ trở nên hỗn loạn.

Kiểm khí của Kiếm Hoàng có thể thoải mái hủy diệt các công trình kiến trúc phía dưới. Chiết Kiến Nghiệp tức giận đến mức liên tục rống giận. Lúc này, lão cũng không còn tinh lực để chú ý thấy rằng đứa con trai Chiết Tiểu Tinh của mình đã mang theo một đám gia tướng thực lực mạnh mẽ, lặng lẽ đi ra khỏi cửa!

“Hừ, lão nhân cả ngày nói ta rác rưởi. Như vậy không được. Cha chẳng qua chỉ là Ma Kiếm Sư bậc sáu! Khi cha bằng tuổi mình, cũng chẳng có được thực lực bằng mình bây giờ!”

Chiết Tiểu Tinh vừa đi vừa nghĩ. Lúc này, con sẽ cho cha một sự kinh ngạc. Để cha xem con có phải thứ rác rưởi chỉ biết chơi đùa với nam nhân hay không! (DG: gã Chiết Tiểu Tinh này bệnh hoạn, chơi cả trai lẫn gái). Tuy nhiên, trước đó mình phải tóm bọn chúng đã rồi trở về nói sau! Nghĩ vậy, Chiết Tiểu Tinh liền cảm thấy uất nghẹn. Mình đường đường là thiếu gia Chiết phủ, không ngờ bị người ta hung hăng nện cho hai cái tát ngay trong địa bàn của mình!

Điều này quả thực vô cùng nhục nhã!

Cho nên, Chiết Tiểu Tinh mang theo hơn mười Ma Kiếm Sư. Chuẩn bị đi tới tửu lâu, tìm hai kẻ mới đánh mình rồi nói sau.

Ba người Lăng Tiêu nương theo bóng đêm nhanh chóng trở lại nhà trọ. Lăng Tiêu xuất ra một bộ trang phục của kẻ mạo hiểm cho Lăng Tổ mặc. Thực lực của nàng yếu nhất, cần phải thoát ra khỏi Thất sắc thành rồi nói sau. Về phần đám cầu tạp chủng Chiết phủ, để sau này thu thập chúng cũng không muộn.

Đúng lúc đó, bỗng nhiên nghe thấy phía dưới có những âm thanh ầm ĩ. Lăng Tiêu nhìn qua cửa sổ, vừa lúc thấy Chiết Tiểu Tinh chỉ huy người tới tấn công, thâm nhủ, hóa ra là đám khốn khiếp Chiết phủ. Lăng Tổ giật mình hô lên:

- Chiết Tiểu Tinh? Sao hán có thể tìm được nơi này? Đây là đứa con trai duy nhất của lão già Chiết Kiến Nghiệp. Nếu bắt được hần, chúng ta có thể thoải mái rời khỏi Thất sắc thành!

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Tổng Minh Nguyệt, Tổng Minh Nguyệt hừ một tiếng:

- Thà cứ giết thẳng cho tiện.

Lăng Tiêu nói:

- Chúng ta đi

Ba người đã đổi trang phục. Lăng Tổ cũng mặc một bộ áo choàng có mũ trùm đầu, che giấu khuôn mặt quốc sắc thiên hương bên trong áo choàng. Ba người trực tiếp đi xuống dưới.

226. Chương 223: Kịch Chiến

Lúc này đã là đêm khuya, không ít khách trọ bị kinh động thức dậy, nhưng thấy phía dưới có một đám người tay cầm đao kiếm múa may, trong lòng tự nhiên cũng khiếp đảm, cẩn thận nhìn qua cửa sổ.

Ba người Lăng Tiêu đi từ trên lầu xuống, đám người kia từ dưới lầu đi lên. Hai bên gặp nhau ở trên cầu thang.

Chiết Tiểu Tinh chau mày nhìn ba người này, thấy đó có vẻ là ba kẻ mạo hiểm, tuy nhiên toàn bộ đều giấu mặt trong áo choàng, không nhìn được rõ, trong lòng khả nghi, nói:

-Các người đang làm gì? Đêm hôm khuya khoắt muốn đi đâu?

Lăng Tiêu không kiên nại không siểm nịnh nói:

-Như thế nào, các người là chủ quán à? Còn quán chúng ta đi khi nào phải không?

Chiết Tiểu Tinh hôm nay bị người đánh cho hai cái tát, về nhà cũng không được an ủi, nghe mẫu thân nói phụ thân bảo gã bị như vậy là đáng đời. Hơn nữa Chiết Tiểu Tinh cực kỳ chán ghét Lăng Tổ. cũng bực mình với phụ thân, già như vậy rồi không ngờ còn muốn kết hôn với một cô nương. Cô ả Lăng Tổ này cũng chẳng nhiều hơn mình bao nhiêu tuổi, chẳng lẽ đến lúc đó thật sự phải kêu nàng là nhị nương sao?

Cho nên, Chiết Tiểu Tinh chẳng hề có chút hảo cảm nào đối với Lăng Tổ. Tuy rằng trong lòng gã cũng thầm mơ tưởng nhan sắc của Lăng Tổ, nhưng gã biết, trước mặt phụ thân, gã không hề có nửa điểm cơ hội! Một khi bị phụ thân phát hiện ý niệm trong đầu, vậy thì khôn nạn. Chiết Tiểu Tinh không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ duy nhất phụ thân mình.

Ít nhất, thực lực của gã không bằng phụ thân, vì vậy sự sợ hãi này vẫn tiếp tục kéo dài.

-Ai cho các người lớn gan nói như vậy? Chẳng lẽ Thất sắc thành bỗng nhiên thay đổi rồi sao? Ngay cả chó mèo cũng có thể kêu gào trước mặt bốn thiếu gia sao?

Chiết Tiểu Tinh lạnh lùng nhìn mấy người, sau đó quay lại nói với đám Ma Kiếm Sư tinh nhuệ của gia tộc:

-Dạy dỗ bọn chúng một chút!

Đám Ma Kiếm Sư này đều là Chiết Tiểu Tinh nói gì nghe nấy, bởi vì Chiết Thế Huân rất cưng chiều Chiết Tiểu Tinh, nói nếu cháu mình bị ức hiếp, sẽ tìm bọn họ tính sổ!

Tuy rằng lão gia tử chưa chắc đã thật sự tính sổ với bọn họ, nhưng thiếu gia hôm nay bị đánh sưng húp hai má, khiến cho bọn họ cũng cảm thấy ghê người, tự nhủ đây quả thật là tai ương rút xuống đầu. Nếu đến lúc đó lão gia tử nổi giận, bọn họ sẽ không thể nào chịu đựng nổi, vì thế thừa dịp ở nhà bị hỗn loạn, tất cả bị Chiết Tiểu Tinh mang ra đây, nghe thiếu gia nói phải giáo huấn mấy kẻ mạo hiểm không biết sống chết đó. Ba kẻ trước mặt này có lẽ là mắc vạ oan, tuy nhiên chỉ là chuyện nhỏ mà thôi!

-Các người muốn làm gì? Chẳng lẽ Thất sắc thành này của các người vốn không có vương pháp sao!

Lăng Tiêu nói đầy chính nghĩa, nhưng đồng thời đưa tay ra phía sau, ra hiệu cho Lăng Tổ đứng cách ra xa mình một chút, cũng không biết là Lăng Tổ có nhìn thấy hay không.

-Vương pháp? Ha ha ha, tại Thất sắc thành này còn có kẻ tin tưởng vương pháp? Thực là con mẹ nó... buồn cười!

Một gã Ma Kiếm Sư bùng lên khí thế hùng mạnh, không hề che dấu cường thế của mình, lớn tiếng cười nói:

-Các tiểu tử này hãy cúi đầu vái thiếu gia ta vài cái, có lẽ tâm tình thiếu gia thoải mái sẽ bỏ qua cho các người!

-Các người... không nên ép ta.

Giọng điệu Lăng Tiêu dần trở nên lạnh lẽo. Lăng Tổ ở phía sau không thể tiến được lên phía trước, tuy rằng cảm giác trên người đệ đệ đã xảy ra biến hóa cực lớn nhưng đối mặt với một đám Ma Kiếm Sư, vẫn khiến Lăng Tổ có cảm giác vô lực. Đúng là một đám Ma Kiếm Sư, không phải là Kiếm Thị hay Kiếm Sư, mà cho dù đối phương là một đám Đại Kiếm Sư, Lăng Tổ đã cảm thấy khó có thể chống đỡ.

Đây là vấn đề cảnh giới, hơn nữa quan tâm sẽ bị loạn, nàng căn bản không hề nhận ra rằng đệ đệ Lăng Tiêu đối mặt với uy thế hùng mạnh của Ma Kiếm Sư nhưng thần sắc vẫn thản nhiên.

Ở bên cạnh, sắc mặt Tống Minh Nguyệt cũng trở nên nghiêm túc hẳn lên. Đối phương mang đến đám Ma Kiếm Sư này có mấy kẻ thực lực cao hơn nàng. Điều này khiến Tống Minh Nguyệt trở nên hơi khẩn trương, tuy nhiên thấy bộ dáng không hề sợ hãi của Lăng Tiêu. Tống Minh Nguyệt cũng cảm giác an tâm trở lại. Đi bên cạnh người này thực ra rất có cảm giác an toàn. Lăng Tiêu lạnh mắt nhìn Chiết Tiểu Tinh nói:

-Chẳng lẽ các người muốn làm cường đạo phải không?

-Ha ha, các ông đây chính là cường đạo!

Chiết Tiểu Tinh cười ha hả, quay về phía sau nói:

-Còn thất thần làm gì? Mau lên, đánh ngã bọn chúng cho ta bớt giận rồi nói sau.

Tổng Minh Nguyệt rút cuộc không thể chịu đựng được Chiết Tiểu Tinh, trường kiếm lập tức xuất ra, đâm thẳng tới cổ họng gã.

Chiêu kiếm này vừa nhanh vừa độc; những người ở đây đều không ngờ kẻ này lớn gan như vậy, không ngờ đang bị bao vây lại còn có gan ám sát người khác.

Bản thân Chiết Tiểu Tinh có thực lực Cường Kiếm Sư bậc sáu, cũng không đến mức không phản ứng nổi chút nào, nhưng đối mặt với thực lực Ma Kiếm Sư của Tổng Minh Nguyệt, liền trở nên vô lực. Gã kinh hãi kêu lên, trốn ra sau lưng người bên cạnh theo bảo vệ.

Tên kia cũng đã đạt tới thực lực Ma Kiếm Sư bậc bốn, nhưng lúc này cũng không kịp rút kiếm nữa, nổi giận gầm lên một tiếng, dùng luôn vỏ kiếm đón đỡ. Lúc này, những Ma Kiếm Sư khác cũng đều phản ứng, rút vũ khí ra đâm thẳng về hướng Tổng Minh Nguyệt.

Bảo kiếm trong tay Lăng Tiêu chợt bùng lên một đám hào quang lớn, chiếu cho toàn bộ cầu thang tám tới trở nên sáng như ban ngày.

Hào quang bùng lên khiến mấy Ma Kiếm Sư của đối phương cũng phải chói mắt!

- Không tốt!

Có người chợt quát một tiếng, thân mình Lăng Tiêu khẽ nhếch miệng cười lạnh. Với thân thể Ma Kiếm Sĩ bậc cao của hắn, trong tình huống bình thường, nếu muốn đuổi theo đám Ma Kiếm Sư còn có chút khó khăn, nhưng tại không gian chật hẹp này... bảo kiếm nhẹ nhàng di chuyển trong hành lang phát ra những thanh âm rít gào.

Điều khiến người ta cảm thấy sợ hãi chính là, rõ ràng thực lực của kẻ mạo hiểm này nhìn có vẻ không hùng mạnh nhưng kiếm kỹ của hắn lại tinh chuẩn tới mức cực điểm.

Mỗi một kiếm nhất định đâm vào chỗ yếu hại trên một ai đó. Từ trước tới giờ, trong nhà trọ này chưa bao giờ náo nhiệt như thế.

Tuy nhiên nhiều Ma Kiếm Sư như vậy khiến tòa nhà ba tầng làm toàn bằng gỗ này bắt đầu lung lay sắp đổ.

Kiểm khí xẹt qua thang lầu hoặc là vách tường, lập tức hủy hoại từng mảng lớn. Chiết Tiểu Tinh cảm thấy không ổn, sợ tới mức thất thần, cố gắng tìm cơ hội trốn ra phía sau.

Kiểm khí của Ma Kiếm Sư tuy rằng hùng mạnh nhưng căn bản là không thể thi triển được ở đây. Trừ hai gã Ma Kiếm Sư đang ứng phó với Tổng Minh Nguyệt, gần như tất cả các gã Ma Kiếm Sĩ đều điên cuồng tiến công Lăng Tiêu, bởi vì bọn họ đều nhìn ra cần phải giết chết kẻ này, hai kẻ còn lại căn bản là không đáng sợ!

Bởi vì người đang che mặt trong áo choàng kia từ đầu tới cuối đều không ra tay! Chỉ có hai loại khả năng, một là thực lực quá hùng mạnh, một là thực lực quá yếu. Nhưng không ai tin tưởng rằng kẻ đó thực lực hùng mạnh bởi ánh mắt những Ma Kiếm Sư đều rất tinh tường, đều đã nhìn ra người trong chiếc áo choàng đó căn bản là không chịu nổi khí thế của Ma Kiếm Sư.

Đối phương ít nhất có năm tên Ma Kiếm Sư đồng thời vây công Lăng Tiêu, còn có năm tên khác không ra tay mà đứng chờ ở phía sau như hổ rình mồi, đều chờ chỉ cần có cơ hội, liền ra tay giết hắn!

Không sử dụng Phù Quang Lược Ảnh, trước mắt tổng hợp lại thực lực của Lăng Tiêu đại khái cũng chỉ tầm Ma Kiếm Sĩ bậc cao, hơn nữa Độc Cờ Cửu Kiếm dùng để ứng phó với hai, ba Ma Kiếm Sư còn có thể nhưng nếu đồng thời ứng phó nhiều người như vậy, cũng có vẻ hơi quá sức.

Đám Ma Kiếm Sư như thể điên cuồng, căn bản không hề để ý xem tòa lầu này có bị sụp đổ hay không, có bao nhiêu chiêu thức hùng mạnh đều sử dụng hết. Lăng Tiêu đã lùi lại rất xa tới cuối hành lang, bởi vì kiếm khí không ngừng tàn sát bừa bãi xung quanh.

Lăng Tiêu có thể nói là bị áp chế, không bao lâu, bỗng nhiên lại một đạo kiếm khí màu lam chém trúng bả vai khiến Lăng Tiêu kêu lên đau đớn.

Ở phía sau, Lăng Tổ rút cuộc không kìm nổi, rút kiếm ra, trong lòng nghĩ, nếu đệ đệ gặp chuyện không may, chính mình cũng không muốn sống nữa! Nàng cố gắng không kêu lên thành tiếng, sợ quấy nhiễu tâm tư đệ đệ.

Lăng Tiêu nhếch miệng, cảm thấy đau đớn và lạnh lẽo. Tổng Minh Nguyệt nghe thấy tiếng Lăng Tiêu, sốt ruột mà không làm được gì. muốn chạy tới giúp nhưng lại bị hai gã Ma Kiếm Sư của đối phương quẩn lấy. Tuy rằng Tổng Minh Nguyệt chiếm ưu thế tuyệt đối về kiếm kỹ nhưng cấp bậc của hai người kia cũng không kém so với Tổng Minh Nguyệt, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, thế lực hai bên là ngang nhau.

Lúc này, rốt cuộc tòa lầu gỗ ba tầng này cũng không chịu nổi kiếm khí không ngừng đâm chém như vậy, lung lay mấy lần rồi bắt đầu sụp đổ.

Trên lầu lập tức phát ra những tiếng kêu kinh hãi!

Tiếp đó, những tiếng người nhảy xuống lầu không ngừng vang lên. Có không ít người ngã bị thương, tiếng kêu than vang lên không ngớt nhưng tất cả đều cố gắng nhảy ra thật xa khỏi tòa lầu gỗ này. Bởi vì ở trong đêm tối, từ bên ngoài cũng có thể thấy tòa lầu lắc lư dữ dội, mà ở trên lầu thì cảm giác đó còn đáng sợ hơn nhiều.

Ầm

Tòa lầu gỗ bắt đầu sụp xuống từ giữa. Lăng Tiêu lách mình thoát khỏi hai kiếm giáp công của hai gã Ma Kiếm Sư, nhảy thẳng về phía trước theo đà sụp đổ của tòa lầu.

Từ lúc tòa lầu lay động, Lăng Tổ cũng đã nhảy khỏi cửa sổ, đứng trong sân lo lắng nhìn những người đang kịch đấu trên lầu.

Địa thế biến đổi, không gian lập tức rộng hẳn lên. Những Ma Kiếm Sư này vốn đang đứng không lập tức găm lên tham gia trận chiến. Tất cả mọi người đều đã nhìn ra, hai người này đều không phải kẻ mạo hiểm bình thường. Có lẽ chính là những kẻ đã đại náo Chiết phủ tối nay.

Áp lực đối với hai người Lăng Tiêu và Tổng Minh Nguyệt lập tức trở nên trầm trọng.

Mà lúc này vẫn có thể nghe thấy từ xa truyền tới những tiếng nổ vang vọng. Trận chiến giữa Tần Cách và tên Kiếm Hoàng của Chiết gia vẫn chưa chấm dứt.

Đã tới cấp bậc đó, đánh nhau một ngày một đêm đều là bình thường. Tần Cách rất tin tưởng câu nói: Trong tuyệt cảnh có thể kích phát ra tất cả tiềm lực! Lần đầu tiên kích phát tiềm lực của gã chính là khi gặp phải Tiểu Ác Ma đâm lầy đó!

Chỉ mong đây là lần thứ hai!

Tổng Minh Nguyệt bị bốn gã Ma Kiếm Sư vây công, lập tức cảm giác cực kỳ mệt mỏi, trong nháy mắt, trên người bị kiếm khí đảo qua mấy chỗ, máu tươi chảy đầm đìa.

Lăng Tiêu trong lòng đại hận, ngàn tính vạn tính, đều không tính nổi kẻ ăn chơi trác táng này lại đánh bại đánh bại tìm tới nơi này, còn dẫn theo một đám cao thủ có thực lực Ma Kiếm Sư!

Trên người Lăng Tiêu cũng ngày càng xuất hiện nhiều vết thương theo thể công không ngừng của đối phương. Tuy nhiên đối phương cũng không hề thoải mái, có vài tên Ma Kiếm Sư đen đủi đã bị Lăng Tiêu đâm trúng cổ tay hoặc khuỷu tay, mất đi sức chiến đấu.

Bây giờ còn lại ba tên, ít nhất đều là Ma Kiếm Sư bậc năm trở lên. Tất cả đều cực có kinh nghiệm, dường như nhìn ra Lăng Tiêu có kiếm kỹ hùng mạnh, căn bản không đấu trực diện với hắn mà đều đứng từ xa, sử dụng kiếm khí quét tới hắn.

-A!

Lăng Tiêu gầm lên giận dữ, tới gần một gã Ma Kiếm Sư đối phương, hồng quang chợt lóe lên trong tay, kiếm khí tuôn dài ra, lập tức đâm thủng cổ họng tên Ma Kiếm Sư đó. Kẻ này thật không ngờ bảo kiếm trong tay đối phương lại cổ quái hùng mạnh như thế.

Lúc này, Lăng Tiêu bỗng nhiên cảm giác tâm huyết dâng trào, toàn bộ thiên địa linh khí trong cơ thể điên cuồng trỗi dậy, đạo tâm bắt đầu truyền đến từng trận rung động.

Lăng Tiêu vừa mừng vừa sợ, chẳng lẽ trong lúc nguy cấp này lại trực tiếp vọt lên tới Tâm Động kỳ sao?

227. Chương 224: Bùng Nổ

Những người đang vây công Lăng Tiêu đều cảm nhận rất rõ không khí xung quanh dường như đang có biến hóa. Bọn họ không cảm giác được thiên địa linh khí, nhưng có thể cảm nhận được biến hóa của năng lượng! Trong lúc nhất thời, trong mắt ba người này đều lộ ra thần sắc kinh hãi, hoảng sợ nhìn kẻ mà cả ba Ma Kiếm Sư bọn họ hợp hết toàn lực mới đánh được hấn bị thương. Cả ba liếc nhau một cái, lập tức hiểu được đối pháp.

Gần như đồng thời, cả ba gã Ma Kiếm Sư đều thi triển chiêu thức hùng mạnh nhất của mình!

-Tinh thần thiểm diệu!

Một gã Ma Kiếm Sư bậc năm hét lớn, trong nháy mắt, bảo kiếm trong tay đâm về phía Lăng Tiêu mấy ngàn kiếm. Toàn bộ kiếm khí đều có màu xanh nước biển, giống như những ngôi sao lấp lánh trên trời trông chói mắt mê người, che trời phủ đất đánh thẳng về hướng Lăng Tiêu.

-Hỏa diệm trầm thần!

Lại một gã Ma Kiếm Sư bậc sáu, cả người bộc phát khí thế khiến người ta cực kỳ sợ hãi. Khí thế bốc lên đó mơ hồ tiến nhập vào cảnh giới... Kiếm Tông!

Một đạo hào quang màu lửa đỏ dài hơn mười thước rít lên giữa không trung, lao thẳng về hướng Lăng Tiêu.

-Tiêu phong quyền vạn vật!

Trường kiếm của gã Ma Kiếm Sư thứ ba chợt bắn ra một luồng gió lốc, cuốn vô số những mảnh vụn của tòa lầu gỗ vừa sụp đổ bay ra xa, khiến cho những người đang trốn xem náo nhiệt ở xung quanh đều thét lên chói tai, trốn chạy ra xa hơn!

Mấy gã Ma Kiếm Sư đang vây công Tổng Minh Nguyệt thấy thế đều dứt bỏ nòng, nhảy tránh ra xa.

Cho dù bọn chúng cũng là Ma Kiếm Sư nhưng căn bản là không dám đón đỡ một kích tuyệt sát của ba người này!

Kết cục của việc đón đỡ một kích này chính là một mảnh xương vụn cũng không còn!

Trong mắt Tổng Minh Nguyệt tràn ngập lo lắng, muốn lao tới hỗ trợ thì đã thấy ba luồng sức mạnh hủy diệt đó đánh thẳng vào phía Lăng Tiêu. Hai mắt Tổng Minh Nguyệt trợn trừng như thể sắp rách cả khóe mắt, kêu lên:

-Lăng Tiêu!

Ở cách đó hơi xa một chút, đôi mắt xinh đẹp ngập đầy nước mắt. Lăng Tổ cũng nghẹn ngào kêu lên:

-Đệ đệ, ta hại đệ rồi!

-Vậy người hãy cùng hấn cùng nhau xuống địa ngục đi!

Chiết Tiểu Tinh nhe răng cười, cầm bảo kiếm ép về phía Lăng Tổ. Hôm nay hấn đã nắm đủ uất khí. Khi Lăng Tổ vừa nói, hấn liền nghe thấy, lập tức trong lòng kinh ngạc và vui sướng, quả thực không cần phải nói, thật sự là đến đây không hề uống công chút nào!

Không ngờ người mặc áo choàng này lại chính là Lăng Tổ. Còn hai kẻ kia chẳng lẽ chính là những kẻ đã đánh mình hôm trước? Không đúng? Có lẽ là đồng lõa của bọn chúng! Chiết Tiểu Tinh nghĩ thầm: Bất kể

hắn có phải đồng lõa hay không cũng tuyệt đối không thể lưu lại nữ nhân này! Với thực lực Cuồng Kiếm Sư bậc sáu của y, nếu muốn giết nữ nhân này quả thực rất dễ dàng!

Chỉ cần một kiếm, vậy người cha thân ái của mình sẽ vĩnh viễn không chiếm được nàng! Hừ! Chiết Tiểu Tinh nghĩ, cha mình thực ra cũng không háo sắc, có yêu cầu cực cao đối với nữ nhân. Nữ nhân tầm thường, thậm chí ngay cả công chúa hoàng thất cũng không lọt nổi vào mắt ông ta, cho nên căn bản không cần lo lắng việc cha mình sẽ tùy tiện tìm một nữ nhân để kết hợp sinh thêm con.

Cho nên phải giết chết nữ nhân này!

Chiết Tiểu Tinh cứng rắn hạ quyết tâm, tự nhủ: Tuy rằng làm như vậy là bóp nát đời hoa, nhưng vì địa vị của mẫu thân, vì địa vị của mình... cũng... bất chấp tất cả!

Lăng Tổ nhìn Chiết Tiểu Tinh, trong mắt không hề sợ hãi, lạnh lùng nói:

-Chiết Tiểu Tinh, nếu người là nam nhân thì mau một kiếm giết ta đi! Nhìn người, ta cảm thấy ghê tởm!

Chiết Tiểu Tinh giận tím mặt, tuy rằng niềm đam mê của y không giống người thường nhưng luôn cảm thấy như vậy không có gì quá đáng, rất nhiều quý tộc cũng giống như vậy! Chiết gia của y còn không bằng quý tộc sao? Nhưng bị nữ nhân quốc sắc thiên hương trước mặt châm chọc, lòng tự trọng của Chiết Tiểu Tinh căn bản là không thể chịu nổi.

Y cười độc ác, nói:

-Được! Vậy thiếu gia ta sẽ thành toàn người! Tuy nhiên, thiếu gia còn chưa được xem thân thể xinh đẹp của người! Ha ha, kiếm kỹ gia truyền của thiếu gia cực kỳ hữu dụng để... lột quần áo nữ nhân đó! Người tự mình cởi, hay để ta giúp người?

-Ta liều mạng với người!

Lăng Tổ kêu lên, bảo kiếm trong tay phát ra một đạo kiếm khí. đúng là kiếm kỹ gia truyền “Cụ Phong Phá” của Lăng gia, hung hăng quét về phía Chiết Tiểu Tinh. Chiết Tiểu Tinh cười ha ha, nói chuyện không hề cổ ký:

-Mỹ nhân, không thể tưởng được tính tình người lại dữ dằn như vậy! Thiếu gia ta hiện tại suy nghĩ, nếu không chúng ta không sử dụng kiếm nữa, thiếu gia dùng thương đại chiến ba trăm hiệp với người... A! Nữ nhân khôn kiếp! Không ngờ dùng loại chiêu thức vô sỉ này!

Nói xong, y vung bảo kiếm trong tay. Thực lực Cuồng Kiếm Sư bậc sáu đương nhiên không thể dễ coi thường, Lăng Tổ cũng không thể tới gần nổi y.

Hoá ra, Lăng Tổ tay phải cầm kiếm, ra vẻ đâm y, tay trái lại không hề có dấu hiệu gì báo trước, ném ra một vốc cát. Chiết Tiểu Tinh đang đắc ý, căn bản không ngờ nữ nhân này lại giảo hoạt như vậy. không cẩn thận bị cát bay vào mắt, không thể mở nổi mắt ra.

Chiết Tiểu Tinh giận dữ hét:

-Kỹ nữ thôi tha! Hôm nay ta nhất định phải bắt sống người làm vạ đoạn!

Trong lòng Lăng Tiêu đang rung động như thủy triều mạnh mẽ đánh úp, khiến hắn căn bản không thể khống chế hai tay của mình. Vô số thiên địa linh khí, điên cuồng dũng mãnh tiến vào thân thể Lăng Tiêu. Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay hắn cũng lóe sáng chói mắt, mơ hồ có tiếng rùng rùng ngâm không ngừng truyền đến!

Thiên địa linh khí theo Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay Lăng Tiêu không kìm nổi xuất ra ngoài, hình thành một đạo kiếm khí màu đỏ như thực chất! Lúc này, một kích tuyệt sát của ba kẻ kia cũng sắp rơi xuống đầu Lăng Tiêu.

Nếu bị một kích hợp lực của ba người này, dù Lăng Tiêu có muôn vàn pháp thuật cũng khó lòng thoát chết!

Dưới chân tòa lầu lại bị kiếm khí chém tới làm sụp tiếp một góc, phát ra tiếng nổ ầm ầm, sau đó là một tràng rầm rầm!

Lúc này, thiên địa linh khí trong cơ thể Lăng Tiêu dường như đạt tới một điểm cực hạn, bị ba luồng sức mạnh mãnh liệt kích hoạt, dẫn tới bùng nổ trong nháy mắt!

Mà Lăng Tiêu dường như cũng được giải phóng, điên cuồng gầm lên giận dữ!

Một luồng sức mạnh vô hình chợt nổ tung ra theo Lăng Tiêu, kết hợp với ba luồng sức mạnh của một kích tuyệt sát, quét tung phạm vi hai, ba trăm thước xung quanh không còn gì!

Tất cả các công trình kiến trúc liên tiếp bị nghiền nát, sụp đổ. Tiếng động ầm ầm vang lên không ngớt, tình cảnh này giống như cảnh tượng ngày tận thế. May mắn là đại bộ phận mọi người đã sớm né tránh thật xa, những người ở các phòng gần đó cũng đã nghe thấy động tĩnh, đều cũng chạy trốn. Nếu không, sức mạnh này chắc chắn có thể khiến cho nhiều người biến thành mảnh vụn cũng không còn!

Ba gã Ma Kiếm Sư trên không trung cảm giác một sức mạnh khổng lồ bắn ngược trở về, đánh mạnh vào giữa ngực mình! Oa!

Cả ba đều phun ra một ngụm máu tươi, mặt như giấy vàng nhìn Lăng Tiêu ở phía dưới.

Trong mắt cả ba đều vô cùng kinh hãi!

Đây rốt cuộc là người... Hay là quỷ?

Đây là thực lực gì? Cho dù là một gã Kiếm Tông bậc thấp, bị ba người này hợp lực một kích trí mạng, cho dù không chết chỉ sợ cũng bị thương!

Sao người này thoát nhìn không hề có chút thương thế nào vậy? Điều này rất không hợp với lẽ thường!

Trong lúc ba gã Ma Kiếm Sư đang kinh hãi ngẩn ngơ, thân mình Lăng Tiêu chợt lao lên không trung, ánh mắt lạnh lẽo như băng nhìn thẳng vào ba người. Kể từ khi tới thế giới này, đây là lần đầu tiên hắn bị người ta làm cho chật vật như thế!

Nếu không phải đột nhiên đột phá bình cảnh đứng vào lúc này. thực lực tăng mạnh, rất có thể hắn sẽ chết trong tay ba người này!

Lăng Tiêu không hề cảm kích bọn chúng chút nào, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm đã phát ra những thanh âm hưng phấn. Sau khi cắn nuốt vạn niên linh phách, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm có nhu cầu cấp bách dùng máu tươi để chứng minh sự hùng mạnh của bản thân!

Chủ nhân bị áp chế, nó cũng cảm thấy khó chịu!

- Chết!

Lăng Tiêu hừ lạnh, phun ra một chữ. Yêu Huyết Hồng Liên kiếm chợt bùng lên một đạo kiếm khí đỏ như máu dài hơn mười thước, kiếm khí như thực chất xuất ra khỏi mũi kiếm!

Ba gã Ma Kiếm Sư kia thấy tình thế không tốt, đang định bay đi, đồng thời dùng hết nội lực toàn thân, bố trí một vòng cương khí hộ thể quanh thân mình nhưng đã bị đạo kiếm khí rất dài đỏ chát ngang! Cương khí hộ thể của chúng khổng lồ có chút hiệu quả nào!

Giữa không trung bùng lên một trận mưa máu.

“Hừ, dùng nội lực hình thành cương khí hộ thể để chống lại kiếm khí do thiên địa linh khí ngưng kết thành, muốn chết!”

Lăng Tiêu hừ lạnh, ánh mắt nhìn thẳng tới Chiết Tiểu Tinh đang điên cuồng công kích tỷ tỷ Lăng Tố. Nếu không phải mắt y bị cát vào không nhìn được, chỉ sợ Lăng Tố đã chết từ lâu rồi!

Tuy vậy kiếm khí khổng lồ của Cuồng Kiếm Sư bậc sáu cũng khiến trên người Lăng Tố xuất hiện rất nhiều vết thương thâm.

Tổng Minh Nguyệt vừa bị mấy tên Ma Kiếm Sư khác bỏ qua liền định lao tới trợ giúp Lăng Tố thì Lăng Tiêu đã thét dài một tiếng. Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay hắn hưng phấn ngân lên những thanh âm trong trẻo, phát ra một đạo kiếm khí thật dài. Lăng Tiêu giống như một chiến thần nổi giận, hung hăng chém thẳng về Chiết Tiểu Tinh ở phía dưới!

Chiết Tiểu Tinh thậm chí còn không kịp kêu lên một tiếng, đã bị kiếm khí của Yêu Huyết Hồng Liên kiếm chém thành hai nửa!

Lăng Tổ bị thương nghiêm trọng nhìn Lăng Tiêu bằng ánh mắt không thể tin nổi rồi lập tức trước mắt trở nên đen kịt, thân hình lảo đảo chực ngã. Lăng Tiêu vội vã đỡ lấy nàng, lấy một viên đan dược từ trong ngực, đưa vào miệng tỷ tỷ.

Hắn quay lại, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào đám Ma Kiếm Sư đang vây công Tống Minh Nguyệt. Trên thực tế, đám Ma Kiếm Sư đó đã trở nên mất hồn mất vía!

Ba gã Ma Kiếm Sư trên bậc năm đều bị người này một đòn giết chết! Hơn nữa Thiếu chủ khổng lồ cũng chết dưới kiếm của hắn!

Việc này khiến toàn thể Thất sắc thành không thể không ngậy người!

Cho nên, khi ánh mắt như sát thần của Lăng Tiêu bắn tới, mấy tên Ma Kiếm Sư rút cuộc không kìm nổi, thất kinh bỏ qua Tống Minh Nguyệt đang chống đỡ hết nổi, phi thân chạy trốn!

Lúc này, toàn bộ các cửa thành Thất sắc đều đã đóng kín. Bốn cửa thành đều tụ tập rất đông binh lính canh gác. Trong tay chúng đều cầm cường nỏ, còn cả một loạt những nỏ hạng nặng đặt trên mặt thành với những mũi tên to bằng cánh tay dài hai thước, mũi tên vó cùng sắc bén hướng vào trong thành!

Chi cần nếu thấy người, rất có thể bọn họ sẽ bị bắn chết tại chỗ.

Tại Thất Sắc thành này, Chiết gia chính là tồn tại cao hơn hết thảy.

Lăng Tiêu tay trái ôm tỷ tỷ Lăng Tổ đang kiệt sức, tay phải ôm Tống Minh Nguyệt thương tích đầy mình, bỗng nhiên hơi mở miệng, phát ra một tiếng thét dài.

Toàn bộ Thất sắc thành đều bị tiếng thét này làm cho khiếp sợ!

Giữa trời đêm, không biết từ địa phương nào, chợt có một con chim cực lớn màu trắng bay tới với tốc độ cực nhanh!

Tiểu Sứ bay tới trên trời Thất Sắc thành, giống như vua đứng giữa thiên hạ, cất cao giọng kêu lên, sau đó chậm rãi hạ xuống trước mặt mấy người Lăng Tiêu.

Tiểu Sứ đã trưởng thành, hai cánh trải ra dài chừng bảy, tám thước, thân mình thật lớn, muốn chở ba người Lăng Tiêu không có vấn đề gì. Lăng Tiêu đầu tiên là ôm tỷ tỷ đặt lên trên người Tiểu Sứ, sau đó Tống Minh Nguyệt cũng kinh hồn táng đảm ngồi lên trên, cuối cùng là Lăng Tiêu cũng đi lên. Tiểu Sứ giang hai cánh, dựng sức, vọt lên cao.

Lăng Tiêu ngồi vững trên lưng Tiểu Sứ, tòa Thất sắc thành ở phía dưới càng lúc càng nhỏ dần. Hắn cười lạnh: Chiết gia, việc này vẫn chưa xong đâu!

228. Chương 225: Một Tấm Tàn Đồ Dẫn Phát Tai Họa

-Tỷ tỷ đừng trêu ghẹo ta, cứ gọi ta là Minh Nguyệt được rồi. Ngàn vạn lần không được nói cho Lăng Tiêu nghe!

Lăng Tổ băng bó các vết thương cho Tống Minh Nguyệt thật tốt, cẩn thận thay quần áo cho nàng, khẽ cười nói:

-Vậy thì gọi ta là Thanh tỷ tỷ, ta sẽ giúp ngươi!

Sau khi dùng đan dược Lăng Tiêu cho, thương thế của Tống Minh Nguyệt đã phục hồi phân nửa, băng bó vết thương chỉ là để phòng nhiễm trùng. Hai người thi thăm to nhỏ trong bụi cây nửa ngày mới chậm rãi đi ra.

Lăng Tiêu hơi trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người, thầm tự hỏi: to Tại sao hai người chỉ một lát ngắn ngủn đã trở nên thân mật như vậy?

Lăng Tổ thản nhiên cười với đệ đệ, cũng không giải thích, sau đó nói:

-Tam đệ, may là có đệ, nếu không, tỷ tỷ còn không biết khi nào thì mới có thể được tự do.

Lúc này Tần Cách từ phương xa cũng đuổi tới nơi. Nhìn Tần Cách toàn thân rách tung tóe, miệng vết thương vẫn còn nhuốm máu tươi. Lăng Tiêu ném cho hắn một viên đan dược, nói:

-Cái mũi của người có thể ngửi được mùi trên không trung à?

Tần Cách cười ha hả:

-Bản lĩnh truy tung của thú nhân rất cao siêu, nhân loại không thể nào tưởng tượng được đâu!

Lăng Tiêu trợn trắng mắt, Lăng Tổ cũng ngạc nhiên nhìn Tần Cách, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: -Hắn ...Hắn là thú nhân?

Lăng Tiêu gật gật đầu nói:

-Là đệ mang tới từ đầm lầy Penzias, thực lực rất mạnh. Tỷ tỷ, tỷ nói đi, làm sao mà tỷ lại bị Chiết gia bắt giữ?

Lăng Tổ than nhẹ một tiếng, thần sắc hơi ai oán, bắt đầu kể.

Hoá ra, Lăng Tổ xuất hành để tìm di tích thượng cổ vì niềm yêu thích đối với khảo cổ, nhưng quan trọng hơn, chính là vì đệ đệ Lăng Tiêu.

Lăng gia huynh muội bốn người, từ nhỏ đã có tình cảm rất tốt. không hề giống với các thế gia quý tộc khác, bởi vì tranh đoạt danh phận người thừa kế mà đấu tranh gay gắt.

Mà Lăng gia, tuy chỉ là quý tộc mới nổi, bị rất nhiều quý tộc lâu đời không coi ra gì, nhưng mối quan hệ giữa các thành viên trong Lăng gia lại có thể khiến cho tất cả các quý tộc cũng phải cảm thấy xấu hổ.

Lăng Tổ vẫn đau lòng vì tam đệ của mình, tuy nói rằng không có võ công vẫn có thể sống tốt, nhưng nếu chỉ là gia đình bình thường thì thôi, có điều Lăng gia lại là gia đình quý tộc quân nhân. Gia đình như vậy, bất kể có sự việc gì đều bị người đời phóng đại vô số lần.

Nếu sinh ra ở gia đình bình thường, như vậy Lăng Tiêu chính là một người bình thường, sẽ chẳng có người nào chú ý tới hắn, cũng sẽ chẳng có ai cười nhạo hắn. Người bị Thiên Mạch thì sao? Chỉ không thể luyện võ được mà thôi, ngoài ra chẳng khác gì người thường cả.

Nhưng trong quý tộc lại không được. Các quý tộc khác ghen tị vận may của Lăng gia, nghĩ Lăng Thiên Khiếu chỉ là một gã quê mùa. thô tục, không ngờ có thể vươn lên tới thế gia nhất lưu, được phong làm công tước, chẳng phải là bởi vì chó ngáp phải ruồi cứu quốc vương bệ hạ sao? Nếu không, Lăng gia kia cũng chỉ là một thằng nhà quê, chỉ sợ một chức danh Nam tước nhỏ nhoi cũng không được!

Quý tộc ghen tị kỳ thật là một việc rất nhàm chán, nhưng cũng rất đáng sợ. Việc này ảnh hưởng trực tiếp tới đám người thuộc thế hệ thứ hai của Lăng gia. Cũng may, Lăng Chí và Lăng Tổ đều rất có tiền đồ, khiến rất nhiều người phải ngậm miệng. Nhưng tới Lăng Tiêu lại xảy ra biến hóa rất lớn, bởi vì Lăng Tiêu, không ngờ là một người bị Thiên Mạch!

Điều này khiến giới quý tộc tìm được một đề tài mới, tận hết khả năng châm chọc Lăng Tiêu. Có thể nói, từ nhỏ tới lớn, Lăng Tiêu chính là trưởng thành lên giữa sự châm chọc này.

Khi còn bé không hiểu chuyện, nhưng lớn lên một chút bắt đầu cảm thấy hổ thẹn. Lúc nhỏ, Lăng Tiêu từng mấy lần khóc lóc kể lể trước mặt tỷ tỷ, vì sao đệ lại là người bị Thiên Mạch, vì sao những đứa bé con nhà quý tộc lại đều vô tình vô nghĩa như vậy?

Mỗi khi đối mặt với câu hỏi của đệ đệ, Lăng Tổ đều cảm giác trái tim mình như bị xé nát. Bản tính của nữ giới là hay mềm lòng, hơn nữa còn là tỷ tỷ ruột, Lăng Tổ từng thề, có một ngày, mình sẽ đi khắp đại lục, tìm kiếm di tích thượng cổ, nhất định phải tìm được một biện pháp đả thông Thiên Mạch cho đệ đệ.

Cho dù là tìm kiếm mười năm, hai mươi năm ... Nàng cũng sẽ không tiếc!

Năm ngoái, Lăng Tổ tìm được một tấm bản đồ cực kỳ rách nát. Trên thực tế, tấm bản đồ đó đã trải qua hàng nghìn năm với rất nhiều lần đổi chủ.

Nhưng chưa từng có mạo hiểm đoàn nào tìm được vị trí trên bản đồ, bởi vì từ thời thượng cổ tới thời đại này, đại lục đã xảy ra những biến đổi rất lớn.

Rất nhiều nơi biển cả biến thành ruộng dâu, cho nên, đến cuối cùng, tấm bản đồ vốn có giá trị rất cao này rốt cục chẳng còn ai thèm ngó ngang tới.

Sau đó, nó bị Lăng Tổ chiếm được.

Với niềm đam mê khảo cổ từ nhỏ, Lăng Tổ cực kỳ nắm rõ địa hình đại lục. Trải qua rất nhiều khảo chứng, cuối cùng nàng rốt cục xác định được địa phương đó nằm ngay trong Đế quốc Tử Xuyên

Vi thể, nàng xin viện trưởng Học viện Đế quốc Thu Kiến Hoa cho phép nghỉ dài hạn, sau đó triệu tập vài người cùng nhau tìm kiếm.

Mạo hiểm đoàn do Lăng Tổ tổ chức có một Ma Kiếm Sĩ bậc một là người có thực lực cao nhất, còn lại mấy người điều có thực lực không chênh lệch lắm so với Lăng Tổ, đều là Đại Kiếm Sư.

Tim kiếm bảo vật khác hẳn với săn bắt ma thú, bọn họ chỉ cần tránh phạm vi thể lực của ma thú, không phát sinh xung đột với chúng, như vậy cũng không có gì đặc biệt nguy hiểm.

Cho nên, cho tới nay, đều xem như bình an, tuy rằng ngẫu nhiên gặp phải nguy hiểm cũng đều hữu kinh vô hiểm.

Vấn đề nảy sinh ngay khi bọn họ chân chính tìm được di tích thượng cổ đó!

229. Chương 226: Di Tích Thượng Cổ

Ích lợi là nguồn gốc dẫn phát hết thảy đấu tranh và tội lỗi.

Mạo hiểm đoàn do Lăng Tổ tổ chức cũng gặp tình huống như vậy. Tâm tư con người là rất phức tạp, tuy rằng trên đường đi thì hợp tác khăng khít, tương trợ lẫn nhau, đoàn kết một lòng, mới có thể tới được ngày hôm nay.

Nhưng thấy thắng lợi trong tầm mắt, nguy cơ của đoàn liền xuất hiện.

Di tích thượng cổ này nằm rất bí mật trong một ngọn núi lớn, dưới một đáy vực, xung quanh toàn bộ đều là đại thụ che kín cả bầu trời, cho nên rất khó tìm.

Với bản sự hơn người, Lăng Tổ đã tìm được ra, nhưng tất cả mọi người phát hiện, di tích thượng cổ này không có biện pháp mở ra. Vì thế cả đám người đều ở lại đây, nhưng tâm tư đã bắt đầu dao động. không ngừng có người đi thí nghiệm tìm cách mở cửa di tích này.

Rốt cục có một ngày, trong lúc vô ý, Lăng Tổ tìm được phương pháp mở di tích thượng cổ này ra. Khi mọi người dường như sắp sửa nhìn thấy cửa của mình thì chính trong thời khắc đó, tai họa xảy ra.

Tên Ma Kiếm Sĩ có thực lực mạnh nhất đoàn đó lập tức đánh lên. trong nháy mắt giết sạch tất cả mọi người, trừ Lăng Tổ!

Sau đó y lưu lại Lăng Tổ đang vô cùng sợ hãi, bắt nàng phải mở cửa di tích để đi vào.

Lăng Tổ vô cùng thông minh, lúc ấy không hề có phản ứng gì nhưng sau đó thành linh chạy ra ngoài. Tên Ma Kiếm Sĩ đuổi theo không rời, Lăng Tổ hốt hoảng chạy trốn không ngừng nghỉ, liên tiếp bảy ngày, rốt cục tới Thất Sắc thành, vừa lúc bị Chiết Kiến Nghiệp nhìn thấy, thuận tay cứu Lăng Tổ, đồng thời bắt tên Ma Kiếm Sĩ lại.

Lăng Tổ khẳng định không nói ra chuyện về di tích thượng cổ nhưng tên Ma Kiếm Sĩ thì khác. Y muốn lấy lòng Chiết gia, liền nói ra chuyện này, còn tưởng sẽ được trọng thưởng, nhưng không ngờ sau khi nhận được tin tức này, Chiết Kiến Nghiệp không chút do dự giết chết y luôn.

Đùa à, người như vậy sao có thể lưu lại chứ? Cho đến lúc chết, tên Ma Kiếm Sĩ này cũng không thể tưởng tượng nổi Chiết Kiến Nghiệp có danh vọng rất cao ở toàn bộ Đế quốc Tử Xuyên không ngờ lại ác độc như thế.

Chiết Kiến Nghiệp lại cảm thấy tên kia quá ngu ngốc, người mở di tích thượng cổ ra là Lăng Tổ mà không phải y. Các thế gia, môn phái ẩn thế lớn trên thế giới này, có ai mà không phải nhờ chiếm được di sản từ di tích thượng cổ mà chậm rãi phát triển lên đâu.

Biết được chuyện mới phát hiện ra di tích thượng cổ, phản ứng đầu tiên của Chiết Kiến Nghiệp chính là muốn chiếm làm của riêng.

Còn Lăng Tổ thiên sinh lệ chất quốc sắc thiên hương, nếu có thể tài sắc kiêm thu thì đương nhiên là chuyện rất tốt! Hơn nữa, tên Ma Kiếm Sĩ ngu ngốc kia còn tiết lộ một chuyện, Lăng Tổ đến từ Lăng gia của Đế quốc Lam Nguyệt!

Nếu tin tức này được tiết lộ vào một năm trước, thậm chí là hơn nửa năm trước, Chiết Kiến Nghiệp nghe xong chẳng qua chỉ cười tủm tỉm, lơ là. Lăng gia thì sao, chỉ là một quý tộc nhỏ bé mà thôi. không đáng để tâm! Lăng Thiên Khiếu thoát nhìn thực lực mạnh mẽ, suất lĩnh đại quân trấn thủ biên cương Đế quốc Lam Nguyệt. Nhưng đó là đối với người thế tục giới mà thôi, còn đối với các thế gia ẩn thế, tùy tiện xuất ra một Kiếm Hoàng là có thể đánh giết tan nát cái gọi là tinh binh đó.

Sở dĩ chưa từng có người nào làm như vậy, chẳng qua là vì thế gia ẩn thế cũng có quy của họ. Nhưng nếu có kẻ nóng nảy, xuất hiện một, hai kẻ không tuân thủ quy định, vậy thì hậu quả sẽ là không thể đo lường nổi.

Tuy nhiên hiện tại nghe nói Lăng Tổ là người của Lăng gia, Chiết Kiến Nghiệp lại phải cân nhắc. Lăng gia chính là gia tộc của Lăng Tiêu!

Mà Lăng Tiêu vừa mới giết hơn 5000 lính đánh thuê của Đoàn lính đánh thuê Thần Phong của gia tộc mình trong lễ hội cuồng hoan đón chào năm mới ở Đế quốc Lam Nguyệt.

Tuy rằng phần lớn bọn chúng đều chỉ là thực lực Kiếm Sư nhưng cũng là một đội quân có sức chiến đấu rất mạnh!

Lúc đó, Chiết Kiến Nghiệp cũng bốc lửa vì chuyện này! Y vốn nghĩ đây là một cơ hội tốt để nhiễu loạn Đế quốc Lam Nguyệt, không ngờ lại phải trả giá rất đắt.

Tiếp đó, rất nhiều các loại tin đồn về Lăng Tiêu đều không ngừng rơi vào tai Chiết Kiến Nghiệp. Mỗi sự kiện đều cực kỳ kinh người. nhất là chuyện về Đường Nhan Đan và việc Lăng Tiêu có kiếm kỹ Thần cấp, khiến Chiết Kiến Nghiệp nghe thấy vô cùng động tâm!

Gã Lăng Tiêu đó...chắc chắn là tìm được một di tích thượng cổ rồi!

Vì vậy Chiết Kiến Nghiệp mới phái người tung tin cho Lăng gia là đã bắt giữ Lăng Tổ, mục đích là muốn dẫn dắt Lăng Tiêu tới.

Tuy rằng Lăng Tiêu có một tùy tùng có thực lực Kiếm Hoàng, nhưng Chiết Kiến Nghiệp không hề sợ chút nào, bởi vì phụ thân y là Chiết Thế Huân cũng có thực lực Kiếm Hoàng bậc cao! Đến lúc đó chỉ cần ngăn chặn Kiếm Hoàng của đối phương, mười mấy tên cao thủ cấp Ma Kiếm Sư đủ để gã Lăng Tiêu kia có đến mà không có về!

Đến lúc đó, sẽ ép Lăng Tổ phải gả cho mình. Chỉ cần Lăng Tổ đi vào khuôn khổ, từ nay về sau Chiết gia và Lăng gia là người một nhà. Để tỷ tỷ có thể sống yên ổn ở Chiết gia, không sợ Lăng Tiêu không chịu nghe lời. Những thứ trong tay gã chẳng lẽ không tới tay mình sao?

Chiết Kiến Nghiệp tính toán rất kỹ, nhưng không ngờ Lăng Tiêu lại có thực lực mạnh mẽ như vậy, chẳng những cứu được Lăng Tổ mà ngay cả đứa con trai duy nhất Chiết Tiểu Tinh cũng chết dưới kiếm Lăng Tiêu.

Lăng Tổ kể lại căn nguyên hậu quả chuyện này rất nhanh, Tống Minh Nguyệt không kìm nổi khế lắc đầu:

-Gã Chiết Kiến Nghiệp đó tính kế cũng giỏi, đêm nay... nếu Lăng huynh mà không đột nhiên bùng nổ, giết chết mấy tên Ma Kiếm Sư bậc cao, sợ rằng chúng ta sẽ rơi vào tay lão tặc đó. Tuy nhiên nếu vậy, cừu hận giữa chúng ta và Chiết gia lại càng chặt hơn.

Tống Minh Nguyệt nói xong, hừ một tiếng:

-Tuy nhiên hải vực Tống gia ta cũng không phải gia tộc sợ phiền phức! Chuyện này ta có tham dự, Lăng huynh đừng lo, ta và huynh cùng gánh vác! Chiết gia kia nếu kích động thế gia ẩn thế trả thù. Tống gia tuyệt sẽ không khoanh tay đứng nhìn!

Tống Minh Nguyệt nói hiên ngang lẫm liệt, nhưng lại không dám nhìn vào mắt Lăng Tổ, sợ nàng thấy được một tia tình cảm của mình đối với Lăng Tiêu.

Tuy nhiên loại chuyện này làm sao có thể giấu được người khác, Lăng Tổ thản nhiên cười, nói:

-Minh Nguyệt thật chân thành, nhiệt tình, Lăng Tổ xin cảm tạ!

Tống Minh Nguyệt hơi xấu hổ, nói:

-Tỷ tỷ thật sự quá khách khí! Lăng huynh có ân với Tống gia ta, ta chỉ là ... chỉ là có qua có lại một chút thôi.

Giải thích như vậy là quá nhạt, hiển nhiên Lăng Tổ sẽ không dễ tin như vậy, có điều nàng cũng không quá lời đùa bỡn Tống Minh Nguyệt.

Nhưng như vậy trong mắt Lăng Tiêu lại khác. Hắn thấy Tống huynh và tỷ tỷ mình “ôm ờ” với nhau, không ngờ làm trò ngay trước mặt mình, thực sự là quá phận!

Lúc này, Tống Minh Nguyệt và Lăng Tổ đều đã nghỉ ngơi khá đủ. Lăng Tổ nói:

-Tam đệ, hay là chúng ta chạy nhanh đi thôi. Gã Chiết Kiến Nghiệp đó đã chết mất đứa con, nhất định sẽ không chịu từ bỏ ý đồ. nhất định sẽ phái ra rất nhiều người tìm kiếm chúng ta. Ở lại đây chắc chắn là sẽ không an toàn.

Lăng Tiêu lại hỏi:

- Đám người Chiết gia có biết chỗ di tích thượng cổ đó không? Lăng Tổ lắc đầu nói:

-Chúng ta không thể đi tới đó. Tên Ma Kiếm Sĩ lúc trước nói hết tất cả, lẽ nào không nói địa điểm của di tích đó?

- Có phải chỉ duy nhất tỷ tỷ mới có thể mở ra được hay không? Lăng Tiêu lại hỏi.

Lăng Tổ cười cười, nói:

- Gần như là vậy. Di tích đó có rất nhiều cơ quan, ta thực sự hoài nghi, bên trong có không biết có những thứ gì tốt. Có điều nếu bây giờ chúng ta đi tới đó, khi đến nơi, chắc chắn người của Chiết gia đã bay vậy rồi.

- Cũng chưa chắc! Tống Minh Nguyệt nói:

- Theo cách suy nghĩ của người thường, nơi chúng ta nên đi nhất chính là chạy thật nhanh về đế quốc Lam Nguyệt, không thể còn tâm trí chạy tới nơi di tích thượng cổ. Dù sao di tích thượng cổ đã tồn tại nhiều năm, không thể biến mất ngay trong vòng vài năm được, sau này có cơ hội lại đến không muộn. Cho nên, ta cảm thấy chúng ta có thể đi tới đó xem, biết đâu có thể tìm được thứ gì tốt!

Lăng Tổ cũng có chút tâm động, nàng cực kỳ si mê khảo cổ, lúc trước còn có tâm niệm chữa trị Thiên Mạch cho đệ đệ, hiện giờ tâm niệm đó không còn, tình yêu đối với khảo cổ của nàng hoàn toàn bộc phát. Nàng nhìn thoáng qua Tần Cách đang ngồi cách đó không xa. tay cầm một miếng thịt ăn, trong lòng cảm thấy khá an toàn, tốt xấu gì thì trong đội ngũ của mình cũng có một cao thủ Kiếm Hoàng!

Vì thế nàng gật gật đầu:

- Vậy cũng tốt, chúng ta đi luôn thôi! Tốt nhất là nên cưới con chim to này mà đi cho nhanh!

Tiểu Sưu uy vũ thần tuấn đang ngồi cạnh đó nghe thấy mấy chữ “con chim to” dường như rất không thích, kêu lên mấy tiếng kháng nghị. Lăng Tổ kinh ngạc nói:

- Ai chà, không ngờ nó có thể nghe hiểu lời ta nói!

Tiểu Sửu khinh thường nghiêng đầu sang một bên, dường như rất buồn bực vì chỉ số thông minh quá kém của nữ tử ở bên cạnh chủ nhân này.

Lăng Tiêu cười ha hả, vuốt ve cái đầu Tiểu Sửu vài cái. Cả đoàn cười lên trên lưng Tiểu Sửu, Tàn Cách cũng bay lên phía sau nó, rất nhanh liền biến mất giữa bóng đêm mờ mịt...

Lại nói tới Chiết gia, đêm qua gặp phải đại biến, tổn thương nặng nề chỉ bởi vì lòng tham của Chiết Kiến Nghiệp.

Toàn bộ Chiết gia đều khóc lóc ai oán. Cả đám Ma Kiếm Sư muốn chạy trốn đêm qua đều bị trói bằng gân ma thú bạc năm, quỳ gối trước linh cữu của Chiết Tiểu Tinh.

Chiết Thế Huân an vị trước mặt linh cữu cháu mình, một tay đặt trên nắp quan tài, nước mắt đã khô từ lâu, mái đầu bạc phơ bị gió thổi tung bay lòa xòa, không còn nhìn thấy nửa điểm uy nghiêm của cường giả Kiếm Hoàng, trông chẳng khác gì một lão nhân bình thường gần đất xa trời.

Chiết Kiến Nghiệp đứng trước linh cữu con trai, ánh mắt lạnh lẽo nhìn đám Ma Kiếm Sư đang quỳ ở đó, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Các người... Đều đáng chết!

- Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng!

Những Ma Kiếm Sư, võ giả cao cấp hiếm ai bì nổi ở thế nhân, lúc này đều như một đám chó cụp đuôi trước mặt chủ, cầu xin Chiết Kiến Nghiệp.

- Tha mạng? A, a, a ... Ta tha các người, ai bỏ qua cho tính mạng con ta?

Chiết Kiến Nghiệp sắc mặt dữ tợn, cười lạnh khiến người ta phải run người

- Các người thật to gan! Ngày hôm qua ta nói cái gì? Ai cho các người mang theo hắc đi ra ngoài! A!

Chiết Kiến Nghiệp bỗng nhiên cao giọng, điên cuồng nắm tóc một tên Ma Kiếm Sư, nhấc gã lên, thuận tay rút đoản kiếm bên hông, cắm thẳng vào ngực đối phương, sau đó rút kiếm ra cắn răng nói:

- Nói đi! Ai cho các người dẫn hắc đi ra ngoài!

Chiết Thế Huân ngồi ở bên cạnh lạnh lùng nhìn hành động điên cuồng của con trai mình, không hề nói một câu nào.

Đây là Chiết Kiến Nghiệp mượn việc giết chết đám thủ hạ để phát tiết tâm tình! Nếu Chiết Thế Huân không quá nuông chiều Chiết Tiểu Tinh, làm sao đám Ma Kiếm Sư dám tùy tiện cùng Chiết Tiểu Tinh đi ra ngoài? Mà nếu không có bọn chúng cùng đi, với thực lực Cuồng Kiếm Sư bậc sáu của mình, Chiết Tiểu Tinh làm sao dám đi tìm Lăng Tiêu để đón lấy xui xẻo?

Cho nên, chuyện này xét đến cùng, Chiết Tiểu Tinh chính là chết bởi sự cưng chiều của Chiết Thế Huân và mẫu thân y.

Chiều con con nhiều quá bằng mười hại con!

Những lời này không hề sai chút nào.

Một kiếm giết chết một gã Ma Kiếm Sư xong, Chiết Kiến Nghiệp nhìn mấy người còn lại lạnh lạnh nói:

- Các người thì sao? Các người nói đi... Các người còn mặt mũi sống ở trên đời này nữa sao?

Một gã Ma Kiếm Sư đánh bạo biện giải:

- Đại nhân, chúng ta có thể... đền bù, chúng ta, chúng ta sẽ đuổi theo giết... A

Lời còn chưa dứt, đã bị Chiết Kiến Nghiệp một kiếm đâm chết! Máu huyết phun tung tóe, khi sắp chạm tới linh cữu lại như gặp phải một tấm chắn vô hình, rơi tong tong xuống mặt đất.

Tên Ma Kiếm Sư kia hai mắt mở thật to, chết không nhắm mắt.

Chiết Kiến Nghiệp hoặc là không làm, đã làm phải làm đến cùng. giết chết toàn bộ những tên Ma Kiếm Sư chạy trốn đêm qua, sau đó ai oán nói:

- Con ơi, cha đã giết đám người này chôn cùng con! Bọn chúng đều đáng chết! Đêm qua đều đã chạy trốn, giờ chúng sao còn gan để đuổi giết tên kia được? Con yên tâm... Phụ thân chắc chắn báo thù cho con! Cho dù phải dốc hết toàn lực Chiết gia, phái ra trăm vạn đại quân, cũng sẽ phải giết sạch toàn bộ Lăng gia, báo thù cho con!

- Người không thể làm như vậy.

Chiết Thế Huân hồ hững nhìn thoáng qua con trai mình, nói:

- Đây là thù riêng, người không thể bởi vậy mà gây chiến tranh. xích mích giữa hai quốc gia. Hậu quả... Chiết gia ta không thể chịu

- Chiết gia ta? Hậu quả? Chiết Kiến Nghiệp cười lạnh

- Phụ thân đại nhân ... Chiết gia ta còn tương lai sao? Đã tuyệt hậu rồi, còn quản hậu quả gì nữa? Người khác chết sống có quan hệ gì tới chúng ta đâu!

- Nói vậy! Người chi cần đột phá đến tu vi Kiếm Tông, sống thêm năm, sáu mươi năm nữa rất dễ dàng! Đến lúc đó, lão tử cho người tìm một trăm tám mươi nữ nhân, muốn sinh bao nhiêu đứa con nữa mà không được! Người tỉnh lại một chút cho ta!

Chiết Thế Huân giận giữ hét lên với con trai mình, nhưng ngay sau đó lão lại nhẹ giọng ôn tồn:

- Thù hận của Tiểu Tinh không cần con ra tay, ta sẽ xử lý, nhiệm vụ của con chính là trong khoảng thời gian ngắn đột phá đến thực lực Kiếm Tông! Ta sẽ quay về gia tộc một chuyến, mang một ít đan dược phụ trợ cho con. Ôi, những đan dược đó vô cùng quý báu, ta cũng chỉ có thể muối mặt đi xin, vì báo thù, vì kéo dài dòng chính Chiết gia...

- Vô dụng, cha ơi!

Chiết Kiến Nghiệp nhìn có vẻ vô cùng già nua, lắc đầu nói:

- Con không trách cha! Vừa mới phát tiết được, con đã tốt hơn nhiều rồi. Không ai hy vọng Tiểu Tinh chết đi, gia tộc chúng ta cũng không có ai hy vọng nhìn thấy nó chết. Cha đừng đi tới gia tộc, trong mắt gia tộc, chúng ta cùng chẳng khác gì dòng thứ, chẳng có chút gì tôn quý cả! Bởi vì bất kể là dòng chính hay dòng thứ thì đều là huyết mạch Chiết gia. Còn việc ai là dòng chính hay dòng thứ... chẳng có gì quan trọng trong mắt những người đó!

Chiết Thế Huân nhìn thoáng qua con trai mình, vỗ vỗ vai y, nói:

- Con không hiểu, ông nội của ta vẫn còn trên đời thì ông sẽ không mặc kệ ngồi xem đâu!

Ngưng một lát, lão nhìn Chiết Kiến Nghiệp nói tiếp:

- Trước hết phái người đi tới chỗ di tích thượng cổ, bảo vệ chỗ đó! Đây cũng chính là một lợi thế quan trọng để ta có thể kiểm soát được đan dược cho con và cũng để tìm người giúp chúng ta báo thù.

230. Chương 227: Di Tích Thượng Cổ Thần Bí.

Bốn người Lăng Tiêu rốt cuộc cũng tới một ngọn núi lớn cao ngất ở phía nam Đế quốc Tử Xuyên.

Cảnh tượng xung quanh trong vòng mấy trăm dặm rất hoang tàn vắng vẻ. Đường núi gập ghềnh khó đi, thoạt nhìn ở đây chưa có người đặt chân tới. Cũng may bốn người này đi lại ở loại địa phương này không có bất cứ vấn đề gì. Tần Cách lại giống như trở về nhà. tuy rằng rừng rậm và ao đầm có chút khác biệt, nhưng tộc đã sinh sống ở đầm Penzias lâu rồi, chính là rừng rậm nguyên thủy không hơn không kém.

Lăng Tổ đi ở trên đường, không hỏi Lăng Tiêu tiếp vì sao lại đột nhiên thần kỳ như vậy. Theo nàng thấy, có cơ hội thích hợp, Lăng Tiêu nhất định sẽ nói với nàng, bây giờ hỏi, sợ rằng có chút bất tiện. Dù sao, đối

với nàng mà nói, Tống Minh Nguyệt giả là công tử cũng tốt, thú nhân Tần Cách kia thoát nhìn rất dã man cũng tốt, đều coi như là người ngoài.

Được cái Tần Cách xem ra trung thành và tận tâm. Tống Minh Nguyệt nữ nhân này dường như có ân với đệ đệ, cũng có một chút cảm tình ở bên trong, Dường như, còn có chuyện gì tìm đệ đệ, nhất là khi ở Thất Sắc thành. Tình huống nguy hiểm như vậy, người ta cũng không có ai bỏ đệ đệ mình lại để chạy trốn.

Như vậy cũng xem như là có tình có nghĩa.

Cho nên, trong lòng mặc dù nhiều ít cớ để phòng hai người này. nhưng Lăng Tổ cũng không may mắn biểu hiện ra ngoài. Cũng không có một chút suy tư gì đối với việc tiến về di tích thượng cổ phía trước kia mà mang theo hai người này. Bởi vì nàng cũng nhìn ra được một chút, tam đệ này của mình, so với khi mình rời khỏi để đó. đã thay đổi, đã biến đổi to lớn, cả người thoát nhìn thành thực hơn rất nhiều. Hơn nữa, quan trọng nhất, là thực lực đột nhiên trở nên tăng nhanh!

Thực sự làm cho người ta khó có thể tin! Lăng Tổ cảm thấy kỳ ngộ của đệ đệ phi thường tốt. Nàng làm tỷ tỷ, ngoài sự vui vẻ cũng không có tâm tư gì khác ở trong lòng.

Cứ như vậy, bốn người che giấu tung tích, có Tần Cách là thú nhân đã lớn lên giữa rừng rậm, cũng không gặp phải một chút vấn đề nào.

Khi đi tới vách núi phụ cận, mấy người Lăng Tiêu lại lấy làm kinh hãi, thảo nào di tích thượng cổ ở chỗ này từ xưa tới nay không có người nào phát hiện được. Vách núi cao chừng nghìn thước, từ phía dưới nhìn lên căn bản là không nhìn thấy đỉnh. Bởi vì vách núi này hơi nghiêng nghiêng, khiến người ta có cảm giác áp bách thật lớn!

Sau khi rời khỏi vài trăm thước, mới có thể nhìn toàn cảnh một cách rõ ràng. Mà ở bên dưới vách núi còn có một con sông chảy xiết! Con sông này thoát nhìn nước cũng rất sâu, trong suốt thấy được cả đáy, nước sông lạnh buốt tới xương, rộng hơn hai mươi thước. Khoảng cách này, đối với bất luận một người nào ở đây, ngoại trừ Lăng Tổ có thể có hơi chút vất vả ra, còn ba người khác cũng không để hai mươi thước vào mắt.

Nhưng vấn đề là, đầu con sông này, dán sát vào vách núi! Nói cách khác, cho dù người có thể nhảy qua, nhưng người nhảy qua rồi. Căn bản là không có chỗ để đặt chân! Lại rơi vào trong nước. Mà nước sông này chắc chắn vô cùng lạnh lẽo. Từng vùng nước xoáy mang theo mười phần kinh lực không ngừng hình thành trên mặt nước. thoát nhìn cũng rất đáng sợ. Sông này hơi nghiêng, lại có những bụi cây sinh trưởng mọc thành cụm rất hỗn loạn, thậm chí không có chỗ để hạ chân.

Tống Minh Nguyệt nhẹ nhàng than thở một tiếng:

- Kiểm Thần tại thượng, loại địa phương này, thật khó cho người có thể tìm tới, nhưng, nhưng Lăng Tổ tỷ tỷ làm thế nào lại tới đây chứ? Chỗ cổ tích ở nơi nào?

Lăng Tổ cười nhạt, sau đó dùng tay chỉ về phía hạ du khoảng chừng năm mươi thước. Vách núi nơi đó địa thế hơi nghiêng một chút, giống như một chỗ lõm nho nhỏ, cũng có thể dung nạp thân thể một người.

Tống Minh Nguyệt có chút không dám tin hỏi:

- Chính là nơi đó?

Thấy Lăng Tổ gật đầu, nàng không tin nói:

- Tỷ tỷ không nói đùa chứ, nơi đó tuy rằng có chút lõm vào trong, nhưng vẫn là vách núi thẳng đứng. Đâu có cái gì gọi là di tích thượng cổ đâu!

Lăng Tiêu lùi lại ở một điểm của con đường, nhìn vào chỗ lõm. vừa chột nhìn, quả thật không có bất luận điểm khác biệt nào so với cảnh vật xung quanh, nhưng nhìn kĩ sẽ nhìn ra vấn đề.

Màu sắc của khối đá kia dường như hơi khác so với xung quanh ... Đương nhiên, không phải ai cũng có loại nhãn lực này. Lăng Tổ có thể nhìn ra, là do nàng đã nghiên cứu di tích thượng cổ từ nhỏ, rất quen thuộc với các loại thay đổi của tràng cảnh. Còn Lăng Tiêu có thể nhìn ra, lại hoàn toàn bởi vì thị lực của bản thân!

Dù sao trải qua đồng hóa trên vạn năm, khối đá này thoát nhìn đã không có gì khác biệt với xung quanh. Tin rằng nếu như không phải do Lăng Tổ nói ra, dù là mình cũng sẽ bỏ qua. Nghĩ vậy, Lăng Tiêu lại càng bội phục tỷ tỷ của mình, ở phương diện này, quả thật thực lực rất đáng nể.

- Các người làm thế nào qua được chỗ nhỏ bé kia?

Tống Minh Nguyệt vẫn không có chút tin tưởng nào hỏi. Nàng tự xét lại các loại tri thức đã học mà thể gia ẩn thể bồi dưỡng cho con cháu. Một phương diện là vũ kỹ, về phương diện khác vừa vạn cũng chính là về tìm kiếm thượng cổ di tích. Đối với thể gia môn phái ẩn thể mà nói, chỉ cần vận khí tốt, có thể trong vòng năm trăm năm tìm được một thượng cổ di tích có giá trị. Như vậy, chỉ cần âm thầm phát triển, chỉ sau năm trăm năm, gia tộc này sẽ không cần lo lắng. Bởi vì thượng cổ di tích thường đại biểu cho kiếm kỹ, công pháp cao cấp, cùng với những thượng cổ kỳ thư, đan dược trân quý. không gì sánh bằng với số lượng lớn. Nếu như vận khí đặc biệt tốt. còn có thể tìm được một ít phương thuốc của thượng cổ luyện đan sư lưu lại, giống như thể gia môn phái ẩn thể có thực lực nhất định, kỳ thực đều có những phương pháp bí truyền để luyện đan dược để thăng tu luyện.

Chỉ là thứ nhất dược liệu để luyện chế đan dược quá mức khó kiếm, người có thể luyện chế thành công cũng không nhiều! Cho nên, đan dược mới có lực hấp dẫn lớn như vậy đối thể gia môn phái ẩn thể!

Bởi vì nếu như có người cho rằng luyện đan cũng giống như luyện chế dược hoàn, vậy người này đúng là không hiểu gì về luyện đan. hoặc là đầu óc có vấn đề.

Lăng Tổ cười lấy tay chỉ về một góc quẹo ở thượng du, nói:

- Ở mặt trên chỗ quẹo này một chút, có một gốc cây đại thụ, không biết vì sao lại bị nghiêng. Có thể căn bản là lớn lên đã nghiêng như vậy, dựa vào vách núi bên kia, hình thành một cây cầu gỗ thiên nhiên. Khách khách, thật không ngờ.

Tống Minh Nguyệt từ nhỏ lớn lên trên biển, nếu nói đến kỹ năng bơi lội, sợ rằng mấy người Lăng Tổ cũng không phải là đối thủ. Nhưng nói về những con đường mạo hiểm này, đối với Tống Minh Nguyệt mà nói, giống như là nghe thiên thư, căn bản là không rõ! Cho nên, trong lòng nàng mặc dù còn có rất nhiều câu hỏi, nhưng sợ người ta ngại phiền phức, đem giấu chỉ ngậm miệng, tự nhủ: Dù sao với thực lực của ta... Hoàn toàn có thể trực tiếp bay qua, hà tất phải phí sức làm chuyện này?

Thực ra nàng cũng không chắc chắn với ý tưởng của mình lắm. Bởi rất nhiều thượng cổ di tích, trên thực tế đều có sự phòng ngự tương đối đáng sợ, tự động nhào tới, hậu quả là rất có khả năng bị loạn tiên bắt ngờ làm cho bị thương. Loại tình huống này không những có mà còn rất nhiều!

Lăng Tổ khe khẽ cười, cũng không cãi cò với nàng, mang mấy người theo dòng sông chảy xiết, đi tới thượng du, quả nhiên, thấy một cây đại thụ vắt ngang ở nơi này. Sau đó mọi người tìm tòi rất cẩn thận, thấy trên sườn núi phía dưới bị đóng rất nhiều thiết bài ngâm đen to khoảng bằng bàn tay. Bởi vì chúng bị ngâm trong nước quanh năm, dường như trên vách núi cách mặt nước năm sáu thước, rêu xanh dày và dài hơn, không nhìn kỹ, thật đúng là không phát hiện được!

Lăng Tổ đi về phía trước, sau đó quay đầu lại nhìn ba người Lăng Tiêu nói:

- Các người có thực lực cường đại hơn nhiều so với ta, ta sẽ không nhắc nhở các người phải cẩn thận. Theo ta là được!

Bốn người dán vào vách đá không nói chuyện, cứ như vậy mà đi.

Nhìn nước chảy xiết gần trong gang tấc dưới chân, nghe tiếng nước sông cuộn cuộn, trong lòng mọi người thật đúng là có cảm giác khẩn trương. Tống Minh Nguyệt lập tức cảm thấy vừa hơi buồn cười trong lòng, lại vừa có chút khẩn trương. Đại khái là muốn lập tức lật bỏ tấm màn che của thượng cổ di tích sao? Mình trên biển sóng to gió lớn, cái gì cũng đã gặp, sao lại sợ một dòng sông nhỏ nhỏ này?

Cũng may, thực lực của Ma Kiếm Sư không phải là thối phong, cũng không xuất hiện bất luận sự việc nào ngoài ý muốn, bốn người đều tới bên cạnh cái hõm.

Lăng Tổ khe khẽ thở dài, nói:

- Ngắm lại hơn một tháng trước, chúng ta còn có bảy tám người ở chỗ này, đến bây giờ lại chỉ có một mình ta.

Tổng Minh Nguyệt cảm nhận được tâm tình suy sụp của Lăng Tổ. khẽ cười nói:

- Cũng không trách được tỷ tỷ. Là do chính bọn họ tham lam mà nên! Tỷ tỷ yên lòng được rồi, chuyện này, Minh Nguyệt chỉ mang theo con mắt đến, đồ vật này nọ, Minh Nguyệt nhất định sẽ không chạm vào!

Lăng Tổ thực là chính là có ý này. Mặc dù nàng biết Tổng Minh Nguyệt là nữ giả nam trang, nhưng vẫn đề là, đề đề không biết! về phần tình cảm hay không tình cảm, Lăng Tổ tiếp xúc quý tộc vô số. cũng không đặc biệt tin tưởng vào tình yêu của người nào. Nàng xem ra, chính là một người xuất thân cao quý, càng có thể đường đường hoàng hoàng phản bội.

Nhưng Tổng Minh Nguyệt đã nói ra ở ngay trước mặt này, còn nói rất thành khẩn, khiến khuôn mặt trắng trẻo của Lăng Tổ hơi đỏ hồng lên, lập tức khôi phục lại bình thường, nghĩ thầm: “Mình cũng là vì muốn tốt cho đệ đệ. Tổng Minh Nguyệt nếu như thực sự không thay lòng đổi dạ, tự nhiên sẽ không vì câu nói của mình mà tức giận,. Nếu có, câu nói của mình, coi như là ngậm châm biếm nhắc nhở nàng. không nên đùa giỡn bịp bợm. Mọi người đều đã chết, chỉ còn mình sống, là có thể nói rõ vấn đề!”

Lăng Tổ vũ lực không cao, thể nhưng đối với con đường khảo cổ quả thực rất có năng lực. Đôi tay nàng tìm tòi một hai ngày ở chỗ lồi, khi mọi người ở đây đều sắp hết kiên nhẫn, bỗng nhiên nghe được một tiếng rung động rất nhỏ, tiếng vang vô cùng vô cùng nhỏ! Nếu như không phải ở ngay trước mặt, thậm chí còn cho rằng đó là tiếng nước chảy!

Lập tức nổ ầm ầm rất lớn trong lòng mỗi người: Tìm ra rồi!

Theo thanh âm rất nhỏ, chỗ lồi trên khối đá từ từ mở ra như một kỳ tích!

Lộ ra một thông đạo sâu thẳm, đen kịt.

Lăng Tổ lấy một cây đuốc nhỏ ra từ trong lòng, bật lửa, sau đó đi trước dẫn đường, liền chui vào.

Tổng Minh Nguyệt theo sát ở phía sau, Lăng Tiêu là người thứ ba. Tần Cách cảnh giới đi phía cuối cùng. Lăng Tiêu bỗng nhiên quay đầu lại nói:

- Tần Cách, ném hết những cái đinh màu đen kia xuống nước!

Lăng Tổ ở phía trước sừng sốt, Tổng Minh Nguyệt cười nói:

- Yên tâm đi, khi đi ra, chúng ta sẽ mang theo tỷ!

Lăng Tổ hơi ngần người rồi mỉm cười, cảm thấy trước mặt mấy người này, có lúc mình biến thành chướng ngại vật làm vướng bận tay chân của họ. Tuy nhiên nàng cũng không suy nghĩ thêm nhiều. Lần trước tới đây, nàng vẫn chưa đi vào bao xa nên không biết di tích thượng cổ này có các cơ quan cạm bẫy gì hay không, vì vậy cẩn thận là tốt nhất.

231. Chương 228: Mộ Cửa Thượng Cổ Được Sư.

Từ bên trong thông đạo đen kịt đi ra chừng một lát, có một đoạn đường hẹp cần phải cúi người xuống mới có thể đi qua, may mắn là Tần Cách có thể thu nhỏ thân hình lại, chứ nếu như là dùng thân hình quá khổ vốn có kia mà nói, ở trong địa phương chật hẹp như vậy, có lẽ bò cũng không thể qua nổi!

Đi qua nơi này, lại có một đoạn ngã rẽ ngoằn ngoèo, sau đó phía trước đã được soi sáng thông suốt. Hơn nữa còn là thứ ánh sáng rực rỡ!

Khi mọi người đi qua đó đều trở nên kinh ngạc. Ngay cả người đã nhìn quen những vật báu trong gia tộc như Tổng Minh Nguyệt, ở thời điểm này trong mắt cũng nhìn không được toát ra những ngôi sao nhỏ, bộc lộ ra với dáng vẻ của nữ nhi không kìm lòng được, cảm thán nói:

- Thật là đẹp!

Chỉ có Lăng Tiêu là không chú ý đến điểm khác thường của Tống Minh Nguyệt, bởi vì chính Lăng Tiêu cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây ngời. Đây là gia tài lớn tới mức nào mới có thể khảm mấy ngàn viên dạ minh châu này lên trên đỉnh động đây?

Hang động trước mắt chừng hai mươi mấy thước vuông. Trên đỉnh đầu là kiến trúc hình khung, chỗ cao nhất cách mặt đất chừng hai mươi mét! Chính giữa được khảm một viên dạ minh châu to bằng nắm tay, trải qua thời gian dài như vậy, nhưng vẫn tỏa ra ánh sáng rực rỡ, không vì bị mang vào nơi núi sâu không biết tên này mà mờ đi một chút nào!

Bên cạnh viên dạ minh châu lớn, trên toàn bộ khung đỉnh đều có khảm hàng nghìn viên dạ minh châu các loại to nhỏ khác nhau. thường cách không xa lại có một viên, rạng rỡ, hiệu quả tổng thể vô cùng rực rỡ!

Hơn nữa, Lăng Tiêu liếc mắt một cái đã nhìn ra, việc sắp xếp dạ minh châu này, không ngờ là dựa theo vị trí các ngôi sao trên trời!

Tập trung quan sát, dường như chúng còn có thể di chuyển được! Lăng Tiêu nhắm mắt lại hít sâu một hơi, rồi chậm rãi mở mắt ra, cảm thán nói:

- Tinh ảo thuật thật là lợi hại! Người này đây là một cao nhân! Đúng là tiểu “Tinh ảo thuật?”

Lăng Tổ hơi nhú hai hàng mi, ngẩng đầu nhìn khung đỉnh này, nói:

- Tinh ảo thuật là cái gì? Ta thế nào lại có cảm giác những dạ minh châu này dường như được sắp xếp giống như những ngôi sao mà? A... Không được, càng nhìn nhiều, mắt ta càng quáng lên, sáng quá

Tống Minh Nguyệt cũng lắc đầu nói:

- Quả thực, có chút choáng váng đầu óc, Lăng huynh, tinh ảo thuật mà huynh nói là một loại trận pháp à?

Theo Lăng Tiêu bấy lâu, nàng cũng ít nhiều hiểu rõ một chút tri thức về trận pháp. Có điều, cái gì mà Tiểu Tam Tài ,Ngũ hành bát quái,... nàng nghe nhưng không hiểu, nghe Lăng Tiêu nói chỉ biết mơ hồ, nhưng trận pháp này, nàng thật ít nhiều cũng hiểu rõ một chút.

Lăng Tổ nhìn lướt qua đệ đệ một cách khó hiểu. Từ nhỏ tới lớn. quan hệ giữa nàng và đệ đệ thực ra rất tốt, hơn nữa cùng với Tống Minh Nguyệt bên cạnh không có nửa điểm cảm giác ác ý, quên đi, để tùy bọn họ suy nghĩ đi thôi. Nàng khẽ thở dài một tiếng: 'Hóa ra đệ đệ mà mình tưởng vẫn cần chiếu cố cho nó, trong lúc bất tri bất giác đã trưởng thành.”

- Xem như là một loại trận pháp, nhưng mà cũng không có gì cao siêu

Lăng Tiêu nhẹ giọng nói:

- Chỉ là lợi dụng lòng hiếu kỳ để ý của mọi người, sắp xếp các viên dạ minh châu này phân bố thành cảnh các ngôi sao. Tiếp đó sẽ khiến người ta có cảm giác các ngôi sao này có thể di chuyển được. Nếu là nhìn lâu vào đó, thường bị mất phương hướng mê muội

- A, vậy còn không lợi hại à!

Tống Minh Nguyệt ở một bên xen vào nói

- Sau khi mê muội mất phương hướng thì sao?

Lăng Tiêu nhẹ nhàng cười:

- Có lẽ sẽ vĩnh viễn ở lại nơi này.

- Đệ lại tác quái rồi.

Lăng Tổ biết đệ đệ hay nói giỡn, nở nụ cười một tiếng, sau đó quan sát tiếp hang động. Bên trong khô thoáng sạch sẽ, vừa nhìn dường như hôm qua có người mới có người quét dọn, trên mặt đất rắn chắc. không có một chút bụi!

Xung quanh hang động còn được chia ra làm năm gian phòng. trong đó có bốn cái có cửa. Đều là cửa đá, có một cái mở rộng.

Nơi này khiến người ta có cảm giác đầu tiên chính là một nơi mà người ta ẩn cư tu luyện, cũng không giống như một cái di tích cổ xưa.

Bên trong hang động là khoảng không, mọi người liền đặt hy vọng vào mấy gian phòng kia. Vì vậy quyết định tới trước một căn phòng không có cửa, mở rộng mắt nhìn một cái.

Bên trong đều là một ít đồ sứ thời cổ đại, cùng các loại dụng cụ nhà bếp.

Tổng Minh Nguyệt trên đũa nói:

- Ha ha. Chúng ta không phải là tới nơi ẩn cư của một người cổ đại đó chứ?

Lăng Tổ gật đầu, nhìn dụng cụ phòng bếp này, có chút suy nghĩ nói:

- Thật là có khả năng này! Nhưng mà, bên ngoài còn ẩm trà kia, chỉ ít thời gian hình thành cách đây cũng rất lâu rồi! Không thể chắc chắn được bao lâu!

- Người có thể ở nơi này, có thể xây dựng nên một nơi như vậy, ta tin tưởng cũng tuyệt đối sẽ không phải là hạng người đơn giản! Hơn nữa, tùy tiện lấy xuống một viên dạ minh châu này, sợ rằng đều là vô giá! Vậy mà ở chỗ này lại khảm lên trên khung đỉnh, chỉ dùng để chiếu sáng, có thể thấy được sự xa xỉ, cho nên ta tin tưởng nơi này có thể tìm được thứ tốt!

Tần Cách liếm liếm môi, đánh giá phòng bếp này. Hắn đang suy xét một vấn đề, bên trong phòng bếp này có thể cất giấu một ít thức ăn ngon hay không đây?

Lăng Tổ cũng không chạm vào thứ gì đó bên trong phòng bếp. Những đồ sứ từ thời xưa này mặc dù rất đáng giá, nhưng những người này hiển nhiên đều không phải vì tiền tài mà đi tới nơi đây.

Tần Cách có chút hiếu kỳ sờ sờ lên tường, bỗng nhiên từ dưới chân mọi người truyền đến một trận rung động!

Mọi người giật nảy mình, Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tần Cách, Tần Cách vẻ mặt vô tội chìa bàn tay ra:

- Ta chỉ sờ lên tường mà thôi!

Lúc này, theo một trận thanh âm trầm thấp âm âm. Ngay sau đó. trung tâm hang động bỗng nhiên chồi lên một cái bàn đá thật lớn! Bàn đá dài chừng hai thước, chiều rộng một thước, độ dày cũng hơn một thước, phía dưới bàn đá liền với một cái bệ đá lớn. Diện tích bệ đá nhỏ hơn một chút so với bàn đá, thoát nhìn giống như một khối đá chỉnh thể được điêu khắc mà thành!

Bàn đá màu xám trắng, mặt trên vô cùng nhẵn bóng, tuy rằng mọc từ mặt đất lên, nhưng không có chút ít bụi làm cho người ta không nhìn được lấy làm kỳ lạ.

Lăng Tổ đi tới bức tường Tần Cách vừa sờ. nhìn kỹ vài lần, mới thấy được từ nơi đó một ít hoa văn giản đơn. 2đường như bức tranh vẽ một loài vật, nhưng do vì thời gian đã quá lâu, đã có chút thấy không rõ nữa.

Lăng Tổ nhìn vài lần, lại xoa xoa vài cái trên vách tường, lại là một tràng tiếng động âm ù truyền đến, hai hàng ghế đá từ hai bên bàn đá chậm rãi mọc lên.

Tổng Minh Nguyệt có chút không tưởng tượng nổi nói:

- Trời, chủ nhân nơi này đến cùng là làm cái gì đây?

- Không ngờ có thể biến nơi đây trở nên tốt đến như vậy! Hơn nữa... Loại kỹ thuật này thoát nhìn còn tiên tiến hơn so với ngày nay! Thật khó có thể nghĩ, vạn năm trước, bọn họ là làm như thế nào được như vậy!

Lăng Tổ lãnh đạm nói:

- Văn minh cổ xưa, vốn đều huy hoàng hơn so với nền văn minh hiện đại. Khi đó, rất nhiều phương diện về kỹ thuật đã được phát triển tới mức cực hạn, như chúng ta đang thấy ở đây, trái lại thật không đáng giá một chút nào. Có lẽ, chúng ta cũng nên đến xem mấy thứ tiên tiến trong các phòng kia đi.

Lăng Tiêu vừa cười vừa nói

- Vừa mới vào, ta còn cảm giác không hiểu sao nơi này trống trải như vậy, thật không hợp với lẽ thường, hóa ra là có huyền cơ khác trong đó. Tỷ tỷ, tỷ tìm xem, xem còn ẩn dấu cơ quan nào không?

Lăng Tổ gật đầu, ngay sau đó lại theo bức tường, mọc lên một loạt giá sách, và một loạt tủ trữ vật! Sau đó từ mặt đất mọc lên một cái bàn đá thật lớn, có kích thước gấp ba bàn đá kia, cũng đều nhẵn bóng lạ thường! Mấy người đều tin tưởng, nếu chỉ cần đánh bóng một chút, có thể trở thành cái gương để dùng!

- Đây có thể là một bàn làm việc!

Lăng Tổ mười phần khẳng định nói. Nàng đã từng xem qua văn tự cổ xưa, thấy có nói qua về nơi làm việc của các đại ma pháp sư thời xưa, hay là luyện kim sư, đều là bình đài thật là cao.

Lăng Tiêu lại đi thẳng đến giá bày sách kia. Đối với hắn mà nói, giá trị của những quyển sách này thậm trí còn cao hơn cả những tủ trữ vật ở bên cạnh!

Thời gian ở Thục Sơn, việc Lăng Tiêu thích làm nhất là ngâm mình ở bên trong tàng kinh các, ngẩn ngơ qua rất nhiều ngày, nếu không thì cũng không có khả năng có thể đọc lướt rất nhiều phương diện tri thức như vậy.

Đập vào ánh mắt Lăng Tiêu trước tiên là những quyển sách này... vô cùng nặng, nếu dùng một tay chỉ có thể miễn cưỡng cầm lên được, hơn nữa chất liệu của nó... không ngờ được chế tạo từ kim loại!

Vạn năm không hỏng! Lăng Tiêu thầm cảm thán một câu, sau đó mở ra, thấy mặt trên là một bức tranh với đủ các loại động vật và thực vật, bên cạnh còn kèm giới thiệu chi tiết về các loại động thực vật này. thời gian hắn ở học viện đế quốc cũng có đọc “Động vật chí” và “Thực vật chí”, nhưng hoàn toàn không giống như ở đây. Lăng Tiêu chấn động trong lòng, bởi vì ở trên bức tranh, mười thứ thì đã có đến bảy, tám đều là thiên tài địa bảo của Tu Chân Giới!

- A, ở đây còn có nhật ký này!

Tống Minh Nguyệt cầm lấy một quyển sách màu đen, ngạc nhiên vui mừng nói, sau đó thi thắm trong miệng:

- Ta vẫn tin tưởng vững chắc, trên Thương Lan đại lục, cây cối hoa cỏ đều có linh tính, chim trời cá nước, nhiều chủng loại phong phú đều có linh tính, nhất định sẽ có những loại vô cùng tốt. Mà ta thì hay đùa giỡn là chính ta sẽ tìm kiếm được biện pháp dùng chúng nó để luyện chế thành đan dược có thể đề cao thực lực! Ta sẽ thành công. ta nhất định có thể thành công!

Tống Minh Nguyệt xem hết một lượt cuốn sách, con mắt liền sáng lên, nhìn Lăng Tiêu nói:

- Đây là do một luyện dược sư cổ xưa lưu lại!

Lăng Tổ lúc này cũng đi tới, vẻ mặt đầy ngạc nhiên vui mừng. Ai cũng biết, một luyện dược sư cổ xưa có ý nghĩa gì. Lăng Tổ tuy rằng không phải người của thế gia ẩn thế, nhưng là người tinh thông khảo cổ, bất cứ ai cũng rõ ràng tầm quan trọng của việc tìm được một di tích do một luyện dược sư cổ xưa lưu lại.

- Xem phần sau viết cái gì. Lăng Tổ thúc giục.

- ừ, xem phần sau nào.

Tống Minh Nguyệt dường như cũng rất nôn nóng, trực tiếp lật tới tờ sau cùng, thì thắm

- Ta có thể cảm giác được, thời gian của ta không còn nhiều. Thân thể ngày càng sa sút, thời gian mỗi lần ra ngoài hái thuốc, qua con sông kia đều làm ta lao lực, thực sự là già rồi. Ngày hôm trước ra ngoài gặp phải vật nhỏ mới tiến cấp, vậy mà cũng dám rống lên hai tiếng trên ta, lẽ nào nó cũng biết hồn ta sắp về thánh vực rồi?

- Thánh vực?

Mấy người ở đây đều nổi lên một nỗi nghi hoặc trong lòng, ngay cả Lăng Tổ, cũng đột nhiên nhin không được mà hỏi:

- Thánh vực là nơi nào?

Dáng vẻ ngẩn ngơ, Tống Minh Nguyệt nhẹ giọng nói:

- Thánh vực, lẽ nào có nơi này thật? Lẽ nào người đã chết thực sự có linh hồn?

Tổng Minh Nguyệt nói xong lập tức ngẩng đầu, sắc mặt nghiêm túc nói với Lăng Tiêu và Lăng Tố:

- Khi ra khỏi động này, hai người nên quên đi toàn bộ những gì ta sắp nói! Bởi vì... một khi cái này lan truyền ra ngoài, sẽ xảy ra đại loạn ngay!

232. Chương 229: Truyền Thuyết Về Thánh Vực

Lăng Tố thản nhiên cười, nói:

-Nếu không tiện thì cũng chẳng cần đâu. Cứ coi như hết thấy chỉ là truyền thuyết hư vô mà thôi.

- Tố tỷ tỷ hiểu lắm ta rồi!

Thần sắc Tổng Minh Nguyệt hơi ngưng lại, hơi xấu hổ nói:

- Không phải Minh Nguyệt cố ra vẻ huyền bí, thật sự là, ... Ai chà, chỉ thật sự là việc này vốn là cơ mật của thể gia ẩn thế quy mô lớn. Quên đi, nơi này đều là người một nhà.

Nói xong, nàng thoáng đảo mắt nhìn lướt qua Lăng Tiêu, sau đó nói:

- Tất cả mọi người biết, mấy vạn năm trước, ở thời đại thượng cổ không chỉ có người luyện võ mà còn có cả những ma pháp sư hùng mạnh. Hơn nữa, truyền thuyết còn nói rằng ở thời đó, Thần vẫn thường xuyên có thể giáng xuống đại lục Thương Lan và kết nối với những người có thực lực đỉnh cao.

Người đó nhận được ý chỉ của thần, sẽ làm một số việc cho thần! Đương nhiên, người đó cũng sẽ nhận được ban thưởng rất hậu! Sau lại, vì tranh đoạt cơ hội tiếp cận thần, những người có thực lực đỉnh cao thường xuyên xảy ra chiến đấu.

Ban đầu, bọn họ thường không muốn ảnh hưởng tới những người thường nên đều tìm tới những nơi hoang tàn vắng vẻ để chiến đấu.

Nhưng sau đó, những cao thủ đỉnh cao đó càng lúc càng nổi giận lẫn nhau, chẳng còn kiêng kị bất cứ chỗ nào. Dần dần, cuộc chiến giữa các cao thủ đổ lan đến giữa những người thường, vì thế tất cả các quốc gia trên đại lục đều tham chiến. Chiến hỏa tràn ngập toàn bộ các ngõ ngách của đại lục Thương Lan, ngay cả nhân loại cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Ngay sau đó, thần của các chủng tộc cũng chiến đấu mãnh liệt với nhau. Lực phá hoại của thần là khó có thể tưởng tượng nổi! Không gian sụp xuống, thế giới hỗn loạn. Cho đến cuối cùng, tạo thành một cục diện không thể văn hồi, toàn bộ đại lục Thương Lan... sụp đổ.

Những cao thủ đỉnh cao của nhân loại đều ý thức được, nếu cứ tiếp tục đánh nhau như vậy, sợ rằng đến cuối cùng, toàn bộ nhân loại, thậm chí tất cả sinh vật trên đại lục Thương Lan đều sẽ bị tiêu diệt sạch!

Bởi vì thần chiến đã khiến cho đại lục Thương Lan tiếp cận bờ vực sụp đổ, hơn nữa hàng trăm năm chiến hỏa của nhân loại đã khiến cho gần như toàn bộ các đại ma pháp sư và võ giả đỉnh cấp đều chết.

Cho nên, nhân loại quyết định ngừng chiến, quyết định phân chia lại địa bàn giữa các chủng tộc! Kể cả thú tộc của Tần Cách, tất cả chủng tộc đều đồng ý với đề nghị này. Nhưng Thần đã nổi giận thì căn bản là không thể thỏa hiệp, vì vậy họ tiếp tục xúi giục các chủng tộc khai chiến với nhau... Họ đều muốn duy trì tín ngưỡng của mình duy nhất trên đại lục. Vì thế, chiến tranh lại bắt đầu lần nữa. Cuộc chiến này dài mấy trăm năm khiến sau đó, toàn bộ văn minh nhân loại gần như hao tổn không còn gì, bởi vì ở thời cổ đại, Thần là tín ngưỡng cao nhất của người!

Ở thời đại đó, không có bất cứ ai dám nói không đối với Thần!

Một đoạn truyền thuyết thượng cổ được thuật lại theo giọng kể êm tai của Tổng Minh Nguyệt. Nàng nhìn về mặt khiếp sợ của Lăng Tố và vẻ suy nghĩ của Lăng Tiêu, nói tiếp:

-Cho đến khi chiến tranh kéo dài hơn một ngàn năm, các chủng tộc gần như không còn cường giả nào nữa, nhưng thù hận giữa các chủng tộc cũng đã sâu đậm đến mức không thể nào hóa giải nổi! Nhưng với số

lượng và thực lực của mình, nhân loại rốt cục cũng đã yên ổn làm bá chủ tại đại lục Thương Lan. Tất cả các chủng tộc khác, bao gồm cả Long tộc, Tinh Linh Tộc, còn có Thú tộc ... Từ từ, tất cả đều lui về giữ một phương, không tiến vào lãnh địa của nhân loại nữa,

Mà đồng thời, trong nhân loại xuất hiện một nhân vật chói lọi. Ông ta tự xưng tên là Thánh Vực, lợi dụng vài năm ngắn ngủn đã tu luyện võ đạo tới đỉnh cao, sau đó dùng thời gian ba mươi năm, thống nhất toàn bộ đại lục Thương Lan, cũng chính là đông đại lục của chúng ta hiện giờ, thống nhất tiền tệ, hệ thống đo lường, v.v... Cho đến tận hôm nay, đại lục tuy rằng đã phân chia thành rất nhiều quốc gia nhưng tiền vẫn thống nhất chính là vì kỷ niệm Thánh Vực Đại Đế!

Thánh Vực Đại Đế ghét nhất một thứ... chính là Thần!

Khi nói tới đây, giọng của Tổng Minh Nguyệt trở nên nhỏ xuống, còn hơi run rẩy, nói:

-Hiện tại...mọi người có biết vì sao ta lại cẩn thận như vậy không?

Lăng Tổ vẻ mặt khó tin nhún vai, khẽ thở dài

-Nghe như thể truyện thần thoại. Tuy nhiên, ta đã nghiên cứu rất nhiều sách vở, văn học cổ, đều không hề nhìn thấy gì liên quan tới “Thánh Vực”. Hai chữ này...

-Đúng vậy! Bởi vì đại lục ban đầu là một vùng nguyên vẹn, bị chia thành hai mảnh đại lục lớn, ở giữa là ngàn dặm đại dương mênh mông! Tuy rằng ngẫu nhiên vẫn có thuyền vượt qua nhưng liên hệ giữa hai đại lục cực kỳ ít. Chỉ biết rằng, người ở bên kia đại lục không giống với chúng ta bên này, cả diện mạo, nước da đều không giống! Ha ha, sau khi thống nhất đại lục, Thánh Vực Đại Đế phẫn nộ vì đại lục bị phá thành nhiều mảnh, liền hạ lệnh cho toàn bộ người trong nước, lúc đó cũng là toàn bộ đông đại lục, phá hủy toàn bộ các Thần miếu, không cho bất cứ ai tín ngưỡng Thần! Ông ta nói, nếu không có tín ngưỡng của nhân loại, Thần sẽ bị mai một rất nhanh! Lúc đó, lời nói này quả thực quá mức đại nghịch bất đạo! Nhưng uy vọng của Thánh Vực Đại Đế đã đạt tới đỉnh cao, dù rằng mọi người rất sợ hãi khi nghe ông ta nói, nhưng đều không thể không nghe. Sau mấy trăm năm, trên khắp đại lục, không còn thấy bất cứ một Thần miếu nào nữa.

Nghe nói, một tòa duy nhất không bị tổn hại lại là tòa Thần Miếu được dựng nên ở thời điểm Thần chiến tại Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn!

-Vậy Thánh Vực đó là xảy ra chuyện gì?

Lăng Tổ nắm rất vững những nguyên tắc khảo cổ học, chưa thể dễ dàng chấp nhận truyền thuyết mà Tổng Minh Nguyệt vừa kể. Nhưng Lăng Tiêu thì khác, hắn đến từ một thế giới khác, biết rõ con người sau khi chết đi vẫn còn có linh hồn! Người thường có thể trải qua địa phủ để chuyển thế đầu thai, căn cứ theo số kiếp của mỗi người để xác định kiếp sau là người hay là súc vật. Mà người tu chân nếu chết bởi binh khí thường, vẫn có thể giữ được trí nhớ, chuyển thế trùng tu!

Nếu là như thế, như vậy trên đại lục Thương Lan chắc chắn cũng tồn tại địa phủ. Nhưng thế giới này dư thừa linh khí như vậy lại không có ai đắc đạo phi thăng, khiến Lăng Tiêu vô cùng khó hiểu.

Nghe Tổng Minh Nguyệt nói xong, trong lòng Lăng Tiêu dường như ngộ ra một số điều gì đó. Thoạt nhìn, vị Thánh Vực Đại Đế kia có lẽ là một cường giả tuyệt thế, hàng nghìn đường lớn, đều có thể thành tiên! Đạo là ở trong tâm mỗi người, mỗi người đều có đạo của mình. Cho nên, thế giới này có lẽ chỉ có một mình Lăng Tiêu là người tu chân, nhưng chưa chắc đã chỉ một mình hắn đắc đạo!

Bởi vì cho dù trên thế tục giới, có những người làm được những việc thiện lớn, nhân phẩm tốt đẹp, được mọi người sùng bái, tôn làm thánh nhân. Cho dù người đó không có tu vi gì, vẫn có thể nương theo tín ngưỡng của vô số người mà đắc đạo phi thăng!

233. Chương 229: Truyền Thuyết Về Thánh Vực (2)

Lúc này Tổng Minh Nguyệt nói tiếp:

-Sau khi hoàn toàn chặt đứt tín ngưỡng của nhân loại đối với Thần, Thánh Vực Đại Đế lại cảm thấy trong nhân loại có quá nhiều kẻ mạnh sẽ ảnh hưởng rất lớn tới cuộc sống của người thường! Thậm chí nếu sau này ông ta chết đi, như vậy vương quốc này rất có thể sụp đổ rất nhanh. Thánh Vực Đại Đế biết điều này không quá quan trọng, nhưng việc những người luyện võ cao cấp quá nhiều thế tục cũng là rõ ràng. Cuối cùng Thánh Vực Đại Đế rốt cục hạ quyết định, tự hy sinh bản thân, hóa thành một địa phương thần kỳ, mở ra một không gian!

Khi đó, nhân loại đã không còn ma pháp sư mà tất cả đều là người luyện võ tu luyện kiếm kỹ.

Cho nên, khi những người luyện võ này tiến tới Thánh cấp, cũng chính là tu vi từ Kiếm Thánh trở lên, đều tự động bị hút vào trong Thánh Vực! Mà bản thân Thánh Vực Đại Đế lại hóa thành ... Thánh vực pháp tắc chí cao vô thượng!

Cho nên, sau thời kỳ thượng cổ, gần như mọi người chết đều không nói là về với đất hay về trong vòng tay của Thần, mà nói “hồn về Thánh Vực”!

-Nói như thế, 300 năm trước, Kiếm Thánh Vân Chi Lan cũng đi vào Thánh Vực sao?

Đôi mắt xinh đẹp của Lăng Tổ mở to nhìn Tống Minh Nguyệt. Nàng ngạc nhiên vì sao Tống Minh Nguyệt lại biết loại chuyện bí ẩn như vậy. Nhưng nghe lời kể rất khẳng định của Tống Minh Nguyệt, có thể thuyết minh rằng, Tống Minh Nguyệt cho rằng những gì mình kể đều là sự thật, mà không phải truyền thuyết!

Tống Minh Nguyệt thần nhiên gật gật đầu, nói:

-Đương nhiên, nếu lịch sử ghi lại không có vấn đề gì thì đúng là như thế!

-Lịch sử ghi lại, vì sao ta lại chưa từng được xem nhỉ? Lăng Tổ như đang tự nói với mình.

Tống Minh Nguyệt mở túi nước ra, uống một ngụm rồi nhàu mồm nói:

-Giữa thời thượng cổ và thời hiện đại có một khoảng trống rất lớn! Khoảng trống đó gần như không hề có tư liệu lịch sử nào ghi lại.

Lăng Tổ gật đầu nói:

-Đúng vậy, quả thật là như thế. Bất kể chúng ta cố gắng thế nào đều không hề tìm thấy chút tư liệu nào liên quan tới khoảng thời gian đó.

Tống Minh Nguyệt nói:

-Nhưng có truyền thuyết nói rằng, Thần không cam lòng bị nhân loại lãng quên đi, vì vậy liền liên hợp lại, phân thân giáng xuống nhân thế, mưu toan khôi phục thần cách, sau đó hủy diệt hết thảy tư liệu có liên quan tới Thánh Vực. Nhưng những kẻ mạnh trong Thánh Vực bắt đầu phản kích. Tuy rằng một người không bao giờ là đối thủ của thần nhưng nhiều kiến cán chết voi, đến cuối cùng, phân thân của Thần bị đánh chết.

Tuy nhiên cũng bởi vậy mà mang đến thương tổn rất lớn cho nhân loại, cho nên hơn một ngàn năm sau, nhân loại gần như trở về trạng thái nguyên thủy. Sau đó, có người tìm được phế tích sau chiến tranh, cũng chính là nơi mà chúng ta gọi là... di tích thượng cổ. Từ những phế tích đó, họ chiếm được đủ loại công pháp, kiếm kỹ, tài liệu luyện đan và những thứ hữu dụng gì đó... Vì thế... mới bắt đầu phát triển lại. Những điều này ghi lại trong gia tộc hải vực Tống gia ta, cho nên ta cũng không dám khẳng định tất cả nhân loại đều như vậy.

Lăng Tổ lúc này hơi thất hồn lạc phách, gật gật đầu. Bất kể ai sống tới hơn hai mươi năm, tự nhiên gặp phải nhân sinh quan và thế giới quan bị đảo điên, đều khó có thể chấp nhận nổi. Hơn nữa Lăng Tổ luôn luôn yêu thích khảo cổ, luôn coi việc nắm giữ tri thức lịch sử là chính sự, không ngờ hôm nay bị cô bé Tống Minh Nguyệt kể cho một câu chuyện, khiến cho đầu óc mơ hồ. Nhưng trong lòng Lăng Tổ lại có một tín hiệu mãnh liệt nói rằng, những gì Tống Minh Nguyệt vừa nói mới là lịch sử chân chính!

Lăng Tiêu lúc này nói:

-Ta cảm thấy nhưng gì Tống huynh nói có thể tin được tới 90%.

Dù sao đã mấy ngàn năm rồi, ngay cả những người cầm quyền ở các quốc gia trên đại lục cũng do những thế gia ẩn thế duy trì, chống đỡ, như vậy lịch sử không phải do bọn họ tùy ý viết ra hay sao? Còn nữa, tỷ tỷ, có phải đây là di tích thượng cổ đầu tiên mà tỷ khai quật được không?

Lăng Tổ cười khỏ gật gật đầu nói:

-Nếu không phải vì bệnh tình của đệ, có lẽ ta sẽ chẳng thể nào tìm được nó!

Lăng Tiêu cảm động nói:

-Cho nên có lẽ chúng ta nên xem kỹ những tư liệu, văn kiện ở đây, biết đâu lại có thể xác minh được lời Tống huynh là thật hay là giả.

Tống Minh Nguyệt thản nhiên cười nói:

-Ta cũng hy vọng được nghiệm chứng dù ta vẫn luôn cho rằng những gì ta nói là sự thật!

Lúc này Tần Cách đang chán nản dựa vào một góc ngủ gà ngủ gật. Gã chẳng thèm để ý mọi người nói gì. Tuy rằng gã khá thông minh, thậm chí còn thông minh không kém gì nhân loại, nhưng Tần Cách lại có một nhược điểm trí mạng, đó là gã không biết chữ.

Là một thú nhân không có văn hóa, gà chỉ có thể ngủ để giết thời gian, bởi vì chỉ cần vừa xem qua một quyển sách là gã đã cảm thấy choáng váng đầu.

Hai vành tai Tần Cách đột nhiên giật giật, dường như cảm giác ở rất xa bên ngoài có động tĩnh, tuy nhiên lại khôi phục yên tĩnh rất nhanh. Tần Cách cũng không quay trở lại thông đạo tắm tối kia, bởi vì nếu có ai tiến vào, hán sẽ phản ứng ngay lập tức.

Ba người Lăng Tiêu tốn mất một ngày mới xem được hết tất cả các tư liệu, văn tự. Tuy rằng tuyệt đại đa số tư liệu không đề cập tới Thánh Vực nhưng trong cuốn nhật ký lại thường xuyên xuất hiện mấy chữ “Thánh Vực Đại Đế lịch niên”

Như vậy là đủ để thuyết minh, chắc chắn là có tồn tại Thánh Vực Đại Đế!

Nhưng ở thư viện đế quốc, Lăng Tổ chưa từng bao giờ thấy tư liệu về ông ta. Có lẽ đúng như Tống Minh Nguyệt nói, sự thật đã bị những siêu cấp thế gia ẩn thế che giấu đi rồi.

Có lẽ, xuất phát từ nhiều mục đích, bọn họ không hy vọng nhân loại bình thường biết tới sự tồn tại của Thánh Vực!

Từ lời răn dạy của tổ tiên, Tống Minh Nguyệt cũng có thể thấy được điểm này.

Trước khi kể những điều này, Tống Minh Nguyệt đã tự nhủ: Lăng Tiêu là ân nhân cứu mạng cha ta! Nếu không có Lăng Tiêu, ta liền không có phụ thân! Ta mà không nói, với thực lực của mình, sớm muộn gì cũng có một ngày, Lăng Tiêu sẽ biết chuyện này. Nếu đã như vậy, thà nói ra còn có được một ân tình lớn!

Điều này cũng không thể nói Tống Minh Nguyệt giáo hoạt, mà chỉ có thể nói đây là suy nghĩ thường tình của con người mà thôi.

Tuy rằng không tìm được kiếm kỳ, công pháp linh tinh gì đó trong các tài liệu, sách vở ở đây, nhưng biết được một bí mật kinh người, Lăng Tiêu cũng không hề thấy là ít. Từ trong nhật ký, hán đọc thấy chủ nhân ở đây có thực lực phi thường, ma thú bậc bảy kêu là con thú nhỏ... vậy rất hiển nhiên, khi ở thời kỳ thực lực cường thịnh, ma thú bậc bảy không hề được ông ta để vào mắt!

Theo phân chia của nhân loại, ma thú bậc bảy ít nhất cũng có thực lực Kiếm Hoàng. Hơn nữa, ma thú bình thường vẫn mạnh hơn so với những người luyện võ đồng cấp. Nói cách khác, vị luyện được sư này ít nhất cũng có thực lực trên Kiếm Hoàng, có lẽ là một Kiếm Tôn! Lăng Tiêu thâm tán thưởng trong lòng. Xem ra ở thời thượng cổ có không ít thế gia mạnh mẽ, người luyện võ cổ thực lực cao cường rất đông đảo, xuất hiện lớp lớp!

Vừa suy nghĩ, Lăng Tiêu vừa tiện tay mở một cái ngăn trữ vật. vốn không hề có hy vọng gì, nhưng vừa nhìn thoáng qua, Lăng Tiêu liền trở nên ngơ ngẩn!

234. Chương 230: Lộ Không Gian.

Bên trong ngăn trữ vật là hơn ba mươi cây Tử Bối Thiên Quỳnh xếp ngăn nắp!

Thiên tài địa bảo!

Hơn nữa mức độ tươi mới không ngờ giống như được thảo vừa mới được hái xuống. Thậm chí, Lăng Tiêu còn có thể cảm giác được trên Tử Bối Thiên Quỳnh phát ra linh khí mệnh môn.

Lăng Tiêu hít một hơi thật sâu, một cảm giác lạnh như băng dâng lên từ dưới cùng sống lưng, lên đến tận sau gáy, khiến hắn không kim nổi rùng mình một cái

-Lăng huynh, làm sao vậy?

Tống Minh Nguyệt ở bên cạnh thấy vậy thân thiết hỏi. Vì e ngại nên Tống Minh Nguyệt cũng không tò mò mở mấy ngăn trữ vật ở đây ra, thậm chí còn tránh ra xa.

-Đệ đệ, đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Tổ cũng lưu luyến buông một quyển tạp ký trong tay ra. Đối với nàng, bất cứ thứ gì cũng không thể so sánh nổi với giá trị của những tư liệu này. Bất cứ quyển sách nào ở đây lọt ra ngoài đều chắc chắn gây ra chấn động rất lớn.

- Ha ha, không có việc gì, không có việc gì!

Trên mặt Lăng Tiêu lộ ra một nụ cười không được tự nhiên. Đây là lần đầu tiên hắn cảm giác trong lòng thiếu tự tin như thế này. Lăng Tiêu vốn là người tu chân, tu đại đạo, căn bản là không sợ thần quỷ.

Nhưng lúc này, hắn lại cảm giác giữa bóng tối đang có một đôi mắt chăm chú nhìn mình.

Được liệu từ vạn năm trước sao có thể bảo trì được mới mẻ như thế này?

Việc này....Việc này quả thực không thể nào xác định nổi!

Hay là vị luyện được sư hùng mạnh đó vẫn đang còn sống đến tận bây giờ? Lăng Tiêu suy nghĩ, cảm thấy không thể nào tin nổi.

Ở Tu Chân Giới, sau khi trúc cơ, đại khái có thể sống được 150 đến 200 tuổi. Nếu trước khi hết tuổi thọ mà có thể đột phá đến Dung Hợp kỳ, như vậy, lại gia tăng thêm 200 năm tuổi thọ. Nói cách khác, người tu chân Dung Hợp kỳ, đại khái có thể sống được 400 năm.

Đột phá Dung Hợp kỳ, tiến vào Tâm Động kỳ, ít nhất có thể sống được đến 600 năm, lâu nhất là 1000 năm. Nói cách khác, hiện giờ Lăng Tiêu đã đột phá tới Tâm Động sơ kỳ, vậy sẽ sống lâu hơn rất nhiều so với những người luyện võ có thực lực tương đương trên đại lục Thương Lan.

Bình thường, thực lực Tâm Động kỳ đại khái tương đương với Ma Kiếm Sư. Đương nhiên, người tu chân có hàng vạn hàng nghìn đạo pháp, có vô số thủ đoạn, nếu thực sự là đánh nhau, Tâm Động kỳ chắc chắn sẽ thắng Ma Kiếm Sư, nhưng tu vi Tâm Động kỳ bình thường khẳng định là không bằng được Kiếm Tông.

Kim Đan kỳ, có thể nói là một vách núi lớn của người tu chân. Có vô số người tu chân đều gục ngã trước cửa lớn này. Ngược lại, nếu đột phá Kim Đan, cũng như thể đắc đạo vậy.

Bởi vì người tu chân Kim Đan kỳ ít nhất có thể sống được 3000 năm! Trong mắt người thế tục giới, người tu chân Kim Đan kỳ có thể nói chính là thần tiên! Khi đó họ có đại pháp lực, thậm chí dời non lấp biển, hủy thiên diệt địa!

Thực Sơn kiếm tu khi đạt tới Kim Đan kỳ, có thể ngự kiếm phi hành, uy lực một kiếm có thể chém cả một ngọn núi thành bùn đất là chuyện rất bình thường.

Mà ở đại lục Thương Lan, Kiếm Tông đã không còn là đối thủ của người tu chân Kim Đan kỳ, thậm chí bị bỏ lại rất xa!

Cho dù là một Kiếm Hoàng, đánh nhau với người tu chân Kim Đan kỳ, nếu dùng kiếm kỹ đơn thuần, trên cơ bản rất khó xúc phạm được tới chân nguyên hộ thể của người tu chân!

Lăng Tiêu chưa được biết thực lực Kiếm Tôn ở thế giới này như thế nào, nhưng hán cảm thấy, khi mình tu luyện được tới Kim Đan kỳ, cho dù là đối mặt với cao thủ cấp Kiếm Tôn, cũng đủ sức đánh một trận. Hơn nữa, tới lúc đó, cho dù không thể thắng nổi đối phương, đối phương cũng chưa chắc có thể dễ dàng đánh mình bị thương.

Huống chi, giờ phút này tâm tình và tinh thần lực của Lăng Tiêu. đã đạt tới đỉnh Kim Đan kỳ!

Có điều lúc này muốn tiến thêm nữa cũng rất khó, bởi vì thực lực bản thân không thể tăng lên. Lăng Tiêu vẫn chưa thể nào cảm ngộ được loại lực lượng này, trừ phi khi nào đột phá lên tới Kim Đan kỳ. tâm tình mới có thể lại tăng lên.

Thông qua những tin tức thu được, Lăng Tiêu cảm thấy cao thủ Kiếm Tông nhiều nhất không sống lâu hơn 300, 400 năm. Như vậy Kiếm Hoàng cao hơn một bậc, hẳn cũng không vượt quá 500 năm.

Nghe Tống Minh Nguyệt nói, ông nội của ông nội gã (DG: lúc này Lăng Tiêu vẫn nghĩ Tống Minh Nguyệt là đàn ông) là cao thủ cấp Kiếm Tôn. Mà ông nội của Tống Minh Nguyệt hiện nay đã hơn 200 tuổi, vì vậy ông nội của ông nội gã cũng không thể hơn 500 tuổi cho dù là có muộn con hết mức. Như vậy cao thủ Kiếm Tôn có thể sống tới ngàn năm!

Nếu lên nữa, cũng chỉ có kẻ mạnh cấp Kiếm Thánh!

Nhưng...người luyện võ cấp Kiếm Thánh chẳng phải đều vào Thánh Vực sao? ít nhất... Tống Minh Nguyệt nói là như vậy!

Chẳng lẽ chủ nhân nơi đây đã đột phá Kiếm Thánh đạt tới Kiếm Thần? Lăng Tiêu bỗng nhiên cảm thấy ý nghĩ của mình rất buồn cười, bởi vì ở Tu Chân Giới, tu luyện thành nguyên anh, được xưng là bất tử bất diệt, trên trời dưới đất đều có thể đi, thậm chí có thể đột phá ranh giới của tinh cầu, bay trong vũ trụ!

Nhưng Lăng Tiêu lại biết, không phải người tu chân Nguyên Anh kỳ nào cũng khoa trương như vậy! Bọn họ sống quả thật rất lâu! Hơn nữa, trong cơ thể ngưng kết thành nguyên anh, cũng tương đương với sinh mệnh thứ hai của bọn họ! Nhưng căn cứ theo ghi chép của các thế hệ Thực Sơn, người tu chân Nguyên Anh kỳ sống lâu chừng 8000 tới 10.000 năm!

Nói cách khác, người tu chân tu luyện ra nguyên anh cũng chỉ sống tới một thời gian hữu hạn! Mọi người hao hết tâm tư đi tu tiên?

Thành tiên...chẳng phải đều vì muốn trường sinh hay sao?

Chẳng lẽ chủ nhân nơi đây đúng là một người tu chân tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh kỳ? Ông ta đã sống vạn năm, vừa mới thu thập chỗ thiên tài địa bảo gần đây sao?

Lăng Tiêu cười khổ lắc lắc đầu, thầm nghĩ sao có thể như thế. Căn cứ theo nhật ký này, lần cuối cùng ghi chép đã dừng lại ở vạn năm trước, hơn nữa, Lăng Tiêu càng có khuynh hướng cho rằng chủ nhân nơi này thực lực đột phá, đã tiến vào Thánh Vực!

Nhưng những thứ trước mắt này thì giải thích thế nào?

Lúc này, Lăng Tổ bỗng kêu lên sợ hãi khiến Lăng Tiêu tỉnh lại. Hắn vội vàng quay lại hỏi tỷ tỷ:

- Làm sao vậy?

Lăng Tổ sắc mặt ửng đỏ, nhìn thoáng qua Tống Minh Nguyệt, có chút ngượng ngùng nói:

- Ta thấy đệ ngăn người liền suy nghĩ xem trong ngăn chứa đồ này đựng những gì khiến đệ kinh ngạc như vậy. Kết quả là đầu ta như bị kim đâm, tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng cảm giác này ...Thật đáng sợ!

-A?

Lăng Tiêu hơi hơi nhíu mày, sau đó nhìn tỷ tỷ hỏi:

-Mọi người có ai nhìn thấy trong này có thứ gì không?

Lúc này Tống Minh Nguyệt mới đi vào, về mặt hồ nghi nhìn Lăng Tiêu, sau đó nói:

- Huynh không có việc gì chứ? Trong đó rõ ràng là trống rỗng mà!

Lăng Tổ cũng đi tới, ngưng thần nhìn lại, sau đó cũng lắc đầu nói:

- Chẳng thấy gì cả!

- Tần Cách! Người lại đây!

Lăng Tiêu gọi Tần Cách đang dựa đầu vào tường ngủ gà ngủ gật.

Khóe miệng Tần Cách vẫn còn vương một chút nước dãi, đại khái là đang mơ được ăn món ngon nào đó. Nghe thấy Lăng Tiêu gọi, Tần Cách ngẩng đầu lên, ánh sáng của những viên dạ minh châu trên nóc hang chiếu xuống cái đầu trọc của gã, phản chiếu ánh sáng lập lờ.

-Thiếu gia, gọi ta có việc gì?

Tần Cách đỉnh đạc đi tới, bỗng nhiên thấy chiếc ngăn chứa đồ, hơi nhíu mày hỏi:

-Đây là thứ gì? Dược liệu à? Sao ta chưa từng thấy bao giờ nhỉ?

-Người có thể nhìn thấy? Lăng Tiêu ngạc nhiên vui mừng hỏi.

-Đương nhiên có thể!

Tần Cách đương nhiên gật gật đầu, sau đó nhìn thoáng qua Lăng Tổ và Tống Minh Nguyệt, nghi hoặc hỏi:

- Họ không thấy sao? Thứ này... hình như phải dùng một ít lực lượng tinh thần!

- A ... Lọ không gian!

Về mặt Tống Minh Nguyệt cực kỳ rung động, ánh mắt cực kỳ biến hóa nhìn những chiếc ngăn trữ vật này như thề một kẻ cả đời bần cùng, bỗng nhiên gặp một đồng kim tệ chất đồng trước mặt.

-Lọ không gian? Là tuyệt tác đỉnh cao của đại ma pháp sư và luyện kim sư thời đại thượng cổ?

Lăng Tổ nhìn Tống Minh Nguyệt, nhẹ giọng hỏi.

Tống Minh Nguyệt hơi kinh ngạc nhìn thoáng qua Lăng Tổ, sau đó gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy, đây chính là lọ không gian, tuyệt tác đỉnh cao của đại ma pháp sư và luyện kim sư thời đại thượng cổ! Không ngờ, không ngờ có thể gặp được ở nơi này, trời... thật là... Rất kinh người! Lăng huynh, tinh thần lực của huynh không ngờ đạt tới trình độ Kiếm Tông? Chẳng trách... nhiều Ma Kiếm Sư như vậy đấu với một mình huynh, áp lực của chúng chẳng hề có tác dụng gì? Chẳng trách huynh không hề coi chúng ra gì?

- Kiếm Tông..... Tinh thần lực?

Đầu óc Lăng Tổ như xoay chuyển, ngạc nhiên nhìn tam đệ của mình, trong lòng thầm hô: Trời, chỉ trong một năm ngắn ngủn, tam đệ lại đạt được kỳ ngộ như thế! Việc này quả thực khiến người ta vô cùng kinh ngạc!

Đến lúc này, Lăng Tiêu mới đại khái nắm được, hóa ra một loạt những ngăn trữ vật nhìn có vẻ rất bình thường này lại cùng một loại với nhẫn không gian, đều là những chiếc lọ không gian!

Nhưng cho dù là nhẫn không gian, cũng không có khả năng nghịch thiên bảo trì thiên tài địa bảo đến vạn năm vẫn còn mới mẻ như thế này! Lăng Tiêu nhìn chiếc nhẫn trên tay, trầm nghĩ, nếu cho thiên tài địa bảo vào đó, cũng chỉ bảo trì được khoảng chỉ mấy trăm năm mà thôi.

Dường như nhận thấy sự nghi hoặc của Lăng Tiêu, Tống Minh Nguyệt khẽ nói:

- Lăng huynh vừa mới giật mình, có phải vì sự bảo trì như mới của những thứ bên trong không? Ta tin tưởng Tổ tỷ tỷ có thể trả lời vấn đề này!

Lăng Tổ hơi đỏ mặt, ở cùng chỗ với ba người này khiến lòng tự tin của nàng luôn bị đả kích!

Cả đám này đều phải dừng từ “thực lực biến thái” để hình dung! Từ nhỏ tới lớn, nàng vẫn sùng bái nhất là phụ thân, nhưng trước mặt ba người này, có lẽ phụ thân còn không có nổi cơ hội xuất thủ! Cho nên, nàng

vẫn vẫn duy trì sự trầm mặc. Lúc này thấy Tống Minh Nguyệt tinh tế nhận ra tâm tư của mình, Lăng Tổ khẽ mỉm cười cảm kích nhìn nàng.

Nhưng trong mắt Lăng Tiêu lại biến thành hai người này liếc mắt đưa tình, chắc chắn có gian tình... Cho nên người đời vẫn nói, cho dù là thiên tài vẫn thỉnh thoảng có lúc ngớ ngẩn.

Lăng Tổ khẽ gạt mấy sợi tóc phát phơ rũ trên trán, sau đó nói:

- Căn cứ một ít ghi chép, chỉ những ma pháp sư hùng mạnh thời thượng cổ mới có thể luyện chế nhẫn không gian. Pháp sư càng hùng mạnh thì dung lượng của nhẫn không gian càng lớn! Nhưng trên thực tế, loại lọ không gian này cũng không có dung lượng quá lớn, tuy nhiên lại cần phải có cả hai loại bản lĩnh đại ma pháp sư và luyện kim đại sư mới có thể làm được!

Lăng Tổ nhìn thoáng qua đệ đệ, sau đó nói tiếp:

- Bởi vì... những thứ cất ở bên trong loại này lọ không gian này, về mặt lý thuyết.... có thể bảo tồn muôn đời!

235. Chương 231: Thu Hoạch Lớn.

- Cái gì!

Lăng Tiêu không kìm nổi ngạc nhiên thán phục, không thể giữ nổi vẻ thông dong bình tĩnh. Nhân Dịch Châu là trang bị trữ vật có thể giữ cho vật cất trong đó được mãi mãi bảo trì như mới, cũng là bảo vật hiếm có. Túi trữ vật tầm thường của người tu chân chứa loại thực vật thiên tài địa bảo này trong vòng 300-500 năm là không thành vấn đề. Nhưng đã nhiều năm như vậy, trừ phi chuyên môn vi thiên tài địa bảo, dùng tinh thạch làm một cái “Tụ linh trận” để bảo trì công hiệu của thiên tài địa bảo không bị hư hao. Nhưng có thể xa xỉ đến dùng tinh thạch làm Tụ linh trận để duy trì thiên tài địa bảo, phóng mắt nhìn khắp Tu Chân Giới, có lẽ sẽ không thấy ai!

Mà thế giới này không ngờ lại có lĩnh vực không gian trữ vật phát triển toàn diện tới mức siêu việt Tu Chân Giới khiến trong lòng Lăng Tiêu quả thực rất kinh ngạc.

Thoạt nhìn, chỉ cần đồng ý nghiên cứu, bất kể là lĩnh vực nào cũng có thể phát triển đến mức tận cùng của con người! Ở Tu Chân Giới, tuy rằng người tu chân sống lâu gần như vô hạn nhưng trên thực tế, bọn họ mỗi ngày đều suy nghĩ xem nên tu luyện thể nào, làm thế nào để đắc đạo thành tiên! Một lần bế quan liền vài năm, thậm chí vài trăm năm cũng có rất nhiều!

Ai cũng có sở trường sở đoản... Có lẽ điều này rất đúng! Nghĩ vậy, trong lòng Lăng Tiêu trở nên thoải mái, đồng thời cũng yên lặng tỏ vẻ kính trọng người có thể chế tạo ra loại lọ không gian kỳ diệu này.

Trong đôi mắt Lăng Tổ lộ ra sắc thái si mê, nhẹ nhàng vuốt ve bên ngoài lọ trữ vật, tán thưởng nói:

- Vị đại sư này quả nhiên có nét độc đáo, luyện cái lọ không gian này thành một ngăn tủ bình thường, phải cần thận tra xét mới biết. Đây đâu phải là mộc chế, rõ ràng là dùng kim loại chế tạo nhẫn không gian để làm ra.

Tống Minh Nguyệt cũng cảm thán mãi, nhìn một hàng ngăn tủ trữ vật xếp dài chừng hơn mười thước, cao hơn hai thước, nói:

- Người này quả là có vốn liếng lớn! Tùy tiện lấy ra một khối nhỏ trong đồng kim loại này đều có thể chế tạo ra một chiếc nhẫn không gian vô giá! Thế mà ở đây... quả thực khiến người ta khó có thể tin

Hai người đang cảm thán, Lăng Tiêu lại nghĩ tới một vấn đề “Thứ này lớn như vậy, làm thế nào để mình có thể mang nó đi?” hần liền thuận miệng hỏi:

- Chẳng lẽ chủ nhân nơi đây ngoài thân phận được sư còn kiêm cả đại ma pháp sư và luyện kim đại sư sao?

Lăng Tổ và Tống Minh Nguyệt nhất tề lắc đầu, Tống Minh Nguyệt thản nhiên cười nói:

- Chưa chắc! Chúng ta vừa xem xét thấy vị được phẩm đại sư này chẳng hề có nói tới chút gì về ma pháp và luyện kim. Ta nghĩ, có lẽ lọ không gian này chính là do người khác tạo ra, đưa cho ông ta dùng! Bởi vì dù là thời cổ đại, một gã được phẩm đại sư cũng đều được tất cả mọi người tôn kính!

Lăng Tổ cũng gật gật đầu, nói:

- Điểm thần kỳ nhất của loại lọ không gian này chính là có thể giữ cho tất cả những gì cho vào trong đó được mới nguyên, đương nhiên, sinh vật sống chắc chắn không sống được bao lâu! Còn điểm thần kỳ thứ hai của nó chính là có thể thu nhỏ hơn để có thể mang đi!

Lăng Tổ nói xong, sau đó nhìn Lăng Tiêu nói:

- Nhưng điều này phải dựa vào đệ thôi!

Tống Minh Nguyệt đứng bên cạnh nhìn vẻ mặt khó hiểu của Lăng Tiêu, cười nói:

- Huynh thử xem, xuất tinh thần lực ra xem có thể bao lấy toàn bộ dây tử trữ vật này không. Nếu có thể, vậy chúc mừng huynh, trữ vật không gian cấp thần khí này là của huynh!

Trong lòng Lăng Tiêu cười ha hả, tâm tự nhủ: khổng chế tinh thần lực trong mắt người luyện võ ở đại lục Thương Lan có vẻ cực kỳ khó khăn, nhưng trong mắt mình, đó quả thực chính là một bữa ăn sáng! Hơn nữa, điều Lăng Tổ vừa mới nói khiến lòng Lăng Tiêu trở nên thư thái hơn rất nhiều, lọ không gian của đại lục Thương Lan tuy rằng thần kỳ, nhưng cũng không thể giữ được sinh mạng của vật còn sống quá lâu, mà túi trữ vật của Tu Chân Giới lại có thể thu sinh vật cấp bậc thấp hơn vào túi của mình, ít nhất nhét trong đó vài năm là không hề có vấn đề!

Đương nhiên, nếu người khác lấy luôn cả túi trữ vật lẫn pháp bảo của người, vậy thì vô phương.

Lăng Tiêu nhắm mắt ngưng thần, tinh thần lực lưu loát sinh động giống như mây bay nước chảy, không hề có gì ngăn trở lan tràn ra bao lấy dây tử trữ vật, thử hướng vào trong nhãn của mình. Trước mắt chợt trở nên trống rỗng.

Lăng Tổ và Tống Minh Nguyệt đều lộ vẻ ngạc nhiên. Ngay sau đó, Lăng Tiêu lại phóng nó ra rồi lại thu vào như thể chơi đùa.

Cứ như thế lặp đi lặp lại 3, 5 lần. Tống Minh Nguyệt nhìn thấy trợn mắt há hốc mồm, đồng thời cười khổ không thôi, tự nhủ, hóa ra Lăng Tiêu nhìn vậy vẫn có một mặt tinh nghịch thế này. Hành động này thực sự đã nói lên rằng hắn vẫn còn trẻ lắm. Nghĩ tới đó, Tống Minh Nguyệt vội nói:

- Lăng huynh, đồ vật lớn như vậy, khẳng định đặc biệt tiêu hao tinh thần lực, dừng đùa.

Trên thực tế, Lăng Tiêu căn bản là không phải đùa. Hắn chính là đang thí nghiệm xem thu phóng loại đồ vật này có ảnh hưởng gì tới mình hay không mà thôi. Sau thí nghiệm vừa rồi, Lăng Tiêu phát hiện, dưới tinh thần lực cực kỳ tinh chuẩn của mình, thu lọ không gian này rất dễ dàng, căn bản là không lãng phí bao nhiêu lực lượng tinh thần!

Lăng Tiêu cười cười, sau đó mở những ngăn tử ra, nói:

- Tống huynh rất may mắn! Trong ngăn tử này chính là Tử Bối Thiên Quỷ! Nếu tiếp theo chúng ta có thể phát hiện được loại dược liệu khác nữa, như vậy hy vọng khôi phục của lệnh huynh sẽ càng dễ dàng hơn!

- A, thật sự? Mau để ta nhìn xem!

- Trong đôi mắt Tống Minh Nguyệt toát lên vẻ ngạc nhiên vui mừng nói:

- Thật sự là không thể tưởng được, thật tốt quá! Thật tốt quá!

Lăng Tiêu giơ tay lấy từ bên trong tử ra một gốc cây cỏ nhỏ màu 3 tím nhạt, thoạt nhìn cực kỳ tầm thường, nhưng làm cho người ta có " cảm giác rất tự nhiên, dường như đặt biệt hấp dẫn con người.

- Đây chính là Tử Bối Thiên Quỷ? Nếu không phải được huynh chỉ cho, chỉ sợ dù ta có dẫm nát nó dưới chân cũng không thể phát hiện được!

- Tống Minh Nguyệt cười khổ mà nói:

- Thoạt nhìn, những người mà gia tộc phái đi tìm kiếm cũng chưa chắc dễ dàng tìm được loại dược liệu đó.

Tiếp theo, Lăng Tiêu lần lượt mở ra những ngăn tử còn lại. Trừ Tử Bối Thiên Quỷ, còn có Tổ Hình Hoa, Tiểu Cát Bô Quả, Tiểu Thất Tấn Thảo và Hàn Địa Tuyết Liên, toàn bộ đều hiện ra trước mắt Lăng Tiêu.

Còn Tổng Minh Nguyệt lúc này ngạc nhiên vui mừng tới mức không biết nói gì, cuối cùng cúi đầu với Lăng Tổ, đôi mắt ửng đỏ, nói:

- Nếu không có Tổ tỷ tỷ, làm sao có thể dễ dàng tìm được những dược liệu này như thế! Minh Nguyệt xin được thay mặt gia phụ tạ ơn Tổ tỷ tỷ và Lăng huynh!

Lăng Tổ vươn tay, đỡ lấy Tổng Minh Nguyệt, thản nhiên cười, nói:

- Minh Nguyệt quá khách khí rồi. Người biết rõ Thất sắc thành chính là hiểm địa nhưng vẫn đi cùng gia đệ tới tìm cách cứu viện ta, trong lòng ta vô cùng cảm kích! Giờ có thể tìm được những thứ hữu dụng cho lệnh tôn, đó là chuyện tốt! Tất cả chúng ta đều mừng cho người!

Lăng Tiêu nhìn chằm chằm vào những ngăn tủ vừa mở, trong lòng như cuộn trào sóng gió.

Hiện tại, hần căn bản không dám nói gì. Nói vậy, bất kể người của đại lục Thương Lan này có thể luyện chế được những thiên tài địa bảo này thành linh dược hay không, nhưng ít ra từ vạn năm trước, luyện dược sư của đại lục này đã có thể phân biệt được những thiên tài địa bảo! Nếu không... những thiên tài địa bảo trong những ngăn tủ này là từ đâu tới? Trong đó thậm chí còn có nhiều loại mà ngay cả Lăng Tiêu cũng chưa từng nhìn thấy bao giờ, nhưng có thể khẳng định đó chính là dược liệu thiên tài địa bảo.

Nhớ lại nhật ký của vị luyện dược sư, trong lòng Lăng Tiêu không kìm nổi sự kính trọng đối với vị tiền bối từ thời thượng cổ này. Tuy rằng bọn họ vẫn còn trong giai đoạn mò mẫm, nhưng rất hiển nhiên, nếu không có trận thần chiến hàng vạn năm trước, trải qua hàng vạn năm phát triển, rất có thể tiêu chuẩn luyện dược của đại lục Thương Lan đã ở một độ cao mới!

Lại liên tưởng tới việc thực lực của Tần Cách đột nhiên tăng mạnh và tốc độ tu luyện của những thể gia môn phái ẩn thế quy mô lớn. trong lòng Lăng Tiêu cuối cùng hoàn toàn hiểu rõ. Trên đại lục Thương Lan cũng có luyện đan thuật, nếu không sẽ không thể có việc mình vừa mới luyện chế ra Dưỡng Nhan Đan liền bị vô số người chú ý.

Các thể gia môn phái ẩn thế hẳn là đều cố gắng nhắm tới con đường này, một số có thể luyện chế ra đan dược tốt có thể sẽ trở thành thể gia môn phái ẩn thế quy mô lớn, thể gia nhất lưu, thậm chí là thể gia siêu cấp!

Nghĩ vậy, Lăng Tiêu không kìm nổi nhếch miệng cười vui vẻ. Hiểu được điều này, như vậy Lăng Tiêu cũng biết được nên ứng xử như thế nào đối với các thể gia môn phái ẩn thế trong tương lai. Hiện giờ mình không phải tự thoả kèn khen lấy nhưng thực ra có thể tự coi là dược sư hùng mạnh nhất trên đời!

Từ những thiên tài địa bảo lưu trữ của vị thượng cổ tiên hiền này. có thể thấy mục đích của ông ta chính là nghiên cứu mấy thứ này. luyện chúng thành đan dược. Thứ nhất là có thể làm tăng thực lực bản thân, thứ hai là có thể bảo tồn đan dược. Cho dù không có loại lọ không gian kỳ diệu này cũng có thể bảo tồn muôn đời.

Giờ mới đúng là thu hoạch chân chính!

Trong lòng Lăng Tiêu thâm tán thưởng, có nhiều thiên tài địa bảo như vậy, kỳ thật hẳn hoàn toàn có thể trốn luôn ở đây bề quan vài năm, sau khi ra ngoài chắc chắn sẽ có tu vi còn cao siêu hơn cả kiếp trước! Chỉ có điều phụ thân của Tổng Minh Nguyệt vẫn đang chờ đợi, Lăng Tiêu chỉ có thể từ bỏ ý định mê người này, sau đó thu những tủ trữ vật đó vào trong nhẫn.

Trừ năm loại thiên tài địa bảo, còn cần máu của hai loại động vật. một loại là máu của Thiên Niên Giao, một loại là máu của Băng Tinh Thiên Tằm.

Máu của Thiên Niên Giao quả thực là khó khăn, nhưng máu của Băng Tinh Thiên Tằm thì Lăng Tiêu nhớ tới Thiên Tằm Ti Vong ở nơi cực hàn mà Tiểu Sửu lấy được. Nếu không tìm được Băng Tinh Thiên Tằm vậy dùng loại Thiên Tằm sinh sống ở vùng đất cực hàn. hẳn là cũng có thể được! Tuy rằng có thể sẽ khó săn bắt nhưng ít ra là cũng có phương hướng!

Lăng Tổ nhìn Lăng Tiêu nói:

- Tam đệ, có thể... lấy hết những sách vở này đi được không? Lăng Tiêu cười nói:

- Đương nhiên, đệ tin rằng cho dù vị thượng cổ tiên hiền đó biết. cũng sẽ rất vui vẻ cho chúng ta mang đi. Dù sao, chúng ta mang những ý nguyện của ông ta ra ngoài để phát huy và làm rạng rỡ chúng chứ không phải để gây tai họa. Chỉ có điều, tốt nhất là hiện tại đừng công bố chúng ra trước mặt công chúng, tự mình nghiên cứu thì được!

Lăng Tổ gật gật đầu, nói:

- Điều này thì đương nhiên là ta biết!

Nói xong, nàng nhìn chăm chú vào cánh cửa đá, đôi mắt trong veo như làn thu thủy bắn ra hào quang vô tận!

236. Chương 232: Sau Cánh Cửa Đá

Tống Minh Nguyệt cũng vậy, trong đại sảnh này đã có thu hoạch đáng mừng như thế này, vậy thì sau mấy cánh cửa kia sẽ còn thần kỳ tới mức nào nữa?

Bọn họ đầu tiên đi một vòng quanh chiếc cửa phòng bếp. Lăng Tổ sờ soạng trên vách cửa một hồi, dưới mặt đất truyền khê truyền đến chấn động nhỏ, sau đó cửa đá chậm rãi trượt mở sang một bên.

Trong phòng tối om, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào mới khiến bên trong sáng lên được một chút.

Mấy người nhìn vào bên trong. Đây là một gian phòng ngủ, bên trong có một chiếc giường đá, trên mặt giường đá là một tấm da thú. Trải qua năm tháng vô tình, tấm da thú đã bị phong hóa, Lăng Tiêu vừa đưa tay chạm nhẹ vào đã biến thành bột. Khi ngón tay chạm vào chiếc giường đá kia, Lăng Tiêu lại ngây người ngẩn ngơ, không ngờ chiếc giường đá này lại rất ấm!

Bản thân tảng đá hiển nhiên là không có nhiệt độ, nguyên nhân tạo thành như vậy hoặc là do dưới tảng đá có suối nước nóng, giữ ấm hàng năm nên tảng đá mới có nhiệt độ, hoặc là do phía sâu dưới đất có dung nham lưu động! Tuy nhiên hai khả năng này cũng không phải là cao, bởi nếu có suối nước nóng, ở đây sẽ không thể khô ráo, không hề có một chút hơi nước như thế này. Còn nếu phía dưới có dung nham, như vậy nhiệt độ tổng thể khu vực sẽ tăng lên. Căn cứ theo nhiệt độ dưới chân bọn họ, khẳng định là có thể loại hai giả thiết này. Vậy thì chỉ có đáp án thứ ba, tảng đá này chính là bảo vật mà không phải là tảng đá bình thường.

Lăng Tiêu hơi hơi nhíu mày, lục tìm trong trí nhớ những ký ức về các loại tạp vật nhưng vẫn không thể tìm được loại tảng đá nào tự có nhiệt độ ấm áp. Nhưng có thể xác định, vị tiên hiền năm xưa sống ở đây chắc chắn là một người biết hưởng thụ.

Nhìn những dụng cụ làm bếp tinh mỹ trong phòng bếp, chiếc giường đá không biết làm bằng chất liệu gì, còn cả những chiếc lọ không gian vô cùng xa hoa, hết thấy đều khiến người ta có cảm giác chính là vị tiên bối kia chẳng những thực lực rất mạnh, tài nghệ cao siêu mà còn là một người rất chú ý vào hưởng thụ cuộc sống.

Ngoài chiếc giường, trong phòng cũng không còn thứ gì khác. Tống Minh Nguyệt hơi thất vọng nói:

- Cứ tưởng rằng sau cánh cửa đá là tài bảo xếp thành núi, kết quả là chẳng có gì cả.

Lăng Tổ khê cười nói:

- Dù sao chúng ta đã có thu hoạch rất lớn, không nên tham lam nữa!

Tần Cách ở phía sau đột nhiên nói:

- Nếu có thể tìm được một ít đồ ăn thì tốt!

Lăng Tiêu dở khóc dở cười lấy từ trong nhẫn ra một khối thịt đã nấu chín rất lớn, ném cho Tần Cách. Tần Cách tràn đầy vui sướng cầm lấy ăn. Trong mắt hắn, những cửa cải này nọ đều không quan trọng bằng đồ ăn! Cho dù hắn hiểu tài bảo có thể đổi được rất nhiều đồ ăn, nhưng theo bản năng, hắn vẫn đặt đồ ăn cao hơn. Đây chính là quy luật sinh tồn cơ bản của thú nhân! Không có thực vật, chẳng khác nào không có sinh mệnh!

Mở cửa căn phòng thứ hai, trong đó chính là một nơi chứa tạp vật. Trừ một ít công cụ chế thuốc, còn lại là đủ các loại sách vở. Lăng Tổ vừa nhìn thấy liền đứng im, quay sang nói với Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt:

- Hai người đi tra xét các phòng còn lại, ta muốn ở đây xem sách!

Lăng Tiêu cười gật gật đầu, tỷ tỷ của mình quả thật là một người si mê văn hóa thượng cổ. Đại khái cũng chính vì điều này mà tỷ mới có thể tìm được tới đây. Nếu đổi là người bình thường, chỉ sợ chẳng bao giờ nghĩ tới nơi thế này lại có thể xuất hiện một di tích thượng cổ.

Căn phòng thứ ba, những thứ bên trong quả thực khiến Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt rất vui, bởi vì đó là một phòng luyện đan. Trong phòng đặt rất nhiều dụng cụ luyện đan, lò luyện đan dùng kim loại thiên thạch nguyên khối chế thành, chất lượng tốt hơn nhiều so với lò luyện đan trước kia của Lăng Tiêu, tuy rằng không bằng tồn đình thu được ở Tống gia, nhưng nếu để luyện đan thì quá đủ.

Lăng Tiêu không khách khí thu lấy lò luyện đan, sau đó tìm tiếp thấy trong phòng có rất nhiều đan dược đã luyện chế thành công. Trong mắt Lăng Tiêu, những đan dược này đều vô cùng thô sơ, căn bản không thể so sánh với luyện đan thuật của Tu Chân Giới, nói là cách biệt trên trời dưới đất cũng không đủ. Nhưng trong mắt Tống Minh Nguyệt, những đan dược này kỳ thực là những đan dược cực phẩm!

Nàng thậm chí nhận ra một loại đan dược mà gia tộc mình coi là chí bảo. Bản thân mình còn trẻ đã có thể đạt tới Ma Kiếm Sư bậc bốn hoàn toàn là nhờ vào loại đan dược này.

Tống Minh Nguyệt tâm tư nhay bén, vô cùng thông minh, cảm nhận được một tia coi thường trong mắt Lăng Tiêu, hiển nhiên là không nhắm vào nàng... mà là nhắm vào những đan dược này.

Những đan dược cực phẩm này không ngờ không hề được hắt để vào mắt!

Tống Minh Nguyệt thầm kinh hãi, đồng thời càng thêm tin tưởng gấp trăm lần rằng Lăng Tiêu có thể chữa khỏi cho phụ thân, lập tức cùng không thềm liếc mắt tới những đan dược đó nữa, càng không mang chúng đi. Lấy những đan dược mà Lăng Tiêu coi thường. Chẳng phải là đầu óc có vấn đề sao?

Tiếp đó, Tống Minh Nguyệt mở cửa căn phòng thứ tư, nương theo ánh sáng từ bên ngoài hắt vào, hai người ngạc nhiên phát hiện trong căn phòng này trống rỗng, không ngờ là chẳng hề có gì cả.

Trên mặt đất rất sạch sẽ, thậm chí không có một chút tro bụi!

- Thật sự là kỳ quái, sao lại không có gì hết vậy? Tống Minh Nguyệt vừa nói vừa bước vào.

Lăng Tiêu bỗng cảm thấy có chút gì đó không thích hợp, hô to:

- Trở về!

Nhưng đã muộn, chợt nghe Tống Minh Nguyệt sợ hãi kêu lên. Trên mặt đất chợt xuất hiện một cái hố lớn, Tống Minh Nguyệt trượt chân rơi xuống dưới.

Lăng Tiêu không chút do dự tung người nhảy theo. Khi nắm được cổ tay Tống Minh Nguyệt liền muốn bay lên, chợt ánh sáng trên đỉnh đầu tối sầm lại. Ngay sau đó, phía dưới truyền đến một lực hút vô cùng lớn khiến hai người không thể chống lại nổi, cùng ngã xuống phía dưới!

Đến khi Lăng Tổ và Tần Cách đuổi tới nơi, cánh cửa đá đã đóng lại.

- Sao có thể như vậy?

Lăng Tổ và Tần Cách quay sang nhìn nhau.

Tần Cách trầm giọng nói:

- Tiểu thư, cô tránh sang bên cạnh một chút!

Lăng Tổ nghe lời, tránh sang một bên. Tần Cách gầm nhẹ một tiếng, từ dưới chân dâng lên ba đạo hào quang màu vàng, sau đó vận dụng sức mạnh toàn thân, dồn vào cánh tay, tung ra một quyền. Một tiếng nổ lớn vang lên, Lăng Tổ vội vàng bịt tai lại, thân mình bị chấn động văng ra xa hơn mười thước! Toàn bộ đại sảnh cũng cảm giác lung lay mất một lúc, mấy trăm viên dạ minh châu cũng bị rớt xuống.

Âm thanh vang vọng một lúc lâu mới tắt, nhưng cánh cửa đá trước mặt không ngờ không hề nhúc nhích mấy may.

Tần Cách ngây dại, Lăng Tổ cùng ngăn người. Đến giờ tai nàng vẫn còn ong ong, cảm thấy một quyền này của thú nhân dù có nện lên một tấm thép thật dày cũng có thể xuyên qua, vậy mà cánh cửa đá trước mặt không hề mấy may.

Tần Cách giận dữ, nhìn Lăng Tổ nói: - Tiểu thư hãy tránh vào trong phòng đi!

Chờ Lăng Tổ đi vào phòng xong, Tần Cách lại gầm lên giận dữ. liên tiếp tam quyền, chuẩn xác đánh vào cùng một vị trí trên mặt cửa. Rốt cục, trên mặt đá cũng xuất hiện một vết rách, sau đó vết rách càng lúc càng lớn, lập tức vỡ ra, cửa đá biến thành một đồng đá vụn. rơi tán loạn dưới mặt đất. Lăng Tổ nhặt mấy viên đá mình châu dưới đất ném vào trong phòng, căn phòng lập tức sáng trưng lên.

Tần Cách nhặt một tảng đá dưới mặt đất, ném vào trong phòng, truyền đến tiếng va chạm trầm đục, tựa như nện xuống mặt đất.

Tần Cách ỷ vào tu vi mạnh mẽ, hồn nhiên đi vào không chút sợ hãi. Hắn nhảy nhảy mấy cái trên mặt đất nhưng không hề có dấu hiệu gì khác thường, lại tức giận quỳ xuống hung hăng nện mấy quyền xuống đất, nhưng vẫn không hề thấy có phản ứng gì.

Tần Cách gãi gãi cái đầu trọc của mình, có cảm giác không biết làm gì cả, liền quay sang nhìn Lăng Tổ lúc này sắc mặt tái nhợt, nói:

- Tiểu thư, làm gì bây giờ?

Tìm thật cẩn thận trong phòng nữa ngay nhưng không hề thấy cơ quan nào. Cuối cùng Lăng Tổ nói:

- Ta sẽ đọc di bút mà tiền bối kia lưu lại xem, lý do gì mà ông ta lại lưu lại một căn phòng cấm bầy như vậy!

Tần Cách gật gật đầu, việc này hắn cùng chẳng có thể giúp được gì, chỉ có thể thám cầu khẩn Thú Thần phù hộ cho Lăng Tiêu. Dù sao thiếu gia chính là hy vọng của toàn bộ thú tộc.

Tần Cách tuy rằng không có văn hóa, nhưng biết rất rõ, tiền đồ của thiếu gia không thể lường nổi. Chỉ có thiếu gia, trong tương lai thú tộc mới có thể hy vọng có được một mảnh đất yên vui của chính mình, mới có thể được ăn no!

Đây là tâm nguyện của toàn bộ thú tộc từ mấy ngàn năm qua!

Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt nhanh chóng rơi xuống, tựa như có một lực hút rất lớn khiến thực lực của hai người dường như cũng hoàn toàn mất đi hiệu quả.

Năng lực cảm giác của Lăng Tiêu tương đối lợi hại, tuy rằng ở đây rất tối tăm nhưng vẫn có thể cảm giác được hơi nước rất nặng nề ở không gian này.

Phía dưới có nước! Lăng Tiêu nghĩ thầm, chỉ sau vài giây, theo quán tính, tốc độ rơi xuống của hai người càng nhanh

Bọt nước bắn tung tóe, hai người cùng chặt vật rơi vào trong làn nước sâu không biết bao nhiêu của đầm.

Lăng Tiêu cảm giác khi rơi vào trong nước thì lực hút kia cũng biến mất. Theo quán tính, hai người chìm vào trong nước tới mấy thước. Nước đầm lạnh như băng, Lăng Tiêu lập tức xuất linh khí hộ thể, bao vây cả bản thân và Tống Minh Nguyệt. Lúc này trước mắt Lăng Tiêu bỗng nhiên xuất hiện một đạo hào quang màu lam tối. Lăng Tiêu lập tức cảm giác áp lực giảm đi.

Hắn mở to mắt, nhìn thấy Tống Minh Nguyệt thần sắc đỏ bừng mím môi, cũng không biết là đang nghĩ gì. Thấy Lăng Tiêu nhìn mình, Tống Minh Nguyệt quay mặt đi chỗ khác, cố gắng tránh thân mình rời khỏi Lăng Tiêu một chút, bởi vì thân mình hai người đang dính chặt vào nhau.

- Lăng huynh, ta, ta lại gây họa. Rất xin lỗi đã liên lụy tới huynh. Về như muốn phá vỡ cục diện xấu hổ này, Tống Minh Nguyệt khẽ nói.

- Tống huynh sao lại nói như vậy, mọi người đều là bằng hữu, nói như vậy sẽ khiến người ta không vui.

Lăng Tiêu khẽ nhủ mà nói. Bỗng nhiên hắn có cảm giác quái dị. lúc này Tống Minh Nguyệt dường như biến thành rất mềm yếu, toàn thân quần áo bốc lên nhiệt khí, đúng là dùng nội lực để hong khô quần áo.

Thật đúng là kẻ được chiều chuộng! Lăng Tiêu thầm nhủ, dù sao ở nơi này có nguy hiểm hay không vẫn còn chưa biết, vậy mà hắn lại vội vã hong khô quần áo của mình. Loại hành động này khiến Lăng Tiêu có cảm giác hơi khó hiểu.

Nhìn nước hồ bị ngăn cách, Lăng Tiêu nói:

- Đây chính là Thâm Hải Độc Long Nhân còn lại sao?

Tống Minh Nguyệt đỏ mặt nói:

- Rất xin lỗi! Lăng huynh, lúc ấy giấu **** huynh, nhưng sau lại quên không nói!

- Không có gì. Tốt nhất là nghĩ biện pháp làm sao lên đi. Lăng Tiêu thuận miệng nói nhưng trong lòng thầm nhủ “Ta còn giấu **** nhiều nhiều chuyện hơn, mọi người huề nha”

Hai người được Thâm Hải Độc Long Nhân bảo vệ, bắt đầu chậm rãi bơi về phía trước. Lúc này bỗng nhiên một cỗ hàn ý lạnh như băng chợt tập kích đến, ngay cả Tống Minh Nguyệt cũng cảm giác được. Nàng giật mình ngẩng đầu nhìn Lăng Tiêu.

- Cái gì vậy?

Thần sắc Lăng Tiêu cũng ngưng trọng hẳn lên, ở dưới nước thực lực của hắn không thể phát huy hoàn toàn. Nếu ở đây thực sự có ma thú dưới nước hùng mạnh, vậy biện pháp tốt nhất chính là mau chóng rời khỏi nơi này!

- Không biết, đi mau!

Lăng Tiêu thuận miệng nói, thiên địa linh khí trong cơ thể vận chuyển điên cuồng giữa các kinh mạch, đồng thời nắm lấy Yêu Huyết Hồng Liên kiếm.

Hai người đang đang cấp tốc vọt lên phía uển mặt nước, đột nhiên cảm giác một dòng nước xiết khổng lồ phóng tới. Hai người căn bản là không có nửa điểm trả đòn, bị sức mạnh khủng bố này bắn ra xa hơn trăm thước.

Lại chìm thật sâu xuống đáy đầm. Trước mặt hoàn toàn tối tăm. căn bản không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì. Lăng Tiêu chỉ có thể dựa vào tinh thần lực hùng mạnh của mình để cảm nhận, phán đoán đối phương là cái gì.

Tinh thần lực của Lăng Tiêu vừa mới phát ra đột nhiên va chạm với một luồng tinh thần lực bao hàm hung ác, táo bạo, tàn nhẫn, lạnh lùng. Lăng Tiêu hừ một tiếng, sắc mặt lập tức tái nhợt, khóe mắt lỗ mũi, khóe miệng và lỗ tai đều chảy máu.

Thâm Hải Độc Long Nhân phát ra hào quang màu lam tối, Tống Minh Nguyệt nhìn thấy trong lòng vô cùng kinh hãi, rốt cuộc bất chấp rụt rè, hai tay ôm lấy Lăng Tiêu, thanh âm run rẩy hỏi:

- Lăng Tiêu, Lăng Tiêu, huynh không sao chứ?

Lăng Tiêu miễn cưỡng cười khụ một tiếng, máu tươi lại chảy ra từ khóe miệng:

- Tống huynh sao lại cấp bách tới mức giọng nói lại trở nên sắc bén thế?

- Đều tại huynh. Người ta có lòng mà huynh vẫn còn nói giỡn. Huynh không biết là người ta lo lắng cho huynh sao?

Tống Minh Nguyệt sốt sắng tới mức trào nước mắt. Bởi vì từ nhỏ nàng đã suốt ngày ngâm mình trong nước nên nàng cảm nhận được thứ gì đó có thực lực mạnh mẽ vô cùng đang không nhanh không chậm bơi tới, như thể mèo đang giỡn chuột !

- Không có việc gì, không có việc gì

Lăng Tiêu lấy từ trong ngực ra một cái bình sứ, lấy ra một viên đan dược cho vào mồm, nói:

- Ăn một đòn đau. Không ngờ tinh thần lực của nó còn hùng mạnh hơn cả ta. Không biết là quái vật đã tu luyện bao nhiêu năm rồi!

- Đáng chết, nếu ta không tò mò, sao đến mức lâm vào hiểm địa thế này. Thật là... Tống Minh Nguyệt mất nước mắt lưng tròng, tự trách mình.

- Ha ha, dù Tống huynh không tiến vào, ta cũng sẽ vào. Chẳng lẽ nếu là ta ngã đi xuống, Tống huynh có thể làm như không thấy sao?

Lăng Tiêu lau khóe miệng, sau đó nói:

- Cho nên tiểu Tống huynh đừng giả giọng nữ nữa, nghe không được tự nhiên!

Lúc này Tống Minh Nguyệt không ngờ lại không còn cảm thấy sợ hãi nữa, trong lòng tràn đầy xấu hổ “Mình đã nói đến như thế mà hử vẫn đầu đất, không ngờ không cảm nhận được mình là nữ nhân! Đúng là đồ ngốc!”

237. Chương 233: Dưới Đáy Đầm Sâu

Tình huống vạn phần nguy hiểm, Lăng Tiêu đầu còn có tâm tư phân tích chỗ dị thường của Tống Minh Nguyệt. Tinh thần lực của quái vật trong nước này mạnh tới mức như thể thực chất. Tinh thần lực của Lăng Tiêu đối với nó căn bản không gây nên bất cứ thương tổn gì mà ngược lại còn bị thương, bởi vậy có thể thấy được thực lực của quái vật này hùng mạnh tới mức nào!

- Lăng huynh chúng ta, chúng ta có thể chết ở đây hay không? Tống Minh Nguyệt sắc mặt tái nhợt hỏi.

- Không thể nào!

Lăng Tiêu cảm nhận được chiến ý mạnh mẽ phát ra từ Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trên tay mình.

Kỳ thật càng đối mặt với đối thủ hùng mạnh, chiến ý của Yêu Huyết Hồng Liên kiếm sẽ càng thịnh, bởi vì trên thân kiếm đã dính máu của đại yêu quái vô cùng hùng mạnh này. Mà tôn nghiêm và tồn tại của đại yêu quái hùng mạnh này là bất khả xâm phạm.

Cho nên, Lăng Tiêu mới có thể cảm nhận thấy trong lòng rét run. không hề có nửa điểm nắm chắc khi đối mặt với quái vật dưới nước hùng mạnh này! Một áp lực mạnh mẽ chột áp xuống đỉnh đầu của hai người. Thâm Hải Độc Long Nhãn phát ra hào quang sáng ngời, giống như là một ngọn hải đăng giữa bóng tối.

Đáng tiếc hiện tại nó không chỉ dẫn cho những con thuyền lạc đường mà là cho con quái vật khủng bố dưới nước!

Tống Minh Nguyệt bám chặt lấy Lăng Tiêu theo bản năng. Gặp loại tình huống này, đến nam nhân còn sợ, huống chỉ là nữ nhân. Lăng Tiêu bình tĩnh dùng tinh thần lực cảm thụ con quái vật thật cẩn thận.

Hiện tại, khoảng cách giữa nó tới hai người còn khoảng hơn 50 thước, dường như là dừng lại ở đó xem kỳ xem hai đứa nhóc ở dưới rốt cuộc là cái gì, có đáng để nó hoạt động hay không.

Lăng Tiêu nghĩ thầm: chạy nhanh đi thôi, hai chúng ta khẳng định không phải là lựa chọn tốt nhất của mi.

Đáng tiếc không như mong muốn, quái vật đó bắt đầu bơi về phía bọn họ. Ngay cả Tống Minh Nguyệt cũng đã cảm nhận được nguy hiểm. Đúng lúc vô cùng khẩn trương khẩn trương, Lăng Tiêu bỗng nhiên mạnh mẽ đẩy nàng ra, đồng thời trầm giọng nói:

- Tống huynh, bảo trọng!

Tống Minh Nguyệt liền cảm nhận được một luồng sức mạnh mãnh liệt, khiến nàng căn bản là không có nửa điểm phản kháng.

- Lăng Tiêu!!!

Tống Minh Nguyệt thảm thiết kêu lên, chỉ tiếc đây là trong nước thanh âm không thể xuyên ra ngoài. Hơn nữa, giữa đáy đầm tối tăm mù mịt, làm sao thấy được gì? Thâm Hải Độc Long Nhãn che chở Tống Minh Nguyệt, vọt thẳng lên phía trên.

Kỹ năng bơi lội của Tống Minh Nguyệt vốn là tuyệt hảo, chỉ có điều nếu muốn lặn trở xuống, thực lực của nàng căn bản là không thể chống cự nổi sức nổi của nước, không thể làm gì, chỉ có thể vô lực phát điên, sau đó đau khổ vô đầu bứt tóc, không tìm nổi nước mắt tuôn rơi.

- Không ngờ hần nhường cơ hội sống cho mình! Tống Minh Nguyệt thì thảo:

- Vì sao? Vì sao hần lại làm như vậy?

Hô!

Thân thể của Tống Minh Nguyệt mạnh mẽ nổi lên từ dưới mặt nước. Nàng hít một hơi thật dài, thân hình nổi lên bên trên mặt nước, kịch liệt đập phồng. Trước mặt tối đen như mực, Tống Minh Nguyệt lấy một cây đuốc nhỏ từ trong nhẫn không gian ra, sau đó bơi vào bờ cách đó không xa, trong lòng vẫn cảm thấy có chút may mắn. May là vừa rồi không rơi xuống bờ, nếu rơi từ độ cao như vậy, cho dù không chết cũng phải bị thương.

Có điều rơi vào trong nước, tuy không bị thương nhưng Lăng Tiêu lại sinh tử không biết!

Tống Minh Nguyệt bỗng nhiên vươn tay, bóc lớp che mặt của mình, tháo cả yếu hầu xuống, lộ ra một khuôn mặt quốc sắc thiên hương nhưng tràn ngập bi thương. Còn giờ phút này, Lăng Tiêu đang đứng ở đáy nước, nhắm hai mắt lại, cố gắng cảm thụ thiên địa linh khí ẩn chứa trong nước.

Trong nước bỗng nhiên hình thành từng đạo lốc xoáy nhỏ, đó chính là thiên địa linh khí của bốn phương tám hướng đều ập ập tràn về phía Lăng Tiêu, như thể một đám nòng nọc.

Lăng Tiêu cảm Yêu Huyết Hồng Liên kiếm lộ ra chiến ý vô cùng mãnh liệt, khiến cho quái vật trong nước kia căn bản là không thể để ý tới vật nhỏ bé vừa thoát đi (chính là Tống Minh Nguyệt), mà tập trung toàn bộ sự chú ý lên người Lăng Tiêu.

Nó rất hiếu kỳ, con vật nhỏ này tại sao nhỏ bé như vậy mà lại có thể phát ra khí thể mạnh mẽ không kém mình bao nhiêu?

Quanh thân Lăng Tiêu hình thành một vòng hộ thể chân khí hình trướng. Về mặt Lăng Tiêu bình tĩnh, tươi cười, sau đó chỉ kiếm về hướng quái vật trong nước, khẽ nhếch miệng trào phúng, nhẹ nhàng nói:

- Phù Quang Lược Ảnh!

Theo giọng nói của Lăng Tiêu, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm bỗng nhiên bùng lên một vầng hào quang, giữa đáy nước chợt hình thành một vùng trống rỗng, ngăn cách toàn bộ nước ra bên ngoài. Còn Lăng Tiêu liên tiếp đạp chân, nương theo kiếm khí mạnh mẽ, vừa vọt thẳng tới quái vật, vừa hô lên một tiếng, giống như sấm sét giữa trời quang.

Toàn bộ nước trong đầm sâu dường như sôi lên bởi kiếm khí mạnh mẽ này, bốc thành vô số bọt nước. Ngay sau đó, một tiếng nổ bùng lên, gần như toàn bộ nước đầm đều bắn lên theo vụ nổ.

Trước mắt Tống Minh Nguyệt nhoáng lên, dường như nàng vừa nhìn thấy Lăng Tiêu dưới đáy nước. Ngay sau đó là những giọt nước bắn tung tóe lên, ào ào như mưa rào dội từ trên xuống, đầm nước như thể một cái chén lớn bị lay động mạnh, thật lâu vẫn không thể bình lặng trở lại.

Trong nháy mắt vừa rồi, Lăng Tiêu cũng thấy được thân thể khổng lồ dài hơn trăm thước của quái vật, nó giống như một quái ngư, toàn thân cực kỳ thô ráp. Bởi vì thời gian quá ngắn, hơn nữa ánh sáng quá mờ, Lăng Tiêu căn bản không nhìn rõ thủy quái thì đã rơi xuống nước.

Quái vật đó bị một kích gần như toàn lực của Lăng Tiêu đánh bay ra mấy trăm thước, liên tục rít gào, quay cuồng đau đớn.

Nhưng một kiếm này cũng tiêu hao gần hết sạch thiên địa linh khí của Lăng Tiêu, rốt cuộc hần không chịu nổi áp lực của nước, vọt thẳng lên phía trên. Đang vọt lên, bỗng nhiên cảm nhận được mùi máu tươi nồng đậm, Lăng Tiêu mừng rỡ, biết rằng quái vật đã bị thương.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên Lăng Tiêu cảm nhận thấy làn nước xung quanh bỗng trở nên lạnh lẽo thấu xương, trong lòng hoảng sợ. Chẳng lẽ quái vật kia bị thương không nặng?

Lăng Tiêu di chuyển trong nước cũng cực kỳ nhanh chóng, cảm thấy áp lực xung quanh càng lúc càng giảm. Đang nghĩ rằng sắp được nghỉ ngơi, Lăng Tiêu bỗng nhiên kinh hãi cảm giác không ngờ nước xung quanh đang nhanh chóng kết thành băng.

“Khốn khiếp!”

Lăng Tiêu mẫn cảm theo bản năng, thân hình lập tức linh hoạt như cá, vọt lên trên mặt nước. Từ phía dưới chân Lăng Tiêu truyền đến những tiếng động rắc rắc.

- Lăng Tiêu, cẩn thận!

A? Sao lại là giọng nữ? Lăng Tiêu nghĩ, Tổng huynh này lắm lúc cũng quái dị! Đồng thời, phản ứng của tay hấn không hề chậm trễ. cho dù không cần linh lực, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm cũng vẫn có lực sát thương rất lớn.

Lăng Tiêu bỗng nhiên cảm giác một luồng hơi phun lên trên người mình, đồng thời nghe thấy một tiếng gầm cực kỳ khó nghe.

Một sức mạnh to lớn mãnh liệt va chạm trên người Lăng Tiêu. Thân hình Lăng Tiêu như một chiếc lá tàn trong gió lao thẳng về phía vách đá bên cạnh Tổng Minh Nguyệt.

- Không!

Tổng Minh Nguyệt nhảy lên ý đồ ôm lấy thân Lăng Tiêu, tiếp đó thân hình nàng cũng theo lực bay của Lăng Tiêu lao thẳng vào vách đá.

“Thật đáng tiếc, đến lúc chết Lăng Tiêu vẫn không biết mình là nữ!” Trong lòng Tổng Minh Nguyệt ở thời khắc trước khi chết này không ngờ lại xuất hiện một tình cảm tiếc nuối như vậy.

Hết thấy mọi việc đều chỉ diễn ra trong nháy mắt. Lăng Tiêu phun ra một ngụm máu tươi, dùng hết một tia tinh thần lực cuối cùng còn sót lại, lấy Thâm Hải Độc Long Nhân “tị thổ” ra, rốt cục ngất đi.

Mà lúc này, hai người đã tiếp xúc với vách đá.

Ầm!

Vách đá cứng rắn bị lưng Lăng Tiêu đập thủng thành một lỗ lớn. Tiếp theo, thân thể hai người bị một màn hào quang màu vàng nhạt bao lấy, vẫn lao về phía trước mười mấy thước theo quán tính mới dừng lại. Nhưng lúc này, Lăng Tiêu cũng đã lâm vào hôn mê.

Đang tưởng chết nhưng hóa ra không phải, nhìn Thâm Hải Độc Long Nhân trong tay Lăng Tiêu, Tổng Minh Nguyệt chợt mỉm cười. Không gian của Tị Thổ không phải là lớn, nàng chỉ có thể miễn cưỡng ngồi dậy. Chợt Tổng Minh Nguyệt nghe thấy âm thanh gầm rú khó nghe ở bên ngoài vọng vào. Theo bản năng, nàng hướng ánh mắt ra ngoài, đen kịt không thấy gì hết, nhưng ngay sau đó nàng không thể kìm nổi hét lớn, hóa ra màn tối đen đó chính là con mắt của quái vật dán vào cửa động.

Tổng Minh Nguyệt cắn chặt hàm răng trắng bóng, đột nhiên lấy một chiếc nõ tinh tế từ trong nhẫn ra, sau đó lắp một mũi tên bén nhọn. Mũi tên lấp lóe ánh sáng âm u, nhắm thẳng ra bên ngoài. Nàng không chút do dự, bắn thẳng mũi tên nõ ra!

Chú!

Mũi tên nõ mạnh mẽ xuyên thẳng vào đầu con quái vật. Nhưng đối với quái vật đó, mũi tên này quá là nhỏ bé, chẳng khác gì muỗi đốt. Nó chẳng thèm để ý vẫy vẫy đầu, trong miệng bỗng nhiên ngưng kết một đám sương mù vô cùng lạnh giá, chuẩn bị phun thẳng vào trong động.

Bỗng nhiên nó phát ra một tiếng gầm rú kinh thiên, sau đó thân mình ầm ầm giãy dụa trên bờ nước. Đúng thời khắc mấu chốt, chất độc trên mũi tên của Tổng Minh Nguyệt đã phát huy tác dụng!

Tổng Minh Nguyệt như trút được gánh nặng, thở phào một hơi, sau đó quay lại nhìn Lăng Tiêu. Bất đắc dĩ lên, nàng hoảng hốt phát hiện mặt Lăng Tiêu vàng như nghệ.

Tổng Minh Nguyệt cuống lên không biết phải làm thế nào, chợt nhớ tới số đan dược bổ khí, chữa thương mà Lăng Tiêu cho mình. nhớ rằng Lăng Tiêu nói những loại đan dược này đa phần là thuộc tính ôn hòa, uống chung với nhau cho dù không đạt được hiệu quả tổng hợp nhưng cũng sẽ không bị thương.

Nghĩ vậy, Tổng Minh Nguyệt vội vàng lấy bốn, năm viên đan dược nhét vào miệng Lăng Tiêu, vừa làm vừa lẩm bẩm:

- Lăng Tiêu, người ngàn vạn lần không được chết. Ta là đại mỹ nữ quốc sắc thiên hương, người còn chưa được nhìn thấy, người ngàn vạn lần không được chết. ! Ô ô ô người mà chết, làm sao ta có thể đi ra ngoài chứ!!
- Tổng huynh, khụ khụ, sao huynh lại giả trang thành nữ nhân vậy? Lăng Tiêu vô lực mở mắt ra, nói xong chợt ngáy người...

238. Chương 234: Nữ Nhân Đầu Tiên

- Người là nữ nhân?

Đến tận lúc này, cuối cùng Lăng Tiêu mới phản ứng lại được, trợn mắt há hốc mồm nhìn về mặt thẹn thùng của Tổng Minh Nguyệt, sau đó dùng sức dụi dụi hai mắt, nói:

- Ta không nằm mơ chứ?

Tổng Minh Nguyệt xấu hổ nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, buồn bã nói:

- Cứ tưởng rằng sẽ chết ở đây, nếu vậy, đến khi chết anh cũng không biết ta là nữ nhân, vậy chẳng phải là ta lừa anh đến tận khi chết sao?

- Tổng... á... Minh Nguyệt, ta tình nguyện bị cô gạt! - - Vì cái gì?

Đôi mắt đen xinh đẹp của Tổng Minh Nguyệt mở lớn, hàng mi dài đậm cong vút khê nhấp nháy

- Anh không thích ta như thế này sao?

- Trong lúc nhất thời hơi không kịp thích ứng thôi.

Lăng Tiêu không thể nói thẳng, cô là một hoàng hoa đại khuê nữ. đi theo ta là một nam nhân khí huyết phương cương, nghĩ là ta thoải mái được sao?

Hắn kìm lại hỏi:

- Quái vật trong nước kia không đuổi theo à?

Không khí giữa hai người trở nên bất ngờ ngưng. Trong lòng Tổng Minh Nguyệt lại càng tăng thêm phần hảo cảm đối với Lăng Tiêu. Đây không phải là trời sinh mà là từ sự hiểu nhau giữa hai người bạn, dần dần sinh ra một tia tình cảm.

Nhất là vừa mới rồi, Lăng Tiêu đẩy nàng ra, một mình đối địch với thủy quái. Hành động đó khiến trong lòng Tổng Minh Nguyệt rất cảm động. Con người ai chẳng có tình cảm, hành động của Lăng Tiêu không thể nghi ngờ đã để lại trong trái tim Tổng Minh Nguyệt một dấu vết rất sâu.

- Đuổi theo

Tổng Minh Nguyệt ngồi dậy, cố gắng ổn định tâm tình kích động của mình, nhìn ra ngoài khê nói:

- Nhưng bị tên độc của ta bắn trúng, nhưng có lẽ là không chết được. Thương thế của anh thế nào? Thương nặng lắm không?

Lăng Tiêu khê động thân, khoe miệng lại tràn máu tươi. Tổng Minh Nguyệt lúc này mới kinh hô:

- Lăng Tiêu, anh, anh không sao chứ? Anh đừng làm ta sợ!

Lăng Tiêu cười khó nhọc, nói:

- Không có việc gì... ngoại thương... ngoại thương mà thôi!

- Cái gì ngoại thương, lưng... sau lưng anh!

Tổng Minh Nguyệt kinh hô, đưa tay ra sau lưng Lăng Tiêu, lập tức cảm giác ướt sũng. Vừa rút tay ra, nước mắt đã rơi lã chã.

- Lăng Tiêu, anh cho ta là người ngoài sao? Bị thương thế này mà không nói cho ta! Chẳng lẽ đối với anh, ta là nam nhân thì tốt hơn là nữ nhân sao?

Tổng Minh Nguyệt vừa tức vừa lo, hoảng hốt tìm được vật chữa thương trong nhẫn của mình.

Tiếp đó, nàng hoãn hòa xuống, mím môi, dịu dàng nói với Lăng Tiêu:

- Lăng Tiêu, anh, anh đừng giận ta. Ta không cố ý đâu. Anh quay lưng lại đây, ta đắp thuốc cho vết thương của anh, được không?

Lăng Tiêu thở dốc, nói:

- Toàn bộ cột sống sau lưng ta gãy hết rồi, cho dù cô đắp thuốc cũng vô ích, cho dù là thuốc gì cũng vậy.

- Hả?

Tổng Minh Nguyệt hoảng sợ tới mức lại trào nước mắt, vội vàng hỏi:

- Vậy phải làm sao, toàn bộ xương sống gãy hết, chẳng phải là thành phế nhân sao?

Lăng Tiêu muốn cười, khụ hai tiếng, nói

- Đúng vậy, biến thành phế nhân!

- Vậy mà anh còn cười được! Anh có tim nữa không vậy?

Tổng Minh Nguyệt bị Lăng Tiêu chọc giận, chẳng lẽ người này không sợ chết sao? Thôi, dù sao cũng không biết có thể thoát ra khỏi nền đất ở đây hay không, chết thì chết, có thể chết chung một chỗ cũng là không tồi.

Nghĩ vậy, thần sắc lo lắng trên mặt Tổng Minh Nguyệt hòa hoãn trở lại. Lăng Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy, cô không sợ à?

Tổng Minh Nguyệt thản nhiên cười với Lăng Tiêu. Góc động mờ tối dưới ánh sáng của ngọn đuốc dường như cũng trở nên sáng lên với nụ cười của nàng:

- Sợ chứ! Sao lại không sợ? Tuy nhiên có thể chết cùng một chỗ với người mình thích, vậy cũng là hạnh phúc! Hơn nữa, hạnh phúc nhất chính là ở đây chỉ có ta và chàng!

Tổng Minh Nguyệt nói xong, vượt qua sự rụt rè thường ngày, nhẹ nhàng gối đầu lên bả vai Lăng Tiêu, bàn tay trắng nõn nà khoác lên bên hông Lăng Tiêu, thân hình nhỏ nhắn hơi run rẩy, thì thào:

- Chỉ tiếc, người ta không thể trở thành nữ nhân của chàng. Nói tới đó, khuôn mặt nàng trở nên đỏ như hoa đào.

Lăng Tiêu ngây người, cảm giác thân thể cứng đờ, một lúc mới dần dần bình ổn. Thử thăm dò đặt tay lên vai Tổng Minh Nguyệt, sau đó quay khuôn mặt thẹn thùng của nàng đối diện với mình, Lăng Tiêu nói:

- Sao nàng phải khổ như vậy. Nàng cứ một mình đi ra ngoài, ta tin rằng nàng sẽ tìm được đường ra. Đừng quên, nàng còn có phụ thân. ta có thể dạy nàng phương pháp luyện chế đan dược, có thể cho nàng nhẫn không gian của ta...

Còn chưa nói xong, miệng hắn đã bị bàn tay trắng nõn của Tổng Minh Nguyệt bịt lấy, một làn hương nhẹ tiến vào trong mũi.

- Đừng nói nữa, được chứ? Tổng Minh Nguyệt khẽ nói:

- Lăng Tiêu, bên cạnh chàng có rất nhiều hồng nhan, chàng, chàng thích ai nhất?

Lăng Tiêu do dự một chút, vấn đề này rất khó trả lời, nhất là trả lời cho một nữ nhân sẵn lòng chết chung với mình. Nếu nói không phải là nàng, vậy chắc chắn sẽ làm tổn thương nàng, nhưng nếu nói là nàng, Lăng

Tiêu lại cảm thấy đó là lừa gạt. Lăng Tiêu nhập thế đã hai năm nhưng về phương diện tình cảm vẫn còn rất bị động. Đường như trừ tiểu nữ tặc Diệp tử là do chính hắn “câu được”, hai thị nữ Xuân Lan và Thu Nguyệt không tính. Thị nữ trong gia đình quý tộc không tính là thiếp.

Isa một lòng một dạ thích hắn, hơn nữa vì Lăng Tiêu, Isa đã mất đi rất nhiều thứ. Tuy rằng Lăng Tiêu vẫn đối xử với Isa như muối muối. nhưng hiển nhiên Isa đối xử với hắn như nam nhân của mình! Xét cả tình lẫn lý, Lăng Tiêu không có lý do gì để phụ bạc nàng!

Có bé Phong Linh đi theo mình, từ hận thành yêu, thậm chí không để ý thương thế nặng nề của bản thân, bôn ba ngàn dặm tới cảnh báo cho mình. Có mấy nữ nhân có thể làm được như vậy? Nếu nói Lăng Tiêu không có cảm giác, vậy hắn chẳng phải là một kẻ đầu đất sao?

Ngoài ra, những nữ nhân bên cạnh mình hiện giờ, ví dụ như Hoàng Phủ Nguyệt, Lăng Tiêu quả thật đối xử nàng như một tri kỷ; ví dụ như Thượng Quan Vũ Đồng, tuy rằng trên danh nghĩa là giáo sư. nhưng Lăng Tiêu vẫn đối xử với nàng như bằng hữu. Hơn nữa. Thượng Quan Vũ Đồng đối xử với Lăng Tiêu quả thật không thể chỉ dùng “tốt nhất” để hình dung.

Quả thực là quá tốt!!

Diệp tử, Phong Linh, Isa, nếu nói trong lòng Lăng Tiêu quan tâm tới ai nhất trong ba nữ nhân này, nếu trong phương diện tình cảm chỉ có một cái cân, khẳng định rằng Lăng Tiêu sẽ không chút do dự nói: là Diệp tử.

Nhưng hiện giờ, bất cứ ai trong ba nữ nhân này đều có thể không chút do dự dâng hiến sinh mạng bản thân cho Lăng Tiêu, có thể chết vì hắn, hiện giờ lại thêm cả Tống Minh Nguyệt.

Lăng Tiêu cảm giác mình như bị một đám dây tơ tình quấn lấy.

Hắn cười khổ nói: - Có lẽ, ta thích tất cả?

Tống Minh Nguyệt véo một cái không nặng không nhẹ vào bên hông Lăng Tiêu (đang bị thương gãy xương sống mà cứ cầu vớ véo thế này à?), nói:

- Cứ tưởng rằng chàng khác với những nam nhân khác, không ngờ cũng hoa tâm như vậy! Tuy nhiên chàng có thể nói thế, chứng tỏ trong lòng chàng có ta, như vậy là ta rất vui rồi!

Lăng Tiêu chỉ đơn giản nhắm mắt lại, thầm nhủ đây là một sự hiểu lầm lớn. Người mà vừa mới rồi ta còn gọi là Tống huynh lại biến thành một đại mỹ nhân nũng nịu, trong lòng Lăng Tiêu còn cảm thấy khó có thể xoay theo kịp, thấy Tống Minh Nguyệt nũng nịu như vậy. Lăng Tiêu cũng không nhân tâm thương tổn nàng.

- Ha ha, thực ra ta biết giờ chàng thích ta cũng vẫn có chút khó khăn. Dù sao lúc trước ta toàn giả dạng nam nhi mà.

Tống Minh Nguyệt khẽ tựa đầu lên vai Lăng Tiêu, xấu hổ nói:

- Nhưng trong tim ta lại càng ngày càng thích chàng tới mức mãnh liệt. Hiện tại chúng ta đều sẽ chết, ta cũng không sợ nói ra những điều cất giấu trong tim. Nói ra được cho chàng, trong tim ta cảm thấy rất thoải mái.

Lăng Tiêu nhìn gương mặt quốc sắc thiên hương ngay sát gang tấc mặt mình, ngửi thấy một mùi hương xử nữ nhẹ nhàng từ thân thể Tống Minh Nguyệt truyền tới, do dự thật lâu mới nói:

- Kỳ thật là có một biện pháp có thể không chết, chỉ có điều... hay là quên đi!

- Sao lại quên đi? Nói đi nào!

Đôi mắt Tống Minh Nguyệt lập tức lóe lên ngạc nhiên vui mừng. lại thấy thần sắc áp úng của Lăng Tiêu liền giận dữ nói:

- Chàng là một nam nhân, sao giờ lại rụt rè như nữ nhân vậy? Người ta đều nói hết với chàng rồi, vậy mà chàng...

- Thực sự muốn ta nói?

Trên mặt Lăng Tiêu hiện lé vể kỳ quái.

- Vô nghĩa, nói mau!

Về mặt Tống Minh Nguyệt đầy sốt sắng. Nàng thực sự cảm thấy Lăng Tiêu quá thần kỳ, dường như không gì có thể làm khó được

Lăng Tiêu chậm rãi nói ra một công pháp cho Tống Minh Nguyệt

Tống Minh Nguyệt vừa nghe lập tức mặt đỏ tai hồng, nghe xong không kìm nổi thốt lên:

- Ai lại có thể nghĩ ra được biện pháp hạ lưu như vậy? Có hiệu quả sao? Định gạt người à? Sao có thể?

Lăng Tiêu không kìm nổi đảo cặp mắt trắng dã, thâm nhủ: Tổ sư gia, xin tha thứ cho nữ nhân vô tri! Nàng chỉ là vô tâm thò!

Hai người nửa ngày đều không nói gì, không khí giữa hai người trở nên hơi xấu hổ. Tống Minh Nguyệt mím môi, không dám nhìn Lăng Tiêu, bỗng nhiên thì thào hỏi:

- Lăng Tiêu, chàng xác định?

- Tổ sư gia truyền xuống, xác định là xác định, có điều ta chưa thử bao giờ!

Lăng Tiêu nói

- Thực chưa thử bao giờ?

Tống Minh Nguyệt cắn môi, hai mắt sáng lên nhìn Lăng Tiêu. dường như cực kỳ coi trọng vấn đề này.

Lúc này, Lăng Tiêu cảm giác toàn bộ phía sau lưng truyền đến một cơn đau tận xương tủy, nhưng hắn vẫn mạnh mẽ kìm chế, giả bộ không sao cả. Song tu đương nhiên có thể khiến hắn khỏi phục, hơn nữa còn đề cao tu vi rất nhiều, đồng thời cũng là một cơ duyên rất lớn cho Tống Minh Nguyệt khiến thực lực của nàng tăng vọt lên mấy tầng. Nhưng chuyện thế này, nếu là Diệp tử thì Lăng Tiêu đã nói từ sớm rồi, có điều lại là Tống Minh Nguyệt. Dù Tống Minh Nguyệt nói yêu mình, nhưng Lăng Tiêu lại cảm thấy không thể được như vậy. Nếu không phải Tống Minh Nguyệt bỏ qua xấu hổ, nói ra những điều cất giấu sâu trong trái tim, biểu lộ cõi lòng với hắn, Lăng Tiêu thà ở trong này mười ngày nửa tháng, chậm rãi khỏi phục, sau đó nghĩ biện pháp khác chứ tuyệt đối không nói ra hai chữ “song tu”

Lăng Tiêu không kìm nổi hít một hơi. Cảm giác đau đớn này giống như vô số cây châm bén nhọn đâm vào xương tủy ở lưng. Nếu đổi là người thường, chỉ sợ đã đau đến mức chết luôn rồi!

- Lừa nàng làm cái gì? Lăng Tiêu miễn cưỡng đáp.

- Không gạt ta, ta rất vui!

Tống Minh Nguyệt vừa nói, vừa nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo, để lộ ra bộ ngực sữa cao vút và từng mảng da thịt trắng nõn nà như tuyết. Bởi vì e thẹn nên da thịt nàng cũng trở nên đỏ hồng, Tống Minh Nguyệt thì thào nói:

- Chàng phải thương ta đó!

Nói xong liền động thủ cởi bỏ quần áo của Lăng Tiêu. Khi cởi quần của hắn, mặt nàng đỏ như gấc chín, nhưng cũng đành cắn răng. chậm rãi ngồi xuống giọng run rẩy:

- Lăng Tiêu, ta đến đây.

Việc đã đến nước này, nhiều lời vô ích, Lăng Tiêu cũng không giả bộ thanh cao làm gì. Một cô gái có thể vì mình tới mức này quả thực khiến người ta phải cảm động vô cùng.

- Ngưng thần, tĩnh tâm!

Lăng Tiêu khê quát, sau đó từ chỗ hai người giao – hợp, linh lực trong cơ thể của hai người đột nhiên xâm nhập vào trong cơ thể Tống Minh Nguyệt. Cảm giác như tẩy tủy này khiến Tống Minh Nguyệt không kìm nổi ưm một tiếng, mặt đỏ như sung huyết, một tiếng rên rỉ nghẹn trở về.

Trong lòng nàng vội vàng nghĩ lại khẩu quyết mà Lăng Tiêu vừa nói, dựa theo công pháp tùy ý dẫn luồng lực lượng hùng mạnh mà thoả mái đó chạy theo kinh mạch của mình.

Công pháp song tu này khiến cho thiên địa linh khí xung quanh liền ùn ùn kéo về phía hai người, đồng thời tẩy tủy cho cả hai. vết thương trên lưng Lăng Tiêu lập tức khôi phục với tốc độ nhanh tới mức mắt thường cũng có thể thấy được.

Đồng thời, luồng thiên địa linh khí đó chạy một vòng quanh cơ thể Tống Minh Nguyệt xong liền mạng theo một lực lượng thuần âm chảy ngược về thân thể Lăng Tiêu. Quanh thân thể hai người bộc phát ra một khí thế hùng mạnh. Ánh hào quang màu vàng của Thâm Hải Độc Long Nhân tị thổ được khí thế này chống đỡ lập tức lớn lên

Không gian xung quanh cũng vô tình lớn lên rất nhiều.

Từ trong e lệ, Tống Minh Nguyệt dần dần khôi phục lại, ngưng thần tĩnh tâm, căn cứ theo công pháp Lăng Tiêu vừa truyền cho, dẫn đường cho linh lực trong cơ thể, cảm thụ nội lực của cả hai người và của mình khác rất nhiều so với lúc trước, dần dần đắm chìm trong tu luyện!

Sau mấy canh giờ, rốt cuộc hai người cũng vận hành đủ một chu thiên của công pháp song tu. Lăng Tiêu mở mắt, thu hồi công pháp. Tống Minh Nguyệt cũng đồng thời có cảm giác đau đớn truyền tới từ hạ thể, đôi mi nhíu lại, giương đôi mắt trong veo như pha lê nhìn Lăng Tiêu, trong mắt mang theo tình yêu say đắm nồng nàn còn cả một chút ai oán.

Đồng thời, song chưởng của Tống Minh Nguyệt vẫn ôm sau lưng Lăng Tiêu bỗng cảm thấy mịn màng như mới.

Nàng giật mình rút tay về, nếu trên tay không có vết máu, nàng thực sự còn nghĩ hết thấy vừa rồi đều là ảo mộng!

Công pháp song tu này không ngờ lại thần kỳ như vậy.

Tống Minh Nguyệt thâm kinh hô, đồng thời còn cảm thấy hạnh phúc: Mình chính là nữ nhân đầu tiên của chàng! Không biết nếu sau này các hồng nhan của chàng biết, sẽ có thái độ thế nào?

Nghĩ vậy, Tống Minh Nguyệt không kìm nổi nhếch miệng cười đắc ý, chợt cảm thấy Lăng Tiêu lại dán lấy hạ thân mình, lúc này mới bừng tỉnh, hai má đỏ ửng, eo nhỏ khẽ động, cơ hai chân thon dài lại. e thẹn nói:

- A, Lăng Tiêu, chàng nhẹ thôi!

239. Chương 235: Niềm Vui Bất Ngờ

Sau một hồi triển miên, Tống Minh Nguyệt gối đầu lên ngực Lăng Tiêu, thân hình trắng trẻo nõn nà co lại, bộ ngực đầy đặn dán vào người Lăng Tiêu, chiếc eo thon uốn lượn, cặp mông tròn đầy cong lên, vừa nằm vừa lấy quần áo từ nhẫn không gian ra, bộ dạng như một con mèo nhỏ đang nằm phơi nắng.

- Lăng Tiêu, không thể tưởng được lần đầu tiên của ta lại diễn ra ở nơi như thế này. Ta nghĩ, bất kể bao lâu sau này, khi hồi tưởng lại, ta đều cảm thấy kỷ niệm này... a... rất có ý nghĩa!

Tống Minh Nguyệt vó thức miết ngón tay ngọc ngà lên ngực Lăng Tiêu, sau đó lại cười nói:

- Chàng nói xem, nếu không cần biện pháp song tu này, có phải chàng cũng sẽ không chết hay không? Hừ, đến giờ ta mới phát hiện. ta vẫn tự cho mình là thông minh, thực ra vẫn nằm trong kế hoạch của chàng!

- Không thể nào!

Lăng Tiêu thề thốt phủ nhận. Đừng nói quả thật không có biện pháp gì, cho dù có thì Lăng Tiêu cũng sẽ không thừa nhận. Ai chẳng thích gái đẹp, hơn nữa xinh đẹp, thông minh như Tống Minh Nguyệt thì cả kiếp trước lẫn kiếp này, đây chính là nữ nhân đầu tiên của Lăng Tiêu.

Mặc dù có nói bậy nói bạ thế nào thì sự thật chính là sự thật. không thể nào thay đổi.

Lăng Tiêu vuốt ve tấm lưng mịn màng, nhả nhụy của Tống Minh Nguyệt nói:

- Hy vọng nàng sẽ không phải hối hận khi là nữ nhân của ta là tốt rồi. Có lẽ cuộc sống của ta sẽ không bình lặng!

- Người ta sẽ không hối hận! Tống Minh Nguyệt kiên định nói

- Nếu theo chàng, ta chính là người của chàng. Bất kể gặp sự tình gì, Lăng Tiêu, ta sẽ cùng chàng đối mặt!

Tống Minh Nguyệt nói xong, đan tay với Lăng Tiêu, hai người nhìn nhau cười.

Đang vui vẻ, bỗng nhiên bên ngoài truyền tới một tràng thanh âm rất nhỏ. Trải qua song tu tẩy tủy, nội lực trong cơ thể Tống Minh Nguyệt đã chuyển hoá thành thiên địa linh khí! Chỉ cần không ngừng song tu, thực lực của Tống Minh Nguyệt sớm muộn gì cũng đột phá. Đến lúc đó, Lăng Tiêu hoàn toàn có thể cho nàng trúc cơ, bắt đầu kiếp sống tu luyện!

Tuy nhiên, hết thấy những điều này cần phải vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt đã mới nói sau!

Hai người vội vàng mặc quần áo. Tống Minh Nguyệt vừa mới được mưa móc, thân hình cử động hơi bất tiện, còn Lăng Tiêu thì qua thực tiễn mới biết song tu này quả thực quá tốt. Thương thế trong cơ thể đã hoàn toàn tốt, thực lực Tâm Động sơ kỳ không ngờ cũng mơ hồ có dấu hiệu đột phá!

Trong lòng hân hoan vui mừng, tuy nhiên cũng biết rằng công pháp song tu chỉ được nhiều điểm tốt nhất khi mới bắt đầu tu luyện, sau này ích lợi sẽ chậm dần đi. Nhưng tóm lại, trước Nguyên Anh kỳ thì tốc độ của song tu cũng sẽ hơn tu cá nhân gấp bội!

- Nàng cứ nghỉ ngơi, ta ra xem!

Lăng Tiêu đưa Tị Thổ cho Tống Minh Nguyệt, nhẹ nhàng nói, sau đó xoay người, lao vọt ra ngoài nhanh như điện chớp.

Tống Minh Nguyệt hơi mím miệng, sau đó cũng đi ra ngoài. Tuy rằng đi lại có cảm giác không được tự nhiên nhưng nàng cảm nhận rõ ràng thực lực của mình tăng lên không chỉ một bậc. Sau khi đi ra, Lăng Tiêu thấy một quái vật to lớn vô cùng xấu xí đang nằm úp sấp trên bờ đầm. Hơn nửa thân hình khổng lồ của nó không ngờ vẫn chìm trong lòng đầm. Thân hình của nó góc cạnh thô ráp, sắc bén, dữ tợn, thoạt nhìn vô cùng đáng sợ, cái đầu như đầu hươu, phía trên còn đeo hai cặp sừng có phân nhánh.

Cặp mắt lớn bằng thân hình Lăng Tiêu.

Giờ phút này, mắt quái vật nửa mở nửa khép, thân mình không kim được rung động rất nhỏ. Hiển nhiên, mũi tên độc của Tống Minh Nguyệt đã phát sinh tác dụng. Có thể đánh gục một quái vật to lớn như vậy đủ để thuyết minh độc tính trên mũi tên của Tống Minh Nguyệt mạnh tới mức nào!

Thấy Tống Minh Nguyệt đi theo ra, Lăng Tiêu hỏi:

- Còn mũi tên nào không? Cho nó thêm một mũi!

Tống Minh Nguyệt lắc đầu cười khổ, nói:

- Chỉ có một mũi! Đó là do tổ tiên truyền lại, thậm chí ta cũng không biết đó là loại độc gì!

Lăng Tiêu nhìn quái vật khổng lồ nằm đó. Hắn thực sự không chắc một lần nữa dùng Phù Quang Lược Ánh có thể giết được nó hay không. Nếu không giết được, ngược lại còn làm nó tỉnh lại, vậy thì hậu quả rất thảm!

Nghĩ thầm như vậy, bỗng nhiên Lăng Tiêu cảm thấy Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay phát ra rung động kịch liệt, bỗng nhớ lại chuyện lần trước Yêu Huyết Hồng Liên kiếm hút máu. Lăng Tiêu nhảy vọt lên cao, đứng phía trên đỉnh đầu của quái vật, gươm Yêu Huyết Hồng Liên kiếm lên, đột nhiên đâm thẳng vào đầu quái vật.

Tống Minh Nguyệt bị dọa đến mức nhảy dựng lên, sau đó mới kinh ngạc phát hiện không ngờ mình lại có thể nhảy lên cao như vậy.

Một tiếng kêu gào thảm thiết vang lên, hai mắt quái vật chợt mở. sau đó toàn bộ không gian chợt trở nên lạnh lẽo.

Tống Minh Nguyệt kinh ngạc phát hiện, bên người mình không ngờ bắt đầu có tuyết rơi xuống.

Tuyết rơi bay tán loạn như thể giữa mùa đông. Quái vật phát ra những tiếng gầm rú điên cuồng ghê rợn truyền khắp không gian. Tốc độ hút máu của Yêu Huyết Hồng Liên kiếm càng lúc càng nhanh.

Hai chân Lăng Tiêu vững vàng đạp trên đầu quái thú mặc cho cái đầu nó rung giật thế nào, Lăng Tiêu vẫn bất động. Trong trí nhớ của hắn căn bản là không hề có chút ấn tượng nào về loại quái thú này.

Cho dù là các sách vở về động vật trên đại lục ở thư viện của Học viện Đế quốc cũng không thấy nói về loại động vật nào như thế này...

Tinh thần lực của quái vật này thậm chí còn mạnh hơn cả Lăng Tiêu, trong đó bao hàm vô số cảm xúc tiêu cực, không ngờ lại sống ở dưới căn phòng của vị được sư kia. Mặc dù trong bút ký của vị được sư đó không ghi lại chút gì về quái vật này nhưng Lăng Tiêu rất có lý do để tin rằng quái vật này rất có thể là do vị được sư đó sáng tạo ra.

Loại tà ác này chẳng nên để lại làm gì. Nhìn nó có thể thoải mái vận dụng năng lượng nguyên tố thủy hệ và có thực lực mạnh mẽ như vậy, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm hẳn là có thể tiến thêm một bậc.

Thanh kiếm này sẽ phát triển thành kiếm tiên! Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ sẽ bồi dưỡng ra cả kiếm linh!

Lăng Tiêu nghĩ thầm. Ở phía dưới, cái đầu khổng lồ của quái thú vẫn rít gào, rống giận, nhiệt độ xung quanh vẫn tiếp tục giảm xuống, thậm chí hà hơi cũng thành băng. Linh khí hộ thể ngưng kết thành một vòng hình trứng gà bảo vệ che chở cho thân thể Lăng Tiêu không bị thương tổn. Tống Minh Nguyệt đứng lơ lửng ở phía sau, nhìn cảnh tượng điên cuồng trước mặt.

Cái đầu khổng lồ của quái vật dần lùi vào trong đầm theo thân mình của nó, mang theo cả Lăng Tiêu. Tống Minh Nguyệt lập tức trở nên khẩn trương, chuẩn bị đi xuống. Bất chợt quái thú bắn cao lên trên mặt nước, sau đó quăng mình ngã thật mạnh xuống, đập vỡ những tảng băng lớn, bắn tung tóe ra xung quanh.

Vật lộn hơn một canh giờ, Lăng Tiêu thậm chí có cảm giác kiệt sức, cái đầu to lớn của quái vật mới dần dần dừng giây dựa, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm rốt cục cũng dừng hút máu.

Lăng Tiêu rút Yêu Huyết Hồng Liên kiếm ra khỏi đầu quái vật. phát hiện thân kiếm đã trở thành trắng như tuyết, trên mặt lóng lánh ánh sáng xanh.

Lăng Tiêu tập trung tinh thần lực vào Yêu Huyết Hồng Liên kiếm. nhẹ nhàng niệm:

- Nhỏ lại!

Chỉ thấy Yêu Huyết Hồng Liên kiếm chợt thu nhỏ lại một chút. Lăng Tiêu dụng tâm không chế cho nó nhỏ thêm nữa, rốt cục, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm biến nhỏ như bàn tay, nằm trên lòng bàn tay Lăng Tiêu. Tống Minh Nguyệt từ trên không trung hạ xuống, vẻ mặt khó tin nhìn bảo kiếm biến thành nhỏ lại trong tay Lăng Tiêu.

- Đây, đây là chuyện gì vậy?

Tống Minh Nguyệt trợn mắt há hốc mồm hỏi.

- Ha ha! Kiếm tiên, lão tử rốt cục có kiếm tiên!

Lăng Tiêu không trả lời Tống Minh Nguyệt mà hưng phấn rống lên. Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú của Tống Minh Nguyệt, thanh kiếm bé nhỏ trong tay Lăng Tiêu chợt phóng to lên, dài chừng hơn mười thước, rộng hơn một thước, toàn thân phát ra hào quang rực rỡ như một màn sương máu mông lung, diễm lệ phi thường!

Lăng Tiêu chỉ vào cái đầu đang nổi trên mặt đầm của quái thú đang hấp hối, quát:

- Trảm!

Một đạo huyết quang hiện lên giữa không trung, sau đó mặt nước có một dấu vết xẹt qua.

Lập tức cái đầu khổng lồ tách ra khỏi thân hình của quái vật. Ngay sau đó, mùi máu tươi tràn ngập khắp nơi, lại không ít máu tươi tiếp tục chảy ra. Bị Yêu Huyết Hồng Liên kiên hút nhiều máu như vậy mà nó vẫn chưa hết máu, có điều hiện tại đó chỉ là chút máu còn sót lại mà thôi.

- Kiếm Thần ơi! Đây là loại kiếm kỹ gì vậy?

Tống Minh Nguyệt kinh ngạc tới mức ngẩn ngơ nhìn Lăng Tiêu. hỏi:

- Hay là chàng, chàng căn bản là người trốn khỏi bó buộc của Thánh Vực?

Lăng Tiêu cười nói với Tống Minh Nguyệt:

- Không nên hỏi, tuy nhiên ta có thể nói cho nàng, không lâu sau. nàng cũng có thể làm được như thế!

- Thật sự!

Tống Minh Nguyệt ngạc nhiên vui mừng kêu lên:

- Chàng là nam nhân của ta, đã nói phải giữ lời, không được lừa gạt ta!

Còn việc Lăng Tiêu không nói cho nàng đây là cái gì, Tống Minh Nguyệt hoàn toàn có thể hiểu được. Điều này cũng giống với các thế gia ẩn thế, có vô số các bí mật, nhiều khi không biết còn hạnh phúc hơn là biết.

- Đương nhiên!

Lăng Tiêu thu hồi Yêu Huyết Hồng Liên kiếm vui vẻ. Vậy là mình đã đạt tới trạng thái đỉnh của Tâm Động sơ kỳ. Nguyên bản nếu một đấu một với một gã Kiếm Tông bậc thấp, trừ phi sử dụng Phù Quang Lược Ảnh, nếu không rất khó đả thương được đối phương.

Nhưng không ngờ lần này Yêu Huyết Hồng Liên kiếm lại thăng cấp! Đương nhiên, kiếm tiên chỉ là cách nói hươu nói vượn của Lăng Tiêu, nhưng ít nhất Yêu Huyết Hồng Liên kiếm đang từng bước tiến tới trên con đường hình thành kiếm linh.

Nếu Yêu Huyết Hồng Liên kiếm thật sự hình thành kiếm linh, như vậy, đến lúc đó nhân kiếm hợp nhất, trên đời này, dưới Kiếm Tôn chỉ sợ không phải là đối thủ của Lăng Tiêu.

Tuy rằng linh lực trong cơ thể cũng không đủ để chống đỡ Yêu Huyết Hồng Liên kiếm đối địch bao lâu ở trên không trung, nhưng nếu là đánh lén, cho dù là cao thủ Kiếm Hoàng, nếu trong tình huống xuất kỳ bất ý, chỉ sợ cũng bị mình đả thương!

Lăng Tiêu nghĩ thầm, tâm tình vô cùng vui vẻ, kéo tay Tống Minh Nguyệt, sau đó tung người nhảy lên khi lên đến đỉnh liền chỉ tay. quát khẽ:

-Phá!

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm vụt bùng lên hào quang mãnh liệt, phát ra một sức mạnh khổng lồ không gì có thể cản nổi, phá vỡ mặt đất trên đỉnh đầu!

Một luồng ánh sáng chiếu xuống trong nháy mắt.

240. Chương 236: Chủ Nhân Chân Chính Của Huyết Động

Ở dưới đất ngầm không có mặt trăng, mặt trời, cũng không có cảm giác về thời gian, Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt hai người không hề biết đã trải qua bao lâu, nhưng ở trên mặt đất, Lăng Tổ cùng Tần Cách đã phải lo lắng chờ đợi chừng một ngày!

Ngay cả thú nhân luôn đặt chuyện ăn uống lên trên hết thấy như Tần Cách cũng bắt đầu lo lắng, mặt đất dường như biến thành kim cương, bất kể nắm đấm của hắn ra sức nện như thế nào cũng không hề có chút biến hóa.

Mà trên thực tế, ngay cả Tần Cách cũng cảm giác không thích hợp. bởi vì với sức mạnh của hắn, cho dù dưới chân là kim cương cũng hoàn toàn có thể nện thành một cái hố sâu, vậy mà bất kể hắn điên cuồng oanh kích mãnh liệt tới mức nào vẫn không hề có chút thay đổi.

Đến cuối cùng, Lăng Tố lấy được một quyển sách vô cùng cổ xưa từ trong căn phòng tạp vật, lúc này mới hiểu được hết thấy. Nhưng ngay cả như thế, Lăng Tố cũng không hề có ý định từ bỏ, vẫn quyết tâm ở lại cùng Tần Cách giữ cửa. Lăng Tố tin rằng nếu đệ đệ của mình có thể đánh thông thiên mạch trong vòng một năm, hơn nữa thực lực tăng lên như thế này, hiển nhiên không phải là một người có phúc duyên nông cạn! Hẳn nhất định có thể ra khỏi! Lăng Tố thầm cầu nguyện, hy vọng có thể có thần linh bảo hộ cho đệ đệ mình bình an vô sự. Nhưng những gì ghi lại trong bộ sách này khiến người ta quá mức kinh hãi, cho nên trong lòng Lăng Tố cũng vô cùng mâu thuẫn, đồng thời không ngừng tự trách mình. Nếu không phải vì mình, đệ đệ sao lại đến đây cơ chứ?

Cho nên chợt nghe thấy một tiếng nổ, Lăng Tố lập tức đứng lên. dùng tốc độ còn vượt cả trình độ Đại Kiếm Sư của nàng vọt tới cửa. sau đó nhìn thấy đệ đệ và một nữ nhân tuyệt đẹp cùng vọt lên!

Trên mặt Tần Cách rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười đôn hậu, còn cả một chút như trút được gánh nặng. Thú nhân này cũng không phải vô tâm, một mình Lăng Tiêu có quan hệ tới tương lai của toàn bộ thú nhân tộc đầm Penzias. Hơn nữa, đi theo Lăng Tiêu, Tần Cách có thể được ăn các món ngon, còn có thể được đan dược tăng cường thực lực. Biết tìm đâu một chủ nhân tốt như vậy chứ?

- Người, các người... ha ha, ổn cả chứ?

Lăng Tố ngạc nhiên vui mừng, hai mắt ửng đỏ, nói năng hơi lộn xộn.

Tần Cách cũng chăm chú nhìn vào Yêu Huyết Hồng Liên kiếm đang lơ lửng giữa không trung, trong mắt lộ vẻ cảnh giác! Hắn cảm nhận được một sự uy hiếp to lớn từ trên thân kiếm. Đây là bản năng trời sinh của thú nhân đối với nguy hiểm!

Tống Minh Nguyệt chợt nhất nhìn thấy Lăng Tố, sắc mặt lập tức đỏ bừng, cup mắt xuống, không dám ngẩng đầu lên nhìn nàng, trong lòng thầm mong nàng không nhìn ra điều đặc biệt giữa hai người. Lăng Tiêu nhìn tỷ tỷ vẻ mặt tiều tụy, hai mắt hơi vô thần, dịu dàng nói:

- Tỷ, để tỷ phải lo lắng cho chúng em. Chúng em không việc gì!

- Không việc gì là tốt rồi, không việc gì là tốt rồi!

Lăng Tố không kìm nổi vươn bàn tay trắng nõn, lau lau khóe mắt. lập tức khuôn mặt xinh đẹp lại tươi cười, nhìn Tống Minh Nguyệt nói:

- Minh Nguyệt cũng không thể giấu diếm sự thật mãi được nhỉ!

Tống Minh Nguyệt đỏ mặt nhưng trong lòng thở phào nhẹ nhõm. tự nhủ: quả nhiên tỷ tỷ nhìn không ra, may quá! Nếu không thì xấu hổ chết đi được!

Trên thực tế, Lăng Tố tuy rằng cũng là xử nữ nhưng trực giác của nữ nhân vẫn khá nhạy bén, làm sao không nhìn ra không khí mờ ám giữa Tống Minh Nguyệt và tam đệ, nhưng nàng là tỷ tỷ, sao có thể hỏi chuyện xấu hổ đó, cho nên tất cả mọi người đều giả vờ hồ đồ là lựa chọn tốt nhất.

Đương nhiên, trong đầu Tần Cách không hề có chút ý niệm gì về loại chuyện này.

Lăng Tiêu thấy Tần Cách nhìn chăm chú thanh kiếm trong tay mình, liền cười hỏi:

- Thế nào, cảm giác hơi lạ hả?

Tần Cách gật gật đầu, nói:

- Khí thế mạnh mẽ thật! Tần Cách không thể chống nổi!

Lăng Tiêu thầm nghĩ: nếu là Yêu Huyết Hồng Liên kiếm tu thành kiếm linh, đừng nói người là Kiếm Hoàng, cho dù là lão tổ tông của Tống Minh Nguyệt, cao thủ cấp Kiếm Tôn, cũng chưa chắc là đối thủ của thanh kiếm này. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là thực lực của Lăng Tiêu phải tăng mạnh, ít nhất cũng phải trên Kim đan kỳ.

Mà trải qua song tu, tuy rằng Lăng Tiêu không tăng lên quá nhiều nhưng ít ra cảnh giới Tâm Động sơ kỳ ban đầu giờ đã hoàn toàn được củng cố, cũng đã tăng lên nhất định.

Kỳ thật với linh khí của thế giới này, lại thêm song tu và đan được phụ trợ, Lăng Tiêu tin tưởng, thời gian tiến vào Kim đan kỳ sẽ nhanh hơn kiếp trước gấp bội.

Lúc này, Lăng Tổ nói:

- Hai người có thể đi ra thật đúng là vô cùng may mắn. Các người xem này!

Nói xong, nàng lấy một quyển sách hơi cũ nát từ trên bàn đá.

Lăng Tiêu mở ra vừa thấy, hơi hơi sửng sốt, thầm nghĩ: hóa ra chủ nhân của nơi này không ngờ không phải là vị luyện được sư kia!

Quyển sách cổ xưa này là do chính vị luyện kim đại sư hùng mạnh từ thời thượng cổ đích thân viết. Mà cái động ngầm đó không ngờ là do vị luyện kim đại sư kia một mình mở ra để tu luyện!

Những gì mà đám người Lăng Tiêu đọc được do vị được sư kia ghi lại, hóa ra đã sau mấy vạn năm so với vị luyện kim đại sư kia!

Hơn nữa, thoạt nhìn thì bản thảo này rất cổ kính, thậm chí còn hơi rách nát, nhưng cũng là sử dụng giấy làm quyển trục để chế thành, được xưng là vĩnh viễn không tổn hại! Nhìn bị rách vỡ là do đôi khi bị những đồ vật trong phòng đè lên mà thôi.

Khó trách tại sao trong bút ký của vị luyện được đại sư kia lại không hề đề cập tới lộ không gian. Nghĩ lại, khi ông ta đến nơi đây, những lộ không gian này cũng đã tồn tại hơn mấy vạn năm rồi.

Cũng không biết vị được sư kia là bỏ qua không thèm nhìn bản thảo cũ nát này hay là có nhìn nhưng cũng không thèm để ý. Rất có thể là phương án sau, bởi vì nhiều người chuyên môn nghiên cứu tới cực hạn về một phương diện thì thường không có hứng thú với những sự việc khác.

Căn cứ theo những gì bản thảo cổ kính này ghi lại, chủ nhân chân chính của không gian này tên là luyện kim đại sư Van Persie. Sau khi mở ra cái động này, ông lại đào thêm mấy phòng. Cả căn phòng mà hai người Lăng Tiêu ngã xuống cũng là do ông đào ra.

Tuy là một luyện kim đại sư nhưng thực lực bản thân của ông ta cũng không hề yếu. Căn cứ theo những gì ghi trong bản thảo thì lúc đó ông ta đã có thực lực đại ma đạo sư Thánh cấp.

Đương nhiên, thực lực đại ma đạo sư Thánh cấp là thế nào thì bọn Lăng Tiêu hoàn toàn không hề có chút khái niệm. Bởi vì sau thời kỳ cổ đại, các ma pháp sư chỉ còn được thấy trong truyền thuyết, càng đừng nói tới thời đại của người luyện võ bây giờ.

Sau khi đào xuống, Van Persie phát hiện ở dưới có một cái đầm sâu, sau đó ở dưới đầm truyền tới một lực hút cực mạnh khiến thực lực như ông ta cũng không thể nào phát huy được ra. Tuy nhiên thực lực của Van Persie rất mạnh mẽ, không rơi xuống dưới hồ mà tới còn cách mặt nước vài trăm thước thì dừng lại, sau đó dùng dạ mình châu mang theo người để chiếu sáng nơi này. Ông ta phát hiện ở dưới đầm có một quái thú vô cùng hùng mạnh, nhưng quái thú này dường như biết sự lợi hại của Van Persie nên không dám ra mặt, mà Van Persie cũng không có hứng thú gây lộn với một quái thú không biết tên nên thi triển pháp lực bay lên trên.

Lúc này căn phòng đã được mở, Van Persie nghĩ nếu chẳng may sau này có người ngã xuống sẽ mắc họa cho nên bố trí một ma pháp trận ở mặt đất trong phòng.

Ma pháp trận này có một đặc điểm là sẽ vận hành tới 9.999 năm thì mất đi hiệu quả. Lại nói tiếp, trong suốt gần một vạn năm mà ma pháp trận vẫn có thể duy trì tác dụng, có thể thấy được thực lực của vị luyện kim đại sư kia hùng mạnh tới mức nào. Khi đó có lẽ ông ta căn bản không nghĩ tới sau vạn năm, vẫn còn có người đặt chân tới nơi này, truy tìm dấu tích năm xưa của mình.

Sau khi ma pháp trận mất đi hiệu quả, nếu có người ngã xuống, ma pháp trận sẽ hấp thu ánh sáng tự hành chữa trị. Điều đó giải thích tại sao sau khi Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt ngã xuống,

Tần Cách với thực lực Kiếm Hoàng công kích toàn lực vẫn không thể làm thương tổn mặt đất mấy may.

Bởi vậy có thể thấy được, năm đó, thực lực Đại Ma Đạo Sư Thánh cấp của vị luyện kim đại sư đó đã vượt quá xa Tần Cách.

Còn nguyên nhân tại sao Lăng Tiêu có thể dùng Yêu Huyết Hồng Liên kiếm phá được mặt đất này lại càng đơn giản. Bởi vì vị luyện kim đại sư có thực lực Đại Ma Đạo Sư Thánh cấp đó chỉ tính ngăn ngừa người từ trên mặt đất xuống mà thôi, không hề - tính là phía dưới có người xông lên.

- Quả thật là kinh tâm... vị luyện kim đại sư tiền bối đó không ngờ là một vị tổ tiên của cả vạn năm trước!

Tổng Minh Nguyệt líu lười tán thưởng

- Việc này quả thực khó tin! Có lẽ vị luyện được sư kia cũng là vô tình tìm được nơi này.

Hơn nữa, ta nghĩ ông ta nhất định đã xem qua bản thảo này, nếu không tại sao lại không ngã xuống!

- Ta thấy có lẽ ông ta cũng đã thử nhưng khi đó ma pháp trận vẫn còn hữu hiệu!

Lăng Tổ nhẹ nhàng nói.

Mấy người đều quay đầu lại nhìn hố sâu không chút ánh sáng. Tổng Minh Nguyệt vẫn còn hơi sợ hãi, nói:

- Lăng Tiêu, huynh có cách nào bịt nơi này lại không, ta sợ, tương lai có người tới đây, nghĩ rằng phía dưới có giấu bảo vật, vậy thì rất thê thảm. Có khi ở dưới vẫn còn một con quái thú khác nữa thì sao!

Lăng Tiêu cười gật gật đầu, Tổng Minh Nguyệt rất thiện lương. suy nghĩ cũng rất chu đáo. Ai mà biết được dưới đáy đầm còn quái vật nào hùng mạnh khác nữa, hơn nữa, nước đầm chảy về đâu vẫn là một điều bí ẩn, cho nên bịt lại cũng là tốt!

Nghĩ vậy, Lăng Tiêu lấy mấy viên tinh hạch ma thú bậc thấp ra khỏi nhẫn, sau đó tùy ý gắn chúng lên trên khung cửa, nói: -Tật!

Mấy người liền cảm thấy trước mắt hoa lên, cánh cửa đá bị Tần Cách phá vỡ không ngờ biến mất không thấy. Nhìn đi nhìn lại chỉ thấy giống như một vách tường.

Cánh cửa đá cứng rắn đó là do Tần Cách tự tay đánh vỡ, cho nên hần trừng mắt giờ tay lên sờ, lập tức chắc lưỡi:

- A, thật sự không có. Sao lại biến thành không có gì nhỉ? Rất thần kỳ!

Lăng Tổ và Tổng Minh Nguyệt đều tò mò giờ tay lên sờ, nhưng chỉ đụng phải vách tường lạnh như băng, đều lộ ra thần sắc kinh ngạc. Tổng Minh Nguyệt nhìn Lăng Tiêu tràn ngập vẻ lưu luyến si mê.

Mặc kệ Lăng Tiêu thần bí tới mức nào, hần cũng vẫn là nam nhân của nàng.

Lăng Tổ nghe hai người kể lại chuyện quái vật dưới đáy đầm đều sợ hãi tới mức mặt hơi tái đi. Đương nhiên, hai người cũng không nói ra chuyện song tu. Chuyện như vậy sao có thể nói cho người khác được chứ.

Lăng Tổ lắc lắc đầu, nói:

- Chúng ta đến đây tuy không tìm được kiếm kỹ công pháp, nhưng thu hoạch còn lớn hơn hết thảy những thứ đó! Có lẽ hiện giờ Chiết gia đang liều mạng tìm tung tích chúng ta, chắc chắn chúng sẽ không bỏ qua chỗ di tích thượng cổ này! Cho nên chúng ta mau lấy hết những thứ có giá trị trong này rồi sớm đi thôi!

Tổng Minh Nguyệt bỗng nhiên nói:

- A, nếu sớm biết như vậy thì không bịt cái phòng này làm gì! Cứ để chúng xuống dưới tìm kiếm bảo vật.

Nói xong, nàng lại nghĩ tới một màn song tu triền miên của hai người ở phía dưới, sắc mặt lại ửng đỏ, nghĩ thầm: dưới đó là nơi lần đầu tiên của bọn mình, sao có thể để bọn người đó xuống quấy rầy! Nghĩ vậy, nàng lại nói tiếp:

- Không! Để phòng ngừa sau này có người tiến vào, cứ bịt lại là tốt nhất. Hừ, may cho đám khốn kiếp Chiết gia!

Nói xong, nàng thoáng liếc Lăng Tiêu, vừa lúc Lăng Tiêu cũng đang nhìn nàng. Hai người nhìn nhau cười, trong lòng có cảm giác ăn ý rất ấm áp.

Trong động này chẳng có thứ gì đáng giá hơn mấy cái lọ không gian đã bị Lăng Tiêu thu hồi và vô số thiên tài địa bảo trong đó, tiếp theo là những sách vở, bản thảo quý giá.

Lăng Tổ cũng không có nhẫn không gian, Tống Minh Nguyệt lấy nhẫn của mình ra, lấy ra một cái nhẫn không gian có dung tích mấy mét khối, đưa cho Lăng Tổ. Lăng Tổ ái ngại từ chối hồi lâu, dù sao ai chẳng biết giá trị của một chiếc nhẫn không gian. Nhưng đối với người không hề có mấy khái niệm về tiền bạc trong đầu như Tống Minh Nguyệt, lại thêm cơ hội hiếm có để giao hảo với tỷ tỷ của Lăng Tiêu, làm sao có thể bỏ qua cơ chứ!

Cho nên hai người tranh chấp nửa ngày, Lăng Tổ mới miễn cưỡng nhận lấy, bởi vì nàng cũng rõ ràng mục đích giao hảo với mình của Tống Minh Nguyệt. Nàng cũng rất thích cô gái Tống Minh Nguyệt duy nhất bên cạnh đệ đệ mình.

về những viên dạ minh châu gắn trên đỉnh động, ý kiến của mọi người đều rất thống nhất. Nếu có thể cam đoan người của Chiết gia không thể tìm tới đây, bọn họ cũng không muốn phá hỏng nơi này. Nhưng gã Ma Kiếm Sĩ đó đã tiết lộ bí mật về nơi này, việc Chiết gia tìm được vào đây cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, nếu vậy thì thà mang đi còn hơn là để lại cho chúng lấy mất.

Vì thế Tần Cách đảm đương vai trò cu li, bay lên lấy toàn bộ dạ minh châu xuống, cất toàn bộ vào nhẫn không gian của Lăng Tiêu. Sau khi viên dạ minh châu cuối cùng bị lấy xuống, toàn bộ động lâm vào một màn tối mịt.

Lăng Tổ không hề buông tha bất cứ thứ gì có giá trị, thậm chí cả những đồ làm bếp thượng cổ. Bởi vì nàng tính sau khi trở về Học viện Đế quốc sẽ nghiên cứu thật kỹ, từ đó có thể đại khái suy đoán được cuộc sống của thời thượng cổ là như thế nào.

Trong bóng đêm, Tống Minh Nguyệt và Lăng Tiêu đi sau cùng. Bàn tay nhỏ bé của Tống Minh Nguyệt bị Lăng Tiêu nắm lấy, trong lòng nàng tràn ngập cảm giác ngọt ngào.

Tần Cách đi tuốt đằng trước. Khi tới nửa đường, Tần Cách bỗng nhiên đứng lại, nhẹ giọng nói:

- Bên ngoài có nhiều người đến!

Ánh mắt Lăng Tiêu lập tức trở nên lạnh lẽo. Thù cũ hận mới dội lên trong lòng. Đêm lễ cuồng hoan, rất nhiều tư binh mà ca ca Lăng Võ giao phó cho mình đã hy sinh. Tuy rằng thủ phạm là 5000 lính đánh thuê đều đã đền tội nhưng Chiết gia lại lần nữa bắt cóc tỷ tỷ của mình, muốn chiếm đoạt kiếm kỹ công pháp và bí tịch luyện đan của mình

Đứa con trai độc nhất của Chiết gia lại chết trong tay mình, thoát nhìn, song phương đã kết thành thù hận không đội trời chung!

Một khi đã như vậy chẳng có gì phải lưu tình cả. Lăng Tiêu cảm nhận thiên địa linh khí tràn ngập trong cơ thể mình, lạnh lùng nói:

- Giết ra ngoài!

241. Chương 237: Bể Gãy Nghiền Nát

Cảm nhận được chiến ý trên người Lăng Tiêu, lập tức Tần Cách trở nên hưng phấn. Chỉ có tất cả sảng khoái ân đền oán trả mới khiến hắn thoải mái, cứ lăng nhăng dây dưa không phải cách mà thú nhân thích.

Bên ngoài, hơn một vạn tên lính đánh thuê của Đoàn lính đánh thuê Thần Phong Chiết gia! Đoàn trưởng Chiết Kiến Tường có thực lực Kiếm Tông bậc ba, xuất thân chỉ nhánh của Chiết gia, là anh em họ với Chiết Kiến Nghiệp, quan hệ họ hàng cũng không phải là xa. bởi vậy có địa vị rất cao trong Chiết gia, có quan hệ không tồi với Chiết Kiến Nghiệp!

Phụ thân của Chiết Kiến Tường là huynh đệ cùng cha khác mẹ với Chiết Thế Huân, hiện giờ đã chết sầm. Chiết Thế Huân đối xử với đứa cháu Chiết Kiến Tường như con đẻ, hơn nữa còn giao cho trọng trách trong gia tộc.

Thù hận giữa Chiết gia và Lăng Tiêu có thể tính ngược từ hơn nửa năm trước, vào đêm lễ cuồng hoan ở Đế quốc Lam Nguyệt. 5000 lính đánh thuê có thực lực không tồi của Chiết gia không ngờ không một ai trở về,

toàn quân bị diệt ở thành Penzias! Hơn nữa, sau khi chết còn mang một nỗi oan lớn trên lưng, nói là họ đã cướp sạch của cải của các quý tộc thành Penzias!

Lúc ấy Chiết Kiến Tường thiếu chút nữa liền kiểm kê quân số còn lại của Đoàn lính đánh thuê Thần Phong, theo đường biển tấn công thành Penzias, nhưng bị Chiết Kiến Nghiệp ngăn lại khuyên nhủ, nói rằng một khi thật sự phát động hơn một vạn lính đánh thuê tiến công thành Penzias, vậy không còn là vấn đề thù riêng nữa, mà là chiến tranh chân chính giữa hai quốc gia!

Chiết gia tuy rằng thực lực khổng lồ, nhưng Đế quốc Lam Nguyệt cũng không phải chỉ là một gia tộc.

Lăng gia không tính là gì, nhưng gia tộc Tử Kinh Hoa Tần gia đã nhiều thế hệ trấn thủ phương bắc biên cảnh của Đế quốc Lam Nguyệt, có thực lực không thua gì Chiết gia.

Thoạt nhìn bề ngoài, Tần gia cũng thường thôi, con cháu gia truyền chính hệ 16, 17 tuổi cũng đã là Kiếm Sư, nhưng sau lưng rất nhiều người đều biết, thành viên gia tộc Tử Kinh Hoa phải sau 18 tuổi mới được chân chính truyền thừa.

Cái gọi là truyền thừa kỳ thực là nhận được đan dược để nâng cao thực lực.

Gia tộc Tử Kinh Hoa cũng có chỗ dựa lớn, phi thường vững chắc trong các thế gia, môn phái ẩn thế. Huống chỉ hoàng thất của Đế quốc Lam Nguyệt chính là do một thế gia ẩn thế rất lớn bồi dưỡng lên. Nếu thực sự xảy ra chiến tranh, khả năng cao nhất chính là lưỡng bại câu thương!

Sau đó là tự nhiên người khác chiếm được tiện nghi.

Cơn căm tức của Chiết Kiến Tường thủy chung vẫn nhen ở trong lòng. Đoàn lính đánh thuê Thần Phong, có thể trở thành đoàn lính đánh thuê cấp hai được Công hội Lính đánh thuê công nhận là có rất nhiều tâm huyết của Chiết Kiến Tường trong đó.

Có thể nói, tùy tiện một đoàn viên trong đoàn, cho dù là binh thường ở phương diện vũ lực nhưng ở phương diện khác nhất định là có tài năng nhất định. Nói không khoa trương, có thể tiến vào Đoàn lính đánh thuê Thần Phong, mỗi người đều là tinh anh!

Không ngờ lại tổn hại mất 5000 tinh anh như vậy ở thành Penzias!

Lần này biết được đứa cháu họ Chiết Tiểu Tinh không ngờ chết ở trong tay Lăng Tiêu, Chiết Kiến Tường rất cuộc bùng lửa giận, thù cũ chưa xong đã thêm hận mới, định bằng bất cứ giá nào, thống lĩnh toàn bộ quân lính của mình tiến công thành Penzias, giết chết toàn bộ gia quyến Lăng Tiêu cho hả giận.

Nhưng không ngờ Chiết Kiến Nghiệp lại phái hấn tới nơi này! Hơn 3000 Đại Kiếm Sư, mấy trăm Cuồng Kiếm Sư, mấy Ma Kiếm Sĩ, còn cả tám trưởng lão đều có tu vi trên Ma Kiếm Sư bậc ba, hơn 7000 Kiếm Sư bậc năm, bậc sáu, có thể nói, gần như toàn bộ vốn liếng của Đoàn lính đánh thuê Thần Phong đều tập trung ở đây!

Còn lại hơn một vạn người có thực lực Kiếm Sư phân bố ở các quốc gia đang chấp hành đủ loại nhiệm vụ, hoặc là phục vụ ở các cửa hàng dưới danh nghĩa Chiết gia.

Những ai có thể đều đã điều hết tới đây. Chiết Kiến Tường cảm thấy cực kỳ khó hiểu. Tuy biết rằng ở đây có di tích thượng cổ và hiểu được tầm quan trọng của nó, nhưng Chiết Kiến Tường vốn không tin rằng Lăng Tiêu có thể to gan lớn mật đến mức thấy đây là hổ lửa còn dám nhào tới!

Cho nên, Chiết Kiến Tường phi thường bất mãn! Hấn cho rằng, đây là Chiết Kiến Nghiệp không tin thực lực của mình!

Chiết Kiến Tường ngồi trên một con tuần mã cường tráng. Hấn đã hơn 60 tuổi nhưng không hề có dấu hiệu già lão nào, tóc đen đầy đầu. dáng người cường tráng, thậm chí khóe mắt cũng không thấy có bao nhiêu nếp nhăn.

Đôi mắt thâm thúy của hấn đang nhìn chằm chằm vào cái hồ trước mặt, phía sau hấn là tám người vây thành hình bán nguyệt, người trẻ nhất thoạt nhìn cũng khoảng 40, 50 tuổi. Tất cả đều mắt lóe hào quang, cùng đánh giá địa hình ở phía đối diện.

Tám người này đúng là tám đại trưởng lão của Đoàn lính đánh thuê Thần Phong, có thể nói là tâm phúc của Chiết Kiến Tường. Một lão già dáng người gầy gò, hai gò má dài và xương gò má rất cao, hốc mắt trũng sâu, cằm có một túm râu, nói giọng khàn khàn với ngữ điệu rất chậm:

- Đoàn trưởng đại nhân, theo ta thấy, khả năng kẻ đó tới đây là rất nhỏ. Một khi đã như vậy, sao không để chúng ta đi điều tra một phen? Gia chủ an bài chúng ta tới nơi này, chẳng lẽ định để hơn một vạn người chúng ta cứ giương mắt nhìn nhau sao? Chỉ riêng ăn uống mỗi ngày cũng đã là một vấn đề lớn!

Chiết Kiến Tường mím môi, trầm giọng nói:

- Vậy có biện pháp nào? Huynh trưởng Chiết Kiến Nghiệp không tin ra có thể tấn công đổ thành Penzias, còn nói là sợ, là sẽ gây nên tranh chấp ngoại giao gì đó! Hừ, chó chết! Tất cả hoàng thất các quốc gia đều là chó má, đều chỉ là đám con rối mà thôi! Đám thế gia ẩn thế mới là chủ nhân của hoàng thất! Chúng ta dù có báo thù, gã quốc vương chó má của Đế quốc Lam Nguyệt dám nói gì nào?

Một đại hán dáng người vạm vỡ, khoảng hơn 40 tuổi, mặt vuông chữ điền, nước da ngăm đen, thoạt nhìn rất sung sức, là người trẻ nhất trong tám đại trưởng lão sau lưng Chiết Kiến Tường, cũng là em ruột của Chiết Kiến Tường, tên là Chiết Kiến Sơn, có thực lực Ma Kiếm Sư bậc năm, cười lạnh nói:

- Đại ca, nói vậy là chỉ trưởng không tin tưởng chúng ta. Hiện giờ Tiểu Tinh bị giết, có lẽ bên đó rất sợ chúng ta bên này sẽ thay thế họ. Hừ, muốn trách thì phải trách năng lực sinh sản của chi trưởng bên đó quá kém! Hơn nữa, chẳng lẽ chúng ta không phải người trong dòng họ sao?

Chiết Kiến Tường mỉm cười, cũng không tức giận vì lời nói của người đệ đệ trẻ tuổi, chỉ khẽ nói:

- Chi trưởng chi thứ là đã có quy định rồi, không phải cứ nói chúng ta là dòng chính thì được đâu!

- Chó má!

Chiết Kiến Sơn cười lạnh

- Bà nội của chúng ta đều xuất thân từ thế gia ẩn thế, sau bởi vì rơi vào chi phụ nên chúng ta mới bị người ta ức hiếp.

Chiết Kiến Tường khoát tay chặn lại, khẽ nhún mày nói:

- Thôi được rồi, lúc này không nên nói những lời đó!

Bình thường Chiết Kiến Sơn chỉ nói những lời oán hận trước mặt hần khi chỉ có hai anh em với nhau, nhưng giờ làm trò trước mặt tám đại trưởng lão, lại có cả mấy Ma Kiếm Sĩ, công khai thảo luận chuyện nội bộ gia tộc là không ổn. Dù rằng những người này đều là tâm phúc tuyệt đối của Chiết Kiến Tường nhưng dù sao cũng không nên nói tới chuyện xấu trong nhà ở nơi đông người. Chiết Kiến Sơn nói lầm bầm vài tiếng rồi thôi. Hần cũng biết đại ca của mình bất mãn, nhưng dù sao của gia chủ Chiết Kiến Nghiệp hiện tại cũng là một Ma Kiếm Sư bậc sáu, chỉ cao hơn hần một bậc, và thấp hơn hần mấy bậc so với ca ca hần! Dựa vào cái gì mà kẻ đó có thể được làm gia chủ, đứng trên vạn người cơ chứ?

Tuy nhiên, mầm mống gia tộc cũng là một chuyện rất quan trọng. Lần này dòng trưởng của Chiết gia gặp đại biến, đó chính là một cơ hội rất tốt cho dòng thứ của bọn họ.

Cả Chiết Kiến Tường và Chiết Kiến Sơn đều biết rõ điều này. Trong mắt thế gia ẩn thế sau lưng Chiết gia, thân phận của bọn họ không có gì khác so với Chiết Kiến Nghiệp, đều là con cháu Chiết gia!

Ông nội của Chiết Thế Huân cũng là cụ của huynh đệ bọn hần!

Chiết Kiến Tường đột nhiên giương hai mắt nhìn chằm chằm vào chỗ hõm bên vách núi đối diện, nói:

- Bên trong có người!

Đang nói, một khối đá lớn đột ngột bay vụt ra từ chỗ hõm bên vách núi đối diện, nhắm thẳng vào đám người của Đoàn lính đánh thuê Thần Phong!

Chiết Kiến Tường hừ lạnh một tiếng, hai mắt vụt bốc lên lửa giận ngùn ngụt, trong tay lóe lên kiếm quang, đập nát khối đá đó. Lập tức những mảnh đá vụn bắn tung tóe khắp trời như mưa rơi!

Ngay sau đó, tất cả mọi người sau lưng Chiết Kiến Tường đều rút vũ khí. Trong lúc nhất thời, sát khí đầy trời!

Tần Cách phi thân đi ra, phóng mình lớn lên trạng thái nguyên bản. vươn bàn tay to lớn hung hăng đập vào trán Chiết Kiến Tường.

Chiết Kiến Tường cảm nhận áp lực hùng mạnh không thể địch nổi. lập tức sợ tới mức hồn bay phách lạc. Hắn tuyệt đối không ngờ đám người Lăng Tiêu lại ở đây trong lúc đang bị truy đuổi gắt gao khắp nơi thế này. Chiết Kiến Tường cuống quýt nhảy vọt lùi về phía sau hơn trăm thước, né tránh một chiêu này của Tần Cách, bỏ lại con tuần mã bị chụp chết.

Tần Cách chụp chết tuần mã của Chiết Kiến Tường xong liền bay lên không trung, nhìn Chiết Kiến Tường khinh miệt nói:

- Tiểu tử, đừng chạy! Để ta tặng ngươi ba cái tát!

Lúc này, các thành viên của Đoàn lính đánh thuê Thần Phong đã thể hiện rõ tố chất lão luyện của mình, đều bắn cường nổ trong tay ra.

Mấy ngàn mũi tên bắn lên trời như một đàn châu chấu khổng lồ đang di cư, ào ạt bắn về phía Tần Cách.

Tần Cách cười cuồng ngạo, quanh cơ thể chợt hình thành một vàng khí hình trứng gà bao lấy hắn vào trong. Sau đó, trong không trung chợt hiện lên một quả cầu lớn găm đầy tên, Tần Cách trông như bị chôn trong quả cầu đó.

Các tên lính đánh thuê phía dưới phát ra một tiếng hoan hô nhiệt liệt. Bọn chúng đương nhiên cho rằng, kẻ đó đã bị bắn chết. Cho tới giờ bọn chúng vẫn chưa từng nghe nói tới ai bị mấy nghìn người đồng thời găm bắn mà không chết.

- Tất cả nằm xuống! cẩn thận!

Chiết Kiến Tường găm lên, nhưng tiếng cảnh báo của hắn đã chậm.

Chỉ thấy quả cầu găm đầy tên kia chợt phồng lên.

Bùng!

Một tiếng nổ vang lên, những mũi tên che trời phủ đất bắn ngược trở về đoàn lính đánh thuê bên dưới.

Lập tức, vô số tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, vô số kẻ chết một cách bất ngờ không hề dự báo trước dưới trận mưa tên đó.

Mấy gã Ma Kiếm Sĩ và tám đại trưởng lão tránh thoát được trận mưa tên, nhìn thấy quân mình thương vong nặng nề, tất cả đều đỏ con mắt. Tám đại trưởng lão găm lên giận dữ, nhảy vọt lên không trung, định cùng với Chiết Kiến Tường vây công đại hán tàn nhẫn kia.

Ở bên kia, Lăng Tiêu đứng ở cửa động, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm lơ lửng giữa không trung. Lăng Tiêu chỉ về phía Chiết Kiến Tường ở xa xa, dùng ý niệm chỉ huy Yêu Huyết Hồng Liên kiếm. quát lên một tiếng:

- Trảm!

242. Chương 238: Nhất Kiếm Trảm Kiếm Tông

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm chợt phóng to, dài tới hơn mười thước. thân kiếm tản ra hồng quang mãnh liệt chói lọi, dưới ánh mặt trời chói chang càng lộ vẻ yêu dị.

Nổ lao tới như một tia chớp, chém thẳng vào Chiết Kiến Tường ở giữa không trung!

Một cao thủ cấp bậc Kiêm Hoàng đã đủ khiến Chiết Kiến Tường sợ vỡ mật, không thể tưởng tượng nổi lại xuất hiện thanh bảo kiếm khổng lồ màu đỏ!

Những thành viên may mắn còn sống sót của Đoàn lính đánh thuê Thần Phong ở phía dưới đều ngây ngốc nhìn luồng ánh sáng màu đỏ rực kia. Bọn họ thậm chí còn không thể tưởng tượng nổi đó lại là một thanh kiếm khổng lồ!

Chiết Kiến Tường hoảng sợ hô lên, cố gắng bay thật xa tránh né. Hiện giờ trừ việc chạy trốn, hắn chẳng còn ý tưởng gì khác trong đầu!

So với cái mạng của mình, cái gì mà báo thù cho con cháu, báo thù cho binh lính, cái gì mà tranh đoạt vị trí gia chủ Chiết gia, tất cả đều chỉ là *** chó!

Hiện giờ, rốt cuộc Chiết Kiến Tường cũng hiểu tại sao Chiết Kiến Nghiệp lại bảo mình mang theo một vạn người tới đây để trông coi. Hơn nữa còn cảnh báo hắn nên ẩn nấp giữa đám đông, nếu thực sự gặp phải Lăng Tiêu, không nên dùng cứng đối cứng, nếu có thể ngăn chặn được thì ngăn, ngoài ra đặc biệt phải chú ý tới đại hãn đầu trọc bên cạnh Lăng Tiêu, hắn ta có thực lực Kiếm Hoàng.

Nếu phát hiện bọn họ ở đâu, chỉ cần dùng chim ưng truyền tin về là tốt rồi.

Hiện giờ trong lòng Chiết Kiến Tường chợt có cảm giác hối hận. Hắn căn bản không ngờ Lăng Tiêu lại ở đây, lại càng không ngờ đúng là có một cao thủ Kiếm Hoàng thật. Lúc trước hắn còn tưởng rằng Chiết Kiến Nghiệp lừa gạt hắn.

Còn đạo hồng quang kia tại sao lại tới thì Chiết Kiến Tường không biết và cũng không muốn biết, chỉ hy vọng tên cao thủ Kiếm Hoàng kia chú ý tới thân phận bản thân, không thêm chấp bọn chúng, tự cầu! Hắn thầm cầu nguyện.

Tần Cách nhẹ nhàng cười nhìn tám người vừa nhảy lên vây quanh mình, bỗng nhiên gầm lên một tiếng, một luồng tinh thần lực hùng mạnh áp tới cả tám người.

Tám đại trưởng lão trào máu miệng, ngã thẳng từ trên trời xuống, không còn biết gì nữa.

Vô giả cấp bậc Ma Kiếm Sư căn bản không hề có chút phương diện nào để có thể chiến thắng được vô giả cấp bậc Kiếm Hoàng. Chênh lệch giữa hai cấp bậc là quá xa.

Lăng Tiêu cũng bay ra khỏi động, đuổi theo hướng Chiết Kiến Tường chạy trốn.

Giữa không trung, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm gắt gao bám sát thân hình Chiết Kiến Tường. Đó là bởi vì thực lực của Lăng Tiêu còn hơi kém, nếu không Chiết Kiến Tường làm sao có cơ hội chạy trốn. Lẽ ra đã bị chém chết từ lâu rồi.

Chiết Kiến Tường thấy Lăng Tiêu đuổi theo, hai mắt đỏ ngầu, giận giữ hét lên:

- Lăng Tiêu, ngươi dám truy đuổi ta, muốn chết phải không?

Nói xong, cả người hắn bộc phát khí thể hùng mạnh, bảo kiếm trong tay phát ra một đạo kiếm khí màu xám thật dài, hung hăng chém về phía Yêu Huyết Hồng Liên kiếm!

Kiếm khí của Kiếm Tông bậc ba cũng khá hùng mạnh, nếu Yêu Huyết Hồng Liên kiếm chưa hút máu của quái thú dưới hồ sâu, sao có thể chịu nổi một kiếm này của Chiết Kiến Tường?

Nhưng hiện giờ, kiếm khí của Chiết Kiến Tường chém vào Yêu Huyết Hồng Liên kiếm cũng chỉ gây ra một chút rung động nhỏ mà thôi. Nó phát ra một âm thanh lạnh lạnh, tiếp tục đâm thẳng tới Chiết Kiến Tường.

Mắt Chiết Kiến Tường trợn ra tường nứt, quát lên:

- Kiếm kỹ của ngươi là cái quái quỷ gì vậy?

Lăng Tiêu dùng ý niệm không chế Yêu Huyết Hồng Liên kiếm. cảm thụ linh lực trong cơ thể giảm bớt nhanh chóng, không nói một lời nào, ánh mắt kiên nghị theo dõi Chiết Kiến Tường, dùng thần niệm gắt gao tập trung vào hắn.

“Chết rồi thì đi hỏi tổ tiên Chiết gia nhà ngươi ấy!”

Thừa dịp Chiết Kiến Tường đang hỏi, Lăng Tiêu chợt lao tới gần hắn, thực lực Tâm Động sơ kỳ cũng không đủ để chống đỡ Lăng Tiêu phi hành quá nhiều. Tuy rằng giờ Lăng Tiêu đã mạnh hơn nhiều so với Ma Kiếm Sư nhưng không chế Yêu Huyết Hồng Liên kiếm cũng là một việc cực kỳ hao phí linh lực.

Cho nên, Lăng Tiêu bùng nổ trong giây lát, thân mình tiếp cận Chiết Kiến Tường, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm lập tức bùng phát hào quang chói lọi khiến người ta không mở nổi mắt!

Lúc này Chiết Kiến Tường dường như cũng nhìn ra. rống lớn:

- Lăng Tiêu, ta chém ngươi trước rồi thu kiếm của ngươi sau! Xem ngươi chạy đi đâu! Vạn Kiếm Triều Tông!

Chiết Kiến Tường tức giận quát, thanh âm như sét giữa trời quang, truyền ra thật xa!

Hắn nói xong, trường kiếm run lên, nháy mắt đâm ra mấy ngàn kiếm. Mỗi một kiếm, đều bắn ra một đạo kiếm khí màu xám dài hơn một thước, ngưng kết lại như thực chất. Mấy ngàn đạo kiếm khí đó hình thành một thanh trường kiếm khổng lồ đâm thẳng vào người Lăng Tiêu.

-Thu!

Lăng Tiêu lại gào to một tiếng. Yêu Huyết Hồng Liên kiếm lập tức hiện ra trước mặt Lăng Tiêu.

Toàn bộ mấy ngàn đạo kiếm khí đều đâm lên thân hình to lớn của Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, phát ra từng đợt thanh âm vang vọng như rống gầm. Thân hình Lăng Tiêu cũng bắn ra xa mấy ngàn thước.

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm ngăn trở kiếm khí của Chiết Kiến Tường xong liền đâm thẳng tới hắn.

Chiết Kiến Tường hoảng sợ không nói được câu gì, múa may bảo kiếm, trong nháy mắt đâm ra hơn một trăm chiêu.

Hắn càng đánh càng kinh hãi. Đại kiếm đó như thể đang nằm trong tay một người khổng lồ vô hình. Hơn nữa hắn chưa bao giờ được chứng kiến kiếm kỹ tinh thâm như vậy! Trong lúc nhất thời, hắn sinh ra tâm lý thoái lui, lập tức bay lùi ra xa rồi quát Lăng Tiêu:

- Lăng Tiêu, thù hận hôm nay Chiết gia sẽ báo đủ! Đến lúc đó, toàn bộ Lăng gia của ngươi chắc chắn sẽ không thoát đâu!

Lăng Tiêu sao chịu buông tha cho Chiết Kiến Tường chạy mất, liền cười lạnh:

- Ngươi là Kiếm Tông, Đoàn trưởng của Đoàn lính đánh thuê Thần Phong phải không? Cũng là người trong Chiết gia hả? Tương lai của Lăng gia thế nào không cần ngươi quan tâm, nhưng ngươi muốn chạy thì đừng mơ!

Nói xong, Lăng Tiêu chỉ tay về phía Chiết Kiến Tường quát: ” - Trảm!

Chiết Kiến Tường cảm giác một sức mạnh hủy diệt ập thẳng tới. lập tức vận toàn bộ khí lực trong cơ thể hình thành một lồng bảo hộ thân mình đồng thời vội vàng lao nhanh về phía xa như một ngôi sao băng.

Một cao thủ cấp bậc Kiếm Tông muốn chạy trốn, cho dù là Kiếm Hoàng cũng chưa chắc có thể cam đoan đuổi bắt được!

Trong lòng Chiết Kiến Tường vô cùng lạnh lẽo, không thể tưởng tượng được thực lực của Lăng Tiêu lại mạnh mẽ tới vậy! Với bản lãnh Kiếm Tông bậc ba của mình, không ngờ đứng trước mặt hắn lại không hề có điểm ưu thế!

Đang suy nghĩ, hắn chợt cảm giác cái cổ lạnh lẽo, lập tức vô cùng kinh hãi, toàn thân đột nhiên thoát lực. Sau đó, Chiết Kiến Tường được xem một cảnh tượng khủng bố nhất, cũng là cảnh tượng cuối cùng hắn được thấy trong đời, thân hình không đầu của mình chạy trốn trên không trung với tốc độ cực cao!

Hắn mở to con mắt, muốn gọi nhưng lại không thể phát ra chút thanh âm nào, ngay sau đó là toàn bộ ý thức bị cắt đứt, cái đầu to lớn rơi thẳng xuống đất, lăn lông lốc đi thật xa, đôi mắt vẫn còn mở trừng hết cỡ.

Đến chết, Chiết Kiến Nghiệp vẫn không thể hiểu nổi, rõ ràng kẻ đó đang cách mình mấy ngàn thước, mình đã toàn lực chạy trốn, vậy tại sao thanh kiếm kia lại hiện ra ngay trước mặt mình?

Lăng Tiêu thu hồi Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, trong cơ thể vẫn còn sót lại một vài phần linh lực, nhìn thân hình Chiết Kiến Tường ngã xuống từ trên không trung, cười lạnh: nếu đã là cừu hận không chết không thôi, vậy tại sao ta phải giữ mạng người lại?

Ở bên này, Tần Cách căn bản là không hề có chút hứng thú đối với những kẻ còn sống sót. Đối với hắn, thực lực của những kẻ đó quá yếu ớt, giết hay không giết chẳng qua chỉ là một ý niệm.

Mà hiện tại, ý niệm trong đầu Tần Cách chính là không muốn giết đám người này!

Kỳ thật, trận mưa tên mà Tần Cách vừa bắn ngược lại đã giết hơn một ngàn người.

Toàn bộ những người còn sống sót đều sợ hãi vỡ mật vỡ gan, hoảng hốt bỏ chạy ra bốn phía. Ngay cả Đoàn trưởng có thực lực Kiếm Tông cũng bị một kiếm chém chết, trong mắt đám người Lăng Tiêu, chỉ sợ bọn họ còn không bằng một con kiến.

Cho nên, những người đó căn bản là không dám suy nghĩ gì. Nếu bọn họ dũng cảm cầm lấy cường nỏ, sau đó bắn loạn xạ về phía Lăng Tiêu trên không trung, cho dù là không chết thì Lăng Tiêu cũng sẽ bị trọng thương. Nhưng lúc này, Đoàn lính đánh thuê Thần Phong đã mất hết khí thế, cho dù Lăng Tiêu có suy yếu như một đứa trẻ lên ba thì bọn họ cũng không hề có chút dũng khí động thủ.

Tám đại trưởng lão của Đoàn lính đánh thuê Thần Phong đã bị uy áp của Tần Cách đánh rơi xuống đất, dù không chết cũng mất đi hơn nửa tính mạng, cuộc đời còn lại đừng mơ mộng tăng thực lực lên nữa.

Lăng Tiêu gọi Tiểu Sửu. Ba người ngồi trên lưng Tiểu Sửu, Tần Cách bám vào dưới chân, bay về phía biên cảnh tây bắc của Đế quốc Lam Nguyệt. Muốn tìm Băng Tinh Thiên Tầm phải tới nơi cực hàn. Lăng Tiêu muốn trước hết đem tỷ tỷ Lăng Tố tới chỗ phụ thân, sau đó xử lý vài việc ở chỗ phụ thân mới có thể an tâm về phương diện Chiết gia. Dù sao thực lực trên tục giới của Chiết gia cũng đã bị thương tổn rất lớn.

Tiểu Sửu vẫn đang trong quá trình lịch lãm để trưởng thành. Lăng Tiêu phát hiện trên người Tiểu Sửu có rất nhiều vết thương nhỏ, liền cấp đan dược cho nó rồi quay sang nói với Lăng Tố:

- Tỷ tỷ, đệ cho Tần Cách ở lại bên cạnh tỷ và phụ thân. Ở phương nam, tại thành Penzias còn có hai vị tiền bối của Tổng gia đều có thực lực Kiếm Hoàng. Hiện giờ cần phải lo lắng tới phụ thân vì hoàng đế đã bắt đầu nghi kỵ và có lòng tham đối với Lăng gia ta. Hơn nữa đệ còn có một số cường địch, không thể để liên lụy tới người nhà. Đệ sẽ lưu lại cho tỷ và phụ thân một ít đan dược làm tăng thực lực. Sau khi dùng xong, thực lực của mọi người sẽ được tăng cường lên rất nhanh. Chỉ khi mọi người trở nên hùng mạnh, đệ mới có thể không sợ bất cứ kẻ nào uy hiếp!

Lúc này Lăng Tố mới biết sự thần kỳ của đệ đệ. Nghe vậy, nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ lo lắng:

- Để Tần Cách lại cho ta, vậy đệ và Minh Nguyệt nếu gặp phải nguy hiểm thì làm sao?

Lăng Tiêu khẽ cười nói:

- Đoàn trưởng của Đoàn lính đánh thuê Thần Phong hôm nay có lẽ thực lực phải Kiếm Tông trở lên, vậy mà cũng đã chết trong kiếm của đệ đó thôi. Nếu xét đơn đả độc đấu, Tần Cách cũng chưa chắc là đối thủ của đệ. Lại nói, bọn đệ tới phương bắc chủ yếu là tìm được liệu chứ không phải đi khiêu khích ai, Căn bản sẽ không phát sinh xung đột với người khác! Cho nên tỷ tỷ cứ yên tâm.

Lăng Tố miễn cưỡng cười, nhìn Tổng Minh Nguyệt với mái tóc dài và chiếc áo choàng, cảm giác rất hài lòng. Vị đệ muội này đến từ một thế gia ẩn thế hùng mạnh, nghe nói có rất nhiều cao thủ từ Kiếm Tông trở lên, còn phải thêm hai cao thủ Kiếm Hoàng tới giúp đỡ đệ đệ bảo vệ đất phong. Thật là có tình có nghĩa!

Nghĩ vậy, nàng nói:

- Vậy thì hai người phải cẩn thận nhé!

Tiểu Sửu bay tới bên bờ hồ Uy Tư, thả Lăng Tố xuống. Quân lính của Lăng Thiên Khiếu nhìn thấy Tiểu Sửu oai hùng đều giật mình. không ngờ nó lại mang theo rất nhiều người tới đây, trong đó có cả công tử và tiểu thư của tướng quân.

Lăng Thiên Khiếu nghe báo liền vội vàng ra gặp các con của mình.

243. Chương 239: Truyền Thuyết Thời Đại Mới

- Chúng con chào phụ thân!

Lăng Tiêu và Lăng Tổ cúi người về phía Lăng Thiên Khiếu. Hai người Tổng Minh Nguyệt và Tần Cách đã được mang đi nghỉ ngơi.

Tuy rằng đang ở trong quân nhưng tất cả những việc phát sinh ở đế đô và phương nam đều không thoát nổi tai Lăng Thiên Khiếu, nếu nói trong lòng không sốt ruột là giả. Hơn nữa, khi nghe con gái Lăng Tổ bị một thế gia ở đế quốc Tử Xuyên bắt cóc, ông đã nổi nóng suốt nửa dẫn đại quân tới đánh.

May mắn là trong đầu vẫn còn sót lại một chút lý trí, nói cho Lăng Thiên Khiếu rằng ở tục giới này, mình có thể được coi là kẻ mạnh. nhưng trong mắt các thế gia, môn phái ẩn thế lại không bằng một con kiến. Nếu hành động mù quáng, chính là tự đem quân đội của mình đi chịu chết.

Vi thế, Lăng Thiên Khiếu dụng tâm lưu ý tin tức từ đế quốc Tử Xuyên. Cho đến một ngày, rốt cuộc cũng nhận được một tin khiến ông rất hưng phấn: Chiết gia ở Thất Sắc thành, đế quốc Tử Xuyên gặp đại biến! Con trai độc nhất Chiết Tiểu Tinh bị giết, đồng thời chết mất mười mấy cao thủ cấp bậc Ma Kiếm Sư! Đây quả là một tin tức gây chấn động.

Thậm chí theo tin tức từ mật thám, vào hôm trước, ngay cả đại tướng Chiết Kiến Trung ở bên kia biên cảnh đế quốc Tử Xuyên cũng bí mật rời khỏi doanh, đi tới Chiết gia ở Thất Sắc thành!

Trong lòng Lăng Thiên Khiếu vừa cao hứng vừa lo lắng, đồng thời cũng thật rõ ràng, bất kể là con trai mình đã được thế gia ẩn thế thu nhập vào làm môn hạ hay là đã gặp kỳ ngộ, tóm lại, Lăng Tiêu đã không còn là Lăng Tiêu trong quá khứ. Hiện tại, đứa con trai thứ ba của ta đã hoàn toàn trở thành một kiêu hùng có thực lực độc bá nhất phương!

Theo thông tin mật thám, Lăng Thiên Khiếu cũng biết được thành Penzias ở phương nam cũng có biến hóa lớn, khiến ông thực sự kinh ngạc tới mức tự nhủ không hiểu Lăng Tiêu muốn làm gì? Tự lập làm vua phải không? Không ngờ lại xây dựng thành thị quy mô to lớn tới mức đó, thậm chí còn hơn cả đế đô!

Tuy nói ở trên lãnh địa của mình thì muốn làm thế nào thì làm nhưng cái gì cũng có hạn độ, không thể thái quá! Nếu đế quốc vương bệ hạ nghi kỵ sẽ không tốt lắm. Lăng Thiên Khiếu vốn đang chuẩn bị khuyên bảo Lăng Tiêu một chút, ngay sau đó liền nhận được thư của phu nhân từ đế đô.

Sau khi xem thư, Lăng Thiên Khiếu im lặng hồi lâu không nói gì. cuối cùng chỉ thở dài một tiếng, cảm khái mình đã già rồi. Rất nhiều người đều đã thay đổi. Vậy là hành động của Lăng Tiêu kia cũng không phải là hứng thú làm cho vui.

Hôm nay gặp lại cả con trai và con gái đều bình an, trong lòng Lăng Thiên Khiếu vô cùng hưng phấn tới mức không cần phải nói gì nữa.

- Ngồi xuống.

Trên mặt Lăng Thiên Khiếu lộ ra một tia kích động hiếm có, giọng cũng hơi run rẩy. Chờ Lăng Tiêu và Lăng Tổ ngồi xong, có binh lính đưa nước trà tới, Lăng Thiên Khiếu mới sốt sắng hỏi:

- Mau nói cho ta, hai con làm sao mà trốn được? Con trai độc nhất của Chiết gia là do các con giết à? Hay là bị người khác mưu hại?

Lăng Tổ tận mắt nhìn thấy Chiết Tiểu Tinh bị đệ đệ một kiếm giết chết, nghe thấy phụ thân hỏi, liền kể lại toàn bộ mọi chuyện từ khi mình tìm được di tích thượng cổ, phát sinh tranh chấp trong đoàn đội, đến khi mình bị đuổi giết, sau đó gia chủ Chiết gia là Chiết Kiến Nghiệp cứu...Theo giọng kể êm ái của Lăng Tổ, về mặt Lăng Thiên Khiếu khi thì kinh ngạc, khi lo lắng, khi thì hưng phấn, khi thì phẫn nộ!

Đến cuối cùng Lăng Tổ nói xong, Lăng Thiên Khiếu vẫn ngồi nguyên tại chỗ không nói gì, thật lâu sau ông mới ngẩng đầu lên, ánh mắt phức tạp nhìn Lăng Tiêu, trầm giọng nói:

- Con ta trưởng thành rồi!

Ông lại nói tiếp:

- Con làm đúng! Nam nhi đại trượng phu là phải như vậy, ân đền oán trả. Cái quái gì mà Chiết gia với cả thế gia ẩn thế, Lăng gia chúng ta luôn cứng rắn. Muốn khuất phục chúng ta ư, nằm mơ! Tính mạng con người đương nhiên là quan trọng, nhưng khí phách còn quan trọng hơn cả! Nếu một người không có khí phách. như vậy dù kẻ đó sống tới một ngàn năm, tu luyện đến Kiếm Thánh cũng chỉ là rác rưởi!

Lăng Thiên Khiếu giọng điệu hào sảng sau đó nhìn Lăng Tiêu, nói:

- Thực lực của Chiết gia đó quả thực rất hùng mạnh, con có đối sách nào không?

Đôi mắt Lăng Tiêu hơi lóe lên, nói:

- Con và thế gia ẩn thế ở hải vực là Tổng gia có quan hệ rất bền chắc, bởi vì con gái của gia chủ Tổng gia chính là người đi cùng với con tới đây, là nữ nhân của con. Hơn nữa Tổng gia còn có một cao thủ cấp bậc Kiếm Hoàng đang chờ con tìm kiếm được liệu chữa trị. Cho nên, nếu có người uy hiếp đến con, bọn họ hẳn là sẽ không mặc kệ ngồi xem đâu.

Khi nói Tổng Minh Nguyệt là nữ nhân của mình, sắc mặt Lăng Tiêu hơi ửng đỏ. Dù sao ở trước mặt phụ thân nói thẳng những điều này thì trong lòng hẳn vẫn ít nhiều có chút ngượng ngùng.

Đôi mắt Lăng Thiên Khiếu sáng quắc nhìn Lăng Tiêu, hỏi:

- Ta nghe nói Hải vực Tổng gia phái tới hai cao thủ cấp bậc Kiếm Hoàng giúp đỡ con bảo vệ đất phong, việc này là thực chứ?

Lăng Tiêu cũng không hỏi làm sao phụ thân biết, dù hẳn chưa công bố nhưng với hệ thống tình báo và quan hệ của Lăng Thiên Khiếu, muốn biết những chuyện này hiển nhiên là không khó, hơn nữa Lăng Tiêu cũng không hề cố ý giấu ****.

Gật gật đầu, Lăng Tiêu khẽ cười nói:

- Quả thực là có việc này, cho nên phụ thân hoàn toàn có thể an tâm về phương diện an toàn ở bên đó. Mặc dù nghe nói thế lực của Chiết gia rất khổng lồ nhưng chúng ta bên này cũng không phải sợ!

Lăng Thiên Khiếu gật gật đầu, nói:

- Cha già rồi, tương lai là thiên hạ của các con! Hơn nữa còn rất nhiều chuyện, tin rằng dù ta không nói thì các con cũng biết. Chà, ta thật sự cao hứng!

Lăng Tổ đỏ mắt, nói:

- Cha nói cái gì vậy? Sau này đừng nói như thế nữa nha. Tam đệ nói hẳn có đan dược, có thể tăng trưởng thực lực. Con tin rằng với thiên phú của cha, nhất định cha sẽ lại đột phá tiếp!

Lăng Thiên Khiếu nhìn con gái lớn, mỉm cười vui vẻ.

Đến tối, Lăng Thiên Khiếu mở tiệc khoản đãi Tổng Minh Nguyệt và Tần Cách. Tất cả mọi người trong quân doanh đều e sợ dáng người to lớn của Tần Cách. Cũng không phải là thủ hạ của Lăng Thiên Khiếu quá yếu, mà bởi vì khí thế của Tần Cách quá hùng mạnh, không giận mà uy. Thân hình vô cùng tráng kiện đó quả thực khiến người ta có cảm giác vô cùng áp lực.

Sự dịu dàng cao quý và cách nói năng tao nhã của Tổng Minh Nguyệt đã chiếm được thiện cảm của Lăng Thiên Khiếu. Nhìn vẻ mặt thẹn thùng của con dâu út tương lai, trong lòng Lăng Thiên Khiếu cảm thấy an tâm, chuyện nối dõi tông đường có lẽ sẽ bắt đầu từ đứa con trai thứ ba này rồi. Nghĩ tới đó, ông tự nhủ: Khi có cơ hội phải nhắc nhở tiểu tử Lăng Chí. Cả ngày cứ cắm mặt vào huấn luyện ở phương bắc với đám binh lính như thổ phỉ đó, chẳng biết tự lo lắng cho vấn đề của bản thân gì cả, phải học tập lão Tam này nè! Vừa mới qua tuổi thành niên, lập tức bên người có vài vị hồng nhan tri kỷ!

Đương nhiên, Lăng Thiên Khiếu không hề lộ ý tưởng này ra, vẫn giữ vẻ mặt ôn hòa nói chuyện vài câu với Tổng Minh Nguyệt, sau đó rời đi để cho đám trẻ tự do.

Một vài quan quân trẻ tuổi hợp vào uống rượu với Tần Cách. Quân nhân, ai cũng có tính khí cứng đầu, khó lòng chịu phục rằng kẻ khác mạnh hơn mình, nhất là sau khi đã quen thuộc với Tần Cách. Thấy rằng đại hân này kỳ thực tính tình rất ôn hòa, hơn nữa cơ hội uống rượu trong quân đội không nhiều, nên mấy tên quan quân đều thả sức, hợp lại uống rượu với Tần Cách. Đến cuối cùng cả đám đều say ngã lăn quay dưới gầm bàn, chỉ có Tần Cách là buồn bực, đám nhân loại này quả là yếu ớt, mới chỉ uống có một ít rượu như vậy mà đã say cả rồi!

Trên thực tế, với khí lực mạnh mẽ có thể so sánh với ma thú của hân, muốn uống rượu đánh gục hết tất cả những người này là một chuyện vô cùng đơn giản.

Còn Lăng Tiêu tận dụng những thiên tài địa bảo trong lọ không gian, suốt cả đêm luyện chế ra một đám đan dược. Những đan dược này ôn hòa hơn rất nhiều so với loại đan dược cứng nhắc làm từ tinh hạch ma thú, được hiệu không mãnh liệt bằng mà lại còn ổn định hơn.

Đan dược luyện chế từ tinh hạch ma thú tuy rằng có thể tăng cường thực lực lên rất cao, nhưng nếu muốn tiếp tục tăng cường thì phải chờ rất lâu sau mới có thể tiếp tục dùng loại đan dược đó.

Trên thực tế, bởi vì muốn trong thời gian ngắn tạo ra một đội quân thép nên Lăng Tiêu mới luyện chế loại Thông Lạc Đan này.

Trước đó, Lăng Tiêu đã cấp cho người nhà mình dùng Thông Lạc Đan một lần để tăng thực lực, lần này đương nhiên sẽ không thể dùng được nữa. Hơn nữa, với vô số thiên tài địa bảo trong nhẫn

không gian và lọ không gian, về sau hân sẽ không còn phải lo lắng về việc tìm nguyên liệu để luyện chế đan dược nữa.

Đối với người nhà, Lăng Tiêu vẫn có hy vọng, cho dù không thể làm cho toàn bộ mọi người đắc đạo phi thăng, dù sao đắc đạo phi thăng không chỉ cần tăng trưởng thực lực mà còn cả linh ngộ của bản thân con người đối với thiên đạo, nhưng ít ra cũng khiến mọi người có được thực lực mạnh mẽ, có thể sống rất lâu. Điều này thì Lăng Tiêu tự tin là có thể làm được.

Cho nên tiếp theo phải ổn định, kiên cố cơ sở cho bọn họ.

Đám đan dược do Lăng Tiêu luyện chế lần này đủ cho người nhà dùng trong vòng một năm. Mà sau một năm, tin rằng kể cả mẫu thân và muội muội Lăng Vận Nhi đều đã đạt tới một tầng cao mới.

Đến lúc đó dù rằng người của Lăng gia ít nhưng cho dù chống lại một vài thế gia, môn phái ẩn thế cũng có lực đánh một trận.

Nhìn con trai mình và Tống Minh Nguyệt cười lên lưng Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng bay đi, Lăng Thiên Khiếu hơi thở dài một tiếng, nói với Lăng Tổ đứng bên cạnh:

- Tuy rằng trước mắt Lăng gia gặp phải nguy hiểm lớn nhưng cũng là gặp được cơ hội trời cho. Có lẽ từ nay về sau, Lăng gia ta cùng có thể trở thành một trong những thế gia ẩn thế.

Lăng Tổ hơi hơi lắc lắc đầu, đôi mắt trong veo lấp lánh ánh cười. nói:

- Phụ thân, cha xem thường chí hướng của tam đệ rồi. Nó muốn vượt lên trên các thế gia chứ không phải là trở thành bọn họ

Lăng Thiên Khiếu không kìm nổi hít một hơi thật sâu. Cũng không thể trách tâm mắt ông không đủ rộng lớn, mới một năm trước đây. tuy rằng Lăng Thiên Khiếu đã biết tới sự tồn tại của các thế gia ẩn thế, nhưng ông không thể ngờ nổi có một ngày gia tộc của mình lại có thể đặt vào vị thế đối lập với thế gia ẩn thế.

Trên thực tế nghe đồn là Thiên cấp kiếm kỹ bậc trung “Cụ Phong Phá” tổ truyền của nhà Lăng Tiêu là xuất ra từ thế gia ẩn thế. Đường như từ rất lâu trước đây, Lăng gia cũng là một chi nhánh của một thế gia ẩn thế, tuy nhiên bởi vì đã quá lâu đời nên không thể kiểm chứng được.

Lăng Thiên Khiếu rất tự biết mình, cũng chưa từng vọng tưởng rằng gia tộc của mình có thể quan hệ với các thế gia ẩn thế, cho nên những lời Lăng Tổ vừa nói khiến Lăng Thiên Khiếu ngơ ngẩn hồi lâu. Cuối cùng ông lắc đầu cười khổ, hóa ra mình đã xem thường đứa con trai thứ ba này rồi.

Ngẫm lại cũng đúng, thanh danh của tam thiếu gia Lăng gia hiện giờ đã lan truyền khắp Đế quốc Lam Nguyệt.

Mười lăm tuổi được phong hầu tước, chuyện xưa nay chưa từng có.

Bất kể các nhân vật cao tăng coi chuyện này thế nào, nhưng ít ra trong lòng dân chúng Đế quốc Lam Nguyệt, Lăng Tiêu đã là một nhân vật huyền thoại.

Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt ngồi trên lưng Tiểu Sứ. Tống Minh Nguyệt dựa lưng vào lòng Lăng Tiêu. Càng về phía bắc, tốc độ bay của Tiểu Sứ càng chậm lại, bởi vì thời tiết càng ngày càng trở nên rét lạnh.

Bay một mạch qua biên cảnh phương bắc của Đế quốc Lam Nguyệt, bắt đầu hướng tới vùng đất cực hàn xa xôi, những cơn gió lốc thổi loạn khắp nơi và thời tiết lạnh giá rất cực khiến Tiểu Sứ bay khó khăn hẳn lên. Hai người Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt bảo Tiểu Sứ hạ xuống đất, Lăng Tiêu ném cho nó một viên đan dược. xoa đầu nó nói:

- Nửa tháng sau, cứ hai ngày tới đây một lần. Nếu trong vòng một năm mà chúng ta không xuất hiện, Tiểu Sứ, mi được tự do.

Tiểu Sứ bất mãn kêu lớn có nhân tính khiến Tống Minh Nguyệt ở bên cạnh nhìn thấy cũng hơi ngây người, thầm nhủ: không ngờ ma thú phi hành này lại có thể nghe hiểu tiếng người, quả thực là... quá thần kỳ. Tống Minh Nguyệt lại nghĩ tiếp, dường như bất kể là sự tình gì, chỉ cần liên quan tới Lăng Tiêu đều trở nên khác hẳn bình thường.

Lăng Tiêu cười vỗ vỗ cái đầu Tiểu Sứ, nói:

- Ta nói thật đó, Tiểu Sứ!

Khi cùng Tống Minh Nguyệt chuẩn bị rời đi, thấy Tiểu Sứ vẫn mù quáng đi theo không rời, Lăng Tiêu quay đầu cười nói:

- Được rồi, Tiểu Sứ, ta dọa mi thôi. Ta biết mi rất trung thành, đại khái một tháng sau, chúng ta sẽ quay về!

Lúc này Tiểu Sứ mới kêu lên một tiếng trong trẻo, sau đó giương hai cánh, cuộn lên một trận gió tuyết đánh úp về phía Lăng Tiêu. Tiếp đó nó vung cánh bay lên cao, nháy mắt đã dung nhập vào giữa làn mây trắng trên trời cao.

Hai người bị biến thành hai người tuyết, dờ khóc dờ cười. Tống Minh Nguyệt đầu tiên là cẩn thận phủi tuyết cho Lăng Tiêu, sau đó mới cởi chiếc áo khoác da ma thú ấm áp, lòng trên bề mặt chiếc áo rất nhẵn và mềm, bông tuyết căn bản là không thể bám nổi, đều rơi hết xuống.

Tống Minh Nguyệt tán thưởng nói

- Tiểu Sứ thật lợi hại, không ngờ có thể nghe hiểu những gì huynh nói! Lăng Tiêu, làm sao mà huynh thuần dưỡng được nó như vậy? Ha ha, hình như nó bẩm sinh là ma thú bậc cao thì phải!

Lăng Tiêu kể lại quá trình đi Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn tìm Tử Lam Chu Quả cùng Diệp tử cho Tống Minh Nguyệt. Tuy rằng nghe Lăng Tiêu nói về một nữ nhân khác thì có cảm giác không thoải mái. nhưng Tống Minh Nguyệt càng thêm ngạc nhiên thậm phục khi biết rằng lúc đó Lăng Tiêu mới chỉ là một thiếu niên với thực lực Kiếm Thị, vậy mà dám xâm nhập vào Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn, một trong mười đại cấm địa của đại lục, vậy mà còn thành công. Thực không biết nên nói vận may của hắn là vô địch hay nói hắn không biết sống chết.

- Huynh,... huynh lúc đó nghĩ gì vậy? Kiếm thần ơi, huynh chỉ là một Kiếm Thị, mang theo một Kiếm Sư. Không ngờ hai người lại ra khỏi được đại tuyết sơn, bằng cách nào mà huynh làm được như vậy?

Tống Minh Nguyệt không kìm nổi tò mò hỏi.

- Ha ha, trong tự nhiên thì nguy hiểm nhất không gì hơn ma thú và đủ loại chương khí kịch độc. Trên đại tuyết sơn chỉ có ma thú, mà ta tình cờ lại có bản lĩnh tránh né ma thú. Cho nên, đối với người khác thì nơi đó là cấm địa, nhưng đối với ta thì đúng là như giẫm trên đất bằng.

Lăng Tiêu mỉm cười, giọng điệu bình thản nói.

Đôi mắt trong sáng của Tống Minh Nguyệt ngưng lại trên mặt Lăng Tiêu, không hề thấy trên đó có vẻ gì là kiêu căng. Bất chợt nàng hiểu ra một điều, có lẽ truyền thuyết thời đại mới của đại lục Thương Lan đã tới.

244. Chương 240: Kẻ Mạo Hiểm Nơi Vùng Đất Cực Hàn

Tương truyền, bắc địa là một vùng đất băng giá rộng lớn bị cô lập, đã hàng vạn năm qua bị ma thú xâm chiếm, toàn bộ nơi này đều là lãnh địa của chúng. Nhưng nhưng trên thực tế, chân chính đi tới nơi này mới biết, phóng mắt nhìn phạm vi hàng trăm dặm, toàn bộ đều là tuyết trắng xóa. Đừng nói là thú nhân, cho dù chỉ là một con dã thú tầm thường cũng rất khó gặp. Với thực lực của mình, hai người đủ sức chống đỡ không bị rét lạnh, nhưng ở nơi như thế này hai người chỉ có thể kiên định, thông thả bước từng bước về phía bắc xa xôi.

Căn cứ một phần bản đồ cổ xưa trong tay Lăng Tiêu, ở bờ bắc của vùng đất cực hàn có những băng sơn cao tới hơn vạn thước, qua băng sơn đó sẽ là vùng cực địa băng hải, một trong mười đại cấm địa của đại lục, hơn nữa còn ổn định ở một trong ba vị trí đầu tiên.

Thậm chí, trong lòng rất nhiều người, cho dù vùng cực địa băng hải không khủng bố như sa mạc Tử Vong, xếp thứ nhất trong mười đại cấm địa, thì ít nhất cũng tương đương! Sa mạc Tử Vong ở phía tây của đế quốc Tử Xuyên, cách Đế quốc Lam Nguyệt rất xa, đó cũng là một vùng đất chết.

Hai vùng đất này đều có những đặc sản rất độc đáo, giá trị đắt đỏ đủ để khiến rất nhiều kẻ mạo hiểm trả giá sinh mạng để tìm kiếm. Sa mạc Tử Vong có một loại đặc sản là một loại quả rất kỳ dị, được xưng là Mộng Ảo Quả. Sau khi ăn vào, những việc chỉ có thể tưởng tượng trong đầu, bình thường không thể làm nổi, đều có thể làm được trong ảo mộng, hơn nữa còn tương đối chân thật, như thể phát sinh trong thực tế vậy.

Loại quả này quả thực là nghìn vàng khó kiếm, lúc nào cũng trong tình trạng cung không đủ cầu, được vô số các vương công quý tộc trên đại lục điên cuồng truy cầu.

Mặc dù có người gọi nó là quả sa đọa, là thứ mà ác ma cám dỗ người ta, nhưng không thể phủ nhận nổi giá trị của nó. Giá của nó vẫn tăng lên hàng năm, chưa bao giờ giảm.

Sa mạc Tử Vong còn có một loại đặc sản khác là Kim Tinh Ngân Hoàn Xà. Khi trưởng thành đại khái dài hơn ba thước, to như cánh tay người, thân màu đen, trên thân có những vòng tròn màu bạc rộng chừng một ngón tay cách nhau không xa xếp từ đầu tới đuôi. Trên người nó còn có vô số những điểm sáng màu vàng kim sáng lóng lánh to chừng móng tay, bởi vậy được gọi là Kim Tinh Ngân Hoàn Xà.

Thịt của loại rắn này ngon vô cùng, ngay cả người của các thế gia ẩn thế cũng rất thích. Hơn nữa còn có thể kéo dài tuổi thọ, thậm chí còn có tác dụng tăng trưởng thực lực.

Trong sa mạc Tử Vong còn có ít nhất không dưới 30 loại ma thú hoặc hoa quả đặc biệt có giá trị không thua kém Mộng Ảo Quả và Kim Tinh Ngân Hoàn Xà, cho nên dù bị liệt vào hàng đầu trong mười đại cấm địa trên đại lục Thương Lan, hàng năm vẫn có vô số kẻ mạo hiểm tới tìm vận may!

Còn vùng địa cực băng hải thì ít người tới hơn. Do đó, giá cả của những đặc sản ở đây phải cao gấp ba lần so với những đặc sản xuất ra từ sa mạc Tử Vong!

Bởi vì trước khi đi tới địa cực băng hải, đầu tiên sẽ xuyên qua vùng đất tuyết dài hơn 500 dặm. Nhiệt độ không khí ở đây cực thấp, nhỏ nước miếng ra đến mặt đất đã thành băng. Bởi vì nơi đây địa thế bằng phẳng, gió lớn gào thét suốt ngày, cuốn tuyết bay khắp nơi khiến người ta khó bước đi, thậm chí chỉ mới suy nghĩ đã cảm thấy đáng sợ. Vừa mới đặt chân tới đây, sẽ lập tức hoài niệm tới chăn êm nệm ấm trong nhà. Bởi vậy, những kẻ mạo hiểm thà tiêu tốn rất nhiều tiền để mua một chiếc nhẫn không gian, cho đầy nước vào đó, tiến vào sa mạc Tử Vong. chứ đa phần đều không muốn chạy tới vùng đất lạnh khủng khiếp này để chịu khổ.

Từ khi sinh ra tới giờ, Tống Minh Nguyệt đều sống ở phía nam nên chưa gặp tuyết bao giờ, không ngờ lần này phóng mắt nhìn khắp nơi chẳng thấy gì khác ngoài tuyết. Ngày đầu tiên còn có chút mới lạ và hưng

phần, đến ngày hôm sau, Tống Minh Nguyệt bắt đầu dần dần ít nói, thực sự cũng bởi vì chỉ cần há mồm là sẽ bị những cơn gió lớn ủa vào miệng. Đến giờ phút này, cho dù là Tống Minh Nguyệt có thực lực Ma Kiếm Sư bậc sáu cũng cảm giác không thoải mái đối với cái lạnh giá của vùng băng tuyết ngập trời này.

Nhưng nàng lại không hề nói ra dù chỉ là một câu oán hận! Bởi vì nàng biết rõ, nếu không vì phụ thân của mình, Lăng Tiêu hoàn toàn chẳng có lý do gì phải khổ sở đến nơi nguy hiểm này. Cho nên trong lòng Tống Minh Nguyệt rất cảm kích Lăng Tiêu, cảm kích hắn đã làm hết thủy vì mình. Cho dù nếu cuối cùng phụ thân mình không thể khôi phục được thực lực trước đây, Tống Minh Nguyệt cũng sẽ ngắc đầu nói với phụ thân rằng chúng con thực sự đã cố gắng hết sức. Cảm giác vừa quá ngọt chưa được bao lâu, thái dương đã đi tới đường chân trời phía tây, chiếu ra vô vàn ánh hào quang, trên vùng đất mênh mông tuyết trắng này lại càng làm người ta có cảm giác cô độc, thê lương.

Lăng Tiêu như là về tới kiếp trước, khi còn ở Tu Chân Giới, một mình ngày ngày tu luyện, nhưng điều bất đồng chính là lần này bên người hắn còn mang theo một hồng nhan mỹ lệ.

Lăng Tiêu tung chưởng tạo thành một cái hố to, sâu tới năm sáu thước. Lúc này Tống Minh Nguyệt mới kinh ngạc phát hiện, hóa ra tuyết dưới chân bọn họ không ngờ dày tới hơn mấy chục thước.

Hơn nữa, rất hiển nhiên, một chưởng này của Lăng Tiêu chưa hề đánh tới nơi sâu nhất. Nói cách khác, băng đất phía dưới vùng đất tuyết phủ không biết đã mấy chục vạn năm này là rất dày!

Lăng Tiêu nhảy xuống đánh cho hố to ra, sau đó nhanh chóng cắt gọt tạo thành hình một cánh cửa cao tầm hơn đầu người, sau đó bắt đầu đào băng tuyết ra. Sau một lát, một căn phòng nhỏ đã được Lăng Tiêu hoàn thành. Hắn tùy tiện ném một viên dạ minh châu vào đó. lập tức toàn bộ căn phòng trở nên sáng choang, hơn nữa còn cảm thấy ở đây khá là ấm áp so với bên ngoài đang đầy gió lốc thét gào.

Tống Minh Nguyệt ở bên nhìn thấy cảm thấy rất kinh ngạc:

- Sao tuyết ở đây lại cứng như đá vậy, huynh khổng chế cái động lớn thế này mà không bị sụp đổ à?

Lăng Tiêu mỉm cười ôn hòa. Nếu là người phương bắc nghe thấy những lời này của Tống Minh Nguyệt chắc chắn sẽ cười phá lên. nhưng Lăng Tiêu biết Tống Minh Nguyệt chưa từng nhìn thấy băng tuyết bao giờ nên căn bản không hề biết đặc tính của nó, cho nên nghĩ rằng băng tuyết cũng giống với bông tuyết, cũng chẳng có gì là lạ.

- Loại băng tuyết lắng đọng ở đây qua bao năm tháng giờ đã biến thành cứng rắn như đá. Loại hang động này thậm chí còn chắc chắn hơn nhiều so với đào hang trong đất.

Lăng Tiêu nói xong, liền vỗ mạnh lên vách hang vài cái, quả thực rất chắc chắn.

Hắn lấy mấy tấm thảm nhung dày từ trong nhẫn ra, đặt trên mặt tuyết, sau đó lấy ra một vài bó củi, nhóm một đống lửa, đun một nồi nước sôi nhỏ, sau đó mỉm cười nói với Tống Minh Nguyệt:

- Nàng cứ ở đây chờ ta một lát, ta ra ngoài săn ít mồi, buổi tối có thể được ăn canh thịt!

Lúc này Tống Minh Nguyệt thể hiện đúng dáng vẻ một nữ tử yếu đuối, dịu dàng nói:

- Đi cả ngày trên vùng đất tuyết này có nhìn thấy sinh vật nào đâu. Huynh định săn thú ở chỗ nào? Trong nhẫn của chúng ta chẳng phải còn rất nhiều đồ ăn sao?

Lăng Tiêu khẽ cười nói:

- Nàng không nhìn thấy không có nghĩa là không có. Đồ ăn trong nhẫn làm sao ngon bằng những món tươi sống, hoang dã ở đây. Nàng đừng vội, ta đi một chút sẽ trở lại! Ở đây rất ấm, nàng có thể nghỉ ngơi một chút! Nếu mệt thì ngủ một hồi cũng được! Ta đi một chút rồi sẽ về sớm thôi.

-Vâng!

Tống Minh Nguyệt đỏ mặt khẽ nói.

Lăng Tiêu gật gật đầu, nhảy vọt lên mặt đất cao hơn năm, sáu thước. Tiếp đó, hắn nằm phục xuống trên mặt tuyết. Tuy rằng toàn bộ mặt tuyết là bằng phẳng nhưng thỉnh thoảng vẫn có một vài cái hố hoặc chỗ nhấp nhô, Lăng Tiêu nằm phục ở đó, nhìn từ xa căn bản không hề có chút gì khác thường!

Lúc này trời đã tối. Buổi đêm ở đây đặc biệt dài, tối cũng rất mau. bầu trời đêm thăm thăm đầy sao nhưng vẫn vô cùng lạnh lẽo.

Xa xa, có mấy cây đuốc, ước chừng hai mươi mấy người đang gian nan đi tới. Bình thường, cho dù là mạo hiểm đoàn, tới giờ phút này đều đã phải tạo ra các hang tuyết để chuẩn bị nghỉ ngơi. Đi suốt đêm ở nơi thế này chẳng phải là muốn tự sát sao!

Cho nên, rất rõ ràng, mục đích của những người này không phải đang đi vội vã mà là đang tìm kiếm thứ gì đó.

Lúc ban ngày, Lăng Tiêu cũng đã nhận thấy có điểm gì đó không thích hợp. Hắn cảm giác dường như có người ở rất xa theo dõi hắn và Tống Minh Nguyệt. Nghĩ lại, hai người cưới Tiểu Sưu bay hơn mười ngày mới tới đây, sau đó mới đi bộ trên cánh đồng băng tuyết này, vì vậy khả năng bị người theo dõi từ đầu là cực kỳ thấp.

Như vậy nói cách khác, khi Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt tới cánh đồng tuyết này thì bị người phát hiện, hơn nữa còn truy theo dấu chân tới đây!

“Thuật truy tung cao minh thật!” Đôi mắt Lăng Tiêu lóe lên nghĩ thầm. Vùng đất này suốt ngày gió lớn thét gào, vừa đi vài bước thì dấu chân đã bị tuyết lấp hết, nhưng nếu là người có kinh nghiệm cực kỳ phong phú, vẫn có thể tìm được dấu vết nhỏ đó. Mà những kẻ hắn nhìn thấy này hẳn là loại đặc biệt có kinh nghiệm!

Thậm chí còn có khả năng là những người hàng năm vẫn sinh sống trên cánh đồng tuyết này.

Đôi mắt Lăng Tiêu lóe lên lạnh lẽo. Thường thì loại truy tung thế này đều không hề có thiện ý. Chuyện xấu xa của những kẻ mạo hiểm thì có rất nhiều, cũng chẳng có gì lạ, nhưng lần này lại dính vào mình, quả thực là tâm tình không thể nào tốt cho được.

Lăng Tiêu chậm rãi bò trên mặt tuyết, động tác cực kỳ mau lẹ. Bò được vài thước, sau đó hắn nằm nấp sau một ngọn đồi tuyết, nghe mấy người nói chuyện.

Bởi vì gió lớn, bọn họ phải lớn tiếng nói chuyện mới có thể nghe thấy nhau.

- Đại ca! Chúng ta đến địa phương quỷ quái này là tìm người nuôi tằm để giao dịch, vậy huynh tìm hai kẻ chẳng chút liên quan kia làm gì?

Trong tiếng gió rít gào, tiếng nói đứt quãng của một hán tử thô cuồng truyền tới, dường như đang oán giận.

Một giọng nói eo éo truyền tới:

- A Khổ, người đừng luôn oán giận đại ca! Quả thật người giống hệt cái tên của người, cả ngày a khổ, a khổ. Đại ca đã có tính kẻ rồi. chúng ta đi theo đại ca đã nhiều năm như vậy, có khi nào đại ca để người đói chưa?

Giọng nói thô cuồng quát lên:

- Lãnh Vũ, người cứ éo lá đánh rắm gì vậy! Cả ngày chỉ biết giáo huấn ta. Nếu chẳng phải năm đó lão tử cứu người, người đã chết từ lâu rồi!

- Cút đi, người cứu cái mạng của lão tử, nhưng lại khiến lão tử đánh mất đồ vật quan trọng nhất của nam nhân! A Khổ, lão tử hận người cả đời!

- Người phải xưng là lão nương mới hợp! Đi chết đi!

245. Chương 241: Cực Địa Băng Hải

Lăng Tiêu nằm ở trên mặt tuyết, thiếu chút nữa bật cười. Tuy biết rằng hai gã này chỉ là đám tôm tép, nhưng lúc này cơn tức giận trong lòng Lăng Tiêu đã tan biến, không gì khác bởi chính hai kẻ dở hơi trong đội ngũ đối phương này. Ở nơi gian khổ, nguy hiểm thế này mà họ vẫn có thể khôi hài sinh động như vậy, cho dù bọn họ có tâm tư khác, Lăng Tiêu cũng không hề muốn giết họ. Lăng Tiêu cảm nhận được trong đội ngũ mạo hiểm này, không có ai siêu việt hơn mình và Tống Minh Nguyệt, một khi đã như vậy, cứ thả

cho họ một lần xem thế nào. Hơn nữa, Lăng Tiêu cũng nghe được từ miệng của họ ba chữ khiến hấn phi thường hứng thú “người nuôi tằm”!

Lúc này, nghe thấy bên kia truyền đến tiếng của một nam nhân trẻ tuổi:

- Được rồi, đừng cãi nhau nữa! Cả ngày gây sự với nhau, sợ rằng người khác không biết sao? Ta tìm theo hai người đó là bởi vì lương thực của chúng ta sắp không còn đủ nữa rồi!

- A, chẳng phải nói có thể duy trì được một tháng sao? Giọng lớn tiếng của A Khổ lại vang lên.

Giọng nói eo éo khinh thường nói:

- A Khổ, ngươi là một con lợn! Một tháng nếu không ra khỏi cánh đồng tuyết này thì chúng ta chẳng phải là sẽ chết đói hoặc chết rét sao?

A Khổ ngơ ngác, cũng không cãi lại mà chỉ cười nói:

- Chẳng phải một tháng là đủ để chúng ta thoát ra khỏi vùng hàn địa này sao?

Nam nhân trẻ tuổi hừ một tiếng, hơi thở hỗn hển:

- Đủ cái rắm! Các ngươi đều chưa từng đến đây! Ta mười lăm tuổi đã từng cùng với phụ thân đến đây một lần. Trong tình huống chúng ta biết đường đi, mất tới hai tháng đi vội vã mới từ vùng địa cực băng hải bên kia trở về được. Mà chỉ một lần đó chính là ký ức sâu nhất trong cả đời này của ta, cho nên lần này ta chuẩn bị đồ ăn cho đủ ba tháng, ai ngờ lại gặp phải đám người của gia tộc Tử Kinh Hoa, bị chúng vơ vét mất một nửa số tài sản của chúng ta. Mẹ nó, Tần gia bọn chúng thế lực lớn mạnh, quả thực là vương giả ở phương bắc này. Ở đây mà nhắc tới quốc vương bị hạ ở đế đô, cũng chẳng ai thêm để ý, nhưng nếu nói tới Tần gia, cho dù chỉ là một chân nghi tượng bình thường, chúng ta cũng chẳng thể đắc tội nổi.

Giọng nói eo éo của Lãnh Vũ lại vang lên:

- Lão đại, lại nói tiếp, chẳng phải phương bắc này đã bị quốc vương bị hạ cắm một cây đinh vào rồi sao? Tần gia thoát nhìn cũng thường thôi! Chúng ta việc gì phải sợ bọn chúng! Chúng ta đến vô ảnh đi vô tung!

- Cái đinh?

Gã thủ lĩnh trẻ tuổi cười lạnh:

- Cái đinh cái rắm ấy! Chỉ bằng Lăng gia sao? Mười Lăng gia cũng không phải là đối thủ của gia tộc Tử Kinh Hoa! Người tưởng gia tộc Tử Kinh Hoa chỉ có chút sức mạnh bề ngoài đó thôi sao? Hừ, tộc trưởng đương đại của gia tộc Tử Kinh Hoa thậm chí còn không đạt tới nổi tu vi Ma Kiếm Sư, nhưng các ngươi có biết rằng đệ đệ của ông ta là Tần Trạch lại có thực lực Kiếm Tông bậc năm không?

Từ trong tuyết truyền đến tiếng kinh hô của đám người đó. Giọng nói lãnh lút của Lãnh Vũ lại vang lên:

- Sao có thể? Đế quốc Lam Nguyệt chỉ có hoàng thất mới có hai gã cao thủ Kiếm Tông! Sao Tần gia bọn chúng lại có thể xuất hiện một gã?

- Đó là do người kiến thức nông cạn thôi! A Khổ khó được có một cơ hội, vội vàng nói móc Lãnh Vũ.

Gã thủ lĩnh trẻ tuổi vừa cẩn thận điều tra dấu vết trên mặt đất vừa thản nhiên nói:

- A Khổ nói đúng đó! Là do người kiến thức nông cạn thôi! Phụ thân ta năm xưa cũng là một thủ hạ của Tần Trạch, đáng tiếc là trong một lần săn bắt ma thú bậc bảy, cực đại lực vĩ hồ, nên hy sinh trong chiến đấu. Lúc đó Tần gia đã trả cho chúng ta một khoản trợ cấp rất lớn... Lại nói tiếp, ta thật ra sẽ trở thành nô tài của Tần gia, tiếp tục bán mạng cho bọn họ mới phải. Đáng tiếc, khi còn sống, cha ta đã nói rằng con người chỉ có dựa vào chính mình mới có thể có đường ra, làm nô tài nhà người khác, bất kể người có hoàn cảnh thế nào cũng vĩnh viễn là nô tài.

- Lão đại, sao từ trước tới giờ chưa bao giờ nghe ngài nói việc này bao giờ vậy?

Một giọng nữ cất lên, trong giọng nói mang theo một tia sùng bái.

- Điều chuyện quá khứ, nói nhiều mà làm gì. Tóm lại, thực lực chân chính của Tổng Minh Nguyệt là rất khó lường, chúng ta tuyệt đối không thể đụng vào, lại càng không thể trêu chọc, tốt nhất là nên trốn chạy từ xa.

- Hừ, chỉ có những đám mạo hiểm ít người, thực lực yếu ớt mới là mục tiêu của chúng ta. Dám đến nơi thế này tìm vận may thì cũng phải chuẩn bị sẵn tinh thần tử vong đi!

Gã thủ lĩnh trẻ tuổi ác nghiệt nói.

Trên mặt Lăng Tiêu thoáng mỉm cười, gã thủ lĩnh này nói chuyện thực ra cũng có vài phần đạo lý, đáng tiếc chính là những nhóm mạo hiểm ít người, thường thường đều có thực lực mạnh mẽ! Làm gì có kẻ nào thực lực yếu ớt lại chần sững tới mức dám tiến vào nơi tuyết trắng mênh mông, mờ mịt thế này?

Lăng Tiêu nghĩ thầm, trong lòng quyết định chủ ý, thân mình bỗng nhiên khẽ động nhẹ. Bên kia lập tức phát hiện, quát hỏi: -Ai?

Thân hình Lăng Tiêu như một làn khói nhẹ, phi thân rời đi. Ở phía sau, những người đó lập tức nhanh chóng đuổi theo.

Trong đó vang lên giọng nói thô cuồng của A Khổ và giọng nói the thé sắc nhọn của Lãnh Vũ:

- Nhất định là bọn họ, mau đuổi theo. Chúng ta có lương thực rồi!

Gã thủ lĩnh trẻ tuổi mím chặt một, ánh kiên nghị lạnh như băng, không có một tia tình cảm. Ở nơi thế này, nhân từ với người khác cũng chính là tàn nhẫn với bản thân. Ở nơi băng tuyết mênh mông này, không có tình cảm ấm áp, chỉ có cá lớn nuốt cá bé!

Trong khoảnh khắc đã đuổi theo mười mấy dặm đường, gã thủ lĩnh trẻ tuổi và mười mấy người ở sau đều mệt mỏi thở hổn hển. Lúc này gã thủ lĩnh trẻ tuổi khoát tay chặn lại, quay người thở hổn hển mắng:

- đừng đuổi nữa, chúng ta trúng kế rồi.

- Cái gì? Là điệu hổ ly sơn sao? Nữ nhân kia hỏi

- Có lẽ vậy, hần trên lừa chúng ta. Có lẽ ta trông nhầm rồi, con mẹ nó, dám tới nơi này, quả thật không có một ai là kẻ yếu. Quên đi, người ta cũng không muốn làm khó xử chúng ta.

Thanh niên thủ lĩnh ai oán hít hà vài tiếng rồi nói: - Chúng ta đi thôi. Từ hôm nay trở đi, lương thực giảm phân nửa. nếu có thể gặp được dã thú là tốt nhất.

Tống Minh Nguyệt nhìn bề ngoài càng ngày càng tối đen, trái tim thấp thỏm. Từ trước tới giờ, nàng thường mặc giả nam trang, tự nhận thấy là có phong độ, cử chỉ hào hoa, phóng khoáng, thanh thoát còn gặp phải nữ tử ái mộ, Tống Minh Nguyệt đều quay người thản nhiên rời đi, không hề lưu lại nửa phần tình cảm.

Không ngờ hiện giờ lại có dáng vẻ và tâm tình nhi nữ như vậy, tuy nhiên vẫn cố thầm trấn an mình:

“Chàng không thể gặp gì nguy hiểm, chàng sẽ trở về sớm thôi.” Tuy nhiên, trong lòng nàng vẫn không ngừng lo lắng.

Cho đến khi Lăng Tiêu hiện ra trước mắt nàng, Tống Minh Nguyệt bỗng nhiên nhào vào lòng hân xúc động. Nhìn Lăng Tiêu cầm theo xác một con dã thú dài hơn nửa thước đã được lột sạch lông và vứt bỏ nội tạng, thoát nhìn rất sạch sẽ, hai má nàng hơi ửng đỏ, khẽ nói:

- Chàng đã về à!

Một câu nói này như giọng điệu một người vợ ở nhà đợi chồng, nói ra khiến khuôn mặt Tống Minh Nguyệt đỏ hồng như thể sắp xuất huyết.

Lăng Tiêu ôn hòa cười, sau đó nói:

- Chờ sốt ruột à? Ta gặp phải tình huống bất ngờ.

Tống Minh Nguyệt vừa định chối, nhưng nghe thấy nửa câu sau của Lăng Tiêu vội vàng hỏi:

- Cái gì mà bất ngờ?

Lăng Tiêu liền tóm tắt lại mọi chuyện. Tống Minh Nguyệt nghe vậy ngây người một lúc, sau đó mới nói:

- Thật sự là không thể tưởng tượng được, không ngờ ở nơi thế này cũng có người. Hơn nữa, có vẻ như bọn họ tới để giao dịch với người ở địa cực băng hải bên kia, gọi là gì nhỉ? Người nuôi tằm. Lăng Tiêu. chàng nói xem, liệu có phải chính là thứ đó không?

Lăng Tiêu nhanh nhẹn xát muối lên người con thú vừa bắt được. sau đó đặt nó lên lửa nướng. Mỡ của nó chảy ra rất nhanh, rơi xuống đồng lửa phát ra âm thanh xèo xèo, sau đó là mùi thơm mê người truyền tới.

Lăng Tiêu thuận tay dùng mấy viên tinh hạch ma thú bố trí một trận pháp cách ly ở cửa động. Từ bên ngoài nhìn vào, ở đây chỉ là một cái hố do tuyết hình thành, tránh bị những người đó quay trở về tìm thấy. Lăng Tiêu không muốn phát sinh xung đột chính diện với bọn họ, bởi vì hắn còn muốn thông qua những người đó, tìm được những người nuôi tằm gì đó. Có lẽ, chính là Băng Tinh Thiên Tằm mà bọn hắn đang muốn tìm cũng không biết chừng.

Nghe Tống Minh Nguyệt hỏi, Lăng Tiêu nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy. Nếu đúng thế, chúng ta sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Phía sau vài tiếng bụng sôi ục ục, Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn Tống Minh Nguyệt, trong mắt mang theo một tia yêu thương, tình cảm mỉm cười nói:

- Đói bụng rồi hả?

Tống Minh Nguyệt thản nhiên cười với Lăng Tiêu:

- Món chàng nướng quả thật rất hấp dẫn!

Cửa động giờ đã bị Lăng Tiêu che lại, từ bên ngoài không thể nghe thấy chút thanh âm nào trong này. Ở trong hoàn cảnh băng tuyết ngập trời, có một nơi ấm áp như xuân thế này, lại ở cùng một chỗ với mỹ nhân, ăn món ngon, quả thực là một loại hưởng thụ lớn. Tống Minh Nguyệt ăn một cách rất rụt rè, nhưng sau khi ăn hai miếng liền phát hiện thịt của dã thú không biết tên này thực sự ngon quá mức. ngọt mà không béo, rất mềm ngon, hương vị hấp dẫn, vừa cho vào miệng đã muốn ăn thêm miếng nữa.

Vi thế, Tống Minh Nguyệt cũng học bộ dáng Lăng Tiêu, vứt bỏ vẻ rụt rè, ăn uống nhồm nhoàm thoải mái. Hai người ăn no rồi nghỉ ngơi nói chuyện một lúc, đồng lửa hồng cũng biến thành đám tro than. Lăng Tiêu tùy tay thu lấy viên dạ minh châu trong hang, lập tức xung quanh trở nên đen kịt.

Tống Minh Nguyệt dường như biết kế tiếp sẽ là cái gì, vẻ mặt ửng đỏ, đôi mắt sáng lấp lánh trong bóng tối, giống như ngượng ngùng, giống như chờ mong.

Sáng hôm sau, Lăng Tiêu dậy sớm, đi ra ngoài, phát hiện đội ngũ kia đã đi rồi. Lăng Tiêu nhếch miệng khẽ mỉm cười, thâm nhủ. những kẻ đó có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng nổi rằng những người mà họ đang truy đuổi lại chỉ ở phía sau họ vài bước chân!

Thủ đoạn truy tung của Lăng Tiêu còn cao siêu hơn những kẻ đó rất nhiều.

Cho nên, liên tiếp mười mấy ngày, Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt liền đi theo những người đó, ban ngày truy đuổi, ban đêm song tu. Tình cảm giữa hai người đã tăng trưởng rất nhanh chóng, từ trong đáy lòng đã hoàn toàn tiếp nhận đối phương.

Rốt cục, đến một buổi trưa, Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt cùng thấy một vùng đất xa xa sáng lên những tia hào quang màu vàng óng khiến người ta khó có thể mở nổi mắt.

Còn đám mạo hiểm ở phía trước cũng phát ra tiếng hoan hô!

Đã tới cực địa băng hải!

246. Chương 242: Uy Hiếp

Tất cả mọi người đều nhìn, băng Sơn dường như kéo mấy ngàn dặm, dưới ánh mặt trời chính ngọ phản chiếu hào quang chói lọi. hình thành một tấm bình phong khổng lồ ngăn cách trước sau thành hai thế giới hoàn toàn cách biệt.

Tống Minh Nguyệt vừa nhìn cảnh sắc hùng vĩ trước mặt vừa kéo tay Lăng Tiêu khẽ nói:

- Hùng vĩ quá!

Người bình thường có lẽ suốt cuộc đời cũng chẳng tới nổi đây một lần, căn bản là không thể nào được nhìn cảnh tượng tráng lệ như thế này, dãy núi cao vạn trượng, kéo dài ngút tầm mắt, nhưng lại hoàn toàn do băng trong suốt cấu thành.

Núi băng gần như hoàn toàn làm bằng băng tuyết này đã tồn tại không biết bao nhiêu năm, lộ vẻ thô lương cổ kính.

Lăng Tiêu cũng nheo mắt, nghĩ cách tiếp cận đám mạo hiểm trước mặt.

Những người đó đều cởi những bộ áo da nặng nề trên người, chỉ còn lại bộ quần áo nhẹ. Tuy thời tiết cực kỳ lạnh giá nhưng lúc này trên đỉnh đầu có ánh mặt trời chiếu vào, trước mặt có núi băng chắn gió, cho nên ấm áp hơn rất nhiều so với lúc ở trên cánh đồng tuyết mênh mông, mờ mịt.

- Bọn họ muốn làm cái gì?

Tống Minh Nguyệt nhìn những người đó hành động, trong lòng có chút khó hiểu, quay sang hỏi Lăng Tiêu

- Muốn leo núi!

Lăng Tiêu trả lời một cách rất chắc chắn. Lúc này, đám người đó cũng vừa lấy ra búa, đục và dây thừng từ trong nhẫn.

... muốn trèo lên đỉnh núi băng này sao?

Tống Minh Nguyệt đặt bàn tay trắng nõn lên trán Lăng Tiêu, sau đó ngẩng đầu nhìn ngọn núi hùng vĩ trước mặt, lú lười hỏi:

- Vậy thì bao lâu mới có thể lên tới đỉnh?

Lăng Tiêu nhẹ nhàng trả lời:

- Cái này cũng giống với việc người lần đầu tiên nhìn thấy biển rộng, cũng sẽ cảm thấy biển rộng lớn như vậy thì làm sao mà tìm được bờ bên kia.

Tống Minh Nguyệt lè lưỡi một cách tinh nghịch. Ở lâu một chỗ với Lăng Tiêu, giờ nàng đã khôi phục lại bộ điệu của một thiếu nữ, nàng nói:

- Biển rộng vốn chính là vô biên vô hạn, rất ít ai có thể đi được từ bên này sang tới bên kia.

- Được rồi, chúng ta cũng nên xuất hiện rồi!

Lăng Tiêu mỉm cười tự tin nhìn Lăng Tiêu. Lúc này, đám mạo hiểm đã bắt đầu chậm rãi trèo lên trên núi băng.

Tống Minh Nguyệt cũng không biết Lăng Tiêu muốn làm gì, còn đang tưởng rằng vẫn tiếp tục theo dõi đám mạo hiểm kia nên cũng không hỏi nhiều. Thân mình hai người chột động, lập tức hiện ra dưới chân núi băng.

Hai người vừa xuất hiện liền bị phát hiện. Về mặt gã đoàn trưởng trẻ tuổi lập tức trở nên xanh mét, khoe miệng giật giật kịch liệt, sâu trong ánh mắt còn ánh lên một tia sợ hãi!

Đối phương có thể đi theo dấu vết của mình lâu như vậy khiến đám mạo hiểm, vốn tự xưng là “vương giả” trên băng nguyên phương bắc, tự xưng là không ai có thể lọt qua nổi tai mắt của mình, cảm thấy bản thân gây thơ tới mức buồn cười.

Những người này vừa mới leo lên được mấy mươi thước. Núi băng này dốc đứng lạ thường, cực kỳ trơn nhẵn, dưới tình huống bình thường, căn bản là không có cách nào leo lên.

Bọn họ phải dùng đục sắt, đóng thật sâu vào trong băng, sau đó dùng dây thừng cố định, đồng thời, tay và chân họ đều mang những công cụ đặc biệt, mũi giày là mũi thép sắc nhọn, trên bao tay cũng cắm đầy những mũi nhọn. Mặc dù được trang bị đầy đủ như vậy nhưng tốc độ bọn họ leo lên vẫn rất chậm.

Khi Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt tới dưới chân bọn họ thì người thấp nhất trong số họ cũng đã leo lên cách mặt đất mấy chục thước. Độ cao này đối với những người luyện võ thì không tính là gì. nhưng vấn đề là nếu hai người dùng kiếm chờ ở đó, hoặc trong tay có cung nỏ, vậy thì toàn bộ những người ở trên núi băng lập tức biến thành bia sống

Trong lúc nhất thời, tất cả những kẻ mạo hiểm trên núi băng đều lâm vào trầm mặc, cũng không hề có động tác nào, tất cả đều dừng lại tại chỗ. Gã trưởng đoàn trẻ tuổi nhíu mày, hỏi như không hề có việc gì:

- Hai vị từ đâu tới vậy? Cũng tới vùng địa cực băng hải này tìm vận may à? Hai người quả thật là can đảm mới có thể tới được đây. Đến đây, nếu gặp nhau rồi thì chính là bằng hữu. Tại hạ là đoàn trưởng Trương Đại Niên của mạo hiểm đoàn. Nếu hai vị bằng hữu cần vượt qua núi băng để tới băng hải thì chúng ta không ngại hỗ trợ hai vị cùng đi!

Trương Đại Niên nói ra những lời này khiến thuộc hạ của gã đều thả lỏng tâm tư, thậm chí lão đại quả nhiên có dũng có mưu, cứ như thể từ trước tới giờ chưa bao giờ biết tới hai người này. Mà có lẽ, hai kẻ đó cũng chẳng biết bọn mình là ai đâu! Chỉ có điều khả năng này dường như không cao, bởi vì hai người này rõ ràng là đi cùng một đường với bọn họ đến đây. Ở địa phương quỷ quái này, tinh thế rất bất lợi cho đám người bọn mình, đoàn trưởng chủ động giao hảo như vậy quả thực là cực kỳ hợp lý.

Lăng Tiêu cười nói:

- Đâu có, chỉ có điều không biết trước đó vài ngày, chư vị hao hết tâm tư tìm hai người chúng ta làm gì?

Trái tim Trương Đại Niên trầm xuống, thậm chí quả thực đối phương đến là có mục đích. Hắn hơi giãn đôi mày, thu búa và đục và trong nháy mắt, quay người lại đối diện với hai người Lăng Tiêu, cứ để mình treo lơ lửng trên dây thừng như vậy, mỉm cười ôn hòa, nói một cách vô cùng thẳng thắn và thành khẩn:

- Không dối gạt hai vị bằng hữu, đoàn đội chúng ta bị người vợ vét tài sản, tiếp tế tiếp viện không đủ. Gặp hai vị bằng hữu liền muốn mua một ít đồ của hai vị, ai ngờ hai vị lại đều là cao thủ. Hành động của chúng ta quả thực là làm trò cười cho người trong nghề. Đắc tội! Chúng ta xin nhận lỗi với hai vị!

Tống Minh Nguyệt thậm chí có chút bội phục gã đoàn trưởng tên là Trương Đại Niên này. Thoạt nhìn thì thực lực của gã không quá cao nhưng nói năng trầm ổn giỏi giang, cơ trí khéo léo, khiến người ta có cảm giác không hề có gì sai. Vì vậy, ban đầu nàng vốn định trực tiếp uy hiếp bọn họ, tra hỏi về những người nuôi tằm nhưng trong lúc nhất thời, không cách nào nói ra được.

Lăng Tiêu cười thản nhiên, đôi mắt lóe sáng:

- Đứng trước mặt danh nhân thì đừng có nói tiếng lóng. Nếu bằng hữu đã nói vậy, ta cũng không nhiều lời nữa. Tại hạ chỉ có một chuyện muốn hỏi, nếu thẳng thắn thành khẩn nói ra, tại hạ sẽ quay người đi thẳng, quyết không khó xử...

Lăng Tiêu nói xong, nhìn về không chút tin tưởng trong mắt đại hán thô lỗ A Khổ, nụ cười chợt tắt, sau đó chỉ tay vào bên cạnh núi băng. Yêu Huyết Hồng Liên kiếm chợt hiện ra trong tay, phát ra một đạo kiếm khí màu đỏ dài mười mấy thước, ở nơi thuần băng tuyết trắng xóa thế này trở nên cực kỳ chói lọi. Lăng Tiêu khẽ vung tay. đạo kiếm khí bay thẳng tới bên cạnh băng sơn ở độ cao mấy chục thước.

Két két két két két két két!

Theo những tràng âm thanh đó, đám đội viên của mạo hiểm đoàn khẽ nhếch miệng, mở to hai mắt nhìn chăm chú. Bất đầu có một tảng băng lớn bóc ra, tiếp theo, càng ngày càng nhiều!

Ào ào ào ào ào ào ào!

Vó số tảng băng lớn nhỏ không đồng nhất trút xuống như mưa rào. vách núi băng đó bắt đầu sụp xuống.

Trong nháy mắt, băng dưới chân núi không ngờ chất thành một lớp cao tới hơn mười thước, rộng mấy chục thước.

Không có thanh âm rung động nhưng lại mang đến hiệu quả mua động.

Gã đoàn trưởng trẻ tuổi Trương Đại Niên ngơ ngác nhìn vách núi băng bị tước mất một mảng, trông mất thiếu chút nữa rớt ra ngoài!

Một mảng núi đỏ bị cắt bằng phẳng vuông góc, bóng loáng trong như gương, không ngờ không có chút gồ ghề nào!

Mười mấy đoàn viên đều không kìm nổi hít một hơi thật sâu, lưng trở nên lạnh toát khiến bọn họ đều nhất tề rung mình. Trong mắt gã thô lỗ A Khổ cũng lóe lên vẻ sợ hãi, ngơ ngẩn.

Thật lâu sau, đoàn trưởng Trương Đại Niên mới tràn ngập chua xót nói:

- A.... Thực lực của bằng hữu thật sự là hùng mạnh, làm cho người ta thán phục không thôi. Không biết các người muốn hỏi cái gì? Nếu tại hạ biết nhất định sẽ nói.

Lúc này, trong lòng Trương Đại Niên đã kết luận, có lẽ cho dù Tần Trạ là Kiếm Tông bậc năm tới đây cũng chưa chắc có thể thi triển được một kiếm thần kỳ như vừa rồi của người trẻ tuổi đó.

Tạo thành thương tổn như vậy không khó, cho dù là bản thân gã. chỉ có thực lực Ma Kiếm Sĩ bậc hai, toàn lực một kích, tin tưởng cũng có thể chém xuống một mảng bằng lớn.

Nhưng nếu cắt một góc núi bằng trong phạm vi mấy chục thước một góc vuông vức, thành một mặt bằng phẳng, có lẽ Trương Đại Niên chỉ có thể đùa một câu “hôm nay trời đẹp quá”. Đừng nói là gã. Trương Đại Niên tin rằng cho dù Tần Trạ tự mình ra tay cũng không thể nào làm được chính xác như thế.

Không cần thiết nói, đối phương nhất định là đệ tử đến từ thế gia ẩn thế!

Còn trẻ như vậy không ngờ đã có thực lực thế này! Con mẹ nó! Trương Đại Niên điên cuồng thầm mắng chửi.

Tuy rằng đã sớm nhìn thấu nhưng vẫn mẫn, thế giới này chẳng bao giờ có công bằng! Công bình đều là lừa quỷ!

- Ta chỉ muốn biết, người nuôi tầm là ai? Nuôi loại tầm gì?

Cổ tay Lăng Tiêu run lên, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm chợt biến mất. Chiêu thức ấy lại khiến đối phương trắng mắt: quả nhiên là cao thủ, tinh thần lực hùng mạnh quá!

Lời Lăng Tiêu khiến vẻ tươi cường gượng gạo của Trương Đại Niên lập tức cứng lại. Hắn quanh co hồi lâu mới nói:

- Cái... cái gì mà người nuôi tầm? Ha ha, ở nơi băng tuyết ngập trời thế này, làm gì có tầm nào sống được. Bằng hữu cũng quá đùa.

Nói xong, gã gượng cười hai tiếng, gương mặt anh tuấn dài ra. thầm tự hận hành động của mình làm hại mình. Nếu ngày đó mình không tự tìm phiền toái thì sao giờ lại bị người không chế?

Lăng Tiêu lạnh lùng cười, nói:

- Người không thành thật!

Nói xong, thân mình hắn chợt bay lên không, lơ lửng bên cạnh người Trương Đại Niên, thản nhiên cười nói:

- Người xem, ngọn núi băng này rất khó trèo đối với bọn người, nhưng đối với ta, căn bản chẳng là chuyện ngại gì cả.

- Cho nên, nếu người không nói, ta có rất nhiều loại biện pháp. Để ta nói cho người!

Nói xong, Lăng Tiêu thoáng nhìn sợi dây đang treo lơ lửng Trương Đại Niên, mỉm cười nói:

- Nếu chặt đứt nó, quãng lên độ cao hơn một trăm thước, tin rằng người cũng không ngã chết được nhỉ!

- Người... ôi, cứ coi như là ta đen đủi!

Trương Đại Niên vẻ mặt ủ rũ, bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Ta nói thật, ngài phải cam đoan buông tha chúng ta. Ngài là cao nhân, căn bản không cùng thế giới với đám mạo hiểm nghèo khổ chúng ta. Cho nên, ngài không thể nói không giữ lời!

- Vậy còn phải xem câu trả lời của người có khiến ta hài lòng hay không.

Lăng Tiêu lơ lửng giữa không trung, vừa nói vừa cười cười khiến Trương Đại Niên vừa có ý nghĩ mình may mắn lại lập tức như rơi xuống đáy vực.

“Người này có lẽ ít nhất cũng phải tu vi Ma Kiếm Sư đỉnh phong, thậm chí có lẽ là một Kiếm Tông”

247. Chương 243: Băng Hải Bí Tộc

Tống Minh Nguyệt ở phía dưới, thấy Lăng Tiêu có làm ra vẻ uy hiếp người, suýt nữa thì phá lên cười. May mắn là nàng hiểu, Lăng Tiêu làm tất cả những điều này đều chỉ vì phụ thân mình, vì vậy nàng mới miễn cưỡng không chế được. Chàng vốn không phải một ác nhân! May là thực lực của chàng khiến bọn mạo hiểm này kinh sợ. Nếu đối phương có thực lực nhất định sẽ phản kích, tin rằng chúng sẽ phản công chứ không chịu thỏa hiệp.

Bởi vì không dịch dung nên thoát nhìn Lăng Tiêu rất trẻ, cũng quá mức anh tuấn, diện mạo không hề có chút hung ác nào, căn bản khó có thể khiến người ta sợ hãi.

Tống Minh Nguyệt nghĩ vậy hoàn toàn bởi vì nàng có quan hệ thân cận với Lăng Tiêu. Nhưng Trương Đại Niên thì khác, gã hoàn toàn cảm nhận rất rõ sát khí phát ra từ người Lăng Tiêu. Gã không chút nghi ngờ, nếu mình có nửa điểm không hợp tác, tên trẻ tuổi này chắc chắn có thể một kiếm chém đứt dây thừng, khiến cả đám mình đều ngã xuống. Cho dù không chết cũng khó tránh khỏi bị thương tật. Làm trò trước mặt tên tuổi trẻ có thực lực biến thái này, khó có thể có được kết cục tốt!

Trương Đại Niên cũng là lưu manh, biết thực lực của mình và đối phương cách nhau quá xa, vì vậy cũng không ôm hy vọng có gì may mắn. Hắn nói thẳng:

- Mười năm trước, khi ta 15 tuổi, ta đã từng đi theo cha tới đây một lần, gặp chủng tộc thần bí ở vùng địa cực băng hải. Nghe nói, bọn họ là thượng cổ di dân, nhiều thế hệ định cư ở đây. Bất cứ ai trong số những người của băng hải bí tộc đều có thực lực hùng mạnh. Bọn họ dựa vào việc bắt các ma thú trong băng hải để sống, ngoài ra còn nuôi một loại ma thú vô cùng kỳ quái. Bọn họ gọi ma thú đó là băng tằm. Nó nhả ra một loại tơ cực kỳ chắc chắn. Ma thú bậc bốn trở xuống nếu lọt vào lưới do tơ của tuyết tằm tạo nên thì cũng không có cách nào trốn thoát. Nếu là lưới do tơ của băng tằm vương nhả ra thì ngay cả ma thú bậc năm, bậc sáu cũng không thể trốn thoát.

- Năm đó cha ta đổi được một tấm lưới từ người của băng hải bí tộc, bởi vì những người đó rất yêu thích đồ của đất liền. Chẳng những có thể đổi lấy lưới tơ tằm của họ, còn có thể đổi lấy rất nhiều tinh hạch ma thú! Chẳng qua, những người đó cực kỳ cảnh giác, căn bản là không hề tin tưởng người ngoài. Năm đó bọn họ chỉ trao đổi với một mình gia phụ, những người khác căn bản không thể đạt được tín nhiệm của bọn họ. Hơn nữa, những người nuôi tằm này có hành tung rất bất định, rất khó tìm được. Năm xưa khi gia phụ qua đời từng để lại cho ta một tấm bản đồ và biện pháp để đạt được sự tín nhiệm của bọn họ.

- Hiện giờ gia phụ đã qua đời nhiều năm, cho nên ta lần này đến đây, chẳng qua muốn thăm dò tiếp tục giao dịch với những người nuôi tằm đó thôi. Ta đã nói hết rồi, các hạ có thể thực hiện lời hứa. buông tha cho chúng ta không?

Lăng Tiêu nghe Trương Đại Niên nói xong, bỗng nhiên nhớ tới tấm lưới tơ tằm mà mình cướp được từ trong tay Tần Kiên. Theo lời ca ca Lăng Chí, thứ đó là của Tần Kiên đoạt được. Nhưng theo lời Trương Đại Niên, gã mới chính là chủ nhân tấm lưới. Ở đây chắc có gì đó không chính xác, bởi vì hắn nhớ rõ ca ca lúc đó còn khẳng định, toàn bộ gia tộc Tử Kinh Hoa chỉ có duy nhất một tấm lưới tơ tằm như vậy.

Nghĩ vậy, Lăng Tiêu cười cười, vỗ vỗ bả vai Trương Đại Niên nói:

- Được. Bắt đầu từ giờ, ta và băng hữu của ta là đội viên của ngươi. Chúng ta không hề có nửa điểm hứng thú đối với lưới tơ tằm hay tinh hạch ma thú. chúng ta chỉ có chút tò mò về người của băng hải bí tộc. muốn xem náo nhiệt mà thôi, cho nên ngươi không cần lo lắng. Chúng ta không có ác ý gì!

Đối mặt với người như vậy, Trương Đại Niên còn có thể nói gì, chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ, thầm cầu nguyện tất cả những gì thiếu niên này nói đều là sự thật!

Chẳng qua xét về góc độ khác, Lăng Tiêu cùng Tống Minh Nguyệt gia nhập cũng là chuyện tốt. ít nhất an toàn của toàn đội bọn họ đều được tăng cường lên rất nhiều. Bởi vì vùng địa cực băng hải tồn tại vô số ma thú hùng mạnh, tuy rằng rất khó gặp nhưng nếu gặp bất cứ con nào, cả đoàn bọn họ đều khó có thể chống nổi!

Cho nên Trương Đại Niên bản tính lạc quan, lập tức tự an ủi, vậy là có hai vệ sĩ cao thủ không mất tiền đến giúp mình.

Còn các đội viên, ai dám nói ra nửa chữ không? Huống chi vẻ đẹp quốc sắc thiên hương của Tống Minh Nguyệt khiến tất cả các nam nhân trong đội đều không dám nhìn thẳng, chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn bóng dáng yếu điệu của nàng mà thầm nuốt nước miếng.

Nữ nhân duy nhất trong đoàn của bọn họ mà đem so với Tống Minh Nguyệt thì đúng là dom đóm so với trắng rằm.

Lăng Tiêu đi trước, theo hướng dẫn của Trương Đại Niên, cầm đục sắt, căn bản là không cần búa, cứ thế cầm thẳng vào trong mặt băng. thậm chí còn chắc chắn hơn cả dùng búa đóng mà lại không hề bắn ra chút vụn băng nào!

Vừa nhìn thấy, Trương Đại Niên đã cảm thấy choáng váng, thậm chí, đây là người sao? Lão tử dùng búa đóng còn phải mất cả buổi. Nếu mình không biết rõ mức độ cứng rắn của mặt băng này, còn tưởng rằng hấn cắm vào trong đậu hủ nữa cơ!

Gã tự nhủ, may là mình chưa phát sinh xung đột với đối phương, hợp tác với họ quả là một chuyện sáng suốt.

Trên thực tế, Trương Đại Niên không hoàn toàn nói thật. Hắn biết cách liên hệ với băng hải bí tộc từ lâu rồi. Quả thật, điểm này chính là bí mật do Trương Đại Niên và phụ thân gã cùng nắm giữ. Tử Kinh Hoa Tần gia năm xưa không thể lấy được bí mật từ phụ thân gã. càng không thể lấy được từ gã.

Bởi vì Trương Đại Niên đã sớm thoát ly khỏi phạm vi thế lực Tần gia, cho nên lần này bị người của Tần gia vợ vét đồ cung ứng nhưng không ai nhận ra được thanh niên anh tuấn này lại chính là đứa con trai của “Thiết Thủ Nhi” năm xưa!

Thực lực của người băng hải bí tộc không phải là hơi mạnh mà là rất hùng mạnh! ít nhất, giữ đôi nam nữ này lại là tuyệt đối không thành vấn đề!

Trương Đại Niên nghĩ thầm, trước hết cứ cho các người đặc ý nhất thời, đợi khi tìm được người của băng hải bí tộc, các người sẽ biết thực ra mình cũng rất yếu ớt!

Lăng Tiêu lại hồn nhiên như không có gì, bố trí các đục sắt rất nhanh, do đó tốc độ trèo núi của cả đoàn tăng lên gấp mấy lần. Khi lên đến đỉnh núi băng, Lăng Tiêu cũng không kìm nổi phát ra một tiếng tán thưởng.

Rất hùng vĩ!

Nếu nói, lúc trước ở phía dưới nhìn thấy băng sơn lóng lánh dưới ánh mặt trời khiến người ta có cảm giác cực kỳ chấn động thì hiện giờ đứng trên đỉnh núi, quay đầu nhìn lại phía sau, cảm giác này xông thẳng vào nội tâm, thậm chí khiến người ta đầu váng mắt hoa!

Bầu trời xanh trong dường như giờ tay lên là với tới, sau đó nhìn mây trắng nhanh chóng xẹt qua dưới chân, tầm mắt dường như có thể nhìn xa nghìn dặm, tất cả đều mênh mông tuyết trắng. Giờ khắc này, gần như tất cả mọi người đều không kìm nổi sinh ra cảm giác kính sợ thiên nhiên thần bí, hùng mạnh và kì diệu.

Chỉ sợ thần mới có thể làm ra được cảnh tượng hùng vĩ như vậy! Trước mặt nó, nhân loại thật sự nhỏ bé tới mức đáng thương!

Quay đầu nhìn, phía bên này băng sơn là băng nguyên dường như vô tận. Gần như nhìn hết tầm mắt đều là vô số sông băng, vực băng lớn nhỏ, trong đó có vô số vực băng sâu không thấy đáy! Nếu có ai ngã xuống, thậm chí không biết mất bao lâu mới rơi xuống đến đáy!

- Qua băng nguyên này khoảng hơn mười dặm chính là băng hải!

Trương Đại Niên đứng bên cạnh Lăng Tiêu giới thiệu:

- Trong băng hải, có rất nhiều loại ma thú hùng mạnh. Các sản phẩm của vùng địa cực băng hải này cung cấp cho các quốc gia trên đại lục cung không đủ cầu, hơn phân nửa trong số đó đều đến từ bên kia! Chẳng qua càng ngày càng ít dần bởi vì càng ngày càng ít mạo hiểm đoàn có thể bình an tới được đây. Hơn nữa, trong băng nguyên còn ẩn núp vô số nguy cơ, với thực lực như hai vị thì đương nhiên là không sợ, nhưng với những người như chúng ta thì bất cứ khe băng nào cũng đều là địch nhân trí mạng.

Lăng Tiêu thân nhiên cười nói:

- Giờ thì mang chúng ta đi tìm người nuôi tằm. Ta nói rồi, chúng ta không hề có hứng thú đối với thứ gì khác.

Trương Đại Niên âm thầm kêu khổ, vẻ mặt xui xẻo, thậm chí phụ thân cũng không thể bảo vệ được mình. Gã vốn định dẫn hai người này tới chỗ đó trong vùng địa cực băng hải. Dù sao ai cũng có tính hiếu kỳ, nếu nói ra bí mật, vậy thì trong vùng cực địa băng hải chính là nơi có vô số bí mật.

Có điều Trương Đại Niên cũng không nắm chắc rằng những người nuôi tằm có đối phó nổi với hai người này hay không. Nếu chẳng may tới lúc đó bị phát hiện, với thân thủ của hai người này, giết chết toàn bộ đoàn viên trong nháy mắt quả thực là chuyện quá dễ dàng. Nếu có thể, gã sẽ cố gắng tránh không để xảy ra xung đột. Quan trọng nhất là gã vẫn muốn giữ được hợp tác lâu dài với người của băng hải bí tộc, gã sợ bị hai người này phá hỏng.

Người của băng hải bí tộc cực kỳ nhạy cảm và cảnh giác, rất cẩn thận khi tiếp xúc với người trên đại lục. Nếu để bọn họ cảm thấy một chút nguy hiểm, như vậy sau này căn bản là gần như không thể đạt được sự tín nhiệm của họ.

Cho nên, trong lòng Trương Đại Niên vô cùng mâu thuẫn, không biết sau khi gặp những người nuôi tằm có nên vạch trần hai người này không phải là do mình mang tới hay không?

Suy nghĩ một hồi, Trương Đại Niên rốt cục cắn răng, đến lúc đó sẽ tùy cơ ứng biến, chấp nhận cầu may trong cơn nguy hiểm. Đã đến tận đây rồi, không thể nào từ bỏ được nữa. Hơn nữa, hai người này mà chưa gặp được những người nuôi tằm thì căn bản là không thể rời đi. Đến lúc đó, cùng lắm thì phân biệt rõ ra với bọn họ là được!

Sau khi quyết định, Trương Đại Niên cảm giác thoải mái hơn nhiều, nói:

- Được, chúng ta đi thôi!

Đến lúc này, Lăng Tiêu càng cảm thấy tán thưởng Trương Đại Niên. Ngẫm lại từ khi mình tới thế giới này, lần đầu tiên gia nhập vào mạo hiểm đoàn, vị đoàn trưởng Vương Siêu được mình chữa trị cũng không thể quyết đoán bằng Trương Đại Niên này.

Hơn nữa có thể thấy rõ, trong đoàn này, lời nói của Trương Đại Niên rất có trọng lượng! Chuyện hắn đã quyết, không hề có ai phản bác!

Lúc trước, tuy rằng Lăng Tiêu hiểu nỗi khó xử của Vương Siêu nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái. Không ai thích bị khinh thường, dù là khi đó Lăng Tiêu có đủ lý do để người khinh thường.

Cho nên, Lăng Tiêu âm thầm quyết định, nếu việc này thuận lợi. Trương Đại Niên không cố ý giở trò xấu, hắn sẽ không ngại giúp đỡ bọn họ.

Dù sao, người ta cũng dẫn đường cho mình, dù là bị mình cưỡng bức.

Trương Đại Niên quả nhiên rất quen thuộc địa hình nơi này, căn bản không cần bản đồ gì vẫn có thể mang mọi người đi một mạch. Đi non nửa ngày, khi ánh nắng chiều cuối cùng bị màn đêm đen tối nuốt mất, mọi người tới một vùng đồi núi do băng tạo thành.

Sau đó rất nhanh, họ tìm được một cái hang động rất bình thường.

Trương Đại Niên ghé vào miệng hang, lấy từ trong túi ra một cái còi, thổi lên với một tần suất rất kỳ quái.

248. Chương 244: Âm Mưu To Lớn

Lăng Tiêu hơi nhú mày. Từ chạng vạng, gió trên băng nguyên bắt đầu thổi mạnh hẳn lên. Tiếng gió rít qua những khe băng lại càng trở nên khủng bố hơn. Tống Minh Nguyệt không kìm nổi túm chặt lại cổ áo mình, sau đó nhích lại gần Lăng Tiêu hơn một chút. Tuy rằng thân thể không lạnh nhưng ở nơi thế này thực sự khiến người ta có cảm giác bất an. Ánh mắt lóe lên, trong đầu Lăng Tiêu ghi nhớ thật nhanh tần suất tiếng còi của Trương Đại Niên. Chỉ sợ dù có đánh chết. Trương Đại Niên cũng không thể ngờ rằng có người chỉ nghe một lần đã có thể nhớ kỹ nổi. Phải biết rằng năm đó, gã đã mất hơn một năm mới học thuộc và thổi thuần thục đoạn âm luật vừa cổ quái vừa dài cổ này.

Cứ cách vài ngày, gã lại tập luyện một lần, cho nên đã nhiều năm qua, các thành viên mạo hiểm đoàn đều tưởng rằng lão đại của mình, thích thổi còi mà không hề biết tới diệu dụng này. Rất nhanh, từ trong động truyền đến thanh âm. Lăng Tiêu nghe thấy, sắc mặt hơi biến đổi, thầm nhủ: thực lực của đối phương quả thật rất mạnh! Vừa mới bắt đầu nghe thấy tiếng bước chân, dường như còn ở rất xa. trong nháy mắt đã đi ra tới cửa động.

Tiếp đó, một người đàn ông thân hình cao lớn, thân mặc một chiếc áo da vùng cực hàn, đứng ở cửa động, ánh mắt bắn ra tinh quang, cảnh giác nhìn những người này. Trong khi y dùng ánh mắt lạnh như băng mang theo hồ nghi và cảnh giác đánh giá những người này thì đồng thời, người bên này cũng đánh giá y. Người này có làn da cực kỳ quái lạ, trắng quá mức, thoát nhìn không khác biệt lắm so với băng tuyết, mũi cao, hốc mắt sâu, xương gò má rất cao, mặt dài, tay chân đều rất lớn, kết cấu thân thể không khác biệt lắm so với nhân loại, mái tóc dài buông xõa trên vai, thoát nhìn rất thoải mái. Khi nói chuyện, yết hầu người này giật giật, tốc độ nói rất nhanh, mỗi câu đều là một tràng dài, trừ Trương Đại Niên sắc mặt vẫn như thường, những người khác căn bản là không có cách nào nghe hiểu được!

Trong lòng Lăng Tiêu chợt động, lập tức phóng tinh thần lực ra. Đúng vậy, quả thực hẳn không thể nghe hiểu đối phương đang nói gì. nhưng hẳn lại có thể cảm ứng được Trương Đại Niên có ác ý với mình hay không.

Không thể không đề phòng, Lăng Tiêu đã học được điều này từ sớm.

Trương Đại Niên lộ ra thần sắc kích động. Năm đó phụ thân ra sức dạy gã ngôn ngữ này, cho tới hôm nay rốt cục mới phát huy tác dụng. Nhớ tới phụ thân đã qua đời nhiều năm, khóe mắt Trương Đại Niên chợt hơi ướt, trong đầu như đang thấy lại khuôn mặt tươi cười của phụ thân cổ vũ mình. Chấn chỉnh lại tinh thần, Trương Đại Niên cũng mở mồm nói một tràng dài, thái độ rất thành khẩn, sau đó giơ tay chỉ qua một loạt mọi người, khi đến chỗ Lăng Tiêu thì rõ ràng là thoáng do dự trong nháy mắt nhưng rốt cuộc vẫn chỉ Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt vào trong đội ngũ của mình.

Tinh thần lực của Lăng Tiêu nắm bắt được rất rõ nháy mắt do dự đó của Trương Đại Niên. Lăng Tiêu nghĩ thầm:

“Người muốn hại ta cũng là chuyện bình thường. Chỉ có điều nếu thực sự như vậy, ta chắc chắn sẽ phản kích! Chỉ mong người hãy nắm chắc cơ hội của mình! Để xem người sẽ lựa chọn thế nào”

Người da trắng cao lớn kia nghe xong hơi do dự, sau đó nói vài câu rồi quay người đi vào.

Trương Đại Niên nói với mọi người:

- Hẳn hỏi chúng ta là ai. Ta nói chúng ta là nhân loại đến từ bên trong đại lục, tới nơi này là muốn tiến hành giao dịch với bọn họ! Sau đó ta nói các người đều là bộ hạ của ta, hẳn nói hẳn phải đi vào thương lượng một chút với tộc nhân, mới có thể quyết định cho chúng ta đi vào hay không!

Nói xong, gã áy náy cười với Lăng Tiêu:

- Thật có lỗi, ta nói như vậy, là vì an toàn của toàn bộ đội ngũ, nếu không bọn họ sẽ nghĩ rằng chúng ta không có thành ý!

Lăng Tiêu ôn hòa cười, nói:

- Người yên tâm, chúng ta sẽ không mang đến phiền toái cho các người!

Phía sau Trương Đại Niên, A Khổ và Lãnh Vũ nhất tề bĩu môi. thầm nhủ: không mang đến phiền toái mới là lạ!

Chẳng qua bọn họ cũng không thể nói gì về quyết định của đoàn trưởng. Cả hai đều không có biện pháp gì để giải quyết chuyện này. chỉ có thể hy vọng sớm giao dịch với người của băng hải bí tộc, sau đó tiến bước hai kẻ kia đi mà thôi.

Một lát sau, bên trong động truyền đến rất nhiều tiếng bước chân. sau đó hai mươi mấy người trông không khác biệt lắm so với người da trắng lúc trước, đều tay không, mặt không chút thay đổi, đi ra xếp thành hai hàng. Theo sau họ là một lão già râu tóc bạc phơ, thân hình gầy gò hơi còng. Tốc độ lão đi thoạt nhìn thì rất chậm nhưng trên thực tế lại không hề chậm so với mấy người kia. Lăng Tiêu bỗng thầm rùng mình, hai mắt hơi lóe lên, nhìn lão già trong lòng không ngừng kinh hãi.

Lúc vừa mới ra, lão già này không ngờ thi triển ra tinh thần lực nhẹ như tơ, trong nháy mắt bao phủ hết tất cả mọi người. Luồng tinh thần lực này vô cùng tinh thuần, hùng mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với Lăng Tiêu, thậm chí ngay trong chớp mắt đó còn khiến Lăng Tiêu có cảm giác tử thần rơi xuống.

Lão già kia cũng sửng sốt, chậm rãi ngẩng đầu nhìn Lăng Tiêu. Những người da trắng xếp thành hai hàng kia đều nhìn Lăng Tiêu bằng ánh mắt lạnh lẽo đầy cảnh giác, hơn nữa còn có ý âm trầm, bất thiện. Lão già khẽ nhấc tay, những người đó đều quay mặt đi, giống như thể chưa từng phát sinh chuyện gì.

- Ai là con của người năm xưa?

Giọng nói nhanh tới mức quái dị, còn hơi trúc trắc, nhưng đúng là ngôn ngữ của nhân loại.

Trương Đại Niên vừa mới khấn trương vạn phần. Gã vốn có tâm tư mượn tay băng hải bí tộc nhân hãm hại hai người Lăng Tiêu, nhưng bỗng nhiên nghĩ lại, trong mắt đối phương, mình và Lăng Tiêu đều là nhân loại, lại cùng nhau đi tới đây. Cho dù mình nói là bị đối phương uy hiếp, nhưng liệu băng hải bí tộc nhân có thể tin tưởng hay không? Hơn nữa, nếu bị uy hiếp, chẳng lẽ còn mang kẻ đó tới gây tai họa cho băng hải bí tộc sao?

Thấy lão già kia dường như không có ý định bắt lợi đối với Lăng Tiêu, Trương Đại Niên buông lỏng tâm tư, vẻ mặt cung kính nói:

- Dạ, văn bối đúng là con trai của người năm xưa đã đến đây. Hơn nữa, 10 năm trước, văn bối cũng đã từng tới đây, cũng may mắn nhìn thấy đại tộc trưởng!

Lão già nói:

- Vậy thì vào cả đi!

Dưới cái nhìn chăm chú của nhóm người băng hải bí tộc, cả đoàn đi vào trong thông đạo dài chỉ vài trăm thước. Nhưng cảnh tượng trước mặt khiến tất cả mọi người đều chấn động!

Dường như đột nhiên trở lại thế giới nhân loại, trước mắt là một mảng xanh tươi, cây cối tươi tốt, chim hót líu lo, bầu trời xanh trong. Lúc này đang chính là hoàng hôn, mấy ngôi sao không ngừng lóe sáng lấp lánh nhắc nhở mọi người rằng đây vẫn là thế giới cũ.

Nếu không phải cây xanh truyền đến hương vị tự nhiên, mọi người nhất định nghĩ mình đang đi vào ảo cảnh

Lúc này Trương Đại Niên mới tán thưởng nói:

- Từ biệt nhiều năm, nơi này vẫn đẹp đẽ như vậy! Đại tộc trưởng, ta không hề kể lại chuyện này cho bất cứ người nào khác đâu!

Lão già quay đầu lại, thần nhiên cười:

- Không hề gì! Trừ nhân loại có duyên phận với chúng ta, còn lại chẳng ai có thể tới được đây.

Tổng Minh Nguyệt kinh ngạc nói:

- Đây giống như nơi được thần chúc phúc ấy nhỉ!

Lão già quay đầu lại, ánh mắt lóe lên, sau đó vẻ mặt hiền lành nhìn Tổng Minh Nguyệt, nói:

- Cô nương nói đúng. Nơi này quả thực là địa phương được thần chúc phúc! Toàn bộ đại lục chỉ có duy nhất nơi đây!

Tống Minh Nguyệt cười thản nhiên, không nói gì nữa. Dường như thần và nhân loại cách nhau quá xa, ngay cả nàng xuất thân từ một thế gia ẩn thế chính thống cũng hơi không tin vào thần.

Giữa rừng cây có thể thấp thoáng thấy bóng dáng nhà cửa. Ở đây không hề rét như bên ngoài nhưng trong lòng Lăng Tiêu thủy chung vẫn có cảm giác gì đó không ổn. Lẽ ra với cảm giác mạnh mẽ của người tu chân chính thống, nếu nơi đây là ảo cảnh, vậy nhất định Lăng Tiêu có thể cảm ứng ra được. Nhưng toàn bộ những gì trước mắt đều là chân thật! Mặc cho Lăng Tiêu cảm ứng như thế nào, cũng không thể phát hiện được vấn đề là ở đâu. Trong lòng Lăng Tiêu vẫn lưu lại một nghi vấn rất lớn, tất cả mọi thứ trước mắt đều không hợp với lẽ thường. Nếu nói nơi này là thế giới ngầm dưới đất, khí hậu ẩm áp như vậy còn có thể giải thích, nhưng nơi này rõ ràng cũng có sao trời như bên ngoài. Mang theo nghi hoặc trong lòng, Lăng Tiêu đi theo đại tộc trưởng già nua, đi vào một căn nhà gỗ rất lớn. Trong phòng cực kỳ sạch sẽ, hơn nữa không khí hài hòa, dưới mặt đất trải những tấm thảm da ma thú của địa phương với những màu sắc khác nhau nhưng đều rất ẩm áp, ngồi lên trên cảm giác đặc biệt thoải mái!

Những tấm thảm da ma thú đó dường như nhắc nhở mọi người, nơi này chính là băng nguyên.

Hiển nhiên Trương Đại Niên quen thuộc với nơi này. lúc trước gã không hề nói ra, chắc là do băng hải bí tộc nhân từng có cảnh cáo. Chẳng qua gã có thể giữ kín miệng như vậy quả thực không hề dễ dàng. Lão già kêu người mang đồ uống tới, sau đó nói với mọi người:

- Đây là nước lấy từ cực địa hàn đàm, sau đó nấu với băng lăng hoa làm trà, hương vị rất dễ chịu, cũng tính là một thứ ngon ở vùng cực địa này! Các bằng hữu nhân loại, mời thưởng thức!

Lăng Tiêu hít một chút, một mùi thơm động lòng người truyền đến. biết rằng lời của đại tộc trưởng không sai, chẳng qua hắn vẫn còn ngửi thấy một mùi hương quen thuộc khác ở trong đó.

Một loại thảo dược tên là Hủy Tây!

Đúng vậy, chính là thảo dược mà ngày đó ở đầm lầy Penzias, thú tộc Đại Tế Ti dùng để làm Lăng Tiêu mê man.

Loại thảo dược này thực tế rất hiếm có, hơn nữa gần như không có mấy ai phân biệt nổi loại thảo dược này. Hương vị của nó rất thơm ngon nhưng hiệu quả của nó chính là làm cho người ta có thể mê man, hơn nữa sau khi tỉnh lại không hề có gì khó chịu. Theo Lăng Tiêu biết, loại thảo dược này chủ yếu sinh trưởng ở nơi nhiều nước. không sợ rét lạnh. Có điều, loại thảo dược này xuất hiện ở vùng địa cực băng hải khiến hắn hơi giật mình. Sau khi uống trà, bắt đầu từ người có thực lực thấp kém nhất, mọi người bắt đầu nhũn ra trên mặt thảm. Lăng Tiêu kiên trì một lúc rồi cũng sụp mắt, dần mê man, chỉ để lại một chút thần thức ở bên ngoài. Lúc này, mấy người da trắng cao lớn ở bên ngoài tiến vào, cũng không thèm liếc nhìn những người đang nằm lăn dưới đất, khom người về phía lão già, nói những tràng ngôn ngữ cổ quái. Lão già thản nhiên nói gì đó, sau đó mấy người kia mang dần từng người ra ngoài, để vào từng phòng. Lăng Tiêu vẫn giữ mình trong trạng thái ngủ say bởi vì hắn không cảm nhận được ác ý từ lão già kia, nhưng đối phương gây mê mọi người như vậy là vì cái gì?

Thần thức ở bên ngoài mà Lăng Tiêu lưu lại chính là pháp môn tu chân chân chính, thế giới này căn bản là không hề có nên ngay cả lão già có tinh thần lực mạnh mẽ cũng căn bản không thể ngờ nổi nhất cử nhất động của mình đều bị người giám sát.

Lão già trước tiên ngồi xuống đất tĩnh tọa một hồi, sau đó đứng dậy đi ra bên ngoài. Thần thức của Lăng Tiêu bám trên người lão, đi tới sâu trong rừng cây, sau đó tới trước một ngọn núi nhỏ chỉ cao hơn trăm thước. Dưới chân núi có một bình đài hình vuông rộng chừng trăm thước vòng, hoàn toàn do đá khối chế thành, dường như là do con người tạo nên, rất có quy tắc. Bên dưới có một cánh cửa đá rất lớn, bề rộng chừng hơn mười thước, cao hơn hai mươi thước.

Đi tới trước cửa, lão già nhắm mắt ngưng thần đứng một hồi, cửa đá thông thả mở ra, phát ra những tiếng động âm âm!

Thần thức Lăng Tiêu lập tức cảm nhận thấy một áo lực mạnh mẽ che trời phủ đất, suýt nữa đã tiêu diệt luôn thần thức này. Lăng Tiêu kinh hãi, chẳng lẽ trong sơn động còn có kẻ mạnh nào đó đang ẩn nấp sao?

Lão già đi thẳng tới trước mặt một thần điện, trước điện có một bức tranh rất lớn. Trong tranh là một quái vật đầu người thân bạch tuộc, hai mắt dữ tợn, lông mày rất rậm, tóc quăn hướng lên trời, mặt vuông chữ điền, miệng khe nhếch để lộ đầy răng nanh nhọn hoắt.

Bạch tuộc giương nanh múa vuốt, thoát nhìn thập phần hung ác đáng sợ. Những cánh tay dài như những con rắn lớn, trong đó có hai cánh tay dài hơn hẳn so với tám cái khác, trên tay là hàng trăm giác hút. Thần thức của Lăng Tiêu chỉ nghe được, còn chưa mạnh mẽ tới mức có thể nhìn thấy được, nếu không chắc chắn có thể nhận ra ma thú trong tranh chính là thượng cổ ma thú trong truyền thuyết được viết trong những chương cuối cùng trong cuốn “Đại lục động vật chí”, có tên là quái vật Bạch Tuộc Biển Sâu!

Trong đó ghi lại rằng, theo truyền thuyết, loại quái vật này có thực lực ma thú bậc chín

Lão già dáng vẻ rất tiêu tụy, quỳ gối trước thần điện, vái lại vài cái trước bức tranh cao hơn 20 thước, rộng hơn mười thước đó. Trong hư không, bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng gần như trong suốt!

Bóng dáng đó giống quái vật trên bức tranh như đúc.

- Vì sao ngươi đánh thức ta dậy?

Một thanh âm trầm thấp, âm u, lạnh lẽo, không hề có chút tình cảm nhân loại, chợt vang lên trong đại điện. Một luồng tinh thần lực đánh thẳng vào thần thức của Lăng Tiêu. Nằm ở trong phòng, Lăng Tiêu nhủ thầm, thấm nghĩ: Đó là thứ gì mà kinh khủng vậy?

- Thần vĩ đại! Nhóm nhân loại của mười năm trước không phù hợp với yêu cầu của ngài, khiến ngài phải ngủ mất mười năm, đó là lỗi của ta!

Lão già quỳ rạp trên mặt đất giọng điệu cực kỳ kính cẩn:

- Hôm nay, lại có một nhóm nhân loại tới đây, trong đó có một thiếu niên nhân loại có tinh thần lực cực kỳ hùng mạnh. Ta tin tưởng, hắn sẽ làm ngài vừa lòng!

249. Chương 245: Cực Hàn Bảo Đỉnh Luyện Cường Hồn

- Ha ha ha... thật sự sao?

Bóng dáng quái vật trong suốt lạnh lẽo như băng kia chìm vào trong bức tranh trông vô cùng khủng bố, sau đó nói:

- Ta bị vây ở đây đã lâu lắm rồi, đã tới mức nếu không chìm vào ngủ say sẽ nổi điên. Nếu lần này có thể thành công, ta sẽ mang các ngươi theo, một lần nữa chân chính trở lại nơi đó! Mà ngươi cũng trở thành người phát ngôn của ta, được sống lâu vô cùng vô tận. Ngoài ra, còn rất nhiều chỗ tốt mà ngươi sẽ không thể nào tưởng tượng nổi!

- Thần vĩ đại, ta vĩnh viễn là người hầu trung thành của ngài! Linh hồn của ta đã kính dâng cho ngài, cho nên dù không có gì ưu đãi, ta vẫn tình nguyện phục vụ ngài!

- Ha ha... yên tâm đi thẳng nhóc, ta thích sự thông minh của ngươi. Bóng dáng quái vật cười nói:

- Người thông minh thường sống khá lâu! Có ưu đãi không thể thiếu phần của ngươi! Hiện giờ ngươi mang kẻ đó đến trước mặt ta. do ta... Bạch Tuộc Biển Sâu đại thần đích thân kiểm nghiệm hắn!

- Tuân mệnh!

Lão già phủ phục cúi sát mặt xuống đất, vẻ mặt tươi cười đắc ý.

Thần thức Lăng Tiêu căn bản không hề dám có dị động gì, bởi vì năng lực cảm giác mạnh mẽ của hắn đã cảm giác được thực lực của yêu quái tự xưng là Bạch Tuộc Biển Sâu đại thần này hùng mạnh tới mức nào.

Hóa ra toàn bộ địa phương mà băng hải bí tộc sống đích xác là một loại ảo cảnh cực kỳ đặc thù, nói là ảo cảnh cũng không hoàn toàn chính xác, bởi vì trên thực tế, địa phương này chính là một mảnh lĩnh vực do chính Bạch Tuộc Biển Sâu này dùng pháp lực hùng mạnh vô thượng sáng tạo ra.

Trong lĩnh vực này, nó chính là thần vạn năng!

Nói cách khác, nếu Bạch Tuộc Biển Sâu thích, quang cảnh xuân sắc ẩm áp dạt dào có thể trong nháy mắt biến thành đám lá vàng. từng trận gió thu lạnh lẽo ào ào thổi.

Lĩnh vực! Lăng Tiêu thán tán thưởng một tiếng, sau đó lại mắng một câu. Lão già khốn khiếp này quả nhiên là không có hảo ý, không ngờ sau khi cảm giác được tinh thần lực của mình hùng mạnh liền ra tay hành động, đánh thuốc mê. May mắn là mình có phòng bị.

Nhưng giải quyết vấn đề trước mắt như thế nào lại khiến Lăng Tiêu cân nhắc rất sâu, hơn nữa thời gian khẩn cấp, không có nhiều thời gian cho Lăng Tiêu thông thả suy nghĩ đối sách.

Lão già vừa mới ra khỏi cửa, thần thức Lăng Tiêu liền bay thật nhanh, biến mất tăm, lập tức ở trong phòng, Lăng Tiêu chợt lắc mình ngồi dậy.

Hiện giờ nếu muốn chạy, tỷ lệ thành công sẽ rất cao. Dù sao, cho dù là các tộc nhân nơi này, đại đa số chưa chắc đã biết được tộc trưởng của mình đang làm gì.

Nhưng Lăng Tiêu lại cảm thấy rất không cam lòng! Không vào hang hổ sao bắt được hổ con! Quái vật có thực lực hùng mạnh tới mức biến thái đó muốn đoạt xá của mình, sao mình không nghĩ tới việc luyện hóa nó! Nếu có thể luyện hóa đối phương, Lăng Tiêu sẽ chiếm được lợi ích cực kỳ to lớn!

ít nhất, về mặt thực lực sẽ có đột phá lớn! Không có nhiều cơ hội để luyện hóa loại linh hồn hùng mạnh như thế này, thậm chí có thể nói đó là chuyện chỉ may thì gặp chứ không thể cầu!

Lăng Tiêu mím môi, biết có nghĩ cùng không thể ra biện pháp gì. chỉ sợ mình chỉ còn duy nhất một biện pháp là chạy trốn.

Bỗng nhiên, Lăng Tiêu nhớ lại bảo đỉnh lấy được trong kho báu Tổng gia! Bảo đỉnh đó là do tinh tủy hàn thiết luyện chế thành, có thể nói là kiện pháp bảo đầu tiên mà Lăng Tiêu thu được.

Lăng Tiêu vội vàng xuất bảo đỉnh từ trong nhẫn ra. Đến giờ hắn vẫn còn không biết tên của bảo đỉnh này, cũng không dám tùy tiện đặt tên cho nó.

Hàn khí lạnh thấu xương phát ra từ trên đỉnh của bảo đỉnh. Lăng Tiêu lấy từ trong nhẫn ra vài viên tinh hạch bậc năm, ném hết cả vào trong đỉnh. Trong đỉnh lập tức phát ra hào quang mãnh liệt, vô số đạo hào quang giao nhau nhưng không hề bó buộc vào nhau bắn ra ngoài đỉnh, khi tới miệng đỉnh lại dường như đều bị bảo đỉnh hút trở về.

Lăng Tiêu nhanh chóng bố trí một luyện hồn đại trận.

Khê cắn môi, hai mắt Lăng Tiêu bắn ra hào quang hơi điên cuồng. Bất cứ giá nào, trận đánh cuộc này dù không thành công thì hắn vẫn có biện pháp cho hồn phách chạy trốn, cùng lắm thì chuyển thể tái tu. Nhưng nếu thành công thì sẽ khiến cả đời được hưởng thụ!

Đối phương thêm nhỏ dãi thân thể của Lăng Tiêu nhưng đồng thời Lăng Tiêu cũng thêm nhỏ dãi sức mạnh khủng bố của Bạch Tuộc Biển Sâu!

Trong đỉnh tản ra hàn khí kinh người, Lăng Tiêu nhếch miệng. vung tay lên, thu hồi bảo đỉnh vào trong nhẫn.

Đúng lúc đó bên ngoài truyền đến những tiếng bước chân, Lăng Tiêu lập tức nằm xuống, giả bộ đang mê man.

Lão già râu tóc bạc phơ kia sai khiến hai người vài câu. Hai người đó liền đặt Lăng Tiêu lên một chiếc cang mềm, bắt đầu đi tới phía Sơn động.

Càng tới gần, Lăng Tiêu càng cảm nhận được áp lực khổng lồ khiến người ta không thể sinh ra ý niệm phản kháng trong đầu. Trong lúc nhất thời. Lăng Tiêu thậm chí có cảm giác muốn từ bỏ kế hoạch trước đó sau

đó xoay người chạy trốn. Chỉ có điều, hẳn lại nghĩ tới việc nếu có thể luyện hóa được quái vật đó, vậy ích lợi cũng là vô cùng vô tận. Cho nên, Lăng Tiêu cũng bất cứ giá nào, to gan lớn mật, kiên trì mặc kệ cho những người này mang mình vào giữa thần điện.

Khác với cảm nhận của thần thức, thân thể vừa tiến vào trong. Lăng Tiêu không tự chủ được bắt đầu run run. Đó không phải là do sợ hãi tạo thành mà là phản ứng bản năng! Trong đại điện này khiến Lăng Tiêu cảm giác mình đang ở bên trong bảo đỉnh do tinh túy hàn thiết luyện che thành thu được từ kho báu của Hải vực Tổng gia

Vô cùng lạnh lẽo! Làm cho người ta toàn thân phát lạnh.

Nghĩ vậy, Lăng Tiêu thầm nhủ: xem ra thực lực của tộc trưởng băng hải bí tộc cũng khá hùng mạnh, bởi vì lúc này Lăng Tiêu rõ ràng cảm giác được hai người đang nâng mình, tinh thần lực của họ hơi hỗn loạn, thân mình cũng run run, dường như có ý niệm muốn ném hẳn đi để chạy trốn.

Vậy mà lão tộc trưởng băng hải bí tộc tuổi già sức yếu kia lại không hề có nửa điểm dao động, ra hiệu cho hai người đặt Lăng Tiêu xuống trước thần điện, tiếp đó phát tay cho hai người lui ra.

Chờ sau khi hai người ra ngoài, đại tộc trưởng băng hải bí tộc mới cung kính quỳ xuống nói:

- Thần của ta, nhân loại đó đã được đưa tới.

- Ha ha ha, người cũng đi đi.

Tiếng cười khiến đầu người ta muốn nổ tung chột văng lên. Lần này Lăng Tiêu nghe được rất rõ ràng, suýt nữa thì không kìm nổi đang giả vờ mê ngủ phải tỉnh lại, trợn mắt nhìn xem đó rốt cuộc là quái vật gì, có phải giống Bạch Tuộc Biển Sâu trong truyền thuyết hay không!

Lão tộc trưởng băng hải bí tộc khom người lui ra, trong lòng vô cùng kích động. Sau một lúc nữa, chính mình sẽ được chứng kiến cảnh tượng kích động lòng người nhất từ trước tới nay.

Có lẽ không tới vài ngày nữa, băng hải bí tộc nhân sẽ được thần dẫn dắt, xuyên qua cánh đồng tuyết nhìn như vô tận đó, tiến vào lãnh địa của nhân loại.

Đó mới là thế giới xanh tươi chân chính! Đại tộc trưởng vô cùng hưng phấn.

Theo tiếng ầm ầm đóng lại của cửa đá, bóng dáng gần như trong suốt của băng hải bí tộc lại hiện ra. Đầu tiên, nó bay vài vòng quanh thần điện, Lăng Tiêu cảm giác một luồng sức mạnh rất lớn trói buộc toàn thân mình.

Giảo hoạt thật! Lăng Tiêu thầm mắng. Đối mặt với một nhân loại đang hôn mê, vậy mà quái vật có thực lực hùng mạnh tới mức biến thái vẫn còn cẩn thận như thế. Khó trách “Đại lực động vật chí” có nói, rất nhiều ma thú bậc tám trở lên thậm chí có chỉ số thông minh còn hơn cả nhân loại!

-Ha ha ha....

Tiếng cười khùng bố thê lương của Bạch Tuộc Biển Sâu vang vọng khắp thần điện. Nó dùng ngôn ngữ nhân loại một cách thành thực, điên cuồng cười to:

- Một vạn năm! Một vạn năm! Đám nhân loại ngu xưa ki, nghĩ có thể hủy diệt được Bạch Tuộc Biển Sâu đại thần ta, biến ta thành một hạt bụi trong lịch sử sao? Các ngươi sai lầm rồi. Mươi phần sai! Ta đã trở thành thần của băng hải bí tộc, đạt được lực lượng tín ngưỡng của bọn chúng, bảo trì được linh hồn hùng mạnh! Ta lấy ân huệ cho bọn chúng, sáng tạo ra một thế giới nho nhỏ cho chúng! Chính là vì chờ ngày hôm nay! Ha ha... Tinh thần lực của nhân loại này mạnh mẽ hơn rất nhiều so với gã tới đây mười năm trước! Ha ha....Rốt cuộc ta lại được thấy ánh mặt trời rồi! Nhân loại trong Thánh Vực. hãy chờ sự trả thù điên cuồng của Bạch Tuộc Biển Sâu đại thần ta đi!

Hai mắt Lăng Tiêu nhắm nghiền, sau đó một tia tinh thần lực mỏng manh phóng bảo đỉnh từ trong nhãn ra.

Bảo đỉnh chỉ to chừng nửa thước nhưng lại nặng vô cùng, loảng xoảng một tiếng, rơi xuống mặt đất. Bốn chân đỉnh tạo thành bốn hố sâu trên mặt đất, còn lại quanh đỉnh đều là một đám tro bụi.

- A?

Bạch Tuộc Biển Sâu hơi kinh ngạc, lắc lư bay ra xa, ngay sau đó, một luồng sức mạnh khổng lồ ép tới hướng Lăng Tiêu.

Xương cốt toàn thân Lăng Tiêu phát ra những tiếng lách cách, kịch liệt đau đớn khiến mồ hôi Lăng Tiêu lập tức toát ra đầm đìa, cảm giác thật sự như bị rút gân róc xương!

Chết tiệt! Lăng Tiêu điên cuồng chửi bới trong lòng, quái vật có thực lực biến thái này quá mẫn cảm đa nghi! Không ngờ lại cẩn thận như thế!

Bảo đỉnh đứng im trên mặt đất, một luồng khí lạnh lẽo như một làn khói trắng bay lên từ trong đỉnh.

- Hàn thiết tinh tủy?

Giọng nói âm u, lạnh lẽo của Bạch Tuộc Biển Sâu vang lên, mang theo chút hồ nghi.

-Sao nó lại tới đây? Hay là nó bị tinh thần lực khổng lồ của ta ép xuất ra khỏi nhãn của nhân loại này?

Theo tiếng lẩm bẩm của nó, gã nhân loại trước mặt không ngờ đột nhiên ngồi dậy!

- A!

Bạch Tuộc Biển Sâu phần nộ rít lên. Ngay sau đó, một luồng sức mạnh không lồ ép tới người Lăng Tiêu, đồng thời bóng dáng trong suốt đó cũng giương nanh múa vuốt đánh tới Lăng Tiêu.

- Người quả là một nhân loại hùng mạnh! Xem ra, Bạch Tuộc Biển Sâu đại thần ta lại có cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời rồi!

Khóe miệng Lăng Tiêu tóe máu, xương cốt toàn thân bị ép tới mức gần như không thể nhúc nhích, toàn bộ đều chỉ dùng linh lực và ý chí để chống đỡ. Lăng Tiêu cắn đầu lưỡi, phun một ngụm máu tươi vào trong không trung, đồng thời quát một tiếng:

-Tật!

Lăng Tiêu chợt biến mất, đà thấy thân mình hấn nhỏ lại rất nhiều, xuất hiện bên trong bảo đỉnh.

Thân thể Lăng Tiêu vừa vào trong đỉnh, bỗng nhiên trong đầu hấn xuất hiện mấy chữ. giống như đang chiếu ngay trước mắt hấn.

“Hàm Hàn Đỉnh!”

Hóa ra bảo đỉnh này tên là Hàm Hàn Đỉnh! Tâm niệm Lăng Tiêu vừa động, trận pháp trong đỉnh chợt phát động! Thân hình Lăng Tiêu bỗng nhiên như thể thu nhỏ lại vô số lần, biến mất trong đỉnh.

- A!

Bóng dáng như hư ảo của Bạch Tuộc Biển Sâu phát ra một tiếng kêu thê lương, sau đó cúi đầu vào trong đỉnh hét lớn:

- Nhân loại, người trốn không thoát đâu! Đừng dùng trò hề vớ vẩn này làm nhục trí thông minh của Bạch Tuộc Biển Sâu đại thần! Chỉ cần người cam tâm tình nguyện để ta chiếm cứ thân thể, người có bất cứ nguyện vọng gì, bản thân đều có thể hoàn thành thay cho người!

-Người nằm mơ đi!

Giọng nói lạnh lùng của Lăng Tiêu vang lên từ trong đỉnh, mang theo một tia trào phúng:

- Thật ra ngài, Bạch Tuộc Biển Sâu đại thần vĩ đại, hãy ném thử một chút đại tiệc mà ta chuẩn bị cho ngài đi!

Nói xong, Hàm Hàn Đỉnh phát ra hào quang mãnh liệt, luyện hồn đại trận lập tức vận chuyển, nháy mắt cắn nuốt mất một phần mười sức mạnh của Bạch Tuộc Biển Sâu.

- Muốn chết!

Bạch Tuộc Biển Sâu giận tím mặt, đồng thời phần nộ không hiểu tại sao mình lại mất đi một phần sức mạnh, táo bạo quây loạn trong đỉnh, chuẩn bị bay ra khỏi miệng đỉnh!

Nhưng lúc này trên miệng đỉnh chợt tối đen, một tiếng động lớn vang lên, một cái nắp đỉnh rất lớn không biết từ chỗ nào bay tới, đập kín miệng đỉnh lại.

Bạch Tuộc Biển Sâu nổi giận, dùng sức mạnh khủng bố của mình nâng cả đỉnh bay lên đánh thẳng vào trần điện, tạo thành một lỗ thủng thật lớn, sau đó lại rơi xuống mặt đất. Lập tức trong trần điện, mọi thứ tung bay tán loạn, đổ nhào, vỡ nát, ở bên ngoài chỉ nghe thấy những tiếng động ầm ầm long trời lở đất.

Đứng ở bên ngoài, lão tộc trưởng băng hải bí tộc càng tươi cười hân hoan. Lão tin tưởng rằng lúc này Bạch Tuộc Biển Sâu đại thần vĩ đại nhất định có thể mượn thân thể nhân loại đó để sống lại.

Thân thể Lăng Tiêu trốn tại một không gian trong Hàn Đỉnh, trong lòng vô cùng khiếp sợ thực lực hùng mạnh của Bạch Tuộc Biển Sâu. Áp lực của nó khiến hắn thậm chí hơi chút không thể hoàn toàn chỉ huy trận pháp này!

Đám tinh hạch ma thú bậc năm chỉ là vật dẫn để Hàn Hàn Đỉnh phản ứng mà thôi!

Quan trọng nhất chính là công pháp luyện hóa của Lăng Tiêu!

Lăng Tiêu dùng chính sinh mạng mình làm cái giá phải trả, lấy bản thân làm lò đỉnh, muốn đích thân luyện hóa Bạch Tuộc Biển Sâu kia! Cho nên nguy hiểm như thế nào, không nghĩ cùng biết!

Khuôn mặt Lăng Tiêu kịch liệt vặn vẹo điên cuồng, toàn bộ ngũ quan thoát nhìn như thể chuyển dời khỏi vị trí, sau đó thất khiếu chảy máu không ngừng. Áp lực cực lớn khiến thân thể Lăng Tiêu dần dần bắt đầu sụp đổ.

Đồng thời, thanh âm kiêu ngạo của Bạch Tuộc Biển Sâu truyền tới:

- Nhân loại, tuy rằng ta không biết ngươi dùng biện pháp gì, có thể tạm thời vây khốn ta, nhưng không hề nghi ngờ. nó không có khả năng giết chết ta! Mà ngươi... đã ở trong này, dưới áp lực tấn công khổng lồ vô cùng vô tận của ta, cuối cùng nó sẽ sụp đổ! Hừ, nó chẳng qua là hàn thiết tinh tủy luyện chế ra mà thôi! Tưởng có thể vây chết ta sao? Quá coi thường Bạch Tuộc Biển Sâu đại thần ta! Hơn nữa, chỉ với thực lực của ngươi, muốn giết ta là không có khả năng! Tốt nhất là ngươi lập tức đi ra, cam tâm tình nguyện tiếp nhận linh hồn của ta! Nếu không, sau khi ta lấy được trí nhớ của ngươi, ta sẽ giết sạch những người mà ngươi quan tâm! Có nghe thấy không, là giết sạch tất cả!!

- Lão quái vật! Trước hết ngươi vượt qua được kiếp này hãy nói!

Lăng Tiêu gian nan cắn răng lạnh lùng nói.

- Được, ta liền cho ngươi thấy pháp lực của Bạch Tuộc Biển Sâu đại thần ta! Tiểu tử nhân loại đáng thương, ngươi đã thành công chọc giận ta, ta quyết định không bố thí cho ngươi chút thương hại nào! Ta muốn biến ngươi thành cặn bã, cho dù vì vậy mà ta phải chờ đợi thêm một vạn năm nữa cũng được!

Bạch Tuộc Biển Sâu rõ ràng cảm giác không gian kỳ dị này đang hạn chế sức mạnh đồng thời lại không ngừng cắn nuốt sức mạnh của nó, điều này làm cho nó hoảng sợ!

Cho nên nó quyết định, không thể cứ để như vậy được. Nó muốn giết chết nhân loại này!

Bởi vì kinh nghiệm nói cho nó, tất cả mọi loài đều không thể giao hoát bằng nhân loại.

250. Chương 246: Luyện Hóa

Trong giây lát, Bạch Tuộc Biển Sâu bộc phát ra sức mạnh khổng lồ.

Ầm!

Trước ánh mắt trợn trừng chăm chú của tộc trưởng băng hải bí tộc. bình đài to lớn bằng đá khối chợt ầm ầm nổ tung! Vô số khối đá bị bắn lên trời, vỡ vụn rơi xuống như mưa rào.

Lập tức địa phương vốn giống như nhân gian tiên cảnh chợt biến thành nhếch nhác.

Tộc trưởng băng hải bí tộc đầu tiên là phát ra chân khí hộ thể, sau đó trợn mắt há hốc mồm nhìn biến hóa trước mặt, làm như không thấy biểu hiện kinh ngạc của các tộc nhân phía sau.

“Hừ, ở đây đã tính là gì? Tới được nơi đó mới thực sự là địa phương tốt!” Lão tộc trưởng đứng im, tuy rằng trong lòng kinh ngạc nhưng vẫn bất động đứng chờ. Dù sao đã sống hơn 500 năm, trải qua bao năm tháng thăng trầm, trong lòng lão vô cùng tin tưởng thực lực của Bạch Tuộc Biển Sâu, căn bản là không tin rằng nó không thể đối phó nổi với một nhân loại.

Hàm Hàn Đỉnh như thể một cái khí cầu bị thổi lên, không ngừng phóng to, hiện giờ không ngờ biến thành quái vật cao hơn mười thước, rộng hơn hai mươi thước.

Mà trên thực tế, chính vì Hàm Hàn Đỉnh vừa mới phóng đại gấp trăm lần trong nháy mắt nên mới khiến thần điện làm toàn bằng đá khối sụp đổ, các khối đá mới vỡ tung bay ra khắp nơi như vậy.

Bạch Tuộc Biển Sâu rốt cục nổi giận, đồng thời cũng vô cùng lo lắng. Nó gần như dùng hết toàn lực, không ngờ vẫn không thể thoát khỏi không gian cổ quái này. Bỗng nhiên nó thấy ở một nơi dưới đáy có một người đang đứng đó, vẻ mặt nghiêm nghị, miệng lẩm bẩm.

Băng hải bí tộc lập tức mãnh liệt đập xuống Lăng Tiêu, miệng phát ra tiếng kêu thê lương: - Người chết chắc rồi!

Lăng Tiêu ngửa đầu, hai mắt chợt bắn ra hai đạo hào quang như điện xẹt, đồng thời trong tay xuất hiện một bảo kiếm màu đỏ cực kỳ chói mắt. Bảo kiếm phát ra khí thể vô cùng hùng mạnh, một đạo hào quang màu máu vẽ nên một đường cong tuyệt đẹp mạnh mẽ chém về thân hình hư ảo của Bạch Tuộc Biển Sâu.

Xoẹt!

Một tiếng động giống như xé vải truyền đến, thân hình gần như trong suốt của Bạch Tuộc Biển Sâu bị kiếm khí của Yêu Huyết Hồng Liên kiếm đảo qua, lập tức bị chém thành hai đoạn, sau đó nó phát ra một tiếng kêu gào thảm thiết.

Kiểm khí qua đi, thân mình lại ngưng kết ở một chỗ, chỉ có điều trở nên càng lúc càng lắc lư, đồng thời thanh âm phần nộ của nó lại vang lên:

- Nhân loại. Người sẽ phải trả giá!

Nói xong, thân hình nó chợt biến mất, ngay sau đó lại hiện ra trước mặt Lăng Tiêu, sau đó chui thẳng vào mi tâm Lăng Tiêu.

Trong tử phủ của Lăng Tiêu, có một mảng khí dày đặc. Trong tử phủ, chỉ khi đạt tới Nguyên Anh kỳ mới có thể ngưng kết thành nguyên anh có bộ dáng giống như bản thể. Nhưng hiện tại, trong đó chỉ có thiên địa linh khí, hơn nữa, cực kỳ nồng đậm!

Bạch Tuộc Biển Sâu tiến vào trong tử phủ của Lăng Tiêu, phản ứng đầu tiên chính là thẳng tiến vào tinh thần thức hải của Lăng Tiêu. Nó dùng tinh thần lực khổng lồ bao vây lấy tinh thần thức hải của Lăng Tiêu, sau đó đột nhiên hóa thành vô số mũi châm sắc nhọn. mạnh mẽ đâm thẳng vào tinh thần thức hải của Lăng Tiêu.

Cùng lúc đó, tinh thần lực của Bạch Tuộc Biển Sâu hóa thành một cái mồm lớn như bồn máu, không ngờ định cắn nuốt toàn bộ tinh thần thức hải của Lăng Tiêu.

“Thúc niệm thành cương!”

Tinh thần thức hải của Lăng Tiêu lập tức ngưng kết thành một bức tường đồng vách sắt, chặn tinh thần lực khổng lồ của Bạch Tuộc Biển Sâu ở bên ngoài. Cùng lúc đó, trong Hàm Hàn Đỉnh

chợt xuất hiện sóng nhiệt cuộn cuộn! Đó chính là lửa trong tâm Lăng Tiêu bắt đầu bốc lên. Thân thể của Lăng Tiêu cũng như hòa thành một thể với Hàm Hàn Đỉnh, tất cả linh lực dao động đều hòa cùng hô hấp với đều Hàm Hàn Đỉnh, lập tức mượn toàn bộ sức mạnh của Hàm Hàn Đỉnh lên người mình!

Lúc này Hàm Hàn Đỉnh chính là Lăng Tiêu, Lăng Tiêu chính là Hàm Hàn Đỉnh!

Bạch Tuộc Biển Sâu muốn cắn nuốt toàn bộ tinh thần thức hải của Lăng Tiêu, vậy cũng sẽ phải cắn nuốt, luyện hóa cả Hàn Đỉnh do hàn thiết tinh tủy tạo thành này. Đừng thấy Bạch Tuộc Biển Sâu có thể hô lên xuất xứ của Hàn Hàn Đỉnh, hơn nữa còn ra vẻ khinh thường, trên thực tế nó căn bản không có cách nào luyện hóa được loại hàn thiết tinh tủy lạnh nhất và cũng cứng rắn nhất thể gian này!

Ngon lửa bốc lên hùng hực trong đỉnh, chính là ngọn lửa kiên định từ trong tâm Lăng Tiêu. Ngọn lửa vây lấy thân hình Lăng Tiêu, càng kịch liệt thiêu đốt, không ngờ Lăng Tiêu muốn luyện hóa chính mình!

Nếu không có bảo vật Hàn Hàn Đỉnh, Lăng Tiêu tuyệt đối không dám thi triển hành động điên cuồng như thế. Bởi vì chân hỏa trong cơ thể hần cần trả bản thân, nếu không có bảo vật Hàn Hàn Đỉnh cực hàn trấn áp, ngay lập tức linh hồn của bản thân cũng bị tiêu diệt!

Ngon lửa đốt tới tử phủ, Bạch Tuộc Biển Sâu lập tức điên cuồng tru lên! Đây không phải ngọn lửa đến từ nhân gian, cho dù nó là ma thú trên bậc chín, cho dù nó đã sống lâu trên vạn năm, cũng không có cách nào chống cự.

Ngon lửa nhanh chóng thiêu đốt sức mạnh tinh thần của Bạch Tuộc Biển Sâu. Loại ngọn lửa hủy diệt hết thấy này khiến Bạch Tuộc Biển Sâu cảm thấy vô cùng run sợ, dường như nhân loại nhỏ bé này chợt trở nên cực kỳ đáng sợ. Đến bây giờ, nó đã ý thức được, chính mình không cẩn thận, đụng đầu vào đá rồi!

Rất không hay ho! Một vạn năm trước, là bá chủ một phương biển sâu, trong lúc vô ý, Bạch Tuộc Biển Sâu tiến vào một không gian kỳ dị, sau đó gặp vô số cao thủ nhân loại! Bạch Tuộc Biển Sâu lập tức mừng rỡ, nó ý thức được, cắn nuốt những nhân loại đó, thực lực sẽ được tăng cường rất nhiều. Cho nên lúc ấy Bạch Tuộc Biển Sâu không kiêng nể gì đuổi giết những nhân loại đó, bởi vì hơn phân nửa nhân loại nó gặp đều là nhân loại đi một mình, hơn nữa phần lớn thực lực không bằng nó!

Sau khi cắn nuốt một vài cao thủ hùng mạnh của nhân loại, thực to lực của Bạch Tuộc Biển Sâu được nâng cao rất nhiều. Điều này khiến nó vô cùng yêu thích nơi đó, hơn nữa nhờ cắn nuốt trí nhớ của nhân loại, nó biết được địa phương này tên là Thánh Vực. Mà những nhân loại bị nó cắn nuốt đều là những cao thủ bậc thấp bên trong Thánh Vực. Những nhân loại đó khi ở trên mặt đất lại có một danh hiệu khá vang dội là Kiếm Thánh!

Rốt cục, Bạch Tuộc Biển Sâu gặp một nhân loại hùng mạnh. Người nọ chỉ ba chiêu hai thức đã khiến Bạch Tuộc Biển Sâu còn không có nổi cơ hội tự nổ, bị người đó đánh cho tan xác, linh hồn may mắn trốn thoát, tìm được cái khe mà lúc trước nó tiến vào. hoảng sợ chạy trốn. Rồi sau đó, cái khe không gian đó bị người tu bổ lại, khiến Bạch Tuộc Biển Sâu mất đi cơ hội quay trở lại địa phương thần kỳ đó.

Bởi vậy, Bạch Tuộc Biển Sâu vô cùng căm ghét những cao thủ nhân loại! Hơn nữa, nó hy vọng, nhất định phải tìm được một thân thể nhân loại thích hợp để ký sinh linh hồn mình ở đó. Sau khi hoàn toàn dung hợp, nó sẽ có thực lực siêu việt hơn cả Kiếm Thánh, lại lấy một thân phận nhân loại, tiến vào Thánh Vực, sau đó cắn nuốt những nhân loại có thực lực thấp kém. Một ngày nào đó, nó...Bạch Tuộc Biển Sâu đại thần, sẽ đứng trên đỉnh của Thánh Vực, nhìn xuống hết thấy nhân loại.

Dĩ tâm là một thứ gì đó có thể bành trướng rất nhanh, Bạch Tuộc Biển Sâu cũng không phải ngoại lệ. Thậm chí, vì vậy mà nó còn chuyên môn không chế băng hải bí tộc này! Bạch Tuộc Biển Sâu dùng năng lực đặc biệt, sáng tạo ra một không gian nhỏ, cho băng hải bí tộc nhân sinh sống, giống như ký sinh trùng vậy!

Mà thứ chống đỡ cho không gian này không sụp đổ chính là tín ngưỡng lực của những tộc nhân băng hải bí tộc, những người này đều có thực lực rất hùng mạnh! Nói cách khác, Bạch Tuộc Biển Sâu chẳng mất gì cả, cũng chẳng được gì cả, nhưng lại thu được lòng trung thành của một chủng tộc thần bí sinh hoạt trong vùng địa cực băng hải!

Bạch Tuộc Biển Sâu là một loại sinh vật giáo hoạt thành tính, trời sinh đa nghi, hơn nữa còn rất miễn cưỡng và cẩn thận. Từ nhiều năm trước, nó vẫn tìm kiếm nhân loại thích hợp để đoạt xá. Rất nhiều kẻ mạo hiểm đến vùng địa cực băng hải đều trở thành vật hi sinh của nó. bị băng hải bí tộc nhân hấp dẫn tiến vào, sau đó biến mất một cách thần bí. Có điều, Bạch Tuộc Biển Sâu chưa một lần thành công! Mặc dù thực lực của những kẻ mạo hiểm đều không phải là quá kém nhưng khiến nó bức mình nhất là tinh thần lực của họ đều không đủ mạnh, chỉ vừa bị nó xâm chiếm đã sụp đổ toàn bộ ý thức.

Bạch Tuộc Biển Sâu cũng không muốn mình biến thành một nhân loại ngu ngốc, cho nên, tìm được một nhân loại có thực lực hùng mạnh, đồng thời lại tu luyện tinh thần lực, quả thực rất khó khăn!

Bình thường, vùng địa cực băng hải này hiếm khi có cao thủ Kiếm Tông trở lên đặt chân tới, bởi vì nơi này chẳng có lý do gì hấp dẫn những cao thủ tuyệt thế đó.

Nó chờ và chờ. Chờ vạn năm, rốt cuộc cũng gặp một nhân loại có thân thể tuyệt mỹ, nhưng không ngờ rằng lại bị vây khốn trong không gian kỳ dị do hàn thiết tinh túy chế thành. Sau đó nó lại phát hiện nhân loại đó ngoan cường quá mức tưởng tượng, cho dù nó dùng hết toàn lực muốn hủy diệt nhân loại đó vẫn không thành công. Nó vừa muốn cắn nuốt tinh thần thức hải của hắn, lại phát hiện tinh thần lực của hắn không ngờ đã dung hợp với toàn bộ không gian ở đây!

Hơn nữa ngọn lửa có thể dễ dàng thiêu hủy lực lượng tinh thần của nó khiến Bạch Tuộc Biển Sâu cảm giác vô cùng sợ hãi. Trong mắt Bạch Tuộc Biển Sâu, hình dáng nhân loại này dần dần trùng hợp với cao thủ vạn năm trước ở Thánh Vực.

Tuy rằng thực lực hai người này chênh nhau quá xa, nhưng khí thế tiến lên bất chấp sinh mạng lại cực kỳ tương tự!

“Rống rống rống rống!”

Bạch Tuộc Biển Sâu thống khổ kêu lên vài tiếng. Lập tức, luồng sức mạnh vô cùng tinh thuần của nó tả xung hữu đột, muốn rời khỏi tử phủ của Lăng Tiêu. Không thể trèo vào, chạy còn không được sao? Cứ như vậy một hồi, Bạch Tuộc Biển Sâu trở nên vô cùng mệt mỏi, năng lượng tinh thuần của nó đã bị thiêu hủy mất 20, 30%. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ không bao lâu, linh hồn của nó sẽ hoàn toàn bị chết cháy.

Khóe mắt Lăng Tiêu không ngừng nhỏ máu, lỗ mũi, lỗ tai cũng trào máu tươi. Mặt mũi hắn vận vẹo đau đớn, ngũ quan tưởng như hoàn toàn biến dạng. Mặc dù ngọn lửa thiêu đốt hắn đã được Hàm Hàn Đỉnh áp chế nhưng thương tổn đối với cơ thể hắn vẫn lớn vô cùng!

Nói cách khác, với thực lực không đến Tâm Động trung kỳ hiện tại của Lăng Tiêu, muốn sử dụng Hàm Hàn Đỉnh để luyện hóa đồ vật này, quả thực quá mức gắng gượng. Nếu không trả giá thật lớn, căn bản là đừng nghĩ tới việc sử dụng bảo đỉnh này!

Hiện giờ, Bạch Tuộc Biển Sâu không ngờ muốn chạy trốn. Nếu để nó chạy mất, Lăng Tiêu sẽ mất nhiều hơn được. Chưa nói tới việc thực lực đại hao tổn, Bạch Tuộc Biển Sâu sẽ tuyệt đối không để tái phạm sai lầm khinh địch lần thứ hai. Khi không có Hàm Hàn bảo đỉnh hộ thân, Lăng Tiêu chỉ còn duy nhất một con đường - chết!

Cho nên, thà rằng hiện tại cứ liều mạng như vậy!

Nếu chết đi, Lăng Tiêu cũng không đến mức uất ức chờ Bạch Tuộc Biển Sâu quay trở lại, chiếm cứ thân thể, hủy diệt trí nhớ mình!

251. Chương 247: Ai Chứng Kiến Thần Tích Sinh Ra?

Càng là nguy cơ trước mắt, trong lòng Lăng Tiêu càng trầm tĩnh. miệng không ngừng lẩm nhẩm Đại Tự Tại Tâm Kinh, nháy mắt tiến vào Đại Tự Tại Tâm Kinh tầng thứ sáu, cảnh giới hết thấy vô ngã!

Tiến vào đến cảnh giới hết thấy vô ngã, trong lòng Lăng Tiêu lập tức trở nên thanh minh, những nỗi đau đớn dường như rời khỏi cơ thể, trở nên thoải mái rất nhiều! Đồng thời chân hỏa trong tim chợt biến đổi theo, ngọn lửa màu đỏ cuộn cuộn chợt chuyển thành ngọn lửa màu lam bình lặng, yên ả.

Có điều uy lực của ngọn lửa mới màu lam này còn mạnh hơn gấp bội so với trước kia!

Linh hồn Bạch Tuộc Biển Sâu kịch liệt giãy dụa trong tử phủ của Lăng Tiêu, cực kỳ điên cuồng quấy lộn, biến thiên địa linh khí nồng đậm trong tử phủ của Lăng Tiêu thành một mảng hỗn loạn.

Tầng thứ sáu Đại Tự Tại Tâm Kinh khiến đạo tâm của Lăng Tiêu được củng cố, giảm bớt đau đớn của Lăng Tiêu tới mức nhỏ nhất. nhưng cho dù nhỏ tới mức nào, dưới sự tấn công điên cuồng của Bạch Tuộc Biển

Sâu, cho dù Lăng Tiêu không ngừng niệm tụng Đại Tự Tại Tâm Kinh, tử phủ vẫn có cảm giác sắp bùng nổ hoặc sắp sụp đổ.

Lúc này Lăng Tiêu và Hàm Hàn Đình đã hòa hợp thành một thể. nếu Lăng Tiêu có thể luyện hóa thành công Bạch Tuộc Biển Sâu này. đồng thời cũng chính là một lần luyện hóa Hàm Hàn Đình!

Đợi cho tới Kim Đan kỳ, miễn cưỡng có thể sử dụng Hàm Hàn Đình, tuyệt đối là thuận buồm xuôi gió hơn hẳn so với chưa luyện hóa bao giờ!

Lăng Tiêu thì kiên trì, Bạch Tuộc Biển Sâu thì giãy dụa.

Hai người không ngừng giao phong, nghỉ ngơi, lại giao phong, lại nghỉ ngơi...

Như thế lặp lại không ngừng, không ngờ quá ba ngày!

Mà tác dụng gây mê của thảo dược Hủy Tây chỉ có ba ngày mà thôi.

Đến ngày thứ ba, Tống Minh Nguyệt và Trương Đại Niên và mọi người trong mạo hiểm đoàn đều tỉnh dậy. Bọn họ đều không hề biết rằng đã ba ngày trôi qua.

Tống Minh Nguyệt tỉnh lại không thấy Lăng Tiêu, lập tức bối rối. muốn ra khỏi cửa, lại bị hai người của băng hải bí tộc ngăn lại, không cho nàng ra ngoài. Tống Minh Nguyệt giận dữ, muốn cứng rắn xông ra, không ngờ hai gã băng hải bí tộc nhân đó đều có thực lực không thua gì nàng.

Phải biết rằng, trải qua không ngừng song tu, hiện tại thực lực của Tống Minh Nguyệt đã tiến tới Ma Kiếm Sư bậc sáu. Loại tốc độ tăng trưởng thực lực thể này chỉ có thể thể dùng thần tốc để hình dung!

Không thể tưởng được hai gã băng hải bí tộc nhân thoát nhìn rất bình thường này lại có thể ngăn nổi nàng. Thật sự là rất khó tin, bởi vì Tống Minh Nguyệt chưa từng nghe nói vùng đất cực hàn ở phương bắc đại lục lại có một chủng tộc nào thần bí như vậy. Thoạt nhìn, thế gia ẩn thế cũng không phải vạn năng, có nhiều việc cũng không thể biết được.

Nhưng chính vì thế, Tống Minh Nguyệt lại càng lo lắng cho Lăng Tiêu. Khi tỉnh lại không nhìn thấy Lăng Tiêu, hơn nữa thái độ của đối phương lại chuyển biến nhanh như vậy, có lẽ có âm mưu gì trong đó. Tuy rằng không biết dụng ý của đối phương, nhưng rất hiển nhiên, không phải là thiện ý.

Ở cùng phòng với Tống Minh Nguyệt còn có một phụ nữ, chính là Hạnh Nhi trong mạo hiểm đoàn của Trương Đại Niên. Cách nói chuyện của cô ta khiến Tống Minh Nguyệt rất không thích, nhưng giờ phút này, hai người cũng là đồng bệnh tương liên. Tống Minh Nguyệt hỏi:

- Đây là có chuyện gì? Đoàn trưởng của các người đâu?

Hạnh Nhi cũng lo lắng suýt phát khóc, lắc đầu nói:

- Ta không biết, ta cũng không biết vì sao lại như thế. Từ trước tới giờ, đoàn trưởng chưa bao giờ nói tới chuyện ở đây. Có lẽ, tất cả chúng ta đều bị người của băng hải bí tộc lừa. Đoàn trưởng... có lẽ gặp nguy hiểm rồi!

Tống Minh Nguyệt thấy đáng về Hạnh Nhi không phải giả bộ, khẽ thở dài. Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng nói chuyện, cánh cửa phòng mở ra, hai băng hải bí tộc nhân thủ vệ ra hiệu cho hai nàng đi ra.

Tống Minh Nguyệt và Hạnh Nhi vừa ra khỏi liền thấy một mảng hỗn độn. Nơi này vốn là địa phương non xanh nước biếc, chim chóc véo von giống như thế ngoại đào nguyên, giờ bị vô số tảng đá không biết từ đâu tới đập nát tan hoang.

- Đây... Đây là có chuyện gì?

Hạnh Nhi ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mặt, miệng thì thảo luận lẩm bẩm.

Tiếp theo, thấy đám người Trương Đại Niên bên kia, Hạnh Nhi liền vội vàng chạy tới hỏi:

- Đoàn trưởng, đây là có chuyện gì?

Trương Đại Niên trợn trắng, bĩu môi nói:

- Người hỏi ta. Ta đi hỏi ai đây?

Nói xong, gã đuổi người, ngáp một oái:

- Vừa cảm giác tỉnh lại đã biến thành thế này.

Tổng Minh Nguyệt đảo mắt nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Lăng Tiêu, trong lòng chợt lo lắng, hỏi Trương Đại Niên:

- Người có nhìn thấy đồng bạn ta đâu không?

Trương Đại Niên nhún nhún vai, đứng đưa tay, lắc đầu nói:

- Không thấy!

Trong lòng gã cũng nghi hoặc, vì sao tất cả mọi người đều ở đây. chỉ duy nhất kẻ có thực lực mạnh nhất lại không? Nghĩ đến khả năng xấu nhất có thể, Trương Đại Niên cũng không kìm nổi rung mình một cái, thầm nhủ, chẳng lẽ băng hải bí tộc nhân muốn làm một cú ăn non à? Nhưng nghĩ lại dường như không đúng lắm, bởi vì lo năm trước, gã cùng phụ thân đến đây, lão tộc trưởng cũng có thái độ tương đối thân mật đối với nhân loại, hơn nữa còn cho phép phụ thân ở đây rất lâu, còn dạy phụ thân ngôn ngữ của băng hải bí tộc nhân và phương pháp liên lạc với họ. Tại sao sau 10 năm lại phát sinh biến hóa lớn như vậy?

Lúc này, tất cả mọi người đều được đưa ra sau núi. Lão tộc trưởng băng hải bí tộc đang đứng ngẩng đầu ưỡn ngực, không hề có vẻ gì là già nua. Hai mắt sáng như điện, thần sắc hưng phấn nhìn ngọn núi nhỏ đã bị tàn phá gần như không còn gì, trong mắt không có chút lo lắng!

Theo lão thấy, Bạch Tuộc Biển Sâu đại thần nhất định là đã thành công! Tuy rằng gây ra động tĩnh lớn ngoài dự đoán của mọi người nhưng dù sao Bạch Tuộc Biển Sâu vẫn là thần vĩ đại! Việc của thần làm đương nhiên phải khác so với nhân loại hèn mọn chứ!

Lão tộc trưởng vô cùng tin tưởng Bạch Tuộc Biển Sâu đại thần. cho nên lão không chút lo lắng mang tất cả những nhân loại tới đây. để cho họ được là những nhân loại đầu tiên được chứng kiến thần tích vĩ đại sinh ra.

Lúc này Tổng Minh Nguyệt đã có ý niệm không tốt trong đầu, vừa thấy lão tộc trưởng, lập tức tiến lên. Băng hải bí tộc nhân muốn ngăn trở nhưng lão tộc trưởng vẫy tay, ngừng bọn họ, sau đó quay lại đầu, nhìn Tổng Minh Nguyệt ôn hòa cười nói:

- Có bé nhân loại, có chuyện gì?

- Đồng bạn của ta đâu? Vì sao tất cả mọi người đều ở đây, chỉ duy nhất không thấy hần?

Dù sao vẫn chưa tới mức trở mặt, Tổng Minh Nguyệt vẫn kiên nhẫn cố không nổi giận.

Không ngờ lão tộc trưởng băng hải bí tộc nghe xong cười ha hả nói:

- Đừng nóng vội. Đừng nóng vội, đợi lát nữa đồng bạn ngươi sẽ từ trong kia đi ra!

Nói xong, lão chỉ vào ngọn núi đỏ nát nói:

- Hần đã hiến thân cho thần linh vĩ đại của băng hải bí tộc chúng ta!

- Người! Người nói vậy!

Tổng Minh Nguyệt lập tức bùng nổ khí thế tới mức cực điểm, sau đó lạnh lùng nhìn chăm chú vào lão già, giận giữ nói:

- Rốt cuộc hần đâu?

Tổng Minh Nguyệt phát ra khí thế hùng mạnh khiến Trương Đại Niên và mọi người trong mạo hiểm đoàn không kìm nổi lùi về phía sau, đều hoảng sợ nhìn nữ tử xinh đẹp này. Không thể tưởng được thực lực của nàng lại mạnh mẽ tới vậy!

Ai ngờ tộc trưởng băng hải bí tộc không chút động đây, như thể không có gì ảnh hưởng tới lão.

Lão lãnh đạm nhìn thoáng qua Tổng Minh Nguyệt, nói:

- Nhóc con nhân loại, đừng tự làm mất mặt, kiên nhẫn chút, ta không lừa ngươi đâu! Đồng bạn của ngươi có tinh thần lực vô cùng hùng mạnh, đúng là lựa chọn tốt nhất của thần! Giờ phút này, hắc đã hiến thân cho thần. Ta khẳng định ngươi còn có thể nhìn thấy hắc. chẳng qua, ngươi thấy... sẽ là thần vĩ đại của băng hải bí tộc chúng ta.

Nói xong, từ thân thể lão tộc trưởng băng hải bí tộc chợt bộc phát ra khí thế kinh người, nhẹ nhàng đẩy văng Tống Minh Nguyệt ra xa hơn mười thước!

- Kiên nhẫn chút! Lần sau, sẽ không may mắn như thế đâu! Lão tộc trưởng miệt thị nhìn thoáng qua Tống Minh Nguyệt:

- Thực lực của ngươi quá yếu!

Tống Minh Nguyệt trợn mắt ngạc nhiên bởi thực lực hùng mạnh của lão tộc trưởng, lại bán tín bán nghi với lời nói của lão, biết thực lực của mình không bì nổi với lão. Có điều thấy ánh mắt khinh thường của lão, trong lòng Tống Minh Nguyệt không ngừng tức giận. Nàng vốn không quá tha thiết nâng cao thực lực bản thân nhưng giờ phút này, suy nghĩ đó đã thay đổi. Dù sao xét về tuổi đời và tu vi của nàng, cho dù trong thế gia ẩn thế cũng tuyệt đối là nhân vật hàng đầu trong cùng thế hệ.

Trong lòng Tống Minh Nguyệt, ngay cả thế gia tam lưu cũng không được nàng để mắt tới.

Vậy mà thực lực của lão tộc trưởng băng hải bí tộc có lẽ chỉ dưới ông nội mình! Tống Minh Nguyệt từng cảm nhận được uy thế Kiếm Hoàng bậc sáu trên người ông nội Tống Y! Lão tộc trưởng băng hải bí tộc này tuy có thực lực mạnh mẽ nhưng vẫn không có được khí thế khổng lồ tới mức khiến người ta sợ hãi như Tống Y.

Cho nên, Tống Minh Nguyệt hung tợn nhìn lão tộc trưởng băng hải bí tộc, thầm nhủ: Nếu Lăng Tiêu thực sự có gì nguy hiểm, bất kể thế nào ta cũng sẽ mang ông nội tới. Đến lúc đó, giết sạch đám khốn kiếp băng hải bí tộc này, báo thù cho Lăng Tiêu!

Lúc này, thân thể Lăng Tiêu ở trong Hàm Hàn Đỉnh đã trở nên hơi mơ hồ, còn linh hồn của Bạch Tuộc Biển Sâu bên trong tử phủ của Lăng Tiêu cũng đã bị vô số vết thương, vô số mảnh linh hồn nhỏ của nó tản mất khắp bên trong tử phủ của Lăng Tiêu.

Dựa vào tinh thần lực hòa hợp với Hàm Hàn bảo đỉnh, cùng với Đại Tự Tại Tâm Kinh ổn định tâm tính, Lăng Tiêu đã ở vào thế bất bại!

Trừ phi Bạch Tuộc Biển Sâu có bốn sự hủy diệt tất cả trí nhớ của Lăng Tiêu trong nháy mắt, nếu không, cho dù chết, nó cũng không thể thu được trí nhớ của Lăng Tiêu để sử dụng.

- Tiểu tử nhân loại, thương lượng chút nhé?

Giọng trầm trầm âm u của Bạch Tuộc Biển Sâu vang lên:

- Nếu cứ tiếp tục đấu, chỉ có kết quả lưỡng bại câu thương, chẳng ai trong chúng ta được lợi cả. Chúng ta dừng tay được không? Ta sẽ lấy sinh mạng còn lại của ta thề, tuyệt đối không làm khó dễ ngươi nữa! Thả cho ngươi rời đi!

- Không làm gì được ngươi?

Giọng nói mệt mỏi của Lăng Tiêu vang lên từ sâu trong linh hồn. tiếp đó là tiếng cười lạnh:

- Đó là ngươi cố tình giả vờ ngây thơ!

Nói xong, một cây bảo kiếm màu đỏ tươi chợt hiện ra giữa tử phủ. bộc phát ra khí thế vô cùng hùng mạnh. Kiếm khí nháy mắt tràn ngập toàn bộ tử phủ!

Bạch Tuộc Biển Sâu hoảng sợ cả kinh kêu lên:

- Đây ...Đây là cái gì? Đây là sở hữu của ngươi!

252. Chương 248: Kim Đan Đại Thành

- Không biết từ thời thượng cổ tới giờ, rốt cuộc có ai may mắn được như ta?

Lăng Tiêu thở hổn hển, thanh âm mệt mỏi nhưng lại lộ vẻ hưng phấn khó giấu được.

Bạch Tuộc Biển Sâu mặc dù là ma thú, nhưng chứa đựng năng lượng vô cùng tinh thuần đã trải qua vạn năm tinh lọc.

Cho dù là năng lượng bản nguyên trong thiên địa cũng chưa chắc đã tinh thuần hơn bao nhiêu so với nó.

Mà Yêu Huyết Hồng Liên kiếm vẫn hấp thu máu huyết ma thú bậc cao, sát khí sâu nặng. Trong mắt Lăng Tiêu, tuy rằng hắn vẫn vui mừng khi Yêu Huyết Hồng Liên kiếm thăng cấp, nhưng trong đó ít nhiều có chút lo lắng.

Nếu có thể trải qua năng lượng tinh thuần này gột rửa, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm sẽ hoàn toàn trở thành chính đồ, bước vào hàng ngũ danh kiếm!

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm phát ra sát khí bao trùm tử phủ của Lăng Tiêu, bộc phát ra một luồng chính khí vô biên, bao lấy linh hồn Bạch Tuộc Biển Sâu, phát ra từng trận ma linh âm rít gào!

Bạch Tuộc Biển Sâu gào lên thê lương chói tai, sau đó bắt đầu điên cuồng tránh né kiếm ý vô tận của Yêu Huyết Hồng Liên kiếm! Kiếm ý chứa đựng huyết tinh và giết chóc chuyển hóa thành chính khí nghiêm nghị khiến ma thú đã sống mấy vạn năm như Bạch Tuộc Biển Sâu cũng phải sợ hãi!

- Buông tha ta, ta sẽ cho ngươi vô số ích lợi, trân bảo nhiều không đếm hết, ta sẽ cho ngươi đứng trên đỉnh cao của nhân loại, cho ngươi trở thành kẻ có nhiều quyền lợi nhất trong nhân loại...

Bạch Tuộc Biển Sâu bắt đầu cầu xin tha thứ. Lúc này trên người nó không còn chút tôn nghiêm nào của ma thú đỉnh cấp!

Đối với loại yêu nghiệt đã sống vô số năm này, tôn nghiêm hoàn toàn có thể tùy ý giẫm lên! Đối mặt với nguy hiểm uy hiếp tính mạng, tôn nghiêm còn có thể có ích lợi gì?

Lăng Tiêu vẫn không ngừng niệm Đại Tự Tại Tâm Kinh, vẻ mặt vô cùng trang nghiêm. Vô số đạo hào quang bắn ra từ trong đỉnh, rơi xuống người Lăng Tiêu khiến hắn trở nên có vẻ Thần Thánh. Hào quang hòa hợp làm một với thân thể Lăng Tiêu, dần dần hình thành một cột sáng chói mắt, mở cái nắp Hàm Hàn Đỉnh ra. Sau đó, dưới ánh mắt chăm chú của những người ở bên ngoài, một cột sáng chột bắn thẳng lên giữa trời!

- Thần tích!

Lão tộc trưởng băng hải bí tộc vô cùng cung kính và thành kính, run rẩy nằm sấp xuống mặt đất, trong mắt trào lệ nóng. Đây là giấc mộng mà suốt đời lão đã theo đuổi, hiện giờ rốt cục cũng được thực hiện!

Tổng Minh Nguyệt cũng ngơ ngác nhìn, tâm tình như một mảnh tro tàn. Cột sáng kia mang theo một sức mạnh vô biên, dường như không ai địch nổi khiến người ta không kìm nổi sinh ra tâm tư muốn cúng bái, nhưng lại vừa trong trẻo vừa lạnh lùng vô tình. Cột sáng dường như cách xa ngàn vạn dặm, xa xa tới mức không thể chạm tay đến!

Tổng Minh Nguyệt mím chặt môi, nhắm hai mắt, lệ nóng không ngừng chảy xuống từ hai khóe mắt, theo hai gò má mịn màng trắng trẻo của nàng, rơi xuống đất.

Đám người Trương Đại Niên và băng hải bí tộc nhân đều không kìm nổi quỳ xuống bái lạy cột sáng.

Toàn bộ nơi đây chỉ có một mình Tổng Minh Nguyệt mờ mịt đứng im.

Sức mạnh của Bạch Tuộc Biển Sâu quá mức khổng lồ, vô số mảnh nhỏ do trí nhớ tích lũy mấy vạn năm của Bạch Tuộc Biển Sâu tạo thành đang trăm phương nghìn kế trốn tránh sự đuổi giết của kiếm ý Yêu Huyết Hồng Liên kiếm!

Nhưng đã bị nhốt trong tử phủ của Lăng Tiêu, những ý thức này muốn trốn chạy đều không có cửa.

Sát khí của Yêu Huyết Hồng Liên kiếm băm nát những mảnh trí nhớ của Bạch Tuộc Biển Sâu, sau đó biến thành sức mạnh bản nguyên tinh thuần, gột rửa thân kiếm Yêu Huyết Hồng Liên kiếm. sau đó quay về tử phủ của Lăng Tiêu, theo kinh mạch, điên cuồng dũng mãnh đi vào trong đan điền của Lăng Tiêu.

Thanh âm cầu xin tha thứ của Bạch Tuộc Biển Sâu vẫn không ngừng vang lên, uy hiếp, dụ dỗ, tất cả thủ đoạn đều thay nhau thi triển. Thanh âm Đại Tự Tại Tâm Kinh phát ra từ miệng Lăng Tiêu như một cây búa tạ, hung hăng nện thẳng vào những mảnh trí nhớ của Bạch Tuộc Biển Sâu, quang minh chính đại đập nát toàn bộ trí nhớ của Bạch Tuộc Biển Sâu.

Những người ở bên ngoài bỗng nhiên nghe thấy từ trong cột sáng truyền đến những thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng. Thanh âm đó giống như chú ngữ, không ai có thể nghe hiểu được nhưng nó lại không ngừng gột rửa trái tim mọi người, kể cả lão tộc trưởng băng hải bí tộc mặt mũi nhăn nhoe cũng vô cùng thành kính, tiếp nhận “Thần dụ”!

Đôi mắt Tống Minh Nguyệt đang mờ mịt bỗng khê co giật, lập tức khôi phục lại thần thái, nhìn cột sáng càng lúc càng lớn, trong mắt chợt biến thành tươi cười dù vẫn còn đầy lệ.

Là chàng! Đúng vậy, nhất định là Lăng Tiêu. Chàng còn sống! Tống Minh Nguyệt thầm gào lên điên cuồng. Mặc kệ lão tộc trưởng băng hải bí tộc nói thế nào, trong lòng nàng căn bản không hề tin rằng Lăng Tiêu sẽ chết ở đây. Đó là một loại lòng tin vượt lên hết thấy!

Toàn bộ trí nhớ của Bạch Tuộc Biển Sâu đều bị Yêu Huyết Hồng Liên kiếm chém nát nhưng Lăng Tiêu vẫn không ngừng ngâm tụng Đại Tự Tại Tâm Kinh. Trong quá trình ngâm tụng đó, dường như Lăng Tiêu mơ hồ có chút linh ngộ tới tầng thứ bảy của Đại Tự Tại Tâm Kinh.

Đó là một loại cảm giác chỉ có thể cảm nhận mà không thể nói ra. dường như trong nháy mắt, Lăng Tiêu đã trải qua vô số thế hệ. Vô số bóng dáng, kỷ ức, ý niệm xẹt qua đầu hần, thậm chí cũng không phân rõ được là quá khứ, hiện tại, hay tương lai.

Tất cả đều kích thích tâm thần Lăng Tiêu, khiến hần khi thì vui mừng khi thì bi thương. Cuối cùng, khuôn mặt hần lại trở về nghiêm nghị, hai mắt chợt mở ra, trong mắt bắn ra hai luồng hào quang thần nhiên, giống như đã trải qua muôn đời cô tịch.

Lập tức, hào quang thu lại, đồng thời Lăng Tiêu lại nhắm mắt, bên trong tử phủ, tất cả sát khí tanh máu trên thân Yêu Huyết Hồng Liên kiếm đều hoàn toàn biến mất. Nó đã hoàn toàn biến thành một thanh trường kiếm mang phong thái cổ kính màu bạc trắng. Kiếm ý và kiếm thể đều thu liễm lại, không hề phát ra. Toàn bộ thanh kiếm phát ra một khí thế hoàng giả vô cùng tôn nghiêm cao quý!

Trên thân kiếm phát ý thân cận với Lăng Tiêu, như thể một đứa con của Lăng Tiêu, chợt phóng to, thu nhỏ trong tử phủ, nghịch ngợm chơi đùa giữa hải dương năng lượng vô tận do Bạch Tuộc Biển Sâu mang lại.

Đến lúc này, tất cả ý niệm trong đầu Bạch Tuộc Biển Sâu đều đã bị thanh trừ sạch sẽ. Hiện giờ trong người Lăng Tiêu chỉ còn năng lượng vô cùng tinh thuần, không có một chút oán niệm nào. Bạch Tuộc Biển Sâu này đã siêu việt hơn cả ma thú bậc chín, Lăng Tiêu cho rằng, nó đã bước đầu có được thần cách! May mắn là băng hải bí tộc chỉ có khoảng trăm người, tuy rằng thực lực đều cực kỳ hùng mạnh, nhưng số lượng lại hạn chế. Nếu thật sự để Bạch Tuộc Biển Sâu này tiến vào thế giới nhân loại, với thủ đoạn của nó, hấp dẫn đông đảo tín đồ, lên lút hấp thu sức mạnh tín ngưỡng, Lăng Tiêu tin rằng chắc chắn có một ngày, Bạch Tuộc Biển Sâu này có thể đắc đạo phi thăng!

Nó tu chính là một loại đạo khác!

Hơn nữa, cũng tuyệt đối là một loại trong đại đạo!

Đạo tín ngưỡng, thông qua tín ngưỡng của các tín đồ thành kính, hấp thu một bộ phận năng lượng của họ để mình sử dụng. Điểm này thực sự đã từng có trong thời đại thượng cổ ở Tu Chân Giới, thậm chí bởi vì tranh đoạt tín đồ mà bùng nổ rất nhiều cuộc chiến!

Đến cuối cùng, linh khí ở Tu Chân Giới rất loãng, người ở thế tục giới bị đủ loại nhu cầu hấp dẫn, không còn tín ngưỡng nguyên lực tinh thuần nữa, cho nên đại bộ phận người tu chân ở Tu Chân Giới trong kiếp trước của Lăng Tiêu đều lấy tu luyện là việc chính. Không dính tới tín ngưỡng nguyên lực, trên người không dính đại nhân quả. khi độ kiếp cũng sẽ không bị sinh ra bất lợi vì nhân quả đó.

Không tu đạo này không có nghĩa là Lăng Tiêu không biết Ngược lại, trong Tu Chân Giới có rất nhiều loại điển tịch kể lại, Lăng Tiêu cũng từng xem qua rất nhiều, chẳng qua Lăng Tiêu cũng không thích loại phương pháp mượn lực lượng của người khác thể này.

Tín đồ càng nhiều, quần thể càng lớn, lây dính càng nhiều nhân quả, bởi vì người không thể cam đoan tâm linh của tất cả tín đồ đều tinh thuần, không có một tia tạp chất. Thậm chí, ngay cả bản thân Lăng Tiêu cũng không dám cam đoan không được như vậy. Hắn cũng có ý niệm ích kỷ, ý niệm tham lam, làm sao có thể cam đoan nổi tâm linh của tín đồ?

Nếu là tín đồ là kẻ đại gian đại ác, vậy người tu đạo này cũng nhận được sức mạnh tín ngưỡng tà ác đó, nếu càng đông tín đồ thì càng trở nên tà ác.

Bởi vậy rất có thể bị ảnh hưởng ngược trở lại, khiến tâm tính không kiên định, thậm chí có thể trở nên sa đọa!

Cho nên, Lăng Tiêu cũng rất bội phục Bạch Tuộc Biển Sâu. Không thể tưởng tượng được một trong những ma thú đỉnh cấp của thế giới này lại có thể đạt tới trình độ này. Nếu không gặp phải Lăng Tiêu, tùy ý để nó tiếp tục phát triển, có lẽ có thể sinh ra một yêu nghiệt hùng mạnh!

Nghĩ vậy, Lăng Tiêu thần nhiên cười.

“Chém người cũng coi như trừ hại cho vạn dân! Ta tích được một công đức lớn lao!”

Cho dù là không quá chú trọng nhân quả, nhưng việc này cũng hỗ trợ nâng cao tâm tính không nhỏ. Cho nên Lăng Tiêu không hề ngại làm những việc đại thiện như thế này.

Nguồn sức mạnh khổng lồ bên trong tử phủ không ngừng điên cuồng, dững mãnh lao về đan điền Lăng Tiêu, rốt cục khiến đan điền của hắn chống đỡ càng lúc càng khó khăn, trở nên càng to và dài hơn, dường như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Lăng Tiêu bỗng nhiên quát lên một tiếng lớn:

- Kết đan!

Tất cả sức mạnh chợt ngưng kết lại, chợt co rút, sau đó bên trong đan điền Lăng Tiêu xuất hiện một điểm màu vàng nhỏ như hạt đậu. Những luồng năng lượng tinh thuần vô biên trong tử phủ lập tức bị nó điên cuồng hấp thu.

Cột sáng trên bầu trời càng lúc càng trở nên chói lọi. Lúc này. Những thanh âm niệm tụng gột rửa tâm hồn mọi người đã dừng lại. nhưng một sức mạnh dời non lấp biển lại phát ra!

Tộc trưởng băng hải bí tộc đã hoàn toàn chìm đắm trong tín ngưỡng của mình, bỗng nhiên cảm giác mình và cột sáng đó sinh ra liên hệ nhẹ nhẹ, lập tức kích động tới mức suýt nữa kêu to lên!

Đã nhiều năm như vậy, lão vẫn giữ vững tín ngưỡng vào Bạch Tuộc Biển Sâu đại thần, nhưng loại kết nối linh hồn thế này tuyệt đối là lần đầu tiên.

- Thần vạn năng vĩ đại, ngài cần người hầu của ngài làm gì cho ngài?

Lão tộc trưởng băng hải bí tộc kích động cực độ, thân mình run rẩy, sức mạnh linh hồn cũng run rẩy kết nối với Lăng Tiêu.

Mà lúc này, đúng là lúc mấu chốt Lăng Tiêu ngưng kết kim đan. Tuy rằng nghe thấy lão tộc trưởng băng hải bí tộc kêu gọi nhưng Lăng Tiêu làm sao có tinh lực trả lời lão được?

Lăng Tiêu ngưng thần tĩnh tâm, dẫn đường cho luồng năng lượng vô biên không ngừng đi vào đan điền, tiến tới khối Kim đan kia.

Tuy rằng không có được chỉ thị của Thần nhưng cũng không bị Thần cự tuyệt, lão tộc trưởng băng hải bí tộc vô cùng hưng phấn quỳ ở đó, không ngừng tụng niệm nào là mình vô cùng tín ngưỡng thần. nguyện ý dâng cả sinh mạng bản thân cho thần, v.v... khiến Lăng Tiêu chỉ muốn nhảy ra, đá cho lão một phát bay ra xa.

Lúc này tới thời khắc mấu chốt ngưng kết Kim đan, toàn bộ tinh lực của Lăng Tiêu đều dùng để dẫn đường cho năng lượng mà Bạch Tuộc Biển Sâu lưu lại, không rảnh để quan tâm tới lão.

Viên Kim đan trong đan điền càng ngày càng sáng, càng lúc càng lớn cho đến khi Lăng Tiêu hoàn thành dẫn đường cho toàn bộ năng lượng dung nhập vào trong viên Kim đan, viên Kim đan đó đã lớn chừng nắm tay trẻ con!

Luyện hóa sức mạnh đoạt được của Bạch Tuộc Biển Sâu không ngờ lại giúp Lăng Tiêu tiến một bước dài trên Kim đan đại đạo, hơn nữa còn tiến thẳng tới cảnh giới đỉnh cao!

Niềm vui sướng này căn bản không thể dùng lời để nói hết được. Kiếp trước, dưới tình huống linh khí vô cùng loãng, phải mất hơn 50 năm, Lăng Tiêu mới bước được vào Kim đan đại đạo.

Kiếp này còn không đến hai năm, từ một người bị Thiên Mạch, tu tới đỉnh cao của Kim đan đại đạo, quả thực là vận may lớn tới mức nào, cơ duyên lớn tới mức nào!

Lăng Tiêu thậm chí không kìm nổi suy nghĩ, hay là có tổ tiên sư môn giúp đỡ mình nên mới có được cơ duyên lớn như vậy. Chẳng lẽ đây là thiên ý?

Lăng Tiêu không kìm nổi thét dài một tiếng trong trẻo, tự nhảy ra khỏi Hàm Hàn Đỉnh, tiện thể thu nó vào trong nhẫn. Yêu Huyết Hồng Liên kiếm cũng bay ra khỏi tử phủ của Lăng Tiêu, bắn thẳng lên trời, còn cợt sáng lúc này rốt cục cũng biến mất.

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm nghênh gió lốc phóng to lên dài hơn mười thước, rộng hơn một thước. Lăng Tiêu nhảy lên thân kiếm, sau đó bùng một tiếng, nổ tung vô số khối đá dưới chân Lăng Tiêu, vụt bay lên với khí thế vô cùng linh hoạt, sắc bén.

Bầu trời bên ngoài đã đầy sao lấp lánh, khí thế hoàng giả uy nghiêm trên Yêu Huyết Hồng Liên kiếm khiến tất cả mọi người phía dưới vô cùng rung động, lại càng thêm rung động vì một người đang đứng trên thân thanh kiếm khổng lồ đó!

Tổng Minh Nguyệt vẫn đứng ở đó, ngây người nhìn bóng dáng Lăng Tiêu trên bầu trời, trong đôi mắt bắn ra vô tận yêu thương:

- Ta biết, chàng sẽ trở về, chàng sẽ không bỏ mặc ta!

Lăng Tiêu đạp trên thân kiếm, khẽ nói với đại kiếm dưới chân:

- Yêu Huyết diệt hết, Hồng Liên thu lại, sát khí toàn thân của người đã được năng lượng tinh thuần tịnh hóa, trở thành khí thể hoàng giả hiên ngang lẫm liệt, cho nên từ hôm nay trở đi, gọi người là Thượng Cổ Hoàng Giả kiếm!

Đại kiếm dưới chân khẽ rung lên, bật lên một tiếng lanh lảnh, phát ra một luồng sáng trắng dài bay nhanh giữa trời đêm. Chỉ trong tích tắc, Lăng Tiêu đã trở lại, lao xuống phía Tổng Minh Nguyệt. Dưới cái nhìn chăm chú của những người ở dưới đó đang trợn mắt há hốc mồm nhìn, Lăng Tiêu kéo bàn tay nhỏ bé mềm mại của Tổng Minh Nguyệt, đứng lên thân Thượng cổ Hoàng Giả kiếm!

Sau đó, cả hai đón gió bay lên!

253. Chương 249: Lòng Mang Tâm Tư

Tổng Minh Nguyệt bị Lăng Tiêu ôm vào trong lòng, ngực kiếm phi hành, dường như sao trên bầu trời giống như cảnh thần tiên, với tay có thể hái. Đôi mắt của Tổng Minh Nguyệt cũng giống như ngôi sao. Chớp tắt trên khuôn mặt, si ngốc nhìn nghiêng khuôn mặt Lăng Tiêu. Nhếch môi cũng không nói một câu nào. Có lẽ thiên ngôn vạn ngữ. Tất cả đều từ trong ánh mắt của nàng truyền tới trong lòng của Lăng Tiêu.

Ngực kiếm bay nhanh, Lăng Tiêu nhẹ giọng cười nói: -Cảm giác này như thế nào?

- Thật đẹp! Quan trọng nhất là ta có thể ở cùng một chỗ với huynh. Tổng Minh Nguyệt một bộ áo lông lộng lẫy, đứng ở bên cạnh

Lăng Tiêu thật thanh tú giống như thần tiên, khiến người khác phải ghen tị!

- Đi, chúng ta đi tìm gã tộc trưởng của Băng Hải bí tộc kia tính sổ đi!

Lăng Tiêu ôm chiếc eo mảnh khảnh của Tống Minh Nguyệt, cười nói. Thương cổ Hoàng Giả kiếm dưới chân vẽ ra một đường cong ưu mỹ trên không trung, cùng với tiếng kinh hô ngẩn ngủ của Tống Minh Nguyệt, giống như sấm chớp lao xuống chỗ Băng Hải bí tộc sinh sống!

Khi Lăng Tiêu vừa mới mang Tống Minh Nguyệt đi, lão tộc trưởng của Băng Hải bí tộc cũng ngơ ngác tại chỗ. Lão thậm chí cũng không có dũng khí nghi vấn Lăng Tiêu! Bởi vì bất kể là trên người của Lăng Tiêu, hay là thanh bảo kiếm đều tản ra uy nghiêm vô tận, cũng lộ ra khí tức vô cùng tôn quý. Loại khí tức này khiến cho tộc trưởng của Băng Hải bí tộc cảm giác hết sức quen thuộc, nhưng lại cảm giác đó không phải là khí tức của đại thần Bạch Tuộc Biển Sâu.

Cho nên đến bây giờ, lão cũng không rõ: Thần vĩ đại cuối cùng là thành công, hay là thất bại.

Nhưng lão kiên quyết cho rằng, Thần không có khả năng thất bại! Nhất định là Thần dung hợp tất cả trí nhớ vào thiếu niên nhân loại kia, rồi sau đó lấy được thân thể của nhân loại kia, nhất thời hưng phấn mới có thể làm như vậy!

Không thể không nói, khi tín ngưỡng tăng lên tới một mức độ nhất định, căn bản không cần người khác thuyết phục hẳn làm gì mà chính hẳn sẽ tìm mọi cách cho tín ngưỡng của mình, dùng để thuyết phục chính mình.

Bởi vậy, lão không có can đảm để nhảy lên không trung, đuổi theo phía sau Thần, với lão mà nói, đó là chuyện bất kính lớn nhất!

Lúc này, nhìn thấy Lăng Tiêu mang theo Tống Minh Nguyệt quay lại đây, tộc trưởng của Băng Hải bí tộc rất cục cựa cũng kìm không nổi trong lòng kích động, cao giọng hô:

- Thần vĩ đại! Người hầu của ngài, tộc trưởng Băng Hải bí tộc Ý Phong, xin dâng lên ngài tấm lòng trung thành nhất!

Ý Phong quỳ rạp xuống trên mặt đất, phía sau là vài trăm tên tộc nhân của Băng Hải bí tộc. Trong mắt toàn bộ bọn họ đều mang theo vẻ thành kính vô tận, nhìn hai người Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt rơi xuống từ không trung.

Trương Đại Niên hơi hơi mấp máy miệng, trầm nghĩ cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Chuyện này cũng quá điên cuồng rồi? Làm sao lại tốt đẹp thế, gã Lăng Tiêu này không ngờ lại biến thành Thần của Băng Hải bí tộc?

Lãnh Vũ thì ngẩng đầu, nhìn hai người Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt giống như thần tiên, sau đó nhỏ giọng khê nói:

- Bọn họ khiến cho người ta rất hâm mộ!

A Khổ bữu môi, nhỏ giọng nói: -Lãnh Vũ, ngươi vĩnh viễn cũng không có cơ hội rồi!

Tống Minh Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn Ý Phong vài cái. Tuy rằng Lăng Tiêu không nói rõ, nhưng Tống Minh Nguyệt vẫn có thể cảm giác được mấy ngày nay Lăng Tiêu ở nơi đó, nhất định đã trải qua chuyện tương đối nguy hiểm. Tuy rằng hiện tại thoát nhìn hẳn không có chuyện gì, ngược lại còn hùng mạnh hơn so với trước kia, nhưng đối với kẻ cầm đầu tạo thành tất cả những chuyện này, tộc trưởng Băng Hải bí tộc Ý Phong, Tống Minh Nguyệt lại không có một chút nào ý muốn cảm kích.

Ý Phong? Tên quá cổ quái! Lăng Tiêu trầm nghĩ trong lòng, thần nhiên nhìn Ý Phong nói:

-Người khẳng định, ta là Thần của các ngươi sao?

Thần thái của Ý Phong càng kính cẩn hơn, quỳ tại chỗ nhưng cũng không dám ngẩng đầu lên:

- Ở trong lòng Ý Phong, Thần là vạn năng!

Đối mặt với câu trả lời mập mờ của lão tộc trưởng tuổi già sức yếu Ý Phong, nét cười trên mặt Lăng Tiêu càng rõ ràng hơn, thần nhiên nhìn lướt qua những nhóm mạo hiểm ở bên kia, trong lòng trầm nghĩ: Quả nhiên là lão già thành tinh, tộc trưởng của Băng Hải bí tộc này cũng không giống vẻ bên ngoài quá già và

yếu nhược như vậy nên trả lời như thế. Giả sử Lăng Tiêu đã bị Bạch Tuộc Biển Sâu chiếm cứ thân thể thì chắc chắn sẽ hết sức hài lòng với câu trả lời của lão. Thần không cần tin đồ có quá nhiều tư tưởng, chỉ cần tin ngưỡng mình là được. Nếu như Lăng Tiêu không bị Bạch Tuộc Biển Sâu chiếm cứ thân thể, như vậy thần của Băng Hải bí tộc, Bạch Tuộc Biển Sâu hiển nhiên đã chết ở trong tay Lăng Tiêu!

Tín ngưỡng đã nhiều năm, một khi tan vỡ thì sẽ đả kích đối với Băng Hải bí tộc, có lẽ sẽ có tính chất huy diệt. Các tộc nhân căn bản là không có biện pháp nào tiếp nhận sự thật, đại thần mà bọn họ luôn tin ngưỡng, nay bị một gã nhân loại xóa hết thấy.

Cho nên, Ý Phong trả lời mơ hồ. Cho dù là lão nhận định được thân phận của Lăng Tiêu, thì người vẫn phải là nhân loại như cũ, như vậy, người cũng sẽ có thêm những người hầu trung thành như đám chúng ta!

Làm chủ nhân, không có lý do gì tiếp tục muốn đám người hầu ở lại chỗ này chứ?

Cặp mắt tràn ngập vẻ lão luyện của Ý Phong dĩ nhiên đã chú ý đến. những thực vật màu lục ở chung quanh đang từ từ héo rũ ... Lăng Tiêu nhìn Ý Phong đang quỳ gối trước mặt mình, phóng thích ra tinh thần lực đã dung hợp với lực lượng căn nguyên tinh thuần của Bạch Tuộc Biển Sâu.

Đầu tiên Ý Phong quả nhiên là cả kinh, liền sau đó trên mặt hiện lên vẻ mừng như điên.

Lão biết, thần của mình vẫn còn tồn tại! Thần quả nhiên là vạn năng! Hành động của Thần thì người khác không thể phỏng đoán! Lão rất quen thuộc tinh thần lực dao động này! Ở trong cuộc sống dài dằng dặc của mình, luồng tinh thần lực này vẫn không ngừng giao lưu với lão! Ý Phong đạt được thực lực Kiếm Hoàng bậc bốn, về phương diện cảm giác thì lão đã tới cấp bậc tông sư! Lão tin rằng phán đoán của mình căn bản không sai!

Tuy rằng lão không biết vì sao bây giờ không còn loại cảm giác lạnh lẽo khi đối mặt với Bạch Tuộc Biển Sâu đại thần, nhưng trong lòng Ý Phong lại càng thêm vui mừng hơn. Điều này cho thấy khi thần chiếm cứ thân thể của nhân loại này thì bắt đầu càng trở nên có nhân tính hơn!

Nói đến căn nguyên, Ý Phong là băng hải bí tộc, cũng giống như là nhân loại! Lão đương nhiên hy vọng thần cao cao tại thượng có thể tiếp xúc nhiều hơn với những tín đồ thành kính! Đó chính là chuyện may mắn!

Lăng Tiêu cảm thấy trong lúc mình vô ý ám chỉ quả nhiên thu được hiệu quả lạ thường, liền thần nhiên cười nói:

-Các người có thể bằng lòng đi theo ta hay không, trở lại lãnh địa của nhân loại!

Ý Phong quả nhiên kích động vô cùng, trong âm thanh già nua mang theo vẻ ghen ngào:

-Thần vĩ đại, chúng ta chờ đợi ngày này đã thật lâu lắm rồi! Dưới sự dẫn dắt của Thần, chúng ta bằng lòng quay về lãnh thổ của nhân loại!

Tổng Minh Nguyệt có chút trợn mắt há hốc mồm nhìn Lăng Tiêu đang đội lốt Thần, thầm nói trong lòng: Hắn cũng dám lừa dối vậy sao? Đường như thực lực kém nhất của Băng Hải bí tộc cũng hùng mạnh hơn so với Ma Kiếm Sư đỉnh trên đại lục. Tuy rằng họ chỉ có vài trăm người, nhưng thực lực tổng hợp lại, thậm chí có thể không kém gia tộc của mình. Tuy nói gia tộc Tổng gia ở trong hải vực cũng có người tiến vào Thánh Vực, chẳng qua toàn bộ các môn phái thế gia ẩn thế đều biết, phàm là võ giả tiến nhập cảnh giới Thánh Vực thì không còn gặp nữa. Cho nên ngay cả Thánh Vực thật sự có tồn tại hay không, rất nhiều các thế gia ẩn thế đều ôm thái độ hoài nghi. Hơn nữa, đây cũng chính là vấn đề đã tranh luận vô số năm!

Có rất nhiều người tin rằng Thánh Vực có tồn tại, tỷ như Thượng Quan Vũ Đồng, xem như một đệ tử của môn phái ẩn thế. Sư môn của Thượng Quan Vũ Đồng đã từng xuất hiện một cường giả Kiếm Thánh, sau khi tiến vào Thánh cấp không được vài ngày, liền biến mất không thấy!

Cho nên Thượng Quan Vũ Đồng tin chắc rằng có Thánh Vực tồn tại, đồng thời nàng cũng ảo tưởng có một ngày cường giả Thánh cấp kia của sư môn còn có thể trở về một lần nữa! Chuyện này cũng chính là tâm tư của mọi người trong sư môn Thượng Quan Vũ Đồng. Bởi vậy, Thượng Quan Vũ Đồng kiên trì cho rằng sư môn Lãnh Ngưng Cung của mình tuy rằng là nhị lưu nhưng cũng có Kiếm Thánh tồn tại!

-Tốt lắm, từ nay về sau, các người là bộ hạ của ta. Trông về muốn nói cái gì đó của Ý Phong, Lăng Tiêu nói: - Hiện tại nhân loại không có tín ngưỡng.

Ý Phong lập tức ngậm miệng lại, hiểu rõ ý tứ của Lăng Tiêu, muốn tín ngưỡng, thì bí mật tín ngưỡng. Nếu như đến lãnh thổ của nhân loại mà mở miệng nói “Thần vĩ đại” thì chắc chắn sẽ mang đến cho thần phiền toái rất lớn!

-Ý Phong hiểu rồi!

Lúc này, bộ dạng tuổi già sức yếu của tộc trưởng Băng Hải bí tộc mất hết, đứng dậy, tinh quang trong đôi mắt bắn ra bốn phía, đảo qua đám mạo hiểm Trương Đại Niên kia, mới cất tiếng nói:

-Chủ nhân, những người này phải xử trí như thế nào!

Phản ứng của Trương Đại Niên ở bên kia cực nhanh, đứng lên đi tới, quay về phía Lăng Tiêu khom mình thi lễ nói: - Xin chủ nhân thu nhận chúng ta đi!

Những kẻ mạo hiểm ở phía sau cũng đã sớm bị Lăng Tiêu làm cho rung động. Trước đó, bọn họ đã từng tận mắt trông thấy sự hùng mạnh của Lăng Tiêu, không ngờ tới chỗ này hẳn lại còn có thể trở thành Thần, mà lại là Thần của Băng Hải bí tộc hùng mạnh, rất khó tin! Đi theo người như vậy, khẳng định sẽ tốt hơn nhiều so với việc trước đây bọn họ liều mạng tại nơi lạnh khủng khiếp này!

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua những người này, sau đó nhẹ giọng nói: -Một khi đã như vậy, ta đây liền thu nhận các người, chỉ mong sau này các người không hối hận vì lựa chọn của mình! Cho nên, hiện tại các người đối ý còn kịp, ta sẽ không làm khó dễ các người.

Trương Đại Niên do dự một chút, khẽ cắn môi, một lòng nói: -Không thay đổi! Ta quyết định rồi, tuy rằng ta vẫn luôn nỗ lực vì cuộc sống tự do, nhưng trên thực tế, cái gọi là tự do chỉ là cách nói tự lừa mình mà thôi! Tựa như gặp người của gia tộc Tử Kinh Hoa quyền thế ở phương bắc, ta liền không thể không thành thật xuất ra một nửa vật tư kính dâng cho bọn họ. Nếu ta có được thực lực hùng mạnh, hay là bối cảnh kinh người, tin rằng cho dù bọn chúng có vài cái lá gan, cũng không dám làm như vậy! Bởi vậy, ta khẩn cầu chủ nhân thu nhận chúng ta, chúng ta bằng lòng đi theo hầu hạ người suốt đời!

Lăng Tiêu cũng mỉm cười, nói:

-Ta chính là con cháu của Lăng gia! Người không phải cho rằng thực lực Lăng gia rất yếu sao?

-Thuộc hạ đáng chết!

Trương Đại Niên nghe xong đầu tiên là sửng sốt, lập tức nói với về mặt tôn kính, sau đó trên mặt từ từ chuyển biến thành kính ngạc, kính hô:

-Ngài, không ngờ ngài chính là vị Hầu gia trẻ tuổi nhất ở Đế quốc Lam Nguyệt?

Lăng Tiêu không thừa nhận cũng như không có phủ nhận mà quay đầu về phía Ý Phong nói: -Ta muốn thấy toàn bộ số tầm mà các người nuôi.

-Tuân mệnh. Ý Phong trả lời.

Đối với bất cứ mệnh lệnh nào của Lăng Tiêu, Ý Phong đều chấp hành vô điều kiện, căn bản không có nghi vấn và phản đối gì. Nhưng như thế mới khiến trong lòng Lăng Tiêu có vài phần nghi hoặc. Chẳng qua cũng không cần, tìm một chút thời gian, điều tra rõ mục đích chân chính của Ý Phong. Nếu như lão thật sự gây bất lợi cho mình thì mình không chút do dự trừ bỏ chủng tộc có thực lực hùng mạnh này.

Dù sao, nếu như không thể xem như trợ thủ, những người Băng Hải bí tộc này hoàn toàn có thể là một đám người có thể gây tai họa ngầm nguy hiểm to lớn.

254. Chương 250: Băng Tinh Thiên Tầm

Ý Phong dẫn theo Lăng Tiêu, vượt qua chỗ tiểu sơn đã bị tàn phá. đi tới phía sau núi. So với phía trước, ở đây hoàn toàn là một thế giới khác, ở bên này quanh năm như mùa xuân, có chim hót líu lo, mặt sau lại

là vạn năm hàn băng mãi mãi không đổi! Hơn nữa những hàn băng này còn hình thành đủ kiểu hình dạng, động vật, thực vật muôn hình muôn vẻ, dưới ánh sao trời, chợt hiện lên hào quang rất có linh tính.

Đến nơi này là có một động thiên khác, hơn nữa, có lẽ cảnh vật trước mắt mới phù hợp với tên của vùng địa cực băng hải! Địa phương ở phía sau kia không giống hiện thật lắm!

- Tộc trưởng Ý Phong có thể nói cho ta biết, rốt cuộc là ông muốn cái gì nào?

Hai người một trước một sau đi tới, Lăng Tiêu ở phía sau thản nhiên hỏi:

-Ta tin rằng với cơ trí của tộc trưởng Ý Phong, từ lúc ta xuất hiện. ông cũng đã biết kết quả của sự tình. Với thực lực của Băng Hải bí tộc, muốn giết ta đại khái là không có khả năng, nhưng muốn chiếm cứ một phần nhỏ trên lãnh thổ nhân loại thì đó là chuyện dễ dàng, vì sao ông chọn đi theo ta chứ?

Thân hình già nua của Ý Phong thoáng dừng lại, nhưng cũng không quay lại đầu, mà là tiếp tục tiến về phía trước, vừa đi vừa nói:

- Băng Hải bí tộc đã tín ngưỡng đại thần Bạch Tuộc Biển Sâu hơn vạn năm, cho nên ta dẫn theo đám tộc nhân của ta là muốn duy trì phần tín ngưỡng này. Một khi tín ngưỡng bị mất thì ý nghĩa của việc chúng ta tồn tại cũng không còn. Mà trên người của người, có lực lượng căn nguyên của đại thần Bạch Tuộc Biển Sâu, bởi vậy sẽ rất khó đoán rốt cuộc là ai đồng hóa ai. Cho nên ta tình nguyện lựa chọn tiếp tục tín ngưỡng ngài, bởi vì ngài cũng muốn chúng ta... Làm thủ hạ, không phải sao?

Lăng Tiêu nhìn bóng lưng Ý Phong thật sâu, thản nhiên nói: -Làm sao ta có thể cam đoan ông nói đều là sự thật chứ? Hơn nữa. ông vẫn chưa trả lời ta vấn đề kia. Tiềm lực của Băng Hải bí tộc vô cùng kinh người, nếu như họ muốn đi vào lãnh địa của nhân loại, chỉ sợ bất cứ lúc nào cũng có thể. Vì sao qua nhiều năm như vậy, các người đều cam tâm tình nguyện lưu ở chỗ như thế này?

Thân thể Ý Phong chậm rãi dừng lại, sau đó quay người nhìn Lăng Tiêu, nhẹ giọng nói:

-Chẳng lẽ chủ nhân không cảm thấy cái tên Ý Phong này vô cùng cổ quái sao?

Lăng Tiêu khẽ gật đầu:

-Thực sự rất cổ quái, có chút không giống tên nhân loại lắm.

-Hơn nữa diện mạo của chúng ta cũng khác nhau quá lớn so với nhân loại, đúng không?

Ý Phong thản nhiên cười, ánh mắt già nua lộ ra vài phần chua xót. nói:

-Lại nói, đây là một đoạn lịch sử không được vinh dự lắm. Ở thời kì thượng cổ, các chủng tộc đều cùng cư ngụ trên một mảnh đại lục. Khi đó, chúng ta cùng với các chủng tộc trong đó còn trao đổi với nhau rất nhiều. Trên thực tế, tổ tiên của chúng ta là kết quả sau khi thông hôn giữa Long tộc và Tinh Linh Tộc.

Lăng Tiêu cũng không nói gì nhìn thoáng qua Ý Phong, thăm nghĩ chuyện này đích xác cũng không phải là chuyện vinh dự cho lắm. Bởi vì thông hôn giữa những chủng tộc bất đồng, nhất là loại chủng tộc cao ngạo như Long tộc và Tinh Linh Tộc. Đối với song phương mà nói, đây cũng là một sự sỉ nhục không thể chấp nhận! Chuyện này cũng không phải là bí mật gì, trong rất nhiều bộ sách, cũng có ghi lại về các chủng tộc ở thời đại thượng cổ, trong đó có đầy đủ một số chuyện xưa truyền kỳ, nhưng chuyện xưa ghi lại cũng đều có nguồn gốc nhất định. Cho nên, Lăng Tiêu không tính là quá hiểu biết đối với những chuyện này.

Khóe miệng Ý Phong khẽ co giật, sau đó đưa tay vén nắm tóc trên vai của mình lên, làm lộ ra một đôi tai có đôi nhọn, đồng thời, gầm nhẹ một tiếng. Trên làn da hở ở bên ngoài thân thể của Ý Phong, không ngờ lấy mắt thường có thể thấy được số lượng lớn vảy màu đen sinh ra với tốc độ nhanh chóng, bao trùm toàn bộ thân thể của lão. Khuôn mặt già nua của Ý Phong cũng vì vậy mà trở nên dữ tợn đáng sợ hơn.

Sau đó, những chiếc vảy này lại giống như thủy triều biến mất, về mặt Ý Phong cũng theo đó bình tĩnh trở lại, trên mặt lộ ra nụ cười tự giễu cợt, nói:

-Hiện tại người biết vì sao người của Băng Hải bí tộc đặc biệt cần tín ngưỡng không? Chúng ta là một đám người không có lòng trung thành! Thậm chí, ta không rõ lắm chúng ta rốt cuộc có được tính là người không. Có đôi khi, ta cảm giác có chút là lạ, ta nghĩ chúng ta nên gọi là thú nhân thì có lẽ thích hợp hơn một chút đi? Long tộc coi chúng ta là rác rưởi. Tinh Linh Tộc lại cảm nhận chúng ta là sự sỉ nhục, làm bắn huyết

thống tinh thuần của Tinh Linh Tộc, cho nên ở thời kì thượng cổ xa xưa, chúng ta cũng đã bị đuổi tới mảnh đất này. Nhiều thế hệ trước cũng sinh hoạt tại nơi có điều kiện gian khổ như chỗ này, chúng ta thậm chí đã quen rồi!

-Chính là Bạch Tuộc Biển Sâu cải biến nhận thức của các người?

Lăng Tiêu đột nhiên hỏi, hẳn dường như có chút hiểu được, hàm nghĩa của việc Ý Phong thành kính tín ngưỡng đối với Bạch Tuộc Biển Sâu. Đúng vậy, điều mà Băng Hải bí tộc cần chỉ là một tín ngưỡng hùng mạnh mà thôi! Mà cũng không quan tâm tín ngưỡng của ai!

Nói cách khác, bất kể là Bạch Tuộc Biển Sâu, hay là Lăng Tiêu. chỉ cần có lý do khiến người của Băng Hải bí tộc tín ngưỡng, bọn họ cũng không chút do dự tín ngưỡng!

-Người của Băng Hải bí tộc, trời sinh ra có được thực lực rất mạnh. nhưng người cũng thấy, ta đã trải qua sinh mệnh lâu dài, thế nhưng thực lực của ta, dựa theo cấp bậc phân chia thực lực của nhân loại. cũng chẳng qua chỉ là Kiếm Hoàng trung cấp mà thôi. Vậy mà ta đã là một kẻ có thực lực hùng mạnh nhất Băng Hải bí tộc! Cho nên. Băng Hải bí tộc nhìn thi có vẻ hùng mạnh, nhưng trên thực tế có rào cản trí mạng, đó chính là chúng ta không có cách nào trở nên hùng mạnh hơn! Vạn năm trước, Long tộc và Tinh Linh Tộc đều đã cảnh cáo chúng ta, không nên xuất hiện ở trên lãnh địa của nhân loại, bởi vì sẽ đã đánh mất thể diện của bọn họ!

Lăng Tiêu chú ý tới vẻ mặt Ý Phong khi nói đến những lời này. trong mắt rốt cục cũng hiện lên một chút oán độc, hiển nhiên hẳn rất để ý điều này!

Ý Phong nói tiếp:

-Thời gian đã qua vạn năm, thời đại thượng cổ cũng đã sớm kết thúc, sự huy hoàng của Long tộc và Tinh Linh Tộc đã mai một trong bụi bặm lịch sử. Cho nên, hiện tại cho dù chúng ta xuất hiện ở trên lãnh thổ của nhân loại, ta tin rằng cũng sẽ không có ai nhận ra lai lịch của chúng ta, càng không nói tới kẻ đã bị chôn vùi!

-Bạch Tuộc Biển Sâu đến tột cùng là ma thú có thực lực như thế nào?

Lăng Tiêu thần nhiên hỏi, cũng giống như tuyên bố với Ý Phong. Bạch Tuộc Biển Sâu đã chết.

Biểu cảm trên mặt Ý Phong thoáng cứng đờ, sau đó nói: -Thần... Pháp lực của ngài cực kỳ hùng mạnh. Thậm chí, Long tộc và Tinh Linh Tộc xuất sắc nhất trong việc vận dụng lực lượng nguyên tố, ở phương diện này, cũng chưa chắc mạnh hơn so với đại thần Bạch Tuộc Biển Sâu. Ta cho rằng năng lực của Thần đã hoàn toàn vượt qua phạm trù Ma thú cấp chín. Ta tin rằng nếu như thần có được bản thể thì người không phải là đối thủ của người.

Lăng Tiêu mỉm cười:

-Kết quả là nó đã chết, còn ta thì sống, hơn nữa, ta chiếm được phần lớn lực lượng của nó!

-Cho nên, người của Băng Hải bí tộc chọn tín ngưỡng ngài. Ý Phong mỉm cười, nói:

-Hơn nữa, người của Băng Hải bí tộc tuy rằng không được kế thừa việc không chế nguyên tố của Long tộc và Tinh Linh Tộc, nhưng họ kế thừa cảm giác hùng mạnh, Ý Phong tin rằng ngài là người bất phàm!

Lăng Tiêu lắc đầu, không nói gì nữa. Cảm giác này khẳng định là tồn tại nhưng lời Ý Phong nói có thật hay không cũng không còn trọng yếu rồi. ít nhất, Lăng Tiêu hiểu người của Băng Hải bí tộc muốn cái gì, bọn họ hy vọng có được cái gì!

Toàn bộ người của Băng Hải bí tộc hy vọng nhất chính là có được sự thừa nhận và tán thành của mọi người! Mặc kệ là đưa bọn họ trở về nhân loại cũng được, hay là trở thành một dị tộc cũng tốt, nhưng ít ra nhân loại có thể chấp nhận họ!

Cho nên, Ý Phong hy vọng đi theo sau lưng đại thần Bạch Tuộc Biển Sâu, quét ngang nhân loại, đến lúc đó, làm cho Băng Hải bí tộc trở thành chủng tộc tồn tại thậm chí cao hơn nhân loại, mà vĩnh viễn cũng không là một thứ mất mặt nữa rồi.

Có chút đánh giá mình quá cao.

Đây là đánh giá của Lăng Tiêu đối với tộc trưởng Ý Phong của Băng Hải bí tộc sau khi Lăng Tiêu nghĩ thông suốt cả câu chuyện. Chẳng qua không thể không thừa nhận, nếu như Bạch Tuộc Biển Sâu thật sự thành công, tàn sát bờ bãi trong lãnh địa nhân loại, chỉ sợ thật sự chỉ khi Thánh Vực mở ra, sau đó người trong đó tới mới đối phó nổi nó. Với lực lượng trong thế giới nhân loại, cho dù bao gồm những thế gia môn phái ẩn thế cũng chưa chắc là đối thủ của Bạch Tuộc Biển Sâu!

Lăng Tiêu khẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, mặc kệ nói như thế nào. hy vọng của người Băng Hải bí tộc vẫn là rất đơn thuần. So sánh với những thế gia ẩn thế vẫn ham muốn những thứ mình có như công pháp, luyện đan thuật cùng với bối cảnh thân thể của mà nói, người của Băng Hải bí tộc có chút đơn thuần đáng yêu hơn. Bọn họ có lực lượng rất lớn mạnh, vậy mà thậm chí họ còn không có dũng khí tự mình tiến vào lãnh địa của nhân loại chiếm cứ một mảnh nhỏ bé nào. nói lên loại tính cách tự tự ti này, xem ra đã sớm ăn sâu vào trong máu nhiều thế hệ của người Băng Hải bí tộc rồi.

-Nơi này chính là chỗ nuôi tằm của chúng ta! Đại khái mười năm trước, chính phụ thân của gã mạo hiểm kia đối lấy từ trong tay chúng ta một tấm tằm ti vông (lưới tơ tằm). Trên thực tế, đối với chúng ta mà nói, tấm lưới chất lượng kém đó là một bộ phế phẩm.

Trên mặt Ý Phong mang theo một chút kiêu ngạo, nói: -Người của Băng Hải bí tộc còn có thêm năng khiếu về phương diện này!

Lăng Tiêu nhìn theo ngón tay của Ý Phong, thấy bên trong một băng động vô cùng to lớn, có vô số con tằm trong suốt, toàn thân tản ra hào quang màu xanh đậm! Chúng cũng không lớn, chỉ to bằng ngón tay, nhưng có ngàn vạn con băng tằm đang bám vào ở bên trong băng động, giống như những ngôi sao đầy trên bầu trời, lấp lánh phát sáng, cực kỳ xinh đẹp!

Chẳng qua, những thứ đó cũng không phải Băng Tinh Thiên Tằm. Lăng Tiêu hơi hơi nhíu mày, sau đó hỏi:

-Những thứ này là băng tằm tốt nhất sao?

Ý Phong lắc đầu nói:

-Đâu có! Phải là vua và hoàng hậu của chúng nó mới chân chính là tốt nhất.

Lão dẫn Lăng Tiêu đi sâu vào bên trong băng động.

Những băng tằm bên cạnh này nếu như không nhìn kỹ thì thấy nó giống như chạm khắc bằng băng vẫn không nhúc nhích ở nơi đó. Lăng Tiêu đột nhiên hỏi:

-Nếu như những con vật nhỏ này tới lãnh thổ của nhân loại, nhiệt độ không khí ẩm áp một chút thì không có cách nào nuôi dưỡng sao?

Ý Phong mỉm cười:

-Chủ nhân có điều không biết, Băng Hải bí tộc còn có một bản lĩnh, chính là tạo ra sự lạnh giá!

-Thực lực này của các người có quan hệ với những băng tằm này à? Lăng Tiêu thân nhiên hỏi.

Thân mình Ý Phong cứng đờ, trầm mặc một lát, mới trả lời: -Đúng vậy, chủ nhân của ta.

Lăng Tiêu nghe xong, trên mặt lộ ra một chút tươi cười hài lòng. Hắn tin rằng mình hiểu biết tác dụng của băng tằm còn sâu hơn một ít so với người của Băng Hải bí tộc, cho nên hắn hỏi Ý Phong một câu như vậy, chẳng qua là muốn xem độ trung thành của lão thôi.

-Chủ nhân, băng tằm vương và vương hậu ở chỗ này.

Ý Phong lấy tay chỉ vào một chỗ sâu trong băng động, trên một cái băng trụ thật lớn, có hai con băng tằm màu xanh đậm, to cỡ bằng bàn tay.

Đây mới là Băng Tinh Thiên Tằm! Lăng Tiêu lộ ra vẻ tươi cười.

255. Chương 251: Gia Tộc Tử Kinh Hoa

Lần này đi lên phương Bắc, đi tìm dược liệu giúp phụ thân Tống Minh Nguyệt luyện thành kim đan, chỉ còn thiếu một vị nữa là đầy đủ. Tuy nhiên vị dược liệu này cực kỳ khó tìm, cũng không biết Thiên Niên Giao liệu có tồn tại ở trên đời này hay không nữa. Cho dù là có, liệu có thể lấy được chút máu huyết trên người nó không đây?

Ngẫm lại, Bạch Tuộc Biển Sâu do hấp thụ được tín ngưỡng lực nên lực lượng đã vượt qua ma thú bậc chín. Ma thú bậc chín cũng không thể đạt tới trình độ khủng bố như Bạch Tuộc Biển Sâu dù không có thân thể.

Bạch Tuộc Biển Sâu chỉ là bị trúng kế của Lăng Tiêu, chỉ vì khinh địch mà chui vào trong Hàm Hàn Đình, bị Lăng Tiêu dùng bản thân cùng Yêu Huyết Hồng Liên kiểm uy lực vô thượng luyện hoá.

Nếu thực sự gặp ma thú bậc chín có thân thể, trừ phi Lăng Tiêu đã thành nguyên anh, nếu không, căn bản là không thể sử dụng phương pháp này để luyện hoá đối phương.

Lại nói, cái Lăng Tiêu cần bây giờ chính là máu huyết của Thiên Niên Giao.

Xem ra cũng chỉ có thể hy vọng vào chính mình, có thể dùng thứ gì đó động đến Thiên Niên Giao, làm nó cam tâm tình nguyện hiến ra một chút máu huyết. Công việc chính lúc này là chờ đợi tin tức Thiên Niên Giao, nếu không chỉ sợ phải đợi đến lúc Lăng Tiêu đủ lực đi tìm một con rồng để gây phiền toái.

Chẳng qua long huyết mặc dù tốt, nhưng luyện chế Tiểu Hoàn Đan lại không thích hợp. Cho nên tìm Long tộc phiền toái thực sự là hạ sách.

Cho đến lúc này, Tống Minh Nguyệt đã cảm thấy được phi thường thuận lợi, có thể ở ngắn ngủi thời gian đã thu thập được: Tử Bối Thiên Quỷ, tổ hình hoa (cây hoa nhài), cát bồ quả, thất tán thảo và hàn địa tuyết liên, cùng với máu Băng Tinh Thiên Tầm. Hiện giờ chỉ còn một loại là máu của Thiên Niên Giao. Có thể nói cho dù là xuất ra toàn bộ thực lực của hải vực Tống gia, cũng không làm được loại kết quả này.

Mặc dù ở bên trong phần lớn là nhờ vận may, nhưng không thể không thừa nhận rằng “vận may” rất nhiều khi cũng là thực lực! Nếu không phải Lăng Tiêu mà là người khác, sự tỉnh chưa chắc sẽ được như vậy.

Di chuyển toàn bộ Băng hải bí tộc cũng là bước chuẩn bị của Lăng Tiêu để ngày sau Thú tộc gia nhập vào lãnh thổ của mình. Bởi vì trong lòng Lăng Tiêu nảy sinh ra một ý niệm làm cho lãnh thổ của mình trở thành thiên đường của tất cả các chủng tộc.

Chỉ cần tuân theo qui củ, như vậy, chính mình sẽ che chở cho bọn họ.

Khi có nguy cơ, tất cả mọi người đều có nghĩa vụ phòng ngự. Cứ như vậy, đừng nói là Nam Phương Vương hoặc là hoàng đế bệ hạ, chỉ sợ ngay cả Chiết gia có đại bối cảnh là thế gia ẩn thế cũng không dám xem thường lãnh thổ của mình!

Tộc trưởng Băng hải bí tộc Ý Phong tuân thủ lời hứa, nhịn đau cho Lăng Tiêu lấy hai giọt máu huyết của Băng Tinh Thiên Tầm vương, sau đó hoàn toàn cáo biệt vùng địa cực băng hải đã sinh sống nhiều thế hệ, dẫn dắt tộc nhân bắt đầu một giai đoạn lịch sử mới của chủng tộc.

Tất cả Băng hải bí tộc nhân đều thập phần tuân thủ quy củ, kỷ luật nghiêm minh, phi thường nghe lời. Đại đa số Băng hải bí tộc nhân đều không biết ngôn ngữ nhân loại, vì vậy đoàn trưởng Trương Đại Niên của mạo hiểm đoàn được phân công một nhiệm vụ mới: dạy cho Băng hải bí tộc nhân sử dụng ngôn ngữ nhân loại.

Phương bắc, trong đại sảnh nghị sự của gia tộc Tử Kinh Hoa. Tộc trưởng gia tộc Tử Kinh Hoa, nhất đẳng công tước Tần Thập Phương đang ngồi trên ghế thủ vị!

Tần Thập Phương năm nay hơn bốn mươi tuổi, diện mạo anh tuấn nho nhã, làn da hồng nhuận sáng bóng, râu ria trên cằm được cạo thật sự sạch sẽ, mặc một chiếc hạc cừu màu đen, trước mặt đặt một phong mặt báo.

- Chư vị, trong một năm qua, ta không ngừng thu được tin tức về Lăng gia. Gia tộc này trưởng thành cực nhanh, làm cho người ta phải lo lắng! Hơn nữa, Lăng Tiêu nguyên là kẻ bình thường đã nhanh chóng trở thành một nhân vật mấu chốt. Các người có tin tức gì không?

Ngồi ở bên trái Tần Thập Phương là một lão già hơn năm mươi tuổi, hai mắt như điện, khí độ trầm ổn. Trên mặt không có bao nhiêu nếp nhăn, dưới cằm nuôi một bộ râu dài. Nghe Tần Thập Phương nói xong, lão theo bản năng lấy tay vuốt râu :

- Ý tứ của gia chủ là Lăng gia phát triển quá nhanh, trở thành một mối bất lợi cho gia tộc ta?

Tần Thập Phương nhẹ nhàng thở dài một tiếng :

- Đại bộ phận tài nguyên của Đế quốc Lam Nguyệt vẫn đều bị Lý gia cầm giữ, nguyên vốn định lợi dụng phương thức thẩm thấu, một chút một chút như tằm ăn chiếm cứ giang sơn Lam Nguyệt. Lý gia quản lý hoàng thất hơn một ngàn năm, Tây Vực Lý gia thực lực vẫn ẩn thế, nếu là dùng sức mạnh, chi sợ sẽ xảy ra đại loạn. Lúc đó làm cho các thế gia môn phái cảnh giác, đều muốn chen chân tiến vào phân chia một ly canh, chúng ta liên thủ cường địch không có được một chút lợi. Lúc này Lăng Tiêu xuất hiện, khuấy rầy kế hoạch của ta. ta có cảm giác kẻ này ý ở giang sơn cơ! Tần Trạ, người thấy thế nào?

Bên phải Tần Thập Phương cũng là một trung niên gần bốn mươi. hai má lõm sâu, dáng người đơn bạc, hai mắt hơi không mở ra được bình thường, lười nhác tựa vào ghế, nhưng ở đây lại không ai tỏ vẻ gì dị nghị.

Người này chính là thân đệ đệ của Tần Thập Phương. Hắn chính là người mà Trương Đại Niên cho là Kiếm Tông bậc năm: Tần Trạ. Tuy nhiên bậc năm đã trở thành quá khứ, ba năm trước đây, Tần Trạ đã thành công đột phá tiến giai lên bậc sáu, trở thành một cao thủ trẻ tuổi, thực lực hùng mạnh của gia tộc Tử Kinh Hoa.

Tuy nhiên lực lượng của gia tộc Tử Kinh Hoa không chỉ có thế. Các cao thủ Kiếm Hoàng đều suốt ngày đóng cửa tu luyện, ít để ý thế sự, trừ phi gia tộc có sự tình trọng đại phát sinh, nếu không đừng hòng nhìn thấy bọn họ. Vì thế nhiều người tưởng rằng Tử Kinh Hoa gia tộc cũng thường thôi, mà ngay cả Tần Trạ cũng xuất quỷ nhập thần, rất ít người biết đến sự tồn tại của hắn.

Tần Trạ lúc này hơi hơi mở mắt, ánh mắt mòng lung không biết nghĩ đến cái gì, nghe Tần Thập Phương nói xong nửa ngày vẫn không có mở miệng. Tần Thập Phương nhíu mày, đệ đệ của mình tuy rằng thực lực hùng mạnh, nhưng tính tình này, cũng quá đáng đi! Chuyện tình gia tộc, hắn gần như không quan tâm đến, chỉ có hứng thú mạo hiểm, hàng năm bốn ba truy tìm các thánh địa. Nhưng cũng không thấy hắn chân chính tìm được một thượng cổ di tích nào.

Đương nhiên, gia tộc Tử Kinh Hoa cũng bức thiết cần tìm được thượng cổ di tích, mong thu được ít bảo tàng. Bởi vậy, cũng không có người hỏi đến hành vi của Tần Trạ.

- Tần Trạ, Tần Trạ.

Tần Thập Phương hơi hơi đề cao giọng.

- A, đại ca, chuyện gì?

Tần Trạ bất giác ánh mắt mọi người đều tập trung lên người mình, lộ ra một chút áy náy mỉm cười, nói:

- Thực xin lỗi, ta thất thần quá, ca ca đang nói cái gì? Lăng gia sao? Yên tâm, tốt lắm, Lăng gia không phải sợ! Chẳng qua hiện tại cũng không phải là thời cơ tốt cho chúng ta động thủ.

- Rất đơn giản.

Tần Trạ ngồi ngay ngắn lại, thản nhiên nói:

- Thứ nhất, Lăng Thiên Khiếu đúng là người trung thành tận tâm với đương kim quốc vương. Không thể bắt hắn đi ngược lại làm chuyện đại nghịch bất đạo. Thứ hai, Lăng gia cũng không phải là một gia tộc thâm hậu, rất nhiều người nói rằng sau lưng Lăng Tiêu có thế gia ẩn thế thực lực hùng mạnh, nhưng ta cho rằng chỉ là do hắn chiếm được bí tịch trong thượng cổ di tích.

- Điểm thứ ba và quan trọng nhất, Quốc vương bề hạ trước mắt mặc dù có không ít sự tình, ta nghe nói dường như có khe hở trong cảm tình với Lăng gia. Trong hoàng cung hình như cả hai vị Kiếm Tông đều ly khai. Có điều, Tây Vực Lý gia cũng không để cho ai có thể gây bất lợi cho Quốc vương bề hạ. Để bảo toàn cho một quốc vương ở thế tục giới, với thực lực của họ, cần bản cũng không cần tốn nhiều sức lực.

Tần Thập Phương khẽ gật đầu, nói:

- Nhị đệ nói thật là có chút đạo lý, chẳng qua, ta còn cho rằng. Lăng gia Lăng Tiêu đang còn tính toán muốn biến đất phong hoàn toàn trở thành lãnh thổ của chính mình! Hừ, quốc vương bệ hạ ra ám chiêu, còn muốn một cục đá hạ ba con chim, kết quả, khối lãnh thổ kia đã bị Lăng gia lão Tam nuốt trọn, khó có thể nhỏ ra!

Phía mấy bàn cuối của hội nghị có mấy người trẻ tuổi của Tử Kinh Hoa gia tộc đang ngồi. Họ chính là thế hệ tương lai của gia tộc.

Tần Khang trong bộ dạng anh tuấn mà sắc mặt lại tối tăm đang cùng ngồi với bọn họ. Nguyên bản hẳn nắm chắc là hoàn toàn có thể tìm Lăng Tiêu báo thù rửa hận. Bởi vì Tần gia không giống các nhà khác, việc khai sáng cho các đệ tử tại Tần gia đều khá muộn. Phải sau mười tám tuổi mới được tiến hành khai sáng, hơn nữa còn cho đan dược phụ trợ để nâng cao thực lực.

Tần Khang năm nay vừa tròn 18 tuổi, dưới sự trợ giúp của đan dược, từ Kiếm Sư bậc sáu, Tần Khang vừa mới thành công vọt tới Cuồng Kiếm Sư bậc ba! Nếu may mắn có thể đã thông được tất cả các huyết đạo, hẳn có thể vọt tới Cuồng Kiếm Sư bậc sáu, do đó chân chính tiến vào hàng ngũ những người luyện võ bậc trung.

Cái gọi là người luyện võ bậc trung, trên thực tế, cũng là cách nói của thế gia ẩn thế. Khi đạt tới thực lực Ma Kiếm Sĩ mới miễn cưỡng được cho là người luyện võ bậc trung. Cũng chỉ có siêu việt thực lực Kiếm Tông mới có thể được cho là tiến vào bậc cao!

Tần Khang từng thóa thuê măn nguyên nghĩ thực lực của chính mình sau khi nâng cao phải đi tìm Lăng Tiêu để có thể có một lần quyết đấu công bình!

Mỹ nữ yêu anh hùng, đây là quy luật từ xưa. Tần Khang tin tưởng, chính mình chắc chắn dựa vào chân chính thực lực, đả bại Lăng Tiêu. chiếm được trái tim của Isa! Cho nên, ngày đó hắn kiêu ngạo cự tuyệt Tạ Hiểu Yên.

Chỉ có điều không nghĩ tới, khi mình nâng cao được thực lực lại nhận được tin tức không thể tiêu hóa nổi.

Lăng Tiêu làm ra một loạt chuyện kinh động toàn bộ xã hội thượng lưu của đế quốc. Tần Khang cay đắng hiểu rằng chính mình cùng Lăng Tiêu vô cùng chênh lệch. Căn bản hắn không hề tưởng tượng ra được kết quả này. Trước kia, hắn cho rằng đối phương thắng hắn chẳng qua là gặp may, đến giờ hắn vẫn nhớ mãi cái tát ngày đó...

Nghe thấy phụ thân lại nhắc tới cái tên kia. Tần Khang gắt gao nắm chặt hai tay, cắn chặt hàm răng, Lăng Tiêu hiện giờ đã trở thành đối tượng mà gia tộc Tử Kinh Hoa phải Hèn thủ đối phó rồi sao?

Tần Khang bỗng nhiên đứng lên, ánh mắt mọi người lập tức tập trung lên vị gia chủ tương lai này. Tại quý tộc thế gia mà nói, các gia chủ hơn phân nửa là do người không thể tiếp tục phát triển võ đạo đảm nhiệm. Vị trí này không cần phải nói cũng biết là hấp dẫn các đệ tử tục giới của Tần gia tới mức nào.

Tần Khang sắc mặt ửng đỏ, hướng về phía phụ thân kiên định nói:

- Phụ thân, con, con muốn đi vào nơi thế gia tu luyện!

- Ngồi xuống! Hồ đồ!

Tần Thập Phương mở to mắt, nhú mày, hướng về phía đứa con thấp giọng quát. Kỳ thật hắn biết Tần Khang vì cái gì mà đột nhiên thất thố. Đứa con của mình thuở nhỏ không có trải qua đả kích, tâm khí rất cao ngạo, khinh thường người bên ngoài. Tuy nói đây là người thiếu niên đặc biệt mạnh mẽ, nhưng Tần Thập Phương hy vọng khuyết điểm này không nên hiện ra trên chính con mình.

Cho nên, Tần Khang bị Lăng Tiêu đánh một chút, Tần Thập Phương có chút suy nghĩ cho đứa con. Xem ra, đây cũng là chuyện tốt. ít nhất, có thể làm cho con mình thành thực đứng lên.

Quả nhiên, Tần Khang về đến nhà liền đóng cửa lại khổ luyện vũ kỹ, sau đó trong lễ trưởng thành đã đột phá, trở thành Cuồng Kiếm Sư bậc ba, được coi là nhân tố phát triển của gia tộc, một ngôi sao trong thế hệ trẻ

Tiếc là mặc dù hắn tiến bộ rất nhanh, không ngờ người ta tiến bộ còn nhanh hơn! Trong lúc nhất thời, tâm tính có chút thất vọng. không ngờ lại muốn tiến vào nơi tu luyện của thế gia gia tộc ẩn thế sau lưng Tần

gia. Mà đó là địa phương nào chứ?

Nơi đó là tử địa! Một năm trước, sau khi đạt được tước vị nam tước, Tần Kiên đã xin tiến nhập vào nơi đó, đến bây giờ vẫn chưa đi ra, có lẽ đã chết ở địa phương nguy hiểm kia. Hiện giờ đứa con của chính mình lại xin đến đó! Tần Thập Phương sao có thể đáp ứng đây

Lúc này, kẻ vẫn lười nhác là Tần Trạh hơi hơi mở to mắt, nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng của đứa cháu, khe khẽ thở dài:

- Đại ca, cho nó đi thôi.

- Cái gì? Nhị đệ người...

Tần Thập Phương mắt tràn đầy ý giận nhìn Tần Trạh lòng nghĩ: “Nhị đệ luôn luôn không để ý tới gia tộc chính vụ, như thế nào lại đột nhiên nhúng mũi vào loại chuyện này?”

- Chẳng lẽ mọi người không phát hiện, Khang nhi trên thực tế là mằm tốt hay sao? Không có lòng quyết tâm, liệu có thể có đại đột phá không? Mặc kệ là sức mạnh cừu hận cũng tốt, hay là sức mạnh gì cũng được, chỉ cần có được động lực hùng mạnh, luôn luôn là một chuyện tốt! Cho nên, ta đồng ý với nó.

Tần Thập Phương trừng mắt nhìn Tần Trạh, mà Tần Trạh cũng không úy kỵ nhìn lại ca ca của mình, chậm rãi nói:

- Ca ca đừng quên gia qui của gia tộc.

Tần Thập Phương biến sắc, lập tức suy sụp nói:

- Thôi đi thôi đi. Ta coi như không sinh ra đứa con này

Gia qui Tần gia qui định: Bất luận kẻ nào có ý ngăn trở chí tiến thủ của hậu nhân, dù với bất cứ lý do nào đều bị coi là bất trung với gia tộc.

Đối mặt Tần Khang bỗng nhiên đỏ, hần nhìn phụ thân đột nhiên già đi mười tuổi, khom người thi lễ.

- Phụ thân yên tâm, Khang nhi tuyệt sẽ không làm cho phụ thân mất mặt! Tần Kiên có thể làm được chuyện gì, Lăng Tiêu có thể có những thành tựu gì, con cũng có thể làm được như vậy!

256. Chương 252: Tần Trạh Thăm Dò

Hội nghị của gia tộc Tử Kinh Hoa lúc này không thể coi là thành công. Nguyên vốn là định nghiên cứu thảo luận về tình thế của đế quốc và kế hoạch ứng phó với Lăng gia, không ngờ giữa chừng xuất hiện biến cố. Tần Khang bị Lăng Tiêu kích thích, muốn được vào nơi tu luyện của gia tộc. Như vậy vị trí người thừa kế tương lai của gia tộc lại phải xem xét lại. Bởi vì tiến vào nơi tu luyện của gia tộc chỉ có hai kết quả: một là tử vong ở nơi tràn ngập ma thú cường đại đó. hai là thực lực đại tăng, còn sống đi ra.

Mặc kệ là loại kết quả gì, trong tương lai, Tần Khang đều không còn chút liên quan nào đến vị trí người thừa kế tộc trưởng gia tộc.

Lúc này, bỗng nhiên có người tiến vào, ghé bên tai Tần Thập Phương nói nhỏ một câu gì đó. Tần Thập Phương sắc mặt khẽ biến. sau khi dặn người đó đi ra ngoài, quay lại nói:

- Hiện tại xuất hiện rất nhiều Băng hải bí tộc nhân trên cánh đồng tuyết phương Bắc, hình như bọn họ đang tiến hành thiên di.

-Cái gì?

Tần Trạh thất thanh nói:

-Không có khả năng, bọn chúng làm thế nào mà có thể rời khỏi Băng hải, nơi mà chúng đã sinh tồn bao thời đại? Đám người kia nếu tiến vào lãnh thổ nhân loại sẽ gây ra ảnh hưởng cực kỳ lớn! Không được, chúng ta phải nghĩ biện pháp lưu chúng ở lại lãnh địa của chúng ta. Đây chính là một lực lượng cực kỳ hùng mạnh.

-Ở lại lãnh thổ của chúng ta?

Một cô gái thoát nhìn rất trẻ, dường như chỉ có hơn hai mươi tuổi. thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

-Băng hải bí tộc nghe nói là tộc nhân xuất hiện từ thời thượng cổ, có thực lực thập phần mạnh mẽ, chúng ta dựa vào cái gì để lưu họ ở lại trên lãnh thổ của gia tộc ta?

Người phụ nữ này chính là vợ của Tần Trạ, tuy rằng cũng đã gần bốn mươi tuổi, nhưng bởi sử dụng dưỡng nhan đan nên vẫn trẻ đẹp như một cô gái ngoài hai mươi, thực lực đã đạt đến Ma kiếm sư bậc sáu, do đó cũng có chút vị trí trong gia tộc.

Tần Trạ nhìn thoáng qua vợ mình, thản nhiên nói: -Đám người kia nếu muốn tiến vào lãnh thổ của nhân loại, tự nhiên là muốn tìm đến một nơi có cuộc sống tốt. Hừ, trong toàn bộ Đế quốc Lam Nguyệt, ngoài Tần gia, còn có gia tộc nào dám công nhiên tiếp nhận dị tộc?

Tần Thập Phương tán thành:

- Nhị đệ nói đúng, một khi đã như vậy, vậy đệ liền cấp tốc đi xem đi. Nhìn xem là chuyện gì xảy ra, nếu có cơ hội, nhất định phải lưu những người đó ở lại với chúng ta! Bất kể bọn họ đưa ra điều kiện gì. đệ đều có toàn quyền quyết định!

Tần Trạ gật gật đầu, nói:

- Đại ca yên tâm, đệ hiểu rõ.

Hai người Tống Minh Nguyệt và Lăng Tiêu hướng dẫn băng hải bí tộc nhân một đường đi tới, dần dần đã hiểu rõ những tộc nhân này. ngoại trừ lão tộc trưởng giáo hoạt Ý Phong. gần như tất cả các tộc nhân đều phi thường đơn thuần, trong đầu họ thậm chí không có bao nhiêu quan niệm thị phi, tộc trưởng nói gì nghe vậy.

Đối với Lăng Tiêu một mực tôn thờ, lời nói của Lăng Tiêu đối với họ là lời Thần nói. Điều này càng làm cho Lăng Tiêu càng thêm kiên định trong lòng: mặc kệ Ý Phong có mục đích gì khi đi theo mình. chỉ ít có điều mình bạch là Băng hải bí tộc sẽ không nghe theo ông ta. Tương lai nếu Ý Phong có ý khác, Lăng Tiêu có thể lợi dụng điểm này để phản công lại.

Thấy sắp ra khỏi phiền tuyết vực, Trương Đại Niên tiến lại gần Lăng Tiêu cung kính nói:

-Thiếu gia, trước mặt chính là địa bàn của gia tộc Tử Kinh Hoa. nếu rẽ qua phải ta sẽ đi qua đất phong Faulkner của gia tộc thiếu gia.

Lăng Tiêu gật gật đầu, nói:

- Không rẽ, thẳng tiến về phía trước!

Không phải là Lăng Tiêu không muốn thuận tiện gặp mặt ca ca Lăng Chí. Nhưng do đã rời khỏi Penzias một đoạn thời gian, mặc dù có hai Kiếm Hoàng thủ hộ, tuy nhiên kẻ thù của mình cũng không phải là hạng đơn giản. Lăng Tiêu không muốn bởi vì Chiết gia trả thù mà làm bị thương đến người thân của mình. Huống chi hiện nay thực lực của hắn đã đạt đến một cảnh giới mới, Lăng Tiêu dĩ nhiên không sợ phải đối mặt với một chút uy hiếp.

Lúc này, trên bầu trời truyền đến một tiếng kêu trong trẻo, rồi một thân ảnh màu trắng lao xuống. Tuy rằng không phải là lần đầu tiên nhìn thấy ma thú đáng sợ này, nhưng Trương Đại Niên vẫn cố ý lui ra thật xa. Uy thế này thật sự không thể chống cự.

Lăng Tiêu trong lòng vui vẻ hẳn lên.

Tiểu Sứ đảo ánh mắt sắc bén, quét quanh một vòng rồi hạ xuống trên người Lăng Tiêu, cọt cọt vài cái rồi kêu lên mấy tiếng. Lăng Tiêu thân thiết vỗ nhẹ lên đầu Tiểu Sứ, Tiểu Sứ hướng về phía Minh Nguyệt cạc cạc kêu lên hai tiếng, rồi vỗ cánh bay lên.

Tống Minh Nguyệt thấy Tiểu Sứ uy vũ thần tuấn thì cực kỳ yêu thích, thấy Tiểu Sứ cũng thích nàng, trong lòng thập phần cao hứng

Lăng Tiêu nói:

-Phía trước dường như có người đang chờ chúng ta.

Trải qua song tu, thực lực Tổng Minh Nguyệt nhanh chóng nâng cao, hiện tại đang là Ma Kiếm Sư bậc sáu đỉnh phong, còn thiếu chút nữa, là có thể bước vào hàng ngũ người luyện võ bậc cao, cho nên nằng một lòng suy nghĩ phải như thế nào để có thể đột phá. Nghe thấy Lăng Tiêu nói như vậy, Tổng Minh Nguyệt thần nhiên cười:

-Tốt lắm, vừa lúc ta đang khổ sở vì không có biện pháp đột phá. nếu có người đến gây khó dễ đúng là vừa hợp ý ta!

Đám người Trương Đại Niên cũng không lo lắng lắm, nguyên nhân rất đơn giản, người tới chắc chắn là Tử Kinh Hoa Tần gia, mà Tần gia tuy rằng thực lực mạnh mẽ, nhưng khả năng xuất hiện người luyện võ cao cấp không lớn. Mà lực lượng bên mình, trong đội ngũ mấy trăm người, trừ những kẻ mạo hiểm bọn họ, gần như tất cả đều có thực lực ngoài Ma Kiếm Sư! Thậm chí rất nhiều người đã đạt đến thực lực Kiếm Tông!

Đây đích thực là một lực lượng đáng sợ! Lực lượng này nếu muốn tiêu diệt một quốc gia e cũng không là chuyện khó.

Cho nên, cho dù đối phương là Tần gia Tần Trạ, Trương Đại Niên cũng sẽ không có nửa phần e ngại. Nhiều năm qua, vẫn bị bắc phương vương giả Tần gia ức hiếp, loại cảm xúc này, thực sự đang muốn bộc phát.

Mạo hiểm đoàn cứ như vậy, ngẩng đầu, ưỡn ngực, tiến lên phía trước.

Phía trước, cách khoảng mười dặm, rốt cục cũng đã có thể thấy màu xanh của thực vật. Bọn người Trương Đại Niên thấy nao nức trong lòng: “cuối cùng cũng đã về đến nhà”. Ngay cả Băng hải bí tộc nhân cũng lộ rõ ánh ngạt nhiên vui mừng trong mắt.

Tộc trưởng Băng hải bí tộc Ý Phong dẫn dắt tất cả tộc nhân, quỳ xuống tại chỗ, ánh mắt mông lung hướng tới đường chân trời xanh biếc một màu, nghĩ đến cánh đồng tuyết mênh mông vừa từ già, nước mắt ứa ra.

Mang theo kỳ vọng của của vô số Băng hải bí tộc nhân, giờ khắc này, Ý Phong đang vô cùng trang nghiêm cầu nguyện.

Phía trước bỗng nhiên nổi lên một đám bụi lớn. Hai mươi thốt ngựa đang phóng nhanh tới, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt đội ngũ.

Lập tức một hắc y kỵ sĩ, mắt lộ ra tinh quang, biểu hiện tu vi không tầm thường, ánh mắt ngưng trọng, không chút ngạo mạn, tiến lên phía trước. Bởi vì trước khi đến đây, bọn họ đã biết, đoàn đệ tộc nhân này có thể tiêu diệt một quốc gia có thực lực hùng mạnh! Nên dù cho là Tần gia tinh anh, cũng không dám sinh ra tâm tư kiêu ngạo!

Trương Đại Niên nhìn thấy kỵ sĩ đầu lĩnh, tuổi tác bốn mươi, dáng người gầy yếu, hai mắt lập tức nhíu lại, rồi nhanh chóng tiến lại gần Lăng Tiêu:

-Người này chính là Tần Trạ, mười năm trước đã tiến vào cảnh giới Kiếm Tông bậc năm.

Lăng Tiêu nhẹ nhàng gật gù đầu, tuy rằng chưa biết ý đồ của đối phương, nhưng bọn họ chỉ mang ít người đến đây, điểm ấy cũng đã nói lên một loại thái độ: Muốn đàm thoại chứ không phải là đến để đánh nhau.

Tổng Minh Nguyệt cũng nhìn ra điểm này, trong lòng nhiều ít có chút thất vọng.

Tần Trạ lập tức nhảy xuống, sau đó đứng tại chỗ, quan sát toàn bộ đội ngũ, rồi trầm giọng nói:

- Không biết vị nào là người lãnh đạo, tại hạ Tử Kinh Hoa Tần Trạ, muốn gặp mặt nói chuyện.

Lăng Tiêu thần nhiên nhìn thoáng qua Tần Trạ, thấy y đứng ở nơi đó, hơi thở thu liễm, khiêm tốn trầm ổn. Nếu không phải là đã nghe Trương Đại Niên cho biết thực lực của người này, hơn phân nửa sẽ bị bề ngoài của y lừa gạt! Bình thường người luyện võ hùng mạnh, luôn thích thả ra một tia khí thế, giống như ma thú hùng mạnh thường nhắc nhở người khác: không được tới gần ta!

Trên thực tế, như vậy mới có lợi, nhưng cũng có chỗ hỏng. Tần Trạ có thực lực hùng mạnh mà không mấy may biểu hiện ra ngoài làm Lăng Tiêu nhớ tới một câu: chó không sủa hay cắn người.

- Chính là ta, không biết có gì chỉ giáo?

Lăng Tiêu tiến lên mấy bước, hai mắt chăm chú nhìn Tần Trạ nói.

Đồng tử Tần Trạ chợt co rụt lại. Không ngờ y lại không nhìn thấu thực lực của người thiếu niên này! Thật sự là kỳ quái! Tần Trạ nghĩ thầm, trên mặt cũng không có toát ra nửa điểm khác thường, mà chỉ nhẹ nhàng cười, nói:

- Người nói dối, phía sau ngươi là dị tộc nhân, chẳng lẽ ngươi coi thường gia tộc Tử Kinh Hoa ta không biết gì có phải không? Người chỉ là một thiếu niên, có tư cách gì mà có thể đại biểu được cho một dị tộc? Mau mau trở về, gọi người có thể nói chuyện được với ta lên đây!

Tần Trạ muốn kích thích một chút người thiếu niên này, để chính hắn bạo lộ ra một chút thực lực. Bởi vì người luyện võ chỉ cần có chút dao động, lúc đó thực lực khẳng định sẽ hiển lộ ra, từ đó mà có thể phán đoán ra thực lực của đối phương.

Trong lòng Tần Trạ tâm thật sự kỳ quái, chẳng lẽ hiện giờ thiên hạ thành trở người của thế hệ thiếu niên rồi sao? Như thế nào mà nhân tài ưu tú lại nhiều như thế? Đáng tiếc, bọn họ phần lớn cũng không thắng được mình.

Lăng Tiêu nhíu mày, rất tức giận, nói:

-Người muốn nói chuyện thì phải có thái độ nghiêm túc, nếu ngươi có ý định gây chuyện thì cho dù nơi này là lãnh thổ gia tộc Tử Kinh Hoa của ngươi, ta cũng không coi vào đâu!

Tần Trạ kích nhân bất thành bị phản kích trở lại, hai mắt nhìn nhìn đi nhìn lại thiếu niên trước mặt, phát hiện, người thiếu niên trước mắt này, đúng là Lăng Tiêu kẻ vừa mới được đại ca nhắc đến. Trong lòng y không khỏi lấy làm kỳ quái, như thế nào lại gặp gỡ người thiếu niên tốt đỉnh vinh quang của đế quốc ở chỗ này? Bức họa của Lăng Tiêu sò đã được đặt trên bàn của gia chủ đại gia tộc, nói hắn danh chấn thiên hạ, kỳ thật cũng không quá đáng.

-Người... Chính là Lăng Tiêu?

Tần Trạ bộ dáng cấp bách vài phần, trên người chợt phát ra một cỗ khí thế cường đại, áp bách tới hướng Lăng Tiêu.

-Mọi người đều nói ngươi là một thiếu niên thiên tài, ta muốn xem xem, ngươi cường đại ở chỗ nào?

257. Chương 253: Khiêu Chiến Không Biết Lượng Sức

Bằng hải bí tộc nhân thấy có người dám ra tay với “thần” của mình thì đều tức giận tiến lên, sắc mặt dữ tợn, người người đều bộc phát ra khí thế hùng mạnh của mình. Lão tộc trưởng Ý Phong nhẹ nhàng giơ tay, bởi vì lão đã nhìn ra, thực lực đối phương tuy rằng không tồi. nhưng cũng không phải là đối thủ của Lăng Tiêu!

Bằng hải bí tộc nhân nhìn thấy tộc trưởng ngăn cản, lập tức tất cả đều thu liễm khí thế. Tuy thế cũng đã làm cho Tần Trạ cùng các tình anh của Tần gia ở phía sau toát mồ hôi lạnh.

Vừa rồi là một khí thế dờn non lấp biển, tuy rằng không phải nhằm vào bọn họ, nhưng bọn họ cũng nhận thấy trong nháy mắt dường như có một cảm giác tử vong hắc ám bao phủ toàn bộ!

Mà kẻ chân chính bị nhằm vào là Tần Trạ. Gần như trong nháy mắt khí thế đó phóng xuất ra, y đã cảm nhận được địch ý hùng hậu của dị tộc nhân đối với mình, Tần Trạ lập tức thu liễm khí thế trở về, vừa sợ vừa giận nhìn chăm chăm vào Lăng Tiêu:

- Lăng Tiêu. Ngươi dám cấu kết dị tộc?

Những người này đều là do Lăng Tiêu dẫn dắt cùng về, như vậy mục đích không cần nói cũng biết. Giờ phút này Tần Trạ đã không thêm nghĩ tới việc lưu những người này ở lại trên địa bàn của mình mà trước hết cứ chụp cho Lăng Tiêu một cái mũ: cấu kết với dị tộc!

Khi đó quan hệ của Lăng gia và hoàng thất càng ngày càng căng thẳng, gia tộc Tử Kinh Hoa nhân cơ hội đó mà chiếm được chút tiện nghi.

Lăng Tiêu mỉm cười, nói:

- Cầu kết? Thì người làm gì nào?

Tần Trạh thiếu chút nữa nghẹn giọng, lớn tiếng nói:

- Lăng Tiêu, lá gan người thật là lớn đó! Chẳng lẽ người không sợ làm cho hoàng thất nghi kỵ .

-Đừng cố làm ra vẻ nữa, hoàng thất nghi kỵ ư? Tần gia các người không phải cũng đang như thế sao? Lăng Tiêu về mặt cười cợt, “hừ” một tiếng rồi nói:

- Tần gia trung thành và tận tâm, nhiều thế hệ trấn thủ biên cảnh phía bắc của đế quốc. Ta thấy các người chính là một Bắc Phương Vương, có thể nói, các người lợi hại hơn nhiều so với Nam Phương Vương! Lý Võ Thông chỉ là một thằng hề mà thôi, mà các người lại cực kỳ kiêu hùng. Cho nên, nếu nói đến nghi kỵ, sợ là bọn họ lo lắng đối với Tần gia các người hơn Lăng gia của chúng ta nhiều!

Tần Trạh kinh ngạc đánh giá Lăng Tiêu. Ý không ngờ thiếu niên này có thể nói ra những lời có tính phản kích như thế, hơn nữa nhìn bộ dáng của hắn, cũng không hề sợ hãi hoàng thất. Mẹ nó, Lăng Thiên Khiếu kia thật sự khôn khéo. Luôn luôn toàn tâm trung thành với hoàng thất, như thế nào có thể bồi dưỡng ra một đứa con không sợ hoàng quyền vậy?

Tần Trạh cười lạnh nói:

- Lăng Tiêu, người nói thật dễ nghe, người mang theo một đoàn đệ tử tộc tiến vào lãnh địa nhân loại, không phải là muốn đối nghịch với toàn thể loài người sao?

-Mẹ nó, đệ tử đoạt lão bà của người hay là giết con người mà người một câu hoàng quyền lại một câu dân ý? Người là cái rắm gì! Ngăn đón ở đây làm gì? Không có gan đánh nhau liền rút ngay đi!

Một thanh âm bén nhọn vang lên trong đám người phía sau Lăng Tiêu. Không ai nghĩ tới, Lãnh Vũ, người có thực lực xem như yếu nhất ở đây không ngờ lại dám lên tiếng. Hơn nữa, nói chuyện với thái độ như thế thật không khách khí!

Toàn bộ mạo hiểm đoàn đều biết, Lãnh Vũ đúng là có hận ý sâu đậm với gia tộc Tử Kinh Hoa . có thể nói, năm đó Lãnh Vũ bị thương, biến thành như bây giờ, trong đó nguyên nhân lớn nhất là bởi vì gia tộc Tử Kinh Hoa âm thầm làm mấy chuyện xấu xa cấp cho.

Bởi vậy, dưới tình huống bên người có vô số kẻ mạnh bảo hộ. Lãnh Vũ rốt cục đã dũng cảm mở miệng.

Tần Trạh sắc mặt đột nhiên đỏ bừng, chỉ tay về phía Lãnh Vũ:

- Người nói cái gì vậy! Người là ai mà cũng dám cùng ta nói chuyện! Lăng Tiêu, chẳng lẽ thủ hạ của người đều không có giáo dưỡng như vậy sao?

Sắc mặt Lãnh Vũ lập tức trở nên tái nhợt, vừa rồi vì quá kích động. lại quên chính mình hiện tại là thủ hạ của Lăng Tiêu. Chủ nhân chưa lên tiếng, mình lại dám châm chọc đối phương ... Hơn nữa, so với băng hải bí tộc, nhóm người mạo hiểm bọn họ thật sự không có gì ưu thế!

Lăng Tiêu tiếp nhận bọn họ vào đội ngũ mặc dù không đòi hỏi gì. nhưng bọn họ ít nhất cũng phải chứng minh được rằng sự tồn tại của mình cũng có chút giá trị!

Xong rồi. Biết chính mình đã gây ra rắc rối rồi. Trong lòng ai oán than một tiếng, mình chắc chắn sẽ bị trách cứ, thậm chí có thể sẽ bị đuổi ra đi. Dù sao không có ai thích thủ hạ của mình không hiếu quy củ, nói năng lung tung.

Lăng Tiêu nhìn lướt qua Tần Trạh, thản nhiên nói:

- Lời của hắn cũng là ý tứ của ta.

Lãnh Vũ thậm chí phát ra một tiếng kinh hô ngăn ngửi, vội vàng che miệng mình lại, lòng đầy cảm kích. “Kẻ sĩ chết vì tri kỷ”. Thực lực của chính mình tuy rằng rất yếu, nhưng Lãnh Vũ tin tưởng, trong tương lai, nếu Lăng Tiêu yêu cầu, gã sẽ không chút do dự xông lên dù chết không từ!

Không vì cái gì khác, chỉ vì một câu này. Gã cũng không phải là một tiểu hài tử không có đầu óc, ngược lại, Lãnh Vũ đã là người trưởng thành, chính mình tự có giải thích thích đáng.

-Người như thế, đáng giá đi theo!

Trương Đại Niên vỗ vỗ vai Lãnh Vũ tỏ vẻ an ủi, tự nhủ thầm trong lòng.

Tần Trạh bỗng nhiên cười rộ lên, y cũng không rõ, chính mình hôm nay như thế nào lại thất thố, liên tiếp chấp nhận cùng một tiểu hài tử. Lăng Tiêu cho dù thật sự hùng mạnh, hắn cũng nhất định không phải là đối thủ của mình. Chính mình đường đường là một Kiếm Tông bậc sáu lại chấp nhận một đứa nhỏ, chuyện này truyền ra ngoài, còn không làm cho mọi người cười rớt răng hàm sao? Nghĩ vậy, Tần Trạh khoát tay.

-Lăng Tiêu, nếu không sợ trở thành địch nhân của mọi người. ngươi hãy rêu rao việc cấu kết với dị tộc khắp nơi đi. Hừ, cảm thấy bọn họ có thực lực hùng mạnh liền tự cao tự đại. Tùy tiện một siêu cấp thể gia ẩn thể đều có thể thoải mái tiêu diệt thể lực này, thậm chí. chỉ cần một thể gia nhất lưu, nhóm người này của các người cũng không thể chống cự! Cho nên, ta xin khuyên ngươi, hãy là giao nhóm người này cho Tần gia chúng ta. Tin tưởng rằng, dưới sự che chở của Tần gia ta, bọn họ nhất định sẽ có được cuộc sống rất tốt! Người không thể cướp lấy quyền lựa chọn của dị tộc nhân bọn họ.

Đối mặt với lời nói của Tần Trạh vừa cường bức lợi dụ vừa mơ hồ châm ngòi ly gián, Lăng Tiêu tùy ý cười nói:

-Tần Trạh, ngươi đi đi, ta không giết ngươi đâu, chẳng qua ngươi nhớ kỹ lời ta: nếu ngươi một lòng đối địch với Lăng gia, có gan bịa đặt sinh sự, ta nhất định diệt cả nhà ngươi! Nếu không tin ... Ha ha. ngươi cứ thử xem!

Tần Trạh tức tối nhìn Lăng Tiêu, tuy đã quyết định rằng không chấp nhận cùng người thiếu niên này nhưng bị lời nói của hắn làm cho tức giận đến khí huyết bốc lên, “kẻ này quá mức cuồng ngạo!”. Xem ra đúng là mất vô tôn trưởng, khẩu xuất cuồng ngôn. Hôm nay nếu ta không cho hắn một chút giáo huấn, sợ rằng tên này cho là Tử Kinh Hoa Tần gia ta cũng giống như Lăng gia của hắn: Ma Kiếm Sĩ đã được coi như là người luyện võ cao nhất!

-Lăng Tiêu, ngươi dám cùng ta đánh một trận không? Tần Trạh trong ánh mắt mang theo một chút khinh thường: -Ngươi nghĩ ta sợ ngươi chắc, ta đã có thực lực Kiếm Tông bậc cao! Nếu sợ chết, ngươi có thể cho dị tộc nhân phía sau ngươi hỗ trợ!

Lăng Tiêu mỉm cười:

- Phép khích tướng của ngươi chẳng ảnh hưởng đến ta đâu. Ta nói cho ngươi hay, dù ngươi đánh thắng ta, ta cũng sẽ không cho bọn họ hỗ trợ. Tần Trạh, đến đây đi, cho ta nhìn xem thực lực của gia tộc Tử Kinh Hoa nhà ngươi, rốt cuộc có xứng đáng với danh hiệu “Bắc Phương Vương” hay không?

Lăng Tiêu nói xong, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay liền chỉ thẳng về phía Tần Trạh, tuy không phát ra kiếm khí, nhưng lại mang một luồng sát ý tình thuần vô biên!

Tay Tần Trạh đảo nhanh trên không, tạo nên một hình quái dị, đại kiếm xuất hiện trong tay. Đại kiếm này dài hai thước, rộng bằng bàn tay, lưỡi kiếm xanh tham, trông qua có vẻ rất nặng, chính là do một loại thiên thạch kỳ dị tạo ra, thân kiếm hợp với phần che tay thành một khối.

Lăng Tiêu nhìn thanh đại kiếm, cảm thấy thanh kiếm này ở trong tay Tần Trạh phi thường không thích hợp, nghĩ thầm: “Ta muốn thanh kiếm này, vừa lúc Tần Cách chưa có binh khí vừa tay. cấp thanh đại kiếm này cho hắn, tuy hơi nhỏ một chút, nhưng so với tình huống kiếm thì tốt hơn nhiều!”

Trong cơ thể Lăng Tiêu, kim đan truyền ra chân nguyên năng lượng vô tận, nhập vào cơ thể, cả người lập tức bộc phát ra khí thế vô cùng hùng mạnh. Hướng về phía Tần Trạh, Lăng Tiêu lớn tiếng nói:

-Cho ngươi ra tay trước!

-Tiểu tử cuồng vọng! Hôm nay ta sẽ cho người biết: “Nhân ngoại hữu nhân” (Người giỏi có người giỏi hơn)

Tần Trạh gầh lên giậh dũ. Đại kiếh bùng lên một đạo kiếh khí thật dài màu lam, không khí xung quanh lập tức truyền đến một cảm giấh lạnh buốt đến tận xương!

-Đóng băng ngàn dặm!

Tần Trạh lạnh lùh gào to, trong không khí lập tức truyền đến một loạt tiếng “đùng đùng”, giống như pháo nổ, ngay sau đó, không khí như bị đông lại, trên không rơi xuống từng tảng lớn bông tuyết!

Chân nguyên trong cơ thể Lăng Tiêu diên cuồng vận chuyển, chân nguyên kết hợp với linh lực, đã được đề cao về chất. Thực ra ngay cả khi Lăng Tiêu chưa luyện hóa Bạch Tuộc Biển Sâu, xuất kỳ bất ý có thể một chiêu đả thương Tần Trạh.

Chỉ là lúc này Tần Trạh cho rằng bản thân mình đang dùng dao mổ trâu để giết gà.

Xung quanh thân thể Lăng Tiêu lập tức ngưng kết thành một vòng bảo hộ, đồng thời, Yêu Huyết Hồng Liên kiếh nhẹ nhàng xuất ra. Một đạo kiếh khí màu trắng hiện ra trong không trung trải dài đến mấy chục thước hướng về phía Tần Trạh.

Tần Trạh quyết dùng nhất chiêu không chế Lăng Tiêu, trong tay xuất ra một đạo kiếh khí màu lam hướng tới đạo kiếh khí màu trắng, hung hăng chém xuống.

Lăng Tiêu đang ở trời không lùi mà tiến. Yêu Huyết Hồng Liên kiếh trong tay nháy mắt đâm ra năm nghìn nhất kiếh!

Nếu nơi này có năm nghìn con phi trùng, nhất định sẽ bị năm nghìn kiếh này đâm chết. Cùng lúc đâm ra năm nghìn kiếh là một kiếh thức cơ bản mà năm đó khi mới nhập môn ở Thực Sơn, hàng ngày Lăng Tiêu phải luyện tập đến mấy canh giờ.

Trên đại lục Thương Lan này, mọi người chỉ chú trọng kiếh kỹ bậc cao. Không có bao nhiêu người thật sự luyện tập loại kiếh kỹ cơ sở này!

Tần Trạh cũng không ngoại lệ. Là một người nổi danh trong gia tộc, y đương nhiên tu luyện Thiên cấp kiếh kỹ bậc cao, kiếh kỹ hùng mạnh vô cùng, mấy năm nay khó gặp được đối thủ, làm sao còn có thể đi khổ luyện loại kiếh kỹ cơ sở?

Bởi vậy, bị Lăng Tiêu một chiêu làm cho luống cuống tay chân. vội lách mình bắn ra xa.

Dùng đại kiếh chỉ vào Lăng Tiêu,Tần Trạh vẫn còn cao giọng nói:

- Lăng Tiêu, Ta đã xem thường người, người hiện tại đã có tư cách cùng ta đánh một trận! Đến đây đi... Cho ta xem thực lực của người! Tần Trạh nói xong, đại kiếh màu lam trong tay vẽ nên một đường trong không trung, tạo nên một trận dao động linh lực cường đại, một luồng lực lượng vô cùng lớn, theo đại kiếh của Tần Trạh, mạnh mẽ hướng tới Lăng Tiêu!

Lăng Tiêu vè mặt nhạo báng, lạnh lùh nói:

- Không biết lượng sức!

Cùng lúc, hai mắt vẫn lạnh lùh nhìn Tần Trạh, Lăng Tiêu hô lớn:

- Phù quang.. .Lược ảnh...

258. Chương 254: Trở Về

Không khí chợt căng thẳng, một đạo kiếh khí tốc độ khó tin, trực tiếp hiện ra trước mắt Tần Trạh, không cho y một con đường sống.

Thân mình Tần Trạh nháy mắt bị đánh bay đi, giống như một cơn gió thu mãnh liệt cuốn lá rụng, quần quai trong không trung một đoạn rồi rơi xuống đất!

Cây đại kiếm màu lam từ trong tay Tần Trạh bay ra về một đường cong trên không. Lăng Tiêu lác mình tiến tới, cầm chuôi đại kiếm vào trong tay, nói:

- Kiếm này ở trong tay người quả thật là ngọc tốt trong tay kẻ mù. Từ giờ trở đi, nó thuộc về ta.

Phía dưới, mọi người tĩnh lặng nhìn một màn này trên không. không nói nên lời. Các kỵ sĩ tinh anh của Tử Kinh Hoa Tần gia do Tần Trạh mang tới, một đám sắc mặt như cha mẹ chết, không nghĩ tới thần tượng của bọn họ, chủ tử của bọn họ, người không thể chiến bại, không ngờ bị người ta nhất kích đánh bay!

Mà đối phương chỉ là một thiếu niên, hần thoạt nhìn còn chưa quá hai mươi tuổi!

Ngẫm lại, lời nói vừa rồi của Tần Trạh, đúng là cực kỳ trào phúng, để thiên hạ chê cười.

“Có tư cách cùng ta đánh một trận!”? Thế mà, chỉ một kiếm đã bị đánh bay?

Giờ phút này, tất cả bọn kỵ sĩ dưới tay Tần Trạh đều đánh mất hết dũng khí. Trước mặt người thường, bọn họ đều vô dương oai là cao thủ, trước mặt các quý tộc ở phương bắc, bọn họ cao cao tại thượng là tinh anh của Tần gia, chưa từng có người nào dám vô lễ với họ. Khí thế vô địch nhiều năm bồi dưỡng ra, thế mà trước mặt một thiếu niên, không ngờ yếu ớt đến nỗi không chịu nổi một kích. Thế lực Tần gia dường như thực đáng chê cười.

Tần Trạh bị một kiếm này của Lăng Tiêu, hết sạch dũng khí. Y có thể bại, nhưng tuyệt không nên thua trên tay thiếu niên này, không nên bị bại một cách không minh bạch như thế!

Một kiếm này, dường như chứa đựng cả uy lực của thiên địa! Vừa mới trong nháy mắt đó, Tần Trạh cảm nhận được tử vong uy hiếp. nhưng y không chết.

Nhớ tới lời Lăng Tiêu vừa mới nói: “ta không giết người”.

“Một lời trùng phóc”, chính là loại cảm giác này. Trên người Tần Trạh, không có một chỗ còn tốt. Một kích của Lăng Tiêu không ngờ trong nháy mắt đâm ra mấy ngàn kiếm, mỗi một kiếm đều hung hăng đánh vào chân khí hộ thể của Tần Trạh, vừa đúng đánh nát chân khí hộ thể của y, làm y bị thương nặng, nhưng vẫn để lại cho y một mạng.

Tần Trạh từ trong cát bụi đứng lên, tình thần uể oải, tuy nhiên, y vẫn như cũ có thể bay lên không, mắt nhìn về phía Lăng Tiêu, không buồn không giận, chỉ có chiến ý điên cuồng bắt đầu khởi động.

Lăng Tiêu nhếch miệng mỉm cười, khẽ nói:

- Ngộ ra được rồi hả?

Tần Trạh gật gật đầu, bỗng nhiên ra ngoài dự đoán của mọi người, khom mình hướng về phía Lăng Tiêu thi lễ, khước miệng tuy rằng còn chảy ra máu tươi, nói:

-Tần Trạh ta đa tạ một kiếm của người, ngày sau gặp lại, ta cũng sẽ tha người một lần.

- Ha ha ha!

Lăng Tiêu cười to, sau đó gật gật đầu nói:

- Nói hay lắm, nói hay lắm!

Tần Trạh cắn răng, một thân nam tử nhẹ nhàng bay lên mình ngựa. sau đó, liếc mắt nhìn Lăng Tiêu một cái thật sâu, nhưng không có nói gì thêm. hai chân kẹp chặt bụng ngựa. Tuấn mã hí lên một tiếng, giờ bốn vô chạy như điên.

Thuộc hạ của Tần Trạh cũng theo đó mà rời đi.

Chỉ là trong lòng bọn họ đều chất chứa nhiều điều không lý giải được. Thoạt nhìn chủ nhân nhà mình bị ăn đòn nặng, như thế nào lại còn muốn cảm tạ người nọ, hơn nữa, người nọ rõ ràng có thực lực giết chết chủ nhân, nhưng lại không hề động thủ.

Tần Trạh cười Tuấn mã đi được hơn mười dặm, bỗng nhiên trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, sau đó thân mình như không còn sức, nằm oặt lên mình ngựa. Kỵ sĩ bên cạnh khấn trương tới gần Tần Trạh, thấy Tần Trạh cố gắng ngẩng đầu lên lớn tiếng quát:

-Trở về nói cho gia chủ, trước khi ta tỉnh lại không được có hành động gì đối nghịch với Lăng gia.

Nói xong, thân mình mềm nhũn ngã xuống lưng ngựa.

Tổng Minh Nguyệt có chút kỳ quái, Lăng Tiêu vì cái gì mà lại bỏ qua cho Tần Trạ, hơn nữa, hoàn toàn có thể nhìn ra được, Tần Trạ thoát nhìn thương thế có vẻ nghiêm trọng, nhưng trên thực tế lại đạt được thu hoạch lớn lao!

Bởi vì trong khi nhận của Lăng Tiêu một kiếm với uy lực cực kỳ hùng mạnh, không ngờ y lại ngộ ra được cảnh giới Kiếm Hoàng!

Chỉ cần có thời gian, chuyện Tần Trạ tấn cấp Kiếm Hoàng là điều chắc chắn.

Lăng Tiêu khẽ cười nói:

- Gia tộc Tử Kinh Hoa có dã tâm, chính là một sự kiềm chế đối với quốc vương bệ hạ, cũng là một sự kiềm chế đối với Tây Vực Lý gia. Tuy rằng đối với người thường, thế gia ẩn thế đều bí ẩn, nhưng bọn họ kỳ thật chưa bao giờ chân chính ẩn thế.

Bọn họ thủy chung đều tranh đoạt các loại tài nguyên, các loại dược liệu! Chẳng qua, không có dính dáng đến người thường mà thôi!

Hơn nữa trước mắt chúng ta, kẻ thù có không ít. Gia tộc Tử Kinh Hoa vẫn còn chứa nhiều giá trị lợi dụng, hoàn toàn không cần phải tạo thêm kẻ thù cho mình, có phải không?

Tổng Minh Nguyệt sáng mắt như nước nhìn Lăng Tiêu, khẽ cười nói:

-Huynh nói cũng đúng, thật ra, Tần Trạ thoát nhìn là kẻ cuồng vọng, chẳng qua đó cũng có thể coi như là bệnh chung của các thế gia ẩn thế mà thôi. Khinh thường thế tục là tật xấu của mọi người sống trong thế gia ẩn thế. Ngay Minh Nguyệt ngày trước cũng thế. Ha..ha..

Lăng Tiêu khẽ gật đầu:

- Cho tới nay, cái gọi là thế gia môn phái ẩn thế đều là cao cao tại thượng treo cao trên đầu người thường. Trên tầng lớp chớp bu, bọn họ thậm chí siêu thoát ra khỏi quy tắc trời buộc của thế tục giới. Pháp luật và quy tắc của thế tục căn bản không thể trời buộc bọn họ. Khinh thường thế tục nhân, cũng là chuyện tình bình thường của họ mà thôi.

-Đúng vậy, ở thế tục giới, người như huynh liệu có được mấy người?

Ánh mắt Tổng Minh Nguyệt dịu dàng dừng ở Lăng Tiêu, trong lòng thầm nghĩ: “Nếu có nhiều người giống huynh, vậy các có gái trẻ trong các thế gia ẩn thế bị tương tư hết”.

“Cao thủ đối chiến thì ra là thế”. Trương Đại Niên hăm mộ nhìn Lăng Tiêu, trong lòng thì thảo nói:

”Ta đúng là kiến thức quá nông cạn, dám khinh thường Lăng gia, cảm thấy tướng quân Lăng Thiên Khiếu thực lực rất yếu, cho rằng Tần Trạ là người luyện võ thiên hạ đệ nhất, lại không nghĩ rằng, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, trước mặt thiếu gia, Tần Trạ liền như gà đất chó ngói. không chịu nổi một kích!

Không giết Tần Trạ, Lăng Tiêu đã sớm có quyết định trong lòng. Trên đại lục này, thực lực của các thế gia ẩn thế hùng mạnh tới mức nào, hắn cũng còn chưa biết.

Nhưng gần gũi một năm, hắn đã gặp phải ba đại địch thực lực rất mạnh. Long cốc Câu gia, tuy rằng không biết gã Câu Du kia rốt cuộc có phải hay không là người của Câu gia hay không, tạm thời cứ coi như là đúng. Từ trước tới giờ vốn là người khiêm tốn, hắn cũng không nghĩ tới khi mình xuất thế, lại gặp phải Câu Du cuồng vọng ngạo mạn, không coi ai ra gì. Lăng Tiêu không nghĩ ra, nếu người của Câu gia đều giống Câu Du như vậy, sao có thể khiêm tốn mấy ngàn năm?

Bởi vậy, Lăng Tiêu tình nguyện tin tưởng, Long cốc Câu gia chỉ có mỗi một tên bại hoại Câu Du! Nhưng mặc kệ nói như thế nào, hắn đã giết Câu Du, Câu gia cũng sẽ không dễ dàng buông tha thù này.

Yến triệu Dư gia cũng đã kết thù. Chính mình bố trí Huyết Sát La Thiên đại trận, giết một Kiếm Hoàng, một Kiếm Tông, và rất nhiều Ma Kiếm Sư, kết cục tạo nên thù hận không chết không ngừng.

Hơn nữa cũng bởi vì bọn họ, chính mình cùng Nam Phương Vương trước mặt thì gió êm sóng lặng, sau lưng thế như nước lửa. không chừng có ngày sẽ bùng nổ ra xung đột kịch liệt!

Đương nhiên Lăng Tiêu cũng biết, Nam Phương Vương hiện tại. hoàn toàn không phải là đối thủ của mình! Nếu chính y muốn chết. Lăng Tiêu sẽ thành toàn cho y.

Chỉ có điều Dư gia khi nào thì sẽ tìm đến, Lăng Tiêu cũng không nắm chắc được bao nhiêu phần. Cũng may Yên Triệu cách Đế quốc Lam Nguyệt rất xa, ở tận phía tây Đế quốc Tử Xuyên.

Uy hiếp lớn nhất lúc này chính là Chiết gia của Đế quốc Tử Xuyên.

Đây mới là nỗi lo lớn nhất: một thế gia ẩn thế thực lực khổng lồ. chẳng qua, có băng hải bí tộc nhân bên cạnh, cho dù lực lượng hùng hậu của Chiết gia tiến đến, cũng chưa chắc có thể chiếm được nửa điểm tiện nghi!

Bản thân mình cũng phải nhanh chóng nâng cao thực lực, nếu cứ bị các việc vặt vãnh ràng buộc thì làm sao có thể rèn luyện đây. Cho nên, Lăng Tiêu mới chưa cùng Tần gia trở mặt.

Hiện tại hần cơ bản đã có thể không chế cường độ của Phù Quang Lược Ảnh, không phải tiêu hao hết chân nguyên của cơ thể trong một kích. Như hiện tại, sau một kích vừa rồi, chân nguyên trong cơ thể Lăng Tiêu, ít nhất vẫn còn một nửa!

Có thể nói giờ phút này, nếu Lăng Tiêu toàn lực đánh ra một kích. ít nhất có thể giết chết lập tức một gã Kiếm Hoàng bậc trung không phòng bị!

Nếu không dùng chiêu thức có lực sát thương mạnh, đánh nhau với một Kiếm Tông bậc sáu, trong khoảng thời gian ngắn, hoàn toàn có thể ở thế bất bại. Tuy nhiên nếu phải đánh nhau với thực lực Kiếm Tông trong thời gian quá dài, chân nguyên trong cơ thể Lăng Tiêu không thể cung ứng được đầy đủ.

Chung quy, hần bây giờ vẫn đang còn ở Kim Đan sơ kỳ!

Nếu đạt tới Kim Đan hậu kỳ, cường giả Kiếm Tông hoàn toàn không phải là đối thủ của Lăng Tiêu!

Sau hơn một tháng đi đường trong đêm tối, tránh các thành phố lớn, chỉ chọn các con đường nhỏ, đoàn người đã về tới lãnh địa của Lăng Tiêu: thành Penzias.

Tuy rằng mọi người đều có thực lực cường hãn, nhưng qua một chặng đường dài cũng có chút cảm giác mỏi mệt, cho nên mọi người lặng yên tiến vào hầu tước phủ. Phúc bá ngay lập tức sắp xếp chỗ ở cho Băng hải dị tộc nhân đến từ vùng địa cực xa xôi.

Phúc bá có chút không không chế được sự kinh ngạc của mình: không thể tưởng tượng được, gần gũi có mấy tháng, thiếu gia không ngờ lại làm ra nhiều đại sự kinh thiên động địa như vậy.

Nguyên bản trong lòng óng vẫn lo lắng, thiếu gia gây ra phiền toái không nhỏ ở đế quốc Tử Xuyên, nếu Chiết gia trả thù, chỉ dựa vào lực lượng của thành Penzias, mặc dù có hai cao thủ thực lực Kiếm Hoàng, nhưng có thể cũng sẽ xuất hiện thương vong nặng nề. Dù sao, Chiết gia ở Đế quốc Tử Xuyên cũng có thực lực nhất lưu.

Hơn nữa, theo tin tức thiếu gia truyền về, sau lưng Chiết gia còn có thế gia ẩn thế hùng mạnh làm chỗ dựa vững chắc. May mắn, đến bây giờ thiếu gia bình an trở lại, còn mang theo về một số lượng lớn cao thủ dị tộc có thực lực mạnh mẽ, còn Chiết gia, đến hôm nay cũng không có nửa điểm phong thanh.

Đồng thời, Nam Phương Vương cũng thu liễm rất nhiều, các thủ đoạn nhắm vào Penzias cũng đều lặng yên không thấy.

Lại một Lễ hội Bạo Viêm Sư Vương sắp đến rồi!

259. Chương 255: Tâm Tư Của Hồng Nhan

Lăng Tiêu trở về làm cho tất cả mọi người trong thành Penzias đều có cảm giác phi thường phấn chấn!

Bất tri bất giác, Lăng Tiêu trở thành thần tượng của mọi người ở thành Penzias. Đường như, khi có hán ở trong thành, mọi người đều an cư lạc nghiệp, cuộc sống tràn đầy hạnh phúc. Khi Lăng Tiêu không ở trong thành, từ quý tộc đến bình dân đều có cảm giác không yên ổn, mặc dù đại đa số bọn họ chưa từng gặp qua Linh chủ đại nhân.

Bình thường mà nói, có thể nhìn thấy hạ nhân bên trong Linh chủ phủ cũng đủ cho bọn họ tự hào, nếu có thể may mắn nhìn thấy người nhà của Linh chủ, cũng đủ để cho người khác hâm mộ đến chết đi được.

Thời điểm Lăng Tiêu rời đi, thành Penzias vừa mới khởi công. Hoàng Phủ Nguyệt, Isa cùng với Diệp tử mấy người cùng nhau chỉ huy kiến tạo thành mới, tu kiến thích hợp.

Mặc Thanh cùng đám người Lý Phật chung tay quản lý lãnh địa. cho nên gần như tất cả các chính lệnh có liên quan đến tân thành đều xuất phát từ Linh chủ phủ.

Hoàng Phủ Nguyệt thông minh, cơ trí, Isa cẩn thận, Diệp tử thiên phú trong việc quản lý nhân viên, khiến cho tốc độ kiến thiết của tân thành được thập phần nhanh chóng.

Hiện giờ, toàn bộ bốn phía tường thành đã xây xong một phần ba.

Tường thành cao hơn hai mươi thước, cực kỳ nguy nga đồ sộ. Đá dùng để xây thành đều được chuyển đến từ rất xa, phí tổn vận chuyển khá cao.

Sự giàu có của Lăng Tiêu đã làm cho người ta kinh hãi, thậm chí bởi vì Lăng Tiêu, trong triều đình Đế quốc Lam Nguyệt đã sớm có phản ứng dữ dội. Rất nhiều người kiên trì cho rằng, Lăng Tiêu tiêu xài tiền tài xây dựng rầm rộ, là dẫn dắt Đế quốc lâm vào xa hoa lãng phí!

Nhất là hán với danh nghĩa phòng đấu giá đã đem cực phẩm Dưỡng Nhan Đan ra lũng đoạn xã hội, thật sự không lợi cho sự phát triển của đế quốc. về lâu về dài, hán sẽ tích lũy được một lượng tài phú lớn, thậm chí làm cho những người khác cũng không còn đường sống.

Bởi vậy, họ đề nghị quốc vương bệ hạ phải tăng mức thu thuế trên lãnh địa của Lăng Tiêu, đồng thời bắt hán đem phân nửa tài nguyên “quyên hiến” cho đế quốc để xây dựng cơ bản.

Có người còn nói, thành Penzias tuy là đất phong của Lăng Tiêu. nhưng toàn bộ Đế quốc Lam Nguyệt đều là lãnh thổ của bệ hạ, Lăng Tiêu chỉ là một hầu tước, cũng dám xây dựng một thành lớn như đế đó, có phải hán đang rấp tâm làm phản?

Họ đề nghị quốc vương bệ hạ thu hồi thành Penzias. Thành thị này có vị trí địa lý thập phần trọng yếu cả về quân sự lẫn kinh tế, là trọng trấn của Đế quốc Lam Nguyệt, không nên dùng làm đất phong.

Kỳ thật triều đình đế quốc cho tới bây giờ vốn không thiếu người không sợ chết, hoặc là người không biết sống chết, bọn họ không phải không có nghe nói tới thực lực thực sự khổng lồ, vũ lực cũng cao kinh người hiện tại của Lăng Tiêu!

Nhưng bọn họ sợ hãi thế lực của Lăng Tiêu càng lúc càng lớn, ảnh hưởng đến ích lợi của bọn họ!

Quý tộc giai tầng đều cùng chung ích lợi, bình thường cũng có tranh đấu lẫn nhau, nhưng trên cơ bản, bọn họ có mục tiêu giống nhau.

Đó là, bảo trì toàn bộ ích lợi của tầng lớp quý tộc không để bị xâm hại, bảo toàn gia tộc bọn họ, có thể muôn đời trường tồn phát triển đi lên!

Lăng gia tuy rằng cũng là quý tộc, nhưng gia tộc bọn hán căn bản không phải là quý tộc chân chính! Lăng Thiên Khiếu chỉ là gã thô tục vũ phu! Con lớn nhất của hán cũng thế! Lăng gia Đại tiểu thư Lăng Tố là nữ nhân suốt ngày chạy rong ngoài đường, nào có nửa điểm giống với cô gái quý tộc rụt rè và tao nhã?

Con gái út của Lăng gia ỷ vào thực lực mạnh mẽ, gây sự với rất nhiều người ở Học viện Đế quốc, thậm chí không có bao nhiêu người có dũng khí nhìn thẳng vào nàng.

Nói đến Lăng Tiêu, quả thực các quý tộc đều hận thấu xương, mỗi một sự kiện hán làm đều làm cho mọi người buồn bực. Rõ ràng là một tên rác rưởi bị Thiên Mạch, như thế nào đột nhiên trong một lúc. nổi lên thành người có thực lực mạnh mẽ, sau đó đại khai sát giới trên đất phong của mình?

Gia tộc này dường như chỉ có Lăng phu nhân là người bình thường, những kẻ kia đều giống như những người điên, đâu có chỗ nào giống quý tộc.

Thế mà trào phúng nhất là: Lăng gia hiện tại lại là quý tộc lớn nhất của Đế quốc Lam Nguyệt. Một chuyện không ai ngờ nổi!

Bởi vì ân sủng của quốc vương bệ hạ đối với Lăng gia đã đạt đến cực phẩm.

Lễ hội Bạo Viêm Sư Vương sắp đến, lúc đó bệ hạ sẽ phong cho Lăng Tiêu từ hầu tước tam đẳng, lên hầu tước nhị đẳng, đồng thời còn ban cho vô số kỳ trân dị bảo, tuy rằng đối với chúng, Lăng Tiêu cũng không coi là cái gì, nhưng dù sao cũng chứng tỏ thái độ của quốc vương với Lăng gia.

Các trọng thần trong triều đình Đế quốc Lam Nguyệt cùng các vương công quý tộc có chút chết lặng, lúc này, cho dù quốc vương bệ hạ sắc phong thân vương cho Lăng Tiêu, bọn họ cũng sẽ không cảm giác bao nhiêu kinh ngạc.

Trên thực tế, không ai biết là lão quốc vương trong lòng đang rất chua xót, nhưng lão đang không thể không làm như vậy!

Lão Nguyên soái Thu Thần một lần nữa được trọng dụng, ông được phong làm Bình Mã Đại Nguyên Soái của Đế quốc Lam Nguyệt. Bây giờ lão quốc vương vẫn tín nhiệm nguyên soái Thu

Thần. Thu Thần năm đó bị trúng độc, hiện giờ thực lực đã khôi phục, được coi là một Ma Kiếm Sĩ bậc cao. Về phương diện khác lão quốc vương rất rõ ràng rằng Thu gia cùng Lăng gia có quan hệ.

bởi vì Thu Thần là được Lăng Tiêu chữa khỏi.

Hơn nữa, cũng nhờ thông qua Thu Thần, chính mình mới được Lăng Tiêu giải độc cho. Nghĩ vậy, lão quốc vương liền cảm thấy tim mình ứa máu, một sự kiện rất tốt, bị chính mình làm hỏng mất. Chẳng qua trên đời này, việc muốn sở hữu loại đan dược thần kỳ Dưỡng Nhan Đan, cũng không phải là việc đáng hối hận.

Việc thì cũng đã làm, giờ phút này cũng chỉ có thể tận lực đi bổ cứu. Theo điểm này, lão quốc vương vẫn còn là tương đối sáng suốt.

Hơn nữa hiện tại, thái tử điện hạ đã bị lão quốc vương tước hết quyền lực, các trọng thần trong triều đình cũng không dám ra mặt ủng hộ thái tử điện hạ. Có Thu Thần đại biểu cho lực lượng quân đội hùng mạnh tồn tại, những người đó ngay cả trong lòng cực kỳ bất mãn cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Thái tử điện hạ bị chèn ép, Nam Phương Vương Lý Vô Thông lại cũng không có gì hưng phấn, hắn đã muốn gửi thư cho Yến triệu Dư gia, bởi vì mấy tháng trôi qua, Bành lão và Dư đại sư bọn họ vẫn không có nửa điểm tin tức!

Từ thành Penzias truyền đến đủ loại tin đồn, nói là ngày đó đã xảy ra hiện tượng thiên văn quỷ dị. Lý Vô Thông cuối cùng cũng đã nghĩ đến một kết cục chính mình không muốn tin tưởng là chuyện thật: Bành lão bọn họ đã chết!

Kết quả này làm cho hắn vô cùng chán nản, lúc này dường như hắn hoàn toàn giống phụ thân hắn. Theo tính cách mà nói, Nam Phương Vương cực kỳ giống quốc vương bệ hạ. So sánh với hắn, lão quốc vương càng cảm thấy không thích sự âm nhu của thái tử điện hạ.

Kỳ thật, hiện tại, ngay cả Lăng phu nhân cũng đã biết: Lăng gia không bao giờ còn là Lăng gia của quá khứ nữa. Hoàng thất uy nghiêm, rốt cuộc cũng đã không còn được nữa điểm uy hiếp đối với Lăng gia!

Tại đế đô, trong lòng các vương công quý tộc thập phần rõ ràng điểm ấy, Lăng gia quật khởi, là điều bọn họ không thể ngăn cản. Bọn họ rất muốn thay đổi thái độ đi thân cận Lăng gia, tuy nhiên với nhãn hiệu quý tộc lâu đời, đặc biệt rụt rè và kiêu ngạo, khiến cho bọn họ không có cách nào thực hiện được hành động đó.

Những việc xảy ra ở đế đô, Lăng Tiêu đều không biết, căn bản là không quan tâm. Dù sao, quốc vương bệ hạ không tự tìm phiền phức. Hắn quả thật cũng lười để ý tới.

Hiện giờ Lăng Tiêu đang có chút đau đầu, không biết làm thế nào để giải thích việc Tổng Minh Nguyệt đột nhiên biến thành một nữ nhân, sau đó đã cùng mình có quan hệ thân cận.

Thực tế, khi Lăng Tiêu trở về, Diệp tử cũng tốt, Isa cũng tốt, thấy Tống Minh Nguyệt lúc đó, sau một chút sững sốt, liền mỉm cười duyên dáng. Với họ, dường như Tống Minh Nguyệt cho tới

Nay vẫn là một mỹ nữ bình thường, không có quá mức giạt mình trước sự thay đổi của nàng. Nhìn thấy như thế, trong lòng Lăng Tiêu càng có chút cảm giác áy náy.

Lăng Tiêu tự biết, chính mình ở phương diện tình cảm là người phi thường ngu ngốc, hơn nữa, là người tu chân rụt rè, nên hẳn không thể hoàn toàn buông thả nội tâm của mình.

Dù sao, tu luyện mới là việc hắn phải làm lúc này, bởi vì cái mà nữ nhân của mình cần chính là hạnh phúc, là cảm giác an toàn, là tư cách mặt mũi.

Lăng Tiêu cho rằng mình khó có thể cấp đủ cho mọi người. Việc hắn có thể làm là hướng dẫn mọi người tu luyện linh căn, bảo trì kỷ ước, chuyển thể trùng tu. Hai mươi năm đối với người tu chân chỉ là trong nháy mắt.

Vấn đề là, các nàng có nguyện ý như vậy hay không? Vả lại, đối với các nàng, liệu có công bình không đây? ít nhất hiện tại, Lăng Tiêu không có cách nào hỏi họ, cũng không biết mọi người nghĩ như thế nào về việc này.

Hắn cũng không có dối trá, hắn thừa nhận, trong lòng mình. Isa cũng tốt, Diệp tử cũng tốt, cảm tình cũng không ít hơn so với Tống Minh Nguyệt, hắn cũng không thể từ bỏ ai hết, tuyệt đối không thể.

Tống Minh Nguyệt nhìn thấy Lăng Tiêu trong lòng không vui, vì vậy sau bữa cơm chiều, cười tủm tỉm lôi kéo Isa cùng Diệp tử đi với mình. Nhìn thấy thế, Lăng Tiêu có chút lo lắng. Tuy biết Tống Minh Nguyệt hẳn là sẽ không làm việc hồ đồ, nhưng lòng của phụ nữ, hắn đoán không được.

Tống Minh Nguyệt rất thành khẩn kể lại cho hai người chuyện mình cùng Lăng Tiêu khi đó quan hệ, chỉ có thể nói, chuyện nàng hồi phục bộ dáng nữ nhân là chuyện không ngờ. Chuyện cùng Lăng Tiêu kết hợp, lại cũng là chuyện bất buộc.

Nhưng đây không phải là chuyện ngoài ý muốn, bởi vì trong lòng Tống Minh Nguyệt vốn đã có hình bóng Lăng Tiêu.

Diệp tử và Isa nghe xong, trong lòng mặc dù có chút chua xót. nhưng không thể không thừa nhận, Lăng Tiêu đích xác rất hấp dẫn nữ nhân.

Hơn nữa, Diệp tử và Isa cũng bị việc Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt đã gặp nguy hiểm mà kinh ngạc đến ngất người. Không ngờ. bọn họ thoát nhìn phong quang vô hạn, trên đường lại gặp phải vô số nguy hiểm đến kinh người!

Trong lòng đồng thời đều cùng dâng lên một ý tưởng, phải làm sao để nhanh chóng nâng cao thực lực của chính mình? Nếu không cứ như thế mãi, khoảng cách với Lăng Tiêu có thể càng lúc càng lớn hay không?

Diệp tử chợt nhớ tới trước kia mình oán giận Lăng Tiêu rằng thực lực mình không tốt, biểu tình của Lăng Tiêu khi đó thật là cổ quái. hoá ra, đúng là có duyên cớ.

Đáng tiếc chính là, không ngờ bị tiểu yêu nữ này cướp đoạt trước, nghĩ vậy, Diệp tử dùng sức cắn môi, lòng nghĩ đến việc không thể đến sau Isa...

260. Chương 256: Linh Hồn Song Tu

Lăng Tiêu không biết Tống Minh Nguyệt nói cái gì, hắn chỉ thấy Diệp tử và Isa đi ra, nhìn về phía hắn, với ánh mắt có chút biến đổi. dường như có chút gì đó ngưng ngừng, còn có chút u oán.

Tống Minh Nguyệt thi lộ ra vẻ mặt tươi cười. Trên thực tế, Diệp tử đã sớm nghi ngờ Tống Minh Nguyệt là con gái, bởi vì Diệp tử vốn cảm thấy Tống Minh Nguyệt có chút gì đó không thích hợp, nhưng quả thật thuật dịch dung của Tống Minh Nguyệt rất thần kỳ, không có một chút sơ hở. Thậm chí ngay cả vết hầu của Tống Minh Nguyệt. Diệp tử cũng cố ý quan sát, nhưng cũng không phát hiện ra điều gì. Diệp Tử dù sao cũng sinh sống trà trộn vào xã hội hạ tầng nhiều năm. thủ đoạn này cô cũng thường hay dùng, thời

điểm gặp Lăng Tiêu. nàng cũng hóa trang thành một tiểu khát cái, lúc ấy Lăng Tiêu nhìn qua cũng không có gì khác nhau so với một tiểu khát cái bình thường khác.

Bởi vì thế Diệp tử mới có cảm giác trên người Tống Minh Nguyệt có cái gì khác thường, nhưng do Tống Minh Nguyệt hóa trang quá cao minh, cho nên nàng không phát hiện ra điều gì. Cuộc đời của Diệp tử gặp phải cảnh ngộ quá bi thảm, từ nhỏ đã bị thất lạc với mẹ nàng là Đại Tế Ti thú tộc, nếu không, tin tưởng rằng với trí thông minh của nàng thì thành tựu của Diệp tử cho đến bây giờ cũng tuyệt đối không kém hơn so với Tống Minh Nguyệt.

Dù sao, nếu nói về thiên phú, Diệp tử cũng không kém hơn với bất luận kẻ nào.

Lần này, phát hiện Tống Minh Nguyệt là nữ nhân. Diệp tử thấy rằng, Tống Minh Nguyệt tiểu yêu nữ này, có thuật hóa trang thật là tài tình. Nhớ lại lúc trước nàng hóa trang thành một mỹ thiếu niên. bây giờ biến thành một đại mỹ nữ xinh đẹp, so sánh hai nhân vật này càng cảm thấy không có một mối liên hệ nào, thì phải nói rằng thuật hóa trang của Tống Minh Nguyệt cao minh như thế nào.

Nhưng Isa và Diệp Tử trong lòng đều có cảm giác không vui, trước tiên, các nàng đều muốn chiếm lấy tình cảm của Lăng Tiêu. Bởi vì trên thực tế, ba nữ nhân bao gồm cả Phong Linh đã rời đi kia đều yêu Lăng Tiêu.

Cho nên, dù cho Lăng Tiêu thật sự phạm phải sai lầm gì. Các nàng đều có thể tha thứ, thậm chí chủ động tìm lý do để tha thứ cho hắn.

Bởi vì có cùng chung suy nghĩ, Diệp Tử, Isa, Phong Linh trong lòng kết nối sẽ đơn giản hơn nhiều. Nhưng, cách xử sự của Tống Minh Nguyệt rất chủ động nhường nhịn, cũng làm cho tâm lý không vui ở trong lòng các nàng dần tan thành mây khói. Dù sao, mọi người đều phải sinh hoạt tại Phủ Lăng Tiêu, cũng không có một ai muốn rời nơi này cả?

Tống Minh Nguyệt cuối cùng cũng chủ động nhường nhịn hai nàng.

-Chúng ta tuy rằng xuất thân bất đồng, thực lực bất đồng, nhưng lại có một điểm giống nhau, đó là có một trái tim cao ngạo, khó khăn lắm mới nhìn đúng được một nam nhân. Như vậy, có ai lại ngu ngốc rời đi sao?

Nhất là Isa, nghe xong lời này, nàng hiểu ý cười, tựa như lúc trước gặp Lăng Tiêu ở thư viện, Isa đã bị Lăng Tiêu hấp dẫn. Sau này, trong cuộc sống biểu hiện của nàng luôn chung tình cùng với Lăng Tiêu, thậm chí đến cả người bạn tốt nhiều năm là Mary cũng bởi quan hệ như vậy mà trở lên lãnh đạm dần với nhau.

Mary bây giờ vẫn còn học tại Học viện Đế quốc, nhưng nàng cùng với Isa cũng đã lâu không lai vãng với nhau.

Thỉnh thoảng cũng có một phong thư của Mary, bây giờ trong thư của nàng rất hâm mộ Isa, bởi lúc trước nàng đã có sự lựa chọn rất chính xác. Kỳ thật nếu Mary vẫn còn kiên trì quan điểm của chính mình, Isa có lẽ không còn quan hệ qua lại với nàng nữa.

Đối với quan điểm của Isa. cũng giống như gia tộc của nàng, có sai lầm thì có thể tha thứ, nhưng cũng có sai lầm, nàng vĩnh viễn không thể tha thứ.

Mùa đông, thành Penzias vẫn duy trì nhiệt độ âm áp, điều này làm cho nhiều tộc nhân Băng hải bí tộc ở vùng đất cực hàn này đều có chút không thoải mái. May mắn, bọn họ đi đến thành Penzias là vào mùa đông, tuy rằng thời tiết ở đây không lạnh nhưng cũng còn đỡ. Nếu họ đi vào mùa hạ, nhiệt độ không khí nóng bức như vậy, thì bọn họ rất là cực khổ

Dù sao mọi người cuối cùng cũng phải thích ứng với cuộc sống mới, cho nên tộc trưởng Băng hải bí tộc Ý Phong luôn bảo trì thái độ lạc quan vui vẻ. Tin rằng không bao lâu nữa, dị tộc vốn chỉ có thể sinh tồn ở nơi băng hải cực hàn, lại bị hai đại chủng tộc kỳ thị và xua đuổi (long tộc và tinh linh tộc đó mà), có thể chân chính cắm rễ trong thế giới nhân loại.

Từ nay về sau, Băng hải bí tộc, đã thoát khỏi bóng ma của hai chủng tộc kia, trở thành một chủng tộc độc lập.

Ý Phong nằm ở trên ghế đặt ở trước sân, dưới một giàn nho, trong tay ông ta cầm một ly rượu bồ đào màu tím sẫm, nhắm nhắm hưởng thụ, hai mắt nhắm lại, trong lòng tự nhủ: Cuộc sống như thế này, mới đúng là

cuộc sống chân chính chứ.

Trước cửa, Phúc bá với vẻ mặt thản nhiên tươi cười, tao nhã nói: - Ý Phong tộc trưởng, ta an bài như vậy, ông có vừa lòng không?

Ý Phong nhìn thấy Phúc bá, trên mặt cũng lộ ra vẻ mặt tươi cười. nhìn khuôn mặt già nua trước tuổi của Phúc bá, trong lòng có ấn tượng rất tốt. Hơn nữa, Phúc bá tuổi so với mình kém hơn nhiều lắm. nhưng cách nói năng và kiến thức, lại uyên bác hơn nhiều so với ông ta.

Bởi vậy, Ý Phong nhìn thấy Phúc bá, thái độ cũng rất tôn kính. cười nói:

- Đương nhiên là vừa lòng, nhưng ta còn có rất nhiều sự tình cần thỉnh giáo, để làm thù lao, ta có thể làm tăng lên một chút thực lực của người. Ta thấy thực lực của người quá yếu, ta cũng nghĩ biện pháp làm cho thực lực của người đạt được thực lực cao thủ Kiếm Tông.

Thanh âm cũng dần dần nhỏ lại, hai lão nhân có khuôn mặt già nua ngồi cùng một chỗ, vui vẻ trò chuyện với nhau.

Đại bộ phận tộc nhân của Băng hải bí tộc đều ở bên trong Hầu tước phủ, Lăng Tiêu cho người bố trí Tầng hầm ngầm của Hầu tước phủ làm chỗ chuyên môn dùng để nuôi dưỡng Băng Tầm. Những Băng Tầm này là chỗ dựa lớn nhất để Băng hải bí tộc nâng cao thực lực

Thành Penzias, Lăng Tiêu bố trí một địa phương lớn cho tộc nhân Băng hải bí tộc sinh sống

Nói đến thành mới, quả thật là vô cùng to lớn. Có rất nhiều người cho rằng Lăng Tiêu là người điên, có lẽ toàn bộ phía Đông đại lục cũng không thành nào lại lớn như vậy

Ở trên cao nhìn xuống toàn cảnh tòa thành mới này như là một cái hình hộp chữ nhật, lối vào chính là hướng Nam dài hàng trăm dặm. Lối vào phía Nam Bắc nhỏ hơn một chút ước chừng năm mươi dặm. còn hướng Đông Tây cũng dài hơn trăm dặm

Muốn hoàn công thành mới như thế, cũng tuyệt đối cần thời gian thật lâu. Nhưng mọi người nhìn thấy tốc độ hoàn thiện thành như vậy làm cho mọi người ai nấy đều trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc. Mọi người đều có nhận thức hoàn toàn khác trước đối với tài lực hùng hậu của Lăng Tiêu.

về phần đặt tên cho thành mới, trong lòng Lăng Tiêu đã sớm nghĩ đến, nếu không có khả năng trở lại thế giới kia, thì cũng phải có cái gì để cho hân hoan niềm mới tốt.

-Vậy đặt tên thành mới là Thực Sơn thành đi.

Từ lúc xây dựng thành, Lăng Tiêu hoàn toàn theo ý kiến của Hoàng Phủ Nguyệt. Hoàng Phủ Nguyệt thấy tín nhiệm mình như vậy thì rất vui vẻ để kiến thiết thành mới cho hân.

Quy hoạch thành mới, chủ yếu là do Hoàng Phủ Nguyệt thiết kế. nàng cũng không phải là hồng nhan tri kỷ của Lăng Tiêu mà là bằng hữu của hân, nhiều khi nàng cũng thấy được có chút gì đó kỳ quái. Lăng Tiêu vì cái gì như thế lại tín nhiệm nàng như vậy. Phải biết rằng, chính mình như thế nào cũng là thành viên gia tộc Hoàng Phủ.

Cho đến bây giờ, Lăng Tiêu mang theo một đoàn người dị tộc có thực lực cường đại xuất hiện ở Hầu tước phủ, trong lòng Hoàng Phủ Nguyệt mới hiểu ra vài phần. Thì ra, mấy thứ mình nhìn trúng kia, ở trong mắt Lăng Tiêu kỳ thật không đáng là gì. Tuy nhiên Lăng Tiêu cũng không đối gặt nàng, làm cho nàng có cảm giác là “Tri kỷ” của hân, hơn nữa, làm cho nàng càng ngày càng cảm thấy có cảm giác thân cận đối với Lăng Tiêu. Cho nên có một số việc, nàng sẽ để ở trong lòng, cả đời đều sẽ không nói ra. Nhưng cảm giác thân cận đối với Lăng Tiêu kia, càng ngày càng lớn, chính vì vậy nàng đã không thể che giấu được điều gì. Những ngày gần đây, mỗi khi Hoàng Phủ Nguyệt nhắm mắt lại, đều thấy xuất hiện gương mặt của Lăng Tiêu.

-Đúng là hoa tâm quỷ mã, lần này không ngờ hân lại mang về một cô gái, a, thì ra Tổng Minh Nguyệt kia lại là nữ nhân

Hoàng Phủ Nguyệt nhìn vào trong gương, nhìn thấy hai gò má của mình, đã hiện lên những vết gòn gợn đỏ.

-Ta nhất định là điên rồi, hẳn tìm nhiều ít nữ nhân, có liên quan gì đến ta.

Hoàng Phủ Nguyệt hai tay ôm lấy hai má, ngồi xuống, hai bàn tay trắng nõn kéo hai má, ánh mắt dần dần mê ly. Nghĩ thầm: -Hiện tại hẳn có bao nhiêu nữ nhân?

Lăng Tiêu nhìn Diệp Tử, gương mặt có vài phần xấu hổ, nói: - Diệp Tử ta...

-Ta biết, đó là một việc bất ngờ mà thôi.

Diệp Tử trên mặt hiện lên vết đỏ nhàn nhạt, sau đó nói: - Lăng Tiêu, ta nghĩ ta muốn tăng cường lên thực lực

-Nàng hiện tại đã sắp đột phá đến thực lực Ma Kiếm Sĩ, nếu cùng lứa tuổi đã là rất cường hân mà.

Lăng Tiêu hai tay để trên mặt ghế, cảm nhận thấy thân thể của Diệp Tử mang đến cho mình một cảm giác máu chảy rất là nhanh.

-Đừng có khích lệ ta, ta muốn giống như Tống Minh Nguyệt. Ta muốn nâng cao thực lực. Diệp tử vừa nói có vẻ e lệ, nhưng thái độ lại cực kỳ kiên quyết: -Ta hiện tại muốn...

Tình cảm của Lăng Tiêu và Diệp tử kỳ thật cũng đã sớm như nước chảy thành dòng, đối mặt với sự chủ động của Diệp Tử, Lăng Tiêu quả thật cũng không có lời phản đối. Lúc này hẳn vốn là có cảm giác hổ thẹn ở trong lòng, cho nên Diệp tử vừa nói xong, Lăng Tiêu ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn đầy co dãn kinh người của Diệp tử nhẹ giọng nói:

-Có một số việc, nàng có thể vĩnh viễn không thể lý giải. Chẳng qua, Diệp Tử nguyện ý ở cùng ta không? Mặc kệ xảy ra chuyện tình gì, cũng không phải kinh ngạc, cũng không sợ hãi, mà đi theo ta, vẫn đi theo ta, nàng có nguyện ý không?

Diệp Tử nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, thu hồi hai cánh tay vào người, cả người như con chim nhỏ nép vào trong lòng của Lăng Tiêu. thì thào nói:

-Cả người ta và cả trái tim này đều đã sớm là của chàng rồi. Ta từ nhỏ xuất thân không tốt, với ta mà nói, có thể còn sống chính là một loại chuyện tình cực kỳ xa xỉ. Gặp được chàng là may mắn lớn nhất của cả đời này rồi. Ta chỉ sợ chàng phụ ta, mặc kệ ta, Diệp Tử sao lại không muốn vĩnh viễn đi theo chàng chứ? Mặc kệ cả đời này, một năm cũng tốt, trăm năm cũng tốt, ta đều vĩnh viễn là người của chàng. Sinh có thể ở cùng một chỗ, chết cùng một mộ. Chết có gì đáng sợ sao? Nếu có thể ở bên cạnh chàng, Diệp Tử chết còn không sợ, thì còn có thể sợ cái gì?

- Có thể có được các nàng, quả thật là may mắn lớn nhất của đời ta

Lăng Tiêu nhắm mắt lại, gắt gao ôm chặt lấy Diệp tử vào trong lòng ngực của mình, tâm tình của hắn bỗng nhiên tiến vào một trạng thái huyền diệu vô cùng làm cho Lăng Tiêu bỗng nhiên lý giải ra vô số cảm ngộ.

Trong không khí dường như có vô số mảnh nhỏ thiên đạo, bay vào trong lòng của Lăng Tiêu. Tuy rằng trong đầu Lăng Tiêu lúc này có rất nhiều cảm ngộ, nhưng nếu muốn nhất thời cảm ngộ được hết thì phải cần rất nhiều thời gian và tinh lực

Lúc này, trong lòng Lăng Tiêu không ngừng ngạc nhiên và vui mừng, có hàng vạn, hàng nghìn người tu đạo đều đã khẳng khái đạo của mình đại thành. Đối với đạo pháp khác, hoặc là họ có hành động khinh bỉ, hoặc là có thái độ chỉ trích, hoặc là khinh thường đạo của người khác là không ra gì, nói hươu nói vượn.

Trên thực tế, người như vậy bản tâm bất chính, đạo tâm đều không có, sao có thể nói đến đạo? Nắm được chút thiên cơ, liền nói xằng nói bậy là chính mình nắm giữ được đại đạo, đúng thật là tức cười.

Chính thức thành đại đạo, chỉ sợ là ngoại trừ Hồng Quân lão tổ trong truyền thuyết ra, đến cả thánh nhân, cũng không dám nói mình đại đạo đã thành tựu.

Lăng Tiêu tâm tư nhanh chóng quay ngược trở lại, nhìn thấy Diệp Tử đang ngượng ngùng, khẩn trương cùng với chờ mong, nhưng hắn bỗng nhiên cảm nhận được một loại tâm tình làm cho tâm thần người vô cùng yên tĩnh.

Đường như trong lúc này, trái tim mình đột nhiên đắm chìm trong một loại cảm giác cực kỳ huyền diệu, từ cảm giác khẩn trương cùng ngưng ngưng vân vân... trong nháy mắt này chuyển biến thành một cảm giác vui sướng vô cùng.

Ở giờ khắc này, Diệp tử dường như chân chính cảm nhận được trái tim của Lăng Tiêu, hai trái tim dần dần xích tới gần nhau.

Lăng Tiêu lúc này cảm ngộ được thiên đạo, hẳn bỗng nhiên cảm giác được linh hồn của Diệp Tử không ngờ đồng cảm với linh hồn của hắn từ lúc nào. Hắn cảm thấy rất là kinh ngạc, nhưng hắn cũng rất là cẩn thận dẫn đường cho đạo tâm yếu ớt của Diệp Tử, hiểu được loại cảm ngộ này.

Đồng thời thanh âm của Lăng Tiêu nhẹ nhàng vang lên ở trong đầu Diệp tử: - Nàng hãy niệm khẩu quyết này theo ta

Linh hồn song tu, quả thật là loại tu luyện linh hồn cao thâm nhất.

Tu luyện bình thường là trao đổi thiên địa linh khí, đề cao tu vi. Mà linh hồn song tu, tu luyện chính là tu luyện tâm tình! Tâm hồn không có đồng cảm thì có lẽ không cảm thụ được chỗ tốt của linh hồn song tu. Khi đạt được đến cảnh giới Kim Đan thì chỗ tốt này không cần phải nói cũng biết.

Mà linh hồn song tu yêu cầu cực cao, đầu tiên hai người có tâm tình tương thông, tình cảm sâu đậm, đây là yêu cầu cơ bản nhất, sau đó chính là song phương đều cần phải có năng lực rất mạnh hiểu được thiên đạo. Đây cũng chính là thứ mà người tu chân gọi là người có linh căn.

Bởi vì tìm được một người có được linh căn, có lẽ không khó. nhưng tìm được một nữ nhân có được linh căn thì rất khó khăn, cho nên muốn tìm một nữ nhân có được linh căn lại yêu thương mình, tỷ lệ khó càng lại thêm khó khăn.

Diệp Tử lại có linh căn. Niệm khẩu quyết theo Lăng Tiêu, Diệp tử nhớ kỹ vào trong lòng. nhất thời có một đạo khí trắng, gần hai người trên không trung.

Vô số ý nghĩa huyền bí thâm ảo, theo tâm thần của Diệp Tử hoàn toàn mở ra, ghi thật sâu vào trong không gian tinh thần của nàng.

261. Chương 257: Cơ Duyên Của Diệp Tử

Ở thế giới này, có thể tìm được một người có thể cùng với mình song tu, hơn nữa, lại là nữ nhân mà chính mình yêu thích, loại cảm giác này thật sự làm cho Lăng Tiêu rất vui vẻ.

Người tu chân bình thường mà nói là rất cô độc, bởi vì bọn họ sống rất lâu, đại bộ phận thời gian của họ là bế quan tu luyện. Toàn bộ thời gian của người tu chân đều hướng tới tiên đạo, khát khao tu luyện đến Đại Thừa kỳ để có ngày phi thăng.

Trên thực tế từ trước đến nay, người tu luyện chân chính có thể phi thăng có mấy ai? Cho dù thế giới này linh khí thực sự rất dư thừa, thiên tài địa bảo vô cùng nhiều, chỉ có hắn một mình độc hưởng, nhưng như vậy là cái gì? Hắn cũng không thể cam đoan. chính bản thân mình nhất định có thể tu luyện đến bước cuối cùng phi thăng tiên giới. Mà hiện tại bây giờ, hắn muốn kết thành Kim Đan cũng là vô cùng khó khăn. Nếu ở sư môn, hắn có thể hỏi được sư phụ, nhưng ở đây hắn cũng chưa có một chút kinh nghiệm kết đan, thì cũng chỉ có thể tự bản thân mày mò mà thôi. Bởi vì kiếp trước, hắn cũng chưa có kinh nghiệm kết đan.

Quan trọng là...ở trong thế giới này, không ai có thể giống hắn, có bí quyết tu tiên ở Thục Sơn như vậy.

Cho nên, Lăng Tiêu mới có thể thập phần khát vọng, muốn nhanh chóng tăng lên thực lực đủ bảo vệ chính bản thân mình và người thân. Hiện tại, Lăng Tiêu rõ ràng đạo lý người mang ngọc quý là người mang tội, chính hắn trong lúc vô ý sử dụng đến kiếm pháp Độc Cô Cửu Kiếm, làm cho rất nhiều thế lực cho rằng hắn nắm trong tay thần kiếm kỳ, dẫn tới vô số người rình mò cướp đoạt.

Chính bản thân mình chế luyện ra Dưỡng Nhan Đan và một ít đan dược cũng bị cho rằng là chiếm được thượng cổ bí tịch, dẫn đến vô số người tham lam muốn cướp đoạt.

Nói tóm lại, chỉ có thể nói chính mình đã xem thường, đánh giá thấp thực lực và trình độ tham lam của con người của thế giới này.

Quý tộc cũng tốt, gia tộc ẩn thế gia cũng tốt, đại bộ phận đều như vậy, đều có lòng tham không đáy, muốn cướp đoạt thứ tốt của người khác, mặc kệ nó có hữu dụng hay vô dụng đối với bản thân mình, tham lam một cách mù quáng.

Lúc hắn ở đế đô, quốc vương bệ hạ tham lam như thế, rồi cả Tạ Hiểu Yên, rồi ở thành Penzias, Nam Phương Vương Lý Vô Thông hai mặt, lại càng làm cho Lăng Tiêu ý thức được, thế giới này thật sự tàn khốc, tranh đấu lẫn nhau phức tạp hơn nhiều so với Tu Chân Giới.

Cho nên Lăng Tiêu âm thầm học tập, yên lặng chịu đựng, đến lúc trưởng thành, may mắn, bên người hắn cũng có rất nhiều bằng hữu có thể tin nhiệm. Đó là những hồng nhan tri kỷ rất trung thành với hắn và quan tâm bảo vệ người nhà của hắn.

Đó là Isa chịu sự phán xử của gia tộc, Phong Linh ngàn dặm bốn ba, Tống Minh Nguyệt đồng sinh cộng tử và Diệp tử đang ở trong lòng mình.

Lăng Tiêu khẽ mỉm cười, lần đầu tiên hắn cảm giác được, mình lại có được nhiều thứ như vậy.

Bất tri bất giác, hắn đã có mấy vị hồng nhan tri kỷ.

Hơn nữa, chính bản thân hắn có rất nhiều bảo bối, hắn có tiên thiên pháp bảo Hàm Hàn đỉnh do hàn thiết tình túy luyện thành, có thể luyện khí, có thể phòng ngự, khi nguy hiểm thì nhảy vào trong đỉnh trốn chạy. Rồi có lọ không gian! Không ngờ là thế giới này lại có luyện kim đại sư tạo ra sản phẩm đạt trình độ đẳng phong tạo cực như vậy, không ngờ có thể bảo trì thiên tài địa bảo muôn đời trường tồn, hoàn toàn có thể nói đến kỳ tích để hình dung.

Lăng Tiêu cảm thấy Hàm Hàn đỉnh này có thể xuất hiện từ thời thượng cổ, được luyện kim đại sư thiên tài luyện chế ra. Hắn thật sự nghĩ không ra, còn có người có thể từ tài liệu hàn thiết tình túy có thể đông lạnh giết người này luyện chế ra được hàn đỉnh.

Chẳng qua, trong lòng hắn cũng đã phán đoán, nhưng dù sao cũng không có chứng cứ, luyện kim đại sư thoát nhìn cũng là người cực kỳ khiêm tốn, bất kể là nhân không gian, hay là hàn đỉnh, đều không có lưu một chút tin tức gì về thân phận của chủ nhân.

Ai đắc đạo, người đó chính là chủ nhân

Tại Tu Chân Giới, pháp bảo bao giờ cũng được lưu lại thần thức mạnh nhất của chủ nhân, trừ khi pháp bảo đó bị hủy diệt không thể sử dụng được nữa, còn đều lưu lại thần thức của chủ nhân.

Hắn còn có Yêu Huyết Hồng Liên kiếm. Sau khi được năng lượng tinh thuần hùng mạnh của yêu thú Bạch Tuộc Biển Sâu gột rửa hết yêu khí, hán đã có một thanh bảo kiếm đầy chính khí của mình.

Kiểm vốn là hoàng giả của binh khí, là thánh khí từ thời cổ xưa. Trước đó, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm là một thanh ma kiếm, mọi cử chỉ đều hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn của ma khí. Bản thân Yêu Huyết Hồng Liên đã hấp thu rất nhiều yêu huyết, trong quá trình huyết tinh và giết chóc, hấp thu máu huyết của ma thú hùng mạnh làm cho người ta luôn có cảm giác bất an, có một ngày nào đó có thể cản trở chủ nhân

Sự thay đổi này đều do Bạch Tuộc Biển Sâu thành toàn. Bạch Tuộc Biển Sâu có được cuộc sống mấy vạn năm, rất thông minh, không nghĩ tới, quả thật thông minh bị thông minh lừa, đã bị Lăng Tiêu giết chết. Nếu Bạch Tuộc Biển Sâu không phải là Ma thú quá mức thông minh, bản thân nó một lòng tu luyện, chỉ đoạt xá đồng loại, sợ là đã sớm tu luyện ra thực lực hùng mạnh rồi.

Chỉ là nó ngay từ đầu đã có chủ ý với Lăng Tiêu, nó ý lại rằng nó là một ma thú biển sâu có thực lực vô cùng hùng mạnh, là bá chủ một phương biển sâu, chỉ có ý nghĩ muốn biến thành nhân loại, cần nuốt cao thủ luyện võ để nâng cao thực lực của chính mình. Lúc thất bại. nó cũng không cam tâm, vẫn có hùng tâm bưng bưng như cũ, mặc dù linh hồn của nó đã tu luyện đến như thực chất, có thực lực khổng lồ. nhưng so với Lăng Tiêu có sở học của người tu chân, thì ma thú biển sâu này vẫn còn non.

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm cũng chiếm được chỗ tốt thật là lớn. theo cách nói của đạo gia, đó là một cơ duyên. Ma kiếm đã bị tẩy đi tà khí, hoàn toàn trở thành một thanh bảo kiếm, mà không phải lao lực không

chế như trước. Trong nhần không gian có rất nhiều thiên tài địa bảo, gần như thảo dược cần thiết hẳn đều có. Sau này, Lăng Tiêu có thể luyện chế ra đan dược tốt nhất trong một thời gian dài mà không cần phải lo nghĩ.

Băng hải bí tộc thoát nhìn rất thành thật, bọn họ muốn được mọi người tán thành và thừa nhận mà thôi. Mà hành động của Lăng Tiêu là thừa nhận bọn họ. Thậm chí, tộc nhân Băng hải bí tộc đều rất thần phục Lăng Tiêu.

Chiết gia không có động tĩnh gì. Lần trước Lăng Tiêu tiếp kiến các gia tộc thế gia ẩn thế và đã chiếm được toàn bộ chỗ tốt từ những gia tộc này.

Dưỡng Nhan Đan, bọn họ mua về, chưa chắc đã cấp cho nữ nhân trong gia tộc sử dụng, đối với rất nhiều gia tộc ẩn thế thế gia mà nói. địa vị của nữ nhân chưa chắc thật sự đã cao như vậy.

Rất nhiều gia tộc ẩn thế thế gia, cơ bản đều có được sự nghiên cứu đan dược, có luyện kim khí sự luyện chế vũ khí. Nếu có thể biết được bí phương đan dược của Lăng Tiêu, như vậy, đối với gia tộc, quả thực có thể có được nhiều chỗ tốt.

Lăng Tiêu cũng không cần để ý. Hẳn không sợ Dưỡng Nhan Đan bị người ta phá giải, nếu không có điểm nắm chắc, như vậy, hẳn cũng sẽ không có điên cuồng đi vợ vét đan dược.

Lăng Tiêu mở đôi mắt, thần nhiên nhìn sắc mặt động lòng người của Diệp Tử, linh hồn song tu tuy rằng không có tiếp xúc thực chất. nhưng cũng mang tới nhiều khoái cảm đặc biệt.

Diệp Tử cũng đã tỉnh lại từ trong cảnh giới ngộ đạo. Trong thời gian ngắn, nàng này cảm thấy rõ ràng trái tim của Lăng Tiêu có tầng tầng kết giới bao vây lấy, như có vạn khối đạo tâm cô tịch. Diệp Tử cảm thấy đau lòng, phát hiện đạo tâm của Lăng Tiêu không ngờ có một khoảng không, thoát nhìn lại như có như không.

Tại một góc đạo tâm, Diệp tử cảm nhận được Lăng Tiêu có rất nhiều loại cảm xúc. Cảm xúc về hồng nhan, bạn bè, cùng với địch nhân đủ loại tình cảm, cuốn hút Diệp Tử, làm cho nàng cảm ngộ ra rất nhiều đạo lý.

Đạo là những điều huyền diệu khó giải thích, hơn nữa, chỉ có thể dựa vào chính mình lĩnh ngộ.

Hơn nữa, cảm ngộ chính là ngộ, những điều này không có nửa điểm giả tạo. Từ điểm đó mà nói, Diệp Tử mới nhập môn không ngờ lại theo hữu tình đạo giống như Lăng Tiêu!

Bởi vì Diệp Tử một lòng, toàn tâm toàn ý theo Lăng Tiêu, tựa như là dây leo bám vào đại thụ sinh tồn, đại thụ càng lớn càng phát triển thì dây leo cũng phát triển, mà đại thụ khô, dây leo cũng bị chết luôn.

Diệp Tử vươn tay, lộ ra hai bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng sờ lên trên gương mặt của Lăng Tiêu, sóng mát dịu dàng như nước, nói:

- Lăng Tiêu, trái tim chàng có khoảng không, về sau này ta nhồi nhét hết tình cảm của ta vào nhé.

Lăng Tiêu vươn tay, bắt được ngọc thủ của Diệp Tử, khẽ cười nói:

- Cô nàng này, dã tâm thật ra cũng không nhỏ. Nàng đã có được linh căn, mới bước vào đạo môn, như vậy, nhất định phải khắc khổ tu luyện. Diệp Tử, ta tin tưởng, một ngày nào đó, nàng sẽ tìm được thân nhân của mình, nếu nàng có thực lực hùng mạnh, nếu thân nhân của nàng gặp nạn, nàng cũng có thể trợ giúp bọn họ.

Diệp Tử mặt biến sắc có chút ảm đạm, ánh mắt buông xuống, nhẹ lay động hàm răng, hai hàng lông mi nhẹ nhàng di chuyển, sau đó nói:

- Chàng nói rất có đạo lý, cho dù cuộc đời này cố gắng tìm kiếm người thân không được nhưng vì chàng, ta cũng muốn cố gắng trở nên hùng mạnh.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Tiêu thức dậy, mang theo Diệp tử xuất môn, đi ra bên ngoài dạy Diệp Tử cách hấp thu thiên địa linh khí. Lăng Tiêu hướng dẫn Diệp Tử làm từng bước, trước thì bắt đầu luyện khí, đợi đến lúc có thể trúc cơ, luyện chế trúc cơ đan, làm cho Diệp Tử là người tu chân thứ hai ở thế giới này.

ở bên ngoài Hầu tước phủ có tiếng bước chân dồn dập. Có một người cao to ăn mặc toàn thân màu đen, trên đầu khoác một cái áo choàng thật to, hoàn toàn che khuất khuôn mặt, rất nhanh đi tới trước cửa Hầu tước phủ.

Chung quanh lập tức xuất hiện một tốp người, vây quanh lấy hắc y nhân kia, trong đó một người trầm giọng nói:

- Các hạ tự tiện xông vào Hầu tước phủ là có ý gì?
- Xin chào mọi người, tại hạ chính là đồ đệ của Hầu tước đại nhân. đặc biệt có chuyện quan trọng cần bẩm báo.

262. Chương 258: Ý Đồ Của Dạ Kiêu

Tốp lính trực ca đêm hôm nay đang có cảm giác nhàm chán, khi nghe thấy hắc y nhân nói như vậy, ai nấy đều ôm bụng cười thật to. trong đó có một người nói:

- Bằng hữu, không ngờ ngươi lại có năng khiếu nói giỡn như vậy. xem ra ngươi cũng làm cho huynh đệ chúng ta thoải mái một chút, vậy chúng ta cũng không làm khó dễ ngươi. Nơi này là Hầu tước phủ, không phải ai cũng có thể xông vào, ngươi cũng mau rời đi, đừng làm cho chúng ta khó xử.

Hắc y nhân hơi nhíu mày, hẳn chưa từng bị ai đối xử như thế này bao giờ. Khi hắn ở đế đô, thậm chí cả Lam Nguyệt Đế quốc, đều có uy danh hiển hách, không ngờ đi đến nơi đây lại bị khinh mạn như vậy.

Hai mắt của hắc y nhân như mắt chim ưng, chợt lóe ra hai đạo hào quang lạnh lẽo, nhưng hai đạo hào quang đó thu liễm ngay lập tức. hắn tỏ thái độ thành khẩn nói:

- Tại hạ chính là đồ đệ của thiếu gia của các vị. Nếu các vị không tin thì cho người vào bẩm báo thì biết ngay mà, cần gì phải ở chỗ này giễu cợt tại hạ? Tất cả mọi người ở đây đều là nam nhân, nếu không phải thực tế là như vậy, tại sao ta phải chủ động đến đây để cho mọi người cười nhạo? Ta có bệnh thần kinh sao?

Dạ Kiêu hai mắt vừa mới bùng lên hai luồng tinh quang, bị tốp binh lính trực đêm của Binh đoàn Tia Chớp nhay bén bắt gặp. Binh lính của Binh đoàn Tia Chớp có thể được làm nhiệm vụ bảo vệ ở trong Hầu tước phủ, thực lực của bọn họ cũng không có ai yếu nhược, tuy rằng không có thực lực Ma Kiếm Sĩ, nhưng tất cả mọi người đều có thực lực Cuồng Kiếm Sư.

Bọn họ đều cảm nhận thấy trên người hắc y nhân này có một khí thế hùng mạnh, tuy rằng chợt bùng lên mà thôi, nhưng trong lòng bọn họ đều có cảm giác: Tên hắc y nhân này thoát nhìn, chắc chắn không giống loại người đầu óc có vấn đề, tuy rằng hẳn so với thiếu gia như là trên trời dưới đất, nhưng thực lực của người này cũng không tính là yếu nhược. Có thể là hắn nói đúng, dù sao đi vào bẩm báo với thiếu gia một tiếng cũng được.

Ngay sau đó một gã binh lính Binh đoàn Tia Chớp nói với Dạ Kiêu:

- Mời bằng hữu tạm ngồi ở đây, chờ một lát, tại hạ đi bẩm báo với thiếu gia một tiếng. Dứt lời, hắn xoay người rời đi.

Khi Lăng Tiêu được thuộc hạ bẩm báo là có đệ tử đang chờ ở ngoài cửa, hắn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, không biết bản thân mình thu đồ đệ khi nào. Đứng ở bên cạnh là Diệp Tử, khẽ nhíu mày nói:

- Lăng Tiêu, không phải lúc trước ở thảo nguyên Lưỡng Hà, huynh thu phục được một gã Ma Kiếm Sĩ bậc ba sao? Có lẽ chính là người đó?

Lăng Tiêu giật mình nói:

- Chà, có lẽ đúng vậy, hồi đó khi đến thị trấn Tạp Mai Long, ta có thu một gã đồ đệ, sau đó hắn lặng lẽ bỏ đi. Lúc ấy ta cũng từng nghĩ đến, có thể là do hắn cảm thấy đi theo một thiếu niên như ta là bị đánh mất mặt mũi, sợ bị mọi người nhạo báng, không có tương lai. Ta nghĩ rằng đây chính là nguyên nhân làm cho hắn ly khai. Không ngờ lúc này hắn lại đến đây?

Diệp tử cười nói:

- Có đúng hay không, phải đi ra xem như thế nào đã

Nói xong, hai người đi theo gã binh lính Binh đoàn Tia Chớp, đi ra cửa Hầu tước phủ

Lăng Tiêu liếc mắt một cái liền nhận ra, người đội nón lớn, dáng người cao to kia, là người mà đã lâu không gặp, chính là Dạ Kiêu

Dạ Kiêu lúc này nhìn thấy Lăng Tiêu, gương mặt đỏ ửng của hắn rốt cũng cục lộ ra vài phần kích động, cung kính thi lễ nói: -Sư phụ, đồ nhi kính chào ngài

Lăng Tiêu nói:

- Dạ Kiêu, lúc trước kỳ thật cũng chưa từng ước thúc gì người cả. khi người ở thị trấn Táp Mai Long lặng lẽ rời đi, ta và người thực ra cũng không có gì liên quan với nhau nữa. Bây giờ sao người lại xuất hiện ở đây? Việc thu đồ đệ lần trước, coi như là trò đùa đi, ta hiện nay còn trẻ, cũng không có hứng thú thu đồ đệ.

Đứng bên cạnh, tốp binh lính của Binh đoàn Tia Chớp thấy hắc y nhân kia quả thật có quen biết với thiếu gia, bọn họ cũng rời đi, Diệp tử cũng không quấy rầy Lăng Tiêu, nàng cũng nhẹ nhàng rời đi.

Dạ Kiêu thấy bốn bề vắng lặng, trên mặt lộ ra cười khổ:

-Đệ tử biết là hành động lúc trước của mình làm cho ngài bất mãn. quả thực Dạ Kiêu thật sự có nỗi khổ tâm. Hôm nay Dạ Kiêu đến trước mặt ngài cũng muốn xin ngài tha thứ.

Lăng Tiêu thần nhiên khoát tay chặn lại, nói:

-Quên đi, ta không có hứng thú nghe bí mật của người, và ta cũng không có hứng thú gì đối với người. Cho nên, người cũng nên rời khỏi nơi này đi

Nụ cười cứng lại trên mặt Dạ Kiêu, thần thái cảm thấy xấu hổ. Y không thể tưởng được chính mình khổ tâm diễn xuất, làm ra vẻ thần bí, ngược lại làm cho Lăng Tiêu phản cảm. Y cảm thấy, bản thân có thực lực mạnh mẽ, kiêu ngạo, nhưng cũng chẳng có thể mở miệng ra được. Lúc này y thấy trên người Lăng Tiêu tràn ra một khí thế tràn ngập lực lượng hủy diệt, đáng sợ vô cùng. Y nhất thời thở dài một hơi, tôn nghiêm của y đứng trước Lăng Tiêu cũng quá nhỏ bé không đáng kể gì.

Khẽ thở dài một cái, Dạ Kiêu biết, bản thân mình khi đứng trước mặt người thiếu niên này cũng không có tư cách gì nói đến điều kiện. trầm ngâm một lúc, y nói:

-Lăng thiếu gia, Dạ Kiêu lúc trước là thật sự muốn đi theo thiếu gia, cùng thiếu gia lĩnh ngộ kiếm pháp tình túy. Chỉ có điều khi Dạ Kiêu tới thị trấn Táp Mai Long, lập tức được thái tử điện hạ hạ lệnh đi giết chết Phó thống lĩnh thị trấn Táp Mai Long làm phản kia.

-Ha ha, Thái tử điện hạ đích thân hạ lệnh. Lăng Tiêu mỉa mai, lạnh nhạt nói:

-Lúc này không phải là do Thái tử bị thất thế, người mới nghĩ đến ta?

-Không phải, tuyệt đối không phải

Dạ Kiêu về mặt xấu hổ. Không thể tưởng được, một năm không thấy, Lăng Tiêu bây giờ đã trở nên sắc bén như thế, không để cho hắn một chút mặt mũi nào.

-Tại thị trấn Táp Mai Long, nội ứng của thú nhân thật ra là do mưu của Thái tử điện hạ, sau đó cho người giết bọn chúng để bịt miệng. Dạ Kiêu khẽ thở dài một tiếng, nếu quyết định nói, cũng nên nói hết

Sau này, ta bị Thái tử điện hạ bố trí, an bài đến ở trong một đại thế gia. Sau đó ta mới biết, thế gia kia không ngờ là một gia tộc thế gia ẩn thế. Ta không ngờ, ở bên trong Đế quốc Lam Nguyệt cũng có tồn tại gia tộc thế gia ẩn thế.

Trong giọng nói của Dạ Kiêu vẫn còn mang một chút âm thanh run rẩy:

-Khi đó, ta mới phát hiện kiến thức của mình quả thật rất nông cạn. buồn cười là tưởng rằng thực lực của chính mình rất mạnh, cho dù ở Đế quốc Lam Nguyệt cũng có thể xếp vào tốp trên. Ở trong gia tộc thế gia ẩn thế kia, bản thân ta so sánh với đệ tử của bọn họ, thực lực cũng không bằng một đốt ngón tay.

Lăng Tiêu cười nói:

- Người sáng sớm thần thần bí bí đến đây, cũng chỉ nói với ta những lời vô nghĩa này sao? Thật có lỗi, ta nói chuyện với người không có nửa phần hứng thú.

Nói xong quay người lại, chuẩn bị rời khỏi.

-Lăng thiếu gia, ta cam đoan rằng, khi ta kể tiếp chuyện này, ngài nhất định cảm thấy hứng thú.

Dạ Kiêu nhìn thấy biểu hiện trên mặt của Lăng Tiêu lộ ra thần sắc không kiên nhẫn, liền vội vàng ngừng nói những lời vô nghĩa. Không ngờ, y kể một chút chuyện về bản thân để tranh thủ một ít hảo cảm của Lăng Tiêu, để khi kể chuyện tiếp theo làm tăng thêm một ít xác suất thành công, nhưng thực ra vô ích, không ngờ hiện tại Lăng Tiêu lại khó nói chuyện đến như vậy.

-Người nói đi, Dạ Kiêu, dù sao cũng đã từng quen biết, ta khuyên người nên nói thật.

Lăng Tiêu than nhẹ một tiếng, sau đó ánh mắt thản nhiên nhìn Dạ Kiêu. Nếu nói một năm trước, Lăng Tiêu có thể cần đến thực lực của Dạ Kiêu, nhưng bây giờ, thực lực của Dạ Kiêu như vậy đã không còn nhiều tác dụng nữa rồi.

Kỳ thật, thực lực ở trong lòng Lăng Tiêu cũng không phải là trọng yếu như vậy, nếu không, phó thành chủ thành Penzias Lý Phật không có thực lực mạnh, đã không có được địa vị như ngày hôm nay.

Điều mỗi một cường giả cần, chưa chắc là thuộc hạ có năng lực hơn người, mà họ cần là lòng trung thành. Về điểm này, tuyệt đối không tìm thấy ở trên người Dạ Kiêu.

- Nửa tháng sau, tất cả các gia tộc thế gia ẩn thế sẽ cử hành đại hội giao dịch trên một hòn đảo ở đông hải. Lần đại hội giao dịch này, gần như có sự góp mặt của tất cả các gia tộc thế gia ẩn thế và môn phái tại Đông đại lục. Lần này sẽ xuất hiện đủ loại bảo vật, có thể nói là thịnh hội của các gia tộc thế gia ẩn thế. Đến lúc đó, hy vọng Lăng thiếu gia có thể tham gia đại hội giao dịch lần này.

Dạ Kiêu nói một hơi xong, Ánh mắt lóe ra, có chút bất an nhìn Lăng Tiêu. Dù sao, bất kể ai có một ít hiểu biết về Lăng Tiêu đều có cùng suy nghĩ, hiện tại Lăng Tiêu bị tất cả các gia tộc thế gia ẩn thế chú ý, theo dõi hẩn với ánh mắt tham lam. Nếu có cơ hội bức bách hẩn, tin tưởng rằng các gia tộc thế gia ẩn thế đã bức bách Lăng Tiêu giao ra mật bảo.

Cho nên giờ khắc này, Dạ Kiêu đưa ra thỉnh cầu như thế, thật sự đã gây khó cho Lăng Tiêu

Chẳng qua, đề nghị này của Dạ Kiêu quả thật cũng rất hấp dẫn Lăng Tiêu. Thực ra Lăng Tiêu rất có hứng thú đối với thịnh hội trao đổi bảo vật của các gia tộc thế gia ẩn thế .

Lăng Tiêu nhìn Dạ Kiêu, hai mắt lóe ra hào quang nói:

- Dạ Kiêu, người chạy tới nơi này không phải chỉ muốn nói cho ta tin tức này đây chứ? Người nói rõ một chút, muốn ta cho ưu đãi gì?

-Hắc hắc, không hổ là thiếu niên quý tộc xuất sắc nhất của Đế quốc Lam Nguyệt từ trước tới nay, Lăng thiếu gia quả nhiên thông minh. Dạ Kiêu không mặn không nhạt nịnh nọt Lăng Tiêu, sau đó nói:

- Gia tộc bọn ta ở đại hội lần này, bảo hộ an toàn cho Lăng thiếu gia, sau đó nếu ngài luyện chế ra đan dược gì phải ưu tiên bán cho gia tộc bọn ta, chỉ đơn giản như vậy mà thôi. Nếu Lăng thiếu gia đáp ứng, như vậy Dạ Kiêu báo về cho gia tộc biết. Đồng thời, đưa cho Lăng thiếu gia một lệnh bài khách khanh trưởng lão. Đến lúc đó, Lăng thiếu gia chỉ cần đi theo gia tộc bọn ta, là có thể tiến vào đại hội trao đổi kia.

Lăng Tiêu khoát tay chặn lại không cho Dạ Kiêu nói tiếp, hẩn khinh khỉnh cười nói: -Người có thể đi trở về.

- Người, người, không ngờ người lại cự tuyệt? Gia tộc ta, có cao thủ thực lực Kiếm Hoàng. Lăng thiếu gia, người có thể khinh thường Dạ Kiêu ta, nhưng ngài, ngài không thể không biết phân biệt phải trái.

Dạ Kiêu nhất thời sốt ruột, khẩn trương nhìn Lăng Tiêu. Nghe nói trong một năm vừa rồi, thực lực của Lăng Tiêu thăng tiến như một con ngựa phi nước đại. Một năm trước, Dạ Kiêu tuy không phải là đối thủ của Lăng Tiêu nhưng cũng không kém bao nhiêu. Một năm sau, Dạ Kiêu lúc này hoàn toàn không có dũng khí ngăn trở một kiếm của Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu mỉm cười, khẽ hừ một tiếng, hai đầu mày kiếm nhú lại. Về mặt trào phúng nhìn Dạ Kiêu nói:

- Người tới làm thuyết khách, đáng tiếc là người có hiểu biết quá ít. cho nên người nên đi đi.

263. Chương 259: Chúng Ta Song Tu Đi

Lúc này, dưới chiếc nón tre to lớn, khuôn mặt của Dạ Kiều đầy vẻ khiếp sợ. Y không thể tưởng được, Lăng Tiêu lúc này cuồng vọng như vậy. Tuy rằng, y cũng từng nghe nói bên người Lăng Tiêu có thuộc hạ có thực lực Kiếm Hoàng, nhưng Dạ Kiều căn bản là không tin, một năm trước Lăng Tiêu vốn chỉ là một quý tộc nho nhỏ, sao có thể tiền vốn đối nghịch với gia tộc thế gia ẩn thế hùng mạnh chứ.

Đối với rất nhiều truyền thuyết về Lăng Tiêu, nhiều người cho rằng ở đằng sau Lăng Tiêu có một gia tộc thế gia ẩn thế hùng mạnh nâng đỡ, cho nên bản thân Lăng Tiêu cũng không có thực lực hùng mạnh chân chính.

Hơn nữa, Lăng Tiêu tuy rằng đã đi đến Hải vực Tổng gia, khi trở về cùng với hai Kiếm Hoàng là Thập tam gia và Thập tứ gia, nhưng tin tức này lại không được truyền bá rộng rãi ra, và hai người này bình thường cũng không xuất hiện ở trước mặt người bình thường. Cho dù có gia tộc thế gia ẩn thế biết thành Penzias có mấy Kiếm Hoàng, cũng sẽ theo bản năng cho rằng đây là người của Hải vực Tổng gia, lợi dụng tín nhiệm của Lăng Tiêu, họ phái ra hai Kiếm Hoàng đến giám thị nhất cử nhất động của Lăng Tiêu mà thôi. Nói cách khác, chính là cung cấp cho Lăng Tiêu một địa bàn, sau đó giam lỏng Lăng Tiêu lại.

Bởi vì không ai biết bệnh tình của gia chủ của Hải vực Tổng gia kia chỉ có Lăng Tiêu mới có thể trị liệu được. Cũng không có ai biết. Hải vực Tổng gia Đại tiểu thư Tổng Minh Nguyệt lúc này đã trở thành nữ nhân của Lăng Tiêu.

Bởi vậy, những người có chủ ý với Lăng Tiêu căn bản cũng chưa từng thật sự lùi bước. Huống chi, những người đó đều rất rõ ràng, vì phòng ngừa có người đến ám hại phụ thân, Lăng Tiêu đã phái tên Kiếm Hoàng đầu bóng lưng kia đến hồ Uy Tư, nơi Lăng Thiển Khiếu đóng quân.

Nói cách khác, bên người Lăng Tiêu bây giờ không có thuộc hạ có thực lực hùng mạnh. Dạ Kiều đến đây, nói rõ nội tình là có một gia tộc thế gia ẩn thế chủ động đến giao hảo, Lăng Tiêu hoàn toàn không có lý do gì cự tuyệt mới đúng.

Nhưng hẳn thấy Lăng Tiêu cự tuyệt rất rõ ràng.

- Người, người có ý gì? Dạ Kiều trợn mắt há hốc mồm hỏi:

- Chẳng lẽ người không muốn đi đại hội thế gia ẩn thế kia sao? Phải biết rằng, nếu người đáp ứng là có được bằng hữu có thực lực hùng mạnh bảo trợ, tham gia đại hội có thể có được linh dược tốt nâng cao thực lực cùng với vũ khí tuyệt thế, quả thật là có rất nhiều nhiều thứ tốt, thậm chí còn có rất nhiều thượng cổ di tích bên trong đó nữa. Người không có lý do gì cự tuyệt.

-Người đừng dài dòng, Dạ Kiều, ta từ trước đến nay không có phát hiện người nói nhiều như vậy. Lăng Tiêu lắc đầu không để ý tới Dạ Kiều, đi vào trong viện.

Dạ Kiều đứng ở nơi đó, ngây người ngẩn ngơ, sau đó hít một hơi thật sâu nhìn thoáng qua bóng dáng Lăng Tiêu, không chờ mấy chú lính đi ra xua đuổi, hắn xoay người rời đi.

Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh: Đến cả tên của gia tộc thế gia ẩn thế cũng chưa có báo ra, còn muốn ta cùng hợp tác, đúng là nằm mơ mà. Hừ, đại hội trao đổi của các gia tộc thế gia ẩn thế sao? Đi hỏi Tổng Minh Nguyệt cũng biết mà.

Mùa đông, nhiệt độ ở thành Penzias phải lạnh hơn rất nhiều so với mùa hạ, chẳng qua vào mùa đông là thời điểm mà các cô gái xinh đẹp thích nhất, bởi vì bọn họ không kiêng nể gì có thể ăn mặc những bộ váy dài xinh đẹp nhất, không phải lo lắng vì trời nóng bức.

Tổng Minh Nguyệt mặc một chiếc váy ngắn màu lam, hơi lộ ra hai bắp chân trắng nõn, nàng đi một đôi xăng đan pha lê rất tinh xảo, còn móng chân thì được sơn màu đỏ lửa, trông cực kỳ bắt mắt.

Nàng ngồi ở trên ghế đá, hai bàn tay trắng nõn chống cằm, trên cổ tay đeo một chiếc vòng ngọc tinh mỹ, trắng mịn. Khuôn mặt nàng lộ vẻ mặt tươi cười, đôi lông mày hơi nhíu lại. Thoạt nhìn. tưởng là một tiểu

thư nũng nịu, ngây thơ, không ngờ nàng đã có thực lực Ma Kiếm Sĩ đỉnh phong, chỉ một khoảng cách nhỏ nữa thôi nàng có thể thẳng tiến vào hàng ngũ cao thủ Kiếm Tông.

Tống Minh Nguyệt ngồi đối mặt với Lăng Tiêu, bên trong đôi mắt của nàng bao hàm nhu tình vô cùng. Nghe Lăng Tiêu nói xong, nàng nói:

-Loại thịnh hội này đích thật có rất nhiều món ăn ngon. Còn nhớ lần trước, khoảng hơn chục năm trước, thời điểm đó ta còn chưa được tới.

Giọng Tống Minh Nguyệt trong trẻo dịu dàng, nàng cười nói: -Tên Dạ Kiều đến đây làm thuyết khách chắc cảm thấy rất khó hiểu. Đối mặt với sự mời chào của các gia tộc thế gia ẩn thế, vậy mà chàng không hề cho hấn cơ hội nói chuyện liên cự tuyệt, quả thật chàng cũng hơi quá đáng, hi hi.

- Cô nàng này giễu cợt ta phải không? Lăng Tiêu giả bộ tức giận, bĩu môi nói:

-Tên kia chính là tiểu nhân, qua cầu liền rút ván. Lúc trước hấn đáp ứng đi theo ta, hoàn toàn là bị kiếm pháp của ta hấp dẫn, khi hấn phát hiện đi theo ta đến nơi này không chiếm được cái gì ưu đãi, liền lặng lẽ rời khỏi. Hiện giờ, hấn đầu nhập vào gia tộc thế gia ẩn thế kia, tự cho mình tài trí hơn người, rồi ra vẻ thần bí bí nói với ta những lời này, thật là quá buồn cười.

- Cũng không thể nói như vậy, không ai có thể dự đoán được, trong vòng một năm ngắn ngủi, trên người chàng lại có thể phát sinh lớn như vậy. Có lẽ hấn cho rằng địa vị hiện tại của hấn có thể có tư cách đưa ra điều kiện với chàng, không ngờ rằng lại bị chàng không lưu tình cự tuyệt. Tâm tình này đối với hấn quả thật là rất xấu.

Lăng Tiêu thần nhiên cười, nói:

-Mặc kệ hấn đi, hấn xứng đáng gặp phải loại cảm giác này. Đại hội trao đổi của các gia tộc thế gia ẩn thế lần này quả có điểm thú vị, khi nào bắt đầu chúng ta cũng nên tham gia thôi. Đây cũng là cơ hội tốt để mở rộng tầm mắt.

-Lăng Tiêu, chàng không sợ Chiết gia, Dư gia và Câu gia sao? Chúng ta có thù hằn với mấy gia tộc đó, ở giao lưu thịnh hội này, họ gây khó dễ thì sao? Phải biết rằng, tại giao lưu thịnh hội của các gia tộc thế gia ẩn thế, không như là đại hội giao dịch bình thường đâu, những ân oán cũng có thể giải quyết ở ngay trong đại hội.

Tống Minh Nguyệt thần nhiên nói:

- Trong các gia tộc thế gia ẩn thế cũng có chút tương tự như quý tộc, cho nên lúc đó có ân oán, có thể giải quyết. Ta cảm thấy, Chiết gia sở dĩ vẫn không có động tĩnh, hấn là có liên quan đến thịnh hội lần này. Tên Dạ Kiều kia nói không rõ lắm. Như vậy đi, mấy ngày nay, ta sẽ viết thư về nhà, tin tưởng gia tộc của ta chắc chắn được mời, đến lúc đó chúng ta sẽ rõ ràng mọi chuyện, hi hi.

Tống Minh Nguyệt giống đang nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên cười nên vui vẻ. Không đợi Lăng Tiêu hỏi, Tống Minh Nguyệt liền sắc mặt ứng đỏ nhẹ giọng nói:

-Tống Minh Nguyệt có việc gạt chàng, chàng sẽ không giận chứ?

Lăng Tiêu hơi sững sốt, hỏi:

- Có việc gạt ta? Người nói rõ xem nào.

- Trước hết, chàng đáp ứng ta là chàng không tức giận, ta mới nói. Tống Minh Nguyệt hờn dỗi một tiếng, ánh mắt kiều mỵ lay động sau đó nói:

- Nếu chàng không đáp ứng, ta không nói.

Nhìn thấy thần thái mỹ miều của tiểu mỹ nhân, Lăng Tiêu cười cưng chiều, nói:

- Được rồi, ta không tức giận, nàng nói đi. Tống Minh Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, nói:

- Kỳ thật, ở trong gia tộc đã định ra hôn ước của Tống Minh Nguyệt. Ngày đó là do ba ba say rượu nhất thời hồ đồ, lỡ nói mà thôi. không nghĩ rằng gia tộc kia cho là thực. Gia tộc kia có thực lực mạnh không kém gì gia tộc ta. Đã trót nói ra, cha ta tự nhiên không thể đổi ý cho nên, Tống Minh Nguyệt từ nhỏ đã ăn

mặc nam trang, thoát nhìn giống nam nhi bình thường, chỉ hy vọng gia tộc kia, không nhìn đến Tống Minh Nguyệt nữa.

Lăng Tiêu nghe được cảm thấy dở khóc dở cười, không thể tưởng được, Hải vực Tống gia mạnh như thế, có Kiếm Tôn cao thủ trấn thủ. không ngờ cũng không mạnh hơn gia tộc kia?

- Không phải nói là toàn bộ người có thực lực Kiếm Thánh đều đã tiến vào trong Thánh Vực sao? Đã như vậy, lão tổ tông trong gia tộc nàng cũng có thực lực Kiếm Tôn, cũng sợ gia tộc kia sao?

- Ai

Tống Minh Nguyệt hít một hơi dài, nói:

- Gia tộc kia có ba Kiếm Tôn, hơn nữa trong vòng hai mươi năm trước cho đến nay, gia tộc bọn họ có Kiếm Hoàng nào đột phá, tiến vào cảnh giới Kiếm Tôn hay không cũng không ai biết. Tuy rằng khả năng đó có thể tính là không lớn, nhưng chưa chắc là không có.

Lăng Tiêu không nói gì nhìn Tống Minh Nguyệt, cảm thấy cô nàng này thật là hồ đồ, chuyện lớn như vậy, không ngờ còn giấu mình.

- Phu quân

Tống Minh Nguyệt bỗng nhiên đỏ mặt, nhẹ giọng kêu lên một câu. đôi mắt bỗng nhiên trở nên kiên nghị, cười khẽ một chút, nói:

- Chàng yên tâm, Tống Minh Nguyệt đã là người của chàng, Tống Minh Nguyệt sớm đã quên cái hôn ước kia từ lâu. Tin tưởng rằng qua nhiều năm như vậy, gia tộc kia vẫn không có gì tin tức, chỉ sợ cũng đã sớm quên đi chuyện này rồi.

Lăng Tiêu cười cười, nói:

- Nàng nói gia tộc này là gia tộc nào.

Tống Minh Nguyệt khẽ cười nói:

- Chính là gia tộc đã phát sinh xung đột với chúng ta, đó là Tần gia. gia tộc đứng sau lưng phương bắc Tử Kinh Hoa. Thế gia ẩn thế này chính là hải tặc ở Đông hải. Ta nghĩ đại hội lần này bọn họ chính là chủ sự.

Tống Minh Nguyệt nheo hai mắt, thành hình trăng lưỡi liềm, trên mặt tươi cười, điềm đạm đáng yêu nói:

- Tống Minh Nguyệt hiện tại là khách của Hầu tước phủ. Cho nên chuyện phiên toái này, cần nhờ chàng đi giải quyết.

Lăng Tiêu gãi đầu, nói:

- Nếu đúng là gia tộc Tử Kinh Hoa thì lão tổ tông của bọn họ có thực lực cao thủ Kiếm Tôn, nàng cảm thấy được ta có thể giải quyết được chuyện này không?

Tống Minh Nguyệt sáng mắt như nước, khẽ cười nói: -Điểm ấy phu quân yên tâm, gia tộc thế gia ẩn thế kỳ thật cũng không phải không phân biệt rõ phải trái trắng đen. Bình thường, chỉ cần không có cừu hận thật lớn, họ cũng rất ít bức tử đối phương. Dù sao, tất cả mọi người không một ai biết được tương lai, biết được đối phương ngày mai như thế nào, đạt được thành tựu như thế nào. Một khi kết hạ thâm cừu, trừ phi diệt tộc đối phương, nếu không, cục diện mấy ngàn năm không chết không thôi.

Lăng Tiêu bỗng nhiên nhớ tới Đại Tế Ti, thuận miệng hỏi:

- Trong những năm gần đây, có gia tộc nào bị diệt tộc?

Tống Minh Nguyệt như đang nói chuyện phiếm cùng Lăng Tiêu. cười nói:

- Thật ra, từng có một lần, ước chừng mười lăm mười sáu năm trước, cụ thể thời gian ta cũng nhớ không rõ. Ở trong Đế quốc Tử Xuyên, từng phát sinh giữa hai nhà nhất lưu và nhị lưu đại thế gia. Một thảm án xảy ra, có gia tộc cả nhà đều bị giết. Thoạt nhìn sự kiện đó là do hai đại gia tộc bởi vì tranh đấu quyền lực. Nhưng thực tế là do có một gia tộc tìm được một chỗ thượng cổ di tích, hơn nữa ở bên trong chiếm được một bí phương luyện thuốc. Bí phương kia chưa bao giờ xuất hiện, hơn nữa, luyện chế ra đan dược có thể

kích phát tiềm năng của cơ thể, làm cho thực lực nâng cao. Đúng rồi, thể gia động thủ kia chính là Chiết gia. Chuyện này, Chiết gia cũng không phải là lần đầu tiên làm.

-Các gia tộc thể gia ẩn thế không có hiệp định sao, cái loại thảm án diệt tộc đại quy mô như vậy, bọn họ chẳng lẽ lại khoan tay đứng nhìn?

Lăng Tiêu âm thầm nắm chặt hai tay, bất kể vì tỷ tỷ Lăng Tố, hay vì Diệp Tử và Đại Tế Ti, hắn hoàn toàn có lý do, chờ khi có đủ thực lực hắn hoàn toàn xóa bỏ Chiết gia.

Tổng Minh Nguyệt cười khổ nói:

- Tuy rằng tất cả mọi người đều biết Chiết gia làm, nhưng do bọn chúng hành động quá nhanh chóng, hơn nữa không có lưu lại một người còn sống. Khổ chủ đều không có, thì có gia tộc nào có thể mạo hiểm đắc tội với Chiết gia?

-Chiết gia, Ha hả, tốt lắm.

Lăng Tiêu thần nhiên cười nói, Tổng Minh Nguyệt nhìn thấy Lăng Tiêu có vẻ khác thường, nghĩ hắn vẫn còn tại ghi hận việc tỷ tỷ Lăng Tố bị trói, nàng cười nói:

- Phu quân cũng chớ có buồn, Chiết gia lần này chịu thiệt quá lớn. Trên cơ bản căn cơ tại tục giới bị phu quân quét ngang không còn gì. Cho dù là gia tộc thể gia ẩn thế cũng không có gan sát phạt quyết đoán như thế. Bởi vậy, ở trong lòng Minh Nguyệt, phu quân chính là nam nhi đầu đội trời chân đạp đất.

Lăng Tiêu cười lắc đầu:

-Nàng không coi ta là nam tử thô lỗ, không biết sống chết là tốt rồi.

Tổng Minh Nguyệt ngẩng đầu, làn thu thủy tình thuần nhìn khuôn mặt thanh tú của Lăng Tiêu dịu dàng nói:

-Chiết gia tuy rằng mạnh mẽ, Hải vực Tống gia cũng không phải nhu nhược. Nếu bọn chúng thật sự có ý tưởng, Minh Nguyệt không ngại chơi với bọn chúng tại đại hội.

Tính của Tổng Minh Nguyệt ngoài mềm trong cứng, trong lòng Lăng Tiêu hào khí đột nhiên sinh ra, cười nói:

-Ta lại có thể không bằng một nữ tử sao? Không nói tới có gia tộc nàng chống đỡ, cho dù không có, ta lại như thế nào sợ những người đó? Hừ, lúc trước tên Kiếm Hoàng của Dư gia kia đến nơi này, còn không phải có đi mà không về đó sao. Muốn chiếm được tiện nghi của ta, trừ phi ta thả cho.

Tổng Minh Nguyệt một tay nâng má thơm, ánh mắt có chút si mê. Có được nam nhân như vậy còn có gì tiếc nuối? Nghĩ vậy, Tổng Minh Nguyệt về mặt ngây thơ nói:

-Nếu như thế, phu quân, chúng ta cùng song tu đi.

264. Chương 260: Cung Đình Kinh Biên

Trở về thành Penzias ước chừng nửa tháng, Lăng Tiêu vẫn chui rú ở trong nhà, mọi ngày hoặc là đi tìm tộc trưởng Ý Phong đàm luận văn hóa cổ kim, hoặc cùng với mấy cô gái nói chuyện tâm tình để tăng tiến tình cảm. Đối với những tình cảm này, Lăng Tiêu từ bị động cũng bắt đầu chuyển sang chủ động, biến hóa này, thật sự làm cho mấy cô gái cảm thấy vui sướng. Nhưng Isa và Hoàng Phủ Nguyệt cũng phải đi để đô, bởi vì ở đó bọn họ mới khai trương thêm một phòng đấu giá.

Lăng gia cũng cũng đã suy nghĩ thật kỹ việc buôn bán tại Đế đô. bởi vì đế đô là trung tâm kinh tế và chính trị của Đế quốc Lam Nguyệt, đã trải qua hàng ngàn năm phát triển, có vô số thể gia quý tộc, thành Penzias phía nam này không thể so sánh được với nó.

^Hơn nữa ở tình huống nhất định, phòng đấu giá khai trương tại đế đô cũng là để trấn an lão quốc vương bệ hạ. Hiện tại, sự kiện mà quốc vương bệ hạ sợ nhất, đó chính là Lăng gia ly khai khỏi Đế đô. Một khi Lăng gia có hành động như vậy, chỉ sợ Đế quốc Lam Nguyệt sẽ gặp phải thay đổi lớn.

Cũng may, Lăng gia tuyên bố khai trương thêm một nhà đấu giá ở Đế đô, hơn nữa về sau dần dần gia tăng thêm Đường Nhan Đan để cung ứng một lượng lớn. Nghe được tin tức này, cao hứng nhất cũng không phải là mấy phu nhân kia mà là lão quốc vương bệ hạ.

Tuy rằng quốc vương bệ hạ đã phái người của hoàng thất đến Lý gia ở Tây Vực cầu viện, nhưng nói cho cùng tâm lý của quốc vương bệ hạ vẫn mong muốn Lăng Tiêu không có dã tâm làm phản.

Trong hoàng cung, Nguyên soái Thu Thần ngồi ở trước mặt quốc vương bệ hạ, hai người vui vẻ đàm luận.

Quốc vương bệ hạ ngồi đối diện, không có tỏ vẻ là chúa tể của một quốc gia, mà tỏ ra khiêm tốn tươi cười, lão mặc thường phục màu đen có thêu một cái đồ án Bạch Viêm Sư Vương.

- Đại soái, người nói rất đúng, tiểu tử Lăng gia kia thực không có dã tâm làm phản. Ôi! rốt cuộc trong chuyện này đúng là ta đã làm sai. ta cảm thấy thẹn với Lăng gia quá. Chỉ mong, hành động gia phong quan tước cho Lăng gia có thể làm cho hắn hiểu được thiện ý của ta.

Quốc vương bệ hạ khe khẽ thở dài, uống một ngụm hương trà. ngưng thần tĩnh tâm nhắm mắt lại cảm thụ, sau đó nói:

- Trong vòng hai năm, tiểu tử Lăng gia kia xuất thế, một đám gia tộc thế gia ẩn thế cũng đều đứng ngồi không yên, giống như là mèo thấy mỡ, ai nấy đều nhìn chăm chăm vào hắn. Đại soái, người thấy như thế nào?... Mấy gia tộc thế gia ẩn thế thậm chí cả Tây Vực Lý gia sau lưng hoàng thất. Ta hiện tại hy vọng, tam tiểu tử Lăng gia kia hoàn toàn diệt mấy cái gia tộc thế gia ẩn thế kia mới tốt. Bọn họ tồn tại khiến cho hoàng quyền thủy chung không có cách nào chân chính tập trung được.

Thu Thần biết rất rõ tính cách của quốc vương bệ hạ, tuy rằng thực lực của lão quốc vương cũng không có gì hơn người, nhưng về chí hướng và cơ trí, so với thời còn trẻ vẫn còn hùng lực như cũ.

Nếu không thế, làm sao có khả năng từ một tiểu quốc tam lưu trở thành một siêu cấp đế quốc cùng với Đế quốc Tử Xuyên bao nhiêu năm qua. Đứng đằng sau lưng của Hoàng thất là Lý gia ở Tây Vực. thời điểm trước mở rộng lãnh thổ Đế quốc Lam Nguyệt, gia tộc kia có tác dụng duy nhất là làm cho các thế lực khác kinh sợ gia tộc thế gia ẩn thế này.

Ở trong thế tục giới, nếu sau lưng không có gia tộc thế gia ẩn thế hùng mạnh làm hậu thuẫn thì cũng đừng có mơ tưởng bình yên thống trị đại quốc. Cho nên, lão quốc vương cũng không có phủ định thế lực đứng sau lưng hoàng thất là Tây Vực Lý gia. Lão cũng rất rõ ràng, nếu không có gia tộc thế gia ẩn thế hùng mạnh này, bằng vào bốn sự của lão, cũng không làm ra thành tích huy hoàng gì, chứ đừng nói là đánh hạ rất nhiều thế lực khác để mở mang lãnh thổ, cũng đừng có mơ là thành tựu bá nghiệp.

Nhưng đáng tiếc, bởi vì gia tộc thế gia ẩn thế này tồn tại, lão quốc vương chỉ có thể đè nén ý niệm bức tức trong đầu, giả dối đối đãi.

- Bệ hạ, với kinh nghiệm sống nhiều năm của ta, ta rất tin tưởng ánh mắt của mình, Lăng Tiêu tuyệt đối không có tâm phản loạn, trừ phi bệ hạ bức bách hắn, chọc giận hắn.

Thu Thần nói xong, nở nụ cười, nói tiếp:

- Cựu thần có lời này, bệ hạ có thể không thích nghe, bởi vì Lăng Tiêu tuy không phải là gia tộc thế gia ẩn thế, nhưng bệ hạ chẳng lẽ không cảm giác được Lăng gia tam tử kia có thực lực không kém so với gia tộc thế gia ẩn thế sao?

Quốc vương bệ hạ khe khẽ thở dài, trên mặt thoáng có chút chua xót nói:

-Việc này, ta đương nhiên rất rõ ràng, cho nên hôm nay ta mới tìm người tới, cũng muốn hỏi xem đại soái có cách nào giải quyết chuyện này cho hết hậu hoạn? Dù sao, Lăng gia tam tử không có tâm làm phản, cùng không có nghĩa là hậu nhân của hắn cũng không có làm.

-Trừ phi, có thể đối đãi giống với gia tộc thế gia ẩn thế, vĩnh viễn cấp nơi đó cho Lăng gia. Thu Thần hai mắt lóe ra tinh quang, nhẹ giọng nói: - Chẳng qua làm như vậy, chắc chắn ảnh hưởng đến thế lực của nhị điện hạ.

Lão quốc vương bỗng nhiên ngẩng đầu, hai mắt có chút đục ngầu. ngẩng lên nhìn Thu Thần, nửa ngày sau mới cười nói:

-Ở quốc gia này, chỉ sợ cũng chỉ có người mới dám nói ra những lời như thế, chẳng qua như thế lại là một ý kiến hay. Đối đãi với bọn họ giống như gia tộc thế gia ẩn thế đi. Như vậy tại đại hội trao đổi của các gia tộc thế gia ẩn thế lần này, Lăng Tiêu chắc cũng đến. Ta sẽ nói chuyện với gia tộc Lý gia Tây Vực tiếp nhận gia tộc của Lăng Tiêu tiến vào trong đội ngũ của các gia tộc thế gia ẩn thế. Tốt nhất lần này, ta có đề nghị đề cử ra một gia tộc môn phái thế gia ẩn thế làm mình chủ, ha ha, như vậy lại càng hoàn mỹ.

Thu Thần có chút bất đắc dĩ nhìn lão quốc vương lắc đầu, suy nghĩ: Xem ra, chỉ cần lão quốc vương còn tại vị một ngày, cũng vĩnh viễn không bỏ ý nghĩ diệt tất cả các gia tộc thế gia ẩn thế, làm như thế nào để lợi dụng bọn họ đấu tranh lẫn nhau, dần dần làm suy yếu đi thế lực của bọn họ. Đây cũng là những suy nghĩ giống như khi quốc vương bị hạ còn trẻ hay trao đổi, thảo luận với Thu Thần.

Chẳng qua các gia tộc thế gia ẩn thế lại không có người thông minh sao, như thế nào lại phạm sai lầm, đi tranh đấu với nhau để làm yếu đi thế lực của mình?

Thu Thần cảm giác, lão quốc vương bị hạ lần này đưa ra đề nghị này quả thật là rất là âm hiểm, dụng tâm rất hiểm ác.

Tập hợp các gia tộc thế gia ẩn thế lại, sau đó đề nghị bọn họ tuyển ra một Minh chủ. Nếu đề nghị này được thực hiện, như vậy thì các gia tộc thế gia ẩn thế sẽ không ngừng tranh đấu làm cho lực lượng đều tiêu hao hầu như không còn.

Làm mình chủ, cũng giống như hoàng đế ở thế tục giới, thử hỏi. người nào không muốn làm?

Hơn nữa, các gia tộc thế gia ẩn thế cao cao tại thượng khác với thế tục giới ở chỗ là làm mình chủ của gia tộc thế gia ẩn thế có rất nhiều ưu đãi hơn. Quả thực có thể dùng từ quyền lực như trời để hình dung?

Tinh hạch, kiếm kỹ, công pháp, còn có các loại đan dược, cùng với tài liệu từ thượng cổ di tích, luyện kim thuật, luyện đan thuật đủ loại. không... còn nhiều hơn nữa.

Lên làm mình chủ, có thể điều động đủ loại tài nguyên, nhân lực. Có thể nói là đã trở thành bá chủ của toàn bộ đại lục này.

Thử hỏi, nếu là người ai chẳng có có một chút dã tâm, ai lại không muốn làm mình chủ chứ?

Thu Thần nhẹ nhàng gật gật đầu, tán thưởng nói:

- Nếu đề nghị này được thực hiện, thật sự là một bước đột phá đối với quốc gia hoàng thất.

Lão quốc vương bị hạ cười ha ha, trên mặt lộ ra thần sắc thoải mái. sau đó hừ một tiếng nói:

- Nếu nói đến thực lực, những người đó đều rất mạnh mẽ, có cả Lăng gia và gia tộc Lý gia Tây Vực. Bởi vậy, nếu cho ta lựa chọn, ta thà rằng làm cho tất cả bọn họ đều bị hủy diệt cũng không để cho bọn biến thái này làm ảnh hưởng. Kiếm Hoàng, Kiếm Tôn, bọn họ tồn tại, quả thực chẳng khác nào treo ở trên đầu hoàng quyền một thanh kiếm sắc, làm cho ta ngày đêm ăn ngủ không được yên.

Thu Thần thần nhiên gật gật đầu, mặc kệ như thế nào, lão cùng lão quốc vương đã giao tình sinh tử trong nhiều năm, chỉ cần quốc vương bị hạ không nghĩ đối phó với Lăng Tiêu, lão cũng phải cố gắng giúp đỡ quốc vương bị hạ.

Lúc này, bên ngoài bỗng nhiên có tên thị vệ đi vào, thần sắc mười phần sợ hãi, khó xử nhìn thoáng qua Thu Thần. Thu Thần lão Nguyên soái biết ý đứng dậy, nói:

-Bệ hạ hãy yên tâm, ta sẽ viết một bức thư cho Lăng gia, làm cho Lăng Tiêu tin tưởng, hần dù sao cũng cấp mặt mũi cho cự thần mà.

Lão quốc vương gật gật đầu, tên thị vệ này là tâm phúc của lão. hần đột nhiên đến đây làm cho trong lòng quốc vương có chút bất an nhìn Thu Thần cười nói:

- Vậy phiền ông bạn già một chút.

Thu Thần trên mặt tươi cười, nhớ tới năm đó ở trên chiến trường, hai người cùng sống vai với nhau giết địch, lão hơi khom người nói:

- Cựu thần chưa già, bệ hạ nếu có việc cần, cựu thần liền xuất mã. ra sa trường giết chết địch nhân.

Lão quốc vương trong lòng ấm áp, nói:

- Kỳ vọng là hai quân thần chúng ta còn có cơ hội sống vai giết địch.

Tiến Thu Thần đi ra, lão quốc vương sắc mặt âm trầm nhìn tên thị vệ nói:

- Xảy ra chuyện gì?

Tên thị vệ cắn răng một cái, quỳ trên mặt đất, run run nói: - Ty chúc đáng tội chết, vừa rồi, vừa rồi ty chúc thấy... thấy thái tử điện hạ từ tấm cung của hoàng hậu đi ra, quần áo không được chỉnh, trong lòng kích động chạy ra

- Cái gì!

Lão quốc vương bệ hạ giận tím mặt, sắc mặt xanh mét, đôi mắt mở trừng trừng, môi run run, lấy tay chỉ vào tên thị vệ đang quỳ dưới đất. nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Người lặp lại lần nữa xem nào, đã xảy ra chuyện gì?

- Một canh giờ trước, ty chúc thấy Thái tử điện hạ từ tấm cung của Hoàng hậu đi ra, cũng không có nghĩ là chuyện nghiêm trọng. Dù sao, dù sao thái tử điện hạ đi vấn an Hoàng hậu nương nương là chuyện bình thường mà thôi. Hơn nữa, Hoàng hậu nương nương vừa mới sinh Tam hoàng tử, Thái tử điện hạ đến thăm, cùng không có gì lạ. Ai ngờ Thái tử điện hạ sau một canh giờ mới rời khỏi, lúc đó quần áo của Thái tử điện hạ dường như có chút không chỉnh tề, thần sắc cũng có phần kích động, còn...

- Đừng nói nữa

Lão quốc vương thở hổn hển, sắc mặt mười phần tái nhợt, bỗng nhiên cảm thấy cá người như vô lực. lao dựa vào thành ghế. Tiếng nói bỗng nhiên vô cùng già nua khàn khàn:

- Chuyện này, còn có bao nhiêu người thấy?

- Bên cạnh Hoàng hậu nương nương có vài nha hoàn và mấy tên thị vệ, bao gồm cả ty chúc.

Tên thị vệ quỳ trên mặt đất, thân mình hơi run run. Hắn biết rõ chuyện này lộ ra, bản thân mình có kết cục gì. Chẳng qua là tâm phúc của quốc vương bệ hạ, có chuyện gì hắn cũng không lừa gạt quốc vương bệ hạ.

Qua thật lâu sau, lão quốc vương bệ hạ mới thở phào một cái, sau đó hai mắt vô cùng kiên định đứng dậy nói:

- Con cả của ngươi sẽ là nam tước thế tập, ta sẽ phong đất cho hắn. Người nhà của ngươi vĩnh viễn hưởng thụ vinh hoa phú quý của đế quốc. Để quốc còn một ngày không vong, người nhà của ngươi vẫn là quý tộc.

- Ty chúc cảm ơn bệ hạ!

Tên thị vệ kia thanh âm nghẹn ngào, hai mắt đỏ hồng, không suy nghĩ rút ra con dao ở bên hông mình, phò một tiếng, mạnh mẽ đâm vào lồng ngực của mình, nhất thời khí tuyệt.

- Súc sinh này!

Lão quốc vương quay đầu nhìn về tên thị vệ, hai hàm răng nghiêng lên kèn kẹt. Hoàng hậu nương nương từ ngày sử dụng linh dược trú nhan đan, từ một lão phụ, giống như có thần tích hồi phục gương mặt giai nhân như lúc 28 tuổi, quả thật làm cho vô số người cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Mà Hoàng hậu nương nương trẻ trung dung mạo mỹ miều, làm cho lão quốc vương bệ hạ mê mẩn, ngày ngày cày cấy, không ngờ lại sinh cho lão hoàng tử thứ ba.

Đối với hoàng nhi thứ ba, lão quốc vương bệ hạ rất sủng ái. Vừa mới sinh ra, tam hoàng tử đã được phong làm thân vương. Có thể nói, sau này không kể thừa vương vị, địa vị của tam hoàng tử ở Đế quốc Lam Nguyệt cũng tuyệt đối là cao nhất.

Không ngờ dung nha mỹ miều lại làm nổi lên tâm tư mờ ám của Thái tử điện hạ.

Hoàng hậu là mẹ đẻ của hắc cơ mà. Lão quốc vương cảm giác mạch máu của mình đều nhảy dựng lên, gân xanh trên trán nổi lên cuộn cuộn.

Một lúc sau mới miễn cưỡng bình phục được tâm tình của mình. lão quốc vương bệ hạ thở phào một cái, sau đó đứng dậy, lặng lẽ phân phó tâm phúc, phải bí mật xử lý toàn bộ cung nữ, thị vệ bên người Hoàng hậu nương nương.

Phân phó mọi việc xong, quốc vương bệ hạ đứng dậy, sắc mặt bình thản nói:

- Ta muốn đi tắm cung của Hoàng hậu nương nương

Quốc vương bệ hạ mang theo người, đi vào tắm cung của Hoàng hậu nương nương, quả nhiên phát hiện ra không hề ít cung nữ nhìn về phía bản thân mình, ánh mắt mang theo sự sợ hãi. Thân thể lão quốc vương run nhè nhẹ, miễn cưỡng lắm mới không chế được thân thể.

Đi vào tắm cung của Hoàng hậu nương nương, mắt thấy thấy tã lót của tam hoàng tử, thấy ấu tử của mình, quốc vương bệ hạ sắc mặt tốt hơn rất nhiều, vui đùa vài cái, sau đó nói với cung nữ của Hoàng hậu:

- Người ra đi thôi.

Cung nữ cúi đầu đi ra ngoài, quốc vương bệ hạ tới bên hoàng hậu. nhìn gương mặt trẻ tuổi diễm lệ của nàng, lão nắm lấy tay của hoàng hậu nói:

- Khanh thế nào? Thân mình có điểm nào không tốt không?

Hoàng hậu nương nương nhắm chặt hai mắt, van còn lưu lại hai hàng nước mắt. Hai vợ chồng sống với nhau đã vài thập niên. không nói với nhau cái gì, chỉ bằng một ánh mắt là có thể hiểu được tâm ý của nhau, nàng làm sao không nhìn ra vẻ khác thường của lão quốc vương?

- Bệ hạ, người biết rõ nơi này là cái cạm bẫy. Vì cái gì còn đi vào?

-Khanh và ta sống với nhau nhiều năm như vậy, thường hạn không cùng sinh nhưng có thể chết cùng một cho, cũng không có gì tiếc nuối.

Lão quốc vương trên mặt bình tĩnh tươi cười, vừa tiến vào, lão hiểu được âm mưu này là nhằm vào lão.

Thậm chí, tâm phúc của mình có lẽ đều đã bị Thái tử thu phục. Hoàng hậu nương nương cũng sớm bị giam lỏng, sẽ không xuấ thiện tin tức ra ngoài.

- Bệ hạ, sinh mệnh của thần thiếp không trọng yếu, nhưng con trai của chúng ta, thần thiếp không rõ, vì ngôi vị hoàng đế, đứa con trai cả của mình lại có thể nhẫn tâm giết cha sát mẹ, không ngờ chính em ruột của mình cũng không buông tha, nó vẫn còn nhỏ như vậy mà.

Hoàng hậu nước mắt không ngừng, tức giận nói.

Lúc này, bắt đầu có rất nhiều tiếng bước chân, đồng thời truyền tới vài tiếng kêu thảm thiết. Trong nháy mắt, thị vệ của Quốc vương bệ hạ mang tới liền bị giết chết hết.

Thái tử điện hạ một thân áo giáp hạng nặng, võ trang đầy mình. mang theo một số đông người bao vây quanh nơi này. Đứng bên cạnh hắc cơ là Dạ Kiêu.

Giờ phút này, Thái tử nói nhỏ với Dạ Kiêu:

- Bên kia, mọi người đến đúng thời gian đã định chứ?

Dạ Kiêu khẽ cười nói:

- Điện hạ yên tâm, người của ty chức ở bên cạnh Nhị điện hạ đã được hẩn tín nhiệm, một canh giờ nữa, bọn họ sẽ động thủ, Nhị điện hạ tuyệt không biết gì. Chẳng qua, chúng ta không tìm được Lý Thiên Lạc, tên tiểu tử kia hiện tại cũng không ở Học viện Đế quốc.

- Tìm không thấy thì quên đi, chỉ là một thằng nhóc mà thôi, cũng không làm ra sóng gió gì.

Về mặt Thái tử điện hạ mang theo ý cười thản nhiên, khẽ vỗ vỗ bả vai Dạ Kiều:

- Người đã chịu một nhọc trong nhiều năm như vậy, người yên tâm đi, chi cần đại sự thành công, cái gì chứ Đại công tước là không chạy thoát được đâu, Ha ha, đến lúc đó, cũng không nên lưu luyến cái gia tộc thế gia ẩn thế kia, mà làm quan ở thế tục mới tốt.

Dạ Kiều vẻ mặt kích động, khom người nói:

- Điện hạ, ty chức vẫn đều là tâm phúc của điện hạ. Quá khứ hay hiện tại và tương lai cũng là như thế. Không có gì có thể dao động tâm tư của ty chức. Ở trong gia tộc thế gia ẩn thế, ty chức cảm thấy chẳng có địa vị gì, ty chức rất muốn ở thế tục giới làm quan, hưởng phúc.

- Ha ha, vậy là tốt rồi

Thái tử điện hạ vẻ mặt tươi cười, sau đó nói: - Người đi đến thành Penzias, Lăng Tiêu có chịu gia nhập trận doanh của chúng ta hay không?

Dạ Kiều gật gật đầu:

-Tên tiểu tử kia không đến, điện hạ, muốn thừa dịp cơ hội hôm nay.

Nói xong hẩn liền hạ một động tác chém xuống.

265. Chương 261: Đế Quốc Chi Thương (p1+p2)

Thái tử điện hạ lóe ánh mắt lạnh lẽo, nhẹ giọng nói:

- Căn cơ của chúng ta chưa ổn. Không nên gặp phải phiền toái. Động tới người nhà của hẩn, chúng ta tạm thời không chịu nổi hậu quả đâu. Hừ, sau hôm nay, bổn vương chẳng những sẽ không xử trí Lăng gia, thậm chí còn tiếp tục gia phong cho Lăng gia hẩn, khiến chúng trở thành gia tộc được sủng ái nhất khiến kẻ khác phải ghen tị, và đương nhiên là đi đối phó với chúng.

- Điện hạ cao minh! Dạ Kiều lặng lẽ cười nói, trên thực tế, y cũng không hề cảm thấy thái tử điện hạ cao minh chút nào. Nếu sau lưng đã có thế gia ẩn thế quy mô lớn ủng hộ, vậy sao không trừ bỏ luôn mối họa Lăng gia đi?

- Quả thực chính là lòng dạ đàn bà!

Tuy nhiên, y biết vị trí của mình, biết cái gì nên nói và cái gì không.

Lão quốc vương ở trong phòng, nắm lấy tay Hoàng hậu nương nương, ôn hòa nói:

- Cả đời này. ta đã trải qua vô số lần nguy hiểm lớn nhỏ, chẳng có loại sóng to gió lớn nào chưa qua, nhưng không ngờ hôm nay lại rơi vào tay đứa con của chính mình. Chẳng lẽ thật là năm xưa ta giết chóc nhiều lắm sao? Đây là báo ứng phái không? Ta vốn lo lắng về Lăng gia nhưng lão Nguyên soái đã nói đúng, nên lo lắng nhất chính là đứa con quỷ hóa của ta.

Hoàng hậu nương nương nhìn đứa trẻ trong lồng tã lót bên cạnh, sau đó nhìn lão quốc vương, nhẹ giọng nói:

- Bệ hạ, nói đến cùng, chính là thần thiếp không nên dùng đan dược kia, nếu...

Hoàng hậu còn chưa dứt lời, liền bị lão quốc vương lấy tay che miệng lại. Lo quốc vương cười lắc đầu, nói:

- Cho dù không có chuyện này, hẩn cũng sẽ làm ra chuyện tối nay. Ta hiểu rõ về hẩn mà!

Nói xong lão khẽ nhếch miệng cười lạnh, nói:

- Tưởng như thế là lấy được mạng của ta sao? Đứa con quý hóa của ta, con cũng coi thường phụ thân quá rồi đó!

Nói xong, lão đứng dậy đi ra ngoài. Quốc vương bệ hạ vừa ra khỏi cửa, bên ngoài đông nghìn nghịt đại quân liền cảm giác một khí thế cực lớn ép tới! Khí thế này không phải khí thế mạnh mẽ của kẻ mạnh tuyệt thế mà chính là khí thế hoang giả của đế vương đã tích lũy lâu.

Uy áp này thậm chí còn khiến cả thái tử điện hạ đang được bảo vệ nghiêm mật cũng không kim biến sắc mặt.

- Lý Vô Trục, ngươi muốn ăn non sao?

Thân hình hơi gầy yếu của lão quốc vương đứng trước cửa tẩm cung hoàng hậu, lạnh lùng nhìn vô số người hộ vệ đứa con lớn nhất của mình, thái tử điện hạ của Đế quốc Lam Nguyệt - Lý Vô Trục!

Sau đó, lão lại vẽ mặt khinh thường nhìn đám binh lính khởi giáp sáng ngời, cất giọng như chuông đồng nói:

- Toàn bộ các ngươi toàn bộ đều binh lính của đế quốc! Trách nhiệm của các ngươi là bảo vệ biên giới, là bảo vệ thân nhân, bằng hữu, người yêu của mình, bảo vệ tất cả những người mình quan tâm, không bị địch nhân xâm lược. không bị địch nhân giết hại. Bảo vệ nữ nhân của các ngươi không trở thành nữ nhân của người khác, bảo vệ con của các ngươi để chúng không gọi người khác là cha! Ai khiến các ngươi làm như thế này, giờ vũ khí điên cuồng hành động nhắm vào quốc vương của quốc gia mình? Thái tử sao? Các ngươi quay đầu lại đi, nhìn xem kẻ không có tiền đồ kia, xem bên cạnh hắn có bao nhiêu hộ vệ! Hắn có gan gọi các ngươi tới chịu chết, vì sao không đứng ra phía trước? Vì sao không đứng ra trước mặt ta, chính mồm nói với phụ thân hắn là hắn muốn giết ta? Các ngươi thử hỏi xem, hắn có dám không?

Thái tử điện hạ sắc mặt xanh mét, may là hôm nay hắn có mang mặt nạ. nhưng từ đầu tới cuối không dám đối mặt với lão quốc vương.

- Ha ha ha. đây là đứa con quý hóa của ta, đứa con quý hóa muốn giết cha! Đám binh lính các ngươi, trăm biết là hắn đã nuôi dưỡng các ngươi nhiều năm, nhưng các ngươi có khi nào nghĩ tới việc bán mạng cho kẻ đó là đáng giá hay không? Chẳng lẽ, mỗi đêm, khi các ngươi đang yên giấc ngủ ngon liền bị hắn hạ độc thủ. Ha ha....

Thực lực của lão quốc vương bệ hạ cùng rất hùng mạnh, phối hợp với khí thế hoàng giả, khiến đám binh lính kia rung động.

Nhưng người đó tuy rằng không hề nói chuyện nhưng trong đội ngũ đã xuất hiện một tia rối loạn. Hiển nhiên, đã có người bị lời của lão quốc vương bệ hạ động tâm.

- Không được nghe lão nói dòng dài, cung nổ!

Sau tấm mặt nạ, khuôn mặt của thái tử điện hạ vặn vẹo dữ tợn. thanh âm rít lên giữa hai hàm răng, lạnh lẽo như băng:

- Chuẩn bị!

Tất cả binh lính của thái tử điện hạ đều cầm cương nỏ nhắm vào lão quốc vương, đúng lúc này bên ngoài truyền đến tiếng hò hét rung trời.

Hiển nhiên binh lính của lão quốc vương đã có phản ứng, bắt đầu giao chiến với binh lính của thái tử điện hạ.

Những hộ vệ có tu vi Ma Kiếm Sư của lão quốc vương đều bị mấy tên Kiếm Tông do thái tử điện hạ mang đến chém chết.

Quốc vương bệ hạ đã nói một câu rất đúng, nhưng kẻ mạnh có thực lực trên Kiếm Tông có ảnh hưởng rất lớn tới cân bằng của hoàng thất các quốc gia trên đại lục. Hoàng quyền ở trước mặt vũ lực hùng mạnh thì có vẻ rất yếu ớt!

Thái tử điện hạ rốt cục nhếch mép tươi cười, trong mắt phục hồi lại vẻ bình tĩnh nắm chắc thắng lợi. Vì ngày này, y đã phải chuẩn bị rất nhiều năm, thậm chí còn phải tiến hành rất nhiều việc đồng thời.

Y biết, tuy rằng thân phận của mình là Thái tử nhưng quốc vương bệ hạ lại không thích tính cách âm nhu của mình. Ngược lại, Nam Phương Vương Lý Võ Thông có tính cách khá giống với lão quốc vương bệ hạ mới chính là người được lão quốc vương thưởng thức.

Hắn vốn chờ một ngày nào đó lão vương bệnh phát tử vong sẽ nắm hoàng thành.

Khi đó hắn có thân phận, có danh nghĩa, hơn nữa còn được vô số người ủng hộ, ngại vàng hoàng đế của Đế quốc Lam Nguyệt không vào tay hắn thì vào tay ai!

Nhưng không ngờ kế hoạch tốt đẹp như vậy chỉ còn vài năm nữa là thành công lại bị Lăng Tiêu ngang trời xuất thế phá mất. Thậm chí phá tan nát.

Ngay cả lão đáng ghét Thu Thần sắp sửa đi theo lão già sắp chết đó cũng bị Lăng Tiêu kéo lại từ Quỷ Môn Quan. Điều này quả thực khiến Thái tử điện hạ có cảm giác căm ghét hơn cả ăn phải ruồi bọ.

Chỉ tiếc, thực lực của Lăng Tiêu phát triển cực nhanh hoàn toàn vượt qua sức tưởng tượng của y. Thậm chí thái tử điện hạ còn lo lắng, với thực lực hiện giờ của Lăng gia, cho dù muốn giang sơn Lam Nguyệt này có lẽ không phải là không thể!

Cho nên, rốt cục y không kìm nổi, vận dụng quân bài chưa lật cuối cùng của mình. Trên thực tế, rất nhiều thị vệ cung đình chính là người của Thái tử, thậm chí cả những người tâm phúc của lão quốc vương bệ hạ!

Dù sao, lão quốc vương tuổi tác đã cao, quốc vương tương lai của đế quốc chẳng phải là thái tử điện hạ sao! Rất nhiều người lo lắng cho tiền đồ của bản thân cũng như người nhà nên cũng không khó lý giải chuyện này.

Còn việc liên hệ với những thế gia môn phái ẩn thế quy mô lớn đã là chuyện của mười năm trước. Có điều thái tử điện hạ tính cách ẩn nhẫn, khiêm tốn, vẫn không lật con bài này lên. Đại môn i này có thực lực không kém gì Tây Vực Lý gia, cho nên chỉ cần Lý Võ Trục một nói là có thể giết chết phụ thân của mình, lão quốc vương bệ hạ, và cả hai đệ đệ là nhị điện hạ Lý Võ Thông và tam hoàng tử Lý Võ Hiếu đang nằm trong tã lót. Như vậy, cho dù Tây Vực Lý gia có điều bất mãn, nhưng dù sao Lý Võ Trục cũng là hậu nhân của Lý gia, Lý gia dù có bất mãn thế nào cũng sẽ không phái người giết y. Huống chi, sau lưng thái tử điện hạ còn có đại môn phái kia nữa,

Lão quốc vương bệ hạ đột nhiên bùng phát khi thế không lờ. Nếu toàn bộ cường nỏ đều bắn vào lao, lão cũng không thể nắm chắc hoàn toàn chống cự được. Chỉ có điều, nếu thái tử điện hạ muốn cứ như vậy giết chết tam hoàng tử Lý Võ Hiếu ngay trước mắt mình, lão quốc vương tuyệt đối không thể đáp ứng.

Trừ phi có thể dẫm lên xác của lão! Đôi mắt lão quốc vương bỗng đỏ lên, trong đầu tái hiện lại hình ảnh nam chinh bắc chiến ngày xưa, chém giết trên chiến trường, nhưng bộ hạ chết đi... tất cả đều cực kỳ sống động hiện ra trước mắt lão. Lão đột nhiên vùng bảo kiếm, sắc mặt dữ tợn, nhìn thẳng về phía đám lính trước mặt.

- Ông để một người ở phía sau màn đi ra đi. Đó là mẹ ruột ta, ta không giết bà!

Thái tử nói xong, Dạ Kiều cổ chút ngạc nhiên nhìn thoảng qua thái tử điện hạ, trong lòng nghĩ, chẳng phải vừa rồi nói giết toàn bộ sao? Thái tử điện hạ này đúng là lòng dạ đàn bà!

- Cho mẫu hậu người đi ra à? Để người làm nhục sao?

Giọng nói lạnh lẽo của lão quốc vương vừa cất lên thì cả trời đất cũng trở nên tĩnh mịch! Tuyệt đại đa số binh lính tay cầm cường nỏ đều vẻ mặt ngạc nhiên, không kìm nổi quay đầu lại nhìn về phía thái tử.

Chuyện gì đều có thể nhẫn, thủ đoạn độc ác tất nhiên là điều kiện thành công của kẻ bề trên, nhưng lời này của lão quốc vương là có ý tứ gì? Làm nhục mẫu hậu? Chẳng lẽ Thái tử điện hạ... có thể làm việc đó ghê tởm sao?

Nhất thời đám binh sĩ quay lại nhìn khiến Thái tử điện hạ găm lên giận dữ

:

- Nói hươu nói vượn! Bắn cho ta, bắn chết bọn họ! Không cho ai sống hết.

- Ta xem ai dám.

Một giọng nói già nua âm âm từ xa vang tới. Theo đó là một khi thể hùng mạnh che trời phủ đất, cùng mang theo lửa giận vô tận. Thanh âm đầu tiên nghe từ rất xa nhưng khi tới thanh âm cuối cùng thì bỗng người đã tới gần.

Đồng thời, bên cạnh thái tử điện hạ đột nhiên có hai bóng người bay lên, hình thành khí thể đối lập, lập tức triệt tiêu khí thể của hai người vừa tới.

Bóng ma tử vong đến trên đỉnh đầu đám lính mới nhờ vậy mà giảm nhẹ một ít, chẳng qua, khi thể của bốn gã Kiếm Tông vẫn khiến những người phía dưới không hề có chút động tĩnh khác thường nào.

Quốc vương bệ hạ nhìn hai bóng người trên không trung, ánh mắt lộ ra vẻ cảm động sâu sắc, miệng lầm bầm:

- Ta biết mà, hai người chắc chắn sẽ tới.

Nam Cung lão và Vinh lão nhìn thoáng qua quốc vương bệ hạ ở phía dưới. Vinh lão trầm giọng nói:

- Bệ hạ, chúng ta đã tới chậm. Yên tâm, chúng ta ở đây, không ai có thể xúc phạm tới ngài.

Hai Kiếm Tông bên phe Thái tử đều dùng vải đen che mặt. Một người thân hình gầy, một người cực kỳ to béo, lơ lửng giữa không trung khiến người ta có cảm giác cực kỳ quái dị. Rất ít người béo như vậy có thể tu luyện được tới cảnh giới đó! Có thể đứng thẳng giữa hư không. ít nhất cũng phải có thực lực từ Kiếm Tông trở lên.

Gã to béo nhìn lướt qua Vinh lão và Nam Cung lão, cất giọng có vẻ còn khá trẻ.

- Hai người các ngươi có được tu vi hôm nay cũng không phải dễ dàng, Xin khuyên các ngươi không nên dính vào vũng nước đục này thì tốt hơn.

Nam Cung lão cười lạnh một tiếng:

- Tránh khỏi vũng nước đục? Nhưng kẻ không dám lộ mặt giống như lũ trộm như các ngươi, có tư cách gì mà nói chuyện kiểu này.

- Ha ha ha ha!

Tên Kiếm Tông to béo cười to điên cuồng một lúc mới nói:

- Các ngươi đã không biết sống chết, vậy để ta tới lĩnh giáo thực lực của hai vị Kiếm Tông vẫn ẩn cư lâu năm trong hoàng cung đại nội!

Nói xong, khí thể trên người gã đột nhiên chột tắt, lập tức, trong tay gã xuất hiện một trường kiếm màu bạc. Trường kiếm ra khỏi vỏ, bùng lên một đám kim quang chói thẳng vào Nam Cung lão quát:

-Chịu chết đi!

Trong tay Nam Cung lão cùng xuất hiện một thanh trường kiếm. Trường kiếm vừa ra, một đạo kiếm khí thật dài lập tức bắn xuống phía dưới, chém chết mười mấy tên lính kém may mắn đứng đó.

Đội ngũ đang bao vây quốc vương bệ hạ lập tức xuất hiện rối loạn. Đối diện với kẻ mạnh cấp Kiếm Tông, cho dù là người thấy chết không sờn cũng sẽ không kim nổi nảy sinh cảm giác run rẩy từ đáy lòng.

Nam Cung lão nương theo đã kiếm, như mảnh hổ nhào vào giữa bầy dê, lao thẳng xuống đội ngũ binh lính như một mũi khoan.

Thái tử điện hạ điên cuồng rống giận:

- Bắn, đầu tiên bắn chết mục tiêu đã!

Tên Kiếm Tông to béo bị Nam Cung lão trêu chọc một hồi, trong mắt bắn ra lửa giận vô tận, phần nộ gầm lên:

- Dám đùa giỡn ta. muốn chết!

Nói xong, gã định đuổi theo Nam Cung lão.

Ở bên kia, Vinh lão cười lạnh nói:

- Chớ đi, ta đến chiến với ngươi!

Tên Kiếm Tông to béo cười ha ha vài tiếng:

- Cũng được, ngươi muốn tìm chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi! Nói xong, gã quay nói với tên Kiếm Tông đáng người gầy:

- Cùng tiến lên! Giết hắn rồi nói sau!

Tên Kiếm Tông đáng người gầy gạt đầu một cái. trường kiếm bùng lên kiếm khí màu đỏ lửa, hung hăng chém về phía Vinh lão.

Trên không trung, Vinh lão không ngờ lại không tránh mà hướng về phía quốc vương bệ hạ la lớn:

- Bệ hạ, Nam Cung lão và ta chưa bao giờ thực sự rời xa bệ hạ! Kiếp sau chúng ta gặp lại!

Theo thanh âm của Vinh lão, thân hình ông ta đột nhiên bành trướng lên. Thân hình gầy gò như một thân cây khô chợt phồng lên như khí cầu.

Hai gã Kiếm Tông vừa thấy lập tức sợ tới mức mắt hồn mất vía, nhát tề quát:

- Chạy mau! Hắn muốn tự nổ!

Ầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên giữa không trung lấy thân thể Vinh lão làm trung tâm. Hai gã Kiếm Tông đều toàn lực bộc phát sức mạnh toàn thân, tạo nên kết giới phòng hộ. Nhưng một kẻ mạnh cấp Kiếm Tông muốn tự nổ, cỡ thể nỡ tránh dễ dàng sao?

Hai gã Kiếm Tông hùng mạnh bị bắn đi như lá vàng bị gió cuốn, văng ra thật xa.

Ở phía dưới, đôi mắt già nua của quốc vương bệ hạ rốt cục rơi nước mắt, nghẹn ngào nói:

- Vinh lão, ngài sao phải khổ như vậy?

Bên kia, Nam Cung lão một kiếm dẹp yên hơn trăm người, nổi giận gầm lên: - Ai dám động thủ!

Thân mình lão nhanh như tia chớp đã tới gần quốc vương bệ hạ, vội vàng nói:

- Bệ hạ, Vinh lão không thể chết uống được. Giữ được núi xanh, lo gì không có củi đốt. Mau đi với ta, Đổi phương còn có kẻ mạnh khác

Quốc vương bệ hạ lắc đầu, đôi mắt đầm lệ, trầm giọng nói:

- Nam Cung giáo sư, ngài và Vinh lão đã trông thấy ta lớn lên, coi như biết tính tình của ta, ta sá không rời khỏi hoàng thành này! Nó liên quan tới tôn nghiêm cuối cùng cả một đời đế vương của ta! Xin ngài mang tam hoàng nhi của ta đi! Ta đã viết chiếu, tôn hoàng đế của Đế quốc Lam Nguyệt là Lý Vô Hiếu! Ngài mang tam hoàng nhi của ta và ngọc tỷ của ta, tới nương tựa Lăng Tiêu ở thành Penzias! Đi đi!

- Lăng Tiêu? Cái gì? Không được! Bệ hạ, giang sơn Lam Nguyệt sao có thể rời khỏi tay ngài?

Nam Cung lão cấp bách muốn kéo lay quốc vương.

Lão quốc vương lại quỳ phịch xuống trước mặt Nam Cung lão, nước mắt nói:

- Xin giáo sư thành toàn!

Thấy thái tử điện hạ đã điều chỉnh lại đội hình, trấn an binh lính, Nam Cung lão cũng biết sự tình không chậm trễ được, chỉ có thể oán hận lắc đầu, những giọt nước mắt già nua rơi xuống nói:

- Thôi!

Nói xong, lão vọt vào trong phòng, nắm lấy đứa bé nằm trong đồng tử lót, thu lấy phong thư và ngọc tỷ to bằng nắm tay vào trong nhẫn không gian. Sau đó, lão nhìn thoáng qua hoàng hậu đang lưu luyến không

muốn rời tay khỏi đứa bé, một tay ôm đứa trẻ, một tay kia cầm kiếm, một đạo kiếm khí lớn bắn thủng một lỗ lớn trên đỉnh đầu. Thân hình Nam Cung lão vọt thẳng lên, không hề dừng lại giữa không trung, cứ thế bay đi như điện xẹt.

Bên kia thái tử điện hạ vẫn đang bức mình căm tức, y tuyệt đối không ngờ hai Kiếm Tông vốn đã rời khỏi quốc vương bệ hạ lại trở về đúng vào thời khắc mấu chốt. Nhưng như vậy cũng không sao, bên mình có ba cao thủ Kiếm Tông, trong đó một kẻ đang chém giết nhưng hộ vệ Ma Kiếm Sư có thực lực mạnh mẽ của quốc vương bệ hạ, hai kẻ khác đang ở bên cạnh y.

Cho nên, cho dù Nam Cung lão và Vinh lão trở về cũng vô ích. Nhưng không ngờ tính cách Vinh lão lại quyết liệt như vậy, lại dùng phương thức tự nổ, khiến hai gã Kiếm Tông của mình bị thương ngoài dự đoán. Nếu Nam Cung lão không phải lo lắng cho quốc vương, chỉ sợ mấy người bên cạnh mình đây chẳng đủ để lão quét mấy kiếm.

Hiện tại thấy Nam Cung lão đi vào tầm cung của hoàng hậu, sau đó bay lên trời thoát đi, trong ngực dường như còn ôm một đứa trẻ, trong lòng y vô cùng căm hận. Cũng không biết Nam Cung lão sẽ ôm tam đệ của mình đi phương nào.

Sự việc cho tới bây giờ đã không thể挽 hồi. Y nhìn phụ thân đang lạnh lẽo đứng ở trước cửa tầm cung hoàng hậu như một con sư tử hung mãnh. Nhìn ánh mắt phụ thân, trong lòng y chợt có cảm giác sợ hãi.

Y điên cuồng gầm lên:

- Bắn! Bắn hắn! Bắn chết hắn! Hết thấy đều bắn chết cho ta!

Bên ngoài thành Penzias,

Lăng Tiêu nhìn Isa và Hoàng Phủ Nguyệt trong xe ngựa, ô hòa cười nói:

- Lần này đi để đô. nhất định phải cẩn thận một chút. Ta để Mạnh Ly đi theo sau. Yên tâm đi, sẽ có người bảo hộ cho các nàng!

Hoàng Phủ Nguyệt cười nhẹ:

- Được rồi, Lĩnh chủ đại nhân, ta sẽ chiếu cố tiểu Isa của ngài thật tốt.

Lúc này, ở phương xa bỗng nhiên nổi lên một trận bụi mù mịt, một con khoái mã như một điểm đen càng lúc càng lớn xuất hiện. Một người vốn cười trên lưng ngựa chợt bay lên trời. lao thẳng tới khiến mọi người đều sửng sốt.

266. Chương 262: Vận Mệnh Của Tam Hoàng Tử (1+2)

- Sao bây giờ nhiều kẻ mạnh thế nhỉ?

Nhìn võ giả đang lao tới nhanh như một tia chớp về phía thành Penzias, khóe miệng Lăng Tiêu hơi giật giật, hai mắt lóe lên nói.

Người đó đang bay rất nhanh trên không trung, sắp sửa xẹt qua đỉnh đầu bọn họ thì kinh ngạc à lên một tiếng, sau đó thân hình chợt dừng lại, hạ xuống mặt đất trước mặt Lăng Tiêu. Đó là một lão già vẻ mặt phong trần, lão đưa mắt đánh giá đoàn người Lăng Tiêu, bỗng nhiên trầm giọng hỏi:

- Đây chính là đội ngũ Lăng Tiêu hầu tước à?

Trong giọng nói già nua còn mang theo một cảm giác bi thương. Nghe lão nói, Ánh mắt mọi người liền tập trung lại hướng Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu tiến về phía trước một bước, tự nhủ lão già này có khí thế rất mạnh, nhưng mình không hề quen lão, hoàn toàn không nghĩ ra mình biết một kẻ mạnh Kiếm Tông từ khi nào.

- Chính là ta. Không biết ngài là... Lăng Tiêu hơi hơi gật đầu nói với lão già.

- A, người chính là Lăng Tiêu?

Lão già đại khái cũng không muốn đánh nhau, bản thân cứ bay bừa, không ngờ ở ngoài thành Penzias lại gặp được đoàn người Lăng Tiêu.

- Ta đến từ Đế đô, có chuyện quan trọng muốn nói với người. Người xem....

Thuở nhỏ, Nam Cung lão cũng từng là một nhân vật trẻ tuổi kiêu ngạo trong gia tộc thế gia ẩn thế của mình. Sau nhiều năm dốc lòng tu luyện, lão rời khỏi gia tộc, tới hoàng thất Đế quốc Lam Nguyệt, trở thành hoàng thất cung phụng. Có thể nói, tuy rằng đã sống rất lâu nhưng về phương diện đối nhân xử thế lại không hề tinh thông chút nào. Nếu không, lão đã không quang minh chính đại bay thẳng về hướng thành Penzias như vậy. Trong lòng lão đang sốt ruột nên căn bản là không hề nghĩ tới việc nếu hành động của mình hôm nay lan truyền ra ngoài sẽ mang tới áp lực gì cho Lăng gia.

Giờ phút này người đi đường không nhiều lắm, không ai nhìn thấy hành động kinh thế hãi tục của lão. Gặp được Lăng Tiêu đang tiến người ở ngoài thành như thế này, phải nói là Nam Cung lão thực sự may mắn, cũng chính là Lăng Tiêu may mắn. Dù sao, chẳng ai thích có thêm phiền toái cả.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Hoàng Phủ Nguyệt và Isa trong xe ngựa bên cạnh, và đoàn người bên mình, thần nhiên nói:

- Ngài có cái gì cứ việc nói thẳng ra. Ở đây đều là người ta tin tưởng

Ở trong xe ngựa, Hoàng Phủ Nguyệt cảm thấy trong lòng ảm áp. nhìn Lăng Tiêu với ánh mắt dịu dàng, thâm nhủ: Người này đúng là biết cách thu phục lòng người! Không tồi, không tồi.

Cũng bên trong xe ngựa, khuôn mặt trắng mịn của Isa thoáng ửng đỏ. Đến cuối cùng, nàng vẫn không thể lấy dũng khí nói với Lăng Tiêu về việc song tu. Tuy nhiên nàng cũng biết rõ, Lăng Tiêu ca ca không phải là không có chút tình ý gì với mình. Lần này mình tới Đế đô, ca ca tự ra tận ngoài thành tiễn, còn hẹn sẽ gặp lại ở Đế đô. Isa muốn chờ tới lúc gặp ở Đế đô, mình nhất định sẽ phải cố lấy hết dũng khí nói...

Nam Cung lão trầm ngâm một chút, tự nhủ đó là người bảo ta nói. Lão liền mau chóng kể lại những chuyện đã xảy ra ở Đế đô. Mặc dù Lăng Tiêu không có hảo cảm gì đối với quốc vương bệ hạ, cũng không hề có hứng thú đối với vương vị của đế quốc, nhưng nghe Nam Cung lão nói xong, Lăng Tiêu không kìm nổi sửng sốt.

Cả Hoàng Phủ Nguyệt và Isa ở trong xe ngựa cũng sửng sốt. Tin tức này quả thực khiến người ta phải chấn động. Với tư vị đẳng phong tạo cực của mình, sau khi rời khỏi đại nội hoàng cung, Nam Cung lão đi thẳng tấp một mạch, thậm chí còn không đi theo quan đạo, phong trần mệt mỏi chạy thẳng tới đây, thậm chí còn không hết tới ba ngày.

Nói cách khác, chuyện này phát sinh ở Đế đô đã ba ngày nhưng không hề có nửa điểm phong thanh truyền ra. Phải biết rằng, kể cả dùng chim ưng để truyền tin cũng chậm hơn một ít so với tốc độ của kẻ mạnh Kiếm Tông là Nam Cung lão này.

Không có tin tức truyền ra, chỉ có một cách giải thích: hoàng cung đại nội đã bị phong tỏa!

Nói cách khác, thái tử điện hạ đã phong tỏa toàn bộ những tin tức có thể truyền ra ngoài.

Lăng Tiêu kinh ngạc hồi lâu không nói nên lời, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng trẻ con khóc oe oe trong ngực Nam Cung lão, lúc này hắn mới bừng tỉnh hỏi:

- Đây, đây là tam hoàng tử?

Nam Cung lão gật gù đầu, nhìn đứa bé trong ngực mình, gương mặt lão lộ vẻ hiền lành, nói:

- Lần này tới đây cũng khiến đứa nhỏ này phải khổ. Ta không tìm thấy nhũ mẫu, chỉ có thể tìm một ít sữa dê cho nó. May mắn là tam hoàng tử không hoảng sợ.

Nói xong, gương mặt lão chợt hơi cứng đờ, xấu hổ cười:

- Thăng nhóc này, lại tè dầm rồi.

- Ai nha, đứa bé này thật dễ thương. cho chúng ta xem với.

Trong xe ngựa, Hoàng Phủ Nguyệt dịu dàng nói, hơn nữa, nàng thực ra rất thích trẻ con.

Trừ Lăng Tiêu, Nam Cung lão không hề tín nhiệm ai. Lúc đó bệ hạ đã nói, chỉ có thể giao tam hoàng tử cho Lăng Tiêu, vậy lão sẽ tuyệt đối chấp hành nguyện vọng của bệ hạ.

Nghĩ đến quốc vương bệ hạ hiện giờ rất có thể đã vạn tiền xuyên thân mà chết, trong lòng Nam Cung lão vô cùng đau đớn, nghĩ thầm: đợi xử lý xong chuyện ở đây, nhất định phải quay về Đế đô, tìm cho được thái tử điện hạ Lý Vô Trục, tự tay lấy tính mạng của hắn! Mặc kệ đế quốc hỗn loạn hay không, mặc kệ Lăng gia có được quyền cao chức trọng hay không, lão không cần quan tâm.

Lão chỉ có hai việc phải là: một là giao đứa bé cho Lăng Tiêu, hai là ... báo thù rửa hận cho quốc vương bệ hạ.

Cho nên, Nam Cung lão lắc lắc đầu, bên kia, Lăng Tiêu cũng đồng thời trầm giọng nói:

- Tiểu Nguyệt, nàng đừng nói gì cả.

Nói xong, không hề để ý tới vẻ hơi khó chịu của Hoàng Phủ Nguyệt. Lăng Tiêu nhìn Nam Cung lão đáng vẻ phong trần mệt mỏi nói:

- Theo những gì ngài nói, dĩ nhiên thái tử điện hạ đã giết cha thành công, như vậy hiện tại thái tử điện hạ cũng đã là quốc vương của Đế quốc Lam Nguyệt rồi phải không?

Nam Cung lão gật gật đầu, vẻ mặt vô cùng đau xót nói:

- Điều do ta cùng Vinh lão tới quá muộn.

Lăng Tiêu tự nhủ: Nếu chúng có ba gã cao thủ Kiếm Tông trở lên. cho dù các người có luôn bên cạnh quốc vương cũng vô ích.

- Ta không thể tiếp nhận đứa bé này. Lăng Tiêu suy nghĩ rồi nói.

Ở bên kia, Hoàng Phủ Nguyệt chỉ thấy đứa bé khóc thì thương cảm, bản năng mẫu tính muốn ôm lấy nó, chăm chút nó một chút mà thôi. Hiện giờ Lăng Tiêu cự tuyệt, nàng đảo mắt đã nghĩ tới vấn đề máu chót, thầm nghĩ: nếu là mình cũng không dám nhận lấy đứa bé này. Mặc dù có thể có vinh quang vô hạn, nhưng cũng là một phiên toái vô hạn.

- A?

Nam Cung lão ôm đứa bé đứng ngây ngẩn ở đó. Lão căn bản không ngờ Lăng Tiêu lại cự tuyệt tiếp nhận tam hoàng tử, bởi vì lúc trước lão chỉ nghĩ làm sao có thể giao tam hoàng tử cho Lăng Tiêu. căn bản không hề nghĩ tới việc người ta có nhận hay không. Nam Cung lão khụ khụ hai tiếng, khuôn mặt hơi ửng hồng có vẻ không khỏe, nói:

- Đây, đây là nguyện vọng cuối cùng của quốc vương!

- Đúng vậy, nhưng ta không có lý do gì giữ một hoàng tử có thân phận vô cùng tôn quý trong tay mình. Trong đế quốc còn rất nhiều người có huyết mạch hoàng thất, sao lại tới phiên ta nuôi nó chứ?

Lăng Tiêu đã nhìn ra, vẻ mặt đối nhân xử thế, lão nhân này chỉ sợ cũng không hơn gì mình. Đã từng nhiều năm ở Tu Chân Giới, Lăng Tiêu biết rõ. những người tu chân do thực lực mạnh mẽ đều rất kém về phương diện đối nhân xử thế, cho nên hắn cũng không muốn làm khó Nam Cung lão mà kiên nhẫn nói tiếp.

- Nếu ta giữ tam hoàng tử mà bị người khác biết, vậy họ sẽ nghĩ Lăng gia ta, nghĩ Lăng Tiêu ta thế nào? Theo như lời Nam Cung lão. hiện giờ ngài vàng đã bị thái tử điện hạ chiếm lấy, ngài lại giao tam hoàng tử cho ta, nói cho ta biết quốc vương bệ hạ có ý chỉ, lập tam hoàng tử làm quốc vương, ngài này không phải muốn ta tạo phản chứ?

- Đây, đây... đây là cần vương, là thanh trừ bọn xấu.

Cuối cùng, Nam Cung lão cũng cảm giác hơi thở dồn dập. Đúng vậy, người sáng suốt đều sẽ biết, cái chết của quốc vương bệ hạ và hoàng hậu là rất kỳ quái. Hai người thân thể khỏe mạnh, sao có thể tự nhiên chết đột ngột như vậy? Nhưng thái tử là ai? Là người có danh chính ngôn thuận kế thừa vương vị! Ý nói quốc vương và hoàng hậu tai nạn chết, vậy chính là tai nạn!

Chẳng lẽ còn có ai dám nhảy ra kêu oan cho quốc vương bệ hạ sao? Cho dù có loại người to gan lớn mặt đó, nhưng liệu có ích gì? Bên người Thái tử điện hạ đều có mấy Kiếm Tông thủ hộ, sau lưng có thể gia ẩn thế chống đỡ, đồng thời nội loạn trong hoàng thất cũng là chuyện của Lý gia, nếu người khác nhúng tay vào, Tây Vực Lý gia chẳng những sẽ không cảm kích, ngược lại còn có thể nhảy ra chỉ trích kẻ nhúng tay vào có mưu đồ gây rối, muốn chấm dứt giang sơn của họ Lý.

Loại phiền toái như vậy, Lăng Tiêu muốn trốn còn không kịp. Hắn biết rõ, đừng nhìn thái tử điện hạ hận nhà mình thấu xương, nhưng nếu mình không chủ động tìm phiền toái, thái tử sẽ tuyệt đối không ngu ngốc chủ động tới trêu chọc mình.

Nam Cung lão ngơ ngẩn đứng đó, trên mặt lộ ra thần sắc khó xử.

Đứa trẻ khóc oe oe không ngừng trong lòng lão, dường như biết được vận mệnh bi thảm của mình.

Về mặt Lăng Tiêu vẫn bình tĩnh. Hắn đã gặp nhiều chuyện sinh tử. đơn giản chính là chuyển thế luân hồi thôi. Dưới thiên đạo, mỗi người đều có cơ duyên của mình, không thể cưỡng cầu được.

Hoàng Phủ Nguyệt và Isa bị tiếng khóc trẻ con làm cho mềm lòng. ' Hoàng Phủ Nguyệt không kìm nổi nói:

- Nam Cung tiền bối, ta có một đề nghị, không biết ngài có muốn nghe.

Lúc này trong lòng Nam Cung lão đã rối bời nghe vậy liền tiện mồm nói:

- Xin mời tiểu thư nói.

Hoàng Phủ Nguyệt thản nhiên cười, nói:

- Nam Cung tiền bối muốn đứa bé này tương lai trở thành hoàng đế của đế quốc hay là muốn nó làm một người bình thường, sống an ổn cả đời.

Nam Cung lão không thông hiểu chuyện đối nhân xử thế, nhưng không có nghĩa là đầu ngu óc tối, nghe vậy lập tức tỉnh ngộ, nói:

- Quốc vương bệ hạ phó thác tam hoàng tử cho ta, hơn nữa còn có chỉ rằng nó sẽ là quốc vương tương lai của đế quốc...

- Nếu là như vậy, khuyên ngài hãy mang đứa nhỏ này đi... Hoàng Phủ Nguyệt nhẹ nhàng nói:

- Sau lưng ngài chẳng phải cùng có sư môn là thể gia ẩn thế sao? Ngài mang đứa nhỏ này về tu luyện vài ba chục năm, lại thêm lực lượng sau lưng ngài, có lẽ cũng có khả năng phục quốc. Còn nếu ở thành Penzias này, rõ ràng là ngài đã mang tới một phiền toái lớn cho chúng ta.

Nam Cung lão do dự hồi lâu. Với tuổi tác của lão, còn mang theo một đứa bé nằm trong tã lót, vậy có thể đi tới đâu? Gia tộc sau lưng mình đừng nói là kém xa Tây Vực Lý gia, chỉ sợ cũng không bằng nổi thể gia mà thái tử điện hạ dựa dẫm. Cho nên nếu lão mang mối lớn này về những người trong gia tộc khẳng định là sẽ không đồng ý.

Nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn huyết mạch của lão quốc vương bệ hạ bị chặt đứt như vậy. Nam Cung lão thở dài, nói:

- Hiện giờ, nhị điện hạ có thể đã trúng độc thủ rồi. Đã vậy, Lăng Tiêu hầu tước, nếu ngài có thể thu dưỡng đứa nhỏ này. tương lai của nó đương nhiên sẽ do ngài định đoạt. Ta giao nó cho ngài, cũng là giao tâm nguyện cuối cùng của quốc vương bệ hạ, hy vọng ngài có thể đáp ứng, lão hủ xin quỳ xuống trước mặt ngài.

Nam Cung lão liền quỳ gối trước mặt Lăng Tiêu. Hắn nhúu mày nhấc tay, một luồng sức mạnh ôn hòa phát ra.

Nam Cung lão kinh hãi phát hiện, chính mình không ngờ muốn quỳ cũng không quỳ nổi. Lăng Tiêu này rốt cục đã đạt tới trình độ nào rồi? Vì sao không hề cảm nhận được nửa điểm nội lực dao động trên người hắn?

- Nam Cung lão, ngài sao phải khổ như vậy? Lăng Tiêu ta rất thông cảm với những tao ngộ của ngài nhưng ngài quang minh chính đại đem đứa nhỏ đến tay ta, ngài nghĩ lại xem, đây là giúp ta hay hại ta?

Thở nhẹ một hơi, Lăng Tiêu nói tiếp:

- Mặc dù ta không sợ thái tử điện hạ, hơn nữa nói cho cùng, quốc vương bệ hạ chẳng qua là muốn lợi dụng con người ta. Quốc vương bệ hạ luôn không có ấn tượng tốt đối với ta, đến khi sắp chết... vẫn còn muốn chơi ta, nghĩ rằng ta sẽ tham luyện quyền thế, bồi dưỡng tam hoàng tử thành một quốc vương bù nhìn sao? Sau đó như vậy nhất định sẽ khiến cho Tây Vực Lý gia bất mãn, đến lúc đó, ta và Tây Vực Lý gia sẽ khai chiến với nhau chứ gì?

Lăng Tiêu nói xong, Nam Cung lão á khẩu không trả lời được. Đúng vậy, lão và Vinh lão đều cực kỳ hiểu rõ tính nết của quốc vương bệ hạ. Lão quốc vương chính là loại người cho dù chết cũng sẽ muốn tính kế người khác.

Nam Cung lão nghe vậy lắc đầu nói:

- Lão hủ tự tin là không có ai. Ta phần lớn đều trốn tránh mà đi. gần như không ai biết ta còn ôm một đứa nhỏ.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua, Nam Cung lão đang mặc một chiếc áo choàng, nếu muốn giấu đứa bé trong áo, căn bản là không thể nhìn thấy. Hơn nữa, thực lực của Nam Cung lão là rất mạnh, lão đã nói không có ai biết, vậy chắc không phải nói dối.

Nam Cung lão tiếp tục nói:

- Tới thành Penzias, lão hủ cảm xúc tuôn trào, nghĩ sắp được gặp hầu tước đại nhân, mới quên che đi. Ai chà...

Lăng Tiêu khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Trước hết cứ về phủ rồi nói sau! Ở đây là quan đạo, cũng nhiều người qua lại, Nam Cung lão đi đường cũng vất vả rồi, về nghỉ chút.

Nam Cung lão nghe vậy mừng rỡ, biết Lăng Tiêu rốt cục có lẽ đã đáp ứng thỉnh cầu của mình. Lão vốn nghĩ chuyện này không có gì khó nhưng sau khi nghe người ta phân tích chính lão cũng cảm thấy xấu hổ. Quả thật đối với một kẻ đang ở thế rất mạnh như Lăng Tiêu, thu lưu tam hoàng tử chẳng hề có ích lợi gì.

Người ta tuy rằng không như vậy nổi, nhưng sự thật chính là như thế. Hiện tại thái tử điện hạ căn bản sẽ không chủ động trêu chọc Lăng Tiêu, càng không đi trêu chọc Lăng gia. Song phương đều đã cẩn thận cân đối quan hệ nhưng nếu một hoàng tử mang theo ngọc tỷ truyền quốc và mật chỉ của quốc vương hiện ra trên lãnh địa của Lăng Tiêu, lại bị người phát hiện. cho dù thái tử điện hạ có sợ Lăng Tiêu cũng không thể giữ thái độ bình lặng với hắn được.

Dù sao, chẳng ai muốn tương lai mình sẽ gặp phải một đối thủ cực mạnh.

Bởi vì chuyện này xuất hiện, hành trình tới Đế đô của Isa và Hoàng Phủ Nguyệt cũng tạm thời bị hủy bỏ, Lăng Tiêu mới vừa trở lại quý phủ, Mạnh Ly liền hiện ra trước mắt hắn. Vào trong mật thất, Mạnh Ly xuất ra một bức mật thư từ Đế đô gửi tới, còn cả một bức mật thư từ quân doanh bên hồ Uy Tư, ngoài ra còn một bức chưa mở, có lẽ là thư của tướng quân Lăng Thiên Khiếu, phụ thân của Lăng Tiêu.

Ba ngày trước, Quốc vương bệ hạ và Hoàng hậu nương nương trong lúc ngủ mơ bị đại hỏa thiêu chết. Nghe nói, Quốc vương bệ hạ là có người ám hại, trong bữa tối có pha thuốc ngủ nên, Quốc vương bệ hạ ngủ không tỉnh được. Kẻ kẻ đơn đã bị tìm thấy nhưng vì sợ tội nên đã tự sát. Trên người y, người ta tìm thấy một bức thư của Nam Phương Vương. Trải qua giám định, thư này quả thật là chính tay Nam Phương Vương viết! Ai chà, sự thực khó bề phân biệt. Dù sao. ta cũng không tin vào cách giải thích này.

Mạnh Ly cười khổ nói:

- Thái tử điện hạ quả thực thủ đoạn kinh người! Nam Phương Vương cũng sợ tội tự sát.

- Đây quả thực là một trò lừa bịp ngớ ngẩn. Lăng Tiêu cười lạnh nói:

- Thái tử nghĩ người trong thiên hạ đều là ngu ngốc sao?

- Rất ngu ngốc, tuy nhiên y vẫn được lên ngôi hoàng đế như ý nguyện.

Mạnh Ly khẽ thở dài nói

- Thế nhân đều nói, Nam Phương Vương văn thao vũ lược, là một anh hùng, lại không nghĩ rằng người chiến thắng chân chính là thái tử điện hạ vẫn khiêm tốn ẩn nhẫn nhiều năm. Cho nên, thái độ làm người... tốt nhất là nên khiêm tốn một chút.

Lăng Tiêu gật gật đầu:

- Đúng vậy. Chẳng qua, lúc này chúng ta đang có một phiền toái rất lớn.

Sau khi biết chuyện, Mạnh Ly cũng không kìm nổi thở dài nói:

- Không ngờ lại có chuyện như vậy. Giờ thiếu gia tính toán xử lý như thế nào?

- Ta vốn không tính nhận lấy phiền toái này, nhưng hiện tại ta đã thay đổi chủ ý. Ha ha, có thể giữ lại cho thái tử điện hạ một phiền toái to lớn, khiến hắn cho dù ở trên ngai hoàng đế cũng suốt ngày bất an. Ngọc tỷ truyền quốc hơn 1450 năm của Đế quốc Lam Nguyệt hiện đang ở trong tay chúng ta, sớm muộn gì cũng tạo thành một kích trí mệnh cho thái tử điện hạ.

Mạnh Ly gật gật đầu:

- Vậy thân phận của tam hoàng tử tạm thời cứ coi như là nuôi một cô nhi. Dù sao hiện giờ chúng ta cũng đang nuôi dưỡng rất nhiều cô nhi.

Lăng Tiêu thần nhiên gật đầu.

Mạnh Ly cũng gật gật đầu, đã hiểu ý tứ của Lăng Tiêu.

Ở bên ngoài, Nam Cung lão lo lắng chờ đợi, rốt cục cũng nhận được câu trả lời đồng ý của Lăng Tiêu, đồng thời Lăng Tiêu đọc được di chiếu của quốc vương bệ hạ thì cũng hoàn toàn yên tâm. Trong di chiếu viết rất rõ: Thái tử bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa, giết cha giết mẹ. Nay truyền ngôi vị hoàng đế cho tam hoàng tử Lý Vô Hiếu.

Sau khi giải trừ tâm nguyện, Nam Cung lão bí mật rời khỏi phủ hầu tước ngay trong đêm đó. Lão chuẩn bị trở lại Đế đô, lựa chọn thời cơ ám sát thái tử điện hạ. À, hiện tại đã trở thành đương kim hoàng đế bệ hạ Lý Vô Trục!

Isa, Hoàng Phủ Nguyệt, Tống Minh Nguyệt, Diệp tử cùng với Lăng Tiêu, Phúc bá và những nòng cốt của Lăng gia ngồi họp với nhau, thương thảo chuyện có nên tới Đế đô kinh doanh hay không.

267. Chương 263: Vận Khí Cường Đại Của Diệp Tử (1+2)

Diệp tử nhú mày khẽ nói:

- Theo ta thấy, Nguyệt nhi và Isa không nên đi. Tình thế ở đế đô rất phức tạp, lộn xộn, có lẽ một ngày nào đó ngay cả Lăng tướng quân cũng sẽ bị biếm trở về. Lăng Tiêu, hiện giờ chẳng nên tới Đế đô làm gì, dời tất cả mọi người trong gia đình về đây là tốt nhất. Hừ, rời khỏi Đế đô, chẳng lẽ chúng ta không buôn bán được nữa sao? Vừa lúc thái tử và chúng ta không cần phải giữ mặt mũi với nhau nữa.

Hoàng Phủ Nguyệt lại cười khẽ lắc đầu, nói:

- Diệp tử, kỳ thật cô hơi đa tâm rồi. Chính vì chuyện thái tử điện hạ mà chúng ta lại càng nên tới Đế đô để buôn bán.

- Cô làm ta mơ hồ rồi đó. Cô nói thẳng ra xem nào?

Diệp tử không hiểu được ý của Hoàng Phủ Nguyệt bởi vì xuất thân của Diệp tử rất thấp, nên không hiểu được những mâu thuẫn, lục đục ở cao tầng.

Hoàng Phủ Nguyệt liếc đôi mắt xinh đẹp qua Lăng Tiêu, sau đó nói:

- Thái tử vừa mới lên ngôi, tuy rằng nhiều năm qua y vẫn khổ tâm kinh doanh nhưng vẫn có nhiều người không phục cách quản lý của y. Hơn nữa, cái chết của quốc vương bệ hạ và Hoàng hậu nương nương quá mức kỳ quái, căn bản là không thể gạt được ánh mắt của người ta, càng không thể bịt hết miệng thiên hạ được. Cuối cùng, chuyện quan trọng nhất của y chính là thần dân, lung lạc tâm tư của những đại quý tộc.

Bất kể là đế quốc lão Nguyên soái Thu Thần hay là Lăng tướng quân phụ thân của Lăng Tiêu, đều là những đối tượng mà y cần phải lôi kéo.

- Chẳng phải vốn không hợp sao? Cho dù lôi kéo, chẳng lẽ vẫn hữu dụng sao?

Diệp tử vẫn không hiểu.

- Đương nhiên lôi kéo là vô dụng, điều này thì ai cũng biết. Hoàng Phủ Nguyệt nhẹ nhàng vuốt mấy sợi tóc nhẹ rơi trên vành tai, lộ ra cái cổ cao trắng ngần, khẽ cười nói:

- Nhưng y phải làm như vậy để người trong thiên hạ thấy.

- A, ta hiểu. Hành động này của thái tử là để người khác thấy rằng y rất rộng lượng, trí tuệ đúng không?

Diệp tử bưng tỉnh ngộ, sau đó vo vo cái trán trơn bóng của mình nói:

- Thực sự là một chết, ngày nào cũng phải quanh co như vậy, bọn họ không thấy mệt sao?

Hoàng Phủ Nguyệt cười cười, không nói nữa, thăm nói: người ta tham luyện quyền lực còn hơn cả ngựa nhõ chuông, vượt xa tưởng tượng của cô, chỉ một chữ mệt như cô nói đã là cái gì?

Isa mím cười, gương mặt nhỏ xinh trắng mịn hơi đỏ lên, nhẹ nhàng nói:

- Ta đồng ý đề nghị của Nguyệt tỷ tỷ. Chúng ta cứ đi tới Đế đô, tin rằng thái tử điện hạ mơ còn không được. Đại biến lần này ở đế đô chắc chắn sẽ khiến nhiều người bỏ đi, chúng ta tới đó vừa lúc có thể khiến nó phồn vinh lên. Nếu được như vậy, thái tử điện hạ cảm kích chúng ta còn không kịp.

Từ đầu tới giờ vẫn không nói gì, Phúc bá gật gật đầu, nói:

- Đúng là như vậy. Thiếu gia, ta đột nhiên muốn tới đế đô một chuyến.

Lăng Tiêu hiểu, Thu Thần lão Nguyên soái cùng quốc vương bệ hạ tình cảm thâm hậu, chợt nghe quốc vương bệ hạ chết, rất có thể Thu Thần lão Nguyên soái sẽ nóng nảy lao tới hoàng cung để hỏi xem rốt cục là thế nào. Một khi thái tử tức giận, sẽ bất lợi cho Thu Thần lão Nguyên soái. Thu Thần lão Nguyên soái chắc chắn không phải đối thủ của mấy tên Kiếm Tông bên người y, cho nên Phúc bá có chút lo lắng.

Lăng Tiêu gật đầu nói:

- Cũng tốt, ta thấy, cho dù lão Nguyên soái lần này không nháo sự. Chỉ sợ cũng sẽ không tiếp tục ở lại vị trí đế quốc Nguyên soái. Thái tử có thể cho phép cha ta tiếp tục thủ hộ biên giới chứ không thể cho phép một người không theo y nắm giữ quân đội của đế quốc. Cho nên Phúc bá, nếu có thể, hãy mời lão Nguyên soái đến phía nam hưởng thanh phúc đi! Có lẽ, ông còn có thể đột phá được đến thực lực Kiếm Tông đó.

Trái tim Phúc bá đập loạn lên, hiểu được ý tứ trong lời Lăng Tiêu. Hiện giờ người ngoài không nắm được thực lực của mọi người dưới trướng Lăng Tiêu nhưng Phúc bá thì hiểu rất rõ. Cho dù không có những kẻ mạnh của băng hải bí tộc, thực lực dưới trướng Lăng Tiêu đã khá hùng mạnh rồi.

Đám tư binh mà Lăng Vô dẫn dắt có thực lực kém nhất cũng đã đạt tới tiêu chuẩn trên Đại Kiếm Sư bậc một, cao nhất đã có tu vi Cuồng Kiếm Sư!

Hơn nữa, cho tới bây giờ, Binh đoàn Tia Chớp đã có 5000 người, suốt ngày ẩn nấp tu luyện nơi rừng sâu núi thẳm. Một lực lượng khổng lồ như vậy một khi hiện ra trước mặt thế nhân sẽ là một đội quân thép, một cơn hồng thủy không gì có thể ngăn cản. Hơn nữa, lấy thực lực của Lăng Tiêu, Phúc bá thậm chí có thể đoán được không tới 100 năm, Lăng gia tất nhiên sẽ trở thành đại gia tộc quyền thế quật khởi.

Trì hoãn một ngày, nhưng một ngày này rất đáng giá, thu hoạch được rất nhiều tin tức hữu ích. Đồng thời Isa và Hoàng Phủ Nguyệt cũng nắm rõ được nên làm thế nào sau khi tới đế đô.

Việc kiến thiết thành Penzias mới chủ yếu rơi xuống vai Diệp tử.

Tổng Minh Nguyệt nhận được tin tức từ gia tộc, hải vực Tổng gia giao cho Tổng Minh Nguyệt toàn quyền xử lý mọi chuyện liên quan tới giao lưu thịnh hội giữa các thế gia ẩn thế. Hơn nữa, còn cho người đưa tới rất nhiều các loại tinh hạch ma thú, kiếm kỹ, công pháp, thậm chí còn một sổ sách vở rất quý hiếm để trao

đổi tại thịnh hội. Nếu lúc đó gặp phải bảo vật mình muốn mà lại không có vật trao đổi tương ứng thì khẳng định là không được.

Chẳng qua Tổng Minh Nguyệt và Lăng Tiêu đều cho rằng, nếu có gặp phải kẻ thù ở loại giao lưu thịnh hội này, đừng nói là bọn họ đi đem lễ, cho dù mang theo Thập tam gia và Thập tứ gia cũng chưa chắc có ích lợi gì. Xét thực lực hiện tại của Lăng Tiêu, toàn lực một kích, có thể chém chết một gã Kiếm Hoàng bậc thấp thì không thể nhưng bị thương nặng thì không thành vấn đề.

Có Tổng Minh Nguyệt theo bên người đã đủ khiến các thế gia môn phái khác phải kiêng nể. Theo như Tổng Minh Nguyệt nói, nếu không phải thâm cừu đại hận, bình thường sẽ rất ít trường hợp ra tay giết người. trừ phi nắm chắc có thể giết chế toàn bộ nhà đối phương! Nếu không, đối phương lưu lại một mối lửa, tương lai chính là tai ương.

Đã là người sinh trưởng trong thế gia ẩn thế, chẳng ai là không biết.

Đêm trước khi đi, sau khi Lăng Tiêu và Diệp tử linh hồn song tu. Diệp tử ánh mắt mê ly nhìn Lăng Tiêu, hơi xấu hổ nói:

- Ngày mai phải đi rồi sao? Lần này sẽ đi bao lâu?

Lăng Tiêu lướt ngón tay trên khuôn mặt nhẵn nhụi, nồn nà của Diệp tử, nói:

- Lần này khó nói trước được, nhưng nàng cứ yên tâm, đợi khi xử lý xong mọi việc, kiến tạo xong thành mới Penzias, ta sẽ mang các nàng đi du lịch thế giới, được không?

- Thật chứ!

Diệp tử ngạc nhiên vui mừng kêu lên:

- Người ta đi ít nơi lắm, van muốn đi đây đi đó mà chưa có dịp. Lăng Tiêu, huynh đừng nuốt lời nha.

Nói xong, nàng rúc vào trong lòng hắn, hai tay quấn lấy cổ như một cô bé làm nũng. bỗng nhiên nhẹ giọng nói

- Lăng Tiêu, hôm nay chúng ta đối phương pháp song tu, được không

Lăng Tiêu sững sốt, thấy dưới ánh đèn. gương mặt tuyệt sắc của Diệp tử hơi nhắm hàng mi thanh lại. Sau đó mày giãn ra, khuôn mặt trái xoan ửng đỏ. chiếc mũi dọc dừa thẳng xinh đẹp không sao tả xiết.

Ánh đèn chợt tắt, chỉ còn những ánh sao lấp lánh trên bầu trời cao.

Giữa đêm tối, một tiếng rên khẽ vang lên rồi tắt cả lại trở nên tĩnh lặng.

Thân thể Lăng Tiêu vô cùng hoàn mỹ, chỗ cần gầy thì gầy, chỗ nên béo thì béo, da thịt nhẵn mịn như tuyết lộ ra dưới ánh trăng bên cửa sổ.

Khi song tu với Tổng Minh Nguyệt, hoàn cảnh xung quanh phức tạp nguy hiểm, Lăng Tiêu lại đang bị trọng thương, sao có thể tỉnh thưởng thức cảm nhận lần đầu tiên với nữ nhân.

Nhưng lần này thì khác, dưới bóng đêm mờ ảo, Diệp tử dịu dàng như nước, một lòng vì Lăng Tiêu. Lúc này, tiểu nữ tặc ngày xưa, nữ chủ nhân của Linh chủ phủ hôm nay, đã giao toàn bộ thân mình và tâm tư cho Lăng Tiêu.

Cho nên thu hoạch của Lăng Tiêu từ trên người Diệp tử quả thật là rất lớn, nhưng vẫn không thể được như lần song tu với Tổng Minh Nguyệt.

Thiên địa linh khí xung quanh Linh chủ phủ điên cuồng tập trung về phòng Diệp tử, tiến vào tứ phủ của Lăng Tiêu, dọc theo kinh mạch của hắn, tiến vào cơ thể Diệp tử, điên cuồng mở rộng kinh mạch của nàng, cải tạo căn cốt cho nàng.

Điều này khiến cho Diệp tử vốn là một nữ nhân đã có căn cốt cố định lại thu được ích lợi vô cùng lớn.

Từng đạo thiên địa linh khí, không ngừng gột rửa kinh mạch của Diệp tử, chạy qua chạy lại giữa hai người. Diệp tử không hề cảm thấy chút đau đớn nào, miễn cưỡng tập tĩnh thần, vận hành song tu công pháp,

đồng thời. cảm giác toàn bộ các quan khiếu trong cơ thể mình dễ dàng bị giải khai. còn mở rộng kinh mạch của nàng để vận hành thiên địa linh khí, đại bộ phận đình lại trong đan điền của Diệp tử!

Lăng Tiêu lấy tinh thần lực cảm thụ được từng biến hóa trong cơ thể Diệp tử, ngạc vui mừng không ngừng. Diệp tử này quả nhiên là người có linh căn, không ngờ có thể vừa mới đột phá Luyện Khí kỳ đã tự hành trúc cơ!

Ngẫm lại, loại người không cần dùng Trúc Cơ đan đã có thể tự hành trúc cơ, cho dù là ở Tu Chấn Giới, cũng tuyệt đối là thiên tài ngàn năm khó gặp!

Phát hiện này khiến những ý niệm tình ái, yêu đương nam nữ trong đầu Lăng Tiêu giảm đi rất nhiều, một lòng dẫn đường cho thiên địa linh khí trong cơ thể Diệp tử, cẩn thận trúc cơ cho nàng.

Sau khi trúc cơ, thiên địa linh khí vẫn không ngừng dũng mãnh tiến vào, khiến ngay cả Lăng Tiêu cũng kinh ngạc khó tin.

Phải biết rằng, một người tu chân có thể tự hành trúc cơ đã là thu hoạch ích lợi vô cùng lớn, không ngờ sau khi trúc cơ vẫn không hề dừng lại. Thậm chí Lăng Tiêu còn hoài nghi, không hiểu có phải Diệp tử chiếm hết vận may của cả thế giới mới có được căn cốt này hay không!

Hay là nói, đây là một loại bồi thường từ hư vô? Diệp tử vốn cùng có thể giống như Tống Minh Nguyệt, sinh trưởng ở thế gia ẩn thế, sống cuộc sống vô tư lự, khoái hoạt lớn lên, sau đó khi còn nhỏ tuổi đã có thực lực mạnh mẽ.

Nàng từ sơ sinh đã phải xa cha mẹ, từ nhỏ đã bị người nuôi với dụng tâm mờ ám, để đấu tranh, thà rằng trở thành một kẻ bàn tay vàng, nói vậy cho dễ nghe chứ thực tế chính là một kẻ trộm... thực lực thấp, tính cách dã man... Nhưng có phải vì vậy mà nàng được bù lại linh tính rất cao, công bình bù lại cho nàng những nỗi khổ mà nàng phải chịu đựng?

Tâm tình Lăng Tiêu hơi kích động, thiên địa linh khí đều là vật có linh tính, dường như cùng cảm nhận được tâm tư của Lăng Tiêu, vô cùng dịu dàng vận chuyển trong kinh mạch của Diệp tử. Thiên địa linh khí trong cơ thể Diệp tử đột phá rất nhanh tới Dung Hợp kỳ!

Hiện giờ, không ngờ nàng đã đạt tới thực lực Ma Kiếm Sĩ bậc trung, mà tâm tình của Diệp tử sau mấy ngày linh hồn song tu cùng đã tiến nhập Tâm Động kỳ.

Đến cuối cùng, thiên địa linh khí ở xung quanh dường như bị hút không còn, thậm chí Lăng Tiêu còn không hề cảm nhận được thiên địa linh khí trong phạm vi 500 thước xung quanh. Lúc này, thiên địa linh khí trong cơ thể Diệp tử đã dần dần bình tĩnh trở lại, như mặt nước hồ thu sâu thẳm, vô cùng yên lặng.

Lăng Tiêu thậm chí không kìm nổi có chút hâm mộ. Nếu Diệp tử lộ ra ở Tu Chân Giới, chẳng phải sẽ khiến tất cả các môn phái điên cuồng mời chào sao? Như mình sau 50 tuổi đạt tới Kim Đan kỳ đã được xưng là thiên tài của Tu Chân Giới, còn Diệp tử này nếu không có vấn đề, có lẽ ở đại lục Thương Lan này không tới một năm, có thể vọt vào Kim Đan kỳ!

Có ý niệm này trong đầu, một chút tâm tư tình ái yêu đương còn sót lại trong đầu Lăng Tiêu cũng biến mất không còn. Sau khi tách ra khỏi Diệp tử, hắn lập tức truyền cho nàng tâm pháp tu luyện của nội môn Thục Sơn.

Lăng Tiêu tin tưởng, chỉ cần Diệp tử thật sự cố gắng tu luyện, chắc chắn không bao lâu sẽ cho mình sự ngạc nhiên vui mừng to lớn.

Tự tay tạo nên kẻ mạnh tuyệt thế, tâm tình khoái trá này không thể diễn tả bằng lời, hơn nữa, kẻ mạnh này lại chính là nữ nhân mà mình yêu thương.

Mà sau khi trải qua lần song tu này, thực lực của Lăng Tiêu cũng được nâng cao thêm. chân nguyên trong cơ thể lớn mạnh, mơ hồ có dấu hiệu đột phá Kim Đan sơ kỳ, cổ xu thế tiến vào Kim Đan trung kỳ.

Lăng Tiêu ngạc nhiên vui mừng không ngừng, nhìn Diệp tử đang thẹn thùng nằm trong lòng mình, không kìm nổi cúi xuống hôn nhẹ lên má Diệp tử. Còn Diệp tử bỗng nhiên bộc phát sự nhiệt tình to lớn. nhiệt liệt đáp trả Lăng Tiêu.

Hai bóng người dần hợp lại với nhau.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Tiêu dậy sớm, thấy Diệp tử vẫn đang say ngủ, trên gương mặt trắng mịn, khóe miệng nàng khẽ nhếch lên mỉm cười, chắc là đang mơ một giấc mơ ngọt ngào.

Lặng lẽ mặc quần áo, Lăng Tiêu nhẹ nhàng hôn lên mặt Diệp tử, sau đó đi ra khỏi cửa. Nghe thấy tiếng cửa nhẹ nhàng đóng lại, đôi mắt Diệp tử mở ra mỉm cười rạng rỡ.

“Lăng Tiêu yên tâm đi! Diệp tử ta tuyệt đối sẽ không kéo chàng tụt lại sau đâu. Hì hì... Minh Nguyệt tỷ tỷ, chờ ta vượt qua tỷ nhé!”

Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt cười hai con khoái mã, lao nhanh về hướng bờ đông hải. Trên thực tế, công tác tiếp đãi của giao lưu thịnh hội giữa các thế gia ẩn thế đã bắt đầu rồi! Hơn nữa, chỉ vài ngày sau, một con thuyền cuối cùng đi tới đảo sẽ rời đi nên hai người cũng hơi khẩn trương.

Tống Minh Nguyệt mặc áo ngắn, đầu đội khăn che mặt, thân mình nhấp nhô theo bước phi của tuần mã, thoạt nhìn tư thế rất hiên ngang oai hùng, rất có dáng vẻ của một anh thư.

Lăng Tiêu ăn mặc cùng đơn giản, chỉ có điều bên ngoài thêm một chiếc áo choàng đen, tung bay theo gió, hai mắt sáng như sao nhìn về phương xa.

Tống Minh Nguyệt nhìn Lăng Tiêu, đột nhiên hỏi:

- Đếm qua... huynh ở phòng Diệp tử muội muội hả?

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua mặt Tống Minh Nguyệt, nhìn thấy một tia không vui trong gương mặt nàng, lập tức nói:

- Đúng vậy, truyền cho nàng một thiên công pháp mà thôi.

- A, phu quân tốt của ta, đếm qua người ta tu luyện, không cảm nhận được chút điểm linh lực dao động nào trong phủ Linh chủ. chàng chỉ truyền cho cô ấy một thiên công pháp thôi sao?

Về mặt Tống Minh Nguyệt mang theo một tia bồn chồn. Phải biết rằng, lần đầu tiên nàng và Lăng Tiêu song tu cùng đã gần như hút sạch toàn bộ thiên địa linh khí trong động ngầm. Cho nên Tống Minh Nguyệt mới có thể miễn cảm với việc này như vậy. Lăng Tiêu khụ khụ hai tiếng, găng giọng nói:

- Tư chất của Diệp tử rất tốt.

- Quên đi, chàng là con quỷ hẹp hòi, người ta chẳng qua..., chẳng qua là muốn hỏi, Diệp tử có gì khác... so với ta không mà thôi. Chàng còn che che dấu, nam nhân mà chẳng có gan gì cả.

Tống Minh Nguyệt hừ một tiếng, quay mặt đi, hai đùi kẹp chặt vào bụng tuần mã. Tuần mã hí lên một tràng dài tăng tốc.

Lăng Tiêu ở phía sau không tìm nổi bất đắc dĩ cười, thầm nghĩ: cô nàng này quả thật là cái gì cũng dám nói. Chẳng lẽ giả nam trang thành quen, ngay cả tính tình cũng trở nên phóng khoáng như vậy sao?

Hai người một đường lao đi, không hề trì hoãn. Sau hai ngày, cả hai đã tới một toàn thành lớn bên bờ đông hải. Toàn thành này nên là Đông hải Long Thành, tuy rằng mức độ phồn hoa không bằng trọng trấn Tập Mai Long ở phương nam và thành Penzias nhưng cũng không kém là bao.

Hơn nữa, sắp sửa cửa hành giao lưu thịnh hội giữa các thế gia ẩn thế nên hiện tại Đông hải Long Thành náo nhiệt vô cùng!

Trên đường cái, đủ các loại người từ khắp các quốc gia đông đại lục đều tập trung lại đây.

Quan binh thủ thành căn bản là không dám đón những người đó, đại khái là đã nếm đòn mệc hoặc đã được cảnh cáo, nếu không theo tính cách của các quan binh thủ thành, nhiều người tụ tập lại như vậy chính là cơ hội tốt để bọn họ “thu hoạch”.

- Tốt rồi, chúng ta đến kịp lúc.

Trong khách sạn, Tống Minh Nguyệt ngâm toàn thân trong nước ấm, vươn hai cánh tay trắng như tuyết ra bên cạnh thùng gỗ, hai chân nhẹ nhàng đá vào Lăng Tiêu ở đối diện, sắc mặt hồng hào. Tuy rằng hai người đã thực tế vợ chồng nhưng cùng ngâm mình trong một thùng nước như bây giờ chính là lần đầu tiên.

Dù tính tình Tống Minh Nguyệt có phóng khoáng cùng không kìm nổi cổ chút thẹn thùng, chuyển sự chú ý sang đề tài khác.

- Ngày mai, chúng ta liền lên thuyền đi tới hải đảo đó sao?

Lăng Tiêu kê chân lên đùi Tống Minh Nguyệt, nghịch ngợm dưới nước nhưng miệng lại đứng đắn hỏi.

- A, ta mang theo tín vật của Hải vực Tống gia. Ngày mai chúng ta liền lên thuyền rời khỏi đây.. Hiện giờ ở đây rất loạn, không hề ít thế gia môn phái nhỏ bé, vụn vặt cùng đều muốn tìm kiếm cơ hội. Chúng ta rời khỏi đây được càng sớm càng tốt.

Lăng Tiêu chú ý thấy khi nói điều này, trong mắt Tống Minh Nguyệt thoáng hiện một tia khinh thường, lại đột nhiên nhớ tới một cô gái có tính cách hơi điệu ngoa nhưng tâm địa thiện lương, thăm nhủ: Giờ phút này nàng ở đâu? Có khỏe hay không?

268. Chương 264: Cá Tính Của Phong Linh (1)

Trong một thị trấn nhỏ ở biển giới tây nam của đế quốc Tử xuyên, trong trang phục kẻ mạo hiểm, Phong Linh ngồi một mình nước hần, vui đùa vào ăn uống.

Lúc này Phong Linh đã đột phá đến Ma Kiếm sĩ bậc hai, hơn nữa, có âm luật kiếm kỹ hùng mạnh của nàng phối hợp, tin rằng cho dù là một Ma Kiếm sư bậc một nếu lơ đãng, cũng sẽ thua thiệt với nàng.

Nhìn bề ngoài, Phong Linh trông rất bình thường, mày rậm mắt to, làn da hơi thô ráp. Khi còn ở Lĩnh chủ phủ, Phong Linh đã nhận được không ít thứ hữu dụng từ Lăng Tiêu. Trải qua một đoạn thời gian lịch lãm, Phong Linh đã phát hiện, nếu không che khuôn mặt xinh đẹp của nàng mà cứ để nguyên đi lại bên ngoài, chắc chắn sẽ bị rất nhiều người nhìn trộm.

Ý nghĩ thực lực quyết định hết thảy thuở xưa, giờ phút này đã hoàn toàn bị xóa khỏi đầu. Đặc biệt, Phong Linh đã từng tận mắt chứng kiến rất nhiều kinh nghiệm phong phú của kẻ mạo hiểm. Có kẻ mạo hiểm chỉ cấp bậc Kiếm sư nhưng ha độc, tính kẻ Đại Kiếm sư bậc cao, kết quả là tên Đại Kiếm sư bậc cao kia thậm chí còn không biết là ai giết mình, uất ức mà chết.

Thời gian trước đó, Phong Linh từng trở lại sư môn, ở một thị trấn nhỏ ở tây nam bộ của Đế quốc Lam Nguyệt.

Khác với tưởng tượng của rất nhiều người, thế gia ẩn thế cũng không phải là hoàn toàn thoát ly khỏi tầm mắt mọi người. Chỉ có điều, bọn họ làm việc khiếm tốn, kín đáo, không giao du gì với người thường. Trong mắt người thường, nhà của Phong Linh chẳng qua chỉ là một phú hộ địa phương mà thôi, cũng rất tầm thường, chẳng bao giờ giao tiếp với nhà khác.

Ở thị trấn nhỏ đó, nhà của Phong Linh cũng có chút thanh danh khá cao, cho nên cũng không hề có kẻ trộm đuôi mù linh tinh nào tới cửa tìm chết.

Khi về nhà, Phong Linh mới phát hiện, tất cả sư huynh đệ tỷ muội, bao gồm cả phụ mẫu của mình đều không ở nhà. Chỉ sau khi hỏi đầy tớ, nàng mới biết được vì sao lâu như vậy mà phụ thân lại không đi cứu mình.

Hóa ra, một sư huynh của Phong Linh phát hiện ra một di tích thượng cổ trên một bán đảo Tiểu quốc ở phía nam Đế quốc Tử xuyên, hơn nữa, di tích này vẫn chưa có ai phát hiện.

Là môn chủ Kỳ sơn môn, đương nhiên Phong Viễn rất coi trọng chuyện này, lập tức dẫn toàn bộ lực lượng môn phái đi tới đó. Một di tích thượng cổ chưa bị phát hiện đại biểu cho cái gì? Chẳng ai có thể hiểu rõ hơn được những thế gia ẩn thế. Hơn nữa, Kỳ sơn môn chỉ là một môn phái nhỏ, nếu chiếm được những bảo tàng quý báu, vậy thì chỉ cần sau vài năm cố gắng, thực lực rất có thể sẽ đạt tới thế gia, môn phái tam lưu.

Mục đích phái ra một bộ phận tinh nhuệ của môn phái đi bắt cóc Lăng Tiêu chẳng phải cũng là vì vậy sao.

Các thế gia môn phải tăng đày, có ai không muốn liều mạng vươn lên thành tam lưu? Một cách phân chia cấp bậc vô cũng đơn giản những lại đại biểu cho quyền lợi và lợi ích thực sự!

Nếu trở thành môn phái tam lưu, Kỳ sơn môn thậm chí có thể tiến hành đàm phán với một Tiểu quốc, trở thành lực lượng chống đỡ sau lưng Tiểu quốc đó. Đương nhiên, loại lực lượng chống đỡ này có thể sẽ phải tốn rất nhiều công sức, nhưng đạt được rất nhiều chỗ tốt.

Thế gia ẩn thế cần cái gì? Tinh hạch của ma thú, các loại thiên tài địa bảo, bọn họ đều rất cần! Hơn nữa khi đi, Phong còn hạ lệnh, chỉ cần người của môn phái trở về đều phải lập tức đi tới bán đảo Tiểu quốc, phải dốc lực lượng của môn phái để chiếm được chỗ di tích thượng cổ đó.

Chỉ có điều không ngờ rằng con gái mang theo nhiều người như vậy lại bị ném đòn đau, còn chết mấy môn nhân. Tất cả điều này là do sư huynh Ma Kiếm sư bậc năm của Phong Linh đuổi theo Phong Viễn và thuật lại.

Vị trung niên nho nhã đó trầm ngâm một hồi, không để ý tới sự phản đối của thê tử, không hề có ý định quay lại cứu con gái mình.

Phong Viễn nói rất rõ ràng: nếu Lăng Tiêu muốn giết Linh nhi, giờ chúng ta tìm lại có lẽ còn chẳng thấy được cả thi thể. Ngược lại, nếu Lăng Tiêu không muốn giết Phong Linh, chúng ta trở về lúc nào cũng thế.

Nếu con gái của ta chưa chết, đến lúc đó nói sau. Nhưng nếu con gái ta chết trong tay Lăng Tiêu, Kỳ sơn môn ta sẽ chiến đấu với hắn không chết không ngừng!

Kết quả... Cứ như vậy, Phong Viễn kiên quyết đi tiếp tới chỗ di tích thượng cổ. Khi Phong Linh biết được điều này, thời gian đã trôi qua gần nửa năm. Thấy mọi người vẫn không trở về, trong lòng Phong Linh cũng rất sốt ruột. Không phải cứ tìm được di tích thượng cổ là có thể tìm được bảo bối, nếu không, các thế gia ẩn thế đã sớm phát triển tới mức rất cao rồi, đâu phải chỉ như ngày hôm nay. Hơn nữa, trong rất nhiều di tích thượng cổ không có bảo vật mà ngược lại còn có những cơ quan trùng điệp, kịch độc khí độc cũng lắm, chỉ cần một chút không cẩn thận là toàn quan bị diệt ở đó cũng là rất hình thường.

Bởi vậy, tuy rằng trong lòng vẫn hơi trách phụ thân ác nghiệt vô tình, nhưng Phong Linh biết tính cách của phụ thân mình, một lòng vì sự phát triển của môn phái, nên hơi xem nhẹ người nhà cũng là điều hình thường.

Cho nên, Phong Linh quyết định đi ra ngoài tìm phụ thân. Trên đường đi tới tây nam bộ của Đế quốc Tử xuyên, nàng tình cờ gặp một đám kẻ mạo hiểm. Lúc đó họ đang chiến đấu với một đám người khác, đường như là vì tranh đoạt quyền sở

hữu một ma thú nào đó. Thực lực hai bên thoát nhìn là ngang nhau, đều có một Ma Kiếm sĩ. Nhưng dần dần, một bên có một cô gái thực lực quá yếu, kết quả là vì bảo hộ nàng mà rơi xuống hạ phong.

Phong Linh vốn không quan tâm chuyện này, kẻ mạo hiểm đánh nhau là chuyện thường tình, không nên dính mũi đến chuyện của họ. Phong Linh cũng không phải gã mờ mới xuất môn, không hiểu biết.

Tuy nhiên, trong lúc quan sát, Phong Linh nghe thấy trung niên Ma Kiếm sĩ la lớn với một người trẻ tuổi:

- Đường Minh, ngươi đi nhanh đi! Đi... thành PenZias ở đế quốc Lam Nguyệt, tìm Lăng Tiêu huynh đệ, hẳn chắc chắn sẽ giúp chúng ta báo thù!

- Không được, đại ca, ta không mặt mũi đi tìm hắn! Lúc trước nếu không phải Bởi vì ta, hắn cũng sẽ không rời khỏi đội ngũ!

Người thanh niên trẻ tuổi, diện mạo anh tuấn lớn tiếng nói.

Phong Linh nhận thấy, người trẻ tuổi này tuy rằng thoát nhìn là Đại Kiếm sư bậc trung, nhưng kiếm kỹ lại không tầm thường, mỗi lần xuất kiếm đều khiến đối phương phải rút về ứng phó, hơn nữa, kẻ đại chiến với hắn có vẻ thực lực mạnh hơn hắn không ít.

Phong Linh bắt đầu cảm thấy có chút hứng thú, bởi vì nàng không ngờ một đội mạo hiểm nhìn rất bình thường này lại biết Lăng Tiêu. Bởi vậy, khi đám mạo hiểm này gặp lúc nguy nan nhất, Phong Linh thì

triển am luật kiếm kỹ, giống như trên trời, bắn ra nhiều điểm hàn quang, đồng thời mang theo nhạc khúc du dương. Đám mạo hiểm của đối phương không ngờ không một ai may mắn thoát

khỏi, toàn bộ chết ở dưới kiếm của Phong Linh!

Thậm chí báo gồm cả Ma Kiếm sĩ cũng bậc với Phong Linh. sự kiện bất thành linh này khiến tất cả mọi người đều ngây người. Tuy nhiên sau khi tỉnh ngộ thì cả đám mạo hiểm đều cúi người cảm tạ. Nếu Phong Linh không hỗ trợ đúng lúc, sợ rằng bọn họ đã chết toàn bộ dưới kiếm đối phương.

Dù sao đối phương người động thể mạnh, Phong Linh tuy rằng thoát nhìn bề ngoài rất bình thường, nhưng trên thực tế, những kẻ mạo hiểm chân chính không có mấy tâm tư thương tiếc ngọc. Đối với họ, càng xinh đẹp thì càng là gánh nặng.

Trong đám mạo hiểm này, có một kẻ chỉ cảm tạ Phong Linh qua loa, sau đó liền quay sang nói cô gái có thực lực thấp trong đội ngũ vô cùng khó nghe, ý tứ mang nàng này theo là một gánh nặng, Lăng Tiêu trước kia cũng là một gánh nặng. Ai mà biết được quý tộc Linh chủ ở phương nam kia có phải là tiểu tử Lăng Tiêu lúc trước hay không? Hơn nữa, cho dù có tới tìm người ta, người ta có chịu giúp người hay không?

Phong Linh vừa nghe đã cảm thấy không vui, tự nhủ các người có biết vì sao cô nãi nãi (bà đây) giúp các người hay không?. Thật đúng là kẻ vô tri thì không biết sợ, dám nói Lăng Tiêu là gánh nặng sao? Phong Linh thực sự thấy thương hại cho kẻ này. Ngay cả Phong Linh chỉ là loại mạo hiểm gà mờ cũng biết nhân lực của những kẻ mạo hiểm nhất định phải rất mạnh!

Cũng may Phong Linh hiện tại đã không còn là đang gã mờ như hội mới đầu. sau khi trải qua những kinh nghiệm sinh tử, tuy rằng tính tình vẫn nóng vội, nhưng đã ẩn nhẫn hơn nước rất nhiều.

sau đó, Phong Linh biết kẻ này tên là Ngô Lương, thực lực Đại Kiếm sư bậc ba. sau đó theo thứ tự biết được mọi người trong mạo hiểm đoàn, đoàn trưởng trung niên tên là Vương Siêu, người tre tuổi anh tuấn tên là Đường Minh, gã cao to góc ghech, chất phác tên là Gaia, còn cô gái dịu dàng, yếu ớt không ngờ lại là một được sư, tên là An Nhã.

Sau đó Phong Linh nói mình cũng là một kẻ mạo hiểm mới xuất môn lịch lãm, muốn nâng cao kiến thức, đề nghị được gia nhập bọn họ, hơn nữa sẽ không cần bọn họ phân chia cho cái gì.

Ai lại đi cư tuyệt chuyện tốt như vậy, kể cả Ngô Lương hẹp hòi. Dù sao có thêm một thành viên cường đại trong đoàn, ai cũng biết điều này đại biểu cho cái gì.

Đó chính là đảm bảo sinh mạng!

Cứ như vậy, Phong Linh liền theo chân mạo hiểm đoàn này. Trừ tên Ngô Lương khó tính, chanh chua là đáng ghét, Phong Linh theo chân bọn họ cũng tính là vui vẻ.

Khi biết đám người này đi tới đâu tính tới đó, Phong Linh đề xuất đi tới hắc đảo quốc phía nam kia để xem, hơn nữa còn đưa ra đủ loại lý do. Bởi vì trên đảo quốc đó có một rừng rậm khổng lồ trên dưới một trăm dặm, tên là

Rừng rậm sương Mù, trong đó có một loại thực vật tên là quỷ đằng. Quỷ đằng quả có hương vị lát ngon, nữa có thể trị liệu rất nhiều loại tật bệnh. Ở phòng đấu giá của các quốc gia luôn có giá rất cao.

Hơn nữa, quỷ đằng khác với những loại được liêu quý báu khác, đều có ma thú cường đại canh giữ. Sở dĩ nó được xưng là quỷ đằng, chính là bởi vì loại thực vật này có thể di động, rất khó tìm. Nhưng nếu tìm được một cây, ở xung quanh khẳng định là có thể tìm thêm được không ít.

Cho nên, hàng năm đều có không ít người tới phía nam Đế quốc Tử xuyên; Bán

Đảo Tiểu quốc đó có tên là vương quốc sương Mù cũng chính là bắt nguồn từ Rừng Rậm sương Mù này.

Tất cả mọi người tỏ vẻ đồng ý, đi thử vận may cũng tốt, sau đó tính toán sau. Dần dần, Phong Linh thức được Lăng Tiêu mà họ nói chuyện cũng chính là Lăng Tiêu mà nàng biết, chẳng qua tướng mạo có thay đổi một chút mà thôi.

269. Chương 264: Cá Tính Của Phong Linh (2)

Phong Linh sờ lên mặt mình, trong lòng cũng sáng tỏ. Khi gặp bọn họ, Lăng Tiêu hiển nhiên cũng không sử dụng khuôn mặt thật. Hơn nữa, khi nghe cô gái xinh đẹp An Nhã, nữ nhân duy nhất trong đội ngũ này, nói chuyện với giọng điệu vô cùng tôn sùng Lăng Tiêu, không hiểu tại sao, Phong Linh mơ hồ lại có tâm tư cao hứng thay cho hắn.

Nàng không kìm nổi tự mắng mình: người là gì của hắn, chuyện của hắn với người có quan hệ gì đâu? Người đã rời đi rồi còn gì nữa! Nhưng sau đó, nàng lại không kìm nổi nghĩ: hắn thấy ta để thư lại, không biết sẽ nghĩ gì nhỉ? Có cảm thấy ta rất không biết xấu hổ không?

Phong Linh cúi đầu, tâm tư xoay chuyển rất nhanh. Ở nơi này, tin tức cũng không được nhanh nhạy cho nên Phong Linh cũng không biết, trong mấy tháng sau khi mình đi, Lăng Tiêu đã làm ra biết bao nhiêu chuyện.

Tiếng nói chuyện ở bàn bên cạnh bỗng nhiên lọt vào tai Phong Linh và cả đám người vương siêu, Đường Minh. Tất cả đều liếc nhìn nhau, giám tốc độ ăn, không nói năng, ngưng thần lắng nghe mấy người đó nói chuyện.

- Ôi, các người có nghe nói tới chuyện của Chiết gia ta, gia tộc hùng mạnh nhất Quốc gia chúng ta hay không?

Một kẻ mạo hiểm ra vẻ thần bí, hạ giọng nói, nhưng ánh mắt đặc ý lại đảo xung quanh, rõ ràng nói cho người khác, ta đang khoe khoang đấy!

- Đừng nói hươu nói vượn, họa là từ miệng mà ra.

Một lão già râu dài trừng mắt nhìn kẻ mạo hiểm này, căn Thần nhìn thoáng qua đám người vương siêu, sau đó liền nói:

- Người nói thật chứ?

- Đoàn trưởng đại nhân, sao ta có thể nói bậy bạ với ngài được?

Người nọ có chút đặc ý nói:

- Anh họ của bạn em vợ ta là người của Đoàn lính đánh thuê Thần Phong Chiết gia, mấy hôm nước bỗng nhiên quay về nói ra một tin khiến người ta sợ choáng váng. Hắn nói đã trông thấy cao thủ cấp bậc Kiếm Hoàng đối chiến, còn nói kẻ mạnh Kiếm Tông của Đoàn lính đánh thuê Thần Phong bị một thiếu niên giết chết! Thiếu niên đó từ đâu tới? Hình như là một quý tộc của nước láng giềng

chúng ta. Quý quái thật, một thiếu niên thì có bản sự gì, không ngờ có thể giết một gã Kiếm Tông?

- Thật hay giả? Hay là tiểu tử người lại nói hươu nói vượn đó? Người nói là một lão già còn được, một thiếu niên... mà có thể thể giết Kiếm Tông? Đừng ba hoa nữa!

Mấy người bên cạnh ồn ào cười nói.

- Hừ, ta biết là các người sẽ không tin mà.

Người trẻ tuổi đó cười ngạo nghễ:

- Tuy nhiên lần này đúng là ta không nói sai. Các người cứ xem đi, không báo lâu nữa, Chiết gia sẽ dốc toàn lực đi tấn công lãnh địa của Tiểu tử đó. sau trận chiến đó, Đoàn lính đánh thuê Thần Phong gần như đã bị phế! Chẳng lẽ các người không nghe nói, đầu năm trước, trong đêm lễ cuồng hoan ở Đế quốc Lam Nguyệt, hơn năm nghìn lính đánh thuê tấn công thánh PenZias đều bị giết sạch. Những người đó chính là Thần Phong binh đoàn!

- A, lại có việc này cơ a!

Lúc này, những người đó đều lộ vẻ khiếp sợ, năm nghìn lính đánh thuê Thần Phong binh đoàn, vậy mà không ngờ bị người ta tàn sát không còn? vậy bốn sự của đối phương là thế nào? Khó trách nói có thể giết chết Kiếm Tông!

- Hừ, anh họ của bạn em vợ ta cũng là một đầu mục, hần nói Chiết gia cũng không để chơi đâu. sau lưng họ có thể gia ản thế rất lớn chống đỡ. Thù này người ta nhất định phải báo. Tuy nhiên đối phương không ngờ có cả kẻ mạnh cấp bậc Kiếm Hoàng. Chỉ nghĩ thôi đã thấy đáng sợ, Kiếm Hoàng, con mẹ nó, cho đến giờ lão từ mới chỉ là một Cuồng Kiếm sư mà thôi!

Khi nói mình là Cuồng Kiếm sư, trên mặt người trẻ tuổi đó rõ ràng mang theo vẻ tự hào, đầu phải “mà thôi” như hần nói, rõ ràng là ý khoe khoang.

Phong Linh hơi bĩu môi, tâm tư bay tới tận toàn thành ở phía nam Đế quốc Lam Nguyệt, tự nói: thực lực của hần lại nâng cao rồi a? Ôi, thật sự là một kẻ khiến người ta không thể nào nhìn thấu. Tuy nhiên không biết Tiểu tử nước mặt này nói thật hay giả, có người muốn đi tấn công hần, hần có biết hay không? Liệu có nên cảnh báo cho hần không?

Trở lại nhà trọ, ngay khi Phong Linh còn đang do dự, Đường Minh đã đứng dậy, ánh mắt kiên định nhìn Vương Siêu, nói:

- Đại ca, tuy rằng Lăng Tiêu huynh đệ có thể cũng không cần chúng ta hỗ trợ. Nhưng ta cảm thấy, ta cần phải đi gặp hần, nhắc nhở cho hần tin tức này! Bất kể tin này có hữu dụng với hần hay không, ta vẫn nợ hần một đại ân!

Đường Minh vừa nói ra những lời này, ấn tượng của Phong Linh đối với hần lại

tốt thêm, tự nhủ: không biết người này nước kia đã nhận được ưu đãi gì từ hần mà không ngờ một mực bảo vệ hần như vậy. Kẻ đó quả thật thu hết tâm tư nam nhân lẫn nữ nhân! Phong Linh hơi ai oán nghĩ. Nàng không biết rằng, lúc này Lăng Tiêu đã ở Đông Hải Long Thành xa mấy ngàn dặm rồi.

Vương Siêu gật gật đầu, nói:

- Nói vậy, ta mới là người nợ ân tình của Lăng Tiêu huynh đệ nhiều nhất, cho nên ta đồng ý. Hơn nữa, ta sẽ cũng đi với cậu.

Nói xong, hần cúi người thi lễ với Phong Linh:

- Phong Linh cô nương, rất rất xin lỗi, chúng ta không thể cũng cô đi tới rừng rậm sương Mù được.

An Nha ở một bên cười nói:

- Ta không có ý kiến. Hần còn nói sẽ dạy ta y thuật nữa cơ.

- Lăng Tiêu huynh đệ là người tốt!

Gaia gãi đầu, về mặt hàm hậu nói.

Chỉ có Ngô Lương vẫn giữ khuôn mặt âm trầm. Khi nghe tới hai chữ Lăng Tiêu, y liền cảm giác đau đầu, bất kể thế nào cũng không muốn đối mặt với hần. Cho nên đứng đây, nói:

- Lăng Tiêu Lăng Tiêu, lâu như vậy thì người ta đã quên các ngươi là ai rồi. Các ngươi còn cố tình thấy người sang bắt quàng làm họ! Lão tử không thể hầu tiếp. Chúng ta chia tay tại đây được rồi. Ta vẫn cùng Phong Linh cô nương đi tới Rừng rậm sương Mù!

Phong Linh có chút kỳ quái nhìn thoáng qua Ngô Lương sau đó lạnh lùng nói:

- Thật có lỗi. Ta không có hứng thú. Ta muốn đi thành PenZias.

Nói xong, nàng hừ mũi một tiếng. Thấy sắc mặt Ngô Lương trở nên xanh mét, nàng rốt cục không nhịn được, lại nói tiếp:

- Còn nữa, ta hy vọng ngươi có thể hiểu được, ta ra tay cứu các ngươi hoàn toàn là bởi vì các ngươi nhắc tới hai chữ Lăng Tiêu kia. Nếu không, chuyện sống chết của các ngươi có quan hệ gì tới ta? Cho nên, Ngô Lương, chính lòng dạ hẹp hòi của ngươi đã khiến hần phải rời đi lúc trước. .. Đừng nói ngươi hôm nay nói ra những lời này, cho dù ngươi muốn đi thành PenZias, ta cũng sẽ không mang theo ngươi!

Phong Linh nói những lời này như chém đinh chặt sắt, khiến toàn bộ mọi người đều kinh ngạc ngây người. Sự nghi hoặc vẫn lấp đầy trong tâm họ giờ mới được gỡ bỏ: chẳng trách người ta chịu ra tay cứu giúp, hóa ra Phong Linh cảm tình bọn họ chính là vì biết đến Lăng Tiêu kia.

- Hơn nữa, hừ...

Phong Linh nhìn vẻ mặt vô cùng khó coi của Ngô Lương, tiếp tục cười lạnh nói: - với thực lực yếu ớt như người, đi tới thành PenZias, chỉ sợ ngay cả đám quan canh cửa còn mạnh hơn người nhiều! Cứ nghĩ mình giỏi giang lắm, thật không biết xấu hổ!

Phong Linh nói xong, trong lòng thống khoái vô cùng, nàng có thể kìm không nói những lời này, nhưng bởi vì kìm nén lâu ngày, rốt cục mới nói ra. Còn gã Ngô Lương này cảm thấy thế nào, Phong Linh không cần quan tâm.

Ngô Lương mặt đỏ bừng bừng, sau một lúc lâu mới nói:

- Tốt! Tốt lắm! Tốt lắm! vậy xin cáo từ!

Nhìn bóng dáng Ngô Lương, Vương Siêu có chút lo lắng nói:

- Phong Linh tiểu thư, cô không nên kích thích người như thế, ai cha. Cô biết rõ hấn lòng da hẹp hòi, người như thế, chẳng có thể đảm bảo sẽ không gây ra chuyện gì!

Phong Linh gật gật đầu nói:

- Ta biết. Nhưng ta không kìm nổi, các người không hiểu đâu!

Ở bên cạnh, với tâm tư nhạy cảm của nữ nhân, An Nhã cảm nhận được trong lời nói của Phong Linh, biết nàng không chỉ là biết Lăng Tiêu. Lại nghĩ tới gương mặt lúc hình thương của Phong Linh, trong lúc nhất thời, trong lòng An Nhã không kìm nổi miên man suy nghĩ.

Nếu lúc trước mình chủ động một chút, hiện giờ có lẽ mọi chuyện đã khác nhỉ? Còn Vương Siêu có chút bất đắc ** cười khổ, Ngô Lương là người thế nào? Tin rằng không ai có thể hiểu rõ hơn Vương Siêu. Bởi vì Lăng Tiêu chữa trị cho mình mà Ngô Lương không thể lên làm đoàn trưởng. Điều này thực ra người ngoài không hiểu rõ, chỉ có Vương Siêu đã qua hiểu tính cách của Ngô Lương là biết mà thôi.

Cho nên, Vương Siêu cười khổ nói:

- Thôi, chúng ta nên tới thông tri cho Lăng Tiêu huynh đệ càng sớm càng tốt

Nhìn bóng mọi người rời đi, Ngô Lương mới từ một góc tối đi ra, sắc mặt âm trầm, nghiêng răng nghiêng lợi cười lạnh nói:

- Khinh thường ta? Hừ, tiện nữ... ta sẽ cho người biết, nhiều khi thực lực không đại biểu được cho hết thay đâu! Còn cả các người nữa, các người bất nhân, liền chớ có trách ta bất nghĩa!

Y quay người, thuê một chiếc xe ngựa, ném cho phu xe một kim tệ, thản nhiên nói:

- Thất sắc thành.

Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt hai người tiến vào Đông hải Long Thành. Cả hai quả là một đi Kim Đồng Ngọc Nữ. Nam anh tuấn tự nhiên như cây ngọc trước gió, nữ đáng người yếu điệu, một đôi mắt tròn to, bộ ngực cao ngất, chiếc eo thon, cặp mông đầy đặn, tất cả tạo thành những đường cong tuyệt mỹ, như thể tiên giáng thế.

Mặc dù có một chiếc khăn mỏng mỏng che mặt nhưng vẫn lộ ra chiếc cổ cao trắng trẻo, nhẵn mịn, cánh tay thon dài nõn nà, hiện mọi người xung quanh đều không kìm nổi liếc nhìn.

Quả là một nữ nhân xinh đẹp.!

Đông hải Long Thành có đường phố rộng rãi, thẳng tắp, đứng đầu phố không thể nhìn hết cuối phố. Trên đường ngựa xe như nước, đông người không thôi, hiện ra vẻ phồn hoa của một tòa thành thị ven biển.

Hai bên đường phố là tửu lâu và các loại cửa hàng của hiệu, tiếng rao hàng vang lên không ngớt.

Tổng Minh Nguyệt nép người vào thân Lăng Tiêu, hai người dắt ngựa đi tới cửa một tửu lâu. Ở đó đã có tiểu nhị đứng chờ sẵn, phụng phó tiểu đồng dắt ngựa của hai người đi, sau đó khom người tiếp đón. Khi thấy Tổng Minh Nguyệt, hắn cũng phải chấn động mắt một lát.

- Hai vị khách quan, xin mời vào bên trong!

Tiểu nhị mới mọc rất nhiệt tình.

- Hai vị là ở trọ hay ăn cơm hay là cả hai?

Lăng Tiêu gật gật đầu, tiểu nhị lại nói:

- Bản **** còn một gian phòng hảo hạng, không có vấn đề gì chứ?”

Dưới tấm khăn, khuôn mặt Tổng Minh Nguyệt đỏ ửng, trừng mắt nhìn tiểu nhị.

Lăng Tiêu lại thản nhiên gật đầu nói:

- Được.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một giọng nói:

- Tiểu nhị, phòng đó để cho chúng ta. Hắn trả bao nhiêu, chúng ta tra gấp đôi.

Tiếp theo, liền nghe thấy giọng nói oán giận của người đó:

- Quả thật là con mẹ nó tà môn, thành thị lớn như vậy không ngờ hết cả nhà trọ. Thật không biết đám không được phân loại này đến đây xem nào nhiệt làm gì cơ chứ!

270. Chương 265: Đại Thiếu Gia Tàn Gia

Y nói những lời này với giọng điệu rất bức tức, như thế chỉ nói cho hai người Tổng Minh Nguyệt và Lăng Tiêu nghe.

Lần giao lưu thịnh hội này, gần như tất cả các thế gia, môn phái đều phái rất nhiều đại biểu tới, tỏ vẻ coi trọng, động thời cũng để người trong gia tộc có thể tăng trưởng kiến thức nhất định.

Nhiều năm nước tới nay, hải vực Tổng gia vẫn không lui tới với các thế gia ẩn thế khác. Trong mắt những người khác hải vực Tổng gia vẫn là một danh từ thần bí. Hơn nữa, gia chủ của Tổng gia, ông nội Tổng Y của Tổng Minh Nguyệt cũng không qua để ý tới giao lưu thịnh hội này.

Ông chỉ muốn một điều duy nhất, chính là khi nào thì con mình có thể khôi phục được thực lực! so với việc gia tộc có thêm một cao thủ Kiếm Hoàng, tất cả các chuyện khác đều không còn quan trọng nữa.

Cho nên, lại nói tiếp, ông cho Tổng Minh Nguyệt đại diện toàn quyền, trên thực tế cũng là cho Tổng Minh Nguyệt một cơ hội, ý tứ là: cháu đi mở mang kiến thức là chính, thích cái gì thì cứ đổi trở về.

Cho nên ông mới cấp cho Tổng Minh Nguyệt rất nhiều vật tư.

Mà trong lòng Lăng Tiêu cũng không quá coi trọng loại giao lưu thịnh hội này. Hiện tại, thủ hạ của mình cũng không có nhiều cao thủ, lại đều có các công việc cần làm, Lăng Tiêu cũng không cho rằng mang theo một ít Ma Kiếm sư có thể mang lại tác dụng gì. Bằng hải bí tộc không có vấn đề gì, nhưng Lăng Tiêu lại không muốn lực lượng bí mật này của mình bại lộ sớm trước mặt các thế gia ẩn thế.

Tuy rằng lực lượng khổng lồ này không thể gạt được ánh mắt của những kẻ có ú tìm hiểu, nhưng Lăng Tiêu chính là muốn hiểu qua này. Hắn muốn mọi người cảm nhận rằng thành PenZias chính là một cấm địa.

Chỉ có như vậy, tương lai khi thành mới được xây xong, đưa bản hiệu Thực sơn ra ngoài, mới bớt đi được những kẻ nhóm ngó.

Tổng Minh Nguyệt và Lăng Tiêu đến biến sắc mặt, sau đó quay đầu lại nhìn người vừa nói.

Người này ăn mặc thoát nhìn rất bình thường những hai người đều không kìm nổi biến sắc. Nội lực dao động trên người này truyền tới không ngờ lại phi thường hùng mạnh, khí thế ập thẳng vào mặt.

Thoạt nhìn, người này còn trẻ, không tới 30 tuổi, không ngờ đã có tu vi Ma Kiếm sư.

Người nọ thấy về mặt Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt, không kìm nổi đắc ý trong lòng nói:

- Bằng hữu, thức thời một chút. hãy nhường phòng này cho chúng ta! Chúng ta chỉ còn thiếu một phòng thôi.

Sau lưng người này còn năm, sau người nữa, không ngờ hình thành thế bao vây. Lăng Tiêu tức giận trong lòng, nói chỉ là tìm một căn phòng trọ không ngờ còn bày ra dáng vẻ muốn vây công. Thoạt nhìn, mấy người này đều có tu vi Ma Kiếm sư.

Nói thật, tu vi này như bọn họ mà đặt ở thế tục giới thì cũng không phải là yếu. Bởi vì cho dù tướng quân Lăng Thiên Khiếu, phụ thân Lăng Tiêu, trải qua vô số lần dừng linh được của Lăng Tiêu, đến bây giờ mới chỉ đột phá Ma Kiếm sĩ, đạt tới tu vi Ma Kiếm sư bậc một mà thôi!

Mà những người này không ngờ đều có tu vi thấp nhất là Ma Kiếm sư bậc trung, khiến người ta không kìm nổi giật mình.

Chẳng qua trong mắt những thế gia ẩn thế lớn một chút, tu vi như vậy cũng chẳng là gì. Tống Minh Nguyệt thậm chí còn hơi buồn cười, đây là người của thế gia nào mà sao lại ngu ngốc như vậy?

Chẳng lẽ bọn họ cho rằng những người trẻ hơn mình, lại không cảm ứng được nội lực dao động trên người, vậy nhất định là không bằng mình?

- Còn thất thần làm gì? Giao can phòng hảo hạng đó cho chúng ta đi!

Người trẻ tuổi mặc trang phục màu lam thấy tiểu nhị khó xử liền hừ mũi một tiếng, quát:

- Chẳng lẽ người không nghe thấy sao?

Lúc này từ phía sau bọn họ bỗng truyền đến một giọng nói:

- Minh Nguyệt muội muội, là muội sao? Minh Nguyệt muội muội! Ta là Tần Phong đây.

Một thanh niên anh tuấn mặc trường bào trắng tinh, tay cầm một cái quạt xếp, tóc tai chải chuốt vô cùng chỉnh tề, xõa xuống hai vai, làn da trắng nõn, hai hàng lông mày kiếm kéo dài tới tận thái dương, một đôi mắt hổ lấp lóe như ánh sao, chiếc mũi cao, khuôn mặt hơi dài, nhìn tuấn mỹ như được điêu khắc, từ phía sau đi ra.

Bất cứ ai nhìn thấy đều đầu không kìm nổi tán thưởng: “Qua là một công tử hào hoa trong thời đại trọc thế này!”

Người này nhìn chằm chằm vào Tống Minh Nguyệt, giọng nói hơi run rẩy:

- Ta là Tần Phong. Chẳng lẽ muội không nhớ sao? Chúng ta...

Tống Minh Nguyệt không chờ gã nói xong, liền nhíu hàng mi thanh tú nói:

- Rất xin lỗi công tử, người nhận sai người rồi! Ta không biết người!

Giọng nói của nàng trong trẻo dễ nghe nhưng lại vô cùng lạnh lùng.

Lăng Tiêu cũng hiểu được hơn nửa phần, tựa như thật là tình cờ, không ngờ lại gặp người của Tần gia ở đây. Hơn nữa, tinh thần lực khổng lồ của Lăng Tiêu cảm ứng, phát hiện thực lực của người trẻ tuổi này không ngờ không hề kém Tống Minh Nguyệt. Trong lòng hắn không kìm nổi thâm giật mình, khó trách Tống Minh Nguyệt nói Tần gia còn mạnh gấp đôi gia tộc của nàng, quả nhiên thực lực bất phàm.

Chính mình song tu với Tống Minh Nguyệt, khiến Tống Minh Nguyệt có thể hấp thu thiên địa linh khí, nâng cao thực lực, như vậy tốc độ tu luyện nhanh hơn rất nhiều so với bình thường, vậy mà nàng vẫn chỉ xấp xỉ người trẻ tuổi này. xem ra ở thế giới này, người luyện võ cũng không phải là không biết gì về luyện đan thuật.

Thoạt nhìn thế gia ẩn thế này có lẽ cũng tu luyện thứ gì đó. Chẳng qua, “đạo” mà bọn họ tu luyện khác với “đạo” của mình mà thôi!

Thực sơn mặc dù nói là lấy kiếm nhập đạo, nhưng dù sao được vô số thế hệ người tu chân tích lũy, tổng kết ra các phương pháp, hết thấy đều nghiêm khắc chiếu theo con đường đó mà thăng cấp lên.

Còn người luyện võ trên đại lục Thương Lan này quả thật đúng như Lăng Tiêu đã nghĩ lúc trước, bọn họ chính là đi theo con đường “dùng võ nhập đạo”! Chẳng qua, trong các thế gia bọn họ, không ai có thể hoàn thiện con đường này, không hình thành công pháp nhất định mà hoàn toàn dựa vào cơ duyên, vận may của mọi người.

Hơn nữa, một khi lên đến canh giới Kiếm Thánh, sẽ bị Thánh vực tự động hút vào? A, từ từ, tự động hút vào? Trong đầu Lăng Tiêu bỗng nhiên có một ý tưởng kinh người. Hay là năm đó vị Thánh vực Đại Đế thời thượng cổ cố ý làm như vậy? Để cho người trên thế giới này không thể dễ dàng nắm lấy công pháp lấy võ nhập đạo?

Lăng Tiêu càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này rất có thể, dùng võ nhập đạo không phải là không thể, ít nhất Lăng Tiêu biết một người dùng võ nhập đạo. Kiếm kỹ mà mình vẫn sử dụng từ khi tới thế giới này cho đến giờ chính là do người đó sáng lập

- Độc Cô Cầu Bại!

vị tiền bối đó có thể nói đã dùng võ nhập đạo phát triển tới cực hạn. Lúc này, có lẽ ông đã Tiểu dao nơi tiên giới, thậm chí đã lên tới Thần giới trong truyền thuyết.

Lăng Tiêu thất thần chỉ trong nháy mắt, nhưng Tần Phong thấy bên cạnh Tổng Minh Nguyệt là một nam nhân có diện mạo anh tuấn không thua gì mình, vậy mà làm ra vẻ không hề biết tới mình, trong lòng gã không kìm nổi ghen ghét dữ dội. Cũng may, công phu nhàn nhai của gã khá tốt. Trên thực tế, có thể tuổi còn trẻ như vậy mà đã tu luyện đến Ma Kiếm sư bậc sáu, sao có thể

lạ người đơn giản cơ chứ.

Tần Phong nhìn thật sâu vào Lăng Tiêu ở bên cạnh Tổng Minh Nguyệt, sau đó vẫy tay với hạ nhân:

- về sau không được vô lễ như vậy, nếu không thì đừng trách ta không khách khí.

Nói xong gã quay về phía Tổng Minh Nguyệt, mỉm cười:

- Rất xin lỗi Tiểu thư, ta nhận sai người. Đã quấy rầy Tiểu thư, mong được thứ lỗi.

Tiếp đó, gã trừng mắt đấm thủ hạ, sau đó xoay người rời đi. Cánh tay Tổng Minh Nguyệt gắt gao cầm chặt lấy tay Lăng Tiêu. Từ trước tới giờ chưa bao giờ biết sợ nhưng vừa thấy Lăng Tiêu nhìn Tần Phong với vẻ mặt không chút thay đổi, Tổng Minh Nguyệt tưởng rằng hắn tức giận mình, trong lòng nàng vô cùng khẩn trương. vì vậy nàng mới một mực nói là y nhận sai người, hơn nữa còn nắm chặt lấy Lăng Tiêu, sợ hắn rời khỏi chính mình.

Khi đang yếu say đắm, cho dù có khôn ngoan tới đâu thì các cô gái đều sẽ trở nên ngờ nghệch vạ ngớ ngẩn.

Hai người vẫn chưa ăn cơm, liền trực tiếp theo Tiểu nhị dẫn đường, vào phòng ở trên lầu. vừa đóng cửa phòng, Tổng Minh Nguyệt liền ha giọng giải thích:

- Lăng Tiêu, ta, ta thật sự không biết lại gặp hắn ở đây.

Lúc này Lăng Tiêu còn đang suy nghĩ xem rốt cục Thánh vực cất giấu bí mật gì, nghe vậy không kìm nổi sững sờ, sau đó nhìn ánh mắt Tổng Minh Nguyệt lộ vẻ khẩn trương từ nước tới giờ chưa từng có, nhìn mình như sắp khóc. Hắn lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra, liền giang hai tay cười nói:

- Đến đây, ôm một cái nào.

Nghe Lăng Tiêu nói với mình như đang dỗ dành một đứa trẻ, Tổng Minh Nguyệt mới lộ ra một nụ cười xán lạn, ôm lấy Lăng Tiêu, ghé vào tai hắn nói: - Chẳng cứ dọa người ta. về sau không được như vậy nữa nhé.

Trong lòng Minh Nguyệt chỉ có chàng, sinh từ không rời. Minh Nguyệt không hề có chút hảo cảm nào đối với gã Tần gia đó!

Lăng Tiêu ôm lấy vòng eo mảnh mai của Tống Minh Nguyệt, kéo nàng lại sát mình thêm nữa, sau đó cười nói:

- Cô bé ngốc, vừa rồi là ta đang nghĩ một chuyện khác. Gã đó tên là Tần Phong à? Ta không để ý tới hắn.

Lúc này Tống Minh Nguyệt mới tha lòng được tâm tư, nhưng vẫn nhú mào nói:

- Thực không thể tưởng được, không ngờ lại gặp hắn ở đây, thật sự là chán ghét!

Lăng Tiêu cười cười, Tống Minh Nguyệt nói vậy nhưng hiện giờ có lẽ chính tên Tần Phong mới đang cảm thấy khó chịu. Bởi vì hắn biết rõ, khách sạn này chỉ còn lại một căn phòng hảo hạng, mà ở đây lại có... một nam một nữ!

Lăng Tiêu nghĩ hoàn toàn đúng. vừa quay người rời đi, sắc mặt Tần Phong liền trở nên vô cùng âm trầm. Những gia nhân của gã không ai dám thở mạnh. Tất cả mọi người đều không rõ, tại sao đại thiếu gia đang vui vẻ lại đột nhiên không vui?

Chẳng qua, có người thông minh đã mơ hồ đoán ra. Đại thiếu gia biết cô gái ở cùng một chỗ với gã công tử bột kia. Tuy rằng cô gái đó mang khăn che mặt nhưng nhìn làn da và khuôn mặt lộ mờ sau tấm khăn, hoàn toàn có thể nhìn ra được đó là một cô gái rất đẹp. Hơn nữa, nhìn biểu hiện của đại thiếu gia, hình như thích cô ấy đó. Nhìn thấy nữ nhân mình thích đi theo nam nhân khác vào chung một phòng, làm sao mà tâm tình có thể vui cho được!

Những người đi theo đều có kiến thức, đương nhiên không ngốc. Tuy rằng bọn họ rất kiêu ngạo đối với người ngoài, nhưng đối mặt với Tần Phong, đại thiếu gia chính tông của Tần gia, tất cả đều ngoan ngoãn như mèo. Đáng tiếc bọn họ ngoan, không có nghĩa là Tần Phong nguyện ý buông tha bọn họ.

- về sau ít gây ra chuyện mất mặt xấu hổ như vậy cho ta!

Tần Phong quát mắng thật to. Giờ phút này, trong lòng gã đây lửa giận. Có thể liếc mắt một cái đã nhận ra đó là Tống Minh Nguyệt? Bởi vì hắn nhìn thấy một khối ngọc bội đeo bên hông Tống Minh Nguyệt. Khối ngọc bội đó là phụ thân Tống Nghị của Tống Minh Nguyệt nhận lấy sau khi hai bên đồng ý chuyện hôn nhân, đồng thời cũng đưa một khối ngọc bội khác cho Tần Phong lúc đó còn

nằm trong tã lót.

vừa nghĩ tới đó, Tần Phong không kìm vội vén áo bào lên, lộ ra miếng ngọc bội bên hông. Nghe nói, ngọc này lấy từ biển sâu, là một loại hàn ngọc, đeo vào thì bách bệnh không xâm, đông ấm hạ mát!

Tần Phong cầm miếng ngọc bội bên hông lên ngắm nghía, lửa giận trong lòng lại càng bốc lên cao, khó có thể giữ được bình tĩnh. Từ thuở mười ba, mười bốn, gã đã phá thân động tình với thị nữ bên cạnh, tuy rằng không quá cuồng nhiệt đối với việc nam nữ nhưng cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả.

Thấy dáng vẻ quấy rầy của Tống Minh Nguyệt, lại cùng với Lăng Tiêu cô nam qua nữ đi vào phòng, làm sao mà không biết quan hệ giữa hai người là thế nào.

Con người ta phần lớn đều như vậy, từ bụng thả bản thân nhưng lại nghiêm khắc với người ngoài. Cho nên, Tần Phong cảm thấy mình không phải là đồng

nam chẳng có gì to tát, nhưng đối phương không ngờ không phải lần đầu tiên!

Hơn nữa, trên danh nghĩa, nữ nhân đó chính là vị hôn thê của mình. Nhìn dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành đó, nếu trong lòng gã không nổi giận vậy không xứng là một nam nhân nữa.

- Hải vực Tống gia! Các người khinh người quá đáng!

Tần Phong rút lên trong kẻ răng.

Tất cả đám thủ hạ đến không dám phát ra nửa điểm thanh âm. Kỳ thật, đám người sau lưng gã đến là đệ tử Tần gia, đến ngang hàng với Tần Phong. Tuy nhiên, cơ bản họ đến là chỉ thứ của gia tộc, chỉ có Tần Phong là con dòng chính.

Ma đối với Tần gia, chỉ cần không phải dòng chính, vậy chẳng khác gì người hầu cả.

Tần Phong nguyên bản không muốn tới Đông hải Long Thành. Bởi vì giao lưu thịnh hội này tổ chức ở hai đảo của mà gã trên đông hải, gã đến đây là để chờ đón Tổng Minh Nguyệt. Lần giao lưu thịnh hội có quy mô lớn thế này, gần như chắc chắn hải vực Tổng gia sẽ phải người tới. Ở thịnh hội thế này, đa phần các thế gia sẽ phải người trẻ tuổi tới, một là để tăng thêm kiến thức, hai là để giao

lưu với các bằng hữu.

Không ngờ lần này lại hấp dẫn vô số người trong các thế gia ẩn thế, mà càng là những thế gia môn phái không được phân loại lại càng đến sớm, hiện Đông Hải Long Thành rộng lớn như thế trở thành không còn mà trọ... Nếu nói gặp Tổng Minh Nguyệt là một loại ngạc nhiên vui mừng cho nàng, không ngờ lần này quả thực là tra tấn lớn đối với Tần Phong.

- Đại ca, nếu không, hay là hôm nay chúng ta trở về?

Một đường đệ (em họ) có quan hệ khá gần với Tần Phong đánh bạo hỏi.

- Không quay về! Đi, đi tới thành chủ phủ!

Tần Phong cũng không muốn đi tới đó, tuy rằng Đông Hải Long Thành này cũng chẳng khác gì vườn hoa của Tần gia nhà gã, nhưng Tần Phong không muốn giao du nhiều với người thế tục, cho nên tha rằng ở mà trọ mà lười không muốn tới.

Lăng Tiêu và Tổng Minh Nguyệt ăn cơm chiều xong thì tiến hành song tu, tiếp đó cũng đùa nghịch như những tình nhân trên giường.

Lúc sau, Tổng Minh Nguyệt nhẹ giọng nói:

- Lần này tới đây không biết là đúng hay là sai. Tuy rằng không biết gã Tần Phong kia thế nào, nhưng nhìn bộ dáng của y hôm nay là biết đó là một kẻ có tâm kế. Phu quân, nếu không chúng ta không đi nữa! Kỳ thật... Cũng không có gì hay để xem!

Lăng Tiêu lại cười khê, ôm lấy nàng thật chặt:

- Yên tâm đi, có ta ở đây, sẽ không có vấn đề gì đâu! Cùng lắm thì chúng ta cầm Thâm Hải Độc Long Nhân nhay xuống biển chơi! Ha ha...

- Chẳng đúng là...

Tổng Minh Nguyệt dịu dàng liếc Lăng Tiêu, không nói thêm nữa. Tốt nhất là không nên kích thích lòng tự trọng của nam nhân. Nếu không, nhìn Lăng Tiêu có vẻ lúc nào cũng không thể đảm bảo hẳn không gây ra chuyện gì quá khích. Tổng Minh Nguyệt rất hiểu **** này.

Người ta còn sống là còn tâm tư muốn giành phần thắng, chính vì vậy người ta mới tồn tại.

271. Chương 266: Giao Chiến Lần Đầu

Sáng sớm hôm sau, trên hải cảng Đông hải Long Thành, cảnh tượng náo nhiệt tưng bừng. Người đến dừng lại ở nơi đều có người của Tần gia chuyên môn phụ trách tiếp đãi, kim tra tín vật của những môn phái thế gia ẩn thế. Điều này không phải dễ dàng.

Trong những môn phái thế gia nhỏ chưa từng có ai biết đến đó, chưa chắc là không có cao thủ. Tuy rằng loại thịnh hội giao lưu này, các đại thế gia hơn phân nửa đều phải người trẻ tuổi đến tham dự, nhưng cũng không ít môn phái thế gia loại nhỏ: vì muốn bỗng nhiên nổi tiếng dẫn đến sự chú ý của người khác tại thịnh hội giao lưu, nên đã phải đến cao thủ thực lực mạnh mẽ.

Những người phụ trách tiếp Tần này, trên cơ bản đều là đệ tử ngoại môn của Tần gia không có địa vị gì.

Chẳng qua mặc dù như thế, các thế gia thật sự có gan để người Tần gia xem sắc mặt cũng không có mấy người, không nói Thân phận của bọn đầu sỏ Tần gia lần này, chỉ nói thực lực của Tần gia trong các môn phái thế gia ẩn thế, mặc dù không tính là siêu cấp, nhưng với thế gia nhất lưu vẫn được coi là cao hơn.

Cho nên, bọn đệ tử Tần gia này sau khi trải qua một vài ngày làm công tác tiếp Tần, trong lòng cũng có hiểu biết một ít. Tuy rằng cũng không có quá mức ngang ngược, nhưng trong lời nói châm chọc và cười nhao băng quơ luôn không thể thiếu được. Người của những môn phái nhỏ tất cả đều dựa vào tàu thuyền của họ. Thời điểm Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt hai người tới nơi, trên bến tu đậu người nhưng nhúc nhún nao ám ỉ.

Tống Minh Nguyệt nhìn ánh mặt trời đỏ hồng vừa nhô lên trên mặt biển, quay sang Lăng Tiêu nhẹ giọng nói:

- Không ngờ tới nơi sớm thế này, vậy mà đã có nhiều người như vậy, ta nhìn thế nào cứ giống như hội chợ ấy. Những người này thật sự đều là người của môn phái thế gia? Thật nhiều nha!

Lăng Tiêu cười nói:

- Cũng không hẳn đều là người của môn phái thế gia ẩn thế. Có thể còn có một số đại gia tộc của giới thế tục, có ý muốn gặp gỡ quen biết thêm.

Tống Minh Nguyệt khẽ gật đầu:

- có lẽ như thế.

Hai người ở giữa đám đông, như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ thật dễ khiến người khác chú ý. Hơn nữa, trên người hai người tuy rằng không tản ra khí thế đầy kiêu ngạo địch ý của vũ giả bậc cao, nhưng lại có loại khí chất tự nhiên thuần khiết, khiến người ta nhìn thấy trong lòng liền sinh ra cảm giác thân cận. vì thế rất nhiều người đều không tự chủ lách mình nhường đường cho hai người.

Ở cổng con đường thông đạo đi đến thuyền lớn trên bên tậu, một đám đệ tử Tần gia canh gác. Trên thực tế đại hội giao lưu, cũng không hạn chế Thân phận, chỉ cần là người trong thế gia ẩn thế, báo ra danh hiệu, đăng ký một chút, là có thể lên thuyền. Nhưng có một điều kiện tiên quyết, trên cơ sở đây là môn phái thế gia cấp lớn bảo chứng mới có thể ưu tiên lên thuyền như vậy.

Trên người Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt không có khí thế nội lực gì, mặc dù nhìn qua hai người không tầm thường nhưng đám đệ tử chặn hai người lại.

- Nhị vị, hôm nay là chuyến thuyền cuối cùng. Phai đợi người của các môn phái đại thế gia lên thuyền, sau đó mới thử xem các người có cơ hội hay không.

Một gã đệ tử, quét mắt nhìn lướt qua hai người, vẻ khách sáo điểm thêm một chút kiêu căng, mà nếu không phải là người rất tinh tế thì nhìn không ra được.

Nguyên nhân rất đơn giản, những tên đệ tử Tần gia này: Tuy nói trong thế gia ẩn thế không có địa vị gì, nhưng thật ra tu vi của mỗi người đều không thấp hơn Đại Kiếm sư! Đưa tới giới thế tục, không dám nói sẽ có thân phận cao bao nhiêu, nhưng ít ra không ai dám tùy ý khinh thị!

Trong giới thế tục có rất nhiều thôn xóm, vài chục năm thậm chí hơn trăm năm, nếu như có thể sinh ra một “đại kiếm sư”, đều sẽ là niềm kiêu hãnh của cả thôn xóm!

Bởi vậy, khi nhìn thấy thực lực của người có vẻ như không bằng mình, trong lòng có chút tự tôn, cũng không có gì lạ.

Tống Minh Nguyệt cũng không có nói lời thừa, từ bên hông lấy ra một tín vật, nhoáng lên một cái tại trước mắt tên kia, thần nhiên nói:

- Tống gia Hải vực.

Gã đệ tử kia vừa mới làm cao nhưng ngay sau đó vẻ tươi cười cũng mờ. Nhưng nụ cười của hắn tức thì hiện thành càng thêm nhiệt tình, rất nhanh cúi đầu khom lưng nói:

- Trời ơi! Không ngờ là Tống gia tiểu thư. Thực xin lỗi, tiểu nhân mắt vựng về, lại không nhìn ra, mau mau mời vào trong! Thiếu gia chúng ta đã phân phó qua, phạm là Tống gia Hải vực, hết thấy đều là Khách quý, phải mời vào khoang thuyền hạng nhất hầu hạ!

Lúc này, người của môn phải thế gia nhỏ gần đó nghe nói thế, đều không kìm nổi giận mình kinh hãi, những ánh mắt hoặc ham mộ hoặc ghen tị trên người Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt. Bọn họ phần lớn đều chờ ở chỗ này nhiều ngày, gặp không ít người của môn phải thế gia cấp lớn tới nhưng chưa từng nồng nhiệt như này.

- Thật là. đồng nghiệp bất đồng mệnh! Một cô bé nhỏ nhỏ của người ta, nhìn không ra nửa điểm thực lực, không ngờ liền trở thành vị khách quý của Tần gia!

Một người đàn ông râu quai nón, ở giữa đám người nhỏ giọng mắng.

- Thôi đi lão huynh! Người đừng càu nhàu nữa. Chúng ta thì sao chứ, cũng không sai biết lắm, ai bảo môn phải chúng ta nhỏ không có thế lực, lại không có thực lực mạnh mẽ. Người xem cô nương đó chẳng phải sau khi xuất ra tín vật, người của Tần gia nhân mới bắt đầu Khách sáo sao?

Một người gầy ốm xấu xí, cười khuyên nhủ:

- Dù sao, một lát nữa chỉ cần trước khi bọn họ khai thuyền, chúng ta có thể lên trên chiếm một chỗ, thì so với cái gì đều mạnh. Mấy năm tổ chức thịnh hội một lần, tới học hỏi mở mang kiến thức, cũng được lợi vô cùng rồi!

- Người nói cũng đúng! Chỉ tại ta có chút nhỏ mọn.

Thanh âm của hán tử kia dần nhỏ xuống.

- À! Vậy cảm ơn.

Tống Minh Nguyệt nói xong quay lại nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, trên mặt Lăng Tiêu vẫn lộ vẻ tươi cười thản nhiên. xem ra, gã Tần Phong kia quả nhiên là kẻ đến thì không thiện, kẻ thiện thì không đến đây. Quả thật có đủ sức nhẫn.

- Này, người chờ một chút, thiếu gia chúng ta nói chỉ cho phép người của Tống gia Hải vực đi vào. Người không được lên.

Gã đệ tử kia mặt lộ vẻ không kiên nhẫn ngăn Lăng Tiêu lại, nhếch miệng nói.

Tống Minh Nguyệt biến sắc mặt. Ở phía dưới những người vốn đang vô

cũng ham mộ, lập tức cũng đều sững sốt, trong mắt thoáng cái liền lộ ra thần sắc hưng phấn. Trong lòng mơ hồ lại có chút chờ mong: có chuyện nào nhiệt để xem!

Tống Minh Nguyệt sắc mặt lạnh lùng, thanh âm lạnh như băng nói:

- Hắn cùng đi chung với ta! Con mắt người nhìn thấy hắn không phải người Tống gia?

Gã đệ tử kia hơi nghẹn lời, sau đó dứt khoát nhún nhún vai, hai tay xòe ra nói:

- Dù sao, đây là thiếu gia nhà ta sắp đặt như vậy!

Thái độ của hắn quyết liệt hẳn lên.

Trong đám người phát ra một tràng tiếng ồ. Phần đông mọi người đã nhìn ra:

cảm tình! Đây là thiếu gia Tần gia vì để dễ gần gũi với Tiểu thư mà người ta, có hành động như thế. Chỉ có điều đáng tiếc lại phát sinh thiếu niên anh mà tiêu sái bên người cô nương này, nhưng như thế nào lại là đối thủ của Tần gia? Trong lúc nhất thời, đám người mới rồi còn có chút ghen tị với Lăng Tiêu, đều không kìm được nổi lên lòng đồng tình với hắn.

Lăng Tiêu vẫn thản nhiên, trên mặt nhìn không ra có chút cảm xúc, đôi mắt cũng nhìn không ra nửa điểm tức giận, cười cười:

- Không có gì để nói với các người, tránh ra!

Gã đệ tử Tần gia kia vẻ mặt như gặp quỷ nhìn Lăng Tiêu, có lẽ không nghĩ tới thiếu niên anh tuấn này lại có thể nói ra những lời như vậy, hơn nữa trên mặt còn cổ tình lộ ra vẻ tươi cười thản nhiên. Nhất thời hắn không biết nói thế nào mới tốt.

Tống Minh Nguyệt kéo nhẹ khuỷu tay của Lăng Tiêu, lạnh lùng nhìn gã đệ tử Tần gia trước mắt, trong lòng nàng sao lại không biết: đây nhất định là Tần Phong giả trò, không kìm nổi phần nộ nàng bực bội nghĩ: “Tên Tần Phong thật quá đáng, chẳng lẽ nghĩ rằng dùng phương thức này, mình sẽ thích hắn sao?”

Dùng loại thủ đoạn dê hèn này để làm nhục người khác, há không biết rằng, cũng giống như làm nhục chính hắn!”

Lăng Tiêu kéo tay Tống Minh Nguyệt, nang nhu thuận đi theo phía sau, giống như là một cô bé yếu đuối cần bảo vệ. Những người ở phía dưới trông thấy đều trợn mắt há hốc mồm, trong lòng

thậm nghi: là gan thiếu niên này quả thật rất lớn, dám xông vào bến cảng của Tần gia?

Những tên đệ tử Tần gia nghĩ muốn tiến lên nắm lấy áo Lăng Tiêu, bỗng nhiên hết sức hoảng sợ phát hiện ra mình căn bản không tới gần được thiếu niên kia. Có hai tên thực lực hơi mạnh một chút, mạnh mẽ sắp tới gần Lăng Tiêu bỗng nhiên cảm giác được một luồng lực lượng mạnh truyền tới khiến chúng bật ngựa về phía sau.

“Tùm! Tùm!” hai người đều rơi tọt xuống biển trông vô cùng thảm hại. Đệ tử Tần gia không người nào không biết bơi, nhưng người này ném người xuống biển thì đúng là quá đáng.

Bởi vì bọn đệ tử Tần gia này tuy bình thường, nhưng trên mức độ nào đại biểu cho thể diện của Tần gia, Lăng Tiêu dùng chân nguyên hộ thể tống bọn họ hẳn xuống biển, thì chẳng khác nào đánh vào mặt Tần gia!

Cho nên, sau đó rất nhiều người đã bắt đầu lo lắng cho Lăng Tiêu. Mặc dù đám đệ tử Tần gia có phần kiêu ngạo ngang ngược, nhưng cũng đã tỏ ra nhẫn nại chịu đựng. Mà phần hai người, vừa nhìn thì không phải là môn phái thế gia cỡ lớn gì, bằng không sao lại giận dỗi như thế? Chọc tới Tần gia, còn muốn lên thuyền lớn của người ta “Đây không phải là người trẻ tuổi làm càn làm bậy mới có thể làm ra chuyện như vậy sao?”

- Chà chà! Người nào oai phong như vậy, không ngờ dám giương oai trên bến tàu Tần gia ta?

Một giọng nói chói tai từ phía sau vang lên. Những người đang xúm quanh xem đều vội vàng tránh ra nhường đường. Từ phía sau một đám người đi tới hơn ba mươi tuổi, gương mặt gian xảo, mắt tam giác, lông mày vừa ngắn vừa thưa, mũi mỏng, bên cạnh mọc một mụn ruồi thật to, thoát nhìn cực kỳ xấu xí.

P phía sau người này là thiếu gia Tần Phong của Tần gia, và một đám người đang chậm rãi đi tới. Tần Phong vừa thấy Tống Minh Nguyệt lập tức ánh mắt hắn nóng rực lên, trong ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiêu, vừa mang theo vẻ cười nhạo nhợt nhạt vừa kèm theo một chút ghen ghét căm hận: ẩn giấu thật kỹ.

- Người là cái quái gì? Chẳng lẽ nói, Tần gia các người chính là người tổ chức mời thịnh hội?

Lăng Tiêu nói giọng lạnh nhạt, nói xong chỉ mấy trăm người phía sau:

- Có phải những người chúng ta đây, ở trong mắt Tần gia các người đều không có tư cách hay không? Nói cách khác, Tần gia các người... hiện tại đã có thể đại biểu cho tất cả các môn phái thế gia ẩn thế?

- Người! Người đừng vội châm ngòi ly gián!

Người nọ bị câu nói của Lăng Tiêu hiện quá mức tức giận. Thầm nghĩ: “Lá gan thiếu niên này rất lớn, dám giả trò gây chuyện thị phi nước mắt nhiều người như vậy.” Hắn không nhịn được quay mặt sang Tần Phong ở một bên. Lời nói này của Lăng Tiêu quả thật rất khó trả lời, nếu phủ nhận lời nói của Lăng Tiêu? Thật ra thì thuyền lớn hôm nay có thể chở hết mấy trăm người này, nhưng đảo của Tần gia, căn bản là chưa có chuẩn bị cho nhiều người tới như vậy!

Nếu như nói thịnh hội lần này có hạn chế tư cách tham gia, vậy thì lại mắc bẫy của Lăng Tiêu. Đắc tội với nhiều môn phái thế gia loại nhỏ ở đây như vậy.

Những môn phái thế gia nhỏ này thoát nhìn tuy rằng thực lực riêng lẻ cũng không mạnh, nhưng một khi họ đoàn kết lại nhắm vào Tần gia: với thế lực đó không phải Tần gia có thể chống lại được.

Cho nên, lời này chỉ có thể từ miệng Tần Phong trà lờ. gã mắt tam giác không thể đại biểu cho Tần gia được.

Trên mặt Tần Phong lộ ra nụ cười tươi hơn hở, Hướng về phía Lăng Tiêu nói:

- vị huynh đệ này nói đùa, Tần gia chỉ may mắn nhận trách tổ chức thịnh hội lần này. Hơn nữa, theo quy củ bất thành văn, cũng luôn luôn đều là thế gia ẩn thế tổ chức thịnh hội giao lưu hình thành hàng ngàn năm qua, đâu có lý nào nghiêm trọng như người nói vậy. Những người trên bến tàu hôm nay, người tới là Khách, tất cả là bằng hữu của Tần gia. vốn cũng đã chuẩn bị chỗ cho họ, vì thế cho một lát, đệ tử Tần gia sẽ hướng dẫn mọi người tuần tự lên thuyền!

Nói xong hướng về những người phía sau ôm quyền nói:

- Tần gia chiêu đãi không chu đáo, chậm trễ xếp chỗ cho các vị, xin thứ lỗi!

Những người đó thấy có cơ hội lên thuyền, tất cả đều cực kỳ hưng phấn. Ánh mắt nhìn Tần Phong ngọc thụ lâm phong này, tự nhiên tràn đầy hao cảm, có người trong đám la lớn:

- Thiếu gia Tần gia, cảm ơn ngài!

- Đúng vậy, xem thiếu gia của Tần gia người ta: vừa thấy là biết xuất thân từ đại gia tộc, có giáo dục! Không giống nhóm môn phái loại nhỏ ít người của chúng ta, đều là xuất thân không phóng khoáng!

- Ha ha ha!

Trong đám người truyền đến một tràng cười. Mọi người đều nhìn về phía Lăng Tiêu. Người vừa mới nói, tuy là tư giễu, nhưng không ai có thể nghe ra trong lời nói của hắn như có như không ám chỉ Lăng Tiêu. Nhưng hắn lại quên rằng nếu không có Lăng Tiêu vừa mới nói cậu nói kia, cả đám người bọn họ có may mắn lên được chiếc thuyền lớn xa hoa của Tần gia chứ?

Thần sắc trên mặt Lăng Tiêu không thay đổi, nhưng lòng cảnh giác đối với gã Tần Phong này lại đề cao vài phần. Người này có dũng có mưu, xuất thân đại gia tộc thật đúng là một đối thủ rất khó đối phó!

Tuy rằng Tần Phong đánh mất thế chủ đông, Tống Minh Nguyệt cũng không có khả năng yêu thương hắn, nhưng người như thế rất khó đối phó. Nếu là kẻ địch của người, hoặc là triệt để một lần hủy diệt hắn, hoặc là sẽ cố gắng không qua lại với người đó, hoàn toàn vứt bỏ thế diện của mình.

vả lại, lần này đến đây chẳng qua là muốn dò thăm nội tình của các môn phái thế gia ẩn thế mà thôi. Đợi sau khi trở về sẽ không qua lại với thế gia bọn họ. Chính mình lo tu luyện, bọn họ phát triển của bọn họ, để ý nhiều như vậy làm gì?

Nghĩ đến đây, Lăng Tiêu thản nhiên cười, nắm tay Tống Minh Nguyệt thoải mái lên thuyền. Lúc này không ai dám chặn.

Gã mất tam giác đứng bên cạnh Tần Phong nhìn Lăng Tiêu với ánh mắt đầy âm lãnh và khinh thường. Còn Tần Phong vẫn rất có phong độ đứng tại chỗ. Chờ mọi người đều lên thuyền xong, gã mất tam giác nói:

- Thiếu gia, muốn cho tên Lăng Tiêu kia biết tay chút không?

- Người?

Tần Phong nhìn thoáng qua gã mất tam giác. Gã này cũng là một tên đường huynh của hắn, tên là Tần Bằng, là cháu của nhị gia gia Tần Phong, đừng thấy bộ dáng không ra gì, nhưng hắn có thực lực Ma Kiếm sư bậc hai. Tuy rằng không bằng Tần Phong thiên tư trác tuyệt, nhưng trong thế hệ trẻ tuổi của Tần gia cũng là một ho thủ.

- Người không được, không phải đối thủ của hắn.

Tần Phong lắc đầu, nhìn Lăng Tiêu đứng trên boong tàu cách mình rất xa nói.

272. Chương 267: Vô Cớ Gây Hấn

Khóe miệng kẻ cả khóe mắt của Tần Bằng mãnh liệt co giật vài cái, trong mắt hắn đầy vẻ nghi hoặc nhìn Tần Phong. Nếu không hiểu rõ hắn tính đường đệ thuộc loại người như thế nào, hắn thật đúng là nghĩ rằng Tần Phong đang cố ý mĩa mai chính mình.

Tần Phong từ nhỏ chính là niềm kiêu hãnh của gia tộc, lớn lên như ánh sao trắng sáng trên trời, ngoài tính tình có chút cao ngạo, nói chuyện vẫn rất thành thực. Gần như chưa từng có hành vi cố ý ức hiếp đồng môn. vì thế Tần Bằng chớp chớp mắt, nói:

- Thiếu gia! Ngài nói ta không phải là đối thủ của tên tiểu tử thúi kia?

- Tiểu tử thúi?

Khóe miệng Tần Phong hiện lên một tia trào phúng: Không phải nhằm vào Lăng Tiêu, mà nhằm vào chính huynh đệ xấu xí bên cạnh mình:

- Tiểu tử thúi người nói, thực lực so với ta thấp hơn không nhiều lắm!

Khi nói lời này trong mắt Tần Phong vẫn rất có tự tin, đừng thấy hắn là người trong thế gia ẩn thế. Hơn nữa sống trên bán đảo thời gian dài, nhưng đối với nội tình của giới quý tộc thượng tầng Đế quốc Lam Nguyệt, hắn vẫn biết rõ ràng chân tơ kẽ tóc!

Hắn không giống người của gia tộc thường rất độc đoán: Cho rằng người trong thế tục không có giá trị gì. Thậm chí, đến ngay cả gia tộc Tử Kinh Hoa của giới thế tục, có thể tính là đồng nhánh của Tần gia: Trong gia tộc cũng có rất nhiều người, căn bản không tính là thân nhân của bọn họ, mỗi khi nhắc tới, trong giọng nói đầy thái độ khinh thường.

Tần Phong thì không nghĩ như vậy, hắn cho rằng: cái gọi là thế gia ẩn thế thật ra chỉ là mấy ngàn năm qua, người trong giới thế tục gọi như vậy mà thôi.

Các đại thế gia bọn họ từ nước tới nay vốn không có cái gì đáng gọi là ẩn thế, tuy rằng rất nhiều gia tộc ở tại tham sơn cũng cốc, còn có một số như là Tần gia Đông hải, như là Tống gia Hải vực, cứ như vậy độc chiếm một hoặc mấy cái đảo. Nhưng nói thẳng ra bọn họ chẳng qua là không xuất hiện cũng một lúc qua lại với người hình thường mà thôi. Ít nhất như Tần Phong, chưa bao giờ hắn cho rằng Tần gia của mình là cái gì “thế gia ẩn thế” cao cao tại thượng.

Cho nên, rất nhiều hành động của Tần Phong, trong mắt tộc nhân xem ra là hành đặc dị. Tỷ như Tần Phong đôi dãi với người của gia tộc Tử Kinh Hoa tới đây đều rất khách sáo. Kể cả Tần Kiên năm nước tới đây, Tần Phong còn tự mình chỉ điểm cho hắn rất nhiều thứ này nọ! Đồng thời, cũng từ nơi Tần Kiên hắn biết được không ít tin tức thú vị của giới thế tục.

Trong đó sự quật khởi của một thiếu niên quý tộc tại giới thế tục, khiến Tần Phong cảm thấy rất hứng thú: người đó là Lăng Tiêu.

Trên thực tế. ngày hôm qua khi thấy Lăng Tiêu cùng Tống Minh Nguyệt đi chung với nhau, Tần Phong đã nghĩ tới: người bên cạnh Tống Minh Nguyệt nhất định chính là Lăng Tiêu thanh danh hiển hách của Đế quốc Lam Nguyệt!

Tuy rằng chưa thấy qua mặt mũi Lăng Tiêu nhưng hắn đã nghe người khác nói tới. Hơn nữa, rất nhiều môn phái thế gia tiến vào thành Penzias. ý muốn hành động đối phó nhằm chia chác tài nguyên trong tay Lang Tiêu, Tần Phong cũng nắm được rõ ràng.

Nhưng hắn quan tâm là, Tam Công tử của Lăng gia kia, một năm trước còn là tên bị Thiên Mạch. rốt cuộc sao có thể ở phía nam Lam Nguyệt, trở mình quật khởi gây ra biết bao nhiêu biến cố!

Nếu như sau lưng Lăng Tiêu có thế lực mạnh mẽ ủng hộ, như vậy Tần gia tùy tiện tiến vào, khiến cho đối phương cảnh giác rất dễ bị hiểu lầm. Còn nếu sau lưng Lăng gia không có thế lực hùng mạnh chống đỡ, như vậy sớm muộn Tần gia nhất định có thể chia một chén canh!

về phần những hành động trước đó của bọn thế gia loại nhò... Tần gia hoàn toàn không để vào trong mắt.

Nhưng Tống gia Hải vực mà Tần Phong vẫn luôn chú ý tới, lại cũng đến đó tham dự, đây là điều khiến Tần Phong không nghĩ tới. Tống gia tuy rằng không lớn bằng Tần gia. nhưng lại ở sau Lăng gia. Sau lại Tần Phong còn biết, không ngờ Tống gia phái đi chính là người như công chúa: Tống Minh Nguyệt! Sau lại Lăng Tiêu còn cùng Tống Minh Nguyệt ra khơi, nói là chuẩn nhạc phụ của mình luyện công bị tẩu hòa nhập ma.

Nói thật, lúc ấy toàn bộ Tần gia từ trên xuống dưới, hoàn toàn không tin cách nói này. Tất cả đều cho rằng nhất định là âm mưu. định lừa gạt Lăng Tiêu bắt đi, sau đó moi lấy bí mật từ miệng hắn. Vì thế, Tần gia có chút hối hận, nghĩ rằng giá lúc ấy phải người tham dự thì tốt rồi. Đến lúc đó, cũng có thể danh chính ngôn thuận chia một chén canh.

Cũng may, Tần Phong và tiểu thư của Tống gia có hôn ước. Sau khi hai nhà kết thông gia, thế lực lớn mạnh trước nay chưa từng có. Tuy rằng còn chưa bằng siêu cấp thế gia, nhưng từ nay về sau kể cả các thế gia nhất lưu hiện nay, cũng không có người nào tùy tiện dám chọc nữa.

Tần Phong với tư cách là thiếu gia của Tần gia biết được sự việc, phải tính xa hơn so với người hình thường: Đối với rất nhiều lời đồn đãi hư hư thực thực liên quan tới Lăng Tiêu kia, hắn đã từng thật phân tích xong cho ra một kết luận đó là: Lăng Tiêu thực lực rất mạnh!

Người xưa còn có một cách giải thích, nói là người bị Thiên Cách, một khi có thể đánh thông kinh mạch, thực lực sẽ nâng cao với một tốc độ kinh khủng, chắc chắn trường thành sẽ là một đại nhân vật kinh thế hãi tục!

Nhưng từ nước đến nay, lại chưa từng xuất hiện trường hợp như vậy. vì thế dần dần mọi người cũng trở nên hoài nghi: dù sao lời nói của người xưa chưa chắc đều có đạo lý.

Nhưng Tần Phong lại từ trên người Lăng Tiêu cảm giác được cách nói về người bị Thiên Cách: là đúng thực sự!

Tuy rằng trên mặt Tần Bằng rõ ràng lộ vẻ không phục. Chẳng qua cũng không tranh cãi với Tần Phong. “Thiếu gia nói ta không bằng hắn. Hừ, đợi có cơ hội ta thử hắn một lần là biết ngay! Ta cũng không tin, một tên Tiểu tử mới mười bảy tuổi, lại có thể có được thực lực như thế? Hơn nữa, thiếu gia nói năm nước hắn còn là người bị Thiên Cách! Mẹ nó, chẳng lẽ nói hắn luyện một năm, có thể vượt qua thực lực của lão tử luyện ba mươi năm?”

Trên boong tàu, Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt sóng vai nhìn đầu thuyền trên tới rất nhanh rẽ nước biển sang hai bên.

Gió hiện nhẹ nhàng lướt qua, hải âu kêu to không ngừng, Thân hình nhấp nhô lúc lên cao lúc xuống thấp vui đùa với gió biển.

- Có phải trách thái độ của ta kịch liệt, đắc tội với Tần gia hay không?

Lăng Tiêu nhìn biển rộng xanh thăm vô tận, cười khẽ với giai nhân bên cạnh nói.

- sao lại thế .

Tống Minh Nguyệt cười tươi nói:

- Thật ra muội rất hiểu cách thực hiện của huynh. Muội cũng đang nghi ngờ, gã Tần Phong đúng là đã biết thân phận của huynh, cố ý sai người làm cho huynh khó xử. Kỳ thật, cái gì thế gia ẩn thế, cái gì người trong thế tục, còn không phải tất cả đều giống nhau là người hình thường, cho dù sống lâu một chút cũng không phải Thần, có gì đặc biệt hơn người. Có nhiều khi, muội thật sự muốn làm cho rõ ràng: Tư nước nghe nói bị gọi là thế gia ẩn thế, là một chuyện rất không lễ phép, bởi vì có nghĩa là ở ẩn, là lạc hậu và không biết gì. Nhưng hiện tại, ngược lại như trở thành một loại vinh quang. Nhất là rất nhiều môn phái thế gia nhỏ, rõ ràng đi vào đời rất thâm sâu, không ngừng kết giao với giới thế tục, thật là thoai mái lại tự xưng là thế gia ẩn thế, thật sự là khiến người ta cười đến rụng răng. Cũng không biết trong lòng những người đó nghĩ đến cái gì. Phụ quân làm như vậy, muội thấy rất hay đấy!

- Người ..có nàng này.

Lăng Tiêu yếu thương véo nhẹ trên mũi của Tống Minh Nguyệt, khẽ lắc đầu, thâm nghĩ: “Tống Minh Nguyệt thật thanh khiết thông minh nhưng sao lại nhìn không ra ta đây là giữ gìn danh dự của một nam nhân, nói sau sắc hơn, ta đây là gìn giữ thanh danh tôn nghiêm của một người tu chân!”

“Nàng biết ta không muốn cậy thế của Tống gia nói chuyện, nhưng chẳng những không trực tiếp vạch trần ta, ngược lại dùng lý do khác để chứng minh hành vi của mình là chính xác... một nữ nhân tri kỷ như thế, sao có thể không làm cho người ta ưa thích?”

Trong lòng nghĩ đến đây, Lăng Tiêu nhẹ nhàng ôm bả vai Tống Minh Nguyệt, nói:

- Cảm ơn nàng.

- Hi hi, người ta là nữ nhân của huynh, nói tạ ơn làm cái gì?

Tống Minh Nguyệt đầu tựa vào vai Lăng Tiêu có chút nghịch ngợm nói. Khoang thuyền của hai người là chỗ tốt nhất trên chiếc thuyền lớn này, Hiển nhiên trong phòng ăn cũng phải biết thật cầu kỳ.

Tới chạng vạng tối, hai người cũng nắm tay nhau đi vào phòng ăn. Bên trong người không nhiều lắm, chỉ có mười mấy người, có nam có nữ phần lớn đều còn rất trẻ. Thấy Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt đi vào, không ít người cũng chỉ nhìn thoáng qua, liền quay mặt sang một bên.

Có thể người ở trong này, gia tộc sau lưng hoặc là môn phái ít nhất cũng là nhị lưu trở lên. Hơn nữa những người tuổi trẻ này phần lớn là ưu tú nhất, trình độ cao nhất trong môn phái. Thực chất mỗi người đều rất cao ngạo, chủ động lên tiếng chào, thì chẳng khác nào hạ thấp giá trị con người mình.

Chẳng qua Lăng Tiêu khỏi ngô anh tuấn, trên người mang theo một vẻ thoát tục tự nhiên, Tống Minh Nguyệt thì rực rỡ tươi đẹp động lòng người, nên cứ khiến người trong phòng ăn sinh lòng ủng hộ.

Trong phòng ăn sang trọng mỗi một thị nữ cũng đều mọng nước cao ráo xinh đẹp, thái độ rất lịch thiệp. sau khi hai người Lăng Tiêu chọn mấy món ăn thanh đạm, thị nữ mỉm cười đi xuống.

Món ăn mang tới rất nhanh. Hai người không nói gì cùng thưởng thức hương vị. Tàn gia quả nhiên tài giỏi, ngay cả đầu bếp trên thuyền, trình độ rất cao! Làm ra hương vị thậm chí không sai biệt với ngự trù cung đình.

Tống Minh Nguyệt nhẹ giọng nói:

- Nói về phệ trương lãng phí Tàn gia so với hoàng thất của các quốc gia cũng chỉ có hơn chứ không kém! Những thứ trước đây không tính là gì, phòng chường tối trên đảo, bọn họ sẽ càng khoe khoang hơn nữa.

Tống Minh Nguyệt nói rất nhỏ, lại bị một nam nhân chừng hai mươi bảy tuổi ở bên cạnh nghe thấy, khoe miệng người nọ hơi nhếch mồm hồ hiện lên vẻ trào phúng, nhìn Tống Minh Nguyệt nói:

- Lời nói của ngươi rất chua chát, chẳng lẽ là đang ghen tị sao? Ta thực hoài nghi làm sao ngươi xen tới được tầng này, không ngờ có thể nói ra câu nói như vậy, lấy thế gia ẩn thế để so sánh với hoàng thất của giới thế tục, không hiềm mát thế diện sao?

Gã thanh niên kia nói chuyện tuy không lớn, nhưng bên trong phòng ăn nhỏ nhắn này, Lập tức mọi người đều ngừng đầu nhìn về phía này.

Tống Minh Nguyệt khẽ nhíu đôi mày thanh tú, nhìn lướt qua khuôn mặt thanh niên anh tuấn kia, trong ánh mắt lại mang theo một chút khinh thường, Thản nhiên nói:

- Nếu như tùy tiện nói quấy rầy người khác cũng nói là niềm kiêu hãnh của thế gia ẩn thế, vậy ta đây thì có gì mất mặt chứ!

- Hừ, bốn công tử tiếp chuyện với ngươi là vinh hạnh của ngươi. Dưới tình huống nhìn thấy ở ngươi còn có vài phần xinh đẹp, ta mới có lòng tốt nhắc nhở ngươi một câu, cũng không phải tất cả người của thế gia ẩn thế, đều thiện lương giống như ta vậy. Nói câu như thế, nơi này không phải là giới thế tục, không được lấy quy củ dung tục tầm thường để ước thúc ta.

Gã thanh niên nói xong, nhìn Tống Minh Nguyệt cười tà quái:

- Chẳng qua sắc đẹp của Tiểu thư quả thật không tệ, nếu có ý đến đại thế gia phát triển: Tại ha Triệu gia Đông hải đang thiếu vợ cả.

Lăng Tiêu nhướn mày, Triệu gia Đông hải? Hắn chớp mắt suy nghĩ, Đông Hải Triệu gia có phải người tới thành PenZias hay không? Chẳng qua hắn không có ấn tượng gì, dường như sau lại cũng là Diệp tử kết nối với bọn họ.

273. Chương 268: Lực Lượng 1 Chén Nước

- Triệu gia Đông Hải? Cùng Tần gia hợp lại xưng là hai đại thế gia Đông Hải. Tổng Minh Nguyệt lắm bầm lều bầu, kỳ thật là nói cho Lăng Tiêu nghe:

- Chẳng qua nói tới, thực lực của Triệu gia xách giày cho Tần gia cũng không xứng đây!

Tổng Minh Nguyệt còn có câu ở trong lòng chưa nói: “Bà cô ta đây làm thiếu phu nhân của Tần gia cũng không thêm làm, lại coi trong tên đệ tử Triệu gia lô mãng người sao? Gã Tần Phong kia mạnh hơn người gấp trăm lần, còn không ra gì”

Tổng Minh Nguyệt nói lời này quả thực quá mức hiểm độc. Kỳ thật phàm là người hơi có chút hiểu biết về Triệu gia và Tần gia Đông Hải, trong lòng đều hiểu lý do vì sao nhưng không người nào dám thẳng ra.

Nếu nói Tần gia Đông Hải đủ tiêu chuẩn là thế gia nhất lưu, như vậy, Triệu gia Đông Hải nhiều nhất cũng chỉ có thể tính là thế gia nhị lưu mà thôi. Theo hiểu biết, Triệu gia chưa bao giờ sản sinh ra Kiếm Thánh, không giống các đại thế gia trên đại lục này, tỷ như Chiết gia, Tần gia, Tống gia. Thậm chí, đến ngay cả sư môn Lãnh Ngưng Cung của Thượng Quan vũ Đồng, là môn phải nhị

lưu chính hiệu, cũng đã từng xuất ra một Kiếm Thánh.

Bơi vậy, nói Đông Hải Triệu gia được coi là nhị lưu: là bởi vì hiện nay Triệu gia có một cường giả đột phá Kiếm Hoàng đạt tới Kiêm Tôn. Thế nhưng, cũng chẳng qua là chuyện mấy năm trước.

Gã đệ tử Triệu gia có điều kiêu ngạo, hẳn là cũng bắt nguồn từ nơi trường bối của hắn có thực lực Kiếm Tôn. Hơn nữa trong lòng hắn cho rằng, có thể xuất ra Kiếm Thánh thì thế nào chứ? Kiếm Thánh tiến vào Thánh vực thì rất cuộc tới nay cũng chưa về. vì thế trong lòng gã thanh niên Triệu gia này vẫn thấy rằng, lấy gia tộc có xuất ra Kiếm Thánh hay không, để làm một căn cứ trọng yếu xét thực lực gia tộc, điều đó không có một chút đạo lý nào!

Lại nói tiếp, Triệu gia Đông Hải hiện nay có một cường giả Kiếm Tôn, còn có năm sáu gã Kiếm Hoàng. Hai mươi mấy Kiếm Tông, hơn một trăm Ma Kiếm sư... Mà chính hắn, cũng có được thực lực hùng mạnh Ma Kiếm sư bậc ba, quả thực rất có tư cách ngồi trong phòng ăn sang trọng này dùng cơm. Mà những người khác thật ra hắn đều nhìn không vừa mắt!

Hơn nữa, khi Tổng Minh Nguyệt nói ra lời nói kia, trong lòng Triệu Long quả thực hết sức chán ghét.

Trong mắt hắn đôi thanh niên nam nữ này, trên người một chút xíu dao động nội lực đều không có, lại trẻ tuổi như thế, thực lực tất nhiên mười mười phải thấp kém, vậy mà có thể cũng mâm cũng phòng ăn với mình. sau đó còn lấy thế gia ẩn thế để so sánh với hoàng thất của giới thế tục, qua thực chính là dung tục không chịu được!

Không nghĩ tới cô gái xinh đẹp kia dường như rất hiểu biết về gia tộc của mình và Tần gia, vừa mở miệng liền xé toạc vết sẹo mà người Triệu gia khó chịu nhất, thật đúng là tới mức không thể nhẫn nại được nữa!

Triệu Long cầm cái chén trong tay bộp một tiếng, đặt thật mạnh lên bàn, sau đó lạnh lùng nhìn Tổng Minh Nguyệt:

- Lập tức nói xin lỗi; nếu không kết quả của lời nói vũ nhục Triệu gia, không phải người có thể gánh nổi!

Tổng Minh Nguyệt lại giống như không biết sống chết là gì, dưới hàng lông mày lá liễu, một đôi mắt xinh đẹp chớp cười hi một tiếng, nụ cười xinh đẹp động lòng người. Triệu Long vừa nhìn thấy

thoáng ngẩn ngơ. Đồng thời nghe giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tổng Minh Nguyệt:

- Gánh không nổi, có năng lực như thế sao?

Triệu Long hừ một tiếng, sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm khuôn mặt và bộ ngực nhô cao của Tổng Minh Nguyệt, cục yết hầu của hắn chạy lên xuống mấy lần. Mấy người bên cạnh thấy thế nổi lên lòng phản cảm, thậm chí: trông thật chướng mắt, nam nhân con cháu đại thế gia lô mãng phóng đảng, giống như con quỷ háo sắc như hắn, thật đúng là không nhiều lắm!

- Chỉ cần người đáp ứng lập tức vứt bỏ tên công tử bột bên cạnh người, gả cho thiếu gia ta, cam đoan người sẽ không có chuyện gì.

Triệu Long trên mặt mang theo một tia đắc ý:

- Nếu người không đáp ứng, chuyến thuyền này chính là điểm cuối cùng của hai người các người! Ta có thể khiến các người có đến mà không có về!

- Thật không?

Lăng Tiêu cầm trên tay một chén nước. Chén thủy tinh trong suốt chế tạo cực kỳ tinh tế, xem ra giá trị không nhỏ:

- Đầu óc người có vấn đề rồi, ta cần phải cho người thanh tỉnh trở lại!

Nói xong, hắn giơ cao chén nước trong tay, cười tủm tỉm nhìn Triệu Long. Gương mặt gã Triệu Long căng lên đến đỏ bừng, tên công tử bột kia rõ ràng là đùa bỡn hắn! Bằng vào thực lực Ma Kiếm sư bạc ba của hắn, sao có thể bị chén nước kia gọi lên người!

Nhưng cái loại ánh mắt giễu cợt của đối phương khiến trong lòng hắn qua thật rất khó chịu, hắn cả giận nói:

- Nếu đây không phải là trên thuyền của Tần gia, Tiểu tử, ta đã làm thịt người rồi!

- Chú ý nha, ta sắp gọi nước người đấy!

Lăng Tiêu kỳ thật đã bùng bùng nổi giận, người này thật không biết phải trái, lặp đi lặp lại nhiều lần sỉ nhục Tống Minh Nguyệt. Theo hắn tính xưa nay của Lăng Tiêu, thậm chí đã muốn giết hắn!

Hiện tại nếu không thể giết hắn, dạy cho hắn một bài học nhớ đời thì coi như cũng tốt.

- Mẹ nó, người dám! Hôm nay, cho dù Tần huynh có tức giận, thiếu gia ta cũng phải giết người đồ chó không biết tốt xấu này!

Triệu Long nói xong, vỗ bàn đứng lên, trong tay lập tức hiện ra một thanh bảo kiếm sắc bén, trên thân kiếm toát ra kiếm khí ừ ừ, chém mạnh về phía Lăng Tiêu.

Mấy người bên cạnh đều không ngờ tới: Tên Triệu Long này nói động thủ liền động thủ, hơn nữa xuống tay tàn nhẫn không lưu tình chút nào. Cả đám đều thối lui về phía sau, lộ vẻ thích thú chờ xem nao nức.

Gã Triệu Long kia không có đầu óc, không có nghĩa những người ngồi dùng cơm tại đây cũng không có đầu óc: có thể đến chỗ này dùng cơm, hơn nữa lời nói cử chỉ không để Triệu gia Đông Hải vào mắt chút nào, có thể là một nhân vật đơn giản ư? Thế mà hết lần này tới lần khác gã con cháu Triệu gia này: thì một mực cho rằng người ta trà trộn vào đây.

Quả thật, người trên thuyền cuối hôm nay, phần nhiều là vị thiếu gia của Tần gia kia khai ân cho phép lên. Nhưng hắn không có để bụng, hắn dám tới trên này manh động. Cố tình xem thường người ta, nhưng chẳng lẽ người cũng không ngấm lại còn có một loại kết quả... đó chính là người ta cao hơn người nhiều lắm!

Người cần bản là cảm nhận không được!

Đáng tiếc chính là, những người không có đầu óc hoặc là nói người không cần đầu óc này, luận luận chiếm đa số, bằng không cũng không thể hiện ra tính hơn hẳn người khác. Hơn nữa, càng là người như thế, còn càng thích cho rằng người khác không có đầu óc... Quả là một sự thật rất đau lòng.

Lăng Tiêu cầm trong tay chén nước. Theo rung độ của tay hắn, sóng dao động càng lúc càng tăng, nhưng vẫn không có một giọt nước nhỏ bắn ra, giống như có một bàn tay vô hình kéo chúng lại!

Bên kia vai người thực lực không kém nhìn thấy rõ ràng, thiếu chút nữa đều không tìm được kinh hô lên. Thực lực cơ này mà bị cho là thực lực thấp kém,

vậy thì cặp mắt của tên con cháu Triệu gia kia nên vứt đi cho rồi! Quả nhiên, thanh kiếm của Triệu Long chém tới cách đỉnh đầu Lăng Tiêu còn chưa đến một hất tay, từ trên người Lăng Tiêu đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí thế kinh người, chén nước trong tay kia, dùng sức hất một cái nhắm vào mặt của Triệu Long!

Bên kia mấy người xem náo nhiệt, thậm chí có cảm giác giống như mộng ảo: vừa rồi trên người Lăng Tiêu bạo phát ra một cỗ khí thể chỉ trong mấy mặt liền biến mất, tựa như chưa từng xuất hiện.

Mà động tác hất chén nước trong tay hắn, rõ ràng chỉ là một cử động của người bình thường!

Nếu nơi này có cường giả trên bậc Kiếm Tông, nhất định có thể nhìn thấy: ly nước bình thường trong tay Lăng Tiêu, lúc này đã hóa thành ngàn vạn giọt nước thật nhỏ thật đều, mắt người thường tinh tường cũng không thể thấy rõ!

Ngàn vạn giọt nước tung ra ngoài như một trọng quyền! Hung hăng nện trên mặt Triệu Long. Triệu Long gao lên một tiếng, Thân mình bật ngửa về phía sau.

Chiếc ghế ngã nhao trên mặt đất, thân mình hắn như là trượt trên mặt đất, mạnh mẽ đập vào mặt vách tường gỗ cứng rắn phía sau. Lực lượng thật lớn khiến cho mặt vách tường gỗ kia như bị dùng búa chặt vào. Một tiếng nổ âm truyền đến! Lộ ra một cái lỗ thủng thật lớn!

Ngay sau đó, bên ngoài liền nghe một tràng tiếng kinh hô, gã Triệu Long kia là một ma kiếm sư bậc ba, không ngờ bị một chén nước của Lăng Tiêu hất trúng hôn mê bất tỉnh!

Trong ánh mắt mấy người trong phòng ăn nhìn về phía Lăng Tiêu, đã sớm không còn vẻ xem thường chút nào, đã biến thành vẻ khiếp sợ! Nói đến những người này, phần lớn thực lực giữa họ đều sần sần như nhau, có thể cao chút đỉnh như là Tổng Minh Nguyệt, Tần Phong coi như nổi tiếng. Tu vi có thấp một chút, thì cũng là Ma Kiếm sư bậc hai bậc ba trở lên.

Mắt thấy gã đệ tử Triệu gia kia, phòng chừng có thực lực Ma Kiếm sư bậc trung không ngờ bị Lăng Tiêu mặt đối mặt dùng một chén nước, dù vẫn còn ngồi tại chỗ tát vào mặt đến phải hôn mê bất tỉnh!

Lực lượng đó phải cao tới cỡ nào?

Tổng Minh Nguyệt hiểu rằng: thật ra hai ngày nay Lăng Tiêu vẫn còn ứ trong lòng, gã đệ tử Triệu gia này coi như là tư mình tìm xui xẻo, đâm đầu tới trước mặt Lăng Tiêu. Hơn nữa lại nhiều lần làm nhục chính mình và Lăng Tiêu,

Lăng Tiêu đánh như vậy đã là nhẹ tay rồi!

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên bên ngoài truyền vào một tràng tiếng gào thét:

- Mẹ nó, ai đánh con ta bị thương, tự mình lăn ra đây! Lăng Tiêu tức thì bật cười, thànghĩ: “Triệu gia này thật có chút ý tứ đây, đánh kẻ nhỏ không ngờ ngay lập tức người lớn ra mặt.”

Tổng Minh Nguyệt đứng dậy hết sức nhu thuận nắm cánh tay Lăng Tiêu, cũng với hắn bước ra ngoài.

Những người bên trong phòng ăn, liếc mắt nhìn nhau một cái, đều không hẹn mà cũng đứng dậy đi theo ra ngoài.

Bên ngoài đứng trên boong tàu một người trung niên độ bốn mươi tuổi, gương mặt cũng với Triệu Long thật giống như đúc cũng một khuôn ra. Giờ phút này trong ánh mắt hắn chứa đầy vẻ phẫn nộ, lạnh lẽo nhìn chòng chọc vào phòng ăn nhỏ trước mặt. Bên cạnh hắn, vài người đang khấn trương theo dõi tình trạng của Triệu Long.

Mà trên người trung niên này, bạo phát ra khi thể vô cùng hùng mạnh! Khiến những người chung quanh căn bản không dám tới gần. Trên chiếc thuyền, người có tu vi cao hơn hắn cũng không nhiều.

.

Nhìn phía trước đi ra một đám người, hắn lạnh lùng nói:

- Là ai đã thương con ta?

- Là ta.

Lăng Tiêu mặt không chút thay đổi nói:

- Con người không biết nói tiếng người, ta giúp hắn sáng suốt minh mẫn, ai ngờ hắn yếu ớt như thế, một chén nước đã ngất đi rồi!

- Người muốn chết!

Người trung niên phần nộ, không nghĩ tới đối phương chẳng những không có ý ăn năn, càng không có ý sợ hãi. bên trong đó rõ ràng đã rắp tâm chế giễu đứa con của mình là đồ vô dụng. vốn hắn tưởng một lão già nào đó ra tay đánh con mình bị thương, bởi vì hắn cũng nhìn ra được, quả thật đứa con mình là bị người ta dùng một chén nước làm cho “ngất xỉu”. Hắn còn định ra miệng châm chọc đối phương ức hiếp trẻ con.

Nhưng khi hắn nhìn thấy người trẻ tuổi này, không phải chứ? Thiếu niên này so với con mình còn nhỏ hơn nhiều. Những lời nói kia bị nghẹn trong lòng không thể nói, ngược lại bị đối phương lời nói khinh thường và châm chọc. Hắn lập tức nổi cơn phần nộ không thể nén được: khi thể toàn thân tăng lên tới đỉnh điểm, lạnh lạnh nói:

- Ta không quản người là con cháu gia tộc nào, hôm nay người dám dả thương con ta, ta nhất định không bỏ qua cho ngươi! Nhất định phải bắt người trả giá!

- Triệu thúc thúc, hãy khoan động thủ...

Tiếng của Tần Phong rõ ràng có chút cấp bách vang lên...

274. Chương 269: Trêu Đùa Kiếm Tông (1)

Theo hướng âm thanh, vẻ mặt của Tần Phong trông giống như quả vôi vàng, sau đó quay về phía trung niên kia chậm rãi thì lễ, vẻ mặt thành khẩn nói:

- Triệu thúc thúc, chuyện động thủ vừa rồi cũng là do Tiểu chất an bài không chu toàn, xin người vì Tiểu chất mà đừng tính toán. Nếu có ân oán gì, tới trên đảo, đợi sau khi đại hội bắt đầu, thì sẽ đòi lại công đạo, được không?

Trông thấy sắc mặt bất ngờ của trung niên nhân kia, Tần Phong âm thầm cười lạnh trong lòng: Lăng Tiêu, nếu như ta không thể khiến hắn một kích giết người, ta nói những chuyện này làm cái gì? Tuy rằng chỉ có từ miệng trưởng bối hai bên. Mặc dù sau mười mấy năm, gia đình hai bên do có một số chuyện nên ít đi lại hơn, thậm chí bởi vì một số tài nguyên thuộc một số đạo nhỏ đã từng xảy ra rất nhiều chuyện không vui, va chạm kịch liệt, nhưng những chuyện này cũng không quan trọng. Tổng Minh Nguyệt nàng là người phụ nữ của Tần Phong ta!

Nàng sinh ra đã là người của Tần gia ta nên chết cũng phải là quỷ của Tần gia ta! Nhưng trước đây nàng lại phụ Tần Phong ta, không ngờ là hiện ta thành trở đùa trước mặt gã Lăng Tiêu kia, cho nên Lăng Tiêu phải chết. Còn với Tổng Minh Nguyệt nàng, ta sẽ cho nàng ném trải hương vị của sự phản bội Tần gia ta!

Đôi mắt trung niên nhân nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu, đồng thời trong lòng lão cũng đang tính toán. Lão không giống như đứa con vô tri Triệu Long của mình, ít nhất, trong lòng lão cũng hiểu rõ, người có thể ở trên thuyền này, hơn nửa ở bên trong khoang thuyền cao cấp bậc nhất dùng cơm, đồng thời hắn còn có thể khiến chính Tần Phong mở miệng cầu xin, sẽ không phải là một người đơn giản!

lão nổi giận hoàn toàn là đứa con bị gã nào đó làm cho bị thương. Mặc kệ con của mình phạm vào lỗi lầm to lớn gì nhưng lão cũng không cần người khác giáo huấn hắn! Hơn nửa trên thuyền này, có vô số người của các đại thế gia môn phái. Đừng nhìn người ở nơi này không nhiều lắm, nhưng phòng chừng không cần nửa ngày, hơn một ngàn người trên chiếc thuyền đều biết chuyện này!

Đến lúc đó, thể diện của Triệu gia ở Đông Hải sẽ đi đâu? May mắn mình còn cùng con trai đi tới Tần gia. Bởi vì mấy năm nay thế lực của Tần gia lớn mạnh, người ta nói hai nhà Tần, Triệu xưng là hai đại thế gia ở Đông Hải, nhưng thực tế, trong lòng Triệu Kính Chi rất rõ, ngay cả khi Triệu gia xách giày cho Tần gia cũng không xứng!

Tuy rằng thực lực Tần gia càng lớn mạnh nhưng chưa bắt cứ hành động gì đối với Triệu gia. Tuy vậy trong lòng Triệu Kính Chi rất hiểu rõ đạo lý một núi không thể có hai hổ, bình thường hai mà cũng rất ít lui tới nhau, cho nên Triệu Kính Chi muốn mượn cơ hội này để đi tới tiếp kiến gia chủ của Tần gia Tần Chiêu Nhiên, phụ thân của Tần Phong một lần, y tỏ một chút thân thiết, thực mà nói cũng chính là tỏ ra yếu thế. Cho nên tâm tình này của lão vốn không thể nói là tốt.

Lão không nghĩ tới người đánh ngất con mình, không ngờ chỉ là một gã thiếu niên hơn mười mấy tuổi. Trên thực tế, trước khi Tần Phong nói, Triệu Kính Chi đã bắt đầu muốn thối! Người có thể dùng một chén nước tát cho con mình ngất xỉu khẳng định mạnh hơn rất nhiều so với Triệu Long, sau lưng hắn còn môn phái đơn giản hay sao?

Chi là bởi vì đã nói ra, hơn nữa do con bị tổn thương, cũng với nội tâm xấu hổ và giận dữ, khiến Triệu Kính Chi đâm lao thì phải theo lao, không thể không giữ lời. Nghe Tần Phong nói như thế, Triệu Kính Chi liền nghĩ đến thời thế, nên đợi sau khi lên trên đảo, lão sẽ điều tra rõ môn phái sau lưng của thiếu niên, rồi sau đó sẽ tìm cơ hội thu thập hắn cũng không muộn!

Triệu Kính Chi ngoài miệng không thua, lạnh lùng nhìn Lăng Tiêu sau đó nói:

- Ta nể Tần thiếu gia mặt mũi, chẳng qua ngươi nên nhớ kỹ, đả thương người của Triệu gia ta thì chuyện này ta không để yên đâu!

Nói xong lão quay người lại, chuẩn bị phẩy tay áo bỏ đi.

-Chờ một chút.

Lăng Tiêu ánh mắt lạnh lẽo nhìn Triệu Kính Chi ở gần mình, thản nhiên nói:

-Ngươi muốn thế nào thì đó là chuyện của ngươi, nhưng hiện tại ta muốn nói ý của ta một chút.

-Ha ha ha ha!

Triệu Kính Chi giận dữ cười, nhìn Lăng Tiêu với vẻ mặt ngơ ngẩn nói:

-Ý của ngươi? Tiểu tử kia, thực ra ngươi muốn nói ý gì? Ha ha, thật sự là cười chết ta, lão phu không chấp nhật với kẻ kém hiểu biết như ngươi, ngược lại ngươi còn có ý gì nữa?

Lăng Tiêu không cử động nói:

Đầu tiên con trai của ngươi nói năng làm nhục hồng nhan tri kỷ của ta, rồi sau đó lại có ý muốn giết ta. Ta không giết hắn, đã cho các ngươi mặt mũi quả lớn, nếu như ngươi còn không biết phân biệt thì chớ trách ta không khách khí.

Khi Lăng Tiêu nói tới chỗ Minh Nguyệt chính là người phụ nữ của mình thì hắn chủ ý tới con người của Tần Phong chợt co rút lại, vẻ mặt cũng đỡ chỉ trong nháy mắt khôi phục bình thường.

Tuy rằng Lăng Tiêu không rõ việc hôn ước giữa Tống gia cũng Tần gia. Sau khi Minh Nguyệt trao thân cho mình, cũng không có nói chuyện này. Nhưng Minh Nguyệt trong lòng nàng đã sớm

có tình nghĩa với mình. Đối với gã Tần Phong này thì một chút cảm giác cũng không có, nàng căn bản là không có chút cảm giác là vị hôn thê của hắn!

Nếu chỉ số thông minh của Tống Minh Nguyệt kém thì thôi. Nhưng hết lần này đến lần khác, nàng đều hết sức thông minh cơ trí, thân trọng, khi trao thân cho mình, như thế nào lại quên chuyện này?

Chẳng qua Lăng Tiêu cũng có nguyên tắc và giới hạn. Hắn có thể không trách Tạ Hiểu Yên muốn từ hôn với mình, trừng trị Tạ Hiểu Yên, đó là vì cô ta thương tổn Lăng gia! Thậm chí còn tới mức muốn mượn tay người khác tới giết mình!

Lăng Tiêu không giết nàng, đã là rộng lượng hết lòng hết mức rồi!

Đối với Minh Nguyệt, Lăng Tiêu hy vọng tìm thời gian, hỏi rõ giữa nàng với Tần gia kia rốt cuộc là xảy ra chuyện gì. Chuyện hồ đồ như vậy cứ tiếp tục thì không phải chuyện tốt. Nhưng lúc này, một chuyện quan trọng nhất là phải che chở nàng, không để nàng bị tổn thương một chút nào.

Bởi vì Minh Nguyệt chính là người phụ nữ của mình!

-Ngươi không khách khí! Tốt, tốt!

Triệu Kính Chi bị Lăng Tiêu làm cho vui vẻ, lão liền tiếp nói vài chữ tốt, sau đó cả người tản mát ra khí thế kinh người, nhìn Tần Phong nói:

-Tần thiếu gia, lão phu luận vai vế thì ngang với phụ thân ngươi, nên gọi ngươi một tiếng hiền chất. Còn chuyện này, ngươi chớ xen vào nữa, cũng không liên quan với ngươi! hoàn toàn là ân oán cá nhân, Tiểu tử này khinh người quá đáng, nếu như ta không thay trưởng bối giáo huấn hắn cho tốt, thì ngay cả đạo lý làm người hắn cũng quên rồi!

Tần Phong âm thầm vui mừng, nhưng trên mặt lộ chút khó xử, nói:

-Chuyện như vậy không được tốt lắm, tất cả mọi người là người trong thế gia ẩn thế, vì thế làm tổn thương hòa khí thì không cần thiết, có chuyện gì chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện sau. À, vị huynh đệ này, ngươi thấy ta nói đúng không? Tần Phong giả bộ không nhận ra bộ dáng Lăng Tiêu cười nói.

Cử chỉ này của Tần Phong càng khiến tâm của Triệu Kính Chi kiên định hơn, hoá ra Tần Phong không biết tiểu tử này! Chuyện này thật tốt quá! Hôm nay cho dù ta làm hắn bị thương nặng, cũng sẽ không có người nào nói này nọ!

Chính hắn bắt nhân trước, đương nhiên không nên trách ta bất nghĩa! Triệu Kính Chi cũng không sợ Tần Phong cố ý giấu diếm mình, tỷ như biết rõ thế lực mạnh sau lưng thiếu niên mà không giải thích cho mình, bởi vì trước mắt có rất nhiều người đang đứng xem!

-Các vị bằng hữu thế gia làm chứng cho ta, cũng không phải Triệu mỗ muốn làm chuyện này ồn ào hơn, thật sự là người khác ức hiếp trên đầu ta nên ta không thể không ra tay. Nếu như ta không cẩn thận làm tổn thương hắn, cũng không phải là ý của Triệu mỗ, đó là... Dao kiếm không có mắt!

Lời nói của Triệu Kính Chi vô cùng lạnh lùng, không ít người ở đây mí mắt không kìm nổi máy động, thầm nói cái này là hoàn toàn âm ỉ rồi, gia chủ của Triệu gia nổi giận rồi nên muốn thu thập Tiểu tử này!

Lão lấy ra một thanh kiếm tinh cương bách luyện tầm thường từ trong nhẫn của mình, mặc kệ đối phó một đứa bé ra sao, cũng không phải là một chuyện rất có mặt mũi. Cho nên, lão càng không thể chiếm trên nghi về mặt bình khí. Nếu như là thế, khẳng định sẽ có người nói lão lấy lớn hiếp nhỏ!

Triệu Kính Chi cũng chỉ muốn đánh hắn ngất đi, sau đó gia tăng một chút lực đạo, khiến hắn ngất vài ngày, thậm chí chịu nội thương nghiêm trọng, nằm khoảng một năm rưỡi cũng đủ rồi! Lão cũng muốn một hồi lập uy:

Đừng cho là Triệu gia ta không có chút hào quang nào dưới Tần gia, đặc tội với Triệu gia ta cũng không có kết cục tốt!

Lăng Tiêu hờ hững nhìn Triệu Kính Chi, thầm nói làm cha thì thông minh nhiều hơn so với con, còn biết chớp đại nghĩa vào trong tay mình. Chẳng qua thế gia ẩn thế không phải đều dùng thực lực để nói chuyện sao?

Tinh thần lực vừa mới nhả ra, vốn định xuất ra Yếu Huyết Hồng Liên kiếm, ai ngờ, đảo quả khắp nơi bỗng nhiên trông thấy thanh nhuyễn kiếm Tế Liễu kia. Trong lòng Lăng Tiêu thoáng vừa động, liền nhớ tới Thượng Quân giáo sư hết sức quan tâm mình, năng coi như là người của môn phái thế gia ẩn thế, lần này năng có thể tới nơi này hay không?

vừa nghĩ, Lăng Tiêu đem thanh kiếm này ra, nắm trong tay, nhìn Triệu Kính Chi phía đối diện, nói:

-Đánh Tiểu nhân xong đến lão già. Thôi được, ngươi đã không biết xấu hổ như vậy, ta cho ngươi ra tay trước đây!

- Tiểu tử muốn chết!

Triệu Kính Chi đã sớm bị Lăng Tiêu trêu chọc phải nổi trận lôi đình, thấy hắn ai xuất ra một thanh kiếm tầm thường giống mình, thì cảm thấy mình đã bị làm nhục, thanh kiếm tinh cương bách luyện trong tay vẽ ra một đoá hoa kiếm. Cường giả Kiếm Tông, quả nhiên lý giải cùng vận dụng kiếm kỹ

không giống thông thường, một kiếm rộng khắp ở trong tay xuất ra, làm cho người ta có một loại phong phạm của tông sư!

Kiếm đâm về phía cánh tay trái của Lăng Tiêu, thoát nhìn cũng không phải thật chiêu, nhưng nếu như Lăng Tiêu phản ứng hơi chậm một chút, hư chiêu này khẳng định hóa thành thật. Khi đó, thâm cánh tay

Lăng Tiêu khó thể giữ được!

Cường giả Kiếm Tông ra tay, mỗi một chiêu mỗi một thức, trên thực tế đều bao hàm thâm ý, vô tận tiềm tàng!

Lăng Tiêu tung Tế Liễu kiếm lên, từ trên chuôi kiếm cảm giác được một luồng cảm giác thoải mái quen thuộc, khẽ cười một tiếng.

-Phá kiếm thức!

thân thể Lăng Tiêu di động như thỏ chạy, vốn những người vây xem đang tập trung tinh thần, lúc này lại mở to hai mắt nhìn, mắt cũng không chớp, cái gọi là hành gia ra tay liền biết có hay không. Lăng Tiêu nhìn giống như không quan tâm đến việc cầm kiếm, thân thể hắn vừa mới khẽ động thì trong mắt mấy người kia bắn ra tinh quang, gắt gao nhìn chăm chú dưới chân Lăng Tiêu, thân pháp

kia thực rất tuyệt vời!

Trong lòng Lăng Tiêu thầm nghĩ ra cách phá giải chiêu thức,

tay cầm kiếm nhẹ nhàng chợt chạm vào chốt mở, trên thân Tế Liễu kiếm xẹt ra một tiếng, phật ra một luồng kiếm khi thật nhỏ nhưng vô cùng sắc bén.

-xem uy lực của phụ ma bảo kiếm!

Mặt Lăng Tiêu không chút thay đổi, như là khoe ra hoặc nhắc nhở đối phương khiến những người vây xem dở khóc dở cười, đừng nói phụ ma kiếm bậc hai, mà cho dù là một gã Ma Kiếm sư, một mảng lớn kiếm khi bắn ra từ trên thân kiếm, làm sao có thể làm gì được một gã Kiếm Tông chứ?

Về mặt Triệu Kính Chi xanh mét, nổi giận, trường kiếm rung lên, trước người nhảy mất múa ra một màn lớn kiếm quang sáng chói. Những người chung quanh kinh hô một tiếng, trong lòng khen ngợi: Cường giả Kiếm Tông quả nhiên không giống thông thường, chênh lệch vô cùng so với Ma Kiếm sư!

Trong lòng Tống Minh Nguyệt cũng không lo lắng, nhưng vẻ mặt của nàng trông cũng không tốt lắm. Nàng đang lo lắng một việc khác. Lăng Tiêu mặc dù thoát nhìn thờ ơ khi Tần Phong xuất hiện, nhưng trong lòng nàng lại biết rõ: Chuyện này nếu như nàng không thể giải thích rõ ràng cho tốt, chỉ sợ về sau hai người sẽ xuất hiện vách ngăn.

275. Chương 269: Trêu Đùa Kiếm Tông (2)

Vốn mâu thuẫn của Tống Minh Nguyệt đã từng nói qua với nàng, bà muốn nàng tìm cơ hội nói chuyện này với Lăng Tiêu, miễn cho ngày sau khi đối mặt phiền toái, nhưng Tống Minh Nguyệt lại không nghĩ đến quan hệ giữa hai người lại phát triển nhanh đến như vậy, việc trở thành người phụ nữ của Lăng Tiêu. Nhiều lúc muốn nói nhưng Tống Minh Nguyệt cũng không biết mình mở miệng thế nào.

Lần này Tống Minh Nguyệt còn chuẩn bị đến tìm gia chủ Tần gia, phụ thân của Tần Phong là Tần

Chiêu Nhiên để chuyện giao bức thư do chính phụ thân nàng viết, rút lại việc hôn nhân của bọn họ. Bất kể như thế nào, nàng và Tần Phong không thể thành. Trong chuyện này có rất nhiều nguyên nhân, nàng tin rằng khi Tần Chiêu Nhiên xem thư cũng không chịu đồng ý việc hôn nhân này!

Không ngờ chuyện đến nước này, xem ra nàng phải nhanh chóng tìm cơ hội nói chuyện cho Lăng

Tiêu, ánh mắt nàng có chút rời rạc thất thần.

Bỗng nhiên nàng nghe thấy những người chung quanh kinh hô một tiếng, mới ngưng thần thì thấy gã trung niên Triệu gia về mặt trở nên đỏ bừng hơn, thân thể lùi ra xa vài chục bước, vẻ mặt đang kinh ngạc nhìn Lăng Tiêu.

-Bọn họ đánh xong rồi sao?

Tống Minh Nguyệt rất có lòng tin với Lăng Tiêu nhưng đối phương là một gã cường giả Kiếm Tông. Chỉ trong ba chiêu hai thức, lão đã thua trong tay phụ quân, là chuyện quá kinh người rồi?

Triệu Kính Chi với vẻ mặt giận dữ, cả người bộc phát ra khi thế kinh người, lạnh lùng nhìn Lăng Tiêu nói:
-vậy là người bức ta.

vừa nói xong thân thể lão bay lên, thanh tinh cương bách luyện trong tay chợt bắn ra một đạo kiếm khí hơn một thước, kiếm khí hư ảo, tuy rằng không ngưng kết thành thực chất nhưng mắt thường vẫn có thể thấy được!

Ánh mắt Tống Minh Nguyệt rất sắc, thoáng liếc qua gã trung niên Triệu gia kia, trên cổ tay phải của lão rơi xuống mấy giọt máu tí tách. Trong lòng nàng kinh ngạc, vừa rồi Lăng Tiêu nói kiếm khí trên thân phụ ma kiếm, không ngờ lại làm tổn thương một gã Kiếm Tông hay sao?

Lúc này ngay cả Tần Phong vốn ở một bên tọa sơn quán hồ đấu, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng nghiêm túc.

Đám Tần Bằng bên cạnh hẳn không nhìn rõ, cặp mắt tam giác có chút nghi hoặc nói:

-Sao gia chủ Triệu gia có chút thua kém? Tiểu tử kia thuộc người gì thế? Như thế nào không hề lưu thù!

Không ngờ hẳn có thể khiến một gã Kiếm Tông bị thương?

Một tên đệ tử Tần gia khác nhỏ giọng nói:

-Ta cũng không thấy rõ, chẳng qua gia chủ Triệu gia hình như đang nổi giận! Ha ha, Triệu gia vốn là một gia tộc đáng chê cười, không ngờ còn vọng tưởng muốn ngồi ngang hàng với Tần gia ta. Lúc này đây, sợ rằng càng phải mất mặt hơn nữa!

-Tiểu tử kia, người là người ở đâu? Ta hy vọng gia chủ của Triệu gia dùng chỉ một kiếm chém Tiểu tử kia thành hai đoạn!

Tần Bằng biết đệ đệ của mình, có chút ý với người phụ nữ bên cạnh Tiểu tử đó cho nên cố ý nói lấy lòng Tần Phong.

Bỗng nhiên Tần Phong quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn mấy người này:

-Thực chiến của cường giả cấp bậc Kiếm Tông, các người có bao nhiêu cơ hội trông thấy? vậy mà còn ở đây lên tiếng huyên náo!

Nói xong cũng không quản tâm tới bọn họ, quay đầu đi, nhìn không chớp mắt. Tần Bằng và vài tên đệ tử Tần gia khác liếc nhau, sau đó khẽ bĩu môi, chớp mắt vài cái. Dù sao bọn họ cũng không thấy rõ, cũng không nhìn được rõ ràng lắm.

Trong lòng thầm nghĩ: Nếu ta cũng là đích truyền thì còn ưu tú hơn Tần Phong người mấy lần...

Trên người Lăng Tiêu vẫn không bộc phát ra khi thế. Trái ngược với Triệu Kính Chi, hiện tại Lăng Tiêu đã hoàn toàn nắm Độc Cô Cửu Kiếm trong lòng hẳn tay.

Không sử dụng kiếm khí, cũng không phải hẳn khinh thường Triệu Kính Chi, mà là không cần

Uy áp của Triệu Kính Chi vừa mới va chạm cùng Lăng Tiêu. Không nói đến việc lão không chiếm được một chút tiện nghi nào, khi Lăng Tiêu lên tiếng nhắc nhở thì lại còn bị đạo kiếm khí cắt cổ tay. Miệng vết thương không lớn đổ máu không nhiều nhưng quả thực là một chuyện nhục nhã! Thậm chí nó còn khó chịu hơn so với việc một kiếm giết lão!

Cường giả có thực lực Kiếm Tông, về mặt kiếm kỹ, công pháp, lực lượng đều tới một mức cao mới. Có rất nhiều võ giả đến cuối đời chỉ có thể dừng lại ở cấp bậc Đại Kiếm sư, hoặc là Cuồng Kiếm sư, ngay cả kinh mạch cũng không đủ thông hoàn toàn. Cho nên đừng nói Kiếm Tông, cho dù là Ma Kiếm sĩ, Ma Kiếm sư thì trong lòng họ cũng đã là cường giả đỉnh phong rồi!

Kiếm Tông đối chiến cũng đã kinh thiên động địa. Nếu ở trên không trung, mỗi người đã dùng chiêu số với uy lực hùng mạnh để đánh đối phương. Còn ở trên thuyền, chỉ dựa vào kiếm kỹ và cũng không quá nhiều kiếm khí đối chiến. Không để phá hủy thuyền, đối với song phương là một khảo nghiệm.

Trong nháy mắt, Triệu Kính Chi đánh ra hơn một ngàn kiếm, mà Lăng Tiêu xem ra vẫn đang thủ thế.

Thâm chí một số người có thực lực tương đối yếu kém còn đang buồn bực. Gã Lăng Tiêu kia xem ra chống cự chặt vật, vì sao gã trung niên Triệu gia không thể ra tay mạnh hơn, dùng một kiếm chém hẳn rơi khỏi thuyền đi chứ?

Cho dù không đánh trọng thương hẳn ít ra cũng giao huấn hẳn đi chứ? lúc này kéo dài thì càng bất lợi cho trung niên Triệu gia. Người là một cường giả có thực lực Kiếm Tông, xuất thủ chiến đấu với một thiếu niên, không ngờ đánh ra hơn một ngàn kiếm cũng không có hiệu quả. muốn dạy dỗ đối phương nhưng không ngờ lại tự phá vỡ diện của gia tộc Những người này sốt một, còn trong

lòng Triệu Kính Chi thì càng thêm nôn nóng! Không ai rõ hơn hẳn rằng thiếu niên ở trước mặt này có thực lực như thế nào.

Đồ chết tiệt! Trong lòng Triệu Kính Chi cuồng mắng. Lúc đầu ra tay, lão cũng có chút sơ suất, giờ nghĩ lại, một gã thiếu niên hơn mười mấy tuổi, sao có nội lực thâm hậu chứ? Cùng lắm là kiếm kỹ cao minh một chút, nhưng trước mặt thực lực hùng mạnh thì không cơ hội thì triển.

Nhưng lão không nghĩ tới, tinh thần uy áp của mình mất đi hiệu lực, đối phương có tinh thần lực mênh mông, trong nháy mắt khiến Triệu Kính Chi thiếu chút nữa có ý quăng kiếm mà chạy!

Thực ra nếu Lăng Tiêu phát huy tinh thần lực Kim Đan kỳ của mình ra, ngay cả dùng khí động thủ, Triệu Kính Chi cũng không dám! Lăng Tiêu không muốn bộc lộ ra, loại người như Triệu gia phụ tử này thì còn không xứng.

Hơn một ngàn kiếm, Triệu Kính Chi liền cho kiếm khí cường thế bám vào. kiếm khí không dài, thoát nhìn uy lực cũng không lớn, nhưng

người có kiến thức thực sự cũng hiểu rõ, với loại cường độ này nếu bị dính, chưa cảm giác đau thì cánh tay đã rơi xuống đất!

Có điều Lăng Tiêu không kém gì lão, chưa thi triển kiếm khí mà dùng một loại kiếm kỹ hùng mạnh chưa từng thấy qua, cực kỳ tinh xảo để tránh thoát.

Điều này khiến Triệu Kính Chi có cảm giác nâng một khối đá lớn với góc cạnh sắc bén, đi đập một con kiến!

Mỗi một kích nặng như một ngàn cân nhưng không thể đập chết con kiến kia! Không chỉ như thế, con kiến kia còn phản hích một chút, tuy rằng nó cắn ở trên người không đau, nhưng cảm giác phẫn hận này lại khiến Triệu Kính Chi như muốn phát điên!

- Thần kiếm kỹ!

đã có người xem nhanh chóng hô lên, đồng thời đôi mắt nhìn chăm từng cử động của Lăng Tiêu, trong mắt tràn ngập hào quang cực nóng!

Nếu gã thanh niên kia không có kiếm kỹ thần cấp thì sao chống đỡ nổi nhiều chiêu của một gã Kiếm Tông, chẳng những không bại mà còn đánh rất có sinh lực!

Tuy thoát nhìn hẳn có chút chặt vật, nhưng trên nét mặt như đang chế giễu!

Ánh mắt của rất nhiều người đã nhìn từ trên người Lăng Tiêu, rồi chuyển tới trên người Tổng Minh Nguyệt đang đứng một bên xem cuộc chiến, thậm chí đôi tình nhân này, đại hội trao đổi chưa bắt đầu mà đã làm ra náo động lớn.

Thật sự là không hiểu thế gia nào bồi dưỡng ra bọn họ, nếu là siêu cấp thế gia trong truyền thuyết... Ha ha, chuyện vui của Triệu gia ở Đông hải này có thể thật lớn nha!

Độc Cô Cửu Kiếm của Lăng Tiêu phối hợp với Tế Liễu kiếm nắm trong tay, động tác vô cùng khéo léo, dường như là đang luyện kiếm. Thấy vẻ mặt Triệu Kính Chi càng ngày càng khó coi, Lăng Tiêu nghĩ tạo ra chút sóng gió như vậy là đủ rồi. Chấn chấn những người còn muốn tìm mình gây phiền toái sẽ phải cần nhắc suy nghĩ.

Muốn mưu độ kiếm kỹ của mình? Được lắm, cẩn thận đừng bị trận pháp vây hãm rồi giết chết!

Đối với người muốn gia hại mình, Lăng Tiêu không ngại giết họ, làm theo ý mình cũng là thuận theo một dạng thiên đạo.

Trên mặt Lăng Tiêu ửng hồng, trên trán cũng bắt đầu xuất hiện mồ hôi, trêp đó bước hơi loạn, lại như là chủ động nghênh đón thân kiếm của Triệu Kính Chi.

Triệu Kính Chi đã sớm tức giận đến sôi lên, trông thấy Lăng Tiêu rút cục cũng lộ ra sơ hở, lão làm sao có thể phân tích ý nghĩ trong lòng đối phương.

Lão cắn răng, nghiêm mặt, trong nháy mắt trường kiếm lại tăng lên một đạo kiếm khí dài hơn nửa thước, có màu xám như thực chất, mạnh mẽ hướng về phía vị trí trái tim của Lăng Tiêu !

Lăng Tiêu với ánh mắt lạnh lùng, thân thể hơi nghiêng, kiếm khi kia lướt sát qua bả vai, lột xuống một mảnh áo thật lớn trên người Lăng Tiêu, lộ ra làn da trắng với cơ thể rắn chắc. Lăng Tiêu nổi lên sát tâm với Triệu Kính Chi, hẳn thăm nghĩ người này sớm muộn gì phải chết! Chỉ sợ cũng muốn nhân cơ hội này giết chết mình.

Hừ, vậy chờ xem!

Nghĩ tới đó, Lăng Tiêu thờ hỏn hển nhảy về phía bên cạnh, sau đó nhìn về phía Triệu Kính Chi nói:

-Các hạ có thực lực hùng mạnh, tại hạ không địch lại. Ta làm tổn thương con của người bởi vì hẳn nói năng lỗ mãng lại còn muốn giết ta, mà người cũng đã làm ta ta bị thương. vừa nói hẳn nhìn thoáng qua bả vai mình nói:

-Hai người chúng ta huề nhé, cũng không ai thua ai! Đánh một trận, oán khí trong lòng ta cũng giảm đi rất nhiều, cũng chẳng muốn chấp nhặt với con của người, sau này người nên quần giáo hẳn, dạy hẳn nên có chút lễ phép.

Lời Lăng Tiêu khiến những người chung quanh thăm nghĩ người này thật ngông cuồng! Hẳn rõ ràng không đánh lại người ta, còn nói lời tốt đẹp như vậy. Độ dày của da mặt hẳn thật là lợi

Hại, thật không hiểu hẳn là người của gia tộc nào, không ngờ có thể nuôi dưỡng nhân tài như vậy! Thật sự là cao môn!

bọn họ không ngờ là nghe xong lời nói của Lăng Tiêu, hai mắt Triệu Kính Chi bốc lên lửa giận, sắc mặt xanh mét, cắn răng thật chặt nhưng lão cũng không tỏ vẻ gì, nhìn Lăng Tiêu với vẻ lạnh lùng rồi xoay người bước đi, thậm chí không chào tạm biệt Tần Phong!

Trong nháy mắt Triệu Kính Chi xoay người, sau lưng chảy ra một thân mồ hôi lạnh. Đối phương nói lời khó nghe, đó cũng là quan niệm mà thôi. Trên thực tế, trong khi Lăng Tiêu đang nói chuyện, một luồng tinh thần lực khổng lồ dờn non lấp nhanh chóng tập trung vào Triệu Kính Chi. Loại cảm giác này giống như bộ xiềng xích từ chân trên, khiến lão hít thở không thông!

Người này... Phải điều tra rõ bối cảnh, nếu như không thể âm thầm giết, sẽ phải đến nhà xin lỗi! Trong nháy mắt Triệu Kính Chi cũng đã nghĩ thấu hậu quả.

Đương nhiên người này khiến mặt mũi lão mất hết. Nếu như có cơ hội âm thầm loại bỏ thì Triệu Kính Chi nhất định không chọn phương thức thứ hai!

Lăng Tiêu dùng chân nguyên bức ra mồ hôi trên trán, sau đó chậm rãi đi về phía Tổng Minh Nguyệt. Tổng Minh Nguyệt cười một cách điềm đạm không nhìn Tần Phong, nhẹ giọng nói:

-Chàng không sao chứ.

Lăng Tiêu mỉm cười:

-Được rồi, chúng ta đi thôi.

Nhìn bóng dáng hai người, trên mặt hơn hai mươi ba mươi người đại biểu của các thế gia môn phái nhĩ lưu cũng lộ ra đủ loại biểu tình, suy nghĩ một cách sâu xa.

276. Chương 270: Công Pháp Tu Luyện Tà Đạo.

Hai người Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt trở về phòng. Tống Minh Nguyệt cúi đầu, khẽ cắn môi, do dự một lát, sau đó ngẩng đầu lên, đôi mắt trong trẻo dừng ở trên người Lăng Tiêu, sau đó nhỏ giọng nói:

- Thực xin lỗi.

Lăng Tiêu cười cười, sau đó kéo tay Tống Minh Nguyệt, nói:

- Đừng tự trách mình, hiện tại ta đã là người đàn ông của nàng, ta nghĩ có tư cách biết một số chuyện.

-Chàng đừng nghĩ như vậy.

Lông mi tinh xảo của Tống Minh Nguyệt chớp động lên xuống, trong đôi mắt chứa đầy nước mắt, bộ dáng giống như muốn khóc:

- Chàng nói như vậy khiến lòng ta rất khổ, ta thật sự không phải cố ý giấu diếm chàng nên chàng đừng giận Minh Nguyệt, ta sẽ nói rõ chuyện này cho chàng!

Lăng Tiêu nhẹ nhàng gạt gạt đầu, sau đó đứng dậy, đỡ vai Tống Minh Nguyệt, ánh mắt hai người giao nhau, Lăng Tiêu nói:

-Nàng phải nhớ, từ nay về sau, tuy nàng vẫn là người của Tống gia ở hải vực, nhưng nàng cũng chính là con dâu của Lăng gia! Tựa như gã Tần Phong kia, hấn hận nhất không phải là chuyện nàng phản bội hấn, mà là chuyện ta cướp đi người của hấn! Hơn nữa, chuyện như vậy cũng đã từng xảy ra với ta. Chẳng qua lúc ấy ta ở một vai khác. Cho nên Minh Nguyệt, ta cũng muốn biết nguyên nhân được không? Bất kể là ý tốt, hay ý xấu, cũng phải nói cho ta nghe. Ta có thể nói cho nàng hiểu, chỉ cần trong lòng nàng có Lăng Tiêu ta, thì mặc kệ là ai, cho dù Tử thần... Cũng đừng mơ tưởng cướp nàng từ trong tay ta!

Một hồi khuyên bảo của Lăng Tiêu như đinh đóng cột khiến Tống Minh Nguyệt vừa nghe xong thì nước mắt chảy ra, dùng sức quệt mũi, đôi tay bịt mắt, sau đó nói:

-Thực xin lỗi, Minh Nguyệt sai rồi, do ta giấu diếm nên đã mang đến nhiều phiền toái cho chàng như vậy, kỳ thật là như vậy.

Tống Minh Nguyệt vừa khóc, vừa nói về quan hệ của hai mà Tần, Tống. Tống gia ở Hải vực, còn Tần gia ở Đông Hải, đến lấy hai đảo làm căn cứ của gia tộc. Trong gần ngàn năm, thực lực hai gia tộc vốn không kém nhau mấy, thậm chí, vào thời đó Tống gia ở hải vực, còn mạnh hơn Tần gia ở Đông hải. Bởi vì mấy ngàn năm quả Tống gia ở hải vực cũng sở hữu ba người tiến vào Thánh vực! Khi đột phá Kiếm Tôn, trên vào canh giới Kiếm Thánh, còn có vô số người trông thấy trên không trung đường như đột nhiên xuất hiện một thành phố, tiếp đó có người đến nói người có thực lực Kiếm Thánh thì được trên vào. Loại chuyện như thế này cũng không đáng là chuyện mới gì trong các thế gia ẩn thế khổng lồ.

Chẳng qua, lần cuối cùng Tống gia có Kiếm Tôn đột phá thành Kiếm Thánh đã là chuyện của hơn hai ngàn năm trước. Thời gian như nước, nam thắng vô tình, kỳ thật hậu nhân của Tống gia, phần lớn mọi người chẳng quả là có chút tâm tư tưởng nhớ tổ tiên bước vào Kiếm Thánh.

Đệ tử quý tộc ẩn thế có thể sống lâu hơn rất nhiều so với người hình thường, nhưng dù sao đã hai ngàn năm rồi. Lâu lắm rồi! Lâu đến mức khiến người ta có chút hoài nghi nó thực sự chỉ là những điều gia tộc ghi lại trên sạch cổ. Ngược lại, Tần gia ở Đông Hải tới bây giờ cũng không có một người trên vào Thánh vực!

Ma hiện tại lão gia từ của Tống gia đã trên vào canh giới Kiếm Tôn, sau hơn năm mươi năm thì lúc này Tần gia xuất hiện người đầu trên đột phá cảnh giới Kiếm Hoàng để đạt tới thực lực Kiếm Tôn!

Cho nên mới nói thực lực của Tần gia trước đây không bằng Tống gia. Nhưng tại hai mươi mấy năm trước, Tần gia bỗng nhiên giống như bạo phát, liên tiếp hai gã cường giả Kiếm Hoàng liên tục đột phá cảnh giới đạt tới Kiếm Tôn!

vì thế, gia chủ Tống Nghị của Tống gia vẫn luôn giữ mối quan hệ tốt với Tần gia, còn đặc biệt đi chúc mừng Tần gia!

Cùng chiếm cứ tài nguyên trong đại hải, cần phòng bị đám sinh vật hai tộc xâm nhập. Hai nhà có rất nhiều tiếng nói chung. Cho nên, sau một lần rượu, gia chủ Tần Chiêu Nhiên của Tần gia biết được thê tử của Tống Nghị có mang thai thì nói giỡn, nếu như sinh con trai thì kết thành huynh đệ, còn nếu như sinh con gái thì hai mà cứ làm đám hỏi là được.

sau khi Tống Nghị gặp qua thiếu gia Tần Phong của Tần gia, cũng rất thích, bởi vì lúc ấy Tần Phong còn rất nhỏ, được bọc trong tã lót, nhưng nhìn đã thấy tính cách đoan chính, hơn nữa cốt cách rất tốt, không ngờ bẩm sinh đã đã thông mấy kinh mạch, đây có thể là đại sự. Đứa bé như vậy, có thể nói trong vạn người cũng không có một. Quả thực đó chính là thiên tài trong thiên tài!

Cho nên, Tống Nghị nhanh miệng đáp ứng chuyện hôn nhân, ông còn tặng cho Tần Phong một khối ngọc bội tượng trưng cho tín vật.

Chẳng qua sau khi tỉnh rượu, Tống Nghị đã có chút hối hận, cảm thấy mình đùa có chút quá mức. Tống gia trên cơ bản cũng không can thiệp hôn sự của đời sau, có thể nói là gia tộc thoát khỏi phong kiến. Nhưng tới con gái của Tống Nghị, ông lại hồ đồ làm chủ, trong lòng hối hận nhưng đã lỡ nói ra.

Khiến cho Tống Nghị không nghĩ tới chính là, vào một đêm trước khi rời đi, không ngờ ông còn nghe được một đoạn đối thoại rợn cả người!

Thực lực của hai người đang nói chuyện cũng cực kỳ mạnh mẽ, mà lúc ấy đúng lúc Tống Nghị đi ra ngoài. Bởi vì diện tích hải đảo của Tần gia vô cùng khổng lồ, có phạm vi mấy trăm dặm, trừ những nơi cư trú, còn có một mang lớn thảo nguyên và rừng rậm. sau khi ăn cơm, Tống Nghị liền một mình đi bộ một hồi đi ngoài, thả lỏng thì nghe được hai người nói chuyện:

-Gia chủ, ngại thật sự tha cho gia chủ Tống gia ở hải vực trở về phải không? Kẻ đó chính là một gã cường giả Kiếm Hoàng đó! Nếu như hiến hãn cho lão tổ tông thì tin rằng sau khi hút máu hãn, thực lực của lão tổ tông tăng lên bậc cao! Thực lực Kiếm Hoàng cũng không dễ tìm đâu!

-Người biết cái gì, lão tổ tông của Tống Gia ở hải vực cũng là cường giả Kiếm Tôn. Hiện giờ ai cũng biết gia chủ ở chỗ chúng ta, nếu như hãn chết ở chỗ này, gia tộc của chúng ta có thể ngăn cản sự nổi giận của một Kiếm Tôn sao?

-Sợ cái gì? Không phải gia tộc của chúng ta có ba tổ gia gia Kiếm Tôn sao? Một so với ba, Tống gia kia còn có thể là đối thủ của chúng ta sao?

Thanh âm kia hơi có chút không phục. Tống Nghị vừa nghe đến đó cả người lông tóc chợt dựng lên, may mắn thực lực của lão mạnh mẽ, hơi thở thu liễm tốt, đối phương cũng căn hãn không nghĩ tới, lão ở loại địa phương hoang vắng này.

Một trong hai người nói chuyện là gia chủ Tần Chiêu Nhiên của Tần gia. Tiếng còn lại thì Tống Nghị chưa từng nghe qua, đại khái, chính là người bên cạnh tổ gia gia!

Tống Nghị không dám thở mạnh, tiếp tục nghe đối thoại của hai người, Tần Chiêu Nhiên nói:

- Người biết cái gì, ba lão tổ gia gia đều thông quả thiên môn để vào cảnh giới Kiếm Tôn, cho dù nói đạt được ma đạo, cũng cần phải bắt kịp tâm tình. Nếu không, họ sẽ biến thành cỗ máy giết người không thể quay lại! Hiện tại họ đang bế quan, sao có thể là đối thủ của lão tổ tông Tống gia kia? Người không cần nhách chuyện này nữa. dùng tinh huyết từ trên người võ gia có thực lực Ma Kiếm Sư vẫn an toàn hơn!

- Hừ, Ma Kiếm Sư trong các môn phái thế gia ẩn thế có rất nhiều! Chỉ cần chúng ta làm không làm quá lộ liễu, cho dù chết một số thì chuyện đó cũng là bình thường. Trên đại lục có nhiều chủng tộc, lại có nhiều các loại ma thú mạnh mẽ! Nhưng nếu như cường gia như Kiếm Hoàng chết, khẳng định sẽ khiến cho sóng to gió lớn! Đến lúc đó, nếu như chúng ta khiến cho những gia tộc khác cảnh giác, vậy thì không hay!

Người kia cười quái dị vài tiếng, nói:

-Gia chủ thực là tính kế hay, sợ rằng chúng ta cũng kết thân với Tống gia, cũng là có dụng ý khác sao?

-Cái gì mà có dụng ý khác.

Tần Chiêu Nhiên phủ nhận nói.

Người đó thực ra không sợ Tần Chiêu Nhiên, quay về phía lão nói:

- Tổng gia xung hùng ở phía nam hải vực nhiều năm, của cải hùng hậu, thực lực mạnh mẽ, cường giả Ma Kiếm Sư của gia tộc bọn họ có thể lên tới vài ngàn rồi! Hừ, còn nói người không tính sao?

Tần Chiêu Nhiên lặng lẽ cười:

- sau này người đừng nói lời này, để y tại vách mạch rùng...

Hai người vừa tán gẫu vừa rơi đi xa, mà Tổng Nghị ở trong lòng cổ, đang có tâm tư muốn giết hai người này.

Nhưng ông lại nhịn xuống, giết hai người này thì dễ nhưng không giải quyết được gì. Chuyện như thế này nghe quả mức khó tin, nhưng Tổng Nghị cũng rõ, ở thời kì thương cở, những người tu luyện hùng mạnh, cũng không hề kiên định thật một lòng tu luyện, cũng có một số người nghiên cứu một ít pháp môn đạo muốn mưu lợi bằng đường ngang ngỗ tất.

Tần gia ở Đông Hải, nhất định là giành được bí tịch trong di tích thương cở. sau khi trải quả thí nghiệm, đột nhiên tạo ra vai tên cường giả có thực lực mạnh mẽ, tự nhiên thấy lợi lộc rồi!!

Ca người Tổng Nghị rét run, lặng lẽ trở lại, trong lòng hiểu được, vì sao lần gia tộc phái ra đội tàu Viễn dương đi về phía Đông Hải nay trong gần một năm nay chung quy không hiểu tại sao toàn quân bị giết. Trên biển có hải tộc nhưng rất ít lui tới nhân loại.. Bình thường trốn còn không kịp thì làm sao có thể tùy đi gay rồi nhân loại?

Nếu nói là ma thú làm, chung quy cũng truyền ra một chút tin tức chứ? Những người trên đoàn tàu Viễn dương nay, đại bộ phận là võ giả có thực lực Ma Kiếm Sư có kinh nghiệm phong phú, cho dù gặp nguy hiểm, cũng không có khả năng tất cả đều chết hết!

Hôm nay vô tình nghe được, đã giải thích được nỗi nghi hoặc trong lòng Tổng Nghị. Cho nên hôm sau ông cao tư Tần gia, sau khi về đến gia tộc, Tổng Nghị giải thích chuyện này cho lão gia từ Tổng Y, lúc đó lão cũng là Kiếm Hoàng bậc sáu. Tổng Y mắng Tổng Nghị quả hồ đồ, tùy tiện lập hôn sự mai sau của con gái, sau đó lão hạ lệnh cho toàn bộ Tổng gia ở hải vực, Triệu hồi toàn bộ tàu Viễn dương đang hướng về phía Đông Hải. Từ nay không được đi vào Đông Hải nữa bước!

Trong mười mấy năm kế tiếp, Tần gia ở Đông Hải làm việc càng ngày càng kiêu ngạo hơn, càng không kiêng nể gì nữa! Có rất nhiều lúc ngang nhiên xay ra xung đột với đoàn tàu của Tổng gia.

sau đó họ đã bắt đi một số võ giả Ma Kiếm Sư.

Đương nhiên, Tổng gia phản kháng mãnh liệt, gia tăng đề phòng. May năm gần đây, rất ít tàu rời bến, dù sao tài sản của Tổng gia rất nhiều, hơn trăm năm không ra ngoài, cũng sẽ không bị nghèo đi.

Lần này Tổng Minh Nguyệt mang theo một phong thư của Tổng Nghị. Trong thư viết những chuyện về Tần gia, hy vọng có thể lui việc hôn nhân của đám nhỏ, nếu không phải thực sự mất mặt.

Tổng gia cũng không phải dễ chọc, Việc làm Tần gia trong những năm gần đây, tất nhiên cũng có người khác thấy được. Cho nên Tổng Nghị tin sau khi Tần Chiêu Nhiên đọc phong thư này, thì việc lão muốn làm nhất là giết sạch Tổng gia để diệt khẩu!

Chặng quả chuyện đó chưa được, cho nên lão ta sẽ phai lựa chọn thỏa hiệp, từ bỏ chuyện hôn nhân!

Tổng Nghị cũng nói, chuyện tu luyện của các người như thế nào, chỉ cần về sau không gây rối với Tổng gia ta, thì chúng ta tuyệt đối cũng không quản chuyện của các người.

Trên thực tế, Tổng Nghị rất hiểu rất rõ, cho dù ông nói ra, đám Tần gia kia đầu lủ ma đầu tu luyện ma đạo cực kỳ tàn ác nhưng chưa chắc có người tin!

Dù sao trong tay mình không có một chút chứng cứ nào! Bên trong điển tịch thượng cổ cũng không nói những điều liên quan. Đến lúc đó những thế gia khác mặc kệ tin hay không, tuyệt đối giữ mình ở một bên để chế giễu!

Trừ phi chính Tần gia kia phát rồ đi bắt võ giả cao cấp. nhưng cho tới bây giờ, Tần gia cũng vô cùng cẩn thận!

Chuyện là vậy nên khi trước Tống Minh Nguyệt không biết nên nói như thế nào với Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu nghe xong im lặng không nói.

Trong Tu Chân Giới, cũng không thiếu người tu chân nêu cao khẩu hiệu hàng yêu trừ ma đi sát diệt một số yêu quái có được hơn ngàn năm đạo hạnh, sau đó hút lấy nội đan của chúng để nâng cao thực lực.

Nhưng dùng đồng loại để nâng cao tu vi của mình thì hẳn tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Lăng Tiêu đột nhiên nói:

-Như vậy trong lần giao lưu thịnh hội này, Tần gia sẽ không làm chuyện dư thừa.

277. Chương 271: Mưu Đồ Của Tần Gia (1).

Tống Minh Nguyệt nghĩ tới chỗ đáng sợ, trong lúc nhất thời, sắc mặt trắng bệch, nói:

- Ai chà, nhiều thế gia như vậy, mỗi người chỉ cần phun một miếng nước bọt là có thể chết đuối toàn bộ Tần gia, trừ phi bọn họ điên rồi, mới có thể làm như vậy!

Lăng Tiêu hơi hơi lắc đầu, không lên tiếng nhưng trong lòng thầm nghĩ: dưới tình huống bình thường, Tần gia đương nhiên sẽ không làm như vậy, nhưng nếu có gì bất ngờ thì sao?

Ngẫm lại, theo lời Tống Minh Nguyệt, mấy năm nay Tần gia hành động trên biển càng càng rõ hơn, nhưng trong đại lục lại không hề truyền ra chút ác danh nào. Như vậy chỉ có thể nói Tần gia giáo hoạt. Biển rộng ngàn dặm mờ mịt vô ngần, nếu phái tinh nhuệ ra, giả dạng hải tặc, cho dù biết rõ chúng làm gì cũng không có chứng cứ, cũng chỉ biết vậy mà thôi. Hơn nữa, cũng chẳng ai biết Tần gia đang làm cái gì bên trong gia tộc của chúng!

Cho nên, Lăng Tiêu nhìn Tống Minh Nguyệt nói:

- Nàng không cần giao phong thư đó cho gia chủ Tần gia. cần phải nghĩ biện pháp bộc lộ chuyện này ra, để cho tất cả các thế gia, môn phái đều biết chuyện này mới được.

- A, vậy chẳng phải là sẽ đại loạn sao?

Tống Minh Nguyệt trợn trừng mắt lên. Tống Minh Nguyệt là một cô gái lương thiện, nàng tập tức nghĩ rằng, nếu Lăng Tiêu nói ra chân tướng sự việc, lần thịnh hội giao lưu này sẽ trở thành đại loạn, có lẽ sẽ phát sinh hỗn chiến kịch liệt.

Mà người tới tham gia thịnh hội đa số đều là những người trẻ tuổi, phần lớn đều là những niềm hy vọng của tương lai các thế gia. Nếu thực sự xảy ra biến cố ở hải đảo Tần gia như vậy, có lẽ tất cả thế gia môn phái ẩn thế đều sẽ phát điên!

Nếu Tần gia không thể xử lý tốt chuyện này, kết quả tất nhiên sẽ là xóa tên trên đại lục. Đừng nói Tần gia có ba cao thủ Kiếm Tôn, cho dù có ba mươi người cùng không thể chống nổi tất cả các thế gia môn phái ẩn thế cùng nhau vây công.

Dưới tình huống như vậy, Tần gia làm gì còn tâm tư để so đo chuyện hôn sự với hải vực Tống gia, đầu đầu còn chẳng kịp nữa là!

Tống Minh Nguyệt mím môi môi anh đào căng mọng, thoáng nhìn Lăng Tiêu, thầm nhủ người này ra vẻ trung hậu, không ngờ có thể nghĩ được phương pháp như vậy để đả kích Tần gia. May mắn Tống gia không phải là địch nhân của hắn! Nghĩ tới đây, trên mặt Tống Minh Nguyệt ửng hồng, nghĩ mình nói ra bí mật này, vậy thì từ nay về sau sẽ chẳng có gì là không hiểu nhau nữa, trong lòng liền cảm thấy vô cùng vui vẻ.

- Nhưng làm thế nào để có thể phát tán tin tức này ra ngoài?

Tống Minh Nguyệt nhăn mặt nhíu mày hỏi Lăng Tiêu. Đối với nàng, chuyện này căn bản là chẳng biết chút gì cả.

Lăng Tiêu lặng lẽ cười:

- Đừng có gấp, xem ta!

Lăng Tiêu suy nghĩ một chút, còn nói thêm:

- Chuyện này hẳn là bí mật đặc biệt trong nội bộ Tần gia. Năm đó phụ thân nàng có thể nghe thấy là do may mắn. Ta đoán, ngay cả Tần Phong cũng chưa chắc đã biết chuyện này!

- A, phu quân sao lại nghĩ vậy?

Tới rồi lúc này, Tống Minh Nguyệt cùng chẳng còn e ngại gì khi nói tới Tần Phong. Tần Phong hay ai cùng vậy, đối với nàng hiện tại chẳng qua cùng chỉ là một kẻ bình thường như bao người qua đường, chẳng khác gì ông A bà B con chó con mèo. Chẳng qua bàn luận là vậy, nàng sẽ không nói tốt cho Tần Phong, nghe thấy Lăng Tiêu nói Tần Phong cũng chưa chắc đã biết chuyện này nên cảm thấy hơi tò mò.

- Nàng nói năm đó khi đàm luận chuyện này, chính là ba gã Kiếm Tôn và gia chủ Tần Chiêu Nhiên của Tần gia nhỏ giọng đàm luận đúng không. Ta đoán, để tu luyện loại công pháp này, ít nhất thực lực cùng phải từ Kiếm Hoàng trở lên mới được!

Ngoài miệng nói vậy nhưng Lăng Tiêu vẫn không nói hết cho Tống Minh Nguyệt, không phải ai cùng có thể tu luyện công pháp tà môn. Nếu không có tu vi tâm tình nhất định, dưới tình huống thực lực đột nhiên tăng mạnh, không tẩu hòa nhập ma mới là lạ!

- Vậy nàng nói xem, Tần Phong có thực lực không hề thua gì ta, chẳng lẽ hẳn là thiên tài sao?

Nhắc tới điều này, Tống Minh Nguyệt nhiều ít có chút không phục, có ý muốn phân cao thấp. Dù sao trước khi nàng tu luyện công pháp song tu, mới chỉ có thực lực Ma Kiếm Sư bậc bốn, nhưng như vậy, nàng đã được tính là cao thủ do Tống gia tiêu tốn vô số linh dược mới đào tạo được.

Nếu là ở những thế gia, môn phái nhỏ, với tuổi của Tống Minh Nguyệt, có thể đạt tới Cuồng Kiếm Sư bậc sáu hoặc Ma Kiếm Sĩ bậc một, kỳ thật cũng đã phi thường khó khăn, tuyệt đối có thể xưng là thiên tài!

Nhưng lần này, nhìn Tần Phong cùng trạc tuổi hoặc nhiều hơn tuổi hai người Lăng Tiêu một ít, vậy mà ít nhất có thực lực trên Ma Kiếm Sư. Điều này khiến người ta có ảo giác, chẳng lẽ các thế gia môn phái ẩn thế lại nhiều cao thủ như vậy sao?

Trên thực tế cùng không phải như vậy, để có thể đào tạo được một cao thủ trẻ tuổi như Tống Minh Nguyệt, một số thế gia môn phái có thực lực hùng hậu cùng phải dốc gần như toàn bộ lực lượng, tập trung ưu đãi trên một số ít người. Nếu không như vậy, làm sao có thể cam đoan môn phái trường thịnh không suy chứ?

Lăng Tiêu cười gật gật đầu:

- Chính nàng cùng đã nói, phụ thân nàng năm đó xem Tần Phong, kinh mạch tiên thiên liền thông mấy cái, không phải thiên tài là cái gì?

Nói xong, hắn lại cười nói:

- Nàng xem ta năm xưa bế tắc toàn bộ kinh mạch, nhưng so với Tần Phong cùng trạc tuổi ta, hiện giờ thực lực của ta chẳng phải không tồi sao?

- Huynh?

Tống Minh Nguyệt thè lưỡi trêu Lăng Tiêu:

- Đừng lấy huynh ra so với chúng ta. Tuy rằng ta không biết huynh làm sao mà được như vậy, nhưng thực sự không thể dùng thiên tài để hình dung huynh được! Biết phải dùng gì để miêu tả nhỉ?

Tống Minh Nguyệt giơ hai bàn tay trắng nõn như bạch ngọc lên ôm tai, nhìn chăm chăm vào Lăng Tiêu, sau đó lắc đầu, thực sự không thể tìm được từ nào thích hợp để miêu tả hắn.

Thậm chí theo bản năng, trong lòng nàng đã gạt Lăng Tiêu ra khỏi hàng ngũ đối lập, tự động đưa hắn vào giữa đội ngũ của các lão nhân. Còn tại sao lại có ý nghĩ như vậy, chính bản thân Tống Minh Nguyệt cũng không biết rõ. Dù sao nếu so sánh với hắn, sẽ khiến lòng tự tôn bản thân bị tổn thương.

- Cho nên nói, chuyện này trong nội bộ Tần gia chắc hẳn cũng cực kỳ bí mật. Ta nhìn ngũ quan của Tần Phong có chút tà khí, có lẽ dùng máu huyết tạo thành, nhưng khí thể trên người lại coi như bình thường. Người tu luyện công pháp tà môn khi tiếp cận người ta thường mang tới một cảm giác lạnh lẽo.

Lăng Tiêu nhẹ nhàng nói:

- Cho nên ta đoán, Tần Phong hẳn là cũng không biết chuyện này.
- Vậy hạn dùng... dùng máu huyết như huynh nói thì giải thích thế nào?

Vừa nghĩ tới máu huyết này đều lấy từ thân thể nhưng người luyện võ có thực lực từ Ma Kiếm Sư trở lên, Tống Minh Nguyệt liền có cảm giác buồn nôn, tự nhủ quả thực là đáng sợ! Chính mình cho dù chết, cũng không muốn có chút quan hệ nào với tên Tần Phong đó.

Hơn nữa, người của hải vực Tống gia mấy năm nay chết trong tay Tần gia nếu không đến một trăm thì cũng phải vài chục. Lại nói tiếp, hai nhà có thâm cừu đại hận cùng không đủ, chỉ có điều cả hai bên đều chưa thực sự lật mặt nạ, nên vẫn duy trì tươi cười đối trá mà thôi.

- Chẳng có ai khó giải thích. Lăng Tiêu khẽ cười nói:

- Tựa như những đệ tử được dùng linh dược để nâng cao thực lực của những thế gia môn phái ẩn thế khác. Bọn họ khẳng định là cũng chỉ được báo cho biết như vậy mà thôi, còn trình tự thực tế thì nếu không phải là gia chủ hoặc những tên Kiếm Tôn tâm phúc bên người sẽ không thể có tư cách biết chuyện này. Tần gia to lớn đông đảo, nếu để cho biết chuyện này, làm sao còn có thể gian dối được đến tận hôm nay?

Lúc này Tống Minh Nguyệt mới gật đầu, thầm nhủ: Lăng Tiêu quả nhiên cực kỳ cẩn thận, từ trong lời của mình đã có thể suy luận được nhiều điều như vậy.

Lăng Tiêu lúc này bỗng nhiên cười ha hả nói:

- Minh Nguyệt, nàng nói xem, nếu tin tức này bị lén truyền ra ngoài, bất kể thật hay giả, nếu nàng là một người ngoài cuộc sẽ có phản ứng gì?

Tống Minh Nguyệt khẽ nhíu mày, nhẹ giọng nói:

- Tự nhiên là thà rằng tin là có chứ không thể tin là không!

Đầu tiên chính là truyền tin tức này về môn phái ngay rồi nói sau, để tránh trường hợp không biết gì.

- Ha hả, vậy thì đi thôi. Cho nên sau khi lên đảo, chuyện đầu tiên của chúng ta chính là làm sao thần không biết quỷ không hay, truyền bá tin chuyện này ra ngoài. Hừ, muốn hôn chiến thì tại sao chúng ta lại phải ra mặt trước làm gì?

Tống Minh Nguyệt lúc này quả thực bội phục Lăng Tiêu. Đã nhiều năm qua, hải vực Tống gia đã nghĩ hết cách để muốn thoát khỏi Tần gia, nhưng như Tống Minh Nguyệt nói, nếu Tống gia công bố chuyện này ra ngoài, chắc chắn sẽ không có người tin. Kỳ thật cho dù tin, họ cũng sẽ chẳng phản ứng gì mà đều vui vẻ nhìn hai đại gia tộc là Tần gia và Tống gia đánh nhau vỡ đầu.

Nhưng hiện tại thì hoàn toàn khác. Gần như tất cả tinh nhuệ trẻ tuổi của các thế gia môn phái ẩn thế đều đi vào địa bàn Tần gia, tham gia thịnh hội giao lưu mấy năm một lần. Tất cả các ánh mắt đều tập trung về đây, cho nên, nếu bên này chỉ cần có chút gió lay ngọn cỏ, các thế gia cũng sẽ phải cảnh giác vài phần đối với Tần gia để đảm bảo an toàn cho tương lai môn phái của mình.

Tốt nhất là Tần gia kia không kìm nổi, giết chết vài Ma Kiếm Sư, sau đó tin tức này truyền ra ngoài. Tin rằng sẽ gây chấn động cực kỳ lớn.

Nghĩ thầm trong bụng, Lăng Tiêu thoáng cười lạnh: Xem ra mình cũng biết chơi âm mưu quỷ kế chứ không đến nỗi là chẳng biết phương pháp nào.

Hải đảo của Tần gia cách khá xa lục địa, thuyền lớn chạy hết tốc lực sáu, bảy ngày mới tới. Từ rất xa đã thấy một điểm đen nhỏ, càng lại gần càng phóng to lên. Đến khi tới gần, nhìn thấy rõ ràng, rất nhiều người đều không kìm nổi hít một hơi thật sâu: Căn cứ của Tần gia này... quả thật là to lớn!

Hải cảng lớn như vậy khiến người ta có cảm giác giống như một thành phố lớn phồn hoa. Vô số con thuyền lớn nhỏ dừng lại, đi tới đi lui, cực kỳ náo nhiệt. Không ít người không kìm nổi phát ra lời tán thưởng, tự nhủ, nội tình đại thế gia quả nhiên thâm hậu, Tần gia này cứ yên lặng phát triển mấy ngàn năm, chẳng trách có được hào khí như vậy. Toàn bộ chi tiêu cho lần thịnh hội giao lưu này đều do Tần gia bỏ ra.

Bởi vì bọn họ là chiếc thuyền cuối cùng tới nơi nên trên bến tàu đã có không ít người của các thế gia môn phái tới trước đứng chờ. Bởi vì trong các thế gia môn phái có rất nhiều người kết bạn, quen biết nhau nên đều tới nghênh đón, chào hỏi.

Mấy trăm cỗ xe ngựa xa hoa chờ ở bên ngoài bến tàu. Tống Minh Nguyệt nhìn thấy khẽ nói với Lăng Tiêu:

- Năm nay Tần gia phát triển quả nhiên vượt xa gia tộc của ta rất nhiều!

- Nhưng cái này đều là bề ngoài. Đại gia tộc chỉ xem thực lực, loại khoe khoang này có lẽ đều là mới mua sắm thôi!

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua những cỗ xe ngựa xa hoa đó, khẽ cười nói.

Bởi vì hắn phát hiện rất nhiều chiếc xe thậm chí còn chưa hề có một vết xây xước trên nước sơn, lấp lóe phản chiếu ánh mặt trời. Tất cả những thứ này hẳn là đều chuyên môn chuẩn bị cho lần giao lưu thịnh hội này.

Tuy rằng biết Lăng Tiêu nói thật nhưng Tống Minh Nguyệt vẫn mỉm cười ngọt ngào, kéo tay Lăng Tiêu đi lên một chiếc xe ngựa trong đó.

Cách bọn họ không xa, cha con Triệu Long của Đông hải Triệu gia và một ít đệ tử đồng môn đều nhìn theo hai người, trong mắt đều vô cùng phẫn hận.

Hôm đó Lăng Tiêu chỉ dùng một chén nước làm nhục Triệu Long, đánh gãy y, sau đó chặn hơn một ngàn kiếm liên tục công kích của cao thủ Kiếm Tông là Triệu Kính Chi! Tuy rằng cuối cùng hắn nhận bại nhưng lại không hề bị chút thương tổn nào.

Chuyện này lan truyền ra ngoài chỉ trong một ngày, gần như tất cả mọi người trên thuyền đều biết chuyện này. Đông hải Triệu gia mất hết mặt mũi, mà thân phận của Lăng Tiêu lại không hề bị bộc lộ ra ngoài. Rất nhiều người đều tò mò đoán thân phận của Lăng Tiêu, đồng thời người chú ý tới hắn cũng nhiều lên.

Chẳng qua sau vài ngày, Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt đều ru rú trong nhà, thoát nhìn giống như thể né tránh sự trả thù của Triệu gia, nhưng trên thực tế, hai người chẳng qua là không muốn đi ra ngoài để bị người chỉ trích thôi.

Từ chỗ cao nhất trên nóc thuyền có thể nhìn được rất xa, thấy rõ cảnh tượng huyên náo bên ngoài bến tàu, mấy trăm cỗ xe ngựa đang chạy rất nhanh.

278. Chương 271: Mưu Đồ Của Tần Gia (2).

Tần Phong suất lĩnh một số người đứng ở đó, đôi mắt sắc sảo nhìn chằm chằm vào cỗ xe ngựa của Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt, ở phía sau, đôi mắt tam giác của Tần Bằng cũng đã biết nữ nhân xinh đẹp kia chính là vị hôn thê của Tần Phong, mà không ngờ cô ta lại đi cùng với một nam nhân khác, trong lòng có một cảm giác thích thú khó hiểu, đồng thời cùng âm thầm kinh hãi: tiểu tử kia và hải vực Tống gia quả thực là quá kiêu ngạo, chẳng lẽ không hề coi Tần gia vào đâu? Lại nói tiếp, chuyện này chắc chắn sẽ đè nặng trong lòng Tần Phong. Nghĩ tới đây, Tần Bằng nhìn lướt qua sắc mặt âm trầm của Tần Phong, không hề lên tiếng. Bởi vì y biết rõ, nếu chuyện này xảy ra với mình, chỉ sợ mình đã sớm đi tìm tiểu tử kia liều mạng. Giờ này mà Tần Phong vẫn có thể ẩn nhẫn được, quả thực là quá lạnh tính... vợ mình ngủ với người ta mà vẫn thờ ơ được!

Tần gia quả nhiên rất chịu chơi, bố trí phòng cho khách đều cực kỳ xa hoa. Lần này có không ít người tới với thân phận tình lữ nên khi bố trí phòng, đệ tử Tần gia cũng không hề cảm thấy kỳ quái khi Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt yêu cầu một phòng.

Lúc đăng ký, Lăng Tiêu không dùng thân phận hải vực Tổng gia của Tổng Minh Nguyệt mà viết lên tờ đăng ký hai từ khó hiểu “Thục Sơn”!

- Thục Sơn thế gia?

Tên đệ tử kia hơi ngạc nhiên hỏi. Chưa bao giờ nghe nói tới cái tên này, đọc cùng thấy trúc trắc, có lẽ là một tiểu môn phái hạng bét nào đó. Nghĩ vậy, tên đệ tử Tần gia này hơi bĩu môi, tự nhủ: thiếu gia cùng thật là... thuyền cuối cùng này không ngờ lại mang cả tiểu môn phái nghèo mạt này tới. Thật không hiểu nghĩ như thế nào!

Lăng Tiêu và Tổng Minh Nguyệt đánh giá sự bài trí trong phòng. Lăng Tiêu xem xét rất kỹ từng chỗ trong phòng, nói Tần gia cùng thật xa xỉ, từ bề ngoài của phòng khách cùng có thể thấy được điều này. Bọn họ đăng ký với thân phận của một tiểu môn phái, vậy mà vẫn được phân cho một căn hộ gồm hai gian, ngoài là phòng khách, bên trong là phòng ngủ với chăn đệm xa hoa, tản ra hương vị tươi mát. Xem ra, để phục vụ cho lần thịnh hội này, Tần gia đã đầu tư không ít công phu!

Có điều khác với những người khác, Tổng Minh Nguyệt và Lăng Tiêu đều không hề có chút cảm kích nào về sự chiêu đãi của Tần gia. Tần gia thịnh tình khoản đãi như vậy có lẽ chính là vì có dụng ý khác.

- Minh Nguyệt, nàng nói xem, liệu có người nào tới gây sự với chúng ta không?

Lăng Tiêu kiểm tra thật kỹ hai phòng, không phát hiện có điểm dị thường mới cười hỏi Tổng Minh Nguyệt.

Tổng Minh Nguyệt thoáng nghĩ một chút, khẽ cười nói:

- Muội nghĩ ít nhất hiện giờ thì không thể. Đối với Tần gia, loại chuyện này không phải vẻ vang gì. Muội cảm thấy, gia chủ Tần gia chắc chắn sẽ mời muội tới để hỏi rõ đã xảy ra chuyện gì.

Lăng Tiêu gật đầu nói:

- Vậy phải tính sao nhi? Chúng ta chính là phe đuổi lý mà.

Tổng Minh Nguyệt khẽ gắt một tiếng, đỏ mặt nói:

- Đó là chuyện của huynh cơ mà!

Trên hải đảo, địa thế bằng phẳng, kỳ thật nếu là người không biết đây là địa bàn của Tần gia, chắc chắn sẽ cảm giác mình đang tới một đảo quốc nhỏ.

Không có tường thành, nhưng ở đây toàn là những công trình kiến trúc cao lớn. Nhưng con đường lát đá rộng lớn, thẳng tắp, hai bên là các cửa hàng xen kẽ, tiếng rao hàng vang lên liên tiếp. Đi trên đường, người ta căn bản là không hề có cảm giác rằng đây chính là một thế gia ẩn thế quy mô lớn đã kế thừa mấy ngàn năm.

Ở đây gần như không hề khác gì một thành thị bình thường cả.

Diện tích hải đảo rộng rãi, mười mấy vạn người Tần gia chẳng qua mới chiếm một mảnh nhỏ mà thôi. Nhưng vùng đất hoang dã và rừng rậm chưa khai phá vẫn rộng lớn hơn rất nhiều so với hải vực Tổng gia.

Chiếc thuyền chở người cuối cùng đã tới đảo. Giao lưu thịnh hội cùng sẽ chính thức bắt đầu vào ngày mai.

Giao lưu thịnh hội tổng cộng chia làm mấy bước: thứ nhất là đại hội giao dịch vật phẩm! Bước này được cử hành ở một quảng trường rất rộng. Trên quảng trường hiện tại đã dựng lên những chiếc lều giống nhau. Không ít người trong các thế gia môn phái đã tới chiếm chỗ tốt. Kỳ thật cái gọi là đại hội giao dịch vật phẩm chính là buôn bán giữa các thế gia môn phái ẩn thế mà thôi.

Việc này chẳng khác gì buôn bán ở thế tục giới. Có gì khác chẳng qua chính là vật phẩm và phương thức mà bọn họ giao dịch mà thôi.

Bước thứ hai của giao lưu thịnh hội chính là giao lưu, kỳ thật chính là ký kết một ít hiệp nghị công thủ đồng minh mà thôi, từ đó có cơ hội kết giao với những bạn bè khác. Đa phần những người tuổi trẻ tới đây lần này đều sẽ quyết định tương lai và hướng đi của rất nhiều thế gia môn phái ẩn thế.

Cho nên, mới có nhiều thế gia, môn phái nhỏ như vậy cùng tới. Nếu có thể giao hảo với nhưng đệ tử nòng cốt của một đại môn phái, như vậy chính là một chuyện cực kỳ có lợi.

Bước thứ ba chính là cơ hội giải quyết ân oán trước sự chứng kiến của rất nhiều môn phái thế gia. Đây chính là sự kiện được người ta chú ý nhất mỗi lần giao lưu thịnh hội. Gần như tất cả mọi người đều hứng thú với việc này. Đối với các thế gia môn phái lấy kiếm thuật làm trung tâm phát triển, không có gì khiến người ta kích động hơn là đấu võ!

Hơn nữa, giải quyết ân oán tại đây còn có một điểm tốt lớn nhất. Đó chính là, sau khi nói ra ân oán và tiến hành giải quyết, bất kể ai thắng ai thua, chỉ cần chấm dứt giao lưu thịnh hội, sẽ không được làm những việc như tiêu diệt cả nhà người ta.

Quy định này được rất nhiều thế gia môn phái đắc tội với nhưng thế lực lớn hoan nghênh, bởi vì thực lực của hai bên chênh lệch nhau quá xa, chỉ có thông qua phương thức này mới có thể đảm bảo gia tộc môn phái mình không bị người ta tiêu diệt!

Trong quá trình này cùng có thể tiến hành một ít luận bàn hữu hảo, kiến thức kiếm kỹ công pháp của các môn phái khác, dùng để nâng cao thực lực bản thân, cũng là lựa chọn không tồi!

Nhưng bước này đều là nội dung chủ yếu mà các thế gia ẩn thế tiến hành mỗi lần giao lưu thịnh hội vài năm tổ chức một lần từ trước tới giờ.

Nhưng lần này có thêm một tin tức lộ ra khi mọi người đàm luận:

Lần thịnh hội này sẽ tuyển ra một vị minh chủ và một số vị trưởng lão để cấu thành một cơ cấu quyền lực mới!

Cơ cấu quyền lực cùng không có thực quyền mà chỉ phụ trách điều hòa giải quyết các ân oán và các công việc trao đổi giữa các thế gia môn phái. Đồng thời cùng sửa đổi thời gian giao lưu thịnh hội từ không xác định thành 5 năm một lần.

Tôn chỉ là cộng đồng đề cao, cộng đồng tiến bộ! nỗ lực liên hợp các thế gia môn phái, tranh thủ cộng đồng nghiên cứu để làm thế nào đề cao nhanh hơn, truy tìm cực hạn của võ đạo!

Xuất phát điểm của điều này là tuyệt đối tốt, không ai có thể nghi ngờ. Nhưng có thể thực hiện được hay không thì chẳng ai dám cam đoan cả.

Dù sao, trên đại lục rất đông các thế gia môn phái ẩn thế, các gia tộc, môn phái có thực lực mạnh mẽ cùng không thiếu. Mọi người đều biết ngay cả nhưng thế gia môn phái nhất lưu cùng hơn hai mươi nhà! Huống chi, còn có cả những siêu cấp môn phái thế gia trên cả nhất lưu!

Sau đó nhị lưu và tam lưu thì càng nhiều, ít nhất cùng có chừng vài trăm thế gia môn phái nhị lưu và tam lưu.

Càng không nói tới nhưng thế gia môn phái khiêm tốn ít xuất thế, không được người biết tới, ngoài ra còn có vô số môn phái nhỏ không được xếp hạng... Nhưng khiến Lăng Tiêu và Tổng Minh Nguyệt giật mình nhất chính là một tin tức khác: sở dĩ Tần gia gánh vác thịnh hội lần này nghe nói còn có một nguyên nhân khác, chính là các hải đảo Tần gia mấy trăm dặm, trên một hòn đảo lớn không người, xuất hiện một ma thú có thực lực mạnh mẽ! Mà ma thú kia là một đại mãnh xà có huyết thống long tộc, bởi vì trên đầu của đại mãnh xà không ngờ lại có sừng!

Căn cứ suy đoán của rất nhiều người Tần gia, đại mãnh xà này có thực lực vượt lên trên bậc chín, có thể nói ngôn ngữ nhân loại, chỉ số thông minh phi thường cao, hơn nữa giáo hoạt vô cùng. Thậm chí Tần gia vài lần phái ra cao thủ có thực lực Kiếm Tông và Kiếm Hoàng cùng không thể bắt được. Mà mấy lão tổ tông cảnh giới Kiếm Tôn của Tần gia lại đang bế quan. Vì phòng ngừa ma thú đó đi vào Tần gia hải đảo quấy rối tàn sát bừa bãi, Tần gia hy vọng nhưng người tới tham gia giao lưu thịnh hội lần này có thể liên hệ với gia tộc. Nếu nguyện ý đi săn bắt nó, vậy Tần gia sẽ cung cấp hết thấy tiêu phí, thậm chí nếu có thể giết chết ma thú này, Tần gia còn có thể cung cấp một quyển kiếm kỹ Thiên cấp!

Kiểm kỹ Thiên cấp!

Cho dù là giữa thế gia nhất lưu cùng tuyệt đối là bảo vật khiến người ta phải sáng mắt! Đe bảo đảm an bình cho gia tộc, Tần gia chấp nhận trả giá kinh người như vậy, quả thật là hào sảng.

Lăng Tiêu và Tống Minh nghe thấy tin tức này thì vừa mừng vừa sợ.

Ma thú trên đầu có sừng, có huyết mạch long tộc, trên bậc chín, miệng nói được tiếng người, đây chẳng phải là Thiên Niên Giao sao?

Thế giới này cùng không có cái tên “giao” nên gọi nó là đại mãng xà. Tống Minh Nguyệt nghe thấy tin này liền có cảm giác, thật sự là thần linh chiếu cố, hiện tại chỉ còn thiếu máu của Thiên Niên Giao nữa là phụ thân có thể khôi phục được thực lực. Đến lúc đó, hải vực Tống gia lại thêm một cao thủ thực lực Kiếm Hoàng nữa.

Có thể nói, đây là tin tức tốt nhất mà Tống Minh Nguyệt nghe được trong mấy ngày nay.

Có điều... Có thể là âm mưu hay không? Hay là Tần gia lợi dụng tin tức này, câu dẫn vô số kẻ mạnh tiến đến săn bắt ma thú, sau đó âm thầm gây rối gì đó?

Sau khi nghe thấy tin tức này, Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt quay sang nhìn nhau, đều hiểu tâm ý của đối phương, thâm nhủ, khả năng này không những lớn mà còn rất lớn!

Tin tức về ma thú chắc hẳn là sự thật, mà Tần gia có mưu đồ cùng là thật!

Chuyện lão tổ tông đang bế quan mới đúng là vô nghĩa! Nếu có ma thú thực sự xuất hiện, có thể uy hiếp đến hải đảo của Tần gia, lại tiến đến tàn sát bờ bãi, bọn họ mà không xuất hiện mới sợ là kỳ quái.

Cơ nghiệp mấy ngàn năm bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, Tần gia từ nay về sau chắc chắn sẽ không gương dậy nổi, cho dù bọn họ có vài Kiếm Tôn thì cùng có thể làm được cái gì?

Việc này cùng với hải vực Tống gia năm xưa. Ma thú Thâm Hải Độc Long đi tới hải đảo của Tống gia, gây ra gió tanh mưa máu, hơn mười cao thủ Kiếm Hoàng cũng không thể giết chết được nó. Đến cuối cùng, lão tổ tông Tống Khê đang bế quan cùng phải ra tay, mới chém chết được nó.

Cho nên, nếu Tần gia không có một chút mưu đồ thì Tống Minh Nguyệt là người đầu tiên không tin.

Hơn nữa, ma thú có thực lực vượt trên bậc chín, chỉ sợ cả ba cao thủ Kiếm Tôn cùng lên cùng chưa chắc có thể giết chết được nó. Lăng Tiêu cũng hiểu rõ điều này. Nếu không mượn ngoại lực mà chỉ dùng thực lực bản thân, đừng nói ba Kiếm Tôn, chỉ sợ một trăm Kiếm Tôn cùng chưa chắc có thể giết được nó. Ngẫm lại chuyện Bạch Tuộc Biển Sâu, khi còn có bản thể, nó cùng có thực lực vượt trên ma thú bậc chín, không ngờ có thể xé mở không gian tiến vào Thánh Vực, hơn nữa còn có thể can nuốt kẻ mạnh cấp Kiếm Thánh!

Chính là Kiếm Thánh cơ đấy!

Một kẻ mạnh Thánh cấp nếu ở trên đại lục, không tiến vào Thánh Vực, quả thực chính là tồn tại giống như Thần! Có thể nói là tuyệt không ai có thể đánh bại được hắn.

Không biết các thế gia môn phái này có kinh nghiệm chiến đấu với ma thú trên bậc chín hay không? Nếu mạo hiểm liều lĩnh săn bắt ma thú trên bậc chín, đến bao nhiêu người cùng không đủ chết!

Hai mắt Lăng Tiêu chợt ngưng lại, nghĩ tới một vấn đề, hễ là ma thú trên bậc chín đều có chỉ số thông minh cực cao. Rất nhiều người cứ nhìn mọi việc bằng con mắt nhân loại là đệ nhất thiên hạ, kỳ thật đó là một quan điểm tuyệt đối sai lầm!

Ở Tu Chân Giới, thú tu sau ngàn năm tu luyện sẽ thành yêu. Nếu may mắn vượt qua được thiên kiếp. đắc đạo thành tiên, thành tự tương lai sẽ hùng mạnh hơn rất nhiều so với nhân loại.

Thậm chí, có rất nhiều truyền thuyết rằng tồn tại đỉnh cao không phải là nhân loại. Cho nên nói đến như thế, Tần gia thả tin tức này ra khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa, chẳng lẽ sự quật khởi của Tần gia, tu luyện công pháp tà ác, là có liên quan tới Thiên Niên Giao sao?

Theo Lăng Tiêu thấy, khả năng này có thể xảy ra. Hoặc là nói, Thiên Niên Giao và Tần gia đã đạt thành hiệp nghị gì đó. Nó giúp đỡ Tần gia giết chết những kẻ mạnh này, còn Tần gia thì đồng ý cung cấp cho nó cái gì đó... Hoặc là cùng giống như trường hợp của Bạch Tuộc Biển Sâu, hai bên chia nhau 5:5....

Sau khi ăn tối, trên một đại sảnh lớn trong tử lâu, Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt cải trang dịch dung, cực kỳ khiêm tốn xen lẫn giữa những người của các thế gia môn phái không được xếp hạng.

Cả hai lặng lẽ nghe mọi người cao giọng bàn luận.

279. Chương 272: Tần Gia Gia Chủ.

- Nay, các cậu đều nghe thấy rồi đó, trên hải đảo cách đây một trăm dặm xuất hiện một ma thú bậc chín, nghe thấy chưa? Ma thú bậc chín đó! Đó là tồn tại đang gì có biết không? Nếu lấy được ít máu của nó, chúng ta có thể nâng cao được không ít thực lực đấy!

Một thanh niên chưa đến ba mươi tuổi, cử chỉ có chút lơ đãng, ánh mắt ngạo nghễ nói. Mặc dù không phải là con cháu thế gia, nhưng hắn lại có thực lực ma kiếm sĩ bậc sáu. Rất nhiều con cháu đại thế gia cùng không bằng. Với tuổi tác của hắn, đạt đến tu vi này, thật sự có lý do để kiêu ngạo.

- Đúng đó, là ma thú bậc chín ! Tuyệt vời, chúng ta, những tiểu môn phái, tiểu thế gia, nếu có thể kiếm được chút chỗ tốt ở đây, đã hưởng thụ vô cùng tận đó, mà có lẽ trở thành tam lưu thế gia nữa.

Một người trẻ tuổi, chừng hơn hai mươi, cao hứng phấn chấn lớn giọng nói.

Nghe họ bàn luận, xung quanh không ít người chăm chú nhìn sang, trong đó có người là con cháu của tam lưu thế gia. Họ dùng ánh mắt chăm chọc để nhìn mấy người trẻ tuổi này. Mấy người trẻ tuổi không ngờ vẫn hồn nhiên lớn tiếng:

-Nhưng mà không biết thực lực của ma thú bậc chín mạnh đến đâu ta?

Người trẻ tuổi hơn buồn rầu nói

- Không sợ chứ vị chề cười, khả năng cao nhất của gia tộc bọn ta là săn bắt ma thú bậc bảy. Nhưng mà cũng bị tổn thất mất một tiền bối Kiếm Tông. Tuy nhiên đó là chuyện đã xảy ra hơn một trăm năm trước.

Lúc người trẻ tuổi này nói, trên mặt không chút xấu hổ, ngược lại, vẻ mặt cực kỳ ngạo nghễ.

Nhưng người vừa cười nhạo hắn đều không kìm nổi lộ ra vẻ mặt kính trọng. Thực lực của ma thú bậc bảy đâu phải đơn giản, đa số đã vượt qua lực lượng của Kiếm Hoàng.

Có thể săn bắt một ma thú bậc bảy! nếu thanh niên này không khoác lác, thì gia tộc của hắn ít nhất cũng có được một cao thủ Kiếm Hoàng bậc cao!

Kỳ thật rất nhiều thế gia môn phái nhỏ có một vài cường giả bậc cao trấn giữ. Chỉ là nhân lực thừa thớt nên số lượng cường giả bậc cao trong họ cũng không nhiều. Cho nên tổng thể thực lực của họ cũng thường thối.

Nhưng nói chung, có rất nhiều thế gia môn phái tam lưu trở lên theo bản năng đều khinh thường các môn phái nhỏ. Đây là một tập quán đương nhiên, bởi vì nếu so sánh việc sở hữu các loại tài nguyên, các môn phái nhỏ không đủ xách dép cho các thế gia môn phái tam lưu.

Lúc này mọi người đều tán dương người trẻ tuổi có tổ tiên lợi hại, săn bắt được cả đến ma thú bậc bảy. Có người hỏi hắn:

- Nay, xin hỏi huynh đệ một tý, vị săn bắt ma thú bậc bảy kia có còn sống không? Hiện nay người đã là Kiếm Hoàng bậc mấy?

Người kia cười mà không trả lời, bộ dáng có vẻ rất tự tin.

Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt hai người cúi đầu lặng lẽ nghe toàn bộ luận bàn bên trong tử lâu. Gần như mọi người đều bàn luận về thịnh hội lần này, về việc đề cử minh chủ và các trưởng lão. Đa số con cháu của các đại thế gia môn phái đều quan tâm đến điều này. Cùng bởi vì nội dung này vừa mới được tuyên bố, trước kia không có thông tri gì về việc này cho các thế gia môn phái!

Nếu lão hoàng đế của Đế quốc Lam Nguyệt còn tại thế, nghe được tin tức này, nhất chắc chắn sẽ cười đến không ngậm miệng lại được. Cái gọi mưu kế thông minh đến từng điểm, lão hoàng đế hiển nhiên chính là

loại người này. Cả đời đều tính kế, đến đứa con trai của chính mình cũng không buông tha, cuối cùng làm cho thái tử tạo phản, thủ túc tương tàn, khi phụ thí mẫu...

Tuy nhiên, dưới cửu tuyền, lão hoàng đế cũng có thể cười được. Mưu kế cuối cùng của lão nghĩ ra trước khi chết để làm tan rã các đại thế gia môn phái, không ngờ được chọn dùng.

Còn lại mấy người thuộc các thế gia môn phái nhỏ phần đông đều bàn luận về con đại mãng xà ma thú bậc chín kia. Từ đó có thể thấy: càng là đại thế gia môn phái, càng thận trọng lời ăn tiếng nói.

Cùng lúc, trong phòng gia chủ Tần gia, hai cha con Tần Chiêu Nhiên và Tần Phong đang ngồi. Tần Phong đã không còn bình tĩnh như lúc ở trên thuyền, khuôn mặt anh tuấn đang vô cùng giận dữ.

-Cha, cái tên Lăng Tiêu kia, con nhất định không thể để cho hắn còn sống rời khỏi hải đảo của Tần gia ta! Tần Phong cắn răng nói:

-Cả Tổng Minh Nguyệt, con cũng không thể bỏ qua, cầu phụ thân thành toàn, con nhất định phải cưới cho được ả! Sau đó con sẽ cho ả cả đời sống trong hối hận và sợ hãi!

Tần Chiêu Nhiên âm thầm cười, nói:

-Con ta không cần sốt ruột, Hải vực Tổng gia kia khinh người quá đáng, Tần gia chúng ta cũng không phải là quả hồng thối, há có thể tùy ý để bọn họ nhào đi nặn lại? Chẳng qua, chuyện này còn cần bàn bạc kỹ hơn mới tốt, lan truyền ra ngoài, Tần gia ta cũng mất thể diện. Ta thấy, với tính tình của tiểu tử kia, hắn sẽ không bỏ qua tràng náo nhiệt đi săn bắt ma thú đâu. Đến lúc đó, sẽ tìm cơ hội giết hắn đi. Về phần Tổng gia khuê nữ, ha ha, giữ lại Tần gia ta luôn! Dù sao cũng là dâu con Tần gia ta. Tổng Nghị nếu còn nghĩ đến con, phải tự mình tìm đến Tần gia ta! Lúc đó phải nói rõ ràng cho ta, Tổng gia dựa vào cái gì mà dám làm nhục Tần gia!

Tần Phong cười lạnh nói:

-Sao có thể để cho tên tiểu tử kia chết nhẹ nhàng được, nếu không tra tấn hắn một năm ba tháng thì sao con có thể thỏa mãn đây. Tốt nhất con muốn trong đêm cùng tiểu thư Tổng gia thành thân, để cho Tổng Minh Nguyệt nhìn thấy tận mắt con giết người yêu của ả.

Tần Chiêu Nhiên gật gật đầu:

-Tâm tư của con, cha biết, con không cần phải lo lắng. Nam nhi đại trượng phu phải biết ân đền oán trả. Con nhóc Tổng gia kia hẳn phải cho ả vĩnh viễn sống trong hối hận và sợ hãi.

Tần Chiêu Nhiên nói xong, trên mặt lộ ra ý cười lạnh lạnh, cổ quái. Hắn nói sợ hãi, nhưng ý tứ đó hoàn toàn bất đồng so với từ sợ hãi mà Tần Phong nói!

Chắc chắn đến lúc đó, ngay cả Tần Phong cũng phải kinh hãi. Tần Phong lúc này đột nhiên hỏi:

-Cha. Con có chuyện vẫn không rõ, cũng muốn hỏi hỏi cha. Có phải là ma thú bậc chín kia đang giao dịch cùng chúng ta không? Nếu không thì vì cái gì mà nó chưa bao giờ công kích chúng ta? Hơn nữa, phụ thân đột nhiên đưa ra tin tức, tìm người đi săn bắt ma thú bậc chín, nhưng ma thú bậc chín làm sao có thể giết? Đừng nói đến những người này, cho dù là ba lão tổ tông nhà chúng ta tự mình đi, cũng chưa chắc đã giết được nó!

Tần Chiêu Nhiên lặng lẽ cười nói:

-Ta còn tưởng rằng con không dám hỏi đến chuyện này chứ. Phong nhi, con biết không? Con từ nhỏ đã tỏ ra là một thiên tài, sự tình gì cũng không cần ta quan tâm. Cái gì cũng giấu trong lòng không chủ động trao đổi với mọi người, chưa chắc đã là điều tốt, nếu như vừa rồi, chủ động hỏi ta, có phải là rất tốt không? Lăng Tiêu kia đáng chết, nhất định phải chết. Tổng gia dám nhục mạ Tần gia cùng đều đáng chết. Hừ, ma thú bậc chín chính là thần thú thủ hộ Tần gia ta.

-Trời đất!

Tần Phong sửng sốt, kinh ngạc nhìn phụ thân của mình, thấy trong mắt phụ thân có ý cười, Tần Phong lắc đầu nói:

- Cha nhất định gạt con, ma thú bậc chín thực lực hùng mạnh, làm sao có thể trở thành thủ hộ thần thú của Tần gia ta được?

Tần Chiêu Nhiên âm thầm cười, nói:

- Ma thú muốn tiếp tục hùng mạnh, muốn tiếp tục tu luyện, nó cần rất nhiều tài nguyên. Mà loại tài nguyên này thì Tần gia ta có thể cung cấp cho nó. Cho nên, ma thú bậc chín đáp ứng làm thủ hộ thần thú cho gia tộc bọn ta, cũng không phải là điều đáng ngạc nhiên. Còn nữa, những người đó muốn đi chịu chết, ha ha, bọn chúng, chính là một bộ phận tài nguyên đấy!

Tần Phong nghe xong, không kìm nổi phải gồng mình hút một hơi thật sâu, có chút khó tin nhìn phụ thân:

- Như thế, chẳng phải chúng ta sẽ đắc tội với tất cả các thế gia môn phái sao? Điều này cũng quá điên cuồng đi? Hơn nữa, đến nơi đây hơn phân nửa đều là kỳ vọng của các thế gia môn phái.

Cha! Chiêu này ... có điểm...có điểm...

- Có điểm rất độc, đúng không?

Tần Tiêu Nhiên tiếp giọng con trai, lạnh lùng cười, đôi mắt chớp động hào quang tà dị

- Cùng không độc một chút nào. Đi săn ma thú xuất phát từ sự tự nguyện, Tần gia ta chỉ yêu cầu họ hỗ trợ chứ không bắt buộc một ai. Bọn họ đi, bị ma thú ăn, liên quan gì đến Tần gia ta? Lẽ nào còn cần chúng ta quản lý họ? Với lại, nếu không nhân dịp này tiêu diệt bớt kỳ vọng tương lai của các thế gia môn phái, Tần gia chúng ta làm sao có thể trở thành siêu cấp thế gia đây?

Tần Phong trợn mắt há hốc mồm nghe giọng điệu hào sảng của phụ thân, hắn không nghĩ tới, ngày thường phụ thân khiêm tốn nho nhã, phong độ, không ngờ lại có dã tâm lớn như vậy!

-Còn cái gì mình chủ, cái gì trưởng lão hội cùng do cha nghĩ ra cả à? Tần Phong sau khi trở về mới biết được tin tức này, bây giờ không kìm nổi hỏi.

-Sáng kiến đó là của Tây Vực Lý gia. Tây Vực Lý gia ngàn năm qua thủy chung đều ở sau lưng Đế quốc Lam Nguyệt, trong tay tài nguyên vô số, dã tâm cùng ngày một tăng dần lên theo thực lực. Trước kia Lý gia còn rất khiêm tốn, thuở Đế quốc Lam Nguyệt mới lập quốc Lý gia chỉ là một nhị lưu thế gia, nay, ta nghĩ, cho dù không đến nhất lưu thế gia, cũng chỉ kém vài phần. Bọn họ vừa đề xuất, ta liền đồng ý ngay, hắc. lần này Lý gia đem đến đây mấy cường giả Kiếm Hoàng, điều này chứng tỏ bọn họ đang thêm nhỏ dãi cái vị trí mình chủ, Có điều, khi tin tức về ma thú bậc chín được đưa ra, tin tưởng, không bao lâu, mấy lão gia tử mấy trăm năm không xuất thế này, sẽ ra đi để hóng gió! (nghĩa là sẽ đi chết đấy-DG)

Tần Phong kinh kinh ngạc nói:

- Cái này là mưu kế của phụ thân?

Tần Chiêu Nhiên “hừ” một tiếng rồi cười nhẹ tò ỷ bất mãn với phản ứng chậm chạp của con trai.

Dù cho có người sinh lòng khiếp đảm với ma thú bậc chín, không dám đi tìm phiền toái, nhưng vì cái danh vọng mình chủ, các thế gia môn phái mà sẽ có hứng thú ra đi.

Bậc chí tôn cũng giống như bậc đế vương ở thế tục trong mắt người thường.

Đến lúc đó, bọn người đã tới đây, nếu từ chối không tham gia săn bắt ma thú, Tần Chiêu Nhiên cũng có biện pháp đem ma thú tiến vào hải đảo một phen để thăm hỏi bọn họ...

Tần Phong lúc này phát hiện, phụ thân của mình trước mặt nho nhã, không ngờ sau lưng cất giấu nhiều chiêu độc như vậy. Quả thực phụ thân mình... “sâu không lường được”!

Lăng Tiêu cùng Tống Minh Nguyệt ăn cơm chiều xong, bước ra khỏi tử lâu, thấy trên trời mây đen cuộn cuộn, đè nén bầu trời xuống thật thấp, từng đợt, từng đợt gió lạnh thổi tới.

-Xem ra, sắp có mưa to rồi! Lăng Tiêu nhẹ giọng nói.

280. Chương 273: Lời Đồn Sau Cơn Mưa

thê lương, Tống Minh Nguyệt kéo chân lên ngang mũi, hai mắt mở to, có chút hoảng sợ nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

-Thật dọa người qua!

Tống Minh Nguyệt gối đầu lên cánh tay Lăng Tiêu, nhẹ nhàng nói:

- Trước đây, ta sợ nhất chính là những lúc này, lão thiên cổ tình làm ra thời tiết vô thường, nhưng khó chịu nhất chính là loại thời tiết này! Đã mười bảy, mười tám năm qua, ta không thể quen được nó, chẳng xem, ta là người không có tiền đồ phải không?

Lăng Tiêu mỉm cười, ôm Tống Minh Nguyệt vào lòng, không nói gì, mà phóng tinh thần lực cường đại ra ngoài. Hẳn rõ ràng cảm giác đêm nay mưa có chút dị thường! Nhìn thời tiết này, tuy rằng cũng sẽ có mưa to, nhưng không thể là loại cuồng phong bạo vũ này! Hơn nữa, trận mưa này chỉ diễn ra trong một khắc, những khi trời cực kỳ nặng nề! Thậm chí làm cho người ta có cảm giác hít thở không thông.

Bình thường một khi hạt mưa rơi xuống, cái cảm giác này sẽ ngày một giảm đi, nhưng lúc này không thể. Bên ngoài, mưa một lúc một lớn, áp lực chẳng những không giảm bớt mà còn làm cho Lăng Tiêu có cảm giác dị thường hơn. Hơn nữa, không biết vì lý do gì, Lăng Tiêu cảm thấy bất ổn trong lòng. Thế nên, lúc cùng Minh Nguyệt song tu, hẳn trên vào trạng thái cần có chậm hơn Minh Nguyệt đôi phần.

La người tu chân, trừ phi gặp chuyện bất kha kháng mới có thể ảnh hưởng đến việc củng cố đạo tâm, nếu không, làm sao khối đạo tâm kia có thể dễ dàng bị ảnh hưởng đối với người đã tạo thành kim đan được?

Chẳng lẽ Thiên Niên Giao kia hôm nay gây ra sóng gió? Lăng Tiêu nghi hoặc, thật cẩn thận, phóng xuất ra tinh thần lực của mình. Trên thực tế, ở trong mắt người thường, người tu chân Kim Đan kỳ chính là thần tiên, có thể tìm lợi tránh họa, có thể căn cứ vào nhân tướng mà suy tính được rất nhiều thứ, thậm chí còn nhìn thấy được vận mệnh hưng vô mớ mịt của người ta!

Là cường giả Kim Đan kỳ, tinh thần lực của hắn rất hùng mạnh, có thể phóng xuất ra trong phạm vi mười dặm, trong phạm vi này có thể nhận thức đến từng sinh vật.

Đương nhiên, Lăng Tiêu bình thường cũng không dám dễ dàng phóng xuất tinh thần lực ra tìm hiểu hoàn cảnh chung quanh. Dù sao, trên thế giới này, người mạnh hơn hắn có rất nhiều. Tỷ như, Kiếm Tôn lão tổ tông của Hải vực Tống gia, Lăng Tiêu tự biết, trừ phi bày ra đại trận, nếu không, bằng vào thực lực hiện tại của chính mình, căn bản không thể chống đỡ. Bởi vì thực lực Kiếm Tôn cao hơn chính mình rất nhiều.

Cường giả Kiếm Tôn nếu muốn giết Lăng Tiêu chắc là chỉ trong nháy mắt. Thực lực của Lăng Tiêu tổng hợp lại, nếu gặp Kiếm Hoàng bậc hai, đơn độc chiến đấu, Lăng Tiêu xuất ra hết toàn lực một kiếm, có thể làm đối phương bị thương nặng. Nếu may mắn, thậm chí có thể một kiếm chém giết! Đương nhiên, để làm được điều ấy, chân nguyên hùng mạnh trong cơ thể Lăng Tiêu phải chuyển hoá thành kiếm khí uy lực cường đại!

Cái này cũng giống như một đứa nhỏ mười hai tuổi, thừa dịp người lớn không chú ý, từ sau lưng một đạo đâm chết!

Đối thủ nếu là Kiếm Hoàng bậc trung, Lăng Tiêu chắc chắn thất bại, may mắn gặp lúc đối phương không cẩn thận, cũng có thể đánh bại đối phương. Nhưng nếu muốn chém giết đối phương thì lại khó khăn phi thường to lớn! Bởi vì có thể trên cảnh giới Kiếm Hoàng bậc trung là đã nắm được thiên địa linh khí, vận dụng được kiếm kỹ, khống chế được lực lượng cường đại và tinh thần lực hùng hậu, gần như đạt tới trạng thái của người luyện võ đỉnh phong.

Như ông nội Minh Nguyệt cũng là cường giả Kiếm Hoàng bậc sáu, hơn nữa, là cường giả ở trạng thái đỉnh phong.

Lăng Tiêu chắc chắn không thể chống đỡ! Gặp loại nhân vật này, chạy trốn là lựa chọn tài trí nhất!

Chạy trốn thì mất thể diện, không trốn đi, sinh mệnh phải bỏ lại! Huống chi, với Lăng Tiêu, nếu cứng rắn đối kháng với một gã Kiếm Hoàng bậc trung mà có thể toàn thân trở ra, lại cảm thấy mất mặt. Khẳng

định đó không phải Lăng Tiêu rồi. với Đông hải Triệu gia Triệu Kính Chi chỉ là Kiếm Tông bậc trung, Lăng Tiêu ngày đó đích xác là đã trêu chọc hắn! Bởi vì với thực lực trước mắt của Lăng Tiêu, có thể hoàn toàn tùy ý chà đạp dẫm nát y dưới chân! Khi đó hắn chỉ sử dụng Độc Cô Cửu Kiếm để phá giải kiếm chiêu của đối phương, cũng chỉ là để không bại lộ thực lực của mình mà thôi.

Lăng Tiêu sẽ không động đến ai, nếu không có ai động đến hắn, còn lại thế nào cũng được. Hắn giả bộ liều mạng chịu đựng một ngàn chiêu kiếm Triệu Kính Chi rồi toàn thân trở ra để không ai tìm mình gây phiền toái nữa.

Lúc này, Lăng Tiêu có cảm giác dường như có một dòng không khí cổ quái, báo

phủ trên bầu trời của hải đảo của Tần gia. Người tu chân rất mẫn cảm với hoàn cảnh tự nhiên. Lăng Tiêu thực sự cảm thấy dường như có một đôi mắt vô hình đang không ngừng đánh giá mình!

Lăng Tiêu thật cẩn thận tan mất tinh thần lực ra chung quanh thân thể, sau đó nhắm hai mắt lại. Tổng Minh Nguyệt cũng im lặng. Trong phòng tối đen như mực, bên ngoài mưa gió thê lương gào thét. Minh Nguyệt vui đùa trong ngực Lăng Tiêu, cảm thụ được trái tim của Lăng Tiêu đang đập, tâm tình dần dần ổn định, cảm giác buồn ngủ ập đến. Tổng Minh Nguyệt mở cái miệng nhỏ nhắn, ngáp một cái, sau đó mơ màng gối đầu lên tay Lăng Tiêu, nhắm mắt lại.

Lăng Tiêu dùng tinh thần lực trấn an Tổng Minh Nguyệt, đưa nàng trầm tĩnh tiến vào giấc ngủ sâu. Nhìn Minh Nguyệt ngủ, lòng Lăng Tiêu cảm thấy ấm áp vô cùng.

Lăng Tiêu vẫn cảm giác có một khí tức hùng mạnh tồn tại. Cảm giác bất an đến từ trong cơn mưa cứ quanh quẩn mãi trong lòng hắn. Tinh thần lực của Lăng Tiêu cẩn thận đánh giá, có rất nhiều năng lượng rất mạnh tập trung vào một chỗ trên đảo. Chứng tỏ ở đây có nhiều người có thực lực rất mạnh, tuy vậy đang cố gắng che giấu đi.

Ban ngày căn bản không có cảm giác gì, ban đêm, trong thời điểm im lặng, nhóm cường giả trên đảo phóng xuất ra khí tức năng lượng, khiến Lăng Tiêu vốn mẫn cảm với hoàn cảnh dễ dàng cảm nhận được đại bộ phận thực lực của bọn họ.

Qua nhiên không ổn!

Nằm ở trên giường, tâm tình đang vững như núi Thái, trong lòng Lăng Tiêu bỗng nhiên kinh hô lên một tiếng, đồng thời nhanh chóng rút tinh thần lực đang như thủy triều về, tuy nhiên cùng lúc, một cỗ năng lượng hùng mạnh không thể địch nổi, nhanh chóng đuổi theo hướng tinh thần lực của Lăng Tiêu!

Mặc dù phát hiện ra được có một cỗ lực lượng đang điên cuồng đuổi theo, nhưng căn bản Lăng Tiêu không cảm ứng được địa phương phát ra lực lượng đó.

Ai mạnh ai yếu, tự nhiên không cần phải nói!

Cũng may tinh thần lực của Lăng Tiêu phi thường cường đại. Nếu là một cường giả Kiếm Hoàng, chỉ sợ chạy không thoát được tinh thần lực hùng mạnh mang tính chất hủy diệt kia. Mà cho dù là cường giả Kiếm Tôn phỏng chừng cũng chưa chắc có thể trốn thoát.

Lúc này tinh thần lực kia cũng phát hiện Lăng Tiêu muốn chạy trốn, liền lập tức phát ra vô số ý niệm đe dọa. Nếu tinh thần lực kém một chút, có thể bị những ý niệm này hù dọa cho choáng váng, trở thành một đũa ngu ngốc.

Tinh thần lực của Lăng Tiêu giống như cá chạch trong bùn, giao hoạt né phải, tránh trái, cuối cùng nhanh như tia chớp, trở về trong cơ thể Lăng Tiêu. Cùng lúc, một lực lượng khổng lồ “vù vù” xẹt qua phòng chẳng khác gì sóng thần tràn qua. Lăng Tiêu từ trên giường ngồi dậy, liều mạng thở dốc.

Tư trong lòng Lăng Tiêu, Minh Nguyệt kinh ngạc ngồi dậy, mở mắt ra nhìn chăm chú vào Lăng Tiêu. Chiếc chăn rơi xuống dưới chân, một mảng ngực trơn bóng, trắng như tuyết đang phập phồng đập. Mái tóc đen lẳng xòa trên mặt, chiếc hồng lồi lõm, tạo nên một đường cong tuyệt đẹp, cực kỳ mê người.

-Làm sao vậy? Chàng gặp ác mộng à?

Tống Minh Nguyệt ánh mắt mê ly, có chút mơ mơ màng màng hỏi. Nguyên bản nàng ngủ say, nên không biết đã xảy ra điều dị thường.

-Suyt!

Lăng Tiêu nhẹ nhàng ôm vào eo Minh Nguyệt, nhẹ giọng nói:

- Đừng nói chuyện, tiếp tục nằm xuống ngủ đi.

Tống Minh Nguyệt nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, đôi mắt mê ly, trong đêm đen nháy nháy mấy cái, sau đó lại nhắm lại lần nữa, cả người an tâm cuộn vào trong ngực Lăng Tiêu.

Năng lượng tinh thần lực cường đại như một hùng sư tảo bạo quét qua quét lại mấy lần rồi cuộc vẫn không tìm thấy cái nó cần tìm, ngược lại khơi dậy không ít kẻ mạnh, những người này lập tức phản ứng, phóng ra lực lượng tinh thần của mình để tra xét.

Lúc này, Lăng Tiêu bỗng nhiên nghe thấy hai thanh âm mỏng manh ngăn ngại kêu lên rồi lập tức biến mất trong mưa, nếu không phải là người có thính lực cực kỳ tốt, thì không thể nghe thấy.

Một đêm trôi qua không xảy ra chuyện gì, sáng sớm hôm sau, Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt thức dậy liền cải trang dịch dung rồi đi ra ngoài. Tống Minh Nguyệt biến thành một nữ tử trường thành tướng mạo khá xinh đẹp, khoảng hai mươi bảy hai tám tuổi, mặt mày đằm vẻ phong tình, vừa nhìn đã thấy có dáng vẻ là một nữ nhân chín chắn. Lăng Tiêu ăn mặc như một thư sinh, bộ dáng hơn ba mươi tuổi, làn da trắng trẻo, tướng mạo nho nhã, ánh mắt có chút hương vị long bông

Họ phải thay đổi khi đi ra ngoài hoàn toàn bởi vì lực lượng hùng mạnh đêm qua vẫn còn làm cho Lăng Tiêu sợ hãi. Tinh thần lực này rất không tầm thường, Lăng Tiêu đoán, chắc chắn là của Thiên Niên Giao rồi. Bởi vì cho dù là một cao thủ Kiếm Tôn cũng không có khả năng có tinh thần lực phong phú như vậy, càng không thể làm cho Lăng Tiêu chật vật đến thế.

Hôm qua theo thuyền vào đây có không dưới mấy trăm người thuộc các thế gia môn phái nhỏ. Trong đó, tính tình quái gở cũng có khối người, cho nên, hai người dịch dung cải trang, tin tưởng rằng không ai có thể nhận ra.

Để bảo đảm an toàn, hai người còn dời sang ở phòng Mặc. Tần gia cũng là lần đầu tiên tổ chức loại thịnh hội này cho nên tồn tại rất nhiều lỗ hổng. Ít nhất, đêm qua Lăng Tiêu cũng đã phát hiện, các phòng ốc chung quanh mình, có hơn mười gian phòng trống!

Về phần Tần Phong và người của Đông Hải Triệu gia có thể tìm kiếm được mình và Minh Nguyệt hay không, tìm được tìm không thấy ...ha ha... cứ để cho bọn họ tìm đi, tốt lắm!

Trận mưa to qua đi, một bầu không khí tự nhiên tươi mát tràn ngập toàn bộ bầu trời hai đạo. Ánh nắng ban mai chiếu vào mặt đất ướt sũng, làm cho người ta cảm giác sinh cơ bừng bừng.

-Loại cảm giác này thật là tốt!

Tống Minh Nguyệt nháy mắt với Lăng Tiêu, thản nhiên cười nói:

- Giống như ta thu được một sinh mạng mới vậy.

- Không tốt lắm, đêm hôm qua, có người mất tích!

Một người đi bên cạnh họ lên tiếng, là người trẻ tuổi ngày hôm qua kể chuyện tổ tiên mình săn bắt ma thú bậc bảy. Về mặt, ánh mắt hắn dường như còn có chút kinh hoàng và... sợ hãi!

-Ai mất tích? Huynh đệ, sáng sớm, ánh mặt trời tốt đẹp như vậy, đừng nói hươu nói vượn nha, có lẽ chỉ là sáng sớm ra ngoài đi bộ đấy thôi.

Một đệ tử của thế gia không được xếp hạng ngày hôm qua đi cùng bọn họ đang ngồi uống rượu, tùy ý nói.

- Đêm qua tuy mưa lớn, nhưng Tần gia chiêu đãi thật sự không tồi! Ta ngủ thật là ngon.

-Đúng vậy, vị tiểu huynh đệ này, Tần gia có tiếng là đại thế gia, sao có thể không bảo đảm an toàn được cho chúng ta? Cũng đừng nghi thần nghi quỷ nữa, có lẽ, người nọ chỉ ra ngoài đi bộ thôi!

Mấy người cũng đang uống rượu trên bàn mỉm cười an ủi người trẻ tuổi kia. Mà người nọ vẻ mặt càng sợ hãi, thấy mọi người cũng không tin hẳn, miệng lẩm bầm:

- Ai, ta chỉ biết thế, nói các người cũng sẽ không tin, quên đi, dù sao Tần gia đảo này cũng không nhỏ, có lẽ thật sự là bỏ ra ngoài đi bộ.

Khi nói tới đây, ánh mắt của người trẻ tuổi lỗ mãng này chợt có một cảm giác tinh thần trầm trọng trước giờ chưa từng có, sự lỗ mãng của gã cũng theo đó mà phai nhạt vài phần.

Lăng Tiêu cùng Tống Minh Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, không ai nói gì. Một nhóm người đang cùng nhau bàn luận về cơn mưa lớn đêm qua, đều cảm thán, hải đảo thực sự bất đồng so với đất liền. Thời tiết ở đây dường như hỉ nộ vô thường, một giờ trước còn gió yên sóng lặng, trời trong, nắng ấm. Một tiếng sau liền có thể mây đen đầy trời, cuồng phong gào thét, thật đúng là mưa như trút

nước.

Hơn trăm tên đệ tử thế gia môn phái nhỏ bé được phân ở cùng nhau, tuy phòng ở và thức ăn rất tốt nhưng so với đệ tử thế gia tam lưu thì kém hơn rất nhiều.

Cũng may đã có thói quen của nhỏ nhà nghèo, tuy rằng cũng có người bất bình than thở một hai câu. Nhưng cũng không có người nào thật sự bởi vì thế mà phẫn nộ. Ngược lại, đại bộ phận đều cảm thấy được như vậy là tốt lắm rồi. Và lại ở đây rất tự do, không có gì ước thúc.

Lăng Tiêu cùng Tống Minh Nguyệt đương nhiên cảm thấy như vậy là phi thường tốt.

Ném qua một chút bữa sáng phong phú, Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt vụng trộm đi theo phía sau người trẻ tuổi khi này. Hai người thu liễm hơi thở, cất bước nhẹ nhàng. Người trẻ tuổi kia cũng là Ma Kiếm sĩ bậc sáu, tự nhiên đã sớm cảm giác có người đi theo phía sau mình, tùy ý đi đến bên trong tiểu hoa viên, thấy chung quanh không người, người trẻ tuổi đó quay lại hỏi:

-Hai vị đi theo ta, có gì chỉ giáo?

Lăng Tiêu giờ phút này bộ dáng tuấn dật nho nhã, nói chuyện cũng có chút phóng khoáng không kiềm chế:

-Vị huynh đệ này, tại hạ vừa mới nghe thấy huynh đệ nói chuyện, cảm giác huynh đệ dường như còn có nói chưa hết. Đêm hôm qua vợ chồng tại hạ ngủ hơi muộn.

Nói xong còn có chút đắc ý cười.

Tống Minh Nguyệt dò mắt, đôi mắt yêu mị hung hăng trừng lên nhìn Lăng Tiêu, hai gò má đỏ bừng, chẳng qua đôi mắt kia lại trông quá rạng rỡ.

Người trẻ tuổi tính tình cũng có chút lông bông, nghe Lăng Tiêu nói, cảm thấy

rất đúng với khẩu vị của mình. Lại thấy bên cạnh hẳn là một nữ nhân đẹp đẽ quyến rũ, thầm nghĩ trong lòng: “có một tiểu mỹ nhân đi theo, ta buổi tối cũng sẽ ngủ khuya, mà có lẽ, cả đêm không ngủ ấy chứ!”

Nghĩ vậy, mặt hắn lộ ra ý cười, lòng cảnh giác giảm nhẹ vài phần, lắc đầu nói:

- Cũng không có gì, ha ha, nhìn nhị vị lạ mặt, phỏng chừng ngày hôm qua không ăn cơm tại tửu lâu kia. Ngày hôm qua, huynh đệ ngồi ở bên cạnh ta đó, thực lực đâu khoảng Ma Kiếm sư bậc một, nhỏ hơn ta hai tuổi. Tối hôm qua, hẳn cũng ta đàm đạo tâm đầu ý hợp, chúng ta liền cùng chọn một phòng, trong phòng có hai giường(Đã tự: chọn phòng có một giường đi cho thân mật). Nói chuyện phiếm, hàn huyên đến nửa đêm, sáng nay ngủ dậy, phát hiện không thấy hẳn đâu, ta cũng có chút mơ hồ, nhất thời sốt ruột, mới hô lên, lại làm cho hai vị chê cười!

Thời điểm người trẻ tuổi nói chuyện, ánh mắt có chút mập mờ, hiển nhiên hẳn ta không có nói thật.

Người ta không muốn nói, tự nhiên không thể cứng rắn buộc người ta nói ra, nghĩ vậy Lăng Tiêu cười nói:

- Tại hạ Tiểu Linh, vị này chính là vợ ta Tiểu Nguyệt, không biết huynh đệ xưng hô như thế nào?

Người trẻ tuổi nhìn Lăng Tiêu cũng rất có hảo cảm, nghe vậy liền cười nói:

- Tại hạ Hàn Giang, đến từ môn phái nhỏ Hàn Nhan Môn, ha ha, làm cho nhị vị chê cười.

-Đâu có, mọi người xuất thân như nhau cả thôi. Môn phái nhỏ cũng có môn phái nhỏ tốt. Ta xem Hàn huynh cũng bất phàm, thậm chí còn mạnh hơn so với các đệ tử đại thế gia hay điều võ dương oai.

Tuy rằng biết rõ Lăng Tiêu đang nịnh hót, chẳng qua lời hay nghe lọt tai luôn làm cho người ta cảm thấy hưởng thụ. Cái gọi là không ai đánh người đang cười vui với mình, chính là ý này.

-Tiểu huynh qua thực quá khách khí! Tại hạ cũng chỉ là người rất hình thường thôi!

Lời tuy như thế, nhưng sự đặc ý trên mặt Hàn Giang lại thập phần rõ ràng, lại càng hảo cảm hơn đối với Lăng Tiêu.

Nói rồi, y liền lôi kéo hai người Lăng Tiêu đi vào bên trong tiểu hoa viên, Tần gia của cải hùng hậu, tiền tài quyền thế kinh người, trong thành nơi nơi đều là hoa viên, bên trong gieo trồng đủ các loại kỳ trân, cây cối, hoa cỏ, rất nhiều chim chóc xinh đẹp đậu trên cây kêu ríu ra ríu rít, lại cũng có rất nhiều côn trùng và con bướm, ở giữa có suối nước chảy qua, trong nước có đủ loại cá. Loại tiên cảnh này, chỉ nhìn liếc mắt một cái sẽ thích ngay. Lăng Tiêu tùy ý nhìn qua vài lần các loại hoa cỏ, lại ngẩng đầu nhìn thoáng qua những cây cối cao lớn. Thật là, cây cao lá rậm, lục y dạt dào. Ánh nắng ban mai len qua cành lá theo nhánh cây tiến vào, tạo nên sinh cơ vô hạn.

Tổng Minh Nguyệt nhíu đôi mi thanh tú, nhìn thoáng qua Lăng Tiêu:

-Đêm qua mưa to, như thế nào mà bên trong tiểu hoa viên này lại không có chút biến hóa gì cả? Cũng quá khoa trương đi! Lại không có một lá cây nào rơi xuống đây.

Nghe Tổng Minh Nguyệt nói, Hàn Giang trong giây lát bỗng tình ngộ, sắc mặt lập tức trở nên thập phần khó coi. Y cảnh giác nhìn lướt qua bốn phía, rồi lại gần Lăng Tiêu thấp giọng nói:

-Tiểu Linh huynh, Tại hạ cảm giác hợp ý với huynh, muốn khuyên tiểu huynh một câu: đừng nghe người ta nói, phải lưu tâm, để ý thôi!

Lăng Tiêu quay đầu nhìn xung quanh, hôm nay giao dịch đại hội sắp bắt đầu, cho nên, người đến nơi đây đi dạo gần như không có, liền cười nói:

- Hàn huynh chẳng lẽ còn có gì khó nói phải không? Nơi này không có người ngoài, hãy nói ra đi, giúp chúng ta giải lòng hiếu kỳ cũng tốt! Đêm hôm qua, ta cũng có cảm giác có gì đó không hình thường.

-Ai a, huynh đừng nói nữa, chúng ta tìm chỗ nào kín đáo, ta nói cho hai vị nghe.

Kỳ thật trong lòng Hàn Giang cũng rất khó chịu, tính tình y vốn là không thể giấu được chuyện gì. Nếu không phải chuyện đêm qua quá mức rợn người, nói ra người khác căn bản sẽ không tin, y đã sớm nói ra ngoài cho mọi người rồi.

Ba người đi đến một chỗ sâu ở bên trong. Bên một cây cầu đá nhỏ tình xảo có một chiếc ghế gỗ dài, bên trên còn có một cái lều che nắng. Chiếc lều này hẳn là mới thêm vào, hiển nhiên là chuẩn bị vì thịnh hội lần này.

Tuy rằng trong lòng có chút bất an đối với Tần gia, nhưng Lăng Tiêu vẫn bội phục trong lòng. Tần gia quả nhiên là có phong phạm đại gia tộc, không ngờ loại chi tiết này cũng đã lo lắng chu toàn.

-Đêm hôm qua, đại khái lúc nửa đêm, ta cũng với Chu huynh trò chuyện với nhau thật vui, chúng ta căn bản không có ngủ!

Vừa ngồi xuống, Hàn Giang liền nhỏ giọng, khẩn cấp nói.

Lăng Tiêu đảo mắt qua. Bên cạnh dòng suối, có một lùm cây sinh cơ bừng bừng, xanh biếc, thập phần đẹp mắt, phía sau lùm cây đó, Lăng Tiêu lơ mơ thấy có bóng người.

Có vẻ như là một cặp nam nữ trẻ tuổi tìm đến chỗ vắng vẻ để tâm sự. Nghe thấy tiếng nói chuyện bên này, người bên kia rõ ràng đã đình chỉ động tác.

Lăng Tiêu cười thầm trong lòng: đang không biết làm thế nào để truyền lời đồn đại ra ngoài, lúc này có cơ hội rồi. Ông trời thực tốt qua! Cảm tạ Tam Thanh đạo tôn.

-Đúng vậy, lần thịnh hội này, đối với các môn phái thế gia nhỏ của chúng ta mà nói, chính là cơ hội tốt để kết giao bằng hữu!

Lăng Tiêu cao giọng cười nói, nghe thấy lùm cây bên kia truyền đến một tiếng “Hừm” nhẹ, giống như khinh thường.

Lăng Tiêu cười thầm trong lòng, thoát nhìn, người bên kia ít nhất cũng là đệ tử của thế gia môn phái ngoài tam lưu... Càng là người của đại thế gia càng tốt!

-Không ngờ, Chu huynh tuổi còn trẻ mà đã có thực lực Ma Kiếm sư bậc một, tương lai tiền đồ vô lượng. Nói thực, rất nhiều thế gia môn phái lớn hơn một chút, cũng thường thôi, phân ra cái gì nhất, nhị, tam lưu, ai quy định nhiều người là có thể là cáo cấp thế gia? Nhiều người đâu là một đảm bảo có thì cũng vô dụng.

Nói đến đây, Hàn Giang bực tức đầy bụng.

-Đúng rồi, khi này Hàn huynh nói đã xảy ra cái gì nhỉ?

Lăng Tiêu sợ người này vì bực tức mà quên chính đề, làm bên kia cảm thấy nhàm chán rời khỏi, vuột mất đi một cơ hội tốt!

-À, đúng, đêm hôm qua, khi mưa lớn, chúng ta không ngủ được, liền tùy tiện bản luận về tin tức ma thú bậc chín. Hắc. Ma thú bậc bảy đã có thực lực Kiếm Hoàng, nếu thành thực, ma thú bậc bảy, thậm chí còn mạnh hơn so với Kiếm Hoàng! Bậc bảy còn như thế, thì bậc tám như thế nào? Bậc chín lại như thế nào đây?

Hàn Giang “hừ” nhẹ một tiếng, sau đó bỗng nhiên hạ thấp thanh âm:

-Cho nên, chúng ta cho rằng, Tần gia đưa ra cái tin tức kia chưa chắc đã có thiện ý! Mấy năm này, các đại thế gia và môn phái ẩn thế, ở mặt ngoài thoát nhìn đầu hoà hòa khí khí, nhưng sau lưng có biết bao âm mưu xấu xa, lại có bao nhiêu người biết?

Tống Minh Nguyệt không kìm nổi gật gật đầu. Lăng Tiêu lại chú ý tới mấy người phía bên kia, họ vẫn chưa rời khỏi đó. Chắc là họ cũng có chút hứng thú với đề tài của Hàn Giang.

Hàn Giang nói tiếp:

-Tuy rằng không biết là tên khốn nào bỏ thêm hai chữ ẩn thế vào ghép chung với thế gia môn phái, lại không biết ai nhàm chán phân chia cấp bậc, nhưng không thể phủ nhận chính là, chúng ta thuộc loại không được xếp hạng cũng muốn tiến vào tam lưu, tam lưu lại muốn lên nhị lưu, nhất lưu lại muốn lên siêu cấp. Cho nên, ta cảm giác, lần này dã tâm của Tần gia rất lớn!

Nói xong, y vỗ vỗ xuống chiếc ghế tình xảo, cười lạnh nói:

-Vì một lần thịnh hội, không ngờ có thể làm ra nhiều an bài cẩn thận như vậy.

Ta tin tưởng, những người của tam lưu thế gia, đãi ngộ khẳng định tốt hơn nhiều so với chúng ta! Bởi vì chúng ta vốn là thành phần ngoài kế hoạch! Cho nên, nếu tiếp đãi có chút vấn đề, đó cũng là chuyện thường mà thôi.

Lăng Tiêu không kìm nổi kinh ngạc nhìn Hàn Giang, vốn tưởng rằng gã này chẳng qua là một gã lỗ mãng cuồng ngạo, chỉ được cái huênh hoang khoác lác, nhưng không ngờ, gã phân tích vấn đề cũng rất trật tự rõ ràng, mặc dù chưa được tập trung.

Hàn Giang thấy Lăng Tiêu không thêm che dấu ánh mắt kinh ngạc thập phần hưởng thụ, cảm thấy Lăng Tiêu là người rất chân thật! Trên thực tế rất nhiều người tính tình kiêu căng, không biết khuyết **** của mình và nhìn đúng người khác. Chẳng qua tính tình này thật khó thay đổi, nếu không, như thế nào có thể

nhận được hai chữ kiều căng này . Nhìn không ra ánh mắt đầy hàm ý của người khác, đó là thằng ngốc mà không phải là cuồng ngạo.

-Vì thế, chúng ta hoài nghi, Tần gia cố ý truyền ra tin tức ma thú bậc chín, mục đích chắc là không tốt. Chẳng qua, ma thú bậc chín có sức hấp dẫn lớn quá mức!

Nếu nói người luyện võ hy vọng nhất là chính mình có thân kiếm kỹ để tu luyện, thứ hai là có thể nâng cao thực lực. Đồ tốt nhất trong cơ thể ma thú bậc cao như tình hạch và máu đều là thứ tốt để nâng cao thực lực. Ma thú bậc chín toàn bộ cơ thể nó đều là cực phẩm bảo bối!... Lúc đó, chúng ta đang đàm luận vui vẻ, nói nếu có thể lấy được chút ít của ma thú bậc chín thì làm thế nào để sử dụng được giá trị của nó. Bỗng nhiên cảm giác được một cỗ áp lực kinh thiên thổi quét lại đây. Thật sự, tiểu huynh, không sợ các người chê cười, ta đời này, cho tới bây giờ, chưa bao giờ sợ hãi đến thế, toàn thân muốn động cũng không có thể động được, miệng mở ra, dùng hết sức gào thét lại không phát ra được nửa tiếng thanh âm! sau đó, ta trở mặt thấy, Chu huynh, cả người bất động, theo cửa sổ tự động bay ra ngoài! Mẹ nó chứ, thật sự là đã gặp quỷ!

Hàn Giang nói xong một hơi, không kìm nổi, đứng dậy, dưới ánh mặt trời buổi sáng, Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt nhìn thấy thân mình hần đang run rẩy.

Lăng Tiêu cảm giác được, phía bên kia, khi Hàn Giang nói ra câu cuối cùng, mấy người nọ, hô hấp cũng đình chỉ một chút.

Nếu đây là sự thật thì sự thật này thật sự là kinh người! Vừa nhắc đến ma thú

bậc chín, sau đó nhìn thấy đồng bạn không hề có năng lực phản kháng biến mất trước mắt mình, đừng nói hỗ trợ, ngay cả kêu lên cũng không được! Ngoài ma thú bậc chín ra, còn ai có thể có được thực lực như vậy?

Lăng Tiêu lúc này bỗng nhiên giận dữ nói:

- Nếu thật sự là do ma thú bậc chín làm thì tại vì sao nhiều năm như vậy, Tần gia vẫn bình an vô sự, mà chúng ta vừa đến đây lại xảy ra chuyện, lại còn truyền ra tin tức, nói muốn săn bắt ma thú bậc chín ? Tần gia này có rắp tâm gì đây? Ta thấy, ở đây có lẽ có một âm mưu động trời!

Lăng Tiêu nói xong, một lúc sau, có cảm giác những người phía sau lùm cây

lặng yên rời khỏi tiểu hoa viên. Hần khẽ nhếch miệng cười lạnh. Sắc mặt Hàn Giang có chút tái nhợt, hướng về phía Lăng Tiêu chấp tay:

- Tiểu huynh, người có lá gan quá lớn. Lời này mà cũng có thể nói ra được, ai a, ta xin cáo từ vậy!

281. Chương 274: Hoàng Kim Thú Cốt Trâm

Nhìn Hàn Giang có chút chật vật cáo từ rời đi, Tống Minh Nguyệt hướng về phía Lăng Tiêu thap giọng:

-Nhìn huynh kia, dọa cho người ta phải hoảng sợ bỏ chạy, huynh làm như người ta không biết sau lùm cây kia có người nghe lén ấy?

Lăng Tiêu lặng lẽ cười, nhìn bóng dáng Hàn Giang đang đi xa dần, nhẹ giọng nói:

-Muội tưởng hần không biết sao? Ta lợi dụng hần, hần làm sao không lợi dụng lại ta? Loại tin tức này, tùy tiện nói ra, bất kể thốt ra, khẳng định đều có thể thu được họa sát thân! Như bây giờ, hần, mọi người chỉ trong lúc vô ý nói chuyện phiếm với nhau, lời đồn đãi truyền ra, đến lúc đó, chỉ sợ những người đó muốn tìm, cũng tìm không thấy chúng ta.

Tống Minh Nguyệt nín lặng một chút rồi nhìn Lăng Tiêu nói:

- Huynh học xấu nha!

Lăng Tiêu lại khe khẽ thở dài:

-Nếu có được thực lực vô cùng hùng mạnh, cần gì phải nghĩ ra loại chủ ý này! Trong lòng hấn chốt nghi; không biết mình đang tiến bộ hay là thụt lùi đây, thế giới này phức tạp quá, so sánh với nó, Tu Chân Giới đích xác quá đơn thuần!

Tống Minh Nguyệt thấy Lăng Tiêu có bộ dáng không vui, liền cười an ủi:

- Chuyện này cũng không có gì là không tốt. Muội chỉ nói giỡn thôi, cho dù là

Thánh giai cường giả, cũng vô pháp kháng cự cánh cửa Thánh vực đầy thôi? Cho nên, dù có thực lực hùng mạnh, cũng luôn luôn có việc cần kiêng kị, rất nhiều thời điểm, sự thông minh còn hữu dụng hơn cả võ lực, tỷ như bây giờ đó.

Nói xong trên mặt cười rất tươi, rồi nhẹ nhàng kéo cánh tay Lăng Tiêu:

-Nếu trong lòng không vui, huynh hãy làm một cái thư sinh nhọ nhẽ, phóng đảng đi. Tống Minh Nguyệt âm thanh ngọt lịm nói. Phối hợp thân hình nàng giờ phút này cực kỳ đẹp đẽ và quyến rũ, thoát nhìn, nàng thật sự giống như một yêu nữ đang mời chào vậy.

Lăng Tiêu cười cười, sau đó kéo Tống Minh Nguyệt ôm vào lòng, trong lòng thầm nghĩ, kiếp nước mình quá đơn thuần, bây giờ đã biết dùng kế sách, chứng tỏ đây là một loại tiến bộ rồi! Kiếp trước nếu có tâm cơ, làm sao có thể lúc sư tổ độ kiếp, ngây ngốc chạy tới chuẩn bị hôi của? Tất cả mọi người đều biết, một khi độ kiếp thất bại, sư tổ sẽ hóa thành tro bụi. Có lẽ ngay cả linh hồn chuyển thế cũng không kịp, một thân pháp bảo linh khí, chẳng phải trở thành vật vô chủ?

Hơn nữa, theo truyền thuyết, một khi độ kiếp thành công, một thân bảo vật, cũng sẽ không mang đi theo. Người tu chân thăng nhập tiên giới chỉ đem theo cơ thể. Khi đăng nhập tiên giới, tiên linh lực liền có thể trực tiếp hóa thành đủ loại quần áo. Cũng có tiên nhân hùng mạnh, có thể biến tiên linh lực trực tiếp thành chiến giáp, chống đỡ được công kích cường đại.

Cho nên, mặc kệ sư tổ thành công hay thất bại, pháp bảo linh khí đều lưu lại. Chính vì thế, toàn bộ Thực sơn môn phải mấy nghìn người, nội môn đệ tử cũng có mấy trăm, sao chỉ có một mình mình tiếp cận đến gần nơi độ kiếp? Chẳng lẽ những người đó không biết thu thập pháp bảo của sư tổ để lại sao?

Nghĩ vậy, Lăng Tiêu không kìm nổi nhếch miệng lộ ra nụ cười khổ sở, kiếp trước, chính mình thật đúng là có chút đáng yêu!

Tống Minh Nguyệt thấy Lăng Tiêu vui vẻ mới thoải mái đứng lên, sau đó nói:

-Chúng ta có đi giao dịch đại hội không đây?

Lăng Tiêu cười nói:

-Đi chứ! Đi thử vận may, có lẽ có thể gặp được vài thứ tốt đó!

- Chưa chắc, khả năng là rất nhỏ.

Tống Minh Nguyệt lăm bằm lầu bầu trong miệng, thấy Lăng Tiêu cười cười nhìn mình, lòng vô cùng xấu hổ. Xem ra, Lăng Tiêu đang nghĩ, nếu cô nàng này sinh ra cùng mình ở thời đại trước, biết chuyện của mình chắc sẽ cười mình thối mũi.

Lúc đó, Lăng Tiêu quả thật cho rằng thiên kiếp chỉ bỏ về phía người độ kiếp, hấn chỉ là loại thực lực nhỏ yếu mà, thiên uy như thế nào có thể chủ ý tới hấn? Sự thật chứng minh, Lăng Tiêu đã phải trả giá quá đắt.

Hai người cũng đi ra ngoài tiểu hoa viên, thấy bên ngoài đang ồn ào náo động. Trên đường người đi tấp nập, đa số đều cũng ủa về một hướng. Đi vào chỗ quang trường giao dịch, Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt cũng bị cảnh tượng trước mắt chấn động, có chút nói không ra lời.

Trước mắt là một quảng trường thật lớn, bên trong toàn người là người đi lại, giống như đang họp chợ! Biển người đông nghìn nghịt, mắt nhìn không đến tận cùng. May mắn, nơi này vẫn có điểm khác so với chợ, đó là, không có tiếng la hét âm ỉ, không có tiếng người bán hàng rong cao giọng hét to rao hàng.

Đây cũng là để giữ gìn phong phạm và tôn nghiêm của đại thế gia. Lăng Tiêu có chút xấu hổ trong lòng, không ngờ lần này có nhiều người đến đây như vậy, thoát nhìn, có chừng hơn vạn người! Rất nhiều thế gia

môn phái. Tới đây không riêng gì bọn người trẻ tuổi, còn có rất nhiều người tuổi tác đã cao, thực lực không kém. Bọn họ ở trong đám người đi bộ, tìm xem có gì thích hợp với mình hay không.

Nghĩ đến khả năng Tần gia có âm mưu trong kỳ thịnh hội này, Lăng Tiêu không kìm nổi có chút bội phục Tần gia. Người bày ra được chuyện này quả là to gan lớn mật. Lợi dụng lòng tham của mọi người, truyền ra tin tức về ma thú bậc chín, làm cho ngay cả đến đại gia tộc thế gia, dù cho có biết là có âm mưu, cũng sẽ người trước ngã xuống, người sau vẫn cứ tiến lên. Bởi vì, nếu có thể săn bắt được ma thú này thì thực lực của gia tộc ít nhất cũng tăng lên một tầng, thậm chí có thể tạo ra vài tuyệt thế cường giả

Các đại thế gia môn phái quả nhiên đều kỹ lưỡng, đem đến đây không gì không có: từ kiếm kỹ công pháp, vũ khí khoáng thạch, đến dược liệu tình hạch, luyện đan, chế thuốc, dung... Có thể nói, nếu người có thể nghĩ đến thứ gì đó, ở trong này đều có thể thấy, có thể mua.

Phòng đầu giá thể tục quả thật không so sánh được. Có thể nói như vậy, trong một năm, phòng đầu giá cũng chỉ xuất hiện một hai thứ tinh phẩm! Mà ở đây, tinh phẩm là thứ phổ thông, đâu cũng có.

Ánh mắt Tống Minh Nguyệt bỗng nhiên rơi xuống một cái trâm cài tóc làm bằng xương ma thú. Chiếc trâm cài tóc này màu hoàng kim, lớn bằng bàn tay, một đầu điêu khắc một hỏa điêu xinh đẹp, thần kỳ chính là, hỏa điêu kia không ngờ có màu đỏ, như một ngọn lửa đang bùng cháy, làm cho màu hoàng kim của chiếc trâm càng thể=êm rực rỡ, dị thường chói mắt. Đã có không ít hơn mười cô gái xinh đẹp xem qua chiếc trâm cài tóc này, tuy nhiên sau khi hỏi giá, đều yên lặng rời đi. Quả là một cái giá trên trời, Lăng Tiêu cùng Tống Minh Nguyệt vừa nghe mới biết được. Không biết chiếc trâm làm bằng xương ma thú gì mà không ngờ lại đặt giá là một quả tình hạch bậc năm.

Quả thực là cướp bóc rồi!

Tuy rằng các thế gia môn phái ẩn thế đầu rất giàu có, nhưng môn nhân đệ tử thì đông, nếu chia đều xuống dưới, mỗi người cũng không được nhiều.

Cho nên, đem một quả tình hạch bậc năm, đổi một chiếc trâm cài tóc, thì hoặc là có bệnh, hoặc là có rất nhiều tiền! Nếu không, tuyệt đối không làm ra loại hành động này.

Trong nháy mắt của Lăng Tiêu, các loại tình hạch của ma thú còn rất nhiều, nhưng ở gia tộc của Tống Minh Nguyệt cũng không hề thiếu. Tuy nhiên, dù là đối với một người không có khái niệm về tiền như Tống Minh Nguyệt, cái giá một quả tình hạch bậc năm để mua một chiếc trâm cài tóc cũng là không thể chấp nhận được.

Người bán chiếc trâm cài tóc này thoạt nhìn cũng không giống là người của các thế gia môn phái. Một thân áo xám, tướng mạo hình thường, thuộc loại người ném vào đâu cũng không nhìn thấy.

Lăng Tiêu nhìn kỹ chiếc trâm cài tóc, bỗng nhiên cảm giác có chút quen mắt,

trong đầu đột nhiên nhớ đến một loại yêu thú lưng lầy đại danh ở Tu Chân Giới:

Hoàng Kim Hồ!

Trong sắp xếp thực lực ở Tu Chân Giới, Hoàng Kim Hồ là yêu thú bậc trung, tuyệt đối không được nằm trong top một trăm. Nó nổi tiếng chính là vì xương cốt của nó có màu hoàng kim, hơn nữa, còn cứng rắn hơn so với kim loại tinh phẩm!

Bởi vậy, nó cũng thường bị rất nhiều người tu chân săn bắt để lấy xương cốt, làm thành tiểu kiếm, sau đó, dùng bản mạng chân nguyên châm rãi luyện tế, đợi cho luyện tế thành thực sẽ có được một phi kiếm có lực sát thương cực kỳ mạnh mẽ!

Bây giờ, mặt trên chiếc trâm cài tóc này còn có một hỏa điêu màu đỏ, làm cho Lăng Tiêu có chút ngạc nhiên. Bởi vì bằng vào mắt hắn, cũng nhìn không ra có nửa phần giả tạo dấu vết, trong lòng không khỏi hoài nghi chính mình có phải nhìn lầm rồi hay không, đây chắc không phải do xương Hoàng Kim Hồ chế thành. Dù sao, nơi này và Tu Chân Giới là hai thế giới hoàn toàn khác nhau!

-Có thể lấy cho ta nhìn chút được không?

Ngay lúc Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt nhìn chăm chăm này miệng trâm cài tóc, một giọng nữ dễ nghe truyền đến. Lăng Tiêu nghe thấy giọng nói quen thuộc, bên ngẩng đầu lên nhìn. Ngay nước mắt, một nữ nhân mang khí chất cao quý thanh lịch, dung mạo đẹp đẽ, không phải Thượng Quan Vũ Đồng, thì là người nào?

Bên cạnh là một mỹ phụ trung niên dung mạo cao quý, khuôn mặt tươi cười, đứng nhìn Thượng Quan Vũ Đồng một cách yếu mền. Chính là Thu Nguyệt Dao, con gái đại nguyên soái Thu Thân của Đế quốc Lam Nguyệt, sư phụ của Thượng Quan Vũ Đồng.

Hai người hình như đang đi dạo, chắc cũng đi đã lâu, trên trán Thượng Quan Vũ Đồng lấm tấm mấy giọt mồ hôi, mấy sợi tóc dán lên mặt. Đường như thấy có người nhìn chăm chăm vào mình, tuy rằng đã nhiều lần bị như thế, Thượng Quan Vũ Đồng vẫn theo bản năng khó chịu chau mày, bởi vì nàng cảm giác được, người nhìn mình rất là vô lễ, ngơ ngác nhìn đã nửa ngày không buông!

Nghĩ vậy, nàng vừa đưa tay nhận chiếc trâm cài tóc do người bán hàng đưa qua, vừa ngẩng đầu, thản nhiên quét mắt qua bên này. Lập tức sửng sốt, sau đó lại nhìn thoáng qua nữ nhân xinh đẹp bên cạnh Lăng Tiêu, trên mặt Thượng Quan Vũ Đồng hiện lên một tia nghi hoặc.

Ánh mắt kia sao lại thấy cực kỳ quen thuộc? Hình như là đã gặp qua ở đâu rồi! Tuy nhiên suy nghĩ này chỉ loé lên trong chớp lát, liền bị chiếc trâm làm bằng xương thú xinh đẹp hấp dẫn đi mất.

Tống Minh Nguyệt thấy Lăng Tiêu nhìn chăm chăm vào nữ nhân xinh đẹp trước mặt, có chút ăn phải dấm chua, nhẹ giọng hỏi:

-Người quen à?

Lăng Tiêu cúi đầu, không trả lời, thuận miệng nói:

-Chúng ta đi thôi.

Tống Minh Nguyệt mặc dù có chút kỳ quái, mặt khác cũng có chút lưu luyến chiếc trâm cài tóc, nhưng thấy Lăng Tiêu có vẻ nhận ra nữ nhân kia, mà lại không muốn bại lộ thân phận, nên liền áp chế tính tò mò của mình, đi theo phía sau Lăng Tiêu, đi đến nơi khác.

Thượng Quan Vũ Đồng sau khi hỏi giá, cũng mở to hai mắt nhìn, có chút lú lừ, khi ngược lên không còn thấy ánh mắt quen thuộc kia nữa, không kìm nổi hơi hơi lắc đầu. Lòng nghĩ “chắc là do mình suy nghĩ quá nhiều, tiểu tử kia tuy rằng xuất quỷ nhập thần, chưa chắc đã xuất hiện ở trên hòn đảo này!”

Lăng Tiêu cũng Tống Minh Nguyệt hai người đi một hồi, rồi lại vòng vo trở về. Thượng Quan Vũ Đồng lúc này cũng chẳng biết đã đi đâu, chiếc trâm cài tóc bằng xương thú xinh đẹp vẫn còn đó không có người hỏi thăm. Đồ vật này dù là tuyệt đẹp, nhưng nếu không có tác dụng gì đặc biệt, cũng sẽ chẳng có ai mua.

-Lấy cho ta xem.

Lăng Tiêu nhìn người ngồi ở ghế trên, có vẻ là chủ quán, khách khí nói.

282. Chương 275: Linh Khí

Chủ quán phòng chừng cũng có chút bực mình khi bị hỏi, bọn họ cũng không phải là tiểu thương chân chính, với tính cách quảng cáo thổi phồng hàng hóa của mình đối với bọn họ mà nói: Kỳ thật thì đã là chuyện đột phá rồi, nhiều người chỉ hỏi mà không mua, cho dù là tiểu thương chân chính cũng phải phiền chán. Huống chi bọn họ là những người luyện võ.

Cho nên, khi nghe câu nói của Lăng Tiêu, mí mắt gã tiểu thương kia trợn tròn xoe nói:

- Xin nói trước, một qua tinh hạch ma thú bậc năm, tuyệt đối chắc giá! Nếu không chấp nhận, xin mời...

Bộp!

Người nay còn chưa dứt lời, Lăng Tiêu đã lẹ làng ném qua một quả tinh hạch ma thú sáng rực. Nhìn kích cỡ và dao động năng lượng trên mặt nó truyền ra, khẳng định là tinh hạch bậc bốn trở lên!

- Lúc này có thể cho ta xem được không?

Lăng Tiêu khẽ bĩu môi, thần thái có chút kiêu ngạo nói:

- Nếu nhìn thấy không có vấn đề, tình hạch là của người.

- Có thể, đương nhiên có thể!

Người này cũng không bỏ lỡ cơ hội miệng liền thoảng:

- Cuối cùng cũng gặp một người biết hàng! Đây đúng thật là xương của ma thú bậc cao chế thành! Hừ! Những người đó không biết phân biệt hàng tốt xấu, nói ta lừa bọn họ! Một đám người không có kiến thức. Tổ tiên gia tộc của ta truyền nghề kỹ xảo điêu khắc, không nói cái khác chỉ riêng công phu chế tác này. Chắc chắn! Huynh đệ, may là còn có ngài biết hàng.

Người này dường như đang phát tiết nỗi bất mãn, vừa lẩm bả lẩm bảm vừa đưa chiếc trâm cài tóc bằng xương thú màu vàng cho Lăng Tiêu. Sau đó hắn từ trong lấy ra một cái thùy tình cầu dùng để kiểm tra tình hạch. Nhìn thoáng qua màu sắc trên mặt thùy tình cầu, hắn cảm thấy hai lòng thu cất qua tình hạch ma thú, cứ như việc giao dịch này đã hoàn thành rồi vậy.

Bên cạnh có không ít người thấy hành vi của Lăng Tiêu, sau đó nhìn thoáng qua nữ nhân xinh đẹp quyến rũ bên cạnh Lăng Tiêu, đều không tìm được trong lòng than mắng Lăng Tiêu đầu óc có vấn đề, không ngờ vì một nữ nhân lại dùng một quả tình hạch ma thú bậc năm để đổi một chiếc trâm cài tóc xương thú vô dụng!

Lăng Tiêu cứ mặc kệ người khác nghĩ thế nào, gơ tay cầm lấy chiếc trâm cài tóc màu vàng, một luồng dao động linh lực mong manh lập tức truyền ra. Ánh mắt Lăng Tiêu dùng ở con hỏa điều màu đỏ rất sống động trên đầu chiếc trâm cài tóc kia.

Công nghệ điêu khắc trên chiếc trâm cài tóc thật cao, đến ngay cả ánh mắt con hỏa điều kia cũng cực kỳ linh động, bất kể xoay chiếc trâm cài tóc đến phương hướng nào, ánh mắt con hỏa điều kia đều giống như nhìn thẳng vào người đối diện. Long chim trên thân nó cũng giống y như thật. Bất kể nói thế nào, cho dù đây là một chiếc trâm cài tóc bằng xương thú hình thường, giá trị của việc chế tạo ra nó cũng không thấp! Có thể xem là tác phẩm của tay nghề bậc thầy!

Chẳng qua, nếu như điêu khắc từ xương thú hình thường, hiển nhiên cái giá này không đáng giá mà thôi.

Người bán trâm cài tóc nọ nhiều ít cũng sợ Lăng Tiêu đổi ý, ở một bên cười tí mắt giải thích:

- Cài trâm cài tóc này ở trên đầu, con muỗi không tới gần. Hơn nữa, ta có cảm giác chiếc trâm cài tóc này ít nhất là xương của ma thú bậc bảy chế thành! Bởi vì chỉ cần đeo nó, người căn bản không gặp được ma thú dưới bậc bảy! Huynh đệ, người nói xem chỉ dựa vào điểm ấy, nó có đáng giá một quả tình hạch bậc năm hay không? Ở ngoài vùng hoang dã có rất nhiều ma thú cấp bậc không cao, lại có bản lãnh trí mạng. Nếu gặp phải, tất nhiên phải bị một phen phiền toái. Mang theo nó thì có thể bảo đảm những thứ chết tiệt gì đó đã né tránh từ xa rồi!

- Nói như vậy, ngay cả người cũng không biết, đến tột cùng cái này làm bằng xương thú gì?

Lăng Tiêu dời ánh mắt khỏi con hỏa điều kia, nhìn thoáng qua người trẻ tuổi, khẽ cười nói:

- Nói như vậy, dám chắc người khoát lác, để nuốt gọn một quả tình hạch bậc năm. Không hiềm mình có phần quá xấu xa sao?

Hừm

Người này dường như có chút cá tính. Không vui nói:

- Vừa rồi ta đã nói qua. Mang theo nó, trong phạm vi mấy trăm thước ma thú dưới bậc bảy tự động né tránh xa. Điều này chẳng lẽ còn không đủ sao?

Nói xong lấy ra quả tình hạch bậc năm từ trong túi. Trong mắt hắn mặc dù có chút tiếc rẻ nhưng ngoài miệng vẫn rất kiên cường nói:

- Nếu không mua thì trả lại cho ta. Hừ, nếu không ai mua, ta giữ lại cho lão bà tương lai của ta!

- Mua chứ, ai nói không.

Lăng Tiêu lộ ý cười trên mặt tùm tùm cười nói:

- Còn có một vấn đề, xương thú để chế tạo trâm cài tóc này, người còn có không? Trên mặt người trẻ tuổi rốt cục lộ ra một tia xấu hổ, nhìn thoáng qua bốn phía, nhẹ giọng nói:

- Thật xin lỗi! Những lời nói vừa rồi đều là gạt người, mà của ta cũng không là thế gia điều khắc nào cả. Cái này là đào được ở một chỗ di tích thượng cổ nào đó! Chẳng qua công hiệu của nó ta tuyệt đối không có nói dối. Bởi vậy ta cảm thấy nó nhất định có giá trị một qua tinh hạch bậc năm. Huynh đệ ngài là người biết hàng, ta cũng không gạt ngài...

Nhìn thấy người trẻ tuổi này cười hơi có chút ngưng ngừng. Lăng Tiêu thật muốn đá mấy đá lên mặt hắn. Người này quả thật rất có máu gian thương đây! Thuận miệng bịa đặt thật dễ dàng. Chẳng qua, may mà hắn không hiểu đây là thứ gì, nếu không, cũng không phải một quả tinh hạch bậc năm có thể đổi được thứ này!

Lăng Tiêu trong lòng cười thầm, làm bộ như mình xui xẻo, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói:

- Quên đi, ta cũng không chấp nhặt với người. Ai bảo ta tự mình thấy thích nó làm chi!

Nói xong, gơ tay cài chiếc trâm màu vàng đỏ lên đầu Tống Minh Nguyệt. Dưới ánh mặt trời chiếc trâm lấp lánh màu vàng kim. Từ xa nhìn lại con hỏa điều xinh đẹp tình xảo trên trâm có màu đỏ tươi cực kỳ chói mắt.

- Ô! Không ngờ bị mua mất rồi.

Một thanh âm có chút thất vọng chợt vang lên ở trước mặt bọn họ. Lăng Tiêu vừa nghe, biểu tình trên mặt vừa như thấy quỷ, vừa hết sức phấn khích. Không nghĩ tới, Thượng Quan giáo sư đi dạo một vòng, không ngờ cũng quay trở lại. Dáng người và nét mặt của Lăng Tiêu giờ phút này so với trước kia đã xảy ra biến hóa thật lớn. Hơn nữa, ngay cả ánh mắt, cũng biến đổi, lộ ra Thượng Quan Vũ Đồng tuyệt đối không cách nào nhận ra hắn. Nhưng không biết vì sao, có lẽ là Thượng Quan giáo sư đối với hắn quá tốt thật khiến Lăng Tiêu không đành lòng lừa gạt nàng, vì thế khi đối mặt với nàng dù sao hắn cảm thấy có chút áp lực.

Tống Minh Nguyệt vô cùng vui mừng, lúc Lăng Tiêu cài trâm cài tóc lên đầu nàng, nàng liền nảy sinh cảm giác như một tấm gương chiếu sáng khắp căn phòng. Bởi vì ánh mắt của những người đó nhìn về mình, nhất là nhìn lên búi tóc nàng đều là những ánh mắt hâm mộ.

Đến khi Tống Minh Nguyệt nghe giọng nói kia, nàng quay đầu nhìn lại, liền trông thấy Thượng Quan Vũ Đồng, trên mặt nàng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, sau đó nắm cánh tay Lăng Tiêu, nói giọng ngọt ngào:

-Phu quân, chúng ta đi thôi.

Lăng Tiêu chỉ có thể thản nhiên nhìn thoáng qua Thượng Quan Vũ Đồng, trên mặt không lộ ra biểu tình gì. Nếu tại đây không có người ngoài, tất nhiên Lăng Tiêu sẽ cũng nàng nhận nhau, nhưng điều quan trọng là nơi điểm nóng này quá náo loạn, ai mà biết chốn này có bao nhiêu người của Tần gia. Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt đã cảm nhận được, sau khi bọn họ biến mất, một số người của Tần gia đang truy tìm tung tích của hai người. Dù sao thân phận của Tống Minh Nguyệt đặc thù, nếu ở trên lãnh địa của mình mà để Tống Minh Nguyệt mất tích, vậy thì Tần gia này cũng mất hết thể diện.

Thượng Quan Vũ Đồng khẽ nhíu mày, nhìn bóng lưng Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt. Mỹ phụ trung niên Thu Nguyệt Dao bên cạnh nàng dịu dàng hỏi:

- Vũ Đồng? Con làm sao vậy?

- Không có gì, chỉ có điều nhìn người nọ có chút quen mắt, lại nghĩ không ra gặp ở đâu.

- Ô! Vậy à, người rất trọng yếu sao.

Thu Nguyệt Dao hơi có vẻ trêu ghẹo cười hỏi một câu. Lập tức lại nói tiếp:

- Kỳ thật ta cảm thấy so ra tên tiểu tử kia vẫn tốt hơn đây! Tuy rằng con lớn hơn nó vài tuổi, chẳng qua không có gì quan trọng.

- Sư phụ!

Thượng Quan Vũ Đồng hơi hờn dỗi, nói:

- Như thế nào sư phó đem hấn ra trêu ghẹo đồ nhi?

Thu Nguyệt Dao nhẹ nhàng kéo tay Thượng Quan Vũ Đồng, khẽ thở dài:

- Tu vi của sư phụ không có phát triển gì nhiều lắm, tư chất có hạn, muốn đạt tới như cha ta phỏng chừng cũng đã là trạng thái cao vời. Ta kỳ vọng rất cao vào con, con chỉ mới ngoài hai mươi tuổi, tương lai còn rất dài. Nghe lời sư phụ: Tên tiểu tử kia quả là không tâm thường! Sư phụ thực lực tuy rằng rất kém cỏi, nhưng mắt xem người có thể nói trước giờ không hề sai trật!

Thượng Quan Vũ Đồng hơi có chút ngượng ngùng, nhẹ giọng nói:

- Sao thế được chứ, con là giáo sư của hấn, là bạn với tỷ tỷ hấn.

- Đâu có cái gì quan hệ? Ai quy định như thế thì không thể lấy nhau?

Thu Nguyệt Dao khẽ nhướn hai hàng lông mày thanh tú, thần nhiên nói:

- Lãnh Ngưng Cung chúng ta trước nay không quan tâm đến vấn đề này, gặp được người ngưỡng mộ trong lòng, thì không nên bỏ qua.

Thu Nguyệt Dao nói xong. Thần sắc hơi có chút cô đơn, giống là nghĩ đến chuyện thương tâm nào đó. Thượng Quan Vũ Đồng biết lẽ mờ một chút chuyện thời trẻ của sư phụ, cũng thường xuyên cảm thấy tiếc nuối thay sư phụ. Chẳng qua sự thật là như thế, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, vĩnh viễn cũng không có cơ hội cho ta quay đầu lại.

Nghĩ tới gương mặt thanh tú trong sáng ấy, trái tim Thượng Quan Vũ Đồng bỗng nhiên hơi đập loạn lên, trên mặt như phát sốt, chợt thấy ánh mắt sư phụ nhìn về phía mình tựa như cười chế giễu. Thượng Quan Vũ Đồng giẫm nhẹ chân:

- Sư phụ cười nhạo con. Thật là!

Nói xong xoay người rời đi.

Thu Nguyệt Dao không nhanh không chậm đi theo ở phía sau, trong lòng thầm nghĩ: “Đồ nhi gốc này rõ ràng đã sớm sinh lòng yếu thích tiểu tử kia, đến ngay cả bảo kiếm Tế Liểu lần đầu tiên ta giao cho nó cũng đem tặng cho người ta, còn cố tình giả bộ làm như không có việc gì. Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ chờ đến khi bên mình người ta hồng nhan vậy quanh, có hối hận cũng không kịp!”

Thu Nguyệt Dao nghĩ đến chính mình năm đó, hầu như cũng như thế, ngượng ngùng không ra mặt, e ngại không nói ra, kết quả là bỏ lỡ một mối nhân duyên tốt. Nhưng không thể để cho đồ đệ này lại tiếp tục vượt mất cơ hội. Cả cuộc đời nữ nhân gặp nam nhân ngưỡng mộ trong lòng không phải là chuyện dễ dàng, một khi gặp được rồi, bất kể thế diện theo đuổi một lần thì có gì phải ngại chứ?(Đã tự: ước chi mình cũng có một người con gái yêu mình như thế!)

Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt hai người không có đi dạo tiếp, mà quay về chỗ ở. Chỗ ở từng phòng của các môn phái thế gia bắt nhập lưu, cho tới hôm nay cũng khôi phục bình thường. Người của Tần gia lại lần nữa ghi tên từng người một lần, về mặt phục vụ so với ngày hôm trước chu đáo hơn rất nhiều. Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt liếc nhìn nhau, có lẽ đã hiểu nguyên nhân Tần gia làm như vậy.

Nhân tố hấn là có liên quan tới hai người, Tần gia trở mắt nhìn hai người rơi thuyền, sau đó liền hoàn toàn mất đi tung tích hai người, nếu trong lòng không chút phần nộ mới là lạ. Hơn nữa đêm hôm qua mất tích một cường giả Ma Kiếm sư. Chuyện này, trước mắt đã bắt đầu lan truyền ra ngoài, tuy rằng không thấy có người bàn tán. Chẳng qua, loại sự tình này không cần phải gấp gáp, không tới vài ngày, khẳng định tất cả mọi người sẽ biết được!

Tổng Minh Nguyệt vừa về đến phòng, chuyện đầu tiên nàng làm đó là đứng trước gương soi, nhìn gương mặt xinh đẹp có chút xa lạ trong gương và chiếc trâm cài tóc xinh xắn trên búi tóc, nàng không khỏi lộ vẻ mặt tươi cười sáng lạn. Lúc này Lăng Tiêu từ phía sau đi tới, Tổng Minh Nguyệt không có quay đầu lại, mà từ trong gương nhìn Lăng Tiêu phía sau mình, dịu dàng nói:

- Đối xử tốt với muội như vậy, khiến muội vừa vui thích lại vừa có chút sợ hãi. Phu quân, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ đúng không?

Nói xong tự bản thân nàng không kìm được cười rộ lên tự giấu mình. Nàng cảm thấy tâm tư của cô gái nhỏ mình lại có chút quá si ngốc, lo được lo mất. Tác phong của Tổng Minh Nguyệt trước đây chỉ có tung tăng thanh thản, phong thái phóng khoáng, đâu ngờ có một ngày chính mình cũng có thể biến thành dáng vẻ một cô gái nhỏ như thế.

Lăng Tiêu mang theo dáng vẻ tươi cười trên mặt, từ phía sau nhẹ nhàng ôm vòng eo nhỏ nhắn của Tổng Minh Nguyệt tiếp đó nói:

- Muội nghĩ thế nào, chiếc trâm cài tóc này không đáng với cái giá đó phải không?

Tổng Minh Nguyệt khẽ cười nói:

- Đương nhiên rồi. Cho dù là xương cốt của ma thú bậc chín chế thành, cũng không xứng đáng với cái giá đó đâu! Cho nên, phu quân sung ái Minh Nguyệt, tất nhiên Nguyệt phải hài lòng. Nhưng cũng hy vọng phu quân không nên coi trọng bên này coi nhẹ bên kia, về sau chuyện như vậy không nên tái diễn nữa. Tổng Minh Nguyệt nói xong, trông thật lo lắng nhìn sắc mặt Lăng Tiêu, thấy Lăng Tiêu không có nổi giận nàng mới nói tiếp:

- Dù sao tính ngôi thứ, Minh Nguyệt chỉ là người tới sau, trong lòng Minh Nguyệt tuy rằng hy vọng phu quân có thể đối xử với muội tốt hơn một chút, nhưng nếu như phu quân thật sự làm như vậy, Minh Nguyệt cũng sẽ không vui đâu.

Lăng Tiêu từ trên mái tóc của Tổng Minh Nguyệt lấy chiếc trâm cài tóc xuống, sau đó ngưng thần hít một hơi, mạnh mẽ rút chân nguyên trong cơ thể vào bên trong chiếc trâm.

-Ồ! .. Không nên!

Tổng Minh Nguyệt không kìm được nổi kinh sợ kêu lên thành tiếng. Nàng còn tưởng rằng Lăng Tiêu tức giận vì lời nói của mình nên muốn phá hủy chiếc trâm cài tóc này. Đây chính là tặng vật đầu tiên Lăng Tiêu mua cho nàng, nếu như bị phá hủy, trái tim của nàng thậm chí sẽ mãi mãi tan vỡ không thể hàn gắn được.

Chỉ có điều ngay sau đó, nàng liền nhìn thấy một cảnh không thể tưởng tượng nổi, chiếc trâm cài tóc đó chẳng những không có bị Lăng Tiêu chủ vỡ, ngược lại hào quang tỏa sáng! Nhất là con hỏa diều đỏ tươi trên đầu chiếc trâm kia, chỉ trong mấy mắt đó, Tổng Minh Nguyệt có cảm giác như chính mình nhất định là bị hoa mắt: Không ngờ nàng nhìn thấy một ảo ảnh của hỏa diều thật lớn từ trong đó bay lên! Áo giáp! Nhất định là áo giáp! Tổng Minh Nguyệt vừa nghĩ vừa từ trong tay Lăng Tiêu đoạt lại chiếc trâm cài tóc kia, mắt nhìn chòng chọc vào Lăng Tiêu như hổ rình mồi, sẵn giọng nói:

- Cần chi huynh phải phá hủy nó, người ta vừa rồi chỉ thuận miệng nói một chút, như thế nào huynh liền cho là thật sao! May mà chiếc trâm cài tóc này rắn chắc. Hừ!

Nói xong nàng vội vàng nắm chặt trong tay, xem xét cẩn thận trên thân nó có bị hư hao gì hay không.

Lăng Tiêu có chút dở khóc dở cười nhìn Minh Nguyệt, trong lòng thầm nghĩ:

“Nàng này trở mặt cũng thật là mau đấy!”

Chẳng qua Lăng Tiêu vẫn vừa cười vừa nói:

- Đâu phải như muội nghĩ như vậy, đã là tặng vật giao cho muội, ta sao có thể phá hủy nó chứ? Muội phóng ra chút tinh thần lực cảm ứng nó thử xem, xem thử có biến hóa gì không?

Tổng Minh Nguyệt bán tín bán nghi nhìn Lăng Tiêu, cũng cảm thấy vừa rồi mình có chút thất thố, mặt nàng đỏ bừng lên. Chẳng qua nàng cũng có chút tức giận sao trước đó Lăng Tiêu không nói rõ cho mình

biết. Động tác kia của hắn rõ ràng là muốn phá hủy nó còn gì! Hừ, cho nên, ta cũng không sai! Từ trong lòng Tống Minh Nguyệt tìm cái cớ cho chính mình.

Lại nói tiếp, chẳng qua nàng chỉ là một cô bé mười mấy tuổi mà thôi, làm sao có thể đóng giả đáng vẻ thành thực cho được. Trải tìm kia thật ra vẫn còn thuộc về tâm hồn trong trắng của một cô gái

Tống Minh Nguyệt phóng ra một tia tinh thần lực bám vào trên mặt chiếc trâm cài tóc. Thực lực của bản thân nàng là Ma Kiếm sư bậc sáu đỉnh phong, hơn nữa Lăng Tiêu thường xuyên chỉ bảo nàng phải làm sao để sử dụng lực lượng được như ý, cho nên, làm được điều ấy cũng không khó. Tống Minh Nguyệt vừa phóng tinh thần lực bám vào mặt chiếc trâm, ngay lập tức nàng ngạc nhiên phát hiện: chiếc trâm cài tóc này dường như tương thông với tâm ý của chính mình!

Loại cảm giác này khiến nàng vừa sợ vừa kinh ngạc, đôi mắt cực kỳ xinh đẹp nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu, trong lòng nàng biết rằng mình đã trách lầm hắn, nàng hơi có vẻ ngượng ngùng nói:

- Thực xin lỗi, muội... muội trách lầm huynh! Chẳng qua... đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao đột nhiên ở trong nó giống như là có linh tính vậy? Loại cảm giác này thực kỳ diệu! Giống như là muội điều khiển cánh tay của mình, thật rất thích thú!

Lăng Tiêu cười, nói: - Đương nhiên kỳ diệu! Bởi vì đây là một kiện linh khí!

- Linh khí?

Nghe Lăng Tiêu nói ra từ ngữ xa lạ, Tống Minh Nguyệt lộ vẻ nghi hoặc nhìn Lăng Tiêu. Tuy rằng nàng vẫn rất tò mò về bối cảnh thần bí của Lăng Tiêu, nhưng Tống Minh Nguyệt chưa bao giờ chủ động hỏi qua. Có những chuyện nếu như Lăng Tiêu nguyện ý sớm hay muộn hắn sẽ nói cho nàng biết. Ai cũng có bí mật của riêng mình, không phải sao?

- Nó là cái gì?

Tống Minh Nguyệt tò mò hỏi.

- Ha ha, linh khí chính là giao cho một kiện vật phẩm nào đó năng lượng khổng lồ, tỷ như nói dán lên, tỷ như nói chiếc trâm cài tóc này, làm cho chúng nó có được năng lực hơn hẳn bản thân nó vô số lần. Thậm chí, có được linh tính đơn giản, có thể bảo vệ gì đó cho chủ nhân!

Lăng Tiêu thuận miệng giải thích đơn giản, trong lòng lại rất kinh ngạc, xem ra những người ở thời đại thượng cổ trên thế giới này, cho dù không gọi là người tu chân, nhưng việc làm của họ cũng người tu chân không có gì khác biệt! Giải thích một cách trực quan hơn thì phải nói bọn họ ở vào giai đoạn khởi đầu của người tu chân, bắt đầu luyện đơn, luyện khí, thủ đoạn còn rất trúc trắc, cũng không thành thực. Linh khí đẳng cấp cao, thậm chí có thể phong ấn linh hồn hùng mạnh bên trong nó!

Chẳng qua bất kể nói như thế nào, từ lúc nhìn thấy chiếc trâm cài tóc, Lăng Tiêu đã cho ra kết luận này, tuyệt đối không thể sai trật. Tuy rằng Lăng Tiêu không rõ ràng đứt đoạn giữa thời đại thượng cổ và thời hiện tại đến tột cùng tạo thành như thế nào, chẳng qua hắn biết trên đời này, cũng đã từng có người tu luyện, trong lòng Lăng Tiêu đúng là hết sức hưng phấn. Nếu thực sự có phi thăng lên trời, vậy tiên giới trên đời này chỉ có một người mình. Lâm vào trường hợp ấy thật có thể làm cho người ta tịch mịch đến nỗi điên lên được!

- Vậy... vậy sử dụng nó như thế nào đây? Sao muội chưa từng nghe nói tới?

Tống Minh Nguyệt khẽ lẩm bẩm. Gia tộc Tống gia Hải vực khẳng định không tính là nhỏ, số lượng diện tích thượng cổ trong gia tộc cũng tuyệt đối không ít! Nàng tự cho là rất hiểu biết về những chuyện thời thượng cổ. Hơn nữa, trong lòng Tống Minh Nguyệt đúng là có chút nghi hoặc: Rõ ràng Lăng Tiêu đối với rất nhiều chuyện về thời đại thượng cổ một chút cũng không biết, vì sao lại có thể biết rất nhiều sự việc bí ẩn, thật sự là khiến người ta khó hiểu! Lăng Tiêu nói:

- Muội xem đây, nếu có người có ý đồ công kích muội.

Nói xong, hắn liền vung tay lên, một đạo kinh khí bỏ tới Tống Minh Nguyệt. Liền sau đó, Tống Minh Nguyệt đang chăm chú nhìn chiếc trâm cài tóc chợt trợn mắt há hốc mồm: Trên mặt chiếc trâm trong tay

nàng bỗng nhiên bay vút lên trời một con hỏa điều hư ảo, một ngụm nuốt gọn đạo kiếm khí kia, ngay sau đó biến mất không còn thấy bóng dáng.

- Quá... Cái này cũng qua thần kỳ đi?

Tổng Minh Nguyệt ngạc nhiên mừng rỡ đến giọng nói cũng có chút không lưu loát. Nàng lắc lắc đầu, không dám tin nhìn chiếc trâm cài tóc màu vàng kim trong tay nói.

- Người khác đều có thể nhìn thấy con hỏa điều này?

Lăng Tiêu cười lắc đầu nói:

- Chỉ có muội và ta có thể thấy! A! Nếu có Diệp tử ở đây, nàng ta cũng thấy được!

Gương mặt Tổng Minh Nguyệt thoáng đỏ lên. Dường như nàng hiểu ý tứ của Lăng Tiêu, điều cò quái này khẳng định là Lăng Tiêu làm ra. Nếu trước đây có công hiệu này, cho dù là mười quả, một trăm quả tình hạch ma thú bậc năm, chỉ sợ người nọ cũng không thêm bán! Mà hắn nói Diệp tử cũng có thể thấy, không phải là có ý nói: người cũng song tu với hắn đều có thể thấy được sao!

Tổng Minh Nguyệt đoán không sai, ảo ảnh hỏa điều này quả thật sau khi qua ong tu với Lăng Tiêu mới có thể thấy được. Bởi vì bên trong chiếc trâm cài tóc này đã được Lăng Tiêu rút chân nguyên của mình vào, hủy diệt phong ấn sẵn có trong đó. Nói đến chiếc trâm cài tóc này, cũng không phải linh khí hùng mạnh gì. Trong mắt Lăng Tiêu thứ này căn bản chỉ là vật nhỏ không có giá trị, đến ngay cả một tên đệ tử mới vừa học luyện khí của Thục sơn cũng có thể dễ dàng làm ra loại đồ vật này.

Nhưng ở thế giới này, giá trị của nó có chút khác biệt. Dù sao đây cũng coi như là linh khí đầu tiên hắn nhìn thấy. Hơn nữa đây là tặng vật đầu tiên hắn trao tặng cho Tổng Minh Nguyệt, hắn chỉ cần sửa đơn giản lại một chút, làm cho nó có công hiệu chút đỉnh, ít nhất để nó xứng đáng với giá trị của quả tình hạch bậc năm.

- Còn một cái công hiệu khác, cũng giống như muội nói, muội có thể bắt nó trở thành một bộ phận thân thể của muội, thử chỉ huy nó công kích người khác xem, cũng có thể thu được hiệu quả xuất kỳ bất ý. Hơn nữa, trong đó được chân nguyên của ta rót vào, có thể tự động hấp thu linh khí trong thiên địa để bổ sung năng lượng. Hề là thực lực thấp kém thua ta nó đều có thể phá vỡ phòng ngự của đối phương! Dùng để đánh lén thật không tệ!

Tổng Minh Nguyệt nghe nói, liền sau đó vừa tò mò chỉ huy chiếc trâm cài tóc xương thú màu vàng kim bay vùn vụt trên không trung, vừa hưng phấn cứ giống như đứa nhỏ vớ được món đồ chơi. Lăng Tiêu nhìn thấy cười khê xong xoay người đi ra ngoài. Bên ngoài không ít người đều đang thần thần bí bí bàn bạc gì đó, vừa nhìn thấy Lăng Tiêu tất cả đều ngậm miệng lại.

Lăng Tiêu thần nhiên cười, tùy tiện đi đến đình nghỉ mát trong sân, ngồi trên ghế đá khô ráo lạnh giá nhắm mắt dưỡng thần trong lòng hắn thầm nghĩ: “Hắn là nên tìm giáo sư Thượng Quan hỏi một chút tình hình để quốc hiện nay thế nào, chẳng qua xem ra hắn cũng không có vấn đề gì, nếu không nàng cũng không có khả năng cùng a di Thu Nguyệt Dao xuất hiện tại đây.

Nghĩ đến lão nguyên soái Thu Thân, cũng không biết Phúc Bá có thể thuyết phục được ông tới thành PenZias hay không? Nếu Thu lão nguyên soái chịu đi, lực lượng của giới thể tục, cũng không cách nào lay động lãnh địa của mình nữa phân! Bất kể là ai có ý muốn nhúng tay vào thành PenZias, đều phải trả cái giá rất đắt!

Tổng Minh Nguyệt hứng trí bùng bùng chơi đùa hồi lâu, mới phát hiện Lăng Tiêu không ở trong phòng. Nàng cầm chiếc trâm lên đầu, suy nghĩ một chút, dùng tinh thần lực chỉ huy chiếc trâm cài tóc màu vàng kim từ trên đầu mình, “vù” một tiếng nó bay vút lên mạnh mẽ đâm vào song cửa sổ. Song cửa rắn chắc đó bị chiếc trâm đâm thủng, như một miệng đậu hũ, nhưng không có xuyên qua.

Thật là dọa cho Tổng Minh Nguyệt nhảy dựng lên. Thế mới biết không ngờ món vật nhỏ xinh xắn này qua thật thần kỳ như thế! Nàng vội vàng triệu nó trở về. sau đó nàng phải sạch vụn gỗ dính trên nó cẩn thận kiểm tra, phát hiện không có mấy may sây sát chút nào. Lúc này nàng mới yên tâm, vui vẻ cắm lại trên đầu, sau đó đi ra ngoài.

Đến trước mặt Lăng Tiêu , nàng nhẹ giọng nói:

- Cảm ơn!

Lăng Tiêu chỉ ghé đá bên cạnh, cười nói:

- Giữa muội và ta, còn phải khách sáo như vậy làm gì. Ngồi xuống, chuẩn bị xem diễn tuồng. Ha ha, lời đồn đại nổi lên khắp nơi, hẳn là Tần gia sắp đứng ngồi không yên rồi đây!

Tống Minh Nguyệt nhướn đôi mày thanh tú, trên mặt lộ ra nụ cười tươi.

Chuong 276: Ban đêm xông vào động Thiên Niên Giao

Ở chỗ sâu trong hải đảo Tần gia, trong mật thất nằm sâu cách mặt đất vài thước, gia chủ Tần gia Tần Chiêu Nhiên giờ phút này đang quỳ gối trong mật thất, giống như là đang nói chuyện với không khí, giọng điệu hơi có chút trầm trọng.

- Lão tổ tông, ngày hôm qua rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Không phải theo Thần long đại nhân nói tốt rồi, tạm thời sẽ không chủ động đến chỗ chúng ta bắt người sao? Đến lúc đó có rất nhiều người đi đến chỗ đó, còn sợ lão bị đối bụng hay sao? Đêm qua mất tích một người, hôm nay đã xuất hiện các lời đồn đại! Hơn nữa con luôn có cảm giác trên phương diện này, dường như có người chuyên nhằm vào Tần gia chúng ta! Thật không bình thường, nói chuyện vậy giết ma thú bậc chín là Tần gia chúng ta lập kế hoạch! Đây là tên khốn kiếp nào tung tin bừa bãi!

- Tiểu tử Chiêu Nhiên, ngươi ổn định một chút không nên nóng nảy, hoảng cái gì? Chẳng qua chỉ chết một người bình thường của môn phái nhỏ không nhập lưu mà thôi. Lời đồn đại, lời đồn đại thật tốt đấy! Không có lời đồn đại, thì làm sao có thể đẩy lên hứng thú của đám lão già kia? Nói đến ma thú bậc chín, cũng đã rất nhiều năm không có xuất hiện trước mặt nhân loại. Ta tin rằng: nhất định sẽ có người cảm thấy hứng thú với nó! Hừ, còn nhiều người không biết lượng sức mà! Cho nên, ngươi hoàn toàn không cần phải e sợ!

Một giọng nói già nua từ trong mật thất vọng ra, nhưng không thấy bóng dáng người thứ hai, nếu là người bình thường nhìn thấy cảnh này, khẳng định sẽ bị dọa cho hoảng sợ đến nổi da gà.

Tần Chiêu Nhiên dường như đã quen với cách đối thoại này, có chút lo lắng nói: Lão tổ tông, con hơi e ngại, chuyện này gia tộc chúng ta đã mưu tính kế hoạch Rất nhiều năm, quyết không thể vào thời điểm mấu chốt sắp thành công lại thất bại!

- Yên tâm đi. Hết thấy... đều nằm trong tay chúng ta! Những người lên đảo đó, chỉ cần đặt chân tới đây... Ha ha, thì đừng nghĩ đến chuyện rời đi! Đó đều là những món ăn khoái khẩu, chúng ta sao có thể bỏ qua? Khắc khắc khắc khắc khắc khắc khắc!

- Còn có một chuyện, lão tổ tông cũng biết đứa con trai Tần Phong của con, thuở nhỏ đã thiên tư trác tuyệt, trải qua bồi dưỡng đan dược, hiện giờ đã đạt tới cảnh giới Ma Kiếm sư bậc sáu, lão tổ tông, người xem có nên cho hắn biết một ít sự tình hay không?

Tần Chiêu Nhiên lo lắng nói.

- Chưa cần thiết! Hừ, làm đệ tử Tần gia của ta, phục tùng sự an bài của bậc trưởng thượng mới là trong yếu nhất! Nếu không hắn nghĩ muốn như thế nào? Ngươi đừng tương bộn lão bất tử chúng ta cả ngày ở trong này, nên cái gì cũng không biết. Ngươi nói cho tiểu tử đó biết, phải gấp rút tu luyện! Tần gia ta phải đứng đầu thiên hạ! Một nữ nhân, còn thêm một tên tiểu tử tính là cái gì? Làm sao có thể vì loại người đó mà chậm trễ tu luyện? Đợi sau này thực lực hùng mạnh, muốn báo nhiều nữ nhân không có? Mối thù nào báo không được?

- Dạ! Lão tổ tông! Tôn nhi đã biết.

Tần Chiêu Nhiên cung kính nói xong, quỳ xuống dập đầu mấy cái, sau đó đứng dậy xoay người đi ra. Vừa ra ngoài, Tần Chiêu Nhiên không kìm được trong lòng cảm giận nghĩ thầm:

“Các người đều đã đạt tới thực lực Kiếm Tôn còn không lo tu luyện! Ca ngày cứ nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của gia tộc. Chẳng lẽ các người cho rằng thế hệ sau của mình ngày cả gia tộc cũng không quản

lý được sao? Hừ, ta ngược lại thấy rằng: nếu con ta không thể cởi bỏ khúc mắc này, tu vi của nó cũng đừng nghĩ tới chuyện tiến triển thêm!”

“Chẳng qua đôi nam nữ kia thật đúng là giáo hoạt, vừa lên đảo liền biến mất không thấy bóng dáng đâu. Thật là kỳ quái, rõ ràng rất nhiều người nhìn thấy bọn chúng vào phòng thượng hạng, như thế nào lại không có chứ? Hai ngày nay đã phải người lật tung chỗ này, cũng hoàn toàn không tìm được bóng dáng hai tên đó. Chẳng qua... Hừ hừ!”

Tần Chiêu Nhiên cười lạnh hai tiếng trong lòng nghĩ tiếp: Vậy thì sao chứ?

Hiện giờ hết thấy những chiếc thuyền đều chỉ có vào không có ra, ta không tin các ngươi có thể mọc cánh bay ra khỏi hai đạo ở chỗ sáu trong đại đường này! Đến lúc đó, không có huyết thống Tần gia, ai cũng đừng nghĩ tới chuyện tránh được uy áp của thần long đại nhân!”

Hôm nay Tần Phong cũng cực kỳ phẫn nộ. Ngay hôm qua hắn mới từ chỗ phụ thân biết được: con ma thú bậc chín kia, là thần thú thù hộ của gia tộc Tần gia. Mà hôm nay liền truyền ra lời đồn: thần thú thù hộ và Tần gia có âm mưu đại quy mô từ trước.

“Chắc chắn là Lăng Tiêu kia châm ngòi! Nhất định là hắn!”

Cầm hận một người thì không cần qua nhiều lý do. Huống chi, Tần Phong có đủ lý do để cầm hận Lăng Tiêu: Mối hận cướp vợ đối với bất cứ một nam nhân nào có chút tâm huyết, đều không thể dễ dàng tha thứ. Cho nên, cho dù Tần Phong là người thường ngày cơ trí tới cỡ nào đi nữa, nhưng lúc này hắn cũng có chút đánh mất lý trí.

Thêm một nguyên nhân trọng yếu nữa là hai người Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt, ngay tại trước mặt mình, ngay tại địa bàn của nhà mình lại biến mất không thấy bóng dáng!

- Bùng!

Tần Phong nện một quyền thật mạnh lên mặt bàn, chấn động khiến các vật trên mặt bàn bắn tung va chạm nát tan vang lên một tràng thanh âm hỗn loạn. Đôi mắt hắn đỏ bùng, nắm chặt nắm tay:

- Lăng Tiêu! Coi như ngươi thông minh! Chỉ có điều ngươi đừng nghĩ tới chuyện còn sống chạy thoát khỏi hải đảo Tần gia!

Và so với phản ứng của người Tần gia, hiện tại tâm trạng của những đệ tử các môn phái thế gia tới tham gia thịnh hội cũng đều phức tạp cả lên, thậm chí có người la hét rời khỏi nơi này. Không phải nói có thể tự do quay lại sao?

Kết quả tới bến tàu thì thấy tất cả các chiếc thuyền đều biến mất không còn chiếc nào. Tìm hỏi mấy tên đệ tử Tần gia thì được chúng cho biết, tất cả thuyền đều đi đón người. Bởi vì cần phải tuyển chọn minh chủ và trưởng lão, vì thế sẽ còn đến rất nhiều người thực lực mạnh mẽ của các môn phái đại thế gia!

Tuy rằng lời giải thích này trấn an tâm tư một số người, nhưng vẫn còn khiến vô số người trong lòng có ý tưởng oán hận. Rất nhiều tin tức thông qua chim ưng của những người hậu cần mang theo bay ra ngoài mang về.

Lời đồn này lại có đả kích nhất định nào đó đối với thanh danh Tần gia. Thế cho nên gia chủ Tần gia Tần Chiêu Nhiên, không thể không tổ chức yến hội vào buổi tối, tụ ra mặt tỏ lời xin lỗi, sau đó hứa hẹn nhất định sẽ tìm được gã Ma Kiếm sư mất tích kia.

Lời phát biểu của Tần Chiêu Nhiên trong yến hội buổi tối, Lăng Tiêu cũng không có nghe được, bởi vì hắn đang trà trộn trong tầu lâu chung với đám bất nhập lưu. Chẳng qua sau này cũng nghe được chuyện này. Trong lòng hắn cười lạnh: Tần gia gia chủ quả nhiên không ngồi yên. Nếu có thể rối loạn thêm chút nữa thì quá tốt rồi!

Chẳng qua cũng không để Lăng Tiêu được như nguyện, gần như tất cả mọi người bị lời đồn đó làm cho không yên lòng. Cho nên, mặc dù trong đó vốn cũng có nhiều người có cừu oán giữa hai bên, nhưng không có húng thú chiến đấu với nhau.

Tần gia vì trù tính rất đông người tới đây tham gia thịnh hội, nên gấp rút tạo ra một số lớn bản đồ các đảo nhỏ lân cận! Riêng tại hải đảo nơi ở của ma thú đại mãng xà bậc chín thì ghi chú rất rõ ràng.

Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt lần này đi tới nơi đây vốn là để mở mang kiến thức về thực lực của các môn phái thế gia khác, còn tiện thể thử xem có thể kiếm được một vài bảo bối nào không. Một khi đã biết được tin tức của Thiên Niên Giao, cũng không có lý do gì không đi gặp cho biết.

Nếu đi theo đám đông người cùng nhau vào trong đó, thật ra phỏng chừng có khả năng bị tiêu diệt cả đám càng lớn hơn một chút! Vì thế đêm đó, Lăng Tiêu đã cùng Tống Minh Nguyệt lén lút chuồn ra ngoài. Ban đêm ở hải đảo Tần gia cũng giống như không phải đêm bình thường, dưới ánh sao chiếu sáng nhìn thấy rõ ràng, trên đường còn có rất nhiều trạm canh gác.

Phần lớn người đối lập trong môn phái thế gia vẫn rất khó có cơ hội ẩn núp lén lút ra khỏi gia tộc. Tự nhiên phải cảm nhận tốt hơn một chút. Hai người đi trên đường cũng không ngại gặp bất ngờ, bởi vì trên hải đảo không có tường thành, cho nên hai người nhắm đúng phương hướng. Dần dần đi vào một vùng đất hoang vắng, cỏ hoang mọc thành bụi dày đặc. Quay đầu nhìn lại đã rời xa khu dân cư, cảnh phồn hoa nơi đó và sự hoang vắng nơi đây hình thành một sự khác biệt rất lớn.

Cũng khó trách năm đó Tống Nghị có thể ngẫu nhiên nghe ngóng được nội tình của Tần gia. Diện tích hải đảo quá mức rộng lớn, khu dân cư chỉ là một khoảnh nơi đó, đất đai còn lại thì cùng với vùng hoang dã không có gì khác biệt! Hai người thẳng đường đi tới rìa hải đảo, trước mắt là bãi biển cát mịn trải dài. Dẫm chân lên nó dường như còn có thể cảm nhận được hơi nóng của ánh sáng mặt trời lúc ban ngày.

Lần này Lăng Tiêu cũng không có mang theo Tiểu Sứ tới đây, Tiểu Sứ đang lúc trưởng thành, càng cần phải thông qua chiến đấu liên tục để nâng cao thực lực của bản thân. Đồng thời Lăng Tiêu cũng muốn nhìn thử xem khi Tiểu Sứ trưởng thành rốt cuộc có thể là một con ma thú như thế nào, nên đã bắt nó ở lại thành PenZias. Có như vậy, lỡ như thành PenZias có xảy ra chuyện gì, Tiểu Sứ

cũng có thể báo tin cho mình.

Qua đó Lăng Tiêu và Tiểu sứ sớm đã thành lập cảm ứng tâm hồn, cách xa nhau mấy trăm dặm, cũng có thể cảm ứng được đối phương. Trước khi đi Lăng Tiêu đã đặc biệt dặn dò Tiểu Sứ, chính mình sẽ tới hải đảo Đông Hải. Lăng Tiêu tin rằng với sự thông linh của Tiểu Sứ, muốn tìm tới mình cũng không khó.

Nhìn thấy bốn bề vắng lang Lăng Tiêu vẫy tay một cái tức thì Yêu Huyết Hồng Liên kiếm hiện ra, hăm năm tay Tống Minh Nguyệt bước lên. Yêu Huyết Hồng Liên kiếm quang hoa thu liễm, bay rất nhanh trên không trung.

Tống Minh Nguyệt không phải là lần đầu trên cưỡi Yêu Huyết Hồng Liên kiếm phi hành, nhưng trên mặt nàng vẫn mang đầy vẻ hưng phấn. Loại cảm giác này cũng với tư mình ngự không phi hành hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Tống Minh Nguyệt trong lòng nghĩ: mình nhất định phải học được chiêu này. Thời **** hai người bay trên không trung theo dấu hiệu trên bản đồ của hải đảo, mặc dù hai người gần như thu liễm toàn bộ hơi thở, nhưng vẫn có cảm giác bị một áp lực cực lớn đè ép lồng ngực của hai người, làm cho người ta có cảm giác như muốn nghẹt thở.

Lăng Tiêu dừng ngự kiểm lại ven bờ hải đảo. Hải đảo này thật rộng lớn kinh khủng. Hơn nữa, trên đảo gần như đều bị rừng rậm xanh um tươi tốt bao trùm. Ở vị trí trung tâm đảo, đứng sừng sững một ngọn núi lớn, trên đó cây cối rậm rạp um tùm, ban đêm cảnh vật rất u ám, thoát nhìn tối om có chút dọa người.

Nơi hai người đứng là một động có hình hàm ếch mọc đầy cỏ hoang, ước chừng rộng tới mấy dặm, có thể nghe được rõ ràng tiếng sóng biển đập vào bờ đá ở phía sau. Còn đi tới phía trước chính là khu rừng rậm,

- Tên kia ở địa phương nào?

Tống Minh Nguyệt thấp giọng hỏi. Trên thực tế, tuy rằng hai người đều biết rõ sự hùng mạnh của ma thú bậc chín. Nhưng cứ như lời Tần Chiêu Nhiên nói, đã rất nhiều năm không có ai biết thực lực thực sự của ma thú bậc chín, mà một số cường giả cấp Kiếm Hoàng trở lên, đối với thực lực bản thân lại qua mức tự tin. Đến ngay cả Tống Minh Nguyệt cũng như thế, tuy rằng nàng biết rõ, dù là ma thú bậc tám cũng cần lão tổ tông nhà mình tự mình ra tay, như vậy ma thú bậc chín hiển nhiên đã hùng mạnh đến mức vượt qua

khả năng tưởng tượng của mình. Nhưng dù sao không có tận mắt chứng kiến, vì thế theo bản năng nàng xem nhẹ loại nhận xét này.

- Thiên Niên Giao thích nước, chẳng qua cũng là thích nước ngọt. Cho nên, hơn phân nửa sẽ ở trong một cái hồ hơi sâu một chút. Cũng giống như cái hồ sâu chúng ta đã thấy ở chỗ di tích thương cổ lúc trước, nếu như Thiên Niên Giao có thể tìm tới đó nhất định sẽ rất vui thích!

Lăng Tiêu nhẹ giọng nói, sau đó nắm tay Tống Minh Nguyệt đi tiếp vào trong, vừa rồi bọn họ cảm giác được lực uy áp chỉ là khí thế của Thiên Niên Giao tự nhiên phát ra mà thôi. Điều này chứng tỏ hiện giờ Thiên Niên Giao đang có mặt trên đảo.

Tống Minh Nguyệt trong lòng có chút lo lắng, lại có vài phần mong đợi, nếu có thể thu được máu huyết của Thiên Niên Giao. Như vậy phụ thân mình liền có thể khôi phục lại bình thường! Nhưng Thiên Niên Giao lợi hại như thế, nếu Lăng Tiêu bị chút thương tổn nào, nàng đồng dạng sẽ đau lòng muôn phần! May mắn chính đi theo bên cạnh Lăng Tiêu. Cho dù có chết cũng cùng chết chung một chỗ! Lăng Tiêu thật không nghĩ tới phải chết ở chỗ này, hơn nữa hắn tới nơi này tìm tòi bí mật cũng không phải là hành động liều lĩnh, từ khi tiến vào Kim Đan kỳ, việc nâng cao thực lực đã bắt đầu chậm lại. Một mặt phải dựa vào cảm ngộ về đạo; mặt khác, lại cần phải khởi đầu tìm kiếm các loại thiên tài địa bảo, không ngừng luyện chế ra đan được đẳng cấp cao để dùng, giúp nâng cao thực lực.

Máu huyết của Thiên Niên Giao, là tài liệu tốt nhất để luyện chế rất nhiều đan dược! Cho nên nói, Lăng Tiêu cũng không hoàn toàn là vì Tống Nghị và Đại Tế Tự, mà chính hắn đồng thời cũng cần loại máu huyết này!

Còn như nói phương pháp tự bảo vệ mình, nếu thật sự không thể nói chuyện tử tế với Thiên Niên Giao, không thu được máu huyết của nó, thì Hàm Hàn Đình đã được Lăng Tiêu luyện hóa, không sai biệt lắm chính là một quân bài tẩy của Lăng Tiêu. Mang theo Minh Nguyệt vào đây ít nhất có thể bảo đảm, trừ phi Thiên Niên Giao kia nổi điên nuốt chửng Hàm Hàn Đình vào bụng, nếu không thì không làm gì được hai người Lăng Tiêu.

Nếu như Thiên Niên Giao thật sự nuốt Hàm Hàn Đình, thì ít nhất Lăng Tiêu có cả trăm phương pháp để giết nó! Thực lực hùng mạnh không có nghĩa là nó vốn không có nhược điểm gì. Ít nhất trong mắt của Lăng Tiêu, Thiên Niên Giao này không có gì đáng sợ!

Lăng Tiêu trầm nghĩ: “Con Thiên Niên Giao này nếu vượt qua thực lực bậc chín, như vậy đã có thể biến hóa thành hình người. Chỉ cần có được hình người, dần dần nó sẽ tu luyện được một ít nhân tính, bất kể là tốt, hay là xấu. Một khi có được nhân tính vậy thì Thiên Niên Giao cũng coi như là yêu quái rồi!

Nếu nó đã cấu kết cùng Tần gia, muốn cắn nuốt cường giả nhân loại đương nhiên chính là muốn đề cao thực lực của nó. Nhưng cứ như vậy, ở thời điểm độ kiếp mười phần hết tám là sẽ thất bại!

Tin rằng ở **** này, Thiên Niên Giao tự mình cũng biết rất rõ, nhưng nó lại không thể cự tuyệt sự hấp dẫn của loại thực lực tăng lên rất nhanh này, trong lòng nó còn cảm thấy mình may mắn. vì thế dùng một quả Cổ Hồn Đan để hấp dẫn nó quả là một ý tưởng không tệ!

Cổ Hồn Đan là một loại đan dược cực phẩm, Lăng Tiêu từ trước cũng chỉ nắm được phương pháp luyện chế nó, nhưng vì không có tài liệu nên chưa từng thử qua. Luyện chế Cổ Hồn Đan cần thiên tài địa bảo, năm đó toàn bộ Tu Chân Giới chỉ sợ cũng tìm không ra được. Nếu không năm đó khi tiền bối sư môn độ kiếp, trong lòng mọi người cũng sẽ không có loại ý niệm bi tráng thảm thiết trong đầu, bởi vì không có Cổ Hồn Đan, dưới uy lực hủy diệt của sấm sét thiên kiếp, một khi độ kiếp thất bại khẳng định linh hồn sẽ bị đánh tan, hoàn toàn bị hủy diệt. Chẳng qua, ở trong lòng Lăng Tiêu, kỳ thật còn có một cái ý niệm thật lớn mật trong đầu!

Tuy rằng đa số người của các thế gia ẩn thế đó cũng không hẳn có nhiều thiện lương, nhưng tan đày lòng Lăng Tiêu thâm cảm hận loại phương thức nâng cao thực lực tà ác, dựa vào cắn nuốt nhân loại để tăng mạnh thực lực của chính mình. Con Thiên Niên Giao này cũng là một con Thiên Niên ma giao! Nếu như có cơ hội có thể giết chết nó, Lăng Tiêu sẽ không nương tay. Làm cho cả đám Tần gia phải trọn mắt há hốc mồm, nghĩ tới hắn là rất ngoạn mục.

283. Chương 277: Nhiệm Vụ Bất Khả Thi (1+2)

Lăng Tiêu quyết định chủ ý, đơn giản không đi xuyên qua rừng mà kéo Tống Minh Nguyệt, hai người bay lên trời, đạp lên ngọn cây, bay nhanh tới ngọn núi trên hòn đảo nhỏ đó.

Tống Minh Nguyệt vừa đi vừa nói:

- Phu quân, huynh nói ngọn núi này cao hơn hay là Phạm Đế Á đại tuyết sơn cao hơn?

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Tống Minh Nguyệt, cười nói:

- Cô nhóc này, còn định gạt ta sao? Bản thân hòn đảo này chính là một ngọn núi lớn, hơn nữa còn ngằm sâu dưới biển không biết bao nhiêu, không thể xem thấu, cho nên không thể so sánh được ngọn núi nào cao hơn. Chỉ có điều ta nghĩ ngọn núi này còn cao hơn cả Phạm Đế Á đại tuyết sơn.

Tống Minh Nguyệt hé miệng thần nhiên cười nói:

- Phu quân thật thông minh, từ trước tới giờ, Minh Nguyệt đã làm khó không biết bao nhiêu người bằng câu hỏi này đây. Hì hì...

Ban đêm không có thái dương nóng bức, những cơn gió mát rượi mang theo mùi vị của biển cả khiến người ta có cảm giác thoải mái. Khu rừng rậm tươi tốt trên đảo cũng không ngừng truyền tới những mùi hương tươi mát.

Nếu không phải biết nơi này có một ma thú hùng mạnh sinh sống, thậm chí người ta còn cho rằng đây là một nơi cực kỳ thích hợp để định cư.

Hai người phi hành một cách lộ liễu, rốt cục dẫn tới sự chú ý của chủ nhân nơi này. Bầu trời đêm hác ám bỗng nhiên truyền đến một áp lực cực lớn. Tống Minh Nguyệt có thực lực hơi kém một chút liền không thể phi hành, Lăng Tiêu cảm giác ngực nặng nề như thể có mấy khối đá lớn vô hình đang đè xuống.

- Nó xuất hiện!

Tống Minh Nguyệt khê kinh hô, sắc mặt hơi tái. Hai người cùng rơi xuống trên một bãi đất trống.

Lăng Tiêu đứng đó cực kỳ trầm tĩnh, hướng về phía ngọn núi cao cách đó không xa, cao giọng quát:

- Ở đây... có phải là ma thú tu luyện giả Thiên Niên Giao không?

Theo câu hỏi của Lăng Tiêu, áp lực cực lớn kia lập tức biến mất. Thay vào đó là một tiếng thở dài thật lớn như thể từ bốn phương tám hướng truyền tới, hoặc như trực tiếp truyền thang vào lòng người.

Như muốn cố gắng không chế tinh thần bản thân, Tống Minh Nguyệt hơi khấn trương dựa vào lưng Lăng Tiêu, tay nắm chặt bảo kiếm. Lăng Tiêu thần nhiên cười nói:

- Thu kiếm lại đi, nàng cầm nó cũng vô dụng.

- Sao như thế nào vô dụng, tự tăng thêm can đảm cho bản thân mà không được à!

Tống Minh Nguyệt nói giọng khấn trương, tuy nhiên sau khi nói với Lăng Tiêu xong, cảm giác trong lòng nàng đã trấn định rất nhiều.

- Hai đứa nhóc nhân loại kia, có phải là... đặc biệt tới tìm ta không?

Ngay khi hai người đang đề phòng thì một tiếng nói như thể tiếng nhả loại vạng lên như sấm rền, vẫn như thể truyền đến từ bốn phương tám hướng như lúc trước. Thanh âm trầm thấp, hơi khàn khàn, nhưng cũng cực kỳ lưu loát, như thể một ông lão đang nói chuyện vậy.

- Đúng vậy! Tiểu tử tới đây muốn giao dịch với tiền bối, xin mời tiền bối hiện thân. Tin rằng ngài sẽ cảm thấy hứng thú!

Lăng Tiêu nói với giọng điệu bình tĩnh.

- Ô, ha ha.... cảm thấy hứng thú? Ta chỉ cảm thấy hứng thú đối với máu huyết trong cơ thể các người mà thôi! Đúng là không thể nhìn nổi, hai tiểu tử tuổi còn trẻ mà đã có tu vi thể này, lại còn chủ động đi tới tận cửa để ta ăn. Ta đây... còn khách khí làm gì nữa?

Thanh âm trầm thấp có vẻ hưng phấn. Lời nói khủng bố này phát ra trong đêm tối khiến người ta thực sự có cảm giác không rét mà run.

Tống Minh Nguyệt không kìm nổi nép sát vào người Lăng Tiêu. Giờ phút này Tống Minh Nguyệt bị vấy trong một trạng thái miễn cảm, thực lực toàn thân cũng vận dụng đến trạng thái đỉnh cao, cho nên nàng cảm nhận được tim Lăng Tiêu đập rất vững vàng, đều nhịp. không ngờ không hề có chút dao động nào hoặc nhanh hơn bình thường chút nào. Điều này làm cho Tống Minh Nguyệt hơi xấu hổ. tự nhủ, xét về thực lực, mình cũng sắp đạt tới cảnh giới Kiếm Tông. nhưng nói về tâm tĩnh thì kém quá xa. Xem ra sau này mình cần phải rèn luyện thêm về phương diện này mới được.

- Ha hả, chúng ta nếu có thể đến nơi đây, tự nhiên đã có chuẩn bị vẹn toàn.

Lăng Tiêu nói với giọng thản nhiên

- Lại nói tiếp, có lẽ không tới vài ngày sẽ có đông đảo người tự nguyện tới nơi này chịu chết. Chẳng lẽ đêm qua ngài nuốt một người còn chưa đủ sao? Sao hôm nay lại muốn nuốt thêm cả hai chúng ta?

- A? Tiểu tử này biết khá nhiều nhỉ! Ha ha, người nói chút xem người tới đây làm gì? Muốn tìm ta tâm sự à? Ha ha.... Nêu nói không tốt, ta sẽ ăn thịt hai người! Người nói đúng, có người muốn tới săn bắt ta, hôm qua ta cũng đã ăn một tên. A... ta nhớ ra rồi, hóa ra người, chính là tên có tinh thần lực hùng mạnh mà đêm qua ta không tóm được! Người thật không tồi, không tồi! Không ngờ có thể trốn thoát khỏi tay ta một lần. Nhưng người yên tâm, ta sẽ không cho người trốn thoát lần thứ hai đâu!

Thanh âm già nua đó nói như thể đang đùa cợt, có vẻ như đang rất vui vẻ, lại tiếp tục hỏi Lăng Tiêu:

- Đúng rồi. Người vừa mới bảo ta cái gì? Ma thú tu luyện giả?

- À, cách nói này của người rất hình tượng! Ta không thích nhân loại gọi ta là ma thú bậc chín! Cái gì mà bậc chín, bậc tám... lấy mấy thứ rác rưởi đó so sánh với ta sao? Ha ha, ta là tu luyện giả, ta muốn thành thần! Đúng rồi, người gọi ta là Thiên Niên Giao, tuy rằng ta đã sống hơn một vạn năm nhưng... cái tên này dường như nghe rất êm tai! ừ, tiểu tử kia, với hai câu này của người hôm nay...

Thanh âm già nua đó hơi ngừng lại một chút. dường như suy nghĩ gì đó, sau một lúc lâu lại nói tiếp:

- Bởi vì cái tên người gọi ta hôm nay dễ nghe hơn vô số lần so với đại mãng xà, ta thấy người có vẻ có kiến thức hơn nhiều so với đám người đó. ừ, bổn đại mãng xà, a, bổn giao quyết định rồi, sẽ cho người một cái chết có thể diện! Người tự sát đi. Chờ sau khi người tự sát, ta sẽ ăn người, người thấy thế được chứ?

- Ha ha ha ha

Lăng Tiêu cất tiếng cười to âm thanh trong trẻo truyền ra thật xa giữa bầu trời đêm, tiếng vọng không ngừng truyền đến từ phía đối diện.

Ma thú giao đang ẩn nấp vô cùng buồn bực, thầm nhủ: chẳng lẽ, nhóc con nhân loại này điên rồi sao? Chắc là nó bị kích động quá mức! Hừ, từ trước tới giờ ta chưa bao giờ lưu tình đối với bất cứ kẻ nào, cho nên chắc là nó cảm thấy quá vinh hạnh, không ngờ thần thú lại khai ân đối với một nhân loại nhỏ bé như nó.

Giao tự cho là đoán được ý nghĩ của Lăng Tiêu, nhưng lại cảm thấy không đúng, nhất là khi nghĩ tới cảnh tượng cha mẹ nó bị ngàn vạn Tia Chớp trên bầu trời đánh chết, bản thân nó là ma thú còn cảm thấy vô cùng thương tâm. Vậy thì nhân loại có tình cảm phong phú hơn nhiều, khi gặp phải tử vong, chắc chắn còn phải thương tâm hơn chứ? Cho nên nó hơi nghi hoặc hỏi:

- Vì sao người cười?

- Ta cười người, chết đến nơi rồi còn không tự biết! Vậy mà vẫn ở đây tự cho là đúng, ha ha ha ha!

Lăng Tiêu nói xong, lại không kìm nổi cười to vài tiếng.

- Nói bậy! Hừ, nói hươu nói vượn! Nhóc con nhân loại. người muốn dọa ta sợ phải không. Ta sắp chết đến nơi ư? Buồn cười! Hừ hừ. Trừ người ở nơi đó có thể giết chết ta, ở thế gian này, còn có ai là đối thủ của ta? Chẳng lẽ. người cho là... chỉ số thông minh của Bồn giao không bằng nhóc con nhân loại người phải không?

Thanh âm già nua như của nhân loại mang theo vẻ khinh thường rất sâu, có điều khi nói tới “nơi đó”, trong giọng của nó thoáng run lên. Nếu Lăng Tiêu không có tinh thần lực cực kỳ hùng mạnh, căn bản là không thể nghe ra biến hóa trong giọng nói của nó.

Đổi mặt lão quái vật đã sống hơn vạn năm như vậy, Lăng Tiêu biết, dùng đạo lý tầm thường căn bản là không có khả năng thuyết phục nó, hơn nữa, một khi nó bắt đầu chần sẽ hiện ra bản thể, cắn nuốt mình và Tổng Minh Nguyệt.

Bởi vậy, Lăng Tiêu cười lạnh nói:

- Người đã sống vạn năm à? Vậy gọi người Vạn Niên Giao nhé! Ta cười người chính là, người là lão quái vật đã sống vạn năm, không ngờ không rõ ràng địch nhân lớn nhất của mình là cái gì, vậy mà còn ở đây kêu gào “nơi đó”. Chắc chắn, thử xem, người nói chính là Thánh Vực hả? Đích xác người nơi đó nếu đi ra, có thể dễ dàng rút gân lột da, nghiền xương người thành tro nhũ!

Chẳng qua. ta nói cũng không phải là Thánh Vực. Chính người tự ngấm kỹ lại đi, tổ tiên của người và đồng loại. khi chúng tu luyện tới trạng thái đỉnh thì địch nhân lớn nhất là cái gì? Cho nên, ta nói người chết đến nơi rồi mà không tự biết, không ngờ còn bưng bưng muốn cắn nuốt chúng ta, ha ha... nuốt đi, cắn đi! Nuốt càng nhiều, người chết càng nhanh!

- Người muốn chết!

Thanh âm già nua gầm lên giận dữ. Lập tức, một áp lực dời núi lấp biển trong giây lát bộc phát từ phía ngọn núi đối diện, ép thẳng tới hai người Lăng Tiêu và Tổng Minh Nguyệt.

Tổng Minh Nguyệt đầu tiên kiên trì không được, thất khiếu lập tức phun ra máu tươi. Hai mắt và khoe miệng Lăng Tiêu cũng chảy ra máu, hấn cắn răng nói:

- Ta có biện pháp cho người giữ được tính mạng khi gặp kiếp nạn lớn nhất đó!

-Vù!

Gần như chỉ nghe một tiếng vù, áp lực cực lớn đó chợt biến mất.

Tổng Minh Nguyệt thân mình mềm nhũn, ngã ngổ trên mặt đất. trái tim nhảy dựng lên kinh hoàng, như thể sắp sửa nhảy ra khỏi cổ họng vậy.

Lăng Tiêu vội vàng lấy một viên đan dược ra nhét vào miệng Tổng Minh Nguyệt, đồng thời trong mắt hiện lên một tia phần nộ,thầm nhủ: Nghiệt súc này, người cứ chờ đó! Có một ngày, ta sẽ lột da, rút gân người, xem người còn dám kiêu ngạo nữa không.

- Người có biện pháp?

Một giọng nói đầy nghi hoặc vang lên. đồng thời một thân thể từ giữa không trung chợt hiện ra trước mắt Lăng Tiêu. Lăng Tiêu tập trung nhìn vào, thấy kẻ này cũng cao xấp xỉ bằng mình, khuôn mặt trắng trẻo không hề có râu, hơn nữa còn bóng loáng như da trẻ con. Cặp mắt đầy huyết sắc ánh lên với một vẻ đẹp quý dị. Cái đầu trọc lóc, trên đầu có những hoa văn khác nhau, kéo dài tới tận đôi mắt đầy huyết sắc đỏ.

Trên người ảo hóa ra một bộ áo choàng màu đen thuần, xung quanh thân thể còn quanh quẩn một khối không khí nồng đậm, khiến người ta có cảm giác hư ảo. Lăng Tiêu biết, đây không phải là Vạn Niên Giao biến thành người trẻ tuổi này làm ra vẻ huyền bí, mà toàn bộ khối không khí nồng đậm kia đều là tinh thần lực khổng lồ của nó thực thể hóa mà thành.

Vạn Niên Giao nhấp nháy đôi mắt đỏ lóe ra hào quang, nhìn Lăng Tiêu. Nó nhe răng, thè lưỡi, thanh âm già nua lại vang lên lần nữa:

- Nếu người dám gạt ta. Hừ hừ... ta tất nhiên băm thây người làm vạn đoạn!

Tống Minh Nguyệt hơi hoảng sợ nhìn “người” có tướng mạo đẹp đẽ này vừa phát ra tiếng nói. Đó là một nam nhân. chẳng quả xem diện mạo rồi lại nghe thanh âm kia, khiến người ta có cảm giác cực kỳ quý dị.

Cũng may đi theo bên người Lăng Tiêu, cũng coi như đã biết một ít kiến thức thần kỳ gì đó, Tống Minh Nguyệt áp chế sự khấn trương trong lòng, nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Lăng Tiêu, trong lòng nàng cũng dần an định xuống.

Lăng Tiêu khẽ nhếch miệng cười, thậm chí còn không thèm lau máu ở khóe mắt và khóe miệng, nói:

- Có phải ngươi đã từng thấy đồng tộc của ngươi, thậm chí là trưởng bối của ngươi, khi thực lực đạt tới một trạng thái đỉnh cao. muốn xé mở không gian đi tới một thế giới khác thì trên trời giáng xuống vô số đạo thiên lôi . bổ vào người của chúng, đánh chúng thành tro bụi?

Vạn Niên Giao nghe thấy lời Lăng Tiêu thì không kìm nổi run rẩy thân mình Chi sở thông minh của nó rất cao nhưng kinh nghiệm lại kém xa so với nhân loại, căn bản không biết cách che dấu tình cảm của mình. Có điều cho dù biết rõ như vậy sẽ bại lộ nhiều điểm nhưng Vạn Niên Giao cũng không để ý. Nó và đồng tộc đều tin tưởng: trước mặt thực lực mạnh mẽ, hết thảy âm mưu quỷ kế đều là phí công.

- Đã thấy, đương nhiên đã thấy! Đó là thiên uy!

Cặp mắt đỏ máu của Vạn Niên Giao ánh lên vẻ sợ hãi. Sau đó nó nhìn Lăng Tiêu, đánh giá từ trên xuống dưới vài lần rồi hỏi:

- Sao ngươi lại biết nhiều như vậy? Ta nghĩ, đã nhiều năm qua. nhân loại hẳn là không xuất hiện võ giả hùng mạnh nào cơ mà? Ngươi biết những điều này từ đâu?

- Biết chuyện này từ đâu thì ngươi không cần quan tâm. Lần này ta tới đây là muốn giao dịch với ngươi.

Lăng Tiêu có thể khẳng định, kẻ đứng trước mặt mình chẳng những biết chuyện độ kiếp, hơn nữa còn biết nhiều hơn so với những kẻ mạnh của nhân loại. Thậm chí, nó đã từng chính mắt trông thấy cảnh đồng tộc của nó độ kiếp. Nếu không, khi mình nhắc tới thiên kiếp, nó sẽ không thể lộ ra dáng vẻ sợ hãi như thế được.

- Giao dịch với ta? Lá gan của ngươi rất lớn nhĩ! Tuy nhiên, ngươi nói đi!

Vạn Niên Giao nói xong liền há cái miệng rộng, thè lưỡi khạc nhổ vài cái. Trong lòng nó nghĩ: nhân loại này thật to gan, có điều nhìn hẳn có vẻ biết rất nhiều chuyện, thoát nhìn còn biết nhiều hơn cả hàng xóm của mình. Có điều hàng xóm của mình lại có tác dụng rất lớn, đương nhiên là không thể giết. Hiện tại. hai nhóc con này có vẻ... cũng không thể giết được! Tuy nhiên, muốn chiếm tiện nghi của ta, ha ha.... Không thể nào!

Lăng Tiêu cũng không cần biết Vạn Niên Giao nghĩ như thế nào, cứ nói thẳng:

- Ta cần một lọ máu của ngươi!

Nói xong, Lăng Tiêu lấy từ trong ngực ra một cái bình sứ to chừng một bàn tay. Ở phía sau lưng hắn, Minh Nguyệt nhìn thấy không kìm nổi thầm lắc đầu, tự nhủ: phu quân cũng thực sự là lạ. Khó khăn như vậy để lấy máu của nó, không ngờ lại chỉ dùng một chiếc bình nhỏ! Nếu chẳng may nó đáp ứng, chẳng phải là mình rất thiệt sao?

Vạn Niên Giao vừa nghe nói hắn muốn máu mình, khuôn mặt trắng bệch lập tức tức giận, tuy nhiên vừa nghe được câu tiếp theo của Lăng Tiêu, thái độ của Vạn Niên Giao lập tức thay đổi hoàn toàn.

- Để trao đổi, ta có thể đưa cho ngươi một loại đan dược có thể bảo tồn được tính mạng của ngươi khi gặp phải thiên uy!

Lăng Tiêu nói xong, Ánh mắt thản nhiên nhìn thẳng vào mắt Vạn Niên Giao.

Quả nhiên, Lăng Tiêu vừa mới dứt lời, hô hấp của Vạn Niên Giao lập tức trở nên dồn dập, cặp mắt màu đỏ tươi lại càng sáng hơn, nhấp nháy nhìn Lăng Tiêu:

- Làm sao ta biết ngươi có lừa gạt ta hay không?

Lăng Tiêu mỉm cười hồn nhiên nói:

- Là một ma thú tu luyện giả có thực lực mạnh mẽ đã sống vạn năm, chẳng lẽ ngài không có chút kiến thức nào về việc này sao? Hơn nữa, làm sao ta dám lừa gạt ngài chứ?

Trên thực tế, trừ việc nhận thức được một ít thảo dược đơn giản. Vạn Niên Giao đại nhân đáng thương của chúng ta thực sự là không có kiến thức gì. Có thể tu luyện được đến trình độ thể này, hoàn toàn là nhờ vào sách vở và công pháp tu luyện gia truyền.

Chẳng qua, cho dù là ma thú cùng có tôn nghiêm của mình, đương nhiên sẽ không chịu thừa nhận là mình không đủ kiến thức. Nhưng nếu cứ đáp ứng nhóc con nhân loại này như vậy, nếu chẳng may bị lừa, vậy có tìm được hân để trả thù hay không? Hơn nữa lúc đó mạng của mình cũng đã tiêu rồi.

Cho nên, Ánh mắt Vạn Niên Giao lóe lên. trong lòng trở nên do dự.

Lăng Tiêu thần nhiên cười, nói tiếp:

- Người xem, người chỉ nghĩ làm sao để có thể nâng cao thực lực của chính mình, cắn nuốt người luyện võ nhân loại ở khắp nơi. Nhưng như vậy thì tác dụng phụ cũng sẽ rất lớn. Mỗi đêm trăng tròn. khi sức mạnh linh hồn tràn đầy nhất. người thường xuyên cảm giác thấy những linh hồn của người luyện võ nhân loại quấy rối trong linh hồn người, khiến người tâm thần không yên phải không? Ha ha, để chứng minh lời ta nói không phải là dối trá, ta có thể đưa cho người mấy viên đan dược. khi gặp phải tình huống như vậy, người có thể ăn nó. Đến lúc đó, chẳng phải là người sẽ biết rằng ta có lừa gạt người hay không sao?

Vạn Niên Giao mặt mũi trắng bệch, âm tình bất định nhìn Lăng Tiêu, sau đó nó bỗng nhiên cười lạnh, nói:

- Hừ, suýt nữa thì ta bị người lừa! Nhóc con nhân loại. người tính kế cũng giỏi đấy. Bất kể thế nào, người cũng chiếm được tiện nghi nhỉ? Hừ, vừa mới hết tháng được vài ngày, còn hơn mười ngày nữa mới tới đêm trăng tròn! Không cần biết người cho ta đan dược thế nào, đều cần hơn mười ngày sau mới có thể nghiệm chứng thật giả. mà khi đó các người đã sớm mang máu huyết của ta xa chạy cao bay. Hừ hừ,... Muốn lừa gạt một Vạn Niên Giao đại trí đã sống vạn năm. các người còn non lắm!

Lăng Tiêu bủi môi, có chút khinh thường nói:

- Không ngờ người đã sống vạn năm mà vạn không hề tiến bộ, không có tiền đồ! Chẳng lẽ lá gan của người lại nhỏ như vậy sao? Chẳng lẽ người không biết suy nghĩ tại sao ta lại biết rõ chuyện này như vậy à? Hừ, lũ hàng xóm Tần gia bị người biến thành nô lệ có biết việc này không?

- Đúng vậy.

Vạn Niên Giao cũng không để ý tới giọng điệu trào phúng của Lăng Tiêu mà thực sự suy nghĩ, sau đó mới chau mày rất nhân tính hóa.

- Vì sao người biết những điều đó? Chẳng lẽ người là người đi từ Thánh Vực ra? Cũng không đúng! Trong Thánh Vực không thể xuất hiện nhân loại có thực lực yếu ớt như người được. Hơn nữa, cho dù là người trong Thánh Vực cũng không thể biết được chuyện này! Vậy làm sao người biết được?

- Người thật sự là ngây thơ! Lăng Tiêu thở dài nói:

- Làm sao mà biết được, ta nói người cũng không rõ. chẳng qua, có thể chứng minh, ta cũng không lừa người! Hơn nữa, ta còn phải nhắc nhở người một câu, nói vậy chính người cũng rõ ràng, cứ cắn nuốt người luyện võ nhân loại như người hiện giờ cũng không phải là kế lâu dài! Cuối cùng sẽ có một ngày, đan dược của ta không thể ngăn nổi oán khí, chúng sẽ cản trở người! Cho nên, rất có thể người không chờ được tới khi thiên uy giáng xuống thì đã bị ngàn vạn oan hồn cản trở, biến người thành điên cuồng!

Những lời này của Lăng Tiêu khiến Vạn Niên Giao thật lâu sau không nói gì, sau đó nó nhấp nháy mắt nhìn Lăng Tiêu nói:

- Theo cách nói của người, nên giải quyết như thế nào?

Lăng Tiêu mỉm cười nói:

- Rất đơn giản. Nên có người tìm tới người gây phiền toái. người cứ trốn đi là được! Ta không tin, những người đó có thể tìm được người.

- Trốn đi? Như vậy sao được!

Thanh âm phần nộ của Vạn Niên Giao âm âm truyền ra thật xa. Chấn động khiến người ta đau cả màng tai... Tống Minh Nguyệt đưa tay lên bịt tai, trong lồng còng cảm thấy bội phục Lăng Tiêu, chỉ dăm câu ba điều, không ngờ có thể lừa gạt được kẻ kia. Thực lực của nó quả thật là khủng khiếp!

Dường như chỉ thở một hơi cùng có thể tiêu diệt được Ma Kiếm Sư đỉnh cao như mình!

- Nhưng nhân loại đó tới tìm ta, tự nhiên là tâm tư tham lam, ta ăn bọn chúng có gì là sai lầm?

Thanh âm của Vạn Niên Giao lại trở nên lạnh như băng:

- Bọn chúng không phải chết trong miệng ta mà chết ở chính lòng tham của chúng.

Lăng Tiêu hơi hơi lắc đầu:

- Người biết đấy, ta không nói điều này, ta chỉ muốn nói cho người, nếu người cứ tiếp tục ăn thịt người ta như vậy, chắc chắn sẽ không được chứng kiến thiên uy đâu!

- Người khẳng định? Vạn Niên Giao nhìn thẳng vào đôi mắt thản nhiên của Lăng Tiêu.

- đương nhiên.

Lăng Tiêu chấp hai tay sau lưng, vẻ mặt không chút e sợ, phối hợp với dáng vẻ cuồng ngạo của hắn, trông rất có vẻ đặc biệt.

Vạn Niên Giao do dự nửa ngày, sau đó nói:

- Vào động phủ của ta rồi nói tiếp!

Nói xong, một cơn gió dịu dàng cuộn cuộn nổi lên, cuốn lấy hai người. Lăng Tiêu vừa định giãy dụa. Lăng Tiêu liền giơ tay ôm nàng vào trong ngực, cười nói:

- Không phải sợ, có ta đây!

Tống Minh Nguyệt tựa vào người Lăng Tiêu, sau đó để mặc cho cơn gió cuốn mình và Lăng Tiêu bay vào sâu trong núi, vượt qua chính diện ngọn núi, tới một cửa động cực kỳ bí ẩn thì lao thẳng vào đó.

Tốc độ bay xuống xuống xuống rất nhanh chóng, ma sát với gió khiến hai người cũng hơi cay mắt. Quả một lúc, Tống Minh Nguyệt thậm chí còn buồn chán nhắm mắt, tự nhủ, hang động này còn sâu hơn nhiều so với động ngầm trong di tích thượng cổ lần trước.

Lăng Tiêu cũng hiểu, xem ra Vạn Niên Giao này cũng không hoàn toàn tin tưởng mình, muốn đem mình xuống động sâu này chính là để phòng ngừa mình chạy trốn mà thôi.

Tuy nhiên Lăng Tiêu vạn khê nhếch miệng cười, tự nhủ: nếu xét về thực lực thì ta không phải đối thủ của người, nhưng về kỹ xảo chạy trốn, chỉ cần người chưa trở thành thần thú chân chính, người sẽ không thể giữ nổi ta.

Hơn nữa, còn có một điều, Vạn Niên Giao này tràn đầy tự tin đưa hai người vào trong động của nó, nếu có cơ hội, Lăng Tiêu nhất định sẽ bố trí một đại trận trong đó, cho dù không thể giết chết nghiệt súc này thì ít nhất cũng có thể giam giữ nó 1800 năm. Đến lúc đó thực lực của mình cũng có thể hoàn toàn áp chế nó, khi đó đến lấy tính mạng nó cũng không muộn.

Tuy nhiên hết thảy đều phải xem cơ hội thế nào! Lăng Tiêu nghĩ thầm.

Sau một lúc lâu, bọn họ cũng tới đất. Lúc này Lăng Tiêu cười nói với Tống Minh Nguyệt:

- Ta cảm thấy đây có lẽ là đáy biển sâu. Hơn nữa, ngọn núi này chắc chắn cao hơn Phạm Đế Á Thánh Sơn!

Tống Minh Nguyệt mím cười, đến bây giờ ngược lại nàng không còn sợ nữa. Lúc trước nàng sợ hãi chang qua là vì đối mặt với ma thú có thực lực mạnh mẽ không thể tưởng tượng nổi nên bị khí tức của nó làm kinh sợ theo bản năng mà thôi.

Hiện tại, nàng đã dần dần thích ứng. Ở cùng một chỗ với phu quân. chết còn không sợ, còn sợ cái gì nữa?

Lúc này Vạn Niên Giao quay đầu lại cười lạnh. không kiên nhẫn nói:

- Giờ thì các ngươi có thể giao đan dược ra được rồi!

284. Chương 278: Ai Giảo Hoạt Hơn Ai? (1+2)

Khuôn mặt Tống Minh Nguyệt lộ ra biểu tình phẫn nộ. Không thể tưởng được ma thú này giảo hoạt như thế, cuốn hai người xuống địa bàn của mình liền lộ nguyên hình. Hơn nữa, thoát nhìn thì Vạn Niên Giao này cùng tin lời của Lăng Tiêu, nếu không cùng sẽ không phải mang hai người tới đây rồi mới bắt đầu uy hiếp.

Lăng Tiêu lại như thể đã đoán được từ trước. Hắn nghĩ thâm, người càng như vậy, khi vây khốn người, ta cùng sẽ cảm thấy đỡ áy náy. Hơn nữa, sau khi vây người một số năm, để lòng người yên bình trở lại, cùng chính là ta giúp người.

- Trước hết hãy giao một ít máu của người cho ta đã!

Lăng Tiêu dường như không biết sống chết, hai tay nâng bình sứ, vẻ mặt thản nhiên tươi cười:

- Đây là người đã đáp ứng giao dịch rồi.

Vạn Niên Giao giương đôi mắt màu đỏ tươi lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu, giọng nói già nua trầm nhiên cất lên:

- Nhóc con nhân loại, ngươi có biết mình đang nói gì không?

Lăng Tiêu cười nói:

- Giao dịch công bình mà thôi. Đương nhiên ta biết mình đang nói gì. Chẳng những ta biết mình nói gì mà ta còn biết, nếu ta không chế thuốc cho người, người sẽ chết rất nhanh! Hơn nữa... nếu người không nghe lời, tiếp tục cắn nuốt nhưng người luyện vô nhân loại đó, người sẽ chết càng nhanh hơn! Ha ha...

- Người dám uy hiếp ta!

Vạn Niên Giao hướng về phía Lăng Tiêu điên cuồng rít gào, đồng thời thân thể nó tản mát ra uy áp vô tận, cắn răng nói:

- Dù sao bao nhiêu thế hệ chủng tộc chúng ta đều như vậy. Hừ, nhóc con nhân loại hèn mọn này, lại dám nhiều lần uy hiếp ta. Nếu không cho người ném thử chút lợi hại, người còn không biết rằng Vạn Niên Giao ta lợi hại.

Một sức mạnh vô biên ép thẳng về phía Lăng Tiêu. sắc mặt Lăng Tiêu lập tức trở nên cực kỳ khó coi. Tống Minh Nguyệt ở bên cạnh lại không hề cảm giác thấy gì khác lạ, tự nhủ năng lực khổng lồ chế tinh thần lực của Vạn Niên Giao quả thực là đáng sợ, đồng thời hoảng hốt kêu lên:

- Không được dả thương phụ quân ta! Con bò sát to lớn này, huynh ấy có năng lực cứu sống mạng người, vậy mà người lại đối xử với huynh ấy như vậy sao?

- Ồ, ha ha, thế nào? Ta muốn giết hắn! Hắn dám cuồng vọng với ta, đúng là nhân loại nhỏ bé vô tri. Dám nói chuyện với ta như vậy, thế thì đây chính là kết cục!

Xương cốt toàn thân Lăng Tiêu bị chèn ép rung lên kéo kẹt. Tống Minh Nguyệt ở bên cạnh hoảng sợ quá trào nước mắt, sau đó mềm giọng cầu xin Vạn Niên Giao:

- Cầu người thả huynh ấy ra, ta cam đoan, chúng ta chắc chắn sẽ luyện chế đan dược cho người. Chỉ cần người buông tha huynh ấy, không được giết huynh ấy! Muốn giết... thì giết ta đi!

- Ha ha, cao thượng quá nhỉ! Tốt lắm, ta sẽ thành toàn cho người! Vừa lúc nhân loại hôm qua có thực lực quá yếu, nuốt người mới khiến ta tỉnh tiến nhiều hơn!

Vạn Niên Giao nói xong, thoát cái biến đổi thân mình, hiện ra thân thể dài hơn trăm thước, dưới thân có tứ chi, trên tứ chi là móng vuốt sắc bén. Toàn thân nó có vẩy lớn màu đen bao trùm, hai bên từ cổ xuống dưới mười thước còn có lông dài màu trắng.

Trên cái đầu hình tam giác có một đôi sừng cổ nhánh, khỏe miệng còn có bảy, tám sợi râu thật dài rủ xuống, đôi mắt màu đỏ tươi sáng đẹp vô cùng, trong miệng đầy răng nanh sắc nhọn khiến người ta cực kỳ sợ hãi.

Vạn Niên Giao hiện ra bản thể nhưng miệng vẫn nói tiếng người:

- Ta sẽ nuốt ngươi, để xem hần làm gì!

Nói xong, nó há cái mồm như một chậu máu mạnh mẽ lao về phía Tống Minh Nguyệt.

Tống Minh Nguyệt sợ tới mức thét lên một tiếng chói tai nhưng vẫn không lùi bước, bởi vì nếu muốn trốn cùng chỉ có thể trốn ở sau lưng Lăng Tiêu. Cho dù sợ hãi, nàng cũng thà rằng để quái vật nuốt mình chứ không chịu để xâm phạm tới người Lăng Tiêu nửa phần. Cho dù chết, nàng cũng phải chết trước mặt Lăng Tiêu.

- Dừng tay!

Lúc này, Lăng Tiêu bỗng nhiên gầm lên giận dữ, một luồng tinh thần lực hình thành một mũi kim mạnh mẽ đâm vào.

- A.

Thân thể Vạn Niên Giao run lên lấy bầy hồi lâu. Nó căn hần không ngờ nổi nhóc con nhân loại tưởng như bị mình ép sắp chết này lại có thể phản ứng mãnh liệt như vậy!

Mà sau khi Lăng Tiêu hóa niệm thành châm, toàn bộ tinh thần thức hải trở nên hỗn loạn. Phải đạt tới Kim Đan hậu kỳ mới có thể tu luyện hóa niệm thành châm. Lần này hần liều mạng dùng, đánh lên Vạn Niên Giao một lần, đã là cực hạn đối với Lăng Tiêu. Cho dù sử dụng toàn lực, tấn công một kích Phù Quang Lược Ảnh, Lăng Tiêu cũng căn bản không phải là đối thủ của Vạn Niên Giao. muốn đả thương nó là rất khó.

Vạn Niên Giao kêu gào ầm ĩ. Lăng Tiêu triệu tập ra Hàm Hàn Bảo Đỉnh, kéo Tống Minh Nguyệt tới gần đỉnh. Sau đó, Lăng Tiêu đứng trên miệng đỉnh, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Vạn Niên Giao đang điên cuồng gầm rú trong động ngầm.

- Ngươi muốn giết ta cùng không dễ đâu. Ngươi là ma thú đã sống vạn năm, ta chỉ xin ngươi một bình máu nhỏ bằng bàn tay mà cũng tiếc. Chẳng lẽ, ngươi thật sự muốn đến lúc đó bị những oan hồn cắn trả tinh thần thức hải của ngươi tới mức tử vong sao? Hừ, cảm thấy thoải mái chứ? Có biết tại sao ta nhỏ yếu hơn ngươi nhiều lại có thể dễ dàng tổn thương ngươi không? Bởi vì bên trong tinh thần lực của người có đại bộ phận lực lượng không thuộc về bản thân ngươi. Chúng nó chỉ ước gì ta giết chết ngươi để chúng được giải thoát!

Lăng Tiêu cười lạnh một tiếng, nói tiếp:

- Vậy thì hiện tại, Vạn Niên Giao, ngươi còn muốn chúng ta giao dịch nữa hay không?

Vạn Niên Giao gào rú thê lương khiến người ta cực kỳ sợ hãi. Lăng Tiêu bất động đứng trên miệng Hàm Hàn Đỉnh. Chỉ cần Vạn Niên Giao hơi có dị động, Lăng Tiêu sẽ lập tức nhảy vào.

Thực lực của Vạn Niên Giao tuyệt đối không thể phá nổi Hàm Hàn Đỉnh này! Cho nên việc đảm bảo sinh mạng là không thành vấn đề.

Vạn Niên Giao lại điên cuồng rít gào một hồi lâu, muốn uy hiếp những oan hồn bị giam giữ trong tinh thần thức hải của mình, thông qua các loại biện pháp, hung hăng áp chế những linh hồn bất an này. Đồng thời, nó cũng biết, tất cả những điều nhân loại này nói đều là sự thật.

Nếu mình không thể giải quyết được vấn đề này, vậy thực sự không cần phải nói tới chuyện thiên uy nữa.

Nghĩ vậy, Vạn Niên Giao khôi phục hình người, một tay vẫn liềm mang vò đầu, ánh mắt hung tợn nhìn Lăng Tiêu, rít lên:

- Nhân loại, người thắng! Chẳng qua, nếu người dám gạt ta, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người.

Giờ phút này, trong tinh thần thức hải của Lăng Tiêu cũng là một mảng hỗn loạn. Hơn nữa, thương thế của hắn còn nặng nề hơn cả Vạn Niên Giao, nhưng điều khác nhau chính là Vạn Niên Giao không nhịn nổi, còn hắn... đã nhịn được!

Lăng Tiêu thân nhiên cười, căn hắn không thềm nghĩ tới sự đau đớn khổ sở nói:

- Tốt lắm, trước hết lấy máu đã!

- Luyện đan trước! Vạn Niên Giao rít gào.

- Lấy máu trước. Nói thật, ta không tin người!

Khi nói những lời này, khuôn mặt Lăng Tiêu thậm chí còn tỏ vẻ thân nhiên, tươi cười. Vạn Niên Giao tức giận vô cùng đi tới đi lui trước mặt hắn, mấy lần không kìm nổi muốn nuốt chết tươi nhân loại đáng ghét này.

Nhưng cuối cùng lý trí của nó vẫn chiến thắng sự xúc động. Hừ, cho hắn vài giọt máu thì sao nào! Vạn Niên Giao liếc cái bình sứ nhỏ trong tay Lăng Tiêu, thầm cười lạnh: nhân loại vô tri, chẳng lẽ không thấy rằng cái bình nhỏ này còn không đủ để đựng một giọt nước miếng của ta sao? Có điều cũng tốt, là người tự muốn lấy ít nhá!

Nghĩ vậy, Vạn Niên Giao hiện ra bản thể, vây Lăng Tiêu ở bên trong, nói với vẻ rất thiếu kiên nhẫn:

- Lấy ở giữa hai cái vẩy của ta... á....

Còn chưa dứt lời, nó đã hét thảm một tiếng, sau đó giận dữ hét:

- Đáng chết! Chỉ lấy chút máu mà thôi, ai cho ngươi nhổ vẩy của ta! Nói xong, nó quay cái đầu khổng lồ lại, căm tức nhìn Lăng Tiêu, miệng còn thở hỗn hển. Nhưng hơi thở của nó không hề tanh hôi mà ngược lại còn có một mùi thơm ngát tự nhiên, khiến người ta rất khó tưởng tượng nổi ma thú này lại ăn thịt người.

Lăng Tiêu vẻ mặt vô tội, cầm lấy miệng vẩy thật lớn nói:

- Không nhổ vẩy, làm sao lấy máu được?

- Được rồi được rồi! Người nhanh lên! Đừng để cho ta hết kiên nhẫn!

Kỳ thật Vạn Niên Giao đã bắt đầu cảm thấy sốt ruột, cáu kỉnh. Đây là thiên tính của tất cả các ma thú. Nếu trong đánh nhau, đừng nói là một chút máu, cho dù chảy ra cả đồng máu lớn, nó cũng sẽ không cảm thấy gì, nhưng hiện giờ trong tình huống không bố trí phòng vệ, để người ta lấy máu, nó cảm thấy cực kỳ bất an.

Lăng Tiêu rất rõ ràng, thân thể của Vạn Niên Giao này dùng đao kiếm tầm thường không thể nào xâm phạm nổi. Hắn cầm lấy mảnh vẩy cứng rắn cực kỳ sắc bén này, lựa đúng chỗ da thịt Vạn Niên Giao vừa lộ ra, hung hăng đâm vào!

Thân thể Vạn Niên Giao hơi run lên. Kỳ thật, chút đau đớn này đối với nó cũng không tính là gì, nhưng hơn vạn năm qua, nó gần như chưa bao giờ bị thương, lại càng không nói tới việc đổ máu, cho nên hắn năng nó cũng hơi sợ hãi một chút.

Vị trí miệng vẩy mà Lăng Tiêu nhổ ra từ người Vạn Niên Giao là cực kỳ chính xác. Máu trên người các ma thú đều chia làm máu thường và tinh huyết. Máu thường chính là máu chảy giữa các mạch máu toàn thân, còn tinh huyết chính là máu chảy giữa các đại kinh mạch có thể hấp thu thiên địa linh khí!

Lăng Tiêu cắt quả vị trí này đúng là vị trí rõ ràng nhất mà tinh huyết chảy quả trên thân thể Vạn Niên Giao.

Mà Vạn Niên Giao đại khái cũng không biết chuyện này, hơn nữa, bỏ ra một chút máu đối với thân thể dài hơn một trăm thước của nó, quả thật chẳng có cảm giác gì.

Nhưng theo thời gian trôi đi, Vạn Niên Giao đã bắt đầu trở nên không còn kiên nhẫn. Nó quấy đầu lại, giương đôi mắt khổng lồ đỏ lòe như máu, nói với Lăng Tiêu:

- Sao vẫn chưa xong à?

Lăng Tiêu cầm cái bình nhỏ trong tay, hơi nhún vai nói với Vạn Niên Giao:

- Người xem, đã đầy đâu!

Vạn Niên Giao sững sốt hồi lâu, ánh mắt lộ ra vẻ hồ nghi. Nó nghĩ thầm, cái bình kia nhỏ như vậy, chỉ lấy hai giọt máu của ta là đầy rồi chứ nhỉ. Nó thử dùng tinh thần lực cảm ứng một chút, lập tức phát ra một tiếng rít gào, thân mình chợt bay lên trời, sau đó biến thành hình người, đưa tay ra lau dưới nách, rồi lại cúi đầu xuống liếm, tiếp đó nó lạnh lẽo nhìn Lăng Tiêu:

- Chết tiệt, người dám lấy lọ không gian đến gạt ta!

Vạn Niên Giao bỗng nhiên hơi có cảm giác mê muội. Đây chính là cảm giác mà hơn vạn năm sống của mình, nó chưa bao giờ được thể nghiệm.

Lăng Tiêu cười nhạt, nhìn thẳng vào cặp mắt đỏ tươi của Vạn Niên Giao, vẻ mặt vô tội nói:

- Người không hỏi, ta cứ tưởng người biết rồi.

Han cười thầm trong bụng, chỉ chốc lát vừa rồi, Lăng Tiêu đã thu được khoảng hơn mười cân Vạn Niên Giao tinh huyết.

Giao là cái gì? Giao là chi nhánh của rồng! Mà tinh huyết của Vạn Niên Giao không hề kém chút nào so với máu của long tộc bình thường.

Lần này quả thật kiếm được mảnh lớn. Nếu có thể giết chết Vạn Niên Giao, có lẽ sẽ lấy được hơn trăm cân tinh huyết. Nhưng vấn đề là, thực lực của nó thậm chí còn mạnh hơn Kiếm Thánh không biết bao nhiêu lần. Muốn giết nó, có lẽ phải rất nhiều năm nữa mới có thể thực hiện.

Cho nên, trong lòng Lăng Tiêu đã vô cùng thỏa mãn rồi.

- Luyện chế đan dược nhanh lên cho ta! Nếu không, ta sẽ giết người lập tức!

Vạn Niên Giao phần nộ hướng về phía Lăng Tiêu rít gào, đồng thời ánh mắt rơi xuống trên mặt bảo đỉnh mà Lăng Tiêu vừa mới lấy ra kia. Cảm giác của Vạn Niên Giao cực kỳ nhạy bén, đương nhiên biết chiếc đỉnh này có gì đó cổ quái, linh lực trên mặt đỉnh dao động rất mạnh mẽ. Có điều tâm tư này của nó đã bị cơn phân nộ chiếm cứ, trong lòng nghĩ, chờ hấn luyện chế đan dược cho ta xong, nhất định ta sẽ phải giết người cho hả giận!

Không nên không nên, không thể giết hấn được. Hấn nói còn có thể có đan dược giúp ta tránh được thiên uy. Hừ, vậy cứ giữ hấn lại, để hấn vĩnh viễn không thể rời khỏi đông phủ của ta. Ở đây ta có vô số tinh hạch ma thú, có vô số tài bảo, để nhân loại như hấn ở đây đã là ban ân to lớn rồi.

Vạn Niên Giao thầm tính toán, thấy Lăng Tiêu thu bảo đỉnh lại, đồng thời thả cô gái kia ra. lẽ lười liếm môi, thầm nghĩ, đợi lát nữa sẽ ăn thịt luôn nhân loại này. Chà, mùi vị thịt của cô nhóc này hấn sẽ rất ngon đây!

Tống Minh Nguyệt nhìn thấy ánh mắt rất không hảo ý của Vạn Niên Giao, nói với Lăng Tiêu:

- Đã thu được tinh huyết của nó chưa? Chúng ta... Chúng ta phải như thế nào mới có thể rời khỏi nơi này?

- Đừng có gấp.

Lăng Tiêu nhéo nhéo tay Tống Minh Nguyệt, khẽ an ủi nàng. Sau đó đảo mắt nhìn bốn phía, ánh mắt rơi vào đồng sáng lờ lờ trên mặt đất, không kìm nổi bật lên một tiếng tán thưởng. Tống Minh Nguyệt nhìn theo ánh mắt Lăng Tiêu, cũng không kìm nổi kinh ngạc.

Vạn Niên Giao đắc ý cười. Kỳ thật, nhưng gì hai nhân loại vừa nói với nhau, nó đều nghe thấy hết, nhưng căn hấn không có hứng thú chen vào. Hai tiểu tử chẳng khác gì con kiến này, đã dám Tiểu thừa mình, còn muốn rời đi sao? Nằm mơ!

Chẳng qua hai người thần phục đối với kho tàng của mình khiến Vạn Niên Giao vô cùng đắc ý. Thanh âm già nua của nó vang lên nhồn nhạo thật lâu trong động:

- Thế nào, kho tàng của ta cùng không tẻ nhĩ! Ha ha... Một chút tinh hạch bậc năm, ta đã thấy chướng mắt.

Lăng Tiêu đi tới nhìn một chút, tự nhủ, quả thật Vạn Niên Giao không hề nói sai. Trong đồng lớn này có hơn ngàn khối tinh hạch ma thú, thấp nhất cũng là bậc năm, cao nhất là bậc tám, chất đồng lung tung ở đây. Thực lực tới trình độ như Vạn Niên Giao này, gần như chẳng thêm hấp thu năng lượng từ tinh hạch bởi những gì thu được là quá nhỏ đối với nó.

Những long tộc thậm chí là chi nhánh của long tộc, đều vĩnh viễn thích những bảo vật lấp lánh, không bao giờ đổi tính.

Lăng Tiêu thầm nhủ: đang lo không biết tìm tinh hạch ở đâu để vây khốn người! Người có nhiều tinh hạch bậc cao như vậy thì tốt rồi, chỗ này đủ để vây người ngàn năm, quá đủ!

Tin rằng, nếu Vạn Niên Giao biết số tinh hạch mà mình phải bao năm khổ sở, vừa phải cẩn thận né tránh sự tra xét của Thánh Vực, vừa phải săn bắt ma thú để thu hoạch, đến cuối cùng không ngờ lại trở thành công cụ để vây khốn chính mình, chi sợ nó sẽ không bao giờ dám chất đồng tinh hạch này ở đây.

Lăng Tiêu nắm lấy một ít tinh hạch, sau đó thản nhiên nói:

- Ta có thể tùy ý lấy chỗ này để luyện chế đan dược cho người chứ?

285. Chương 279: Băng Lam Thủy Quang Trộn

Vạn Niên Giao không nghi ngờ gì hẳn. Dù sao trong tinh hạch ma thú ẩn chứa năng lượng rất mạnh, vì vậy dùng để luyện chế đan dược không có gì là không ổn. Hơn nữa, hiện giờ nó có cảm giác đầu óc hơi choáng váng, mơ hồ thân thể biến thành nhân loại. Chính nó cũng biết điều này là do nhân loại đáng chết kia đã lấy của nó không ít máu.

Vạn Niên Giao vô cùng đau lòng nghĩ: tiểu tử, chờ khi người không còn có ích gì với ta nữa, xem ta sẽ tra tấn người như thế nào! Hừ, tra tấn nhân loại, ta chỉ cần có một tay! Ta thích nhất là dọa cho nhân loại sợ vỡ mật sau đó mới ăn thịt. Như vậy càng có thể kích phát tinh huyết trong cơ thể họ.

- Tiểu tử, người nhanh lên, đừng làm ta mất hết kiên nhẫn!

Vạn Niên Giao cảm giác hơi mệt mỏi, nói xong nó hiện ra bản thể khổng lồ, nằm ườn ra trên mặt đất

- Hy vọng khi ta tỉnh lại, người đã luyện chế xong đan dược mà ta cần! Ngàn vạn lần đừng nghĩ tới việc chạy trốn, như vậy, ta sẽ không chút do dự nuốt tươi các người!

Vạn Niên Giao nói xong liền nhắm đôi mắt to lớn lại. bắt đầu ngáy.

Lăng Tiêu mỉm cười kéo tay Tống Minh Nguyệt, nói:

- Tới đây. Giúp ta lấy một ít tinh hạch của ma thú, nếu phải luyện chế đan dược đương nhiên càng bậc cao càng tốt!

Bén kia truyền đến thanh âm hừ lạnh của Vạn Niên Giao. Nó nghĩ thầm: hai nhóc con nhân loại tự cho mình là thông minh, đơn giản chỉ là muốn nhân cơ hội ăn trộm một ít tinh hạch của ta mà thôi. Các người vĩnh viễn không có cơ hội ra khỏi động. cho dù cất giấu những tinh hạch đó vào túi thì cũng có ích gì đâu? Vạn Niên Giao cảm thấy mình lại hiểu biết thêm vài phần về lòng tham lam của nhân loại.

Tống Minh Nguyệt thông minh sắc sảo, từ ánh mắt phát sáng của Lăng Tiêu khi nhìn thấy đồng tinh hạch kia, lòng nàng đã biết Lăng Tiêu muốn gì. Nàng mỉm cười ngọt ngào, nam nhân của mình thật là bản lĩnh. Đương nhiên nàng biết, ở phủ Tử tước của Lăng Tiêu trước kia, từng có một cao thủ Kiếm Hoàng gục ngã.

Kiếm Hoàng cơ đấy! Tống Minh Nguyệt thầm cảm thán. Cho dù là chính phụ thân mình cũng mới chỉ đạt tới đỉnh Kiếm Hoàng bậc hai mà thôi, còn gã Kiếm Hoàng chết trong phủ của Lăng Tiêu nghe nói hình như là bậc trung. Mà khi đó, Lăng Tiêu mới miễn cưỡng... tương đương với thực lực của mình!

Lại cả lúc ở di tích thượng cổ, nơi chứng kiến sự thay đổi trong quan hệ của bọn họ, Lăng Tiêu từng dùng mấy khối tinh hạch liên phong ẩn một căn phòng, hơn nữa nhìn bề ngoài còn không thể nào phát hiện được gì khác lạ.

Tổng Minh Nguyệt bội phục chiêu thức xuất thần nhập hóa này của Lăng Tiêu tới cực điểm.

Hơn nữa, Tổng Minh Nguyệt mơ hồ cảm thấy, thứ được Lăng Tiêu gọi là “trận pháp” gì đó hoàn toàn có thể giúp hắn chiến thắng được cả những kẻ cao thủ hơn hắn gấp nhiều lần.

Tên Kiếm Hoàng kia chính là một ví dụ!

Tuy nhiên... ma thú trước mặt này là ma thú bậc chín, có hình thể cực kỳ to lớn, lại còn có thể biến ảo thành nhân hình! Tổng Minh Nguyệt thâm kinh hô trong lòng nhưng đồng thời cũng rất hưng phấn và khẩn trương vô cùng. Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại nằm trong lòng bàn tay Lăng Tiêu đã toát ra một lớp mồ hôi mịn.

Tổng Minh Nguyệt vừa nhặt nhanh các tinh hạch nhìn có vẻ bậc cao vừa đưa cho Lăng Tiêu, còn Lăng Tiêu thì thuận miệng nói:

- Cái này không được. Cái này cũng không được. À, cái này thì có thể...

Vừa nói, hắn vừa tùy tiện ném những viên tinh hạch mà hắn cho rằng không dùng được xuống đất. Vạn Niên Giao ở bên kia đã ngáy vang lên. Đối với ma thú hùng mạnh tới mức độ như nó, hai nhân loại như Lăng Tiêu và Tổng Minh Nguyệt quả thực là quá nhỏ bé. Chẳng khác gì mấy con kiến.

Không cần nói tới gì khác, chỉ cần tinh thần lực hùng mạnh của Vạn Niên Giao, Lăng Tiêu và Tổng Minh Nguyệt chỉ cần hơi có dị đồng, nó có thể lập tức phản ứng được ngay, cho nên lúc này hai người tùy ý ném tinh hạch loan khắp nơi. nó chẳng thèm để ý. Nếu thích, nó có thể kiểm cả đồng tinh hạch như vậy.

Tổng Minh Nguyệt khẽ cắn môi, đôi mắt nhấp nháy. Mỗi viên tinh hạch mà Lăng Tiêu ném ra nhìn như thể tùy tiện nhưng thực ra đều đã xem xét kỹ lưỡng, hơn nữa thủ pháp cực kỳ tinh chuẩn. Bởi vì Tổng Minh Nguyệt thấy rất rõ, mọi viên tinh hạch mà Lăng Tiêu ném ra đều nằm im tại chỗ. không hề văng ra ngoài chút nào.

Lăng Tiêu cứ tí mẩn tí mi xem xét từng viên tinh hạch rồi lại ném đi, rất nhiều, rất nhiều viên...

Tổng Minh Nguyệt nhìn thấy cũng ngây người, thâm nghĩ, thực sự là tra tấn! Làm sao mà huynh ấy lại có thể biết nhiều thứ như vậy cơ chứ? Trong lúc đang buồn chán, Tổng Minh Nguyệt bỗng

nhớ tới những tin đồn về Lăng Tiêu mà trước kia mình nghe được, không kìm nổi khẽ mỉm cười, tự nhủ: không thể tưởng tượng được nam nhân khiến người ta nhìn không thấu này cũng có lúc chật vật như vậy. Ả nữ nhân Ta Hiếu Yên kia không những không thức thời mà còn tâm địa như rắn rết.

Muốn từ hôn thì thiếu gì cách. Vậy mà không ngờ ả ta lại dùng biện pháp vô cùng tàn nhẫn. thậm chí không tiếc tổn hại thanh danh hắn, thật đúng là quá ác độc! Ngẫm lại, ả ta cũng chỉ trạc tuổi Lăng Tiêu, khi đó đại khái mới chỉ 15, 16 tuổi, vậy mà có thể làm được chuyện như thế, quả thực là rất khó tin. Một cô bé còn nhỏ tuổi mà đã có tâm tư như vậy, thật đúng là đáng sợ!

Tuy nhiên, phu quân cũng đã phế bỏ tu vi toàn thân của ả. thật sự là xứng đáng! Chỉ sợ mỗi lần nghe tới thành tựu của Lăng Tiêu, nữ nhân đó sẽ lại một lần tràn ngập hối hận.

Khi Tổng Minh Nguyệt còn đang suy nghĩ miên man, Lăng Tiêu về cơ bản đã bố trí xong trận pháp, chỉ còn thiếu một vài vị trí mấu chốt là trận pháp có thể hoàn thành.

Tuy nhiên có mấy chỗ lại bị thân thể to lớn của Vạn Niên Giao ngăn trở. Lăng Tiêu đi tới, đá thẳng vào thân Vạn Niên Giao, nói:

- Đây, người tránh ra!

Vạn Niên Giao nhìn như thể đang ngủ gật nhưng thực tế tinh thần lực hùng mạnh của nó vẫn cảm nhận được rõ ràng từng cử động nhỏ của hai người Lăng Tiêu và Tổng Minh Nguyệt. Nghe vậy, nó không kìm nổi mở to đôi mắt đỏ như máu, có vẻ cực kỳ bất mãn, nghi hoặc nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu, nghèn nghẹn nói:

- Tiểu tử, tốt nhất là người đừng giở trò bịp bợm gì.

Tống Minh Nguyệt nghe liền cảm thấy căng thẳng. Dù sao nàng không hề biết rằng kỹ năng này của Lăng Tiêu không thuộc về thế giới này, trong lòng nàng chỉ cầu mong sao lão quái vạn năm này đừng nhìn thấu những gì Lăng Tiêu đang làm.

Lăng Tiêu hơi nhún vai, vung tay nói:

- Đại bộ phận tinh hạch của người đều không dùng được. Thật chẳng biết người lưu trữ chúng làm gì, còn coi chúng là bảo bối cất giữ ở đây. Chẳng lẽ người cho là luyện chế đan dược đơn giản lắm sao? Thật sự là ngu xuẩn! Thật không hiểu người làm sao có thể sống được lâu tới như vậy!

Vạn Niên Giao thở hắt ra, phần nộ rít lên:

- Nhân loại nhỏ bé chết tiệt, dám cười nhạo ta à? Hừ! Ta thu thập chúng vì thấy đẹp, không được sao?
- Được, vậy thì phiền người tránh ra. Ta vừa thấy có mấy viên tinh hạch bị người nằm đè lên.

Lăng Tiêu vẻ mặt vắn thản nhiên, bình tĩnh nói.

- A? Có à. sao ta không cảm thấy nhỉ?

Vạn Niên Giao lầu bầu, tuy nhiên nó cũng nghĩ, thân thể khổng lồ của nó khi ngủ, ngẫu nhiên đè lên mấy viên tinh hạch cũng là chuyện bình thường. Nghĩ vậy. nó liền biến ảo thành hình người một lần nữa.

Lăng Tiêu chỉ xuống chân Vạn Niên Giao, hừ một tiếng, nói:

- Nhìn này! Chẳng phải là đây sao?

Vạn Niên Giao cúi đầu, quả nhiên ở đó có mấy viên tinh hạch ma thú sáng lấp lánh. Nó vừa định cúi đầu xuống nhặt thì Lăng Tiêu xua tay nói:

- Quên đi quên đi, mấy viên này cũng không thích hợp!

Tống Minh Nguyệt cực lực che dấu sự kinh ngạc trong mắt mình. Chiều thức này của Lăng Tiêu quả thực đã tới mức không thể dừng xuất quỷ nhập thần để đủ hình dung, quả thực là... “vô cùng bội phục”! Trước đó, rõ ràng là dưới chân Vạn Niên Giao không hề có viên tinh hạch nào.

Nói cách khác, chỉ có thể nói Lăng Tiêu đã ra tay, ném xuống đó. Nhưng nàng đứng cạnh Lăng Tiêu, không ngờ cũng không thấy hắn ra tay lúc nào. Tống Minh Nguyệt không kìm nổi khẽ lắc đầu. trong đầu bỗng nhiên nảy ra một ý niệm kỳ quái: nếu Lăng Tiêu muốn đi làm bàn tay vàng, vậy thì những kẻ giàu có... Nghĩ tới đây. Tống Minh Nguyệt không kìm nổi cười thầm trong bụng.

- Hừ, nhân loại. người ném bảo bối của ta lung tung khắp nơi. Tóm lại là người muốn tìm loại tinh hạch nào?

Rốt cục Vạn Niên Giao không kiềm chế nổi, thấy nhân loại này ném bảo bối của mình lung tung khắp nơi, nó cũng cảm thấy đau lòng.

- Ta muốn tìm tinh hạch vô thuộc tính! Ở đây người có không? Lăng Tiêu thản nhiên nói, sau đó lại không ngừng chọn lọc trong đồng tinh hạch:

- Ở đây người có không phải hỏa hệ thì thủy hệ, à, rất nhiều thủy hệ. Còn có cả rất nhiều thổ hệ nữa. Vô thuộc tính, người có hiểu hay không?

Tống Minh Nguyệt ở bên cạnh cười thầm. Nếu thực sự vậy khôn được Vạn Niên Giao này, chỉ sợ nó sẽ phải vô cùng phần nộ tới mức điên lên mất.

Vạn Niên Giao hơi nhún mày, suy nghĩ một hồi, sau đó lắc lắc đầu. nói:

- Vô thuộc tính? Nhân loại. người không phải định giống ta đấy chứ? Người nói là loại tinh hạch của ma thú bậc một tạo nên sao?

Lăng Tiêu gật đầu rất thật, nói:

- Đương nhiên là loại này! Người có không?
- Ta không có.

Vạn Niên Giao cảm thấy rất kỳ quái, tuy nhiên vẫn chỉ có thể thành thành thật thật trả lời Lăng Tiêu, đừng nói ma thú bậc một, ngay cả ma thú bậc năm, kỳ thật Vạn Niên Giao hiện tại đều rất ít để ý tới!

Đại bộ phận trong đồng tinh hạch ma thú to lớn trước mặt này đều do Vạn Niên Giao thu hoạch được khi đi săn bắt ma thú lúc còn lịch lãm thuở ban đầu. Tính đến nay, Vạn Niên Giao đã hơn hai ngàn năm không đi săn bắt ma thú. Thậm chí, ngay trên hòn đảo này cũng đang có không ít ma thú bậc cao sinh sống nhưng nó đã hoàn toàn chẳng còn chút hứng thú đối với chúng.

Trừ khi là ma thú cùng cấp bậc với nó, may ra nó còn có hứng thú. Tuy nhiên, nếu ma thú cùng cấp bậc với nó, đương nhiên chỉ số thông minh cũng sẽ rất cao, căn bản sẽ không dễ dàng phát sinh xung đột.

- Nếu người có một quả tinh hạch loại đó là tốt nhất. Những tinh hạch có thuộc tính khác không thích hợp đối với người.

Lăng Tiêu thở dài một tiếng như thể rất tiếc nuối, sau đó lại đào bới trong đồng tinh hạch, nói:

- Quên đi. Dừng thứ này cũng được!

Tổng Minh Nguyệt thấy Lăng Tiêu lấy ra một viên tinh hạch to chừng nắm tay, tản ra hào quang nhàn nhạt màu trắng ngà.

Viên tinh hạch này nhìn giống như trứng của một động vật nào đó. trông bóng loáng. Tổng Minh Nguyệt có thể cảm nhận được một luồng năng lượng thủy hệ tinh thuần, dịu dàng ẩn chứa trong đó.

Nàng không kìm nổi tán thưởng nói:

- Thật đẹp quá!

- Quả nhiên khá tinh mắt, đây chính là viên tinh hạch mà ta thích nhất!

Vạn Niên Giao có vẻ đặc ý nói:

- Đây là tinh hạch của ma thú bậc tám Sứa Bạch Ngọc Biển Sâu. Hơn nữa nó đã có lịch sử 8000 năm. Năm đó ta đánh nhau với nó còn bị thương khá nặng!

Lăng Tiêu thần nhiên ả một tiếng, cầm lấy viên tinh hạch, sau đó quay sang cười nói với Tổng Minh Nguyệt:

- Đây thật sự là thứ tốt, đáng tiếc.

Tổng Minh Nguyệt dường như biết Lăng Tiêu tiếc cái gì, liền mỉm cười nói:

- Chờ sau này chúng ta cũng có thể săn bắt được ma thú như vậy.

- Nằm mơ đi, nhân loại nhỏ bé yếu ớt! Ha ha.... Vạn Niên Giao bật cười lớn một cách trào phúng:

- Dựa vào thực lực của các người, cho dù một ngàn năm nữa cũng không phải là đối thủ của ma thú bậc tám.

Lăng Tiêu khê nhếch miệng, nhìn Vạn Niên Giao cười đầy thâm ý:

- Con bỏ sát to lớn kia, hy vọng người nhớ kỹ, người không thể bì nổi với trí thông minh của nhân loại. Người vĩnh viễn không thể thông minh hơn nhân loại! Hơn nữa, khi đối mặt với địch nhân hùng mạnh, trừ vũ lực, nhân loại còn có vô số biện pháp có thể dồn hấn vào chỗ chết! Tuy rằng người đã cần nuốt rất nhiều người luyện võ. nhưng người nói đúng. Đầu tiên, chính là do những người đó tham lam, nếu bọn họ không chủ động trêu chọc người thì đã không bị chết oan uổng. Có điều, chính vì vậy mà người xem thường tất cả nhân loại, mà điều không nên nhất, chính là người đã xem thường ta.

- Ha ha ha ha!

Vạn Niên Giao nghe thì bật cười điên cuồng, cặp mắt đỏ như máu và vẻ mặt không hề có chút vui vẻ, lạnh lẽo nói với Lăng Tiêu:

- Đây là chính người muốn chết!

Đến lúc này, nó đã hoàn hiểu rằng làm gì có chuyện chế thuốc nào đâu. Hai nhân loại kia không biết sống chết, dám trêu chọc mình.

Vạn Niên Giao quả thực không thể kìm nổi lửa giận, nó chưa từng bị bất cứ kẻ nào đùa như thế!

Cho dù là kẻ có quyền uy nhất trong gia tộc hàng xóm ở hải đảo bên cạnh kia, khi nhìn thấy mình cũng tim đập chân run, toàn thân run rẩy. Vậy mà nhân loại trước mặt có thực lực không chút mạnh mẽ này lại dám trào phúng mình không có trí thông minh. Vạn Niên Giao bị lửa giận thiêu đốt tất cả lý trí, nó không thêm tính đến chuyện giữ lại hai người này nữa mà định ăn luôn. Bởi vì chủng tộc của nó quả báo thể hệ từ trước tới giờ đều như vậy.

Giờ phút này, trong lòng Vạn Niên Giao rất hối hận. Lẽ ra phải ăn luôn hai kẻ này từ sớm! Chẳng lẽ gần đây mình trở nên nhân từ sao? Hay là... có nhân tính?

Lăng Tiêu cười dài ha hả, vừa xuất ra khỏi nhẫn, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm lập tức bùng lên khí thế hùng mạnh dị thường. Đối thủ càng mạnh, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm càng hưng phấn! (DG: lúc này Lăng Tiêu đổi tên kiếm thành Thượng cổ Hoàng Giả kiếm rồi cơ mà, sao vạn để tên cũ? Chắc tác giả nhầm)

Tuy rằng sau khi được Lăng Tiêu cải tạo, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm sẽ không hút máu đối phương nữa, nhưng hấn tính hiếu chiến mạnh mẽ của nó vẫn không hề thay đổi. Vạn Niên Giao vừa nhìn thấy Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, lập tức sững sốt, tuy nhiên trong mắt nó lại lộ vẻ mừng rỡ như điên, sau đó bật cười lớn, nói:

- Ha ha, bản giao đang không có vũ khí thuận tay, không ngờ nhân loại này lại mang tới cho ta một thanh kiếm. thật là không tồi! Vậy thì mang tới đây!

Nói xong, tinh thần lực khổng lồ của nó lập tức ép thẳng tới hai người.

Lăng Tiêu lập tức nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tống Minh Nguyệt, nhảy lùi ra phía sau mấy trăm thước.

Nhưng khi mạnh mẽ xông qua tinh thần lực của Vạn Niên Giao, hai người Tống Minh Nguyệt và Lăng Tiêu đều phải trả một cái giá rất lớn. Tống Minh Nguyệt bật phun ra một ngụm máu tươi, thương thế vừa mới khỏi chế được giờ lại nghiêm trọng thêm vài phần, tuy nhiên trong mắt nàng lại không hề có vẻ khấn trương. Đối với người xuất thân từ đại thế gia như nàng, khi đối mặt với nguy hiểm không thể chiến thắng thì đương nhiên là có sợ hãi, nhưng cũng biết rõ khi nào nên kìm nén sự sợ hãi này lại.

Bởi vì mặc kệ sợ hãi tới mức nào đều không thể thay đổi được kết quả, chẳng hề có ích lợi gì đối với bản thân.

Kỳ thật, đối mặt với tồn tại khủng bố như Vạn Niên Giao, đừng nói Tống Minh Nguyệt, chỉ sợ ngay cả lão tổ tông Tống Khê của Tống gia cũng sẽ phải run rẩy.

Tuy nhiên, vẫn còn một kẻ ngoại tộc là Lăng Tiêu không hề quan tâm tới khí tức và uy áp hùng mạnh của Vạn Niên Giao.

Hai người kiên cường xông ra khỏi tinh thần lực của nó. lại nghe thấy tiếng Vạn Niên Giao gầm gừ:

- Muốn chạy à! Ha ha, đến đây!

Nói xong, nó ngoác cái mồm như bồn máu, mạnh mẽ hút một hơi về phía Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt trên không trung.

Một cơn lốc xoáy hình thành từ miệng Vạn Niên Giao. Giờ phút này, Vạn Niên Giao cực kỳ căm hận nhân loại nhỏ bé mấy lần dám khiêu khích quyền uy của mình. Thế không thể nghe hấn nói những lời vô nghĩa nữa, nhất định phải ăn thịt hấn.

Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt căn bản là không thể kháng cự được sức mạnh vô biên của Vạn Niên Giao, thân mình chợt rơi xuống.

Lăng Tiêu đột nhiên hét lớn một tiếng.

Cảnh giới tầng thứ sáu của Đại Tự Tại Tâm Kinh khiến linh đài của Lăng Tiêu bừng sáng, đồng thời tốc độ tim đập nhanh hẳn lên. Năng lượng từ viên tinh hạch ma thú màu trắng ngà trong tay lập tức từ bàn tay chạy dọc theo các kinh mạch khắp toàn thân, tập trung về hướng trái tim của Lăng Tiêu.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chân nguyên trong cơ thể Lăng Tiêu lập tức vận hành một đại chu thiên chỉ trong nháy mắt, còn viên tinh hạch ma thú bậc tám trong tay Lăng Tiêu không ngờ trở nên ảm đạm. Tốc độ hấp thu tinh hạch ma thú khủng bố như vậy thật sự khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Đồng thời, một sức mạnh chợt bùng nổ từ thân thể Lăng Tiêu.

Năng lượng từ viên tinh hạch kia cùng nương theo thân thể Lăng Tiêu, trong giây lát tuôn ra khí thể vô cùng hùng mạnh, giúp tốc độ rơi xuống của hai người chậm lại. Đồng thời, bỗng nhiên toàn bộ đáy động chiếu lên những chùm tia sáng trắng tấp.

Lập tức, toàn bộ hang động của Vạn Niên Giao bị bao vây trong ánh hào quang, chiếu sáng người tất cả các góc ngách.

Một nguồn sức mạnh dao động chợt bùng lên khiến Vạn Niên Giao bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi. Lúc này, cho dù là không hề hiểu biết chút gì về trận pháp. lão quái vật đã sống tới hơn vạn năm là Vạn Niên Giao cũng hiểu tình thế không ổn.

Nó gầm lên, thân mình uốn lượn, bốn móng vuốt quấy đập, đang muốn bay lên trời thì những chùm sáng phía dưới bỗng nhiên hội tụ lại trên người Lăng Tiêu, sau đó, tựa như ngưng kết thành một cái lưới, mạnh mẽ bao lấy thân thể khổng lồ của Vạn Niên Giao.

Trên thực tế, trong lòng Vạn Niên Giao không nghĩ tấm lưới ánh sáng này có tác dụng gì, bởi vì nó chỉ cảm giác được năng lượng dao động khủng bố từ đáy động, nhưng không ngờ rằng... một thanh âm chấn động vang lên, thân thể Vạn Niên Giao đụng vào tấm lưới do ánh sáng tạo thành này giống như đụng vào một bức tường trên không trung, nó gào lên kêu thảm thiết, thân hình to lớn rơi thẳng xuống mặt đất.

Điều khiến Tổng Minh Nguyệt trợn mắt há hốc mồm chính là. thân thể Vạn Niên Giao khổng lồ như thế nặng nề rơi xuống đất nhưng không hề phát ra tiếng vang to lớn nào. Lẽ ra cả hang động ngầm này phải rung chuyển ầm ầm, bụi đất bắn tung tóe mới đúng, vậy mà thậm chí nàng không hề nghe thấy một chút thanh âm nào.

Ở phía sau, Lăng Tiêu sắc mặt vô cùng nghiêm nghị, miệng lầm bầm, sau đó cầm viên tinh hạch chụp vào vách tường.

Ngay lập tức nơi đó xuất hiện một cái lỗ nhỏ, tinh hạch gắn vào đó. Sau đó, tất cả các tia sáng đều giống như hoa hướng dương hướng về mặt trời, bắn thẳng tới phía lỗ nhỏ trên vách tường đó.

Lăng Tiêu vỗ vỗ tay, đưa tay lên gạt mồ hôi đầm đìa trên trán. Trên thực tế, hơn phân nửa biểu hiện trấn định tự nhiên vừa rồi của hắn là do công hiệu của Đại Tự Tại Tâm Kinh, kỳ thật, Đại Tự Tại Tâm Kinh tầng sáu cũng suýt nữa không áp chế được cảm xúc khẩn trương trong lòng hắn.

Phải biết rằng, kẻ mà hắn dùng trận để vây khốn không phải mạnh cỡ Kiếm Hoàng hay Kiếm Tôn mà chính là một ma thú có thực lực hùng mạnh như Kiếm Thánh, thậm chí còn siêu việt hơn cả Kiếm Thánh!

Lực lượng chênh lệch nhau quá xa, hơn nữa Lăng Tiêu chưa từng đụng phải đối thủ nào có cấp bậc thế này, nhưng hắn vẫn rất tự tin đối với Băng Lam Thủy Quang Trận của mình. Bởi vì nghe nói trận pháp này là do tiên nhân truyền xuống, nếu bố trí thích đáng, tinh thạch đầy đủ, cho dù là cao thủ Đại Thừa kỳ bị dẫn vào trận, muốn vây hắn vài trăm năm cũng là chuyện dễ dàng.

Đặc điểm lớn nhất của Băng Lam Thủy Quang Trận là nó là một trận pháp vây khốn, không phải là sát trận như Huyết Sát La Thiên Kiếm Trận! Trận pháp này không có lực sát thương, ỉ có thể vây khốn đối phương, nhưng nếu muốn từ bên trong thoát với thực lực Vạn Niên Giao, tuyệt đối là không thể.

Vừa rồi Lăng Tiêu không bố trí Huyết Sát La Thiên Kiếm Trận. một là thời gian khẩn cấp, hai là Lăng Tiêu không muốn giết chết Vạn Niên Giao. Giết nó bây giờ quả thực là đáng tiếc.

Kỳ thật, ma thú đối xử với nhân loại cũng chẳng khác gì nhân loại đối xử với ma thú, cũng như ở Tu Chân Giới, có những người đi hàng yêu trừ ma, săn bắt thú tu, còn ma thú thì ăn thịt người, tất cả đều vì năng cao thực lực.

Vạn Niên Giao này tuy rất đáng ghét nhưng nó cũng có tác dụng to lớn. Nếu có thể thu phục nó làm vật cưỡi cho mình, mới có thể phát huy hết tác dụng của nó.

Bởi vì từ khi tiếp xúc với cái tên Thánh Vực, Lăng Tiêu đã có ý tưởng, một ngày nào đó, mình sẽ phải tới Thánh Vực. Mà đến lúc đó, nếu bên người có thể có một sủng vật, chắc chắn sẽ cực kỳ hữu ích.

Cho nên, Lăng Tiêu chỉ muốn vây khốn nó, khi nào mình có năng lực thu phục nó thì quay lại đây vẫn không muộn.

Lăng Tiêu nhếch miệng cười. Ở phía dưới. Băng Lam Thủy Quang Trận không ngừng lay động khe khẽ vì Vạn Niên Giao mãnh liệt va chạm vào nó. Tống Minh Nguyệt nhìn thấy nhấp nháy mắt kịch liệt. Khóe miệng hơi co giật, bàn tay khăn trương nắm chặt lấy cổ tay Lăng Tiêu, hơi run rẩy hỏi:

- Nó... nó thật sự không có biện pháp trốn thoát chứ?

Lăng Tiêu cười nói:

- Ha ha... nếu không có ai phá giải đại trận này, nếu không tới ngàn năm, nó không có cách nào thoát khỏi cả...

286. Chương 280: Mục Đích Tới Của Thượng Quan Vũ Đồng

Tống Minh Nguyệt nghe thấy như vậy liền lễ lười kinh ngạc, không ngờ lại lợi hại như vậy. Lăng Tiêu giải thích:

- Nguyên bản không có khả năng vây nó lâu như vậy. Ta còn đang nghĩ lần này sẽ phải vận dụng cả tinh hạch trong tay nàng kia.

Tống Minh Nguyệt mỉm cười dịu dàng:

- Cửa ta chẳng phải cùng là cửa huynh sao?

Lăng Tiêu nhìn Vạn Niên Giao đang điên cuồng quấy lộn trong Băng Lam Thủy Quang Trận, hiểu ý cười nói:

- Nếu muốn dùng cả tinh hạch trong tay nàng thì phải tìm một lý do thật tốt. Thật ra, Vạn Niên Giao này quả thật là phi thường thông minh, không dễ bị mắc lừa. Nếu chúng ta không có biện pháp vây khốn nó, vậy chắc chắn không thể nào thoát khỏi bàn tay nó. Cho nên, trước mặt thực lực hùng mạnh, hết thấy âm mưu quỷ kế đều không có tác dụng.

- Rất đáng tiếc phu quân của ta lại có biện pháp.

Tống Minh Nguyệt cười khanh khách nhìn chăm chú vào mặt Lăng Tiêu. Bỗng nhiên nàng rất muốn biết trong đôi mắt tang thương của Lăng Tiêu còn ẩn chứa bao nhiêu điều bí mật nữa. Bất chợt Tống Minh Nguyệt cong người ho khụ khụ. Vừa rồi áp lực tinh thần của Vạn Niên Giao đã khiến nàng bị thương không nhẹ. Lăng Tiêu lập tức ôm nàng vào lòng, sau đó lấy mấy viên đan dược nhét vào mồm Tống Minh Nguyệt, dịu dàng nói:

- Ăn mau.

Tống Minh Nguyệt dịu dàng nhìn Lăng Tiêu trong lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc, cùng dịu dàng nói:

- Phu quân cùng bị thương, chàng cùng phải ăn một ít đan dược mới được.

Lăng Tiêu cười cười. Điểm tốt nhất khi kim đan đại thành không phải là thực lực được nâng cao nhanh cỡ nào, mà chính là viên kim đan đó là đan dược tốt nhất trên đời. Bất kể thương thế nghiêm trọng mức nào, chỉ cần kim đan không bị tổn hại, như vậy lực lượng khổng lồ trong kim đan sẽ chữa chạy những thương tổn trong cơ thể rất nhanh chóng.

Sau khi ăn đan dược, Tống Minh Nguyệt cảm thấy mình tốt lên rất nhiều, lập tức cảm thấy bội phục thuật luyện đan thần kỳ của Lăng Tiêu. Nàng quay đầu lại nhìn Vạn Niên Giao đang điên cuồng quấy lộn trong đại trận lưới ánh sáng dưới kia, thấy mỗi lần nó va vào, lưới ánh sáng lại nổi lên một trận dao động như sóng nước nhưng lại biến mất rất nhanh.

Nàng không kìm nổi hiếu kỳ hỏi:

- Phu quân, trận pháp này sao thần kỳ thế? Nguyên lý của nó là gì?

Lăng Tiêu đương nhiên rất hiểu trình độ của nàng nên chỉ cười giải thích một cách đơn giản:

- Trận pháp đó mượn sức mạnh thiên địa để vây hãm địch. Một khi rơi vào trong trận pháp cùng tương đương với việc tranh đấu với thiên địa. Có trận pháp uy lực rất khủng bố, có thể hủy thiên diệt địa, cùng có trận pháp lại có thể mở mang trời đất. Cho dù sống lâu mấy ngàn năm cũng chưa chắc có thể nắm giữ được toàn bộ bí mật của trận pháp. Chỉ cần nắm giữ được hai, ba phần là đủ hưởng thụ không hết rồi.

Nếu nhưng lời này do người khác nói ra thì Tống Minh Nguyệt chắc chắn sẽ cười nhạo, nhưng do Lăng Tiêu nói thì trong lòng Tống Minh Nguyệt tin tưởng vạn phần. Nguyên nhân trọng yếu thứ nhất là nàng cực kỳ tin tưởng Lăng Tiêu, thứ hai là nàng cùng đã nhiều lần được chứng kiến sự thần kỳ của hắn.

Vạn Niên Giao này có thực lực vô cùng hùng mạnh, chỉ cần một cái móng vuốt của nó cùng đủ dễ dàng nghiền nát hai người. Vậy mà ở trong Băng Lam Thủy Quang Trận nhìn có vẻ vô cùng mỏng manh, bất kể nó dựa dựa thế nào vẫn không thể thoát ra khỏi màn hào quang đó. Điều thần kỳ này khiến người ta trợn mắt cứng lưỡi.

Phải khi nào có người tới phá trận thì nó mới có thể thoát được ra ngoài. Tống Minh Nguyệt nghĩ thầm, dù Đông hải Tần gia cùng không phải yếu đuối gì nhưng nếu có ai muốn tìm tới đây cùng sẽ không quá khó khăn. Đến lúc đó, nếu thả Vạn Niên Giao này ra, không riêng gì Lăng Tiêu và hải vực Tống gia mà chỉ sợ toàn bộ đại lục đều khổ với nó. Trừ những người ở trong Thánh Vực, có lẽ chẳng ai khống chế nổi loại ma thú thực lực mạnh mẽ tới mức biến thái này.

Lăng Tiêu mỉm cười hỏi Tống Minh Nguyệt:

- Có phải nàng đang nghĩ rằng nếu có ai gỡ viên tinh hạch bậc tám trên tường kia là Vạn Niên Giao có thể chạy trốn không?

Tống Minh Nguyệt hơi ngẩn ngơ, quả thực đúng là nàng đang nghĩ như vậy.

Lăng Tiêu nam lấy bàn tay mịn màng của Tống Minh Nguyệt, khẽ vuốt ve và cười nhẹ nói:

- Nếu phá giải dễ dàng như vậy thì trận pháp chẳng được tính là lợi hại. Nàng xem đây.

Nói xong, Lăng Tiêu lấy viên tinh hạch bậc tám ra, lúc này hào quang của nó đã nhạt đi một ít, đưa cho Tống Minh Nguyệt nói:

- Cho nàng này.

- A, như vậy sao được?

Tống Minh Nguyệt hơi kinh ngạc, không cầm lấy viên tinh hạch.

Lăng Tiêu vẫy tay chỉ về phía trận pháp, cười nói với Tống Minh Nguyệt:

- Nàng xem có việc gì không? Trận pháp vẫn tốt đấy chứ!

- Đây là chuyện gì?

Tống Minh Nguyệt bị cảnh tượng trước mắt dọa sợ ngây người, hoàn toàn phủ định suy nghĩ lúc trước của nàng. Mặc dù nàng không hề biết gì về trận pháp nhưng vẫn mơ hồ cảm thấy có gì đó mất mát, bởi vì nàng phát hiện trận pháp này dù không còn viên tinh hạch bậc tám nhưng lưới ánh sáng màu lam vẫn sáng trưng như trước. Vạn Niên Giao vẫn đang điên cuồng quấy lộn bên trong.

- Viên tinh hạch này chỉ dùng để phát động đại trận. Một khi trận pháp đã chuyển vận thì nó cùng mất đi tác dụng.

Nhìn Tống Minh Nguyệt vẫn có vẻ mờ mịt, Lăng Tiêu nắm lấy tay nàng, kéo nàng bay về phía cửa động. Hang động này quả thật rất sâu, hai người bay mất nửa ngày mới ra đến cửa động. Lúc này, mới phát hiện trên bầu trời vẫn đầy sao lấp lánh, thời gian chưa trôi đi bao nhiêu nhưng bên trong động lại cảm giác như rất dài.

Lăng Tiêu xuất ra Yêu Huyết Hồng Liên kiếm. Bảo kiếm đón gió biến thành đại kiếm rộng hơn một thước, dài hơn mười thước, chở hai người bay về phía hòn đảo của Tần gia. Lúc này Lăng Tiêu tiếp tục giải thích cho Tống Minh Nguyệt:

- Viên tinh hạch bậc tám có tác dụng giống như những cây cột để duy trì cân bằng. Nếu không có bốn bức tường thì cột vẫn có tác dụng chống đỡ, nhưng sau khi tường đã phát huy tác dụng thì có thể không cần tới cột nữa, vì vậy ta mới thu lấy viên tinh hạch bậc tám đó.

Tuy rằng miêu tả của Lăng Tiêu không thực sự thỏa đáng nhưng Tống Minh Nguyệt vẫn hiểu được đại ý. Nàng lại hỏi:

- Vậy khi năng lượng của tinh hạch tiêu hao hết thì sao?

Lăng Tiêu cười nói:

- Nàng đã thấy tinh hạch ma thú tiêu hao hết năng lượng bao giờ chưa?

Tống Minh Nguyệt cau mày nói:

- Tinh hạch là vật chết mà ma thú là vật sống, hai thứ là khác nhau.

Lăng Tiêu tán dương nhìn vào mắt Tống Minh Nguyệt, cười nói:

- Đây chính là điểm hùng mạnh của trận pháp. Nó sẽ vận chuyển thiên địa linh khí cuộn cuộn không ngừng vào trong tinh hạch, cho nên ta nói ít nhất có thể vây khốn nó 1000 năm là đã tính. sau 1000 năm nếu Vạn Niên Giao có đột phá lớn. Ngược lại, nếu không có tiến bộ, ha ha... cho dù là một vạn năm, nó cũng không thể trốn thoát được.

- Thật tốt quá.

Tống Minh Nguyệt nắm tay hưng phấn múa may.

- Vậy để xem Tần gia còn làm thế nào để hại người được nữa.

Lăng Tiêu hơi hơi lắc đầu nói:

- Nàng đừng quên, chúng còn có một lão bất tử Kiếm Tôn đó.

- Vậy nên làm gì bây giờ?

Lúc này Tống Minh Nguyệt cũng nghĩ tới điều đó, liền nói:

- Tuy rằng chúng ta đã vây khốn được ma thú kia, cứu được đại bộ phận người muốn săn bắt nó, nhưng cứ như vậy, cũng không có biện pháp tiết lộ âm mưu của Tần gia ra ngoài.

- Dã tâm của bọn họ đã bị đại bộ phận người đời nhìn thấu rồi. Họ muốn trở thành siêu cấp thế gia, muốn trở thành bá chủ của tất cả các thế gia. Lần này bọn chúng cùng không phải muốn làm minh chủ ngay mà muốn tất cả những đệ tử nòng cốt của các thế gia môn phái tới đây phải chết hết. Cứ như vậy, các thế gia môn phái đó nếu muốn bồi dưỡng ra một thế hệ đệ tử mới sẽ phải mất vài thập niên, thời gian này đủ để Tần gia làm rất nhiều chuyện. Ta nghĩ công pháp tu luyện của Tần gia nhất định có liên quan tới Vạn Niên Giao này. Từ Kiếm Tôn trở lên thì không dám nói nhưng nếu có đủ tinh huyết, nếu muốn bồi dưỡng Kiếm Hoàng thành Kiếm Tôn cũng không cần thời gian quá lâu.

Nói tới đây, Lăng Tiêu nhẹ nhàng thở dài một tiếng. CƠn gió lạnh ban đêm thổi vạt áo bay phất phới. Lăng Tiêu nói tiếp:

- Hiện tại, thông quả tin đồn mà ta phát ra, các thế gia môn phái đã bắt đầu hoài nghi đối với Tần gia, nhiều người thông minh tự nhiên sẽ nghĩ tới âm mưu này của chúng. Hơn nữa, cao thủ Kiếm Tôn của Tần gia đột ngột xuất hiện gần như khiến tất cả mọi người cảm thấy không bình thường. Từ trước, Tần gia luôn khiêm tốn, ẩn nhẫn, tự nhiên không có mấy người chú ý, nhưng hiện giờ Tần gia đường hoàng đứng lên, muốn thông quả lần thịnh hội này để Vạn Niên Giao giết chết những người tới đây. Chúng ta vây khốn Vạn Niên Giao, kỳ thật về cơ bản đã phá hủy âm mưu lần này của Tần gia.

Tống Minh Nguyệt thở dài một tiếng:

- Nhưng các thế gia môn phái cũng không dễ dàng trở mặt với chúng. Chúng ta đã làm được một việc tốt to lớn nhưng lại không thể nói ra được.

Lăng Tiêu nhìn vẻ tươi cười nũng nịu của nữ nhân trước mặt mình, hơi mỉm cười không nói gì. Hắn biết Tống Minh Nguyệt rất thông minh, nhiều khi chỉ giả vờ ngờ nghệch trước mặt mình, bởi vì nàng quan tâm tới mình nên mới có thể làm như thế. Lăng Tiêu cũng không phải là kẻ đầu gỗ, đương nhiên ghi tạc ân tình này của Tống Minh Nguyệt trong lòng.

Tống Minh Nguyệt bỗng nhiên nói:

- Tại sao thành Penzias của chúng ta không bố trí một trận pháp lớn như vậy chứ? Nếu có, hừ.... đến lúc đó mặc kệ đối phương đến bao nhiêu người, bất cứ ai tới đều đảm bảo chúng chỉ có đến mà không có về.

Lăng Tiêu đột nhiên nhất kinh thầm nhủ, cô nàng này cũng thông minh thật. Trên thực tế, làm sao mà Lăng Tiêu lại không nghĩ tới chuyện kiến tạo một trận pháp cho thành trì của mình chứ? Bốn khẩu ma tinh đại pháo ở bốn cửa thành kỳ thực đều để che mắt người khác. Thực ra thì Lăng Tiêu đã dùng rất nhiều tinh hạch bậc thấp, bố trí khắp thành Penzias mới được xây dựng, hình thành một trận pháp vô cùng to lớn, chính là Băng Lam Thủy Quang Trận được phóng đại lên. Khi cần thiết, Lăng Tiêu có thể phát động nó bất cứ lúc nào. Đến lúc đó, đừng nói là Kiếm Hoàng, cho dù là Kiếm Tôn cũng đừng nghĩ tới việc từ bên ngoài trên đánh vào. Cho tới giờ Lăng Tiêu vẫn nắm chắc điểm này, nếu không, hắn dựa vào cái gì mà dám không thèm để ý tới hoàng thất, dám chọc cả đám thế gia, môn phái ẩn thế, dám đại khai sát giới ở Chiết gia? Hắn đâu phải chỉ có một mình. Hắn còn có người nhà, cha mẹ, huynh muội, còn cả mấy hồng nhan tri kỷ, chẳng lẽ Lăng Tiêu không nghĩ tới việc nếu địch nhân không tìm được mình sẽ tìm tới nhưng người thân sao?

Nguyên nhân chính là Lăng Tiêu biết rõ việc này nên mới kiên trì kiến tạo thành Penzias mới vô cùng khổng lồ. Đến lúc đó, chỉ cần phát động trận pháp sẽ có thể bảo vệ cho người thân. Bên trong thành Penzias mới có kho hàng chứa lượng hàng hóa đủ cho mười vạn người ăn trong một trăm năm. Mặc dù có đại trận phòng ngự nhưng vẫn không thể cam đoan tuyệt đối an toàn bởi địch nhân hoàn toàn có thể lên lút trên vào, tuy nhiên về tổng thể thì đã có thể xem là rất tốt rồi, tin rằng toàn bộ đại lục không có tòa thành nào thứ hai tương tự như vậy.

- Bản thân thành Penzias mới chính là một đại trận phòng ngự. Lăng Tiêu vuốt ve mái tóc mềm mại của Tống Minh Nguyệt, nói.

Tống Minh Nguyệt nghe vậy liền vô cùng kinh ngạc nhưng cũng không nói thêm gì nữa, trong lòng tự nhủ chờ khi có thời gian, nhất định phải nói phụ quân cấp cho hải đảo nhà mình một đại trận phòng ngự như vậy. Đến lúc đó, kẻ địch có bao nhiêu cao thủ tới cùng là vô dụng.

Hai người yên lặng đứng đó. Trong thời khắc này, toàn bộ thiên địa và ngay cả những con côn trùng cùng như im lặng trước hai người.

Sau khi trở lại phòng, Tống Minh Nguyệt vẫn hưng phấn ngủ không yên, quần quít lấy Lăng Tiêu, bắt hắn nói cho nàng hồi lâu về tri thức trận pháp. Tuy nhiên trận pháp tri thức thâm ảo vô cùng sao có thể trong thời gian ngắn đã học được.

Tống Minh Nguyệt nghe hiểu bập bôm, cho tới tận lúc mặt trời ló lên ở phía đông, nàng mới tựa đầu vào lòng Lăng Tiêu ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, tất cả mọi người đều thức dậy như thường lệ. Hai người Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt thức dậy rất muộn khiến không ít người dùng ánh mắt mờ ám nhìn họ. Tống Minh Nguyệt hơi có vẻ thẹn thùng nhưng lại nghĩ tâm mình ngay thẳng, tự nhủ chẳng cần để ý tới ánh mắt của những người này. Nàng vẫn uốn ngực đi, không thèm để ý. Cứ như vậy, bộ ngực của nàng vốn đã căng đầy nhìn lại càng thêm đầy đặn hơn. Giờ phút này, gương mặt xinh đẹp quyến rũ của Tống Minh Nguyệt khiến không ít người xem thâm nuốt nước miếng, đồng thời không kìm nổi hâm mộ Lăng Tiêu không ngờ có thể tìm được nữ nhân yêu mị như vậy.

Hai người xen lẫn trong đám người tới ăn sáng. Mà đề tài đàm luận của những người này khiến Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt đều vui sướng. Lời đồn mà Lăng Tiêu phát ra về hành động lần này của Tần gia rốt cục đã thu được hiệu quả. Hiện tại, rất nhiều người đã bắt đầu công khai về dụng ý của Tần gia.

Ngay khi hai người Lăng Tiêu vừa ăn xong, bỗng nhiên thấy Thượng Quan Vũ Đồng và Thu Nguyệt Dao đi đến. Cả Thượng Quan Vũ Đồng và Thu Nguyệt Dao đều không dịch dung. Thu Nguyệt Dao khí chất cao quý, nhất là khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, Thượng Quan Vũ Đồng lại tràn ngập sức sống thanh xuân, gương mặt khuyên quốc khuyên thành lập tức thu hút ánh mắt của tuyệt đại đa số nam nhân quanh đó.

Mà ánh mắt của Thượng Quan Vũ Đồng sau khi đảo qua một vòng liền rơi xuống người Lăng Tiêu. Lúc này xung quanh không nghe thấy rất nhiều tiếng thở dài. Không ít người đã nghĩ thầm: mẹ nó, tiểu tử kia nhìn còn không bằng trai bằng lão tử, sao nữ nhân đều thích lại gần hắn như vậy?

Giữa ánh mắt của tất cả mọi người, Thượng Quan Vũ Đồng và mỹ phụ trung niên Thu Nguyệt Dao đi đến trước bàn của Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt, nhẹ nhàng hỏi:

- Chúng ta có thể ngồi ở đây được không?

Lăng Tiêu quay đầu nhìn thoáng qua. Từ lâu này tuy rằng không quá đông người nhưng hiện tại đúng là không còn mấy chỗ trống, chỉ còn cách gật đầu nói:

- Đương nhiên là có thể.

Thượng Quan Vũ Đồng không nhìn ánh mắt bất thiện của Tống Minh Nguyệt, bỗng nhiên thấp thanh âm nói với Lăng Tiêu:

- Lát nữa đi theo chúng ta, có chuyện quan trọng cần báo.

287. Chương 281: Lãnh Ngưng Cung

Lăng Tiêu thản nhiên gật gật đầu, trong lòng lại lấy làm lạ, Thượng Quan Vũ Đồng làm thế nào nhận ra mình. Kể cả lần trước khi đã dịch dung rồi gặp Thượng Quan Vũ Đồng, nàng cũng không có nhận lầm mình.

Lăng Tiêu làm sao biết được: qua thời gian dài như vậy, Thượng Quan Vũ Đồng vẫn luôn tưởng nhớ tới Lăng Tiêu. Hình dáng bên ngoài có thể biến đổi, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng có thể khác, nhưng một vài cử chỉ nhỏ vô tình, hoặc là một số thói quen nào đó đã ăn sâu khắc cốt. Tuy nhiên loại cảm giác đó rất tế nhị, không phải người rất thân cận thì không có khả năng nắm được!

Cho nên, Tống Minh Nguyệt thông minh sắc sảo rất nhanh nghĩ tới điểm mấu chốt này, trong ánh mắt nhìn Thượng Quan Vũ Đồng thêm lên chút phức tạp.

Nàng có thể dễ dàng khoan nhượng Diệp Tử, dễ dàng khoan nhượng Isa, thậm chí có cả Phong Phong và hai thị nữ nhỏ xinh đẹp kia của Lăng Tiêu, đó là bởi vì nàng thuộc về người tới sau. Mặc dù nàng là nữ nhân đầu tiên của Lăng Tiêu, nhưng Tống Minh Nguyệt xuất thân đại gia tộc trong lòng nàng cũng biết rằng: muốn nam nhân cả đời chỉ có một nữ nhân, cũng không thực tế. vì thế nếu có thể mau chóng tranh vào tay mình địa vị nên có, mới là điều trọng yếu nhất.

Hơn nữa, đừng thấy Lăng Tiêu đối với những chuyện này vẫn luôn dửng dưng, nhưng nếu như nữ nhân ghen tị lẫn nhau, hiển nhiên sẽ dẫn tới nam nhân không vui lòng. Rất nhiều đạo giáo cũng đều có vô số tiền nhân đưa ra kết luận này. Tống Minh Nguyệt cũng không nghĩ muốn giẫm lên vết xe đổ, có điều là nữ nhân nước mắt này, rõ ràng là người quen biết ông anh mình đầu tiên, hơn nữa còn không phải quen bình thường!

Nếu không làm sao có thể chỉ nhìn thấy hai lần, đã nhận ra Lăng Tiêu. Chính xác mà nói, hắn là chỉ thấy một lần tại đại hội giao dịch đã nhận ra rồi, chẳng quá lúc đó đông người nên không có tới nhận nhau mà thôi.

Nhưng quan sát theo hiện tại của Lăng Tiêu, dường như lại cũng không muốn chạm mặt với nàng! Nói như vậy “chính là nữ nhân này có tình ý với phu quân mình, nhưng phu quân đối với nàng thì khác”.

Cho nên nói Tống Minh Nguyệt rất thông minh, việc này gần như chỉ trong nháy mắt trong đầu nàng liền phân tích ra được. Nghĩ thông suốt những điều này, trên mặt Tống Minh Nguyệt bỗng nhiên lộ ra nụ cười tươi. Mặc dù vì dịch dung, làm cho người ta có cảm giác nụ cười này cực kỳ câu hồn đoạt phách! Không ít nam nhân đang chú ý tới nơi này trên mặt chợt hiện vẻ ngẩn ngơ.

Thượng Quan Vũ Đồng thì ở trong lòng mắng một cậu: “Hồ ly! Tiểu yêu tinh! Bên người Lăng Tiêu khi nào thì có thêm một nữ nhân như vậy? Tiểu tử này, thật là càng ngày càng quá đáng!”

Ba mỹ nữ ngồi ở chỗ này, cơ hồ hình thành tư thái tranh nhau khoe hương khoe sắc. Thu Nguyệt Dao tuy rằng tuổi lớn một ít, có điều xem ra vẻ thành thực càng quyến rũ, càng có hương vị nữ nhân, hơn nữa trên gương mặt nàng, cũng không có lưu lại chút dấu vết gì của năm tháng. Thẳng thắn mà nói: nàng là thiếu phụ đang mùa trở hoa! Chỉ nhìn ra Thu Nguyệt Dao đã gần đến tuổi trung niên, là do đôi mắt chứa đầy vẻ tang thương của nàng. Tuy rằng đôi mắt thập phần xinh đẹp, nhưng có thể từ trên đó cảm nhận được đã tích lũy tang thương qua bao nhiêu năm tháng. Không như Thượng Quan Vũ Đồng và Tống Minh Nguyệt hai nữ nhân tuổi trẻ tươi đẹp, một đôi mắt trong veo tinh khiết như đồng thu thủy.

Bên trong tửu lầu, vốn những người này ăn cơm xong chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên chứng kiến “phong cùm” hiêm hoai này nên cũng không nỡ rời khỏi, đồng thời, vô số ánh mắt hâm mộ lẫn ghen tị chiếu vào Lăng Tiêu. Khiến hắn cảm thấy bị áp lực bội phần, miễn cưỡng ăn vội mấy miếng xong Lăng Tiêu đứng dậy nói:

- Chúng ta đi thôi!

Tống Minh Nguyệt thật nhu thuận đứng dậy đi theo phía sau Lăng Tiêu, một lát sau Thu Nguyệt Dao và Thượng Quan Vũ Đồng cũng đứng lên rời đi. Trên đường lộ trong thành lúc này thật đông đúc ồn ào náo nhiệt, trên đảo tuy rằng toàn bộ đều là người của thế gia, nhưng đồng thời cũng có rất nhiều người dân thường, những người bình thường không khác gì với người dân thường ở đất liền,

nhưng chất lượng sinh hoạt hiển nhiên cao hơn rất nhiều so với dân chúng bình thường ở đất liền. Dù sao, bọn họ thuộc người của thế gia, không có thuế khóa cao như vậy, hơn nữa bất kể làm chuyện làm ăn buôn bán gì đều kiếm lợi dễ dàng.

Cho nên trên đường này đúng là biểu hiện một cảnh thái bình hoan ca. Thượng Quan Vũ Đồng vừa ra tới, liền thấy Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt hai người đứng trước mặt một quầy hàng cách đó không xa. Lăng Tiêu tiến lại khẽ gật đầu chào, sau đó liền cũng thấy trò Thu Nguyệt Dao đi đến một con đường nhỏ vắng vẻ. Ở chỗ này đúng là khác biệt với nơi cư ngụ của các môn phái thế gia bất nhập lưu, cảnh vật thật im ắng, thậm chí nhìn không thấy mấy người ra ngoài. Lần này Lãnh Ngưng Cung đến đây mười mấy người!

Tất cả các nàng đều ở chung trong một ngôi nhà riêng biệt, đủ thấy mức độ coi trọng của Tần gia đối với những môn phái thế gia lớn một chút thế nào. vào trong sân, bên trong có mấy thiếu nữ trẻ tuổi đang ngồi trên ghế đá dưới tàng cây cổ thụ râm mát ăn các loại hoa quả mới lạ. Thấy Thượng Quan Vũ Đồng và Thu Nguyệt Dao mang theo hai người xa lạ trên vào, các nàng đều sửng sốt, tuy nhiên lập tức đều đứng lên chào hỏi.

- Sư tỷ!

- Sư thúc!

Giọng nói của các thiếu nữ như tiếng chim oanh chim yến đều vô cùng êm tai, kêu gọi chào đón Thu Nguyệt Dao và Thượng Quan Vũ Đồng xong thì mọi ánh mắt hiếu kỳ đều dán lên mặt Tống Minh Nguyệt và Lăng Tiêu. Trông thấy Tống Minh Nguyệt xinh đẹp quyến rũ, các thiếu nữ chớp chớp những cặp mắt to, không nhịn được nhìn đi nhìn lại mấy lần. Lãnh Ngưng Cung lấy nữ nhân là chính, tuy nhiên đại đa số đều chưa từng nếm mùi khói lửa ở nhân gian, bộ dáng các nàng đều trong trắng thanh khiết, hoàn toàn không giống Tống Minh Nguyệt, một nữ nhân xinh đẹp quyến rũ như vậy.

Đến khi các nàng nhìn sang Lăng Tiêu, rõ ràng các cô gái càng thêm tò mò, không kìm nổi len lén quan sát người trẻ tuổi anh tuấn này. Trong lòng các nàng thầm nghĩ: “Chẳng lẽ nam nhân này là người trong lòng của sư tỷ đấy sao?”

Thượng Quan Vũ Đồng nhìn về phía các cô gái dịu dàng cười, đừng nhìn các cô gái này tuổi không lớn, nhưng thực lực đều mạnh hơn nàng rất nhiều! sau khi Thượng Quan Vũ Đồng dùng đan dược Lăng Tiêu đưa cho nàng, mặc dù thực lực tăng lên từ Ma Kiếm sĩ bậc hai tới bậc bốn. Điều này đã khiến sự phụ Thu Nguyệt Dao của Thượng Quan Vũ Đồng ngạc nhiên không thôi, bởi vì cho đến

bấy giờ, thực lực của nàng cũng chỉ là Ma Kiếm sĩ bậc năm!

Thu Nguyệt Dao tuy rằng vẫn luôn nhân được sự coi trọng của Lãnh Dương Dương Cung chủ Lãnh Ngưng Cung, để nàng phụ trách hết thấy sự việc đối ngoại. Nhưng thực lực chính là thực lực, hai thầy trò Thu Nguyệt Dao thật khó xử, trên thứ bậc ở Lãnh Ngưng Cung căn bản là không sắp xếp được!

Tuy nhiên, Lãnh Ngưng Cung luôn khiêm tốn, hơn nữa môn nhân đều rất đoàn kết, cũng không có người nào kỳ thị thầy trò các nàng. Ngược lại bởi vì thầy trò hai người thường xuyên xuất nhập giới thể tục, mỗi lần trở về môn phải đều mang về rất nhiều điều lý thú mới lạ, khiến cho tình cảm của người trong môn phải đối với hai thầy trò các nàng đều rất tốt.

Giống như mấy cô bé này, toàn bộ đều là đệ tử thân truyền của đại cung chủ Lãnh Dương Dương. Thực lực kém nhất cũng đã cao hơn Thu Nguyệt Dao, đạt tới Ma Kiếm sĩ bậc sáu, nhưng đối xử với Thu Nguyệt Dao đều rất khách sáo.

Đại cung chủ Lãnh Dương Dương đang đảm nhiệm Lãnh Ngưng Cung, theo bối phận mà nói còn là Tiểu sự muội của Thu Nguyệt Dao, năm nay chẳng qua chỉ hai mươi tuổi, nhưng thiên tư băng tuyết, vượt trội nhất trong nhiều thế hệ cung chủ kế thừa của Lãnh Ngưng Cung: hiện giờ nàng đã có thực lực Kiếm Tôn bậc hai!

Tin tức này nếu như truyền tới giới thể tục, quả thực có thể dẫn tới chấn động thật lớn: Kiếm Tôn trẻ chỉ mới hai mươi lăm tuổi, thậm chí trong vòng trăm năm có hi vọng nhập Thánh! với thành tích có thể liệt vào môn phải nhị lưu, đương nhiên thực lực của Lãnh Ngưng Cung không chỉ có thế. Mấy đời cung chủ trước của Lãnh Ngưng Cung, thực lực cao nhất cũng chỉ đạt tới Kiếm Hoàng bậc năm, kém cõi nhất cũng có Kiếm Hoàng bậc hai!

Theo quy củ của Lãnh Ngưng Cung, khi cung chủ đạt tới tu vi Kiếm Hoàng, lập tức bãi nhiệm truyền vị trí đảm nhiệm cung chủ kế tiếp cho người khác, sau đó sẽ tiến vào chỗ thanh tu trong môn phải để tiến hành tu luyện!

Lãnh Ngưng Cung còn có tám vị chấp pháp trưởng lão, thực lực cao nhất đạt tới Kiếm Tôn bậc sáu, thấp nhất cũng tới Kiếm Tôn bậc bốn! Tam vị trưởng lão này đều đã rất cao tuổi, hầu như rất ít có khả năng lúc còn sống bước vào cảnh giới Kiếm Hoàng. Cho nên, đại bộ phận sự việc tại Lãnh Ngưng Cung, cũng không phải do cung chủ quản lý, mà do tám vị trưởng lão Kiếm Tôn này quản lý!

Ngoại môn Lãnh Ngưng Cung có nam đệ tử, có điều số lượng rất ít, tất cả đều chưởng quản một số sản nghiệp của Lãnh Ngưng Cung. Còn nội môn đệ tử thì hết thấy đều là các cô gái!

Lãnh Ngưng Cung còn có một điều quy định gần như không hợp tình hợp lý: phạm là đệ tử nội môn, hết thấy đều không được lập gia đình!

Nói cách khác chỉ cần trở thành đệ tử nội môn của Lãnh Ngưng Cung, thì phải cách biệt với nam giới. vì thế hết thấy người trong nội môn của Lãnh Ngưng Cung đều băng thanh ngọc khiết.

Cung chủ Lãnh Dương Dương ngày nay, thì được tất cả các trưởng bối và trưởng lão sự môn đặt hy vọng rất cao. Họ cho rằng Lãnh Dương Dương mới có năng lực dẫn dắt môn phải, để môn phải phát dương quang đại! Thậm chí, cũng có thể dẫn dắt Lãnh Ngưng Cung hội nhập vào tiêu chuẩn môn phải nhất lưu!

Bởi vậy, lần này Lãnh Dương Dương đích thân tới nơi này, mục đích là muốn chứng tỏ anh hào với một số môn phải thế gia lớn, để tạo điều kiện hướng tới phát triển Lãnh Ngưng Cung! Đồng thời, Lãnh Dương Dương còn rất muốn gặp một người kiêu kỳ phi thường!

Đó là Lăng Tiêu! Theo lý thuyết, một nam nhân của giới thể tục, thật rất khó mà đầu tới sự chú ý của Lãnh Dương Dương vốn là người có Thân phận so với công chúa hoàng thất còn cao quý hơn như thế. Nhưng trong một chuyện Thượng Quan Vũ Đồng trở về sự môn 'trước đây, nàng đã từng đề cập quả một lần về Lăng Tiêu với cung chủ sư thúc này: nói hắn có đủ loại thần kỳ, hơn nữa Dương Nhan Đan thần kỳ từ trong tay Lăng Tiêu kia, lại khiến Lãnh Dương Dương nữ nhân trẻ tuổi gần như chưa lần nào ra khỏi sơn môn vô cũng chấn động!

Chỉ cần nữ nhân, vốn không có người nào không thích chưng diện!

Lãnh Dương Dương là một thiếu nữ băng thanh ngọc khiết cũng không thể ngoại lệ. Cho nên, nàng đã dự định khi thịnh hội giao dịch lần này kết thúc, nàng sẽ đi một chuyến tới phía nam trọng trấn thành PenZias

để tiếp kiến Lăng Tiêu, cũng coi như xuất môn du lịch.

Xuất môn lần này có đến ba trưởng lão, phải biết là đại trưởng lão, nhị trưởng lão và tam trưởng lão. Tuy rằng ba vị trưởng lão đều nhất tề phản đối, có điều sau khi phát hiện biến hóa của Thượng Quan Vũ Đồng, ba vị trưởng lão rốt cục đồng ý yếu cầu của Lãnh Dương Dương. Đồng thời, mấy trưởng lão còn dự định thu nhận Thượng Quan Vũ Đồng vào nội môn để tăng cường thực lực. Đây vốn là chuyện vui mừng, nhưng Thượng Quan Vũ Đồng chẳng hề mong muốn, một khi bước vào nội môn Lãnh Ngưng Cung, có nghĩa là cả cuộc đời từ nay về sau phải sống đơn độc. Nếu như nàng một lòng theo đuổi võ đạo thì điều này cũng không có gì, nhưng trong lòng của Thượng Quan Vũ Đồng...

Nhưng chuyện này cũng không thể nói ra. Đừng nói trước mắt chuyện tình này chỉ nhen ở trong lòng của nàng chưa có nói lời nào với người ta, cho dù song phương tình đầu ý hợp, dưới những ánh mắt dung tục và “bằng vào nước miếng” này, sợ là cũng có thể chìm chết người ta. Cho nên, Thượng Quan Vũ Đồng vẫn cực lực phủ nhận tình cảm của mình, vẫn khắc chế căn bản không

muốn thừa nhận. Mãi đến khi sự phụ Thu Nguyệt Dao phát hiện chuyện này, hơn nữa nói chuyện một lần với nàng, tỏ vẻ ủng hộ nàng, lúc này tâm tình của Thượng Quan Vũ Đồng mới lung lay thức tỉnh.

Nhưng nàng cũng thế, Thu Nguyệt Dao cũng thế, đều không có cách nào chống lại thực tế Thượng Quan Vũ Đồng phải tiến vào nội môn. vì thế Thu Nguyệt Dao liền đưa ra cho đồ nhi một cái chủ ý xấu hổ muốn chết: nếu Thượng Quan Vũ Đồng có thể trước khi trở thành đệ tử nội môn phá vỡ thân thể toàn vẹn trong trắng này của mình.... Chắc hẳn, các trưởng lão đó cũng sẽ không nhắc tới chuyện thu Thượng Quan Vũ Đồng vào nội môn nữa?

Thời điểm tâm tư Thượng Quan Vũ Đồng đang quay mong mòng, bỗng nhiên phát hiện Lăng Tiêu. Lúc ấy nàng cũng không dám xác định, bởi vì nàng cảm giác Lăng Tiêu hẳn là không thể xuất hiện vào trường hợp này. Có điều là thời gian sau này, nàng càng nghĩ càng cảm thấy người nọ đúng chính là Lăng Tiêu vậy. vì thế hôm nay nàng cố ý đứng chờ ở bên ngoài ngôi lầu sắp xếp cho người

trong các môn phải thế gia bắt nhập lưu dùng cơm. Trong khoảnh khắc nhìn thấy Lăng Tiêu, nàng liền xác định: đây đúng là Lăng Tiêu không sai! Cử chỉ và bộ dáng đi đường kia, đã hoàn toàn hẳn đúng hẳn!

Đừng hoài nghi trực giác của một nữ nhân, nhất là nam nhân này là người nàng rất quan tâm. vì thế Thượng Quan Vũ Đồng vừa mừng vừa sợ, liền không kìm được nói cho sự phụ biết, Thu Nguyệt Dao thì nói với Thượng Quan Vũ Đồng:

“Đã thích hẳn thì cứ thẳng thắn hợp lý hợp tình dẫn Lăng Tiêu trở về, vừa lúc giới thiệu với cung chủ một lần. Không phải cung chủ đang rất hiếu kỳ muốn gặp người này sao?”sau đó sẽ hơi ám chỉ một chút, nam nhân này chính là người trong lòng của Thượng Quan Vũ Đồng. Chắc hẳn các trưởng lão đó cũng sẽ không con làm Vũ Đồng khó xử nữa? về phần quân chế giữa Thượng Quan Vũ Đồng và Lăng Tiêu, vậy thì cứ để từ từ tới là tốt rồi. Dù sao bỏ qua lần này, để đến sau này có lẽ sẽ không có cơ hội.

Thu Nguyệt Dao tiến vào Lãnh Ngưng Cung đã nhiều năm, nhưng vẫn còn là ngoại môn. Kể cả sự phụ của nàng cũng thế, hiện đang phụ trách ngoại môn, hàng năm đều ở bên ngoài. Cho nên, đối với tính tình của một số trưởng lão, Thu Nguyệt Dao cũng không biết rõ cho lắm.

Thầy trò hai người dẫn Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt, đi vào một tiểu viện:

- Các người trò chuyện với nhau đi, ta đi báo với cung chủ một tiếng!

Thu Nguyệt Dao ôn hòa cười nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, nói:

- Nếu không phải Vũ Đồng tỉnh mắt, ta đúng là không nhận ra người. Thuật dịch dung của người thật cao minh!

Lúc này Lăng Tiêu mới cười cười, bởi vì nơi này đã không có người ngoài. Hắn hướng về phía Thu Nguyệt Dao cúi mình thi lễ:

- Thu đi! Thật có lỗi bởi vì một vài nguyên nhân, không thể ra mặt chào hỏi ngài.

- Không sao! Ta hiểu! Các người trò chuyện trước đi.

Thu Nguyệt Dao mỉm cười, xoay người rời đi.

Thượng Quan Vũ Đồng mở cửa phòng, nhường hai người đi vào, sau đó rót nước trà! cho Tống Minh Nguyệt và Lăng Tiêu, sắc mặt ủng đỏ, có chút áy náy nói:

- Cứ như vậy gọi hai người tới đây, sẽ không ảnh hưởng gì với các người chứ?

Khóe miệng Tống Minh Nguyệt hơi hơi nhếch lên, sau đó nói:

- Có ảnh hưởng hay không thì thế nào, người làm thì đã làm rồi.

- Minh Nguyệt! Không được vô lễ, vị này là sự phụ của ta, vẫn luôn hết sức chiều cố cho ta!

Lăng Tiêu khẽ nhủ mày nói. Tống Minh Nguyệt lập tức đỏ bừng đôi mắt, trong lòng có chút ủy khuất. Nàng thầm nghĩ: “Quả nhiên như thế, ngay cả nói một câu cũng không được! vốn nhất định là vậy! Các người lại không có dịch dung, hơn nữa còn xinh đẹp như vậy, khẳng định rất hấp dẫn chủ ý của người ta, trước đám đông kêu gọi hai chúng ta, nếu nói không quen biết ai mà tin? Chúng ta dịch dung là vì cái gì? Còn không phải sợ người khác nhận ra sao!”

Tuy nhiên, Tống Minh Nguyệt cũng không muốn đối mặt với nguyên nhân trọng yếu nhất ở sau trong nội tâm kia.

Nàng có cảm giác nữ nhân xinh đẹp này mới là uy hiếp rất lớn đối với mình!

Thượng Quan Vũ Đồng nghe Tống Minh Nguyệt nói, lập tức có chút xấu hổ ngượng ngùng. Nói đến thông minh, nàng cũng không kém bất cứ ai khác, hiển nhiên cũng cảm giác hành vi của mình có chút đường đột, có điều cũng nổi giận trong lòng thầm nhủ: “Người thì tính cái gì chứ? Hắn là học sinh của ta, ta làm gì, ai cần người lo?”

Nhưng khi nghe Lăng Tiêu nói, trên mặt Thượng Quan Vũ Đồng lộ ra nụ cười rạng rỡ, sau đó nhìn Tống Minh Nguyệt, vẻ mặt tươi cười:

- Vị này là...?

Tống Minh Nguyệt lại thập phần thông minh nên im lặng, bởi vì nàng cảm nhận được nữ nhân này có vị trí rất đặc thù trong tâm trí của Lăng Tiêu. “Nếu lúc này mình tiếp tục tranh cãi với nàng ta, chỉ có thể trúng bẫy của nàng ta thôi! Hừ, nghĩ muốn để ta cãi nhau với người, nằm mơ đi!”

Trong lòng nghĩ thế, nhưng trên mặt Tống Minh Nguyệt lại lộ ra nụ cười hết sức hiện thực, cũng không nhìn Thượng Quan Vũ Đồng, nàng nâng chung trà lên, nhẹ nhàng thổi lá trà trên mặt.

Bởi vì nàng biết, Lăng Tiêu có chỗ tốt lớn nhất: đó là đối xử với người hắn cho là thân cận của chính mình đều rất thành thực. Hơn nữa, với loại sự tình này, lại càng không che giấu. Quả nhiên Lăng Tiêu rất thẳng thắn nói:

- Giáo sư! Đây là nữ nhân của ta: Tống Minh Nguyệt!;

Thượng Quan Vũ Đồng mặt hơi biến sắc, nhưng lập tức cười nói:

- Thật xinh đẹp! Chúc mừng cậu, Lăng Tiêu! Hồng nhan bên người tiểu tử người cũng quá nhiều đấy.

Nói xong cũng cố ý không nhìn Tống Minh Nguyệt, thầm nghĩ: “Muốn chọc giận ta sao? Ta sớm đã biết nữ nhân bên người tên tiểu tử này rất nhiều. Trái lại người đó! Đắc ý cái gì? Dù có tính thế nào người cũng là người đến sau!”

Lăng Tiêu không nghĩ tới Tống Minh Nguyệt ở trước mặt mình luôn luôn dịu dàng thùy mị cũng có lúc biết đối chọi gay gắt với người ta, càng không nghĩ tới Thượng Quan Vũ Đồng trước đây chỉ đối mặt với tính tình của hắn mới nóng bỏng, không ngờ lại bất hòa với Tống Minh Nguyệt như thế.

Gặp phải loại sự tình này, tin rằng mọi nam nhân đều sẽ lựa chọn làm như không thấy! Chỉ có điều khẳng định là Lăng Tiêu không thể chỉ trích Thượng Quan Vũ Đồng sai trái: Không nói Thượng Quan Vũ Đồng là giáo sư của hắn, chỉ nói quan hệ của nàng với tỷ tỷ Lăng Tố, cũng với sự quan tâm từng li từng tí với mình, Lăng Tiêu cũng không thể làm thương tổn nàng. vì thế Lăng Tiêu chỉ còn cách khẽ liếc mắt nhìn Tống Minh Nguyệt, hy vọng nàng có thể bớt phóng túng một chút, không để cho mình khó xử.

Tống Minh Nguyệt cũng rất thông minh, thấy Lăng Tiêu như vậy ngược lại trong lòng vui vẻ hẳn lên: bởi vì Lăng Tiêu càng không khách sáo với nàng, càng chứng tỏ trong tiềm thức Lăng Tiêu đã xem nàng như người một nhà! Càng khách sáo với Thượng Quan Vũ Đồng, thì càng nói rõ là người xa lạ!

Đạo lý này, Thượng Quan Vũ Đồng cũng hiểu được! Nàng có chút ai oán nhìn thoáng qua Lăng Tiêu. Có điều nàng cũng hiểu rằng: Giữa mình và Lăng Tiêu nếu muốn kết hợp, cần phải vượt qua rất nhiều chướng ngại. Trong lúc nhất thời, Thượng Quan Vũ Đồng có cảm giác như mất hết lòng can đảm, muôn ngàn ý tưởng đều bay biến đi. Ánh mắt nàng lập tức ảm đạm xuống, trong lòng nghĩ:

“Thật ra gia nhập nội môn cũng không tệ lắm!”

Tống Minh Nguyệt cảm nhận được vẻ khác thường của Thượng Quan Vũ Đồng, trong lòng chẳng những không có vui sướng vì thắng lợi, ngược lại cũng có loại cảm giác chua xót, nàng thầm nhủ: “Mình bất tất phải thế? Chẳng lẽ nói quả thật là mình đang ghen tị? Ghen tị vì nàng ta quen biết từ trước với Lăng Tiêu ư? xem bộ dáng của nàng ta như vậy, rõ ràng là có rất nhiều điều muốn nói với Lăng Tiêu, nhưng vì có mặt mình ở đây không thể nói ra.”thở dài một tiếng, nghĩ tiếp: “Quên đi, ta cũng không trở thành kẻ xấu xa. Nếu lỡ phu quân có ý nghĩ ta đối phó với người ấy, bằng tính tình của huynh ấy cũng sẽ không nói ra miệng. Hơn nữa thời gian không bao lâu, tất nhiên sẽ không sủng ái như ta hiện giờ!”

Nghĩ vậy, Tống Minh Nguyệt mỉm cười, nói:

- vừa rồi lúc vào đây, ta thấy trong sân có một cây hoa rất lạ. Ta đi xem thử! Lăng Tiêu, khi nào đi đừng quên gọi muội một tiếng nha!

Nói xong nàng nhìn thoáng qua Thượng Quan Vũ Đồng, sau đó xoay người đi ra ngoài. Thượng Quan Vũ Đồng hơi có chút sững sốt, nhưng vẫn rất nhanh thu lại vẻ buồn phiền, trong mắt có chút ngưng ngung, còn có chút lo lắng nhìn Lăng Tiêu, nói:

- Cậu tiến bộ thật là nhanh! Có điều cậu đắc tội với quá nhiều người! Trước đây không lâu, ta nhận được thư của tỷ tỷ cậu. Đối với chuyện Chiết gia kia, cậu có điểm quá cấp tiến đấy! Lăng Tiêu, cậu có biết Chiết gia đó là gia tộc gì không?

Lăng Tiêu lắc lắc đầu, sau đó nói:

- Giáo sư, Chiết gia là gia tộc gì ta không biết. Ta chỉ biết là bọn họ hạn chế tự do của tỷ tỷ ta. Hơn nữa, lão thất phu Chiết gia kia, lại yếu cầu tỷ tỷ của ta gả cho hắn! Hơn nữa, là người của Chiết gia hắn xuống tay trước với chúng ta! Giết bọn chúng, cho tới bây giờ ta cũng không hối hận!

Thượng Quan Vũ Đồng nghe lời nói kiên quyết như đinh đóng cột của Lăng Tiêu, trong lòng nổi lên một cơn sóng, không ngờ ma xui quỷ khiến hỏi:

- vậy nếu là ta bị bắt giữ, cậu cũng sẽ không bắn khoả nói những lời giống như vậy chứ, đúng không?

Lăng Tiêu đối với phần tình cảm này, lại có chút rất trầm trọng. Hắn dù là bất kể lễ nghi thế tục thế nào, hết thấy đều là khốn kiếp. vấn đề quan trọng là: Trước nay hắn vẫn luôn tôn trọng Thượng Quan Vũ Đồng. Bỗng nhiên trong lời nói của đối phương, phô bày ra này khiến Lăng Tiêu nhất thời chưa thể tiếp nhận được. vì thế hắn chỉ có thể giả bộ như không hiểu ý nói:

- Đương nhiên, đối với ta Thượng Quan gia sư cũng thân thiết như tỷ tỷ. Nếu giáo sư gặp nguy hiểm, Lăng Tiêu ta phải xông vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không ngại!

“Hắn đang lảng tránh ta đấy!”

Thượng Quan Vũ Đồng khẽ thở dài trong lòng, trên mặt lại lộ ra vẻ hài lòng tươi cười nói:

- Tỷ tỷ. cậu thật hay nói đùa!

Nói xong, sắc mặt dần dần nghiêm túc lại:

- Lăng Tiêu, không phải ta hù dọa cậu, Chiết gia ở Thất sắc thành coi như không tính là gì, nhiều nhất chỉ có Kiếm Hoàng tọa trấn, nhưng Chiết gia trong các thế gia ẩn thế, lại là một thế gia nhất lưu! Thực lực rất mạnh! Hơn nữa, ta nghe người ta nói: trong mấy trăm năm gần đây Chiết gia, phát triển cực nhanh,

thậm chí mơ hồ có tình thế tấn công các thế gia siêu cấp. Cậu nghĩ xem, cậu đắc tội với một gia tộc như vậy, bọn họ sẽ chịu để yên sao?

Lăng Tiêu vẫn bình tĩnh cười cười, sau đó nói:

- Đa tạ giáo sư nhắc nhở, tuy nhiên Lăng Tiêu cũng không sợ! Thứ nhất, Chiết gia kia không có khả năng đem hết tinh anh ra để đối phó ta! Chi cần không phải lão bất tử Kiếm Tôn tới, như vậy ta cũng không sợ. Hơn nữa, bọn họ còn phải chuẩn bị cho xong chuyện hao binh tổn tướng!

Thượng Quan Vũ Đồng khẽ lắc lắc đầu. Hơn một năm nay, nàng nghe rất nhiều lời đồn về Lăng Tiêu. Thậm chí thay đổi vương thất ở đế quốc, cũng không thể ảnh hưởng đến quyền thế của Lăng gia chút nào. Thái tử lên ngôi, ngược lại càng trọng thưởng thêm cho LQng gia. Nàng cũng nghe, rất nhiều người của môn phái thế gia ẩn thế tìm tới thành PenZias, cũng không thể chiếm được chút

lợi ích gì trong tay Lăng Tiêu. Nam Phương vương Lý vô Thông đã chết do tranh giành hoàng quyền, thời gian đối mặt với Lăng Tiêu, cũng không một lần chiếm được thượng phong!

Nghĩ đến đây, đôi mắt đẹp của Thượng Quan Vũ Đồng chăm chú nhìn gương mặt trưởng thành như người ba mươi tuổi của Lăng Tiêu lúc này, và trong cặp mắt kia mang theo một chút tang thương. Nàng thầm nghĩ: “Chiếc mặt na hiện giờ chính là mặt thật của ngươi sao?”

- Lần này, người của Tích gia, cũng đến đây, hơn nữa, bọn họ đến đây mười mấy cường giả Kiếm Hoàng. Lăng Tiêu, nếu cậu gặp bọn họ nhất phải cẩn thận! Mặc dù cậu đã địch dung cải trang, nhưng nhất định phải cẩn thận một chút!

Thượng Quan Vũ Đồng tha thiết nhìn Lăng Tiêu nói.

- A? Người Chiết gia tới? vậy giáo sư có biết: Được gia Long Cốc, Dư gia Yến Triệu có người tới chưa vậy?

Lăng Tiêu khẽ nhướn mày, nhẹ giọng nói.

Thượng Quan Vũ Đồng trừng to mắt: “Không phải vậy chứ? Người lại đắc tội với nhiều người vậy sao!” Nàng khẽ nhìn Lăng Tiêu, trên nét mặt lộ vẻ không còn gì để nói. Nàng thở dài nói:

- Đến rồi! Hơn nữa, đến đến đây không ít cường giả. Cậu... Ôi, ta sai lầm rồi, đúng là ta không nên gọi cậu tới. Đúng rồi ngàn vạn lần cậu đừng để bại lộ thân phận đấy!

Lúc này Lăng Tiêu không kìm nổi cười rộ lên, cảm thấy Thượng Quan Vũ Đồng ở nước mắt mình thật cứ giống như một cô bé. Nghĩ vậy trong lòng Lăng Tiêu chợt lạnh, biến hóa này hẳn không phải tạo thành mà do Thượng Quan Vũ Đồng tự thay đổi mình.

Như vậy, hẳn là do sau khi thực lực của mình nâng cao.

Ngẫm lại cũng đúng, những người bên cạnh hắn, bất kể là Tổng Minh Nguyệt và Diệp tử, hay là Lăng vô và Mạc Thanh bọn họ, hầu như không ai xem hắn là một thiếu niên mới mười sáu mười bảy tuổi. Tất cả đều xem Lăng Tiêu như một người chủ đáng tin cậy, chỉ cần có Lăng Tiêu thì không có vấn đề gì không giải quyết được.

Trên thực tế, cho tới bây giờ, quả thật Lăng Tiêu cũng biểu hiện ra loại thực lực này. Giả sử bây giờ Lăng Tiêu còn là người bị Thiên Mạch, như vậy, mọi người còn có thể xem hắn như người chủ đáng tin cậy sao?

Nghĩ vậy, Lăng Tiêu bỗng nhiên hiểu được thêm vài phần: Nhập thế tức là con đường tu luyện khẳng định có tình ya, từ trong đủ loại cảm tình đó, đều có thể nhận được một số gợi ý. Giờ phút này, tâm cảnh của Lăng Tiêu lại trở nên vững chắc thêm vài phần.

- Lời nói của ta buồn cười lắm sao?

Thượng Quan Vũ Đồng phát hiện trong mắt Lăng Tiêu chợt lóe lên vẻ bồn chồn, nàng không kìm nổi hai gò má nóng bừng, hỏi câu nói một câu, sau đó đổi đề tài nói:

- Lăng Tiêu, cung chủ chúng ta rất hiếu kỳ về cậu. Cho nên, chốc nữa nếu nàng đồng ý gặp cậu, nhất định cậu phải nắm lấy cơ hội tốt này! Nếu có thể đổi lấy một câu kết minh của cung chủ chúng ta. Như vậy ngay

sau nếu cậu gặp nạn, Lãnh Ngưng Cung nhất định sẽ phải người trợ giúp! Tuy rằng Lãnh Ngưng Cung là tông phái nhị lưu, thế nhưng nói đến các môn phái thế gia người trong Lãnh Ngưng Cung cũng không tệ!

Lăng Tiêu cảm nhận được một mối chân tình tha thiết trong lời nói Thượng

Quan Vũ Đồng, bên cười nói:

- Vậy đa tạ giáo sư, ta nhất định sẽ nắm lấy cơ hội.
- Gọi ta là tỷ tỷ đi!

Thượng Quan Vũ Đồng sâu kín nói:

- Dù sao cậu cũng không thể đến học viện. và có lẽ, không bao lâu nữa, giáo sư cũng vĩnh viễn từ biệt nơi đó rồi.

Lăng Tiêu thoáng nao nao trong lòng, muốn nói điều gì nhưng vẫn không nói ra. Lúc này, bên ngoài truyền đến một tràng tiếng bước chân, Thu Nguyệt Dao ở bên ngoài khẽ ho một tiếng, sau đó mở cửa. Lăng Tiêu thấy đứng phía sau là một thiếu nữ xinh đẹp mặc váy dài màu trắng, tóc búi cao, làn da trắng như tuyết, ngũ quan cực kỳ tinh xảo, chỉ có đôi mắt kia lại lãnh đạm như nước, làm cho người ta có loại cảm giác cự tuyệt người ngoài ngàn dặm. Điều này còn không nói, lúc này tuy là mùa đông, nhưng hải đảo này một năm bốn mùa vẫn xanh tươi, lúc này thời tiết không tính là nóng bức cũng không lạnh, thế mà nữ nhân này vừa vào nhà, Lăng Tiêu liền cảm giác như một luồng hơi lạnh đập vào mặt mình!

“Ồ, cũng không nên lạnh như băng vậy chứ?” Lăng Tiêu nghĩ thầm trong lòng. Thượng Quan Vũ Đồng cung kính đứng lên, kêu Thu Nguyệt Dao một tiếng sư phụ, sau đó lập tức quay đầu về phía nữ nhân thân thái lạnh như băng kia, cung kính nói:

- Vũ Đồng ra mắt sư thúc cung chủ.

288. Chương 282:ngẫu Nhiên Lộ Tài Năng

- Người là Lăng Tiêu?

Lăng Tiêu gật gật đầu, nàng khẽ cười:

- Ta là Lãnh Dương Dương, cung chủ của Lãnh Ngưng Cung!!!

Thanh âm của cô gái này vẫn lạnh như băng, không nghe ra một chút cảm xúc gì ở bên trong. Nàng tự ngồi xuống ghế, tiếp đó quan sát Lăng Tiêu từ trên xuống dưới mấy lần, sau đó nói tiếp:

- Họ đều nói ngươi là thiếu niên, nhưng hiện giờ ta xem ra ngươi thật rất thành thực!

Lăng Tiêu điềm nhiên cười, trong lòng thầm nghĩ: “Cung chủ này thoát nhìn bộ dáng lạnh lẽo vô tình, nhưng thật ra cũng chỉ một đứa trẻ mới trưởng thành mà thôi.”

- Tại hạ đang dịch dung. Xin cung chủ thứ lỗi, Lăng Tiêu không tiện hiển lộ mặt thật tại đây.

Thượng Quan Vũ Đồng thật không nghĩ tới, cung chủ vẫn luôn không gặp người lạ, nhất là chưa từng gặp nam nhân xa lạ, không ngờ lại chủ động đến tận nơi gặp Lăng Tiêu. Nhưng thấy lòng hiếu kỳ của nàng đối với Lăng Tiêu thật đúng là sâu xa.

- Nghe nói là người bào chế ra Dưỡng Nhan Đan, ngươi thật lợi hại!

Lãnh Dương Dương dường như không thích nói quanh co lòng vòng, rất trực tính hỏi thẳng ra. Ngược lại khiến Thu Nguyệt Dao và Thượng Quan Vũ Đồng đứng một bên có chút xấu hổ, thầm nghĩ: “Hỏi người ta như vậy, thật có điều không tốt lắm!”

Trên thực tế, thời điểm kiếp trước Lăng Tiêu ở Tu Chân Giới, các sư tỷ sư muội đồng môn ngoại trừ một số ít người bẩm sinh có loại tâm cơ này, phần lớn đều ngây thơ hồn nhiên như Lãnh Dương Dương, nói chuyện thẳng thắn. Vì thế Lăng Tiêu chợt có cảm giác dường như mình đã trở về lại Tu Chân Giới, hần cười nói:

- Là ta chế ra! Chẳng lẽ cung chủ có hứng thú? - Ồ, ta đến đây thực là muốn học phương pháp luyện đan của người đây!

Lãnh Dương Dương nói những lời khiến người ta kinh ngạc không thôi. Lời này vừa thốt ra, Thượng Quan Vũ Đồng và Thu Nguyệt Dao hận không thể lập tức độn thổ biến đi, thầm nghĩ: Đâu có ai vừa gặp mặt đã nói như thế, cũng may đây là Lăng Tiêu, đổi lại là người nào khác, còn không nghĩ rằng người mưu đồ bất lương sao?

Tuy nhiên ngẫm lại cũng đúng: Tám đại trưởng lão Lãnh Ngưng Cung thu tóm quyền hành, các đời cung chủ trừ phi có thể mạnh đặc biệt, nếu không hơn phân nửa sẽ không tham dự quản lý chính vụ được bao nhiêu, hơn nữa hơn phân nửa cung chủ lại lấy tu luyện làm nhiệm vụ chính yếu. Đặc biệt như Lãnh Dương Dương này thuộc vào loại thiên tài vượt bậc, bình thường lại không quản tới chuyện gì. Vì thế đừng thấy nàng đã làm cung chủ nhiều năm, nhưng năng lực xử thế thái độ làm người “thật sự là khiến người ta cảm thấy có chút không may mắn”. Chỉ có điều tính tình của Lãnh Dương Dương bộc trực, có chút ngây thơ hồn nhiên, nhưng cũng không ngu ngốc, sau khi nàng nói xong còn nói thêm một câu:

- Tuy nhiên ta biết rằng: người không thể dễ dàng chỉ dạy cho ta, nên ta muốn mua dài hạn loại đan dược này của người, cấp cho toàn bộ người Lãnh Ngưng Cung dùng, để các nàng vĩnh viễn thanh xuân. Ta nghe Vũ Đồng nói Dương Nhan Đan có số lượng nhiều vô hạn, tìm người có thể mua nhiều được chứ?

Thu Nguyệt Dao ở một bên nói:

- Cung chủ, điều này sao có thể, cho dù Lăng Tiêu hẳn có thể bán cho chúng ta, chúng ta cũng không thể mua nhiều như vậy!

- Vì sao?

Lãnh Dương Dương ở trước mặt Thu Nguyệt Dao cũng không có dáng vẻ kiêu căng, vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

- Nay...

Thu Nguyệt Dao có chút khó xử, thầm nghĩ: Chẳng lẽ ta còn có thể nói ra chuyện này các trưởng lão sẽ không đồng ý sao? Ngẫm nghĩ một lúc nàng quyết chuyển nói:

- Cung chủ, ngài nghĩ xem: cấp Dương Nhan Đan cho các sư tổ bế quan và tám đại trưởng lão, cùng với ngài thì tốt rồi, về phần chúng ta thì không cần phiền toái tới môn phái.

- Ý tứ của người là các người không đủ tư cách?

Trên gương mặt xinh đẹp lạnh như băng của Lãnh Dương Dương hiện lên vẻ lạnh lùng, nói tiếp:

- Điểm ấy ta chủ trương, Hãy để ta làm là được rồi. Mấy năm nay, vốn các người ở trong môn phái đã chịu thiệt rất nhiều rồi. Chuyện đó nói sau, chúng ta mua nhiều như vậy, còn là số lượng lớn dài hạn, hẳn sẽ dành tiện nghi giá rẻ một chút cho chúng ta, đúng không?

Nói xong quay mặt nhìn Lăng Tiêu, Lăng Tiêu nghe vậy cười nói:

- Đương nhiên, nếu cung chủ đã đích thân lên tiếng, giá rẻ một nửa thì có sao?

Lãnh Dương Dương hơi chu khóe miệng, nhìn Lăng Tiêu nói:

- Vậy cảm ơn người!

Sau đó quay sang Thu Nguyệt Dao:

- Sư tỷ xem, vậy không phải hoàn thành giao dịch rồi sao?

Hiện nay Dương Nhan Đan danh chấn thiên hạ, nữ nhân nào lại không muốn dùng để mãi mãi thanh xuân? Tuy nhiên, Thu Nguyệt Dao cảm thấy rằng: tất cả người trong môn phái dùng dài hạn, điều này căn bản là không thực tế, nhất là đến lúc đó các trưởng lão còn nghĩ là từ nơi mình vớt vát được lợi ích, dù sao Lăng Tiêu cùng chính mình và Vũ Đồng là quen biết.

Vì lẽ đó Thượng Quan Vũ Đồng khuyên nhủ:

- Hay là thương lượng với các đại trưởng lão rồi nói sau!

Lãnh Dương Dương khê bĩu môi, nhưng không nói tiếp vấn đề này nữa, quay sang Lăng Tiêu nói:

- Thực lực của người rất mạnh đấy, không ngờ còn cao hơn ta!

Thu Nguyệt Dao và Thượng Quan Vũ Đồng đều sửng sốt, trầm nghĩ: “Không có khả năng! Một năm rưỡi trước Lăng Tiêu còn đích thật là người bị Thiên Mạch!” Nhất là Thượng Quan Vũ Đồng càng hiểu rõ Lăng Tiêu hơn ai hết: “Một năm rưỡi trước Lăng Tiêu còn là Kiếm Thị ngay cả Kiếm Sư cũng chưa đạt đến, hiện tại tu vi sao có thể cao hơn so với Lãnh Dương Dương chứ! Điều này dứt khoát không có khả năng!”

Tuy nhiên loại người như Lãnh Dương Dương, sao có thể nói dối với người khác chứ? Nếu là người bình thường, ngay cả ứng phó vài câu năng cũng nói không lâu được, không nghĩ tới cùng Lăng Tiêu trái lại năng có thể nói nhiều như vậy. Trong mắt của thầy trò Thượng Quan Vũ Đồng chuyện này thật đúng là khó tin nổi.

Không nghĩ tới lại còn cho rằng thực lực của Lăng Tiêu hùng mạnh hơn năng. Thượng Quan Vũ Đồng không nhịn được chuyển ánh mắt nhìn Lăng Tiêu. Lăng Tiêu cười ha hả, nói:

- Cung chủ thực tinh mắt!

Thu Nguyệt Dao. Thượng Quan Vũ Đồng, đều không kìm được hít một hơi khí lạnh, dùng ánh mắt quái dị nhìn Lăng Tiêu. Nhất là Thượng Quan Vũ Đồng khê nhếch môi, trong hai mắt đầy vẻ ngạc nhiên vui mừng, không nghĩ tới cảnh giới của Lăng Tiêu lại tiến nhanh như vậy!

Lãnh Dương Dương nói:

- Dao động tinh thần lực của người rất ổn định, nhất là đối mặt với ta từ thuở nhỏ đã tu luyện công pháp đông lạnh của Lãnh Ngưng Cung. Nếu thực lực người không bằng ta, không có khả năng biểu hiện được trầm ổn như vậy.

Lăng Tiêu không khỏi có vài phần kính trọng Lãnh Dương Dương, vốn hấn tưởng rằng năng chỉ là loại người cao ngạo cổ chấp xem thường người khác, nhưng hàn huyền vài câu mới phát hiện tính tình năng hồn nhiên ngay thơ, không có chút tâm cơ, thực đúng là một người tốt!

Lăng Tiêu đang trầm nghĩ trong lòng, đúng lúc này nghe Lãnh Dương Dương nói:

- Nghe nói người đắc tội với không ít môn phái thế gia, khi người gặp khó khăn có thể tìm Lãnh Ngưng Cung nhờ giúp đỡ!

- Không được!

Bên ngoài bỗng nhiên truyền vào một thanh âm nữ nhân già lão, Thu Nguyệt Dao và Thượng Quan Vũ Đồng biến sắc mặt. Cánh cửa bị đẩy ra, tiến vào theo thứ tự ba nữ nhân trung niên tuổi chừng bốn năm mươi tuổi, chính là đại trưởng lão, nhị trưởng lão và tam trưởng lão cùng đi với Lãnh Dương Dương lần này. Tướng mạo ba nữ nhân trung niên đều rất xinh đẹp, khí chất cao quý, trên mặt cũng đều lạnh như băng. Trên thực tế ba vị trưởng lão này đều đã hơn tám mươi tuổi. Đại trưởng lão đã chín mươi tuổi! Sở dĩ giữ được dung mạo như hiện nay, có liên quan với quý bà hàng năm sử dụng được liệu dưỡng nhan cao cấp. Ba nữ nhân vừa vào cửa, đầu tiên là hung hăng trừng mắt nhìn Thu Nguyệt Dao, sau đó chuyển ánh mắt vào Lăng Tiêu. Đại trưởng lão vừa lên tiếng mới rồi, quay sang Lãnh Dương Dương nói:

- Cung chủ sao lại làm việc tùy hứng và hấp tấp như thế? Người này trong giới thế tục cũng không phải là người tốt gì! Bên người hấn nữ nhân nhiều vô kể, hoa tâm hạng nhất, lại trước sau đắc tội mấy môn phái thế gia. Hừ! Hơn nữa chúng ta vừa mới biết được, lần này hấn còn đoạt con dâu của Tần gia, chính là cô gái hấn mang tới ngoài kia! Người như thế Lãnh Ngưng Cung chúng ta sao có thể dính líu tới chứ!

Hiển nhiên không giống như vậy, đại trưởng lão này đúng cũng bỏ một thời gian đi tìm hiểu về Lăng Tiêu, cũng không phải lời nói suông. Có điều mấy thứ bà tìm hiểu đó, cùng với chân tướng sự thật tuy rằng gần đúng, nhưng trên thực tế còn sai cả vạn dặm. Hơn nữa đều là một vài ý kiến, hay thứ gì đó lộ ra trước mắt, đại khái phần nhiều đều là tin vớ vẩn. Đại trưởng lão nói xong, hung tợn nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, quát:

- Không bán đứng người đem giao cho Tần gia, đã là tận nhân nghĩa rồi! Người còn không mau cút đi!

Lão bà này nói không chứa nửa phần tình cảm, làm cho trên mặt Thu Nguyệt Dao và Thượng Quan Vũ Đồng đều lộ vẻ rất khó coi, đến ngay cả Lãnh Dương Dương cũng không khỏi có chút mất mặt, nàng khẽ nhướn đôi mi thanh tú, nói:

- Đại trưởng lão bắt tất phải nói ra ác ngôn như vậy. Ta thấy Lăng Tiêu là người rất tốt. Hơn nữa, hắn đồng ý bán cho chúng ta Dưỡng Nhan Đan với một nửa giá đấy!

Nghe nói tới Dưỡng Nhan Đan, sắc mặt đại trưởng lão hơi khựng lại một chút, nhưng vẫn lạnh lùng nói:

- Vậy càng không có gì hay để nói với hắn. Hội chợ thương nhân, Lãnh Ngưng Cung chúng ta có tiền, nếu muốn mua cần bao nhiêu tiền thì trả bấy nhiêu, không chiếm tiện nghi của người ta!

-Đúng! Hừ! Đưa ra chút ít ơn huệ, rồi muốn gạt người. Cung chủ, người còn nhỏ tuổi, người không hiểu nhân gian hiểm ác đáng sợ, loại nam nhân này thích nhất là dùng lời ngon tiếng ngọt gạt người!

Nhị trưởng lão bên cạnh đại trưởng lão cũng lạnh lùng nói. Nói xong nhìn thoáng qua Thượng Quan Vũ Đồng đang cúi đầu, khẽ hừ một tiếng, nói:

- Nha đầu Vũ Đồng, chúng ta đã sớm nói qua muốn thu người vào nội môn. Chọn ngày không bằng gặp ngày! Ta xem, liền hôm nay đi! Đi vào nội môn, từ nay về sau người có thể tĩnh tâm tu luyện, tất cả chuyện dung tục trên thế gian, từ đây một đao cắt đứt quan hệ! Lăng Tiêu ngồi ở đó, từ lúc các bà tiến vào, ngay một câu cũng chưa nói, nhưng trong lòng hắn đã sớm bốc hỏa, hắn lạnh lùng nhìn ba nữ nhân trung niên, không đợi Thượng Quan Vũ Đồng lên tiếng, liền thản nhiên nói:

- Ta không biết các người từ nơi đâu nghe lời bàn tán về ta. Ta cũng không cần các người xem ta như thế nào, Dưỡng Nhan Đan này ta cho chó ăn cũng không bán cho các người một viên! Còn nữa, ta cũng không muốn can thiệp vào chuyện môn phái các người. Chỉ có điều tưởng muốn nữ nhân của ta đi vào nội môn, các người có hỏi qua ta chưa?

Lăng Tiêu vừa nói liền hơi, tất cả nữ nhân trong phòng đều ngạc nhiên. Trên mặt Thượng Quan Vũ Đồng đỏ bừng đến sắp xuất huyết. Nàng bác lại bằng giọng nói như tiếng muỗi kêu:

- Người... Người nói hươu nói vượn cái gì thế!

Tuy rằng nàng biết Lăng Tiêu khẳng định là tức giận mới có thể nói như vậy, nhưng trong lòng Thượng Quan Vũ Đồng vẫn như ăn miếng bánh vẽ ngọt ngào. Còn Thu Nguyệt Dao nhìn Lăng Tiêu với ánh mắt tán thưởng, nàng thầm nghĩ: “Tiểu tử giỏi, không uống công ta coi trọng người! Có dũng khí! Nghĩ lại cũng có chút đau thương, năm đó chính mình cũng chưa đi vào nội môn, một người tên tuổi của Lãnh Ngưng Cung đã dọa người ấy hoảng sợ bỏ đi. Nếu như người ấy có dũng khí như Lăng Tiêu, vậy thì mình có thể bỏ hết thấy ra đi cùng hắn hay không nhỉ?”

Lãnh Dương Dương nhìn thoáng qua Lăng Tiêu cũng có chút ngoài ý muốn, có điều cũng vẫn như cũ lạnh lùng ngồi tại chỗ, nàng cũng không nói gì.

- Láo xược!

Đại trưởng lão tức giận đến sắc mặt tái xanh, lấy tay chỉ vào Lăng Tiêu, cả giận nói:

- Tiểu tử, người nếu chán sống, cứ việc nói thẳng!

Có một đoạn ngắn bị lỗi từ nhà sản xuất, các bạn thông cảm đọc sang 283 luôn nhé!

289. Chương 283: Bùng Nổ

Có thể sử dụng tinh thần lực trực tiếp đánh bay, đánh nát, đánh bị trọng thương một Kiếm Tông bậc trung, đây là chuyện gì vậy? Chẳng lẽ người này có thực lực Kiếm Hoàng sao?

Hai ánh mắt Thu Nguyệt Dao cũng lóe lên, thầm nói: Ánh mắt của đồ nhi cũng quả thật là độc đáo. Hơn một năm trước, tiểu tử này vẫn còn là người bị Thiên Mạch, không thể tưởng được, chỉ không đến hai năm đã xảy ra biến hóa như thế. Ngay cả Lãnh Ngưng cung chủ cũng không có bản lĩnh như thế này, chỉ với khí thế đã có thể đánh bại hai vị trưởng lão.

Ánh mắt Tống Minh Nguyệt cũng lóe lên, trong lòng cũng thầm nghĩ : Thực lực của chàng không ngờ lại đề cao lớn đến mức này, dùng cụm từ “tiến triển cực nhanh” để hình dung cũng không đủ.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Lãnh Dương Dương, sắc mặt hơi dịu đi một chút, nói:

- Hôm nay đã gây ra nhiều tội, sau này có gì cần...

Hắn rút một viên ngọc quyết mới làm ra, đưa cho Lãnh Dương Dương nói:

- Nếu gặp nạn, cứ bóp nát nó, Lăng Tiêu sẽ đến cứu giúp.

Lãnh Dương Dương vươn bàn tay trắng nõn, nhận lấy ngọc quyết này, trong mắt tràn đầy ngạc nhiên, tự nhủ: bps nát viên ngọc này thì sẽ có chuyện gì nhỉ? Tuy nhiên nàng cũng không tiện hỏi lúc này, chỉ gặt đầu, thu ngọc quyết vào trong ngực, thần nhiên nói:

- Việc hôm nay cũng không trách người, sau này có cơ hội, Dương Dương còn phải tới quý lãnh địa quấy rầy tiếp.

- Vậy rất hoan nghênh!

Lăng Tiêu thần nhiên cười, sau đó quay về phía Thu Nguyệt Dao hơi hơi thi lễ. Hắn cũng không sợ đại trưởng lão và nhị trưởng lão tiếp tục tìm Thu Nguyệt Dao gây phiền toái. Vừa rồi, Lăng Tiêu đã dùng tinh thần lực tới uy lực tầng hai, hoa niệm thành châm.

Đừng tưởng nhị trưởng lão hiện tại thoát nhìn không sự tình gì, không tới vài ngày nữa, tinh thần tu vi sẽ thường xuyên lâm vào ma chướng! Còn đại trưởng lão đã bị đánh xỉu, tinh thần thức hải của bà ta đã bị tinh thần lực của Lăng Tiêu đâm bị thương.

Sau khi tỉnh lại không bao lâu sẽ dần dần biến thành phế nhân, tu vi bản thân sẽ từ từ yếu đi, cho đến khi toàn bộ về không.

Đây cũng không thể trách Lăng Tiêu ác độc, không giữ các bà là đã nể mặt Lãnh Ngưng Cung lắm rồi. Chính Lãnh Dương Dương cũng nói đây là ân oán cá nhân. Như vậy, Lăng Tiêu vẫn lưu lại một mạng cho các bà, chính là đã tha cho một lần.

Tuy nhiên, Lăng Tiêu không thích người khác tới tìm mình gây phiền toái. Người như thế cho dù chết cũng chính là họ tự gieo gió gặt bão. Đã có gan làm nhục mình lặp đi lặp lại nhiều lần, vậy cũng phải chuẩn bị tinh thần chịu đựng hết thủy.

Nói cách khác, nếu thực lực Lăng Tiêu không đủ mạnh, nếu bị hai lão bà này giết chết, vậy còn ai nói lí lẽ nữa?

Lăng Tiêu mang theo Tống Minh Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng rời đi, cũng không thèm liếc nhìn nhị trưởng lão đang vẻ mặt vô cùng oán độc ở bên kia. Khi đi sâu, thấy mấy thiếu nữ đang luống cuống, bận rộn vây quanh đại trưởng lão nằm ngất ở đó. Các nàng căn bản là không biết đã xảy ra chuyện gì. Đại trưởng lão luôn luôn cường thế, thực lực hùng mạnh, không ngờ bị người ta đánh thành thế này. Tuy nhiên xưa nay ở trong đại môn phái, đại trưởng lão vẫn rất uy nghiêm, mọi người tuy sợ nhưng lại không có mấy người thích bà ta.

Mấy thiếu nữ hồ nghi nhìn ba người Lăng Tiêu, thầm nhủ, chẳng lẽ ba người này đã thương đại trưởng lão sao? Nhìn kiểu gì cũng không đúng lắm!

Rất nhanh, ba người liền trở lại chỗ ở của Lăng Tiêu. Trong phòng khách, Thượng Quan Vũ Đồng vẻ mặt áy náy nhìn Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt nói:

- Rất xin lỗi, Lăng Tiêu. Ta không nghĩ lại xảy ra như vậy, mang thêm phiền toái cho mọi người.

Tống Minh Nguyệt vẻ mặt dịu dàng mang tới cho Thượng Quan Vũ Đồng một chén trà, thần nhiên cười nói:

- Tỷ tỷ không cần khách khí. Đại trưởng lão và nhị trưởng lão của tỷ thật sự quá mức đáng giận. Hừ, nếu không phải đang ở đây, hôm nay nhất định sẽ không bỏ qua cho các bà ta. Đúng là tự mình muốn chết.

Tống Minh Nguyệt nói xong, bỗng nhiên nhìn Lăng Tiêu hỏi:

- Đúng rồi, khi này là huynh cho Lãnh cung chủ cái gì vậy? Hình như là một viên ngọc quýetz phải không? Cứ bóp nát là huynh có thể biết à?

Lăng Tiêu khẽ gạt đầu, lấy từ trong ngực ra hai viên, đưa cho hai nàng mỗi người một viên, sau đó cười nói:

- Đây là một chút vật nhỏ vừa mới làm. Trên đó có bảm thần thức của ta, khi gặp phải nguy hiểm, cứ bóp nát nó, ta có thể cảm ứng được. Tuy nhiên, nếu khoảng cách rất xa, như hiện tại, ta muốn đuổi tới sẽ phải mất một ít thời gian. Nhưng trong đó còn có một cái bùa hộ mệnh, nên trong ẩn chứa một lượng linh lực nhất định. Chỉ cần bóp nát nó, có thể nháy mắt bổ xung thể lực!

- Ồ, thực sự là thứ tốt!

Tống Minh Nguyệt cười, thu nó vào trong ngực. Thượng Quan Vũ Đồng khẽ cắn môi. Từ nhỏ tới giờ, chưa bao giờ nàng ở tình thế tiến thoái lưỡng nan như hiện tại.

Nàng nhìn Lăng Tiêu thật sâu, sau đó nói:

- Lăng Tiêu, hôm nay cảm ơn cậu đã giúp ta. Đợi sau khi trở về đất liền, ta sẽ lập tức trở về gia tộc. Chuyện này cũng chưa thể coi là xong được. Đại trưởng lão và nhị trưởng lão khinh người quá đáng, gia tộc sau lưng tỷ tỷ cũng không đến mức không có chút năng lực nào. Vì một số nguyên nhân mà tỷ tỷ được đưa đến chỗ sư phụ từ nhỏ. Tính ra tỷ tỷ cũng nên trở về rồi. Thực lực sao? Ha ha. Lăng Tiêu, khi gặp lại các người, dù thực lực tỷ tỷ không bằng các người nhưng sợ rằng cũng không kém quá xa đâu.

- Lần giao lưu thịnh hội này, gia tộc của ta cũng không tham gia, tỷ tỷ cũng không có hứng thú tiếp tục ở đây nữa. Tốt nhất là chúng ta đi thôi!

Trên mặt Thượng Quan Vũ Đồng rớt cục lộ ra thần sắc ngạo nghễ, tìm lại được chút tự tin trước mặt Lăng Tiêu. Dù sao, nhìn một đứa nhỏ mà hơn một năm trước vẫn còn cần tới sự bảo hộ của mình, giờ lại đảo ngược vị trí, sự tự tin trong lòng Thượng Quan Vũ Đồng đã bị đả kích nghiêm trọng.

Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt liếc nhau, nếu muốn tiếp tục che giấu thân phận của hai người, vậy đành phải dịch dung lần nữa. Hơn nữa, nếu tiếp tục ở lại đây cũng sẽ dễ dàng tạo cơ hội cho địch nhân công kích.

Kể muốn đến, chắc chắn sẽ đến. Hơn nữa ở cửa động trên hải đảo vậy khốn Vạn Niên Giao, Lăng Tiêu đã bày ra một đại trận, những người đó căn bản là không thể tìm được cửa động. Nếu đến lúc đó, Tần gia vênh vào để lộ ra dấu vết, vậy mới là thú vị.

Nếu những người đó tới trên hải đảo nhưng không tìm được dấu vết gì của ma thú bậc chín, tự nhiên sẽ cho rằng Tần gia đang làm trò quỷ, trò chơi săn bắt ma thú này chắc chắn rồi cũng sẽ tan rã trong buồn chán.

Còn mình chủ hay trưởng lão, rồi cả giao lưu và ân oán... Tất cả đều chẳng có quan hệ gì với Lăng Tiêu. Hiện tại Lăng Tiêu đã tìm được đủ dược liệu làm Tiểu Hoàn Đan. Sau khi luyện chế thành công, đưa cho Tống Minh Nguyệt một viên, để nàng mang về hải vực Tống gia, sau đó mình còn phải đi tới đầm lầy Penzias một chuyến giúp Đại Tế Ti khôi phục thực lực!

Hơn nữa, cũng đến lúc để cho Diệp tử biết mẹ đẻ của mình là ai rồi!

Sau khi tính toán xong, Lăng Tiêu liền gạt đầu, dùng thời gian nhanh nhất cho hai người Tống Minh Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng dịch dung một lần. Dung mạo trước đã bị người biết được. Ở đây có rất nhiều người có thực lực mạnh mẽ, Lăng Tiêu bắt buộc phải làm việc cẩn thận.

Sau khi dịch dung, Lăng Tiêu trở thành một trung niên nhân hơn bốn mươi tuổi. Thượng Quan Vũ Đồng biến thành một cô bé mới chỉ hơn hai mươi tuổi, làn da hơi ngăm đen. Tống Minh Nguyệt thì thành một công tử thế gia, hào hao phong nhã, tuy nhiên có nhiều điểm khác xa so với lúc trước. Mặc dù nhìn bề ngoài vẫn phong lưu phóng khoáng, nhưng bất kể là khí chất hay tướng mạo đều có sự thay đổi rất lớn.

Soi vào gương, Thượng Quan Vũ Đồng không kìm nổi kinh ngạc hô lên thành tiếng. Thuật dịch dung này của Lăng Tiêu quả thực rất thần kỳ, hơn nữa toàn bộ nguyên liệu đều do Lăng Tiêu lấy ra phối trí tại chỗ! Điều này hoàn toàn điên đảo nhận thức trước đó của Thượng Quan Vũ Đồng về thuật dịch dung

290. Chương 284: Phát Hiện Di Tích Mới

- Có thể liên hệ với Tiểu Sửu không?

Lăng Tiêu khẽ gật đầu. Vừa rồi hắn đã dùng tâm linh kêu gọi Tiểu Sửu, tuy nhiên khoảng cách khá xa nên Tiểu Sửu đang mất một thời gian mới bay tới nơi.

Ba người chuẩn bị tới trước bờ biển, tìm một địa phương hẻo lánh chờ Tiểu Sửu. Ở đây lâu thêm một khắc thì nguy hiểm cũng tăng lên thêm vài phần.

Vừa mới đi ra cửa, đã nghe thấy bên ngoài có rất nhiều người đang ùn ùn đi tới, vừa đi vừa nghị luận:

- Trời ạ, Tần gia lần này khẳng định sẽ hối hận tới chết đi được. Ngay trong nhà mình có một bảo tàng lớn như vậy, không ngờ lại không hề biết.

Một người khác cười lạnh nói:

- Hối hận cái gì. Nếu không có người của Cổ gia hiểu được cơ quan thuật, chỉ sợ thêm một vạn năm nữa cũng không ai có thể phát hiện được nơi đó!

- Tuy nhiên nơi này dù sao cũng là địa bàn của Tần gia. Người nói phát hiện một di tích thượng cổ như vậy, chẳng phải sẽ là của Tần gia người ta sao?

Có người nói.

- Hắc, người không hiểu việc này. Mặc dù hải đảo là địa bàn của Tần gia, tuy nhiên lần thịnh hội này không chỉ có rất nhiều thế gia, môn phái không được xếp hạng hoặc nhị lưu, tam lưu mà còn có cả thế gia nhất lưu cũng đến! Nghe nói còn có một siêu cấp thế gia thần bí cũng tham dự. Các người nói, Tần gia này có thể độc chiếm sao?

Có người nói đầy vẻ khoe khoang hiểu biết.

- Trời, siêu cấp thế gia không ngờ cũng tham gia sao? Thực khó tin, tuy nhiên, hải đảo của Tần gia lần này quả là náo nhiệt! Từ trước tới giờ chưa bao giờ náo nhiệt như vậy. Hơn một vạn người! Điều này cũng cho thấy tài lực của Tần gia quả thật là hùng hậu. Chỉ mong đừng phát sinh hỗn chiến đoạt bảo là được!

Có người tỏ vẻ hơi lo lắng nói.

- Ha ha ha ha. Hỗn chiến mới tốt. Nếu không hỗn chiến. những tiểu nhân vật như ta và người làm sao cơ hội chiếm được tiện nghi chứ?

Ba người Lăng Tiêu quay sang nhìn nhau. Tổng Minh Nguyệt thản nhiên cười nói:

- Lăng huynh chúng ta cũng nhìn xem náo nhiệt chứ?

Lăng Tiêu khẽ nhếch miệng:

- Vậy cứ theo lời Tổng huynh. Lấn lộn vào trong đám người kia cũng tốt, chỉ mong không phải là âm mưu của Tần gia.

Thượng Quan Vũ Đồng tuy rằng không muốn đi, nhưng thấy hai người có vẻ rất hứng thú, cũng đành đi theo sau bọn họ. Cũng may lần này ba người giả dạng khác với lần trước một trời một vực, hoàn toàn không nhìn ra được bộ dạng lúc trước.

Hơn nữa, cảm giác của Lăng Tiêu cực kỳ mạnh mẽ, nếu có người theo dõi bọn họ, có thể phát hiện ngay lập tức. Cho nên, nếu không động thủ, cũng sẽ không sợ có ai nhận ra bọn họ ở trên đảo này.

Hóa ra, hải đảo này của Tần gia có diện tích rất rộng lớn. Địa phương có người ở chỉ chiếm một phần rất nhỏ, còn cả một khu vực rất lớn còn đang hoang vu.

Tới tham gia thịnh hội giao lưu lần này có một thế gia được xưng là “cơ quan tông sư thế gia” – Cổ gia!

Nếu xét về thực lực, thế gia này chỉ miễn cưỡng được coi là nhị lưu, cao thủ cao nhất trong môn phái cũng chỉ đạt tới Kiếm Tôn mà thôi, nhưng cho dù là siêu cấp thế gia cũng không có người nào dám xem thường Cổ gia.

Đó là bởi vì, từ thời cổ đại tới nay, mỗi một thế hệ Cổ gia đều có cơ quan tông sư!

Quá nửa các di tích thượng cổ có thiết kế các cơ quan tinh chuẩn. Trải qua mười vạn năm, các cơ quan này vẫn duy trì uy lực hùng mạnh như cũ. Thiết kế tinh xảo, uy lực hùng mạnh khiến rất nhiều người du đã đạt tới tu vi Kiếm Hoàng cũng cảm thấy đau đầu!

Nếu là đặc biệt di tích thượng cổ đặc biệt lợi hại, thậm chí chỉ một cơ quan tinh xảo cũng có thể không chế được toàn bộ di tích lên xuống.

Nếu là người không hiểu cơ quan thuật, tùy tiện đi vào, toàn bộ di tích bị chìm xuống, trừ phi có thực lực hùng mạnh tới mức nghịch thiên, nếu không, cho dù là cao thủ Kiếm Tôn cũng sẽ bị vây khốn.

Dù sao, Kiếm Tôn tuy rằng hùng mạnh nhưng vẫn không phải là thần!

Ném bọn họ vào trong phòng đá có tường dày hàng trăm thước, lại ngằm xuống mặt đất hàng trăm thước, bọn họ đều như người bình thường, không thể nào ra được.

Cho nên lúc này, tác dụng của cơ quan sư liên được thể hiện ra. Bọn họ tinh thông cơ quan, trên cơ bản nếu chỗ nào có cơ quan liền có thể bị họ phá giải. Cho dù trong thời gian ngắn không phá giải được, nhưng chỉ cần cho bọn họ thời gian, mọi việc đều có thể được giải quyết.

Bởi vậy, ở trong các thế gia môn phái ẩn thế có lưu truyền một câu nói: Không có Cổ gia, không giải quyết được cơ quan! Còn có người nói, ở thời cổ đại, Cổ gia thực ra đã tham gia thiết kế rất nhiều cơ quan!

Lần này, người phát hiện di tích thượng cổ đó là một đệ tử của thế gia tam lưu. Khi đó, trong lúc vô ý đi tới bên một con suối. y phát hiện một hòn đá bằng phẳng, trên mặt hòn đá như thể được khắc chữ.

Theo lời Tần gia, con suối này vẫn tồn tại ở đó từ lâu rồi, cho tới giờ vẫn không hề thay đổi. Mà trước đó, trên hòn đảo này đã phát hiện một di tích thượng cổ, chính là bên dưới khu nhà của Tần gia hiện tại.

Những thứ tốt trong di tích đã bị lấy đi hết. Năm xưa, Tần gia không phải không nghĩ tới việc tìm thêm di tích thượng cổ thứ hai trên đảo này, có điều chưa có ai tìm ra được.

Gã đệ tử phát hiện ra hòn đá đó thì cảm thấy rất tò mò, liền dọn dẹp toàn bộ đá cuội xung quanh, sau đó vô cùng kinh ngạc phát hiện khối đá đó vô cùng lớn, hoàn toàn vượt xa sự tưởng tượng của gã.

Thậm chí, gã còn xuôi xuống hạ lưu vài thước để tìm, rốt cục cũng tìm được một phiến đá như vậy, hơn nữa thoát nhìn, có vẻ rất khớp với phiến đá đã được phát hiện lúc trước.

Chuyện này rất nhanh kinh động không ít người, trong đó có cả người của Cổ gia. Kết quả là, không hổ là cơ quan sư thế gia, đệ tử của Cổ gia này chỉ là một đệ tử trẻ tuổi có tu vi Ma Kiếm Sĩ bậc một, nhưng không mất tới thời gian nửa ngày đã tìm được lối vào nằm ngay trên một góc núi. Việc này khiến toàn bộ hải đảo Tần gia đều bị chấn động.

Trong các thế gia môn phái có một quy định bất thành văn: Ai phát hiện di tích, vậy là của người đó!

Nhưng tình huống lúc này đang rất hỗn loạn. Nếu xử lý không tốt sẽ phát sinh tranh đấu có quy mô lớn.

Cho nên, rất nhiều đại biểu của các đại thế gia môn phái đều nghiên cứu ngay tại chỗ, xem nên khai thác và phân phối như thế nào. Còn vị huynh đệ đã có công phát hiện ra, bất kể thế nào, khẳng định rằng hẳn đều có một phần.

Cho nên, vị huynh đệ đó hưng phấn suýt ngất!

Đương nhiên, tất cả những điều đó phải trên điều kiện kiên quyết là trong di tích có bảo vật không quá tốt chưa được khai quật.

Nếu là bảo vật hiếm có mà không phát sinh tranh đoạt đấu tranh thì đúng là quái lạ.

291. Chương 285: Ngụy Hiểm Áp Tới

Vây quanh cửa động mới bị phát hiện là đông đảo người của các thế gia, môn phái, bao gồm cả rất nhiều người của địa chủ nơi đây là Tần gia. Nói tới Tần gia, quả thật họ đều vô cùng buồn bực. Vốn là thứ ở trên

lãnh thổ của mình, không ngờ từ thượng cổ tới nay lại không có ai phát hiện ra. Vậy mà trong lần giao lưu thịnh hội giữa các môn phái này lại bị người ta phát hiện ra rằng có một di tích thượng cổ.

Nếu là người của Cổ gia không tới thì thôi, Tần gia có thể nói đại nơi này là kho hàng gì đó của Tần gia. Nhưng lúc đó còn có mấy đệ tử cấp thấp của Tần gia chính mồm nói đó không phải là kiến trúc gì của Tần gia. Sau khi mở cánh cửa bên ngoài, toàn bộ những chữ viết và bích họa điêu khắc trên vách tường đều hoàn toàn chứng tỏ nơi này chính là một di tích thượng cổ chưa từng được người phát hiện.

Nhưng nó được phát hiện trên địa bàn của Tần gia, vậy nên thuộc về Tần gia mới phải.

Nhưng Tần gia còn chưa kịp tranh đoạt vị trí minh chủ của các thế gia môn phái, các hoạt động hiện giờ đều phải giao hảo với các thế gia, môn phái khác. Chẳng lẽ chỉ vì tham một di tích thượng cổ không rõ ràng mà trở mặt với họ sao?

Bởi vậy, đại biểu của một số thế gia, bao gồm cả người của Tần gia và người phát hiện ra nơi này, cùng với người của Cổ gia, cũng thảo luận, đạt thành một hiệp nghị. Chính là: Nếu phát hiện những đồ vật ở bên trong, Tần gia có quyền sở hữu bảy phần, Cổ gia có được hai phần, mà tên đệ tử thế gia không được xếp hạng kia thì được một phần. Những đệ tử của thế gia môn phái khác đều có tư cách tiến vào quan sát.

Không cần nói cũng biết việc này có ý nghĩa thế nào. Nếu ở đó không phát hiện ra bảo vật hiếm có nào thì thôi, nếu thực sự phát hiện ra bảo vật tư thượng cổ, người của những đại thế gia môn phái không ra tay tranh đoạt mới là lạ!

Cho nên, người của Tần gia đã thông tri cho ba lão tổ tông Kiếm Tôn. Có kẻ mạnh thực lực Kiếm Tôn áp trận ở đây, rất nhiều người vốn có ý định rục rịch sẽ phải suy nghĩ lại thực lực của bản thân.

Tên đệ tử Cổ gia có được hai phần, tất cả mọi người đều không ý kiến về việc này. Dù sao, bên trong di tích thượng cổ, nhất là di tích thượng cổ quy mô lớn, chắc chắn sẽ có đủ loại cơ quan, lối đi bí mật. Nếu là người không tinh thông cơ quan thuật, tu vi cao tới đâu cũng không dám tùy tiện đi vào!

Tuy nhiên, tên đệ tử phát hiện nơi này không ngờ cũng có thể có được một phần sở hữu bảo tàng khiến rất nhiều người đỏ mắt, đồng thời cũng nảy sinh chủ ý đối với y. Ai cũng nghĩ, nếu phía dưới có rất nhiều bảo vật, có được một phần, chẳng phải là trực tiếp thăng chức rất nhanh trong gia tộc sao? Hơn nữa, tên đệ tử này có thực lực thấp mà môn phái nhỏ đó lần này chỉ đến có hai người.

Nếu đại thiếu gia Tần Phong của Tần gia không đột nhiên phát thiện tâm, cho những người đó lên thuyền, bọn họ làm gì có cơ hội tới đây? Tuy nhiên, như vậy rất có thể di tích thượng cổ này cũng sẽ không bị ai phát hiện. Cho nên, bất cứ chuyện gì cũng là định trước.

Tổng Minh Nguyệt ghé vào bên tai Lăng Tiêu, nhỏ giọng nói:

- Yến triệu Dư gia, Long cốc Câu gia cũng đến đây! Huynh xem...

Nói xong, nàng nhẹ nhàng hát cảm cho Lăng Tiêu thấy.

- Người của Yến triệu Dư gia rất dễ nhận ra. Bọn họ phần lớn đều yêu thích mặc trang phục màu vàng

Tổng Minh Nguyệt tiếp tục nói nhỏ vào bên tai Lăng Tiêu:

- Còn Long cốc Câu gia, huynh có thấy người kia và tên Câu Du đã chết rất giống nhau không?

Lăng Tiêu gật gù đầu, cho dù Tổng Minh Nguyệt không nói, Lăng Tiêu cũng đã nhận ra. Hắn thâm nhủ, không ngờ tên Câu Du kia đúng là người của Long cốc Câu gia. Tuy nhiên nghe nói Câu gia luôn luôn khiêm tốn, sao lại đột nhiên xuất hiện tên Câu Du như thế người ngoại tộc vậy? Nói vậy, lần giao lưu thịnh hội này chấm dứt, bọn họ...chắc cũng sẽ nghĩ tới việc đến thăm thành Penzias.

Lăng Tiêu trầm nghĩ.

Lúc này, bên kia đột nhiên xuất hiện một tia rối loạn. Tên đệ tử của thế gia không được phân loại kia quỳ phịch xuống trước mặt gia chủ Tần gia là Tần Chiêu Nhiên, cầu xin Tần Chiêu Nhiên thu nhận y. Y tình nguyện thay đổi môn phái.

Điều này khiến rất nhiều người có chủ ý với ý đều không kìm nổi cảm hận trong lòng, thầm nhủ không ngờ tiểu tử này lại giảo hoạt đến thế! Nếu Tần Chiêu Nhiên thật sự thu nhận y, vậy quả thật không còn cơ hội động thủ với y nữa! Hơn nữa Tần gia thế lực to lớn, đã nói ra chắc sẽ không nuốt lời, một phần bảo vật đã đáp ứng cho y cũng sẽ để nguyên cho y.

Tên đệ tử đó cũng sẽ không ngốc, làm sao không cảm giác được ánh mắt như hổ rình mồi của những người xung quanh. Nếu thật sự lấy được thứ gì tốt từ trong di tích này, sau khi nhận được một phần bảo vật được chia, rồi khỏi hải đảo của Tần gia, khẳng định rằng mình không có cơ hội sống sót, chắc chắn sẽ bị người đánh lén!

Mà y mới chỉ là một Đại Kiếm Sư bậc sáu, có thể tới nơi này đã có cảm giác như đang mơ. Hơn nữa, điều quan trọng hơn là gia tộc không được xếp loại của người này cũng không lớn, y cũng không phải đệ tử chân truyền. Đi cùng với y là một tên đệ tử chân truyền, có thực lực Cuồng Kiếm Sư bậc bốn. Hai người đều thương lượng, cho người này đổi sang gia nhập Tần gia. Đến lúc đó còn có cơ hội đem được ít bảo vật về cho gia tộc.

Như vậy còn tốt hơn nhiều so với việc bị người khác đánh lén.

Mà lúc này Lăng Tiêu phát hiện ra một người quen, chính là Lý Nham của Tây Vực Lý gia. Kể có thực lực Kiếm Tông bậc sáu đó đang đứng ở giữa đám đông, vẻ mặt bình thản, nhìn xem náo nhiệt. Lăng Tiêu chỉ nhìn thoáng qua, thầm rùng mình, tự nhủ: Lý gia nắm giữ hoàng thất Đế quốc Lam Nguyệt nhiều năm như vậy cũng không phải ngẫu nhiên. Thực lực của Lý gia quả thật rất hùng mạnh!

Trong bảy, tám người đó, có ba, bốn gã Kiếm Hoàng, còn lại toàn bộ đều có thực lực Kiếm Tông.

Lý Nham hiển nhiên không ngờ, Lăng Tiêu cũng đến đây. Lúc này trong lòng của bọn họ cũng như đa số người của các thế gia, đều đang thầm tính toán, nếu có cơ hội, nhất định phải kiếm chút ích lợi nào đó.

Tần Chiêu Nhiên chỉ do dự một chút, liền nhận tên nam tử đã phát hiện di tích. Hiện tại Tần gia đang cần tạo dựng hình ảnh cho gia tộc, nếu không thu nhận y, vậy cũng tương đương đẩy y vào đường cùng. Cho nên, Tần Chiêu Nhiên rất thoải mái thu nhận y làm đệ tử ký danh, còn giả vờ giả vịt khích lệ y một hồi.

Ở bên cạnh Tần Chiêu Nhiên, ánh mắt Tần Phong lóe ra, cũng không biết là đang nghĩ gì. Tống Minh Nguyệt nhìn thấy Tần Phong từ xa, lại nghĩ đến phương pháp đề cao thực lực của Tần gia, trong bụng lại cuộn lên, có cảm giác vô cùng ghê tởm.

Mà Thượng Quan Vũ Đồng thì phát hiện ra sư phụ Thu Nguyệt Dao của mình lúc này đang ở cùng một chỗ với cung chủ Lãnh Ngưng Cung là Lãnh Dương Dương. Thoạt nhìn, Lãnh Ngưng Cung luôn luôn có cách hành xử kiên định, không có hứng thú gì với di tích này. Bên cạnh họ chỉ có một mình tam trưởng lão đi theo, không hề thấy bóng dáng đại trưởng lão và nhị trưởng lão đâu cả.

Đến bây giờ Thượng Quan Vũ Đồng vẫn không hề biết, công kích bằng tinh thần lực của Lăng Tiêu hùng mạnh tới mức nào, cong tưởng rằng đại trưởng lão và nhị trưởng lão đều chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

Lần tụ hợp này có tới hơn một ngàn người tập trung lại đây!

Còn rất nhiều người không biết chuyện này, hoặc là có nhiều người dù biết nhưng cũng rõ ràng thân phận và thực lực của mình, không có hứng thú hoặc không dám tới đây.

Phía sau vẫn có người không ngừng cuộn cuộn đi tới, tuy nhiên đại bộ phận đều chỉ có mục đích xem náo nhiệt mà thôi.

Tần Chiêu Nhiên đứng ở chỗ cao bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Chư vị bằng hữu. Xin nghe ta nói một lời! Tại hạ là Tần Chiêu Nhiên, gia chủ Tần gia, đồng thời cũng là chủ nhân của lần thịnh hội này, xin hoan nghênh các vị bằng hữu đã tới đây. Ký danh đệ tử mà Tần mỗ vừa mới thu nhận được rất may mắn có phát hiện một di tích thượng cổ mới. Đây là một chuyện rất tốt, Tần gia không độc chiếm! Tuy nhiên lại không thể phân chia tất cả những thứ trong di tích cho mọi người! Cho nên, chư vị bằng hữu muốn đi thăm quá trình khai quật di tích thượng cổ thì không có vấn đề! Nhưng Tần mỗ cũng xin nói trước, người nào rắp tâm bất lương, ba lão tổ tông Kiếm Tôn của Tần gia cũng không phải là ngồi không!

Tần Chiêu Nhiên vừa nói khiến không ít người có tâm tư liền không kìm nổi run rẩy trong lòng. Ba Kiếm Tôn! Thực lực như vậy đủ khiến tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy khủng bố.

Cho nên, không ít người trong đám đông hô to:

- Tần gia gia chủ, chúng ta chỉ muốn nhìn một chút náo nhiệt, tuyệt không nháo sự!
- Đúng vậy đúng vậy. Chúng ta chỉ nhìn xem náo nhiệt, khẳng định sẽ không nháo sự!

Tống Minh Nguyệt khẽ nhếch miệng cười trào phúng. Thiên hạ đánh nhau, chẳng phải đều vì lợi ích sao? Nhìn những gia tộc có thực lực mạnh mẽ, thấy họ đều biểu tình trầm ổn, bình tĩnh đứng đó. Không sai, Tần gia là có ba cao thủ thực lực Kiếm Tôn, cao thủ của những gia tộc khác đi tới đảo có lẽ thực lực cao nhất cũng chỉ là Kiếm Hoàng. Nhưng đừng quên, có rất nhiều gia tộc có thực lực không hề thua kém gì so với Tần gia!

Người của những gia tộc này đều lười biếng đứng đó xem náo nhiệt, vừa không hưởng ứng, vừa không gây chuyện.

Tần Chiêu Nhiên nhìn thấy vậy, cảm thấy bức mình, thầm nhủ: “Người trong gia tộc mình toàn là thùng cơm! Đã bao nhiêu năm như vậy mà không hề phát hiện ra di tích thượng cổ thứ hai. Cho tới hôm nay không thể không phân ra ba phần lợi ích, sau đó còn phải đề phòng thế gia môn phái khác rình rập. May mắn là đã cho người đi báo cáo với ba lão tổ tông. Các lão tổ tông đều tỏ vẻ, nếu có ai dám ra tay cưỡng đoạt, tuyệt đối không cho bọn chúng rời khỏi hải đảo của Tần gia nửa bước!”

Nhưng ngay cả như thế trong lòng Tần Chiêu Nhiên vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, vẫn có cái gì đó mình không tính đến.

Nhưng sự cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể kiên trì tiếp tục.

Tên đệ tử Cổ gia kia trông cũng rất đơn giản, tuổi chưa đến ba mươi, cằm có một chòm râu dê, đôi mắt không to nhưng có vẻ tinh khôn, làn da hơi vàng. Sau khi mọi chuyện bố trí xong xuôi, y bắt đầu ra tay phá giải cơ quan.

Ba người Lăng Tiêu đều lẫn trong đám người đi tới.

Từ bên ngoài cửa nhìn vào, di tích thượng cổ này có quy mô lớn vượt quá mức tưởng tượng.

Tên đệ tử Cổ gia khẳng định đây không phải là cửa chính, có lẽ chỉ là một cửa bên. Nhưng chỉ là một cửa bên không ngờ thông đạo bên trong đã rộng hơn hai mươi thước, cao hơn mười thước. Sau khi đi vào trong mấy trăm bước liền gặp một cánh cửa đá thứ hai cũng rất lớn.

Tên đệ tử Cổ gia đi vòng quanh cửa vừa nghiên cứu, vừa nói :

- Mở cánh cửa này mới xem như chân chính vào trong di tích thượng cổ.

Y đặt bàn tay lên một chỗ bám đầy rêu xanh trên vách tường.

Lăng Tiêu bỗng nhiên tâm sinh cảnh giác, kêu to:

- Cẩn thận!

Cùng lúc, hấn kéo hai người Thượng Quan Vũ Đồng và Tống Minh Nguyệt lập tức nằm rạp xuống đất

292. Chương 288: Một Quyển Sách Cổ

Nàng nhớ lại Lăng Tiêu lúc học ở Học viện Đế quốc, so với bạn bè cùng lứa, chênh lệch quả thật là rất lớn! Trong đầu Thượng Quan Vũ Đồng thậm chí còn có một ý niệm, so sánh Lăng Tiêu với đám học sinh ở Học viện Đế quốc lúc này quả thật là làm nhục hấn! Ý tưởng này nảy sinh khiến Thượng Quan Vũ Đồng cũng không kìm nổi sửng sốt.

Vậy mà không lâu trước đây, các học sinh của Học viện Đế quốc đều hổ thẹn vì người bạn học Lăng Tiêu này...

Lăng Tiêu đi tới phía trước. Di tích thượng cổ này đã phủ định hoàn toàn suy đoán trước đó của Lăng Tiêu. Tuy nhiên, chính vì vậy mà Lăng Tiêu lại càng hứng thú hơn.

Có thể tạo cho một quần thể kiến trúc to lớn một vẻ huyền bí như thế này, điều này thuyết minh rằng: ở đây có thứ tốt!

Nếu không, ai lại nhàm chán tới mức xây một đồng cơ quan rồi để không cơ chứ?

Thượng Quan Vũ Đồng và Tống Minh Nguyệt nắm tay nhau, chậm rãi đi theo sau Lăng Tiêu. Thấy Lăng Tiêu đang sờ soạng nơi vách tường, để làm dịu không khí có chút khẩn trương ở đây, Tống Minh Nguyệt khẽ cười với Thượng Quan Vũ Đồng:

- Tỷ tỷ còn không biết đâu. Hiểu biết của Lăng Tiêu về cơ quan thuật còn vượt xa tên cơ quan sư đệ tử Cổ gia cơ! Khi vừa mới bắt đầu tiến tới cửa động, trong nháy mắt khi tên đệ tử Cổ gia đó đưa tay lên sờ đám rêu xanh, huynh ấy đã muốn ngăn cản, tuy nhiên không kịp cho nên mới cảnh báo!

Thượng Quan Vũ Đồng nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu, gật đầu, vẻ mặt tươi cười, thần sắc cũng trấn định rất nhiều, nói:

- Cậu ấy có thành tựu hôm nay, ta thực sự vui vẻ cho cậu ấy.

Tống Minh Nguyệt khẽ cười nói:

- Điều giống nhau!

Lúc này, Lăng Tiêu đã đốt lên hơn mười cây đuốc được gắn ở trên vách tường, chiếu sáng khu vực xung quanh. Tin rằng, nếu những người đó vẫn còn ở phía trên, nhất định có thể thấy ánh sáng phía dưới. Có lẽ khi đó họ sẽ thay đổi chủ ý.

Ba người lúc này mới nhìn rõ, trước mắt chính là một đại sảnh hình vuông, đường kính hơn mười thước, không hề có một cây cột nào, cứ như vậy nổi thẳng với phía trên.

Trước mặt là một bức tường cao hơn ba mươi thước, cực kỳ trơn nhẵn... Trên đó có các loại bích họa đủ loại màu sắc.

Phong cách của các bích họa cũng khác so với bích họa của thời bấy giờ. Những nhân vật trong đó có thể thấy là nhân loại, tuy nhiên những động vật khác ở trong đó thì hơn nửa là chưa bao giờ xuất hiện ở trong bất cứ tư liệu nào.

Thượng Quan Vũ Đồng tán thưởng:

- Không biết bích họa này đã tồn tại đã bao nhiêu năm, nếu tỷ tỷ Lăng Tổ của đệ thấy, chắc chắn sẽ rất thích!

Lăng Tiêu gật gật đầu, lại không nói gì, vòng quanh bốn phía vách tường, cuối cùng, ánh mắt hắn rơi xuống một góc phía tây. Hắn đi tới, động chạm vài cái, bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ âm vang.

Cả Tống Minh Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng đều giật mình hoảng sợ. Thượng Quan Vũ Đồng khẽ vỗ ngực, nhìn vào cánh cửa nhỏ vừa mở ra ở đó, nói:

- Bên trong có thể có nguy hiểm hay không?

Tống Minh Nguyệt nói:

- Không có việc gì. Chúng ta cùng vào xem đi!

Hai nàng đang nói, chỉ thấy Lăng Tiêu khom người chui vào, mà ngay trong nháy mắt Lăng Tiêu đi vào, dị biến nổi lên!

Ầm!

Toàn bộ mặt đất đều run rẩy.

Cánh cửa đá đang mở không ngờ đột nhiên khép lại.

Hai nàng Thượng Quan Vũ Đồng và Tống Minh Nguyệt vội vàng lao tới nhưng không kịp. Tống Minh Nguyệt la lớn:

- Phu quân, chàng có thể nghe thấy ta nói không?

Bên kia im ắng, không truyền lại một chút thanh âm nào. Hai nàng liếc nhau, đều nhìn thấy vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương. Vừa rồi các nàng đều không thể nhìn được là tường đá này dày bao nhiêu, nhưng rất hiển là sẽ không thể quá mỏng được. Nhưng các nàng đều không ngờ rằng không hề có chút thanh âm nào truyền lại.

Hai nàng lại lớn tiếng hô tới đứt họng. Thanh âm cứ truyền đi rồi lại vang vọng trở về, nhưng ở phía Lăng Tiêu lại không hề có chút tiếng động nào.

Cánh cửa đá này quả thật rất dày, chừng hơn ba mươi thước.

Tốc độ của Lăng Tiêu rất nhanh, vừa mới đi vào chợt nghe thấy tiếng khối đá lớn đang hạ xuống ầm ầm. Hắn định quay lại nhưng không còn kịp nữa.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua khối đá này, biết rằng nó rất dày. Nếu hắn dốc toàn lực xuất ra một kích, hẳn có thể mở ra được. Tuy nhiên, uy lực khi khối đá này bị kích vỡ chắc chắn sẽ làm Tống Minh Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng bị thương.

Dù sao, lưu ở nơi này có lẽ sẽ an toàn. Cho dù phía trên có người xuống cũng sẽ không làm khó dễ hai đệ tử của thế gia bình thường. Trước mắt còn có bao nhiêu nguy hiểm, nếu có các nàng bên cạnh, mình cũng sẽ phải phân thần đi chiếu cố các nàng. Hơn nữa, Tống Minh Nguyệt hẳn là cũng hiểu được đạo lý này, nàng sẽ nói cho giáo sư tỷ tỷ nghe.

Nghĩ đến Thượng Quan Vũ Đồng, Lăng Tiêu không kìm nổi nhếch miệng cười khổ.

Hắn thực sự có chút đau đầu đối với vị “tỷ tỷ” này. Cũng may hiện tại không cần suy nghĩ tới vấn đề này.

Hoàn cảnh hiện tại đã hoàn toàn thu hút hứng thú của Lăng Tiêu. Bên trong này cũng tối om, hơn nữa ở đây khác so với bên ngoài chính là, trên đỉnh đầu Lăng Tiêu có trần.

Trong bóng tối, Lăng Tiêu vẫn có thể nhìn thấy rất rõ ràng. Trên cao khoảng chừng hai mươi thước cũng có các loại bích họa. Lăng Tiêu đánh giá xung quanh một lượt, không gian ở đây rộng hơn mười thước, dài khoảng ba mươi thước.

Lăng Tiêu hiện tại càng có lý do tin tưởng, toàn bộ nơi đây do rất nhiều căn phòng thể này tạo thành. Còn mỗi phòng dùng để làm gì thì.... Ánh mắt Lăng Tiêu rơi xuống một cái bàn nằm ở giữa phòng.

Trên bàn mặt, bày đặt một quyển sách thật dày.

Lăng Tiêu phát ra toàn bộ tinh thần lực, cảm thụ được hết thảy trong căn phòng. Hiện giờ tinh thần lực của Lăng Tiêu đã đạt tới trạng thái đỉnh của Kim Đan kỳ. Tinh thần lực sung túc vừa phát ra, lập tức hòa hợp nhất thể với toàn bộ căn phòng.

Hết thảy mọi thứ đều nằm trong sự khống chế của Lăng Tiêu.

Bên dưới chiếc bàn có cơ quan. Trong bóng tối, đôi mắt Lăng Tiêu lập lòe tỏa sáng, thân mình chợt bay lên, sau đó xẹt qua cái bàn, đồng thời đưa tay ra cầm lấy quyển sách rất nặng trên đó.

Ngay sau đó, chiếc bàn phát ra một tiếng nổ kịch liệt.

Vô số đoản kiếm nhọn hoắt, sắc bén từ phía dưới cái bàn, bắn về phía Lăng Tiêu. Thân hình hắn nhanh như điện xẹt, né trái tránh phải giữa làn mưa kiếm, đồng thời một tay di động cực nhanh, trong không khí xuất hiện vô số tàn ảnh.

Toàn bộ những thanh đoản kiếm này đều bị Lăng Tiêu nắm vào trong tay, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất thu vào trong nhần không gian.

999 thanh đoản kiếm.

Hơn nữa, toàn bộ đều chế tạo bằng hàn thiết, sắc bén vô cùng, lại rất nặng nề. Người dám dùng loại đoản kiếm này làm ám khí, nếu không phải kẻ điên thì đó là một thiên tài có thực lực rất mạnh mẽ.

Lúc này ánh mắt Lăng Tiêu lại rơi xuống trên mặt quyển sách, chỉ thấy trên đó viết mấy chữ: Kiếm kỹ bách khoa toàn thư.

293. Chương 289: Bảo Vật Và Nguy Cơ

Nhìn thấy vậy phản ứng đầu tiên của Lăng Tiêu là muốn cười.

Kiếm kỹ bách khoa toàn thư? Bên trong Tầng Thư Các của Thục Sơn có hàng ngàn vạn bản kiếm kỹ đủ loại, vậy mà các thế hệ trưởng môn nhân Thục Sơn đều không dám nói Thục Sơn kiếm phái đã cất giữ đủ kiếm kỹ của thiên hạ.

Một quyển sách cổ dài chừng một gang tay thế này... không ngờ dám xưng là kiếm kỹ bách khoa toàn thư???

Lăng Tiêu lập tức mất hứng thú với quyển sách này. Lúc đầu hắn còn tưởng đây là một quyển sách ma pháp thượng cổ nên rất hứng thú. Tuy rằng Lăng Tiêu biết rằng ma pháp sư thông qua sự khống chế đối với các loại nguyên tố trong trời đất mà tổ hợp chúng lại một lần nữa, hình thành các thủ đoạn công kích có uy lực rất lớn. Tuy nhiên làm như thế nào thì Lăng Tiêu lại không biết.

Tuy nói người tu chân cũng có thể vận dụng thiên địa linh khí, hình thành đủ loại công kích. Ví dụ như thủy, hỏa, sấm, gió, vân vân... Lăng Tiêu thực ra đều có thể làm được, nhưng đối với một người tu chân lấy kiếm nhập đạo, hiểu biết của Lăng Tiêu đối với phương diện tri thức này cũng không nhiều. Trừ chân hỏa do chân nguyên lực hình thành vì do Lăng Tiêu cần chân hỏa để luyện chế đan dược và linh khí, cho nên hắn vận dụng hỏa rất thuần thục.

Lăng Tiêu tùy tay ném bản kiếm kỹ bách khoa toàn thư vào trong chiếc nhẫn, chờ khi có thời gian sẽ xem sau, xem có phải người ở thời thượng cổ này huênh hoang hay không. Cho nên, đối với Lăng Tiêu quyển sách cổ thật dày này không còn giá trị bằng 999 thanh đoản kiếm làm bằng hàn thiết kia.

Chờ khi nội lực đạt đến Kim Đan trung kỳ, Lăng Tiêu sẽ có thể vận dụng 999 thanh đoản kiếm hàn thiết này một cách tự nhiên, tạo thành một kiếm trận tự hành. Cho dù đối mặt với đối thủ hùng mạnh hơn mình cũng có lực chiến một trận.

Mà hiện tại, tu vi của Lăng Tiêu cũng đã tới cảnh giới đỉnh của Kim Đan sơ kỳ, tị rằng chỉ cần một hoàn cảnh thích hợp, hắn liền có thể đột phá đến Kim Đan trung kỳ.

Mà tiến vào Kim Đan trung kỳ, chân nguyên trong cơ thể Lăng Tiêu sẽ tăng trưởng lên gấp đôi!

Người tu chân, càng tu luyện đến tầng cao hơn, mỗi lần tiến bộ đều cực kỳ gian nan, nhưng thu hoạch của mỗi bước tiến bộ đều tương đối kinh người.

Tựa như sự khác biệt giữa Kim Đan sơ kỳ và Kim Đan trung kỳ sẽ không hề ít. Cho dù hiện tại Lăng Tiêu đã là trạng thái đỉnh của Kim Đan sơ kỳ nhưng chỉ cần một ngày hắn chưa đột phá tới cảnh giới Kim Đan trung kỳ, chân nguyên trong cơ thể hắn vẫn chưa có thể tiến bộ quá lớn.

Một khi đột phá đến Kim Đan trung kỳ, tinh mạch sẽ vô cùng thông suốt! Nói một cách đơn giản, vốn ban đầu chỉ có thể cho một chiếc xe đi qua, khi tới Kim Đan trung kỳ liền có thể thông qua năm chiếc xe! Khi tới Kim Đan hậu kỳ vậy là... có thể thông qua mười năm chiếc xe.

Đây là sự khác biệt về thực lực khi tăng trưởng về cảnh giới trong cùng một bậc của người tu chân. Sự khác biệt này quả thật là to lớn.

Lăng Tiêu tiếp theo tìm cách thức mở ra căn phòng thứ hai. Bỗng nhiên hắn có một ý nghĩ khá thú vị, có lẽ chủ nhân ở đây là một người có thủ đoạn độc ác.

Nếu người tới nơi này có thực lực dũng mãnh, sẽ coi đây là một trò chơi. Người này và chủ nhân ở đây có thể tiến hành tỷ đấu, đấu trí và đấu dùng khí vượt qua cả ngàn vạn năm, vượt qua thời không!

Nhưng nếu người tới đây có thực lực rất yếu, như vậy y căn bản không có cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời của ngày hôm sau. Có lẽ mỗi căn phòng ở đây đều mang theo nguy cơ bốn bề

Theo một tràng âm thanh âm vang, cánh cửa đá thứ hai mở ra, mà phòng này không ngờ lại sáng đèn.

Lăng Tiêu đầu tiên là sửng sốt, lập tức hai mắt sáng ngời. Ánh mắt lóe ra nhìn chăm chăm vào bộ áo giáp bày ở trên bàn và... một quái thú cực lớn đang ngồi chồm hổm ở phía sau bàn, nhìn mình bằng ánh mắt dữ tợn.

Đột nhiên, Lăng Tiêu cảm giác cả người lạnh toát, một trận hàn khí từ xương sống chạy lên đỉnh đầu. Yêu Huyết Hồng Liên kiểm chợt phát ra một tràng âm thanh như rỗng găm. Theo bản năng, Lăng Tiêu nghĩ, quái thú này là bậc mấy? Hơn nữa, có một câu hỏi vẫn treo trước mắt Lăng Tiêu, làm sao con quái này có thể sống lâu như vậy?

Thoạt nhìn, di tích thượng cổ này cũng có ít nhất vạn năm lịch sử, vậy mà không ngờ con quái thú này vẫn có thể sống trong này sao?

Quái thú trước mặt thoạt nhìn giống hổ, thân có nhiều vằn trắng, đỏ, đen, vàng, đầu lại như sư tử mà có ba mắt. Đồng tử màu đỏ, hai chiếc răng nanh dài nửa thước cực kỳ sắc bén, tứ chi cường tráng, chiếc đuôi dài. Nó ngồi xồm ở đó, chỉ dung ánh mắt lạnh lẽo dữ tợn chăm chú nhìn Lăng Tiêu, cũng không hề găm rú.

Đồng thời trên người nó truyền tới một khí tức hùng mạnh khiến Lăng Tiêu căn bản là không dám so sánh.

Cho dù là đối mặt với một gã Kiếm Hoàng bậc thấp, Lăng Tiêu cũng không khấn trương như thế. Quái thú này hẳn là ma thú đình bậc bảy!

Lăng Tiêu chỉ kiểm vào nó, trầm giọng nói:

- Nếu ngươi không công kích ta, ta liền mang ngươi rời khỏi nơi này hồi phục tự do cho ngươi. Ngươi là ma thú bậc cao có lẽ sẽ hiểu tiếng nhân loại, như vậy sẽ hiểu lời ta nói. Đúng không?

Quái thú bỗng nhiên đứng lên, trên người bộc lộ ra khí tức mãnh liệt hơn, một luồng sát ý lạnh như băng trực tiếp đâm vào tinh thần hải của Lăng Tiêu.

Quả là một ma thú không biết tốt xấu! Lăng Tiêu cảm thán, sau đó đột nhiên phát hiện ra sau trong ánh mắt quái thú này dường như có chút dấu vết dấy dục. Trong đầu chợt lóe lên, Lăng Tiêu giật mình kinh hãi, lập tức nghĩ đến một khả năng, sau đó thầm than: xem ra không thể tránh khỏi một cuộc chiến sinh tử rồi!

Đây hẳn là một con thú rồi, bị khống chế linh hồn, sau đó bị người ta ghi dấu ấn vào thần thức. Bất kể người hay thú, nếu đã bị ghi dấu ấn vào thần thức, như vậy sẽ trở thành con rối của đối phương.

Về cơ bản, con rối có thể giữ lại được 70-80% thực lực vốn có, đồng thời thần trí của nó cũng bị che lại, không thể có tư tưởng của bản thân, chỉ phụng mệnh chủ nhân làm việc. Hơn nữa điểm mạnh lớn nhất của nó là có thể tồn tại ngàn vạn năm, dù không ăn không uống cũng không hề chết đi. Trên thực tế, khi đã biến thành con rối thì người hay thú cũng đều không khác gì máy móc. Quái thú trước mặt có lẽ bị một người nào đó có thực lực hùng mạnh chế thành con rối, bắt nó bảo vệ nơi này, mệnh lệnh cho nó giết chết tất cả những kẻ đột nhập.

Lăng Tiêu cười khổ một tiếng, lập tức kiểm khí nổi lên đầy toàn bộ căn phòng. Kiểm khí nhẹ nhàng do Yêu Huyết Hồng Liên kiểm phát ra, hung hăng đâm vào đầu con rối ma thú kia. Bỗng nhiên con ma thú mở miệng, nhiệt độ không khí trong phòng đột ngột giảm xuống. Một chiếc áo giáp lóe hào quang lạnh lẽo màu lam chợt hiện lên trên người con rối ma thú. Kiểm khí vô cùng hung mãnh của Lăng Tiêu chém lên người nó không ngờ không hề có chút thương tổn. Lăng Tiêu giật mình kinh ngạc.

Thoạt nhìn sức mạnh bị phong ấn của con rối ma thú này chỉ còn 80% không ngờ vẫn có thể ngăn chở kiểm khí do chân nguyên hình thành này. Chỉ sợ ma thú này có thực lực tương đương với ma thú bậc tám mất. Lăng Tiêu âm thầm kêu khổ trong lòng, tự nhủ chủ nhân nơi này quả thực biến thái, không ngờ đã thiết kế cơ quan tà ác ngay từ bên ngoài, bên trong còn mai phục con quái thú tà ác hơn vô số lần. Dù sao thoạt nhìn mai phục thể này vẫn còn rất quang minh chính đại. Dù sao nếu đã xông vào đây, vậy cũng sẽ phải chuẩn bị tinh thần đón nhận rủi ro, nguy hiểm, chỉ có điều mức độ rủi ro này quá cao.

Sau khi tự cấp cho mình một bộ áo giáp vô cùng cứng rắn do băng tạo thành, con rối ma thú há mồm về phía Lăng Tiêu, rống lên một tiếng, sau đó mạnh mẽ lao tới. Tinh thần lực hùng mạnh long trời lở đất của nó cũng áp bách tới hắn. Nếu đổi là người khác có tinh thần lực kém hơn 1 chút, chưa kịp động thủ thì đã bị tinh thần lực của con rối ma thú này ép chết rồi. Cũng giống như Lăng Tiêu dùng khí thể của tinh thần lực công kích đại trưởng lão và nhị trưởng lão của Lãnh Ngưng Cung, người có tinh thần lực bậc cao dùng uy thế áp bách kẻ có bậc thấp hoàn toàn là chính là ức hiếp người ta

Lăng Tiêu một kiếm hung hăng chém vào đầu ma thú, nhưng không ngờ cái đầu của nó không có áo giáp bằng nhưng còn cứng rắn hơn cả giáp băng.

Bịch....

Thân hình Lăng Tiêu bị chấn bay đi, đụng vào vách tường. Công kích của con rối quái thú này dường như cũng không phải rất linh hoạt, sắc bén, nhưng lực lượng và năng lực phòng ngự của nó quả thật hùng mạnh!!

Sau khi đánh bay Lăng Tiêu, con rối quái thú như thể không giết người thì không chịu thôi, ngoác cái miệng rộng, thân thể của nó với những màu xanh, trắng, đỏ, đen, vàng lại càng rực rỡ dưới ánh đèn, đôi đồng tử màu máu càng đỏ thẫm hơn.

Con mắt thứ ba nằm ở mi tâm từ đầu đến giờ vẫn nhắm tịt chợt mở ra, nhìn cực kì quỷ dị!

Lăng Tiêu quát lớn:

- Phù Quang Lược Ảnh.

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm bộc phát ra khí thể hùng mạnh. Một kích mạnh nhất này của Lăng Tiêu lập tức phát huy hiệu quả, con rối ma thú ba mắt này bị kiếm đánh bay ra, đồng thời băng giáp trên người nó cũng vỡ nát.

Con rối ma thú này va vào vách tường, phát ra những tiếng động ầm ầm. Đồng thời, chân Lăng Tiêu đạp lên Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, ngự kiếm phi hành, trong tay bỗng nhiên xuất hiện thanh phụ ma kiếm, vọt thẳng tới con rối ma thú với tốc độ cực nhanh. Tế Liều Kiếm sắc bén chỉ thẳng vào con mắt thứ ba của quái thú. Hai chân sau trắng kien của quái thú đạp vào vách tường, con mắt thứ ba lập tức bắn ra một đạo hào quang màu lam, đâm thẳng về phía bụng Lăng Tiêu, Thân thể Lăng Tiêu ở giữa không trung lập tức né tránh cực kỳ linh hoạt, sau đó nắm lấy chiếc áo giáp thoát nhìn có vẻ rất mềm mại đang nằm trên bàn. Lăng Tiêu lập tức có cảm giác tâm huyết dâng trào, chiếc áo giáp như thể có linh tính, cầm trong tay rất thoải mái. Còn quái thú vốn không hề phát ra âm thanh nào chợt nổi giận gầm lên những tiếng long trời lở đất. Lăng Tiêu nhanh chóng thu chiếc áo giáp vào trong nhẫn, đồng thời chống lại công kích của đối phương. Thân thể Lăng Tiêu lại đụng vào vách tường. Toàn bộ căn phòng đều rung lên. Lăng Tiêu bị chấn động khóe miệng rỉ máu, chân nguyên trong cơ thể vận hành với tốc độ cực nhanh. Chiêu “Phù Quang Lược Ảnh” vừa rồi vẫn chưa dùng hết toàn bộ chân nguyên.

Mà lúc này, đối mặt với con rối ma thú đang tấn công không chết không ngừng này, Lăng Tiêu bỗng nhiên cười, đúng lúc con mắt thứ ba của ma thú lóe hào quang, đồng thời thân thể của nó dừng mãnh lao tới, Lăng Tiêu nhanh chóng lấy Hàm Hàn bảo đỉnh ra... mở miệng đỉnh hướng về con rối ma thú.

Ma thú ba mắt này lập tức lọt vào trong đỉnh.

Lăng Tiêu cất tiếng cười to:

- Con rối chính là con rối. Nếu đối mặt với một ma thú bậc tám, chắc chắn không thể thoải mái được như thế này. Không thể tưởng tượng được một ngày, Lăng Tiêu ta cũng tiến hành hang yêu trừ ma! Một khi đã như vậy, ta luyện hóa người! Như vậy, đây cũng là sự giải thoát đối với người!

294. Chương 290: Đột Phá Kim Đan Trung Kỳ (1)

Lăng Tiêu nói xong, ném Hàm Hàn bảo đỉnh vào giữa phòng. Hàm Hàn bảo đỉnh lập tức rung lên kịch liệt. Có lẽ là theo bản năng của ma thú bậc cao, con rối ma thú này vẫn tồn tại một tia thần thức, khi tiến vào trong đỉnh liền điên cuồng phản kháng.

Lăng Tiêu khoan chân nhẹ nhàng ngồi xuống, hai tay bắt đầu không ngừng kết xuất các loại thủ ấn, trong không trung lưu lại vô số tàn ảnh. Sau khi xuất ra các loại thủ ấn, Lăng Tiêu thúc dục chân hỏa trong cơ thể, xuất ra từ song chưởng.

Chân hỏa nóng bỏng vô cùng xuất ra từ bàn tay Lăng Tiêu. Hắn lập tức nhanh chóng truyền toàn bộ chân hỏa đó vào trong Hàm Hàn bảo đỉnh.

Chân hỏa nóng bỏng lập tức thiêu đốt Hàm Hàn bảo đỉnh. Toàn bộ căn phòng nổi sóng nhiệt cuộn cuộn. Lăng Tiêu vẫn bất động, tiếp tục thúc dục chân hỏa trong cơ thể. Chân nguyên từ kim đan cuộn cuộn lưu chuyển không ngừng, toàn bộ chân hỏa sinh ra lại tiến vào trong Hàm Hàn bảo đỉnh.

Lăng Tiêu vừa dùng chân hỏa luyện con rối ma thú trong bảo đỉnh. Hắn biết rằng đây chính là những phản kháng cuối cùng của con rối ma thú kia. Sức phản kháng mạnh mẽ kinh người. Nếu Hàm Hàn bảo đỉnh chưa được Lăng Tiêu luyện hóa thì có thể nó sẽ bị sức phản kháng kinh người này phá hỏng.

Bên trong Hàm Hàn bảo đỉnh không ngừng truyền đến những tiếng gầm giận dữ, thanh thế cực kỳ kinh người, nhưng lại không hề tiết ra một chút khí tức nào. Lăng Tiêu vẫn thần sắc thản nhiên nhưng nhìn thật kỹ trên mặt lại có một tầng hào quang nhàn nhạt giống như thần linh. Hắn vẫn không ngừng kết xuất các thủ ấn. Đến cuối cùng, Lăng Tiêu chụp một chưởng trên mặt Hàm Hàn bảo đỉnh, đạo chân hỏa cuối cùng tiến vào trong đỉnh.

Mà lúc này, trong Hàm Hàn bảo đỉnh đã gần như không còn chút động tĩnh, chỉ ngẫu nhiên có thể nghe thấy một tiếng động rất nhỏ. Chân hỏa của Lăng Tiêu bắt đầu luyện hóa con rối ma thú này.

Bạch Tuộc Biển Sâu bị Lăng Tiêu luyện hóa lần trước có thực lực vượt xa con rối ma thú này, nhưng con rối ma thú này lại có bản thể, cho nên trước hết phải luyện hóa hoàn toàn bản thể của nó. Chính vì vậy quá trình này có nhiều điểm rất khác.

Thông qua phương thức luyện hóa ma thú hùng mạnh để tăng cường lực lượng của bản thân, chỉ sợ trên toàn bộ đại lục Thương Lan này, Lăng Tiêu chính là người đầu tiên.

Chỉ không biết người ở trong thánh vực là cái dạng gì. Tuy nhiên nếu Thánh cấp mới chỉ là tầng lớp thấp nhất ở đó, như vậy trong lòng Lăng Tiêu đã có ấn tượng đại khái về thực lực của Thánh Vực. Chỉ sợ bên trong Thánh Vực, những kẻ mạnh nhất chính là những tồn tại khủng bố cũng như Độ Kiếp Kỳ và Đại Thừa Kỳ ở Tu Chân Giới.

Mang theo hi vọng vô tận hướng tới Thánh Vực, chân hỏa trong cơ thể Lăng Tiêu chợt mãnh liệt bốc lên, tốc độ luyện hóa được tăng cao rất nhiều.

Hai người Thượng Quan Vũ Đồng và Tống Minh Nguyệt kêu gào nửa ngày, đồng thời tìm tòi ở đó rất lâu nhưng căn bản không hề tìm thấy phương pháp mở cánh cửa đá ra.

Cuối cùng, hai người chỉ bất đắc dĩ buông tha, quyết định ở lại đây chờ Lăng Tiêu. Những cây đuốc đã được Lăng Tiêu đốt lên, chiếu sáng nơi đây. Tống Minh Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng tìm một chỗ sạch sẽ, ngồi xuống.

Hai nàng liếc nhau, Tống Minh Nguyệt lúc này khôi phục cách ăn mặc của mỹ nam tử, môi hồng răng trắng, anh tuấn phóng khoáng, cho dù ở hoàn cảnh hiện tại vẫn rất phong độ.

Thượng Quan Vũ Đồng nói:

-Muội đóng giả nam nhân rất ấn tượng. Lúc trước, khi Lăng Tiêu biết muội, muội đóng giả đúng như thế này à?

Tống Minh Nguyệt gật gật đầu nói:

-Có thể nói là như vậy. Tỷ và Lăng Tiêu... biết nhau như thế nào? Nghe huynh ấy gọi tỷ là giáo sư, sao tỷ lại... thích huynh ấy? Huynh ấy chính là học sinh của tỷ cơ mà?

Những lời nói không hề quan tâm tới lễ nghi thế tục của Tống Minh Nguyệt khiến Thượng Quan Vũ Đồng đỏ mặt lên. Tuy nhiên nàng vẫn ngẩng đầu nhìn Tống Minh Nguyệt, trong đôi mắt mang vẻ thẹn thùng nhưng giọng nói êm tai lại có vẻ rất bình tĩnh.

-Khi ta biết Lăng Tiêu, tỷ tỷ cậu ấy vẫn dẫn cậu ấy tới Học Viện Đế Quốc. Khi đó, cậu ấy là... một chú bé hơi thẹn thùng và tự ti.

Thượng Quan Vũ Đồng lộ ra thần sắc nhớ lại, như thể nàng đang nhìn thấy Lăng Tiêu thuở ngày xưa.

-Tam đệ cứ gọi là Thượng Quan tỷ tỷ!

Lăng Tổ cười hì hì một cách tinh quái nhìn Lăng Tiêu sau đó nói với bạn tốt khuê phòng của mình:

-Vũ Đồng đây là lão tam nhà mình. Đừng nhìn nó không có nhiều tiềm năng võ đạo, nó thật ra rất thông minh! Được rồi mình phó thác nó cho cậu đấy. Nếu có người nào muốn ức hiếp nó, ta sẽ không để yên đâu... Bởi vì... cậu là tỷ muội tốt nhất của mình! Còn nữa, mình biết thực lực của cậu rất mạnh, hì hì...

Cứ như vậy Lăng Tổ rất vô trách nhiệm đẩy người đệ đệ rác rưởi của mình cho hảo tỷ muội của mình là Thượng Quan Vũ Đồng.

-Tới đây, đi theo tỷ tỷ. Cậu cứ yên tâm, Học Viện Đế Quốc cũng không phải dạy hoàn toàn võ kỹ. Không thể tập võ cũng không phải là chuyện gì đáng lo cả. Phải nhìn thẳng vào chỗ thiếu hụt của mình, bởi vì ai cũng có khuyết điểm, phải không nào?

Thượng Quan Vũ Đồng vào vai rất nhanh, quyết định trước hết phải khai thông tư tưởng cho đệ đệ của người bạn tốt của mình.

-Giáo sư, ta biết rồi. Ngài yên tâm, ta sẽ không mang thêm phiền toái tới cho ngài đâu!

Dù tuổi còn nhỏ nhưng Lăng Tiêu trả lời Thượng Quan Vũ Đồng rất già dặn, lão luyện.

Thượng Quan Vũ Đồng nhếch miệng cười, nói với Tống Minh Nguyệt:

-Muội xem, ngay từ đầu cậu ấy đã là một chú bé ngoan, hơn nữa còn rất lễ phép. Tuy rằng tỷ tỷ của cậu ấy nói cứ gọi ta là tỷ tỷ, nhưng cậu ấy cứ gọi ta là giáo sư. Kể từ đó, ta đều rất quan tâm tới cậu ấy. Đáng tiếc các học sinh ở Học Viện Đế Quốc không phải phú thì cũng quý. Những kẻ đó cho dù không cười nhạo trước mặt nhưng không hề thiếu chuyện chỉ trích sau lưng. Khi đó, cậu ấy ngày càng trầm mặc hơn. Bất kể nói gì với cậu ấy, cậu ấy đều không hề phản bác, lại càng không hề biện giải cho mình một câu nào. Ta cảm giác, đoạn thời gian đen tối đó, cậu ấy đang ngủ đông trong kén vậy. Cho nên đã khiến cho cậu ấy tích lũy được rất nhiều điều mà bạn bè cùng lứa tuổi không bao giờ được tiếp xúc, cho đến khi phá kén liền phát ra hào quang sáng ngời.

Tống Minh Nguyệt nhẹ giọng hỏi:

-Nói như vậy, tỷ tỷ thích Lăng Tiêu từ khi huynh ấy còn chưa trưởng thành sao?

Thượng Quan Vũ Đồng thần nhiên cười:

-Sao có thể như vậy được? Khi đó ta thích cậu ấy hoàn toàn là tỷ tỷ thích đệ đệ. Ta đối xử với cậu ấy như đệ đệ ruột thịt. Nếu có người ức hiếp cậu ấy, ta đều âm thầm trả thù thay cho cậu ấy. Khi nhìn thấy dáng vẻ sa sút của cậu ấy thì ta đều mạnh mẽ, lớn tiếng giáo huấn. Hì hì... Có lẽ cho tới tận hôm nay, trong ấn tượng của cậu ấy, ta vẫn là một giáo sư rất lợi hại. Minh Nguyệt, muội là một cô nương tốt. Muội cứ yên tâm, ta sẽ không tranh đoạt gì của muội cả, càng không tranh đoạt gì của các nàng Diệp Tử. Ta chỉ muốn luôn ở gần cậu ấy, theo dõi mỗi bước trưởng thành của cậu ấy, động viên cậu ấy từ sau lưng... như vậy cũng đủ rồi. Ta thật sự không có hy vọng xa vời nào cả.

-Đúng vậy... nam nhân như huynh ấy ai mà không thích chứ?

Tống Minh Nguyệt thì thảo tự nói, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười tươi sáng, sau đó vươn một tay ra, cười nói với Thượng Quan Vũ Đồng:

-Tuy rằng muội rất để ý, tuy nhiên quyền lựa chọn lại ở trong tay huynh ấy. Muội không muốn huynh ấy cho rằng muội lòng dạ hẹp hòi, mặc dù muội chính là... lòng dạ hẹp hòi.

Thượng Quan Vũ Đồng cười cười, nắm lấy tay Tống Minh Nguyệt, cảm thấy ấm áp, mềm mại, cũng nói:

-Lúc này chúng ta hãy cầu nguyện, để cho cậu ấy có thể bình an quay lại đây.

Lúc này, trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền tới một tràng âm thanh. Tống Minh Nguyệt có thực lực mạnh hơn một ít, nghe thấy trước tiên, sắc mặt hơi đổi, Thượng Quan Vũ Đồng cũng thập phần miễn cưỡng gật đầu lên, nhìn hư không hắc ám trên đỉnh đầu bên ngoài vầng ánh sáng của những ngọn đèn.

-Có người tìm tới nơi này!

)

Tống Minh Nguyệt trầm giọng nói:

-Chúng ta phải giả bộ không biết gì cả.

Nói xong, có 50, 60 người từ phía trên hạ xuống rất nhanh, người cầm đầu đúng là Tần Chiêu Nhiên gia chủ Tần Gia. Thấy hai người Tống Minh Nguyệt, lão hơi giật mình, tự nhủ, có ba người đi xuống, sao giờ chỉ còn lại hai người?

Hóa ra, bọn ở phía trên cứ đi thật xa, đi mãi vẫn không thấy điểm cuối, như thể bị lạc đường vậy. Con đường đó như có thể mê hoặc thần trí mọi người, mọi người đi tới đi lui, phát hiện không ngờ mình vẫn đang ở trong một vòng luẩn quẩn.

Những người đó bắt đầu tỉnh ngộ, tên đệ tử Cổ gia kia suy nghĩ hồi lâu, mới nói rằng đây là một loại cơ quan mê hoặc thuật. Việc này cũng không trách được y, ở các cơ quan sư thế gia, loại mê hoặc thuật này được coi là truyền thuyết, làm gì có ai được gặp mê hoặc thuật chân chính?

Những người đó lại quay trở về, khi tới đoạn đường bị sụp đổ thì chuẩn bị bay về tìm cánh cửa khác, bỗng nhiên có người thực lực hùng mạnh nhìn thấy ở phía dưới mấy vạn thước, dường như có ánh sáng.

Sau đó những người đó nhớ rằng, có ba người hạ xuống ở đây, vì thế Tần Chiêu Nhiên quyết định cùng hạ xuống theo.

Sau khi rơi xuống đây mới phát hiện, không ngờ ba người lại chính xác, di tích thượng cổ quả thật ở dưới này. Thấy thiếu một người, Tần Chiêu Nhiên sắc mặt hơi hơi trầm xuống, nhìn hai người Tống Minh Nguyệt, hỏi:

-Còn một người nữa chạy đâu rồi?

Tống Minh Nguyệt thấy tên đệ tử Cổ gia cũng bị Tần Chiêu Nhiên nắm lấy mang xuống đây, sắc mặt tái nhợt, tinh thần cực kỳ uể oải, có lẽ khi hạ xuống quá sợ hãi. Có người này ở đây, muốn dấu điểm cũng vô ích, vì vậy, nàng chỉ tay về phía Lăng Tiêu biến mất, nói:

-Chính là nơi đó. Hắn , hắn không biết chạm vào chỗ nào liền biến mất. Các người, các người mau giúp đỡ tìm xem!

Thượng Quan Vũ Đồng thì biểu hiện bộ dạng thật sự sợ hãi, cúi đầu cũng không dám nói lời nào. Bất cứ ai ở đây đều có thực lực rất hùng mạnh, đều nhìn thấy thực lực của hai người Tống Minh Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng đều không mạnh, cũng không để ý tới hai nàng. Ở nơi như thế này, muốn chạy đi đâu cũng không thoát, cho nên bọn họ đều không coi hai nàng ra gì.

Tần Chiêu Nhiên ra hiệu cho tên đệ tử Cổ gia. Tên đệ tử Cổ gia hơi hơi thở hắt ra, sau đó đi tới, nhìn vài lần, cau mày hỏi Tống Minh Nguyệt:

-Hắn biến mất chính ở chỗ này sao?

Tống Minh Nguyệt gật đầu thật mạnh, tự nhủ, xem ra cơ quan sư Cổ gia này chỉ là có tiếng không có miếng mà thôi. Lăng Tiêu đi xuống đây, sờ mó hai, ba lần đã đi vào được. Tên đệ tử Cổ Gia này thoát nhìn vẫn còn khá mơ hồ, liếc mắt một cái là biết.

Tên đệ tử Cổ gia lại sờ soạng nửa ngày ở đó. Không ít người nhìn Tống Minh Nguyệt ánh mắt dần chuyển lên hồ nghi, tự nhủ, chẳng lẽ tiểu tử này dám nói dối sao? Tuy nhiên ngấm lại ở nơi thế này, dám nói dối với người hùng mạnh như bọn họ cũng cần dũng khí thật lớn, nhìn bộ dạng tiểu tử kia....có vẻ như không có gan làm như vậy.

Nếu Tổng Minh Nguyệt biết được suy nghĩ trong nội tâm bọn họ, sợ rằng sau này có chết cũng không chịu giả dạng thành công tử hào hoa nữa.

Qua một lúc lâu tên đệ tử Cổ Gia mới nói:

295. Chương 290: Đột Phá Kim Đan Trung Kỳ (2)

- Tìm được rồi!

Mọi người đều xúm lại. Lúc này, Tổng Minh Nguyệt bỗng nhiên có chút lo lắng, tự nhủ, nhiều người như vậy, nếu đi vào gặp Lăng Tiêu đã tìm được bảo vật, chẳng phải là Lăng Tiêu sẽ bị nguy hiểm sao? Tuy nhiên suy nghĩ lại, với sự thông minh của mình, Lăng Tiêu chắc chắn sẽ có biện pháp ứng phó, có lẽ còn có thể bố trí trận pháp chờ những người này rồi cơ.

Tên đệ tử Cổ gia chờ tất cả mọi người tới vây quanh mới nói đầy vẻ đau khổ:

- Đó là một cơ quan đơn hướng, chúng ra không có khả năng đi vào.

Tần Chiêu Nhiên nhíu mày hỏi: Cái gì là cơ quan đơn hướng?

Tên đệ tử Cổ gia giải thích:

- Bên trong di tích thượng cổ có rất nhiều cơ quan là duy nhất một lần, khi đi vào sẽ bị khóa kín bên trong, có vào mà không có ra, cho nên tên là cơ quan đơn hướng!

Tổng Minh Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng liếc nhau, sắc mặt đều biến đổi. Như thể tự an ủi chính mình, Thượng Quan Vũ Đồng nhỏ giọng nói:

- Đừng sợ, hẳn nhất định có biện pháp trốn ra.

Tên đệ tử Cổ gia kia khá thính tai. nghe vậy hừ lạnh một tiếng, nói:

- Nằm mơ đi! Đã gặp loại cơ quan này, đừng nói là người, cho dù là thanh âm cũng không thể thoát ra nổi. Trừ phi người đồng bọn của các người có thủ đoạn phá giải cơ quan như ta, có thể tìm được một đường ra từ phía bên kia. Nếu không! chắc chắn sẽ bị nhốt chết ở trong đó.

Tổng Minh Nguyệt âm thầm bĩu môi. thầm nói: Thủ đoạn của người? Lăng Tiêu còn giỏi hơn người gấp trăm lần.

Tần Chiêu Nhiên làm việc cũng không lằng nhằng, thấy thế, vung tay lên:

- Tìm phương pháp kế tiếp!

Có lẽ là có chút sốt ruột, Tần Chiêu Nhiên nói chuyện cũng không khách khí. Tên đệ tử Cổ gia tuy rằng bất mãn trong lòng. nhưng cũng không dám nói gì. Ở nơi thế này, người ta nếu muốn giết hắn, quả thực là một chuyện quá dễ dàng. Hắn có chút hối hận. nhưng đã đắm lao phải theo lao. Chỉ có thể tiếp tục kiên trì đi tới.

Cơ quan thuật của cổ gia cũng quả thật không tầm thường, không quá lâu. tên đệ tử Cổ gia này liền tìm được một cơ quan, sau đó nói:

- Đó là một đại cơ quan! Tránh hết sang một bên nào!

Chờ những người này đều tránh hết sang một bên xong, tên đệ tử Cổ gia lấy tay ấn mạnh vào vách tường. Tầng đá đó rít lên, chìm xuống phía dưới, sau đó là im lặng. Tên đệ tử Cổ gia cũng sửng sốt. không ít người đều dùng ánh mắt hoài nghi nhìn y. Tên đệ tử Cổ gia có chút không nhìn được, vừa muốn nói liền cảm thấy dưới chân bắt đầu rung lên.

Vừa mới bắt đầu, là rung động rất nhỏ, dần dần bắt đầu lay động mạnh lên. Giữa đại sảnh chia đôi ra theo một đường thẳng, sau đó bắt đầu chậm rãi dâng lên trên.

Những đất cát khi mặt đường sụp xuống lúc trước đều không ngừng chảy rơi xuống hai bên theo sự đi lên của đại sảnh. Toàn bộ mặt đất đại sảnh không ngờ được phản thành hai từ chính giữa, tách ra làm đôi. sau đó dâng cao lên.

Mọi người đều trợn mắt há hốc mồm! Tất cả mọi người đều tập trung ở cùng một chỗ. may mắn. ở hai đầu đều có phạm vi mây thước không bị dâng lên. Đợi cho hai khối mặt đất đại sảnh dần lên trên trần xong, cảnh tượng phía dưới... hoàn toàn hiện ra trước mặt mọi người. Mọi người, kể cả Thượng Quan Vũ Đồng và Tống Minh Nguyệt đều kinh hãi ngây người, thậm chí còn rung động hơn cả khi nhìn thấy đoạn lối vào với những cây đèn đường như rồng uốn lượn lúc trước.

Phía dưới là một mảng hào quang đủ các loại màu sắc rực rỡ, đèn đuốc sáng trưng, vô số những bức tượng bằng vàng được xếp đặt chỉnh tề. Ánh đèn sáng tới mức người ta khó có thể mở mắt được.

Còn có vô số những chiếc thùng lớn nhỏ, có cái đang đóng, có cái mở ra. Bên trong những chiếc thùng đang mở đều là những tinh hạch lấp lánh sáng, phát ra những dao động năng lượng, từ rất xa cũng có thể cảm nhận được...

- Ha ha ha ha!

Cho dù toàn bộ những người ở đây đều là thuộc các thế gia môn phái, coi tiền như rác, nhưng vẫn bị đồng của cải này làm cho đổ mắt kinh hãi.

Có người cười to vài tiếng, phi thân nhảy xuống. Phía sau có người vẫn do dự, nhưng thấy người kia nhảy xuống mà không hề có việc gì. đều không kìm nổi nhảy xuống theo!

Tống Minh Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng liếc mắt nhìn nhau. đều lắc đầu. Tiền tài ở phía dưới đương nhiên là động lòng người, nhưng trong lòng hai người đều nhớ tới an nguy của Lăng Tiêu. Cho dù phía dưới có cả ngọn núi vàng, hai người cũng sẽ không để ý.

Nhưng Tần Chiêu Nhiên liếc mắt nhìn hai người bong nhiên âm trầm nói:

- Các người cũng đi theo xuống dưới!

- Vì sao?

Tống Minh Nguyệt thản nhiên nhìn Tần Chiêu Nhiên:

- Chúng ta không có hứng thú đối với của cải dưới đó.

- Ha hã, lão hủ lại hứng thú đối với người bạn đã biến mất của các người.

Nói xong, ánh mắt lão lóe lên, phát ra một tia sát ý.

Hai người bắt đầu dĩ, âm thầm tức giận chửi mắng Tần Chiêu Nhiên quá mức giáo hoạt, không ngờ dù chưa có chuyện gì đã tính kế, chỉ còn cách nhảy xuống theo.

Đợi cho tất cả mọi người nhảy xuống, mặt đất phía trên lại chậm rãi khép lại. Có người muốn đi lên. tên đệ tử Cổ gia nói:

- Không cần lo lắng, nơi này có lo thông hơi, vì vậy khẳng định là có lối ra khác. Di tích này được thiết kế cực kỳ tinh diệu, khẳng định không phải chuyên thiết kế để vây khốn người khác.

Người nọ hỏi:

- Người cam đoan?

Tên đệ tử Cổ gia này dù thực lực không cao, tuy nhiên ở phương diện này cũng có thể nói là quyền uy, mà đã là người như thế thường không thích người khác nghi ngờ mình. Nghe vậy, khẽ cười nói:

- Nêu không tin, người cứ việc đi lên.

Theo lời nói của tên đệ tử cổ gia, khe hở cuối cùng ở phía trên cũng khép lại. về mặt tên đệ tử cổ gia lộ ra một tia châm chọc. người nọ thoáng phần nộ. nhưng lại nghĩ có nỗi giận cùng đã muộn. không kìm nổi trừng mắt nhìn tên đệ tử Cổ gia một cái, quay đầu đi.

Có thể đi theo Tần Chiêu Nhiên đến đây, gần như toàn bộ đều là những người có thực lực mạnh mẽ thuộc các đại thế gia môn phái. không ngờ không ai nhìn vào những pho tượng bằng vàng ròng cả. Mọi người đều không kìm nổi tập trung ánh mắt vào những chiếc thùng kia.

Tần Chiêu Nhiên ha ha cười:

- Tất cả tinh hạch ma thú ... mọi người cùng chia. Có mặt là có phần.

Nói vậy nhưng trong lòng lão lại suy nghĩ, bên trong di tích thế này...

Lăng Tiêu đặt hai tay trên mặt Hàm Hàn đỉnh. Đã mấy canh giờ trôi qua, trên mặt đỉnh vẫn không có một chút biến hóa nào. Năng lượng tinh thần đã bị hoàn toàn luyện hóa ở trong đỉnh, theo hai tay của Lăng Tiêu, thông qua kinh mạch của hắn. bắt đầu không ngừng cuộn cuộn tập trung về hướng đan điền của Lăng Tiêu.

Hấp thu loại năng lượng tinh thuần này cảm giác cực kỳ thoải mái. Tu vi tâm cảnh hùng mạnh của Lăng Tiêu vẫn ổn định nâng cao, cực kỳ vững vàng, không hề có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.

Lại qua mười mấy canh giờ, Lăng Tiêu hút nốt tia năng lượng cuối cùng từ trong Hàm Hàn bảo đỉnh vào trong cơ thể. Trong đan điền của hắn, viên kim đan cũng lớn lên rất nhiều. Thân hình Lăng Tiêu chậm rãi hạ xuống mặt đất, vẫn nhắm hai mắt, khoanh chân như trước, hai tay bắt đầu chậm rãi kết xuất những thủ ấn, đan đường cho chân nguyên trong cơ thể. Chân nguyên bắt đầu điên cuồng vận chuyển trong các kinh mạch đã được mở rộng rất nhiều, nhanh chóng vận hành chín đại chu thiên. Sau đó, một luồng trọc khí chợt phun ra từ lồng ngực Lăng Tiêu, hắn thét dài một tiếng.

Giọng nói như chuông đồng. Chấn động cả căn phòng cũng phải run rẩy.

Ở phía dưới, có mấy kẻ mạnh thực lực Kiếm Hoàng bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra thần sắc hồ nghi. tuy nhiên ngay sau đó liền khôi phục bình tĩnh, nhưng trong lòng bọn họ đều biết, bên trên khẳng định đã xảy ra biến hóa gì đó.

Một khí thế vô cùng khổng lồ phát ra từ thân thể Lăng Tiêu. Hắn mở to hai mắt, một hào quang màu hoàng kim cực kỳ chói mắt phát ra, sau một hồi lâu mới chậm rãi thu lại.

Lăng Tiêu không ngừng ngạc nhiên vui mừng, mình thu được cơ duyên thực sự to lớn. Trước khi bị chế thành con rối ma thú, ma thú bị mình luyện hóa này ít nhất có thực lực đỉnh bậc tám! Thậm chí. Lăng Tiêu còn nghi ngờ rằng nó có thực lực bậc chín!

Bởi vì hấp thu năng lượng tinh thuần này. không ngờ giúp đỡ Lăng Tiêu vừa mới đột phá trạng thái đỉnh của Kim Đan sơ kỳ, tiến nhập Kim Đan trung kỳ!

Lăng Tiêu xuất ra 999 thanh hàn thiết đoản kiếm vừa mới thu được, lập tức, toàn bộ căn phòng hiện lên đầy những bóng kiếm dày đặc.

Tất cả những thanh kiếm này đều vô cùng sắc bén. theo ý niệm của Lăng Tiêu, bắt đầu chậm rãi di động tới vị trí của mình, sau đó di động theo chính thể. lấy Lăng Tiêu làm trung tâm, chậm rãi quay vòng tròn.

Lăng Tiêu hét lớn một tiếng.

- Trảm!

999 thanh hàn thiết đoản kiếm bỗng nhiên như thể bùng nổ, lấy Lăng Tiêu làm trung tâm, bắn tung ra bốn phía. chém lên trên vách tường xung quanh.

Bức tường đá không ngờ lại cứng rắn tới vậy. hàn thiết đoản kiếm sắc bên như thế cũng chỉ có thể chém vỡ được một chút nhỏ mà thôi.

Lăng Tiêu cười to vài tiếng, sau đó thu hồi 999 thanh hàn thiết đoản kiếm. Chờ khi có thời gian, phải tế luyện chúng một phen, khi đó uy lực phát ra sẽ cực kỳ to lớn.

Lúc này Lăng Tiêu mới lấy chiếc áo giáp ra. Cảm giác tâm hồn cảm ứng lại xuất hiện.

Lăng Tiêu nhận thấy mặt sau của áo giáp còn khác một hàng chữ: Tác phẩm luyện kim thuật đỉnh cao—Tinh Kim Nguyệt Quang Giáp!

Lăng Tiêu nhìn chiếc áo giáp mềm mại này, không nhận ra được nó dùng chất liệu gì để chế thành. Trên mặt giáp tỏa ra hào quang màu vàng nhàn nhạt, giống như ánh trăng. Áo không có tay áo. không có cúc áo, thoát nhìn vô cùng đơn giản, chỉ là một khối hình trụ, có hai lỗ thủng để duỗi tay. Hơn nữa, Lăng Tiêu tìm một vòng. không ngờ không hề phát hiện nổi một chỗ nối nào.

Điều này thuyết minh sự quý giá của chiếc áo giáp này. Bỗng nhiên Lăng Tiêu đặt Tinh Kim Nguyệt Quang Giáp trên mặt bàn. nhìn may chữ “tác phẩm luyện kim thuật đỉnh cao”, sau đó lấy Yêu Huyết Hồng Liên kiếm từ trong nhẫn ra.

Kiểm quang bùng lên, kiếm khí hùng mạnh của Kim Đan trung kỳ khiến Yêu Huyết Hồng Liên kiếm bỗng nhiên phát ra một tiếng vang lạnh lạnh. Sau đó, Lăng Tiêu quát to một tiếng, hung hăng chém vào trên Tinh Kim Nguyệt Quang Giáp. Một kiếm này... cho dù là một kẻ mạnh cấp bậc Kiếm Tông cũng có thể đứt làm hai đoạn.

Chiếc bàn không biết đã trải qua bao năm tháng ở phía dưới, không thể chịu nổi sức mạnh to lớn đó. sụp đổ ầm. Sau khi sụp xuống, Lăng Tiêu nhìn lại Tinh Kim Nguyệt Quang Giáp, không ngờ trên nó không có chút dấu vết nào.

- Bảo bối!

Lăng Tiêu mỉm cười vui vẻ.

296. Chương 291: Đội Hình Hùng Mạnh

Có thứ này sẽ đảm bảo an toàn thêm một phần khi đối địch. Lăng Tiêu cởi áo khoác ra, sau đó mặc bộ Tinh Kim Nguyệt Quang Giáp vào, rồi lại mặc áo khoác vào, trong lòng cũng có chút nhớ đến Tống Minh Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng đang ở bên ngoài. Bởi vì ngay khi hắn luyện hóa con rối ma thú, hắn đã từng nghe qua bên kia truyền tới tiếng vang kì lạ, lúc ấy đang là thời khắc mấu chốt để luyện hóa nên Lăng Tiêu cũng không thể phân tâm. Hiện tại thời gian đã trôi qua nửa ngày, bên kia đã phát sinh biến hóa như thế nào khiến cho trong lòng Lăng Tiêu cũng hết sức lo lắng.

Tuy nhiên Lăng Tiêu cũng hiểu được, toàn bộ cơ quan ở đây đều là đơn hướng, mình chỉ có thể ra ngoài phòng nhỏ này từ một hướng khác mà không thể quay lại, nói cách khác, cần phải tìm xem có lối nào để đi ra hay không?

Lăng Tiêu tìm một hồi. Trên vách tường, hắn tìm được một chỗ cơ quan, sau khi ngưng thần cảnh giới, nhẹ nhàng ấn xuống, mặt đất bỗng nhiên truyền đến một trận rung động rất nhỏ. Lăng Tiêu cảm thấy cơ quan kia không được ấn vào hoàn toàn, trên tay hơi hơi dùng sức, “ầm” một tiếng!

Chính giữa mặt đất đột nhiên tách ra một cái khe hở lớn, rộng chừng hai ba thước! Đúng lúc từ chỗ cái bàn vừa bị Lăng Tiêu dùng một kiếm chém vỡ ra, tiếp đó Lăng Tiêu thấy tại bên dưới đó, một vùng ánh vàng lớn rực rỡ, hào quang chói mắt truyền đến, sau đó, có người bay nhanh như điện tới.

Lăng Tiêu thoáng nhún người, nhảy xuống khe hở kia, sau đó khe hở tự động chậm rãi khép lại.

Người đứng trước mắt đúng là Tần Phong, con của Tần Chiêu Nhiên. Tần Phong nhìn Lăng Tiêu, biết hắn chính là một trong ba gã lúc trước. Tuy nhiên, lúc này quan trọng hơn hết là hắn phát hiện điều gì đó từ trên người Lăng Tiêu. Tần Phong tựa như cười tựa như không nhìn Lăng Tiêu:

-Bằng hữu, ngươi cũng tìm được cái gì rồi sao?

Sau khi Lăng Tiêu tiến vào Kim Đan trung kỳ, lúc này hắn đã hoàn toàn có thể thu liễm khí tức của mình. Đối mặt với Tần Phong, Lăng Tiêu cũng chỉ thả ra khí tức không kém hắn mấy, khiến Tần Phong hiểu lầm, tuy Lăng Tiêu chính là một gã Ma Kiếm Sư bậc cao, nhưng vẫn chưa đạt tới tu vi Kiếm Tông. Cho nên, Tần Phong thậm chí cảm thấy bản thân mình có thể chiến thắng gã trung niên này!

Hai người Thượng Quan Vũ Đồng và Tống Minh Nguyệt ở bên kia, nhìn thấy Lăng Tiêu, trên mặt đều lộ ra vẻ ngạc nhiên vui mừng. Dựa theo theo cách xưng hô trước đó, hai người cùng nhau đi tới, hướng về phía Lăng Tiêu kêu lên:

-Sư thúc, người không sao chứ? Chúng ta lo lắng đến chết đi được!

Lăng Tiêu thần nhiên cười cười, nói:

-Không có việc gì, ai biết đã xảy ra chuyện gì, ta đã xem qua, còn tưởng rằng trong phòng kia có bảo bối nhưng kết quả một sợi lông cũng không có. Ta tìm đã lâu, rốt cục ta đã tìm được chỗ cơ quan này. Ta không nghĩ tới lại có thể trông thấy các người, các người làm sao xuống được đây?

Tổng Minh Nguyệt chợt chỉ Tần Phong, nói:

-Hai người chúng con gặp bọn họ, liền cùng nhau đi xuống đây.

Tần Phong nghe Lăng Tiêu nói mình cũng không tìm được cái gì, lại trông thấy bộ mặt xúi quẩy chán nản của hắn nên cũng hiểu được có khả năng không có bảo bối nào ở phía trên. Bởi vì tất cả bảo bối đều ở trong này rồi!

Bọn họ đã lưu lại ở nơi này thời gian khá lâu, cùng nhau thu thập bảo bối ở nơi này!

Chỗ này có hoàng kim, tinh hạch ma thú, ngoài ra còn có rất nhiều điển tịch từ thời đại thượng cổ, trong đó cũng có một số kiếm kỹ và công pháp. Đương nhiên những thứ kiếm kỹ và công pháp mới khiến những người đó đều đỏ mắt. Bởi vì cho tới bây giờ, bọn họ đã tìm được hơn mười bộ kiếm kỹ và công pháp, đại bộ phận đều từ Địa cấp trở lên!

Thậm chí còn có một quyển Thánh cấp bậc thấp!

Trừ những kiếm kỹ và công pháp, hầu hết mọi người đều rất quan tâm tới những bản thảo điển tịch thượng cổ. Nếu như có thể tìm được bản thảo của luyện được sư, điều đó quả thực chính là thu hoạch lớn nhất của họ!

Trừ điều đó ra, còn có binh khí được chế tạo bằng hàn thiết sắc bén, không chỉ là kiếm, còn có rất nhiều loại vũ khí khác! Thoạt nhìn, ở thời kì thượng cổ, vũ khí của người luyện võ có rất nhiều dạng biến hóa, cũng không chỉ giới hạn trong một loại là kiếm.

Những người đó trông thấy Lăng Tiêu hoàn toàn không tổn hao một chút gì, cũng có thể đi vào nơi này, đều vô cùng kinh ngạc, nhất là gã đệ tử Cổ gia kia, vẫn cho rằng về phương diện thuật cơ quan, không ai có thể đủ khả năng vượt qua Cổ gia! Mà ở nơi này chỉ có một mình hắn là người Cổ gia, cho nên không ai có thể mạnh hơn hắn về phương diện thuật cơ quan.

Nhưng gã trung niên rất bình thường ở trước mặt, trước hết là lựa chọn trên con đường lúc trước, hắn quyết định rất nhanh, trực tiếp chọn rơi xuống, mà mình lại không thể đưa ra một chút kiến giải, mặc dù theo chủ định của mình, lúc ấy mình cũng cho rằng phải nhảy xuống.

Sau đó về phần phá giải cơ quan, người này có thể thông qua cơ quan đơn hướng để tiến vào địa phương khác, sau đó lại có thể tìm được một chỗ cơ quan rơi xuống để đến nơi này!

Toàn bộ điều này, thoạt nhìn tựa như hết sức dễ dàng, nhưng trên thực tế, gã đệ tử Cổ gia này lại biết, về phương diện thuật cơ quan, người không có trình độ tương đối, mà muốn tìm được loại cơ quan này, quả thực khó còn hơn lên trời!

Thậm chí, có rất nhiều cơ quan có nguy hiểm, nếu như người không biết, tùy tiện ấn lung tung, còn có thể mang đến thương vong rất lớn! Ngấm lại khi một đám vào động, chỉ một lần sơ sẩy của hắn, liền tạo thành thương vong cho hơn bảy trăm người. Cho nên trong lòng gã đệ tử Cổ gia này có loại bản năng phản cảm và cảm giác nguy cơ đối với chuyện Lăng Tiêu đến.

Nếu như vào lúc bình thường, hắn nhất định sẽ không như vậy, thậm chí còn có thể khiêm tốn thỉnh giáo Lăng Tiêu một phen!

Nhưng hiện tại không như vậy, bên trong bảo tàng này, hắn có hai phần! Hắn tin rằng Tần gia có lẽ dám lén lút giết hắn ở sau lưng, nhưng tuyệt đối không dám cất lại hai phần tài bảo của hắn! Trừ phi Tần gia mất trí giết sạch mọi người ở nơi này, trừ người Tần gia!

Tuy nhiên điều đó căn bản là không có khả năng! Trong hơn mười người ở đây, thực lực Kiếm Hoàng đã chiếm hơn phân nửa! Những người còn lại trên cơ bản đều là cường giả có thực lực Kiếm Tông!

Trong những người này, người của Tần gia chỉ chiếm một phần năm mà thôi! Hơn nữa, người mạnh nhất cũng không phải người Tần gia.

Cho nên, gã đệ tử Cổ gia này thậm chí không quá để ý Lăng Tiêu, mà dời ánh mắt qua nơi khác, tiếp tục tìm kiếm những cơ quan. Trong nửa ngày đã qua, hắn đã phá giải hơn mười chỗ cơ quan có nguy hiểm, khiến cho mọi người vốn lúc đầu phản đối hắn, cũng không kim nổi có thêm vài phần kính trọng hắn.

Phải biết rằng, bên trong thượng cổ di tích này, cơ quan cũng không chỉ là các loại như tiền, cạm bẫy, lối đi u tối, độc khí, cái gì cũng có. Có thể nói, chỉ cần mọi người có thể nghĩ đến những cơ quan ác độc thì ở trong này đều có thể tìm được, đừng nói là người khác, mà ngay cả đệ tử Cổ gia, cũng phải thật cẩn thận. Có rất nhiều cơ quan, căn bản nếu không phải thực lực hùng mạnh thì có thể né tránh được.

Trong mắt Tống Minh Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng tràn ngập vẻ thân thiết, khiến trong lòng Lăng Tiêu cảm thấy ấm áp rất nhiều, nhìn những người đang bận rộn, nhẹ giọng nói:

-Chẳng lẽ nói, toàn bộ bảo tàng của chỗ di tích này đều ở đây hay sao?

Hai nàng Tống Minh Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng đều quá hiểu Lăng Tiêu, thấy hắn như vậy, như thế nào mà không biết hắn chiếm được thứ tốt, Thượng Quan Vũ Đồng cười nói:

-Sự thúc, Tần gia gia chủ thật sự là người tốt, lão nói: Tinh hạch ở đây người kiếm được thì có phần! Mọi người đều chia nhau phân phối, hì hì, thật tốt quá. Chúng ta rốt cục không cần vất vả đi ra ngoài săn bắt ma thú như vậy!

Không ít người ở đây nghe Thượng Quan Vũ Đồng nói những lời này, thiếu chút nữa cũng ngã tại chỗ, người có thể đến nơi này, trừ ra ba người Lăng Tiêu bọn họ, làm gì có ai thuộc thế gia môn phái không được xếp hạng chứ?

Đông hải Triệu gia, Tây Vực Lý gia, Long cốc Câu gia, Yến triệu Dư gia, Thiên Sơn Tôn gia, Tuyết vực Chu gia, Tử Xuyên Chiết gia, những gia tộc Lăng Tiêu từng có quan hệ, đều có người ở nơi này!

Người đến từ Đông hải Triệu gia là gia chủ Triệu Kính Chi, còn có một gã cường giả Kiếm Hoàng bậc một, cũng là người Triệu gia, lặng lẽ đi theo bên cạnh Triệu Kính Chi.

Kỳ thật các gia tộc cũng không khác nhau lắm, hơn phân nửa gia chủ có thực lực cũng không cao lắm, bởi vì bọn họ phải xử lý quá nhiều chuyện, nên họ căn bản không có khả năng tập trung toàn bộ tâm tư vào trong tu luyện.

Người của Tây Vực Lý gia tới đây tương đối nhiều, ngoại trừ Lý Nham là Kiếm Tông bậc sáu, còn lại tất cả mười người cùng tiến vào. Những người đó đều là cường giả hạch tâm của Lý gia, ngoại trừ hai gã có thực lực Kiếm Tông bậc sáu giống như Lý Nham, còn lại tám người khác đều có thực lực Kiếm Hoàng, người cao nhất cũng có thực lực Kiếm Hoàng bậc bốn!

Long cốc Câu gia cũng có sáu người tiến vào, gã có bộ dạng đặc biệt giống Câu Du là một gã Kiếm Tông bậc năm, tên là Câu Thích, là gia chủ Câu gia ở Long cốc, còn năm người khác, toàn bộ đều có được thực lực từ Kiếm Hoàng trở lên!

Hơn nữa, có thể nhìn ra được, người của Câu gia và người của Lý gia, đều đề phòng lẫn nhau. Hiển nhiên, Câu gia đã biết Câu Du chết, và cũng đã biết chuyện của Câu Du và Lý Nham. Tuy nhiên, lúc này đương nhiên còn chưa tới lúc phải động thủ, nhưng ở bên trong thượng cổ di tích này, thực lực của những người bên Câu gia kém hơn Lý gia một ít, cho nên, cẩn thận đề phòng người Lý gia đánh lên cũng là chuyện hợp lý.

Yến triệu Dư gia cũng có năm người. Tuy nhiên, thoát nhìn Yến triệu Dư gia có vẻ kém không ít, ngoại trừ họ có một gã Kiếm Hoàng trung cấp bậc ba, còn bốn người khác, toàn bộ đều có thực lực Kiếm Tông.

Thiên Sơn Tôn gia cũng đã từng phái đệ tử đi tới thành Penzias tiếp xúc Lăng Tiêu cùng các thế gia. Tuy nhiên, lần này họ tới đây cũng không tính là quá mạnh mẽ, cũng không có Kiếm Hoàng, chỉ có bốn gã Kiếm Tông. Thoạt nhìn họ cũng hết sức khiêm tốn, khiến người ta cảm giác, giống như họ đi xem náo nhiệt. Nhưng những thế gia môn phái này, ngoại trừ là nhất lưu hay nhị lưu đã được công nhận, lại có nhà nào muốn bại lộ thực lực chân chính của mình ở trước mặt người khác hay sao?

Tuyệt vực Chu gia, gia tộc này cũng rất khiêm tốn, không ngờ cũng đưa đến đây mười người! Hơn nữa, trong đó có sáu gã có thực lực Kiếm Hoàng! Thoạt nhìn tuổi tác của họ cũng rất lớn, râu tóc bạc trắng, trên mặt hiện lên vẻ chính khí. Nhưng nếu họ không vì của cải bảo bối thì làm sao có khả năng họ chạy tới loại địa phương này? Bốn gã còn lại cũng là cường giả có thực lực Kiếm Tông.

Tử Xuyên Chiết gia, gia tộc này không chết không thôi với Lăng Tiêu. Một đám người kia gồm có mười hai người! Chỉ có một mình Chiết Thế Huân là Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt đều nhận thức. Hơn nữa còn biết thực lực của lão là Kiếm Hoàng bậc ba, còn lại tám gã kia có có được thực lực Kiếm Hoàng, hơn nữa, thoạt nhìn cũng không kém hơn Chiết Thế Huân!

Lăng Tiêu trông thấy thế nhủ mảy, thầm nói thực lực của Chiết gia quả nhiên hùng mạnh! Thoạt nhìn, có lẽ lần thịnh hội thế gia này, đại bộ phận cao thủ của Chiết gia đều tập trung ở nơi này!

Tần gia có mười ba người đến đây. Mười ba người này, ngoại trừ gia chủ Tần Chiêu Nhiên là Kiếm Tông bậc sáu và con trai Tần Phong là Ma Kiếm Sư bậc sáu, còn những người khác, không ngờ đều là cường giả Kiếm Hoàng!

Đây chính là chỗ tốt của địa chủ, Tần Chiêu Nhiên gần như triệu tập toàn bộ cường giả có thực lực Kiếm Hoàng của Tần gia đến đây, thăm dò thượng cổ di tích. Còn có nhiều gia tộc khác đang nhìn thềm thuồng, mê say, không có chuẩn bị hoàn toàn, làm sao được chứ?

Còn lại, chính là gã đệ tử cơ quan sư Cổ gia kia, thực lực hết sức nhỏ yếu, sau đó chính là ba người Lăng Tiêu này, thoạt nhìn cũng yếu hơn so với từng nhóm, nên cũng khó trách không ai quá để ý đến thực lực của bọn họ, cũng thật sự khó lọt vào trong mắt người khác.

Trừ những người này, Lăng Tiêu còn chú ý tới ba người, dường như họ tách biệt với thế giới bên ngoài, tuy rằng cũng đi theo vào đây đứng, nhưng như cũng giống như đi xem náo nhiệt. Điều này khiến Lăng Tiêu nghi hoặc trong lòng, bọn họ giả vờ thản nhiên, hay là thật sự không cần bảo vệ ở chỗ thượng cổ di tích này?

Thấy Lăng Tiêu kỳ quái, nhìn ngây ngốc bọn họ cả ngày Tống Minh Nguyệt nhẹ giọng nói:

-Muội nghe nói ba người kia đến từ một thế gia siêu cấp, hình như gọi là Tinh Võ thế gia gì đó, tên rất uy vũ, muội cũng nhìn không ra thực lực ba người kia.

Lăng Tiêu nhìn lướt qua bọn họ, rồi cười nói:

-Bọn họ đều có thực lực Kiếm Tông, một người bậc trung và hai người bậc cao.

Tống Minh Nguyệt cả kinh miệng khê nhếch, rung chiếc quạt xếp trong tay một chút rồi mở ra, tiếp đó nàng che dấu nụ cười:

-Cao, thật sự là cao!

Vì sao mà Tống Minh Nguyệt kinh ngạc như vậy? Dù sao đêm nay trong đám người này, cường giả Kiếm Hoàng chiếm hơn phân nửa, cho dù những người này đều là tinh nhuệ của các đại thế gia, nhưng nhiều cường giả Kiếm Hoàng như thế tập trung ở trong này, cũng khiến người ta có loại cảm giác da đầu muốn nổ. Rất khó tưởng tượng, nếu nhiều Kiếm Hoàng như vậy cùng một lúc vây công một người, điều đó sẽ đưa tới tình cảnh gì. Chỉ sợ, đó sẽ là một loại uy lực hủy diệt chứ!

Nguyên nhân Tống Minh Nguyệt chân chính kinh ngạc là, ba người kia ở Tinh Võ thế gia, người lớn nhất còn chưa đến ba mươi! Ba mươi tuổi cũng là quá nhiều rồi, xem ra hần cũng khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi. Người có tuổi ít nhất cũng khoảng hai mươi tuổi, trên mặt còn mang theo vẻ ngây ngô, ba người trông ngờ nghệch như vậy lại có thể là ba gã Kiếm Tông, một bậc trung, hai bậc cao sao?

Về mặt Thượng Quan Vũ Đồng cũng kinh ngạc, lén nhìn trộm vẻ mặt có chút kiêu căng của ba người kia một cái, thầm nói trong đại lục Thương Lan quả nhiên cường giả như mây. Vốn nàng cảm thấy cho dù mình được coi là cao thủ trẻ tuổi ở bên trong thế gia ẩn thế, nhưng không nghĩ tới, chân chính so sánh với thế gia nhất lưu thì kém quá nhiều. Cũng như những bạn cùng lứa với mình, thậm chí những sư muội đồng môn còn nhỏ tuổi hơn mình, hiện tại hơn phân nửa đều đạt được thực lực Ma Kiếm Sư rồi.

Giờ vừa trông thấy ba người trẻ tuổi của thế gia siêu cấp này không ngờ lại có thể là Kiếm Tông.

Nghĩ vậy, Thượng Quan Vũ Đồng không kìm nổi âm thầm lắc đầu, không thể suy nghĩ nữa, nghĩ nhiều cũng như vậy mà thôi. Cho dù ba người này được thể gia siêu cấp dùng hết tài lực của gia tộc để tạo thành cao thủ, chuyện đó cũng quá khó tin rồi.

Rốt cuộc bọn họ làm sao trở nên hùng mạnh như vậy?

Đường như bọn họ chú ý tới có người đang quan sát bọn họ, ba người trẻ tuổi kia quay mặt về phía bên này, một người trong số đó rõ ràng là con gái đang dịch dung, trong mũi phát ra một tiếng hừ lạnh khinh thường, sau đó xoay mặt đi, quay về phía hai người bên cạnh nói:

-Mấy kẻ không được xếp hạng thật sự là chán ghét, cứ nhìn chằm chằm vào chúng ta, thật không biết bọn họ như thế nào mà có lá gan lớn như vậy. Nơi như thế này cũng dám hòa lẫn tiến vào, cũng không thấy xấu mặt sao?

Gã thanh niên anh tuấn lớn nhất bên cạnh nháy đôi mắt to, nhìn cũng không thèm nhìn đám Lăng Tiêu bên này một cái, nói:

-Tiểu muội, không ngờ muội lại quan tâm tới ánh mắt sùng bái mình của mấy kẻ thuộc môn phái không được xếp hạng. Ta đã nói với muội rất nhiều lần, coi những người đó là con kiến thì được rồi, bọn họ không cùng một thế giới với chúng ta!

Người trẻ tuổi nữ giả nam trang kia hừ lạnh một tiếng, nói với giọng bất mãn cực nhỏ:

-Thế cô gái đến từ thế tục giới kia thì sao? Ở trong mắt huynh, cũng là con kiến sao?

Người trẻ tuổi anh tuấn kia trừng mắt nhìn cô gái bên cạnh một cái, giọng nói lạnh lẽo:

-Làm sao có thể so sánh bọn họ với nhau chứ? Không nên bôi nhọ nàng!

Cô gái kia hừ một tiếng, không thèm nhắc lại nữa.

297. Chương 292: Trọng Bảo Hiện Thế Gây Nên Phân Tranh (1)

Trong mắt Vũ Đồng chợt lóe lên nhìn bộ dáng kiêu ngạo của mấy người bên kia, thở vài lần thật sâu, cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, sau đó cố gắng suy nghĩ: Người ta có lý do để kiêu ngạo, nếu như người cũng hùng mạnh hơn bọn họ thì bọn họ khẳng định không dám như vậy! Nàng vừa nghĩ, lại nhìn thoáng qua Lăng Tiêu bên cạnh, một mảng suy nghĩ quay cuồng, rốt cục cũng bình tĩnh lại.

Nếu như các người biết được có người mới mười lăm, mười sáu tuổi đạt tới cấp bậc Kiếm Hoàng, chắc chắn kinh ngạc đến nỗi con mắt cũng muốn rơi xuống! Trong lòng Thượng Quan Vũ Đồng suy nghĩ có chút ác ý.

Lăng Tiêu liếc mắt một cái thì đã nhìn thấu vẻ mặt kiêu căng của ba gã thanh niên kia, cũng không có bao nhiêu hứng thú với bọn họ, mà trong lòng đang tính chiều sâu của thượng cổ di tích này, đến tận cùng đã tới địa phương nào rồi. Tuy rằng chỗ này khô ráo, lại có cửa thông gió, nhưng trước sau Lăng Tiêu cũng có loại cảm giác, hiện tại bọn họ dường như là ở sâu dưới đáy biển!

Lúc này, bắt đầu có rất nhiều người đi tới tụ lại ở phía gã đệ tử Cổ gia, hình như là đang gặp cơ quan to lớn gì đó, hay là đã phát hiện bảo vật.

Lăng Tiêu trông thấy biểu tình trên mặt những người đó dường như đều rất hưng phấn, nhất là gia chủ Tần gia Tần Chiêu Nhiên, trong đôi mắt kia chợt lóe, cũng không biết là đang nghĩ đi đâu.

-Hơn phân nửa là hán không có lòng hảo tâm gì!

Tổng Minh Nguyệt nhẹ giọng than thở ở bên cạnh Lăng Tiêu. Nàng có cảm giác sợ hãi đối với Tần Chiêu Nhiên trong tận đáy lòng, bởi vì người này rất âm trầm, tâm cơ quá sâu. Có thể nghĩ đến nhiều kế hoạch độc ác như vậy thì có thể thấy được tâm tư ác độc của người này. Nếu có thể, cả đời Tổng Minh Nguyệt cũng không muốn nhìn thấy kẻ tiểu nhân này.

Khi ba người Lăng Tiêu muốn tụ lại, một gã cường giả có cấp bậc Kiếm Hoàng của Tần gia, cố ý muốn che ở trước mặt ba người Lăng Tiêu. Xem ra, hắn muốn ngăn cản ba người tiến lên.

Hơn nữa, người tu chân có tâm tình trầm ổn, tu vi thuần khiết, nên Lăng Tiêu cảm ứng vô cùng linh mãnh đối với “tà khí sát khí” cùng với một số khí tức âm u. Từ trên người những cường giả Kiếm Hoàng này, Lăng Tiêu cảm nhận tà khí nồng đậm, trong lòng khe khẽ thở dài. Xem ra, việc Tần gia này tạo ra siêu cấp cao thủ, xác thực là tu luyện công pháp tà ác!

Cho dù hẳn không có tâm tư trừ ma vệ đạo gì nhưng ít ra, chung quy cũng nên nghĩ biện pháp giữ tính mạng cho mình chứ. Người sa đọa vào ma đạo, đến cuối cùng khẳng định sẽ phát điên. Nếu như mười một tên cường giả Kiếm Hoàng của Tần gia này đột phá tiếp đến cảnh giới Kiếm Tôn, như vậy, toàn bộ đại lục có lẽ thật sự không có lực lượng gì có thể chống đỡ nổi bọn họ!

Tuy rằng ba người trẻ tuổi này vừa mới làm nhục ba người mình một phen, tuy nhiên, ở trong lòng ba người Lăng Tiêu, người như thế hiển nhiên sẽ không đáng để ở trong mắt, lại càng không để ở trong lòng, cho nên, cũng không có liếc nhìn ba người đó nữa.

Nhưng thật ra người trẻ tuổi nữ đóng giả nam trang kia không chút nào che dấu vẻ khinh thường trong ánh mắt, quét mắt nhìn Lăng Tiêu một cái. Tiện thể, tính cả cường giả Kiếm Hoàng của Tần gia, nàng cũng chưa để ở trong mắt.

Cường giả có thể tu luyện đến cảnh giới Kiếm Hoàng, cho dù tà tu giống như Tần gia vậy, cũng sẽ không thêm so đo với mấy tiểu tử. Tuy nhiên, cô bé kiều ngạo không biết trời cao đất rộng này có lẽ làm cho một gã cường giả Kiếm Hoàng của Tần gia bất mãn, lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng cũng không nói gì, chẳng qua trong lòng lại nghĩ: Siêu cấp thế gia thì lợi hại sao? Hãy chờ Tần gia ta, hừ, xem đến lúc đó, các người có thể vậy đuôi như chó mừng chủ không!

Gã đệ tử Cổ gia kia bận bịu đến nổi đầu đầy mồ hôi, phá giải cơ quan không phải chỉ khảo nghiệm kinh nghiệm và trí tuệ, mà còn yêu cầu rất cao đối với thể lực. Mà hơn một nửa người của cơ quan sư Cổ gia có thực lực cũng không cao, cho nên, thời gian qua lâu như vậy, gã đệ tử Cổ gia đã có chút mệt thở hồng hộc.

Nếu muốn hóa giải cơ quan này, người không có kinh nghiệm thì không thành, thậm chí do bọn họ hỗ trợ cũng phải vạn phần cẩn thận, không cẩn thận thì sẽ gây thành đại họa. Cho nên gã đệ tử Cổ gia này thà rằng dùng thân lực của mình còn hơn.

Vừa lúc quay đầu liền trông thấy Lăng Tiêu ở trong đám người, gã đệ tử Cổ gia này chỉ hần nói:

-Vị bằng hữu kia, đúng, là người đó, lại đây giúp ta đi. Nếu như để một mình ta mở ra được chỗ cơ quan này, thì phải cần vài canh giờ! Người giúp ta một chút, chúng ta có lẽ rất nhanh có thể mở ra!

Thấy gã đệ tử Cổ gia lên tiếng, Tần Chiêu Nhiên thoáng do dự. Đại khái lão nghĩ, thế gia không được xếp hạng đến một gã Kiếm Tông cũng không có thì có năng lực gây ra sóng gió gì chứ? Cùng lắm là đáp ứng hần trước cho hần một chút ưu đãi, Tần Chiêu Nhiên nói:

-Người cũng biết thuật cơ quan? Vậy thì tốt lắm! Sau khi thành công, Tần gia tự nhiên sẽ không bạc đãi người!

Lăng Tiêu khẽ gật đầu, cười nói:

-Chỉ mong không thêm phiền là tốt rồi!

Theo bản năng trong tận đáy lòng, gã đệ tử Cổ gia này cho rằng gã trung niên trước mắt này nhất định có xuất thân thấp kém, khẳng định không bằng người đã học tập chuyên môn từ nhỏ như mình! Kỳ thật gã đệ tử Cổ gia hoàn toàn có lý do để kiêu ngạo. Từ khi hần được sinh ra, trên cơ bản đã làm bạn với các loại cơ quan từ nhỏ đến lớn!

Có rất nhiều cơ quan trong mắt người thường thì như tử thần, nhưng ở trong mắt hần thì thân thiết giống như đồng bọn!

-Chỉ cần người đến với ta, khẳng định sẽ không gặp thêm phiền phức!

Gã đệ tử Cổ gia thoáng hơi có chút tự đắc nói:

-Ta nhìn người tiêu chuẩn hần là không tồi! Chờ chuyện nơi đây xong xuôi, hoan nghênh người đến làm khách của Cổ gia!

Lời của gã đệ tử Cổ gia này khiến ánh mắt của không ít Kiếm Hoàng ở đây không kìm nổi sáng ngời lên. Ai cũng biết, một gã đệ tử của gia tộc cơ quan sư nói ra lời như vậy là có ý tứ gì. Có thể giao thiệp tốt với cơ quan sư thế gia, đó cũng là chuyện mong ước của rất nhiều cường giả Kiếm Hoàng! Không nghĩ tới người trong thế gia không có cấp bậc lại có thể có vận may tốt như vậy, giành được hảo cảm của người Cổ gia.

Lăng Tiêu có chút rụt rè cười, nói:

-Chuyện đó hiển nhiên là được rồi!

Tuy rằng gã đệ tử của Cổ gia có một ít cảm xúc hoài nghi và mâu thuẫn với Lăng Tiêu, tuy nhiên một mình hắn xác thực rất khó mở ra cơ quan khổng lồ này. Hơn nữa người giống hắn cả ngày nghiên cứu các loại cơ quan, cũng không quá giỏi về việc kết giao. Cho nên, sau khi hắn thấy Lăng Tiêu rất có lễ phép lại rất ôn hòa, một chút oán khí trong lòng cũng đã biến mất.

Gã đệ tử Cổ gia này quả thật bất phàm, dùng một hồi công phu lớn như vậy, không ngờ đã tìm được tất cả ngọn nguồn cơ quan ở đây! Hơn nữa hắn còn nhận định ngay tại dưới chân bọn họ còn có một gian phòng! Mà cũng là phòng phía dưới nhất, về phần nơi đó có bảo vật hay không thì cũng không thể biết được.

Nhưng nhìn nơi này đều có rất nhiều bảo vật như thế. Tất cả mọi người đều tràn đầy cảm giác chờ mong đối với tầng phía dưới!

Gã tuổi trẻ đầu lĩnh bên phía Tinh Võ thế gia kia nhìn về phía Lăng Tiêu và gã đệ tử Cổ gia đang bận rộn ở chỗ cơ quan, ánh mắt chợt lóe, giống như đang vẽ rất có hứng thú. Cô gái bên cạnh hắn thì đi lại chung quanh đến chán chết, sau đó bắt đầu lần lượt đánh giá những pho tượng bằng hoàng kim này!

Những người này giống như đều biết thân phận của bọn họ, mặc kệ cô nương đóng giả công tử đi lại như thế nào, cũng không ai tới hỏi nài hoặc là ngăn trở nài.

Lăng Tiêu thấy cơ quan tinh xảo trước mắt này, trong lòng không kìm nổi so sánh với việc nắm giữ cơ quan của mình, sau đó có chút kinh ngạc phát hiện, cơ quan ở nơi này, không ngờ không kém hơn chút nào so với thuật cơ quan của mình nắm giữ! Điều này nói lên rằng, thời thượng cổ ở đại lục Thương Lan còn có một đám người giỏi tay nghề như vậy, có thể thiết kế ra một số cơ quan nhỏ bé vô cùng tinh xảo!

Thậm chí, ngay cả loại cơ quan khổng lồ như thế, cũng có thể làm được tới mức không hề thô ráp mà rất tinh xảo nhẵn nhụi!

Mỗi một linh kiện thoát nhìn đều đã trải qua tinh luyện mài dũa tinh xảo, không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng mà nó vẫn duy trì sự mượt mà, bóng loáng, vận hành như xưa, không có cảm giác đình trệ không trơn tru!

Ở trước mặt người ngoài, Lăng Tiêu cũng không có cố ý khoe cái gì, gã đệ tử Cổ gia kia phân phó như thế nào thì hắn liền làm như thế. Tuy rằng hắn hoàn thành chưa chắc là tốt bao nhiêu, nhưng chung quy chỉ có thể nằm trong yêu cầu của gã đệ tử Cổ gia!

Qua một lát sau, gã đệ tử Cổ gia có thái độ càng ngày càng tốt với Lăng Tiêu, nói chuyện cũng hay cười hơn:

-Vị đại ca này, nếu ngài không lớn tuổi như vậy, nếu ngài có thể trở về tuổi trẻ hai mươi, ta chắc chắn sẽ mời ngài gia nhập Cổ gia! Tiêu chuẩn như ngài tương đối tốt rồi!

Lăng Tiêu nhẹ nhàng cười:

-Người quá khen rồi, lúc còn trẻ ta cũng vô ý xem được mấy bộ sách, xem nhiều thấy có một chút hiểu mà thôi!

Gã đệ tử Cổ gia vừa phá đi một chỗ cơ quan có tính công kích, sau đó vừa nắm tay kéo ra, rồi cười nói:

-Người quá khiêm tốn nữa rồi! Tiêu chuẩn của người thực sự rất tốt, đến đây giúp ta một phen, giúp ta kéo cái này ra phía dưới, cho toàn bộ chúng ta cùng chứng kiến thần tích xuất hiện!

-Không nên dùng nội lực!

Gã đệ tử Cổ gia hét lớn một tiếng:

- Đến đây, mở ra!

Nói xong, Lăng Tiêu cũng tiến tới. Hai người cùng nhau mạnh mẽ kéo cái nắm tay dài hơn một thước. Hai người dùng khí lực tương đương! Cái nắm tay này dường như nặng gần ngàn cân, không dùng nội lực, lấy lực lượng của hai người, không ngờ mới miễn cưỡng kéo lên, khi kéo đến một nửa, vẻ mặt hai người đã đến mức đỏ bừng.

Gã đệ tử Cổ gia thật sự dùng ra sức khỏe trong người, Lăng Tiêu cũng giả vờ. Đối mặt với rất nhiều cường giả như thế, hắn cũng không muốn mình trở thành tiêu điểm một chút nào. Hiện tại, những người này đều cao ngạo, trong mắt cũng chưa để ý tới mấy người Lăng Tiêu. Lăng Tiêu chính là đang mong loại thái độ này của họ.

Tây Vực Lý gia và Long cốc Câu gia đang đề phòng lẫn nhau, bầu không khí trong đó cũng hết sức khẩn trương. Trên thực tế, Lăng Tiêu không biết được là, ngay tại buổi tối đầu tiên, hai nhà này thiếu chút nữa đã xảy ra xung đột!

Lý Nham và Câu Du đã từng đại chiến một hồi. Hơn nữa, gã Câu Du kia còn nói ra, hắn muốn tiêu diệt toàn bộ Tây Vực Lý gia. Sau khi Lý Nham trở về gia tộc, đương nhiên hắn đã nói ra lời của Câu Du, cho nên toàn bộ người của Lý gia đều hết sức oán giận Long cốc Câu gia. Thấy lần này Long cốc Câu gia mang người tới có thực lực không mạnh, đám cường giả Lý gia sớm đã bắt đầu có chủ ý với bọn họ rồi.

Nhưng hiện tại, gần như mọi người đều dời ánh mắt tập trung tới trên người Lăng Tiêu và gã đệ tử Cổ gia. Gã đệ tử Cổ gia lại gầm lên giận dữ, nắm tay lại tiếp tục kéo.

298. Chương 292: Trọng Bảo Hiện Thế Gây Nên Phân Tranh (2)

Lúc này Tần Chiêu Nhiên hỏi:

-Các người muốn chúng ta giúp một phen hay không?

Gã đệ tử Cổ gia vội vã lắc đầu, thở dốc nói:

- Không cần, ở dưới này đều là cái chốt bánh răng ngầm, chúng ta điều chỉnh đến đây một cách khó khăn, nếu như có nhiều người, hay là sử dụng nội lực, lập tức lại làm loạn! Cơ quan này chỉ có dùng vừa sức mới có thể mở ra phía dưới!

Lúc này Tần Chiêu Nhiên và rất nhiều người mới bừng tỉnh hiểu ra, khẽ gật đầu, trách không được gã đệ tử Cổ gia này thận trọng như vậy, quả nhiên là khác nghề như cách quả núi. Tu luyện ở trên võ đạo thì hùng mạnh nhưng khi trông thấy loại cơ quan thuật này cũng chỉ có thể đứng ở một bên xem náo nhiệt.

Gã đệ tử Cổ gia nhìn Lăng Tiêu, bỗng nhiên cười sang sảng, lúc này Lăng Tiêu đã hoàn toàn chiếm được sự đồng ý của hắn nên hắn lớn tiếng cười nói:

-Huynh đệ, lại tăng thêm một ít lực. Chúng ta hợp tác vui vẻ nhé!

Nói xong, hai người cùng nhau quát lên một tiếng, cái nắm tay thật dài kia bị hai người tinh thần hăng hái tăng thêm, sau đó mạnh mẽ đè xuống phía dưới!

-Két!!!

Tiếng nổ từ dưới chân mọi người đột nhiên vang lên. Mọi người ở đây đều có thực lực hùng mạnh, nhưng đối mặt với thứ mà mình không hay biết này, họ vẫn có bản năng cảnh giác. Theo một tiếng nổ này, họ cũng bắt đầu ngưng thần giới bị hơn. Lúc này, tất cả mọi người đều cảm giác, cảnh vật trước mắt hình như là đang biến hóa! Sau đó mọi người lập tức phát hiện, bọn họ đang rơi xuống!

Đúng vậy, từng đợt âm thanh va chạm chói tai không ngừng vang lên, sau đó toàn bộ mặt đất đều bắt đầu chìm xuống phía dưới. Hai người Tống Minh Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng đi tới bên cạnh Lăng Tiêu, trong lòng cũng có chút khẩn trương.

Qua một mảnh u tối, chìm xuống ước chừng sâu hơn hai mươi thước, sau đó lúc này mọi người mới kinh ngạc vô cùng khi phát hiện bọn họ chìm vào giữa một đại sảnh rộng mênh mông.

Đại sảnh này không biết lớn bao nhiêu, bởi vì không có ngọn đèn nên bốn phía đều là một mảnh tối đen! Nhưng từ tiếng hồi âm có thể nghe ra, chỗ này hết sức trống trải, diện tích hết sức lớn!

Theo sự dừng lại ổn định dưới chân mọi người, hào quang mỏng manh chiếu sáng bốn phía, sau đó có thể thấy những phiến đá trơn trượt màu tối được lát ở dưới chân. Cứ cách hơn năm mươi thước trong đại sảnh lại có một cây cột thô to. Những cây cột này đứng sừng sững ở chỗ đó, vô thanh vô tức như đã vạn năm tháng!

Có người chợt nhắc chân, muốn đi xuống dưới, gã đệ tử Cổ gia cau mày, bỗng nhiên lên tiếng ngăn cản:

-Chậm đã.

Không nghĩ tới chậm một bước, mũi chân của gã cường giả Kiếm Hoàng của Tần gia đã chạm vào mặt đất bóng loáng.

“Cạch”!

Một tiếng động nhỏ vang lên. Gã cường giả Kiếm Hoàng của Tần gia dẫm lên trên mặt khối đá kia, chân sau cũng đi theo bước về phía trước, sau đó xoay người, thản nhiên nhìn lướt qua, không có biểu tình gì. Tuy nhiên vẻ khinh thường trong ánh mắt kia còn rất rõ.

Gã đệ tử Cổ gia vốn còn muốn nói cái gì, thấy thế ngậm miệng lại, thậm chí nói ta đang nhắc nhở ngươi, nếu ngươi muốn chết thì đừng trách ta. Nghĩ mình là cường giả Kiếm Hoàng là vô địch sao? Ở trước mặt cơ quan thượng cổ thực sự mạnh mẽ thì thực lực Kiếm Hoàng cũng không chịu nổi một kích!

Gã đệ tử Cổ gia cười lạnh trong lòng, trên mặt cũng không hiện lên một chút biểu tình, hơi cúi đầu, sau đó nhìn những người ở hai bên.

“Cạch, cạch, cạch”

Gã cường giả Kiếm Hoàng của Tần gia kia bước mỗi bước đều hết sức cẩn thận. Tuy nói hắn không hiểu cơ quan thuật nhưng tới cảnh giới Kiếm Hoàng, sự nhạy cảm đối với cảm giác nguy hiểm của hắn có lẽ còn mạnh hơn rất nhiều so với người bình thường.

Đi được vài chục bước, phía trước chính là một mảnh tối tăm mơ hồ, tên cường giả Kiếm Hoàng này dừng lại. Bỗng nhiên, vẻ mặt hắn biến sắc, ngay sau đó, khối đá dưới chân hắn đột nhiên rơi xuống dưới. Thân hình tên Kiếm Hoàng này chợt treo lơ lửng, không nhúc nhích, nhưng rất lâu mới nghe thấy tiếng vọng lại rơi xuống của phiến đá này. Hơn nữa, âm thanh này là tiếng động rơi xuống ở trong nước vọng lại!

Sắc mặt gã cường giả Kiếm Hoàng của Tần gia chưa đổi chút nào. Đối với loại cấp bậc hùng mạnh như hắn mà nói, cơ quan như vậy quả thực là nhỏ quá! Nhưng đúng lúc này, dị biến lại phát sinh, một tấm lưới lớn từ trên đỉnh đầu của hắn rơi xuống.

Tên Kiếm Hoàng này đại khái có ý định khoe khoang, cũng không lắc mình né tránh, hoặc có lẽ, hắn chưa từng có kinh nghiệm đối mặt với cơ quan thể này. Hắn cất giọng hét to, một luồng khí thể vô cùng khổng lồ trong giây lát bộc phát ra, trong tay bỗng nhiên xuất ra một thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn màu đen, đón tấm lưới lớn này, thổi lên một luồng kiếm khí hùng hồn như thực chất, mạnh mẽ chém tới!

Động tác này tuyệt đối dứt khoát, khiến người ta cảm giác, cường giả có thực lực Kiếm Hoàng quả nhiên là giống với tên gọi, thật sự là quá hùng mạnh!

Nhưng điều kế tiếp khiến tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm chính là, sau khi tấm lưới lớn kia bị kiếm khí hùng mạnh của tên Kiếm Hoàng quét qua, không ngờ dấy lên một hỏa tuyến, sau đó, không tổn hại một chút nào!

-Mau lui lại!

Một tên cường giả có thực lực Kiếm Hoàng của Tần gia hét to lên, mà lúc này, tấm lưới lớn kia đã chụp xuống rồi, bao phủ tên cao thủ Kiếm Hoàng của Tần gia vào trong đó. Ngay sau đó, tên võ giả hùng mạnh có thực lực Kiếm Hoàng bậc trung này không ngờ lại phát ra vài tiếng kêu hoảng sợ.

-Cứu ta! Mau tới cứu ta, vật này đang ăn mòn ta, á!

Có thể bức một gã cường giả thực lực Kiếm Hoàng thất thố như thế, thậm chí còn la hoảng lên, có thể thấy được sự lợi hại của tấm lưới lớn này. Năm sáu gã cường giả có cấp bậc Kiếm Hoàng của Tần gia đồng thời phi thân ra ngoài, chuẩn bị một người chiếm giữ một chỗ, để cứu ra người một nhà. Nhưng không ngờ, tay họ còn chưa chạm vào tấm lưới lớn kia, liền cảm giác một luồng lực lượng kinh khủng hấp dẫn mình dính vào trên tấm lưới.

Những gã cường giả Kiếm Hoàng này sợ tới mức rút tay về theo bản năng, có một người rút tay hơi chậm một chút, một bàn tay bị dính lên, kêu lên một tiếng hoảng sợ, sau đó nhanh chóng lui về sau. Mọi người hoảng sợ phát hiện, tay trái của hắn đã loang lổ máu thịt!

Lại nhìn tên Kiếm Hoàng bị tấm lưới lớn bao phủ đang không ngừng phát ra tiếng kêu rên lớn. Ngay từ đầu tiếng cầu cứu còn lớn, nhưng sau đó, thì dần dần hết:

-Hãy mau giết ta, mau, mau, mau giết ta!

Chỉ có điều, gần như tất cả mọi người bị dọa đến choáng váng, không đợi mọi người cùng phản ứng, tên cường giả có thực lực Kiếm Hoàng trong lưới đã chỉ còn lại một bộ xương khô. Rồi chỉ một chút sau đó, ngay cả bộ xương khô cũng không còn lại một chút nào!

Tấm lưới kia mềm mại nằm úp xuống phía dưới.

Vài tên cường giả Kiếm Hoàng của Tần gia miệng khê nhếch, hơi hơi run rẩy, bị cảnh tượng trước mắt này làm sợ tới mức dờ ra tại chỗ!

Đối với nhân loại mà nói, bọn họ hoàn toàn xứng đáng là cường giả, thậm chí, những người bình thường ở trong mắt bọn họ chỉ giống như con kiến nhỏ bé! Nhưng bọn họ cũng là người, vẫn không chân chính trở thành Thần!

Cho nên, đối mặt với chuyện không biết, lúc không thể chiến thắng lực lượng thần bí, họ cũng sẽ sợ hãi như vậy!

-Tấm lưới này rất cổ quái!

Gã đệ tử Cổ gia co rút tại chỗ, chết cũng không muốn rời khỏi chỗ này nửa bước. Thật là đáng sợ, một gã cường giả Kiếm Hoàng có thực lực mạnh mẽ, không ngờ ngay cả phản kháng cũng không thể làm được, cứ như vậy ngay cả một chút tro tàn cũng không còn!

Đôi mắt Lăng Tiêu cũng sáng lên, trong lòng thầm tính toán: Nó tuyệt đối là pháp bảo! Tu Chân Giới cũng có loại pháp bảo có hình dạng như lưới. Một khi thực sự bị lưới tóm lấy, trừ phi thực lực hùng mạnh đến một mức nhất định, nếu không, cho dù người có tu vi cao hơn người tung lưới, cũng không tránh được vận mệnh bị luyện hóa!

Hơn nữa, nếu như cấp bậc pháp bảo đủ cao thì đại bộ phận năng lượng luyện hóa cũng bị nó hút lấy, đến lúc đó, pháp bảo cũng sẽ càng ngày càng lớn mạnh!

Ta muốn giành lấy nó! Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng.

Hắn có thể nghĩ như thế, những người đó sao lại không nghĩ tới chứ? Chê cười, bảo bối nháy mắt cắn nuốt một gã Kiếm Hoàng bậc trung, ai mà không muốn chứ? Cho dù không biết thứ này do cái gì chế thành, vì sao có thể có được năng lực biến thái như vậy, nhưng không ai hoài nghi, nó là một thứ tốt! Chiếm được nó, thậm chí còn lớn hơn so với việc gia tộc có được một gã cường giả Kiếm Tôn!

Kiếm Tôn là cường giả bên ngoài ra mặt đối địch, tấm lưới này giống như cực phẩm bảo vật có thể bí mật ra tay!

Mà ngay cả ba người trẻ tuổi đến từ thế gia siêu cấp, trong mắt cũng liên tục có tia sáng kỳ dị, ánh mắt chợt lóe ra, thầm nghĩ phải như thế nào mới có thể làm cho Tần gia buông tha thứ này. Tưởng tượng chuyện này là rất khó. Bởi vì nó mà Tần gia đã tổn hại một gã cường giả Kiếm Hoàng, còn nằm trong địa bàn của họ. Nếu như bọn họ có thể buông tha loại bảo vật này, thì không ai tin.

Quả nhiên, Tần Chiêu Nhiên hiện lên vẻ mặt bi thống, giọng nói cũng mang theo một ít run rẩy, nước mắt nói:

-Thất thúc gia, ngài như thế nào lại ra đi như vậy, điều này không phải sự thật!

Tần Phong cùng với đám Kiếm Hoàng lợi hại của Tần gia cũng có vẻ mặt bi thương. Chuyện này quả thực làm cho người ta không ngờ tới rồi. Cũng không ngờ nổi, một tấm lưới lớn lại có thể có uy lực hùng mạnh như vậy, hoàn toàn tạt vào đầu những kẻ đang hưng phấn này một thau nước lạnh!

-Như thế nào có thể cầm nó lại, ta muốn tận mắt nhìn thấy thứ này rốt cuộc là thứ gì, lại có thể ác độc giết chết thức gia của ta!

Tần Chiêu Nhiên nghẹn ngào, trầm giọng nói.

Mọi người nhìn lẫn nhau. Gã Kiếm Hoàng của Tần gia mới vừa bị tấm lưới kia hút bàn tay một chút, lúc này đi tới đó, giờ bàn tay của mình với máu thịt còn mơ hồ, giọng nói hơi có chút run rẩy:

-Thứ kia không thể chạm vào được là rất rõ ràng, không thể chạm được! Các người nhìn xem bàn tay này của ta, chỉ chạm có một chút, liền biến thành như vậy.

Sắc mặt Tần Chiêu Nhiên âm trầm, thầm nói chạm không được thì càng phải mang đi! Bảo vật tốt như vậy, nếu rơi vào trong tay người khác, đến lúc đó nó quay lại đối phó Tần gia ta, chẳng phải là chê cười lớn sao!

Tuy nhiên, toàn bộ những cường giả có thực lực Kiếm Hoàng ở đây đều là tinh nhuệ của Tần gia. Hơn nữa có lẽ họ cũng là tiền bối của lão, nên lão cũng không thể trách cứ, cho nên, nhẩn nại nói:

-Thứ này quá mức ác độc, vì để về sau nó không hại người khác được nữa, nhất định phải mang nó đi. Đến lúc đó, chúng ta tiêu hủy cũng được, để nó không di họa thế gian!

Tần Chiêu Nhiên nói xong, còn quay đầu lại nhìn những người đó. Mọi người làm sao không biết trong lòng lão nghĩ cái gì. Tuy nhiên lúc này, trái lại không có một người nào lên tiếng.

Một gã Kiếm Hoàng của Tần gia lập tức lấy ra một thanh trường kiếm từ trong nhẫn không gian, thật cẩn thận đi đến gần tấm lưới lớn kia. Khi trường kiếm muốn chạm vào tấm lưới lớn kia, tấm lưới lớn kia kêu lên một tiếng, tựa như bị người từ trên cao ném đi, bay thẳng về phía trước! Gã Kiếm Hoàng Tần gia kia hoảng sợ giống như con chim sợ cành cong, thân thể nhanh chóng lui lại phía sau hơn mười thước, thối lui đến trước mặt mọi người. Tiếp đó, mọi người chợt nghe thấy từ bốn phương tám hướng truyền đến số lượng lớn tiếng thú rống!

Âm thanh trầm thấp mà có lực, dường như rít gào ở trong yết hầu. Lăng Tiêu biến sắc, thầm nghĩ rằng: Quả nhiên chỗ có trọng bảo thì còn kèm theo nguy hiểm. Kẻ nào biến thái như thế, lại có thể phong ấn rất nhiều con rối ma thú như vậy!

Chiếm được một con, đã khiến thực lực Lăng Tiêu đột nhiên tăng mạnh, nếu như có thể lại có thêm mấy con, Kim Đan hậu kỳ cũng sẽ đạt được chứ?

Lăng Tiêu lập tức vứt bỏ ý tưởng không thực tế này, đôi mắt tập trung vào tấm lưới lớn kia. Kim đan trong cơ thể không ngừng phát ra chân nguyên cuộn cuộn, ở chung quanh thân thể Lăng Tiêu hình thành một vòng bao phủ, đồng thời, cũng bao phủ hai nòng vào trong đó.

-Mọi người nhất định phải đồng tâm hiệp lực! Nếu không, không ai có khả năng còn sống đi ra khỏi nơi này!

Tần Chiêu Nhiên lớn tiếng nói.

Ngay sau đó, người của Lý gia Tây Vực đột nhiên hung hăng động thủ, mục tiêu trái lại không phải con rối ma thú nhiều vô cùng đang từ bốn phương tám hướng vây tới đây, mà là, Long cốc Cầu gia bên cạnh!

299. Chương 293: Đục Nước Béo Cò

- Các người muốn làm gì! Có thù hận gì không thể giải quyết được? Tranh chấp nội bộ ở nơi này, chẳng lẽ các người cũng không nghĩ muốn đi ra ngoài sao?

Lý Nham cười lạnh một tiếng:

- Ít nói đi! Thực lực nếu như đảo ngược lại các người sẽ nhẫn nhịn không ra tay ư? Đừng nhiều lời! Trước giải quyết sạch các người, tiếp đó đối phó những ma thú này cũng không muộn!

Tần Chiêu Nhiên tuy rằng thấy giữa hai nhà có ân oán với nhau, có điều cũng không nghĩ tới Lý gia này nói động thủ liền động thủ ngay. Hơn nữa, Lý gia có được mười cường giả Kiếm Hoàng đối phó với Dưộc gia chỉ có năm tên cường giả Kiếm Hoàng, quả thực chính là ưu thế áp đảo đè bẹp người! Nếu không tiến hành ngăn trở, chỉ sợ người của Dưộc gia Long Cốc tham gia thịnh hội lần này, một người cũng không còn!

Dưộc gia Long Cốc có phải rất hùng mạnh hay không, điểm ấy cũng không trọng yếu, nhưng thịnh hội lần này cử hành trên địa bàn của Tần gia. Hơn nữa, Tần gia còn có ý muốn nhúng tay tranh giành chức vị mình chủ. Làm sao có thể trở mặt nhìn thâm kịch này phát sinh chứ!

- Dừng tay! Mọi người nghe ta nói một lời!

Tần Chiêu Nhiên bất chấp khó khăn lớn giọng kêu lên, nhưng tại hiện trường hoàn toàn không có người nào nghe hắn! Hắn không biết làm sao đành chuyển ánh mắt cầu xin giúp đỡ về phía người của các môn phái thế gia khác. Nhưng lại phát hiện người của các môn phái thế gia này đều lộ ra một bộ dáng việc này không quan hệ với ta. Tất cả đều tránh ra xa, vừa quan sát cuộc chiến đấu giữa Lý gia và Dưộc gia, vừa đề phòng những cặp mắt xanh biếc âm u kia.

- Ngao ô!

Không biết con ma thú nào dẫn đầu gào lên một tiếng, từ trong bóng tối lao ra bổ nhào vào người gần nhất, một đám ma thú đông đúc ở phía sau cũng đều ào theo, giống như nước thủy triều phóng ào tới chỗ sáng này!

Chiết Thế Huân sắc mặt luôn âm trầm, vung bảo kiếm trong tay lên, một lần kiếm khí vừa dài vừa to hung hăng quét về phía mấy con ma thú đang bổ nhào tới hắn: Một trận mưa máu! Mấy con ma thú đó lập tức bị chém thành hai đoạn. Mùi máu tươi nồng nặc chẳng những không có dọa khiếp những con ma thú khác, ngược lại càng khơi dậy thêm hung tính của chúng. Cả đám đều hung hăng gào thét bổ nhào tới tấn công.

- Muốn chết!

Chiết Thế Huân phần nộ gầm lên liên tục, đồng thời kiếm khí dồn dập phát ra điên cuồng chém giết ma thú. Người Chiết gia nhìn thấy đều nhủ mảy, tuy rằng họ hiểu động cơ cho hành động của hắn: do người cháu thân thiết duy nhất bị người sát hại. Mặc dù hắn đã phái người đi báo thù, nhưng hiện tại cũng không thể tự mình ra tay, trong lòng hắn bức bối thế nào cũng có thể biết được.

Rất nhiều người theo chém giết ma thú phát hiện ra một vấn đề: phần lớn ma thú này đẳng cấp cũng không cao, cũng chỉ bậc ba bậc bốn xoàng xoàng như nhau. Đối với người thường mà nói, bầy đàn ma thú bậc ba bậc bốn lớn như vậy: Quả thực đúng là một trường kiếp nạn! Nhưng lúc này ở tại đây không có người nào không phải là cường giả tinh anh của các thế gia, với thực lực Kiếm Hoàng chỉ đối phó với ma thú bậc ba bậc bốn, quả thực là rất dễ dàng! Nhưng trong đám ma thú đó bỗng nhiên chen vào một hai con vô cùng hùng mạnh! Tầm lười! Trong những con ma thú vây quanh Tần gia còn có một con ma thú mạnh mẽ như thế bổ nhào tới, vừa đúng lúc đụng đầu với Tần Phong, Tần Phong thiếu chút nữa đã bị tổn thương. May mà có trưởng lão Tần gia cùng theo phía trước, nếu không hậu quả thật không thể lường được!

Cuộc chiến giữa Lý gia Tây Vực và Dưộc gia Long Cốc mau lẹ hơn so với trong tưởng tượng. Lý gia lấy cái giá phải trả là một vết thương nhẹ của một gã Kiếm Hoàng, chém chết hết sáu người Dưộc gia Long Cốc! Kể cả Dưộc Sảng gia chủ của Dưộc gia. Giết sạch sẽ! Một người cũng không lưu lại.

Tần Chiêu Nhiên như thế nào cũng không nghĩ tới: Lý gia lại gan lớn đến thế, ở trước mặt nhiều người như vậy dám giết sạch tinh anh của Dưộc gia Long Cốc tới đây lần này. Bên ngoài tuy rằng còn có một số đệ tử cấp thấp nhưng xem ra, chỉ sợ trước sau cũng sẽ bị độc thủ của Lý gia.

Lý Nham một bên vừa chém giết một con ma thú, vừa nói:

- Gia chủ Tần gia! Cũng không phải Lý gia không hiểu quy củ. Dưộc gia này nhúng tay tranh đoạt giang sơn ngôi vị hoàng đế của hoàng thất Lý gia ta! Giết hậu nhân Lý gia, hơn nữa tuyên bố sẽ tiêu diệt Lý gia ta! Hừ, tưởng Lý gia ta là quả hồng chín rực hay sao? Muốn hái lúc nào thì hái hay sao?

Tần Chiêu Nhiên dĩ nhiên biết trước chuyện các con mắt dòm ngó ngôi vị hoàng đế của hoàng thất Lam Nguyệt. Đối với ngoại giới truyền lưu các loại lời đồn, các môn phái thế gia cao cao tại thượng này cũng

không thêm để ý. Đối với bọn họ mà nói, chẳng qua là cái chết của hoàng đế giới thế tục mà thôi, ai làm chủ giang sơn đó cũng không có can hệ gì với bọn họ.

Lúc này vừa nghe Lý gia người ta nói như thế, Tần Chiêu Nhiên lập tức hiểu rõ: “Được gia này khẳng định là thế lực sau lưng một phương trong trường tranh giành hoàng quyền đó. Chỉ có điều Lý gia giết chóc như thế cũng có phần quá đáng!” Nghĩ vậy, Tần Chiêu Nhiên tung một cước đá bay một con ma thú hình dáng hổ đang phóng tới, đồng thời trong lòng hấn chợt rung mình: Lý gia này đúng là đang lập uy đây!

Nghĩ vậy, trên mặt Tần Chiêu Nhiên lộ ra vẻ giận dữ, nhưng lúc này hiển nhiên không phải là thời điểm tính toán. Trong lòng hấn nảy sinh ý tưởng ác độc: “Nếu quả thực quá uy hiếp, để cho ba lão tổ tông giết sạch toàn bộ đám các người! Để cho tất cả môn phái thế gia: nguyên khí bị thiệt hại lớn!”

Lăng Tiêu bảo vệ cho hai nàng, còn thêm gã đệ tử Cổ gia đang run bần bật, đồng thời ở trong lòng hấn tính toán: phải như thế nào mới có thể lấy được cái lưới lớn kia, nếu lấy lộ liễu chắc chắn sẽ bị người phát hiện. Đừng thấy người nhiều như vậy đều đang chém giết ma thú, nhưng thần thức cả đám đều rất hùng mạnh, Lăng Tiêu cảm giác như có rất nhiều làn khí như cái lồng bao phủ chung quanh. Rõ ràng đám cường giả Kiếm Hoàng này, vừa mới trải qua mạng lưới giết chóc của Lý gia, đúng là ngoại trừ người trong gia tộc, đều không tin tưởng người nào!

Nhưng cứ như vậy, nếu Lăng Tiêu hơi có chút cử động khác lạ, nhất định không thoát khỏi sự chú ý của bọn họ!

Lăng Tiêu đang nghĩ ngợi, đột nhiên phía sau truyền đến một tràng tiếng thú gầm rống trầm thấp, thanh âm đó dường như vang lên từ tận đáy lòng của mọi người. Không ít cường giả thực lực Kiếm Hoàng đều biến sắc mặt. Một lão già Chiết gia từ đầu vẫn không có ra tay bỗng nhiên mở hai mắt, bắn ra hai luồng tinh quang, trầm giọng nói:

- Không ngờ có ma thú hùng mạnh thế này! Xem ra, ta cũng phải ra tay rồi!

Lại là tiếng gầm phẫn nộ, từ trong bóng tối bốn phương tám hướng, lập tức hiện ra mấy con ma thú. Số lượng tuy ít, nhưng sắc mặt mọi người đều ngưng trọng hẳn lên.

Ba gã cao thủ Kiếm Tông trẻ tuổi của thế gia Tinh Võ cũng không có ra tay lấy tấm lưới, vẻ mặt bình tĩnh đứng ở nơi đó xem náo nhiệt. Thậm chí, thời điểm Lý gia chém giết người Được gia, bọn họ cũng đều lạnh lùng đứng ở tại chỗ nhìn, vừa không có ý khuyên giải, cũng không có ý tiến lên trợ giúp bên nào.

Mà sau khi nghe một hồi tiếng thú gầm rống này, ba người đều biến sắc, đồng thời liếc nhìn nhau. Sau đó ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao vô tận, một gã trẻ tuổi nói khẽ:

- Đi!

Nói xong, thân mình ba người cùng nhau thẳng lên phía trên. Một chút ý lưu luyến cũng không có. Nhìn ra được, tương lai người trẻ tuổi kia tiền đồ vô lượng, cầm được thì cũng buông được, tuyệt đối không dây dưa tiếp tục ở lại phía dưới. Có lẽ như thế mới có thể vớt vát được một ít chỗ tốt. Bởi vì thế gia sau lưng bọn họ, khiến Tần gia cũng thế, môn phái thế gia khác cũng thế, hoàn toàn không mảy may nảy sinh chút ý phản kháng nào. Cho nên, mặc kệ ở nơi này phát hiện cái gì, chỉ cần có mặt ba người bọn họ, liền phải có một phần của bọn họ!

Nhưng lúc này mỗi người đều cảm cảm thấy được chung quanh vô tận sát ý, nguy cơ dồn dập tứ phía. Đến ngay cả đệ tử Cổ gia thực lực yếu nhất, đều cảm thấy được bầu không khí càng thêm âm trầm khủng bố, nếu như chúng biết bay chỉ sợ là đã sớm bay đi rồi, tuyệt sẽ không ở tại chỗ này để nội tâm trải qua tra tấn thật lớn.

Ba gã trẻ tuổi kia rời đi, làm cho Tôn gia Thiên Sơn chỉ có bốn gã cường giả Kiếm Tông, cũng không có tâm tư tiếp tục ở lại, cùng đưa mắt trao đổi với nhau một cái, sau đó đều nổi nhau bắn người lên như điện xạ rời khỏi nơi này. Nhưng những người có ý muốn những bảo vật ở đây, đều dốc sức chống cự lại ma thú, không ai lựa chọn rời đi. Ma thú tuy rằng hùng mạnh, nhưng nhiều cường giả Kiếm Hoàng như vậy cũng không phải ngồi không.

Cho dù là ma thú bậc bảy, dưới tình huống đối mặt với đông đúc Kiếm Hoàng như thế, cũng chống đỡ không được bao lâu, đều bị chém thành mảnh vụn!

Từ trước tới nay có lẽ đây là hành động săn bắt ma thú đầu tiên có nhiều võ giả bậc cao tham dự nhất! Nếu như bình thường gia tộc nào cũng sẽ không phái ra nhiều Kiếm Hoàng như vậy cùng tiến hành săn bắt ma thú, trừ phi là ma thú bậc bảy bậc tám trở lên, nếu không căn bản là điều sỉ nhục đối với cường giả Kiếm Hoàng!

Tổng Minh Nguyệt mắt thấy đám cường giả Lý gia vừa mới đánh giết tất cả người Dục gia, trong lòng nàng quả thực vui mừng như mở hội! Nói cách khác, Dục gia Long Cốc vốn hẳn là địch nhân lớn nhất của Lăng Tiêu mới đúng. Tần Cách là thủ hạ của Lăng Tiêu đã xé Dục Du thành hai nửa. Phương thức giết người tàn khốc như thế, khiến cho rất nhiều người nhìn thấy cảnh đó vĩnh viễn cũng không thể quên được! Hơn nữa Lăng Tiêu còn đoạt của Dục Du một thanh bảo kiếm, thanh kiếm đó hiện giờ Diệp tử đang sử dụng, nhìn theo phẩm chất không kém bao nhiêu so với Yêu Huyết kiếm!

Không nghĩ tới mối thù hận này lại được Lý gia tiếp quản mất. Từ nay về sau sợ là Dục gia Long Cốc sẽ theo sát Lý gia Tây Vực không chết không ngừng! Đại đối đầu của Lăng Tiêu cũng giảm ít đi phần nào, Tổng Minh Nguyệt sao có thể không vui mừng chứ?

Tổng Minh Nguyệt vừa nghĩ ngợi, vừa phóng ánh mắt tới trận doanh giữa Dư gia Yến Triệu, lòng thầm nghĩ: “Bọn họ chỉ có một Kiếm Hoàng bậc trung, còn lại toàn bộ đều là thực lực Kiếm Tông, như thế nào ma thú không đến ăn thịt tất cả bọn họ đi? Như vậy, cừu gia của phu quân lại bớt đi một nhà! Ồ! Đúng rồi, còn Chiết gia nữa!”

Tổng Minh Nguyệt suy nghĩ trong lòng.

Lúc này, tám lưới bay lên tới chỗ ba gã Kiếm Tông trẻ tuổi của thế gia Tinh Võ, và bốn gã Kiếm Tông của Tôn gia Thiên Sơn lại rơi xuống với tốc độ cực nhanh, có người cao giọng quát:

- Mau tránh ra! Có vật nặng rơi xuống!

Kỳ thật không cần bọn họ nhắc nhở, đám Kiếm Hoàng đang hỗn chiến cũng đều cảm giác được, đều tránh khỏi chỗ đó. Sau đó liền thấy đá tảng nhiều vô số kể, ầm ầm nện xuống! Chỉ trong chốc lát đã lấp kín cửa động.

“Ầm, Ầm, Ầm!” Phía trên vẫn không ngừng truyền xuống tiếng vang liên tục. Cũng không biết đá tảng kia từ đâu rơi xuống, sao lại nhiều như vậy, không ngờ đã lấp kín cửa động. Vô số pho tượng vàng và tinh hạch ma thú bị chôn vùi ở bên trong, hoàn toàn không có cách nào lấy ra được nữa!

Đệ tử Cổ gia bị Lăng Tiêu ném khỏi nơi đó chưa hết kinh hồn thì thào nói:

- Mẹ nó, chẳng lẽ hôm nay thiên thạch rơi xuống cũng là kỹ thuật cơ quan sao? Quá thần kỳ rồi. Thật sự là rất thần kỳ! Loại kỹ thuật cơ quan trong truyền thuyết này, không ngờ hôm nay ta được xem thấy. Ha ha. Từ nay về sau, ta sẽ là cơ quan sư tuổi trẻ xuất sắc nhất của thế hệ Cổ gia!

Lăng Tiêu lại căn bản không để ý đến tên đệ tử Cổ gia này. Ném hẳn rời khỏi nơi tám lưới đó, chỉ là không muốn nhìn thấy hắn bị đè chết. Giờ phút này, thân mình Lăng Tiêu vừa đúng lúc tới phía dưới phạm vi cái lưới lớn kia!

“Xoẹt!” Một tiếng, cái lưới lớn lại mở ra lần nữa, phủ chụp xuống mấy người phía dưới!

Lăng Tiêu cười lạnh một tiếng, lấy ra Hàm Hàn bảo đỉnh, giơ lên phía trước trong lòng gào to một tiếng:

“Lớn!”

Hàm Hàn bảo đỉnh đột nhiên tăng vọt, phạm vi ước chừng tới mấy thước! Thu cái lưới lớn vào trong nó! Ngay sau đó miệng đỉnh đóng lại, Lăng Tiêu kết thủ ấn, Hàm Hàn bảo đỉnh kịch liệt thu nhỏ lại, thu vào trong nhãn không gian của Lăng Tiêu!

Đồng thời, bởi vì Hàm hàn bảo đỉnh đã được Lăng Tiêu luyện hóa vài lần, mặc dù tâm ý tương thông với Lăng Tiêu, lần này trái tim Lăng Tiêu như bị một kích nghiêm trọng, giống như bị người dùng đại chùy hung hăng nện lên trái tim mình, sắc mặt Lăng Tiêu tái nhợt, lập tức phun ra một ngụm máu tươi!

Trong khoảnh khắc Lăng Tiêu thu cái lưới, hắn phát ra rào chắn tinh thần lực hùng mạnh, ngăn cách trong phạm vi mấy thước ở chung quanh mình, biến ý niệm thành cương khí được hắn dùng tới cực hạn. Bởi vậy,

không ai ngờ đến tấm lưới lớn có thể dễ dàng giết chết Kiếm Hoàng kia đã bị người thu mất!

Mà Lăng Tiêu vì tinh thần lực cạn kiệt thu tấm lưới, không nghĩ tới khi tấm lưới bị thu vào trong Hàm Hàn đỉnh lại cũng không chịu yên, còn hung hăng kích cho hắn một cái như vậy.

Tổng Minh Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng ở bên cạnh cảm nhận được vẻ khác thường của Lăng Tiêu, trong bóng tối đen như mực chưa biết đã xảy ra chuyện gì. Thực lực của Tổng Minh Nguyệt cũng chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ, mắt thấy cái đỉnh kia đột nhiên biến thành thật lớn. Sau đó tấm lưới lớn liền biến mất không thấy. Trong lòng nàng ngạc nhiên không thôi, vội lấy ra đan dược, đưa cho Lăng Tiêu ăn vào.

Ánh mắt Lăng Tiêu có chút âm đạm, hắn phát tay khoe miệng nổi lên một tia cười khổ: “Xem ra, tấm lưới này hơi khó hàng phục đây? Có linh tính? Hừ, có linh tính cũng hủy diệt người!”

Tấm lưới này không giống như Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, Yêu Huyết tuy rằng cũng có linh tính, nhưng chủ động nhận chủ. Linh khí nhận chủ cũng khác với con người: người đầu hàng có thể làm phản, linh khí một khi đã nhận chủ trừ phi người chủ kia chết đi, hoặc là bị người có thực lực quá mạnh mẽ cưỡng ép xuất ra khỏi chủ nhân để cướp đi, cưỡng ép hủy diệt thần thức, sau đó luyện hóa thành linh khí của chính mình. Nếu không, tuyệt đối không sẽ để người khác sử dụng!

Lăng Tiêu trào máu tươi ra khoe miệng, hắn lấy tay lau sạch. Kim đan trong cơ thể nhanh chóng chữa trị vết thương của hắn, sau đó tấm lưới kia làm âm ỉ điên cuồng ở trong Hàm Hàn đỉnh, không ngừng tạo ra vết thương trong cơ thể Lăng Tiêu!

Cứ như vậy, khép lại phá hư, rồi khép lại rồi phá hư! Trong cơ thể Lăng Tiêu một trăm lẻ tám chỗ đạo nguyên vốn là vô cùng bình thường, lại do tấm lưới lớn này liên tục gây sức ép, không ngờ trong lúc không để ý tới, lại mở rộng kinh mạch rất nhiều!

Điểm lợi ích của kim đan, chính là chỉ còn một hơi thở thoi thóp thì còn có đường sống! Thậm chí trái tim bị người ta đánh nát, cũng có thể ở trong khoảng thời gian ngắn một lần nữa tạo ra một mạng người!

Cho nên, có người dùng “đại đạo kim đan” để hình dung Kim Đan kỳ, quả thực ở một mức độ nhất định, có được thể chất bất tử bất diệt!

Lăng Tiêu ở trong này không ngờ lâm vào một loại trạng thái tu luyện kỳ dị, sáu giác quan đều ở đó, nhưng miệng lại không thể nói, thân không thể động. Tổng Minh Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng cũng nhìn ra tình trạng cổ quái này, cả hai đều cầm kiếm hộ vệ ở bên cạnh Lăng Tiêu!

Mà Hàm Hàn đỉnh sớm đã được Lăng Tiêu luyện hóa cũng mơ hồ có được linh tính. Giờ phút này chứng kiến chủ nhân bị đả thương, không ngờ cũng nổi giận, cái đỉnh kia ở trong nhãn không gian của Lăng Tiêu cũng điên cuồng vận chuyển lên. Mặt khác, Yêu Huyết kiếm ở trong nhãn không gian cũng bộc phát ra khí thế hùng mạnh, một màn hào quang màu trắng khí thế ào ạt, bên trong xen lẫn những sợi tơ hồng, bao phủ bốn phía Hàm Hàn đỉnh, thân kiếm hung hăng áp chế ở mặt trên Hàm Hàn đỉnh!

Hai kiện pháp bảo, không ngờ liên thủ áp chế tấm lưới kia!

Lúc này Lăng Tiêu mới dễ chịu hơn rất nhiều, nắm tay Tổng Minh Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng xông thẳng vào chỗ sâu trong bóng tối. Gã đệ tử Cổ gia sưng một chút, lập tức kêu lên:

- Chờ ta với, đừng bỏ ta lại!

Bên kia, một lượng lớn ma thú khôi lỗi, giống như sóng thủy triều ào tới bọn họ, đến ngay cả đám cường giả Kiếm Hoàng cũng đều biến sắc, phần nộ mắng kẻ chạy trốn không ra sao!

Một con ma thú bậc bảy không phải là đối thủ của Kiếm Hoàng. Vậy một ngàn con thì sao?

300. Chương 294: Chuyển Thế Truyền Thừa (1)

Từ chỗ bóng tối phía sau ma thú hùng mạnh ừ ừ như sóng thủy triều bình thường tràn ra, rống giận, rít gào, bầy đàn vô số ma thú phóng vọt tới đám Kiếm Hoàng đang chém giết. Hơn nữa, điểm chết người chính là: những con ma thú bậc cao đó giống như là điên cuồng rồi, đồng loạt phóng tới chính là công kích đủ loại nguyên tố!

Bằng tiễn, binh khí, hỏa cầu, hỏa xà, chông đá, đá tảng... ùn ùn che trời phủ đất, hơn nữa, những nguyên tố công kích này lại không giống như những thứ hỏa cầu đá tảng các loại bình thường không có sức uy hiếp đối với võ giả bậc cao. Mà những nguyên tố ma thú phát ra công kích đó, không xen lẫn chút tạp chất nào, lực lượng nguyên tố thật lớn, đến ngay cả cường giả Kiếm Hoàng cũng không dám đón đỡ!

Lăng Tiêu hai mắt sáng như ánh đèn, tại cảnh vật tối đen như mực này cũng không bị ảnh hưởng chút nào, dẫn Tống Minh Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng dùng tốc độ cực nhanh phóng chạy về một hướng. Tên đệ tử Cổ gia kia, mới vừa chạy theo Lăng Tiêu bọn họ mấy bước, lại bị Tần Chiêu Nhiên chụp lấy vạt áo lôi trở lại.

Ba người thực lực yếu kém kia chạy đi đâu thì chạy, chết sống Tần Chiêu Nhiên cũng không hề quan tâm. Nhưng gã đệ tử Cổ gia này, một là: chỗ dựa lớn nhất giúp bọn hắn có thể rời khỏi nơi này, hai là: tất cả mọi người đều nhìn thấy gã đệ tử Cổ gia cùng theo chân bọn họ tới đây, nếu như hắn chết ở chỗ này, Tần gia đúng thật sẽ hết đường chối cãi. Tương lai Tần gia có thể sẽ làm chủ thiên hạ, nhất thống môn phái thể gia ẩn thế, nhưng chuyện đó sẽ ảnh hưởng đến tương lai!

Cho nên, cái mạng nhỏ của gã đệ tử Cổ gia này, bọn họ nhất định phải bảo vệ cho tốt!

Chỉ trong chốc lát đó, ba người Lăng Tiêu sớm đã mất dạng. Tần Chiêu Nhiên oán hận quay đầu lại nhìn thoáng qua đàn ma thú bậc cao như sóng thủy triều ào ào phóng tới, trong lòng còn thầm nghĩ: “Tầm lười lớn kia, Tần gia ta nhất định phải đoạt được! Nếu Tần gia ta không chiếm được... vậy thì lão phu... sẽ tự tay cho nổ tan nơi này! Tần gia không chiếm được, nhà khác... cũng đừng mơ tưởng lấy được!”

Nghĩ đến đây, Tần Chiêu Nhiên lớn tiếng kêu gọi người của gia tộc tụ họp lại cùng nhau rút lui, người các thể gia khác cũng đều giống nhau. Tần Chiêu Nhiên nhìn thoáng qua ba gã đệ tử thể gia Tinh Võ. Trong bóng đêm phẳng phất nhìn thấy vẻ tao nhã và cao ngạo trên mặt bọn họ đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một loại sợ hãi thật sâu. Trong lòng lão cười lạnh: “Giờ mới biết sợ sao? Mấy tên tiểu tử thú không biết trời cao đất rộng là gì! Thể gia Tinh Võ các ngươi... sớm muộn gì cũng là đá lót đường của Tần gia ta!”

Nơi này tuyệt đại đa số đều là cường giả thực lực Kiếm Hoàng. Tuy rằng đang trốn chạy, nhưng cũng không hoảng loạn, thỉnh thoảng vài người cùng nhau quay đầu lại, cùng hợp lực đánh vào đám ma thú đuổi sát tới: uy lực một kích hợp lực của mấy Kiếm Hoàng vô cùng hùng mạnh, đám ma thú đó liền bị kích chết ngay tại chỗ.

Cứ như vậy, một đoàn cường giả tinh anh của các môn phái thể gia, bị một đám ma thú bậc cao truy đuổi chạy trốn thật thảm hại. Chuyện này nếu để người thể tục biết, thể nào cũng phải cười đến rớt cả quai hàm!

.....

- Chúng ta chạy đi đâu đây?

Tống Minh Nguyệt trong lòng rất tò mò, bởi vì tai nàng nghe khoảng cách với những người đó càng lúc càng xa. Lăng Tiêu một tay ôm Thượng Quan Vũ Đồng, tay kia thì kéo nàng, đã chạy như bay thời gian đã lâu, ngay cả tiếng ma thú gào thét bên kia cũng như tiếng sóng gầm liên tục đã nghe rất mơ hồ. Hiển nhiên, ba người đã chạy trên đường ngược lại với những người đó.

- Bọn họ cũng không biết chính xác đường đi tới địa phương nào. Chạy theo bọn họ thì có kết quả gì tốt chứ?

Thượng Quan Vũ Đồng gần như là bị Lăng Tiêu kẹp ở dưới nách, nàng thật rất e lệ, may mà trước mắt tối đen như mực, không nhìn thấy gì. Nếu không, thể nào nàng cũng xấu hổ đến không thể động thổ cho xong.

Tống Minh Nguyệt ngẫm nghĩ, quả có chuyện như thế, tuy nhiên căn cứ vào nhận thức trước sau như một của Lăng Tiêu, cuối cùng Tống Minh Nguyệt cảm thấy Lăng Tiêu cũng không phải là loại người gặp chuyện thì hoảng loạn. Nhìn con đường hắn chạy cũng chứng thật điểm này: Lăng Tiêu cũng không giống như chạy loạn, mà dường như đang tìm kiếm cái gì đó.

- Chúng ta... phải tìm vài thứ.

Lăng Tiêu mang theo Thượng Quan Vũ Đồng và Tống Minh Nguyệt chạy như điên lâu như vậy, nhưng chân nguyên trong cơ thể vận hành rất nhanh nên không có cảm giác mệt mỏi chút nào. Vừa nói xong, tốc độ

hắn chậm lại, hai mắt chăm chú nhìn một cây cột thật lớn phía trước, ngay sau đó hắn dừng chân lại.

- Thật kỳ quái, vì sao đám ma thú đó không có đuổi theo chúng ta tới đây chứ?

Tống Minh Nguyệt như đang lầm bầm nói: Đúng thật, tốc độ chạy của ba người cũng không nhanh hơn đám cường giả Kiếm Hoàng, cũng không kém bọn hắn bao nhiêu, nhưng vẫn không có ma thú truy đuổi theo hướng bọn họ.

- Đúng vậy, ta cảm thấy có điểm không thích hợp đây!

Thượng Quan Vũ Đồng được Lăng Tiêu buông xuống. Nàng ổn định lại tâm tình mình, vừa lúc nói đến đề tài khác, lúc này nàng dịu dàng lên tiếng để che dấu bớt nỗi thẹn thùng trong lòng.

- Không có gì khác thường! Bởi vì phía này có thứ gì đó đàn ma thú sợ hãi, chúng nó căn bản là không dám tới đây!

Lăng Tiêu nói rất khẳng định, sau đó vòng quanh cây cột cỡ hai người ôm trước mắt, vừa đi vừa sờ soạng như đang tìm thứ gì đó.

- A, vậy chúng ta còn tới nơi này, chẳng phải là chui đầu vào lưới à!

Thượng Quan Vũ Đồng cũng sốt nói.

Thị lực Tống Minh Nguyệt miễn cưỡng có thể thấy được cây cột này, dường như cũng đơn giản không có gì khác lạ, mặt trên có điêu khắc lơ mơ gì đó nhưng vì nơi này quá tối, nàng cũng không thấy rõ lắm. Nghe Thượng Quan Vũ Đồng nói, Tống Minh Nguyệt phản bác:

- Địa phương càng nguy hiểm, mới càng có khả năng có thứ tốt chứ!

Thượng Quan Vũ Đồng cũng sốt một chút, ngay sau đó nói:

- Cùng với cô bé Lăng Tố kia thật đúng là cùng một luận điệu.

Cuối cùng bàn tay của Lăng Tiêu ngừng lại một chỗ, hắn vừa ấn xuống, vừa cười nói:

- Các người không thấy lạ là nhiều ma thú như vậy đã ở đâu tới sao? Còn nữa... vì sao chúng không hề đi qua bên này?

- Đúng vậy, vì sao nhỉ?

Tống Minh Nguyệt đi tới, đôi mắt sáng ngời trong bóng tối.

- Ma thú này đều là con rối ma thú!

Lăng Tiêu thuận miệng nói xong, ngón tay rốt cục đã ấn vào!

“Xoẹt” một tiếng, một cánh cửa không một tiếng động mở ra trước mặt Lăng Tiêu, xuất hiện một cái động tối đen, không ngờ không có phát ra chút tiếng động nhỏ nào!

Tống Minh Nguyệt thấy thế, có cảm giác như lông tơ cả người mình chợt dựng lên, cảm giác như một luồng băng lạnh thuần túy thổi qua khiến nàng không kìm được sợ run cả người.

- Đây... Đây là cái gì?

Thượng Quan Vũ Đồng cũng lại gần, thị lực của nàng không nhìn thấy gì, chỉ mơ mơ hồ hồ thấy trên cây cột xuất hiện một cánh cửa.

- Vào xem thì biết ngay!

Lăng Tiêu biểu hiện rất trầm ổn. Trên thực tế, trong lòng hắn cũng trầm xuống.

Hắn nghĩ lại chuyện trải qua vừa rồi vẫn đúng như suy đoán của hắn: Lúc tới chỗ di tích thượng cổ này. Bên trong nơi nơi đều tỏa ra mùi hương quý dị, từ đầu đến cuối con đường uốn lượn khúc chiết không có ánh đèn, đến khúc mặt đường đột nhiên sụp xuống, phía dưới giống như vực sâu thăm thẳm, tiếp đến những căn phòng cổ quái kỳ dị, mỗi phòng dường như đều có bảo bối như nhau.

Sau đó chính là đại sảnh chứa đầy hoàng kim và tinh hạch... Đến cuối cùng bị một đồng lớn đá tảng chôn vùi. Tưởng tượng lại, nếu như người thực lực kém một chút, mà trong lòng quá mức tham lam, trải qua những thứ đó, phỏng chừng sinh mệnh cũng phải kết thúc. Nếu như vậy cũng chưa chết, vậy thì quá tốt, phía dưới còn có hơn một ngàn con rối ma thú bậc cao đang chờ sẵn. Chuyện này cho dù là ai cũng không thể tưởng tượng được. Chẳng qua phỏng chừng người thiết kế nơi này cũng thật không ngờ tới: lại có thể có một đội ngũ hùng mạnh như vậy đến đây cùng một lúc!

Nếu như chỉ có vài tên cường giả Kiếm Hoàng Kiếm Tông xuống dưới, vậy thì hiện tại đã sớm chết không có chỗ chôn! Nghĩ đến đây, Lăng Tiêu cũng không khỏi toát mồ hôi lạnh đầy người. Người nọ thiết kế nơi này, tâm tư ác độc quả thực hiếm thấy!

Xem ra địa phương này nguyên vốn không phải chuẩn bị cho hậu nhân sở hữu!

Không giống chỗ di tích tỷ tỷ Lăng Tố phát hiện kia, thuần túy chính là nơi chốn để mọi người nghiên cứu và tu luyện về thời đại thượng cổ. Bên trong đó mặc dù có cơ quan, cũng chỉ là bản thân lúc ấy thiết kế ra, để phòng ngừa người ngoài xâm nhập, cũng không có ý nhằm vào hậu nhân mấy trăm mấy ngàn năm sau.

Cho nên lúc ấy Lăng Tiêu liền suy đoán: địa phương này cũng không phải là di tích thượng cổ gì! Mà là một nhân vật hoặc gia tộc hùng mạnh nào đó thời thượng cổ đặc biệt xây dựng ra, là một chỗ có công dụng đặc thù nào đó! Căn bản cũng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ để địa phương này cho hậu nhân mở ra. Những pho tượng vàng đó thà rằng dùng đá tảng chôn vùi, cũng không muốn bị người mang đi. Từ điểm đó có thể nhìn ra tâm tư của chủ nhân chốn này.

Thêm nữa ngàn vạn con rối ma thú xuất hiện, Lăng Tiêu bỗng nhiên có thêm suy đoán: Nơi này có phải là thời đại thượng cổ hay không, hay chỉ là một gia tộc nào đó đặc biệt dùng để làm nơi thực nghiệm! Bởi vì nếu chỉ có một hai con rối ma thú, còn có thể giải thích là đặc biệt dùng để trấn thủ nơi này. Nhưng xuất hiện nhiều như vậy... điều giải thích duy nhất chỉ có một: Đó chính là có người muốn dùng đàn ma thú này để mưu đồ chuyện gì đó!

Đến cuối cùng, có lẽ không đợi đến thời điểm bọn họ hành động, lại đột nhiên xuất hiện sự cố gì đó, nên vội vàng phong tỏa nơi này. Sau đó thiết lập vô số cơ quan, rồi mọi người cũng đều bỏ đi. Lý do này cũng đúng vì đến bây giờ cũng không nhìn thấy một bộ hài cốt nhân loại nào. Cho nên nơi này cũng không phải là một lăng mộ.

Mà mục đích của Lăng Tiêu chính là muốn tìm đến chỗ điều khiển tất cả cơ quan và ma thú!

Vốn sở học của Lăng Tiêu cực kỳ pha tạp, đối với kỹ thuật cơ quan này tuy rằng không tính là tinh thâm, nhưng ít ra có thể đạt tới mức hiểu biết. Hơn nữa sau khi Kim Đan đại thành, Lăng Tiêu nhìn trong đêm tối rõ như ban ngày, hần phát hiện có một ám ký khác lạ, nếu không có nhãn lực như hần cho dù nơi này đèn đuốc sáng trưng cũng không dễ dàng nhìn ra được! Bởi vì không gian này sâu dưới lòng đất ước chừng hơn hai mươi thước! Trên đỉnh đầu tất cả đều vẽ những hoa văn phức tạp, không nhìn kỹ, căn bản là không tìm được chỗ ám ký giống như bản chỉ dẫn phương hướng kia!

Ở thời điểm ba người bỏ chạy, Lăng Tiêu kiên trì dựa theo bản chỉ dẫn, thẳng đường đi tới chỗ này. Hiện tại xem ra đường như hần suy đoán đúng rồi!

Lúc này ba người đi vào bên trong cây cột, cánh cửa dường như chế tạo bằng kim loại tự động khép lại không một tiếng động. Đồng thời một ánh sáng dịu dàng từ phía trên đầu ba người chiếu sáng. Sau đó, “Két”. .. một tiếng vang nhỏ, mặt đất dưới chân ba người bắt đầu chìm xuống phía dưới. Hai nàng đều hơi có chút khẩn trương, không biết nghênh đón các nàng sẽ là cái gì đây.

Thời gian không lâu lắm khoảng chừng mười mấy lần hít thở, không gian chỗ bọn họ ngừng lại. Sau đó trước mặt họ mở ra một cánh cửa: Đột nhiên... trước mắt đèn đuốc sáng trưng, bất thành linh hiện ra trước ánh sáng ngời, khiến ba người đã quen trong bóng đêm thiếu chút nữa không mở mắt ra được. Hai mắt Lăng Tiêu lập tức được che kín một lớp màu vàng kim, bắn ra hai tia sáng như thực chất, trong nháy mắt ánh sáng trước mắt tối sầm lại một chút.

Đợi đến khi Tổng Minh Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng thích ứng với độ sáng trước mắt, hai nàng mới kinh ngạc phát hiện vị trí hiện giờ của bọn họ, cũng là một đại điện dưới lòng đất! Nhưng có điều khác biệt, so với phía trên đại điện này hình vuông chỉ chừng hơn hai mươi thước bề dài, có vẻ nhỏ hơn rất nhiều!

Hơn nữa, ngay tại chính giữa có một cây cột rất thô, đúng là cây này đã mang bọn họ xuống. Chiều cao đại diện cũng chỉ năm sáu thước, phía trên cách không xa, treo một cái đèn thủy tinh thật lớn! Phát ra hào quang sáng ngời chói mắt, thấy rõ từng sợi lông măng! Cũng không biết thuộc loại tinh hạch gì mà có thể cung cấp năng lượng chiếu sáng nhiều năm như vậy, hay là một khi cây cột bên trong không gian này khởi động, phía dưới mới sáng lên.

Ba người đi tới trước, một pho tượng Thần thật lớn đứng ở đó, cũng được chế tạo bằng vàng, cao chừng ba thước! Pho tượng đặt nơi đó giống như một vị thần, khiến người ta có cảm giác một loại áp lực thật lớn.

- Đây... tượng Thần này dường như không khác gì với pho tượng vừa mới bị đá tảng vùi lấp!

Thượng Quan Vũ Đồng khẽ cau mày nói, mọi người cũng không có ai chú ý nhiều tới nguyên nhân chủ yếu là pho tượng khắc bằng vàng, chính là những pho tượng đó thoát nhìn điêu khắc đều là nhân loại bình thường! Có nam có nữ, cũng không có động tác và phục sức gì khoa trương, trong tay cũng rất ít có cầm vũ khí.

Mà pho tượng trước mắt này, sở dĩ làm cho người ta vừa nhìn thấy, theo bản năng liền cho rằng là tượng Thần, đó là vì pho tượng vàng thật lớn này lúc nào cũng phát ra một uy áp bức người! Làm cho tận đáy lòng người ta có loại cảm giác sùng kính!

Lăng Tiêu khẽ nhíu mày đi đến gần, trước mặt tượng Thần còn bày trí một cái bàn, trên mặt bàn đặt một quyển trục, còn có một thanh trường kiếm bộ dáng phong cách cổ xưa, ngoại trừ hai thứ đó ra, cũng không có vật gì khác.

Lăng Tiêu đưa tay cầm lấy quyển trục trên bàn. Tống Minh Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng vẫn có chút khẩn trương nhìn quanh bốn phía, sợ lại xuất hiện cơ quan khùng bố gì chẳng.

301. Chương 294: Chuyển Thế Truyền Thừa (2)

- Ha ha, đã tới đây rồi, bất kỳ cơ quan gì thật ra cũng không còn ý nghĩa nữa!

Lăng Tiêu cười giải thích:

- Bất cứ một cường giả nào cũng đều không thích làm cho địa phương của mình biến thành một đám hỗn loạn.

Nói xong hắn mở quyển trục trong tay ra.

Phía trên là một bức họa vẽ hình một thiếu nữ, dung mạo xinh đẹp, dáng người cao gầy, toàn thân mặc váy dài lụa trắng trông như một nàng tiên. Nhưng Lăng Tiêu và hai nàng đều trợn mắt há hốc mồm.

Bởi vì bức vẽ trên bức tranh này, không ngờ là Thượng Quan Vũ Đồng!... Hoặc là nói, gương mặt thiếu nữ này và Thượng Quan Vũ Đồng giống nhau như đúc!

Lại nói vừa nhìn thấy quyển trục này, vì vật liệu Lăng Tiêu đã từng thấy qua, đúng là thời thượng cổ mới có cái loại giấy chuyên dùng cho ma pháp quyển trục! Loại công nghệ chế tạo giấy này, đã thất truyền hơn vạn năm!

Nói cách khác, thiếu nữ trên bức tranh này tuy rằng giống hệt như Thượng Quan Vũ Đồng, nhưng bức vẽ tuyệt đối không thể là nàng!

- Thượng Quan tỷ tỷ, đây... đây là chuyện gì vậy? Chẳng lẽ... chỗ di tích này, là tổ tiên gia tộc của các người lưu lại hay sao?

Tống Minh Nguyệt kinh ngạc hỏi, vừa quay đầu nhìn lại thấy ánh mắt Thượng Quan Vũ Đồng có chút đại ra, đôi mắt đỏ ngầu, dùng sức cắn chặt môi dưới, thân mình cũng có chút hơi run run, giống như đang cố sức kiềm chế tâm tình của chính mình.

- Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?

Tống Minh Nguyệt nhẹ giọng hỏi, bởi vì thấy bộ dáng của Thượng Quan Vũ Đồng rất bi thương. Hơn nữa bức họa quỷ dị này làm cho người ta một loại cảm giác không chân thật.

Thượng Quan Vũ Đồng vươn tay, cầm bức tranh trong tay Lăng Tiêu, bàn tay ngọc của nàng khẽ run rẩy, trong miệng thì thào lẩm bẩm:

- Không ngờ là sự thật, không ngờ có thật như vậy!

- A?

Lăng Tiêu bỗng nhiên kinh ngạc nhìn thấy: ngay khi quyển trục tới tay Thượng Quan Vũ Đồng, tại chỗ trống trơn trên góc trái quyển trục, không ngờ xuất hiện tám chữ to rồng bay phượng múa!

“Tương do tâm sinh, chuyển thể truyền thừa!” (Tướng mạo do tâm mà sinh ra, truyền thừa chuyển thể???)

- Cái này... cái này nghĩa là gì?

Lăng Tiêu cau mày hỏi, mặc dù hắn là tu chân ở kiếp trước, đối với chuyển thể luân hồi thật ra cũng không xa lạ gì, nhưng tới đại lục Thương Lan này, đúng là lần đầu tiên thấy hai chữ chuyển thể trên tư liệu văn tự! Hơn nữa, tám chữ này rốt cuộc có ý nghĩa gì, Lăng Tiêu cũng không hiểu được chút nào.

Điều này khiến Lăng Tiêu có chút không thoải mái. Từ trước tới nay hắn đều thích nắm giữ mọi chuyện trong tay mình. Rất nhiều chuyện trong mắt người khác thì vô cùng nguy hiểm, tỷ như nói tiến vào Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn một trong mười đại cấm địa của đại lục. Nhưng vì Lăng Tiêu rất hiểu rõ năng lực của mình, hắn có thể tránh thoát được phần lớn ma thú. Ngược lại, đối với Lăng Tiêu lúc đó mà nói, là nhân loại trái lại càng thêm nguy hiểm. Cho nên, hắn có gan tiến vào Đại Tuyết Sơn, có gan tiến vào đầm lầy Penzias, cũng có gan bước trên con đường của vùng Băng Hải địa cực.

Tuy rằng không thể nói một chút nguy hiểm cũng không có. Nhưng ít ra trên cơ bản Lăng Tiêu đối với chuyện xảy ra đúng là có khả năng làm được do trong lòng hắn đã tính trước.

Nhưng ở nơi này, lần đầu tiên Lăng Tiêu có cảm giác như bị người khác khống chế!

Thượng Quan Vũ Đồng bỗng nhiên mở miệng, yếu ớt nói:

- Lăng Tiêu, biết vì sao từ thuở nhỏ tỷ tỷ rời khỏi gia tộc, hơn nữa từ đó không quay về không?

Lăng Tiêu lắc đầu, lai lịch của Thượng Quan Vũ Đồng trước giờ vẫn luôn như một câu đố. Lăng Tiêu cũng chỉ biết gia tộc sau lưng nàng cũng không nhỏ. Ngoài ra, hắn chỉ biết sư môn Thượng Quan Vũ Đồng là Bách Hoa Môn. Nàng đến học ở Học viện Đế quốc, sau đó ở lại làm giáo sư. Ở trước mặt người khác nàng cao nhã mà lạnh như băng, còn trước mặt mình thì đầy nhiệt tình nóng bỏng. Nhưng trước nay Thượng Quan Vũ Đồng lại rất ít đề cập tới chuyện gia tộc của chính mình.

- Gia tộc của ta, là một thế gia rất cổ xưa! Gia tộc không tính là lớn, cũng có một số cường giả cấp bậc Kiếm Hoàng. Cũng giống như các môn phái thế gia khác, cũng có một vài bí pháp đề cao thực lực.

Thượng Quan Vũ Đồng nói xong, trên mặt lộ ra một tia tự hào.

Tống Minh Nguyệt nao nao trong lòng thầm nghĩ: “Khó trách lúc nào mình cũng có cảm giác trên người Thượng Quan Vũ Đồng có loại khí tức đồng loại, hoá ra cũng xuất thân là đại thế gia, có một số cường giả cấp bậc Kiếm Hoàng... vậy thì không thể là gia tộc nhỏ! Chỉ có điều Thượng Quan Vũ Đồng khiêm tốn mà thôi!”

- Nhưng gia tộc của ta lại có một truyền thuyết, đồng thời, cũng là một cái ma chú! Từ thời thượng cổ đã khởi đầu!

Thượng Quan Vũ Đồng nói tới đây, nhìn thoáng qua tượng Thần kia, trong ánh mắt mang theo một chút thần sắc phức tạp:

- Truyền thuyết nói là tổ tiên gia tộc Thượng Quan đã từng có thực lực cực kỳ mạnh mẽ, tu luyện một loại công pháp, loại công pháp này có thể truyền thừa cách xa thế hệ! Thậm chí... cách xa nhau mấy vạn năm cũng có thể truyền thừa! Đây giống như là một loại thức tỉnh, mỗi một ngàn năm, người được lựa chọn, đều sẽ tự nhiên thức tỉnh. Sau đó trong một thời gian ngắn thực lực sẽ có đột phá rất lớn! Thậm chí trong vòng mười mấy năm cũng có thể đột phá đến cảnh giới Kiếm Hoàng!

- Đó là chuyện tốt nha! Ma chú là thể nào?

Tống Minh Nguyệt tò mò hỏi.

- Nếu chỉ như thế, đương nhiên là chuyện tốt thật hiếm có!

Thượng Quan Vũ Đồng thở dài, sau đó nói:

- Vấn đề là, phạm là người được lựa chọn không thể sống quá ba mươi tuổi.

- A! Cái này... sao lại có chuyện này?

Tống Minh Nguyệt giật mình kinh ngạc không thôi.

- Ha ha, ta cũng không hiểu rõ lắm. Dù sao theo gia tộc ghi lại, cũng không có một đệ tử được truyền thừa nào có thể tránh thoát ma chú này! Đã có mười mấy người đều gặp phải vận mạng như vậy. Bất kể chết như thế nào, tóm lại không thể sống qua ba mươi tuổi!

- Vậy tỷ tỷ... cũng là người được lựa chọn làm đệ tử kế thừa?

Tống Minh Nguyệt lộ vẻ mặt nghi hoặc, bởi vì dựa theo cách nói của Thượng Quan Vũ Đồng: đệ tử được lựa chọn truyền thừa, thực lực sẽ thập phần hùng mạnh, nhưng vì sao đến bây giờ tu vi của Thượng Quan Vũ Đồng còn chưa đạt tới Ma Kiếm Sư chứ?

Thượng Quan Vũ Đồng cười khổ nói:

- Ta quả thật ứng với người được lựa chọn, bởi vì mỗi năm trước đây người được lựa chọn trong gia tộc, canh giờ sinh ra đều giống nhau như đúc! Nhưng phụ mẫu ta bởi vì thương ta, để cho ta tránh khỏi chuyện kế thừa này: khi ta vừa mới được sinh ra, liền đưa ta đến chỗ sư phụ đó, mà sư phụ là người Lãnh Ngưng Cung, cho nên, ta cũng liền vào Lãnh Ngưng Cung. Quả thật, ta không có nhận được kế thừa gì đó, nhiều năm như vậy cũng không có tìm tới thượng môn. Vì thế cứ tiếp tục qua bảy tám năm nữa, đợi đến khi qua ba mươi tuổi, nếu ta có thể sống đến lúc ấy, là ta có thể về gia tộc! Như vậy, ma chú này tự nhiên cũng được hóa giải! Cũng sẽ chứng thật một điều: chỉ cần rời khỏi gia tộc, là có thể tránh thoát được ma chú!

- Vậy cái này... cái này là chuyện gì xảy ra?

Tống Minh Nguyệt chỉ vào quyển trục trong tay Thượng Quan Vũ Đồng.

- Ôi, việc gì đến sẽ đến, có muốn trốn cũng không được, “tương do tâm sinh”. .. Ha ha...

Thượng Quan Vũ Đồng vẻ mặt bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Trước khi Lăng Tiêu lấy quyển trục này, phía trên không có bức họa, bởi vì có ta ở đây, cho nên... bức họa sẽ hiện ra là hình tượng của ta. Nói cách khác, người đắp tượng này, hẳn chính là một tổ tiên gia tộc Thượng Quan, rất có khả năng... cũng là ngọn nguồn của ma chú.

Lúc này Lăng Tiêu mới hiểu vì sao khi Thượng Quan Vũ Đồng nhìn thấy tượng Thần vàng này, biểu tình trên mặt lại phức tạp như thế. Nhìn thấy tổ tiên của mình, theo lý phải nên quỳ lạy, nhưng đối mặt với cái ma chú kia, nếu như nói còn có thể thần nhiên để đối mặt, không oán hận tổ tông... vậy mới là kỳ lạ!

- Tỷ tỷ, có thể ma chú này cũng không phải tổ tiên gia tộc của tỷ, mà là... cừu gia của các người đánh xuống hay không?

Tống Minh Nguyệt xuất thân ở đại thế gia, đối với một ít truyền thuyết gì đó, nhiều ít cũng có chút hiểu biết. Hơn nữa, nàng căn bản là không tin có người lại nguyên rủa hậu thế của chính mình!

Cho dù ma thú ác độc hung tàn đi nữa cũng sẽ không ăn thịt con của mình, huống chi là nhân loại đứng đầu trăm loài.

Thượng Quan Vũ Đồng khẽ lắc đầu, nàng cũng không biết. Chỉ có điều, rốt cục nàng vẫn không tránh được vận mệnh nhận truyền thừa này. Hơn nữa, không ngờ còn đến trước mặt tượng Thần tổ tiên của mình!

Thượng Quan Vũ Đồng nhắm hai mắt lại, ứa ra hai dòng lệ, hai tay nâng quyển trục, nàng quỳ gối trước mặt tượng Thần vàng. Bỗng nhiên, một luồng lực lượng thật lớn nhưng dịu dàng, đẩy bắn Lăng Tiêu và

Tổng Minh Nguyệt dời đi thật xa. Sau đó, từ trên mặt tượng Thần vàng, đột nhiên bộc phát ra một vầng hào quang rực rỡ, vô cùng chói mắt, bao phủ Thượng Quan Vũ Đồng ở bên trong!

Lăng Tiêu định xông tới, lập tức một lực lượng dời non lấp biển, mạnh mẽ va vào mình Lăng Tiêu, đồng thời nghe một tiếng quát trầm thấp:

- Người đã thu được chí bảo Tinh Kim Nguyệt Quang Giáp của gia tộc Thượng Quan, sao có thể cắt ngang truyền thừa! Lui ra!

Thân mình Lăng Tiêu giống như điều đứt dây, bị ném bay ra xa, đụng mạnh trên vách tường ở phía sau, sau đó rơi xuống đất.

Tổng Minh Nguyệt vội vàng chạy tới, vẻ mặt kinh hãi, nhìn Lăng Tiêu nói:

-Phu quân... huynh, huynh không sao chứ?

Lăng Tiêu lắc đầu, Tinh Kim Nguyệt Quang Giáp này quả thật có chỗ độc đáo, thân thể mình va chạm mạnh lên vách tường cứng rắn như vậy, không ngờ không có bị thương tổn gì!

Thấy Lăng Tiêu không bị tổn thương, tâm tình Tổng Minh Nguyệt hơi hoãn lại, nhưng trên mặt vẫn rất khẩn trương hỏi:

- Vừa rồi là ai nói chuyện?

Thật sự là tà môn! Lăng Tiêu thầm than thở trong lòng, tổ tiên Thượng Quan Vũ Đồng đến tột cùng là ai, lưu lại một tia thần thức, không ngờ cũng có thể hùng mạnh như thế! Vừa mới trong khoảnh khắc kia, Lăng Tiêu bỗng nhiên cảm thấy mình đối mặt chính là một tiên nhân không thể chiến thắng! Mà không phải một nhân loại.

Đúng vậy, người khác không biết nhưng Lăng Tiêu biết rất rõ: tượng Thần kia chính là một tia thần thức được lưu lại, ngay cả phân thân cũng coi như không có. Không ngờ có thể hùng mạnh như vậy! Chẳng lẽ nói, người này đã thành Thần sao? Cho dù là những Kiếm Thánh tiến vào Thánh Vực, khẳng định cũng không có loại bản lĩnh này?

Ở trên mặt tượng Thần lưu lại thần thức của bản thân, ở trong nhận thức của Lăng Tiêu, ít nhất tu vi phải tới Phân Thần kỳ. Phân Thần kỳ tương đương với thế giới này là tu vi gì? Lăng Tiêu căn cứ vào so sánh thực lực. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ sợ cũng chỉ có võ giả cảnh giới đỉnh cao của đại lục: Kiếm Thần mới có thể so sánh cùng.

Tổ tiên gia tộc Thượng Quan là Kiếm Thần? Lăng Tiêu bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, nhưng nghĩ lại chỗ di tích này quy mô hoành tráng, cho dù là cường giả Kiếm Thánh chỉ sợ cũng không mở ra được!

Sắc mặt Lăng Tiêu dần dần nghiêm túc hẳn lên, nếu đây đúng là sự thật, như vậy xem ra tổ tiên gia tộc Thượng Quan, thậm chí phải là cường giả Đại Đế sống ở Thánh Vực trước đây!

- Phu quân, huynh mau nhìn xem, đây là cái gì?

Tổng Minh Nguyệt kéo Lăng Tiêu ra khỏi dòng suy tư, lấy tay chỉ vào trong góc phòng. Một cái thủy tinh cầu thật lớn đường kính chừng một thước, chỉ thấy mặt trên có rất nhiều người đang chạy phía trước, đằng sau đàn ma thú đông đúc đang cố sức đuổi theo. Sau đó, số lượng ma thú dường như càng ngày càng nhiều! Hơn nữa đều rất hùng mạnh! Vì thế một số cường giả Kiếm Hoàng tụt lại phía sau, chỉ cần bị vây quanh, kết cục lập tức liền ma thú điên cuồng cắn xé!

Hai người vội vã đến gần một chút để xem cho rõ, vừa nhìn thấy những gương mặt quen thuộc kia, rõ ràng đúng là những người vừa mới chạy trốn! Hai người hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ đây là chuyện đang xảy ra hay sao?

Sau đó Tổng Minh Nguyệt chỉ vào một cường giả Kiếm Tông đang rơi vào giữa bầy ma thú:

- Nhìn xem, đây là gã Kiếm Tông của Thiên Sơn Tôn gia!

Thủy tinh cầu làm cho gương mặt của gã Kiếm Tông trở nên có chút vụn vẹo, nhưng nét mặt bị phần đó dường như có thể xuyên thấu qua thủy tinh cầu mà truyền đến trong lòng hai người. Sau một kiếm chém một con ma thú bổ nhào tới, vô số nguyên tố công kích che trời phủ đất đánh tới gã Kiếm Tông!

Gã Kiếm Tông Thiên Sơn Tôn gia kia há mồm gào lên một câu gì đó, bỗng thân thể tự bạo nổ tung! Toàn bộ ma thú ở chung quanh trong phạm vi mấy chục thước đều bị nổ chết! Huyết nhục văng khắp nơi, cả hiện trường cực kỳ đầm máu!

Tổng Minh Nguyệt gắng gượng chịu đựng dầm dầy quay cuồng, sắc mặt tái nhợt, lẩm bẩm nói:

- Thật là đáng sợ, đám ma thú này thực đáng sợ! Những cường giả đó đều là Kiếm Tông trở lên đấy!

Lăng Tiêu cũng giật mình kinh sợ không thôi. Không thể tưởng được nền văn minh thời thượng cổ lại phát triển tới mức như thế: chuyện xảy ra bên kia, không ngờ có thể thông qua thủy tinh cầu chiếu ra tại đây!

Đúng lúc này, chợt nghe Thượng Quan Vũ Đồng khẽ rên một tiếng, hai người vội quay đầu lại, thấy vầng hào quang màu vàng đã biến mất.

Truyền thừa nhanh như vậy liền đã xong?

Trong lòng Lăng Tiêu nghĩ đến...

302. Chương 295: Thượng Cổ Bí Văn

- Tỷ tỷ! Tỷ tỷ không sao chứ?

Tổng Minh Nguyệt đi tới, nhưng chẳng dám tới gần Thượng Quan Vũ Đồng. Nàng hết sức hoài nghi, hiện tại đứng ở chỗ này có phải là Thượng Quan Vũ Đồng

hay không.

Lăng Tiêu cũng không nghĩ nhiều như vậy, bởi vì truyền thừa loại này ở Tu Chân Giới là chân thực có thực, hơn nữa từ thần thức của pho tượng thần kia, có thể thấy cũng không có ác ý đối với bọn họ

- Tỷ tỷ, tỷ không có việc gì chứ?

Lăng Tiêu đi tới gần Thượng Quan Vũ Đồng nhẹ giọng hỏi

Giọt lệ theo khóe mắt của Thượng Quan Vũ Đồng chảy xuống, sau đó ngực đầu vào ngực Lăng Tiêu nghẹn ngào. Một bên Tổng Minh Nguyệt nhíu mày, lập tức xoay người, lại nhìn vào thủy tinh cầu kia.

Qua một hồi lâu, Thượng Quan Vũ Đồng mới từ trong lòng Lăng Tiêu ngẩng đầu, nói:

- Có phải ta rất mềm yếu hay không?

Lăng Tiêu lắc đầu, an ủi nói:

- Bỗng nhiên trải qua những chuyện này, ai ai cũng không có chuẩn bị tâm lý, tỷ đã hết sức xuất sắc rồi.

- Thật không?

Thượng Quan Vũ Đồng yếu ớt nói:

- Ta đột nhiên đã biết rất nhiều chuyện.

Nói xong ngẩng đầu nhìn thoáng qua tượng đắp hoàng kim đột nhiên trở lên bình thường. Lăng Tiêu lúc này cũng phát hiện ra áp lực thật lớn từ pho tượng kia đã hoàn toàn biến mất. Đồng thời hắn cảm nhận được ở trong cơ thể Thượng Quan Vũ có một cỗ sức mạnh cuộn cuộn, dường như đã tiến nhập vào cảnh giới Kiếm Hoàng!

Tâm lý có chút giật mình, nhưng Lăng Tiêu cũng hướng về phía thần tượng cúi người thi lễ:

- Đa tạ ngài ban tặng!

Trên mặt Thượng Quan Vũ Đồng hiển nhiên có chút nghi hoặc, vừa rồi nàng đúng là không có nghe thấy âm thanh gì.

Lăng Tiêu hỏi:

- Đã xảy ra cái gì? Tỷ tỷ có thể nói một chút được không?

Thượng Quan Vũ Đồng gật đầu dụi dụi nói:

- Trước tiên nói tới những người truyền thừa thất bại của gia tộc. Là chúng hiểu nhầm tổ tiên, năm đó tổ tiên lưu lại truyền thừa thuyết pháp, đồng thời còn có một tấm bản đồ, nhưng bản đồ lại bị mất. Cho nên chính xác nhận truyền thừa, lẽ ra trước tiên phải ở bên trong từ đường của gia tộc tiếp nhận khai hóa, tiếp đó trước khi ba mươi tuổi dựa theo bản đồ đến nơi đây tiếp nhận truyền thừa, Tổ tiên ta nói cho ta biết bản đồ kia nhất định là bị cừu gia ăn trộm đi, hơn nữa còn sát hại những người biết chuyện mới xuất hiện ma chú thuyết pháp.

Lúc này, Tống Minh Nguyệt đi dạo trở về nói:

- Ta đã nói mà, bọn họ sẽ không hại chính con cháu của mình đâu.

Thượng Quan Vũ Đồng gật đầu, tiếp đó nói:

- Đồng thời ta còn phải biết một bí mật to lớn. Tổ tiên của ta không ngờ chính là một nhân vật vĩ đại ở cùng thời kì với đồng Thánh Vực Đại Đế.

- À, thật sự ư!

Tống Minh Nguyệt kinh hô lên tiếng, không phải do nàng không kinh ngạc, mà Thánh Vực Đại Đế là thần trong lòng những người biết việc này. Hắn sinh trong loạn thế, thống nhất thiên hạ, lại xả thân hóa thành Thánh Vực mới đảm bảo thế giới cân bằng, nếu nói như ai là người mà nhân loại đáng ghi nhớ nhất thì Thánh Vực Đại Đế nhất định là xếp hạng nhất.

Mà tổ tiên của Thượng Quan Vũ Đồng không ngờ là sống ở cùng một thời đại với Thánh Vực Đại Đế. Việc này quả thực làm cho người ta kinh ngạc nhưng điều càng kinh người hơn vẫn còn ở phía sau.

Thượng Quan Vũ Đồng thần nhiên cười sau đó nói:

- Hơn nữa, tổ tiên của ta và Thánh Vực Đại Đế năm đó cùng nhau tranh đoạt thiên hạ và là kẻ thù không đội trời chung của nhau. Đáng tiếc đến cuối cùng lại thất bại. Nơi này sau đó được tổ tiên ta khai sáng tạo ra một căn cứ. Toàn bộ những ma thú kia đều là quân đội ma thú do tổ tiên nuôi dưỡng. Đáng tiếc, Thánh Vực Đại Đế quá hùng mạnh. Không đợi tổ tiên của ta bồi dưỡng hoàn hảo đám ma thú này cùng ông ta quyết chiến, Thánh Vực Đại Đế không ngờ hóa thân thành Thánh Vực, biến mất khỏi thế gian.

- Điều này nghe cũng quá kinh người!

Tống Minh Nguyệt lắc đầu thở dài nói:

- Thật sự khó có thể tin nổi.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, dường như thật đúng là như vậy. Người bình thường quả thực không thể sáng tạo ra không gian nơi này, lại còn có nhiều ma thú hùng mạnh như thế. Nếu không phải vậy, làm sao có khả năng xuất hiện nhiều ma thú bậc cao như vậy?

- Tổ tiên của tỷ tuy rằng thất bại nhưng rất là tài giỏi đó.

Tống Minh Nguyệt tán thưởng

Thượng Quan Vũ Đồng bỗng cười khổ, sau đó tiếp tục nói:

- Cho nên tổ tiên ta liền lưu lại biện pháp chuyển thế truyền thừa, hy vọng có thể tìm ra một người thích hợp, tiếp thu truyền thừa của người, đạt được thực lực to lớn sau đó san bằng Thánh Vực. Đây là tâm nguyện lớn nhất của người.

- Á!

Tống Minh Nguyệt nhìn Thượng Quan Vũ đang không nói gì nói:

- Nhiệm vụ này thật sự rất gian khổ.

- Đúng vậy, chính người còn không làm được, lại còn muốn chúng ta có thể làm sao.

Thượng Quan Vũ Đồng nhìn Lăng Tiêu có chút bất đắc dĩ nói:

- Khi ta nhận kế thừa, tổ tiên của ta có nói đệ có thể giúp ta hoàn thành tâm nguyện. Người nói đệ là người ngoài số mệnh!

Lăng Tiêu bất chợt rung mình, hai mắt như điện bắn thẳng đến pho tượng hoàng kim kia! Bức tượng đó trông rất phong độ, khỏe miệng khe nhếch lên, nhìn kỹ có hình ảnh mờ nhạt của Vũ Đồng, hai mắt hữu thần như thể đang nhìn Lăng Tiêu mỉm cười.

Rất lợi hại! Lăng Tiêu vừa ngạc nhiên thán phục một tiếng. Từ khi đến thế giới này, đây là lần đầu tiên có người có thể vừa ngắn gọn dứt khoát chỉ ra bản thân mình là người ngoài số mệnh! Cái gì gọi là người ngoài số mệnh? Chính là nguyên bản hắn không thuộc về thế giới này.

Không thể tưởng tượng được người này chỉ một tia thần thức cũng có thể xuyên qua chính lai lịch của mình, không hổ có thể đối kháng với người hóa thân ra Thánh Vực!

Tống Minh Nguyệt đột nhiên hỏi:

- Vậy tổ tiên của tỷ sau này lại đi nơi nào? Nghe ý tứ của người, sau khi Thánh Vực Đại Đế hóa thân thành Thánh Vực thì người còn sống chứ?

Thượng Quan Vũ Đồng lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết, người không nói, chỉ có điều người dùng nguồn sức mạnh lớn đã thông kinh mạch của ta, hơn nữa kinh mạch của ta còn được mở rộng. Sau đó người nói hiện tại ta đã có thực lực của Kiếm Hoàng, chỉ cần tiếp tục tu luyện trong vòng 100 năm có thể gia nhập Thánh Vực. Sau đó còn nói Lăng Tiêu có thể là người trợ giúp ta, trừ những điều đó ra cũng không giao cho ta nhiều đồ vật này nọ, nói là thời gian khẩn cấp không kịp nói.

- Thực thần kỳ!

Tống Minh Nguyệt nghe xong từ đáy lòng không khỏi tán thưởng một tiếng, đi quanh Thượng Quan Vũ hai vòng sau đó đó nói:

- Lúc trước tu vi không đến Ma Kiếm Sư, không ngờ trong khoảnh khắc trở thành cao thủ Kiếm Hoàng, trong vòng trăm năm sau còn có thể đủ thực lực tiến vào Thánh giai, thực làm cho người ta không thể tin được! Tỷ tỷ, muội thật sự hâm mộ tỷ đó nha.

Tống Minh Nguyệt cười nói:

- Chúc mừng tỷ gặp được kỳ ngộ!

Thượng Quan Vũ Đồng thản nhiên cười, cũng không phải đột nhiên thực lực mình tăng mạnh mà là nguyện vọng của tổ tiên nàng quá mức kinh người

- San bằng Thánh Vực!

Vậy đây là dạng tu vi gì mới có thể làm được điểm ấy? Từ thượng cổ đến nay, mấy vạn năm thời gian trôi qua, có bao nhiêu thế gia môn phái, lại có bao nhiêu người tiến vào Thánh Vực, nhiều người còn không phải ở thế gia môn phái nào cũng tiến nhập. Chỉ sợ hiện giờ ở Thánh Vực, cao thủ thánh giai đã nhiều vô số kể.

Cho dù trong vòng trăm năm, mình có thể tiến vào thánh giai, nhưng phải làm thế nào đây? Chỉ sợ bên trong Thánh Vực tùy tiện chọn ra một người cũng có thể đánh bại chính mình.

Cho nên, Thượng Quan Vũ Đồng cảm thấy tổ tiên của mình thật sự là rất điên cuồng, không ngờ đến mấy vạn năm sau còn tính kế cho con cháu đi vào. Nàng từ nhỏ không lớn lên ở trong gia tộc cho nên tính tình cũng không giống những kẻ coi trọng gia tộc hơn hết thấy. Hơn nữa, Thượng Quan Vũ Đồng còn rất nhiều huynh đệ, nếu giờ phút này nàng lấy thực lực Kiếm Hoàng về gia tộc, chỉ sợ nam nhân thừa kế trong gia tộc

đều nhìn nàng như cái gai trong mắt. Cho nên, Thượng Quan Vũ Đồng quyết định không thực hiện mệnh lệnh tổ tiên kia. Cái này chính là muốn nàng chết yếu!

Quả nhiên, Lăng Tiêu trầm ngâm một chút cũng nhú mày nói:

- Tỷ tỷ, nếu thực lực đã tăng lên, như vậy cần phải tiếp tục tu luyện đi thôi. Tỷ tỷ hẳn đã được truyền thừa công pháp và kiếm kỹ. Về phần tâm nguyện kia của tổ tiên, ha ha, chẳng qua chỉ là một niềm hy vọng mà thôi, ở thời điểm này thực không thể coi trọng được.

Thượng Quan Vũ Đồng gật đầu nói:

- Ta hiểu được mà.
- Còn nữa, tốt nhất tỷ tỷ cũng không phải nói cho gia tộc biết!

Lăng Tiêu trầm giọng nói. Trải qua hơn hai năm làm chủ cuộc sống, Lăng Tiêu gặp rất nhiều cái gọi là lợi ích gia tộc mà không chú ý đến cuộc sống hạnh phúc của con cái. So với họ, chính gia tộc mình xem ra vẫn là rất tốt. Nhưng cho dù hiện tại, chỉ sợ trong mắt rất nhiều quý tộc danh tiếng lâu đời, Lăng gia cũng chỉ là một quý tộc nhà giàu mới nổi mà thôi.

Tổng Minh Nguyệt cũng nghiêm túc đề nghị nói:

- Đúng vậy, tỷ tỷ ngàn vạn lần không thể nói ra chuyện này ở trước mặt gia tộc. Muội cho rằng tỷ tỷ không cần phải trở về gia tộc, nếu không sẽ đe dọa đến lợi ích của người kế vị gia tộc. Chúng ta cùng nhau quay về thành Penzias đi. Thực lực của tỷ tỷ cao lên cũng có thể giúp đỡ tỷ rất nhiều chuyện!

Sau khi truyền thừa, Thượng Quan Vũ Đồng đã khôi phục lại diện mạo, nghe vậy trên mặt hiện lên một tầng đỏ bừng xinh đẹp vô cùng, nhẹ nhàng gật đầu.

Tổng Minh Nguyệt lúc này lôi kéo hai người chạy tới trước mặt thủy tinh cầu nói:

- Những người đó quả là không may, đã chết rất nhiều người. Tuy nhiên Tần gia, Chiết gia và Lý gia thì thương vong cũng không lớn lắm. Ba siêu cấp Kiếm Tông vốn rất kiêu ngạo giờ cũng vô cùng chật vật. Hừ, nếu không có các cao thủ của Tần gia và Lý gia, Chiết chiết gia bảo hộ, bọn họ sớm bị cắn chết hết!

Trên thủy tinh cầu, đệ tử Cổ gia đang vẽ mặt khấn trương mở ra một cơ quan, sau đó là những người đó đều cố hết sức chống đỡ. Chừng hơn một ngàn ma thú bậc cao hầu như đã bao phủ lấy hơn mười cường giả còn lại!

Lúc này cơ quan rốt cục bị mở ra, người của Chiết gia và Lý gia tranh cướp đường lao vào, còn tấn công lẫn nhau một trận, cuối cùng lại phải trả giá một gã Kiếm Hoàng tự bạo. Cơ quan chậm rãi khép lại, thủy tinh cầu lập tức trở lên tối om.

Thượng Quan Vũ Đồng nói:

- Bọn họ chạy đi rồi!

Lăng Tiêu gật đầu:

- Tốt lắm chúng ta cũng đi.

Tổng Minh Nguyệt vẽ mặt vui sướng khi người khác gặp họa:

- Lần này toàn bộ gia tộc bọn họ nguyên khí đại thương, chúng ta cứ lẳng lẽ trốn đi là tốt nhất.

Thượng Quan Vũ Đồng cười khê:

- Đúng lúc ta biết một lối đi bí mật thông ra bờ biển.

303. Chương 296: Luyện Thể Dưới Đáy Biển

Tổng Minh Nguyệt quay đầu nhìn thoáng qua bên trong thủy tinh cầu, ma thú cao cấp đang điên cuồng tấn công, lại nhìn Thượng Quan Vũ Đồng nói:

- Tỷ tỷ có biện pháp thu phục những ma thú kia không, nếu có thể. chúng ta còn sợ ai nữa.

Thượng Quan Vũ Đồng cười khổ lắc đầu nói:

- Những ma thú này chỉ nhận thức một người chủ nhân, tuy nhiên sẽ không tấn công hậu nhân có mang huyết mạch của Thượng Quan gia tộc.

Tổng Minh Nguyệt ngưng thần suy nghĩ chính xác, quả thật những ma thú không có truy đuổi chúng ta, hóa ra là như thế. Lăng Tiêu có chút không ngờ tới, tuy nhiên trong lòng Lăng Tiêu vẫn cho rằng: những ma thú không dám qua bên này là vì đây là cấm địa của thế gia môn phái. Tuy ma thú có thực lực hùng mạnh nhưng phần đông bọn chúng cũng bị bức bách mà làm, nên bây giờ có chút rối loạn ở đầu trận tuyến, cũng không thể tưởng tượng được là chúng có thương lượng bàn bạc.

- Chúng ta rời khỏi chỗ này đi.

Thượng Quan Vũ Đồng vẻ mặt trầm ổn, bình tĩnh nói. Cảm thụ được sinh lực đang chảy tràn đầy trong kinh mạch, tuy không có mức quá kiêu ngạo nhưng trong lòng vẫn có chút kích động. Trong lòng nàng luôn mách bảo luôn luôn phải điềm tĩnh, nhất định không để yêu nữ Tổng Minh Nguyệt chê cười.

Quả nhiên Tổng Minh Nguyệt có chút không ngờ liếc mắt nhìn Thượng Quan Vũ Đồng một cái, trong lòng thầm bội phục, nghĩ rằng nếu ta đột nhiên tăng mạnh thực lực, liệu có thể trầm ổn như thế hay không?

Theo sự chỉ dẫn của Vũ Đồng, Lăng Tiêu ba người theo lối đi bí mật ra tới bên ngoài. Sao đầy trời, từng trận gió lạnh thổi đến làm cho người ta khoan khoái cả người, ba người thậm chí còn không biết đến thời gian đã trôi qua được vài ngày. Bọn họ bây giờ đang ở hòn đảo của Tần gia, ở mặt khác, không biết những người đó có thể chạy ra bên ngoài hay không. Cho dù bọn họ có may mắn trốn được, bên dưới đông đảo ma thú tồn tại như vậy, trong một khoảng thời gian ngắn, bọn cũng không có can đảm quay trở lại.

Tuy rằng không hoàn toàn dò xét đầy đủ, nhưng đám người kia không phải là không có thu hoạch, chiếm được không ít kiếm kỹ và công pháp, tinh hạch của ma thú cũng thu lượm đi không ít rồi. về phần pho tượng hoàng kim kia tuy có giá trị nhưng đối với bọn họ mà nói không phải là đồ vật quý hiếm

Cho nên những người đó nếu có thể chạy ra cửa thoát chết, cũng không thể nói rằng họ không có thu hoạch.

Lúc này nghe một tiếng kêu lạnh lạnh vang lên, Lăng Tiêu thấp giọng nói:

- Tiểu Sửu đến đây.

Quả nhiên tiếng kêu vang lại, ba người có thể thấy trên bầu trời đêm xa xa có một vệt trắng bay với tốc độ nhanh vọt tới, sau đó hạ xuống phía trước cho ba người đứng, hưng phấn kêu to. Lăng Tiêu nhìn Tiểu Sửu, mắt sáng rực lên, trên người nó có một cỗ lực lượng hùng mạnh đang chảy, hiển nhiên là nó đã có biến đổi. Con thú nhỏ này rốt cục có thể đạt tới cảnh giới nào nữa, Lăng Tiêu cũng không để trong lòng. Dù sao từ khi còn trong trứng, nó cùng đã hút khô hai quả tinh hạch ma thú bậc năm duy nhất lúc bấy giờ của Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu nghĩ, nếu Tiểu Sửu không có gì đặc biệt thì đã ngay lập tức bắt nó nướng ăn.

Dường như chuyện cũ đang xảy ra trước mắt, bao hồi ức quau trở lại, Lăng Tiêu vô cùng thân thiết sờ sờ đầu Tiểu Sửu. Tiểu Sửu cũng dùng cái đầu đầy lông mượt mà cọ cọ vài cái vào lồng ngực Lăng Tiêu, rồi hướng về phía Thượng Quan Vũ Đồng kêu kêu vài tiếng. Tại bầu trời đêm này, tiếng kêu của nó vang vọng thật xa. May mắn là cao thủ ở đây không tới nếu không họ sẽ không buông tha. Từ khi Tiểu Sửu đáp xuống, trong phạm vi mười dặm xuất hiện một mảng yên tĩnh, động vật cũng không dám phát ra nửa điểm âm thanh.

Đây là áp lực của ma thú bậc cao, chỉ hơi nhượng mảy cái là có thể làm cho ma thú cấp thấp run rẩy.

Ba người ngồi thoải mái trên người Tiểu Sửu, Tiểu Sửu ung dung bay lên, trong nháy mắt đã cao hơn mấy trăm mét, bay về hướng thành Penzias.

Đột nhiên từ sau truyền đến một cỗ áp lực kinh khủng, Tiểu Sửu giật mình sợ hãi kêu lên một tiếng, thân hình lảo đảo, thiếu chút nữa là rơi xuống. Phía dưới là đại dương mênh mông, lấy thực lực ba người nếu có

rơi xuống biển cũng không hề gì, tuy nhiên đối phương là dạng gì? Xa như thế, không nhìn thấy người mà có thể có áp lực cường đại như thế!

Lăng Tiêu lập tức nghĩ đến ba lão bất tử của Tần gia, vội vàng nói:

- Minh Nguyệt, tỷ tỷ các người mau cùng Tiểu Sửu đi trước! Ta chặn hấn một bước rồi sẽ theo sau mọi người.

Thượng Quan Vũ Đồng thái độ kiên quyết nói:

- Không được, thực lực của ta bây giờ cũng đã đạt đến cảnh giới Kiếm Hoàng, quyết không thể để ở lại một mình được.

Tổng Minh Nguyệt tuy rằng thực lực yếu nhất, mới chỉ là Ma Kiếm Sĩ bậc ba, tuy nhiên cũng tỏ thái độ kiên quyết không kém gì Thượng Quan Vũ Đồng, hai mắt sáng rực nhìn Lăng Tiêu:

- Phu quân không phải nói rằng, ngay cả chết cũng muốn chết chung một chỗ à.

Lăng Tiêu vừa cảm động vừa buồn cười nói:

- Chết cái gì mà chết, không ai có thể chết ở đây được. Các người nếu không đi thì là chết thật đó. Kiếm Tôn là cao thủ mà các người có thể ngăn cản được sao? Hay là Minh Nguyệt đã quên cái đỉnh của ta?

Tổng Minh Nguyệt thò tay lấy ra một viên Thâm Hải Độc Long Nhân có công hiệu tị thủy, đưa cho Lăng Tiêu, nhìn hấn thật sâu rồi nói:

- Phu quân, Minh Nguyệt và tỷ tỷ ở thành Penzias chờ chàng!

Thượng Quan Vũ Đồng định nói cái gì nhưng đã bị Minh Nguyệt lôi đi, Tiểu Sửu sớm đã được Lăng Tiêu phân phó, hai cánh võ mạnh, bất chợt vụt nhanh, nháy mắt đã biến mất ở trong bóng đêm

Lăng Tiêu đứng giữa hư không, hướng về phương xa cao giọng quát:

- Người nào đang ẩn núp ở đó, có bản lĩnh thử ra đấu với ta ba trăm hiệp.

- Oa ha ha ha ha!

Bỗng nhiên, ở phía hải đảo phương xa truyền đến một tiếng cười già nua, chỉ có điều tiếng cười kia dương như không có một chút ý cười đùa nào mà lạnh như băng, khiến người nghe có cảm giác sồn tóc gáy.

- Không biết trời cao đất dày là gì. Chỉ với tu vi của người, ta đây đã mặc kệ người rồi, lại còn dám chủ động kêu gào. Thật sự là chán sống à.

Cùng với sự xuất hiện của âm thanh kia, bong xuất hiện một đạo hào quang bảy màu dài mấy chục thước chém về phía Lăng Tiêu.

Đạo hào quang kia có uy lực và khí thế mà Lăng Tiêu ít thấy trên đời.

Mà so sánh với cổ khí thế trước mặt thì cao thủ Kiếm Hoàng trước đây đánh nhau với hấn giống như trẻ con đang làm xiếc, hết sức bình thường không đáng gì để nói.

Đồng thời Lăng Tiêu cũng hét một tiếng to, trong cơ thể kim đan đang không ngừng phóng xuất ra chân nguyên. Chấn nguyên ở kinh mạch chạy nhanh theo một trăm lẻ tám huyết đạo toàn thân của Lăng Tiêu phóng ra, bao trùm bên ngoài Lăng Tiêu một tầng hào quang vàng, cứng rắn vô cùng!

Trong tay hấn, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm khí bắn ra đón lấy đạo lực lượng hùng mạnh kia.

Âm thanh già nua có vẻ hơi kinh hô một tiếng nhưng lập tức cười lạnh nói:

- Kẻ không biết thì không sợ, còn biết thì vô tri, ha ha, chết đi!

- Hi để lợi để.

Bốn đạo kiếm khí vây quanh thân thể Lăng Tiêu, ngang dọc chém về phía thân thể Lăng Tiêu.

Người này ra tay độc ác, muốn dùng bản lĩnh nhanh chóng giết chết Lăng Tiêu.

Năm đạo kiếm khí sát ý dày đặc mang theo một mùi vị tử vong. Hơn nữa với khí thế của người kia đã hoàn toàn áp chế Lăng Tiêu. thậm trí hẳn có cảm giác không thể thở được.

Mà thân thể Lăng Tiêu lại giống như kẻ giáo quyết, tránh trái tránh phải, thoát ra khỏi mấy đạo

kiếm khí kia. Yêu Huyết Hồng Liên tuôn ra một cổ kiếm khí dài hơn mười thước màu đỏ, đây là lần đầu tiên yêu huyết kiếm phát ra kiếm khí màu này sau khi đã được luyện hóa!

- Ha ha, tiểu tử thật sự có tài, ta thật sự cảm thấy luyện tiếu ngươi! Nhưng ta vẫn phải hút lấy máu huyết của ngươi.

Âm thanh già nua lại vang lên, tuy nhiên những lời nói này làm cho ta cảm giác sợ hãi không thôi

Qua nhiên là một trong ba gã Kiếm Tôn của Tần gia! Lăng Tiêu vừa nghĩ vừa co găng đâm kiếm với tốc độ thật cao!

- Không biết tự lượng sức mình.

Âm thanh già nua có phần trêu đùa giễu cợt như mèo giỡn chuột.

Trên mặt Lăng Tiêu hiện ra vẻ biến sắc, đối mặt với cao thủ cấp bậc Kiếm Tôn, không liệu mạng thì hẳn đến một chút cơ hội cũng không có, chi cần có một chút lơ là là có thể lâm vào tình cảnh vạn kiếp bất phục. Cho nên hẳn không nói một lời.

Lão tổ tông Kiếm Tôn của Tần gia một thân hắc bào, ẩn dấu tấm thân già nua trong bộ quần áo đen, thấy Lăng Tiêu hướng lại đây, bật cười ha hả, đưa đôi tay nhăn nheo như ưng thảo chụp lấy Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm!

Kiếm chưa tới, kiếm khí đã tới trước. Không ngờ không làm lão tổ tông Kiếm Tôn của Tần gia bị thương chút nào. Trên mặt lão tổ tông Tần gia xuất hiện một tia châm chọc cười lớn.

Lúc này dị biến xuất hiện, một cái đỉnh lớn chừng năm thước bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống.

Giống như một khối thiên thạch trên trời với sự ma sát vào không khí, đỉnh lớn chuyển sang màu đỏ rực cuộn cuộn, sóng nhiệt cách vài trăm thước cũng có thể cảm giác được.

Nó hung hãn hướng về Kiếm Tôn lão tổ tông Tần gia.

Tần gia Kiếm Tôn phần nộ gào thét một tiếng:

- Muốn chết.

Cổ khí thế hùng mạnh theo thân thể lão bộc phát ra, với khoảng cách mấy chục thước như Lăng Tiêu nhảy mất đã bị chấn bay. Lăng Tiêu giống như một chiếc lá tàn, lao vùn vụt xuống dưới biển!

Song song với đó, tôn đỉnh lớn cùng áp đến trên đầu Tần gia lão tổ. Tần gia lão tổ gầm lên giận dữ, tay cầm bảo kiếm thúc dục lực lượng toàn thân, hung hăng đâm tới cái tôn đỉnh lớn trên đầu.

Bảo kiếm kia căn bản không thể địch nổi lực lượng không lồ đó, nhanh chóng vỡ vụn. Tần gia lão tổ nổi giận gầm lên một tiếng, tiện tay ném kiếm xuống, bàn tay khô héo nắm chặt, trên mặt phủ một vầng sáng màu bạc, đánh vào đáy bảo đỉnh, miệng thét lên một tiếng.

-Phá.

Hắn đoán chắc cái đỉnh lớn sẽ tan ra, nhưng không có gì xảy ra, điều này cực kỳ cổ quái, không ngờ phản chấn toàn bộ năng lượng hủy diệt của lão trở về.

-Oa.

Kiếm Tôn lão tổ tông Tần gia miệng phun một ngụm máu, giận dữ phát ra một tiếng rống, sau đó thân hình chợt lóe lên, một cước đá vào bên cạnh đỉnh.

Cực hàn bảo đỉnh như thể đã hoàn thành sứ mệnh một cách thành công nên rất vui sướng rơi xuống biển.

-Phanh.

Bọt nước văng lên tung tóe.

Kiến Tôn lão tổ tông Tần gia nhìn quanh, không thấy bóng dáng Lăng Tiêu đâu, không kìm nổi tức giận trong cổ họng phun ra một ngụm tiên huyết. Không thể tưởng tượng được, chính mình là cảnh giới Kiếm Tôn không ngờ lại bị một người với thực lực Kiếm Hoàng hung hăng đùa bỡn một hồi.

Cái tôn đỉnh lớn kia rốt cục là cái gì. Lão cũng không muốn làm rõ. nhin không được sử dụng lực lượng toàn thân đánh xuống dưới biển.

Thương thế của Lăng Tiêu căn bản không nặng, lơ lửng trên mặt biển thu lại Hàm Hàn bảo đỉnh và chuẩn bị lặn xuống rồi đi, không ngờ một sức mạnh khổng lồ trong giây lát kéo tới, xung quanh một ngàn thước mặt biển giống như có một người khổng lồ ở dưới biển hút khí, ngay lập tức xuất hiện một cái hố nước. Sau đó sóng biển bị kích thích bọt văng khắp nơi, vô số sinh vật biển bị vị Kiếm Tôn Tần gia này một chưởng giết chết.

Ngay sau đó, những đợt sóng biển từ trên cao rơi xuống, toàn bộ mặt biển trong phạm vi vài dặm đường như nhún nháo, hình thành lên một dòng nước xoáy lớn.

Kiến Tôn Tần gia kia khi phát tiết xong sau đó giận dữ bỏ đi. Những Kiếm Tôn này vốn nhận được mật báo là có phát hiện ra một di tích cổ có quy mô đồ sộ, bên trong chắc chắn có bảo vật nên mới xuất hiện, mật khác hai người đã theo cửa đi vào, còn lão thì thủ lại trên đảo phòng ngừa bất trắc.

Tiểu Sửu kêu vài tiếng to, ít nhiều đã gây cho lão sự chú ý, nghe tiếng kêu và nhận thấy đó là một ma thú bậc cao, cảm thấy kỳ quái. nghĩ rằng có đại nhân vật đang ở đây không ngờ con ma thú kia lại càn quấy như vậy. Sau đó, lão cảm giác rằng ma thú kia không bay đi. bất chợt cảm thấy hiệu kỳ liền bay đến hướng này, rồi lại cảm ứng được trên người ma thú dường như có người, bởi vậy liền xuất ra áp lực khổng lồ trấn áp ma thú kia lại.

Cũng không tưởng rằng áp lực vừa nổi lên đã bị bắn ngược trở lại. vì có thần long đại nhân hứa hẹn, mấy người Kiếm Tôn Tần gia cũng không vội hấp thu máu huyết, cho nên ngay từ đầu vị Kiếm Tôn Tần gia này chỉ tò mò, cũng không thể ngờ lại ăn một đòn đau từ một kẻ có thực lực yếu đuối kia.

Trong lòng lão cực kỳ căm hận, lại mong muốn không ó người nào trông thấy, bằng không còn mặt mũi nào nhìn mọi người.

Lăng Tiêu cảm giác được cơ sức mạnh đánh vào mặt biển, liền bật người chui vào Hàm Hàn bảo đỉnh. Cũng không thể ngờ rằng vẫn chậm chân một bước, bị lực lượng của Kiếm Tôn kia đánh trúng, nửa người xương cốt vỡ vụn! Lăng Tiêu bỗng đứng thiếp đi ở trong bảo đỉnh.

Lập tức Hàm Hàn bảo đỉnh theo dòng nước xoáy chậm rãi chìm xuống đáy biển.

Trong khi chìm xuống, có vô số sinh vật muốn lại đáy tìm tòi đều bị Hàm Hàn đỉnh phát ra một luồng hàn khí lạnh lẽo, đều vô cùng sợ hãi chạy mất.

Cũng không biết trải qua bao lâu. Hàm Hàn đỉnh dừng lại ở đáy biển, mặc kệ dòng nước ngầm chảy vẫn vững như ngọn núi.

Đồng thời đó, bên trong Hàm Hàn đỉnh, hàn khí nhẹ nhàng tiến vào thân thể Lăng Tiêu,. Hàn đỉnh này là do Lăng Tiêu luyện hóa nên Lăng Tiêu trọng thương cũng giống như hàn đỉnh bị trọng thương. Kim đan trong cơ thể Lăng Tiêu có chút ẩm đạm tuy nhiên vẫn chữa trị cho Lăng Tiêu đâu vào đấy.

Dần dần, ngoại thương trên thân thể Lăng Tiêu được chữa trị hoàn toàn, nhưng thần trí Lăng Tiêu vẫn mê man.

Hàm Hàn đỉnh ở đáy biển không ngừng hấp thu năng lượng thủy hệ nguyên tố, sau đó lại không ngừng tới hút vào thân thể Lăng Tiêu. vòng đi vòng lại sinh trưởng không ngừng.

Bên ngoài đảo Tần gia lúc này lại náo nhiệt phi thường.

304. Chương 297: Huynh Muội Liệt Gia

Không ngờ tên tinh anh đệ tử của cổ gia dưới tình huống như vậy cùng tìm được một đường sống cho mọi người, mang theo một đám người chật vật chạy ra con đường sống đó. Có thể nói nếu không có tên Cổ gia đệ tử này, nhìn lại một đoàn toàn các cao thủ có thực lực mạnh mẽ là Kiếm Hoàng, Kiếm Tông cũng không thể làm được việc gì.

May mắn nhất là ba gã đến từ Tinh Võ thế gia.

Bởi vì gia thế bọn họ, Tàn gia không dám đắc tội ở trước mặt họ, cho nên bọn họ tất cả đều còn sống, mặc dù tất cả đều chật vật vô cùng, ngay cả gã công tử mặt trắng cùng tóc tai rối bời. Tin rằng nếu không phải kẻ mù, đều có thể nhận ra đó là một nữ tử. Tuy nhiên sau khi đi ra, trên mặt không còn sự kiêu ngạo nữa mà thay vào đó là một biểu tình đầy sự tàn khốc, bọn họ đến từ những thế gia đầy kiêu hãnh nay bị chà đạp lên sự tự tôn đó.

Cái gọi là tôn nghiêm, kiêu ngạo, phong độ và cao quý đôi khi đối mặt với những ma thú hung ác, ánh mắt lạnh lẽo, răng nanh sắc bén và trong miệng bốc ra những mùi hôi thối thì quả thực không đáng coi trọng.

So sánh vận mệnh với những cái đó thậm chí không đáng để tính toán. Tin tưởng rằng, nếu có thể thoát khỏi tình huống này bằng sự hiến dâng trinh tiết của mình, tiểu cô nương đến từ siêu cấp thế gia này chắc chắn cùng sẽ làm mà không một chút do dự.

Bởi vì nàng đã bị dọa cho vỡ mặt.

Tiến vào thượng cổ di tích này, bốn gã Kiếm Tông của Thiên Sơn Tôn gia cũng không may mắn sống sót.

Long cốc Câu gia, năm cao thủ Kiếm Hoàng, một cao thủ Kiếm Tông cùng bị Tây Vực Lý gia tấn công giết chết toàn bộ.

Năm người của Yến triệu Dư gia, ngoại trừ tên Kiếm Hoàng bậc trung thì toàn bộ bị diệt vong.

Mười hai người của Tứ Xuyên Chiết gia thì chín cao thủ Kiếm Hoàng còn lại sáu, ba gã Kiếm Tông đều bị giết sạch.

Mười một người của Tây Vực Lý gia thì tám gã Kiếm Hoàng cường giả chỉ còn lại bốn người. Trong đó một người tử vong trong chiến đấu với Chiết gia, còn đầu toàn bị chết vào tay ma thú, ba gã Kiếm Tông, kể cả Lý Nham đều chỉ còn lại một nửa tính mạng, bản thân bị trọng thương không biết đến tận khi nào mới có thể phục hồi hoàn toàn.

Mười người Tuyệt vực Chu gia thì Kiếm Tông toàn bộ bị giết chết, nhưng cao thủ Kiếm Hoàng thì may mắn vẫn còn sống, sáu người này có thể nói là thật sự may mắn.

Mười ba người Tàn gia thì những cường giả Kiếm Hoàng liều chết bảo vệ hai người Tàn Phong và Tàn Chiêu Nhiên, hơn nữa hai người này chạy ở đầu tiên may mắn thoát khỏi đại nạn, tuy nhiên toàn bộ bị thương không nhẹ. Ít nhất phải tĩnh dưỡng một năm rưỡi mới hồi phục. Còn lại mười một cường giả Kiếm Hoàng đã chết mất bốn người.

So sánh với việc đi tìm bảo vật thì chỗ thượng cổ di tích này có thể dùng hai chữ động quỵ để hình dung.

Hai cường giả Kiếm Tôn của Tàn gia kia không có sự chỉ dẫn nên đi tìm khắp nơi một vòng cuối cùng không tìm được đường quay trở về, nếu gặp phải lực lượng ma thú kinh khủng kia thì kết quả như thế nào cùng còn chưa biết!

Bởi vì căn cứ vào những người còn sống nhớ lại thì bên trong lực lượng; ma thú hỗn loạn kia thì có rất nhiều ma thú bậc tám. Nhớ lại năm nào ở hải đảo thuộc hải vực Tổng gia, một con thâm hải độc long ma thú bậc tám mà mười mấy cường giả Kiếm Hoàng vây đánh đều không thể làm nó thương tích, cuối cùng Tổng gia lão tổ tông Tổng Khê phải tự mình ra tay mới giết được nó.

Nếu bên trong hàng ngàn ma thú mà có mấy chục con là ma thú cấp tám thì cho dù có hai Kiếm Tôn cường giả đi nữa thì cùng chịu chết mà thôi.

có thể trốn ra khỏi đây là một vận may to lớn đối với những người này. Hơn nữa, ngay cả ba người trẻ tuổi Kiếm Tông của Tinh Võ thế gia đều hướng tới cổ gia đệ tử kia cảm kích vô cùng.

Nếu không có tên cổ gia đệ tử này, bọn họ đều không có khả năng trốn tới đây.

Kết quả như vậy rất nhanh được loan truyền khắp đảo. Nhưng kẻ vốn còn chờ kết quả xem kiếm được những bảo vật gì đều trợn mắt há hốc mồm, không ai có thể nghĩ tới một di tích thượng cổ trên hòn đảo nhỏ của Tần gia này lại cường đại như thế. Nếu Tần gia không có tổn thất trầm trọng thì mọi người đều cho rằng đây là âm mưu của Tần gia! Chẳng có một gia tộc nào lấy sinh mạng bốn cường giả Kiếm Hoàng của gia tộc mình để đi hãm hại người khác, trừ khi là điên mất rồi.

Mà những người vốn không có tư cách đi vào, trong lòng luôn cảm thấy bất bình thì cho rằng đây là một may mắn, tiến vào lần này gần như toàn bộ những cường giả Kiếm Tông đều không toàn mạng chứ đừng nói gì đến những kẻ có thực lực Ma Kiếm Sư.

Hơn nữa tại thời điểm mở ra, một trận mưa tên đã tiêu diệt hơn bảy trăm người.

Thượng cổ di tích này thật là giết người man rợ à. Không ngờ lại là mồ chôn của phần lớn cường giả, chỉ sợ đây chính là lần đầu tiên từ trước tới giờ ở thế giới này.

Bởi vì các thế gia đều tổn thất trầm trọng, rất nhiều môn phái không được xếp hạng đều như được thấy ánh mặt trời vừa hừng. Bởi vậy trong thịnh hội giao lưu lần này có một hiện tượng là, càng là tiểu gia tộc thì càng vui vẻ. Mà các đại gia tộc môn phái tổn thất trầm trọng này đều thờ ơ, thậm chí còn có người đầu tiên ly khai, dự định trở về gia tộc một lần nữa tính toán phục hồi lại. Tần gia cũng không có lấy cớ làm khó vì dù sao nguyên khí của Tần gia cũng đại thương.

Đó là lí do mà một lão tổ tông Kiếm Tôn của Tần gia chạy tới trên đảo Vạn Niên Giao, muốn mời thần long đại nhân chủ động ra tay. Lần này Tần gia tuy rằng có tổn thất rất lớn nhưng các thế gia khác cũng tổn thất lớn hơn, nếu nhân cơ hội này tiêu diệt toàn bộ những cường giả đó thì có thể loại bỏ mấy siêu cấp thế gia, lúc đó Tần gia hoàn toàn có thể làm bá chủ nơi đây.

về phần thịnh hội lần này, vẫn có không ít thế gia không hề có cao thủ tham gia như hải vực Tổng gia, thì cũng không hề gì. Tần gia vẫn là thế gia có ba cường giả Kiếm Tôn.

Hơn nữa không lâu trong tương lai con số này còn có thể tăng lên.

Nhưng lão tổ tông Kiếm Tôn của Tần gia đi đến đảo của Vạn Niên Giao nhưng lại không tìm thấy chút gì có liên quan tới khí tức của Vạn Niên Giao, chỉ có thể trở về. Tần Chiêu Nhiên là loại người cầm được cùn có thể buông được, cho dù không buông tay thì phải làm thế nào đây? Lão không có lá gan trách cứ long thần đại nhân.

Cho nên người của những môn phái thế gia phần lớn là rời đi. Ba ngày sau đó, hải đảo của Tần gia trở lên một mảng im lặng, tất cả Tần gia đệ tử lại khôi phục lại công việc hằng ngày.

Chẳng qua Tần gia có còn là Tần gia trong quá khứ hay không thì không ai có thể biết được.

Lần này ở trong di tích cổ tổng cộng tìm được một quyển kiếm kỹ Thánh cấp. Sau khi người của Tần gia sao chép thì được ba người của Tinh Võ thế gia mang đi. Người ta cũng không muốn mà đây là gia chủ Tần gia chủ động đưa tới. Cùng chính vì ba người đó đã cùng tìm thấy sự sống trong cái chết nên rất cảm khái, không nghĩ rằng Tần gia lại biết điều như vậy, do đó ba người Tinh Võ thế gia không những hứa hẹn, khi về gia tộc nhất định vì việc Tần gia trở thành minh chủ mà nói tốt vài câu.

Như vậy, Tần Chiêu Nhiên cùng đạt được mục đích, kiếm kỹ Thánh cấp kia hẳn có thể nhường không như vậy sao. Nếu thật vậy mới khiến người khác chê cười. Nhưng vô số người đều thấy Tần Chiêu Nhiên thà ném gánh nặng cho người khác mà được người ta cảm tạ còn hơn là chờ những siêu cấp thế gia viếng thăm.

Không thể không nói, ở phương diện này Tần Chiêu Nhiên quyết đoán hơn xa người bình thường.

Tìm được ba bản Thiên cấp kiếm kỹ bậc trung cùng đều phân chia cho Chiết gia, Lý gia và Tuyết vực Chu gia, còn hơn chục bản Địa cấp kiếm kỹ thì phân cho mấy thế gia, môn phái khác tham dự. Tần gia đã đạt được hơn nửa mục đích, đó là những thế gia, môn phái chết thảm trọng. Nếu long thần đại nhân không hiểu

nguyên do gì mà không có xuất hiện, lúc này gia chủ Tần gia chủ động đưa ra hảo ý, còn khiến cho các thế gia môn phái đó cảm động đến rơi cả nước mắt. Tần Chiêu Nhiên quả thật đã có một nước đi thượng sách.

Phí công một cách vô ích, thịnh hội lớn cứ như vậy nhanh chóng kết thúc, nhưng đánh giá về những chuyện xảy ra ở thịnh hội này thì tương lai ngàn năm sau vẫn có người bàn đến

Trên boong tàu của một con thuyền xa hoa, ba người trẻ tuổi hai nam một nữ, đúng là ba người trẻ tuổi tu vi Kiếm Tông của Tinh Võ thế gia.

Lớn tuổi nhất chính là đại trưởng tôn của Tinh Võ thế gia tên là Liệt Dương, bên cạnh là muội cùng cha khác mẹ của han tên là Liệt Tình, còn một nam nhân trẻ tuổi nữa là đường đệ của Liệt Dương tên Liệt Khuyết.

Trong đó Liệt Dương có thực lực là Kiếm Tông bậc sáu, tuổi còn trẻ có thể nói sau này có tiền đồ vô lượng, thậm chí có người nói trong vòng trăm năm, hẳn có thể tiến vào Thánh Vực.

Với thực lực là Kiếm Tông bậc ba, Liệt Tình ở Liệt gia cùng là một cao thủ ở thế hệ trẻ. Bộ dạng nàng cùng thướt tha mỹ lệ nên cùng đầy sự kiêu ngạo.

Liệt Khuyết cùng Liệt Dương là anh em có chung ông nội, ở cùng lớp thế hệ trẻ của Liệt gia cũng có được thực lực là cảnh giới Kiếm Tông bậc năm.

Lúc này, Liệt Dương đang an ủi tiểu muội cùng cha khác mẹ của mình. Bây giờ ba người quần áo cùng khôi phục lại sự cao quý giả tạo, trong mắt lại bắt đầu có vẻ phấn khởi.

Liệt Dương nói:

- Tiểu muội, sự việc đã qua đi, không nên suy nghĩ nhiều, đây cũng là một bài học cho chúng ta! Dù có cường đại đến đâu nhưng đối mặt với ma thú hùng mạnh cùng nhất thời không thể địch lại.

Về mặt Liệt Tình có chút thẫn thờ, không nói gì vì nàng đã bị dọa cho khiếp sợ, khi đó nàng cảm giác rằng tử thần đang ở trên đầu, lúc nào cũng có thể lấy sinh mệnh của nàng, như vậy sao không khỏi sợ hãi. Bị cảm giác tử vong đe dọa cảm thấy rất kinh khủng.

Liệt Khuyết cho rằng điều này không đúng, cười nói:

- Đại ca, Tần gia quả thật có con mắt tinh tường, đã đưa kiếm kỹ Thánh cấp cho chúng ta, cùng không phải là tệ.

- Không tệ cái rắm ấy.

Liệt Dương bất thành lời chỉ một câu, sau đó về mặt hung tợn nói

- Bọn họ làm như vậy là chuyển áp lực sang cho chúng ta. Người nghĩ đây là ý tốt của Tần gia sao? Đừng nghĩ rằng chúng ta là siêu cấp thế gia, người khác không dám chọc ghẹo nhưng trên thực tế cây to đón gió. Lần này trở về gia tộc, chúng ta hãy an phận là tốt rồi.

Liệt Dương nói xong không kìm nổi nhớ tới hình bóng xinh đẹp kia, trong lòng không khỏi nóng lên: “Nàng có khỏe không.”

Từ một năm trước, gặp gỡ với nữ tử bình thường đến từ thế tục đó, Liệt Dương hai mươi năm lòng không hề dao động, đã không kìm nổi nhưng cơn sóng nổi lên. Nàng đúng là thuần khiết, lương thiện, xinh đẹp mê người... Mới nghĩ như vậy, Liệt Dương đã có cảm giác nổi nhớ nhà.

Chẳng qua cảm giác không thoải mái là vì trong lòng nữ tử kia vẫn luôn nhớ về một nam tử ở tục giới...

305. Chương 298: Tới Tận Cửa Khiêu Khích

Nam tử kia là ca ca là thanh mai trúc mã của nàng, người mà nàng vẫn luôn ngưỡng mộ.

Liệt Dương không phục, nam tử bình thường có thể so sánh với thiên tài của một siêu cấp thế gia không?

Đó là lí do mà hấn cho rang kẻ kia như cái gai trong mắt, muốn tìm đến kẻ đó, sau đó dẫm kẻ đó dưới chân và nói cho nàng ai mới là kẻ đáng để nàng nhưng nhớ.

Liệt Dương vẫn hay hỏi nàng, nam nhân kia là ai, nhưng nàng vẫn không chịu nói, và bảo rằng chỉ sợ Liệt Dương gây bất lợi cho hấn! Càng như vậy, thì nàng càng chứng tỏ nàng là một nữ nhân thấu tình đạt lý. Trong mắt của Dương Liệt, nàng lại càng trở lên quý báu, bởi vì Liệt Dương từ nhỏ ở đây chỉ có biết đến tu luyện, tu luyện và tu luyện!

Cả ngày đều ở đó tu luyện, nên con người của hấn cùng hóa thành tảng đá không có tình cảm, nếu không gặp nàng, làm sao có thể vẽ mặt tươi cười giống như bây giờ.

Sau này, Liệt Dương vô tình thấy nàng viết một cái tên đầy trên tờ giấy, chỉ có hai chữ - Lăng Tiêu! Nét chữ sâu sắc, rõ ràng là dùng tình cảm mãnh liệt khắc họa vào. Liệt Dương trong thâm tâm đầy tức giận, thề rằng, sẽ mang điều bất lợi đến cho Lăng Tiêu, nên mới hỏi ra kẻ đó ở phương nào.

Hóa ra là một hầu tước ở thành Penzias ở tục giới. Đại quý tộc! Xem ra cũng là một thiếu niên có tài. Liệt Dương khẽ nhếch miệng cười lạnh, tuy nhiên sẽ rất nhánh thoai, người sẽ biết trên đời này còn vô số người không thể trêu vào!

Chỉ có khi hấn chết thì nàng mới toàn tâm đi theo ta! Nàng là một cô gái lương thiện và thuần khiết, Liệt Dương ta nhất định sẽ không buông tay!

- Đại ca lại phát bệnh mê gái rồi.

Liệt Khuyết cùng Liệt Tình nhỏ giọng thần thở. Nếu so sánh về những đệ tử của gia tộc, Liệt Khuyết cùng không sợ vị ca ca này. Hai người từ nhỏ sống cùng một chỗ, thứ hai là thiên phú không sai lệch cho lắm, tương lai đều sẽ đi vào Thánh Vực! Nếu không đoàn kết đồng lòng thì vào trong Thánh Vực càng dễ dàng bị người ta bắt nạt.

Bởi vậy, tình cảm của ba huynh muội Liệt gia đều vô cùng tốt, nói chuyện cùng không cần phải e dè nhiều.

Liệt Dương không thèm để ý, hướng về phía trước miệng nở một nụ cười.

Liệt Khuyết làm thành bộ dạng nôn mửa, lắc đầu nói:

- Đi thôi ta không chịu nổi mất, tiểu muội muội có đi không?

Liệt Tình mặt không chút máu nhìn Liệt Dương nói:

- Từ khi có Tiểu Yên muội muội, đại ca liền không muốn chúng ta nữa, ôi thật thương tâm.

- Muội muội, điều này là đại ca cam tâm tình nguyện, có lẽ một ngày nào đó muội phải gọi người ta là tẩu tẩu mất!

Liệt Khuyết cười hì hì nói.

- Hừ, còn lâu muội mới gọi nàng ta là tẩu tẩu!

Liệt Tình nhú mày, trên mặt hiện lên thần sắc kiêu ngạo, cười lạnh nói:

- Cho dù đại ca ta thật sự yêu nàng thì sao nào? Một nữ tử muốn vào siêu cấp thế gia làm thiếu nữ nào sao, đừng có nằm mơ!

Liệt Tình nói mấy câu đó lạnh như băng, cực kỳ rõ ràng. Liệt Dương sắc mặt biến đổi vội vàng nói:

- Tốt lắm tốt lắm, chúng ta không bàn luận về đề tài này nữa, chúng ta đi thôi. ở lâu trên đại lục nghe nói cá biển ăn ngon lắm, chúng ta đi câu cá đi?

Liệt Tình không có nửa điểm sợ hãi vị đại ca này còn cười lạnh nói:

- Hơn nữa trong lòng nàng ta không phải chỉ có mình đại ca, muội thấy không đáng để đại ca làm như vậy ...

- Đủ rồi!

Liệt Dương gào lên một tiếng, hai tay nắm chặt, gân xanh trên trán nổi lên, mặt đầy vẻ dữ tợn. Liệt Tình sợ tới mức đành đứng dậy bước đi, tuy không sợ hấn nhưng bộ dạng nổi nóng của Liệt Dương rất đáng sợ.

Lời nói của Liệt Tình như mùi dao sắc nhọn đâm vào trong lòng Liệt Dương, làm cho hắn có cảm giác thống khổ. Hắn nam chặt tay, thân thủ như nước chảy mây trôi đi tới trước mặt một người.

Người kia tuổi khoảng chừng bốn mươi, vẻ mặt cứng nhắc, ánh mắt có chút thờ ra, nếu đáng vẻ đi đường không lộ ra thực lực phi phàm của hắn thì người ta còn tưởng hắn là thằng ngốc.

- Liệt Phong, ngay sau khi thuyền cập bến, người ngay lập tức đi tới thành Penzisa phía nam nước Lam Nguyệt, tìm tên thành chủ, tên hắn là Lăng Tiêu, thay ta giáo huấn hắn một chút! Nếu có cơ hội, tốt nhất là ... Giết hắn!

Câu cuối cùng của Liệt Dương dường như nghiêng răng nghiêng lợi, vẻ mặt đầy sự căm thù!

- Thiếu gia, nếu có cơ hội là sao?

Liệt Phong chớp chớp mắt, trên mặt lộ ra đầy vẻ châm chọc:

- Thiếu gia không tin vào năng lực thuộc hạ hay sao?

Gương mặt Liệt Dương co giật vài cái, biết Liệt Phong không phục. Bởi vì lần này đi vào di tích cổ, Liệt Dương nhất quyết không mang theo hắn, sau đó lại có nguy hiểm lớn như vậy, nên Liệt Phong luôn trách mình, đồng thời oán giận Liệt Dương không cho hắn đi theo. Ngộ nhờ có điều gì xảy ra thì làm sao?

Liệt Phong là chi nhánh của Tinh Võ thế gia, thoát nhìn thì tưởng là bốn mươi nhưng thực chất là hơn hai trăm tuổi! Hơn nữa thực lực cùng là cảnh giới Kiếm Hoàng bậc năm.

Trung thành và tận tâm, nhưng tính tình hơi cứng nhắc, rất xem trọng nguyên tắc, bởi vậy cho nên Liệt Dương cũng không thích hắn. Nhưng Liệt Phong mang sứ mệnh bảo vệ hắn, nên không thể không dùng đến, vì vậy Liệt Dương rất đau đầu. Vừa vặn lại có một cơ hội lại có thể cho hắn rời khỏi, có thể dễ dàng nhận thấy là Liệt Phong nhất định không vừa lòng.

- Dương nhiên ta tin vào thực lực của người, ta tin tưởng người rất nhanh sẽ mang tin tức tốt về cho ta.

Trên mặt Liệt Dương hiện lên vẻ tươi cười nói.

Liệt Dương nhớ lại nửa năm trước, chính mình đã cứu một nữ tử từ trong tay một tên cường đạo. Lần đầu tiên hắn đã thích nữ tử đó, nàng có thân hình mềm mại mỹ lệ, tính tình ôn hòa, nói năng tao nhã. Liệt Dương không thể tưởng tượng được mình luôn coi thường thế tục, không ngờ ở nơi đó lại sản sinh ra một nữ nhân xuất chúng như vậy.

Trong lúc nhất thời, tâm hồn băng giá của hắn dường như đang tan chảy.

Qua giao thiệp càng ngày càng nhiều, hắn càng yêu thích nữ tử này nhiều hơn. Nghe nàng nói nàng như ngọn cỏ dại, đã không còn nhà để về, Liệt Dương đã không ngần ngại nhận nàng ở lại, không thềm nhìn những ánh mắt khác thường của gia tộc. Trong lòng hắn thầm nghĩ: "Các người làm sao hiểu được điểm tốt của nàng!"

Càng yêu mến nàng thì hắn càng hận người tên là Lăng Tiêu, tuy rằng hắn chưa bao giờ gặp qua.

Bây giờ thì được rồi... Hắn không còn sống được bao lâu nữa! Đừng nhìn Liệt Phong chỉ có thực lực là Kiếm Hoàng bậc năm, ngay cả Kiếm Hoàng bậc sáu cũng có thể bị hắn ám sát.

Bởi vì Liệt Phong là thích khách bẩm sinh!

Lăng Tiêu đang ở trong Hàn Hàn đỉnh, Hàn Hàn đỉnh thì đang ở đáy biển. Cũng không biết trải qua bao lâu, nó vẫn không ngừng hấp thụ tinh hoa của thủy hệ nguyên tố, đến chữa trị cho thân thể Lăng Tiêu. Sau đó thân thể Lăng Tiêu đã phục hồi rất nhanh, tinh hoa thủy hệ nguyên tố lại theo huyết đạo của Lăng Tiêu tiến vào chính giữa kinh mạch và dung nhập vào kim đan.

Lăng Tiêu bị thương, kim đan lúc đầu ảm đạm giờ lại một lần nữa tràn trề sức sống. Chỉ có điều Lăng Tiêu vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh dậy.

Cứ như vậy, ba tháng đã trôi qua, trong nháy mắt đã đến tháng 4 năm 1455 để quốc lịch. Tân thành Penzias cũng đã tu sửa hoàn hảo theo nguyện vọng của Lăng Tiêu.

Trong khoảng thời gian này, thành Penzias cũng xảy ra rất nhiều sự tình, hoàn toàn đều là mấy nữ nhân giải quyết. Diệp tử cùng không quá mức kinh ngạc đối với Thượng Quan giáo sư, đều là nữ nhân, nàng sớm đã nhận ra Thượng Quan Vũ Đồng cùng yêu thích Lăng Tiêu, trong lòng nghĩ không biết có phải hay không nhưng cũng không nói. Dầu sao thì tin tức về Lăng Tiêu không có, sống phải thấy người, chết phải thấy xác. ở tình huống như vậy, làm sao còn có nửa điểm tâm tư nào khác nữa chứ?

Hai tháng trước, thành Penzia đã nghênh đón một lần trả thù của Chiết gia. May mắn là lần đó Phong Linh đã kịp thời chạy tới báo tin tức cho mấy người Diệp tử, nên thành Penzias có chuẩn bị trước. Tuy Chiết gia dường như cũng biết có người tiết lộ tin tức nhưng vẫn phải ra một tổ ám sát, đuổi giết đoàn người Phong Linh.

Vương Siêu chết trận, Gaia cùng Đường Minh trọng thương, đó là cái giá phải trả cho sự phân ra hành sự, mới khiến An Nhã và Phong Linh chạy đi thông báo tin tức.

Chiết gia cùng không đến nhiều người, chỉ có ba cường giả Kiếm Hoàng, tuy nhiên đều có thực lực bậc ba! Mặc dù bên này có thời gian thoải mái chuẩn bị, tuy nhiên Thập tam gia và Thập tứ gia đều bị trọng thương, sau cùng Tần Cách dẫn binh mã gấp rút trở về, mới khiến cho mọi người Lăng gia trong thành Penzias may mắn thoát khỏi đại nạn.

Dưới sự phối hợp của Thập tam gia và Thập tứ gia, ba người Chiết gia cùng bị thương hai người, thấy Tần Cách gia nhập chiến đoàn, liền chạy thẳng chỉ lưu lại một câu là có thể quay lại.

Nhưng mà lâu như vậy, người của Chiết gia vẫn không quay lại. Đến khi Tống Minh Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng trở về thì bọn Diệp tử mới biết Chiết gia đã tổn thất rất lớn ở hải đảo của Tần gia, trong thời gian ngắn sẽ không quay lại phục thù.

Hơn nữa Thập tam gia và Thập tứ gia thân mang trọng thương đều trở về hải vực dưỡng thương. Tần Cách được Diệp tử thông báo là ở đây không có việc gì nữa liền trở về quân doanh. Nghe nói tướng quân Lăng Thiên Khiếp sắp giải ngũ về nhà, đến lúc đó hẳn là mang toàn bộ người nhà đến tân thành Penzias.

Ở đây, Thượng Quan Vũ Đồng có thực lực mãnh mẽ, đã đạt đến cảnh giới Kiếm Hoàng bậc hai. Tống Minh Nguyệt cũng có thực lực Ma Kiếm Sư bậc sáu, có thể nói nếu không có thể gia môn phái đến thành Penzias thì không ai có thể xúc phạm tới bọn họ được.

Chỉ có điều, không thấy Lăng Tiêu nên không có ai là vui vẻ.

Liệt Phong thành danh đã trăm năm, tuy nhiều năm như vậy nhưng rất ít khi rời khỏi gia tộc, mà hẳn có một vài lần rời khỏi Tinh Võ thế gia, đều là nhiệm vụ ám sát, trừ lần này.

Đã là siêu cấp thế gia thì muốn nắm trong tay đại cục! Tất cả các siêu cấp thế gia đều như vậy, bọn họ căn bản không cho phép một siêu cấp thế gia mới ra đời! Cho nên người nào ở gia tộc khác hùng mạnh thì Liệt Phong với thực lực Kiếm Hoàng bậc năm và khả năng ám sát rất mạnh sẽ đi hành sự, điều đó đủ để cho hắn gây ra rất nhiều huyết án.

Mà lúc này tưởng cũng là như vậy nhưng bị tiểu tử Liệt Dương phá đến đây. Liệt Phong cùng không có gì bất mãn vì cứ giết người là hắn thích.

Đường đường là Kiếm Hoàng bậc năm, lại tự mình đi thu thập một tiểu tử của một thế gia ở tục giới. Nếu lại dùng thủ đoạn ám sát, Liệt Phong cảm thấy đó sẽ là nỗi sỉ nhục tên tuổi của Tinh Võ thế gia.

Cho nên hắn vào phủ Linh chủ, tự mình nói tên họ, buộc Lăng Tiêu ra đây nhận lấy cái chết.

Thượng Quan Vũ Đồng và Diệp tử đi ra, cùng Tống Minh Nguyệt liếc nhìn nhau, thấy trong mắt đối phương lộ ra sự kinh ngạc và sợ hãi. Các nàng đã gặp người này ở Tần gia, hơn nữa còn biết hắn đến từ Tinh Võ thế gia!

Nhưng bọn họ không có khả năng nhận ra vì lúc trước hấn đã dịch dung. Như vậy hấn đến nơi đây là vì cái gì?

Trong lúc nhất thời, toàn bộ phủ Linh chủ như lâm vào đại địch, mà Liệt Phong cùng khinh thường nói:

- Nói lại một lần nữa, tiểu tử kia mau ra đây nhận lấy cái chết, nếu không Ta sẽ giết chết hết các người!

306. Chương 299: Quân Kiếm Hội Tự

Thượng Quan Vũ Đồng có thể cảm nhận người trung niên trước mặt có vẻ đồ dẫn nhưng thực lực rất mạnh mẽ.

Nàng mới tiến cấp lên cảnh giới Kiếm Hoàng, bất kể là thành thực kiếm kỹ công pháp, hay kinh nghiệm thực chiến, đều không thể so sánh với người tiến vào cảnh giới này đã lâu.

Tổng Minh Nguyệt nhìn Diệp tử, nói :

- Đám người Băng hải bí tộc kia.....

Diệp tử nhú mày đáp:

- Quên đi, ngoài Lăng Tiêu, bọn họ cũng không có nghe lệnh của ai. Bọn họ có thực lực mạnh mẽ nhưng đều nhất như chuột. Tộc trưởng Ý Phong lại gian xảo vô cùng nói rằng không muốn ai có thể phát hiện ra sự tồn tại của bọn họ. Ta nghĩ rằng họ sống ở trong hắc động lâu lắm, nên lòng dũng cảm cũng biến mất! Quên đi không để ý đến bọn họ!

Tổng Minh Nguyệt có phần lặng lẽ, trở về lâu như thế, hiển nhiên là những chuyện xảy ra đều ít nhiều hiểu biết. Ngay cả người Chiết gia lần trước tấn công nơi này, Diệp tử cũng đi cầu tộc trưởng Ý Phong của Băng hải bí tộc trợ giúp. Dù sao Lăng Tiêu cũng đã mang bọn họ ra khỏi cơ địa của họ ở băng hải, hơn nữa Lăng Tiêu chính là thần mà Băng hải bí tộc tín ngưỡng.

Nhưng khi Diệp tử nhìn thấy Ý Phong, thì không nghĩ rằng thỉnh cầu của nàng bị lão từ chối.

Ý Phong nói nếu đối phương tiến vào bên trong tử tước phủ và đả thương đến các nàng thì lão mới ra tay. nếu không lão vì trách nhiệm đối với gia tộc. Một khi bí mật về Băng hải bí tộc bị lộ ra, có lẽ không được bao lâu bọn họ sẽ phải rời khỏi mảnh đất này.

Trong mắt của Ý Phong, yêu cầu này là đương nhiên. Nếu người tìm lão là Lăng Tiêu, lão khẳng định giúp không chút do dự. Quan niệm của Ý Phong cho rằng không cần để ý đến người khác, cho dù người cầu lão là nữ nhân của Lăng Tiêu.

Hơn nữa, sau khi xây dựng thành mới, Ý Phong trực tiếp đem tộc nhân kéo đến địa bàn mới của Băng hải bí tộc, rời khỏi phủ Linh chủ.

Cho nên Diệp tử có thành kiến lớn đối với Ý Phong! Ngay cả hôm nay có người gây loạn tới cửa, Diệp tử hoàn toàn không muốn cầu xin bọn họ, bởi vì con người đều có sự tôn nghiêm.

Ý Phong không phải là con người, cho nên mặc dù trải qua rất nhiều năm, lão vẫn không hiểu rất nhiều lý lẽ của nhân loại. có rất nhiều chuyện mà nhân loại thấy rằng không thể dễ dàng tha thứ thì lão lại coi là chuyện bình thường nên làm.

Cho dù Lăng Tiêu trở về có nổi giận với lão, lão cũng có đủ lý do. Đồng thời, Lăng Tiêu vẫn có một lý do phải lưu bọn họ lại, bởi vì chỉ có Băng hải bí tộc mới có thể nuôi dưỡng Băng Tinh Thiên Tâm! Mà Băng Tinh Thiên Tâm chính là linh dược tốt nhất có thể nâng cao thực lực của thuộc hạ Lăng Tiêu rất nhanh!

Cho nên Ý Phong có đủ tự tin không cần để ý đến những nữ nhân của Lăng Tiêu.

Huống chi, ở trong lòng của Ý Phong vẫn còn tồn tại một ý niệm. lão thờ phụng Bạch Tuộc Biểu Sân làm thần của Băng hải bí tộc cũng không phải là một năm hai năm, sao có khả năng chuyển biến nhánh như vậy?

Mà Lăng Tiêu luyện hóa Bạch Tuộc Biển Sâu, đồng thời cũng đem một tia linh hồn liên hệ vào trong người mình!

Đúng vậy, giữa Ý Phong và Bạch Tuộc Biển Sâu chắc chắn cảm ứng được linh hồn của nhau.

Cho nên, ngay cả Lăng Tiêu cũng chưa từng quá chú ý rằng, Ý Phong có thể cảm ứng được sự tồn tại của hắn. Mà mấy tháng gần đây, Ý Phong đều không cảm thấy sự tồn tại của Lăng Tiêu. Hơn nữa, thấy Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt cùng nhau đi nhưng nay Tống Minh Nguyệt đã trở lại, còn Lăng Tiêu vẫn không thay trở về. Đồng thời, lúc Tống Minh Nguyệt trở về, mọi người trong phủ Linh chủ ai cũng mặt mày ủ rũ. Với sự từng trải của Ý Phong thì không khó có thể đoán ra chuyện gì đã xảy ra, Lăng Tiêu rốt cuộc không về được.

Có hai ý tưởng này, Ý Phong chuẩn bị áp dụng, một khi Lăng Tiêu thật sự không về, nếu ra tay giúp vội vã giúp đỡ thì ngay lập tức, bí mật về Băng hải bí tộc sẽ bị lộ ra trước mặt thế nhân.

Ý Phong không muốn nghĩ tới trường hợp này, bởi vậy Ý Phong luôn luôn do dự, lưỡng lự không biết có nên đi cư hay không. Bởi vì nếu Lăng Tiêu không còn nữa, gia tộc Tử Kinh Hoa ở phương bắc có thể sẽ tiết lộ việc sự tồn tại của bọn họ.

Ý Phong tuyệt đối không nhận ra rằng chính mình rất nhất gan.

Liệt Phong lạnh lùng đứng ở cửa Linh chủ phủ, vẻ mặt không còn chút kiên nhẫn. Lại nói tiếp, hắn có thể có khả năng đến sớm nhưng ở trên đường chậm trễ một chút vì hắn cũng nhân cơ hội muốn nhìn thế giới tục giới ra sao mà khiến bao người người nghĩ đến. Trước đây hắn vốn rất vội vã, không thể tĩnh tâm để trải nghiệm thế giới này.

Mà lần này, rốt cục Liệt Phong cũng hiểu được, thế tục giới vốn rất bình thường trong mắt hắn, tại sao lại vui vẻ như thế. Quả thật nó cũng có điểm hấp dẫn người ta.

Cứ như vậy, hắn chậm rãi một đường tiến vào thành Penzias, trong lòng thầm nghĩ, nếu giết Lăng Tiêu tiểu tử này, mình sẽ phải nhanh chóng về gia tộc. Nghĩ tới đó, tinh thần Liệt Phong có chút không tốt.

Cho nên thân thể hắn phát ra luồng sát khí ngày càng nồng đậm

.....

Thượng Quan Vũ Đồng thân nhiên bước ra, trong lòng mặc dù căng thẳng vô cùng, đối mặt với một áp lực to lớn, chính mình không có cơ hội chiến thắng, nhưng có thể trở mặt nhìn hắn đại khai sát giới sao?

Trải qua giao lưu thịnh hội của các thế gia môn phái, Thượng Quan Vũ Đồng đã hiểu sâu thêm thế nào là người trong "thế gia ẩn thế". lại càng hiểu biết rằng sư môn Lãnh Ngưng Cung của mình tính ra là rất tốt. Đa số các môn phái thế gia ẩn thế, cho dù là không được xếp hạng, đều rất ít để người thường vào trong mắt.

Quả thúc, ở tục giới, tu vi Ma Kiếm Sư có thể coi là tuyệt thế cao thủ, nhưng ở trong thế gia ẩn thế thì Ma Kiếm Sư chỉ là vừa mới nhập môn thôi!

Cảnh giới khác nhau, mang đến địa vị cũng khác, điều này là chuyện hết sức bình thường.

Chỉ sợ ở đây trong ánh mắt của Liệt Phong thì chính mình và mọi người chỉ là con kiến, dẫm lên những con kiến đó thì sẽ không cảm thấy chút gì đáng sợ.

Thượng Quan Vũ Đồng ngẩng đầu lên đứng ở trước mặt hắn, đôi mắt mang theo băng giá nhìn người trung niên thân nhiên nói:

- Lăng Tiêu không có ở đây, có chuyện gì đợi hắn về ta sẽ báo lại. Tiền bối thực lực mạnh mẽ sao lại phải làm việc lật vặt, bức người như vậy?

- Ha ha ha! Làm việc lật vặt?

Liệt Phong ngửa mặt lên trời cười lớn, sát khí toàn thân bộc phát. người xem xung quanh không hiểu nguyên nhân bị cổ sát khí làm cho thất khiếu chảy máu chết bất đắc kỳ tử, gần hơn chút thì thân thể nổ tung! Máu me văng khắp nơi. Còn có một nữ nhân mang theo con nhỏ đi ngang qua nơi này, vừa đi đến

phía sau Liệt Phong thì bị cổ sát khí hùng mạnh ép nổ thành một màn sương máu. Tiểu hài tử đó trong tay cầm một hình người đồ chơi bằng đường.

Bộp.. ..một tiếng, rơi vào vũng máu trên mặt đất.

Ngay lập tức, những người ở xa xem náo nhiệt sợ hãi chạy bốn phía. Phía xa Lăng Võ dẫn dắt một đoàn nhân mã nâng nỏ lớn trên tay nhắm về phía Liệt Phong. Tuy nhiên Lăng Võ cũng hiểu được rằng kẻ chỉ dựa vào khí thế có thể giết người, thì nỏ lớn không thể gây tổn thương lớn cho đối thủ. Cho nên, tất cả Lăng Võ và binh lính phía sau đều mắt đỏ rực, răng cắn chặt đứng đó ở đó, hơn nữa còn lớn tiếng hô đuổi những người muốn xem náo nhiệt đi.

Ở thành Penzias trong nháy mắt đã hai năm, Lăng Võ đã sớm coi cư dân nơi này trở thành con dân của mình. Thấy người nọ giết chóc bình dân vô tội, Lăng Võ hướng về phía trung niên đứng trước phủ thành chúa quát:

- Người.. .Người là kẻ khốn khiếp! Sao không đi tìm kẻ cao thủ hơn mình mà giết, lại đi hạ sát bình dân tay không tác sát? Nếu ngươi sinh con, con của ngươi sẽ mù mắt, điếc tai! Một ngày nào đó, con cháu của ngươi, toàn bộ gia tộc ngươi... đều bị người khác tiêu diệt.

Người đồ súc sinh, hỗn láo..... Lăng Võ rống lên giận dữ.

Đám quân lính giống như thổ phỉ của hắc đế từ phương bắc lạnh giá thấy Liệt Phong làm loạn, cả phụ nữ và trẻ con cũng giết, tất cả đều mắt đỏ như máu, nghe thấy Lăng Võ chửi xong thì tất cả đồng thanh chửi:

- Cút đi lão già, Lão già súc sinh! Lão sinh con đều không có mắt!

Lăng Võ mang theo hơn trăm người, tiếng hô vang vọng khắp trời. tất cả thành Penzias đều có thể nghe thấy những tiếng chửi của họ.

Liệt Phong bùng phát ra sát khí hùng mạnh, chính là công pháp Thánh cấp gia truyền của Tinh Võ thể gia tên là Thất Sát, tu luyện đến mức cao nhất thì có thể dựa vào sát khí để giết người. Ngay cả cao thủ cũng có thể bị thương, chứ nói gì đến những bá tánh bình dân.

Tổng Minh Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng cùng mấy người sắc mặt tái nhợt, lùi về phía sau. Người thực lực hơi yếu như Diệp tử thì bị sát khí xâm nhập kinh mạch, phun ra một ngụm máu tươi. mặt biến sắc vàng vọt.

Phúc bá và Mạnh Ly căn bản là cũng không chịu được nôi khí thế của cường giả Kiếm Hoàng, trong lòng đều hiểu được người này có phần cường đại hơn so với hai người Kiếm Hoàng của Chiết gia trước kia.

Xem ra hôm nay lạnh ít dữ nhiều!

Thượng Quan Vũ Đồng nổi giận một tiếng, tay cầm bảo kiếm của tổ tiên rút ra khỏi vỏ, trên thân kiếm tinh quang phát ra, bắn ra một cơn sát khí uy nghiêm khiến Liệt Phong không khỏi sửng sốt, lùi lại hai bước, ánh mắt phát sáng hết lớn:

- Kiếm tốt, kiếm tốt thật sự là kiếm tốt! Ha ha ha, hôm nay thanh kiếm này nhất định thuộc về ta.

Nói xong, thân hình vận khởi, tinh thần áp chế khổng lồ che phủ bầu trời hướng tới Thượng Quan Vũ Đồng đè xuống, miệng cười lạnh nói:

- Nhóc con, tuổi ngươi còn nhỏ không ngờ đã đạt tới cảnh giới Kiếm Hoàng! Đáng tiếc, ngươi hôm nay gặp ta, nhất định là phải chết.

Cổ sát khí bao trùm toàn thân Thượng Quan Vũ Đồng.

Thượng Quan Vũ Đồng hai mắt đỏ au, cắn răng quát lớn:

- Tất cả lui ra sau!

Tổng Minh Nguyệt lùi đám người bị thương rất nhanh lùi ra phía sau, đồng thời kinh hô:

- Tỷ tỷ không thể!

Thượng Quan Vũ Đồng trên mặt lộ ra vẻ buồn bã, không nói gì. cầm bảo kiếm xuyên qua sát ý của Liệt Phong, bước đi về phía Liệt Phong.

Liệt Phong cười lạnh:

- Khá lắm, đúng là nữ nhân can đảm, muốn tự bạo gây thương tích cho ta ư? Nằm mơ! Chết đi.

- ...

Đơn chưởng vung lên, một cô kinh lực dồi non lấp biển áp về phía Thượng Quan Vũ Đồng. Thượng Quan Vũ Đồng vẫn không thèm để ý, hai mắt đầy thù hận nhìn thẳng vào Liệt Phong, dường như cho dù chết cũng muốn đời kiếp kiếp nhớ kỹ hận để trả thù.

Từ trước đến nay, trời không sợ đất, đất cũng không sợ trời, Liệt Phong tay vẩy đầy máu tươi nhưng đột nhiên cảm nhận được ánh mắt đầy đáng sợ của nữ nhân này. Theo bản năng, ánh mắt lão lóe lên không dám nhìn thẳng, quát:

- Chết!

Thượng Quan Vũ Đồng không có chút đề phòng trên người, lao tới phía Liệt Phong, lực lượng hùng mạnh trong cơ thể vận chuyển đã đạt tới trạng thái cao nhất, chỉ cần bàn tay của Liệt Phong chạm vào sẽ gặp phải sự bùng nổ mạnh mẽ.

Cao thủ có thực lực Kiếm Hoàng muốn chết, đủ để Liệt Phong cảm thấy sợ hãi. Sau khi cảm thấy nữ tử này muốn hắn cùng chết, thân hình trong giây lát lùi về phía sau, đồng thời nét mặt già nua nóng rần lên, ngoài miệng chửi:

- Nữ nhân điên!

Tổng Minh Nguyệt nhìn thấy mắt như muốn nổ tung, máu trong người dường như dồn lên đại não. Trong lúc nhất thời trên mặt Tổng Minh Nguyệt đỏ bừng, hoàng kim thú cốt đâm trên đầu hóa thành hóa thành một đạo hào quang kim sắc như tia chớp phóng nhánh về phía Liệt Phong!

Đồng thời, Tổng Minh Nguyệt cảm giác toàn thân kinh mạch lúc đầu bị kim hãm nay sáng tỏ thông suốt, đã rất lâu ở trong bình cảnh. không ngờ ở thời khắc này ...

Thăng cấp!

Hoàng kim thú cốt hung hăng lao về phía Liệt Phong.

Đồng thời, Thượng Quan Vũ Đồng khóe miệng có chút cười lạnh. cũng không thể nói gì. Vừa rồi, nàng tập trung toàn bộ lực lượng toàn thân, lại trong tức khắc từ song chưởng rút vào cổ kiếm, một đạo sát khí hùng mạnh tựa như một cơn hồng thủy, theo mũi kiếm của Thượng Quan Vũ Đồng phóng ra ngoài, đánh cho kiếm khí hùng mạnh của Liệt Phong tan tác. Kiếm khí lúc này hung hăng đánh vào Liệt Phong, hộ thể chắn khí trên người Liệt Phong nháy mắt bị phá vỡ. Hãn kinh hãi vô cùng nháy mắt đã rời khỏi nơi đó một khoảng cách cả ngàn thước, sắc mặt hắn vừa xấu hổ vừa giận dữ mà biến thành mầu đỏ tía, ở không trung gào thét nói:

- Nữ nhân đáng chết! Dám trêu đùa ông!

Thanh âm từ không trung truyền đến như sấm vang. Đồng thời thân thể hắn như tia chớp lao tới hướng Thượng Quan Vũ Đồng. trong tay hiện lên một thanh bảo kiếm màu bạc, hung bao quét về phía đối phương.

Thượng Quan Vũ Đồng cười lạnh nói:

- Là người nhát gan sợ chết!

Nói xong, nàng nâng bảo kiếm phóng ra hơn mười đạo kiếm khí bắn về phía Liệt Phong. Hoàng kim thú cốt của Tổng Minh Nguyệt thì như một con muỗi đáng ghét đuổi theo Liệt Phong. Thân thể Liệt Phong bùng phát ra khí thể hùng mạnh nhưng không ngờ không thể thối bay nó ra.

Lúc này, trên tán thành Penzias bỗng nhiên xuất hiện một người râu tóc bạc trắng, liền phát ra một trận rồng, khí thể khổng lồ cuộn cuộn bay tới. Liệt Phong sắc mặt chợt biến đổi, không ngờ xuất hiện một khí

tức không kém mình là bao nhiêu. Hắn đành phải buông tha cho hai người Thượng Quan Vũ Đồng và Tống Minh Nguyệt, hướng về phía người đang tới, lần lượt hai người trên không trung đối kháng lẫn nhau.

- Âm.

Trên không trung vang lên một tiếng nổ như sét đánh. Thân thể hai người đều văng về phía sau mấy ngàn thước!

Đồng thời, hoàng kim thú cốt trâm của Tống Minh Nguyệt cũng tìm thấy một cơ hội hung hăng đâm tại sườn dưới của Liệt Phong, nơi đó đúng là nơi yếu nhất của con người. Ngay lập tức hắn nổi giận gầm lên một tiếng, tay gạt đồ vật vừa đâm vào người mình ra, sau đó định cùng cao thủ vừa này so chiêu thì...

Mắt Liệt Phong lập tức cứng đờ, đồng thời về phía chân trời xa xôi. xuất hiện một mảng lớn ánh sáng mờ ảo, rất nhiều đoản kiếm hình thành một trận địa nhanh như chớp phi tới phía mình

Thượng Quan Vũ Đồng ở không trung thở hổn hển, híp mắt nhìn về phương xa bỗng không khỏi giật mình!

Đồng thời nàng liếc nhìn người vừa cứu mình trong thời khắc mấu chốt là Băng hải tộc trưởng Ý Phong, trên mặt lộ ra một tia trào phúng.

307. Chương 300: Ta Đã Trở Về

Thượng Quan Vũ Đồng lướt nhìn qua Ý Phong, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác mệt mỏi. Vừa rồi nàng liên tục mạnh mẽ chống đỡ, tự nhủ nếu mình cùng nhất gan thì thành Penzias cùng không thể cứu được, người đó sẽ giết toàn thành, ngay cả bách tính bình dân cùng không tha, thì nghĩ gì đến những người ở Tử tước phủ.

Chẳng qua sau khi thấy Lăng Tiêu, Thượng Quan Vũ Đồng như tìm thấy người đáng tin cậy, mặc dù biết rằng thực lực Lăng Tiêu không thể bằng mình hiện tại nhưng không biết vì sao, chỉ cần nhìn thấy hắn, nàng liền có cảm giác an toàn!

Thượng Quan Vũ Đồng nhẹ nhàng dừng thân hình trên mặt đất, trong khi đó ở bên kia, Lăng Vũ suất lĩnh quân đội phát ra những tiếng hoan hô rung trời. Hiên nhiên bọn họ cùng nhìn thấy người từ phía chân trời bay đến.

Lăng Tiêu đứng trên đại kiếm dài hơn hai mươi thước, rộng hai thước phá không phi hành. ở phía trước hắn, chín trăm chín mươi chín thanh hàn thiết đoản kiếm hàn quang lóe lên xếp thành trận địa vây đánh về phía Liệt Phong.

Đồng thời, một thanh âm mơ hồ do Lăng Tiêu truyền đến:

- Kẻ tới là ai, hãy lưu lại tính mạng.

Phía bên này Liệt Phong bỗng nhiên có cảm giác một mối nguy cơ đang hướng về phía mình, đây là bản năng cảm ứng của cao thủ luyện võ. Trong lòng y rất ngạc nhiên, chẳng lẽ tại thế tục giới này lại còn có người hùng mạnh vậy sao?

- Người là Lăng Tiêu? Liệt Phong lạnh giọng hỏi.

- Chính là ta!

Lăng Tiêu hướng về phía Liệt Phong lộ ra một nụ cười, sau đó sắp xếp chín trăm chín mươi chín thanh đoản kiếm hàn thiết quỹ dị ở không trung vây quanh Liệt Phong, hình thành một trận thể ba tầng.

Dưới bầu trời trong sáng, khí thế và sát khí phát ra từ kiếm trận không ngờ có phần cường đại hơn so với Liệt Phong vừa rồi. Hơn nữa trên bầu trời, lúc đầu không thấy một đám mây nào thì giờ đầu tiên là mây trắng dần dần biến thành đám mây màu đen cuộn cuộn, một luồng gió lạnh bỗng nhiên thổi đến.

Tiếp đó, những đoản kiếm hàn thiết vây quanh Liệt Phong chuyển động theo gió lạnh bay lên.

Liệt Phong cảnh giác nhìn chăm chăm vào những đoản kiếm hàn thiết quỹ dị, bản thân cùng không ngừng động đậy cảnh giác quanh đề phòng. Y căn bản cùng không biết đây là thứ gì, đừng nói là gặp, nghe qua cùng chưa bao giờ nghe qua!

Những đoản kiếm hàn thiết kia chuyển động càng ngày càng nhanh, Lăng Tiêu bỗng nhiên hét lên một tiếng:

- Chém!

Ngay lập tức có một trăm mười một đoản kiếm hàn thiết tuôn ra kiếm khí đáng sợ, chém tới hướng Liệt Phong. Thoạt nhìn thì rất lộn xộn nhưng nhìn kỹ lại thì một trăm mười một đoản kiếm hàn thiết đó không ngờ hướng tới một trăm lẻ tám huyết đạo của Liệt Phong! Còn lại ba thanh kiếm, một cái chém đầu, một cái đâm vào tim, một cái cuối cùng thì thẳng tắp bắn về phía chỗ yếu hại của Liệt Phong.

Liệt Phong kinh hãi vô cùng, hét lớn, kiếm trong tay nháy mắt đâm ra ba nghìn ảo kiếm! Mỗi một kiếm đều chuẩn xác vô cùng, đâm về phía trên của hàn thiết kiếm, hòng dùng tốc độ hủy đi nhưng cây hàn thiết kiếm này.

Nhưng không ngờ rằng, những thanh hàn thiết kiếm này đã sớm được Lăng Tiêu luyện tể, đã không còn là những thanh kiếm bình thường mà đã có chân nguyên lực của pháp bảo linh khí! Không có lực lượng vô cùng mạnh mẽ, sao có thể đánh nát chúng.

Lăng Tiêu hừ lạnh một tiếng, đem bảo đỉnh ra. Bảo đỉnh kia theo gió lớn bay phía trên đầu Liệt Phong, đường kính không ngờ hơn trăm mét, biến xung quanh biến thành lạnh giá. Xung quanh trong phạm vi trăm thước nháy mắt lá trên cây cối đang xanh tươi đóng thành một tầng băng dày, sau đó một tiếng động không ngừng vang lên, những nhánh cây nhỏ bị những mảng băng dày đè xuống không ngừng rơi xuống!

Vô số dân chúng thành Penzias ra ngoài xem thì thời tiết chợt biến đổi, cuồng phong gào thét, mưa giông xối xả như đá đánh vào cửa sổ, đều phát ra những âm thanh lộp bộp. Nhưng dân chúng muốn xem nào nhiệt sợ tới mức đành quay vào trong nhà!

Phủ chủ Lĩnh, mọi người sớm đã có hạ nhân đưa Ô, Lăng Vô dẫn đám binh lính kiên cường, mặt không chút thay đổi đứng ở trong cơn mưa, giữa mặt nhìn lên trời.

Lăng Vô như trút được gánh nặng trong lòng, hét lớn:

- Mẹ ơi! Lão đại đã trở lại! Chúng ta hãy dùng sức hô lớn, cấp cho đại nhân thêm sỹ khí siết chết tên súc sinh kia!

- Được!

Trong cơn mưa lớn, một ngàn thanh niên kêu gào, trợ uy vì Lăng Tiêu.

Dừng lại trên mặt đất, Ý Phong mặt mày ủ rũ nhìn nam nhi trẻ tuổi phía trên trời kia, trong lòng biết chính mình có chuyện khó nói. Lão không kìm nổi ánh mắt cầu xin hướng về phía đám người Diệp tử cùng Tống Minh Nguyệt, nhưng những người đó căn bản không thèm liếc nhìn lão một cái!

Thượng Quan Vũ Đồng băng bó vết thương đang chảy máu trên ngực, miệng ngậm chặt, khuôn mặt trắng nõn vương mấy sợi tóc vì cuồng phong rơi xuống, đôi môi xinh xắn, nhìn Lăng Tiêu ngạo nghễ đứng thẳng, trong lòng thầm nghĩ: “Ta biết cậu sẽ trở về mà!”

Liệt Phong cảm giác những đoản kiếm hàn thiết này như những con ruồi, ở giữa cuồng phong, mưa lớn bao vây lấy mình, liên tiếp công kích khiến hắn khó có thể đối phó. Ngay sau đó liền thấy một chiếc đỉnh lớn từ đâu xuất hiện ngay trên đầu mình hạ xuống.

- Áo giáp!

Liệt Phong nổi giận, gầm lên một tiếng. Thực lực Kiếm Hoàng bậc năm bị hắn vận dụng đến cực điểm, một đoàn kiếm quang vây quanh hắn thành một tấm chắn phòng hộ, ngăn chặn đoản kiếm hàn thiết ở phía ngoài. Nhưng Liệt Phong tự biết rằng hắn sẽ không thể kiên trì được bao lâu nữa, nếu không trốn thoát ra ngoài, chỉ sợ hôm nay tính mạng của mình chỉ có thể lưu lại đây. Hiện tại đã không còn thời gian suy nghĩ, vì sao một tiểu tử ở tục giới không ngờ có rất nhiều thủ đoạn, hơn nữa toàn bộ đều là chính mình nhìn thấy lần

đầu. Liệt Phong đã sống rất nhiều năm, sự tôn nghiêm và mặt mũi sao có thể quan trọng hơn tính mạng chứ!

Bởi vì chỉ có sống sót thì mới có thể tìm danh dự và thể diện quay trở lại!

Hắn liên tục gầm lên, đầu cúi xuống, thân hình lao xuống đánh bay một thanh đoản kiếm hàn thiết. Sau đó trong lòng Liệt Phong nổi lên một suy nghĩ, chỉ cần hôm nay có thể chạy khỏi nơi này, Lăng Tiêu Lão tử cùng người kẻ sống người chết mới thôi.

Một tấm lưới thật lớn màu đen đột ngột xuất hiện, phát ra sát ý vô tận, giống như vô số vong linh ở trên đó đang giãy dụa hò hét, lập tức làm tinh thần lực của Liệt Phong nhiễu loạn. Liệt Phong sa xuống với tốc độ cực nhanh, muốn chuyển phương hướng nhưng đã quá muộn rồi!

Hơn nữa, còn có đỉnh lớn phía trên, bốn phương tám hướng là Hàn Thiết Kiếm Trận, cho dù là chạy, hắn có khả năng chạy trốn ở đâu?

- Ta là Tinh Võ thể gia

Liệt Phong còn chưa dứt lời thì cảm giác mình húc phải một tấm lưới lớn, giống như là côn trùng đụng phải mạng nhện, liều mạng giãy dụa cùng không thể thoát được.

Liệt Phong cảm giác một lực lượng ăn mòn khủng khiếp truyền đến, đốt cháy toàn bộ quần áo trên người hắn đang mặc.

Thực lực cảnh giới Kiếm Hoàng đã có thể luyện thân thể thành tường đồng vách sắt, nhưng Liệt Phong lại hoảng sợ vô cùng khi phát hiện ra thân thể mình truyền đến cảm giác đau đớn nóng bỏng, cảm giác thân thể vững chắc của mình không ngờ rất nhanh biến mất! Hắn không kìm nổi quát lớn.

- Người dám giết ta? Mau thả ta ra! Nếu không, Tinh Võ thể.....

Lời còn chưa dứt, hắn cảm giác trước mặt tối sầm. Hóa ra cái đỉnh lớn đã đưa hắn vào bên trong.

Một tràng kêu gào thảm thiết thê lương từ bên trong đỉnh vang lên, Liệt Phong còn sót lại một ý niệm cuối cùng trong đầu, không ngờ là: không ngờ tiểu tử này lấy được tấm lưới ở hải đảo Tần gia

Chẳng phải nghe nói tấm lưới đó không lấy được ra từ trong thượng cổ di tích sao? Đáng tiếc Tin tức này, ta vĩnh viễn không thể truyền ra ngoài!

Sau khi nuốt Liệt Phong vào, Hàm Hàn bảo đỉnh nhỏ đi như bàn tay rơi xuống tay Lăng Tiêu. Giờ phút này, Liệt Phong trong đỉnh đã bị tấm lưới hoàn toàn luyện hóa! Ngay cả linh hồn cũng không thể thoát được.

Một cường giả cảnh giới Kiếm Hoàng, trong cơ thể chứa đựng sức mạnh cường đại, lại bị tấm lưới và Hàm Hàn bảo đỉnh giết chết. Thực lực hai kiện pháp bảo này lại tăng lên một tầng!

Lăng Tiêu trên không trung thu chín trăm chín mươi chín đoản kiếm hàn thiết quay trở lại trong tay, đưa vào trong bảo đỉnh. Lực lượng của Liệt Phong vừa chết còn rất nhiều, nhân cơ hội lại luyện tế đoản kiếm hàn thiết cùng không tỗi.

Lúc trước vòng lưới này tên là Phê Hồn Ma Vồng bị Lăng Tiêu dốc hết sức bình sinh luyện hóa! Dùng mất bảy ngày bảy đêm mới hàng phục được linh trí của nó, hủy diệt linh trí của nó, dùng chính thần thức của mình, từ đây chính mình là chủ sở hữu.

Chiến đấu chấm dứt, trên trời mây đen tản đi, ánh nắng chói chang chiếu vào thành sau cơn mưa. Phòng ốc như mới, cây xanh vẫn như cũ, không khí tản ra một hương vị sáng khoái. Hết thấy đều có vẻ như hùng lực sức sống, đương nhiên, nhưng cái cây đại thụ chết công phía trước cửa phù Linh chủ thì không tính.

Lăng Tiêu hạ thân xuống mặt đất, nhìn thủ hạ dưới trướng mình và những hồng nhan tri kỷ, ánh mắt hắn lưu lại trên môi khuôn mặt kia một khắc. Lăng Tiêu thấy ánh mắt của Lăng Tiêu, không kìm nổi ưỡn ngực chỉ huy nhưng binh lính hùng mạnh đứng nghiêm.

Lăng Tiêu nhìn bọn họ khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn xuống mọi người ở phủ Linh chủ. Xuân Lan, Thu Nguyệt, hai nàng trong mắt đầy nước mắt, đôi môi đỏ mọng, si ngốc nhìn chính mình.

Một đoàn Diệp tử đệ đệ muội muội, hễ là những ai làm việc ở phủ Linh chủ đều ra đến đây, trong ánh mắt của họ tràn đầy thần sắc sùng bái, nhất là những thiếu nữ so với tuổi của Diệp tử không sai biệt mấy, sắc đẹp cùng không ở dưới Diệp tử, nhìn Lăng Tiêu với ánh mắt đầy ái mộ. Đây là vị ca ca trẻ tuổi đã giải cứu bọn họ từ động ma ra, cấp cho bọn họ một gia đình ấm áp!

Phúc bá, Mạnh Ly, Phong Linh, Diệp tử, Tổng Minh Nguyệt, còn có Thượng Quan Vũ Đồng, còn có rất nhiều người ở phủ Linh chủ, ánh mắt Lăng Tiêu lướt qua trên mặt bọn họ.

Sau đó hần nhẹ giọng nói:

- Ta đã trở về.

Tiếp theo Lăng Tiêu còn nói thêm:

- Ta đã trở về, sau này, không còn có người nào có thể ức hiếp đến mọi người, rốt cuộc không ai dám ức hiếp mọi người. Ai đã từng ức hiếp qua chúng ta, ta sẽ dạy dỗ toàn bộ bọn họ. Đồng thời thực lực của mọi người sẽ tăng lên rất nhanh! Ta đã làm mọi người khổ quá!

Ở một góc, Ý Phong lúc này vẻ mặt cung kính đi tới, khom người nói :

- Chủ nhân

Lăng Tiêu thần nhiên nhìn thoáng qua Ý Phong, nhẹ giọng nói:

- Người đi đi, tiểu thành Penzias không thể nuôi nổi nhưng đại thần như ngươi!

308. Chương 301: Nhận Người Làm Nô Lệ

Ý Phong lo lắng nhất là chuyện không hay sẽ xảy ra. Lão tin rằng Lăng Tiêu sẽ không thể nhanh như vậy biết được nhưng chuyện tình vừa xảy ra, tuy nhiên chính mình không toàn lực giúp bọn họ là do lão cũng đã có quyết định. Mãi đến khi cảm nhận được hơi thở của Lăng Tiêu, lão mới chắc chắn ra tay hỗ trợ. Cũng như lão có thể cảm nhận được hơi thở của Lăng Tiêu thì Lăng Tiêu đương nhiên cũng có thể cảm nhận hơi thở của lão!

Ý Phong vẻ mặt sợ hãi nói:

- Chủ nhân.... Ý Phong không có làm gì sai, người không nên vứt bỏ Băng hải bí tộc!

Lăng Tiêu thần nhiên cười:

- Ta không nói ngươi có lỗi gì với ta, ngươi đã từng cho ta huyết Y của Băng Tinh Thiên Tầm vương, ta cũng đem các ngươi đi ra khỏi vùng băng hải địa cực, dành cho ngươi sự che chở, cho nên hai ta không ai thiếu nợ ai. Ngươi không phải là nô lệ của ta, lại càng không phải là thủ hạ của ta, thực lực của ngươi hùng mạnh, thiên hạ này không thiếu chỗ cho ngươi. Cho dù tùy tiện tìm một hoàng thất, cũng sẽ tuyệt đối sẽ cung phụng ngươi. Ngươi cần gì phải ở thành Penzias của ta mà lo lắng hải hùng!

Ý Phong định giải thích thì Lăng Tiêu vươn ngón trở tay phải, hơi lắc lắc:

- Hơn nữa, ta không phải vứt bỏ Băng hải bí tộc, mà là ngươi một mình ngươi mà thôi!

- Ngươi... .Ngươi có ý gì?

Những nếp nhăn trên mặt Ý Phong lập tức co rúm lại, vừa định tức giận, bỗng nhiên nhớ lại kết cục của đại thần Bạch Tộc Biển Sâu, còn người vừa này thực lực không thua mình là bao nhiêu, Lăng Tiêu còn chưa thèm di chuyển, thì kẻ đó đã bị đấm lớn kia làm cho biến mất. Từ đáy lòng Ý Phong dâng lên một cảm giác lạnh buốt, người này thực lực cường đại như vậy, chính mình sai mười phần, lại bỏ lỡ cơ hội tốt nhất lấy lòng hắn. Nếu đại nữ nhân của hắn nói cho hắn chuyện trước kia, thì mình càng không có chỗ dung thân!

Nghĩ vậy, Ý Phong đột nhiên hạ thái độ xuống, nhìn Lăng Tiêu cầu xin nói:

- Chủ nhân.... Ngài không thể bỏ mặc ta như vậy, ta là người hầu trung thành nhất của ngài, ta....

Bên kia Diệp tử bước ra hai bước định nói điều gì, bỗng nhiên dừng lại. Nàng tin tưởng rằng Lăng Tiêu đã thấy thái độ của các nàng đối với Ý Phong thế nào, cho nên Diệp tử tin tưởng hẳn nhất định xử lý tốt việc này. Vì thế nàng vốn định mở miệng, lại nuốt những ý nghĩ đó vào.

Ánh mắt Lăng Tiêu lóe lên nhìn Ý Phong. Hắn đột nhiên ảm đạm cười nói:

- Người thật sự nguyện ý làm người hầu của ta?

Ý Phong chợt động trong lòng, bản năng có chút gì cảm thấy không đúng. Tuy nhiên lão biết, nếu lúc này không vui vẻ đáp ứng, tại thành Penzias này, lão khẳng định sẽ không sống yên ổn. Tân thành Penzias là vùng mà người địa cực bằng hải sống. Ở bên trong có công trình ngầm riêng biệt được chế tạo có nhiệt độ và không khí đặc biệt thích hợp cho người bằng hải bí tộc ở lại, hơn nữa Băng Tinh Thiên Tầm đều nuôi ở đây. Ý Phong hiểu được các tộc nhân đối với Lăng Tiêu như thần linh, nếu Lăng Tiêu muốn thu phục tộc nhân của lão thì không cần tốn sức! Cho nên Ý Phong chỉ có thể bất chấp khó khăn đáp:

- Đúng vậy, Ý Phong nguyện ý làm người hầu trung thành của chủ nhân!

-Tốt

Lão vừa dứt lời, Lăng Tiêu bật ra tiếng quát:

- Đọc theo ta, để trời đất làm chứng, máu tươi làm thề, linh hồn làm dân, ta nguyện ý hiến dâng toàn bộ cho chủ nhân Lăng Tiêu.

Ý Phong thần sắc đại biến, vừa định phản đối bỗng nhiên trong lúc đó, chín trăm chín mươi chín thanh đoản kiếm hàn thiết chợt bay ở xung quanh thân thể lão, đồng thời thanh âm lãnh lẽo vô cùng của Lăng Tiêu truyền đến:

- Nếu không nói, ngươi ngay lập tức chết đi!

Theo thanh âm của Lăng Tiêu, Ý Phong nghe ra được điều đó tuyệt đối là thật sự, hơn nữa kiếm trận kia tràn ngập sát khí, chỉ có người trong trận mới cảm nhận được.

Ý Phong lại nghĩ: có thể làm người hầu của hắn cùng không phải là chuyện tồi, ân hận cùng đã muộn rồi, mọi lựa chọn đều có kết cục như vậy, lão đã bỏ lỡ cơ hội được Lăng Tiêu đối đãi ngang hàng!

Bọn Lăng Vô đứng phía xa nhìn, phong kín hai bên đường phủ Lĩnh chủ, người muốn xem náo nhiệt căn bản không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Lăng Vô vẻ mặt sáng khoái nói:

- Đáng đời! May thiếu gia nhân từ không thì với sự ngu xuẩn này xứng đáng bị báo ứng!

Rõ ràng, lần trước hai Kiếm Hoàng của Chiết gia báo thù lại, Ý Phong không có vội vàng ra tay giúp, làm cho những thuộc hạ dưới trướng Lăng Tiêu sinh ra hận ý đối với hắn. Trương Đại Niên và A Khổ bên cạnh Lăng Vô và những người đã đi theo Lăng Tiêu tới bằng hải địa cực, cùng không kìm nổi ngoái đầu, nhìn làn da trắng dơ người của Ý Phong bị kiếm trận giam cầm, không thông cảm với lão một chút nào.

- Ta.... Ta đọc, trời đất làm, chúng, máu tươi làm thề

Niệm xong, Ý Phong vô cùng kinh hãi phát hiện, huyết mạch long tộc trên cánh tay của mình, giống như bị một đao sắc bên vô cùng đâm vào, máu ào ạt chảy ra, trong lòng càng sợ hãi đối với Lăng Tiêu, tiếp theo thì thâm:

- Linh hồn làm dân.... Ta nguyện, ta nguyện hiến dâng toàn bộ.... cho chủ nhân Lăng Tiêu!

Nói xong một đạo bạch quang từ đỉnh đầu Ý Phong dâng lên hóa thành một làn sương khói tinh tế tiến vào trong đầu Lăng Tiêu.

Ý Phong hoảng sợ phát hiện ra, cả người mệt mỏi vô cùng, lại nhìn Lăng Tiêu, hai mắt tràn ngập sợ hãi, bởi vì lão có thể cảm giác được, Lăng Tiêu giờ phút này nhìn về phía mình. liếc qua một cái có thể nhìn thấu toàn bộ tâm can mình!

-Hết rồi!

Ý Phong hai mắt tức khắc một mảng tro tàn, cả người run run. Lão biết từ này về sau tính mạng của mình nằm ở trong tay thanh niên này, nếu có ý nghĩ khác thì kết cục còn thảm hơn so với người khác!

Mà toàn bộ mọi người ở phủ Linh chủ nhìn thấy cảnh này, Phúc bá bị Ý Phong coi thường thì trong lòng không kìm nổi sự thống khoái. Khoảng thời gian trước, hành động của Ý Phong quả thật khiến mọi người buồn phiền, cho nên vừa rồi cùng không ai cầu tình cho lão.

Lăng Tiêu nhìn lướt qua khuôn mặt xám như tro tàn của Ý Phong, thản nhiên nói:

- Ta không muốn làm khó người, chỉ cần người biết về sau nên làm như thế nào, còn lại đều giống như trước kia!

Trên mặt Ý Phong ra vẻ cảm động đến rơi nước mắt, trong lòng cùng đã chửi tổ tông mười tám đời của Lăng Tiêu:

- Lão nô biết về sau nên làm thế nào, lão nô đã biết.

Lăng Tiêu nở một nụ cười nhàn nhạt nhìn qua Ý Phong, sau đó thản nhiên nói :

- về sau muốn mang ta, nên dùng nhưng từ ngữ mới mẻ, đừng dùng nhưng từ ngữ cũ rích này

Nói xong, xoay người vào trong viện, Ý Phong ở sau lưng sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, cúi đầu đi theo mọi người ở sau cùng.

Lăng Tiêu nguyên là đi đến trước mặt Phong Linh, mỉm cười nhìn Phong Linh sau đó nói:

- Nàng đã trở lại?

- Ta ... Ta là trở về mặt báo!

Hai gò má Phong Linh ửng đỏ, thấp giọng nói.

Diệp tử đi đến bên người Lăng Tiêu. Nàng vốn không muốn sớm như vậy liền nói cho hắn những chuyện đó, dù sao Lăng Tiêu mới trở về, ai cùng nghĩ tâm tình của hắn không tốt, nhưng những chuyện đó, chủ yếu không giấu được bao lâu. Hiện tại Đường Minh và Gaia còn đang ở phủ chủ Linh đường thương, An Nhã đang ở đó chiếu cố bọn họ.

- Lăng Tiêu, Phong Linh cô ấy cô ấy là theo bọn Đường Minh cùng nhau quay về.

Diệp tử thấp giọng nói.

Nhìn thấy hình dáng do dự của Diệp tử, Lăng Tiêu đầu tiên là sửng sốt, mày hơi nhăn lại, sau đó nói:

- Nói đi, sao lại thế này.

Đội Diệp tử giải thích đơn giản sự việc đã xảy qua một lần, tưởng Lăng Tiêu sẽ cực kỳ phẫn nộ, Ý Phong sớm bị dọa tránh mặt ở phía sau mọi người. Bởi vì lão cùng là lần đầu tiên nghe nói người nhỏ bé yếu ớt bị giết đó lại là huynh đệ của chủ nhân! Tuy rằng người bị giết ở địa phương cách thành Penzias một khoảng cách rất xa, nhưng ai biết dưới cơn thịnh nộ của Lăng Tiêu có thể coi như mọi tội lỗi đều đổ lên đầu lão hay không?

Tổng Minh Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng lo lắng nhìn Lăng Tiêu. Thượng Quan Vũ Đồng nhẹ giọng nói:

- Lăng Tiêu.... Kẻ mạo hiểm vốn là một nghề nghiệp nguy hiểm, mọi người làm nghề này ngay ngày đầu tiên chuẩn bị đã sẵn sàng đón nhận cái chết, cho nên, cậu cùng đừng quá đau buồn, ta tin rằng Vương Siêu đại cũng không nguyện ý thấy cậu đau buồn!

Diệp tử cũng nói:

- Đường Minh và Gaia còn sống, bọn họ bị thương rất nặng, ta nghĩ huynh sẽ có biện pháp! Lăng Tiêu, là Ngô Lương bán đứng bọn họ!

- Ngô Lương ... Chiết gia.

Lăng Tiêu trầm mặc sau một lúc lâu, trong viện áp lực không khí nặng nề. Tất cả mọi người cảm giác như là một khối cự thạch đang đặt ở trong lòng mình, thở cùng không dám lớn tiếng.

Lăng Tiêu thở phào một cái, bàn tay trong ống tay áo buông ra, hai lòng bàn tay đỏ ửng một mảng. Móng tay cắm sâu vào thịt, suýt nữa máu tươi chảy ra.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua mọi người:

- Ha ha, mọi người đều làm sao vậy, để ý làm gì đến bộ dạng của ta, ta không sao.

Gần như tất cả mọi người đều cùng ở cùng Lăng Tiêu một thời gian dài, đều biết hẩn tính tình bề ngoài như lãnh đạm, nhưng đầy tình nghĩa, huống chi Vương Siêu năm đó là người đầu tiên Lăng Tiêu gặp. Tuy rằng Vương Siêu không có ân huệ nào lớn đối với Lăng Tiêu, nhưng chỉ điểm cho Lăng Tiêu rất nhiều điều hay, cùng hướng dẫn Lăng Tiêu thân thuộc với thế giới này. Tuy nói Lăng Tiêu sau này rời khỏi mạo hiểm đoàn của Vương Siêu nhưng trong lòng Lăng Tiêu vẫn không có trách cứ bọn họ. Dù sao, hẩn không phải trẻ con không biết chuyện, mạo hiểm đoàn đúng như là Thượng Quan Vũ Đồng nói, lấy tính mạng đổi lấy phú quý, chính mình lúc đó thực lực thấp kém, Ngô Lương đưa ra phản đối là đúng.

Chi có điều.... Ngô Lương! Lăng Tiêu trong miệng một lần nữa đọc lại cái tên này, trong đầu hiện lên một gương mặt phiến muộn sau đó nói:

- Đi, đi xem Gaia và Đường Minh!

An Nhã vẫn là An Nhã hai năm trước, Lăng Tiêu... đã không còn là Lăng Tiêu trước kia nữa.

Từ khi bước vào phủ Lĩnh chủ, nhìn thấy tuyệt sắc nghiêng thành Diệp tử, dịu dàng động lòng người Xuân Lan Thu Nguyệt, cuối cùng là ung dung cao quý Tống Minh Nguyệt và trắng nhả hiền thực Thượng Quan Vũ Đồng, còn có một tinh quái dung nhan tuyệt mỹ Phong Linh, trong lòng An Nhã biết rằng nàng và người đó khoảng cách đã xa nay càng ngày càng xa hơn!

Xa như thế chỉ có thể đứng trên mặt đất ngẩng đầu nhìn lên!

Cho nên, thấy Lăng Tiêu trong nháy mắt, trong lòng An Nhã mặc dù cảm khái hàng vạn hàng nghìn lần nhưng vẫn mỉm cười nói:

- Xin chào!

Lăng Tiêu gật đầu thấy hai người Đường Minh và Gaia phân biệt nằm ở hai giường. Gaia là người đàn ông cứng cỏi nhưng thấy Lăng Tiêu liền nước mắt dàn dụa, ô ô đứng lên khóc:

- Lăng Tiêu huynh đệ, Lão Đại đã chết . Lão Đại bỏ mặc chúng ta, chúng ta cùng chưa có tiền đồ, không có năng lực báo thù, người....Người hãy báo thù cho Lão Đại!

Bên kia Đường Minh thấy Lăng Tiêu, sắc mặt tái nhợt cũng trở lên đỏ bừng, tuy chưa nói một câu nào nhưng đôi mắt bi thương khiến cho ai nhìn thấy cũng cảm thấy trong lòng có cảm giác chua xót.

- Yên tâm, ta sẽ cho các người tự tay giết kẻ đó..... Kẻ vong ân phụ nghĩa, súc sinh!

Lăng Tiêu nói.

309. Chương 302: Người Quen Cũ Tới Thăm

Đế quốc lịch tháng 5 năm 1455, thời tiết nóng bức lên, ánh mặt trời chói trắng chiếu xuống đại lục, làm cho cư dân thành Penzias đều mong chờ trời đổ mưa to.

Từ lúc Lăng Tiêu đi vào đại lục Thương Lan, thời gian đã bình lặng trôi qua hai năm. Trong hai năm này, đối với Lăng Tiêu mà nói thì quả thực phong phú hơn so với mười năm ở Tu Chân Giới. Hẩn đã trải qua nhiều chuyện tình, trong đó chuyện tốt cùng có mà chuyện xấu cùng có.

Ở ngoại thành Penzias, Lăng Tiêu đang đứng trên một ngọn núi, sau núi là biển rộng vô tận, lưng đón gió dương. Phần lớn người tu chân là người có biết qua phong thủy, phần mộ của Vương Siêu đang ở chỗ đó.

Lăng Tiêu ngồi khoanh chân trước phần mộ của Vương Siêu, một tay cầm một bình rượu ngon, đầu tiên là đổ ra đất một nửa còn lưu lại một nửa cho mình, ngửa cổ uống một ngụm cười nói:

- Vương Siêu đại ca, khi còn sống, huynh đều làm lụng vất vả suốt ngày đều không ngừng, hiện tại huynh có thể nghỉ ngơi được rồi! Chỉ mong sau khi chuyển sinh có thể đầu thai vào một nhà phú quý, không cần phải chịu những cực khổ nữa, huynh yên tâm, ta nhất định sẽ báo thù cho huynh. Gaia và Đường Minh còn có An Nhã, ta cùng sẽ sắp xếp cho bọn họ hoàn hảo! Chỉ cần ta ở thành Penzias một ngày, ta đều bảo vệ an toàn cho bọn họ!

Nếu người quen của Lăng Tiêu nhìn thấy bộ dạng lúc này của hắn, chắc chắn sẽ giật mình không ngừng. Lăng Tiêu từ trước đến giờ đều có bộ dạng trầm ổn, hình dạng vĩnh viễn thẳng thắn, trong mắt không có e ngại một điều gì, nhưng chưa từng biểu lộ tình cảm như bây giờ.

Lăng Tiêu ngửa đầu cầm chai rượu uống một hơi, hạ xuống toàn bộ uống hết, sau đó ném mạnh cái chai ra biển, sau đó hướng tới cỏ cây thấp thoáng bên kia nói:

- Xuất hiện đi, nếu đến đây bái tế là tốt lắm rồi.

An Nhã suy nghĩ một lúc, rồi đi ra hướng ánh mắt về phía Lăng Tiêu, hơi ngượng ngùng, quỳ gối xuống trước mộ Vương Siêu, không nói một lời, không một tiếng động, hai dòng lệ chảy ra làm cho người ta nhìn thấy trong lòng cảm thấy cay cay.

- Được rồi, không nên bi thương. Vương Siêu đại ca ở trên trời đang nhìn chúng ta kiên cường ở giờ phút này!

Lăng Tiêu suy nghĩ một chút, không ngờ đi đến bên cạnh An Nhã vỗ vỗ bả vai nàng an ủi.

Đối với nhóm người đầu tiên hắn gặp sau khi rời khỏi Đế quốc Học viện, trong lòng của Lăng Tiêu có một chút tình cảm không hiểu. Khi đó An Nhã cũng là một thiếu nữ hoạt bát đáng yêu, mặc dù có chút bướng bỉnh, nhưng bản tính vô cùng lương thiện.

An Nhã gật đầu đứng lên, ở trước mặt Lăng Tiêu thì cúi mặt vờ về góc áo. Vốn An Nhã luôn nhún nhường, nhún nhường miệng giờ phút này ở trước mặt Lăng Tiêu một câu cũng không nói thành lời. Trong lòng không kìm nổi một cảm giác bị ai, đúng là càng ngày càng xa, một tiếng nói chung cũng không có.

Lăng Tiêu nhìn bộ dạng An Nhã, âm thầm cười nói:

- Sau này có tính toán gì không?

An Nhã nhẹ giọng nói:

- Nhưng năm gần đây, bọn họ vẫn đều chăm sóc cho ta, ta không làm được điều gì nhưng lại phân cho ta rất nhiều tiền, ta đều dành dụm lại. Ta nghĩ... có thể mở một hiệu thuốc bắc ở thành Penzias này, ta không muốn làm người mạo hiểm nữa, hơn nữa cùng quá đủ những bấp bênh của cuộc sống rồi, ta cảm thấy nơi này rất tốt!

An Nhã còn một câu vẫn chưa nói ra, nghĩ trong lòng: hơn nữa ở lại đây, ta và người càng gần nhau thêm được một chút! Cho dù biết rằng khoảng cách là xa vời, hằng ngày luôn nhìn thấy người, trong lòng ta cũng đã thỏa mãn rồi!

Hơn nữa, tro cốt của đội trưởng ở nơi này, nàng định thường xuyên tới đây thăm nom hắn, đưa đồ ăn cho hắn, bồi tiếp hắn trò chuyện, để tránh cho hắn ở bên kia bơ vơ cô đơn lạnh lẽo.

- Cùng tốt, vừa vặn đây cũng là sở trường của cô, ta tin tưởng cô sẽ chắc chắn làm được!

Lăng Tiêu về mặt chân thành nói:

- Nếu có khó khăn gì hãy đến phủ Linh chủ tìm Phúc bá, ông ấy sẽ toàn bộ giúp cô giải quyết! Ha ha cô xinh đẹp như vậy, tin tưởng rằng không có kẻ thù nào tới đây gây phiền toái!

An Nhã cau cái mũi nhỏ đáng yêu thản nhiên cười, giờ nắm tay trắng nõn lên:

- Ta hiện tại là Kiếm Sư bậc năm đó!

Lăng Tiêu đầu tiên là sửng sốt sau đó nói:

- Chúc mừng cô đã thăng cấp! Cô vốn là Kiếm Sư bậc bốn hử? Đúng rồi, cô đã muốn mở một cửa hiệu thuốc bắc, bằng vào y thuật của cô, nhất định sẽ rất nhanh tạo được tiếng vang lớn. Ta đáp ứng dạy cô châm cứu, tuy nhiên cần một chút thời gian nữa, ta ở đây có một bản đồ kinh mạch thân thể, cô xem qua trước đi. Khi nào cô hoàn toàn có thể sờ chuẩn kinh mạch thì ta sẽ dạy cô cách dùng kim châm chữa bệnh.

Chuyện này Lăng Tiêu không nói thì An Nhã vĩnh viễn không nhắc đến. Dù sao đây cũng là bí thuật của người ta, lúc trước chỉ thuận miệng nói ra, không ngờ Lăng Tiêu còn nhớ rõ, An Nhã cảm động trong lòng, nghĩ đội trưởng đã được Lăng Tiêu cứu, giờ phút này đã an nghỉ giấc ngàn thu dưới đất, ánh mắt lại đỏ lên, sau đó nói:

- Ân tình của người, An Nhã khắc cốt ghi tâm.

Lăng Tiêu cười cười nói:

- Trị bệnh cứu người coi như là làm việc thiện tích đức, đây là chuyện tốt, không cần cảm tạ ta.

Nói xong hai người sánh vai trở về.

Gaia và Đường Minh không phải là loại người ăn không ngồi rồi, thương thế đã khỏi, cũng không chịu ở lại bên trong phủ Linh chủ. Từ trước, bọn họ hoàn toàn không biết gì về cuộc sống của quý tộc, hơn nữa khi quen biết Lăng Tiêu cũng không biết đến thân phận của Lăng Tiêu, nhưng hiện tại đã biết nên ít nhiều có chút cảm giác gò bó, nhất là tùy chọn một người trong Binh đoàn Tia Chớp cùng đều có thực lực kinh người.

Cho nên Gaia và Đường Minh đều muốn rời khỏi thành Penzias. về điều này, Lăng Tiêu muốn bọn họ đi về đế đô trước, vừa vặn Mạnh Ly đang ở đây cũng chuẩn bị trở về. Đường Minh và Gaia là kẻ mạo hiểm ở bên ngoài nhiều năm như vậy, các kinh nghiệm đều phong phú, ngay cả loại thật thà chất phác như Gaia trên thực tế đều là bề ngoài thô lậu nhưng bên trong tinh tế, càng đừng nói đến Đường Minh thâm trầm.

Lăng Tiêu lại tặng hai người không ít đan dược nâng cao thực lực. Thực lực của bọn họ quá yếu, ít nhất là so với thủ hạ của Lăng Tiêu thì đúng là như vậy.

Hai người tất nhiên là vừa mừng lại vừa sợ tiếp nhận lấy rồi đáp ứng cùng đi đế đô với Mạnh Ly. Vương Siêu chết, làm cho bọn họ cũng không hứng thú đối với cuộc sống mạo hiểm nữa, nhưng có một điều bọn họ nhớ mãi không quên, chính là "huynh đệ tốt" .. -Ngô Lương của bọn họ.

Lăng Tiêu đương nhiên có quyết định của chính mình. Dưỡng Nhan Đan lúc này đang tiêu thụ một cách ổn định, hàng tháng thu vào đều là một con số kinh người. Rất nhiều tiền bạc như thế mà không ai nhóm ngó thì tuyệt đối không thể, hơn nữa Lăng Tiêu sớm muộn gì có một ngày phải rời khỏi thế tục giới này, hẳn nhất thiết phải làm ra một gia tộc khổng lồ.

Lăng Tiêu không có dã tâm xưng vương, Lăng Thiên Khiếu và Lăng Chí cùng không có dã tâm này, bằng không Lăng Tiêu vạch ra kế hoạch trong vài chục năm, có thể lật đổ được vương triều nhường cho phụ huynh tại vị!

Nếu người nhà không coi trọng việc này, như vậy Lăng Tiêu liền lùi mà cầu bước tiếp theo. Trước hết là tạo ra một đế quốc buôn bán hùng mạnh, sau đó cải tạo một quân đội không thể địch nổi! về phần cam đoan sự trung thành thì quả thực rất đơn giản đối với Lăng Tiêu!

Nhìn xem đãi ngộ của Binh đoàn Tia Chớp! Đừng nói là đế vương của thế tục giới, chỉ sợ toàn bộ thế gia môn phái ẩn thế cũng không thể cho nhưng binh lính đãi ngộ.

Không chút nào khoa trương, hiện nay binh lính của binh đoàn Tia Chớp tùy tiện đi ra ngoài, rồi tới một quốc gia đầu quân thì ít nhất cũng có một danh hiệu tử tước quý tộc.

Hơn nữa, trong tay Lăng Tiêu có đan dược nâng cao thực lực bọn họ, đồng thời còn hứa hẹn nếu không thay lòng đổi dạ, mấy đời trung thành cho Lăng tộc, thì cam đoan bọn họ vĩnh viễn được phú quý!

Lăng Tiêu với thực lực nghịch thiên hùng mạnh và có sự đãi ngộ tuyệt vời, khiến cho ý nghĩ muốn đi vào binh đoàn Tia Chớp đã trở thành một giấc mơ của mỗi binh sĩ!

Tướng quân Lăng Thiên Khiếu đã nộp đơn xin từ chức lên tân hoàng đế đệ hạ của Lam Nguyệt đế quốc, lại bị hoàng đế Lý Võ Trục liên tiếp ba lần bác bỏ!

Đối với Lý Võ Trục mà nói, y sợ nhất là không cho Lăng Thiên Khiếu thăng quan tiến tước. Đừng nói là tước vị tướng quân, cho dù ban cho là Nguyên soái đế quốc, Lý Võ Trục cũng sẽ không tiếc! Y sợ nhất chính là Lăng Thiên Khiếu từ chức sau đó đem cả nhà nam tiến.

Thành Penzias, bao gồm cả một mảnh đất rộng lớn ở phía nam đế quốc, không chịu sự khống chế của hoàng đế Lý Võ Trục, nếu đem toàn bộ Lăng gia chạy tới đó, càng như rồng vào biển rộng. Từ nay về sau, Lý Võ Trục càng phải đề phòng lo lắng mất ăn mất ngủ nhiều hơn.

Hiện tại thái tử điện hạ Lý Thiên Liệt đã từng góp lời cho Lý Võ Trục:

- Phụ hoàng, sau lưng chúng ta có môn phái ẩn thế, còn có dòng họ Lý gia Tây Vực, việc gì phải sợ Lăng Tiêu thành cái bộ dạng như thế này?

Lý Võ Trục cũng không trách cứ đứa con trai mình, chỉ nói ra điều mình lo lắng:

- Con không hiểu sao, Lăng Tiêu thật sự rất khó trêu chọc vào, nếu không kết cục sẽ rất bi thảm. Thành Penzias ở phía nam trên thực tế đã là địa bàn của Lăng gia, nếu hắn muốn tạo phản, chỉ sợ dòng họ sau lưng chúng ta cũng phải suy xét lợi hại trong đó, liệu có giúp chúng ta hay không cũng còn chưa chắc!

- Vậy Câu gia long cốc....

Lý Thiên Liệt có chút bộ dạng không phục vừa mới nói vài câu với Lý Võ Trục hoàng đế thì sắc mặt đại biến, nổi giận nói:

- Cảm ơn! Không biết sống chết là gì! Gia tộc kia cũng có thể để người chỉ huy được sao? Quên đi, sau này hãy dấu đi việc Lý Thiên Lạc và tam thúc người đã.

Lý Thiên Liệt ngậm mồm lại, trong lòng có chút bất mãn nhìn thoáng qua phụ thân, trong tâm ngầm hiểu nên cẩn thận ở thời điểm làm thái tử này. Tuy nhiên chung quy đó vẫn là phụ thân, ngay cả trong lòng bất mãn thì ngoài miệng vẫn không thể nói gì.

Lý Thiên Liệt nghe vậy lắc đầu nói:

- Không có, tam thúc còn trong tã lót kia cũng không tạo ra thành cái gì, để ý đến bọn chúng làm gì?

-Ôi...

Lý Võ Trục có thể cảm giác được, đứa con của chính mình lúc này đúng là có rất nhiều chuyện bất đồng, cũng cảm giác được liên bất đắc dĩ thở dài một tiếng:

- Ta vẫn một mực có cảm giác vị thúc thúc một tuổi kia tương lai sẽ mang cho chúng ta nhiều phiền toái!

Lý Thiên Liệt cười thâm trong lòng: Mặc kệ là ai, đừng mơ tưởng lấy đi ngôi vị hoàng đế của ta!

Lăng Tiêu trở về phủ thì bỗng nhiên một lúc sau có người báo lại:

- Thiếu gia, bên ngoài có người tự xưng là La Thiên, nói là có việc muốn tìm ngài.

Lăng Tiêu hai mắt ngưng lại:

- La Thiên, là hắn?

310. Chương 303: Con Cháu Hoàng Thất

Đã lâu lắm rồi lại thấy Lý Thiên Lạc, Lăng Tiêu không kìm nổi ngậy người. Trong trí nhớ của Lăng Tiêu, bất kể là La Thiên hay Lý Thiên Lạc đều giống nhau tràn ngập sự tự tin thời niên thiếu, phong độ có, cao quý tao nhã, cả người toát ra khí thế hoàng gia, làm cho nhiều người trước vẫn tự xưng mình là quý tộc đều cảm thấy thẹn

Nhưng nam nhân trước mặt này... tóc tai rối bời giống như tổ quạ, không biết đã bao lâu rồi không tắm, không nhìn ra được bộ dạng bây giờ. Quần áo tả tơi, giày nát xuất hiện nhiều lỗ thủng. Hiện nay thời tiết nóng lực, trên người hắn bốc ra một mùi hôi hám, làm cho người đi đường nhìn thấy đều muốn tránh né.

Cùng thật khó cho bảo vệ cửa của quý phủ Lăng Tiêu, không biết Lý Thiên Lạc nói với bọn họ thế nào mới không một cước đá bay hắn mà quay vào phủ hồi báo.

Nhìn thấy Lăng Tiêu, Lý Thiên Lạc không ngờ mỉm cười nói :

- Ta biết, ngươi sẽ tiếp kiến ta! Cho dù thế giới này không ai dám gặp ta nhưng ngươi lại dám!

Lăng Tiêu thấy bộ dạng hắn như vậy không kìm nổi lắc đầu cười khổ:

- có đáng để đem mình biến thành bộ dạng thế này không? Mau theo ta vào!

Nói xong không e ngại kéo tay Lý Thiên Lạc đi vào.

Nhóm lính gác cổng phủ Linh chủ quay mặt nhìn nhau thầm nhủ may mắn mình tin lời nói của tiểu tử này.

Tên ăn mày này vừa nói với bọn họ:

- Các ngươi dám cản, mau đi thông báo. Nếu dám đánh ta, chắc chắn sẽ không chịu nổi đâu!

Có lẽ Lý Thiên Lạc nhiều năm làm hoàng thân, cho dù biến thành kẻ ăn mày nhưng ngôn ngữ cử chỉ vẫn giữ được bóng dáng của kẻ quyền quý. Lý Thiên Lạc có vẻ mặt bình tĩnh, nên người sắc cổng mới nửa tin nửa ngờ đi vào báo cáo.

Đều là nam nhân, Lý Thiên Lạc không e dè Lăng Tiêu nên cởi hết. Quần áo rách tung toe, sau đó nhảy vào thùng nước nóng.

Lăng Tiêu kêu nha hoàn vào lấy quần áo của Lý Thiên Lạc ném đi. Tiểu nha hoàn không dám cự tuyệt, đành phải bịt cái mũi nhỏ bé về mặt đau khổ, cẩn thận đem quần áo Lý Thiên Lạc đi ra ngoài.

Bên trong thùng gỗ, Lý Thiên Lạc cười ha ha vài cái. Hai hàng lệ không biết từ lúc nào theo má hắn chảy xuống.

- Lăng huynh, ta đã nhờ vả rất nhiều người mà kỳ thật không nghĩ tới nơi này, ngươi có biết tại sao không?

Lăng Tiêu có phần im lặng gật đầu. Trước đó chuyện mình cùng Nam Phương Vương Lý Vô Thông đánh nhau đến chết đi sống lại ai cũng biết, nên Lý Thiên Lạc không muốn tới cùng là bình thường.

Lý Thiên Lạc nằm trong thùng gỗ, hai mắt nhắm lại, rửa sự mệt nhọc và chua xót trên mặt, thản nhiên nói:

- Cha ta đột nhiên bị giết, nói thật, ta hoài nghi không phải đại bá ta mà ngươi là người hoài nghi số một! Bởi vì ta nhận thức được một điều rằng đại bá ta không có thực lực giết phụ vương! Mà ngươi..... Ngươi thì có!

Lý Thiên Lạc đứng lên giận dữ nói:

- Ta không thể tưởng tượng được, đại bá ta có thể làm một việc là huynh đệ tương tàn! Giết phụ vương ta, giết hoàng gia gia, giết bà nội, giết một thúc thúc mới sinh của ta! Ta nhanh chóng bỏn ba, muốn đoàn tụ cùng thuộc hạ của phụ vương ta, nhưng không ngờ tới, toàn bộ tướng lĩnh đi theo phụ vương ta đều bị giết sạch. Nhưng tướng sĩ may mắn sống sót thì toàn bộ quy hàng dưới trướng đại bá ta! Ha ha, Lăng Tiêu ngươi nói, cái này có đáng mỉa mai không?

Lăng Tiêu đối mặt với tâm bệnh của Lý Thiên Lạc, biết áp lực của hắn rất lâu rồi, cũng không nói gì, chỉ toàn nghe. Lăng Tiêu bỗng nhiên nhớ đến cô gái Karin xinh đẹp chân dài bên cạnh Lý Thiên Lạc không rời, nghe nói là một nhà quý tộc rất lớn, vì thế hỏi:

- Karin vì sao không cùng ở một chỗ với ngươi? Nàng không phải loại người vô tình vô nghĩa.

- Karin Ha ha, nàng là một cô gái tốt, là ta không cho nàng đi theo, gia tộc của nàng vì quan hệ với ta mà sẽ bị liên lụy. Phụ thân của Karin cả phụ thân của ta là bạn tương giao, sau khi cha ta gặp chuyện không may, thì trước tiên thu nhận ta, kết quả thế nào ngươi biết không?

Lý Thiên Lạc nói xong cười ha hả:

- Kết quả hần bán đứng ta! Ha ha, đều không phải vì tiền tài mà là muốn phân rõ giới hạn cho ta thôi! Nếu Karin không giúp đỡ ta, chi sợ ta đã sớm thành vong hồn!

Lý Thiên Lạc cười, nước mắt không ngừng chảy ra.

Lăng Tiêu khề thở dài một tiếng, con người bản tính là xu lợi tránh họa, nhưng lúc như vậy chỉ sợ thần tiên cũng không ngăn cản được sự tình phát sinh.

Lý Thiên Lạc mặc quần áo do Lăng Tiêu chuẩn bị, bộ dạng tiêu sái phong lưu phóng khoáng đã trở lại.

Đột nhiên hai mắt y đỏ rực nhìn Lăng Tiêu nói:

- Lăng huynh, ta biết người tuyệt đối có thể giúp ta báo thù, ta không có gì để ra tay. Cha ta năm đó còn có một quân đoàn riêng thần bí, nay ở trong tay ta quân số chỉ có tám ngàn người! Chỉ cần người có thể giúp ta giết hoàng đế hiện tại, Lý Thiên Lạc ta nguyện suốt đời tôn người làm chủ nhân!

Lăng Tiêu bỗng nhiên cười, nhẹ giọng nói:

- Thiên Lạc huynh, lúc trước ta với người vừa gặp đã thân. So với những người của hoàng tộc khác, ta chỉ là kẻ ngoại tộc. Người không kiêu ngạo, tùy tiện, không âm hiểm, lại rất hào phóng, lấy chân tình đối đãi cho nên không cần người nói, ta tự nhiên sẽ giúp người. Nói cho người hiểu, đừng cho rằng hần cho Lăng gia thăng quan tiến chức, ta thật sự không thích chuyện này. Chẳng qua ta muốn nghe một lời nói thật.

Lý Thiên Lạc nói: - Người nói đi!

Lăng Tiêu vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lý Thiên Lạc:

- Người có muốn xưng đế không?

Lý Thiên Lạc hơi sững sốt, lập tức ha hả cười sau đó nói:

- Lăng huynh, người chê cười ta cũng không sao! Xưng đế? Ta lấy cái gì xưng đế? Lấy tám ngàn con em quân đội cha ta lưu lại sao! Bọn họ nguyện ý nhưng ta cũng không cho bọn họ đi chịu chết!

- Nếu như ta giúp người thì sao? Lăng Tiêu thản nhiên nói.

Lý Thiên Lạc thở không ra hơi nữa ngẩng đầu lên nhìn Lăng Tiêu. Hần cùng Lăng Tiêu tương giao tự nhiên biết người này rất hiếm khi nói điều vớ vẩn, hần nói có thể tự bản thân mình thì đương nhiên là có thể. Nhưng ngôi vị hoàng đế này Lý Thiên Lạc chậm rãi lắc đầu cười khổ:

- Không lừa dối Lăng huynh, phụ vương ta cả đời mưu đồ đến ngôi vị này, mỗi đêm về người đều không thể ngủ an giấc, cần phải dựa vào thuốc liều cao. Ta không muốn xưng đế để rồi bị áp lực như vậy. Đối mặt với lợi ích của nhưng thế gia ẩn thế, ta không có khả năng đánh lại. Cho nên Lăng huynh yên tâm, ta đã nghĩ rồi, ta chỉ có mong muốn trả thù! Đại bá của ta, hần đã giết cha mẹ và huynh đệ ta, cùng là kẻ thù của ta! Cho dù người của Lăng gia xưng đế, ta cũng không oán hận một câu!

Lăng Tiêu âm thầm cười, lắc đầu không thêm để ý nói:

- Hoàng đế nhân gian, ta không thích, phụ huynh ta cũng không thích. Ta cho người gặp một người!

Nói xong, Lăng Tiêu kêu thị vệ phân phó vài câu.

Không bao lâu, có một nữ tử trung niên là vú em ôm một đứa bé đến. Lý Thiên Lạc vừa nhìn thấy đứa bé con, hai mắt lập tức dựng ngược lên, chạy ào tới. Vú em kia sợ làm như vậy sẽ gây thương tổn cho đứa bé lớn tiếng quát:

- Người định làm cái gì?

Lý Thiên Lạc vội vã đứng lại, xấu hổ cười sau đó nói:

- Giống! Rất giống! Thật sự là quá giống! Lăng huynh, đây là tam thúc của ta?

Lăng Tiêu thản nhiên gật đầu nói:

- Đúng vậy hẳn gọi là Lý Vô Hiếu.

Lý Thiên Lạc thở ra một tiếng quỳ xuống trước mặt vú em, khiến cho bà ta sợ tới mức đến động dậy cùng không dám.

Lý Thiên Lạc nức nở nói:

- Ông trời có mắt, ông trời có mắt! Nhất mạch hoàng thất không hề đứt, không hề đứt!

Tới lúc này, người thông minh như Lý Thiên Lạc cũng tự nhiên hiểu ra ý tứ của Lăng Tiêu. Thù này phải dựa vào chính hắn báo thù, hơn nữa việc lại thử xem mình có dã tâm xưng đế hay không, hoàn toàn là vì đứa trẻ còn đang trong tã lót này!

Lý Thiên Lạc chính xác là không có dã tâm xưng đế, nhìn thấy tam thúc ruột thịt này tuy rằng còn đang rối loạn nhưng loại cảm giác cốt nhục tình thân này thì đang chảy tràn ngập tim hắn.

Cũng kỳ lạ, đứa bé thấy Lý Thiên Lạc không ngờ cười hì hì còn đưa hai tay bé tý ôm hắn.

Lý Thiên Lạc ôm tam thúc của mình vào trong lồng ngực, không kìm nổi lệ tuôn trào. Hắn lúc trước luôn không quỳ lạy Lăng Tiêu bởi vì hắn cho rằng hắn và Lăng Tiêu là bằng hữu. Tuy giờ đây hắn nghèo túng nhưng cùng là người hoàng thất, sao dễ dàng có thể quỳ lạy người khác?

Nhưng hiện tại Lý Thiên Lạc là thật lòng quỳ lạy, Lăng Tiêu quả thật là đại ân nhân của hắn!

- Lăng huynh, đại ân không lời nào để nói hết được. Lý Thiên Lạc dù tan xương nát thịt quyết cùng không phụ Lăng huynh!

Lăng Tiêu vội vã đỡ Lý Thiên Lạc đứng dậy nói:

- Là bằng hữu thì không cần phải nhiều lời!

Đợi Lý Thiên Lạc bình ổn cảm xúc, Lăng Tiêu để vú em ôm tam hoàng tử đi, sau đó hai người ngồi xuống, một tỷ nữ bê trà lên.

Lăng Tiêu nói:

- Ta nghĩ là như thế này, người ở lại chỗ ta, ta có thể giúp người nâng cao thực lực, đến lúc đó chờ tam hoàng tử lớn hơn chút nữa, các người tự mình quay lại! Ta tin tưởng rằng tam hoàng tử ra mắt có sức thuyết phục hơn một ít so với người! Đến lúc đó, ta sẽ thay người giải quyết thế gia ẩn thế bên đó!

Lý Thiên Lạc đứng dậy, hướng về phía Lăng Tiêu thi lễ nói:

- Lăng huynh, đại ân của người Thiên Lạc suốt đời không quên!

Lăng Tiêu cười nói:

- Thiên Lạc huynh, nếu huynh muốn đem Karin đến, ta có thể cho người đem nàng tới đây mà thần không biết quỷ không hay, giúp hai người đoàn tụ!

Lý Thiên Lạc do dự một chút lắc đầu nói:

- Đa tạ Lăng huynh, nhưng hiện tại thời cơ không tốt, Thiên Lạc còn muốn có thực lực mạnh mẽ, sau đó tự mình đến nhà mang nàng theo! Ta muốn quang minh chính đại mang nàng theo. Đồng thời ta muốn cho cha nàng biết phản bội thì sẽ có kết cục như thế nào!

Lăng Tiêu không khuyên nữa, chỉ có điều cảm thấy Karin là một cô gái tốt, tuy nhiên nghĩ đến lòng của Lý Thiên Lạc, càng hận phụ thân của Karin, cho nên trong lòng chắc chắn rất mâu thuẫn. Do đó Lăng Tiêu cũng không nhắc lại chuyện này.

Không ngờ, sau khi biết tin Vương Siêu chết, gặp lại Lý Thiên Lạc, Lăng Tiêu lần đầu tiên vui vẻ thoải mái như vậy. Ở một mức độ nào đó mà nói, Lý Thiên Lạc đã cho Lăng Tiêu một tình bạn duy nhất ở Học viện Đế quốc.

Cho nên mặc kệ xuất phát từ ý nghĩ gì, Lăng Tiêu đều sẽ giúp hắn.

Nghĩ đến sắc mặt của thái tử điện hạ, Lăng Tiêu cười lạnh trong lòng: chờ đi, không quá hai mươi năm, người sẽ phải nhận báo ứng bởi toàn bộ mọi thứ người đã làm!

311. Chương 304: Tinh Thần Kiếm Quyết

Thành mới chiếm một diện tích cực kỳ rộng lớn, hai đường phố chính nối Đông Môn với Tây Môn, Nam Môn với Bắc Môn, rộng tới một trăm hai mươi thước, đều được lát bằng các tảng đá màu đen bằng phẳng và bóng loáng. Hơn nữa các tảng đá này cực lớn, cho dù xếp thật nhiều quy giáp thú, cũng không so sánh với nó được!

Hai con đường này hao phí một lượng rất lớn vật tư, hơn nữa toàn bộ công nhân xây dựng đều là người giỏi tay nghề được mời đến từ các quốc gia, với đãi ngộ cực cao.

Kiến trúc trong thành đều do Lăng Tiêu thiết kế, nhất là phủ Linh chủ mới, rất rộng rãi, vô cùng khí thế, chi tiết hết sức tinh tế, xa hoa.

Khu dân cư do Hoàng Phủ Nguyệt thiết kế, được xây dựng thành từng khối cách ly nhau, vừa dễ dễ dàng quản lý, lại vừa chỉnh tề mỹ quan.

Một dãy tường thành thật lớn, từ xa nhìn lại giống như núi cao, cực kỳ nguy nga hùng tráng, làm cho người ta có một loại cảm giác áp bức! Bốn khẩu ma tinh đại pháo được đặt phía trên bốn đại môn. Bốn khẩu pháo lớn trông thật dọa người, bảo vệ bốn phía của toà thành.

Bằng hải bí tộc được cấp cho ở khu Tây Bắc tân thành, còn phía Đông Bắc, Lăng Tiêu chuẩn bị cho thú nhân đầm lầy Penzias.

Do quốc vương bệ hạ tự mình đến Lăng phủ đề nghị, Lăng phu nhân cuối cùng cũng đồng ý không đến sống ở tân thành Penzias. Tuy nhiên, Lăng phu nhân cũng nói, đến cuối năm nay, sau lễ cuồng hoan, nhất định phải đi về phía nam một chuyến.

Lý Võ Trục cũng biết nếu ép buộc, khẳng định sẽ khiến cho Lăng Tiêu phản cảm nên cũng chỉ có thể khấn cầu, mong cùng Lăng Tiêu kết bạn cố tri. Chỉ là trong lòng y thầm mong Câu gia có thể sớm phái người tới giết Lăng Tiêu. Chỉ cần Lăng Tiêu chết đi ... Lý Võ Trục lập tức tiêu diệt Lăng gia!

Hắn đường đường là hoàng đế của đế quốc, không ngờ phải cúi đầu trước một nữ nhân, quả thực là vô cùng nhục nhã!

Lăng Tiêu cũng thông cảm đối với lựa chọn của mẫu thân. Dù sao dưới rất nhiều năm chịu sự quản lý của hoàng quyền, muốn thoát khỏi bóng ma này cũng cần một chút thời gian.

Lão Nguyên soái Thu Thần cũng đã tới Penzias, sau khi nhìn thấy chi đội quân thép dưới tay Lăng Tiêu, liền thích ngay, và lập tức trở thành tổng giáo đầu của Lăng thị tư quân.

Đối với lão gia tử này, trong lòng Lăng Võ một ngàn cái một vạn cái nguyện ý. Nếu đổi lại là người khác, Lăng Võ nhất định sẽ không cam tâm tình nguyện bị người lãnh đạo. Thu Thần không giống với những đế quốc quân thần bình thường khác, ở dân gian, Thu Thần quả thực được tôn kính như kiếm thánh kiếm thần trong truyền thuyết!

Chung quanh Lăng Tiêu, nhân tài càng ngày càng nhiều, bất kể là về phương diện nào, duy nhất còn thiếu, chỉ là người luyện võ bậc cao mà thôi. Người Lăng Tiêu đặc tội tuy rằng cũng không nhiều, nhưng tùy tiện người nào, gia tộc sau lưng họ cũng đều cực kỳ khủng bố.

Không nói đầu xa, ngay Chiết gia thôi, dù ở trên hải đảo của Tần gia, Chiết gia bị tổn binh hao tướng, nhưng lực lượng cũng không thay đổi mấy. Cường giả Kiếm Tôn vẫn có, chỉ là khinh thường không ra tay đối phó Lăng Tiêu. Còn cường giả Kiếm Hoàng lại quá ít, tuy nhiên nhất định sẽ có người đến đây.

Long cốc Câu gia tổn thất thảm trọng, toàn bộ những người tham gia giao lưu thịnh hội đều bị giết chết hết, chắc chắn trong khoảng thời gian ngắn, sẽ không bận tâm đến Lăng Tiêu. Câu gia cùng Lý gia phải có một phen đánh nhau chết sống. Tuy nhiên, Lăng Tiêu cũng không có nửa điểm quan tâm đến chuyện đó.

Yến triệu Dư gia cùng Lăng Tiêu thù hận thâm sâu, khả năng buông tha không lớn, tuy nhiên thực lực của Yến triệu Dư gia dường như cũng không quá hùng mạnh, cũng có thể là rất nhiều cường giả không tham gia thịnh hội. Tóm lại, lấy thực lực trước mắt của Lăng Tiêu, cũng không cần e ngại Yến triệu Dư gia.

Hàm Hàn bảo đỉnh, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, Phệ Hồn Ma Vong, Hàn Thiết Kiếm Trận là bốn bảo bối đã được Lăng Tiêu luyện hóa, hơn nữa còn có Tinh Kim Nguyệt Quang Giáp, bảo vật phòng ngự cực kỳ dũng mãnh, nhặt được trong di tích của tổ tiên Thượng Quan Vũ Đồng. Nếu đơn đả độc đấu, Lăng Tiêu tự tin, cho dù là đụng tới Kiếm Hoàng bậc sáu, chính mình cũng dám cùng hắn đánh một trận!

Lúc Lăng Tiêu ở biển sâu, đã được Hàm Hàn bảo đỉnh rèn luyện thân thể trong ba tháng, hấp thu vô số tinh hoa của thủy nguyên tố, luyện cho thân thể gần như trở thành kim cương bất hoại! Giờ phút này, cường độ thân thể của Lăng Tiêu đã vượt xa cảnh giới Kim Đan kỳ của người tu chân!

Với thực lực Kim Đan trung kỳ, tin tưởng cho dù không dùng bảo đỉnh, trường kiếm, cũng có thể cam đoan cùng Kiếm Hoàng bậc cao đối kháng một ngàn chiêu không hạ phong!

Về phần Lãnh Ngưng Cung vốn là sư môn của Thượng Quan Vũ Đồng, Lăng Tiêu cũng không để trong lòng. Chỉ là về siêu cấp thể gia Tinh Vô thể gia, Lăng Tiêu không hiểu ra sao cả nên có chút buồn bực trong lòng, mà sinh lòng cảnh giác.

Đến bây giờ Lăng Tiêu vẫn không rõ tại sao mình lại đắc tội với ba cao thủ Kiếm Tông trẻ tuổi, kiêu ngạo mất để trên đầu đó. Nhưng Lăng Tiêu có thể xác định, đối phương tuyệt đối không có khả năng nhận ra mình chính là người ở trên hải đảo lúc đó!

Như vậy khả năng lớn nhất là Tinh Vô thể gia nhắm vào lợi ích thật lớn do công thức luyện đan trong tay Lăng Tiêu mang tới! Nếu không, không có cách nào giải thích, vì sao Tinh Vô thể gia lại đột nhiên phái một Kiếm Hoàng bậc cao tìm đến đây.

Lăng Tiêu giết một Kiếm Hoàng bậc cao của Tinh Vô Liệt gia, nhưng cũng không hối hận một chút nào. Hạ thủ cả với phụ nữ và trẻ em, người như vậy lưu lại cũng là mầm tai họa. Nếu nói sợ bị trả thù ... không giết hẳn thì không có chuyện trả thù hay sao?

Trong thời gian ngắn, Lăng Tiêu hoàn thành việc luyện chế hơn mười viên Tiểu Hoàn Đan. Cũng nhờ có nhiều máu huyết của Vạn Niên Giao, nếu không cũng không có khả năng luyện chế được nhiều đan dược cao cấp như thế.

Tổng Minh Nguyệt mang theo hai viên Tiểu Hoàn Đan trở về Hải vực Tổng gia. Trước hết báo cáo một chút hiểu biết về giao lưu thịnh hội, sau đó là để cho phụ thân khôi phục thực lực. Còn một viên Tiểu Hoàn Đan, Tổng Minh Nguyệt dùng cho chính mình.

Sau lần đối kháng với Liệt Phong, Tổng Minh Nguyệt đã đột phá đến cảnh giới Kiếm Tông, thực lực liền bước vào một bậc thang hoàn toàn mới. Một viên Tiểu Hoàn Đan, ít nhất có thể đưa thực lực của Tổng Minh Nguyệt tiến vào đến cảnh giới Kiếm Tông bậc trung. Có thể sánh với nữ Kiếm Tông trẻ tuổi của Liệt gia.

Lăng Tiêu dựa theo đặc điểm của các thủ hạ, truyền cho bọn họ một ít kiếm kỹ, còn chính mình cũng bắt đầu tu luyện một bộ tu chân kiếm kỹ. Sau đó, hắn chuẩn bị mang theo Diệp tử, lại lần nữa đi đến đầm lầy Penzias, tìm Đại Tế Ti, để mẹ con các nàng nhận nhau, đồng thời khôi phục lại thực lực của Đại Tế Ti, rồi cho Đại Tế Ti biết, cừu gia của nàng, hiện tại cũng là cừu gia của mình. Cho nên, cũng không cần phải sốt ruột việc báo thù, cho dù Chiết gia không tìm tới cửa, Lăng Tiêu cũng tuyệt sẽ không bỏ qua bọn họ!

Khi Lăng Tiêu lựa chọn kiếm kỹ để truyền cho thủ hạ, hắn bỗng nhớ tới cuốn “Kiếm kỹ bách khoa toàn thư” của Thượng Quan gia tộc. Lúc đầu hắn cười cái khẩu khí tự đắc của gia tộc Thượng Quan, sau suy xét lại, tổ tiên gia tộc Thượng Quan chắc không đến nỗi nhảm chán, tự biên tự diễn tạo ra một quyển sách rác rưởi để ở đó. Dù sao Tinh Kim Nguyệt Quang Giáp cũng là một kiện bảo vật đó thôi.

Lăng Tiêu lấy bản kiếm kỹ bách khoa toàn thư ra xem, lập tức chấn kinh, hoá ra, quyển sách, không ngờ có hơn ba mươi bộ kiếm kỹ, kém cõi nhất ... cũng là Thiên cấp kiếm kỹ bậc trung.

Dù cho trong đầu nắm giữ vô số kiếm kỹ, Lăng Tiêu cũng giật mình, không ngờ gia tộc của Thượng Quan Vũ Đồng có thể tập hợp được lượng kiếm kỹ cao cấp nhiều như thế. Tuy tiện lấy ra một loại, đừng nói thể

tục giới, cho dù là đại thế gia môn phái cũng đổ con mắt.

Sau một hồi thương nghị cùng Thượng Quan Vũ Đồng, Lăng Tiêu quyết định chọn lựa một ít kiếm kỹ trong đó, truyền cho mọi người. Lão Nguyên soái Thu Thần sử dụng kiếm kỹ công pháp đã thành thực nhiều năm, tự nhiên không dùng tới được. Còn các thiếu niên của Lăng gia, ngay từ đầu được tu luyện kiếm kỹ cao cấp, chắc chắn sau không bao nhiêu năm, chờ khi bọn họ toàn bộ trưởng thành, lúc đối mặt với kẻ mạnh đồng cấp, sẽ chiếm ưu thế hơn hẳn!

Thượng Quan Vũ Đồng cũng không có dị nghị gì. Nàng cũng thường xuyên bế quan, sau khi phục dụng Tiểu Hoàn Đan, thực lực đại tiến, hiện tại đã đạt tới Kiếm Hoàng bậc hai đỉnh phong, tin tưởng không bao lâu nữa, sẽ lại có đột phá!

Trước mắt, trong thế tục giới, Lăng Tiêu đã trở thành một thế lực siêu việt có thể sánh vai cùng rất nhiều thế gia môn phái ẩn thế. Thập tam gia và Thập tứ gia, hai cường giả Kiếm Hoàng, đã chữa lành thương tích, được Tổng gia cử tới Penzias ở lại vĩnh viễn để cảm tạ Lăng Tiêu. Phỏng chừng Tổng gia rất xem trọng sự phát triển trong tương lai của Lăng Tiêu.

Tuy nhiên Diệp tử các nàng đều nói đùa đây là đồ cưới của Tống Minh Nguyệt.

Thêm Tần Cách và Thượng Quan Vũ Đồng, tổng cộng có tất cả bốn Kiếm Hoàng bậc hai. Còn Ý Phong, tộc trưởng của Băng hải bí tộc, nay đã trở thành nô lệ của Lăng Tiêu, thực lực Kiếm Hoàng bậc năm, là kẻ có thực lực mạnh nhất dưới tay Lăng Tiêu!

Cuối cùng còn có mười mấy cường giả Kiếm Tông, hơn một trăm Ma Kiếm Sư của Băng hải bí tộc. Hơn nữa dưới tay Lăng Tiêu có một đội quân thép ... Thực lực như thế đã vượt qua thế gia môn phái ẩn thế tam lưu!

Nếu tính cả Lăng Tiêu, tin tưởng các đại thế gia môn phái sẽ không chút do dự phân cấp toàn bộ Penzias Lăng thị đến nhị lưu thế gia.

Lăng Tiêu hiện tại có thể sánh ngang mười Kiếm Hoàng bậc cao. Nếu mọi người biết, Lăng Tiêu không cần liên thủ, cũng dễ dàng giết một Kiếm Hoàng bậc cao, hẳn càng thêm sợ hãi. Lúc đó chắc sẽ cho rằng thực lực của thành Penzias đã đạt tới nhất lưu.

Lăng Tiêu cũng bắt đầu tìm kiếm kỹ thích hợp với mình để tu luyện. Trước kia vẫn dùng Độc Cô Cửu Kiếm, kiếm kỹ này đối phó với Kiếm Hoàng bậc trung trở xuống là đủ rồi, nhưng nếu đối mặt với Kiếm Hoàng bậc cao hoặc là Kiếm Tôn, với loại lực lượng tuyệt đối này, thì còn chưa đủ.

Trong đầu Lăng Tiêu, kiếm kỹ thích hợp cho người tu chân cao cấp tu luyện của Thục Sơn nội môn có rất nhiều. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, hắn liền quyết định lấy Tinh Thần Kiếm Quyết làm chính, còn những cái khác là phụ.

Dùng Tinh Thần Kiếm Quyết, sau khi tu luyện đến cảnh giới Kim Đan kỳ, có thể ngự kiếm phi hành, đồng thời dẫn động thiên địa linh khí, lấy phi kiếm đả thương người! Kiếm kỹ này đã vượt qua phạm trù vũ kỹ, tiến nhập đến một loại cảnh giới khác. Tinh Thần Kiếm Quyết vừa ra, địch nhân liền nhìn thấy nhiều điểm tinh quang, giống như ban đêm nhìn lên trời sao, sáng lạn mê người, lại mang theo sát ý vô tận! Cảnh giới kém cỏi, thậm chí còn bị lạc ở trong đó đến chết!

Tinh Thần Kiếm Quyết được phân làm ba tầng.

Tầng thứ nhất cảnh giới: Vạn Kiếm Triều Tông. Phù Quang Lược Ảnh kỳ thật chính là một chiêu trong Tinh Thần Kiếm Quyết tầng thứ nhất, uy lực thật lớn, phát ra kiếm khí hùng mạnh đả thương địch thủ trong phạm vi mấy ngàn thước !

Tầng thứ hai cảnh giới: Dĩ Ý Ngự Kiếm. Lấy tinh thần lực hùng mạnh ngự kiếm giết địch, giết người vô hình, trên trời dưới đất, xuất quỷ nhập thần, khiến địch nhân không nơi ẩn nấp!

Tầng thứ ba cảnh giới: nhân kiếm hợp nhất. Người tu chân Thục Sơn kiếm phái, ở cao tầng cảnh giới, tiến vào Phân Thần kỳ, tu luyện nguyên thần thứ hai, ký thác nguyên thần thứ hai vào kiếm tiên. Khi đó, người và kiếm chân chính dung hợp làm một, đạt tới tâm ý tương thông, kiếm trở thành một phần thân của mình,

bản tôn nguyên thần bất diệt, kiếm cũng sẽ vĩnh viễn bất diệt! Lúc đó, lấy thủ cấp của địch trong ngàn dặm là việc chỉ trong nháy mắt.

Cảnh giới của Lăng Tiêu lúc này đang ở tầng thứ nhất, chỉ có Phù Quang Lược Ảnh là hắn đã quen thuộc, còn các chiêu thức khác thì phải tu luyện từ đầu. Cũng may hắn căn cơ vững chắc nên tu luyện thập phần nhanh chóng.

Sau khi dàn xếp ổn thỏa mọi chuyện, Lăng Tiêu mang theo Diệp tử vui sướng nhảy nhót, tiến vào đầm lầy Penzias.

Lần này, tốc độ nhanh hơn nhiều so với lần trước. Tiểu Sứ, thực lực càng ngày càng mạnh, mang theo Lăng Tiêu và Diệp tử, với tốc độ cao bay qua đầm lầy Penzias, đến rừng rậm, thời gian chỉ mất có đúng một ngày!

Trên đường đi, Lăng Tiêu cũng chưa nói rõ mọi chuyện cho Diệp tử biết, bởi vì muốn cho nàng một sự ngạc nhiên vui mừng!

Diệp tử không hổ là người tu chân thiên tài có linh căn, sau khi trải qua song tu, thực lực nâng cao cực kỳ nhanh chóng, ngăn ngắn trong thời nửa năm, đã đạt tới Tâm Động sơ kỳ!

Thấy vậy Lăng Tiêu cũng hết hồn, không khỏi liên tục dặn Diệp tử, tu luyện chậm lại một chút, để có thể đồng thời đề cao tu vi tâm cảnh.

“Chậm rãi tu luyện...” chỉ sợ toàn bộ Tu Chân Giới cũng tìm không ra người thứ hai được khuyên như vậy. Quả là Lăng Tiêu thật sự lo lắng, thực lực Diệp tử nâng cao quá nhanh, tu vi tâm cảnh không theo kịp, sẽ xuất hiện tâm ma quấy nhiễu. Nhất là thân thể nàng lại thuộc loại rất đặc biệt.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Lăng Tiêu mang theo nàng lần này. Người tu chân không sợ tu luyện chậm, chỉ sợ tâm kết không được cởi bỏ. Khi thực lực còn yếu, cũng không tạo thành nhiều ảnh hưởng. Một khi thực lực nâng cao, khúc mắc không được cởi bỏ, tương lai, chính là một nhược điểm trí mạng trong tu luyện!

Một khi phát tác, rất có thể một thân tu vi sẽ bị phế bỏ! Nghiêm trọng hơn, là hoàn toàn lâm vào tâm ma ảo cảnh, hoặc là tử vong, hoặc là tinh thần sa đọa nhập vào ma đạo.

Từ khi tu luyện, cả người Diệp tử thay đổi rất nhiều so với trước, từ một tiểu nữ tặc hoạt bát sáng sủa, đột nhiên trở nên đứng đắn, nhiều khi gần người ngồi lì một chỗ, như đang tự hỏi cái gì.

Lăng Tiêu cũng không thể biết loại biến hóa này là tốt hay xấu, nhưng thực lực của nàng đề cao là chuyện rõ như ban ngày.

Lần này được đi cùng Lăng Tiêu là chuyện Diệp tử mong đợi đã lâu. Nếu nói nữ nhân không có tâm tư tranh thủ tình cảm là khó có khả năng, nhưng đối mặt Lăng Tiêu, các nữ nhân của hắn đều lựa chọn lánh tránh.

Hơn nữa, tại tân thành, Thượng Quan Vũ Đồng và Phong Linh đều ở cùng một chỗ với mình trong Linh chủ phủ, nếu làm vậy, cũng không khỏi xấu hổ khi gặp mặt nhau.

Mà Tổng Minh Nguyệt sau khi trở về hải đảo cũng bế quan tu luyện, không có trở lại.

Cho nên, lúc này Diệp tử cảm thấy rất là vui vẻ.

Tiểu Sứ bay trên phiến rừng rậm, đôi mắt ưng sắc bén, thấy phía dưới dường như có tiếng động, liền quay đầu hướng về phía Lăng Tiêu kêu to vài tiếng.

Lăng Tiêu đang ôm chiếc eo mảnh khảnh của Diệp tử xem phong cảnh ở phía dưới, thấy thể ngưng thần nhìn kỹ, lập tức có chút khẩn trương. Trong rừng rậm, che lấp bên trong tán cây, dường như đang phát sinh một trận kịch chiến.

codon.tra

312. Chương 305: Tiêu Diệt (1)

- Hạ xuống xem!

Tiểu Sửu kêu lên một tiếng, thân mình lao xuống phía dưới.

Ngồi trên người Tiểu Sửu, không biết vì sao, trong lòng Diệp tử đột nhiên có cảm giác khẩn trương, từ trước ở một chỗ cùng Lăng Tiêu, cũng đã trải qua nhiều khốn cảnh, cũng đã từng sợ hãi, nhưng chưa từng có cảm giác tim đập nhanh như bây giờ. Bản thân nàng cũng không biết, chính mình rốt cuộc lo lắng vì cái gì. Diệp tử có chút khẩn trương cầm lấy tay Lăng Tiêu, Lăng Tiêu cũng cảm thấy Diệp tử khác thường, trong lòng thầm nghĩ: xem ra mẹ con liên tâm, lời này quả đúng, Diệp tử từ trước chưa từng có biểu hiện như thế này.

Thấy một ma thú to lớn bay đến, những người ở phía dưới tập trung nhìn lên. Đám thú nhân trông thấy Tiểu Sửu liền bộc phát một trận hoan hô, tiếng hoan hô thật lớn kinh động cả khu rừng, truyền đến tận căn phòng nhỏ của Đại Tế Ti.

Đại Tế Ti thản nhiên bước ra mở cửa, nhìn ra cách mấy trăm mét ngoài kia, thấy các thú nhân đang liều chết bảo hộ cho mình, lòng nàng phần nộ, hai tay gắt gao nắm chặt, lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi. Nàng cũng không e ngại tử vong, chỉ là không cam lòng, vì chưa trả được thù nhà, chưa nhìn thấy sự trưởng thành của con gái! Cũng may, con gái nàng đang ở cùng tiểu tử Lăng Tiêu, chắc cũng không phải chịu ủy khuất!

Nghĩ đến Lăng Tiêu, Đại Tế Ti vui vẻ hẳn lên, nàng rất thích tên tiểu tử này. Hẳn chắc hẳn là người tốt, nữ nhân ở cùng hẳn, khẳng định sẽ không chịu ủy khuất!

Chỉ có điều không biết ma thú to lớn đang bay trong rừng rậm trên đầu nàng kia tại sao lại được các thú nhân hoan hô vang dội đến thế.

Đại Tế Ti phóng thích tinh thần cường đại của mình ra ngoài, bỗng cảm giác được một khí tức quen thuộc. Trong lòng Đại Tế Ti đột nhiên chấn động, ánh mắt lộ hào quang. Mới nghĩ đến tiểu tử kia, không ngờ hẳn đã đến đây rồi.

Có kẻ tới đây để ám sát mình, Đại Tế Ti biết rằng Chiết gia cuối cùng cũng đã tìm được mình! Không biết Chiết gia làm thế nào tìm tới được. Có lẽ lúc trước, khi mình xuất hiện tại thị trấn Tạp Mai Long, rất nhiều người đã nhìn thấy dung mạo của mình, rồi bị Chiết gia tìm hiểu được, chuyện này cũng dễ hiểu, chỉ trách chính mình lúc trước đã không cẩn thận.

Cường giả cấp bậc Kiếm Hoàng, muốn tìm đến đảo nhỏ này không khó một chút nào. Bọn họ chỉ cần luôn luôn bay trên không là có thể tìm tới nơi đây. Tuy nhiên hiện tại, hai cường giả Kiếm Hoàng kia vẫn chưa phát hiện được sự tồn tại của mình! Nếu không, bọn họ đã không đại khai sát giới đối với thú nhân!

Lúc này, trên một chỗ đất trống trong rừng rậm, rất đông các thú nhân thuộc nhiều chủng tộc đang gắt gao vây chặt hai lão già nhân loại. Tất cả đang giận dữ rít gào, mắt ghì chặt hai người bên trong.

Một trong hai người đó đang cầm trong tay bức họa của Đại Tế Ti. Đoàn thú nhân cho dù không có đầu óc cũng biết hai người này đang đi tìm Đại Tế Ti, và rất hiển nhiên chính là, bọn họ không có hảo tâm.

Hai cường giả Kiếm Hoàng này đều là người của Chiết gia.

Mấy tháng trước, hai Kiếm Hoàng này cùng hai Kiếm Hoàng khác xuất phát từ Chiết gia đi ra. Lúc ở hải đảo của Tần gia, Chiết gia đã tổn thất không ít nên lực lượng cũng giảm đi nhiều. Tuy nhiên, Chiết gia chưa từng có tâm tư buông tha cho kẻ thù!

Biết Đại Tế Ti ở trong này là một chuyện tình thập phần trùng hợp. Long cốc Câu gia chính là thế lực ủng hộ thái tử Lý Vô Trục lên làm hoàng đế của Đế quốc Lam Nguyệt, nên được thái tử cho biết, bên trong đầm lầy Penzias, có một đoàn thú nhân, được một nữ nhân nhân loại dẫn dắt!

Mà lúc thái tử và Đại Tế Ti liên lạc với nhau, người trung gian đã gặp nữ nhân kia một lần, đúng là quốc sắc thiên hương, cực kỳ xinh đẹp. Hẳn nhìn thấy một lần liền suốt đời khó quên, vì thế, vẽ ra một bức hình để nhớ, sau lại hiến cho Lý Vô Trục.

Lý Võ Trục cầu kết Long cốc Câu gia cũng là chuyện của mấy năm gần đây, vì nịnh bợ Long cốc Câu gia, Lý Võ Trục coi chuyện này trở thành sự kiện hiếm lạ nói cho người Long cốc Câu gia biết.

Đó là lúc mà các đại thế gia môn phái triệu tập giao lưu thịnh hội. Gia chủ Long cốc Câu gia lúc đó nhìn thấy bức họa liền bị mê hoặc ngay, nhất là sau khi biết thân phận của chủ nhân bức ảnh, không ngờ lại là Đại Tế Ti của thú tộc, cho nên liền động tâm tư, định vẽ lại bức họa kia. Lý Võ Trục vừa dâng đế vị, quốc nội chính sự bề bộn, các địa phương đang nhao nhao phản đối, khiến hần sứt đầu mẻ trán, tự nhiên nghĩ muốn tốt thì phải nịnh bợ Long cốc Câu gia cho tốt, vì thế, bức tranh này liền rơi vào tay người Long cốc Câu gia.

Trên hải đảo của Tần gia, Câu gia bị người của Tây vực Lý gia giết chết hết, hơn nữa tại đó đã nói ra chuyện Câu gia cầu kết với Thái tử. Sau khi người của Câu gia chết đi liền rơi ra một chiếc nhẫn không gian, lúc đó bị một gã Kiếm Hoàng của Chiết gia thần không biết quỷ không hay lấy đi. Sau đó bọn họ nhìn thấy bức họa trong chiếc nhẫn, tất cả mọi người của Chiết gia đều rung mình: người trên bức họa đó cực kỳ quen thuộc đối với bọn họ. Năm đó tham gia tiêu diệt gia tộc của Đại Tế Ti đều có những người này. Nữ nhân xinh đẹp kia bọn họ nhận ra ngay, cho nên phản ứng đầu tiên là sau khi trở về liền phái người tìm diệt ngay.

Cho nên, sau khi trở về từ Tần gia, sáu gã Kiếm Hoàng, trừ thành chủ Thất Sắc thành Chiết Thế Huân và một Kiếm Hoàng trở về bên ngoài gia tộc, còn lại bốn người chia làm hai lộ, một đường đi đến thành Penzias, tìm giết Lăng Tiêu, còn lại đi về hướng đầm lầy Penzias.

Khi bọn họ tìm được đến đây cũng không biết Đại Tế Ti đang ở đâu. Trải qua rất nhiều vất vả, cuối cùng bọn họ phát hiện được một lượng lớn thú nhân, lập tức bức hỏi để tìm ra chỗ Đại Tế Ti đang ẩn nấp, bởi vì nơi đây họ không hề cảm ứng được nữa điểm hơi thở của cường giả.

Tuy nhiên đàn thú nhân này thực đáng giận, không ngờ chết cũng không chịu nói ra Đại Tế Ti đang ở đâu. Lúc này hai gã Kiếm Hoàng không kiên nhẫn được nữa, chuẩn bị giết chết một ít thú nhân, cho chúng nó một sự giáo huấn, sau đó tái uy hiếp bọn họ nói ra nơi ở của Đại Tế Ti.

Tộc trưởng Báo nhân tộc Lạp Mỗ cùng Cuồng Báo vô cùng dũng cảm tiến lên phía trước. Cho dù biết rõ đối kháng cùng hai cường giả nhân loại này chắc chắn phải tử vong, chúng vẫn không chùn bước, vì nghĩa phải dùng sinh mệnh để bảo đảm an toàn cho Đại Tế Ti.

Bởi vì thú nhân rất tôn trọng lời hứa của chủng tộc!

Thấy trên đỉnh đầu bỗng nhiên lao xuống một ma thú phi hành, Cuồng Báo lập tức mừng như điên đứng lên, lớn tiếng kêu gọi:

- Đến đây đi, cứu tinh! Chúng ta được cứu rồi!

Thấy thế, Thú nhân tộc bắt đầu lớn tiếng hoan hô mừng rỡ.

Hai cường giả Kiếm Hoàng của Chiết gia, một là Kiếm Hoàng bậc hai, một là Kiếm Hoàng bậc bốn.

Hai người mới đầu cũng không có để đàn thú nhân này ở trong mắt, nhưng không nghĩ tới, chúng nó tuy rằng không có cảnh giới Kiếm Hoàng, nhưng đã có vài tên thực lực Kiếm Tông. Hơn nữa, thú nhân không giống với nhân loại, thú nhân có cảnh giới Kiếm Tông tuy rằng cũng không có gì uy hiếp đối với hai Kiếm Hoàng, nhưng hai người Chiết gia muốn giết chúng nó cũng có chút khó khăn!

Không ngờ lúc này đột nhiên xuất hiện thêm người ngoài!

Ma thú phi hành mang tới áp lực khổng lồ làm cho hai gã cường giả Kiếm Hoàng có cảm giác sợ hãi. Không biết đây là ma thú gì, lại còn người trẻ tuổi trên lưng nó nữa!

Khi Tiểu Sửu còn cách mặt đất hơn mười thước, Lăng Tiêu ôm lưng Diệp tử, phiêu nhiên nhảy xuống đất, đối mặt với tiếng hoan hô của thú nhân. Ánh mắt Lăng Tiêu lóe sáng khi nhìn thấy hai gã Kiếm Hoàng của Chiết gia, bọn họ không biết Lăng Tiêu, nhưng chúng lại rất quen thuộc với Lăng Tiêu.

Nhìn hai võ giả Kiếm Hoàng, Lăng Tiêu lạnh lẽo cười lạnh nói:

-Hai vị vận may rất tốt, không ngờ không chết trên hải đảo của Tần gia.

-Người là người phương nào!Ồ! Người chính là Lăng Tiêu?

Lão già bên trái có một chòm râu hoa râm, đôi mắt gắt gao nhìn thẳng Lăng Tiêu, phản ứng rất nhanh. Lúc trước Chiết gia nghe nói Lăng Tiêu có mặt trên hải đảo của Tần gia, nhưng không lâu sau liền biến mất không thấy, vì thế, mọi người Chiết gia có chút tiếc nuối, tức giận tiểu tử Lăng Tiêu giảo hoạt đa đoan, không ngờ chạy mất. Nếu không, trên hải đảo của Tần gia, bọn họ sẽ giết chết hắn!

- Là người giết cháu của ta?

Lão già bên phải, khuôn mặt hồng nhuận, không một sợi râu, hai mắt oán độc loé sáng lên tiếng, sau đó hét lớn :

-Tiểu tử, nạp mạng đây!

Lập tức xuất ra một thanh đại kiếm, chiều dài hai thước, chiều rộng nửa thước, màu ngăm ngăm đen. Hàn khí dày đặc xuyên thấu qua thân kiếm phóng xuất ra ngoài. Cả người phát ra khí thế hùng mạnh. Uy áp của Kiếm Hoàng bậc bốn tuyệt đối vượt quá tưởng tượng của con người.

Các thú nhân nhìn thấy Diệp tử liền kinh ngạc đến ngây người, đứng im tại chỗ. Nghe Diệp tử hô hoán, chúng liền lập tức thối lui về phía sau, nhưng cho dù như vậy, vẫn có mấy mươi mấy thú nhân chậm bước, bị uy áp của Kiếm Hoàng bậc bốn bùng lên khí thế khiến cho miệng phun máu tươi, thậm chí có mấy người tử vong tại chỗ.

Rừng cây xung quanh cũng bị ảnh hưởng, cây cối như bị trải qua một cơn lốc, một số cây đại thụ cách khoảng đất trống chừng hơn năm sáu mươi thước cũng đổ sập xuống.

Các thú nhân đều thối lui nhanh ra xa.

Đúng lúc này, từ chỗ sâu trong rừng cây, rất xa, truyền đến một tiếng run rẩy kêu gọi:

-Con gái...là con gái của ta!

Thân hình đang vội vàng thối lui, Diệp tử bỗng nhiên dừng sững, một cảm giác chua xót không thể nói nên lời bỗng nhiên tràn ngập trái tim. Nhìn sâu vào trong rừng cây, Diệp tử không kìm nổi lòng mình đi đến phía bên kia.

Ngay khi Diệp tử và Lăng Tiêu nhảy xuống, cường giả Kiếm Hoàng kia của Chiết gia vừa nhìn thấy Diệp tử đã liền giật mình. Lúc này thấy đồng bọn đang chống lại Lăng Tiêu, không kìm nổi ánh mắt vui mừng, rút kiếm nhắm Diệp tử đánh tới.

Đồng thời miệng y quát lớn:

-Đồ dê tiện, chạy đi đâu? Hãy nhận của ông mày một kiếm!

Một kiếm của Kiếm Hoàng bậc hai, kiếm khí xuất ra đến mấy chục thước, nháy mắt đã thấy sắp đuổi kịp Diệp tử.

-Đồ không biết xấu hổ!

Lăng Tiêu căn bản không coi khí thế của cường giả Kiếm Hoàng của Chiết gia ra gì, thân mình nhảy lên không trung, sau đó lấy Hàm Hàn bảo đỉnh tung lên. Hàm Hàn bảo đỉnh đón gió biến thành một đại đỉnh đường kính mấy chục thước, lao xuống Kiếm Hoàng bậc hai kia của Chiết gia. Đồng thời trong nháy mắt, chín trăm chín mươi chín thanh đoản kiếm hàn thiết hiện ra chung quanh thân thể của hắn, bao vây hắn chặt chẽ, hơn nữa lập tức khởi xướng công kích!

Gã Kiếm Hoàng bậc hai bỗng nhiên cảm thấy một cỗ khí tức kinh khủng truyền đến. Lại thấy, bản thân mình đang bị hãm trong một kiếm trận kỳ quái, bốn phương tám hướng đều có hàn quang của bảo kiếm, lập tức trong lòng phát lạnh.

Y liền cao giọng nói:

- Đây là yêu pháp gì vậy

Vừa nói thân thể vừa bộc phát ra khí thế hùng mạnh, kiếm khí của bảo kiếm trong tay quét về phía các đoản kiếm hàn thiết đang vây quanh mình, sau đó thân mình hướng tới cái đỉnh lớn kia, đơn chưởng hướng lên trời, một cỗ lực lượng lớn theo bàn tay hắn phát ra.

Nguyên bản hần nghi, Lăng Tiêu cho dù rất lợi hại, cao nhất cũng chỉ có thể là Kiếm Hoàng bậc một, cho dù như thế, đã là đánh giá cao hần! Căn cứ tình báo của Chiết gia, thực lực chân chính của Lăng Tiêu chỉ ở xung quanh Kiếm Tông bậc trung, với chút thủ đoạn kỳ quái, đại khái thực lực có thể tương đương với Kiếm Tông bậc cao.

Chính mình tốt xấu cũng là cường giả Kiếm Hoàng! Tuy rằng không tính là cao, nhưng cũng đủ để hần coi rẻ hết thấy bọn người ở thế tục giới! Với thực lực của Lăng Tiêu, hần thậm chí vẫn còn bán tín bán nghi.

Chỉ một đoàn hần thiết kiếm này, chẳng lẽ có thể làm bị thương được mình? Chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi!

Nghi đến đó, trong lòng đang tự tin tràn đầy, liền cảm thấy có chuyện không thích hợp. Một kiếm kia của hần rơi vào hư vô, còn một chưởng nghênh đón đỉnh lớn lại giống như trâu đất xuống biển, không chút động tĩnh!

Có điều phản ứng gì bây giờ cũng không kịp nữa. Cái đỉnh lớn kia đã chụp hần cùng chín trăm chín mươi chín thanh hần thiết đoản kiếm xuống đất, làm cho mặt đất run rẩy kịch liệt, một cổ tro bụi bốc lên.

codon.traí

313. Chương 305: Tiêu Diệt (2)

Đang định đánh úp về phía Lăng Tiêu, gã Kiếm Hoàng bậc bốn hoảng sợ, giận dữ hét:

- Tiểu tử, ngươi dấu hần đi đâu rồi?

-Lát nữa ngươi sẽ nhìn thấy hần!

Lăng Tiêu hướng về phía gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia lạnh lùng thốt, rồi dùng kiếm chỉ vào hần:

-Thế nào, dám cùng ta đánh một trận không? Ưc hiếp người già phụ nữ và trẻ em là sở trường của Chiết gia các ngươi. Bây giờ gặp bốn thiếu gia cứng rắn, có dám đánh nhau nữa không?

Giọng của Lăng Tiêu nghiêm trang, dường như chính mình là một đại cao thủ vậy, gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia tức giận suốt ngất.

Thân mình y bay lên trên không, một cổ kiếm khí cường đại bổ tới hướng Lăng Tiêu, đồng thời nổi giận mắng:

- Đứa nhỏ vô tri, hôm nay ta cho ngươi có biết, Chiết gia lợi hại đến đâu!

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay Lăng Tiêu nhẹ nhàng xuất ra, thoát nhìn có vẻ đơn giản: chỉ bằng quơ chém ra một kiếm, nhưng gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia kinh hãi vạn phần. Tay Lăng Tiêu vừa động, không ngờ đâm ra hơn một ngàn nhát kiếm. Hơn nữa, mỗi một kiếm đều có một đạo kiếm khí, hướng về phía các huyết đạo của hần!

Gã Kiếm Hoàng lui về phía sau mấy ngàn thước. Xung quang thân thể lập tức hiện ra một tầng phòng hộ vững chắc, đồng thời bảo kiếm trong tay loé hào quang, dẫn động thủy hệ nguyên tố trong thiên địa ngưng kết thành vạn mũi băng tiễn trồn lẩn với kiếm khí cường đại của hần, che trời phủ đất phóng tới hướng Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu không dùng Phệ Hồn Ma Vong. Vừa mới bắt đầu tu luyện Tinh Thần Kiếm Quyết, còn có rất nhiều chỗ chưa được nhuần nhuyễn, khó có được cơ hội lấy Kiếm Hoàng bậc cao luyện tập. Hần không cần cố kỵ, mặc cho có sự tình gì, trong thiên hạ, làm gì có chuyện hoàn hảo thể này?

Cùng lúc đó, bên trong chiếc đỉnh lớn truyền đến một tiếng tiếng nổ mạnh, mạnh mẽ tung Hàm Hàn bảo đỉnh lên trời! Chín trăm chín mươi chín thanh hần thiết đoản kiếm từ trong lòng bảo đỉnh ào ào rơi trên mặt đất, ngay sau đó, Hàm Hàn bảo đỉnh lại từ không trung hung hăng rơi xuống mặt đất, tạo ra một cái hố rộng hơn mười thước! Toàn bộ bảo đỉnh đều chìm vào trong bùn đất!

Gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia như thế nào còn có thể không biết đã xảy ra sự tình gì, liền kêu lên một tiếng bi thiết:

- Huỳnh đệ!

Nói xong hai mắt đỏ ngầu, gắt gao nhìn chăm chăm vào Lăng Tiêu:

- Lăng Tiêu kia! Chiết gia ta cùng ngươi không chết không ngừng!

-Đã sớm là như thế rồi! ngươi còn nói loạn làm gì?

Lăng Tiêu ánh mắt lạnh băng nhìn hắn, trên mặt lộ vẻ thản nhiên trào phúng, sau đó bỗng nhiên quát lên một tiếng:

- Phù Quang Lược Ảnh!

Một cỗ kiếm khí mạnh mẽ theo Yêu Huyết Hồng Liên kiếm đột nhiên phóng ra, khí thế dồi dào non lấp biển, hướng tới gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia.

Gã cường giả Kiếm Hoàng bậc bốn nổi giận phát ra toàn bộ tiềm lực toàn thân, thi triển ra kiếm kỹ mang theo lực phá hoại kinh người!

Kiếm kỹ Lăng Tiêu tinh diệu, tâm tình vững vàng, tinh thần lực lại cực kỳ hùng mạnh, kim đan cung ứng chân nguyên đầy đủ, phi hành nhanh chóng. Kiếm khí Phù Quang Lược Ảnh hoàn toàn đều do chân nguyên ngưng kết mà thành, linh lực trước kia tự nhiên không thể so sánh nổi.

Gã cường giả Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia liền cảm thấy một cỗ lực lượng huỷ diệt hùng mạnh đánh về phía mình, sắc mặt lập tức đại biến, vừa chửi ầm lên Lăng Tiêu vô sỉ, vừa dùng cự kiếm phóng xuất ra kiếm khí chống lại. Vừa tiếp xúc với kiếm khí do Lăng Tiêu phát ra, lập tức liền kinh ngạc thấy đạo kiếm khí của Lăng Tiêu thể như chẻ tre, phá vỡ ngay kiếm khí của mình, như kiếm chém xuống nước, thẳng tắp bắn về phía mình!

-Phá!

Gã cường giả Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia điên cuồng nổi giận gầm lên một tiếng, tập trung năng lượng toàn thân trên thanh cự kiếm, thân kiếm thậm chí chịu đựng không nổi liền xuất hiện một vết rạn thật nhỏ!

-Ầm!

Một cỗ kiếm khí khổng lồ bộc phát ra từ thanh cự kiếm của cường giả Kiếm Hoàng của Chiết gia chặn đứng ngay toàn bộ kiếm khí của Lăng Tiêu. Thấy thế Lăng Tiêu mạnh mẽ vung tay, bảo kiếm trong tay hắn hung hăng bắn về phía gã Kiếm Hoàng.

Gã cường giả Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia cảm thấy tức giận thực sự. “Tiểu tử, khinh thường ta nhất định phải trả giá, mày sẽ rất thảm!”

Cự kiếm trong tay hắn bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang nhỏ, ngay sau đó vỡ vụn ra văng tung toé xuống đất. Gã cường giả Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia sắc mặt lạnh như băng, một thanh cự kiếm khác xuất hiện ngay trong tay hắn.

-Tiểu tử, ngươi là người đầu tiên có thể phá hư bảo kiếm của ta! Cho nên, hôm nay nhất định có ngươi không có ta!

Lăng Tiêu dùng thần niệm khống chế Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, hắn quyết định dùng thử Dĩ Ý Ngự Kiếm! Yêu Huyết Hồng Liên kiếm ngưng đưa lúc lắc, như không hề kinh lực bay tới hướng gã Kiếm Hoàng, sau khi đón nhận cỗ kiếm khí trước đó, lập tức giống như lá cây trong gió mùa thu, bị quét ra xa vô ảnh vô tung.

Gã cường giả Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia phát tiết nội khí ở trong lòng giận dữ hét:

-Thế nào! Hãy xem lão phu kết thúc ngươi! Tiểu tử ... Chịu chết đi!

Nói xong, cự kiếm trong tay bộc phát ra một mảnh hào quang xanh biếc, nhanh như tia chớp hung hăng đâm tới Lăng Tiêu, tay kia phát ra một cỗ lực lượng dồi dào non lấp biển cùng phóng tới. Đây là công pháp gia truyền của Chiết gia, gã vừa mới tự bạo trong Hàm Hàn bảo đỉnh kia cũng có công pháp như vậy.

Giờ phút này, đám thú nhân phía dưới đều đã sớm chạy ra xa mấy cây số. Đứng xa xa nhìn thấy trên không trung hào quang lóe ra, từng đạo kiếm khí từ không trung lao xuống mặt đất, rừng rậm trong phạm vi hơn cây số, hầu như bị phá phá hư toàn bộ, đồng thời, trên mặt đất cũng xuất hiện rất nhiều vết rách sâu hoắm! Tất cả đều là do hai người đang đánh nhau trên không trung kia tạo ra!

Hai phụ nữ gần giống nhau như đúc đứng chung một chỗ, Diệp tử thông minh sắc sảo, vừa nhìn thấy Đại Tế Ti liền biết ngay lý do Lăng Tiêu mang theo nàng tới nơi này. Trong lòng quay cuồng dữ dội, nhưng bởi vì lo lắng cho Lăng Tiêu, hai mẹ con chưa nói với nhau một lời, chỉ liếc mắt nhìn nhau một cái, đều thấy đối phương biết được điều mình muốn, rồi hai người bắt đầu đứng ở xa xa lo lắng xem cuộc chiến.

Là người tu luyện, Diệp tử rất mẫn cảm, cảm giác được lực lượng tinh thần của mẫu thân thập phần hùng mạnh, nhưng năng lượng dao động trên người lại gần như không có. Thấy hai người Lăng Tiêu bắn ra kiếm khí không ngừng phá hư rừng rậm trên mặt đất, Diệp tử vội kéo mẫu thân không ngừng thối lui về phía sau, cho đến khi cách xa cả mấy ngàn thước. Trên bầu trời Lăng Tiêu cũng cố ý kéo chiến trường ra xa.

Nhân lực của Diệp tử tự nhiên là không bằng Đại Tế Ti, nhưng nàng tín nhiệm Lăng Tiêu gần như mù quáng, cho nên, thấy hai người càng đánh càng xa, vẫn cảm giác được Lăng Tiêu đang khống chế trận chiến, tâm lý cũng không khẩn trương nữa.

Nhân lực Đại Tế Ti tự nhiên rất mạnh, sớm nhìn ra gã cường giả Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia căn bản không phải là đối thủ của Lăng Tiêu, giờ phút này cũng thở phào một cái, nhẹ giọng nói:

- Không thể tưởng tượng được ... Tiểu tử này mới hơn một năm, không ngờ lại có thể đề cao đến mức đó! Thật sự là thiên tài!

Thấy mẫu thân khen Lăng Tiêu, Diệp tử trong lòng ngọt ngào. Lúc này, Diệp tử đột nhiên bước ra xa mẫu thân một chút, cặp mắt mị hoặc nhìn lại, vẻ mặt trở nên cực kỳ phức tạp.

Bên trong vừa có khát vọng kết thân tình, bây giờ nhìn thấy mẫu thân hưng phấn, lại có một tia oán hận.

Đại Tế Ti cũng là nữ nhân, như thế nào lại không rõ tâm tư của con mình lúc này, lại nhìn thoáng qua tình thế chiến đấu trên bầu trời, than nhẹ một tiếng, nói:

- Con kêu là Diệp Vi Ny? Cái tên rất hay, ta, ta rất thích, phụ thân con, cũng là họ Diệp.

- Ta chỉ muốn biết, năm đó vì cái gì lại bỏ mặc kẻ ta .

Diệp tử yếu ớt nói, đôi mắt có chút ửng đỏ, lại quật cường không có rơi xuống một giọt nước mắt, vẻ mặt buồn rầu, Đại Tế Ti thấy thế trong lòng càng chua xót.

- Con gái, mẹ thực sự xin lỗi con!

Đại Tế Ti ngăn không được nước mắt chảy ra nói.

Thấy mẫu thân rơi lệ, Diệp tử cũng không kìm nổi nước mắt. Nhưng lại lui lại mấy bước, quật cường nói:

- Người đừng nghĩ lừa gạt ta, có phải Lăng Tiêu đã sớm biết chuyện này, sao không nói cho ta biết, các người hợp nhau lừa gạt ta, tại sao vậy?

- Con đừng trách cậu ấy, là ta không cho cậu ấy nói cho con, Lăng Tiêu hôm nay có thể mang con lại đây, cũng đã tin tưởng vào thực lực của chính mình. Nhìn xem thủ đoạn của cậu ấy, hai cường giả Kiếm Hoàng cũng không phải là đối thủ của cậu ấy. Có một số việc, ta cũng chỉ có thể nói cho con biết thôi.

Đại Tế Ti vừa nhìn tình thế trên không trung, vừa tóm tắt kể lại ân oán năm xưa. Diệp tử nghe được liền trợn mắt há hốc mồm, thật không thể tưởng được, chính mình không ngờ cũng có xuất thân hiển hách.

Ẩn thế thế gia ... bốn chữ này, đối với Diệp tử, quả thực giống như không khí bình thường hô hấp mỗi ngày, tuy rằng tồn tại, nhưng nhìn không thấy sờ không được.

Sau khi nghe xong, Diệp tử lúc trước có chút oán hận cha mẹ, bây giờ biết rõ chân tướng, kìm không nổi nhào vào lòng Đại Tế Ti khóc lớn.

Đám thú nhân chung quanh đều ngạc nhiên nhìn hai người. Trong khoảng thời gian ngắn, bọn chúng thậm chí có chút mơ hồ, như thế nào lại xuất hiện đến hai Đại Tế Ti?

Lăng Tiêu ở không trung không ngừng biến ảo kiếm chiêu. Dần dần, gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia cũng nhìn ra, đối phương đang lấy hấn luyện tập, thù mới hận cũ, cảm xúc hỗn loạn, làm cho hấn càng hận ý ngút trời đối với Lăng Tiêu!

Người luyện võ muốn nâng cao thực lực, phần lớn là có động lực ở sau lưng kích động, tuy nói là tâm tình phần nộ sẽ ảnh hưởng lớn đến tu luyện, nhưng có thời điểm, phần nộ cũng có thể khiến cho thực lực tự thân nâng cao!

Giống như gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia lúc này đã đạt đến cảnh giới Kiếm Hoàng cao thủ, có khả năng phát ra toàn bộ tiềm lực bản thân, hơn nữa, bên trong Tinh Thần Kiếm Quyết của Lăng Tiêu, còn có rất nhiều chiêu thức chưa thuần thực, cho nên, trong lúc nhất thời không ngờ lại bị đối phương đánh cho cấp tập phải liên tục lui về phía sau.

Không trung không ngừng vang lên những tiếng thật lớn, giống như sấm rền, cuộn cuộn đổ tới.

Gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia với hận ý mạnh mẽ, khí thế càng ngày càng mạnh, đến cuối cùng, không ngờ ra tay như điện, bắt đầu áp chế Lăng Tiêu!

Mẹ con Diệp tử vừa mới trải qua đại bi đại hỉ, cảm xúc đang không ổn định, đột nhiên thấy Lăng Tiêu bị đánh lui liên tục, Diệp tử lập tức khẩn trương, tuy rằng còn có chút ngược ngung cùng mẫu thân quá mức thân cận, nhưng nhìn thấy Lăng Tiêu dường như có nguy hiểm, Diệp tử không kìm nổi kéo tay Đại Tế Ti, lo lắng nói:

- Mẹ! huynh ấy, huynh ấy có nguy hiểm không?

Đại Tế Ti thấy thế cũng có chút hồ đồ, trầm nghĩ: “Lăng Tiêu vừa mới dùng bảo đỉnh và bảo kiếm đánh chết một Kiếm Hoàng của Chiết gia, vì cái gì lại không dùng nữa? Hơn nữa chiêu thức hấn đang dùng trong không trung, tuy rằng tinh diệu, nhưng rất rõ ràng, hấn dùng chưa thuần thực.”

“Chẳng lẽ ... Hấn đang luyện tập?”

Đại Tế Ti bỗng nhiên hai mắt sáng lên, sau đó nhìn lên Lăng Tiêu trên không trung: “Hảo tiểu tử, quả nhiên có can đảm! Không ngờ lấy một gã Kiếm Hoàng bậc bốn để luyện tập! Chỉ sợ trên đời này, trẻ tuổi như hấn, không có người thứ hai có đủ đảm lượng này! Đương nhiên, cũng không có ai trẻ tuổi như hấn có được thực lực này!”

Mà người trẻ tuổi xuất sắc này không ngờ lại là con rể mình. Đại Tế Ti vui vẻ tươi cười nói:

- Con gái đừng sợ, cậu ấy chắc chắn sẽ không có việc gì!

Diệp tử cũng gật đầu thật mạnh:

- Ân, huynh ấy sẽ không thua! Con theo huynh ấy từ khi xuất đạo đến bây giờ, huynh ấy còn chưa từng bị bại đâu!

Lúc Diệp tử nói những lời này, hai mắt chớp chớp nồng đậm tự tin

codon.traí

314. Chương 305: Tiêu Diệt (3)

- Chết đi!

Tinh Kim Nguyệt Quang Giáp trong cơ thể Lăng Tiêu lập tức bộc phát ra một vầng hào quang màu vàng cực kỳ mãnh liệt, hoàn toàn phản hồi lại lực lượng hùng hậu của gã Kiếm Hoàng!

Gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia bất ngờ không kịp đề phòng, từ trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, kinh hãi nhìn Lăng Tiêu, trầm nghĩ: “Chẳng lẽ tiểu tử này đánh không chết sao? Vì cái gì lực lượng của ta lớn như vậy đánh lên người, hấn chẳng những không có việc gì, lại còn có thể đem bản ngược lực lượng này trở về? Chẳng lẽ tiểu tử này thực lực mạnh mẽ hơn ta! Chẳng gì ... ta cũng là lão nhân hơn trăm tuổi!”

Trong lúc gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia đang nghi thần nghi quỷ thì Lăng Tiêu cũng đang chịu khổ sở. Bị một Kiếm Hoàng bậc bốn đem hết toàn lực đánh lên người, mặc dù có Tinh Kim Nguyệt Quang Giáp phòng hộ, không bị thương nặng nhưng một chiêu này đã làm cho lực phủ ngũ tạng của Lăng Tiêu gần như bị lệch hết khỏi vị trí. Sắc mặt Lăng Tiêu tái nhợt, một búng máu ứa ra cổ họng, được hung hăng nuốt trở vào.

Mà lúc này, Lăng Tiêu cũng hoàn toàn thông hiểu đạo lý cảnh giới Tinh Thần Kiếm Quyết tầng thứ nhất! Với giá phải trả là một vết thương nhẹ, dùng một gã Kiếm Hoàng bậc cao luyện tập, tu luyện thuần thực kiếm kỹ, Lăng Tiêu cảm thấy vui sướng: đây là một cuộc mua bán có lời nhất của hắn!

Sau khi nuốt búng máu kia trở lại, Lăng Tiêu cười ha hả nói:

-Thế nào? Chiết gia lão thất phu, xem ra thực lực của người, cũng bình thường thôi a! Ha ha ha ha, người đừng có gấp, lát nữa, ta sẽ cho người gặp gỡ huynh đệ kia của người thôi! A ... Không đúng, linh hồn huynh đệ kia của người đã tiêu tan còn đâu, không ngờ hắn muốn thông qua tự bạo đến hủy bảo vật của ta! Lão già kia, người không gặp được hắn nữa rồi!

Lăng Tiêu nói xong, hướng về phía mặt đất phía xa vẫy tay một cái, Hàm Hàn bảo đỉnh và chín trăm chín mươi chín thanh hàn thiết bảo kiếm trời lên trên mặt đất, bay tới hướng Lăng Tiêu.

Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia quát to:

-Đứa nhỏ dê tiện vô sỉ, đừng cuồng động vội, xem ông nội giết người đây!

Nói xong, y cầm ngang thanh cự kiếm trong tay, sau đó cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, đề cao lực lượng toàn thân đến trình độ cực hạn, một đạo hào quang màu lam từ trong thân thể gã Kiếm Hoàng phát ra, từ xa nhìn lại, không ngờ giống như muốn cùng trời xanh hợp thành một thể! Toàn thân y chậm rãi hoà tan vào trong đó, rồi từ từ biến mất trước mắt Lăng Tiêu!

Ngay sau đó, gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia hoàn toàn biến mất ở trong không trung, ngay cả hơi thở cũng hoàn toàn thu liễm!

Lăng Tiêu cất tiếng cười to, sau đó quát khê:

- Nhìn chiêu Vạn Kiếm Triều Tông chân chính đây!

Nói xong, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay Lăng Tiêu nháy mắt hướng về bốn phương tám hướng đâm ra trên vạn nhất kiếm! Hơn nữa, mỗi một kiếm đều mang theo kiếm khí! Kiếm khí kia cùng không ngờ giống Yêu Huyết Hồng Liên kiếm như đúc! Bốn phía như có ngàn vạn đóa hoa sen bắn tới!

Cất Hàm Hàn bảo đỉnh và chín trăm chín mươi chín thanh hàn thiết bảo kiếm vào nhẫn, Lăng Tiêu cao giọng quát:

- Lão già kia! Ta giết người, không cần thủ đoạn khác! Để tôn trọng người, ta sẽ đường đường chính chính dùng kiếm kỹ giết chết người !

-Đừng nằm mơ!

Thanh âm già nua phẫn nộ từ bốn phương tám hướng truyền đến. Kiếm kỹ và công pháp của Chiết gia cũng không thể khinh thường, không ngờ cũng hùng mạnh như vậy!

Tuy nhiên trong mắt Lăng Tiêu, đó xem ra cũng là chút tài mọn mà thôi. Sử dụng kiếm khí để tiềm ẩn hơi thở của mình, gã Kiếm Hoàng bậc bốn này có thể duy trì được mấy phút đây, do đó chỉ có thể đánh lên mà thôi!

Đối mặt với Vạn Kiếm Triều Tông của chính mình thì

Trong không trung, bỗng nhiên vang lên một thanh âm hỗn hển:

-Người, kiếm khí này của người rất cổ quái, không ngờ có thể đã thương được ta.

Thanh âm kia vừa tắt, gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia lập tức hiện thân, đôi mắt hắn bắn ra quang mang vô cùng oán hận:

- Tiểu tử, một khi đã như vậy, lão phu liều mạng với ngươi!

“Trăm Long Nhất kiếm”

Một đạo kiếm khí từ thanh cự kiếm của gã Kiếm Hoàng phát ra, kiếm khí sắc bén vô cùng, trong nháy mắt ập tới sát Lăng Tiêu.

Tinh Thần Kiếm Quyết sở dĩ hùng mạnh, là bởi vì sau khi tu luyện thành thực, Lăng Tiêu không cần hao phí nhiều chân nguyên, cũng có thể thi triển các chiêu thức của nó.

Vạn Kiếm Triều Tông chính là Tinh Thần Kiếm Quyết tầng thứ nhất, chiêu đầu tiên của Lăng Tiêu. Ngay sau đó, Phù Quang Lược Ảnh, Phồn Tinh Điểm Điểm, Tinh Thần Chi Lực ... dồn dập được thi triển ra, triệt tiêu toàn bộ kiếm khí do gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia phát ra!

Ba cây số ... Hai cây số ... Năm trăm mét ... Một trăm mét!

Khoảng cách giữa Lăng Tiêu và gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia càng ngày càng gần, hắn có cảm giác tử thần đang đến gần, hai mắt hắn hiện ra thần sắc sợ hãi. Làm một gã cường giả Kiếm Hoàng, hắn đương nhiên có thể cảm giác được, thân thể Lăng Tiêu càng ngày càng gần, liền xuất hiện một loại ” thế ” kỳ quái , khoảng cách càng gần, loại ”thế” này lại càng hùng mạnh!

Năm mươi thước...Mười thước... gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia Hoàng không ngờ bị ”thế” hùng mạnh cổ quái của Lăng Tiêu đè lên thân thể không động đậy được!

Cảm giác trái tim của mình đang nhảy ra thậm chí bằng đường miệng, gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia bỗng nhiên sợ hãi hét lên một tiếng, tập trung lực lượng toàn thân ở đan điền định tự bạo.

- Lão chết, ngươi cũng đừng hòng sống!

Gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia cực kỳ thê lương gầm rú truyền vang khắp toàn bộ rừng rậm trên đảo nhỏ, thậm chí rất xa nơi đầm lầy Penzias cũng nghe thấy!

Trong đầm lầy, vô số ma thú trong lúc nhất thời đều nhô đầu ra, hướng về phía bầu trời trên rừng rậm, ngay sau đó, cả một đám đều lùi nhanh lại!

Tuy rằng khoảng cách rất xa, thậm chí xa đến nỗi khí tức không cảm giác được, nhưng cổ khí thế kia cũng làm cho chúng cực kỳ sợ hãi, ma thú là loại trời sinh luôn luôn miễn cảm với cảm giác sợ hãi!

Lăng Tiêu khẽ nhếch môi, thần nhiên cười lạnh nhìn gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia, sau đó ... tập trung khí lực, hung hăng đá một cước vào phía trên bụng hắn!

Một cước này lập tức phá tan toàn bộ lực lượng đang tụ tập ở đan điền của hắn! Hắn không kịp nổi phun ra một ngụm máu tươi. Trong nháy mắt này, tinh thần của hắn bị một cước của Lăng Tiêu đánh tan sạch sẽ!

Nửa điểm cũng không còn!

Thân mình hắn giống như thuyền nhỏ bị sóng dữ quăng đi, ở trên không bay ra xa hơn cây số, sau đó bắt đầu rơi xuống mặt đất, Lăng Tiêu nhanh như lưu tinh đuổi theo, cầm lấy cổ áo hắn, đặt hắn đứng xuống đất.

-Lăng Tiêu! Muốn giết cứ giết, đừng mơ tưởng có thể làm nhục ta!

Đan điền của gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia bị một cước của Lăng Tiêu phá nát, toàn thân thực lực không còn, giờ phút này nếu không có niềm tin mạnh mẽ chống đỡ, hắn đã sớm chết ngất đi rồi.

-Làm nhục ngươi?

Lăng Tiêu lạnh lùng cười:

- Ngươi yên tâm, ta không có nhàm chán như vậy !

Ngay khi gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia âm thầm thở dài nhẹ nhõm, Lăng Tiêu lại nói:

- Ta tính toán đem ngươi tặng cho một người mà ngươi muốn nhìn thấy nhất!

-Người ta muốn nhìn thấy nhất?

Gã Kiếm Hoàng bạc bốn của Chiết gia cố gìm nổi đau đớn kịch liệt do thân thể truyền đến, cắn răng nói:

- Ta không muốn gặp ai cả!

-Không! Người phải gặp!

Lăng Tiêu vẻ mặt thản nhiên, thân mình chậm rãi bước đi, hời hợt nói:

- Năm đó, các ngươi không diệt cả nhà người ta, lại hủy cả đàn điền của người ta sao? Hôm nay, ta cho người một chút cảm giác, đàn điền bị hủy là cái tư vị gì. Ta còn có thể cố gắng cầu tình cho người, xin Đại Tể Ti đừng giết người. Ha hả, cho người cảm thụ được, một thân tu vi toàn bộ không còn, lay lắt sống sót hai mươi năm là cái tư vị gì.

Lúc này, xa xa truyền đến tiếng Diệp tử lạnh như băng:

- Không, hắn không sống được lâu như vậy! Hắn đã già lắm rồi, còn nữa, bên trong đầm lầy này, ma thú phóng chừng đều rất đói khát!

-Tiểu tiện nhân! Có bản lĩnh thì giết ta đi! Năm đó, Chiết gia ta sai lầm, không nên lưu lại tính mạng mẹ con các ngươi! Nếu là trăm thảo trừ căn, làm sao có phiền toái hôm nay! Đến đây, báo thù, giết ta đi!

Bốp

Diệp tử tốc độ cực nhanh đi tới, vung tay, hung hăng tát vào mặt gã Kiếm Hoàng bạc bốn của Chiết gia, thanh âm lạnh như băng:

- Người nằm mơ đi! Năm đó, Chiết gia các ngươi như thế nào diệt cả nhà ta, ta cũng muốn như thế diệt Chiết gia cả nhà các ngươi!

-Ha ha ha ha ha ha ha!

Gã Kiếm Hoàng bạc bốn của Chiết gia biết rõ, rơi vào trong tay bọn họ, rốt cuộc đừng nghĩ chết già, hiện tại phương thức tốt nhất, chính là chọc giận bọn họ, sau đó làm cho bọn họ không kìm nổi ra tay giết chính mình.

-Diệt cả nhà Chiết gia ta, các ngươi mau đi đi! Ha ha, các ngươi không đi sẽ làm ta mất hứng đấy, một lũ không biết sống chết, thực nghĩ đến, cho dù vô địch khắp thiên hạ cũng không thể đánh bại ông nội ta! Tiểu bối vô tri! Không dọa các ngươi! thực lực như ta ở trong Chiết gia cũng chỉ thuộc tầm trung. Ở đó Chiết gia ta còn có cường giả Kiếm Tôn, đến lúc đó, nhất định sẽ có người báo thù cho ta!

Gã Kiếm Hoàng bạc bốn của Chiết gia nhìn sang Đại Tể Ti, cười lạnh nói:

- Người chính là nữ nhân năm đó bị hủy đàn điền? Không thể tưởng được người còn sống, ha ha, ta cũng không hối hận năm đó không giết người chút nào! Cho người sống không bằng chết, cho người sống trong thù hận! Người không biết, lúc trước trượng phu của người thực lực không mạnh, nhưng khí phách cực kỳ cứng rắn, nhất định không chịu nói ra bí mật của gia tộc các ngươi. Ta cho người một chút công đạo, hắn bị chúng ta chặt bỏ hún tứ chi cất vào một cái cái bình, làm thành một chiếc gậy (nhân côn)! Nếu không tin, người tìm đến hầm ngầm của nhà người nhìn xem, chắc hắn còn sống đó! ha ha ha ha ha ha!

-A

Diệp tử điên cuồng hét lên một tiếng, rút ra lục sắc bảo kiếm đâm vào gã Kiếm Hoàng bạc bốn của Chiết gia, mặc kệ hắn nói là thật hay là giả, người kia ... chính là sinh phụ của mình a!

Trong lòng Diệp tử cực kỳ đau đớn, thống khổ.

Lăng Tiêu ôm Diệp tử vào lòng, Diệp tử không tránh né, bất ngờ nổi điên cầm tay Lăng Tiêu đưa vào miệng cắn.

Đại Tể Ti cũng cực kỳ đau đớn, nhưng cũng may tâm cảnh của nàng thập phần hùng mạnh, chịu đựng được nỗi bi thống, trong lòng nghĩ: “Người càng như thế này, ta càng sẽ không cho người dễ dàng chết đi! Ta nhất định phải trả lại đầy đủ nỗi thống khổ của ta, từ đầu chí cuối, cho Chiết gia người!”

Khi bị Diệp tử hung hăng cắn vào tay, Lăng Tiêu không dám sử dụng lực lượng hộ thể, sợ làm bị thương Diệp tử. Nhìn thấy máu chảy ra, Lăng Tiêu không hề nhăn mặt mà ôn hòa nói:

- Diệp tử, chẳng lẽ muối không cảm thấy ... phương thức này rất thích hợp cho hần sao?

-Lăng Tiêu!

Gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia kêu lên một tiếng thê lương thăm não rồi ngất đi.

Đêm hôm đó, mấy tên Thú nhân tộc cùng nhau khiêng một cái bình khá lớn, Cuồng Báo cũng ở trong nhóm đó, hai mắt bọn chúng sáng quắc, mùi máu huyết nồng nặc, làm cho chúng không ngừng liếm mép.

Mùi máu tươi, quả thực rất dày đặc!

Gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia đang nằm chết ngất trong bình. Hắn không chết bởi vì Thú nhân tộc tuy rằng lạc hậu, nhưng có rất nhiều thảo dược cầm máu. chúng nó chuẩn bị đem hắn đến chỗ có thể phơi nắng, cho hắn ngày mai được hưởng thụ sự ấm áp của ánh nắng ban ngày.

Kiểu hành hình này do hổ đầu nhân hổ nhân tộc đề xuất, Lăng Tiêu mấy người đều không có ý kiến, Đại Tế Ti nói, mặc kệ tra tấn tên Kiếm Hoàng Chiết gia như thế nào, cũng không tiêu hết nỗi hận trong lòng nàng.

Khi Lăng Tiêu đưa ra viên đan được trơn bóng trong suốt, tràn ngập năng lượng hùng mạnh, hai tay Đại Tế Ti, không kìm nổi run rẩy.

315. Chương 306: Tuyên Chiến

Sau ba ngày bế quan liên tục, rốt cục, Đại Tế Ti cũng từ trong phòng bế quan đi ra. Thần sắc Đại Tế Ti lúc này hoàn toàn bất đồng so với trước kia, cả người liên giống như rừng rậm, toả sáng ra sinh cơ vô tận, mặt mày vô cùng vui sướng, thấy Lăng Tiêu liền cúi xuống thi lễ thật sâu.

Lăng Tiêu vội vã tránh sang một bên, bà là mẹ đẻ của Diệp tử, mình như thế nào có thể nhận lễ của bà?

-Mẹ, thế nào rồi?

Cái gọi là mẹ con thiên tâm, chính là cốt nhục thân tình, Diệp tử thậm chí không cần cùng mẫu thân của mình gần gũi nhiều, vẫn có cảm giác thân thiết, dường như, ở trước mặt mẫu thân, chuyện gì cũng đều cần phải làm cả. Diệp tử trước kia đã từng vô số lần nghĩ, nếu có thể nhìn thấy phụ mẫu của mình, liền muốn ở trong lòng bọn họ làm nũng, đó chính là hạnh phúc thực sự.

Nhưng khi nhìn thấy mẫu thân của mình, tuy rằng thân tình này là ai cũng vô pháp dứt bỏ, nhưng ý niệm làm nũng vẫn xoay quanh ở trong đầu, xấu hổ không thực hiện được.

Điều này liên quan đến những chuyện đã trải qua của Diệp tử. Nếu không gặp Lăng Tiêu, chỉ sợ Diệp tử vẫn là một đứa ăn trộm. Tình cảm của Lăng Tiêu thật sự đã hấp dẫn nàng. Hơn nữa Lăng Tiêu đã làm cho nàng không ít chuyện. Trên đỉnh Tuyết Sơn cứu tử nhất sinh, hai người đã cùng nhau sống chết, lòng của Diệp tử đã gửi trọn cho Lăng Tiêu từ đó.

Đại Tế Ti đi đến bên Diệp tử, thân thiết nói:

- Thực lực mẹ đã khôi phục, tuy nhiên, chỉ đạt đến cảnh giới Kiếm Hoàng bậc một, muốn đột phá bậc hai, còn cần một chút thời gian.

-A, thật tốt quá!

Diệp tử ngạc nhiên thán phục nói. Mẫu thân của mình có thực lực hùng mạnh, từ trong lòng nàng liền cảm thấy cao hứng, như vậy mẹ mình cùng Lăng Tiêu có thực lực tương đương. Lúc này ở trong lòng Diệp tử, Lăng Tiêu là chính là người yêu cả đời của mình, mà mẫu thân, bây giờ tìm được rồi, như vậy, cũng muốn ba người vĩnh viễn ở cùng một chỗ. Trừ chính mình, không có người thứ hai nào có thể để ý tới tâm tình này của Diệp tử, không ai hiểu được khát vọng kết thân tình của nàng, không ai biết, năm đó có một cô gái rất nhỏ rất nhỏ, mỗi đêm, ngồi trên một tảng đá, đau buồn tưởng niệm thân nhân của mình.

Cho nên, không ai có thể thay thế Lăng Tiêu, cũng như thế không ai có thể thay thế mẫu thân được.

Lăng Tiêu cười nói:

- Thật sự không tồi, nguyên vốn tưởng rằng thực lực sẽ giảm xuống rất nhiều, không ngờ không kém trước bao nhiêu

Đại Tế Ti kéo hai người ngồi xuống, tự tay châm trà rót cho hai người, sau đó vui vẻ nói:

- Lăng Tiêu, bất kể như thế nào, đều cảm ơn cậu, nếu không có cậu, sợ rằng nguyện vọng của ta vĩnh viễn không thể hoàn toàn thành. Còn Diệp tử, mẹ thật sự xin lỗi con, thù hận khẳng định không thể quên, nhưng qua nhiều năm, ta vì nó, thậm chí đã xem nhẹ thân tình.

Đại Tế Ti nói xong, cầm tay Diệp tử, mắt ngân ngấn nước:

- Thật là may mắn, ông trời đúng là không tệ, không ngờ cho ta gặp lại con gái của ta, cả hai sự kiện, đều là công lao của cậu, Lăng Tiêu, ân tình của cậu, Tô Tuyết suốt đời sẽ không quên.

Diệp tử lần đầu tiên biết, mẫu thân mình tên gọi là gì.

Lăng Tiêu mỉm cười, nói:

- Bá mẫu, ngài đừng khách khí, Diệp tử là cô gái cháu thích, nàng theo cháu, đồng sinh cộng tử, cùng nhau trải qua khó khăn vất vả, đã cứu mạng của cháu, ha hã, cho nên chúng cháu bây giờ, tuy hai mà là một!

-Nói cái gì thế?

Bị Lăng Tiêu nói trắng ra quan hệ của hai người trước mặt mẫu thân, Diệp tử đỏ mặt xấu hổ, nói.

Đại Tế Ti là người từng trải, làm sao nhìn không ra tình cảm của hai người, nghe vậy nói:

- Đây là chuyện tốt, ta rất cao hứng.

Lăng Tiêu trên mặt đảm chiêu nghiêm túc hẳn lên, bởi vì hắn luôn luôn suy xét một sự kiện, Lăng gia cùng Chiết gia, thù hận kết đã quá sâu, căn bản không có gì có thể hóa giải.

Vì cứu tỷ tỷ, ở Thất Sắc thành, chính mình và Tổng Minh Nguyệt đã chém chết Chiết Tiểu Tinh cháu đích tôn của Chiết Thế Huân, mà Chiết Thế Huân, xem ra ở Chiết gia cũng có chút địa vị.

Hôm nay gã Kiếm Hoàng bậc bốn đang bị tra tấn chí tử kia lại công bố Chiết Tiểu Tinh là chất của hắn, xem ra, thế lực của Chiết gia còn mạnh hơn so với tưởng tượng của mình. Ở thượng cổ di tích của luyện được sư, chính mình cùng mọi người, thiếu chút nữa tiêu diệt đoàn lính đánh thuê của Chiết gia, đồng thời lại giết một cường giả Kiếm Tông của bọn họ.

Hai gã Kiếm Hoàng của Chiết gia tiến đến thành Penzias để trả thù, tuy rằng làm bị thương Thập tam gia và Thập tứ gia, nhưng cũng bị thương mà đi. Cho nên tới lúc này, thù hận với Chiết gia, mặc kệ là mình hay là ám, đều không thể hóa giải. Hơn nữa Đại Tế Ti khẳng định phải cùng Lăng Tiêu trở về. Làm con rể, Lăng Tiêu có lý do trợ giúp Đại Tế Ti báo thù rửa hận. Lúc này có thể nói, Lăng gia cùng Chiết gia, sớm muộn gì cũng phải có một hồi đại chiến.

Thành Penzias xây dựng xong, tại các nơi trọng yếu, đã được Lăng Tiêu dùng một số lượng lớn tinh hạch, tạo thành một tòa Băng Lam Thủy Quang đại trận, trong thành lại tồn trữ rất nhiều lương thực, đồng thời, Lăng Tiêu thậm chí cũng cho đào rất nhiều giếng nước để dự trữ.

Có thể nói không chút nào khoa trương là, nếu Lăng Tiêu khởi động Băng Lam Thủy Quang đại trận, ít nhất có thể cam đoan trong vòng mười năm, thành Penzias sẽ không bị đói, chiến cụ, vật tư phong phú, hoàn toàn có thể hình thành trạng thái tự cấp tự túc. Cho nên, Lăng Tiêu suy xét, thực lực của Chiết gia dù cho đạt tới trình độ gì, khi đã cùng bọn họ kết thù, mình sẽ công khai với thiên hạ, Đại Tế Ti nắm đó bị thâm hoà giết tộc, nay quay về báo phục là chuyện hoàn toàn chính đáng.

Tin tưởng chỉ cần xác nhận tin tức này là sự thật, các thế gia môn phái ẩn thế lập tức sẽ cùng Chiết gia phân giới tuyến. Vì ích lợi mà diệt cả gia tộc của người, thù này với thù hận diệt môn có khác biệt lớn. Tuy nói rằng thế giới này thực lực là vua, nhưng làm người cũng phải có ít lương tâm và đạo đức. Vì một ít ích

lợi, hoặc là vì ham muốn cá nhân, mà lại giết hại toàn bộ hai gia tộc mấy nghìn người, trong đó có cả phụ nữ và trẻ em không có vũ lực, loại hành vi này không thể chấp nhận được.

Không có thể gia môn phái nào nguyện ý lui tới cùng gia tộc đó.

Cho nên, tuy Chiết gia thế lớn, nhưng bởi vì lần đó diệt tộc người, khiến cho các gia tộc vẫn lui tới chặt chẽ với bọn họ, đều dần dần theo chân nhau phân giới tuyến cùng bọn họ. Nếu không vì Chiết gia thực lực quá mạnh mẽ, sợ là Diệp gia và Tô gia của Đại Tế Ti đã kêu oan rồi.

- Lăng Tiêu, huynh suy nghĩ cái gì vậy?

Diệp tử nhìn bộ dáng đang suy nghĩ của Lăng Tiêu, lên tiếng hỏi. Diệp tử từ nhỏ không có nhìn thấy thân nhân, càng không biết chính mình có huyết hải thâm cừu, nguyện vọng duy nhất trong nhiều năm qua là có thể gặp được phụ mẫu của mình, nguyện vọng này rốt cục đã được thực hiện. Nàng đã tìm thấy mẫu thân của mình, thậm chí, ở trong lòng Diệp tử còn cảm giác mình đang nằm mơ.

Nhưng đồng thời, Diệp tử càng thù hận Chiết gia hơn. Khi gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia nói về phụ thân nàng, Diệp tử thậm chí không dám đi nghĩ tới, bởi vì tưởng tượng sẽ cảm thấy quá khủng bố, trong lòng đau đớn vô cùng. Đại Tế Ti cũng không biết gã Kiếm Hoàng bậc bốn của Chiết gia nói thật hay là giả, bởi vì năm đó sau khi bà bị hủy đàn điền liền ngất đi, may nhờ có người liều chết đem bà kéo tới một góc tối, thả xuống một căn hầm, mặc dù không sâu lắm, nhưng không thấy được. Sau đó Chiết gia phóng hỏa đốt đình viện Diệp gia, căn bản không biết còn có người sống, cho nên, không phải là Chiết gia để lại mạng sống cho Đại Tế Ti, bắt bà chịu hai mươi năm thống khổ. Đại Tế Ti nghi ngờ, Chiết gia muốn chiếm sách cổ của gia tộc bà để nâng cao thực lực, cho nên mới đại khai sát giới như thế. Hơn nữa, trong vài năm nay, thực lực của Chiết gia quả thật cũng nâng cao rất nhanh.

Lăng Tiêu nhìn Đại Tế Ti nhẹ giọng hỏi:

- Bá mẫu, thực lực của Chiết gia, hiện tại đã đến trình độ gì rồi? Bá mẫu hiểu biết được bao nhiêu về bọn họ?

Đại tế tự nghe vậy nói:

- Những năm gần đây, ta vẫn chú ý theo dõi Chiết gia, căn cơ của gia tộc bọn chúng là ở tây bộ Đế quốc Tử Xuyên, bên trong một ngọn núi lớn, vị trí cụ thể ta cũng không biết. Nhưng căn cứ vào thực lực của bọn chúng năm đó thì Chiết gia có được một gã cường giả Kiếm Tôn, đó là tồn tại cao nhất của chúng, đường như gã này cũng chưa từng xuất hiện. Còn cường giả Kiếm Hoàng, bọn chúng năm đó có năm sáu tên, Kiếm Tông có mười mấy đứa. Năm đó diệt nhà của ta, hơn phân nửa là cường giả Kiếm Tông, Kiếm Hoàng chỉ có 3 tên. Mấy tên còn lại, có thể đi đến gia tộc của mẹ đẻ ta.

Lăng Tiêu nghe vậy nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nói:

- Lần này ở giao lưu đại hội trên hải đảo của Tần gia, Chiết gia tổng cộng đi mười hai người, chín tên Kiếm Hoàng, ba gã Kiếm Tông. Nghe nói, ở bên trong di tích do Tần gia phát hiện, bọn chúng đã chết sáu người, trong đó có ba Kiếm Hoàng. Còn lại sáu Kiếm Hoàng, đi tới thành Penzias hai tên, tuy rằng làm bị thương bên ta hai người nhưng bọn chúng cũng không chiếm được tiện nghi, bị thương mà về, còn tới nơi này hai người, a, thì đều đã chết.

Diệp tử ở một bên nói:

- Đúng vậy, hai người đến thành Penzias, ngay từ đầu liền áp chế Thập tam gia và Thập tứ gia, nhưng Thập tam gia và Thập tứ gia phối hợp vô cùng tinh diệu, tuy rằng bị hạ phong, rồi bị thương, nhưng vẫn chống cự được. Lúc đó Tần Cách trở về kịp, Thập tam gia và Thập tứ gia tập trung toàn lực đánh ra một kích, làm bị thương bọn chúng một người, Tần Cách cũng liều mạng với tên còn lại, làm cho hắn bị thương nhẹ. Bọn chúng lúc đó cả hai đều bị thương, tuy không nặng, nhưng không dám quay lại, bỏ chạy trở về.

Đại Tế Ti nghe vậy có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Lăng Tiêu nói:

- Lăng Tiêu, thủ hạ của ngươi, ngoài Tần Cách, không ngờ còn có hai gã cao thủ Kiếm Hoàng! Mà ta nhớ rõ Tần Cách tổng hợp lại thực lực chỉ có đến cảnh giới Kiếm Hoàng bậc một, chẳng lẽ hơn một năm nay thực lực của hắn đã có nâng cao?

Diệp tử nhìn lướt qua Lăng Tiêu, sau đó cười khê nói:

- Mẹ, hai cường giả Kiếm Hoàng đó, là cao thủ trong gia tộc một người hồng nhan tri kỷ của huynh ấy. Mà chúng ta đạt tới cảnh giới Kiếm Hoàng không chỉ có thể... Trong nhà còn có một người cũng đạt tới cảnh giới Kiếm Hoàng bậc hai, còn nô bộc của Lăng Tiêu, là một Kiếm Hoàng bậc năm đấy!

Đại Tế Ti nghe con gái nói, trong lòng cười khở, thầm nghĩ: “cô bé ngốc, nam nhân của mình có nữ nhân khác mà cũng không ghen tị, lại còn cao hứng nữa”, nhưng khi Diệp tử nói xong, lại làm cho bà sững sốt hơn.

Không ngờ Lăng Tiêu còn có hai cao thủ Kiếm Hoàng nữa, trong đó một người là bậc năm, lại là nô bộc. Đại Tế Ti cảm giác đầu óc của mình có lẽ chậm chạp mất rồi, chẳng lẽ bên ngoài thế giới thay đổi rồi sao? cao thủ Kiếm Hoàng lại có nhiều vô kể? Thế này thì việc báo thù của mình có cơ hội rồi!

Diệp tử cười cười kể lại chuyện Thượng Quan Vũ Đồng và Băng hải bí tộc một hồi. Lúc này trong mắt Đại Tế Ti, trừ lòng yêu mến của nhạc mẫu đối với con rể, còn có lòng bội phục tuyệt đối đối với Lăng Tiêu.

Trên đại lục Thương lan, quý tộc thế thiếp thành đàn là chuyện rất bình thường, mà trong thế gia môn phái ẩn thế, loại sự tình này càng không có gì kỳ lạ. Ngay phụ thân của Diệp tử, chưa được tính là người của thế gia ẩn thế, chỉ là một đại quý tộc của Đế quốc Tử Xuyên, cũng có đến mười mấy thế tử xinh đẹp. Đương nhiên, bởi vì dung mạo xinh đẹp, gia thế cường đại, Đại Tế Ti Tô Tuyết hoàn toàn xứng đáng là chánh thê của ông.

Cho nên, Đại Tế Ti tuy rằng cảm thấy con gái có điểm gốc gác ghê, nhưng cũng biết Lăng Tiêu có nhiều nữ nhân bên người cũng không phải là chuyện quá phạm, chỉ có điều bên người Lăng Tiêu có quá nhiều người tài ba, làm bà không thể không một lần nữa xem xét kỹ người thanh niên này.

Vóc người tự nhiên anh tuấn, không có dáng vẻ của loại công tử bột như phần lớn con dòng cháu giống. Lăng Tiêu anh tuấn là một loại cảm giác tự nhiên, làm cho người ta sinh lòng thân thiết. Khí độ trầm ổn, tuổi còn trẻ, không có một chút cử chỉ khinh bạc, hơn nữa khí chất cao quý. Trên người Lăng Tiêu cũng không có cái loại ngạo khí của quý tộc, cũng không có cái loại hoàng giả khí của hoàng tộc đệ tử. Khí chất của hắn làm cho người ta có một loại cảm giác không nói nên lời, không phải là loại cao cao tại thượng, coi rẻ chúng sinh. Nhìn hắn tươi cười, cảm giác thật là thân thiết.

Vì vậy, trong lần gặp hắn đầu tiên, Đại Tế Ti chỉ muốn tìm hiểu bí mật trên mình hắn, chứ không có ý giết hắn.

-Về Chiết gia, ta cảm thấy mấy năm gần đây, cường giả Kiếm Hoàng của chúng xuất môn không nhiều. Ta tin tưởng, nhà mẹ đẻ của ta có thượng cổ mật tịch, với những người có thiên tư trác tuyệt, chỉ cần hai mươi năm là có thể tiến vào cảnh giới Kiếm Hoàng. Nếu không bị lộ ra rồi bị diệt tộc, chỉ sợ hiện tại Tô gia ta đã là siêu cấp thế gia rồi. Tuy nhiên, sau khi tiến vào cảnh giới Kiếm Hoàng, muốn tăng thêm một bậc, khó khăn thậm chí tăng lên mấy chục lần so với trước! Cho nên, cảnh giới Kiếm Hoàng của chúng có lẽ cũng chỉ có mười mấy người là nhiều. Bởi vì mật thuật kia cũng cần nhân tài thiên tư trác tuyệt mới dùng được. Còn cường giả Kiếm Tôn, ta có khuynh hướng cho rằng chúng chỉ có một lão bất tử đó thôi!

-Tốt!

Lăng Tiêu quyết định

- Một khi đã như vậy, chúng ta liền tuyên chiến với Chiết gia!

316. Chương 307: Thiên Hạ Khiếp Sợ (1)

Ngày hôm nay, từ sáng sớm mặt trời nóng bức đã chiếu rọi xuống dưới toàn bộ thành Penzias. Cả thành giống như lò hấp, trên những phiến đá bóng loáng được lát vẫn luôn là chỗ bị mặt trời chiếu tới, vừa lấy tay sờ liền có một cảm giác nóng bỏng!

Loại thời tiết quỷ quái này, ngoại trừ những người phải xuất môn, còn lại không ai nguyện ý đi ra khỏi cửa một bước. Mặt trời vừa tròn vừa lớn lại sáng chói khiến người ta gần như không thể mở mắt ra được. Cho nên, có thể ngồi ở nhà, uống nước ô mai của diều lý trấn, quả thực chính là một loại hưởng thụ quá lớn.

Nhưng ngay tại chỗ cổng Bắc của thành mới, vài trăm người đang vây quanh ở đó, ngẩng đầu nhìn cái thùng màu ngăm đen trên thành lâu cao trăm mét, đều hoảng sợ vạn phần, chỉ trở về phía cái thùng kia. Không ít kẻ nhát gan, vừa liếc mắt xem một cái thì sợ tới mức vội vã rời đi ngay. Nhưng lại có nhiều người thì đang suy đoán, bàn tán sôi nổi, rốt cuộc là ai đã phạm vào tội gì, mới có thể nhận hình phạt như thế?

Mọi người đều biết, linh chủ đại nhân Lăng Tiêu của thành Penzias, tuyệt đối là một người tốt, rất phúc hậu!

Đây là nhận thức chung của mười vạn con dân của thành Penzias: Linh chủ đại nhân là người lương thiện nhất trước nay chưa từng có! Họ chưa bao giờ gặp một gã quý tộc nào đối đãi con dân trong lãnh địa giống như linh chủ đại nhân vậy!

Sau năm đầu tiên, chỉ cần phải nộp lên linh chủ đại nhân một nửa phần thu hoạch được từ đất đai, còn nếu như gặp thiên tai mất sạch thì linh chủ đại nhân còn có thể xuất ra lương thực cứu tế bọn họ từ trong kho của mình. Đồng thời vào năm thứ hai, Linh chủ đại nhân còn cung cấp hạt giống miễn phí cho bọn họ.

Điều này đối với những bình dân chưa từng có đất đai mà nói, quả thực cũng không thể tin được, giống như là đang nằm mơ! Điều này là thật sao? Linh chủ đại nhân thật sự có lòng nhân từ như vậy sao?

Chung quy có người lớn gan, thử một lần, kết quả phát hiện, thật sự giống như những lời truyền bá của thành chủ đại nhân Mặc Thanh. Có người năm trước đất đai gặp trận mưa to, khiến cho phá sản, quả thật từ chỗ phủ thành chủ, năm nay họ nhận được lương thực cứu tế và hạt giống!

Càng khiến cho con dân thành Penzias hưng phấn chính là, tới năm nay, những người trồng trên đất của linh chủ đại nhân trong thành Penzias, chỉ cần nộp lên trên một phần mười thu hoạch là được rồi!

Hành động lần này thậm chí còn bị toàn bộ quý tộc của đế quốc công khai lên án! Bởi vì một lượng lớn dân nghèo từ trong lãnh địa của bọn họ bắt đầu chạy về phía thành Penzias. Mà hai người Lý Phạt và Mặc Thanh căn bản là không ngăn loại hiện tượng này, cũng không báo cho đám quý tộc này biết. Dù sao bên ngoài thành Penzias có một vùng đất hoang vu lớn, chỉ cần những người đó cần cù, ai khai hoang thì của người đó! Đồng thời, chỉ cần nộp lên trên một phần mười thu hoạch!

Cho nên, dân cư của thành Penzias tăng nhanh, trước đây chỉ có khoảng hai mươi vạn dân, nay gia tăng đến hơn năm mươi vạn dân! Mà thành mới Penzias cũng biến thành một loại thành lớn! Hiện tại thành Penzias thậm chí còn phồn hoa hơn đế đô!

Một tòa nội thành được bao ở trong thành mới Penzias, tường thành của nội thành cũng không cao, chỉ cao hơn mười thước. Hơn nữa, nội thành chỉ có một cửa thành, mặt trên viết hai chữ to "Thục Sơn" như rồng bay phượng múa. Không ai hiểu được hai chữ kia đại biểu cho ý tứ gì.

Dù sao những người ở trong nội thành đều là linh chủ đại nhân và quân binh thủ hạ của hắn, hơn nữa, có người thấy qua kiến trúc của nội thành thì bình thường mà còn đơn độc, thậm chí không có chỗ nào hấp dẫn cư dân ở lại. Lâu ngày cũng không ai cảm thấy hứng thú với nội thành kia.

Nhưng hôm nay trên cổng chính của thành mới đột nhiên xuất hiện một thùng đất nung. Thùng kia rất nhỏ, cho dù là một đứa bé choai choai muốn đi vào cũng rất khó, hơn nữa ... Thùng kia cũng không lớn, chỉ cao hơn nửa thước! Không ngờ lại chứa một lão già, chỉ thò đầu ra.

Có thể nghĩ, tứ chi của người nọ khẳng định là không có! Tuy rằng lão đã chết lâu ngày, nhưng trong đám kẻ mạo hiểm có chút thực lực, thị lực tương đối mạnh, hoàn toàn có thể thấy rõ vẻ mặt dữ tợn trên mặt của lão già kia, xem ra cực kỳ thống khổ. Hơn nữa, tuy rằng lão đã chết lâu ngày, nhưng dù cách xa hàng trăm mét, tựa như cũng có thể cảm ứng được khí thể ác độc trên người lão!

Trong lúc nhất thời, mọi người lại tràn ngập tò mò và suy đoán đối với vị linh chủ đại nhân hầu như không xuất hiện trong nội thành kia. Nhất là có người mới tới nơi này, không kìm nổi nói:

-Trời ạ, hình phạt quá tàn khốc, xem ra, thành chủ đại nhân ở đây thật sự là một gã hung tàn rồi!

Lúc này lời của hắn đã khiến cho rất nhiều người bất mãn. Có người lập tức trợn mắt nhìn hắn nói:

- Người nói bậy bạ gì đó!

- Người hiểu rõ lĩnh chủ đại nhân hay sao?

- Mẹ nó, nếu nói loạn lần nữa ta đánh người bay ra thành Penzias!

- Lĩnh chủ đại nhân là một người tốt nhất trên thế giới này!

- Lão già đó nhất định là phạm vào tội ác lớn tày trời, là một gã đại ác nhân, mới có thể bị xử phạt như vậy!

Người kia không nghĩ tới mình thuận miệng nói một câu, không ngờ lại khiến cho người khác vậy công. Chính bản thân hắn cũng là gã mạo hiểm, có được thực lực Đại Kiếm Sư bậc trung, tự nhiên sẽ không mặc cho người khác nhục mạ, trợn mắt nhìn người đó nói:

- Lĩnh chủ đại nhân này là cha người hay sao? Người làm sao mà biết lão già kia nhất định là người ác? Hắn phạm vào sai lầm gì? Cho dù phạm tội, cũng không nên bị ngược đãi như thế! Hơn nữa còn đặt ở nơi công cộng!

Người này không nghĩ tới lời nói của hắn như chọc vào tổ ong vò vẽ. Vừa rồi còn chưa có người nào phản ứng với hắn, nhưng khi hắn thốt ra lời này, lập tức có ít nhất mười mấy người lạnh lùng nhìn hắn, sau đó có một người có khí tức rõ ràng hùng mạnh hơn hắn, nhíu mày lạnh lùng nói:

- Không nên chịu ngược đãi như thế? Nếu có người giết người nhà của người, đốt nhà cửa của người, đoạt điền sản của người, gian dâm với người đàn bà của người, sau đó giết hết cả nhà người ... Không biết, người còn có thể nói lời này hay không? Muốn thể hiện mình đang tồn tại, tốt nhất nên nhìn xem mình đang ở nơi nào! Là một gã mạo hiểm, chẳng lẽ người không hiểu đạo lý nói nhiều tất sẽ nói bậy sao?

Lúc người này nói chuyện, một cổ áp lực hùng mạnh vẫn luôn áp chế người đến từ bên ngoài này. Sau khi nói xong, cũng không để ý tới hắn, xoay người vào thành. Người này chính là Mạnh Ly mới từ để đồ chạy về.

Thấy có người nói xấu Lăng Tiêu, Mạnh Ly vốn luôn tiết kiệm lời nói như vàng định giáo huấn người này một chút, ngẫm lại thấy có lẽ quên đi. Thiếu gia làm như vậy, khẳng định là có lý do để làm, không nghĩ tới hắn lại có thể một lời thành sấm, đưa ra tám chín phần chứng cứ phạm tội của gã Kiếm Hoàng Chiết gia.

Sau khi Mạnh Ly đi được nửa ngày, gã mạo hiểm từ bên ngoài kia mới hồi phục lại tinh thần, kinh hoàng chảy ra một thân mồ hôi lạnh, thầm nghĩ khó trách người ta nói thành Penzias bây giờ đã không phải như ngày xưa, cường giả như mây, Đại Kiếm Sư ở thành Penzias, có lẽ cũng không hơn thủ vệ cửa thành. Vốn hắn còn không tin, nhưng trong đám người nhìn mặt như người bình thường tùy ý đều có thể thi triển ra luồng uy áp khiến hắn thiếu chút nữa sụp đổ, thành Penzias này... Xem ra mình nên thành thật một chút thì tốt hơn.

Chuyện như vậy, vào ngày nay, không biết đã xảy ra bao nhiêu lần rồi.

Một khi có người nghi ngờ Lĩnh chủ đại nhân quá mức ác độc, thì lập tức sẽ có người phản bác hắn, nếu muốn động võ, lập tức sẽ không biết từ đâu xuất hiện một đám binh lính mặc đồng phục, mỗi người như lang như hổ. Hơn nữa giống như gặp quỷ, bọn họ không ngờ đều có được thực lực không thua kém Đại Kiếm Sư!

Mặc kệ nói như thế nào, trong mắt dân chúng bình thường, hay là những kẻ mạo hiểm và lính đánh thuê, người treo trên tường thành kia có lẽ chỉ là một gã ác nhân mà thôi. Nhưng thành Penzias này sớm đã trở thành đô thị lớn mà các thế gia môn phái ẩn thế thích đến thăm nhất. Chỉ ngày đầu tiên, gã Kiếm Hoàng bậc cao kia của Chiết gia liền bị người khác nhận ra!

Nếu nói Lăng Tiêu đưa người này lên thì ở trong lòng rất nhiều người thường, lại đó chính là một gã hung ác có tiếng, nhưng ở trong mắt những người của thế gia môn phái ẩn thế, việc này lại gây lên sóng gió rất lớn!

Trong lúc nhất thời, vô số thông tin từ thành Penzias thông qua chim ưng bay về phía không trung!

Hắn muốn làm cái gì?

Nghi vấn này xuất hiện ở trong lòng những người trong các thế gia môn phái ẩn thế nhận được tin tức.

Còn có một ý kiến, chính là lá gan của gã Lăng Tiêu kia... Thật sự, thật sự quá lớn rồi! Lớn đến ngang với trời!

Rốt cuộc Lăng Tiêu có thực lực như thế nào? Hắn cũng dám công nhiên trắng trợn đối đầu cùng một thế gia nhất lưu sao? Chẳng lẽ hắn nắm chắc hoàn toàn chiến thắng sao?

Những nghi vấn này quả thực khiến người của các thế gia môn phái có cảm giác cuộc sống hàng ngày khó an nhàn!

Mãi đến ba ngày sau, một mục bố cáo thật lớn được dán ở trên tường thành Penzias cao lớn ở cổng Bắc!

Trên đó chỉ có lác đác vài chữ, ý nói như vậy: Chiết gia, năm đó người diệt trên dưới mấy ngàn người của Diệp gia, Tô gia kia! Lão già ốm yếu, phụ nữ và trẻ em đều không còn ai sống sót, sau khi giết sạch còn phóng hỏa đốt sạch một hồi. Các người nghĩ chuyện năm đó không người nào biết sao? Nhưng trời không tuyệt đường người, năm đó mấy nghìn người của Diệp gia, Tô gia, chỉ còn một mình ta tham sống sợ chết gần hai mươi năm, rốt cục tới hôm nay, phải đòi lại Chiết gia người cả vốn lẫn lời, giết Kiếm Hoàng bậc bốn này của các người ... Chỉ là bắt đầu thôi!

Chỗ bố cáo này dường như thả vào bên trong nước đục ngầu một khối đá lớn, lại nổi lên sóng to gió lớn một lần nữa!

Những người bình thường vốn cho rằng thủ đoạn của Lăng Tiêu ác độc, lập tức hiểu được việc làm của Linh chủ đại nhân. Chuyện này rất hiển nhiên, là Linh chủ đại nhân đang báo thù cho người khác! Bởi vì trên đó nói về Diệp gia và Tô gia.

Tuy rằng không biết nguyên nhân tại sao Diệp gia và Tô gia bị diệt môn, nhưng loại thủ đoạn này quả thật vượt qua sự tưởng tượng của người bình thường. Cái gì gọi là hung tàn, chuyện này mới thực sự là hung tàn!

Mặc dù có câu nói trăm thảo trừ căn, nhưng thật sự muốn tiêu diệt cả nhà mấy ngàn người, cũng không phải ai cũng có thể làm được.

Sau khi truyền tới tai người của các thế gia môn phái ẩn thế, bỗng nhiên tất cả đều hiểu rõ thâm án năm đó của thế gia ẩn thế Tô gia, khiến toàn bộ những thế gia và môn phái ẩn thế đều chấn kinh rất lâu, thậm chí mỗi người cảm giác cảm thấy có chút bất an. Cách gần hai mươi năm, người ta quay về đây báo thù, đừng nói giết một gia tộc người, cho dù giết mười hay một trăm cái Chiết gia, cũng không ai cảm thấy quá phận.

Người làm được lần thứ nhất, phải cho người khác làm mười lăm.

Năm đó diệt cả nhà người ta, làm sao không nghĩ tới, chung quy có một ngày người ta quay về báo phục?

Tây bộ của Đế quốc Lam Nguyệt, gần chỗ quân doanh của tướng quân Lăng Thiên Khiếu đóng quân, Lăng Tổ và Lăng Thiên Khiếu, cùng với vài trăm tên thân binh tâm phúc của Lăng Thiên Khiếu, đang cùng đi với Tần Cách, bí mật chạy về phía thành Penzias.

Phương bắc, chỗ đất phong Faulkner của gia tộc Lăng gia, sau khi đại hủ tử Lăng Chí nhận được phong thư trong tay, mặt quay về phía đám thủ hạ dũng mãnh hết lớn:

- Tốt lắm! Từ hôm nay trở đi chúng ta phải rời khỏi nơi chết tiệt này! Mọi người đều trở về chuẩn bị, ban đêm hành quân gấp!

317. Chương 307: Thiên Hạ Khiếp Sợ (2)

Cũng ở đế đô, hai người Hoàng Phủ Nguyệt và Isa đều nhú mày, nhìn phong thư do chính tay Lăng Tiêu viết. Hoàng Phủ Nguyệt có chút bất đắc dĩ cười cười nói:

- Isa, nếu không ... Muội về trước đi? Chúng ta vừa mới tạo dựng buôn bán ở đây, hơn nữa lại rất phát đạt, ta cảm thấy không nên vứt bỏ nó như vậy! Hơn nữa những người đó chỉ nhằm vào Lăng Tiêu thôi, mà muội là người phụ nữ của Lăng Tiêu mà thế nhân đều biết. Nhưng ta không giống vậy, ta chỉ cùng cậu ấy hợp tác mà thôi, cho nên ta cảm thấy cũng không cần trở về khiến chuyện bé xé ra to!

Isa liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Nguyệt thật sâu, hai người cùng hợp tác ở một chỗ cũng đã hơn một năm, có thể nói hai người đã hiểu nhau tương đối. Isa rất hiểu rõ cá tính của Hoàng Phủ Nguyệt, nếu nói trong lòng nàng không có Lăng Tiêu một chút nào, điều đó tuyệt đối là gạt người. Nhưng Hoàng Phủ Nguyệt tựa như không thể chấp nhận nam nhân của mình có hiện tượng mê thiếp thành đàn. Cho nên, nàng thà rằng rời xa Lăng Tiêu, làm bằng hữu bình thường với hắn.

Tuy nhiên ... Người nhà mình đều biết, nhưng người ngoài cũng biết sao? Isa nhẹ giọng nói:

- Không nói đến ai khác, mà nói Ô Lan Thác kia đi, tỷ tỷ cho rằng ... Ô Lan Thác nghĩ như thế nào về quan hệ của tỷ cùng Lăng Tiêu ca ca chứ?

Về mặt Hoàng Phủ Nguyệt hơi hơi cứng đờ, thuận miệng nói ra:

- Đừng nói đến tên này, ta nghe thấy mà ghê tởm!

Hoá ra sau khi Ô Lan Thác biết được Hoàng Phủ Nguyệt đi vào đế đô, tâm trạng kia vốn đã chết hơn phân nửa nay lại linh hoạt trở lại. Bởi vì có đủ loại dấu vết đều cho rằng, Hoàng Phủ Nguyệt và Lăng Tiêu dường như đang âm thầm hiệp nghị nào đó. Mà nó cũng không giống như rất nhiều người đoán, hai người có quan hệ tình lữ. Một khi đã như vậy, trong hai người còn có hôn ước, tuy rằng hai năm nay gia tộc Hoàng Phủ càng làm càng lớn, nhưng gia tộc Ô Lan cũng không phải là không làm gì, một gia tộc lớn có thể truyền lưu hơn ngàn năm, cho dù không có cường giả quá mạnh mẽ, nhưng làm sao mà không có một chút nội tình? Hơn nữa, gia tộc Ô Lan thuộc một hệ của Lý Võ Trục. Lý Võ Trục lên để vị, gia tộc Ô Lan hiển nhiên như nước lên thì thuyền lên, đồng thời, cũng đang âm thầm dựa vào một thế gia ẩn thế!

Đây là khoảnh khắc mang tính lịch sử của gia tộc Ô Lan! Bởi vì từ xưa đến nay, hơn ngàn năm rồi, gia tộc Ô Lan đều không thể trao đổi cùng thế gia ẩn thế. Tuy rằng bọn họ là quý tộc của thế tục giới, nhưng ở trong mắt của thế gia ẩn thế, căn bản họ không đáng nhắc tới. Người ta còn trực tiếp trao đổi cùng hoàng quyền, một quý tộc như người, căn bản là không có gì để nói.

Không nghĩ tới thế tục giới lại xuất hiện một gã quái thai như Lăng Tiêu, quấy phá hoàn toàn trật tự vốn đã bình lặng nhiều năm. Những thế gia môn phái này gần như cũng không thường lui tới với thế tục giới, tâm tư cũng đều lung lay lên. Hơn nữa, thế gia mà gia tộc Ô Lan hợp tác ... Chính là một con cá lớn!

Tử Xuyên ... Chiết gia!

Vì sao Chiết gia đột nhiên tìm tới gia tộc Ô Lan để hợp tác, là bởi vì Chiết gia biết được ân oán của gia tộc Ô Lan và Lăng gia. Bọn họ cũng có gián điệp của mình ở thế tục giới. Hơn nữa, họ thuận theo lý luận là địch nhân của địch nhân là bằng hữu. Chiết gia đã chủ động tìm tới gia tộc Ô Lan, cũng để ký kết minh ước!

Đương nhiên, minh ước này giống như trò đùa. Bất cứ lúc nào Chiết gia cũng có thể phá bỏ, nhưng hiện nay ban đầu khi hai nhà hợp tác, Chiết gia tự nhiên sẽ cho gia tộc Ô Lan thật nhiều chỗ tốt. Tỷ như nói, họ phái tới bốn gã cường giả có thực lực Kiểm Tông đóng giữ ở gia tộc Ô Lan, tiếp nhận sự điều khiển của gia chủ Ô Lan Hùng của gia tộc Ô Lan, trợ giúp để phối hợp giải quyết tất cả các vấn đề!

Điều này khiến cho Ô Lan Hùng thiếu chút nữa cười đến rớt quai hàm, thầm nghĩ trong lòng, cơ hội trả thù cuối cùng xem như đã đến! Từ khi Lăng Tiêu ngang trời xuất thế, gia tộc Ô Lan quá xui xẻo, hiện tại cuối cùng cũng tới lúc phải vượt mình!

Cùng giống với ý tưởng của Ô Lan Hùng tự nhiên còn có đứa con Ô Lan Thác. Thiếu gia Ô Lan cảm giác sống lưng của mình cứng rần, nay đã hoàn toàn có thể nói chuyện cùng Lăng Tiêu! Cho dù Lăng Tiêu người lợi hại hơn nữa, gia tộc Ô Lan ta cũng không kém!

Cho nên, Ô Lan Thác sẽ không có việc gì chạy tới phòng đấu giá họ Lăng để quấy rầy Hoàng Phủ Nguyệt. Ô Lan Hùng còn dung túng cho hành vi này của đứa con, không ngờ lão lại có thể thỉnh cầu một gã cường giả có thực lực Kiểm Tông, mỗi ngày đi theo bảo hộ con mình. Gã Kiểm Tông của Chiết gia hiểu rõ ân oán giữa gia tộc mình với Lăng gia, cho nên, đối với người liên quan đến chuyện có thể ức hiếp Lăng gia, hắn căn bản sẽ không cự tuyệt.

Cứ như vậy, Ô Lan Thác lại kiêu ngạo tới cực điểm, Hoàng Phủ Nguyệt phiền muộn cực kỳ, đã quá lâu rồi chuyện như vậy không xuất hiện ở phòng đấu giá.

Sau khi nàng nhận được phong thư do tự tay Lăng Tiêu viết, Isa vẫn yêu cầu Hoàng Phủ Nguyệt cùng mình rời khỏi nơi này, nếu không Ô Lan gia không chừng sẽ làm ra bất cứ chuyện gì. Hiện nay Lăng gia và Chiết gia đã hoàn toàn trở mặt, Chiết gia kia thân là thế gia môn phái lớn, làm sao có khả năng không phản ứng một chút nào chứ?

Cho nên, một hồi đại chiến, hết sức căng thẳng!

Mà gã cường giả Kiếm Tông bên cạnh Ô Lan gia kia, lên giọng truyền bá với bọn họ thế lực sau lưng hẳn đến từ Chiết gia, đủ loại dấu vết, đều lộ ra một chút: Hoàng Phủ Nguyệt tiếp tục ở lại để đồ, sẽ gặp nguy hiểm, nhất là hôn ước với gia tộc Ô Lan ... Dưới tình huống này cũng không phá bỏ.

Tuy nhiên Hoàng Phủ Nguyệt kiên quyết không muốn tham gia vui vẻ cùng Isa. Nàng quả thật là có lý do riêng của mình, tuy rằng thực lực của nàng rất bình thường, nhưng nàng cũng hoàn toàn không phải không có năng lực tự bảo vệ mình. Bốn Ma Kiếm Sư bên người là a Đại, a Nhị, a Tam và a Tứ, đều đã thành danh nhiều năm, thực lực vững chắc, mặc dù nói khi đối kháng với cường giả Kiếm Tông họ khẳng định không địch lại, nhưng cũng không đến mức bị người đó tiêu diệt lập tức được chứ?

Lại nói, nàng ở tại đế đô này mà vẫn không đi. Ô Lan Thác thật sự dám làm ra một số sự tình nào đó sao? Sự phẫn nộ của gia tộc Hoàng Phủ cũng không thể bình ổn dễ dàng như vậy!

Dù cho cường giả lợi hại hơn nữa, trừ phi người giết sạch toàn bộ người của gia tộc Hoàng Phủ. nếu không loại điên cuồng phản công của hào môn, bất cứ một người có lý trí nào đều không nguyện ý nhìn thấy.

Hoàng Phủ Nguyệt đang cân nhắc vấn đề, lại thích dùng cách nhìn đại cục, mà cũng không cho rằng một cường giả có thực lực hùng mạnh thì nhất định có thể xưng bá thiên hạ.

Đối với nàng mà nói, thiên hạ khuấy động toàn là vì lợi ích. Chỉ cần có ích lợi, trước mắt Chiết gia kia có thể là chỗ dựa sau lưng gia tộc Ô Lan, nhưng mai sau họ cũng có thể trở thành thế lực sau lưng của gia tộc Hoàng Phủ!

Điều này phải xem người làm sao để tiến hành loại quan hệ này rồi.

Đương nhiên, đối với những chuyện này, Isa cũng không quá hiểu. Hơn nữa, quan điểm của nàng có nhiều chỗ xung khắc với Hoàng Phủ Nguyệt. Trông thấy nàng thật sự không muốn rời đi, Isa cũng chỉ có thể tiếc nuối đi theo đám gia tướng hộ tống của Lăng thị, cưỡi một chiếc xe ngựa bề ngoài thì bình thường nhưng bên trong được trang trí xa hoa, suốt đêm đi về phía nam. Vốn ý của Lăng Tiêu là muốn Tiểu Sư tiếp đón các nàng, tuy nhiên Isa cảm thấy điều đó không quan trọng. Nàng rất yêu thích Tiểu Sư nên nàng không muốn nó quá mệt mỏi.

Mạng lưới tình báo ở đế đô do Mạnh Ly thành lập cũng bắt đầu vận hành hữu hiệu rồi. Cho nên, sự rời khỏi của Isa, ngoại trừ Hoàng Phủ Nguyệt, cũng căn bản không có người nào biết chuyện này!

Bên phía Chiết gia kia vẫn không có động tĩnh gì, nhưng ai cũng hiểu được, điều này chẳng qua là sự yên lặng trước bão táp mà thôi. Chiết gia kia khẳng định sẽ không từ bỏ ý đồ, ít nhất ... Bọn họ không có khả năng tùy ý cho một gã cường giả Kiếm Tông của gia tộc mình bị biến thành nhân côn treo trước thành của địch nhân!

Chuyện này dâng lên sóng gió ngập trời trong các thế gia môn phái!

Một trong những gã Kiếm Tông bậc cao không ngờ lại chết ở trong tay đám người Lăng Tiêu. Mặc kệ ai giết hẳn, mọi người đều nên hiểu rõ một chút ... Thực lực của Lăng Tiêu đã hết sức hùng mạnh! Hơn nữa, loại hùng mạnh này còn ẩn giấu ở trong vẻ thần bí! Không ai biết rốt cuộc trong tay Lăng Tiêu còn có con át chủ bài nào nữa không.

Nhưng nếu hẳn dám đối đầu với gia tộc như Chiết gia, hiển nhiên không phải loại dễ chơi!

Trong gió nổi mây trôi, không biết có bao nhiêu người ẩn nấp ở một bên xem náo nhiệt!

Thành mới, trong thành Thục Sơn, bên trong viện của Lăng phủ, Lăng Tiêu ngồi ở bên trong đình nghỉ mát trong sân hoa viên của mình. Bên trong chòi nghỉ mát dài, có không ít người đang ngồi.

Tất cả một nhóm thân nhân của Lăng Tiêu được sắp xếp thỏa đáng, tuy rằng còn có một số người không thích ứng với sự nóng bức ở đây. Tuy nhiên ở trên trên lãnh địa của con mình, Lăng phu nhân và Lăng Thiên Khiếu vẫn có loại cảm giác tự hào.

Nhất là sau khi Lăng Thiên Khiếu trông thấy thực lực của một nhóm thành viên nòng cốt của Lăng Tiêu kia, không kìm nổi thở dài nói:

- Thấy thực lực này của con, lão tử ta dẫn binh đã nhiều năm như vậy, hoá ra đã làm công cốc!

Sau khi Lăng Thiên Khiếu cảm thán, liền chạy đi tìm lão Nguyên soái Thu Thần để chơi cờ. Với ông mà nói, cũng chỉ có như vậy mới có thể khiến trái tim của ông bình tĩnh một chút. Ra trận chém giết mới là loại chuyện võ tướng như ông thích nhất. Tuy nhiên, Lăng Thiên Khiếu rất hiểu rõ, loại tình huống như bây giờ, căn bản mình không thể làm gì được rồi.

Lăng Tiêu liều mạng cũng phải đưa bọn họ trở về, còn không phải là vì muốn bảo hộ bọn họ?

Ba mươi năm trước trông cha ngưỡng mộ con, nhưng ba mươi năm sau trông con ngưỡng mộ cha! Có được người con như thế, cũng không thể nào mong đợi hơn thế nữa!

Đại Tế Ti và Diệp tử đứng cùng một chỗ, thoát nhìn giống như một đôi tỷ muội. Lúc này, họ đang ngồi cùng nhau, cùng nói chuyện phiếm với Lăng Tiêu, từ vẻ ngoài hoàn toàn không thể nhìn ra loại không khí khẩn trương này.

- Bởi vì hành động to gan lớn mật của chàng, chỉ sợ tất cả mọi người ở bên ngoài đang khẩn trương muốn chết. Nếu bọn họ biết được chàng nhân nhả ăn nhô ở trong này, chắc chắn họ sẽ rất phần nộ.

Diệp tử mỉm cười nhìn Lăng Tiêu nói.

Lăng Tiêu lại thần nhiên cười, hắc hắc như vậy, tự nhiên là có đủ lý do. Với vô số kiếm kỹ trong tay, khi thực lực mới vừa tiến vào Kim Đan kỳ, Lăng Tiêu đã nghĩ tới việc khai tông lập phái!

Tuy nhiên, một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa như ngươi, thực lực yếu ớt, căn cơ còn kém, chỉ một ngón tay của người ta cũng có thể bóp chết ngươi. Ngươi còn ở đây nói lớn là khai tông lập phái, mất mặt hay không thì không nói, nhưng tùy tiện một thế gia nhị, tam lưu đều có thể đập vỡ đạo môn của ngươi, điều đó cũng thật sự gọi là lợi bất cập hại.

Mà trước mắt Lăng Tiêu hoàn toàn có vốn để nói chuyện. Đầu tiên là thành mới Penzias, chính là một tòa đại trận Băng Lam Thủy Quang, sau khi khởi động, cho dù là thực lực Kiếm Tôn cũng đừng nghĩ có thể bước vào một bước!

Tiếp đó, chỗ nội thành này, nhìn thì bình thường, nhưng trên thực tế, chỗ nội thành này lại là một tòa đại trận! Trận này tên là Tứ Tượng đại trận, bao gồm nhiều mặt tấn công cùng phòng thủ, biến hóa vô cùng. Đừng nói là cao thủ có cảnh giới Kiếm Hoàng, cho dù là một gã Kiếm Tôn, nếu như họ lâm vào trong trận, cũng có thể nói là có vào mà không có về! Chỉ là trước mắt đây cũng không hoàn toàn là Tứ Tượng đại trận, lấy thực lực trước mắt của Lăng Tiêu, vẫn chưa thể khiến nó phát huy thực lực trăm phần trăm. Tuy nhiên ngay cả như thế, sau khi khởi động, cường giả có thực lực như Kiếm Tôn cũng bị ngăn ở bên ngoài vẫn còn là một chuyện dễ dàng! Nếu hắc xông vào, cho dù không thể giết chết hắc, nhưng ít ra làm thương nặng hắc thì không thành vấn đề!

Hơn nữa còn liên quan đến pháp bảo của chính Lăng Tiêu, toàn bộ đã trải qua việc luyện tế của chân hỏa trong cơ thể, chân nguyên bồi dưỡng, dùng được như ý muốn, mà cho dù là Kiếm Hoàng bậc sáu, nếu như đơn đả độc đấu, Lăng Tiêu cũng không e ngại!

Cho nên, mục đích của Lăng Tiêu chính là tiêu diệt Chiết gia kia! Đến bao nhiêu diệt bấy nhiêu! Trước giúp Đại Tế Ti báo thù, sau chính là dương uy của mình! Hơn nữa, hư hư thật thật, nếu lúc nào cũng khiêm tốn, chung quy sẽ bị người cho rằng yếu đuối, bất nạt!

Lăng Tiêu nhìn Đại Tế Ti Tô Tuyết nói:

- Bá mẫu kể chuyện của Tô gia năm đó đi? Ngài nói có nội tặc, vậy nội tặc đó là người của phương nào?

318. Chương 308: Ý Muốn Khai Tông Lập Phái (1)

-Bỏ qua đi Lăng Tiêu, ta không muốn nói ra chuyện này, đó mới chỉ là ý tưởng thôi. Tâm nguyện lớn nhất của ta là có thể khiến hung thủ tham gia diệt gia môn năm đó của Chiết gia đền tội! Về phần nói quay đầu lại diệt cả nhà Chiết gia bọn họ ... Lúc trước ta quả thật có nghĩ qua, tuy nhiên hiện tại... Đã trải qua chuyện gia môn bị diệt, hai mươi năm ngược mắt đã trôi qua, đối với sáu chữ “Oan có đầu nợ có chủ” này, ta có hiểu càng sâu hơn, chỉ giết đầu sỏ diệt tộc năm đó. Cái gọi là diệt cả nhà, Chiết gia sớm đã sinh sôi nảy nở, gia tộc khổng lồ, như thế nào có thể giết hết sạch? Liên lụy người vô tội, hai mươi năm sau phong thủy lại thay đổi trở về?

Diệp tử nhẹ nhàng gật đầu, từ nhỏ nàng đã trải qua vô số đau khổ, kiến thức qua đủ loại người. Đối với câu “oan có đầu, nợ có chủ” của mẫu thân, nàng cũng có cùng nhận thức. Nàng hận Chiết gia, cũng chỉ là hận đám hung thủ của năm đó. Trên thực tế, lấy quan hệ hiện tại của Lăng Tiêu và Chiết gia mà xem, trên cơ bản hai nhà đang ở cục diện không chết không ngừng. Nếu có thể giết sạch những cường giả của Chiết gia, điều đó cũng không khác nhau nhiều lắm so với diệt môn. Cho dù số người còn lại muốn trả thù, cũng phải có năng lực mới được chứ?

Nhưng đối với ngoại tổ phụ của mình, Diệp tử vẫn rất ngạc nhiên, nghe Lăng Tiêu nói qua, gia tộc của ngoại tổ phụ mình không ngờ là thế gia ẩn thế, Diệp tử không kìm nổi hỏi:

-Mẹ, con nghe nói thế gia môn phái ẩn thế được chia làm siêu cấp, nhất lưu, nhị lưu và tam lưu, còn thêm thế gia không được xếp hạng. Gia tộc của ngoại tổ phụ con thì thuộc loại cấp bậc nào? Còn việc phân chia thực lực của những thế gia ẩn thế, điều này phải theo tiêu chuẩn nào? Số lượng cường giả bậc cao thì sao?

Đại Tể Ti Tô Tuyết không muốn nói về chuyện nội tộc trong gia tộc, nhưng đối với đứa con gái từ nhỏ không được nuôi nấng qua một ngày, nàng thủy chung có loại tâm tư đặc biệt áy náy. Cho nên, phạm là câu hỏi của Diệp tử, Tô Tuyết đều giải đáp cực kỳ kiên nhẫn.

-Siêu cấp thế gia, nó bắt đầu tồn tại từ thời thượng cổ. Trên cơ bản bọn họ không phải loại gia tộc muốn khai quật di tích thượng cổ để nâng cao thực lực, thậm chí ta nghe nói có siêu cấp thế gia, có niên kỷ còn lâu hơn cả Thánh Vực Đại Đế. Nói cách khác những gia tộc đã từng xuất hiện qua cường giả, chúng ta không thể nghĩ ra được, đừng nói Thánh giai, sợ rằng cũng đã xuất hiện cả Kiếm Thần!

Chỗ cư trú của gia tộc bọn họ, có lẽ chính là di tích thượng cổ có vô số bảo bối! Có thể xưng là siêu cấp thế gia, thì nhìn thực lực hiện tại mà xem, cường giả có cấp bậc Kiếm Tôn, ít nhất cũng có hơn mười người! Cường giả có cấp bậc Kiếm Hoàng, ít nhất cũng có hơn năm mươi người! Về phần Kiếm Tông, cho dù là mấy trăm người cũng là chuyện bình thường. Loại như Ma Kiếm Sư ... Thì có vô số kẻ! Bởi vì phạm là siêu cấp thế gia, không có chỗ nào mà không có bí thuật và phương thuốc bí truyền độc đáo của gia tộc.

Về phần nói nhất lưu thế gia, ít nhất là có một tên cường giả Kiếm Tôn, cường giả Kiếm Hoàng cũng có hơn mười người. Cảnh giới Kiếm Tông, cũng có hơn mười người! Tựa như Chiết gia, năm đó bọn họ có được một gã cường giả Kiếm Tôn, cho nên, ngay cả người có cảnh giới Kiếm Hoàng cũng không nhiều, nhưng được phân loại ở giữa nhất lưu và nhị lưu, kỳ thật theo ý ta, gia tộc có Kiếm Tôn, cũng đã là nhất lưu thế gia rồi!

Thế gia nhị lưu mới có thể có số lượng Kiếm Hoàng nhiều hơn so với có thể gia nhất lưu, nhưng mà bởi vì không có cường giả như Kiếm Tôn, cho nên bọn họ chỉ có thể gọi là nhị lưu! Cho nên, con à, không cần nhìn đối phương là gia tộc mấy lưu. Bởi vì có nhiều khi, cho dù là gia tộc tam lưu, có thể ẩn dấu thực lực ngầm, thậm chí họ còn vượt qua gia tộc nhị lưu nữa cơ!

Huống chi, còn có nhiều thế gia môn phái, căn bản là họ không quan tâm tới hư danh gì, chỉ cần có thể có thực lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng không ai biết. Vốn Tô gia của chúng ta chỉ là một tiểu gia tộc không được xếp hạng, chỉ dựa vào một quyển kiếm kỹ Thánh cấp bậc thấp của gia tộc, mới miễn cưỡng tồn tại trong các thế gia môn phái. Tuy nhiên gia tộc của chúng ta vẫn luôn rất khiêm tốn, dân cư cũng không nhiều. Vào thời đó, cả gia tộc chẳng qua chỉ có vài trăm người mà thôi. Sau đó, trong lúc vô ý, ông nội của ta chiếm được một quyển bí tịch ở trong một chỗ di tích thượng cổ, trên đó đã ghi lại một loại bí pháp và còn có ghi lại vài phương pháp luyện chế đan dược. Trên bí pháp kia đã ghi, nếu người thường sử dụng qua loại bí pháp này, sau hai mươi năm thực lực của họ có thể tăng lên tới Kiếm Tông! Hơn nữa cả đời này, họ

cũng chỉ có thể dừng cảnh giới Kiếm Tông. -Nếu như người có thiên tư trác tuyệt, từ nhỏ được bồi dưỡng thông qua loại bí pháp và đan dược này. Trước ba mươi tuổi, họ hoàn toàn có thể tiến vào cảnh giới Kiếm Hoàng! Mà lúc ấy, toàn bộ người của Tô gia, thực lực cao nhất ... Chỉ là một Kiếm Tông bậc sáu! Thực sự xứng với danh xưng tiểu gia tộc, ha ha, con có thể tưởng tượng, năm đó tâm tình của ông nội ta khi chiếm được bản thượng cổ điển tịch này.

Trên mặt của Tô Tuyết lộ ra vẻ hồi tưởng, ánh mắt dần dần dịu dàng hơn, rồi nói tiếp:

-Khi đó, ta chỉ mới có hai, ba tuổi, tuy rằng thực lực của Tô gia cũng không cao, nhưng dù sao cũng coi như là thế gia được lưu truyền từ trước tới nay. Ta vừa sinh ra thì bọn họ liền nhìn ra ta là một đứa bé có thiên tư vô cùng tốt, đáng tiếc ta là nữ, chung quy cũng phải lập gia đình. Đây cũng là lý do vì sao ta được gả cho một vị tướng quân của thế tục giới!

Tô Tuyết nhớ lại chuyện trước đây, lời nói cũng nhiều hơn, trong chòi nghỉ mát thì vô cùng mát mẻ. Bởi vì Lăng Tiêu dùng một ít tinh hạch bậc thấp, bố trí xung quanh chòi nghỉ mát một trận pháp lạnh. Tại thời tiết nóng bức vô cùng này, người ngồi ở bên trong sẽ cảm giác hết sức thoải mái.

-Thông qua loại bí pháp này, tại thời điểm ta hai mươi tuổi, cũng đã đạt được cảnh giới Ma Kiếm Sư bậc sáu! Nhưng loại bí pháp và đan dược này cũng có những thứ ràng buộc. Sau khi tiến vào cảnh giới Kiếm Hoàng, nếu muốn đề cao nữa thì không nên dùng đan dược và bí pháp để kiểm soát, nhất định phải dựa vào sự nỗ lực của chính mình.

Tô Tuyết than nhẹ một tiếng, sau đó nói:

-Năm đó khi ta gia nhập Diệp gia thì phải có một điều kiện là, nếu như ta sinh con trai, đứa bé có thiên tư tốt nhất, thì sẽ cho làm con thừa tự của Tô gia, mang họ Tô, đáng tiếc... ..

Đáng tiếc cái gì, Đại Tể Ti Tô Tuyết cũng không nói điều gì. Tuy nhiên mọi người ở đây cũng hiểu được, không khỏi dời ánh mắt đồng tình về phía Diệp tử, thậm chí nếu như không xảy ra chuyện như vậy, nói vậy thân phận hiện tại của Diệp tử nhất định còn tôn quý hơn công chúa. Cuộc sống của nàng sẽ rất hạnh phúc, hơn nữa, còn có thể có rất nhiều huynh đệ tỷ muội.

Lăng Tiêu trầm suy nghĩ trong lòng, khó trách thiên tư của Diệp tử tốt như vậy, hóa ra là có tác dụng di truyền!

Khi Diệp tử nghe đến đó, càng thêm thống hận cảnh ngộ của bản thân hơn. Nếu không có người năm đó báo chuyện này cho Chiết gia biết, thì làm sao Tô gia và Diệp gia lại bị diệt môn? Khi Tô gia bị diệt môn, thì cũng đã có hơn sáu trăm người chết, mà Diệp gia, lại là một đại gia tộc của Đế quốc Tử Xuyên, tổng công hơn bốn ngàn người, trong một đêm, bị tàn sát hầu như không còn!

Phải biết rằng, bản thân Diệp gia chỉ là người trong thế tục giới, thực lực cao nhất chẳng qua chỉ là trưởng phụ của Tô Tuyết, chỉ là một Ma Kiếm Sĩ bậc hai, so với người các thế gia, căn bản cũng không có một chút thực lực nào, hoàn toàn là người thường!

Thật không hiểu trong lòng của mấy tên Kiếm Hoàng ngày đó rốt cuộc đang nghĩ thế nào, còn không có nhân tính, không ngờ có thể giết hại nhiều người thường như vậy.

-Mẹ, năm đó Chiết gia xuất động chỉ vài gã cao thủ Kiếm Hoàng sao?

Diệp tử nhú mày lại hỏi.

Trên mặt của Tô Tuyết lại lộ ra vẻ mặt hồi tưởng, thật lâu sau mới lắc đầu nói:

-Kỳ thật ta cũng không rõ lắm rốt cuộc bọn chúng kéo đến bao nhiêu người, nhưng khẳng định sẽ không nhiều lắm! Dù sao, làm chuyện như vậy, bọn chúng cũng phải cẩn thận và chuyện chính yếu vẫn phải đề đặt. Khi vào đêm khuya bọn chúng mới tới, cũng trong lúc mọi người ngủ say, hơn nữa bọn chúng thu liễm khí tức bản thân vô cùng tốt. Đến khi ta cảm giác được có chuyện, đến khi mặc xong quần áo để đi ra ngoài, lập tức có hai gã Kiếm Hoàng bậc trung tiến hành công kích tới đây. Hai gã cường giả Kiếm Hoàng kia ra tay tàn nhẫn, hơn nữa thực lực cao hơn ta rất nhiều, ta căn bản không phải đối thủ của bọn chúng, rất nhanh liền bị thua. Một trong hai gã cường giả Kiếm Hoàng kia cũng khoảng bậc sáu! Nếu như nói trong vòng hai mươi năm người nào của Chiết gia có hi vọng tiến vào cảnh giới Kiếm Tôn thì nhất định là

hắn chứ không phải ai khác! Một chưởng của hắn liền phá hủy đan điền của ta! Lúc ấy hắn nhất định đã cho là ta đã chết, tại thời điểm đó thực lực của ta ngay cả Kiếm Tông cũng chưa đạt được. Mà hắn là một cường giả có cảnh giới Kiếm Hoàng đỉnh cao, mạnh mẽ phá hủy đan điền của ta nhanh chóng. Hắn khẳng định ta không có khả năng sống. Hừ, hắn quá coi thường ta! Ngay cả đan điền bị hủy ... Nhiều năm qua như vậy, tinh thần lực của ta cũng phát triển không ngừng. Nếu như không có những chuyện năm đó, ta sớm đã phát triển thành một Kiếm Hoàng bậc trung!

Lăng Tiêu và Diệp tử đều nghe ra, bên trong những lời này của Đại Tể Ti mang theo hận ý tràn ngập. Tuy nhiên chuyện này có thể lý giải, đừng nói là bà, đối lại là bất luận kẻ nào, nếu gặp chuyện như thế này, vốn toàn bộ cuộc sống đều bị hủy, tất cả thân nhân đều bị giết, thì trái tim đó cũng đã biến thành hàn thiết cứng rắn và lạnh như băng.

Mãi cho tới hôm nay, Tô Tuyết còn có thể duy trì lý trí, chỉ dựa vào tâm tư muốn truy cứu tên đầu sỏ năm đó. Điều đó có thể thấy được, trước khi bà trải qua những cảnh ngộ này, nhất định bà cũng là một cô gái thiện lương đơn thuần như Diệp tử.

Lăng Tiêu không kìm nổi thở dài trong lòng một tiếng. Lúc này Diệp tử bỗng nhiên giận dữ đứng lên, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

-Mẹ, nếu là như vậy, con muốn biết rằng, năm đó ... Đến tận cùng là ai, đã bán đứng gia tộc của chúng ta! Vì sao mẹ không muốn nói ra người này? Cho dù hắn là người thân nhất của chúng ta, nhưng nếu hắn có thể làm ra loại chuyện táng tận lương tâm, vì sao mẹ còn muốn che chở cho hắn?

Tô Tuyết cười khổ lắc đầu, sau đó nói:

-Ta không che chở cho hắn, thôi quên chuyện này đi, dù sao chuyện cũng đã trải qua nhiều năm rồi, cho dù hắn còn sống, chắc chắn hắn khẳng định cũng vẫn sống trong thống khổ. Nói hắn là nội tộc, bởi vì hắn và gia chủ Chiết Thế Huân của Chiết gia ở thành Thất Sắc là anh em kết nghĩa. Chuyện đó là sau một lần uống rượu hắn vô ý nói ra, nhưng ta không nghĩ tới, chỉ qua vài ngày, hai gia tộc liền biến thành tro bụi, mà người đó ... Chính là thúc thúc thân thiết của ta, là thúc tổ phụ của con!

-Cái gì ... Tại sao có thể như vậy?

Diệp tử trợn mắt há hốc mồm nhìn mẫu thân của mình, với câu trả lời này, khó trách mẫu thân không muốn kể nhiều về chuyện này. Theo lý thuyết nếu như ông tiết lộ tin tức này ra ngoài, nhất định là vì ông đạt được chỗ tốt thật lớn nên mới phải làm như vậy. Nhưng không nghĩ tới ông không ngờ là thân thúc thúc của Tô Tuyết. Thúc phụ ý nói thúc thúc cũng giống như phụ thân!

Hơn nữa gã nội tộc này, mà cũng không phải là loại quá cố ý, mà là vô tâm nói ra.

Tuy nhiên từ nhỏ Diệp tử đã không gặp qua bất kì người thân nào của mình, thân cận với mẫu thân, đó là dựa vào cốt nhục mẫu tử và thiên tính, nhưng đối với thúc tổ phụ gì đó, nàng lại không có nhiều thiện cảm như vậy, cười lạnh nói:

-Ai biết lão cố ý hay không, lão đã chết chưa?

Tô Tuyết lắc đầu nói:

-Mẹ không rõ lắm, tuy nhiên mẹ có thể khẳng định một chút, chuyện diệt môn phát sinh vào năm đó, ông ta không có ở nhà!

-Vậy chẳng phải dễ dàng kết luận sao?

Hàn ý kinh người trên mặt, Diệp tử nói:

-Mẫu thân, đến bây giờ người còn tin tưởng lão sao? Con không tin lão vô tội trong chuyện này! -Loại chuyện này, ngay cả một đứa bé cũng biết phải giữ bí mật, như thế nào lão rêu rao nói bây bạ?

Đối mặt với sự chất vấn của con gái, Tô Tuyết không nói gì để chống chế. Trên thực tế, bà cảm thấy thúc phụ cũng vô tâm nói ra, hơn hai mươi năm qua bà vẫn luôn ảo tưởng kết quả này! Bởi vì năm đó Tô Tuyết có cảm tình tốt nhất với thúc phụ! Thậm chí quan hệ còn thân thiết hơn thân thân của bà!

Thúc phụ của Tô Tuyết có học thức uyên bác, cách nói năng văn nhã, khí chất cao quý, phong độ tao nhã, hơn nữa diện mạo vô cùng anh tuấn. Nhìn diện mạo của Tô Tuyết và Diệp tử, thì cũng có thể biết trên cơ bản người của Tô gia năm đó cũng không khó coi lắm.

Hơn nữa tuổi của ông chỉ lớn hơn Tô Tuyết mười tuổi, vẫn luôn mang theo Tô Tuyết đi chơi. Hơn nữa khi Tô Tuyết còn nhỏ gây chuyện, thúc phụ luôn tìm cách viện cớ, để cho nàng có thể miễn trách phạt.

So với phụ thân của Tô Tuyết suốt ngày luôn giữ khuôn mặt không cười, nghiêm khắc, hiển nhiên không đáng yêu như thúc phụ của bà. Hơn nữa, khi năm đó Tô Tuyết còn là thiếu nữ lắm mơ mộng, thúc phụ của bà cũng là người có khả năng nhất khiến bà động lòng! Loại tình cảm này không liên quan đến chuyện khác, chỉ là một sự mộng mơ của thiếu nữ ngây thơ mà thôi.

Trượng phu của Tô Tuyết, Diệp Thiên Hằng, thân là tướng quân trấn thủ phía Tây của Đế quốc Tử Xuyên, ngoại trừ thực lực không hùng mạnh như thúc phụ của Tô Tuyết, trên các phương diện khác, đều có chỗ tương tự với thúc phụ của Tô Tuyết. Điều này cũng chính là nguyên nhân quan trọng vì sao năm đó Tô Tuyết thấy ông là người của thể tục giới, vẫn một lòng gả cho ông.

Thoáng nghĩ những điều này, Tô Tuyết có loại cảm giác đau lòng và sợ hãi: Thúc thúc, người nhất định là vô ý, tiểu Tuyết biết người cũng rất thông khổ, không đúng sao?

319. Chương 308: Ý Muốn Khai Tông Lập Phái (2)

Sáng sớm hôm sau, Lăng Tiêu ngủ dậy sớm, gần đây mỗi ngày Lăng Tiêu đều dậy vô cùng sớm. Trong khoảnh khắc mặt trời vừa mới lên, mây tía từ đông đến, là thời khắc người tu luyện thích nhất! Bởi vì vào thời khắc đó, thiên địa linh khí tràn ngập nhất! Chỉ một thoáng thời gian, thậm chí giống như đỉnh cao của việc tu luyện nửa ngày!

Trên thân của Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay của Lăng Tiêu phát ra khí tức thuần khiết tự nhiên hơn. Hơn nữa trong lúc nhẹ nhàng huy động, từ xa nhìn lại, một luồng sát khí thuần túy trên thân kiếm khiến lòng người lạnh giá!

Sát khí chẳng phân biệt được chính tà, sát chính là sát!

Cái gọi là chính nghĩa thì sát là sát, tà ác thì sát cũng là sát!

Nếu là người tà ác, thì luồng khí tức tà ác trên người hẳn theo kiếm khí truyền ra ngoài, khiến người ta có một loại cảm giác chính là: thân kiếm mang theo sát khí tà ác!

Kỳ thật không phải vậy, sát khí chính là một loại tồn tại chân thật, nhưng thứ đó nhìn không thấy sờ không tới, điều này cũng không thần bí, hàm ý tựa như hô hấp của người, ai cũng biết sự tồn tại của nó, nhưng lại không ai thấy được.

Sự huyền bí của Tinh Thần Kiếm Quyết còn đợi sau khi tu luyện đến tầng cao nhất, mỗi một chiêu đánh ra, đều có thể mượn lực lượng từ những ngôi sao! Sao trời vô tận, lực lượng vô cùng!

Nếu như lại phối hợp với thực lực mạnh mẽ, thì mỗi một kiếm, thậm chí cũng có thể mang theo lực lượng của cả khối tinh cầu!

Đó là loại lực lượng kinh người tới mức nào?

Như đã nói, trên đại lục Thương Lan này, đừng nói là cường giả có cảnh giới Kiếm Tôn, cho dù là Kiếm Thánh ... Hay cường giả như Kiếm Thần, cũng không dám nói họ có thể chiến thắng uy lực của thiên địa!

Lăng Tiêu từng nghe nói qua, người sáng tạo bộ kiếm kỹ này là một lão tiên bối vào năm sơ khởi sáng lập Thục Sơn kiếm phái, là tiểu sư đệ của chương môn tổ sư gia đầu tiên.

Khi đó thiên địa linh khí tràn ngập, tiên bối đó của sư môn dùng hơn một trăm năm thời gian, từ một tu sĩ Luyện Khí kỳ, trải qua Độ Kiếp kỳ, sau đó tiến vào Đại Thừa kỳ với trạng thái đỉnh!

Có thể thấy Tu Chân Giới vào năm đó đã không thể áp chế được lực lượng của ông, mà khi đến lúc phi thăng, vị Thục Sơn tiên bối này rất có cá tính, không ngờ trước thời khắc phi thăng, sáng tạo ra bộ kiếm

kỹ này! Và cũng lưu lại lời nói, nếu không thể thông hiểu đạo lý trong ba tầng cảnh giới, thì bộ kiếm kỹ này, chỉ có thể nói là thượng thừa, nếu như tu luyện hết ba tầng cảnh giới này đến trạng thái đỉnh, hoàn toàn lĩnh ngộ bộ kiếm kỹ này, như vậy là không có đối thủ ở trên trời cũng như dưới đất nữa!

Tính tình của vị tổ sư gia kia vô cùng giống với Độc Cô Cầu Bại kinh tài tuyệt diệu vào năm đó, cũng là người tính tình cuồng ngạo, vô cùng tự phụ!

Bộ Tinh Thần Kiếm Quyết này truyền lưu vô số năm, đến khi Lăng Tiêu lớn lên, đã còn rất ít người tu luyện. Đừng xem nó chỉ có ba tầng, hơn nữa lúc bắt đầu cực dễ, tầng thứ nhất Vạn Kiếm Triều Tông vô cùng dễ và có thể tu luyện thành, chỉ cần qua Kim Đan kỳ là có thể sử dụng, khi đạt tới Kim Đan trung kỳ tầng thứ nhất gần như có thể tu luyện tới cảnh giới đại viên mãn.

Hơn nữa thoát nhìn tầng thứ hai tầng, thứ ba đều vô cùng đơn giản, bất cứ bộ kiếm kỹ nào của Thục Sơn kiếm tu đã tích lũy vô số năm, đều có thể rất nhẹ nhàng đạt tới loại cảnh giới của bộ kiếm kỹ này.

Dĩ Ý Ngự Kiếm ... Nhân Kiếm Hợp Nhất, những điều này vốn là sự truy cầu cuối cùng của việc lấy kiếm nhập đạo. Cho nên nói, từ vẻ bên ngoài nhìn vào, bộ kiếm kỹ này không hề có chỗ kỳ lạ, thậm chí có rất nhiều người cảm thấy nó quá mức đơn giản, căn bản là khinh thường việc tu luyện này.

Dù sao người đó có bối phận tổ sư gia, cho dù ở Tu Chân Giới, cũng đã quá cổ xưa, rất xa xưa! Điều này giống nhân loại ở thế tục giới, biết hai ngàn năm trước, mười mấy đại tổ tông đã từng làm quan lớn, cực kỳ huy hoàng, cũng mới có cảm giác kiêu ngạo một chút thôi, thậm chí có rất nhiều người ngay cả loại cảm giác này cũng không có, là do bởi vì quá mức xa xưa. Tổ tông lợi hại hơn mình sao, không phải muốn sống thế nào thì sống sao?

Bởi vậy, ngoại trừ chiêu Phù Quang Lược Ảnh của Lăng Tiêu vào năm đó khiến những người này cảm thấy khá mới mẻ, còn lại cũng không cảm thấy có gì hơn được. Dù sao theo ghi chép lại, có vài vị tu luyện giả Thục Sơn đã từng tu luyện Tinh Thần Kiếm Quyết tới tầng thứ ba, sau đó bởi vì không đạt được cảnh giới thông hiểu đạo lý, căn bản không có cảm giác thi triển mỗi một kiếm để làm biến đổi sao trời, cuối cùng nó bị mọi người vứt bỏ ra ngoài, cũng không có phát hiện bất kì chỗ tốt nào của nó.

Tinh Thần Kiếm Quyết không làm được như ngự kiếm thuật, thường chỉ những đệ tử Kim Đan kỳ Thục Sơn mới sử dụng. Hơn nữa ai cũng thích kiếm kỹ có vừa uy lực hùng mạnh vừa có hiệu quả oai phong.

Nhưng Lăng Tiêu lại không giống như vậy, hắn xem qua bản ghi chép của người phi thăng có bối phận tổ sư gia, và một số tư liệu về ông, nên hắn cảm giác vị tổ sư gia kia có nhiều chỗ rất giống mình, thậm chí ngay cả tính cách cũng có nhiều chỗ rất tương đồng!

Hơn nữa, Lăng Tiêu đã xem qua ngọc giản được lưu lại năm đó, bên trong đó có ghi chép đầy đủ thời điểm cao trào khi vị tổ sư gia kia sáng tạo Tinh Thần Kiếm Quyết! Tuy rằng chỉ có một đoạn ngắn, nhưng Lăng Tiêu quả thật đã thấy đáng vẻ tiêu sái của vị tổ sư gia kia, và sau mỗi một kiếm xuất ra nhìn như cảnh tượng ngôi sao di động trên bầu trời!

Cho nên, Lăng Tiêu tin chắc rằng, chỉ cần mình có thể tiếp tục tu luyện Tinh Thần Kiếm Quyết, cuối cùng nhất định cũng có thể đạt tới loại trình độ này!

Chỉ có điều hiện tại ... Cũng quá kém!

Lăng Tiêu liên tục thi triển toàn bộ kiếm chiêu tầng thứ nhất của Tinh Thần Kiếm Quyết một lần mà không dùng kiếm khí, trong lòng không kìm nổi cười khổ lắc đầu, thầm nghĩ: Ta muốn đạt tới loại cảnh giới trong lúc giơ tay nhắc chân thì dần dần được sao trời ... Nhưng lúc nào mới đạt được chứ?

Không ngờ rằng trong lòng Lăng Tiêu rất bất mãn với biểu hiện của mình, lại làm kinh động tới Đại Tế Ti Tô Tuyết cũng dậy sớm tập luyện.

Sau khi dùng Tiểu Hoàn Đan, đan điền của Tô Tuyết được chữa trị một cách thần kỳ. Toàn bộ năng lượng quá lớn ẩn chứa bên trong Tiểu Hoàn Đan đều bị Tô Tuyết hấp thu, còn lợi dụng việc nắm giữ bí thuật và đan dược của mình, nên gần đây thực lực của Tô Tuyết luôn luôn nhanh chóng tăng trưởng!

Căn cứ theo phán đoán của bà, trong vòng mấy tháng, bà sẽ đạt tới cảnh giới Kiếm Hoàng bậc ba là không thành vấn đề!

Chuyện này đương nhiên là tin tức tốt, cho nên, mỗi ngày Tô Tuyết đều tu luyện rất chăm chỉ. Sau khi bà trông thấy Lăng Tiêu thi triển hết bộ kiếm kỹ này, Tô Tuyết kim lòng không nổi cổ thu tay lại nói:

-Lăng Tiêu, bộ kiếm kỹ này của cậu gọi là gì? Ta cảm thấy nó nên gọi là Thần cấp chứ?

Lăng Tiêu đã biết Tô Tuyết đến từ sớm, tuy nhiên hẳn biết bộ kiếm kỹ nhìn thì đơn giản, nhưng cùng phối hợp với bộ công pháp, nếu người tu chân không phải Kim Đan kỳ căn bản không cách nào tu luyện được. Cho nên hẳn cũng không sợ bộ kiếm kỹ này bị tiết lộ ra ngoài một chút nào, liền mỉm cười nói:

-Cháu cũng không biết nó có được tính không, bá mẫu dạy thật sớm nhỉ!

Ánh mặt trời vào buổi sáng sớm chiếu lên trên chiếc trán sáng bóng của Tô Tuyết, thoát nhìn tựa như một thiếu phụ gần hai mươi mấy tuổi, làm sao có thể nhìn ra được bà lại có thể là mẹ của một cô bé mười bảy mười tám tuổi.

Tô Tuyết cười khanh khách vài tiếng, nói:

-Người sáng tạo bộ kiếm kỹ này nhất định là một đại văn hào đọc đủ loại kinh thư! Mỗi một kiếm đều cảm giác tình thơ ý họa tràn ngập, ẩn dấu đi toàn bộ sát ý lạnh lẽo. Hơn nữa cậu không có sử dụng kiếm khí, nếu như cậu quán chú kiếm khí vào đó, lực sát thương nhất định sẽ kinh người!

Lăng Tiêu bỗng nhiên nhẹ giọng nói:

-Bá mẫu, nếu cháu khai tông lập phái ... Người thấy sao?

Đại Tể Ti Tô Tuyết hơn nao nao, không thể tin nổi nhìn Lăng Tiêu một hồi. Cho tới hôm nay bà mới chính thức cảm nhận, nam nhân mà con gái của mình tìm được không hề đơn giản!

Tuổi còn trẻ mà đã có thể nắm giữ thực lực và thể lực mà người cùng tuổi khác không thể có được. Vốn bà tưởng rằng hẳn sẽ hài lòng với tình hình hiện tại, nhưng hẳn lại to gan lớn mật tuyên chiến với Chiết gia. Đại Tể Ti vừa rung động nhưng lại lo lắng vì hẳn, may mắn, từ chỗ con gái mình bà biết được, trên cơ bản Lăng Tiêu được coi như là con rể của hải vực Tống gia.

Tuy rằng bà thâm mắng tiểu tử vô sỉ Lăng Tiêu, lại có thể bỏ qua con gái của mình mà thông đồng với khuê nữ nhà khác. Tuy nhiên, Tô Tuyết vẫn hay nghe nói tới tiếng tăm của hải vực Tống gia. Vốn bà tưởng rằng chỗ dựa của Lăng Tiêu tất nhiên là nhất lưu gia tộc hải vực Tống gia, nhưng bà không ngờ hẳn lại có tâm tư khai tông lập phái này!

Một gã thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, muốn khai tông lập phái ... Nếu đổi lại là người khác nói lời này, cho dù Tô Tuyết là loại phụ nữ có tính tình lãnh đạm, thì cũng sẽ cười đến gập thẳng lưng mà không dậy nổi.

Nhưng người nói lời này chính là Lăng Tiêu!

Một gã thiếu niên thiên tài thật sự!

Trong thế gia môn phái cũng không thiếu thiên tài! Bởi vì việc đáng chú trọng nhất của bất cứ thế gia môn phái nào là bồi dưỡng thế hệ tiếp theo, chỉ có thế hệ sau ưu tú hơn thế hệ trước thì gia tộc của họ mới có thể được bảo đảm kéo dài không suy!

Bản thân Đại Tể Ti Tô Tuyết là thiên tài tuyệt vời xuất chúng. Tuy đan điền của bà bị hủy thì vẫn có thể đột phá đến cảnh giới Kiếm Hoàng trong độ tuổi hơn bốn mươi!

Nếu phần thực lực này xuất ra, cũng đủ để kiêu ngạo ở trong toàn bộ thế gia môn phái rồi!

Nhưng Tô Tuyết lại cho rằng, nếu so với gã thiếu niên trước mắt này, những thành tựu này của mình quả thực quá nhỏ không đáng kể, nói ra cũng thấy mất mặt!

Khi mình hai mươi tuổi, còn không đạt được thực lực Kiếm Tông, mà gã thiếu niên trước mắt này, mới mười sáu mười bảy tuổi. Cho dù bây giờ khôi phục lại cảnh giới Kiếm Hoàng bậc một đỉnh, bà cũng tuyệt đối không dám nói mình có thể đánh bại hẳn!

Bởi vì hai gã cường giả có cảnh giới Kiếm Hoàng của Chiết gia tới giết mình, có thực lực Kiếm Hoàng bậc hai, thậm chí Lăng Tiêu vẫn chưa dùng chiêu, thì đã bị bảo đỉnh kỳ quái kia, có thể phóng lớn thu nhỏ, bức tự bạo mà chết!

Mà gã cao thủ có cảnh giới Kiếm Hoàng bậc bốn, không ngờ bị Lăng Tiêu đường đường chính chính dùng kiếm kỹ đánh bại!

Phần thực lực này ... Đại Tế Ti nghĩ không ra, ngoại trừ Lăng Tiêu, còn ai có khả năng làm được. E rằng cũng chỉ có gã Vân Chi Lan trong truyền thuyết, chỉ năm mươi năm đã tiến vào thánh giai, mới có thể so một chút với Lăng Tiêu chứ?

Tuy nhiên Lăng Tiêu vẫn chưa đến hai mươi tuổi! Tiền đồ của hắn không thể hạn lượng. Đại Tế Ti thầm nghĩ trong lòng, liền cảm thấy cách nói của Lăng Tiêu cũng không chút hàm hồ, thậm chí bà có chút hoài nghi, vì sao bà dễ dàng tiếp nhận ý tưởng của Lăng Tiêu nhanh chóng như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì Diệp tử? Tô Tuyết trong lòng âm thầm lắc đầu, thầm nghĩ rằng: Ta hiển nhiên muốn con gái của ta hạnh phúc, cho nên khẳng định không muốn Lăng Tiêu dễ dàng làm ra hành động chịu chết, nhìn bộ dáng của hắn tràn trề tự tin, hẳn là hắn rất nắm chắc.

-Khai tông lập phái ... Cậu cần chuẩn bị nhiều thứ lắm, đầu tiên, chính là đề phòng... ..

Đại Tế Ti nói tới đây, bỗng nhiên vẻ mặt cổ quái, ngắc đầu, nhìn Lăng Tiêu với ánh mắt phức tạp, trong đó kinh ngạc chiếm hơn phân nửa:

-Lăng Tiêu ... Cậu, không ngờ ngay từ đầu cậu cũng đã tính xong một bước rồi hả? Cậu sớm đã có tâm tư khai tông lập phái phải không? Lúc giết người của Chiết gia, ngoại trừ việc giúp ta báo thù, còn mục đích hơn hết là vì muốn lập uy chứ gì?

Lăng Tiêu cười cười, không trả lời, xem như chấp nhận.

Vốn Đại Tế Ti muốn nói chính là: Trước tiên cậu phải đề phòng gia tộc khác tiến đến gây chiến. Loại khai tông lập phái quang minh chính đại này rất khác biệt so với việc người phát triển trải qua rất nhiều năm tháng, dần dần được các thế gia môn phái ẩn thế chấp nhận.

Nếu người đã trải qua thời gian tích lũy kinh nghiệm lâu dài, sau đó khiêm tốn, làm bất cứ chuyện gì cũng cẩn thận dè dặt. Sau đó thực lực đạt tới trình độ nhất định, sẽ được các gia tộc khác tán thành và thừa nhận.

Nhưng khai tông lập phái sẽ không giống vậy. Trên đại lục Thương Lan, thế gia chiếm đa số, môn phái chiếm thiểu số, hơn nữa tổng thể mà nói, những môn phái đều ở thế yếu. Được như Lãnh Ngưng Cung thì thực lực cũng rất tốt rồi!

Đương nhiên, không phải không có siêu cấp môn phái, tuy nhiên, họ cũng cách Đế quốc Lam Nguyệt quá xa. Người ta không dễ dàng xuất hiện phát sinh bất cứ chuyện gì với bên này. Đại lục rất lớn, trên phía đông đại lục, nếu như từ trên cao nhìn xuống, còn được ngăn bởi một vùng sa mạc Tử Vong lớn. Cho nên, có một số thế gia môn phái ngay cả Tô Tuyết cũng không biết.

Tuy nhiên, điều này cũng không ảnh hưởng tới sự âu lo của Tô Tuyết đối với việc Lăng Tiêu muốn khai tông lập phái.

320. Chương 309: Chiết Gia Lão Tổ

Nàng tới đây định tìm mẫu thân thì nghe thấy tiếng của mẫu thân từ xa. Diệp Tử mỉm cười thuận miệng tiếp lời.

Tô Tuyết lại có chút lo lắng giải thích:

-Diệp Tử con đừng hiểu lầm, mẹ không...

Diệp Vi Ny cũng cười khoát tay áo, đi tới nói:

-Mẹ, mẹ đừng nhạy cảm như vậy chứ. Con không giận đâu chỉ đùa với mẹ một chút thôi mà.

Bị Diệp Tử ngắt lời như vậy, Đại Tế Ti Tô Tuyết tự nhiên cũng không tiện tiếp tục truy hỏi chuyện của Lăng Tiêu, trong lòng hơi chút tiếc nuối, nhưng cũng hiểu được, Lăng Tiêu muốn khai tông lập phái cũng không phải thuận miệng nói ra.

Nghĩ vậy, bà mỉm cười nói:

-Lăng Tiêu chỉ cần từ nay cậu đối xử tốt với Diệp Tử, cậu làm gì, ta đều ủng hộ.

... ..

Từ Xuyên, căn cứ địa của Chiết Gia, trong một căn phòng nghị sự rất lớn hình tròn, có dạng bậc thang, có rất đông người đang ngồi, chừng hơn một trăm người.

Trung tâm nhất là một cái bàn dài hình trứng (Hình ovan), có mười mấy người ngồi. Ở vị trí thủ tọa có một lão già tóc bạc mặt mũi hồng hào, không thể nhìn nổi là bao nhiêu tuổi. Khuôn mặt mềm mại như da thịt trẻ con, trắng hồng mịn màng, sợ rằng dù là da thịt của giai nhân mười tám cũng không thể mịn màng hơn được.

Lão già này không mập không gầy, đôi mắt không lớn, lại vô cùng hữu thần, dường như thỉnh thoảng lại sáng lóe lên, nhưng cẩn thận nhìn lại có vẻ vô cùng bình tĩnh. Mái tóc bạc cuộn lên đỉnh đầu. Lúc này, vẻ mặt lão cực kỳ nghiêm túc.

Lão nhìn chăm chăm vào một lão già khác thoát nhìn có vẻ già nua hơn rất nhiều. Lão già thứ hai này đang cúi người thật sâu, toàn thân run rẩy. Toàn phòng nghị sự hơn trăm người không ngờ không hề có chút tiếng động nào, áp lực không khí làm cho người ta có cảm giác không thở nổi. Dường như mỗi người đều có thể nghe thấy tiếng tim của mình đang đập.

Nhất là những người ngồi ở phía ngoài, toàn bộ đều không dám thở mạnh, vẻ mặt hơi trắng bệch.

Lão già cầm đầu đúng là cao thủ cảnh giới Kiếm Tôn của Chiết gia, Chiết Vạn Thiên.

Khi còn trẻ, Chiết Vạn Thiên đã từng lịch lãm trên tục giới, cũng đã từng khiêu chiến vô số cao thủ có thực lực mạnh mẽ của các thế gia môn phái khác. Cũng giống như tên của lão, thực lực của lão chính là đánh bại hàng nghìn hàng vạn cao thủ khác, mới đặt chân tới ngày hôm nay.

Hiện tại, Chiết gia có hai cao thủ Kiếm Tôn.

Người kia mới đột phá tới cảnh giới Kiếm Tôn mấy năm gần đây, hiện tại đang bế quan.

Chiết Vạn Thiên vốn căn bản không hề quan tâm chuyện gì của gia tộc! Trong thế gia ẩn thế này, gia chủ Chiết Thế Duy là cháu chắt của lão. Đối với Chiết Vạn Thiên, cho dù trong gia tộc có chết đi vài gã cao thủ cảnh giới Kiếm Hoàng, lão cũng không hề có cảm giác gì. Người đã tu luyện tới cảnh giới này như lão, đã sớm nhìn thấu rất nhiều chuyện. Điều khiến lão động tâm nhất chỉ có một, chính là nâng cao thực lực.

Chiết Vạn Thiên bế quan nhiều năm, hiện giờ, đã đạt tới cảnh giới Kiếm Tôn bậc hai! Tâm nguyện lớn nhất của lão chính là khi còn sống có thể bước vào Thánh Vực! Lão vẫn luôn nỗ lực hướng tới mục tiêu này.

Nếu không phải biết gia tộc một lần tổn thất mất ba gã Kiếm Hoàng, bị thương hai gã, còn hai gã vẫn chưa thấy trở về, lão căn bản sẽ không thêm để ý.

Mà hiện tại... Không ngờ có một gia tộc văn bối, tên hậu nhân có cảnh giới Kiếm Hoàng của lão bị người chặt tứ chi, biến thành nhân côn, đặt ở đầu tường thành thị chúng.

Việc này quả thật vô cùng nhục nhã! Hơn nữa đối phương biết rõ đó là người của Chiết gia!

Mà làm ra hết thảy những điều này không phải là một thế gia môn phái ẩn thế, mà là một thằng nhóc thế tục giới mới chỉ là hai năm trước thôi còn là kẻ vô dụng.

Toàn bộ thế diện lúc này của Chiết gia đều mất hết.

Chiết Vạn Thiên ánh mắt lạnh lùng nhìn vào huyền tôn của mình. Dù tâm tình của lão rất vững vàng nhưng vẫn không thể kìm nổi lửa giận:

-Sao không nói gì cả thế? Nói đi nào! Chẳng phải ngày thường các người đều rất lợi hại sao? Hai mươi năm trước diệt cả nhà người ta, ha ha, Chiết Thế Duy người làm tốt lắm nhỉ? Không ngờ, dám dấn điểm lão tổ ta chuyện này... Gần hai mươi năm! Nếu lần này sự tình không quá lớn, không thể che dấu được nữa, liệu các người vẫn muốn tiếp tục lừa gạt ta phải không?

Lão già thoạt nhìn rất già nua đang bị Chiết Vạn Thiên nhìn chăm chăm chính là Chiết đại gia chủ Chiết Thế Duy, là một cao thủ có thực lực Kiếm Hoàng bậc năm, nhưng lúc này cũng không dám tỏ mạnh, chỉ chậm chạp nói:

-Lão tổ tông, việc này chẳng phải là vì không muốn trì hoãn sự thanh tu của ngài sao? Hơn nữa, sự kiện năm đó... nói vậy, nói vậy nếu lão tổ tông chủ trì cũng sẽ làm như vậy. Nhỏ cỏ không trừ gốc, hậu hoạn vô cùng!

Chiết Thế Duy gắng can đảm nói.

Chiết Vạn Thiên lặng lẽ cười lạnh một tiếng:

-Các người diệt cả nhà Tô gia, lão tổ ta không có ý kiến, nhưng các người không ngờ chạy tới giết mấy ngàn người thế tục giới! Không sợ gặp phải báo ứng sao? Hừ, nhỏ cỏ không trừ gốc, hậu hoạn vô cùng sao? Các người cũng hiểu được đạo lý này à! Vậy các người nói cho ta biết, hiện tại sao lại thế này?

Chiết Thế Duy sắc mặt đỏ bừng, làm gia chủ rất nhiều năm lão tổ tông cũng không hỏi tới, cho nên gã đã tích lũy thành khí thế uy nghiêm và cao cao tại thượng. Hôm nay bị lão tổ tông nói mấy câu, dạy dỗ như trẻ con, khiến gã hoàn toàn mất mặt, nhưng gã cũng không có gan phản bác, mặc dù trong lòng nghĩ: Sau sự kiện năm đó, cường giả Chiết gia tăng trưởng nhanh như nấm mọc sau mưa, cho tới giờ đã có 30 cao thủ cảnh giới Kiếm Hoàng. Tuy rằng lần này tổn thất năm người, nhưng những người có hy vọng đột phá Kiếm Tông, tiến vào cảnh giới Kiếm Hoàng cũng không ít hơn mười người. Trải qua nhiều năm phát triển như vậy, Chiết gia về cơ bản đã nắm rõ bản thượng cổ bí tịch kia.

Chiết Thế Duy không tin lão tổ tông thật sự không biết gì cả như lời lão nói, hướng chỉ, ông nội của Chiết Thế Duy chính là Kiếm Tôn thứ hai đang bế quan, cũng chính là người cầm đầu năm đó tiêu diệt cả nhà người ta.

Tuy nhiên cho dù trong lòng bất mãn thế nào, gã cũng không hề giải thích nửa câu, chỉ trầm giọng nói:

-Lão tổ tông, tất cả chuyện này đều là trách nhiệm của tôn nhi, tại tôn nhi tính sai lầm thực lực của Lăng Tiêu kia nên mới tạo thành kết quả ngày hôm nay. Tuy nhiên tên Lăng Tiêu đó khinh người quá đáng. Cho dù hấn giao hảo với hải vực Tổng gia, lần này tôn nhi cũng bất cứ giá nào, dốc hết toàn lực, nhất định phải tiêu diệt thành Penzias chó gà không tha!

Nói xong gã nhìn thoáng qua mọi người, đón nhận ý hưởng ứng của những người còn lại.

Ngồi ở trên ghế hạng chót là thành chủ Thất Sắc thành Chiết Thế Huân lúc này đứng lên nói:

-Đúng vậy, tiểu tử kia tự cho là lợi hại, không ngờ tập trung toàn bộ người nhà tới đất phong của hấn, vừa lúc tiện cho chúng ta tìm tới giết toàn bộ bọn chúng! Lão tổ tông con đề nghị chúng ta lần này xuất động hai mươi Kiếm Hoàng, trực tiếp giết toàn bộ thành trì của tên tiểu súc sinh gà chó không tha, ngay cả bình dân cũng phải chôn theo!

Chiết Vạn Thiên nheo mắt nhìn huyền tôn to gan lớn mật đang không hề sợ hãi trước mặt mình, lặng lẽ cười nói:

-Ha ha, tốt lắm, tốt lắm! Phái hai mươi? Không, phái bốn mươi đi! Người còn quyết đoán hơn thằng nhóc Chiết Thế Duy! Nghe nói tôn tử người chết ở trong tay tiểu tử kia phải không? Ừ, giết con cháu Chiết gia ta, đương nhiên không thể buông tha! Lần này, cho người lĩnh đội! Chiết gia ta phái ra hai mươi cường giả Kiếm Hoàng, lại thêm hai mươi Kiếm Tông bậc cao! Giết hấn... Chó gà không tha!

321. Chương 310: Đại Trận Vây Kiếm Tôn! (p1)

Chiết Thế Duy nhìn thoáng qua Chiết Thế Huân đang vẻ mặt kích động. Xét theo huyết mạch Chiết Gia, Chiết Thế Huân thuộc bàng chi, tuy rằng thực lực tu vi đã đạt tới cảnh giới Kiếm Hoàng bậc ba, nhưng địa vị ở Chiết gia là rất bình thường. Tuy nhiên lần này Chiết Thế Huân nhất mạch tổn thất thể thâm và nghiêm trọng, đầu tiên là căn cơ ở thể tục giới cơ bản bị hủy, tôn tử bị giết, sau đó ông nội tới lại bị kẻ thù chặt đứt tứ chi biến thành nhân côn treo ở đầu thành. Tuy nói kẻ thù làm vậy là do thù hận năm xưa, nhưng thảm cảnh nếu xảy ra với người khác thì mình không thêm để ý, còn xảy ra với mình lại khắc sâu trong lòng.

Huống chi loại này chính là huyết hải thâm cừ, cho nên Chiết Thế Duy cũng không muốn nổi giận đối với một người huynh đệ họ xa. Cho dù Chiết Vạn Thiên có nói gã tội tệt thế nào, gã cũng là đại gia chủ của Chiết gia, điều này là không thể nghi ngờ. Cho dù Chiết Thế Huân có thêm vài lá gan nữa, cũng không dám khiêu khích quyền uy của mình.

Chiết Thế Duy không hề phản đối ý định trả thù chút nào, trên thực tế, toàn bộ trong người gã là dòng máu hiếu chiến. Tuy nhiên, hiện tại hẳn đang gánh vác toàn bộ an nguy của Chiết gia, đương nhiên không thể hành động theo cảm tính, mà lão tổ tông Chiết Vạn Thiên của Chiết gia kỳ thật đã có tiếng là nóng nảy từ xưa, đương nhiên đó là chuyện của mấy trăm năm trước. Năm xưa, lão đã từng gây vô số thù hận, sau đó theo thời gian trôi qua, kẻ thù của Chiết Vạn Thiên dần dần đều chết sạch, còn lại vài người cũng đều bắt đầu trường kỳ bế quan tu luyện, không hề có tinh thần máu chiến như hồi trẻ. Cho nên không có cừu gia không có đối đầu, Chiết Vạn Thiên cũng bắt đầu bế quan, tuy nhiên đã đạt tới trình độ Kiếm Tôn rồi, vậy cũng phải cứ cắm đầu tu luyện suốt ngày là có thể nâng cao tu vi. Nếu không có đại trí tuệ, không có thiên phú chân chính, muốn nâng cao quả thực là một chuyện vô cùng khó khăn.

Thoạt nhìn, thời gian trôi qua cũng không khiến tính tình của Chiết Vạn Thiên thay đổi bao nhiêu. Khi xưa tóc còn xanh là vậy, bây giờ cũng vẫn như thế. Chiết Thế Duy thầm oán hận lão tổ tông nhưng ngoài miệng không dám nói ra một chút bất kính. Nếu thật sự chọc giận lão tổ tông này, để lão tát cho mình một cái trước mặt bao người, vậy Chiết Thế Duy cũng không cần làm gia chủ nữa làm gì.

Với những hiểu biết của gã về lão tổ tông, lão tổ tông rất có thể sẽ làm ra loại chuyện như vậy.

Chiết Thế Duy không nói lời nào, không có nghĩa là tất cả mọi người đều đồng ý với lời nói của Chiết Vạn Thiên. Ở giữa cái bàn tròn, có một lão già gầy gò, từ đầu đến cuối đều sụp mí mắt như thể vẫn còn chưa tỉnh ngủ, sắc mặt vàng như nến, tóc thưa thớt, một cánh tay khô gầy như xương đặt lên mặt bàn, Khuôn mặt lão vô cùng gầy, thậm chí khiến người ta thoạt nhìn có cảm giác âm trầm sợ hãi. Nếu như thật lâu không nói gì, có khi người ta còn tưởng đó là một xác chết khô.

Nghe lão tổ tông Chiết Vạn Thiên nói xong, lão già đó đột nhiên mở hai mắt, hơi hơi lắc đầu, nói:

-Tam thúc, yêu cầu này của ngài không ổn, phi thường... không ổn!

Chiết Vạn Thiên đột nhiên trợn tròn hai mắt, hai đạo hào quang như thể thực chất bắn tới, Nhưng lão già kia vẫn cụp mắt như trước, như thể không nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của Chiết Vạn Thiên, vẫn nói tiếp:

-Chiết gia chúng ta đến bây giờ chỉ còn lại hai năm, hai sáu cao thủ Kiếm Hoàng, lập tức phái ra hai mươi người, thực lực gia tộc tự nhiên giảm đi đáng kể. Hiện tại không giống như trước kia, đang có rất nhiều người nhòm ngó gia tộc ta. Đây là chưa nói tới việc vẫn còn tam thúc trấn thủ ở đây, vậy mà một tiểu tử thể tục giới không ngờ lại lặng lẽ không một tiếng động, giết chết hai cao thủ cảnh giới Kiếm Hoàng của chúng ta, chẳng lẽ không gọi nên chú ý nào cho tam thúc sao?

Thấy lão già nói như vậy, Chiết Thế Duy âm thầm thở phào một hơi, thầm nhủ rốt cục cũng có một người dám đứng ra phản bác đề nghị của lão tổ tông. Lão già vừa nói này tên là Chiết Trung Đường, thân phận không giống người thường, theo bối phận mà nói, lão là cháu ruột của Chiết Vạn Thiên. Hơn nữa, lão là cao thủ duy nhất đã đạt tới thực lực Kiếm Hoàng bậc sáu của Chiết gia trong hiện tại. Nói cách khác, đó là cao thủ có hy vọng nhất trở thành Kiếm Tôn thứ ba của Chiết gia.

70, 80 năm trước, lão đã từng làm gia chủ Chiết gia trong một thời gian dài, sau đó bởi vì một lòng tu luyện nâng cao thực lực mới từ nhiệm, giao cho người khác. Bởi vậy, bất kể ở phương diện nào, địa vị của Chiết

Trung Đường ở Chiết gia đều cực kỳ quan trọng. Nếu lão đã nói ra lời nào, cho dù lão tổ tông Chiết Vạn Thiên cũng phải cẩn thận suy xét.

Tuy nhiên, hôm nay Chiết Vạn Thiên hiển nhiên có chút không nói đạo lý. Lão đảo ánh mắt, cười lạnh nói:

-Chủ ý của ta? Tiểu tử ngươi muốn nói cái gì? Ta là một cao thủ cảnh giới Kiếm Tôn, chẳng lẽ còn phải chú ý tới một tiểu tử thối tha ở thế tục giới sao? Chiết Trung Đường ơi Chiết Trung Đường, sao ta lại phát hiện, thực lực ngươi càng mạnh thì lá gan lại càng nhỏ vậy? Thật sự là càng sống càng tụt lùi. Hừ, cứ tưởng rằng lão tổ tông ta không biết, tiểu tử đó chỉ ỷ vào hải vực Tổng gia ở sau lưng nó hay sao? Lão tổ Tổng Khê của hải vực Tổng gia hoành tráng lắm sao? Năm xưa cũng chỉ là bại tướng dưới tay ta. Nếu hấn dám lộn xộn vào chuyện này... bảo đảm hấn sẽ phải xuống địa ngục!

Chiết Trung Đường vẻ mặt bất đắc dĩ, tâm nói tam thúc làm sao vậy? Từ trước tới giờ chưa bao giờ thấy tam thúc như vậy cả. Bởi vì Chiết Vạn Thiên cũng biết khuyết điểm của bản thân, tuy rằng thực lực đã hùng mạnh tới cảnh giới nhất định, nhưng tính tình vẫn nóng nảy như trước, khi nổi xung lên thì không ai kéo lại nổi. Bởi vậy, đã nhiều năm, lão không hề hỏi han tới chuyện tình của gia tộc.

Lần này tập kích Lăng Tiêu ở thế tục giới, trong Chiết gia cũng không hoàn toàn thống nhất. Có không ít tổ thái độ phản đối, bởi vì ở Thất Sắc thành, tuy rằng Chiết thế gia coi như là một chi nhánh của Chiết gia nhưng lại coi như hai tộc hoàn toàn độc lập. Chiết Thế Huân với cảnh giới Kiếm Hoàng bậc ba, cũng đủ cam đoan cho địa vị của Chiết gia ở Thất Sắc thành.

Nhiều năm như vậy, kỳ thật, Chiết thế gia cũng không thường xuyên lui tới Chiết gia, chỉ đến khi tôn tử bị giết, căn cơ bị phá, mới tới cửa cầu cứu. Chiết Thế Huân tuy là bàng chi, nhưng ông nội của y lại có địa vị rất cao trong Chiết gia.

Hơn nữa, đối với thế gia bọn họ, chi chính hay bàng chi cũng vậy, chẳng có gì quan trọng, chỉ cần có huyết mạch Chiết gia, có thực lực hùng mạnh, vậy đều có thể thu nhập vào Chiết gia.

Ông nội của Chiết Thế Huân nghe nói huyền tôn của mình gặp nạn, tự nhiên không thể ngồi yên không nói tới, lại gặp đúng lần giao lưu thịnh hội mấy chục năm một lần (liệu tg có nhầm về mốc thời gian này không nhỉ?) của thế gia môn phái, vì vậy liền thương nghị với gia chủ, định sau khi kết thúc thịnh hội, sẽ cho Lăng Tiêu một kích trí mạng! Chỉ là một tiểu tử ở thế tục giới, kiêu ngạo tự cho mình là ngang hàng với thế gia ẩn thế. Kể như vậy chẳng phải chỉ động một ngón tay là tiêu diệt được sao?

Chiết Thế Duy cũng không nghĩ nhiều như vậy, bởi vì khi tiến đến cầu viện, Chiết Thế Huân cũng đã từng nói, tiểu tử kia chỉ ỷ vào một cao thủ Kiếm Hoàng bên cạnh hấn, còn thực lực hấn thì không hề mạnh. Bởi vì khi đó ở Thất Sắc thành, đám Ma Kiếm Sư còn suýt nữa lưu được Lăng Tiêu lại. Kể gây ra thương tổn nhiều nhất cho Chiết gia hấn là tên cao thủ Kiếm Hoàng đầu trọc kia.

Cho nên, phân ra hai cao thủ Kiếm Hoàng đã là cấp cho Lăng Tiêu mặt mũi lắm rồi. Nếu không nghĩ rằng đi một người nhầm chán, chỉ sợ sẽ chỉ duy nhất một Kiếm Hoàng đi tới thành Penzias.

Không ngờ cả đám lại ăn đòn đau ở thành Penzias. Tuy nhiên cũng may, mặc dù đối phương cũng có hai cao thủ Kiếm Hoàng nhưng thực lực không mạnh bằng Kiếm Hoàng của Chiết gia. Nếu hai tên Kiếm Hoàng ở thành Penzias mà không phối hợp không chèn vào đâu được, vậy hai gã Kiếm Hoàng của Chiết gia đã có thể tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành. Sau đó lại có Tần Cách đuổi tới nên hai tên Kiếm Hoàng của Chiết gia cảm thấy dù đánh tiếp cũng không chiếm được tiện nghi, vì vậy cũng rút lui, hiện giờ còn đang dưỡng thương ở gia tộc.

Điều khiến cho Chiết Thế Duy giật mình là ông nội của Chiết Thế Huân và một gã Kiếm Hoàng bậc hai khác của Chiết gia bị chết. Hơn nữa, rất hiển nhiên, chuyện này có quan hệ tới sự kiện 15, 16 năm trước.

Thái độ kiêu ngạo và lời tuyên ngôn đậm sát ý của đối phương thực sự là một cái bạt tai lên mặt tất cả người Chiết gia.

Thù này cần phải báo! Nhưng báo như thế nào, Chiết Thế Duy và Chiết Vạn Thiên hiển nhiên là có quan điểm khác nhau.

Theo ý của Chiết Thế Duy, lạng lẽ phái ra mười mấy cao thủ cảnh giới Kiếm Hoàng, lên vào tân thành Penzias. Xây thành mới, tường cao hào sâu thì hữu dụng sao? Đối với các cao thủ Kiếm Hoàng thì đó chỉ

là món đồ chơi! Sau đó tìm tới phủ đệ của Lăng Tiêu, giết sạch toàn bộ Lăng gia, vậy là xong!

Giết chóc huyết tinh và cường thể phản kích mới là phương thức tốt nhất chứng minh thực lực của Chiết Gia!

322. Chương 310: Đại Trận Vây Kiềm Tôn! (p2)

Đương nhiên, cùng có mười mấy Kiềm Hoàng ủng hộ lão tổ Chiết Vạn Thiên, nhưng đều không la hét cùng đi, đó là bởi vì đã nể mặt gia chủ Chiết Thế Duy này, nếu không đã sớm nghênh ngang đi từ lâu rồi.

Chiết Thế Duy chỉ thầm thở dài một tiếng, bỗng nhiên nhớ lại, vì sao lão tổ tông lại khác thường như vậy... Đã hơn trăm năm Chiết Vạn Thiên không có nửa điểm đột phá! Chẳng lẽ... không ngờ lại muốn mượn cơ hội nhập thế này để tìm kiếm phương thức đột phá?

Chiết Thế Duy lắc đầu, không biết vì sao, y vẫn có cảm giác không yên, cũng không biết cảm giác này từ đâu mà tới. Dù sao y vẫn thấy, thiếu niên thế tục giới kia kiêu ngạo như vậy, chắc chắn sau lưng có chỗ dựa, hoặc chắc chắn có cạm bẫy rất lớn đang chờ Chiết gia. Tuy nhiên nói gì thì nói, trước mặt thực lực tuyệt đối, hết thấy âm mưu quỷ kế đều yếu ớt như giấy mà thôi.

Cho nên, Chiết Thế Duy âm thầm khuyên giải an ủi chính mình, không phải chỉ là một tiểu tử thế tục giới sao? Lão tổ tông tự mình ra tay, sao có thể có sai lầm được? Chẳng lẽ ta thật sự giống lão tổ tông nói: càng sống càng tụt lùi?

Một ngày sau, Chiết gia rút ra tám cao thủ cảnh giới Kiềm Hoàng. Trong tám gã này thì không ngờ có đến năm tên đã tham gia thảm án diệt môn Diệp gia và Tô gia!

Như vậy, Chiết gia có một cao thủ Kiềm Tôn, chín cao thủ Kiềm Hoàng, tạo thành một thế lực siêu cấp, rời khỏi Chiết thế gia, đi tới tòa thành ở phía nam Đe quốc Lam Nguyệt!

Lúc này Lăng Tiêu đang hoàn thiện bước cuối cùng của Tứ Tượng trận.

Từ khi công khai thi thể của tên Kiềm Hoàng bậc bốn của Chiết gia kia ở đầu thành, hắn đã nghĩ tới sẽ gặp phải tấn công. Lăng Tiêu thậm chí còn tính tới việc có cả cao thủ Kiềm Tôn tham gia tấn công mình.

Tứ Tượng đại trận, phân làm bốn cửa sinh, tử, minh, diệt. Sinh môn đông nam, tử môn tây bắc, minh môn đông bắc, diệt môn tây nam.

Sinh môn là cửa dễ vào nhất, một khi tiến vào, lập tức bị nhốt. Tử môn khó vào nhất, một khi tiến vào, lập tức cử tử nhất sinh, minh môn hiểm ác nhất, nhìn như trống rỗng không có gì nhưng một khi tiến vào, lập tức bị mê hồn, hết thấy trước mắt đều là ảo giác. Nhưng ảo giác này lại giống như thật. Gặp phải phi kiếm trong không trung, nếu không đỡ sẽ lập tức trở thành vật thật đả thương người, nếu ngăn cản thì lập tức biến thành ảo giác biến mất không còn, thật thật giả giả, minh môn là đại hung.

Diệt môn cùng là mấu chốt phá trận. Tuy nhiên trên thế giới này, trừ Lăng Tiêu, căn bản không có người thứ hai nam giữ trận pháp, huống chi loại Tứ Tượng đại trận này, cho dù là ở Tu Chân Giới, cũng là tiếng tăm lừng lẫy là công kích dũng mãnh, phòng thủ chắc chắn!

Kỳ thật Lăng Tiêu muốn bố trí nhất là Lưỡng Nghi Vi Trần trận! Trận này được xưng Thực Sơn đệ nhất sát trận! Nhưng thực lực hiện tại của Lăng Tiêu thì không thể bố trí nổi.

Năm đó cho dù là ở Tu Chân Giới, bố trí loại đại trận này, ít nhất cũng cần hơn mười cao thủ Độ Kiếp kỳ cùng cố gắng mới có thể bố trí được. Mà ở đại lục Thương Lan, trừ Lăng Tiêu còn chưa biết khi nào có thể tu luyện tới Độ Kiếp kỳ, thì chẳng còn ai nữa cả.

Cho dù Lăng Tiêu khai tông lập phái, khiến Thực Sơn kiếm phái sinh sôi nảy nở ở đại lục Thương Lan, ngay cả thiên địa linh khí sung túc, không có thời gian mấy vạn năm, cũng mơ tưởng có nhiều cao thủ như vậy.

Huống chi, thế giới này tuy rằng không có người tu chân, nhưng lại có rất nhiều người luyện võ có thể uy hiếp đến Lăng Tiêu, cho nên Lăng Tiêu chỉ có thể chờ hậu nhân của mình hoàn thành đại trận đó. Rốt cục

sẽ có một ngày, giải quyết xong đồng hỗn loạn này, Lăng Tiêu nhất định sẽ lựa chọn một dãy núi thiên địa linh khí sung túc nhất làm căn cơ của môn phái!

Ở thế tục giới này, cứ sống chung với người thường cùng không phải là một biện pháp tốt.

Lăng Tiêu đang hoàn thiện nhưng sơ hở rất nhỏ của trận pháp. căn tắc vô ý này, thế giới này tuy rằng không ai hiểu được trận pháp, nhưng tục ngữ nói loạn quyền đánh chết sư phụ già, nếu chẳng may một cao thủ nào đó bị nhốt lại nổi điên, xông loạn lên, tình cờ tìm thấy và phá vỡ mất trận. Vậy chẳng phải toàn bộ Lăng phủ sẽ giống như một cô gái yếu ớt bị lột sạch quần áo, chỉ có thể để mặc cho người ta thích làm gì thì làm.

Phủ đệ mới của Lăng Tiêu chiếm một diện tích thật lớn, hơn nữa có vô số lối đi và cơ quan ngầm bí mật. Toàn bộ đều do Lăng Tiêu tự mình thiết kế, sau đó Phúc bá tìm người giỏi tay nghề từng làm, cuối cùng mới tổ hợp lại một chỗ.

Người lắp ráp lại là một người khác, cho dù qua tay nhưng người đó thì họ cùng hoàn toàn không biết là mình làm gì. Mặc dù cơ quan thuật mà Lăng Tiêu nắm giữ chỉ tính là tiểu đạo ở Tu Chân Giới, nhưng cùng chưa chắc kém bao nhiêu so với những cơ quan tinh diệu thời thượng cổ ở đại lục Thương Lan.

Trong tình huống thượng cổ cơ quan thuật gần như đã thất truyền, Lăng Tiêu có thể thiết kế ra cơ quan tinh diệu như thế, đã khiến Phúc bá tán thưởng đến tận mây xanh.

Cho tới hiện tại, bất kể là cha mẹ Lăng Tiêu hay là đám người Phúc bá, tất cả đều càng ngày càng nhìn không thấu Lăng Tiêu, đều không hiểu rốt cục là hắn học tập khi nào mà có thể nâng cao thực lực nhánh chóng tới vậy, đồng thời lại có rất nhiều kỳ năng đặc biệt khác người đến thế.

Hơn nữa rất nhiều thứ mà căn bản không thể học trong ngày một ngày hai là được. Từ khi tới phương nam này, cảm giác đó của Lăng Tiêu càng thêm mãnh liệt, thường xuyên oán giận cùng phu nhân, nói đứa con mình đã trưởng thành, vậy mà vẫn giữ bí mật với mình nhiều thứ.

Mỗi lần như vậy, Lăng phu nhân đều mỉm cười dịu dàng, nói rằng không cần phải hỏi. Từ sau khi dùng Trú Nhan Đan, Lăng phu nhân cùng đã bị con trai mình hoàn toàn chinh phục. Trong cảm xúc của bà, không hề có sự hoài nghi con mình mà chỉ có niềm kiêu hãnh.

Lăng Tiêu kiểm tra lần cuối cùng. phát hiện chắc chắn không có vấn đề gì, cho dù người của Chiết gia tới là cảnh giới Kiếm Tôn, hắn cũng nắm chắc có thể vây khốn y chết trong trận. Cho dù không thể giết nổi y thì vây khốn y trong đó 80 năm, 100 năm cũng không thành vấn đề, cùng sẽ bị vây giống như Vạn Niên Giao lúc trước! Mà sau 100 năm, Lăng Tiêu tuyệt đối chắc chắn mình đã có thực lực siêu việt cả Kiếm Tôn.

Trên bầu trời, từ một nơi rất xa, bỗng nhiên vang lên một tiếng ưng thét cực kỳ thê lương.

Lăng Tiêu bỗng nhiên giật mình, lập tức thất thanh nói:

- Tiểu Sư!

- Tiểu Sư làm sao vậy?

Phong Linh vẫn đi theo bên người Lăng Tiêu, vẻ mặt buồn bực nhìn hắn. Nàng vốn mưu toan học trộm cách bố trí trận pháp, nhưng chẳng thấy được gì cùng không nghe được gì nên mới có thái độ như vậy.

- Nhanh đi thông tri mọi người, toàn bộ trốn vào những lối ngầm! Một khi phát động trận pháp, sẽ không thể phá hủy lối xuống mặt đất, không ai có thể đi xuống, cùng không ai có thể lên đây!

Lăng Tiêu ẩn vào vai Phong Linh, vội vàng nói.

Phong Linh nao nao, lập tức gật đầu xoay người chạy đi.

Sau một lát, toàn bộ mọi người trong Lăng phủ đều tiến vào lối đi bí mật rất nhanh, hướng tới một nơi trong tân thành. Địa phương đó cực kỳ bình thường, thoát nhìn như một khu vực rộng lớn toàn bản dân sinh sống, nhà cửa đều là nhà trệt có mái ngói màu xám, bề ngoài vô cùng bình thường, bên trong ... cùng vô cùng bình thường!

Bởi vì một khi phát động Tứ Tượng đại trận, toàn bộ phủ đệ của Lăng Tiêu đều bị bao trong trận. Huyết Sát La Thiên Kiếm Trận càng to thì uy lực càng nhỏ, nhưng Tứ Tượng đại trận thì khác, càng to thì càng phát ra uy lực hùng mạnh hơn.

Ngay cả những cao thủ cấp bậc Kiếm Hoàng như Thượng Quan Vũ Đồng, Ý Phong, Tần Cách, Thập tam gia, Thập tứ gia, Đại Tế Ti Tô Tuyết đều trốn hết xuống lối đi ngầm theo phương thức đã thống nhất lúc trước.

Toàn bộ Lăng phủ chỉ còn lại có một mình Lăng Tiêu. Lăng Tiêu ấn mũi chân xuống đất, thân mình chợt vọt lên không, sau đó dõi mắt về hướng bắc của tân thành. Ở rất xa, có một bóng người đang lao tới nhánh như một tia chớp. Lăng Tiêu còn thấy, không ngờ người đó còn mang theo một người khác. Lăng Tiêu thăm rùng mình, tự nhủ, tên kia dường mang bằng hữu của mình tới để uy hiếp đó nha.

Vừa mới nghĩ tới đây, một áp lực như cả một dãy núi che trời phủ đất ép thẳng về phía thành Penzias.

Rất nhiều người đang đi bên ngoài đều đột nhiên cảm thấy ngực đau đớn, thân thể run lên, lập tức có cảm giác choáng váng đầu óc ghê gớm.

Đôi mắt Lăng Tiêu lóe lên, thâm nhủ, cá lớn của Chiết gia đã tới! Chỉ với khí thế của người này, Lăng Tiêu đã có thể kết luận, chắc chắn là tu vi của y cao siêu hơn cảnh giới Kiếm Hoàng.

Bóng người kia vừa mới xuất hiện cuối chân trời thì gần như chỉ trong một lần hô hấp đã thấy xuất hiện trên không trung ở cửa bắc tân thành Penzias. Y hạ người xuống, bỗng nhiên đánh thẳng vào tường thành. Quân thủ vệ thành đã được Lăng Tiêu phân phó từ trước, nhìn thấy hai người ở đâu đột nhiên bay tới, lập tức không hề chống cự chút nào, ẩn núp hết toàn bộ.

Ngay sau đó, Lăng Tiêu nghe thấy một tiếng rống giận thê lương:

- Thăng nhóc Lăng Tiêu, ngươi lặn ra đây cho ta! Trả lại tính mạng tổ phụ của ta, trả lại tính mạng tôn tử của ta!

Hai mắt Chiết gia lão tổ cùng bắn ra tinh quang, nhìn thẳng về phía Lăng Tiêu. Một luồng tinh thần lực uy áp cực lớn cuộn cuộn như sấm rền ở giữa không trung ép thẳng về phía Lăng Tiêu. Luồng tinh thần lực này bay dọc theo đường lớn của tân thành Penzias, hề gặp phải ai là người đó đều bị tan xương nát thịt, thậm chí còn không kịp phát ra một tiếng kêu rên nào.

Mặt đường rộng hơn một trăm thước được lát đá khối giờ như gặp phải một cơn lốc lớn, từng khối đá to lớn bị bẻ gãy, nghiền nát, bay tán loạn trong cơn lốc tinh thần lực kia.

Những người từ xa nhìn thấy sợ tới mức liều mạng chạy tứ tán, cơn lốc tinh thần lực kia nhìn như rất thông thả nhưng lại tốc độ cực nhanh. Hễ là người ở trên mặt đường, không một ai có thể

may mắn thoát khỏi. Trong lúc nhất thời, tử vong vô số người nhưng không ngờ không có một ai bị thương cả!

Nhưng khối đá lát đường bị bốc lên bay loạn trong cơn lốc, để lại một đường rãnh dài sâu hơn mười thước. Mọi người nhìn thấy đều cảm thấy ghê người!

Cơn lốc tinh thần lực lao thẳng tới cửa phủ đệ của Lăng Tiêu. Chiết Vạn Thiên cười lạnh, chuẩn bị nhìn phủ đệ của tiểu tử kia bị tinh thần lực hùng mạnh của mình biến thành một đồng hoang tàn đổ nát.

Nhưng không ngờ, cơn lốc tinh thần lực hùng mạnh này lao tới đó lại như thể gặp phải một tầng bảo hộ vô hình, không thể tiến về phía trước thêm chút nào.

Chiết Vạn Thiên cuồng ngao cười một tiếng:

- Tiểu tử này thật ra cũng có chút môn đạo! Tuy nhiên đã gặp lão tổ nhà ngươi, ha ha ha ha, ngươi không cần phải chạy nữa! Chết đi!

Nói xong, thân mình lão nhoáng lên, lập tức biến mất khỏi vị trí, ngay sau đó xuất hiện ở trên không trung phủ đệ của Lăng Tiêu. Nhìn thiếu niên tuấn mỹ đang trợn mắt há hốc mồm kia, Chiết Vạn Thiên cười ha ha:

- Cứ tưởng rằng ngươi là một cao thủ có chút môn đạo, không ngờ nhìn thấy lão tổ ta lại bị dọa tới mức đứng ngây ngốc ở đây! Tiểu tử kia, hãy tự trách mình tại sao đã trêu chọc Chiết gia, chọc giận lão tổ ta. Chết trong tay lão tổ ta, ngươi cùng coi như không uống phí sống tới lúc này!

Ha ha ha ha...

-Phi!

Lăng Tiêu như thể lúc này mới có phản ứng, cười lạnh về phía Chiết Vạn Thiên, nói:

- Lão bất tử, ngươi chính là lão già cảnh giới Kiếm Tôn của Chiết gia phải không? Ha ha, thiếu gia ta ... lần này cho ngươi có đến mà không có về!

Chiết Vạn Thiên cười cuồng ngạo, vung ống tay trường bào, một luồng sức mạnh từ ống tay áo mạnh mẽ đánh thẳng về phía Lăng Tiêu. Đã đạt tới cảnh giới Kiếm Tôn, giơ tay nhắc chân giết người vô hình... gần như rất ít khi dùng tới kiếm nữa rồi.

Không ai quy định kiếm kỹ thì nhất định cần phải sử dụng kiếm để thi triển.

- Lão tổ! Từ từ ... cháu muốn chính tay đâm tên khốn này, báo thù cho gia gia và tôn tử!

Chiết Thế Huân lao tới nhanh như điện, nhưng bỗng nhiên kinh ngạc đến mức ngây người tại chỗ.

Vừa mới thấy lão tổ tông ở trên không trung... Không ngờ... Không thấy! Mà Lăng Tiêu kia... Cùng không thấy bóng dáng!

Chiết Thế Huân căn bản là không tin tà ma, thân mình chột vọt lên không, sau đó nhìn chung quanh một vòng, lại đột nhiên toát mồ hôi lạnh toàn thân, nghĩ tới vẻ mặt dữ tợn đáng sợ của gia gia mà mình vừa thu vào trong nhãn không gian.

Dù có thực lực Kiếm Hoàng bậc ba nhưng Chiết Thế Huân bỗng nhiên toát mồ hôi lạnh toàn thân!

Bởi vì rõ ràng y đã lên cao đến vài trăm thước trên không trung nhưng lại không hề nhìn thấy bất cứ kiến trúc gì trong thành. Trời đất dường như đều mơ hồ, xám xịt. Y mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn lên vầng mặt trời vẫn còn nóng bỏng mới rồi, nhưng hiện tại ... trong lòng Chiết Thế Huân đang không ngừng trầm trọng hơn, bởi vì trên đỉnh đầu ... Cũng trở nên mơ hồ, xám xịt.

Chiết Vạn Thiên vừa xuất ra một kích liền cảm giác không ổn, bởi vì một kích đó rõ ràng đánh vào người Lăng Tiêu nhưng lại không hề có cảm giác đánh trúng thứ gì cả. Tên Lăng Tiêu bị một kích đập nát, lập tức... không ngờ tổ hợp lại một cách quỷ dị.

Chiết Vạn Thiên thề rằng mình đã sống mấy trăm năm, đã kiến thức vô số cảnh tượng quỷ dị, nhưng cảnh như trước mắt này thì đúng là lần đầu tiên gặp phải.

323. Chương 311: Cao Thủ Kiếm Tôn Nổi Giận

- Hừ, dám đùa giỡn lão tổ ta à!

Chiết Vạn Thiên không tin tà ma, vung hai tay lên, hai con hỏa long đánh thẳng về hướng ảo ảnh của Lăng Tiêu

- Cho dù là ảo ảnh, lão tổ ta cùng sẽ cho ngươi nổ tan xác.

Chiết Vạn Thiên nói xong, lại bỗng nhiên thấy ảo ảnh Lăng Tiêu kia khẽ nhếch miệng cười tà dị.

Chiết Vạn Thiên bỗng nhiên cảm thấy toàn thân lạnh toát như băng. Lão vừa tới tòa đại thành này đã cảm giác được có gì đó không ổn, nhưng lại không hề phát hiện được gì, sau đó tự cao thực lực mạnh mẽ, tự tin trên đời này không có mấy ai có thể lưu Chiết Vạn Thiên lão lại được.

Trừ phi cánh cửa Thánh Vực mở ra, sau đó người ở bên trong đó đi ra ngoài, nếu không, Chiết Vạn Thiên tự tin không có bất cứ kẻ nào có thực lực lưu được mình.

Cao thủ cảnh giới Kiếm Tôn muốn đi, ai có thể lưu lại chứ?

Cho nên, lão căn bản là không chút sợ hãi lao thẳng tới. Mới chỉ một chút lực lượng tinh thần đã phá hỏng cả nửa con phố chính của tòa đại thành này, vậy có gì phải lo chứ. Chiết Vạn Thiên chuẩn bị chờ sau khi giết chết Lăng Tiêu sẽ tàn sát toàn bộ tòa thành này, sau đó thi triển kiếm kỹ mà mình đã tu luyện tới cảnh giới đỉnh cao, biến tòa thành này thành một đồng hoang tàn.

Ha ha, đó là một chuyện tuyệt vời tới mức nào!

Chiết Vạn Thiên tính kế vô cùng tốt, hơn nữa mặc dù thiếu niên kia khiến lão giật mình vì có cảm giác nhìn không thấu thực lực của hắn, nhưng một thằng nhóc chưa tới hai mươi tuổi, sao có thể bì nổi thực lực hùng mạnh của mình chứ?

Đó quả thực là trò đùa!

Hai con hỏa long to lớn giương nanh múa vuốt, gào thét quần lấy Lăng Tiêu kia.

Một tiếng động như thể một bọt nước vỡ ra, ảo ảnh Lăng Tiêu vỡ thành vô số quang điện, tràn ngập ở không trung, còn kéo dài không tiêu tan!

Hai con hỏa long lập tức mất đi phương hướng, giằng co cùng một chỗ, sau đó bùng lên một tiếng nổ.

Hai mắt Chiết Vạn Thiên không kìm nổi giật giật mấy cái, ánh mắt như ngừng lại, thân mình bất động, bắt đầu trầm ổn đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Mấy năm gần đây, lão thường có cảm giác lâm vào tẩu hỏa nhập ma. Đây cũng không phải tâm tình tu vi không đủ, mà là đại nạn của Chiết Vạn Thiên đang tới!

Chiết Vạn Thiên năm nay mới hơn bốn trăm tuổi, theo lý thuyết thì người đã đạt tới cảnh giới Kiếm Tôn có thể sống từ 500 năm tới 1000 năm đều là chuyện cực kỳ bình thường, thậm chí có cao thủ cảnh giới Kiếm Hoàng cũng đã sống tới 500 tuổi.

Nhưng Chiết gia thì khác! Kiếm kỹ mà tổ tiên Chiết gia lưu lại từ trước tới giờ chính là Thần cấp bậc thấp và đã chỉ rõ, nếu không phải người có thiên tư trác tuyệt thì không thể tu luyện, bởi vì bộ kiếm kỹ thật sự quá mức bá đạo!

Tu luyện kiếm kỹ này tới trình độ càng cao thì thương tổn tới thân thể càng lớn. Chỉ khi đột phá đến cảnh giới Kiếm Thánh, tiến vào Thánh Vực, nghe nói mới có biện pháp khôi phục thân thể bị thương!

Cho nên, nếu không phải người có thiên tư trác tuyệt, không thể mơ tưởng tu luyện nó.

Bởi vậy, đại đa số người Chiết gia đều tu luyện kiếm kỹ Thánh cấp bậc trung, mà Chiết Vạn Thiên, từ nhỏ được cho rằng là người có cốt cách linh tú, có căn cơ của người luyện võ vạn người có một, cho nên mới tu luyện bộ kiếm kỹ này ngay từ nhỏ.

Từ lúc thiếu niên và thanh niên, tốc độ tiến bộ của Chiết Vạn Thiên là cực nhanh, khi hơn 50 tuổi đã là Kiếm Tông bậc cao, dựa vào bộ kiếm kỹ này, cùng đã chiến thắng vô số đối thủ, trong đó có cả lão tổ tông Tổng Khê của hải vực Tổng gia, vì vậy mới không để bất cứ ai vào trong mắt.

Nhưng khoảng 100 năm gần đây, võ đạo của Chiết Vạn Thiên không hề có chút tiến triển nào. Điều này khiến tâm tình của lão bắt đầu xao động, rốt cuộc không còn bình tâm tu luyện được như trước.

Lão cố gắng suy nghĩ, không ngờ lại có ý muốn đi quanh thế tục giới một vòng. Tiếc rằng thân phận của lão rất cao, được coi là lão tổ tông của Chiết gia, tuy rằng lão hoàn toàn có thể tùy tiện tìm một cái cớ nào đó, nói muốn du lịch thế tục giới một vòng, nhưng Chiết Vạn Thiên lại căn bản khinh thường nói dối, cho rằng nói dối là thể hiện của sự vô năng.

Cho nên, lần này mới có thể nương cơ hội này, gây náo loạn, cuối cùng nổi giận đùng đùng mang theo Chiết Thế Huân đi, trên thực tế là lão đang cười trộm trong bụng!

Chiết Vạn Thiên không ngờ nổi, thứ chờ đợi lão lại là mờ mịt chẳng rõ ràng chút nào thế này. Dù biết rõ mình đã bị vây khốn, nhưng Chiết Vạn Thiên không hề cho rằng mình sẽ chết ở đây! Hơn nữa, lão bỗng nhiên cảm giác, nếu mình có thể thoát vây khỏi đây, cảnh giới... sẽ được nâng cao!

Ý tưởng này nảy sinh khiến ngay cả Chiết Vạn Thiên cũng có chút không tin, nhưng trực giác lại nói cho lão, sự thật chính là như vậy.

- Ta lấy bất biến ứng vạn biến, tiểu tử! có bản lĩnh ngươi hãy tới giết ta!

Chiết Vạn Thiên cao giọng nói, sau đó cười ha ha vài tiếng, không ngờ liền tùy ý ngồi xuống dưới đất!

Lăng Tiêu ở mắt trận, nắm được hết thấy phát sinh trong trận. Vừa nghe Chiết Vạn Thiên nói xong, Lăng Tiêu lạnh lùng lẩm bẩm:

- Bất biến ứng vạn biến? Lấy tĩnh chế động? Ha ha, ta đây liền cho ngươi động!

Nói xong, toàn thân Lăng Tiêu nổi lên một đám hào quang màu trắng. Chân nguyên chảy ra từ thân thể Lăng Tiêu, đổ ngưng kết thành vô số Lăng Tiêu, tay cầm Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, mang theo 999 thanh hàn thiết đoản kiếm, còn xuất ra Hàm Hàn bảo đỉnh!

Vô số thần niệm phân thân của Lăng Tiêu đột nhiên hiện ra trước người Chiết Vạn Thiên, vô số đạo kiếm khí hung hăng chém về phía những điểm yếu hại của Chiết Vạn Thiên. Hàm Hàn bảo đỉnh chợt phóng đại, Hàn Thiết Kiếm Trận hào quang lóe ra.

Chiết Vạn Thiên lại bị sự quấy rối trước mắt kích thích phần nộ, hét to một tiếng, tay phải bỗng nhiên vươn ra từ trong áo bào, cầm một thanh kiếm bách luyện tinh cương cực kỳ bình thường!

Thanh kiếm này, quả thật rất bình thường, nhưng không phải bách luyện mà là... thập vạn luyện! Năm xưa, để luyện chế thanh kiếm này, ước chừng mất thời gian ba năm cùng vô số tinh cương và hàn thiết.

Sau khi luyện chế hoàn toàn thanh kiếm này, người thợ rèn kiếm liền học máu mà chết.

Có thể nói, thanh kiếm này nhìn như bình thường, lại hoàn toàn siêu việt nhưng thanh hàn thiết kiếm khác, chính là một thanh bảo kiếm không hơn không kém!

Chiết Vạn Thiên vung tay lên, một luồng hào quang màu đỏ lửa hình bán nguyệt vọt ra, nghênh đón vô số Lăng Tiêu, vô số hàn thiết kiếm, vô số Hàm Hàn bảo đỉnh đang lao tới.

Ầm... Ầm... Ầm...

Nhưng tiếng nổ kịch liệt vang lên không ngừng, hào quang bùng lên liên tiếp khiến người ta không thể nào mở nổi mắt!

Một tia chân nguyên kia của Lăng Tiêu ảo hóa thành những phân thân căn bản là không có nhiều lực sát thương đối với cao thủ cấp bậc Chiết Vạn Thiên.

Nhưng Lăng Tiêu cùng phải là muốn sát thương!

Với thực lực của hắn, nếu muốn giết chết một tên cao thủ Kiếm Tôn, hơn nữa còn là một Kiếm Tôn bậc hai, thực sự là làm khó cho hắn. Tuy nhiên, ở trong Tứ Tượng đại trận này, Lăng Tiêu chính là thần ở trong trận. Nếu đối địch ở bên ngoài, cho dù Lăng Tiêu có thể xuất ra đòn mê hoặc này nhưng căn bản là không dám giờ trò đối với một cao thủ cảnh giới Kiếm Tôn. Mà đừng nói tới Kiếm Tôn, cho dù là Kiếm Hoàng bậc cao, nếu dùng loại tiểu xảo này chắc chắn sẽ chuốc nhục vào thân.

Nhưng ở đây thì khác, Lăng Tiêu căn bản không cần biết tâm tình của Chiết Vạn Thiên thế nào, phần nộ cùng thế, điên cuồng cùng vậy, đều căn bản không có khả năng thoát khỏi Tứ Tượng đại trận này để ra ngoài. Còn Lăng Tiêu ở mắt trận hoàn toàn có thể vừa tu luyện vừa dùng chân nguyên quấy rối Chiết Vạn Thiên. Bằng bất cứ giá nào, cho dù chỉ là quấy rối, Lăng Tiêu cũng phải tra tấn lão già khốn khiếp Chiết gia này tới điên loạn, sau đó nghĩ biện pháp giết chết lão.

Huống chi, lão ta tiến vào chính là sinh môn!

Sinh môn dễ vào khó ra, chủ yếu thể hiện bởi một chữ “vây”. Trong sinh môn, trừ khi người chủ trì đại trận chủ động khởi xướng công kích, nếu không sinh môn sẽ không xuất hiện công kích hùng mạnh!

”

Đương nhiên, nếu Chiết Vạn Thiên tự nổi điên, tiến vào sinh môn, như vậy chỉ cần dựa vào ảo giác này cùng đủ để cho lão tan thành tro bụi.

Bởi vì càng là người hùng mạnh, nhìn thấy ảo giác càng lợi hại, khi bị công kích càng mãnh liệt.

Về phần diệt môn... Lăng Tiêu dựng nên Tứ Tượng đại trận, diệt môn chỉ để trang trí... bởi vì hắn không có đủ thực lực hùng mạnh để hoàn thiện. Nếu hiện giờ Lăng Tiêu có cảnh giới Nguyên Anh kỳ, như vậy có thể đồng thời trụ trì cả bốn cửa, nhưng với cảnh giới Kim Đan kỳ hiện tại, có thể đồng thời trụ trì ba cửa đã không dễ dàng!

Đương nhiên, nếu chỉ muốn vây khốn địch nhân, Lăng Tiêu hoàn toàn có thể rời khỏi đây mà Chiết Vạn Thiên tuyệt không có khả năng trốn thoát!

Vấn đề là ... Lăng Tiêu muốn giết lão!

Bất kể như thế nào đều không ngờ, Chiết gia lại xuất ra một con cá lớn như vậy! Kiếm Tôn đó! Cao thủ cảnh giới Kiếm Tôn đó! Đừng nói người thường, cho dù là trong các thế gia môn phái ẩn thế, cũng có vô số gia tộc chưa bao giờ được thấy cao thủ cấp bậc thế này.

Ngay cả trong gia tộc có cao thủ cảnh giới Kiếm Tôn nhưng từ nhỏ tới lớn, Tổng Minh Nguyệt đều chưa bao giờ được gặp.

Cao thủ cấp bậc như vậy lại bị ta diệt!

Đây là loại khí phách thế nào? Đây là loại thực lực thế nào?

Lăng Tiêu diệt Chiết gia là rất hữu lý, không ai có thể phản nản điều gì.

Hơn nữa, một đám cao thủ Chiết gia tới “ức hiếp” một thiếu niên thế tục giới, bản thân Lăng Tiêu cùng đã ở thế bất bại về mặt dư luận, cho nên sẽ chẳng có ai thông cảm cho Chiết gia.

Người ta đây là chân chính báo thù một cách đường đường chính chính!

Nếu có thể giết chết Kiếm Tôn này của Chiết gia, trong khoảng thời gian ngắn, còn ai dám đến trêu chọc Lăng Tiêu nữa chứ? Đừng nói là trong thời gian ngắn, sợ rằng trong hơn mười năm, việc Kiếm Tôn này của Chiết gia bị giết chết cũng đủ khiến vô số thế gia môn phái phải kinh sợ.

- Thằng nhóc khốn kiếp! Ngươi là một tiểu nhân dê tiện, vô sỉ! Ra đây cho lão tử! Có dám tiếp ta một kiếm! Nếu ngươi có thể tiếp được một kiếm của ta, ân oán của ngươi và Chiết gia liền xóa bỏ! Đến đây... tiểu súc sinh không có can đảm, ha ha... ngươi dám sao? Ngươi dám ra đây sao?

Chiết Vạn Thiên vừa điên cuồng chém giết, nhưng phân thân chém mãi không hết của Lăng Tiêu, vừa điên cuồng rống giận. Hai mắt lão đỏ sẫm, trên gương mặt nhăn nhụ như trẻ con không ngờ xuất hiện vài vết máu.

Lão không muốn lãng phí thời gian với đồng ảo giác ở đây cho nên lão thử tùy ý để kiếm của đối phương công kích trên người mình, không ngờ... kiếm của đối phương lại giống như chân thật, một đạo kiếm khí đánh lên người mình còn có cảm giác đau, hơn nữa còn làm khuôn mặt Chiết Vạn Thiên bị thương.

Bởi vậy lão căn bản không dám lơ là nữa mà điên cuồng quát mắng, hy vọng tiểu tử kia có thể thiếu kiên nhẫn đi ra chiến một trận với mình.

Nhưng điều khiến lão không ngờ chính là thiếu niên kia lại quá giáo hoạt trầm ổn, giống như một con cáo già, căn bản không thèm trả lời lão. Điều này làm cho Chiết Vạn Thiên càng thêm phần nộ.

Trong chốc lát, toàn thân lão bùng lên khí thế vô tận! Tất cả các phân thân của Lăng Tiêu tiếp xúc với thân thể Chiết Vạn Thiên đều nổ tung. Chiết Vạn Thiên quát lên một tiếng lớn, cả người bùng lên hàng nghìn hàng vạn đạo hào quang, bảo kiếm thập vạn luyện trong tay cùng phát ra hào quang chói mắt.

Chiết Vạn Thiên giận dữ hét:

- Nộ long hấp thủy!

Theo thanh âm này, thân mình Chiết Vạn Thiên giống như xoắn ốc, điên cuồng xoay tròn, nháy mắt liền hình thành một trận lốc xoáy to lớn.

Mà bên trong lốc xoáy là vô số sát khí hỗn loạn.

324. Chương 312: Đại Trận Đoạt Mạng

- Tên súc sinh! Muốn giết giết lão tổ ta... Ha ha ha ha! A!

Chiết Vạn Thiên thi triển Nộ Long Xuất Thủy, hóa thành một trận gió lốc, vốn tưởng rằng có thể dễ dàng phá hủy thứ đang vây khốn chung quanh mình, nhưng không ngờ rằng, bức tường mờ mờ ảo ảo giống như một đại trận thực thụ này lại có thể biến lớn hoặc thu nhỏ lại theo lão!

Trận gió lốc này cực kỳ lớn, rộng mấy thước, cao trăm thước! Chiết Vạn Thiên đứng ở nơi cao nhất của trận gió lốc, vốn tưởng rằng có thể thấy cảnh vật trong thành, nhưng không thể tưởng được, đập vào mắt lão vẫn là cảnh tượng sương mù vờn quanh, nói cách khác, căn bản là lão chưa thoát được ra ngoài!

Hơn nữa, chiêu công kích cực mạnh Nộ Long Xuất Thủy này bình thường khi thi triển trên mặt đất, có thể dễ dàng phá mặt đất sâu đến hàng chục thước! Thế mà hiện tại... trên mặt đất vẫn là sương mù mông lung, căn bản là không có chút đất nào bị cuốn lên!

Trận gió lốc cực lớn tiếp tục gào thét, lao ầm ầm như điên trong trận, giống như là dồn hết sức đánh ra một quyền, lại nện vào không khí!

Lão tổ Chiết gia nổi giận gầm lên một tiếng, tiếng gầm vang lên trong Tứ Tượng trận giống như tiếng sấm ầm ầm, thế nhưng không có chút âm thanh nào có thể truyền ra ngoài trận!

Khuôn mặt cười cười của lão tổ Chiết gia cứng lại. Ở một nơi khác, Lăng Tiêu tại trận nhàn vui vẻ cười ha hả. Một chiêu Nộ Long Xuất Thủy vừa rồi của lão tổ Chiết gia chẳng những không thể phá hư nửa phần của đại trận, mà lại còn tự đưa mình đến trước mình môn nữa!

Lăng Tiêu vẻ mặt hồ hững nhìn lão tổ Chiết gia, trong lòng nghĩ, cho dù là người tu chân đã luyện ra được nguyên thần thứ hai, nếu tiến vào giữa Tứ Tượng đại trận này cũng không dễ mà thoát ra ngoài như vậy!

Kể luyện võ trên đại lục Thương Lan so sánh với người tu chân, đơn giản mà nói, người tu chân Kim Đan Kỳ nếu chỉ dùng sức mạnh thân thể, không thể dùng pháp bảo, vậy tương đương với cảnh giới Kiếm Tông! Đương nhiên, nếu có pháp bảo giống nhau, hoặc người tu chân tu luyện công pháp mạnh hơn chút, thì Kiếm Tông khẳng định không phải đối thủ của người tu chân Kim Đan Kỳ! Như Lăng Tiêu bây giờ đạt tới cảnh giới Kim Đan trung kỳ, nếu không có pháp bảo phụ trợ, chống lại một gã Kiếm Hoàng bậc năm hắc là có thể đứng ở thế bất bại, chống lại Kiếm Hoàng bậc bốn, có thể đánh chết! Nếu phải chống lại Kiếm Hoàng bậc sáu, như vậy nếu không có pháp bảo hay linh khí phụ trợ, trên cơ bản chỉ có thể bỏ chạy.

Nhưng ưu thế của người tu chân cũng được thể hiện ở đây. Cho nên nếu không phải bắt buộc, đánh một trận công bình, không ý lại vào trận pháp, vậy Lăng Tiêu có một trăm lá gan cũng không dám ngang nhiên chống lại Chiết gia! Lại càng không nói tới tiêu diệt cường giả Chiết gia để báo thù và lập uy.

Lão tổ Chiết gia tuy rằng tính tình từ trước tới giờ đều vô cùng nóng nảy, nhưng không có nghĩa là lão không đủ trầm ổn, nếu không dựa vào cái gì để tu luyện đến cảnh giới Kiếm Tôn? Rất nhiều việc chỉ có tính biểu tượng. Chỉ số thông minh của Chiết Vạn Thiên tuyệt đối không giống với bề ngoài nóng nảy hấp tấp mà lão phô ra. Hơn nữa, đại nạn có xu hướng tẩu hỏa nhập ma không có bao nhiêu quan hệ tới việc này.

Chỉ có điều, lão thích làm theo ý mình!

Thấy cường công không được, Chiết Vạn Thiên dừng công kích, sau đó khoan chân ngồi xuống, bắt đầu suy nghĩ.

Vốn Chiết Vạn Thiên nghĩ: nếu Lăng Tiêu kia dám ngang nhiên khiêu khích Chiết gia lại có thể đánh chết Kiếm Hoàng bậc cao, vậy sau lưng hẳn có ít nhất một kẻ có thực lực không thua gì Kiếm Hoàng bậc sáu làm chỗ dựa!

Còn như nói đến bản thân Lăng Tiêu, cho dù là hiện tại, lão cũng không cho rằng Lăng Tiêu có thực lực nuốt được mình!

Nếu thế, bằng vào cảnh giới Kiếm Tôn bậc hai của lão, cho dù có là lão bất tử trong siêu cấp thể gia, Chiết Vạn Thiên vẫn có thể bình yên chạy trốn! Tuy nhiên một thiếu niên thể tục giới, sao lại có khả năng tạo nên quan hệ với siêu cấp thể gia? Khả năng duy nhất, chính là Hải vực Tổng gia kia!

Chiết Vạn Thiên sớm đã nghĩ tới, nếu cô nương của Hải vực Tổng gia kia thực sự là nữ nhân của Lăng Tiêu, vậy Hải vực Tổng gia nhất định sẽ phái ra trợ lực nhất định, giống như lần trước, hai gã Kiếm Hoàng của Chiết gia gặp phải khúc xương khó gặm ở ngoài thành Penzias, hẳn là vẫn còn thực lực ẩn giấu.

Tuy nhiên, có tính thể nào đi nữa, cho dù lão tổ tông Tổng Khê của Hải vực Tổng gia kia có tự mình đến, nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh ngang tay với mình mà thôi, cũng không có thực lực giết lão!

Ngàn tính vạn tính, Chiết Vạn Thiên cũng không thể tính được đến, trong thành Penzias này không ngờ lại có chỗ cổ quái thể này, lại có thể vây khốn lão trong này!

- Đây cũng không phải thực lực của Lăng Tiêu kia!

Trong lòng Chiết Vạn Thiên nghĩ, ánh mắt bỗng nhiên sáng bừng lên, lão bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề: Lăng Tiêu, kẻ mà trong hai năm thực lực tăng vọt, có thể luyện chế Đường Nhan Đan thần kỳ, còn có loại phương pháp có thể vây khốn mình, như vậy, chẳng phải nói, trên tay hắn chắc chắn có bí tịch liên quan nhỉ?

Chiết Vạn Thiên càng nghĩ càng thấy nóng lòng hơn, thậm chí, lão còn có cảm giác kích động! Phương pháp có thể vây cả mình, sẽ kém sao? Nếu vào tay ta, như vậy, Chiết gia ta có thể một đường bay tới trời!

Trong lòng Chiết Vạn Thiên nóng rực lên, sau đó bỗng nhiên giương mắt lên, lão chuẩn bị thuyết phục Lăng Tiêu. Chiết Vạn Thiên cho rằng, mình sớm muộn gì cũng có thể theo hướng này ra ngoài! Mà sau khi mình ra ngoài, đó là tận thế của Lăng Tiêu! Cho nên, nếu hắn giao bí tịch cho mình, mình có thể không truy cứu việc hắn đã giết nhiều người Chiết gia như vậy, không chỉ thế, thậm chí còn có thể cho hắn một cái danh hiệu trưởng lão danh dự của Chiết gia!

Chiết Vạn Thiên càng nghĩ càng cảm thấy biện pháp của mình dùng được! Lão tin tưởng, giết tên Kiếm Hoàng bậc bốn ngang nhiên bố cáo khắp nơi khiêu chiến Chiết gia, nhất định không phải chủ ý của Lăng Tiêu! Có lẽ năm đó dư nghiệt của Tô gia được Tổng gia thu nhận, sau đó lại lợi dụng Lăng Tiêu với mục đích trả thù.

Cho nên, sau khi Chiết Vạn Thiên suy nghĩ, lão trầm giọng nói:

- Tiểu tử, lão phu có chuyện muốn nói với ngươi!

Lăng Tiêu cười hờ hững, thản nhiên nhìn Chiết Vạn Thiên khoanh chân ngồi trước cửa Minh, hắn không nói gì, nhìn lướt qua cửa Diệt, trong cửa Diệt đột nhiên xuất hiện một bàn tay to đưa vào trong cửa Tử, đem Chiết Thế Huân đã chết ra, bịch một tiếng ném xuống trước người Chiết Vạn Thiên!

Thi thể Chiết Thế Huân bị một bàn tay rất lớn nắm lấy, không hề có một tiếng động xuất hiện trước cửa Minh. Chiết Vạn Thiên vừa muốn công kích bỗng nhiên ngăn ra, sau đó ôm lấy thi thể Chiết Thế Huân, kiểm tra một phen. Toàn thân không có vết thương nào, nhưng biểu tình cực kỳ dữ tợn, như gặp phải chuyện cực kỳ đáng sợ, bị dọa đến vỡ cả mắt!

- A! Thăng nhãi Lăng Tiêu! Ngươi khinh người quá đáng!

Chiết Vạn Thiên vừa mới định tìm từ để nói, lại không có cách nào nói ra miệng được, đối phương rõ ràng là muốn chém tận giết tuyệt Chiết gia của lão.

- Chờ ta đi ra ngoài, ta nhất định băm thây ngươi ra vạn đoạn! Người nhà của ngươi, nam toàn bộ giết sạch, nữ toàn bộ cho vào kỹ viện! Lăng Tiêu, ngươi chờ đó cho ta!

Chiết Vạn Thiên giận giữ gầm thét, ngay sau đó lại thấy lão tổ tông Tổng Khê của Tổng gia đang cầm kiếm đi về phía mình, không nhịn nổi mắng :

- Tổng Khê, quả nhiên là lão già kia! Năm đó thua trong tay ông nội người còn ngại không đủ dọa người hay sao, giờ còn dám giết người Chiết gia ta, nạp mạng đây!

Nói xong, cả người Chiết Vạn Thiên bạo phát khí thế vô biên, hung hăng đề tới Tổng Khê!

Khiến Chiết Vạn Thiên không ngừng giạt mình là khí thế của Tổng Khê không hề kém mình! Trong mắt Tổng Khê còn mang theo vẻ trào phúng nồng đậm, không thèm nói một lời, cổ tay vung lên, vỏ kiếm bay ra, sau đó chém một kiếm về phía Chiết Vạn Thiên. Kiếm khí như một luồng sóng nhiệt, chen lẫn những tiếng thê lương hung hăng chém tới Chiết Vạn Thiên!

Chiết Vạn Thiên cực kỳ tức giận né tránh, không ngờ kẻ muốn làm quái nhân sau lưng quả thực là Hải vực Tổng gia! Hơn nữa, không ngờ đến cả lão tổ tông Tổng gia cũng tới. Hôm nay may mắn là mình đi vào, nếu thực sự như lời mình trước đây, phải ra hai mươi tên Kiếm Hoàng, hai mươi tên Kiếm Tông bậc cao tới, còn chưa đủ cho một mình Tổng Khê giết!

Đê tiện, vô sỉ!

Trong lòng Chiết Vạn Thiên nghĩ mà phát sợ, điên cuồng mắng chửi, bắt đầu đánh cùng Tổng Khê!

Lăng Tiêu ở trận nhân thần nhiên nhìn, không chút nào che giấu nội tâm kinh ngạc. Cường giả Kiếm Tôn của Chiết gia này quả nhiên là mạnh mẽ!

Một đạo kiếm khí kia tất cả đều là nguyên tố lực lượng pha tạp, giống như thực chất chém ra, Lăng Tiêu ngưng thần nhìn, sau đó tìm ra chỗ khác và giống so với kiếm kỹ Tu Chân Giới.

Có thể mắt thấy một Kiếm Tôn liều mạng, lấy hết các chiêu số từ đáy hòm ra, đây là một sự kiện phi thường khó khăn!

Lăng Tiêu nhìn Chiết Vạn Thiên đang không ngừng mắng chửi, trong lòng cười lạnh, thầm nói: Kẻ địch của người là ai, người đó liền xuất hiện trong trận! Hơn nữa thực lực giống người như đực! Cho dù đánh đến mười ngày nửa tháng, người cũng không có khả năng đánh thắng! Kiếm Tôn không thể mết đến chết sao? Đến cả thần tiên gặp vậy công còn ngã, đừng nói đến Kiếm Tôn người.

Là một con ếch ngồi dưới đáy giếng vốn nghĩ đã có được toàn bộ bầu trời, giờ nhờ nước tràn miệng giếng ngoi lên, lại thấy được không trung mênh mông ngàn dặm; là một con mèo nhỏ đi ra khỏi cửa nhà, phát hiện mình hóa ra không phải lão hổ. Tâm tình của Chiết Vạn Thiên bây giờ chính là như vậy!

Lão càng đánh càng kinh hãi, càng đánh càng sợ! Chiêu thức của đối phương ừn ừn kéo đến, tinh diệu vô cùng. Hơn nữa đánh đến bây giờ, Tổng Khê kia không ngờ đã biến hóa hơn bảy mươi loại kiếm kỹ! Thực sự là không có một loại nào lặp lại!

Trong lòng Chiết Vạn Thiên suy nghĩ: từ lúc nào Hải vực Tổng gia lại có nhiều cao cấp kiếm kỹ như vậy? Tổng Khê này không ngờ lại dũng mãnh như thế. Nhiều kiếm kỹ như thế, không ngờ hẳn đều đạt đến cảnh giới tinh thông!

Thực chất, đây sao có thể là kiếm kỹ của Tổng Khê được, hoàn toàn là do Lăng Tiêu bày ra trong trận. Chỉ cần Lăng Tiêu không chế đại trận, kiếm kỹ ảo ảnh trong trận dùng toàn bộ đều là của Lăng Tiêu!

Công kích của Tổng Khê càng lúc càng linh hoạt hơn, sắc bén hơn, không ngờ Chiết Vạn Thiên lại có cảm giác thua kém không bằng người! Hơn nữa, lão có cảm giác, thực lực của đối phương lại giống mình như đúc.

Thời gian trôi qua, Chiết Vạn Thiên bỗng nhiên nảy sinh một chút hiểu ra, sắc mặt đối phương cũng quá đơn giản đi! Lão bỗng nhiên hét lớn một tiếng, phun ra một ngụm máu:

- Áo giáp! Phá cho ta!

Trên mặt Tổng Khê bỗng nhiên lộ ra nụ cười trào phúng, đâm thẳng vào đầu Chiết Vạn Thiên một kiếm. Kiếm khí dày đặc, sát khí lâm liệt, một chút ngưng nghỉ cũng không có, hung hăng đâm vào mi tâm Chiết Vạn Thiên!

Mãi tới lúc mũi nhọn của kiếm cách mi tâm Chiết Vạn Thiên chưa đến một tấc, đã có thể cảm thấy được cảm giác lạnh lạnh, trông mắt Chiết Vạn Thiên như muốn nứt ra, vội vàng lui về sau!

Đồng thời lão cũng diên cuồng rống lên:

- Đây rốt cuộc là cái gì?

Đáng tiếc, trả lời lão chỉ có ánh mắt trào phúng của Tống Khê, và thanh kiếm theo đuổi không thôi.

Tiểu Nô

325. Chương 313: Mây Bay Khắp Bốn Phương, Tinh Anh Tám Hướng Tề Tụ (1)

- Lão thất phu Tống Khê! Lão tử liều mạng với ngươi!

Chiết Vạn Thiên thấy Tống Khê đuổi theo không từ, lại thêm ánh mắt trào phúng kia khiến lão phần nộ, không thể chịu nổi liền bộc phát, suy nghĩ chỉ hơi có chút lệch lạc, một kiếm của Tống Khê đã đâm tới da đầu Chiết Vạn Thiên. Công kích của cảnh giới Kiếm Tôn khiến lòng tơ toàn thân Chiết Vạn Thiên chợt dựng lên, tuy nhiên lão lại không có nửa điểm do dự, sau khi tránh thoát nhất kiếm liền hung hăng đâm cây bảo kiếm vào bụng Tống Khê!

“Phù” một tiếng, một kiếm của Chiết Vạn Thiên đã đâm vào bụng Tống Khê, lão lập tức diên cuồng cười ha hả:

- Ha ha, không thể tưởng được lão thất phu nhà ngươi! Trước đây ngươi đã không bằng ta, hiện giờ ngươi vẫn không phải đối thủ của ta! Chết đi!

Chiết Vạn Thiên diên cuồng cười to, kéo bảo kiếm ra, sau đó nhìn thân ảnh Tống Khê chậm rãi ngã xuống. Đột nhiên, mắt lão trừng lớn ra, xoay đầu lại khi thấy Tống Khê vẫn hoàn hảo không chút tổn hại đứng đó, ánh mắt tràn ngập ý trào phúng. Trái tim Chiết Vạn Thiên lập tức như bị người khác bóp chặt lấy, xiết thật mạnh.

Ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Tống Khê, sau đó lại nhìn thi thể vẫn đang nằm trên mặt đất kia, lần đầu tiên trong lòng Chiết Vạn Thiên trào dâng lên một cảm giác sợ hãi thật lớn!

- Ngươi, ngươi cuối cùng là ai, đây là sao? Không phải ta đã giết ngươi sao?

Chờ đợi lão vẫn chỉ là những đường kiếm gọn gàng lưu loát của Tống Khê, lúc này, kiếm kỹ lại thay đổi.

~~~~~

Toàn bộ bên trong thành Penzias là không khí nghiêm nghị. Lăng Võ cùng với quân sĩ của binh đoàn Tia Chớp đang dọn dẹp con đường vừa bị công kích hùng mạnh của Chiết Vạn Thiên phá hủy, trên mặt mỗi người đều hiện lên thần sắc lo lắng. Họ chưa từng gặp qua võ giả mạnh đến như vậy, thậm chí chưa từng nghe nói đến!

Ngay cả kiếm khí cũng không có, chỉ đứng ở trên đầu thành, sau đó thì hơn trăm thước xung quanh của tòa thành đã bị hủy diệt rồi!

Lăng Võ cúi đầu nhìn qua hố sâu mười thước dưới chân, đã có chỗ có nước chảy ra, xuất hiện mạch nước, mà có nơi sâu hơn mười thước, đã có thể làm giếng được rồi.

Trương Đại Niên nhìn về phía thành, xem ra không có dị thường gì cả! Tuy nhiên, bọn họ ai cũng đều rõ ràng, không có dị thường mới là điều dị thường lớn nhất.

Bởi vì bọn họ trở mắt nhìn hai gã cường giả phi vào trong thành, trên tường thành trống không! Mà trong nháy mắt, hình dáng hai người kia liền biến mất!

- Đầu nhi, có thể nói gì hay không, thiếu gia làm sao mà khiến cho hai kẻ kia biến mất vậy?

Trương Đại Niên đi tới trước mặt Lăng Võ, nhỏ giọng hỏi.

Thực lực của Trương Đại Niên là Ma Kiếm Sĩ bậc hai, còn cao hơn một bậc so với Lăng Võ, cho nên, Trương Đại Niên tuy tự nguyện gia nhập binh đoàn Tia Chớp, dưới quyền quản lý của Lăng Võ, nhưng Lăng Võ rất thích, cũng rất tôn trọng người trẻ tuổi mà thiếu gia tự mình đưa về này.

Lăng Võ than nhẹ một tiếng, mặt trời trên đầu nóng cháy cả người, cực kỳ khó chịu, hấn nheo mắt, nhìn qua hướng nội thành không hề có động tĩnh, chậm rãi nói:

- Thần thông của thiếu gia không phải là chúng ta có thể đoán được, ta chỉ biết, thực lực của thiếu gia đề cao cực kỳ nhanh! Nhanh đến dọa người! Hơn nữa, từng có một gã Kiếm Hoàng và hai Kiếm Tông tới gây phiền toái cho thiếu gia. Thiếu gia ngay cả một chiêu cũng chưa xuất ra, họ liền chết cả. Diệt tử tiểu thư từng nói đó là trận pháp.

Lăng Võ gãi gãi mái tóc xù như con nhím lắc lắc đầu, vẻ mặt khó hiểu nói:

- Ta cũng không hiểu.

Trương Đại Niên thực sự cảm thấy học máu, thầm nói, ta chẳng hiểu người nói cái gì, tuy nhiên... trận pháp? Hấn cũng không hiểu, lắc lắc đầu, trong lòng nghĩ, ra bắc vào nam, một đường theo hấn tới nơi này, xem ra là lựa chọn chính xác nhất cuộc đời này!

Đãi ngộ của binh đoàn Tia Chớp tuyệt đối không cần phải nói!

Lúc này Lăng Võ đã bắt đầu quát đám binh lính:

- Tất cả mọi người nỗ lực lên, dọn dẹp trước đây, hấn... đúng là đồ khốn kiếp! Bọn lão tử khó khăn lắm mới khiến đường phố xinh đẹp thế này, cứ như vậy mà làm hỏng!

Chúng binh lính đều cười rộ lên, trong lòng bọn họ, sự tín nhiệm với Lăng Tiêu quả thực đã đạt tới mức tín ngưỡng, trong lòng căn bản là chẳng có nửa điểm lo lắng.

Trái lại, đám binh lính của Hồ Gầm đột kích đội thì lại khó hiểu nhìn nhóm lính của binh đoàn Tia Chớp, thực không rõ vì sao có kẻ mạnh như vậy tới mà vẻ mặt của họ lại chẳng có gì đáng kể cả.

Đương nhiên, lại càng có nhiều người hiện lên vẻ hăm mộ. Khi đến nơi này, họ mới nghe nói tới đãi ngộ của binh đoàn Tia Chớp, thậm chí, trong binh đoàn Tia Chớp còn có rất nhiều người vốn là đồng đội với những người thuộc đội đột kích Hồ Gầm, đều quen thuộc lẫn nhau.

Đã một năm không gặp, vốn thực lực của họ không cách biệt lắm, hiện tại lại hoàn toàn vượt qua họ, mà vượt qua lại không chỉ một chút!

Cho nên, đám kia vốn tưởng nhóm bị tách khỏi đội đột kích Hồ Gầm sẽ có bao nhiêu bi thảm, giờ đều trợn mắt há hốc mồm, hăm mộ đến chảy nước miếng.

Trong lòng nghĩ đến lúc nào thì mình cũng có thể gia nhập binh đoàn Tia Chớp, vậy thì tốt rồi, bởi vì ngay cả đại đội trưởng Lăng Chí cũng từng nói, từ nay về sau chính là người một nhà!

Nếu là người một nhà, thế thì việc gì mọi người phải phân biệt nhau?

Ôm suy nghĩ này không phải chỉ một hai người. Nhưng khi bọn họ chứng kiến phương thức huấn luyện của binh đoàn Tia Chớp, cả đám đều ngậm miệng lại, không dám nói hươu nói vượn nữa. Huấn luyện của Lăng Chí đã tàn khốc đến cực điểm rồi, đội đột kích Hồ Gầm có thể nói là đội quân thép, nhưng huấn luyện của Lăng Võ không ngờ còn độc hơn Lăng Chí! Binh lính của binh đoàn Tia Chớp dũng mãnh như vậy cũng phải chịu mệt, vậy nếu mà dùng phương pháp này huấn luyện cho đội đột kích Hồ Gầm, chỉ sợ mỗi ngày đều phải chết vài lần!

Lăng gia đại đoàn tụ, mang theo kết quả chính là binh sĩ tam phương dung hợp, Lăng Thiên Khiếu còn mang tâm phúc của mình tới nữa. Một đám người vốn là mắt cao hơn đỉnh đầu, thực lực cũng không tệ, ngay từ đầu còn chưa được hưởng đãi ngộ như binh đoàn Tia Chớp nên ngẫu nhiên cũng có khiêu khích.

Tham gia quân ngũ chính là như thế này, mọi người đều xem trọng thực lực. Thực lực không bằng người, khẳng định đi đường không dám ngẩng đầu chứ không giống chính khách, ngoài mặt cười cười nói thân huynh đệ, sau lưng không chút do dự đâm cho một dao.

Tuy nhiên, cho dù đã nhận thức được thực lực của binh đoàn Tia Chớp, những binh lính này cũng không tin, tam thiếu gia có được thực lực chống cự lại môn phái thể gia ẩn thế!

Bởi những binh lính này còn có rất nhiều chuyện mà họ không biết. Ví như nhân côn trên đầu tường kia không ngờ lại là một cường giả Kiếm Hoàng! Ví như, những nữ nhân xinh đẹp thường xuyên xuất hiện trước mắt họ, người mạnh nhất đã nắm giữ cảnh giới Kiếm Hoàng! Thậm chí ngay đến cả lão quân gia Phúc bá trong quý phủ của Lăng Tiêu, lão già cả ngày cười ha hả kia, cũng đã có thực lực Ma Kiếm Sư bậc ba...

Trong thành mới, nhà cao tầng rất nhiều, trong đó hơn nửa thuộc phú thương trong thành, trên lãnh thổ của Lăng Tiêu có một hiện tượng kỳ quái, làm phú thương còn hãnh diện hơn so với lão gia quý tộc!

Đây chính là nơi khác biệt so với đế quốc. Bởi vì giai cấp quý tộc đã kéo dài vô số năm, từ thời xưa đến nay, cho dù là thời đại nào, cho dù ai là người cầm quyền, các quý tộc trước sau gì cũng là người nắm giữ quyền lợi cực lớn!

Thậm chí cho đến giờ, còn có một ít địa phương mà lão gia quý tộc lĩnh chủ còn có quyền có được đem đầu tiên của thiếu nữ trên lãnh địa!

Nhưng trong thành Penzias này, tuy rằng không phải mọi người đều bình đẳng, nhưng loại chuyện kẻ mạnh hiếp yếu có thể nói đã ít lại càng ít.

Thực lực của binh đoàn Tia Chớp không phải chỉ để trang trí.

Cho dù vậy, thì các quý tộc vẫn luyến tiếc mà không rời đi. Không khí kinh doanh của Penzias rất nồng, kinh thương trong này tốt hơn nhiều lần so với nơi khác! Cho nên, cho dù quyền lợi bị áp chế, các quý tộc vẫn cam tâm tình nguyện ở lại đây!

Hiện giờ toàn bộ các tửu lâu cao cấp trong tay các nhà giàu và quý tộc đã bị những vị khách thần bí chiếm cứ.

Trong một tòa nhà hơn mười tầng gần nội thành nhất, trong một gian phòng khách xa hoa trên tầng cao nhất, có vài người tuổi tác lớn nhỏ khác nhau đang đứng.

Người già nhất râu tóc bạc trắng, mặt mũi hiền lành khiến người khác có cảm giác hết sức phúc hậu. Người trẻ nhất cũng chỉ hơn hai mươi, mắt hổ mày kiếm, anh tuấn tiêu sái, dáng người cao to, mặc trang phục hoa lệ, khí chất cao quý, vừa thấy đã biết không phải người thường.

Còn có mấy người trung niên đi theo sau hai người, cả đám đều im lặng, ánh mắt chuyên chú nhìn vào trong nội thành.

Người trẻ tuổi dường như không nhận được tò mò trong lòng, khụ một tiếng hỏi:

- Ông nội, người thấy thế nào? Hai người Chiết gia kia vì sao lại đột nhiên biến mất?

Lão già nhẹ nhàng cười, lắc lắc đầu:

- Ta cũng không biết.

Lão già nói xong, trên mặt người trẻ tuổi và những người trung niên phía sau đều hiện lên vẻ không tin. Người trẻ tuổi cười nói:

- Ông nội nói đùa rồi? Trên đời này còn có chuyện mà người không biết sao?

Lão già có phần trách cứ lại có phần từ ái nhìn người trẻ tuổi. Tôn tử khen tặng làm lão rất hưởng thụ, nhưng trong lòng lão cũng hiểu, mình chẳng qua cũng chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi. Đại lục này rộng lớn đến nhường nào, chuyện mà mình không biết còn rất nhiều!

Đương nhiên, từ trước tới giờ lão tuy vẫn khiêm tốn, nhưng lòng trong đó còn có vài phần kiêu ngạo, bởi vì, lão đến từ siêu cấp thể gia, bởi vì, lão có cảnh giới Kiếm Tôn bậc sáu! Hơn nữa, thực lực lão già đã đạt tới đỉnh cao của bậc sáu! Lão thậm chí có dự cảm, không ngoài trăm năm, cánh cửa Thánh Vực sẽ mở ra cho lão!

Tới được cảnh giới này của người luyện võ, chuyện thể tục giới còn có gì có thể đặt vào mắt lão!

Lão già đã đọc đủ thứ kinh thư, điển tịch cổ đã đọc rất sâu, hơn nữa rất thích thuật bói toán lưu truyền từ thời thượng cổ. Loại thuật này bị vô số người cho rằng là tri thức của kẻ lừa đảo, song lão già lại phi thường yêu thích!

Trước đó vài ngày tâm huyết lão bỗng nhiên dâng trào, vì thế tùy ý bói ra một quẻ, lại phát hiện hướng Đông Nam biển rộng sắp có sự tình trọng đại phát sinh!

Thậm chí lão còn lơ mơ cảm giác được, nơi đó sẽ xuất hiện một người luyện võ kinh tài tuyệt đỉnh!

Có thể được một người sắp bước chân vào cánh cửa Thánh Vực cho rằng là kinh tài tuyệt đỉnh, đó là dạng người gì!

Thực lực thế gia của lão già này cực kỳ hùng mạnh! Nhưng đoạn tuyệt với nhân thế, gần như không kết giao với thế tục giới, cũng không kết giao với các thế gia môn phái khác, thậm chí có rất nhiều môn phái thế gia không biết đến sự tồn tại của họ!

Lão già họ Công Tôn, tên là Hoàng!

Người trẻ tuổi bên cạnh lão già gọi là Công Tôn Kiếm, năm nay hai mươi lăm tuổi đã có thực lực Kiếm Tông bậc sáu! Thực lực này đặt giữa tất cả những người cùng lứa đã đủ để kiêu ngạo!

Nhưng Công Tôn Kiếm vẫn không cho rằng điều này là hay, mà thật ra rất sùng bái ông nội Công Tôn Hoàng, nếu có người dám nói nửa câu cợt nhả về ông nội của hắn, hắn sẽ trở mặt ngay lập tức, ngay đến cả phụ thân cũng không được!

Công Tôn gia tộc không được mọi người biết đến, nhưng thực lực tuyệt đối là siêu nhiên. Có thể biết đến họ, ngoài mấy siêu cấp thế gia, có mấy người xưa thuộc nhất lưu thế gia có thể miễn cưỡng biết. Bởi vì từ xưa đến nay, khi trên đại lục ngẫu nhiên có trọng bảo xuất hiện, gia tộc Công Tôn cũng sẽ tham dự, nhưng đã mấy trăm năm nay không có trọng bảo nào được khai quật, vì vậy sự tồn tại Công Tôn gia tộc dần bị quên lãng.

Sau khi Công Tôn Hoàng bói ra kết quả này, lập tức nảy lên suy nghĩ hững hờ mang theo tôn tử đi du lịch một phen. Thời gian dài ở ẩn khiến tộc nhân của gia tộc Công Tôn ngày càng trở nên thuần phác. Có Công Tôn Hoàng ở đó hiển nhiên không có kẻ nào dám trêu chọc vào cường giả bán thần này, nhưng nếu Công Tôn Hoàng rời đi, nhân khẩu gia tộc Công Tôn cũng không thịnh vượng lắm, nếu gặp phải một ít công kích hoặc âm mưu, chỉ sợ nhóm người sau không chống đỡ nổi. Thật ra thì chưa chắc đã xảy ra chuyện này, nhưng đó cũng là một phen tâm ý của Công Tôn Hoàng. Công Tôn Kiếm cũng rất muốn được ra thế giới bên ngoài, đã sớm quần quýt lấy ông nội Công Tôn Hoàng. Cho nên lần này đi thì hắn là người hưng phấn nhất. Nhưng nghe ông nội hắn nói là không biết, trong lòng Công Tôn Kiếm không phục lắm, cho rằng ông nội hắn quá khiêm tốn, trên đời này vốn không có chuyện gì mà ông nội không biết!

Công Tôn Hoàng nhìn nội thành gió êm sóng lặng ở không xa, và hai chữ lớn “Thục Sơn” ý cảnh sâu xa trên cổng thành, ánh mắt lóe ra, lời nói thâm thía:

- Kiếm nhi, con còn rất trẻ, thực lực và thiên phú của con trong thế hệ trẻ tuyệt đối là một thiên tài! Nhưng, con phải rõ ràng, trên đời này người tài vô số, ngay đến cả ông nội cũng có rất nhiều chuyện không hiểu, cũng có nhiều người không thể thắng được! Đừng nói là Thánh Vực thần bí kia, chỉ nói tới những ma thú mạnh mẽ trên đại lục này đã có rất nhiều, ông nội không có khả năng địch lại!

Công Tôn Kiếm vẫn có chút không phục, đôi mắt hổ trừng lên, nói:

- Cho dù có, cũng không phải ở chỗ này!

Tiểu Nô

326. Chương 313: Mây Bay Khắp Bốn Phương, Tinh Anh Tám Hướng Tề Tụ (2)

Công Tôn Hoàng lắc đầu, cười nói:

- Vậy thì con sai lầm rồi, nơi này và nơi đó thì có gì khác biệt? Không quản con tới nơi nào, đứng ở kia, thì phải nói: “Nơi này”.

Công Tôn Kiếm sững sốt một chút, sau đó nói:

- Nhưng, nghe nói nổi danh nhất nơi này chính là Hầu tước thiếu niên kia, truyền thuyết về hắn có rất nhiều, nhưng trận chiến lợi hại nhất chỉ là một gã Kiếm Hoàng và hai gã Kiếm Tông chết trong phủ của hắn, mà cuối cùng có phải hắn ra tay hay không còn không biết được.

Sắc mặt lão già dần dần nghiêm túc hẳn lên, khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Kiếm Nhi, nhược điểm lớn nhất của con, đó là khinh thị anh hùng thiên hạ! Con nếu biết có Kiếm Hoàng và Kiếm Tông chết trong phủ của hắn, sao không biết những người đó có chết trong tay hắn hay không?

- Con nghĩ vậy...

- Không được đoán, con cho rằng..

Lão già cắt lời tôn tử, nhẹ giọng nói:

- Nếu con không có chứng cứ chứng minh người có phải chết trên tay hắn hay không, thì không được kết luận là có người giúp đỡ! Con xem...

Lão già nói xong chỉ tay vào nội thành:

- Chẳng lẽ các ngươi không nhìn thấy gì sao?

Người trẻ tuổi dõi mắt nhìn lại, thật ra thực lực của hắn cũng giống như Liệt Dương của siêu cấp thể gia Tinh Võ, cũng có đủ tiền vốn để kiêu ngạo. Cũng may tính tình Công Tôn Kiếm cũng không tự đại như vậy, chỉ có điều là theo bản năng hắn cho rằng, trong thế tục giới không có khả năng có một võ giả quá mạnh mẽ được.

Công Tôn Kiếm dùng sức dụi dụi mắt, còn là cái gì thì hắn chưa nhìn ra được, chỉ có thể nói:

- Kiến trúc thực sự rất bình thường, còn không hoa lệ bằng bên ngoài, xem ra chủ nhân của nơi này thực ra là người tính tình không thích khoa trương.

Một trung niên nhân đứng sau lão già bỗng mở miệng nói:

- Có điểm không bình thường.

Công Tôn Kiếm quay đầu lại nhìn thoáng qua, hỏi:

- Lục thức, không bình thường chỗ nào vậy?

- Hiện tại có gió.

Trung niên nhân kia nói rất ít, lời quý như vàng, sau khi nói bốn chữ này ánh mắt lại chuyên chú nhìn chằm chằm vào nội thành.

- Có gió?

Công Tôn Kiếm nhú mày, than thở nói:

- Chỗ này nóng muốn chết, một chút gió này có làm được cái gì chứ?

Công Tôn Hoàng nhìn tôn tử mỉm cười, có một số việc cần bản thân hắn quan sát. Hắn càng cảm thấy lần này đưa tôn tử ra ngoài là rất chính xác, nếu không thực lực của tôn tử có mạnh hơn nữa cũng vĩnh viễn không có khả năng thực sự trưởng thành được.

- A?

Công Tôn Kiếm bỗng nhiên kinh hô một tiếng:

- Ha, con biết rồi, lá cây kia không ngờ không chút sứt mẻ! Tuy rằng gió không lớn, nhưng lá cây kia dù thế nào cũng không bị ảnh hưởng, vẫn chỉ nhẹ nhàng đong đưa thôi!

Nói xong, vẻ mặt lại suy sụp nói:

- Nhưng, lá cây bất động thì có khả năng chứng minh được cái gì chứ?

Xem ra, cho dù là thiên tài cũng có sở đoản, lão già bất đắc dĩ, vừa muốn nói thì trung niên nhân vừa này đã nói thêm:

- Lá cây bất động, nói lên rằng chúng ta đang nhìn có lẽ là ảo giác, nói cách khác, cái chúng ta nhìn thấy không phải cảnh thật, mà là một ảo trận!

- Ảo trận?

Công Tôn Kiếm hiển nhiên chưa từng nghe qua những từ này, người trung niên kia nhìn thoáng qua Công Tôn Hoàng, thấy người nhẹ nhàng gật đầu, mới nói:

- Thiếu gia đã từng nghe nói qua ảo ảnh chưa?

Mày kiếm của Công Tôn Kiếm nhú lại, lập tức lỏng ra, sau đó chỉ vào phía dưới, nói:

- Ý của mấy người là... chủ nhân nơi này có thể tạo ra ảo ảnh? Không thể được! Ảo ảnh là thần tích, chưa có ai có thể tạo ra được!

Khóe miệng người trung niên nhếch lên, bỗng nhiên lộ ra nụ cười cân nhắc:

- Người nơi đó, thủ đoạn còn cao mình hơn so với ảo ảnh!

Công Tôn Hoàng lúc này mới vừa lòng gật đầu, nói:

- Không tệ, nếu là ảo ảnh, cho dù là cảnh giới Kiếm Hoàng cũng đã sớm bay ra ngoài được, huống chi, bên trong còn có một người đã đạt tới cảnh giới Kiếm Tôn!

Công Tôn Kiếm hút một ngụm khí lạnh, sau đó trên mặt bỗng nhiên hưng phấn:

- Ông nội, con nhất định phải kết giao bằng hữu với người nọ! Con muốn học thứ này!

Cái này thì ngay đến cả mấy trung niên nhân phía sau Công Tôn Hoàng đều nở nụ cười, Công Tôn Hoàng cười khổ vỗ vỗ bả vai tôn tử:

- Kiếm nhi, con muốn giao hảo với bằng hữu là chuyện tốt, chủ nhân nơi này tuyệt đối đủ giá trị để con kết giao, nhưng muốn học người ta cái gì đó... việc này, ta xem hay là thôi đi.

- Vì sao chứ? Con có thể dùng kiếm kỹ nhà chúng ta trao đổi mà!

Về mặt Công Tôn Kiếm cho rằng đương nhiên, những người trung niên phía sau không kìm nổi phải quay mặt đi chỗ khác, sợ ý cười trên mặt sẽ khiến Công Tôn Hoàng quả trách.

Cơ mặt Công Tôn Hoàng giật giật mấy cái, sau đó mới nói:

- Nếu đối phương đáp ứng, thì trao đổi cũng được không sao.

Việc này, đổi lại mấy người trung niên lại giật mình! Bọn họ đều là hậu nhân của Công Tôn Hoàng, tất nhiên là rõ ràng nhất, không phải người trong bốn môn gia tộc, kiếm kỹ tuyệt đối không thể truyền!

Vậy mà không ngờ bây giờ lão gia tử lại đáp ứng!

Công Tôn Hoàng năm nay năm trăm tám mươi tuổi, lúc hơn ba trăm tuổi thì tiến vào cảnh giới Kiếm Tôn, sau mới cưới vợ sinh con. Đứa con Công Tôn Thiên mạnh hơn lão tử, hai trăm sáu mươi tuổi đã cưới vợ sinh con. Công Tôn Thiên hiện giờ cũng đã đạt tới cảnh giới Kiếm Tôn bậc hai! Có thể nói hậu nhân chính tông của gia tộc Công Tôn rất ít, nhưng mỗi người thực lực đều rất mạnh, trong đó kiếm kỹ và công pháp chiếm công lao lớn nhất.

Hiện giờ không ngờ vì một tiểu tử bình thường nơi thế tục giới mà công pháp có thể truyền ngoài!

Thực là làm người ta khó tin! Chẳng lẽ Hầu tước thiếu niên kia thực sự có tiềm lực khiến lão gia tử coi trọng?

Bọn họ không khỏi nhớ tới thuật bói toán xuất thần nhập hóa trong tay Công Tôn Hoàng, trong lòng dần tiếp nhận sự thật này.

Cũng trong lúc đó, trong toàn bộ các tử lâu ở nơi khác trong thành Penzias cũng đều tụ đầy người của các môn phái thế gia ẩn thế!

Ngay cả Đông hải Tần gia, Triệu gia, Yến triệu Dư gia, Tinh Vô thế gia Liệt gia... từ những gia tộc có hoặc không có liên quan đến Lăng Tiêu đều phái người tới.

Tất cả đều vì cử chỉ kiêu ngạo của Lăng Tiêu.

Giết chết một tên Kiếm Hoàng, chém cụt tứ chi, làm thành nhân côn, triển lãm trên đầu tường.

Đừng nói nhất lưu thế gia, cho dù là siêu cấp thế gia như Liệt gia cũng tự hỏi không làm được điểm ấy, không phải không dám, mà thật sự là lăm bấn khoản!

Bởi vì cho dù là siêu cấp thế gia cũng có nhược điểm, cũng có nơi bị uy hiếp. Cường giả Kiếm Tôn của siêu cấp thế gia bình thường đều bé quan, trừ phi phát sinh chuyện trọng đại nếu không tuyệt không dễ dàng hiện thân.

Cho nên, nếu làm nhục một nhất lưu thế gia như thế, hành hạ cao thủ của người ta đến chết còn treo lên tường, nhất định sẽ khiến cho đối phương điên cuồng trả thù!

Giết địch một ngàn tự tổn tám trăm là chuyện mà người có chút lý trí không đi làm.

Lăng Tiêu kia điên rồi! Đây là ý tưởng của vô số người.

Ba huynh muội Liệt gia còn chưa tới đây, nhưng Liệt gia đã phái người tới, còn một nguyên nhân quan trọng khác nữa, Liệt Phong từ khi rời khỏi Liệt Dương vẫn bật vô âm tín! Trải qua điều tra, Liệt Dương nhận được một tin tức khiến hắn vô cùng hoảng sợ.

Liệt Phong đã chết.

Lại chết trước cửa phủ linh chủ thành Penzias!

Nhưng chết như thế nào, ai giết thì không ai biết! Bởi vì trong cùng ngày có rất ít người thấy trường chiến đấu, mà nơi đó không đâu không phải thủ hạ tâm phúc của Lăng Tiêu. Những người đó xuất quỷ nhập thần, Liệt gia căn bản là không tiếp xúc đến được.

Khi Liệt Dương nghe được tin tức này thiếu chút nữa đã bị dọa đến choáng váng. Liệt Phong tuy là hộ vệ của hắn, nhưng cũng là võ giả của Liệt gia, Kiếm Hoàng bậc năm đó! Cứ như vậy mà chết sao? Chỉ sợ trách phạt sau đó xuống Liệt Dương cũng không phải là ít!

Cho nên, Liệt Dương thừa dịp tin tức này chưa truyền ra ngoài đã phái mấy kẻ dưới tay, cũng không bảo họ ám sát Lăng Tiêu, mà cho bọn điều tra, Liệt Phong rốt cuộc là chết như thế nào!

Kết quả, hai gã kia còn chưa kịp điều tra thì đã gặp chuyện Chiết gia, cái này thực quá tốt, không cần điều tra, trước hết hãy xem nào nhiệt đã!

Còn rất nhiều người của các thế gia môn phái đều có đủ loại mục đích, tụ tập trong thành Penzias!

Thanh Huy thế gia Thanh Ngọc đang đứng trong căn lầu cao, cũng đang nhìn về phía nội thành, khe khẽ hàm răng, ánh mắt có phần mê ly, thì thào nói:

- Cuối cùng thì người là người thế nào? Dám làm ra chuyện to gan lớn mật thế này! Không còn muốn sống nữa sao?

Ban đêm, rất nhiều cường giả đều đứng trên đỉnh các tòa nhà, bởi vì cảm nhận được có rất nhiều khí tức hùng mạnh không thềm che giấu đang tới từ phương xa!

Tám người, dường như tâm linh tương thông, tám người này tỏa ra sát khí như đông lại tràn ngập cả thành Penzias, loại sát khí kiêu ngạo vô cùng này đã chọc giận không ít cường giả nơi này.

Công Tôn Kiếm đứng trên đỉnh lầu, lạnh lùng nhìn tám thân ảnh ở xa xa, lạnh lùng nói:

- Thật sự là kiêu ngạo! Bọn họ là cảnh cáo chúng ta không được hành động thiếu suy nghĩ đây mà!

Công Tôn Hoàng ngồi trên một chiếc ghế phủ vải, gió biển ban đêm rất mát mẻ, còn mang theo mùi vị đặc trưng của biển cả, cũng không gay mũi, khiến cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái.

Công Tôn Hoàng thần nhiên nói:

- Để ý tới chúng làm gì? Hơn nữa, con cũng không phải đối thủ của những người đó, lại nói, đây là thù hận của hai đại gia tộc, chỉ cần chúng không chọc tới chúng ta, thì không cần ra tay!

- Nếu bọn chúng lạm sát kẻ vô tội thì sao?

Công Tôn Kiếm có chút tức giận nói.

- Tự nhiên là có người sẽ đối phó với chúng!

Công Tôn Hoàng lại bổ sung một câu:

- Đây là quy củ.

- Con mặc kệ ba cái quy củ ấy, nếu chúng dám đả thương người vô tội, con nhất định sẽ ra tay! Đánh không lại cũng phải đánh! Nếu không trong lòng con sẽ không thoải mái!

Công Tôn Kiếm nhìn ông nội, lớn tiếng nói.

Lúc Công Tôn Kiếm nói, Công Tôn Hoàng vung tay lên, ngừng kết một cái lồng phòng hộ lão và tôn tử, cũng không phải là để phòng người khác công kích, mà là không muốn cho lời này của tôn tử truyền ta ngoài, dẫn đến phiền toái không cần thiết.

Mí mắt Công Tôn Hoàng hơi hơi sụp xuống, sau đó nói:

- Việc này khi thời gian đến thì cũng được.

Ánh mắt Công Tôn Kiếm lóe lên, trong lòng bắt đầu có chút lo lắng cho người trẻ tuổi chưa bao giờ gặp mặt nhưng lại được ông nội coi trọng kia.

Nhiều người đến đây như vậy, một mình hắn... có thể đối phó không?

Trong khu dân nghèo phía Tây của thành mới, Đại Tế Ti ngửa mặt nhìn trời, cặp mắt bỗng nhiên bắn ra quang mang hận thù không gì sánh được, môi hơi run run. Diệp tử ngồi bên cạnh mẹ lại tưởng rằng mẫu thân đang lo lắng cho Lăng Tiêu.

Nàng an ủi nói:

- Mẹ, mẹ không cần lo lắng, Lăng Tiêu huynh ấy cho dù không giết sạch được những người đó, khẳng định cũng có thể trốn được!

Hai hàng lệ chảy xuống hai bên má Đại Tế Ti, không nói được một lời, nàng thực sự chỉ muốn bất chấp tất cả mà xông ra ngoài, nhưng cũng biết, mình vừa động, chắc chắn sẽ bại lộ những người khác, tám gã Kiếm Hoàng đang cảnh giới sẽ biết. Mà bên mình có Thượng Quan Vũ Đồng, Ý Phong, Thập Tam, Thập Tứ, Tần Cách, thêm cả mình nữa cũng chỉ có sáu người. Ngoại trừ Ý Phong, những người còn lại chỉ là Kiếm Hoàng bậc thấp, khẳng định không thể so được với những lão già thành tinh của Chiết gia!

Lăng Tiêu... cậu nhất định phải giúp ta! Tay của Tô Tuyết gắt gao nắm chặt lại, thậm chí móng tay còn bầu chặt vào lòng bàn tay.

Không ngờ Chiết gia xuất ra một Kiếm Tôn, chín Kiếm Hoàng, vượt qua dự đoán của tất cả những người thuộc các thế gia tới đây xem náo nhiệt rất nhiều. Gần như không ai tin tưởng được, một ngôi sao mới nổi tại thế tục giới có thể chống lại công kích mạnh mẽ cỡ này!

Penzias nguy hiểm, Lăng Tiêu nguy hiểm.

Tất cả mọi người nghĩ vậy.

Thậm chí, sau khi nhận được tin tức, trên mặt những hồng nhan bên cạnh Lăng Tiêu cũng hiện lên thần sắc lo lắng.

327. Chương 314: Giết Hết Tất Cả (1)

Đôi lông mày của Phong Linh cau lại, đi tới đi lui trong sân. Trong bóng đêm dường như ngập tràn một cổ sát khí nồng đậm, tối nay, trong thành Penzias mới là một mảnh yên tĩnh, ngay cả những thường dân cũng biết, thời tiết đã thay đổi.

Isa vẽ mặt tiêu tụy quỳ gối trong đình viện, hai tay bắt hình chữ thập đang không ngừng cầu nguyện. Phong Linh nhìn bộ dạng lo lắng của Isa, trong lòng lại càng lo lắng hơn, nàng đi tới trước mặt Isa, cũng không nói gì cả, cứ đứng như vậy nhìn xuống.

Isa tuy rằng nhắm mắt lại, nhưng vẫn cảm giác được Phong Linh đang nhìn mình chăm chú, chậm rãi mở mắt ra nhưng không đứng dậy, dịu dàng nói:

- Cô làm sao vậy? Muốn theo tôi cùng cầu nguyện vì Lăng Tiêu ca ca sao?

- Cầu nguyện có ích lợi gì! Quên đi... cô đứng lên trò chuyện với tôi đi, được không?

Phong Linh không khỏi phân trần, kéo tay Isa đứng dậy, kéo đến dưới cây bồ đào cành lá rậm rạp trong viện, ở đó có hai chiếc ghế nhỏ. Tiểu viện này vốn chuẩn bị cho hai người Phong Linh và Isa.

Khi Lăng Tiêu kiến tạo thành Penzias đã từng đề nghị Hoàng Phủ Nguyệt tu kiến công trình ngầm, sau đó thông qua hệ thống mật đạo rắc rối phức tạp có thể để cho thân nhân và các hồng nhan tri kỷ của Lăng Tiêu có thể an toàn chạy ra khi có nguy hiểm.

Có thể thấy được, ở điểm này Hoàng Phủ đại tiểu thư đã dự đoán được trước.

Sóng mắt Isa như nước, nhìn Phong Linh. Đã rời khỏi trường học từ lâu, từng là một cô nương ngượng ngùng, hiện giờ trước mặt người ngoài đã là một cô gái rất có năng lực, nhưng lúc nói chuyện vẫn bảo trì ngữ điệu mềm nhẹ như trước:

- Phong Linh, tôi biết cô sốt ruột, hơn nữa lại càng hận mình không thể đi giúp đỡ phải không? Cô coi, ngay cả Thượng Quan lão... Thượng Quan tỷ tỷ chẳng phải lúc đó cũng bị chàng đuổi ra ngoài hay sao. Uy lực trận pháp cô cũng đã từng thấy qua, tôi cảm thấy, hẳn là nên tin tưởng Lăng Tiêu ca ca, chàng không bao giờ làm chuyện gì không chắc chắn đâu!

Thần sắc trên mặt Phong Linh giãn ra một chút. Ngẫm lại, từ lúc mình quen biết Lăng Tiêu tới nay, tên kia tuy rằng rất đáng ghét, thoạt nhìn thì cái gì cũng thờ ơ, nhưng quả thực là chưa từng thất bại. Cho dù ngày trước đối mặt với ám sát của mọi người trong sư môn mình cũng có thể bảo trì bình tĩnh. Ở thời khắc mấu chốt mới ra tay, hơn nữa còn bắt giữ mình vốn thực lực cao hơn hẳn không ít.

Nhất là nghĩ lại lúc trước bị Lăng Tiêu kè gờm vào cổ, mặt Phong Linh không khỏi đỏ lựng lên, vội nói:

- Đúng vậy, người tốt không sống lâu, tai họa sống ngàn năm, hẳn sẽ không có chuyện gì!

“...”

Isa trợn mắt há hốc mồm nhìn Phong Linh, không biết là đồng ý hay là phản đối lời nàng đây.

Lăng Thiên Khiếu hiện giờ đang ở cùng với Thu Thần, Phúc bá và đám người Tần Cách, Ý Phong. Tần Cách sớm đã quen thuộc với Lăng Thiên Khiếu, giờ phút này Tần Cách lại không có vẻ nôn nóng, nhưng ánh mắt lo lắng và những tiếng gầm gừ nhỏ phát ra từ trong cổ họng lại bán đứng hắn.

Hắn đang lo lắng!

Nhưng Lăng Tiêu đã hạ tử lệnh cho Tần Cách, quyết không được rời khỏi người nhà của hắn nửa bước!

Lăng Tiêu đã nghĩ, cho dù mọi người và gia nhân chuyển đến khu dân nghèo, nhưng nếu như bọn người Chiết gia phát cuồng lên, tàn sát hàng loạt dân trong thành thì người nhà sẽ bị nguy hiểm, Lăng Tiêu liền tập trung tất cả những người có thực lực Kiếm Tông trở lên trong tay mình tập trung lại đây, ít nhất hẳn không cần lo lắng việc ở nhà để ứng phó với con cá lớn Chiết gia này!

Hiện giờ tâm tình của Chiết Vạn Thiên giống như một bị quái thú móc mắt tim, lôi ra ngoài và xoa bóp, sau đó lại dùng một chiếc que nhọn xuyên qua, sau đó đem lên lửa mà nướng!

Không còn từ ngữ nào có thể hình dung nổi sự phẫn nộ trong lòng hắn, đúng vậy, hắn đã tính kế sai lầm rồi!

Thần thông của tiểu tử này làm sao Kiếm Hoàng có thể địch lại? Lại nghĩ lại đánh giá của Chiết Thế Huân đã chết: dưới tình huống bị vài tên Ma Kiếm Sư bậc cao vây công, Lăng Tiêu thua chị kém em, cuối cùng may mắn chạy trốn... - Đi con bà nó thua chị kém em đi, đi con bà nó may mắn chạy trốn đi... Chiết Thế Huân, con rùa đen nhà ngươi hại khổ lão tử rồi!

Lửa giận đã thiêu đốt hết nửa lý trí của Chiết Vạn Thiên, làm sao còn suy xét nổi Chiết Thế Huân là con rùa đen thì lão là tổ tông của y sẽ trở thành thế nào cơ chứ?

Lão tóc tai tán loạn, mỗi một động tác bay múa trong không trung là toàn thân lại rách tung tóe, vô số miệng vết thương đang không ngừng chảy máu tươi, trên bàn tay mềm mại như tay trẻ con lại có thêm hơn mười miệng vết thương, mới nhìn trông thật đáng sợ!

Nếu là lúc bình thường, loại vết thương nhỏ này sao có thể để trong lòng Chiết Vạn Thiên, nhưng hôm nay, từng vết thương thật nhỏ này dường như không ngừng ăn mòn sinh mạng của lão!

- Lăng Tiêu! Lão tử phải tự bạo! Ngươi muốn vây khốn chết ta, không có cửa đâu! Không phải là một cái ảo trận sao, cuộc đời lão tử ta đã có mấy trăm năm rồi, cái gì chưa từng trải qua! Ta nói cho ngươi... Lăng Tiêu, nếu có thể ra khỏi chỗ này, ta thế nhất định sẽ tiêu diệt tất cả những kẻ họ Lăng trên đại lục này! Nhất định!

Chiết Vạn Thiên điên cuồng gầm rú, công kích vào người lão hiện giờ đã từ Tổng Khê biến thành vô số người mà Chiết Vạn Thiên đã giết suốt cuộc đời này! Cả một đám người mặt mũi chẳng chút thay đổi, nhưng cứ như là vong hồn đòi mạng! Chiết Vạn Thiên nhìn những gương mặt đông cứng không chút biểu tình, thấy bọn họ đứng đó cười nhạo mình, thống hận, căm thù mình... nhìn thấy được sự điên cuồng, thấy được dục vọng của những người đó muốn nhanh chóng giết mình đi, rồi sau đó...

- Ha ha ha ha! Ảo trận, ảo giác, tất cả đều là ảo giác! Lão tử không sợ! Ai có thể giết được ta? Lăng Tiêu ngươi cũng không thể!

Chiết Vạn Thiên một bên gào thét bằng tiếng nói khàn khàn, một bên liều mạng chống đỡ công kích những cừu gia hoặc còn sống, hoặc đã chết!

- A....

Chiết Vạn Thiên cuối cùng cũng không chịu nổi, gào lên thảm thiết. Ảo trận trong rất nhiều đại gia tộc hoặc những võ giả bậc cao cũng không phải bí mật gì. Văn minh thời đại thượng cổ cũng từng có, ảo trận cũng vậy, ma pháp trận cũng vậy, đều đã từng vì mục đích cá nhân mà sáng lập nhất thời, không được bao lâu, vì thời đại thượng cổ bị hủy diệt mà chìm vào dòng sông lịch sử.

Nhưng cho dù đã nghe nói qua ảo trận, lại đã từng có ai biết được, ảo giác bên trong ảo trận không ngờ lại có thể biến thành công kích thực sự? Một đạo kiếm khí lướt qua người thực sự gây ra một vết thương! Máu chảy ra cũng có vị mặn!

Đây là ảo trận sao? Người này cũng là ảo giác sao?

Một con rắn cực lớn, dài mấy chục thước bỗng nhiên xuất hiện từ trong hư không, giương cái miệng đỏ lòm như chậu máu ra, hơi thở lạnh như băng phả vào mặt, khiến cho người ta không chịu được mà run rẩy cả người!

Một quả cầu lửa rất lớn màu lam chậm rãi hình thành trong miệng con rắn, sau đó cổ con rắn rụt lại trong phút chốc, quả cầu lửa màu lam cháy lên ngọn lửa màu lam quỷ dị lập tức bị con rắn mạnh mẽ phụt về phía Chiết Vạn Thiên! Rít lên, lao tới như một tia chớp!

- Lam Hỏa Cự Mãng!

Chiết Vạn Thiên hoảng sợ quát to một tiếng, quả cầu lửa màu lam chợt phóng đại!

Ầm!!!

Một tiếng nổ lớn, quả cầu lửa nổ tung trước người Chiết Vạn Thiên khiến thân mình Chiết Vạn Thiên bị bắn văng lên trời, giống như một chiếc lá cây yếu ớt bị gió cuốn phăng đi mất. Chiết Vạn Thiên không chút phản kháng bị năng lượng vụ nổ hất văng ra xa... bay đi mấy cây số!

Lam Hỏa Cự Mãng, ma thú bậc tám! Trời sinh đã thân cận với hỏa nguyên tố, có thể phun ra ngọn lửa màu lam đốt cháy cả tro tàn!

Hơn mười năm trước, Chiết Vạn Thiên từng chém giết một đầu Lam Hỏa Cự Mãng, mà lúc ấy là giữa lúc con Lam Hỏa Cự Mãng cái kia đang sinh sản, căn bản là vô lực kháng cự cho nên chết trong tay Chiết Vạn Thiên, trước khi chết, ánh mắt lạnh lẽo oán độc nhìn hắn nhưng Chiết Vạn Thiên khi ấy không thèm để ý, nhưng thật không ngờ, giữa Tứ Tượng đại trận lại xuất hiện ảo giác của nó!

Có thể thấy được, sau khi giết chết Lam Hỏa Cự Mãng, sâu trong nội tâm Chiết Vạn Thiên cũng không phải không thèm quan tâm như hắn vẫn nghĩ!

Chiết Vạn Thiên đứng trên không phun máu, điên cuồng cười to:

- Lăng Tiêu tiểu tử! Tổ gia gia ngươi... ra tới rồi đây! Ha ha ha ha!

Hắn liều mạng bị ảo giác Lam Hỏa Cự Mãng đánh một đòn thật mạnh, thà chịu bị thương nặng cũng phải rời khỏi ảo trận chết tiệt này!

Sở dĩ Chiết Vạn Thiên cười điên cuồng như vậy là vì trong nháy mắt hắn bị đánh văng lên trời, hắn đã thấy bầu trời đầy sao!

Trước đây, hắn chưa bao giờ cảm thấy được, bầu trời sao không ngờ lại đẹp như vậy, những ngôi tỏa sáng lấp lánh, giống như đôi mắt ngây thơ tinh nghịch của trẻ con!

Giờ khắc này, Chiết Vạn Thiên thậm chí có cảm giác hưng phấn đến nỗi có suy nghĩ vung tay lên gào hét!

Lão tử đã ra rồi đây!

Cả đời này của hắn chưa từng như vậy bây giờ, đúng là khát vọng tự do đã tới cực điểm!

Lăng Tiêu đứng giữa mắt trận, nhìn Chiết Vạn Thiên đang chịu sức ép ở cửa Minh, trong lòng thở dài một tiếng: Thật sự là yếu! Chỉ như vậy thôi đã sắp hỏng mất tinh thần rồi. Nếu ngay cả người cũng không vậy được thì trận pháp này sao có thể được gọi là đại trận?

Đột nhiên, ánh mắt Lăng Tiêu nhíu lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời thực sự, từ xa xa truyền đến sát khí nhàn nhạt, sát khí kia vô cùng rõ ràng, chẳng cần nghĩ cũng biết!

- Đêm nay thực sự rất náo nhiệt đây!

Ánh mắt Lăng Tiêu thâm trầm, trên mặt nở ra nụ cười lạnh, trong lòng nghĩ ngợi, sau đó lạnh nhạt nhìn Chiết Vạn Thiên gần như phát điên, đứng trước cửa Minh cười điên cuồng.

Tám gã Kiếm Hoàng của Chiết gia giờ này đã bay đến phía trên của phủ đệ Lăng Tiêu, nhìn tòa phủ đệ không chút động tĩnh, một người trong đó nói:

- Cảm giác có chút bất thường, nơi này thật quá im lặng! Chẳng lẽ mấy người lão tổ tông không có tới đây?

- Không thể nào!

Một người khác nói như chém đinh chặt sắt:

- Chẳng lẽ các ngươi không cảm thấy sao, tòa thành này có bao nhiêu cường giả? Ha, đều tới đây xem náo nhiệt của Chiết gia ta! Thi thể trên đầu tường đã không còn, nhất định là đã bị lấy đi rồi! Tuy nhiên lão nhân gia người xuất quỷ nhập thần, tất nhiên là chúng ta không thể biết được hành tung, nếu lão nhân gia không phá hủy nơi này, vậy giao cho chúng ta là được rồi!

Những người khác nghe vậy đều gật đầu, lộ ra nụ cười ác độc, có một người vô cùng hoài niệm nói:

- Lần trước chúng ta diệt toàn gia, tới giờ đã gần hai mươi năm rồi!

- Đúng vậy, thật là nhớ cái cảm giác này... máu tươi, giết chóc... ha ha!

- Vậy... tới đi!

Một gã Kiếm Hoàng Chiết gia cười lớn, lao xuống dưới, đồng thời kiếm trong tay vẽ ra một đạo kiếm khí hình bán nguyệt thật lớn, hung hăng chém về phía những tòa nhà cao tầng ở giữa phủ đệ của Lăng Tiêu! Mặt khác, có bốn người phân ra theo bốn hướng Đông Tây Nam Bắc mà đi, kiếm trong tay cũng bắn ra kiếm khí uy lực hùng mạnh, hung hăng chém vào những căn phòng ốc phía dưới.

Một đám Kiếm Hoàng thế này quả thực như một đám đồ tể! Với tu tâm dưỡng tính của bọn họ, đây chỉ là một trường chơi đùa mà thôi! Ai nói võ đạo phải tu tâm dưỡng tính? Bình thường thì mọi người đều ôn hòa bình thân, nhưng chỉ cần lợi ích tới lập tức liền phân tranh!

- Giết!

Có người cười điên cuồng, đợi tình cảnh gà bay chó sủa khi đạo kiếm khí qua đi!

Lúc này đang là ban đêm, hắc càn kỳ vọng thấy nữ nhân quần áo không chỉnh tề, thất kinh chạy trốn tứ phía, sau đó hắc như mèo vờn chuột, thưởng thức cảnh xuân chột tiết của các nàng, sau đó lấy kiếm đâm vào giữa thân thể các nàng. Chứng kiến quá trình tử vong của một người cũng có sự trợ giúp cho tu luyện của bản thân!

Ba gã Kiếm Hoàng ở lại trên trời để cảnh giới thì vẻ mặt thoải mái, cho dù lão tổ tông không có trong này, bằng vào tám người họ, đừng nói là phủ đệ của tên tiểu nhân Lăng Tiêu này, cho dù đồ sát cả thành Penzias thì thế nào?

Tiểu Nô

328. Chương 314: Giết Hết Tất Cả (2)

Khiến bọn họ có chút bất ngờ, chính là lại cảm nhận được khí tức rất hùng mạnh trong thành, xem ra người đến xem náo nhiệt rất nhiều!

Nhưng cũng chẳng sao cả, đám bình dân thành Penzias thật may mắn, buông tha chúng thì sao? Giết hay không giết chỉ là một ý niệm mà thôi!

Còn Chiết gia và Lăng gia thì có thù sâu như biển, các người đến xem càng tốt! Hừ, cho các người biết thực lực chân chính của Chiết gia!

Ba người thoải mái thư giãn, nhưng chỉ được trong thời gian nháy mắt mà thôi, bởi vì bọn họ đã thấy, năm tên Kiếm Hoàng cùng tộc lao xuống không ngờ đều mất tích một cách quỷ dị!

- Sao lại thế này?

Ba tên Kiếm Hoàng còn lại ngơ ngác nhìn nhau, một người trong đó không nhận được kinh hãi hồi.

Mà về mặt thoải mái tự nhiên trên mặt hai người khác còn chưa hoàn toàn biến mất, đều nhíu mày nhìn xuống dưới, lại nhìn trái nhìn phải. Đột nhiên, từ xa xa, một cỗ oán niệm khí thể ngút trời chợt bạo phát!

Một dáng người chợt nổi lên, tiếng kêu thê lương ngân vang khắp cả bầu trời đêm thành Penzias.

- Lũ súc sinh Chiết gia, nạp mạng đi!

Mắt thấy người của Chiết gia đều bị lôi vào trận pháp kỳ dị của Lăng Tiêu, bên ngoài còn lại ba người, mà giữa khí tức của ba người kia, có một mà Tô Tuyết cho dù xa mấy ngàn thước cũng cảm nhận được, chính là một trong những hung thủ đã diệt môn Diệp gia năm đó!

Còn lại hai người kia Tô Tuyết tuy rằng không nhận ra, nhưng Chiết gia năm đó có thể có bao nhiêu cường giả bậc cao? Cho nên, cho dù bọn họ không tham dự việc diệt Diệp gia, thì nhất định là cũng tham dự thâm án nhà mẹ đẻ Tô gia của mình!

Cường giả bậc cao của Chiết gia, tất cả là vạn người đã chết trong tay chúng!

Ngay sau đó, từ khu vực gần đó lại dâng lên năm luồng khí tức hùng mạnh. Thượng Quan Vũ Đồng, Ý Phong, Thập Tam gia, Thập Tứ gia, Tần Cách gần như không có nửa điểm do dự, trong nháy mắt Tô Tuyết phóng lên không tất cả liền phi thân lên trời!

Sáu cường giả Kiếm Hoàng vừa xuất hiện, lập tức đã khiến toàn bộ những người đang xem náo nhiệt trong thành rung động nói không ra lời!

Trong tay Lăng Tiêu này từ bao giờ mà có đến sáu Kiếm Hoàng! Một thiếu niên tục giới, chỉ hai năm ngắn ngủi mà trong tay lại có thể nắm giữ thực lực như thế? Thật sự là làm cho người ta khó có thể tưởng tượng.

Nhất là mọi người Tần gia đứng trên đỉnh một căn lầu cao. Tần Phong mang theo hai gã Kiếm Hoàng tùy thân tới đây, trong lòng hắn thống hận Lăng Tiêu, cảm thấy dường như hắn đang trêu chọc mình!

Lúc ấy hai người Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt cùng tới, làm trò trước mặt hắn, như đi vào chỗ không người, như Tần Phong nói, quả thực khó chịu như giáng cho hắn một cái bạt tai vậy!

Giờ phút này, thấy từ trong thành Penzias dâng lên liên tiếp sáu luồng khí tức hùng mạnh! Hai gã Kiếm Hoàng bên người hắn thấp giọng nói:

- Sáu tên Kiếm Hoàng!

Sắc mặt Tần Phong tái mét, vốn hắn còn muốn, lần này nếu Lăng Tiêu kia không địch lại, hắn cũng âm thầm trợ giúp Chiết gia một phen! Mục đích cũng không phải muốn giúp, chỉ là muốn bỏ đá xuống giếng mà thôi!

Nhưng thật không ngờ... Tần Phong cắn chặt răng, đôi mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm hướng phủ đệ của Lăng Tiêu!

Hai gã Kiếm Hoàng bên cạnh liếc nhau, đều nhìn thấy thần sắc sợ hãi trong mắt đối phương. Không ngờ Chiết gia lại xuất động một cường giả Kiếm Tôn, chín cường giả Kiếm Hoàng!

Thực lực mạnh mẽ như thế mà đi tấn công một môn phái thế gia, cho dù mục tiêu là siêu cấp thế gia chỉ sợ cũng có thể mang lại tổn thất không nhỏ!

Dù sao thì với thực lực của một Kiếm Tông có thể so với rất nhiều Kiếm Hoàng!

Thực lực này muốn đi diệt nhị lưu thế gia căn bản chỉ trong nháy mắt!

Giữa trời đêm u ám, có rất nhiều tiếng hô hấp như bị thít chặt lại, cùng kinh ngạc về thực lực hùng mạnh của Chiết gia, về phương diện khác lại nghĩ, một đội ngũ hùng mạnh như thế mà sao đến giờ lại không tạo ra chút động tĩnh nào cả!

Mà đây mới là mối quan tâm lớn nhất của mọi người, thiếu niên Lăng Tiêu rốt cục là dùng biện pháp gì mới khiến nhiều cường giả Kiếm Hoàng như thế gia nhập vào phủ đệ của hắn, hơn nữa, bên trong còn có một gã Kiếm Tôn!

Thế này... thế này thì quá hùng mạnh rồi!

Lúc này, trên bầu trời bộc phát ra những tiếng nổ ầm ầm. Nữ nhân đáng người nổi bật đang giao đấu với tên Kiếm Hoàng của Chiết gia! Ngay sau đó, năm Kiếm Hoàng phía sau cũng không chút do dự, căn bản chẳng có nửa điểm xấu hổ, cứ hai ba người vây công một người!

Ánh mắt Công Tôn Hoàng chợt sáng ngời, chăm chú nhìn lão già đang một mình chống lại một Kiếm Hoàng của Chiết gia, trong miệng thì thào nói:

- Ba gã Kiếm Hoàng còn lại của Chiết gia kia... nguy hiểm!

Đồng thời, có rất nhiều người thực lực mạnh mẽ cũng đã nhìn ra. Ba tên Kiếm Hoàng lưu lại kia thực lực cao nhất chỉ là Kiếm Hoàng bậc ba! Ba Kiếm Hoàng bậc thấp chống lại năm Kiếm Hoàng bậc thấp lại thêm một Kiếm Hoàng bậc cao... hơn nữa xem ra, khí thế áp đảo đều của một phương Lăng Tiêu!

Hai mắt Tô Tuyết đỏ ngầu, lao thẳng đến hung thủ đã tham dự trường diệt môn Diệp gia, đáng người nổi bật như tiên tử, trường kiếm trong tay, sát khí đầy trời! Kiếm khí lạnh lạnh tập trung vào Kiếm Hoàng

Chiết gia, mang theo cổ khí thể bất chấp tất cả, quyết đồng quy vu tận mạnh chưa từng thấy đâm thẳng tới!

Tên Kiếm Hoàng Chiết gia thỉnh linh thấy có sáu Kiếm Hoàng bay tới lập tức bị dọa cho một thân mồ hôi lạnh đầm đìa. Không ngờ được, thật không ngờ là còn có mai phục ở nơi này.

Hắn cũng chẳng thấy rõ ràng hình dáng Tô Tuyết, lập tức rút kiếm nghênh chiến. Đối mặt với nữ nhân như là có thù sâu như biển đối với hắn, gã Kiếm Hoàng của Chiết gia cũng minh bạch, nữ nhân này nhất định là nữ nhân Tô gia năm đó! Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Năm đó may mắn để cho dư nghiệt ngươi chạy trốn được, hiện tại ngươi đừng mơ sống được tới ngày mai!

Tô Tuyết cười thê lương, trong đôi mắt là hận ý ngập trời! Tiếng nói như băng lạnh vạn năm, lạnh đến cực điểm:

- Tốt lắm, tốt lắm! Vậy hãy để xem... cuối cùng là ai không thấy được mặt trời ngày mai! Đi chết đi!

Tô Tuyết nói xong, cổ tay rung lên, bảo kiếm trong tay đột nhiên bùng lên hào quang cực kì chói mắt. Hai mắt của Kiếm Hoàng bậc hai Chiết gia không chút phản ứng, đã đạt tới cảnh giới Kiếm Hoàng rồi thì cho dù nhắm mắt lại, chỉ dùng tinh thần lực cũng có thể cảm giác được tình huống xung quanh.

- Chút tài mọn, cũng dám bêu xấu!

Kiếm Hoàng Chiết gia hừ lạnh một tiếng, chém ra một kiếm bình thường, kiếm khí bắn thẳng đến trước ngực Tô Tuyết. Nhưng không ngờ được, ngay lúc này bỗng nhiên có một bóng người gầm lên lao tới, bởi vì tốc độ quá nhanh, lại có thể gây ra tiếng xé gió!

Người nọ nắm trong tay một thanh cự kiếm màu đen, xoay tròn, không ngờ lại xem như cây côn sắt, hung hăng đập xuống đầu gã Kiếm Hoàng Chiết gia!

- Ê tiện!

Tên Kiếm Hoàng thấy đối phương lại không thềm nói quy củ, hai Kiếm Hoàng vây công mình hắn!

Hắn lập tức rơi xuống hạ phong. Một kiếm đang đâm tới Tô Tuyết vội vàng rút về ngăn cản cự kiếm của đối phương.

- Keng!

Tiếng sắt thép va chạm vang lên, truyền khắp các góc ngách trong thành Penzias! Tiếng vang truyền đi khiến cho bình dân sợ tới mức phải co rúm lại, trốn trong nhà!

Toàn bộ vùng trời của thành Penzias mới tràn ngập sát khí trầm trọng! Ngay đến cả người bình thường cũng cảm giác được, cả người rét run, sợ hãi một cách khó hiểu!

Lại càng không cần nhắc tới những người thuộc các thế gia tới xem náo nhiệt. Giờ phút này, gần như trong lòng mọi người đều chỉ có một ý tưởng, lần này trở về, nếu Lăng Tiêu không chết... vậy thì phải xác định lại vị trí của thiếu niên thế tục giới này!

Mấy người của Yến triệu Dư gia sắc mặt tái nhợt đứng trên nóc nhà. Đừng nói Lăng Tiêu, chỉ cần sáu cường giả Kiếm Hoàng này đã có thể tiêu diệt cả Dư gia rồi! Bản thân Yến Triệu Dư gia không thuộc nhóm gia tộc nhất lưu, hơn nữa đã bị tổn thất vài Kiếm Tông trên hải đảo của Tần gia rồi. Lại nói, hiện tại, thực lực chỉ còn ở giữa nhị lưu và tam lưu. Xem như là có thù hận sâu đậm với Lăng Tiêu, một Kiếm Tông bậc sáu, một Kiếm Hoàng bậc trung, hơn mười Ma Kiếm Sư, tất cả đều chết trong tay Lăng Tiêu.

Tuy nhiên...

Mấy người của Dư gia liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt đều tái mét, trầm mặc không nói. Cuối cùng, Kiếm Hoàng bậc ba từng tiến vào di tích thượng cổ kia, tiếng nói dường như già đi mấy chục tuổi, nhẹ giọng nói:

- Đi thôi, người này đã thành danh rồi! Chúng ta không bao giờ còn là đối thủ của hắn nữa! Ai, chúng ta rời khỏi đây thôi! Về sau hãy quên người này đi, không bao giờ được nói về hắn nữa!

Nói xong liền thở dài một tiếng!

Bên cạnh hắn có một người trẻ tuổi có chút không phục, người trẻ tuổi này chính là con trai của hoàng bào Dư Quang, hắn nói:

- Vì sao không chờ một chút, nếu như hắn bị người của Chiết gia giết chết, đại cừu của chúng ta chẳng phải được báo sao?

Kiểm Hoàng bậc ba kia nhìn thoáng qua người trẻ tuổi, biết hắn sốt ruột vì báo thù cho cha, cũng không trách cứ hắn, nói:

- Nếu người của Chiết gia có thể giết được Lăng Tiêu, đại cừu của chúng ta tất nhiên được trả, ở lại vô dụng. Nếu như quy mô như Chiết gia thế kia, ngay đến cả Kiểm Tôn còn có mà không giết nổi tiểu tử kia, vậy chúng ta ở đây làm gì? Chờ người ta tìm tới cửa, giết sạch chúng ta hay sao?

Người trẻ tuổi kia cứng họng lại, muốn nói gì lại thấy mình đến một chút phản bác cũng không có nổi, thực lực cách quá xa. Cũng chỉ tới hôm nay, kể cả người trẻ tuổi thuộc Dư gia này và những người thuộc các thế gia khác mới chân chính nhận thức rõ thực lực của Lăng Tiêu!

Bên này mấy người đang lạng lẽ rời đi, chiến đấu bên kia đã tới hồi rừng rực khí thế!

Tuy rằng Ý Phong vẫn rất khiêm tốn, nhất là sau khi bị Lăng Tiêu khống chế linh hồn, trở thành nô bộc của Lăng Tiêu, trong cả thành Penzias chỉ sợ là một Ma Kiếm Sư cũng phải nhường hơn so với lão.

Suốt ngày lão rú rú trong nhà, ham muốn lớn nhất chính là cùng Phúc bá chơi cờ. Mà dưới sự trợ giúp của lão, thực lực của Phúc bá cũng đề cao rất nhiều!

Hành động trước đây của Ý Phong có thể nói là đã đắc tội với tất cả thủ hạ của Lăng Tiêu, tất cả thành viên của tất cả tổ chức đều bị lão đắc tội sạch sẽ! Hơn nữa, vì lý do dị tộc cho nên không có ai giao lưu với lão!

Mà hiện giờ, khi Ý Phong không chút do dự phóng lên cao, chống lại một gã Kiếm Hoàng bậc ba của Chiết gia, những người đó mới kinh ngạc phát hiện, hóa ra kẻ thoát nhìn có chút khiếp nhược này lại có thực lực cực kỳ hùng mạnh!

Bởi vì tên Kiếm Hoàng bậc ba của Chiết gia dưới uy áp của Ý Phong gần như ngay cả dũng khí cũng mất sạch! Tuy vậy, dưới tình huống bị áp bách, gã Kiếm Hoàng bậc ba Chiết gia cũng hiểu, nếu không phản kháng thì đối phương tuyệt đối cũng không bỏ qua cho hắn!

Bởi vì, chúng tới là để diệt môn nhà người ta.

Mà giờ phút này nhìn lại tình cảnh hiện nay, thật đúng là châm chọc người mà! Vốn định giết cả nhà nhà người ta, kết quả lại bị người ta xem như con rùa, vừa bắt vừa bóp! Một hàng mười người không ngờ thần không biết quỷ không hay, mất mất bảy! Rồi còn lại ba người lại gặp phải phục kích của sáu Kiếm Hoàng, trong đó, có một là bậc năm.

- A a a a a!

Kiểm Hoàng bậc ba Chiết gia điên cuồng rống lên, kiếm trong tay bùng lên hào quang mạnh mẽ, một luồng sức mạnh cực lớn từ đan điền của hắn phát ra, tập trung lên thân kiếm, vô số đạo kiếm khí bắn ra từ thanh trường kiếm. Giữa trời đêm, từng đạo kiếm khí hình thành từ năng lượng như một đàn ong vò vẽ đang nổi giận phóng tới Ý Phong!

Vô số những cao thủ từ Kiếm Tông trở lên đang đứng trên mái nhà không kìm nổi âm thầm gật đầu. Chiết gia là nhất lưu thế gia, thực lực không phải lời đồn!

Rõ ràng nhận ra lão già kia có giai vị cao hơn rất nhiều, nhưng Kiếm Hoàng bậc ba này vẫn còn có thể bộc phát ra uy lực lớn như thế, thực không dễ dàng!

Nhưng trong mắt Ý Phong, lại hoàn toàn không thèm để ý, hừ nhẹ một tiếng, khắp người ngưng kết ra một cái lồng phòng hộ như một quả trứng. Kiếm khí của Kiếm Hoàng Chiết gia bắn tới cơ thể Ý Phong đều bật hết ra!

Không đợi đối phương kinh hãi, cánh tay khô héo của Ý Phong đã cầm lấy một thanh bảo kiếm lóe ra hàn quang, đánh về phía trước.

Thượng Quan Vũ Đồng và Thập Tam gia , Thập Tứ gia đang vây quanh một Kiếm Hoàng Chiết gia.

Gần như không đợi Thượng Quan Vũ Đồng động thủ, Thập Tam gia và Thập Tứ gia tâm ý tương thông, phối hợp tinh diệu, không ngờ chỉ một chiêu đã đánh cho tên Kiếm Hoàng bậc hai Chiết gia rụng xuống đất.

Tên Kiếm Hoàng kia cũng không bị thương quá nặng, sau khi rơi xuống đất không ngờ liền chạy trốn!

Tất cả các thế gia môn phái đang vây xem thậm chí cả cái tên Tần Phong đang nghiêng rằng nghiêng lợi trợ uy cũng không nhịn được phải hít vào một hơi:

- Hắn không ngờ lại bỏ lại tộc nhân của mình, một mình chạy trốn! Đồ hèn nhát!

Nhưng dưới tình huống thế này, không trốn căn bản là chịu chết mà thôi!

329. Chương 315: Hoành Không Xuất Thế, Kinh Diễm Tứ Phương! (1)

Trong giây khắc này, cơ hồ như đã trở thành vĩnh hằng!

Nhiều năm sau, vô số người nhớ đến, vẫn bị kích động vì hình ảnh này! Mà những người đó, hơn phân nửa đều là trở thành nhân vật quan trọng của một gia tộc!

Bởi vậy, sau này có rất nhiều người đồng ý với câu nói: Lăng Tiêu là đại biểu cho một thời đại, đồng thời hắn cũng là người tạo nên một thời đại! Lăng Tiêu hoành không xuất thế, kích lệ vô số người trẻ tuổi lòng đầy nhiệt huyết của các thế gia, dưới tác động của phong trào này, vô số thế gia ẩn tàng tiền nhập vào thời kỳ “tu luyện cuồng nhiệt”.

Giờ khắc này, không biết có bao nhiêu người bởi mừng rỡ, kích động, hưng phấn, rơi lệ!

Lại không biết có bao nhiêu người trái tim từ trên cao rơi thẳng xuống dưới, vỡ tan ở đáy cốc! Ghen ghét, sợ hãi, e ngại... Dù loại tâm tình, không có trường hợp cá biệt.

Trong mắt Tần Phong cũng hiện lên vẻ sợ hãi và không tin, hắn không dám tin điều này, Chiết gia có biết bao cường giả, nhưng tại sao toàn quân lại bị diệt?

Rốt cuộc là Lăng Tiêu đã sử dụng biện pháp gì, không hề có thương vong, mà đối phương thì lại không còn sót một ai! Người như thế, đã từng bị mình coi là tình địch, coi là mối họa lớn, muốn trừ khử cho nhanh, nhưng bây giờ nghĩ lại, Tần Phong đột nhiên cảm thấy sau gáy lạnh như băng, vô số tóc sau gáy như muốn chui ngược vào trong, chôn vào tận trái tim của mình.

Tần Phong không kiềm được, rung mình một cái.

Vô số người vốn xem Lăng Tiêu như địch nhân, giờ phút này cũng cảm thấy lạnh cả người.

Thật là đáng sợ!

Công Tôn Hoàng khê cau mày, trong đôi mắt hiện ra thần sắc khó tin, sau đó kích động, nói:

- Vân Chi Lan... Vân Chi Lan! Người này quả thật chính là Vân Chi Lan thứ hai! Kiếm nhi, người nhất định phải quan hệ tốt với người này! Người này nhất định sẽ trở thành ngôi sao sáng nhất trên đại lục Thương Lan! Không, phải là siêu việt hơn Vân Chi Lan, ha ha, cuối cùng thì cũng có người tài giỏi hơn người! Ha ha ha ha!

Công Tôn Kiếm và những người còn lại trong gia tộc cũng không nhịn được mà đưa mắt nhìn nhau, không ngờ vị gia gia luôn chững chạc, bình tĩnh mà cũng có lúc kích động như thế.

Câu nói tiếp theo của Công Tôn Hoàng càng khiến cho tôn tử và người trong tộc của hắn càng trợn to mắt, mở lớn mồm:

- Tiểu tử Vân Chi Lan kia, năm đó ngươi dùng một chiêu đánh bại ta, không biết được, trăm năm sau, gặp lại ở Thánh Vực, ngươi có thể là đối thủ của tiểu tử này không, ha ha ha ha!

Truyện thuyết về Vân Chi Lan, đừng nói là các thế gia ẩn tàng, ngay cả các gia tộc trong tục giới cũng biết rất rõ.

Cho nên, Công Tôn Kiếm và những người khác cũng nhìn ra được thần sắc khó tin trong mắt đối phương:

- Gia gia, năm đó, gia gia đã từng giao thủ với Vân Chi Lan?

Khuôn mặt già nua của Công Tôn Hoàng đỏ lên, lặng lẽ nói:

- Hẳn là một tên gia hỏa cực kỳ biến thái! Lai vô ảnh, khứ vô tung, không có người nào biết được hắn đến từ đâu, dù sao, lúc hắn xuất đạo, chỉ với một thanh trường kiếm, tìm đến các cao thủ của các thế gia tỷ thí, hẳn là một võ si! Trong quá trình luận võ không hề dể thương người! Cho nên, mặc dù có vô số người bại dưới tay của hắn, nhưng không ai căm hận hắn! Xem ra đây cũng là điểm thu hút của hắn! Nhưng, tên đó cũng rất ngông cuồng, hắn từng nói qua, cảnh giới của hắn, chưa từng có người nào đạt đến, sau khi có người đạt đến thì cũng không có ai là đối thủ của hắn, vượt qua được hắn! Hừ, hắn nói, hắn chính là hải tử xuất thân từ Thánh Vực, ở bên ngoài rong chơi vài chục năm, rồi trở về Thánh Vực!

Công Tôn Hoàng không có nói ra việc lão và Vân Chi Lan giao thủ thế nào, bởi vì vốn không có gì để nói, một chiêu đã phân định thắng bại, hơn ba trăm năm trước, Công Tôn Hoàng còn chưa đạt đến cảnh giới kiếm tôn, nhưng lúc đó tên Vân Chi Lan cũng không phải là kiếm thánh! Bởi vì cho đến ai vẫn chưa ai đạt đến cảnh giới đó, nhưng Vân Chi Lan chỉ cần có gần năm mươi năm mà thôi, chỉ với điều này thôi, hai từ thiên tài đã không còn đủ hình dung về sự cường đại của hắn.

Đạo lý này cho dù người kiêu ngạo như nhóm người của Công Tôn Kiếm cũng đồng ý. Nhưng thấy gia gia lại đề cao Lăng Tiêu như Vân Chi Lan, trong tiềm thức của Công Tôn Kiếm cảm thấy không phục, làm sao có thể thế được? Hắn luôn cho rằng chính bản thân mình mới là nhân vật đứng trên cùng của thời đại này!

Bởi vì gần đây Công Tôn Kiếm đã đạt đến phần chương ngại của Kiếm Tông cấp sáu, nếu đột phá được, hắn sẽ trở thành Kiếm Hoàng trẻ tuổi nhất!

Về phần các thế gia và môn phái ẩn tàng, cho dù cũng có được những nhân vật kinh tài tuyệt diệu, nhưng bất quá cũng chỉ ngang với mình mà thôi, làm sao có thể có một người sánh được với Vân Chi Lan?

- Gia gia, có phải gia gia đã đánh giá hắn quá cao không?

Công Tôn Kiếm và gia gia có cảm tình sâu đậm, hắn đã theo gia gia hơn năm trăm năm mươi năm, nếu như là ở tục giới mà nói thì đã là mấy thế hệ trôi qua rồi, cho nên Công Tôn Hoàng vẫn yêu thích đứa cháu này!

Dù Công Tôn Kiếm có nói sai một chút thì Công Tôn Hoàng cũng không để ý.

Ánh mắt của Công Tôn Hoàng nhìn vào không trung, giống như đắm chìm trong kim quang của Lăng Tiêu, lắc đầu, nói:

- Không, không hề nói quá! Thật ra ta tình nguyện tin tưởng, người này nhất định sẽ sáng chói hơn cả Vân Chi Lan!

Công Tôn Kiếm thấy gia gia khẳng định như thế thì cũng không tranh cãi nữa, cũng nhìn về phía không trung, trong mắt dần dần phát ra quang mang nóng rực!

.....

Cũng giống như mấy hôm trước, Isa không ngủ được bao lâu là thức dậy cầu nguyện cho Lăng Tiêu, tín nhiệm là một chuyện, nhưng nếu không làm gì đó thì Isa có cảm giác như mình sẽ bị điên lên mất.

Mặt của nàng tiều tụy, trong đôi mắt đẹp đã xuất hiện nhiều tơ máu, cả người nhìn qua thì trông gầy guộc.

Isa vừa muốn ra khỏi cửa thì nghe được tiếng thét chói tai của Phong Linh ở bên ngoài.

Đang mơ hồ, Isa không biết trong tiếng thét chói tai của Phong Linh có hàm ý gì, lòng nàng thất lại, vội đẩy cửa phòng, sau đó cố gắng đi ra giữa, thấy Phong Linh vận một y phục trắng, đứng ở trên đỉnh, nhìn chăm chăm về phía nội thành, Isa đứng trong sân. Nương theo ánh sáng, nhìn thấy trên mặt của Phong Linh có một giọt nước mắt trong suốt. Trong nhất thời nàng dường như mất hết dũng khí đến nhảy lên xem.

- Phong Linh, đã... đã xảy ra chuyện gì rồi?

Isa sốt ruột nên cũng trở thành cà lăm luôn.

Phong Linh nghiêng đầu nhìn Isa, thấy môi của Isa run run, nước mắt chực chờ chảy xuống, cười ha hả nói:

- Tiểu Isa, Lăng Tiêu thắng! Lăng Tiêu thắng!

“Hả!”

Mũi chân của Isa chìa xuống đất, nhảy vù lên đỉnh. Làm gì còn lo lắng cho việc Phong Linh có trêu mình hay không nữa, đôi mắt tinh khiết, nhìn về phía Lăng Tiêu trong kim sắc quang mang chói chang, nàng nhìn đến mức không hề chớp mắt! Hai dòng lệ vui mừng tuôn trào, tựa như hai cái đập nước của một dòng sông được mở ra, chảy xuôi xuống.

Đưa mắt nhìn khắp tân thành Penzias, khắp nơi vui mừng!

Binh sĩ của Thiểm Điện binh đoàn, trong bảy ngày qua không hề tiến hành huấn luyện gì! Kiếm tôn Chiết Vạn Thiên của Chiết gia đã phá hỏng đường lớn, cũng bất quá là cát đá trở về với cát đá, miễn cưỡng thì vẫn có thể đi được, không ai có ý tu sửa nó lại.

Lăng Vũ vốn là một hán tử, nhưng giờ phút này cũng khóc như một tiểu oa oa vậy, nhưng trên mặt hắn là vẻ tươi cười sáng lạn:

- Thắng, mẹ nó, các huynh đệ, thiếu gia thắng rồi! Tên vương bát đản kiếm tôn của Chiết gia đã chết! Con mẹ nó, tất cả bọn người của Chiết gia đều là cẩu tạp chủng, tất cả đã bị thiếu gia diệt!

Cả Thiểm Điện binh đoàn, mấy ngàn người, vây tụ bên trong, bên ngoài thành, hô lên như sấm, tiếng hô như muốn xé nát bầu trời của tân thành Penzias.

Thậm chí là người của các thế gia, nhìn thực lực của đám người đó mà nói, so với thế gia của họ thì yếu hơn nhiều, nhưng trong giờ phút này, cũng không dám lên tiếng!

Không ai dám nói họ nói quá! Không ai dám nói họ khẩu xuất cuồng ngôn! Cũng không ai dám xem nhẹ đám hán tử này!

Nguyên nhân chỉ có một, bởi vì bọn họ đều là thủ hạ của Lăng Tiêu!

Hơn nữa, trong lúc này đám hán tử này bộc phát ra khí thế trùng thiên, so với uy áp của vũ giả thì bất đồng, khí thế của bọn họ ngay cả kiếm tôn thấy được cũng phải động dung!

Đây mới là chân lý của thế tục, bởi vì bọn họ là một nam nhân có huyết nhục, có cảm tình! Họ có tín ngưỡng, cho nên bọn họ không sợ hãi!

Tất cả bình dân của tân thành Penzias, đã phóng xuất toàn bộ áp lực trong suốt bảy tám ngày qua, mặc dù trong nhiều người bọn họ, thậm chí là đầu đuôi sự việc thế nào cũng không biết!

Nhưng lúc này bọn họ đang đắm chìm trong kim sắc quang mang vây quanh một nam nhân, hắn, là thần của Penzias, là tín ngưỡng của mọi người ở Penzias!

Tất cả người của các thế gia ẩn tàng đều trầm mặc, trong tân thành Penzias, tất cả mọi người đều cuồng hoan!

.....

Trở lại nửa canh giờ trước, trong Tứ Tượng đại trận, chỉ còn lại một mình Chiết Vạn Thiên, mà lúc này lão đã sớm kiệt sức, tựa như một lão già gần đất xa trời, chỉ còn sót lại chút hơi tàn.

Trong mắt của lão không hề có chút thần thái nào, từ trên thân thể lão, từng luồng sinh cơ rời xa lão, mặt của lão chẳng khác nào là tro tàn.

Nói ra cũng lạ, vốn có vô số công kích ảo giác được phát ra, nhưng Chiết Vạn Thiên càng suy yếu thì công kích cũng giảm bớt, đến lúc này thì hầu như tất cả các ảo giác đều biến mất.

Nhưng điều làm cho Chiết Vạn Thiên thống hận nhất chính là, không biết Lăng Tiêu đã dùng biện pháp gì, khiến cho toàn bộ những người có cảnh giới kiếm hoàng của Chiết gia như người mất hồn, công kích về phía lão không biết mệt mỏi là gì.

Chiết Vạn Thiên cảm giác được mình lúc này như ngọn đèn sắp cạn, nếu như biết trước được kết quả thế này thì lão thà đi công kích một môn phái ẩn tàng siêu cấp, chứ không muốn đến địa phương quỷ quái này!

Mỗi hận sâu đậm, sợ hãi cái chết, cảm hận Lăng Tiêu, đó là vô số tâm trạng xuất hiện trong đầu lão, khiến lão gần như điên cuồng!

Chiết Vạn Thiên vô cùng chật vật, đầu tóc tán loạn, khắp cả người, không có chỗ nào lành lặn, vết thương vô số, bộ dạng của lão lúc này giống như ‘thà giết đi còn tốt hơn’.

- Lăng Tiêu, ta sắp chết, là một kiếm tôn, ta cũng có tôn nghiêm và kiêu ngạo, cho nên người đi ra, nói cho ta biết, rốt cuộc đây là gì? Ta không thể chết không minh bạch!

Chiết Vạn Thiên vừa nói vừa cúi đầu xuống, trong ánh mắt của lão hiện lên một tia oán độc!

Lăng Tiêu đứng giữa trận nhân, bảy ngày nay đối với hắn mà nói, cũng là một sự dày vò! Nhưng trong bảy ngày nay hắn cũng đã lợi dụng thời gian này tiến hành đột phá!

Trong chiến đấu có thể cảm ngộ để đột phá, chính là phương thức tu luyện tốt nhất!

Giữa trận nhân của Tứ Tượng đại trận, chính là nơi có thiên địa linh khí đầy đủ nhất, đại trận điên cuồng hấp thu thiên địa linh khí khắp cả tân thành Penzias, thông qua cảnh giới của kiếm hoàng có thể cảm nhận được, thiên địa linh khí của Penzias, thấp hơn nơi khác rất nhiều!

Chỉ cần là người thông minh, thì cũng nghĩ đến điều này, loại hiện tượng kỳ dị này, hẳn là có liên quan đến chuyện cường giả của Chiết gia bị vây khốn, nhưng không ai có thể nói ra được điểm nhấn trong đó!

Thậm chí là ngay cả kiếm tôn Công Tôn Hoàng cũng không thể!

Lăng Tiêu nhắm mắt, quan sát Chiết Vạn Thiên, đối với Chiết Vạn Thiên mà nói, Lăng Tiêu hoàn toàn không tin.

330. Chương 315: Hoành Không Xuất Thế, Kinh Diễm Tứ Phương! (2)

Trong bảy ngày dưới sự công kích của tâm ma và ảo tượng, Chiết Vạn Thiên đã như ngọn đèn sắp cạn, điều này là thật, nhưng nếu lão nói một người có cảnh giới của kiếm tôn như lão, ngay cả chút sức lực cũng không có thì Lăng Tiêu tuyệt đối không tin!

Tôn nghiêm của kiếm tôn là cái chó gì? Lăng Tiêu cười lạnh, đứng trước sinh mệnh, nó chẳng là gì cả! Có người sẽ vì tôn nghiêm mà hi sinh tính mạng, nhưng kiếm tôn của Chiết gia này nhất định là sẽ không!

Lăng Tiêu không để ý đến lão, cứ nhắm mắt ngưng thần, đem tất cả những gì hấp thu chuyển hóa thành chân nguyên, sau đó từ từ lan ra khắp các huyết đạo, dung nhập đến chính giữa trung ương của Tứ Tượng đại trận.

Tứ Tượng đại trận giống như là được rót máu tươi vào, trong giây lát, lại bắt đầu điên cuồng vận chuyển!

Đây chính là uy lực của danh trận!

Nếu như Lăng Tiêu không muốn nhanh chóng giết Chiết Vạn Thiên thì hẳn đã có thể rời đi, để cho đại trận tự hấp thu thiên địa linh khí mà vận mình, sớm muộn gì cũng vậy chết Chiết Vạn Thiên ở bên trong!

Nhưng... Nếu như thế thì không có sức chấn động!

Cho nên, Lăng Tiêu phải chính mình chủ trì đại trận! Hơn nữa, làm thế thì còn có rất nhiều chỗ tốt, hắn chủ trì đại trận này giúp cho linh ngộ về trận tăng lên rất nhiều, vì thế khi số kiếm hoàng của Chiết gia vừa đến thì Lăng Tiêu liền mở diệt môn ra!

Mặc dù không thể hoàn toàn phát huy được uy lực của diệt môn, nhưng nếu muốn giết chết một kiếm hoàng thì đó không phải là việc khó!

Chiết Vạn Thiên bắt đầu cảm giác được cả không gian bắt đầu rung rờ chuyển đất, trên đỉnh đầu lão bắt đầu ngưng kết một đám mây đen, dao động cuộn cuộn, nương theo từng tiếng gió rít, từng tia điện như linh xà ẩn hiện trong mây!

Chiết Vạn Thiên chán nản ngồi xuống, trên mặt lộ ra thần sắc khổ não, nói:

- Cũng được, Lăng Tiêu, nếu người không cho ta một lời giải thích, thì lão phu cũng chỉ đành nhận mệnh! Đến đây! Tới tiết ta này! Ha ha ha, nhất định sẽ có người báo thù dùm ta! Chắc chắn là như thế! Chiết gia ta đã tồn tại từ thời thượng cổ, vô số tổ tiên đã tiến vào Thánh Vực, nếu nay người giết ta, nếu hồn ta có thể về Thánh Vực nhất định sẽ thỉnh cầu tổ tiên, báo thù cho ta! Lăng Tiêu, người hãy chờ xem, người hãy mong rằng sau khi chết sẽ không vào Thánh Vực, nếu không... Ha ha ha ha!

Chiết Vạn Thiên vừa nói trên vừa vừa bạo khởi khí thể khổng lồ, mạnh mẽ như gió, xuy động đám mây trên trời. Nhưng ngay sau đó trong mắt của Chiết Vạn Thiên lộ ra thần sắc khó tin, đám mây đó, không ngờ nặng như vạn quân(*)! Mặc cho khí thể của lão mạnh mẽ cỡ nào, cũng không hề di động chút nào!

(*) một quân = 30 cân

Duôi mắt của Chiết Vạn Thiên như muốn nứt ra, tâm nói:

- Chẳng lẽ Chiết Vạn Thiên ta nhất định phải vẫn lạc nơi này sao? Không... Ta là lão tổ của Chiết gia, làm sao có thể chết trong tay của tiểu tử này, chết không minh bạch, ta muốn ra ngoài, ta phải đi ra ngoài!

Vừa nghĩ đến đó, Chiết Vạn Thiên phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa, bảo kiếm trong tay phát ra kiếm khí cường đại, bắt đầu quấy khởi toàn bộ đám mây trong Minh Môn!

Khóe miệng của Chiết Vạn Thiên nổi lên một nụ cười lạnh, muốn lấy mạng của ta, nằm mơ đi!

Ha ha, lão tổ đã trải qua bảy ngày bị tâm ma công kích, đã luyện được tâm lặng như nước! Nếu ta có thể ra ngoài, nhất định đột phá được trạng thái hiện nay! Tiến vào một cảnh giới mới!

Rắc!

Một tiếng sét rền vang!

Giống như một tiếng sét rền giữa trời xuân, trong đại trận, vô số đạo Thiểm Điện bắt đầu đánh về phía thân thể của Chiết Vạn Thiên sau tiếng sấm rền kia!

Nét tươi cười trên mặt của Chiết Vạn Thiên đông cứng lại, đôi mắt mở to hết cỡ, giận dữ hét:

- Không thể thế, không thể thế được! Đây không phải là cảnh tượng của nhân gian! Thánh Vực đại đế! Ngài cũng có thể thấy được, nhất định là từ Thánh Vực trốn ra...

Chiết Vạn Thiên giơ hai tay lên cao, kiếm khí trên thân kiếm bắn thẳng lên tận trời, trăm ngàn vạn đạo Thiểm Điện, đồng thời đánh lên người của Chiết Vạn Thiên...

Tứ Tượng đại trận, hợp thiên địa chi uy, cuối cùng cũng đánh một cường giả kiếm tôn, hóa thành cặn bã!

Linh hồn của Chiết Vạn Thiên bị mất đi thân thể bảo vệ, vừa mới hiện ra, vừa nhận thức được phương hướng, đã điên cuồng bay thẳng lên cao! Đồng thời trong trận nhân, Lăng Tiêu có thể cảm nhận được oán khí khổng lồ từ trên người Chiết Vạn Thiên!

Còn muốn chạy sao? Trên mặt Lăng Tiêu hiện lên vẻ trào phúng, giữa đại trận, vô số đạo Thiểm Điện xuất hiện giữa đám mây, thấy linh hồn của Chiết Vạn Thiên xuất hiện thì bắt đầu gào thét, đánh về phía linh hồn của Chiết Vạn Thiên!

Biến Chiết Vạn Thiên thành ngàn vạn sợi u hồn, sau đó là tiêu tán trong đại trận, vĩnh viễn tiêu tan trong thiên địa!

Cho đến lúc này, Lăng Tiêu mới thu lấy chân nguyên, các loại năng lượng còn sót lại trong đại trận, kể cả bốn nguyên năng lượng thuần tịnh vô cùng của tàn dư của đám kiếm hoàng của Chiết gia và cường giả kiếm hoàng Chiết Vạn Thiên, toàn bộ đều hướng về phía thân thể của Lăng Tiêu!

Cứ như thế, vạn đạo kim quang, phát xuất từ trong trận! Mà Lăng Tiêu, cũng được nguồn năng lượng vô cùng cường đại này nâng lên, tựa như một pho tượng thần, lơ lửng trong không trung.

Hai mắt nhắm nghiền, chân nguyên trong cơ thể liên tục vận chuyển, giúp cho kinh mạch toàn thân của Lăng Tiêu mở rộng hơn rất nhiều!

Lăng Tiêu thông qua nội thị, nhìn vào khối kim đan đang phát sáng trong đan điền của mình, trên đó là vô số chân nguyên nhẹ nhẹ vây quanh, không dó, không ngừng biến lớn, biến lớn rồi biến lớn!

Đột nhiên trong lúc đó, viên kim đan biến thành một nắm tay của đứa trẻ sơ sinh! Chỉ chớp lóe qua, Lăng Tiêu thậm chí còn tưởng rằng mình hoa mắt!

Nhưng đây chính là nội thị của tu chân giả, làm sao có thể hoa mắt được?

“Anh biến!”

Trong đầu của Lăng Tiêu, hiện lên hai chữ, đối với hắn là vô cùng xa lạ!

Không sai, không ngờ hấp thu được nguồn năng lượng này lại có thể đột phá kim đan trung kỳ, tiến vào kim đan hậu kỳ! Lăng Tiêu từng nghe nói qua, người tu chân, sau khi tu luyện đến lúc kim đan hậu kỳ, sẽ xuất hiện trạng thái anh biến!

Tựa như lúc vừa rồi, đó không phải là ảo giác của Lăng Tiêu, mà là thực lực của hắn quả thật đã tiến vào cảnh giới kim đan hậu kỳ! Trong khoảnh khắc anh biến đó, nếu như Lăng Tiêu có thể nắm bắt được cơ hội, thì trong tích tắc, thậm chí là có thể phát ra thực lực của cảnh giới nguyên anh!

Nguyên Anh kỳ! Ba chữ này có sức hấp dẫn thế nào!

Lăng Tiêu kinh hoàng trong lòng, trong lòng hắn vốn có thể áp chế tâm trạng mừng rỡ này, nhưng hắn không làm thế, chuyện đáng vui như thế, tại sao lại muốn áp chế?

Lăng Tiêu ở trong không trung một canh giờ!

Luồng kim sắc quang mang mờ dần, mờ dần, cuối cùng thì biến mất không còn bóng dáng. Thân thể của Lăng Tiêu tựa như thiểm điện, biến mất, một khắc sau, xuất hiện trước mặt chúng nhân!

Bây giờ, người hắn muốn gặp nhất chính là thân nhân và bằng hữu!

Nhìn thấy ánh mắt vui mừng của mọi người nhìn về phía mình, trong tim Lăng Tiêu tràn ngập cảm giác ôn hòa, chính trong giây khắc đó, Lăng Tiêu cảm giác được, tâm cảnh của mình đã bình tĩnh lại!

Đây là một cảm giác không nói nên lời, vô cùng tuyệt vời, khiến cho Lăng Tiêu có cảm giác phiêu phiêu!

Nhưng mà cũng rất nhanh, cảm giác này chỉ lướt qua trong lòng hắn, như là một làn gió mát thổi qua.

Quang mang trong mắt của Lăng Tiêu thu lại, thoát nhìn qua không hề có chút gợn sóng nào, nhẹ giọng nói:

- Khiến mọi người phải lo lắng!

Đôi mắt của Lăng phu nhân rưng rưng, dùng sức gạt đầu, mấy ngày này, tim của mọi người đều bị dày vò, vì lo cho sự an toàn của Lăng Tiêu, bất kể là ai, không ai thể có thể nhận biết được cảm giác lo lắng và sợ hãi trong lòng Lăng phu nhân. Lăng Tiêu là con trai nàng, mẫu tử liên tâm, trong bảy ngày này, cơ hồ như nàng không hề ăn uống gì đáng hoàng cả, ngủ cũng không được, hơn nữa trên mặt lúc nào cũng cố gắng không lộ ra vẻ lo lắng, sợ hãi, sợ để cho người khác biết thì lại phải tốn sức lo lắng cho nàng.

Chúng nữ đều rơi lệ, ngay cả Thượng Quan Vũ Đồng, bình thường đoan chính vô cùng, lúc này cũng lặng yên quay đầu đi, lau khóe mắt của mình.

Kiếp hậu dư sinh!

Hầu như ngoại trừ Lăng Tiêu ra thì mọi người đều nghĩ như thế.

Lúc này Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn lên, thoáng nhìn qua màn ánh sáng lam sắc trên đầu, khóe miệng hiện lên một nụ cười, nói:

- Diệp tử, mau thu đại trận lại! Xem ra, mọi người đã nóng lòng tìm chúng ta rồi!

Diệp Vi Nỵ che miệng cười khê, nói:

- Mấy ngày nay, có không ít người đi qua, đối với chúng ta đều cảm thấy là lạ, thích thú, chỉ trỏ, còn nói không biết chúng ta là gì.

Diệp tử vừa nói vừa trở về phòng, một lúc lâu sau, tất cả mọi người trong tân thành Penzias đột nhiên phát hiện ra, màn ánh sáng màu lam đột nhiên biến mất!

Bên ngoài tân thành Penzias, đã tụ tập rất đông thương nhân và mạo hiểm giả, còn có một số ít người trong các thế gia ẩn tàng.

Bị màn lam quang kia ngăn cản, rất nhiều thương nhân bị tổn thất nặng nề, trong thành nhất định là xảy ra đại sự khó lường, cho nên, mặc dù có rất nhiều người oán giận, nhưng không ai có dũng khí nói năng táo lao!

Dù sao, tân thành Penzias cũng là tư sản của hầu tước Lăng Tiêu.

Nhưng điều khiến cho người khác kinh ngạc nhất là, sau khi màn lam quang kia được thu hồi, có người lại kiểm tra tổn thất của thương nhân, sau đó báo rằng, toàn bộ tổn thất sẽ do hầu tước bồi thường!

Những người đó cũng sợ ngây người ra, không ngờ lại gặp được chuyện tốt như thế! Quả thật là có cảm giác như đang nằm mơ!

Đã sớm nghe nói rằng linh chủ đại nhân rất khảng khái và thiện lương, là quý tộc tốt nhất đối với bình dân! Nhưng chưa từng có người nào nghĩ đến, đường đường linh chủ đại nhân, một vị đại quý tộc, tước vị hầu tước, lại quan tâm đến những tiểu thương như thế này.

Vốn những cảm giác oán giận còn đó nhưng giờ đã hoàn toàn biến mất, đã được hóa giải, thậm chí còn có nhiều thương nhân chủ động tỏ vẻ, biết được tổn thất không bao nhiêu nên không cần linh chủ đại nhân bồi thường, có nhiều thương nhân đã lớn tuổi, cảm động đến rơi lệ, bọn họ chưa từng được quý tộc đối xử như thế này!

Trong đám người, có rất nhiều người của các thế gia ẩn tàng, nhìn thấy cảnh này thì cũng đều im lặng, bọn họ luôn cho rằng các thế gia ẩn tàng, đều là bại diện cho bầu trời của cả đại lục!

Có ai từng đặt thế tục trong mắt? Nhưng thật không ngờ, thì ra bọn họ mới chính là éch ngồi đáy giếng!

Cứ như thế, một thiếu niên thế tục, hơn hai năm trước, còn bị vô số các quý tộc của đế quốc Lam Nguyệt trào phúng là ‘Phế Vật’, thậm chí là còn bị một vị hôn thê vốn xuất thân là thương nhân vứt bỏ...

Nếu như là một kẻ phế vật thì có được như ngày hôm nay, là có vận khí to lớn thế nào! Vô số người nghĩ muốn nát óc cũng không nghĩ ra, rốt cục Lăng Tiêu đạt được kỳ ngộ gì, mà có được thành tựu như ngày hôm nay? Chỉ hơn hai năm, đã có thể thay đổi Lăng Tiêu được như thế?

Tổng Minh Nguyệt đứng giữa đám đông, vẫn là nam trang, tuy phong độ vẫn như thế, nhưng khuôn mặt lại vô cùng uể oải, thời khắc Lăng Tiêu gặp nguy hiểm nhất, bản thân mình còn chưa trở về, chờ khi nàng trở về thì thủy quang băng lam đã khởi động! Người bên ngoài không vào được, người bên trong cũng không ra được!

Tổng Minh Nguyệt đã đến được năm ngày rồi, thực tế, sau khi nàng đưa đan dược cho phụ thân xong, thậm chí là còn chưa tận mắt thấy phụ thân khôi phục thì đã lập tức trở về, ngựa không dừng vó!

Tiếc rằng người tính không bằng trời tính, bọn họ đi được nửa đường thì gặp phải gió lốc, thuyền lớn bị gãy đôi, chết rất nhiều người! May mắn là Tổng Minh Nguyệt có thực lực cường đại, lại mang theo bảo vật như Bích Thủy nên mới tránh được một kiếp. Sau khi nàng lên bờ thì đã có rất nhiều chuyện xảy ra!

Giờ phút này Tổng Minh Nguyệt hận không thể chấp cánh bay đến bên cạnh Lăng Tiêu, mấy ngày nay ở ngoài thành nàng cũng nghe được nhiều về trận chiến trong thành, người của các thế gia ẩn tàng cũng nhận được một ít tin tức, vội đến xem náo nhiệt, không ngờ rằng toàn bộ đều bị nhốt ở bên ngoài.

Tổng Minh Nguyệt không ngờ rằng mình chỉ về nhà có một chuyến mà đã phát sinh nhiều chuyện như thế. Rốt cuộc là Lăng Tiêu hay là Chiết gia không để ý mặt mũi, công khai tuyên chiến.

Tổng Minh Nguyệt không giống những người khác, nàng chính là nữ nhân tận mắt chứng kiến các năng lực của Lăng Tiêu nhiều nhất! Kể cả bang lam thủy quang đại trận này, cho nên nàng rất tin tưởng ở Lăng Tiêu, thậm chí là nhiều hơn so với bất kỳ người nào.

Nhưng mà phải chờ đợi nhiều ngày như thế, đúng là một loại dày vò, mắt thấy nguy cơ đã giải trừ, Tống Minh Nguyệt vội tiến vào thành, trong lòng nghĩ: Có phải hắn đã đột phá lần nữa?

Lăng Tiêu an ủi hết người nhà và hồng nhan tri kỷ, sau đó khuyến khích động viên Thiểm Điện binh đoàn một phen, mấy ngày qua, Thiểm Điện binh đoàn đã duy trì trật tự của tân thành Penzias rất tốt!”

Cuộc sống của bình dân, cũng không vì cuộc chiến này mà phát sinh thay đổi quá nhiều.

Lăng Tiêu đứng trước cửa phủ, thu hồi Tứ Tượng đại trận, nếu lại có cường địch thì hắn có thể mở ra lại bất cứ lúc nào!

Đột nhiên thấy Tống Minh Nguyệt đang từ xa chạy lại, hai người mắt đối mắt, lộ ra vẻ tươi cười.

331. Chương 316: Kiểm Ý

Xa xa, Tần Phong đang đứng trước cửa sổ. Đứng ở góc này, hắn có thể nhìn thấy được bên trong từ cửa thành, với nhãn lực của Ma Kiếm Sư bậc sáu của hắn thì đương nhiên là nhìn thấy mọi thứ rất rõ ràng.

Khi hắn nhìn thấy Tống Minh Nguyệt đi đến trước chỗ Lăng Tiêu, hai người nhìn nhau cười thì hắn có cảm giác như trái tim của mình bị hàng ngàn hàng vạn con kiến cùng cắn một lúc vậy, thậm chí hắn còn có cảm giác là chỉ cần mình bước ra khỏi cửa là tất cả mọi người đều dùng ánh mắt khinh thường để nhìn mình!

- Tần Phong! Người quả đúng là chẳng khác nào một phế vật!

Vừa nghĩ đến việc người khác sẽ nói với mình những lời này thì Tần Phong có cảm giác như phát cuồng.

Ta muốn tu luyện! Ta nhất định phải mạnh hơn hắn! Lăng Tiêu, một ngày nào đó ta nhất định sẽ giẫm nát người dưới chân!

Tần Phong thầm phát ra lời thề, còn ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiêu đầy oán hận.

Mà ở bên kia, Lăng Tiêu đang nói chuyện với Tống Minh Nguyệt đột nhiên nhìn chằm chằm về phía cửa sổ nơi Tần Phong đứng, trong mắt phát ra hàn quang!

Tần Phong lui về sau mấy bước, cả sống lưng lạnh lẽo, mặt tái nhợt. Hai Kiếm Hoàng bên cạnh hắn cũng lui về phía sau vài bước, mặt tái nhợt, nhìn nhau, trong mắt đều toát lên vẻ kinh sợ.

Một người nói:

- Làm... Làm sao hắn lại có được khí tràng mạnh như thế? Người này nếu không diệt trừ thì sau này nhất định sẽ là mối họa lớn của Tần gia!

Một Kiếm Hoàng khác lắc đầu nói:

- Diệt trừ Lăng Tiêu? Người đang nằm mơ à? Không thấy vừa rồi Chiết gia đưa đến một Kiếm Tôn và chín Kiếm Hoàng, nhưng không thể động đến một sợi tóc của hắn nữa, người lại muốn diệt hắn...

Kiểm Hoàng kia không để ý đến lời chỉ trích của đối phương, sắc mặt đã bình tĩnh lại, nói:

- Bây giờ chúng ta cũng nhìn ra được, người này chỉ dựa vào trận pháp kỳ ảo kia thôi! Thực lực của hắn nhất định là chưa đến cảnh giới Kiếm Tôn! Cho dù thực lực của Kiếm Hoàng không thể địch lại, nhưng nếu là Kiếm Tôn thì sao? Ta không tin hắn vẫn trốn ở trong nhà mãi mà không chịu ra! Chỉ cần hắn ra ngoài là chúng ta có cơ hội!

Lúc này Tần Phong mới hồi phục lại, đã không còn chút dũng khí nào, mặt mày vẫn còn xanh xao, nói:

- Nhất định phải trừ khử hắn!

Hai gã Kiếm Hoàng của Tần gia liếc nhìn nhau, tầm nghĩ đương nhiên là phải tiêu diệt hắn, nếu không thì sợ rằng cả đời này Tần Phong khó mà tiến bộ được!

Quả thực Lăng Tiêu cũng giống như là tâm ma của Tần Phong vậy!

Tần Phong cắn răng nói:

- Quân tử báo thù, mười năm chưa muộn! Lăng Tiêu, chờ đó, sẽ có một ngày ta quay lại tìm người!

Sau đó quay sang nhìn hai Kiếm Hoàng nói:

- Chúng ta đi!

...

Trong nhất thời, bên trong thành Penzias, hầu như tất cả người của các thế gia, môn phái ẩn thế đều truyền tin tức về trận chiến hôm nay về gia tộc, những người từng có hiềm khích với Lăng Tiêu thì lặng lẽ trở về, không dám ở lại chỗ này.

Một băng lam thủy quang đại trận, khiến cho mọi người cảm giác được thực lực của Lăng Tiêu rất kinh khủng.

Một Kiếm Tôn, chín Kiếm Hoàng của Chiết gia đều táng thân tại đây.

Tin tức này quả thật là có sức chấn động dữ dội!

Cho nên, ngay cả chính bọn họ cũng muốn tìm một nơi yên tĩnh mà bình tâm suy nghĩ, xem xét cẩn thận lại mọi chuyện đã qua, nếu không thì sợ rằng có phát tin truyền về thì gia tộc cũng sẽ không tin!

Tổng Minh Nguyệt thông minh hơn người, sau khi hàn huyên với Lăng Tiêu vài câu là rời đi, tìm các nàng Thượng Quan Vũ Đồng. Trong lúc này, mọi người đều đang nhìn chăm chăm về phía Lăng Tiêu, dĩ nhiên là không thể nào chiếm lấy hắn quá lâu được, nếu như thích Lăng Tiêu, muốn ở bên cạnh hắn thì không thể gây thêm phiền phức cho hắn được, nhất là chuyện hậu viện, các nàng tự giải quyết là tốt nhất.

Trận chiến này, mục đích của Lăng Tiêu chính là lập uy, nhưng có một điều mà hắn không ngờ đến là trận chiến này lại khiến cho nhiều người chú ý đến thế!

Hơn nữa, Lăng Tiêu có thể cảm giác được, có một đôi mắt vẫn luôn theo dõi hắn, nhưng lại không có bất kỳ ác ý gì!

So với ánh mắt của Tần Phong là hoàn toàn khác nhau!

Vừa rồi Lăng Tiêu cảm nhận được ánh mắt tràn ngập ác ý của Tần Phong, nhưng không cảm nhận được người đó là Tần Phong, vì dù sao kẻ thù của hắn cũng không ít, hơn nữa oán niệm lúc này quá yếu!

Nếu như là một Kiếm Hoàng phát ra ánh mắt oán độc như thế thì hắn dĩ nhiên là sẽ không bỏ qua, phải diệt trừ tai ách từ trước để sau này không gặp phải phiền toái.

Mục đích lập uy đã thành công, Lăng Tiêu cũng không sợ vì thế mà lộ ra thực lực của chính mình, nếu như những người đó cho rằng Lăng Tiêu không thể trêu chọc được thì đó là điều quá tuyệt diệu rồi, nhưng những người đó làm sao yếu nhược như thế được? Mặc dù bọn họ không hiểu trận pháp, không rõ hắn làm cách nào tiêu diệt được đám cường giả kia, nhưng cũng có thể nhận ra được là hắn dựa vào ưu thế địa lợi, còn thực lực thì không cường đại như thế.

Dù nói thế nào đi nữa thì từ nay về sau người có can đảm trêu chọc Lăng Tiêu e rằng cũng không phải là quá nhiều nữa.

Đây mới chính là mục đích mà Lăng Tiêu mong muốn, hắn muốn đem thực sơn đạo thống phát dương quang đại ở thế giới này.

Nhưng ánh mắt đó...

Bên trong thành chỉ có duy nhất một cửa chính ở hướng bắc, nhưng ở hướng bắc của tân thành Penzias, nhưng không có ngã tư đường, hai mắt của Lăng Tiêu nhìn về một tòa nhà cao trên đường lớn. Rốt cuộc hắn cũng xác định được ánh mắt vẫn chăm chú nhìn về phía mình chính là ở chỗ này!

Quả nhiên, Lăng Tiêu vừa xác định được thì đột nhiên có một người khoảng năm sáu chục tuổi từ trong phòng bay ra!

Chỉ một lúc là đã đến trước mặt Lăng Tiêu, cả người Lăng Tiêu căng thẳng, nhưng lão giả trước mặt không hề toát ra một chút khí thế nào! Thông thả bay từ không trung xuống, đứng trước mặt Lăng Tiêu!

Vũ giả, phân ra vài cảnh giới, sơ cấp, muốn hư trương thanh thế, uy thế thì dựa vào tiếng rống và một vài cử động biểu hiện ra bên ngoài. Trung cấp thì dựa vào khí thế, dùng tinh thần lực phóng xuất ra uy áp thật lớn để chiếm lợi thế so với người có tu vi thấp hơn mình, mất đi dũng khí phản kháng! Còn cảnh giới cao cấp đó thính là nội liễm!

Tới cảnh giới này rồi thì ngay cả khí thế bọn họ cũng không cần, bọn họ thích dung nhập vào tự nhiên! Rõ ràng đứng ở nơi đó nhưng không có cảm giác, người này hình như là không tồn tại!

Lăng Tiêu nhìn lão giả trước mặt, có cảm giác như lão cũng là người như thế! Bất quá không nhiều, xem ra cũng chỉ vừa tiến vào cảnh giới nội liễm không bao lâu.

Lão giả từng cười nhìn Lăng Tiêu, từ trong ánh mắt đó không ngờ lại giống như là trưởng bối nhìn vân bối. Mà của Lăng Tiêu hơi nhú lại, nói thật, có người thích thế nhưng hắn tuyệt đối không thích bị người khác coi như vân bối!

Thực sơn kiếm tu, đại đa số đều là cương liệt bất tuân, loại người như của Lăng Tiêu xem như là ôn thuận rồi, nhưng dù sao cũng có chút kiêu ngạo.

Bản thân Lăng Tiêu cũng không biết tại sao nữa, có lẽ là thấy đối thủ thì vui vẻ, chưa bao giờ hắn gặp qua người nào có cảnh giới cao, lão Kiếm Tôn của Chiết gia kia căn bản là không đáng so sánh với lão giả này.

Lăng Tiêu cũng không có bạo khởi khí thế gì, mà dùng ý niệm, trực tiếp tập trung nhìn đối diện lão giả này!

Nhưng trong mắt Công Tôn Kiếm, cả người thiếu niên này đều là sơ hở! Hắn không thể tưởng tượng được, một người còn trẻ như thế làm sao có thể giết chết được số cường giả của Chiết gia, và sao được gia gia ưu ái?

Hơn nữa, hắn cũng thấy Lăng Tiêu nhìn gia gia của mình với ánh mắt không hề khách khí gì cả, trong lòng nhất thời có chút tức giận, vừa muốn mở lời châm chọc, nhưng đột nhiên phát hiện ra được sắc mặt của gia gia vẫn rất trầm trọng, đứng yên nơi đó không nhúc nhích!

Một giọt mồ hôi, đã mấy trăm năm rồi chưa từng xuất hiện trên trán của Công Tôn Hoàng... Rơi xuống mặt đất!

Công Tôn Kiếm vô cùng hoảng sợ, lại nhìn các cường giả Kiếm Hoàng, ai ai cũng lộ ra sắc mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, mấy người này cứ như là vận sức chờ phát động, nhìn Lăng Tiêu với ánh mắt đầy cảnh giác!

- Có... Có chuyện gì xảy ra?

Công Tôn Kiếm không thể nào cảm giác có điểm gì không ổn, chỉ có cảm giác là ánh mắt của Lăng Tiêu nhìn gia gia mình khiến cho đối phương không thích! Hình như là tràn ngập sự khiêu khích, nhưng sao gia gia lại toát mồ hôi?

- Cái địa phương đáng chết này thật là nóng!

Công Tôn Kiếm nói xong thì không ai để ý đến hắn.

Trong lòng Công Tôn Hoàng sóng dậy cuộn cuộn! Mang theo ý niệm kiếm khí! Đâm thẳng vào tinh thần hải! Không sai, loại ý niệm này chỉ có trong thánh vực truyền thuyết!

Công Tôn Hoàng có thực lực mạnh mẽ, tri thức phong phú, đối với chuyện của cường giả thánh cấp cũng biết một ít.

Nhưng không ngờ rằng tiểu tử này lại có thể đạt đến cảnh giới này!

Giờ phút này Công Tôn Hoàng có cảm giác giống như là một con độc xà đang bị một con độc xà khác nhìn chăm chú! Nếu thực lực của hai người tương đương thì có lẽ đã bị thất thế rồi, thực lực của lão tuy mạnh mẽ hơn đối phương rất nhiều, nhưng vì mất đi tiên cơ nên lão không có bất cứ cử động gì chỉ e rằng đối phương sẽ hiểu lầm!

Còn những Kiếm Hoàng phía sau Công Tôn Hoàng thì lại giống như là những con ếch bị độc xà đưa vào tầm mắt vậy, muốn ăn lúc nào thì ăn! Thậm chí là ngay cả chút phản kháng cũng không có.

Kiểm ý của Lăng Tiêu chỉ là bay thẳng lên, nhắm vào người Công Tôn Hoàng, còn những Kiếm Hoàng kia có lẽ là đứng đối diện với Lăng Tiêu cho nên mới bị kiểm ý đến gần. Còn Công Tôn Kiếm thì đứng ở khá xa, hơn nữa thực lực cũng không đến Kiếm Hoàng cho nên chịu ảnh hưởng thấp nhất.

Công Tôn Hoàng cười lên hả hả, nói:

- Phương thức đối đãi khách của tiểu hữu cũng thật đặc biệt!

Luồng kiểm ý của lăng tiên tan thành mây khói sau lời nói của Công Tôn Hoàng, giống như là chưa từng xuất hiện qua vậy, các Kiếm Hoàng phía sau Công Tôn Hoàng thở phào nhẹ nhõm, nếu như tiếp tục như thế một lần nữa thì e rằng bọn họ sẽ bị mất mặt.

Lăng Tiêu vừa cười vừa nói:

- Lão nhân gia ngài chắc thích nhìn lên người khác?

- Ặc!

Thiếu chút nữa là Công Tôn Kiếm không nhịn được mà lên tiếng, thiếu niên này, đúng là cái gì cũng dám nói! Nhưng mà hắn cũng thật thông minh, mặc dù vừa rồi hắn không biết là đã có gì xảy ra nhưng lý trí vẫn bảo trì như trước.

Công Tôn Hoàng cũng không để ý:

- Vậy thì chúng ta huề nhau, chúng ta từ xa đến đây, chẳng lẽ hầu tước đại nhân lại không đãi được một chén trà?

Lăng Tiêu cười nói:

- Rất sẵn lòng.

Vừa nói vừa vươn tay

- Mời vào trong.

Công Tôn Hoàng hài lòng cười, đi trước, một tay làm như lơ đãng lau trán mình, thầm nghĩ: “Nguy hiểm thật, tiểu gia hỏa này thật không biết gì là tôn lão ái ấu!”

332. Chương 317: Công Tôn Hoàng Thịnh Cầu

Lúc tiến vào thành, có mấy chiếc xe ngựa chờ sẵn ở đó. Từ cửa thành đến phủ của Lăng Tiêu còn phải đi một đoạn đường khá xa....

Công Tôn Kiếm từ cửa sổ xe ngựa nhìn ra phía ngoài, dụng tâm quan sát hết thấy cảnh tượng xung quanh. Hắn kinh ngạc phát hiện: không ngờ toàn bộ nội thành không có chút dấu vết nào của trận đánh! Hai bên đường cây cối cao lớn xanh biếc, ánh mặt trời xuyên qua cành lá phân tán thành những đốm nhỏ chiếu loang lổ trên mặt đất. Trong vườn hoa nhỏ ở phía sau, hoa cỏ xanh biếc mềm mại mọc đầy dẫy, rất nhiều dòng suối nhỏ trong veo nhìn thấy đáy chảy vòng quanh, thỉnh thoảng lộ ra một đoạn suối chảy, Công Tôn Kiếm còn có thể thấy những con cá vẩy động trong đó.

Thật đúng là kỳ lạ!

Công Tôn Kiếm cảm giác điều này thật có chút không thể tin nổi, đến tột cùng Lăng Tiêu dùng phương pháp gì có thể khiến một đám võ giả thực lực hùng mạnh của Chiết gia cứ như vậy thần không hay quỷ không biết biến mất? Tuy nhiên cũng có một ngày, xem như Công Tôn Kiếm cao ngạo cuối cùng cũng phải thừa nhận: khăng định thực lực của Lăng Tiêu phải hùng mạnh hơn nhiều so với hắn! Chỉ là căn cứ vào từ trên người Lăng Tiêu, hắn không cảm nhận được chút dao động năng lượng nào thì có thể nhìn ra: người ta so với hắn không chỉ mạnh hơn một bậc!

Thầm đưa ra kết luận này, khiến Công Tôn Kiếm cảm thấy thật không thoải mái. Nguyên vốn trước đây hắn vẫn luôn cho rằng người khác đều là ếch ngồi đáy giếng bị che tầm mắt, nhưng không nghĩ rằng hôm nay hắn mới phát hiện: hoá ra tầm nhìn của hắn mới đúng là hạn hẹp.

Một nhóm người tới đại sảnh tiếp khách trong phủ đệ Lăng Tiêu, hai thị nữ Xuân Lan và Thu Nguyệt lẳng lặng châm trà mời nước, sau đó dịu dàng nhìn Lăng Tiêu cười lẳng lặng đi xuống.

Công Tôn Hoàng chỉ nhìn lướt qua hai thị nữ này, trong lòng hơi có chút kinh ngạc, hai cô gái nhỏ bưng trà đưa nước, không ngờ sóng dao động nội lực trên người chúng đều đạt tới cảnh giới Cuồng Kiếm Sư, vốn liếng của Lăng Tiêu quả thật rất phong phú nha!

Đừng nhìn trong tay hắn hiện giờ không có bao nhiêu cường giả cao cấp cảnh giới Kiếm Hoàng, nhưng trong lòng Công Tôn Hoàng cũng hiểu rõ rằng: Kiến tạo nên một cái gia tộc chân chính hùng mạnh, thật ra cũng không cần thời gian bao lâu!

Mà hiện nay Lăng Tiêu đã có đủ loại điều kiện này!

Thứ nhất hắn có được đất đai rộng lớn, thứ hai nguồn kinh tế dồi dào của hắn có thể nói không kém các đại gia hào phú chút nào. Không cần nói gì khác, chỉ đơn giản một món Đường Nhan Đan đã có thể giúp Lăng Tiêu vĩnh viễn không lo không có kim tệ chi dụng.

Quan trọng nhất chính là hắn đã có thể bào chế được loại đan dược công hiệu thần kỳ Đường Nhan Đan, vậy ai dám nói hắn không luyện chế ra được đan dược để nâng cao thực lực chứ?

Thời gian vừa mới trôi qua hai năm, bên người hắn đã tụ tập sáu gã cường giả cảnh giới Kiếm Hoàng. Công Tôn Hoàng đưa ra kết luận: không tới trăm năm nữa nhất định Lăng gia có thể đứng vững chân trong các môn phái thế gia, bước lên trên hàng ngũ nhất lưu!

Trên thực tế, hiện tại cũng đã có rất nhiều môn phái thế gia, về mặt tâm lý đã xem Lăng gia Penzias trở thành như một thế gia nhất lưu rồi. Ngay cả cường giả Kiếm Tôn cũng có thể tiêu diệt, vậy thì không phải nhất lưu thì là gì?

Quyết tâm giao hảo với Lăng Tiêu của Công Tôn Hoàng càng thêm kiên định hẳn lên, nhất định phải nghĩ biện pháp lập quan hệ tốt với tên tiểu tử này! Ở trên phương diện nhân tố quan hệ này, Công Tôn Hoàng không giống như phần nhiều các gia tộc thực lực hùng mạnh, hắn không thích dùng võ lực để giải quyết vấn đề.

Đây cũng là một cái nguyên nhân trọng yếu gia tộc Công Tôn được công nhận là một thế gia siêu cấp, nhưng ở trong lòng rất nhiều người: thậm chí không hùng mạnh bằng thế gia nhất lưu Chiết gia.

Bọn họ rất khiêm tốn! Là khiêm tốn thật sự! Nếu không có Công Tôn Hoàng chợt có linh cảm và thông qua bói toán biết được bên này sắp xuất hiện cường giả, nếu không phải hắn bất cứ lúc nào đều có khả năng đột phá Kiếm Tôn tiến vào Thánh giai bước chân lên cánh cửa Thánh Vực, Công Tôn Hoàng sẽ không mang theo cháu trai đến nơi đây.

- Tiểu hữu Lăng Tiêu! Chúng ta mạo muội đến đây thăm viếng, nếu có làm phiền mong rằng thứ lỗi cho.

Công Tôn Hoàng lên tiếng nói vô cùng khách sáo, trên mặt cũng lộ vẻ tươi cười ôn hòa.

Lăng Tiêu đối với Công Tôn Hoàng dĩ nhiên cũng không có địch ý gì, nghe nói thế hắn cười nhẹ nói:

- Ngược lại trận chiến vừa qua Lăng Tiêu sợ là đã quấy nhiễu rất nhiều cường giả. Nhưng nói đến, nguyên nhân là do ta! Không biết lão nhân gia ngài đến từ gia tộc nào? Tuy nhiên ta nghĩ hắn là đến từ thế gia siêu cấp trong truyền thuyết thì phải!

Công Tôn Hoàng nhìn Lăng Tiêu có phần hứng thú cười ha hả nói:

- Vậy người nói trước xem. Căn cứ vào đâu người lại kết luận chúng ta đến từ thế gia siêu cấp như thế?

Lăng Tiêu mỉm cười nói:

- Nghe nói có Kiếm Tôn trấn thủ gia tộc thì có thể được xưng là gia tộc nhất lưu, mà thực lực của ngài cao hơn Kiếm Tôn Chiết gia kia rất nhiều, còn nữa...

Lăng Tiêu nói xong, nhìn lướt qua Công Tôn Kiếm bên cạnh:

- Hắn tuổi còn trẻ mà đã đạt tới thực lực Kiếm Tông đỉnh phong. Ngoại trừ thế gia siêu cấp, ta nghĩ không ra còn có gia tộc nào có thể đào tạo được thế hệ con cháu ưu tú như thế!

Nghe Lăng Tiêu nói thế, Công Tôn Kiếm nhướn lông mày lên trầm nghĩ: “Tiểu tử này nói thật rất đúng!” Ác cảm ở trong lòng đối với Lăng Tiêu giảm đi rất nhiều. Trên thực tế cái gọi là ác cảm, phần nhiều... chỉ là một loại ghen tị mà thôi! Nhưng Công Tôn Kiếm cũng là người cầm được thì cũng buông được: thấy Lăng Tiêu so với mình còn nhỏ, nhưng tính cách lại hào phóng thoải mái, mà chính mình lại cứ một mực nghi kỵ người ta, vậy thì chính mình đã rơi xuống hạng thấp kém rồi.

Cho nên hắn cười nói:

- Hầu tước đại nhân mới thật là lợi hại! Cường giả cảnh giới Kiếm Tôn của Chiết gia kia, ngài cũng có thể chém chết. Công Tôn Kiếm kém quá xa, xin bái phục!

Lăng Tiêu cười nói:

- Gọi ta Lăng Tiêu là được rồi!

Lăng Tiêu hơi hột nói, hoàn toàn không nhắc tới chuyện Chiết gia.

Lúc này Công Tôn Hoàng ở một bên cười nói:

- Đây là đứa cháu của ta không nên không phải, lão hủ họ kếp Công Tôn, tên một chữ Hoàng. Siêu cấp cũng thế, nhất lưu cũng thế, đều là hư danh cũng không cần nói tới nó. Người tu luyện chúng ta, điều nên làm nhất, không phải là cả ngày tranh danh đoạt lợi! Nếu như người luyện võ dùng tất cả phần tâm tư này vào việc tu luyện, ta tin rằng tương lai có thể tiến vào Thánh Vực, nhất định sẽ có cơ hội nhiều hơn!

Lăng Tiêu nói:

- Đáng tiếc chính là: không ít người có kiến thức như Công Tôn tiên bối, nhưng thực sự có thể làm được lại ít ỏi không có mấy. Phần nhiều dùng tâm tư để làm thế nào tranh đoạt các loại tài nguyên, đi đường tắt thì lại rất nhiều.

Công Tôn Hoàng gật gật đầu, than nhẹ một tiếng nói:

- Đó là bọn họ bỏ gốc lấy ngọn!

Nói xong nhìn Lăng Tiêu mỉm cười nói:

- Lão hủ đến đây lần này, thật ra có một yêu cầu quá đáng, vạn lần mong tiểu hữu có thể đáp ứng!

Lăng Tiêu thoáng nao nao: với thực lực và gia thế của đối phương, hiển nhiên không cần phải khách sáo với mình như thế. Nhất là từ trên người lão già này Lăng Tiêu lại cảm nhận được một loại khí tức của “đạo”!

Đạo pháp tự nhiên! Con đường tu luyện của Công Tôn Hoàng, không ngờ không bàn mà hợp ý nhau mơ hồ lộ ra ý nghĩa của đại đạo!

Vì thế Lăng Tiêu cảm thấy trước đây mình cho rằng đại lực Thương Lan không có người tu chân quả là một cái nhìn hạn hẹp, cái gọi là “đại đạo” có hàng vạn hàng nghìn, có vô số phương pháp. Có người không có thực lực gì, cả đời tích đức làm việc thiện, đột nhiên có một ngày hiểu được một tia thiên cơ, cũng có thể đắc đạo thành tiên!

Nếu như vậy, đại lực Thương Lan dồi dào linh khí, tuy rằng bọn họ cũng không hiểu được “đạo” là thứ gì, nhưng thực tế dù bất cứ nơi nào lúc nào họ cũng đang trong trạng thái tu luyện!

Lăng Tiêu nghĩ tới Thánh Vực trong truyền thuyết kia, lòng càng thêm tràn đầy mong chờ. Hắn trầm nghĩ: “Nơi đó là một thế giới thuộc dạng gì?” Thấy Công Tôn Hoàng vẫn đang nhìn mình, Lăng Tiêu có chút ngượng ngùng cười:

-Thật có lỗi! Nghĩ tới vài chuyện có chút thất thần. Tiên bối có chuyện gì, đừng ngại cứ nói!

Công Tôn Hoàng nói:

- Không có gì! Thời gian gần đây ta luôn có cảm giác mơ hồ có dấu hiệu đột phá, nhưng vẫn cường ép áp chế lại. Tuy rằng gia tộc Công Tôn còn có vài cường giả cảnh giới Kiếm Tôn, có điều tất cả đều phân tán đi các nơi tự mình tu luyện. Cho nên ta định nhờ tiểu hữu, nếu sau này gia tộc Công Tôn có chuyện gì khó xử, thì nhờ tiểu hữu chiếu cố một chút!

Lời nói của Công Tôn Hoàng, chẳng những khiến Lăng Tiêu giật mình kinh hãi, có phần không thể tin, mà đến ngay cả mấy cường giả cảnh giới Kiếm Hoàng và Công Tôn Kiếm, trên mặt đều lộ ra thần sắc không thể tin được.

Bởi vì tất cả người của gia tộc Công Tôn, đều biết thuật bói toán của lão tổ Công Tôn Hoàng vô cùng linh nghiệm, hôm nay nếu lão đã nói như vậy, điều đó không phải chứng tỏ rằng: Công Tôn Hoàng đã tính ra gia tộc sẽ gặp nạn hay sao? Mà Lăng Tiêu này có thể ở thời khắc mấu chốt sẽ trợ giúp bọn họ?

Trong lúc nhất thời mấy người gia tộc Công Tôn có cảnh giới Kiếm Hoàng đều nhìn Lăng Tiêu với ánh mắt có chút thay đổi. Bọn họ tôn kính lão tổ Công Tôn Hoàng và lòng tín nhiệm sớm đã nhập vào cốt tủy. Cho nên, đối với bọn họ mỗi lời nói của Công Tôn Hoàng đều như thánh chỉ nói gì nghe vậy.

Lăng Tiêu sắc mặt có chút cổ quái, nhìn bộ dáng tiên phong đạo cốt của Công Tôn Hoàng, lòng thầm nghĩ: “Còn có điều kỳ diệu biết trước tai họa hay sao?” Tuy nhiên, giao hảo với một thế gia siêu cấp, đối với bản thân Lăng Tiêu mà nói đúng là không có điều hại gì! Nhất là ở vào thời điểm mấu chốt này, tin tức Công Tôn Hoàng tiến vào Lăng phủ, khẳng định sẽ không giấu được ánh mắt người hữu tâm, hơn nữa xem ra người ta cũng không định giấu diếm với bất cứ người nào.

Ở vào thời điểm tế nhị này, gia tộc Công Tôn tỏ thái độ như thế, kỳ thật đã vô tình tuyên cáo với người khác rằng: gia tộc Công Tôn và Lăng gia có quan hệ mật thiết với nhau!

Vì thế trong lòng Lăng Tiêu cũng rất cảm kích, hần chân thành cười nói:

- Tiền bối quá khách sáo rồi! Lăng Tiêu tuy rằng thực lực có hạn, nhưng nếu là gia tộc Công Tôn có chuyện cần tới Lăng Tiêu nhất định sẽ tiếp ứng!

- Ha ha! Tốt! Sảng khoái!

Công Tôn Hoàng cười to sang sảng vài tiếng, sau đó nhìn Công Tôn Kiếm nói:

- Kiếm nhi! Kế tiếp người ở lại đây với tiểu hữu Lăng Tiêu một thời gian đi! Các người gần gũi giao hảo! Thuận tiện thể nghiệm chút đạo lý đối nhân xử thế của giới thể tục, sẽ giúp cho việc tu luyện của người tốt hơn!

Công Tôn Kiếm thoáng sửng sốt, không nghĩ tới gia gia lại bỏ mình ở nơi này, hần không nhận được hỏi:

- Gia gia, vậy ngài... Ngài định đi đâu?

Công Tôn Hoàng mỉm cười, nói:

- Gia gia ra biển một chuyến! Còn có một số việc với người trong Hải tộc chưa giải quyết xong. Chuyến đi lần này chính là để giải quyết cho xong, các người không cần lo lắng!

Nói xong nhìn mấy gã Kiếm Hoàng cùng tới, nói:

- Các người trở về gia tộc được rồi! Kiếm nhi ở lại đây! Không cần lo lắng!

- Nhưng...

Một gã Kiếm Hoàng trong số đó có chút khó xử nói:

- Thiếu gia...

Công Tôn Kiếm đạt tới cảnh giới Kiếm Tông bậc sáu, ở trong mắt người thường, kia đã là cảnh giới cao đến không thể với tới, nhưng ở trong mắt các đại thế gia quý tộc chân chính, thì cũng bình thường mà thôi. Một người cảnh giới Kiếm Hoàng nào đó cũng có thể tùy tiện bóp chết hần dễ như chơi.

Cho nên, bọn họ có chút lo lắng: cứ như vậy bỏ lại cháu đích tôn của gia tộc Công Tôn ở nơi này, một khi xảy ra chuyện gì thì làm sao ăn nói chứ?

Mặc dù bọn họ đều là người của gia tộc Công Tôn, thực lực cũng rất hùng mạnh, nhưng thực tế thân phận cũng chỉ là gia tướng và tôi tớ của gia tộc Công Tôn! Bởi vậy cũng có thể thấy được gia tộc Công Tôn hùng mạnh đến mức nào!

Công Tôn Kiếm khẽ cau mày, hần không thích người nhà vẫn luôn xem hần là trẻ nít, hần bực bội nói:

- Các vị thúc thúc, các vị yên tâm được rồi, ta không sao đâu!

Công Tôn Hoàng cũng cười nhẹ nói:

- Chim ưng non không rời tổ, thì vĩnh viễn cũng không thể trưởng thành, Thiên nhi hẳn tuy rằng đã là thực lực Kiếm Tôn bậc hai, nhưng các người tự mình nói xem, hẳn chống đỡ được tốt cho gia tộc Công Tôn sao?

Câu nói của Công Tôn Hoàng khiến mấy gã Kiếm Tôn còn muốn nói điều gì đều ngậm miệng lại. Thiên nhi đây chính là Công Tôn Thiên phụ thân của Công Tôn Kiếm, hơn hai trăm tuổi người, tuy rằng thực lực đã đạt tới cảnh giới Kiếm Tôn, nhưng suốt ngày trong đầu chỉ có tu luyện, chuyện lớn chuyện nhỏ trong gia tộc đều bất kể không quản tới!

-Được rồi! Các người đều đi thôi!

Công Tôn Hoàng phát phát tay. Những người đó không còn kiên trì nữa, dù sao bọn họ cũng nhìn ra ở lại chỗ Lăng Tiêu nơi này, hẳn là có thể bảo đảm được an toàn. Dù sao vừa rồi một đám cường giả cảnh giới Kiếm Tôn thực lực hùng mạnh cũng không thể làm gì được hắn, như vậy sau này rất ít có người dám công nhiên xuất hiện tại trước mặt hắn.

Tổng hết bọn thủ hạ trở về, Công Tôn Hoàng ở lại chỗ Lăng Tiêu hai ngày. Lão nhân gia quả thật rất có phong phạm tiền bối, trong thời gian hai ngày này, lão chỉ điểm cho không ít người. Bao gồm cả Lăng Tiêu, Công Tôn Hoàng cũng không có giấu diếm điều gì, giảng giải cho Lăng Tiêu không ít về sự tình Thánh Vực, cùng với một số truyền ngôn thú vị về thế giới thời thượng cổ.

Có qua có lại mới toại lòng nhau, Lăng Tiêu cũng không có khiến Công Tôn Hoàng thất vọng, đối với cảm nhận về hấp thu thiên địa linh khí và đối với cảnh giới hiểu được, cùng trao đổi với Công Tôn Hoàng một phen, Công Tôn Hoàng được Lăng Tiêu là một người tu chân chân chính chỉ điểm, quả thực là hiểu ra nhiều điều! Rất nhiều chuyện trước đây vẫn cảm nhận được nhưng không thể hiểu nguyên nhân của nó, giờ thoáng một cái liền thông hiểu đạo lý.

Tuy nhiên, cũng bởi vì cảnh giới của hắn lại nâng cao trên diện rộng, thế cho nên chỉ ở lại hai ngày, Công Tôn Hoàng không thể không cáo từ rời đi, bởi vì Công Tôn Hoàng nguyên vốn còn có thể áp chế lực lượng gần trăm năm nay, lúc sau cảnh giới lại nâng cao, đã bắt đầu mơ hồ có dấu hiệu đột phá!

Nếu như không thể giải quyết hết tâm nguyện của mình trước khi tiến vào Thánh Vực, như vậy đối với tu vi của lão sau này cũng là một trở ngại.

333. Chương 318: Lại Nổi Sóng Ba Đào

Hai ngày này từ đầu đến cuối Công Tôn Kiếm ở bên cạnh gia gia hắn, đột nhiên trở nên trầm mặc lên, bởi vì hắn có thể cảm giác được, gia gia sắp đột phá! Đây vốn là một chuyện tốt, tuy nhiên, tận đáy lòng Công Tôn Kiếm cũng không muốn rời xa gia gia mình!

Ngàn vạn năm qua, truyền lưu ở môn phái thế gia ẩn thế một câu: “Vào Thánh Vực sâu như biển!”

Điều đó có ý nghĩa chỉ cần tới nơi đó, thì cũng không cách nào trở về nữa. Mà mặc dù Công Tôn Kiếm cũng có lòng tin tu luyện đến Thánh cấp, nhưng muốn đạt tới cuối cùng phải ròng rã mấy trăm năm. Hơn nữa, nhập Thánh... cũng không phải chỉ có niềm tin là được.

Nhìn bóng ảnh Công Tôn Hoàng nhanh chóng biến mất ở không trung, Lăng Tiêu vươn tay vỗ vỗ bả vai Công Tôn Kiếm, nói:

- Gia gia ngươi không có việc gì đâu.

- Ta biết.

Công Tôn Kiếm có chút mất mát nói:

- Nhưng gia gia rất nhanh đã muốn đi vào Thánh Vực. Như vậy ta không còn gặp mặt ông nữa!

Lăng Tiêu cười cười, sinh lý tử biệt là chuyện thường tình của con người, ai ai cũng phải chịu ảnh hưởng. Có điều đã thấy ra thì tốt rồi! Đối với người tu chân mà nói, chỉ cần linh hồn bất diệt, thân thể có chết cũng chỉ đơn giản là một vòng luân hồi mà thôi.

.....

Thượng Quan Vũ Đồng, Lăng Vận Nhi, Diệp tử, Isa, Phong Linh, Xuân Lan và Thu Nguyệt bảy nữ nhân thực lực cao thấp không đều này, đang đồng loạt thi triển một bộ kiếm kỹ, phối hợp chuyển đổi vị trí vô cùng tinh diệu! Giống như đã phối hợp với nhau rất nhiều lần, thật khiến cho người ta hoa cả mắt.

Tổng Minh Nguyệt và Lăng Tổ ở một bên nhìn, thực lực Lăng Tổ bình thường còn không nói, đến cả Tổng Minh Nguyệt nhìn xem cũng thâm kinh hãi, nàng thâm nghị: “Rốt cuộc phu quân còn có bao nhiêu bí mật đây?”

Trong bảy nàng ngoại trừ Thượng Quan Vũ Đồng đạt tới cảnh giới Kiếm Hoàng. Còn lại Diệp tử cao nhất cũng chỉ tới thực lực Ma Kiếm Sư, Lăng Vận Nhi và Isa, gồm cả Xuân Lan và Thu Nguyệt, toàn bộ đều sần sần Đại Kiếm Sư và Cuồng Kiếm Sư. Phong Linh hơi mạnh hơn chút xíu, hiện tại tu vi thực tế cũng chỉ là Ma Kiếm Sĩ bậc hai.

Nhưng Tổng Minh Nguyệt lại nhìn thấy rõ ràng: ở trong kiếm trận Thượng Quan Vũ Đồng hoàn toàn không có sử dụng thực lực Kiếm Hoàng, mà chỉ dựa theo Ngọc Nữ kiếm kỹ, cũng đã phát huy đến mức độ Ma Kiếm Sư. Nhưng một cái kiếm trận như vậy, lại đủ để vây khốn một cường giả cảnh giới Kiếm Tông!

Tổng Minh Nguyệt thâm nghị: “Rốt cuộc trên người phu quân còn có bao nhiêu bí mật?”

Công Tôn Kiếm bởi vì gia gia rời đi, tâm tình nhiều ít có chút mất mát, bèn cáo biệt Lăng Tiêu một mình trở về tiểu viện Lăng Tiêu đã chuẩn bị cho hắn. Còn Lăng Tiêu thì đi vào chỗ đám nữ quyến luyện công. Nơi này rất nhiều gốc cổ thụ che trời từ nơi khác chuyển tới, ngăn chặn sức nóng của ánh mặt trời, phía dưới có một sân luyện công rất lớn.

Từ rất xa đã nghe từng trận tiếng kêu khê của các cô gái vô cùng êm tai.

Nhìn thấy Lăng Tiêu đi tới, cả đám nữ tử đều dừng lại, sau đó đứng nhìn Lăng Tiêu nhưng không ai chủ động lại gần. Ngược lại là Lăng Vận Nhi không mấy may để ý chút nào chạy ù tới, nắm cánh tay Lăng Tiêu ngay thơ nói:

- Ca ca gần đây cũng không thêm chỉ điểm võ công cho Vận Nhi đó!

Lăng Tiêu cười vuốt đầu Lăng Vận Nhi, thực lực cô bé tiến triển cũng rất nhanh, còn nhỏ tuổi như vậy đã đạt tới cảnh giới Đại Kiếm Sư bậc sáu!

Lăng Tổ nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, lại nhìn thoáng qua đám hồng nhan của đệ đệ, trong lòng không tìm được cười khổ: Lúc trước mẫu thân hắn là sâu nhất chuyện hôn nhân của tiểu tam. Kỳ thật Lăng gia sớm đã nhìn ra cô bé Tạ gia kia khinh thường Lăng Tiêu, cho nên Lăng phu nhân đã nói với Lăng Tổ từ lâu, chờ đến khi bọn chúng trưởng thành, lập tức liền cử hành hôn lễ, gạo nấu thành cơm cô bé Tạ gia kia có đổi ý cũng không được.

Nhưng không nghĩ tới Tạ Hiểu Yên lại có thể làm ra loại chuyện “giết địch một ngàn tự tổn hại tám trăm” ấy. Thật ra Lăng Tổ vốn vẫn có ấn tượng tốt với Tạ Hiểu Yên, cảm thấy cô gái ấy đồng ý tiến tới là khôn ngoan, nhưng không nghĩ rằng: trên chuyện này nàng ta lại có thể tuyệt tình như thế làm thương tổn đệ đệ Lăng Tiêu. Cho nên, những điểm hảo cảm đối với Tạ Hiểu Yên đã sớm bay biến không biết về phương nào rồi.

Chuyện giữa Lăng Tiêu và Tạ Hiểu Yên lúc ấy cũng tới tai Lăng Tổ, người người đều chê cười đàm tiếu. Đương nhiên kẻ bị cười nhạo khẳng định là Lăng Tiêu.

Cũng vào thời điểm đó, Lăng Tổ vốn cho rằng cũng do đệ đệ là người bình thường, nên mới nổi lên ý niệm trong đầu nhất định phải giải trừ thiên mạch cho đệ đệ. Lăng Tổ đã từng nghiên cứu nhiều điển tịch thượng cổ, nàng biết thời đại thượng cổ có rất nhiều luyện được sư tất cả đều vô cùng hùng mạnh, có lẽ bọn họ có biện pháp có thể cởi bỏ thiên mạch chẳng!

Vì thế lúc ấy Lăng Tổ mới lưu lạc thật lâu ở bên ngoài vẫn không về nhà. Mãi đến khi... đệ đệ mình không biết vì lý do gì bỗng chốc tài năng xuất chúng, sau đó còn cứu chính mình thoát khỏi Chiết gia.

Lăng Tổ hồi tưởng lại, cảm giác như mình đang nằm mơ, mà giấc mộng này thật đẹp khiến nàng có cảm giác như không thực tế.

Nhất là đám mỹ nữ oanh oanh yến yến trước mắt này, Xuân Lan Thu Nguyệt dĩ nhiên không cần phải nói, đó là thị nữ bên người đệ đệ, vốn đã vô cùng lưu luyến đệ đệ không muốn xa rời. Hiện nay Lăng Tiêu hùng mạnh như thế, càng không thể không gả cho hắn.

Thượng Quan Vũ Đồng, vốn là bạn học chung phòng với Lăng Tổ. Lăng Tổ thật chưa bao giờ nghĩ tới: với nhân phẩm đó, gia thế và thực lực của người bạn tốt đó đều rất ưu tú, không ngờ lại ưa thích đệ đệ. Hơn nữa, mấy ngày nay qua sự truy hỏi sát sao của Lăng Tổ, Thượng Quan Vũ Đồng thú thật cho Lăng Tổ biết: Trước kia khi Lăng Tiêu chưa có giải trừ thiên mạch, nàng đúng là đối với đệ đệ này có tình cảm đặc biệt, ưa thích hay không không biết. Có điều sau khi Lăng Tiêu biểu hiện dùng kiếm ý dọa cho Dạ Kiều hoảng sợ bỏ chạy, thời điểm từ trong tay hắn cứu nàng ra. Thượng Quan Vũ Đồng nói với Lăng Tổ: “Khi đó Lăng Tiêu, tựa như một anh hùng đầu đội trời chân đạp đất, cảm giác có hắn bên người, đặc biệt cảm thấy rất an toàn!”

Rồi sau đó trên thảo nguyên Lương Hà ở thị trấn Tịch Mai Long, Lăng Tiêu cơ trí và dũng cảm, cuối cùng khiến Thượng Quan Vũ Đồng nổi lòng yêu mến nam nhân nhỏ hơn mình mấy tuổi này.

Lăng Tổ nghe Thượng Quan Vũ Đồng giải thích xong, mới xem như biết rõ tất cả về những thay đổi của đệ đệ hai năm nay.

Các cô gái kia, đặc điểm tính cách của mỗi nàng mỗi khác, Lăng Tổ đều rất ưa thích, tuy nhiên nàng cũng lo lắng giống như Lăng phu nhân: đó là đệ đệ rất ưu tú khó tránh khỏi các cô gái bên người sẽ càng ngày càng nhiều, một khi trên phương diện tình cảm Lăng Tiêu do dự thiếu quyết đoán, làm tổn thương thật không chỉ một người!

Bởi vì Lăng Tổ bản thân cũng là nữ nhân, nàng tự hỏi không biết mình có bao dung cho trượng phu tương lai có nhiều nữ nhân như vậy hay không! Về chuyện này, Lăng Tổ đã dò hỏi qua Thượng Quan Vũ Đồng, hai người là tỷ muội tốt, đương nhiên không giấu nhau chuyện gì. Thượng Quan Vũ Đồng nói cho Lăng Tổ biết rằng: Nếu nói không thêm quan tâm tới chút nào thì đó là gạt người, bởi vì ai không muốn có một người yêu trọn vẹn. Nhưng muốn trách chỉ có thể tự trách mình, ai bảo các nàng đều thích Lăng Tiêu. Giống như Hoàng Phủ Nguyệt cách Lăng Tiêu rất xa, thật ra là lựa chọn sáng suốt nhất. Đáng tiếc... các nàng cho dù hiểu được đạo lý này, cũng không muốn nghĩ tới, cứ tình nguyện bị hút vào, càng lún càng sâu.

Thấy các nàng đang luyện tập kiếm trận, Lăng Tiêu thật cao hứng! Kỳ thật hẳn đối với quan hệ của các nữ nhân bên người này, cũng có chút lo lắng. Tuy nhiên thật hoàn hảo, tất cả đều rất thông minh, cũng đều có điều hiểu biết, ai cũng không muốn lưu lại ấn tượng không tốt cho Lăng Tiêu hoặc đám người nhà của Lăng Tiêu.

Mấy ngày trước Lăng Tiêu một mình chống lại cả đám cường giả của Chiết gia, mọi người đều phật phùng lo sợ cho hắn. Cũng đúng là nhờ chuyện này đã khiến các nữ nhân vốn chỉ thích làm theo ý mình, bắt đầu đoàn kết lại. Bởi vì các nàng đều ý thức được một điều: nếu như không có Lăng Tiêu có lẽ các nàng cũng sẽ sống sót như nhau, nhưng suốt cuộc đời này sẽ không có nửa điểm vui sướng hạnh phúc đáng nói tới nữa!

Cho nên Lăng Tiêu mới có thể thấy cảnh ngày hôm nay, không ngờ các nàng cùng kết hợp luyện kiếm trận. Hơn nữa, các nàng cũng kinh ngạc phát hiện, kiếm trận phối hợp này, không ngờ có thể phát huy ra uy lực hùng mạnh đến thế, mang đến cho các nàng nỗi vui mừng ngạc nhiên một cách bất ngờ!

Bởi vì thực lực Lăng Tiêu tăng cao quá nhanh! Đã che lấp đi tiến bộ của những người khác. Các nàng đều là hồng nhan tri kỷ bên người Lăng Tiêu, nên người ngoài đương nhiên xem các nàng trở thành nữ nhân của Lăng Tiêu, nếu như thực lực quá yếu, tự bản thân các nàng đều cảm thấy tự ti mặc cảm!

Cho đến khi các nàng phát hiện diệu dụng của kiếm trận Ngọc Nữ này, mới cảm thấy tự tin hơn rất nhiều.

Nhìn đám nữ nhân có thể hòa thuận với nhau, ít nhất ở mặt ngoài như thế, tâm lý Lăng Tiêu vẫn vô cùng vui vẻ. Thuận miệng lại chỉ điểm cho mọi người một hồi. Vừa rồi có một vài chỗ các nàng không hiểu rõ

lắm, sau khi nghe Lăng Tiêu chỉ điểm, tất cả đều hiểu thêm được rất nhiều.

Từ xa Lăng phu nhân ngồi trong đình, nhìn cảnh tượng hoà thuận vui vẻ trong sân luyện công, trong lòng bà vui như mở hội, thầm nghĩ: “Nhiều cô nương xinh đẹp như vậy, khi nào có thể sinh cho ta một đứa cháu, vậy thì càng hoàn mỹ!”

Sự yên tĩnh ở nơi này, thật trái ngược cực kỳ với tình hình bất ổn ở thế giới bên ngoài. Trước tiên hãy nói về nơi hoàng cung, Lý Võ Trục đã thành quốc chủ của Đế quốc Lam Nguyệt, khi nhận được mật báo của thủ hạ, quả thực hắn tức giận đến nổi trận lôi đình! Đến lúc này, trong lòng hắn đã hoàn toàn hiểu rõ rằng: từ trước đến nay Lăng gia vốn không có quan tâm tới Lý Võ Trục hắn!

Điểm này: bất kể Lăng Thiên Khiếu thời điểm hắn còn làm thái tử, hay là Lăng Tiêu của Lăng gia hiện nay! Người ta hoàn toàn đều không đặt hắn ở trong lòng!

Lăng Thiên Khiếu được phong danh hiệu công tước nhất đẳng, liền không chút do dự rời khỏi quân đội. Mẹ con Lăng gia, cũng lặng lẽ rời khỏi đế đô. Mặc dù biết nguyên nhân vì sao, nhưng Lý Võ Trục vẫn không thể chấp nhận: quý tộc của Đế quốc Lam Nguyệt lại tự hành động hoàn toàn không để hắn vào mắt!

Mà lại hắn còn tuyệt nhiên không dám làm ra bất cứ động thái gì mất lý trí đối với chuyện đó!

Hiện tại rất nhiều người đều hiểu rằng: vùng lãnh thổ Penzias kia, kỳ thật đã toàn bộ rơi vào trong tay Lăng gia. Người ta đây là không có tâm tư tạo phản, nếu không bằng vào thực lực hiện nay của Lăng Tiêu, nếu muốn lật đổ vương triều Lý thị của bọn họ, thậm chí cũng không cần để ý tới thái độ của Lý gia Tây Vực!

Lý Võ Trục cũng hiểu được, hơn nữa lúc hắn nghe tin nói thế gia nhất lưu Chiết gia, một Kiếm Tôn chín Kiếm Hoàng, đội hình phô trương như thế, toàn bộ vẫn ngã xuống ở Penzias, Lý Võ Trục đã ngã ngồi trên ghế Bạo Viêm Sư Vương, sau một lúc lâu cũng không thốt ra lời.

- Tên tiểu súc sinh kia, thật đúng là yêu quái!

Ô Lan Hùng gia chủ Ô Lan khi nghe được tin tức này, thật lâu sau mới thở dài nói một câu như vậy, sau đó cũng không nói gì thêm. Tận đáy lòng hắn hiểu rằng: Từ nay về sau Ô Lan gia vĩnh viễn cũng không phải đối thủ của Lăng gia! Không nghĩ tới vừa mới dựa vào con cá lớn Chiết gia bên này, bên kia đã bị người ta đánh cho người ngã ngựa đổ.

- Thế gia nhất lưu đây!

Ô Lan Hùng cảm giác như trái tim nhỏ máu. Bỗng nhiên hắn nghĩ đến, trước trận chiến, trước khi Lăng Tiêu sắp với khai chiến Chiết gia, hắn từng đưa tất cả người nhà và bằng hữu đi để bảo vệ, duy chỉ có Hoàng Phủ Nguyệt trên danh nghĩa là con dâu nhà mình kia không có mang đi.

Vậy có phải hay không đã nói lên: Hoàng Phủ Nguyệt cùng Lăng Tiêu kia... hoàn toàn không có chút quan hệ nào?

Ô Lan Hùng cảm hận Lăng gia, nhưng hắn lại biết với thực lực của nhà mình mà chống lại Lăng Tiêu quả thực đúng là lấy trứng chọi đá, rõ ràng tự tìm chết. Nhưng gia tộc Hoàng Phủ này, trước đây thật là làm nhiều điều tàn nhẫn với Ô Lan gia: bất kể là nữ nhân quan hệ thông gia hay là trên phương diện hợp tác làm ăn. Còn như thái độ thì càng không cần nói tới: hành động của gia tộc Hoàng Phủ không coi ai ra gì, khiến Ô Lan Hùng phẫn nộ thấu trời, cho tới bây giờ cũng không thể tiêu tan được.

Ô Lan Hùng thầm nghĩ: “Nếu các người đã không có dựa vào cây đại thụ Lăng gia, ta đây thu thập các người, dù sao cùng với Lăng Tiêu không có quan hệ gì mà?”

Trong lòng hạ quyết tâm, Ô Lan Hùng đi vào hoàng cung gặp mặt quốc vương bộ hạ.

- Cái gì? Người muốn cho con người xử lý hôn sự?

Lý Võ Trục trong lòng có chút không hài lòng nhìn Ô Lan Hùng, thầm nghĩ: “Con trai của người không nên thân gì đó, hôn sự của hắn liên quan gì tới ta chứ! Cho dù là người nạp thiếp, hay là hôn sự của con người cũng nên để cho người ta coi trọng chút chứ?”

Ô Lan Hùng thấy Lý Võ Trục không hài lòng, lặng lẽ cười, tiến lên một bước nhẹ giọng nói:

- Con dâu tương lai của ta là Hoàng Phủ Nguyệt, đại quân sự của phòng đầu giá họ Lăng!

- Cái gì? Người điên rồi!

Lý Võ Trục lập tức từ trên vương vị nhảy dựng lên, lấy tay chỉ vào Ô Lan Hùng chửi ầm lên:

- Hay cho Ô Lan Hùng người! Người muốn chết thì tự mình đi chết đi! Đừng nghĩ kéo ta xuống nước! Mau cút đi cho ta!

334. Chương 319: Con Cháu Thế Gia Siêu Cấp

Ô Lan Hùng không buồn bực chút nào, cười ha hả nói:

- Bệ hạ không nên nổi nóng vội, chờ ta nói xong ngài hãy đuổi ta cũng không muộn!

Lý Võ Trục hung tợn trừng mắt nhìn Ô Lan Hùng, hàm hừ nói:

- Ai chẳng biết Hoàng Phủ Nguyệt là hồng nhan tri kỷ của Lăng Tiêu. Con người thật gan lớn tày trời, hay là người không muốn sống nữa, lại muốn động tới nữ nhân của hắn! Ô Lan Hùng, ta công khai nói cho người biết: đừng xem người là người của ta. Chuyện này không mấy may quan hệ tới ta! Nguyên ý gây sức ép như thế nào, đó là chuyện của người, ta kiên quyết sẽ không đáp ứng người bất cứ chuyện gì!

Ô Lan Hùng không nghĩ tới Lý Võ Trục làm hoàng đế, lá gan ngược lại càng nhỏ. Tuy nhiên cũng có thể nghĩ hiểu được, Lăng gia tuy rằng chiếm giữ vùng đất rộng lớn Penzias, chỉ có điều dù sao đó cũng là đất phong của người ta. Trên đạo lý cũng cho là thế, chỉ cần Lăng gia bọn họ không có tâm tư tạo phản, đừng nói chiếm một cái Penzias, cho dù chiếm cứ một loạt các thành thị phía nam Tạp Mai Long, Lý Võ Trục cũng cam tâm tình nguyện.

Dù sao, thực lực hiện nay của Lăng gia làm cho người ta khiếp sợ quá mức!

Ô Lan Hùng lòng trầm xuống thâm bĩu môi, sau đó nói:

- Vậy coi như lão thần nói chuyện phiếm cho bệ hạ nghe.

Lão cũng không sợ Lý Võ Trục, cho nên cũng không quản sắc mặt xanh mét của Lý Võ Trục, thản nhiên nói:

- Trước đây một thời gian Lăng Tiêu làm náo động, tuy nhiên có câu nói rất đúng: kêu là bắn tên bắn chim đầu đàn! Hắn tuổi còn trẻ mà phát triển và khoa trương quá mức. Thực lực của hắn tuy rằng không phải bọn ta có thể chống lại, chẳng lẽ bệ hạ cho rằng cũng không có ai có thể áp chế được hắn? Không nói đâu khác, chỉ riêng tôn thất Lý gia Tây Vực của bệ hạ, tưởng muốn tiêu diệt tên Lăng Tiêu đó cũng không phải việc khó. Chỉ có điều bệ hạ không gần gũi với tôn thất, nhưng bất kể nói như thế nào, một nét bút không viết ra được hai chữ Lý! Bệ hạ lo lắng cái gì trong lòng lão thần hiểu rõ, nhưng tên Lăng Tiêu kia cũng không phải là thằng ngốc, hắn chẳng lẽ đắc tội một Chiết gia còn chưa đủ, còn muốn đi đắc tội với Lý gia sao?

Lý Võ Trục hừ lạnh một tiếng, sau đó nói:

- Những điều này ta dĩ nhiên biết, không cần người nói. Ta cũng đã nói: Ô Lan gia người nguyện ý cưới con gái của nhà Hoàng Phủ, đó là chuyện của các người không liên quan tới ta!

Ô Lan Hùng cười lắc đầu:

- Không! Bệ hạ sai lầm rồi! Chuyện này chẳng những có liên quan, hơn nữa còn có quan hệ rất lớn!

Lý Võ Trục hoàn toàn bị Ô Lan Hùng chọc cho phản nộ: không nghĩ tới chính mình dùng mọi cách cự tuyệt, Ô Lan Hùng lại còn vọng tưởng kéo hắn xuống nước. Lý Võ Trục thực lực cũng không yếu, hơn nữa thân là đế vương, toàn thân phát ra khí thế vương giả, cũng tuyệt đối không phải người bình thường có khả năng chống lại được, Hắn lấy tay chỉ Ô Lan Hùng:

- Người thật quá đáng! Không lẽ... người cho là trẫm yếu đuối nên khi dễ phải không?

Ô Lan Hùng cả người chợt phát lạnh, nghĩ tới nhân vật trước mắt này, đã không còn là Thái tử điện hạ, mà là vua của một nước: Đế quốc Lam Nguyệt! Hắn vội vàng quỳ rạp xuống đất, sau đó nói:

- Xin nghe thần giải thích...

- Trẫm không nghe! Người cút mau cho ta!

Lý Võ Trục lông mày đều phải dựng thẳng đứng, lớn tiếng quát:

- Hộ vệ đâu? Trẫm nuôi các người phí cơm hay sao? Còn không tống lão già này ra ngoài cho trẫm!

Lúc này, bên ngoài cung điện, bỗng nhiên vang lên một giọng nói mơ hồ, thanh âm đó dường như cách thật xa, nhưng lại vô cùng rõ ràng truyền vào trong tai Lý Võ Trục và Ô Lan Hùng.

- Ha ha! Quốc vương giới thế tục, còn có vài phần khí thế đấy! Chỉ có điều ta nghĩ rằng tốt hơn người nên nghe theo lời hắc!

Lúc này chẳng những Lý Võ Trục mà ngay cả Ô Lan Hùng đều chết lặng tại chỗ, trong lòng lập tức nghĩ: Chẳng lẽ là người Chiết gia tới? Ha ha, ta đã nói, Chiết gia kia sao có thể nhận được khẩu ác khí này! Quả nhiên, hiện giờ đã phái người đến đây!

Lý Võ Trục cũng biết qua điệu bộ của người các môn phái thế gia ẩn thế, nhưng không ngờ đối phương xông thẳng vào hoàng cung của hắn. Hơn nữa trong giọng nói rõ ràng cố ý xem thường đế vương nhân gian hắn, vẫn khiến Lý Võ Trục cảm thấy tức giận. Hắn hồ hững nói:

- Các hạ là ai? Nếu đến từ thế gia ẩn thế thì phải tuân thủ quy củ của thế gia ẩn thế! Từ khi nào thì thế gia ẩn thế cũng bắt đầu nhúng tay vào chuyện của giới thế tục như thế?

Người nọ nhẹ nhàng cười, sau đó cửa chính cung điện dường như bị một cơn gió nhẹ nhàng đẩy ra, một dáng người cao to tiến vào như nước chảy mây trôi, hai cánh cửa chính lại tự khép lại.

Một nam nhân còn rất trẻ đi tới đứng phía dưới, nhìn Lý Võ Trục trên vương vị cao cao tại thượng trước mặt, trên mặt hắn lộ vẻ tươi cười hồ hững, dường như đứng ở chỗ cao không phải Lý Võ Trục, mà là chính hắn!

- Quốc vương bệ hạ, ta tới đây đúng là để hoàn thành tâm nguyện của ngài, sao thái độ của ngài nhưng lại không hữu hảo chút nào thế.

Người trẻ tuổi cười nhẹ nói tiếp:

- Cho dù là người của Lý gia Tây Vực thấy ta cũng phải cung kính. Chẳng lẽ... bệ hạ nghĩ rằng ngài còn cao quý so với người của Lý gia Tây Vực? Ô, ta quên mất! Ngài là đế vương nhân gian! Ha ha, ha ha!

Lý Võ Trục xấu hổ đến sắc mặt đỏ bừng, đối mặt với người trẻ tuổi cực kỳ ngạo mạn này, bỗng nhiên hắn hiểu được năm đó vì sao phụ hoàng nói với hắn một câu: “Đế vương giới thế tục chúng ta, còn không bằng một tên quân sự trong gia tộc tôn thất! Nếu muốn hoàng quyền hưng thịnh thì phải tiêu diệt hết các môn phái thế gia!”

Lý Võ Trục năm đó còn cười nhạt xem thường quan điểm này của phụ thân, bây giờ nghĩ lại, loại cảm giác như nơi nơi đều bị bó tay bó chân này, quả thực khiến người ta rất khó chịu!

- Khẩu khí của các hạ không khỏi có phần quá lớn.

Lúc này bỗng nhiên tâm tình của Lý Võ Trục bình tĩnh trở lại, thản nhiên nói:

- Nói ra mục đích của người đi.

Đối phương không phải thuộc hạng như Ô Lan Hùng, đương nhiên Lý Võ Trục không thể đối xử như nhau.

Giờ phút này Ô Lan Hùng cũng hiểu người này không phải là Chiết gia! Bởi vì từ đầu đến giờ đối phương chưa hề liếc nhìn hắn một lần. Hơn nữa người Chiết gia nghĩ muốn trả thù Lăng Tiêu, nói chung sẽ không tìm tới chỗ hoàng đế bệ hạ.

- Người đã là tôn thất Lý gia Tây Vực, như vậy có lẽ đã nghe nói qua thế gia Tinh Võ chứ? Ta họ Liệt!

Người trẻ tuổi dường như là người nham hiểm, nói xong vẫn như cũ cười hì hì.

Ô Lan Hùng còn có chút mơ hồ, toàn thân Lý Võ Trục lại là cứng đờ, trên mặt hiện ra vẻ không thể tin được. Nguyên vốn cánh tay gác trên tay vịn ngai vàng, bất giác rút vào trong ống tay áo hơi run run, khóe miệng cũng co giật mạnh vài cái, sau đó nói:

- Liệt gia?

Người trẻ tuổi mỉm cười gật gật đầu:

- Đúng vậy, Liệt gia!

“Hô!” Lý Võ Trục bỗng nhiên thở phào một cái, sau đó không ngờ từ chỗ cao đi xuống tới bên cạnh người trẻ tuổi, không quản tới bộ dáng Ô Lan Hùng đang trợn mắt há hốc mồm tại đó, thái độ cực kỳ thân thiết nói:

- Nói đi, các người muốn làm gì. Nghĩ muốn cái gì, chỉ cần trong khả năng của ta, ta đáp ứng toàn bộ!

Người trẻ tuổi lại cười hì hì nói:

- Nếu như muốn vương vị của bộ hạ thì sao?

Lý Võ Trục sắc mặt sượng cứng vừa định lên tiếng, người trẻ tuổi đã xua tay cười nói:

- Nói đùa với ngài thôi! Chúng ta đối với vương vị của giới thế tục, nói thật là không có chút hứng thú nào! Ta tên là Liệt Khuyết, lần này đến đây là đại biểu cho Liệt gia kết minh với vương thất Đế quốc Lam Nguyệt các người! Không nói gạt ngài, trước đó chúng ta đã điều tra kỹ càng: ngài đối với Lăng gia ơn trọng như núi, Lăng gia kia lại lấy oán trả ơn, không xem hoàng đế ngài ở trong mắt chút nào. Hơn nữa hắn còn chiếm đất đai của Lý gia các người, quả thực đúng là lòng lang dạ sói!

Người trẻ tuổi Liệt gia gọi là Liệt Khuyết này nói ra, Lý Võ Trục và Ô Lan Hùng nghe được đều tươi như hoa nở rộ, lòng thầm nghĩ: “Quá đúng, Lăng gia thật đúng là lòng lang dạ sói mà!”

Nhất là Lý Võ Trục, trong lòng càng nghĩ càng phần nộ: “Hoàng thất ta thay đổi không có liên quan với Lăng gia người, nhưng từ khi ta lên đế vị, đối với cha con Lăng gia người ta ba lần bảy lượt thăng quan tiến tước. Trước kia tuy rằng có chút hiểu lầm, chẳng qua từ nay về sau sống yên ổn với nhau là tốt rồi. Nhưng không nghĩ tới chính mình bao phen hảo ý nhưng không nhận được đến nửa điểm hồi báo, ngược lại khiến trăm thành một trò cười của đế quốc!”

Liệt Khuyết cười tủm tủm nói tiếp:

- Cả tộc nhân Liệt gia ta phỏng chừng bị Lăng Tiêu kia sát hại. Hơn nữa, còn có số lý do sâu xa, ta không có tiện nói. Tóm lại, gia tộc bọn ta cũng xem tên Lăng Tiêu này không vừa mắt. Lần này đến đây, chính là trợ giúp cho vương thất Lam Nguyệt các người! Các người yên tâm được rồi, chỉ cần làm ra chuyện bất lợi cho Lăng gia, Liệt gia chúng ta một mực ủng hộ! Nếu quốc vương bộ hạ đồng ý đáp ứng, chúng ta sẽ lập tức phái tới hai cường giả Kiếm Hoàng để trợ giúp bộ hạ! Đến lúc đó, nếu như tên Lăng Tiêu dám rời khỏi đất phong của hắn, nhiệm vụ đánh giết hắn cứ giao cho Liệt gia là được!

Cặp mắt Lý Võ Trục tức thì bắn ra hai tia sáng nóng bỏng!

“Liệt gia! Ha ha! Siêu cấp thế gia! Lăng Tiêu ơi Lăng Tiêu, không nghĩ tới người đắc tội với một Chiết gia còn không tính, không ngờ ngay cả siêu cấp thế gia người cũng dám trêu vào! Quả đúng là ăn gan hùm mật gấu, tự mình chán sống rồi! Quả thực người tạo nghiệp chướng không thể sống còn! Ha ha ha ha ha ha!”

Lý Võ Trục vẻ mặt hưng phấn nhìn Ô Lan Hùng vẫn quỳ như cũ ở đó nói:

- Ô Lan khanh! Mau mau đứng lên! Người nói đi: Người gia tộc các người muốn kết hôn với nữ nhân nhà Hoàng Phủ, có cần trăm chủ trì hôn lễ cho các người không?

Ô Lan Hùng vốn có ý định này, không ngờ Lý Võ Trục lại chủ động nhắc tới, lập tức hắn rất hưng phấn, thầm nghĩ: “Vốn ta chỉ muốn đả kích gia tộc Hoàng Phủ để cho bọn họ biết là thay đổi địa vị thì phải trả cái giá như thế nào! Nhưng không nghĩ rằng bỗng dưng lại rút xuống một con cá lớn! Xem thần thái của bộ hạ, thế gia Tinh Võ này nhất định là một gia tộc rất tài ba! Có thể khiến một hậu nhân của thế gia nhất

lưu lộ ra loại thần sắc trọng vọng thế này lại kém hay sao...” Ô Lan Hùng nghĩ đến đây, trái tim bỗng nhiên đập thành thạch, trên gương mặt già nua cũng bừng sáng rạng rỡ!

“Trời ạ! Ta... ta không ngờ lại nhìn thấy người của thế gia siêu cấp! Hơn nữa hắn còn ủng hộ quyết định của ta!” Ô Lan Hùng chợt run run nhìn Liệt Khuyết nói:

- Hôn lễ của khuyển tử, xin hỏi Liệt thiếu gia có thể hay không hạ mình đến...

Liệt Khuyết không do dự khoát tay:

- Đến lúc đó đương nhiên phải đến quấy rầy một chén rượu!

- Tốt! Tốt! Tốt!

Ô Lan Hùng nói liên tiếp ba chữ tốt, sau đó trên gương mặt già nua cũng vì kích động mà có vẻ hơi biến dạng, nói tiếp:

- Vậy ta... ta phải đi chuẩn bị ngay!

.....

Liệt Khuyết ra ngoài cửa hoàng thành, quay đầu lại nhìn thoáng qua, lòng thầm nghĩ: “Suốt ngày nhốt mình một chỗ như vậy sao có thể khoái hoạt chứ?” Lại nghĩ tiếp: “Nhiệm vụ của ta cuối cùng đã hoàn thành. Ôi! Đại ca cũng thật là, một nữ nhân của giới thể tục thôi mà, hà cớ gì nghiêm túc như thế? Chẳng lẽ nói mệnh lực của tình yêu là vĩ đại như vậy ư?”

Lắc lắc đầu Liệt Khuyết bĩu môi, lẩm bẩm:

- Ta lại cảm thấy rất nhàm chán!

Ngược lại lại nghĩ đến: “Số phận của đại ca đúng là còn may mắn! Hành động của tên Lăng Tiêu lần này cũng thật sự đã làm cho người trong gia tộc coi trọng. Nếu không đại ca cùng nữ nhân giới thể tục kia, chắc chắn bị nước miếng của đám hủ lậu gia tộc dìm cho chết đuối mất!”

Nghĩ vậy khoe miệng Liệt Khuyết nổi lên một nụ cười tươi: “Liệt Dương ơi Liệt Dương! Tốt nhất người cứ lãng phí hết thời gian trên người nữ nhân kia đi, như vậy... ẹ ẹ ta đã có thể vượt qua người rồi! Dù sao, người thích mỹ nhân không thích giang sơn! Gia chủ tương lai của Liệt gia người cứ giao cho ta đi.”

335. Chương 320: Tinh Võ Thế Gia

Mười mấy ngày trước, Tinh Võ thế gia.

Tinh Võ thế gia ở dãy núi Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn. tuy nhiên cũng không ở bên Đế quốc Lam Nguyệt mà ở Bắc bộ của Đế quốc Tử Xuyên. Dãy núi Phạm Đế Á kéo dài mấy ngàn km. đại bộ phận đều vắt ngang Bắc bộ của Đế quốc Tử Xuyên, còn ngọn núi cao nhất của dãy núi Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn chính là giao giới giữa Đế quốc Tử Xuyên và Đế quốc Lam Nguyệt.

Chỗ ở của Liệt gia là trong một di tích thượng cổ nằm kín giữa các dãy núi. có quy mô khổng lồ. Từ trên cao nhìn xuống, đó là những công trình kiến trúc to lớn màu xám được xây dựng dựa vào núi. Chiếm phạm vi diện tích chừng hơn mười dặm.

’Là siêu cấp thế gia, Tinh Võ thế gia ở trên mảnh đất này đã hơn vạn năm. có hơn mười vạn nhan khải. Nói nơi này là một thành thị nhỏ cũng không đủ!

Đến bây giờ. có chi nhánh của Tinh Võ thế gia này đã rời khỏi gia tộc, tiến nhập thế tục giới. không phú thì quý. cũng có chi nhánh khác lại tự lập môn phái. trở thành môn phái nhỏ sinh tồn phụ thuộc vào Liệt gia.

Là con trưởng trong một gia tộc to lớn như vậy. có thể tưởng tượng được ngay thân phận của Liệt Dương cao quý tới mức nào.

Cho nên, có thể quan hệ với Liệt Dương khiến Tạ Hiểu Yên phi thường vừa lòng! Quan trọng hơn là, Liệt Dương rất để ý nàng! Đây chính là thái tử gia của siêu cấp thế gia đó! Không phải là con chó con mèo của mấy thế gia môn phái không được xếp hạng đâu!

Tạ Hiểu Yên có nằm mơ cũng không ngờ rằng sự việc tốt đẹp như vậy lại rơi trúng đầu mình. Càng như vậy, nàng lại càng không thể quên được nam nhân đã đem tới cho nàng sự sĩ nhục sâu sắc.

Lăng Tiêu, ta nhất định chắc chắn phải cho ngươi sống không bằng chết! Ta muốn ngươi hối hận, hối hận vì đã làm hết thảy đối với ra, hối hận... vì đã tới thế giới này. Vừa nghĩ tới những chuyện của Lăng Tiêu, trái tim của Tạ Hiểu Yên có cảm giác như vạn con kiến cùng cắn xé. Cảm giác này thậm chí khiến nàng muốn nổi điên.

Ngẫm lại, tất cả những chuyện xảy ra hai năm trước đều hiện lên rõ ràng trước mắt nàng như thể vừa mới hôm qua.

Tạ Hiểu Yên thông minh sắc sảo, kỳ thật chính nàng cũng hiểu, nguyên nhân của hết thảy mọi việc đều do mình tự tạo ra. Tuy nhiên, nàng không chịu thừa nhận điểm ấy. Nàng hận, hận chính Tạ gia của mình, vì muốn bám lấy Lăng gia quyền quý, dù biết rõ Lăng Tiêu là một kẻ rác rưởi, vô dụng vẫn liều mạng hứa gả nàng cho Lăng Tiêu. Nếu không, nàng cũng đã không đến Học viện Đế quốc!

Nàng hận phụ thân. Các người đều là người của thế hệ trước, vì sao lại quyết định hôn nhân của ta, tự do của ta, tương lai của ta? Chẳng lẽ chỉ vì tình bằng hữu của các người thì chúng ta thì không là gì cả.

Nàng hận Lăng Tiêu, rõ ràng là một rên rác rưởi, lại cố tình biểu hiện tình cảm thâm thiết đối với nàng. Chẳng lẽ ngươi không biết, loại rác rưởi như ngươi không có tư cách nói chuyện tình cảm với ta sao? Rác rưởi nhà công tước không phải là rác sao? Rác rưởi ở hoàng cung... không phải là rác rưởi sao?

Cho nên từ nhỏ đến lớn, Tạ Hiểu Yên đều sống trong bóng ma đó. Cảm xúc tiêu cực ngập tràn trong nàng. Mỗi ngày nàng chỉ suy nghĩ nhiều nhất, làm sao có thể thoát khỏi Lăng Tiêu, thoát khỏi Lăng gia!

Tuy nhiên, khi lớn dần lên, chuyện khiến nàng sợ hãi đã tới. Phụ thân nói với nàng rằng, đợi sau khi Lăng Tiêu tổ chức lễ thành nhân sẽ tiến hành nghi thức đính hôn cho bọn họ.

Đây không phải điều con muốn! Tạ Hiểu Yên còn nhớ rõ mình đã khóc rưng rức, gào lên về phía phụ thân.

Nhưng phụ thân chỉ lắc đầu, tận tình khuyên bảo nàng: - Yên nhi, con không nên cho rằng Lăng Tiêu là rác rưởi. Cách nhìn của con rất cực đoan, rất hạn hẹp! Phụ thân cũng không có tu vi gì, chỉ là một thương nhân bình thường. Chẳng lẽ phụ thân cũng là rác rưởi? Lăng Tiêu chỉ không thể đại thành trên võ đạo, nhưng với gia thế của hắn, địa vị của phụ thân hắn, thành tựu trong tương lai của hắn cũng là không thể lường nổi! Đế quốc Tế tướng Constantine đại nhân chẳng phải cũng là người bị Thiên Mạch sao? Nhưng có ai mà không kính ngưỡng lão nhân gia chứ?

Tạ Hiểu Yên làm sao nghe được lời khuyên bảo của phụ thân. Nàng cho rằng, phụ thân của nàng và cả gia tộc của nàng, đều không phải thứ gì tốt đẹp. Tất cả đều là những kẻ tham tiền!

Tướng quân Lăng Thiêu Khiếu trấn thủ biên quan đế quốc, quân phí hàng năm là một con số cực kỳ lớn! Mà phụ thân của Tạ Hiểu Yên và Lăng Thiêu Khiếu vốn là bạn tốt, nếu có thể kết thành quan hệ thông gia, vậy thân càng thêm thân. Đây quả thực là một cơ hội cực kỳ tốt đối với Tạ gia!

Cũng nhờ đó, Tạ gia có thể vươn lên trở thành quyền quý, đạt tới mức phát triển không thể đo lường nổi.

Nhưng Tạ Hiểu Yên đều không ủng hộ hết thảy những điều này!

Nàng phải kháng cự, kháng cự hết thảy những điều này. Kháng cự tất cả những ai mà người khác áp đặt cho mình!

Nếu ... Nàng không làm những việc tiếp theo thì có thể nói, Tạ Hiểu Yên là một thiếu nữ đáng được thông cảm, đấu tranh vì tự do và vận mệnh của mình, điều này không có gì đáng trách.

Đáng tiếc chính là, tên Lăng Tiêu kia lại đối xử với nàng thật quá tốt, khiến Tạ Hiểu Yên muốn đề xuất hủy bỏ hôn ước nhưng căn bản không thể nói ra. Nàng biết, nếu mình nói ra, chẳng những Tạ gia sẽ không đáp ứng, Lăng gia... lại càng không đáp ứng!

Tạ Hiếu Yên từng có lúc kích động nghĩ. Lãng gia coi trọng chính mình hay coi trọng khuôn mặt xinh đẹp của mình? Nếu không có khuôn mặt này. có phải bọn họ sẽ không muốn mình nữa? Tuy nhiên, ý niệm này ran biểu rất nhanh trong đầu nàng. Là một cô gái. phá hủy dung nhan còn đáng sợ hơn cả hủy diệt tính mạng nàng.

Thấy càng ngày càng gần lễ thành nhân của Lăng Tiêu, Tạ Hiếu Yên càng bị dày vò khôn khổ. bí quá hoa liễu. rốt cục xuất ra hạ sách

Nàng cho rằng. chính mình là bị bắt buộc!

Tuy nhiên có một điểm nàng cũng thừa nhận, nếu Lăng Tiêu cũng là thiên tài giống nàng. có thể có thành tựu trong tương lai, có thể được vạn người kính ngưỡng... như vậy gả cho hắn cũng tốt!

Tôm lại một điều: phu quân tương lai của Tạ Hiếu Yên ta nhất định phai là một nam nhân đội trời chân đạp đất!

Nàng đã thành công!

Nàng quần áo không chỉnh, vẽ mặt kinh hoảng chạy ra khỏi ký túc xá của Lăng Tiêu, trong đầu hiện vẽ mặt kinh ngạc của Lăng Tiêu, mà ngoài vẽ kinh ngạc... sự thương tâm lại càng nhiều hơn!

Ngay trong nháy mắt nàng hô lên phi lễ, nàng thấy thần thái nguyên bản tràn ngập trong mắt Lăng Tiêu lập tức biến thành một mảnh tro tàn.

Trong tim Tạ Hiếu Yên cũng hơi giật mình. cũng hơi chút khó xử. Tuy nhiên... cảm xúc chiếm đa số lại là khoái ý vì báo được thù! Loại khoái cảm này khiến nàng thoải mái toàn thân! Tổn thất danh dự thì phải làm thế nào đây.

Nàng là một nữ tử yếu ớt! Nam nhân chẳng phải đều thích bảo hộ nữ tử yếu ớt sao? Ha ha ha! Tất cả các nam sinh thấy tình huống của Tạ Hiếu Yên lúc đó đều đầy cảm phần chửi Lăng Tiêu ầm ĩ!

Nếu Lăng Tiêu mà không có thân phận, chỉ sợ hôm đó đã có rất nhiều người bu vào đánh chết hắn!

Trong một khắc đó. trong lòng Tạ Hiếu Yên quả thực vô cùng vui sướng. Trong lòng nàng nghĩ: Lăng Tiêu ơi Lăng Tiêu. Người đừng trách ta tuyệt tình như vậy! Muốn trách, hãy trách mình là kẻ rác rưởi, người rất không biết tự lượng sức mình! Như người mà cũng muốn kết hôn với thiếu nữ thiên tài như ta sao? Nằm mơ đi!

Không bao lâu. Tạ Hiếu Yên chợt nghe nói Lăng Tiêu bị Lăng Thiên Khiếu đánh bị thương trong cơn thịnh nộ. Trong lòng Tạ Hiếu Yên lúc ấy quả thực có chút áy náy. tuy nhiên khi so sánh với việc giành được tự do, chút áy náy gọn sóng đó liền biến mất.

Nàng phải đi gặp hắn! Nàng phải dùng tư thái của người chiến thắng để đi gặp hắn. đồng thời cũng là nắm chặt đại nghĩa trong tay mình.

Tạ Hiếu Yên đi. tuy nhiên ánh mắt đó của Lăng Tiêu lại khiến nàng cảm thấy xa lạ. thậm chí có cảm giác sợ hãi! Nàng thậm chí có cảm giác: người này ... không phải Lăng Tiêu! Tạ Hiếu Yên cũng không hiểu tại sao mình lại có cảm giác đó!

Sau đó Lăng Tiêu trở lại trường học. thể hiện ra rất nhiều thứ khiến Tạ Hiếu Yên bỗng nhiên có cảm giác cực kỳ mất mát.

Hắn đánh bại Ô Lan Thác. thần bí rời khỏi học viện trong một thời gian rất lâu. khi trở về lại trêu chọc Tần Khang là Kiếm Sư bậc sáu.

Trên đường đi tới thảo nguyên Lương Hà ở phía nam lại giải cứu Thượng Quan giáo sư ... tiếp đó lại có tin đồn Lăng Tiêu có Thần kiếm kỹ. tin đồn Lăng Tiêu đã chữa trị được thiên mạch. thành tựu trong tương lai... không thể đo lường nổi.

Tạ Hiếu Yên bắt đầu dố kỵ và sợ hãi!

Nàng nghĩ nát óc cũng không hiểu tại sao Lăng Tiêu lại đột nhiên có những biến hóa lớn như vậy! Hơn nữa. Lăng Tiêu càng xuất sắc thì Tạ Hiểu Yên lại càng sợ hãi. Nàng sợ hãi rất cực có một ngày. Kế hoạch làm hại Lăng Tiêu của mình sẽ bị lộ. Đến lúc đó. nàng sẽ chẳng biết phải đối xử mọi người như thế nào.

Bởi vì hiện tại, cũng đã có rất nhiều người chỉ trích nàng, bởi vì Lăng Tiêu giống như phượng hoàng bất tử, niết bàn tái sinh!

Mà vinh quang đó, lẽ ra Tạ Hiểu Yên nàng cũng có một phần.

Ghen tị và sợ hãi chiếm cứ trái tim Tạ Hiểu Yên. nàng lại nghĩ: nếu Lăng Tiêu đã chết, như vậy hết thảy... có phải xong hết không?

Vừa lúc ấy. đệ tử ngoại môn của thể gia môn phái tam lưu là Bách Hoa Môn tới tìm Tạ gia để hợp tác làm ăn. thấy thiên tư của Tạ Hiểu Yên không tồi. ngoại môn đường chủ liền thui làm đồ đệ.

Đối với các gia tộc thế tục giới thì thể gia ẩn thế đều là những tồn tại cao không thể với tới được. Đừng nói là môn phái tam lưu. cho dù là môn phái không được xếp hạng. vẫn là lực lượng tuyệt đối hùng mạnh ở thế tục giới!

Đương nhiên điều này Tạ gia cầu còn không được. lập tức cực kỳ vui mừng. Nỗi sợ hãi khi trở mặt với Lăng gia liền giảm đi rất nhiều vì có thể gia ẩn thế làm chỗ dựa.

Trong lòng Tạ Hiểu Yên lại có mưu kế mới. Nàng muốn Lăng Tiêu chết!

Chỉ khi hấn chết. mình mới có thể chân chính an tâm! Hơn nữa. kiếm kỹ của Lăng Tiêu có phải Thần cấp hay không. Tạ Hiểu Yên không biết. nhưng hiển nhiên không phải là vật phạm!

Vì thế, nàng đã thành công cổ động sư phụ và sư thúc đi giết Lăng Tiêu. Bởi vì Tạ Hiểu Yên biết. đối với người của thể gia môn phái ẩn thế thì sinh mạng con người thế tục giới chẳng khác gì con kiến! có ai vì đâm chết một con kiến mà ấy náy bao giờ không?

Tạ Hiểu Yên tuyệt đối không ngờ. con kiên đó. còn có chỗ dựa vững chắc hơn mình quá nhiều! Tạ Hiểu Yên thấy mình đã rất coi trọng Lăng Tiêu. nhưng không ngờ vẫn còn đánh giá sai, chính mình gieo gió rồi lại gặt bão.

Mà lần này, Lăng Tiêu không hề cho nàng chút cơ hội nào! Gia tộc ... Tạ Hiểu Yên thực sự rất quan tâm sao? Không. Lăng Tiêu hấn cũng không cần trả thù Tạ gia! Tạ Hiểu Yên sợ chính là. Nếu Lăng Tiêu điên cuồng trả thù Tạ gia. nàng bị liên lụy là chuyện sớm muộn gì cũng tới. Tạ gia là một gia tộc lớn như vậy. khẳng định là sẽ không vì một nữ rư như nàng mà đắc tội với đại quý tộc như Lăng gia.

Cho nên, Tạ Hiểu Yên thậm thề phải nhẫn nại, chỉ cần có một chút cơ hội nhỏ bé. Nàng sẽ có thể trở mình.

Điều ngoài dự kiến của Tạ Hiểu Yên nhất chính là không ngờ Lăng Tiêu lại tuyệt tình và lạnh lùng. phế bỏ tu vi toàn thân của nàng.

Tạ Hiểu Yên âm thầm ly khai Học viện Đế quốc. cũng không trở về gia tộc. Nàng biết, hiện tại mình đã hoàn toàn trở thành trò cười. Cho dù trở về gia tộc. nàng cũng không thể chịu đựng nổi sự châm chọc. trào phúng của các huynh đệ tỷ muội... rằng mình là một thiếu nữ thiên tài.

Bởi vì từ trước chính Tạ Hiểu Yên trào phúng người khác như vậy! Trong gia tộc. vốn không có người nào được nàng coi trọng. có thể tưởng tượng được những người đó khi biết nàng đã đánh mất một con mồi lớn như vậy. lại mất cả tu vi bản thân. họ sẽ trào phúng châm chọc nàng như thế nào.

Cho nên Tạ Hiểu Yên quyết định xa chạy cao bay!

Tới Bách Hoa Môn! Đi tới đó. nếu có thể khôi phục thực lực bản thân thì tốt, ngược lại. nếu mình nhất định trở thành một phe nhân. như vậy... cho dù hy sinh toàn bộ gia tộc Tạ gia. Tạ Hiểu Yên cũng phải truyền được tin tức Lăng Tiêu đã sát hại hai môn nhân ngoại đường của Bách Hoa Môn!

Chỉ có điều nàng hiện tại đã hoàn toàn thành một nữ tử yếu ớt, muốn tìm tới thể gia ẩn thế như Bách Hoa vốn chính là chuyện nói dễ hơn làm! Tạ Hiểu Yên chỉ nghe nói Bách Hoa Môn ở trong dãy núi Phạm Đế Á ở bắc bộ của Đế quốc Tử Xuyên.

May mắn, nàng vẫn còn khuôn mặt tuyệt mỹ và một tâm trí vượt xa người thường! Đây chính là thứ cuối cùng mà Tạ Hiên Yên có thể dựa vào.

Nàng thừa dịp gia tộc không biết vụ bê bối của mình, đi tới cửa hiệu của Tạ gia ở đế đô, lấy đi rất nhiều tiền bạc. Đối với thiếu nữ thiên tài Tạ gia này, chút tiền bạc đó quả thực chỉ là chút quà mọn lấy lòng.

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng, Tạ Hiếu Yên bắt đầu tuyên bố tin tức, tới công hội của kẻ mạo hiểm, tìm người bảo hộ mình đi vào dãy núi Phạm Đế Á. Cứ mỗi người nhận nhiệm vụ hộ tống sẽ được Tạ Hiên Yên trả 5000 kim tệ thù lao, hơn nữa còn được ứng trước một nửa.

Đừng nói là một kẻ mạo hiểm đơn độc, cho dù đối với mạo hiểm đoàn quy mô lớn thì 5000 kim tệ cũng tuyệt đối là một món làm ăn.

Cho nên, Tạ Hiếu Yên rất dễ dàng tìm được một mạo hiểm đoàn hơn 30 người, lấy thời gian hạn định là nửa năm. Nêu quá nửa năm mà Tạ Hiếu Yên vẫn muôn thuê bọn họ, như vậy phải cho thêm tiền.

Có số tiền lớn treo giải thưởng, chủ nhân lại là cực phẩm mỹ nữ như Tạ Hiếu Yên, tất cả các nam nhân của mạo hiểm đoàn đều vô cùng hưng phấn.

Nhưng không ngờ lộ trình của bọn họ lại vô cùng gian nan! Trong dãy núi Phạm Đế Á, các loại ma thú đủ cấp bậc nhiều vô số kể, tuy rằng đám lính đánh thuê đó đều là những kẻ mạo hiểm già đời, nhưng cũng không có thực lực quá hùng mạnh. Kết quả là sau vài lần liên tiếp gặp nạn, mạo hiểm đoàn hơn 30 người chỉ còn lại mười mấy.

Bọn họ rất cực ý thức được, đây cũng không phải là một nhiệm vụ dễ nhàn. May mắn là mấy người đó cũng rất tử tế, tuy rằng quyết định không tiếp tục nhiệm vụ nhưng cũng không có hành động gì gây rối Tạ Hiếu Yên, hơn nữa còn khuyên nhủ nàng theo chân bọn họ trở lại, đồng thời cũng không thu tiền của nàng.

Tạ Hiếu Yên sao đồng ý trở về? Đối với nàng, đây đã là thế đập nổi chìm thuyền. Nếu không thể thành công, như vậy ... Nàng thà rằng chôn thân giữa dãy núi mệnh mông này chứ không chịu trở về để người chỉ trích! Nàng chưa bao giờ nghĩ tới một việc, lúc trước nàng gây tổn thương cho Lăng Tiêu, khi đó Lăng Tiêu có bị người chỉ trích hay không?

Cuối cùng, những kẻ mạo hiểm kia không còn cách nào khác, đành rời khỏi dãy núi Phạm Đế Á. Tuy nhiên cũng có hai kẻ mạo hiểm vì yêu thích Tạ Hiếu Yên, lại được Tạ Hiếu Yên ngầm gợi ý, nên không rời đi.

Cứ như vậy, bọn họ tiếp tục tìm kiếm địa chỉ của Bách Hoa Môn ở trong những ngọn núi thuộc Bắc bộ của Đế quốc Tử Xuyên.

Trong quá trình này, bọn họ đã gặp không ít mạo hiểm đoàn. Nghe được rất nhiều chuyện xảy ra ở Đế quốc Lam Nguyệt bên kia, trong đó đề tài hấp dẫn nhất - Lăng Tiêu.

Nguyên bản là người bị Thiên Mạch, hiện giờ là Linh chủ đại nhân thành Penzias. Lăng Tiêu tử tước ... Lăng Tiêu hầu tước!

Sau đó, Tạ Hiếu Yên lại nghe nói, thực lực của Lăng Tiêu tiến triển cực nhanh, thành Penzias ở phía nam Đế quốc Lam Nguyệt đã hoàn toàn trở thành lãnh địa của hắn...

Mỗi khi nghe nói tới tin tức như vậy, Tạ Hiếu Yên đều trầm mặc không nói, không ai biết nàng đang suy nghĩ gì.

Đương nhiên, nơi rừng sâu núi thẳm không người cư trú thế này, không thể cam đoan những người mà họ gặp đều là hạng người thiện lương! Tạ Hiếu Yên trời sinh quốc sắc thiên hương, cho dù nàng đã tận lực che dấu dung nhan kiều diễm của mình, vẫn không thể tránh khỏi gặp những kẻ có tâm tư xấu xa.

Hai kẻ “thủ hộ kỳ sĩ” bị người ta chém chết. Tạ Hiếu Yên đang do dự, có nên dùng mỹ nhân kế khiến đối phương tự giết lẫn nhau hay không...

Một người như thần từ trên trời giáng xuống.

Thậm chí không đợi những người đó cầu xin tha thứ, Tạ Hiếu Yên chỉ thấy một đạo kiếm quang, toàn bộ thế giới lại trở về thanh tịnh.

Sau đó, một nam nhân diện mạo cực kỳ anh tuấn trẻ tuổi. đỡ Tạ Hiểu Yên đang ngã đứng lên. Ngay trong tích tắc ánh mắt hai người đối nhau. Tạ Hiểu Yên nhạy bén nắm bắt được sự kinh ngạc. chấn động rong lòng đối phương.

Đúng vậy. Tạ Hiểu Yên là nữ nhân xinh đẹp trời sinh. Mọi người ai cũng thích những gì đẹp đẽ. nam nhân thích mỹ nữ. nữ nhân cũng thích nam nhân anh tuấn. đây là chuyện rất bình thường.

Mà trong nháy mắt này. Tạ Hiểu Yên lại tính toán được rất nhiều chuyện.

Người này ... còn giá trị hơn cả Bách Hoa Môn!

Tạ Hiểu Yên tuy rằng không phải là quý tộc xuất thân. nhưng Tạ gia cũng là nhà giàu có. bản lĩnh quan sát con người tự nhiên là khá lợi hại. Người trẻ tuổi này bề ngoài bình thản. nhưng chắc chắn là kẻ kiêu căng.

Hơn nữa thực lực của hắn ... khiến Tạ Hiểu Yên mê say!

Cho nên. Tạ Hiểu Yên biến hóa nhánh chóng, biến thành một vật hi sinh của gia tộc. một nữ tử ham muốn tự do. Kể từ đó. người trẻ tuổi này lại càng ngưỡng mộ nàng. không chút do dự mang nàng về gia tộc.

Hơn nữa nhất cử nhất động đều rất giữ quy củ. không có nửa điểm vượt rào. Theo thời gian dài ở trong gia tộc Liệt gia. Tạ Hiểu Yên mới biết gia tộc này không những là thế gia ẩn thế. hơn nữa còn là loại hùng mạnh. quyền lực nhất trong số các thế gia ẩn thế... Siêu cấp thế gia!

Tạ Hiểu Yên quả thực có cảm giác bị một cái bánh lớn từ trên trời rơi xuống gây choáng. Bởi vì nam nhân trẻ tuổi cứu nàng, yêu thương nàng. không những là người của siêu cấp thế gia. hơn nữa còn là trưởng tôn của gia tộc.

Nói cách khác. người có tên là Liệt Dương này sẽ là ứng cử viên đầu tiên cho vị trí gia chủ tương lai!

Hơn nữa. hắn còn rất ưu tú! Tuổi còn trẻ. không ngờ đã có thực lực Kiếm Tông bậc sáu! Trời ơi. đây là thực lực thế nào? Nghi lại trước kia có thực lực Kiếm Sư bậc sáu đã được xưng là thiếu nữ thiên tài! Vậy mà mới chỉ hơn hai mươi tuổi. không ngờ đã trở thành Kiếm Tông. Chỉ còn cách cảnh giới Kiếm Hoàng một chút mà thôi!

So sánh với Lăng Tiêu quả thực chỉ như đom đóm so với trăng rằm, quá buồn cười và đáng thương.

Sự sáng khoái trong lòng Tạ Hiểu Yên quả thực không lời đủ để diễn tả. phú quý mà không về quê cũ thì chẳng khác gì áo gấm đi đêm! Một ngày nào đó. Tạ Hiểu Yên nàng sẽ trở thành người cao hơn những người khác!

Mà Lăng Tiêu. vừa nghĩ tới cái tên này, Tạ Hiểu Yên liền hận không thể tự tay giết chết hắn!

Nhưng nàng không thể biểu hiện vẻ hung bạo của mình trước mặt nam nhân kia. nàng cũng rất hiểu tâm tư nam nhân. Đừng nghĩ rằng một kẻ bề ngoài nói rộng lượng, trên thực tế. ở phương diện nam nữ. có lẽ còn hẹp hòi hơn bất cứ ai.

Cho nên, Tạ Hiểu Yên giả vờ trong lúc vô ý, tiết lộ người ca ca thanh mai trúc mã mà nàng nhung nhớ. Trong mắt Liệt Dương, Tạ Hiểu Yên là một kỳ nữ! Nàng không có thực lực nhưng lại có gan theo đuổi cuộc sống của mình! Mà mỗi khi Tạ Hiểu Yên nhắc tới người ca ca thanh mai trúc mã đó. Liệt Dương rất đau khổ. Tuy nhiên hắn không hề biểu lộ sự đau khổ đó cho Tạ Hiểu Yên biết. trước mặt Tạ Hiểu Yên vẫn là một quân tử khiêm tốn lịch sự.

Cho nên. y chỉ có thể điên cuồng trút giận sau lưng nàng.

Khó khăn lắm Liệt Dương mới tìm được cơ hội. vốn những người thuộc siêu cấp thế gia như bọn họ không có hứng thú tham gia giao lưu thịnh hội của các môn phái. Tinh Võ thế gia căn bản là không thiếu kiếm kỹ và công pháp. Liệt gia không hề có hứng thú giao lưu với những gia tộc, môn phái khác. Nếu bọn họ thích, sẽ có vô số thế gia môn phái cùng tới nịnh bợ!

Tuy nhiên. Liệt Dương lại rất muốn đi thế tục giới. xem nam nhân kia rốt cục có gì kỳ lạ mà khiến ý trung nhân của mình nhớ mãi không quên. Tin rằng nếu mình tình cờ mang tin tức người đó chết trở về, có lẽ trái tim của Tiểu Yên... sẽ vĩnh viễn chuyển sang người mới.

Không thể không nói. tâm tư của hai người này đều đi tới cùng một chỗ. cũng không cần biết là ai tính kế ai.

Tuy nhiên Liệt Dương không ngờ. kẻ mà mình phái đi. Liệt Phong... không ngờ... thất bại!

Điểm thần kỳ nhất của Liệt gia chính là. người vượt qua cảnh giới Kiếm Tông đều có một khối bản mạng thủy tinh! Mà công nghệ chế tác bản mạng thủy tinh này cũng là do Liệt gia di truyền từ thời thượng cổ tới giờ. Bản mạng thủy Tinh vô cùng thần kỳ. Bình thường, khối bản mạng thủy tinh đó đều đặt ở trọng địa của gia tộc. có người chuyên môn bao quản.

Bản mạng thủy tinh của Liệt Phong đã vỡ!

Một Kiếm Hoàng bậc năm ngã xuống, khiến toàn bộ Liệt gia đều chấn động!

Không có biện pháp. Liệt Dương chỉ còn cách nói ra tình hình thực tế. Còn chưa đợi những lão già có thực lực mạnh mẽ của Liệt gia nghĩ được cách xử phạt Liệt Dương, lại một tin tức kinh người truyền đến... Một gã Kiếm Tôn. chín tên Kiếm Hoàng của Chiết gia, toàn bộ đều chết trong Penzias tân thành ở phía nam Đế quốc Lam Nguyệt!

Tin tức này vừa tới; toàn bộ Liệt gia đều kinh sợ!

Một gia tộc có thực lực hùng mạnh như vậy xuất hiện ở thế tục giới từ khi nào vậy?

Liệt Dương thích Tạ Hiểu Yên. nhưng không phải thẳng ngực. Chuyện đã xảy ra thế này. Nếu Y không điều tra chi tiết một chút về Lăng Tiêu, vậy y không xứng là người nối nghiệp của một siêu cấp thế gia.

Khi thu được kết luận. Liệt Dương vừa thương tâm lại vừa phẫn nộ. Tiểu Yên muội trắng trong như nước không ngờ lại lừa mình.

Liệt Dương hạ quyết tâm. phải tìm Tạ Hiểu Yên để hỏi rõ ràng!

336. Chương 321: Giúp Hay Không?

- Liệt Dương đại ca, rất xin lỗi. Tiểu Yên không nên dối gạt ngài, thực sự là... trong lòng Tiểu Yên có nỗi khổ bất đắc dĩ! Nếu Liệt Dương đại ca không muốn nghe Tiểu Yên giải thích thì Tiểu Yên xin lập tức cáo từ rời đi. Tiểu Yên đã gây thêm phiền toái cho Liệt Dương đại ca, rất rất xin lỗi.

Vốn đang lửa giận bùng bùng, nhưng khi nhìn thấy Tạ Hiểu Yên, Liệt Dương dù là thép luyện trăm lần cũng nhu như bún, cơn phẫn nộ vì bị lừa gạt lập tức biến thành hư ảo, ngược lại còn an ủi Tạ Hiểu Yên:

- Tiểu Yên muội muội, việc này, ta, ta không phải tới.... ôi!

Liệt Dương không biết nói thế nào cho tốt, bèn chộp một chưởng lên tảng đá lớn bên cạnh. Tảng đá đó to chừng một cái cối xay, dày khoảng một thước, bị một chưởng này của Liệt Dương chụp trúng, lập tức vỡ tan thành nhiều mảnh.

Tạ Hiểu Yên lập tức sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, lùi lại sau mấy bước, bàn tay trắng nõn ôm trước ngực, mím chặt môi, mắt nhìn thẳng vào Liệt Dương nói:

- Liệt Dương đại ca, huynh, huynh ngàn vạn lần đừng nóng giận, ngàn sai vạn sai, đều là lỗi của một mình Tiểu Yên. Nếu Liệt Dương đại ca thật sự không thể phát tiết cơn giận, vậy hãy đánh Tiểu Yên một chút đi, đừng bởi vậy mà làm khổ sở bản thân. Tiểu Yên có chết vạn lần cũng không đáng. Tiểu Yên vốn là một người cô đơn lẻ loi, cho dù có chết rồi... cũng sẽ chẳng có ai đau lòng. Hu hu...

Trái tim Liệt Dương bị Tạ Hiểu Yên khóc lóc làm cho tan nát, vội vã đi tới, nắm lấy tay Liệt Dương, vội vàng nói:

- Tiểu Yên muội muội, muội đừng thương tâm, nơi này chính là nhà của muội! Muội có gì khó khăn, Liệt gia ta sẽ làm chủ cho muội. Hừ, ta xem kẻ nào dám đối nghịch với Liệt gia ta! Tên Lăng Tiêu kia dám giết người Liệt gia ta, ta nhất định sẽ phái người diệt trừ.

- Không cần!

Tạ Hiểu Yên sắc mặt đỏ bừng, rút hai tay mình về, sau đó khổ sở nói:

- Tiểu Yên chỉ là một nữ tử phạm tục giới, có thể quen biết Liệt Dương đại ca đã là tam sinh hữu hạnh, tu luyện mấy đời có phúc, sao còn dám phiến toái tới việc của đại ca? Nếu đại ca không chê Tiểu Yên phiến toái, là kẻ gây họa thì hãy nghe Tiểu Yên nói.

- Sao có thể, Tiểu Yên! Tâm tư của ta đối với muội, chẳng lẽ muội còn không hiểu sao?

Liệt Dương say đắm nhìn Tạ Hiểu Yên, nhưn mày nói:

- Trên đời này, nếu nói chỉ có một nữ tử có thể khiến ta động tâm, thì đó chính là muội! Ta không quản muội đến từ nơi đâu, cũng không quản trước kia muội từng là người thế nào, Tiểu Yên, muội phải tin tưởng ta! Từ nay về sau, ta sẽ đem cho muội cuộc sống tốt đẹp nhất! Không cho phép bất cứ ai khinh nhục muội! Ai dám bắt nạt muội, kẻ đó chính là địch nhân của Liệt gia ta!

Liệt Dương nói như đinh đóng cột. Dù đang lợi dụng y, Tạ Hiểu Yên cũng không kìm nổi run rẩy tâm thần, trái tim suýt nữa thì thất thủ. Tuy nhiên, Tạ Hiểu Yên vẫn mạnh mẽ áp chế cảm xúc, khóc lóc thút thít, kể lại cho Liệt Dương chuyện từ nhỏ mình đã bị quyết định vận mệnh thế nào, phải sống thật cẩn thận ra sao, tránh né sự giằng co của Lăng Tiêu, sau khi bị hấn phi lễ thì phải chịu đựng áp lực cuộc sống như thế nào.

Đến cuối cùng Lăng Tiêu vẫn không buông tha nàng, còn buộc nàng nói lại sự kiện phi lễ lần đó là do nàng một lòng bày ra, sau đó Lăng Tiêu còn độc ác dùng đan dược bịt kín kinh lạc toàn thân, khiến nàng từ một thiếu nữ thiên tài biến thành một nữ tử yếu ớt trói gà không chặt như hiện giờ.

Hắn còn uy hiếp nàng, nếu nàng dám nói ra này hết thấy chân tướng chuyện này, hắn liền tiêu diệt toàn bộ Tạ gia, tuy rằng Tạ gia không tốt với hắn, nhưng dù sao cũng là gia tộc

- Liệt Dương đại ca, tiểu muội đã lừa dối đại ca, đại ca đừng coi thường tiểu muội. Hu hu...

Tạ Hiểu Yên lại sụt sùi khóc:

- Hơn nữa, tuy rằng hắn độc ác đối với tiểu muội, nhưng tiểu muội không muốn tổn hại tới hắn, bởi vì dù sao cha mẹ của hắn vẫn đối xử không tồi đối với Tiểu Yên. Tiểu Yên không muốn bọn họ thương tâm... ..

- Đủ rồi!

Lúc này, trên trán Liệt Dương cuộn lên gân xanh, hai tay nắm chặt, đôi mắt như có lửa thiêu. Y không ngờ Tiểu Yên thiện lương như thế, vậy mà tên Lăng Tiêu lại ác độc như vậy! Không ngờ hắn có thể làm chuyện bỉ ổi như vậy! Một nam nhân như hắn, dù chết ngàn lần cũng không đủ.

Liệt Dương sở dĩ tin lời Tạ Hiểu Yên là bởi vì từ trước tới nay, Tạ Hiểu Yên cho hắn cảm giác, nàng là một cô gái thiện lương, thuần khiết, thậm chí không nỡ giết dù chỉ một con kiến, sao có thể hãm hại Lăng Tiêu cơ chứ? Về phương diện khác, theo những gì Liệt Dương điều tra được rút ra kết luận, Lăng Tiêu ngang trời xuất thế, giết chóc rất nặng. Trong vòng hai năm ngắn ngủn, người chết trong tay hắn nhiều vô số kể. Hơn nữa, là một người ở thế tục giới, bị hoàng quyền ước thúc, vậy mà hắn lại coi rẻ hoàng quyền. Hoàng thất Lam Nguyệt đối xử với Lăng gia không tệ, kết quả là Lăng gia không những không hề cảm kích mà ngược lại, còn vài lần uy hiếp hoàng đế bệ hạ... ..

Liệt Dương thần tình xấu hổ kéo tay Tạ Hiểu Yên, nói:

- Tiểu Yên muội muội, là ta hiểu lầm muội, rất xin lỗi. Muội yên tâm, chỉ là một kẻ vụn vặt ở thế tục giới mà thôi. Ta nhất định sẽ băm thây hắn làm vạn đoạn, báo thù cho nàng!

Liệt Dương trở về hội nghị trưởng lão gia tộc, lập tức đối mặt với sự chỉ trích của các trưởng lão rằng y không nên vì một nữ tử tầm thường ở thế tục giới mà tùy tiện phái Liệt Phong ra, khiến Liệt Phong tử vong.

Liệt Dương chỉ nhẹ nhàng nói một câu:

- Thiếu niên tục giới đó chẳng những có một loại trận pháp thần kỳ, có thể vây khốn những người có thực lực cao hơn hắn vài lần, sau đó tiêu diệt, hắn còn có năng lực luyện đan tương đối lợi hại. Loại cực phẩm đan dược Dưỡng Nhan Đan là do hắn tự làm ra. Tạ Hiểu Yên vốn không phải là nữ tử bình thường, ở thế tục giới, mười bốn, mười lăm tuổi như nàng đã trở thành một Kiếm Sư bậc sáu, tuy rằng không thể so sánh

với siêu cấp thể gia chúng ta, nhưng cũng được xưng là thiếu nữ thiên tài ở thế tục giới. Nhưng Lăng Tiêu đó lại dùng một loại đan dược, bịt kín tất cả các kinh lạc của nàng, khiến nàng biến thành một phế nhân. Xin hỏi chư vị trưởng lão, trong các người, có ai có được bản lĩnh như vậy không? Còn nữa, nghe nói Lăng Tiêu đó có vô số kiếm kỹ cao cấp! Từng có người thấy hắn sử dụng kiếm kỹ Thần cấp! Thử hỏi, một kẻ như vậy có hấp dẫn gia tộc chúng ta hay không?

- Liệt Dương, lời ngươi có đúng hay không?

Liệt gia đại trưởng lão đã đạt tới cảnh giới Kiếm Tôn giặt mình hỏi.

Bởi vì đã hàng trăm năm rồi, Liệt gia không hề có cao thủ cảnh giới Kiếm Hoàng nào chết cả, nhất là Kiếm Hoàng đó lại rất có hi vọng tiến vào cảnh giới Kiếm Tôn, hơn nữa còn chết trong tay thế tục giới. Đây quả thực chẳng khác nào một cái tát thật mạnh trên mặt Liệt gia.

Bọn họ không phải chỉ tổn hại một Kiếm Hoàng mà là tổn hại một người không được phép mất.

Trong mắt họ, hành vi của Liệt Dương quả thực cực kỳ mất mặt, không ngờ lại thích một nữ nhân thế tục giới. Bởi vì gần như đối với tất cả các thế gia và môn phái ẩn thế, nữ nhân... gần như chỉ có một tác dụng, chính là... nối dõi tông đường!

Thậm chí ngay cả trong siêu cấp thể gia như Công Tôn thế gia, nữ nhân cũng chỉ như vậy mà thôi.

Bởi vì hễ là thế gia môn phái, gần như rất ít có nữ nhân có thể tu luyện tới thực lực cao. Bởi vậy, sẽ xuất hiện một vấn đề rất thực tế.

Nam nhân có thể sống được hàng trăm năm, thậm chí ngàn năm, nhưng nữ nhân... có lẽ chỉ sống hơn trăm năm.

Cho nên, nếu xét về tuổi tác thì Công Tôn Hoàng đủ để làm tổ gia gia (cụ tổ) của người thê tử đã mất từ lâu của lão.

Nhưng cho dù là như thế, cũng có vô số người sẵn sàng dâng hiến nữ nhân nhà mình cho các thế gia môn phái ẩn thế. Nếu có thể gây dựng được quan hệ theo cách này, trên cơ bản là sẽ có được một chỗ dựa vững chắc, hùng mạnh. Ít nhất là hậu nhân tương lai của các thế gia này sẽ mang huyết mạch của nữ nhân gia tộc mình, vì vậy sẽ phải quan tâm phần nào.

Nhưng những gì Liệt Dương vừa nói, Lăng Tiêu... quả thực còn giá trị hơn cả một di tích thượng cổ! Còn quan hệ của Liệt Dương với Tạ Hiểu Yên thế nào, cũng chẳng ai thèm để ý nữa. Dù sao Liệt Dương có thể sống rất lâu, cho dù y thích nữ nhân thế tục giới này thì sao chứ? Nhiều lắm là sau trăm năm, nữ nhân này sẽ chết, mà khi đó Liệt Dương vẫn còn rất trẻ...

Lập tức, liền có người tìm đến Tạ Hiểu Yên. Trong đám lão già Liệt gia, có mấy ai mà không tinh thông y thuật? Họ lập tức phát hiện Liệt Dương quả thật không nói sai, trong lúc nhất thời, hứng thú của họ đối với Lăng Tiêu lập tức tăng lên rất nhiều.

Nhưng bọn họ cũng biết, loại trận pháp thần kỳ đó của Lăng Tiêu quả thật hùng mạnh, nếu muốn bắt hắn, chỉ có thể dẫn dụ hắn ra ngoài. Cho nên... nhiệm vụ này liền rơi xuống người Liệt Khuyết.

Đương nhiên, Liệt Khuyết chỉ là một kẻ chân chạy, phụ trách bày mưu tính kế mà thôi. Bởi vì ở phương diện này, Liệt Khuyết giỏi xử lý hơn Liệt Dương rất nhiều. Hơn nữa, nhiệm vụ này cũng là do Liệt Khuyết chủ động xin thực hiện.

Lý do sao, đương nhiên là để Liệt Dương đại ca hả giận.

Tạ Hiểu Yên cũng xem như được kiến thức thực lực hùng mạnh của siêu cấp thể gia. Khi vừa tiến vào đại sảnh nghị sự, nàng liền cảm giác những ánh mắt nhìn về phía mình như thể thực chất, còn mình đứng trước mặt họ giống như đang bị lột truồng ra! Cảm giác này khiến Tạ Hiểu Yên xấu hổ và giận dữ đến chết lặng. Đến cuối cùng, chính nàng cũng không biết mình đi ra ngoài như thế nào, nhưng ánh mắt của những người đó thì Tạ Hiểu Yên lại nhớ rất rõ.

Không có trào phúng, không có giọng mỉa mai ... không có chút gì hết!

Như thể đang nhìn... một con kiến! Hóa ra ở trong mắt họ, ta chỉ như một con kiến mà thôi. Tạ Hiểu Yên thương tâm ngồi tựa vào một vách núi, hai chân khẽ đong đưa. Dưới chân nàng là vách núi cao hàng trăm thước. Xa xa là những dãy núi trùng điệp, rừng rậm liên miên bất tận. Nhìn hết thấy xung quanh, tâm tình Tạ Hiểu Yên mới tốt lên một chút, đồng thời, nàng âm thầm thề từ đáy lòng: Mấy lão già khốn khiếp Liệt gia, sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ dẫm nát đầu các ngươi! Các ngươi xem thường nữ nhân, ta sẽ cho các ngươi thấy, nữ nhân... kỳ thật rất đáng sợ!

... ..

Từ sau khi giải quyết xong chuyện Chiết gia, Lăng Tiêu liền liền tiến nhập trạng thái bế quan, bởi vì hắn đã đột phá lên cảnh giới Kim Đan hậu kỳ từ trong Tứ Tượng đại trận, thừa dịp tạm thời vô sự, cần phải chấn chỉnh lại một phen.

Ngự kiếm thuật, Tinh Thần Kiếm Quyết, còn có rất nhiều thứ cần hoàn thiện. Nếu đợi làn sóng báo thù tiếp theo của Chiết gia tới, chỉ sợ sẽ bận rộn không làm được.

Tuy nhiên hiện tại, Lăng Tiêu dám kết luận, Chiết gia kia không có gan tới tìm chết lần nữa!

Mặc kệ trong lòng bọn họ căm hận thế nào, phần nộ thế nào, Lăng Tiêu tin rằng, ít nhất trong tương lai, Chiết gia khẳng định sẽ không dám gióng trống khua chiêng phái người tới giết mình như trước nữa!

337. Chương 322: Quyết Định Của Các Cô Gái

Hai cha con Lăng Tiêu đang ngồi đối diện trong phòng, trên bàn bày lá thư của Hoàng Phủ Nguyệt. Trên thực tế, Hoàng Phủ Nguyệt cũng không có ý tứ cầu viện Lăng Tiêu, thậm chí cũng không hề có gì ám chỉ bên trong, đủ thấy Hoàng Phủ Nguyệt thông minh tới mức nào. Nàng đương nhiên là nghĩ tới việc Lăng Tiêu trợ giúp nàng, bởi vì toàn bộ Lam Nguyệt đế quốc có thể giúp nàng, chỉ sợ có một mình Lăng Tiêu!

Nhưng nàng không thể há mồm nói ra. Trong thư có nói tới hai kẻ mạnh đột nhiên xuất hiện tại Ô Lan gia. Hai kẻ này cao siêu hơn những kẻ trước kia vẫn đi bên cạnh Ô Lan Thác rất nhiều. Hoàng Phủ Nguyệt hoài nghi đối phương cùng là đến từ thế gia ẩn thế. Hơn nữa, Ô Lan gia đột nhiên trở nên cứng rắn, khiến nàng hoài nghi ý đồ của thế gia ẩn thế kia là nhắm vào Lăng Tiêu chứ không phải là vào mình.

Hoàng Phủ Nguyệt hoài nghi như vậy không phải không có đạo lý. Dù lúc trước nàng không ở bên cạnh Lăng Tiêu nhưng thư từ qua lại với Isa liên tục nên nàng cũng biết hết thấy nhưng việc đã phát sinh bên cạnh Lăng Tiêu. Hoàng Phủ Nguyệt hiểu, nếu mình cùng đi về phía nam, như vậy từ nay về sau nàng sẽ hoàn toàn được đóng nhãn “hồng nhan tri kỷ của Lăng Tiêu” hay “nữ nhân của Lăng Tiêu”. Đồng thời, nàng cũng sẽ không trợ giúp được gì cho Lăng Tiêu mà chỉ có thể là một người được hắn bảo hộ mà thôi.

Nàng không muốn như vậy. Hoàng Phủ Nguyệt cho rằng mình ở lại đế đô sẽ trợ giúp được nhiều hơn cho Lăng Tiêu.

Chỉ có điều không ngờ gia tộc Ô Lan đột nhiên ngang ngạnh. Phụ thân Hoàng Phủ Thương Nhiên của Hoàng Phủ Nguyệt tìm tới con gái mình. Ông không muốn chịu khuất phục Ô Lan gia mà muốn nàng cầu xin Lăng Tiêu giúp đỡ.

Hiện tại ai chẳng biết Đại tiểu thư của gia tộc Hoàng Phủ đi lại rất gần gũi với Lăng Tiêu, thậm chí cho tới tận bây giờ, nàng vẫn còn nắm giữ việc điều hành phòng đấu giá ở đế đô của Lăng Tiêu. Từ điểm này có thể thấy, quan hệ giữa Hoàng Phủ Nguyệt và Lăng Tiêu nếu không phải tình nhân thì cũng là bằng hữu thân thiết.

Bạn tốt gặp nạn, Lăng Tiêu có thể trở mặt làm ngơ sao?

Tuy nhiên Hoàng Phủ Nguyệt lại phi thường khó xử. Nàng có cảm xúc rất sâu khi đối mặt với việc lấy thế lực hùng mạnh đàn áp người khác của gia tộc Ô Lan.

Nếu không thể hóa giải mà mình vẫn kiên trì không chịu gả cho Ô Lan Thác, vậy gia tộc Hoàng Phủ sẽ gặp tai ương ngập đầu.

Cho nên, Hoàng Phủ Nguyệt do dự mãi mới gửi thư này cho Isa.

- Con thấy thế nào?

Lăng Thiên Khiếu vẻ mặt nghiêm nghị ngồi đó, nhìn con trai mình hỏi. Từ khi tới tân thành Penzias, Lăng Thiên Khiếu cảm nhận thấy cuộc sống của mình chậm lại rất nhiều. Là một tướng lĩnh hàng năm lãnh binh trấn thủ biên quan, Lăng Thiên Khiếu rất không quen sống như vậy.

Cho nên, hôm nay ông chủ động gặp con trai mình, nói là có việc thương lượng, không ngờ trong lòng Lăng Thiên Khiếu lại có cảm giác rất hưng phấn: xem ra người cha già này không phải là quá vô dụng!

Lăng Tiêu tự nhiên hiểu được đạo lý này, hẳn chỉ muốn người nhà có cuộc sống tốt hơn một chút, không muốn có ai khiến bọn họ bị thương tổn, vì thế hẳn có thể không từ thủ đoạn!

Cho nên, Lăng Tiêu đã tập trung toàn bộ người nhà ở gần mình, nhưng cũng vì vậy mà bọn họ lại mất đi tự do.

Người nhà đều không có đạo tâm và linh căn, việc Lăng Tiêu có thể làm là cho họ cuộc sống vui vẻ trăm năm ngàn tuổi. Cho dù hẳn dùng đan dược điên cuồng bồi dưỡng thực lực nhiều nhất cũng chỉ có thể làm cho bọn họ sống được vài trăm năm mà thôi.

Đương nhiên, còn có một loại biện pháp, đó là Cố Hồn Đan! Loại đan dược nghịch thiên này hoàn toàn có thể làm cho con người không bị lằm đường lạc lối trong luân hồi, sau khi chuyển thế đầu thai, nếu có tâm pháp tu luyện, thậm chí còn có thể bắt đầu tu luyện từ trong bụng mẹ.

Cái gì gọi là linh căn, cái gì gọi là đạo tâm? Tất cả đều là do trời sinh, nhưng cho dù là trời sinh cũng không phải là không thể thay đổi! ít nhất, Lăng Tiêu cũng có được thực lực này.

Nhưng hiện tại, Lăng Tiêu cảm thấy lấy thứ đó ra chưa thích hợp.

Cho nên trong lòng Lăng Tiêu thủy chung có cảm giác bị dè dặt. Hẳn nhận thấy, khi đối mặt với mình thì người nhà luôn tươi cười, nhưng thực ra sau lưng mình, bọn họ đều lo lắng, suy tư.

Rất nhiều kẻ thù! Hơn nữa... người nhà của hắn đều cho rằng, sự tồn tại của họ kéo tụt hắn lại phía sau.

Lăng Tiêu không thích cảm giác này, hẳn hy vọng, người nhà đều có thể hạnh phúc khoái hoạt, hy vọng những hồng nhan tri kỷ của mình cùng vậy.

Lăng Tiêu cười nói:

- Còn có thể thấy thế nào? Ô Lan gia đột nhiên cứng rắn, chẳng có gì khác là đã tìm được một chỗ dựa vững chắc. Còn hoàng đế bệ hạ đích thân làm chủ hôn, điểm này cũng có ý tứ tương tự! Nếu không có nhân vật hùng mạnh ở sau lưng ủng hộ, hẳn sẽ không dám đâu.

Lăng Tiêu thần nhiên nói ra sự thật, Lăng Thiên Khiếu gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, sau đó nói:

- Sau lưng Hoàng thất là Tây Vực Lý gia. Đó là một gia tộc rất hùng mạnh! Tuy nhiên lại nói tiếp. Tây Vực Lý gia cũng không thích can thiệp vào chuyện của hoàng thất thế tục giới. Chỉ cần hoàng quyền vẫn nằm trong tay của người họ Lý, bọn họ gần như sẽ không can thiệp bất cứ chuyện gì. Cho nên thế lực sau lưng hoàng đế rất có thể không phải là người của Lý gia.

Lăng Tiêu nói:

- Chẳng nhưng không phải Lý gia mà thế lực sau lưng hắn còn ở thế nước lửa với Lý gia, căn bản không thể quán nổi tâm tư của hắn.

- Lại có việc này sao?

Lăng Thiên Khiếu hơi hơi giật mình, tuy nhiên cũng không hỏi nhiều. Nếu đã quyết tâm thoát khỏi vòng luẩn quẩn của quyền lợi đế quốc, Lăng Thiên Khiếu cũng bắt đầu dần dần thích ứng với cuộc sống hiện tại, bởi vì thành Penzias cũng rất rộng lớn, cũng có vô số binh lính để ông duy trì nhiệt huyết như cũ.

- Nếu theo lời của con, hành động này của hoàng đế có thể có ý nghĩa sâu sắc.

Lăng Tiêu gật gật đầu nói:

- Kẻ thù của chúng ta là Chiết gia đã tổn thất nặng nề trong trận chiến vừa rồi. Trong khoảng thời gian ngắn, bọn chúng không thể có hành động gì mới. Các thế lực hùng mạnh còn lại thì chỉ có Tần gia và Tinh Võ thế gia khó hiểu kia thôi. Nghĩ cùng lạ, con chưa bao giờ va chạm với Tinh Võ thế gia, vậy mà lúc trước, tên Kiếm Hoàng bậc năm của Tinh Võ thế gia lại đánh giết tới tận cửa. Nếu con mà không trở về kịp, chỉ sợ chúng ta đã bị tổn thất vô cùng thâm trọng ở đây rồi.

- Có thể họ cùng muốn nhắm vào một thân bản lĩnh thần kỳ của con hay không?

Lăng Thiên Khiếu vừa kiêu ngạo, vừa lo lắng vì một thân bản lĩnh thần kỳ này của con trai mình.

Lăng Tiêu gật gù đầu, nói:

- Có khả năng này! Cho nên, lần này gia tộc Ô Lan mạnh mẽ áp bách gia tộc Hoàng Phủ, hoàng đế cùng tham dự trong đó, lại còn to mồm đứng ra chủ hôn. Con nghĩ, chúng hẳn là hướng mũi kiếm... về phía con!

- Ủ, nếu đã xác định rõ chuyện này, vậy Tiêu nhi, con định giải quyết thế nào? Nên biết rằng chuyện như vậy, đã có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba....

Lăng Thiên Khiếu nhìn Lăng Tiêu đầy thâm ý:

- Tuy nhiên, Hoàng Phủ cô nương kia cùng là một cô gái tốt đó!

Lăng Tiêu cười cười, sau đó nói:

- Đối phương nếu không chỉ kiếm cớ thể vào chúng ta, nếu chúng ta cứ giống trống khua chiêng làm việc, ngược lại sẽ đúng ý của chúng. Thế này đi, con sẽ cho Ý Phong và Tần Cách, còn cả Thập tam gia, Thập tứ gia đi tới để đồ, để bọn họ tạm thời trở thành hộ vệ cho Hoàng Phủ Nguyệt. Ý phụ thân thế nào?

Lăng Thiên Khiếu nhìn đứa con, bỗng nhiên cười rộ lên, nói:

- Ha ha, tiểu tử còn mạnh mẽ hơn cả ta! Rất hiểu tâm lý phụ nữ! Cùng tốt, cứ để bọn họ âm thầm tới để đồ. Chẳng phải đối phương có hai cường giả sao? Chúng ta cho bốn người tới đi! Hơn nữa, chỉ cần con không lộ diện, chúng vĩnh viễn không dám giết người của con!

Lăng Tiêu cùng cười cười, tâm nói chỉ hy vọng như thế! Đối phương nếu thật sự là Tinh Võ thế gia kia, cùng chưa chắc đã không dám giết người của mình. Nhưng rốt cục mình có thù hận gì đối với họ chứ? Nhìn ý tứ của tên Kiếm Hoàng bậc năm kia, không hề thấy có ý định bắt giữ mình để moi bí mật, mà hẳn hoàn toàn chỉ có bộ dáng muốn giết mình mà thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không tìm được đáp án cho vấn đề này, Lăng Tiêu thở dài một hơi. Mặc kệ, bình đến tướng ngăn, nước lên tường chặn! Chỉ cần ta còn ở đây, bất luận kẻ nào muốn ức hiếp người của ta đều phải suy nghĩ lại, liệu có chịu nổi cái giá phải trả hay không!

Thời gian này, tất cả những người bên cạnh Lăng Tiêu đều được nâng cao thực lực rất nhanh. Ngay cả Isa và Lăng Tổ vốn có cơ sở khá thấp cùng đã đột phá từ Đại Kiếm Sư lên tới Cuồng Kiếm Sư!

Thực lực của mọi người đều được nâng cao, tất nhiên toàn bộ trong thành đều vui sướng, bởi vì lễ cuồng hoan mỗi năm một lần cùng sắp tới.

Lăng Tiêu đứng một mình trong hoa viên. Phương nam bốn mùa như xuân, dòng nước chảy róc rách dưới chân chiếc cầu nhỏ trong vườn, khắp nơi tràn đầy màu xanh tươi mát, đình đài lầu các như tranh vẽ. Đứng ở đây có cảm giác tâm thần rất bình an.

Ngẫm lại, mình đi tới thế giới này cùng đã là đầu năm thứ tư, từ năm 1453, giờ đã sắp vào năm 1456. Trong vài năm này, thực lực của Lăng Tiêu đột nhiên tăng mạnh, không ngờ đã đột phá Kim Đan hậu kỳ mà kiếp trước cùng không dám tưởng tượng!

Đó là hiện tại, hẳn mới chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi mà thôi.

- Ca ca, huynh lo lắng cho Hoàng Phủ tỷ tỷ sao?

Một thanh âm mềm mại cắt đứt suy nghĩ của Lăng Tiêu, chính là Isa.

Lăng Tiêu quay đầu, nhìn Isa duyên dáng yêu kiều đứng trước mặt mình. Cô gái nhỏ mấy năm trước vốn luôn ngược ngùng này cùng bắt đầu thành thực. giờ đứng đó như một đoá hoa bách hợp sắp nở rộ, tươi mát tự nhiên, làm cho người ta không kìm nổi nảy sinh tâm lý yêu thương.

Lăng Tiêu cười nói:

- Không cần lo lắng cho cô ấy. Đám người Ý Phong sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt. Nhưng còn muội, Isa, dạo này muội vui vẻ chứ?

- Sao ca ca lại đột nhiên hỏi như vậy?

Isa có chút nghi hoặc nhìn Lăng Tiêu. Thấy đôi mắt trong trẻo của hắn, Isa dần dần cúi đầu đến, nhẹ giọng nói:

- Ở bên cạnh ca ca, Isa rất vui vẻ, chỉ có điều....

Isa khẽ cắn hàm răng, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Lăng Tiêu nói:

- Ca ca, Isa muốn đi học viện Narnia (1)!

---

1. Narnia: Biên niên sử Narnia - Bộ truyện gồm bảy tập của nhà văn Bắc Ireland c. s. Lewis, do Nhà xuất bản Kim Đồng ấn hành. Trong cả cuộc đời của mình, C.S.Lewis (1898 - 1963), giáo sư văn học trung đại và phục hưng tại đại học Cambridge, đã viết hàng chục cuốn sách hư cấu và phi hư cấu, nhưng về truyện thiếu nhi chỉ duy nhất có Biên niên sử Narnia.

Và bộ truyện này đã làm vang danh ông khắp thế giới, được tạp chí Bia Reader bình chọn thứ 21 trong danh sách 100 cuốn tiểu thuyết thế giới mà độc giả Anh yêu thích nhất. Vậy Narnia là xứ sở nào mà biên niên sử của nó lại vang dội thế?

Xin thưa, Narnia là xứ sở hư cấu dưới ngòi bút của C.S.Lewis, nhưng kể từ khi xuất hiện trong bộ truyện này thì nó đã trở thành một địa danh như thật, có cả bản đồ chi tiết các ngọn núi, dòng sông ở đó, nơi các nhân vật trong truyện sinh sống, hoạt động. Narnia tồn tại song song với thế giới thật của con người. Bộ truyện này, như thế, là ảo mà thật, thật mà ảo.

Để bạn đọc có thể hình dung ra Narnia, xin tóm tắt tập đầu (theo sắp xếp của tác giả, nhưng ở bản tiếng Anh khi in ra lại là tập hai) có nhan đề Sư tử, phù thủy và cái tủ áo.

Chuyện rằng: Peter, Susan, Edmund và Lucy, bốn anh chị em ruột, được gửi tới sống tại nhà một giáo sư già trong Thế chiến thứ nhất. Tại đây chúng thấy có một cái tủ áo to trong một căn buồng trống. Cái tủ áo dẫn bốn cô cậu tới xứ Narnia. Tới đó chúng mới biết Narnia đang bị mù Phù Thủy Trắng cai quản và quanh năm là mùa đông. Chúng cùng được biết rằng Aslan Đại Sư Tử, người chủ hật sự của Narnia, sẽ quay lại cứu Narnia ra khỏi mùa đông băng giá quanh năm. Nhưng Edmund đã phản bội các anh chị em mình, đi theo Phù Thủy Trắng...

Tập truyện này đã được dựng thành phim. Bộ phim Sư tử, phù thủy và cái tủ áo sau khi được trình chiếu tại Bắc Mỹ (vào tuần đầu của tháng 12-2005) đã thu về 637,8 triệu USD, giành ngôi vị đầu bảng của nhưng bộ phim ăn khách nhất, và là phim hành động hốt bạc cao thứ ba mọi thời đại của Disney ở nước ngoài. Bộ phim đã nhận được ba đề cử vào giải Oscar 2006.

338. Chương 322: Quyết Định Của Các Cô Gái (p2)

- Học viện Narnia? Đó là địa phương nào?

Lăng Tiêu có chút sững sờ, bởi vì hắn chưa bao giờ nghe nói tới học viện nào như vậy. Lúc trước Isa rời khỏi Học viện Đế quốc nguyên nhân chủ yếu chính là bởi vì hắn, tuy nhiên sự tình đã qua đi lâu như vậy, Lăng Tiêu không nghĩ rằng Isa vẫn còn ý niệm tới trường trong đầu.

- Đúng vậy, Isa còn muốn học tập. Học viện Narnia được xưng là học viện tốt nhất đại lục, không chỉ có vũ kỹ mà tất cả các loại tri thức khác, đều có thể nói là đứng đầu đại lục!

Khuôn mặt Isa lộ vẻ mê mẩn khi nói tới học viện Narnia:

- Nghe nói thư viện ở đó có vô số điển tịch thượng cổ, đều được cho đọc công khai. Ở đó có thể tìm được rất nhiều động vật và thực vật thời đại thượng cổ.

Lúc này Lăng Tiêu mới nghĩ tới, Isa sở trường nhất là thứ gì. Trong lòng không khỏi áy náy, hấn gờ tay, nhẹ nhàng vuốt ve gò má vô cùng mịn màng của nàng.

Isa sắc mặt thẹn thùng, nhẹ giọng nói:

- Isa không muốn làm một người vô dụng. Isa muốn có thể trợ giúp được cho ca ca, nhưng bên cạnh ca ca có rất đông đảo những người luyện võ hùng mạnh. Thực lực như của Isa cũng đủ để tự bảo vệ mình ở bên ngoài. Hơn nữa, học viện Narnia là ở công quốc Namia. Đó là một tiểu quốc trung lập, ở bên kia Đế quốc Tử Xuyên, cách Lam Nguyệt rất xa. Tin rằng, ở bên đó sẽ có rất ít người biết muội, cho nên... sẽ không gây thêm phiền toái cho ca ca!

Isa cố lấy dũng khí, một hơi nói cho hết lời, sau đó có chút không yên bất an nhìn Lăng Tiêu, lại nhỏ giọng nói tiếp:

- Kỳ thật, Vận nhi, Phong Linh tỷ tỷ còn cả Xuân Lan Thu Nguyệt, thậm chí là Diệp tử tỷ tỷ, đều rất hướng tới nơi đó.

Nói xong, khuôn mặt nàng đỏ ửng, nói:

- Cùng không phải là muội cổ động họ.

Lăng Tiêu thấy bộ dáng đáng yêu của Isa, không kìm nổi nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, thì thầm bên tai nàng:

- Là ta đã lơ là mọi người, đúng không?

- Không, không có.

Isa tim đập như hươu chạy. Ở trong lòng hấn, nàng có cảm giác đặc biệt thoải mái, cũng rất an toàn, chỉ có điều ca ca không chỉ ôm ấp một mình Isa! Khuôn mặt trắng mịn nhỏ nhắn của Isa xấu hổ đến đỏ bừng, nhưng cũng không muốn rời khỏi vòng tay ôm ấp của Lăng Tiêu. Nàng chỉ chậm rãi thả lỏng mình, vòng hai cánh tay mềm mại ôm lấy lưng Lăng Tiêu.

- Isa ... Rất hạnh phúc! Isa nhắm mắt lại nói.

***

- Diệp tử, muội cùng muốn đi học viện Narnia thật à?

Lăng Tiêu nhìn Diệp tử đang có chút chân tay luống cuống, trong lòng than nhẹ một tiếng. Hấn hiểu, Diệp tử là thật sự muốn đi. Trong số những nữ tử bên cạnh mình thì Diệp tử chính là người ít được tới trường nhất. Tuy rằng nàng rất xinh đẹp lại vô cùng thông minh, nhưng có rất nhiều kiến thức vẫn không thể so được với người đã đọc đủ loại kinh thư như Thượng Quan Vũ Đồng.

Nếu nói trong tâm các cô gái không hề có ý so sánh mình với người khác thì quả thật là một chuyện không thể.

- Huynh, huynh tức giận sao?

Diệp tử có chút sợ hãi, nàng không ngờ Isa lại nói cho Lăng Tiêu.

Chuyện này cùng chi là một lý tưởng mà khi nói chuyện phiếm, mấy cô gái nói với nhau vậy thôi.

Đúng là các nàng thích Lăng Tiêu, nhưng không ai muốn mình trở thành một người vô dụng, lại càng không muốn vĩnh viễn nấp dưới cánh tay bảo hộ của hấn. Như vậy, các nàng sẽ cảm thấy mình chỉ là chim trong lồng mà thôi.

Tự do, kỳ thật dù là bất kỳ ai cùng đều hướng tới.

Tuy nhiên Diệp tử còn chưa muốn thật sự nói với Lăng Tiêu chuyện này. Tuy rằng muốn tự nâng cao bản thân nhưng nàng cũng không muốn rời khỏi Lăng Tiêu. Tuy nhiên từ đáy lòng, nàng vẫn có ý niệm này trong đầu, cho nên khi đối mặt với câu hỏi của Lăng Tiêu, Diệp tử không biết nên trả lời thế nào.

- Ha hả, kỳ thật cũng không có gì, ta nghe Isa nói, công quốc Narnia cảnh sắc thanh tú xinh đẹp, dân phong thuần phác, là một nơi rất tốt. Học viện Narnia giảng dạy theo hệ thống 5 năm, tuy rằng thời gian không ngắn nhưng cũng không dài. Nếu chúng ta thật sự đi, rất nhiều người ở cùng một chỗ, hẳn là có thể an toàn. Hơn nữa, chúng ta đều có đan dược, kiếm kỹ và công pháp của bản thân, chắc sẽ không có vấn đề gì...

Tính cách của Diệp tử rất thoải mái, cảm thấy không thể né tránh, vậy thì cứ nói thẳng hết ra.

Lăng Tiêu nghe xong, trầm mặc một lúc lâu. Cho tới nay, hẳn tận sức tu luyện, nâng cao thực lực, vì đủ mọi chuyện hồi hải ngược xuôi mà quả thật hẳn có phần lơ là các nàng, nhưng các nàng đều không hề có một câu oán hận. Tuy vậy, hẳn không ngờ rằng họ vẫn cất giấu nhiều tình cảm trong lòng như vậy, khiến trái tim Lăng Tiêu bỗng nhiên có cảm giác chua xót.

Hắn gắng gượng mỉm cười nói:

- Nếu phải đi thì khi nào sẽ đi?

Diệp tử cup mắt xuống, đi tới dựa vào người Lăng Tiêu, nhẹ nhàng nói:

- Hàng năm, mùa xuân là thời điểm học viện Narnia chiêu sinh. Học phí ở bên đó rất đắt, cao hơn rất nhiều so với Học viện Đế quốc. Tuy nhiên có huynh là ông chủ lớn, tin rằng sẽ không tiếc tiền. Hì hì...

- Vậy thì may rồi, chúng ta cứ vui vẻ hết lễ cuồng hoan này đã!

Lăng Tiêu bỗng nhiên nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện. Thực sự đúng vậy, hẳn không thể vĩnh viễn bảo hộ các cô gái bên cạnh, Cũng như rất nhiều lúc, chính hắn còn phải đi nhiều nơi, không thể lúc nào cùng theo sát chân mọi người được.

Như vậy quá mệt mỏi, người khác cùng mệt mỏi!

Tương tự, các cô gái cũng có ý nghĩ của mình, có mục tiêu theo đuổi của mình, kỳ thật đó cũng là một chuyện tốt. Hẳn luôn lo nghĩ tới vấn đề an toàn nhưng ở thế tục giới, chuyện cưỡng quyền chèn ép người dù không hề ít nhưng chuyện tiêu diệt toàn gia lại cực kỳ hiếm khi xảy ra.

Huống chi, công quốc Narnia rất xa Lam Nguyệt, để các nàng ra ngoài thanh tịnh vài năm cũng tốt, ít nhất sẽ không trì hoãn việc tu luyện.

Ở thế tục giới, thực lực của các nàng Diệp tử và Isa... quả thật không cần Lăng Tiêu phải lo lắng gì. Tin rằng có nhiều mỹ nữ các loại như vậy đột nhiên xuất hiện trong một học viện, chỉ sợ sẽ gây ra chấn động nhất định? Lăng Tiêu khẽ nhếch miệng mỉm cười. Có lẽ nên cho các nàng tiền để mua lấy quốc tịch Namia.

Tuy rằng khoảng cách xa xôi, học viện đó cũng rất lớn, có hàng vạn học sinh, nhưng chắc hẳn vẫn sẽ có những người có tâm ý. Lăng Tiêu phát hiện, mình lại có ý niệm bảo hộ các nàng trong đầu, vội vã dừng lại ngay.

“Các nàng có thể tự bảo đảm được bản thân!” Lăng Tiêu nghĩ thầm.

***

Lại là một cuồng hoan lễ - đế đô, gia tộc Ô Lan.

Ô Lan gia hôm nay rất vui sướng. Toàn bộ phủ đệ đều bao phủ một không khí vui mừng. Đại thiếu gia của Ô Lan gia tộc tổ chức hôn lễ. Đây là một ngày tương đối quan trọng.

Một tháng trước đó, gia tộc Ô Lan vốn không ngớt khách khứa tới nhà.

Đại môn của phủ đệ thoạt nhìn rất mới, cùng rất tinh xảo, đẹp đẽ, dùng bạch ngọc điêu khắc thành, trong sự xa hoa còn mang theo sự cẩn thận. Nhưng người không hiểu chuyện còn đứng ở đại môn Ô Lan gia tán thưởng không ngừng.

Không hổ là quý tộc danh giá lâu đời! Đại môn cũng khác thường như vậy!

Đổi mặt với sự khen ngợi của các khách khứa, Ô Lan Hùng mỗi khi cười đều rất xấu hổ.

Bọn họ vẫn đợi rước dâu từ sáng tới giờ, vậy mà không hề nhận được tin tức Lăng Tiêu rời khỏi thành Penzias. Bởi vì trong thư hôm trước truyền tới còn nói, Lăng Tiêu muốn chung vui với dân chúng, cùng các bình dân Penzias vui lễ cuồng hoan.

“Dối trá!” Ô Lan Hùng thầm mắng Lăng Tiêu từ tận đáy lòng. Trong lòng y hơi thất vọng. Cùng không phải là y hy vọng Lăng Tiêu đến phá hồng hôn lễ của con trai mình mà thực sự là y đã kiêng kỵ thiếu niên này tới cực điểm. Lăng Tiêu càng biểu hiện trầm tĩnh thì trong lòng y càng bất an.

Hơn nữa, Ô Lan Hùng đã nhìn ra, khi nhắc tới thành Penzias, hai tên siêu cấp cao thủ cảnh giới Kiếm Hoàng cũng có vẻ kiêng kỵ rất sâu, cũng không hề muốn nói gì thêm.

Thái độ này khiến Ô Lan Hùng minh bạch, bọn họ không muốn là địch của Lăng Tiêu.

Đúng vậy, một người có năng lực tiêu diệt cả Kiếm Tôn, bọn họ mới chỉ là cảnh giới Kiếm Hoàng, làm gì có tư cách nhón nhạo trước mặt người ta cơ chứ? Cho nên, hai Kiếm Hoàng tới đây chẳng có ai khác là muốn thăm dò Lăng Tiêu mà thôi.

Nếu người không cần nữ nhân Hoàng Phủ Nguyệt, vậy cứ để gia tộc Ô Lan cưới nàng. Nếu người dám tới đây gây rối, vậy không thể bước qua được Tinh Vô thế gia.

Mục đích ... Cùng chỉ có vậy không hơn!

Nghĩ vậy, Ô Lan Hùng bỗng nhiên có chút nản lòng, thậm chí cảm giác mình đã sai lầm rồi! Không nên bức bách gia tộc Hoàng Phủ, trời mới biết Lăng Tiêu kia ngày sau có thể tới gây sự với gia tộc mình hay không? Dù sao nhưng cao thủ Kiếm Hoàng này đều không phải người nhà mình, họ sao có thể ở gia tộc Ô Lan cả đời được chứ?

Tuy nhiên sự tình nếu đã quyết định, cùng không có gì thay đổi được nữa. Gần đây, ngày nào Ô Lan Hùng cùng tổ chức tiệc ngon chiều đãi hai gã đại gia Kiếm Hoàng với tâm lý chờ mong duy nhất chính là khiến bọn họ sinh ra ý niệm lưu luyến thế tục giới, ở lại gia tộc Ô Lan càng lâu dài càng tốt.

Ô Lan Thác hôm nay rất hạnh phúc, ngày hôm qua gần như gã thức suốt đêm không ngủ. Đám công tử bạn hữu của xã hội thượng lưu vốn không hề để gã vào trong mắt thì gần đây đều chủ động giao hảo với gã. Thậm chí, trong mơ hồ, gã đã trở thành đệ nhất công tử của đế đô.

Ngay cả sự nổi bật của đương kim thái tử Lý Thiên Liệt cũng bị có dấu hiệu lấn lướt.

Không có gã, làm sao Ô Lan gia đột nhiên có hai cao thủ cảnh giới Kiếm Hoàng tới chứ?

Đó chính là Kiếm Hoàng cơ đấy! Rất nhiều người còn chưa bao giờ được nghe nói tới cao thủ như vậy, không ngờ lại xuất hiện trong gia tộc Ô Lan. Như vậy, thế lực của gia tộc Ô Lan rất cực hùng mạnh tới mức nào? Ít nhất, bọn họ dám quang minh khiêu khích Lăng gia đang ở tột đỉnh vinh quang!

Chẳng phải mọi người vẫn nói Hoàng Phủ Đại tiểu thư là nữ nhân của Lăng Tiêu sao? Vậy mà Ô Lan gia dám cưới về!

Việc này cần sức mạnh tới mức nào? Hơn nữa, trong lòng của rất nhiều người, nếu có thể được Kiếm Hoàng nhìn trúng, thu làm đồ đệ, hoặc cho dù chỉ làm một người hầu, từ nay coi như trở thành người của thế gia ẩn thế, việc thăng chức cực nhanh là không cần phải nói tới.

Cho nên, gần đây tâm tình của Ô Lan Thác rất sáng khoái, mỹ nhân sắp được ôm vào lòng, lại được mọi người vây quanh như các vì sao vây quanh mặt trăng.

Hôm nay gã ăn mặc vô cùng cao quý. Nếu không e dè hoàng thất, thậm chí gã còn muốn mặc áo choàng hai màu vàng đen giao nhau tượng trưng cho hoàng quyền.

- Ô Lan thiếu gia, chúc mừng chúc mừng!

- Ha ha, về sau mong rằng Ô Lan thiếu gia dẫn dắt nha!

- Đúng vậy đúng vậy, đại thiếu gia Ô Lan tân hôn, mỹ nhân sắp được ôm vào lòng, về sau thăng chức rất nhanh, cùng đừng quên huynh đệ chúng ta!

Ô Lan Thác nhìn đám con cháu vương hầu quyền quý không ai bì nổi trước mặt, sự đắc ý trong lòng không cần phải nói tới, thuận miệng ầm ừ đáp vài câu, cứ như thể hai gã Kiếm Hoàng kia chính là thần hộ mệnh của gia tộc Ô Lan của gã vậy.

Nhưng thành viên ở tây bộ xa xôi của gia tộc Ô Lan cùng hồi hải tụ tập tại đế đô. Tin tức của mọi người đều rất linh thông, việc Ô Lan Hùng tìm được một chỗ dựa vững chắc đã sớm không còn gì lạ đối với người của gia tộc y ở bên đó. Cho nên Đại công tử tổ chức hôn lễ, bọn họ kiêu gì cùng phải trình diện.

Ô Lan Giang tránh ở trong đám người, có chút ghen tị nhìn Ô Lan Thác thoa thuê măn nguyện, thầm nhủ vì sao vận khí của hắn lại tốt như vậy? Bởi vì hắn là con vợ cả sao? Mẹ nó, vận mệnh quả là bất công!

Hoàng Phủ Nguyệt im lặng ngồi ở trong phòng, vẫn thờ ơ như trước, mặc cho đám bà nương đến từ Ô Lan gia huyền não ở bên ngoài.

Toàn bộ bốn người Ý Phong đã đến gia tộc Hoàng Phủ, chỉ có rất ít người biết được. Cho nên đa số mọi người đều cho rằng, Hoàng Phủ Nguyệt nhất định không thể tránh nổi vận mệnh gả cho Ô Lan gia.

Ngay cả rất nhiều người liên quan trong gia tộc Hoàng Phủ cũng không có sự tôn kính như trước đối với Hoàng Phủ Nguyệt.

Hoàng Phủ Nguyệt vẫn chỉ thản nhiên cười: kỳ thật, ta thật sự muốn làm một nữ nhân ngoan ngoãn, vâng lời.

339. Chương 323: Không Cưới

- Tiểu thư, mở cửa đi. Là ta! Một lát nữa cô gia (cậu chủ) tới mà tiểu thư vẫn không trang điểm, ăn mặc, như thế sao được? Nếu cô gia tới mà nổi giận, mấy lão nô này sẽ không thể chịu nổi trách nhiệm đâu!

Hoàng Phủ Nguyệt nghe nữ nhân trung niên ở bên ngoài mở miệng nói “cô gia”, mày liễu nhú lại. Nếu người nào không biết, còn tưởng bên ngoài chính là bà nương của Ô Lan gia. Trên thực tế, đó là một mụ hầu gái đã từng hầu hạ Hoàng Phủ Nguyệt, nhưng Hoàng Phủ Nguyệt rất không thích ả, bởi vì mồm mép rất khắt nghiệt. Lúc trước, bởi vì địa vị của Hoàng Phủ Nguyệt trong nhà là rất cao nên ả nói năng rất thoải mái, tùy tiện, tận dụng thân phận người hầu của tiểu thư mà thể hiện uy phong với những người hầu khác.

Nhưng không ngờ từ sau khi có tin Hoàng Phủ Nguyệt sẽ phải kết hôn với Ô Lan Thác, sóng gió cùng nổi lên bắt đầu từ ả. ả cũng không còn nói chuyện với Hoàng Phủ Nguyệt cẩn thận như trước, bởi vì ả không phải là của hồi môn mà Hoàng Phủ Nguyệt sẽ mang đi Ô Lan gia!

Nói cách khác, từ nay về sau, ả vẫn sẽ là người của gia tộc Hoàng Phủ. Còn Hoàng Phủ Nguyệt... lại là nữ nhân đã xuất giá, là bát nước đổ đi! Đã đi theo Ô Lan Thác, tự nhiên chính là người của Ô gia.

- Tiểu thư, đừng làm khó dễ lão nô được không? Một hồi cô gia đến đây mà nổi giận...

Lời nói khó nghe của mụ hầu gái này còn chưa dứt, cánh cửa đã chợt mở ra, thiếu chút nữa ả đã té ngã. Ngay sau đó, vẻ mặt lạnh lùng đầy sát khí của Hoàng Phủ Nguyệt nhìn thẳng vào ả, khiến ả không kìm nổi toàn thân run sợ.

- Tiểu ... Tiểu thư ... Ta ...

Ả hầu gái này vốn sợ hãi Hoàng Phủ Nguyệt từ đáy lòng, mấy ngày nay chỉ là có chút vênh váo đắc ý, lúc này bỗng nhiên nhớ lại sự tích từ nhỏ tới lớn của Hoàng Phủ Nguyệt. Đối với bên ngoài gia tộc, Hoàng Phủ Đại tiểu thư là thiếu nữ thiên tài buôn bán, nhưng ở bên trong gia tộc Hoàng Phủ, rất nhiều người sẵn sàng gọi nàng là ma nữ.

Bởi vì ngay từ thuở nhỏ, Hoàng Phủ Nguyệt đã thông minh tới mức dọa người. Từ khi còn ở trong tã lót, nàng nghe được mấy người hầu mưu đồ bí mật trộm cắp tài vật của chủ nhân, kết quả sau khi mất trộm, không ai có thể phủ nhận. Vậy mà tám tháng sau, khi vừa mới biết nói, Hoàng Phủ Nguyệt đã vạch mặt kẻ trộm là ai... Chuyện này được liệt vào chuyện cơ mật của toàn bộ gia tộc Hoàng Phủ. Tất cả mọi người đều bị yêu cầu ngầm mồm.

Thiên tài và yêu nghiệt, rất nhiều khi chỉ cách nhau một đường chi. Người của gia tộc Hoàng Phủ hy vọng nhà mình có một thiên tài chứ không phải là yêu nghiệt.

- Người cái gì? Người là người của Ô Lan gia sao? Cút cho ta!

Hoàng Phủ Nguyệt lạnh lùng nói, sau đó đóng cửa phòng lại.

Mụ hầu gái này cùng không biết lấy dũng khí từ đâu, bỗng nhiên đi tới trước một bước, cười nịnh bợ nói:

- Tiểu thư, lão nô đương nhiên là người của ngài, chỉ có điều nếu tiếp đó cô gia của Ô Lan gia chậm trễ, người ta trách tội thì chúng ta ... toàn bộ chúng ta gia tộc đều sẽ bị ảnh hưởng đó! Cho nên... xin mời tiểu thư nghĩ lại!

Hoàng Phủ Nguyệt bỗng nhiên mỉm cười, nhưng nụ cười này lại khiến mụ hầu gái cảm thấy trái tim lạnh buốt:

- Tới lượt người nói tới đại sự của gia tộc Hoàng Phủ từ khi nào vậy? Ha ha, quyền lợi của người cùng không phải là nhỏ nhẻ!

- Không phải ...ta...

- Cút!

Hoàng Phủ Nguyệt bỗng nhiên nổi giận khiến mụ hầu gái này sợ quá ngồi phịch xuống đất, sau đó nghe thấy tiếng cửa phòng đóng sầm lại.

Ả hầu gái nhìn đám bà nương Ô Lan gia xung quanh, ngượng ngùng vô mông đứng dậy, than thở nói:

- Kiêu ngạo cái gì? sắp sửa là người nhà người ta, còn thể hiện tính cách tiểu thư, sớm muộn gì cũng thiệt thòi sớm!

Ả vốn oán giận nói như vậy, tưởng rằng sẽ được mọi người hưởng ứng, nhưng không ngờ đám bà nương Ô Lan gia đều vẻ mặt nghiêm túc, không hề nói câu nào.

Mụ hầu gái đang cảm thấy không khí có gì đó không thích hợp, vừa quay đầu lại, lại thấy gia chủ Hoàng Phủ Thương Nhiên của gia tộc Hoàng Phủ đang đứng ở sau lưng mình, lập tức sợ tới mức người lạnh như băng, phịch một tiếng quỳ xuống đất, dập đầu như cha chết tới mức bật máu, kêu khóc:

- Lão gia tha mạng, lão gia tha mạng...

Hoàng Phủ Thương Nhiên tuyệt đối không ngờ việc con gái mình xuất giá lại chính là một khối đá thử vàng. Tất cả những người trung thành và tận tâm hay những kẻ có ý đồ trong gia tộc đều biểu hiện hết thông qua việc này.

Ông không kìm nổi nhớ tới lời nhắn của Lăng Tiêu khi gửi tới bốn người kia, chỉ có bốn chữ: không cần lộ ra.

Lúc này Hoàng Phủ Thương Nhiên mới hiểu được ý tứ của Lăng Tiêu. Ông kìm nén cơn phẫn nộ trong lòng, không thêm để ý tới mụ hầu gái đang dập đầu cầu xin tha thứ, lạnh lùng nhìn lướt đám nha hoàn đến từ Ô Lan gia, thản nhiên nói:

- Các người ở Ô Lan gia cùng có quy củ như vậy sao? Ai là chủ, ai là người hầu đều phân không rõ? Hừ, một khi đã như vậy, con gái ta gả cho Ô Lan gia các người, chẳng phải là sẽ bị các người ức hiếp chết mất ư? Các người về hết đi, trở về nói cho Ô Lan Hùng kia: Nữ nhi của ta ... Không cưới!

Lời nói này của Hoàng Phủ Thương Nhiên giống như một khối đá lớn nện xuống mặt nước yên ả, lập tức dậy lên sóng lớn!

- Cái gì? Không gả cho? Trời... Ta không có nghe sai chứ?

- Hoàng Phủ gia chủ, ngài nói thật chứ?

- Hoàng Phủ lão gia, ngài phải suy nghĩ kỹ...

Đối mặt với đám nữ nhân huyền ảo đó, Hoàng Phủ Thương Nhiên cũng không thém liếc nhìn bọn họ một lần nào. Đám người này có là gì đâu? Chỉ là một đám quạ đen, lại tự coi mình là phượng hoàng!

Vung tay áo, Hoàng Phủ Thương Nhiên quay người bước đi. Phía sau có mười mấy hộ vệ của gia tộc Hoàng Phủ, vây quanh đám người đó, sau đó không hề nói gì, lạnh lùng nhìn chăm chú vào đám nữ nhân đến từ Ô Lan gia.

Cả đám người hầu của Ô Lan gia vốn kiêu ngạo giờ thấy tình thế đảo lộn, lập tức đứng ngây ngốc cả lũ. Họ nghĩ, nếu cứ bị đuổi ra như vậy, Ô Lan Hùng lão gia mà nổi cơn thịnh nộ, còn không ăn tươi nuốt sống họ sao?

Trong đám này, có một ma ma đến từ hoàng cung, cũng chính là người của hoàng đế Lý Vô Trục phái tới cấp cho Ô Lan gia, tự cao rằng thân phận mình đặc thù, liền bước tới gần Hoàng Phủ Thương Nhiên, nói:

- Hoàng Phủ gia chủ! Hay là ... Thực sự muốn không để ý thể diện của bệ hạ?

Hoàng Phủ Thương Nhiên hơi dừng lại, sau đó hờ hững nhìn thoáng qua ma ma đến từ hoàng cung này, vẻ mặt lạnh lùng nói:

- Đây là việc của các người! Tùy tiện tìm một nữ nhân nào thay thế là được, không quan hệ gì tới ta!

Giờ phút này, Hoàng Phủ Thương Nhiên đã đặt toàn bộ tiền cược lên người Lăng Tiêu. Là một thương nhân, ông hiểu việc đặt toàn bộ tiền cược lên một người là việc là nguy hiểm tới mức nào.

Nhưng cùng chính vì vậy, loại nguy hiểm này sẽ mang tới cơ hội cực kỳ to lớn. Hoàng Phủ Thương Nhiên hiểu biết tiềm lực của vị hầu tước đại nhân kia hơn rất nhiều người! Từ khi có bí pháp của Lăng Tiêu, lợi nhuận hàng năm của gia tộc Hoàng Phủ đã tăng lên gấp đôi. Một gia tộc to lớn như vậy, dưới tình huống bình thường, muốn nâng cao một phần mười đã rất khó khăn, càng đừng nói tới việc nâng cao gấp đôi, quả thật chính là si tâm vọng tưởng!

Thấy Hoàng Phủ Thương Nhiên rời đi, ma ma đến từ hoàng cung trợn tròn mắt. Một lát nữa, thiếu gia Ô Lan gia sẽ tới đây đón dâu, vậy mà lại xảy ra tình huống này... quên đi, có lẽ cần phải báo cáo gấp cho gia chủ Ô Lan gia, để hấn động não vậy!

Giờ khắc này, trong nhà Ô Lan Hùng là cảnh tượng vô cùng vui mừng, náo nhiệt. Vô số quý tộc danh môn, thân phận hiển hách đều tới gia tộc quý phái Ô Lan gia này.

Thế gia môn phái ẩn thế và quý tộc của thế tục giới chung quy vẫn là hai thế giới khác biệt, căn bản ít khi giao thiệp với nhau. Mà gia tộc Ô Lan một đường đi theo thái tử điện hạ bước lên vương vị, trong quá trình đó, gia tộc Ô Lan có thể nói là đã dốc rất nhiều sức lực.

Hơn nữa gia tộc Hoàng Phủ là thế gia thương nghiệp của đế quốc, tuy không phải quý tộc, nhưng ở trong giới thượng lưu cũng không có mấy người dám xem thường. Dù sao trong vòng xoay buôn bán, rất nhiều quý tộc đều có giao thiệp kinh doanh với gia tộc Hoàng Phủ.

Hiện tại hai gia tộc hùng mạnh liên hợp, đương nhiên là người tới chúc mừng nhiều không kể xiết.

Ô Lan Hùng lúc này đang nói chuyện với hai cao thủ Kiếm Hoàng của Tinh Võ thế gia, người còn lại là đế quốc hoàng đế Lý Vô Trục!

Lý Vô Trục hôm nay mặc một thân thường phục, trường bào màu đen có thêu Bạo Viêm Sư Vương màu hoàng kim, mà kim tuyến dùng để thêu không ngờ hoàn toàn dùng vàng ròng chế thành, quả thật cực kỳ tinh xảo, hoa lệ, khí phái. Ngay cả hai tên Kiếm Hoàng của Tinh Võ thế gia cũng không kìm nổi sinh lòng hâm mộ, cuộc sống của đế vương thế tục giới quả thật khiến người ta phải hâm mộ!

Lúc này, bên ngoài có tiếng đập cửa vang lên dồn dập., Ô Lan Hùng nhượng mảy, thầm nhủ kẻ nào mà lại không hề có quy củ như vậy, tuy nhiên đang có khách quý nên không tiện nổi cáu, chỉ trầm giọng nói:

- Tiến vào.

Gần như cùng lúc với câu nói của y, cánh cửa cũng bị đẩy ra, một tâm phúc của Ô Lan Hùng vẻ mặt hốt hoảng tiến vào. Vừa đi vào, đang định rẽ tai thì Ô Lan Hùng chau mày:

- Nói thẳng!

Có hai cao thủ Kiếm Hoàng và hoàng đế bệ hạ ở đây, người muốn thì thăm với ta, liệu có phải đầu bị lừa đá hay không?

- Lão gia, không tốt lắm, Hoàng Phủ gia ... Hối hôn. Tên tâm phúc kia thần tình ủy khuất nói.

- Cái gì?

Hai người Ô Lan Hùng và hoàng đế Lý Võ Trục nhất tề kinh hô, hai gã Kiếm Hoàng của Liệt gia cùng liếc nhau, trao đổi ánh mắt.

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Lý Võ Trục vẻ mặt âm trầm hỏi. Nếu là thật sự, vậy việc này có lẽ sẽ rất to chuyện. Hoàng đế bệ hạ đích thân làm chủ hôn cho hôn lễ, vậy mà tân nương không chịu cưới! Nếu việc này truyền ra ngoài, hoàng đế bệ hạ Lý Võ Trục chẳng phải sẽ hoàn toàn trở thành trò cười sao!

- Hoàng Phủ gia chủ nói, mấy bà nương của ta gửi tới không hiểu quy củ, dám kiêu ngạo ương ngạnh trước mặt Hoàng Phủ tiểu thư, sau này Hoàng Phủ tiểu thư của gia tộc chúng ta chắc chắn sẽ bị ức hiếp. Tuy nhiên...

- Tuy nhiên cái gì?

Ô Lan Hùng thực ra đang trông ngóng Lăng Tiêu tìm đến gây chuyện. Nếu có thể giết chết hắn, vậy có thể xong hết mọi việc. Nhưng thật không ngờ, sự việc lại biến đổi ra thế này, y ngược lại không biết ứng đối thế nào.

- Tuy nhiên, nhưng bà nương nhà chúng ta nói, Hoàng Phủ gia chủ căn bản là không có ý định gả con gái cho thiếu gia, bởi vì từ đầu tới giờ đều không có trang điểm, ăn mặc.

- Đủ rồi!

Lý Võ Trục vẻ mặt lạnh như băng, trong lòng dĩ nhiên là đã phán tử hình đối với gia tộc Hoàng Phủ:

- Cho người đi tìm một nữ nhân giống với Hoàng Phủ Nguyệt, mang cho một cái khăn che mặt, không cần vạch trần, trước hết cứ ứng phó cho qua hôn lễ này đã rồi nói sau.

- Ta thấy không cần.

Một Kiếm Hoàng của Liệt gia thần nhiên cười nói:

- Mấy ngày qua, chúng ta vẫn được Ô Lan gia chủ khoản đãi, cùng nên giải quyết chút khó khăn cho Ô Lan gia chủ. Thế này nhé, hai người chúng ta tự đi một chuyến, mời Hoàng Phủ tiểu thư kia! Dù sao vẫn còn sớm mà!

- Vậy rất cảm tạ hai vị đại sư!

Ô Lan Hùng vẻ mặt cảm kích, trong lòng mang: Hoàng Phủ Thương Nhiên, xem lúc này Hoàng Phủ thế gia các người làm sao bây giờ!

340. Chương 324: Liệt Khuyết Tính Kế

Chuyện tốt không xuất môn, chuyện xấu truyền ngàn dặm.

Lời này không hề sai chút nào. Cùng không biết sao, tin tức Hoàng Phủ tiểu thư cự hôn lại đột nhiên truyền ra. Mọi người vốn đang tươi cười đến chúc mừng, chỉ có điều trong nụ cười đó lại có chút kỳ lạ.

Họ thì thăm to nhỏ, thậm chí có những người vốn không thích thú Ô Lan gia còn có vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Ô Lan Thác tình thần chấn hưng, được một đám người vây quanh như bầy sao vây quanh mặt trăng. Vô số người làm bộ không biết gì, vẫn rất cảm kích, chân thành chúc tụng y.

Nhiều người nhìn thấy cười muốn nổ ruột nhưng cùng không ai muốn nhắc nhở.

Giờ khắc này, cùng không biết có bao nhiêu người đang chế giễu. Nếu suy nghĩ của Ô Lan Thác đủ sâu xa một chút, tin rằng sẽ hiểu được những người thờ phụng quan điểm nhân tính bản ác, ném đá xuống giếng, sẽ nhiều hơn rất nhiều so với những người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Kỳ thật, từ trước khi đến đây, hai gã cao thủ Kiếm Hoàng của Tinh Võ thế gia cùng đã nói chuyện với Liệt Khuyết. Ba người đã từng nhận thấy chín Kiếm Hoàng đều chết ở trong tay Lăng Tiêu, Kiếm Tôn cũng chưa chắc may mắn thoát khỏi. Tuy rằng Chiết gia không có thế lực to lớn như Liệt gia nhưng trong mắt Lăng Tiêu, nhất lưu thế gia hay siêu cấp thế gia đều chẳng khác gì nhau cả.

Phía sau khuôn mặt luôn luôn tươi cười của Liệt Khuyết chính là sự thành thực và cơ trí vượt tuổi của gã. Bởi vậy, gã đã dụng tâm thực hiện một việc mà rất nhiều người đều không làm nổi, chính là hoàn toàn hiểu biết về Lăng Tiêu.

Có lẽ, ở trong mắt vô số người của các thế gia môn phái, Lăng Tiêu chỉ là một địa chủ có chút thực lực của thế tục giới mà thôi, nếu đặt trước mặt những thế gia môn phái có thực lực mạnh mẽ thì thậm chí không bằng hạt cát.

Nhưng đến tận khi toàn bộ các cao thủ Chiết gia đều tổn thất ở địa bàn của Lăng Tiêu mới khiến vô số người cảm thấy kinh ngạc, thậm chí sợ hãi. Nhưng trưởng lão trong gia tộc đã quá nhiều năm không xử lý loại chuyện này, bởi vì suốt ngày tu luyện nên bọn họ đã quá tách rời nhân thế. Sau khi nhận được nhiệm vụ, trong lòng Liệt Khuyết chính là nghĩ như vậy.

Lần này gia tộc phái ra hai cao thủ cảnh giới Kiếm Hoàng, toàn bộ đều là bàng chi của Liệt gia, kém rất xa so với huyết mạch của Liệt Khuyết, cần không nói tới con dòng chính như Liệt Dương.

Hai người này, một người tên là Liệt Vân Thông, người còn lại tên là Liệt Vân Lương, là hai anh em ruột, đầu óc đều rất thông minh, phản ứng cũng nhạy bén. Xét về bối phận, dường như bọn họ đều hơn trăm tuổi mà nghĩ lầm, ngược lại họ đều là văn bối của Liệt Khuyết.

Khi rời đi, Liệt Khuyết đều dặn dò hai người bọn họ, nếu người của Lăng Tiêu đang ở Hoàng Phủ gia, như vậy bọn họ lập tức rời khỏi vùng nước đục này. Nếu Lăng Tiêu không tới, vậy cùng phải hỏi xem quan hệ giữa Hoàng Phủ tiểu thư và Lăng Tiêu là thế nào. Chỉ cần Hoàng Phủ tiểu thư nhắc tới Lăng Tiêu, như vậy bọn họ có thể bán một lần nhân tình cho Lăng Tiêu. Tin tưởng rằng bất kể là hoàng thất của Đế quốc Lam Nguyệt hay là Ô Lan gia, tất cả đều không có gan đối nghịch với Tinh Võ thế gia.

Bởi vì sau khi cẩn thận nghiên cứu hai năm vừa rồi của Lăng Tiêu, Liệt Khuyết phát hiện một sự thật. Đó chính là Lăng Tiêu thoát nhìn tưởng như tính tình rất đậm bạc, nhưng trên thực tế lại cực kỳ bao che cho người thân, hơn nữa còn cực kỳ cứng rắn. Người đánh người của ta một, ta phải đánh người của người mười, người đánh một người của ta bị thương, ta liền giết một người của người!

Khi còn ở Học viện Đế quốc, bởi vì Isa mà Lăng Tiêu đã ra tay giáo huấn Tần Khang. Sau này lại bởi vì tỷ tỷ mà hắn đại sát Chiết gia tại Thất sắc thành, hơn nữa hắn lại còn phế bỏ võ công của Tạ Hiểu Yên, thủ đoạn độc ác không chút e dè giết chết Kiếm Hoàng bậc năm của Tinh Võ thế gia mình. Tất cả đều có thể thấy, hắn cực kỳ coi trọng thân nhân và bằng hữu, hơn nữa thủ đoạn còn cực kỳ độc ác.

Bình thường mà nói, xử lý một người như vậy vô cùng đơn giản, chỉ cần nắm được một thân nhân hoặc là bằng hữu của hắn, dùng để uy hiếp hắn, có lẽ hắn sẽ tuân theo ngay.

Nhưng Liệt Khuyết không dám.

Người như thế, quả thực còn đáng sợ hơn cả ma thú bậc chín. Muốn uy hiếp còn phải xem đối tượng thế nào.

Trừ phi có thể nắm chắc nuốt được hắn, nếu không thì không nên động vào. Nếu chẳng may đối phương không sợ uy hiếp thì cuối cùng chịu thiệt nhất định là mình.

Liệt Khuyết tin tưởng, hiện tại đã rất nhiều người đều minh bạch đạo lý này!

Đối với rất nhiều người, tân thành Penzias quả thực là một cấm địa.

Liệt gia dựa vào cái gì mà kiêu ngạo như vậy? Chỉ dựa vào hai tên Kiếm Hoàng đã muốn ức hiếp Lăng Tiêu sao?

Một đám già cả hồ đồ! Còn cả Liệt Dương ngu ngốc kia nữa!

Lại còn nữ nhân Tạ Hiểu Yên kia, Liệt Khuyết không hề có chút ấn tượng tốt nào với cô ta. Chỉ là một nữ nhân thể tục giới, một mình xuất hiện giữa dãy núi Phạm Đế Á, chi thể thôi đã là một vấn đề đáng để suy nghĩ sâu xa. Vậy mà kẻ đang mắc vào cạm bẫy tình yêu là Liệt Dương lại không hề phát hiện, Liệt Khuyết cũng không có hứng thú chỉ điểm cho y.

Nếu thật sự để Liệt Dương lên làm gia chủ, như vậy sẽ không ổn. Nữ nhân này rất có thể sẽ chôn vùi toàn bộ Tinh Võ thể gia. Bởi vì Liệt Khuyết đã hoàn toàn hiểu ân oán giữa Lăng Tiêu và Tạ Hiểu Yên, tuy rằng có một số việc gã không biết, tỷ như chuyện Bách Hoa Môn, nhưng điều đó cũng không hề cản trở gã kết luận rằng Tạ Hiểu Yên là một nữ nhân tâm cơ thâm trầm chỉ số thông minh cực cao.

Có loại nữ nhân này tiến vào Liệt gia cùng không là chuyện gì tốt

Cho nên, Liệt Khuyết từ để đô đi thẳng về phía nam. Y muốn tìm Lăng Tiêu nói chuyện. Có lẽ hai người sẽ có cùng tâm nguyện.

Ý Phong và Tần Cách đều không phải nhân loại, đều rất ít lời, nhưng Thập tam gia và Thập tứ gia là hai lão ngoan đồng thì đã quen thuộc với Hoàng Phủ Nguyệt từ sớm.

Cho nên, hai người này đều cùng với Hoàng Phủ Thương Nhiên lặng lẽ đi vào trong phòng Hoàng Phủ Nguyệt.

Thập tam gia thấy bộ dạng buồn bực của Hoàng Phủ Nguyệt thì cười ha hả, nói:

- Cô bé không phải sợ. có chúng ta ở đây, ai có thể mang cô đi chứ? Thập tứ gia hừ lạnh một tiếng, nói:
- Vừa nhìn là biết ngươi chẳng hiểu gì về tình yêu, cô bé Hoàng Phủ này rõ ràng là đang nhớ tiểu tử Lăng Tiêu đó!

Thập tam gia vẽ mặt khinh thường:

- Ngươi thì biết chắc? Ta chưa bao giờ thấy nữ nhân nào thích ngươi cả!
- Cũng chẳng có nữ nhân nào thích ngươi! Thập tứ gia trả lời lại một cách mỉa mai.

Hoàng Phủ Thương Nhiên kinh ngạc nhìn hai “cao nhân”, đại khái là không thể tưởng tượng nổi cao thủ Kiếm Hoàng này cũng có một mặt “bình dị gần gũi” như thế này.

Hoàng Phủ Nguyệt thì không nói gì nhìn hai người. Hai lão ngoan đồng này dường như không khi nào không đấu võ mồm, nhưng nếu thật sự xảy ra chiến đấu, hai người này lại tâm ý tương thông, hơn nữa khi đánh nhau đều có tính cách liều mạng bảo vệ người kia.

Hoàng Phủ Nguyệt cười khổ nói:

- Các ông đừng đùa ta nữa. Sau chuyện này, gia tộc Hoàng Phủ sẽ gặp phải đả kích của gia tộc Ô Lan đó.

Thập tam gia lạnh lùng hừ một tiếng:

- Cái gia tộc Ô Lan chó má gì, bọn chúng có mà cái rắm! Dám làm càn trước mặt Thập tam gia, vậy cứ tiêu diệt luôn cho gọn!
- Đúng thế, cô bé, cô sợ cái gì? có chúng ta chịu trách nhiệm, sao phải sợ chúng tới mức hồn vía lên mây vậy?

Hoàng Phủ Thương Nhiên thực ra lại lạc quan hơn con gái mình, liền an ủi:

- Nguyệt nhi, chuyện này cũng đã được hội trưởng lão gia tộc chúng ta thông qua. Mục đích cuối cùng của gia tộc Ô Lan chính là thôn tằm Hoàng Phủ gia, cho nên, cho dù con thực sự tới Ô Lan gia, một hồi tranh đấu là không thể tránh khỏi. Một khi đã như vậy, chuyện này xảy ra sớm mười năm hay muộn mười năm

có gì khác nhau đâu? Huống chi, cha tuyệt đối không thể chịu đựng được việc gả con gái mình cho kẻ mà con không thích.

Hoàng Phủ Nguyệt đôi mắt ửng đỏ, nói:

- Con lại làm liên lụy tới phụ thân rồi.

Lúc này, bên ngoài có người bấm báo, nói có người của Ô Lan gia tới. Không đợi hai cha con Hoàng Phủ Thương Nhiên có động tác gì, Thập tam gia và Thập tứ gia trực tiếp nhảy ra ngoài, miệng còn la hét:

- Chúng ta vui rồi. Ha ha, rốt cục có người tới cửa khiêu khích!

Hoàng Phủ Thương Nhiên không nói gì nhìn nữ nhân, sau đó nói:

- Bọn họ ... Bọn họ thật sự là siêu cấp cao thủ cảnh giới Kiếm Hoàng sao?

Hoàng Phủ Nguyệt cũng không biết nói gì. Trên người Thập tam gia và Thập tứ gia quả thực chẳng thấy có chút phong phạm của cao thủ trong truyền thuyết gì cả.

- Đại khái là vậy.

Gia tộc Hoàng Phủ kỳ thật cũng rất náo nhiệt, bởi vì ở trong mắt rất nhiều người, Đại tiểu thư xuất giá chính là một đại sự khó lường, có người mừng vui, cũng có người buồn rầu. Vui mừng đương nhiên là những huynh đệ của Hoàng Phủ Nguyệt có quyền thừa kế gia tộc, còn buồn chính là những lão nhân chân chính hiểu được sự phát triển của gia tộc Hoàng Phủ.

Tuy nhiên vừa mới cho một đám hộ vệ đuổi những nha hoàn, bà nương của Ô Lan gia đi, cảnh tượng này đập vào mắt mọi người khiến họ bắt đầu đoán gia đoán non.

Thậm chí có ca ca cùng cha khác mẹ của Hoàng Phủ Nguyệt là Hoàng Phủ Văn Thụy nổi giận dưng dưng hỏi hộ vệ nhà mình làm gì. Hộ vệ nhìn thiếu gia này, thần nhiên nói:

- Đây là ý tứ của lão gia!

Hoàng Phủ thiếu gia lập tức yên lặng. Sau lưng gã, các hộ vệ đều âm thầm bĩu môi, thầm nhủ nếu thiếu gia có một phần mười bản lĩnh của tiểu thư, vậy vị trí gia chủ tương lai cũng sẽ chẳng chạy sang được ai khác.

Liệt Vân Thông và Liệt Vân Lương cùng với đám người nhà của Ô Lan gia đi vào cửa Hoàng Phủ gia. Kỳ thật khoảng cách hai nhà cũng không tính là xa! Sản nghiệp của gia tộc Hoàng Phủ ở đế đô rất đông đảo, đây chẳng qua chỉ là một trong số đó mà thôi.

Hai người nhìn cảnh tượng bận rộn trong viện của Hoàng Phủ gia, hơn nữa nhìn thấy đông đảo khách khứa, đều liếc mắt nhìn nhau, trong lòng có chút nghi hoặc. vấn đề này có lẽ phải hỏi đích thân Hoàng Phủ tiểu thư. Nếu nàng thật sự có liên quan tới Lăng Tiêu, liệu có nên tránh khỏi vùng nước đục này như Liệt Khuyết thiếu gia nói hay không?

Đúng lúc này, từ bên trong có hai người đi ra, xa xa phía sau là Hoàng Phủ Thương Nhiên. Hoàng Phủ Nguyệt vẫn không xuất hiện, chỉ có Thập tam gia và Thập tứ gia đang đi tới gần.

Tim Liệt Vân Thông và Liệt Vân Lương đều đập rộn lên. Chuyện này nhất định Lăng Tiêu có nhúng tay vào! Chỉ có điều bọn họ lại không ngờ chuyện này bí mật như vậy, trước đó không hề có chút phong thanh nào.

Nghĩ vậy, trong lòng huynh đệ Liệt Vân Thông cũng có chút buồn bực, thầm nhủ: tuy rằng Liệt Khuyết thiếu gia đã chỉ điểm cho hai ta, nhưng nếu cứ buông tay mà đi như vậy thì quá mất thể diện. Thật khó mà gặp được đối thủ thế này. Thoạt nhìn thì hai người này có thực lực không bằng hai huynh đệ ta, có lẽ... giáo huấn bọn họ một phen, sau đó rời đi, mặc kệ đám chó má hoàng thất hay Ô Lan gia gì đó!

Nghĩ vậy, hai huynh đệ này nhìn nhau cười hiểu ý, sau đó nói với mọi người trong viện:

- Chúng ta tới đón Hoàng Phủ tiểu thư để thành thân!

- Thành con bà các người!

Thập tam gia cũng thấy được thực lực dao động của đối phương, xác định đây là hai tên đồng lõa của Ô Lan gia như lời đồn:

- Hai tên chó má này, có ngon thì đánh với ông nội một trận. Thắng thì cho các người mang đi!

Liệt gia huynh đệ cười lạnh một tiếng:

- Đây chính là người nói, đừng đổi ý, chúng ta đổi địa phương đánh! Nói xong hai người nhất tề cười lạnh, thâm nhủ đối phương thật sự là không biết tự lượng sức mình.

Nhưng ngay khi bốn người đang vọt lên không trung liền cảm thấy một luồng khí tức cực kỳ hùng mạnh bốc lên từ Hoàng Phủ gia.

Hai huynh đệ Liệt gia đều sửng sốt, sau đó chỉ vào Thập tam gia đang cười ha hả, chữ ằm lên:

- Các người muốn lấy nhiều bắt nạt ít sao?

- Đúng!

Thập tứ gia vẻ mặt chính nghĩa:

- Đối phó với người như các người, không cần giảng đạo nghĩa!

Thấy song phương không hề trao đổi thêm câu nào đã biến mất giữa không trung, từ xa truyền đến tiếng nổ ầm ầm.

Người của hai bên đều đứng ngây ngốc ở đó. Người của Ô Lan gia cũng hiểu rằng Hoàng Phủ gia đã sớm có chuẩn bị! Rơi vào đường cùng, cả đám đều vội vã trở về, chuẩn bị tìm một nữ nhân tạm thời ứng phó cuộc hôn nhân này rồi tính sau.

Nhưng đúng lúc này, những tiếng nhạc vang trời tuyền tới, có người hô to: - Ô Lan thiếu gia đón dâu!

341. Chương 325: Ô Lan Phụ Tử Bi Thảm

Chỉ cần không ốm đau liệt giường, tất cả con cháu nhà quyền quý của đế đô đều đến đây.

Hơn nữa, vẻ vui mừng trên mặt đám người này chân thật tới mức như thể chính họ đang đón dâu chứ không phải Ô Lan thiếu gia, sau đó còn ra sức hò hét:

- Ô Lan thiếu gia đón dâu!

Cả đám vừa hô vừa ném nhưng bó lớn ngân tệ về hai phía. Cứ như vậy, vốn đã có rất nhiều người vây xem, không ngờ còn phát cả ngân tệ, lập tức rất đông người đều chen chúc tới, đi theo bọn họ, hình thành một đoàn đông tới mấy ngàn người.

Toàn bộ cảnh tượng nhìn qua rất ầm ĩ, huyền ảo.

Hôn lễ sao, vậy phải có không khí náo nhiệt. Ô Lan Thác cũng không có cảm giác gì khác thường, bởi vì vừa rồi ngay cả Ô Lan Hùng và hoàng đế Lý Vô Trục đều theo bản năng cho rằng, hai cao thủ Kiếm Hoàng tự mình đi, chẳng lẽ còn không mang được cô nương của Hoàng Phủ gia về sao? Cho nên bọn họ cùng không cần ngăn trở Ô Lan Thác đến đón dâu.

Đây quả thật là một việc vui lớn.

Mấy người của Ô Lan gia bên kia vẻ mặt xấu hổ nhìn đám người đón dâu khổng lồ của Ô Lan Thác bên này, đều đứng ngây ngốc cả, căn bản là không biết nên nói gì.

Ô Lan Thác đại khái là bị không khí vui mừng hôm nay làm cho gần như đầu óc hôn mê, căn bản không cảm giác được gì khác thường. Bên cạnh y, đám con cháu quyền quý đế đô đều vẻ mặt hưng phấn... chờ mong... mãi kịch vui tiếp theo.

Đội ngũ đi tới đại môn của Hoàng Phủ gia, đám con cháu quyền quý đã kích động không khí tới đỉnh điểm, hàng đông lớn ngân tệ được ném ra ngoài như mưa. Nếu đội ngũ hộ vệ của gia tộc Ô Lan mà không đông đảo, chỉ sợ đã phát sinh rối loạn rồi.

Hoàng Phủ Nguyệt ngồi ở trong phòng, nghe thấy tiếng hoan hô rung trời, mím chặt môi lại, đôi mắt xinh đẹp toát ra một tia trào phúng, sau đó bỗng nhiên nhớ tới Lăng Tiêu, thầm nhủ: nếu người bên ngoài là Lăng Tiêu, vậy mình sẽ như thế nào? Rồi nàng chợt nghĩ, sao lại không biết xấu hổ như vậy chứ, sao lại nghĩ tới hắn làm gì? Hắn nhìn có vẻ thành thật, nhưng thực ra lại rất hoa tâm, bên cạnh hắn là đủ sắc hoa, đào hồng liễu lục oanh oanh yến yến, mình có tiếp cận hắn cùng chăng tính là gì!

Ô Lan Thác thấy mấy người nhà mình đang đứng ở cửa Hoàng Phủ gia, không khỏi nhú mày. Với tính cách ăn chơi trác táng thường ngày của y, lẽ ra đã sớm chửi bới ầm lên rồi. Tuy nhiên, hôm nay là ngày vui lớn, y cũng phải giả bộ nhe nhả vài phần.

Y có chút không hài lòng hỏi:

- Các người ở đây làm gì?

Đám người hầu của Ô Lan gia này đều nơm nớp lo sợ, không ai muốn ra đứng mũi chịu sào, nếu chẳng may thiếu gia thẹn quá hóa giận mà căm ghét, không cần nói tới việc có giữ được bát cơm hay không mà phải nói tới việc có giữ được tính mạng hay không.

Tuy rằng xưa nay Ô Lan Thác vô cùng cuồng ngạo, nhân phẩm thấp kém, nhưng cũng không phải hoàn toàn ngu ngốc, không có chút thông minh nào. Nhìn bộ dạng đám người kia, y cũng cảm giác có chút vấn đề, lại nghĩ tới đám con cháu quyền quý đang hưng phấn kích động xung quanh, vốn lúc trước không nghĩ là gì, nhưng nhìn không khí đối lập lúc này, liền cảm giác có điểm quỷ dị.

- Người, người nói! Sao lại thế này!

Ô Lan Thác lấy tay chỉ một người hầu trẻ tuổi chừng 20. Y đã gặp người hầu này rồi, đó chính là một người hầu bên cạnh phụ thân của y, có vẻ cũng khá được sủng ái, bình thường cũng rất có uy tín trong đám người hầu của Ô Lan gia.

- Thiếu gia, ta, ta, ta không biết.

Người hầu trẻ tuổi này thường ngày mồm miệng lanh lợi nhưng lúc này lại trở nên run rẩy, nói năng lắp bắp, sau đó co rút thân mình lùi lại phía sau, nhưng sau lưng gã lại là bức tường.

Lúc này, đám người đang vô cùng ồn ào náo động dường như cùng cảm nhận được không khí quỷ dị bên này, thanh âm ầm ĩ dần hạ xuống. Đến cuối cùng, cả đám đông mấy ngàn người không ngờ trở nên lặng ngắt như tờ, một cái kim rơi cũng có thể nghe thấy!

Tất cả mọi người không kìm nổi nín thở, thậm chí thở cũng không dám.

Đang cười một con hân huyết mã thuần chủng của Đế quốc Tử Xuyên, Ô Lan Thác cùng cảm giác được rất rõ ràng đám con cháu quyền quý vừa mới vây quanh mình giờ đều lặng lẽ lui lại phía sau, đẩy y ra phía trước khiến Ô Lan Thác có cảm giác hạc đứng giữa bầy gà.

Nếu không có vấn đề gì, Ô Lan thiếu gia sẽ rất hưởng thụ loại cảm giác này.

- Nói đi! Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra! Sao không có ai nghênh đón ta vào vậy?

Ô Lan Thác vốn yếu thần kinh, căn bản không chịu nổi áp lực im lặng này, điên cuồng gào lên với đám người hầu đang đứng ở đại môn Hoàng Phủ gia.

Lúc này, đại môn đen như mực của Hoàng Phủ gia bỗng nhiên mở ra toàn bộ, Ô Lan Thác thả lỏng trong lòng, nghĩ rằng đối phương rốt cục đồng ý mở cửa nghênh đón mình, nhưng không ngờ chỉ thấy Hoàng Phủ Thương Nhiên, đi bên cạnh còn có một nam nhân vạm vỡ, đầu trọc, trên đầu còn có những hoa văn kỳ quái, thoạt nhìn lại có cảm giác khá đẹp mắt khiến Ô Lan Thác không kìm lòng nổi sợ run người.

- Nhạc phụ đại nhân, ngài, ngài sao lại tự mình ra đây?

Ô Lan Thác thấy Hoàng Phủ Thương Nhiên liền nhìn vào trong viện, thấy trong viện Hoàng Phủ gia không có một bóng người, làm gì có chút không khí vui mừng, đại hỉ nào?

Hoàng Phủ Thương Nhiên thản nhiên nhìn thoáng qua Ô Lan Thác. Hôn sự này vốn là Ô Lan gia cường ép tiến hành, bởi vì từ khi Hoàng Phủ Nguyệt chương quản phòng đấu giá họ Lăng, Ô Lan gia và Hoàng Phủ gia đã vào thế nước lửa, hôn ước kia đã chỉ còn là danh nghĩa.

Không ngờ chỉ một hành động tị hiềm của Hoàng Phủ Nguyệt lại khiến Ô Lan gia thấy ánh rạng đông, cảm thấy quan hệ của nàng và Lăng Tiêu chi là hời hợt. Một khi đã như vậy, thân tâm cả gia tộc Hoàng Phủ cũng là thuận tình hợp lý, đã thế còn tiện thể chọc giận Lăng Tiêu, khiến rất nhiều người đang châm chọc Ô Lan gia phải ngậm miệng lại.

Nhìn đi! Chẳng phải các người nói Hoàng Phủ Nguyệt là nữ nhân của Lăng Tiêu sao? Giờ chẳng phải đã trở thành con dâu Ô Lan gia sao?

- Ô Lan thiếu gia, ngài cũng không nên xưng hô lung tung, ta không phải nhạc phụ của ngài. Ô Lan gia các người quyền cao chức trọng, gia tộc Hoàng Phủ chúng ta không dám trèo cao. Xin mời ngài về.

Hoàng Phủ Thương Nhiên nói lời này khiến trong tình cảnh xung quanh đang vô cùng yên lặng nên từng lời đều được truyền đi rất xa. Lúc này Ô Lan Thác đứng ngẩn người, sắc mặt chuyển từ đỏ sang trắng, rồi từ trắng thành xanh, cuối cùng ghen thành màu đỏ tía, phần nộ chi tay vào mặt Hoàng Phủ Thương Nhiên, giận dữ hét:

- Người, người dám đùa giỡn ta? Khinh người quá đáng!

Hoàng Phủ Thương Nhiên vẫn không thêm động, cười lạnh nói:

- Nhưng lời này hẳn phải do gia tộc Hoàng Phủ chúng ta tặng cho Ô Lan gia các người mới đúng.

Nói xong, ông ôm quyền hướng về bốn phía, cao giọng nói:

- Chư vị bằng hữu, gia tộc Hoàng Phủ ta kinh doanh ở đế đô đã bao nhiêu năm, thanh danh như thế nào, trong lòng chư vị nhất định đều biết. Gia tộc Ô Lan thanh danh như thế nào, chư vị cũng đều biết. Năm xưa quả thực tiểu nữ và gia tộc Ô Lan từng có hôn ước, tuy nhiên hôn ước đó cũng ghi rõ, nếu con cái hai bên có ý trung nhân khác thì hôn ước liền hủy bỏ. Tiểu nữ dù chưa có ý trung nhân nhưng phát hiện Ô Lan gia thiếu gia không phải là người phù hợp. Hơn nữa Ô Lan gia chủ Ô Lan Hùng đại nhân còn nhiều lần công khai bôi nhọ danh dự của tiểu nữ, vì vậy hôn ước này đã chỉ còn là danh nghĩa. Nhưng không ngờ gần đây Ô Lan gia lại đột nhiên dùng quyền thế áp bách gia tộc Hoàng Phủ ta, muốn cưỡng ép cưới tiểu nữ của ta. Hoàng Phủ Thương Nhiên ta tuy không phải quý tộc, chỉ là một thương nhân nhưng cũng có khí tiết khí khái, quyết không thể trơ mắt nhìn tiểu nữ nhảy vào hố lửa. Chư vị có con trai, con gái, xin hãy đặt tay lên ngực mình tự hỏi, các người có ai muốn trơ mắt nhìn con cái mình chịu khổ cực hay không? Cho nên hôm nay chịu bêu xấu trước mặt các vị, cho dù Ô Lan gia người muốn san bằng gia tộc Hoàng Phủ ta, chỉ cần lão phu ở đây, dù chỉ còn một hơi thở, các người cũng đừng mơ làm được gì!

- Người! Người... Người nói hươu nói vượn!

Ô Lan Thác lúc này tức giận đến khí huyết dâng lên, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Y không thể nào ngờ nổi, người cầm lái của Hoàng Phủ thế gia, nhân tài kiệt xuất thương giới Đế quốc Lam Nguyệt, Hoàng Phủ Thương Nhiên lại có thể ăn nói bừa bãi, đổi trắng thay đen. Trên hôn ước làm gì có điều khoản như vậy. Thử nghĩ xem, năm xưa gia tộc Ô Lan chính là đại quý tộc, Hoàng Phủ gia làm sao dám đưa ra loại điều kiện này? Mặc dù, năm đó Ô Lan Hùng chính là nhìn trúng sản nghiệp của gia tộc Hoàng Phủ mới định ra việc hôn nhân này, tuy nhiên Ô Lan Thác khẳng định sẽ không cho là như vậy.

- Ta nói hươu nói vượn? Hừ, người có thể hỏi mọi người bên cạnh người, hỏi xem Ô Lan gia các người có hình tượng thế nào trong lòng mọi người ở đế đô này!

Nếu trong lòng đã quyết, Hoàng Phủ Thương Nhiên tự nhiên không chút e dè, lạnh giọng quát.

Trong đám người, bỗng nhiên bùng lên tiếng cười, ngay sau đó, càng nhiều người cười rộ lên. Đùng nghĩ bọn họ vừa mới nhận được tiền bạc của Ô Lan gia ném ra là họ sẽ cảm kích, nếu nói tới thanh danh của Ô Lan gia, tùy tiện tìm bất cứ ai đều có thể kể ba ngày ba đêm về những chuyện xấu của Ô Lan gia. Nào là tên ăn chơi trác táng Ô Lan Thác hiếp đáp thiếu nữ, không tới trăm thì cũng phải vài chục, tuy nhiên ý vào thể lực khổng lồ của gia tộc, nhưng người bị ức hiếp đều là dân chúng bình thường nên cảm hận mà không dám nói gì. Hôm nay thấy có người công khai chỉ trích, trong lòng mọi người đều âm thầm vui sướng.

Mà đám con cháu quyền quý lúc này đều lùi lại rất xa, không ai đứng bên cạnh Ô Lan Thác nữa. Ô Lan Thác hai mắt đỏ sẫm, liếc trái liếc phải, nhìn trước nhìn sau, sau đó giận dữ hét:

- Bắt lão già này lại cho ta! Mẹ nó, dám trêu chọc Ô Lan gia ta như thế, ta phải tiêu diệt cả nhà các người!

Không đợi hộ vệ của Ô Lan gia có động tác gì, Tần Cách đã nhẹ nhàng bước về phía trước, toàn thân bỗng nhiên phát ra khí thế vô biên. Cùng may Tần Cách không có ý đã thương người vô tội nên mọi người chỉ không kìm nổi lùi hẫng lại phía sau.

Hãn huyết mã thuần chủng mà Ô Lan Thác đang cưỡi cùng không kìm nổi hoảng sợ, hí dài, sau đó đạp chân không ngừng lùi lại phía sau.

Tất cả mọi người sắc mặt đại biến, không hiểu Hoàng Phủ gia có cao thủ như vậy từ khi nào. Ánh mắt của mọi người nhìn về phía Hoàng Phủ Thương Nhiên lại có thêm biến hóa.

Ô Lan Thác vừa kinh vừa giận, nộ khí công tâm, rốt cục phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống ngựa.

Tần Cách khinh thường liếc nhìn bọn họ một cái, thầm nhủ: quá yếu! Vì sao Ý Phong không cho ta đi đánh nhau với hai tên Kiếm Hoàng kia chứ?

Màn kịch vui hỗn loạn đã xong, tin tức Hoàng Phủ thế gia xuất hiện cao thủ cảnh giới Kiếm Hoàng bay nhánh khắp nơi. Trên thực tế, ngay khi Ô Lan Thác ngã đi thì đồng thời, Ô Lan Hùng và hoàng đế Lý Vô Thông cùng nhận được tin tức. Ô Lan Hùng trợn mắt há hốc mồm hỏi người báo tin

- Hai vị đại sư đâu?

- Hai vị đại sư ... cùng với hai người của gia tộc Hoàng Phủ bay lên trời, dường như, dường như đi đánh nhau...

- Sau đó thì sao?

Ô Lan Hùng chưa từ bỏ ý định hỏi. Gã không tin hai cao thủ Kiếm Hoàng lại có thể gặp phải địch thủ từ Hoàng Phủ gia.

- Sau đó vẫn không trở về

- Lãng... Tiêu!

Ô Lan Hùng nghiêng răng nghiêng lợi nói ra hai chữ này, rốt cục không kìm nổi trước mắt tối sầm, phun ra một ngụm máu, thân mình xủ lăn xuống đất.

***

- Hôm nay là lễ cuồng hoan, náo nhiệt thật đó! Cảm tạ Linh chủ đại nhân chiêu đãi! Đến đây, ta kính người một ly!

Liệt Khuyết vẻ mặt tươi cười, dường như vô cùng vui vẻ, giơ chén rượu lên với Lãng Tiêu.

342. Chương 326: Tầng Thứ Bảy Của Đại Tự Tại Tâm Kinh

-Lãng Tiêu huynh đệ, lâu nay nghe thấy đại danh của huynh, hôm nay vừa thấy, quả nhiên không giống bình thường. Liệt Khuyết tự nhận thực lực của mình đã nổi bật trong đám bạn cùng lứa tuổi, nhưng so với Lãng huynh, cũng như ánh sáng đom đóm so với mặt trăng, ha ha ha...

Lãng Tiêu cười một cách thần nhiên, mình giết chết một gã Kiếm Hoàng bậc cao của Liệt gia, người khác không biết, nhưng Liệt gia công tử không thể không biết rõ chuyện đó được. Một khi đã như vậy, người còn dám tìm tới cửa, hẳn là không vì trả thù chứ! Hơn nữa, cho dù là đến đây trả thù, một cao thủ trẻ tuổi có cảnh giới Kiếm Tông thì Lãng Tiêu còn chưa để vào trong mắt. Cho nên, hắn tự nhiên mời Liệt Khuyết vào.

Liệt Khuyết cũng không cho Lãng Tiêu suy đoán nhiều. Trên thực tế, là hắn muốn hợp tác với Lãng Tiêu, hắn tự nhiên muốn đưa ra thành ý, lập tức kể lại cho Lãng Tiêu nhân vật có liên quan tới Liệt gia trong đại hôn của Hoàng Phủ Nguyệt ở chỗ để đó.

Lăng Tiêu tỏ vẻ đã hiểu, mình giết một gã cường giả Kiếm Hoàng bậc năm của người ta, thân là một siêu cấp thể gia, nếu như họ cũng không phản ứng một chút nào, đó mới gọi là khiến người khác cảm thấy kỳ quái. Tuy nhiên Liệt gia hiển nhiên nghe được tin tức của một đám cao thủ của Chiết gia ngã xuống ở đây, nếu không hành vi của họ không thể cẩn thận như vậy, chỉ muốn nhúng tay vào từ xa.

Trong lòng Lăng Tiêu cũng có một nghi vấn, đó chính là khi nào mình đã đắc tội với Liệt gia, thấy Liệt Khuyết trực tiếp nói, Lăng Tiêu cũng hỏi ra những nghi hoặc trong lòng.

Liệt Khuyết cười ha ha, nói:

-Ta biết Lăng Tiêu huynh đệ chắc chắn cảm thấy nghi hoặc, nếu nói là Tạ Hiểu Yên thì người nhất định sẽ không quên chứ?

Lăng Tiêu khẽ lắc đầu:

-Là cô ta?

-Đúng vậy, chính là cô ta!

Trong mắt Liệt Khuyết xuất hiện một ít chán ghét, nói:

-Nếu không có cô ta, Kiếm Hoàng bậc cao của Liệt gia ta làm sao từ ngàn dặm xa xôi chạy tới chỗ của huynh đệ chết chứ? Đương nhiên, trong chuyện này, theo ta thì đại ca Liệt Dương cũng có liên quan, có người uy hiếp tới cửa, theo lập trường của người, thì đó là làm đúng Bản thân Liệt Phong ngu xuẩn thì chết là xứng đáng!

Trên mặt Liệt Khuyết lộ ra nét cười ôn hòa:

-Ta không biết tại sao Tạ Hiểu Yên kia lại xuất hiện ở trong dãy núi Phạm Đế Á, gặp phải nguy hiểm, vừa vận được đại ca của ta cứu. Không ngờ đại ca lại mê cô ta, còn bị cô ta làm cho thần hồn điên đảo. Kể gây tai họa kia, lúc bắt đầu còn nguy trang tốt, không ngờ cô ta nói người là người yêu thanh mai trúc mã của cô ta, dẫn tới đại ca ghen tị, cho nên sau thịnh hội giao lưu, hấn phái Liệt Phong tới giết người. Trước thì Liệt Phong bị giết, sau thì một đám cường giả của Chiết gia bị giết, đại ca Liệt Dương của ta mới cảm thấy khó chịu. Nếu có một người yêu thanh mai trúc mã hùng mạnh như vậy, thì sao cô ta lại bỏ nhà đi, chạy vào trong núi rừng kia chứ?

Vì thế đại ca ta chuẩn bị tiến đến chỗ cô ta để bắt đầu hỏi tội, nhưng hấn không ngờ tới, chỉ số thông minh của yêu nữ kia lại cực cao, không ngờ cô ta nghĩ tới tất cả đường lùi, trong lời nói thì chỉ thẳng Lăng Tiêu huynh đệ có lỗi, lại nói hết sức mù mờ. Theo ý tứ của cô ta, ngay cả xin lỗi cô ta người còn có muôn vàn sai trái, cô ta cũng không muốn thương tổn người, thà rằng cao chạy xa bay, ẩn cư, cũng không muốn phân tranh với người nữa.

Đại ca của ta lại bị cô ta làm cho cảm động lần nữa, đồng thời, cũng hiểu rõ rất nhiều chỗ thần bí trên người Lăng Tiêu huynh đệ. Nên ở trường lão hội của gia tộc, hấn đã nói ra, những trưởng lão của gia tộc ẩn thế đã lâu, không biết tình hình bên ngoài, đương nhiên, lòng tham của họ gây hại thì chiếm đa số. Cho nên, họ liền phái ta... tiến đến giết chết người.

Sau khi Liệt Khuyết nói xong, Lăng Tiêu trầm tư hơn, cùng một thế giới nhưng có rất nhiều người khác nhau, Lăng Tiêu vận dụng tinh thần lực thành thạo hơn xa so với sự tưởng tượng của bọn họ nhiều lắm. Ngay thời điểm Liệt Khuyết nói ra lời này, Lăng Tiêu dùng tinh thần lực hùng mạnh bao phủ trên người Liệt Khuyết, nhưng lại không cảm ứng được bất cứ dao động nào.

Điều này cũng nói lên, Liệt Khuyết công tử nói lời thật.

-Một khi đã như vậy, người tới gặp ta là vì cái gì chứ?

Ánh mắt Lăng Tiêu chợt lóe lên nhìn Liệt Khuyết. Theo lẽ thường, cho dù bọn chúng không muốn giết mình, hoặc là không dám tới giết mình, cũng không cần phải bày tỏ. Cho nên, Liệt Khuyết công tử chắc chắn sẽ có quyết định của chính hấn!

-Đối mặt với loại cao nhân như Lăng Tiêu huynh đệ, Liệt Khuyết sao dám giấu diếm, chuyện thỉnh cầu thì rất đơn giản. Liệt gia không thể hủy ở trong tay cô gái kia, mà nếu như sau này Liệt Dương tiếp quản Tinh

Võ thế gia, ta tin rằng, cô ta chắc chắn không tiếc hết thầy trả giá để trả thù huynh đệ người. Từ trong mắt của cô gái đó ta thấy chỉ có cừu hận! Đáng tiếc đại ca của ta vẫn không cảm giác được, chỉ sợ cả đời này hãn cũng không cảm giác được. Đến lúc đó, mặc dù huynh đệ người không sợ, nhưng chung quy cũng là chuyện phiến toái, hơn nữa, ta có loại trực giác, Liệt gia ... Ha hả, không phải đối thủ của người!

Khi Liệt Khuyết nói lời này, do dự một hồi, bất quá hãn còn thẳng thắn thành khẩn nói ra:

-Từng có tin đồn, phàm người bị Thiên Mạch, một khi đột phá thiên mạch, thực lực tiến triển cực nhanh! Chỉ là qua nhiều năm như vậy, Liệt Khuyết chưa bao giờ nghe nói qua, người có khả năng đột phá Thiên Mạch, dấu sao ngoại trừ người bị Thiên Mạch khó thể tiến thêm trên võ đạo, còn lại tất cả những phương diện khác, giống như tình huống của Lăng Tiêu huynh đệ, ta chỉ mới nghe lần đầu. Cho nên, mặc kệ trên người huynh có bí mật ra sao, nhưng trực giác của ta nói cho ta biết, đối nghịch cùng huynh không có chỗ tốt nào. Cho nên, ta liền mặt dày đến chỗ huynh, tin rằng nếu như hai bên chúng ta hợp tác, thì tốt hơn rất nhiều so với việc làm địch nhân.

Lăng Tiêu cười gât đầu:

-Nếu điều này là thật và Liệt Khuyết công tử thẳng thắn thành khẩn như thế, Lăng Tiêu tự nhiên sẽ dùng sự thành thật để đối xử. Chỉ không biết, Liệt Khuyết công tử muốn hợp tác như thế nào?

Liệt Khuyết cười tủm tỉm nói:

-Kỳ thật chuyện này rất đơn giản, tương lai nếu như Liệt gia có bất cứ hành động gì với Lăng Tiêu huynh đệ, Liệt Khuyết chắc chắn sẽ thông tri cho huynh trước, sau đó báo cho huynh biết người nào ... Nhưng khi giết những người này... Xin huynh hạ thủ lưu tình, còn nữa, nếu như ta thấy người có thực lực vô cùng hùng mạnh, ta cũng sẽ nhắc nhở Lăng Tiêu huynh đệ chú ý phòng hộ.

Đầu tiên là Lăng Tiêu sững sốt, sau đó lại nhìn vị công tử tuổi nhỏ nhưng có diện mạo anh tuấn, chậm rãi gật gật đầu, trầm nói: Người này trái lại là một nhân vật độc ác, nói đến việc giết chết tộc nhân của mình, vậy mà không nháy mắt chút nào.

Liệt Khuyết cười tủm tỉm, ôn hòa nói:

-Lăng Tiêu huynh đệ nhất định cảm thấy Liệt Khuyết tàn nhẫn. Kỳ thật, càn là gia tộc có quy mô khổng lồ thì thân tình chỉ là một loại mong ước xa vời. Đương nhiên, nếu như khi đối mặt kẻ thù ở bên ngoài, kiếm của chúng ta cũng có thể đối phó với bên ngoài, dù sao nó cũng liên quan đến chuyện sinh tử tồn vong của một gia tộc. Mà tình huống hiện tại chính là gần như không ai ý thức được cô gái Tạ gia kia sẽ mang đến dạng đả kích gì cho Tinh Võ thế gia, ngoại trừ ta. Hơn nữa, gia tộc càng lưu truyền lâu năm, quan hệ huyết thống cũng càng ít, huynh sẽ cảm giác được những thân nhân họ Lăng ở một tiểu quốc nào đó cách xa mười vạn dặm sao? Trên thực tế, ở thời đại viễn cổ, các người rất có khả năng phân ra từ một tổ tiên, tình huống của đại thế gia là như thế, chẳng qua là bọn họ vẫn sống cùng một chỗ thôi.

Lăng Tiêu thấy Liệt Khuyết nói thẳng ra, liền cười nói:

-Liệt Khuyết công tử muốn Lăng Tiêu làm cho huynh một chút gì nào?

Tinh thần Liệt Khuyết run lên, không ngờ hãn chà xát tay như một con buôn thương nhân, sau đó cười ha hả nói:

-Lăng Tiêu huynh đệ thần bí vô cùng, bất cứ phương diện nào đều khiến tâm Liệt Khuyết biến động không ngừng. Tuy nhiên Liệt Khuyết cũng tự biết mình, ta chỉ cầu hai điểm. Thứ nhất, tương lai nếu chuyện đó thật sự bị ta đoán trúng, cô gái họ Tạ sẽ làm loạn Liệt gia ta, mong rằng Lăng Tiêu huynh đệ có thể nhớ rõ loại tình cảm thẳng thắn thành khẩn của Liệt Khuyết vào ngày hôm nay, mà ra tay viện thủ. Dù sao, huynh đệ có thể làm được một số chuyện, nhưng Liệt Khuyết thì không.

Lăng Tiêu gật gật đầu, như hiểu được ý tứ của Liệt Khuyết. Dù sao, ở bất kì chủng tộc nào cũng có thể nội đấu, nhưng đồng tộc tương tàn thì đó lại là vấn đề lớn, ít nhất cũng có thể chứng minh phẩm chất của người này có vấn đề.

Liệt Khuyết lại nói:

-Tương lai, nếu như Liệt Khuyết có thể quản lý Tinh Võ thế gia, mong rằng đan dược trên tay Lăng Tiêu huynh đệ có thể mở rộng thêm giao dịch với Liệt gia, đương nhiên, Liệt gia nhất định sẽ xuất ra vật phẩm trao đổi tương tự để hồi báo!

Nói xong, y mỉm cười, đôi mắt hơi hơi lóe lên nhìn Lăng Tiêu:

-Chỉ có hai điểm này thôi, Lăng huynh thấy thế nào?

Lăng Tiêu sáng khoái giơ tay, vỗ tay tán thưởng với Liệt Khuyết ba lượt, cười nói:

-Giao dịch thành công!

Trong lòng hai người đều vô cùng hài lòng về việc đạt được giao dịch. Lăng Tiêu cũng không cần quan tâm trong lòng Liệt Khuyết có mưu đồ khác? Đối với bản thân Lăng Tiêu mà nói, chuyện khiếm khuyết của hắn chỉ là thời gian thôi!

Đến khi thực lực đủ hùng mạnh ... Khóe miệng Lăng Tiêu nổi lên một chút ý cười, đôi mắt hơi híp lại, nhìn pháo bông sáng đẹp không ngừng bắn lên ở trong tân thành, trong lòng thầm nghĩ: Kiếm Tôn sao?

Trong buổi tiệc pháo bông vào buổi tối của lễ Cuồng hoan, Lăng Tiêu cũng mời Công Tôn Kiếm ra tiếp khách.

Trong khoảnh khắc hai người Công Tôn Kiếm và Liệt Khuyết gặp nhau, trong mắt hai người đều bắn ra một đoàn tinh quang, có thể trông thấy vẻ khiếp sợ từ trong mắt đối phương.

Liệt Khuyết thầm nghĩ rằng: Thủ hạ của Lăng Tiêu quả nhiên tàng long ngọa hổ, không ngờ giống như thực lực gã cao thủ trẻ tuổi này, xem ra sự lựa chọn của mình quả nhiên là đúng. Hơn nữa, sau khi một đám cường giả của Chiết gia bị giết cách đây vài ngày thì nghe nói một đám cao thủ của Công Tôn thế gia đã từng tiến vào phủ đệ của Lăng Tiêu, chẳng lẽ người trẻ tuổi này chính là thế hệ thanh niên của Công Tôn gia tộc sao? Ngẫm lại, cũng chỉ có siêu cấp thế gia mới có thể bồi dưỡng ra cao thủ tuổi trẻ thôi!

Tuy nhiên trông thấy Lăng Tiêu, trong lòng Liệt Khuyết bỗng nhiên cảm giác một trận nhụt chí, thân là loại công tử kiêu ngạo vô cùng của siêu cấp thế gia: Con bà nó, Lăng Tiêu này là một gã quái thai mà!

Công Tôn Kiếm thầm nghĩ trong lòng: Cao thủ tuổi trẻ này đến từ phương nào? Làm sao trên người hắn lại có được khí chất không khác mình lắm, chẳng lẽ hắn cũng đến từ siêu cấp thế gia sao? Xem ra ông nội nói đúng, gã Lăng Tiêu này quả nhiên là sâu không lường được!

Trên tiệc rượu, một đám phụ nữ của Lăng phủ cũng không xuất hiện ở trước mặt mọi người, nếu bọn họ đã quyết định muốn đi Học viện Narnia để bổ túc các loại tri thức, như vậy bọn họ có lẽ lánh mặt một chút thì tốt hơn.

Hơn nữa, sau khi biết được tin tức những người phụ nữ trong Lăng phủ muốn đi tới Học viện Narnia để bổ túc tri thức, Công Tôn Kiếm đã chủ động bày tỏ, Công Tôn gia tộc đã có căn cơ ở công quốc Narnia, nếu đám phụ nữ trong Lăng phủ đi tới Học viện Narnia, Công Tôn gia tộc có thể quan tâm giúp đỡ một phần.

Đừng xem thường những lời này, nó tương đương với một lời hứa của siêu cấp thế gia, trước nó khiến Lăng Tiêu vốn còn có chút lo lắng, nay hắn đã hoàn toàn yên tâm hơn.

Đến lúc đó, về phía lựa chọn đệ tử của Thục Sơn kiếm phái có thể giao cho Thượng Quan Vũ Đồng và Đại Tế Ti Tô Tuyết xử lý. Công việc trong Lăng phủ có thể giao cho Tống Minh Nguyệt quản lý, sau khi Hoàng Phủ Nguyệt vượt qua nguy hiểm, tin rằng Ô Lan gia sẽ không có gan tìm năng gây phiền toái, đến lúc đó, sáu gã cường giả có cảnh giới Kiếm Hoàng của thành Penzias, hơn nữa, với vài đại trận, cũng đủ để tự bảo vệ mình rồi.

Rất cục mình có thể dùng toàn bộ tâm tư vào việc tu luyện rồi!

Không cần quá nhiều thời giờ, chỉ ba năm thôi! Ba năm thì có thể thay đổi rất nhiều chuyện! Đến lúc đó, đúng là lúc đám đệ tử đầu tiên của Thục Sơn đã vượt qua Trúc Cơ.

Nghĩ đến đây, đôi mắt vô cùng sâu thẳm của Lăng Tiêu nhìn về phía khoảng đêm trống rỗng, giống như hắn đang nhìn xuyên qua từng tầng thời không, quay trở về sư môn của mình.

Một câu “Phật gia yết ngữ”, từ trong lòng Lăng Tiêu chột kêu vang: Vô ngã tương, vô nhân tương, vô chúng sanh tương, vô thọ giả tương, nhi pháp tương uyển nhiên, tức vi lý vu ái giả!

Trong phút chốc, đủ loại hình ảnh của Lăng Tiêu trong quá khứ ở Tu Chân Giới, từng thứ hiện lên ở trước mặt, từng cảnh từng cảnh, vô cùng xinh đẹp, vô cùng sinh động!

Trong biển trí nhớ của Lăng Tiêu, trong giây lát hiện ra một pho Pháp Tượng thật lớn!

Pháp Tượng to lớn vô cùng, dường như tràn ngập trong toàn bộ không gian của biển trí nhớ, thân Pháp Tượng bộc phát ra hào quang vô tận, trong đó, đại viên mãn quang minh vân, đại từ bi quang minh vân, đại trí tuệ quang minh vân, đại Bàn Nhược quang minh vân, đại tam muội quang minh vân, đại cát tường quang minh vân, đại phúc đức quang minh vân, đại công đức quang minh vân, đại quy y quang minh vân, đại tán thán quang minh vân, vô số tường vân, vờn quanh thân Pháp Tượng.

Lại xuất hiện đủ loại âm thanh vi diệu, cái gọi là đàn bala âm, là âm bala, sạn đề ba la mật âm, bì lý da ba la mật âm, thiện ba la mật âm, bàn nhược ba la mật âm, từ bi âm, hỉ xá âm, giải thoát âm, vô lậu âm, trí tuệ âm, đại trí tuệ âm, sư tử hống âm, đại sư tử hống âm, vân lô âm, đại vân lô âm ... Dủ loại âm thanh vi diệu, đang tẩy rửa linh hồn Lăng Tiêu.

Thục Sơn phái lấy kiếm nhập đạo, vốn họ tu chính là đạo, mà vị tiền bối sáng tạo Đại Tự Tại Tâm Kinh, dù trước đây chưa từng ghi lại trong bản phái, nhưng hậu nhân của Thục Sơn đã từng suy đoán, người đó phải có xuất thân từ Phật gia, nếu không người đó không có khả năng sáng tạo ra tâm pháp tinh diệu như thế.

Đạo Phật dung hợp thành một nhà, là chuyện hết sức bình thường ở Tu Chân Giới, trăm sông đổ về biển lớn, việc làm mà đám người tu chân rất thích chính là thu nhận kinh nghĩa của các nhà.

Tuy nhiên lại nói tiếp, người tu chân một mình có thể kiêm kinh nghĩa mấy nhà cũng không gặp nhiều lắm!

Một khoảng không sáng tỏ trong lòng Lăng Tiêu, hai người Công Tôn Kiếm và Liệt Khuyết, hạng người thế hệ tinh anh trẻ tuổi ở bên cạnh hắn. Trong khoảnh khắc Lăng Tiêu đang nhập định, hai người lợi dụng cảm ứng vô cùng nhạy cảm, đồng thời trong mắt của họ đều bắn ra hào quang không thể tin nổi.

Không thể tưởng được, gã Lăng Tiêu lại có thể dũng mãnh như thế, bất cứ lúc nào, hay ở chỗ nào, đều có thể tiến vào trong cảnh giới tu luyện!

Hai người nhìn lẫn nhau, đồng thời cảm thấy kính nể với lòng dạ trong sáng vô tư của Lăng Tiêu. Nếu đổi lại là bọn họ, bên cạnh còn có người ngoài, thì tuyệt đối không dám tiến vào trong tu luyện như thế!

Lăng Tiêu lại không biết, chỉ trong một hành động vô ý của hắn, khiến cho sự kính trọng của hai vị công tử siêu cấp thế gia đối với hắn tăng lên mấy cấp!

Hơn nữa, còn có một việc mãi mãi Công Tôn Kiếm và Liệt Khuyết cũng không biết, trong quá trình hắn đột phá Đại Tự Tại Tâm Kinh thì năng lực phòng ngự của Lăng Tiêu là hùng mạnh nhất! Lúc này nếu có người dám công kích Lăng Tiêu, như với cảnh giới Liệt Khuyết và Công Tôn Kiếm, sẽ trực tiếp bị trăm ngàn vạn đạo Phật quang bắn thành tro bụi!

Kinh nghĩa thâm ảo khó hiểu của Đại Tự Tại Tâm Kinh trong đầu Lăng Tiêu chẳng những thoáng hiện, khi xưa không thể hiểu rõ, nhưng hiện tại Lăng Tiêu đột nhiên ngộ đạo, trên mặt của hắn lộ ra vẻ tươi cười như hoa.

Tâm thần của hai người Công Tôn Kiếm và Liệt Khuyết lại cảm giác được một luồng lực lượng dịu dàng khổng lồ bao phủ hai người vào trong, đồng thời, trong nháy mắt bọn họ dường như đã thấu hiểu công pháp tu luyện của mình!

Trên mặt hai người kinh hãi, đồng thời khoan chân ngồi, nhắm mắt ngưng thần, tiến vào cảnh giới tu luyện.

343. Chương 327: Ly Tình, Một Bắt Đầu Mới

Tầng thứ bảy của Đại Tự Tại Tâm Kinh, cảnh giới Quá Khứ Vị Lai, không chỉ có thể nâng cao tâm tình của bản thân, mà một khi thi triển thì nó có thể ảnh hưởng đến tinh thần của những người xung quanh. Giống như loại võ giả trẻ tuổi có thiên phú trác tuyệt như Công Tôn Kiếm và Liệt Khuyết, chỉ số thông minh, tâm thần, ngộ tính và nghị lực cũng là sự lựa chọn tốt nhất. Khi họ phát hiện loại cơ hội có thể giúp mình đột phá, thì làm sao họ có thể bỏ qua được!

Khi Lăng Tiêu từ trong nhập định tỉnh lại, thoát nhìn cả người dường như cũng đã xảy ra biến hóa vô cùng lớn so với trước đây, dường như từ trên người hắn tỏa ra một tầng ánh huỳnh quang nhàn nhạt. Chỉ có bản thân Lăng Tiêu mới có thể thấy được loại ánh huỳnh quang này, nhưng với người khác mà nói, vừa mới tới gần Lăng Tiêu, thì sẽ cảm giác tâm bình khí hòa, giống như cảm giác ấm áp và dễ chịu của đứa bé được mẫu thân ôm ấp.

Lăng Tiêu dạo dò một số người thủ hộ ở trước mặt Công Tôn Kiếm và Liệt Khuyết, còn mình thì đi gặp người nhà và đám phụ nữ của mình. Thượng Quan Vũ Đồng là người đầu tiên cảm giác được biến hóa của Lăng Tiêu, nhìn về phía đôi mắt của Lăng Tiêu, tràn đầy vẻ ngạc nhiên vui mừng, trong lòng thầm nghĩ: Trên người của gã thiếu niên này tràn đầy sự thần kỳ, rốt cuộc hắn còn có thể mang đến cho mình bao nhiêu sự ngạc nhiên vui mừng nữa chứ?

Hai người Công Tôn Kiếm và Liệt Khuyết cũng không thể nghĩ được, bọn họ vừa nhập định bế quan, thì thời gian đã trôi qua bảy ngày!

Vì thế, Lăng Tiêu đặt biệt cho người làm một cái mái che nắng ở chỗ này, bao bọc xung quanh, để hai người đỡ phải bị mưa gió tấp. Nói việc này cũng thần kỳ, hai người lại có thể cùng một lúc tỉnh lại từ trong bế quan.

Họ liếc nhìn lẫn nhau, đều thấy được vẻ hài lòng từ trong mắt đối phương.

-Công Tôn Kiếm, Kiếm Hoàng bậc một!

Công Tôn Kiếm phá vỡ yên lặng, vươn tay ra.

-Liệt Khuyết, Kiếm Tông bậc sáu!

-Xin chúc mừng!

Hai người cùng một lúc chúc mừng nhau, rồi lập tức cười ha ha.

Liệt Khuyết với vẻ mặt hâm mộ nhìn Công Tôn Kiếm, tán thưởng nói:

-Phần cơ duyên này của Công Tôn huynh đệ khiến cho người ta ngạc nhiên thán phục! Không ngờ huynh đã lĩnh ngộ được đạo Kiếm Hoàng vô thượng. Ôi, lần sau ta còn muốn tìm loại cơ hội tốt như thế này, nhưng không được rồi!

Công Tôn Kiếm cũng tràn ngập cảm xúc, bản thân hắn vẫn chưa chuẩn bị tâm lý một chút nào. Không nghĩ tới, chỉ dựa vào khí thế trong lúc cảnh giới của gã Lăng Tiêu nâng cao mà khiến cho hai người tiến nhập trạng thái bế quan, rồi sau đó không ngờ mỗi người tăng lên một bậc!

Trước đây, cho dù muốn, họ cũng không dám nghĩ tới chuyện này!

Hai người có sự thông minh sắc sảo như nhau, đồng thời liếc lẫn nhau, lại nhìn nhau hoảng sợ.

Hai người bọn họ đều do điều này mà nâng cao một bậc, còn Lăng Tiêu kia... ..

Hai người vội vàng đi tìm Lăng Tiêu, khi nhìn thấy Lăng Tiêu, hai người khom người xuống với vẻ mặt nghiêm nghị.

Lăng Tiêu vội vàng cười nói:

-Nhị vị làm gì vậy?

Công Tôn Kiếm nhìn thoáng qua Liệt Khuyết, sau đó nói với giọng vô cùng thành khẩn:

-Đại ân của Lăng huynh giống như sư phụ, Công Tôn Kiếm thắng tiền cảnh giới Kiếm Hoàng, nay ta nợ Lăng huynh một nhân tình lớn lao!

Liệt Khuyết cũng thu hồi vẻ cợt nhả, nghiêm trang nói:

-Trong lúc vô tình Liệt Khuyết được Lăng huynh ban ân huệ như thế, suốt đời khó quên. Nếu như Lăng huynh không chê, Liệt Khuyết ta muốn kết giao một bằng hữu như huynh!

Lăng Tiêu cười nói:

-Ha ha, chúng ta vốn đã là bằng hữu, người tới là khách mà!

-Không, Lăng huynh hẳn là hiểu được ý của ta.

Liệt Khuyết nghiêm nghị nói:

-Liệt Khuyết lấy Tinh Võ thể gia mà thôi, muốn kết giao với Lăng huynh, tuyệt không phản bội, nếu như ta vi phạm, giống như thanh kiếm này!

Nói xong hắn rút một thanh bảo kiếm tùy thân bên mình, chỉ dùng lực một ngón tay, một tiếng “cách”, bảo kiếm theo đó gãy thành hai đoạn!

Trên đại lục Thương Lan, người luyện võ đối với kiếm cũng giống như đối với thê tử của mình. Lấy lời thề của gia tộc, lấy bảo kiếm làm vật dẫn, có thể nói, đó là lời thề được xem như nặng nhất của người luyện võ rồi!

Công Tôn Kiếm ở một bên nhìn, trong lòng hắn rất bội phục Liệt Khuyết. Giờ phút này hắn đã biết, gã đệ tử Liệt gia này có khoảng cách với Lăng Tiêu, không nghĩ tới ánh mắt của người này lại độc đáo như vậy. Ngay từ đầu hắn cũng không coi Lăng Tiêu là địch, hơn nữa bị khí tức của Lăng Tiêu ảnh hưởng do đó có đột phá, hắn lập tức nhìn ra tiềm lực to lớn của Lăng Tiêu.

Có thể nói, loại bằng hữu như vậy đừng nói một, cho dù là một vạn, cũng có thể kết giao được! Cho nên, ngay cả có yếu tố cảm kích ở bên trong, nhưng Liệt Khuyết này lại có gan thề như thế, cũng chứng minh được sự quả cảm của người này.

Con cháu trẻ tuổi của siêu cấp thể gia thì có mấy người thiếu chỉ số thông minh, con người của Công Tôn Kiếm xoay động, lập tức nói:

-Một khi đã như vậy, tại sao chúng ta không kết bái làm huynh đệ khác môn phái chứ!

-Tốt chứ!

Thật ra Liệt Khuyết muốn nhắc tới điều này, tuy nhiên nghĩ đến thân phận của mình, hiện tại dù sao mình không phải con của vợ cả Liệt gia, hơn nữa nếu như tin tức ba người kết bái truyền ra, người ở Liệt gia sẽ đối xử với mình như thế nào, chẳng phải là họ sẽ nghi ngờ việc mình nhận kẻ thù làm huynh đệ sao? Tuy nhiên lời của Công Tôn Kiếm nói ra, thì không giống như vậy, cho dù Liệt Khuyết mơ hồ đoán, nhưng hiện tại hắn cũng đã đoán được, địa vị của Công Tôn Kiếm ở Công Tôn gia nhất định rất cao.

Bởi vì trước đây vài ngày có một lão già xuất hiện ở cổng phủ đệ của Lăng Tiêu, có người nói lão già này dường như là lão tổ tông Công Tôn Hoàng của Công Tôn gia có thực lực Kiếm Tôn bậc sáu, nói như vậy, gã Công Tôn Kiếm này chẳng phải là gia chủ tương lai của Công Tôn thể gia?

Nếu như ta có thể có một gã thần bí mà còn hùng mạnh như Lăng Tiêu giúp đỡ, lại có được tình hữu nghị của Công Tôn Kiếm, cho dù tương lai gia tộc biết mình có quan hệ với Lăng Tiêu, thì tính sao chứ? Thực lực là vua, chỉ cần mình có phần thực lực và năng lực kia, thì ai có thể chống lại được mình chứ?

Vốn Lăng Tiêu cũng không thích loại người bộc lộ ra ngoài, nhất là loại con cháu thể gia lớn như Liệt Khuyết này, hắn có thể bày kế với ngay cả huynh đệ của mình, còn kết nghĩa này thì tính là gì?

Tuy nhiên hắn thoáng nghĩ lại, mấy năm qua tuy rằng thực lực của mình nâng cao rất nhanh, bên mình cũng tập hợp rất nhiều người, nhưng nói tóm lại, cừu gia cũng có không ít, có thể quan hệ thân thiết với Công Tôn thể gia và Liệt gia, đạt thành đồng minh. Tương lai mình rời khỏi thế giới này, đó coi như là cơ sở kế tiếp, chung quy sẽ nhớ một chút tình hường khói mà có thể chiếu cố lẫn nhau.

Trong lòng thầm nghĩ, Lăng Tiêu gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Trình tự kết bái của ba người cũng rất có ý tứ, cũng không có giống như người thường là dựa theo tuổi tác để sắp xếp thứ tự, theo lời nói của Công Tôn Kiếm đó là: ai thành đạt hơn thì cao hơn!

Liệt Khuyết cũng rất đồng ý với điểm này, ở trên người hai người bọn họ lại thể hiện ra lý lẽ thực lực là vua vô cùng tinh tế.

Không ngờ rằng hai người đều rất thông minh, họ đã sớm nhìn ra Lăng Tiêu khẳng định là người trẻ tuổi nhất trong ba người, nếu như dựa theo tuổi sắp xếp thứ tự, như vậy sau này nếu hai người muốn lãnh giáo hay là muốn hưởng một chút điều tốt của Lăng Tiêu thì làm sao có thể dễ dàng lớn tiếng mở miệng. Nhưng nếu như nâng Lăng Tiêu thành huynh trưởng, thì về sau nhất định họ sẽ được hân chiếu cố, lại còn chứa đựng nhiều điều tốt. Con đường tu luyện của võ giả dài đằng dặc. Qua trăm tuổi, tất cả mọi người đều là lão già thập cổ lai hy, đến lúc đó, ai huynh ai đệ, thì có mấy người có thể phân biệt rõ được chứ?

Ba người kết nghĩa, Lăng Tiêu dẫn đầu, Công Tôn Kiếm kế tiếp, Liệt Khuyết ở cuối cùng. Thằng nhãi này không ngờ lại đắc chí, rất hiển nhiên, sau này khi hân tranh đoạt vị trí gia chủ, thì có hơn hai anh lớn giúp đỡ!

Sau khi Công Tôn Kiếm thăng tiến đến cảnh giới Kiếm Hoàng, liền muốn trở về gia tộc để bế quan một phen. Công Tôn gia tộc cũng có thuật bất truyền, khi người nào đạt tới cảnh giới Kiếm Hoàng trở lên, sẽ được dùng đan dược mới, cho nên tiểu tử này cũng muốn nhanh chóng quay về.

Đúng lúc, một đám phụ nữ thân thích của Lăng phủ đi tới Học viện Narnia, nên nhiệm vụ hộ tống này phải đặt trên người hân.

Kỳ thật đám phụ nữ này căn bản là không phải đi Học viện Narnia để học tập vũ kỹ cùng công pháp. Mặc dù nghe nói tâm pháp thấp nhất của Học viện Narnia cũng là Địa cấp, không phải bất kì học sinh nào cũng có thể đi vào.

Tuy nhiên một đám phụ nữ này muốn đi vào thì cũng không khó, nếu thật sự không thể, với đám thổ công Công Tôn Kiếm này thì viện trưởng đại nhân của Học viện Narnia cuối cùng cũng phải cho Công Tôn gia một chút mặt mũi.

Hai nàng Xuân Lan và Thu Nguyệt cảm thấy mình chênh lệch quá lớn so với những hồng nhan bên cạnh Lăng Tiêu. Vốn làm thị nữ bên người hân, cho nên bất kể cầm kỳ thư họa hay là thủ công thêu thì hai người Xuân Lan và Thu Nguyệt đều vô cùng ưu tú, có thể được chọn vào làm thị nữ trong nhà giàu của người ta, cho dù Lăng gia không bắt bẻ, nhưng cũng sẽ không đến nỗi tự xấu hổ.

Tuy nhiên những cô gái bên cạnh Lăng Tiêu đều rất ưu tú. Bất kể là diện mạo hay là vũ kỹ, mà ngay cả Diệp tử khi còn nhỏ gần như chưa đọc sách qua, nhưng về mặt tâm trí và kiến thức nàng cũng không kém hơn bất cứ kẻ nào. Dưới sự quản lý phủ Lĩnh chủ sáng suốt của nàng thì ngay cả tiểu thư Tổng Minh Nguyệt có xuất thân khuê các, cũng không thể không bày tỏ vẻ bội phục.

Cho nên, Xuân Lan và Thu Nguyệt quyết tâm dùng thời gian vài năm để nâng cao mình cho tốt một chút, rồi sau đó hạ quyết tâm nâng cao vũ kỹ của mình! Bởi vì chỉ cần ở bên người Lăng Tiêu, hai người cũng đã hoàn thành nhiệm vụ thị nữ thật tốt với Lăng Tiêu. Nếu như người khác tới làm những chuyện của các nàng thì hai cô bé cũng cảm thấy rất lo lắng.

Phong Linh thật sự muốn trở về xem gia tộc, hay là phải đi rừng rậm sương mù ở phía nam quốc gia để tìm kiếm bọn họ. Tuy nhiên khi nghĩ lại, cho dù mình đi tới nơi đó, chưa chắc có thể tìm được họ. Nếu như chỗ di tích thượng cổ kia tìm dễ dàng như vậy, phụ thân cũng sẽ không đem toàn bộ môn phái đi.

Cho nên, Phong Linh quyết định lưu lại một phong thư ở nhà, sau đó dùng thời gian vài năm để mau chóng nâng cao vũ kỹ của mình, đồng thời ở chỗ Học viện Narnia, mình cũng có thể nâng cao những tri thức khác hơn mà mình không chú trọng.

Thật sự nói ra, có lẽ tâm tư muốn đi theo họ để quấy phá, chung quy nàng cũng cảm thấy nếu các nàng kia có thể đi, mình cũng không thể rút lại ở đây mà không đi.

Diệp tử thì không cần phải nói, về bất cứ phương diện nào mà nói, nàng cũng muốn nâng cao thực lực của mình một cách toàn diện! Hơn nữa, trong đám phụ nữ này, Diệp tử là người tu chân duy nhất!

Hiện tại Diệp tử đang ở cảnh giới Tâm Động kỳ, dựa theo suy đoán của Lăng Tiêu, trong vòng năm năm, ít nhất hẳn cũng sẽ làm cho Diệp tử có thực lực không kém hơn mình ở hiện tại!

Cách nói này khiến tim của Diệp tử đập thình thịch, nếu là như vậy, chẳng phải là mình chân chính có thể cùng ở chung với Lăng Tiêu sao? Hơn nữa về phương diện tri thức yếu kém, nó lại khiến Diệp tử có loại cảm giác lực bất tòng tâm. Cho nên, lần hành trình đến Học viện Narnia, Diệp tử cũng rất chờ mong.

Tuy rằng nàng luyện tiếu việc rời khỏi Lăng Tiêu, tuy nhiên rời khỏi rồi cũng có thể gặp lại, tin rằng trong nháy mắt gặp lại, chắc chắn là kích động lòng người! Mà thời điểm đó, nàng cũng sẽ xuất hiện với một loại diện mạo linh lợi hoàn toàn mới ở trước mặt Lăng Tiêu!

Hai cô bé Isa và Lăng Vận Nhi vốn đang vô cùng muốn hướng về phía học viện, bởi vì duyên cớ đặc thù nên mới tạm thời bỏ qua. Hiện giờ hai cô có cơ hội tiến vào Học viện Narnia có danh tiếng nhất đại lục, vì vậy tự nhiên là họ sẽ không bỏ qua.

Kết quả, sáu cô gái này cùng quyết định, còn Tống Minh Nguyệt do dự một chút, nhưng rồi nàng cũng quyết định đi theo các nàng kia. Vô tình, bảy cô gái tập hợp cùng một chỗ, vì vậy uy lực của Ngọc Nữ kiếm trận lớn đến kinh người!

Tuy rằng Tống Minh Nguyệt kinh luân đầy bụng, nhưng về phần lịch duyệt thì lại thiếu rất nhiều. Trông thấy náo nhiệt như hiện giờ, nàng cũng không muốn bỏ qua. Kỳ thật ở sâu trong nội tâm của nàng còn có một ý niệm, nàng không giống với Thượng Quan Vũ Đồng. Thượng Quan Vũ Đồng có lí lẽ chính đáng ở lại chỗ này, để gánh vác nhiệm vụ chọn đệ tử cũng như trợ giúp Lăng Tiêu khai tông lập phái.

Mà nàng là người đàn bà của Lăng Tiêu, sau này nếu như nàng muốn có quan hệ tốt với đám tỷ muội này, tự nhiên là không thể luôn kề cận bên cạnh Lăng Tiêu, để tránh cho việc đến một lúc nào đó bởi vì người ta ở cùng một chỗ rất lâu, nên đoàn kết với nhau cô lập nàng... ..

Không thể không nói, điều mà Tống Minh Nguyệt nghĩ tự nhiên là có đạo lý của nàng.

Tóm lại, sau lễ Cuồng Hoan, cũng chính là tháng 1 năm 1456 của lịch Lam Nguyệt đế quốc, dưới sự hộ tống của Công Tôn Kiếm và Tần Cách cùng với Tiểu Sư, bảy cô gái rời lệ giờ tay chào tạm biệt Lăng Tiêu, và lặng lẽ rời đi.

Vốn một đám phụ nữ thân thích của gia tộc Lăng Tiêu ở bên trong nội thành rất ít khi xuất môn, hơn nữa lại bí mật rời khỏi thành từ trong mật đạo. Nhưng lại không có người nào biết được bảy vị trong đám phụ nữ thân thích của Lăng phủ lặng lẽ biến mất.

Lăng Tiêu cũng không đưa các nàng ra khỏi thành, buồn bã như người mất hồn, quá mức ly biệt. Hắn chỉ đứng ở trên tường thành, nhìn bầu trời còn có chút tối đen ở phía xa, vài chiếc xe ngựa trên con đường nhỏ kia, hẳn nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Liệt Khuyết ở bên cạnh hắn khẽ cười nói:

-Ca ca chớ vương vào tình trường nữ nhi, hiểu được phần hồng cuối cùng chỉ là bộ xương khô! Đúng rồi ... Vận nhi muội muội nàng... ..

Lăng Tiêu trừng mắt liếc nhìn Liệt Khuyết một cái, hừ một tiếng:

-Người muốn cũng đừng nghĩ tới!

Nhìn thấy bóng dáng Lăng Tiêu xoay người rời khỏi, Liệt Khuyết ở phía sau đuổi theo hô lên:

-Đại ca đi thông thả, nói như thế nào thì đệ đệ ta cũng chưa là gia chủ Liệt gia... ..

Vào lúc này, xung quanh trống vắng, không tiếng động, âm thanh nói vớ vẩn của Liệt Khuyết truyền ra thật xa. May là hai người đã tra xét qua trước rồi, lại nói chung quanh ở chỗ này đều là quân doanh của Bình đoàn Tia Chớp, loại người bình thường căn bản là không tới gần được.

Cuối cùng Liệt Khuyết cũng không thể ở lại trong tòa đình này bao lâu, hắn còn có quá nhiều việc cần hoàn thành, tỷ như nói, phải đi về gia tộc để giải thích chuyện thất bại ở đế đô... ..

Từ sau khi Ô Lan gia và hoàng đế Lý Vô Trục đánh mất mình bằng một trò hề lớn, họ vẫn im lặng không một tiếng động, cũng giống như Chiết gia bị Lăng Tiêu tiêu diệt, tất cả các hành động đều chấm dứt, thoạt nhìn là thành thật, nhưng ai biết được cơn bão táp có tiếp tục nổi lên nữa hay không!

Gần đây Hoàng Phủ Nguyệt vẫn luôn rất thoải mái, vẫn đang ở đế đô, quản lý việc kinh doanh của Lăng Tiêu. Nàng chỉ có chút buồn bực, không nghĩ tới đám người Isa lại có thể rời khỏi Lam Nguyệt, còn lại một mình nàng có chút cô đơn.

Gia tộc Hoàng Phủ ngang nhiên đánh cuộc, lần này quả nhiên đã thành công rồi! Bất kể là Ô Lan gia hay là hoàng thất, ngày đó họ tìm qua loa con gái của một đại thần để thay thế cho tân nương, miễn cưỡng che lấp một chút, tuy nhiên nói tới chuyện này thì nó đã sớm truyền khắp toàn bộ đế đô rồi.

Ô Lan gia cũng hoàn toàn rơi vào một trò cười, mà danh tiếng của Hoàng Phủ gia thì lại được nâng lên mấy bậc, ít nhất vô số người hâm mộ không ngừng nhìn một đám thương nhân thế gia như Hoàng Phủ gia, kiên quyết chống đối quý tộc nổi tiếng từ xưa của đế quốc, hơn nữa họ lại còn có thể thắng nữa!

Trong nháy mắt, danh tiếng của Gia tộc Hoàng Phủ có một không hai, việc kinh doanh hiển nhiên cũng như nước lên thì thuyền lên!

Đồng thời, Hoàng Phủ Thương Nhiên tuyển ra hơn ba mươi đứa trẻ có thiên phú tốt nhất từ trong gia tộc, toàn bộ chỉ có độ tuổi từ ba đến tám để đưa đến phía Nam.

Thục Sơn kiếm phái, lặng lẽ bắt đầu, nhưng nó lại khuấy nhiễu cuộc sống yên ổn của mấy quốc gia bên cạnh, rất nhiều gia tộc đều biết sự lợi hại của Lăng Tiêu, thậm chí có rất nhiều thế gia ẩn thế đều muốn đưa những đứa bé tiến về nơi đó tranh phần trước.

Hôm nay, sau khi truyền thụ xong cho một đám nhỏ thì Thượng Quan Vũ Đồng và Đại Tế Ti ngồi cùng một chỗ. Đại Tế Ti thở phào một hơi, nhìn Thượng Quan Vũ Đồng cười nói:

-Gã tiểu tử hư hỏng Lăng Tiêu này, bỏ mặc một đám nhỏ đông như vậy ném ở đây, một mình chạy đi tu luyện. Trái lại, chúng ta và còn có đám Lăng tướng quân cũng chịu khổ theo, sớm biết rằng dạy đám nhỏ này phiền phức như vậy thì ta cũng chạy đi tu luyện!

Thượng Quan Vũ Đồng cười khổ một chút, than nhẹ một tiếng, nói:

-Đúng vậy, cũng đã qua nửa năm rồi, ta không biết khi nào hắn mới có thể trở về.

344. Chương 328: Trận Chiến Không Có Lăng Tiêu

Đại Tế Ti Tô Tuyết cũng biết tâm tư tình cảm của Thượng Quan Vũ Đồng đối với Lăng Tiêu nhưng không nói ra. Dù sao nàng cũng là nhạc mẫu của Lăng Tiêu, không thể giúp đỡ người ngoài đoạt địa vị của người nhà mình. Mặc dù trên đại lục này, xưa nay đã có truyền thống người quyền quý được phép có nhiều thê thiếp, nhưng người mẹ nào lại không hy vọng con gái mình được sủng ái nhiều hơn?

Tuy nhiên hai người sống với nhau rất tốt.

Viện trưởng Thu Kiến Hoa của Học viện Đế quốc sau nhiều lần mời Thượng Quan Vũ Đồng trở về không thành công, liền ép buộc Thượng Quan Vũ Đồng phải đáp ứng để cho học sinh ưu tú của học viện sau khi tốt nghiệp được phép đến Thục Sơn kiếm phái học tập một năm.

Thượng Quan Vũ Đồng bất đắc dĩ, đành phải đáp ứng. Trên thực tế, việc này Thục Sơn kiếm phái cũng có lợi, dù sao Học viện Đế quốc thanh danh cũng đang vang dội, việc học viên của Học viện Đế quốc mới tốt nghiệp đều vào Thục Sơn kiếm phái học tập sẽ làm cho những người khác sẽ chú ý hơn đến Thục Sơn kiếm phái, làm cho danh khí càng được phát huy.

Dựa theo ý tứ của Lăng Tiêu, Thục Sơn kiếm phái mở rộng cửa, đón nhận cả đệ tử là người bình dân, nội thành có diện tích cực kỳ rộng lớn, đủ chỗ cho một môn phái có mười vạn người!

Hơn nữa tài sản của Lăng Tiêu khá lớn, tuy rằng lúc xây thành đã tiêu hết toàn bộ tài sản đã tích tụ trước đây nhưng Lăng Tiêu lại có nhiều Dương Nhan Đan, đủ để tiêu thụ trong vài năm. Loại đan được duy nhất này vẫn được tiêu thụ thông qua Hoàng Phủ Nguyệt. Hiện tại cơ sở của nàng đã thành danh viện thứ nhất đế đô!

Nữ nhân này ngay cả Hoàng đế cũng trêu vào, đừng nói là người khác. Nghe đâu cô gái danh giá nhất của đế quốc, công chúa Lý Thiên Kỳ ở trong hoàng cung, đã khóc lóc đòi bệ hạ phải cho bắt Hoàng Phủ Nguyệt, làm cho hoàng đế Lý Vô Trục phải bỏ công thông suốt cho nàng.

Đương nhiên, chuyện này chỉ do người đế đô bàn luận ở đầu đường cuối ngõ, cũng không biết có thật hay không.

Nhưng việc Lăng gia quật khởi là việc mà ai ai cũng biết!

Hiện tại tất cả mọi người biết, nếu đem con cái đến Thực Sơn kiếm phách ở tân thành Penzias, sau một tháng có thể được lưu lại, thì gia tộc của đứa nhỏ này từ nay về sau đã có một chỗ dựa vững chắc! Không có quý tộc hay thân sĩ nào dám làm khó cùng người! Chẳng sợ người nguyên là bình dân nghèo rớt!

Cho nên, được học nghệ trên Thực Sơn, trên cơ bản đã trở thành ao ước của vô số người.

Tô Tuyết và Thượng Quan Vũ Đồng vừa dùng xong bữa tối, Thượng Quan Vũ Đồng định đi tìm Lăng Tổ nói chuyện phiếm, bỗng nhiên bên ngoài có người thông báo xin gặp. Hơn nữa lại dùng ám hiệu của bộ môn tình báo của Lăng gia để thông báo.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó gọi người vào.

Hai người không ngờ người đến là Mạnh Ly. Từ khi Lăng Tiêu đi rồi, Mạnh Ly cũng bắt đầu bế quan tu luyện, bình thường không có việc gì, hẳn cũng sẽ không xuất hiện.

-Mạnh Ly, đã xảy ra chuyện gì mà ngươi phải tự mình đến đây?

Thượng Quan Vũ Đồng cùng Mạnh Ly cũng quen biết nhau nhiều năm, thấy Mạnh Ly liền mở miệng hỏi.

Mạnh Ly khẽ thở dài một tiếng, trong mắt hiện lên một tia phẫn nộ, nói:

- Lại có một đứa nhỏ mất tích!

-Cái gì?

Tô Tuyết lập tức đứng lên, sắc mặt tái mét, cắn răng nói:

- Rốt cuộc người nào lại vô sỉ như vậy, tháng này có đến ba đứa nhỏ mất tích rồi! Sao lại có thứ người không dám giáp mặt, mà chỉ có thể làm ra thủ đoạn dè tiện như thế !

Thượng Quan Vũ Đồng than nhẹ một tiếng, nói:

- Ngoài Chiết gia và Tạ Hiểu Yên, còn có thể là ai đây!

Nói ra những lời này, Thượng Quan Vũ Đồng có chút đau lòng, mặc kệ nói như thế nào, Tạ Hiểu Yên cũng từng là học sinh của Học viện Đế quốc, nguyên bản có tiền đồ rất tốt, không nghĩ tới, hiện tại lại bị thù hận che mất hai mắt.

Con yêu nghiệt bằng chỉ số thông minh trên bình thường của mình, vì căm thù Liệt Khuyết đã không làm theo ý mình, xúi dục Liệt Dương tùy tiện tìm cớ, phạt Liệt Khuyết ba năm cấm đoán.

Liệt Khuyết mất rất nhiều tiền bạc mới đem được tin tức này truyền ra. Cũng may trong gia tộc Liệt gia, Liệt Khuyết cũng có một ít tâm phúc, nếu không tin tức cũng không đi ra được.

Liệt Khuyết nói cho Lăng Tiêu biết, nhất định phải phòng bị Tạ Hiểu Yên. Liệt Dương hiện tại đã hoàn toàn bị nàng mê hoặc, Tạ Hiểu Yên nói một hán không dám làm hai. Hơn nữa, sách lược của Liệt gia nhằm vào Lăng Tiêu cũng cũng có thay đổi. Bởi vì có vết xe đổ của Chiết gia, Tạ Hiểu Yên đem việc đối phó với Lăng Tiêu thành âm thầm hành động.

Quấy rầy, giám thị, ám sát ... Có thể nói, tất cả các thủ đoạn hắc ám ti tiện đều dùng đến.

Nếu là một gã cường giả cảnh giới Kiếm Hoàng muốn ẩn giấu bản thân thì những người có cảnh giới đồng cấp trở xuống rất khó tìm ra!

Tin tức Lăng Tiêu rời khỏi thành Penzias đã được giữ kín nên đối phương vẫn chưa dám công khai hành động, chỉ dám âm thầm giám thị, rình mò.

Tuy nhiên từ tháng trước, có lẽ phát hiện thấy Lăng Tiêu không có trong thành, bọn chúng bắt đầu rục rịch hành động. Đầu tiên chúng đặt sự chú ý lên bọn nhỏ. Để có thể làm tổn hại đến danh dự Lăng gia, danh dự của Thực Sơn kiếm phái, chúng đã bắt cóc những đứa nhỏ.

Nếu đến các đệ tử của mình còn không bảo hộ được vậy thì người còn khai tông lập phái cái gì?

-Mạnh Ly có chút hổ thẹn nói:

-Đều do ta bất lực không bảo hộ được bọn nhỏ, tuy nhiên đối phương quả thực rất là quỷ dị, ai, ta căn bản phát hiện không được chúng!

Thượng Quan Vũ Đồng lắc đầu, có chút sầu lo nói:

- Hiện tại cũng không biết mấy đứa nhỏ này còn có ở trên nhân thế hay không nữa. Nếu chúng có mệnh hệ gì khi Lăng Tiêu trở về, chúng ta biết nói sao đây?

Lúc này, bên ngoài bỗng nhiên có tiếng huyền oán, rồi thấy Ý Phong đi nhanh đến, sau khi vào cửa liền nói ngay:

- Ta tìm được ba cái đứa nhỏ! Tuy nhiên tên sát thủ quá mức xảo hoạt, bỏ chạy mất rồi!

- Mấy đứa nhỏ thế nào?

Tô Tuyết vội vàng hỏi.

Ý Phong ánh mắt âm trầm, thấp giọng nói:

Hai đứa đã chết, đứa mới vừa bị bắt hôm nay còn sống, tuy nhiên ... Ta xem miệng vết thương của đứa nhỏ là bị người hút hết máu huyết. Chắc không sống nổi qua ngày hôm nay!

-Không sống nổi?

-Đồng hải Tần gia?

Mạnh Ly cực kỳ phẫn nộ, thất thanh nói, bởi vì việc Tần gia tu luyện công pháp tà ác, Lăng Tiêu đã nói cho tất cả các thành viên của tổ chức được rõ ràng.

-Súc sinh!

Tô Tuyết và Thượng Quan Vũ Đồng mắt đỏ ngầu, phẫn nộ mắng. Mấy đứa nhỏ này tuy rằng rất bướng bỉnh, quản lý không dễ, nhưng hai người rất có cảm tình với bọn nhỏ, thậm chí đối đãi với chúng như con cái của mình. Trong giây lát nghe nói chết đi hai người con trai, đã kích tự nhiên tương đối lớn.

Tô Tuyết thở dốc vài cái, sau đó nhìn Mạnh Ly nói:

- Thông báo cho Lăng Võ, giới nghiêm toàn thành, chuẩn bị điều tra toàn diện! Vũ Đồng, người đi mở đại trận của nội thành và ngoại thành! Ý Phong trưởng lão, người cùng ta lên không trung giám thị! Ta không tin, kẻ nào đủ tài trước mắt chúng ta làm ác!

Đối phương bất kể là ai, muốn phá hoại đạo chính thống của Lăng tiêu, làm hư tổn thanh danh của Thực Sơn Kiếm phái, nếu mặc cho chúng lộng hành, chẳng những không thể phát triển môn phái mà cha mẹ của những đứa nhỏ cũng sẽ đòi đưa chúng về.

Ai mà không lo lắng cho con cái mình, loại người vì lợi ích chịu hy sinh con cái chỉ là số ít mà thôi.

Thượng Quan Vũ Đồng bỗng nhiên nói:

- Đúng rồi, Lăng Tiêu trước khi rời đi, ở nội thành đã thiết lập mê tuyền trận đại trận, vì sợ có người đến quấy rối, tuy nhiên loại trận pháp này hữu hiệu cả đối với địch nhân lẫn người nhà. Nếu không hiểu được

trận pháp, đều sẽ bị lạc trong đó, cho nên mới chưa mở ra. Hiện giờ, ta thấy cần phát động trận pháp này, sau này bọn nhỏ trong ngày nghỉ muốn về nhà, sẽ tổ chức cho chúng cùng li khai một lần là được!

Tô Tuyết gật gật đầu nói:

- Ý kiến này rất hay! Tuy nhiên, lúc này ... Ta nhất định phải bắt được hung thủ! Ta muốn bầm thây hắn làm vụn đoạn!

Toàn bộ cư dân thành Penzias được cảnh báo, nên đóng cửa không ra khỏi nhà. Bên trong nội thành, lúc này Băng Lam Thủy Quang Trận đã được phát động. Trong bóng đêm, ánh lam quang tươi đẹp đến mê người, hình thành thành một đạo quang vòng bao phủ lấy toàn bộ nội thành. Loại trận pháp hoa lệ này bề ngoài mê người, mở ra đơn giản, kỳ thật là một cái lồng phòng hộ: Người bên trong không ra được, người bên ngoài cũng đừng nghĩ tiến vào.

Mê tung đại trận không giống như vậy. Mê tung trận bố trí theo ngũ hành bát quái, bề ngoài không nhìn không thấy gì, nhưng bước vào bên trong, nếu không hiểu trận pháp lập tức bị lạc ở trong trận, nếu không có người dẫn ra, e sẽ bị vây chết trong trận.

Do vậy nên khi Tô Tuyết và Thượng Quan Vũ Đồng chưa tinh thông trận pháp không dám phát động nó. Hiện giờ không phát động không được, địch nhân đã hoạt động dưới mắt họ, hơn nữa thực lực của đối phương cực cao!

Ngay cả tình báo của Lăng gia cũng không tìm ra dấu vết của bọn chúng. Mạnh Ly là người rất am hiểu ám sát truy tung, xưa nay việc theo dõi trong mắt Mạnh Ly chỉ là trò đùa bình thường. Thế nhưng bây giờ đến cả Mạnh Ly cũng không tìm thấy gì, điều này chứng tỏ kẻ địch có thực lực cao hơn Mạnh Ly rất nhiều.

Đối phương rõ ràng đã nắm được trận pháp của Thực Sơn kiếm phái. Ngay tại nội thành, lúc Băng Lam Thủy Quang Trận được phát động, một bóng người phóng lên cao, trước khi trận pháp khởi động hoàn chỉnh, đã giống như tia chớp, biến mất trong bóng đêm.

Cùng lúc Ý Phong và Tô Tuyết hai người, cực kỳ mau lẹ đuổi theo!

Thập tam gia và Thập tứ gia cùng với Tần Cách nghe được tin, lập tức cùng bọn Lăng Võ tổ chức điều tra trong toàn thành, không ngờ lực soát ra năm tên cường giả cảnh giới Kiếm Hoàng!

Trong đó có ba gã đến từ Chiết gia, hai gã còn lại là người của Tinh Võ thế gia. Chúng đều bị cư dân thành Penzias không sợ chết tố giác, Ở thành Penzias, Lăng Tiêu chính là thần! Nếu có người muốn làm chuyện bất lợi cho Linh chủ đại nhân, dân chúng sẽ không kể sinh mạng, đem đối phương tiết lộ ra.

Năm tên cường giả cảnh giới Kiếm Hoàng, tuy rằng bậc không cao, nhưng bên phía Lăng Tiêu, mấy Kiếm Hoàng thực lực cũng không mạnh mẽ, trong lúc nhất thời không ngờ bị đánh lui. Năm gã Kiếm Hoàng nhìn thấy hai Kiếm Hoàng chạy đi, biết thành Penzias có tất cả sáu Kiếm hoàng, lập tức định liên thủ, tru sát Thượng Quan Vũ Đồng bốn người!

Đại Thành kết giới đã mở ra, cho dù bọn Ý Phong trở về, bọn họ cũng vào không được, trừ phi theo mật đạo trực tiếp tiến vào phòng khổng chế, tuy nhiên lúc này đi đường mật đạo rất nguy hiểm.

Bốn người đầu năm người, cơ bản không có phần thắng, cũng may đối phương đề phòng Lăng Tiêu sẽ đột nhiên xuất hiện, nếu không chắc chắn chúng sẽ lấy thủ đoạn lôi đình tiêu diệt từng bộ phận, rồi toàn bộ tru sát!

Rơi vào đường cùng, mấy người Thượng Quan Vũ Đồng lui vào khu vực nội thành Thực Sơn kiếm phái. Hấp dẫn hai cường giả Kiếm Hoàng của Tinh Võ thế gia tiến vào. Ba cường giả Kiếm Hoàng của Chiết gia đã có bài học lần trước, sau khi phát hiện có chút không đúng, lập tức quay đầu giết ra ngoài, đợi cho bốn người Thượng Quan Vũ Đồng từ trong trận đi ra, trong lòng thề nhất định phải nghiên cứu thấu triệt trận pháp này.

Binh đoàn Tia Chớp bị ba gã cường giả Kiếm Hoàng của Chiết gia giết chết hơn một trăm người!

Cư dân thành Penzias càng thê thảm. Chỉ một đạo kiếm khí của bọn chúng, một vùng hơn trăm mét vuông biến thành đồng hoang tàn.

Lăng Võ và Lăng Chí cùng Phó thống lĩnh Trương Đại Niên của Binh đoàn Tia Chớp thấy tình thế không tốt, phân phó mọi người lập tức lui lại. Tuy kim cương phục ma kiếm trận của Binh đoàn Tia Chớp đã sớm đại thành, nhưng người có thực lực cao nhất chỉ là Ma Kiếm Sĩ, nếu đối mặt với Kiếm Tông còn đánh được một trận, còn đối mặt với Kiếm Hoàng, căn bản không có cơ hội trả đòn!

Mắt thấy thuộc hạ chết thảm, mấy tên thống lĩnh Binh đoàn Tia Chớp đỏ mắt, điên cuồng nhảy ra công kích!

Ba gã Kiếm Hoàng của Chiết gia cũng có công phu đi nghiên cứu Lăng gia. Vừa nhìn thấy Lăng Chí, có một tên lớn tiếng kêu lên:

- Đó là anh trai của Lăng Tiêu giết hấn đi!

Ba gã Kiếm Hoàng bỏ qua công kích của Binh đoàn Tia Chớp, nhất tề hướng về Lăng Chí phát động công kích.

-Cẩn thận!

Lăng Võ và Trương Đại Niên xông về phía Lăng Chí, xô ngã Lăng Chí rồi cùng nằm đè lên trên.

Lăng Chí bị đè bên dưới gần hết:

-Chúng mày mau buông lão tử ra!

Hai người làm như không nghe thấy. Lăng Võ hét lớn:

-Tam thiếu gia tuy là chủ nhân của Lăng Võ, nhưng ân trọng như núi, đời này báo đáp không xong, xin kiếp sau lại báo!

Bên kia Trương Đại Niên nghiêng răng nghiêng lợi:

- Ta chết, lão Đại thay ta chiếu cố cho các huynh đệ của ta.

-Các người hai tên khôn khiếp!

Lăng Chí ở dưới kêu khóc rống giận

- Buông lão tử ra, bọn họ tìm chính là ta.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ba gã cảnh giới Kiếm Hoàng tốc độ như điện! Kiếm khí lạnh như băng đã phóng ra mấy chục thước! Chúng cười lạnh nhìn cảnh tượng phía dưới, thật sự là một đám không biết sống chết, tưởng như vậy là có thể bảo vệ được hấn!

Kiếm khí tiếp xúc với mặt đất, lều các cao lớn đứt ra thành hai đoạn! Người ở bên trong hoảng sợ thét chói tai trốn chạy, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài quá khủng bố, điên cuồng chạy trở về, lại bị đè bẹp bởi kiến trúc bên trong, mặt đất bị kiếm khí xẻ sâu mười mấy thước, đá vụn bùn đất đầy trời bay múa.

Một gã Kiếm Hoàng của Chiết gia cười lạnh nói:

- Các người đều phải chết!

Đúng lúc này, mấy người Thượng Quan Vũ Đồng từ phía sau điên cuồng phóng lại, kiếm khí phát ra dày đặc, bằng cực hạn thực lực của họ!

Ba gã Kiếm Hoàng của Chiết gia đành quay lại tự cứu mình, nếu cố gắng giết chết Lăng Chí, chúng ít nhất cũng bị thương nặng.

- Mẹ nó!

Ba gã cường giả Kiếm Hoàng của Chiết gia lại cùng mấy người Thượng Quan Vũ Đồng đánh nhau một trận.

Nhưng bây giờ bên này có đến bốn Kiếm Hoàng, đánh với ba gã Kiếm Hoàng của Chiết gia!

Tình thế ... Đường như đảo ngược rồi!

345. Chương 329: Thù Hận

Ba gã cường giả Kiếm Hoàng của Chiết gia tuy rằng phần nộ, nhưng trên mặt lại không có nửa điểm kích động, cười lạnh nhìn đám người Thượng Quan Vũ Đồng, một gã nói:

- Lăng Tiêu không có ở đây, liền bắt bọn bay đi trước tể cờ! Khi nào cầu tặc chủng Lăng Tiêu trở về, chúng ta sẽ một kiếm dẹp yên Thục Sơn kiếm phái, ha ha ha ha.

Thập tam gia giận dữ, mắng:

- Chết đến nơi rồi mà còn dám mạnh miệng! Tông chủ không có ở đây, chúng ta cũng đủ để thu thập các người!

Khi Lăng Tiêu ra đi, đã lưu lại cho Thập tam gia và Thập tứ gia một lượng lớn đan dược cực phẩm, tuy rằng bọn họ chưa đột phá, nhưng sau khi dùng đan dược, cảnh giới càng được nâng cao, hơn nữa, lão gia tử Tổng Y của hải vực Tổng gia đã từng dặn dò, hai vị cao thủ Kiếm Hoàng phải ở lại bảo vệ thành Penzias.

Nhị lão bình thường tính thích nháo loạn, nhưng sống lâu như vậy, trong lòng như thế nào lại không có suy nghĩ, luôn cảm kích đối với Lăng Tiêu, không thể nghi ngờ.

Nhận ân huệ của người, sao có thể thờ ơ, trong lòng Thập tam gia và Thập tứ gia, sớm cho mình là thành viên của Thục Sơn kiếm phái! Huống chi hai người hiện tại đã đảm nhiệm chức vụ trưởng lão của Thục Sơn kiếm phái! Về công về tư, đều là trung thành và tận tâm với Lăng Tiêu!

Hai người đối kháng hai tên Kiếm Hoàng, còn lại một gã, Tần Cách và Thượng Quan Vũ Đồng giáp công.

Một gã Kiếm Hoàng của Chiết gia bỗng nhiên cười quái dị:

-Nếu chúng ta dám đến nơi này,thế nào thế nào lại không có chuẩn bị!

Nói xong kêu to một tiếng.

Liền có một tiếng thét to vang lên từ khu vực của người giàu có phía Đông Nam thành Penzias. Thanh âm hùng hậu, khí tức cường đại, kèm theo một cỗ uy áp khổng lồ truyền đến. Đám người Thượng Quan Vũ Đồng sắc mặt đại biến!

Thực lực của đối phương cho dù không phải là Kiếm Tôn, ít nhất cũng trên Ý Phong!

Mười dặm khoảng cách, đối với một cường giả bậc cao, cũng chỉ trong nháy mắt.

Tần Cách nổi giận gầm lên một tiếng, ba đạo hào quang hoàng sắc lập tức từ dưới chân dâng lên, một quyền mạnh mẽ đánh ra, nện vào gã Kiếm Hoàng của Chiết gia. Không ngờ gã kia mặc dù cao hơn Tần Cách một bậc cũng không trả đòn được.

Cùng lúc Thượng Quan Vũ Đồng bỗng nhiên lấy từ trong ngực ra một tấm phù chú, miệng lầm bầm mấy tiếng, lập tức Băng Lam Thủy Quang Trận thay đổi, quang sáng cực kỳ thần diệu chợt biến mất! Thượng Quan Vũ Đồng có vẻ không cam lòng, loại phù chú này, Lăng Tiêu cũng chỉ cho nàng ba cái, nghe nói chế tác cực kỳ khó khăn, không thể tưởng được bây giờ phải dùng một tấm!

Thượng Quan Vũ Đồng ngay sau đó khẽ quát:

-Rút lui!

Bốn người nguyên đang chiếm thượng phong, lại dựa lưng vào nội thành, ngay khi gã cao thủ thực lực mạnh mẽ của đối phương xuất hiện, trong nháy mắt, họ đã biến mất vào trong nội thành! Gã cường giả của Chiết gia phát ra một đạo kiếm khí hùng mạnh. Trong trời đêm phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt. Kiếm khí âm âm đánh lên trên tường thành, tường thành âm âm đổ xuống, sập mất hơn mười thước dài! Đá vụn bay loạn, bụi mù đầy trời, nhưng không làm thương tổn được một người.

Gã cường giả Kiếm Hoàng của Chiết gia nhìn ba gã kia giận dữ nói:

-Ngu xuẩn! Không ngờ giằng co với đối phương một lát mà cũng không làm được.

Ba gã Kiếm Hoàng của Chiết gia vô cùng hổ thẹn cúi đầu. Đối mặt với Chiết Trung Đường một Kiếm Hoàng bậc sáu, người có địa vị gần với lão tổ tông Chiết Vạn Thiên và Kiếm Tôn Chiết Vô Song, bọn họ thậm chí phản bác cũng không dám. Thời điểm Chiết Trung Đường đảm nhiệm chức vụ gia chủ, bọn họ còn là những người trẻ tuổi thực lực yếu kém, hơn nữa Chiết Trung Đường cũng sắp đột phá Kiếm Hoàng để thăng tiến đến cảnh giới Kiếm Tôn, bọn họ nào dám có nửa điểm ngỗ nghịch?

Nếu không vì Chiết gia gặp đại biến, Chiết Trung Đường làm sao có thể tự mình dẫn người ẩn núp ở trong này đến mấy tháng. Làm cho bọn họ càng thêm oán thán chính là, lúc bọn họ vừa đến nơi đây, Lăng Tiêu dường như vừa mới ra đi! Nếu lần này không thể tiêu diệt được Thục Sơn kiếm phái, Chiết gia từ nay về sau sẽ vĩnh viễn sống dưới bóng ma của Lăng Tiêu, làm trò cười cho các thế gia ẩn thế!

-Lão gia chủ, chúng ta ... Chúng ta đồ sát cư dân toàn thành cho hả giận đi!

Một gã Kiếm Hoàng của Chiết gia đề nghị.

-Đúng vậy đúng vậy! Lão gia chủ, cứ như vậy đi, xem ai còn dám ở nơi này, chúng ta sẽ biến nơi này thành một tòa tử thành!

Một gã Kiếm Hoàng khác của Chiết gia tỏ vẻ đồng ý.

-Hoang đường! Hồ đồ!

Chiết Trung Đường phần nộ trừng mắt nhìn hai gã Kiếm Hoàng, gã Kiếm Hoàng thứ ba nhìn thấy thế vội nuốt trở về lời định nói ra. Xem ra, gã cũng muốn ủng hộ ý kiến của đồng bọn.

-Vừa rồi ai cho các người ra tay giết hại bình dân?

Chiết Trung Đường lớn tiếng quát hỏi.

-Đây chẳng phải ngộ thương sao, ngài cũng biết, cảnh giới Kiếm Hoàng kiếm khí hùng mạnh...

Một tên run rẩy nhỏ giọng giải thích.

-Rác rưởi!

Chiết Trung Đường rốt cục không nhẫn nhịn nổi, lạnh lùng nói:

- Xem ra các người đích xác đã bị tộc nhân làm ảnh hưởng, động một tý là diệt tộc, nếu là cừu gia, phải tiêu diệt là đúng rồi, nhưng không phải là cừu gia ngay cả bình dân bách tính, động một chút đều nói diệt là diệt! Các người đã gặp qua có bao nhiêu thế gia đi giết hại dân chúng? Oan có đầu nợ có chủ, giết hại cả dân chúng bình thường, có phải các người rất là uy phong?

Mấy tên cường giả Kiếm Hoàng của Chiết gia nghe răn dạy không dám mở miệng phản bác, bởi vì thời điểm Chiết Trung Đường đương nhiệm gia chủ đã đưa ra quy củ nghiêm ngặt, không được phát sinh xung đột với các gia tộc khác. Tính cách của hắn hoàn toàn khác với đương nhiệm gia chủ Chiết Thế Duy và vị Kiếm Tôn còn lại Chiết vô Song.

Lần này nếu không vì Chiết gia tổn thất thê thảm và nghiêm trọng, Chiết Trung Đường cũng tuyệt không sẽ xuất đầu lộ diện. Nhưng cũng không tán thành đại khai sát giới, mà chỉ tính toán thời cơ ám sát Lăng Tiêu. Sau khi phát hiện Lăng Tiêu không có trong thành, liền thay đổi chủ ý, đổi việc ám sát Lăng Tiêu sang thành viên trung tâm của tổ chức. Nếu có thể tiêu diệt Thục Sơn kiếm phái, cũng coi như đã báo được đại thù, về phần khi nào thì đánh chết Lăng Tiêu, đành để sau vậy. Chiết Trung Đường quan niệm là có thể báo thù, nhưng không nên lạm sát! Vì làm như vậy đối với việc tu luyện võ đạo cũng không có chỗ tốt gì.

Lại không nghĩ rằng phần đông cừu gia của Lăng Tiêu, Tần gia và Tinh Võ Liệt gia, đều phái người tới đây. Hơn nữa người của Tần gia cực kỳ tà ác, không ngờ lại đi hấp thu máu huyết của đồng tử! Chuyện này mấy người Chiết gia đều biết, tuy nhiên bởi vì việc này không liên quan mình nên không để ý đến, không nghĩ tới bởi vậy mà toàn bộ bị bạo lộ ra.

Chiết Trung Đường trong lòng tức giận, Lăng Tiêu kia thật nhiều thủ đoạn, có được một đám thủ hạ trung thành và tận tâm, thực lực tuy rằng không mạnh, nhưng không hề sợ chết làm cho hắn không điều tra được cái gì. Thực tại đáng làm cho người ta khiếp sợ, nếu gia tộc này tiếp tục phát triển, có lẽ không bao nhiêu năm, bọn họ không biết sẽ tiến đến cấp bậc nào... Trăm năm thế gia, ngàn năm thế gia ... thậm chí là siêu

cấp thế gia thượng cổ lưu truyền tới nay, chỉ sợ đến lúc đó đều bị hào quang của Thục Sơn kiếm phái bao phủ, phải sống dưới bóng của người ta!

Lại nói thêm chuyện râu ria, các thế gia ẩn thế đều tự phát triển, rất ít lui tới nhau. Chiết Trung Đường biết rõ tuy như vậy nhưng lại thường xuyên có hôn tranh địa âm giữa các gia tộc để tranh đoạt các loại tài nguyên.

Hiện giờ trên cơ bản tất cả các thế gia môn phái trên toàn bộ đại lục đã định hình, phạm vi thế lực cũng đã được phân chia rõ ràng. Lúc này một tiểu thế gia môn phái không được xếp hạng muốn tiến thêm một bước là cực kỳ khó khăn.

Bởi tại không còn vị trí nữa!

Nhưng bây giờ Lăng gia quả thực giống như một ngựa ô, ngang trời xuất thế, đánh giết đi ra, trong khoảng thời gian ngắn đã hội tụ được một lực lượng hùng mạnh! Cứ như vậy mà phát triển, chỉ sợ không bao lâu, vận mệnh của toàn bộ các thế gia môn phái ẩn thế đều phải thay đổi!

Đến lúc đó, Chiết gia của mình cùng Lăng gia có cừu oán gia tộc. Khẳng định là phải đứng mũi chịu sào!

Cho nên, nhất định phải thừa dịp Lăng Tiêu không có trong thành, phải hủy diệt môn phái của hắn! Tuy nhiên trong lòng Chiết Trung Đường vẫn nghĩ, không muốn đã thương người vô tội. Cũng không phải hắn có tâm địa thiện lương, mà vì thành Penzias không thể so sánh với thế gia môn phái ẩn thế, nếu bọn họ lạm sát, sợ chỉ không được bao lâu sẽ lan truyền ra ngoài.

Đến lúc đó thanh danh của Chiết gia sẽ bị đả kích nghiêm trọng.

-Lão gia chủ ... Ở đây có cổ quái, lão tổ tông chịu thiệt chính là ở chỗ này đây.

Một gã Kiếm Hoàng của Chiết gia, thật cẩn thận nói.

Chiết gia ở thành Penzias tổn thất thê thảm và nghiêm trọng, quả thực chính là một vết thương lớn của gia tộc. Chiết gia lão tổ đối với toàn bộ Chiết gia có ý nghĩa rất trọng yếu. Chiết Vô Song tuy rằng cũng tiến giai tới cảnh giới Kiếm Tôn, nhưng phải nói, ngoại giới coi trọng Chiết gia, hơn phân nửa hay là bởi vì Chiết gia có lão tổ Chiết Vạn Thiên!

Hiện tại biết lão tổ chết ở chỗ này, Chiết Trung Đường hai mắt bắn ra tinh quang, lặng yên suy nghĩ, sau đó hỏi:

- Hai cường giả Kiếm Hoàng của Liệt gia cũng đi vào đây sao?

-Đúng vậy, chúng ta ba người đều trở mắt nhìn đối phương truy kích địch nhân tiến vào, sau đó liền biến mất tầm!

Gã Kiếm Hoàng của Chiết gia trong lòng còn sợ hãi nói:

- May mắn chúng ta biết lão tổ...

Chiết Trung Đường tâm thần kịch chấn, không thể tưởng được Lăng Tiêu quả nhiên có được thủ đoạn thần kỳ này. Nói như vậy lực lượng của Lăng Tiêu chưa chắc đã thực sự hùng mạnh, mà là hoàn toàn dựa vào đồ vật này ọ!

-Bên ngoài không còn lam quang.

Một gã Kiếm Hoàng của Chiết gia chỉ lên khoảng không. Ánh lam quang khi nãy rực rỡ nay đã biến mất không còn. Chiết Trung Đường thở dài một hơi, sau đó ngưng thần nhìn nội thành Lăng thị, lặng lẽ nói:

- Ở lại chỗ này đã không có ý nghĩa gì nữa, chúng ta đi đi thôi!

Ba gã Kiếm Hoàng của Chiết gia trên thực tế đã sớm không còn một chút chiến ý. Chúng không thể tưởng được, Lăng Tiêu dù không ở nhà, địa bàn của hắn vẫn vững như bàn thạch. Căn bản không có khả năng tạo nên thương tổn quá lớn.

Nhưng cứ như vậy trở về...

Một gã Kiếm Hoàng của Chiết gia bạo gan nói:

-Lão gia chủ, hay là chúng ta thử vào xem đi?

-Xem cái rầm!

Chiết Trung Đường lạnh giọng quát:

-Người có thể có thủ đoạn như lão tổ chẳng? Lão tổ cũng không đi ra được! Người cho là mình là ai? Nguyên vốn tưởng rằng có thể thông qua tập kích bất ngờ, giết chết vài thủ hạ của Lăng Tiêu, lại không nghĩ rằng lão khốn khiếp Tần gia kia, thành sự không đủ bại sự có thừa! Bây giờ, đối phương đã tăng mạnh phòng bị, làm sao có cơ hội đánh lên nữa, trên cơ bản đã là không có khả năng! Cho nên, quân tử báo thù, mười năm không muộn, chúng ta về thôi!

Lúc này, bên trong trận bỗng nhiên truyền đến thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Thượng Quan Vũ Đồng:

-Lũ Chiết gia kia, mỗi nhục hôm nay, chúng ta Thục Sơn kiếm phái nhớ kỹ, còn có việc năm đó Chiết gia diệt gia môn đoạt bí tịch, ngày sau nhất định hoàn trả lại đủ!

Chiết Trung Đường hai mắt lóe tinh quang, một đạo kiếm khí cực kỳ mạnh mẽ đánh vào hướng thanh âm đang phát ra. Thế nhưng đạo kiếm khí lại như trâu đất xuống biển, không hề để lại tin tức.

Chiết Trung Đường hừ lạnh một tiếng, nói:

- Chiết gia nhất định hầu tiếp!

-Hiện tại làm sao bây giờ?

Thập tứ gia thấp giọng hỏi.

Thập tam gia và Thập tứ gia nhìn Thượng Quan Vũ Đồng, ở trong trận hai người cùng Tần Cách không dám loạn động, đi theo phía sau Thượng Quan Vũ Đồng là người duy nhất hiểu được trận pháp. Thượng Quan Vũ Đồng lại cảm thấy thống khổ và áy náy: thực xin lỗi, Lăng Tiêu, ta làm không tốt việc cậu dặn dò!

Nàng liền cắn răng nói:

-Để bọn họ đi thôi, nếu không bọn Ý Phong trưởng lão và Tô trưởng lão gặp phải chúng, hai người chắc chắn phải chịu thiệt!

Tần Cách gầm gừ tức giận, đôi mắt trở nên đỏ thẫm. Phương thức biểu đạt tình cảm của thú nhân vô cùng đơn giản, Lăng Tiêu có ân tình lớn lao với toàn bộ thú tộc, Tần Cách tự nhiên coi Lăng Tiêu là chủ nhân của mình. Hiện giờ bị địch nhân biến lãnh địa của chủ nhân thành hỗn độn, đổ nát, lại không thể giết chết đối phương, trong lòng, thật sự bị đè nén rất nhiều.

Thập tam gia làm ra thái độ bình thường, nhưng trong mắt cũng bắn ra nồng đậm lửa giận, vỗ vỗ vào lưng Tần Cách, nói:

- Đại lão hổ, người đừng có gấp, sẽ có cơ hội!

Tần Cách gật gật đầu thật mạnh, răng nanh nhả ra làm Thượng Quan Vũ Đồng mấy người sợ hãi, bỗng nhiên nghe thấy Tần Cách nổi giận gầm lên một tiếng, dưới chân phịch một cái, phát ra một đạo ánh sáng đỏ lừ!

Ngay sau đó, một cỗ khí thế theo mê tung trận phóng lên cao! Vừa mới định ly khai khỏi Lăng thành, mấy cường giả Chiết gia liền đứng lại nhìn. Chiết Trung Đường hung hăng dậm chân một cái, loại tình huống này có thể nhìn ra, không ngờ ở thời điểm này, đối phương lại có đột phá!

Chiết Trung Đường cảm thấy đau đớn trong lòng, hẳn biết, Chiết gia tương lai ... Gian nan khổ cực tất nhiên sẽ nhiều hơn yên vui.

Thấy chúng nhân Chiết gia rời đi, Thượng Quan Vũ Đồng bốn người yên lặng theo mê tung trận đi ra, nhìn địa phương vừa mới chiến đấu hoàn toàn biến thành một mảnh hoang tàn, gạch ngói đổ nát, khói nhẹ vẫn vương, đôi khi còn có thể nghe thấy thanh âm rơi đổ đâu đó. Thượng Quan Vũ Đồng rơi lệ đầy mặt, Thập

tam gia và Thập tứ gia cũng thu hồi bộ dáng nháo loạn, Tần Cách thì hoàn toàn là một đầu lão hổ đang nổi giận, đi tới đi lui trong thành.

Lúc này, từ xa Đại Tế Ti Tô Tuyết và Ý Phong từ không trung bay trở về, Ý Phong tinh thần uể oải, khóe miệng chảy máu tươi, Đại Tế Ti áo bào trắng dính đầy vết máu, cũng không biết là trong miệng phun ra, hay là do vết thương tạo thành.

Đại Tế Ti và Thượng Quan Vũ Đồng nhìn nhau thở dài, hai người rất buồn, khai tông lập phái, quả nhiên gian nan khôn tả! Mà hiện nay Lăng Tiêu không có ở nhà, các nàng chỉ có thể hết sức bảo vệ cơ nghiệp, cũng không nghĩ đến hơn nửa năm cần trọng, nay lại bị đối phương đánh lên đầu.

Bởi vậy có thể thấy, đối phương ẩn núp ở trong thành đã không phải là một ngày hai ngày, xung quanh hết thấy chúng đều biết tận tường, hai gã Kiếm Hoàng của Tinh Vô thế gia lâm vào mê tưng trận, hoàn toàn do chính bọn chúng tự đại xông vào.

Đại Tế Ti Tô Tuyết nói chuyện thanh âm rất thấp, có vẻ bị thương rất nặng:

-Lão bất tử của Tần gia chắc là đã có cảnh giới Kiếm Tôn! Hắn không phải đang bế quan cũng là đang luyện công, dù sao, hắn cũng không có tâm tư giết chúng ta, nếu không, hai chúng ta chỉ sợ khó có thể trở về!

Ý Phong cũng khẽ gật đầu, nói:

-Khí tức trên người đối phương vô cùng tà ác, rất dễ dàng làm người khác bị loạn tâm thần, về sau chống lại Tần gia, phải chú ý đến điểm ấy.

Tô Tuyết nhìn Thượng Quan Vũ Đồng hỏi:

- Các người bên này đã xảy ra chuyện gì, tại sao có thể như vậy?

Nói xong nhìn thoáng qua đồng hoang tàn bốn phía.

Thượng Quan Vũ Đồng ảm đạm nói:

- Chiết gia còn có một gã Kiếm Hoàng bậc sáu ở ẩn núp! Chúng ta bị ám toán, nên đã chết rất nhiều binh lính của Binh đoàn Tia Chớp.

Tô Tuyết lông mi dựng thẳng lên, thanh âm phát ra lạnh lẽo:

- Chiết gia!

346. Chương 330: Ba Năm

-Kiểm tra toàn diện nội thành. Bắt đầu từ ngày mai, phong tỏa nội thành! Nếu có đệ tử không tuân thủ, lập tức đuổi đi!

Tô Tuyết vô cùng buồn bã, nhìn Thượng Quan Vũ Đồng nói:

- Chúng ta sẽ phong tỏa thành trong ba năm!

Thượng Quan Vũ Đồng do dự một lát, hỏi:

-Còn chuyện chiêu mộ đệ tử...?

-Vẫn cứ tiếp tục chiêu mộ như thường, dựa theo quy củ của Lăng Tiêu, ưu tiên đệ tử bình dân.

Tô Tuyết giọng đã khàn đặc tiếp tục nói:

-Vũ Đồng, hãy nghe ta, chúng ta ngủ đông ba năm! Chiết gia ... Sớm muộn gì ta cũng sẽ đích thân tiêu diệt bọn chúng!

Thượng Quan Vũ Đồng ngưng trọng nhìn Tô Tuyết, nhẹ giọng nói:

- Vậy thì nghe theo Tô trưởng lão, Lăng Tiêu khi đi đã dặn, có việc gì, ngài có thể chỉ huy tất cả!

Tô Tuyết gật gật đầu, sau đó quay lại nói với Thập tam gia và Thập tứ gia:

- Nhiệm vụ đi các nơi tìm kiếm những đứa nhỏ bình dân có thiên phú tốt, phiên toái nhị vị trưởng lão phải đi làm rồi.

Thập tam gia và Thập tứ gia nghiêm mặt nói:

-Đại trưởng lão quá lời rồi! Hai huynh đệ chúng ta nhất định cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.

Tô Tuyết lại nhìn qua Ý Phong, Ý Phong liền nói:

- Đại trưởng lão yên tâm, Băng Tinh Thiên Tầm, nhất định sẽ cung ứng đủ!

Tô Tuyết gật đầu, thân mình yếu ớt lung lay, mặt không một chút máu vẫn cố gắng nói:

- Không phá thì không xây được, không nên thương tâm, công tác bồi thường cứ giao cho Lăng Vô bọn họ làm đi. Vũ Đồng trưởng lão, Thập tam, Thập tứ trưởng lão, chúng ta cần phải cùng nhau nỗ lực rèn luyện, chuẩn bị cho tông chủ Lăng Tiêu một cơ sở thật sự mạnh mẽ!

- Còn tôi?

Tần Cách lúc này đã dần dần bình tĩnh trở lại, đi tới, nhỏ giọng hỏi Tô Tuyết. Đối với người tái tạo nên hắn, trong lòng Tần Cách đã sớm coi là mẫu thân của mình, thấy Tô Tuyết bị thương, trong lòng Tần Cách đại hận.

-Người vẫn cứ tiếp tục tu luyện cho tốt! Tần Cách, ba năm sau, ta hy vọng thấy người trở thành một Kiếm Hoàng bậc bốn.

-Tần Cách nhất định sẽ cố gắng!

Thượng Quan Vũ Đồng quay đầu lại nhìn mê tung trận, sau đó hỏi:

-Còn hai gã Kiếm Hoàng của Tinh Võ thế gia ...

-Để cho bọn chúng tự chết!

Tô Tuyết cắn hận nói.

Lúc này Lăng Tiêu đang nằm trên một vách núi cao lớn. Gió mãnh liệt thổi trên tảng đá đã bị phong hoá, phát ra thanh âm thê lương, thổi qua trên đỉnh đầu Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu tựa vào một khối nham thạch rất lớn, nhờ nó mà cản được một mặt gió. Lúc này tóc tai hắn tán loạn, quần áo rách tung toé, nhiều chỗ trên mình còn mang theo vết máu. Lăng Tiêu nhếch miệng cười khổ, đôi mắt tối sầm, không ai có thể nghĩ đến, nhân tài mới xuất hiện khiến cho hoàng thất của Đế quốc Lam Nguyệt phải run rẩy sợ hãi, khiến cho vô số thế gia môn phái ẩn thế hết hồn, đang chặt vật trên một vách đá!

Lăng Tiêu lấy từ trong nhẫn không gian ra một khối thịt nướng đã sớm đông lạnh. Khối thịt vừa lạnh lại vừa cứng, rất khó ăn, nhưng Lăng Tiêu vẫn ăn ngon lành. Khối thịt này người thường đều không muốn ăn, nhưng đối với Lăng Tiêu, nó là thực phẩm vô cùng tốt để khôi phục chân nguyên!

Vì đây là thịt của ma thú bậc bảy Bạo lôi hổ.

Ma thú bậc bảy này có thân hình rất lớn, phải lớn gấp mấy lần so với loại hổ bình thường. Lông của nó sắc bén như những mũi dao. Đuôi nó giống như roi thép, đầu cứng rắn như thép luyện. Lực công kích cực mạnh.

Hơn nữa, nó có thể phóng xuất ra lôi điện có uy lực hùng mạnh. Đã từng bị thiên kiếp bổ thành tro bụi, Lăng Tiêu vẫn còn có chút sợ hãi đối với lôi điện.

Cũng may trong nhẫn không gian của Lăng Tiêu có một cuốn đại lục động vật chí và đại lục thực vật chí do Isa đưa cho. Tuy trong đó chưa chắc đã có đủ mọi loài nhưng Nền khi gặp ma thú này, Lăng Tiêu nhận ra nó ngay. Ma thú bậc cao chẳng những có tinh hạch là bảo bối, mà huyết, thịt, gân, cốt, da ..., tất cả đều là thứ tốt. Ví như thịt của bạo lôi hổ, tuy rằng mùi vị không được tốt lắm, nhưng lại ẩn chứa năng lượng cực đại, sau khi ăn, chân nguyên khôi phục cực kỳ nhanh chóng!

Hơn nữa, Lăng Tiêu còn muốn thông qua việc ăn thịt nó để có thể vượt qua nỗi sợ hãi lôi điện của mình! Đánh với ma thú bậc bảy, cũng không đến nỗi chật vật!

Lăng Tiêu cười khở, nhớ tới dưới chân mình chừng hai ngàn thước, phía dưới vách núi đen, còn có một Bạo lôi hổ là ma thú bậc tám!

Có lẽ mình đã giết con nó nên nó tìm đến. Trận chiến này, Lăng Tiêu vô cùng chật vật. Ma thú này là một ma thú bậc tám đỉnh phong!

Bạo lôi hổ này đang rất thương tâm và phẫn nộ, dường như đang hướng về hắn nói gì đó. Đáng tiếc nó chưa phải là ma thú bậc chín đỉnh phong, không thể phát ra tiếng người nên Lăng Tiêu không hiểu nó nói gì. Nếu ma thú bậc tám này có thể nói được tiếng người thì nó tuyệt đối thuộc loại hiếm có như lông phượng và sừng lân, kinh tài tuyệt diệu.

Ma thú Bạo lôi hổ này lúc này gần như khiến cho thiên địa biến sắc, liều mạng truy đuổi Lăng Tiêu, thiếu chút nữa đánh cho hắn hồn bay phách tán. Lăng Tiêu đưa ra Hàm Hàn bảo đỉnh và Hàn Thiết Kiếm Trận, lúc đó ma thú bậc tám Bạo lôi hổ biết không có biện pháp giết chết Lăng Tiêu, mới ôm hận bỏ chạy.

“May mắn là nó không biết bay” Lăng Tiêu dựa vào cự thạch, có chút nhàm chán nghĩ.

Vừa rồi hắn đột nhiên có linh cảm, ở nhà môn phái mình đang gặp phải hung hiểm, tuy nhiên bây giờ đã chuyển nguy thành an. Thục Sơn đệ tử tuy rằng chưa chắc đã tinh thông đạo bói toán, nhưng chuyện liên quan mật thiết đến mình, tất nhiên cũng có thể suy đoán ra một ít.

Lăng Tiêu cúi đầu trầm tư thầm nói với mình: “Ta có thể bảo hộ các người nhất thời, cũng không có thể bảo hộ các người một đời, hy vọng lần này được giáo huấn, các người sẽ càng thành thực hơn! Kiên trì trụ vững, chờ ta!”

Lăng Tiêu lần này ra đi, cũng không hoàn toàn vì cần tu luyện. Mà vì tìm chốn thanh tĩnh nên mới tiến vào trong ngàn dặm rừng rậm nguyên thủy. Thục Sơn kiếm phái khi đã thành lập, Lăng Tiêu tự nhiên sẽ có tính toán cho tương lai của môn phái, nếu hắn vẫn ở lại môn phái tu luyện, không phải là không thể được, nhưng dần dà, sẽ bồi dưỡng tâm lý ỷ lại của mọi người.

Nếu ngày nào đó mình tu thành đại thừa, phi thăng đi vào Thánh vực, ly khai khỏi môn phái, mọi người lúc đó sẽ làm sao?

Lúc đó kẻ thù sẽ đến đánh giết. Đại Tế Ti Tô Tuyết chính là ví dụ tốt nhất! Muốn người khác không dám trêu chọc mình, biện pháp tốt nhất chính là có được năng lực hùng mạnh khiến đối phương run rẩy sợ hãi.

Người động đến ta, ta liền diệt cả nhà người!

Cho nên, Lăng Tiêu hy vọng, thời gian mình rời khỏi thành, bọn họ có thể chân chính thành thực tiến bộ, chống đỡ được cho môn phái khi gặp khó khăn. Về phương diện khác, trong nhãn không gian của Lăng Tiêu mặc dù có rất nhiều thiên tài địa bảo, không có cái nào không phải là cực phẩm bảo bối, nhưng vẫn xuất hiện một vấn đề.

Đó là mấy thiên tài địa bảo này, chỉ có thể dùng để luyện chế đan dược cao cấp! Mà đệ tử Thục Sơn kiếm phái nhập môn lại cần Trúc Cơ đan, bồi nguyên đan, an thần đan. Tài liệu luyện chế các đan dược này, Lăng Tiêu còn thiếu nhiều. Mặc dù đã thông qua phòng đấu giá Lăng thị để tiến hành thu mua, nhưng có rất nhiều loại dược liệu ngay cả Lăng Tiêu cũng mất nửa ngày để phân biệt, thì những người đó hoàn toàn không biết các dược liệu của Tu Chân Giới, làm sao có thể tìm thấy.

Sau một thời gian, Lăng Tiêu đã tìm được khá nhiều dược liệu cần thiết, chiếc nhãn không gian cũng đã đầy lên. Lúc Lăng Tiêu ra đi, đã lưu cho Thượng Quan Vũ Đồng vài đạo bùa. Lăng Tiêu tinh thông rất nhiều thứ, tỷ như cơ quan, trận pháp, luyện đan, luyện khí, nhưng việc chế tác phù chú lại chỉ mới là nhập môn, căn bản chưa tinh thông. Kiếp trước ở Tu Chân Giới, Lăng Tiêu cũng mới đọc lướt qua một chút bộ sách nói về phương diện này. Bởi vì phù chú đối với Lăng Tiêu, xem ra không sáng khoái bằng dùng ngự kiếm thuật giết người, với lại sức người có hạn, không thể nghiên cứu được tất cả các phương diện.

Cho nên sau khi bỏ ra rất nhiều sức lực, Lăng Tiêu mới chế tác được ba tấm phù chú cho Thượng Quan Vũ Đồng, phòng ngừa bọn họ khi đang ở bên ngoài, gặp phải nguy hiểm, có thể lâm thời sử dụng. Trên mỗi

một miếng bùa, Lăng Tiêu đều ghi lại thần thức của mình.

Thời điểm Thượng Quan Vũ Đồng ở dùng phù chú, Lăng Tiêu liền cảm ứng được.

Hắn biết, lần này đối với bọn họ là hữu kinh vô hiểm, cho nên Lăng Tiêu cũng không định trở về. Các nàng cần thời gian phát triển, tu luyện, Lăng Tiêu cũng cần tu luyện!

Đứng dậy, nhìn mặt trời đang chìm vào đường chân trời, Lăng Tiêu vỗ vỗ tro bụi trên người, bỗng nhiên hét lên một tiếng, song chưởng duỗi thẳng, giống như một con hùng ưng, rời khỏi vách núi, bay xuống phía dưới!

Phía dưới, truyền lên một tiếng gầm gừ điên cuồng...

Đế quốc lịch mùa thu năm 1458.

Tân thành Penzias, lúc này mọi người quen gọi là Thục Sơn thành, mà thành chủ Mặc Thanh và phó thành chủ Lý Phật cũng đã bỏ đi danh tự hơn ngàn năm tuổi ngày xưa.

Từ nay về sau, phía Nam không có Penzias, chỉ có Thục sơn thành!

Từ ngày Lăng Tiêu rời đi đến nay đã ba năm. Lúc đầu mọi người không quen với việc thiếu vắng Lăng Tiêu, nhưng nay mọi người đã quen với chuyện đó rồi!

Tuy nhiên sâu trong linh hồn của mọi người, khắc sâu một cái tên đến chết vẫn không quên.

Tất cả bình dân, thương nhân, quân nhân trong Thục Sơn thành đều chờ mong. Lĩnh chủ đại nhân ba năm không thấy, không biết nay đã biến thành bộ dáng gì rồi.

Các đệ tử mới của Thục Sơn kiếm phái thì đều tò mò, vị tông chủ thiên hạ truyền kỳ có phải là người thân cao hai trượng, lưng rộng tám thước, hoặc là có ba đầu sáu tay, giống như thần thời thượng cổ hay là khủng bố giống đại ma vương hay không?

Ba năm thời gian, nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn.

Đối với bọn nhỏ trong Thục Sơn kiếm phái, đơn giản chính là ba cái mùa đông, nhiều đứa lại là hai cái mùa đông, một ít ở trong này có một mùa đông.

Các đệ tử của Thục Sơn kiếm phái cũng không giống nhau. Đa số đến từ các gia đình bình dân không có căn cơ. Bố mẹ các hài tử này mặc dù xuất thân bần hàn, nhưng đều đáng để kiêu ngạo.

Các đứa nhỏ có thể tiến vào Thục Sơn kiếm phái, có cảm giác từ trên bầu trời có một cái bánh rơi xuống đầu mình, loại cảm giác này rất không chân thật, đương nhiên, khi cầm một kim tệ màu da cam, cảm giác không chân thật liền biến mất.

Kim tệ! Thật tốt!

347. Chương 331: Thăng Bậc Và Trở Về

Trong vòng ba năm này, cảnh giới của Tô Tuyết tăng cao vô cùng nhanh chóng. Một mặt nắm được bí mật của Tô gia, mặt khác còn có cực phẩm đan dược của Lăng Tiêu, vì thế cảnh giới của Tô Tuyết từ Kiếm Hoàng bậc hai tăng lên tới Kiếm Hoàng bậc năm! Khó trách năm đó Chiết gia như điên cuồng tiêu diệt cả nhà Tô gia, xong lại chạy tới tiêu diệt cả nhà Diệp gia, đủ để chứng tỏ giá trị của bí pháp trong tay Tô Tuyết cao thâm cỡ nào. Mà Chiết gia thu được cũng không phải là bí pháp đầy đủ!

Nếu không Tô Tuyết làm sao có khả năng đào tạo ra cao thủ siêu cấp như Tần Cách vậy?

Tần Cách không phụ sự mong đợi của mọi người, rốt cục tăng lên tới Kiếm Hoàng bậc bốn! Mà với thực lực Kiếm Hoàng bậc bốn của hắn, tin rằng đủ để đồng thời đối kháng với hai Kiếm Hoàng bậc bốn nhân loại! Tần Cách giống như một con ma thú: trình độ dũng mãnh của thân thể hắn khiến người ta tức lộn ruột mà không làm gì được.

Hiện nay Thập tam gia và Thập tứ gia cũng cùng thăng tiến đến Kiếm Hoàng bậc bốn nhưng hoàn toàn không thể luận bàn với tên đại biến thái Tần Cách này. Bởi vì một khi đánh tới trên người Tần Cách, nặng

thì hẳn có thể né tránh, nhẹ thì không có hiệu quả, mà mỗi một chiêu công kích của Tần Cách, đều có sức mạnh như ngàn quân! Đừng nói là bị hẳn đánh trúng ngay chính diện, cho dù là sượt ngang qua mình cũng sẽ đau đớn không thôi.

Vì lẽ đó bên trong toàn bộ kiếm phái Thục Sơn, người có thể cùng so chiêu với Tần Cách: Chỉ có trưởng lão Ý Phong Kiếm Hoàng bậc sáu!

Bởi vì Thượng Quan Vũ Đồng là người lập kỳ tích đã đột phá tới Kiếm Hoàng bậc sáu, nhưng nàng lại không động thủ với Tần Cách!

Từ thời điểm bắt đầu kế thừa lão tổ tông của Thượng Quan gia người khác cũng không biết là có chuyện gì xảy ra. Tuy rằng thực lực của Thượng Quan Vũ Đồng từ Ma Kiếm Sĩ đột nhiên nhảy vọt lên tới Kiếm Hoàng, làm cho người ta có chút kinh hãi: Nhưng ở thời đại viễn cổ so ra những chuyện thần kỳ như thế này cũng không phải không có. Cho nên, đến ngay cả chính Thượng Quan Vũ Đồng cũng không cảm thấy chuyện này có cái gì đáng quan tâm, bởi vì khi đối mặt với sự quấy rối của Chiết gia, Tần gia và Tinh Võ thế gia: trong ba năm này bọn họ hoàn toàn áp dụng thái độ lảng tránh!

Hoàn toàn không đối địch ngay mặt, ngược lại đối phương cũng không dám bước chân vào bên trong nội thành Thục Sơn. Vào giữa năm kiếm phái Thục Sơn bắt đầu mở ra trận Mê tung, vậy khốn hai gã Kiếm Hoàng của Tinh Võ thế gia đến chết ở bên trong! Đến bây giờ người của thế gia Tinh Võ cũng không hề tìm được tung tích thi thể của hai gã đó!

Hơn nữa, còn có một tin tức thật tốt: trước thời hạn Liệt Khuyết từ trong diện bích mở cửa ra ngoài, bởi vì lúc này Liệt Khuyết đã trước Liệt Dương một bước thăng tiến đến cảnh giới Kiếm Hoàng!

Điều này không thể không nói: đương nhiên khi Lăng Tiêu thăng tiến Đại Tự Tại Tâm Kinh, thì hai người Liệt Khuyết và Công Tôn Kiếm ở bên cạnh hẳn đều nhận được lợi ích thật lớn. Dùng quan điểm Phật đạo để giải thích thì thật ra đây cũng là một loại cơ duyên! Nếu không, Lăng Tiêu cũng sẽ không dễ dàng đáp ứng kết bái huynh đệ với hai người như vậy.

Liệt Khuyết trước thời hạn từ trong diện bích mở lối thoát đi ra. Rất nhiều tin tức hiển nhiên lặng lẽ truyền tới tai người bên này. Cho nên, trong khoảng thời gian ba năm qua ít nhất thế gia Tinh Võ có hơn mười lần phái người ám sát nhằm vào kiếm phái Thục Sơn, nhưng đáng tiếc không một lần nào thành công!

Một là do Liệt Khuyết âm thầm mật báo, thứ hai là do ba năm này kiếm phái Thục Sơn gần như chỉ có vào không có ra! Hơn nữa bên trong ruộng đất bát ngát, toàn bộ các đệ tử đều ăn thức ăn chính mình trồng trọt! Hết thấy mọi vật dụng cần thiết đều có đám binh sĩ của Binh đoàn Tia Chớp từ lối đi bí mật đưa tới.

Không phải không có người có chủ ý muốn thông qua lối đi bí mật tấn công Lăng gia: kết quả cũng thành công tiến vào, nhưng lối đi bí mật thiết đặt đầy dẫy cơ quan đã đóng đinh một gã Kiếm Tông bậc ba của Chiết gia ở bên trong!

Đối mặt với Chiết gia, mọi người Lăng gia quả thật không có kiên nhẫn chút nào, coi như con chó chết trực tiếp ném thi thể ra ngoài thành, phơi nắng để mặc cho giòi bọ đục khoét. Cuối cùng Chiết gia hầu như kết luận là Lăng Tiêu không ở nơi đó, thậm chí đến ngay cả Chiết Vô Song vị Kiếm Hoàng của Chiết gia đã từng dẫn người đến tấn công kiếm phái Thục Sơn. Kết quả toàn bộ dừng lại ở trước trận Mê tung, không có biện pháp nào! Mặc dù bọn họ tìm hết mọi cách nghiên cứu, cũng nghĩ không ra: nguyên lý của trận pháp kia là cái gì, phải làm thế nào để phá giải?

Họ cũng có phái đệ tử nhà mình đến làm nội gián: nhưng nếu không bị đào thải tự nhiên, thì cũng bị đối phương bắt tẩy não hoàn toàn.

Bản lĩnh giảng dạy của trưởng lão Ý Phong tuy rằng bình thường, nhưng bản lĩnh kể chuyện xưa đúng là số một! Các đệ tử ưa thích trưởng lão Ý Phong, thậm chí còn nhiều hơn so với Tô Tuyết!

Bởi vì trưởng lão Ý Phong suốt ngày đều tươi cười, còn trưởng lão Tô Tuyết tuy rằng xinh đẹp, nhưng gương mặt suốt ngày lạnh như băng làm cho người ta có cảm giác sợ hãi.

Còn Thượng Quan Vũ Đồng thực lực tăng cao một cách thần tốc, đương nhiên là niềm vui mừng nhất trong đám người Lăng gia.

Trong thời gian này Thập tam gia và Thập tứ gia mấy lần kiểm chế không được, muốn xông ra ngoài khiêu khích giao chiến với những cao thủ Chiết gia nhưng đều bị Tô Tuyết các nàng ngăn lại.

Chiết gia liên tiếp ném phải mấy lần thiết thòi lớn, như thế nào còn có thể không ghi nhớ? Nghe nói trong đám Kiếm Hoàng của Chiết gia có lẽ Kiếm Tôn ẩn núp trong đó? Quả nhiên, khi Chiết Vô Song thấy kiếm phái Thục Sơn liên tục treo cao miến chiến bài, rốt cục lão nổi giận hung hăng hướng tới bên này công kích một trận. Thế nhưng kiếm khí và khí kinh tràn ngập khí tức hủy diệt, tiến vào trong trận Mê tung liên tiêu biến mất tăm mất tích.

Đến cuối cùng, ngay cả chính Chiết Vô Song cũng không thể không thừa nhận, Lăng Tiêu là một thiên tài! Nắm trong tay có thể là một loại biến dị của ảo trận thuộc thời đại viễn cổ, mà hầu như ảo trận đều đã thất truyền từ lâu. Vì thế Chiết gia chỉ có thể buồn bực quay trở ra.

Chỉ có điều vì mặt mũi của mình, Chiết gia cũng tung ra lời nói khoa trương: nói kiếm phái Thục Sơn là kiếm phái con rùa, toàn bộ môn phái cả ngàn vạn người, chỉ có thể làm con rùa co đầu rút cổ bên trong thành nhỏ đó, không có người nào dám ra mặt.

Chiết gia tuyên bố: đệ tử của kiếm phái Thục Sơn, nếu sau này đi ra giang hồ, gặp một người giết một người, gặp hai người giết cả đôi!

Tuy nhiên loại uy hiếp này của bọn họ đối với kiếm phái Thục Sơn, quả thực cũng không tổn thất một sợi lông nào! Bởi vì hiện giờ đệ tử trong kiếm phái, trên cơ bản toàn bộ đều có nguồn gốc là gia đình bản dân!

Những người bản dân này ngay cả thân sĩ cũng không tiếp xúc, thì sao có thể... nghe được sự uy hiếp của Chiết gia? Đây quả thực là một tình cảnh vô cùng trào phúng!

Cùng lúc Chiết gia bày ra sự uy hiếp kia, trên phương diện khác, thậm chí càng ngày thanh danh của kiếm phái Thục Sơn càng vang dội trong giới bình dân ở xung quanh các quốc gia Lam Nguyệt!

Bởi vì chỉ cần một đứa nhỏ có đủ tư cách gia nhập kiếm phái Thục Sơn, chẳng những tương lai đứa nhỏ đó tiền đồ vô hạn, mà ngay cả gia đình của chúng cũng sẽ lập tức thu được nhiều lợi ích! Hàng năm đều có thể lĩnh được trợ cấp do kiếm phái Thục Sơn phát xuống!

Đó chính là kim tệ hàng thật giá thật! Là thứ mà từ trước tới nay phần lớn gia đình của chúng thấy cũng chưa từng thấy qua!

Binh đoàn Tia Chớp trải qua mấy lần bị thiệt hại sau đó do lão Nguyên soái Thu Thần cầm đầu có Tướng quân Lăng Thiên Khiếu, Đại thống lĩnh Lăng Chí, Phó thống lĩnh Lăng Võ, Phó thống lĩnh Trương Đại Niên cùng dẫn dắt khổ luyện kiếm trận Kim Cương Phục Ma.

Ba năm qua chi quân đội này biến mất một cách bí mật ở thành Thục Sơn, đi vào rừng sâu núi thẳm huấn luyện. Nhân số cũng đã tăng thêm tới sáu ngàn người!

Đồng thời dưới sự phụ trợ của Băng Tinh Thiên Tầm và cực phẩm đan dược của Lăng Tiêu lưu lại! Thực lực của bọn họ tăng lên rõ rệt, trong đó kém nhất đạt tới cảnh giới Đại Kiếm Sư bậc ba, thực lực mạnh nhất đã đạt tới Ma Kiếm Sư bậc năm!

Cân bằng biên chế một tổ mười người tạo thành kiếm trận Kim Cương Phục Ma, ít nhất trong vòng năm mươi chiêu, có thể dưới sự tấn công mãnh liệt của Kiếm Hoàng bậc bốn mà không chết người nào!

Đây là sau khi trải qua nhiều lần thí nghiệm đã cho ra kết luận như thế. Mà đối với kiếm kỹ hùng mạnh này của Lăng Tiêu, ở tận đáy lòng đám binh sĩ Lăng Tiêu đã trở thành như sự tồn tại của Thần!

Chưa từng có người nào nghe nói qua: mười người thực lực trung bình cỡ Ma Kiếm Sĩ bậc trung tạo thành một trận thể lại có thể chống cự được năm mươi chiêu của một gã Kiếm Hoàng bậc bốn!

Chỉ có Lăng Tiêu làm được điều này!

Đại tướng quân Lăng Thiên Khiếu thoát ải lần này, ở vô số linh dược tích tụ chất chồng, cùng với sự cố gắng vượt bậc của ông, mặc dù đã lớn tuổi nhưng rốt cục đã đột phá đến cảnh giới Kiếm Tông! Thành Kiếm Tông bậc một! Chuyện này đối với toàn bộ Lăng gia mà nói cũng là một sự khích lệ lớn lao!

Giúp mọi người nhận thấy rằng: ở kiếm phái Thục Sơn chỉ cần chịu cố gắng thì có thể tiến bộ!

Còn Thu Thần tuổi tuy rằng rất cao, nhưng trên phương diện này không chịu thua người trẻ tuổi chút nào, thực lực cũng thăng tiến đến Kiếm Tông bậc một, điều này đối với lão Nguyên soái danh tiếng trước đây của đế quốc mà nói, quả thực so với năm đó chỉ với mười vạn quân đã đánh bại ba mươi vạn quân Đế quốc Tử Xuyên, chiến ý của lão còn hưng phấn hơn nhiều! Kiếm Tông! Điều này có ý nghĩa rất cực lão đã bước vào cánh cửa vũ giả bậc cao!

Về phần Lăng Chí đạt tới Ma Kiếm Sư bậc năm. Hán tử nông cuồng hào sảng này, tự mình cảm thấy không hài lòng lắm, hấn cho rằng thực lực tăng tiến rất chậm! Cũng may hiện nay Lăng Võ chỉ tới cảnh giới Ma Kiếm Sư bậc hai, mới khiến Lăng Chí ổn định lại tâm tình kích động, hấn cho rằng chính mình miễn cưỡng cũng coi như một thiên tài.

Cùng ở bên cạnh đám người thực lực tăng cao mau chóng một cách biến thái như vậy, Trương Đại Niên đồng thời cũng được linh dược phụ trợ, thực lực cũng thăng tiến tới Ma Kiếm Sư bậc bốn. Đối với hấn mà nói, đây là chuyện xưa nay hấn có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới!

Đồng thời, hấn cũng nhận được tình yêu của mình, Hạnh nhi đó vốn hấn vẫn hằng ngưỡng mộ, từ thời điểm hấn còn làm kẻ mạo hiểm cô gái luôn theo bên mình và nay đã trở thành thê tử của Trương Đại Niên. Điều này cũng khiến cho cả đám giang hồ hảo hán Lăng Võ ngưỡng mộ. Tuy nhiên đám binh sĩ của Binh đoàn Tia Chớp sao có thể để mắt tới những thiếu nữ tầm thường chứ!

Hơn nữa, Đại tướng quân Lăng Thiên Khiếu đã đáp ứng với bọn họ: thời điểm mãn hạn ba năm, ra khỏi khu rừng rậm này, liền mang theo bọn họ đi dương danh khắp đại lục! Đến lúc đó... muốn kiếm bao nhiêu cô nương xinh đẹp không được?

Thời gian trôi qua thật nhanh, thực lực của tất cả mọi người đều được tăng cao. Nhưng đồng thời Ba năm ẩn núp này, ngoại trừ bọn cừu gia không còn tìm đến quấy rầy, kiếm phái Thục Sơn dần dần mờ nhạt trong tầm mắt của các môn phái đại thế gia.

Dù sao đối với bọn họ mà nói còn rất nhiều chuyện cần phải làm. Lúc này tin tức kinh động đến cả các gia tộc lâu đời, thậm chí có rất nhiều người hoài nghi có phải Lăng Tiêu bị người ám sát hay không? Nếu không sao có thể trong thời gian ba năm dài như thế cũng không có một chút động tĩnh nào?

Bởi vì mọi người đều biết: chiếu theo tính cách của Lăng Tiêu trước giờ, có thể khẳng định tên đó không phải là hạng người biết cam chịu điều thiệt thòi!

“Người đánh ta một cái, ta phải đánh trả lại người mười cái!”

348. Chương 332: Biến Hóa Và Phát Triển (p1)

Thế mà đã ba năm qua cũng không có chút động tĩnh nào của Lăng Tiêu! Rất nhiều đại thế gia bên kia đại lục, vừa nghe nói tới tên Lăng Tiêu thì hấn liền biến mất! Thật cứ giống như một hòn đá nhỏ ném vào đại dương mênh mông. Cái tên Lăng Tiêu này ở những địa phương xa xôi, chỉ như bọt sóng biển nổi lên một khoảnh khắc rồi bị dập tan không còn thấy tăm hơi bóng dáng.

Kinh doanh tại hiệu thuốc của An Nhã vô cùng phát đạt, kỳ thật rất nhiều người mục đích đến khám bệnh chính là để nhìn nàng. An Nhã tự mình cũng không thể nói gì được, dù sao con người bình thường chỉ cần tuổi hơi lớn một chút, thì toàn bộ đều có tật xấu y hệt như vậy.

An Nhã tính tình ôn hòa, diện mạo xinh đẹp tươi tắn, một tiểu cô nương như vậy nói sao không có rất nhiều người yêu thích. Tuy nhiên An Nhã vẫn luôn cự tuyệt mọi người, nàng cũng không thể nói rõ nguyên nhân vì cái gì. Thỉnh thoảng nàng lại đi tới trước phần mộ của Vương Siêu kể lể cùng với đại ca ấy một hồi.

Ba năm, cái bóng dáng kia trong lòng nàng hấn phải phai nhạt mới đúng. Nhưng mỗi đêm dài khi tỉnh thức, cái bóng dáng mờ mờ kia cuối cùng dường như đã ngưng kết lại, ở trong lòng mình An Nhã không ngừng tự nhắc nhở: “Không nên nhớ tới hấn, hấn không thuộc về người! An Nhã, người quá tầm thường! Người có thể có cuộc sống ngày nay, đều là hấn ban tặng! Vì vậy không nên mơ tưởng viễn vông nữa!”

Thật ra An Nhã hiểu rất rõ vì sao có nhiều người ái mộ mình như vậy, mà cũng chưa bao giờ có người dám tới nơi này gây rối, vì vệ quân của thành Thục Sơn cũng không phải là vật trang trí! Nàng biết đây nhất định là Lăng Tiêu đã giao phó cho thủ hạ chiếu cố cho mình. Nghĩ tới đây trong lòng nàng cuối cùng dâng lên một tia cảm giác ngọt ngào.

Nhưng đã ba năm rồi! Chẳng lẽ thật sự đúng như người ta đã đồn đãi sao? Không... không bao giờ! An Nhã ngồi ở cửa hiệu thuốc của nàng, trên đỉnh đầu là thảm lá xanh của giàn nho và xung quanh nàng đủ các loại hoa cảnh.

An Nhã bỗng nhiên mở to hai mắt, nàng nhìn thấy một bóng người, dường như rất chậm rãi thả bước giữa đám đông người. Tuy nhiên chờ đến khi nàng dùng sức giụi mắt, lại nhìn về phía đám đông người thì bóng dáng người kia đã biến mất không nhìn thấy!

- Đúng là ảo giác!

An Nhã thở dài than một câu, sau đó đứng dậy quay vào trong phòng: thời gian gần đây quả thực mình rất ít nghỉ ngơi, hẳn là mình phải tự uống thuốc điều trị mới được.

Trận Mê tung thường xuyên phong tỏa nội thành Thục Sơn, thậm chí trong kiếm phái không còn ai chú ý tới tình hình bên ngoài, dù sao cũng không người nào có năng lực tiến vào!

Vào lúc này Thượng Quan Vũ Đồng hoàn tất chương trình giảng dạy một ngày cho bọn nhỏ, cũng không cảm thấy mệt mỏi gì nhiều. Ba năm qua, nàng đã sớm quen với cuộc sống này. Hơn nữa, thời điểm này khác với lúc ban đầu, lúc trước bọn nhỏ có rất nhiều đứa xuất thân đại gia rất lì lợm không nghe lời. Trải qua ba năm đào thải và điều chỉnh, những đứa nhỏ đến từ gia đình nghèo khó này hầu như đều rất ngoan ngoãn! Giúp Thượng Quan Vũ Đồng cũng hiểu ra rất nhiều tâm tư.

Hơn nữa, Thập tam gia và Thập tứ gia quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, tìm được một đám trẻ nhỏ đích xác có thiên tư trác tuyệt!

Kỳ thật nghĩ lại điều này cũng rất bình thường, đại lục rộng lớn có vô số nhân khẩu: Không nói con cái của gia đình quý tộc từ lúc được sinh ra đã được cung phụng đầy đủ, ăn mặc chi phí không có thứ nào không phải là tinh phẩm trong tinh phẩm; bọn chúng tiếp nhận sự giáo dục mà những đứa nhỏ con nhà bình thường cũng là cách xa không thể với tới.

Nhưng rất nhiều trẻ nhỏ con cháu của gia đình dân nghèo kia thì ngay cả sách cũng không có mà học đừng nói chi luyện tập võ nghệ! Bọn chúng ước ao được luyện tập võ nghệ, vì thế ở đại lục Thương Lan có câu nói “Nghèo văn giàu võ” cũng không có gì kỳ lạ.

Cũng vì lẽ đó có vô số đứa nhỏ thiên tư trác tuyệt cứ như vậy bị mai một hẳn đi, cả cuộc đời sống tầm thường không đạt được gì. Thậm chí đến chết cũng không biết thật ra chính mình cũng từng có cơ hội trở thành nhân vật nổi bật...

Bọn nhỏ này đích xác đều rất xuất sắc! Thượng Quan Vũ Đồng ôm một đồng lớn bài khảo sát của bọn nhỏ trở về phòng mình. Ở kiếm phái Thục Sơn không chỉ có thể học được võ kỹ, đồng thời chương trình học văn hóa cũng không ít hơn quý tộc!

Tuy rằng không phải giáo dục bồi dưỡng kiến thức quý tộc gì đó cho bọn chúng, nhưng ít ra tạo cho người luyện võ có đầu óc tư duy, kiếm phái Thục Sơn đúng là có khả năng!

Trong thời gian này Thượng Quan Vũ Đồng thư từ qua lại với Tổng Minh Nguyệt các nàng, biết được dưới sự bảo vệ của thế gia Công Tôn, các nàng vẫn đều rất khỏe mạnh, thực lực cũng đều tăng cao rất nhanh. Hơn nữa, ở Học viện Narnia bên kia, bảy nàng cũng có chút danh tiếng. Các nàng đã quyết định đợi đến ngày học thành tài thì trở về kiếm phái Thục Sơn đảm nhiệm giảng sư, đây cũng coi như dự tính chắc chắn rồi.

Thượng Quan Vũ Đồng đối với tâm nguyện này của các nàng đương nhiên rất tán thành. Bởi vì thời gian mấy năm qua, gần như toàn bộ tâm huyết của Thượng Quan Vũ Đồng, đều trút vào kiếm phái Thục Sơn!

Cũng giống như Tô Tuyết và Ý Phong bọn họ, nơi này chính là nhà của bọn họ, hết thảy chính là tài sản của bọn họ!

Đương nhiên... còn có người kia.

Thượng Quan Vũ Đồng sắc mặt ửng đỏ, trong lòng thầm nghĩ: “Chết tiệt! Như thế nào lại nghĩ tới hần rồi! Cái đồ không có lương tâm đó! Suốt thời gian ba năm qua, hoàn toàn không có tin tức! Quả thực là quá đáng! Chờ đến lúc ta gặp hần, ta nhất định... A!”

Thượng Quan Vũ Đồng đẩy cửa phòng ra, bỗng nhiên thất kinh kêu một tiếng, xấp bài khảo sát trong tay rơi lả tả xuống đất, đôi mắt nàng như si ngốc nhìn chằm chằm lên ghế ngồi của nàng: gã thanh niên kia toàn thân mặc trường bào màu xanh, tóc rậm đen cắt ngắn, đôi mắt trong veo, khuôn mặt tuấn tú trong sáng như ngọc.

Đối phương đang mỉm cười nhìn nàng:

- Nhất định như thế nào?

Thượng Quan Vũ Đồng ngây ngốc đứng ở nơi đó. Bỗng nhiên nàng mở to hai mắt, sau đó lộ vẻ mặt như gặp quỷ, đi vòng qua cái bàn nặng nề kia tới bên cạnh Lăng Tiêu, bàn tay trắng nõn của nàng từ trong tay áo thò ra nhẹ nhàng sờ vào gương mặt tuấn tú trong sáng của Lăng Tiêu. Cảm giác được sự ấm áp chỉ riêng thân thể con người mới có, trên mặt Thượng Quan Vũ Đồng dâng lên một màu ửng đỏ, “vèo” một tiếng nàng rút tay trở về, sau đó không thể tin nổi nhìn Lăng Tiêu, hỏi:

- Cậu! Cậu là Lăng Tiêu?

- Ha ha! Không phải chứ! Chỉ không tới ba năm thôi mà, tỷ tỷ đã quên mất hình dáng của ta rồi sao?

Ba năm không gặp, Lăng Tiêu dường như so với trước kia sáng sủa hơn rất nhiều, vẻ tươi cười trên mặt cũng là phát ra từ nội tâm. Quả thật, gặp lại bằng hữu, cái loại cảm giác thân thiết tận đáy lòng này làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái. Lăng Tiêu lặng yên lên vào, vừa lúc thấy Thượng Quan Vũ Đồng từ rất xa đang trở về phòng, liền muốn trêu ghẹo nàng một chút.

- Không... Không phải! Ta sao có thể quên cậu được.

Thượng Quan Vũ Đồng bỗng nhiên cảm giác chính mình giống như là một cô bé vừa mới biết yêu mới biết lưu luyến tình nhân, nói chuyện cũng có chút không lưu loát. Nàng hít một hơi thật sâu, sau đó ngồi xuống đối diện với Lăng Tiêu, đưa tay vén những sợi tóc buông xuống trán, trong lòng thầm tự trách mình: bởi vì mỗi ngày đều bận rộn chuyện của kiếm phái Thục Sơn, hơn nữa Lăng Tiêu cũng không ở đây, khiến nàng không còn lòng dạ nào trang điểm, nhìn thấy bộ dáng của mình hiện giờ, nhất định hần sẽ không thích. Thế nhưng Thượng Quan Vũ Đồng còn có một mối tò mò thật lớn ở trong lòng, nếu không hỏi cho rõ, thậm chí nàng không thể ngủ yên giấc được.

- Cậu làm thế nào biết trong lòng ta nghĩ tới điều gì?

Đây mới là điều Thượng Quan Vũ Đồng kinh ngạc nhất!

Vừa rồi nàng đúng là không có lắm bầm nói ra lời, mà hoàn toàn chỉ thầm nghĩ trong lòng. Bởi vì chỗ ở của nàng tuy rằng coi như tương đối vắng vẻ, nhưng khó tránh có người khác đi ngang qua, nếu như để người ta nghe thấy trưởng lão Thượng Quan đức cao vọng trọng trong kiếm phái, không ngờ lại oán thán tông chủ như một cô bé mới yêu lần đầu, phỏng chừng không cần tới ngày mai, tin tức này sẽ truyền khắp nội thành Thục Sơn!

- Mấy năm nay để cho các người chịu ủy khuất rồi.

Lăng Tiêu cũng không trả lời Thượng Quan Vũ Đồng. Với thực lực hiện tại của hần, đủ để nắm bắt được những suy nghĩ sinh động của tinh thần lực, cái này cùng thuật đọc tâm không giống nhau, Lăng Tiêu còn chưa đạt tới thực lực khủng bố như vậy. Nhưng với cảnh giới hiện giờ của hần quả thực nếu muốn nắm bắt được ý niệm cổ chấp trong đầu đối phương cũng không khó.

Đây thuộc một loại cảnh giới vô cùng huyền diệu, Lăng Tiêu tin rằng trên thế giới này không ai biết!

Một mặt là vì hấn tiến triển trong quan hệ với Thượng Quan Vũ Đồng, mặt khác những tên cừu gia đó cũng hận thấu xương Lãng Tiêu. Vì thế hấn nắm bắt được tư tưởng bọn họ.

Lại nói thật ra kết thù cũng chỉ có một mình Lãng Tiêu hấn. Huống chi, từ trước tới nay đều là địch nhân tới cửa khiêu khích, hấn chỉ đánh trả lại mà thôi.

Chẳng lẽ nói chỉ cho phép đối phương tới tận cửa khiêu khích hô đánh hô giết, mà hấn không được phép phản kích sao?

Chính hấn là chủ nhân chân chính không ở nhà, đối phương lại bức Thượng Quan Vũ Đồng bọn họ phải liên tục khởi động Mê tung trận suốt thời gian ba năm! Lãng Tiêu đối với thời gian vận hành của trận pháp, vừa nhìn là biết ngay. Nghĩ đến, nếu như không phải địch nhân bức người quá đáng, không ai nguyện ý làm con rùa đen suốt ngày rút đầu rụt cổ.

Trong đôi mắt trong sáng của Thượng Quan Vũ Đồng vì những lời nói của Lãng Tiêu, mà nhanh chóng phủ một lớp hơi mờ, nàng cũng quên hỏi Lãng Tiêu sao biết được ý tưởng trong lòng của mình. Hàm răng nàng khẽ cắn bờ môi hồng nhuận, nhẹ giọng nói:

- Chúng ta... tốt lắm! Trái lại cậu... biến hóa của cậu thật lợi hại! Ta vốn tưởng rằng mấy năm qua thực lực của mình tốc độ tăng nhanh đã coi như hiếm thấy, nhưng so với cậu... quả thực... cậu quả thực quá biến thái! Lãng Tiêu!

Thượng Quan Vũ Đồng thật sự không biết phải hình dung sự hùng mạnh của Lãng Tiêu như thế nào, bởi vì với cảnh giới Kiếm Hoàng bậc sáu hiện nay của nàng không ngờ hoàn toàn nhìn không ra tia dao động gì trên người hấn!

Làm sao có khả năng? Thượng Quan Vũ Đồng tuy rằng khẳng định không phải đối thủ của cao thủ cảnh giới Kiếm Tôn, nhưng nàng tin rằng, cho dù một gã Kiếm Tôn bậc một bậc hai đứng ở trước mặt mình, nàng cũng có thể cảm nhận được tia dao động khí tức từ trên người đối phương, không có khả năng một chút cũng không có như Lãng Tiêu!

Không biết vì sao, Thượng Quan Vũ Đồng cảm thấy khí chất hiện giờ trên người Lãng Tiêu lại làm cho người ta không tìm được ở trong đầu có ý niệm muốn thân cận với hấn, càng đến gần ý niệm trong đầu này càng hiện rõ.

- Ha ha!

Lãng Tiêu thấy Thượng Quan Vũ Đồng rốt cục khôi phục lại từng chút tính tình trước kia, chính là tính sôi động khi đối mặt với hấn, thật ra Lãng Tiêu vẫn thích nhất dáng vẻ hiện tại của nàng. Con người có lẽ phải là chính mình mới tốt!

Bởi vì trong lòng mừng vui mà để lộ ra ngoài loại dịu dàng như nước này, tất nhiên làm cho người ta ưa thích, nhưng dù sao cũng thấy mất đi tính sinh động trước kia.

Lãng Tiêu bỗng nhiên nghĩ đến, Thượng Quan Vũ Đồng được đến lớn lao cơ duyên, nói vậy Lãnh Ngưng Cung nếu biết chuyện này, nhất định sẽ hối hận không ngừng!

- Tỷ tỷ thế này vẫn tốt hơn so với ta. Ta rất cao hứng vì tiến bộ của tỷ!

Lãng Tiêu nói xong, đứng dậy, sau đó đi tới bên cạnh Thượng Quan Vũ Đồng, cười nói:

- Chúng ta cùng đi gặp mọi người đi!

Vốn còn tưởng rằng Lãng Tiêu đến bên người mình là định làm cái gì, Thượng Quan Vũ Đồng vừa khần trương cũng có chút chờ mong, tuy nhiên thấy Lãng Tiêu cũng không có động tác gì, Thượng Quan Vũ Đồng giống như một cô bé trong lúc yêu nhau cuồng nhiệt, trong lòng đột nhiên nổi lên một niềm chua xót...

349. Chương 332: Biến Hóa Và Phát Triển (p2)

Thượng Quan Vũ Đồng thậm chí có chút hối hận: “Người lớn tuổi hơn hấn đây, có lẽ hấn thật sự xem người là tỷ tỷ đây!” Thế nhưng ngay sau đó nghe thấy Lãng Tiêu nói câu kia.

Tất cả những điều khác đều bị nàng tự động vứt hết, chỉ còn lại có kia hai chữ: “chúng ta”.

- Ồ! Được... được!

Thượng Quan Vũ Đồng vội vàng đứng dậy, tặng Lãng Tiêu một nụ cười rạng rỡ, trong lòng nàng lại nghĩ đến: “chúng ta, chúng ta”!

- Chúng ta giờ đi thôi!

Nói xong gương mặt xinh đẹp của Thượng Quan Vũ Đồng giống như nhuộm hoa anh đào, nàng bổ sung một câu cổ che dấu nỗi thẹn thùng:

- Biết cậu trở về, bọn họ nhất định rất vui mừng!

Quả thật, cho dù là Lãng Vân Nhi và Diệp tử các nàng, mỗi lần đi xa một thời gian ngắn, khi tới nơi ổn định đều gửi về một phong thư báo tin nói rõ tình hình gần đây. Nhưng Lãng Tiêu vừa đi một cái chính là ba năm!

Thời điểm ra đi, Lãng Tiêu còn là một thiếu niên, mà lúc quay về đã biến thành một thanh niên, trên mặt kia vốn những nét ngây ngô không nhiều lắm cũng đã không còn thấy, thay vào đó là khí độ càng thêm trầm ổn và gương mặt thành thực kia.

Gần như tất cả người tại Lãng gia có chút thân phận, tất cả đều đi vào đại sảnh yến hội của kiếm phái Thục Sơn!

Rất nhiều đệ tử trẻ tuổi kiếm phái Thục Sơn đang luyện tập như thường ngày, trên mặt mang theo vẻ tò mò nhìn những đại nhân vật bình thường khó thấy mặt này! Hơn nữa, những đại nhân vật tối trọng yếu đó ngày thường đều là vẻ mặt nghiêm túc, có vài người thậm chí cũng chưa hề thấy bọn họ cười xem thế nào!

Nhưng hôm nay các đại nhân vật đó chẳng những toàn bộ xuất hiện, trên mặt lại phát ra vẻ tươi cười từ nội tâm, mà trước nay dù trên các lễ tiệc lớn ở kiếm phái Thục Sơn các đệ tử cũng chưa hề thấy qua!

Đệ tử kiếm phái tuổi hơi lớn hơn một chút, thì hỏi thăm lẫn nhau.

- Sư huynh, các đại nhân vật này như thế nào đột nhiên lại xuất hiện? Hôm nay có phải có việc vui gì hay không?

Một thiếu niên chừng hơn mười tuổi tò mò nhìn mọi người sắc mặt vui mừng, từ các nơi ào ào chạy tới đại sảnh yến hội kiếm phái.

Lão soái Thu Thần, Lý Phật, Mạnh Ly, Lãng Võ, Trương Đại Niên, Đường Minh, Mặc Thanh, cả cao thủ Phúc Bá ngày thường vẫn cười híp mắt, gồm cả ba mươi mấy cao thủ cảnh giới Kiếm Tông của Băng Hải bí tộc! Giờ phút này cũng đều lộ dáng vẻ thành khẩn bước nhanh đi đến.

- Gặp quý rồi! Những lão dọa người này, không phải vẫn đều ở lý trong địa động của họ sao?

Một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi vẻ mặt hồ nghi nhìn đám cao thủ Băng Hải bí tộc kêu lên. Hiển nhiên, thời gian ba năm mãi miết rèn luyện, thú tộc cũng thế, Băng Hải bí tộc cũng thế, ở thành Thục Sơn, sớm đã không là bí mật gì nữa. Hơn nữa, sau khi trải qua một thời gian ngắn không thích ứng, hiện giờ, gần như mọi người nhắc tới bọn họ cũng không sợ hãi như trước kia.

Gương mặt tròn tròn của thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi kia, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu, nhưng dường như vừa mới vào lứa tuổi đổi giọng, nói chuyện rề rề hơi giống tiếng vịt kêu, hắc nhỏ giọng nói:

- Những lão trong quân đội vô lại kia khi nào thì đều đã quay về? Chẳng lẽ là bởi vì bọn họ?

Lời nói của thiếu niên giọng như vịt đực, dẫn tới ánh mắt kinh sợ của đám người xung quanh, thiếu niên lên tiếng lúc trước nói:

- Người nói nhỏ chút, để đám lão khốn đó nghe thấy, lại hắc là hung hăng thao luyện chúng ta! Các người đã quên hậu quả ăn nói bậy bạ của Đại sư huynh lần trước sao? Con bà nó! Người muốn chết thì chết một mình đi cũng đừng lôi kéo chúng ta!

Thiếu niên giọng vịt co đầu rụt cổ ngậm miệng lại.

Thế hệ tuổi trẻ của kiếm phái Thục Sơn, có một đệ tử tên là Phương Viên, nghe nói đợi khi tông chủ trở về, sẽ liền trở thành đồ đệ của tông chủ. Hắn thiên tư trác tuyệt, năm nay chỉ mới mười bốn tuổi, nhưng thực lực đã đạt tới Ma Kiếm Sư bậc một!

Khiến cho người ta ngạc nhiên thán phục chính là: ba năm trước đây thời điểm hắn từ một gia đình nghèo khổ được đưa đến kiếm phái Thục Sơn, vẫn còn là một đứa nhỏ bình thường một chút căn cơ cũng không có! Mà trong vòng ba năm nay, hắn cũng không có dùng bất cứ đan dược cùng với phụ trợ nào! Hoàn toàn là bằng vào cố gắng của chính mình, đạt đến cảnh giới như hiện giờ!

Cho nên, đám đệ tử Thục Sơn không sợ trời không sợ đất này, nhắc tới Đại sư huynh mọi người đều công nhận, đều không thể không biểu lộ bằng giọng nói tôn kính!

Cứ như vậy một thiếu niên thiên tài, bởi vì thực lực tăng tiến thần tốc, được rất nhiều người tăng bốc, chính mình cũng có chút lâng lâng lên, nên mấy tháng trước, hắn cười nhạo đội trưởng Đường Minh của đệ nhất Binh đoàn Tia Chớp là thực lực suy nhược, là một phế vật, bởi vì làm đội trưởng đệ nhất Binh đoàn Tia Chớp, mà đến bây giờ thực lực của Đường Minh cũng chỉ là Ma Kiếm Sĩ bậc sáu mà thôi! Còn là nhờ sau khi phục dùng Băng Tinh Thiên Tầm và đan dược, mới đạt đến thực lực như bây giờ.

Mà ngay cả rất nhiều đệ tử kiếm phái Thục Sơn, sau khi phục dùng Băng Tinh Thiên Tầm và đan dược, thực lực đều đã vượt qua Đường Minh. Vì thế với người trẻ tuổi vẫn luôn trầm ổn khiêm tốn kia có lộ ra vẻ xem thường, thật ra cũng coi như là chuyện bình thường.

Dù sao, ở thế giới này thực lực là vua!

Nhưng chuyện này bị đám người Lăng Vô biết sau đó lập tức không nói hai lời, phái người đến trời Phương Viên dẫn đi, không có lời giải thích nào, không nói bất kỳ lời nào. Khiến các đệ tử Thục Sơn kinh ngạc chính là: tất cả các trưởng lão kiếm phái, kể cả hai vị trưởng lão Thập tam và Thập tứ ngày thường bao che khuyết điểm của đệ tử nhất cũng không có ý kiến gì.

Có người làm gan hỏi vì sao, nghe nói chính là Tô trưởng lão trả lời một câu, cũng chỉ có một câu: “Đội trưởng Đường Minh, từng là huynh đệ của tông chủ!”

Kết quả là một tuần sau đó Phương Viên trở về, trên mặt đã không còn vẻ kiêu ngạo trước kia. Đối với một tuần đó đã xảy ra chuyện gì, Phương Viên cũng chỉ ngậm miệng không nói, đánh chết cũng không nói một câu.

Vẫn là sau đó từ Binh đoàn Tia Chớp tuần ra tin tức, nói sau khi Phương Viên bị trời dẫn đi, hắn tỏ thái độ kiêu ngạo, nói: “Có bản lĩnh để cho Đường Minh đánh nhau với hắn một trận, nếu không như vậy hắn sẽ không phục! Binh đoàn Tia Chớp chẳng qua là ý thể hiệp người thôi!”

Điều này làm cho tất cả cao tăng của Binh đoàn Tia Chớp bao gồm cả Lăng Thiên Khiếu đều cảm thấy thật hết sức buồn cười. Binh đoàn Tia Chớp hàng năm huấn luyện bên ngoài, lần này cũng chỉ có vài người cao tăng ngẫu nhiên trở về một lần, mua một vài món đồ, hơn nữa nhìn xem người nhà mạnh khỏe hay không mà thôi.

Không nghĩ tới gặp gỡ một tên tiểu tử có ý tứ như vậy, vì thế trước mặt mọi người cho gọi Đường Minh tới. Trên thực tế tuy rằng so ra Đường Minh thấp bậc hơn, nhưng thân làm một kẻ mạo hiểm lâu năm, về kinh nghiệm đối địch thì tên tiểu tử Phương Viên non sót kia vĩnh viễn cũng không thể so bì được!

Một ví dụ rất đơn giản, cái gọi là binh bất yểm trá, Đường Minh tùy tiện lừa Phương Viên một chút, Phương Viên đều đã mắc mưu. Vì thế sau lần đầu Phương Viên bị đánh bại, hắn không phục lắm, nói Đường Minh dùng trí trá để thắng.

Lần thứ hai thì Đường Minh sử dụng kiếm kỹ, dựa vào kinh nghiệm của mình, hoàn toàn đối địch chính diện, cũng đánh bại Phương Viên!

Lúc này Phương Viên mặc dù không còn gì để nói, nhưng vẫn như cũ lộ vẻ mặt không phục, cảm thấy mình thua vì lơ là không cẩn thận, nếu tăng thêm cảnh giác khẳng định sẽ không ném mùi thất bại.

Vì thế, đám người Lăng Thiên Khiếu và Thu Thần nhiệt huyết dâng trào, cảm thấy tên Phương Viên này đúng là có thể đào tạo thành một nhân tài, nhưng nếu cứ để mặc cho hắn đi xuống như vậy, một hạt giống

tốt thế này chẳng mấy lúc sẽ bị hủy diệt.

Người thiên phú tốt, đừng nói là người của môn phái đại thế gia, Lăng Thiên Khiếu đều chính mắt gặp qua rất nhiều, nhưng vì sao rất ít có người có năng lực nổi bật? Vì kiêu ngạo tự mãn, đó chính là một phương diện rất trọng yếu!

Nhất là thiếu niên thời đại này một khi có thực lực mạnh hơn người một chút thường thường sẽ tự cao tự đại, cảm thấy trên trời dưới đất mình là duy ngã độc tôn, với loại tâm tính này, thành tựu trong tương lai cũng có thể tưởng tượng biết thế nào rồi.

Vì lẽ đó Phương Viên bị dẫn vào trong rừng sâu núi thẳm, để hắn đi theo Binh đoàn Tia Chớp cùng nhau huấn luyện.

Ngay từ đầu Phương Viên cũng không có đặt đám binh sĩ đầu to này ở trong mắt, nhìn thấy đám hán tử cường tráng đen như mực đó, đều khoảng hai ba mươi tuổi, thậm chí có người ba bốn mươi tuổi, cũng chỉ có chút thực lực như vậy, Phương Viên cho rằng chính mình tuy rằng xuất thân nghèo khổ, nhưng tương lai có thể là đại đệ tử thân truyền của tông chủ!

Đó là thân phận gì chứ? Những binh lính này như thế nào có thể so với mình được?

Cũng may hắn biết, Tướng quân Lăng Thiên Khiếu là phụ thân của tông chủ, cũng không dám lỗ mãng. Lúc này mới không cam lòng không nguyện ý đi theo huấn luyện, không nghĩ tới với thực lực Ma Kiếm Sư bậc một của hắn, không ngờ ngay ngày đầu tiên liền mệt mỏi cơ hồ đi không nổi. Hơn nữa thậm chí hắn không thể nói ra miệng là người ta cố ý trả thù hắn!

Đám hán tử kia hắn coi không hợp mắt, nhưng tất cả đều huấn luyện như vậy!

Cho nên, Phương Viên cứ như thế bị “chiếu cố” huấn luyện bảy ngày, mà bảy ngày này... đối với cuộc sống của Phương Viên đều có ý nghĩa vô cùng trọng đại. Sau này Phương Viên căn cứ vào hồi ức của mình, hắn phải cảm tạ nhất: không phải là sư phụ như thần mình được hắn tôn kính mà là sư gia của hắn, đó là Lăng Thiên Khiếu và các hán tử của Binh đoàn Tia Chớp kia!

Sự tích của đại sư huynh Phương Viên truyền khắp kiếm phái Thục Sơn, từ đó về sau không còn ai dám ngang nhiên chê trách đám người Binh đoàn Tia Chớp nữa. Đồng thời cũng bắt đầu hiểu được một điều: tuy rằng thực lực đám binh lính Binh đoàn Tia Chớp kia không cao, song thân phận của bọn họ, nếu truy tra đến cùng không ngờ đều là đệ tử của tông chủ! Cũng là nhóm thủ hạ đầu tiên của tông chủ trước kia khi còn chưa có khai tông lập phái!

Mặc kệ các đệ tử Thục Sơn nghĩ đến cái gì, phỏng đoán cái gì, hôm nay toàn bộ nội thành Thục Sơn, có thể nói là đều vui mừng!

Lăng Thiên Khiếu bọn họ vừa mới nhận được thông tri báo Lăng Tiêu trở về, sau đó toàn bộ các cấp cốt cán đều suốt đêm vội vã trở về, tập trung trong đại sảnh yến hội kiếm phái Thục Sơn chừng hơn một trăm người!

Trong đó có rất nhiều tướng lĩnh trung tầng của Binh đoàn Tia Chớp, mà bọn họ đại bộ phận đều là số người năm đó sớm nhất đi theo Lăng Tiêu. Còn có rất nhiều tình báo kinh doanh, những người này trên cơ bản đều là huynh đệ tỷ muội trước đây của Diệp tử, hiện tại đều đã hoàn toàn trưởng thành, mỗi người đều có tác dụng ở những địa phương trọng yếu.

Nghe nói Lăng Tiêu trở về, toàn bộ bầu không khí trong nội thành Thục Sơn đều có biến hóa rất lớn! Tự như một người mất đi linh hồn, rốt cục tìm về được hồn phách chính mình. Đối với mọi người mà nói đó là người đáng tin cậy của bọn họ! Rốt cục người ấy đã trở về!

Phương Viên cùng một thiếu niên khác đứng ở một nơi yên tĩnh, từ xa nhìn cảnh đại sảnh yến hội náo nhiệt bên kia. Thiếu niên đó cũng là đệ tử Thục Sơn, nằm trong số khá xuất sắc của thế hệ trẻ bọn họ.

Gã thiếu niên nhìn sang bên kia, trên mặt lộ vẻ si ngốc nói:

- Đại sư huynh! Huynh nói xem khi nào thì chúng ta cũng có thể ngẩng đầu uốn ngực tập trung cùng một chỗ với bọn họ, ngang nhiên ra vào được chỗ này? Thật sự là làm cho người ta hâm mộ nha! Đến ngay cả những người tình báo kinh doanh kia cũng có thể đi vào...

350. Chương 333: Phản Ứng Của Ba Đại Thế Gia (p1)

Không chờ hần nói dứt lời, Phương Viên cắt ngang, nhú mào nói:

- Những người tình báo kinh doanh đó, là huynh đệ tỷ muội từ nhỏ của một hồng nhan tri kỷ bên người tông chủ! Người có biết người tri kỷ đó là ai không? Là con gái của Tô trưởng lão! Cho nên, về sau đừng nói hươu nói vượn.

Phương Viên bỗng nhiên nhớ tới cảnh tượng chính mình bởi vì nói hươu nói vượn mà bị bắt đi rèn luyện, không ngờ không kìm lòng được nơi khoe miệng hần thoáng hiện ra vẻ tươi cười, nếu nói lúc khởi đầu tâm tình hần đúng là đối lập, thì đến sau cùng hần lại có chút luyến tiếc rồi đi! Hần cũng hiểu được nguyên nhân chủ yếu vì sao rõ ràng mình chỉ châm chọc Đường Minh, nhưng lại có nhiều người phẫn nộ như vậy.

Thời điểm rời khỏi khu huấn luyện của Binh đoàn Tia Chớp, hần vừa khóc vừa rời đi, bởi vì hần không muốn rời đi nhưng bị người ta kiên quyết đuổi trở về. Có điều là sư ông Lăng Thiên Khiếu nói với hần một câu, mãi cho tới bây giờ Phương Viên luôn nhớ kỹ trong lòng. “Nếu các người muốn được tông chủ chính thức thu làm đại đồ đệ, thì phải thực sự hiểu được ý nghĩa của ba chữ Đại sư huynh kia nó đại biểu cái gì! Đó không phải là vinh quang, mà là một loại trách nhiệm!”

Trong lòng nghĩ đến đây Phương Viên vỗ vỗ bả vai thiếu niên, nhẹ giọng nói:

- Đi thôi! Chúng ta đi luyện tập!

- A? Còn luyện tập ư! Chúng ta xem hội họp nào nhiệt thật vui biết bao!

Thiếu niên than thở.

- Nếu người muốn có một ngày tiến vào trong đó, được tông chủ tán thưởng thì hãy nghe ta. Người cần phải nỗ lực cố gắng gấp mười người khác!

Phương Viên thấp giọng nói tiếp:

- Mặt khác, đừng nghĩ rằng mình là thiên tài.

Nhìn bóng dáng Phương Viên xoay người rời đi, thiếu niên kia thoáng sửng sốt một chút, lại quay đầu nhìn thoáng qua cảnh huyên náo nơi đại sảnh yến hội, đột nhiên hần cảm thấy: lực hấp dẫn nơi đó đối với hần cũng không phải lớn như vậy. Lại thấy rằng dường như Đại sư huynh không giống với trước kia! Hần thầm hạ quyết tâm: “Ta nhất định phải cố gắng, cũng không thể hạ thấp cách biệt với hần quá nhiều!”

Trong lòng thầm nghĩ như thế sau đó gã thiếu niên nắm chặt nắm tay, đuổi theo bóng lưng Phương Viên.

Giờ phút này Lăng Tiêu, lần lượt cùng hàn huyên với mọi người, trên gương mặt tươi cười của hần lộ ra vẻ thành thực hơn hần so với mấy năm trước, thoạt nhìn bộ dáng trầm ổn không còn vẻ thư sinh như trước đây, tuy nhiên lại làm cho người ta có cảm giác đầy vẻ hòa nhã và vô cùng thân thiết!

Vành mắt Lăng phu nhân ửng đỏ nhìn đứa con của mình, trong lòng đầy kiêu hãnh và vui mừng, nhìn cảnh tượng trước mắt bà thầm nghĩ: Ai có thể nghĩ đến mấy năm trước lão Tam không có tiền đồ vô dụng nhất của Lăng gia, không ngờ lại có thành tựu như hôm nay?

Lăng phu nhân nắm tay Lăng Tiêu:

- Tiêu nhi! Con thật sự đã trưởng thành! Đã thay đổi đến nỗi xem chút nữa mẹ cũng không dám nhận!

Lăng phu nhân mấy năm nay tuổi ngày càng lớn, nhưng bởi vì trải qua tích lũy, khiến cho khí độ trên người cực kỳ ung dung quý phái. Đứng trước mặt Lăng Tiêu, nếu người không biết còn tưởng là hai chị em!

Nhìn thật kỹ, trong ánh mắt của Lăng Tiêu cũng có thể tìm được bóng dáng của Lăng phu nhân. Có đứa con xuất sắc như vậy, làm mẫu thân chính là niềm tự hào nhất!

Rất nhiều người đều cảm thán không ngừng, mà ngay cả Lăng Tổ cũng không đành lòng được ở bên cạnh phụ thân và ca ca than thở:

- Mẹ thật bất công a! Cũng đã nhiều năm không trông thấy mẹ vui vẻ như vậy!

Lăng Chí ở một bên đứng đưng nói:

- Ta cũng thích tiểu Tam!

- Huynh...

Lăng Tổ liếc huynh trưởng đỉnh đặc một cái trắng dã con mắt, chỉ có điều trong lòng lại tràn ngập một cảm giác ôn nhu và kiêu hãnh, cảm giác người trong gia đình sum họp cùng nhau thật hạnh phúc siết bao! Đáng tiếc tiểu muội lại không ở nhà! Nếu đám cô gái các nàng biết Lăng Tiêu trở về, chắc chắn sẽ vô cùng hưng phấn!

Lăng Tổ vừa suy nghĩ trong lòng, vừa liếc nhìn gương mặt rạng rỡ của Thượng Quan Vũ Đồng, trong lòng nàng hơi có chút ganh tị: đệ đệ bảo bối của ta, bị một đám nữ nhân chia cắt, không ngờ ngay cả bạn hữu tốt nhất cũng... Sức hấp dẫn của đệ đệ quả thực rất lớn nha! Cô nàng Vũ Đồng này mấy năm nay cũng không thấy vui vẻ như thế. Nghĩ đến đây trên mặt Lăng Tổ lộ ra vẻ tươi cười: bất kể thế nào nàng cũng là của đệ đệ ta, một lát nữa... hẳn là phải bảo cô nàng Vũ Đồng kia trước kêu mình mấy tiếng tỷ tỷ nghe thử xem. Ha ha!

Lăng Tiêu thấy thực lực của từng thủ hạ đều có tiến bộ rất nhiều, trong lòng cũng tràn ngập cảm khái: tuy rằng mình đi xa ba năm, nhưng ba năm này đối với bọn họ mà nói hiển nhiên cũng có tác dụng rất nhiều!

Bởi vì từ trên mặt mọi người Lăng Tiêu đều nhìn thấy cái loại tự tin trước đây không hề có!

Đúng vậy! Ba năm này kiếm phái Thực Sơn khiêm tốn đến nỗi bị người cho là rùa đen rút đầu rút cổ, đồng thời bị nhiều môn phái đại thế gia quên đi sự tồn tại của mình. Thậm chí đến ngay cả Tổng gia Hải vực, bởi vì Lăng Tiêu không ở nhà, đồng thời kiếm phái Thực Sơn cũng không thường xuyên lui tới như trước.

Nếu Tổng gia hải vực có thể công khai hỗ trợ kiếm phái Thực Sơn, chưa chắc Chiết gia đã dám can rờ như thế! Thế nhưng nhìn theo quan điểm của Tổng gia không hỗ trợ cũng không có gì đáng trách. Dù sao, Tổng Minh Nguyệt yêu thích Lăng Tiêu, Tổng gia cũng phải ra hai cường giả Kiếm Hoàng, trên cơ bản chẳng khác nào cấp Thập tam gia và Thập tứ gia cho Lăng Tiêu, cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi.

Cho nên, Lăng Tiêu cũng không có ý oán giận người ta chút nào! Lúc này nhìn những gương mặt hưng phấn vì mình trở về nhà, Lăng Tiêu đứng ở nơi đó lên tiếng nói giọng rất nhỏ nhẹ, nhưng truyền rất rõ ràng vào tai từng người. Mà ngay lúc Lăng Tiêu lên tiếng chỉ trong nháy mắt: trong đại sảnh vừa mới còn huyền não âm ỉ, lập tức yên lặng như tờ! Im lặng đến mọi người gần như có thể nghe được tiếng đập của trái tim mình.

- Ba năm qua, các người đều rất tốt! Tiến bộ rất lớn, khiến ta có chút giật mình!

Trên gương mặt anh tuấn của Lăng Tiêu lộ ra nụ cười ôn hòa. Dáng vẻ khê nhếch khóe miệng ấy khiến Thượng Quan Vũ Đồng đang chăm chú nhìn trong lòng rung động một hồi.

- Ba năm nay, cũng để các người chịu ủy khuất nhiều! Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ khiến tất cả mọi người đều biết: rốt cuộc kiếm phái Thực Sơn là môn phái như thế nào.

Thanh âm của Lăng Tiêu không có kích động, không cố tình phát ra bốn phía, nhưng lọt vào trong tai mọi người, đến ngay cả Ý Phong tình cảm đối với nhân loại vẫn luôn không hiểu rõ lắm, cũng không biết vì sao, bỗng nhiên cảm giác cái mũi của mình cay cay, trong mắt dường như có loại chất lỏng gì đó trào ra. Lão đưa tay lau đi miệng lẩm bẩm:

- Thật là kỳ quái!

Đại trận quỷ dị trong nội thành Thực Sơn kia đã huỷ bỏ!

Tin tức này ngăn ngừa trong vòng mấy ngày nhanh chóng được truyền đi khắp mọi ngõ ngách, gần như bất cứ một môn phái thế gia nào chú ý tới Lăng Tiêu, chú ý tới kiếm phái Thực Sơn, đều nhận được tin tức này!

Điều này có ý nghĩa gì? Là Lăng Tiêu đã từng vô cùng mạnh mẽ trước đây lại xuất hiện rồi?

Mặc dù có nhiều môn phái thế gia đã quên lãng nhân vật Lăng Tiêu này, nhưng đối với gia tộc có cừu oán với Lăng Tiêu thì sẽ không bao giờ quên hẳn!

Tại Liệt gia Tinh Võ, Tạ Hiểu Yên ngồi đối diện Liệt Dương, giữa hai người cách một cái bàn, trên mặt bàn bày đầy thức ăn tinh mỹ, nhưng hai người cũng không động tới.

- Hẳn đã trở về.

Tạ Hiểu Yên mặt không đổi sắc nói.

- Ta biết.

Liệt Dương cau mày, mặt trầm như nước, cũng không phải là nhằm vào Tạ Hiểu Yên, mà là cảm thấy một cái tên sắp bị hắn quên lãng lại xuất hiện trong tai hắn. Mà người nợ còn khiến hắn phiền chán vô cùng, nguyên nhân cũng vì Tạ Hiểu Yên, trong tộc rất nhiều người đã có điều bất mãn với hắn. Hơn nữa tu vi của đệ đệ Liệt Khuyết mấy năm gần đây luôn vượt qua hắn, Liệt Dương vẫn rất phiền muộn trong lòng.

Ở sâu trong đôi mắt Tạ Hiểu Yên, có một tia điên cuồng, tuy nhiên giọng nói lại cực kỳ bình tĩnh:

- Đại ca! Có phải vì thái độ đối xử của những người trong gia tộc đó với muội mà huynh phiền muộn hay không? Thực xin lỗi! Tiểu Yên đã làm phiền huynh, không bằng huynh trả ta về lại giới thế tục, có một số việc dù sao Tiểu Yên cũng muốn tự mình đối mặt!

- Đâu có chuyện đó!

Liệt Dương vội vàng bác bỏ nói:

- Tiểu Yên! Muội không nên nghe người khác nói hươu nói vượn! Đã nhiều năm như vậy, Tiểu Yên! Lòng ta đối với muội, chẳng lẽ muội còn không biết sao? Sao muội có thể nói ra những lời này! Ta đã từng nói, chỉ cần tới ngày ta lên làm gia chủ, ngày đó chính là ngày đại hôn của đôi ta! Hừ! Ta thử xem đến lúc đó ai dám phản bác ta nữa câu!

Nhìn bộ dáng Liệt Dương hầm hừ, Tạ Hiểu Yên cười khúc khích như tiếng nhạc:

- Được rồi đại ca! Tiểu Yên biết tâm ý của huynh rồi! Chỉ có điều trong lòng Tiểu Yên cũng thật áy náy, bởi vì mối thù hận của muội mà làm phiền hà đại ca, đến ngay cả tu vi cũng bị nhị công tử vượt qua. Tuy nhiên Tiểu Yên tin rằng đại ca nhất định có thể trở thành gia chủ!

Liệt Dương cười ha hả bưng chén rượu trên bàn nhấp một ngụm, sau đó hừ lạnh một tiếng:

- Chút tâm tư của Liệt Khuyết đó tưởng ta không biết sao? Muốn làm gia chủ? Đợi kiếp sau đi!

Nói xong hung hăng uống một hơi cạn sạch chén rượu.

Trong mắt Tạ Hiểu Yên hiện lên một tia khinh miệt, Liệt Dương người này quá kiêu ngạo, hơn nữa còn ăn nói ngang ngược. Biểu hiện của Liệt Khuyết đã chiếm được đại bộ phận trưởng lão thế gia Tinh Võ tán thành, nếu không thì dựa vào cái gì không phải là con vợ cả, lại được tôn xưng là nhị công tử? Tên đại công tử Liệt Dương này hiện giờ thì có thể được bao nhiêu người đồng ý chứ?

Tạ Hiểu Yên không khỏi nhớ tới gã thanh niên suốt ngày cười tủm tỉm kia, bỗng nhiên nàng run bắn cả người, lòng thầm nghĩ: “Liệt Khuyết người nợ quá mức giao hoạt, ta cũng nhìn không thấu hắn! Chung quy cảm thấy giữa hắn và Lăng Tiêu hẳn là có ngấm ngấm ký kết điều gì đó, nhưng lại không tìm được chứng cứ!

Trong lòng nghĩ đến đây Tạ Hiểu Yên dịu dàng nói:

- Lăng Tiêu ba năm không thấy, thực lực nhất định lại có tăng tiến rất lớn...

- Tiểu Yên! Muội yên tâm. Ta sẽ không buông tha hắn! Nói gì đi nữa, cũng phải tiêu diệt kiếm phái Thực Sơn chó má của hắn! Cho muội hết giận!

Liệt Dương vẻ mặt dữ tợn nói. Tận đáy lòng Liệt Dương đồng thời cũng có một phen tính toán khác cho riêng mình!

Hắn yêu thương Tạ Hiểu Yên, điều này không cần nghi ngờ, nhưng cũng không có nghĩa là Đại công tử thế gia Tinh Võ hẳn chỉ là thằng ngốc, trong lòng hẳn hiểu rõ hơn ai hết: trước mắt Liệt Khuyết chiếm cứ ưu thế hơn so với mình, ưu thế duy nhất của mình có lẽ chỉ là con vợ cả mà thôi! Mà huyết mạch của Liệt Khuyết cũng cao quý như nhau! Tuy rằng không bằng chính mình, nhưng ở trong mắt đám lão già của gia tộc kia, nếu muốn Liệt Khuyết trở thành gia chủ tương lai thay chỗ của hắn, cũng không phải là chuyện khó!

Vì lẽ đó Liệt Dương cũng là bị ép vào thế bất đắc dĩ, cho dù lúc này không có xảy ra chuyện Tạ Hiểu Yên, hắn cũng sẽ nghĩ biện pháp đối phó với Lăng Tiêu!

Ba năm trước đây Liệt gia tổn thất hai Kiếm Hoàng ở kiếm phái Thục Sơn, khiến nhiều trưởng lão gia tộc đều thấy được sự dũng mãnh của trận pháp, từ đó đến nay không có tiếp tục phái người tới, đúng là các trưởng lão đều nhìn ra sự khủng khiếp của trận pháp. Bởi vì trong gia tộc đã từng có trưởng lão đối với ảo trận cũng có hiểu biết phần nào đã đi tra xét qua, bọn họ phát hiện loại trận pháp ở nội thành Thục Sơn này hoàn toàn nằm ngoài tầm hiểu biết của mình!

351. Chương 333: Phản Ứng Của Ba Đại Thế Gia (p2)

Nếu như có thể học được trận pháp này, đối với toàn bộ Liệt gia mà nói điều đó có ý nghĩa rất lớn, nếu bố trí ở xung quanh thế gia Tinh Võ, thì từ nay về sau còn có gia tộc nào là đối thủ của thế gia Tinh Võ? Hơn nữa, trong tương lai Liệt gia sẽ có cao thủ đột phá Kiếm Tôn khi tiến vào Thánh Vực, dâng trận pháp này lên tổ tiên Liệt gia Thánh Vực, nhất định sẽ rất mừng rỡ! Bởi vì là một thế gia siêu cấp, những chuyện Liệt gia biết được nhiều hơn rất nhiều so với các gia tộc bình thường. Bọn họ biết rõ rằng: Thánh Vực, kỳ thật chính là một thế giới khác! Ở nơi đó cũng như nhau có gia tộc có môn phái! Hơn nữa, còn có một chuyện rất trọng yếu: cũng không phải nói tất cả người sinh sống tại Thánh Vực thì đều có thực lực thánh giai!

Bởi vì trải qua vô số năm phát triển, bên trong Thánh Vực đồng dạng có rất nhiều thế hệ mới sinh! Không ai vừa ra sinh ra thì có được thực lực hùng mạnh ngay...

Cho nên, nếu có thể thu được bí mật của trận pháp kia mang tới Thánh Vực, nhất định sẽ có ý nghĩa rất trọng đại!

Những tri thức này cũng thông qua tổ tiên của Liệt gia Tinh Võ ở bên trong Thánh Vực có được thực lực tương đối hùng mạnh, và phải trả giá bằng sự hao tổn tu vi bản thân để tiến hành giáng xuống!

Cái gọi là giáng xuống chính là tổ tiên Liệt gia, mượn dùng miệng của hậu nhân tiến hành kết nối với bọn họ, thời gian không thể quá lâu. Đương nhiên, lần trước giáng xuống đã là chuyện của mấy trăm năm về trước! Cũng chính nhờ đó Liệt gia mới biết được rất nhiều chuyện ở Thánh Vực!

Đương nhiên việc này không phải cấp bậc trưởng lão, không phải đệ tử nòng cốt thì vĩnh viễn không có khả năng biết đến.

Thế nhưng muốn thu được bí mật trận pháp này: Đầu tiên chính là phải tìm được Lăng Tiêu. Nhưng liên tiếp ba năm nay Lăng Tiêu không xuất hiện, lần này tuy rằng chưa có lộ diện nhưng mà đại trận khai mở quanh năm trong nội thành Thục Sơn kia lại giải tỏa rồi, như vậy trên cơ bản cũng đã biểu thị: Lăng Tiêu sắp xuất hiện!

Nếu không dám người Thục Sơn kia khẳng định sẽ không làm như vậy!

Mấy năm nay bị Chiết Vô Song Kiếm Tôn của Chiết gia khiêu khích, nhục nhã biết bao nhiêu lần, đều không có người nào ra nghênh chiến, vì thế nếu nói trận pháp kia giải tỏa là vì nguyên nhân khác, hoặc là trận pháp đột nhiên mất tác dụng thì sẽ không ai tin.

Tại Chiết gia Tử Xuyên, Chiết Thế Duy đang báo cáo với Chiết Trung Đường về biến đổi đột ngột xảy ra tại thành Thục Sơn, sau đó nói:

- Lão tổ tông, người xem có thể là âm mưu của bọn chúng làm ra hay không? Con nghĩ Lăng Tiêu có khả năng là không còn ở nhân thế! Bọn chúng bị chúng ta dọa cho hoảng sợ teo cả ruột gan, lại không thể cả đời làm con rùa đen rút cổ, vì thế thiết lập một cái bẫy để cho chúng ta chui vào!

Chiết Trung Đường thoáng trầm ngâm một chút, loại tình huống này, lão không phải là không nghĩ tới, có điều là dù sao lão cũng cảm thấy không có nhiều khả năng như vậy. Nghĩ đến thời gian ba năm ngắn ngủi, đám cường giả cảnh giới Kiếm Hoàng thủ hạ của Lăng Tiêu cũng không có khả năng có tăng tiến bao nhiêu. Cho dù có nữ nhân Tô Tuyết kia nắm giữ bí pháp, cũng sẽ không có tác dụng quá lớn, dù sao cường giả Kiếm Hoàng trở lên muốn tăng cao một bậc đều cần có thời gian rất lâu, hơn nữa còn đòi hỏi có ngộ tính rất cao!

Mãi cho tới bây giờ Chiết gia cũng không biết, bản bí pháp nâng cao thực lực trong tay bọn họ, là bản không đầy đủ! Bí mật này chỉ sợ hiện tại chỉ có một mình Tô Tuyết biết rõ.

Cho nên, Chiết Trung Đường cho rằng khả năng có cạm bẫy tính không lớn:

- Bọn họ hẳn là biết rõ thực lực của cường giả cảnh giới Kiếm Tôn, một khi cường giả Kiếm Tôn của gia tộc chúng ta tiến đến, nếu như không có cạm bẫy thì chỉ mấy đạo kiếm khí đã có thể hủy diệt toàn bộ môn phái hẳn! Cho nên, ta nghĩ rằng Lăng Tiêu kia xuất hiện rồi! Trải qua ba năm bế quan, thực lực của hắn sẽ biến thành cái gì đây?

Chiết Thế Duy vừa nghe đến tên Lăng Tiêu, theo bản năng hắn cảm giác toàn thân ớn lạnh. Cái tên Lăng Tiêu kia, thật sự quá mức khủng bố, bởi vì vừa nghĩ tới Lăng Tiêu hắn lại nghĩ đến tổn thất đám cường giả của gia tộc mình: cả trước lẫn sau, gần một nửa thực lực của Chiết gia tổn thất ở trong tay người đó.

- Vậy lão tổ tông nghĩ chúng ta phải làm như thế nào?

Chiết Thế Duy khiêm tốn thỉnh giáo.

- Chờ đợi!

Sắc mặt Chiết Trung Đường có chút cổ quái, bỗng nhiên than nhẹ một tiếng:

- Người mau mau dẫn toàn bộ đệ tử thiếu niên của gia tộc đưa đến hải ngoại đi! Rất nhiều đảo quốc đều có thực lực Chiết gia chúng ta. Bảo bọn họ đừng quên tổ tông là ai là tốt rồi!

- Hà cớ gì nâng cao uy phong bọn họ làm mất đi nhuệ khí của chính mình?

Chiết Vô Song từ bên ngoài tiến vào tiêu sái như nước chảy mây trôi, nhìn thoáng qua Chiết Trung Đường, về bối phận mà nói hắn còn thuộc vào hạng hậu bối của Chiết Trung Đường. Chiết Vô Song nhìn Chiết Trung Đường nói tiếp:

- Lăng Tiêu hùng mạnh, cũng đơn giản chỉ là dựa vào trận pháp thần kỳ kia, nếu như hắn dám rời khỏi thành Penzias, chẳng lẽ ngài cho rằng hắn còn có đường sống sao?

Chiết Trung Đường lắc lắc đầu, nói:

- Trực giác của ta mà thôi! Cuối cùng ta cảm thấy tên Lăng Tiêu kia không thể đối phó chiếu theo lệ người bình thường, người còn nhớ Vân Chi Lan năm đó không? Thời gian ngắn ngủi năm mươi năm Vân Chi Lan từ một gã không ra gì tu luyện đến cảnh giới Kiếm Thánh! Nhưng người cũng biết: khi đó tuổi tác Vân Chi Lan cũng như Lăng Tiêu, cũng không có xuất sắc như Lăng Tiêu! Cho nên ba năm trôi qua, Lăng Tiêu lại xuất hiện, việc đầu tiên chính là giải tỏa trận pháp, đây phải chăng có ý nghĩa, thực lực của hắn đã...

- Tuyệt đối không có khả năng!

Chiết Vô Song vẻ mặt khinh thường nói:

- Chỉ bằng vào hắn? Cũng so với Kiếm Thánh Vân Chi Lan? Ha ha ha! Chuyện đó khẳng định không có khả năng! Hừ! Thôi được! Một khi đã như vậy ta sẽ không đi tới thành Thục Sơn giết hắn, ngược lại ta muốn nhìn xem tiểu tử kia gan lớn tới cỡ nào, dám đến Chiết gia ta báo thù!

Tại Tần gia Đông hải, trong vòng ba năm nay Tần gia đã tăng thêm tới sáu gã cường giả cảnh giới Kiếm Tôn! Tin tức này nếu truyền ra bên ngoài quả thực sẽ chấn nhiếp vô số người!

Ba năm trước đây, Tần gia cũng chỉ có ba cường giả cảnh giới Kiếm Tôn, thông qua tu luyện cái loại công pháp tà ác đó, Kiếm Tôn Tần gia giống như giếng phun sản sinh ra thật nhiều. Về phần cao thủ cảnh giới Kiếm Hoàng, hiện tại Tần gia đã có hơn ba mươi vị!

Đến ngay cả Tần Chiêu Nhiên phụ thân của Tần Phong, cũng đã đột phá Kiếm Tông trở thành Kiếm Hoàng bậc hai!

Tần Phong cũng đột phá Ma Kiếm Sư bậc sáu, đạt tới Kiếm Tông bậc một. Đương nhiên, đến bây giờ Tần Phong cũng không biết thực lực của chính mình nâng cao cực kỳ hùng mạnh như thế cũng không phải do hần thiên tư trác tuyệt, mà là... máu huyết!

Mấy Kiếm Tôn của Tần gia năm đó nghĩ muốn biến kiếm phái Thực Sơn trở thành nguồn máu huyết để bồi dưỡng bọn họ, không nghĩ tới vừa mới hút máu huyết ba đứa trẻ thiên phú vô cùng tốt, liền bị người ta phát hiện, thực lực của gã Kiếm Tôn kia vừa mới đột phá lên bậc một, hơn nữa dựa vào công pháp tà ác đạt tới cảnh giới Kiếm Tôn, tâm tình và tu vi đều chưa được củng cố vẫn còn dừng lại cảnh giới Kiếm Hoàng bậc sáu. Thế nhưng dù như thế, Ý Phong và Đại Tề Ti Tô Tuyết cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của hần, hai người đều bị hần đánh cho bị thương, tuy nhiên cũng do gã Kiếm Tôn Tần gia này vừa mới hấp thu xong máu huyết chưa kịp luyện hóa hoàn toàn, cũng không dám giằng co lâu cùng với Ý Phong bọn họ nên liền vội vàng rời đi.

Sau đó khi chúng quay lại thành Thực Sơn lần nữa thì lúc ấy phát hiện người ta đã khởi động trận pháp, bọn họ rốt cuộc không vào được! Vì thế, đã chuyển ánh mắt tới hải ngoại. Diện tích lãnh thổ đại lục Thương Lan rộng lớn bao la, quốc thổ Đế quốc Lam Nguyệt diện tích cũng khá rộng lớn, nhưng trên hải đảo này cũng không nhỏ hơn Đế quốc Lam Nguyệt bao nhiêu, có điều khoảng cách quá xa xôi, giữa hai bên ngoại trừ một vài thương nhân qua lại buôn bán, cũng không có nhiều chợ búa thông thương với nhau mà thôi.

Cả đám Kiếm Tôn Tần gia mấy năm nay đi tới hải ngoại xa xôi làm nhiều việc ác, rất nhiều thế gia ẩn thế ở hải ngoại đều truyền lưu chuyện khủng bố của bọn chúng. Tuy nhiên những sự việc đó rất ít truyền tới bên này.

Lăng Tiêu xuất quan đương nhiên dẫn tới chú ý của Tần gia. Tần Phong đúng là thống hận Lăng Tiêu nhất. Cho tới bây giờ Tần Phong cũng không hề quên sự sỉ nhục Lăng Tiêu tặng cho hần: vị hôn thê của mình thành nữ nhân của Lăng Tiêu. Mỗi hận đoạt thê há có thể buông tha?

Cho nên mấy năm qua, Tần Phong vẫn luôn trong tâm trạng chờ đợi Lăng Tiêu xuất hiện: Tần gia với sáu vị Kiếm Tôn muốn đánh chết Lăng Tiêu thật dễ như trở bàn tay!

Đến lúc đó nhất định phải đi trước tra hỏi tất cả bí mật của Lăng Tiêu, sau đó sẽ bắt lấy con tiện nhân Tống Minh Nguyệt kia làm trò trước mặt Lăng Tiêu... Ha ha ha!

Tần Phong nghĩ đến chỗ sướng không kìm lòng được trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Tần Chiêu Nhiên nhìn thoáng qua con trai liền biết hần đang hưng phấn cái gì, cũng không để ý đến hần. Tần Chiêu Nhiên nhận thấy chất tà ác đó thấm trong đầu óc Tần Phong càng nhiều càng tốt! Đến lúc đó tu luyện tới công pháp mới có thể có được hiệu quả làm ít công to!

Tần Chiêu Nhiên xoay đầu chuyển hướng nhìn mấy lão nhân ngồi ở thủ vị, toàn bộ đều là trưởng bối của Tần gia. Bởi vì thời gian tu luyện tà công đã rất lâu, ánh mắt bọn họ đều cực kỳ dọa khiếp người. Trong đó Tần Đô tu vi cao nhất đã đạt tới Kiếm Tôn bậc bốn! Năm đó lão cũng là cường giả Kiếm Tôn đầu tiên của Tần gia, là người có hi vọng nhất trong vòng trăm năm tiến vào Thánh Vực.

Tần Đô nhìn lướt qua Tần Chiêu Nhiên, giọng nói của lão lạnh lạnh:

- Tiểu tử Chiêu Nhiên! Ý của ngươi là muốn nhúng tay vào kiếm phái Thực Sơn kia?

Tần Chiêu Nhiên còn chưa kịp trả lời, lão Kiếm Tôn bậc hai Tần Vị kia nói:

- Vậy còn bàn cãi cái gì nữa! Đám đệ tử trong kiếm phái Thực Sơn thiên phú đều cực kỳ tốt! Máu huyết của chúng! Chắc Chắc! Năm đó ta chỉ hút hai đứa quả thực là đáng tiếc! Lại bị bọn chúng phát hiện! Nghĩ tới

lúc ấy ta thật hối hận cứ định dẫn dụ bọn chúng ra ngoài thành đánh chết, nếu như ngay tại chỗ giết sạch bọn chúng thì làm sao còn có ngày hôm nay? Cho nên, cơ hội lần này không thể phạm sai lầm lần nữa!

Tần Đô nhìn lướt qua Tần Vị, nói:

- Chiết gia cùng tiểu tử kia là mối thù một còn một mất, chúng ta gấp cái gì? Nhiều năm như vậy đều không có bộc lộ ra, hiện tại xem nào nhiệt là được!

Tần Vị liếm liếm môi, nói:

- Bỏ qua cơ hội thì sẽ không có lại nữa!

- Vậy cũng còn đỡ hơn đưa đầu ra chịu chết!

Tần Đô gay gắt nói! Tần Vị không thém nói lại, trong lòng nói thầm: “Tuy rằng tu vi người cao nhất, có điều lá gan thì lại quá nhỏ!”

Ý tưởng Tần Phong cũng giống như Tần Vị, tuy nhiên chỗ này không phải là chỗ hấn có thể lên tiếng. Còn Tần Chiêu Nhiên ngược lại đồng ý với đề nghị của Tần Đô: chính là ngồi xem trò diễn. Dù sao, tên tiểu tử Lăng gia kia cũng không phải dễ chọc!

Năm đó cả đám cường giả Chiết gia vênh vào tự đắc, nhưng kết quả cuối cùng ra sao! Đó chính là một ví dụ tốt nhất!

Đại trận trong thành Thục Sơn giải tỏa vài ngày sau đó lại khởi động như trước, khiến rất nhiều người trợn mắt há hốc mồm, bọn họ đang làm gì?

Mà lúc này, Lăng Tiêu thì dẫn theo một nhóm cường giả cảnh giới Kiếm Hoàng đứng trên vùng lãnh thổ của Đế quốc Tử Xuyên. Sau đó hấn nheo mắt nhìn về phía một tòa sơn trang tĩnh lặng ở xa xa, hỏi Đại Tế Ti:

- Căn cơ của Chiết gia chính là ở chỗ này?

352. Chương 334 : Hủy Diệt Chiết Gia (p1)

Chuyện đã trải qua nhiều năm, Tô Tuyết cũng sớm đã qua thời tuổi trẻ mau xú động đòi chém đòi giết, chẳng qua là thù hận đã khắc cốt ghi tâm, làm sao có thể quên trong nháy mắt chứ? Sâu trong đôi mắt của bà đang ẩn dấu vô cùng tốt một ngọn lửa, đó cũng là minh chứng tốt nhất.

-Khi ta vẫn còn rất nhỏ, thúc phụ của ta đã từng đưa ta tới nơi này một lần.

Thời điểm Tô Tuyết nhắc tới thúc phụ, Lăng Tiêu cũng chú ý tới, trong mắt của bà hiện lên một chút vẻ phức tạp.

Đại khái, đến bây giờ, sâu trong nội tâm của Tô Tuyết cũng không có bất cứ hận ý gì với người thúc phụ yêu thương, cưng chiều bà vào năm đó.

Hai người Thập tam gia và Thập tứ gia có lẽ đã làm trưởng lão của Thục Sơn kiếm phái vài năm rồi, nên càng thận trọng hơn trước kia, quả nhiên khí chất trên người có quan hệ rất lớn với tính cách. Trái lại nhìn hai người đứng nghiêm thật giống như tiên phong đạo cốt.

Tuy nhiên ở trước mặt Lăng Tiêu, hai người vẫn còn khá tùy ý. Hàng mi thưa thớt trắng dài của Thập tam gia hơi hơi nhướng lên, cười lạnh nói:

-Còn muốn nói gì nữa, ngang nhiên công vào là được! Cho dù Tô trưởng lão không có hận thù với bọn họ, nhưng đám người của Chiết gia này cũng đáng chết một vạn lần rồi!

Thập tứ gia cũng nói:

-Đúng vậy, không phải bọn họ đã từng nói nếu người của Thục Sơn kiếm phái hành tẩu trên giang hồ thì thấy một người thì giết một người, thấy hai người thì giết hai người sao? Lần này, chúng ta lặn lội từ ngàn dặm xa xôi đến đây để xem bọn chúng có bản lãnh nuốt nổi chúng ta hay không?

Tần Cách không nói gì. Sống ở trong lãnh thổ của nhân loại đã qua nhiều năm rồi, nên khiến cho Tần Cách càng hiểu hơn phương thức suy nghĩ cũng như phương diện thói quen của nhân loại, nhưng ở một số chuyện nào đó, hắn vẫn còn giữ nguyên nhiều loại thú tính. Hắn khề gầm gừ rất nhỏ trong cổ họng, có chút không rõ ràng, muốn đánh thì cứ trực tiếp đánh vào, nói lời vô nghĩa ở đây làm gì.

Ý Phong với sắc mặt nghiêm túc đứng ở đó. Nếu nói về ba năm trước sâu trong nội tâm của ông ta còn có chút không tình nguyện khi trở thành người hầu của Lăng Tiêu, nhưng hiện tại Ý Phong cũng đã sớm quyết ý một lòng, mà thậm chí ông ta còn cho rằng Lăng Tiêu thực sự là thần thủ hộ của băng hải bí tộc! Nếu xét về quan điểm khác mà nói, sự nhất gan và gian xảo của Ý Phong cũng vẫn có thể xem là một loại thận trọng! Đúng vậy, ở Thục Sơn kiếm phái, nếu nói đến vũ dũng thì có Thập tam, Thập tứ và Tần Cách, còn nói đến trí tuệ và cách quản lý thì có Thượng Quan Vũ Đồng và Tô Tuyết, nhưng nếu nói về lão luyện thành thực thì không là Ý Phong thì là ai? Có một người như lão tồn tại thì Lăng Tiêu cũng rất yên tâm trong lòng.

Dù sao trong lòng Thượng Quan Vũ Đồng cũng có chút khẩn trương. Nghiêm khắc mà nói, sau khi thực lực của nàng tăng lên thì đây mới thực sự là trận chiến đầu tiên có ý nghĩa!

Lúc trước, địch nhân ở trước cửa khiêu khích, họ cũng bị động đánh trả, nói đến kinh nghiệm đối địch, thì người kém cõi nhất về phương diện này đại khái chính là Thượng Quan Vũ Đồng, cho nên tuy rằng nàng có thực lực Kiếm Hoàng bậc sáu, nhưng Lăng Tiêu vẫn phân phó mọi người bảo vệ nàng thật tốt.

Thực lực tới một cảnh giới nhất định, tuy rằng nói uy áp có thể khiến cho đối phương tâm thần kích chấn mà không dám lơ mãng, nhưng Thục Sơn kiếm phái xuất hiện chuyện của một đại đệ tử trẻ tuổi Phương Viên, chuyện đó cũng không phải không có khả năng! Mà bởi vì kinh nghiệm đối địch của hắn quá mức yếu kém, còn viện cớ nói người ta xảo trá. Trên thực tế, nó giống như những gì đám người Lăng Thiên Khiếu nói:

-Xảo trá? Tiểu tử, nếu như ở trên chiến trường, ngươi không thể chết rồi lại chết nữa chứ! Ngươi oán giận ai chứ?

-Đệ đang chờ gì thế?

Thượng Quan Vũ Đồng với một thân trang phục màu đen, dáng người lả lướt của nàng đã phác họa lên vô cùng nhuần nhuyễn, vòng eo mảnh khảnh khiến người ta rất khó tưởng tượng, một cô gái như vậy khi bùng nổ lên, sẽ có được lực lượng như thế nào?

-Chờ bọn chúng ra nghênh đón!

Lăng Tiêu cười nói thản nhiên. Giờ phút này mọi người chỉ còn cách Chiết gia sơn trang với khoảng cách hơn mười dặm, xung quanh căn bản không có tung tích của bất cứ kẻ nào, theo lẽ thì phải có trạm gác ngầm, làm sao có thể giấu đám người Lăng Tiêu?

Cho nên, dẫu sao Thượng Quan Vũ Đồng cũng có chút khó hiểu: Chẳng lẽ đối phương có thể phát hiện bọn họ đã đến rồi hay sao?

Quả nhiên, ngay tại thời điểm Thượng Quan Vũ Đồng đang chuẩn bị nói, từ nơi rất xa ở trong Chiết gia sơn trang bỗng nhiên hiện lên một thân ảnh, đồng thời, một cỗ uy áp vô cùng khổng lồ, từ nơi rất xa áp bách về phía bên này! Ngay sau đó, lại có hai mươi, ba mươi bóng người từ trong sơn trang xuất hiện! Dựa theo tốc độ, thì cũng có thể nhận ra thực lực cao thấp ra sao!

Người đứng trước nhất chính là gã Kiếm Tôn Chiết Vô Song của Chiết gia! Hắn không nghĩ tới, Lăng Tiêu thật sự có gan dám dẫn người tiến đến Chiết gia sơn trang để trả thù.

Cường long còn không đề rấn chúa trong ổ, nhưng hành động lần này của Lăng Tiêu với dụng ý thật rõ ràng, căn bản là hắn không để Chiết gia vào mắt!

Phần cuồng ngạo này khiến Chiết Vô Song nổi giận không ngừng, gần như điên cuồng, lão không thể tưởng được Lăng Tiêu lại cuồng vọng như vậy, lão vừa hét dài lớn tiếng, vừa tăng tốc độ lên tới cực hạn!

-Lăng Tiêu, hôm nay tiện thể lão phu sẽ kết thúc ngươi ở đây! Ngươi có gan đánh với lão phu một trận không?

Âm thanh cuộn cuộn giống như tiếng sét đánh, chợt ở vang ở bên tai mọi người!

Sắc mặt đám người Thượng Quan Vũ Đồng đều biến đổi, không thể tưởng được cường giả có cảnh giới Kiếm Tôn không ngờ lại hùng mạnh như thế, căn bản là khoảng cách một trời một vực với Kiếm Hoàng!

Tới lúc này, họ mới hiểu được trận pháp nháy mắt vậy hãm gã Kiếm Tôn Chiết gia Chiết Vạn Thiên của Lăng Tiêu có lực lượng hùng mạnh đến cỡ nào! Khó trách lúc ấy có vô số thể gia thêm muốn trận pháp của Thục Sơn kiếm phái, chỉ sợ cho tới hôm nay, có không ít người vẫn ôm mộng tưởng này!

Lăng Tiêu hơi bước về phía trước một bước, đám người Thượng Quan Vũ Đồng cũng không còn chịu đựng áp lực quá lớn nữa, trên mặt họ cũng lộ ra vẻ kinh hãi. Từ khi Lăng Tiêu trở về, hắn cũng chưa từng nói qua tu vi của mình tới cảnh giới gì rồi, mọi người cũng không hỏi, nhưng họ cũng cảm giác sự biến hóa rất lớn của Lăng Tiêu, nhưng họ lại không nghĩ rằng, hắn lại có thể dễ dàng chống lại uy áp của cường giả Kiếm Tôn! Hơn nữa thần thái vẫn còn thoải mái như vậy, Tô Tuyết đang âm thầm nhẹ nhàng thở ra, thầm nói việc làm của Lăng Tiêu quả nhiên khiến cho người ta yên tâm.

Chiết Vô Song có tốc độ cực nhanh, khi lão đang nói chuyện thì khoảng cách còn rất xa, nhưng trong nháy mắt thì đã tới gần đám người Lăng Tiêu, thân hình lão thoáng dừng lại cách Lăng Tiêu hơn một trăm thước.

Một đám cường giả của Chiết gia theo sát đến đây, vây quanh bảy người này lại. Tuy nhiên, toàn bộ bọn họ cũng cách xa Lăng Tiêu hơn một trăm thước giống như Chiết Vô Song!

Chiết Vô Song cười lạnh nói một cách âm trầm:

-Lăng Tiêu, lão phu không nghĩ rằng ngươi lại có gan lớn như thế. Ha ha, ngươi muốn chạy tới Chiết gia để chịu chết sao? Chẳng lẽ ngươi cho rằng Kiếm Hoàng của Chiết gia đều chết hết rồi sao? Ngươi lầm rồi, ngươi có thấy không, lão tử còn có hơn ba mươi tên kiếm hoàng, ngươi có thể thực hiện cách trốn ở nơi nào đó với đám người Thục Sơn kiếm phái trong vài năm, ha ha ha, giống như con rùa đen rút đầu! Tuy nhiên ... Cho dù Lão tử tồn một trăm năm thời gian thì cũng muốn vây chết các ngươi!

Khi nói lời này, theo đó cả người Chiết Vô Song cũng dâng lên khí thế vô cùng hùng mạnh, cả người giống như kim cương chói mắt, trừng mắt nhìn Lăng Tiêu, nói với vẻ mặt khinh miệt:

-Ngươi đã dùng mưu kế qua một lần nhưng sau đó lại dùng nữa thì đó là ngươi vũ nhục chỉ số thông minh của mình! Lăng Tiêu, lão phu hỏi ngươi, ngươi dám đến đây đấu một trận với ta không?

-Ha ha ha ha ha!

Một đám cao thủ của Chiết gia đều cười rộ lên.

-Tông chủ của Thục Sơn kiếm phái người ta chỉ dựa vào trận pháp thôi, lão tổ tông, ngài muốn bức hiếp cậu bé này sao?

-Thục Sơn kiếm phái gì, chúng chỉ là rùa kiếm phái thôi! Bọn chúng đã có thói quen rút đầu vào trong xác, sao có thể dễ dàng lộ ra chứ?

Đối mặt sự nhạo báng của đám cao thủ của Chiết gia, ngoại trừ Tần Cách rít gào trong cổ họng quá nặng, sát khí trên người lộ ra càng đậm, còn những người khác thì không đổi sắc, vẻ mặt của họ bình tĩnh nhìn vào đám cao thủ Chiết gia đang nhạo báng mình, dường như đám người này không phải cao thủ của Chiết gia mà là một đám hề đang biểu diễn trò khôi hài.

Chiết Trung Đường khẽ hơi cau mày, trong lòng lão mơ hồ cảm thấy có chút không ổn. Có thể nói tất cả tinh nhuệ của Chiết gia có cảnh giới Kiếm Hoàng trở lên đều tập trung ở đây, vì muốn giết chết Lăng Tiêu nên lần này Chiết gia thật sự là dốc hết vốn, mà hơn ba mươi tên cao thủ có cảnh giới Kiếm Hoàng ở đây, có bậc bốn, còn có bậc sáu, mà thực lực thấp nhất cũng có nhiều Kiếm Hoàng bậc hai!

Toàn bộ đám người có cảnh giới Kiếm Tông đã được an bài trốn vào trong phòng bí mật của Chiết gia, chỉ sợ có chút sơ sẩy, chung quy cũng nên lưu lại một chút huyết mạch cho Chiết gia!

Hơn nữa mấy ngày trước, Chiết gia đã đưa hơn một ngàn thiếu niên có tư chất tốt lên thuyền lớn để hướng ra hải ngoại. Cuối cùng Chiết Vô Song cũng ngầm đồng ý với cách thức của Chiết Trung Đường.

Mặc dù Chiết Vô Song tin chắc rằng, nếu Lăng Tiêu dám đến đây thì hẳn nhất định sẽ không thể quay về!

Lúc đầu Lăng Tiêu còn có chút nghi hoặc, vì sao những người đó phải đứng cách bên này hơn một trăm thước, hơn nữa ngay cả Chiết Vô Song cũng không dám lại đây, bọn họ bị trận pháp làm cho sợ!

Bỗng nhiên Lăng Tiêu trông thấy vài cao thủ Kiếm Hoàng có khí tức hùng mạnh của Chiết gia xuất hiện, trong lòng cũng có chút bồn chồn, thực lực của thế gia ngàn năm quả nhiên không phải thổi phồng, hiện tại trông thấy bọn họ đến đây, Lăng Tiêu bỗng nhiên nở nụ cười.

Không quản thực lực của người hùng mạnh như thế nào, nhưng nếu ngay cả khí thế dũng cảm tiến tới hẳn cũng không có thì căn bản hẳn cũng không khiến cho đối thủ tôn kính! Lăng Tiêu đương nhiên sẽ không đi nhắc Chiết Vô Song: Chỗ của chúng ta không có trận pháp.

-Lão rất muốn ta đi tới?

Trên mặt Lăng Tiêu hiện lên vẻ cười một chút thần nhiên, ngửa đầu nhìn Chiết Vô Song đang đứng lơ lửng trên bầu trời.

353. Chương 334 : Hủy Diệt Chiết Gia (p2)

-Đúng vậy, người dám đến đây không?

-Được, ta sẽ đến đó.

Giọng nói của Lăng Tiêu rất nhỏ, bỗng nhiên thân thể hắn chợt bay lên, nhất phi xung thiên, trực tiếp bay đến một gã Kiếm Hoàng bậc sáu phía bên trái bọn họ!

-Muốn chết!

Gã Kiếm Hoàng bậc sáu kia tập trung tinh thần đề phòng, quát lạnh một tiếng, nháy mắt thanh kiếm trong tay đánh ra hơn một ngàn kiếm! Không trung giống như pháo hoa nổ ra rực rỡ, vô số điểm sáng chói mắt màu đỏ tỏa sáng trên bầu trời nắng chiều, từng điểm sáng đỏ chợt xẹt tới trên người Lăng Tiêu!

Đồng thời, lại có năm sáu gã Kiếm Hoàng bậc cao, lập tức thi triển ra chiêu kiếm có uy lực lớn nhất, đánh úp về phía Lăng Tiêu!

Nếu như nhìn từ dưới lên phía trên, phía đông dãy núi giống như là bắn ra pháo hoa bảy màu, vô cùng rực rỡ!

Chiết Vô Song đứng tại chỗ không nhúc nhích, khóe miệng lộ ra vẻ cười lạnh, rốt cuộc thì người trẻ tuổi vẫn không có tính nhẫn nại, đối mặt với sự công kích của vài gã Kiếm Hoàng bậc cao, hơn nữa mình tập trung tinh thần lực vào thì hẳn còn có đường sống sao?

Bóng kiếm chói lợi!

Ngay vào lúc mấy tên cao thủ Kiếm Hoàng của Chiết gia tràn đầy tự tin, nghĩ rằng một kích có thể giết hắn... ..

Mọi người thấy hoa mắt, không ngờ bóng dáng của Lăng Tiêu biến mất!

Chiết Vô Song kinh hãi, một đám cao thủ của Chiết gia cũng kinh hãi!

Vừa rồi Chiết Vô Song vẫn luôn dùng tinh thần lực khóa chặt thân thể của Lăng Tiêu, không nghĩ tới trong nháy mắt bóng dáng Lăng Tiêu lại có thể biến mất! Tuy nhiên ngay sau đó, mọi người liền thấy Lăng Tiêu bay lên trời mà lại không biết hắn thoát từ lúc nào!

Một kích hợp lực của mấy tên cường giả cảnh giới Kiếm Hoàng của Chiết gia lập tức làm nổ núi đá nát vụn xuống phía dưới, đại thụ đổ, dãy núi tan vỡ. Nhưng sự công kích của bọn họ cũng không làm tổn thương một sợi lông của người đó.

Mấy tên Kiếm Hoàng của Chiết gia giận dữ, thầm nghĩ muốn công về phía Lăng Tiêu nữa, thì lại thấy bên người Lăng Tiêu chợt xuất hiện một mảng lớn màu u lam, bảo kiếm sắc bén lóng lánh, hình thành một tầng kiếm trận, vây mấy tên Kiếm Hoàng bạc cao vào trong đó!

Đồng thời, hần lại sử dụng Hàm Hàn Bảo Đỉnh, bỗng nhiên ném về phía gã Kiếm Hoàng khác! Hàm Hàn Bảo Đỉnh kia theo hướng gió nở ra, không ngờ đường kính của nó lớn thành vài trăm thước, như quái vật khổng lồ cao trăm mét, trong mắt gã Kiếm Hoàng hiện lên sự hoảng sợ, miệng đỉnh lao xuống dưới, nhanh chóng chụp về phía bọn họ!

Trong nháy mắt, sáu người Thượng Quan Vũ Đồng cùng một lúc công về một phía!

Chiết Vô Song nổi giận gầm lên một tiếng:

-Tất cả cút ngay cho ta!

Nếu như lúc này gã cường giả Kiếm Tôn của Chiết gia còn sống cũng không nhìn ra Lăng Tiêu có được thực lực hùng mạnh, lúc đó hần trực tiếp đã chết đi cho rồi!

Chỉ tiếc, cùng lúc Chiết Vô Song hô lên những lời này thì Hàn Thiết Kiếm Trận lập tức vang lên vài tiếng rít thảm thiết! 999 thanh hàn thiết đoản kiếm, sớm bị Lăng Tiêu luyện tế lộ hỏa thuần thanh, có uy lực khổng lồ, cường giả có cảnh giới Kiếm Hoàng làm sao là đối thủ của nó? Một vòng xoắn chết chóc, hai gã Kiếm Hoàng Chiết gia liền ngã xuống chết!

Khóe mắt Chiết Vô Song muốn nứt ra, bộ trường bào trên người lão bị khí thể bùng nổ của lão làm cho phình ra, bay phất phới, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh đoản kiếm màu đen, kiếm kia chỉ về phía Lăng Tiêu, một luồng kiếm khí vô tận vô sắc, đột nhiên bắn về phía Lăng Tiêu!

Lăng Tiêu với hai tay không ở trên bầu trời, hồn nhiên không sợ, miệng chợt mở, trong lúc Chiết Vô Song trợn mắt há hốc mồm, luồng ánh sáng đỏ hiện lên, luồng ánh sáng đỏ kia chỉ cỡ như ngón tay, không ngờ nó bắn vào mắt Chiết Vô Song với tốc độ khó tin!

Chiết Vô Song hoảng sợ, quát to một tiếng, kiếm khí của đoản kiếm trong tay tác động lên luồng ánh sáng đỏ kia!

Toàn bộ không gian giống như đã xảy ra một vụ nổ thật lớn, không có bất kì sét đánh gì có thể có uy danh như thế!

Ầm!!!

Giữa không trung bỗng nhiên phát ra một luồng hào quang vô cùng chói mắt! Cho dù ánh mặt trời vào buổi trưa cũng không có phát ra ánh sáng chói mắt như vậy!

Sau khi luồng hào quang này phát tán ở giữa không trung, một quang sáng thật lớn gần như trong suốt phát tán ra! Nó vừa mới tiếp xúc với mặt đất, đột nhiên mặt đất nứt mở ra!

Nếu so sánh thì phá hoại to lớn lúc này của đám cường giả Kiếm Hoàng kia tạo thành chỉ giống như đứa bé đang đùa giỡn!

Hai gã cường giả Kiếm Hoàng của Chiết gia trốn tránh không kịp nên bọn chúng bị luồng ánh sáng có uy lực vô cùng to lớn này xẹt qua trên người, lập tức bị cắt thành hai đoạn! Sau khi bị cắt ra, trong lúc nhất thời còn chưa thể chết liền, kéo nửa đoạn thân thể, phát ra tiếng kêu vô cùng thê lương! Đám người Chiết gia vừa nghe xong đều không hiểu mà kinh hãi.

Thân thể Chiết Vô Song ở trên không trung cũng bị lực lượng bùng nổ vô cùng này đẩy lui ra xa mấy ngàn thước, thiếu chút nữa lão bị đẩy về phía Chiết gia sơn trang! Mà khiến lão không thể chấp nhận chính là thân thể của Lăng Tiêu kia chẳng những không bị ảnh hưởng chút nào, mà lại có thể nhanh chóng đuổi về phía mình!

Thân hình đó giống như quỷ mỵ tạo ra vô số tàn ảnh trên bầu trời hoàng hôn!

Làm sao mà hắn có thực lực như thế này, Chiết Vô Song nhìn bóng ảnh kia càng ngày càng gần với vẻ không thể tin nổi, quả thực nó làm rung động một mảnh trống rỗng trong đầu lão!

Chẳng lẽ một gã thiếu niên chưa được hai mươi tuổi như hắn thật sự có được thực lực của Vân Chi Lan năm đó hay sao?

-Tiểu tử, hôm nay có người thì không có ta!

Vừa rồi Chiết Vô Song cũng không bị thương bởi uy lực bạo tạc vô cùng hùng mạnh kia, cho nên tuy rằng lão rung động bởi thực lực kinh người của Lăng Tiêu, nhưng cũng không quá mức ấn tượng trong suy nghĩ, trong lòng thầm nghĩ: Muốn giết hắn, xem ra nếu ta không trả cái giá trọng thương thì cũng tuyệt đối không thể rồi!

Luồng ánh sáng màu đỏ kia dài khoảng ngón tay, chính là Yêu Huyết Hồng Liên kiếm đã bị Lăng Tiêu luyện tể hoàn toàn!

Lấy cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ của Lăng Tiêu hiện tại, cuối cùng thì Yêu Huyết Hồng Liên kiếm có thể được đặt ở trong tử phủ suốt ngày, trong lúc Nguyên Anh của Lăng Tiêu thành hình được nắm giữ trong tay! Với sự dưỡng dục của vô số chân nguyên trong tử phủ thì cuối cùng Yêu Huyết Hồng Liên kiếm được Lăng Tiêu luyện chế thành kiếm tiên của riêng mình!

Đương nhiên, cái gọi là kiếm tiên, đó cũng chỉ là pháp bảo hùng mạnh của người tu chân, hiển nhiên nó thực sự không thể so với tiên khí của tiên giới. Tuy nhiên dựa vào phẩm chất của Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, cho dù là ở Tu Chân Giới, tuyệt đối cũng được gọi là trung phẩm linh khí!

Tru sát Kiếm Tôn như Chiết Vô Song thì không có vấn đề gì!

Chiết Vô Song có cảm giác hoảng sợ, thân mình bị luồng sát khí vô cùng hùng mạnh kia khóa lại. Luồng ánh sáng màu đỏ phóng về phía mi tâm của lão nhanh không thể tin nổi, tốc độ đó rất cực cũng khiến Chiết Vô Song có cảm giác sợ hãi không hiểu được.

Lão tập trung toàn bộ năng lượng toàn thân trước người, đồng thời dùng đoản kiếm màu đen trong tay chỉ Lăng Tiêu, quát lên một tiếng lớn:

-Loa Toàn kiếm khí!

Theo tiếng hét to của Chiết Vô Song, trên thân kiếm của Chiết Vô Song bộc phát ra một luồng sức mạnh mãnh liệt, trong nháy mắt, dường như không trung cũng có chút vận vẹo theo!

Một cỗ lực lượng giống như lốc xoáy, nháy mắt quét về phía Lăng Tiêu!

Dưới chân Lăng Tiêu đột nhiên lại xuất hiện một thanh kiếm, ở không trung chọt vẽ ra một đường cong, một kích phóng tới Chiết Vô Song, sau đó hắn dùng tay chỉ Chiết Vô Song:

-Trảm!

Chiết Vô Song trợn mắt há hốc mồm mà nhìn tia sáng màu đỏ cỡ ngón tay, trong nháy mắt bộc phát ra một luồng kiếm khí màu đỏ hình bán nguyệt dài trăm mét, tuy khoảng cách rất xa nhưng lão có thể cảm giác được kiếm khí lạnh thấu xương của luồng sát ý kinh thiên ở trên!

Thân thể Chiết Vô Song thoáng cất cao, phóng lên trời cao.

Lăng Tiêu lạnh lùng cười, quát:

-Nổ!

Kiếm khí màu đỏ hình bán nguyệt kia, phân thành hơn ngàn vạn luồng kiếm khí hình kiếm dài hơn một thước, từ dưới lên trên bắn nhanh về phía Chiết Vô Song!

Trong mắt Chiết Vô Song bộc phát ra khí thế kinh người, quay người lại lao xuống, tiến tới mà không lùi, đoản kiếm màu đen trong tay bỗng nhiên ngưng kết thành một con rắn dài đen như mực!

Nó dài trăm mét, thô to vô cùng, uốn lượn du động, mở ra chiếc miệng như bồn máu, cắn nuốt kiếm khí màu đỏ của Lăng Tiêu!

Đồng thời có thể thấy, đầu tiên về mặt Chiết Vô Song lộ ra một mảng đỏ ửng không bình thường, rồi lập tức chuyển nhanh tới trắng bệch. Hiển nhiên, lão sử dụng chiêu kiếm này với uy lực kinh người, với lão mà nói thì điều đó cũng cực kỳ miễn cưỡng, nó cũng tổn thương tương đối lớn với thân thể!

Nhưng vì có thể đánh chết Lăng Tiêu, Chiết Vô Song thà rằng đồng quy vu tận với Lăng Tiêu! Bởi vì một khi giao thủ, lão cũng biết, nếu hôm nay mình không thể chém chết Lăng Tiêu, thì Chiết gia sẽ có đại nạn!

Khi Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trên không trung nhìn thấy con rắn dài màu đen kia, thì nó lập tức hưng phấn, hay là phần nộ, bộc phát ra một hồi tiếng rống gầm, đồng thời thân nó tăng vọt, chỉ trong nháy mắt, nó liền biến thành một thanh đại kiếm khổng lồ màu đỏ dài hơn trăm thước và rộng mười mấy thước!

Sau đó nó giơ cao lên tựa như bị người ta cầm ở trong tay, mang theo một luồng tàn ảnh màu đỏ, mạnh mẽ chém về phía con rắn dài màu đen kia!

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm chính là linh khí, còn con rắn dài kia chỉ do kiếm kỹ ngưng kết thành, thậm chí nó cũng không có chút linh tính nào, chẳng biết sợ hãi và trốn tránh, bị Yêu Huyết Hồng Liên kiếm dẫn dụ, không ngờ lại đón lên!

Thoáng soàn soạt, con rắn dài màu đen kia bị đánh thành hai đoạn, đồng thời không ngưng kết được hình thể, hóa thành hai luồng khói đen, từ từ tiêu tán ở không trung, mà Yêu Huyết Hồng Liên kiếm biến ảo thành cự kiếm, lúc này nó giống như thần tích, dựng lên, nhanh chóng chụp về phía Chiết Vô Song như chụp con ruồi!

Lúc này Chiết Vô Song đã bị uy thế kinh thiên này làm cho lão sợ tới mức cả tim và mật muốn nứt ra, kiếm này làm sao có thể xuất hiện ở thế giới nhân gian. Lão vừa tránh né sự công kích của Yêu Huyết Hồng Liên kiếm vừa hét to:

-Lăng Tiêu, người đến từ Thánh Vực!

Khóe miệng Lăng Tiêu hiện lên vẻ cười lạnh, lại chọc ghẹo tâm tư Chiết Vô Song hơn nữa:

-Người biết cũng quá nhiều đấy!

Chiết Vô Song thấy Lăng Tiêu thừa nhận thì sợ tới mức ba hồn bảy vía cũng phải rời khỏi thân thể. Tuy nhiên người có thực lực cảnh giới Kiếm Tôn cũng không giống bình thường, tùy ý Yêu Huyết Hồng Liên kiếm đuổi giết ở không trung, không ngờ lão cũng không bị trọng thương, chỉ có trường bào trên người sớm đã rách nát. Kiếm khí trên Yêu Huyết Hồng Liên kiếm quả thực đang toàn diện công kích, căn bản là không quản bất cứ phương vị nào của lão!

Khó trách thực lực của tiểu tử này tăng lên nhanh như vậy, mà cũng khó trách Chiết gia ta bị tổn thất nhiều ở trên tay hắn, hoá ra người này thật sự đến từ Thánh Vực! Khí thế của Chiết Vô Song đã hoàn toàn bị Lăng Tiêu làm cho kinh sợ. Mặc dù Lăng Tiêu thoát nhìn cũng không có thực lực giết chết lão.

354. Chương 334 : Hủy Diệt Chiết Gia (p3)

Chiết gia chỉ còn lại không đến hai mươi người ở bên ngoài!

Tuy bọn chúng còn không đến hai mươi Kiếm Hoàng, nhưng đó vẫn là một đám thế lực cực kỳ khủng bố!

Kiểm Hoàng bậc bốn, bậc năm thì chiếm đa số ở đây!

Mà ở bên đám người Thượng Quan Vũ Đồng, bởi vì Thượng Quan Vũ Đồng và Ý Phong là hai Kiếm Hoàng bậc sáu nên từng người có thể đối kháng với ba, bốn gã Kiếm Hoàng bậc bốn, bậc năm của Chiết gia! Ý Phong vững như núi Thái Sơn, không có chút dấu hiệu bối rối.

Thượng Quan Vũ Đồng thì kém một chút, những người bên Chiết gia đã sớm là lão già thành tinh, làm sao họ không nhận ra sự yếu kém trong kinh nghiệm đối kháng của Thượng Quan Vũ Đồng, vì thế bốn Kiếm Hoàng bậc năm vây quanh Thượng Quan Vũ Đồng làm cho nàng luống cuống tay chân!

Tuy nhiên, thực lực của Kiếm Hoàng bậc sáu quả thật không phải Kiếm Hoàng bậc năm có khả năng địch lại, đừng nói là bốn người, mà cho dù là thêm bốn nữa thì họ muốn chém chết Thượng Quan Vũ Đồng, cũng là do nàng xuất hiện sai lầm quá lớn!

Cao thủ quyết đấu thì chuyện quyết định thắng bại thường chỉ diễn ra trong nháy mắt !

Mấy Kiếm Hoàng của Chiết gia dường như thấy mình đang thuận tiện thì cũng đánh úp về phía Tần Cách, đồng thời trong lòng đại hận, hai cái bảo vật của Lăng Tiêu lại có thể vây khốn gần mười người của Chiết gia!

Nếu mấy Kiếm Hoàng bậc sáu đều không bị vây ở trong kiếm trận, chiến đấu chỉ sợ sớm đã chấm dứt rồi!

Tuy nhiên, còn có một gã Kiếm Hoàng bậc sáu không bị nhốt ở trong đó, chính là Chiết Trung Đường, lão gia chủ của Chiết gia!

Vô giả bình thường căn bản không thể so được với tâm trí của Chiết Trung Đường, lão vẫn tin rằng Lăng Tiêu vừa thần bí lại vừa có năng lực thần kỳ, cho nên lão luôn giữ khoảng cách rất xa với Lăng Tiêu. Tại thời điểm Lăng Tiêu công về phía Kiếm Hoàng của Chiết gia thì Chiết Trung Đường căn bản là không tham gia vào. Lão dời ánh mắt nhìn về phía người đàn bà thành thực xinh đẹp khêu gợi Tô Tuyết!

Tuy rằng Chiết Trung Đường không phải hung thủ năm đó khiến Tô gia diệt môn nhưng lão có ấn tượng cực kỳ sâu sắc với Tô Tuyết bởi vì Chiết gia có giữ bức họa của Tô Tuyết. Đã qua nhiều năm rồi, Chiết gia dựa vào bí pháp của Tô gia để tạo ra hơn trăm cường giả Kiếm Tông nhưng số lượng Kiếm Hoàng lại vẫn luôn quá ít, giống như họ đạt tới bình cảnh.

Mấy năm gần đây, họ mới cảm giác năm đó mình không chiếm giữ được hoàn toàn phần bí pháp từ Tô gia! Mà hậu nhân của Tô gia chỉ còn lại Tô Tuyết, liền rơi vào trong mắt người của Chiết gia. Chiết Trung Đường suy xét vấn đề cực kỳ khách quan, lão vừa thấy Lăng Tiêu ra tay, tâm đã lạnh nửa phần, cho nên lực chú ý của lão cũng đặt vào trên người Tô Tuyết. Nếu mình có thể bắt giữ người đàn bà này để chiếm lấy bí pháp nâng cao thực lực từ trên người nàng thì cuối cùng có một ngày, Chiết gia vẫn có thể hùng mạnh hơn!

Cho nên, ngay từ đầu khi những người này hỗn chiến thì Chiết Trung Đường liền tìm tới Tô Tuyết, với thực lực Kiếm Hoàng bậc sáu của lão, nếu lão không muốn lưu sống nàng thì Tô Tuyết đã sớm chết rất nhiều lần rồi!

Chiết Trung Đường đứng ở phía khá xa so với Tô Tuyết, mà Tô Tuyết giống như bị điên, bà vô cùng thống hận với bất cứ người nào của Chiết gia. Cho nên mặc dù thực lực bà không địch lại nhưng Tô Tuyết vẫn giống như một vật bay điên cuồng nhào tới, điên cuồng công kích về phía Chiết Trung Đường.

Thượng Quan Vũ Đồng mắt thấy tình huống đó, tuy rằng nàng vô cùng lo lắng nhưng nàng đang vướng Kiếm Hoàng bậc năm Chiết gia cũng có kinh nghiệm đối chiến phong phú, mặc cho Thượng Quan Vũ Đồng công kích như thế nào thì dù chết hấn cũng quán lấy nàng không buông!

-Tô tỷ tỷ lui về, không nên tiến lên!

Không còn biện pháp nào nữa, một mặt Thượng Quan Vũ Đồng đánh, một mặt thì cao giọng quát.

Chỉ là Tô Tuyết giống như điên rồi, mới vừa rồi về bình tĩnh kia giống như núi lửa bị kiềm nén mà giờ phút này rất cực nó cũng bộc phát ra, càng không thể vãn hồi!

Chiết Trung Đường quay về phía Tô Tuyết hừ lạnh nói:

-Năm đó hung thủ diệt toàn bộ Tô gia của ngươi, kỳ thật tất cả đều đã chết ở trong tay Lăng Tiêu, cho nên ngươi cũng không nên như vậy! Nếu ngươi có thể hiểu rõ, ta cũng sẽ không giết chết ngươi thì từ nay về sau hai nhà chúng ta coi như thanh toán xong, như thế nào?

Kiếm trong tay Tô Tuyết vô cùng linh hoạt, sắc bén, hơn nữa đánh đến bây giờ, không ngờ cũng không có lặp lại, liên tục. Cho dù Chiết Trung Đường muốn giết chết Tô Tuyết, thật sự không phải một chuyện rất chuyện dễ dàng.

Ba năm qua, bà giảng dạy một đám đệ tử của Thục Sơn, Lăng Tiêu mang về bản kiếm kỹ bách khoa toàn thư, kiếm kỹ trong đó quả thật tinh diệu vô cùng, thường xuyên qua lại nên trong đầu Tô Tuyết cũng nhớ

kỹ vô số kiếm kỹ. Bà biết đối phó với người có thực lực rõ ràng cao hơn mình như Chiết Trung Đường, nếu bà dùng biện pháp tầm thường thì nhất định là không thể tiếp cận, mà đánh ra vô số loại kiếm kỹ, vì muốn hấp dẫn Chiết Trung Đường. Tô Tuyết lại không nghĩ rằng, cho dù bà không làm như vậy thì Chiết Trung Đường cũng không muốn giết mình!

-Thanh toán xong? Ha ha ha!

Tô Tuyết một mặt điên cuồng tiến công, một mặt thê lương cười thảm:

-Chiết gia của các ngươi diệt mấy nghìn nhân khẩu của hai tộc ta, khiến con của ta thuở nhỏ cốt nhục chia lìa, hủy đàn điền ta, hơn hai mươi năm sống ở thú tộc, trọng phụ chết thảm, toàn bộ người nhà không còn, ngươi nói thanh toán xong thì thanh toán xong sao? Ta nói cho ngươi biết, trừ phi toàn bộ người của Chiết gia có cảnh giới Kiếm Tông trở lên đều phải chết, nếu không vĩnh viễn cũng không thể thanh toán xong chuyện ngày đó! Thế nào, ta nhân từ hơn Chiết gia ngươi chứ?

Chiết Trung Đường hừ lạnh một tiếng:

-Người si nói mộng! Đợi đến khi ta bắt ngươi, xem ngươi có còn mạnh mẽ như thế không!

Vừa nói xong, kiếm chiêu chớp linh hoạt, sắc bén hơn, hai người ở trên không trung cũng không giống những người khác, sử dụng kiếm khí khổng lồ hao phí nội lực cực kỳ. Chiết Trung Đường cũng là người kiêu ngạo, mắt thấy Tô Tuyết có kiếm kỹ tinh diệu nên trong lòng lão cũng muốn sử dụng kiếm kỹ để đánh bại bà!

Khóe miệng Tô Tuyết, bất giác lại nổi lên một chút cười lạnh, nhớ tới vào lúc Lăng Tiêu dạy cho bà cách sử dụng bảo vật.

-Tô di, người có thù sâu như biển với Chiết gia, đồng thời Chiết gia kia cũng sẽ không bỏ qua người, ta cho người thứ này phòng thân, khi dùng nó hẳn là như vậy... ..

Tô Tuyết bỗng nhiên có một sơ hở... ..

Trên thực tế, ở trong mắt Chiết Trung Đường, trên thân người đàn bà này đều có sơ hở! Tuy rằng Tô Tuyết có thể dựa vào kiếm kỹ để cân bằng một ít, nhưng bậc năm so với bậc sáu cuối cùng cũng rơi vào thế hạ phong!

Thật sự bà có sơ hở quá lớn.

Chiết Trung Đường không nghi ngờ điều đó, thân mình giống như tia chớp xông về phía Tô Tuyết, miệng hét lớn:

-Đến đây đi!

Chợt giơ tay nhanh chóng chụp vào bả vai của Tô Tuyết!

Khóe miệng Tô Tuyết nổi lên một chút vẻ cười quỷ dị, Chiết Trung Đường sửng sốt, bỗng nhiên cảm giác được có chút khác thường, lão không biết từ đâu đột nhiên rơi xuống một tấm lưới lớn màu đen ở trên đỉnh đầu mình, nó che trời phủ đất, bao phủ hai người vào trong đó, Tô Tuyết giơ tay rút ra một tấm phù chú, dán ở trên người mình!

Mà lúc này bàn tay có lực lượng vô cùng của Chiết Trung Đường đã tiếp xúc với bả vai của Tô Tuyết, giống như là chạm vào dung nham nóng chảy cuộn cuộn! Chiết Trung Đường hú lên quái dị, trong nháy mắt lão rút tay về!

Mà thân thể Tô Tuyết lại giống như vô cùng nặng nề rơi xuống mặt đất một cách nhanh chóng!

Lúc này tấm lưới lớn màu đen kia cũng đã cách đỉnh đầu của Chiết Trung Đường không đến hai thước! Chiết Trung Đường bỗng nhiên cảm giác được linh hồn như bị thứ gì mạnh mẽ xé rách ra, khiến lão đau đến gần như muốn ngất!

Hắn cũng không hiểu kì tấm lưới lớn màu đen này một chút nào! Cho nên, thân thể lão cũng chợt trầm xuống, muốn thoát ra tấm lưới lớn này, nhưng lão không nghĩ tới không ngờ bên dưới đã bị phong kín!

Chiết Trung Đường bỗng nhiên nhớ tới tin tức người của gia tộc mình truyền về từ trên hải đảo của Tần gia làm cho người ta sợ hãi. Sau đó lão cảm giác được một nguồn lực lượng ăn mòn không thể địch nổi, giống

như nó muốn cắn nuốt linh hồn của lão, loại thống khổ đến từ linh hồn khiến Chiết Trung Đường kêu thảm vô cùng thê lương. Âm thanh đó khủng bố hơn nhiều so với những người vừa mới bị kiếm khí chặt đứt!

Chiết Trung Đường kêu thảm thiết. Một loạt cường giả Kiếm Hoàng của Chiết gia lập tức sững sốt, trên mặt cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, nhìn Chiết Trung Đường đang giãy dụa bên trong tấm lưới lớn màu đen trên không trung, nhưng chỉ một lát sau, tấm lưới lớn mở ra ... Tuy rằng giờ phút này đã là hoàng hôn, nhưng tất cả mọi người ở đây đều thấy rõ.

Tấm lưới lớn mở ra, nhẹ nhàng rơi xuống phía dưới. Lúc này phía dưới bỗng nhiên bay lên một thân ảnh, lập tức tấm lưới lớn kia bị người đàn bà kia thu lấy

Mà Chiết Trung Đường thì biến mất!

Thừa dịp một đám Kiếm Hoàng Chiết gia vây người trong giây lát, Thượng Quan Vũ Đồng rốt cục như là hiểu ý, huy động thanh bảo kiếm của tổ tiên trong tay, bốn luồng kiếm khí bảy màu khác nhau bắn về phía bốn Kiếm Hoàng của Chiết gia. Bốn gã Kiếm Hoàng đó hoảng hốt ngăn cản, còn Thượng Quan Vũ Đồng lại đột nhiên tăng thêm, một tiếng kêu to trong trẻo trên bảo kiếm, một con chim lửa hùng hục bảy màu đánh úp về phía một trong bốn người đó!

Thậm chí gã Kiếm Hoàng bậc năm đó không kịp trốn, thì bị đại điều bảy màu quét qua trên đầu... ..

Lại thấy đầu của Kiếm Hoàng bậc năm đó biến mất không thấy, chỉ còn lại cái xác không đầu ngã xuống đất!

Mấy tên Kiếm Hoàng bậc năm của Chiết gia thấy thế đều thét lên bị thương một tiếng, điên cuồng công về phía Thượng Quan Vũ Đồng. Mà sau khi Thượng Quan Vũ Đồng giết người, trên mặt của nàng hiện lên vẻ mất tự nhiên trong nháy mắt, ngay sau đó trong đôi mắt của nàng bắn ra tia sáng lạnh lùng uy nghiêm.

Phượng hoàng bảy màu từ trên bảo kiếm của nàng không ngừng bắn ra. Những tên Kiếm Hoàng bậc năm của Chiết gia lại không dám mạnh mẽ đối kháng, tránh trái tránh phải, ưu thế lại chuyển về phía Thượng Quan Vũ Đồng.

Mà Tô Tuyết thì bay trở về với tốc độ cao, tấm lưới lớn màu đen trong tay lại mở ra, chụp về phía hai gã Kiếm Hoàng của Chiết Gia đang vây công Thượng Quan Vũ Đồng, tất cả mọi người vừa mới thấy sự khủng bố của tấm lưới lớn màu đen kia thì bọn chúng làm sao còn dám đón đỡ, lập tức dời thân nhanh chóng chạy trốn.

Chỉ còn lại một người đối kháng với Thượng Quan Vũ Đồng, khoe miệng Thượng Quan Vũ Đồng cong lên, hình ảnh cực kì xinh đẹp của mấy con phượng hoàng bảy màu hiện lên giữa trời đêm u tối, đang vây quanh gã Kiếm Hoàng Chiết gia kia!

Kiếm khí ngưng kết thành phượng hoàng bảy màu, nó cũng mang theo năng lượng vô cùng to lớn, cũng chính là tuyệt kỹ thành danh của tổ tiên năm đó của Thượng Quan Vũ Đồng- Phượng Hoàng Vũ!

Mà trải qua vô số năm, làm sao còn có người nhận biết loại kiếm kỹ khiến cho Thánh Vực Đại Đế vào năm đó cũng cực kỳ kiêng kị? Nếu như Thượng Quan Vũ Đồng tiến vào Thánh giai, nếu nàng thi triển chiêu kiếm kỹ này, thì nó có thể biến ảo thành con phượng hoàng bảy màu thật lớn hơn trăm mét! Loại uy thế này có thể khiến núi sụp, đất lở!

355. Chương 334 : Hủy Diệt Chiết Gia (p4)

-Chẳng lẽ ông trời muốn diệt Chiết gia ta hay sao?

Tần Cách điên cuồng gầm lên, vàng sáng màu đỏ từ dưới chân y không ngừng dâng lên, cả người vẫn đang cuồng hóa!!! Lúc trước, mấy gã Kiếm Hoàng của Chiết gia coi Tần Cách là kẻ yếu đuối nhưng hiện tại họ khổ không nói được, bao gồm cả gia chủ Chiết Thế Duy của Chiết gia. Tần Cách vũ động cự kiếm màu đen trong tay mà Lăng Tiêu cho gã, trên cơ bản mỗi một chiêu đều là đấu pháp muốn cùng đối phương đồng quy vu tận!

Sau khi Tần Cách liều mạng với một gã Kiếm Hoàng bậc bốn, những người ở phía khác mới phát hiện, gã cự hán đầu bóng giống như ma thú bậc chín này không ngờ chỉ bị một chút vết thương nhẹ!

Kể từ đó, gần như không còn ai dám liều mạng với Tần Cách, mấy người vây công một người, không ngờ lại bị số ít đánh ép!

Một vùng yên lặng bên trong Chiết gia sơn trang, vô số người đều hoảng sợ không ngừng nhìn thấy từng đoàn từng đoàn ngọn lửa trên bầu trời, vẫn không ngừng vang lên tiếng gầm rú!

Tất cả mọi người biết, địch nhân đánh đến cửa rồi!

Rất nhiều người của Chiết gia kỳ thật cũng không biết đã xảy ra chuyện gì! Đúng vậy, bọn họ đều vô tội, cũng không có tư cách biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ là trong lòng mỗi người đều cảm giác không ổn!

Lúc này đám Kiếm Tông trốn vào chỗ ngầm của Chiết gia cảm thấy mình bị sỉ nhục lớn lao!

Lúc Ngô Lương đi theo bên người Chiết Kiến Nghiệp thì Chiết Kiến Nghiệp là Ma Kiếm Sư bậc sáu, nhưng hiện giờ lão đã đột phá và trở thành Kiếm Tông bậc một. Tuy nhiên lão lại không trốn vào chỗ ngầm, bởi vì Chiết Kiến Nghiệp cảm thấy trốn vào đó cũng không an toàn. Nếu như một đám cường giả của gia tộc mình đều ngăn không được gã Lăng Tiêu kia, trốn tránh nhưng làm sao có thể sống được?

Còn có một nguyên nhân nữa phạm là những người của Chiết gia có tư cách biết về nội tình của Lăng Tiêu đều vô cùng thống hận Chiết Kiến Nghiệp! Bọn họ nhận xét, Chiết gia trêu chọc gã sát tinh Lăng Tiêu này là hoàn toàn vì Chiết Kiến Nghiệp ham muốn sắc đẹp của tỷ tỷ Lăng Tố của Lăng Tiêu!

Nếu không, làm sao Chiết gia lại gặp phải một lần nguy cơ nghiêm trọng nhất trong mấy ngàn năm qua chứ?

-Lão gia, Lăng Tiêu cũng đến đây sao?

Một chút thực lực như Ngô Lương kia, ở trong mắt mọi người cũng giống như con kiến, nhưng hắn lại dựa vào cái miệng và chỉ số thông minh tương đối tốt, quả thật được Chiết Kiến Nghiệp coi trọng. Mà ngay cả khi lão đi vào Chiết gia sơn trang, lão cũng mang hắn bên người. Bởi vì Chiết Kiến Nghiệp vẫn luôn muốn chấn hưng uy danh Chiết gia ở Thất Sắc thành nên bên người khẳng định phải có người tài ba. Đoàn lính đánh thuê Thần Phong bị tan tác do gã Lăng Tiêu kia giết, nếu lão muốn trùng kiến nó thì người tài giỏi như Ngô Lương ắt không thể thiếu, hơn nữa, hắn hiểu Lăng Tiêu vô cùng, lại đặc biệt biết làm việc, cho nên Chiết Kiến Nghiệp rất thích hắn.

-Lăng Tiêu, đến đây rồi sao ... Chỉ vài năm ngắn ngủn, hắn cũng có thể thay đổi lớn như thế, lần này Chiết gia chắc gặp nguy hiểm!

Khi Chiết Kiến Nghiệp nói, giọng nói vô cùng tang thương! Giờ phút này, trong lòng lão không tìm được xuất hiện chút trách với đồng tộc của mình.

-Chiết Kiến Nghiệp, nếu không có mầm tai họa như ngươi, làm sao Lăng gia biến thành tử cừu của Chiết gia!

-Hừ, Chiết Kiến Nghiệp, ngươi hại Chiết gia rồi!

-Bởi vì chuyện riêng của ngươi nên Chiết gia sẽ bị hủy ở trong tay của ngươi!

-Nếu như Lăng Tiêu đánh tiến vào, chúng ta là người thứ nhất không buông tha ngươi!

Chiết Kiến Nghiệp hừ lạnh trong lòng: Một đám ngu ngốc không biết gì, có con bé Tô Tuyết ở đây, cho dù không có chuyện của ta, các ngươi nghĩ sẽ không có việc gì sao? Cả bọn không buông tha ta đánh tiến vào sao? Đến lúc nào đó thì tất cả đều phải chết!

Về mặt Ngô Lương cực kì khó coi, nhìn các màu ngọn lửa bùng nổ bao quanh trên bầu trời, nghe tiếng nổ truyền tới không ngừng, bỗng nhiên Ngô Lương hơi run run một cái, toàn thân lạnh như băng, thầm nghĩ rằng: Ta có nên tìm cách trốn khỏi nơi này không?

... .

Chiết Vô Song đã bị bảo kiếm màu đỏ thoáng lớn thoáng nhỏ kia tra tấn sắp điên lên, tốc độ của kiếm kia quả thực rất nhanh, lão chưa bao giờ thấy qua người có thể sử dụng bảo kiếm mà chỉ dựa vào ý niệm để không chế kiếm lại có thể đả thương người trên không trung!

Lão nào biết rằng, đó không phải là Dĩ Ý Ngự Kiếm của Lăng Tiêu mà hoàn toàn là Yêu Huyết Hồng Liên, linh khí được hần dưỡng dục, đang công kích lão! Lăng Tiêu chỉ tiêu hao chân nguyên mà thôi, chỉ cần chân nguyên của Lăng Tiêu vô tận thì Yêu Huyết Hồng Liên kiếm vẫn luôn công kích như vậy!

-Năm đó lão là người dẫn đầu đi diệt Tô gia phải không?

Lăng Tiêu bỗng nhiên cao giọng hỏi trên không trung.

-Đúng vậy, đó chính là đại gia Chiết Vô Song của ngươi. Ha ha ha, tiểu tử, thì sao nào, ngươi đến đây báo thù vì người đàn bà kia sao? Năm đó đại gia nhất thời sơ suất nên không có chém một kiếm lên cổ ả, đó cũng là chuyện sơ suất lớn nhất của ta!

Tóc tai của Chiết Vô Song bù xù, đoản kiếm màu đen trong tay không ngừng ngừng kết ra các loại kiếm khí thật thể hùng mạnh, lớn tiếng nói.

-Được, ngươi thừa nhận là tốt rồi, ngươi yên tâm, chúng ta nhất định sẽ không phạm sai lầm này! Khi giết lão, ta sẽ cho lão chết đàng hoàng!

Trong âm thanh Lăng Tiêu cũng không có bất cứ tình cảm gì.

-Tiểu tử, ngươi có bản lĩnh thì đến đây!

Chiết Vô Song cười điên dại rống giận:

-Chiết Vô Song đại gia tung hoành nhiều năm, chết còn không sợ, thì sợ cái gì?

Thân thể Lăng Tiêu bỗng nhiên đánh về phía Chiết Vô Song, bảo kiếm trong tay Chiết Vô Song nhanh chóng múa lên, hai luồng kiếm khí màu đen bắn về phía Lăng Tiêu!

Mà đôi mắt của Lăng Tiêu cũng thoáng ngừng lại, trong nháy mắt hai luồng tinh thần lực vô hình bắn về phía tinh thần thức hải của Chiết Vô Song!

Tính tình Chiết Vô Song táo bạo, lớn tiếng mắng một cách giận dữ, sớm bị Lăng Tiêu làm tâm thần nhiễu loạn, trong nháy mắt lão liền cảm giác đầu của mình đột nhiên giống như bị châm đâm một chút. Loại đau đớn này khiến lão không thể chịu đựng được, kêu lên “A” một tiếng.

Cảnh giới Nguyên Anh kỳ của Lăng Tiêu dùng tinh thần lực hóa niệm vi châm, không lưu tâm tập kích Chiết Vô Song, nhưng lại thu được hiệu quả ngoài dự đoán. Trong nháy mắt Yêu Huyết Hồng Liên kiếm biến thành như ngón tay xuyên thấu qua chân khí hộ thể của Chiết Vô Song, trên người lão bị xuyên qua hơn hai mươi kiếm! Chiết Vô Song phun ra một ngụm máu tươi, thân thể bị hủy, lập tức chết thảm!

Một cỗ hồn phách vô hình trung thoát ra từ thân thể. Cường giả có cảnh giới Kiếm Tôn, tu vi thân thể rất mạnh, lại có oán niệm ngút trời. Linh hồn kia như thực chất nhìn về phía Lăng Tiêu với ánh mắt vô cùng oán độc!

Lăng Tiêu lạnh lùng chợt cười, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một khối tinh thạch trong suốt. Trong vài năm tu luyện bên ngoài trong lúc vô ý hắn có được nó. Tinh thạch trong suốt kia chỉ có một tác dụng, đó là phong ấn linh hồn!

Lăng Tiêu đưa linh hồn Chiết Vô Song vào tinh thạch trong suốt!

Hồn phách Chiết Vô Song muốn chạy trốn, lại như một luồng khói nhẹ, bị hút vào trong tinh thạch trong suốt, Lăng Tiêu kết xuất vô số thủ ấn khắc ở trên tinh thạch trong suốt. Tinh thạch trong suốt dần dần biến thành màu đen, một hình người nhỏ như móng tay di động ở trên đó!

Có thể thấy được miệng, mũi, mắt rõ ràng, nó hoàn toàn là một cường giả Kiếm Tôn Chiết Vô Song thu nhỏ!

Lăng Tiêu nhìn về phía tinh thạch cười nói:

-Hậu nhân Tô gia chắc chắn vô cùng muốn gặp người!

Đôi mắt của người nhỏ Chiết Vô Song bên trong tinh thạch nhìn Lăng Tiêu với vẻ vô cùng sợ hãi và oán độc. Lăng Tiêu thuận tay thu tinh thạch vào trong nhẫn, rồi sau đó ánh mắt quay về phía Thượng Quan Vũ Đồng các nàng. Chỉ liếc mắt một cái, hắn đã nhìn ra tình thế ở bên đó, hơn nữa một tên kiếm tôn đang tòi tại của Chiết gia cũng bị Lăng Tiêu giết chết một cách quang minh chính đại. Đó quả thực là một đả kích mang tính hủy diệt của đám Kiếm Hoàng của Chiết gia, hoàn toàn nhiễu loạn tâm thần!

Không bao lâu sau, liên tiếp có tiếng kêu thảm thiết, đồng thời Lăng Tiêu bày ra kiếm trận hàn thiết đoản kiếm kia bởi vì chiến đấu bên Lăng Tiêu đã chấm dứt, hắn lại lập tức vận chuyển điên cuồng, trong đó không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết thê lương. Kiếm Hoàng bậc sáu cũng bị cắt cổ giết chết giống như gà, chó! Tuy nhiên cuối cùng có hai người can trường tự bạo, đại khái làm hư hao mấy chục thanh hàn thiết đoản kiếm. Lăng Tiêu khẽ nhíu mày, tổn thương đối với bản thân hắn thật ra không lớn, tuy nhiên hắn có chút ít đau lòng với bảo vật mà thôi!

Lúc này toàn bộ Kiếm Hoàng của Chiết gia trong Hàm Hàn Bảo Đỉnh cũng bị luyện hóa, mà ngay cả huynh đệ Thập tam gia và Thập tứ gia giờ phút này nhìn vào trong đôi mắt Lăng Tiêu, cũng mang theo vẻ kính sợ mà lúc trước không có.

Hắn rốt cuộc có thực lực gì? Chẳng những tự mình chém chết một tên cường giả Kiếm Tôn, tùy tiện xuất ra hai loại bảo bối khác nhau, không ngờ có thể giết chết tám chín tên cường giả Chiết gia!

Vấn đề này đang dâng lên trong lòng mọi người.

Còn lại những người này, căn bản là không cần Lăng Tiêu động thủ, từng người liền bị chém chết, nhất là Tô Tuyết, giờ phút này cả người bà đều đầm máu. Giờ phút này đôi mắt xinh đẹp kia cũng là màu đỏ tươi, làm cho người ta sợ hãi cực kỳ!

Sau khi đại chiến ở chỗ dãy núi này, tất cả mọi người cảm thấy không thể tin nổi, thậm chí không thể tưởng được có hiệu quả này, không ngờ là mình có thể sáng tạo ra!

Một ngọn núi rất cao không ngờ bị phá bỏ phạm vi vài dặm, cao hơn trăm mét!

Loại phá hoại này quả thực quá mức khủng bố!

Lúc này Lăng Tiêu đi đến gần Tô Tuyết, còn Tô Tuyết trả lại Phệ Hồn Ma Vong cho Lăng Tiêu. Lăng Tiêu nhìn đáng vẻ của bà, hỏi có chút thân thiết:

-Tô di, người không sao chứ?

Tô Tuyết thở một hơi thật dài, trên mặt dính một ít vết máu, bỗng nhiên lộ ra một vẻ tươi cười khuynh quốc khuynh thành:

-Lăng Tiêu, cảm ơn con, ta không sao, ta thật sự không có việc gì... ..

Nói xong, đôi mắt huyết lệ vô tình chảy xuống từ khóe mắt, sau đó xoay người chạy như điên, trong chớp mắt liền biến mất trong mắt mọi người.

Thượng Quan Vũ Đồng vừa muốn đuổi theo, Lăng Tiêu ngăn lại nàng một hồi:

-Cho một mình bà giải phóng nó đi, bà không có việc gì đâu.

Lúc này, Thập tam gia và Thập tứ gia còn có Tần Cách hững hờ giết người cùng nhau đi tới. Thập tam gia nhìn bầu trời đêm đang bao phủ Chiết gia sơn trang, hỏi với ý xấu:

-Tông chủ, chỗ đó... ..

Mắt Lăng Tiêu thoáng ngưng, gần như không do dự gì nói:

-Từ Kiếm Tông trở lên giết! Ta đi bày trận, còn những người khác vĩnh viễn bị vây chết ở chỗ này!

356. Chương 335 : Kinh Động Thánh Vực

Thân thể Thượng Quan Vũ Đồng khẽ run lên, mắt nhìn về phía Lăng Tiêu, sau đó nhẹ giọng nói:

-Tất cả đều phải giết sao?

Lăng Tiêu mỉm cười, vỗ nhẹ lên vai của Thượng Quan Vũ Đồng, rồi nói:

-Ta không nói phải giết toàn bộ, còn những người có thực lực yếu ớt thì sẽ bị nhốt ở đây vĩnh viễn!

Lăng Tiêu vừa nói xong, nhìn thoáng qua sơn trang im lặng kia, trong lòng thầm nghĩ, một lát nữa nơi này sẽ tràn ngập mưa máu đầy trời rồi, không biết quyết định này của mình là đúng hay là sai? Tuy nhiên trong lòng hắn lại không có chút nào hối hận! Chuyện Lăng Tiêu luôn nỗ lực muốn làm, chính là phải làm cho người nhà cùng bằng hữu của mình có thể có cuộc sống tốt hơn. Ai dám động đến người nhà và bằng hữu của hắn thì người đó chính là kẻ thù của hắn, muốn trách thì trách bọn họ sinh ra ở Chiết gia!

Lăng Tiêu thở phào một hơi, năm đó đám dân thường cùng binh lính của Binh đoàn Tia Chớp trong thành Thục Sơn cũng rất vô tội khi bị giết chết!

Lăng Tiêu cũng không bày ra sát trận. Lúc này Thượng Quan Vũ Đồng nghĩ tới chuyện Lăng Tiêu muốn bố trí sát trận, cho nên nàng mới có chút chần chừ, dù sao có rất nhiều người vô tội sinh sống ở trong sơn trang to như vậy!

Thân thể Lăng Tiêu bắt đầu nhanh chóng bố trí Băng Lam Thủy Quang Trận để vây quanh Chiết gia sơn trang. Kỳ thật nếu suy xét theo một cách khác thì Lăng Tiêu đang bảo hộ những người có thực lực thấp kém của Chiết gia chứ? Nếu người bên ngoài biết thế gia nhất lưu hùng mạnh như Chiết gia bị diệt, chỉ sợ phản ứng đầu tiên của họ là lập tức đến đây tranh đoạt tài nguyên của Chiết gia, của cải của một thế gia nhất lưu được lưu truyền vô số năm. Có thể nghĩ đám người Lăng Tiêu chỉ đến đây báo thù mà không phải cướp bóc, cho nên trên cơ bản họ sẽ không động đến tài vật của Chiết gia.

Hiện giờ trình độ thành thạo trong việc bố trí trận pháp của Lăng Tiêu tuyệt đối đã vượt qua sự tưởng tượng của mọi người! Trong phạm vi hơn mười dặm không ngờ nháy mắt đã rơi xuống những tinh hạch ma thú với vị trí chính xác.

Mà ngay lúc Lăng Tiêu có thể hoàn thành việc bố trí đại trận thì bỗng nhiên hắn cảm giác được một chút dao động, vô cùng mỏng manh, dường như ở một nơi nào đó có người đang ẩn nấp, Lăng Tiêu buồn cười trong lòng, xem ra Chiết gia này cũng có người trốn đi. Vốn Lăng Tiêu cũng không để ý tới, nhưng người đó dường như cũng cảm giác mình có nguy hiểm! Tuy nhiên hắn cũng không có phát hiện gì, vì thế mới lặng lẽ di chuyển như muốn tiếp tục chạy trốn!

Thân thể Lăng Tiêu lơ lửng ở trên bầu trời đêm, nhìn thấy bóng người chạy trốn kia, hơi hơi lắc lắc đầu, trải qua một đêm chiến đấu, hắn cũng không muốn giết người.

Đột nhiên ánh mắt Lăng Tiêu thoáng dừng lại, trong đôi mắt ấy bắn ra tia sáng lạnh như băng, nhìn chăm chăm vào bóng người vừa chạy vừa nhìn chung quanh cảnh giác. Trên mặt Lăng Tiêu lại lộ ra một chút nét cười mỉa mai, bỗng nhiên thân thể hắn biến mất tại chỗ, ngay sau đó lại xuất hiện bên cạnh người đó, thân nhiên nói:

-Ngô Lương, thật sự ta cũng không biết cả đời này có gặp lại ngươi hay không nhưng nay ta cũng không ngờ gặp được ngươi ở tại đây.

Thân thể người đó đang cấp tốc chạy như điên về phía trước thì thoáng chốc dừng lại, qua nửa ngày hắn mới quay đầu lại, đây không phải Ngô Lương thì là ai? Trên mặt hắn lộ ra vẻ tươi cười còn khó coi hơn khóc, mang theo ba phần giọng điệu lấy lòng:

-Ôi chào, ngươi, ngươi là Lăng Tiêu huynh đệ?

-Thật sự là khéo, không ngờ ta cũng có thể gặp ngươi ở đây!

-Huynh đệ?

-Người không nên làm nhục hai chữ “huynh đệ” này, không phải huynh đệ của người đều bị người bán đứng rồi sao?

Lăng Tiêu đứng đó, dường như toàn bộ thân thể đều có sơ hở, trên mặt hấn hình như không có cảm xúc gì, nhưng Ngô Lương lại cứ cảm giác lửa giận đang bốc cháy trên người gã thanh niên này.

-Ha ha, người nói quá rồi, làm sao mà người nói Ngô Lương ta làm chuyện như thế được?

-Lăng Tiêu huynh đệ, người không nên nghe lời đồn gì đó mà hiểu lầm ta chứ?

Ngô Lương vừa cẩn thận đề phòng, vừa trầm nghĩ trong lòng, rồi nhìn biểu tình của Lăng Tiêu: Người muốn dụ ta chủ động công kích để người nhân cơ hội này giết ta sao, không có chuyện dễ như vậy đâu! Hừ, lão tử bán đứng bọn họ thì sao nào? Người có chứng cứ sao?

Hắn cũng không biết khi người đạt đến trình độ hiện tại như Lăng Tiêu thì muốn giết hắn, sẽ phiền phức như thế nào?

-Ngô Lương, ta cũng chưa có giao tình với người, và cũng không thể nói chúng ta có thù hận gì... ..

-Đúng vậy, đúng vậy, chuyện năm đó chỉ là hiểu lầm ... Hiểu lầm mà thôi!

Ngô Lương liền đi xuống sườn núi, cười ha hả nói:

-Cho nên ta có thể đi được rồi chứ?

-Ôi, hiện tại ta trở thành người độc hành, rừng núi này tràn ngập nguy hiểm, người phải cẩn thận một chút!

Nói xong hắn xoay người muốn rời đi.

-Ta cho phép người đi sao?

Giọng nói Lăng Tiêu lại vang lên.

Ngô Lương muốn nổi giận nhưng hắn căn bản không có cái gan đó, vừa rồi hắn trở mắt nhìn lão tổ tông Kiếm Tôn của Chiết gia kia chết trong tay Lăng Tiêu, trong lòng cũng hiểu rằng: Nếu Lăng Tiêu muốn giết hắn thì việc đó đơn giản như dấm chết con kiến!

-Ta không có thù hận gì với người, tuy nhiên người nên quay về giải thích một số chuyện với Đường Minh và An Nhã thôi.

Thân thể Ngô Lương có chút run rẩy mãnh liệt, giọng nói Lăng Tiêu lại vang lên.

-Người chủ động đi theo ta hay là ta mang người chứ?

-Ta, ta đi theo người!

Ngô Lương do dự một hồi, rồi cũng quyết định có lẽ mình nên theo Lăng Tiêu trở về. Hắn đã sớm biết Vương Siêu đã chết, và tất cả đám người Gaia, Đường Minh và An Nhã đều còn sống, nhưng Ngô Lương muốn đánh cược một phen, đánh cược với đám người thiện lương như An Nhã và Gaia kia, sẽ không thật sự giết mình! Dù sao trước đây mọi người hợp tác với nhau đã nhiều năm rồi, lại không có chứng cứ trực tiếp cho thấy hắn bán đứng Vương Siêu.

Hắn đi theo phía sau Lăng Tiêu, hai người đi vào chỗ dãy núi vừa mới chiến đấu xong. Lăng Tiêu với dáng người cao to rắn rỏi đứng ở bên vách núi, ngưng thần nhìn tình huống bên trong sơn trang, hắn biết Chiết gia sẽ diệt vong nên không còn gì để lo lắng.

Ngô Lương run sợ trong lòng nhìn dãy núi cao trăm mét đang bị phá bỏ dần, cẩn thận tránh né lỗ động, khe hở sâu không thấy đáy. Vừa rồi tuy rằng hắn ở Chiết gia sơn trang cũng hiểu toàn bộ đám cường giả Kiếm Hoàng của Chiết gia đều bị đánh chết, nhưng khi hắn tận mắt nhìn chiến trường này thì nó vẫn khiến Ngô Lương cảm nhận được sức mạnh thực lực của Lăng Tiêu khủng bố như thế nào?

Trong lúc nhất thời. Ngô Lương vô cùng hối hận khi đi theo Chiết Kiến Nghiệp đến nơi này.

Trong đầu hắn bỗng nhiên hiện lên cái tên Chiết Kiến Nghiệp, Ngô Lương bỗng nhiên mở miệng nói:

-Lăng, Lăng thiếu gia, gia chủ Chiết gia của Thất Sắc thành, Chiết Kiến Nghiệp, cũng đang có mặt ở trong sơn trang này.

Lăng Tiêu không quay đầu lại, và cũng không nói gì, khiến Ngô Lương xấu hổ, cũng không còn thấy được vẻ non nớt của Lăng Tiêu năm đó.

Ước chừng qua một canh giờ, từ chỗ Chiết gia sơn trang có sáu bóng người bay lên trời, và bay đến với tốc độ cực nhanh, bỗng nhiên thấy Ngô Lương ở phía sau Lăng Tiêu, con người Thượng Quan Vũ Đồng thoáng dừng lại, ngoại trừ Lăng Tiêu, thì cũng chỉ có nàng biết Ngô Lương. Mà khi Ngô Lương trông thấy Thượng Quan Vũ Đồng thì hần cũng cả kinh. Hần tuyệt đối không thể tưởng được cô bé luôn đi theo sau gọi hần là Ngô Lương đại ca lúc trước, nay không ngờ cũng đã trưởng thành và cũng là cường giả có cảnh giới Kiếm Hoàng!

Lòng Ngô Lương dần dần lạnh, cố gắng làm ra vẻ tươi cười, nói:

-Có phải Thượng Quan muội muội không?

Tuy rằng trên người Thượng Quan Vũ Đồng không dính vết máu nhưng có thể cảm nhận mùi vị máu tanh kinh khủng từ trên người nàng, mí mắt Thượng Quan Vũ Đồng sụp xuống, thản nhiên nói:

-Người nhận lầm người rồi.

Trông thấy Thượng Quan Vũ Đồng có thái độ như thế, trái tim Ngô Lương như tan nát, biết rằng mình khẳng định không thoát khỏi, vẻ mặt xám tro thối lui ra phía sau.

Trải qua một đêm giết chóc dường như Tô Tuyết đã hoàn toàn giải phóng tất cả ra ngoài. Lúc này bà đã thay đổi một chiếc váy dài màu trắng tung bay tựa như tiên tử, chẳng qua là trên người bà cũng truyền đến một luồng mùi vị máu tươi cực kỳ đậm đặc, thật sự làm cho người ta sợ hãi.

Tô Tuyết khẽ hé mở đôi môi đỏ thắm, giọng nói trong có vẻ có chút khàn khàn:

-Lăng Tiêu, cảm ơn con!

Lăng Tiêu gật gật đầu, thở dài:

-Tô di, đây là việc con phải làm.

Tô Tuyết lộ ra dáng cười như gió xuân, lại nhìn về ngấn ngơ của Ngô Lương. Tuy Ngô Lương biết tương lai của mình nhưng hần vẫn bị bộ dáng Tô Tuyết khiến cho đầu óc bị mê hoặc, choáng váng.

Tô Tuyết căn bản cũng không liếc hần một cái, còn nói tiếp:

-Cũng có một chút thu hoạch.

Không hiểu vì sao nước mắt của Tô Tuyết chảy xuống hai má.

Đoàn người đánh giết vào Chiết gia sơn trang làm cho đám người Chiết gia nghĩ đến việc mình phải gặp tai ương ngập đầu nhưng họ không ngờ những người có thực lực yếu kém quay lại chỉ điểm chỗ ẩn thân của Kiếm Tông! Cho nên, chiến đấu căn bản cũng diễn ra nhanh chóng một chút, Kiếm Tông bậc sáu căn bản cũng không đỡ được một ngón tay của Kiếm Hoàng bậc một.

Sau khi không một ai có thực lực Kiếm Tông may mắn thoát chết, kể cả Chiết Kiến Nghiệp, tiếp đến đám người đó của Chiết gia lại đưa bọn họ đến chỗ kho báu Chiết gia, thỉnh cầu đám cường này sau khi mang đi những thứ trong kho báu thì hãy tha cho những người không có thực lực trong sơn trang.

Vốn họ biết tâm tư của đám người Lăng Tiêu dĩ nhiên sẽ đáp ứng. Thập tam gia và Thập tứ gia mở ra cánh cổng kho báu rất tích cực, của cải bên trong cũng không kém hơn hải vực Tổng gia chút nào! Hơn nữa phân loại chỉ có hơn chứ không hề kém hải vực Tổng gia!

Mọi người căn bản không có biện pháp nào mang đi toàn bộ vào trong nhẫn không gian. Vừa rồi khi bọn họ đánh chết một đám cường giả Kiếm Hoàng của Chiết gia thì cũng đã chiếm được toàn bộ nhẫn, cũng chỉ chứa lại gần một nửa!

Tuy nhiên phạm là bảo vật có thể lọt vào trong mắt của mọi người thì cũng bị mang đi toàn bộ.

Đến tận bây giờ nhất lưu thế gia Chiết gia hoàn toàn tuyên cáo diệt vong!

Sở dĩ Tô Tuyết khổ sở là bởi vì bà đã phát hiện rất nhiều bảo vật vốn thuộc về Tô gia nay đã nằm trong kho báu! Hơn nữa Tô Tuyết còn trông thấy thanh bảo kiếm luôn ở bên mình thúc phụ của bà đang đặt trong chỗ chuyên môn trưng bày... ....

Chung quy ông không phản bội gia tộc! Tuy rằng ông cũng mất đi sinh mạng như những người trong gia tộc nhưng ông trong sạch! Tô Tuyết cất tiếng khóc rống tại chỗ, rồi sau đó mang đi tất cả những thứ thuộc về Tô gia. Tuy rằng rất nhiều thứ còn không có giá trị nhưng những thứ của Tô gia ở trong mắt Tô Tuyết mới có giá trị nhất!

Lăng Tiêu nghe thấy Thượng Quan Vũ Đồng nói chuyện vừa mới xảy ra, cũng không kìm nổi thở dài một tiếng, một gia tộc thì có thể làm gì được, còn không phải mạnh ai nấy chạy khi tai vạ ập đến sao?

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Chiết gia sơn trang, bỗng nhiên chợt gơ tay hút một khối đá lớn ở bên cạnh, rồi đứng đứng trên mặt đất vang lên “ầm ầm”, ước chừng khối đá có mười thước vuông và dày hơn năm thước, mặt ngoài khối đá có chút gồ ghề, thân thể Lăng Tiêu vừa động liền bay tới, tay khẽ phất một lượt, vô số đá vụn nhỏ bé đều rơi xuống. Chuyện sau đó khiến mọi người nhìn thấy mà hoảng sợ, tay của Lăng Tiêu lướt qua chỗ nào thì không ngờ chỗ đó bị san bằng giống như bị mài qua!

Ngô Lương kinh hãi há hốc mồm, tuy rằng hắn tận mắt nhìn thấy Lăng Tiêu đối chiến cùng Kiếm Tôn ở trên không trung nhưng cảm thụ thực lực Lăng Tiêu ở gần mình thì lại có một loại cảm thụ khác.

Sau khi Lăng Tiêu biến cả khối đá lớn thành trơn bóng vô cùng, rồi lui ra phía sau vài bước, ngón tay viết lên không trung, mặt ngoài của khối đá lớn trơn bóng cũng xuất hiện tám chữ to như rồng bay phượng múa—Sau Trăm Năm, Đại Trận Tụ Tiêu!

Đám người Tô Tuyết cũng hiểu được, trận pháp này phải vây những người còn lại của Chiết gia trong thời gian trăm năm! Hiện giờ thực lực mạnh nhất trong Chiết gia sơn trang cũng chỉ có cảnh giới Ma Kiếm Sư, gần như tất cả tinh hạch trong kho báu đều bị quét sạch không còn, chỉ lưu lại pho tượng hoàng kim thật lớn và khí cụ. Đối với đám người Lăng thị mà nói, giá trị của hoàng kim hiển nhiên là xếp cuối cùng.

Cho nên, chuyện Chiết gia bị nhốt trăm năm mà muốn đào tạo ra nhiều cường giả như trước đây thì căn bản là không thể hoàn thành, bởi vì gần như tất cả bộ sách đều bị Thượng Quan Vũ Đồng mang đi hết với lý do Thực Sơn kiếm phái cần bổ sung thư tịch và còn có rất nhiều thượng cổ điển tịch mà Lăng Tổ thích nghiên cứu .

Tần Cách mang theo Ngô Lương đang bất tỉnh cùng mọi người bay lên không trung. Bằng Lam Thủy Quang Trận đồng thời khởi động, quang sáng màu u lam bao phủ toàn bộ thung lũng Chiết gia... ....

Cho đến lúc này, toàn bộ Chiết gia sơn trang bỗng nhiên nổi lên một mảnh âm thanh bi thương! Rất nhiều người đều thất thanh khóc rống lên, cũng có rất nhiều người chết trong đó là thân nhân bọn họ!

Những người Chiết gia vừa mới làm phản và những người có thân nhân chết đi lập tức chia làm hai phái! Thực lực hai bên lại tương đương nhau, tuy rằng họ vẫn chưa phát sinh xung đột, nhưng rõ ràng là tương lai của Chiết gia sẽ không bao giờ bền chắc như thép nữa rồi!

Trong đám người đó còn có một thiếu niên mười bảy tuổi đại khái là người may mắn nhất, hắn là một gã Ma Kiếm Sư bậc sáu, tôn tử của Chiết Thế Duy, tên là Chiết Tiểu Đồng. Trước khi Chiết Thế Duy xuất phát thì lão đã nhốt tiểu Đồng ở trong từ đường dòng họ, ông hy vọng liệt tổ liệt tông có thể phù hộ cho tôn tử của mình.

Chiết Tiểu Đồng nghe thấy các tiếng rống giận dữ, kêu khóc ở bên ngoài nên hắn cuộn tròn thân mình mà chưa dám rời khỏi sơn trang và cũng không dám phát ra một chút âm thanh nào, bởi vì trước khi Chiết Thế Duy rời đi cũng đã nói cho hắn nghe.

-Nếu gia gia không trở về thì con phải nhớ kỹ, con là cháu ruột của Chiết gia, nên tương lai của Chiết gia nằm trong tay của con!

-Gia tộc đã đưa đi rất nhiều thiếu niên cho nên bọn họ sẽ là chỗ dựa lớn nhất cho con báo thù lớn nhất!

-Nếu như trong tương lai con không tìm được bọn họ, hay là con không có thực lực Kiếm Hoàng thì con hãy quên chuyện báo thù đi!

Thực ra trước khi Chiết Thế Duy kiên quyết nói lời này thì ông cũng sớm đã đoán trước nên mới kể cho tôn tử vẫn còn non nớt này nghe về toàn bộ ân oán với Lăng gia, chỉ là để phòng chuyện bất trắc, nhưng không nghĩ tới chuyện đó thật sự bị lão đoán trúng, tất cả cao thủ của Chiết gia đều bị giết!

Chiết Tiểu Đồng gắng gượng không chế sự khấn trương của mình, khóc không thành tiếng, đột nhiên hắn thấy bàn thờ liệt tổ liệt tông ở phía trên bỗng nhiên xuất hiện một luồng hào quang, hắn mở to hai mắt nhìn mà ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, không dám tạo ra một tiếng động nào, sợ hãi nhìn luồng hào quang kia, dần dần nó hình thành gương mặt lão nhân. Ánh mắt của lão nhân kia bỗng nhiên nhìn về phía Chiết Tiểu Đồng.

Chiết Tiểu Đồng liền co chân muốn chạy nhưng bỗng nhiên hào quang hình khuôn mặt mở miệng:

-Đừng sợ, đừng sợ, ta là tổ tiên của con.

-Cậu bé, nói cho ta biết, chuyện gì đã xảy ra?

Chiết Tiểu Đồng đầu tiên là sửng sốt, sau đó nói:

-Người nói vậy, người Chiết gia ta chưa từng phi thăng Thánh Vực, làm sao người có thể là tổ tiên của ta?

Hào quang hình khuôn mặt người cũng nao nao, lập tức nói:

-Không có ai phi thăng?

-Ta là người ở thời đại thượng cổ Thánh Vực Đại Đế.

-Cậu bé, sau ta thì thực sự hậu nhân của ta cũng không tiến vào Thánh Vực. Hôm nay ta bỗng nhiên ta cảm giác được đã xảy ra biến cố trong gia tộc, con nói cho ta biết, chuyện gì đã xảy ra?

Chiết Tiểu Đồng ngơ ngác nhìn hào quang hình khuôn mặt người :

-Người, người thật sự là tổ tiên Chiết gia của con?

Hào quang hình khuôn mặt kia bỗng nhiên nhú mày, có vẻ có chút phẫn nộ:

-Thời gian của ta cũng không nhiều, ta cũng đã lãng phí một khối tinh thạch bậc thấp để được nói chuyện với ngươi cho nên ngươi hãy mau nói cho ta biết, rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra!

Dáng vẻ tức giận của lão nhân kia khiến Chiết Tiểu Đồng vô cùng sợ hãi, tuy nhiên hắn vẫn kể về chuyện mình biết với vẻ nơm nớp lo sợ, kể cả quá trình kết thù kết oán với Lăng gia mà gia gia vừa kể cho hắn. Chiết Tiểu Đồng còn nhỏ đơn thuần, không hiểu chuyện nên thêm mắm thêm muối, vì vậy toàn bộ câu chuyện coi như khách quan.

Sau khi bóng ảnh kia nghe xong, bỗng nhiên phẫn nộ hừ một tiếng, rồi mắng lớn:

-Lúc trước ta mà biết hậu nhân của ta bất hiếu như vậy, năm đó ta bóp chết toàn bộ đám tôn tử!

-Một đám rác rưởi!

-Rác rưởi!

-Rác rưởi!

Chiết Tiểu Đồng sợ tới mức lui về phía sau, thân thể chạm vào trên tường, phát ra một tiếng vang mạnh, hào quang hình khuôn mặt dữ tợn của lão nhân nói:

-Hủy diệt rất nhiều cường giả Chiết gia của ta, Lăng Tiêu ... Được lắm, được lắm, đừng cho bản tôn trông thấy ngươi xuất hiện ở Thánh Vực!

Nói xong, lão không hề quan tâm Chiết Tiểu Đồng bị dọa ngây người, bóng dáng dần dần nhạt.

Chiết Tiểu Đồng đặt mông ngồi dưới đất, toàn thân đều hoàn toàn ướt đẫm, trong miệng thì thầm tự nói:

-Lão tổ tông nói ông sẽ báo thù, vậy thì thì để cho ông báo thù đi, ta mặc kệ rồi.

... ..

Đoàn người Lăng Tiêu bay nhanh ở trên không trung. Vài ngày sau, họ trở về Thục Sơn thành. Tuy rằng thực lực của đoàn người mạnh mẽ nhưng cũng có chút mỏi mệt, nên sau khi bọn họ trở về liền trực tiếp nghỉ ngơi.

Lăng Tiêu lại cho người gọi Gaia và Đường Minh ở trong quân tới. Gaia là một người đàn ông thật thà, hiện tại hắn đang đảm nhiệm vị trí tiểu đầu mục ở Binh đoàn Tia Chớp và vẫn luôn cố gắng nâng cao thực lực của mình, nên cũng rất hài lòng với hiện trạng của mình, trong lòng hắn chỉ nhớ mãi không quên cừu hận của đại ca Vương Siêu!

Đừng thấy Gaia thật thà nhưng thật thà cũng không có nghĩa là ngốc. Năm đó khi hắn còn rất nhỏ, thì gặp đại ca Vương Siêu. Vương Siêu vẫn mang theo hắn và luôn coi hắn như thân huynh đệ, phần tình nghĩa kia, tuy Gaia chưa bao giờ nói, nhưng không có nghĩa là trong lòng hắn không hiểu!

Cho nên, mỗi lần nhớ tới Ngô Lương, lửa giận liền dâng lên trong lòng Gaia, sau đó hắn âm thầm thề, có một ngày, hắn nhất định phải tự tay báo thù cho đại ca!

Đường Minh và An Nhã cũng có ý tưởng như vậy!

Ba người không hiểu lắm vì sao Lăng Tiêu vừa trở về thì muốn gặp bọn họ, chẳng qua trong lòng bọn họ cũng mơ hồ nghĩ tới chuyện đó.. Chẳng lẽ Lăng Tiêu phát hiện được tung tích của Ngô Lương sao?

Ba người tiến vào phòng Lăng Tiêu nhưng không thấy Lăng Tiêu mà nhìn thấy Ngô Lương bị buộc chặt ở trên ghế !

Lập tức, trong mắt ba người toát ra lửa giận, cũng gắt gao nhìn chăm chăm Ngô Lương ngồi ở chỗ đó.

Ngô Lương cười nói:

-Các người vẫn khỏe chứ, Lăng thiếu gia, à không ... Lăng Tiêu tông chủ có chút hiểu lầm với ta nên cho rằng ta hại Vương Siêu đại ca, kỳ thật, chuyện này sao có thể được chứ?

-Làm sao ta có thể làm ra chuyện này chứ?

-Các người đến đây vừa đúng lúc, làm chứng cho ta một chút. Cái chết của đại ca không có quan hệ với ta chút nào!

Nước mắt chảy xuống từ trên má An Nhã, đôi mắt Đường Minh cũng đỏ bừng, hành động của Gaia thì rõ ràng nhất, lấy ra một cây dao găm sắt bén buộc trên bắp chân, rồi đâm lên trên trái tim Ngô Lương mà không chút do dự, đồng thời giận dữ hét lên:

-Ngô Lương, người chết như vậy là tiện nghi cho người!

Đôi mắt Ngô Lương mở thật to, trong cổ họng thì phát ra tiếng ” ối ối ”, hắn không nghĩ tới người thật thà trung hậu nhất trước đây như Gaia, lại giết hắn không chút do dự, đôi mắt của hắn lồi ra ngoài, chết không nhắm mắt.

357. Chương 336: Khai Tông Lập Phái

Chiết gia bị diệt, trong các môn phái thế gia ẩn thế lại một lần nữa gây chấn động!

Vô số người kinh hô: Lăng Tiêu đã trở lại!

Lăng Tiêu lại một lần nữa lấy tư thế kinh điển thể hiện thái độ của mình, về việc suy đoán thực lực của hắn thì trở thành đề tài được nhiều người trong vô số thế gia ẩn thế đàm luận nhất!

Bởi vì sự quật khởi của Lăng Tiêu giống như một thốt ngựa ô, ngang trời xuất thế, khiến các môn phái thế gia ẩn thế nhiều năm lại bắt đầu rục rịch!

Loại tình huống này xưa nay vốn ít có. Hơn ba trăm năm trước, thời điểm Vân Chi Lan xuất hiện, rất nhiều môn phái cũng đều xuất hiện trên thế tục. Chỉ có điều Vân Chi Lan khi đó chỉ một người một kiếm, hơn nữa lại là hành tung bất định! Chỉ xuất hiện mười năm, sau đó liền biến mất không tung tích.

Nhưng Lăng Tiêu lại khác, chẳng những thực lực hùng mạnh, một thân bản lĩnh thần kỳ vô cùng lại cực kỳ thần bí, hơn nữa lại lập phái một cách quang minh chính đại! Điều này có nghĩa là trong tương lai, về việc phân phối các loại tài nguyên thì các môn phái thế gia sẽ có thêm một đối thủ khiến người ta phải sợ hãi!

Lăng Tiêu không đi xem Gaia và Đường Minh xử trí Ngô Lương ra sao, hẳn tin rằng bọn họ sẽ không bỏ qua cho Ngô Lương! Thù hận này đã tích ứ trong lòng họ mấy năm, hôm nay cũng tới lúc khiến bọn họ bộc phát ra.

Dùng đầu Ngô Lương tế bái đại ca Vương Siêu là điều tốt nhất khiến Vương Siêu được an ủi.

Sau khi nghỉ ngơi, Tô Tuyết tìm được Lăng Tiêu. Đại Tể Ti vốn cao cao tại thượng hiện giờ cuối cùng cũng đã khôi phục lại bình thường, trên người không còn lại một chút sát khí nào. Đôi mắt xinh đẹp thấp thoáng sự cảm kích, nhìn Lăng Tiêu:

- Từ nay về sau, ta sẽ an tâm dạy dỗ các đệ tử của môn phái, Lăng Tiêu, hai chữ cảm ơn kia ta sẽ không nói đâu.

Lăng Tiêu cười nhẹ nói:

- Tô di khách khí quá. Về tình về lý con đều sẽ giúp người báo thù rửa hận, Tô di nhanh nâng cao thực lực đi, trong tương lai còn phải gặp lại tại Thánh Vực!

Tô Tuyết nao nao, nói:

- Cậu... cậu muốn đi vào Thánh Vực?

Ngay sau đó, trên mặt lộ ra thần sắc khó thể tin:

- Lăng Tiêu, cậu hiện giờ không phải cấp Thánh, nếu không thì đánh chết Chiết Vô Song cũng không cần thời gian lâu như vậy...

- Ha ha, di hiểu lầm rồi, nếu con không muốn đi Thánh Vực thì vĩnh viễn cũng không cần phải đi!

Về mặt Lăng Tiêu tự tin nói. Chính xác, lấy phương thức tu luyện của Lăng Tiêu căn bản là sẽ không sinh ra năng lượng dao động của cấp Thánh, bởi vì người tu chân càng tới hậu kỳ càng cố ý thu liễm dao động của chân nguyên. Cho nên nếu Lăng Tiêu nguyện ý, như vậy hẳn có thể chờ một mạch tại thế tục giới mà vẫn tu luyện tới Đại Thừa Kỳ! Đến lúc trực tiếp phi thăng rồi thì sợ là cũng không tiến vào cái Thánh Vực kia!

Tuy vậy Lăng Tiêu đúng là quá mức tò mò đối với Thánh Vực. Bên trong Thánh Vực là cảnh tượng gì, có thể giống Tu Chân Giới năm đó hay không, người bên trong đều tu luyện thuật trường sinh, hay Thánh Vực là một không gian mờ ảo, độc lập được khai mở ra, người bên trong đều tồn tại ở dạng linh hồn. Lăng Tiêu đúng là rất tò mò đối với nơi đó, cho nên quả thực là hẳn muốn đợi tới khi đột phá tới Nguyên Anh kỳ, tiến vào Xuất Khiếu kỳ, là lúc thực lực bản thân tiếp cận với Kiếm Thần, thì sẽ vào Thánh Vực kia đi dạo.

Lại nói, còn một việc chính là ngoài Diệp tử, mọi người bên cạnh Lăng Tiêu đều tu luyện kiếm kỹ là chính, tất yếu cần phải trải qua quá trình Kiếm Hoàng, Kiếm Tôn, Kiếm Thánh.

Nói cách khác, Lăng Tiêu có thể không tiến vào Thánh Vực, nhưng người thân bên cạnh nếu thực lực cao thì khẳng định phải đi vào Thánh Vực. Nếu lúc ấy không có mình bên cạnh thì sao, ai mà biết Thánh Vực là cái dạng gì? Lăng Tiêu hiện tại lại càng tin tưởng: nơi nào có người, nơi đó có chiến tranh!

Nhất là loại địa phương như Thánh Vực, chỉ sợ sự tranh đoạt tài nguyên càng thêm kịch liệt! Nếu mình tiến vào Thánh Vực mới có thể tạo một cơ sở tốt cho người nhà, như vậy, cho dù tương lai Lăng Tiêu có phi thăng lên Tiên giới cũng hoàn toàn có thể yên tâm!

Tô Tuyết tuy rằng không biết sao Lăng Tiêu lại tự tin lớn như vậy, tuy nhiên bà đã sớm ý thức được rằng, người con rể này khác với người luyện võ khác, có những thần thông khiến người xem phải hoa mắt say mê.

Y thuật thần kỳ, chiếc đỉnh lớn trăm mét vuông, dùng gần ngàn thanh bảo kiếm tạo thành sát nhân kiếm trận, trận pháp thần kỳ có thể vây chết Kiếm Tôn, còn có thanh bảo kiếm chỉ bằng ngón tay lại có thể lớn vọt lên thành trăm mét... tất cả tất cả đều nói lên rằng, Lăng Tiêu không giống người thường.

Cho nên, những lời này nếu từ miệng những người khác nói ra chỉ sợ Tô Tuyết sẽ cười đến rụng răng, nhưng từ miệng Lăng Tiêu thì bà lại tin không chút nghi ngờ. Tô Tuyết cũng đủ thông minh cho nên lập tức phản ứng:

- Lăng Tiêu, cậu nói, chúng ta... đều có thể có cơ hội tiến vào Thánh Vực sao? Việc này, không dễ chút nào!

Mặc dù thực lực Tô Tuyết đã rất mạnh, Kiếm Hoàng bậc năm. Đối với bà thì tiến vào cảnh giới Kiếm Tôn chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, nhưng đột phá Kiếm Tôn để bước vào cấp Thánh thì Tô Tuyết cũng từng nghĩ tới, nhưng chẳng có gì để tin tưởng cả. Dù sao từ xưa đến nay, người đột phá Kiếm Tôn tiến vào cấp Thánh đều cực kỳ hữu hạn! Ngay đến cả Kiếm Tôn cũng không có bao nhiêu người có thể đạt được.

Lăng Tiêu khẽ cười nói:

- Con tin tưởng chắc chắn có cơ hội!

Đã được chứng kiến vô số thủ đoạn thần kỳ của Lăng Tiêu, Tô Tuyết hoàn toàn có thể tin tưởng những lời này.

Lúc này Thượng Quan Vũ Đồng bỗng cửa tiến vào, thấy Tô Tuyết thì mỉm cười gật gật đầu, nâng và Tô Tuyết xưng hô là tỷ muội, nhưng bối phận Lăng Tiêu so với Tô Tuyết thấp hơn một bậc, cuối cùng thì cũng phải gọi khác đi.

Thượng Quan Vũ Đồng chăm chú nhìn Lăng Tiêu, sau đó nói:

- Thu được một bức thư từ Hải vực Tổng gia, viết cho cậu.

Nói xong đưa cho Lăng Tiêu một phong thư chưa mở.

Lăng Tiêu xé mở bức thư trước mặt mọi người, mở ra nhìn vài lần, trên mặt lộ ra thần sắc cổ quái. Tô Tuyết và Thượng Quan Vũ Đồng bên cạnh rất tò mò, nhưng không hỏi nhiều. Lăng Tiêu đưa thư cho hai người, hai người sau khi xem xong cũng lộ vẻ mặt kỳ quái. Tô Tuyết lắc đầu thở dài nói:

- Trời muốn diệt Chiết gia, ai cũng không thể ngăn cản!

Hóa ra, Chiết gia phái những thiếu niên có thiên phú tốt ra hải ngoại, một thuyền lớn đầy người lại gặp phải gió bão trên biển, thuyền hủy người mất, vừa lúc nơi đó cách hải đảo của Tổng gia rất gần. Có mấy người may mắn còn sống được cứu lên, vừa hỏi mới biết là người trong Chiết gia, mà chuyện Lăng gia khai chiến với Chiết gia thì mấy thế gia ẩn thế và quốc gia gần đó sao có thể không rõ ràng những chuyện này, lại đừng nói đến Tổng gia vẫn chú ý chặt chẽ tới Thục Sơn kiếm phái.

Cho nên vài tên đệ tử Chiết gia may mắn còn sống đều bị ném một cách thảm thương về lại biển rộng, tùy ý để bọn họ tự sinh tự diệt. Loại chuyện này đối với các thế gia ẩn thế mà nói chỉ là chuyện ăn cơm bữa mà thôi. Lòng tốt nhiều khi sẽ bị người lợi dụng. Đối với hầu hết các thế gia môn phái mà nói, chỉ có lợi ích, không có gì khác.

Đối với kết quả này đám người Lăng Tiêu thốn thức không ngừng, nhưng cũng không thông cảm gì cả. Kể thẳng làm vua kẻ thua làm giặc, đây là đạo lý mãi mãi không thay đổi.

Mấy ngày sau đó chính là ngày Lăng Tiêu bắt đầu lộ diện ở Thục Sơn kiếm phái, tự mình truyền thụ cho một đám đệ tử. Trong số mười người này bao gồm cả người được cho là Đại sư huynh của Thục Sơn kiếm phái, Phương Viên! Mà chín người khác, sáu nam ba nữ, tất cả đều xuất thân từ gia đình bản hàn, thiên phú cực tốt, nếu không có Thập Tam gia và Thập Tứ gia có tuệ nhân cao phát hiện ra chỉ sợ cả đời đều bị mai một trong gia đình nghèo khổ, không có lối thoát!

Bởi vậy, mười đứa nhỏ này tuy rằng tuổi không lớn nhưng cực kỳ biết điều, so với những đứa trẻ quý tộc cùng tuổi thì chúng quả thực là thành thực hơn nhiều.

Trừ Phương Viên ra, chín đứa nhỏ khác đều đạt tới thực lực Ma Kiếm Sĩ bậc sáu, đây là thành quả của gần ba năm, thậm chí đến Lăng Thiên Khiếu cũng chỉ có thể tán thưởng những đứa nhỏ này. Nếu không có đan dược của Lăng Tiêu và Băng Tinh Thiên Tẩm của Băng Hải bí tộc, chỉ sợ đến bây giờ Lăng Thiên Khiếu cũng không đạt được thực lực Ma Kiếm Sĩ bậc sáu.

Sau khi chính thức bá chủ, mười đệ tử trước tiên được giữ tên đại biểu thân phận của họ.

Trên đại lục Thương Lan, Thục Sơn kiếm phái lấy thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang là tên đệm. Đệ tử đời thứ nhất lấy Thiên làm tên đệm, trong đó Đại sư huynh Phương Viên tên tự là Thiên Viên, còn lại chín cái tên, sáu nam phân biệt là Thiên Phong, Thiên Vũ, Thiên Lô, Thiên Trí, Thiên Minh, Thiên Hỏa; ba nữ là Thiên Lam, Thiên Tuệ và Thiên Tuyết.

Một tháng sau, Thục Sơn kiếm phái chính thức thành lập, vô số môn phái thế gia cùng đến chúc mừng.

Lăng Tiêu ngồi trên chỗ cao nhất, là vị trí của Tông chủ. Hắn ngồi trên nhìn quảng trường to lớn, người đông nghìn nghịt, không kìm nổi cảm xúc mênh mông. Giờ khắc này cuối cùng hắn đã hiểu, năm đó tại Tu Chân giới, cứ năm năm một lần đại hội tông môn của Thục Sơn kiếm phái tại sao sư tôn lại hưng phấn như vậy.

Đúng vậy, nếu có thể đứng trên đài cao này.

Tô Tuyết, Ý Phong, Thượng Quan Vũ Đồng, Thập Tam gia, Thập tứ gia, Tàn Cách các trưởng lão cũng đều mặt đỏ bừng, vinh quang này cho dù thực lực mình có mạnh hơn, cũng không thể nhận được!

Lăng Tiêu nhìn mười khai sơn đệ tử hàng chữ Thiên đang quỳ gối trước mặt, cao giọng nói:

- Thục Sơn kiếm phái ngày hôm nay chính thức thành lập! Mười khai sơn đệ tử các ngươi là tấm gương cho mọi người. Từ hôm nay trở đi, mọi người các ngươi đều là Thục Sơn đệ tử đời thứ nhất! Môn quy của Thục Sơn kiếm phái điều đơn giản nhất, thì phải là, thời điểm nào cũng không được đồng môn tương tàn! Thục Sơn tuyển đệ tử chỉ có một quy củ, chính là nhìn thiên phú! Không nhìn thân phận! Lăng Tiêu ta là Tông chủ của kiếm phái, cho các ngươi một cơ hội trở nên hùng mạnh! Che chở cho các ngươi trưởng thành, mục đích chỉ có một, đó là hy vọng tương lai các ngươi đều có thể trở thành trụ cột của kiếm phái, đưa Thục Sơn kiếm phái lên, phát dương quang đại!

- Tuân lệnh Tông chủ!

Mọi người âm âm đồng ý, vô số đệ tử quỳ ở dưới nhìn lên mười tên đại đệ tử đang đứng trên đài cao đều nhìn đến si mê, trong lòng nghĩ, tới khi nào thì mình cũng có thể được đứng trên vị trí kia.

Đồng thời lại càng có nhiều người nhìn lên người trẻ tuổi đang đứng trên chỗ cao nhất, bọn họ đều biết, đó chính là chủ môn nhân, của Thục Sơn kiếm phái, Tông chủ Lăng Tiêu!

Nếu nói khi nhìn mười khai sơn đệ tử hàng chữ Thiên là hâm mộ, như vậy trong ánh mắt nhìn về Lăng Tiêu thì hoàn toàn biến thành thành kính! Giống như tín đồ trung thành nhất đối với thần trong tín ngưỡng của họ vậy!

Thời gian ba năm đủ để cho những đứa nhỏ xuất thân thấp kém biết, nơi họ đang ở là dạng tồn tại như thế nào. Tuy Lăng Tiêu vẫn chưa từng lộ diện nhưng tất cả truyền thuyết về Lăng Tiêu đã sớm khắc sâu trong tâm linh những đứa nhỏ này.

Chiết gia diệt vong nhưng lòng người vô cùng phẫn chấn. Ba năm ngủ đông chẳng những làm cho những bậc cha chú cảm thấy sỉ nhục lớn lao, mà đến cả lớp đệ tử cũng vô số lần cảm thấy mê man, cuối cùng thì mình gia nhập là một môn phái có hùng mạnh hay không, tại sao đối mặt với nhục nhã, đối mặt với khiêu khích lại chưa từng đánh trả?

Cho tới hôm nay, bọn họ thấy vô số các nhân vật lớn của các thế gia môn phái trước mặt Tông chủ phải khách sáo và cẩn thận, tất cả đệ tử Thục Sơn kiếm phái đều đã rõ ràng.

Chúng ta hùng mạnh!

Tuy họ không biết những nhân vật này tới từ phương nào, nhưng việc này cũng không thể cản trở họ sùng bái tông chủ, sùng bái sáu đại trưởng lão, sùng bái mười khai sơn đệ tử hàng chữ Thiên kia!

Sau khi Lăng Tiêu lại khích lệ các đệ tử một phen, Tô Tuyết đại biểu cho sáu đại trưởng lão lại cổ vũ các đệ tử Thục Sơn kiếm phái một phen, đồng thời đại biểu cho chủ môn nhân Lăng Tiêu, hoan nghênh tất cả các môn phái thế gia đã đến!

Lăng Tiêu cuồng vọng!

Đây không chỉ là quan điểm của một hai người, mà là quan điểm của rất nhiều người. Nếu trước đây một mình Lăng Tiêu thì không nói, lại để thủ hạ ra nói lời này, chỉ sợ trong những người của các thế gia môn phái tới đây sẽ có rất nhiều người trở mặt tại chỗ!

Để thủ hạ của người hoan nghênh chúng ta, Lăng Tiêu người có ý gì?

Nhưng hiện tại... không có bất cứ kẻ nào cảm thấy Lăng Tiêu làm vậy có gì sai!

Công Tôn gia tộc, Hải vực Tổng gia, Đông hải Tần gia, Tinh Võ thế gia, Tây Vực Lý gia vân vân... tổng cộng có hơn ba mươi thế gia lớn nhỏ!

Bởi vậy, dù thấy thể diện của Lăng Tiêu lớn thế nào!

Hiện tại nói Thục Sơn kiếm phái là siêu cấp đại môn phái cũng không có bất cứ kẻ nào có ý kiến phản đối, bởi vì Chiết gia bị diệt, chính là chứng cứ tốt nhất cho thực lực hùng mạnh của Thục Sơn kiếm phái.

Thậm chí đến cả Tổng Y tới chúc mừng cũng phải kinh ngạc hai người Thập Tam gia và Thập Tứ gia vốn là người nhà ông, chỉ ngần ngừ mấy năm không ngờ thực lực lại nâng cao như vậy!

Đối với việc Thập Tam Thập Tứ trở thành trưởng lão của Thục Sơn Kiếm phái, Hải vực Tổng gia tỏ vẻ ủng hộ tích cực, hơn nữa, tương lai, Thục Sơn Kiếm phái càng huy hoàng, càng mạnh mẽ thì Hải vực Tổng gia lại càng có lợi!

Công Tôn Kiếm cười tủm tỉm ngồi ở vị trí khách quý, phía sau hắn là những cường giả Kiếm Hoàng của Công Tôn thế gia, hắn hiện tại đã trở thành người nổi nghiệp sắp tới của Công Tôn gia tộc.

Ông nội Công Tôn Hoàng của Công Tôn Kiếm sau khi đi Hải tộc vẫn chưa có tin tức, cho nên lần này Công Tôn Kiếm mang theo một đám người trước là tới cổ vũ cho đại ca, sau cũng có ý niệm muốn tìm kiếm ông nội.

Liệt Khuyết hộ tống Liệt Dương cùng đi, mang theo một phương cường giả Liệt gia, trước là tới chúc mừng Lăng Tiêu. Khi Liệt Khuyết đối mặt với Lăng Tiêu, biểu hiện cực kỳ tự nhiên, chỉ có điều lúc Liệt Dương không chú ý, Liệt Khuyết mới có thể nháy mắt với Lăng Tiêu.

Lần này những cường giả của Liệt gia tới khiến mọi người hoảng sợ. Bên trong không ngờ có ba lão nhân đã đạt tới Kiếm Tôn! Ba lão già kia căn bản không thèm đặt Lăng Tiêu trong mắt, ngồi sau nhắm mắt dưỡng thần, không nói được một lời!

Nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm giác được khí tức khổng lồ trên người ba người họ.

Đây là đến thị uy hay là chúc mừng đây?

Trước khi bọn họ tới Lăng Tiêu cũng đã nhận được tin tức, cũng đã sớm chuẩn bị vạn toàn. Nếu ba Kiếm Tôn Liệt gia dám có lòng gây rối, Lăng Tiêu cho rằng không thể tru diệt bọn họ thì ít nhất cũng có thể vây khống họ ở đây!

Ba cường giả Kiếm Tôn của Liệt gia phân làm bậc ba, bậc bốn và bậc năm, tuyệt đối là cường giả đương thời! Ngay cả Liệt Khuyết cũng không biết ý đồ đến của họ, chỉ có thể đoán, hẳn là có liên quan tới thế mạnh của Lăng Tiêu.

Đông hải Tần gia, gia chủ Tần Chiêu Nhiên mang theo đứa con Tần Phong, còn có hai cường giả Kiếm Tôn tới chúc mừng.

Trên thịnh hội giao lưu của các môn phái thế gia mấy năm trước, vì biến cố liên tiếp nên cái kế hoạch minh chủ kia cuối cùng cũng không thực hiện được gì. Tuy nhiên, Tần gia dường như cũng chẳng cảm thấy thất vọng gì, bởi vì đây vốn không phải do họ đề xuất.

Hai Kiếm Tôn Tần gia là Kiếm Tôn bậc bốn Tần Đô và bậc hai Tần Vị, toàn thân hai người đều toát ra một cỗ tà khí, nhưng người có thực lực Kiếm Hoàng cũng không thể cảm thấy được. Thật ra ba Kiếm Tôn Liệt gia lại nghi hoặc nhìn Kiếm Tôn Tần gia vài lần, trong lòng đại khái cân nhắc, Đông Hải Tần gia từ bao giờ lại có nhiều Kiếm Tôn như vậy?

Tây vực Lý gia vốn muốn mượn lần giao lưu thịnh hội đó để thu lợi, cuối cùng thì ưu đãi gì cũng chẳng có, còn kết thù với Long cốc Câu gia! Vài năm nay Long cốc Câu gia và Tây vực Lý gia đối kháng, Câu gia thậm chí còn buông tha cho việc tới Thục Sơn thành kiếm phiến tối, một lòng đối địch với Lý gia.

Đồng thời Lý gia cũng tới lui chặt chẽ với đương kim quốc vương của Lam Nguyệt quốc Lý Vô Trục. Quan hệ của Lý Vô Trục và dòng họ sớm đã tới hồi đóng băng. Nếu không phải trong người hắn còn chảy dòng máu của Lý gia, hơn nữa đối với Lý gia cũng không phải là uy hiếp gì, chỉ sợ đã bị người khác tiêu diệt rồi.

Tây vực Lý gia lần này tham gia nghi thức khai tông của Thục Sơn Kiếm phái không phải không có ý khác với Lăng Tiêu, vì quan hệ của Lăng Tiêu với Câu gia cũng không tốt, còn giết một Kiếm Tông bậc cao của Câu gia, cho nên nếu có thể khiến sự chú ý của Câu gia hướng về phía Lăng Tiêu, Lý gia cũng có thể đạt được thời gian nghỉ ngơi rồi.

Tuy nhiên, ngay khi thấy đến cả Tinh Vô thế gia và Công Tôn thế gia những siêu cấp thế gia gần như không xuất thế cũng tới, tâm tư của kẻ gây tai họa cũng mất tăm mất tích.

Liệt Dương hít mắt nhìn Lăng Tiêu, hận không thể khiến cho ba vị trưởng lão ra tay, đánh chết tên Lăng Tiêu kia! Liệt gia đưa ba Kiếm Tôn đến, mục đích chính là trận pháp và y thuật trong tay Lăng Tiêu!

Tuy nhiên, bỗng nhiên thấy người của Công Tôn gia tộc cũng tới, tuy không có Kiếm Tôn nhưng thân phận thiếu chủ của Công Tôn Kiếm cũng nhắc nhở người Liệt gia, Công Tôn thế gia và Thục Sơn kiếm phái quan hệ không phải là ít!

Hơn nữa, biểu hiện của Lăng Tiêu quá mức trấn định, không đặt những người bọn họ vào mắt.

Các người ngông cuồng, người ta càng ngông cuồng hơn!

Lại nói, trên địa bàn của Thục Sơn Kiếm phái, ba cường giả Kiếm Tôn Liệt gia đúng là không làm gì được Lăng Tiêu, nhiều lắm chỉ là uy hiếp một chút. Vạn nhất Lăng Tiêu kia không đếm xỉa đến sống chết nữa, khởi động đại trận, bọn họ cũng sẽ bị nhốt trong đó!

Mà các thế gia lớn nhỏ khác, trong ánh mắt nhìn Lăng Tiêu, trên cơ bản đều là hâm mộ và ghen tị, còn có chút lầy lòng.

Gia tộc này quật khởi, là điều không thể ngăn cản! Lãnh Dương Dương ngồi ở vị trí khách quý ánh mắt phức tạp nhìn Thượng Quan Vũ Đồng, trong lòng nghĩ:

- Lúc trước nếu lưu nàng lại, tương lai Lãnh Ngưng Cung cũng có thể trở thành nhất lưu môn phái đi? Đáng tiếc, tiện nghi cho Lăng Tiêu. Nghĩ vậy, đôi mắt đẹp của Lãnh Dương Dương nhìn lướt qua Lăng Tiêu ngồi ở chủ vị, bình thần chịu đựng gian khổ, lại nhìn các đệ tử Thục Sơn đang biểu diễn.

Trong lòng Lãnh Dương Dương xuất hiện rung động nhẹ. Lần này tới đây chúc mừng, môn phái phản đối rất mãnh liệt. Đại trưởng lão và nhị trưởng lão tuy rằng chưa chết, nhưng sớm sẽ thành phế nhân, trong môn phái họ có rất nhiều tâm phúc, thậm chí còn muốn kéo đi báo thù đều bị Lãnh Dương Dương áp chế. Những người đó còn tưởng rằng Lãnh Dương Dương có gian tình với Lăng Tiêu, trên thực tế, hành động của Lãnh Dương Dương đã cứu họ một mạng!

Nghi thức khai tông lập phái không phải lúc trọng điểm, bữa tiệc chiêu đãi các thế gia môn phái kế tiếp mới là lúc ám chiến chân chính bắt đầu!

358. Chương 337: Kiêu Ngạo Vô Cùng

Từ ba năm trước, Thục Sơn kiếm phái đã được các môn phái đại thế gia biết rõ, nhưng ba năm qua vẫn khiêm tốn, ẩn nhẫn phát triển, thậm chí trong mắt rất nhiều người, môn phái này chuyên môn theo đuôi Lăng Tiêu. Dù sao, trước khi thành lập Thục Sơn kiếm phái, trong mắt mọi người Lăng Tiêu có thể nói là kinh tài tuyệt diễm! Là một thốt ngựa ô mang theo uy thế không thể ngăn cản, liều chết xông ra từ thế tục giới.

Nhưng từ ba năm trước, khi thành Penzias mới được kiến tạo xong và đổi tên thành Thục Sơn thành, sau đó Thục Sơn kiếm phái khởi đầu trong yên lặng, Lăng Tiêu liền mất đi tin tức. Trừ vài trưởng lão của Thục Sơn kiếm phái còn thì chẳng ai biết Lăng Tiêu cuối cùng là ở nơi nào.

Đồng thời trong lúc ấy, Thục Sơn kiếm phái cũng bị Chiết gia gán cho danh hiệu là con rùa đen, một môn phái thu đồ đệ rộng rãi lại bị làm nhục như thế, hình tượng có thể đoán được. Lúc ấy rất nhiều người có thù hận với Lăng Tiêu thậm chí còn bóp cổ tay thở dài, một võ giả thiên tài ngang trời xuất thế lại vì vươn lên quá nhanh, kết quả ăn phải quả đắng này, đến cả mặt mũi cũng không dám lộ ra.

Lúc ấy lại có ai ngờ được, ba năm sau, khi Lăng Tiêu xuất hiện, chuyện đầu tiên chính là diệt kẻ đã ức hiếp Thục Sơn kiếm phái suốt ba năm, Chiết gia! Thủ đoạn này, thực lực này khiến người ta phải ghen hòng mà nhìn trân trối! Thậm chí còn không biết nói gì mới tốt!

Môn phái thế gia từ trước đến nay đều không thiếu người thông minh. Chiết gia diệt vong hiển nhiên có quan hệ rất lớn đến Lăng Tiêu, chỉ bằng mấy trưởng lão Kiếm Hoàng của Thục Sơn kiếm phái sao có thể giết sạch hơn mười Kiếm Hoàng Chiết gia? Huống chi, còn có một gã cường giả Kiếm Tôn!

Cho nên, khi Thục Sơn kiếm phái chính thức thành lập và phát thiệp mời, ngay cả Đông hải Tần gia, Tinh Võ thế gia có xích mích với Lăng Tiêu cũng đều đáp ứng lời mời mà đến.

Tại yến hội, ngay trong đại sảnh của Thục Sơn kiếm phái rộng chừng hơn mười thước, dài cả trăm thước, trên mặt hơn trăm người đều lộ vẻ tươi cười, nhất là một vài thế gia không được xếp hạng và tam lưu thế gia. Rất nhiều thế gia căn bản là không nhận được thiệp mời, nhưng bọn họ vẫn chủ động tới chúc mừng. Đối với những môn phái gia tộc này, nếu có thể kết giao với một môn phái mới thành lập như Thục Sơn kiếm phái, tương lai cũng có được một minh hữu hùng mạnh!

Trên bàn tiệc trong đại sảnh sớm đã bày đầy mỹ thực của thế tục giới, đừng nhìn rất nhiều môn phái thế gia ẩn thế xem thế tục giới như con kiến, nhưng đối với những mỹ thực mà những người bình thường đó làm ra, bọn họ vẫn vô cùng yêu thích! Mặc dù họ cho rằng, những con người tầm thường đó dùng tinh lực để nghiên cứu vấn đề ăn uống là lãng phí, nhưng điều này cũng không cản trở họ thưởng thức những món ngon tại thế tục giới.

Cho nên, gần như mọi người đều rất vừa lòng với chiêu đãi của Thục Sơn kiếm phái.

Trong một căn phòng riêng biệt với đại sảnh, hai Kiếm Tôn của Đông hải Tần gia Tần Đô và Tần Vị, cùng với gia chủ Tần Chiêu Nhiên và thiếu chủ Tần Phong; ba Kiếm Tôn của Tinh Võ thế gia, Kiếm Tôn bậc ba Liệt Tùy Phong, Kiếm Tôn bậc bốn Liệt Tùy Vũ, Kiếm Tôn bậc năm Liệt Tùy Thiên, thiếu chủ tương lai của Liệt gia, Kiếm Tông bậc sáu Liệt Dương, Kiếm Hoàng bậc một Liệt Khuyết; Lãnh Ngưng cung cung chủ Lãnh Dương Dương, Tây vực Lý gia gia chủ, Kiếm Hoàng bậc năm Lý Phi; gia chủ Hải vực Tống gia, Kiếm Hoàng bậc sáu Tống Y; Thiếu chủ Công Tôn thế gia Công Tôn Kiếm.

Mà những người thuộc mấy thế gia môn phái khác đều được an bài ngoài đại sảnh. Đúng vậy, cũng không ai đưa ra dị nghị gì, dù sao đến nơi này, hầu hết những người của các gia tộc đều vì muốn lập quan hệ tốt với Lăng Tiêu mà không phải ra oai. Có thể tiến vào trong phòng đó ngoài Lãnh Dương Dương, còn lại tùy tiện một người cũng đều là nhân vật vang danh đương thời.

Lãnh Dương Dương vốn cũng không muốn trà trộn mà vào, tuy nhiên vì nguyên nhân Thượng Quan Vũ Đồng nên Lăng Tiêu cố ý đề cao địa vị của Lãnh Ngưng Cung lên, kiên quyết kéo nàng vào đây. Dù sao Đại trưởng lão và nhị trưởng lão của Lãnh Ngưng Cung năm đó đắc tội với mình giờ đã là phế nhân rồi, lại có vị cung chủ Lãnh Dương Dương này có thiện ý với Thục Sơn kiếm phái cho nên quan hệ hai phái cũng rất tốt.

Ba cường giả Kiếm Tôn của Liệt gia mặc dù kiêu ngạo, nhưng lại nói, Lăng Tiêu rất không thích bộ dạng hếch mũi lên trời của họ, khó trách Lãnh Dương Dương có nói gì cũng không muốn ngồi cạnh họ, mấy lão già này căn bản chẳng thèm liếc mắt nhìn Lãnh Dương Dương một cái, mí mắt chỉ nhắm chặt.

Cũng may tâm tính Lãnh Dương Dương đạm bạc, cũng không tranh cường hão thắng như ai đó, ba năm không gặp không ngờ thực lực Lãnh Dương Dương đã lên tới Kiếm Tông bậc năm, lại mới chỉ là một gái mới hơn hai mươi tuổi, năng quả thực có tư cách ngồi ở chỗ này!

Lại có câu nói rất đúng: Đừng khinh thiếu niên nghèo!

Không riêng gì Lăng Tiêu, ngay cả Công Tôn Kiếm khi nhìn ba lão già của Liệt gia này trong lòng cũng không vui tí nào, bởi ba Kiếm Tôn Liệt gia chẳng những không để ý tới Lãnh Dương Dương, đến cả gia chủ tương lai của siêu cấp thế gia là Công Tôn Kiếm mà họ cũng chưa từng liếc mắt một cái.

Kiều ngạo cái quái gì? Ông nội ta một mình cũng đánh bại được ba lão già các người! Trong lòng Công Tôn Kiếm hung tợn nghĩ, nhưng cũng không nói gì thêm, dù sao thì ở đây là nhà của đại ca, hôm nay là ngày mừng môn phái của đại ca thành lập, Công Tôn Kiếm cũng không muốn vì mình nhất thời kích động mà mang đến phiền toái cho đại ca.

Bên trái Lăng Tiêu là Thượng Quan Vũ Đồng, Lãnh Dương Dương, còn lại bên phải là Công Tôn Kiếm. Lăng Tiêu nhìn qua Thượng Quan Vũ Đồng, cười với Lãnh Dương Dương nói:

- Thực lực Lãnh cung chủ tại có tiến cảnh rồi, thật sự là đáng mừng! Xem ra trong vòng trăm năm tới sẽ lại có thêm một cường giả Kiếm Tôn rồi!

Lãnh Dương Dương mỉm cười:

- Vậy xin nhận lời chúc tốt lành của anh, Lăng Tiêu, chúc mừng anh!

Nếu nói khác đi, Lãnh Dương Dương còn có thể khiêm tốn một chút nhưng nói đến nâng cao thực lực, Lãnh Dương Dương cảm thấy mình cũng không kém bất cứ kẻ nào! Là một võ giả thiên tư trác tuyệt, ai không thuộc loại người kiêu ngạo và đầy tôn nghiêm? Bị ba Kiếm Tôn của Liệt gia khinh thường nhiều ít gì cũng có phần kích thích Lãnh Dương Dương, cho nên khi Lăng Tiêu tán dương nàng, Lãnh Dương Dương cũng liền đẩy thuyền theo nước.

- Hy vọng trong tương lai hai phái chúng ta có thể tăng mạnh hợp tác.

Ánh mắt Lăng Tiêu chân thành tha thiết nhìn Lãnh Dương Dương, làm trò trước mặt nhiều người như vậy không thể nghi ngờ chính là một lời hứa hẹn, một loại thể hiện thái độ! Về sau nếu còn ai có chủ ý muốn đánh Lãnh Dương Dương, sợ là sẽ phải cân nhắc tới Thực Sơn kiếm phái của Lăng Tiêu trước đã!

- Hừ!

Một tiếng hừ nhẹ từ giữa ba Kiếm Tôn Liệt gia phát ra, tuy rằng rất nhẹ, nhưng khẩu khí này khiến mọi người đều biết, chính là Kiếm Tôn bậc bốn Liệt gia, Liệt Tùy Vũ!

Hai người Lăng Tiêu và Lãnh Dương Dương không chút động thanh sắc, cũng không để ý.

Đại khái là Liệt Tùy Vũ cảm thấy, chỉ hừ một tiếng còn chưa đủ, mí mắt cũng không mở, thản nhiên nói:

- Lăng tông chủ, lão hủ muốn hỏi một câu, hôm nay quý phái thành lập, các đại thế gia đều chúc mừng, nhưng chỗ ngồi này... ai cũng có thể ngồi vào được hay sao?

Một tiếng hừ nhẹ còn chưa có gì, nhưng lần này là một câu hỏi gọn gàng dứt khoát, cũng quá mức đả kích người!

Gương mặt trắng nõn của Lãnh Dương Dương chợt đỏ bừng, hô hấp trong chớp mắt đã trở nên hỗn loạn, tuy nhiên ngay sau đó liền hồi phục lại bộ dạng không nhiễm lửa hồng trần, tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng bình thản cất lên:

- Một khi đã như vậy, Dương Dương sẽ ra đại sảnh vậy.

Sau khi nói xong, thần sắc bình tĩnh đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Nếu cứ để nàng đi ra ngoài như vậy, chưa nói địa vị Lãnh Dương Dương trong lòng mọi người tuột dốc không phanh, ngay cả chủ nhân Lăng Tiêu cũng bị chế giễu!

Ở địa bàn của mình, bị người khác đuổi mình hữu đi... loại tin tức này nếu mà truyền ra ngoài thì đúng là thân giả thống, cừu giả khoái.**

Mấy người Tần gia đều tươi cười nhìn Lăng Tiêu và Lãnh Dương Dương, nhất là thiếu chủ Tần gia Tần Phong, là kẻ biểu hiện rõ ràng nhất. Khóe miệng hắn vểnh lên, thể hiện một cái tư thái của mỹ nam tử vô cùng nhuần nhuyễn. Tuy nhiên, trong trường hợp này, loại vẻ mặt này của hắn lại có vẻ không đủ ổn trọng.

Đúng lúc này...

Lăng Tiêu bỗng nhiên vỗ bàn một cái, tốc độ quả nhiên nhanh đến cực điểm!

- Ba!

Những món đồ sứ tinh mỹ vốn đặt trên bàn bị một cái vỗ này của Lăng Tiêu chấn bay lên!

Chiêu thức ấy của Lăng Tiêu thật sự rất nhanh!

Nhanh đến độ năm Kiếm Tôn trong phòng đều chưa phản ứng lại, hơn nữa tất cả mọi người đều không nghĩ tới, là một tông chủ Thực Sơn Kiếm phái trong ngày khai tông lập phái lại không thu liễm tính tình một chút nào làm ra trò này, khiến cho những khách nhân thân phận cao quý phải phát hỏa.

Loại chuyện này một lão già thành thực tuyệt đối không làm được!

Sâu trong đôi mắt vẫn bình tĩnh của Lãnh Dương Dương bỗng nhiên lóe sáng, lập tức than nhẹ một tiếng, hiển nhiên, ngay đến cả nàng ta cũng cho rằng, Lăng Tiêu vì một tiểu nhân vật như nàng mà đắc tội với Tinh Võ thế gia, một siêu cấp thế gia như vậy là một chuyện tình cực kỳ thiếu lý trí. Tuy nhiên trong lòng Lãnh Dương Dương vẫn có một cảm giác ảm áp, loại cảm giác này ở nơi nhân tình lãnh đạm như Lãnh Ngưng Cung nàng chưa từng được thể nghiệm qua.

Ba Kiếm Tôn Liệt gia kia mà nhất là Kiếm Tôn bậc bốn Liệt Tùy Phong vừa mới kiếm chuyện, sắc mặt đều trở nên vô cùng khó coi. Lão tuyệt đối không thể tưởng được, một thanh niên như vậy, không ngờ lại dám vỗ bàn trước mặt mình!

Đã nhiều năm rồi chưa ai dám làm như vậy!

Vừa mới định nói chuyện, thần sắc bỗng nhiên ngưng lại. Chén trà tinh mỹ trước mặt lão bỗng nhiên nổ tung mà không có dấu hiệu báo trước! Bên trong chén là nước trà nóng bỗng thì nữ vừa mới rót vào, tuy nhiên, thứ này mà cũng có thể làm lão bị thương thì cái danh cường giả Kiếm Tôn của lão cũng quá là đáng cười đi!

Liệt Tùy Vũ hừ lạnh một tiếng, tinh thần lực tập trung lại, ngay cả tay cũng không động, chén trà bỗng nhiên bể thành bột phấn, rơi lả tả xuống đất!

Mà thần kỳ nhất chính là nước trà trong chén, vẫn lơ lửng trong không trung, duy trì hình dạng cái chén! Sau đó chợt nghe “ Dát băng” một tiếng, nước trà biến thành băng lạnh, bất động trong không trung! Khối băng kia trong suốt, lóe ra ánh sáng màu lam, lá trà bên trong cũng đông lại. Mà đồng thời trong lúc đó, Liệt Tùy Vũ bỗng nhiên cảm giác được tinh thần thức hải của mình giống như bị cương châm sắc bén đâm một phát, cảm giác đau thấu tim gan khiến lão không kìm nổi phải kêu lên đau đớn!

Khối băng trong không trung chợt bắn văng ra...

- Hoa!

Toàn bộ bắn lên người Liễu Tùy Vũ!

Việc này... toàn phòng yên tĩnh! Mặc cho là ai cũng đều thấy, cường giả Kiếm Tôn Liệt gia này trong cuộc giao phong không tiếng động giữa không trung với Lăng Tiêu.... Thất bại!

Mà đây là chuyện xảy ra trong nháy mắt, nói cách khác, sau cái vỗ bàn của Lăng Tiêu, lập tức xảy ra chuyện.

Cho nên, xem như không có chuyện gì, Lăng Tiêu vỗ bàn, lớn tiếng nói:

- Ai da, Liệt gia tiền bối vừa mới nói thế, ta cũng muốn đứng lên. Hôm nay còn có một vị đại nhân vật nữa còn chưa có tới!

**Thân giả thống cừu giả hảo: người thân cận thì đau khổ còn kẻ thù thì sung sướng.

359. Chương 338: Núi Cao Còn Có Núi Cao Hơn

Sau đó Lăng Tiêu vội vã đứng lên, vẻ mặt đầy thành ý, nhìn Liệt Tùy Vũ:

- Ai nha, Liệt gia tiền bối. Thành thật xin lỗi, thành thật xin lỗi. Người đâu, còn không mau đem một kiện trường bào đến đây cho Liệt gia tiền bối. Nhớ kỹ, ta muốn trường bào của Vương Ký. Liệt gia tiền bối là quý khách, có nghe rõ chưa?

Thanh âm của Lăng Tiêu vừa đủ lớn, khiến cho mọi người vốn đang mù mờ đều nghe rõ. Tuy rằng vẫn chưa hiểu rõ lắm sự tình bên trong, nhưng chuyện Liệt gia tiền bối cần thay quần áo gần như nháy mắt truyền khắp ra ngoài.

Sâu thẳm trong thâm tâm mọi người đều nghĩ đến những kẻ xấu xa của Liệt gia, rồi âm thầm cúi đầu cười trộm. Liệt Tùy Vũ nhìn thấy, khuôn mặt già nua đỏ bừng!

Khuôn mặt Liệt Tùy Phong và Liệt Tùy Thiên xanh mét. Sâu trong đôi mắt Liệt Dương hiện lên tia hưng phấn, đại khái không ngờ rằng nhãi Lăng Tiêu này lại cuồng vọng cực điểm, không ngờ chủ động khiêu khích Liệt gia Kiếm Tôn. Mà trong mắt Liệt Khuyết lộ ra vẻ lo lắng.

Công Tôn Kiếm nghe nao nao, tuy nhiên sắc mặt hắn hiện lên vẻ cổ quái, trong ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiêu hiện lên sự bội phục vô cùng. Hiển nhiên, Công Tôn Kiếm cũng biết đại nhân vật mà Lăng Tiêu vừa nói đến là ai.

Thượng Quan Vũ Đồng có chút khẩn trương. Mặc dù nàng biết rõ, Lăng Tiêu tuyệt đối không làm việc lỗ mãng như thế. Nhưng nàng cũng biết, cho dù Lăng Tiêu bây giờ đã có thực lực đánh chết Kiếm Tôn, nhưng trong những ngày như hôm nay, thật sự không nên động đao binh.

Còn Lãnh Dương Dương vẻ mặt đã bình tĩnh trở lại, cũng không nói gì, quay người ngồi xuống. Trong lòng nàng đã sớm tính toán, nếu người của Liệt gia giám ra tay với Lăng Tiêu thì dù cho nàng chết, cũng phải chết trước mặt Lăng Tiêu!

Đừng tưởng rằng nữ lưu đều sợ chết, ít nhất, Lãnh Dương Dương không phải hạng người đó!

Sắc mặt Liệt Tùy Vũ khó coi vô cùng. Thành danh nhiều năm, cảnh giới đã tới Kiếm Tôn cấp bốn, không ngờ bị một tên tiểu bối làm cho chật vật như vậy. Trong phòng này, ai mà không sáng suốt. Cho nên hành động này của Lăng Tiêu không khác nào hung hăng tát một cái thực mạnh vào mặt Liệt Tùy Phong.

Liệt Tùy Vũ giận quá hóa cười. Tới nước này rồi, hắn ngược lại trở nên rất bình tĩnh. “Lăng Tiêu ơi Lăng Tiêu, chẳng lẽ, ngươi thật sự cho rằng lửa giận của một cường giả Kiếm Tôn bậc trung dễ dàng dập tắt như vậy sao? Đang lo không có cơ đối phó ngươi, ngươi lại tự mình đưa tới.”

- Woa. Không biết là đại nhân vật nào đáng để Lăng Tiêu tông chủ thất thổ như thế. Lão hủ cũng muốn ngửa mặt nhìn xem.

Liệt Tùy Vũ mỉm cười, khẽ rùng mình, toàn thân ướt đẫm trong phút chốc bốc lên một đám sương mù. Toàn bộ nước trà đã bị hắt hong khô!

Một chiêu này của Liệt Tùy Vũ khiến mọi người động dung. Cường giả Kiếm Tôn của Liệt gia cũng không phải hạng người tầm thường. Lúc này chỉ dựa vào khí thế làm đông lạnh nước trà, giờ lại dùng khí thế, hong khô sạch quần áo. Chỉ trong khoảnh khắc đã biểu hiện ra ngoài mức độ điều khiển hai loại nguyên tố lực lượng, thật sự làm cho trong lòng mọi người không dám sinh ra nửa điểm coi thường.

Trên mặt Lăng Tiêu lộ vẻ tươi cười. Thực ra, ngay trong khoảnh khắc Liệt Tùy Vũ nói chuyện, trong tai hắn đã truyền đến thanh âm:

- Tiểu tử, lão phu vì ngươi, vội vã từ hải tộc trở về. Thế nào, có ý tứ không?

Lăng Tiêu trong lòng mừng rỡ. Công Tôn Hoàng đã trở lại!

Công Tôn Hoàng là ai? Là cường giả chuẩn bị bước vào Thánh cấp! Cảnh giới Kiếm Tôn bậc sáu đỉnh phong, một người có thể so với ba Kiếm Tôn của Liệt gia. Đừng nói ba người, cho dù tính thêm hai người của Đông Hải Tần gia vào, Công Tôn Hoàng cũng sẽ không bại!

Có người như thế ở phía sau làm chỗ dựa, nếu Lăng Tiêu không làm cho mấy lão già của Liệt gia mất mặt thì quả thực là phải xin lỗi chính mình.

Tính tình Lăng Tiêu từ trước đến giờ vẫn luôn là người kính ta một thước ta kính người một trượng! Nhưng Liệt gia thì không cần phải nói. Hơn ba năm trước phái người ám sát hắn. Nếu không phải trên người Lăng Tiêu có vài món pháp bảo đặc thù, cùng với những kinh nghiệm của tiền kiếp, chỉ sợ đã bị gã Kiếm Hoàng bậc năm kia giết chết.

Sau đó Liệt gia liên tục khiêu khích, bị Mê Tung Trận giết chết hai Kiếm Hoàng cường giả. Có thể nói thù này đã sớm kết hạ. Cho dù Lăng Tiêu có quỳ xuống cầu xin ba lão bắt tử của Liệt gia tha thứ, họ cũng sẽ không đáp ứng. Lần này đến, mang theo ba cường giả thực lực Kiếm Tôn, nói không có ý gì khác, chỉ sợ đứa nhỏ ba tuổi cũng không tin.

Một khi đã như vậy, giữ thể diện cho bọn chúng làm gì?

Lăng Tiêu cười ha hả:

- Liệt gia tiền bối thật là rộng lượng, tấm lòng bao la, tha thứ cho cử chỉ vô tâm của tại hạ. Còn về đại nhân vật... ông ấy đã đến rồi.

Nói xong, cửa phòng mở ra, một lão già mặt mũi hiền lành, râu tóc bạc phơ, quần áo bằng vải thô, chân đi giày rơm. Lão nhân này vừa bước vào, ba Kiếm Tôn của Liệt gia đồng loạt đứng lên.

Hai vị Kiếm Tôn của Đông hải Tần gia cũng cố gắng kìm nén sự kinh ngạc, đứng dậy.

Khóe mắt Công Tôn Kiếm sươn ướt, đôi mắt hồng lên:

- Ông nội!

Lúc này, Lăng Tiêu cũng đã sớm nhường lại chủ vị, sai thị nữ mang thêm một cái ghế. Cái bàn rất lớn, cho dù tăng thêm ba bốn người cũng không lo chật.

Công Tôn Hoàng đầu tiên là hướng về Lăng Tiêu gật gật đầu, cười nói:

- Lăng Tiêu tiểu hữu, chúng ta lại gặp nhau. Lão phu không mời mà tới, không quấy rầy người chứ.

Lăng Tiêu vội vã lắc đầu. Hắn cùng Công Tôn Kiếm sớm đã kết bái, tự nhiên cũng phải theo lễ nghi với bậc trưởng bối, khom người hướng về phía Công Tôn Hoàng nói:

- Công Tôn gia gia, đây chính là vinh hạnh muốn cũng không được của vãn bối. Người có thể tới nơi thôn lậu này, thật là vinh dự cho vãn bối. Lăng Tiêu trong lòng vạn phần vui sướng.

- Ha ha

Công Tôn Hoàng cười ha hả, vỗ vai Lăng Tiêu, nói:

- Tiểu tử ngươi làm tốt lắm!

Cũng không biết việc vừa làm tốt hay việc gì khác tốt.

Công Tôn Hoàng cũng không khách sáo, ngồi ở vị trí trên cao, sau đó mới hơi hơi gật đầu với đám Kiếm Tôn của Liệt gia và Tần gia, nhưng cũng không có nhiều lời. Nhìn ngạo khí bình thản kia, Lăng Tiêu còn có chút nhiệt huyết tuôn trào. Đạt tới cảnh giới như Công Tôn Hoàng, có thể nói là chân chính coi rẻ chúng sinh.

Ánh mắt Công Tôn Hoàng cuối cùng mới có chút kích động khi nhìn tôn tử của mình, nói:

- Kiếm nhi, ngươi giỏi lắm, rất không tệ.

Tuy chỉ vài câu nói, nhưng lại làm cho Công Tôn Kiếm cảm thấy cả người thư thái, tựa như ăn tiên đan vậy. Từ nhỏ đến lớn, nhiều năm như vậy, nhưng số lần hắn được ông nội động viên chỉ đếm trên đầu ngón tay. Lần động viên trước đã là chuyện của nhiều năm xưa rồi. Không ngờ hôm nay, trước mặt bao nhiêu người, không ngờ lại khen hắn. Công Tôn Kiếm cảm thấy ngọt ngào hơn cả nếm mật.

Công Tôn Hoàng đã đến, khiến cho Công Tôn Kiếm vô thức muốn tránh đi vì từ nhỏ hắn chưa từng cùng ông nội công khai ngồi cùng một bàn. Công Tôn Hoàng thần nhiên nói:

- Hôm nay đến đây để mừng Lăng Tiêu tiểu hữu. Người cũng ngồi đi.

Công Tôn Kiếm lúc này mới dám ngồi xuống. Có điều chỉ dám ngồi khép nép, không tùy ý như trước.

Hai Kiếm Tôn của Tần gia bị Công Tôn Hoàng đảo mắt nhìn qua đều toát mồ hôi lạnh. Đôi mắt của lão như mắt ưng, linh hoạt, sắc bén vô cùng dường như có thể nhìn thấu tim gan con người. Tuy nhiên, cũng may, Công Tôn Hoàng dường như không có ý gây sự với họ.

Còn ba gã Kiếm Tôn của Liệt gia tâm hồn rung động, không ngờ một cái lễ thành lập của Thục Sơn kiếm phái nho nhỏ lại mời được lão quái vật này đến.

Tinh Võ thế gia có thể trở thành siêu cấp gia tộc là nhờ họ có nhiều cường giả cảnh giới Kiếm Tôn. Thậm chí là Kiếm Tôn bậc năm, bọn họ cũng có nhiều hơn ba người.

Còn Công Tôn thế gia, sự tình bên trong mọi người đều biết. Tuy rằng số lượng Kiếm Tôn trong Công Tôn thế gia không nhiều, nhưng nhân vật dẫn đầu, Công Tôn Hoàng, tuyệt đối là thần tượng của tất cả các vũ giả!

Nếu nói ba trăm năm trước, Vân Chi Lan là một thiên tài tuyệt thế, kinh hãi thế tục, ngàn vạn năm mới có một người thì Công Tôn Hoàng chính là võ giả thiên tài kế tục Vân Chi Lan. Tuy rằng không thể sánh với Vân Chi Lan, nhưng trên khắp đại lục, võ giả có thể vượt qua Công Tôn Hoàng hầu như không có!

Chưa đến sáu trăm tuổi đã là Kiếm Tôn bậc sáu, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá Thánh giai, tiến vào Thánh Vực. Người như vậy, cho dù đám Kiếm Tôn Liệt gia dám kiêu ngạo với ai cũng không dám biểu lộ nửa điểm cuồng vọng với Công Tôn Hoàng.

- Hóa ra là Công Tôn tiên bối, Liệt gia Liệt Tùy Phong, Liệt Tùy Vũ, Liệt Tùy Thiên... tham kiến Công Tôn tiên bối.

Ba Kiếm Tôn của Liệt gia một lần nữa đứng dậy, hành lễ với Công Tôn Hoàng. Liệt Dương và Liệt Khuyết đứng lên, thi lễ, nửa câu cũng không dám nói.

Kiếm Tôn bậc sáu, trong lòng rất nhiều vũ giả, gần như là bán thần.

Người của các đại thế gia đều tuyệt đối tin tưởng vào sự tồn tại của Thánh Vực, bởi vì bọn họ hoặc tổ tiên của bọn họ đều ít nhiều từng nhận được ý chỉ từ Thánh Vực.

Mà tu luyện đến Kiếm Tôn bậc sáu gần như bước nửa bước vào cánh cổng Thánh Vực, còn có cái gì hấp dẫn hơn với võ giả đây?

Hai Kiếm Tôn của Tần gia, Tần Chiêu Nhiên và Tần Phong, cùng với Tây Vực Lý gia gia chủ Lý Phi và Lãnh Dương Dương đều cùng nhau hành lễ với Công Tôn Hoàng.

Công Tôn Hoàng khoát tay cười nói:

- Miễn miễn. hôm nay lão nhân ta không phải diễn viên. Ta vội tới là để chúc mừng Lăng Tiêu tiểu hữu, các người cứ tự nhiên, không cần phải đa lễ.

Lời này lọt vào tai mọi người, hương vị không giống nhau. Thượng Quan Vũ Đồng và Lãnh Dương Dương, còn có Tây Vực Lý gia gia chủ Lý Phi, trong lòng quả thực chỉ có thể dùng chữ mừng như điên để hình dung. Ngay cả Lãnh Dương Dương bằng thanh ngọc khiết như vậy cũng không kìm được mà mấy lần nhìn Công Tôn Hoàng, sau đó lại lên liếc mắt nhìn Lăng Tiêu, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

Còn Đông Hải Tần gia và Tinh Võ thế gia, trừ Liệt Khuyết đang cười thầm trong lòng, những người khác đều cảm thấy chua xót trên khóe miệng, nhất là ba cường giả Kiếm Tôn của Liệt gia.

Vốn tưởng rằng bọn họ chính là những người hùng mạnh nhất kéo đến Thục Sơn kiếm phái. Cho dù uy hiếp trắng trợn Lăng Tiêu giao ra bí mật của hắn, cũng không ai dám nói gì cả.

Không ngờ, núi cao còn có núi cao hơn.

Trên bậc năm, còn có bậc sáu.

Nhất là Liệt Tuyền Vũ, bị Lăng Tiêu làm mất mặt, nhưng lại không phát tác được, khuôn mặt già nua giận đến tím tái.

360. Chương 339: Kiểm Thánh

- Lần này vân du tứ hải, lão phu gặp một chuyện lạ, không biết chư vị có hứng thú nghe không?

Có thể làm cho Kiểm Tôn bậc sáu cảm thấy lạ, chuyện đó hẳn là sẽ long trời lở đất, nên mọi người lập tức gạt đầu. Ánh mắt Công Tôn Hoàng dừng một chút trên người hai Kiểm Tôn của Tần gia, lập tức nói:

- Lão phu lần này ra khơi, đi qua vô số quốc gia ở hải ngoại, vô tình phát hiện, các môn phái và ẩn thế thế gia ở các nước này đang gặp phải một nguy cơ vô cùng lớn.

Lời Công Tôn Hoàng vừa nói ra, Lăng Tiêu hiểu ý nhất thời nhìn qua hai gã Kiểm Tôn của Tần gia. Mấy Kiểm Tôn của Tinh Võ thế gia vừa may gặp lúc Công Tôn Hoàng dẫn dắt câu chuyện, giải vây cho bọn họ, cũng biết Công Tôn Hoàng không vô cớ mà kể chuyện không, nên vẫn chờ xem ý tứ thật sự của Công Tôn Hoàng.

Hai Kiểm Tôn của Tần gia và Tần Chiêu Nhiên sắc mặt bỗng nhiên rất khó coi, còn Tần Phong, bộ dáng vẫn rất ngây thơ, căn bản không biết rằng, câu nói của lão nhân cường giả Kiểm Tôn bậc sáu này có liên quan đến gia tộc của hắn.

Tần Đồ và Tần Vị thấp thỏm không yên. Trong lòng hối hận vì đã đến chỗ của Lăng Tiêu hôm nay. Nếu thật sự phải động thủ, bọn họ một bậc hai một bậc bốn làm sao là đối thủ của Công Tôn Hoàng. Lại nói, nếu lời nói đó thật sự được công bố, ngay cả ba Kiểm Tôn của Tinh Võ thế gia cũng không có khả năng buông tha bọn họ.

Dù sao hút máu người để gia tăng thực lực cũng quá mức tà ác. Phàm là người có một chút tinh thần trọng nghĩa đều cảm thấy phản cảm.

Công Tôn Hoàng trầm giọng nói:

- Sau khi ta thăm dò phát hiện ra, ở các quốc gia hải ngoại vài năm nay xuất hiện rất nhiều kẻ chuyên hút máu người luyện công. Nghe nói họ tu luyện một loại công pháp tà ác, thực lực nâng cao rất nhanh. Bọn họ hút máu đồng tử tư chất tốt làm cơ sở, hút máu Ma Kiếm Sư trở lên để đề thăng, trong vòng ngắn ngủi vài năm, rất nhiều thế gia ngoài đó, thậm chí là cả gia tộc đã bị diệt môn.

Công Tôn Hoàng nói tới đây, ba lão Kiểm Tôn của Liệt gia ánh mắt bất chợt động lại trên người hai Kiểm Tôn của Tần gia. Nếu nói mấy năm nay, gia tộc nào thực lực phát triển nhanh nhất, mọi người đều công nhận chính là Tần gia. Tần gia chợt nghe nói một năm trước có thêm sáu gã Kiểm Tôn cường giả. Còn hiện giờ thì không biết có bao nhiêu. Trong khi hai năm trước, bọn họ chỉ có năm cường giả Kiểm Tôn.

Lúc ấy còn rất nhiều người hoài nghi, nhất định là Tần gia từ trong thượng cổ di tích tìm được bí tịch nâng cao thực lực. Liệt gia cũng nghi ngờ, nhưng cuối cùng, bởi vì Tần gia ẩn thế, thực lực không rõ, đành chuyển mục tiêu sang Lăng Tiêu.

Dù sao, chỗ thần bí trên người Lăng Tiêu không hề thua kém Tần gia chút nào. Quan trọng nhất là, bọn họ cho rằng thực lực của Lăng Tiêu không bằng Tần gia!

Bóp trái hồng phải chọn chỗ mềm, thủ đoạn này cho dù là siêu cấp thế gia như Liệt gia cũng sử dụng thuần thục.

Công Tôn Hoàng cũng không để ý đến sắc mặt khó coi của đám Tần gia, khẽ thở dài nói:

- Những thế gia ở hải ngoại, có thực lực cũng không thua kém gì chúng ta. Họ đã liên thủ, truy bắt đám vũ giả hút máu người. Không ngờ, đám người đó thật giả hoát, biến mất không để lại dấu vết. Cho nên lão phu nhắc nhở các nhà một câu, nhất định phải cẩn thận để ý, coi chừng bọn chúng chạy về bên chúng ta.

Tần Đô và Tần Vị vốn dĩ đã chuẩn bị toàn lực chạy trốn. Dù sao chuyện này chính là do Tần gia bọn họ làm ra. Thậm chí ác tích nơi hải ngoại, Tần Đô và Tần Vị cũng có tham gia. Cho nên khi Công Tôn Hoàng nhắc tới, hai người đều không khỏi chột dạ.

Lại không ngờ rằng, Công Tôn Hoàng cũng chỉ hoài nghi, cũng không đưa ra chứng cứ xác thực cho thấy là người của Tần gia làm!

Đối với người có thân phận như Công Tôn Hoàng, không có chứng cứ rõ ràng chứng tỏ chuyện này do người của Tần gia làm sẽ không thể dễ dàng ra tay.

Tần Đô và Tần Vị đề thầm thở phào nhẹ nhõm. Tần gia thiếu chủ Tần Phong lại ra vẻ phần nộ, nói:

- Kể nào vô sỉ như vậy, không ngờ làm ra chuyện dâm tiện như vậy! Nếu hần dám đến đây, đến một người giết một người.

Chút tâm trạng trong lòng Tần Đô và Tần Vị chưa kịp lắng xuống đã dậy lên, mặt xanh mét, hận không thể bóp chết tiểu tử không có mắt này.

Tần Chiêu Nhiên nổi giận thấp giọng nói:

- Càn rỡ! Chỗ này là chỗ nào mà ngươi dám lên tiếng!

Về mặt Lăng Tiêu vô cùng cổ quái, cười nói:

- Tần Phong công tử nói hay lắm! Trừ ma vệ đạo là bổn phận của chúng ta, Tần gia chủ, ta nói có đúng không?

Tần Chiêu Nhiên cười ha hả nói:

- Đương nhiên, đương nhiên.

Luôn kiệm lời, gia chủ của hải vực Tống gia, Kiếm Hoàng bậc sáu Tống Y thản nhiên nói:

- Nghe Công Tôn tiên bối nói xong, chúng ta nhất định phải cẩn thận gấp bội, cho người điều tra cẩn thận, đám người này có thể đang trà trộn trong chúng ta!

Tống Y không có chút hảo cảm nào đối với Đông hải Tần gia. Nghĩ đến ngày đó cháu hần Tống Minh Nguyệt thiếu chút nữa đã đến Đông Hải Tần gia. May mà không đi, nếu không có lẽ bị người ta giết cũng không biết.

Công Tôn Hoàng hướng về phía Tống Y, cười nói:

- Nhờ ngươi về nói với lão gia nhà các ngươi cho ta gửi lời vãn an. Cách biệt bao năm, nói cho hần biết, Thánh Vực gặp lại!

Thân hình Tống Kỳ khẽ run lên, Tống Kỳ thoát nhìn cũng như một lão nhân sáu mươi tuổi, đứng dậy thi lễ với Công Tôn Hoàng:

- Lời của Công Tôn tiên bối, vãn bối sẽ chuyển.

Trong ánh mắt đám người Liệt gia, bao gồm cả ba Kiếm Tôn cường giả đã bắt đầu có chút cảnh giác.

Sau đó, Công Tôn Hoàng cũng không nói gì cả.

Trải qua hai chuyện lớn, bữa tiệc tự nhiên trở nên vô vị. Đa số đều vì thân phận của Lăng Tiêu mà khiếp sợ. Không ngờ được niềm kiêu hãnh của Công Tôn thế gia, chí tôn của các gia tộc ẩn thế, Kiếm Tôn bậc sáu Công Tôn Hoàng lại đích thân đến gặp Lăng Tiêu, còn gọi Lăng Tiêu là Lăng Tiêu tiểu hữu. Thái độ này có khác nào bảo với mọi người rằng, thanh niên này là do ta che chở?

Trong ánh mắt Liệt Dương nhìn về phía Lăng Tiêu, thoát nhìn có vẻ ôn hòa ảm áp, thực ra lại lạnh lẽo vô cùng. Hần biết, lần này không có cơ hội nữa rồi. Trước mặt Công Tôn Hoàng, không ai dám liều mạng ra tay.

Yến hội qua đi, đại bộ phận mọi người đều cáo từ. Đám người Tần gia như hốt hoảng bỏ chạy.

Công Tôn Hoàng đến tự nhiên là chuyện động trời, rất nhanh lan truyền ra ngoài. Danh vọng của Lăng Tiêu, sau sự kiện diệt Chiết gia, lại một lần nữa bay cao. Đồng thời, toàn bộ Thục Sơn kiếm phái vừa mới thành lập nhanh chóng để lại cho mọi người ấn tượng không thể xóa nhòa.

Từ nay về sau, Thục Sơn kiếm phái danh liệt vào nhất lưu môn phái!

Chỉ e toàn bộ đại lục từ xưa đến nay, không có môn phái nào có thể trong ngắn ngủi mấy năm có thể phát triển hùng mạnh như thế. Chỉ có Thục Sơn kiếm phái mà thôi.

Mười đại đệ tử Thục Sơn kiếm phái hôm nay cũng xuất hiện trong yến hội ở đại sảnh.

Mặc dù bọn họ thực lực cao nhất chỉ là Ma Kiếm Sư bậc một, nhưng đứng giữa đám đệ tử các thế gia thấp nhất cũng là Ma Kiếm Sư bậc ba và bậc bốn, không ngờ không hề tỏ ra thua kém. Ngược lại, những kẻ thực lực cao hơn bọn họ vài lần, thậm chí còn phải cẩn thận khi nói chuyện với mười người bọn họ.

Điều này làm cho tất cả đệ tử Thục Sơn đều hân diện, không thể tưởng được bọn họ cũng có thời khắc thống khoái như ngày hôm nay. Nhìn vẻ mặt đầy thành ý, cười cầu tài để kết giao, thậm chí là vẻ mặt nịnh bợ mà trước đây mơ cũng không thấy trên mặt đám đệ tử thế gia, Thục Sơn thập đại đệ tử đều minh bạch một đạo lý.

Đạo lý đó đã được các trưởng lão lập đi lập lại vô số lần, và bây giờ đã được chứng thực.

Nếu muốn người khác tôn trọng, đầu tiên chính mình phải đủ mạnh!

Thục Sơn kiếm phái hùng mạnh không? Không, một chút cũng không. Tuy rằng họ có ngàn vạn đệ tử, nhưng bọn họ, cho dù có dùng đan dược, dùng Băng Tinh Thiên Tầm, cao nhất, cũng chỉ là Ma Kiếm Sư bậc trung.

Giống như đám thập đại đệ tử Thiên Viên, thậm chí cao nhất chỉ là Ma Kiếm Sư bậc một. Vậy, người ta dựa vào gì mà phải khách khí với mình như vậy? Chính là bởi vì bọn họ có một tông chủ thần bí mà hùng mạnh.

Có ngày hôm nay cũng là nhờ sư tôn của mười người họ!

Yến tiệc hôm nay đã lưu lại một dấu ấn trọn đời không phai trong lòng mười thiếu niên bọn họ. Gần như tất cả mọi người đều thề, từ hôm nay sẽ cố gắng tu luyện gấp bội. Nhất định không để mất thể diện sư tôn, cố gắng trong tương lai tạo nên bộ mặt của Thục Sơn, cũng là bộ mặt của chính mình!

Sau yến hội, ông cháu nhà Công Tôn Hoàng, Tổng Kỳ, Lãnh Dương Dương, còn có Tây Vực Lý gia gia chủ Lý Phi, đều không vội vã đi. Lý Phi hiển nhiên muốn cùng Lăng Tiêu nói gì đó. Tuy nhiên thấy trong nhà dường như đang có việc muốn nói, chỉ có thể cáo từ, cùng Lăng Tiêu ước định, ngày mai gặp lại.

Những người còn lại toàn bộ kéo vào phòng khách bên trong phủ đệ của Lăng Tiêu. Công Tôn Kiếm đường như đã nhin lâu quá rồi, vừa thấy không còn người ngoài liền oán trách ông nội:

- Ông nội, người biết rõ đám hút máu người là người của Tần gia, vì sao lại buông tha chúng?

Công Tôn Hoàng thấy trên mặt Tổng Kỳ, Lãnh Dương Dương cùng với Thượng Quan Vũ Đồng đều tỏ vẻ không hiểu, nhìn sang Lăng Tiêu vẫn rất bình tĩnh, than nhẹ một tiếng, nói:

- Lăng Tiêu tiểu hữu, ngươi nói đi.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua mọi người, sau đó hơi lắc đầu nói:

- Không giết được.

- Vì sao?

Công Tôn Kiếm nhìn Lăng Tiêu đầy nghi hoặc. Hắn không thể tin được, đại ca mà mình luôn vô cùng tôn kính cũng nói như vậy. Mọi người bị sao vậy? Vì sao lại như vậy? Công Tôn Kiếm suýt buông lời bất kính. Cũng may người nói ra là ông nội hắn và Lăng Tiêu, người đối với hắn có ân không khác chi người thầy. Tuy ngoài miệng Công Tôn Kiếm không nói ra nhưng sự tôn kính dành cho Lăng Tiêu trong lòng hắn rất sâu nặng.

Thần tình của Thượng Quan Vũ Đồng ngược lại hầu như không thay đổi. Nhiều năm đã qua, nàng quá hiểu Lăng Tiêu là loại người gì. Đám cận bã Tần gia, lấy tính cách của hắn, sao có thể buông tha?

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Công Tôn Hoàng:

- Thật sự muốn ta nói?

Công Tôn Hoàng lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói:

- Người cứ nói đi.

Mọi người nghi hoặc nhìn một già một trẻ đầy bí hiểm này. Ngay cả đám người đến sau như Tô Tuyết cũng nghi hoặc không thôi.

Lăng Tiêu bỗng hướng về Công Tôn Hoàng thi lễ thật sâu:

- Công Tôn gia gia, ở Thánh Vực nhất định phải chuẩn bị cho tiểu tử một cơ sở thật tốt. Sau này nếu ta tới đó, hy vọng có thể được ngài tiếp tục quan tâm.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người có mặt đều ngây người.

Khuôn mặt Công Tôn Kiếm mờ mịt, dờ dẫm một lúc lâu, đột nhiên lớn tiếng hỏi:

- Ông nội, ông phải vào Thánh Vực sao?

Những chữ cuối run rẩy. Tuy biết rằng ngày ấy sớm muộn rồi cũng đến, nhưng thật không ngờ, ngày ấy lại sẽ đến nhanh như vậy.

Nhanh đến nỗi Công Tôn Kiếm còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần. Hắn còn hy vọng có thể tiếp tục dựa vào ông nội mấy chục năm nữa, có khi là cả trăm năm. Nhưng đồng thời, hắn cũng mâu thuẫn, hắn cũng muốn ông nội sớm ngày đột phá, tiến vào Thánh Vực. Mặt khác hắn lại hy vọng ông nội có thể bầu bạn cùng hắn.

Những người khác, đám Tống Y và Lãnh Dương Dương, tất cả đều thi lễ với Công Tôn Hoàng.

Đây không chỉ đơn giản là chuyện vui của Công Tôn gia tộc mà là chuyện vui của cả cộng đồng gia tộc ẩn thế.

Đã bao nhiêu năm rồi không có ai tiến vào Thánh Vực!

Hình như ba trăm năm trước, sau khi thiên tài tuyệt thế Vân Chi Lan tiến vào Thánh Vực, vận khí của toàn bộ vũ giả nhân loại chấm dứt. Kiếm Tôn tuy có, nhưng không ai có thể đột phá Thánh giai.

Hôm nay, rốt cuộc cũng đã xuất hiện.

Công Tôn Hoàng lúc này, thần sắc hiền hòa, vươn tay. Xem kỹ, tay ông, tay của một Kiếm Tôn bậc sáu đỉnh phong, không, phải nói là lão nhân chuẩn thánh giai cường giả, không ngờ hơi có chút run rẩy!

Xoa đầu Công Tôn Kiếm, giờ phút này Công Tôn Hoàng đơn thuần là một ông nội thương cháu. Sự từ ái trong ánh mắt làm tất cả mọi người đều biến sắc.

Ai nói vũ giả vô tình, ai nói vũ giả bậc cao càng vô tình!

Lãnh Ngưng cung chủ Lãnh Dương Dương bỗng nhiên quay mặt qua chỗ khác. Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ rơi lệ. Bỗng nhiên trong lòng cảm thấy chua xót, khóe mắt nặng trĩu, có một loại cảm giác phi thường đặc biệt gột rửa trái tim nàng. Ngay sau đó, vô số thiên địa linh khí cuộn cuộn chảy vào kinh mạch. Lãnh Dương Dương không ngờ ở thời điểm này lại lĩnh ngộ một điều gì đó. Chẳng môn một môn phái chủ trương vô tình, không ngờ dưới tình huống tình cảm ám áp lại... tiến giai.

361. Chương 340: Tính Toán Của Liệt Gia

Lăng Tiêu nhìn Lãnh Dương Dương, trong lòng cảm thấy không thể tin nổi. Dưới tình huống như vậy, không ngờ nàng cũng có thể tiến giai, thật sự làm người ta bội phục.

Công Tôn Hoàng cũng hơi sửng sốt, lập tức cười nói:

- Không ngờ, lão nhân ta trước khi đi, còn có thể tận mắt chứng kiến một tiểu nha đầu thiên tài tiến giai. Không ngờ tăng lên đến cảnh giới Kiếm Hoàng, không tồi, không tồi! Có thêm thời gian, ta tin tưởng sẽ gặp nhau ở Thánh Vực.

Có thể được một người lừng danh về xem người như Công Tôn Hoàng khen ngợi, quả thật là điều may mắn của Lãnh Dương Dương.

Lúc này Công Tôn Hoàng mới quay đầu nhìn Công Tôn Kiếm, cười nói:

- Kiếm nhi đừng vì ông nội mà thương tâm. Cháu nhất định phải cố gắng tu luyện. Ông nội tin tưởng, sẽ có một ngày nhìn thấy cháu ở Thánh Vực! Ông nội đi rồi, cháu nhất định phải nghe lời Lăng Tiêu tiểu hữu. Nghe nói các người đã kết bái, ông nội rất vui.

- Ông nội, người không trở về gia tộc sao?

Công Tôn Kiếm lúc này rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa, hai mắt đầm lệ mơ hồ nhìn Công Tôn Hoàng. Nói là Thánh Vực gặp lại, nhưng nhiều năm như vậy, có mấy người có thể nhập thánh đây?

- Gặp mà như không gặp!

Công Tôn Hoàng thở dài một tiếng nói với Lăng Tiêu:

- Tiểu hữu có muốn chứng kiến quá trình tiến vào Thánh Vực không? Ta đã cảm giác, nó đang đến rất nhanh.

Cơ hội này, cho dù Công Tôn Hoàng không nói, Lăng Tiêu cũng mặt dày đến xem. Bây giờ tự nhiên là không cầu mà được!

Cho dù là ai, Thánh Vực là địa phương vừa cường đại vừa thần bí, có thể chính mắt chứng kiến có người tiến vào Thánh Vực, quả thực là vô cùng may mắn.

Lăng Tiêu gật đầu, đám người Tổng Y cũng tỏ vẻ chờ đợi nhìn Công Tôn Hoàng.

Công Tôn Hoàng thần nhiên cười:

- Đến đây đi.

Đám Tổng Y vẻ mặt kích động. Có thể quan sát Kiếm Tôn nhập thánh tiến vào Thánh Vực là cơ hội ngàn năm có một. Dù sao trước đó cũng không ai biết Thánh Vực hình dáng ra sao. Tuy rằng đều biết khi tu vi đạt tới Thánh giai, lực lượng liền khiến cho không gian này không thể chịu được, cánh cửa Thánh Vực sẽ mở ra. Nhưng không phải ai cũng có thể gặp qua. Bởi người trải qua rồi, đều đã bước vào Thánh Vực.

Thượng Quan Vũ Đồng có chút tiếc nuối nhìn thoáng qua Lãnh Dương Dương đang trong quá trình đột phá. Cơ hội tốt như vậy, nàng lại không thể tận mắt chứng kiến.

Lăng Tiêu cười nói:

- Để Ý Phong ở lại đây hộ pháp là được rồi. Có chúng ta ở đây, tự nhiên sẽ không có nguy hiểm gì đâu.

Thượng Quan Vũ Đồng lúc này mới cười, đi theo sau Lăng Tiêu.

Công Tôn Hoàng đi trước, tốc độ phi hành cũng không quá nhanh. Võ giả cảnh giới Kiếm Tôn, nếu toàn lực phi hành, nháy mắt là có thể khiến Kiếm Hoàng mất tăm mất tích.

Lăng Tiêu, Thượng Quan Vũ Đồng, Tổng Y, Công Tôn Kiếm cùng với vài Kiếm Hoàng của Công Tôn gia tộc đều theo phía sau.

Công Tôn Kiếm lòng đầy tâm trạng. Không ngờ được tham gia đại điển thành lập môn phái của đại ca lại gặp được ông nội. Vốn dĩ phi thường hưng phấn, nhưng không ngờ ông nội lại đột phá cảnh giới Kiếm Tôn, tiến nhập Thánh giai. Lần đi này, ai biết sẽ dài bao lâu?

Một đường đi về phía tây Thục Sơn thành, một đám cường giả đi hơn một canh giờ, Công Tôn Hoàng mới dừng lại trên một đỉnh núi bằng phẳng.

Đứng trên đỉnh núi, gió đêm phàn phật ánh lên hình dáng Công Tôn Hoàng toàn thân trường bào bằng vải thô, cả người phiêu trần thoát tục.

Ánh mắt Công Tôn Hoàng nhìn về phương Đông. Trời đêm sáng vàng vạc, trăm rằm treo cao, phủ một tấm lưới bằng bạc xuống toàn bộ khu rừng.

Đám người Lăng Tiêu đứng cách Công Tôn Hoàng mấy trăm mét, cũng đưa mắt nhìn theo Công Tôn Hoàng.

Lăng Tiêu bỗng nhiên cảm giác được, không gian dường như có dao động nhẹ nhẹ. Dao động vô cùng nhẹ. Hắn nhìn thoáng qua mọi người bên cạnh, xác định trừ hắn ra, căn bản không có người thứ hai cảm giác được cổ dao động kia. Ánh mắt Lăng Tiêu lóe lên, nhìn chăm chăm vào ánh trăng xung quanh một đám mây nhỏ. Đám mây có chút u tối. Vùng rìa bị ánh trăng chiếu thành màu vàng nhạt. Ánh sáng ở vùng giao thoa có màu một mảng bảy màu, thoạt nhìn vô cùng xinh đẹp

Không gian dao động kia là từ đó mà truyền đến!

.....

Đoàn người Liệt gia sau khi rời khỏi Thục Sơn thành cũng không đi quá xa, sau khi đi một vòng liền vào trú trong một khách sạn vô cùng bình thường ở thị trấn Tập Mai Long.

Khách sạn này bình thường là nơi trú chân của đám tiểu thương trộn lẫn với đám kẻ mạo hiểm bất hảo, tuy rằng không bẩn, nhưng rất loạn. Tuy nhiên chỗ tốt nhất chính là giá cả hợp lí, sau đó là không cần chứng minh thân phận, bất kì ai, chỉ cần đưa tiền là có thể vào ở.

Liệt Tuy Phong, Liệt Tuy Vũ, Liệt Tuy Thiên cùng với Liệt Dương và Liệt Khuyết năm người lúc này ngồi trong tửu quán bên trong khách sạn, ăn một ít hải sản, uống thứ rượu mạnh đục ngầu của quán.

Bên trong tửu quán ồn ào náo loạn. Phần lớn là do đám kẻ mạo hiểm bất đắc chí, uống đến mặt đỏ tía tai, lớn tiếng kể lại những chiến tích đặc ý nhất trong đời mình.

Liệt Dương khẽ cau mày. Nói thật, hắn chẳng bao giờ nghĩ đến những chỗ thế này, đây không phải là chỗ cho người ở.

Tuy nhiên ba vị trưởng lão lại thống nhất yêu cầu đến chỗ này. Việc sắp tới bọn họ làm, quả thật cũng không thể bàn bạc quang minh chính đại.

Còn Liệt Khuyết, hắn không có quyền lên tiếng! Lúc Liệt Dương mang theo Liệt Khuyết, chỉ là e ngại đệ đệ Kiếm Hoàng trẻ tuổi thừa dịp mình không ở nhà mà làm việc mờ ám, càng không muốn hắn có thời gian dốc lòng tu luyện!

Liệt Dương tuyệt đối không cho phép địa vị gia chủ của mình bị uy hiếp chút nào. Đừng nói Liệt Khuyết là em ruột của hắn, nếu thật sự cảm thấy bị uy hiếp, Liệt Dương cũng sẽ xử lý Liệt Khuyết không chút do dự!

Trong mấy người Liệt gia, khó chịu nhất chính là Liệt Tuy Vũ. Ở yến hội của Thục Sơn kiếm phái, Kiếm Tôn bậc bốn như Liệt Tuy Vũ bị Lăng Tiêu làm cho mất mặt, nhưng không có cách nào phản kích. Điều này thực sự làm cho hắn rất phẫn nộ!

Liệt Tuy Vũ phẫn hận nói:

- Vốn dĩ muốn từ trên người tiểu tử kia hỏi ra cái gì, nhưng các người thấy gì chưa? Tiểu tử kia quả là không biết điều. Vốn dĩ đã không thể ép hắn giao ra bí mật hắn đang nắm giữ, lại còn bị hắn đối xử như thế. Thù này ta không trả không được.

Liệt Tuy Phong cũng giận dữ nói:

- Lăng Tiêu quả thật quá đáng, không coi ai ra gì. Trước giờ chỉ nghe danh, hôm qua tận mắt thấy, quả thật danh bất hư truyền. Căn bản là không để chúng ta vào trong mắt. Việc hắn làm hôm nay, không chỉ là làm nhục mỗi nhị ca, mà là làm nhục của Liệt gia.

Nói xong, nhìn về phía lão đại Liệt Tuy Thiên, nói:

- Đại ca, huynh quyết định đi, đệ biết Lăng Tiêu sẽ không cam tâm tình nguyện nói bí mật trận pháp cho chúng ta. Một khi đã như vậy, tại sao chúng ta không thừa dịp Thục Sơn kiếm phái của hắn còn chưa hoàn

toàn quật khởi mà hủy diệt nó đi. Lăng Tiêu kia tuyệt đối không thể buông tha. Kỳ thật muốn giết hắn, toàn bộ Lăng thị căn bản không thể ngăn cản. Vài Kiếm Hoàng nho nhỏ, trước mặt gia tộc bọn ta có đáng là gì?

Liệt Dương là thiếu chủ của Liệt gia, trong tình huống này tự nhiên cũng có quyền lên tiếng. Nhưng vốn dĩ hắn một lòng muốn Lăng Tiêu chết, lại gặp hai vị trưởng lão của gia tộc đều có ý muốn giết Lăng Tiêu, tự nhiên sẽ không ngăn cản, ngược lại đang nghĩ phải trợ giúp như thế nào. Tuy nhiên, hắn chưa kịp mở miệng, Liệt Khuyết đột nhiên lên tiếng:

- Ba vị trưởng lão, đại ca.

Liệt Khuyết đầu tiên hướng về phía ba người thi lễ, sau đó nói:

- Thừa ba vị trưởng lão, thừa đại ca. ta cho rằng, chúng ta không nên đối địch ra mặt với Lăng Tiêu.

Liệt Khuyết tuy không phải con vợ cả, nhưng là người thực lực mạnh nhất trong thế hệ trẻ, cho nên các trưởng lão cảnh giới Kiếm Tôn phần lớn đều khá thích hắn. Bởi vậy, trong tình huống này, lời hắn nói ra, cũng không ai trách hắn. Dù sao ở đây đều là người nhà, không phải hội nghị chính thức gì cả.

Liệt Dương hung hăng trừng mắt nhìn Liệt Khuyết, trong lòng cực kỳ bất mãn, thầm nghĩ: “Đúng là kẻ ăn cây đào rào cây sung. Không biết Lăng Tiêu cho người chỗ tốt nào, không ngờ lại nói giúp cho hắn. Bất quá, nơi này có chỗ cho người nói sao?” Dù vậy, Liệt Dương cũng chỉ có thể nghĩ ở trong lòng, bề ngoài, hắn còn phải duy trì phong độ của huynh trưởng.

Liệt Tùy Vũ và Liệt Tùy Phong trừng mắt nhìn Liệt Khuyết, đang muốn răn dạy hắn thì Liệt Tùy Thiên nói:

- Liệt Khuyết, người nói một chút về cái nhìn của người.

Liệt Khuyết chỉnh đốn lại suy nghĩ, sau đó nói:

- Lăng Tiêu là hạng giáo hoạt đa đoan. Chiết gia vài lần đắc tội với hắn, hắn trước hết nhờ tận gốc toàn bộ

Thanh âm của Liệt Tùy Thiên lạnh như băng, đập tan mọi ảo tưởng của mọi người. Công Tôn Kiếm vội bật dậy, nhưng bị người vừa làm ra động tĩnh lúc này kéo lại, cười ha hả nói:

- Sao, đỉnh núi vô chủ này, chẳng lẽ lại là địa bàn của Liệt gia sao?

Tất cả mọi người đều hiểu rõ ý của Kiếm Hoàng đó, chính là muốn hy sinh để bảo toàn mạng cho mọi người, hẩn phi thân lên, đứng từ xa nhìn về phía ba Kiếm Tôn của Liệt gia.

Liệt Tùy Vũ liếc mắt một cái là nhận ra được đối phương là Kiếm Hoàng của gia tộc Công Tôn, hai người bên cạnh nói:

- Là Kiếm Hoàng của côn tôn gia, đi theo bên cạnh Công Tôn Kiếm, nếu hẩn xuất hiện ở chỗ này thì Công Tôn Kiếm cũng ở đây!

Khoảng cách mấy ngàn thước, đừng nói là vũ giả bình thường cho dù là Kiếm Tông Kiếm Hoàng cũng không cách nào nghe được đối phương nói gì, nhưng trong đội ngũ này lại có Lăng Tiêu.

Tu chân giả nguyên anh kỳ có cảm giác nhạy bén, trong phạm vi hai mươi dặm, nếu dụng tâm thì một cọng cỏ lay động cũng biết được, đừng nói chỉ là những lời nói của Liệt Tùy Vũ.

Lăng Tiêu than nhẹ một tiếng, hướng về phía Kiếm Hoàng của Công Tôn gia nói:

- Bọn họ phát hiện ra chúng ta rồi, các người hãy rời đi, Liệt gia đến tìm ta, không liên quan gì đến các người!

- Đại ca nói gì thế? Người của Công Tôn gia là hạng người sợ chết sao?

Công Tôn Kiếm còn chưa hết đau buồn vì chuyện của gia gia, tâm tình kích động, nhưng trong đôi mắt lại hiển rõ ý chân thành, Lăng Tiêu thấy thế thì thở dài, sau đó lấy Khí Hàn Bảo Đỉnh ra, nói:

- Các người vào thôi, nếu một ngày sau ta còn không đưa các người ra thì... Vũ Đồng tử tử, tử biết làm thế nào rồi chứ!

“Ha ha ha ha ha ha!”

Liệt Tùy Thiên chợt cười lớn, thật sự là đi mòn gót sắt tìm không thấy, đến khi có được thì không tốn công! Bọn họ lao tâm khổ trí muốn tìm cách uy hiếp Lăng Tiêu, nhưng không ngờ lại gặp hẩn ở chỗ này, thật sự là kinh hỉ ngoài ý muốn, khiến cho bọn họ vô cùng cao hứng!

Tổng Kỳ thấy Khí Hàn Bảo Đỉnh, ánh mắt lóe lên, hiển nhiên nhận ra vật này là ở nhà mình, nhưng thứ này đã ở tại hải vực của tổng gia mấy ngàn năm mà không ai biết cách sử dụng, nhưng đến tay của Lăng Tiêu, thì lại phát dương quang đại.

Thượng Quan Vũ Đồng không nghĩ đến là sẽ gặp người của Liệt gia, nên có muốn làm gì khác thì cũng không kịp nữa, nhìn Lăng Tiêu nói:

- Người chắc sẽ chạy thoát?

- Đương nhiên!

Lăng Tiêu nói như đinh đóng cột. Trên thực tế, Lăng Tiêu cũng không biết ngự kiếm thuật của mình có thể nhanh hơn tốc độ của ngũ giai Kiếm Tôn của Liệt gia hay không!

Thượng Quan Vũ Đồng cắn chặt răng, đột nhiên nói một câu:

- Được, chúng ta vào! Lăng Tiêu, một ngày sau, nếu ngươi chết, ta sẽ tự sát!

Nói xong mặt của Thượng Quan Vũ Đồng đỏ bừng, sau đó tiến vào Khí Hàn Bảo Đỉnh.

Lời này chẳng khác nào ở trước mặt mọi người mà biểu lộ với Lăng Tiêu, Lăng Tiêu sững sốt một chút, rồi cười khổ trong lòng, hà tất phải như thế? Muốn giết ta, dễ vậy sao?

Công Tôn Kiếm cũng dẫn theo các Kiếm Hoàng của Công Tôn gia nhảy vào Khí Hàn Bảo Đỉnh, Tổng Kỳ đi vào sau cùng, bởi vì nếu ở bên ngoài thì cũng chỉ vướng chân mà thôi, Kiếm Hoàng đứng trước Kiếm Tôn, cần bản là không có cân lượng gì!

G,M; hB m- #^aQ i`¼M;5

h®M; E€ M|B tQM; i?b M?^av p"QE?Q >"M "^aQ ædM?5

æ²M; i?ìB- # EB K h¬M +O GB i;B +kM; ç½ # v ç M ;¬M- GB i hMv ok i?'v G,M; i
` p +,K ?"MX *QìB HÈM,

@ G,M; hB m- K|M MÊ b€m i?€M; i`QÈ+- M v ç½ ç M H9+ T?<sup>a</sup>B i`^a- i?"i F?¬M; M,
M? M? M?Q i? 5

G9+ M"v- GB i E?mv i pW +?çv ç M- M?bM i?'v ibM? ?bM? M"v i`QM; HÁM; ?„M p
K†i # i`QÎM; H½Q +| i?U+ HU+ EB K h¬M- ?„M +,M #^aM H" F?¬M; /€K +| T?^aM SM; i
w #`i`K+ tm'i F?ÄB ;B i°+ ç +Sm G,M; hB mX

*?Q M M- GB i E?mv i +?d +| i? F€ p¼M;- +€+ i`QÎM; H½Q +?d Km®M #„i G,M; i
F?¬M; +| ;B i?„M- M?Q i? i?b ?„M pšM +ÁM +Æ ?°B ç +Sm G,M; hB mX

G,M; hB m i?m E?Q >"M "^aQ ædM? p"Q ;BÈB +?d `²B H'v iW i`QM; ;BÈB +?d ` K°i
+?d p"Q GB i hMv ok- +QìB HçM?,

@ æWM; M|B M?^aK- i #B i w ç² +O +€+ M;QÆB F?B ç M ç•v- GB i hMv ok- t2K `M;
M;QÆB idM? HçB- +kM; çQÊ+X *| /€K ç€M? pÈB i K°i i`"M\ >¬K M v i b) +?Q M
M?B m M,K- +kM; +?d M?Q K°i +QM +?| ;B" K" i?¬B5

@ G,M; hB m- M;QÆB Km®M +? i5

GB i hMv ok #çQ M°- i`U+ iB T ç€M? p T?Q G,M; hB mX

@ GQm KçM; ?„M HçB5

@ E?¬M; i? ;B i ?„M5

GB i hMv S?QM; p" GB i hMv h?B MÎT?Q b m ç²M; i? M? ?¬ H M- #ÎB pb #¼M ?¼
G,M; hB m +?¼+ ;B" M- i M G,M; hB m FB H"K b Q +| i? +?®M; HçB K°i FQ+? i`Q

GB i E?mv i i?b i?¬K i? M i`QM; HÁM;- H„+ ç¬m F?¬M; i?¬B- ççB + [m^a i?"i H" +
EB K h¬M ç|5 *?Q /M +| ç€M? #çB K°i M;QìB i?b pšM +ÁM HçB ? B M;QìB- H"K
M?Q i? i?b i®i?ÆM H" HQm HçB bS+ HU+ ç ç"Q i~mX

G9+ M"v- GB i .QÆM; +m®B +MM; +kM; +?çv ç M- çSM; Î # M +çM; GB i E?mv i- i
GB i hMv ok ç€M? p T?Q G,M; hB m- K†+ /M ?„M F?¬M; #B i içB b Q HçB ;†T ç
M?QM; ?„M F?¬M; M;?o M;ÊB M?B m- F?|2 KB M; M? +? H M- `²B +QìB `°X a m ç

@ >B M ç - b Q i i?'v ?bM? M?Q M;QÆB F?¬M; +| + Q ?SM;\

GB i E?mv i`MM; KbM?- +?°i /ç- i?¬K M;?o ?„M ç½ M?bM ` bÆ ?Î+O KbM?- H„+

@ L"Q +|- i `i + Q ?SM;5

@ >WX

GB i .QÆM; ?W KkB K°i +€B- [m v ç¬m HçB ?QM; T?'M M?bM GB i hMv ok +¬M; FQ
GB i E?mv i- i`QM; HÁM; i?¬K M|B,

@ hB m iY- +| ç€M? +? i i +kM; F?¬M; iBM H" M;QÆB F?¬M; +| [m M ? ;b pÈB G
b m F?B p ;B i°+- M;QÆB +| i? poM? pB M çB ç M i? iK+ `²B5 .€K ç'm pÈB i

GB i hMv ok ç½ ç°M; M°- #` K°i i M iB m Q M?B ? B KQÆB im´B- i` m +?¼+ K'v H
K°i M;QìB +| i? K p¼M; i`MM; FQ+? h?€M? oU+- çB m M"v H" çB m F?¬M; i? +?'T

h`QM; i v +O GB i hMv ok +?d H" K°i i? M? FB K #bM? i?QÌM;- M?QM; FB K +?B
ç M +^aM? ;BÈB M"v +O H½Q- F?Q i? - FB K +?B m- +¬M; T?€T- HU+ HQÊM;- i'i
M?mv M- ;BÆ i v M?' + +?•M- i`¬M; M?Q HÆ ç½M;- M? M?"M; M?QM; HçB K M; ç

G,M; hB m M?bM i?'v GB i hMv ok tm'i FB K- F?Q i? €+ HB i- +kM; i"Ti`mM; iBM ç®B T?QÆM; X J°i EB K h¬M pW ç€M? +| i? pW ?'Ti?m i?B M ç` HBM? F?Q- + EB K h¬M i`W F?B +| i? €T çªQ ç®B T?QÆM;- M m F?¬M; i?b`i F?|X

h?•M ?bM? +O G,M; hB m T?B m ?®i- #° T?€TiBM? /B m- iBM? i?¬M FB K [mv i p¢M çB KiBM? [m M; ?B M H M- i?'v i? i?b GB i hMv S?QM; p` GB i hMv h?B M ç T?ªB i" M K„i +?SM; FB M i?b #¼M ?¼ imv i ç®B F?¬M; iBM K°i i? M? MB M +?d ? i`B M` FB K F„i?¬M F€M?Q i? 5

>ÆM M[#° T?€T +O ?„M HBM? /B m p¬ +MM;- i`QM; F?¬M; i`mM; ?B M` p¬ b® .QÈB €M? i`,M;- i`¬M; M?Q [m, K`5

je9X *?QÆM; j9j, *m°+ *?B M P M? GB i

@h®+ ç°`i M? M?5

GB iE?mv i ç½H` + Q i?O +ªM?; BÈB EB K >Q`M; c i? K` pšM F?¬M; M?bM i?'v i? pW `²B FB K +M GB i hMv ok ç½ ç•K p`Q M; QìB G,M; hB mX i? M?QM; +?d ç•K ç

óæ¢B + i?"i K¢M? K)5ô

GB iE?mv i M; ?o i`QM; HÁM; , óo b m M?'i ç`M? T?ªB H`M?; B€Q M?B m ?ÆM +O

GB iE?mv i #¶M; M?B M bWM; b®iX ó*?ŠM; H) ç¢B + +| i? i?,M; i?B M i`®M i?O

GB iE?mv i F?¬M; M?bM i?'v ; b- GB i .QÆM; +kM; F?¬M; M?bM i?'v çQÊ+X hmv i ? B ç iY bB m +?T i? ; B i?'v `ä ibM? i? i`QÈ+ K„iX i`QM; HÁM; ?„M FBM? M; ¢+ Hmv M iW M?Á- ?d M° F?¬M; # Q ; BË ?B M` M; Q`B K†i M?QM; ?B M i¢B ?„M i?U

óæ•v H` +MM; im²B pÈB KbM? b Q\ E?¬M; 5 aQ pÈB KbM? +ÁM M?Ä im´B ?ÆM5 hn

óok i`QÎM; H½Q +| +ªM? ; BÈB EB K h¬M #"+ #®MX ç½ +| i?ìB ; B M M,K KQÆB M, M,K M`vX ok i`QÎM; H½Q F?¬M; +| iB M i`B M- M?QM; ç½ +| i? T?€i ?mv i?U+ HU ?¢M5ô

óJ` F?¬M; M; ì- [m MY M; `v pšM F?¬M; i? ç€M? #¢B G,M; hB mXô

ó*?„+ ok i`QÎM; H½Q F?¬M; Km®M ; B i?„M5ô GB i .QÆM; HB M +?T +?Q GB i hM

óæ9M; p`vX +€B +?9M; i +-M +?QM? H`i`"M T?€TX Hmv M ç M i?m"i- FB K F„- +? #° ç m T?ªB i?m p i v i 5 h b) `i M? M? +| çQÊ+ i?U+ HU+ #^M; G,M; hB mX GB i päl EB K >Q`M; #"+ K°i\ \*?m`M #` çB ; †T [m, çB i?¬B5ô

GB i .QÆM; F?¬M; +?9i M`Q +?2 /'m €M? K„i i? K H K- #` GB iE?mv i pW p†M M

E?¬M; ; B®M; pÈB i•K iQ +M GB i .QÆM;- GB i hMv S?QM; p` GB i hMv h?B M ç M

æ•v çQ+? i?U+ H` i?U+ HU+ +O G,M; hB m b Q\ h`ìB ç'i5 >„M H` i?B M i`B +?,M çQÊ+- /QìM; M?Q G,M; hB m KÈB çQÊ+ ? B KQÆB im´BX L?Q p`vX K°i i M i? M? i`QÎM; H½QX EB K h¬M #"+ #®M- GB i hMv ok i` M? i`B ?ÆM i`,K +?B m- ?ÆM M[

EB K +?B m +O G,M; hB m +?QM? H` i?¬M F„X L m ç•v H` K°i +m°+ Hm" M #`M- ç€M? #¢B5

J°i +QìM; ; Bª EB K h¬M i?"M? / M? K'v i`,K M,K- MY M; `v F?¬M; i? ç€M? #¢B K KQÆB im²BX GB i hMv ok /QìM; M?Q ç½ ç€M? K'i HÁM; iU ç¢B +O KbM?X

" M i`QM; >`K >`M #ªQ çdM? - \*¬M; h¬M EB K +U+ F€ T?šM M°X imv `^M; p¬ +MM b Q +| i? +?Q KbM? iB M p`QX M?QM; HQ¢B +ªK ; B€+ m'i S+ #` M; QìB #ªQ ?° F? `i F?| +?`mX

"ÎB pb ¬M; M°B ?„M `ìB çB- i`QM; H9+ M?`i i?ìB iBM? i?¬M +| +?9i ?QªM; ?®i- i? ?„M çB p`Q- ?„M ç½ F?¬M; /Q /U iB M M; v p`Q i`QM; >`K >`M #ªQ çdM?X

æ M F?B p`Q i`QM; `²B- +ªK; B€+ çQÊ+ Hm²M; ?`M F?Q ìi`QM; çdM?- \*¬M; h¬M E #B i KbM? p`Q ç•v H`K; b\

GB i; B H`bB m +'T i? ;B - \*¬M; h¬M ;B +kM; H`bB m +'T i? ;B - F?¬M; çQÊ+ +?„+ +?„M b) ;†T M;mv ?B KX i F?¬M; iBM M;QìB GB i;B /€K H`K; b i 5

*¬M; h¬M EB K p K†i ?®B ?`M p`T?šM M°M|BX >mvM? ç # M;QìB F i#€B- ;B M i?•M #`i /Q F,X F?¬M; +¬M TªB M|BX Jbm? F?¬M; M;ì ç€M; t'm ?´ H¢B M?ªv p`Q i b) +QìB KbM? \ *¬M; h¬M EB K +`M; T?šM M°pÊB KbM? ?ÆMX

h?QÊM; Zm M ok æ²M; H9+ M`v M? M?`M; M|B,

@ *¬M; h¬M i?B m ;B

@*?` /•m- çWM; ;¼B i H`i?B m ;B - M;?2 F?¬M; çQÊ+ iU M?B M- F m i M +O i H

*¬M; h¬M EB K +,K; B`M- i?•M KbM? ìi`QM; çdM? çB iÈB çB HmBX F€ p¼M; +| i? *¬M; h¬M EB K pšM +?Q #B iX #¼M ?¼ ç½ Îi`QM; >`K >`M #ªQ çdM?-i`QM; M?šM EB M T?€T #ªQ M`v- M;Q`B G,M; hB m `X +kM; +?d +| h?QÊM; Zm M ok æ²M; KÊ M|X

h?QÊM; Zm M ok æ²M; #` \*¬M; h¬M EB K ;¼BH` +?` /•mX ? B K€ HB M çÁ YM; ,

@ B H` +?` /•m +M M;QÆB- *¬M; h¬M EB K- M;QÆB +?Q i?U+ HU+ +M K`v M;QìB

*¬M; h¬M EB K M?QÈM; K„iX i`QM; HÁM; iU M|B óGìB M`v F?¬M; TªB p¬M; ?o ;BÈB EB K h¬M- i?U+ HU+ M?Q i? M`Q ç•v\ æQÆM; M?B M H` ``i ?MM; K¢M? `²B

h?QÊM; Zm M ok æ²M; F?¬M; çÊB *¬M; h¬M EB K i`ª HìBX M|B i?ŠM; ,

" ;½ +QìM; ;Bª +ªM? ;BÈB EB K h¬M- M m #¼M ?¼ Km®M H`K +€B ;b- #•v ;Bì +Á çQÊ+ \

«M; M°B +O i +| i? 5

*¬M; h¬M EB K i?2Q #`M M,M; M|B- `²B H`T iS+ TªM SM; M; v- M?QM; pšM FB M

*?Q /M ¬M; M°B +O i ç½ iB M p`Q h?€M? oU+- i +kM; F?¬M; iBM #¼M ?„M i?`i *¬M; h¬M i? ;B +MM; GB i;B F?¬M; +Wm F?¬M; Q€M- #¼M ?¼ +,M #`M F?¬M; + i 5

@E?¬M; +| b Q\ L;QÆB H` #`M; ?[m +O G,M; hB mX *¬M; h¬M i? ;B H` KBM? ?[ +?mv M M`v K¼B M;QìB ç m #B iX

h?QÊM; Zm M ok æ²M; ç¬B K„i tBM? ç T- +QM M;QÆB i`QM; bm®i- iBM? i?m¬M-

LÆB ç•v H`pMM; ?Q M; /½- +?Q /M # i M EB K h¬M +M GB i;B H`K +€B ;b- +k F?¬M; ? v- M;QÆB +?Q H` "¼M ?¼ i?"i bU F?¬M; /€K H`K; b M;QÆBXX\

*¬M; h¬M EB K M;? M HìBX L;QìB i?B M HQÆM; Hm¬M i?2Q #ªM M,M; M;?o M;Qì K` [m M K`i `^M; - i? ;BÈB M`v- +ÁM +| K°i HQ¢B M;QìB #` M;QìB çìB ;¼B H` ó+M

o`v +?9M; i ç•v H`K b Q #•v ;Bì\ *?ŠM; H) i`Æ K„i M?bM ç¢B + \*¬M; h¬M EB K M +?†i- i` M i`€M ;•M t M? M´B `ä- +„M ` ,M; M|B,

@ >¬K M v M m ç¢B + ;†T M¢M- *¬M; h¬M i? ;B b) +MM; GB i;B F?¬M; +? i F?

h?QÊM; Zm M ok æ²M; p`h®M; u F?B M;?2 \*¬M; h¬M EB K M|B M?Q i? +MM; pÊ \*¬M; h¬M ;B b„+ K†i ç¢B #B MX \*¬M; h¬M EB K i?•M T?“M H`i?B m ;B +?O +O „i TªB +| T?•M HQÊM;X

@h?B m +?O G,M; i¬M; +?O b) F?¬M; +| pB +; b ç•m- tBM M;`B v M i•K5

J°i ; ½ EB K >Q`M; H½Q Hmv M i?`M? h?K+ F?mv M ;BªB M OB *-M; h-M EB KX G
*-M; h-M EB K- +kM; F?-M; +| i? iMv w i?m`M i?2Q HìB ?„MX

*-M; h-M EB K [m v ç-m H¢B M?bM ? B ; ½ EB K >Q`M;- i?ªM M?B M ;"i ;"i ç-m- #
@h ç½ #B iX

h`QM; HÁM; [mv i ç`M?- ç¢B + M m i?"i bU ;†T +?mv M F?-M; K v- ç€K +~m i¢T +
+kM; çWM; ?ÁM; +?¢v i?Q€i5

hBM? h?-M EB K Zmv i i-M; i?S M?'i, o¢M EB K h`B m h-M;X G,M; hB m ç½ p- +M
? B, .o v L;U EB KX G,M; hB m +kM; ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB ç-m iB MX u m >mv i
M;mv M M? pšM +?Q T?€i ç°M;X G9+ M`v G,M; hB m ç M; /MM; +?QM? H` KQìB p
iW i v *?B i o¢M h?B MX

GB i hMv ok i?U+ HU+ #¢Q T?€i- ?¢i?O F?-M; /mM; ibM?- iWM; +?B m iWM; +?B

GB i hMv S?QM; p` GB i hMv h?B M +kM; F?-M; H M iB M; M; ,M +ªM- #ÎB pb #¼
*QìM; ;Bª EB K h-M +kM; F?-M; T?ªB MìB bm-M;X L m G,M; hB m i?"i bU F?-M; ;
+?d T? #Ä K°i i?•M impB +O G,M; hB m- +?S F?-M; ;B i?„MX

GB i hMv ok i?ûi H M K°i iB M;- b m ç! ? B K„i F?-B T?K+ #bM? ioM?- h?'i a€i FB
+O hBM? oä i? ;B ç½ çQÊ+ GB i hMv ok im Hmv M ç M çBM? i-M;5 hQ`M i?•M
hMv ok i?ª` mv €T- #ªQ FB K i`QM; i v GB i hMv ok ç€M?` tm'i i?-M M?"T ?! X
hMv h?B M p` GB i hMv S?QM; ç M; çSM; K°i # M t2K +m°+ +?B M ç m F?-M; i? F

æ½ M?B m M,K F?-M; i?'v GB i hMv oM bY /KM; FB K F„ M`vX >-K M v M m F?-M
H`K +?Q iS+ ;B`M ç M ; -M M?Q ?°+ K€m- +?B bÊ ? B M;QìB #¼M ?¼ F?-M; +| +Æ

@ EB K F„ +M ok i`QîM; H½Q iBM? /B m i?"i5

GB i hMv h?B M i`K°i # M i? M M? - i`QM; K„i K M; i?2Q p`B T?-M ?•K K°- FB K F,
M?Q H` ?MM; K¢M? M?'i i`QM; iQ`M #° hBM? oä i? ;B 5 GB i hMv h?B M +| çQÊ
M,K- #ªM; HU+ HQÊM; p` mv €T- GB i hMv ok F?šM; ç`M? F?-M; T?ªB H` ç®B i?O
M m H` ? B M;QìB ç m F?-M; bY /KM; M°B HU+X +?d /U p`Q FB K F„ ç®B +?B M
M„K +?„+ +| i? i?„M; çQÊ+ p` ?mvM? ç M`v F?-M5

@ok i`QîM; H½Q iQM? ibM? +U+ çQ MX i?ìB ;B M im Hmv M +?O v m H` /MM; ç M
i`mM; im Hmv M pk F„- +?B bÊ i?U+ HU+ ?B M i¢B ç½ F?-M; FûK ;b M;WÆB F?€+

GB i hMv S?QM; i? M M? K°i iB M; MìBX

GB i hMv h?B M i` M K†i ç M; +| +?9i F?-M; pmB- M?QM; pšM ;"i ;"i ç-mX

GB i hMv ok #bM? ioM? H¢B- G,M; hB m F?-M; bY /KM; T?€T #ªQ M M ç½ +| p +?
pB + i?m i?"T GB i hMv ok F?-M; +| p`M ç ;bX L?QM; # M +¢M? pšM +ÁM ? B ;½
ç M; `bM? K²BX h`QM; ç! +| K°i ;½ F?Q iS+ T?€i` K¢M? K)- i?U+ HU+ +?„+ +?„M
M?B mX L m ç +?Q KbM? bS+ +MM; HU+ FB i- +QB M?Q iU KbM? ç•K ç-m p`Q +?

G¢B MìB- #¼M ?¼ b Q +| i? ç KbM? ç€M? +? i GB i hMv ok5

h`QM; HÁM; bmv M;?o M?Q p`v M?QM; ? B i v +M G,M; hB m pšM F?-M; ? HÆB H
#®+ M? M? H M + QX i`€M? i?Q€i K°i ç¢Q FB K F?Q b€i w K`M? HB i +O GB i hM
G,M; hB m tQ v iQi H Q tm®M;- FB K F?Q p- b„+ T?€i` M;`v +`M; K¢M?- F?-M;
+m²M; +MM; ç€M? tm®M; GB i hMv okX

GB i hMv h?B M p` GB i hMv S?QM; F?-M; FbK M`B +?'M ç°M;- GB i hMv S?QM p

@ + -M i?"M5

E€i?"i F?-M; + -M ?„M MìBX GB i hMv ok +kM; +ªK ;B€+ K®B ç2 /¼ iW G,M; hB m
+O K°i EB K h-M #"+ #®M- b Q +?Q T?ûT ?„M Mû i`€M? K°i FB K M`v\

@E? B5 @

GB i hMv ok ; -K H M M?Q iB M; b'KX æ²M; i?ìB +ª M; QìB T?€i` ?"Q [m M; +?|B
T?€i` FB K F?Q K½M? HB i- ?mM; ?,M; M; ? M? ç|M K°i FB K +M G½M; hB m5
h`QM; F?¬M; F?Q p M; H M iB M; `Qi +?|B i B- ; -M M?Q iB M; K Q F m- H"K +?Q
GB i hMv ok ; -M M?Q ç½ ç2K HU+ HQÊM; iQ"Mi?•Mi?Bi`B M K°i FQ+? M"vX HU
b„+ K†i ?„M +| +?9i p†M p Q #B M ?bM?- ?ûi HÈM K°i iB M; ,
@ G,M; hB m- çB +? i çB5
J°i HU+ HQÊM; +U+ F€ ?MM; ?"m tm'i` i?2Q FB K +M GB i hMv okX
J°i iB M; M² HÈMX F K i?2Q K°i ç¢Q ?"Q [m M; +U+ F€ +?|B K„i +?B m b€M; +`#-
GB i .QÆM; p" GB i E?mv i F?¬M; +?`m çUM; M´B T?ªB M?„K K„i H¢BX oK p +?¢K
hMv S?QM; p" GB i hMv h?B M M?bM F?¬M; +?ÊT K„i- +kM; F?¬M; FbK M´B H¢B T
@h?"i H" K¢M? K)5

je8X *?QÆM; j99, _mM; æ°M; URV

B +| i? iBM iQîM; - B /€K iBM iQîM; \
h? M? MB M KÈB ky im´B M"v /€K F? Bi¬M; H"TT?€BX E #`p¬ b® M; QìB +?Q `^
F?¬M; M; ì +| i? +¬K ; B[i?U+ HU+ K¢M? K) ç M KS+ M"v5
æB m M"v +¬M T?ªB im Hmv M M?Q i? M"Q KÈB +| i? i`QM; p"BM ,K M; „M M; OB
b Q\ L m i?U+ bU +| HQ¢B i" +¬M; M"v- +?d bÊ iQ" M #° M; QìB i`QM; i?B M ?¢ ç
HBM? ?²M +?Q K [m, ç ç´B H'vX
> B M; QìB GB i hMv S?QM; p" GB i hMv h?B M pšM F?¬M; M?9+ M?Q+?5 "îB pb iÈ
+| +€+? M"Q ç ` i vX
o K†i i•K HwX GB i hMv S?QM; p" GB i hMv h?B M H" ? B + Q i?O EB K h¬M- #'i
T?ªB M?"M ç`M? `^M; G,M; hB m ç½ ì +MM; i¬K + Q pÈB KbM?X
L m H9+ ç| ?¼ +SM; `„M ` i v- çWM; M|B G,M; hB m- M; v +ª GB i hMv ok +kM; b)
+?B M ç'm çQìM; çQìM; +?QM? +?QM?- B +¬M +€+ M; QÆB M?9M; i v\
hB M; M´M"vX [m¬M; b€M; M"v F?B M i`QM; HÁM; GB i .QÆM; p¬ +MM; M|M; Mav
h M?'i ç`M?- M?'i ç`M? T?ªB M„K çQÊ+ #Q K"i +O G½M; hB m5 hQÆM; H B- M?[M
p i GB i .QÆM; - ; B +?O iQÆM; H B +O hBM? oäi? ; B X
h`QM; M?€v K„i F?B ?"Q [m M; #MM; H M- bU ?QªM; bÊ i`QM; HÁM; GB i hMv ok
F?„+ ç| - F?¬M; B +| i? `ä`"M; ?ÆM v- +?"M; i` Bi` +| F?m¬M K†i i`-K´M #bM? i
iÈB KS+ M"QX
h?2Q ç€K ?"Q [m M; ç| - K°i Hm²M; b€i F?Q H¢M? M?Q #,M; - i?'m i"M tQÆM; iOv
æ²M; i?ìB iBM? i?¬M i?S+ ?ªB +O GB i hMv ok H¢B K°i H¬M M[#`+?•K ç m çÈM
H¬M M"v +?d ?W H M K°i iB M; - ç²M; i?ìB `®i +K+ KBM? #¢+? K°i pB +, F ç½ F?
F?¬M; T?ªB H" *¬M; h¬M >Q" M; K" +?QM? H" M; QìB i? M? MB M i`QÊ+ K†i M"vX
h?2Q iB M; F m` M +O GB i hMv okX b m ç| v H¢B FBM? M; ¢+ +ªK i?'v K°i FB K
+O ç®B T?QÆM; ; -M M?Q F?¬M; ? +| +?9i bS+ HU+ M"Q
@ E?¬M; i®i5
GB i hMv ok #¶M; M?B M ?ûi HÈM K°i iB M; - H9+ M"v- +?d i?'v i?•M ?bM? G,M; hE
çSi /•v #` +m²M; T?QM; +m®M çB i?"i M? M? p T?Q ç¬M; X
æ²M; i?ìB- ; B[F?¬M; i`mM; i`mv M ç M K°i iB M; +QìB bªM; F?Q€B p" K°i +•m M

@GB i ;B p¬ ç`+? EB K h¬MX +ªK ÆM M;QÆB çQ G,M; K¶ K°i çQ¢M çQÌM;5 >¬K
M?È F„- +?9M; i iQÆM; H B b) ;†TH¢B

hW ç-m iB M +ÁM `i HÈM M?QM; iW +m®B +MM; M?Q #` ;B! i?®B # v t - H9+ M?
#B M K'i F?¬M; +ÁMX

E?B GB i hMv h?B M p` GB i hMv S?QM; T?“M SM; Km®M çm´B i?2Q i?b ç½ F?¬M
.äB K„i M?bM i?2Q +?d +! i? i?´v K°i çB K?“Q [m M; K“m çÁ iQÆB # v +U+ M? M
#-m i`lB ç K KÌ K`iX

GB i hMv ok çSM; l F?¬M; i`mM; - b„+ K†i iW ?²M +?mv M b M; i`„M; c iW i`„M; i?“M
M?Q K°i iQÊM; i?-M K†i ç2M- T?mM ` K°i M; KK K€m iQÆBX i?•M KbM? H“Q çªQ
M;½X GB i hMv S?QM; p°B p`M; H Q iÈB ?ÁB,

@ok i`QÌM; H½Q- M;QÆB F?¬M; b Q +?S\

GB i hMv ok ?°+ K€m tQM; i?b K†i p`M; M?Q M;? - ç¬B K„i H”T iS+ ?B M H M i?¬M
KÈB ç°M; M!B,

h H¢B #` G,M; hB m çM ;BÐM M[ `²BX

GB i hMv S?QM; F?¬M; #B i M!B ;b- i?U+ bU F?¬M; #B i +€+? M“Q ç M OB ?mvM
KbM? K°i #”+ M“vX

GB i hMv h?B M F?K K°i iB M; - b„+ K†i +QlB p¬ +MM; F?! +QB,

@*?9M; i ç m #` ?„M çM ;BÐM5

*?Q iÈB #•v ;B!- GB i .QÆM; pšM F?¬M; ?B m çQÊ+ `®i +K+ +?mv M ;b ç½ tªv ` - M
KÆ ?² çQ€M çQÊ+ T?QÆM; T?€T K“ ç¢B + bY /KM; - F?¬M; FbK M´B i?-K i€M i?Q
M;l M; v +ª # + Q i?O @ EB K h¬M K“ pšM F?¬M; i? ;B[M´B ç¢B + H¢BX Zm“ i?U

@_®i +m°+ ç½ tªv ` bU iB M? ;b\ B M!B +?Q i #B i K°i +?9i5

GB i .QÆM; b„+ K†i +kM; +U+ F€ F?! +QBX oW `²B ;½ +ÁM +ªK i?´v G,M; hB m H
+?d K°i +?ÈT K„i ç½ i?“M? +€ H¼i HQÈB JS+ +? M? H +? i•K Hw HÈM M?Q i`lB
F?QªM; i?lB ;B M M; „MX GB i .QÆM; +,M #ªM F?¬M; i? M“Q +?´T M?“M M´BX

GB i hMv h?B M i?ªM M?B M M!B,

@J°i +?B m i? M? i? FBM? M;QlB pW `²B +O G,M; hB m +,M #ªM H“ F?¬M; ? +
iQ“M HU+ +O ok i`QlM; H½Q ç i?Q€i F?lB pÁM; p•v +O +?9M; i - i`®M i?Q€i `²B

@*€B ;b h¢B b Q +! i? M?Q p“v\ GB i .QÆM; M;•v M;QlB,

a Q +! i? M?Q i? \

GB i hMv h?B M i? M M? K°i iB M; - i•K M!B, M m GB i .QÆM; +! i?U+ HU+ p` bU
iQÆM; H B +O GB i ;B +ÁM TªB HQ H„M; ;b M[\

SªB #B i `^M; ?“M? ç°M; pW `²B +O G,M; hB m +kM; H“ T?B m HQm K¢Q ?B K `´
#` K°i FQ+? +O GB i hMv ok ;B i +? i5 J°i FQ+? iQ“M HU+ +O EB K h¬M #”+ #®M
+ª K°i M;¼M M9BX

*?Q M M G½M; hB m +kM; TªB /MM; HU+ iQÆM; çQÆM; F?B ç®B ç`+? pÈB GB i
`i i®i- F?¬M; M?B m ?ÆM +kM; F?¬M; Qi ?ÆM- pW H9+ i`B i iB m i?QÆM; i´M
ok K M; H¢B- b m ç! MQÆM; i?2Q HU+ TªM +?´M ?MM; K¢M? ç! #Á +?¢vX

G9+ M“v GB i E?mv i #B i KbM? TªB M!B ;b ç! HB M ?ÄB,

@o“v h?B M i`QlM; H½Q- S?QM; i`QlM; H½QX pW `²B F?B G,M; hB m #Á +?¢v- p

@æm´B i?2Q\

o K†i GB i hMv S?QM; ?ÆB t'm ?'X hmv `^M; H½Q i M H" hMv S?QM;- +kM; H" K°
ç° M? M? M?'i +O hBM? oä i? ;B - M?QM; pW `²BX i?S M?'i H" H½Q ç½ F?¬M; ;
G,M; hB m- +ÁM iQÎM; `^M; ?„M #` ok i`QÎM; H½Q K°i FQ+? ç€M? # v- i?S ? B H"
h?B M @ ç m T?`M SM; M?QM; +,M #ªM H" F?¬M; i? çm´B F`T #¡M; /€M; +O G,M
@>„M [m€ M? M?5
@hB Ti?2Q- +?9M; i H"K b Q #·v ;Bì\

GB i hMv S?QM; çÐ i?•M ?bM? pšM +ÁM ?ÆB M;•v ` +O GB i hMv ok- M?bM GB i
@ Zm v p ;B i°+5 æ²M; i?ÌB T?€i ` i?¬M; +€Q pÈB +€+ ç¢B i? ;B
GB i hMv h?B M ?ÆB ?ÆB /Q /U K°i +?9iX

GB i .QÆM; i`QM; HÁM; FBM? ?Q`M;- çWM; M?bM ?„M H" M; QÌB i?W F +?S+ p` i
GB i hMv h?B M F?¬M; T?ªB i°+ i`QÎM; M?QM; i?•M T?"M ç¢B i`QÎM; H½Q +O H½
i`QM; iQ`M #° hBM? oä i? ;B - M; v +ª T?K i?•M GB i .QÆM; H" GB i .B K +kM; p
M M- M m ç¢B i`QÎM; H½Q GB i hMv h?B M i`p ;B i°+ imv M #® çm´B ;B i G,M
HQÊM; +O hBM? oä i? ;B ç m T?ªB i`Ti`mM; ç ç®B T?¡ pÈB G,M; hB m5

>W5X G,M; hB mX i t2K M; QÆB +ÁM +¡ i? +?çv çB ç•m çQÊ+\\ h•K ibM? +O GB
+•m M¡B iB Ti?2Q +O GB i hMv h?B M çª FQ+? F?¬M +ÁM +?9i M`QX

L¡B `^M; i°+ M?•M +O æ¬M; ?ªB h¬M ;B im Hmv M +¬M; T?€Ti` €+- K¼B M; QÌB
i?¬M; +€Q M`v iÈB i'i +ª +€+ K¬M T?€B ;B i°+ +¡ i? i?¬M; i`B çQÊ+- #'i F HÈM
+ª i°+ M?•M +O hBM? oä i? ;B F?¬M; çQÊ+ ç®B ç`+? pÈB G,M; hB m5 L m F?¬

GB i hMv h?B M M¡B tQM; M?bM i?Q€M; [m GB i hMv ok ç M; ? B K„i p¬ i?¬M- [
hMv ok`mM; H M K¢M? K)- M;?B M; ç¬m- i`QM; +†T K„i ;B` Mm p¬ i?¬M ç¡`®i +K
@ob +€B ;b\

GB i hMv ok i? M? •K KÄM; K M?- ç•v +kM; H" çB m K" GB i .QÆM; Km®M ?ÄBX
"ÎB pb M m +Y iB TiK+ M?Q #·v ;Bì- *?B i;B +?QM? H" i•K bQÆM; +O +?9M; i X
GB i hMv h?B M +KT K„itm®M;- i? M M? K°i iB M; ,

@G9+ i`QÊ+ i +ÁM M;?o G,M; hB m +?B , p`Q K°i HQ¢B i`"M T?€T M;¢+ M?B M +
M?Q i? - M m F?¬M; T?ªB ?¬K M v i" M K„i M?bM i?'vX i +ÁM F?¬M; i? iBM iQÎM
ky H¢B M„K ;B[i?U+ HU+ /kM; K½M? i? M`v5 hMv okX M; QÆB iU M¡B t2KX M; Q
?„M ? v F?¬M; \

GB i hMv h?B M i? M? •K ¬M ?Á - M?QM; M?Q K°i KkB / Q M?Ä #ûM M?¼M- ?mM; ;
okX GB i hMv ok b„+ K†i i?®M; F?´/[iÈM- M?QM; K" HìB +O GB i hMv h?B M F?
i`QM; HÁM;X G½Q F?¬M; FbK M´B M;~M; ç¬m M?bM GB i hMv h?B M- i?¬K ?ÄBX
hMv ok i`QÎM; H½Q i?b HB m +¡ i? #Ä +?çv ? v F?¬M; \ h F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O
M?Q i`Î #`M i vX

_®i +K+X a m F?B /Q /U MY M;`vX GB i hMv ok pšM i?®i ` +•m M¡B K" H½Q F?¬
tQM;- H½Q H¢B T?mM ` K°i M;KK K€m iQÆB `²B ?Q`M iQ`M ?¬M K #`i idM?X

GB i hMv S?QM; i`€+? +S M?bM i?Q€M; [m GB i hMv h?B M- i?¬K M¡BX hMv ok i
i´M i`QM; i v ç`+? M?•M K" i?U+ ` H" #` M; QÆB H"K +?Q M´B ;B`M ?°+ K€mX

GB i hMv h?B M #'i ç„+ /o H„+ ç¬m- M¡B ,
*€+ M; QÆB i?U+ bU M;?o `^M; G,M; hB m H" ç€M? F?¬M; H¢B hMv ok i`QÎM; H½Q
*?ŠM; H) F?¬M; ç9M; \

GB i .QÆM; i`-K K†+ ç½ H•m- `®i +K+ ;B"i KbM? #WM; idM?X oÈB i?U+ HU+ +O
hB m F?¬M; i? #b M´B pÈB ok i`QÎM; H½QX K†+ /M G,M; hB m i?U+ bU ``i ?MM;
T?ªBX

GB i hMv h?B M i?Î /`B K°i iB M;- b m ç! M!B,

*?Q /M H" i - K°i KbM? +?®M; H¢B G,M; hB m M"v- +?d bÊ +kM; F?¬M; i? ç®B M
+ª i p" S?QM; i`QÎM; H½Q +MM; ` i v K" i?¬B5

GB i .QÆM; ?€iQ KB M;- ?¬K M v- K¶B bU FB M /B M ` ç m F?B M v;B"i KbM?X "
;b F?B M v + Q ?SM;X p®M iQÎM; `^M; tm'i ` K°i H9+ # i`QÎM; H½Q +ªM?;BÈB E
hB m ç½ H" ç€M?;B€?„M [m€ + Q`²B- # EB K h¬M p•v +¬M; K°i M;QÌB\ > ? æ

*?Q /M MÆB M"v H" pMM; ?Q M; pmt t¬B- +?Q /M GB i;B i? M? / M? #bM? i?QÌ
h¬M #„i G,M; hB m +kM; ç½ H" +?mv M K'i K†i- # EB K h¬M +kM; iB M H M p"v i?

Qi M?'i M; v iW ç-m- i`QM; HÁM; GB i hMv h?B M p" GB i hMv S?QM; [mª i?"i +?
JK+ çQ +? ç-m iB M +O #¼M ?¼ +?d H" /¼ +?Q G,M; hB m FBM? bÊ- ç ?„M #B i

hmv M?B M G,M; hB m +! K°i pB + H"K `i ç9M;X >„M +?Q ç€K M;QÌB *¬M; h¬M E
çdM? H" K°i +?mv M +U+ F€ +?QM? t€+X L m F?¬M; GB i .QÆM; F?ŠM; ç`M? b) +
ok æ²M; #S+ #€+? G,M; hB m çB p"Q F?m¬M F?´- K" H"K M?[M; M;QÌB çSM; t2KX
T?ûT +?mv M M"v H M i`mv M ` M;Q" B\ E?¬M; i? - +?d +! ;B i M;QÌB /B i F?~m5

L?QM; # M;QÌB #¼M ?¼ +MM; M? m p•v +¬M; G,M; hB m B /€K M!B M?Q p"v\ h?

EB K h¬M +! i¬M M;?B K +O + Q i?O- /M i? M"Q +kM; F?¬M; i? i?U+ ?B M ?"M
p"v çQÊ+X

o"v b m M"vX ;B i°+ +?9M; i p" h?K+ aÆM FB K T?€B \

GB i .QÆM; #¶M; M?B M +ªK i?'v +U+ F€ i?'i #¢B- /Q /U K°i H9+ HB M ?ÁBX

L m ç®B T?QÆM; H" F?®B tQÆM; +SM;- +?9M; i ;†K F?¬M; çQÊ+- M?Q p"v i®i M
G9+ M"v iB M? ?m®M; ç! H" F?¬M; i? çQÊ+X imv M?B M +! i? ;B[Î KS+ t•K T?¢K

GB i hMv h?B M p K†i i?ªM M?B M M!BX i`QM; €M? K„i +kM; F?¬M; +! +?9i +ªK
pÈB M;QÌB Hmv M pä iÈB +ªM? ;BÈB M?Q +O H½QX #`i` m +?¼+ çQÆM; M?B M
+O + Q i¬M; i`QM; ;B i°+- HU +?¼M +O H½Q F?¬M; i? M;?B M;Î H" +?QM? t€+

GB i .QÆM; b„+ K†i t M? Kûi ;"i ;"i ç-m- +€M? i v `mM `~vX ç²M; i?ÌB i`QM; HÁM;
i?"M? +•m M!B +O hB m u M Km°B Km°B, óaU i²M i¢B +O h`QÎM; H½Q ?°B ?¢M
i`B M +O ;B i°+5ô

G" i?ÌB çB K F?B M i`QÎM; H½Q ?°B #B M K'i5 h`QM; HÁM; GB i .QÆM; i€M i?QÎM
>B m u M M!B ` - ç! +kM; +?QM? H" +Æ K"i + Q M?'i +O GB i;B 5 G" M;QÌB i?W
H B- GB i .QÆM; çQÆM; M?B M +! i? iB T t9+ pÈB çB m ç!- imv M?B M b m F?B
Km°B- F ?Q¢+? # M ç-m p®M /MM; ç ç®B T?! pÈB K i?9 i`Î M M p¬ +MM; çB M +

*kM; +?d +! i? M?Q p"vX H" +€+ M;QÆB #S+ i 5 h`QM; K„i GB i .QÆM; +?ÈT H M

G,M; hB m /QÈB +?•M ç¢T u m >mv i >²M; GB M FB KX i®+ ç° +U+ M? M? #B M K
F?B p"Q i`QM; h?K+ aÆM h?"M?- #^M; i®+ ç° M? M? M?'i i`Î H¢B M°B i?"M? h?K
i`"M- b m ç! KÈB çB p"Q T?ÁM; iB T F?€+?- i?ª K¼B M;QÌB i`QM; >"K >"M çdM? `

*¬M; h¬M EB K pW ` #"i M;QÌB ? i M?bM ç¬M; iÈB M?bM i•v- T?€i ?B M KbM? F
G,M; hB m- i`QM; HÁM; FBM? M;¢+- b m ç! ?ÁB,

@æ¢B + X ?mvM? F?¬M; +! pB + ;b +?S\

æ€K M;QÌB h?QÊM; Zm M ok æ²M; p" h®M; u +kM; M?bM G,M; hB m #^M; p K†i i
?¼- K¶B ;B•v Î i`QM; #ªQ çdM? ç m p¬ +MM; F?! +?`mX HQ¢B +ªK ;B€+ m'i M;? M

h®M; uX æ®B pÈB M; QÌB i?QÌM; +ªM? ;BÈB EB K >Q" M; [mª i?U+ +?QM? H" i?-M-
+?QM?- F?-M; M; Ì +ÁM F?-M; +| M´B iQ +€+? çSM; M?bMX

E?-M; +| pB + ;b5

G,M; hB m H m K² ?¬B i` M i`€MX J² ?¬B H¢M? M?Q #,M;X KÆ ?² +| +ªK ;B€+ i?`
M"v G,M; hB m KÈB +ªK i?`v b m HQM; KbM? ç½ ?Q" M iQ" M QÈi çšK- i?Î T?"Q K°i
E?B m p" M?[M; M; QÌB i`QM; G,M; ;B #¶M; M?B M T?€i?B M J hmM; i`"M H¢B #
?Q†+- ç m ibK iÈB +Y X

h`QÈ+ K†i K¼B M; QÌB- G,M; hB m F H¢B ibM? ?m®M; pW `²BX J¼B M; QÌB M; ?2
i?"i F?-M; M; Ì- M; „M M; OM ?ÆM MY #m´B i®BX F?-M M; Ì ç½ tªv ` M?B m +?m
M"v +kM; F?B M i•K HBM? #¼M ?¼ `mM; ç°M; ``i b•mX

G½M; hB m F?-M; M; Ì +| i? i`®M i?Q€i iW ;B[pÁM; p•v +O # + Q i?O EB K h-

hQ" M #° K¼B M; QÌB i`QM; G,M; T?O ç m F?-M; M; m M; ®+- ç m ?B m G,M; hB m +
? ;B i çQÈ+ K°i i M EB K h¬M M"Q F?-M; TªB H" K'i K†iX Î ç•v ç m H" M?[M; M
i`"M +?B M- +?Q /M G,M; h?B M E?B m i?U+ HU+ i?'T FûK- +kM; +| i? iQÎM; iQÈ
ç½ M; mv ?B K iÈB KS+ M"QX L m M; v iW ç-m K" # + Q i?O EB K h¬M +MM; M? n
bÊ G,M; hB m Km®M +?¢v i`®M- F?| ?ÆM H M i`ÌB5

@hmv i5

G,M; h?B M E?B m çSM; /"vX p¶ p¶ #ª p B G,M; hB mX p K†i pmB KWM; X *| K°i ç
MB K iU ?"Q HÈM M?'i +O G,M; h?B M E?B mX

"¼M ?¼- +ÁM +| i? ç M ibK T?B M iQ€B b Q\

h?QÈM; Zm M ok æ²M; KÎ iQ ç¬B K„i i`QM; i` Q- M|B pÈB p HQ H„M; ,

@.M b Q +?9M; i +kM; H" K¬M T?€B KÈB i?"M? H" T- M m GB i; B K°i HÁM; [m'v
+O +?9M; i b) i`Î M M p¬ +MM; ;B M M M5

GÌB M|B +O h?QÈM; Zm M ok æ²M; çQÈ+ ``i M?B m M; QÌB ç²M; wX .M b QX GB i
'M iQÈM; +O K¼B M; QÌB- M?'i HQm i? ;B ç m ç½ H" i²M i¢B + Q + Q i¢B i?QÈM
p"vX bB m +'T i? ;B +ÁM H" ?Q p¬ KÌ K`i ç®B pÈB ?¼5

*¬M; h¬M EB K M?QÈM ç¬B K"v `K M|B,

@ "¼M ?¼ /€K5 L m hBM? oä i? ;B i?U+ bU F?-M; i?S+ i?ÌB M?Q p"v *?B i; B *
?¼5 h *¬M; h¬M ;B imv i F?-M; F?Q M? i v çSM; M?bM5

GÌB M|B +O *¬M; h¬M EB K F?B M G,M; hB m KdK +QÌB- M?bM HQÈi [m K'v + Q
;B T?Q b m HQM; *¬M; h¬M EB KX +QÌB M|B,

@ªK i¢ ?mvM? ç 5

jeeX *?QÆM; j98 , "„i æ-m >¶M GQ¢M

G,M; hB m +QÌB pÈB p ¬M ?Á F?B M +?Q K'v ;½ EB K >Q" M; +O *¬M; h¬M ;B #
?¼ ?B m ` K°i b® +?mv M iW i`QM; p +QÌB i`-K´M- #bM? ioM? +O G,M; hB mX
F?B H½Q i´ i¬M; T?B i?,M; h?€M? oU+ i?b ¬M; +kM; HQm H¢B K°i +•m M|B pÈB C
+?B m +® *¬M; h¬M ;B i°+X o®M #¼M ?¼ pšM F?-M; M; ?o` - bB m +'T; B i°+ M?
i`Ê ;B9T +O K°i i?B m MB M b Q\\ L?QM; i®B M v F?B #¼M ?¼ M; ?2 i?'v G,M; h
i`ªB [m - ?ÆM M[ H9+ M"v G,M; hB m H¢B #B m ?B M` F?Q ç° ?ÆM t #¢M +MM;
K'v ;½ +QÌM; ;Bª EB K >Q" M; +O *¬M; h¬M ;B i°+ ç°i M?B M F?-M; +ÁM K•m i?m

*¬M; h¬M EB K H„+ H„+ ç-m- ?MM; ?MM; ?´ ?´ M|B,

@J M|B- bÈK Km°M +| K°i M; "v- i +kM; Km®M çSM; Î i` M çdM?- ç M H9+ ç| +?mv M
+O i X L m B +ÁM Km®M ibK T?B M iQ€B- i`QÈ+ iB M TªB #QÈ+ [m t€+ +? i +O

X

:B +?O Gw S?B +O h•v oU+ Gw ;B - pšM +?Q `ìB F?ÄB i?"M? h?K+ aÆM- /Q p"v K
HìB ;†T ?„M- K" KK+ çQ+? +O Gw S?B +kM; F?B M G,M; hB m +| +?9i ;B"i KbM?X
E?B Gw S?B i`¬M; i?'v G,M; hB m i?b H½Q +kM; F?¬M; /Q /U ;b K" çB i?ŠM; p"Q p
@G,M; i¬M; +?O- i?M ?"M +O h•v oU+ Gw ;B p" GQM; +®+ *•m ;B +| HB M [m M Q
G K L;mv iX Gw oä h`U+ ;B i +? i?Q Kšm- [m^a i?U+ H" ?"M? pB +O b9+ bBM?- Gv
çQÊ+
G,M; hB m F?¬M; çÊB Gw S?B M|B tQM;- HB M F?¬M; F?€+? F?Q +„i M; M; HìB M
@Gw ;B +?O- H) ` +?mv M M"v H" +?mv M M°B #° i`QM; i¬M; i°+ Gw ;B +O +€+
i ?bM? M?Q F?¬M; T?M ?ÊT H„K ç•m\
h` M K†i Gw S?B +kM; F?¬M; ?B M H M p F?¬M; ?"B HÁM;- M|B,
@G,M; i¬M; +?O ?½v M; ?2 i M|B ? iX *?ŠM; M?[M; Gw oä h`U+ ;•v ` M?[M; ?"M? p
?„M +ÁM +'m F i GQM; +®+ *•m ;B ç H"K i? HU+ +?®M; HQM;- +?9M; i F?¬M;
M"v çQÊ+5
@>ÆM M[- i?2Q i çQÊ+ #B i- +QM i` B +O L K S?QÆM; oQÆM; Gw oä h?¬M; i`
+ÁM +|
Gw S?B pW M|B iÈB ç•v pW M?bM b„+ K†i G,M; hB m- i?'v p K†i G,M; hB m pšM
iB T,
@o" +ÁM +| ?mv i K¢+? K" H½Q [m®+ pQÆM; HQm H¢B- M; ?2 M|B i K ?Q" M; iY ?B
æ¬B K„i G,M; hB m ?ÆB ?ÆB M?Qm H¢B- i`QM; HÁM; +| +?9i M; ¢+ M?B M HšM i?
+ Q KBM?- +?mv M M"v p®M +ÁM iQîM; `^M; [m, F?¬M; ? v i?-M F?¬M; #B i M?QM
#B iX
G,M; hB m +QìB K°i +€+? i?°M M?B M,
@Gw ;B +?O M|B +| w ;b ç•v\
@> ? - G,M; i¬M; +?O M; "M p¢M H-M +?È M M ?B m H-K- #B i p i K ?Q" M; iY- p®
?Q" M; +mM; #€Q +?QX
Gw S?B i?'v /€M; p +O G,M; hB m M M +| +?9i +?°i /¢ pb p"v KÈB ;B^aB i?Q+? K°
oU+ Gw ;B ç½ M„K ;B[æ [m®+ G K L;mv i ?ÆM K°i M; "M #®M i` ,K M,K- i?U+ HU
imv i ç®B F?¬M; i? F?BM? i?QîM;X
æ¬B K„i G,M; hB m ?ÆB +| +?9i H|2 H M- + m K"v M|B,
@*| +?mv M ;b i?b M; QÆB +S i`U+ iB T M|B i?ŠM; çB- i i?"i bU `i # "M `°M5
Gw S?B +QìB +| +?9i t'm ?´ - ç®B K†i pÈB G,M; hB m- ?„M +kM; F?¬M; /€K +| w MB
i`U+ iB T M|B,
@h Km®M KìB G,M; i¬M; +?O ?¶ i`Ê i +?¼M K°i i`QM; ? B M; QìB- +QM +O Gw o
ç çQ ?¼ H M M; ¬B p` ?Q" M; ç p" H"i ç´ bU i?®M; i` +O ;½ b9+ bBM? Gw oä h`U
@sBM H¶B- i F?¬M; +| K°i +?9i ?SM; i?9 M"Q pÈB +?mv M M"v5
G,M; hB m +„i M; M; HìB M|B +O Gw S?B- M|B,
@L K *mM; H½Q ç M ç•v +QĐM; ûT i M?"M h K ?Q" M; iY- M|B `^M; ç| +?QM? H" /B
i F?¬M; i? M?bM çS #û p¬ i°B #` ç|B +? i M M KÈB i?m M?"MX *ÁM Gw h?B M C
i i?m M?"M ?„M- H" +?mv M `i #bM? i?QîM;X hmv M?B M i +kM; F?¬M; ?SM; i?
æ [m®+ G K L;mv i M M +kM; F?¬M; +| ?SM; i?9 pÈB +€B ;¼B H" +?¶ i®iX L m b
?„M Km®M H'v H¢B M?[M; i?S i?m°+ p KbM? i?b ?„M +kM; +¬M T?°B +| HU+ HQÊ
+€+ M; QÆB Km®M ;B i Gw oä h`U+ [m^a i?U+ / /"M;- +¬M ;b T?°B i bK i \

E€i?"iç€KM;QìB Gw ;B bÊ M?'i+?QM? H" G,M; ;B çQΦi[mv M- M;?2 G,M; hB m
S?B iS+ ;B" M pb ?„M M|B +?mv M F?¬M; M K†i- M?QM; +?ŠM; [m KK+ çQ+? +m@
+| i? v M i•K iB T iK+ +?B M ç'm pÈB GQM; +®+ *•m ;B `²BX

XX X

LY i?€M; b m- T?Q hBM? oä i? ;B T?€i` i?¬M; #€Q pÈB i'i +ª i? ;B i` M iQ
h-M ;B im Hmv M +¬M; T?€T i" €+- +?mv M K¬M ?9i K€m iQÆB +O M?[M; i?B m
+| i?U+ HU+ J EB K aQ i`Î H M ç M•M; + Q i?U+ HU+X >"M? pB i?QÆM; i?B M ?
M;QìB Km®M iB m /B i5 hBM? oä i? ;B /MM; / M? /U+O ;B i°+ + K çQ M iQM?
>¼ +kM; M?„+ i'i +ª ;B i°+ K¬M T?€B M M /mvi`b +ªM? ;B€+- M; "M pΦM H-M çWM
æ²M; i?ìB- hBM? oä i? ;B +kM; çQ iÈB +?Q G,M; hB m K°i T?QM; i?QX

G€i?Q M"v /Q +?QM? i v çΦB i`QÎM; H½Q GB i hMv h?B M +O hBM? oä i? ;B pB
pÈB M;[M;?o p¬+MM; F?B K i®M- ?ÆM M[ç-v iQM? tBM H¶B- iÄ p €v M€v pb ç
aÆM FB K T?€B i`QÊ+ ç•vX æ²M; i?ìB ?¼ +ÁM iÄ i?"M? w M m M?Q G,M; hB m +
;B[h?K+ aÆM FB K T?€B hBM? oä i? ;B i?b b m M"v ? B M?" b) F i; B Q #bM? i?

G,M; hB m i`B m i" T K°i ç€K i?"M? pB M i' +?S+ ç M T?ÁM; ?ÊT ?°B M; ?` ç M; ?B
+O hBM? oä i? ;B M"v +| /KM; w ;bX

h?"T i K ;B iMv w M|B,

@ *| i? +| /KM; w ;b +?S\

@ "¼M ?¼ +| i? +| HÁM; i®i ;b +?S- GB i ;B +?d F?€+ *?B i ;B K°i +?9i- ç! H"
KΦM? ?ÆM *?B i ;B M?B m5

@ >B M iΦB i i?'v #¼M ?¼ +kM; i?¬M; KBM? ?ÆM *?B i ;B - +ªK i?'v +SM; `„M F
/KM; +?B m M"v- i¬M; +?O M; "M pΦM H-M F?¬M; M M #` #¼M ?¼ K ?Q†+ p` ç T?
?¼X

h?"T i S ;B çªQ +†T K„i i`„M; /½ M|B,

@h¬M; +?O M? KBM? M?Q i? - H"K b Q +| i? #` #¼M ?¼ K ?Q†+ çQÊ+ +?S\

@h Km®M M|B H" GB i ;B HQ bÊ i?O çQΦM i`ª i?M +O i?B m ;B M M KÈB H"K M

@>W

a m F?B H½Q ;B iY h®M; u i`Î p h®M; ;B ?ªB çªQ i?b h?"T i K ;B p` h?"T i S ;B
?ÆMX h?ìB çB K h®M; u `ìB F?ÄB- ¬M; +kM; #`v iÄ iW M v p b m h?"T i K ;B p` h
i?O ?Φ +O G,M; hB m- ç! +?QM? H" K°i T?¬M i•K w ;B Q ?ªQ +O ?ªB pU+ h®M; ;B

E?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M- h®M; u p¬+MM; F?¬M F?ûQ- ¬M; M|B +?QM? H" G,M
aÆM FB K T?€BX L|B +€+? F?€+- iQÆM; H B M m G,M; hB m T?B i?,M; h?€M? oU
;B +| i? i`Î p ?ªB pU+ h®M; ;B X

hmv M?B M G,M; hB m i?b M;?o F?€+- K" h?"T i K ;B p` h?"T i S ;B +kM; M;?o M?
i`¬M; +| p M?Q M;Q M ç²M; p`bm®i M; "v +½B M? m F`+? HB i M?QM; i` M i?U+ i
`"M; - #¼M ?¼ H"K b Q F?¬M; i? M?bM` +?¶ i®i F?B Î# M M;QìB G,M; hB m +?S
;BÈB EB K >Q" M; #"+ ? B p`B +?K+ M,K- F?B iÈB +?¶ G,M; hB m- +?d i`QM; pÁM
iÈB #"+ #®M çdM?X *| H) F?¬M; ç M p`B M,K- #¼M ?¼ +| i? ç°i T?€ ç M EB K >Q

h®+ ç° M•M; + Q i?U+ HU+ M"v M; v +ª +?QM? h®M; u +kM; i`¬M; K" i? KX *?Q /M
i? iB M p`Q h?€M? oU+- +?d /U p`Q HQΦB ibM? +ªK H•m M,K- h?"T i K ;B p` h?"
+?`m `ìB F?ÄB h?K+ aÆM FB K T?€B5

G9+ M"v h?QÊM; Zm M ok æ²M; M? ;B¼M; M|B,

@G,M; hB m- ç +ÁM M?È`ä GB i ;B pW KÈB +¬M; #®+?mv M h-M ;B im Hmv M

G,M; hB m ;"i ;"i ç-m- +?mv M M"v pW KÈB t^av` - ç½ ;•v M M i`"M b|M; ;B| HÈM iφ
K°i ç K h-M ;B i`Îi?"M? +?m°i +?φv +MM; çQÌM;- ?„M H"K b Q F?¬M; +| F?^a M,M
@J°i K†i GB i ;B +¬M; #® +?mv M M"v` M;Q"B- K†i F?€+ #¼M +?9M; +?O ç°M; #
i +^aK i?'v i`QM; ? B +?mv M M"v M?'i ç`M? T?^aB +| HB M [m MX
h?QÊM; Zm M ok æ²M; pW M|B tQM;- ç¬B K„i ç T M?bM +?,K +?9 p"Q K„i G,M; hB
G,M; hB m ;"i ;"i ç-m M|B,
@:WM; +`M; ;B" +`M; + v- ?"M? ç°M; M"v +O GB i ;B +?„+ H" Km®M /ÌB €M? K„i +
çB +?mv M +?B M ç'm- M?QM; +?mv M GB i hMv ok #`i i` m +?¼+- #•v ;BÌ ç½ i`m
T?€B`²B- H" bB m +'T i? ;B - #¼M ?¼ H"K b Q +| i? K†+ +?Q bU ;B K T? H M i`

« G M >MM; F?¬M; T?ªB M; Q`B +O i? ;B ~M i? - +kM; F?¬M; +| MY çB K [m M ?
#¼M ?¼ i?b +?ŠM; # Q ;B` ç w iÈB v- +?Q M M « G M >MM; +,M #ªM F?¬M; i? M
;B K¬M T?€B ~M i? - h-M ;B ç½ i`î i?¬M? +€B çQ+? +?mM; +O i`i +ª K¼B M; Q`B
>ÆM M[- F?B M « G M >MM; F?¬M; i? +U imv i Hw /Q +O M; Q`B FB +?QM? H`
iÈBX a m F?B « G M h?€+ /MM; ç M /QÊ+ tQM; - MÆB ç| F?¬M; M; î +| T?ªM SM; 5
ªK ÆM i`B ç`i- b€m M, K- ç½ F?QªM; b€m M, K- MÆB ç| +O « G M h?€+ ç m F?¬
SM; 5 L, K ç| Km®M F i?¬M >Q`M; S?O L; mv i- F€i?`i +kM; +| K°i T?¬M H` Km®M
M`v +O vX \*?d +| çB m +ÁM i?¬M? K°i i`Á ? HÈM +?Q i?B M ?¢ t2KX
L; Q`B +O h-M ;B iÈB +ÁM ?ÄB « G M >MM; K°i p`M ç - `®i +K+ >Q`M; S?O L; mv
? i? M`Q\`
_®i +K+ +| [m M ? i? M`Q\` E€i?`i « G M ;B iW i` M sm®M; /QÈB ç m F?¬M; B
M?B M pB + M`v +kM; F?¬M; M; ,M +ªM ?¼ T?ÄM; çQ€M5 "ÎB pb i`W G, M; hB m i?b
>Q`M; S?O L; mv iX 5 æWM; M?bM K`v M, K M v pŠM #bM? M p¬ bU- +?¶ M`Q +| >Q
F?¬M; i?`v #|M; /€M; M; Q`B +O « G M ;B X
L?QM; iQ`M #° « G M ;B ç m T?ªB +„M `„M; MQM M?`MX "` K°i M[M?•M i€i +?Q K
F?¬M; ? 2 M; ¢B çB çB H¢B H¢B i`QÊ+ K„i ?¼- +ªK ;B€+ ç| [mª i?`i H` p¬ +MM; F?
*?Q M M- +?ŠM; bÊ F?¬M; i? F?ŠM; ç`M?- « G M >MM; +kM; +S + K çQ M pÈB M;
S?O L; mv i H` K°i i`QM; M?[M; H½Q #` +O G, M; hB mX
L; Q`B +O h-M ;B iÈB M; ?2 p`v +ªK i?`v `i + Q ?SM; X L; Q`B ç| F€i?`i ç9M; H` h-
>B M ;B` h-M S?QM; ç½ +-K ;B[i?U+ HU+ EB K h¬M; #"+ b€mX
æ9M; p`vX i`QM; pÁM; # M, K M; „M M; OM h-M S?QM; i?B m +?9i M[p¼i iÈB +ªM
;¬M ç•v- ç¢B i?B m; B +O h-M ;B ç M; FB m M; ¢Q pb i?U+ HU+ çQÊ+ M•M; + Q
;B T?€i` i?¬M; +€Q pÈB i`i +ª i? ;B K¬M T?€B- ç½ F?B M h-M S?QM; pÐ K°M; X
hW M?Ä ç M HÈM- ç•v H` H-M ç-m iB M v #`i HU+ M?Q p`vX
æ9M; p`vX v H` K°i M; Q`B Q+? F, - i?`K +?Q #ªM i?•M h-M S?QM; +kM; i?W M?`M
M; Q`B i®iX "ªM i?•M H` K°i +?QÎM; K¬M iQÆM; H B +O K°i ç¢B i? ;B - b Q +| i?
M M p +€+ i?O çQ¢M •K ?B KX + v ç°+- h-M S?QM; +?d ?ÆM M?[M; M; Q`B F?€+
L?QM; iBM iS+ ç| [m€ KS+ +?`M ç°M; - iQ`M #° h-M ;B im Hmv M i` +¬M; - ?9i K€
oW M; ?2 çQÊ+ iBM M`vX T?ªM SM; ç-m iB M +O h-M S?QM; H` Km®M +Q`B- b r
?ÆB [m€ ç€M; 5 L, K ç| i?`K +?Q h-M ;B +ÁM i†M; GB i; B K°i [mv M FB K F„ h?€
H`v bU pm Q M ?½K ?¢B +O GB i
;B 5
h?`i bU H` #m²M +Q`B5
*?Q M MX h-M S?QM; i`î p ;B i°+ ç ?ÄBX E?B v M´B ;B`M çMM; çMM; i`î p X H¢
ç`M?X o`v +| i? ?B m çQÊ+ iBM iS+ M`v çª FQ+? h-M S?QM; b•m iÈB KS+ M`QX
*?Q iÈB M v- v ç m +?Q `^M; +?QM? KbM? ?Q`M iQ`M tSM; ç€M; H` +QM +QM; +O
H B +O i? ;B M?`i HQm- b„T bY i?`M? bB m +`Ti? ;B - iW M?Ä h-M S?QM; ç½ /
i¢B i?QÊM; i?`K b•m p`Q i`QM; +®i iOv- poM? pB M F?¬M; i? i`W #ÄX
J°i M K M?•M FB m M; ¢Q ç M i`M tQÆM; iOv M?Q p`v H¢B #¶M; M?B M #` M; Q`B #
;¬M M?Q +?ŠM; [m M ? ;b pÈB bU +® ;„M; +O M; QÆB +ª5 *?Q /M H` K°i +QM ?2
p`v M| +kM; +| i? i`î i?¬M? K°i K i?9 #"+ + Q
hBM iS+ M`v ç½ çª FQ+? v [m€ HÈMX +?Q M M- i•K iB M? h-M S?QM; i`î M çB M
M; Q`B +O h-M ;B - çB M +m²M; M?Q p`v `i i®iX #ÎB pb h-M S?QM; ç½ i`W #Ä çQ

ç|M; +?†i+Y i`€B iBK KbM?- F?¬M; +?Q T?ûT #`i+S F M`Q çKM; p`Q- +ÁM # M
i?Q`M;X

J`+kM; #ÎB pb i?¬M; +€Q +O GB i;B - h-M ;B +¬M; M?B M ?`M? ç°M; ?mM; ?,M

h-M ;B Km®M ób,M #„iô i`i +<sup>a</sup> M?[M; M;Q`B +| i?U+ HU+ KçM? ?ÆM J EB K aQX
Km®M iÈB MÆB M?Q h?K+ aÆM FB K T?€B M?QM; ç ç¬i?b HçB F?€+X >ÆM M[
/`+? pÈB « G M ;B i?U+ ` +?d +| i? t2K M?Q K°i #° T?“M `i M?Ä i`QM; F ?Qç+?

E ?Qç+? +O h-M ;B i?“i bU çB M +m²M;X "¼M ?¼ Km®M ç2K i`i +^a i°+ M?•M +|
iB M p`Q i? iK+ ;BÈB- H M p`Q i-M; HÈT i?QÊM; HQm +O +€+ [m®+ ;B X oÈB i?
K°i ç` p` çQÊ+ M;Q`B i i-M bMM; [m<sup>a</sup> i?“i H` K°i pB + / /`M;X

J`+S M?Q p`vX h-M ;B poM? pB M b) F?¬M; i? #` /B i pQM;X \*?Q /M iQ`M #° +€.
HçB +kM; +,M #^aM F?¬M; F?^a M,M; iB m /B i iQ`M #° M;Q`B +O h-M ;B X *?d +¬M
b) K¼+ ` M~v K-K `i M? M?5 E?¬M; i? F?¬M; M|B- F ?Qç+? M`v +O K`v H½Q
çB M +m²M; M?QM; +kM; F?€ iBM? pBX

æB +MM; h-M S?QM; +ÁM +| M,K i M EB K >Q`M; #"+ b€m5 \*<sup>a</sup> M;Q`B +?9M; T?€i`
i? +?2 /'mX iW F?Q^aM; +€+? i?“it ç m +| i? +^aK ;B€+ çQÊ+ FB i` F?Q T?|M; H

*?Q M M- #¼M +?9M; bm®i M;`v ç m Î K°i i` M; i`çB +?,M Mm¬B +O h-M ;B Î M;Q
KMB ?¬B i?®B i?“m i`B pW p†M +| i? +?2 /'m F?Q iS+ i` M M;Q`B +O +?9M;X
>Q`M; S?O L;mv iX hW i`QÊ+ iÈB ;B|- h-M S?QM; +?Q iWM; M;?o iÈB i? iK+ ;
M?•M imv i b„+ M;?B M; i?“M? M?Q p`vX \*`M; [m€ T?“M +?QM? H` # M M;Q`B G,
+¬ ;€B M?Q p`vX

*?Q M M- ;B`T?9i M`v h-M S?QM; M°B i•K i?B m ç®i çB M +m²M;- HB M M´B H M +
J` M?•M pB M ibM? #€Q +M G,M; ;B ç½ iB M p`Q « G M ;B ?ÆM ? B M,K- +?B K
;B - +| i?U+ HU+ J EB K ao #"+ M,KX +kM; +QB M?Q ç½ iB M M?“T p`Q + Q i-M; -
+Î M;?2 çQÊ+ iBM iS+ M`v- H`T iS+ +?“M ç°M;- p°B p`M; i`mv M` M;Q`BX *?Q M

G9+ M`v- KK+ çQ+? G,M; hB m iÈB ç•v H` Km®M ?Q`M iQ`M ;B^aB [mv i T?B M iQ€B
H` K M; M`M; p h?K+ aÆM FB K T?€B5 L m F?¬M;c +?Q /M H` H`K #^M; ?[m- G,M
i? +?Q T?ûT >Q`M; S?O L;mv i #` +?9i i?QÆM; i´M M`QX

L`M; H` +¬M; i?¬M HÈM M?“i p K†i FBM? i ç®B pÈB h?K+ aÆM FB K T?€B i`QM; M
>Q`M; S?O L;mv i H` M[i?¬M i`B +O h?K+ aÆM FB K T?€BX o +¬M; p iQ- G,M; M
M?bM >Q`M; S?O L;mv i #` M;Q`B F?€+ i?QÆM; i´MX

@*`m M|B p`v iS+ H` +| M;Q`B +O i? ;B ~M i? ç`M? M?“K p`Q i \

>Q`M; S?O L;mv i ?ÆB ;B”i KbM?,

@h?“i bU +?S\

G,M; hB m ;”i ;”i ç-m M|B,

*?m~M t€+ K` M|BX H` +| M;Q`B M?“K p`Q K`v p bo +| +^aM? ;BÈB J EB K aQ

M +çM? +¬5 *ÁM p T?¬M +¬ +| H) +?d H` iB M i? X

>Q`M; S?O L;mv i HQ`K G,M; hB m K°i +€B +^aK i?“v ?ÆB #`i K½M pÈB H`B M|B +O

G,M; hB m HçB M|B,

@*?Q M M i ?B p¼M; +¬ +| i? i?2Q i i`Î p X

je3X *?QÆM; j9d, *€B *? i *O h-M S?QM;

h`Î p \ h`Î p ç•m\

>Q`M; S?O L;mv i #¶M; M?B M M;~M; ç-m p K†i #ÐM +Êi M?bM G,M; hB m,

@h F?¬M; T?ªB H" ;b +O M?- M? F?¬M; +| Hw /Q ;b ç ç®B tY i®i pÈB i M?Q p" *•m M"v HÌB pW ` F?ÄB KB M;- i`QM; HÁM; EB K >Q" M; HB M ?®B ?"M F?¬M; M b Q p"v\ GÌB M|B €K Km°B M?Q p"v K" +kM; +| i? M|B ` H" b Q G,M; hB m ?ÆB M Q M Q- H"TiS+ +QÌB M|B, L?B m M,K M?Q p"v i`¬B [m - b Q pšM M?Q i` +QM i? \ \*ÁM M?È M,K ç| +¬ ÎZm€M [mª i?"i H" mv T?QM; @W\ >Q" M; S?O L;mv i M?Qm ç¬B KB i? M? i9X M;?B ?Q†+ M?bM G,M; hB m- H†T H€B @Zm€M`QÊm +O E K¢Q ?B K\ a Q +| i? \ E?B i ÎZm€M`QÊm +O E K¢Q ?B K F?¬M; ? +| 'M iQÊM; ;b p M? M?d F?¬M; ? i?'v M? H" b Q\ a Q M? H¢B ;†T i G,M; hB m F?¬M; F?ÄB çSM; i?ŠM; /"v- p¶ i`€M- i?-K M?O- +¬ çQÆM; M?B M F? ç½ /`+? /mM; +ªB i` M;- imv M?B M F H¢B #•v ;BÌ i?b /"B [m€X ?QM M[+ÁM +| .B TiYX G,M; hB m +QÌB M|B, @h H9+ ç| `i #bM? i?QÌM;- ? ? M?QM; ç9M; H" ç½ çQÊ+ FB M i?S+ mv HU+ + \*¬ pW tm'i ?B M Î[m€M`QÊm- iQ" M #° ç€K F K¢Q ?B K F?¬M; bÊ i`ìB F?¬M; bÊ BK i?BM i?Qi- M;šK H¢B +ªK i?'v F?€ i?9 p`X >Q" M; S?O L;mv i + m K"v- +¬ ;„M; M?È H¢B M?QM; pšM F?¬M; i? M"Q iQÎM; iQÊ Î ç•mX L?bM +†T K„i b€M; M;ÌB +O G,M; hB mX >Q" M; S?O L;mv i KÆ ?² +ªK i?'v ;b ç| - M?QM; H¢B M?Q K°i ç€K K•v KM- F?¬M; i? M"Q M„K çQÊ+X L" M; çÆM ;BªM F?¬M; ? bmv M;?o M[- #om K¬B M|B, @*| H) M? +?d H" K°i iB m iY i?®B i? - i, i, F?¬M; +?9 w iÈB M? +kM; H" #bM? i? J°i HÌB M"v ç½ t| çB w iS €K Km°B i`QM; +•m M|B F?B M½vX >Q" M; S?O L;mv i i M?QM; i`QM; HÁM; H¢B +| +?9 i t'm ?²- #U+ #°B, #´M +¬ MQÆM; ç½ i? M"v K" M b Q\ *?Q M? K°i +Æ ?°B- F?¬M; M;Ì M? +ÁM +® w #Ä çBX h` M i?U+ i - M" M; i?"i ` M;?o Q M m´M; +?Q G,M; hB mX >Q" M; S?O æ¢B iB m i? ç ibM? +ªK +O G,M; hB mX hmv `^M; K'v M,K ;¬M ç•v ?„M +| M?B m M[ M?•M # M ?„M +kM; F?¬M; [m€ ;¬M ;kB +€+ M" M;X J†+ /M ç½ H•m F?¬M; ;†T- i`QM; HÁM; M?QM; G,M; hB m H¢B F?¬M; ? /€K pB i i?Q ç iÁ HÁM; KQM; M?È @h çB `²B- FBM? /Q M? H"K b Q #•v ;BÌ\ >Q" M; S?O L;mv i M? ;B¼M; ?ÄBX EBM? /Q M? ;B Q +?Q M?[M; M;QÌB F?€+ çB H"KX G½M; hB m M?bM i?Q€M; [m >Q" M; S?O L;mv i- M;?o K°i +?9 iX M|B iB T, @h #B i +¬ i?Q+? iU /Q- F?¬M; i?Q+? +ªK ;B€+ #` ;Á #| - +?Q M M i`QM; F?QªM; i`Î p X h¬M ;B X- ç½ F?B M i'i +ª+€+ i? ;B K¬M T?€B +¬M; T?šM- /B i pQM; H tªv ` X G,M; hB m M?bM >Q" M; S?O L;mv i H¢B M|B, @ \*?Ì iB T[m p"BM,K- h?K+ aÆM FB K T?€B i?U+ HU+ HÈM K¢M?- ç M H9+ ç| +Á b® ?° p ?MM; K¢M? +?Q +¬X X h`QM; HÁM; >Q" M; S?O L;mv i +ªK i?'v 'K €TX J†+ F M|B M?Q i? M"Q- ?„M +QF pÈB i - M;?2 M|B i +| M;mv ?B K- F?¬M; M;Ì F?¬M; [mªM M;`M /†K iU KbM? iÈB ç• +ªK ç°M;- #¶M; M?B M i`QM; HÁM; Mªv ` K°i w iQÎM;- i?U+ ` M K M?•M M?Q p"v +kM; H" K°i HU +?¼M F?¬M; i²B5 @ S?B T?B5

>Q" M; S? O L; m v i H ¢ B i ? - K + Q Ì B M ? ¢ Q # ª M i ? • M - i • K M Ì B / K Ì i K b M ? [m " H " [m €
i È B p B + i ? M " v X

G, M; h B m F ? - M; # B i i ` Q M; H Á M; > Q " M; S? O L; m v i ¢ M; M; ? o ; b - + ? d i ? ' v M " M;
æ ° i M ? B M G, M; h B m M ? Q m K " v ¢ S M; / " v - ? ¢ ; B ¼ M; M Ì B,

@ * - + ? Ì i ` Q M; T ? Á M; c F ? - M; + - M ¢ B ` M; Q " B - i „ i ¢ M ¢ B X

> Q " M; S? O L; m v i ¢ M; i ? ' i i ? - M - + ? Ê i M; ? 2 # ® M + ? [+ m ® B + M M; - i ` € B i B K ¢ " T ` °
i „ i ¢ M X > „ M K m ® M H " K ; b \ E ? - M; ¢ Q Ê + - > Q " M; S? O L; m v i i F ? - M; i ? F ? - M; /
M ? Q p " v ¢ Q Ê + X E B M [m v i F ? - M; i ? 5

æ M; M; ? o M; Ê B - M " M; + ? Ê i T ? € i ? B M i ? • M ? b M ? G, M; h B m M ? Q K [m, # B M K ' i
M [i ? Q ¢ i M ? b M + € M ? + Y F ? - M; ? + Ì / ' m p i ¢ ° M; p " Q X > Q " M; S? O L; m v i i ` Ê M K „
i " p š M ¢ M; # ® + H M K ° i H " M F ? Ì B i ? Æ K - ` b S + / v / v i ? € B / Q Æ M; ? m v i,

@ * ?, M; H) p š M H " ª Q ; B € + b Q \

æ 9 M; H 9 + M " v # M M; Q " B ¢ ° i M ? B M p M; H M i B M; ? Á ? û i X : B [K " M ¢ K v M H t
` i ` ä " M; X > Q " M; S? O L; m v i ` ® i + K + ? B m ¢ Q Ê + ¢ • v F ? - M; T ? ª B H " ª Q ; B € + - ¢ - r
¸ M i B M ? ? ¢ + ? X h ` Q M; T ? Á M; i ` Î M M i ® B Q K + Á M > Q " M; S? O L; m v i i ? b + ª K i ? ' v
L; Q Ì B + O h - M; B i È B i ? " i H " M ? M ? X

a m F ? B i b K ? B m ` ä " M; i ? U + H U + + O ¢ € K ? ° p + O > Q " M; S? O L; m v i - h - M S ? Q
i ? 2 Q ? B ; ½ E B K > Q " M; # " + b € m i " T F Q + ? # M ¢ K X

" M M; Q Ì B > Q " M; S? O L; m v i + Ì # ® M; ½ ? ° p J E B K a Q # " + + Q - i m ´ B + k M; F ? - M
F ? € + # B i p È B M ? [M; + Q i ? O i ? , M; i B M i ? - M i ® + + O h - M; B X " ¼ M ? ¼ ¸ m # Q Ê
i m H m v M - + ? Q M M i B M ? ? m v i + O M ? [M; M; Q Ì B H m v M p ä M " v i ? " K + ? Q + Á M i ®
+ € + i ? ; B K - M T ? € B ¸ # ² B / Q Ð M; + € + + Q i ? O X

J " K K + i B m + O h - M S ? Q M; + ? Q M ? H " > Q " M; S? O L; m v i - + Á M # ® M ? ° p J E B K
? B ; ½ E B K > Q " M; # " + b € m 5 " Î B p b + ? d + - M ? ' T i ? m i ? K K ° i b ® H Q Ê M; i B M ? ? m v
? ¼ b) ` i M ? M ? p ¼ i H M i È B + ª M ? ; B È B E B K h - M 5

. M b Q + k M; ¸ ½ # ` p ¢ + ? i ` - M X M ? Q p " v + k M; F ? - M; + Ì ; b + - M T ? ª B 2 / M [5

" ® M M; Q Ì B æ ¢ B + Ì i ? U + H U + F û K ? Æ M M ? B m b Q p È B + ? 9 M; / Q È B i b M ? ? m ® M; #
+ , M # ª M F ? - M; + Ì F ? ª M, M; F B M ? ¸ ° M; # ¼ M ? ¼ X h m v M ? B M - H 9 + M " v H ¢ B + ? Q M
; • v ` Q i ¸ ° M; i o M ? - F B M ? ¸ ° M; i È B # ® M M; Q Ì B X

J ° i; ½ E B K > Q " M; # " + b € m + O h - M; B + k M; M ? Q ? ´ ¸ Ì B - i ` U + i B T H Q i W i ` M F ?
T ? Q h Y X h Y + Á M + ? Q F ` T K Î K B M; + ª M ? # € Q i ? b ¸ ½ # ` F B K F ? Q + M E B K >
i ? • M K b M ? + S M; ¸ Æ - + ? i F ? - M; M ? „ K K „ i X æ ¢ B X L ? ` p " h K ; - K H M # B i ? B i X
; B F B ; ? û K B M; p " Q p i i ? Q Æ M; M Æ B i ` € B i B K + O h S ¸ M; T ? m M K € m - m ® M; v
M ? Q p " v F ? B M M; Q Ì B i p - + M M; F B M ? ? ½ B - M m F ? - M; T ? ª B i " M K „ i M ? b M i ? ' v X

G 9 + M " v G, M; h B m + k M; + ? ¢ v i È B - i ? - K i ? M K b M ? ¸ ½ + ? " K K ' i K ° i # Q Ê + X E ? - M
+ O h - M; B M " v H ¢ B p ° B p " M; M ? Q i ? X G, M; h B m H ¢ M ? K „ i M ? b M + ? ^ K + ? ^ K p " Q
> Q " M; X

> „ M [m v b M; i ? û i H È M p È B æ ¢ B - L ? ` p " h K ¸ M; K m ® M H B m K ¢ M; ,

* € + M; Q Æ B H m B ` - ¸ + ? Q i 5

* • m M Ì B M " v K M; i ? 2 Q b S + K ¢ M ? i B M ? i ? - M - # M; Q Ì B i ? • M K b M ? + ? ' M ¸ ° M; - M ?
` ^ M; # M; Q Ì B + M M; H M + k M; + ? d H " + ? ` m + ? i X æ ¢ B M S + M Î M Ì B,

@ G, M; i ? B m ; B - M; " B M ? ' i ¸ ` M ? T ? ª B # € Q i ? M + ? Q h Y 5

G, M; h B m ; " i ; " i ¸ - m - # M F B h - M S ? Q M; + ? Ê i + Q ` 9 i ¸ - B ¸ ² M; i Y - M ? b M + ? ^ K + ?
F ? - M; / € K t € + ¸ ` M ? ,

@L;QÆB H" G,M; hB m\

" M,K F?¬M; ;†T- /€M; p +O G,M; hB m ç½ i? v ç´B F?¬M; Qi- imv M?B M €M? K S?QM; +?d HB + K„i K°i +€B ç½ M?"M` ?„MX

h`QM; i v G,M; hB m ?B M` #ªQ FB Ki?"T p¢M Hmv M- +?d p`Q h-M S?QM; p` ? B i`QM; ? B F ç| i?"K +?Q pšM +ÁM /QM? K€m MÆB F?|2 KB M; ,

@ *€+ M;QÆB ç m T?ªB +? i5

@> ? ? ? 5

h-M S?QM; #¶M; M?B M M;Y K†i H M i`lB +QlB ? ?ª- M?Q H";†T T?ªB K°i +?mv +QlB ?²B H•mX v KÈB i?Î ?´M ? M- +?d i v p`Q G,M; hB m MlB,

@G,M; hB m L;QÆB `i K¢M?- +?9M; i ç m i?W M?"M- i`"M T?€T h?K+ aÆM F i +?B K K°i M;¼M +l ç°+ M?'i i`QM; iQ`M #° i? ;B K¬M T?€B ~Mi? - mv HU+ p¬ + ?MM; K¢M? M?Q *?B i;B +kM; #`i`"M T?€T +O M;QÆB iB m /B i- +?Q M M- +?9 K¢M? +O M;QÆBX hmv M?B M M;QÆB €- M;QÆB /€K MlB +?9M; i ç m T?ªB +? M;QlB FB m M;¢Q i?b T?ªB +¬M +| p®M5 J` p®M M`v i?b i +| M?QM; M;QÆB i?b EB K >Q`M; #"+ b€m +O h-M ;B i - F?¬M; M;ì M;QÆB /€K MlB ` +•m F?¬M; #B i JBM? L;mv i b Q H¢B M?bM i`9M; HQ¢B M;QlB F?¬M; +| ç-m | + M?Q M;QÆB +?S #` +?`m +? i çB5

> B ;½ + Q i?O +ªM? ;BÈB EB K >Q`M; +kM; ç m +QlB H¢M? M?bM G,M; hB m pÈB M;m M;®+X \*?9M; ç m F?¬M; i? iQlM; çQÊ+ i? M? MB M M`v H¢B +| i? MlB +?m G,M; hB m M? +? KB M; +QlB H¢M?X M?bM h-M S?QM; MlB,

h-M S?QM; - M;QÆB MlB ç9M;5 EB m M;¢Q [mª i?U+ H" +¬M +| p®MX L;QÆB iU EB K >Q`M; M?d\ L;QÆB +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ HU+ HQÊM; / Q ç°M; +O i F?¬M; LlB tQM; G,M; hB m i?ªM M?B M M?bM ? B i M EB K >Q`M; ç M; +?m`M #` ` i v p

@*ÁM +€+ M;QÆB M[- F?¬M; #B i b®M; +? i H" ;b5 >¬K M v i b) +?Q +€+ M;QÆB ç€M; MlB ? v F?¬M; 5 æ€M; iB + +?QM? H"- b m F?B M?bM i?'v- +€+ M;QÆB ç m

h-M S?QM; F€i?"i pšM ç m ç T?ÁM; G,M; hB m +| B ;B9T Î ;¬M ç| - M?QM; çÊB M +| B iÈB- H"TiS+ i`M ç`M? iBM? i?¬M- +QlB H¢M? pmM; i v p T?Q ? B EB K >Q`M

@:B i ?„M5 >„M +?QM? H" #[i®B +O +€+ M;QÆB5

> B ;½ EB K >Q`M; #"+ b€m M?'T M?€v €M? K„i F?B M M;QlB i bÊ ?½B- i` F?Q i +QlB €+ ç°+X +¬K FB K p¼i p T?Q G,M; hB mX*ÁM h-M S?QM; i?b +QlB H¢M? ç M; + M? ;B[i`QÊ+ +Y T?ÁM; >Q`M; S?O L;mv i- i?•M KbM? +?Êi H|2X L; v b m ?¼- #ªQ FB Ki`QM; i v H|2 H MX h?'v ç-m +O # M;QlB æ¢B b„T bY `ÆB tm®M +ªK i?'v K°i Hm²M; bS+ K¢M? +U+ HÈM iW #ªQ FB Ki`mv M p`Q +€M? i v KbM?- + i v ;½v pKMX

a m ç| KÈB M;?2 i?'v K°i iB M; óF2M;ô H M? HªM? p M; H M5 h-M S?QM; F?¬M; K² ?¬B iQ M?Q ?¢i ç"m +?ªv tm®M; iW i`€M vX oW `²BX iQ`M #° tQÆM; +®i +€M p B ç m #` pÐ M€i ? i` X \*ªK ;B€+ ç m çÈM M`v [mª i?U+ ;B®M; pÈB p¢M iB M tmv

æ¢BX L?` p` h K p®M ç½ +?m`M #` iBM? i?¬M çB i?2Q ?mvM? ç +O KbM?- ç iB M; F m i?ªK i?B i +O h-M S?QM; - H9+ M`v KÈB Kl iQ K„i` - #¶M; M?B M i?'v G ç®B +?B M pÈB ? B i M EB K >Q`M; i?b +?ŠM; ?B m i¢B b Q H9+ M`v H¢B ?B M` ç€ K°i T?€i p`Q #KM; vX J°i ç€ M`v #„M h-M S?QM; ` t K`v +?K+ i?QÊ+- iW `it iB M; F m ;`Q i?ªK i?B i +O h-M S?QM;X u M†M; M `ÆB tm®M; K†i imv i- i?•M ? >| ` +€M? i v ç½ #` FbM? HU+ K°i ç€ +O G½M; hB m +?'M ;½vX

aU pB + T?€i bBM? i`QM; M?€v K„i- ç M H9+ M`v ? B i M EB K >Q`M; KÈB T?ªM T?Q G,M; hB mX æ¬B K„i G,M; hB m ç-v p F?BM? i?QlM; +?Q /M H½Q i´i¬M; h-

F?¬M; T?ªB H¨ ç®B i?O +O i X h?U+ Hk M?Q +€+ M; QÆB K¨ +kM; /€K iÈB ibK +?
@h®i H„K- i b) i?“M? iQ¨M +?Q +€+ M; QÆB5
*´ i v G,M; hB m`mM; H M- p¢M €M? b Q H|2 H M M?Q T?€Q ?Q M´imM; ;B[#-m
h-M ;B +ÁM F?¬M; F`T #B i KbM? +? i M?Q i? M¨Q i?b ç½ ç-m K°i MÆB i?•M K°i
*ª ? B i M +S M?Q i? +?d H¨ EB K h?`- i?“K +?Q +ÁM F?¬M; i¢Q i?“M? çQÊ+ # Q
L m hS F?¬M; +? i M?Q p¨v +¨M; ?Q¨M K„5
G,M; hB m i?m FB K çSM; BKX i`QM; HÁM; #¶M; M?B M +| +ªK ;B€+ #´i MX L; QÌB
M?- +?Q /M F?¬M; +-M #|B iQ€M- +kM; +| i? +ªK M?“M çQÊ+ K°i iB i?B M +ÆX
_®i +m°+ H¨ F?¬M; ç9M; Î +?¶ M¨Q\
G,M; hB m`´i M; ?B ?Q†+X

j eNX *?QÆM; j93, h Jm®M hm æ¢Q

*ªK ;B€+ #´i M M¨v F?¬M; T?ªB T?€i` iW ?Q¨M +ªM? tmM; [m M? K¨ ?„M +| +ªK
i¨¨Q- /QÌM; M?Q +| ç¢B bU M¨Q ç| b„T bY T?€i bBM?X
æ K M v; B i +? i # M; QÌB h-M ;B - i`W h-M S?QM; ?ÆB +| i?•M T?“M ç†+ #B i K
F +ÁM H¢B ç®B pÈB G,M; hB m ç m +| i?U+ HU+ [m€v mX h`QM; i•K G,M; hB m F
HÈB ?¢B- i`W F?B iQ¨M #°+ Q i?M +ªM? ;BÈB EB K h¬M +O h-M ;B ç m +MM; ç€
hmv M?B M- F?ª M,M; ç| [mª i?U+ [m€ i?´T- i`W F?B ;B +?O h-M ;B çB M`² KÈ
+MM; K°i +?²- +?Q +€+ M?•M bo +?QM? ç¢Q +Æ ?°B iB m /B i iQ¨M; B X L m F?¬
çÆM H X .M b Q- ?B M i¢B i` M ç¢B HK+ h?QÆM; G M- M?[M; F +| çO i?U+ HU+
+| M?B mX
G,M; hB m M; ?o K°i +?9i- pmM; i v H M- #® i`Q K°i ç¢Q F i; BÈB # M M; QÌBX :B[
/€M; G,M; hB m +S çSM; BK ;B[#|M; ç K i M? K€m- M?“K K„i M; QM; i?¬M- +ªK M
*ªM? ;BÈB L; mv M M? i¢B i? iK+ ;BÈB M¨v [mª i?“i +?QM? H¨ i?¬M ç®B pÈB M?
hB m i m i?2Q FB K ç¢Q M?QM; #´i F H¨ ç¢Q ;b +m®B +MM; ç m [mv p K°i K®BX
*€B M¨v +kM; ;B®M; M?Q +| M; QÌB H¨K pB + i?B M iQ+? çS+ +ª çÌB- #¶M; M?B M
T?B i?,M; iB M p¨Q iB M ;BÈBX L?Q p¨v- /M i`QÈ+ ç| ?„M F?¬M; ? +| +?9i pk HU+
ç¢Q +kM; +| i? p¨M /KM; +€+ HQ¢B [mv Hm¨iX GoM? M; ° ç®B pÈB i?B M ç¢Q +¨M
Hm¨i M¨v +¨M; i?m¨M #m²K tm¬B ;B|X

J¨ T?€T i„+ i?B M ç¢Q # Q ;²K +¨ M; k ?¨M? FBK- K°+- i?Ov- ?Ä - i?´ çQÊ+ tQM;
i` M ç¢B HK+ h?QÆM; G MX L?QM; #´i F i M H¨ ;b i?b iQM? +?´i ç m M?Q p¨v5
*?Q M M- G,M; hB m /MM; FB K F„ pšM +| i? bY /KM; M,M; HQÊM; +O +€+ M; mv
M?B M- +?Q iÈB i¨M #•v ;BÌ- G,M; hB m p +Æ #ªM pšM F?¬M; ? bY /KM; M,M; HQ
+ª hBM? h?¬M EB K Zmv i- G,M; hB m +kM; F?¬M; i?B i`B M iQ¨M #°mv HU+ K¢M
"ÎB pb b Q\ "ÎB pb +?Q iÈB i¨M #•v ;BÌ- G,M; hB m pšM +?Q ? ;†T F M¨Q +| i? F
#°+¬M; T?m ç€v ?ÁK`X

L m # EB K h¬M +O GB i; B HB M i?O ?Q†+ ç®B K†i pÈB F K¢M? M?´i H¨ EB
h?B M- +| H) G,M; hB m b) T?ªB tm´i` K°i T?¬M i?U+ HU+ +?•M +?QM?X

L m H¨ ç®B K†i EB K h¬M #¨+ b€m M?Q *¬M; h¬M >Q¨M; pÈB im pB ?B M i¢B +O
iQ¨M #°#ªM HoM?`X L?QM; +?Q /M M?Q p¨vX i?“M; #¢B pšM H¨ M,K ,M M,K i?m

*?Q M M- G,M; hB m +,M #ªM H¨ F?¬M; M; ?o iÈB pB + ?Q¨M iQ¨M #¢B H°i?U+ HU
;B i +? i # + Q i?O EB K >Q¨M; +O GB i; B M?QM; p +Æ #ªM- i?M ?¨M ç®B pÈB

u M F B X *?Q M M # E B K h¬M +O G B i ; B i ?'v F?¬M ; m v ? B T M ' B K b M ? H B M ; B Q ?^aQ X

G , M ; h B m ç^aQ [m p B + M " v i ` Q M ; ç - m - ç<sup>2</sup>M ; i ? Ì B +<sup>a</sup>K ; B € + # ' i M H € B + " M ; i ` Î M G 9 + M " v - > Q " M ; S ? O L ; m v i ç^½ Î # M M ; Q " B - + | + ? 9 i H Q H „ M ; M ? b M G , M ; h B m X h F ? Q € + K ° i + ? B + € Q / K i ? 9 i ` „ M ; M ? Q i m v i - i ' K € Q K K K € B T ?<sup>a</sup>M + ? B m € M ? i ` Q M ; i ` Q - ? „ i H M F ? m ¬ M K t i i m v i b „ + + O > Q " M ; S ? O L ; m v i H € B + " M ; ` m M ; ç °

G , M ; h B m F ?) i ? Î / " B X +^aK ; B € + # ' i M p W `²B H B M # B M K ' i X

L ? Q M ; i ` Q M ; H Á M ; G , M ; h B m ` i ` ä - F ? ¬ M ; T ?<sup>a</sup>B M | F ? ¬ M ; + | K " + ? Q M ? p b ? B M ç € Q [ m € Q i - + , M #<sup>a</sup>M F ? ¬ M ; i ? ? B m ç Q Ê + i ? B M + Æ M M + ? d +<sup>a</sup>K M ? " M ç Q Ê + i ` C + | ç € B T ? € T H U + - + | i ? M ? € v K „ i H o M ? M ; ° X * Á M M ? Q G , M ; h B m i ? b K Ê B + ? d + |

h ? M M ? K ° i i B M ; - i ` B i ?²B F i ; B È B - M ? b M p K t i + | + ? 9 i H Q H „ M ; + O > Q " M ; S + Q Ì B M | B ,

@ u M i • K ç B - i F ? ¬ M ; b Q X

> Q " M ; S ? O L ; m v i p K t i / ` m / " M ; ; " i ; " i ç - m - € M ? K „ i + k M ; F ? ¬ M ; M ? b M i È B ? B i i m v i i ` „ M ; X G 9 + M " v ç^½ + | M ; Q Ì B + O > Q " M ; S ? O ; B ç M ` Y b € + ? + ? B M i ` Q Ì M ; > Q " M ; S ? O L ; m v i ? Æ B ` m M ` ~ v - ç B ç M # M + € M ? G , M ; h B m X . ` m / " M ; M | B ,

@ G , M ; h B m X i i ` Î p p È B M ? X

s 2 M ; U + ? € v i ` M ç Q Ì M ; H € i ç € - + ? d + | i ? M ; ? 2 i ? ' v i B M ; # € M ? t 2 p M ; H M ` i M G † M ; - i ? Q^aB K € B - > Q " M ; S ? O L ; m v i i U p " Q i ' K M K K K K € B X o K t i F ? ¬ M ; + ? 9 i M ; ²B ç @ B / B M > Q " M ; S ? O L ; m v i - M ? „ K K „ i / Q Ð M ; i ? - M X æ B p ° B b m @ i ç K F ? B p ¼ M ; F ? | M | B M M H Ì B X

æ € B ç € M ? t 2 X L ? ` p " h K M ; ²B # M + € M ? X S ? Q b m + Á M K ° i + ? B + t 2 M [+ ? Î H " ç B t m @ M ; T ? Q M K - ? ¼ ç m K m @ M K M ; i ? 2 Q ? m v M ? ç + O K b M ? X

> Q " M ; S ? O L ; m v i ç M ; M ? „ K K „ i + ? Ê i K Î # W M ; K „ i ` - M Q Æ M ; i ? 2 Q € M ? i ` , M ; t m v t 2 / W M ; i ` M F ? m ¬ M K t i G , M ; h B m X E ? m ¬ M K t i M " v ç^½ F ? ¬ M ; + Á M p M ; • v M ; ¬ + F ? m ¬ M K t i M " v + k M ; F ? ¬ M ; ? b „ + b^aQ - ; | + + € M ? K " H € B F ? B M M ; Q Ì B i + | +^aK ; E

> Q " M ; S ? O L ; m v i # ¶ M ; M ? B M M^av b B M ? K ° i w i Q Î M ; , M K M ? • M M ? Q p " v + ? Q / M + € + b B m b Q i - K + Ð i ? ; B È B + k M ; F ? | + | i ? b Q b € M ? M ' B p È B ? „ M X

> Q " M ; S ? O L ; m v i t m ' i i ? • M i W K ° i i ? ; B v / Q Ê + - ç B m F B M ; B ç b M ? F ? € ; B^a - t 2 + ° F B : B Ì M " v - + | H) K b M ? ç M ; M ; ²B Ì K ° i [m € M + " T ? - M ; ? 2 M ? € + - t 2 K i € T + ç Æ M ; B^a M M ? d \

> Q " M ; S ? O L ; m v i # ¶ M ; M ? B M F ?) M ? + ? K B M ; K d K + Q Ì B , + | H) K b M ? ç^½ b È K i b i Y p W H Á M ; ç T w ç F i / m v M X h | K H € B X + m ° + b @ M ; M ? Q ? B M i € B i ? b ç 9 M ; H i È B M ' B X * ? Q / M H " t 2 K T ? B K K - T ? B K ? m v M^aQ - M " M ; + k M ; F ? ¬ M ; ? M ; ? o ` ^ M ; ç B i È B K ° i i ? ; B È B i ? - M F € M ? Q i ? M " v X

æ 9 M ; p " v - ç m / Q p K i B M € M t 2 + ° + ? i i B i F B 5

> Q " M ; S ? O L ; m v i ç " i W M ; +^aK i ? ' v + m ° + ç Ì B K b M ? F ` p š M K v K „ M - b m F ? B + ? r ; B ç b M ? + k M ; F ? € ; B<sup>a</sup> - i ? " K + ? Q + Á M ; B " m + | ? Æ M +<sup>a</sup> ; B ç b M ? M " M ; F B T i ` Q È + X F ? ¬ M ; + | M ? [M ; H Q € B [m - M € Q - ç² i ` M ; b S + ` U + ` Ð K m ¬ M K " m X

h m v M ? B M ? Q " M +^aM ? Î i ? ; B È B M " v i ? " i b U H " [m € i @ i - F ? ¬ M ; F ? Q i Q Æ B K € i ç M + ? • M + ? Q M ? ? B m ç Q Ê + + € B ; b H " ó +^aM ? M 9 B ` W M ; b m + Æ M K Q ô - Î ç • v X i ? U + p ; B È B M " v F ? ¬ M ; + | M - M ; / Q Ê + T ? • M ? | ? ¼ + : B M i ? Q Æ M ; i m v ` ^ M ; ` i M ? B m - M M ? • M ç m + | m v i Q M + O #^aM i ? • M - ç m + | M ; m v M i „ + p " + U + ? € M + O K ¶ B M ; Q Ì B ,

æ @ B p È B > Q " M ; S ? O L ; m v i - K ¼ B M ; Q Ì B Î i ? ; B È B M " v ç m ` i + | H Q Æ M ; i • K X

.-M /-M- M" M; +kM; ç½ [m2M pÈB +m°+ b®M; KÈBX i" M /KM; +€+ HQϕB i`B i?S+
 KbM?- çQ ;B i°+ >Q" M; S?O H M iÈB çdM? + Q5 L?QM; M" M; pšM #` #Đ M;Đ- i?
 i?2Q #ªM M,M; pÈB K°i bU i?"iX Íi`QM; ho- M?bM M?[M; F ;B M; ?² ?B T M;?o •M
 i?Q+?- M?QM; b m F?B Hϕ+ p"Q i? ;BÈB F€ Hϕ M"v- +ªM? iQÈM; K°i HÌB F?¬M; ?I
 H" K€m iQÆB p,M; F?„T MÆB F?B M >Q" M; S?O L;mv i T?ªB iU H"K [m2M K°i H-M
 L?'i H" F?B iB T [mªM Zm€M `QÈm +O E KϕQ ?B K- ç€K F KϕQ ?B K `i T?€ T
 L;mv i F?B ç| +ÁM M?Ä +ªK i?'v FBM? ?½B- M?B m H-M bmwi # "i F?|+X "Q K"i ç|
 i?"i b•m i`QM; ç€v HÁM;- +?Q M M b m ç| M" M; KÈB +?Q ?mvM? ç æϕB ?mM; ?
 ?B K ç|X
 "ÎB pb M" M; K'i F?QªM; KQÌB M,K +m®B +MM; +kM; ?B m ` K°i çϕQ HwX F€ i?"i
 F?€+ i? ;BÈB FB - +?d H" #ÎB pb Îi? ;BÈB i`QÈ+ FB - M" M; F?¬M; Î p` i`Q M"vX
 /®B i`€ ?ÆM K°i QiX +| H) +kM; F?€ ;B®M; pÈB +€+ [mw i°+ +O çϕB H9+ h?QÆM
 aQ b€M? pÈB ?¼- M?[M; F KϕQ ?B K i?ŠM; i?„M ?ÆM M?B mX
 > i i?ªv M?[M; çB m M"v ç½ tªv ` i`QÈ+ F?B >Q" M; S?O L;mv i ;†T G,M; hB mX
 L;mv i poM? pB M F?¬M; [m M çQÈ+ €M? K„i ç|- p" +ªM; QÌB M|B ` K°i +€B i M ó
 KšM +ªK ç®B pÈB M; QÌB tm'i i?•M iW i? ;B v /QÈ+ M?Q >Q" M; S?O L;mv iX
 h` M i? ;BÈB M"v +,M #ªM F?¬M; B +| i? #B i çQÈ+ h?ϕ+? h`9+ h?ªQ- pb i? ?Q"
 p¬ b® b€+? v /QÈ+- i?dM? ;B€Q p¬ b® M; QÌB- M?QM; ?¼ ç m +ªK i?'v Hϕ ç®B pÈB
 +?¬M b•m i`QM; HÁM; >Q" M; S?O L;mv iX L" M; F?¬M; /€K M|B- + "M; F?¬M; /€K ç
 L" M; bÊ- M" M; bÊ `^M; M m +?ŠM; K v KbM? b B H-K- H"K H° #Q K"i KbM? H" +QM
 K„M i? v- +m®B +MM; M" M; HϕB i`Î i?"M? #^M; ?[m +O G,M; hB m- ?ÆM M[Î b•m
 HϕB +| p` i`Q +O G,M; hB mX S?ªB #B i`^M;- iϕB ç•v- i`QM; HÁM; +O >Q" M; S
 +?B +| M; QÌB M?" p" #^M; ?[m +O i? ;BÈB FB KÈB +| i? +?B K K°i p` i`Q i`QM; i
 >Q" M; "° i?"M? >Q" M; S?O +?QM? H" #ÎB pb Îi® [m®+ M" M; +| K°i +QM b¬M;- i M
 æ•v +kM; +?QM? H" w +O >Q" M; S?O L;mv i Km®M HQm HϕB +?9i F, MB K +m®
 L" M; Km®M KbM? M?È F„- +?Q /M b¬M; +ϕM ç€ KÁM- +?Q /M i?ÌB ;B M K½B i`¬B-
 F?¬M; çQÈ+ [m M `^M; KbM? ç M iW MÆB M"QX
 "Q K"i HÈM M" M; +i ;B'm i`QM; HÁM; `®i +K+ K'v M,K i`QÈ+ #¶M; M?B M çQÈ+ +
 h?K+ aÆM +?Q i•M i?"M? S2MxB bX
 G9+ ç| >Q" M; S?O L;mv i i?"K +?Q +| +ªK ;B€+ FQ+? ç°M; Km®M iÈB ibK G,M; hB
 h?K+ aÆM5 h?K+ aÆM #'i +S M; QÌB M"Q bBM? ` Î MB M çϕB i`QÈ+ FB +O M" M
 +?[M"v5 LÆB ç| ;B®M; pÈB *¬M G¬M- ç m H" K°i i`QM; M?[M; MÆB M²M; ç"K i`m
 >ç5
 hmv M?B M- >Q" M; S?O L;mv i pšM M?šM M?`MX .M b Q çB m M"v +kM; [m€ KS+
 M"v- F?¬M; M; Î F?¬M; +?d +| KbM? ç M iW K°i i? ;BÈB F?€+ K" +ÁM +| +ªK°i M;
 i?QϕBX *ÁM +| +?mv M; b ?Q M; çQÌM; ?ÆM i? M[+?S\
 >Q" M; S?O L;mv i +® ;„M; €T +? FQ+? ç°M; i`QM; HÁM; €T /KM; T?QÆM; T?€T i
 w bU i`QÌM; i?"M? +O G,M; hB m- H†M; H) M?bM # M M; QÌB ?„M /-M /-M tm'i ?
 #|M; ?²M; X
 *| M?[M; H9+ M?Q #` p•v F?®M F?´ bÎ- >Q" M; S?O L;mv i +ªK i?'v +| H) M?Q p"v +k
 i?m°+ p i? ;BÈB M"v /-M bBM? +?²B Mªv M?€M?- çQÈ+ K¼B M; QÌB i?W M?"M- ç
 +O M; QÌB +QM >Q >ϕ- bU FB m M; ϕQ +O +QM +?€m oB K >Q" M; X
 æ€M; iB + M" M; t2K M?ªM? ?QÌM; +O +ªK t9+X
 *?mM; [mv- M" M; H" M[M?•M- ?„M H" M K M?•MX
 >¬K M v- M; v F?B [mv i ç`M? i`Î p pÈB G,M; hB mX i`QM; HÁM; >Q" M; S?O L;m
 `i HÈM- +?¼+ i?OM; HÈT ;B'v M;„M +€+? M"vX

*^aK M?"M çQÊ+ +€B M?bM +?,K +?9 +O >Q" M; S?O L;mv i- G,M; hB m KÎiQ ç-B K
 @ a Q i? \ h?QÆM; i•K pb +€B +? i +O hS "\
 @ E?¬M;X G,M; hB m- i Km®M im ç¢QX
 *?9 i?Q+?,
 R, b¬M; >Q" M; S?® H" K°i +QM b¬M; /"B Nd FK Î h`mM; Zm®+- +?°v [m h?QÊM; >
 a¬M; >Q" M; S?® iWM; H" K°i +?B HQm +O b¬M; h¬ *?•mX hmv M?B M- M;"v M
 i?"M? M?€M? +O b¬M; >Q" M; S?'X
 a¬M; M"v `°M; i`mM; #bM? 9yy K p" b•m N KX æ•v H" M;m²M MQÊ+ m®M; +?Q /•M
 h?QÊM; >°B ` k F?m S?® æ¬M; p" S?® h•vX " M h?QÊM; >"B M^K /¼+ i?2Q b¬M;
 L;m²M ;®+ t tQ +O b¬M; >Q" M; S?' #„i ç-m iW +m®B i?ÎB *?B M Zm®+X sm•M
 K°i i`QM; óhS +¬M; iYô M´B iB M; i?ÎB *?B M Zm®+ H" ç¢B i?¬M MQÊ+ aÎ +| M?I
 GB i pQÆM; T?QM; +?Q /°B ç'i h¬ *?•mX ¬M; bY b M; +mM; çB M ?Q M; T? +O
 b¬M; hMM; :B M; Î h?QÊM; >°B ?B M M vX >¢ HQm b¬M; hMM; :B M; H9+ ç| +| K
 ¬M; H" >Q" M; u i S?® U# M >Q" M; u i vX " +?[>Q" M; u i S?® /¬M /¬M #B M i?"M?
 >Q" M; S?®V

jdyX *?QÆM; j9N, GoM? L;° >[m hbM? æ¢Q

L?bM #° /€M; i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K +O G,M; hB mX >Q" M; S?O L;mv i`®i +K+ Kd
 i?"M? +¬M; K°i i`Á çM - p¬ +MM; iQÆB b€M;X

@ æQÊ+ `²BX i ?M /¼ M?i? çO `²B5 J°i H¬M M[M?"M i?S+ çB- i i M H" >Q" M;
 +¬mX

>Q" M; S?O L;mv i;BÆ #"M i v i`ÆM #|M; iBM? t°Q M?Q M;¼+X +Q`B iOK idK M|B
 G,M; hB m +kM; pQÆM i v i?2Q #°M M,M;- b m ç| M|B,

@ æ` +¬m H" ç` T?QÆM; M"Q\

@ X

G¬M M"v ç M HQÊi >Q" M; S?O L;mv i FBM? M;¢+- #ÎB pb M" M; M?"M ` #B m ibM
 ;B° #°X Jm®M [m M b€i +Y +?B- H`B M|B ç M?bM ` çB m ç| [m°i?U+ H" +?mv M
 +Sm bBM? iB M bo i•K Hw M,K ç| M?Q >Q" M; S?O æ¢B iB m i?QX

@ M? F?¬M; #B i ç` +•m\ o"v M? iW ç•m iÈB\

a m F?B K°i +?9i +?'T MBK çQÊ+ i?° HÄM;- K¼B pB + F?¬M; +ÁM ;b T?°B FB M;
 L;mv i M?bM +?,K +?9 p"Q G,M; hB mX :B`F?„+ M"v- M" M; [m M ? i i'i +° M?[M;
 M;Q`B G,M; hB m- [m M i?•M T?"M >Q" M; S?O æ¢B iB m i?Q +O KbM?X

h`QM; HÁM; G,M; hB m FBM? M;¢+ /"v b|M; F?¬M; M;WM;X +?ŠM; i`€+? KbM? pš
 L;mv i F?¬M; #bM? i?Q`M; +?ŠM; i`€+? M" M; pšM Hm¬M +| K°i +°K ;B€+ i?•M i?B

h?b ` H" i? 5

h`QM; HÁM; G,M; hB m #WM; idM? ç¢B M;°- ?| ` M[M?•M M"v +kM; ç M iW K°i i?
 K M; i?2Q i`Q M?È iÈB ç•v5 G,M; hB m F?) +Q`B +Q`B,

@hm +?•M ;BÈB5

@«5

æ½ M?B m M,K M?Q p"v- ç M H9+ M"v >Q" M; S?O L;mv i`®i +K+ çQÊ+ +?QM? K²K
 ;B€+ M;¢+ M?B M pmB KWM; [m°i?U+ F?¬M; i? /B M i° #^M; M;¬M iW- MQÊ+ K„i
 ` - +?°v tm®M; i` M F?m¬M K†i iQÆB +Q`B i`"M ç-v pmB p X

L? [M; bmv M; ?o i`QÊ+ FB M`Q H` poM? pB M +?¬M; B'm #Q K"i M`v i`QM ; HÁM; H` M m #` ç®B T?QÆM; #B i b) ; B i M; QÌB /B i F?~m ? i i?ªv +?d H` pÊ p~MX
 *| B #B i M¶B i`+? K`+? +O K°i HBM? ?²M +¬ ç°+i? ?QÆM; ç m F?´ M?È M?mM; S?O L; mv i ç½ iWM; ç¼+ iB m i?mv i- ç½ iWM; #B i iÈB pB + ótmv M [m i?ìB F?- iQÌM; b m F?B tmv M [m i?b H`K i? M`Q ç t•v /UM; +m°+ b®M; - i?"K +?Q +ÁM+ M [?Q`M; +O /` ; BÈBX
 L?QM; F?B p`M K M? [m, [m€B M`v i?U+ bU `ÆB tm®M; ç-m M`M; - F?B M p`M K i`Á çM iQ HÈM- b m ?ÆM ky M,K- i`QM; ç-m | + M`M; pšM F?¬M; M; WM; +| K°i w M óh M?È K - i M?È +? 5ô
 L?bM >Q`M; S?O L; mv i ç°i M?B M F?|+ `QM; `S+- i`QM; HÁM; G,M; hB m +kM; - +€B KkB + v + vX >„M +| i? +ªK M?"M çQÊ+ bU i?®M; F?´ `i b•m i`QM; HÁM; M`M HQÆM; i?•M Î; B [ i?"M? i?` T?²M ?Q M?QM; i`QM; HÁM; +¬ çÆM i`+? K`+?X
 *?Q M M G,M; hB m M? M?"M; ¬K >Q`M; S?O L; mv i p`Q i`QM; HÁM; K†+ +?Q M`M; F?|+ QÈi pç i €Q +O KbM?X hbM? +ªK M`v F?¬M; ? +| +?9i i`,M; ; B| M K M [+MM; tm`i ?B M K°i +?²X \*| i? M|B H` i?B M wX-+kM; +| i? M|B H` p`M K M?X h HQçB i`i M?B M5
 a€M; bÈK ?¬K b m- >Q`M; S?O L; mv i F?¬B T?K+ #bM? i?QÌM; X J„ M?•M ?ÆM ky i? K K°i HìB M`Q p p`M ç i`QÊ+ ç| - +`M; F?¬M; ?ÁB i? K K°i +•m M`Q p hm *?• :Bì M`v F?„+ M`v- M`M; +?d #B i H`- iW M v p b m- M`M; ç½ F?¬M; +ÁM i`+? K`+? >Q`M; S?O L; mv i /U ç-m p`Q p B G,M; hB m- M? M?"M; i`Á +?mv M p p`B M,K M? [M; ; b G,M; hB m ç½ i`ªB [m X J` ç•v +kM; H` H-M ç-m iB M G,M; hB m F Hç i`QM; # M,K ; -M ç•vX
 E?B M|B iÈB M? [M; H9+ KçQ ?B K- >Q`M; S?O L; mv i F?¬M; FbK M`B M„K +?†i H` bÊ `^M; K i?9 ?MM; KçM? ç| b) ç°i M?B M M?ªv ` +QÊT H`v G,M; hB mX :Bì F?„+ M`v- >Q`M; S?O L; mv i F?¬M; +ÁM H` M [ i?¬M i?QÆM; M; ?B T +O æ [ +?d H` K°i +¬ ; €B tBM? ç T #bM? i?QÌM; F?¬M; ?ÆM5
 J` b m F?B i`ªB [m +?mv M i®B ?¬K [m - ççQ i•K çbM? i` ç½ H•m i`QM; HÁM; G,M ; B€+ M•M; + Q F?B M ?„M FQ+? ç°M; F?¬M; M; WM; X æçQ i•K M`v KÈB H` +,M M; pB i•K +ªM?- FB K F„ ? v +¬M; T?€T + Q iÈB ç•m M?QM; M m ççQ i•K F?¬M; çQÊ+ çQÊ+ i?B M ççQ- M?Q p`v +QM çQÌM; im iB M +O G,M; hB m pšM t t¬B F?¬M; #E EB T i`QÊ+ im Hmv M p¬ibM? ççQ- FB T M`v im Hmv M ? [m ibM? ççQ5 > [m ibM? ç +O +QM M; QÌBX h?`i ibM? +?B +?QM? H`, ?d- M°- Qm- +K- €B- i,M; - /K+X GK+ /K+- ?QÆM; /K+- p` /K+X t9+ /K+- w /K+X URV
 EB T M`v G½M; hB m +| i? M|B H` M?"T i? im Hmv M- ç½ i`ªB [m ççB #° T?"M + QmX +KX /K+ U#m²M- bÊ- ? K Km®MV H` +ªK ; B€+ pšM ?ÆB b`BX imv `^M; ç iBM? i9v +?•M +?QM? i?b pšM +?Q +| HoM? M; ° b•mX L|B i?"i- G,M; hB m +kM; i`QÊ+- ?Q`B MB K ç²M; K¬M FB T i`QÊ+- ?Q`B MB K bQ i¬M M?mM; +`M; M?È M HçB +`M; ç m F?¬im Hmv M5 " [m M M;²B tm®M; +ªK M; ° i?B M ççQ æÆM; BªM hB m `i M?Êi M?ç i- ç m +?d +| im Hmv M- p¬ibM? p¬ /K+X *?Q M M M|B- Fw S i?QÌM; +?€M MªMX
 h®B [m - F?B >Q`M; S?O L; mv i F?|+ MS+ MÎ i`Q; HÁM; ?„M- G,M; hB m +| i? K M óQmô i`QM; i?`i ibM?5 L?"M i?S+ M`v i`U+ [m M ?ÆM `i M?B m bQ pÈB pB + KbM +?Q M? [M; ?²M; M? M i`B FdX
 "ÎB pb G,M; hB m +ªK M?"M çQÊ+ bU #B i?QÆM; Î b•m i`QM; HBM? ?²M >Q`M; S? /šM iÈB bU +°M; ?QÍM; ; B [? B HBM? ?²M- F?B M ççQ i•K +O G,M; hB m +?Êi +|

>d- E?B M;QìB M?" pmB p - ?²M; M? M pmB p - G,M; hB m +kM; ç½ ?B m F?€ b•m
 ^M; FB T M"v b) Km®M +?Q i'i +ª M?[M; M;QìB ?„M [m M i•K çQÊ+ b®M; i®i ?ÆM
 L°- ç®B Kti pÈB M?[M; ç`+? M?•M #Q K"i iW F?„T MÆB- ç®B Kti pÈB M?[M; F KQ
 p" #^M; ?[m +O KbM?X +?QM? H" HQÇB +ªK t9+ ç!X G,M; hB m +kM; ç½ bÈK ibK ?
 æçQ T?€T iU M?B M- ççQ H" iMv i•KX pmB +QìB iS+ ;B" M ç m H" ççQX B /€K M;
 H" ççQ\UJ 5 i #ªQ ç'v5 pÈ pdM5@i Mi MV
 PmX G,M; hB m KÈB pW +ªK i?K çQÊ+ iW >Q" M; S?O L;mv iX h?m çQÊ+ +ªK M;°
 im Hmv M- ççQ i•K b +" M; i? K +OM; +®5
 *K UbÊV- ç•v +kM; H" çB m K" G,M; hB m pšM +?Q +ªK i?K çQÊ+ `ä`" M;X æ®B K
 KçM? F?B M M;QìB i`mM`~v- G,M; hB m +! bÊ F?¬M;\ æ€T €M H" +!X L?QM; p'M
 G,M; hB m pšM +?Q ? ;†T HQÇB i²M içB F?B M ?„M`mM bÊ ç!X L,K tQ îimv i b
 M,K- G,M; hB m F?¬M; bÊX a m M"v- F?B ç®B Kti pÈB "ç+? hm°+ "B M a•m- ?„M -
 T?ªB çO HQÇB ç`+? M?•M- G,M; hB m pšM F?¬M; bÊ J°i i`QM; M?[M; M;mv M M?•
 i? ;BÈB M"v pšM +?Q +! HU+ HQÊM; M"Q çO F?B M G,M; hB m T?ªB`mM`~vX J
 FB T i`QÊ+ G,M; hB m im Hmv M p¬ibM? ççQ- +,M #ªM F?¬M; #B i bÊ H" ;b5
 æ½ +? i +MM; H„K i?b +?mv Mi? Hm•M ?²BX +?Q /M HBM? ?²M #` ;B i +kM; çÆM
 o"v i?b b Q M"Q\ E?¬M; bÊ H" çB m ç-m iB M K" M;QìB im +?•M p¬ibM? ççQ T?ª
 *?Q M M- G,M; hB m Km®M iB M p"Q h?€M? oU+- HÁM; ?B m F€ +?d H" i?S M?'iX
 çQ+? i`¼M; v m M?'iX
 "i F H" i? iK+ ;BÈB ? v H" h?€M? oU+ ç m F?¬M; T?ªB H" T?QÆM; ?QÈM; +m®B
 •B Uv mV- imv`^M; G,M; hB m F?¬M; [m€ ?B m M?QM; K'v M,K M v +kM; ç½ +! iB
 içB G,M; hB m +kM; ç½ #B i +€+? +?O ç°M; [m M i•K M;QìB F?€+X hmv`^M; +?Q
 +ªM çQÊ+ ?„M +ªK M?"M çQÊ+ +ªK ;B€+ M"v iW M?QM; M[M?•M # M +çM?- iW +?
 h,M; U+,K ;?ûiV- HQÇB ibM? +ªK M"v iU M?B M hm Hmv M p®M H"K G,M; hB m F?
 i`QM; +m°+ b®M; +! [m€ M?B m iB m M?•M5 L?[M; +?mv M F?B M M;QìB i +,K ?"M
 F€ ç /çM;X
 oQ /K M?Q h-M ;B X F€ i?"i G,M; hB m +kM; F?¬M; [m€ i?M ?"M h-M ;B X *?QM?
 çQç i p` ?¬Mi? +O ?„M M M ?„M KÈB +,K ;?ûiX
 .K+ U? K Km®MV- çB m M"v +kM; +?QM? H" M?QÊ+ çB K +O ;G,M hB mX L m F
 K"i pÈB h®M; JBM? L;mv i- b m HçB bQM; im pÈB .B T iY- G,M; hB m +ÁM F?¬M;
 pšM +?Q i? K M;° çQÊ+ HQÇB ibM? +ªK M"vX
 hBM iQîM; ^M; M m M;QìB bBM? ?Qç i içB i? iK+ ;BÈB M"v- +?„+ +?„M ç m +! çO
 M M ;B[i?'i ibM? p" HK+ /K+ H" +! HB M ? pÈB M? mX
 hmv M?B M K¼B i?S F?€+ ç m +! i? i?¬M; [m i?ìB ;B M iQ+? Hkv- +?B +! /K+ p¼M
 +® w FbK MûM #ªM i?•MX
 h`QM; K„i M?[M; M;QìB F?€+- # M +çM? G,M; hB m +! ç¬M; çªQ ?²M; M? M- M,K t
 H p` ?¬Mi? X E M?Q p"v b Q +! i? H" M;QìB +! i'K HÁM; i`QM; b€M; çQÊ+ +?S\
 u M +?SM; i?"i ç! H" •K KQm +O +¬i - F?¬M; [m M ? ;b pÈB G,M; hB m M?QM; +!
 iQ+? K'v +?mv M ?²M; T?'M ç! +Æ +?S\ *?d bÊ +?Q iÈB M v pšM +! `i M?B m M;Q
 ç½ T?B H hç >B m u MX
 æ®B pÈB #ªM i?•M G,M; hB m- ?„M +kM; +! /K+ p¼M;- +?d +! çB m F?B /K+ p¼M;
 i v #! +?•M5 a m F?B i`li?"M? M[M?•M +O ?„M- h®M; JBM? L;mv i p" .B T iY ç n
 ?Qç i +M ibM? v m M K M[- +" M; +ªK M?"M çQÊ+ +?² i®i /Q bQM; im K M; HçB- M
 ?„MX
 hmv M?B M M?[M; M,K ;-M ç•v- G,M; hB m pšM ç m ?®B ?ªM;QÊ+ tm¬BX #"M`°M
 M?[M ?²M; M? M h®M; JBM? L;mv i p" .B T iY ç m +€+? t M;"M /tK- i`QM; FB K T

Zm M ok æ²M; M?QM; G,M; hB m i?Ov +?mM F?¬M; ? +| i•K iQ F?BM? M?ìM M" M
p X G,M; hB m +?Q # Q ;Bì +| i?ìB ;B M `ªM? `¶B- H"K b Q +| H9+ M"Q M|B +?mv
@ *| i? ?Q"MiQ"M [m M K'i [m€ F?S b Q\
G,M; hB m M?bM /mM; M? M tBM? ç T +O >Q"M; S?O L;mv i- #¶M; M?B M +'i iB
>Q"M; S?O L;mv i M;~M; ç-m M?bM G½M; hB m- i?ªM M?B M +QìB,
@E€ i?"i- pšM F?¬M; #Ä çQÊ+- +?d +| +?'T MB K ?B M i¢B +O i i?b #Ä `²B i?¬B5
G,M; hB m M„K H'v i v >Q"M; S?O L mv i- /MM; +?•M M;mv M FB K i` i?•M i? M"
çQ ` F?B M G,M; hB m +kM; F?¬M; #B i T?ªB M|B ;b, >Q"M; S?O L;mv i i?B M b
i?ìB çB K i®i M?'i5
*?Q M M- G,M; hB m i`®M €M? K„i KQM; +?ì +O >Q"M; S?O L;mv i- i`QM; HÁM; F
>Q"M; S?O L;mv i i?¬M; KBM? b„+ bªQ- b Q H¢B M?bM F?¬M; ` - b„+ K†i K†+ /M -
+QìB M|B,
@Zm M çB- H" i i? K [m€X L;?o H¢BX i b) +S b®M; M?Q p"v +ª çìBX :†T çQÊ+ M
M ioM? +mº+ çìB M"v5 š- +?d +-M M? /"M? +?Q i Kºi +?9i i?ìB ;B M +O M? H"
i? K ç•m5
L;?2 >Q"M; S?O L;mv i i?ªM M?B M M|B- i`QM; HÁM; G,M; hB m +| +?9i F?' bî-
ªK ;B€+ Qm i?QÆM; M"v F?B M ç¢Q i•K +O G,M; hB m +?Êi`9+ `Q+? F?¬M; i?
æºi M?B MX G½M; hB m ?"Q F?Q /•M; H M- M|B,
@ E?| i?b b Q M"Q\ *?"K i?b b Q M"Q\ L[M?•M +M i - +?Q /M `ÆB p"Q Hm•M ?²B

@ æ¢B bQ€B- +?Q /M S?9+ [m M +? K i M H" ;b +kM; b) F?¬M; i? [m M çQÊ+ ç
?B m w +O M; "BX +kM; ?B m çQÊ+ w +O i?B m +?OX L m F?¬M; +| M; mv +Æ i?b
i K¢Q ?B K M•M; + Q i?U+ HU+ \ E€ i?"i M•M; + Q i?U+ HU+ +kM; H" KK+ çQ+? -
F?¬M; #` iKi ?"m- ç +?9M; i +| i? iU #ªQ ?° #ªM i?•M5 >m®M; +?B +ÁM +| HBM
?²MX HQm H¢B i`Q M?ÈX L,K ç| tmv M [m # Q €M? ç Q #|M; FB KX K¢M; ;B" M"v
ç½ H" F€ iQ+?X h?B m +?O- i b) ,M HQ¢B i?m®+ ç|5

_ 'i M?B m M; Q`B iU +?Q H" [m2M i?m°+ S?9+ #€ ç m F?¬M; FbK M´B i`ÊM K„i ?€ ?
i?Q`M; T?QM; ç° M?Q M?½- p K†i ?B M H" M? M"v- F?¬M; i? iQ`M; çQÊ+ H`B M
?QÆM; p` i?ûT p" K€m M?Q p"v H¢B tm'i` iW KB M; ¬M; X

G,M; oä p" K°i b® +?B ?mv +O "BM? çQ" M hB *?ÊT F?¬M; FbK M´B M?B i ?mv i
oä HÊM iB M; M|B,

@ h?B m ;B - K m çQ ç M /QÊ+ ç M ç•v çB5 _ÆB ç-m +?ŠM; [m +?B H" K°i p i b
i?"i bU #`i ?¢M?- ? B KQÆB M,K b m- i b) H¢B i bK i?B m ;B M; "v- pŠM H" i?O ?¢

@ æ9M; p"v i?B m ;B - +?9M; i F?¬M; bÊ- +?9M; i F?¬M; i? iKi ?"m5

@ h¬M; +?O- i /MM;5

@ h +kM; /MM;5

L; v +ª F K'v M,K M v /"v ç†+ ?ÆB i?Î [mw i°+ H" J†+ h? M? +kM; F?¬M; FbK M´B
iQ€+ +´ ?¼M; X

Gw S?"i H9+ M"v #¶M; M?B M F?) M|B, @ h +| H) F?¬M; i? /MM; çQÊ+

•M? K„i K¼B M; Q`B ç m i" T i`mM; i` M M; Q`B [mw i°+ Gw S?"i i Q M?½X E?m¬M
#bM? ioM? i?QM; /QM; +O Gw S?"i +kM; TªB ?ÆB ?²M; H MX imv M?B M v pŠM

@ h?"M? h?K+ aÆM pŠM +¬M M; Q`B [mªM Hw5 >v p¼M; F?B i +? i çB- i?B m ;B
/QÊ+ HQm H¢B i`Q M?È ç| - FB T b m Gw S?"i H¢B H" i?O ?¢ +O i?B m ;B 5

G,M; hB m M?bM K¼B M; Q`B ç M; +ªK t9+ /•M; i`"Q- ;BÆ ? B i v H M F?) ?¢ tm®M
hQ" M #° K¼B M; Q`B i`QM; TªM; - i`W Gw S?"i ç½ F?¬M; +ÁM i` MQ - M; v +ª KŠr
Km°B G½M; o" M L?B p" M?[M; M; Q`B i?•M F?€+ ç m iÄ w Km®M /MM; HQ¢B ç M /Q

G,M; hB m i`-K ;B¼M; M|B,

@ *ªK ÆM K¼B M; Q`B ç½ iQM M?B K i M?Q p"v5 Zm v b M; M?bM Gw S?"i ç M; +
+Q`B M|B,

@ Gw S?"iX F€ i?"i i ?B m- M; QÆB bÊ M m i'i +ª K¼B M; Q`B ç m /MM; ç M /QÊ+
HQ¢M h ?B m HU +?¼M +O M; QÆB5

@ *ªK ÆM h?B m ;B 5

Gw S?"i S MQÊ+ K„iX +9B M; Q`B i?B H i?"i b•m pÈB G,M; hB mX L,K tQ ?„M i?
`^M; b) #` ç®B tY M?K+ M?½ M?Q M¬H - M?QM; F?¬M; M; `H¢B çQÊ+ ;†T K v K„M
+O Gw S?"i /"M? +?Q G,M; hB m +kM; F?¬M; ? Qi ?ÆM bQ pÈB K¼B M; Q`BX

*?B +| çB m K¶B M; Q`B ç m +| HU +?¼M `B M; X Gw S?"i HU +?¼M F?¬M; b B-
ç" T M´B /bK i?mv M M?Q >Q" M; S?O L; mv i- "ÍB pb bU ç m çÊM K" G,M; hB m pW
i°+ iW M?Ä iÈB ;B| +?Q # Q ;BÆ +?`m ç m F?´ TªB bÊ ?½BX \*?Q M M v i?"`^M
G,M; hB m i?"i i®iX æ G,M; hB m F?¬M; TªB HQ H„M; ;b p ?"m T?QÆM; X a m ç
im Hmv M iW M?Ä5

u F?¬M; ? iQM? b BX L m i?U+ bU FB T b m pŠM ;B[çQÊ+ i`Q M?È- M?Q p"v +?
F?QªM; +€+? K'v KQÆB p¢M /†K- v +kM; +| i? i bK p çQÊ+ pÈB G,M; hB m- i bK ç

"ÍB pb MÆB M"v KÈB H" M?" +O Gw S?"i ?„MX

*MM; M; "v- G, M; hB m HB M iU M?@i KbM? i`QM; T?ÁM; Hmv M ç M +U+ HÈM +O
 #^aQ çBM? #`i K p` +?•M ?Ä i?B m ç@i- i?•M çdM? p@M M; ,K ç2M ; Bì çÄ #WM; 5 L
 ?°- iQ`M #° T?ÁM; Hmv M ç M ç½ #`M?B i?Ä p¬ +MM; M|M; M`v ?| i?`M? i`QX
 hBM? i?—M HU+ +O G, M; hB m F?@M; +? +€+ i?B M i`B ç` #^aQ i`QM; çdM?- b,
 i, M; i? K +€+ HQçB M; mv M HB m T?K i`Ê p`Q # M i`QM; X
 >B M içB- ?„M ç M; Hmv M +? HQçB ç M /QÊ+ M? M? +?|M; M•M; + Q i?U+ HU+X
 ç M /QÊ+ M`v +?QM? H` G, M; hB m ç½ ç¼+ çQÊ+ i`QM; +€+ b€+? Hmv M ç M +O
 h`QM; +€+ b€+? Hmv M ç M +O h?K+ aÆM FB K T?€BX i'i +^a+€+ T?QÆM; i?m@+
 ç½ i`<sup>a</sup>B [m i?Q M; ?B K5 > H` T?QÆM; i?m@+ +?Q i`^aB [m i?Q M; ?B K ç m F?¬
 *?Q M M- `i M?B m T?QÆM; i?m@+ K†+ /M #ÎB pb M; mv M HB m Hmv M +? ç M /
 /KM; M?QM; F?¬M; +| B ?Q`B M; ?B iQM? +?•M i?"i +O +?9M; c ç| ç m H` i•K ?mv
 h?K+ aÆM5
 >QÈM; h?B M æ M +kM; ;B@M; M?Q i M- +?QM? H` ?QÈM; p h?B M ; BÈB5 GQçB
 ?MM; KçM?X +| i? /MM; F?¬M; ;BÈB ?çM- M?QM; +—M T?^aB M|B `^M; c #`i F H` M
 +?•M- F +^aH` M; QÌB im +?•M æ° EB T F€- +?d +—M M; QÆB F?¬M; bÊ i`^aB [m HQ
 i? /MM; X
 hmv M?B M- M m ç½ iÈB æ° EB T F€ H`K b Q +ÁM i?Q+? F?´ bÎM?Q i? +Æ +?S\ /
 ç M /QÊ+ M`v +?„+ +?„M T?^aB [m F?^aQ M; ?B K ç m çÈM +U+ F€ F?OM; #@X
 L, K ç| - b€+? pÎ F?¬M; ;?B HçB KK+ çQ+? K` p` i` bQ ; B Hmv M +? HQçB ç M /QÊ
 bU F?OM; #@ +O M| i?b HçB ;?B +?ûT `i`äX
 L; QÌB i?QÌM; +| i? /MM; X im pB Qi M?„i +kM; #QÈ+ p`Q EBK æ M ççB ççQ5 L m
 +^aK M; ° çQÊ+ K°i +?9i i?B M ççQ- i?"K +?Q +| i? i`U+ iB T p¼i p`Q L; mv M M? F
 *?B +| çB m- +| K`v B bÆM HÁM; ç€M? #ç+ pÈB HQçB /MM; KçM; ç`B im pB M`v +
 *kM; F?| i`€+? h?QÈM; Zm M ok æ²M; +<sup>a</sup>K i?`v M?[M; M; QÌB M`v ç m çB M `²BX
 M`M; +kM; F?¬M; FbK M`B- Km@M M Ki?Y5
 *^açÌB M; QÌB- +?ŠM; T?^aB F€i?"i ç m +?d H` K°i +QM i?mv M M?Á #û çB i`QM; F?
 M; ½ tm@M; +? i çm@B p`Î i` M i?mv M- ç m F?¬M; +| ; b F?€+ M? m p #^aM +?`iX
 h`W T?B- M; QÆB +| i? i?Q€i Hv F?´ ?<sup>a</sup>B M`v- F?¬M; #` M| ?çM +? 5
 h`QM; +€+ ;?B +?ûT p >QÈM; h?B M æ M- i?ÌB F€ ç—m +O h?K+ aÆM FB K T?€B
 i?`M? +¬M; X "ÎB pb F?B ç| Î hm \*?•M : BÈB- i?B M i`B ç` #^aQ +ÁM F?¬M; i?B m i?
 +¬M; - p`i@ bQ ; B ç| F?¬M; ç +?Q #<sup>a</sup>M i?•M /MM; K` +?Q K°i F im +?•M T? i`B5
 E im +?•M T? i`B ç| bBM? Î hm \*?•M : BÈB- +? K ç m H` M; QÌB +O ; B i°+ M`B /
 F?¬M; M; Ì bBM? ` K°i çS #û i?ç+? M?5
 L|B +€+? F?€+- çS #û M`v i`ÌB bBM? F?¬M; +| FBM? Kç+? - F?¬M; +| F?^a M, M; im
 i? b@M; çQÊ+ H•mX
 :B i°+ +O +? K çS #û ç| H` / M? K¬M p¼M; i°+- b Q +| i? +?`m ç i`QM; ;B i°+
 v m M; ?B i M?Q p`vX pb i? +QÌM; ûT K M? H M? +?Q +? K M| ; B i +? i çS #û i?
 Km°M; B M| +kM; b) T?^aB +? i- i?"`M; +? i bÈK ç ç—m i? B- ; B[HçB [m€B i? B M
 hmv M?B M +? K b Q +| i? M?ŠM i•K ; B i +? i +QM KbM? M?Q p`v\
 > B M; QÌB iU M?B M i?QÆM; +QM KbM? M M F?¬M; ;B i çS M?Ä p¬ i`B ç| - M; ?2
 T?QÆM; i?m@+ +? [i` çQÊ+X HB M K M; i?2Q ?"m H iÈB M?Ì p^aX
 h?U+ ` K¼B M; QÌB F?¬M; ? ç wiÈB M?[M; F iÈB +Y +—m Hmv M ç M i? M`v- "
 ? K ?@ [m^aM i'i +^aK¼B +?mv M- p`v ?„M i +kM; +?, M; +—M T?^aB im Hmv M M[-

Hmv M ç M +?Q M;Q`B M;Q`B K` i?-BX hmv M?B M- +? K +O çS #û ç| +S +~m
aÆM FB KÈB K K HÁM;- ç€T SM; Hmv M +? K°i pB M imv F?-M; ? +| +?9i ?v p¼
a m F?B /MM; ç M /QÊ+- i`aB [m bU ç m çÈM F?OM; F?B T- M; v +a ~M; i H` M;
+aK i?'v ç€M; bÊ- +`M; F?-M; T?aB M|B iÈB K°i çS i` bÆ bBM? KÈB K'v i?€M; im
i? pQÊi [m çQÊ+ KÈB [m€B Hç5

hmv M?B M- i?'v i'K HÁM; i?`M? FQM? +O +? K çS #û +kM; M?Q `i M?B m #aC
+kM; +® ;„M; Hmv M +? X

h`mv M i?mv i M|B `^M; çS #û i?ç+? M? M?B m M?'i +?d b®M; F?-M; [m€ 3 im´
/QÊ+- +? K +O M| F?-M; +?Q M| /MM; M; v K` ibK K°i MÆB ~M+QX h?`B ;B M i?

h?"K +?Q- M; v +a p` i² bQ ;B Hmv M +? ç M /QÊ+ +O h?K+ aÆM FB +kM; [m M
b m- +? K +O çS #û K M; i?2Q K°i çS M?Ä KÈB b€m im´B H`L;mv M M? F€- iÈ
?ç5

*?mv M M`v /šM iÈB +?'M ç°M; +U+ HÈM Î iQ`M #° hm *?•M :BÈB5 h?"K +?Q- b m
i°+ +O +a +? p` K çS #û ç m ?MM; ?²M iÈB ibK ;†T M?QM; M;Q`B [m M i`¼M; +C

a€m im´B L;mv M M? F€5 æ•v K` H` i?B M i`B `\\ Zmª i?U+ H` v m M;?B i KÈB ç9
M;?B i M`v i?b #`i +Y ;B i°+- K~M T?€B M`Q +kM; ç m KÆ QÊ+ +| +`M; M?B m +`

h?K+ aÆM FB K T?€B H9+ 'v imv i?U+ HU+ `i KçM? M?QM; pšM +?Q çç i çQÊ+ iÈ
K†i pÈB ibM? ?m®M; ç| +?B +| i? ç +?Q çS #û iU HU +?¼M

æS M?Ä ç| +| +?d b® i?-M; KbM? +kM; + Q M?Q im pB +O M|X i?U+ bU ;B®M; M
#bM? ioM? F HçB K°i +•m +?mv MX

L| M|B `^M; iW H9+ +ÁM M?Ä- ççB F?€B F?QªM; K°i im´B ;b ç|- +? K M| M;`v M`
K°i pB +, *QM ç- +QM T?aB #B i FB M i`bX M?'i ç`M? T?aB FB M i`b5 *QM T?aB F
ç m F?´5 L m +QM F?-M; pQÊi [m çQÊ+- +QM +?d +| i? b®M; çQÊ+ iÈB 3 im´BX
Km®M Mû i`€M? bU çm´B ;B i+O ? B ;B i°+

J°i çS #û b€m im´BX i?-M b„+ #bM? ioM? F HçB +•m +?mv M M`v i`QÊ+ K†i p~
;B i°+ FB K†i F?-M; +ÁM +?9i K€m- M;QÈM; M;MM; #Ä çBX

a v M`v çS #û ç| +?d /MM; ?ÆM K°i i`,K M,K M;„M M;OM- ç° FB T i?`M? +~M;- T
i?`M? K°i i`QM; M?[M; i?`M? h?K+ aÆM iB M ;BÈB H½Q i´ i~M; K` ç`B b m FQM?

L?[M; ;?B +?ûT p >QÈM; h?B M æ M +?QM? H` i`QM; b€+? Hmv M ç M- +ÁM M?[M
bQ HçB ;?B i`QM; ó\*€+ M?•M p"i i?B i?,M; iB M ;BÈB +O h?K+ aÆM ô- i`QM; ç| +

G,M; hB m M,K ç| i?Q+? M?€i +?QM? H` ç¼+ M?[M; bU iQ+? F€ Hç +O +€+ bQ ;B
?¼ ç½ i`aB [m H M #ªM i?•M- M;?o `^M; M?[M; +?mv M ?¼ H`K çQÊ+ i?b KbM? F?
çQÊ+X

*?Q M MX `ibM? ?m®M; HBM? F?Q HQ½M; çB `i M?B m `hm \*?•M :BÈB b m M`v
hB m +| i? çç i iÈB EBK æ M F€- +?Q /M `i`QM; K~M T?€B +kM; ç½ çQÊ+ tQM; H`

_`i M?B m M;Q`B HçB F?-M; #B i- b m HQM; ? B +?W ói?B M i`B ô ç|- G,M; hB m
"ªM i?•M >`K >`M #ªQ çBM? +| iB M i?B M ?`M F?Q- +?QM? H`ªM? ?QÎM; `i i®i ç
i?`M? +~M;X "ÎB pb F?B t2K T?QÆM; T?€T Hmv M +? >QÈM; h?B M æ M i`QM; b
i?'v K°i çQçM M|B, M m HÁ Hmv M ç M +| ?`M iQM? `i KçM?- p"v /QÊ+ iQM? b) K

L?È HçB M?[M; çB m M`v- /M T?aB /MM; ? i +?•M M;mv MX G,M; hB m +kM; T?aB /
+? ç M /QÊ+X

a m # M;`v # ç KX

hBM? i? - M + O G, M; hB m `ä`"M; +| +?9i?Q^aM; ?@iX GB M iK+ # M; "v ç K F? -
pšM /mv i`b bU i"Ti`mM; iBM? i? - M pÈB +QÌM; ç° + Q- +?Q /M +^aM? ; BÈB L; mv M
KÁBX

*MM; H9+ ç|X i'i +^a K¼B M; QÌB ç m ç½ +?m~M #` `i i@i MÆB # [m M +O KbM? - M
M"v5 J hmM; i`"M ç½ KÎ` - F? - M; B +| i? çO +SM; `„M t - M; p"QX

LÆB #¼M ?¼ # [m M i` M +Æ #`M +?QM? H" T?ÁM; +O ?¼X

EB K T?€B HK+ çΦB i`QÎM; H½Q çQÊ+ #® i`Q /MM; >QÈM; h?B M æ M +m®B +MM
ç iY + - M #¼M ?¼ [m`M HwX

L; "v i?S iQX G, M; hB m ç½ +?m~M #` i@i iQ`M #° >QÈM; h?B M æ M p" *® >²M æ
ç²M; i?ÌB +ÁM ç /`M? `i M?B m i`QM; M?šMX J°i H - M Hmv M +? F?| F?, M M?Q
K°i +?9i +Æ +?S\

a m F?B ; B Q ç M /QÊ+ +?Q h?QÈM; Zm M ok æ²M; M|B +?Q M`M; +€+? T?•M T?@
T?^aB +?9 w- G, M; hB m KÆ KÆ K`M; K`M; i`Î HΦB T?ÁM; KbM? - M; ½ H, M i` M ; B
b•mX

L; QÌB im +?•M +| i? H•K p"Q ibM? i`ΦM; FB i bS+ ç M KS+ ç° M"v [m^a i?U+ H" ?B
K°i EB K h - M #"+ M, K +kM; F? - M; i? K i KÄB iÈB KS+ M"v çQÊ+X

h?S M?'i H" G, M; hB m ç½ M; O K K iX i?S ? B H" F? - M; B Km®M iΦQ M M F? - M
#B i- +?Q M M F?B + - K ç M /QÊ+ - K¼B M; QÌB ç m F? - M; +?9i /Q /U çB p T?ÁM;

æ M F?B G, M; hB m idM? HΦB i?b ç½ K°i M; "v i` - B [m X > „M +<sup>a</sup>K i?'v iQ`M i?•M i`
i? - M HU+ +kM; F? - B T?K+ - ç²M; i?ÌB G, M; hB m +^aK ; B€+ `i `ä- +?•M M; mv M p"
?ÆM i`QÊ+ `i `ä`"M; X

E? - M; M; Ì M?Q p"v +| i? M•M; + Q i?U+ HU+ M?QM; `i M; mv ?B KX J v K„M `^M;
M; ?oX

.MM; >QÈM; h?B M æ M - M? M? M? „i +kM; T?^aB b m d M; "v KÈB tm'i [m MX +?"K
æB m M"v +kM; T?^aB M?bM p"Q i? +?'i p" p" M K v +O K¼B M; QÌBX J†+ /M ç½ M
KΦ+? - ç9+ HΦB i?•M i? b) p - +MM; ç m çÈM M?QM; +| M; QÌB M?B m ?ÆM K°i +?9i

G, M; hB m M; ?o i? - KX H - M M"v +?Q iQ`M #° M; QÌB M?" ç m /MM; >QÈM; h?B M æ
? v H" b B - M m +?ŠM; K v G, M; hB m #¶M; M?B M F? - M; /€K M; ?o i? K M[X hmv
ç`M? K°i w MB K i`QM; ç - m - /U +^aK +O KbM? b) imv i ç®B F? - M; b B H - KX

E?, M; ç`M? H" +| +?mv M T?^aB T?€i bBM? - p"v i?b bQ b€M? ; B[pB + +?Q M; QÌ
+?B M HQΦM HÈM p" pB + +^a çÌB M"v ?¼ F? - M; /€K `ÌB F?ÄB h?K+ aÆM FB K T?€
K°i T?2M M?Q p"vX L m i?`M? + - M; X M?Q p"v +?Q /M KbM? M; "v b m #QÊ+ p"Q h
pÈB +QÌM; ç`+? M"Q ç| +kM; F? - M; B +| i? /MM; M; QÌB M?" ç mv ?B T KbM?5
F? - M; KÎK„i` b) +?`m bU i`WM; T?Φi K M; iQM? ?Ov /B iX

G, M; hB m M; ?o ç M iBM? ?m®M; M"v - F?| 2 KB M; HΦB F?) M? +? H M +QÌB HΦM?

> „M ç½ / - M / - M ?¼ + çQÊ+ +€+? /MM; i?U+ HU+ ç ç^aK #`Q M iQ`M +?Q M?[M; M
i?ÌB +kM; +?Q #¼M ?¼ +| i?U+ HU+ F?B M M; QÌB i T?^aB bÊ ?½BX æ| KÈB +?QM?

*?Q /M i?'i #ΦB +?d H" +?mv M i? Hm•M ?²B K" i? - BX G, M; hB m ç½ ç HΦB /'m
ç M /QÊ+ FB X +| /'m 'M +O KbM? - +?Q /M +?•M i`ÌB ;| + #B M - G, M; hB m +kM; +

hmv `M; çB m ç| +kM; + - M i?U+ HU+ KΦM? K) +O +?QM? ? „M - "ÌB pb +?B F?B çΦ
HU+ KÈB +| i? # Q i`MK iQ`M #° iBM? + - mX *?d F?B i`Î i?`M? iB M M?•M - iBM? i
pk i`KX

h|K HΦB - i?U+ HU+ +`M; KΦM? - M?[M; pB + +| i? M„K p[M; i`QM; i v HΦB +`M; M?

*?Q M MX G, M; hB m H'v iW i`QM; M?šM ` K°i pB M >QÈM; h?B M æ M - KdK +QÌ
i'i +^a K¼B M; QÌB +?'K /Si # [m M - ? „M +kM; b) /MM; K°i pB M ç M /QÊ+ M"vX L

L;mv M M? F€ /MM; K°i pB M >QÈM; h?B M æ M +| i? i,M; p¼i im pB iÈB KS+ M
[m M i•KX

"ÎB pb +?Q iÈB #•v ;BÌ +kM; F?¬M; ? +| M; QÌB im +?•M M"Q çB M +m²M; M?Q ?„M

E?B ç½ ç¢i iÈB L;mv M M? F€X p +Æ #ªM ç½ ;¬M M?Q +| i?¼ M;mv M p¬i" M bQ p
M"v +| i?B M ç` HBM? F?Q p¬ +MM; ç•v çO- Km¬M im Hmv M ç M æ° EB T F€- +?

L,M; HQÈM; ?Ov /B i +O >QÈM; h?B M æ M imv i ç®B F?¬M; T?ªB H" M|B bm¬M;

hmv `^M; F?¬M; +| pQ /K i?U+ i M?QM; G,M; hB m F?¬M; +?9i M;?B M;Ì M?[M; ;b
M;QÌB im +?•M æ° EB T F€ /MM; M| +MM; +| i? iY pQM;X

æ° EB T F€5 oQÊi [m çQÊ+ i?B M FB T +?QM? H" æ¢B h?W F€- +?QM? H" b„T i`

æ M /QÊ+ F?B M +?Q æ° EB T F€ +kM; +| i? iY pQM; L;mv M M? F€ G,M; hB m i

aU i?¬M F€ M?'i +O >QÈM; h?B M æ M +?QM? H" Î çB K M"vX i€+ /KM; +O M| ;¬
M;QÌB i?QÌM; p" M;QÌB im +?•MX

*?Q M M- M| çQÊ+ tQM; H" i?¬M ç M +?S F?¬M; T?ªB ç°+ ç M5

G,M; hB m ç M; M;?o M;ÊB #¶M; M?B M ? B K„i M;QM; H¢BX F?) M;?B M; ç¬mX o
/ Q ç°M; #` G,M; hB m #„i ;B[p¬ +MM; +?m~M t€+X

æ9M; p"v- F?¬M; T?ªB M°B HU+ ? v +?•M F?Q- K" H" HBM? HU+ / Q ç¬M;5

G,M; hB m H"TiS+ +ª FBM?- +?ŠM; H) ç•v H" pb KbM? [m€ HQ H„M; b Q\

G9+ M"v K°i i? M? •K p M; H M i` M F?¬M; i`mM; h?K+ aÆM FB K T?€BX h? M? •K
i`"M M;"T bU mv M;?B K F?¬M; i? F?€M; +UX

@ G,M; hB m i¬M; +?O +| ç•v F?¬M; \

o K†i G,M; hB m ?ÆB i?QªB K€B K°i +?9iX Qi M?'i ç®B T?QÆM; pšM F?¬M; M?bM
+~M; F?¬M; M„K #„i çQÊ+ p` i`Q +O ?„M- M?QM; ?„M H¢B +ªK SM; çQÊ+ HBM? H

L|B M?Q i? ç M €M? K„i G,M; hB m i?Q€M; H° Mûi +QÌB, ç®B T?QÆM; +kM; F?¬

L;?o p"v i?•M ?bM? ?„M F?) ç°M;¬ H"TiS+ #B M K'iX

jdjX *?QÆM; j8k, L;QÌB h?O >°

h? M? •K pW `²B ;¬M M?Q iQ" M #° K¼B M;QÌB i`QM; i? M? h?K+ aÆM ç m M;?2
ç¬m M?bM H M F?¬M; i`mM; M?QM; +?d i?¬v K'v ç€K K•v i`„M; # v HÆ HYM; i` M
F?¬M; +| #|M; M;QÌB M"Q5

hQ" M #° b€m i`QÎM; H½Q FB K T?€B h?K+ aÆM #` FBM? ç°M; çB ` M;QªB- +ÁM i
+Y - ?QÈM; H M #¬m i`ÌB +~M i?"M [m M b€i pªB H¬MX a m ç| tmv M [m €M? /QA
i?'v Î T?QÆM; ?QÈM; /QÌM; M?Q i`®M; `¶M; çQ +| K'v M;QÌB çSM;X *?d +| çB m
Zm M ok æ²M; i?Q€M; ç€M? ;B€ K°i +?9iX F?ŠM; ç`M? M" M; F?¬M; i? # v H M iÈB
M?bM H M +?d H" K°i +?'K ç2M M?Ä- M m F?¬M; +| i? M? •K pW `²B ?¬m M?Q F?

æ€K M;QÌB h?QÈM; Zm M ok æ²M; pW ç`M? # v H M- H¢B M;?2 iB M; M|B +O G,
K¼B M;QÌB-

@ E?¬M; b Q5 æ®B T?QÆM; F?¬M; +| ç`+? wX +€+ M;QÆB F?¬M; +¬M H M ç•vX

æ€K M;QÌB h?QÈM; Zm M ok æ²M; M;Æ M;€+ M?bM M? m- h?"Ti K ;B F?¬M; Fbk

@ *QM #" M|5 E?¬M; M;Ì im pB i¬M; +?O H¢B ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB M?Q i? `²B5 hB
M"Q +?S\ G¢B +| i? i`U+ iB T /mM; iBM? i?¬M HU+ ;B Q HQm +MM; i 5

@ >W5 h?U+ H" F€ H¢ ?B K i?'v5 JÈB ¢•v i¬M; +?O +MM; K°i H9+ M|B +?mv M pÈB F?¬M; #^M; i - ? ? 5

h?"T iS ;B ¢„+ w /"Q /¢i M|B- pW `²B M m F?¬M; T?€B h?"T i K ;B M|B i`QÈ+ - ? ¢`M? H" G,M; hB m +MM; K°i H9+ M|B +?mv M pÈB K'v M; Q|B #¼M ?¼X

•M? K„i v S?QM; M?bM H M F?¬M; i`mM; +^M; i? K i?"M? FQM?5

h?•M KbM? G,M; hB m ;B®M; M?Q bQÆM; F?|B M? #` ;B| i?'B # v ¢BX M?€v K„i +?,K +?9 ¢€M? ;B€ ¢®B T?QÆM; - ¢®B T?QÆM; +| # M; Q|B- ? B H½Q M?•M p" K° im'BX M?QM; iW i?U+ HU+ +MM; b|M; / Q ¢°M; +O ¢®B T?QÆM; pQÊi [m K'v M; Q ok æ²M; X

EB K h¬M EB K h¬M [m€ i` 5

G,M; hB m ``i FBM? bÊ i`QM; HÁM; - H¬M ¢¬m iB M iW F?B iÈB ¢¢B HK+ h?QÆM; C i` M?Q p"vX

L; Q|B M"v imv i ¢®B ``i tSM; ¢€M; ¢QÊ+ tQM; ? B +?[+Q|ÌM; ;B^5

J" ? B H½Q M?•M FB i?b +`M; F?B M G,M; hB m FBM? M; ¢+ F?¬M; i?¬B- €M? K„i iW i` M tm®M; /QÈBX F?¬M; M; |` b|M; / Q ¢¼M; HBM? HU+5 GQ¢B +^K ;B€+ M"v \*¬M; h¬M >Q`M; 5

>QM M[- F?¬M; #B i pb b Q i`QM; HÁM; G,M; hB m +| HQ¢B ^Q ;B€+, ? B H½Q M i?•M M"v- M m bQ bBM? i?U+ HU+ pÈB \*¬M; h¬M >Q`M; +ÁM K¢M? ?ÆM K'v T?~M

"¼M ?¼ M?Q i? M"Q F?¬M; T?B i?,M; h?€M? oU+\\ h`QM; HÁM; G,M; hB m ``i M; >Q`M; iÈB i?|B ¢B K b„T ¢°i T?€ +^M? ;BÈB EB K h?€M?- ¢ m +® ;„M; €T +? M,M pb K°i F?B b|M; / Q /°M; M,M; HQÊM; [m€ HÈM F?ŠM; ¢`M? b) KÎ` +€M? +Y h?€

s2K` ? B H½Q ;B^ ¢¢i iÈB i`¢M; i?€B F?¬M; T?^B K°i M; "v ? B M; "v- ?ÆM M[i` HBM? HU+ iBM? i?m¬MX HBM? HU+ +'T i?'T M?QM; ¢•v +?QM? t€+ H" #B m iQÊM

L; Q|B Hmv M pä i` M ¢¢B HK+ h?QÆM; G M /M H^ +Q|ÌM; ;B^ iB M p"Q i?€M? ;BÈB i? +kM; F?¬M; +¶ HBM? HU+ M?Q p"v5

hmv `^M; pä ;B^ iW EB K >Q`M; i`Î H M +| i? ?'T i?m HBM? F?Q i`QM; i?B M ¢` i M v H¢B ``i ?B K i?'v- T?^B H" +¬M; T?€T h?¬M +'T KÈB ?B m #B i ?'T i?m HBM?

J" +?d +| M; Q|B im +?•M h`9+ +Æ i?"M? +¬M; K|B +| i? i²M i`[HBM? HU+ i`QM; + J°i F?B ¢½ M?Q p"v #¼M ?¼ H`K b Q +| ¢QÊ+ HBM? HU+\\

æ M; H9+ G,M; hB m ¢ M? ;B€ #¼M ?¼X # M; Q|B M"v +kM; ¢²M; i?|B ¢€M? ;B C i?"i #` G,M; hB m H`K +?Q`mM; ¢°M; 5

> B H½Q ;B" M"v K°i M; Q|B i M H" hQ E?¬M; .QÆM; - K°i M; Q|B H" hQ E?¬M; GB r J¬M L; ¢Q h?B M5

hQ E?¬M; ?mvM? ¢ ¢ M iW K°i ;B i°+ +ÁM h•v J¬M L; ¢Q h?B M ¢ M iW K°B ;B i ;B[#¼M ?¼ F?¬M; +| [m H¢B pÈB M? m- +?d +| i?|B ¢B K Î ¢¢B HK+ T?€i bBM? HB M H¢+ /Q +| K°i i?•M T?"M F?€+, M; Q|B i?O ?°5

"¼M ?¼ H" +Q|ÌM; ;B^ +?•M +?QM? ?"m M?•M +O ;B i°+ i?|B ¢¢B pB M +' ¢½ HQ ¢QÊ+ i`mv M i?W p" w +?Q iW h?€M? oU+ - FB K F„ p" +¬M; T?€T +O ?¼ i` M ¢¢B +'T5

L?[M; M; Q|B ?B m #B i w M; ?o +?•M +?QM? +O # +?[óM; Q|B i?O ?°ô ¢ m ?•K K +?„M b) iB M p"Q h?€M? oU+5

*?Q /M i`QM; ;B i°+ M?[M; M; Q|B M"vX Km®M i`Î i?"M? i?•M T?"M M; Q|B i?O ?° ;„M; p" i`^ +€B ;B€ ``i HÈM5 a m F?B M?"M ¢QÊ+ h?€M? oU+ +?'T i?m" M KÈB +| i

h`îi?`M? M;Q`B i?O ?°X Qi M?'i +kM; T?ªB +| im pB EB K h¬M i`î H M5

> B ?mvM? ç hQ E?¬M; .QÆM; p` hQ E?¬M; GB m ç m +| çQÊ+ +ªM? ;BÈB EB K h
#Q T?€T +O h?€M? oU+ M; ,M +?†M K°i #° T?"M i?U+ HU+- pÈB im pB +O ? B M
h?€M? oU+5 ob H) ç| HQm +?mv M i` M M;Q`B #¼M ?¼ +?QM? H` HBM? HU+X K`

>B M içB +€+? M?B K F€ M;Q`B i?O ?° +O #¼M ?¼ +?d +ÁM +| M,K M,KX L|B +€
M;Q`B #¼M ?¼ b) T?B i?,M; h?€M? oU+5

J` h•v J¬M L;çQ h?B M i?b +| çQÊ+ i?U+ HU+ EB K h¬M #"+ # - ?„M +kM; F?¬M; ?
i? çQÊ+ i?W M?"M +O h?€M? oU+- Qi M?'i i` M T?QÆM; /B M T?~K ?çM? içK iQ

L?QM; # KQÆB im´B ç½ i`îi?`M? EB K h¬M #"+ # - h•v J¬M L;çQ h?B M +| T?QM
?ç5 æ9M; p"v- ç•v H` T?QM; +€+? K` F?¬M; T?ªB +m²M; M;çQ5

:B®M; M?Q K°i çS i` bBM? i`QÎM; î;B i°+ ç pQÆM; , #~K bBM? iU M?B M +?QM

E?¬M; M M i`€+? i? ;BÈB M`v F?¬M; +-M; #bM?- #ÎB pb +?Q iÈB #•v ;Bì p®M F?-

æ½v H` +•m M|B h•v J¬M L;çQ h?B M i?Q+? M?'i5

hmv M?B M ?¬K M v M?bM i?'v G,M; hB mX ?„M #` +?'M ç°M; iQ`M i?•MX

"¼M ?¼ pšM K°i KK+ v M H†M; +?9 w iÈB i? +K+ i` M ççB HK+ iU M?B M bÈK ç½
hB m M`vX

h, M?Q M|B b m HQM; +| i? ;B ~M i? ?MM; KçM? H`K +?¶ /U p[M; +?„+c i, M?Q
/B iQ+? i?`B ççB i?QÊM; +´c b m HçB T?€i bBM? M?[M; bU FB M HÈM +?'M ç°M; -

"¼M ?¼ ?B m F€ p G,M; hB m +kM; F?¬M; T?ªB K°i M;`v ? B M;`vX iWM; +| M;Q`
oU+ M?„+ iÈB i`"M T?€T- i?m"i Hmv M ç M i?¬M F€; b ç| +O G,M; hB m pp L; v +ª
#B m H° HÁM; ?B m F€ K½M? HB i pÈB +?mv M M`v5

hmv M?B M [mv +O +O M;Q`B i?O ?° iU M?B M F?¬M; M?Q *?B i;B - GB i;B ç H
M?[M; i?¬M i?¬M; +O G,M; hB mX "¼M ?¼ F?¬M; /€K iB M ?"M? +? M ûT ?Q†+ H
G,M; hB mX h?€M? oU+ +?Q #¼M ?¼ +?¶ i®i +U+ F€ K M;Q`B- M?QM; M m H`K i`
+?`m çQÊ+ bU i`WM; T?ç i ç M iW h?€M? oU+5

hmv M?B M +`M; M?Q i? M`v- +`M; M?B m M;Q`B Km®M #B i p G,M; hB mX

h•v J¬M L;çQ h?B M +ÁM M;?o`^M; , G,M; hB m M`v i?¬M F€ M?Q i? b Q\ J°i p`
iB m iY #` h?B M Jç+? pä ççQ p¬ /KM;X >B M H`K b Q +| F?ª M,M; +| çQÊ+ i?U+ H

>B M i?¬M; ççQ pÈB pU+ b•m J ;BÈB HçB KÎ` - M?|K M;Q`B i?O ?° T?ªB çB i`B
+?mM; bS+ ç®B F?€M; pÈB J ;BÈBX ob H) ç|- i?B m MB M G,M; hB m i¬M; +?O +O
iB M H¼i p`Q K†i #¼M ?¼5

hQ E?¬M; .QÆM;X hQ E?¬M; GB mX +MM; pÈB h•v J¬M L;çQ h?B M M?bM tm®M
K M? K®B5 *?B +| ç€K bQÆM; KM KQM; K M? # Q T?O T?Q i` M M°B i?"M? h?K+
ç iY h?K+ aÆM ç M; bBM? ?Qç i Î T?Q /QÈB M?QM; F?¬M; i? +ªK M?"M M,M; H
"ÎB p"v- hQ E?¬M; .QÆM; ç`M? T?€i` •K i? M? ;¼B G,M; hB mX

@ L;QÆB +?QM? H` G,M; hB m\

hQ E?¬M; .QÆM; /€M; M;Q`B ;-v- tQÆM; ;Á K€ M?¬ + Q- M?QM; ç¬B K„i #„M` i
K†+ K°i #° €Q +?Q`M; K`m t€K- ? B i v ç b m HQM; - i? M? •K ¬M ?Á ?|BX

hQ E?¬M; GB m /€M; F?¬M; b B #B i- imv M?B M ;QÆM; K†i H½Q HçB ;B®M; M?
M`Q- H`M / M?ÆM M?KB b€M; #|M; ?²M; ?`Q M?QM; ? B K„i HçB +?S ç-v p i M
i?Qç i M?bM +| +?9i [m€B /`X h` M K†i H½Q K M; i?2Q p iQÆB +Q`B- #° /€M; `i i

h•v J¬M L;çQ h?B M /B M KçQ p¬ +MM; M? im'MX ? B ?"M; H¬M; K`v FB K +?çv
i|+ ç2M +„i M; „M- /€M; M;Q`B + Q iQ K†+ i`QÎM; #`Q K`m t M?- ç¬B K„i`i +| i?¬M
T?¬M i€M i?QÎM; +MM; #ªv T?¬M +?B M w M?bM G,M; hB mX L m F?¬M; +| i?•M

[m^ai?"i Km®M M; v iϕB ϕ•v Hm" M # " M +MM; G,M; hB m K°i T?2M- i?Y t2K K°i M; Q
`®i +m°+ HÊB ?ϕB iÊB KS+ M"Q5

G†M; hB m ;"i ϕ-m M|B,

@ *?QM? H" i - +€+ M; QÆB H" BX

hQ E?¬M; .QÆM; i?ªM M?B M +Q`B M|B,

@ hU ;BÊB i?B m K°i +?9iX H½Q T?m i M H" hQ E?¬M; .QÆM;- ϕ•v H" ϕ ϕ hQ E
h•v J¬M L; ϕQ h?B M- +?9M; i ;¼B H" M; Q`B i?O ?°

G,M; hB m M;?2 tQM; K°i ?²B i`-K iQ F?¬M; M|B ;bX " M FB # M; Q`B +kM; F?¬M
i` M F?¬M; K" F?¬M; i' M ? Q +?9i F?Q HU+X

L¶B M;?B ?Q†+ +O G,M; hB m p b® HQÊM; i?"i ?B K ?QB +O +Q`M; ;Bª i` M ϕϕ

L;šK HϕB ϕϕB HK+ h?QÆM; G M +?B H"K ? B T?¬M M; ,M +€+? #ÎB ϕϕB /QÆM;- i
+| p¬ b® F [m®+ ;B HÊM M?Ä- b Q +| i? F?¬M; +| +Q`M; ;Bª +?S\

h?2Q +€+? M|B +O hQ E?¬M; .QÆM;- GB i;B *?B i;B imv `^M; +kM; +| +Q`M; ;
i?U+ HU+ p¬ +MM; #MM; KϕM? M?QM; F?¬M; TªB H" i? ;B ~M i? X L?[M; i? ;B
+?QM? imv i F?¬M; T?€i bBM? [m M ? [m HϕB pÊB M; Q`B F?€+5

"¼M ?¼ iU i?"M? # i?®M; iU +'T iU i9+X +| M?B m K¬M T?€B ~M i? iϕB pMM; b¬
ªB /QÆM;- i?"K +?Q +ÁM +| ~M +Q Î pMM; ϕ'i +U+ ?"M iϕB ? B +U+ M K #„+X

L?QM; tûi +?Q +MM; i?b h?€M? oU+ +| HBM? F?Q bmM; i9+ ;'T p¬ b® H¬M bQ pÊB
h?€M? oU+ [mw ?B K F?¬M; TªB Î FB K F„ K" H" hBM? i?ϕ+?5

L; Q`B im +?•M ?'T i?m iBM? i?ϕ+? H" K°i +€+? M? M? M?'i i`QM; im Hmv M5 G
.QÆM; M"v +| +?9i FQ+? ϕ°M; i•K ibM? +O G,M; hB mX hmv i? H" K°i im +?•M +ª
i•K +ªM? +O G,M; hB m pQÊi [m iQÎM; iQÊM; +O #¼M ?¼5 *?Q M M K†+ /M G,M
M?QM; i`QM; HÁM; pšM #ªQ i`b i? M? idM?X

@ h¬M; +?O G,M; hB m i?U+ HU+ KϕM? K)- M|B p"v +kM; +ªK M?"M ϕQÊ+ #B M ?|

hQ E?¬M; .QÆM; H° p K†i iQÆB +Q`B ¬M ?Á M|B pÊB G,M; hB mX

@ E?¬M; #B i hQ E?¬M; iB M #®B €K +?d ϕB m ;b\ *?šM; H) H" +?mv M h¬M ;B æ

G" M; hB m ;Bª #° ?² ϕ² M|BX

@ > ? 5 h¬M ;B æ¬M; ?ªB F?¬M; +QB H" mv ?B T- +?9M; i ϕ½ +| M; Q`B ϕm' B i?
hm Hmv M i" +¬M; ϕ|X

hQ E?¬M; .QÆM; pšM p K†i H° w +Q`B M|B,

@ E?¬M; ;B M +O +?9M; i ;¼B H" L?•M ;BÊB- K" +ÁM +| K°i +?¶ F m H" oU+ i?šK
/QÆM; +| K°i +?¶ pU+ b•m p¬ i" M- MÆB ϕ| M; Q`B i`QM; J ;BÊB bBM? b®M; 5 J ;B
F?¬M; ϕO- +?Q M M iW tQ iÊB M v- #¼M ?¼ ϕ m Km®M +QÊT H'v H½M? ϕ` +O
F?¬M; ;B M bBM? i²M +O M?•M HQϕBX >ÆM M[- KK+ ϕQ+? +m®B +MM; +O #¼M

jd9X *?QÆM; j8j, hQ E?¬M; .QÆM;

G,M; hB m ?ÆB F?) + m K"vX h`QM; HÁM; ϕ½ ϕQ€M ϕQÊ+ w ϕ² +O # M; Q`B M"v F
iÊB ibK i H"K p"i ?B bBM?\

E?¬M; [mªM H" J ;BÊB ? v H" JBM? ;BÊB- Km®M ϕB p"Q FB K T?€B h?K+ aÆM i
;|T bS+ ?¶ i`Ê +?®M; ϕÐ +kM; F?¬M; TªB H" F?¬M; i? X imv M?B M- Km®M +?Q i
T?Q i`QÊ+ p"v i?b M; ?o +kM; F?¬M; +-M M; ?o5

ob i? X G,M; hB m ?ÄB K°i p~M ç +?ŠM; HB M [m M iÈB +?O ç ,
 @ hQ E?¬M; iB M #®B5 L; QÌB i`QM; J ;BÈB- KÈB bBM? ` ?bM? /€M; i? M`Q\ *?
 p`Q h?€M? oU+\ hB M p`Q h?€M? oU+ K°i i MX /B i K°i i M H` çQÊ+ `²BX
 hQ E?¬M; .QÆM; i?¬M b„+ F?¬M; #B M ç´B M?QM; h•v J¬M L; ¢Q h?B M çSM; # M
 +SM; M; „+ - +| H) ?„M +ªK i?´v h¬M; +?O i` im´B +O K¬M T?€B M`v ?ŠM ;BªQ ?Q
 iQÎM; iQÊM; - pb i? i`QM; €M? K„i ?„M M?bM p T?Q G,M; hB m F Ki?2Q p #´i K
 hQ E?¬M; .QÆM; i`¬M; pšM #bM? i?ªM- +,M +S i?2Q +?B i?` H½Q M?“M çQÊ+ iW h
 G½M; hB m M`vX +| i? KQÊM bS+ i?b i”M HU+ KQÊM bS+X p` M m ?„M M; mv M w
 F?¬M; i?m°+ HQ¢B ;B i°+ M; QÌB i?O ?°- M?QM; #„i ç¬m iW G,M; hB m, +kM; +| i
 T?“M +O K°i M; QÌB i?O ?°5
 L; QÌB F?€+ F?¬M; ?B m `ä i?•M T?“M M; QÌB i?O ?° M`v +| Q+? HÈB ;b- M?QM; i`Q
 `´i `ä- H½Q F?¬M; F?ÄB +ªK i?€M G,M; hB m i?“i K v K„M5 hQ E?¬M; .QÆM; H` ç
 ? F i?W M; QÌB i?O ?°- H½Q ?B m `´i `ä`M; - M; QÌB i?O ?° iB M p`Q h?€M? oU+
 HQ H„M; ;bX a m F?B iÈB h?€M? oU+ `²B- M; QÌB +| i?•M T?“M M; QÌB i?O ?° ç m
 oU+ +?B m M¢T- ç•v H` +?¶ HÈB Q+? i?U+ i +O M; QÌB i?O ?° ç½ #ªQ p ;BÈB i?
 J` M?[M; M; QÌB T?B i?,M; h?€M? oU+ i?¬M; [m iU i?•M +® ;„M; c ?Q†+ H` ibK K°
 +?S+ iB M ?”M? ç¬m M?“T p`Q- ?Q†+ +?QM? H` K°i +€ M?•M ~M +Q M´B H MX
 h?€M? oU+ p¬ +MM; `°M; HÈM- +?Q M M /M ~M +Q +kM; `´i Qi +| M; QÌB ibK ç M M
 i?ìB # M i`QM; h?€M? oU+ HBM? F?Q p¬ +MM; bmM; i9+5 Jm®M im Hmv M M? M
 bQ pÈB ;BÈB i? iK+5
 L?QM; HQ¢B M; QÌB F?¬M; +| i´ +?S+ M`v- i?“i ` Km®M M•M; + Q i?U+ HU+ [m` i?
 hmv `^M; i¢B h?€M? oU+ HBM? F?Q bmM; i9+X M?QM; +| çB m b m F?B iB M p`Q h
 F€ i?“i F?¬M; T?ªB H` çBM? + Q pã ç¢QX K` H` i`QÌM; c bBM? #´i iY5
 oÈB M; QÌB F?¬M; +| +¬M; T?€T- F?¬M; +| iBM? i?¢+? +€B ;b ç m F?¬M; +| - Km®
 i?,M; iB M p`Q h?¬M ;BÈB i`QM; i`mv M i?mv i FB , H` K°i +?mv M F?¬M; +| F?ª
 h, M?Q M¡B *¬M; h¬M >Q`M; +O *¬M; h¬M i? ;B - i¢B ;BÈB i? iK+ M?bM i?“i MÎ
 i? M¡B i`QM; pÁM; # i`,K M,K M v H` M; QÌB i?S M?“i T?B i?,M; h?€M? oU+5 L?QM
 +kM; +| M?B m H½Q [m€B b®M; KQÌB p¢M M,K- i€K p¢M M,KX " i`,K M,K +kM; i®
 +?Q /M H` K°i M;”M M,K KÈB +| K°i M; QÌB iB M p`Q h?€M? oU+- ç®B pÈB M?[M; M
 F?¬M; +| #´i F€ [m M ? M`Q5
 a m F?B H½Q T?B i?,M; ç M h?€M? oU+- M m +| i? ibK çQÊ+ i`QÎM; #®B ;B i°+ +O
 #®B +O ;B i°+ *¬M; h¬M H¢B +| i? HU+ F? F?€- *¬M; h¬M >Q`M; KÈB +| i? çSM
 L m F?¬M; i?b +?Q /M H` M; QÌB Hmv M pä i?B M i`B o•M *?B G M M,K ç¡ i?b +| i?
 oU+ F?¬M; T?ªB +kM; ;B®M; M? m K B / M? ~M iQ+? KÌM?¢i M?Q K¼B M; QÌB b Q
 *ÁM M?Q M¡B ç M h?€M? oU+ æ¢B æ i`QM; i`mv M i?mv i î i`QM; K„i ;B i°+ M;
 +?QM? H` K°i i`mv M +QÌB5
 hmv `^M; `´i M?B m M; QÌB i`QM; #¼M ?¼ +kM; ç m `´i #°B T?K+ ç¬m ¡+ p` i?O çQ
 +`M; i? K #°B T?K+ /kM; F?Q +O h?€M? oU+ æ¢B æ - H½Q çQ+? i?“i H` /mM; ?Ê
 h?€M? oU+- ?¡ i?•M H`K K°i #° T?“M [mv i„+ M?¬ +O h?€M? oU+X L?mM; H½Q F
 h?€M? oU+X æ•v H` +?mv M K` i´i +ª ;B i°+ M; QÌB i?M ?° ç m #B i ç MX
 “ìB p”v +| i? i?´v çQÊ+ i?•M T?“M +O K°i M; QÌB i?O ?° ç®B pÈB M; QÌB Hmv M pä
 i`¼M; v m iÈB +Ð M`Q5 J` h?€M? oU+ T?•M T?¡ +?Q M; QÌB T?K i`€+? [mªM Hw ;B
 i? çQ ` i?•M T?“M M; QÌB i?O ?° +´T +?Q G,M; hB m5
 *?Q /M hQ E?¬M; .QÆM; H` HQ¢B M; QÌB i•K b€M; M?Q MQÈ+ `´i Qi ç°M; i•K pb M
 F?¬M; +ªK i?€M G,M; hB m i?“i K v K„MX

@ h`QM; J ;BÈB +?B H`K ? B HQΦB, K°i HQΦB H` i²M iΦB i`ΦM; i?€B K i?9X E€
K i?9 i` M çΦB HK+ h?QÆM; G M- +| i? M|B ç m H` +QM +?€m +O J ;BÈB5 hmv
i`mv M iÈB ?B M iΦB ç½ ?Q`M iQ`M K'i çB ?mv i KΦ+? +O J ;BÈBX \*ÁM +| `i M?
+ Q i?U+ HU+ F?¬M; M;WM;- çΦi iÈB i`bM? ç° #B M ?| M`Q ç| i?b +| i? #B M i?`M
M?B M- î M?•M; BÈB- K i?9 +| i? çΦi iÈB HQΦB i`bM? ç° M`v; -M M?Q H` F?¬M;
i?9 +| i?U+ HU+ #B M ?| pšM +| `i M?B mX G-M M`v- i?2Q i?¬M; çΦQ FB iB M p
H` K i?9 b m #B M ?| X L|B +€+? F?€+- Qi M?`i ç m +| i?U+ HU+ pQÊi ?ÆM EB K
L|B iÈB ç•v- hQ E?¬M; .QÆM; F?) i?| /`B K°i ?ÆB- HÁM; i?-K M; ?o, ó*?d +ÁM M, K
h?€M? oU+ HΦB tªv ` +?mv M M`vXô æWM; M?bM #° /€M; H½Q +| p #bM? ioM?- M
M; ?B K i`¼M; 5ô h`QM; L?•M; BÈB M`vX b® HQÊM; +QìM; ;Bª F?¬M; Qi M?QM; i`
L m Km®M F i ?¼T M?[M; M; QìB M`v HΦB- iΦQ i?`M? K°i HU+ HQÊM; i?"i HÈM [m
h`QM; HÁM; M; ?o ç M ç•v- hQ E?¬M; .QÆM; iB T iK+ M|B,
@ J°i HQΦB bBM? p"i J ;BÈB F?€+- H` i²M iΦB ?mv i i?®M; i?m-M F?B i + Q [mw
?| i?`M? ?bM? M; QìB5 G`i-M; HHÈT +?9 i +O J ;BÈB- #¼M ?¼ p`M?•M HQΦB
h` M M; QìB #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +| +€B ;¼B H` K F?QX .mv M?`i F?€+ M? m H`
K`m çÄ iQÆB- +ÁM K€m ?mv i +O M; QìB J ;BÈB H` K`m H K5
aU FB M M?šM +O hQ E?¬M; .QÆM; F?B M h•v J¬M L; ΦQ h?B M ?ÆB +| +?9i FBM
HΦB M?bM G, M; hB m K'v H-M- i`QM; HÁM; i?-K M; ?o +?šM; H) G, M; hB m M`v i
#B i`^M; +€+ ;B i°+ M; QìB i?O ?° i?b +| HB M ? pÈB M? m5 J` ;B i°+ hQ E?¬M;
bQ pÈB ;B i°+ h•v J¬M5 GΦB M|B iB TX /QÈB K„i M?bM +O h•v J¬M L; ΦQ h?B M
+O ;B i°+ hQ E?¬M; ç m tm'i ?B M i?b [mûi i M iQ`M #° K¬M T?€B i? ;B i` M ç
?Q`M iQ`M F?¬M; T?ªB H` p`M ç 5
*?Q M M iW i`QÈ+ iÈB M v- h•v J¬M L; ΦQ h?B M ç m `i F?€+? F?Q pÈB ?mvM? ç
E?¬M; GB mX hm pB çΦi iÈB +ªM? ;BÈB M?Q #¼M ?¼- +?Q /M +| çB m #`i K½M +L
;B€T K†i ç„+ i°B pÈB ç®B T?QÆM; X
hQ E?¬M; .QÆM; M|B iB T,
@ *?Q M M- M m H`i-M; HÈT + Q +O J ;BÈB iB M p`Q L?•M; BÈB- M m F?¬M; #`
F?¬M; M?bM ` +| ;b F?€+ M? m5 *?B +¬M i?U+ HU+ #¼M +?9M; çΦi iÈB iB m +?n
L?Q p`v +€M? +Y h?€M? oU+ ç²M; /ΦM; b) Kì ` 5 "iB pb # M i`QM; h?€M? oU+ +k
J ;BÈB5 "¼M +?9M; ç½ +| w FB M `i M?B m ç®B pÈB i?¬M; çΦQ #` T?QM; # iW H
h?€M? oU+ - 2 `^M; i' iB M #¼M +?9M; bÈK ç½ ;B€M; tm®M; ;B9T i°+ M?•M çª i?¬
M M H-M M`v i?¬M; çΦQ Kî ` - i ?Q`B M; ?B +?d bÈ +MM; +| #|M; /€M; M?[M; M; Q
G, M; hB m €M? K„i +?Êi H|2 b€M; - ?¬K M v [mª i?`i iW hQ E?¬M; .QÆM; ?„M M?"
+¬M #B iX Qi M?`i iΦB h?€M? oU+ iQÆM; iU M?Q hm *?•M :BÈB- i?"i F?B M +?Q F
h?€M? oU+ HΦB i, M; i? K K'v T?¬MX
ªªM iQM? +O G, M; hB m i?m°+ /ΦM; ô+| [m +| HΦB KÈB iQΦB HÁM; M? m, hQ E?¬
çQ+? i? M`Q M?QM; ç½ i?B m H½Q K°i K®B M?•M iBM?
æQÊ+ K` F?¬M; ?Q`M i`ª +kM; H` T?B H X pb H) ç| G, M; hB m M; ?B K Mûi K†i X
#®B ;BªB i?Q+? +?Q i M?[M; M; ?B p`MX L?mM; F?¬M; #B i +€+ M; QìB iÈB iB K i
ÈB +kM; F?¬M; M?B m- ç°M; ioM? +O T?Q J h?€M? oQ+ # M FB M|B
hQ E?¬M; .QÆM; M|B,
@ E?¬M; /`m M; QÆB5 a® HQÊM; M; QìB i?O ?° î iQM? +ª æ¬M; çΦB HK+ +kM; F?¬
M?"M çQÊ+ i?¬M; `^M; +| F?ª M, M; J ;BÈB b) +| ?`M? ç°M; HÈMX *?Q M M- +?9
/U p`Q HU+ HQÊM; M; QìB i?O ?° F?¬M; M; M +?†M çQÊ+ i? iB M +¬M; +O J ;BÈ
çQ`M F i +€+ +QìM; ;Bª i`QM; ;BÈB i? iK+- +?mM; bS+ +?®M; HΦB J ;BÈB5 L m
+¬M; p`QX H9+ ç| ç9M; H` pΦM p"i i B QÆM; bBM? HBM? ç² i?€M5

G,M; hB m KBM? #¢+? w iS +O hQ E?¬M; .QÆM;c ?„M KdK +QìB M? K°i iB M;
p"vXçQÆM; M?B M i +kM; +| M;?o pK +?®M; ç`+?X L?Q p"v çB- i +S Î ç•v- +€+
+kM; bœM b" M;- i? M"Q\

hQ E?¬M; .QÆM; F?¬M; M;ì ?„M / M|B +?mv M M?Q i? - i?"K +?Q H½Q ç½ i?•M
Q+? ;BªB i?Q+?X G,M; hB m M"v im´B +ÁM i` K" i?U+ HU+ K¢M?- i?"K +?Q F?B
+ªK ;B€+ M?bM F?¬M; i?'mX h?U+ HU+ M?Q i? H¢B çQÊ+ i? HU+ HÈM i¢B h?€M
h?€M? oU+ ç| H" bU #ªQ çªK p[M; +?„+ M?'iX æ M H9+ ç| - F i ;B Q K°i #^M; ?[m M
M i`QM; h?€M? oU+ ç9M; H" M?"M çQÊ+ M?B m HÊB Q+? ç'v5

*€B ;¼B H" M;QìB ;B" H½Q i?"M? iBM?X i` M T?QÆM; /B M M"v ?mvM? ç hQ E?-
K¢M? ?QM t bQ pÊB F +| +?9i FB m +,M; F?¬M; #Ä çQÊ+ H" h•v J¬M L;¢Q h?B M

hQ E?¬M; .QÆM; ?QÈM; p T?€B G,M; hB m ;"i ç-m- H¢B H'v` K°i +€B H M? #`B

@ G,M; h¬M; +?O ? i HÁM; pb ç¢B M;?o X G½Q T?m ? i bS+ #°B T?K+X *?9M; i b
T?B M M;QÆB M[X æ•v H" H M? #`B iQM p"iX a m M"v b) +| M;QìB +-K p"i +MM;

" M FB hQ E?¬M; GB m ?QÈM; p T?Q K°i +€B- M; v b m ç| i?•M ?bM? +?Êi #B M
t t X h•v J¬M L;¢Q h?B M F?) +QìB M|B,

@ L m +| /`T- ?v p¼M; +?9M; i b) ç€M? K°i i`"M5

L|B tQM; +kM; F?¬M; çÊB G,M; hB m i`ª HìB K" #B M p"Q i`QM; F?¬M; F?Q5

G,M; hB m çSM; ;B,mt F?¬M; i`mM; M?bM i?2Q /-M M;?B K i9+ ?ŠM H MX F?¬M
M?Q pW `²B M[X

o i`mv M i?mv i h?€M? oU+ M"v F?¬M; ç +`T iÈB h?€M? oU+ æ¢B æ X M?QM; C
æ¢B æ /M po ç¢B ç M ç•m çB MQ +kM; F?¬M; i? b€M; i¢Q` h?€+? oU+5

>ÆM MQ h?€M? oU+ +kM; iQÆM; iU M?Q hm *?•M :BÈB- i?"i F?B M +?Q ibM? +ª
MÆB ~v +`M; b•m ç"K i? KX

J i?9\ J i?9 ç m iW J ;BÈB\

G,M; hB m M;„K M;?Q H M? #`B hQ E?¬M; .QÆM; ;B Q +?Q KbM?X G M? #`B HÈM
#B i /MM; i`B HB m ;b +? i?"M?- +-K i` M i v`'i M†M;@ K†i i` M çB m F?„+ ?Q
i`€B +?B +| K°i +?[ói?OôX

G,M; hB m F?) M?Qm K"v- KB M; H¢B i? M i?Î,

@ J ;BÈBX

h?•M KbM? +?Êi H|2 #B M p"Q i`QM; F?¬M; i`mM;X

jd8X *?QÆM; j89, æ°i S?€ EBM? L;QìB

a m F?B G,M; hB m i`Î p - H"TiS+ i`B m i"T b€m M;QìB h?QÊM; Zm M ok æ²M;- I
+?mv M pW KÈB tªv` X +kM; ;B®M; M?Q G,M; hB m iQîM; iQÊM;@ i'i +ª K¼B M;Q

h'i +ª ç m F?¬M; i? iQîM; çQÊ+ i` M çìB M"v H¢B +ÁM K°i i´ +?S+ ~M ;B'm b•m M
ç| ?MM; K¢M? ç M KS+ +| i? H"K +?Q M?[M; i? ;B bB m +`T çB ibK +? ipbiU iB

h¬ hmv i M?Qm ç¬B KB i? M? iO- M? ;B¼M; M|B,

@ G,M; hB m5 L;QÆB +| i? F?ŠM; ç`M? ç®B T?QÆM; M|B ç m H" bU i?"i\

G,M; hB m ?ÆB ;"i ;"i ç-m M|B,

@ h M;?o F?¬M; ` #¼M ?¼ +| Hw /Q B ç ;¢i i 5 >QM M[ i`QM; iQîM; iQÊM; +O
+kM; F?¬M; TªB h?€M? oU+ æ¢B æ b€M; i¢Q` X

@ob b Q\

h?QÊM; Zm M ok æ²M; ?ÄBX
 G,M; hB m +Q`B M|B,
 @ *?B bÊ i, i, ç½ #B i iW H•m `²B T?ªB F?¬M; \

h?QÊM; Zm M ok æ²M; b„+ Kti çÄ H MX H"TiS+ M|B,
 @ æ9M; p"v5 o"Q i?`B çB K i çQÊ+ i`mv M i?W - i´ iB M i M|B H" h?€M? oU+ æ¢B
 [m€ FBM? i? ?½B iK+X

@ h`lB5 E?¬M; M; l +ÁM +| bU ibM? M"vX h¬ hmv i +ªK i?€M M|BX
 J" K°i # M h?"Ti K ;B p" h?"Ti Y ;B M ;?2 tQM; - M ;"K KB M ; çQÊ+ - #¼M ?¼ F?¬M
 Zm M ok æ²M; M"v- p +?mv M h?€M? oU+ æ¢B æ +| +ªK ;B€+ F?¬M; iBMX

h?"Ti K ;B H„+ ç-m M|B,
 @ h?€M? oU+ æ¢B æ H" H"K +€B ;b p"v\

h¬ hmv i H9+ M"v i?¬M; KBM? H M? HÊB M|B,
 @ > v H" i¬M; +?O M|B çBX

G,M; hB m i?Q€B i?€+ M|B,
 @ h¬ i`QÎM; H½Q M|B ? v ?ÆMX

h¬ hmv i ;"i ;"i ç-m,
 @ o"v i M|B- i?2Q i çQ€M h?€M? oU+ æ¢B æ H" pb iQM M;QÐM; HU+5

@ hQM M;QÐM; HU+\

L;Q¢B i`W G,M; hB mX v S?QM; i` M Kti H°` i?¬M b„+ i`-K iQ bmv M ;?o- h?QÊM
 i K ;B - h?"TiS ;B ç m ?B M p Kti KÆ ?²- +ÁM M?Q i M h-M *€+? FB #ÎB pb`i
 F?¬M; #B i- M M F?¬M; H M iB M ;X

h¬ hmv i H¢B M?bM [m h-M *€+? M|B,
 @ G"K æ¢B h hB +Y i?O i°+ i¢B ç-K H-v S2MxB bX i M?B m Qi +kM; +| +?9i ?B
 çB K i´i +ªK ¼B M;Q`B çti iBM M;QÐM; p"Q i - i®+ ç°i,M; i`QÎM; iBM? i?¬M HU+ +
 i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+5 M,K ç| ç M çB M i #`T?€ ?Ov F?¬M; i? im Hmv M pk F„X
 iBM? i?¬M HU+ + Q M?Q p"v\ hmv `^M; h¬ ;B +| #Q T?€T ;B i`mv M +| i? M•M; -
 i?¬M F€ ç M i? 5 G" iQM M;QÐM; +O i´i +ª+QM /•M i?9i°+ ç®B pÊB i KÊB F?B M

h¬ hmv i Kti F?¬M; ç²B b„+ M?bM i?ŠM; Kti K¼B M;Q`B M|B ` M?MM; H`B M"v- M
 G,M; hB m

oª H¢B- HQ¢B iQM M;QÐM; HU+ M"v ç•m TªB +?B çÆM ;BªM M?Q p"v- bMM; #€B
 Km®M H"K +?Q çQÊ+ M;mÎB i iQM M;QÐM; h¬ hmv i M;ŠM; ç-m M?bM i?Q€M; [
 ó*kM; +?d +| ?„M KÊB +| i? H"K çQÊ+ çB m M"v5ô

@ Zmª i?"i H" i?¬M F€5

h?QÊM; Zm M ok æ²M; i€M i?QÎM; M|B, s2K i i´ iB M #¢B /QÊB i v h?€M? oU+ æ¢B
 K'i KtiX G½Q [mª i?"i`i HÊB

æQ+? t€+5 h?€M? oU+ æ¢B æ ;BÎ i?O çQ¢M M?Q p"vX +?B K imv i ç¢B ç b®M?
 +O +ª;BÊB i? iK+ M"v ç m iBM `^M; h?€M? oU+ +?QM? H" h?€M? oU+ æ¢B æ F
 `i M?B m M;Q`B i?"M? FQM?- +`T #"+ i?U+ HU+ +`M; + Q i?b HU+ HQÊM; iBM? i
 M?Q p"v h?€M? oU+ æ¢B æ i?m çQÊ+ HÊB Q+? +kM; M;`v +`M; M?B mX

G,M; hB m +kM; F?¬M; FbK ;"i ;"i ç-m- M?bM i?Q€M; [m h?QÊM; Zm M ok æ²M;
 óh¬ iB M +O ok æ²M; çKM; TªB ç®B i?O M"v [m" i?"i H" K°i i?ªK ?¼ 5ô

G9+ M"v h¬ hmv i ç°i M?B M ?ÄB,

@ h¬M; +?O5 L;QÆB i?"i bU ç½ ç€T SM; M?[M; M;Q`B ç| b Q- F?B M;Q`B i`QM; J
çÐ ``\

h?"T i S ;B M|B,

@ h i?'v çB m ç| F?¬M; +¬M i?B i5 _ä ``M; H" #¼M ?¼ Km®M H'v +€+ +Q`M; ;B^a-
M"v ç H"K p"i ?B bBM?X pb HÊB Q+? +O +€+ ;B i°+ i iBM ``^M; F?¬M; +| # Q M?
h¬M b) ç²M; w pÈB #¼M ?¼5

h?"T i K ;B H9+ M"v F?¬M; T?^aM #€+ ?mvM? ç X î K°i # M +Q`B H¢M? @ æ9M; p"
M?" +?9M; i +kM; b) #` ibK iÈB +Y - ç€K M;Q`B i?O ?° ç½ +| M?B m QmX ç½B M?
çB5

h?QÊM; Zm M ok æ²M; F?) M?Qm K"vX M|B, @ +?mv M M"v [m M ? ç M +^a bU i²M
i F?¬M; ` i v +| T?^aB +| p [m€ KS+ Q+? F, ? v F?¬M;\

h¬ hmv i +Q`B M?bM i?Q€M; [m M" M; ,

@ ok æ²M;5 *¬ `„i i?B M HQÆM; - F€ i?"i +?Q /M G,M; hB m +| ` ii vX +| M,M; HU

h?•M i? G,M; hB m M? M?™M; +Y ç°M; - i?Î` K°i M;KK i`¼+ F?Q- ? B K„i M?„K M
G,M; hB m M?bM? M;m M M? i`QM; +Æ i? KbM?X E?¬M; M;ì T?€i ?B M` M;mv
;B€T K™m p™M; ç-v çO- ;²K +ª +?2 M;U+- H|i p B- # Q +´ i v- #ªQ p çMB- # Q ç-m
æ-m ç°B +?B M F?¬BX h v +-K u m >mv i >²M; GB K FB KX

@æ•v H¨ +€B ;b\

*?Q /M G,M; hB m ç½ +?SM; FB M p¢M FB T çìB KbM?- H9+ M¨v +kM; #` i? v ç´B
M;•v M;QìB5

*?d i?´v ? B KB M; H|i i` M p B +O M;mv M M? tÁ2` ? B # M M?Q +€M? +?BK b,
> B K„i M;mv M M ? KÎ` - #„M ? B ç Q ?¨Q [m M; FBK b„+5

G,M; hB m +ªK ;B€+ çQÊ+- i`QM; +Æ i? KbM? ç M; +| +?•M M;mv M +U+ Fb +QìM
+?d Km®M M;™M; Kti H M i`ìB i?ûi /™B5

L?QM; M;mv M M? F?¬M; M;ì +| i? +| +?B M ;B€TX G,M; hB m iWM; M;?2 M|B |
i?,M; iB M ;BÈB b) +| +?B M ;B€TX L?mM; H¢B +?Q iWM; M;?2 M|B M;mv M M?

*?22BMb ;B€T M¨v +| HÈB Q+? ;b ç•m\ *?ŠM; H) M| +| i? #B M i?™M? +?B M ;B€
hB m pW ç°M; - HB M i?´v +?B M ;B€T +| +?9i #B M ?| - F?¬M; +-M ?„M` H M ?
i?•M i? ?„MX

h ç½ ç¢i ç M +ªM? ;BÈB ;b\

G,M; hB m i?-K M;?o-` H M? +?Q M;mv M M? # v` M;Q¨B iY T?OX

L;mv M M? +-K u m >mv i >²M; GB M FB K çÄ i?šK i`QM; i v +?d p T?Q i`QÊ+X
H€i # v H M- b m ç| G,M; hB m +ªK ;B€+ çQÊ+ i`QM; M½Q KbM? p M; H M K°i iB
M;mv M M? F?¬M; M;ì ç½ +?mB` M;Q¨B5

æ²M; i?ìB- FBK b„+ +?B M ;B€T ?¨Q [m M; `U+ `ÐX u m >mv i >¬M; GB M FB K F?
[m M? G,M; hB m- M?Q`²M; m®M HQÊM5

sm'i F?B m5

G,M; iB m KWM; `ÐX M?QM; M; v b m ç|- M;mv M M? M?Q #` K°i HU+ ?9i i?¨i HÈ
;B[iY T?O5

í ;B[M;mv M M? ?¨m Fb p¨ tm'i F?B m iB M Fb5

G,M; hB m `®i +m°+ +kM; t€+ ç`M? çQÊ+ im pB +O KbM?- F?¬M; FbK M´B +ªK i?€
?´ H¨ ç M /QÊ+ çSM; ç-m- F?¬M; M;ì +| ?B m [ª i?-M F€ M?Q i? X

>ÆM M[- +™M; H¨K +?Q G,M; hB m M;¢+ M?B M p¨ pmB KWM; F?¬M; M;Èi H¨ æ `H
T?€ iÈB i-M; i?S i€K, h`ªK çQ¢M M?•M [mª5

G9+ ç-m G,M; hB m imv `^M; F?¬M; i? F?®M; +? çQÊ+ i?•M i? +O KbM?X L?Q
FB M M;™M p¢M FB T M?•M bBM? +O KbM? ?„M ç½ M;° ç¢QX GQ¢B M;° ç¢Q M¨v M

L m F?¬M; +| æ¢B hU h•K EBM?- b Q +| +Æ /mv M i? M¨v çQÊ+\\

L;?o H¢B- G,M; hB m +| +?9i KBM? #¢+?X *?B M ;B€T K™m p™M; i` M M;QìB M;mv
H¨ /Q æ¢B hU h•K EBM? K¨ +|X

J°i F?B ç½ ç¢i iÈB i-M; i?S i€K +O æ¢B hU h•K EBM?- i•K +ªM? +O G,M; hB m i

G9+ M¨v- G,M; hB m ?QÈM; i?-M i?S+` # M M;Q¨B- ç-m iB M H¨ T?ÁM; KbM?X >
ç°M; p¬ +MM; +QìM; ç¢BX G,M; hB m i?-K M;?o, ó> v H¨ K´v M;QìB ok æ²M; bÈK

h`QM; HÁM; G,M; hB m pW M;?o- +ªM? iQÊM; # M M;Q¨B H¨T iS+ ?B M H M +?•M

h?QÊM; Zm M ok æ²M;- G,M; T?m M?•M- G,M; o¨M L?B J¼B M;QìB ç m ?B M` i`C
+Y M?´i ç°M;- K¶B +€B +? m K¨v +O +€+ M¨M; ç m `ä` M; M?Q ç M; çSM; i`QÊ+ H

G,M; hB m i?"K +?Q +| i? /U p"Q / Q ç°M; iBM? i?-M +O ?¼- +ªK M?"M çQÊ+ bU
@ hB m L?B ç½ # [m M MY i?€M; - b Q +ÁM +?Q ` \ >¬K [m +| K°i p` i¬M ;Bª +¬
hB m M?B ç½ # [m MX h¬M ;Bª FB M?bM [m +kM; i?'v ` `i # 'i K½MX L m ?¬K M v
T?ªB H" ç„+ i°B pËB #¼M ?¼ b Q\

G,M; hB m M; ?2 HÁM; 'K €TX æ¢B hU h•K EBM? +O ?„M- b m F?B ?„M +?SM; FB M
`®i +m° + ç½ ç°i T?€ ç M i¬M; i?S i€K, +„i çSi M?•M [mª5 G9+ M¬v- G,M; hB m i`Q
#B M K'i5 G,M; hB m ç½ ?B m ` X h iS+ H" i - # 'i F i`ªB [m # Q M?B m FB T Hm
M?B m p¢M i`B m M,K5

h?Ov +?mM; # 'i #B M

æ²M; i?ìB- iBM? i?-M HU+ +O G,M; hB m +kM; F?¬M; pb +•m M|B +O Kšm i?•M K
M M; Q¬BX hBM? i?-M HU+ +O ?„M # Q T?O iQ¬M #° h?K+ aÆM i?"M?5

h?K+ aÆM i?"M? `°M; HÈMX JQìB K'v p¢M M?•M F?¬m- K¼B M; QìB- K¼B p"i ç m
i`QM; ç¬m G,M; hB mX >„M i?"K +?Q +ÁM +| i? +ªK SM; çQÊ+ bmv M; ?o +O M; Q

í K°i M?" # KB M; ,M- K°i +¬ #û #ªv i€K im´B- F?ì F?¢Q M; •v i?Æ- p¬ +MM; / i?Q,
Kšm i?•M- M; •v i?Æ M|B,

@J ÆB- H +m²M; ?Q M M,K M v- #û +| i? K†+ €Q KÈB F?¬M; \

L; QìB K i` im´B /`m /¬M; M|B,

@æQÆM; M?B MX L,K M v HoM? +?O ç¢B M?•M ç½ ç2K ç' i ç B +?Q M?" +?9M; i X
+| ç' i ç BX

L K M?•M +?O M?" i` M K†i H° ` MK +QìB ?²M ?"m,

@*?9M; i +QB M?Q H" M; QìB +| ç' i ç B5 h?"i ` i`QÊ+ ;Bì KÆ +kM; F?¬M; i?'vX

@*| T?ªB ç' i ç B H" /Q i?"M? +?O ç¢B M?•M +'T F?¬M; \

*¬ #û ` p ?B m #B i- ?ÄB M?Q M; QìB HÈMX

@>ªB iY M; ®+- HoM? +?O ç¢B M?•M F?¬M; H M iB M; - i?"M? +?O çìB M¬Q +?`m
#bM? /•M +?9M; i \

L[M?•M p K†i ?¢M? T?9+- ;?b +?†i +QM KbM?5

h` M K†i G,M; hB m H9+ M¬v +kM; iQÆB +QìB- F?¬M; iB T iK+ ?QÈM; iBM? i?-M
HU+ pšM +ÁM `i HÈMX

óh +kM; ç½ +| i? +QB M?Q #€M iB M i? `²BXô G,M; hB m +QìB ? ?ª ç M; Km®M
M?B M +ªK ;B€+ çQÊ+ +| K°i +¶ / Q ç°M; +QìM; ç¢B iW T?QÆM; t # v M? M? ç M

> v ç•v H" i¬M ;Bª K¬ F?B M½v Kšm i?•M pW M?„+ ç M\ h•K i?-M G,M; hB m +?Êi
p°B ` M; Q¬B- ç +QB ç€K M; QìB h?QÈM; Zm M ok æ²M; ç½ i?"M? +QìM; ;Bª EB K
` b QX

h`QM; HK+ ç¢B i`QîM; H½Q +O h?K+ aÆM FB K T?€B- M; QìB ç¬m iB M tm' i [m
h`QM; F?B # [m M- pËB +ªK M; ° +O H½Q i´ i¬M; M?" KbM? +| Hw ;BªB KÈB- F?¬
;BÈB EB K h¬M- ç¢i ç M i?U+ HU+ EB K h¬M #" + ? BX

",M; ?ªB #Q i°+ H½Q i°+ i`QîM; v S?QM; - K M; ? B /ÁM; K€m GQM; h°+ p¬ hBM? G
T?€ ;BÈB ?¢M +O ?mv i K¢+?- ç¢i iËB +ªM? ;BÈB EB K h¬M #" + K°i5 h?ìB F?„+
FbK M´B H `ÆB ç¬v K†i5

h?"T i K; B p¬ i?"T i S; B +kM; ç i?,M; ç M EB K h¬M #" + K°i5

h¬ hmv i +kM; ç°i T?€ ç M EB K h¬M #" + ? B5

:½ i?9 M?•M i•K iQ çÆM i?m-M h-M *€+? ;•v M;¢+ M?B M M?'i- F?¬M; M;ì +| i?
EB K h¬M #"+ # - F?B M i'i +ª K¼B M;QìB +?'M ç°M;5

L?[M; i?®M; F?' b€m M;QìB ;†T T?ªB- bQ pÈB i?U+ HU+ #¼M ?¼ M•M; H M- [mª
L?QM; +kM; +¬M T?ªB M|B- +kM; i`ªB [m i?®M; F?' M?Q p"v M?QM; +kM; +| `i M

.M b Q- pB + ç i?,M; M?Q p"v- [mª i?U+ +| i? H"K M;QìB i +? i çB b®M; H¢BX L
EBM? +O G,M; hB mªM? ?QîM;- +?d bÊ b) +| `i M?B m M;QìB F?¬M; FB M i`b M
+QìM; ç¢B FB X

h?K+ aÆM FB K T?€B- K°i i v G,M; hB m ;•v /UM;- +?d p" B M,K M;„M M;OB- F?¬
i`B M- HU+ HQÊM; ?MM; K¢M? F?¬M; ? i?m FûK +€+ bB m +'T i? ;B - i?"i F?B M
F?BM? i?QìM;5

hmv M?B M *kM; F?¬M; T?ªB i'i +ª K¼B M;QìB ç m +?Q H" p"v5

Pi M?'i- EB K h¬M #"+ #®M •m .QÆM; ok ç½ +ªK i?'v pB + +?QM? KbM? T?ªB ç M
G,M; hB m FB H" K°i ?"M? ç°M; +U+ F€ ?Q M; çQìM;5

J°i K¬M T?€B i? iK+ pW KÈB ` çìB- F?¬M; M;ì +kM; +¬M T?ªB /mM; ç M +QìM;
G,M; hB m\

*"M; [m€ ç€M; H" EB K T?€B i¬M; +?O G,M; hB m M"v F?¬M; M;ì +| i? iU + Q M?Q
p°B p" M; M;? M? ç|M- M; v +ª K†i KkB +kM; F?¬M; i?'v ç•m5

" [m M\

•m .QÆM; ok +QìB H¢M?- M;QìB F?€+ +ÁM [m v H¢B K°i H¬M- ? B H¬M ? v # H¬M
+| H¬M ? B5

jd3X *?QÆM; j8d, E?¬M; "B i s'm >' o" E?¬M; Jm®M a®M;

•m .QÆM; ok i?¬K M;?o, óL m çQÊ+ M[M?•M M?Q i? Qm €B- +kM; F?¬M; m'M;
K°i H¬M5ô

oW M;?o iÈB- ?„M HB M /WM; H¢B ;B[F?¬M; i`mM;- M;¢Q M;? M?bM tm®M; +?
p¬i" M îT?Q ç¬M;- i`QM; HQM; iU M?B M bBM? ` K°i +?9i ?"Q ibM? i`€M; F?QX

h?QÊM; Zm M ok æ²M; i? M M? - M|B pÈB K¼B M;QìB,

@G,M; hB m pšM +?Q tm'i [m M- H"K b Q SM; T?| i M FB ç•v\

h?U+ HU+ ç i?,M; HÈM H"K i?"T i K ;B p" i?"T i S ;B iQM? ibM? p®M M; M; M;QÉ
;b +ªX h?"T i S ;B +QìB H¢M?,

@h?QÊM; Zm M M? ç-m- M;?2 i M|B- +¬M ;b T?ªB ç w ç M +€B i M i?O ?° `„K +?
[m i?'v çB m #° i M FB - H½Q iY ?"M F?¬M; i? M M +?Q ?„M K°i i`"MX >W- +?9M;
*S M?Q i? +?9M; i HW ?„MX L;QìB i?O ?° i?b +| i? +m²M; p¼M; i? b Q\

h?"T i K ;B # M +¢M? M|B,

@æ9M; i? 5 h?U+ HU+ ?„M #'i [m€ +?d + Q ?ÆM +?9M; i K°i +?9iX L?bM ?„M +C
+?d Km®M ç€M? ?„M K°i i`"MX

h¬ hmv i +| +?9i #'i ç„+ /o- M?bM ? B H½Q /î ?ÆB- M|B,

@> B M;QìB #bM? ioM? K°i +?9i çQÊ+ F?¬M;\ *€+ M;QÆB M|B i?U+ HU+ i M FB
K°i +?9i i?¬B b Q\ aÊ ``M; i'i +ª K¼B M;QìB +?9M; i +MM; t¬M; H M KÈB +| i? KE
pÈB ?„MX

L|B tQM; M?bM i?Q€M; [m h?QÊM; Zm M ok æ²M;- h¬ hmv i /`m /"M; M|B,

@ok æ²M;- i pÈB +¬ +MM; çBX h M FB F€i?"i +kM; +?d H" K°i çS M?Ä #` H"K ?C
L m F?¬M; ç i çB K°i KbM?- i b) çm' B ?„M çBX
h?QÊM; Zm M ok æ²M; F?) H„+ ç-m,
@æ i çB ;BªB [mv i- #^M; F?¬M;- M; QÌB i HçB M|B h?K+ aÆM FB K T?€B +?9M;
G,M; E?B m h?B M i`-K ;B¼M; M|B,
@L m ç½i? - h?QÊM; Zm M M? ç-m +?`m +U+ +?9i çB- M|B +?mv M i®i K°i +?9i p
i?U+ bU ç M; # [m M- F?¬M; TªB +?9M; i +® w ;v bU
h?•M H" iQÊM; HoM? +-K [m•M M?B m M,K- ç®B pÈB G,M; E?B m h?B M- w i?S+ i
æWM; M;?o ¬M; `ìB F?ÄB #B M i?Mv T?Q i•v H" p¬i`€+? M?B K- ç| +?d H" #'i ç„
i? MX G,M; E?B m h?B M +kM; ?B p¼M; +| i? ;|T +?9i bS+ HU+ +?Q +QM KbM?X
h?QÊM; Zm M ok æ²M; ;"i ;"i ç-m- KdK +QÌB M|B,
@J¼B M; QÌB v M i•K- i b) +| +?WM; KU+X
L|B tQM;- ` M; Q" B +Y - T?B M; QÌB # v H M- /€M; M; QÌB T?B m T?'i- M' B #"i ;B[
h?'v +¬ M" M; ?¬K [m HçB tm'i ?B M- •m .QÆM; ok +kM; +| /B M KçQ im'M i9- /€M
bUX
hm' B +?d KÈB F?QªM; #®M KQÆB- HçB +| im pB EB K h¬M #" + #®M- î i`QM; ;B
i?B M i" B- çQÊ+ +?2 +?î M•M; MBm M?Q #€m p"iX
æWM; iQîM; h•v J¬M L;çQ h?B M +| i?U+ HU+ EB K h¬M #" + # ç½H" i®iX JQÌB
#" + #®M ? v F?¬M; +kM; +ÂM H" ~M b®5
"bM? i?QìM; K" M|B- i`QM; pÁM; i`,K M,K +| i? ççi +ªM? ;BÈB EB K h¬M ç½H" F
M,K +| i? ç°i T?€ h?€M? oU+- +?QM? H" i?B M i" B imv i çdM? +O pä ;Bª5
L?Q o•M *?B G M +kM; p"v- +?d +-M M,K KQÆB M,K ç°i T?€ i?€M? ;B B- +?Q /M H
+kM; H" +| K°i F?¬M; ? B5 J†+ /M M; QÌB +O ;B i°+ M; QÌB i?O °° F?BM? i?QìM; c
i? F?¬M; i?W M?"M- o•M *?B G K H" i?B M i" B +?Q iWM; +|X
@L;QÆB ç½ç M `²B5
•m .QÆM; ok ?ÆB +| +?9i i? M i?MM;X "®M KQÆB im' B- ç®B pÈB EB K h¬M bBM
+kM; +?d H" K°i b® im' B `i i` X •m .QÆM; ok HçB + Q M;çQ- +`M +?Q # Q ;BìM
i?'v h?QÊM; Zm M ok æ²M;- b Q +| i? FbK M' B HÁM; K" F?¬M; M' B H M bU €B K°
i?¬BX
>m®M; +?B- ?„M pšM t2K i?QìM; i? iK+- F?¬M; M;?o b) tm'i ?B M M[M?•M i?U+
i? X æ²M; i?ìB- •m .QÆM; ok +kM; M;?o- G,M; hB m [mª F?¬M; TªB M; QÌB #bM
M;?o M"v +?d H" i?Q€M; [m X *?B K i`¼M bmv M;?o +O ?„M- H" bU ;?2M i` pb #
M? M M?Q i? X hmv ?„M F?¬M; `ä [m M ? ;B[h?QÊM; Zm M ok æ²M; p" G,M; hB
h?QÊM; Zm M ok æ²M; H9+ M|B ç M G,M; hB m- i?¬M i?€B iQ€i H M p ?çM? T?9+
@G,M; hB mXX pšM +?Q tm'i [m M\
•m .QÆM; ok +| +?9i +•M M?„+ ?ÄB\
@æ9M; i? X h¬M [mw i¬M ;Bª ççB M?•M- M m F?¬M; JìB M;"B ç M ?ç çB M M;?d
?ÆM MY i?€M;- +| H) +kM; b„T tm'i [m MX
h?QÊM; Zm M ok æ²M; ?ç KbM?-K K / Q M|BX L" M; pW F?¬M; i?Q+? €M? K„i ç-v
ok- HçB F?¬M; Km®M ç„+ i°B pÈB M; QÌB M"vX .M b Q- G,M; hB m iWM; M|B [m pÈ
M; QÌB i?O °° p¬ +MM; ?MM; KçM?X
"•v ;Bì G,M; hB m ç M; # [m MX *| i? i`€M? F?¬M; +?Q ?„M ;†T T?B M iQ€B- b) i

•M? K„i M!M; #ÄM; +O •m .QÆM; ok M?bM h?QÊM; Zm M ok æ²M; - H¢B M?bM i? T?€B- i`QM; HÁM; M;?o iÈB ç€K M; QÌB i?O ?° pšM i?QÌM; M!B p bU i?—M Fb +O i`M T?€T FB M; v +ª +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB EB K h¬M +kM; +! i? p•v F?@MX h i? ?ÆM `i M?B m bQ pÈB EB K h¬M ç½ +? i FB - M?QM; B #B i #¼ M ?¼ +ÁM +! •K H

•m .QÆM; ok H„+ ç—m- b m çQ i? M? •K +! +?9i H¢M? HMM; ,

@h¬M; +?O +€+ M; QÌB +?ŠM; M?) F?¬M; #B i; —M ç•v ç½ tªv ` +?mv M HÈM b Q M`v\

h?QÊM; Zm M ok æ²M; +kM; F?¬M; ;B”M- M? M?”M; M!B,

@JK+ çQ+? # [m M çQÆM; M?B M ç M•M; + Q i?U+ HU+X J” +?d +! M•M; + Q i? M; QÌB iW J ;BÈB iÈBX h¬M ;Bª +?ŠM; H) F?¬M; +?Q H” M?Q p”v\

@L;QÆB5

•m .QÆM; ok F?¬M; M;ì M[M?•M b„+ MQÊ+ M;?B M; i?”M? M?Q h?QÊM; Zm M ok M? M?”M; +?ÆB ?„M K°i p@- ?ÆM M[+ÁM pb G,M; hB m K” ;BªB p•vX •m .QÆM;

@J°i F?B ç½ p”v- M;QÆB çB i?2Q i +?’T ?”M? M?B K pK +kM; çQÊ+5

h?QÊM; Zm M ok æ²M; M;~M; ç—m- çQÌM; çQÌM; +?QM? +?QM? M?bM ‘m .QÆM; o

@h?”i +! H¶BX *?mv M M”v T?ªB +! bU ç²M; w +O i¬M; +?OX h¬M; +?O F?¬M; + F?¬M; +! [mv M H”K +?OX *ÁM KÌB i¬M ;Bª

@*•K K²K5

•m .QÆM; ok M?Q +QÌB M?Q F?¬M; M?bM h?QÊM; Zm M ok æ²M; - +QÌB H¢M? M!E

@L;QÆB +S K°i çB m ? B çB m i¬M; +?OX h i?’v i¬M; +?O +€+ M;QÆB H” F #’i i M?•M tm’i ç—m H° /B M- i?U+ H” F?¬M; #B i t’m ?’5 *?ŠM; H) +€+ M;QÆB +?Q H b Q\ *?ŠM; H) +€+ M;QÆB +?Q `^M; #ªM i¬M Km®M ?¢ KbM? ç M ç` T?QÆM; M? *?ŠM; H) i¬M; +?O F?¬M; #B i t’m ?’ +O +€+ M;QÆB i?U+ bU M;?o ?„M +! iQ +€ +?9M; i b Q\ h?U+ MU+ +QÌBX *?Q M;QÆB K†i KkB- i H¢B +?Q M;QÆB MY M;”v >Q”M; ?¬M ?¬K M v- M m i¬M; +?O +€+ M;QÆB F?¬M; tm’i ?B M- p”v M;QÆB T?ªB

•m .QÆM; ok #m¬M; HÌB +U+ F€ ?mM; €+X h`QM; K„i ?„M- K°i M[ iY +O i? iK+ - / M?QM; +! # Q M?B m ; M\ æ®B K†i pÈB ;B i°+ M; QÌB i?O ?°- ç®B K†i pÈB +QÌM aÆM FB K T?€B M m /€K H—M M[ i?Q€B i?€+ - K½B pšM F?¬M; ` - +?ŠM; H) M;?o HQÆM; b Q\

L?QM; F?¬M; M;ì- HÌB M!B M†M; Fw M?•i +O •m .QÆM; ok H¼i p”Q i B h?QÊM; çM X L”M; M;~M; ç—m- +QM K„i i`QM; M?Q H”M i?m i?Ov ?B M H M p F?BM? i?QÌ

@o®M /o- pb i¬M; +?O +?9M; i # [m M- K’v M; QÌB +?9M; i F?¬M; Km®M ;•v T?B M?B M M;QÆB ,M M!B H¶ K½M; X h b) ;?B M?ÈX æÈB H9+ i¬M; +?O +?9M; i tm’i *ÁM M;QÆB h?Q+? +S +?ì î ç! K” +?ì- i?S +?Q i F?¬M; iB TX

h?QÊM; Zm M ok æ²M; M!B tQM; - +kM; F?¬M; ç w iÈB p K†i t M? Kûi +O •m .Q tm®M;5

•m .QÆM; ok H” M; QÌB i?O ?° çQÆM; i?ÌB- H—M ç—m +?’T ?”M? M?B K pKX h`QÊ- Hmv MX \*?Q /M HÈT HÈT iBM? M? tm’i ?B M i`QM; ;B i°+ - ?„M +kM; imv i ç®B H æB ç M ç•m- ?„M +kM; çQÊ+ M•M; MBm- F?¬M; M;ì H¢B +! M; QÌB /€K M!B M?Q i? T?~K K„ M[5 æB m M”v H” +?Q bU iU i¬M +O •m .QÆM; ok #` i’M i?QÆM; iQ HÈMX ;B”M +ªm •m .QÆM; ok #®+ H M- [m€i,

@.€K K„M; #ªM i¬M- +ÁM /€K +?¢v\ E?¬M; +! +Y ç•mf

L!B tQM; - i?•M KbM? M?Q b Q #,M; çm’Bi?2Q h?QÊM; Zm M ok æ²M; X h?QÊM; Zr KBM?- iW i`QM; K„i +O •m .QÆM; ok- M”M; ç½ bÈK F i Hm”M, ?„M H” K°i M; QÌB #

*?Q M M- pW `ìB F?ÄB ç½ /mM; ? i iQ`M HU+- ?¢ tm®M; h?K+ aÆM FB K T?€BX
i?'v #`i i?QìM; HB M # v H M F?¬M; i`mM; - +?†M •m .QÆM; ok H¢BX

•m .QÆM; ok #¶M; M?B M +ªK M?"M p`B +¶ / Q ¸°M; +QìM; ¸¢B- i`QM; HÁM; ?ÆB
T?ªB M|B i?K+ aÆM FB K T?€B +?d +| i¬M; +?O i?U+ HU+ +QìM; ¸¢B b Q\ æ€K i b
L?B m EB K h¬M M?Q p"v K" F?¬M; #B iX *kM; K v #ªM i¬M i?U+ HU+ +QìM; ¸¢B5

h`QM; i v •m .QÆM; ok #¶M; tm`i ?B M K°i i? M? FB K +´ tQ - pÄ FB K ¸QE+ F?ªK
?¢+?5 "ªQ FB K` F?ÄB pÄ- iB M; M?Q `²M; ;-K- K°i ¸¢Q #¢+? [m M; ?mM; ? ,M;
M /QÈB5 æ²M; i?ìB pQÆM i v i`€B- ?mM; ? ,M; +?KT p"Q p B h?QÈM; Zm M ok æ

@*?¢v ¸B ¸•m- i`î p ¸•v5

•m .QÆM; ok +kM; [m€ t2K i?QìM; ¸€K M; QìB w S?QM; X a€m p`i`QîM; H½Q î +MM
+| bU ,M wX EB K i`QM; i v M,K M; QìB v S?QM; +MM; ¸°M; - M,K M; QìB +MM; ¸€M
HÈM # v b¢i [m M; QìB h?QÈM; [m M ok æ²M; - #„M p T?Q •m .QÆM; ok5

•m .QÆM; ok +QìB H¢M? - +ª M; QìB #¶M; M?B M #MM; H M F?Q i? +QìM; ¸¢B- #
M; U+X

@*?Q +€+ M; QÆB #B i +€B ; b ;¼B H" h?¬M FB K F„5

J°i ¸¢Q FB K F?Q F?¬M; K"m ?bM? #€M M; mv i ?mM; ? ,M; +?2KX Zm FB K F?Q /Q
i?€M?X J°i iB M; M´ p M; H M i`QM; F?¬M; F?Q- ? B ¸¢Q FB K F?Q ¸ m #B M K`i5

L,K M; QìB v S?QM; #B M b„+X E?¬M; M; ì M,K M; QìB HB M i?O +kM; +?d ¸€M? M;
T?QÆM; [mª M?B M HÆB ?¢BX

G9+ M"v h?QÈM; Zm M ok æ²M; ¸½ #QÈ+ p"Q T?¢K pB #ªQ p +O J hmM; i`"MX h?
K†i tBM? ¸ T T?O K°i i¬M; bQÆM; H¢M? - ? B K„i H¢M? HMM; M?bM +?^K +?^K p"
T?Q i` M ¸¢B i`"MX

•m .QÆM; ok K°i FB K ¸€M? HmB M,K FB K i¬M- i`QM; HÁM; iU ¸„+X L?QM; ¸²M; i
ok æ²M; +?¢v i?Q€i K"ªQ M½QX >„M imv `^M; +m²M; M; ¸Q +kM; F?¬M; /€K HB m
i`"M +´ [m€B M"v5

"îB pb #^M; i?U+ HU+ EB K h¬M #" + #®M +O ?„M- F?¬M; M; ì F?¬M; +ªK i?'v ¸QE+
i`"M5

•m .QÆM; ok +QìB ? ?ªX hB M; +QìB i`mv M F?„T iQ`M #° h?K+ aÆM i?"M?,

@G,M; hB mÆB H" G,M; hB mX o®M /o i +ÁM iQîM; M; QÆB M? ?MM; i? M"QX E
+? i M?Q +?m°iX J°i F?B ç½ i? - H9+ i`QÈ+ M; QÆB ¸WM; ¸€T SM; v m +¬m +O ¸
M; ì +?mv M iÈB i`QÈ+ K„i- H¢B H"K`M ¸2M`9i ¸¬m- +ÁM ¸Q M[ M?•M` H"K #B
¸ M +MM; +U+5 >W- HQ¢B M; QìB M?Q M; QÆB- #ªM i¬M i?'v`i +?QÈM; i B ; B K„
i?b +S î ¸| +Q ¸¬m`Ki +´ ¸B- ¸WM; ¸ #ªM i¬M ;†T ¸QE+ M; QÆB5

•m .QÆM; ok M|B tQM; - H¢B +?d p"Q h?QÈM; Zm M ok æ²M; T?Q /QÈB- M|B,

@L[iY M?Q M; QÆB- im´B +ÁM i` - H¢B tBM? ¸ T M?Q i? - +| Km®M p"Q h?€M? o
¸ªK #ªQ M; QÆB b) iB M p"Q h?€M? oU+5

h?QÈM; Zm M ok æ²M; M; ?2 ?„M K„M; G,M; hB m ç½ bÈK ?"M ?„M i?'m tQÆM; X h-
?¼M; - i` M M; QìB v F?¬M; M; WM; /•M; H M p¬M; b M; ¸Ä i?šK- F?Q i? i`QM; M?
"¶M; M?B M- h¬M *€+? M; ~M` - b m ¸| M; WM; ;-K`9X hmv M?B M- €M? K„i pšM M?
+?^K p"Q •m .QÆM; ok /B m pã /QÆM; Q B i` M i`ìBX

h?QÈM; Zm M ok æ²M; H¢M? ;B¼M; M|B,

@L; QÆB +9i ¸BX h?U+ F?¬M; M; ì- i`QM; M?[M; M; QìB i?O ?° ;B[;bM ?Á #bM?
?Q¢B M?Q M; QÆBX

@>W- t9 M[M?•MX *?Q M; QÆB K†i KkB K" F?¬M; #B i ¸B mX

•m .QÆM; ok ;B" M [m€ +kM; F?¬M; +¬M ;B[K²K KB M;- +?d p"Q h?QÊM; Zm M ok
@L;QÆB +kM; M?Q ?„M- +| ;BÄB i?b` F?ÄB K B`M 5 h +kM; F?¬M; M;¢B +?Q #
h?"T i K ;B p` h?"T i S ;B F?¬M; FbK çQÊ+ çQ K„i M?bM v S?QM;X *ª # +MM; ?E
+MM; ç€M?- imv`^M; +?Q +?„+ +| i? ç€M? i?„M; F M"v- ?ÆM T?•M MY H`b) F?
?Q M;X L?Q p"v b Q F?¬M; HQm H¢B ?„M- +?ìi¬M; +?O tm'i [m M b) i?m i?"T i M
æ9M; H9+ M"v- iW T?Q /QÈB #¶M; i`mv M iÈB K°i i? M? •KX h? M? •K M"v F?¬M
M;QìB M;?2 çQÊ+ ç m F?¬M; FbK M´B`mM; KbM? K°i +€B5
@E?¬M; #B i t'm ?´\ aQ pÈB F?¬M; Km®M b®M; +ÁM çÐ ?ÆMX *€+ ?¢ +| iQ +€+
*?ŠM; H) +?d #^M; im pB v m Èi ç M ç€M; i?QÆM; +O M;QÆB\ ``^M; p"Q M;QÆB
F„ b Q\

@h¬M; +?O5

v S?QM; FQ+? ç°M; ?¬iQX

@h¬M; +?O tm'i [m M5

h?"T i K ;B H¢M? HMM; M?bM •m .QÆM; ok,

@hB m iY- +| H) ;BìM;QÆB tBM H¶B +ÁM F`T5

@sBM H¶B\

•m .QÆM; ok H¢M? HMM; M?bM H,M; hB m,

@L;QÆB`®i +K+ +kM; #Á` ç•v b Q\ *ÁM iQîM; ``M; / K†i +O M;QÆB +| F?B +ÁM
h?K+ aÆM- b) F?¬M; ` +?SX G,M; hB m- M;QÆB t2K K M? H M? +O M;QìB i?O ?

hmv M?B M- pW M|B tQM;- •m .QÆM; ok ç½ Kî iQ K„i` M?bM- M?Q ;†T [m,X S?Q
iWM; #QÈ+ K°i M?Q #QÊ+ i` M #"+ i? M; çB p T?Q M;QìB i` im´BX

L?QM; +?Q iWM; ;†T B +| +¬M; T?m i?¬M F€ M?Q i? M"v\ E?¬M; M;ì +| i? ;B[
i` M #"+ i? M; #bM? i?QìM;5 æB m M"v +¬M M,M; HU+ F?®M; +? iBM? pB ç M +?

hmv M?B M- M; v +ª F?B i`QM; HÁM; F?B T bÊ- •m .QÆM; ok +kM; F?¬M; #B m ?B

@GÁ2 HQ i HW M;QìB5

jdNX *?QÆM; j83, h` M? *?'T

@ L;QÆB ç½ M|B ``i M?B m HìB F?| M;?2- H¢B +ÁM +| w mv ?B T T?ªB F?¬M;\

@ æ9M; i?b b Q\

•m .QÆM; ok F?BM? i?QìM; M?bM G,M; hB m- i`QM; HÁM; M;?o- #ªv EB K h¬M +
G½Q iY Km®M #|T +? i M;QÆB +?d +¬M ç°M; K°i M;|M i v i?¬B5

@ > ? - K M? H M? +O #¼M M;QìB i?O ?° +€+ M;QÆB pÈB i +?d H" +?| K€ K" i?-
G,M; hB m M|B tQM;- F?) i?î /`B K°i iB M; ,

@ h +| HÁM; i®i ç€T SM; hQ E?¬M; iB M #®B- +kM; i?'v M?[M; M;QìB i?O ?° +€+
i?"i F?¬M; M;ì H¢B +| M;QìB M?Q M;QÆB p"vX L;QÆB çB çB- +?mv M i ç½ ç€T S
p b m t| #Ä5 J h°+ +| ç€M? ? v F?¬M;- F?¬M; +| [m M ? pÈB i 5

@ L;QÆB G,M; hB m5 L;QÆB Km®M +? i T?ªB F?¬M;\

•m .QÆM; ok +QìB ;B" M ;B[,

@ L?B m M,K M?Q p"v- M;QÆB H" F ç¬m iB M /€K F?B m F?Q+? i?O ?° ;BªX G,M;

@ *9i K M;QÆB çB5

h?"T hS ;B +Q`B H¢M? M|B,

@ P i M|B +SM; i?¬B5 B M|B i¬M; +?O +O +?9M; i Km®M F?B m F?Q+? i' i +^a M? [
`²B F?¬M; T?<sup>a</sup>B M; QÆB F m ; "Q i Q H„K b Q\ a Q M"Q ; B| bÊ `²B ?^a\

@ L; QÆB /€K M?K+ K¢ i X h T?^aB ;B i M; QÆB5

•m .QÆM; ok F?¬M; T?^aB F?¬M; +| ¢¬m | + - M?QM; i?"i bU H" #` h?"T h K ;B +?¼+
+?Q # Q ; B| ; †T K°i EB K h¬M M"Q H¢B p¬ H¢B M?Q i? X G9+ i`QÊ+ - +?Q /M H"
?° ;B^a F?€+ M?bM i?'v •m .QÆM; ok ?„M ¢ m T?^aB /MM; p K†i iQÆB +Q`B- F?€+?
iQÎM; ¢QÊ+ - +?d K°i K¬M T?€B M?Ä Î i? iK+ ;BÊB +kM; /€K M|B pÊB ?„M M?Q i?

"^aQ FB K i`QM; i v •m .QÆM; ok +?d p"Q G,M; hB m- +^a ;B" M M|B,

@ G`B M?Q i? - i +kM; +?Q M; QÆB M|B K°i H¬M- ?Q†+ H" tBM H¶B- ?Q†+ H" *?

@ 5

hW +? i pW i?®i` F?ÄB KB M; •m .QÆM; ok- ¢ M; +ÁM +?Q M|B tQM; H" T iS +
HU+ +U+ HÊM i`QM; M?€v K„i ¢€M? p"Q #KM; ?„MX •m .QÆM; ok F?¬M; M?`M M' i
i?^aK i?B i5

hB M; ?ûi i?^aK M"v i`mv M F?„T +^a h?K+ aÆM h?"M? iQ HÊM5

o¬ b® M; Q`B M; ~M; ¢¬m H M- M?bM p"Q F?Q^aM; F?¬M; - imv ?¼ F?¬M; #B i +?mv
M; Q`B /€K K„M; +?YB GoM? +?O ¢¢B M?•M po ¢¢B +O ?¼- ¢B m M"v H" ¢B m +?•M
?ûi i?^aK M"v- ;¬M M?Q i' i +^aK ¼B M; Q`B ¢ m M?"M ¢`M? H" +O ¢`+? M?•M5

"ÎB pb GoM? +?O ¢¢B M?•M +O ?¼ H" p¬ ¢`+?5

æ€K M; Q`B h?QÊM; Zm M ok æ²M; ;B"i KbM? M?bM G,M; hB mX oW `²B G,M; hB
®M; i v €Q K°i +€B- p"v K" ¢½ ¢€M? # v i M EB K h¬M #"+ #®M +U+ F€FB m M; ¢Q
[m v pÁM; pÁM; i` M i`lBX hmv F?¬M; M; ½ tm®M; ¢'i M?QM; B +kM; +| i? M?bM
HQM ibM? `²B5

L m G,M; hB m Km®M ;B i ?„M i?"i- i?b p" B i M •m .QÆM; ok +kM; b) #B M i?"M? t

•m .QÆM; ok +^aK ;B€+ ¢QÊ+ +^a ¢ M ¢B M +O KbM? M?Q #MM; M' H M- ¢ m ¢ÊM F
M?`M M' B T?<sup>a</sup>B ` M `d- MQÊ+ K„i MQÊ+ KkB i?B M? m +?<sup>a</sup>v ` X

>„M +| M^K KÆ +kM; F?¬M; M; ì ¢QÊ+ - i` M ¢`B M"v H¢B +| M; Q`B i?"i bU /€K ` i v

L?QM; ?„M H¢B #` K°i FQ+? +O G,M; hB m ¢€M? +?Q idM? K°M; - i?"K +?Q M; v
F?¬M; +| - pb +,M #^aM H" ?„M F?¬M; M?bM ` ¢QÊ+ ¢®B T?QÆM; H"K b Q +¬M; FQ

G,M; hB m ¢SM; ¢| - H½M? ¢¢K M?bM •m .QÆM; ok +€+? ¢| K'v M; "M i?QÊ+ - i?^aM

@ *9i ¢B- p b m +ÁM ¢ M M[- ¢WM; i`€+? i F?¬M; F?€+? F?Q5

:B¼M; ¢B m pšM #bM? ioM? M?Q i`QÊ+ - M?QM; H¢B F?B M +?Q M; Q`B i +| +^aK
¢ M i" M tQÆM; 5

G,M; hB m M|B tQM; - i?•M KbM? `ÆB tm®M; - iW i`QM; i?"M? h?K+ aÆM iQ HÊM-
T?€i` iB M; `2Q ?Á -K o5

@ GoM? +?O p¬ ¢`+?5

@ GoM? +?O p¢M im 5

G,M; hB m i?'v M Q M Q- p K†i H" T iS + iQÆB +Q`BX

h`QM; K°i +QM M; ä M?Ä- Gw h?B M G¢+ M; •v M; ®+ ¢SM; ¢| - `i H•m b m- KB M; K
T?K i?•M ¢®B ¢`+? pÊB G,M; hB m- pB + M"v i?"K +?Q F?B M M; Q`B i +| +^aK ;B€+

i?•M+|i? [mv i ç`M? i?"i M? M?- ;B M?"T/QÈB i`QÈM; G,M; hB m- M?Q p"v F F?¬M;\

*?ŠM; [m M;?o H¢B- pB + M"v +,M #^aM H" F?¬M; +| F?^a M,M;X Gw h?B M G¢+ H, F?ÄB- ç²M; i?ÌB ? B K„i #„M` i?M?"M,

@ æ¢B #€i?"i i®i +O i - M;QÆB +S +?ì t2K- +?€m +O M;QÆB +?“+ +?“„M b) +?Q M?B M i?"i HÈM5

h?"T h K ;B M;?2 i?'v M?[M; iB M; ?Q M ?¬ HB M iB T i`QM; i?"M? h?K+ aÆM- +|

@ æ€M; ç€M?5 J M| - HQ¢B iB M M?•M M"v M M T?^aB M?Q p"v- ?„M FB m M;¢Q- ?„M; i€i K°i +€B +?Q ?„M +9i p 5

h?"T h S ;B +QÌB ? ?^a M|B,

@ G,M; hB m- M;QÆB +QB K M? H M? +O i?O ?° ;B^a H" i`Á çM T?^aB F?¬M;\

h?"T h S ;B #|T +´ ?¼M;- M?¢B H¢B ;B®M; M?Q ç9+X

•m .QÆM; ok # M FB /MM; €M? K„i p¬ +MM; Q€M ç°+ HB + p T?Q h?K+ aÆM F [mv i ç`M?- M m F?¬M; ;B i çQÊ+ G,M; hB m i?b T?^aB çQ¢i M[M?•M +O G,M; hB M;QÌB5

•m .QÆM; ok i?"K +?Q F?¬M; [m v H¢B M|B i? K K°i +•m M"Q M[- #ÎB pb ?„M iW G,M; hB m M?bM` çQÊ+- +,M #^aM H" M;QÌB i F?¬M; ç ?„M p"Q K„i5

GQ¢B +^aK ;B€+ M"v F?B M •m .QÆM; ok ;B" M /[- T?ŠM M° p¬ +MM;5 >„M +kM; +? i?•M ?„M p®M +kM; t2K i?QÌM; M;QÌB F?€+ M?Q i? i?¬BX

o`i`Q ç M çB M F?¬M; M;ì H¢B M|M; +?€v H M- •m .QÆM; /MM; +?9i bS+ HU+ +Á i?O ?° ;B^a i¢B i?^aQ M;mv M GQÐM; >"X

LÆB ç| ç¢B F?€B +| ?ÆM ? B KQÆB i?O ?° ;B^a- i`QM; ç| # Q ;²K +^a M?[M; M;QÌB G H" hQ E?¬M; .QÆM; p" hQ E?¬M; GB m- +MM; pÈB h•v J¬M L;¢Q h?B MX

.QÈB +?•M ?¼ +| K°i /B iQ+? i?QÊM; +´- ?B M i¢B ç M; +?m~M #` KÎ+Æ [m M- çQ ç| H" T i?"M? K°i +S çB K +?Q i?O ?° ;B<sup>a</sup> +O T?QÆM; L KX LÆB M"v `i ?Q M; p„ /tK F?¬M; +| #|M; M;QÌB- +?Q /M H" HQ" B M;QÌB +kM; ;¬M M?Q F?¬M; iÈB ç•v +?

L?bM i?'v •m .QÆM; ok #` i?QÆM;- ;¬M M?Q i'i +<sup>a</sup> K¼B M;QÌB ç m +?'M ç°M;X h ;B Q +?Q ;½ M?B K pK M"v +kM; bYM; b®i- +<sup>a</sup> ç€K M;QÌB p•v [m M? H¢B- ?ÄB •m hQ E?¬M; .QÆM; p Kfi F?~M i`QÆM; M?bM •m .QÆM; ok,

@ •m .QÆM; iB m ç - ? v H" M;QÆB ;†T M;QÌB J h°+ \ a Q H¢B i?"M? +€B /¢M; M" :Bì T?9i M"v •m .QÆM; ok [m-M €Q i^a iÆB- +€M? i v +ÁM +| K'v p i i?QÆM;- p i K i v ¬K #KM;- p Kfi B Q€M M?bM hQ E?¬M; .QÆM;- ;B M M M M|M;B,

@ hQ E?¬M; ç¢B M?•M- G,M; hB m FB *'m F i J h°+ im Hmv M i" +¬M;- #` i T ;B i M;QÌB /B i F?~m5

Gw /Q M"v H" •m .QÆM; ok ç½ bmv M;?o bm®i /¼+ çQÌM;- i'i +^a M?[M; M;QÌB +O `i`ä` M;- +?Q /M H" +¬M; T?€T im Hmv M +O M;QÌB J h°+ +kM; F?¬M; T?^aB ç M M- +?Q /M G,M; hB m F?¬M; K°i +?9i [m M ? pÈB J h°+- +?d +¬M •m .QÆM; o Hmv M +¬M; T?€T +O J h°+ i?b G,M; hB m +kM; b) /QM? i B QÆM;5

æQÆM; M?B M- çB m FB M iB M [mv i H"- M?[M; M;QÌB F?€+ ç m iBM HÌB •m .QA hmv M?B M- •m .QÆM; ok F?¬M; T?^aB ?¢M; M;QÌB çÆM;B^aM- i'i M?B M +| i? çQ +?B mX

hQ E?¬M; .QÆM; + m K¬v- ?„M ç½ bÈK #B i•m .QÆM; ok i•K + Q F?Q M;¢Q- i?“K .
h•v J¬M L;¢Q h?B M`i M?B m- M?QM; +| K°i çB K- ;B i°+ •m .QÆM; p¬;B i°+ hQ
F€+?†i+?)5 > B ;B i°+ i?O ?° ;Bª M¬v ç m H¬ ç¢B ;B i°+5

h`QM; ?ÆM ? B KQÆB i?O ?° ;Bª i?U+ HU+ EB K h¬M i`QÊ+ K„i M¬v +| #ªv i€K M;C
.QÆM;5

h?`v M;QÌB i`QM; i°+ +?`m S+ ?B T- i'i +ª M?[M; M;QÌB i?m°+ ;B i°+ •m .QÆM;
i`QM; ç| +| K°i EB K h¬M #”+ M,KX •m .QÆM; >Q¬M? +QÌB H¢M? M|B,

@ hQ E?¬M; ç¢B M?•M- K`v M;QÌB +?9M; i H¬ /Q M;¬B +?d ?mv- i|K H¢B H¬ F?¬M;
K¬ F?¬M; +| +?9i T?ªM SM; M¬Q T?ªB F?¬M; \ G,M; hB m H€ ; M +kM; çO HÈM ç| - +
?W- i?U+ bU M;?o`^M; +€B i`M T?€T FB +O ?„M FB M +® F?¬M; ;b T?€M´B b Q
F?¬M; bÊ +€B h?K+ aÆM FB K T?€B +?| K€ ;b ç|5 - M;?2 M|B +ÁM +| M;QÌB ;¼B
ç2M M[5

L;m M;®+5 L?[M; F /€K ;¼B FB K T?€B ç| H¬`M ç2M ç m ç½ #` G,M; hB m iB m
F?¬M; M;?2 M|B i?`v\ h`QM; HÁM; hQ E?¬M; .QÆM; iS+ ;B”M K„M;- imv M?B M F?
i?ªM M?B M HB + •m .QÆM; ok M|B,

@ L m +| i? +?SM; i?U+ HÌB +O •m .QÆM; ok- H½Q T?m i'i M?B M b) çB çÁB +¬
ok- M;QÆB +| +?SM; +Ê +?SM; KBM? #¼M ?¼ im Hmv M i¬ +¬M; b Q\

@ *€B ;b\ *ÁM +¬M +?SM; +Ê\ hQ E?¬M; ç¢B M?•M- ?B M ;BÌ i +| +?9i ?Q¬B M;?
M¬Q5 *?ŠM; H) •m .QÆM; ok M|B /®B b Q\

•m .QÆM; >Q¬M? M?bM hQ E?¬M; .QÆM;- H¢M? HMM; M|BX L;QÌB F?€+ bÊ hQ E
>Q¬M? i?b F?¬M;X EB K h¬M #”+ b€m i?b b Q\ EB K h¬M #”+ b€m +| i? H`v i?9M
hQ E?¬M; HÈM- M?QM; ;B i°+ •m .QÆM; +?9M; i +kM; F?¬M; FûK5

@ E?¬M; ?ÄB ç M M;QÆB- i®i M?`i H¬ M;QÆB M M M;”K KB M; H¢B +?Q i 5

hQ E?¬M; GB m p®M pšM F?¬M; M|B ;b- i?•M KbM? ;B®M; M?Q [m, K`+?Êi ?B M`
K°i i v #|T +´ •m .QÆM; >Q¬M?- F?¬M; M;Ì H¢B M?`+ K°i EB K h¬M #”+ M,K H M5

‘M iQÊM; p G,M; hB m +O hQ E?¬M; GB m`i i®i- +,M #ªM F?¬M; iBM HQ¢B +?
Hmv M i¬ +¬M;X G¢B M|B- M?bM p i i?QÆM; i` M M;QÌB •m .QÆM; ok iBM iQÎM;
T?ªB F M;®+ +kM; +| i? M?bM` - ç®B +?B M +’T #”+ EB K h¬M b Q +| i? +?d #`
p”v\ >ÆM M[- •m .QÆM; ok M¬v HÁM; /¢ +kM; i?“i ç2M i®B- F?¬M; M;Ì H¢B +| i?
KQm ?¢B G,M; hB m- i?“i H¬ K°i F iB m M?•MX

@ L?`ç - #m¬M; ?„M` X

hQ E?¬M; .QÆM; M´B ;B”M M|BX

@ *¬M [m`v5

.M p”v i•K ibM? pšM`i i?QªB K€B- H¢M? HMM; HB + K„i [mûi [m M?[M; M;QÌB +O
ç m HÁM; M|B,

@ J h°+ +ÁM +?Q ç M- i?O ?° ;Bª +?9M; i ç½ tªv` M°B HQ¢M ? v b Q\ > v H¬-
F?B M +?Q +€+ M;QÆB ç m [m M ? i +?S+ i`€+? +O KbM?`²B\

•M? K„i K¼B M;QÌB F?€+ M? m- M?QM; F?¬M; B KÎKB M; T?ªM #€+X •M? K„i ?¼
i? K T?¬M FQM? bÊ- +| i? +? i`K K°i i M EB K h¬M #”+ M,K / /¬M; M?Q i? - F?B
K„i K`i çB HU+ T?ªM F?€M;- i?U+ HU+ M¬v +?d H¬ #”+ b€m i?¬B b Q\

E?|2 KB M; hQ E?¬M; GB m M? +? H M- i?ª •m .QÆM; >Q¬M? H M K†i ç`iX æQÊ+
b„+ K†i •m .QÆM; ok ç½ ?| i?“M? K”m iQK- M?[M; M;QÌB F?€+ i?“K +?Q +ÁM +| +
.QÆM; ` H M? K°i iB M;- hQ E?¬M; GB m HB M #|T M€i +ª +€B +´ +O •m .QÆM; ;

•m .QÆM; >Q¬M? M;²B t´K i` M K†i ç`i- M¬M F? M K°i iB M;- €M? K„i i`¬M M;”T ?
GB mX

@ L?bM +€B ;b\ *ÁM M?bM M[H½Q iY b) ç€ M;QÆB K°i +QÊ+5

hQ E?¬M; GB m M?bM M?Q #bM? ioM? i?ªM M?B M M?QM; i` M i?U+ i i?b +U+ F
M`Q +?QM? H` pb bÊ tªv ` ` „+ `®B5

@ L;QÆB M|B çBX

hQ E?¬M; .QÆM; M?bM •m .QÆM; okX >`M? ç°M; +O hQ E?¬M; GB m- hQ E?¬M; .
i•K M`QX

•m .QÆM; ok ?QT K„i- €M? K„i H”T HÁ2 M?bM hQ E?¬M; .QÆM; - #¶M; M?B M +QÌ

@ æ¢Q F?¬M; ;B®M; - F?¬M; i? M|B +?mv M5 L m hQ E?¬M; ç¢B M?•M F?¬M; iB
t2K5

oW M|B tQM; HB M ;¼B i'i +ª M;QÌB +O ;B i°+ •m .QÆM; `ÌB çB- i`QÊ+ F?B çB +

@ hQ E?¬M; ç¢B M?•M M|B `^M; h?K+ aÆM FB K T?€B +O G,M; hB m FB `i ?MM;
K°i i?€M; - #¼M ?¼ ç½ +| i? K b€m EB K h¬M5 h?U+ HU+ G,M; hB m +kM; ?ÆM i
çB- i çB5 æ M H9+ ç|- ;†T H¢B i`QÊ+ K†i i`QÎM; H½Q ?°B i?O ?° ;Bª çB5

j3yX *?QÆM; j8N, *? i *`M; aÊK \*`M; h®i URV

>B M M?B M- 'M iQÊM; +O •m .QÆM; ok pÈBG,M; hB m `i FûK- +ÁM 'M iQÊM;
?mvM? ç hQ E?¬M; .QÆM; p` hQ E?¬M; GB m `i i®i5

hmv M?B M M?[M; M;QÌB M`v ç m F?¬M; M|B ;b i? K- /M b Q i?b +?mv M +kM; +?Š
M?[M; i?O ?° ;Bª ç9M; H` +| M?[M; [mv i„+- M?QM; ç½ K'v p¢M M,K +?Q iWM; +|
M M M?[M; i?O ?° ;Bª bQ pÈB H9+ F?ÍB çB K bÈK ç½ tªv ` #B M ?| HQM; i`ÌB HÍ

a m i?ÌB ç¢B +O h?€M? oU+ æ¢B æ - i?ÌB ;B M K'v p¢M M,K [m ç½ +| p¬ b® i?O ?
M m +| M;QÌB J h°+ tm'i ?B M- p`v i?b M?[M; i?O ?° ;Bª +ÁM +| i? ;B®M; pÈB +
[m M b€i ç¢B HK+- #bM? ioM? im Hmv M- F?¬M; tm'i ?B M i`QÊ+ K†i #'i +S F M`

L?QM; - J h°+ tm'i ?B M F?B M T?¬M HÈM M?[M; i?O ?° ;Bª- K` M?'i H` M?[M; M; C
T?'M H M5

Zmv +O +O i?O ?° ;Bª H` F?¬M; +?Q T?ûT M?[M; i?O ?° ;Bª çQÊ+ T?ûT iMv w tr
T?'K5

L|B +€+? F?€+- F +ª ?¼ H` M?[M; pä ;Bª FBM? i`B imv i /B K- F +ª ?¼ H` M?[M
T?QM; HQm T?|M; F?Q€M; - i?U+ HU+ K¢M? K) iÈB ç•m +?,M; M[+kM; F?¬M; M?"
F?¬M; ;B®M; o•M *?B G M- # i`,K M,K b m- K¼B M;QÌB M?„+ iÈB +€B i M M`v pÈ

L m H` M;QÌB- +?„+ +?„M b) +| i•K ?Q pBM?- ?Q†+ Qi ?Q†+ M?B m ç m +|X L?Q
h?€M? oU+ b) i`WM; T?¢i M?[M; F pB T?¢K- +?Q M M M?[M; i?O ?° ;Bª ç m F?¬M

>B M ;BÌ +m®B +MM; i?b i?ÌB +Æ ç½ ç M5

h?ÌB ;B M ç½ [m çB H•m H„K `²B- M?[M; ;?B +?ûT p J :BÈB imv i'i +ª M?[M; ;B
i`mv M H¢B- # Q ;²K +ª +?¶ ç€M; bÊ +O J :BÈB- M?QM; pb [m€ t t¬B M M F?¬M
+?QM? ?B m çQÊ+- J :BÈB +U+ F€ ç€M; bÊX

æB K 'v M; v ç M +ª i`QM; HÁM; hQ E?¬M; ?mvM? ç +kM; +?d +| K°i +?9i K` i?¬B

>ÆM M[- i?¬M; ç¢Q ;B[J ;BÈB p` L?•M; BÈB +ÁM +?Q çQÊ+ bY +?[ ?Q`M iQ`
;BÈB iÈB çQÊ+ M?'i ç`M? H` i?U+ HU+ F?¬M; [m€ K¢M?X Pi M?'i- HQ¢B i²M i¢B
bY +?[?Q`M i?`M? i?b F?¬M; i? çB ? i p`Q L?•M ;BÈB çQÊ+X

æB K M`v i?b `i M?B m ;B i°+ i?O ?° ç½ M?"M çQÊ+ +•m i`ª HÌB KBM? t€+ p` i?
+?Q M M ç¢B ç b® i?O ?° ;Bª i?"K +?Q +ÁM t2K H¬M J ;BÈB t•K H'M M`v H` K°i +

æ•v +?QM? H" K°i +Æ ?°B p¢M M,K F?| ;†TX L m +| i? ç€M? çm' B T?¢K M?•M +O
M"v b) i`î i?"M? M?[M; M;Q`B ç-m iB M; B Q +?B M pÈB J ;BÈB iQM? iW ç¢B +?B

GQ¢B pBM? [m M; #" + M"v- HQ¢B +¬M; H Q #" + M"v F?B M `i M?B m M;Q`B p®M
[m M K'i K°i çB m- i`QM; +m° + ç¢B +?B M i?`B i?QÊM; +´- M?•M HQ¢B imv ç¢i çQ
F?B ç!- hBM? GBM? i°+ - GQM; i°+ H" /` i°+ imv `^M; [m M ? pÈB L?•M HQ¢B +kM
K†i pÈB J i°+ i?b ?¼ pšM /mv i`b i?€B ç° M?'i i`QX

J" M v hBM? GBM? i°+ #` M?•M HQ¢B tm çm' B- GQM; i°+ +kM; `ìB t L?•M HQ¢B
i`mv M` - hBM? GBM? i°+ p" GQM; i°+ ç½ #„i ç-m +MM; tm'i T?€i iÈB H½M? i?´ M
çQ+? +O ? B +?OM; i°+ ?MM; K¢M? M"v +m®B +MM; H" ;b5

L m [m v M;QÊ+ H¢B ?ÊT i€+ pÈB J ;BÈB- p"v M?•M HQ¢B ;†T M;mv `²B5

*?Q /M KK+ çQ+? +O ?¼ H" i¼ bÆM [m M ?´ ç'm- +?d #^M; ?ÆM i`,K + Q i?O EE
`®i +m° + H" +| i? ç€M? HmB M?[M; F iÈB +O J ;BÈB ? v F?¬M; i?b i?U+ bU H"

" M J ;BÈB ç½ +| F b M; çQÊ+ - ?ÆM M[- i?¬M; ç¢Q FB p¬ +MM; #Q ~M- `i M?B
+| F?ª M,M; tm'i ?B M J i°+X *ÁM i¢B MÆB M"v- i` M i?ªQ M;mv M GQÐM; >"- i?
M?[M; i?¬M; ç¢Q iÈB J ;BÈB i`QM; i?`B i?QÊM; +´5 *?Q M M iW `i bÈK- MÆB M
- K" M?[M; +Æ [m M +O MÆB M"v /Q ;B i°+ hQ E?¬M; p" ;B i°+ •m .QÆM; +MM
;B i°+ •m .QÆM; #Ä çB- +?Q M M +?d +| i? KÎ` K°i T?¬M # K" i?¬BX

G" M;Q`B T?K i`€+? +O ç°B- i`QM; HÁM; hQ E?¬M; .QÆM; i'i M?B M i`"M ç-v T?
K°i iB M;;

@ h?O ?° ;Bª- ç½ M?B m M,K `²B +?Q iWM; +| M?B K pK- i`W im pB p Q ?ÆM bQ
i?´v +ÁM +| çB K M"Q Qm pB i?ÆM +ªX

hQ E?¬M; GB m # M +¢M? i`-K ;B¼M; M|B,

@ *ÁM +| iQ +€+? iB M p"Q h?€M? oU+5

hQ E?¬M; .QÆM; HB + ?mvM? ç +O KbM?- H½Q `i ?"B HÁM; pÈB ?"M? ç°M; +O
M;m M;®+ +O •m .QÆM; ;B H" •m .QÆM; >Q" M? FB - i?ªM M?B M M|B,

@ h'i +ª M?[M; +?mv M ç½ T?€i bBM? M;"v ?¬K M v +€+ p` +kM; ç m ç½ i?´v `²B
M;Q`B çQÊ+ h?€M? oU+ +?d çB K- i ç +?Q •m .QÆM; ok iÈB ç /šM çQ`M; - i?"i F
T?€i bBM? tmM; ç°i- H¢B +ÁM; B" M +?| ç€M? K Q- ç´ ? i H M ç-m i - ç +?Q v m i,
M"v iW ç-m +?Q +m®B i b) çÁB +¬M; ç¢Q iÈB h?€M? oU+5

_i M?B m M;Q`B Î ç•v ç m ;"i ;"i ç-mX >mvM? ç hQ E?¬M; imv +| +Q`M; ç¢B H M
+O •m .QÆM; ;B +kM; i?"i +| T?¬M [m€ ç€M;X L|B F?¬M; `ä `M; ç½ çSM; /"v çB
+?"K i` pB + KÎ v m i„+ - J i°+ H¢B tm'i ?B M Î +?¶ M"v i?"i- p"v i?b +?Q /M •m .Q
M h?€M? oU+ çB M[- +?d bÊ ç M +ª +€B i?•M T?"M i?O ?° ;Bª +| ;B[çQÊ+ M[F

*?mv M M"v HB M [m M ç M p" M K M? +O +ª +°M; ç²M; M?[M; M;Q`B Hmv M pã5

G"K b Q H¢B +| i? H"K i?2Q +ªK iQM? +O KbM? +?S\

@ h?B m ;B - M;Q`B H"K M?Q p"v F?¬M; bÊ H½Q ;B" hQ E?¬M; FB #€Q +€Q H M
•m .QÆM; >Q" M? + m K"v- imv `^M; pW `²B ?„M ç€M? K'i i? /B M- M?QM; /€M; p -
+| ;b tªv ` - M;QÊ+ H¢B +ÁM HQ H„M; ?ÄB •m .QÆM; okX

hmv `^M; i?B m ;B H" +QM pÊ +ª i`QM; ;B i°+ - M?QM; +?mv M M"v F?¬M; TªB H
oU+ i`€+? i°B tm®M; i?b +?Q /M H" ;B +?O •m .QÆM; ;B - i?O ?° ;Bª EB K h¬M #
E?¬M; - +kM; F?¬M; [mªM çQÊ+5

h?"K +?Q +ª ;B i°+ •m .QÆM; +ÁM +| i? p b i? K" #` HB M HKv5

•m .QÆM; ok ?W M? K°i iB M; - M|B,

@ GK+ i?9+- +?ŠM; H) M; "B +kM; F?¬M; iBM T?€M çQ€M +O i \ h M|B b) ;†T Hç
+?'T T?€T i`QÎM; H½Q ?°B i?O ?° ;Bª- M m F?¬M; M„K +?„+ - i +| i? M|B HÌB M"v
•m .QÆM; >Q" M? +QÌB Kd p" B iB M; - F?¬M; M|B +•m M"QX æ®B pÈB çS +?€m i?
tQ ç M M v •m .QÆM; >Q" M? F?¬M; /€K T?ªM #€+X S?ªB #B i`^M; - •m .QÆM; ;B
H" K°i i? HU+ +U+ HÈM- K" •m .QÆM; ok HçB H" +QM pÊ +ª+O +?B +?QM? •m .Q
æ•v +kM; H" Hw /Q pb b Q •m .QÆM; ok /€K +QB F?BM? [mv M mv +O hQ E?¬M; .
v m /€K ç®B M; ?`+? M; v i`QÊ+ K†i H½Q5
æWM; iQÎM; i?U+ HU+ +O •m .QÆM; ;B p" hQ E?¬M; ;B içB i? iK+ ;BÈB F?¬M;
h?€M? oU+ i?b •m .QÆM; ;B ?MM; KçM? ?ÆM hQ E?¬M; ;B `i M?B m5
S?Q b m +ÁM +| #ªv M; QÌB çB i?2Q •m .QÆM; ok- ;½ +MM; pÈB M; QÌB M?" +O
+¬M; ççQ `ä`"M; X
@ h?U+ HU+ G, M; hB m FB `i KçM?5 J" M?[M; EB K h¬M /QÈB i`QÈM; +O ?„M +
i?, M; H M +ªM? ;BÈB EB K h¬M F?¬M; H•mX *?Q M M +?Q /M ?¼ F?¬M; im Hmv M
#Q T?€T +U+ F€ ?MM; KçM?5
G9+ •m .QÆM; ok M|B HÌB M"v- i`QM; ç-m ?„M ?B M H M /mM; M? M imv i K„ +O
i`QM; HÁM; ?„M i? - M?'i ç`M? T?ªB ;B" M? çQÊ+5
:BÌ i?b •m .QÆM; >Q" M? ç½ ?B m çQÊ+ KK+ çQ+? +?•M +?QM? +O •m .QÆM; ok>
FB - i`QM; HÁM; •m .QÆM; >Q" M? M; ?o, ó *| H) •m .QÆM; ok ç½ HB M? pÈB h?€
i`Ê +?Q M M KÈB /€K H" K i? 5 L|B p"v i?b iBM `^M; - pB + M"v +| ?ÆM MY H" i?"M
Pi M?'i- •m .QÆM; ;B b) F?¬M; pb [mv i ç`M? +O •m .QÆM; ok K" #` HB M HKv p
@ L; ?2 M|B i?O çQçM. ¬`p\$° \*?Q ?B m cm ° ?¶3F?¬M; H ` €

*?d # 'i [m€ .B T hY F?¬M; +| M?B m i?O çQ¢M M?Q G,M; hB m- +kM; F?¬M; +| M?
 ?„M- M?QM; M m ç€M? M? m pÈB K°i FB K i¬M + 'T i? 'T i?b M? 'i ç`M? M`M; b) F?
 æ•v +kM; H` K°i M;mv M M?•M K` pb b Q F?¬M; B /€K i` m +?¼+ i? 'i M[5
 >B M M v i?b h®M; JBM? L;mv i ç½ ç¢i ç M #"+ # +O FB K i¬M;- K†+ /M ?¼+ pB
 M?QM; M?[M; M;Q`B i m´B i` - +| i? pQÊi [m çQÊ+ h®M; JBM? L;mv i i?b +kM; F
 æQÆM; M?B M- i?U+ HU+ #ªM i?•M +`M; + Q i?b M`M; +`M; +® `M i`M; i?U+ HU+
 *€+ M`M; S?QM; GBM? p` Ab +kM; +| `i M?B m i,M; iB MX
 Zm M i`¼M; ?ÆM- ç| +?QM? H` M;¼+ M[FB K i`"M +O i? 'i M[ ç½ ?Q`M i?`M?5
 p¬ T?MM;- +?Q /M H` K°i FB K i¬M + 'T i? 'T M m #` p•v i`QM; i`"M i?b +kM; çWM;
 T?QM;5
 EB K i`"M + Q + 'T +O im +?•M ;BÈB H`K b Q +| i? H` i?S i-K i?Q`iM; çQÊ+\
 L m F?¬M; i?b G,M; hB m +kM; F?¬M; i`M? i`¼M; H`v ` ç +?Q +?9M; M[im Hmv
 h`i +ª +€+ ç iY i`QM; ?¼+ pB M LB • ç m Î i`QM; Fw i9+ t€- .B T hY p` h®M; JBM
 T?ÁM;- i9+ t€+ | #ªv i¬M;- T?ÁM; +O ? B M`M; H` Î i¬M; M,KX
 L;`v i?Q`iM;- Î /QÈB H¬m +O i9+ t€ M[- Hm¬M +| F?¬M; Q i M K bBM? iK i" T- p` /o
 +| + M çªK K M; ?Q ç M iÄ ibM?- M?Q .B T hY p` h®M; JBM? L;mv i- ? B K„ M[M
 pB M- +| F?¬M; Q i M;Q`B ç M ç iÄ ibM?X
 " M M;Q`B ç°i M?B M p M; H M K°i iB M; ç°M; HÈM- `i M?B m +Q`B +MM; ?¬ HÈM
 > B M;Q`B i?"K +?Q F?¬M; +¬M çB ç M +¢M? +Y b´ ç t2K K` +?d +¬M /U p`Q iB
 çQÊ+ B H` M;Q`B ç M iÄ ibM?X
 @ >„M pšM +?Q iW #Ä w ç`M? b Q\ h?"i H` T?B M ç M +? i K'i5
 h®M; JBM? L;mv i M?Qm +?†i ç¬B KB i? M? i9- p K†i ? i bS+ iS+ ;B"MX
 .B T hY i?b +Q`B H M K°i iB M;- M|B,
 @ æ•v +?QM? H` i?"M? w +O M;Q`B i ç|5 L;QÆB t2K- #` M;QÆB ç€M? ç M ;½v
 K°i K®B ibM? bB- b Q M;QÆB F?¬M; ç°M; i•K M?d\
 @ >S- M;QÆB ç|- +ÁM M|B i b Q- M;QÆB [m M +€B i M pQÆM; iY FB çB M +m²M
 h®M; JBM? L;mv i M?bM b M; .B T hY ç M; ?ª ? K` #om K¬B ç€T H¢BX
 .B T oB Lv çQ i v K•M KB M;- +€B i M pQÆM; iY i?2Q çm´B M`M; `¬ M`M; +kM; F
 /•v /Q pÈB M`M; ?Q`B- M M M`M; iS+ ;B" M +?Q ?„M K°i +QÊ+¬ M;?2 M|B ?B M; B|
 i`¬- M;?2 M|B F?ª M,M; K` ?„M F?¬M; çQÊ+ ç M ?¼+ pB M LB • ç ?¼+ M[`i H` +
 o` [m®+ ;B ç| +kM; M?B m H¬M F?€M; M;?` pÈB ?¼+ pB M- Km®M ibK .B T hY ç
 b Q #•v ;B| H¢B v M ioM? M?Q MQÊ+- t2K ` +?„+ H` #` ;B i°+ +¬M; i¬M +ªM? +€
 K†i pÈB K°i i? ;B bB m + 'T- +,M #ªM H` F?¬M; ? +| K°i +?9i HU+ T?ªM F?€M; M
 h? ;BÈB M`v- [m®+ ;B +?d H` ç #`B #B M K` i?¬B- i? ;B KÈB +?QM? H` +?9 i
 h? M? •K # M M;Q`B `i iQ- +`M; H9+ +`M; HÈM- h®M; JBM? L;mv i # 'i ç„+ /o i?Î
 çm´B M`M;- M;?2 M|B H` K°i ç iY +O K°i i? ;B `M i? - ç iY +O +€+ i? ;B `M i?
 ?¼+ +kM; F?¬M; +| ;b H` M;¢+ M?B M- #ÎB pb ?¬m M?Q #¼M ?¼ ç m +?2 ;B' m i?
 p`Q ?¼+ pB M ç ?¼+ i" T K°i Q i pk F„ p` i`B i?S+X
 æ M ?¼+ pB M LB • K` F?¬M; +?mv M i•K ?¼+ pk F„ i?b M;Q¢B i`W M?[M; pQÆM;
 #ªM +kM; +?d +| ç iY +O +€+ i? ;B `M i? K` i?¬B5
 >ÆM M[- M;Q`B FB +kM; F?¬M; çÆM ;BªM- +| çQÊ+ i?U+ HU+ +O K°i FB K i¬M;
 +| +?9i # 'i +?QM?- b m M?B m H¬M ? Q i•K ? Q HU+ ç2Q çm´B h®M; JBM? L;mv i

K°i ç K ? „M ç`M? #„i +|+ h®M; JBM? L;mv i- F i [mª H` ? „M #` M`M; i†M; +?Q K°i ç¬BX L m F?¬M; +| M;QìB F?€+ M; „M +ªM i?b i?B m +?9i M[H` M`M; ç½ iB M ? „M E?¬M; M;ì b m p`B i?€M; i`M? /QÐM; - ;Bì ? „M H¢B tm'i ?B M- ?ÆM M[# M +¢M? ?Q`M; H`K #ªQ F 5

L|B i?“i- çWM; M|B H` ? B FB K ?Q`M; - +?Q /M +| H` #®M FB K ?Q`M; i?b i?“i M[+ +?QM? H` - ?¼+ pB M +kM; +| [mv ç`M? +O ?¼+ pB M- î i`QM; ?¼+ pB M K` +¬M; T?ªB H` +?mv M i®i ç T ;b- ?ÆM M[ +?d pb M;QìB F?€+ i?2Q çm`B KbM? K` ` i v çQÊ+X

.M b Q i`QÊ+ K„i M;QìB F?€+ i?b ? „M F?¬M; +| ;Bî i?Y çQ¢M ? M ?¢ p` •K ?B K ` +ÁM +| ?bM? iQÊM; +O K°i F bB ibM?- i?“K +?Q H` #` h®M; JBM? L;mv i ç€M; ; ç´B

@ L m H9+ M`v T?m [m•M î ç•v i?b i®i`²B5

h®M; JBM? L;mv i H`v +? „M +?2 [m ç-m- ` -m `o M|B- ç€M? i?b F?¬M; i? ç€M?- MªM? ?QîM; ç M pB + h®M; JBM? L;mv i M?Ê ç M G,M; hB mX

GìB +O M`M; M|B ` i?b F?¬M; M;?2 .B T hY TªM SM; ;b- M`M; +| +?9i #`i K½M M

@ L`v- .B T hY- +?ŠM; H) M;QÆB i?“i bU Km®M ç~v i +?Q M;QìB F?€+ b Q\ L;?o + M`v çB /MK i çB5

æ°i M?B M h®M; JBM? L;mv i M;?2 çQÊ+ K°i ;B¼M; M|B i`M M;”T iW iQM?,

@ *?mv M M?Ä- i ç M- K M; i?2Q +€+ M;QìB çB- H9+ ç| iU M?B M b) `ìB ` i M s

@ •5

h®M; JBM? L;mv i i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K K` M?bM M;QìB ç M; çSM; i`QM; T?ÁM; +¬K H`v pÁM; 2Q i?QM ;¼M +O .B T hY- H¢B M?bM p K†i ?¢M? T?9+ +O .B T hY>

h®M; JBM? L;mv i M;?B M ` ,M; M|B ,

@ .B T hY

a m ç| p°B p`M; M?“Q p`Q HÁM; G,M; hB m- /MM; KkB +® ?Qi b•m- ?Qi i?“i b•m- M

@ G` i?“i- ?mvM? ç M`²B- ?mvM? >mvM? i?“i ç9M; H` K°i M;QìB t`m- K°i i M M?š

j3jX *?QÆM; jeR, h? v æ´B L?B m

@ > ? - i?“i ç9M; H` #m²M +QìBX L; v i`QM; H9+ K` - +Æ ?² M?Q i`i +ª #bM? /•M- - h?K+ aÆM +kM; #„i ç-m ?Q`B M;?B H` G,M; hB m b„T tQM; çìB- h?K+ aÆM FB K` G,M; hB m tm'i ?B M- i€i K°i #¢i i v i?“i K¢M?- iB m /B i M;QÊ+ H¢B \*?B i ;B - +€ K†i +O M?[M; M;QìB +?m`M #` t2K M€Q M?B i5

L|B +?Q K¼B M;QìB #B i- Km®M ibK G,M; hB m ;•v bU- ?½v t2K H¢B #ªM i?•M Kb h?U+ HU+ +O •m .QÆM; ;B i°+ ` `i K¢M?- i?U+ HU+ +O #¼M ?¼ î h?€M? oU+ + M;QÆB +| iWM; M;?2 M|B +| M;QìB M`Q iW h?€M? oU+ i`î p +?Q \ L m +?Q iWM; î h?€M? oU+ +| i? ;B9T çQÊ+ ;b +?Q ?¼ F?¬M; \

>Q†+ +| i? M|B- M m M?Q G,M; hB m i?m i?“T #¼M ?¼- b m M`v M m iB M p`Q h? +€+ ;B i°+ ç| i`mv çm`B5 J h°+ +kM; î i`QM; h?€M? oU+ bm®i K`v +?K+ M;`M M,K pšM b®M; i®i ç´v i?¬B5 \*?Q M M- i?2Q i i?`v- #¼M M;QìB +O •m .QÆM; ;B ç9M; çQÊ+ B ç•v\

hQE?¬M; .QÆM; M;²B i`QM; K°i pªB H m- i`QM; H m +| K°i +€B #`M M?ÄX h` M #` +| `QÊmX æ®B /B M H` K°i H½Q M?•M K` M?bM [m i?b +ªK i?`v H½Q ;B®M; M?Q iKv- M m M?Q H½Q M^K i` M ;BQìM; K` M?“K K„i H¢B i?b 2 `^M; b) F?¬M; B iBM H

L?QM; K°i H½Q ;B" M?Q i? - F?¬M; M;ì H¢B +?QM? H" i°+ i`QÎM; +O ;B i°+ hQ E
 hQ E?¬M; æ^M; S?B- K°i i`,K i€K KQÆB im´B- +?d +| i?U+ HU+ ;¬M FB K ?Q" M;X
 *| p" B M;QÌB i`ìB bBM? F?¬M; ?ÊT pÈB çQÌM; pä ç¢Q- +?Q M M +?Q /M +| #Q T?€
 ?¶ i`Ê +kM; F?¬M; iB M t çQÊ+ # Q M?B mX
 L?QM; hQ E?¬M; æ^M; S?B +| i? H"K çQÊ+ i°+ i`QÎM; +O ;B i°+ i?b /o M?B M F
 K†+ /M H9+ M"v M?bM [m #° /€M; +O H½Q H9+ M"v i`¬M; p¬+MM; ;B" v m- M?QM
 S?B H" K°i M;QÌB +| i?O çQ¢M `i M;Q M ç°+5
 :B i°+ M?Q #¼M ?¼- i`mv M i?W iW t tQ - ?B M M v K" M|B- b® M;QÌB +| i?U+
 pÈB hQ E?¬M; æ^M; S?B K°i Qi- M?QM; +ª ;B i°+ hQ E?¬M; - F?¬M; B F?¬M; M;?
 M"v5
 J¶B K°i M;? M;?B T çB m T?ªB +| bU i`ª ;B€ M?'i ç`M?- ç çB ç M çdM? + Q +O
 /B M F?€+ ?¼ b) v m FûKX *| i? çQÊ+ M?Q M;QÌB #bM? i?QÌM; H" i®i H„K `²B-
 i?¬M; bm®i i?b [mª i?"i H" `i F?|X
 *kM; K v imv i ç¢B ç b® M;QÌB- ç m iU #B i çQÊ+ çB m M"v- p" +kM; F?¬M; `½M?
 +?mv M +¬M #B i- +?Q M M- ç` p` +O hQ E?¬M; æ^M; S?B i`QM; ;B i°+ H" F?¬M
 L?QM; pB + M;QÌB +O •m .QÆM; ;B i°+ ibK çB ç M i?ªQ M;mv M GQÐM; >"- FBM
 S?B H" pB + K" hQ E?¬M; .QÆM; F?¬M; M;?o ç M- +| i? i?'v çQÊ+ #¼M ?¼ `i +Q
 h`QM; i•K Hw +O hQ E?¬M; æ^M; S?B- +?mv M K" HB M [m M ç M +O M;QÌB i?O
 F?¬M; ? M?Å5
 "ÎB pb +?d +¬M +| K°i [mv i ç`M? b B H-K H" +| i? /šM ç M K°i ?"m [mª F?¬M; iQÎ
 @ h?2Q w +O M;QÆB i?b M?B m M;QÌB +O •m .QÆM; ;B i°+ M?Q i? +kM; +?Q
 > B i`ÂM; K„i +O hQ E?¬M; æ^M; S?B MY KÎMY F?ûT- `i F?| M?bM ` çQÊ+ i`Q
 F?m¬M K†i +O ;B" Mm +O H½Q +| p¬b® M T M?,M- H½Q K" M?,M K†i H¢B i?b b
 +9+X
 @ h°+ i`QÎM;- M;B +| +ªK ;B€+ çQÊ+- +| i? M?[M; M;QÌB FB ç m H" M?[M; M;QÌ
 hQ E?¬M; .QÆM; #om K¬B +QÌB H¢M?,
 @ *?Q M M i KÈB ç m M;?`- ç +?Q hQ E?¬M; HB m iU KbM? çB ç M h?K+ aÆM i?
 .QÆM; ;B i?"i bU /€K F? B +?B M pÈB M;QÌB +O h?K+ aÆM FB K T?€B i?b +?9M;
 +İ OM; ?° G,M; hB m5
 @ oB +
 hQ E?¬M; æ^M; S?B i`-K iQ- M?Qm K"v M?,M K†iX
 aU pB + M"v i?"i bU H" `i F?| çQ ` [mv i ç`M?- i?U+ HU+ +O ;B i°+ +kM; F?¬M;
 M m iQM? ÎT?Q # M FB h?€M? oU+ i?b ç½ i?m ç®B T?QÆM; K°i T?¬M5
 hQ E?¬M; .QÆM; M|B F?¬M; b B- çB p"Q h?€M? oU+ M?Q çB p"Q #B M- +?Q iWM;
 M[i? HU+ +O ;B i°+ hQ E?¬M; Î h?€M? oU+ +kM; F?¬M; iQM? H" HÈM5 L m +|
 i?b #B i ç•m +| ;B9T +?Q p`i? +O ;B i°+ + Q ?ÆM K°i i¬M;X
 æ M H9+ ç|- +?Q /M KbM? +| p¬ /mv M pÈB h?€M? oU+ i?b +kM; +| i? +| çQÊ+ M
 ;B i°+- p" [m M i`¼M; H" +| i? HQm / M? i?B M +´5
 hQ E?¬M; æ^M; S?B bmv M;?o K°i H9+ H•m- `®i +m°+ çQ ` [mv i ç`M?,
 @ æQÊ+5
 a m ç| M|B i? K,

@ h M G,M; hB m FB ç9M; H" K°i M?•M p"i HÊB ?çB5 G-M M"v i`QÊ+ F?B +?9M; i çQÊ+ +?d w +O # M FB h?€M? oU+- i' i¬M; +O +?9M; i v m +¬m +?9M; i T?ªB ; FB - M?QM; i®i M?'i pšM H" F?¬M; çQÊ+ ç„+ i°B pÈB +€+ ;B i°+ F?€+5

oW M!B Mûi K†i ;B" Mm +O hQ E?¬M; æ^M; S?B çÄ H M,

@ L;QÆB +kM; #B i- î h?€M? oU+- i? HU+ +O +?9M; i F?¬M; +QÌM; ççB M?Q ;B +?„+ çQÊ+ w ç`M? +O #¼M ?¼i? M"QX L?QM; +?mM; [mv i®i M?'i pšM M M i`€M M;QÆB M!B `i ç9M;- T?9 [mw ?B K i`mM; +¬m5 h M G,M; hB m FB K†+ /M +QÌM H" K°i i?•M çÆM ç°+5 h? M"v çB- M;QçB i`W hQ E?¬M; HB m- +?9M; i T?€B i? ? B M;QÌB +`T M,K- ? B M;QÌB +`T #®M- i®i M?'i H" F?¬M; M M T?€i bBM? tmM; ç .QÆM; ;B - ç #¼M ?¼ #B i çQÊ+ H" T i`QÌM; +O +?9M; i 5

hQ E?¬M; .QÆM; ;"i ç¬m +QÌB,

@ o•M; - i°+ i`QÌM;- M;"B +! K°i [mv i ç`M? M? KBM?5

hm F?¬M; ç^M; T?B +QÌB F?´- H„+ ç¬m- çSM; /"v- çB ` F?ÄB H m pªB- # M M;Q" B ç¬M; [mwX E?Q ?"m +O T?Q M K +kM; +! +?9i HçM?- M?QM; Î MÆB #®M KM M F?¬M; ? HçM?- i`"M KQ M"v +?d H"K +?Q i?ªQ M;mv M +! i? K bS+ b®M;- KMB hQ E?¬M; æ^M; S?B ?Qì b•m K°i ?ÆB- i`QM; HÁM; i?¬K M;?o, óæ•v H" K°i [mv i ç ç9M;5ô

@ L? ç¬m o" M M?B FB +?„+ ;B! M"v ?çM? T?9+ ç M +? i- M" M; HU +?¼M ?¼+ H +?9M; i +ÁM +QÌB M?çQ M" M;- pb M" M; p®M H" [mw i°+ M M ?¼+ K¬M ç! H"K ;b M? ç¬m FB i?"i H" F?¬M [m€ K"- M;?B H +O [mw i°+ M?bM M?Q T?S+ içT M?Q / - F i [mª- +?Q ç M MY M,K H" M" M; ç½ i®i M;?B T- ;B! ç½ Î M?"`²B- ç9M; H" b ?2Q G,M; hB m FB M[- F?¬M; i? K ç w ç M +?9M; i - ?W- çÊB F?B ;†T HçB ?„M S?QM; GBM? M;²B K" tª +ÆM iS+ +?Q Ab M;?2- K'v M,K [m - Ab M;"v +"M; tBM? +ÁM i? M i?MM; M?Q tQ M[- M?QM; iQM? ibM? pšM çB K ççK M?Q MQÊ+X

L" M; ¬M M?m M!B,

@ a m F?B tm'i [m M i?b G,M; hB m + + +! `i M?B m pB + ç H"K- +?9M; i +kM; H"K `i M?B m pB +- " ç9M; `²B- S?QM; GBM?- i®B [m M;QÆB M!B KÊ

@ E?¬M; çQÊ+ M!B5

J†i +O S?QM; GBM? çÄ H M- i®B [m M" M; ç½ +! K°i ;B'+ tm•M K°M; pÈB ði M ç€ H9+ M"v M" M; M?Ê `ä- #•v ;B! M;?o HçB- +! # T?¬M M;QÊM; M;MM;- #ªv T?¬M /Q B M!B K°M; F?¬M; T?ªB H" K°i i?!B [m2M i®i5 S?QM; GBM? pW t'm ?´ pW iS+ ;B i?'v G,M; hB m M?'i ç`M? T?ªB ;B'm FQM +?mv M M"v- F?¬M; çQÊ+ +! M?[M; ;B' F?¬M; i?b b) #` ?„M +? M?çQ5

Ab ¬M M?m +QÌB- #B i S?QM; GBM? +! / K†i `i KÄM;- M M F?¬M; M!B iB T p + M!B,

@ L m H9+ M"v- G,M; hB m + + +! i? ç M ç•v i?"i i®i5

@ æ9M; p"v- M;QÆB t2K- ç€K M;QÌB # M /QÈB i?"i H" ;? iÎK5 o" M M?B i?b F?¬M; M;QÌB +?9M; i ç½ çB ` M;Q" B bY /KM; FB K i`"M ç€M? +?Q #¼M +?9M; i?"M? ç¬ S?QM; GBM? Q€M ?"M T?€M K°i +•mX

æ°i M?B M # M M;Q" B i`mv M ç M K°i HQçi iB M; FBM? ?¬- FBM? M;ç+ p¬ +MM;- p"Q M? m- +MM; p M; H M- içQ M M K°i iB M; ;¬K M?Q K°i +QM b!M; HÈMX

S?QM; GBM? çSM; /"v- M?`M F?¬M; çQÊ+ M!B,

@ h?"i H" T?B M • hB m Ab X J m- K m ç M ç•v

@ L?bM +€B ;b\ *?ŠM; H) JBM? L;mv i i, i, ç½ ç€T SM; i M ?¶M çªM M"Q `²B b Q\ h`QM; F?m T?ÁM;- Ab i?ªM M?B M M|B p" B +•m pmB çM X J†+ /M [m M ? +O K çQ" M F i- M?QM; Ab /M b Q +kM; H" T?K M[- M M +~M i?"M H" +?mv M #bM? i?Q\

@ J m- K m ç M ç•v- i i?'v i M ç-m ?2Q FB 5

Ab # 'i ç°M;- b m ç| ç¬B K„i b€M; KÎ iQ- i? M? •K +kM; HÈM ?ÆM F?¬M; Qi,

@ L;QÆB M|B ;b\

@ L?Ä iB M; +?9i5

S?QM; GBM? +| +?9i # 'i K½M- H-K #-K K°i +•m- ;?û ç-m M?bM p"Q +Y b' # M i [m v H¢BX

Ab p°B +?¢v ç M- M" M; çSM; # M +Y b' - i`QM; ç¬B K„i M" M; i`" M ç-v M?[M; iQÎM b„+ K•M K¬B- M?QM; F?¬M; i? M"Q M; ,M çQÊ+ MQÊ+ K„i `ÆB tm®M;- Ab [m v ç- ?B M ` +¬ M" M; ç½ bÊK H `ÆB ç-v K†iX

@ h M ç€M; ;?ûi F?¬M; +| HQÆM; i•K5

S?QM; GBM? M;? M M;"Q i?®i` K°i +•m- b m ç| bB M;®+ M?bM M;„K i?•MªM? #

G,M; hB m ¬K H'v ? B M[M?•M +| [m M ? i?•M K"i pÈB KbM? M?'i- i`QM; HÁM; + M; M;- i?ÌB ;B M i?QB çQ - M?€v K„i K" ç½ M?B m M,K M?Q i? `²B- K°i H-M KQÌB ç®B pÈB G,M; hB m K" M|B- F?¬M; +| ;b F?€+ M? mX

L?QM; i¢B ç¢B HK+ i?QÆM; H M- K¶B K°i M,K- F?¬M; T?ªB M|B H" K°i M;"v- ç m

@ æQÊ+ `²B- M;Q M- çWM; F?|+- F?¬M; T?ªB i ç½ ç M `²B b Q5

h®M; JBM? L;mv i p .B T hY +ªK i?'v i? M i?MM;- K†+ /M ? B M" M; +| [m M ? K"i /M b Q # M;QÌB +MM; çSM; K°i +?¶ M?Q i? M"v i?b +?Q iWM; +| # Q ;BÌX L;?2 ç²M; i?ÌB i?®B HmB- iW i`QM; HÁM; +O G,M; hB m ;B½v ` M;Q¬B- M?QM; +ª ? B M;®+ M?bM p T?Q G,M; hB mX

@ L?[M; M;QÌB # M /QÈB H" B\

G,M; hB m M;?2 i? M? •K ²M"Q # M /QÈB- i`QM; HÁM; +ªK i?'v F?¬M; i?QªB K€B G,M; hB m K" M|B [mª i?"i H" ` `i F?| iBM H" ?„M H¢B +|X

h?"K +?Q H" M; v +ª h®M; JBM? L;mv i p" .B T hY- +kM; M;¢+ M?B M K" M?bM G, +QÌB ?„+ ?„+- M|B,

@ æ| H" M;QÌB i?2Q çm´B JBM? L;mv i- " - b Q i? - +?ŠM; H) T?m [m•M po ç¢B +O b Q\

h®M; JBM? L;mv i i`ÈM K„i M?bM .B T hY- M|B,

@ >S- M|B ;b K" F?| M;?2 p"v- +€B ;b K" M;QÌB i?2Q çm´B\ h p" ?„M F?¬M; +| [m G,M; hB m +QÌB +QÌB- M|B,

@ h F?¬M; i?Q+? ?„M5

> B M;QÌB M;~M ` - H"TiS+ M?bM M? m +QÌB HÈM- F?¬M; i? F?¬M; M|B- çQÊ+ i? pmB KWM; pW bÊ ?½B- t +€+? # Q H•m- ;BÌ ;†T H¢B /o M?B M H"K b Q ;B®M; M çQÊ+5

h`QM; HÁM; +O ? B M" M; H9+ M"v ç m +| +MM; K°i w M;?o, ó>„M i? v ç´B- i? v ç´

j39X *?QÆM; jek, o"v h?b :B i æB UTRV

ob i? F?B G,M; hB m /šM i?2Q ? B M" M; çB ` + 'M; +?QM? +O Fw i9+ t€ M[bBM? bB M;®+X

hoM? H†M;5

hmv i ç®B v M H†M;5

hoM? H†M; ç M +•v FBK `ÆB +kM; +| i? M;?2 iB M;5

hoM? H†M; ç M K¶B M;QìB +| i? M;?2 çQÊ+ iB M; iBK ç" T +O KbM?5 E?¬M; B M"Q- ç M M; v +ª iB M; ?¬ ?'T ç m i`î M M KÄM; K M? ?ŠM çB- /QìM; M?Q +| K°i € iB M; #QÊ+ +?•M +O K°i M K ? B M[FB #°T #°T

•T HU+ iW i` M i?•M M;QìB i` im´B iQ€i` T?O i`MK H M çdM? ç-m K¶B M;QìB- i M°B i•K #¼M ?¼5

L; v b m ç|- ;B®M; M?Q MQÊ+ b¬B bK+ i'i +ª K¼B M;QìB iK i"TiçB i`QÊ+ +Y Fw +m²M;5

J M|- B p"v\

E?¬M; M;ì +| i? F?B M ? B M[bBM? ç T M?'i >¼+ pB M L `MB K°i i`€B K°i T?ªB i ç5 *| T?ªB +?9M; i #` ?Q K„i ? v F?¬M; \ > v H" i? ;BÈB M"v çB M +m²M; `²B\

>¼+ bBM? +| i? p"Q ?¼+ içB >¼+ pB M L `MB - i?b +| M;QìB M"Q F?¬M; T?ªB iQ ç•m +| B HçB çB i?W M?"M KbM? F?¬M; #^M; ç®B T?QÆM;5

h? ;B ~M i? p" ;BÈB i? iK+- ç®B pÈB M;QìB b®M; i` M çìB M"v K" M|B- NNW ç m

Zmw i°+ tQ M v pšM M„K ;B[[mv M i? - T?9 ?"Q pšM M?Q i`QÊ+ +| çQÊ+ iB M i" B T?€B i? ;B ~M i? - +kM; +?d +| M? [M; M;QìB +?•M +?QM? çSM; i` M çdM? + Q + T?ªB +•M M?„+ bm v M;?oX

L m F?¬M; +?Q /M H" G,M; ;B M,K ç| +kM; +?Q iWM; HQ H„M; i? ;B ~M i? M?Q i M?'i +ÁM F?¬M; #^M; +?O i`QÆM; H"K i? M"Q ç€M? ç´ ;B i°+ « G M ç€M; ;?ûi5

*?Q M M M|B- ?¼+ bBM? î >¼+ pB M L `MB M"v imv `^M; F?¬M; Qi M;QìB #B i i? M;QìB +| F?€B MB K p i? ;B ~M i? 5

>ÆM M[ç•v +?ŠM; [m +?d H" i?2Q çm´B +- ;€B tBM? ç T K" i?¬BX

L;QìB i? M? MB M M"v H" ç M iW MÆB ç| +?,M; \

o'M ç M"v p„i M; M; i`QM; HÁM; K¼B M;QìB- K" M K bBM? im´B i` M? im'M ç M; FB - ç®B K†i pÈB €M? K„i +O K¼B M;QìB tmM; [m M?- HçB M;QÊM; M;MM; F?¬M K°i +€B H¶ ç +?mB p"Q5

hmv M?B M- +kM; iW ç| K" T?šM M° ç M ;¬M M?Q i?B m ç®i Hw i`Q +O ?„M- F?B T?•M T?| ? B ;½ + Q i?O bB m +'T +ªM? ;BÈB EB K >Q" M; # M M;QìB #,K p^K ;½ i?"M? pçM F?9+5

*?d +| çB m MÆB M"v H" >¼+ pB M L `MB - +?Q /M ?„M ç M iW i? ;B ~M i? M?Q >¼+ pB M L `MB H" M;QìB M"Q çĐ ç-m5

æ| +?QM? H" i? ;B bB m +'T *¬M; h¬M i? ;B - # M i`QM; iMv iB M çQ ` K°i +QìM +| i? / /"M; ?Ov /B i;B i°+ +O KbM?X *?Q M M- ?„M F?¬M; /€K [m € T?"M- +| çB •K ç°+ +O ?„M i?b F?¬M; H"K b Q +?2 ;B'm çQÊ+X

aQM; +| çB m F?B M ?„M F?¬M; M;?o iÈB +?QM? H", ?„M `ä `^M; +ªK M?"M çQÊ+ p•v t2K M"v ç m ç M; ?QÊM; p ?„M5 æB m M"v H"K +?Q ?„M +| +?9i FBM? M;ç+- in çQÊ+X

æ®B pÈB ?¼+ bBM? +O >¼+ pB M L `MB K` M|B- i'i +ª M[bBM? ç m tBM? ç T- ç
pB MX h`QM; M°B #° ?¼+ pB M +| i? +çM? i` M?- i?"K +?Q +| i? +çM? i` M? +U+
+?d H` p'M ç i`QM; M°B #°X

J` M v HçB #` K°i M K M?•M i` im´B p¬ +MM; t Hç- K°i M; QÌB K` ç°+ +?B K ? B
MÆB M`v M; QÌB i?B m ibM? i?QÆM; i?U+ +kM; F?¬M; M?B m- H`K b Q +| i? M?H
K†i ? B ?Q ?"m +O >¼+ pB M L `MB p` i`QM; €M? K„i K„ M[i?dM? i?QªM; [mûi p
+?S çUM; ibM? v m b v ç„K p¬ i" M\

obi? ?¼ +MM; +?mM; K°i ç®B i?O `²BX

h®M; JBM? L; mv i HQm Hmv M #m¬M; +€M? i v G, M; hB m- çB ç M i`QÈ+ K†i M; ç
çÄ `U+X G-M M`v- M`M; F?¬M; H° b„+ K†i ?mM; /[ HçM? M?Q #, M; M?Q i`QÈ+ ç•
i` im´B M`v- M; QÈ+ HçB i` M K†i h®M; JBM? L; mv i +ÁM K M; i?2Q K°i MK +QÌB i
M; MM; 5

_i M?B m M; QÌB M?bM i?'v F?¬M; FbK M´B Mm®i MQÈ+ KB M; - F?¬M; M; Ì M[M?•
Hm¬M HçM? M?Q #, M; - p"v K` +kM; +| H9+ +QÌB iQÆB M?Q p"v\ h?"i ç9M; H` ;†T

>Q€ ` M`M; +QÌB H M +`M; i? K tBM? ç T5

:Bì F?„+ M`v +MM; K°i H9+ p¬ b®M; QÌB /•M; H M w MB K M`v i`QM; HÁM; X

@ oQÆM; ok5 sBM M; QÆB iW M v p b m çWM; [m'v `¬v i M[X S?m [m•M +O i iB
`ÌB F?ÄB MÆB M`vX L?[M; t9+ T?çK i`QÈ+ ç•v pÈB M; QÆB- i i?"i +| HìB tBM H¶

h®M; JBM? L; mv i p K†i ¬M ?Á M|BX

h v ç M; +-K #| ?Q çÄ i?„K oQÆM; ok ?Q`M iQ`M M; •v M; ®+ çSM; bYM; içB +?¶-
?„M +ÁM i²M içB K°i iB ªQ p¼M; , +| i? M; QÌB i` im´B FB H` + + +O JBM? L; m
b Q +| F?ª M, M; \ > B M[M?•M [m®+ b„+ i?B M ?QÆM; F?mvM? [m®+ F?mvM? i?`
K°i M K M?•M\ h`ìB ç5 L K M?•M FB H` B\ æçB i?B m ;B +O i? ;B bB m +'T +

>ÆM M[i?€B ç° h®M; JBM? L; mv i i?"i F?€+ i?QìM; - F?¬M; M; Ì /MM; F?m¬M K†i
æB m M`v H`K +?Q i`QM; HÁM; oQÆM; ok /'v H M M; ¼M HY K½M? HB i- óJÄB K„i
i`, M; `^K- `®i +K+ i ç½ M?bM i?'v MK +QÌB +O M`M; /`M? +?Q i ô5

L;`M iQM? pçM iQM? +kM; F?¬M; M; Ì h®M; JBM? L; mv i HçB M|B pÈB ?„M M?[M;
KÈB pW +?m`M #`M ?[M; HìB ? v iB M; M; ¼i +?Q F`Ti?®i` ç½ M; ? M HçBX >Æ
M|B h®M; JBM? L; mv i ç H° ` , M K M?•M im´B i` M? im'M FB F?¬M; M; Ì H` T?n

5

oQÆM; ok +ªK i?'v ç-m | + KbM? •K p M; M M /QìM; M?Q b„T M´imM; -X

"bM? ioM?5 L?'i ç`M? T?ªB #bM? ioM?5 \*`M; H` i?ÌB çB K HQçB M`v- i?b +`M; F
+O +QM +?€m [mw i°+5 h H` K°i +QìM; ;Bª EB K h¬M; im´B i` ç¬v ?S ? M K`5 h
HçM- iB M ç² `U+ `Ð- i H` M; QÌB +| ?B p¼M; T?B i?, M; h?€M? oU+

*`M; M; ?o +¬M T?ªB #bM? ioM?- HY ;B`M i`QM; HÁM; oQÆM; ok +`M; ?WM; ?U+ i
M, K M?Q p"v- ?„M pšM Hm¬M H` pB M M; ¼+ [mw i` M i v M; QÌB i`QM; ;B i°+ - iªB
, M i?S+ , M M; QM M?'i- /MM; ç² /MM; i®i M?'i- ç M i`QìM; ?¼+ +kM; T?ªB i`QìM;
M; QÌB M`Q /€K i` M? ;B`M? #'i +S i?S ;b pÈB ?„M5

h` M K†i oQÆM; ok +® M†M H M K°i MK +QìB,

@ JBM? L; mv i5 L`M; M|B ;BÐM b Q5 > ? 5 L`M; M?Ä im´B M?Q p"v- H`K ;b ç½ +|
M`M; F?¬M; M; mv M w iB T M?"M i - +kM; F?¬M; M M H"TiS+ +U imv i i5 L`M; +
F?¬M; \ L`M; i?'v i +| +?¶ M`Q F?¬M; i®i i b) bY ç´B5

@ ±5

"®M T?Q +MM; ² H M5

G`lB M|B M"v Î t½ ?°B M K [mv M +—M T?ªB +| /kM; F?Q ``i HÈM KÈB +| i? M|B `oQÆM; ok pšM Hm¬M H" K°i M?•M p"i M' B #"i +O >¼+ pB M L `MB - +€+ +¬; €B Q F X

o M; Q" B M? im' M- M T b®M; t td ?"Q T?| M; - i?U+ HU+ K¢M? K) K†+ /M i?U+ HU ` M; Q" B +?d +| J EB K ao- M?QM; +kM; ¸O F?B M p¬ b® i?B m M[?Q" B tm•M ¸°M

óoB + ; b T?ªB iU H" K F?´ KbM? \ô

h`QM; ¸€K M; Q`lB +| M?B m i?B m M[tBM? ¸ T ¸½ M„K +?†i M„K i v- MQÊ+ K„i H C FB M +Q`lM; +O oQÆM; ok FB - i`QM; HÁM; i?—K M; ?o M?Q i? X

æ²M; i?`lB M?B m M; Q`lB H¢B +ªK i?´v F?¬M; i? iBM M' B, h®M; JBM? L; mv i; B€ ; B`i i?•M T?"M pšM Hm¬M `i i?—M #Q- F?¬M; M; `l H¢B +MM; .B T oB Lv H" ?Q ?"m >¼+ pB M L `MB +MM; tm'i ?B M +?mM; K°i +?¶ pÈB K°i M K M?•M5

J" +ÁM +¬M; M?B M imv M #® M K M?•M FB H" T?m [m•M +O M" M; - p"v p"v .B T [m M ? i? M"Q\

G" ?mvM? Km°B ``\ :—M M?Q i?2Q #ªM M, M; i'i +ª M K bBM? ¸ m M; ?o M?Q p"vX L [m M ? iBM? €B pÈB M K M?•M ¸|- p"v i?b +kM; [m€ ¸ª FQ+? M; Q`lB i ¸'v5

L?QM; +€+ M[bBM? i?b F?¬M; +|ªQ iQÎM; M?Q i? - i`QM; €M? K„i +O ? B M" M; L; mv i M?bM p T?Q M K M?•M FB iQ€i ` ¸—v iBM? Hmv M €B- +?Q /M H" F M; ® F?¬M; ` Q +| H" F ; Bª M; m5

"ÎB pb t +€+? iW H•m M v ; †T H¢B- i•K iBM? h®M; JBM? L; mv i +U+ F€ b€M; H¢M M|B +?mv M pÈB oQÆM; ok- i? M?QM; i?´v #° /€M; ?„M H¢B ¸QÊ+ MQÊ+ H'M iÈB h•K iBM? h®M; JBM? L; mv i H¢B +"M; +, K ; ?ûi ?ÆM H M- M?Ê iÈB M; Q`lB M"v i`Q M m F?¬M; M?`i i?U+ HU+ +O M" M; K¢M? K)- +?d bÊ

L; ?o p"v- h®M; JBM? L; mv i #¶M; M?B M b—K K†i tm®M; - H¢M? HMM; M?bM oQÆ

@ L; QÆB +ªK i?´v i +?¶ M"Q i®i- i bY ¸´B5 oQÆM; ok5 >v p¼M; M; QÆB M?È M?Q i? M"Q +|X æWM; ; Bª #° p¬i°B i`QÊ+ K†i M; Q`lB F?€+ - ¸| M; ; Bª F ¸€M; i?QA >v p¼M; M; QÆB +kM; +| i? +?W +?Q +?QM? KbM? +QM ¸Q`lM; b®M; 5

h®M; JBM? L; mv i i?ªM M?B M tQ v M; Q`lB- F?) M; ?B M; ¸—m- M|B,

@ h¢K #B i ±5 E?¬M; 5 G" poM? #B i5

@ æSM; H¢B5

oQÆM; ok ; B" M /[¸B M +m²M; ?ûi HÈM,

@ h®M; JBM? L; mv i5 L; QÆB M|B M|B `ä `""M; +?Q i5 h i M?Q i? M"Q H"K #° ¸€M; i?QÆM; \ >¬K M v M m M; QÆB F?¬M; M|B +?Q `ä `""M; h F?¬M; ¸ v M +?Q

G9+ M"v- i`QM; ¸€K M; Q`lB p•v t2K- ``i M?B m M; Q`lB H¢B pb oQÆM; ok H M iB M;

@ >Q ?"m ; BªM; ¸Q`lM; i?b ; BÄB H„K b Q\ >Q ?"m ; BªM; ¸Q`lM; i?b +| i? M|B Hm

J°i M[bBM? iQÈM; K¢Q iQ #ûQ M?Q F?OM; HQM; F?BM? i?Q`lM; M|BX

@ >W5 *ÁM H" K„ M[¸ M?'i +O ?¼+ pB M ¸'v- F?¬M; M; `l H¢B M|B t'm M; Q`lB F?€

æ•v H" K°i M[bBM? M?Ä €B K° oQÆM; ok #'i K½M M|BX

@ «B5 J°i H—M ¸€M? ; ½v tQÆM; +?•M M; Q`lB i - #¢Q HU+ M?Q i? \*?" + +?" +5 h?" #` S+ ?B T i?"M? #° /€M; ; b M[5 L[M?•M M?Q p"v +| tBM? ¸ T ¸ M ¸•m ¸B M[i +

æ•v H" K°i M K bBM? M"Q ¸| F?¬M; +?'K K9i ¸QÊ+ M|BX

h`QM; ¸€K M; Q`lB- +| M; Q`lB F?2 F?) M|B M?Ä- i?"K +?Q +| M; Q`lB HÈM iB M; M|B- p"Q h®M; JBM? L; mv i5

óE?¬M; #` M;QìB i ; M? i` H` F i-K i?QìM;ô- HìB M`v i?"i +| ç¢Q HwX æ9M; H` p
L;mv i- [m^a i?U+ ç9M; ?²M; M? M H` M;m²M ;®+ +O i B ?¼ X ob i? #'i F M K bBM
ç®B K†i pÈB M`M; ç m M^av bBM? +^aK ;B€+ iU iB K†+ +^aK5 J°i F?B +| +Æ ?°B ç^a F
#m¬M; i? +?S\

sQ M v ?¬m M?Q F?¬M; Qi M;QìB i?'v M;QìB ;†T M;mv- i?W +Æ ?½K ?¢B p` i?Q+
+m°+ b®M; +?mM; çKM; i` M t½ ?°B +kM; Hm¬M ;B"i ;•M M?Q p"vX

h®M; JBM? L;mv i i?Q€M; F?UM; H¢B K°i +?9i- M?QM; F?¬M; +| /WM; H¢B- i?°M

@ L;Q¢B i`W M K M?•M +O i - M;Q`B ` F?¬M; +| M;QìB M`Q +| i? ` H M? +?Q i
h F?¬M; p¢+? i`¬M M;QÆB ç½ H`K ;b pÈB i - ç®B pÈB i M;QÆB +?d H` K°i M;Qì
M?î M;QÆB K°i +•m, çWM; iQîM; `^M; M;QÆB K M; i?2Q ? B i M #^aQ iB m +'T #"+
M[X :B i°+ +O M;QÆB i`QÊ+ M v +?Q iWM; i`^aB [m b|M; ;B| ;b- F?¬M; M M ibK

h®M; JBM? L;mv i ?ìB ?Êi M|B K'v +•m- M?QM; +S ;B®M; M?Q i` M K†i #B M p®M
K°i +ÆM b|M; i?¬M- H"TiS+ F?B M i'i +^aK¼B M;QìB FBM? M;¢+ ç M M;•v M;QìBX
ok ç m ç½ t^av ` #B M ?| i?"i HÈM5

EB K >Q`M;5

E?¬M; +| M;QìB M`Q F?¬M; `ä ? B +?[M`v ç¢B #B m +?Q w M;?o ;b- p'M ç H` M

h?"i [m€ i` K¬M5 .QìM; M?Q p¬ b® bU ibM? F?¬M; +| F?<sup>a</sup> M,M;- ç m i"Ti`mM; p`Q
?¼+ bBM? iBM? M? +O >¼+ pB M L `MB ç MiW F?„T MÆB i` Mi? ;BÈB- ç m +

h?"i [m€ ?Q M; çQìM;5

E?¬M; M;ì +| ?¼+ bBM? H¢B K M; i?2Q ? B +QìM; ;B^a +^aM? ;BÈB EB K >Q`M; H`K
>¼+ pB M L `MB [m2M i?m°+ FB b Q\ >½v M?bM ;QÆM; K†i t M? Kûi +O oQÆM
H¢B HìB M`Q- p"v +ÁM F?¬M; T?^aB +?'T M?"M ç M;QìB F?€+ iBM M?Q p"v b QX

j38X *?QÆM; jek, o"v h?b :B i æB UTkV

@ L;QÆB H` B\

G9+ M`v h®M; JBM? L;mv i ç½ iÈB # M +¢M? G,M; hB m- i?•M i?B i ¬K +?†i +€M?
#²M; ç^aQ + Q M;'i H M +€M? i v G,M; hB mX

G9+ M`v- i`QM; ç€K M;QìB p•v t2K H¢B T?€i ` K°i i`M; iB M; i?î /`BX

h?"i ç9M; H` F?Q2 F?Q M; [m€ ç€M; K`5

@ h H` B F?¬M; [m M i`¼M;5 h F?¬M; +| ?SM; i?9 pÈB M;QÆB +?9i M`Q5 >ÆM
hW ;B| i`î çB M m M;QÆB Km®M ibK T?B M iQ€B i?b ?½v ibK iÈB +?"M;X

h®M; JBM? L;mv i M|B tQM; +9B K†i tm®M;- i`QM; ;B¼M; M|B H½M? ç¢K H¢B K M;
M;ÊKX

G,M; hB m F?) H„+ ç¬m- HQ¢B ibM? +^aM? i` M? ;B`M? ibM? M?•M M`v- ?„M +^aK i
M?Q M,K ç| F?B +ÁM î >¼+ pB M æ [m®+- pb Ab ?„M ç½ iWM; ` i v ç€M? M? m
EBM? >Q - /QìM; M?Q +kM; pb i` M? ;B`M? ibM? M?•M i?b T?^aB\

G,M; hB m i?¬K M;?o i`QM; HÁM; , H¬M b m- M?'i ç`M? T?^aB `ìB t HQ¢B +?mv M
H` F?¬M; +| ?SM; i?9 +?9i M`QX

@ Zm M çB5 *?9M; i çB i?¬BX

.B TiY F?) HB + K„i M?bM oQÆM; ok ;¬M M?Q b„T T?€i +m²M;- +^aK i?'v ç +?Q
?¢M; M;QìB FûK ?B m #B i i? M`v- i?"i ç9M; H` ;B^aK ;B€i ` +O KbM? - K` +kM; [M

h®M; JBM? L;mv i +kM; ;"i ;"i ç¬m- h®M; JBM? L;mv i M?Ä ;B¼M; M|B ,

@ æB i?,K +€+ M" M; çB5 h'i +^a ç m`'i M?È +?" M; ç'v- M m #B i +?" M; ç M +? „+ +?
G,M; hB m [m v ç-m HçB €M? K„i ?ì ?[M; M?bM i?Q€M; [m oQÆM; ok- M;mv M p
/U F?¬M; #B i +| M M HB m HoM? ç +?Q ? B ;½ #^aQ iB m ;B i +? i i? M? MB M F
+^aK ;B€+ M?Q +| K°i +•v +?•K ç•K p"Q i?-M i?S+ +O KbM?- i`QM; M?€v K„i ?„M ç
?ûi i?^aK K°i iB M; +kM; F?¬M; F`T T?€i` - i?•M KbM? ?„M H`T iS+ K K M?kM M;½
çÄ i?„K i`QM; i v`ÆB i€M HQçM i` M K†i ç'iX

G,M; hB m [m v ç-m HçB #QÈ+ çB- +?ŠM; i? K [m M i•K iÈB M;QìB F?€+- M;QÆB
M;QÆB b®M;- i?b F?¬M; T?^aB H` G,M; hB m`²BX

h?2Q oQÆM; ok M;½ tm®M; ç'i- iQ`M i`QìM; +?Êi ?¶M HQçM ?ŠM H MX *| H) F?¬M
ok ç°i M?B M HçB M;½ tm®M; ç'i ?¬M K #'i idM?- ;¬M M?Q F?¬M; B ?Q`B M;?B
HB + K„i M?bM K°i +€B HB M +| i? H`K +? i M;QìB\ o"v ç| ç½ F?¬M; T?<sup>a</sup>B H` Hç i?

L?QM; i?"i` ? B ;½ EB K >Q`M; # M M;QìB oQÆM; ok- + m K`v M?bM G,M; hB m
M?B M KÎ KB M; M|B,

@ L;QÆB F?¬M; i? çB5

L|B tQM;- i?•M KbM? T?|M; p¼i iÈB G,M; hB mX L; v H9+ M`v- K¼B M;QìB ç m ?B
?Q`M iQ`M F?¬M; +| M|B b B- F?ŠM; ç`M? ? B M;QìB # M +çM? oQÆM; ok M`v +|

L;QìB M`v T?|M; iÈB G,M; hB m- pÈB F?Q i? K½M? HB i #'i +?Êi #MM; T?€i ç| F?
iQ`M F?¬M; i? +?`m çUM; M´B €T HU+ HÈM M?Q p"v- ç m #` ç~v HmB` ? B # M-
v m K°i +?9i #` ç ûT F?B M +?Q b„+ K†i çÄ #WM; H M- +Æ ?² i?Î F?¬M; M´B5

@ *9i5

.B T oB Lv #¶M; M?B M [m€i F?) K°i iB M;- ç²M; i?ÌB K°i HU+ HQÊM; i?"i HÈM iW
iY ç~v p T?Q ;½ EB K >Q`M; ç M; T?|M; iÈBX :½ FB K ?Q`M; +| H) F?¬M; M;ì M;
v m çB m M`vX

h`QM; F?Q^aM? F?„+ ?„M M;~M M;QìB- HB M +^aK ;B€+ çQÊ+ K°i HU+ HQÊM; FBM
KçM? K) i®M; ?„M # v çB5 G²M; M;U+ ?„M ç m çÈM /[/°B K°i ?²B- T?mM K°i M;K
F?¬M; i`mM;5

h`QM; H9+ i'i +<sup>a</sup> ?¼+ bBM? p°B p`M; i?®B HmB ;`Q i?ûi -K o- ;½ EB K >Q`M; # M
pmM; i v ç€M? # v çB5

ó.M b Q +kM; b„T`ÌB çB- +kM; F?¬M; +¬M T?^aB +?2 ;B'm i?U+ HU+ +O KbM?- +C
;B" M H` i®i`²BXô .B T iY i?-K M;?o i`QM; HÁM;X

G,M; hB m M?bM p K†i .B T iY K°i +€+? iBM? [m€B- #¶M; M?B M M?È iÈB M,K ç|
>Q`M; S?O L;mv i- i?U+ HU+ .B T iY`'i FûK +ÁB +ÁM /€K i` m +?¼+ HQM? ç€M?
;`T K'v H-MX

>„M F?) KdK +QìB- M„K +€M? i v M?Ä M?„M K K KçB +O .B T iY ç M; +ÁM Km®M

@ h?¬B çB5 æWM; ;•v T?B M iQ€B i? K +?Q *¬M; h¬M EB KX

.B T iY ç°i M?B M T?€i i€+- F?B M +€+ ?¼+ bBM? ?¼+ pB M M`v p®M iQîM;`^M;
çQìM; +O >¼+ pB M L`MB - ç m i`ÈM K„i ?€ ?®+ K²K5 L?bM .B T oB Lv pÈB €M?

a m ç| [m v M?bM HçB M;QìB #` K°i +?QîM; ç€M? # v çB- H9+ M`v KÈB ;„M; ;QÊ
F?¬M; FbK çQÊ+ M¶B FBM? M;ç+ i`QM; HÁM; , ç•v H` EB K >Q`M; b Q\

G9+ M`v- +| M?B m p` ;B€Q bQ +O >¼+ pB M L`MB ç½ +?çv iÈB- imv`^M; i?
M?QM; ?¼+ bBM? i`QM; ?¼+ pB M M`v +kM; F?¬M; T?^aB / i` m +?¼+X hMv iB M
M`Q- +?Q /M # M ?¼+ pB M F?¬M; bÊ ;€M? +?`m i`€+? M?B K- M?QM; ç m ç-m i?

L?[M; ;B€Q bQ +?çv iÈB MÆB +kM; ç m i`ÈM i`ÁM K„i- F?¬M; M;?o iÈB M?•M p"i
K°i i`QM; K„M[ ?Q ?"m ;B<sup>a</sup>M; çQìM; i`QM; ?¼+ pB M- F?¬M; M;ì HçB +| i?U+ HU

h?lB i? M"v i? v ç' B`²B b Q\

*"M; F?B M M; QlB i i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- i`ÁM; K„i b„T H¼i` M; Q" B H" +?mv M L; v H9+ # M; QlB G, M; hB m #Ä [m +?m~M #` iB M p"Q Fw i9+ t€ M[bBM?- pB M +?SM; FB M iQ" M #° [m€ i`bM? bU FB M- ç M; /Q /U +! M M +U imv i F?¬M; +?Q G M[ bBM? ? v F?¬M; - #¶M; M?B M i?'v iW i` M H-m # v M? M? tm®M; #®M M[bBM "®M M[bBM? M"v /B [mªM Hw +kM; `i [m2M i?m°+5

"'i +S +¬ M"Q K°i KbM? tm'i ?B M i` M çQlM; Î >¼+ pB M L`MB - ç m b) F?B M + Hm" M +¬ M"Q +kM; +! `i M?B m M?B m M; QlB M; QÐM; K°- M?B m M; QlB i?2Q çm :B l T?9i M"v- F?¬M; M; l #®M +¬ ; €B HçB i K i" T +MM; K°i +?¶- ?'T i'T +?çv # v tm

*€+ M" M; ç•v H" H"K b Q p"v\ s2K M€Q M?B i` \ L; v H9+ i`QM; €M? K„i pB M [mª i?2Q #®M +¬ ; €B tBM? ç T- pW KÈB`ÆB tm®M; i`mM; i•K bU FB M tªv` i` M M; C

a m ç! pB M [mªM Hw ?€ ?®+ KB M; ` - #" +! i? T?€i i? pÈB #'i +S F M"Q pÈB i im' B ?B M M v +O KbM?- i`QM; +m°+ b®M; H"K [mªM Hw ?ÆM ? B KQÆB M, K M v F?¬M; i? iQlM; iQÊM; M?Q i? 5

"®M +¬ ; €B t¬M; ` M; Q" B- ? B M" M; i`QM; ç! #'i +?'T i'i +ª M?"Q p"Q i`QM; HÁM; ? B M" M; ?ÆB +?¬M +?W K°i +?9i- +! çB m F?B M; QlB i` im' B FB HçB ?QÊM; p K„i K°i +€B- b m ç! ? B +¬ ; €B +kM; ç m F?¬M; [m M i•K; b M[T?l M; p¼i iÈB- M M" M; H9+ i`QÊ+ ` - b m ç! ¬K ? B +¬ M" M; M"v p"Q HÁM; X

hB T M; v b m ç! +?QM? H" +ª M? #®M +¬ ; €B pW F?l + pW +QlB- p•v [m M? M; Q .QlM; M?Q HçB M?È iÈB +ª M? iQÊM; F?B G, M; hB m /šM i?2Q .B T iY p" h®M; JB Fw i9+ t€ M[bBM? X

hoM? H†M; X

G9+ M"v iQªM i`QlM; pšM BK H†M; - ç M M; v +ª ? B ; ½ EB K >Q" M; # M M; QlB oQ ?€ ?®+ K²K çSM; Î MÆB ç! - H9M; i9M; F?¬M; #B i T?ªB H"K b Q F?ûT KB M; HçB X \*QM #" M! 5 æ•v H" +?mv M ; b tªv` \

J" i'i +ª ; B€Q bQ p" ?¼+ bBM? >¼+ pB M L`MB - i?b ç m M; ÆM; ~M çSM; bYM; iç a€m +¬ ; €B- i`QM; ç! #®M H" K„ M[ç T M?'i +O +ª >¼+ pB M L`MB - ? B M" M; F ç T- [mv M`kX E?¬M; M; l +€+ M" M; HçB +MM; M? m tm'i ?B M Î# M M; QlB K°i M L? [M; M; QlB çSM; t2K ç m +?d M; •v M; ®+ çSM; Î MÆB ç! - +ª K M?"M çQÊ+ MB K p b€m M[K°i M K b m i?lB ; B M t +€+? - i`QM; HÁM; #¼M ?¼ ç m i`®M; `¶M; 5

@ > ? ? ? 5

"¶M; M?B M- K°i i`" M; +QlB /" B- iW MÆB F?¬M; i`mM; t t¬B i`mv M ç M- H"K i?S+ M! B iW t t i`mv M ç M,

@ E?¬M; ?' H" i¬M; +?O +O FB K T?€B h?K + aÆM- M?•M p"i FB itm'i +O i? ? ; B®M; T?QM; HQm5 G, M; hB m5 > ? - ? ? ? 5 _®i +K+ M; QÆB pšM +ÁM i?B m F iÈB MÆB ç•v- Km®M imM; K°i K HQÈB ?®i ; ¼M +€+ M; QÆB- i?"i ç9M; H" T?ªB T?

h? M? •K +ÁM `i i` - `i M; çQ KçM- M?QM; K¼B M; QlB içB >¼+ pB M L`MB - ; B l #¼M ?¼ ç½ w i?S+ çQÊ+ , M K M?•M +! i? F?B M b€m K„ M[imv i ç T +O ?¼+ pB M?Q i? b Q +! i? H" K°i M?•M p"i çÆM ; BªM +?S\ >ÆM M[- t2K .B T oB Lv FB K°i +QlM; ; Bª +ª M? ; BÈB EB K >Q" M; X >¬K M v /QM? p"Q pkM; MQÊ+ çK+ M"v- b ?¼+ +! i? /•v p"Q X

_i M?B m M K bBM? p®M `i M; QÐM; K° b€m +¬ ; €B M"v- K" H9+ M"v i?"K +?Q M; v +! - i`QM; HÁM; #¼M ?¼ F?¬M; FbK çQÊ+ +QlB F?' +?QM? KbM?, KbM? v m i?Q+ M[M?•M ç•v 5

*?d bÊ ?B M iϕB M;QÌB +| w M;?o M"v M?'i ç`M? F?¬M; T?ªB b® QiX

a€m +¬ ;€B ç m p¬ +MM; i?¬M; KBM?- #B i G,M; hB m +?Êi ç M MÆB ç•v- +?„+ +?
ç|M +€+ M" M; i`Î p X h`QÊ+ ç•v +€+ M" M; +kM; #B i`'i M?B m +?mv M tªv` i`QM
M;?2 iB M; M|B p M; p¼M; i` M #-m i`ÌB FB - +€+ M" M; ç m +ª FBM?- +`M; H" +`T
çQÊ+ M;QÌB iÊB i?U+ HU+ ?MM; KϕM? i? M"QX

G,M; hB m M?bM` b€m M" M; ç M; HQ H„M;- ?„M F?) +QÌB M|B,

@ æWM; bÊ5 *€+ M" M; Î /QÈB M"v +?`i - ? +| M;QÌB i?W +Æ ?°B ç€M? +€+ M" M;

G,M; hB m imM; i?•M # v H M #-m i`ÌB- +kM; pW ç9M; H9+ +?ϕK K†i ? B M;QÌB •
>Q" M? pW # v iÊBX

•m .QÆM; ok ç„+ w M?bM G,M; hB m- b m ç| +9B ç-m M?bM tm®M; /QÈB- imv`^M
pÈB i-K M?bM +O •m .QÆM; ok- F?¬M; F?| T?€i ?B M b€m +¬ ;€B i`QM; ç€K M;
#-v ;"- K¶B M;QÌB ç m H" imv i b„+ M?•M ;B M- H"TiS+ K„i ?„M +?ÈT +?ÈT- i`QM;
tBM? ç T i` M i? ;B M M"v- ç m i"Ti`mM; p`Q i v G,M; hB m M;QÆB ? i b Q\ L?Q
ç m H" imv i b„+ ;B B M?•M +Ð M"v5ô

h` M i?U+ i - i`QM; ç€K M;QÌB FB K„M[bQ pÈB .B TiY +€+ M" M; F?¬M; FûK H„K
M +ϕM? +€+ M" M; i`QM; T?ϕK pB K'v +?K+ i?QÊ+- ?Q" M iQ" M F?¬M; +| K°i M;
M?bM [m ç½ i?'v`ä`" M; i`QÊ+ K„iX

•m .QÆM; ok +ªK i?'v KbM? ç½ M„K +?„+ i?„M; HÊB i`QM; i v- imv`^M; i?U+ HU+
+| +?9i FB M; F`- M?QM; ?„M +`M; FB M; F` ?ÆM H" HQϕB i`"M T?€Ti?-M F€+O

L; v +ª EB K h¬M +kM; +| i? p•v +? i i`QM; ç|- •m .QÆM; ok imv`^M; i`QM; HÁM
+kM; F?¬M; /€K çB M K i?Y K°i T?2MX L?QM; i`U+ iB T ç®B K†i pÈB G,M; hB m
`^M; #B i i?U+ HU+ #ªM i?•M G,M; hB m +kM; `i KϕM?- i?"K +?Q KϕM? ç M KS+ #
i?2Q ?B M i`ϕM; i`QÊ+ K„i # M •m .QÆM; ok +ÁM +| •m .QÆM; >Q" M? i`Ê i?O +O

J°i ;½ EB K h¬M #" + #®M- K°i ;½ EB K h¬M #" + M,K ?ÊT bS+ ` i v- M m +ÁM ç€M
p"v i?b i?"i ç9M; H" #¼M ?¼ çB +? i çB +?Q`²BX

•m .QÆM; ok H° p iQÆB +QÌB- ?QÈM; p T?Q G,M; hB m M|B,

@ G,M; hB m5 h F?¬M; M|B HÌB i?W pÈB M;QÆB- ;B Q` i`"M T?€T- i?m"i Hmv M
F„ p` i'i +ª M[M?•M +O M;QÆB- i H'v / M? /U ;B i°+ T?€i i? b) i? +?Q M;QÆB
`i M?•M iW T?ªB F?¬M;\ L m ç´B H" M;QÌB F?€+ i'i M?B M b) ;B i M;QÆB /B i F?¬
M;QÌBX

@ L?QM; K" i Km®M ;B i M;QÆBX

•M? K„i G,M; hB m HϕM? M?Q #,M;X :B i M;QÌB +| H) F?¬M; T?ªB H" T?QÆM; +€+
?ÆM M[ç®B T?QÆM; +ÁM +| i?•M T?"M M;QÌB i?O ?°X G,M; hB m b) F?¬M; iU -
KbM? H" i?B M ?ϕ p¬ ç`+?- i? HU+ +O ;B i°+ •m .QÆM; ok M"v ?B M M?B M ?Æ
ç M i`QÊ+ ç•v5 >ÆM M[i?2Q HÌB M|B +O hQ E?¬M; .QÆM;- ;B[M;QÌB i?O ?°+
? X L?Q p"v- ;B i°+ •m .QÆM; M"v Î# M i`QM; h?€M? oU+ +| H) +kM; +| i? HU+ F

j3eX *?QÆM; jek, o"v h?b :B i æB UTjV

M;QÌB +O ¬M; +?O- F?B M F?¬M; Qi ç iY i` im´B ¬K ´T K®B ibM? F?€+ i?QÌM;- I
+?ÈK M^{av} K-K HB M M?"M H'v i?'i #¢B ç" M? +?'K /Si +m°+ ibM? i`QM; K°M;X

L?QM; FB K T?€B h?K+ aÆM M?ì+| +€+ M" M; i`î p K" i,M; i? K p" B T?-M bS+ b®M
T?O M?"MX

hmv M?B M b€m +- ;€B H" T iS+ T?€i ?B M ` - ;-M M?Q i'i +^a +€+ M;QÌB +€+ M" M;
ç + Q FBM? M;QÌBX *€+ M" M; ?ÄB i?,K KÈB #B i M;mv M M?•M- ç m M? Q M? Q
çQÊ+X

.M b Q i`QÊ+ ç•v i?U+ HU+ F?¬M; FûK M? m # Q M?B m- #¶M; M?B M T?€i ?B M
#^M; +€+ M" M;- #•v ;Bì i?U+ HU+ +kM; pQÊi [m +€+ M" M; `i M?B m- i` M T?QÆM
F?¬M; +€+? M" Q +?`m çUM; çQÊ+X

G,M; hB m `ÆB p" Q çQÌM; +MM;- +kM; +?d +| i? ç2K ç M /QÊ+ T?•M +?Q b€m M" M
b€m M" M; # [m M- ?„M F?¬M; M;WM; p" M ?" M? æ¢B hU h•K EBM? i-M; i?S #^{av} b
T?¢K pB FB K T?€B h?K+ aÆM- F?B M i'i +^a K¼B M;QÌB +kM; i?2Q ç| i?m çQÊ+ M

GQ¢B +Æ ?°B M"v ç®B pÈB K¼B M;QÌB i`QM; FB K T?€B h?K+ aÆM ç m H" +U+ F
b€m M" M; # [m M- ;-M M?Q iQ" M #° i'i +^a M;QÌB Î FB K T?€B h?K+ aÆM ç m iB M
H" M;QÌB F?¬M; #B i- M?bM i?'v +^a M? M"v +?„+ +?„M b) FBM? M;¢+ ?€ ?®+ K²K ç
#° M°B i?" M? h?K+ aÆM +| iÈB K'v p¢M M?•M F?~m- F?¬M; M;ì F?¬M; +| K° i iB M;
i` M F?„T #-m i`ìB FB K T?€B T?€i ` bBM? F?Q #WM; #WM; bÆ `^M; +| M;QÌB +Ä

JQÌB ç¢B ç iY +O FB K T?€B h?K+ aÆM a m F?B +?'K /Si i`9+ +Æ- H" T iS+ H¢B
im Hmv MX

G,M; hB m F?¬M; M;WM; p" M ?" M? æ¢B hU h•K EBM?- i`^B [m K'v H-M i?Q M;?I
ç`M? çQÊ+ K° i çB m, /QÈB ^M? ?QÎM; +O æ¢B iU h•K EBM?- /mM; >QÈM; h?B M
F?' M"v +| i? ;B^K #Èi ç M KS+ i?'T M?'i5

*S M?Q i? i`^B [m b€m M;"v- G,M; hB m +<sup>a</sup> K M?"M çQÊ+ p¬ +MM; `ä `M; HU+ HQ
/`Q M?Q KM bQÆM; i` M K†i #B M # Q H X G9+ M"v i'i +^a b€m M" M; ç m ç½ pQÊ
M?'i- #„i ç-m +?mv M [m i?ìB Fb ´M ç`M?- i•K ibM? G,M; hB m `®i +K+ #m¬M; H
iQ" M +?SM; M;?B K çQÊ+ bmv çÈM +^am KbM?X

"¶M; M?B M +| K° i i? M? •K tm'i ?B M î i`QM; ç-m G,M; hB m- G,M; hB m ;BQÆM;
#B M K' i î i`QM; T?ÁM;X

L; v b m ç|- G,M; hB m tm'i ?B M i` M p€+? M9B # M #ì #B M +€+? i?" M? h?K+ aÆ
;B" F?Q^M; +?WM; #^{av} KQÆB çSM; MÆB ç|- iQ" M i?•M K†+ i`QÌM; #`Q K" m iQK- i
i`B HB m ;b +? i?" M? T?'i T?Æ i?2Q +?B m ;B|- +U+ Fb K K K¢B- M m iB M H¢B
+O H½Q- F?¬M; M;ì +| bQM; / Q ç°M; M;mv M i® +U+ F€ K½M? HB i5

@L;QÆB ç½ ç M `²B\

G½Q ;B" pW i?'v H,M; hB m i` M K†i H° ` p iQÆB +QÌB- i?^M M?B M M|BX

@h ç M ç•v

G,M; hB m /QÌM; M?Q M?"M #B i H½Q ;B" M"v- ?„M i`^ HìB K° i +•m b m ç| b|M; p
H½Q ;B" X

"¶M; M?B M i` M F?¬M; i`mM; p M; H M K° i iB M; +?BK QM; F m `ä iQ- ? B K„i H
ç-m MbM? i?Q€M; [m - i`QM; K„i ?B M H M K° i iB b M; F€ /`- i€M i?QÎM; M|B,

@hmv i aÆM h?B K æB M PM; #B M /`5 o¢M M,K F?| ;†T5 hm Hmv M i`,K M,K HB
hB m5 o" M K v +O M;QÆB i?"i ç9M; H" i®i5

G½Q ;B" M|B tQM; F?¬M; M;ì i` M K†i +| +?9i ?•K K° p" ;?2M i`

@GQM; i° + +€+ M;QÆB +kM; #B i ?•K K° hB m aYm\

"B m ?B M i` M K†i G,M; hB m +| +?9i [m€B /`- /QÌM; M?Q ç M; +® MQM +QÌBX

j33X *?QÆM; jej, GQM; æ^M; UTkV

@ hB m aYm\

G½Q ;B` M?Qm K`v- b m ç| M;~M; ç-m M?bM i?Q€M; [m +QM K i?9 +U+ F€ i?-M

@ *kM; H` M?•M HQ¢B +€+ M;QÆB KÈB +| i? M;?o` +€B i M p¬ p` M?Q p"v5 hmv
H` K i?9 +U+ F€ #bM? i?QÌM;- M?QM; hmv i aÆM h?B K æB M PM; #B M /` i?U+ H
Zm M çB- F?-M; M|B +?mv M M`v- /M b Q +O M;QÆB V- hB m aYm- hB m aYm+€

G,M; hB m i?aM M?B M +QÌB +QÌB- i`QM; HÁM; ?„M ç®B pÈB H½Q ;B` M`v- F€ i?"

GQM; i°+\

*€+ M;QÆB ç M M?[M; +QM i?^M H^M HÈM +€M? /`B +kM; ;B Q T?®B5

æQÆM; M?B M- HQ¢B +•m M|B M`v poM? pB M G,M; hB m +OM; F?-M; i? M|B `+MM; GQM; i°+ i?m°+ HQ¢B #¢M ?[m i?•M i?B iX

h?ÌB çB K ç€K M;QÌB •m .QÆM; ok #¼M ?¼ çB p`Q i?`M? h?K+ aÆM- G,M; hB m H
T?€T ç ç®B T?| #¼M ?¼- imv M?B M G,M; hB m +| T?-M bÊ MûK +?m°i pÐ ç²- bÊ
M i`QM; i?`M? h?K+ aÆMX ok ;B^+^aM? ;BÈB EB K h¬M K` çB M +m²M; H M i?
F?-M; çO #¼M ?¼ ;B i5

L|B +€B ;b M?•M M;?o ç¢Q çS+ pÈB #¼M ?¼ +kM; p¬ Q+?- i`QM; K„i #¼M ?¼ M
F?-M; F?€+ +QM FB M # Q M?B m- iBM +?„+ `^M; b) F?-M; +| # Q M?B m M;QÌB
FB M K` +| +^K ;B€+ €v M€v b•m b„+X

B F?B M +?9M; M| M;„M +^M çQÌM; çB +O i \ oÈB Hw /Q M?Q p"v çQÆM; M?B M
HU+ ?MM; K¢M?X

æ9M; H9+ M`v- F?-M; M;Ì M;QÌB +O GQM; i°+ +?O ç°M; ibK iÈB +Y X >ÆM M[-
F€ K¢M? K)- F?B M G,M; hB m i?"K +?Q +kM; +| +?9i FB M; F`5

.U p`Q i?U+ HU+ i`M; ?ÊT +O G,M; hB m ?B M M v- +?Q /M H` K°i ;½ EB K h¬M
M?Q +MM; ç®B +?B M pÈB ?„M- G,M; hB m +kM; +| p¬ b® #B M T?€T +| i? +?B M
J v K` ç®B T?QÆM; iÈB ibK G,M; hB m F?-M; +| €+ w ;bX

o`Q i?ÌB i?QÊM; +´ +?B M i` M? +?®M; +U pÈB J i°+- GQM; i°+ H` K°i i`QM; +€+
/®+ `i M?B m bS+ HU+5 L?QM; b m +?B M i` M?- M°B +?B M #MM; M´- M; v b m ç
T?¢K pB H M `°M; ` - K M; iÈB i?QÆM; i`M iQ HÈM +| i? M|B i`QÈ+ M v +?Q iWM

æ M +m®B +MM; hBM? GBM? i°+ p` GQM; i°+ `ÌB t M?•M HQ¢B- h?9 i°+ FûQ /`B
K°i M?" /mv M?'iX hmv `^M; i`QM; HÁM; GQM; i°+ #`i K½M- +?ŠM; [m +kM; F?-M
+?B ç m i?U+ HU+ M?•M HQ¢B FûK i?m `i M?B m bQ pÈB GQM; i°+- M?QM; b®
M;`M p¢M H-M5 \*MM; #`iB m ? Q M?Q M? m M?•M HQ¢B i?b +| i? - M?QM; GQM;

>B M ;BÌ- GQM; i°+ H¢B ;†T T?aB K°i M;mv +Æ `i HÈM5 a® HQÊM; +U HQM; i` M
M;`M +QM5

G`K i? M`Q ç bBM? b¬B M`v MÎ+QM +?€m çÌB b m ç½i`Îi?"M? p'M ç i`¼M; v m
M?Q M|B h?€M? oU+ i` M? çQ¢i H½M? ç` ç bBM? i²M ç®B pÈB GQM; i°+ K` M|B
[m M i`¼M; F?-M; +-M i?B i5

G-M M`v #¼M ?¼ çB p`Q H½M? ç` M?•M HQ¢B- M|B ç M i?"i #m²M +QÌB, K°i i M
H`+? Î ç¢B HK+- #B i çQÊ+ i?-M i?¬M; +O G,M; hB m p ç M /QÊ+- ?„M i?¬M; #
G,M; hB m H¢B H"TiS+ #B M K'i ç½ M?B m M,K5

í i? ÌB ç ¢B i? QÊM; +´ GQM; i°+ +kM; ç½ M?"M ç QÊ+ #¨B ?¼+ ç m i? QÆM; i? i?ªKX
 GQM; i°+ ç m p¬ +MM; + Q M; ¢Q t2K i? QÌM; M?•M HQ¢B- M?QM; +?9M; +kM; F?
 i` M? +?'T; B[? B i°+ - ?m®M; +?B +?9M; +ÁM +| pB + i?dM? +—m M; QÌBX
 *S M?Q i? +?mv M FûQ /¨B iÈB i? ÌB ;B M ;—M ç•v- GQM; i°+ KÈB T?€B ` K'v i M
 iWM; +| FBM? M; ?B K /m H`+? Í i? ;BÈB M?•M HQ¢B- i`QÊ+ iÈB ibK G,M; hB m
 i°+5
 G½Q ;B¨ çSM; # M G,M; hB m M¨v +?QM? H¨ K°i i`QÎM; H½Q GQM; i°+X L|B ç M i
 M?•M HQ¢B H½Q ç½ +| +ªM? ;BÈB + Q ?ÆM EB K h¬M #" + b€m5 *kM; F?¬M; FûK E
 h`QM; J i?9 i²M i¢B M?Q "¢+? hm°+ "B M a•m M,K ç| +€B HQ¢B im pB #B M i?€B
 +?mM; [mv pšM H¨ b® Qi5
 L?QM; M|B i|K H¢B- GQM; i°+ i?U+ HU+ i`mM; #bM? pšM F?B M M; QÌB i +U+ F€
 GQM; i°+ p¨ hBM? GBM? h°+ - +MM; pÈB >ªB i°+ M?[M; /¨ i°+ ç| - +kM; M?Q M? m ç
 h?€M? oU+5 hmv M?B M iB m +?m~M ç +?9M; M| iB M p¨Q h?€M? oU+ T?ªB + Q ?
 *?Q M M- H½Q HQM; i M ;¼B H¨ GQM; æ^M; M¨v- +?ŠM; M?[M; +| i?U+ HU+ pQÊi
 M; QÌB `i K ?B m i•K Hw +O M?•M HQ¢B5 h`QÊ+ F?B iB T t9+ pÈB G,M; hB m-
 ç€Q p G,M; hB m `²B- b m ç| p¨Q i? ÌB çB K ç€K M; QÌB ;B i°+ •m .QÆM; iB M p¨Q
 H½Q ibK çQÊ+ +Æ ?°BX
 G½Q ?B M ` #ªM i? /šM # ;½ EB K h¬M #" + b€m çBX >B M ;BÌ- # ;½ EB K h¬M
 i` M i? ;BÈB M¨vX
 "®M M,K i`QÎM; H½Q GQM; i°+ i?U+ HU+ pQÊi ?ÆM EB K h¬M #" + b€m M m Km®M
 b€m +kM; F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M F?|X
 æ®B Kfi pÈB pB + +?O ç°M; [m€ i®i +O GQM; i°+ - G,M; hB m çQÆM; M?B M p-
 >¬K M v H½Q ç M ç•v +?QM? H¨ Km®M t2K i?Y b m F?B ;B9T +?Q +?mv M i®i M?C
 +€B ;b5
 GQM; æ^M; F?¬M; M|B HÌB M¨Q- G,M; hB m +kM; F?¬M; M|BX
 hmv `^M; GQM; æ^M; +| i?U+ HU+ `i K¢M?- M?QM; G,M; hB m iBM `^M; M m ç®B T
 i? i`QÊ+ iB M +?çv i`®M5
 *?Q M M- G,M; hB m +kM; F?¬M; +—M [m M i•K GQM; æ^M; H¨K T?B MX
 _®i +K+ - GQM; æ^M; F?¬M; FbK M´B ?ÄB,
 @ G,M; hB m5 L; QÆB F?¬M; H'v H¨K H¢ p b b Q GQM; i°+ +?9M; i +?O ç°M; iÈB
 +?mv M i®i M?Q p"v ``\
 L; ?2 i`QM; HÌB M|B +O GQM; æ^M; +?S ç—v p iU + Q Qm pB i?ÆM M; QÌB- G,M;
 pB + +—m M; QÌB- pšM F?¬M; [m M +ªK ;B€+ p bU Qm pB i + Q + Q i¢B i?QÊM; +C
 i?¬B K`X
 G,M; hB m +QÌB M?¢i M|B,
 @ L; ?o F?¬M; ` GQM; i°+ ?MM; K¢M? iÈB ibK M?•M HQ¢B M?Ä #û v m Èi i ç•v +|
 GQM; æ^M; F?¬M; i? v ç´B b„+ Kfi- +U HQM; b®M; ç M iWM; im´B M¨v- Kfi KkB +?
 +| K¨ i?¬B- ç®B Kfi pÈB F F?¬M; #^M; KbM?- i¬M M; ?B K +O +U HQM; + Q + Q
 T?¢K- ç®B Kfi pÈB F F?¬M; #^M; KbM?- +?9M; +kM; ;B®M; M? m b) H°` p Kfi
 *?Q M M- GQM; æ^M; +?d +| i? +?Q H¨ M?•M HQ¢B M¨v +| +?9i ?ÆB ç€M; ;?ûi-
 E?¬M; T?ªB b Q\
 G,M; hB m +?ÈT +?ÈT K„i- b m ç| H„+ H„+ ç—m `i p¬ i°B,
 @ h?"i +| H¶B5 h`QÎM; H½Q +U HQM; i¬M FQM?5 sBM i?S H¶B +?Q i #i HU+ - v
 M,M; HU+ +O i X

h`QM; K„i GQM; æ^M; H”T iS+ iQ€i` i?–M b„+ #B B- G,M; hB m H” Hmv M /QÊ+
 M,K ;–M ç•v i` M ç¢B HK+- .QÐM; L? M æ M +O ?„M ç M M; v +<sup>a</sup> ç€K`²M; K +O
 v m i?Q+?X “•v ;Bì ?„M M!B F?–M; +! +€+? M”Q- +?ŠM; H) GQM; i°+ b„T`ÆB p”Q
 GQM; æ^M; ç m çÈM H¢M? +^a HÁM;– i?–K M;?o, ó*! T?^aB GQM; i?–M ç½ iW #Ä +Q
 b Q ç +?Q GQM; i°+ po ç¢B ;†T T?^aB ?Q”M +^aM? + v M;?B i M?Q i? \ô
 G,M; hB m #¶M; M?B M H¢B M!B iB T,
 @ hmv M?B M
 @ 5 hmv M?B M +€B ;b\
 GQM; æ^M; [m v ç–m H¢B €M? K„i b€M; [m„+ M?bM +?^K +?^K p”Q K„i G,M; hB m-
 +?mv M G,M; hB m H”K` p #Q K”i- H½Q M!B,
 @ *?d +–M +! #B M T?€T +! i? ;B^aB [mv i p”M ç M”v- G,M; hB m5 a m M”v M;QÆB
 i? GQM; i°+5 G”M?•M HQ¢B /mv M?’i GQM; i°+ i?W M?”M H” #^M; ?[m5 *ÁM M[
 Km®M- +?9M; i ç m +mM; +’T +?Q M;QÆB5
 G,M; hB m #¶M; M?B M Kî iQ ? B K„i- /MM; +–M; T?m bQ iY M;Q¢K M!B,
 @ L m i Km®M H”M?[M; i?S tQÆM;`<sup>2</sup>M;– ;•M`²M; p” K€m`²M; i?b b Q\
 “¶M; M?B M +^a M;QìB GQM; æ^M; /•M; H M K°i Hm²M; b€i F?Q5 a„+ K†i F?–M; i®
 G,M; hB mX G,M; hB m F?–M; v m i? +?9i M”Q ç®B K†i +MM; H½QX
 h` M #–m i`ìB- K°i iB M; +?BK QM; F m i? HQÆM; #ûM M?¼M- hB m aYm F?–M; +
 GQM; æ^M;X hB m aYm +?Q ç¢i iÈB #B M ?! F€M?QM; ç®B pÈB HQM; mv i` M
 F?–M; i?’v5
 GQM; æ^M; ç®B K†i hB m aYm H¢B /QìM; M?Q +! +?9i bÊ ?½B- +?Êi i?m H¢B F?
 HÈM +O hB m aYm t i b€i [m / ç–m GQM; æ^M;– p) K°i çQìM; +QM; imv i ç Ti` M
 +€M? iQ HÈM +O M! i?m H¢B- ?¢tm®M; çSM; # M +¢M? G,M; hB mX æ–B K„i HB
 M?bM +?ÁM; +?¼+ p”Q GQM; æ^M;X
 GQM; æ^M; M?bM +?^K +?^K p”Q K„i G,M; hB m- H½Q pšM S+ +? F?–M; çQÊ+ Kb
 @ L;QÆB t€+ ç`M? H”i?”i\
 G,M; hB m ;”i ç–m,
 @ æQÆM; M?B M5 Zm K°i i?ìB ;B M i?b M;QÆB b) #B i, i H”M;QìB F?–M; i?Q+
 GQM; æ^M; i? M?•K /–M /–M H¢M? M?Q #,M; M!B,
 @ G,M; hB m5 L;QÆB +! #B i HìB M!B M”v +O M;QÆB M m H”M!B Î i` M GQM; a
 M;QÆB ? v F?–M;\
 G,M; hB m H„+ ç–m- p K†i çB KioM?,
 @ h +?d #B i MÆB M”v H” ç` #”M +O i 5
 @ >®M;5
 GQM; æ^M; [m€ T?šM M° F?–M; i? /^M çQÊ+ T?€i` K°i iB M;`®M;5
 “ M M”v pÁM; H–M; i` M +´ hB m aYm H”T iS+ /UM; çSM; H M- b m ç! M! F?–M; +
 iB M; i?ûi i? HQÆM; +?!B i BX
 GQM; æ^M; p” hB m aYm +MM; i`ÈM K„i M?bM M? m i?”i H•mX a m ç! H½Q /MM; +
 hB m- +?d iB +`^M; G,M; hB m ?Q”M iQ”M F?–M; +?`m HûT p - i` M K†i pšM F?–M
 æ^M; +?m~M #` bÆM`’i M?B m +•m M!B +kM; imv i M?B M F?–M; +! +€+? M”Q i?®
 @ æQÊ+`²B5 h ç€T SM; M;QÆBX

> B K„i GQM; æ^M; çÄ M;-m ?-K ?-K M?bM G,M; hB m- GQM; i°+ +? i çB imv `^M
b Q +kM; F?-M; i`¼M; v m #^M; bU b®M; +ÁM +O GQM; i°+- M m +S iB TiK+ F?-
bm v ;B^aK +O b® HQÊM; HQM; i°+- +?d bÊ F?-M; # Q M?B m M,K M[- F?-M; +
GQM; i°+ iU M?B M +kM; b) #` /B i pQM;5

GQM; æ^M; +?Q `^M; +?QM? KbM? M?'i ç`M? T?^B pb H`+? bY +O GQM; i°+ iW i`
i?iB M?•M M?QÊM; pb HÊB Q+? +O iQ`M +K+- ç®B K†i pÊB çB m FB M F?m'i M?K
M;?o iÊB ç®B T?QÆM; bY /KM; ;•M +®i / K€m ?mv i +O ç²M; #¢M- GQM; æ^M; i
#¢Q T?€i H MX

@ L;QÆB i?"i HQm K M?5

GQM; æ^M; i`WM; K„i ?mM; ?½M M?bM G,M; hB m- [m€ T?šM M° K„M; K°i +•mX
G,M; hB m F?-M; +?Q H` ç9M; +?d +Q`B +Q`B- b m ç! M!B,

@ h H` M;Q`B Hm¬M ;B[+?[iQM p` i®i #KM;X h +! i? + K çQ M pÊB M;QÆB-ç M
i KÊB +! i? i?m i?M H Q +O i X L m F?-M; i +?šM; M?[M; b) F?-M; i?m +?9i i?
H` v m +¬m +O i ?¬K M v [m€ ç€M;- ?QÊM; iÊB HQM; i°+ tBM H¶B5 >½v iBM i 5
;B'+ M;O v M +O GQM; i°+ ç½ +? iX

G`B M!B +O G,M; hB m F?B M i`QM; HÁM; GQM; æ^M; / +?`m `i M?B mX LQÆM
` - H½Q /`m ;B¼M; M!B,

@ G,M; hB m5 L?È F„ M?[M; H`B M;QÆB ç½ M!B5 E?B M`Q i?b M;QÆB +! i? ;B Q
G,M; hB m +Q`B M!B,

@ L`v ;'T +€B ;b\

GQM; æ^M; ?"M ç M M;S M;€v +^ ?"K ` ,M;- i?"i Km®M i€i K°i +€B +?Q i M F?®M
?¢ HQm M`v +? i +?Q tQM;X G½Q F?-M; iBM G,M; hB m F?-M; #B i`ä ?Q`M +^M
i°+- p"v K` +ÁM #`v ` K°i #° /€M; F?-M; p°B M?Q i? X hmv M?B M w MB K K M;
bm v M;?o î i`QM; ç-m- GQM; æ^M; +® /^M +ÆM ;B"M M!B,

@oB + M`v çQÆM; M?B M H` +`M; M? M? +`M; i®i5

G,M; hB m M!B,

@ E?-M; +! i`¬M; i?'v GQM; i°+ i` M GQM; æ^Q- H`K b Q i +! F?^ M,M; Hmv M +?
+?S\ L;QÆB +! M;?2 M!B [m i?-v i?m®+ M`Q F?-M; M?bM i?'v M;Q`B # M?- F?-
i?m®+ +?Q \

GQM; æ^M; M;? M H`B- +kM; #B i +?QM? KbM? [m€ ç M;?B `²B- M?QM; ç®B K†i
bBM? iY i²M pQM; M`v- M m F?-M; T?^B GQM; >Q`M; +O GQM; æ^Q M,K H-M #^a
F?-M; çQÊ+ /MM; bS+ K¢M?- +?d bÊ ?B M i¢B H½Q ç½ +! w Km®M #„i +!+ G,M; h

j3NX *?QÆM; je9, J h°+ :B€M; sm®M;

G,M; hB m i?'v +! +?mv M #B M i®i HB M iB T M?"MX .M b Q i?U+ HU+ +O ç®B T
i?U+ bU T?€i bBM? tmM; ç°i +MM; GQM; i°+- +kM; +! i? çQ€M çQÊ+- FB K T?€B
M?QM; imv i ç®B b) F?-M; i?„M;5

S?ÄM; +?WM; F i [m^a i®i M?'i +?QM? H` +S i?2Q M?Q i`QÊ+ ç•v- i`®M p`Q i`QM;
` M;Q`B5

@ sQM; +?mv M MÆB ç•vX i M?'i ç`M? b) iU KbM? çB GQM; i°+ K°i +?mv M5 G,M

@ M;QÆB +kM; #B i ;-M ç•v J i°+ t•K H'M- hBM? GBM? h°+ +kM; #„i ç-m tm'i ?B
F?-M; çQÊ+X

GQM; æ^M; ;"i ;"i ç-m iÄ p ?B m- b m ç! M!B,

@ h®i H„K5 L?B m M?'i i?ìB ;B M# M,K5 a m# M,K #'i F M?Q i? M"Q- M;QÆB
K°i +?mv M5 *€B M"v +?Q M;QÆB5

L!B tQM; çQ +?Q G,M; hB m K°i K^M? p^v K"m i`„M; HÈM +Ð #“M i vX bQ pÈB p^v`
`Y K†i i` M M;Q!B GQM; æ^M; t2K` +! p `i;¼M ;“M; / #Ä i9BX

h` M K†i K^M? p^vX G,M; hB m +^K SM; çQÊ+ b!M; / Q ç°M; M,M; HQÊM; i`“M ç-v
+MM; bBM? ç°M;X GQM; æ^M; ;B^B i?Q+? M!B,

@ æ•v H“ p^v M;QÊ+ +O GQM; >Q“M; çQÆM; i?ìB U_²M; +! p^v M;QÊ+- ç°M; p“
M;QÆB +?d +—M çQ HU+ HQÊM; p“Q K†i i` M K^M? p^v M“vX GQM; i°+ b) +! M;Q!B

" M,K- i?ìB ;B M +ÁM çO5

G,M; hB m ;"i ;"i ç-m- ç€T SM; v m +—m +O GQM; æ^M;X

"'i F H“ i`QÊ+ FB ? v H“ b m M“vX G,M; hB m K°i +?9i +kM; b) F?¬M; +?`m i?B i
iB m /B i# i M ç`+? M?•M i?U+ HU+ ?MM; K¢M?- çB K M“v F?B M G,M; hB m K M

GQM; i°+ çQÆM; M?B M H“ F?¬M; ? bÊ ?½B K°i ;B i°+X :B i°+ •m .QÆM; T?ÄM;
F?Q çB ibK GQM; æ^M; M!B H Q H)X G,M; hB m Î >¼+ pB M L `B ;B i+? i i¢B +?
+?mv M M“v- •m .QÆM; ;B +?“+ +?“M b) F?¬M; #Ä [m X *kM; çQÊ+ i?¬B5 J'v M,K
h?K+ aÆM +S K°i HÁM; im Hmv M H“ i®i `²B5

>W5 J'v M,K b m\ a m K'v M,K i?U+ HU+ +O FB K T?€B h?K+ aÆM bQ pÈB #'i +
+kM; b) F?¬M; i?m FûK5 æ M H9+ ç!- B +ÁM Km®M ibK ç M ;•v T?B M iQ€B i?b -

æQ iB M GQM; æ^M; tQM; G,M; hB m +kM; F?¬M; i`Î p i?,M; K¬M T?€BX K“ çB iB

h?ìB ;B M +€+? K'v M,K- G,M; hB m p H¢B +?®M +k- i?`i`'M h¢T J B GQM; pšM
i•K ibM? G,M; hB m H¢B F?¬M; M?Q H9+ i`QÊ+X a m F?B /MM; iBM? i?¬M HU+ +a
#®M ;½ EB K h¬M +O •m .QÆM; ;B Î i¢B +?¶ M“v- bÊK ç½ F?¬M; +ÁM i?'v #!M;
hB m ?ÆB ?ÆB +! +?9i iB + Mm®B- #¼M ?¼ T?^M SM; +kM; i?“i`'i M? M?5

hB T# M;“v b m5

L,K +¬ ;€B tm'i [m M5

E?B .B T iY M?“Q p“Q HÁM; G,M; hB m- M!B +?Q G,M; hB m iBM iS+ i®i M“v- G,M;
i?ìB M;~M` çSM; bYM; i¢B +?¶ - +?•M i v Hm®M; +m®M;- ?„M +?Q # Q ;B! ;“T [m
i? 5

L“M; M m M?Q bBM? Î hm *?•M :BÈB- M?'i ç`M? çQÊ+ bOM; €B i'i +^ +€+ K¬M T?€

G,M; hB m i?¬K M;?o, óL m KbM? F?¬M; +! ;“T F€ M;° HB M iB T- .B T iY pQÊi [r
ç i?ìB ;B M5ô

óa® K M? +kM; H“ K°i HQ¢B i?U+ HU+5ô G,M; hB m +?B +! i? iU M OB KbM? M?Q

æ®B K†i pÈB K¼B M;Q!B i-M; + Q i?U+ HU+ i?“i HÈMX G,M; hB m iB TiK+ H'v`
F„X M;Q¢B i`W K°i b®`'i Qi FB K F„ p“ +¬M; T?€T ?¢M +? i?U+ HU+ M;Q!B im H
`X \*ÁM H¢B i`QM; ç-m G,M; hB m +! # Q M?B m FB K F„ +¬M; T?€T- ;¬M M?Q ç
pÆ pûi ? i b¢+?5

J“ FB K F„ p“ +¬M; T?€T i`QM; i v G,M; hB m i?“i çO F?B M K¼B M;Q!B `ÆB p“Q ç

*?Q iÈB #•v ;B!- ;¬M M?Q K¼B M;Q!B ç m F?¬M; b Q ?B m çQÊ+, FB K F„ +¬M; T
ç-v i`QM; ç-m G,M; hB m X `®i +m°+ H“ iW MÆB M“Q T?€i bBM?` 5

“!B pb [m M?B m M,K M?Q p“v- +?Q iWM; M?bM i?'v #'i F€ M;Q!B M“Q T?Q b m
i?mv i?“M /U p“Q K¬M T?€B i? ;B •M i? ?MM; K¢M? ç½ bÊK iU bKT ç`X

hm v M?B M p'M ç M“vX iW i`QÊ+ iÈB M v G,M; hB m pšM +?Q iWM; ;B^B ç€T +?
?B m #B i iQM? +€+? G,M; hB m K¼B M;Q!B +kM; ç m FB K HÁM; F?¬M; ?ÄB ?„M

G,M; o" M L?B- >Q" M; S?O M; m v i- .B T i Y # M; QìB H9+ M" v ç m î i`QM; T?ÁM; G,
hB m p¬ b® M; QìB- +?B +! # M" M; +! çQÊ+ i?B M bBM? HBM? +, M p" b m F?B T?
HU+ i, M; + Q` i M?B m X G9+ M" v H" i?ìB çB K` i +¬M i?B i G, M; hB m T?ªB +?B
.M b Q i?U+ HU+ +O +€+ M" M; i m v` ^M; ç m` i KçM?- M?QM; ç®B pÈB F?€B MB K
#B i B +ª5

>ÆM M[- G, M; hB m +kM; F?¬M; Km®M F?€B MB K i m +?•M H M i`m v M` °M; ` M,
+! #B i +kM; F?¬M; ? ; b- M?QM; M m #` ç` +? M?•M #B i- M?Q p" v #Q K" i +O G, M
+ÁM i²M içB M[5

h` M i?ªQ M; m v M GQÐM; >"- hQ E?¬M; æ^M; S?B M; ?2 hQ E?¬M; .QÆM; #€Q +€Q
i`-K i Q b m v M; ?o- i?" i H•m b m KÈB M|B,

@ *?m v M M" v- K v K„M H" i`QÊ+ ç•v î +?¶ +?9M; i +kM; ç½ tªv` `²B5 *ªK ÆM i
i?ìB +kM; F?¬M; +¬M i? K /U p"Q M[X s2K` G, M; hB m ç½ +! +QìM; pB M F?€+
ç M M; v +ª GQM; i°+ K'v pçM M, K F?¬M; t m' i?B M H¬M M"Q i`QÊ+ K„i M?•M H Qç
? pÈB G, M; hB m5 h?" i bU H" F?¬M; i? iQîM; çQÊ+5 G9+ M" v +?9M; i iB T t9+
M?B m w M; ?o H„K- M m M?Q ;B i°+ •m .QÆM; i?" i bU Km®M i`ª i?M G, M; hB m
F?„+ K' m +?® i t m' i?B M X +ÁM +! i? F?B M G, M; hB m +ªK FQ+? M[ç'v5

hQ E?¬M; .QÆM; ;" i ;" i ç¬m- +ªK i?`v i°+ i`QîM; M|B` i +! ççQ HwX

:B i°+ •m .QÆM; H" K°i i`QM; +€+ ;B i°+ H"K M; QìB i?O ?° H•m çìB- i?m°+ K°i M
+¬M; [m®+ L` MB - #B m ?B M p # M; Q" B H" K°i iB m [m w i°+ F?¬M; b b9i K'v5
iW K'v i`, K M, K i`QÊ+ p"Q i?ìB çB K [m®+ ;B M" v H" T [m®+ +kM; ç½ +! `²BX

hQ" M #° ;B i°+ #¼M ?¼ +QB M?Q +kM; +?B +! K'v i`, K M; QìB b®M; i` M ç' i T?Q
i?ìB +kM; +! ` i M?B m ç†+ [m v M X h® +?` i +O M?" •m .QÆM; +MM; F?¬M; F?€+ ;
T?QÆM; c F?€+5

í ç` T?QÆM; M m M?Q +! M; QìB M|B #¼M ?¼ H" K°i ;B i°+ i?U+ HU+ ?MM; KçM?
bÈ- +?B bÈ i` i +ª K¼B M; QìB b) +QìB ç M` KM; ` , M; 5

"îB p b ç M M; v +` M?[M; F H M; i? M; i?dM? i?QªM; çB M; M; [m +kM; /€K çM ;
M?" •m .QÆM; c K" i¬B iÈ +O M?" •m .QÆM; ;B +?d bÈ H" [m w i°+ i?B M H QÆM;
i` M H½M? ç` M?" •m .QÆM; - +?Q iÈB #•v ;Bì p®M F?¬M; +! #„i +S M; m²M i?m M
í æ [m®+ G K M; m v i +! H F?¬M; i? iBM M' B- M?QM; î iB m [m®+ +?¶ ;B i°+ •m
K¼B M; QìB #B i` ä5

h`QM; K°i +, M T?ÁM; #Q K" i içB ;B i°+ •m .QÆM; c M|B H" +, M T?ÁM; #Q K" i X F€i
HÈM ç°+ H" TX "bM? i?QìM; ì i` M p€+? iQîM; ;B M T?ÁM; M" v- iQ" M #° ;?BK i`2Q
H9+ M" v pšM +ÁM M; YB i?`v KMB i M? ?¬BX

æçB ;B +?O çQÆM; i?ìB +O ;B i°+ •m .QÆM; i M H" •m .QÆM; h`QìM; E?¬M; -
E?¬M; c i°+ i`QîM; •m .QÆM; h`QìM; E?¬M; +O ;B i°+ •m .QÆM; c H" K°i M?•M p
?B M içB ç½ +! çQÊ+ i?U+ HU+ EB K h¬M #"+ b€m5

*| h?€M? oU+ # M F B ?¶ i`Ê- M m M?Q ?„M Km®M i?b i`QM; K°i i?ìB ;B M M; „M +
L, M; HU+ M?Q i? i?" i F?B M +?Q M; QìB i ?•K K°5

"bM? i?QìM; i` M K†i •m .QÆM; h`QìM; E?¬M; H m¬M K M; i?2Q p iQÆB +QìB- M?
•m .QÆM; h`QìM; E?¬M; b¬K K†i t m®M; - iQ" M #° K¼B M; QìB i`QM; +, M T?ÁM; #Q
ç m +! b„+ K†i p¬ +MM; F?| +QB5

"îB p b M; v içB i`QM; +, M T?ÁM; #Q K" i M" v- #ªM; i?O v iBM? iQÊM; i`QM; +?Q bB
•m .QÆM; >Q" M?- +MM; pÈB # ;½ EB K h¬M #"+ b€m +O ;B i°+ •m .QÆM; X iQ" M

æB m M"v +?d +| i? M|B `ä K°i p'M ç - #¼M ?¼ ç m ç½ +? i5

J°•m .QÆM; ok +ÁM H" çQ+? i¬M +QM pÊ +ª +O M?"•m .QÆM; ?B M M v- T?K i?•
h`QÌM; E?¬M; 5

@ B +| i? M|B +?Q i #B iX `®i +m° + ç½ tªv ` +?mv M ;b\

•m .QÆM; h`QÌM; E?¬M; +MM; hQ E?¬M; æ^M; S?B ;B®M; M? m- ç m +| mv iQM`
M;¬M +Ym çdM?5

æS +QM +| i?•M T?"M M;QÌB i?O ?°- p"v K" #` K°i M;QÌB +O ;BÈB i? iK+ ;B i +
+O •m .QÆM; h`QÌM; E?¬M; /o M?B M H" F?¬M; iBM- M?QM; #ªM; i?Ov iBM? bBM
ç m M' imM; ç| H" M?[M; M;QÌB ` M;Q`B i? K ;B M?B K pK M;QÌB i?O ?° H-M M"
E?¬M; F?¬M; iBM F?¬M; çQÊ+ - ? i i?ªv ç•v ç m H" bU i?"i5

J°i ;½ EB K h¬M iW i?` i`'M h¢T J B GQM; # M FB +?¢v i?Q€i i`Î p +9B ;¬K ç-m
M?bM p"Q €M? K„i M;"T ç-v #B i?QÆM; +O •m .QÆM; h`QÌM; E?¬M; 5 o` i° + i`QÎ
çÌB +?Q ;B i° + - F?¬M; M;Ì #` M;QÌB ;B i +? i çS +QM K" H½Q ç½ ç†i #B i # Q ?
i?QÆM; M"v H M i`"M ` M;Q`B- iQ`M #° #¬m F?¬M; F?Q i`QM; +,M T?ÁM; #Q K"i +
+| HB M [m M ;b pÈB ?„MX *| i? M|BX iU iQM? Q+? F,`'i iMv ?SM; +O •m .QÆM; ç
+O ?„M5 L?QM; /M b Q ?„M +kM; H" M;QÌB +MM; çB i?2Q- pb i? i`QM; HÁM; KÈB
F?B M ;½ +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB EB K h¬M M"v +| w MB K i`QM; ç-m Km®M ibK G,
K°i i`"MX

@ :B +?M5 G" M?Q p-vX i?B m ;B

J°i ;½ EB K h¬M F?€+ iW i?` i`'M h¢T J B GQM; [m v p X `®i +K+ +?`m F?¬M; M' B
JÎ KB M; F H¢B bU pB +X

E?¬M; i? F?¬M; M|B- i?QÌM; +€+ ;B i° + HQ¢B M"vX b) `i Qi tm'i ?B M M|B /®B
h¬M F H¢B K°i H-M iW ç-m ç M +m®B M?[M; ;b KbM? +?SM; FB M- K¼B M;QÌB i`

L m bU i?"i M?Q i? - ? B M;QÌB •m .QÆM; ok p"•m .QÆM; >Q`M?- ç9M; H" +? i +
i'i +ª K¼B i` M? +?'T- ;¬M M?Q ç m /Q ? B M;QÌB #¼M ?¼ F?ÆB K"Q- +ÁM pb p"v
b€m5

æ® +?QM? H" # +QÌM; ;Bª b„T M?"T i?€M? ç•v5

"M i v +O •m .QÆM; h`QÌM; E?¬M; i`QM; i v €Q #`Q`mM +¬K + "T- i`€B iBK M?Q i
+?[, G,M; hB m- GQM; i° +5

@ h?U+ HU+ +O i M G,M; hB m b•m F?¬M; HQÌM; çQÊ+X M?'i H" i`•M T?€T +O F
i i'i +ª ç m ç½ t2K [m - çQ+? t€+ ;B®M; M?Q HÌB ç²M ç¢BX FB K T?€B h?K+ aÆM

G¢B K°i ;½ EB K h¬M iW i?` i`'M h¢T J B GQM; [m v p #´bmM; M|BX

@ L| b) F?¬M; +? i m' M; 5

•m .QÆM; h`QÌM; E?¬M; +„M ` ,M; M|B ,

@ *?Q /M Ì MÆB ç| +O ?„M H" iQÌM; ç²M; p€+? b„i5 h +kM; T?ªB ç" T M€i ?„M5

æ9M; H9+ M"v- iW M;Q`B +Y bÎ #¶M; M?B M # v p`Q K°i +QM +?BK M?Ä +?d +Ð #
i?ŠM; ç M # M M;QÌB •m .QÆM; h`QÌM; E?¬M; - i` M +?•M +ÁM +°i K°i T?QM; i?Q5

•m .QÆM; h`QÌM; E?¬M; +ÎB H'v i?Q KÎ ` M?bM i?Q€M; [m - b„+ K†i iS+ i?b ç¢B #
æ²M; i?ÌB i`¬K ;B¼M; M|B ,

@ J i° + ç½ ç M `²B5 >B M i¢B H" T iS+ #m¬M; #Ä i'i +ª K¼B +?mv M- iQ`M HU+ ç
G,M; hB m FB - i¢K i?ÌB +kM; F?¬M; M M i`ª i?M ?„M5

@ :B +?O5

*| K'v M;QÌB H" T iS+ F?| ?B m ` iB M; F m H MX

@ æ•v H" K M? H M?5

æ°i M?B M •m .QÆM; h`QìM; E?¬M; M?Q ;B" i? K KQìB im´B- i? M? •K +kM; F?"M

@ >ÆM M[i +kM; çB5 L m H" +| i? ç€M? HmB çQÊ+ J i°+X b m ç| ibK G,M; hB r
+ÁM M m ç€M? çm´B J i°+ F?¬M; çQÊ+- >W +QM i +kM; +?ŠM; [m H" çB i`QÊ+

h` M i?ªQ M;mv M GQĐM; >" K M? K¬M; - ;¬M M?Q MÆB M"Q +| K i?9 i'i +ª ç m i`
ç m #'i F b®M; +? i H,M tª +¬M; FQ+? p"Q ç€K M;QìB i?O ?° î;BªB ç'i i`mM; i•K i

h?QìM; M;"vX M?QM; +QM K i?9 +?B +¬M +ªK M?"M çQÊ+ F?Q iS+ +O EB K h¬
i`€M? çBX L?QM; ?¬K M v- /QìM; M?Q i'i +ª ç m çB M +m²M; `²B5

@ "¼M +?9M; `®i +K+ ç½ iÈB `²B5

hQ E?¬M; .QÆM; ?QT K„i- çSM; î;B[F?¬M; i`mM; - M?bM p T?QÆM; t p¬i" M- /
/QÆM; pW KÈB +?bK tm®M;X h` M Kti ç'i Kì i®B- /QìM; M?Q Hì Kì +| `i M?B m #

*?B M?[M; M;QìB +| i?U+ HU+ +?•M +?QM? ?MM; K¢M? ç M +ªM? ;BÈB M?Q hQ E
M?bM ` #¬m F?¬M; F?Q MÆB ç| ç m ç M; p†M p Q5

jNyX *?QÆM; je8, L;mv M GU+ hQM L;QĐM;

"ªv +¬;€B im Hmv M K'v M,K î >¼+ pB M L `MB +kM; +?QM? i?S+ ;B M?"T p"Q EB
p®M #¼M ?¼ +kM; +?m`M #` ;B®M; M?Q h?QÊM; Zm M ok æ²M; i`î i?"M? i`QìM; H½
FB K T?€B h?K+ aÆM- imv M?B M /Q >Q" M; S?O L;mv i ç M; ?`- i`U+ iB T /U i?2
H" ;B€Q bQ bQ ` i?Q+? ?ÊT ?ÆMX

L|B ç9M; ` - G,M; o" M L?B +€+ M" M; +kM; F?¬M; i?m°+ p"Q FB K T?€B h?K+ aÆM-
*€+ ç iY i?B m MB M +O FB K T?€B h?K+ aÆM- p pk F„ +?O v m H" iW b€m ç¢B i
+?WM; +?Q /M M?[M; K¬M T?€B i? ;B bB m +'T ç| +kM; F?¬M; +| HQ¢B ibM? ?m®
aÆM M"v, +QìM; ;Bª +ªM? ;BÈB EB K h¬M iU KbM? çSM; ` i`mv M /¢v ç iY5

a m F?B G,M; hB m i`mv M /¢v +¬M; T?€T im +?•M +?Q G,M; o" M L?B- .B T iY p"
#" M ;B Q i'i +ª K¼B +?mv M HÈM M?Ä i`QM; FB K T?€B- i?"K +?Q +ª +?mv M M r
h?K+ aÆM i?b T?ªB T?ªM SM; M?Q i? M"QX

*?Q iÈB M v- G,M; hB m ?Q" M iQ" M Ov [mv M i'i +ªX hmv M?B M bU i`mM; i?"M? +
+?Q G,M; hB m imv H" F?¬M; +| i`î i?"M? K°i / M? ?B m M"Q- M?QM; i?"i ` î i`QM
aÆM- G,M; hB m ç½ i`î i?"M? H½M? iK iBM? i?¬M +O #¼M ?¼5

æ M M¶B K¼B M;QìB ç®B pÈB G,M; hB m ç½ ç¢i iÈB K°i HQ¢B iQM M;QĐM;5 h?2
i,M; + Q- iQM M;QĐM; HU+ G,M; hB m M?"M çQÊ+ +kM; +"M; M;"v +"M; M?B mX

J†+ /M M|B ç®B pÈB HQ¢B HU+ HQÊM; iQM M;QĐM; M"v G,M; hB m bÈK ç½ #B i-
G,M; hB m KÈB +QB M?Q H" i?U+ bU HoM? ?°B çQÊ+ M?B m HÈB Q+? +O iQM M
F?"T MÆB i`QM; i`ìB ç'i +?QM? H" K°i K¢+? F?Q€M; # Q H - i?B M ç` HBM? F?Q
L,M; HU+ K°i M;QìB +| ?MM; K¢M? ç M ç•m çB M[- F?Q€M; bªM +| i? M?"M çQÊ+
KbM? ?„M +| i? /mM; ?Á çQÊ+ pÈB KQìB +€B- i`,K +€B- M?QM; M?B m i? K M[i
HQÊM;5

J" HU+ iQM M;QĐM; ;B®M; M?Q H" p¬ b® M;QìB ç m ç M; i?m H'v [m†M; KÄ- b m ç
M?Ä K" #ªM i?•M i?m çQÊ+ ;B Q +?Q G,M; hB m5 hmv `^M; K¶B M;QìB i?b b® HQÊ
i`mM; H¢B p"v i?b b® HQÊM; b) `i FBM? M;QìBX

*?Q M M M m M|B G,M; hB m H" +?O M?•M +€B [m†M; KÄ HÈM M;QÊ+ H¢B `i / ?k
æ²M; i?ìB- G,M; hB m i?¬M; [m iU KbM? i? M; ?B K- H¢B ?B m çQÊ+ K°i ç¢Q Hv
+?Q `^M; i`QM; iQM M;QĐM; - +| +?QM? M; ?o +kM; +| i" €+5 æB m M"v +?QM? H"
M|B [m - +?Q iÈB M v G,M; hB m ç m `i iBM iQîM; F?¬M; M; ?B M; î; bX J½B ç M

M?"M M?[M; M;mv M HU+ iQM M;QĐM; M"v- ?„M KÈB ?B m çQÊ+- HU+ HQÊM; iQ
T? içT #`i F€ +<sup>a</sup>K t9+ M"Q Î # M i`QM;- iQ" M #° ?Q" M iQ" M +?QM? H" HU+ #^aM M
GçB M|B iB T- iQ" M #° M;QÌB Î i?"M? h?K+ aÆM- ç m iQM M;QĐM; G,M; hB m- iQ
i? K M; HçB +m°+ b®M; ?çM? T?9+ +?•M +?QM? +?Q #¼M ?¼5 L?QM; #¼M ?¼ H
i`,K M;QÌB iQM M;QĐM; HU+ HQÊM; bBM? ` - ççB F?€B F?¬M; b B #B i H„K pÈB
J" K°i ç°B pB M +O "BM? çQ" M hB *?ÈT im pB pQÊi ?ÆM J EB K aQ i?b HU+ iQ
iQÆM; çQÆM; pÈB KQÌB ç iY h?K+ aÆM #bM? i?QÌM;5
"ÎB p"v +| i? i?'v çQÊ+- +"M; H" M;QÌB ?MM; KçM? i?b HU+ iQM M;QĐM; +O ?¼
",M; >^aB #Q i°+- h?9 i°+- ? B +?OM; i°+ M"v i?U+ HU+ ç m ?MM; KçM? M?Q M? m
` - çO ç +?d i`QM; M?€v K„i G,M; hB m F?¬B T?K+ HçB +?•M M;mv M +O KbM?5
æQÆM; M?B M pÈB çB m FB M iB M [mv i H" G,M; hB m Î M; v i`QM; T?çK pB i?"
L m G,M; hB m çO ?MM; KçM? ç K¼B M;QÌB F?„T i? ;BÈB iQM M;QĐM; ?„M- M?Q
i?U+ bU5 *| H)- i`"M; h?¬M +?B M ?¶M HQçM HB M iK+ p¬ b® M,K p"Q i?ÌB i?QÊM
HU+ iQM M;QĐM;5
G,M; hB m i?¬K M;?o i`QM; HÁM;- +^a i? ;BÈB HQ" B M;QÌB ç½ +| iÈB ?"M; pçM M
M"Q ;B€M; tm®M;- +kM; F?¬M; +| K°i i¬M ;B€Q M"Q +| i? i²M içB H•m /"B Î ççB H
E?B M M;mÌB i` M F?„T i? ;BÈB iQM M;QĐM; +?QM? KbM? Q\ G,M; hB m i?"K +?
h` M? #€ i?B M ?ç Q\ L?[M; pQÆM; i`B m ç| M?bM M?Q v m çm®B / S+ ?B T- +?Š
i` M? i?"i bU +kM; F?¬M; +| b Q\ >m®M; +?B- +?Q /M H'v çQÊ+ i?B M ?ç- +kM; +
çQÊ+ /•M i•K5 æ M H9+ ç|- +? i +?|+ [m€ M?B m /•M i•K OM; ?° ? v T?°M ç®B KÈ
çQÊ+X
hW i?ÌB i?QÊM; +´ ç M M v- i?ÌB ;B M ç½ i`¬B [m K'v pçM M,K- i` M ççB HK+ F?¬
i? i¬M ;B€Q M"Q- ç•v H" çB m i?U+ F?¬M; #bM? i?QÌM;5
L?•M /•M +¬M iQM M;QĐM;- +¬M M OBi` M iBM? i?¬M- çB m M"v Î i?ÌB ççB M"Q +
L?QM; Î MÆB M"v HçB F?¬M; +|- +?ŠM; H) F?¬M; T?°B H" p'M ç ç€M; ç +QM M;C
æ®B pÈB p'M ç M"v M;QÌB ç tm'i w iQÎM; i`QÊ+ M?'i H" >Q" M; S?O L;mv i5
L;mv M M?•M +?QM? pbi? - G,M; hB m KÈB ?B m çQÊ+ Km®M i?U+ ?B M KK+ iB
F?Q^aM; i?ÌB ;B M M;„M +,M #^aM H" F?¬M; ççi çQÊ+5 hmv M?B M >Q" M; S?O L;mv
/ç- M[M?•M M"v +| K°i MY H" i?B M i`B i` M T?QÆM; /B M i?QÆM; M;?B T- +?d
i T?°B bÊ ?½BX L" M; ç½ F?B M G,M; hB m i`"M ç¬v iU iBM p"Q iQÆM; H B Î h?€
HU+ iQM M;QĐM;X
G,M; hB m +kM; F?¬M; +| ?ÄB M?B m H„K p p'M ç M"v- #ÎB pb ?„M +kM; iBM iQÎM
T?°B H" HQçB M[M?•M M|B +?mv M iMv iB M5
:B€Q T?€B h?K+ aÆM +kM; +?QM? H" /QÈB ibM? ?m®M; M?Q p"v H†M; H) F? B b
EB K T?€B h?K+ aÆM iÈB K'v M; "M M;QÌB F?¬M; +| HBM? +,M- M?QM; i` M pã çç
+€+ ç iY çB M +m²M; iQM M;QĐM; G,M; hB m- +kM; i`Î i?"M? M?|K ç¬m iB M +O :
K|M; T?•M i€M ` F?„T K¼B M; ä M;€+? +O ççB HK+ h?QÆM; G M5
>Q" M; S?O L;mv i çSM; i` M K°i p€+? M9B # M #Ì #B M- ç|M p¬M; K†i i`ÌB çÄ ?²M;
#B M v M #bM? ?"Q [m M; t€M HçM- p¬ +MM; `U+ `Đ5 G" M;B| # M K B M? i?'B i
L;mv i- H° ` ? B #„T +?•M i`„M; M?Q imv i- i` M K†i >Q" M; S?O L;mv i +?Êi H|2
i`QM; HÁM; M" M; M;?o ç M, óE?¬M; i? iQÎM; çQÊ+- i F?¬M; M;Î +kM; +| +Æ ?°B
æÌB M;QÌB ç´B i? v5 h?"i ç9M; H" FQ+? ç°M; M? 5ð
L;?o ç M ç•v ç°i M?B M /QÈB +?•M M" M; tm'i ?B M K°i i? M? #^aQ FB K p" M; |M; €M
L;mv i M?Q K°i iB +?ÈT #B M K'i içB +?¶5

X

J i°+ t•K H'M M^K i`QM; /U FB M +O K¼B M; QÌB- M?QM; iÈB M? M? M?Q p"v Hç

J i?9 M?B m p¬ b® F - iW i?'T ç M + Q- çB M +m²M; +¬M; FQ+? p"Q ç€K M; QÌB i?Q
>"5

*?ŠM; [m - ç€K K i?9 M"v + Q M?'i +?d iÈB #" + b€m- b Q +| i? H"K i'M i?QÆM; ç
+ªM? ;BÈB EB K h¬M\

h`"M +?B M ç'm ;¬M M?Q F?¬M; ? +| +?9i F?| F?,M ;b- M?QM; ç€K K i?9 M"v +k
çÄ #WM; - çB M +m²M; ;¬K `9- F?¬M; +| w HMB #QÈ+ +?9i M"Q5 S?Q i`QÈ+ M; ½
H M çB ibK +? i5

@ *?9M; M| Km®M H"K iB m ? Q bS+ +?9M; i 5

J°i ;½ EB K h¬M T?ŠM M° ;¬K H M K°i iB M; - imM; K°i FB K +?ûK çSi ç¬B K°i +QM
HB i #" + M,K- b m ç| HÈM iB M; M|B,

@ hQ E?¬M; çQB M?•M5 E?¬M; i? FûQ /"B M?Q p"v çQÈ+5 oçM M?'i p"Q i?ÌB çB K
FB i bS+ K" J i°+ ç°i M?B M tm'i ?B M- +?9M; i +?„+ +?„M #`i?B i i?ÁB HÈM5

hQ E?¬M; .QÆM; b Q F?¬M; #B i ççQ Hw M"vX *?ŠM; [m b m F?B ;B i°+ •m .QÆM
+| # #®M KQÆB M; QÌB- K'v M;"v M"v HçB HK+ iK+ +?çv iÈB K°i Qi pk ;Bª EB K h¬
KQÆB M; QÌB5 æ´B HçB H9+ #bM? i?QÌM; - ;¬M M,K KQÆB +QÌM; ;Bª EB K h¬M M
i` M i?ªQ M; mv M GQĐM; >" +kM; F?¬M; i?"M? p'M ç X

L?QM; ?B M içB p¬ b® K i?9 F?¬M; TªB iQ" M #° ç M iW i?ªQ M; mv M GQĐM; >"
+kM; +| - i?"K +?Q +ÁM +| K°i b® K i?9 HQĐM; i? ç M iW çQB ?ªB5

hQ E?¬M; .QÆM; F?¬M; /€K #Ä K†+ +?Q ç€K EB K h¬M ç€M? ;B i` M; Q" B- #ÎB
HQÈM; K i?9- ?ÆM M[ç•v `ä`"M; +?QM? H" K°i +€B #šv5 E?¬M; ç€M? ;B i` M
iB m ? Q5 æ€M? ;B i` M; Q" B \*| H)- +ÁM +| M; QÌB J i°+ +`M; ?MM; KçM? ?ÆM ç

ob H) ç| F?B ç€K M; QÌB i?O ?° M"v ç€M? ;B iK i?9 iW H9+ K†i i`ÌB K¼+ ç M K†i i`
M?[M; M; QÌB J i°+ ç| ;B€M; tQÈM; - hQ E?¬M; .QÆM; F?¬M; FbK çQÈ+ F?| 2 KB M

G½Q çQ€M ç9M; `²B- M?QM; +kM; b B H¬K `²B5

æQ€M ç9M; H" K i?9 çB M +m²M; +¬M; FQ+?- H" K°i +€+? iB m ? Q i? HU+ +O #
i`bM? ç° ;BªQ ?Qç i +O M; QÌB J ;BÈB5 L m i`QÈ+ ç| #¼M ?¼ ç€M? ;B i` M; Q" B
ç€M? i`ª i?b pšM +ÁM KçM? ?ÆM M?B m H„K5

a m F?B #-m F?¬M; F?Q p†M p Q iWM; çÊi K°i +€+? F€ /`- €M? K„i hQ E?¬M; .QÆ
iQÎM; `^M; b) +| `i M?B m M; QÌB i`QM; J ;BÈB- F?¬M; M; i HçB +?d tm'i ?B M M,

@ æ•v H" M; QÌB J ;BÈB +?•M +?QM? "5

J°i ;½ EB K h¬M ?ç i?'T ;B¼M; M|B K°i +•m- b m ç| [m M b€i +~M i?"M M,K M; QÌB
i" M ç€v HÁM; ?„M M?|K H M K°i +ªK ;B€+ bÊ ?½B5

h` M M; QÌB M,K i M J ;BÈB ç| i?"K +?Q F?¬M; +| +?9i mv €T F?OM; #® ;b- M?QM;
h¬M içB ç•v +ªK ;B€+ çQÈ+ bÊ ?½B- p"v i?U+ HU+ +O #¼M ?¼ TªB H" +€B /çM;

hQ E?¬M; .QÆM; M?2Q K„i M?bM- i•K iQ [m v M? M? i`Î HçB- HÁM; i?¬K M; ?o, ç
+kM; F?¬M; TªB HQçB #bM? i?QÌM; 5đ

h`QM; M,K M; QÌB J ;BÈB FB - ç¬m HoM? H" K°i M K M?•M i?Qç i M?bM +ÁM `i i
im´B im´B5 G`M / i`„M; ;B®M; M?Q M; QÌB /` i°+ „,M; >ªB #Q i°+ - +| ?ÆB i`„M; #
HQçB #bM? i?QÌM; i?"i F?€+ M? m `ä`"M; 5 *ÁM i` M ç¬m ?„M K€B i| + /"B K"m #ç
v i?2Q +?B m ;B| - i` M M; QÌB K†+ €Q / K"m ç2M- €Q / HÁ2 HÁ2 iÄ b€M; - +ÁM
K½M? HB i5

æ¬B K„i M; QÌB M"v +| K"m t M? MQÈ+ - ? T /"B K" [mv M `k- ? B F?| 2 K„i M? +? H
i?ŠM; - i` M K†i H° p iQÆB +QÌB +| +?9i i" [m €BX G'v iB m +?m`M +O K°i M?•M H

J i°+ M"v F?ŠM; ċ`M? ċQÊ+ +?Q H" K°i i? M? MB M`i M? im'MX GQϕB M"v- M m
pB M [mw i°+ 2 H" b) /šM ċ M M?B m i""M; iB M; F m`ûQX

*?d +| ċB m Î MÆB M"v- F?¬M; +| M; QÌB M"Q /€K t2K i?QÌM; #'i +~M bÆ bm'i- ċ9M
+?`m i`€+? M?B K pÈB iQM? KϕM; +O KbM?5

æB i?2Q T?Q b m ;½ i? M? MB M J i°+ H" #®M M; QÌB ċ" M ¬M; pϕK pĐ i`¼+ ċ-m X
+?„+ +?„M b) `i FBM? M;ϕ+5 "ÎB pb i` M Kti #®M ċϕB ?€M i`¼+ ċ-m M"v ċ m +M
iϕT [m, /- M?QM; b|M; / Q ċ°M; M,M; HQÊM; i` M M; QÌB #¼M ?¼ T?ªB + Q ?ÆM`
?„M ċ½ ċϕi iÈB +ªM? ;BÈB EB K h¬M5

h` M i?•M #®M ċϕB ?€M- K†+ F?® M;„M K"m t€K T?Q /QÈB M?bM F?¬M; ` #^M; /
FB M- K¼+ ċ-v H¬M; ċ2M /"B`"K- /"v ċ†+ ċ M M¶B ?-m M?Q F?¬M; M?bM` K"m /

L,K KQÆB +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB EB K h¬M iB M ;¬M iÈB b m ċ! iU ċ°M; iªM` - ?bM
[m M? M,K M; QÌB J i°+ Î; B[X E?B #¼M ?¼ bB i +?†i pÁM; p•v M,K i M J i°+ F?
Kti #®M ċϕB ?€M ċ-m i`¼+ F?¬M; H°` #B m iB M? ;b- M?QM; M; QÊ+ HϕB ;½ i? M
M?bM HQÈi [m ċ€K M?•M HQϕBX

@ *€+ M; QÆB F?¬M; Î oU+ i?ŠK J ;BÈB- HϕB +?ϕv iÈB L?•M ;BÈB H"K +€B ;b5

hQ E?¬M; .QÆM; HÈM iB M; [m€i ?ÄB- ċ²M; i?ÌB i,M; F?Q i? iQ" M i?•M H M iÈB
F?¬M; F?Q tmM; [m M? i?"K +?Q T?€i` i? M? •K ċMM; ċMM; +QÌM; ;Bª EB K h¬
#B M b„+ - H° p F?¬M; i? iBM M' B M?bM HQÈi [m hQ E?¬M; .QÆM; - F?Q i? i`
h¬M #" + b€m #bM? i?QÌM; +| F?ª M,M; ċϕi iÈBX

h?"i F?| iBM5 L; QÌB M"v ċ½ +| ċQÊ+ i?U+ HU+ h?€M? ;B B\ _'i M?B m M; QÌB /•M
i`QM; HÁM;X

@ J ;BÈB5 L?•M ;BÈB5

:½ i? M? MB M pW H M iB M; - T?€i` K°i +•m HQm HQ€i #^M; M; ¬M M; [i?¬M; /K
iB m +?m~M ?ÆM bQ pÈB hQ E?¬M; .QÆM;X

@ B [mv ċ`M? MÆB M"v M?'i ċ`M? H" ċ` T?QÆM; +O M?•M HQϕB\ .U p"Q +€B ;b
E?¬M; +| ċ +?Q hQ E?¬M; .QÆM; +| +Æ ?°B H M iB M; - ;½ i? M? MB M HϕM? HMI
` K°i +?[, ó:B i5ô

h'i +ª M; QÌB i?O ?° p` ċ€K EB K h¬M ċ M iW +€+ i? ;B ~M i? - i`QÈ+ iB M HB M
M; QÌB K°i i' - K¶B i' p•v +¬M; K°i i M J i°+X

J" H9+ M"v- ċ€K K i?9 F?Q i? K½M? HB i M?Q b|M; i?Ov i`B m FB `®i +K+ HmB
J i°+ +?QM? i?S+ ?B M i?•M ċ€K K i?9 ċ½`9i bϕ+? F?¬M; +ÁM K°i K®M;X L m F
i?9 p" KMB K€m i M? M;9i i`ÌB i`QM; pÁM; T?ϕK pB ?ÆM KQÌB /†K ċ! - i?"K +?Q F?
M?Q +?9M; +?Q # Q ;Bì tm'i ?B M5

"®M M; QÌB ċ" M ¬M; J i°+ pϕK pĐ ċ-m #|M; HQÎM; ċ m M? Q M? Q`®M; ;B"M- i`Q
#`M; i?"i HÈM- b m ċ! MQÆM; i?2Q KMB K€m i M? M;9i i`ÌB- iWM; +†T K„i iW K"n
E?Q i? ċ! [mª i?U+ F?B M i'i +ª EB K h¬M`ÆB p"Q +ÆM ?QªM; bÊ5

hmv`^M; +ÁM +?Q`ä`^M; H„K i?U+ HU+ +?•M +?QM? +O K'v i M J i°+ M"v- M?
K°i ċB m, M m M?Q K°i +?¼B K°i- ċ€K M; QÌB i?O ?° M?•M HQϕB +| H) F?¬M; +| K
?¼5

:½ i? M? MB M ċ-m HoM? J i°+ FB - pšM mM; /mM; ċSM; Î MÆB ċ!- ċ K†+ +?Q
.QÆM; ċ m H" pk ;Bª i?U+ HU+ EB K h¬M #" + b€m # Q p•v [m M? KbM?- b„+ Kti
+QÌB i` m iS+ M|B,

@ æ½ K'v pϕM M,K`²B K" M?•M HQϕB +€+ M; QÆB pšM M?Q i? M"v F?¬M; iB M #°
ċ€M? Qi5 > ? ? ? 5 h®i H„K5 *S +?Q +€+ M; QÆB FB M i?S+ K°i +?9i HÌB +?"Q

h` M i?•M FB K i`QM; i v hQ E?¬M; GB m M;QM; F i iÄ ` K°i Hm²M; FB K F?Q `U
FB K F?Q FB +`M; M;QM; ç¼M; +`M; ?B M `ä- ç M +m®B +MM; F?¬M; M;ì H¢B #B
@ h?B M >Ä FB K F?Q5

•m .QÆM; h`QÌM; E?¬M; +ª FBM? i?'T ;B¼M; #`i F m H M- ?Qi M;QÊ+ K°i ?ÆB F?
i`mv M iBM? i9v +O ;B i°+ hQ E?¬M; i`QM; i`mv M i?mv i +?,M;\ >¬K M v M?bM
#`i ?Q i`mv M5

@ S?€5

"`i i?bM? HbM? hQ E?¬M; GB m [m€i iQ K°i iB M;- +?d i?'v Hm²M; FB K F?Q çÄ `M?
M?B M i,M; p¼i i?"M? /`B ?ÆM K°i i`QÊM;5 G`K +?Q ç b® M;QÌB çSM; tmM; [m M
Kûi ç m #` €T HU+ ç~v HmB p T?Q b m5 \*kM; +?d +| b® Qi p`B M;QÌB FB M i`b i`
ç´B5

"¶M; M?B M Hm²M; FB K F?Q FB i,M; p¼i H M- #„M p¼i iÈB p€+? iQÌM; i?"M? M;
ó•K5ô

J°i iB M; M´ p M;5

J†i i` M iQÌM; i?"M? #MM; T?€i H M K°i i¬M; ?`Q [m M; çÄ `U+ +?B m çÄ #-m i`B
F`+? HB i5 "KB KM imM; # v ç¬v i`ìB- M´B H M i` M F?¬M; i`mM; K°i ç€K K•v ?bM

@ «B5

_`i M?B m M;QÌB ç m T?€i ` K°i iB M; i?Î /`B- F?¬M; M;ì /B iQ+? i?QÊM; +´ i`Q
M?QÊ+ M?Q i? - F?¬M; M;ì +S M?Q p"v HB M #` M´ imM;5 o"v M m M?Q i? v #^M;
K¢M? FB - bÊ `M; +?d ç•K K°i i?QÆM; HB M +| i? T?€ ?Ov i?"M? Hkv M"v `²B5

E?¬M; çÊB #KB KM i M ? i- K¼B M;QÌB iB T i?2Q H¢B T?€i ` K°i iB M; i?ûi FBM
`M; K M; i?2Q ç¬v p M;ç+ M?B M pmb KWM;5

æÊB ç M F?B #KB KM iQ`M #°i M ? i- +?d i?'v +?¶ iQÌM; i?"M? #` hQ E?¬M; GB m
F?¬M; #B M ç´B +?9i M`Q5 ošM M?Q +k H`T H€M? iÄ b€M;- +?d +| çB m i` M K†i
?® i?"i HÈM b•m ?ÆM KQÌB i?QÊ+5 "KB KM pW KÈB # v H M M;9i i`ìB FB ?šM H
F?¬M; +| HB M [m M +?9i M`Q iÈB iQÌM; i?"M?5

E?¬M; B +QÌB M?¢Q K°i FB K +O hQ E?¬M; GB m FB i?U+ HU+ v m M?QÊ+X >
ç m iU ?ÄB, /QÈB K°i FQ+? F?OM; #® +O hQ E?¬M; GB m ç| KbM? +| iB T çQÊ+

@ h®i5 h®i H„K5 *| +?¶ +,M +S M"v- +?9M; i ç®B F?€M; J i°+- Qi M?'i +| i? ;B[
hQ E?¬M; .QÆM; M|B +•m M"v ç½ ;B9T i•K iQ HQ H„M; +O K¼B M;QÌB ´M ç`M? H
i`"M +?B M FB K` M|B M?Q p"v F?šM; ç`M? b) #` M;QÌB +QÌB M?¢Q H` M?€i ;M
EB K h¬M ç½ F?¬M; +ÁM B /€K t2K i?QÌM; M;QÌB i`QM; J i°+ M[5

G,M; hB m îi` M F?¬M; i`mM; M?bM i?'v ? i i?ªv M?[M; pB +tªv ` X >„M i?"i +| p`
i?"M? +| i? +?`m çUM; K°i FQ+? iQ`M HU+ +O EB K h¬M #"+ b€mX hmv M?B M M
•m .QÆM; T?Q /QÈB- ?„M #B i +?QM? KbM? çB tm®M; +?d iU H`K K'i K†i KbM?X
aYm- #¶M; M?B M hB m aYm H M iB M; M|B,

@ L;QÌB J i°+ ç| +| ?mv i K¢+? oQÆM; ;Bª5

E?¬M; çÊB G,M; hB m ?ÄB- hB m aYm M|B iB T,

@ h +| i? +ªK SM; çQÊ+- ?mv i i?®M; i?m¬M F?B i +O ?„M +| ?mv i K¢+? oQÆM
HQ¢B w Km®M çQÊ+ i?¬M T?K+5

G,M; hB m i?Q€M; bYM; b®i- H`T iS+ M?È iÈB i`mv M i?mv i FB , h'i +ª i´ iB M K
J ;BÈBX L|B K°i +€+? +?QM? t€+, i` M i?U+ i i`QÊ+ FB L?•M ;BÈB p` J ;BÈB Î
#B i # M M¼ pÈB # M FB 5

G,M; hB m M;šK H¢B- +kM; HB M i?QªB K€B- M m i' i +ª J i° + ç m +| ç QÊ + i?U+
[mª i?"i M?•M HQ¢B F?¬M; +ÁM ?v p¼M; ;bX h`W T?B M; QÌB Î # M i`QM; h?€M?
M m F?¬M; +kM; +?d ç`M? +?`m b® T?"M #` i`M b€iX

J i° + i?"i bU M?"i ç`M? H` i` €+ Q\ G,M; hB m H¢B M;?o ç M p'M ç M`v i`QM; ç-
i? M? MB M J i° + ` i v i`M M?šM- M?QM; F?¬M; +| M?bM ` +?9i i` €+ M`QX h?"
Hmv M pä M?•M HQ¢B- +ÁM Km®M i?m-M +?"i ?ÆM M?B m5

L m +?QM? KbM? pW tm'i ?B M Î ç` T?QÆM; M`Q ç| HB M #` # Q p•v- K` H¢B +| ç
FB - +?d bÊ M; QÌB +? i F?¬M; +?d H` K°i ? B M; QÌB5

G,M; hB m M;?o iÈB M; QÌB i? M? MB M J i° + ç| M; QÊ + H¢B i`QM; HÁM; i,M; i? K
i? +kM; ç9M; - i`QM; M?•M HQ¢B +| i? tm'i ?B M M?[M; F #¢B ?Q¢B M?Q h-M;
M?B M +kM; +| i? i²M i¢B M; QÌB HÁM; /¢ +?QM? M;?o X

amv çQ€M M`v i`QM; pÁM; KQÌB M;`v iÈB ç½ çQÊ + +?SM; i?"iX EB K T?€B h?K+
#€Q Í F?„T æ¬M; ç¢B HK+ M`v- iBM iS+ +€+ MÆB `i M? M? ç½ i`mv M p X

G-M M`v i`M; +°M; +| F?QªM; ?ÆM M,K KQÆB M; QÌB +O J i° + iB M p`Q i? ;BÈB
h?U+ HU+ v m FûK M?"i +kM; ç m +| i?U+ HU+ EB K h¬M #"+ b€m5 >ÆM M[- i?U+
+ÁM + Q pQÊi ?ÆM EB K h¬M #"+ b€m5 "ÎB pb # #®M pä ;Bª EB K h¬M #"+ b€m +
+? i çQÊ + K°i M; QÌB ç®B T?QÆM;5

J` i' i +ª M; QÌB J i° + tm'i ?B M Î L?•M ;BÈB- ç m F?¬M; +| ç¢B F? B b€i ;BÈB5 h
i?¬M; ç¢Q #ÎB pb F?¬M; +| # Q M?B m M; QÌB i?O ?° ;B[Î ç| - b m F?B J i° + tm'i ?
i?šM; K°i çQÌM; - +kM; F?¬M; +| T?€i bBM? tmM; ç°i +MM; M; QÌB i?O ?°5

>B M iQÊM; M`v ç½ /šM iÈB bU +?9 w +O K¼B M; QÌB5

G,M; hB m #B i iBM iS+ M`v H` iW # M i? ;B *¬M; h¬M i`mv M iÈB- #ÎB pb T?K
*¬M; h¬M EB K +kM; i? K ;B i`B m i" T+O M; QÌB i?O ?°X J` M?•M pB M iB M? #€Q
i`mv M iBM p +?Q #B i, M; QÌB J i° + ?Q`M iQ`M F?¬M; +| T?€i bBM? #i F€ K®B
i` M ç¢B HK+5

*`M; F?¬M; +| T?€i bBM? +?mv M i`M b€i ç¢B [mv K¬ M?•M HQ¢B M?Q i`QM; iQÌM

*?šM; H) M|B #¼M ?¼ ç M ç•v ç M;„K +ªM? \

G,M; hB m M;?o i?"i +| +?9i #m²M +QÌB5 *?mv M M`v [mª i?U+ +| p F?¬M; ?ÊT p
iBM iS+ *¬M; h¬M h?B M i`mv M iÈB +?Q G,M; hB m, iQ`M #° M; QÌB Hmv M pä +O
ç½ i" T i`mM; ?ÆM ? B i`, K EB K h¬M5

æ•v H` K°i HU+ HQÊM; F?B M M; QÌB i bÊ ?½B5 æO ç [mûi b¢+? ? i i?ªv K¼B i?

J` iBM iS+ KÈB M?"i p J i° + - H¢B F?B M K¼B M; QÌB # Q ;²K G,M; hB m p` M?[M;
i' i +ª ç m +ªK i?"v FBM? M;¢+,

E?¬M; M; Ì J i° + ç M; +?m`M #` pQÊi [m ç¢B /QÆM; p¬ i" M- Km®M çB iÈB h•v ç¢B

"¼M ?¼ Km®M H`K +€B ;b\

jNjX *?QÆM; jed , L;„K L?bM h•v æ¢B GK+

*?Q M M- Km®M iÈB #Ì h•v ç¢B HK+ i?b T?QÆM; T?€T i®i M?"i- +?QM? H` M;²B i?

oMM; p2M +O æ¬M; ç¢B HK+ H` K°i [m®+ ;B i M H` æ¢B *?m [m®+- +| ?bM? /€M;
+?m¶B M;¼+ i`•M +?•m çQÊ + F?ªK p2M #Ì #B MX .Q ?ªB /QÆM; +| i`B M;mv M T?
+| - +?Q M M b® HQÊM; F K¢Q ?B K ç M ç•v ç`Q p`M; +U+ F€ ç¬M; ç9+X

æQÆM; M?B M- +?mv M i?Q+? M?'i+O F KϕQ ?B K +| +?9i i?U+ HU+- +?QM?
i?mv M ç€M? +€- M|B ç M ç° M;mv ?B K i?b M| F?¬M; F?€+ ;b pB + b,M #„i K i?9-
Î ç·v +kM; F?¬M; Qi ?ÆM #m¬M #€M iBM? ?ç+? K i?9X

"ÎB p"v- +?Q iÈB M v +?¶ M"v +?QM? H" +?¶ pmB +?ÆB +O F KϕQ ?B KX

*?¶ +| HÈB Q+? i?b +kM; +| i` M? +?'TX h?U+ HU+ +O B ?MM; KϕM? i?b M;QìB
M?Ä Î MÆB M"v5

J'v M,K i`QÈ+- K°i ç€K M;QìB ?Ä M?•M pÈB b® HQÈM; F?¬M; M?B m H„K- +?d +|
ç¬ æçB .QÆM; h?"M? +O æçB *?m [m®+- M?bM F„ i?b ` ç| H" ç€K M;QìB *m²M;
tmM; ç°i pÈB G,M; hB m M,K M"Q5

æQ" M i`QÎM; .B T >"M h•K- S?| çQ" M i`QÎM; *m²M; *?B M- S?| çQ" M i`QÎM; o•M
.B TEBM? h•K5

L,K ç| .B TEBM? h•K i`®M F?ÄB *m²M; æ² o ao æQ" M- M;Q" B K†i i?b ?„M K°i HÁM
E?„+ #€Q i?M`Y ?"M M?QM; i` M i?U+ i ?„M Km®M ibK HçB +?B + M?šM F?¬M;

S?ªB #B i`^M;- iQ" M #° *m²M; æ² o ao æQ" M +kM; +?d +| K°i +?B + M?šM F?¬M;

æ€K M;QìB KϕQ ?B K +| K°i +€+? M|B- B +| çQÈ+ M?šM F?¬M; ;B M i?b M;QìB ç
?B K- /Q ç| +| i? i?'v çQÈ+ i-K [m M i`¼M; +O M?šM F?¬M; ;B M5

>"M; M,K F KϕQ ?B K p"Q` M9B MQM i`MM;çB T- pMM; ç` +U+- ç-K H-v- +?Q
+kM; +| i? M?bM i?'v #|M; /€M; F KϕQ ?B KX *?Q M M- F?B +| çQÈ+ K°i +?B + M
F?€+ M"Q Î i?ìB F?„+ K'm +?®i ?¼ b) F?¬M; #` mv ?B T ç M +? i /Q i?S+ ,M- MQÈ

L?"M i?S+ +?mM; +O K¼B M;QìB H" F?¬M; +| ;b [m M i`¼M; ?ÆM bBM? KϕM;X J
b®M; #^M; M;? i` M ç Q TªB +| K€m M?QM; +| M;QìB M"Q ç²M; w / /"M; pSi #Ä b

*?Q M M- iQÆM; H B M m M?Q .B TEBM? h•K iU H" T K¬M ?° i?b +?B + M?šM F
M?QM; ?„M +kM; F?¬M; M;?o iÈB ?B M M v KbM? +kM; F?¬M; ibK çQÈ+5

a m F?B .B TEBM? h•K` çB ?„M ç½ H¬B FûQ K°i ç€K ?mvM? ç ç i" M HU+ çB m
?„M T?€i ?B M çQÈ+ ç-m K®B- ççB iB m i?Q +O ;B i°+ >Q" M; S?O +| [m M ? pÈ
L K5 æ²M; i?ìB- +kM; i?¬M; [m +?mv M ççB iB m i?Q >Q" M; S?O- T?€i` ``i M?B
#€M ç'm ;B€ F?¬M; Qi iBM? ?ç+? +O K i?9 #"+ + Q5

*?d b® i?¬M; KBM? +O M;QìB F?¬M; M?'i ç`M? +| [m M ? i`U+ iB T pÈB i?U+ HU
F?¬M; +| i?U+ HU+ [m€ ?MM; KϕM?- i` M i?U+ i ç M #•v ;Bì ?„M +kM; +?d +| imp
çB m M"v +kM; F?¬M; ;•v i`Î M;çB +?Q K°i iB m M?•M p"i M?Q ?„MX \*| i? ibK` K
ç M G,M; hB m- i?"K +?Q ?„M +ÁM Km çQÈ+ K°i M?•M pB M i`QM; T?ÁM; ç'm ;B
+?QM? H" M;QìB #€M ?"M; M,K ç| iB T ç½B G,M; hB m p" .B T iYX hmv`^M; M,K ç
i` M; M?QM; ?„M +kM; +| i? t€+ M?"M K°i +?mv M- >Q" M; S?O ççB iB m i?Q` i Q
X

G" T iS+- .B TEBM? h•K HçB çB m i` M,K ç| G,M; hB m ç½ iWM; ç,M; FQ Î +¬M; ?
`^M; /mM; KϕQ ?„M i? v ç`B M?QM; ?„M /MM; i M i?"i H" G,M; hB m5

L;QìB ?¼ G,M; Îæ [m®+ G K L;mv ip®M F?¬M; M?B m H„K- K" i M H" G,M; hB m
i?b +?d +| K°i5

.B TEBM? h•K +ÁM çB m i` i`"M +?B M T?€i bBM? Î Zm€M`QÈm +O E KϕQ ?B K
h?ç+? h?•M E?„+ K'i çB [mv M æ` +'T FB K F„-`²B HçB HB M iQÎM; ç M [m M ?
L;mv ip" G,M; hB m M M .B TEBM? h•K ç½ +| i? t€+ ç`M?- M,K ç| M;QìB ;B i+?
E?„+- p" H'v çB +?B + M?šM F?¬M; ;B M- +?QM? H" G,M; hB mX

a m F?B çB m i` `ä`^M;- .B TEBM? h•K +kM; F?¬M; +| K°i +?9i i•K iQ i`ª i?M M
M;QìB #` i?B M Kç+? M?Q G,M; hB m i?biQ" M #° ç€K M;QìB i`QM; KϕQ ?B K ;BÈB
M?Q ?„M- M;QìB i +?d ç°M; K°i M;|M i v H" +| i? M;?B M +? i`²BX

L|B F?| M; ?2 K°i +?9i i?b ?„M +, M #^aM F?¬M; +| iQ +€+? H°K ç`+? M?•M +O G, M;
 >ÆM M[+?mv M t^{av}` iB T ç| ?Q°M iQ°M /°T i„i i•K iQ i`^ai?M +O .B T EBM? h•K
 çB m i` çQÊ+ +€+ HQçB iBM iS+ +O G, M; hB m i?b ?„M #` M; Q|B F?€+ T?€i?B M
 €M #BM? #'i ç°M; - M?QM; b m ç| #¼M ?¼T?€i?B M ?„M ç M; çB m i` G, M; hB m i
 +?m~M #` çm´B ;B i .B T EBM? h•K 5
 J° .B T EBM? h•K +kM; +^aK ;B€+ çQÊ+ KbM? #` M; Q|B F?€+ M?bM i`°K- i?°i ?²M
 +? i` F?ÄB æ [m®+ G K L; mv iX \*kM; K v ?„M H°K°i iB m M?•M p°i- K°i`QÊ+ ç•
 ibM? #€Q +O G, M; i?` +ÁM v m FûK M M ?„M KÈB K v K„M i`€M? F?ÄB K°i KçM; X
 .B T EBM? h•K HçB +?Q M; Q|B ;YB i?Q +?Q + + - +?mM; [mv ?¼+ kM; H° ?mvM? ç
 i` K°i M; Q|B i mv i ç®B F?¬M; i? i` m +?¼+ p°QX .B T EBM? h•K bÊ M?°i- +?QM
 >°M h•KX *?Q /M ?„M Km®M iU H°T K¬M ?°i?b +kM; F?¬M; ;•v #'i HÈB +?Q + + H
 obi? - K°i çQ°M i´ +?S+ M?Q *m²M; æ² o ao æQ°M çQÊ+ +QB M?Q +| +?9i / M?iB
 +O æ [m®+ G K L; mv i H†M; H) F?¬M; K°i iB M; ç°M; K° bKT ç´5
 h?°K +?Q +| `°i M?B m M; Q|B i`QM; KçQ ?B K ;BÈB +kM; F?¬M; #B i ç½ t^{av}` +?
 ç€M; iB + +?Q *m²M; æ² o ao æQ°M - #¼M ?¼ çQ€M #¼M +?9M; ç½ ç„+ i°B pÈB K°
 ;BÄB M M KÈB +| i? [mv i ç`M? M?Q p°vX
 °iB p°v +| i? i?°v çQÊ+ - +| M?B m H9+ M; Q|B #bM? i?Q iM; çQ€M +?Q +?„+ H° F?
 a m F?B .B T >°M h•K çQÊ+ ç ç +O KbM? ;B^aB i?Q +? ibM? ?m®M; K°i +€+? id K
 FBM? bÊX æWM; M|B / M? iB M; +O G, M; hB m ç½ çQÊ+ M•M; H M p°B M, K- +?Q
 #` h?B M Jç+? - ç| +kM; F?¬M; T°AB H° M; Q|B K° #¼M ?¼ +| i? ç„+ i°B 5 G, M; h?
 [m•M +O ç [m®+ - i v + - K i`¼M; #BM? - Km®M iB m /B i i´ +?S+ +O #¼M ?¼ - +, M
 *?Q M M K°v ;½ M?•M p°i i`mM; i•K +O \*m²M; ç² [mv i ç`M? + Q +?çv t # vX E?¬M
 [mv +| i? +?2 ;B°m b Q\
 °¼M ?¼ M?B m H - M i`^M i`¼+ - K°i çQ iM; #¬M # - çB p°Q MÆB ; - M T?Q h•v î æ¬
 *?m [m®+ X °•v ;B i #¼M +?9M; KÈB T?€i?B M MÆB M°v +| i? ?bM? /mM; ` ?Q°M
 hmv `^M; i?U+ HU+ +O #¼M +?9M; F?¬M; iQM? H° çSM; ç - m M?QM; Km®M +?B K
 F?| 5
 >m®M; +?B #¼M ?¼ +| +?d b® i?¬M; KBM? +U+ + Q - pÈB M; Q|B HÁM; H M; /ç b|B
 iQM? F i?b #®M M; Q|B M°v b) `°i M? M? çSM; p[M; içB i?O ç¬ æçB .QÆM; h?°M
 i?iB +?9M; +ÁM +?B K ;B[M, K +?B + i?mv M ç€M? +€5
 h°QM; b® ç| +ÁM +| K°i +?B + i?mv M ç€M? +€ iQ HÈM /°B ç M i`, K i?QÊ+ - p°`°M
 o®M +?O M?•M +O +?B + i?mv M ç€M? +€ M°v H° K°i bB m +°T T?9 ?°Q +O æçB .
 ?¼ +| i? FB K çQÊ+ ?ÆM i`, K pçM FBK i - +?QM? H° M?i p°Q +?B + i?mv M ç€M?
 a m F?B ?„M #B i çQÊ+ o•M L i?b F?¬M; ç M K°i i?€M; ?„M +? i K°i +€+? #'i i?Q
 i v KbM? pB i HçB /B i?Q - M|B H° i´i +^a /B b^aM ç m i?m°+ p o•M L 5 *QM +O ;½ T
 Km®M i bK o•M L ç ;•v T?B M iQ€B i?b H°T iS+ #` +? i5 \*?QM? M; U v i`QM; +mM;
 iB M ?°M? FB K M; ?B K - M?QM; +kM; F?¬M; i? ibK çQÊ+ K°i +?9i +?SM; +È M°Q
 G°T iS+ M; Q|B ç°M #°i M o•M L M°v +| çQÊ+ / M? iB M; `°i HÈM i`QM; KçQ ?B K
 +O æçB *?m [m®+ X .Q iM; M?Q b® K M? +O M°M; F?¬M; i?Q€i F?ÄB M; QçB ?B n
 MÆB F?¬M; +| M; Q|B [m2M M?QM; K¼B M; Q|B pšM tQM; ?¬ o•M L H° >„+ Zm^a S?
 æ9M; H9+ [m€ F?ûQ +?QM? H° - #®M M; Q|B .B T >°M h•K M; šm M?B M ;†T K°i M; Q
 G K L; mv i- ç M; î æçB .QÆM; h?°M?X î +?¶ ç°i F?€+? ;†T #çM +k- +?mM; [mv +H
 i?•M i?B i +?Q M M #¼M +?9M; `°i M? M? i`î i?°M? #^M; ?[m pÈB M; Q|B i? M? MB
 GQM; hQ iM; H° M; Q|B i? M? MB M F?ûQ M|B p¬ +MM; - ç²M; i?iB /B M KçQ M? i
 iWM; ç^aK M?B K +?S+ ;B€Q bQ î >¼+ pB M æ [m®+ G K L; mv i M M KÈB M?°M çQ

.B T>"M h•KX

a m F?B çB b•m p"Q iB T t9+- #¼M +?9M; +kM; ?B m çQÊ+ ibM? ?bM? +O æ [m®
iÈB ;½ G,M; hB m`U+`Ð +?|B H¼BX

E?B GQM; hQÌM; M?„+ iÈB ? B +?[óG,M; hB m ô i?b ?„M M;?B M`,M; M;?B M HÊB
i?ªK +ªM? ?¬K M v +O Kbm? ?Q`M iQ`M /Q G,M; hB m # M i†M;5

"¼M +?9M; #`#m°+ ;BªB i€M i´ +?S+- + Q +?çv t # v- imv M|B HQçB i?M ?"M M`
HÁM; M?QM; F?B +| ;½ GQM; hQÌM; M`v i? K i?„i p`Q i?b M|`i M? M? K¼+` M`v

*S M?Q p"v- [m M ? +O ç€K M;QÌB GQM; hQÌM; p` .B T>"M h•K +`M; M;`v +`M; ;-
M?"T pÈB M? mX hmv`^M; #¼M ?¼ F?¬M; T?€i i`B M çQ`M HQM? ç€M? i?m M?Q
K°i +?¶- +kM; +| çQÊ+ iB M; i,K`i HÈM Î æçB .QÆM; h?"M?5

"ÎB pb #¼M ?¼ +| +MM; i?M ?"M pÈB G,M; hB m M M KÈB çB ç M ç•vX hmv`^M; #
+kM; F?¬M; +| +Æ ?°B ç i`ª i?M M?QM; çB m M`v +kM; F?¬M; ;•v i`Î M;çB ?"M i
M?„+ iÈB +€B i M +`M; M;`v +`M; p M; /°B ç|5

hmv #¼M ?¼ F?¬M; +| +Æ ?°B i`ª i?M G,M; hB m M?QM; Î æçB .QÆM; h?"M? #¶M
Hç F?B M ç€K M;QÌB .B T>"M h•K T?B i?QÌM; FBM? M;ç+X h` M i?U+ i #¼M ?¼
Fb iBM iS+ ;b5

L?QM; #¼M ?¼ HçB i`Æ K„i M?bM- /QÌM; M?Q i`QM; K°i ç K +|`i M?B m pä ;Bª
?B M Î æçB .QÆM; h?"M?5

æ½ iWM; +| M;QÌB F HçB K°i +€+? +?QM? t€+ p bU ?MM; KçM? +O M?[M; M;QÌB
i" M K„i M?bM i?`v K°i i? M? MB M im´B +ÁM i` #ÎB pb ?„M ,M K†+ #bM? i?QÌM; M
H•m t ?Q - M M F?¬M; B i? K M?bM ?„MX E?B ?„M ;¼B iB m M?` p`B iB M; i?b i
i` im´B FB i`WM; ? B K„i- M?QM; F?¬M; M;Ì ;½ iB m M?` FB ;K+ tm®M; ç'i imv i

G9+ `v +|`i M?B m M;QÌB ç m i" M K„i M?bM i?`v +?mv M M`vX E?B ç€K M;QÌB .
+kM; +ªK i?`v FBM? M;ç+X "¼M +?9M; çQÆM; M?B M F?¬M; ;B®M; M?[M; M;QÌB
i` im´B FB /MM; i` T?€TX "ÎB pb H`K K°i pä ;Bª- #¼M +?9M; +kM; #B i- F?B i?U-
i?b iBM? i?¬M HU+ +kM; p¬ +MM; F?´M; H²- i?"K +?Q +| i? /MM; iBM? i?¬M HU+

hmv`^M; ç| H` i`mv M i?mv i M?QM; ;¬M M?Q i`i +ª pä ;Bª #"+ i?'T +kM; F?¬M; M;

æ€K M;QÌB .B T>"M h•K ibK K¼B +€+? ç /Á ?ÄB M?QM; #¼M ?¼ +kM; F?¬M; i?
M`QX \*?ŠM; [m #¶M; M?B M +|`i M?B m M;QÌB i|+ i`„M; tm'i ?B M i`QM; æçB .
?¼ +| +?9i M;ç+ M?B MX

L;QÌB i` M æ¬M; ççB HK+- +| i|+ K`m çÄ- K`m p`M;- +ÁM HçB H` K`m ç2M- M?QM
iWM; i?'v [m 5

>ÆM M[- ççB ç b® M?[M; M;QÌB i|+ i`„M; i?b i`¬K K†+ Qi M|B- +kM; +| p M|B +
M?•M HQçB- +?d +| K°i b® M;QÌB K„i t M? i|+ i`„M; KÈB +| i? ;B Q HQm pÈB M;Q
/KM; +O ççB HK+ K°i +€+? HQm HQ€iX

a m p`B M;`v- M?[M; M;QÌB i|+ i`„M; M`v # Q K°i +?B + i?mv M HÈM M?'i Î æçB .Q
ççB HK+ t t¬B5

hBM iS+ M`v ;•v +?'M FBM? p¬ b® M;QÌBX

hmv æ¬M;- h•v ççB HK+ +kM; +| Km #€M [m HçB M?QM; +U+ F€i?Q i?Èi- ? B #
M;`M /†K5 h` M çQÌM; F?¬M; +| +?¶ M`Q /WM; HçB- F?Q ?"m ?ªB /QÆM; T?S+ iç
i?mv i HçB +| /` i°+ ?ªB /QÆM; ?mM; i`M ?B K €+- +ÁM +| +€+ HQçB ç€M;¬K HÈ
H®+ F?B M +?Q K¼B M;QÌB +?MM #QÊ+5

L;QÌB +| ; M HmB iÈB ? B # M #Ì- ;¬M M?Q +kM; +?d H` H½Q i?Ov i?O +ª çÌB bB
K`v M,K M v ?¼ +kM; ç M; ;BªK #Èi /¬M`²BX

*?Q M M M?[M; M;QÌB i®+ i`„M; M`v `®i+m°+ /MM; HÊB Q+? `i HÈM- KÈB +| i? F
ç°B / M? iB M; M?`i æ¢B \*?m [m®+- T?€B ` K°i+?B + F€ ?¢K HÈM M?`i- +ÁM +|
?° i®M; #¼M ?¼M [5

hBM iS+ H¢B çQÊ+ i`mv M ` ``i M? M?- M|B M?[M; M;QÌB i|+ i`„M; M`v T?ªB i`ª K
?¢+? K i?9 M M KÈB F?B M +?Q >ªB h?-M # M; + K M;mv M ?v bBM? K°i+?B + F€
p - +kM; Km®M M?“M +?mv M H`K ,M M`v5

*| M;QÌB +QÌB M?¢i- iQÎM; +?9M; i +?Q i?`v [m iBM? ?¢+? K i?9 b Q\ J°i`QÆM
M| +| H) iQÆM; ç®B ç€M; ;B€- i?“K +?Q p¬; B€5 L?QM; i` M i?U+ i - # M; ?°B +|
M; M`Q K` F?¬M; +| # `QÆM; ? v M,K`QÆM; +?S\ G¢B M|B ç€M; ;B€ +kM; T?ªB
H`iB M5 E?¬M; +| K¢M; ç /MM; i?b ç| +kM; +?ŠM; [m H` K°i ç®M; ç² pSi çB5

*?ŠM; [m K°i i?¬M; iBM çQÊ+ i`mv M ` iW >ªB h?-M # M; F?B M +?Q ç€K M;QÌB
h?“M? F?B T bÊ ç M ; -M M?Q ç€M? K`i M,M; HU+ bmv tûiX

:B€ i` i?`T M?`i +O `QÆM; iBM? ?¢+? FB H`iBM? ?¢+? +O K i?9 #”+ M,K p”+

æB m M`v H` F?€B MB K ;b- +?d bÊ `QÆM; iBM? ?¢+? K i?9 M`v +ÁM + Q ?ÆM i`
+O ? B [m®+ ;B G K L;mv i p` hY smv M Î æ¬M; ç¢B HK+5

>ªB h?-M # M; +| çQÊ+ K°i`QÆM; iBM? ?¢+? K i?9 #”+ + Q- i?Q€M; +€B #B M i?
;B`m ?ÆM [m®+ ;B 5 L m #¼M ?¼ ç²M; w i?b i?“K +?Q +ÁM +| i? +?B m K° K°i H
+¬M; +?B K p`B iB m [m®+ ç #B M i?“M? pQÆM; [m®+ i?b [m€ / /`M;5

hBM iS+ M`v F?B M +?Q `i M?B m ç€K K¢Q ?B K •K i?-K iB T t9+ [m pÈB ç€K M;
i?Î /`BX E?¬M; M;?o iÈB M?[M; M;QÌB i|+ i`„M; M`v M?bM M?Q M;QÌB i?QÎM; M?Q
t td ç M KS+ M`v5

hmv M?B M- M; v b m ç| H¢B +| iBM iS+ i®i i`mv M ç M- iQ`M #° æ¢B .QÆM; h?“M

*| `i M?B m +QÌM; ;Bª i”T ?ÊT i¢B æ¬M; ç¢B HK+ F?B M M?[M; +?B + i?mv M H
h`QÊ+ ç•v +| >ªB h?-M # M; M M i`i +ª M?[M; i` +?S+ +| i?mv M HÈM ç m BK H†M;
H¢B F?¬M; M;?o `^M; - #¼M ?¼ +,M #ªM M?bM F?¬M; ` i`bM? ç° +O M?[M; pã ;Bª
K†+ +ª ;b K` i`U+ iB T çQ ` +€B ;B€ +O #¼M ?¼X

*?Q /M M;QÌB i?QÌM; +kM; #B i# M T?Q h•v ç¢B HK+ M?`i ç`M? ç½ tªv ` +?mv
KÈB H`K +?Q p¬ b® M;QÌB çB ç M ç|5

JM [m€M; çB i?2Q H` +?mv M `i ç€M; bÊ5

hmv `^M; F?¬M; B #B i`®i +m°+ h•v ç¢B HK+ ç½ tªv ` +?mv M ;b M?QM; iBM iS+
çB iÈB i-M; HÊT i?`T M?`i Î æ¬M; ç¢B HK+5

h`QM; H9+ M?`i i?ÌB- +| `i M?B m F K¢Q ?B K +?2M +?9+ iÈB ç•v5

o®M æ¢B .QÆM; h?“M? ç M; +U+ F€ ?mv ?Q`M; - i?Q€M; +€B FBM? i çQÊ+ FQ+?
L?[M; M;QÌB +| ç-m |+ M?bM t i`¬M; `°M; ç m KÎ ` çO HQ¢B ?bM? FBM? /Q M?-
?ÆM5

J†i ?`M; #€M +?¢v M?`i +?QM? H` i?mv M5

*| M?[M; F K¢Q ?B K ;B M?“T- i?“K +?Q M| ?9i ?`M; ç M +?d +ÁM K°i +QM i?mv
M;QÌB- ?¼ +kM; /€K çQ ` ;B€ K°i F?®B iBM? ?¢+? #”+ M,K5 G9+ M`v- F?¬M; E
i?mv M M?Q i? F?¬M; i? ç M çQÊ+ h•v ç¢B HK+X

J¼B M;QÌB ;B®M; M?Q H` çB M `²BX

J†+ /M +| b® Qi M;QÌB +| i`B i?S+ +kM; iÄ p HQ H„M; M?QM; iB M; ç°M; M`v ;B®
p`Q ç¢B /QÆM; K M? K¬M;X `¼M ?¼ +,M #ªM F?¬M; i? i`Î KbM? i`QÊ+ #`i +S #B

X

L;QÌB +O J i°+ p" M;QÌB i?O ?° i" T ?ÊT Î T?Q h•v +O æ¢B *?m [m®+X æ°B M;
M;QÌB- b® iB M ?¼ T?ªB i`ª H" K°i HQÊM; HÈM iBM? ?¢+? K i?9- i?m ?ŠM K°i ?
?° i®M;X J" ç€K M;QÌB i?O ?° çB i?2Q T?Q b m i?b i?m M?[M; +QM i?mv M +ÁM
+?d ?ÆM ? B i` ,K M;QÌB- #¼M ?¼ i?"K +?Q +ÁM i?m Hm¬M ?ÆM # KQÆB +?B -
i"m iQ HÈM ç çB h•v ç¢B HK+X

*¬M; h¬M EB K M;²B ç®B /B M G,M; hB m- +QÌB F?´ K" M|B,

@æ M #•v ;BÌ- ç +kM; F?¬M; i? iBM çQÊ+- +?ŠM; H) M?[M; M;QÌB ç| ç m çB M +

@>B M i¢B M;QÌB K" ç HQ H„M; M?'i +?QM? H" T?K i?•MX h?U+ HU+ +O ç€K M;C
?¼ ``i M?B m- ?ÆM M[ ç ``i bÊ bU ?mM; ?B K +O ?ªB /QÆM;X

G9+ M"v h®M; JBM? L;mv i KÈB M|B,

@>ªB /QÆM; [mª i?"i ?mM; ?B K- F?B i?"i bU iÈB +?¶ b•m i`QM; ç¢B /QÆM;- +?Q
h¬M M?QM; F?B ç®B K†i pÈB F?Q ?"m ?mM; ?B K i?b +,M #ªM +kM; F?¬M; +| #B

@æWM; M|B H" æ¬M; h•v ç¢B HK+- +?Q /M iW ?ªB +ªM; +O i?"M? h?K+ aÆM ç M
i - +kM; ç½ i`ªB [m +m°+ T?B m HQm iQÆM; ç®B `²BX L,K ç| i +kM; ç½ i`ªB [m
i v i +| K°i #ªQ p"i T?ÁM; i?•M- M m F?¬M; +| çQÊ+ F„ M,M; #ÆB H°B ;B®M; M?Q
i? i€M; i?•M Î #B M `°M;X

G,M; hB m M?bM i?Q€M; [m h®M; JBM? L;mv i- i?¬K M|B +¬ M" M; M"v i?"i ç9M; I
F?€+ F?| +?`mX *¬M; h¬M EB K p®M ç½ çO T?B M K" ;BÌ T?9i M"v M" M; +ÁM M|B I
h¬M EB K i`QM; HÁM; HQ H„M; ?ÆM5

Zmª M?B M- *¬M; h¬M EB K + m K"v M|B,

@æ¢B + - +?ŠM; H) ?mvM? F?¬M; ç°M; i•K pÈB iBM iS+ FB K°i +?9i M"Q b Q\

@«B- ?mvM? F?¬M; #B i ç•m- F?B +? i M;?2 M|B i?b /€M; p FQ+? ç°M; +O ¬M
i`Î ¬M; i?b b) H" ç`+? M?•M +O ¬M; p"v5

«M; M|B KbM? +| p" M F?Q `i i®i- M?QM; i ?Q" B M;?B- ç•v H" M;QÌB +| /KM; i•K F

G,M; hB m M?bM i?Q€M; [m *¬M; h¬M EB K ç M; +| +?9i FQ+? ç°M;- +QÌB M|B,

@æ€K M;QÌB J i°+ tm'i ?B M Î æ¬M; ç¢B HK+- b m ç| F?¬M; /WM; H¢B- HB M M|
L m M?Q iBM iS+ FB H" ;Bª- M|B p"v ç +kM; F?¬M; i?mv i T?K+ çQÊ+ #ªM i?•M K

*¬M; h¬M EB K +| +?9i M;? M HÌB- `®i +K+ +kM; F?¬M; FbK M´B K" M|B,

@æ¢B + - ?mvM? i`ª HÌB +?Q ç K°i +•m i?ŠM; i?„M; çB- ?mvM? +| çB ? v F?¬M;\

@L m iBM iS+ ç| H" i?"i- B +| çQÊ+ p"i ç| i?b ?¼ +| i? +| çQÊ+ +?¶ i®i FBM? i?B

@ok F?Q K" i?¬M ç½ iWM; bY /KM; [m i?U+ bU H" i?¬M F?Q5

.B T iY Î # M +¢M? +| +?9i #'i K½M i`WM; K„i M?bM *¬M; h¬M EB K K" M|B,

@L m M;QÆB #B i bU ?mM; ?B K +O çQÌM; #B M- #B i HQ H„M; T?K i?•M M;QÆB
ç¢B + M;QÆB ç M ç| +?S- ? v H"- bBM? K M? +O T?K i?•M M;QÆB i?b [mw ;B€-
i?b F?¬M; [mw ;B€\

"ÎB pb ? B # M [m€ KS+ [m2M i?m°+- ?ÆM M[.B T iY +| iQM? iBM? M; v i?ŠM;- +
h®M; JBM? L;mv i M|B +?mv M HÁM; pÁM; [m M? +QX *¬M; h¬M EB K +kM; #B i ç
K†i +O ?„M çÃ H M- 'T 9M; M|B,

@E?¬M; T?ªB ç•m- ç M;?o M m M?Q ç¢B + +| i? çB i?b +? ç +| i? çQÊ+ + K çC

@L;QÆB i?U+ bU iBM iQÌM; ?mvM? 'v b Q\

L|B ` HÌB i?ŠM; i?„M;- .B T iY +kM; +?d +| i? çªQ +†T K„i i`„M; /½ iÄ p #'i K½M-
+| #B M T?€T- /M b Q- [mv i ç`M? H" Î G,M; hB mX

G,M; hB m ç SM; /"v- ç~v +Y b´ T?ÁM; ` - KÈB pW i`ªB [m G *m²M; >Q M Î T?Q
HÁM; M; QÌB- K°i Hm²M; ?QÆM; p`iQÆB K€i i`"M p"Q T?ÁM; F?B M iBM? i?-M K¼

jN9X *?QÆM; je3 , aU "€Q h?M *O hB m L?•M o"i

æ²M; i?ÌB- h?K+ aÆM FB K T?€B pW KÈB çB p"Q [m„ ç¢Q M M +ÁM +|`i M?B m i
J†+ /M +| i`"M T?€T #ªQ ?° M M ?„M F?¬M; +¬M HQ H„M; p'M ç M iQ" M- M?QM; (
`^M; F?B KbM? çB ç M h•v ç¢B HK+ i?b +| i? +?B K çQÊ+ p"i ç|5

J°i; ½ i? M? MB M J i°+ +kM; ç½ F?B M +?Q G,M; hB m +ªK i? 'v FB M; F`²B- +?
?ÆM M, K KQÆB; ½ J i°+ p` ?ÆM ? B i`, K i M M?•M HQ¢B EB K h¬M5 L; QÌB im +?•
M?QM; ?¼ +kM; F?¬M; TªB F +m²M; p¼M; 5

h`€B H¢B- +`M; H` M; QÌB im +?•M i?b ?¼ +`M; +| M?"M i?S+ b€M; bm®i ?ÆM p +

G,M; hB m F?¬M; +?Q `^M; KbM? +| i?U+ HU+ [m€ + QX h?U+ ` - p"MF?Q +O ?„
K°i H9+ M"Q ç| i?b F?¬M; B +| i? #ªQ çªK p"MF?Q +O KbM? i®i K½B5

hmv M?B M F?B ç®B K†i pÈB bU i?dM? +¬m +O ?mvM? ç i?b G,M; hB m i?"i bU F

*¬M; h¬M EB K +kM; #B i KbM? i?dM? +¬m ?mvM? 'v i?b +| +?9i; •v F?| +?Q M M
L m G,M; hB m i?"i bU F?¬M; ç€T SM; i?b ç| +kM; H` H) çQÆM; M?B MX E?¬M; +
KbM? p"Q ?B K +ªM? pb M; QÌB F?€+X

Zm i?"i H•m- G,M; hB m KÈB i? M M? K°i iB M; - `²B M|B,

@æQÊ+ `²B- i b) çB h•v ç¢B HK+X hmv M?B M

@hmv M?B M çB m ;b\

•M? K„i *¬M; h¬M EB K H°` p +ªK ç¬M; i`"M i` X >„M #B i- ç¢B + +| i? ç€T SM;
?„M- +| ?mvM? ç M?Q i? i?b ?„M +ÁM Km®M ;b M[\

G,M; hB m #¶M; M?B M +QÌB M|B,

@hmv M?B M i M; ?2 M|B +?B T?Q i?m i?mv M F?€ + Q M M ç TªB i`ªX

@E?¬M; i?"M? p'M ç - imv i ç®B F?¬M; +| p'M ç ;b +ª5

*¬M; h¬M EB K p°B p" M; ç€T SM; Hm¬M K²K- ç²M; i?ÌB i`QM; HÁM; ?„M +`M; +ªK F
>„M #B i G,M; hB m imv i ç®B F?¬M; v m p K†i iB M i`B- ?mvM? 'v H`K M?Q p"v
?„M €v M€v [m€ i?¬BX

æ€K M; QÌB h®M; JBM? L; mv i p".B T iY ç m M; ~M; ç¬m M?bM G,M; hB m- i`¬M;
FB M ç`M?X L m G,M; hB m [mv i ç`M? ` çB i?b +€+ M" M; iU M?B M +kM; Km®M d

@*€+ M" M; ç m TªB Î M?"- K°i KbM? i çB çQÊ+ `²B5

h?€B ç° +O G,M; hB m p¬ +MM; FB M [mv i- F?¬M; +| K°i +?9i /Q /UX "ÎB pb ?„M
HK+ K M; w M; ?o ;bX *?mv M M"v +,M #ªM F?¬M; TªB H` ç'm i` M? ;B[M?•M H
#ªM H` K°i +m°+ i` M? çQ¢i #ªQ p"i +O ç€K M; QÌB +| i?U+ HU+ /kM; K½M? ç M #

h?B M ?¢ b¬B M´B +kM; H` pb i? 'v HÊB Q+?X hW tQ ç M M v- +?Q /M H` i`"M +?B
ç| F?¬M; TªB pb K°i +?[ô HÊB ô ? v b Q\

GQ¢B i` M? ç'm M"v H`K b Q M|B +?mv M / /½B çQÊ+ +?S\ *?Q /M i`QÊ+ç•v hQ
[m M? i®i pÈB G,M; hB m- +?d bÊ+ kM; ;B®M; M? mX L m ? B T?QÆM; +?®M; ç®
?¢ HQm ibM?5

L; QÌB # M KbM? +kM; +?d +| h¬M *€+?- ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB EB K h¬M #"+ # - M?Q
HÈM F?B bQ pÈB ç€K M; QÌB i?O ?°X J" M m bQ pÈB ç€K M; QÌB J i°+ i?b ?„M F?¬

"¼M ?¼ +ÁM +¬M TªB +| i?ÌB ;B M5

G,M; hB m +kM; iBM ``^M;- i?2Q i?ÌB ;B M i`¬B [m - imv i çΦB ç b® ç€K M;QÌB #
+^M? ;BÈB +| i? F?BM? i?QÌM; ç€K M;QÌB i?O ?° M``v5

hm v M?B M- #•v ;BÌ ?¼ pšM +ÁM +?Q T?^B H9+5

L m i´M; ?ÊT HΦB i'i +^ i?b M;QÌB +| i?U+ HU+ ?MM; KΦM? M?'i +?QM? H``.B T i
M``M; ç½ çΦi iÈB +^M? ;BÈB L;mv M M? ?"m F€- M?QM; im pB + Q i?b F?¬M; +|
i`QM; K„i G,M; hB m FBM? M;?B K +?B M ç'm pÈB ç`+? +O .B T iY [m^ i?U+ FûK
+?QM? i`Î i?¬M? + Q i?O i?b +ÁM +¬M i`^B [m +?B M ç'm pÈB Km¬M M;¬M i?Y i?€

*?Q M M- G,M; hB m +kM; b) F?¬M; K M; i?2Q #'i +S M;QÌB M``Q ç KΦQ ?B KX

P i M?'i- #^M i?•M ?„M +ÁM +| +Æ ?°B +?Φv i`®MX

X

æΦB .QÆM; h?¬M?- K¼B M;QÌB MM MM iB M iÈB h•v çΦB HK+- imv M?B M M;QÌB i
ç½ H M i?mv M `ÌB F?ÄB- +ÁM HΦB M?[M; ç€K KΦQ ?B K +?d çB iÈB +?Q p mB- ?Q
+ Q- ? v H``H•K i`"M HMB #QÊ+- +?Q M M K†+ /M /`+? pK # Q i?mv M Î æΦB .QÆ
`i M€Q M?B i- M?QM; i` M i?U+ i HU+ ç½ ;B^K KΦM? `²BX

æ€K M;QÌB .B T >"M h•K +| +?9i ?®B ?"M- ç M #•v ;BÌ- #¼M ?¼ +kM; +| +?9i +•M
?¼ F?¬M; M;?2 çQÊ+ #'i +S iBM iS+ ;b- H``pb iBM iS+ FB +,M #^M #¼M +?9M; F?
ç +|5

o T?¬M M?[M; HÌB F HmM; imM; # M M;Q``B- +€+ HQΦB +€+? M|B p bU tm'i ?B M
HK+- +kM; #` +?Q H``HÌB M|B p¬+,M +SX

æ½ iWM; +| M;QÌB i bK .B T >"M h•K- ç M;?` #¼M +?9M; T?€B ` K°i +?B + i?mv M
iB M ?ÊT i€+ ç çB iÈB h•v çΦB HK+ H`` ? B KQÆB [m^ iBM? ?Φ+? #" + M,K5

*?mv M ç| F€i?"i H``;B€i` M i`ÌB5 > B KQÆB i`B m iB M ç²M; ç'v5

P i M?'i ;B€i?m +?B + i?mv M +O ç€K M;QÌB .B T >"M h•K +| i? Km K'v +?K+ +

>ÆM M[- ç€K M;QÌB .B T >"M h•K +kM; ?Q"Mi Q"MF?¬M; +¬M T?^B çB KΦQ ?B K
i?O M?B m iB M K°i +?9i i?b iU M?B M b) +| M;QÌB iU M;mv M çBX

*| i`¼M; i?QÎM; i'i +| M;QÌB /kM; +^K5

L?QM; H9+ ç| .B T >"M h•K F?¬M; i?'v `ä i bM? i? - M M +U imv iX *?Ì ç M F?B ?,
?¬M; M``v ç½ i?U+ bU H M i?mv M `ÌB # MX

L?QM; i?"i` i bM? M?•M FB K [m•M bQ o•M L +O .B T >"M h•K +kM; M OB ?„MX

@E?¬M; +| ;b T?^B ?®B ?"M- i`B b^M +O +?9M; i +?Q /M K'v çÌB +kM; t`B F?¬M
KΦQ ?B K ç M +?¶ ç| H``K ;b\

@>mvM? iQÎM; iB M / FB K H„K b Q\

@>W- ç M H9+ ç| ?mvM? M?bM t2K +ÁM # Q M?B m M;QÌB +| i? [m v p - +ÁM ?mv

L?QM; K†+ F ` b Q- K°i ç€K p"i +| ;B€i`` HÈM M?Q i? ç½ #` im°i F?ÄB i`QÊ+
çQÊ+ bU i?'i p¼M; +O M,K M;QÌB M``vX

E?¬M; M;?o iÈB- ?¬K M v F?¬M; M;Ì HΦB +| M;QÌB iÈB Km®M # Q i?mv M ç ` #B
` K°i M?B K pK Î +¬M; ?°B +O F KΦQ ?B K- H``T iS+ # M M``v HB M ? pÈB ç€K M;
+ÁM +€+? M``Q M[ - i?mv M +O #¼M +?9M; H``i?mv M HÈM M?'i p``i®i M?'i +ÁM
h?¬M?5

.B T >"M h•K +„M +?†+ `„M; K°i +€B- `²B çQ ` ;B€ ? B KQÆB [m^ iBM? ?Φ+? #" +
ç| F?¬M; +?`m ;B€ M``v i?b i M M v M `M b®M; +?Q i®i i?2Q M?Q HÌB +O o•M L 5

>„M F?¬M; M;?o iÈB- ç®B T?QÆM; F?¬M; M;Ì ç€T SM; HB M K``F?¬M; +?9i [m M

J°i F?€+? ?"M; HÈM5

L;QÌB M"v imv i ç®B +kM; ;B®M; M?Q M?[M; F?€+? ?"M; HÈM i`QÊ+ ç•v5 J†+ /M
[m€ T?"MX L?QM; pb ?¬K M v H" #m´B +?B m M M bQM; T?QÆM; HB M QÊ+ ç`M?

.B T>"M h•K +ÁM +| +?9i ?®B ?"M- bÈK #B i`^M; ç®B T?QÆM; / +?`m M?Q p"v i?
+ Q ?ÆM K°i +?9i- ?„M iBM `^M; ç®B T?QÆM; +kM; b) ç²M; wX L?QM; K";B€ M`v
.B T>"M h•K i?-K K„M; i`QM; HÁM;- ç²M; i?ÌB H¢B p¬ +MM; M;?B ?Q†+- `®i +m°
+€B ;b K" +| i? F?B M M?[M; M;QÌB M"v tm M? m M?Q p`i çB p T?Q ç| +?S\

.B T>"M h•K [m v H¢B +?¶ +O KbM?- F H¢B +?mv M ç½ i`ªB [m ?¬K M v K°i H-
?ÄBX

@>"M h•K ç¢B + - ?mvM? M|B ;½ i? M? MB M FB +| #° /€M; M?Q i? M"Q\

.B T>"M h•K ?ÆB M Q M Q- b m ç| ? B K„i M?„K H¢B- ?„M M;?o iÈB K°i F?ª M,M;
M|B +?mv M pÈB ;½ i? M? MB M FB i?b ?„M M;?2 çQÊ+ ;B¼M; M|B i?m-M +?`i+
M?B M i`QM; FBM? /Q M?- ?„M +kM; F?¬M; Km®M +| #`i +S [m M ? M"Q pÈB M;Q
M?•M +Æ ?°B M"v F m KbM? TªB ;BªK K°i [mª iBM? ?¢+?- p"v i?b K`i M?B m ?ÆM

.B T>"M h•K K¬ iª H¢B #° /¢M; +O ;½ i? M? MB M FB K°i HQÊi- H¢B i?`v iQ"Mi?
FbK M´B K" `mM H M- ç²M; i?ÌB i`QM; ç¬B K„i +O ?„M #„M` Q€M ?"M p¬ +MM;5

a m ç| M;?B M `„M; M;?B M HÊB M|B,

@G,M; hB m5 >„M H" G,M; hB m5

@*€B ;b\

.B TEBM? h•K p¶ #"M- çSM; /"v ?¬ H M- F?¬M; /€K iBM M|B,

@æ M|B M;QÌB ç| H" G,M; hB m b Q\

GQM; hQÌM; ?Qi b•m K°i ?ÆB- b m ç| M|B,

@æ9M; p"v- ?„M +?QM? H" G,M; hB m- +?Q /M ?| i?"M? i`Q- ç +kM; M?"M` ?„M

@hmv `^M; >"M h•K ç¢B + K¬ iª p ?„M +| +?9i F?€+ #B i M?QM; ç½ [m `i M?B r
MB M M v ?„M ç½ i`QÌM; i?"M? H" K°i i? M? MB M- iU M?B M b) +| K°i +?9i #B M
M?`i H" +€+ M;QÌB +?Q `^M; M;Q¢B i`W ?„M- +ÁM +| ;½ i? M? MB Mi?S ? B M?Q ?

æ€K M;QÌB .B T>"M h•K +kM; F?¬M; M|B- *m²M; *?B M i?b ?€ iQ K²K- Km®M M|
i?Q€M; [m .B TEBM? h•K ç M; FQ+? ç°M; i?b M;"K KB M; H¢BX

>B M i¢B #¼M ?¼ ç½ F?¬M; +ÁM ;B®M; M?Q M,K tQ 5

h?ÌB çB K ç|- imv `^M; FBM? /Q M? K°i çQ" M K¢Q ?B K `i HÈM M?QM; M|B i?"i K
;B"m- ?ÆM M[+kM; F?¬M; +| M?"- +¬ ç°+- b®M; ?¬K M v M?QM; F?¬M; +| M;"v
F?¬M; M?Qm K"v +?9i M"QX

L?QM; ?B M i¢B F?¬M; ;B®M; p"v- *m²M; *?B M ç½ +| K°i i? iY /`m /"M; ç€M; v
+QM ;€B tBM? ç T5 >B M ;BÌ MB K pmB HÈM M?`i +O *m²M; +?B M- +?QM? H" K
;€B KbM? p" +?,K b|+ M;QÌB pÊ tBM? ç TX >ÆM M[?„M p®M H" M;QÌB F?¬M; ç²M
T?B M iQ€BX

>B M ;BÌ G,M; hB m [mª i?U+ +| +? M? H +? [m€ HÈM pÈB #¼M ?¼- +„M #ªM H" #
ç #€Q i?M- M?QM; /€M; p .B TEBM? h•K `ä`"M; H" M?Ê `ä i?M ?"M i`QÊ+ FB X

«B- +| ;b ç•m +?S\ E?¬M; TªB +?d H" K°i +?B + M?šM F?¬M; ;B M i?¬B b Q\ oÈ
M;QÌB- K¶B M;QÌB Km K°i +?B + M?šM F?¬M; ;B M- +kM; +| i? Km M´BX *?Q M
;½ GQM; hQÌM; FB - M?QM; i?"i` ?„M +kM; +| Hw /Q ç Q€M ?"M G,M; hB m b Q\

*m²M; *?B M i`QM; HÁM; ?¢ [mv i i•K- KbM? imv i ç®B b) F?¬M; M?B m HÌB- p" +
p"Q +?mv M M"v5 L m #¼M ?¼ F?¬M; Km®M b®M;- i?b +S i` M? M? m +?`m +? i- k

:B¼M; çB m .B T EBM? h•K M|B K°i +€+? HçM? HMM;;
 @æçB + - +€+ M;QÌB çWM; M;;M +ªM i - H-M M"v i M?'i ç`M? T?ªB F?B M ;½ G,M
 +?¬M5
 GQM; hQÌM; +kM; M„K +?†i M„K i v- M|B,
 @G,M; hB m ?çB i K'i ? ii? M? / M? T?ªB t tS- i?"K +?Q +ÁM F?¬M; /€K [m v i`Î H
 i`Î HçB +?®M ç½ Mm¬B M'M; i 5
 @>B M ;BÌ imv `^M; +m°+ b®M; +O i t ?Q M?QM; i?M ?"M M"v ç½ F?„+ +®i ;?B
 @>„M F?¬M; T?ªB ç½ i?"M? ççB M?•M p"i `²B b Q\
 @E?¬M; T?ªB ?„M F?¬M; bÊ ç M M; v +ª i? ;B ~M i? b Q\
 @>„M F?¬M; T?ªB ç½ i`Î i?"M? i¬M; +?O +O h?K+ aÆM FB K T?€B ;b `²B b Q\
 @> ? - i Km®M +?Q ?„M #B i- Î i?ÌB F?„+ K'm +?®i iB m M?•M p"i +kM; +† i? H"K
 ?„M +? i- +?QM? i b) M|B +?Q ?„M- FB T b m çWM; ç„+ i°B pÈB iB m M?•M p"i5
 GQM; hQÌM; pW M|B tQM; - +QÌB ô +ç+ +ç+ô K°i +€+? [m€B /`- p K†i •K H½M?-
 o•M L çQÊ+ tQM; H" >„+ Zmª S?K- +kM; F?¬M; FbK HÁM; M' B K" `mM H M K°i +?9
 p`Q ç¬B K„i +O GQM; hQÌM; - #ÌB pb ;BÌ T?9i M"v GQM; hQÌM; +,M #ªM H" K°i F ç
 .B T >"M h•K ?QT K„i- i`QM; HÁM; +kM; F?¬M; F?€+ *m²M; *?B M H„KX >„M +† +
 M?B m M,K `²B- imv `^M; +?Q +¬M; #®` M?QM; iW H•m ? B M;QÌB ç½ +QB ç®B T
 p`K°i T?¬M [m M i`¼M; +O KbM?5 Í b•m i`QM; M°B i•K +O #¼M ?¼ +,M #ªM H" F
 T?B m HQm KçQ ?B K ;b5
 :½ G,M; hB m FB +† i? F? B i¬M; H"TT?€B i` M H½M? ç` +O KbM?- +ÁM bY ç'
 FQM? v m- p" +ÁM çQÊ+ iQÊM; [m•M G,M; h?B M E?B m iW [m M çB iÈB T?Q M H
 MQÊ+ ç°+ H"Ti`QM; G K L;mv i h•M ?Q`M; Gw oă h`U+ +kM; 2 M;çB G,M; ;B X
 J'v iBM iS+ M"v +kM; F?¬M; T?ªB H" iBM ç²M p¬ +,M +S5
 *€B i M óG,M; hB m ô M"v- i?"K +?Q .B T >"M h•K F?¬M; Km®M M?È iÈB- K" +?Q i
 ?"M G,M; hB m X L m M,K ç† ?„M F?¬M; #` +„i çSi i v i`€M; bo- i?b ?„M H"K b Q +† i
 ?¬K M v\
 G9+ M"v .B T EBM? h•K M|B,
 @æçB + - ççB i~m- *m²M; *?B M ççB + X
 > B M;QÌB o•M L p" *m²M; *?B M ?ÆB M Q M Q- [m M?B m M,K M?Q p"v- iW i`QÊ
 ç m ;¼B i?ŠM; i M +O ? B M;QÌB- H9+ M"Q ?„M +kM; +?ŠM; # Q ;BÌ F?€+? b€QX
 +€+? tQM; ?¬- F?B M ? B M;QÌB +kM; +ªK i?'v F?¬M; çQÊ+ iU M?B M +?Q H„KX
 L?'i H" o•M L - F?m¬M K†i tBM? ç T +O M" M; YM; çÄX hmv `^M; M" M; iW H•m ç½
 >"M h•K M?QM; +† i? M;?2 +?QM? KB M; +O ?mvM? ç M;QÌB v m i?W M?"M- F?
 pmB p X
 .B T EBM? h•K KdK +QÌB,
 @L?B m M,K M?Q p"v- +€+ M;QÌB +kM; / /`M; i? i?S +?Q ç - F?B M EBM? h•K ;?B
 +ÁM i` M M F?¬M; ?B m +?mv M p" ç½ ;•v +?Q +€+ M;QÌB i? K`i M?B m T?B M i
 @G½Q L?`5
 .B T >"M h•K #¶M; M?B M i`-K ;B¼M; +„i M; M; HÌB M|B +O ?„M,
 @æWM; H"K +?mv M çB M `²- +?9M; i ç½ [m€ ?çM? T?9+ `²B5
 æ¬B K„i +O GQM; hQÌM; Î # M FB ?QT HçB- K†i F?¬M; +?9i i? v ç'B- +kM; F?-
 HÁM;X

.B T EBM? h•K KdK +Q`B H„+ ç-m,
 @æ¢B + - ?mvM? çWM; F?mv M ç - ?½v M;?2 ç M|B ? i H`BX
 æ-m iB M H` i?Î /`B K°i iB M;- b m ç| .B T EBM? h•K KÈB M|B,
 @L?B m M,K i`QÈ+ - F?B K¢Q ?B K çQ`M +O +?9M; i pW KÈB i?`M? H`T- L? K h`
 +| K`v ?mvM? ç çQÈ+ T?•M +MM; K°i i`- F?B ç| ç F?¬M; ?B m- +ªK i?`v ç¢B + F
 i®i M?`i- +?Q M M- i•K M;mv M HÈM M?`i +O ç - H` p b m iU KbM? +| i? H`T`
 æ¢B + i?Y M;?o t2K- ç ç Î# M T?2 +O ?mvM? KÈB`i +| iB M ç²5
 @h`QM; M?[M; M,K H`K M?B K pK- L? K h?¢+? h?•M E?„+ +| FBM? M;?B K ?ÆM ç
 `v ç½ +Sm ç - F?¬M; /QÈB KQ`B H-M5
 @L?QM; #ÎB pb K†i KkB M M ç +kM; +?Q iWM; M|B [m H-M M`Q5 \*| p`B H-M- ?
 ç½ +? i- +?d +ÁM H¢B ? B +?9M; i
 .B T EBM? h•K M|B iÈB ç•v- ;B¼M; M|B +| +?9i M;? M M;`Q,
 @>mvM? `v +kM; +?Q iWM; M|B [m +?mv M M`v Î i`QÈ+ K†i M;Q`B M;Q`B ç ;B[H
 M m F?¬M; +| L? K h?¢+? h?•M E?„+ i?b ç ç½ +? i F?¬M; #B i# Q M?B m H-M`²
 @*?Q M M ç ç½ MÊ ?mvM? `v K°i K¢M;- M m F?¬M; F?B ç çQ¢i çQÈ+ +?B + M?Š
 +| i? v M i•K ;B Q M| +?Q ?mvM? `v\ h`QÈ+ K°i i?€M; ?mvM? `v ;†T +?mv M F?¬
 ?mvM? `v- b m F?B H`K tQM; K°i M?B K pK +m®B +MM; M`v- ç HB M ç M ;†T ç M|
 H`T K¬M ?°5
 @`^M; p`Q bU +® ;„M; +O +?9M; ç - ç iBM`^M; KbM? M?`i ç`M? +| i? i¢Q` bU M
 @L?QM; E?¬M; M;?o iÈB- F?¬M; M;Î H-M ç®B i?Q¢B +O ç p`L? K h?¢+? h?•M
 +MM;5
 @a m ç|- ?mvM? `v +? i K` +? i K°i +€+? BK ?ÆB H†M; iB M;5
 @G,M; hB m +?QM? H` F ;B i M;Q`B5
 *| H) Í i`QM; K„i M;Q`B F?€+ - L? K h?¢+? h?•M E?„+ H` iB m M?•M p`i- p` +ÁM H
 i`QM; HÀM; ç - ?mvM? `v H¢B çQÈ+ t2K H` ?mvM? ç i®i M?Q ç¢B + M;Q`B5
 @ B ;B i +? i ?mvM? `v i?b M;Q`B ç| H` F i?M HÈM M?`i +O ç 5
 L;?2 H`B M|B T?€i` iW T? T?O +O .B T EBM? h•K- K¼B M;Q`B ç m i`-K K†+ -
 +kM; F?¬M; FbK M`B K` /MM; €M? K„i FQM? M M?bM .B T EBM? h•K- i?“K +?Q ?
 L? K h?¢+? h?•M E?„+ - +| ?mvM? ç i®i M?Q p`vX
 hmv`^M; .B T >`M h•K iW H•m ç½ #B i i•K iQ +O ç ç M?QM; ç•v +kM; H` H-M ç
 KB M; ç ç +O KbM? M|B` M;mv M M?•M i?“i- +kM; F?¬M; FbK M`B +| +?9i ?´i?
 @G½Q L?`- H9+ i`QÈ+ i +| +?9i ?B m H-K ç
 .B T EBM? h•K F?Q€i i v €Q- b m ç| M|B,
 @æ¢B + - ?mvM? F?¬M; +¬M M|B- M;Q`B H` i?•M + + +O ç X Í i`QM; K„i ç - F?
 ?mvM?5
 @.B T ;B +?9M; i +¬M +| K°i M;Q`B ç M®B /äB i¬M; çQ`M;- M M M?B K pK M`v T
 i`mX
 @* - ?½v i?m t T i?`B ;B M ç +QÈB ç¢B i`m çBX
 h`QÈ+ K†i M;Q`B M;Q`B o•M L H` >„+ Zmª S?K-M?QM; ;B`T?9i M`v F?m¬M K†i +
 KªM; çÄ- +„M +?†+ K¬B- ? B i v çmM; çQ - /MM; bS+ M„K +?†+ H¢B- ç¬B K„i çÄ M
 EBM? h•K M?QM; M`M; F?¬M; M;?o iÈB ?„M M|B` M?[M; iW M?Q p`vX

.B T>"M h•K +kM; i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K K" M?bM M;Q`B ç ç M"vX >„M #B i iQM?
M"v iW M?Ä- M m ?„M ç½ [mv i ç`M? +?mv M ;b `²B i?b M?'i ç`M? b) F?¬M; i? v ç
#Ä w ç`M? M M ?ÄB K°i +•m,

@G½Q L?`- M;QÆB [mv i ç`M? `²B b Q\

.B TEBM? h•K F?¬M; i`ª H`B ?„M- K" [m v p T?Q o•M L ,

@h~m iY- ç M;?2 M`B i` M M;Q`B +O i~m +| K°i HQ¢B ç°+ /QÊ+- p¬ b„+ p¬ p`- +?Q
çQÊ+ KQ`B /†K T?ªB F?¬M;\

o K†i o•M L +?Êi #B M ç´B- M?bM .B TEBM? h•K M`B,

@E?¬M; çQÊ+5

@h?S ç| F?¬M; i? +?Q ç 5

.B TEBM? h•K KdK +Q`B M`B,

@>½v +?Q ç çB- i~m iY- tBM M;Q`B ç'vX E€ i?"i i~m H" M;Q`B i®i- i~m `i tSM; pÊ

@GQ¢B /QÊ+ M"v F?¬M; +| ;BªB /QÊ+5

@aQ K¬M +O i, ç½ i`mv M tm®M;- ç½ iWM; +| M;Q`B bY /MM; [m F?B M F?¬M; +|
pB i`,K /†K- i?"K +?Q +Ä +•v +kM; F?¬M; b®M; çQÊ+- ?B m [mª i?"K +?Q +| i? FÜ

o•M L M? ;B¼M; M`B,

@L m i +?Q ç i?b ç| +?QM? H" ?¢B ç 5

hB m aYm ? B +€M? `mM; H M- M; v b m ç!- ?B M ` i¢B ç` T?QÆM; +€+? ç! F?€ t
tm®M; K†i #B M ioM? H†M; M?Q ;QÆM;X L;²B î i` M M;QìB hB m aYm- G,M; hB m
G,M; hB m #B i- iW ;Bì T?9i M`v- h-M ;B ç½ #` /B i pQM;- K'v i`,K M,K M[+kM; F
i?"M? M?"i HQm i? ;B 5

*! H) #¼M ?¼ +kM; +ÁM b|i H¢B p`B i M +QìM; ;Bª +ªM? ;BÈB EB K h-M- imv M?E
M`Q- #¼M ?¼- +kM; F?¬M; +! K°i +?9i +Æ ?°B5

L?"i ç`M? +€+ H½Q ;B` ;BªQ ?Q¢i +O GB i;B +kM; M?bM i?'v `ä ibM? i? M`vX
G,M; hB m #MB M;MB i?î /`B- ç°+ H" T +?ûK ;B i #®M ;½ +QìM; ;Bª +ªM? ;BÈB EB
+kM; F?¬M; FQ+? ç°M; M?Q KbM? iQîM; iQÊM;X .QìM; M?Q pB + M`v +kM; #bM
i?"M? b¬M; p"v5

"ªM i?•M +?d H` K°i ç iY M?Q M?Ä +O h?K+ aÆM- #•v ;Bì i`î i?"M? K°i h¬M; +?O
i?B M K¢+?- #•v ;Bì ç€M? M? m pÈB K°i EB K h¬M #" + b€m K†i pšM F?¬M; ç´B b„
" M;Q`B iQîM; M?Q H` /Q p" M K v- +?d +! #ªM i?•M G,M; hB m KÈB #B i çQÊ+ Kb
M?Q i? M`Q5

G-M M`v ;B i +? i #®M i M h¬M ;B #¢B ?Q¢B +kM; +?d H` #QÊ+ çB ç-m iB M +O
•+ ;Bª €+ #€Q- ?"M? pB +O h¬M ;B F?B M +?Q i'i +ª +€+ i? ;B K¬M T?€B +ªK i?
#` /B i pQM;- H` çB m i'i M?B MX

h?"i T?m p¬ i°B- K M; M;¼+ +! i°B5

G,M; hB m +`M; `ä `M; ?ÆM- +?QM? KbM? î i`QM; K„i `i M?B m M;QìB- +kM; #`
h-M ;B X

JbM? F?¬M; +?B K çQÊ+ p"v i?b M;QìB F?€+ çWM; ?ÁM; bY /KM; çQÊ+X æ! H` i•
J°i F?B ç½ M?Q p"v- M?Q p"v- HB M T?ªB +® ;„M; ç'm i` M? i?¬BX

G,M; hB m €M? K„i FB M ç`M?- i`QM; HÁM; M;?o i?-KX

jNdX *?QÆM; jdRYjdk, æ`+? v E?! L!B _ä

L;QìB çQÆM; [mv M i`QM; +€+ [m®+ ;B ç! ;¬M M?Q ç m H` M;QìB +O i? ;B K¬M
ç¢B HK+ p` ;¬M M?Q i'i +ª +€+ i`B M;mv M M;Q¢B i`W \*'K ç` +O h?-MX

G9+ i` M? çQ¢i- ç'm ç€ HšM M? m i?b i`M F?®+ ?ÆM M?B m bQ pÈB æ¬M; ç¢B HK
>B m #B i +O M;QìB i` M h•v ç¢B HK+ ç®B pÈB pä ;Bª p` +€B ;¼B H` K¬M T?€B i
+O æ¬M; ç¢B HK+X

Í T?QÆM; h•v- iMv iB M ibK K°i #bM? /•M K` ?ÄB +kM; +! i? i? Q i? Q #'i imv i;E
+ M? ;BìX

*?Q M M- î T?QÆM; æ¬M; H` K¬M T?€B i? ;B `M i? - î T?QÆM; h•v +?d H` K¬M
?¼ F?¬M; `M i? +?9i M`Q +ªX Zm M?B m M,K i?€M; K¼B M;QìB +kM; ç½ [m2M pÈ
+ªK i?'v +€+ i? ;B ç! +! # Q M?B m i?-M #Q +ªX

aQM b€M? p çB K 'v- i?b i? ;BÈB T?QÆM; h•v p,M KBM? ?ÆM i? ;BÈB T?QÆM;
*?Q M M- b® +QìM; ;Bª +ªM? ;BÈB EB K h¬M i¢B T?QÆM; h•v ?ÆM t î T?QÆM; a
;Bª +O T?QÆM; æ¬M;- M?[M; M;QìB i?O ?° +O T?QÆM; h•v ç®B pÈB *'K ç` +O
hmv `^M; ?¼ F?¬M; +! B çO HU+ ç iB M p`Q b•m i`QM; \*'K ç` +O h?-MX M?QM
i`QM; pÁM; i`,K /†K +O *'K ç` i?b ç½ bÈK T?•M #® `i M?B m M?[M; i?O ?° ;Bª `²

L m +! M?[M; F K¢Q ?B K Km®M çB p`Q ç i?m i?"T +Ä S M/Q` - +?d bÊ H` +! çB
*'K ç` +O h?-M +kM; +?ŠM; i?'v çQÊ+ K°i +•v- pb ç½ bÈK +! i?O ?° ;Bª H'v çB `²

æ² i® i i? M"v / M H" im Hmv M ; Bª #"+ + Q + kM; `i v m i? Q + ? X
J i° + iW æ¬M; ç¢B HK+ b M; - + ? Q # QÊ+ + ?•M ç QÊ+ H M h•v ç¢B HK+ ç½ #` M ? [ + m²M; M; , M i`Î X
L ? [M; i ? O ?° ; Bª +ª M ? ; BÈB EB K h¬M b® HQÊM; ?ÆM t æ¬M; ç¢B HK+ - K° i b® H i° + , M F ?¬M; iB m X
h ? " K + ? Q + ÁM #` i´ M i ? ' i #ª v i € K M; QÌB X
æ•v H" H" pB + K" +ª æ¬M; ç¢B HK+ + | i" T ? ÊT i Q" M #° HU+ HQÊM; H¢B + kM; F ?¬M
"ÎB i ? O ?° ; Bª EB K h¬M #"+ b € m + O h•v ç¢B HK+ + | iÈB # #® M i` , K M; QÌB X
æ•v + kM; H" F i [mª i` Q M; ?" M; p¢M M, K [ m + O i ? €B ç° ç®B pÈB pk F, K¬M T ? €B HQ¢B + ? mv M + ? d i` mv M M°B #` i i` mv M M; Q¢B H" `i Qi X æ¢B ç b® + € + ; B i° + i¢B /•M ; B M- ; B¬M; M ? Q G, M; hB m p"v X * ? d + - M H" i ? B m MB M + | +® i + € + ? p [i ? m p" Q K¬M ?° - b m ç | K¢M ? K) #²B / QÐM; X
* ? Q M M- Î h•v ç¢B HK+ F ?¬M; + | M ? B m i ? ; B H, K- M ? Q M; K¬M T ? €B i ? b H¢B + a m F ? B M; QÌB J ; BÈB T ?ªB + ?` m i ? B i- ?¼ + kM; F ?¬M; çB M + m²M; T ?ªM F Q + ? M; QÊ+ H¢B H¢B iW iW `iB çB- i`U + iB T çB iÈB \*'K ç` + O i ? - M X
æ´B H¢B- ?ÆM K° i M; " M i ? O ?° ; Bª EB K h¬M #, i ç- m çB M + m²M; ç m´B ; B i X
"ÎB pb- #¼M ?¼M ?" M ç QÊ+ + ? d H M ?- ç | H" imv i ç®B F ?¬M; ç QÊ+ ç M; QÌB J h ? - M 5 L m F ?¬M; i ? b + € M ? + Y h ? € M ? o U + b) p o M ? pB M ç | M; + Y pÈB T ? QÆM; i æ9M; p"v- i ? " i F ?¬M; +¬M; #^M; X
L m ?¼ F ?¬M; i ? +ª M i`Î ç QÊ+ M; QÌB J ; BÈB- p"v i ? b + ? m`M #` K" çB p T ? Q æ¬M L ? Q M; i` M çÌB M"v p®M F ?¬M; + | +¬M; #^M; X > B + ? [ó *¬M; #^M; ô M"v iW H9+ ç Q ç ; BŠK H M- ç b Q b € M ? K" i ?¬B X
h ? " i` i ? b M | + ? ŠM; + | M; ? o ; b X
æ9M; H9+ M €- HU+ HQÊM; + O M ? | K i ? O ?° ; Bª H¢B ç QÊ+ i, M; + QÌM; - ?ÆM ? B T ? Q æ¬M; ç½ iÈB `²B X G, M; hB m çB /¢Q K° i KbM ? i` M ç QÌM; + €B MÆB ç' i F ? € ç € M ? ; B € M; QÌB çB ç QÌM; X LÆB M"v F ? € + pÈB æ¬M; ç¢B HK+ - M; QÌB i | + ç Ä- i | + + | i | + ç 2M M ? Q G, M; hB m i ? " i b U H" Qi i ? 'v X
* ? Q M M- + MM; H9+ ? , M ç € M ? ; B € M; QÌB F ? € + - i ? b M; QÌB F ? € + + kM; ç M; ç € M ? ; L; Q" B b U F ? € + # B i p K" m / - + ÁM H¢B H" F ? € + # B i p FB M i`9 + X EB M i`9 + Î K¢M ? K) - b Q pÈB + € + FB M i`9 + ?" Q ? Q MÆB T ? QÆM; æ¬M; i ? b F ? € + M ? m`i` h ? U + HU+ i´M; ? ÊT + O M; QÌB S ? QÆM; h•v b Q pÈB M; QÌB T ? QÆM; æ¬M; i ? b K¢M æ•v H" 'M i QÊM; ç- m iB M F ? B G, M; hB m ç† i + ?•M iÈB h•v ç¢B HK+ - pb M; v i` ç¢i iÈB æ¢B EB K a Q i M v w + | i ? i ? 'v ç QÊ+ X * m²M; EB K ao- J EB K ao- i ? " K + ? + | i ? ; † T ç QÊ+ X E ? B G, M; hB m çB M; M; [m K° i K¢Q ? B K +¬M; ?° B i ? " K + ? Q i M + Y ç M; M | B + ? mv M T ? B K + kM; ç½ H" EB K > Q" M; `²B X
h`QM; HÁM; G, M; hB m M ? B m Qi + kM; + | FBM ? M; ¢ + X L m ? B F ?®B ç¢B HK+ K" i`QM; p" B M, K i ?¬B- i Q" M #° + € + [m® + ; B + O æ¬M; ç¢B HK+ ç m b) T ?ªB + ?`m ç L | B M ? Q i ? KÈB i ? 'v- ç¢B / QÆM; K M ? K¬M; ç M F ? O M; #® FB ç½ i¢Q i ? " M ? i € + h`M i ? U + i - iW H9+ G, M; hB m tm`i T ? € i iW h ? K + aÆM iÈB ; B | ç½ [ m çB MY M, K L ? [M; M; QÌB J h° + + MM; pÈB M ? | K i ? O ?° ; Bª iÈB bÆK ?ÆM G, M; hB m ; - M K° i i ? HQM; hB m a Y m FB K K° i ? ÁM çªQ M ? Ä M; ? d i¢K- ; - M M ? Q F ?¬M; + ? 9 i + ? " K i` i ?

h?lB ;B M MY M,K M"v G,M; hB m +kM; F?¬M; ? ;B€M çQçM pB + im Hmv M +?9
ç`M? çQÊ+ impB sm'i E?B m F€X h?¬M ?²M tm'i F?B m # M ç K ç½ i?m¬M i?K+ +U
F?B m # M M;"v i?b +ÁM +?9i F?| F?,MX .M b Q i?b /QÆM; F?Q +U+ M†M; +O €M
`i HÈM +?Q i?¬M ?²MX

L m Km®M çç i iÈB +ªM? ;BÈB tm'i F?B m # M M;"v- Qi M?'i +kM; TªB iÈB sm'i E?
+| i? X

sm'i E?B m F€- H" i?lB F€ K'm +?®i- im +?•M ;Bª +| i? ;B i M;QlB i`QM; p¬ ?bM?

GBM? ?²M tm'i F?B m- i®+ ç° M? M? ?ÆM i?•M i? p¬ b® H¬MX

L|B +€+? F?€+- p®M TªB K'i K°i + M? ;Bl iÈB K°i MÆB M"Q ç| - HBM? ?²M tm'i F?

æQÆM; M?B M- i?U+ HU+ i`QÊ+ K„i +O G,M; hB m ççB F?€B i`QM; T?çK pB KQ
ç°M; iMv w K" F?¬M; #` i`M i?QÆM;- M m pQÊi [m F?QªM; +€+? M"v HçB ;†T K°i i
#` ;B| i?`B çB F?¬M; i? M?"T F?B m çQÊ+ M[X

G,M; hB m +ÁM ç M; im Hmv M HBM? ?²M M;U FB K i?m"iX J°i KbM? HBM? ?²M
i?€K i?QM? M?[M; +Æ bÎ #Q K"i K" i?¬M F?¬M; #B i [m, F?¬M; ? v` - ç9M; H" G,M
çQÊ+ HBM? ?²M tm'i F?B m i?b +| +€B i€+ /KM; ;b +?SX

L?QM; M m +| i? H"K çQÊ+ HBM? ?²M M;U FB K- p"v i?b +ÁM KçM? ?ÆM .o v L;U

h?Y M;?o t2K- HBM? ?²M tm'i F?B m çQÊ+ KQlB /†K- i?¬M F?¬M; #B i [m, F?¬M;
i?b ?Q`M iQ`M +| i? ç€M? HûM ç`+? M?•M KçM? ?ÆM KbM? ;'T K'v H¬M5 E?| HÁ

"lB pb ç®B pÈB EB K im- +| i? /MM; F?¬M; +?d +| FB K +O #ªM i?•MX

*?d H" GBM? ?²M M;U FB K +| +?9i F?| F?,MX *?Q iÈB ;Bl- iBM? i?¬M HU+ +O G,
ç½ çç i iÈB +ªM? ;BÈB,ô LB K çQçM +QÆM; +?•Kô `²B5 ok F?Q #bM? i?QlM;- +?d
hB m i?"K +?Q +| i? /MM; LB K çQçM +QÆM; +?•K # ;½v FB K- b m ç| M;U FB K
i? M|B- h?K+ aÆM FB K im +`M; iÈB ?"m F€ i?b HU+ b€i i?QÆM; +`M; FBM? F?O

G9+ ç¬m- #lB ?çM +? +ªM? ;BÈB +?Q M M M; v +ª K°i +?B m FB K +Æ #ªM +O hB
Zm M; GQÊ+ ©M?ô +kM; F?B M G,M; hB m #` bmv v m K'i MY M;"vX

L?QM; iÈB ;Bl hBM? h?¬M EB K Zmv i ç½ çç i iÈB i¬M; i?S ? B H" .o v L;U EB K F
bY /KM; `i i?m¬M i?K+- iBM `^M; M?[M; F ç½ iWM; +?SM; FB M u m >mv i >²M; C
i?¬M ç m +| i? w i?S+ çQÊ+X

*?¶ i?¬M F€ p" [m, /` +O G,M; hB m bÈK ç½ F?B M +?Q h?€M? oU+ +?9 w ç M- +?d
oU+ +ÁM ç M; F?`M i`QÆM; + Q ç°- i"Ti`mM; p"Q +?mv M ó\*'K ç` +O h?¬Mô Î h•
+| i?W iBM? HU+ T?•M i€M b M; M;QlB G,M; hB m K" i?¬BX

L m F?¬M; i?b M?[M; M;"v +kM; F?¬M; çQÊ+ iQM? H" v M´M H„K +O G,M; hB m ç

.¼+ i?2Q çQlM; çB- G,M; hB m pW +ªK i?K T?QM; iBM? +O ççB HK+ T?QÆM; h•
bªM Î ç•v +?Q +€+ i?•M M?•M #^M; ?[m Î M?"- +?d bÊ M?[M; M;QlB [m2M i?m°+ pF
M?'i ç`M? b) M;ç+ M?B M p¬ +MM;- ?„M K" +kM; +| H9+ M?"M M?½ i? M"v b Q\

h`QÊ+ ç| - M?[M; KçQ ?B K ;Bª iW æ¬M; ççB HK+ i?2Q M?Q HlB ç²M ççB KM [m€M
MÆB #B M +ª- ç½ KçQ ?B K çB iÈB h•v ççB HK+X o¬ b® M?[M; M;QlB ç| +?d F?
çQÊ+ T?QÆM; h•vX L?QM;- b m F?B iÈB çQÊ+ `²B- i`QM; K°i ;B•v H€i ?¼ KÈB ?
F`+? +O KbM?X

GlB ç²M `^M; +| #ªQ i M; i?b imv i ç®B H" +| - M?QM; K°i çS +QM MQi # im´B Î h
` +?mv M tQ +O \*'K ç` h?¬M- +?Q M M ç•v p®M F?¬M; TªB MÆB ?¼ +| i? çBX

hmv M?B M- M?[M; M;QlB M"v bÎ /o çQÊ+ ;¼B H" F KçQ ?B K- #lB pb i`QM; M;QlB
i?B M iQM? +O ?¼ +?QM? H" F?¬M; M T?"MX

*?Q M M- M?[M; F KϕQ ?B K M"v `i M? M? ç½ /mM; M?"T p"Q h•v çϕB HK+- ç•v
M;QìB ç m F?¬M; M;ì iÈBX

G,M; hB m b) F?¬M; +?9 w ç M M?|K KϕQ ?B K ;B^a M"v- M;QÊ+ HϕB- i` M çQìM; çE
+^aK M?"M çQÊ+ K°i +¶ F?Q iS+ `i `ä `M;- ?B M M?B M ç®B T?QÆM; +kM; ç½ T
hB mX

h`QM; F?¬M; i`mM; +?Êi #„M ` K'v +?K+ #|M; M;QìB- /WM; i`QÊ+ K†i G,M; hB m
pb ?„M /QìM; M?Q +^aK i?'v K°i +¶ F?Q iS+ [m2M i?m°+ çB M; M; [m - M?QM; HϕB
HϕB +| M?B m M;QìB M?Q p"vX

>ÆM M[- F?B M ?„M ?ÆB FBM? M;ç+ ç| H"- ?„M HϕB F?¬M; i? +^aK SM; çQÊ+X

Pi M?'i i?b çB m M"v +| i? +?SM; iÄ- i?U+ HU+ +O `i M?B m M;QìB # M ç®B T?Q
`^M; ç½ bÈK #B i+QìM; ;B<sup>a</sup> i` M çϕB HK+ M?B m p¬ b®- M?QM; Qi M?B m ;b i?b G
i?'i #ϕB- HQϕB +^aK ;B€+ M"v +kM; F?¬M; çQÊ+ i?Q^aB K€B H„KX

hm v M?B M b m F?B i?'v `ä ç®B T?QÆM;- i`QM; HÁM; G,M; hB m +kM; /-M +•M #

æ-m iB M i?'v H½Q M;QìB [m2M MY M,K F?¬M; ;†T- GQM; æ^M;X G½Q HQM; ?|
hB m +ÁM +| T?-M M?bM F?¬M; i?'m- M?QM; ?B M ;Bì G,M; hB m ç½ +| i? +^aK
T?QÆM;- bQ pÈB KbM? i?b +kM; b" M b" M M?Q M? mX L?QM; G,M; hB m imv i ç®B
+| i? +? M;U H½Q `²M; M"vX

"îB pb i` M M;QìB G,M; hB m +| `i M?B m T?€T #^aQ- K" H½Q `²M; M"v Q- i'i M?B

æ®B T?QÆM; +| i'i +^a H" ?ÆM # KQÆB M;QìBX G,M; hB m +?9 w i?'v- ç®B T?Q
`²M; GQM; æ^M; M"v i?b +ÁM K°i ç°B M;k M[- K" M;QìB çB ç-m ç°B M;k M"v HϕB
ç T iÈB KS+ p¬ HwX *?Êi M?bM HϕB- G,M; hB m i?"K +?Q +ÁM M;?o +€B i M ,M K

a m ç| G,M; hB m M?bM H M H¶ i B +O ç®B T?QÆM;X

hBM? GBM?5

G,M; hB m iWM; M?bM i?'v iBM? HBM? M[M¬- i?"K +?Q ?„M +ÁM +'K ?Q"MiQ"Mi?
+^aM /ÁM; #m¬M #€M +O æ [m®+ G K L;mv iX

*?ŠM; [m - G,M; hB m +^aK i?'v `ä `M; H" p` hBM? GBM? M K M?•M im'M K„ ç M F?
+| ç`+? `i `ä pÈB KbM?X

h?"i bU H" +?ŠM; ?B m ` b Q +^aX

GQM; æ^M; M?bM i?'v G,M; hB m- +QìB ? ?^a M|B,

@ *ÁM iQîM; H" +QìM; ;B^a M"Q- F?¬M; M;?o HϕB H" M;QÆB- +?"Q M;QÆB- #^M; ?

G,M; hB m +kM; +QìB M|B,

@ *?"Q M; "B- #^M; ?[m GQM; i°+ +O i 5

jN3X *?QÆM; j dj, B æ hB M\

@ L;QÆB +?QM? H" G,M; hB m\

hB M; M|B i`-K i?'T K" +U+ F€ +m®M ?9i- F?B M +^a G,M; hB m +kM; F?¬M; i? F?
ç T K½ M"v K" tm'i?B M îi? ;BÈB M?•M HQϕB M?'i ç`M? b) H"K b v K p¬ b®i?B

hm v M?B M- +?Q /M iBM? HBM? M K iY M"v +| M? im'M iB m b€B i? M"Q çB M[
F?B M G,M; hB m `i F?| +?`m- i ;¼B H" G,M; hB m ç| - i bÈM;QÆB +?„+\

GQM; æ^M; H†M; H) M?€v K„i G,M; hB m K°i +€B- b m ç| H½Q `²M; HÄB çìB ç€M?

@ G,M; hB m- #^M; ?[m +O i - i ;BÈB i?B m +?Q M;QÆB +?9i- ç•v H" æϕB ?° p
: M/ H7 JQiQ` > `F2` > HH

GQM; æ^M; #~i+QlB ? ?^a- b m ç! +QlB MlB,
@ *?9M; i ç m ;¼B ?„M H¨ JQiQ`- M; QÆB t2K
@ E?¬M; çQÊ+5

hBM? HBM? M KiY im'M K„ + m K¨v +„i M; M; HlB GQM; æ^M; - b m ç! M; ?B K Kti
@ L?•M HQçB #~M i?dm- b Q +! iQ +€+? ;¼B i M i \ >W- M Kti GQM; æ^M; i`QlM
pÈB M; QÆB 5 *?l +?mv M # M FB tQM; `²B- HçB ibK M; QÆB iQM? b´5

GlB MlB +O M KiBM? HBM? F?B M GQM; æ^M; +! +?9i F?¬M; M?`M çQÊ+X hBM
+?ŠM; M?) GQM; i°+ i HçB FûK +?„+ \ h?¨i ç9M; H¨ F?¬M; #B i +€+? ç®B M?•M tY
HU+ HB M + Q + Q içB i?QÊM; - K Ml- H½Q iY t2K M; QÆB +?`m i?B i ç•v5

a„+ Kti GQM; æ^M; KÈB /-M ?Á ?Q½M tm®M; - M?Q +QlB M?Q F?¬M; M?bM G,M
t2K M?•M HQçB i?¬M #Q ?MM; KçM? M¨v ;BªB [mv i ibM? +ªM? i`QÊ+ K„i M?Q i?

L KiBM? HBM? im'M K„ JQiQ` MlB tQM; HB M +?m~M #` /šM KQlB K'v iBM? HBM?
b•m- M?QM; +! i? F?ŠM; ç`M? H¨ i?U+ HU+ ``i KçM? - `lB F?ÄBX *€+ iBM? HBM? M
HÈM ç m i`ÈM K„i H M M?bM G,M; hB m- i?¨i F?¬M; #B i H¨ ç„+ i°B ?¼ # Q ;BlX *
G,M; hB m T?¬M M?B m H¨ iÁ KÁX

GQM; æ^M; +kM; K M; i?2Q KQlB K'v i°+ M?•M GQM; i°+ - i`QM; ç! +! K'v M; QlB +
G,M; hB m +! +?9i FB M; F} #lB pb ?„M +! i? +ªK ;B€+ çQÊ+- M?[M; M; QlB ç! M
i?b /M i` M M; QlB KbM? +! p¬ b® T?€T #ªQ M?QM; i?¨K +?Q ç M +Æ ?°B M?ªv p¨
F?¬M; +!5

*kM; K v H¨ K'v M; QlB GQM; i°+ F?¬M; +! # Q M?B m ç`+? w pÈB KbM?X æªQ [m
i°+ p¨B H-M- G,M; hB m +ªK i?¨v #¼M ?¼ +! i•K ibM? F?€ T?S+ içT- imv M?B M-
pÈB KbM?- +QB M?Q H¨ #çM i®iX

G,M; hB m HçM? HMM; M?bM M KiBM? HBM? FB - +€B ;b K¨ æçB ?° p i`QlM; JQ
@ L; QÆB MlB `ä +QB- i M iBM? HBM? FB 5

L; QÆB F?¬M; i?Q+? i ;¼B i M M; QÆB ?^a- i +ÁM HQlB F m M[H¨X
G,M; hB m MlB iB T,

@ ``~M i?dm ? v F?¬M; F?¬M; ç M HQÊi M; QÆB ç`M? çQçiX *€+ ?ç çWM; ?mM? ?
+€+ ?ç ?bM? M?Q H¨ +?ŠM; +! i?M ?¨M; b i?b T?ªB\ GçB MlB- i` M H½M? ç` +O i
+Sm F?¬M; Qi i°+ M?•M +O M; QÆBX E?¬M; #B i +ªK æM i?b +kM; i?¬B çB- HçB +
i?¨i bU +?Q `^M; +?OM; i°+ +O +€+ M; QÆB H¨ + Q [mw H„K ? v b Ql

L KiBM? HBM? FB M; ?2 tQM; HlB MlB +O G,M; hB m i?b M?Q H¨ K Q #` ;BŠK T?ª
HçB- i?•M i? #MM; H M F?Q i? ?MM; KçM? - b m ç! M?bM +?, K +?9 G,M; hB m #
E?¬M; i? F?¬M; MlB- M; QlB FB +?Q /M H¨ H9+ iS+ ;B¨M +kM; +! i? M?bM ` çQÊ

@ L?•M HQçB F?¬M; +¬M F?ªQ M; ?B KiQM? FB M M?šM +O i 5

æ®B Kti pÈB bU T?šM M° +O M KiBM? HBM? JQiQ`- G,M; hB m #¶M; MlM K +QlB
ç M KS+ M KiBM? HBM? FB T?ªB H°` #B m ibM? F?l iBMX h?¨i F?¬M; M; l HçB
>„M HçB +! i? çSM; p[M; i`QÊ+ €T HU+ +O æçB ?° p i`QlM; - K¨ +ÁM +! i? iQÆ
+O ?„M /QlM; M?Q `¨i i?m-M F?B i M? 5 J°i M[iBM? HBM? ?ÆB çÁ Kti M; ?oX a
M; QlB M?•M HQçB M¨v /QlM; M?Q HçB +¨M; M?B m ?æM K°i HQçB ?QÆM; p` F?B

*?d +! çB m ?¨M? pB +O ?„M- hBM? GBM? i°+ ç½ [mv i ç`M? - F?¬M; +! F?ª M,M;
h?¨i bU H¨ ç€M; iB +5

Í ç•v- F?¬M; +?d +! K°i iBM? HBM? +! w M; ?o M?Q p¨vX

@ hQM? M?šM MçB +O M; QÆB b Q- i Km®M M?„+ M?l M; QÆB K°i +•m- çWM; ibk

h` M M; Q`iB G, M; hB m ç°i M?B M #MM; H M K°i +¶ F?Q i? F?B M M; Q`iB i T?ªB
 b€i pÈB F?¬M; F?Q T?€i` M?[M; iB M; F2M; F2M; 5 a„+ K†i +O hBM? GBM? i°+
 #B M ç´B- ç²M; i?iB- M?[M; iBM? HBM? b m HQM; ?„M; -M M?Q i`QM; M?€v K„i ç
 HÈM +¶ M?Ä- M?QM; HBM? HU+ i`mv M iÈB F?B M G, M; hB m +¶ +?9i FBM? ?½BX
 h?U+ HU+ M?[M; iBM? HBM? M`v- i?“i bU F?¬M; i? F?BM? i?Q`iM; X
 @ > ? - +€+ M; Q`iB M; “M p¢M H-M çWM; `mM i v M?û- +€+ M; QÆB K` `mM i v- i #
 æ¢B ?° p i`Q`iM; ; b ç¶ M`v H”T iS+ b) çB ; †T hBM? GBM? i?¬M ç¶X
 h`QM; i v G, M; hB m +¬K u m >mv i >²M; GB M EB K- ; €+ H M +´ M K iBM? HBM?-
 K†i +Q`iB KdKX h`QM; M?€v K„i pW `²B G, M; hB m /MM; i?¬M ?²M tm`i F?B m- #
 i?“K +?Q F?¬M; +¶ #`i +S F M`Q i?`v `ä +?•M iQÈM; - /M b Q i?b +?mv M +kM; +?d
 ç½ +? i`K M K iBM? HBM? H` +?mv M i?“i5
 @ æ iB M5 o¬ bd5 h?’T ? M5
 L K iBM? HBM? p K†i T?šM M°- ? B K„i `U+ HY - +, K iS+ M?bM G, M; hB mX “aM M
 hB m M?’i ç`M? H` ç½ /MM; •K KQm [m, F ; b ç¶ - i?U+ HU+ +O ?„M i mv i ç®B F?¬
 æ9M; p`v- ?„M ç½ p¬ bd ç€M? HûM5
 JQiQ` iS+ ; B”M M; ?oX æ²M; i?iB iB M; M¶B p®M i`¬K i?’T +kM; +¶ +?9i #ûM M?¼M
 @ L?•M HQ¢B i +ªM? #€Q M; QÆB- #m¬M; i ` - M m F?¬M; 5
 " 5
 J°i iB M; p M; i`QM; i` Q- i?•M KbM? G, M; hB m ; B®M; M?Q [m, K` H¶2 H M K°i +€
 >„M ?mM; ?„M; i€i +?Q M K iBM? HBM? M; m M; ®+ K°i +€B i€i p M; /°B5
 @ æ iB M5 o¬ bd5 h?’T ? M5
 G, M; hB m +m®B +MM; +kM; M´B ; B”M- ç½ #` #„i `²B +ÁM F?¬M; +?“m v m i? X
 i?QÈM; - + Q ?ÆM M; Q`iB F?€+ K°i +€B ç¬mX J M¶- +?ŠM; H) i?U+ bU M; ?o H½Q i
 FB T M?“ M; QÆB b Q\
 hBM? GBM? i°+ æ¢B ?° p i`Q`iM; : M/ H7 JQiQ` > `F2` > HH +?Q€M; p€M; - K`v iB
 +?Q€M; p€M; - GQM; æ^M; +kM; ?ÆB bYM; b®i K°i +?9i- ç²M; i?iB i`QM; HÁM; +H
 M; ¶M i v +€B- i?¬K M; ?o,
 h?“i H` [m€ ç½5 “^M; ?[m M?•M HQ¢B +O i 5 E?¬M; ?´ H` F ç¶i çQÊ+ ?[m M; ?`
 +?SM; iÄ €M? K„i +O GQM; æ^M; i ` `i ç°+ ç€Q ç¶ 5
 S?2 GQM; i°+ # M +¢M? GQM; æ^M; +kM; M?Q H` ç M; KÆ- H€ ; M +O M?•M HQ¢
 h?“i ç9M; H` iQM ; M HÈM K”i5 s2K #° /¢M; +O iBM? HBM? M`v ?bM? M?Q ç½ ç€
 K`i `²BX
 > ? ? - i?“i H` bªM; F?Q€B5
 o`B p` GQM; i°+ i?U+ HU+ K¢M? K) # M; Q`B i?b M; ?B K i9+- M?QM; i`QM; HÁM;
 hmv ç½ H` KBM? ?[m M?B m i? ? - M?QM; `i M?B m GQM; i°+ F?¬M; i?Q+? iBM?
 HBM? F?¬M; TªB H`ó h?2Q çm´B iU M?B Mô M?Q M; Q`iB i M¶B- M; QÊ+ H¢B +ÁM
 +?Q M; Q`iB i +?€M ; ?ûiX L?QM; K` +Y +?d +O i M M?•M HQ¢B G, M; hB m #° /¢M;
 F?~m p` +O ?¼X L; Q`iB i i?m /QÐM; ", M; >ªB "Q h°+ i?b H`K b Q\ aÊ hBM? GBM?
 ç¶ +ÁM F?¬M; TªB hBM? GBM? i°+ +€+ M; QÆB +SM; `„M H¬B FûQ GQM; i°+ çm´
 ? v b Q\
 G¢B M¶B- #iB pb +?mv M M`v K` hBM? GBM? i°+ p` GQM; i°+ p®M [m H¢B pÈB M?
 i`i K†i pÈB M? mX

æϕB ç b® GQM; i°+ i`lB bBM? ç½ T?QM; HQm- ; -M M?Q +| [m M ? pÈB i'i +ª +€
KϕM? p` HQm HϕB ?"m /m - +?Q M M pÈB M?[M; M; QlB +| ?mv i i?®M; GQM; i°+ H
+kM; F?-M; ç†+ #B i i?Q+? ? v H` ; ?ûi ; bX

L; QÊ+ HϕB- hBM? GBM? i°+ HϕB +ªK i? 'v çB m M`v ç½ H`K p'v #~M /ÁM; K€m + Q [
+?Q +ÁM Km®M tY iY iQ`M #° +?OM; i°+ FB 5 a m ç| +| ``i M?B m M; QlB +O GQM
K) T?ªM ç®B KÈB bY i?`M? çm´B çBX hmv M?B M- +?mv M M`v +kM; ç½ [m çB ``
i°+ ç½ b®M; î MÆB HϕM? F?OM; F?B T M?Q p"v- ç m F?´ ; B½v /K K` b®M; p- b®
i?b çQÊ+ G, M; hB m K M; p X

*?mv M M`v i?U+ ` GQM; æ^M; ç½ bÈK #B i- imv M?B M +kM; F?-M; M; ?o M; ÊB ;
+O i´ iB M- +ÁM iÈB ; Bì +€+ GQM; i°+ +Æ #ªM H` `i Qi HmB iÈB +MM; +€+ +?OM
?"m /m +O KbM? + K çQ M H` F?-M; ?B m `ä- H`K ; b +| i•K iQ K` çB T?QM; HQm

L?QM; F?-M; M; ?o iÈB b m F?B hBM? GBM? i°+ #B i +?mv M M`v HϕB #B m ?B M
i FBM? M; ϕ+X *kM; ; B®M; M?Q iBM? HBM? poM? pB M +kM; F?-M; i? ?B m çQÊ
M?Q i? - i?b +U HQM; +kM; F?-M; i? Hw ; BªB çQÊ+ iϕB b Q T?€i ?B M +| +QM H
iBM? HBM? T?šM M°X

h?"K +?Q iBM? HBM? M[?Q`M; +ÁM iU KbM? i` Q [mv M +?Q æϕB ?° p i`QîM; ; M
?„M +MM; GQM; i°+ ç€M? HmB M; QlB J ; BÈB- +QÊT çQÊ+ *'K ç` +O h?-M b m
ibK G, M; hB m FB - v m + -m ?„M ; B Q iQ`M #° ", M; >ªB #Q i°+ ` - M m /€K +| MY
T?ûT æϕB ?° p i`QîM; JQiQ` iMv +Æ SM; #B M5

L?QM; +€+ iBM? HBM? iU +?Q H` + Q [mw M`v F?-M; +?9i M`Q M; ?o iÈB- M; QlB M
i?U+ i` €+ M?Q €+ K p"v- +?šM; M?[M; +| i?U+ HU+ [m, /`K` +ÁM +| H€ ; M HÈM
+€+? +U+ F€ HQm K M? M[+?S5

h ç€M? M; QÆB ç'v- i?b H`K b Q\

h? M? u m >mv i >²M; GB M EB K i`QM; i v G, M; hB m F?-M; +?9i `mM `~v- /€M i
>`M F?Q HϕM? H)Q p- +MM; F?B M JQiQ` M´B +ª / ;`X

æ²M; i?lB ?„M +ªK i? 'v MY # M K†i`€i #ÄM; J°i # M K€im'M K„- i`„M; MäM i2QM
T?M H MX

J°i +€B i€i M`v +O G, M; hB m imv i ç®B çO ç°+5 >„M HϕB ?ÄB K°i +•m F?B M JQ

@ L; m M; ®+- B ç iB M ?ª\

@ L; QÆB 5

"®T5

E?l2 KB M; G, M; hB m +QlB HϕM?- HϕB ?mM; ? , M; i€i p`Q # M K†i +ÁM HϕB +O i
H M p i i v çÄ iQÆBX

EM i?U+ iBM? HBM? JQiQ` M`v p®M Km®M MlB,

@ L; QÆB /€K ç€M? i \

E?-M; M; l M?•M HQϕB p- bd M`v p®M F?-M; +| +?Q ?„M MY çB K +Æ ?°B MlB +?
iBM? HBM? T?Q b m iÈB ; Bì KÈB T?K+ ?²B iBM? i?-M- ç m ; -K H M- +mM; i M M

*?d + -M JQiQ` ` H M? K°i iB M; - K'v iBM? HBM? M`v imv i ç®B M„K +?„+ - /QÈB i
JQiQ` +| i? #„M G, M; hB m i?`M? +QM M?QK5

L?QM; ? i H -M M`v ç M H -M F?€+- F?m -M K†i mv M; ?B K +O JQiQ` ? B H -M #` #
M M ; ½ F?-M; /€K ç€M? +m°+X

"lB pb ; ½ ç½ M?"M ` çQÊ+ K°i Hm²M; b€i F?Q FBM? F?OM; iW i` M M; QlB i M M?•
:½ iBM ``M; - +?d + -M KbM? ?ϕ b€i H M? i?b +?Q /M ç€K iBM? HBM? tϕ i?O +| i?
KbM? +kM; b) +?`m +?mM; b® T?"MX

@ B ç iB M\

hB M; +O G,M; hB m HçM? H)Q •K i`-K p¬ +MM;X

: M/ H7, M?•M p"i T?€T bQ i`QM; T?BK óh?2 HQ`/ Q7 i?2 `BM;ô +?„+ B +kM; #

JQiQ` KQi¬ KQiÆ

> `F2` > HH, K°i iÁ M?¬ +O ççB ?¼+ AHHBMQBb

jNNX *?QÆM; jd9, L[>Q`M; hBM? GBM? UTRV

G½Q HQM; [mª M?B M F?¬M; ?´ H` F ç½ H¼+ HåB Î t½ ?°B M?•M HQçB- i?´v i?
hB m HçB T?Q b m KbM?- ç²M; i?ÌB M?Qm K`v Q€M ;B" M M|B,

@ G,M; hB m- #^M; ?[m M?•M HQçB +O i - b Q M;QÆB FQ+? ç°M; p"v\ hmv `^M;
M?QM; M;QÆB ç°M; i?O ç€M? M;QÌB H` ?"M? pB T?B i?QÌM; F?¬M; i®i5 *?Q M M
i?"M? tBM H¶B JQiQ` æçB ?° p i`QÌM;5

GQM; æ^M; M|B pÈB ;B¼M; çB m p` p K†i +U+ F€M;?B K i9+- i?€B ç° M`v F?B M
b®i- M; v +ª ç€K GQM; i°+ +kM; `mM; ç°M;- F?¬M; i? iQÌM; iQÈM; M´B i`QÌM; H¼
F?¬M; ? +| ;b M´B #`i HçB +| i? M|B çQÈ+ M?[M; HÌB M?Q p"v i`QM; i?ÌB F?„+ K

>ÆM M[- M m iB m iY M?•M HQçB M`v i?"i bU +| i? ;BªB [mv i p´M ç bBM? bªM
GQM; æ^M;- #´i +S B i`QM; GQM; i°+ Í ç•v ç m + K i•K iB M? M;mv M #ªQ p ?„MX

J` GQM; æ^M; M|B M?[M; HÌB M`v M?bM M?Q T? #bM? G,M; hB m M?QM; HçB •K
b B i`QÈ+- G,M; hB m H`K p"v +?d H` FQ+? ç°M; M?´i i?ÌB K` i?¬BX

@ sBM H¶B\

G,M; hB m KdK +QÌBX hmv `^M; [mª i?"i ?„M F?¬M; Km®M ç„+ i°B ç€K hBM? HBM?
H` G,M; hB m b) +9B ç-m i`QÈ+ K†i ?¼X

G,M; hB m +kM; F?¬M; i? K HB + M?bM JQiQ` ç M; bQM; pM ? B K€- i?ªM M?B M

@ L m h?¬M ç½ b€M; içQ` pçM p"i i` M i? ;B M- M?Q p"v- pçM p"i i` M i? ;B M M
T?•M #B i i-M; HÈT + Q i?'TX h` M;?o- ç•v +| H) +?d H` +•m M|B +Y KB M; i`QÌM
M;QÆB K` i?¬BX h` +ÁM M;?2 M|B- hBM? HBM? i°+ Hm¬M Hm¬M iU T?QM; H` v m
i°+ Hm¬M ? K ?Á #bM? iU M?B M- i´i +ª ç m +?d H` iU ?mv M ?Q†+ KbM? T?ªB F
M;?B M;Ì- #¼M ?¼+ ,M #ªM H` F?¬M; T?ªB hBM? HBM? i°+- K` H` J i°+ ;Bª KçQ5
T?•M t M? çÄ ç2M i`„M; ç½ ;•v T?B M iQ€B +?Q i \

G,M; hB m i?m¬M F?B i i`QÈ+ ç•v ;BÌ ç½ #` F ç½ +? i H` •m .QÆM; ok /çv +?Q +€

GQM; æ^M; M?bM HQÈi [m G,M; hB m- i?'v ?„M p K†i +?QM? M;?o HšK HB i- K
i? iQÌM; çQÈ+ F M?bM +| p M?Q `´i i`mM; ?"m M`v F?¬M; M;Ì +kM; +| i? ,M M|B
/®B F?¬M; +?ÈT K„i M?QM; HçB F?B M M;QÌB i € F?~m F?¬M; iª HÌB çQÈ+X

L?bM ç€K hBM? HBM? FB i`ÈM K„i ?€ ?®+ K²K- /€M; p ç-v ?´ i? M H` +| i? i?'v
hB m +| bS+ +?'M ç°M; iÈB KS+ M`QX

æQ+? t€+- hBM? HBM? i°+ iW i`QÈ+ iÈB M v pšM M´B iB M; H` ?Á #bM? i`mM; H
i`QM; +®i iOv +?QM? #ÎB pb ?¼ `´i i?m¬M F?B i +?Q M M `´i + Q M;çQX

E€ i?"i G,M; hB m H` M;QÌB im +?•M- #ÎB pb i?'v JQiQ` [m€ p¬ Hw- HB M ?mM; ?
+?ŠM; T?ªB H` K°i HQçB + Q M;çQ b Q\

æÆM ;BªM H` B +| M„K i v iQ i?b M;QÌB ç| +kM; +| iQ +€+? + Q M;çQX

L?[M; HÌB M`v +O G,M; hB m F?B M ç€K hBM? HBM? F?¬M; i? M`Q T?ªM #€+ M
M|B,

@ L;QÆB M|B #”v5 *?9M; i +?QM? H” hBM? HBM? +?QM? i?®M;5 hbK M;QÆB T
M?B M H” +| M;mv M M?•MX

L|B ç M ç•v- i?’v G,M; hB m ç M; G,M; hB m M?bM +?^K +?^K p”Q K†i KbM?- JQiQ
/QÌM; M?Q pW M;S pW M|M; `U+- imv `^M; i`QM; HÁM; p¬ +MM; T?šM M°- M?Q
M?Ä tm®M;X æQÆM; M?B M H” v ç½ M?”M i?’v- i’i +ª +€+ + Q i?O GQM; i°+ ç mç

J” hBM? HBM? i°+ p” GQM; i°+ HçB H” KBM? ?[m i®i iW M?B m i? ? - F?¬M; +| F
HB M +„i çSi[m M? X L m ;B[? B i°+ i?”i bU tm’i ?B M p’M ç - +?Q /M i?•M T?”M
+O hBM? HBM? i°+ +m;t F?¬M; i? +?`m M’B i`€+? M?B K M”vX

@ V- ç M i°i +MM; H” M;mv M M?•M ;b- ?B M içB iBM iQÌM; M;QÆB M;mv M w M|B

G,M; hB m ?ÆB ?ÆB +| +?9i F?¬M; pmb- i?¬K M;?o, ç€K hBM? HBM? M?bM +| p M
H” K°i ç€K M;m M;®+5 *?9M; iÄ ` ç`+? w K½M? HB i ç®B pÈB KbM? `²B HçB F?¬
i H” F / #„i MçiT?ªB F?¬M;\ hmv M?B M M?bM GQM; i°+ # M +çM?- G,M; hB m
GQM; i°+ i?”i ` H” `’i i®i- ç€K F?’M; H² +€M? /”B M”v +ÁM ?[m /KM; ?ÆM +ª iQÌM

JQiQ` /Q /U K°i +?9i- ?QÈM; çB +O bU pB + ç½ ?Q”M iQ”M F?¬M; +ÁM M^K i`QM;
M?•M HQçB #bM? i?QÌM; HçB F?| +?ÆB M?Q p”vX E?B #”M i v +O G,M; hB m i€i
ç½ `9i #Èi K°i T?¬M + Q M;çQ ` F?ÄB HÁM; vX

hBM? HBM? i°+ H” +?OM; i°+ `’i i?”M? i?U+- #ÎB p”v #¼M ?¼ KÈB +| i? +?€M ;?o
M?Q i? X >¼ pšM +QB pb M?•M HQçB ç m H” /Æ #~M- ç iB M- ?ç HQm- p¬ bd h
/MM; î M?•M HQçB ç m H” +?m~M F?¬M; +| ;b b BX L?QM; JQiQ` F?¬M; i? F?¬M;

u F?¬M; #^M; G,M; hB m5

u F?¬M; #^M; M?•M HQçB p¬ bd ç iB M M”v5

L?È HçB M?[M; ;b L[?Q”M; hBM? HBM? T?•M T?| +?Q v- +| i? im€ +Æ SM; #B M
ibM? ?bM? i?U+ i - +kM; H” +?mv M #’i ç„+ /oX L m Km®M /MM; i?€B ç° +SM; `„M
p”Q F?m¬M F?’- ?B M M?B M H” K°i pB + F?¬M; +| F?ª M,M;X L;?o p”v- i`QM; HÁM
F?¬M; M;î i`QM; M?•M HQçB HçB tm’i ?B M M;QìB +| i?U+ HU+ ?MM; KçM? M?Q p

@ h` M H½M? i?’ +O M;QÆB +| T?ªB ç M; i?m M?”M K°i ç€K +?OM; i°+ i?¬M #Q ?

JQiQ` [mv i ç`M? T?ªB M;ª #”B pÈB M?•M HQçB M”vX L m KbM? F?¬M; T?ªB ç®B
#° hBM? HBM? i°+ ç /¼ ?„M- F?¬M; iBM `^M; ?„M +ÁM /€K +?®M; +U5 *?Q /M +|
p”v `’i i®i5 JQiQ` KÆ ?? i`WM; K„i M?bM GQM; æ^M;- i•K M|B i H’v iQ”M #° hBM?
+kM; H” /Q i M M?•M HQçB M”v F?¬M; #B i T?ªB i`€B- GQM; i°+ pšM T?ªB +| ?B n

oW `²B- F€i?”i G,M; hB m +kM; ?Q”B M;?B HB m +| T?ªB pb M;mv M M?•M tm’i ?B
?B M içB t2K ` - [mª M?B M +| [m M ? iÈB #,M; ?ªB #Q i°+X L;?2 p”v- ?„M +QìB H

@ oB + ç| i?b [m M ? ;b pÈB hBM? HBM? i°+ +€+ M;QÆB\

@ oB + M”v

JQiQ` pW KÈB Km®M M|B- i`QM; +Æ i? +O ç€K bBM? p”i /Æ #~M FB +| ?mv i i?®
KÈB iÈB KB M; HçB F?¬M; i? M”Q M|B ` M’BX h?”i bU H” `’i F?| +| i? KÎ KB M;X

@ æ€K M;QìB ç| H” F i?M i`mv M FB T +O hBM? HBM? i°+5 >B M içB i ççB /B
+?QM? i?S+ #€Q +?Q M;QÆB #B i- M?•M HQçB- ?v p¼M; M;QÆB +| i? H”TiS+ i`
b) F?¬M; +-M +€+ M;QÆB [mªM M[X

JQiQ` i?”i bU H” +| +?9i bÊ G,M; hB m- F?B M|B +?mv M pšM M?bM +?^K +?^K p
G,M; hB m- #ÎB pb +?Q iÈB i”M #•v ;Bì- i? M? #ªQ FB K p¬ +MM; HçM? H)Q +O
*?Q M M- M; v +ª pB + +ªM? +€Q +kM; #` v ç’B i?”M? i?¬M; #€QX JQiQ` +?Q `^M
i?”M? w- +?šM; H) M?•M HQçB iB #d M”v +ÁM F?¬M; ?”B HÁM; b Q\

oW M;?2 v M?„+ iÈB #,M; ?ªB #Q i°+- i`QM; HÁM; G,M; hB m HB M ?B m çQÊ+ H
+?QM? H”- i M hBM? HBM? M”v F?¬M; M;î +ÁM Km®M ;B’m /B K bU i?”i5

E i?M i`mv M FB T\ J M|X J°i ç€K /®B i`€- F?®M F?B T` p ç¢Q K¢Q5 G,M; hB #,M; ?ªB #Q i°+ i` m +?¼+ +€+ M;QÆB\ *?ŠM; H) HB M #ÎB pb #¼M ?¼ H` ?"m ç¢M ?¼ ç M; im¬M +?ªv /ÁM; K€m hBM? HBM?- HB M i`Îi?`M? /` çQ M i`QM; K„i +€+ M h` M K†i G,M; hB m #¶M; M?B M H°` K°i MK +Q`B i` K`X L m M?[M; M;Q`B i?•M +?„M ;B"i KbM? F?¬M; M;WM;- #ÎB pb G,M; hB m `i Qi F?B tm'i ?B M p K†i i? M @ ±\ L;QÆB ç¢B /B M +?Q iQ`M #° hBM? HBM? i°+\ L|B +€+? F?€+- ?B M i¢B M;C bmv M;?o +O iQ`M #° hBM? HBM? i°+ Km®M M|B pÈB i - T?ªB F?¬M;\ E?¬M; #B i pb b Q- M?bM p iQÆB +Q`B i` M K†i G,M; hB m- i`QM; HÁM; JQiQ`+| v #B i- H`B M|B +O G,M; hB m /Q`M; M?Q +|; b ç| F?¬M; i?Q+? ?ÊT- M?QM; v H¢B FbK M´B [m v ç-m H¢B M?bM i?Q€M; [m ç€K hBM? HBM? ÎT?Q b mX h`QM; hB iQÊM; +O p¬ b® hBM? HBM?X æ€K hBM? HBM? ÎT?Q b m v +ÁM çÆM i?m-M ?A ` çQÊ+ /KM; i•K ?B K €+ ;b +O G,M; hB m +?S\ JQiQ` FB M i`b- M|B, @ æ9M; p"v5 *?Q M M- M?•M HQ¢B- M;QÆB ç½ +| K°i HU +?¼M b B H-K F?B bY +?Q iQ`M #° hBM? HBM? i°+ H`i ç•vX G,M; hB m H†M; H) +Q`B- F?¬M; M|B K°i H`B M`Q- FB K i`QM; i v #¶M; M?B M + GQM; i°+ T?Q b m HQM; G,M; hB m #¶M; M?B M T?€i` K°i iB M; i?ûi FBM? ?½B J°i iB K€m iQÆB +?ªv tm®M; iW +?B + +´ M?ÆM K`M +O JQiQ`- K` JQiQ` i?b T?€ HQM; i`B HÎ ç'i- F?B M p¬ b® +?BK +?|+ Îi`QM; F?m`WM; +€+? ?¼ +?WM; K'v + # v HQ¢M t¢X @ G,M; hB m- #^M; ?[m +O i - M;`M p¢M H-M F?¬M; M M FQ+? ç°M;X \*?mv M M iBM iQÎM; `^M; +?mv M M`v F?¬M; ? +| #`i +S [m M ? ;b iÈB M;`B5 GQM; æ^M; M?bM i?'v ? i ?²M- F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ G,M; hB m M`v H¢B +| H€ ; M v H` ç¢B /B M +?Q iQ`M #° hBM? HBM? i°+- G,M; hB m F?¬M; M;Î +ÁM /MM; FB K iB m iY M`v Km®M ?Q`M iQ`M H` ç`+? +O hBM? HBM? i°+ b Q\ GQM; æ^M; +ªK i?'v HQ H„M;X G` ç²M; KBM? iW H•m ç`B- H½Q `i ?B m +?OM; i° +| p + Q M;¢Q #bM? i?ªM- i` M i?U+ i HÁM; /¢ ç m `i ? T ?ÁBX >`M? ç°M; ?¬K i?U+ +?QM? H` Km /•v #m°+ KbM?- `i / K M; iÈB ?"m ?Q¢M p¬ +MM; +?Q #ªM i?

9yyX *?QÆM; jd9, L[>Q`M; hBM? GBM? UTkv

> B K„i G,M; hB m #„M ` ? B ç¢Q ?`Q [m M; H¢M? H)QX >„M F?BM? KB i M?bM M|B,

@ L;Q`B F?€+ bÊ hBM? HBM? i°+ +€+ M;QÆB- i H¢B F?¬M; bÊ5 h?m ?²B p K†i + M;QÆB çBX æ®B K†i iY pQM;- M;QÆB +kM; +?d v m çm®B M?Q p"v K` i?¬B5 *?Q ç M|B +?mv M pÈB i X hBM? HBM? i°+ +€+ M;QÆB Km®M i?dM? +-m i +€B ;b i? p` #B i i¬M i`¼M; iÈBX Pi M?'i +kM; T?ªB +?Q i i?'v çQÊ+ i?`M? w +O +€+ M;QA

G,M; hB m M|B M?[M; H`B M`v F?B M K†i KkB JQiQ` t€K M?Q i`Q i`M- #Î K¬B +O FB m M;¢Q i`QM; i? ? i` +O hBM? HBM? i°+- p¬ b® M[ hBM? HBM? +QB v H` iBM +?`m M´B M?K+ M?½ M?Q p"vX \*?Q /M H` L[?Q`M; hBM? HBM? M|B pÈB v +kM; / çB m i`Q T?9M; # Q ?`K w F?BM? KB i M`v [mª i?"i F?B M v t'm ?´ p¬ +MM;- i?"K b€i i`QM; ç-m5

æ9M; H9+ M`v- G,M; hB m #¶M; M?B M bBM? ` K°i iB +ªM? ;B€+- #¶M; M?B M i FB K ç M; ;€+ Îi` M +´ JQiQ`- ç²M; i?B p"m /KM; iBM? i?¬M HU+ F?´M; H² # Q p M?€v K„i ç|- K°i Hm²M; iBM? i?¬M HU+ K¢M? K) /B MQM H'T #B M i?´B [mûi H¢B

h'i +^a M; QÌB +O GQM; i° + # M +¢M? G,M; hB m ç m #B M b„+X >B M M?B M- H9+
+| ; b ç| F?¬M; ´MX

J¨ i M hBM? HBM? JQiQ` H¢B H° ` €M? K„i M; ¢+ M?B M pmB KWM; - #ÎB pb +| K°i
M?Q #¨M i v /¨m /¨M; +O M; QÌB K ç M; M? M?¨M; M OBi•K HBM? #` i?QÆM; i´M
L[?Q¨M; 5

æ9M; p¨v- ç•v H¨ F?Q iS+ +O M[?Q¨M; 5 L[?Q¨M; F?¬M; M; Ì çB p¨Q M?•M; BÈB5
F?¬M; ; b b€M? M´BX

J¨ +^a ç€K GQM; i° + ç m #B M b„+ K†i- F?¬M; i? iQÎM; çQÊ+ L[?Q¨M; hBM? HBM
M?•M; BÈB- M¨M; iÈB H¨K +€B ; b\ *?ŠM; H) +kM; H¨ pb i¨mv Mi?mv i # M i¨QM; *

G,M; hB m HB M +^aK i?´v mv €TF?´M; H² +?2 i`ÌB T?O ç'i´T iÈB- ç ûT?„Mi?¨K +?
bmv M; ?o- iQ¨M #° iBM? i?¬M HU+ ç m /MM; ç ç®B F?€M; mv €TF?´M; H² M¨v- i
tm'i ` >¨K >¨M #^aQ çdM?5

J°i iB K€m i¨¨M ` iW F?|2 KB M; G,M; hB mX

>„M #` i?QÆM; F?¬M; M? 5 aU ?MM; K¢M? +O ç®B T?QÆM; ?Q¨M iQ¨M pQÊi `
*?Q /M H¨ ç®B K†i pÈB + Q i?O +^aM? ; BÈB EB K h?€M?- G,M; hB m +kM; /€K +?B
+O iBM? i?¬M HU+ M¨v /QÌM; M?Q ç M iW i?B M ç` - i¨ M; M; ?B K + Q [mw- ; B®M
i¨¨M M; T F?Q iS+ + Q [mw +O pQÆM; ; B^a F?B M ?„Mi?¨K +?Q F?¬M; p¨M M´B w
_„+X

J°i iB M; tQÆM; +®i MSi pĐ p M; H MX sQÆM; #^a p B G,M; hB m F?¬M; +?¨m M´B
*ÆM ç m F?OM; F?B T H¨T iS+ H M i¨¨M F?„TiQ¨M i?•M G,M; hB m- iWM; ; B¼i K²
iÂM; iW i¨ M i¨€M G,M; hB m tm®M; ç'iX

L?QM; i¨QM; K„i G,M; hB m pšM i?Ov +?mM; F?¬M; ? +| MY T?¬M bÊ ?½B- +| - +
G9+ M¨v GQM; æ^M; F?¬M; i? ; B[çQÊ+ BK H†M; X L m G,M; hB m i?¨i bU; †T M¢M
i? çQÊ+- iQ¨M #° F€ p¼M; bU M; ?B T T?K+ ?QM; GQM; i° + b) i?¨i #¢BX

*?Q M M- K†+ /M iW F?Q iS+ +O ç®B T?QÆM; - H½Q ç½ M?¨M ` çQÊ+ ç| H¨ pQÆ
+kM; +?d +| i? H¨K #° M?Q F?¬M; #B i; b- i¨-K ; B¼M; [m€i,

@ G¨ B iÈB p¨v\ L?•M HQ¢B M¨v H¨ #^M; ?[m +O GQM; i° +X æ®B T?| pÈB ?„M +?
i°+5 L m ?„M +| +?mv M ; b- #¨i F H¨ B +kM; b) T?^aB +?¨m çUM; HY ; B¨M p¬i¨M

GQM; æ^M; M|B M?[M; HÌB M¨v F?¬M; +?9i /Q /U5 *kM; ; B®M; M?Q hBM? HBM? i°-
i°+ `¨i #B iim•M i?O HÌB ?S - /MM; HÌB M|B K°i ; |B p¨M; ?bM? /mM; - +kM; imv i F

h¨QM; F?¬M; F?Q #¶M; M?B M i¨mv M ç M K°i iB M; +QÌB H¢M?- i? M?•K KÆ ?² F
iW K°i MÆB +U+ F€ t t¬B M?QM; p M; Î # M i B K¶B M; QÌB5

@ æ`M? /¼ i b Q\

hmv HÌB M|B H¨ p¨v M?QM; G,M; hB m +| i? `ä¨¨M; +^aK ; B€+ çQÊ+- €T HU+ FB
imv M?B M +kM; +?d H¨ ; B^aK #Êi K°i +?9i K¨ i?¬BX

GQM; æ^M; M|B iB T,

@ hB M #®B b Q F?¬M; ?B M i?•M\ R+ ?B T K°i p½M #®B M?•M HQ¢B- /QÌM; M?Q
F?¬M; \

@ >W5 h?^M; M?|+5 L; QÆB çWM; +?Q H¨ i F?¬M; #B i w ç² +O M; QÆB5
:B¼M; M|B +O M[M?•M FB `®i +K+ K M; i?2Q K°i +?9i +^aK t9+ Q€M ?¨M- ?W H¢

@ L?•M HQ¢B ç€M; +? i M¨v /€K H¨K M?K+ M; QÌB +O hBM? HBM? i°+- p¨v T?^aB +?
; B¨M +O hBM? HBM? i°+X

GQM; æ^M; +ÁM ç M; ç`M? M|B ;b #¶M; M?B M M;?2 i?'v G,M; hB m T?€i` K°i iB
@ > ? ? ? ? ? 5 h?"i bU H` ç€M; #m²M +QÌB5
G,M; hB m #"i +QÌB- i`QM; KB M; #¶M; M?B M T?mM` K°i pÁB K€m M?QM; i` M
bÊ b iX
@ L;QÆB +QÌB +€B ;b\
:B¼M; M|B +O M[M?•M FB ç°i M?B M i`Î M M b„+ #ûM- ;B®M; M?Q K°i +QM K C
;B€+ M?Q b„T T?€i çB MX
@ >Q€` hBM? HBM? +?d H` K°i +?OM; i°+ M?Q p"v5 >W- +?d #B i ç€M? i` - Mû ;
M?€i E?K F?K X
G,M; hB m #¶M; M?B M +ªK ;B€+ €T HU+ H¢B i,M; H M p" B T?–M- H"TiS+ H¢B T?
i?ÌB M;mv M M? +O G,M; hB m ç½ H†M; H) tm'i F?B mX
@ o"v i?b i? M`Q\ \*?ŠM; T?ªB M;QÆB `i HÊB ?¢B b Q\ o"v i?b i #„i M¢i M;QÆB
:B¼M; M|B H¢M? M?Q #,M; FB K M; i?2Q K°i iB çM +Êi,
@ *?ŠM; T?ªB pW `²B M;QÆB +kM; p"v b Q\ hmv `^M; M;QÆB F?¬M; M|B ;b- M?Q
p"v- B +| i?U+ HU+ + Q ?ÆM- M;QÌB ç| +| [mv M M|B- ç9M; p"v F?¬M; \ *ÁM M[i
+?9i- i +kM; F?¬M; ;B"- F?¬M; çQÊ+ /MM; iW ç| ç ?bM? /mM; i 5
G,M; hB m pW FB M i`b +?`m çUM; pW /MM; iBM? i?–M HU+ ?MM; K¢M? i`mv i
T?QÆM; - #ÍB pb G,M; hB m +| +ªK ;B€+- /QÌM; M?Q ç®B T?QÆM; +?d +| iBM? i?–
pb ç®B T?QÆM; pšM F?¬M; ?B M i?•M- /QÌM; M?Q ç M; i`®M i`€M? KbM?X
æWM; H`K +?Q i i bK çQÊ+ M;QÆBX
:BÌT?9i M`v- i`QM; HÁM; G,M; hB m p¬ +MM; +,K ?"MX JS+ ç°M? K ?B K ç°+ €+
F?¬M; i?m FûK ;b M?•M HQ¢B5 hBM? i?–M HU+ €T #€+? M`v ç½ ç½ F?B M #ªM i?
L m iBM? i?–M HU+ +O G,M; hB m K` F?¬M; i?m°+ HQ¢B bB m +QÌM; - ç²M; i?ÌB i
;BÊB i–M; i?S i€K +O æ¢B hU h¢B h•K EBM?- +?d bÊ ç½ +? i Q M +? i m´M;5
E?¬M; T?ªB +?d H` +?•K +?¼+ hBM? HBM? +€+ M;QÆB K'v +•m b Q\ o"v K` +€+ M
L m i ;B i K'v M;QÌB i`QM; +€+ M;QÆB- +| T?ªB M;QÆB b) iB m /B i +ªM?" i ? v
æ®B T?QÆM; imv `^M; +| i? F?B M G,M; hB m i`¼M; i?QÆM; M?QM; +,M #ªM F?–
+O G,M; hB mX æ•v +kM; +?QM? H` H€ +?„M i®i M?'i +O M;QÌB im +?•M Îi? ;B
Zmª M?B M- M;mv M M? +O G,M; hB m # v` F?¬M; ç M K°i /†K ç½ T?€i ?B M /
+| K°i M[M?•M K†+ p€v K`m i`„M; ç M; ~M M'TX L[M?•M M`v K†i K`v M?Q p)- /mM
?ÆB M?„K ? B K„i- ç¬B K¬B çÄ K¼M; F?) M? +? H M pÈB K°i p +QÌB ç„+ wX
hQ`M #° ç€K M;QÌB GQM; æ^M; #` iBM? i?–M HU+ F?´M; H² +O L[?Q`M; hBM? H
i?QÊ+X >¼ ç M; Km®M M|B H¢B +ªK ;B€+ Hm²M; iBM? i?–M HU+ ç| ç M; ç i?ŠM
b„+ i?–K M?O- b m F?B i`Î p - M?'i ç`M? T?ªB M|B `ä +?mv M M`v +?Q GQM; ?Q`M
`²B5
J` + Q ?SM; M?'i F?¬M; B F?€+ +?QM? H` JQiQ` p` ç€K hBM? HBM? T?Q b m HQ
h•K iBM? ;B®M; M?Q H` K°i çS i` #` M;QÌB i #„i M¢i- ç°i M?B M M?bM i?'v +?
K†i G,M; hB m- b m ç| ;BÆ i v` - ?mM; ?,M; M M p"Q K†i ?„MX h`QM; K„i v #„M`
ç°+- i?–K M?O- M?•M HQ¢B ç€M; +? i- M;QÆB ?¢B ÐÐ bQ

hK+ i`mv M- M| +?QM? H` /Q +`M? +•v `„M +?„+ M?`i i` M bBM? K¢M; i?K +O hBM
HQB F?Q€M; i?¢+? iBM? Hmv M +? i?`M?5

æQÆM; M?B M- F?¬M; B +| i? +?SM; i?“i i`mv M i?mv i M`v- M?QM; i? M? FB
+?QM? H` bU i?“iX

æ¢B +?B M b„T bY #MM; H MX

G9+ M`v- i` M F?¬M; i`mM; t t #¶M; M?B M +| ?ÆM KQÌB #|M; M; QÌB H Q iÈB M?

æ| +?QM? H` M?[M; M; QÌB pšM +?| çÊB L[ ?Q`M; hBM? HBM?- +| hBM? GBM? i°+ i
h`i +<sup>a</sup> #¼M ?¼ ç m +| i?U+ HU+ `i ?MM; K¢M?X

L; mv M #^aM- L[?Q`M; hBM? HBM? ç°i M?B M tm`i ?B M Î H½M? i?´ M?•M HQ¢B H`
i?ÌB- F?B M hBM? GBM? i°+ p` GQM; i°+ +<sup>a</sup>K i?`v #`i M +?QM? H` iBM iS+ tm`i ?B
ç` +O h?¬MX

G`K M[ ?Q`M; +?Q i¬M +O hBM? GBM? i°+- çQÊ+ i`mv M i?W M?[M; iBM? ?Q iW
M„K; B[M?B m iBM iS+ ?ÆM `i M?B m M; QÌB F?€+X

L`M; i?“K +?Q `i i`ä `M;- i?S Î i`QM; \*`K ç` +O h?¬M F?B M J i°+ çB M +m²M;-
?° +O M?•M HQ¢B çB M +m²M;- +?QM? H` K°i FB M i?¬M F?Q +| i? [mv i ç`M? p

L| +| i M H` h?€M? "B 5

Í i` M h?€M? oU+ +ÁM +| h?¬M; BÈBX J` i`QM; h?€M? oU+- iW b m i?QÊM; +´ i?¬
M?QM; F?¬M; ? +| K°i + Q i?O M`Q T?B i?,M;X

*?QM? H` #ÎB pb bU #B M K`i +O h?€M? "B 5

æ•v *kM; F?¬M; T?^aB i`mv M i?mv iX

h?€M? "B - i?Q¢i M?bM ;B®M; M?Q H` K°i i`K #B ç€i?“i HÈM M?QM; H¢B F?¬M;
HB m ;b- /QÌM; M?Q H` +MM; ?bM? i?`M? pÈB h?€M? oU+X L| p®M /UM; Î i` M K°
i•K h?€M? oU+X

E?B M; QÌB T?€i ?B M- i` M i`K #B + Q +?WM; i`,K i`QÊM;- `°M; +?WM; p`B +?K+
M?B m +€B i MX

J` M?[M; +€B i M M`v ç m ç¢B #B m +?Q M?[M; i²M i¢B imv i ç®B ?MM; K¢M? i`Q
F?¬M; iWM; ;•v +?`M ç°M; K°i i?ÌBX >ÆM M[ - +| K°i çB K i`MM; ?ÊT H` ? +€B
h?€M? "B i?b iQ`M #° ç m H` M?[M; + Q i?O T?B i?,M; iW h?€M? oU+X

:-M M?Q +?d i`QM; F?Q<sup>a</sup>M; i?ÌB ;B M M;„M- iBM iS+ M`v i`mv M F?„T iQ`M #° h?
K¼B M; QÌB +?2M +?9+ iÈB t2K i?¬M iQ+? h?€M? "B 5

"ÎB p"v +| M; QÌB M; ?o `^M;- M m F?„+ i M KbM? H M ç| - HB m +| i? +kM; T?B i?,M
L?QM; #`i F M?Q i? M`Q- +kM; F?¬M; i? HQm çQÊ+ i M KbM? H M i` M Kti h?€M

obi? - /-M /-M- K¼B M; QÌB K`i çB ?SM; i?9 # M ç-m ç®B pÈB h?€M? "B - +?d +QE
F€M?QM; F?¬M; ? +QB i`¼M; M|X

_®i +K+ +| K°i M;`v- +| M; QÌB +¬K K°i F?®B iBM? i?¢+? i•K- +kM; +?QM? H` iBM
i?¢+?- i?`M? +¬M; pB i çQÊ+ i M +O KbM? i` M h?€M? "B X ob p"v M; QÌB ç| KÈB
+?d +| i? t2K M?Q M; QÌB Hmv M pä #"+ i`mM; #bM? FûK Î h?€M? oU+- HB M #B M
i¢B +?¶X

J` i`i +^a M?[M; M; QÌB +?SM; FB M H9+ `v ç m çSM; M;•v M;®+ +^a- F?¬M; B Km®M
M; Q`B- imv M?B M H9+ ç| F?®B iBM? i?¢+? i•K +kM; ç½ #B M K`i M M K`v M; QÌB
iBM? i?¢+? i•KX

G9+ M`Q +?ŠM; +| `i M?B m F ç i•KX J`v M; QÌB ç| ç m H` +^aM? ;BÈB EB K h?¬
`^M; KbM? ç½ #` i?2Q /äBX E?B #¼M ?¼ F?´ bÍ- ;¬M M?Q /MM; iQ`M #° ;B i`B ç

i M KbM? H M h?€M? "B - M?[M; M;Q`B i?2Q /äB ?¼ ç m ?QªM; bÊ T?€i ?B M- iQ`
K'i F?¬M; i?'v ç•m +ªX

J` i M +O #¼M ?¼ i?b poM? pB M Î HçB i` M K†i h?€M? "B 5

obi? M?[M; i? HU+ #B i +?mv M M`v ç-m iB M #„i ç-m /MM; iBM? i?ç+? i•K H`K
i M +O M;Q`B i`QM; i°+ +O KbM? Î M?•M ;BÈB H M- M;Q`B ç! F?¬M; M;Î +kM; ç
oU+5

E iW ç!- ?Q`M iQ`M- ?¼ t€+ ç`M? çQÊ+ +¬M; M,M; i?¬M F€+O h?€M? "B X hmv
`^M; K M; M;Q`B M?•M ;BÈB iÈB h?€M? oU+ F?¬M; +! i€+ /KM; ;b- M?QM; T?ªB #
F?¬M; T?ªB ç m iQ`M #° H` M?[M; + Q i?O +! i?U+ HU+ bB m M?B MX h`QM; ç! +!
Î h?€M? oU+- #¼M ?¼ +kM; T?ªB im Hmv M iW ç-m ;B®M; M?[M; M;Q`B Hmv M pã
h?€M? oU+- HBM? F?Q bmM; i9+ ç M KS+ F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´B- ?ÆM M[+
+`T i`QM; K„i i? M?•M- im Hmv M Î ç•v M? M? F?¬M; #B i ;'T # Q M?B m H-M bQ

L m +! i? K M; M?[M; M;Q`B +! +ªM? ;BÈB EB K >Q`M; i`Î H M iW i? iK+ ;BÈB iÈ
Hmv M +O #¼M ?¼ b) M? M? ?ÆM `i M?B m- i?U+ HU+ +kM; b) KçM? ?ÆM `i M
ç-m içB h?€M? oU+X

h?"K +?Q /MM; F?¬M; # Q M?B m M,K- i? HU+ ç! b) i`Î i?"M? i? HU+ bB m +`T bQ

hBM iS+ M`v F?B M iQ`M #° h?€M? oU+ M?Q M´imM; - ç²M; i?`B Km®M ;B'm iBM M
M[X h`QM; h?€M? oU+ i`Î M M ?¶M HQçM- M?[M; Kç+? F?Q€M; iBM? i?ç+? p®M
HB i- ;BÎ +`M; i`Î i?"M? pMM; ;B Q i` M? +O i'i +ª +€+ i? HU+5

æ²M; i?`B- pB +i` M? çQç i[mv M bÎ ?[m h?€M? "B +kM; #MM; H M i?"M? K°i +m
M?'i iW i`QÊ+ iÈB M v Î h?€M? oU+X

hmv M?B M i`"M ?¶M +?B M M`v +kM; F?¬M; FûQ /`B # Q H•m- `i M? M?- K¼B M;
#B M K'i F?¬M; i?'v5 L; v b m ç!- h?¬M +?B M #„i ç-m5 h?€M? oU+ +kM; #`ªM? ?
M?•M ;BÈB #` ?Q ?çB- +?Q ç M F?B h?€M? oU+ æçB æ iU i?•M /mM; ?ÊT p`Q h?
+?Q h?€M? oU+ F?¬B T?K+ #bM? i?Q`M;5

L?QM; #ÎB pb bU #B M K'i +O h?€M? "B K` +€+ + Q i?O # M i`QM; h?€M? oU+ ç¼
M•M; + Q #ªM i?•M5

L; ?2 M`B- B +! i? +?B K çQÊ+ h?€M? "B - M;Q`B ç! HB M +! i? M„K h?€M? oU+

h'i +ª M?[M; çB m M`v ç m H` iBM iS+ i`mv M i?W iW i? ? M`v b M; i? ? F?€+
ç°M; tm'i ?B M i`QM; ç-m K¶B L[ ?Q`M; hBM? HBM?X o®M L[?Q`M; hBM? HBM?
iS+ M`v M?QM; F?B J i°+ tm'i ?B M- çB M +m²M; iB M p`Q i•v ççB HK+- b m ç! M
çB M +m²M; i?2Q F?B M L[?Q`M; hBM? HBM? p®M i?¬M; KBM? HB M M; ?o iÈB h

L`M; F?¬M; iBM- +ÁM +! i?S ;b F?€+ +! i? F?B M +?Q i'i +ª M;Q`B i?O ?° i` M iQ
çB M +m²M;5 *! H) M?[M; M;Q`B i?O ?° ç! +,M #ªM F?¬M; #B i ç! H` i?S ;b- M?QM
ç½ ?S ? M HÊB Q+? ;b ç! F?B M M;Q`B i i`Î M M çB M +m²M;X

L; v +ª hBM? HBM? i°+ p®M Hm¬M F?¬M; i` M? çQç i pÈB i? M?•M- `®i +K+ +kM;

h?S M`v H) ` F?¬M; M M tm'i ?B M Î i? ;BÈB M?•M HQçB- M?QM; M! pšM +S tm'
p¬ b®M ;Q`B çB M +m²M; çB iÈBX Jm®M i` M? çQç i i?S M`v +?„+ +?„M b) M;mv ?B
+kM; +! i? i?m çQÊ+ Q+? HÊB FBM? i?B M5

*?QM? #ÎB pb ?MM; KçM? M?'i Î i? iK+ ;BÈB +?ŠM; [m #` ?çM +? Î i?U+ HU+ E
i°+ KÈB +! i? tm'i ? i iBM? M?m ` - HB M ?ÊT pÈB GQM; i°+- Km®M +?B K°i +?i

J` i?€B ç° +O GQM; i°+ ç®B pÈB h?€M? "B HçB F?¬M; ? K i?Q+? M?Q hBM? HBM
M?¶K [m•M- çB iÈB pÈB i?€B ç° t2K M€Q M?B iX >B M M?B M hBM? HBM? i°+ +k
?Q`M; hBM? HBM? KÈB +! i? i`Î K†i pÈB GQM; i°+ K` F?¬M; ? FB M; F`X

*?d +| çB m F?B M L[?Q" M; hBM? HBM? i?"i F?¬M; M; ì +?QM? H" - F?¬M; çÊB ç GBM? i° + F?¬M; M; ì #` M; QÌB ;B ;B i M?B m iBM? M?m +?B M bo M?Q p"v5

æ°B iBM? M?m M"v F?¬M; M; ì F?¬M; +ÁM B b®M; b|i- HçB +ÁM i' M i? 'i æçB ?° p +?Q L[?Q" M; hBM? HBM? [mª i?U+ +| +ªK ;B€+ p¬ +MM; ç m çÊMX

L" M; ?"M i M ?mM; i?O M?•M HQçB M"v iÈB i?'m tQÆM; - ?"M F?¬M; i? # - K i?•v ?

L?[M; + Q i?O +?•M +?QM? +O hBM? HBM? i° + F?¬M; T?ªB H" ç°B [m•M FB K" - i?` p çB i?2Q # M M; QÌB M[ ?Q" M; X "i +S B i`QM; #¼M ?¼ ç m +| i?U+ HU+ +U ç m çç i iÈB +ªM? ;BÈB EB K h¬M #" + b€m çdM? M m bQ pÈB M?•M HQçBX

> B M; QÌB GQM; æ^M; p" GQM; oQÆM; HB + M? m - ç²M; i?ìB T?€i` K°i iB M; `²M ?ÆM KQÌB M; QÌB GQM; i° + +MM; M? m #B M i?•M - ?| i?"M? +U HQM; - i`QM; ç|- ?Q" M; FBK +U HQM; i?b i?•M KbM? M?Ä M?'i- M?QM; i` M M; QÌB M| HçB T?€i` KçM? M?'i5

JB M; GQM; oQÆM; #¶M; M?B M T?€i` K°i i`"M; iB M; ; - K +| iB i i'm - i? M?•K tr M; çB - HQÈi [m M9B MQM i`MM; çB T- F?¬M; M; WM; i`mv M p T?QÆM; t p¬ i" M

E?B i? M?•K bmv FB i i?b M?[M; K i?9 +| i?U+ HU+ KçM? M; ?2 i?'v ç m iB TiK+ /"B K" +?QM? +?9M; M; ?2 +kM; F?¬M; ?B m H„K- M?Q i? ç| H" #ªM M, M; +O +?9

L[?Q" M; hBM? HBM? p" K'v i`QÎM; H½Q hBM? GBM? i° + KÈB +?çv iÈB M; ?2 i?'v b„ + K†i +?Êi i`Î M M p¬ +MM; F?| +QB- H"K ç²M; KBM?- +€+ M" M; b Q +| i? F?¬M i" T i?m" i M; mv M i?Ov M?'i +O GQM; i° +5

h`B m i" T i?m" i +O GQM; i° + ç€M; bÊ Î +?¶ - i`W #ªM i?•M GQM; i° + - ? H" K i?9 ? i? M?•K ç|- b m F?B #` i`B m i" T b) ? Q ? i bS + KçM? #ªM i?•M - F?¬M; # Q H•m b

L m F?¬M; +| +?mv M +U+ F€ F?~M + 'T - imv i ç®B b) F?¬M; p" M /KM; T?QÆM; i?S

9y9X *?QÆM; jde, hBM? GBM? h° + u m h? UTkV

hmv M?B M +?B M w ?MM; KçM? ?WM; ?U+ i?B m ç®i i` M M; QÌB G, M; hB m ç½ ? hBM? HBM?X L" M; p®M M; ?o +€+? M"Q # - K i?•v i M M?•M HQçB ç| i?"M? pçM ç MB K i`QM; ç - m,

óJ m +?| M; ;B i +? i ?„M5ô

@ L; QÆB +| p Km®M +?B M - GQM; i° + ? - m iB T5

"ªM i? F?'M; H² +O GQM; oQÆM; T?€i` ?"Q [m M; K"m ?Q" M; FBK +U+ F€ +?| iÈM H" K°i ç¬B K„i F?¬M; +?9i i bM? +ªK - HçM? M?Q #, M; M?bM +?, K +?9 p"Q ç€K

J°i M[i`QÎM; H½Q hBM? HBM? i° + i?Qç i M?bM Qi M ?'i +kM; ?ÆM M; "M im' B - K ;B[ F?¬M; i`mM; - ç¬B K„i +U+ F€ HBM? ?Qç i - b„ + #ûM - +ªM; QÌB iQ€i` F?Q i? +?9i; b H" ;B" Mm +ªX "i +kM; HçM? HMM; M?bM +?^K +?^K p"Q GQM; oQÆM; -

@ GQM; oQÆM; - i M?"M çQÊ + M; QÆB - M; QÆB H" ç ç +O GQM; ?Q" M; - M?QM ?B M ?"M? ç°M; ç®B ç` +? pÈB hBM? HBM? i° + i? M"v\

GQM; oQÆM; +QÌB ? ?ª i` M F?¬M; i`mM; - i? M?•K M?Q ; - K `®M; - +m²M +m°M #

@ ob b Q HçB ?ÄB i \ æB K" ?ÄB M[?Q" M; +O +€+ M; QÆB5 *?QM? +¬ i ç½ ` [m bU i²M içB +O GQM; i° + - Km®M ;B i M; QÌB K" GQM; i° + #ªQ ?°5 J" Hw /Q +¬ i ç +QÌB5 Gk M; m M; ®+ +€+ M; QÆB b Q F?¬M; bmv M; ?o K°i +?9iX ", M; ?ªB #Q i° + F HBM? i° + +€+ M; QÆB K" +ÁM +| +ª ?mv i i?®M; GQM; i° + +?9M; i 5 E?¬M; M; ì +€ +ªK t9 + +O GQM; i° + K" +?Q `^M; ç| H" bU bd M?K + +O hBM? HBM? i° + - Km®M ç /B i bç +?X *€+ M; QÆB +| ?ÄB GQM; i° + M; ?o ;b F?¬M; \ >W - bU bd M?K + i`QM; K, ?½M? i`QM; K„i i 5

G9+ M"v G,M; hB m KÈB çQÊ+ M;mv M M?•M F?B M GQM; i°+ HB m K¢M; +?2 +? M;?2 v S?QM; M|B- #¼M ?¼ H" K°i +?OM; i°+ H B ;B[GQM; i°+ p" hBM? HBM? i°+ ;?ûi- +?Q M M G,M; hB m +,M #ªM F?¬M; M;î H½Q HQM; FB H¢B +| +€ iQM? M?C ?mv i ç| H" MB K FB m ?½M?X

hmv M?B M +S M?Q p"v- GQM; oQÆM; [mª i?"i +kM; +| çO Hw /Q ç #ªQ ?° G,M; hB *€+? ?"M? tY +O hBM? HBM? i°+ [mª i?U+ `i ç°+ i"BX

@ E `BM - M;QÆB ;BªB i?Q+? +?Q i - +?mv M ;b ç½ tªv ` p"v\

h`QÎM; H½Q FB M;?2 i?'v GQM; oQÆM; M|B- +kM; F?¬M; ? M´B ;B"M K" i?ªM M HBM?X

L[?Q"M; hBM? HBM? /QÎM; M?Q T?B i?QÎM; i¬M FQM? i`QÎM; H½Q M"v- i?'v i? ç®B T?| G,M; hB m- çB iÈB i`QÊ+ M;QÎB i`QÎM; H½Q- i?€B ç° 'K S+ F H¢B bU pB M;¬M M;[hBM? HBM? i°+X

h`QÎM; H½Q M"v M;?2 tQM;- M?,M K"v i?"i b•m- M|B K'v +•m; b ç|X \*?d i?'v p 'K hBM? HBM? H¢B +M; i,M; H M- i`QM; ç¬B K„i tBM? ç T ç½ M;"T MQÊ+- ç²M; i?ÎB +MM; Q€M ?"MX

J" G,M; hB m iªB [m HQ¢B [m'v M?B m M"v- +?B M w i` M M;QÎB +kM; ;BªK çB ` /[+kM; ;BªK çB ç€M; F X æ®B K†i pÈB €M? K„i Q€M ?"M +O L[?Q"M; hBM? HBM? i?'vX

æ•v H" iU M;QÆB +?m®+ H'v- +?ŠM; +| [m M ? ;b iÈB i X L m +€+ M;QÆB F?¬M; bBM? tmM; ç°i +?S\

h`QÎM; H½Q hBM? GBM? i°+ FB #¶M; M?B M M;~M; ç¬m- ? B K„i M?Q çB M M?bM ç²M; i?ÎB ? B Hm²M; iBM? i?¬M HU+ ?MM; K¢M? #„M i?ŠM; iÈBX h` M K†i G,M; hB iBM? i?¬M HU+ +?„M i`QÊ+ M;QÎB i?"M? K°i i'K #bM? T?QM;X

hBM? i?¬M HU+ +O h`QÎM; H½Q hBM? GBM? i°+ FB p +?¢K pÈB M| - T?€i` K°i i i? tmv M [m M´B i¬M; T?ÁM; ?° K" G,M; hB m /UM; M MX h`QÎM; H½Q hBM? GBM p FBM? /`- ç²M; i?ÎB KÎKB M; M|B,

@ hB m iY M?•M HQ¢B- pB +?¬K M v H" hBM? HBM? i°+ i F?¬M; ç9M;- K¢Q T?¢ HBM? i°+ tBM H¶B M;QÆB- M?QM; M;QÆB +kM; ç½ ;B i +? i`i M?B m +?B M bo p b m +QB M?Q tQM;X hBM? HBM? i°+ b) F?¬M; i bK M;QÆB iª i?M M[- K" M;QA HBM? i°+- çQÊ+ F?¬M; \

G,M; hB m +QÎB i?¬K p i`QÎM; H½Q hBM? HBM? i°+ M"vX L m KbM? F?¬M; M;,M +?d bÊ ?B M i¢B ç½ #B M i?"M? M;m M;®+X hmv M?B M i` M çÎB M"v- i?U+ HU+ H F?¬M; +| ;b ç€M; i`€+?- M m +| i? / /"M; ;B i +? i- B i? K +?ÆB pÈB M;QÆB +? i?O i` M i`B i?b ?¼ KÈB +| i? +QB i`¼M;X

@ " M ç¬m i +kM; F?¬M; ç`M? ç€M? M? m M?QM; #¼M ?¼ Km®M ;B i i - iU M?B M G,M; hB m iªM M?B M M|B M|B,

@ E?Q M? i v +?`m +? i- imv i ç®B F?¬M; H" iQM? +€+? +O i X L;QÆB ç½ M|B iÈ +| p HÀM; /¢ ? T ?ÁB- imv M?B M- ?v p¼M; +€+ M;QÆB +| i? im•M i?O HÎB ?S M i?M i`QÊ+- M?Q p"v i imv i F?¬M; b) i?O ?¢ HQm i bM?5

G,M; hB m M|B tQM;- H¢M? HMM; çªQ K„i [m F?m¬M K†i imv i K„ p" #° M;U+ + Q HBM?X L[?Q"M; hBM? HBM? t'm ?´- ?ÆB i?Î /²M /"T- pW ç`M? M|B ;b i?b iBM? H HÎB M" M; ,

@ " ?¢- +QM +O i - +QM F?¬M; i? H"K M?Q p"v- +QM b) K M; iQ"M #° hBM? HBM

@ L?QM; K

L[?Q"M; hBM? HBM? ? B K„i çšK H - MQÊ+ K„i `ÆB H½ +?½- F?| + F?¬M; i?"M? i

G,M; hB m M?bM i?'v ?€ ?@+ K²K- F?; i`€+? i`QÎM; H½Q iBM? HBM? M`v M|B +?m
M;î H¢B H`K +O L[ ?Q`M; hBM? HBM?- i?"i ç9M; H` F?B M M;QÌB i F?¬M; M;î5
h`QÎM; H½Q iBM? HBM? ;BÆ i v H m MQÊ+ K„i Î K€ L[ ?Q`M; hBM? HBM?- p Kti
M?"M; i?Î /`B K°i iB M;- [m v ç-m M?bM p T?Q G,M; hB m- ?ÆB ?ÆB ;"i ;"i ç-m-
@ h ç€T SM; M;QÆB- + Q i?O +O M?•M HQ¢BX >v p¼M; M;QÆB +kM; +| i? im•
+-M bQ çQ pÈB M?[M; iBM? HBM? ç½ p¬ H pÈB M;QÆBX "¼M ?¼ ç m ç½ +? i çB-
[m M ? +?QM? i?S+ pÈB hBM? GBM? i°+X *?9M; i [mª i?"i H` K°i +?OM; i°+ v n
;kB iU M?B MX h +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+- ?QÆM; p` iU M?B M i` M M;QÌB M;QÆB +
M?•M HQ¢B K` i ç½ ;†T- +?Q M M +?9M; i F?¬M; M M H` F i?MX
G,M; hB m KdK +QÌB- +kM; F?¬M; i? K HB + M?bM L[?Q`M; hBM? HBM? ç M; iQ`
M|B,
@ J°i F?B ç½ M?Q p"v- B çB çQÌM; M'v H` i®i `²B5 h`î i?"M? #^M; ?[m b Q\ h¢K i?
ç|5
J` L[ ?Q`M; hBM? HBM? H¢B +?d QÊ+ ;b G,M; hB m +? i çB i?b i®i ?ÆM- H`K ;b +|
hB mX L`M; i?¬K Q€M ;B`M- M m K M`M; p` K¼B M;QÌB F?¬M; iÈB ç9M; H9+- +?d
?„M `²B- #ÎB pb H9+ M`v M`M; +?QM? H` #€Q i?M +?Q M?[M; ç²M; i°+ ç½ +? iX
h`QÎM; H½Q hBM? HBM? /QÌM; M?Q M?bM i?'m i•K iQ +QM ;€B KbM?- /MM; M;¬M
M|B,
@ æWM; [m M +?9M; i çB ` H` pb +€B ;b5 L m +| i? M„K h?€M? oU+ i`QM; i v- +?
+QM F?¬M; ;B i?„M- +?ŠM; H) F?¬M; i? ç +?Q M;QÌB F?€+ ;B i b Q\
L[?Q`M; hBM? HBM? M Q M Q- H`T iS+ i`QM; K„i ?B M H M K°i +?9i b„+ i?€B pm
imv i ç®B F?¬M; i? M?bM KbM? +?`m m'i S+5
J` i`QM; HÁM; h`QÎM; H½Q hBM? HBM? +kM; i?¬K i?Î /`B- M m i?U+ bU +| çQÊ+ h
HQ¢B ç9M; H` F?¬M; +-M T?ªB M|B iÈB- M?QM; p`M ç H`- #¼M ?¼ +| i? +?B K ç
h?'v GQM; i°+ ç½ #„i ç-m T?€i ç°M; +'K F} i`B m i`T i?m"i- i`B m i`T ç²M; i°+ iB
bU ;B i +? i iB m iY M?•M HQ¢B M`v- GQM; i°+ p` hBM? GBM? i°+ b) F?; i`€M? F?/
hmv `^M; K'v M,K M v b® HQÊM; +O GQM; i°+ ç M; F?¬M; M;WM; ;BªK #Êi- M?QM
?MM; K¢M?- M; v +ª i`QÎM; H½Q iBM? HBM? +kM; T?ªB +ªK i?'v bÊ ?½BX
h`QÎM; H½Q hBM? HBM? M?bM GQM; oQÆM;- ¬M ?Á M|B,
@ hB m iY FB - çWM; F?~M i`QÆM; M?Q p"vX L;QÆB t2K- bU iBM? M`v F?¬M; T?ª
i°+ p` hBM? GBM? i°+ ?[m ?ªQ ç½ M?B m i? ? - b) F?¬M; #ÎB pb K°i +?9i ?B m H
T?ªB F?¬M;\
GQM; oQÆM; i?'v hBM? HBM? i°+ iW #Ä ç`+? w ç®B pÈB G,M; hB m- +kM; +ªK i?'
+kM; i?'v i`QM; M?[M; ç€K K•v HÈM- +| ?ÆM KQÌB +QM `²M; iQ HÈM ç M; +m²M +
GQM; oQÆM; ?€ +€B KB M; F?´M; H² M|B,
@ æQÆM; M?B M- GQM; i°+ +kM; H` +?OM; i°+ v m +?m°M; ?Á #bM?5
hW t i`mv M ç M iB M; ;¬K M?Q b'K` M +O GQM; ?Q`M; ,
@ B /€K #„i M¢i i°+ M?•M +O GQM; i°+ i \ E?¬M; Km®M b®M; M[b Q\
E?;2 KB M; +O GQM; oQÆM; H¢B ?ÆB +Q ;B"i K'v +€B- M|B iB T,
@ æQÆM; M?B M- i`W T?B +| M;QÌB +?O ç°M; F?B m F?Q+?X
@ L[?Q`M; E `BM - L[?Q`M; HB+2 æ½ tªv ` +?mv M ;b\

GQM; ?Q" M; H Q iÈB M?Q çB M t i- p K†i ?² M; ?B M?bM K¼B M; QÌB- - ç²M; i?Ì
i`mM; MB M M K iY- iQÈM; K¢Q +U+ F€ M? im'MX E?B M?bM i?'v G,M; hB m- i`Q
? B Hm²M; ?"Q [m M; M| M; #ÄM; - i?•M i?B i M|B,
@ L; QÆB +?QM? H" G,M; hB m\ > ? - `®i +K+ +kM; çQÊ+ ;†T M; QÆBX sBM +?"Q
h`QÎM; H½Q hBM? HBM?- +kM; +?QM? H" M[ ?Q" M; iB M M?B K HB+2- ç M; ç`M?
i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K M?bM GQM; ?Q" M; - b m ç| M?bM HQÈi [m +QM ;€B E `BM
h?'v #° /€M; +O GQM; ?Q" M; - /QÌM; M?Q M" M; ç½ ?B m çQÊ+ çB m ;b ç|

9y8X *?QÆM; jdd, hbM? >[m L; ?` *O GQM; h°+ UTRV

G,M; hB m i?-K F i Hm" M- i` M K†i MÎK°i MK +QÌB +?•M i?"M?- M?bM GQM; ?Q" M
@ o` M"v +| H) H" GQM; ?Q" M; # ?¢ M?d\
h` M F?m¬M K†i M? im'M +O GQM; ?Q" M; +kM; MÎK°i MK +QÌBX u ;"i ç-m M|B,
@ æ9M; p"v- #^M; ?[m M?•M HQ¢B +O i X
L|B tQM; - i KÈB [m v ç-m M?bM HB+2 p" E `BM - i? M M? K°i iB M; M|B,
@ L[?Q" M; HB+2- i?"i H•m F?¬M; ;†T5
HB+2 +kM; KdK +QÌB ?ÆB K'i iU M?B M- M|B,

@ GQM; ?Q" M; # ?¢ pšM +ÁM i` M?Q p"v- HB+2 i?b ç½ ;B" `²BX
@ æQÊ+ `²B- +QB M?Q tQM; çB- HB+2X *?Q /M F?¬M; ç€T SM; bU i?2Q çm' B +O
iU #B M KbM? i?"M? /¢M; M"vX hQÎM; ` F?¬M; #B i`^M; - hBM? HBM? i°+ +| bm@
m®M; K°i M; KK H" F?¬B T?K+ /mM; K¢Q i? M? tm•M b Q\
GQM; ?Q" M; # "i +QÌB ? ?ª- M|B ` M?[M; HÌB çO ç FBM? i? ?½B iK+X *ª ç€K GQ
i`°KX æ€K hBM? HBM? i°+ T?Q b m HB+2 ç m i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K çSM; M; •v M
iQÎM; çQÊ+ GQM; ?Q" M; mv M; ?B K p¬ +MM; i`QM; i`mv M i?mv i H¢B tm tÁ M?
K†i HB M çM ;BÐM iB M M?B K M[?Q" M; i¬M FQM? M?'i +O #¼M ?¼- +kM; +?Q
i°+ HB+2X

a„+ K†i +O M[?Q" M; E `BM tBM? ç T i` im' B i`ÎM M p¬ +MM; F?| +QB X *€+ i? °
i?"M? ? B HQ¢B- K°i HQ¢B H" M[hBM? HBM? +| ?mv i K¢+? ?Q" M; i°+ - +¬m M; mv
bm®B M; m²M bBM? K¢M; X L m çQÊ+ hBM? HBM? i?-M ç€T SM; - M?Q p"v M" M; b)
+QMX æS #û ç| b) çQÊ+ +QB H" M; QÌB T?€i M; ¬M +O hBM? HBM? i?-M- +kM; +
HBM? i°+X J°i HQ¢B F?€+ +ÁM H¢B +?QM? H" /Q M?[M; hBM? HBM? F?€+ ;BÈB i
i`QM; KbM? /ÁM; K€m hBM? HBM? i?m¬M F?B iX

h`QM; hBM? HBM? i°+ +kM; +| i`QÌM; ?ÊT i?¬M; ?¬M pÈB M; Q¢B i°+ - +?Q M M K
i°+ K M; /ÁM; K€m hBM? HBM? H" #,M; ?ªB #Q i°+X hmv M?B M ?"M? pB M"v #` hB
+QB H" bU bd M?K+ iQ HÈM- M m F?¬M; i?b ç½ F?¬M; T?€i bBM? tmM; ç°i pÈB G,
hmv M?B M F?B M E `BM +| +?9i F?¬M; M; Ì +?QM? H"- i` M F?m¬M K†i +O HB+
M?'i- F?¬M; tm'i ?B M p T?šM M° K" M; QÊ+ H¢B +ÁM +| +?9i M; QÊM; M; MM; X

E `BM F?) K'T K€v K¬B M?QM; F?¬M; ? T?€i ` •K i? M? ;bX L" M; #¶M; +ªK i?'v-
` i`QÊ+ K„i ç m +| p M?Q F?¬M; TªB bU i?"iX

h`W K€B i|+ ?Q `•K p" K'v M T M?, M i` M K†i- M; Q" B ` +| i? F?šM; ç`M? F?B +Á
K°i K„M[imv i b„+X "" HQÌK GQM; ?Q" M; K°i +€B- i?ªM M?B M M|B,

@ hBM? HBM? i°+ i¬M i`¼M; iU M?B M- p ç T +?d H" # M; Q" B- tBM GQM; ?Q" M; #
FB m M"vX *ÁM M[- M?[M; ;b K" iB m iY ç ç +O # ?¢ pW M|B çM +kM; +QB M
+ªX

oW `²B GQM; oQÆM; ç½ M?Ä ;B¼M; M|B +?mv M pÈB + + +O KbM? #^M; GQM;
KdK +Q|B- €M? K„i M?bM HB+2 ``i K| €KX

æB m M"v F?B M +?Q ç€K hBM? HBM? i°+ T?Q b m HB+2 ç m i`ÊM K„i M?bM GQ
HBM? ;B" Mm çSM; # M +¢M? HB+2 i?b ç m i`-K K†+ F?¬M; M|B ;b- i?"K +?Q [n
?¼ [mª i?U+ F?¬M; ? +| iQ +€+? t2M K²K p"Q +?mv M tQ - +| H) H" +ª M;" M M,K i`
iB M M?B K M[pQÆM; hBM? HBM? i°+ HB+2 M"vX

@ æ ç v m [mw +O i M|B ;b\ h F?¬M; #B iX HB+2- M" M; ç½ iÈB ç•v- +?„+ +kM;
ç| ?ª\ h M;?o- ? v H" +?9M; i H¢B HB M i?O M?Q M,K ç|

GQM; ?Q" M; +ÁM +?Q M|B ? i i?b ç½ #` HB+2 M;„i H|BX > B K€ HB+2 çÄ YM; - M

@ Zm M çB- +?9M; i çB ç•vX

L|B tQM; - #` H¢B #´ bmM; K°i +•m,

@ æQÆM; M?B M L m M?Q çB iÈB ç| - +kM; M M ?¶ i`Ê M? m M?dX .M b Q- ibM?
GQM; i°+ pšM i`Q|M; i²M Km¬M ç|B- TªªB F?¬M;\

@ æQÆM; M?B M- ibM? ?[m M;?` ;B[ i p" M" M; poM? pB M F?¬M; ? #` i?|B ;B M

o K†i GQM; ?Q" M; +U+ F€ i Q M?½ M?QM; H|B M|B H¢B ``i K| €KX

HB+2 +?`m F?¬M; M´B bU çM ;BÐM +O GQM; ?Q" M; - K M; i?2Q ç€K hBM? HBM
çB +ÁM M?bM G,M; hB m i?"i b•m- b m ç| KdK +Q|BX *ÁM L[?Q" M; hBM? HBM? E
`|B F?ÄB ç•vX L m +?d +| K°i M?•M HQ¢B F?B M M" M; +,K ?" M i?b i?¬B- F?¬M; M
M?'i +O M" M; +kM; #` GQM; ?Q" M; çM ;BÐMX æB m M"v F?B M M; Q|B p®M +,K
HBM? i°+ p" /` i°+ H" E `BM +ªK i?'v F?| +?`m ; -M +? iX

h?"K +?Q i`QM; HÁM; M" M; +ÁM ?®B ?"M- #B i p"v i?b ç€M? M? m Hm¬M K°i i`"M
+?mv M pW `²B ç½ F?¬M; tªv ` 5

@

GQM; ?Q" M; M?bM #|M; /€M; ç€K hBM? HBM? i°+ #B M K'i- b„+ K†i /¬M /¬M i`Î M
GQM; ?Q" M; ç-v p T?QM; HQm pW `²B F?¬M; TªªB H" vX u [m v ç-m M?bM G,M;

@ hB m #^M; ?[m M?•M HQ¢B +O i - M; QÆB +| #B i pW `²B M; QÆB ;†T TªªB M; n
?ŠM M; QÆB M; ?o`^M; - /` i°+ +kM; ;B®M; M?Q M?•M HQ¢B +€+ M; QÆB- i?U+ HU
h¬M #"+ b€m M?d\ *?Q /M H" i`QM; M?•M HQ¢B +€+ M; QÆB- +kM; +| K°i b® F ç
K" pšM Î H¢B i? iK+ ;BÈBX oÈB i?U+ HU+ ?B M i¢B +O M; QÆB- M?B m M?'i +kM
h¬M #"+ b€m K" i?¬B- M?QM; i`QM; ç€K hBM? HBM? FB - +ÁM +| KQ|B K'v i M b
b€m +kM; +| p" B i MX L; v +ª M[?Q" M; çQÆM; M?B K- +¬ #û E HBM FB - +kM; +

G,M; hB m i?¬K`MM; KbM?- F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; M´B €M? K„i GQM; ?Q" M; H¢B
+| i? M?bM i?'m K°i #° T?"M i?U+ HU+ +O KbM?X G¢B M|B iB T- ç•v +| H) H" M
#° T?"M i?U+ HU+ +O KbM?X

L m F?¬M; ç¢i iÈB K°i +ªM? ;BÈB M?'i ç`M?- +?„+ +?„M F?¬M; i? +ªK SM; çQÊ+ +
M"Q i` M M; Q|B G,M; hB mX *kM; pb çB m M"v K" ``i M?B m M; Q|B /€K F?B m F?
M,M; HU+ +O ?„M +?d H" /Q iBM ç²M i?´B T²²M; H M K" i?¬BX L?[M; M; Q|B Hmv
M; ?B K p" bU FB m M; ¢Q +O #ªM i?•M- pb p"v +| bU F?BM? i?Q|M; M; Q|B F?€+ i?
M?bM i?b G,M; hB m +?d H" K°i +?°M; i` B i` p¬ ?¢B iW i` M tm®M; /QÈBX

G,M; hB m i?"i bU H" ``i i` 5 *?Q /M H" ?"m /m +O ;B i°+ M; Q|B i?O ?° i?b + Q M
h¬M #"+ i`mM; - p"v K" ?„M +?d H" K°i M?•M HQ¢B #bM? i?Q|M; - b Q +| i? +| i?U+

GQM; ?Q" M; M"v `®i +K+ +| i?U+ HU+ ?MM; K¢M? iÈB KS+ M"Q\

L?Q i? M?bM i?'m bmv M; ?o i`QM; HÁM; G,M; hB m- GQM; ?Q" M; KdK +Q|B i?ªM

@ L;QÆB F?¬M; +¬M ?Q" B M;?B- i?U+ HU+ +O i ç½ ç¢i iÈB +ªM? ;BÈB EB K h?€
GQM; i°+ - i #„i #m°+ T?ªB i`b ?Q½M i?ÌB ;B M iB M p"Q h?€M? oU+- +?Q M M i +
M;QÆBX L;QÆB `i K¢M?- #^M; ?[m M?•M HQ¢B i` im´B5

æ•v H" H¬M ç¬m iB M G,M; hB m M;?2 i?'v +| M;QìB iU i?W M?"M KbM? +| i?U+
M?'i i?ÌB- ?„M +ªK i?'v `i ?SM; i?9 ç®B pÈB GQM; ?Q" M;- +?B M w pW KÈB `9iç
H MX æ®B pÈB h?K+ aÆM FB K im- +?B M ç'm KÈB H" T?QÆM; i?S+ i®i M?'i ç M
GQM; ?Q" M; bYM; b®i- H"TiS+ H„+ ç¬m M|B,

@ æWM; M;?o M[- i /MM; i?U+ HU+ EB K h¬M #"+ b€m- +?Q +?„+ H" ç®B i?O +
F?¬M; i?m HB K çQÊ+- #°+ T?€i` iQ" M #° F?Q i? - +?d bÊ H9+ ç| +€M? +Y h?€i
b m +?Ì F?B M;QÆB iÈB h?€M? oU+- M m +| +Æ ?°B- i b) F?¬M; M;¢B Hm" M #`M
i - i +kM; `i M;¢+ M?B M- + Q i?O +O M?•M HQ¢B `®i +K+ ?MM; K¢M? iÈB KS+

hªB [m K°i ?²B M|B +?mv M pÈB M? m- G,M; hB m +ªK i?'v `i +| ?ªQ +ªK ç®B p|
i`QM; GQM; i°+ +| M,M; HU+ ?| ?bM?- +?d bÊ i?U+ HU+ F ç| b) F?¬M; ? FûK b¢
h?"K +?Q *?®M; H¢B M;QìB Hmv M pã M?•M HQ¢B EB K h?€M? #"+ K°i- +?9M;
ç`M?X

E?ª M,M; T?ÁM; M;U p" M„K ;B[ç®B pÈB M;mv M i®+O GQM; i°+ i?b M?•M HQ¢B
>ÆM M[- GQM; ?Q" M; F?B M G,M; hB m +| +ªK ;B€+ ç| H" K°i M;QìB- " F?¬M; K
+?•M i?"i- F?¬M; /®B i`€- M m bQ b€M? pÈB L[?Q" M; hBM? HBM? #,M; H¢M? FB
pU+X

h•K ibM? `i pmB p - G,M; hB m +?~M çQ€M # M? +?Q GQM; ?Q" M; K°i ?²B- b m ç
F?€+ +O GQM; i°+ - T?€i ?B M i`QM; +Æ i? GQM; i°+ F?¬M; ?B m pb b Q ç m iQ+

h` M i?U+ i - T?ªB M|B iQ+? Hkv K°i HQÊM; M,M; HQÊM; `i HÈMX L,M; HQÊM; M
ç M /QÊ+ ?"M; M;`v +O ?¼X .M b Q- #`i F H" GQM; i°+ ? v hBM? HBM? i°+ +kM
ç m +?d #B i F?„+ F?´ im Hmv MX

E?B G,M; hB m M|B ` çB m M`v- b„+ K†i GQM; ?Q" M; +U+ F€ •K i`¬K ç€M; bÊ5 h'
+kM; p K†i •K i`¬KX æ¬B K„i GQM; ?Q" M; i?dM? i?QªM; H¢B H|2 H M- ?ÆB ?ÆB

G,M; hB m iU M?B M +kM; F?¬M; iB M ?ÄB +?mv M`B M; iQ +O M;QìB i - ?ÆM
+kM; F?¬M; T?ªB bU pB + ;¬M ç•v +O GQM; i°+X .QìM; M?Q iW b m F?B i?QÊM;
/¬M çB p"Q bmv bKT- iW K°i +?OM; i°+ +U+ F€ F?´M; H²- +?"K`½B #B M i?"M? M?
i? M|B- +?Q /M +| ç¬m bÄ ;•v M M i?b v +?Q +?„+ ç½ îi? ;BÈB M`vX

9yeX *?QÆM; jdd, hbM? >[m L;?` *O GQM; h°+ UTkv

GQM; ?Q" M; i`¬K K†+ K°i H9+ H•m- ç°i M?B M ?ÄBX

G,M; hB m ;"i;"i ç¬m- M|B,

@ E€ i?"i i`QM; +Æ i? +€+ M;QÆB +?d H" #ÎB pb iQ+? Hkv [m€ M?B m M,M; HQÊ
#B i +€+ M;QÆB +| M?"M i?'v- #¢M # +O +€+ M;QÆB i`QM; GQM; i°+ - M m bQM
t€+ i?K i? B i?"M? +¬M; b) `i + Q XX

@ æ9M; p"v ç9M; p"v5

GQM; oQÆM; Î K°i # M HÈM iB M; M|B- #` + + ?mM; ?,M; i`WM; K„i M?bM- M;Q
M?QM; pšM /mv i`b p ?QM; T?'MX hB m iY M?•M HQ¢B M`v [mª M?Q i?¬M- F?¬M;
p"vX

GQM; ?Q" M; M|B,

@ æ9M; p"v- ç| H" #ÎB pb +€B ;b\ *| HB M [m M iÈB M,M; HQÊM; i`QM; +Æ i? +?9
G,M; hB m ;"i;"i ç¬m,

@ h`QM; +Æ i? +€+ M; QÆB- #ÎB pb bY /KM; ç M /QÊ+ ç + Q- im pB [m<sup>a</sup> i?"i +| i? +?QM? pb K°i HQÊM; HÊM M,M; HQÊM; F?¬M; i? tm'i` - +kM; F?B M +?Q ? i?@ # i„+X L|B M?Q p"v- +€+ M; QÆB +| i? ?B m +?S\

GQM; ?Q" M; ;"i ;"i ç-m- G,M; hB m M|B `i / ?B m- M m F?¬M; ?B m i?b [m^a H" M G,M; hB m M|B iB T,

@ *?d +¬M Hmv M +? K°i Qi ç M /QÊ+¬ F?ÆB i?¬M; M,M; HQÊM; iQ +? i` [i`QM; +A i? ;B^aB [mv i p'M ç +O +€+ M; QÆB K" +ÁM F?B M i?U+ HU+ +O +€+ M; QÆB çQ

@ æÆM ;B^aM M?Q p"v b Q\

GQM; ?Q" M; M?bM G,M; hB m pÈB p K†i F?¬M; /€K iBMX E?¬M; i? iQÎM; çQÊ+¬ i°+ +^a pçM M,K ç½ #` ;B<sup>a</sup>B çÆM ;B<sup>a</sup>M M?Q p"vX æ€K GQM; i°+ T?Q b m GQM; ?Q p M; ç+ M?B MX hmv `^M; i`QM; HÁM; ?¼ ç m +| +<sup>a</sup>K ;B€+ KWM; M?Q çB M- M?Q G,M; hB m t€+ M?"M K°i H¬M ç ç<sup>a</sup>K #<sup>a</sup>Q `^M; F?¬M; T?^aB ?¼ ç M; M^K KÆX

G,M; hB m ;"i ;"i ç-m- +QÌB M|B,

@ æ9M; p"v- +?ŠM; [m - /QÊ+ HB m ç Hmv M +? HQçB ç M /QÊ+ M"v F?¬M; / ib G,M; hB m pW /Si HÌB- GQM; ?Q" M; #"i i`<sup>a</sup> HÌB pÈB ;B¼M; `mM `mM; ,

@ "i F F?| ibK i? M"Q- +?d +¬M i` M i? ;BÈB M"v +| - GQM; i°+ ç m +| i? ibK çQ G,M; hB m i?<sup>a</sup>M M?B M +QÌB- F€ i?"i # M i`QM; H¼ F?¬M; ;B M i`QM; i v ?„M +| L?QM; G,M; hB m +kM; ?B m K°i çB m- +?QM [m€ ?| MšmX >„M +| i? ;B9T çĐ G M"v- GQM; i°+ +kM; ç½ H" i?B m ?„M K°i M?•M ibM? iQ HÊMX L m M|B i`QM; i v HQçB /QÊ+ HB m ç| - M?Q p"v M; QÊ+ HçB M?•M ibM? M"v +| H) b) F?¬M; ç€M; ;B E?B M K°i +?OM; i°+ ?MM; KçM? MÊ M; QÆB K°i M?•M ibM?- +?d M; ?o i?¬B ç½ +æ æ®B pÈB +€ M?•M G,M; hB m- ?„M b) F?¬M; T?^aB 2 M; çB i? HU+ M"Q5 *?Q /M i ?„M +kM; F?¬M; bÊ5

L?QM; p'M ç H" - +?QM? KbM? +ÁM +| i?•M M?•M- +ÁM +| #^M; ?[m- +ÁM +| M?B r h`QM; i? iK+ ;BÈB M"v- ?„M +| i? /U p"Q i`"M T?€T F?B M K¼B M; QÌB bÊ ?½B- i M?•M i?b +kM; p•v F?®M +?QM? M; QÌB +O KbM?X

L m iQÆM; H B iB M p"Q h?€M? oU+¬ i`"M T?€T +O KbM? +| +ÁM ?[m ?B m M[ ? hB m +kM; F?¬M; /€K t€+ ç`M?5 "ÎB pb iW M?[M; ;b ç½ i?'v- # M i`QM; h?€M? oU ?MM; KçM?X L?[M; M; QÌB ç| i?"K +?Q F?¬M; ? FûK bQ pÈB M?[M; M; QÌB KbM? ç .QÈB ibM? ?m®M; M?Q p"v- F?B M K°i +?OM; i°+ +| i?U+ HU+ ?MM; KçM? H" GQM iQ HÊM- [m^a i?U+ +U+ F€ +| HÊBX

æ®B K†i pÈB ç¬B K„i KQM; +?Ì+O GQM; ?Q" M; - G,M; hB m F?¬M; +?9i F?€+? F? ?ÆM K°i i`,K HQçB i?B M i`B ç` #<sup>a</sup>Q5 GQM; i°+ ?MM; KçM?- #i +S B i`QM; ?¼ i? ;BÈB M"v `i / /"M; X >ÆM M[ - GQM; i°+ +| [m M ? +U+ F€ +?†i +?) pÈB K i? i?B M i`B ç` #<sup>a</sup>Q i?b çÆM ;B<sup>a</sup>M ?ÆM M?•M HQçB `i M?B mX

Zm^a M?B M- GQM; ?Q" M; F?¬M; ? #B i`^M; G,M; hB m ç M; /MM; +¬M; T?m bQ i iQÎM; G,M; hB m ?ÆM #ÎB pb i'i +^a M?[M; i?S ç| ç m H" /QÊ+ HB m [mw ?B KX *? HçB- v +ÁM ?ÄB,

@ "^M; ?[m M?•M HQçB +O i - +?WM; ç| ç½ çO +?Q p"v\

GÌB M|B +O GQM; ?Q" M; F?B M G,M; hB m +| +^aK ;B€+ ?9+ ç-m p"Q iQÌM; - M; ? hmv M?B M- ?„M +kM; +?d +| i? ;"i ç-m- M|B,

@ *?d +¬M +?m~M #` i®i K'v i?S ç| - #i +S H9+ M"Q i +kM; +| i? ç M Hmv M +? ç

@ GQM; oQÆM; - +?mv M M"v ; B Q +?Q M; QÆB p" GQM; æ^M; 5 *€+ M; QÆB H"TiS+
M"v- +?9M; i çB iÈB *'K ç` +O h?-M5

GQM; ?Q"M; T?•M T?| tQM; i?b M?bM G,M; hB m M|B,

@ " ^M; ?[m- M|B çB- M; QÆB Km®M H'v +€B ; b\ L; "M pçM H-M F?-M; +-M F?€+?
M; QÆB +?QM? H" •M M?•M +O iQ"M #° GQM; i°+5 E?-M; [m^M M; QÆB +| v m +-
M?'i ç`M? b) H"K +?Q M; QÆB5

G,M; hB m +kM; +Q|B H„+ H„+ ç-m- b m ç| M|B,

@ GQM; i°+ +€+ M; QÆB ç½ +QB i H" #^M; ?[m- M?Q p"v i?b i +kM; ç®B tY pÈB +
#^M; ?[m i?b i Hm¬M F?-M; iQM? iQ€M +?mv M ?²B #€QX *| H)- iQÆM; H B b m
#^M; ?[m GQM; i°+ +| i? [m M i•K K°i +?9i iÈB i?•M M?•M +O i - G,M; hB m +kM;

GQM; ?Q"M; F?-M; M; | G,M; hB m HçB F?-M; ? çQ ` K°i v m +-m M"Q- /M ç½ bç
+kM; F?-M; FbK M' B bYM; b®i- M?bM G,M; hB m i?"i b•m- b m ç| ; "i ; "i ç-m- #¶M

@ æQÊ+ `²B- #^M; ?[m M?•M HQçB i?•M €B +O i 5 m; mbimb URV H'v / M? /U GQ
GQM; i°+ +?QM? H" #^M; ?[m i`mM; i?"M? M?'i +O M; QÆB5 *?mv M +O M; QÆB-

G,M; hB m i?^M M?B M +Q|B- M|B,

@ J°i F?B ç½ M?Q p"v- +?9M; i içK i?|B +€Q #B i5

GQM; ?Q"M; bYM; b®i,

@ *?ŠM; T?^B M; QÆB Km®M çB p"Q *'K ç` +O h?-M b Q\

G,M; hB m M|B,

@ h çB p"Q ç| H" pb ? B M; Q|B i?O ?°- i F?-M; ?v p¼M; #¼M ?¼ ; †T +?mv M F?
+kM; +?ŠM; [m H" t2K +?9i M€Q M?B i K" i?-BX

GQM; ?Q"M; M?bM G,M; hB m- i`QM; HÁM; #¶M; M?B M +| +?9i #°B T?K+ + Q i?C
G,M; hB m `|B çB- v +kM; F?-M; ; B[?„M HçBX

GQM; æ^M; p" GQM; oQÆM; +kM; çSM; î ç| - M?bM i?2Q G,M; hB m `|B çBX

GQM; ?Q"M; #¶M; M?B M ?ÄB ç ç GQM; oQÆM; çSM; # M +çM?,

@ æ i?'v i? M"Q\

@ J°i M?•M HQçB `i i?9 p`- `i ?ÊT pÈB F?~m p` +O i 5

h`QM; ç¬B K„i +O GQM; oQÆM; H° ` p i`-K´M- M; QÊ+ HçB ?ŠM pÈB p M; Q" B H

@ >„M `i i?-M; KBM?5

GQM; æ^M; i?'v GQM; ?Q"M; M?bM KbM? HB M M|B ` +^K M?"M HÈM M?'i +O Kb

@ æ9M; p"v- ?„M `i i?-M; KBM?5

GQM; ?Q"M; H†T HçB K°i H-M- b m ç| M?„K ? B K„i HçB `²B Kî K„i ` - ? B K„i M?Q
/•M; H M- M|B,

@ *€+ M; QÆB K m +?|M; çB ibK M?[M; /QÊ+ HB m ç|X h +kM; T?^B çB p"Q h?€M
i°+ +?9M; i X h T?^B #€Q +€Q ; 'T +?mv M M"v +?Q +€+ i´iB M- ç #¼M ?¼ çB ?
GQM; i°+ i T?QÆM; i?m®+ M"v H" +| i•K iQ ; b5

G,M; hB m F?-M; Km®M î +?mM; pÈB GQM; i°+ +?QM? H" pb F?-M; Km®M KbM? i
`M; +?Q i'i +^+€+ i? HU+X J°i M?•M HQçB î +?mM; pÈB GQM; i°+ ?MM; KçM?-
i?'v ; b M?QM; i`QM; K„i M; Q|B F?€+- +| H) b) +| ç-v çO Hw /Q ç +-M; FQ+? KbM?

L?bM i?'v hBM? HBM? i°+ p" GQM; i°+- +MM; pÈB J i°+ p" M; Q|B i?O ?° +O M?•
*'K ç` +O h?-M- M m M|B G,M; hB m F?-M; ? +| +?9i ?B m F€ ç®B pÈB i?S ; b ç|

+| F?ª M,M;X L?QM; G,M; hB m +kM; #B i`äi?U+ HU+ +O KbM?- +?Q M M M m +
#ûQ +Á KÁ KŠK K°i T?2MX L m F?¬M; +| +Æ ?°B- +| i? #ªQ p h®M; E? p`*¬M; h
.¼+ i?2Q çQÌM; çB- G,M; hB m i?'v p¬ b® K¢Q ?B K çQ`M p` HQM? ç€M? i?m tm
+O h?-MX Zmª i?"i F?¬M; i? F?¬M; i?W M?"M- i?U+ HU+ +O M;QìB Hmv M pã
M?B m bQ pÈB ç¬M; ç¢B HK+X

L?QM; i`QM; K„i +€+ EB K h¬M i?b #¼M ?¼ +?d H` K°i ç€K FB M K` i?¬BX

L?bM M?[M; M;QìB ç| M?B i HB i i?ªQ Hm`M p F?ª M,M; F? B [m`i #€m p`i i`QM
hB m i?-K M?È iÈB K°i +•m M|B, F F?¬M; #B i i?b F?¬M; bÊ5

"¼M ?¼ H` F p¬ i`B- +?QM? KbM? i`QM; K„i `i M?B m M;QìB- HB m +| T?ªB +kM
G,M; hB m ç M; M;?o #¶M; M?B M KdK +QìBX

@

RX m;mbimb, m;mbimb UiB M; G hBM? +´, AJS1_ hP_Ç* 1a _Ç.AoAÇ6AGAoa
i?€M; N M,K ej h*L RN i?€M; 3 M,K R9- i M H9+ F? B bBM? H` : Bmb P+i pBmb p`
: Bmb CmHBmb * 2b ` P+i pB Mmb UiB M; G hBM? +´, : AoAÇAoGAoaÇ* 1a _ÇP
b m M,K kd- H` >Q`M; ç ç-m iB M +O æ [m®+ G J½- i` pb G J½ iW kd h*L ç M
P+i pB M çQÊ+ M;QìB +?9 po ç¢B +O KbM?- CmHBmb * 2b ` M?"M H`K +QM Mm
* 2b ` b m F?B ¬M; #` €K b€i M,K 99 h*LX L?[M; M,K iB T i?2Q- P+i pB M i? K;B
+MM; pÈB J `+mb MiQMBmb p` J `+mb 2KBHBmb G2TB/mbX L?Q H` K°i i?"M? p|
+ B i` G J½ p` ?¬m M?Q iQ`M #° +€+ pMM; i?m°+ ç` *?•m •m +O M| K°i +€+? +
+ª [mv M +?'T +?QM? i®B + Q b m F?B ? B +?'T +?QM? mHmb >B`iBmb p` : Bmb
çìB p` çªK #ªQ F?ª M,M; i€B +Y #`i #B M +O KbM?X h K ç-m +? i M`½ b m F?B
M?[M; F H`T` M|, G2TB/mb #` #m°+ HQm pQM; p` MiQMBmb #m°+ T?ªB iU b€i b
P+i pB M M,K jR h*LX

a m F?B h K ç-m +? i?S > B i M`½- P+i pB M p # M M;Q`B H` F?¬B T?K+ H¢B *°
i®B + Q H` +O oB M L;mv M H½Q M?QM; i?U+ +?'i H` pšM M^K i`QM; i v ¬M;X S
ibK` çQÊ+ K°i F?m¬M Kšm +?QM? t€+ ç K°i MQÊ+ +?QM? i?S+ pšM i?2Q i? +?
çQÊ+ H½M? ç¢Q #îB K°i H½M? iK /mv M?'ic F i[mª H` i? +? çQÊ+ #B i ç M M?Q
?Q`M; ç F?¬M; # Q ;Bì ;B®M; M?Q ç°+ i`B G J½ K` \* 2b ` p` amHH ç½ iWM; M„
¬M; ç½ F?QÊ+ iW F?B ç¢B ç b® /•M G J½ Km®M óçQ ¬M; H M +?S+ pK ç°+ i`Bô
+| K°i i`T ?ÊT +€+ [mv M HU+ ¬M; +| bm®i çìB /Q oB M M;mv M H½Q ;B Q +?Q ¬M
ç`M ç /B M i?mv i- [mv M FB K /mv i- p` [mv M H½M? ç¢Q- K` F?¬M; +¬M T?ªB ç
iQÆM; SM; pÈB +€+ +?S+ pK ç| - ;²K "ªQ /•M [m M- EB K /•M [m M- p` *?'T +?QM? i
+O ¬M; +| çQÊ+ iW M?[M; i?"M? +¬M; p i`B +?QM? p` M?[M; M;m²M HÊB i?m çQ
t•v /UM; +€+ K®B [m M ? #ªQ i`Ê i`QM; bm®i iQ`M H½M? i?' æ [m®+- bU i`mM;
+Um +?B M #BM?- [mv M HU+ iW M?[M; pBM? /U çQÊ+ T?QM; +?Q #îB oB M L;mv
K M +O /•M +?9M;X aU M„K ;B[ç b® +€+ bQ çQ`M H /QÆM; +| i? i¢Q i?"M? K®
oB M L;mv M H½Q- +?Q T?ûT ¬M; €T çti +€+ [mv i ç`M? K` F?¬M; +¬M i?¬M; [m
H½QX oÈB F?ª M,M; HQ¢B #Ã M?[M; L;mv M H½Q ç®B H`T pÈB #B M T?€T [m•M b
M;Q½M /QÈB bU H½M? ç¢Q imv i ç®B +O ¬M;X

h`B m ç¢B +O m;mbimb ç½ Kî` K°i i?ìB ç¢B iQÆM; ç®B ?Á #bM? çQÊ+ #B i ç
H` ?Á #bM? +O m;mbimbX J†+ /M +€+ +m°+ +?B M i` M? HB M iK+ M´` î #B
p pB + M®B M;¬B >Q`M; ç - pMM; æ` h`mM; >ªB H` ?Á #bM? i`QM; ?ÆM? B i?
i?' +O æ [m®+ G J½- #ªQ p çQÊ+ #B M ;BÈB +O æ [m®+ pÈB M?B m MQÊ+ +
pÈB S`i?B i?¬M; [m +€+ #B M T?€T M;Q¢B ;B QX «M; ç½ +ªB +€+? H¢B ? i?®
K°i K¢M; HQÈB çQìM; b€ pÈB ? i?®M; HB M H¢+ +?QM? i?S+ - i?B i H`T [m•M ç°
?ªB [m•M M?ÄV- i?B i H`T HU+ HQÊM; o #BM? S` 2iQ`B M- p` i¢Q` ? i?®M; #ªC
_QK2X L?B m i?"M? T?® çQÊ+ t•v /UM; H¢B /QÈB i?ìB +O m;mbimbc p` ¬M; p
+?QM? ¬M; ç½ H`K çQÊ+ - çQÊ+ #B i ç M M?Q H`_2b :2bi 2 .BpB m;mbiB- i²M i
M,K R9- m;mbimb çQÊ+ T?QM; H` K°i p` i?¬M #îB oB M L;mv M H½Q- çQÊ+ i?ì

+O ¬M; m;mbimb p¨ +O * 2b ` çQÊ+ H'v H¨K ç ?B m +O +€+ ?Q¨M; ç b m M¨v
çQÊ+ +?QM? i?S+ ç†i i M i?2Q i M ¬M;X a m F?B ¬M; K'i- +QM ` ¬M; H¨ hB#2`Br

9ydX *?QÆM; jd3, *'K æ` *O h?–M UTRV

L?bM iW # M;Q¨B- T?¢K pB M;¨M /†K # M M;Q¨B *'K ç` +O h?–M H¨ K°i pMM; i
H¢B bm®i M;¨v bQÆM; KM [m M? [m~M5

LÆB M¨v F?¬M; +‡ bBM? p"i- +kM; ;–M M?Q F?¬M; +‡ i?U+ p"i5 æQÆM; M?B M- i`
" M +¢M? *'K ç` +O h?–M H¨ `WM; `¨K iQÆB i®i- +?BK ?‡i HQm HQ- i¢Q i?"M? K°
F?Q i`–K H†M; +O \*'K ç` +O h?–MX

*?WM; ?ÆM K°i M;¨M M;Q`B i?O ?° +O ? B ç¢B HK+ ç¬M; i•v ç M; iK i" T Î ç•vX "¼
>Q¨M +ªM? i`QM; \*'K ç` +O h?–M `i €+ HB i F?B M M; v +ª M?[M; + Q i?O +ªM?
+ªK i?'v ç m ç–m5

L?QM; J i°+ i?b `i ?mM; ?½M- F?¬M; bÊ +? i- ç½ çB p¨Q # M i`QM;X

" M T?Q M?[M; M;Q`B i?O ?° ç¬M; ç¢B HK+- H'v hQ E?¬M; .QÆM; p¨ •m .QÆM;
M;Q¨B ` +ÁM ?ÆM KQ`B +?'T T?€T i`Q`M; H½Q +O M;Q`B i?O ?° +‡ i?U+ HU+ EB

J¨ # M T?Q i•v ç¢B HK+ i?b +€+ + Q i?O +O ;B i°+ M/`2 +–K ç–m- +kM; +‡ KQ`B
EB K h¬M #" + b€m ?¶ i`ÊX

J°i M;Q`B +‡ i M H¨ M/`2 .QÆM; a•K URV i`QM; ;B i°+ M/`2 +‡ i?U+ HU+ ?MM; K
h¬M #" + b€m- i?"K +?Q +ÁM K¢M? ?ÆM +ª ç€K M;Q`B hQ E?¬M; .QÆM;X

J¨ ? B M?‡K EB K h¬M +O ç¬M; p¨ i•v ç¢B HK+ ç½ ?bM? i?"M? ? B i`"M /Q M? T?

L;mv M M?•M i¢Q i?"M? ?B M iQÊM; M¨v F€i?"i `i çÆM ;BªM- F?¬M; TªB #ÎB p
F?€+ M? m K¨ H¨ +?OM; i°+X

æ9M; p"v- M;Q`B i?O ?° iW T?QÆM; ç¬M; iÊB i` M +Æ #ªM ç m H¨ i‡+ ç2M / p¨M; -
i•v iÊB i?b ?ÆM T?•M MY ç m H¨ K„i t M? i‡+ p¨M;X

hmv `^M; # M i`"M /Q M? T?QÆM; h•v +kM; +‡ `i M?B m M;Q`B i?O ?° i‡+ ç2M- imv
ç` p` +O #¼M ?¼ +kM; F?¬M; + Q5

æ²M; i?`B- M;Q`B i?O ?° +O T?QÆM; i•v `i ç¬M; - i?"K +?Q +ÁM ç¬M; ?ÆM +ª M
ç¢B HK+X h'i +ª #¼M ?¼ ç m M?"M bU +?d ?mv p¨ çB m T?®B +O ;B i°+ M/`2X

E€ i?"i #bM? i?Q`M; K¨ M‡B- çB m M¨v +kM; F?¬M; +‡ ;b H¨ t'mX L?B m M;Q`B +‡
p"v Î+MM; K°i +?¶- M m F?¬M; +‡ bU +?d ?mv i?®M; M?'i i?b +?„+ +?„M H¨ F?¬M;

L?QM; p'M ç H¨ Î ç•v ç m H¨ M?[M; + Q i?O i•K + Q F?Q M;¢Q- BibM? M;mv M ç M
+?B- #ÎB pb b® HQÊM; ç¬M; çªQ M M F?¬M; Qi M;Q`B i?O ?°- i?"K +?Q F +ª M?
T?"M M;Q`B i?O ?° T?QÆM; i•v- ç m +‡ +?9i F?BM? i?Q`M; M?[M; #^M; ?[m ç M iV

.M +?Q T?€i bBM? tmM; ç°i HÈM M?QM; p +?¢K M?Ä i?b +?Q # Q ;B`M;WM;X

>m®M; +?B- H–M M¨v iB M p¨Q *'K ç` +O h?–M- çm´B J i°+ çB H¨ K°i KK+ çQ+
+?QM? H¨ pb h?€M? "B 5 *?Q M M- tûi Î K°i ;‡+ ç° F?€+- ;B[M?[M; + Q i?O M?•M
i` M?X

*‡ J i°+ H¨K +•M #^M; +ÁM i®i- M m i?U+ bU çm´B J i°+ çB- M?Q p"v iB T i?2Q -
+O M?•M HQ¢BX

æ®B T?‡ pÈB ibM? ?m®M; M¨v- hQ E?¬M; .QÆM; ibK .QÆM; a•K- M‡B,

@ L;Q`B i?O ?° .QÆM; a•K- i +ªK i?'v- H–M ?"M? ç°M; M¨v- bQM; T?QÆM; +?9M;
hMi +Pa0S0p a\$00 M?' 0;@°H È†*BD €™ ð1E @Aq•À Ð43 @ IB¨v®B®K'®P3 T?‡3 À +T`

? f` % – P a#p + 0i 0

*?d + -M + | i? H M ç QÊ + ç dM? M9B- K M; h?€M? "B ç B- M?Q p"v- i?ìB ç B?mv
i° + b„T iÈB `²BX

o b i? - HB + 2 ç ½ K M; ç M ç • v K° i + ?B + M?šM F?¬M; ;B M HÈM M? 'i + O hBM? HB
L?šM- K° i i`QM; #° i?¬M F?Q hU L?B M + O hBM? HBM? i° + - + | FQ + ? i?QÊ + ?ÆM
M | H` + ?B + M?šM i`QM; K° i #° i?¬M F?Q K` hBM? HBM? h?¬M iWM; ç 2Q- ;B®M; |
EB KX

*kM; + ?d + | + Q i?O + | iBM? i?¬M HU + b • m F?¬M; HQ`ìM; ç QÊ + M?Q HB + 2 KÈB + |
L?šM- imv M?B M + | i? i?m ç QÊ + h?€M? "B ? v F?¬M; i?b + ÁM + ?Q #B i ç QÊ + X

@

hQ E?¬M; GB m M;²B /QÈB ç 'i i?î?´M? M- #¶M; M?B M M | B,

@ *€ + M; QÆB M | B ç B- M m h?€M? oU + bÈK #B i h?€M? "B î ç • v- b Q ;Bì KÈB + ?Q
v m M?Q i? - pb b Q F?¬M; M | B bÈK\

hQ E?¬M; .QÆM; M;¬M; ç -m M?bM ç dM? M9B- i?ªM M?B M M | B,

@ *?d bÊ H9 + i`QÊ + - M?[M; M; Q`ìB ç | î # M i`QM; h?€M? oU + +kM; F?¬M; #B i h?€
ç°M; ioM? + O J i° + ç ½ FBM? ç°M; h?€M? oU + - #¼M ?¼ KÈB + | i? ç Q€M ç QÊ + ç
+ ?9M; i + QÈT ç QÊ + h?€M? "B i?b /MM; #B M T?€T; b ç K M; M | ç B + ?S\ L; QÆ
? v H` i + | \ h M; ?o- + ?Q /M H` M; Q`ìB i?O ?° T?QÆM; h • v +kM; F?¬M; + | X

@ p"v H`K b Q # • v ;Bì\

hQ E?¬M; GB m +kM; KÈB M; ?o ç M p'M ç M`v- T?€i?B M ` `^M; pB + bmv tûi M;
M?Q F?¬M; + ÁM [m M i`¼M; M[X

æ9M; p"v- + ?Q /M #¼M ?¼ + QÈT ç QÊ + - M?QM; K M; ç B M?Q i? M`Q\

•m .QÆM; h`Q`ìM; E?¬M; î K° i # M M | B,

@ L; ?2 M | B h?€M? "B + U + F€ i?¬M F€ - + | i? #B M i?¬M? iQ- +kM; + | i? #B M i?¬

hQ E?¬M; .QÆM; + | + ?9i F?¬M; M; ì M?bM i?Q€M; [m •m .QÆM; h`Q`ìM; E?¬M; - b

@ G`ìB 'v i?" i b Q\

•m .QÆM; h`Q`ìM; E?¬M; + m K`v- ;"i ;"i ç -m- b m ç | M | B,

@ E?¬M; /®B ;ç i + € + M; QÆB- î h?€M? oU + - ;B i° + •m .QÆM; + QB M?Q + | + ?9i i?Q
?ÆM M; Q`ìB #bM? i?Q`ìM; K° i + ?9iX hmv M?B M- ç | +kM; + ?d H` i`mv M i?mv i- /M
;Bì ç QÊ + i?'v h?€M? "B + | ?bM? /çM; i? M`Q5

hQ E?¬M; .QÆM; i? M M? K° i iB M; - b m ç | M | B,

@ *?9M; i M M ç B H M `²B5 L m F?¬M; - + | H) + ?"K K'i5

@

h?U + HU + + O i? M?MB M J i° + + Q ?ÆM .QÆM; a • K K° i Qi- M?QM; # M + ç M? .Q
?¶ i`ÊX æ M H9 + M`v- H`K ;b + | B ç ÆM çª ç° + ç 'm + ?S\ L m + | i? ;B i + ? i i? M?
#ªM h?€M? "B b) i?m° + p M; Q`ìB i?O ?° T?QÆM; i • v- i' i +ª K¼B M; Q`ìB ç m b) i?m

* | i? + ?'K /Si + ?B M ç 'm i`QÊ + F?B ç €K M; Q`ìB i?O ?° T?QÆM; ç¬M; v m Èi iÈB- -

h? M?MB M J i° + #B i- v ç ½ t2K i?Q`ìM; + € + + Q i?O M? •M HQçBX E?¬M; i? iQ`ìM
HçB ç¬M; + Q i?O ?MM; KçM? iÈB KS + M`vX

J M | 5 E?¬M; T?ªB M | B M? •M HQçB bB m pB i i?U + HU + EB K h¬M ç m ç ½ iB M p
F bB m pB i EB K h¬M #"+ b€m ç m i K i" T K° i + ?¶ i? M`v\

h? M?MB M J i° + pW + ?YB i?¬K i`QM; HÁM; pW M; ? M? ç ` + ?X u F?¬M; + K HÁ
K° i + Æ ?°B M?Q p"v- ç M; i?'v i?¬M? +¬M; M; v i`QÊ + K„i HçB #` F F?€ + iÈB T?€

*?Q /M +?d +—M i?lB ;B M MY ;Bì- v +kM; +| i? pB i çQÊ+ i M +O `i M?B m + Q
i` M h?€M? "B X *?d +—M pB i H M ç| b) poM? pB M F?¬M; #B M K'iX h?€M? "B Î
+?Q i¬M +O J ;BÈB ç| +kM; b) tm'i ?B M Î M?•M ;BÈB- h?€M? "B Î h?€M? oU+- #
?B M Î h?€M? oU+5

J†+ F H` Î MÆB M`Q- ç m F?¬M; +| B /€K F?BM? i?` J i°+5

>½v çÊB ç'v5

h? M? MB M J i°+ ;—K H M T?šM M°X æ°i M?B M- iQ`M i?•M .QÆM; a•K #MM; H
#ªQ FB K i`QM; i v F?¬M; ? T?€i` MY çB K FB K F?Q M?QM; HçB M?Q +| K°i
?Qç i- b„+ #ûM +?†i+?) i" T i`mM; F?| +?†i i? M? MB M J i°+X JB M; .QÆM; a•K
/[,

@ S?€5

J°i FB K M`v M?Q i? iW i` M i`lB ;B€M; tm®M;X

J°i ççQ FB K F?Q çÄ HY T?€i` iW #ªQ FB K i` M i v .QÆM; a•K- H°` b€i w FB
i? M? MB M J i°+5

J` F?¬M; M;ì i? M? MB M J i°+ HçB F?¬M; i? i`€M? Mû M´B K°i FB K M`vX

9RyX *?QÆM; jdN, >¶M *?B M UtkV

L; v F?B i? M? MB M J i°+ ç M; pmM; i?QÆM;- +?m`M #` HB m +? i ç|M çÐ FB K M
M?B M i`mv M ç M K°i iB M; ?´ ;—K- ç²M; i?lB K°i i? M? •K p M; H MX

@ h?B m;B - ?½v K M; i?B +®i+O i p J ;BÈB5

@ E?¬M;5

hQ`M i?•M i? M? MB M J i°+ #®+ H M ?„+ F?Q p¬ i" M- `®M; H M K°i iB M; çB M +r
[m M; ?B M H M- K°i +QM ?´ i`„M; F?´M; H² F?¬M; ? bÊ ?½B H Q iÈB ç|M çÐ K°i F
"KT5

"ªM i? +O i`mM; MB M M?•M J i°+ FB +?QM? H` K°i +QM ?´ i`„M; HÈM- #` K°i F
H`K ? B çQçMX J` i? M? MB M J i°+ çB M +m²M; i" T i`mM; bS+ KçM? iQ`M i?•M-
?mM; ?,M; ç•K p`Q i`€M +O .QÆM; a•K H9+ M`v ç½ F?¬M; +ÁM /Q HU+ T?ªM F?€

@ *? i çB5

h? M? MB M J i°+ ;—K H M ;B" M /[X

> B ;½ EB K h¬M #" + b€m çB M +m²M; M;? M? ç|M K°i i?QÆM; +O i? M? MB M J
T?Kiô ? B iB M;- ? B ;½ EB K h¬M #" + b€m #` K°i i?QÆM; HQM; i`lB HÎ ç'i +O i?
i?OM; M?Q M; QlB i t•m KSi [mª- b m ç| pšM +ÁM /Q HU+ ç•K iÈB .QÆM; a•KX

L m #` i?QÆM; M`v ç•K i`9M;- +?Q /M .QÆM; a•K +| i?U+ HU+ EB K h?€M? bÆ +`

J°i ;½ EB K h¬M #" + b€m +O ;B i°+ M/² H" T iS+ ç~v M;½ .QÆM; a•K- b m ç| i`
+O i? M? MB M J i°+ tmv M i?šM; [m M; QlB ç|X

@ æ ç 5

.QÆM; a•K T?€i` K°i iB M; `®M; ;B" M #B T?šM- #°+ T?€i` iQ`M #° i?U+ HU+ F
*´K ç` +O h?¬M # M M`v- +€M? +Y h?€M? oU+ F?¬M; M;l K'i çB ?B m HU+X

h`QM; H9+ M?´i i?lB- i'i +ª +| M?[M; M; QlB +| i?U+ HU+ bB m pB i EB K h¬M ç m
? i F?Q i? +O KbM?X

G—M ç—m iB M- ç€K M; QlB J i°+ #` M?[M; M; QlB i?O ?° T?QÆM; i•v ç ûT tm®M;

i? M? MB M J i°+ çQÊ+ K'v iMv iMM; #ªQ p - #„i ç-m`9i HmB p ?QÈM; h?€M? " i?O ?° FB b Q +| i? +?Q #¼M ?¼ iB T +”M h?€M? "B +?S\

h`”M +?B M +”M; i`Î M M i?ªK i?B i ?ÆMX h'i +ª M?[M; + Q i?O +| i?U+ HU+ EB K iÈB çÄ +ª K„i- b m F?B iª ;B€ ç„i H` ?ÆM 8yy M; QìB i?b`®i +K+ ;B i ç€K M; QìB J J i°+ p` #®M iMv iMM;X

G,M; hB m pšM ~M M'T Î ç|- ? B K„i M?Q b Q- M?bM +?^K +?^K p`Q M?[M; M; QìB h?€M? bÆ +’T ç|X E?¬M; i? iQîM; çQÊ+ Î M?•M ;BÈB M`v H¢B +| ç¬M; + Q i?O i? h`QM; i`”M /Q M? +O M; QìB i?O ?° T?QÆM; i•v +| Qi M?’i KQìB K'v M; QìB M?Q p J` i? M? MB M J i°+ FB +| H) H` +| i?U+ HU+ çdM? EB K h?€M? #”+ K°i- H9+ M`v +| i?U+ HU+ EB K h?€M? bÆ +’T p•v +¬M; - +| p +U+ F€ +?”i p”i5

G,M; hB m M?bM i?’v`i`ä- i`”M +?B M M`v +,M #ªM F?¬M; ? +| +€B ;¼B H` +?Q L?•M HQ¢B ? v J i°+ ç m ;B®M; M? m- ç m +| KK+ çQ+? H` i’K #B ç€ K`m ç2M i HQÆM; t tQ G,M; hB m +ªK SM; çQÊ+ +?QM? H` T?€i` iW i’K #B ç€ iQ HÈM ç|X hmv`^M; F?¬M; `ä`”M; H„K ç| H` +€B ;b M?QM; i`U+ ;B€+ M|B +?Q G,M; hB m- ç| hmv M?B M- #ªQ p”i M`v [m€ HÈMX

L?šM F?¬M; ;B M +O G,M; hB m +| +?S K°i +?B + H¼ F?¬M; ;B M p` K°i Qi p”i T pšM F?¬M; +| i?îB ;B M Hmv M +? /KM; +K F?¬M; ;B M KÈB +?Q KbM?X

*?Q /M H` +| i?îB ;B M Hmv M +? - G,M; hB m +kM; F?¬M; i? Hmv M +? çQÊ+ i9 i’K #B ç€ M`v X

G,M; hB m M;?o i?¬K- M m M| +| i? #B M i?“M? iQ ?Q†+ M?Ä i?2Q w i?Q+? i?b i G,M; hB m F?¬M; +-M iÈB +?B + M?šM F?¬M; ;B M i?S ? B- +?d +-M +| +Æ ?°BH L; v F?B K'v ?° p # M +¢M? i? M? MB M J i°+ +? i b¢+? - v +kM; F?¬M; FB M i`b #ªM i? X

" M FB p€+? M9B #¶M; M?B M i`mv M ç M K°i i`”M; •K i? M? ?ÆM kyy M; QìB i?O :-M M?Q F?¬M; +| ;b /Q /U- M?[M; M; QìB i?O ?° T?QÆM; i•v HB M M; ,M +ªM #¼M hQ E?¬M; .QÆM; M;~M; ç-m M?bM i’K #B ç€ iQ HÈM FB - +ªK M?“M M,M; HQÊM; / iÈB- /QîM; M?Q F?¬M; ? T?€i ?B M` M?[M; M; QìB i?O ?° T?QÆM; i•v ç M; +?†M @ Zmª M?B M H` i?¬M p”i5

h®M; E? p` \*¬M; h¬M h?B M çSM; i`QM; ç€K M; QìB +O i? ;B ~M i? - ?B M; Bì ? p h?€M? "B - ç m F?¬M; FbK M´B bB K M?bM i’K #B ç€ K`m ç2M iQ HÈM M`v- i`Q i?b i M KbM? +kM; +| i? tm’i ?B M i` M ç|X

"îB pb h®M; E? p` \*¬M; h¬M h?B M ç m +| [m M ? b•m t pÈB G,M; hB m M M ;¬M M?[M; M; QìB F?€+X G9+ M`v- *¬M; h¬M h?B M ?ÄB h®M; E? ,

@ L; ?2 M|B F?“+ i M p`Q K†i i`QÈ+ +O h?€M? "B M`v b) i`U+ iB T tm’i ?B M î i?- K†i i`€B b) tm’i ?B M î h?€M? oU+- M m F?“+ î K†i # M- h?€M? "B î ç•m- M; QìB b) M|B pB + M`v +| i? H` i?“i F?¬M; \

*¬M; h¬M h?B M Hmv M pä i?“M? bB- M|B +?mv M`i i`U+ iB T- M?[M; M; QìB tm i?’vX æ¢B #° T?“M #¼M ?¼ ç m +?Q ?B m`ä ? ip h?€M? "B - #îB pb hQE?¬M; .C E?¬M; +kM; F?¬M; +| F?ª M,M; F H¢B id Kd +?Q #¼M ?¼X \*€+? /MM; h?€M? "B M|B` - +kM; F?¬M; #B i

h®M; E? ?ÆB ?ÆB H„+ ç-m- M|B,

@ h +kM; F?¬M; #B i- imv M?B M i?S M`v H` K°i #ªQ p”i- F?¬M; i? M; ?B M; î5

h'i +^a K¼B M;Q`B ;"i ;"i ç-m- b m ç| ç m M?bM p T?Q h?€M? "B - i`QM; K„i ç m
i? K H K5

G,M; hB m pšM •K i?-K F?-M; M?9+ M?Q+? M?Q i`QÊ+X >„M i?'v h®M; E? p`*-M
M;Q`B- T?€i ?B M #¼M ?¼ #bM? v M p- bU- i`QM; HÁM; +kM; +^aK i?'v v M i•K- #
M M H`K ;b ç i?m çQÊ+ Q+? HÊB HÈM M?'iX

"ÎB pb G,M; hB m ç½ M?bM ` - ;B[ ç€K M;Q`B i?O ?° ç-M; i•v T?QÆM; /Q`M; M?Q

G9+ M`v i? M? MB M J i°+ FB F?-M; M;` ç½ #` #S+ #€+? ?B M ` #^aM i? - F?-M; M
ç2M +| ç-B +€M? p`M; FBKX

h`Q`M; i?QÆM; K`m ç2M ?| i?`M? çm-B ?'X *†T +€M? K`m p`M; iQ HÈM ?ÆB `m
H`T iS+ +| p- b® iB +?ÊT #' i?ŠM; EBK .U+ J >' UK ?' +€M? p`M; V X

EBK .U+ J >'`Qi H M K°i iB M;- i?•M KbM? `ÆB tm®M; ç'i- ç²M; i?`B T?€i ` i'M -
.QÆM; a•K- /šM K'v +?K+ iB +?ÊT FB ç€M? p`Q ?¼X

h`"M /Q M? M;Q`B i?O ?° T?QÆM; i•v H`T iS+ M;½ H,M HmM; imM;- iB M; F m ` M

" M FB ç€K M;Q`B hQ E?-M; .QÆM; M?bM t2K i`ÊM K„i ?€ ?®+ K²K- F?-M; i? i
J i°+ M`v HçB +| i•K i`Q M?Q p"v- i?"i bU H` ?MM; KçM? ç M ç€M; bÊ5

a m F?B #B M ^aQ #^aM i? - i?U+ HU+ +O i? M? MB M J i°+ çQÊ+ M•M; + Q H M K
i?U+ HU+ EB K h?€M? bÆ +'T p®M ç M; p•v +-M; v H`T iS+ Hm®M; +m®M; +?•M i

G9+ M`v- hBM? GBM? i°+ çQÊ+ HB+2 /šM /„i- i'M i?'i K'i ? B i°+ M?•M- `®i +K+ -

J` Î K°i T?Q çQÊ+ Î GQM; ?Q`M; m;mbimb /šM /„i- F?-M; M;` F?-M; ? +| +?9i i
çdM? M9BX J†+ /M +| K'v GQM; i°+ K†i t€K K`v i`Q- M?QM; T?ÁM; M;U +O GQM
çO ç K¼B M;Q`B ç m T?^aB FQM? M X

hQM? +^ai? M? MB M J i°+- #®M +?OM; i°+ M`v F?-M; M;` HçB ?°B iK i` M çdM? M

hbM? i? Î ç•v H`T iS+ i`Î M M `i iBM? i X

hQ E?-M; .QÆM; [mv i ç`M? i?"i M? M?- /šM /„i K¼B M;Q`B HmB p T?Q b m K'v

L?[M; M;Q`B i?O ?° T?QÆM; i•v b®M; b|i F?-M; ? +| +?9i ?<sup>a</sup>Q +<sup>a</sup>K M`Q ç®B pÈB ç†
h`"M +?B M M`v ç½ F?B M M?[M; M;Q`B i?O ?° T?QÆM; i•v i'M i?'i i? i?<sup>a</sup>K p`M;
?ÆM K°i M;`M + Q i?O +<sup>a</sup>M? ;BÈB EB K h-M ;B` +?d +ÁM HçB ?ÆM # i`,K M;Q`B X

hmv `^M; M?[M; M;Q`B +ÁM HçB ç m +| i?U+ HU+ +U+ F€ ?MM; KçM?- i` M +Æ #^aM
b m H-M M`v- +? M? H +? ;B[? B T?QÆM; ç-M; i•v +?„+ +?„M b) ;B^aK çBX

>ÆM M[- ç€K F?®M F?B T ç M iW T?QÆM; ç-M; ç½ i? ?B M `ä w iS iÈB FB K iB

h'i +^aM;Q`B i?O ?° T?QÆM; i•v ç m M;?o M?Q p"v- F€ i?"i ç€K M;Q`B hQ E?-M; .
p"v5

.QÆM; a•K ;-K H M ;B" M /[,

@ " ^M; ?[m GQM; i°+- # ^M; ?[m hBM? GBM? i°+- +ÁM +^aM ?[M; # ^M; ?[m M;Q`B i
i`QÊ+ ? i ?½v ;B i +? i i M J i°+ M`v `²B #`M pB + T?•M T?®B Q+? HÊBX h? M`Q

G9+ M`v- EBK .U+ J >' +?Êi ;-K H M- HçB +| ? B ;½ EB K h-M #"+ b€m #` +€B ç
+O M| [m' i i`9M;- F m i?<sup>a</sup>K K°i iB M; #` ç€M? p,M; ` t X

hmv M?B M- H9+ M`v EBK .U+ J >' +kM; ç-v p i i?QÆM; i` M M;Q`B- #'i +S B +
+MM; +O J i°+ ç½ H` M Ā KçM? ? i ç`X

hB T i?2Q H` T?•M +?B HÊB Q+? M?QM; €M? K„i +O K¼B M;Q`B ç m M?bM +?,
çSM; bWM; b[M; M;mv M; FB X

.QÆM; a•K iS+ ;B”M ;–K H M K°i iB M; - KQÌB K’v M; QÌB i?O ?° +| i?U+ HU+ EB K
T?ÁM; M; U+O EBK .U+ J >’- HB M i?O ç€M? M; ½ M| tm®M; M9BX
a m ç| .QÆM; a•K b„+ K†i ;B”M /[- +, K iS+ M?bM K¼B M; QÌB- [m€i,
@ h?€M? "B H” +O +?9M; i 5
L?QM; F?¬M; B M?bM i?’v- K°i #|M; ç2M M?Q K°i H”M F?|B M? ç M; ?¢ tm®M; +
pW #` ç€M? `ÆB tm®M; M9B FB X
G9+ M”v i`QM; ç–m G,M; hB m +?d +| K°i w MB K, \*| i? K K°i i v ç’K `²B5 h’K #B
`„K +?| ;b +?S\

9RRX *?QÆM; j3y, ”’i L; Ì EBM? L; QÌB o” æK+ LQÈ+ "ûQ *ÁUTRV

G,M; hB m M? M? M?Q b Q #,M; çm´B i?2Q EBK .U+ J >’X h` M M9B ç°i M?B M H
#’ p”Q M; QÌB G,M; hB mX h?•M i? G,M; hB m M?Q +€ i`QM; MQÈ+- M? M? +?|M
;B[F?¬M; i`mM; X

hmv M?B M- EBK .U+ J >’; –M +? i F?¬M; K v M?Q i? X h?•M KbM? F?¬M; M; WM
o®M /o ç½ i`¼M; i?QÆM; H¢B ?¼ p¬ çÆM +?Q- K„i i?’v b„T `Èi tm®M; K°i +°i ç€
+?KT H’v +€B çm¬B +SM; M?Q`QB i?ûT +O FBK /U+ K ?’X h?•M KbM? G,M; hB

hmv M?B M- F?QªM; +€+? iW +€B ç–m +QM FBK /U+ K ?’ iQ HÈM ç M F?®B ç€ b„
EBK /U+ K ?’ i?”K +?Q +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ +ªK ;B€+ K€i H¢M? iW F?®B ç€ FB iÁ
?„M #B i KbM? pW çQÊ+ M; QÌB i +SmX

G,M; hB m +kM; i?Î ?’M ? M pb i?•M ?bM? FBK /U+ K ?’ [m€ M†M; X oW M½v ç½
Mû i`€M? iB +?ÈT mv HU+ +QÌM; ç¢B H”K iB m ? Q K°i HQÈM; HÈM +?•M M; mv M

Eb [m€B H”- b m F?B iQ”M #° i?•M i? #¼M ?¼ ç m /WM; H¢B- iB +?ÈT +kM; M; C
hB m i•K MB K pW ç°M; - K°i ç¢Q FbM? HU+ T?€i` ç€M? p”Q p€+? M9B # M +¢M

S? M?5

EbM? HU+ K¢M? K) M?Q i? +?¢K p”Q p€+? M9B +?d i?’v M?€ H M K’v iB b€M; - p†
h?”i bU T?€i` iB M; M´H” /Q ?ÆM KQÌB çÊi b’K bûi ?mM; ?,M; #’ tm®M; 5 h`QM;
KQ ç€ ç–v i`lBX

G,M; hB m i?’v K” ? i ?²M- ç²M; i?ÌB M; ?2 i? M? •K v m Èi +O +QM ?’ iQ HÈM p M
@ h?ª i ` 5

h? M? •K ç| imv v m Èi- M?QM; ç²M; i?ÌB +kM; K M; i?2Q bU mv M; ?B K F?¬M; i?
MûK M? K°i +€B- FBK /U+ K ?’ `ÆB –K tm®M; p€+? M9B ç€- i`Q #KB # v H M KM
G¢B K’v +?K+ HQÐB i–K bûi tm’i ?B M ?mM; ?,M; #’ p”Q M; QÌB ?„MX

hW i` M #° / b€M; HQ€M; +O FBK /U+ K ?’ iQ€i H M KMB i?’i MQÈM; +?€v bûKX
T?šM M° ;”Q H M,

@ h #ªQ M; QÆB i?ª i ` - F?¬M; T?ªB #ªQ M; QÆB MûK i tm®M; 5 *? i iB i . +O
G,M; hB m +QÌB i?ªM M?B M- b m ç| M|B,

@ h?”i tBM H¶B- i¢B M; QÆB M|B F?¬M; `äX >ÆM M[- /M b Q i +kM; H” •M M?•M
h?•M KbM? FBK /U+ K ?’ ç M; M^K i` M iªM; ç€ iQ +Q `9i H¢B- F?¬B T?K+ H¢B ?
€Q K”m b€M; /Q / ?„M #B M i?”M? HOM; H¶ +?¶5

.€M; p i? M? MB M J i°+ `’i m QªB- M; ²B iU p”Q K°i F?®B ç€ HÈM- M?bM G,M;
b m ç| pQÆM i v H m p i K€m i` M F?|2 KB M; X G¢B; BÆ i v- K°i i? M? i`QÌM; i?Q
i v- ?„M /MM; i?QÆM; +?®M; i?•M i? HmM; H v b„T M; ½- b m ç| ?Q F?K F?K ? B i

@ h M?È` M;QÆB`²B5 L;QÆB H` F çSM; i` M F?¬M; i`mM; M?bM i`°K i H9+ i
 @ h +?d çB t2K M€Q M?B i i?¬B5
 G,M; hB m çSM; v M- F?) M? +? K¬B +Q`BX L;?2 i? M? •K ç€M? M? m F?¬M; i`m
 hB m #B i?B M içB +€+ # M ç m bÊ MûK +?m°i pĐ ç² [mwX *,M #ªM H` F?¬M; B /+
 +m®B +MM;- +kM; T?ªB ç€M? K` i?¬B5
 h?"i` - GQM; h°+ p` hBM? GBM? i°+ HB M i?O- M m M;Q`B i?O ?° ç¬M; i•v ? B T?
 B i?„M; B i?m ``i F?| M|B5 L?QM; M m M;Q`B i?O ?° ç¬M; i•v ? B T?QÆM; +| i?
 p` GQM; i°+ +?Q +?„+ H` ç®B i?O5
 o`M ç H` "¼M ?¼ +| F?ª M,M; HB M i?O b Q\
 hmv`^M; F?¬M; #B i iQ`M; i`M- M?QM; pW`²B G,M; hB m iW i` M M?bM tm®M; t2
 M?bM` K°i +?9i K M? K®B- +kM; +| i? i?`v`ä bU #'i ?Á ;B[ M;Q`B i?O ?° T?QÆ
 T?QÆM; ç¬M; X
 @ ob b Q HçB +Sm i X
 h`QM; K„i i? M? MB M J i°+ F?¬M; +| +?9i M`Q +ªK FQ+?- M;QÊ+ HçB p¬ +MM; +ª
 hB mX aU ç®B H`T +O J i°+ p` M?•M i°+ ç½ bÊK ,M b•m p`Q tQÆM; iOv K¶B M;Q
 *?Q /M`i M?B m M;Q`B i? iK+ F?¬M; #B i +?9i ;b p J i°+- M?QM; +ªK ;B€+ Fb
 M;-K i`QM; K€mX
 > B +?OM; i°+ M?•M HQçB +O æ¬M; h•v ? B ççB HK+ +ÁM +| i` M? +?'T- ?m®M;
 @ æWM; M;?o H` i b) +ªK FQ+? M;QÆB5 L|B- M;QÆB Km®M ;b î i \
 h? M? MB M J i°+ i?î /®+- ?„+ F?Q M? M? p`M [m M? M;Q`B- ?„M iU F?¬B T?K+
 G,M; hB m F?¬M; F?ÄB F?•K T?K+ M,M; HU+ F?¬B T?K+ +Q`M; ççB +O J i°+X L
 #` M?B m iB +?ÊT #´ i`9M; M?Q p`v- +?d bÊ +?Q /M H` im pB EB K h¬M #"+ b€m
 /M KB M +QDM; F?¬M; +? i- T?ÄM; +?WM; K°i i?•M im pB +kM; #` T? X *ÁM i M
 M? M? +?|M; ?²B T?K+5
 @ L;QÆB +| i? +?Q i +€B ;b\
 G,M; hB m F?¬M; #`M i•K- #bM? i?ªM M?bM i? M? MB M J i°+X L?QM; i`QM; K„i
 K„i M`v #B M i?`M? i`QM; HÁM; +| [m,X
 @ hBM? ?ç+? K i?95
 h? M? MB M J i°+ M|B tQM;- +Q i v H`v` K°i +€B`QÆM;- F?| F?,M H„K KÈB MûK
 _QÆM; iU ç°M; KÎ` - ?`Q [m M; +?|B H¼B- M,M; HQÆM; / Q ç°M; +Q`M; ççB i`M
 @ h`QM; M`v ç m H` iBM? ?ç+? #"+ #ªv p` #"+ i€K- ç®B pÈB M?•M HQçB +€+ M;QÆ
 `i HÈMX
 h? M? MB M J i°+ /Q`M; M?Q F?¬M; +?9i ç m HÁM;- ?ì ?[M; M|B,
 @ æ®B pÈB pä ;Bª +Q`M; ççB M?Q M;QÆB- +?„+ +`M; ?B m çQÊ+ +?¶ i®i +O ç®M
 G,M; hB m ;"i ç-mX E?®B +O +ªB M`v [mª i?"i`i HÈM- +?Q /M H` ?„M- +kM; F?¬
 bU ;B`m +| +O J i°+X .šm p`v- i` M K†i ?„M pšM F?¬M; +| #B m iB M? ;b- /MM; +?
 +ªB- M? ;B¼M; M|B,
 @ L;QÆB +?Q H` i ç M ç•v pb K`v i?S M`v b Q\
 @ h +kM; +?d +| i? çQ +?Q M;QÆB +€B M`v i?¬BX
 h` M K†i i? M? MB M J i°+ H° p #`i +¬M- M|B,
 @ >Q†+ H` M;QÆB ;B i i çBX h?2Q +€+? M|B +O M?•M HQçB +€+ M;QÆB- +€B M

@ E?¬M; - i?S M; QÆB +| i? +?Q i - F?¬M; +?d +| +?WM; M"v5
G,M; hB m i?ªM M?B M M?bM i? M? MB M J i°+ - b m ç| M? ;B¼M; M|B,
@ h Km®M M; QÆB5
@ E?¬M; i? çQÊ+5
o K†i ç M; #bM? ioM? +O i? M? MB M J i°+ #¶M; +?mv M i?"M? ;B"M /[,
@ Jm®M i H"K K bOM; +O M; QÆB "\ L?•M HQΦB ç€M; +? i5 L; QÆB #B i i H" B
M; QÆB Fw F? QÊ+ - M; "v b m î h?€M? oU+ M; QÆB b) #`J i°+ çm´B ;B i F?¬M; M
i?U+ HU+ +O KbM? ç½ çO +QÌM; çΦBX aQ pÈB +QÌM; ;Bª +?•M +?QM? +O J i°+
G,M; hB m #¶M; M?B M +QÌB `° H M,
@ æ| H" +?mv M +O i - HB M [m M ;b ç M M; QÆB\
@ L; QÆB ;B i i çBX
h? M? MB M J i°+ #¶M; M?B M M?„K K„i HΦB- K†i H° p i`"Q T?9M; ,
@ EBK >´ i K M; /ÁM; K€m pQÆM; ;Bª +O J i°+ - imv i ç®B b) F?¬M; H"K bOM;
J†+ /M M; QÆB `i KΦM? 5 L?QM; +?mv M M"v +,M #ªM H" F?¬M; +| F?ª M,M;X
G,M; hB m ?ÆB bmv M; ?o K°i +?9i- M?bM i? M? MB M J i°+ i M EBK >´ - b m ç| M
@ L|B i +?Q i #B i i€+ /KM; +O i'K #B ç€ FB - pb b Q K¼B M; QÌB ç m çB M +m²
h`QM; K„i i? M? MB M J i°+ EBK >´ H° ` p FBM? M; ç+ - +| +?9i F?¬M; iBM M?bM
@ *€B ;b\ L; QÆB E?¬M; M; Ì M; QÆB F?¬M; #B i H B H`+? F?®B #B ç€ FB \ o"v M
G,M; hB m M?9M M?9M p B- #m¬M; HÄM; i v- +QÌB M|B,
@ s2K M€Q M?B iX
@ \\\
o K†i i? M? MB M J i°+ i`-K M; •K- M?bM G,M; hB m +?€M MªM M|B,
@ æQÊ+ `²BX hmv M?B M M; QÆB T?ªB ç²M; w pÈB i K°i +?mv MX h M|B +?Q M; C
i'K #B ç€- M; QÆB i? +?Q i 5
@ L; QÆB +?Q `^M; M; QÆB +| i? i?Q€i F?ÄB MÆB ç-v `šv +QÌM; ;Bª M?Q i? M"v
G,M; hB m M|BX
@ æ| H" +?mv M +O i X
EBK >´ /MM; +•m G,M; hB m pW M|B- T?ªM FQ+? HΦB ?„MX
@ L; QÆB M|B çBX
G,M; hB m ç9M; H" `i ?B m F€ pÈB i'K #B ç€ FB X hW i` M i'K #B ç€ FB - G,M;
iS+ i? HQÆM; +´ H½Q i²M iΦB- ç®B pÈB pB +im Hmv M +O G,M; hB m +| ?¶i`Ê`
hB m +ªK ;B€+ çQÊ+ +?i HB m +O i'K #B ç€ M m /MM; ç Hmv M F?Q ?Q†+ Hmv
#ªQ +O KBM? ç m +| HÈB Q+? imv i pÌB5
æ²M; i?ÌB- G,M; hB m +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+ KK+ çQ+? +O M?[M; M; QÌB i` M? çQΦ
#i ç²M; pÈB KbM?X
EBK >´ F?¬M; M|B /®B G,M; hB mX >„M #B i #Q K"i +O i'K #B ç€ FB +kM; M?B
F?¬M; M|B- i M M?•M HQΦB M"v +kM; b) `i M? M? #B i çQÊ+ i?¬BX
a m F?B M; ?2 EBK >´ M|B ` i€+ /KM; +O i?€M? #B - M; Q`B K†i G,M; hB m F?¬M;
HÁM; FBM? ?½B p¬ +MM;X h?S M"v [mª H" i?¬M p"i M; ?`+? i?B M- b Q HΦB +| i?

>ÆM M[- ç®B pÈB M;QìB im +?•M M?Q G,M; hB m im Hmv M ç M K°i i`bM? ç° M?
FB T- w M;?o +O i?€M? #B +`M; F?¬M; çÆM ;BªM +?d H` ç¢B #B m +?Q +?mv
HU+5

>ÆM M[- G,M; hB m p¬+MM; iÁ KÁ pÈB i?¬M ;BÈB T?Q i` M h?€M? oU+X h?¬M ;
`®i+m°+ +| [m M ? M?Q i? M`Q\ L m îi`QM; h?€M? oU+ im Hmv M- ç M i`bM? ç°
[m i?B M FB T +| i? i`U+ iB T iB M p`Q i?¬M ;BÈB p`v +| i€+ /KM; T?K ;b ? v F?
G,M; hB m ç M; HQ H„M;X

L?QM; EBK >´ ç²M; i?ìB +kM; M|B- iBM? i?¢+? i•K +U+ Fb ?B ?[m- M?B m F?B K
`i HÈM K` K°i iBM? i?¢+? i•K +kM; F?¬M; +|X *?Q /M H` +€+ i? HU+ HÈM i`mv M
i`QM; h?€M? oU+- b® HQÊM; iBM? i?¢+? i•K +| çQÊ+ +kM; +U+ F€ ?[m ?¢M5

J` K°i F?®B iBM? i?¢+? i•K i?QÊM; ç^M; +?ŠM; [m +kM; +?d +| i? pB ii M # M;

*ÁM iBM? i?¢+? i•K i`mM; çŠM; +?d +| i? pB ii M ? B M;QìBX

*ÁM ?¢ çŠM; iBM? i?¢+? i•K- +?d +| i? pB itQM; i M K°i M;QìB b) #B M K'i5

hBM? i?¢+? p®M /o ç½ [mw #€m- +ÁM iBM? i?¢+? i•K +`M; F?¬M; T?ªB i?S M;QìB
hB m #¶M; M?B M M?È` - pW `²B F?¬M; T?ªB i`QM; i v EBK >´ +| K°i F?®B iBM?
+?QM? H` iBM? i?¢+? i•K\

G,M; hB m i`QM; HÁM; pW ç°M; - €M? K„i #„i ç-m M?bM EBK >´

EBK >´ +U+ F€ i?¬M; KBM?- M?bM €M? K„i +O G,M; hB m- H`T iS+ ?B m KK+ çQ
K„M; KbM? M;m tm~M- ç²M; i?ìB +kM; ;B`M M?•M HQ¢B ç€M; +? i M`v i? K H KX >
K°i F?®B iBM? i?¢+? iQ #^M; #€M i v MûK p T?Q G,M; hB mX

@ hQ`M #° J ;BÈB- +?d +| K°i F?®B M`v5 o®M /o +?m~M #` +?Q J >Q`M;X L?•M H
;B`M +O J >Q`M; i?b +S +-K H`v5

hbM? i? #m°+ EBK >´ F?¬M; i? F?¬M; +9B ç-m- M?QM; i`QM; HÁM; ç²M; i?ìB +k
L m M?•M HQ¢B M`v bÊ J >Q`M; +QìM; ç¢B- +| H) +kM; F?¬M; /€K M?`M F?®B iB

h` M i?U+ i - i`QM; J i°+ i´M; +°M; +| # F?®B iBM? i?¢+? i•K5

h`QM; ç| ;B i°+ EBK >´ +| ? B F?®BX J >Q`M; ç½ îi`QM; oU+ i?ŠK J ;BÈB p¬ b®
EBK >´ +| i? F?„+ i M +O ?„M H M K†i i?€M? #B - p`v J >Q`M; +| i? iW oU+ i?Š
T?B i?,M; H M h?€M? oU+5

J i°+ îi`QM; h?€M? oU+ M?B m M,K M?Q p`v pšM Hm¬M i`QM; i`¢M; i?€B #` M;Q
>Q`M; +| i? iB M p`Q h?€M? oU+- +| i? ç + Q`i HÈM ç®B pÈB +?dM? i? i?U+ H

G,M; hB m F?¬M; +?9i /Q /U- M?`M H`v iBM? i?¢+? i•K- ç²M; i?ìB iQ iQîM; pšM bm
i?B M +O i?€M? #B X G,M; hB m M;?o K½B pšM F?¬M; ;BªB i?Q+? çQÊ+ K°i p`M
i?B M M`v pb b Q tm'i ?B M îM?•M ;BÈB\ JÆ ?²- G,M; hB m +ªK i?`v i?€M? #B F
?B K5 .QìM; M?Q i`QM; +?®M m KBM? +| K°i i? M? •K ç M; M?„+ M?î ?„M- +€+? t

h?U+ ` - EBK >´ F?¬M; #B i- G,M; hB m +`M; F?¬M; #B i- imv `^M; M,K ç| [mª i?
+?SM; FB M M;QìB M¼ /MM; i?QÊM; T?~K iBM? i?¢+? F?„+ p`Q K†i i?€M? #B tQ
L?QM; i`QM; i?¬M; BÈB +?•M +?QM?- HBM? F?Q F?¬M; FB K+? çQÊ+ `i HÈM- M
çQÊ+\ h?U+ HU+ FûK K°i +?9i- +?d bÊ pW ç M i?¬M; ç¢Q M®B ;B[h?€M? oU+ p
+†M #½5 *?Q /M i?U+ HU+ ?MM; K¢M?- +| iB M p`Q i?¬M ;BÈB +kM; +?ŠM; b®M;

9RkX *?QÆM; j3y, "i L;ì EBM? L;QìB o` æK+ LQÈ+ "ûQ *ÁUTkV

G,M; hB m +i iBM? i?¢+? i•K tQM; - €M? K„i H|2 H M M?bM EBK >´ - i`QM; HÁM; #
Fw F? QÊ+ i`QM; ç-m KbM?X h`QM; ç| +| K°i HQ¢B Fw F? QÊ+- +?QM? H` M;Q
;†T çQÊ+ i?QÊM; T?~K HBM? i?9- M?QM; ç®B T?QÆM; H¢B imv i ç®B F?¬M; F?m

EBK >´ +ªK M?"M çQÊ+ €M? K„i F?¬M; +?9i ?ªQ w +O G,M; hB m- i` M K†i H°` #
 @ L?•M HQ¢B- M; QÆB ç½ i?m çQÊ+ F?¬M; Qi +?¶ i®i iW MÆB i X L m M; QÆB +Á
 EBK >´ i +kM; [mv i F?¬M; i`Î i?"M? bOM; p"i +O M; QÆB5 æ²M; i?ÌB i b) /MM;
 M; QÆB- +?d +¬M J i°+ i?'v M; QÆB b) çm´B ;B i5
 G,M; hB m +QÌB ? ?ª- #¶M; M?B M i ` >"K >"M "ªQ ædM?X >"K >"M "ªQ ædM? T
 a m F?B Hmv M ?| K'v +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB EB K h¬M- >"K >"M "ªQ ædM? ç½ ç
 h`QM; €M? K„i FBM? ?½B +O i? M? MB M J i°+ EBK >´ - ?„M ç½ M? M? +?|M; #` i
 @ Jm®M +? i\ æ•m +| / M?Q p"v5
 h` M K†i G,M; hB m H°` p i`"Q T?9M; - i?m >"K >"M "ªQ ædM? H¢BX h? M? MB M
 b) F?¬M; F?m'i T?K+- M m +QÐM; ûT Fw F i F? QÊ+ 2`^M; b) +| T?ªM +?'M i?"i H
 H9+ M"v +kM; F?¬M; ? +QÌM; ¢¢B ?ÆM bQ pÈB i? M? MB M J i°+ M"v5 hmv`^M;
 M?QM; K°i i?•M i?U+ HU+ i?€M? ;B B +QÌM; ;Bª ç½ pQÊi [m EB K h¬M H¢B +| i?
 p"v b Q\ >m®M; ?²- +QÐM; ûT i?m T?K+- ç®B T?QÆM; +kM; F?¬M; T?€i ?mv iQ" M
 T?ªB K'i K°i ?ªQ i?O K°i +€+? ç€M; iB + b Q\
 J°i F?B ç½ p"v- M; QÆB +S Î H¢B i`QM; çdM? iW iW K" t2K H¢B çB5
 G,M; hB m ç M; bmv M; ?o- #¶M; M; ?2 i?'v T?Q i` M i`mv M ç M iB M; ç€M? M? m
 G,M; hB m KÎ iQ ? B K„i- `®i +K+ +kM; ç€M? M? m`²B b Q\
 GÁM; pW M; ?o- i?•M i? G,M; hB m #„i ç¬m H2Q H M T?Q i`QÊ+X
 h` M M; ¼M M9B- +kM; F?¬M; #B i /Q B ç°M; i?O i`QÊ+- i? HU+ #®M T?QÆM; ç€
 GQM; i°+ p` hBM? GBM? i°+ F i?ÊT i?"M? K°i T?2- M; QÌB i?O ?° ç¬M; i•v ? B T?O
 *| H) +?Q /M H` +?QM? #¼M ?¼ +kM; F?¬M; #B i M M +¬M; FQ+? ç®B i?O H` BX
 G,M; hB m #¶M; M?B M +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i F?Q iS+ [m2M i?m°+- #¶M; M?B M i?'v
 K°i #|M; M; QÌB HûM H9i- F?¬M; M; Î H` hBM? HBM? M[ ?Q" M; E`BM X
 >| ` bmv M; ?o çK+ MQÊ+ #ûQ +Á F?¬M; TªB +?d +| KbM? ?„M5
 h`"M +?B M ;B[ +€+ +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB EB K h¬M +| i? M|B H` FBM? ?²M ç°M;
 +'K ç` +O h?¬M i mv i ç®B +| i? /MM; ? B +?[+QÌM; ¢¢B ç ?bM? /mM; X
 EB K F?Q mv HU+ ?MM; ?"m +O +QÌM; ;Bª +ªM? ;BÈB EB K h¬M F?¬M; M; Î +?d +|
 +?9i /'m p iX
 >ÆM M[- G,M; hB m +kM; +| i? M?bM` çQÊ+- M; QÌB i?O ?° ç¬M; i•v ? B T?QÆM
 M?QM; F?B ç®B +?B M- i` M +Æ #ªM`i ,M w- #Ä [m ç®B T?QÆM; - i" T i`mM; +¬
 hBM? GBM? i°+5
 Pm çB K HÈM M?'i +O hBM? GBM? i°+ H` i®+ ç° /B +?mv M +U+ M? M?X æ²M; i?
 ` ç m`M +?S M,M; HQÊM; i?"i HÈM- ?ÆM M[i®+ ç° #„M +U+ F€M? M?- i`QM; M
 +?K+ iB M- b m ç| T?|M; M; QÌB /MM; i®+ ç° + Q`ÌB çBX
 •M? K„i G,M; hB m +?,K +?9 M?bM #° T?€T +O hBM? GBM? i°+ F?¬M; M; WM; /B
 hB m iW ç| M?bM` K°i +?9i [mv Hm"i5
 h?K+ aÆM FB K Fo- H'v mv K½M? H`K +?QM?X hm +?•M +ªM? ;BÈB ç¢i ç M K°i i
 K°i FB K +| i? H`K M9B b" T ç'i HÎX
 L?QM; M m M|B p #° T?€T HBM? ?Q¢i- +¬M; T?€T +O h?K+ aÆM FB K T?€B +ÁM
 G,M; hB m #„i ç¬m ?B M` #° T?€T +O +?QM? KbM?- b m ç| F i?ÊT pÈB #° T?€T
 hBM? GBM? i°+- #„i ç¬m ?'T i?mX
 *€B ;¼B H` M•M; + Q i?U+ HU+ i`QM; +?B M ç'm- +?QM? H` i`QM; [m€ i`bM? +?B
 iW i`QÊ+ ç M M v KbM? +?Q #B i- iW ç| K" M•M; + Q i?U+ HU+5

h`Q im +O +QM M;Q`B H` p¬+MM;X L m F?¬M;- /U p`Q +€B ;b K` M?•M HQ¢B +
[m hBM? GBM? i°+- i`Î i?`M?+?9 i +O +ª ¢¢B HK+\\ L;mv M M?•M HÈM M?'i- +?
+?OM; HQ¢B F?€+ Î F?ª M,M; ?¼+ i"TX

h` M ¢dM? M9B ¢2M iQ HÈM- FB K F?Q M; M; /¼+- b€i w ¢-v i`ÌB5

G,M; hB m ¢SM; i`QM; #|M; i®B- M?bM +?,K +?9 #° T?€T+O iWM; M;Q`BX h`"M+
¢ m H` +ªM? ;BÈB EB K h¬M i`Î H M M?Q i? M`v `i F?| ;†TX "bM? i?Q`M; K°i ¢'m
+ÁM ;B®M; M?Q #•v ;BÌ- +?d 2 M;"M p¢M M,K F?¬M; ¢QÊ+ K°i H-MX

" M FB - i?-M b„+ hBM? GBM? M[?Q`M; E `BM p¬+MM; #`M; ?Q`M; F?B i?'v i`"M
K„i i?'v p¬ b® i°+ M?•M +O KbM? #` EB K h¬M #"+ + Q +O M?•M HQ¢B F?¬M; +?
KªM?- M; v +ª K°i iB M; F m i?ªK i?B i+kM; F?¬M; F`T T?€i` i?b ¢½ +? i Q M`²
`d K€mX

J¬B +„M +?†i- i`QM; K„i iQ€i H M bU i?M ?"M p¬+MM;X L; v F?B ?"M w pÈB M?•M
M ¢°i M?B M +ªK ;B€+ KbM? H•K p`Q K°i +ªM? ;BÈB ?mv M /B m5

hQ`M #° i? ;BÈB i`QM; K„i M`M; /Q`M; M?Q i`Î M M +U+ F€ tBM? ¢ TX L; v ;B[p
F?¬M; M;Ì H¢B +| +ªK ;B€+ M?Q KbM? ¢ M; Î`WM; `\"K hBM? GBM?5

"B M ?| M`v i?m ?9i bU +?9 w +O p¬ b® pª ;Bª ;B[ b•MX \_'i M?B m M;Q`B FBM
¢SM; M9T i`QM; #|M; i®B- F?¬M; M;Ì +ÁM ¢°i T?€5

h?U+ ` - HB+2 ¢½ bÈK +ªK M?"M ¢QÊ+ F?Q iS+ +O E `BM +QM KbM?- M?QM; +
#"M i•K ¢ MX *?B M ¢'m ¢½ ¢ M i bM? i`¢M; ; v +'M- +?d +¬M ?ÆB T?•M i•K- +?Q /
+ªM? ;BÈB EB K h¬M M?Q M`M; +kM; b) #` M;?B M M€i i?"M? +€i #KB5

h` M M;¼M M9B- K¼B M;Q`B /Q`M; M?Q iB M p`Q i`¢M; i?€B ¢B M +m²M;- KMB K€
M9B5

S?€i ?B M` ?B M iQÊM; M`v i`QÊ+- +?QM? H` ¢€K +Q`M; ;Bª +ªM? ;BÈB EB K h-
iQÎM; +O KbM? /Q`M; M?Q ¢½ F?¬M; +ÁM +?`m bU F?®M; +? M[5

*?ŠM; #B i p b b Q i`Î M M +U+ F€ T?šM M°5

h?"K +?Q #•v ;BÌ M?È H¢B- `®i +m°+ H` B` i v i`QÊ+- #¼M ?¼+ kM; F?¬M; M?È

hmv M?B M ¢ M H9+ M`v- #'i +S F M`Q Km®M /WM; H¢B- +?d bÊ H` F?¬M; +| F?ª
¢½ ;B i ¢ M ¢Ä K„i`²BX L m B ¢ÆM T?QÆM; /WM; H¢B- +?d bÊ b) #` M;Q`B # M +

æ M +m®B +MM;- M;Q`B i?O ?° ? B T?QÆM; ¢¬M; i•v- p®M /o F?¬M; pW K„i ¢®B
M? m5

æ9M; H9+ M`v- #¶M; M?B M M;?2 K°i iB M; +Q`B +m²M; M;¢Q p M; H MX h'i +ªK1
T?€i ?B M` M;Q`B ¢SM; ¢¬m ¢€K M;Q`B i?O ?° T?QÆM; h•v- M/`2 .QÆM; a•K- M
¢SM; i` M i?€M? #B - b m ¢| M?šM F?¬M; ;B M i`QM; i v H|2 b€M;5

@ h?€M? #B H` +O i 5

.QÆM; a•K +ª M;Q`B M?m°K K€m- ¢B M +m²M; ?ûi H MX L?bM #° /€M; i`ÊM K„i
T?Q /QÊB- EB K h?€M? .QÆM; a•K +Q`B +m²M; M;¢Q- p K†i ¢„+ w p¬+MM;X >
b m F?B KbM? +| ¢QÊ+ i?€M? #B - i?Q€i F?ÄB MÆB M`v- b m ¢| T?€i` F?Q i?
oU+- b) M?"M ¢QÊ+ p¬ b® +?¶ i®i5

.QÆM; a•K +Q`B +m²M; M;¢Q- b m ¢| M?šM F?¬M; ;B M i`QM; i v pKi b€M; ?"Q [m

æ| +?QM? H` /'m ?B m M?šM F?¬M; ;B M i?m ¢² p"i p`Q5

a m ¢| €M? K„i +O K¼B M;Q`B HQÈi [m .QÆM; a•K ¢ M; +Q`B +m²M; M;¢Q- p¬+M
+O ?„MX

h` M F?¬M; i`mM; - i`QM; ;B•v H€itm'i ?B M K°i #`M i v p¬ +MM; iQ HÈM- ;B®M; M?
 i`„M; i` Q- M; !M i v i?QM /`B- H` K°i #`M i v ç`M ¬M; 5 L?QM; F?OM; #® H`- bQ pÈB
 #^aM i v M`v iQ; ;'T M; ;M p¢M H-M5 ``M i v +?2 i`ÌB T?O ç'i ç! ûT tm®M; çdM? M9B
 :-M M?Q K¼B M; QÌB ç m çSM; iBKX l v €T M`v M?Q H` /B i i? 5
 a m ç!- #`M i v i?`i HÈM FB M„K H`v F?®B i?€M? #B - M?Q M; QÌB #bM? i?QÌM; M
 :-M M?Q K¼B M; QÌB ç m #` +?`M ç°M; - ?€?®+ KB M; - M; •v M; QÌB ` X h?`K +?Q +
 M; QÌB ç®B T?QÆM; - ;BÌ +kM; F?¬M; iU +?O çQÊ+ M; WM; H¢BX
 L?bM #`M i v iQ HÈM FB /-M /-M F?ûT H¢B- i?`M? ?bM? /€M; M?Q ç M; /MM; bS
 o¬ b® +QÌM; ;B^a +^aM? ;BÈB EB K h¬M i`Î H M +O +€+ i°+ ç m ;BQÆM; K„i M?bMX
 iBK KbM? #` #!T M€i- M; v +^a iB M; +QÌB +m²M; M; ¢Q +O .QÆM; a•K +kM; pKi i„i
 _„+
 *! M; QÌB F?¬M; FbK M´B M?„K ? B K„i H¢B5
 G,M; hB m FBM? ?½B iW +?¶ ~M i?•M çSM; /`vX > B K„i F?¬M; i? iBM M´B M?bM
 ?Q F?¬M; - `²B H¢B M?bM [m-M; K•v T?Q i` M +´ i v- +! K°i +?[óp¢Mô U+?[p¢M -
 i?`T M; Q†+ +O T?€i tQi æS+ ç! K` @ bm+#`QV K`m t M?5 G,M; hB m M; QM; i?¬M
 ;B€+ K°i HU+ HQÊM; ?MM; K¢M? ç€M? p`Q M½Q KbM?5
 •K K°i iB M; - iBM? i?¬M i?S+ ?^aB G,M; hB m M?Q Km®M M´imM; 5 S?`i •K +O æ¢
 p M; H M- ç-m G,M; hB m ç m M?Q Km®M MSi` - imv M?B M mv i? ç€M; bÊ +kM;
 *?`m F?´ K°i T?2M- G,M; hB m i?`K +?Q F?¬M; /€K t2K Fw ?B m FB H-M i?S ? B
 ?MM; K¢M? FB F?¬M; T?^aB i?S KbM? +! i? i` m +?¼+5
 •K i? M? M?Q tmv M i?`m p¬ b® F?¬M; ;B M- M; ;M p¢M M,K- bS+ K¢M? F?OM; #
 M; QÌB i`mM `~v- bÊ ?½B5 h?`K +?Q H`K +?Q iW ç€v HÁM; M; QÌB i bBM? ` K°i i
 h` M çdM? M9B- ?ÆM T?•M MY EB K h¬M i?U+ HU+ FûK K°i +?9i- i?•M #`i /Q F,
 tm®M; 5
 ``M i v i?`i HÈM iU M?Q MB i K°i ?ÁM ç'i- M; !M i v p•M p - i?€M? #B # M€i- pĐ
 -K -K`ÆB tm®M; 5
 *ÁM .QÆM; a•K çSM; i` M i?€M? #B - +kM; ;B®M; M?Q i?€M? #B - +?d K°i +?9i H`
 L; v +^a K°i K^aM? pKM +kM; F?¬M; +ÁMX
 hW F?B #`M i v iQ HÈM tm'i ?B M ç M F?B #B M K'i- i?U+ ` +?d i`QM; M?€v K„i
 M; QÌB- F?B M i'i +^a K'i F?^a M,M; bmv M; ?o5
 h?`i ;B®M; M?Q K°i ç€K FB M +QÌM; i`€M; i` M? ;B`M? ç` #`M- #¶M; M?B M M; ~M
 iQ HÈM +O +QM M; QÌB /šK tm®M; X æ®B pÈB +?9M; K` M!B- #`M +?•M iQ FB /šK
 h•K ?²M `mM; ç°M; - M; v +^a ?¬ ?'T +kM; M; QM; H¢B5
 æ M F?B K¼B M; QÌB T?^aM SM; çQÊ+- #`M i v iQ HÈM ;B[ F?¬M; i`mM; FB bÈK ç
 iQ+?- iU M?Q +?Q # Q ;BÌ tm'i ?B MX
 G¢B M?bM p p¬ b® K^aM? pĐ +O i?€M? #B i` M K†i ç'i- i`M +?B M #¶M; M?B M
 J¼B M; QÌB [m M +^a M; ;K KB M; H¢BX *^aM? iQÊM; i`QÊ+ K„i ?Q`M iQ`M pQÊi [m
 M; ?o +O i`M +?B M #•v ;BÌ +kM; ?Q`M iQ`M F?¬M; +ÁMX
 J¼B M; QÌB HŠM; H†M; çSM; ç!X a m ç!- ;B[F?¬M; i`mM; #¶M; #„M tm®M; p¢M ç
 aQÆM; KM ç-v i`ÌB #` K°i Hm²M; ;B! F?¬M; #B i iW ç•m iÈB M? M? +?!M; i?´B i M
 i?¬M ç°i M?B M iÄ ` bS+ b®M; p¬ i`M5 h` M K†i ç'i M; ,K ç2M- ç°i M?B M +! i?U

K„i i?Q`M; +kM; i?`v çQÊ+X h`QM; +?®+ H€i iY F?Q ?B M ?[m M?Q #!M; i®B i`QM
`¼B p`Q- #B M K'i F?¬M; +?9i i,K iQ+?5

G¢B i?`v i` M K†i +€+ +Q`M; ;B^a i?U+ HU+ bB m pB i EB K h?€M? H° p FBM? ?½B
K°i +€M? +´M; p¬ +MM; iQ HÈMX

*€M? +Y KÎ` - iW # M i`QM; T?€i` ?`Q [m M; +?|B H¼BX

*Q`M; ;B<sup>a</sup> pW `²B T?€i` F?Q i? i?€M? ;B B- F?¬M; b|i K°i B- ç m i?•M #’i /Q F,

L; v +^a hBM? GBM? M[?Q`M; E `BM pW KÈB ç°i T?€+kM; p¬ +MM; FBM? ?½B M?
F?®M; +? iU ç°M; # v H M F?¬M; i`mM; 5 h?“K +?Q M`M; Km®M ç°M; ç”v +kM; F?

L?[M; ;b i`QÊ+ K†i ?Q`M iQ`M pQÊi [m iQÎM; iQÊM; +O K¼B M; QÌBX *?Q ç M F
çdM? M9B K M; i?2Q KMB K€m i M? M²M; M†+ M?„+ M?Î K¼B M; QÌB- ? i i?ªvXX F

æ•v H¢B H` +?mv M p¬ +MM; +?•M i?U+5

h’i +^a +Q`M; ;B^a i?€M? ;B B +O æ¬M; i•v ç¢B HK+- F +^a GQM; i°+- hBM? GBM? i
M? m- i’i +^a ç m # v H M F?¬M; i`mM; 5

GQM; >Q`M; Î; B[ F?¬M; i`mM; [m€i HÈM,

@ hB m ?[m- çWM; [m M HÌB M; QÆB ç½ ?S 5

G9+ M`v G,M; hB m i?“K +?Q +?ŠM; #m²M i`ª HÌB GQM; >Q`M; X >„M ç M; i?W /`T
K„i ?€ K²K K` çB M +m²M; M?†i K^aM? pÐ +O i?€M? #B X

G,M; hB m pŠM +| K°i HQ¢B i`U+ ;B€+- i?€M? #B M`v imv i ç®B H` #ªQ p”i5 *?Q
[m X æ®B pÈB G,M; hB m K` M|B- i?€M? #B pÐ i?“M? K^aM? pKM- i?“K +?Q +ÁM ?
M; mv M p M5 Pi M?’i ?„M i?m M?†i K’v K^aM? M?Ä- b) F?¬M; +| B çB M +m²M; i`m

>“K >`M “ªQ ædM?- S? >²M J oäM; - >`M h?B i æQ^aM EB K +€+ T?€T #ªQ ?B M
+-M HÈB /KM; ç² p”i M¼ ç iB M ?`M? Hmv M ?| - K°i H-M M[M•M; + Q i?U+ HU+

æÊB +?Q ç€K M; QÌB i?O ?° +^aM? ;BÈB EB K h¬M /QÈB EB K h?€M? +O ç¬M; i•v
hBM? GBM? i°+ T?K+ ?²B iBM? i?¬M- M?[M; K^aM? pÐ +O i?€M? #B iQ HÈM ç½ #

J¼B M; QÌB ç m F?¬B T?K+ iBM? i?¬M H¢B- imv F?¬M; B #B i K^aM? pÐ +O i?€M?
K¼B M; QÌB ç m #B i- ç•v imv i ç®B H` ç² i®i5

h`QM; M?ŠM +O G,M; hB m ç½ +| ?ÆM T?•M MY b® K^aM? pÐ +O i?€M? #B - i?
*¬M; h¬M h?B M #bM? v M p¬ bU- çQ K„i M?bM #¼M ?¼ K°i +€B- b m ç| T?|M; i
.QÆM; ;B imv `^M; T?B i?,M; p`B M; QÌB- M?QM; +ÁM +| KQÌB K’v M; QÌB M?Q ?’
+?^KX

G9+ M`v F?¬M; +?¢v- +ÁM çÊB F?B M`Q\

9RjX *?QÆM; j3R, G,M; hB m "B M J’i

E€i?“i M m i?U+ bU T?ªB ç€M?- G,M; hB m +?Q +?„+ ç½ bÊ ç€K +Q`M; ;B^a i?U+ H
.QÆM; ;B X M?QM; B #B i i`QM; ç€K #¼M ?¼ +| i? Q +| M; QÌB H9+ M`v F?¬M; T
? v F?¬M; \ h?`v H½Q hQ E?¬M; .QÆM; +ÁM çSM; ç|- G,M; hB m +kM; F?¬M; Km®
;B^M; +Q M?B mX G9+ M`v çB m K` G,M; hB m Km®M H`K M?’i +?QM? H` F?~M i`
M?[M; FB M i?S+ pW KÈB ?¼+ çQÊ+X M; Q`B ` - +ÁM T?ªB M?„+ ç M i Mi? M?M
T?ªB M; ?o +€+? i?m T?K+ ?„M5

h M ;B ?Ä ç| +Q`M; ç¢B ?ÆM `’i M?B m bQ pÈB o¢M LB M :B Q #` KbM? p•v i`QM

L?QM; G,M; hB m Km®M +?¢v +ÁM ç€K M; QÌB •m .QÆM; ;B H¢B F?¬M; M; mv M w

•m .QÆM; h`Q`M; E?¬M; i`QM; H9+ +?B M ç’m #°+ H° i?U+ HU+ h?€M? ;B B- ;BÌ
oU+X *ªM? +Y h?€M? oU+ +kM; bÈK ç½ ç|M; H¢BX i` M #-m i`ÌB K M? K¬M; [m M

"•v ;Bì•m .QÆM; ;B i°+ +?d +ÁM +?WM; KQÌB K'v M; QÌB- i` M +Æ #ªM iQ`M #° ç
b€mX J i°+ ç½ #` ;B i- ;B +?O T?B i?,M; h?€M? oU+- +ÁM ;b +! i? F?B M ;B +?
@ G,M; hB m- çWM; +?çv5
J°i ;` EB K h¬M #" + b€m +O •m .QÆM; ;B i°+ +ª M; QÌB #WM; H M F?Q i? +QÌM;
+?ÈT çm´B i?2Q G,M; hB m5
@ æ K¢M; H¢B5
JQÌB K'v EB K h¬M #" + + Q +ÁM H¢B +O •m .QÆM; ;B i°+ ç m M? M? +?!M; çm
E?¬M; .QÆM; ?QT K„i- b m ç! M!B pÈB ç ç hQE?¬M; GB m çSM; # M +¢M?,
@ M; QÆB / „i K¼B M; QÌB p çBX h çB i`Ê ;B9T G,M; hB m5
L!B QM; c i?•M ?bM? i`QM; M? 'i K„i #B M K'i ;B[ F?¬M; i`mM;5
æ€K M; QÌB GQM; i°+ HB + K„i M?bM M? m- #¶M; M?B M ç m ?B M ` #ªM i? X J°
/°B- +kM; çm´B i?2Q ?QÈM; G,M; hB m- /¬M #B M K'i5
æ€K hBM? GBM? i°+ pšM +ÁM ç M; Kì K`i p¬ +MM; X hB M M?B K M[ ?Q`M; HB+2
E `BM; +MM; K°i ç€K i`QÎM; H½Q hBM? GBM? i°+ ç²M; i?ÌB iQ`M #° T?B i?,M; h?
ç€K M; QÌB +ÁM H¢B +,M #ªM F?¬M; #B i M M çB ç•m p ç•mX
*ªK M?"M çQÊ+ €M? K„i F?¬M; +?9i ?ªQ w +O ç€K M; QÌB i?O ?° i•v ç¢B HK+- K°i
M?Q # v ?QÈM; p T?Q G,M; hB m pW `ÌB F?ÄBX
*m®B +MM; - iQ`M #° çdM? M9B +?d +ÁM ç€K M; QÌB i?O ?° h•v ç¢B HK+X *?mv M t
[m€ t F?!B i-K M?"M i?S+ +O #¼M ?¼X h?"K +?Q- ``i M?B m M; QÌB i`QM; b® M
h?€M? oU+ +kM; ?Q`M iQ`M F?¬M; ?B m `ä `®i +m° + ?¬K M v ç½ tªv ` +?mv M ;b
*?Q M MX p +Æ #ªM i'i +ª K¼B M; QÌB ç m F?¬M; +ÁM +?9i +?B M wX a m F?B ç€
#Ä çB- #¼M ?¼ +kM; iªM çBX
a m K°i ?²B +?B M ç'm- +?ŠM; #B i pb +€B ;b- i` M çdM? M9B + Q M? 'i +O +'K ç`
M?[M; i?B i? X *! B M; ! çQÊ+- #'i +Y B M^K Î ç•v ç m H` ?`Q FB i FBM? i?B M ç°M
M, K b m M[- +kM; +?d +ÁM H` #° tQÆM; p¬ / M? i` M çdM? M9B p¬ / M?X
G,M; hB m F?¬M; M; ! #ÎB pb KbM? #Ä çB K` FûQ i?2Q M?B m M; QÌB çm´B i?2Q K
EB K h¬M #" + b€m +O •m .QÆM; ;B i°+ T?Q b m ;B`M /[?ûi H M,
@ G,M; hB mX .M ;b M; QÆB +kM; H` i¬M; +?O K°i T?€B- çWM; M?Q `M `9i ç-m +
çSM; H¢B +MM; i ç€M? K°i i`"M +?Q bQÈM; i vX
J°i EB K h¬M #" + b€m F?€+ +O •m .QÆM; ;B +kM; ;`Q H M,
@ M; QÆB H` ç² ? M M?€i5M; QÆB +S +?çv çBX M; `v b m #¼M i ibK ç M +Y h?K-
+¬M i?•M M?•M #^M; ?[m- ç iY +O M; QÆB- M; QÌB M`Q /€K #QÊ+ ` K°i #QÊ+- i H
#°X > ? - ç +?Q h?K+ aÆM FB K T?€B +€+ M; QÆB i`Î i?"M? ¬ [mv FB K T?€B +?
EB K h¬M F?B M½v HÈM iB M; +QÌB H¢M?,
@ _€+ `QÎBX M; QÆB /€K /WM; H¢B b Q\
G,M; hB m +?•M ç¢T u m >mv i >²M; GB M FB KX M; ?2 M?QM; HÌB 'vX i`QM; ;B•v
F?¬M; i`mM; - iW i`QM; ç¬B K„i #„M ` iB M?bM b„+ H¢M?- M?bM EB K h¬M +?•K -
FB X p K†i #bM? ioM? M!B,
@ *€+ M; QÆB M; ?o i i?"i bU bÊ +€+ M; QÆB b Q\
@ *?ŠM; H) F?¬M; ç9M; b Q\ _€+ `QÎBX

EB K h¬M +O •m .QÆM; ;B FB i?'v G,M; hB m /WM; H B HB M pmM; i v H MX ç€
.QÆM; ;B i°+ T?Q b m ?„M H"TiS+ F i i?"M? ?bM? i`ÁM # Q p•v G,M; hB m p"Q ;
+QìB H¢M?X M|B iB T,

@ M;QÆB v M i•KX i M ? M M?€iX æ®B pÈB ?¢M; `€+ `QîB M?Q M;QÆB #¼M i +k
*?d bÊ M;QÆB +?¢v K" i?¬B- ç®B i?M +O M;QÆB- H" #ªM i¬M5

G,M; hB m pšM çSM; bWM; b[M; ;B[F?¬M; i`QM;- M?bM +?,K +?9 EB K h¬M #" + k
t2K HìB +?•K +?¼+ +O ?„M M?Q F?¬M;- H¢M? HMM; M|B,

@ •m .QÆM; ;B i°+ +€+ M;QÆB iQ"M ,i? ?B T M;QìBX h?•M T?"M M;QìB i?O ?° i
oU+i?•K ?"m i?b b Q\ h F?mv M M;QÆB K°i +•m- #•v ;Bì+9i M; v +ÁM F`TX L m -
#° •m .QÆM; ;B i°+ +€+ M;QÆB i`QM; h?€M? oU+ b) #`i ?Ov /B i5

@ > ? ?

æ€K EB K h¬M #" + + Q +O •m .QÆM; ;B i°+ M;?2 K'v HìB M"v tQM; ç m +QìB `°
M?Q K°i i?^M; M;mX h`QîM; H½Q •m .QÆM; ;B i°+ #om K¬B,

oW `²B h®M; E? +kM; i?'v ? B ?"m #®B h?"T i K p" i?"T i S- M?QM; F?¬M; iB M +? M; Ì- ? B M; QÌB M"v M; "v `ÌB F?ÄB; B i°+ +?d H" EB K >Q" M; #"+ ? B M?Ä #û v m È M; Ì ç½ çΦi ç M +ªM? ; BÈB EB K h¬M #" + K°i5

*"M; H"K +?Q h®M; E? ; B"i KbM? H"- b m F?B h®M; JBM? L; mv i t€+ ç`M? G,M; h ?QΦi #€i i`Î HΦB- #ÎB pb i?U+ HU+ #ªM i?•M i,M; M? M? K" F?¬M; ? 2 M; ΦB F?B ç

L" M; MkM; M`m M|B,

@ G½Q i' i¬M; - +?€m ç½ çΦi +ªM? ; BÈB EB K >Q" M; #"+ b€m çdM? T?QM; X *?ŠM h¬M ç|X

h®M; E? p *¬M; h¬M h?B M i`ÈM K„i ?€ K²K M?bM K¼B M; QÌB i`QM; T?ÁM; M; ?` çQÊ+- +| `i M?B m M; QÌB / Q ç°M; F?Q iS+ iÄ ` ?¼ M?bM F?¬M; i?'mX

@ *?9M; i ; B" `²BX

aYM; b®i K°i H9+- h®M; E? KÈB M?bM *¬M; h¬M h?B M M|BX

@ S?K i?•M- ? B M; QÌB Î ç•v çBX

*¬M; h¬M EB K M?bM +? KbM? M|B,

@ Í ç•v- M?'i ç`M? +| i? ; B9T ? B M; QÌB ç + Q i?U+ HU+ M? M? ?ÆM5

h®M; E? p *¬M; h¬M h?B M M?bM M? m- ç²M; i?ÌB ; "i ç-m- > B H½Q M?•M K'v i KÁX L?[M; M; QÌB # M +ΦM? G,M; hB m M"v- `®i +m°+ H"K b Q K" iB M #°M? M? p

v S?QM; M;²B i`QM; ;|+ +?ŠM; M|B ; bX E€i?"i M; v iW ç-m- ?„M ç½ #B i G,M; hE +O H½Q pÈB G,M; hB m ç½ çΦi iÈB K°i KS+ ç° F?¬M; i? iBM M' B5 >ÆM MY M,K ç°M; ç€M; M; Ì- #B i G,M; hB m M?'i ç`M? ç½ ; †T M; mv ?B K ; b ç'vX L?QM; +ªK ; B K'i- +?Q M M H½Q +kM; F?¬M; M|B ` +?mv M M"vX *?mv M ?¬K M v- v S?QM; F? H½Q F?¬M; +| #B M T?€T +?SM; KBM? HÌB KbM? M|B H" ç9M; X

Eb i?"i- `mM; ç°M; i`QM; HÁM; v S?QM; - F?¬M; T?ªB ç M iW i?QÆM; i'M /Q ?ÆM •m .QÆM; ; B i°+ ; •v ` +?Q G,M; hB m5 J" H" K°i i`"M +?B M F?€+ M' ` i`QM; >"

h`QM; >"K >"M "ªQ ædM?- p +Æ #ªM +kM; H" K°i HQΦB HoM? pU+ +O G,M; hB mX H" i?-M5

L?QM; çB m FB M iB M [mv i H"- i`QM; +Æ i? G,M; hB m +| K°i HQÊM; HÈM +?•M i? F?®M; +? ?Q" M iQ" M K¼B i?S i`QM; çdM?X G9+ M"v- #ªM i?•M G,M; hB m i`¼ HQΦM- F?ª M,M; F?®M; +? >"K >"M "ªQ ædM? ; BªK b9i `i M?B m5

GΦB M|B EBK >' ç½ Î i`QM; ç| ?²B T?K+ çQÊ+ ?ÆM MY M; "v- ?„M ç°i M?B M i?'v çdM? # M M?bM M?Q ?' `bM? K²BX a m ç| +ªK ; B€+ çQÊ+ K°i +¶ HU+ HQÊM; F?' >' +?Q F`T T?ªM SM; - +?d i?'v i`ÌB ç'i [m v +m²M; X >„M HB m KΦM; ; B[i?•M i? +ªK i?'v H-M M"v M?'i ç`M? H" M?•M HQΦB ç€M; +? i #`v i`Á [m,5

æ M F?B i'i +ª /WM; HΦB- EBK >' KÆ KÆ K" M; #¶M; M?B M T?€i ?B M M?•M HQΦ +€+? KbM? F?¬M; t X G9+ M"v EBK >' ?Q" M iQ" M F?¬M; #B i- #ªQ çdM? ç M; +?S #KB M?Ä ?ÆM +QM FB M5

óG"K ; b p"v\ h M M?•M HQΦB ; BªQ ?QΦi\

h•K Hw EBK >' M?Q i? - M M ?„M `i +ªM? ; B€+ M?bM G,M; hB mX L?bM MY M; "v ; b- EBK >' i`QM; HÁM; +QÌB HΦM?, óJm®M bQ FB M M?ŠM pÈB J i°+ b Q\ >WX æ M;²B #'i ç°M; # M; "v # ç KXô

E?¬M; M; Ì- H9+ M"v G,M; hB m +| F?' K" F?¬M; i? M|BX Jm®M F?¬B T?K+ +-M T +| K°i +QM H½Q ?' i?U+ HU+ +QÌM; çΦB ç M ç€M; bÊX G9+ i?U+ HU+ ?„M +QÌM; i' iU M?B M F?¬M; H" p'M ç ; bX *ÁM #•v ; BÌ- ç®B T?QÆM; b) +?Q ?„M +Æ ?°B F?¬

æB m G,M; hB m F?¬M; M; Ì H"- # M? ?' M"v +| +?9i M; m M; ®+X

L m F?¬M; pb b Q F?¬M; M?•M +Æ ?°B M"v #QÊ+ iÊB ;B i ?„M\ hmv ``M; +?Q +?
hB m- M?QM; ç€M? ?„M i`¼M; i?QÆM; +kM; H" +?mv M çÆM ;BªMX
hmv M?B M- G,M; hB m +kM; +?ŠM; +ÁM HÁM; /¢ M"Q K" bmv tûi EBK >´ pb b Q F
?„M +~M i?"M ç T?ÁM;- +kM; F?¬M; [mªM ?„M- M;QM; i?¬M F?¬B T?K+X
L;mv M M? i`QM; +Æ i? G,M; hB m F?¬M; #` i?QÆM; i´M; bX æ•v [mªH" çB m K v
K vX "ÎB pb H9+ ç€K EB K h¬M +O •m .QÆM; ;B i° T?€i ç°M; +¬M; FQ+?- L;mv M
SM; +ÁM M? M? ?ÆM G,M; hB m- +ª M;QÌB T?O FQM FBK ;B€TX *?Q M M- /M EBK
G,M; hB m +kM; +| #B M T?€T i`€M? i?Q€i5
*?Q M M- HB M iB T # M;`v b m- G,M; hB m /¬M ´M ç`M? H¢B +?•M M;mv M ?¶M H
+O KbM?X GK+ T?O M;k i¢M; +kM; ç½ p p` i`Q +k- M?QM; Km®M ?Q"MiQ"MF?-
Qi M?'i +kM; T?ªB ?ÆM M,K`QÐB M[5
EBK >´ F€i?"i +kM; ç M; ?²B T?K+X E?B ?„M `®i +m°+ +kM; ?B m çQÊ+ i M M?•M
T?ªB HW KbM?- K" i?"i bU H" #` i?QÆM;- EBK >´ i?m ? i+ M çªK- #B M çm¬B KbM
ç2M- +¬K i`QM; i v- b m ç| M?bM G,M; hB m- i?¬K M;?o, ó L?•M HQ¢B p¬ bd- ç•v
æ9M; H9+ M"v- G,M; hB m KÎ #WM; ? B K„i- +ª M;QÌB iÄ ` F?Q i? ?MM; K¢M?- H
@ L;QÆB Km®M H"K ;b\

9ReX *?QÆM; j3j , h`+? .B i

EBK ?´ #` ?QªM; bÊ- `²B #¶M; M?B M MÎ MK +QÌBX E?|2 KB M; +O ;½ i? M? MB M
H¢B H°` p +QÌB H¢M? ?ÆB i"Q T?9M;- M?bM G,M; hB m M|B,
@L?Q i? M"Q\ E?¬M; T?ªB M;QÆB Km®M mv ?B Ti +?S\
@>W- +?9M; i ?½v i` Q ç´B çB- M;QÆB i?ª i ` F?ÄB F?¬M; ;B M +? i iB i M"v i?
K°i K¢M;5 h? M"Q\ L|B çB +?S- i ?"Q T?|M; ?ÆM M;QÆB ç9M; F?¬M;\ >ÆM M[
ç m H" F HW çªQ- K" J i°+ i i?b t2K i?QÌM; bU M|B /®B5
G,M; hB m M?bM EBK >´- i` M Kti #¶M; M?B M +kM; H°` p iQÆB +QÌB- b m ç| M
@L;QÆB +| /€K ç€M? +m°+ pÈB i ? v F?¬M;\
@æ€M? +m°+\ >S E?¬M;- imv i ç®B F?¬M;5
EBK >´ H„+ ç-m `i M? M?- b m ç| M|B,
@æ€K M?•M HQ¢B +€+ M;QÆB `i ;BªQ ?Q¢i- M m i ç€M? +m°+ pÈB +€+ M;QÆB
+?Q M M- i b) F?¬M; ç€M? +m°+- i`€B H¢B i?b M;QÆB ç M; ç€M? +m°+ pÈB bU F
+?Q i `ÌB F?ÄB F?¬M; ;B M M"v i?b i b) ;B i M;QÆB5
L|B tQM;- EBK >´ +?o i? M? i`QÌM; i?QÆM; K"m ç2M p T?Q i`QÊ+ M;U+ G,M; hB
+S T?ªM SM; ;b i?b F?ŠM; ç`M? bU bmv çQ€M +O KbM?- ;½ M?•M HQ¢B M"v [mª
?„M ç½ bmv v m +U+ Fb5
G,M; hB m +QÌB M|B pÈB p Kti #bM? ioM?,
@ob b Q M;QÆB F?¬M; M;?2 i M|B ? i i?S ç ç€M? +m°+ +?S\ h +€ H"- +?Q /Mi?
? v H" H9+ K¢M? M?'i +kM; çQÊ+- +,M #ªM +kM; F?¬M; T?ªB ç®B i?O +O i 5
@L|B #`v5
L m M?Q M|B ç M +?mv M F?€+- EBK >´ +| i? +QÌB i`W- M?QM; F?B M|B ç M i?U+
iQK Kti,
@L m M?Q F?¬M; T?ªB ç€K M?•M HQ¢B [m€ ç iB M p" ;BªQ ?Q¢i +€+ M;QÆB- +|
HU+ i?€M? ;B B M?Q p"v- i?b i H"K b Q #` i`¼M; i?QÆM; M?Q i? - K" h?€M? #B +

æ M #•v ;Bì ? „M +ÁM +?Q #B i i bM? +ªM? ?B M i ¢B- h?€M? #B ç½ #B M i?¨M? p¬
i?S ç! ç m M^K i`QM; M?šM +O G,M; hB mX hmv M?B M G,M; hB m ?B M M?B M
?Q¢+? +O KbM?X

> „M +QìB H¢M? M!B,

@h?U+ HU+ +O +?QM? M;QÆB FûK- M;QÊ+ H¢B M?•M HQ¢B i?b p¬ +MM; ;BªQ
i?QìM; i?¬B- +ÁM i`QM; ç€K i?O ?° M?•M HQ¢B +! i?€M? ;B B i?b H¨K b Q +?S\
i?'T ?ÆM i?€M? ;B B b Q\

EBK >´ M;? M HìB- [mª i?¨i i?U+ HU+ +O ? „M- /U i?2Q T?•M HQ¢B +O M?•M H
EB K h?€M?5

h?“K +?Q M m M?Q iQM? p i?•M i? K¢M? K)- i?U+ HU+ +O EBK >´ i?“K +?Q +Á
EB K h?€M? #”+ ? B çdM?5

L;QÆB +! i? H¨ i?€M? ;B B i?b i¢B b Q M;QìB i H¢B F?¬M; i? \

@>W- i?2Q w +O M;QÆB- M m M?Q i?U+ HU+ +O i F?¬B T?K+- i?b M;QÆB +kM

EBK >´ #` G,M; hB m F?B m F?Q+? F?B M i`QM; HÁM; M´B ;B”MX > „M +?Q `^M; ;½
M?[M; p¬ bd ç iB M K¨ +ÁM `i +m²M; p¼M; iU ç¢B5 EBK ?´ iBM `^M; H'v i?U+ H
M?•M HQ¢B M¨v /€K çÆM çª ç°+ ç'm- imv i ç®B F?¬M; B H¨ ç®B i?O +O KbM?5
i? F?€M; +U pÈB KbM? i?b ç! +kM; F?¬M; TªB ? „M :½ i? M? MB M M?•M HQ¢B

@æQÆM; M?B M- p K°i Qi i?U+ HU+ M?Q M;QÆB +,M #ªM F?¬M; çQÊ+ i çti i`Q
G,M; hB m M!B K°i +€+? ;B¨ çìBX

@> ? ? X

EBK >´ ;B”M /[K¨ +QìB- +?d p¨Q G,M; hB m M!B,

@>B M i ¢B `®i +K+ i +kM; ?B m çQÊ+ +m²M; p¼M; H¨ M?Q i? M¨Q\ æQÊ+- i b) (

@L?•M HQ¢B- M;QÆB TªB M!B ` i?S çti +QÊ+ +O M;QÆB çB5

G,M; hB m F?¬M; ç w ç M ? „M- #¶M; M?B M H'v ` K°i H¼ ç M /QÊ+ iW i`QM; M?š

@h?QÆM; i? +O M;QÆB M;?B K i`¼M; ?ÆM i - M m M?Q /U p¨Q bU F?¬B T?K+ +
[mª i?U+ H¨ M^K KÆ5 h +kM; F?¬M; Km®M K'i M?B m i?ìB ;B M pÈB M;QÆB- K°
ç M /QÊ+ M¨v i?b i`QM; pÁM; KQìB M;¨v M;QÆB b) F?ÄB5

o Kti EBK >´ ?² M;?B F?B iB T M?“M +?B + #bM? M?Ä M¨v- ? „M +,M #ªM H¨ F?¬
+! HÁM; i®i M?Q i? X > „M F?¬M; /MM; ç°+ /QÊ+ ç ;B i KbM? H¨ i®i `²B- H¨K b Q
i?QÆM; \ *?šM; [m H9+ Kî #bM? ` - p Kti EBK >´ #¶M; M?B M ç¢B #B MX J i°+ +
+! M;QìB Hmv M +? ç M /QÊ+- /U i?2Q tm'i i?•M +O EBK >´ çQÆM; M?B M b) #E
+ªK ;B€+ çQÊ+ /QÊ+ HU+ p¨ M,M; HQÊM; K M? K¬M; +?S i`QM; ç M /QÊ+ î i`QM;

@L?Q i? M¨Q\ L;QÆB bÊ i ?¢B M;QÆB b Q\ o¨v i?b M;QÆB çWM; /MM;5

G,M; hB m +QìB M!B pÈB p Kti +?•K +?¼+X L m ? „M Km®M i?mv i T?K+ H½Q ?´ +
F?¬M; i? H¨K pB +i?2Q H) i?QìM;- Km®M i M M¨v +ªK ç°M;- [mª i?U+ [m€ KS+ F
i? i?O iQM pÈB ? „M i`QÊ+- `²B b m ç! KÈB ç€M? #¢B ? „M ?Q¨M iQ¨M5

@*?QM? M;QÆB KÈB bÊ5

JkB +O EBK >´ TªB i®i ?ÆM M?•M HQ¢B M M ? „M ç½ F i Hm”M- ç M /QÊ+ # M i
iQM? M¨QX G9+ ç-m ? „M H¨K ` p T?!M; F?Q€M;- Mm®i K°i M;KK- pB M ç M /QÊ
iS+ i M ` - b m ç! EBK >´ +ªK ;B€+ çQÊ+ K°i Hm²M; +ªK ;B€+ F?Q M F?Q€B M? M
KbM?- p¨ +ÁM iB M p¨Q i`QM; ç M çB M- b m ç! +ªM;QìB #¶M; M?B M M!M; H M- ;
î /QÈB €M? Kti i`ìB 'K €T5

> „M +ªK i?'v i?QªB K€B ;¬M M?Q Km®M ` M i?“M? iB M;5

GQϕB +^aK ;B€+ M^ˆv Zm€ bmM; bQÊM;5

EBK >´ F?¬M; F`T M?bM #B m ibM? +O G,M; hB m- p°B p½ M;QM; i?¬M im Hmv M
i?QÆM; i` M i?•M i? +O ?„M- M| ;B®M; M?Q H` ;B| tm•M HQÊi [m F?„T MÆB- H

æÊB ç M F?B EBK >´ idM? HϕB iW i`QM; M?“T ç`M?- M?bM ;½ M?•M HQϕB M^ˆv +k
?„M H°` K°i Qi i?¬M b„+ T?S+ iϕTX J†+ F M|B M?Q i? M`Q i?b ;½ M?•M HQϕB M
+ÁM +?Q KbM? ç M /QÊ+ - +kM; i?“i bU H` i?S i®i5

E?m¬M K†i M? im'M +O EBK >´ K M; i?2Q p`B T?¬M T?S+ iϕT- çQÌM; çQÌM; H` i?
i?B m M?•M HQϕB K°i T?¬M ibM? +^aK- M m +?mv M M^ˆv i`mv M ` M;Q`B [m^a i?U+
M`B5

J°i F?B ç½ M?Q p`v- H9+ +?B M ç'm- i T?<sup>a</sup>B HQm +?Q ?„M K°i KϕM; H` çQÊ+ - b n
K°i +QM K i?9 #”+ +?QM- ç H`K bOM; p”i +?Q ?„M- M?Q p`v *?mM; [mv +?mv M

EBK >´ F?¬M; i? M?“M` i?€B ç° +O G,M; hB m- ç M; H†M; H) t<sup>a</sup>v` K°i +?9i i? v
G,M; hB m ç M; F?¬B T?K+ M?QM; ?„M +kM; F?¬M; Km®M M?•M +Æ ?°B M^ˆv ç ç€

æ®B pÈB K°i J i°+ +| ?mv i Kϕ+? ?Q`M; ;B<sup>a</sup>- M m +| HQϕB w MB K M<sup>ˆ</sup>v i`QM; ç-m

Jm®M +?B M i?b T?^aB çQÌM; çQÌM; +?QM? +?QM? K` +?B M5

*?d +| i`U+ iB T ç€M? #ϕB ç`+? M?•M- p` ç€M? +?Q ?„M i•K T?K+ F?~m T?K+ - ç| K
T?QM; +O EBK >´5

JQÌB M;`v M?€v K„i ç½ [m - i?QÆM; i? EBK >´ ;¬M M?Q ?Q`M iQ`M F?¬B T?K+ -
ç M KS+ # M ç-m- HU+ HQÊM; i`QM; i?•M i? +O ?„M HϕB i`M ç-v- HQϕB +^aK ;B

EBK >´ M?bM ç M /QÊ+ +?d +ÁM HϕB ?ÆM T?•M MY #bM?- i`QM; K„i ?B M H M K
?„M +ÁM ç M; +?m~M #` i`^a HϕB +?Q G,M; hB m- p¬ +¬M; #`i i?K H°+X >„M F?¬M
[m€ M?B m5

hmv `^M; ?„M H` J i°+ - H` v m M; ?B i i`QM; K„i K¼B M;QÌB- M?QM; EBK >´ pšM +

J i°+ ?€ +| i? ;B®M; M?Q ç€K M?•M HQϕB +€+ M;QÆB b Q\ *€+ M;QÆB F?BM? i
i?QÌM; +€+ M;QÆB ?ÆM5

L|B i?“i- iÈB #•v ;BÌ- 2`^M; +kM; +?d +| M?•M HQϕB M?Q G,M; hB m KÈB F?B M E
M m Km®M +?QM? KB M; EBK >´ i?W M?“M- +?Q /M +| +? i ?„M +kM; F?¬M; i?W
+?d +| i? i?W M?“M K°i MY X

@L;QÆB ;B[HϕB çBX

G,M; hB m KÎK„i` - M?bM EBK >´ - M|B K°i +•m F?B M EBK >´ pW KÈB +| +?9i `M
HϕB T?šM M°- M|B,

@h? M`Q`²B M;QÆB +kM; T?^aB i`Îi?“M? M;QÌB ?¬m +O i - KB M +?Q F?B +?9M;
M;QÆB M[5

@æ€M; +? i5 L;QÆB F?¬M; M M ûT i ;B i M;QÆB5

EBK >´`Qi ;`Q M|BX

@h ;¼B H` G,M; hB mX

G,M; hB m pÈB p K†i KdK +QÌB M?bM EBK >´,

@æWM; /MM; iW óM?•M HQϕB ô ç tQM; ?¬i - +?m~M t€+ K` M|B- i p` ç€K M?•M H

@h`i +<sup>a</sup> M?•M HQϕB ç m`i ç iB M5

@L|B ç M i?S ç†i +QÊ+ çBX L m i i?m i?b i b) çQ M;QÆB T?QÆM; T?€T Hmv M
M m M;QÆB i?m - M;QÆB i? T?^aB M;mv M i`mM; i?“M? pÈB i X h F?¬M; +¬M M

pÈB M;QÆB K" M|B i?b M;QÆB F?¬M; ç²M; w H"K K bOM;- M?QM;i? M;mv M i`m
çQÊ+ +?S\

G,M; hB m F?¬M; M?bM p K†i T?šM M° +O EBK >´ - K" M|B pÈB p p¬ +MM; #bM?

@E€ i?"i b m M"v M;QÆB b) T?€i ?B M- F?B çB i?2Q i i?b M;QÆB M?"M çQÊ+ Q
M;QÆB F?¬M; i? iQÎM; iQÊM;5

@>½v #Èi b"K M;¬M çB5

@G,M; hB m- ?½v M?B i ibM? ç€M? pÈB i K°i i`"M5

EBK >´ #` G,M; hB m i` m +?¼+ F?B M ?„M K'i ? i FB M M?šM- çdM? i?QÆM; +?d
#¶M; M?B M ?„M T?€i ?B M F?¬M; ;B M M"v [m€ i?¬M F€- /QÎM; M?Q p¬ #B M p¬

@L m M;QÆB i?m - M;QÆB +ÁM T?ªB çQ F?¬M; ;B M M"v +?Q i 5

æ¬B K„i K"m t M? ç"K +O EBK ?´ H|2 ` ?"Q [m M; ;BªQ ?Qç i- [m v p T?Q G,M; i

@E?¬M; i?"M? p'M ç 5

h?•M i? G,M; hB m +kM; # v H M F?¬M; i`mM;- M?QM; `ä `M;- +| i? +ªK ;B€+ ç
F?¬M; ?Q"MiQ"MF?¬B T?K+ - i?"K +?Q >„M +ÁM +?Q F?¬B T?K+ çQÊ+ # i?"M

@L;QÆB pšM +?Q F?¬B T?K+ b Q\

E?Q i? +O EBK >´ H"TiS+ #B M K'i- H¢M? HMM; M|B,

@o"v +?Ì b m F?B M;QÆB F?¬B T?K+ i?b ç€M?- EBK >´ i +¬M T?ªB +?B KiB M M

G,M; hB m M?2 ` ,M; +QÌB M|B,

@h +¬M T?ªB F?¬B T?K+ ?Q"MiQ"M ç ç€M? #¢B M;QÆB b Q\

@>ª5

"¶M; M?B M EBK >´ T?šM M° `Qi ;"Q K°i iB M;- •K i? M? FB ;B®M; M?Q iB M; b'
çQÊ+ M•M; iÈB çdM?X >„M `®i +K+ +kM; F?¬M; i? +?`m çUM; çQÊ+ i M +m²M; p

@h Km®M æ€M? M;QÆB h•K T?K+ F?~m T?K+5

h`QM; HÁM; G,M; hB m #¶M; M?B M `ÆB p"Q i`¢M; i?€B i`®M; p„M;X hW b m F?B
+O •m .QÆM; ;B ç€M? i`¼M; i?QÆM;- G,M; hB m pšM Hm¬M iU ?ÄB K°i p'M ç Î
EB K F„ +O KbM? /QÎM; M?Q +ÁM +| +?¶i?B m ?Ki` `i HÈM5

hmv `^M; hBM? h?¬M EB K Zmv i?MM; K¢M?- M?QM; M| v m +¬m im pB p" +?•M M
:B®M; +?B m i?S+ +| HU+ b€i i?QÆM; `i K¢M? M?Q S?M Zm M; GQÊ+ ©M?- +?Q
F?¬M; i? M; ,M +ªM5 h?"K +?Q G,M; hB m +ÁM iBM `^M; F?B S?M Zm M; GQÊ+ ©M
EB K h?€M?- +kM; T?ªB i`€M? Mû5

EB K F„ +O M;QÌB im +?•M b) / #` T?€ M?Q p"v b Q\

L?QM; M m M?Q ;†T i`QÎM; ?ÊT i'M +¬M;- i`W T?B ?„M +| i? im Hmv M hBM? h?¬
, *ªM? ;BÈB M?•M FB K ?ÊT M?'i5 J°i FB K ç€M? ` i?b iBM? i?¬M /B i5

æ M H9+ ç| - +?Q /M +QÎM; ;Bª i`QM; h?€M? oU+- +?d bÊ F?B ç®B K†i pÈB HQ¢B +
+?¢v i`®M5

L?QM; H¢B T?ªB +¬M +| im pB S?•M h?¬M F€5 hmv M?B M ?B M i¢B G,M; hB m +?
Fb- M| pšM +ÁM +€+? S?•M h?¬M F€ K°i çQ¢M `i t X

*?Q M M- K'v M;`v M"v G,M; hB m /mM; ?ÊT iQ"M #° FB K F„ i`QM; ç¬m +MM; K°i
HQ¢B FB K F„ KÈB ?Q"MiQ"M5

GQ¢B FB K F„ M"v +?d +| K°i +?B m- i M H" ô h`+? .B i ô5

h`QM; +?B m FB K- /mM; ?ÊT iBM? i9v +O S?€ EB K h?S+ i`QM; æ°+ *¬ *Ym EB
h`B m h¬M; p` S?M Zm M; GQÊ+ ©M? i`QM; hBM? h?¬M EB K Zmv i5

.U i?2Q +^aM? ;BÈB sm'i E?B m iB M F€ ?B M i¢B +O G,M; hB m- p` im pB æ¢B
çdM?- ?ÆM M[+°M; i? K iBM? i?¬M HU+ sm'i E?B m iB M F€- # i?S ?ÊT M?i- K
K°i FB K M`v5

L?QM; bU F?€+ M? m HÈM M?i +O S?M Zm M; GQÊ+ ©M? p` h`+? .B i +?QM? H
+?•M M;mv M +O ?„M5 *?d +¬M +?•M M;mv M p` iBM? i?¬M HU+ +O G,M; hB m p
çQÊ+ K°i FB K M`v5

h`+? .B i +?d +¬M H'v +?•M M;mv M H`K +Æ bÎ- K` +kM; F?¬M; H`K iB m ? Q +?•M

L;mv M M?•M +?QM? F?B M G,M; hB m b€M; i¢Q ` FB K F„ M`v- +kM; H` +,M +S i
+O KbM?5

hW FB T i`QÊ+ ç M FB T M`v- G,M; hB m ç½ i`^aB [m K°i H¬M Hm•M ?²B M M +
tm¬B ;B|ô ç ?bM? /mM; +?mv M ?„M ç½ i`<sup>a</sup>B [m X E?B Î hm \*?•M :BÈB imv `^M; M;
+?mv M +?B M ç'm i` M? çQ¢i i`B M;mv M M?QM; T?¬M HÈM i?ÌB ;B M ?„M +kM; +
iB M #®B bQ K¬M ç iB T bS+X .M b Q- K°i M;QÌB im +?•M EBK æ M F€- pšM F?¬M

a m F?B ?„M çB p`Q ç¢B HK+ h?QÆM; G M i?b M;Q¢B i`W ;B B çQ¢M # M ç-m- i?Ì
p` t2K i?QÌM; +O K¼B M;QÌB- G,M; hB m i?dM? i?Q^aM; +kM; +| +?9i T?B M Km°
+?Q i`^aB [m +?mv M ç^a FQ+? ;b M[5

J°i çQÌM; im Hmv M i?m”M #QÌK tm¬B ;B| ç M +^aM? ;BÈB K` FB T i`QÊ+ ?„M +,M #
çQÊ+5

*?mv M M`v +kM; F?B M i`QM; HÁM; G,M; hB m M;šm M?B M +kM; bBM? ` K°i Qi
Hm¬M M?„+ M?Î KbM?- p”M F?Q +?Q +?„+ H9+ M”Q +kM; i®i- M?QM; /Q +| `i M
M;mv ?B K M M M| F?B M G,M; hB m i?”K +?Q [m€ [m2M pÈB HQ¢B +m°+ b®M; M`

*| ç¬B F?B i?”K +?Q ?„M F?¬M; FbK M`B K` bmv M;?o- +| T?^aB H½Q i` i¬M; h?K+ a
M M ¬M; 'v KÈB MûK KbM? iÈB i? ;BÈB M`v ç F? B i¬M; H”T T?€B ? v F?¬M; \

*?Q M M /M ç®B K†i pÈB +QÌM; ;B^a `ä `”M; ç½ pQÊi [m EB K h¬M #”+ b€m M?Q
G,M; hB m +kM; F?¬M; +| F?Q i? FûK ?ÆM +?9i M”Q5

L?QM; K°i FQ+? +O KQÌB K'v EB K h¬M #”+ b€m ?ÊT HU+ ç½ ç€M? ?„M i`¼M; i?
ç½ +^aM? idM? G,M; hB m- ?ÆM M[- M;QÊ+ H¢B G,M; hB m ?ŠM H` T?^aB +^aK i¢M

h M?i ç`M? b) +^aK i¢ +€+ M;QÆB- •m .QÆM; ;B 5

E?|2 KB M; G,M; hB m ?B M H M K°i +?9i +QÌB H¢M?- ?QT K„i- i`QM; HÁM; i?¬K
+€B ;¼B H` ;B i°+ +O M;QÌB i?O ?°- ? v +€B ;¼B H` ;B i°+ +| i? HU+ F?`M; H² i

hm +?•M +?QM? H` im i`QÌM; bBM?- +?S F?¬M; T?^aB im MûM ;B”M5

L K M?•M ç¢B i`QÊM; T?m +| i? M?šM M?`M +?`m M?K+ M?QM; +| +Wm Q€M K` F?
iQM? +€+? +O G,M; hB m i 5 aÎ /o •m .QÆM; ;B +€+ M;QÆB FB m M;¢Q M?Q p”
HU+ M M KÈB /€K F?¬M; +QB bU T?šM M° +O GQM; i°+ - F?¬M; +QB bU T?šM M°
T?šM M° +O h?K+ aÆM FB K T?€B i 1 `^M; çB m ç| +,M #<sup>a</sup>M F?¬M; M^K i`QM; /U

*?d bÊ F?B •m .QÆM; ;B +€+ M;QÆB F?¬M; iÈB h?K+ aÆM FB K T?€B ;•v T?B M
M •M HÈM b Q\

h®i- i®i H„K- +?Ì iQÆM; H B h?K+ aÆM FB K T?€B i H`K b Q çQ ;B i°+ •m .QÆ
Hm•M ?²B- +?Q +€+ M;QÆB h`¼M çÌB F?¬M; çQÊ+ bB m bBM?5

G9+ M`v G,M; hB m M•M; F?Q i? iQ”M i?•M H M iÈB i`bM? ç° FBM? F?OM;5

a m ç| u m >mv i >²M; GB M FB K +?d p”Q EBK >´- K°i Hm²M; FB K w- K¢M? K) i”T

EBK >´ bYM; b@i- ;½ M?•M HQϕB im´Bi` M¨v F?¬M; M;ì \*kM; H¨ +Q`ìM; ;Bª i?€M
FB m M;ϕQ M?Q i? 5 Zmª M?B M ?„M +| iQ +€+? ç€M? pÈB EBK >´ i` K°i i`”M5
EBK >´ +kM; F?¬M; +| K°i +?9i M”Q bÊ ?½B- K” M;QÊ+ HϕB ?„M +ÁM i?’v ?QM; T?
h? M? i`Q`ìM; i?QÆM; i?”i HÈM i`QM; i v T?€i` K°i ?²B •K i? M? T?€ F?¬M; i` M F
iB +?ÈT ç•K p T?Q p B i`€B +O G,M; hB m5
J” G,M; hB m +?d /MM; FB K w i”T i`mM; p”Q EBK >´ - b m ç| i`QM; KB M; i?@i` ?
@h`+? .B i5
h?2Q ? B +?[pW `²B +O G,M; hB m- i’i +ª bS+ b@M; i`QM; F?¬M; ;B M +O
MQÊ+ i`QM; ?² #` `9i` - ?Q”M iQ”M F?¬ +ϕM5
J°i Hm²M; b€i w p¬ i”M- H’T iQ”M #° F?¬M; ;B M- # Q ;²K +ª Hm²M; FB K w p¬ +MM
>²M; GB M FB K p) ` K°i Hm²M; ?”Q [m M; K”m çÄ i` M F?¬M; i`mM; - i? ç€M? M?
Î i`QÊ+ K„i EBK >´5
L; v iϕB i?ÌB çB K i? M? i`Q`ìM; i?QÆM; HÈM i`QM; i v EBK >´ +€+? G,M; hB m
>mv i>²M; GB M FB K ç½ tm’i ?B M Î i` M +´ EBK >´ X *?d +€+? +´ ?¼M; +O EBK
>”M F?Q M? M? FB p” b€i F?Q ?MM; KϕM? i` M i?•M FB K F?B M i?•M i? EBK >´
o K†i EBK >´ F?¬M; i? iBM M´B M?bM G,M; hB mX >„M F?¬M; iBM i M i`¼M; i?Q
i? +| çQÊ+ i?U+ HU+ M?Q p”v5
L?QM; ?„M +| i? F?ŠM; ç`M? K°i çB mX
>„M ç½ i?m X

9RdX *?QÆM; j39 , L? L? UTRV

@h i?m `²BX
EBK >´ ;K+ ç-m tm®M; - b m ç| #¶M; M?B M M;~M; ç-m- €M? K„i FB M ç`M? M?bM
@L;QÆB +| i? +?Q i #B i- H”K b Q M;QÆB +| i? i?B i`B M ` çQÊ+ K°i FB K M¨v
G,M; hB m +Q`ìB H„+ H„+ ç-mX
h` M K†i EBK >´ ?B M H M p i` M? ç’m K°i +?9i- b m ç| /-M /-M i`Î HϕB p #bM? i?
T?Q G,M; hB m- M|B,
@*?O M?•MX
G,M; hB m M?bM EBK >´ - b m ç| M|B,
@L;QÆB Î i`QM; M¨v im Hmv M çB5
@>B M iϕB M m M?Q M;Q`ìB F?€+ T?€i ?B M F?Q iS+ +O M;QÆB i?b i +kM; F?¬M
h`QM; HÁM; EBK >´ `i Km®M M|B- M m M;QÆB ç²M; w i?ª i` i?b F?¬M; B +| i?
L?QM; K°i FB K i?` mv pW `²B +O G,M; hB m- +?mM; [mv H” ç M; /¼ ?„MX >„M
`^M; - FB K +O G,M; hB m ç i` M +´ +O KbM? - `®i +m°+ H” MÄ KϕM? ? i ç”- ? v
+?Q +ÁM [m M- p` i`Q MÆB +´ +O J i°+ +ÁM +| F i;BÈB T?ÁM; M;U `i KϕM?5
L?QM; EBK >´ ç€M? K’i /kM; F?Q +O KbM? F?B ç€M? +m°+ +?mv M H”K M;Q`ìB ?
HÁM; ?„M +| K°i pϕM Hw /Q F?¬M; T?K+- M?QM; H9+ M¨v +kM; +?d +| i? ~M M?Š
ç®B pÈB G,M; hB mX
*?Ì b m F?B G,M; hB m #B M F?ÄB F?¬M; ;B M i?-M F€ M¨v- F?|2 KB M; EBK >´ M
i`QM; HÁM; i?-K M;?o , h i?U+ bU ç½ ç€T SM; H”K M;Q`ìB ?-m +O M;QÆB- M?Q
T?ªB i çQÊ+ iU /Q b Q\ J i°+ i i? F?¬M; i? ;B i M;QÆB- M?QM; M;Q`ìB F?€+ i?

X

G,M; hB m +® +?®M; +U- #B m ?B M p +U+ F€i`M ç`M? Îi`QÊ+ K†i EBK >´- M?
i?"i H" MÄ K¢M? ? i ç`X \*?B m óh`+? .B iô FB çQ+? i?"i H" T?-i`QÆM; i? M? i?
i? M? i`QÌM; i?QÆM; K"m ç2M i`QM; i v FB i?b i` M +Æ #ªM G,M; hB m p- HU+ T
EBK >´- K" i`QÌM; i?QÆM; +O EBK >´ M?€v K„i H¢B +| i? ç•K i?OM; G,M; hB m5

J†+ F M|B M?Q i? M"Q- /M b Q KbM? +kM; t2K M?Q i?m çQÊ+ H½Q ?´ M"vX o T?
æB m ç| +,M #ªM H" F?-M; i`¼M; v m5 L m M|B EBK >´ F?-M; +| K°i +?9i /` i•K
i?QÌM; +?S5

G,M; hB m +kM; F?-M; +-M [m M i•K i`QM; HÁM; EBK >´ M;?o ;bX h?U+ ` M m Q
?Q"MiQ" M +| i? Hmv M +? EBK >´ i?"M? K°i +QM `®B H"K +-M; +K- +?d #B i+-
i`b i`i +ª i?U+ HU+- M?QM; G,M; hB m +kM; F?-M; Km®M H"K p"vX h?S M?'i- G,M
H" M;QÌB i®i- M?QM; ç²M; /¢M;- ?„M +kM; F?-M; #B i KbM? +| T?ªB H" M;QÌB t'r
;Bª ç m +| M;mv M i„+ H"K pB + +O KbM?X

h?S ? B- i?•M T?"M EBK >´ `i ç†+ i?M- `i +| i? ?„M +| ç` p` ? i bS+ [m M i`¼M;
?„M +? i Îi`QM; i v KbM?- +| F?ª M,M; KbM? i?"i bU b) #` J i°+ çB M +m²M; çm`B

h?U+ HU+ +O EBK >´ +kM; ç½ ?MM; K¢M? ç M KS+ #B M i?€B- ?B M i¢B /QÊB i`
T?€T #ªQ +O G,M; hB m i?b +kM; +| i? ;B i M| - M?QM; G,M; hB m +| +ªK ;B€+-
M?•M p"i çSM; ç-m Î J i°+5

J°i F?B ç½ M?Q p"v- ?B M M?B M F?-M; #^M; HQm H¢B ?„M +ÁM ?ÆM `QÊ+ K°i +
EBK >´ +?QM? H" M;QÌB çQÊ+ +?¼M imv i ?ªQ5

G,M; hB m çQ K„i M?bM tmM; [m M?- T?€i ?B M #ªM i?•M KbM? ç M; Î# M M;Q" B
i?•M ?„M /U p"Q >"M "ªQ ædM?- H9+ M"v- #¶M; M?B M M;?2 i?'v +| iB M; M|
MB K pW ç°M;- HB M i?m ?²B >"M "ªQ ædM? p"Q i`QM; M?šMX

hmv `^M; H9+ M"v i?U+ HU+ +O ?„M +?d +ÁM F?-M; ç M # i?"M?- M?QM; Km®M ç
i?b F?-M; +| p'M ç ;bX *?šM; [m H" M m ?„M H¢B ç°M; pä i?b +?d bÊ M| F?-M;
M,K`QÐB M[ `²BX

*Æ i? +O G,M; hB m #` i`M i?QÆM; [m€ HÈM- [mª i?"i +kM; ç½ F?-M; +?`m M´B

h?2Q iB M; M|B +?mv M- T?Q i` M +QM çQÌM; M?Ä `m°i / - +| K°i i`mM; MB M M?
p" K°i +- #û F?QªM; KQÌB K°i KQÌB ? B im´B çB iÊB ç•vX > B M;QÌB i?Q¢i M?bM
`ä ?¼ ?šM H" `i #bM? i?QÌM;X *¬ #û i?b +| #° /¢M; i? M? i9- K†+ /M [m-M €Q i`
pKM M?QM; H¢B b¢+? b)X

> B M;QÌB pW M?bM i?'v G,M; hB m- +kM; ?QªM; bÊX "° /€M; ?B M i¢B +O G,M
K°i i?•M [m-M €Q `ä `M; `i ç„i iB M- M?QM; H¢B `€+? iª iÆB- b„+ K†i i`„M; # +?+
+ÆM # M? M†M;- i` M [m-M €Q +O ?„M +ÁM /QM? H M p i K€m `ä `M;X

L;QÌB i`mM; MB M M?bM i?'v G,M; hB m M?Q p"v- T?ªM SM; ç-m iB M +?QM? H"
M?Q i`€M? ?¼ - ç| H" #ªM M,M; +O M;QÌBX

h v +O +- #û FB #` M;QÌB i`mM; MB M FB FûQ M? M? ` - ç¬B K„i iQ i`QM; bm®
Km®M M|B +€B ;b pÈB M;QÌB i`mM; MB M FB - M?QM; H¢B #` FûQ M? M? ` - H9+
hB m i?'v `ä- i`QM; ç¬B K„i +O +- #û iQ€i` K°i +?9i HÁM; i`„+ ~MX

@> ? - i?"i bU H" K°i +- #û çÆM i?m-M5

G,M; hB m +QÌB M|B K°i KbM?- b m ç| i?-K M;?o, *?d bÊ b m KQÌB M,K- F?B +-
;B®M; pÈB T?K i?•M5

*¬ #û #` H¬B ` [m€ t - [m v [m [m v H¢B- bÈK ç½ F?-M; +ÁM i?'v M;QÌB i? M? M
KÈB /MM; bS+ FûQ #`M i v iQ /`v i`M ç-v p i +? B +O M;QÌB i`mM; MB MX

G'v i v ` /'m K°i T?2M- ?Q€` M" M; H" K°i +- #û +•K5

:BÌ T?9i M"v i` M F?m¬M K†i M?Ä #û +O M" M; K M; i?2Q p F?| ?B m p" #'i K½M
+?•M ,

@*"m- pb b Q +?9M; i F?¬M; +Sm M; QÌB FB - i?Q¢i M?bM M; QÌB 'v `i ç€M; i?QÆ

@L? L? - +QM +ÁM F?| ; B[KbM? K" +ÁM +| HÁM; [mªM +?mv M M; QÌB F?€+ b Q\

L; QÌB ç" M ¬M; i`mM; MB M i?Î /"B K°i iB M; - i` M K†i K M; i?2Q K°i Qi p #'i ç" +
[m çÌB `i bÈK- HQm H¢B K°i çS +QM ; €B- çQÊ+ ¬M; i?m ; B[X hQM? ibM? +O +
i?m" M- im´B +ÁM M?Ä M?QM; H¢B ?B m çQÊ+ +?mv M +¬M FB Ki`QM; M?"X L m
bBM? #` +•K- +?d bÊ ?B Mi¢B K¼B M; QÌB ç¢T +Y ç p"Q +¬m ?¬M5

«M; `i i?Q+? çS +QM +O i, i, KbM?- M?QM; KÊ +O +¬ #û H¢B F?¬M; i?Q+?5

" +?Q `^M; ?ÆM K°i M; QÌB i?b i? K K°i T?¬M; €M? M†M; - #" +ÁM ?v p¼M; bÈK
:-M ç•v ç9M; H9+ +| K°i i?•M ?"Q M¬M; i?¬M- i`QM; H9+ p¬ ibM? M?bM i?'v +¬ #
ç°M; HÁM; X hmv `^M; +¬ #û F?¬M; M|B M?QM; pÈB ç° im´B KQÌB K°i KQÌB ? B i?b
M´B i` M K†i MQÊ+X L m M" M; çQÊ+ i` M; çB K- H9+ i`QÎM; i?"M?- M?'i ç`M? M" M
`k5

obi? KÈB +| M; QÌB iÈB +Y +¬m i?•M- KÊ +O +¬ #û +?d KQM; b Q +€B çBM? i`Q
` - ?ÆM M[ Î i`QM; T?¢K pB i` , K /†K i? HU+ +O H½Q i?•M ?"Q M¬M; i?¬M F?´M
+O ?„M +| ? B ; ½ æ¢B EB K aQ #ªQ p 5

h`QM; K„i M?[M; i?¬M /•M- ç| [mª i?U+ H" bU i²M i¢B F?| HQÌM; - imv i ç®B F?¬M;

obi? i?O ?¢p" #" K®B K M; bQM? H ç MX a m F?B + "m +O L? L? i`Î p - #B i ç
F?¬M; H°` p ; b- M?QM; i`QM; HÁM; ¬M; H¢B bÈK ; B" M ç MiQK K†iX h, i, ç½ F?
M"v K" KbM? +kM; F?¬M; i? #ªQ p i®i- iQÆM; H B +ÁM +| i? /B M; b M[ç ç®B

obi? i?W /`T # M ç K- M; "v ç K K M; i?2Q L? L? i`®M i?Q€iX h`QM; HÁM; ¬M
L? çB `i t - `²B b m ç| b) i`ª H¢B bQM? H - M|B `^M; +¬ #û +•K ç½ +?¢v i?Q€i- +
i?¬M +| [mv M i? - +kM; b) F?¬M; +?„T M?†i pÈB K°i +¬ #û M?Ä +?S\ h®B ç +kM
? i; B" M- `²B +kM; #ªQ p L? L? X

*?Q M M- M; QÌB ç" M ¬M; i`mM; MB M +?m~M #` çQ L? L? p +?¶ T?K i?•M +O
M; Q¢B +O L? L? 5

L; ¬B M?" +k ç½ M?B m M, K F?¬M; +| M; QÌB- imv `^M; MÆB M"v +kM; H" bÆM i?¬M
+Æ #ªM b) F?¬M; +| M; QÌB H¢ M"Q ç M MÆB M"v X

«M; F€ p¼M; - b m F?B i`€M? i?Q€i iÈB ç•v- `²B b m ç| KÈB M; ?o #B M T?€T- çQ
*?Q /M H" K M? ?Q" M +O [mw i°+- +kM; +ÁM i®i ?ÆM H½M; T?Q +¬ #û Î +?¶ H½Q

*?Q M M- F?B i`¬M; i?'v M; QÌB #` i?QÆM; +| H B H`+? F?¬M; `ä`" M; M?Q G, M; h
M?B m +?mv M5

L? L? +?d #` +•K M?QM; +kM; F?¬M; çB +- çQÆM; M?B M M; ?2 çQÊ+ HÌB M|B +
#û çQÊ+ T?O #ÎB K°i i¬M; ªK ç¢K- b m ç| ; K+ ç¬m tm®M; - F?¬M; M|B ; b M[- iMv
i`QM; i?¬M i` M; FB X

*?¶ bÆM i?¬M M"v çQÊ+ +€+ /½v M9B # Q [m M?- i?¬M bÆM i´M; +°M; +| M, K b€m
`"Q ; ¶ `i + Q p•v [m M?- /MM; ç T?ÁM; M; U +| K°i b® K i?9 iB M +¬M; X

«M; M; Q¢B +O L? L? M; K Î +?¶ p"Q H" M; - K°i /½v +| ? B i¬M; M?" ; ¶ X hmv `^M; ç
B Î ç•v- M?QM; M| p¬ +MM; +?„+- [mûi /¼M K°i +?9i- H" +| i? Î çQÊ+5

E?B L? L? +ÁM M?Ä +kM; ç½ iÈB ç•v +?ÆB çM - +?Q M M M; QÌB i`QM; i?¬M M"
t H¢X L; QÌB KB M M9B i?b i?m¬M T?€+ M M b) FBM? M; ¢+ F?B i?'v +¬ #û M?Ä t
J°i +¬ ; €B i®i M?Q p"v i?b H" K b Q H" K°i M; QÌB +•K +?S\

a m F?B M;QìB ç" M ¬M; i`mM; MB M b„T t T L? L? ´M i?Ä - HçB i`M? i`¼M; +ªM
i?b H"K M?QM; F?¬M; çQÊ+ ;•v +?mv M- M?'i H" M;QìB i` im´B Î ç-m i?¬M- M?'i
p"Q- M;QìB FB F?ŠM; ç`M? H" M;QìB t'm5

a m F?B M;B tQM;- M;QìB ç" M ¬M; i`mM; MB M FB p°B p½ `ìB F?ÄBX «M; ` çB
M;¬v- +?d bÊ M;QìB i`QM; M?" ç½ HK+imM; H M- M M H9+ KbM? i`Î p +ÁM T?ªB
#" +?S5

hmv M?B M- ¬M; F?¬M; bÊ5 L K iY ?€M ççB i`QÊM; T?m- +?`m çUM; bU T?ŠM M° -
iQM? H" ;b5 æ" M #" i?b Qi?B m #B i- +?ìiQÆM; H B F?B L? L? iB M p"Q ççB [i
?B m çQÊ+ +€B F?´ i`QM; HÁM; i 5 úT L? L? H"K i?B T +?Q i?•M ?"Q M¬M; i?¬M

L;QìB ç" M ¬M; i`mM; MB M çB M; M; [m +?¶ pW ;†T G,M; hB m- +ÁM ç†+ #B i M
im´B FB ç½ #B M K'i Î MÆB M"Q- F?B M ¬M; F?¬M; F?ÄB i?Î` K°i ?ÆB i?"i /"B
i`„+5

G9+ M"v G,M; hB m ç½ Î i` M M9B- ibK çQÊ+ K°i +?¶ `´i M?B m HQçM i?ç+? - MÆ
F€ #Q`M- i`QM; HÁM; G,M; hB m +kM; +| +?9i #'i MX hmv `^M; ç€K M;QìB •m .QÆ
`ìB çB M?QM; #¼M ?¼ +kM; +?Q +?„+ b) iBM `^M; KbM? ç½ +? i5

"ÎB pb +?Q /M ?„M #` M´ i?"M? KªM? pKM- /M b Q +kM; +| K°i +?9i /'m p i +?S- M?
+| HQm HçB #'i Fb /'m p i ;b- +?Q M M- KbM? M M +~M i?"M K°i +?9i- i" M HU+ +~M

aÆM ç°M; `´i F?¬ `€Q- /QìM; M?Q /½ i?9 ç½ iWM; Î [m i`QM; ç|- pŠM +ÁM `ªB K°
`ä`"M; +?9M; ç½ H•m `²B F?¬M; i`Î p X

G,M; hB m F?Q M? +?•M M;²B tm¬M;- ,M p"Q K°i pB M "²B L;mv M ç M- #„i ç-m çB
HU+ i`QM; ç M /QÊ+ HB M ?Á i M p"Q i`QM; KB M;- ;B®M; M?Q +?ªv H M ` FBM
HU+ tm'i ?B M Î i`QM; FBM? Kç+? +O G,M; hB mX

J°i b® HQÊM; HÈM +?•M M;mv M i`QM; +Æ i? tm'i ?B M K°i +?9i / Q ç°M;- ;B®M;
i`QM; MQÊ+- M´B H M iWM; çÊi;ÊM b|M;- ;•v ` T?ªM SM; /•v +?mv M +O +?•M M;
`½B HQm ç°M;X

h?QÆM; i? +O G,M; hB m ç M; +?"K `½B F?¬B T?K+X

E?¬M; #B i ç½ i`ªB [m # Q H•m- H¶ i B G,M; hB m #¶M; M?B M i?Q€M; ç°M;- M;
M M;Q`B i`mv M ç MX •K i? M? FB `ä`"M; H" +O M;QìB +?Q iWM; im Hmv M
M?Ä tm'i ?B M Î +Y ç°M; i?b ç¬B K„i G,M; hB m ç°i M?B M KÎ- #„M ` ? B Hm²M; iB
ç°M; m i®B /QìM; M?Q #WM; H M ? B Hm²M; i?B K çB MX hmv M?B M M! H"TiS+
M;QìB iÊB- +?QM? H" +¬ #û ?„M ç½ ;†T [m 5

L? L? +?Êi #` ?QªM; bÊ- + + FB i?"i ç€M; bÊ5 h`QM; +QM K„i +O ?mvM? 'v F
€M? b€M;5

hmv M?B M M" M; iBM `^M; p` + + M"v F?¬M; T?ªB M;QìB t'm- #ÎB pb €M? K„i +O
;B®M; M?Q L? L? 5

*?Q M M- i` M K†i iB m L? L? ?B M H M p ?QM; T?'M `´i `ä- b m ç! M" M; çB p"Q i
hB m- M;QçB i`W +| K°i +?9i p M;QÊM; M;MM; +O i?B m M[M¬M; i?¬M KB M M9B
T?ÁM; #` M"Q5

9R3X *?QÆM; j39 , L? L? UTkV

L? L? #QÈM; #dM? +QìB- b m ç! +?d p"Q KB M; KbM?- F?Q€i i v €Q- G,M; hB m K
tBM? ç TiBM? i?m¬M- F?¬M; M;Î H" +¬ #û +•K- i`QM; HÁM; F?¬M; FbK M´B /•M; H
+¬ #û [m€ i?m¬M F?B iX *| i?ìB ;B M- +?„+ H" T?ªB Hmv M +? +?Q M" M; K°i pB
+?mv M- G,M; hB m tûi i?'v- +?ŠM; [m H" K°i FBM? Kç+? M"Q ç! i`QM; +Æ i? #` #
M? ;b [m€ HÈMX hmv M?B M ?B M içB ?„M pŠM ç M; /QçM; i?QÆM;- içK i?ìB F
ç M /QÊ+X æ M H9+ ç|- ?„M b) F?B M +?Q iB m +¬ MQÆM; i?B M HQÆM; M"v K°i

L? L? pÈB ç°M; i€+ M? M? M? M H'v` K°i ço` m t M?- i`SM; +?B M p` #®M KŠ
i`9+X

h?U+ p"i çÆM; BªM ç M F?¬M; i? çÆM; BªM ?ÆM5

æ•v ç¢B F?€B H" K°i #[+ÆK óF2Q FB iô M?'i K" G,M; hB m ç½ iWM; M K [m iW F
G M- M?QM; M| +kM; H" K°i #[,M M; QM M?'i K" G,M; hB m ç½ ,M5

•M M?Q b|B M? B ?' Mm®i- b m ç| ?„M KÈB +?Êi T?€i ?B M- +¬ #û M?Ä FB ç M; +
G,M; hB m- K†i L? L? ?ÆB ?ÆB çÄ H M- b m ç| /MM; K°i +•v ;"v pB i? B +?[óL?
+?d p"Q KbM?X

G,M; hB m +QìB M|B,

@Jm°B i M H" L? L? b Q\

@h M M; ?2`i K i B ç'v5

h` M K†i L? L? H°` p iQÆB +QìB pmB KWM; - H¢B H'v` K°i #° [m-M €Q pªB i?
çQ H M +^K KbM? ç QÊ+ HQÊM; - pÈB w iS ç•v H" [m-M €Q K" H½Q M?•M K†+X "
F€i ?"i +|`i M?B m #° [m-M €Q- M?QM; G,M; hB m +kM; `i pmB p M?"M w i®i +C

a m F?B ç' B K°i #° [m-M €Q i®i- G,M; hB m H" T iS+ iW K°i +¬M; iY + Q [mw #B M
M¬M; i?¬M- +?d bÊ F?B K°i ç€K ?²M; M? M # M M; QìB K" i`¬M; i?'v #° /€M; M"v +
M; €i K°i H9+ H•mX

*S M?Q p"v- K¶B M; "v L? L? ç m çQ +ÆK ç M +?Q G,M; hB m K°i H-MX G,M; hB
iÈB H'v` K°i ç®M; FBK i +?'i M?Q M9B iW i`QM; M?šMX h?S M?'i H" ?„M bÊ F?
iBM? i?m-M- M; Q" B` G,M; hB m +kM; ?B m F?¬M; M M ç H°` i" B bªMX E?¬M;
bÊ M m M?Q L? L? i?"i bU +¬K HQ¢B FBK i pÈB ç° iBM? F?B i +U+ + Q M"v` M
; †T i B ?¼ X

h?ìB ;B M M?€v K„i ç½ i`¬B [m ?ÆM MY i?€M; - i?U+ HU+ +O G,M; hB m +kM; F
?B M i¢B î i`QM; K„i M; QìB i?QìM; - G,M; hB m ç½ ?Q" M iQ" M F?¬B T?K+ M?Q H9

*m®B +MM; G,M; hB m +kM; çQÊ+ L? L? KìB p"Q M?" +O M" M; - iÁ M?" ;¶ ? B i-
M9B bÊ M; QìB H¢- M?QM; H¢B +"M; i? K i?m-M T?€+- F?B M?bM i?'v p M?im'M
`^M; ?„M K†+ [m-M €Q pªB i?¬- M?QM; +kM; F?¬M; ;B®M; M?Q M; QìB i?QìM; - +?
ibK çQÊ+ K°i M; QìB ç" M ¬M; i®i M?'i- ç²M; i?ìB- ?¼ +kM; /mv i`b H T?ûT p" FQM

G,M; hB m H¢B F?¬M; i? K ç w M; QìB F?€+ M?bM KbM? i? M"Q- ?„M çQ +? t€+ `i
ç| F?¬M; +| +?9i /K+ p¼M; M K M[X >„M ç½ ç®B tY pÈB L? L? M?Q i?•M Km¬B K
G,M; hB m +kM; ?¼+ tQM; M; ¬M M; [+O M; QìB +•KX a m F?B ?„M #B i çQÊ+ ib
L? - M M +kM; Km®M /šM L? L? `ìB F?ÄB h•v ç¢B HK+- b m ç| +?Q +"m L? L?
#¼M ?¼ +| +m° + b®M; i®i ?ÆM i`QM; i?"M? i?`5

*| H) L? L? ç½ i`ªB [m K°i M; "v i®i5

æQÆM; M?B M- G,M; hB m +kM; +?Q M|B` [mv i ç`M? +O KbM? pÈB L? L? X >
iS+ i? v ç' B +¬ #û [m€ M?B mX G,M; hB m i?"K +?Q ?v p¼M; L? L? +| i? poM? p
?²M M?B M M"v5

h?ìB ;B M çªQ K„i i`¬B [m ?ÆM ? B KQÆB M; "v- G,M; hB m i?"K +?Q #„i ç-m; B9
H'v i?ªQ /QÊ+ #€M H'v iB M- +ÁM L? L? i?b #°B T?K+ G,M; hB m b€i ç'iX h`QÊ+
i`Ê- i®B ç K°i M; "v L? L? +?d +| i? M; „i H'v /QÊ+ HB m pÈB ? B ? v # KQÆB iB
ç½ H"K +?Q M; QìB i ?•K K°`²B5

L?QM; F?¬M; M; ì K°i M; "v + + +| i? M; „i H'v /QÊ+ HB m pÈB ?ÆM K°i i` ,K iB M
M"v ?Q" M iQ" M H" /Q G,M; hB m +® w F?®M; +? F i [mª- K¼B pB + i®i [m€ ?Q€
T?€ pÐ bU +•M #^M; M"vX

"ÎB pb F?B G,M; hB m +?•M +?QM? çB p"Q HQçB +m°+ b®M; i? iK+ M"v i?b ?„M
+| +ªK ;B€+ `ä`"M;- imv `^M; i?QÆM; i? +O KbM? pšM +?Q ?Q"MiQ"MF?¬BT?
ibM? im pB +O KbM? iB Mi`B Mi?¬Mi®+5 E?¬M; M;ì ?„M ç½ ç°i T?€ sm'i E?B m
sm'i E?B mi`mM; F€5

æ•v H" H¬M G,M; hB m iB TiK+ M•M; + Qi?U+ HU+- HçB K°i H¬M M[im pB çm' B
ç½ pQÊi [m i?U+ HU+ +O #ªMi?•M5

" MM;"v ?€Bi?m®+- #m' B +?B mim Hmv M- M;šm M?B M +ÁM +| i? /çv L? L? p

æ°i M?B Mtm'i ?B MK°i M;QìB t HçM?Q G,M; hB m- i?"K +?Q ?„M +ÁM çQÊ+ ç€K
Îç•v iB TM?"M- H" #ÎB pb +| K°i M;"v # MM;Q"Bi?¬Mtm'i ?B MK°i +QM K i?9 #
hB m ç€M? +? i5

h` Mi?U+ i - imv `^M; MÆB M"v ? Q H€M?- M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB +?¶ K i?9 i
KçM? K) ?ÆM K°i +?9i +,M #ªM b) F?¬M; +?¼M MÆB b®M; [m€;¬MM?•M HQçBX

L?QM; +?d +¬M; ¼B H" K i?9- Îi`QM; K„i M?[M; M;QìBi?QìM;- i?b +?QM? H" K°i
pb K i?9 v m M?'i +kM; T?ªB KçM? ?ÆM /½ i?9 HÊB ?çB M?'i5

G½Q ?'- +QM #€Q #bM? i?QìM; +kM; ç½ `i F?OM; #® pÈB M;QìB KB M M9B- i?b
M;mv Mi® ç +¬M; FQ+?X

a m F?B G,M; hB m /MM; +•v ;"v #^M; ;¶ ç" T +? i K i?9- p" T?•M T?€i i?`i K i?9 +
M?[M; M;QìB KB M M9Bi?m¬MT?€+ +kM; ç½ +QB G,M; hB mi`Îi?"M?M;QìBK°i M
K°i M?•M p"i ;B®M; M?Qi?¬Mi?O ?° ÎMÆB M"v5

h` M Kti L? L? `ä`"M; iQÆB +QìB ?ÆM M?B mX "ÎB pb ;¬MM?Qi'i +ªK¼B M;C
M"v M" M; +kM; +?Q iWM; +| [m i`QM; +m°+ b®M; KQìBK°i KQìB ? B M,K +O Kb

L" M; `i FB m M;çQ5 \* + [mªM?B M H" M;QìB `i HÊB ?çB5 L?Q p"v * + M?'i
;½ i?•M ?"Q M¬M; i?¬M FB +?S\ L? L? Km®M M|B pÈB G,M; hB m M?QM; HçB F
FB pšM +?Q ibK çQÊ+ K°i /`Ti?Q+? ?ÊT- M?QM; # MM?" + "m HçBi`mv M ç M ç

G9+ G,M; hB m p" L? L? +MM; çBi?`i`M M?Ä #€M /QÊ+ HB mi?b M;?2 M|Bi?
M,K KQÆB /tK çQìM;- +| M;QìB ç„+ i°B pÈBi?•M ?"Q M¬M; i?¬M ?MM; KçM?- #`
#„i çBiQ" M #° M;QìB M?" +O #¼M ?¼- M|B H" Km®M ç€M? +? i #¼M ?¼X

Jti KkB +O M?[M; M;QìB ç| i`mv M ç M- G,M; hB m +kM; +ªK ;B€+ çQÊ+- L? L?
/QìM; M?Q ç½ /MM; ? i F?Q HU+- ç²M; i?ìB ?„M +kM; +| i? +ªK ;B€+ çQÊ+ i` M M
;B€+ bÊ ?½B `i b•mX

a m F?Bi`ÎHçB bÆMi?¬M- ibM?iU+O L? L? `ä`"M; tm®M; i?'T- i` M Kti +kM;
"ÎB pb ç€K M;QìB #` i?•M ?"Q M¬M; i?¬M #„i- +?QM? H" M;QìB M?" +O + "m M" M;

hmv `^M; KÊ ç®B tY pÈB M" M; F?¬M; i®i- M?QM; + "mi?bi`•Mi`¼M; M" M;5 L m F
ç½ bÈK ç|B +? i Îç¬m çQìM; `²BX

@L? M? - M|B +?Q + + #B i- `®i +m°+ ç½ tªv ` +?mv M ;b\

@* + b) H"K +?O +?Q Km°B5

G¬M ç¬miB Mi` MKti +O G,M; hB m H°` p M;?B Ki9+ F?B ç®B Kti pÈB L? L?

0° °? i ÄQ M'2°\$ðÀ + #° +ÓM; hB ³+O çQÊ+À + + \$€ ; i? ; 8K+` vsGçWK+p Đ2p\$°

Một cô bé có váy dài trắng nõn, một cô bé có ánh mắt tinh thuần...

-Nha đầu, ca ca còn chưa kịp nói chuyện với muội mà!

-Ca ca đáp ứng với muội, sẽ đưa muội đi khỏi nơi nghèo đói này!

-Ca ca sẽ dạy muội biết chữ đọc sách, bảo bọc muội cả đời.

- Ca ca còn...

-A !!

Lăng Tiêu như một con đố quỳên (chim cuốc đỏ mà) thét lên một tiếng bi thiết.

Đến một đứa nhỏ cũng không thể bảo hộ, một lời hứa hẹn đơn giản nhất cũng không thể hoàn thành ... Ta còn có thể coi là người tu chân không? Ta tu luyện trường sinh mà làm gì? Ta còn là một nam nhân không?

Viên tinh thạch tâm vô cùng trân quý mà toàn bộ Ma giới chỉ có ba khối, dù xuất hiện bên trong Thánh Vực, cũng sẽ bị vô số người tranh cướp, chợt theo tay Lăng Tiêu bắn nhanh ra. Linh hồn của cô bé vừa mới thoát ra liền cảm thấy đang được một cỗ lực lượng ấm áp bao quanh, đồng thời bốn phương tám hướng truyền đến âm thanh của ca ca.

Đúng vậy. Thật sự là thanh âm của ca ca! Linh hồn cô bé vui mừng phát hiện, lực lượng ấm áp đó đang bao quanh mình, tựa như mẹ mình đang ôm ấp!

Đã thật nhiều năm chưa từng có loại cảm giác này !

Linh hồn cô bé phiêu diêu trên không trung, bỗng nhiên có cảm giác muốn khóc, nhưng không có biện pháp làm chảy ra một giọt lệ nào, trong lòng cực kỳ bi ai, khiến cho quanh mình tràn ngập một bầu không khí đau thương.

-Nha đầu đừng sợ! Có ca ca ở đây, không sợ phải trải qua vạn kiếp Luân Hồi, muội vĩnh viễn sẽ không bị lạc! Ta dùng tinh thạch tâm bao bọc thần hồn, luyện muội thành tiên thiên linh thể, sẽ dạy muội một thiên công pháp, khắc sâu trong linh hồn muội. Hãy nhớ kỹ, nhất định phải chuyên cần tu luyện, công pháp kia muội mỗi ngày đều phải minh tưởng ít nhất một lần ... Nhất định phải nhớ kỹ, nhà của ca ca ở Đế quốc Lam Nguyệt ...

Nghe được những lời này, linh hồn bi thương và sợ hãi của cô bé đã dần dần bình tĩnh trở lại, nàng tuy không lý giải được việc diễn ra trước mắt, nhưng đối với nàng lời của ca ca chính là chân lý.

Lúc này, linh hồn cô bé nhìn thấy mình đang từ từ rời khỏi núi lớn, kiến thức này quá mới mẻ, lần đầu tiên nàng được trải qua!

Linh hồn cô bé thậm chí có chút tò mò nhìn xuống, trên mặt đất cái cô bé mặc quần trắng kia không phải chính là chính mình sao? Ca ca mua váy cho, mình vẫn chưa kịp mặc... Một lực hút thật lớn, trong giây lát dắt linh hồn cô bé, đem nàng hoàn toàn tiến vào không trung!

Trong không trung, viên tinh thạch tâm bùng lên sáng chói, rồi chợt biến mất!

Hết thấy các điều này đều phát sinh chỉ trong một ánh chớp. Gã Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia tộc không ngờ vì một cô bé sơn giả mà Lăng Tiêu có thể nổi điên, bộc phát ra một luồng khí thể làm cho bọn chúng phát run.

Nhưng ...Cho dù hấn rất lợi hại, thì hết thấy mọi việc cũng đã xong!

Đúng vậy, Âu Dương gia có hơn mười Kiếm Tôn bậc sáu, căn bản sẽ không để cho Lăng Tiêu có cơ hội trốn chạy lần thứ hai!

Lăng Tiêu nhảy lên không trung, thu liễm toàn bộ khí thể quay về trong cơ thể!

Lúc này, mấy gã Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia tộc đều giật mình. Có thể bộc phát ra khí thể toàn thân đã tính là có bản lĩnh đối mặt hơn mười cường giả cảnh giới Kiếm Tôn bậc sáu. Còn có thể thu liễm khí thể toàn thân trở về thì không phải là người bình thường nữa rồi!

Điều này giống như kẻ tiểu nhược gặp phải người hùng mạnh. Hoặc là sợ tới mức cả người xui lờ giống như lúc ở sơn thôn nhìn thấy Lăng Tiêu biểu hiện uy thế. Hoặc là bộc phát dũng khí, giống như người bệnh tâm thần xông lên tìm cái chết. Biểu hiện của Lăng Tiêu bây giờ, đã vượt qua phạm vi này, đây là một loại nội liễm trầm ổn và bình tĩnh.

-Giết hắn!

Gã Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia tộc đã giết cô bé gái có cảm giác lạnh lạnh sợ hãi như có một con độc xà đang nhìn thẳng vào mình.

Loại cảm giác này thời thiếu niên cũng chưa từng gặp phải, huống chi, hắn hiện có thân phận là người thủ hộ, tương lai có thể vững vàng tiến vào Thánh Vực! Trước đây hắn chưa từng để người trong thế tục giới vào mắt.

Cho nên, đối mặt với một thanh niên nhân loại bình thường, lại sinh ra một loại tâm lý sợ hãi, khiến hắn căn bản không thể chấp nhận được!

Lúc này, bên cạnh Lăng Tiêu đột nhiên xuất hiện thêm một người, làm cho sắc mặt bọn Âu Dương gia tộc chợt đại biến!

Người này đã khắc sâu ấn tượng trong lòng bọn hắn.

Người này chính là thanh niên Ma tộc, người đã suýt nữa lật tung toàn bộ trận doanh của người thủ hộ Tây đại lục.

Làm sao hắn lại có thể xuất hiện ở đây được?

-Lăng Tiêu, ngươi thật là lớn mật! Không ngờ lại cấu kết với Ma tộc! Chúng ta chẳng những sẽ giết ngươi, mà còn công bố hành vi này của ngươi, khiến cho thế nhân được biết, ngươi phản bội nhân loại, cấu kết với Ma tộc! Tư Không gia tộc ủng hộ ngươi cũng sẽ bị liên lụy! Ha ha, lão Tam, ngươi đi trước đi, truyền tin tức này ra ngoài, từ nay về sau, người của Thục Sơn kiếm phái đi lại trong thế gian sẽ bị giết không tha!

Gã Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia tộc đã giết cô bé gái, đồng tử co rút, cao giọng hò hét.

-Kim Hổ, thay ta bắt lấy tên gào to nhất! còn lại ... để ta!

Thanh âm Lăng Tiêu giống như xuyên thấu qua hàn băng ngàn năm vọng lại, làm cho người ta lạnh run.

Kim Hổ vẫn ở trong Hàm Hàn bảo đỉnh. Hắn không biết đã xảy ra sự tình gì, nhìn thấy Lăng Tiêu bị vây quanh, Kim Hổ trong lòng hưng phấn, hắn chết, mình không phải sẽ được tự do sao? Muốn ta giúp người giết bọn chúng, hừ, đừng có mộng tưởng!

Hắn không biết rằng Lăng Tiêu căn bản là không có ý tứ muốn hắn hỗ trợ, bắt lấy người kia mà ngược lại muốn nói: ta sẽ lưu lại một người sống, còn lại toàn bộ giết chết hết!

Kim Hổ tuy không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng nhìn thấy cô bé áo trắng bị hương tiêu ngọc vẫn (ngọc nát hương tan), lại nhìn thấy toàn thân Lăng Tiêu giống như một ngọn núi lửa, bất cứ lúc nào đều mới có thể bộc phát ra làm cho người ta sợ hãi, có thể nóng chảy hết thủy dung nham!

Kim Hổ liền gật gật đầu, sau đó liếc mắt nhìn tên Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia tộc, bàn tay vận lực, hư không một trảo, một cây trường thương ngăm đen xuất hiện ở trong tay, đầu thương lay động, trong mắt hiện lên một hào quang màu lam, khoe miệng có chút tà mị, rồi ném trường thương đi với tốc độ không thể tin nổi. Trường thương kéo theo một làn khói đen ở phía sau, rồi xuyên qua ngực tên Kiếm Tôn bậc sáu đang bay lên trời chuẩn bị rời đi!

Tên Kiếm Tôn bậc sáu trước khi chết tru lên một tiếng cực kỳ thê lương, trên người khói đen bao phủ! Bị vương giả huyết thống Ma tộc lấy vũ khí bản mạng công kích, ngay cả linh hồn cũng bị thiêu đốt, đúng là không có thống khổ nào bằng!

Ha, ha, ngươi nợ ta một món nhân tình rồi đó!

Kim Hổ nhìn Lăng Tiêu nhe răng cười, sau đó đánh về phía Gã Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia, mặc dù không có bộc phát khí thế mạnh mẽ, nhưng làm cho người ta cảm giác thấy như mãnh hổ xuống núi, không lực lượng nào sánh kịp!

Gã Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia hoảng sợ lùi nhanh về phía sau đến mấy ngàn thước, đồng thời rống giận hét:

-Giết chết Lăng Tiêu...

Hai mắt Lăng Tiêu bắn ra hai đạo tinh quang, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay bộc phát ra một đạo kiếm khí đỏ rực. Cả người bộc phát khí thế cực kỳ bi ai, quét qua toàn bộ không trung, bao vây toàn bộ bọn cường giả cảnh giới Kiếm Tôn của Âu Dương gia tộc!

-Muốn chết!

-Sát!

-“Nộ hải cuồng lan”

-“Nộ hải cuồng lan”

Bọn cường giả cảnh giới Kiếm Tôn của Âu Dương gia tộc, lúc này không như ong vỡ tổ lấy kiếm kỹ mạnh nhất đánh úp về phía Lăng Tiêu, mà phân làm năm người một tổ, sau khi tổ này cùng đánh ra, liền thối lui, đồng thời một tổ năm người khác lại xông lên đánh!

Lại vì phòng ngừa Lăng Tiêu lại lần nữa trốn thoát, còn có ba người phân biệt đứng ở ba phương hướng, hình thành một vòng vây hình tam giác, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào hành động của Lăng Tiêu!

Trên người Lăng Tiêu bao trùm một cỗ lực lượng cực kỳ bi ai, chứa đựng cảm xúc thê lương vô tận, đưa tất cả mọi cường giả của Âu Dương gia tộc vào một thế giới đầy ảo ảnh, làm cho chúng như đang ở trong một vòng Luân Hồi.

Mà Lăng Tiêu ... Chính là trung tâm của vòng Luân Hồi đó!

Bọn Kiếm Tôn của Âu Dương gia tộc nhất tề phát ra “Nộ hải cuồng lan” làm cho không gian trở nên vạn vạo, bỗng nhiên chiêu thức này trở nên chậm lại, và càng ngày càng chậm.

Trong mắt người ngoài như đang xem những thước phim quay chậm.

Giống như là đang giật dây rối gỗ.

Thật sự hoạt kê!

Toàn bộ không gian, đột nhiên biến thành nồng đậm tử khí! Khắp nơi không còn chút sức sống, như là toàn bộ thế giới đều bị tiêu diệt, tất cả vạn vật đều không tồn tại.

-Chết đi!

Lăng Tiêu lúc này như một pho tượng vô cùng cao lớn, như thần linh, đầu đội trời chân đạp đất!

Trong miệng thốt ra hai chữ, giống như ngôn ngữ bình thường, nghe dịu dàng êm ái, thậm chí không có chút lực lượng nào, nhưng vang vào trong tai bọn Kiếm Tôn của Âu Dương gia tộc lại như một tiếng sấm sét!

Lấy Lăng Tiêu làm trung tâm, một vầng sáng màu đỏ phát ra, tạo thành một quang sáng mãnh liệt, nhanh chóng lan ra bốn phương tám hướng.

Cùng lúc có vô số tia sáng từ trên trời, như thiên thạch giáng xuống, không ngừng lóe sáng trong phạm vi ánh sáng khuếch tán.

Ngang, dọc bốn phía...

Trong phạm vi đã được thiết lập, toàn bộ bị công kích.

Kim Hổ vừa mới hoàn toàn chế trụ gã Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia tộc trong tay, nhìn thấy một màn này, cực kỳ sợ hãi nhìn Lăng Tiêu. Rốt cục hắn đã hiểu được vì sao Lăng Tiêu không cần hắn hỗ trợ.

Không biết đây là lực lượng gì mà khủng bố như thế!

Kim Hổ không kịp nghĩ nhiều, vội cầm gã Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia tộc trong tay, giống như chó nhà có tang, không còn có nửa điểm tôn nghiêm và phong độ của Ma tộc vương giả huyết mạch, hoảng sợ chạy trốn, nhanh như điện.

Tất cả Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia tộc ở trong trận lúc này đều vô cùng hoảng sợ.

Bọn họ đang đắc ý với chiêu “Nộ hải cuồng lan” do năm tên Kiếm Tôn bậc sáu cảnh giới đỉnh phong cùng hợp kích, đủ làm cho không gian vặn vẹo, thì không ngờ đã bị vàng sáng màu đỏ tươi vừa phát ra cuốn trở về. Năm tên Kiếm Tôn bậc sáu, giống như tiểu thuyền bị sóng lớn cắn nuốt, thân thể nháy mắt bị lực lượng vô cùng to lớn này đánh cho tan nát!

421. Chương 385: Bùng Nổ (p2)

Vàng sáng màu đỏ vừa hiện ra đã vô thanh vô tức mất đi. Một chiêu do Lăng Tiêu xuất ra như sấm sét đã hoàn thành.

Không có một tiếng kêu thảm thiết, không có long trời lở đất!

Hết thấy, vô thanh vô tức, nhưng đủ để tiêu diệt hết những gì mà nó đi qua!

Cho dù là thời gian! Ở khoảnh khắc này, cũng mất đi tác dụng!

Một chiêu này của Lăng Tiêu đã giết chết toàn bộ năm gã Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia đang đứng mũi chịu sào.

Còn lại tám tên Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia không tên nào là không sợ hãi, liều mạng chạy trốn khỏi sự công kích dày đặc của một trận mưa ánh sáng đỏ rực.

Đáng sợ hơn lần gặp âm hồn khi trước gấp vô số lần. Hắn còn là nhân loại sao? Trong mắt bọn chúng, tổng thực lực của chúng không thể so sánh với thực lực của người thanh niên đó.

Cho dù là cường giả thánh giai bên trong Thánh Vực, trước mặt chiêu này, chỉ sợ đến cái cặn cũng không còn lại.

-Mẹ nó, chúng ta liều mạng với người, cùng lắm là cái chết mà thôi! Chúng ta, Âu Dương gia ... Chỉ có chết trận anh hùng, không có yếu ớt nhận thua.

Vừa liều mạng chống cự, vừa gào thét. Thanh âm của chúng như tiếng sấm, liên tục truyền ra hơn mười dặm xa.

Những người thủ hộ của phương Tây đại lục trong phạm vi ngàn dặm nghe tin lập tức hành động, tất cả đều tiến đến hướng này.

Một luồng sức mạnh khổng lồ siêu việt cả dao động trong tròng hỗn chiến trên Cẩm địa của Thần, làm sao không chú ý cho được?

Lăng Tiêu lạnh lùng nói:

-Chết ư? Các người nghĩ đơn giản quá đấy! Ta không đồng ý, ai dám chết?

Lăng Tiêu dung hợp trong đầu vô số vũ kỹ tinh hoa này. Một chiêu Tịch Diệt này chính là một trong các kiếm kỹ siêu việt: trong Tịch Diệt, ẩn chứa vô số kiếm ý.

Mỗi một kiếm ý, đều đủ để giết chết một cường giả Kiếm Tôn bậc sáu!

Tất cả kiếm ý, đều điên cuồng phát ra.

Lăng Tiêu vẫn chưa hoàn toàn khôi phục thân thể, thực sự nổi giận, bộc phát ra toàn bộ tiềm năng của thân thể, rốt cục thì triển ra đầy đủ chiêu kiếm Tịch Diệt, cảnh tượng cực kỳ khủng bố, so với chiêu chế trụ của Kim Hổ, quả thực là chênh lệch như trời với đất!

Kim Hổ trong nháy mắt chạy ra xa hơn năm mươi dặm, hoảng sợ nhìn lại bầu trời nhiễm hồng sắc máu. Gã Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia đang nằm trong tay hắn cũng há hốc mồm nhìn cảnh đó. Kim Hổ cười lạnh nói với y:

- Hắn có khí lực lớn như vậy mà vẫn lưu người một mạng, không biết là may mắn hay bất hạnh cho người. Ta cảm thấy có trò hay để nhìn rồi, ha, ha...

- Nếu có đảm lượng người hãy giết ta đi!

Gã Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia cường ngạnh vô cùng, bởi vì hắn biết rơi vào tay Lăng Tiêu hay rơi vào tay tên thanh niên Ma tộc đều tuyệt không thể nào thoát chết!

“Âu Dương gia tộc ta xem ra hôm nay gặp hạn rồi, nếu như vậy, còn không bằng thống khoái, kích cho hắn giết chết mình là tốt nhất!”

“Gia chủ Âu Dương Trường Không đã tiến vào thánh vực nhất định sẽ báo thù cho mình.”

“Vả lại Lăng Tiêu cũng chỉ cậy mạnh nhất thời, có ngày, cả môn phái, cùng với tất cả thân nhân của hắn, đều phải đối mặt với lửa giận của Thánh Vực Âu Dương gia tộc!”

- Người không dám?

Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia nhìn Kim Hổ tiếp tục trêu chọc:

- Ta có cảm giác ngươi là người hầu của hắn.

- Hừ .. ầm..

Kim Hổ phát ra một tiếng rít gào, toàn thân bùng lên một cỗ khí thế làm cho người ta rét run, bất quá hắn cũng không để trong mắt gã nhân loại đang đắc ý cười nhạo hắn.

Hắn lạnh lùng nói:

- Ta cùng hắn có quan hệ gì cũng không cần ngươi lo lắng, ha hả, muốn kích ta giết ngươi sao? Đừng có nằm mơ! Ta tin hắn sẽ không làm cho ta thất vọng, kết cục của ngươi, nhất định còn thảm hại hơn so với chết!

- Ngươi là tên súc sinh, ma quỷ, người là đứa nhu nhược, là tay sai của nhân loại ...

Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia trong miệng cuộn cuộn không ngừng phun ra các ngôn ngữ ác độc. Kim Hổ lúc đầu lặng im, nhưng rồi cũng không kìm nổi tức giận. Tên nhân loại này trong miệng sao có nhiều ngôn ngữ ô uế như vậy? Mẹ nó, thế mà cũng là cường giả?

Kim Hổ xoay tròn bàn tay... ....

Bốp!

- Này người...

Bốp!

- Chết tiệt!

Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!

Đợi cho đến khi gã Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia bị đánh thành đầu heo miệng sưng vù không nói ra lời, nét mặt Kim Hổ mới tươi tỉnh ra một chút.

Gã Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia yết hầu còn đang dao động, đôi mắt cực kỳ oán hận.

Kim Hổ nhe răng cười nói:

- Măng tiếp đi! Ta học được thật nhiều tiếng măng chửi của nhân loại các người, hiện tại, ta trả lại cho người được rồi?

Đánh ra chiêu Tịch Diệt pha trộn pháp thuật hùng mạnh của người tu chân, chân nguyên của Lăng Tiêu không tiêu hao hết bao nhiêu nhưng tinh thần lực lại suy yếu rất nhanh. Tuy nói tinh thần lực khôi phục nhanh chóng nhưng vẫn không đủ cung cấp cho lượng tinh thần lực mà Tịch Diệt yêu cầu.

Hai tay Lăng Tiêu không ngừng kết xuất các loại thủ ấn ở trên không trung, trong phạm vi sát thương hơn mười dặm của Tịch Diệt, linh hồn của các Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia đều bị Lăng Tiêu thu lại!

Linh hồn của bọn chúng vô cùng hoảng sợ nhìn Lăng Tiêu. Lúc này, Lăng Tiêu đang tươi cười nhìn chúng, xem xem rốt cục chúng có gì hứng thú không!

Đúng là dữ tợn một cách nực cười.

Linh hồn không nói được, nhưng tinh thần đang dao động, rõ ràng là rất sợ hãi, hối hận, muốn Lăng Tiêu buông tha cho bọn chúng!

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm tinh thuần trắng nõn, lại có kiếm khí đỏ tươi, chỉ trong chớp lát đã diệt sạch toàn bộ mười ba gã Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia.

Rồi như nước thủy triều, nó nhanh chóng nhập vào trong người Lăng Tiêu.

Trong phạm vi mười dặm, chỉ còn lại một mảnh tỉnh mạch.

Trên mặt đất, núi rừng cỏ cây đều bị hủy diệt, không lưu lại một chút sức sống nào!

Trong trời đất, tất cả linh khí và chất dinh dưỡng đều biến mất. Thay vào đó là ngang dọc khe rãnh, vô thanh vô tức hiện ra.

Chỉ còn lại thân thể cô bé nằm trên đất, địa phương được cố tình lưu lại. Chiếc váy dài trắng nõn đang đón gió bay phấp phới.

Nhìn thiếu nữ không còn sức sống đang nằm trên đất, lòng Lăng Tiêu tan nát, hai mắt lã chã rơi lệ.

- Tiểu nha đầu, ca ca đã báo thù cho muội. Bọn chúng đã được chôn cùng muội.

Kim Hổ lạnh lùng đứng ở phía xa, nhìn thấy hết thấy, lẩm bẩm nói:

- Ai nói là Ma tộc đáng sợ? Ai nói chỉ có Ma tộc mới đáng sợ?

Đột nhiên cảm giác được xa xa có vô số dao động truyền đến, thân mình hần liền biến mất tại chỗ, ngay sau đó, xuất hiện trên không trung trước mặt Lăng Tiêu.

Không đợi Kim Hổ nói gì, Lăng Tiêu liến lắt Hàm Hàn bảo đỉnh ra. Kim Hổ không hề do dự mang theo gã Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia nhảy vào trong đỉnh, sau đó Lăng Tiêu cất Hàm Hàn bảo đỉnh đi.

Lăng Tiêu lấy từ trong nhẫn không gian ra một viên Tiểu Hoàn Đan, ném vào miệng. Thực lực của hắn rất nhanh đã được khôi phục!

Lăng Tiêu rất ít khi sử dụng đan dược để nâng cao hoặc là khôi phục thực lực, cho nên, mỗi lần dùng, đều có thể thu được hiệu quả kỳ diệu.

Tiểu Hoàn Đan có dược lực vô cùng hùng mạnh, trong nháy mắt tản ra khắp thân thể Lăng Tiêu, tắm bổ thân thể, bổ sung chân nguyên, đồng thời nhanh chóng khôi phục tinh thần lực của hắn!

Hơn một trăm người thủ hộ phương Tây vừa chạy đến, nhìn thấy địa phương vốn hoang vắng này đột nhiên biến đổi, đều trợn mắt há mồm. Trên không trung một thanh niên trẻ tuổi đang phát ra khí tức vô cùng thể lương đang đứng, dưới mặt đất là một thi thể trắng toát.

Đó là thi thể của một cô bé nhân loại, trong mắt của các cường giả, cô bé cũng không được tính là xinh đẹp. Cho dù cô bé đã chết, họ cũng cảm giác được đó chỉ là một tiểu cô nương bình thường.

Có lẽ, khi còn sống cô rất đáng yêu!

Có người nhận ra Lăng Tiêu, lúc ở trên cự phong trong Cẩm địa của Thần, đã thu được một nửa Thánh Bì, sau đó bị Âu Dương gia tộc của người thủ hộ phương đông đuổi giết.

Tưởng rằng hắn đã chết, không ngờ vẫn còn sống, không những thế nay vẫn còn chưa rời khỏi Tây đại lục.

Thánh Bia tuy rằng vỡ thành vô số mảnh nhỏ, nhưng gần như tất cả mọi người ở đây đều cho rằng cho dù là một mảnh Thánh Bia, cũng là thần vật! Cũng là thứ tốt!

Không nghĩ tới bị Lăng Tiêu nhanh chân đến trước, rồi nhặt đi nhiều như vậy!

Lúc Lăng Tiêu biến mất trong tầm mắt họ, bọn họ tuy rằng có chút tiếc nuối, nhưng cũng không có suy nghĩ gì, bởi vì cho đến bây giờ, bọn họ vẫn chưa biết các mảnh nhỏ của Thánh Bia có tác dụng gì không?

Nhưng lúc này không ngờ lại gặp Lăng Tiêu ở đây. Hơn nữa, nơi đây chắc chắn vừa mới diễn ra một trận chiến thảm thiết.

Sở dĩ phải dùng thảm thiết để hình dung, bởi vì trong phạm vi hơn mười dặm, chỉ còn là một mảnh tử địa. Người thanh niên này bản lĩnh thật là hùng mạnh!

Người Âu Dương gia tộc vẫn chưa rời khỏi tây đại lục, cũng không chạy ra vùng những người thủ hộ phương Tây quản lý. Tuy nhiên ai cũng biết những người thủ hộ phương đông không phải là thật sự đoàn kết. Âu Dương gia dường như cũng đã kết thù với nhiều gia tộc. Long tộc, vô số năm qua chưa từng xuất hiện ở nhân loại, cũng có thù với bọn họ.

Vì vậy những người thủ hộ phương Tây cũng không tìm cách diệt sát bọn họ, mà để cho bọn họ tự tàn sát lẫn nhau.

Tốt nhất là trên toàn phiên đại lục này chỉ có người tây phương tồn tại, như thế mới tốt!

- Vị bằng hữu này, ở đây đã xảy ra sự tình gì thế?

Một người trẻ tuổi phương Tây anh tuấn, làn da trắng nõn, tóc vàng mắt xanh, nhìn Lăng Tiêu lên tiếng hỏi. Người này rất giống Dương Sâm, là người của Andre gia tộc.

Tuy không phải là con vợ cả, nhưng cũng đã có thực lực Kiếm Tôn bậc năm, trong trận chiến ở Cẩm địa của Thần vẫn còn sống sót, cũng là nhân vật không đơn giản.

Lăng Tiêu nhìn lướt qua thanh niên nhân này, sau đó thản nhiên nói:

- Không quan hệ đến các người.

Từ không trung chậm rãi nhảy xuống mặt đất, Lăng Tiêu dịu dàng, như là sợ quấy nhiễu mộng đẹp của cô bé, ôm thân thể sớm đã cứng ngắc của cô bé vào trong lồng ngực.

Nhìn quang cảnh này, ai cũng tan nát cả cõi lòng.

Tuy rằng đã trả thù cho tiểu nha đầu, nhưng lửa giận trong lòng Lăng Tiêu cũng không vì thế mà giảm đi nửa phần.

Hắn tu chính là bản tâm, cầu chính là trường sinh!

Nhưng đến người bên mình cũng không bảo hộ được, thì cầu cái quỷ gì trường sinh? Nếu như vậy, cho dù trường sinh, thì năng lực để là gì? Chấp niệm hôm nay sẽ vĩnh viễn ở lại trong lòng Lăng Tiêu!

Tiểu nha đầu sau khi tái sinh, tấm lòng thiện lương của nàng còn làm cho nhiều người đau lòng.

Một khối tinh thạch tâm, giá trị không thể đánh giá, ở trong mắt Lăng Tiêu không bằng được một phần vụn tiểu muội của mình.

Nam nhi đại trượng phu có việc nên làm, có việc không nên làm. Khi Lăng Tiêu ôm cô bé vào trong ngực, đạo tâm của hắn bỗng nhiên cứng rắn vô cùng!

Từ nay về sau, ta không thể nhân từ.

Tấm lòng từ bi, đợi đến khi ta đủ năng lực coi rẻ chúng sinh, sẽ được lấy ra lần nữa.

Lăng Tiêu ôm lấy cô bé, nhắc chân bước đi.

Trên bầu trời, hơn trăm cường giả Kiếm Tôn thực lực không đồng nhất của phương Tây đại lục ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ không biết có nên ngăn nam nhân trẻ tuổi đầy nguy hiểm này lại hay không.

Người trẻ tuổi của gia tộc Andre lúc trước từng chào hỏi Lăng Tiêu cảm thấy bị làm nhục, phần nộ quát:

- Đứng lại!

Sau đó chỉ vào trên mặt đất, vẻ mặt bình thản nhìn Lăng Tiêu nói:

- Người trộm đi đại bộ phận các mảnh nhỏ của Thánh Bìa, nguyên bản thuộc về chúng ta, ta yêu cầu người, giao những mảnh nhỏ của Thánh Bìa ra đây, người mới có thể rời đi được.

Những người thủ hộ của Tây phương đại lục đều hiển lộ ra chút do dự trên nét mặt.

Mảnh vỡ của Thánh Bìa tuy hấp dẫn, nhưng làm ra động tĩnh lớn như thế, liệu có tốt không? Loại người này đâu dễ chọc vào!

huynhba

422. Chương 385: Bùng Nổ (p3)

- Đứng lại!

Sau đó chỉ vào trên mặt đất, vẻ mặt bình thản nhìn Lăng Tiêu nói:

- Người trộm đi đại bộ phận các mảnh nhỏ của Thánh Bìa, nguyên bản thuộc về chúng ta, ta yêu cầu người, giao những mảnh nhỏ của Thánh Bìa ra đây, người mới có thể rời đi được.

Những người thủ hộ của Tây phương đại lục đều hiển lộ ra chút do dự trên nét mặt.

Mảnh vỡ của Thánh Bìa tuy hấp dẫn, nhưng làm ra động tĩnh lớn như thế, liệu có tốt không? Loại người này đâu dễ chọc vào!

Lăng Tiêu đứng trên mặt đất, ngẩng đầu, nhìn lên đám người trên cao, rồi lại nhìn vào người trẻ tuổi của gia tộc Andre, nhẹ nhàng nói một tiếng:

- Cút!

- Muốn chết!

Người trẻ tuổi của gia tộc Andre sau khi Dương Sâm phi thăng nghiễm nhiên trở thành cao thủ của gia tộc, tính tình cao ngạo đã quen, chưa từng có ai dám nói với hắn như thế, không kìm nổi phần nộ, gầm lên giận dữ, bảo kiếm trong tay xuất ra, cả người bộc phát khí thế, đánh về phía Lăng Tiêu.

- Đi nhận chết đi!

Đúng lúc này, tất cả những người thủ hộ ở trên không trung, đều hoảng sợ nhìn trên bầu trời. Sau một trận sức mạnh dao động hùng hậu cuộn cuộn nổi lên, một cánh cửa đá cao hơn trăm mét bỗng nhiên xuất hiện!

Phía trên cánh cửa đá có khắc chữ, đồ vật cùng ấn ký. Phía trong truyền ra một khí tức cường đại.

Cánh cửa đá này giống như đến từ viễn cổ, đang từ từ chậm rãi mở ra, hào quang sáng chói chiếu rọi ra ngoài.

Những người thủ hộ của Tây phương đại lục nhìn chằm vào cánh cửa đá, không tin nổi vào mắt mình. Tuy rằng cánh cửa Thánh Vực mỗi lần xuất hiện đều với cách thức không giống nhau, nhưng những người thủ hộ của Tây phương đại lục cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhưng ai có thể làm cho cánh cửa Thánh Vực mở ra đây?

Phải chăng là người thanh niên trẻ tuổi dưới kia?

Những người thủ hộ của Tây phương đại lục biết rõ trong nhóm người của mình không có ai có thực lực Thánh giai, vì thế tất cả đều nhìn xuống Lăng Tiêu đang đứng ở phía dưới.

Cánh cửa Thánh Vực phát ra hào quang sáng chói, biến thành một cột sáng, bắn ra thẳng tắp, chiếu thẳng vào người Lăng Tiêu!

Lăng Tiêu cảm giác được có một cổ lực lượng hùng mạnh vô cùng, đang giam cầm mình, khiến cho khí lực toàn thân biến mất! Trong nháy mắt đó, Lăng Tiêu bỗng nhiên nghĩ đến lúc Long hoàng phi thăng không ngờ còn có thể nói chuyện cùng mình, thế thì thực lực của lão không biết cao đến đâu?

“Ta vừa mới phát ra khí thể, dẫn phát cánh cửa Thánh Vực mở ra ư?”

Lăng Tiêu còn đang nghĩ vậy, bỗng nhiên vừa sợ vừa giận phát hiện, cô bé trong lòng mình, sớm đã lạnh lẽo, thân thể cứng ngắc, không ngờ vô thanh vô tức tan rã trước mắt mình!

- Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy!

Lăng Tiêu hô lớn trong lòng, ánh mắt chột đỏ bầm.

“Ta còn muốn mang theo nha đầu trở lại phương đông đại lục! Trở lại nơi tổ tiên nàng từng sống! Muốn đem nha đầu về đó! Ta muốn cho nàng được chôn cất ở nơi xinh đẹp nhất của thế giới này! Khiến nàng vĩnh viễn ở trong tầm mắt của ta!

Khá lắm Thánh Vực, không ngờ đến cơ hội này cũng không cho ta!”

Lăng Tiêu ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, thân thể cô gái cuối cùng cũng đã hóa thành vô tận quang điểm, hẳn không thể làm gì để chống cự lại lực lượng của cột sáng!

Lòng Lăng Tiêu tan nát như đã mất đi bảo bối áu yếm nhất.

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm phát ra một tiếng kêu như rồng gầm, một mũi nhọn ánh sáng màu đỏ tươi, xuyên thấu qua cánh cửa Thánh Vực, bắn vào đạo quang trụ, cùng lúc khoách tán ra bốn phương tám hướng.

Những người thủ hộ của Tây phương đại lục cảm nhận được lực lượng khủng khiếp này đang hướng về mình vội vàng bỏ chạy tán loạn. Tuy không có ai thương vong, nhưng cả đám chật vật vô cùng.

Nhìn vào bên trong đạo quang trụ, bọn họ không thể tin nổi, chúng chưa từng thấy và nghe nói qua, một người luyện võ nhân loại có thể chống cự lại lực lượng của Thánh Vực!

Long hoàng của Long tộc ngày đó ở Cẩm địa của Thần, vừa phi thăng, vừa có thể nói chuyện đã làm cho bọn họ kinh ngạc vạn phần. Không thể tưởng được, người thanh niên này, trong khi phi thăng, vẫn có thể đánh ra một kiếm!

- Hắn muốn làm cái gì đây?

Theo sự phẫn nộ của Lăng Tiêu, vô số đạo kiếm ý theo thân thể của Lăng Tiêu bộc phát ra, sau đó ... trước mặt hơn trăm vị thủ hộ của Tây phương đại lục, từ trong cột sáng có lực lượng sung mãn do cánh cửa Thánh Vực bắn ra, người trẻ tuổi đó... nhảy ra ngoài!

Sau đó thân mình hắn bay lên hướng tới cánh cửa Thánh Vực. Đối mặt với cánh cửa Thánh Vực cao trăm mét, thân hình Lăng Tiêu có vẻ như quá nhỏ bé, nhưng loại khí thể chưa từng có từ trước đến nay này lại khiến cho những người thủ hộ của Tây phương đại lục ở phía dưới không kìm lòng nổi, rung động trái tim vì hắn.

Sau đó, nhóm người này còn hoảng sợ hơn, nam nhân tuổi trẻ cầm trong tay bảo kiếm đang phát ra hồng quang bắn ra bốn phía... giơ cao lên chém xuống!

Bầu trời chột biến sắc, mây đen cuộn cuộn từ trống rỗng sinh ra, cuộn cuộn tới!

Vô số tia sét từ trong đám mây đen kia hiện ra, mang theo sấm rền, tề tụ bên Lăng Tiêu đang ở trên không, chiếu sáng cánh cửa Thánh Vực nguy nga, làm cho nó càng thêm cao lớn rõ ràng!

Loại cảm giác áp bách này khiến cho những người thủ hộ của Tây phương đại lục có cảm giác hít thở không thông!

Cánh cửa Thánh Vực dường như cảm nhận được uy hiếp, từ trên cánh cửa, các chữ khắc, các đồ vật, ấn ký đều lóe sáng, bộc phát ra hào quang màu vàng chói mắt!

Trong mỗi một đạo kim quang đều tuôn ra một cổ lực lượng áp bách thật lớn! Tất cả đều hướng tới thân thể nhỏ bé của Lăng Tiêu đang hung hăng vọt tới!

Vô số đạo kim quang màu vàng phát ra, chiếu xuống phía dưới, làm cho các cường giả của đại lục không dám mở cả mắt.

Lúc này chợt nghe từ phía bên trong cánh cửa Thánh Vực truyền ra một âm thanh kinh sợ.

Thanh âm này làm cho đám người thủ hộ của Tây phương đại lục kinh hãi. Rất hiển nhiên, lần này cánh cửa Thánh Vực mở ra là vì người này!

Người này là một cường giả trẻ tuổi đến từ phương đông. Không ngờ hắn lại kháng cự, không chịu cho Thánh Vực triệu tập!

Trời ạ!

Còn có cái gì kinh người hơn so với chuyện này? Chỉ sợ, cho dù Thánh Địa xuất hiện cũng không làm cho người ta giật mình bằng cảnh tượng trước mắt này!

Ở trong nháy mắt khi Lăng Tiêu chém ra một kiếm, nguyên anh ở trong cơ thể cũng mở to mắt, chiến giáp màu vàng từ trong nội phủ phát ra hào quang mãnh liệt, xuyên qua thân thể Lăng Tiêu, cấp cho Lăng Tiêu một tầng kết giới.

Từ trong tâm linh của Lăng Tiêu, tầng thứ tám của Đại Tự Tại Tâm Kinh tự động xuất ra. Một khí tức hùng mạnh bùng lên, đi theo Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay Lăng Tiêu bộc phát ra ngoài, hình thành một đạo kiếm khí mang theo ý niệm luân hồi, vô cùng mạnh mẽ đánh vào cánh cửa Thánh Vực!

Dung hợp trong đầu Lăng Tiêu là toàn bộ kiếm kỹ với chiêu kiếm vừa mới được sáng tạo ra: chiêu kiếm có tên là Tịch Diệt.

Bởi vì được Đại Tự Tại Tâm Kinh cảnh giới tầng thứ tám phối hợp mà chiêu kiếm này bây giờ có tên là Luân Hồi!

Chiêu kiếm này mang theo vô số tiếng nói của phật gia, với kiếm khí cường đại oanh kích vào cánh cửa Thánh Vực, làm cho những đạo ánh sáng màu vàng phát ra từ trên cánh cửa to lớn này trở nên ảm đạm.

Rồi toàn bộ hơn trăm mét chiều cao của cánh cửa đá, những vết nứt nở loang ra giống như một tấm mạng nhện. Trong khoảnh khắc tấm mạng nhện này đã bao trùm nửa tấm cửa đá.

Sau đó vô thanh vô tức, cánh cửa đá sụp đổ vỡ vụn!

Đầy trời cuộn cuộn mây đen hạ xuống, cánh cửa đá có vẻ cứng cáp đã vỡ thành vô số mảnh vụn!

Nhưng không có một mảnh nhỏ nào rơi xuống mặt đất, toàn bộ đều tiêu tan ở trong không khí!

Trong khoảnh khắc, vánh cửa Thánh Vực đã hoàn toàn biến mất không thấy đâu!

Giờ phút này, Lăng Tiêu đang đứng dưới đám mây đen cuộn cuộn, thân thể tuy không cao lớn, nhưng làm cho người ta có một loại cảm giác đó là người đầu đội trời chân đạp đất !

Nhìn chằm chằm chỗ cánh cửa Thánh Vực đã biến mất, Lăng Tiêu vẻ mặt bình tĩnh, nói ra một câu hào ngôn vô tiền khoáng hậu.

- Ta không muốn đi, ai có thể bắt ép được chứ?

Lăng Tiêu nói xong, nhìn thoáng qua nhóm người thủ hộ của Tây phương đại lục đang ở trên không, rồi nhìn lại người trẻ tuổi của gia tộc Andre, tóc vàng mắt xanh anh tuấn trẻ tuổi, đang đối mặt Lăng Tiêu, nhưng lại không dám đối diện!

Nét mặt kiêu ngạo ương ngạnh không biết đã biến mất từ lúc nào.

Cường nhân tuy có thể kiêu ngạo, nhưng đối mặt với người mạnh hơn, chỉ có thể là kính sợ!

Lăng Tiêu cứ như vậy bình yên rời đi, hơn trăm người thủ hộ của Tây phương đại lục không có một ai dám lên tiếng ngăn trở.

Cường giả cảnh giới này đã vượt qua phạm trù bọn họ có thể lý giải. Đừng nói ngăn trở, nếu Lăng Tiêu nguyên ý cùng bọn chúng kết giao, chỉ sợ bọn người thủ hộ của Tây phương đại lục này cũng không dám từ chối.

Các đại gia tộc có thể lực lại sẽ nghĩ hết mọi biện pháp, kéo gần một chút quan hệ với Lăng Tiêu!

Nhìn thân ảnh Lăng Tiêu tiêu điều biến mất vào hư không, gã trẻ tuổi gia tộc Andre mới thở dài ra một hơi, nhìn chăm chăm vào không trung lầm bầm nói:

- Như là đang nằm mơ, may mắn, chúng ta chưa đắc tội với hắn.

Không ai cười nhạo người tuổi trẻ thành viên gia tộc Andre, bởi vì trong lòng bọn họ, cũng cảm thấy may mắn, thậm chí mọi người đều nghĩ: “cánh cửa Thánh Vực mở ra ... Thật sự là đúng lúc quá!”

Cường nhân có thể một kiếm đánh nát cánh cửa Thánh Vực, là cảnh giới mà bọn họ hoàn toàn không có khả năng lý giải.

Trong thời gian ngắn, Lăng Tiêu không ngờ sáng tạo ra hai chiêu kiếm kỹ rất mạnh!

Tịch Diệt công kích quần thể, uy lực kinh người, dưới Kiếm Thánh, chỉ sợ không có người nào có thể chạy thoát!

Luân Hồi lại tập trung lực lượng ở một chỗ. Lúc này Lăng Tiêu đã hiểu được, vì sao sư môn đánh giá cao như thế đối với Đại Tự Tại Tâm Kinh, thậm chí có nói nếu tu luyện đến tầng thứ chín, cảnh giới cao nhất của Đại Tự Tại Tâm Kinh, sẽ mang đến sức mạnh không tưởng tượng được!

Đại Tự Tại Tâm Kinh tầng thứ tám, có thể dung nhập trong kiếm kỹ, lực lượng Luân Hồi sung mãn, do Lăng Tiêu, trình độ Xuất Khiếu kỳ thi triển ra, thực lực đã cường đại như vậy, như vậy ... nếu đạt tới Phân Thần kỳ, Hợp thể kỳ, Độ kiếp kỳ sẽ...?

Trong lòng Lăng Tiêu thật là cao hứng, lại bởi vì cái chết của tiểu nha đầu mà giảm đi không ít.

Tiểu nha đầu là cô bé cực kỳ đáng yêu, chỉ vì quen biết mình mà phải trả giá bằng cả sinh mạng, Lăng Tiêu không thể không tự trách mình.

Đối với Âu Dương gia tộc, không ngừng đối chọi với mình, Lăng Tiêu ngậm trời tức giận!

Nói về cái chết của cô bé, cho dù điều đó tốt đối với sự tu luyện hữu tình của Lăng Tiêu, nhưng Lăng Tiêu thà rằng vĩnh viễn không gặp.

Lăng Tiêu bay nhanh trên không trung, lại về tới địa phương mà lúc trước mới rời khỏi!

Lăng Tiêu không tiến vào trong thôn mà hạ xuống trên một đỉnh núi cách nơi đó không xa, phóng xuất Kim Hổ và gã Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia đang ở trong đỉnh ra ngoài.

Gã Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia bị Kim Hổ tra tấn không nhẹ, giờ này đã không còn nhìn ra bộ dáng, nhưng ánh mắt nhìn Lăng Tiêu vẫn còn đầy oán độc.

- Kim Hổ, giúp ta giết sạch lũ ác nhân trong thị trấn kia.

Lăng Tiêu thần nhiên phân phó một câu. Hắn biết, với Ma tộc, việc tìm người có khí tức tà ác quả thực là rất dễ dàng!

Kim Hổ sững sờ nhìn vào thị trấn nhỏ, muốn mở miệng hỏi mà không dám. Hắn biết Lăng Tiêu trước kia và Lăng Tiêu hiện tại không hề giống nhau.

Kim Hổ gật gật đầu, thân mình như điện phóng đi. Giết người, với hắn mà nói, quả thực là rất dễ dàng, chỉ có điều đáng tiếc, đường đường là vương tử Ma tộc, lại bị phái đi giết một đám du côn lưu manh. Nếu Ma giới biết được, không biết có thể cười chết bao nhiêu người hay không?

Lăng Tiêu thần nhiên nhìn gã Kiếm Tôn bậc sáu đỉnh phong của Âu Dương gia tộc, vẻ mặt bình tĩnh nói:

- Tới lượt người rồi!

huynhba

423. Chương 386: Báo Thù

- Tới lượt người rồi!

Giờ phút này, gã Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia mong ước Lăng Tiêu như một người bị bệnh tâm thần, xông lên một kiếm giết chết mình ngay.

- Lăng Tiêu

Gã Kiếm Tôn bậc sáu của Âu Dương gia, Âu Dương Trường Hải, khuôn mặt biến dị hoàn toàn, thanh âm khàn khàn cố gắng nói:

- Là nam nhân, hãy cho ta một cái chết thống khoái đi. Âu Dương Trường Hải ta tự làm tự chịu, tiểu cô nương kia chính do bản tôn cố ý giết chết! Trong mắt bản tôn, nó giống như một con kiến, giết chết vài con kiến, trong lòng bản tôn không có nửa phần áy náy! Làm như vậy mục đích là muốn chọc giận người! Không chỉ như thế, toàn bộ Thục Sơn kiếm phái của người, chỉ cần bản tôn còn sống, đi ra một người là giết một người, trong đất trời này, sẽ giết sạch sẽ! Hiện tại rơi vào tay người, muốn chém muốn giết, đều do người! Tuy nhiên, xin giữ lại cho ta một chút tôn nghiêm! Bởi vì ... Người cũng là một cường giả!

Âu Dương Trường Hải không chút che giấu vẻ oán độc trong mắt hấn, nói ra lời nói cũng hợp lý hợp tình, sau đó lại dùng giọng điệu quái dị nói tiếp:

- Người giết ta, thù hận giữa Âu Dương gia và người như vậy sẽ chấm dứt! Nếu người dám gây bất lợi với Âu Dương gia tộc, dù người có thực lực không tồi, lại có được các loại bản lĩnh thần kỳ, nhưng bản tôn không sợ nói thật cho người biết, cảnh giới của người luyện võ giống như người, ở trong Thánh Vực có quá nhiều!

- Nói đủ chưa?

Lăng Tiêu sắc mặt bình tĩnh, trong mắt không có buồn vui thiện ác, lạnh lùng nói:

- Giết người? Trên đời này còn có tiện nghi như vậy sao? Hôm nay nếu là ta cứ như vậy giết chết người, chỉ sợ thế nhân sẽ giống như trước đây, sẽ cho là Lăng Tiêu ta yếu đuối tò mò, tâm địa quá thiện lương.

- Như thế nào? Người muốn tra tấn ta sao?

Âu Dương Trường Hải ngửa đầu cười vài tiếng, tuy rằng kinh mạch toàn thân bị phong bế, nhưng vẫn toát ra khí thế cường giả, nhìn người bằng nửa con mắt, lạnh lùng nhìn Lăng Tiêu, lớn tiếng nói:

- Lăng Tiêu, có cái khổ hình gì thì làm ngay đi! Lão tử nếu rên rỉ một tiếng, sẽ là con của người!

- Chắc kiên cường lắm hả?

Lăng Tiêu mặt lạnh như băng, rồi xoảng một tiếng, tinh cương bảo kiếm mười vạn luyện được xuất ra chỉ vào Âu Dương Trường Hải.

Âu Dương Trường Hải tuy mặt mũi sưng lên như đầu heo nhưng vẫn kiên cường nói:

- Tùy người thôi!

Tinh cương bảo kiếm trong tay Lăng Tiêu ngưng kết thành một đạo kiếm khí sắc nhọn ở đầu mũi kiếm. Loại kiếm khí ngoại phóng màu trắng đục này chỉ cần có trình độ Ma Kiếm Sư bậc trung cũng có thể phóng xuất ra.

Âu Dương Trường Hải khinh thường nhìn Lăng Tiêu. Lăng Tiêu cười âm trầm, khóe miệng nhếch lên, ánh mắt lạnh băng.

- Không phục sao? Vậy người ném thử chút sát ý sung mãn của kiếm khí đi!

Lăng Tiêu thản nhiên nói, đồng thời tinh cương bảo kiếm trong tay phóng mạnh đạo kiếm khí ra ngoài.

- Cười đi!

Âu Dương Trường Hải đang khinh thường nhìn đạo kiếm khí nhập vào thân thể bỗng nhiên tái mặt hoảng sợ.

Tuy kinh mạch của hắn đang bị phong bế, nhưng là một cường giả sắp tiến vào thánh giai, hắn vẫn chỉ huy được thân thể mình.

Khi đạo kiếm khí kia của Lăng Tiêu xuyên vào thân thể hắn, lập tức chạy loạn trong kinh mạch hắn, rồi bằng một cách vô cùng khủng bố bắt đầu phá nát kinh mạch hắn.

Nguyên bản kinh mạch của Âu Dương Trường Hải vô cùng rộng lớn và vững chắc, thế mà đang bị tia kiếm khí vô cùng bình thường này từng tắc, từng tắc một chặt đứt đoạn.

Linh khí trong cơ thể hắn không còn được kinh mạch bảo hộ lập tức điên cuồng tán loạn phóng ra. Cái loại thống khổ này vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Lúc này Âu Dương Trường Hải không còn quan tâm đến lời thề của mình nữa, hắn tru lên đau đớn, làm cho chim cá xung quanh hoảng sợ chạy tán loạn.

Kim Hổ đang nhàn nhã giết người trong tiểu trấn cách đó không xa, nghe tiếng tru thê lương đó, không khỏi run lên, thần sắc vô cùng sợ hãi.

“Một chủ nhân như hắn rõ ràng còn Ma hơn cả chính mình nữa!”

“Thật đáng sợ!”

Kim Hổ lắc lắc đầu, trường thương trong tay không hề lưu tình. Mỗi khi giết chết một người, hắn đều hút lấy tia hắc khí do người chết toát ra, đưa vào trong lòng thương.

Công pháp chân chính tà ác của Ma tộc là sau khi giết người, đồng thời luyện hóa linh hồn của đối phương để tăng thêm thực lực của bản thân.

Những nhân loại mà Kim Hổ giết hoặc là người luyện võ dương cao ngạo cỡ hàng yêu trừ ma, hoặc là loại người có tâm tư tà ác như hôm nay. Tuy nhiên những Ma nhân này cũng không tà ác bằng những người Tàn gia.

Nghe Âu Dương Trường Hải kêu la thảm thiết không còn giọng người, Lăng Tiêu cau mày, trong lòng cũng xuất hiện một tia mềm yếu. Nhưng nhớ đến hình ảnh tiểu nha đầu cả người run rẩy, đối mặt với tử vong, mà vẻ mặt vẫn cố gắng thản nhiên cười với ca ca, Lăng Tiêu tan nát cả cõi lòng!

Không cần nghĩ cũng biết là cô bé muốn nói với Lăng Tiêu, “Nha Nha không sợ...”

Lăng Tiêu cắn răng, thiên địa bất nhân, người tu chân vốn là nghịch thiên mà làm, nếu là người tu chân không có cảm xúc, đều vô tình lạnh lùng cùng thiên địa, coi thường vạn vật sinh linh, như thế này còn gọi là nghịch thiên được không? Không phải là thuận lòng trời tu hành sao?

Lăng Tiêu cầu trường sinh, lại không thể đánh mất tình cảm, không làm được chuyện ác nghiệt. Con đường cầu trường sinh như vậy, có lẽ là có chút nhân đạo, cũng là chuyện Lăng Tiêu muốn!

“Các ngươi hôm nay giết chết Nha Nha, vậy nợ máu, sẽ phải trả bằng máu!”

Lăng Tiêu vung tay lên, mười bốn linh hồn bị phong ấn đột nhiên xuất hiện xung quanh hắn, đó là mười bốn linh hồn vừa mới chết của Âu Dương gia!

Nhìn bộ dáng của Âu Dương Trường Hải, các linh hồn này cảm thấy sợ hãi và run rẩy, ánh mắt Lăng Tiêu lúc này đang cực kỳ phần nộ nhìn chúng!

Thấy Âu Dương Trường Hải lặn lội trên đất, miệng phát ra những tiếng gào thảm thiết không ra tiếng người, bọn chúng nghĩ, “Ma tộc cũng không đáng sợ bằng người trẻ tuổi này!”

Âu Dương Trường Hải thống khổ muốn chết ngay, nhưng không thể nào chết được. Đạo kiếm khí kia đã phá nát hết tất cả kinh mạch của hắn. Lúc này nếu có một con Ma thú cắn hắn một miếng, chỉ sợ ngay lập tức nó được tăng thêm vài thập niên công lực!

Mặc dù thống khổ kinh người nhưng đầu óc hắn vẫn được bảo trì. Thân thể và tinh thần song trùng kích thích, khiến Âu Dương Trường Hải đã cận kề cái chết lại không thể hôn mê được.

Rốt cục sau khi Kim Hổ một thân máu tanh đã trở về, Lăng Tiêu đưa tay lên, đạo kiếm khí đầy sát ý sung mãn từ trong thân thể Âu Dương Trường Hải quay trở lại thân thể. Từ đạo kiếm khí này, Lăng Tiêu đã ngộ thêm được chữ “Nộ”, một thu hoạch ngoài ý muốn.

Đạo sát khí này tồn tại trong thân thể Lăng Tiêu, chỉ có khi hấn vô cùng phần nộ, nó mới xuất hiện. Đạo sát khí này có uy lực kinh người, vừa được kiểm chứng trên thân thể Âu Dương Trường Hải .

Đối mặt với Lăng Tiêu, Ma tộc Vương tử Kim Hổ lúc này rốt cục cũng phải cúi cái đầu vốn luôn ngẩng cao của mình, hấn nhẹ giọng nói:

- Chủ nhân, Kim Hổ không nhục sứ mệnh, tất cả người tà ác trong thôn trấn kia đều bị ta giết chết!

Các linh hồn của Âu Dương gia bị Lăng Tiêu cấm chế trên không trung quá sợ hãi, không thể tưởng được thanh niên Ma giới có thực lực hùng mạnh như thế lại kêu Lăng Tiêu bằng chủ nhân!

Đúng là không thể tin nổi!

Lăng Tiêu gật gật đầu, nhìn Âu Dương Trường Hải đang nằm dài trên đất, thản nhiên hỏi:

- Gia tộc Âu Dương các người hiện ở đâu?

Kim Hổ bỗng nghĩ đến phụ thân mình, Ma tộc Vương giả, khi đối mặt với chiêu kiếm này của chủ nhân, liệu có thể bình an vô sự thoát ra không? Đáp án kỳ thật đã có trong lòng, chỉ là hắn không muốn thừa nhận thôi!

Âu Dương Trường Hải bị Kim Hổ nắm trong tay, trơ mắt nhìn mấy mươi đồng tộc đệ tử, thân thể tan nát trong mũi nhọn của ánh sáng màu hồng! Trong lòng hắn không còn sợ hãi, không có thương tâm, thậm chí cả phần nộ cũng không có, chỉ còn một loại hâm mộ mà thôi!

“Bọn họ như vậy là được giải thoát rồi ...Thật sự là hạnh phúc quá!”

Tuy nhiên ngay lập tức Âu Dương Trường Hải biết là mình đã nhầm rồi, bởi vì hắn thấy giữa bầu trời đầy huyết sắc, tất cả các linh hồn vừa bị chết đều bị Lăng Tiêu bắt lại.

Hắn biết, lần này nhất định là Lăng Tiêu cố ý cho mình thấy, hắn bắt mình phải vĩnh viễn sống trong sợ hãi, phần nộ và hối hận!

Lăng Tiêu làm tới rồi!

Hơn nữa rất thành công!

Âu Dương Trường Hải trợn mắt há hốc mồm nhìn Lăng Tiêu đem linh hồn các đồng tộc đến bên người, rồi nhìn Kim Hổ thần nhiên nói: “Cho người”.

Như thể đưa cho Kim Hổ không phải là mười mấy linh hồn mà chỉ là một khối điểm tâm. Kim Hổ cực kỳ hưng phấn, đây chính là linh hồn của những người luyện võ hùng mạnh, cho dù ở Ma giới, lấy thân phận Vương tử của Ma tộc, hắn cũng không có khả năng có được nhiều linh hồn như vậy để tiến bổ. Ngay cả phụ thân hắn, Ma tộc Vương giả, cũng không có được.

Kim Hổ không có nửa điểm khách khí, cắn nuốt từng cái linh hồn đó. Âu Dương Trường Hải nhìn các linh hồn của đồng tộc sợ hãi, kêu rên, điên cuồng hướng tới Lăng Tiêu gào thét:

- Người là ác ma! Người không thể được chết tử tế !

Lăng Tiêu thần nhiên cười nói:

- Làm người tốt mới không chết tử tế được! Người không phải đã nói, hễ là người mà ta để ý, Âu Dương gia tộc các người lập tức đi diệt sát sao? Người nói, nếu người là ta, người sẽ làm như thế nào?

Không đợi Âu Dương Trường Hải trả lời, từ trên không trung, Lăng Tiêu ném mạnh khối gỗ lớn xuống đất, khối gỗ lớn trăm mét cao lập tức đâm sâu xuống đất hơn mười thước.

Lăng Tiêu nhận lấy Âu Dương Trường Hải từ trong tay Kim Hổ treo hắn lên trên cây gỗ lớn.

Khối gỗ lớn được cắm ngay chính trước cửa sơn trang của Âu Dương gia tộc. Trong nháy mắt Lăng Tiêu cảm thấy toàn bộ Âu Dương sơn trang dường như đang sôi trào! Có vô số người thấy hành động này của Lăng Tiêu!

Âu Dương Trường Hải hữu khí vô lực rống giận :

- Lăng Tiêu, ngươi tuyệt đối không chết tử tế được!

Lăng Tiêu căn bản không có nửa điểm uy hiếp trước lời của Âu Dương Trường Hải. Hắn đem hai gã Kiếm Tôn bậc trung vừa mới bị bắt tới trước mặt Âu Dương Trường Hải, nhẹ giọng hỏi:

- Bọn chúng là người mà ngươi để ý phải không?

Âu Dương Trường Hải hai mắt nứt ra, điên cuồng dựa dựa trên cột gỗ

Lăng Tiêu cười khê, gương mặt anh tuấn giờ phút này trông dữ tợn vô cùng!

- Người người để ý, ta sẽ bóp chết hết bọn họ, tuy nhiên ngươi yên tâm, bóp chết bọn họ, cũng sẽ không đến lượt ngươi! Ta sẽ cho ngươi ở trên cây này, trơ mắt nhìn, toàn bộ gia tộc các người làm thế nào chuộc tội cho Nha Nha!

Trước mặt Âu Dương Trường Hải, Lăng Tiêu bẻ ngang cổ của hai gã Kiếm Tôn bậc trung, sau đó vô cùng thoải mái buông tay.

Phập...phập!

Hai tiếng trầm đục, với khoảng cách trên dưới một trăm thước cao, đủ để cho hai cổ thi thể biến thành thịt vụn.

“Nha Nha, ca ca lại cho muội giết chết rất nhiều kẻ thù!”

Lăng Tiêu bỗng nhiên nhớ tới ánh mắt tinh thuần của Nha Nha, trong lòng nghĩ, nếu như Nha Nha còn sống, không biết nàng có đồng ý cho mình giết chóc điên cuồng như thế này không? Lăng Tiêu thấy lòng mình đau xót. Trước mắt lại lần nữa xuất hiện cảnh cô gái nhỏ bé mang theo cái giỏ trúc đưa cơm cho mình.

Trăm thảo trừ căn!

Bốn chữ này đang không ngừng nhắc nhở Lăng Tiêu, nếu không thể giết tận giết tuyệt Âu Dương gia tộc, hậu họa sẽ vô cùng đáng sợ!

Nhưng trong đầu vẫn còn một chút thiện niệm, khiến cho Lăng Tiêu không thể nào quyết định được.

Thôi thì diệt hết nhóm người này rồi nói sau!

Kiếm Tôn bậc sáu, trưởng lão của gia tộc mình bị người ta khuất nhục treo trên cột gỗ như là một cây đại kỳ. Đáng tiếc lại là lá cờ khuất nhục. Bất kể như thế nào, nhóm cường giả của Âu Dương gia, cũng không có khả năng trở mắt đứng nhìn.

Vì thế trước sự chứng kiến của Âu Dương Trường Hải, Âu Dương gia tộc người trước ngã xuống, người sau tiến lên. Hơn một trăm tên cường giả cảnh giới Kiếm Hoàng, ngăn ngừi trong vòng mười phút, ngã xuống toàn bộ trước mặt Lăng Tiêu!

Thậm chí một chiêu kháng địch cũng không kịp xuất ra.

Cuối cùng, cả người Lăng Tiêu đã tràn ngập sát khí, khiến Kim Hổ cảm thấy có một áp lực cực lớn đè lên người, làm cho cả người hắn phải run rẩy.

Hắn rốt cục cũng hiểu được một đạo lý, ma quỷ trong lòng nhân loại đáng sợ hơn Ma tộc nhiều lắm!

Lăng Tiêu cứ như vậy giết chóc, bởi vì từ trong miệng đối phương, hắn được biết một sự thật. Từ một năm trước, lúc mình còn ở Tây đại lục, Âu Dương gia đã sắp xếp một đội ngũ gồm tám gã Kiếm Tôn bậc bốn, ba mươi tên Kiếm Hoàng bậc sáu, đưa đến Đế quốc Lam Nguyệt, chuẩn bị tiêu diệt Thục Sơn kiếm phái của Lăng Tiêu!

Đến nay Lăng Tiêu mới biết, nhưng không có cảm giác được môn phái có biến cố gì, cho nên mới không vội vã chạy trở về. Lại nói, sự tình này đã là một năm trước, cho dù bây giờ trở về cũng vô dụng.

Nhưng trong lòng Lăng Tiêu, hận ý đối với Âu Dương gia tộc càng thêm sâu đậm, mình nường tay, nhưng người ta lại không hề nường tay một chút nào!

Không ngờ ngay từ đầu khi quyết định toàn lực đối phó hắn. Hắn tính toán phải trăm thảo trừ căn, hóa ra lại là một quyết định đúng đắn!

- Quyết định vậy...là đúng rồi!

Trên cây cột gỗ lớn Lăng Tiêu khắc một tụ linh trận rất nhỏ, tụ linh trận này sẽ không ngừng cung cấp sức sống cho Âu Dương Trường Hải, làm cho hắn không thể chết được.

Nhưng tụ linh trận này không thể cung cấp lực lượng cho hắn.

Âu Dương Trường Hải bị treo trên cột gỗ, trở mắt nhìn tộc nhân của mình. Bởi vì Cao tầng của gia tộc ban đầu đã sai lầm, nay họ phải chịu trừng phạt.

Thậm chí những người Âu Dương gia vừa tới đều mang theo khẩu dụ của Âu Dương gia bên kia Thánh Vực, công bố chỉ cần Lăng Tiêu tiến vào Thánh Vực, liền cùng Lăng Tiêu không chết không ngừng!

Nhưng Lăng Tiêu chẳng thèm quan tâm. Chỉ một kiếm, Lăng Tiêu đã phá tan cánh cửa Thánh vực, vì vậy hắn không hề phải sợ Âu Dương gia tộc uy hiếp.

Cuối cùng toàn bộ người luyện võ của Âu Dương gia tộc từ Kiếm Hoàng trở lên đều bị tiêu diệt sạch. Kim Hổ đi bên cạnh Lăng Tiêu cũng tham gia giết chóc. Thực ra sau này Lăng Tiêu cũng lười xuất thủ, chủ yếu là do tay đấm của Kim Hổ kết thúc công việc.

Một tháng sau.

Lăng Tiêu dùng tinh thần lực bao trùm toàn bộ sơn trang Âu Dương gia, phát hiện không còn có khí tức của cường giả Kiếm Hoàng trở lên dao động.

Lúc này, trên cây cột gỗ lớn, Âu Dương Trường Hải bỗng nhiên mở to hai mắt, ánh mắt mang theo một chút trào phúng:

- Như thế nào? Giết đủ chưa? Giết tiếp đi! Trong sơn trang, còn có hơn mười vạn lão nhược, phụ nữ và trẻ em, Lăng Tiêu, người giết tiếp đi, không cần khách khí!

Lăng Tiêu bay lên không trung, như cười như không nhìn Âu Dương Trường Hải:

- Các hạ quả nhiên không khiến ta thất vọng, đổi lại người khác, chỉ sợ tinh thần sụp đổ mất rồi, người còn có thể bảo trì thần trí, thật sự là một chuyện tốt.

Nói xong, nhìn thoáng qua một mảnh tĩnh mịch của Âu Dương sơn trang, Lăng Tiêu trào phúng nói:

- Người nghĩ rằng, ta sẽ buông tha cho gia tộc các người sao?

Kim Hổ trợn mắt há hốc mồm nhìn Lăng Tiêu bay một vòng thật lớn quanh Âu Dương sơn trang bao tất cả cái gì còn sống vào trong. Khi Lăng Tiêu làm xong động tác cuối cùng, trên không trung kết xuất một thủ ấn, một trận pháp lớn vô cùng đã ngăn cách Âu Dương sơn trang với thế giới bên ngoài.

Lăng Tiêu thật cẩn thận từ trong nhẵn không gian xuất ra một cái giỏ trúc. Cái giỏ trúc này là ngày đó Nha Nha dùng để đưa cơm cho hắn!

Cũng không thấy Lăng Tiêu có động tác gì, hai tay xoa nắn một hồi, cái giỏ trúc nháy mắt biến thành một cái bài vị to bằng bàn tay!

Lăng Tiêu nghiêm trang viết lên bài vị hai chữ Nha Nha, sau đó dùng thần niệm của mình đánh vào mặt trước, còn mặt sau của bài vị hắn khắc một đạo minh văn.

Sau đó hắn cầm bài vị đặt vào trong mắt trận.

Đại trận chợt bạo phát ra muôn vạn đạo hào quang. Linh khí còn lại trên người những người luyện võ của Âu Dương gia bắt đầu toát ra, rồi chậm rãi tụ tập phía bên trên bài vị.

Lăng Tiêu nhìn Âu Dương Trường Hải đang trợn mắt há hốc mồm, giảng giải:

- Ta muốn các thế hệ Âu Dương gia tộc các người lần lượt chuộc tội hành vi phạm tội đã làm thương tổn Nha Nha! Đại trận này ngày đêm sẽ hấp thu linh khí trên người của Âu Dương gia để cho Nha Nha sử dụng, ngày Nha Nha thành thần, mới là lúc người Âu Dương gia được giải thoát! Đến khi đó, sức sống trên người người mới có thể kết thúc! Cho nên, chết... Đối với người, là loại hy vọng xa vời!

Lăng Tiêu bỗng quay đầu nhìn ra xa, ánh mắt lộ ra một chút cười lạnh lẽo. Âu Dương gia tộc trong Thánh Vực phản ứng thật nhanh! Không ngờ đã kịp thông tri cho bằng hữu của Âu Dương gia tộc tiến đến hỗ trợ, đáng tiếc là, những người đó chỉ dám đứng xa xem, căn bản không dám lại gần!

Nhìn vào một sườn núi cách đó không xa một lúc, Lăng Tiêu lạnh lùng cười, vung tay lên, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm được xuất ra sáng chói.

Trên một vách núi, trong chớp mắt, một tấm bia đá rất lớn, rộng hơn mười thước, dày năm sáu thước, cao một trăm hai mươi thước đã được tạo thành.

Lăng Tiêu giơ tay phải lên hư không một trảo, tấm bia đá lập tức thoát ly khỏi vách núi, phát ra những thanh âm rền vang, vách núi xuất hiện một cái hố thật lớn, vô số đá vụn rơi xuống, bụi bốc lên mù mịt!

Tấm bia đá được Lăng Tiêu đưa về đặt bên cạnh cột gỗ đang treo Âu Dương Trường Hải. Lăng Tiêu dùng ý niệm chỉ huy Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, thanh kiếm như long xà, bay qua bay lại trên mặt tấm bia đá. Một khắc sau, đá vụn bay đi, hai chữ như rồng bay phượng múa hiện ra.

“Lăng Tiêu”

Trăm năm sau, trên Thương Lan đại lục, chỉ duy nhất địa điểm này có khối đá này không có cấm chế, nhưng không có người luyện võ nào dám bước qua.

Đến khi làm xong hết thấy, Lăng Tiêu cảm thấy mệt mỏi vô cùng, trong mắt người tu chân, thị phi thiện ác cũng chỉ như phù vân mà thôi.

Ta muốn cái gì, thì đó là...Thị

Ta chán ghét cái gì, thì đó là...Phi

Phàm nhân như thế, tiên nhân cũng như thế.

Kim Hổ yên lặng đi theo phía sau Lăng Tiêu. Đột nhiên trong nháy mắt, hắn bỗng nhiên phát hiện, nhân loại phía trước, người khiến cho hắn sợ hãi, khiến cho hắn run rẩy, đang lộ ra bóng dáng vô tận thê lương và cô tịch!

Thật sự là một người làm cho người ta nhìn không thấu! Mà hắn chính là chủ nhân của ta.

Kim Hổ bỗng nhiên cảm thấy không tin được cả ý niệm ở trong đầu mình!

.....

Tại thành Thục sơn, phía Nam Đế quốc Lam nguyệt.

Thục Sơn kiếm phái, vài năm nay tuy rằng có chút khấn trương, nhưng không có ai tỏ ra sợ hãi. Đại bộ phận đều ở trong thành tu luyện.

Âu Dương gia có hơn ba mươi cường giả đến đây, hiện giờ chỉ còn lại hơn mười người.

Một cái tên nghe rất êm tai, nhờ việc các cường giả của Âu Dương gia ngã xuống mà thanh danh của nó được nổi lên.

“Ngọc Nữ kiếm trận!”

Năm đó đến Học viện Narnia học tập, do chúng nữ thực lực không bằng người, đã đoàn kết lại, tuyên bố với mọi người: “Ngọc Nữ kiếm trận” bắt đầu xuất trận!

Trước thế lực hùng mạnh của Âu Dương gia tộc, Thục Sơn kiếm phái chẳng những không ngã xuống, mà ngược lại thanh danh ngày càng thịnh.

Diệp tử và Hoàng Phủ Nguyệt đang sóng vai nhau trên không trung, nhìn thấy xa xa vài tên Kiếm Tôn bậc trung của Âu Dương gia lại một lần nữa tiến đến quấy rầy. Diệp tử nhẹ giọng cười nói với Hoàng Phủ Nguyệt.

- Bọn chúng có phải là một lũ ngu ngốc hay không? Hai năm qua đã chết trong tay chúng ta hơn hai mươi người rồi, mà vẫn chưa ngán sao?

Hoàng Phủ Nguyệt mỉm cười, gật đầu nói:

- Không có mặt mũi, tự nhiên không dám trở về, không nghĩ tới, càng lúc càng lún càng sâu, thật sự là rất đáng thương.

Hai người cười nói, không chút che giấu, mà trên không trung làm sao có thể che giấu được cường giả có cảnh giới Kiếm Tôn.

Một gã Kiếm Tôn của Âu Dương gia không nhịn được, lên tiếng:

- Nếu không phải các ngươi lấy nhiều đánh ít, chúng ta đâu có bại? Hoàng Phủ Nguyệt, đừng vội bừa bãi, có dám cùng ta đơn độc nhất chiến? (một chọi một đó, ai mà đại thế! - DG)

Hoàng Phủ Nguyệt từ trước đến nay vẫn được coi là quân sư của Thục Sơn, mỉm cười nói với Diệp tử:

- Hẳn cho là ta quá yếu ớt sao?

- Vậy cho hẳn xem nhan sắc của cô đi

Diệp tử bĩu môi, vẻ mặt khinh thường, ngắm nhìn bộ ngực cao ngất của Hoàng Phủ Nguyệt cười nói:

- Ta chứng minh, người không hề nhỏ chút nào!

Hoàng Phủ Nguyệt xinh đẹp liếc mắt nhìn Diệp tử một cái, toàn thân bỗng phát sát khí hùng hậu.

huynhba

424. Chương 387: Thục Sơn Kiếm Phái Dương Thần Uy

Lăng Tiêu cũng vui vẻ đưa Kim Hổ vào trong, cho đến bây giờ Lăng Tiêu vẫn chưa biết Hàm Hàn Bảo Định được cấu thành từ chất liệu gì, nhưng hiện nay nó đang là pháp bảo tiện dụng nhất đối với Lăng Tiêu!

Ngay lúc Lăng Tiêu giết chết vũ giả cao giai của gia tộc Âu Dương cũng không ngừng tự hỏi tại sao mình lại trở nên hiểu sát như thế?

Là vì cái chết của Nha Nha, cho nên kích thích sát tâm sâu trong bản thân?

Hay là vì chính bản thân mình là một người có sát khí rất nặng?

Lăng Tiêu lắc đầu, kiếp trước, ở tu chân giới, chiến đấu hiển nhiên là cũng có, giết người thì cũng từng giết qua, nhưng chưa có lần nào tàn nhẫn như đánh nhau với gia tộc Âu Dương lần này!

Diệt cỏ tận gốc, lời này nói ra thì dễ dàng nhưng khi thực hiện thì quả là rất khó!

Mặc dù muốn tìm một cơ gì đó để cho nó trở nên dễ dàng, ví dụ như: Cho dù sau này ta chết không được tử tế thì cũng không thể để lại tai họa ngầm cho Thục Sơn!

Nhưng Lăng Tiêu không thể dùng cái cơ như thế, Thục Sơn kiếm phái chỉ khai tông trong một thời gian ngắn ngủi thôi đã có thực lực như thế rồi, sau này chắc chắn sẽ vượt qua những thế gia ẩn thế kia, cho nên trong lòng Lăng Tiêu căn bản là không có những lo lắng như thế!

Càng hưởng chi, trận pháp của Thục Sơn kiếm phái, không phải ai muốn phá cũng được!

Cho nên đến nay, Lăng Tiêu vẫn không có quá lo lắng về an nguy của kiếm phái!

Tựa như cảm nhận được tâm trạng của chủ nhân, đại tự tại tâm kinh bắt đầu vận chuyển, vô số phật âm xướng vang trong đầu Lăng Tiêu!

Đầu óc Lăng Tiêu thanh tỉnh hơn nhiều, nhưng lập tức lại bị vây trong một tầng sát khí!

Tầng sát khí này không hề chứa đựng tình cảm gì, nhưng Lăng Tiêu lại tự hiểu rõ, hữu tình cũng tốt, vô tình cũng tốt, ở thế giới này, không ai có thể giúp hắn giải đáp những nghi vấn, tất cả chỉ đành dựa vào bản thân!

Cho nên, mặc dù trong đầu hắn có vô số điển tịch, nhưng cũng sẽ có thời khắc cảm thấy rối trí.

Thời khắc này, Lăng Tiêu cảm giác được, mình thật sự đang rối trí, hắn thậm chí còn muốn gọi Kim Hổ ra hỏi một câu, khi hắn đại khai sát giới với gia tộc Âu Dương là đúng hay là sai!

Lăng Tiêu cảm thấy càng lúc càng mờ mịt. Cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt! Lúc này Lăng Tiêu đã rõ ràng vấn đề này, nhưng lại càng thêm cảm thấy kinh ngạc, bởi vì đây chính là tâm ma!

Lăng Tiêu đột nhiên cảm thấy sợ hãi, tâm ma, đối với hắn mà nói, đây là lần đầu tiên xuất hiện!

Hơn nữa, lúc này thực lực của hắn đã là xuất khiếu sơ kỳ, tâm cảnh cũng đạt đến xuất khiếu trung kỳ, không hề có dấu hiệu nào xuất hiện.

Tầng thứ tám của đại tự tại tâm kinh!

Lăng Tiêu kinh hãi trong lòng, thầm than, cảm giác được cả người phát lãnh, sau đó, cả người cảm thấy mê muội, nguyên anh hồn bên trong của lăng tiêu toàn thân là kim sắc chiến giáp, đột nhiên phát ra quang mang cường liệt, sau đó quang mang bao quanh nguyên anh, hình thành một tầng bảo vệ.

Lăng Tiêu té ngã xuống bên đường, từ khi bị các Kiếm Tôn lục giai của gia tộc Âu Dương hợp lực công kích hấn, vết thương đó vẫn chưa hoàn toàn khôi phục!

Hoàn toàn là nhờ vào lửa giận để chống đỡ, là để báo huyết thù cho Nha Nha. Ngay lúc Lăng Tiêu ngã đi, trước mắt hắn đột nhiên xuất hiện khuôn mặt thuần khiết của Nha Nha, cùng đôi mắt như làn thu thủy.

...

Từng đạo kiếm khí mang theo đạo pháp vô tận bức lui tên Kiếm Tôn cấp bốn của gia tộc Âu Dương, hắn nhìn về phía Hoàng Phổ Nguyệt, trong ánh mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

Hắn không thể nào hiểu được, tại sao đám nữ nhân của Thục Sơn kiếm phái đều có thực lực mạnh mẽ như thế!

Rõ ràng trên người của nữ nhân này không có bao nhiêu linh lực dao động, mà lại có thể bay lên không trung, trong mắt hắn, cho dù là một kẻ yếu đuối như kiếm sư cũng có thể lơ lửng trên không một lúc, cho nên để bay được cũng không phải là chuyện gì khó.

Nhưng Hoàng Phổ Nguyệt lại có dũng khí tiếp chiêu, đối chiến với hắn, điều này hoàn toàn ngoài ý liệu của hắn, thậm chí khi thấy mỹ mạo của nàng hắn còn muốn trêu đùa với nàng một phen, sau đó nhất định sẽ làm nhục nàng rồi giết chết để trả thù cho tộc nhân của gia tộc đã chết trong hai năm qua!

Bọn người của Thục Sơn kiếm phái cũng rất giáo hoạt!

Mỗi lần môn phái bị tấn công, nếu là người có thực lực kém thì sẽ bị đám người kia tấn công, hơn nữa kiếm trận của đám nữ nhân này lại rất lợi hại, rõ ràng là không ai có thực lực rất mạnh, thậm chí là còn có cả những nữ hài chưa được bao nhiêu tuổi, mà khi bảy người phối hợp, lại có thể giết chết nhiều người như thế!

Nếu tính ra thì bảy thiếu nữ xinh đẹp hợp thành kiếm trận này chính là người có công lớn nhất trong việc ‘tàn sát’ người của gia tộc Âu Dương.

Cho nên, trong tiềm thức của những người còn lại của gia tộc Âu Dương, chỉ cần khiến cho các nàng không hợp thành kiếm trận thì Thục Sơn kiếm phái cũng không có gì đáng sợ!

Nhưng không ngờ. Đấu được hai năm, càng lúc càng lún sâu!

Hoàng Phổ Nguyệt quát nhẹ một tiếng, thanh tú kiếm rời tay, bắn về phía Kiếm Tôn cấp bốn của gia tộc Âu Dương nhanh như chớp. Kiếm Tôn kia đột nhiên phát hiện ra mình hoảng sợ, vội cử kiếm ngăn cản, không ngờ thanh tú kiếm của Hoàng Phổ Nguyệt rõ ràng là đâm về phía cổ họng của hắn, nhưng khi đến trước người hắn khoảng mười thước thì đột nhiên biến chiêu, đâm về phía tiểu phúc của hắn!

Kiếm Tôn cấp bốn của gia tộc Âu Dương chợt có cảm giác cả người phát lãnh, đây hoàn toàn là do bản năng của hắn, trong lòng thầm mắng: “Đồ con đàn bà độc ác!” Đồng thời vội vàng thối lui về phía sau, hối hả dùng kiếm ngăn cản.

Lần này, hắn đã sử dụng hết tất cả các chiêu thức, nếu Hoàng Phổ Nguyệt lại biến chiêu thì tên Kiếm Tôn cấp bốn của gia tộc Âu Dương này không còn đường tránh!

Đám cường giả của gia tộc Âu Dương đang quan chiến đều há to miệng kinh hãi, nhìn Hoàng Phổ Nguyệt trên không giống như cửu thiên tiên tử với ánh mắt chứa đầy vẻ khó tin, cơ hồ như mất cả năng lực tự hồi.

Tất cả mọi người đều thừa nhận, đối với một vũ giả, bảo kiếm rời tay, chính là việc nguy hiểm nhất!

Bởi vì, nếu như một kiếm không trúng, trong tay chẳng còn gì! Mà đối phương thì lại có vũ khí trong tay, dưới tình huống này thì ai thắng ai thua đã không cần nói nữa.

Cho nên khi Hoàng Phổ Nguyệt vừa phóng bảo kiếm ra thì các vũ giả của gia tộc Âu Dương đều cười khoái trá, bọn họ cho rằng ả đàn bà này đúng là đầu óc ngu xuẩn!

Chưa từng có người làm nào trở ngược như thế trước mặt người của gia tộc Âu Dương!

Một môn phái của thế tục, mặc dù đã giết chết không ít Kiếm Hoàng, nhưng trên căn bản đều là đánh lén! Hơn nữa người của Âu Dương gia tộc cũng nhận ra được, bên trong của Thục Sơn kiếm phái không hề có một vũ giả Kiếm Tôn nào!

Bởi vậy, mặc dù bọn họ cảm thấy uể oải vì mãi mà không phá được trận pháp của Thục Sơn kiếm phái, nhưng trong đáy lòng không ai xem trọng người của Thục Sơn kiếm phái!

Hôm nay lại thấy hai nữ nhân dám xuất trận nghênh địch, nên trong lòng họ đều có cùng một ý nghĩ, người của Thục Sơn kiếm phái liên tiếp thắng trận cho nên trở nên kiêu ngạo!

Nhất định sẽ giáo huấn cho hai ả này biết thế nào là lễ độ!

Sở dĩ đã bị giết hơn hai mươi Kiếm Hoàng mà người của gia tộc Âu Dương vẫn không có rời đi là vì những lần giao chiến với Thục Sơn kiếm phái thì mười lần thì đã có tám lần người ra giao đấu là nữ!

Điều này làm cho đám người của gia tộc Âu Dương luôn tự cho mình là cao cao tại thượng cảm thấy khó có thể chấp nhận được!

Từ lúc nào mà đám nữ nhân yếu đuối lại có thể trở nên cường đại như thế, có thể quyết định được vận mệnh của người khác?

Trong không trung, những người còn lại của gia tộc Âu Dương đều khần trương mà nhìn về cuộc chiến giữa Kiếm Tôn tứ giai và nữ nhân xinh đẹp kia!

Đáng tiếc, sự thật xảy ra lại hoàn toàn trái ngược với sự kỳ vọng của bọn họ, Hoàng Phổ Nguyệt thì rất thư thả, nhìn vào thanh bảo kiếm của mình, tựa như một đứa trẻ nhìn vào món đồ chơi yêu thích!

Miệng quát lên một tiếng:

- Trảm!

Thanh bảo kiếm của Hoàng Phổ Nguyệt gần như sẽ va chạm với vũ khí của Kiếm Tôn cấp bốn của gia tộc Âu Dương đột nhiên lại biến hướng lần thứ ba!

Đâm về phía dưới sườn của đối phương!

Xuyên thủng!

Tên Kiếm Tôn cấp bốn của gia tộc Âu Dương chỉ kêu thảm lên một tiếng, cả người run lên, hần chột thấy trong làn sương mù của Thục Sơn kiếm phái có mấy chục bóng người phóng ra!

Không ổn! Mau rút lui!

Đây là ý niệm duy nhất của Kiếm Tôn tứ giai đó lúc này, sau đó mọi ý nghĩ của hắn đã bị một tràng thanh âm thanh thúy cắt đứt.

Ngọc nữ kiếm trận!

Tất cả vũ giả của gia tộc Âu Dương đều phản ứng lại, rống giận lên, lao đến chỗ này!

Bọn họ đều là những kẻ tự cao tự đại, nhưng bị hãm lại ở chỗ này hơn hai năm, đã sớm nghẹn đầy bụng tức giận, hơn nữa còn bị hết hơn hai mươi Kiếm Hoàng, khó khăn càng thêm khó khăn, lửa giận trong lòng càng lúc càng khó kềm chế, nếu lần này không thể giết chết hết đám người này thì không còn mặt mũi nào mà trở về gia tộc được nữa!

Trên bầu trời của Thục Sơn thành, vũ bão xuất hiện. Sau đó dưới sự dẫn đường của người của Thục Sơn kiếm phái, người dân trong thành bắt đầu rời khỏi thành, đến vị trí khách đó khoảng mười dặm. Có nhiều người đã quen với việc này, cho nên nhắm mắt, chấp tay, tập trung cầu nguyện cho người của Thục Sơn kiếm phái.

Động tác này là động tác tiêu chuẩn của Thục Sơn giáo! Hiện nay không chỉ ở trong thành, mà hầu như khắp nơi đều biết!

Từ trước đến nay chưa từng có một tín ngưỡng nào trong quốc gia, sau này dưới sự tuyên truyền của Hoàng Phổ Nguyệt, giáo lí chúng sinh bình đẳng được truyền đến tai tất cả mọi người.

Bây giờ còn rất nhiều quý tộc cũng thành giáo đồ trung thành của Thục Sơn giáo!

Năm ngoải, quốc vương của đế quốc Lam Nguyệt đã hạ lệnh cấm tín ngưỡng Thục Sơn giáo, là một quốc vương, lão hiểu rõ việc tín ngưỡng này có bất lợi thể nào đối với quyền lực của quốc gia.

Nhưng nếu muốn đối phó với Thục Sơn thành thì lão không có lá gan đó, chỉ còn cách cấm dân chúng không được tín ngưỡng. Nhưng có một điều mà lão không ngờ đến rằng, chuyện gì mà càng cấm thì người khác càng muốn làm, càng tò mò muốn hiểu, cho nên, người gia nhập vào Thục Sơn giáo phải càng lúc càng nhiều.

Lý Vũ Trực không còn cách nào khác hơn là đành phải mặc kệ chuyện này, Lăng Gia không có ý tranh đoạt đế vị, đây chính là điều an ủi duy nhất của Lý Vũ Trực.

Sau khi đả thương Kiếm Tôn cấp bốn của gia tộc Âu Dương, Hoàng Phổ Nguyệt thu hồi bảo kiếm, trên thân kiếm không hề vương một giọt máu, nhưng dù thế, Hoàng Phổ Nguyệt cũng 'xì' một tiếng khinh miệt.

- Tên dơ bẩn, làm ô uế bảo kiếm của ta!

Diệp Tử lắc đầu cười khổ, rồi nói với Hoàng Phổ Nguyệt:

- Xem ra hần càng không có ý muốn như thế!

Hai người vừa nói vừa cười, sau đó nheo mắt nhìn về cuộc hỗn chiến phía xa, Diệp Tử thì thào:

- Hôm nay, tất cả sẽ kết thúc?

Trên mặt Hoàng Phổ Nguyệt cũng có vài phần uể oải:

- Đúng vậy, ta cũng không thể nào chịu được cuộc sống như thế này nữa, đám người này thật đáng chết! Cuối cùng chúng ta cũng đợi được họ xuất quan!

Tô tuyết, Thập Tam gia, Thập Tứ gia, khác phong, thái cách, Thượng Quan Vũ Đồng, sau người, hai năm qua, cơ hồ như không xuất hiện trước mặt mọi người.

Nếu không thì tại hơn hai năm qua đều là diệp tử, Tống Minh Nguyệt chúng nữ ngênh địch?

Cũng may có Hoàng Phổ Nguyệt bày kế, khiến cho thương vong giảm đến mức thấp nhất, mà đối phương thì cơ hồ như bị giết sạch toàn bộ Kiếm Hoàng!

Mặc dù thất nữ cũng có lúc có người bị thương, nhưng Lăng Tiêu có lưu lại đan dược, vì thế năng lực khôi phục của các nàng vô cùng nhanh!

Nữ hải trưởng thành trong chiến đấu, hôm nay thực lực của chúng nữ đã đề cao không ít!

Mà sáu đại trưởng lão và thập đại đệ tử cũng bế quan tu luyện sau khi Lăng Tiêu khởi hành đi đến tây đại lục, trong thời gian qua cũng chỉ xuất quan một lần khi Công Tôn Thiên và Tống Khê đến.

Sau đó lại tiếp tục bế quan tu luyện, không ai biết khi nào mới xuất quan, kể cả Tống Khê và Công Tôn Thiên cũng bế quan tu luyện luôn, cho nên ngay cả việc người của gia tộc Âu Dương đến gây chiến họ họ cũng không biết!

Mãi cho đến hôm nay, tất cả những người đã bế quan đồng thời xuất quan!

Hoàng Phổ Nguyệt đánh giá thực lực của song phương, sau đó xác định, hiện nay Thục Sơn kiếm pháp hoàn toàn có thể tiêu diệt được đối phương!

Cho nên mới cùng với Diệp Tử ra ngoài ngênh chiến, sau đó nhưng người này mới đồng thời tấn công để cho đối phương không kịp ứng phó!

Tên Kiếm Tôn cấp bốn đã chết trong kiếm trận của thất nữ.

Uy lực của ngọc nữ kiếm trận vô cùng mạnh, ngay cả sáu đại trưởng lão cũng không thể tin nổi. Trong lòng hoàn toàn tin phục đối với Lăng Tiêu.

Hai người Tống Khê và Công Tôn Thiên nhìn thấy đám người của gia tộc Âu Dương thì tức giận vô cùng, bởi vì trong lòng bọn họ vẫn áy náy, cho rằng nếu không phải vì cứu họ thì Lăng Tiêu sẽ không bị thương, thậm chí là còn có khả năng là tử vong!

Đương nhiên, trên dưới Thục Sơn kiếm phái không ai tin Lăng Tiêu sẽ chết, suy đoán này cũng chỉ là trong lòng của nhị lão, nhưng dù sao, đã lâu như thế rồi mà Lăng Tiêu vẫn chưa trở về, nên hai lão cũng không muốn tin chuyện đó là thật.

Hai lão dùng đan dược do Lăng Tiêu lưu lại, cuối cùng đột phá cảnh giới Kiếm Tôn cấp ba, hai người họ cùng vây công Kiếm Tôn cấp bốn của gia tộc Âu Dương, trong lúc nhất thời Kiếm Tôn cấp bốn đó cũng luống cuống tay chân.

Nhưng, chênh lệch giai vị dù sao cũng rất lớn!

Cấp ba và cấp bốn, mặc dù chỉ kém nhau một cấp, nhưng có vô số vũ giả, tốn cả đời cũng không tấn cấp được!

Cho nên, khi Kiếm Tôn cấp bốn của gia tộc Âu Dương phát ra khí thế cường đại, và thi triển kiếm kỹ kinh người, hai người Công Tôn Thiên và Tống Khê đều cảm thấy áp lực!

Nhưng bọn họ không lo lắng, vì bên kia đã vang lên những thanh âm trong trẻo, lảnh vận nhi, isa, xuân lân, thu nguyệt, Tống Minh Nguyệt, lăng tổ, phong linh, thất nữ đã nhanh chóng hợp thành ngọc nữ kiếm trận!

Kiếm Tôn của gia tộc Âu Dương vừa nhìn thấy thất nữ thì cảm thấy hoảng sợ, vội dùng toàn lực chấn lui hai người Công Tôn Thiên và Tống Khê, bạo khởi ra kiếm khi, định giết chết một người trong thất nữ trước khi kiếm trận hình thành!

Kiếm trận này, thật sự là quá đáng sợ!

Một đám nữ nhân chỉ với thực lực Kiếm Hoàng mà có thể khiến cho một Kiếm Tôn lưu lại bóng ma trong lòng!

Càng huống chi Hoàng Phổ Nguyệt và Diệp Tử lại là tu chân giả, hai người gia nhập chiến đoàn, lập tức khiến cho người của Thục Sơn kiếm phái thở phào một hơi!

Nhất là Diệp Tử, hiện này nàng đã đạt đến nguyên anh hậu kỳ! Mặc dù còn chưa đột phá xuất khiếu kỳ, nhưng tốc độ tu luyện như thế, đủ để cho bất kỳ một tu chân nào cũng cảm thấy khó tin!

Hơn nữa Diệp Tử am hiểu tất cả các loại thủ đoạn, những năm sống dưới đáy xã hội đã có ảnh hưởng rất lớn đối với nàng!

Cho nên, mặc dù lúc này thực lực của nàng đã đủ cường đại, nhưng đánh lén vẫn là việc yêu thích của Diệp Tử!

Hoàng Phổ Nguyệt thoát nhìn qua cũng là một nữ tử nhu thuận, nhưng nàng lại có rất nhiều chủ ý tính quái, nếu không thì làm sao có thể trêu đùa đám người của gia tộc Âu Dương, chỉ trong hai năm, mà nàng đã khiến cho nhân số của đám người gia tộc Âu Dương giảm đi hơn phân nửa!

Lăng vận nhi là linh hồn của kiếm trận, cho nên nàng không ra được, vì thế hai người Hoàng Phổ Nguyệt và Diệp Tử mới đi ra, dựa vào thực lực mạnh mẽ, giao chiến với người của gia tộc Âu Dương, hai nàng giống như hồ điệp xuyên hoa! Nhưng không phải chỉ là hai con bướm xinh đẹp, mà còn biết đoạt mạng!

Lăng chí, lăng vũ, cái á, đường minh, Lăng Thiên Khiếu, Thu Thần, phúc bá cùng một loạt tướng lĩnh, mặc dù thực lực không có tăng nhiều, nhưng mấy năm nay bọn họ đã luyện Kim Cương Phục Ma Kiếm trận do Lăng Tiêu truyền lại đến thiên y vô phòng!

Nhưng qua nhiều lần thử nghiệm thì họ phát hiện ra rằng, kiếm trận nhìn qua có vẻ đơn giản này lại khi thi triển ra thì không thua kém ngọc nữ kiếm trận bao nhiêu!

Các hán tử vốn vẫn cho rằng mình chỉ làm liên lụy cho mọi người rồi cuộc cũng cảm thấy mừng rỡ, rồi cuộc cũng tìm được ý nghĩa cho sự tồn tại của mình!

Bởi vậy, trong cuộc chiến hôm nay, vốn Hoàng Phổ Nguyệt và Diệp Tử không tán thành cho đám người Lăng Thiên Khiếu xuất chiến, dù sao thì Lăng Thiên Khiếu cũng là phụ thân của Lăng Tiêu, nếu như, chỉ là nếu như có chuyện gì xảy ra thì phải đối mặt với Lăng Tiêu thế nào đây!

Nhưng số nam nhân này, họ đã tìm được ý nghĩa, tìm được giá trị của bản thân mình, cho nên không thể chịu được cảnh sống nương nhờ sự bảo hộ của nữ nhân nữa, mặc dù trong mắt chúng thì việc này chẳng là gì, nhưng trong lòng của họ thì lại khác, đây chính là sự tự tôn, họ cũng có lòng tự tôn của mình. Lăng Thiên Khiếu cũng đã nói ra một câu thể hiện tiếng lòng của đám nam nhân: “Ngồi cũng không còn khi giềng bị phá, tướng quân khó tránh khỏi chết trận!”

Chết trong chiến trận, là điều mà một quân nhân cảm thấy có ý nghĩa nhất!

Lời này đã khiến cho những người còn lại nhiệt huyết sôi trào, thậm chí ngay cả lão nguyên soái Thu Thần đã đạt đến cảnh giới Kiếm Tôn cấp một cũng đồng ý, chết trận, chết không hối tiếc!

Người của gia tộc Âu Dương hoảng sợ phát hiện ra rằng thực lực của bọn họ thua kém hẳn người của Thục Sơn kiếm phái, không ngờ đối phương lại bộc phát ra thực lực cường đại đến như thế!

Đám người kia, thực lực thấp nhất là sơ cấp Kiếm Hoàng, nhưng khi phối hợp lại, bày ra kiếm trận quỷ dị, không ngờ có thể vây khốn được cả Kiếm Tôn cấp bốn! Vì thế, nếu một Kiếm Hoàng cấp sáu bị vây thì nhất định sẽ mau chóng táng mạng!

Trên đời này còn có chiến thuật kiểu này sao?

Cơ hồ, trong nháy mắt toàn bộ người của gia tộc Âu Dương đều hiện ra ý nghĩ thối lui trong đầu, nhưng, còn có thể thối lui sao?

Sáu đại trưởng lão, thực lực tăng lên rất nhanh, nhưng vẫn chưa đạt đến lúc được tổ tông truyền thừa, so với Thượng Quan Vũ Đồng thì vẫn còn thấp hơn!

Vốn dựa theo tính toán của lão tổ tông thượng quan gia, hậu nhân có thể tiếp nhận truyền thừa của mình thì chỉ trong vòng trăm năm là có thể nhập thánh.

Nhưng không ngờ, Thượng Quan Vũ Đồng sau khi tiếp nhận truyền thừa, còn có thêm tâm pháp và đan dược của Lăng Tiêu!

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, toàn bộ thập đại đệ tử của Thục Sơn kiếm phái đều đạt đến trúc cơ hậu kỳ, đại đệ tử Thiên Viên thậm chí là đã tiến nhập dung hợp sơ kỳ!

Tốc độ như thế, nếu như không có tâm pháp và đan dược của Lăng Tiêu phụ trợ thì khó mà đạt được!

Hiện nay Thượng Quan Vũ Đồng đã có thực lực Kiếm Tôn cấp bốn, phối hợp với sáu đại trưởng lão, xông vào chiến trận. Đám người của gia tộc Âu Dương, thấy kiếm trận của Thục Sơn phái là đã phát lạnh rồi, giờ lại thấy sáu đại trưởng lão và một Kiếm Tôn cùng tấn công đến, cơ hồ tinh thần bị kích thích mãnh liệt, sự cảnh giác tăng lên gấp đôi.

Những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, khiến cho người của gia tộc Âu Dương càng hãi hùng, khiếp vía, lúc này bọn họ mới phát hiện ra rằng mình ngu xuẩn đến dường nào, không ngờ lại đánh giá quá thấp một môn phái có thực lực mạnh mẽ như thế. Càng buồn cười hơn chính là, trong hai năm qua, đã có hơn hai mươi Kiếm Hoàng táng mạng mà họ vẫn còn không có tỉnh ngộ ra, đến hôm nay khi bị vây công thế này thì mới bừng tỉnh.

Cho nên, đã chậm rồi!

Một gã Kiếm Tôn cấp bốn của gia tộc Âu Dương, hai mắt đỏ lên, khí thế tăng lên đến tột đỉnh, trên thực tế, hắn đã đạt đến cực hạn của cấp bốn, chỉ cần tu luyện thêm ít năm, hoặc có cơ duyên xảo hợp là có thể đột phá lên cấp năm, khoảng cách đến Thánh Vực gần thêm một bước!

Trong số những người thủ hộ của gia tộc, chưa chắc đều là người có thân phận là thủ hộ, tựa như những người có thực lực Kiếm Tôn như họ, không hẳn đều là thủ hộ giả của gia tộc, cho nên bọn họ cũng không cần phải bán mạng!

Đương nhiên, được ở bên trong những thế gia như thế, thì sẽ có được những quyền lực rất lớn!

Lợi dụng quyền lực để giúp cho gia tộc là việc hoàn toàn bình thường, vì thế, những người ở bên trong Thánh Vực đều mắt nhắm mắt mở mà cho qua.

Như những thế gia ẩn thế này, tỷ như Công Tôn Thiên và Tống Khê, những Kiếm Tôn như họ được các thế gia đó mời về, nhưng chẳng qua là cũng bị xem như pháo hôi mà thôi!

Chỉ là lần này người của Đông đại lục dường như may mắn, cho nên thương vong không nhiều.

Mặc dù Công Tôn Thiên không thông thế sự, nhưng giờ phút này cũng hiểu ra được, trong lòng cũng giận dữ, rống lên một tiếng, kiếm khí giàn giụa, cường hãn như chiến thần xông về phía Kiếm Tôn tứ giai của gia tộc Âu Dương.

Trong đôi mắt của Tống Khê cũng lộ ra sự phẫn nộ, Kiếm Tôn, cho dù tâm cảnh có cao đến đâu thì cũng có tình!

Không có tình thì còn có thể gọi là người sao?

Cho nên, khi một gã Kiếm Tôn cấp năm của gia tộc Âu Dương bị sáu đại trưởng lão vây công, hợp kích đánh lui, đang lúc bay người về sau thì Tống Khê hét lớn một tiếng, phóng đến.

Dùng toàn lực đâm vào hậu tâm của Kiếm Tôn cấp năm đó, phẫn nộ, khi lão phẫn nộ lên thì hoàn toàn khác hẳn một vị lão tổ tông của tông gia, không còn vẻ thông dong như trước.

Nhưng trong mắt của Tống Minh Nguyệt, Thập Tam và Thập Tứ thì lại khác, họ cảm thấy thuận mắt hơn! Vì đơn giản, lúc này trông lão tổ tông tràn đầy sức sống!

Ai nói sáu đại trưởng lão không có kiếm trận? Sau người này ở cùng nhau nhiều năm, trong đầu Lăng Tiêu có vô số kiếm trận, sao lại không có được một kiếm trận thích hợp cho bọn họ?

Sở dĩ họ vẫn không sử dụng kiếm trận, chính là vì muốn mê hoặc địch nhân!

Khi Kiếm Tôn cuối cùng của gia tộc Âu Dương bị thất nữ chém thành nhiều mảnh nhỏ thì thời gian đã qua đi một ngày một đêm!

Trời chiều hoàng hôn, tịch dương như huyết, người của Thục Sơn kiếm phái gần như đã kiệt sức, nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười!

Rốt cuộc họ không cần phải gồng mình phòng thủ nữa!

huynhba

425. Chương 388: Cảm Giác “sợ”

- Lăng Tiêu, huynh ở đâu?

oOo

Lăng Tiêu mở mắt ra, cảm giác như mình vừa trải qua một giấc mộng dài, trong mộng, hắn đi đến một thế giới rực rỡ và xa lạ, linh khí của thế giới đó rất sung túc, tất cả võ giả đều tu luyện kiếm kỹ, khiến cho Lăng Tiêu cảm thấy rất thân thiết.

Bởi vì là đệ tử của Thục Sơn, hiển nhiên hắn yêu thích nhất là kiếm!

Trong thế giới kia, hắn phụ thể vào một hài tử được sinh ra trong một gia đình có cha là một đại tướng quân, hài tử đó cùng tên với hắn, tính tình mềm yếu, nhưng cũng rất quật cường, đã quyết định chuyện gì rồi thì không ai có thể thay đổi được!

Người cùng tên với hắn, ngoại trừ cái tên ra thì không có gì giống hắn cả, phải nói là hoàn toàn khác nhau!

Tỷ như, người kia là một thiên sinh phế tài, căn bản không thể tu tiên!

Vì thay đổi thể chất, Lăng Tiêu không ngại mạo hiểm tiến vào tuyết sơn, để tìm thánh quả Phạm Đế Á, cũng chính là Tử Lam Chu quả.

Trên đại tuyết sơn, nguy hiểm trùng trùng! Ma thú cấp cao có hàng hà sa số!

May mắn là hắn nắm giữ biện pháp tránh né của tu chân giới, không ngờ lại có thể dùng được ở thế giới kia.

Như thế, mọi việc tiến triển dần.

Hai mắt của Lăng Tiêu thoát nhìn qua có chút vô thần, vẫn đag nhớ lại chuyện cũ, quen biết Diệp Tử, nhìn thấy Tạ Hiểu Yên, nhìn thấy Thượng Quan Vũ Đồng, tiến vào thảo nguyên Lương Hà.

Dần dần, hai mắt Lăng Tiêu có thần trở lại, sau đó hắn kinh hãi tỉnh lại, chính mình đang nằm mơ, căn bản là đang tồn tại ở thế giới này!

Lúc này, Lăng Tiêu cảm giác được chân nguyên trong cơ thể của mình trống trơn, căn bản là nó không tồn tại, chứ đừng nói chi đến nguyên anh trong nội phủ!

Nếu như không phải Lăng Tiêu nhìn thấy một chiếc giới chỉ trên tay mình thì thậm chí là còn hoài nghi mình đang nằm mơ!

Thử dùng tinh thần lực mở giới chỉ ra, hắn kinh hoàng phát hiện ra tinh thần lực của hắn cũng không còn!

Lăng Tiêu cố nâng một cánh tay lên, vừa mệt mỏi lại vừa yếu, giống như mà một người vừa qua cơn bạo bệnh, đã lâu không xuống giường, cả người vô lực.

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Lúc này Lăng Tiêu mới bắt đầu chú ý đến hoàn cảnh xung quanh, đập vào mắt hắn là một bức tường bằng đất, trên tường có dán hai bức tranh, nhưng không nhìn rõ được, xà ngang được xây dựng theo lối cổ xưa, trên đó có không ít mạng nhện. Ánh nắng rực rỡ đang từ bên ngoài len qua cửa sổ mà vào, vô số hạt bụi bay múa trong không trung.

Lăng Tiêu thở dài một hơi, sau đó mới nhớ đến, mình đang đi trên đường thì bất tỉnh, xem ra là có người hảo tâm cứu giúp.

Trong phòng còn có mùi dược thảo, Lăng Tiêu nhấp nhấp miệng, trong miệng có vị đắng, Lăng Tiêu đoán rằng đây là loại thảo dược trị thương tâm thường.

Không ngờ chủ nhân của một nơi bán hàng như thế này cũng hiểu được một ít về y dược, đáng tiếc là không hề hữu dụng đối với mình.

Lúc này bên ngoài truyền đến thanh âm nói chuyện.

Nói chuyện chính là một phụ nữ, từ giọng nói thì xem ra khoảng chừng hơn bốn mươi, trong giọng nói có pha lẫn sự giận dữ, bất mãn:

- Người nói là đi lên núi hái một ít thảo dược về bán kiếm ít tiền để sửa chữa lại nhà, không ngờ người lại đi cứu một tên bán sống bán chết về đây. Không chỉ thế mà còn dùng hết số thảo dược đó cứu chữa cho hắn! Không kiếm được một đồng nào thì cũng được, đằng này lại còn mất thêm tiền, từ ngày gả cho người, ta không có được một ngày nào sống tốt cả, hàng năm ta cũng không dám về gặp cha ta, người có biết cảm giác này ra sao không?

Phụ nhân đó vừa nói vừa cúi đầu khóc, lẫn trong đó là tiếng thở dài một của nam nhân.

- Những gì nàng nói ta đều biết, nhưng thấy chết mà không cứu thì ta làm không được. Mấy năm nay đã làm khổ nàng và con, ta cũng biết, ài, cũng là do ta không có bản lĩnh gì, nhưng chúng ta còn có con, nó còn có tiền đồ, hiện đang làm hộ viện trong gia đình của một quý tộc, nó lại rất hiếu thảo, hàng tháng đều mang tiền về nhà, nàng xem, thế này cũng không phải rất tốt sao?

Nam nhân nhỏ giọng giải thích, Lăng Tiêu nghe được trong lời nói có một cảm giác bất đắc dĩ.

Làm trụ cột của một gia đình, đã không thể lo được cho vợ con sống tốt mà còn phải trông cậy vào con mình nữa, cảm giác này đúng là đau khổ vô cùng.

Phụ nhân kia chỉ hừ một tiếng, đại khái là cũng biết giữ thể diện cho nam nhân của mình nên không nói thêm gì. Mà chuyện sang đề tài khác:

- Ba ngày nữa, nếu hấn vẫn chưa khỏi thì hãy mau ném hấn đi! Lỡ như hấn là phạm nhân bị truy nã thì sao, chúng ta không những bị liên lụy mà còn ảnh hưởng đến tiền đồ của con mình nữa!

Hai thanh âm dần dần đi xa, sau một lúc, có tiếng bước chân, Lăng Tiêu vội nhắm mắt lại, nằm ở trên giường, lúc này hấn mới phát hiện ra tấm chăn này rất mỏng, hơn nữa lại dùng chất liệu rất kém, nghĩ lại hấn thấy cũng đúng, một gia đình bần hàn thì làm sao có một tấm chăn tốt được!

Cái chăn này, không cũ cũng không mới, có lẽ là hài tử mà hai người họ nhắc đến.

Lăng Tiêu đang suy nghĩ thì nam nhân kia vào phòng, ánh mắt có chút phức tạp nhìn chàng trai trẻ đang nằm trên giường, vẫn hôn mê chưa tỉnh.

Mặc dù y phục được may từ vải thô, nhưng thanh niên này rất anh tuấn, xem nét mặt cũng không giống người bình thường. Ài, không biết là bị bệnh gì, tự dừng lại bất tỉnh ven đường.

Trung niên nhân kia khi hái thuốc trở về thấy hấn thì không thể trợ mắt mà không cứu được, vì thế mới mang Lăng Tiêu về, hy vọng hấn có thể tỉnh lại, sau đó bình an mà rời đi.

Một người tốt, khi cứu người không khi nào họ nghĩ đến chuyện sẽ được báo đáp.

Trung niên nhân thở dài một tiếng, sau đó chuẩn bị đem số dược liệu còn lại trong bình đi đổ, hấn phát hiện người thanh niên này khê động, nhất thời hấn cảm thấy vui mừng, quên bẵng đi lời cảnh cáo của thê tử lúc nãy, hỏi:

- Huynh đệ, đã tỉnh rồi sao?

Lăng Tiêu cảm động trong lòng, mở mắt ra, sau đó hỏi:

- Đây, đây là nơi nào? Sao ta lại ở đây?

Trên mặt của trung niên nhân hiện lên nụ cười đôn hậu, thấy Lăng Tiêu đang định ngồi dậy thì vội tiến lại đỡ lấy hấn, giúp hấn ngồi dựa lưng vào đầu tường, rồi nói:

- Đây là hắc thủy trấn của Tái Nhĩ đế quốc, huynh đệ, người ngất xỉu bên đường, đến hôm nay đã là sáu bảy ngày rồi, còn tưởng rằng khó mà tỉnh lại, xem ra mạng của người cũng thật lớn! Trung niên nhân nói xong thì hỏi:

- Có đói bụng chưa? Để ta đi lấy ít thức ăn!

Sau đó không chờ Lăng Tiêu trả lời đã xoay người đi ra ngoài, Lăng Tiêu nghe được tiếng động bên ngoài, nghĩ thầm, nhà này có ba gian phòng, phòng giữa hấn là bếp.

Đột nhiên vang lên thanh âm của phụ nhân kia:

- Chuẩn bị cơm làm gì thế?

Trung niên nhân đôn hậu cười nói:

- Ha ha, vị huynh đệ kia đã tỉnh rồi, sáu bảy ngày không ăn gì, thân thể nhất định là hư nhược, ta mang cho hấn chút thức ăn.

Phụ nhân kia hấn là rất kinh ngạc, một lúc lâu không lên tiếng, sau đó mới rầu rĩ nói:

- Thật phiền quá đi, mạng đúng là lớn thật, chúng ta đã nghèo rồi, còn phải nuôi cơm thêm cho một người, chờ sau khi hấn khá hơn thì cũng đuổi hấn đi đi!

Trung niên nhân cảm thấy có chút khó khăn, nhưng vẫn lên tiếng:

- Được rồi.

Mặc dù thực lực của Lăng Tiêu không còn như trước, nhưng gian phòng này không có cách âm, mặc dù phụ nhân kia đã nói nhỏ đi, nhưng không .v T B ; ă Wó C c *

ho

mình, đây là khi tất cả các sinh vật đối mặt với tử vong, đều có từ nguồn gốc sau trong đáy lòng dâng lên thành cảm giác!

Nháy mắt trong đầu Lăng Tiêu hiện lên một chút sáng tỏ, muốn nắm lấy loại cảm giác này, đối với cảm xúc “sợ” trong thất tình, cũng có hơn phân nửa hiểu ra!

Hoá ra ... Đây là sợ hãi!

Về bề ngoài của Lăng Tiêu gần như không còn nơi nào tốt, quần áo rách tung toé, lơ mơ thấy máu thịt, nhưng tinh thần lại cực kì phấn khởi! Trong nháy mắt dường như Lăng Tiêu cảm giác được sâu trong đáy lòng còn có một phần sợ hãi khác.

-Phá!

Sự sôi sục trong cổ của Lăng Tiêu phát ra một tiếng mà không ai nghe được!

Một phần sợ hãi kia là chấp niệm mà Lăng Tiêu của trước đây lưu lại.

Hận, sát, sợ hãi!

Lăng Tiêu à Lăng Tiêu, trong đầu của người rốt cuộc là lưu lại những thứ gì vậy chứ! Ngoại trừ một ít ý niệm yêu thương cố chấp với Tạ Hiểu Yên không ngờ còn ẩn dấu nhiều cảm xúc tiêu cực thật sâu như vậy!

Lăng Tiêu thở dài trong lòng, nhưng hắn cũng hiểu rõ gã Lăng Tiêu của quá khứ cũng không có liên quan quá lớn với người khác!

Nếu như một người tự đặt mình vào trong cảm xúc mà không tự thoát ra thì dần dà, e rằng không tính vào Tạ Hiểu Yên, thì gã Lăng Tiêu trước kia cũng sẽ không có đường về rồi!

Trong đầu Lăng Tiêu bộc phát ra một luồng ý niệm hùng mạnh, bao vây luồng chấp niệm thuộc về Lăng Tiêu của quá khứ lại, một ít chấp niệm cực kì hùng mạnh. Nếu không ở trong hoàn cảnh sống còn, cho dù thực lực Lăng Tiêu có mạnh mẽ, cũng tuyệt đối không thể phát hiện được nó!

Thần niệm trong đầu Lăng Tiêu hiện tại đang điên cuồng truy tìm loại chấp niệm thuộc về gã Lăng Tiêu kia. Cồng Gã sơn tặc dẫn đầu kia đã kéo dài Lăng Tiêu tới nơi bằng phẳng.

Sau đó giờ roi ngựa lên, thân thể Lăng Tiêu bị ném mạnh ra, phát ra một tiếng vang sầm sầm, rồi sau đó hắn không nhúc nhích, gây ra một vùng bụi mù.

Những gã mã tặc không để ý tới khi thân thể Lăng Tiêu rơi xuống đất, trên người xuất hiện một chút ánh sáng. Tinh Kim Nguyệt Quang Giáp tự động hộ chủ, chờ đến khi bụi tán đi, đám sơn tặc kỵ binh đã trốn vào hai bên trong rừng cây.

huynhba

427. Chương 390 : Linh Mạch

Trong đầu của Lăng Tiêu hiện tại đang tụ lại một vùng thần niệm lớn, bắt đầu đồng hoá thần niệm mà Lăng Tiêu quá khứ lưu lại. Ở nơi rất xa bên đường, hơn mười chiếc xe ngựa đang chạy đến, trong đó chở đầy hàng hoá với hơn năm mươi hộ vệ, đề phòng thật cẩn thận trên vùng núi hoang sơn này. Hơn nữa đám sơn tặc nổi tiếng kia khiến cho mọi người có một chút lo lắng đề phòng.

-Thủ lĩnh, dường như có một người nằm ở nơi đó?

-Hà? Trên người hắn còn có một chút vết máu, thoát nhìn chắc là bị thương!

Một hộ vệ dò đường ở phía trước, lớn tiếng hô về phía sau.

Trong rừng cây, một đám sơn tặc sớm đã cho ngựa mang miếng sắt bao miệng, khiến cho chúng nó không phát ra tiếng hí gây kinh động đối phương. Một luồng hương vị khản trương trong không khí.

Người phụ trách áp giải một đồng hàng hoá, là một người trẻ tuổi không đến ba mươi tuổi, khuôn mặt ngăm đen, vóc dáng không cao, nhưng lộ ra một luồng khí tức dũng mãnh.

Vừa nghe hộ vệ báo cáo xong, hần nhướng mày, sau đó lạnh giọng nói:

-Tại sao nơi hoang sơn này lại xuất hiện tình huống như thế này chứ? Chuyện này có chút khác thường, đừng nên dừng ... Áp sát nhau!

-Nhưng ...

Lúc này gã hộ vệ kia đã đến gần Lăng Tiêu, trông thấy máu thịt lờ mờ trên người kia, thân thể cũng không nhúc nhích, không biết hần sống hay chết. Lòng trắc ẩn của gã hộ vệ này thoáng động, thầm nói : Chung quy cùng là một sinh mạng. Nếu thủ lĩnh không cho đoàn xe ngừng lại, ta sẽ đưa hần qua một bên chắc là được?

Vù!

Trong không khí bỗng nhiên truyền đến một tiếng xe gió thê lương!

Không nghĩ tới gã hộ vệ dò đường này vừa mới kéo thân thể Lăng Tiêu đến bên đường thì một mũi tên bén nhọn bắn vào trán gã hộ vệ này. Gã hộ vệ có lòng tốt này chưa kịp phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân thể chợt ngã về phía sau, chết một cách oan uổng.

-Địch tập kích!

Thủ lĩnh đám hộ vệ quát lớn một tiếng, xa phu đánh xe lòi ra một tấm chắn từ phía sau, che ở trước người mình, sau đó liều mạng đập vào phần đuôi ngựa, khiến những con ngựa này không ngừng phát ra tiếng hí dài.

Tuy rằng địa thế này bằng phẳng nhưng cũng tràn đầy con dốc, đoàn xe tiến về phía sườn núi phía trước, hơn nữa hàng hoá nặng nề, như thế nào chạy lên chứ?

Vù vù vù!

Những mũi tên nhọn không ngừng phóng tới, bắn chết toàn bộ những người kéo xe ngựa, sau đó chợt nghe trong rừng truyền đến một hồi tiếng kêu gào hưng phấn, đám sơn tặc bắt đầu vung mã tấu tiến lên!

Hơn năm mươi hộ vệ đối mặt với hai ba mươi sơn tặc kỵ sĩ, gần như không có biểu hiện chống cự, mặc cho thủ lĩnh hộ vệ quát lên, cũng không thể làm chậm quá trình tan rã.

Đến cuối cùng, thủ lĩnh hộ vệ bị một nhát đao chém rớt đầu. Những hộ vệ còn lại rơi rụng từng hàng, trong nháy mắt thương đội này đã bị một đám sơn tặc nuốt gọn!

Lúc này, gã sơn tặc vốn được đóng giả người chết đi đến bên người Lăng Tiêu, lấy tay sờ một cái, bỗng nhiên hưng phấn kêu lên :

-Mẹ nó, người này không ngờ còn sống, lão tử muốn đưa hần về! Lần sau mà còn đóng giả người chết thì vẫn dùng hần được!

-Ha ha, cuối cùng sau này ta không còn đóng người chết nữa!

Đối với sự hưng phấn của của gã này, những gã sơn tặc khác không ai ngăn cản hần mang cái gã nửa sống nửa chết về, chỉ là một con cừ non bình thường mà thôi, còn có thể biến thành mãnh thú hay sao?

Thu hoạch lớn lần này, khiến tâm tình bọn họ cũng rất sung sướng, thế cho nên bắt đi rất nhiều hộ vệ, mà đám sơn tặc cũng không có giết chết như dĩ vãng, mà đưa tất cả những người đầu hàng, tính cả luôn Lăng Tiêu chỉ còn lại một hơi thở, ném vào bên trong phòng giam của sơn trại.

Ầm!

Đám người trong phòng giam vừa thấy một mảnh ánh sáng, sau đó một người bị ném xuống từ phía trên, ngay sau đó lại phát ra liên tiếp tiếng “bang” “bang” “bang”, mười mấy người bị đẩy xuống dưới.

Ngay sau đó, một tiếng ầm, cánh cửa phía trên phòng giam được đóng lại, nơi này một lần nữa rơi vào trong bóng tối.

Một lúc sau Lăng Tiêu mới thích ứng được đủ loại ánh sáng, sau đó trông thấy ba bốn mươi người có ánh mắt ngây dại trong phòng giam. Thương thế trên người Lăng Tiêu nghiêm trọng, không còn bao nhiêu chỗ

tốt trên người, thế cho nên những người trong thương đội bị bắt, nhìn Lăng Tiêu với ánh mắt giống như nhìn quái vật.

Người đó làm sao có thể sống sót? Tính mệnh của hắn quá lớn hay sao?

Nếu như bọn họ biết được lúc này Lăng Tiêu bị thủ lĩnh sơn tặc dùng roi ngựa quất lại, phóng ngựa như điên kéo hắn trên mặt đất với khoảng cách vài trăm thước, e rằng sẽ khiến bọn họ cả kinh trợn mắt há hốc miệng.

Một người trẻ tuổi hơn hai mươi tuổi, tiến đến bên cạnh Lăng Tiêu, nhẹ giọng hỏi :

-Người còn sống sao?

Lăng Tiêu ngẩng đầu, nhìn người trẻ tuổi này, cũng có chút sửng sốt, khoe miệng hiện lên một chút cười khổ, gật gật đầu, không nói gì. Trong bóng đêm, người trẻ tuổi này cũng không để ý tới một ít quái dị trong mắt Lăng Tiêu, thấy Lăng Tiêu không chết, lấy ra một lọ dược chữa thương từ trong ngực, cũng không nói gì, liền giúp Lăng Tiêu đổ thuốc vào vết thương. Chẳng qua có quá nhiều vết thương nên người trẻ tuổi này cũng chỉ có thể đặt vào những chỗ quan trọng hơn.

Vừa giúp đỡ Lăng Tiêu đổ thuốc, miệng lại không ngừng thở dài :

-Mạng người cũng lớn thật, như vậy mà cũng có thể sống được ... ..

Lăng Tiêu cũng suy ngẫm trong lòng, không thể tưởng được mình không ngờ được hai phụ tử này, cứu thoát hai lần. Tuy rằng lần này không tính người trẻ tuổi này cứu mình, nhưng với hành động nhiệt tình này, thì cũng không khác người trung niên nhân hậu Lâm Hải kia. Hơn nữa, khuôn mặt hắn quá giống phụ thân nên Lăng Tiêu liếc mắt một cái liền nhận ra hắn thì cũng chẳng có gì lạ lắm.

Trong cuộc đời mình Lăng Tiêu không muốn nợ ân huệ của người ta, không ngờ nợ người ta liên tiếp hai nhân tình, trong lòng thầm nghĩ : Sau khi mình khôi phục một chút thực lực thì nhất định phải nghĩ biện pháp báo đáp phụ tử Lâm gia một lần.

Bên trong phòng giam, lúc này truyền đến tiếng khóc thầm. Những người vừa bị ném vào lúc này, có chút ngát gan, đang khóc.

Tiếng khóc đại khái lây sang những người khác. Những người bị bắt vào cũng bắt đầu rơi lệ. Tuy rằng dũng khí vẫn luôn tồn tại trong tim nhân loại, nhưng sợ hãi cũng chưa bao giờ rời xa nhân loại!

Bọn họ bị đám sơn tặc không chuyện ác nào không làm bắt vào chỗ này, giam vào trong phòng giam không thấy mặt trời, còn có thể có cơ hội thấy ánh mặt trời sao? Hơn phân nửa những người này đều là trụ cột trong nhà. Bọn họ mà ngã xuống thì điều nàu cũng có nghĩ là phá nát một gia đình.

Tuy rằng Lăng Tiêu thấy Lâm Lỗi không rơi lệ nhưng cũng mạnh mẽ cắn môi, cũng không run tay nhưng khi đắp thuốc lên người mình đã bán đứng chuyện trong lòng hắn.

-Người rất sợ sao?

Lăng Tiêu nhẹ giọng hỏi trong phòng giam. Bầu không khí sợ hãi nhàn nhạt lan tràn ra, Lăng Tiêu cảm giác được sự sợ hãi của người khác, trong lòng lại có chút hiểu ra!

-Đương nhiên là sợ!

Lâm Lỗi trái lại rất thành thật, nhỏ giọng nói :

-Không nói gạt người, ta vừa mới tiến vào lão gia quý tộc làm hộ viện không đến nửa năm! Lần này được phái ra làm hộ vệ, vốn trong lòng rất cao hứng bởi vì có thể đi ngang qua nhà, nếu may mắn còn có thể gặp được cha mẹ, lưu lại cho họ hai tiền đồng, không nghĩ tới mình lại gặp chuyện này. Phụ mẫu có ân nuôi dưỡng ta, mà ngay cả báo đáp ta cũng không có, mà lại chết ở chỗ này, làm sao có thể không sợ chứ?

Lăng Tiêu gật gật đầu, thấp giọng nói :

-Không cần sợ, người sẽ không chết đâu!

Lâm Lỗi cũng nhanh chóng gật gật đầu. tuy rằng hắn không biết mình có nên tin vào tên có thương thế nghiêm trọng và thâm hiểm như vậy không? Nhưng Lâm Lỗi vẫn hi vọng hắn nói là sự thật.

Lúc này, khắp ngõ ngách trong phòng giam được truyền đến một trận cười ha hả quái dị, ngay sau đó một giọng nói già nua truyền đến.

-Sẽ không chết sao? Nhóc con ngây thơ quả là đáng buồn cười! Các người cho đám sơn tặc này là ai? Thân hào nông thôn thiện lương sao?

-Ha ha, không giết các người, đó là vì chuyện buôn bán làm họ hài lòng! Người chờ lần sau khi bọn họ đi ra ngoài cướp bóc, tất nhiên sẽ giết một trong các người để tế cờ, nếu như thành công tốt đẹp. Còn nếu như thất bại, một lần sẽ giết vài người cũng khó nói được. Cho nên không nên mơ mộng, tất cả các người đều phải chết.

Có người khi nghe lão già này nói xong, tiếng khóc lại lớn hơn nữa, lại có người khinh thường, hừ lạnh nói :

-Lão quỷ, người đang dọa người, sao người không chết đi chứ?

Lão già đó cười quái dị vài tiếng, sau đó nói :

-Bọn họ lưu lão quỷ ta là do ta có chỗ dùng đến, tự nhiên là không muốn giết ta.

-Ha ha, nói với các người cũng vô ích!

Mọi người thấy lão già này điên điên khùng khùng, cũng không quan tâm tới lão nữa.

Lăng Tiêu dựa vào trên tường. Không khí trong phòng giam này ẩm ướt, tanh tưởi khiến cho người ta ngay cả thở cũng không muốn!

Lăng Tiêu lặng lẽ vận hành tâm pháp tu luyện với ý đồ khôi phục lại một ít linh lực. Phần lớn mọi người trong phòng giam đã ngủ, liên tục ngáy.

Đột nhiên, cảm giác có người đến bên thân thể mình. Lăng Tiêu từ từ mở to mắt, trong bóng đêm, một lão già tóc dài nhìn không ra mặt mũi, lộ ra đôi mắt sáng ngời đang nhìn mình. Cho dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng Lăng Tiêu vẫn hoảng sợ, thấp giọng hỏi.

-Lão đang làm gì vậy?

Lão già đó bò lại đây, hoá ra chính là lão quỷ trong góc phòng.

-Ta có bí mật muốn nói với người!

Lão quỷ làm ra vẻ thần bí, cười ha hả nói.

-Ta không có hứng thú.

Lăng Tiêu đảo cặp mắt trắng dã, thâm nói : Hoá ra là lão già điên, bị nhốt ở nơi này quá lâu rồi, thần trí cũng không còn được tỉnh táo. Bởi vì khi hắn nghe lão già này nói tới hai chữ bí mật thì trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn!

Người bị nhốt ở trong phòng giam, mà còn có thể hưng phấn, thì há có thể là người thường sao?

-Không, tiểu tử kia, người hãy nghe ta nói hết, bảo đảm là người có chút hứng thú!

Trong giọng nói của lão quỷ mang theo một ít dụ hoặc.

Ở một bên nào đó truyền đến một giọng nói khinh thường :

-Lão già này, người nào mới tới người cũng lừa gạt vậy sao?

-Hừ, lừa gạt cái đầu mẹ người! Do các người ngu chứ đâu có liên quan đến ta!

Lão quỷ hừ lạnh một tiếng, nói một cách vô cùng mạnh mẽ. Kỳ quái chính là, không có âm thanh phản bác, không ngờ được lão già này còn có vài phần lực uy hiếp trong phòng giam.

Vết thương trên người Lăng Tiêu đau đến không chịu được, chỗ được Lâm Lỗi đắp thuốc lại ngứa vô cùng, loại đau đớn này chỉ xuất hiện ở người thường. Lần này xem như Lăng Tiêu đã nếm thử.

Sau khi lão quỷ mắng người kia nói không ra lời, mới hài lòng quay đầu lại, sau đó nói :

-Ta không nói cho người bình thường đâu! Tiểu tử kia, sỗ dĩ ta nói cho ngươi, là phát hiện ngươi bị thương rất nặng, nhưng không chết! Nếu ngươi không có bảo vật hộ thân thì đều đó rất kỳ lạ! Theo tướng mạo của ngươi, ta cũng có thể nhìn ra được ngươi không phải người thường.

Lăng Tiên thấy lão già này nói với vẻ nghiêm túc, thật là có chút hương vị kì lạ, đồng thời trong lòng thoáng động, lão quỷ này không đơn giản! Ở chỗ vùng núi này, không ngờ có người có thể biết được bảo vật hộ thể, tin rằng cho dù là người của thế gia ẩn thế, cũng không biết sự tồn tại của vật này.

Lão quỷ trông thấy dáng vẻ của Lăng Tiêu, tiếp tục nói :

-Ta vốn là trại chủ của trại này, còn thủ lĩnh hiện tại là con nuôi của ta. Sơn trại này có một bí mật khổng lồ! Phía dưới sơn trại có dòng suối ngầm, uống vào một ngụm nước suối sẽ tránh được trăm bệnh. Nếu như có thể xuống đó ngâm một lần, thì thân thể sẽ cứng rắn!

-Nói vậy ngươi cũng thấy được, hôm nay khi đám súc sinh kia tập kích các ngươi, đao kiếm phản kích của các ngươi chém vào trên người bọn họ, có phản ứng gì không?

Kỳ thật lúc ấy Lăng Tiêu bị hôn mê nên cũng không thấy rõ được, nhưng Lâm Lỗi vẫn xem như đã ngủ bỗng nhiên lên tiếng :

-Đúng vậy, ta chém một kiếm lên người một gã thì kiếm bị gãy ra! Ta còn tưởng rằng, người đó mặc khôi giáp lợi hại nhưng không ngờ nó có thể cứng rắn như vậy chứ!

-Cứng rắn cái rắm!

Lão quỷ cười lạnh vài tiếng, sau đó nói :

-Ta biết các ngươi đều đang giương lỗ tai lên nghe, chỉ cần ai trong các ngươi có thể giúp ta giết sạch đám súc sinh trong sơn trại này, ta liền nói cho người đó biết nơi đó!

-Ngươi đang mơ mộng sao?

Người lúc này châm chọc lão quỷ lại chế giễu :

-Đầu tiên không biết có thể trốn thoát khỏi nơi này hay không? Mà cho dù có thể trốn thoát khỏi nơi này, và có thể giết những người đó, nhưng bản thân ta sẽ không tìm được dòng suối đó sao? Cần người đưa đi hay sao?

Lão quỷ khinh thường cười lạnh một hồi :

-Thứ ngu ngốc như ngươi, nếu như là trước đây, với loại người như ngươi đã bị ta ném xuống khe núi rồi, biến thành thịt nát!

-Đồ ngu! Nếu như người khác có thể đi vào dòng suối thì lão tử đã sớm chết rồi! Còn có thể chờ cho tới bây giờ hay sao?

Lăng Tiêu bỗng nhiên lên tiếng hỏi :

-Dòng suối ở ngay tại chỗ này sao?

Lão quỷ cười ha hả nói :

-Đúng vậy, ở ngay phía dưới phòng giam! Tuy nhiên, nó sâu khoảng trăm thước, cho nên ngươi cũng đừng để ý đến! Ta thấy ngươi có thể chất đặc thù. Nếu ngươi có thể còn sống thì có lẽ đám súc sinh kia sẽ vậy gọi ngươi. Người giả bộ đầu nhập vào bọn họ, chờ lúc tìm được cơ hội liền ám sát bọn họ. À , mà hạ độc cũng được, độc chết toàn bộ!

Khi lão quỷ nói ra lời này, trong mắt ông hiện lên vẻ oán độc tràn ngập. Cơ hận ý kia gần như toát ra từ thân thể.

Lúc này Lăng Tiêu không nói thêm gì nữa, liên tiếp ba ngày, ngoại trừ mỗi ngày có người ném một đồng bánh mì gần như bị mốc, thì không có bất cứ kẻ nào tới thăm bọn họ.

Ngay từ đầu, đám người mới đến không hề thích những chiếc bánh mì mốc meo, mặc cho những người vẫn luôn bị nhốt ở nơi này tranh đoạt, kể cả lão quỷ, người cướp được nhiều nhất. Người bình thường thì không dám tranh đoạt với lão, đều nói lão già kia có khả năng nắm giữ một ít bí mật, nên vạn nhất lão nói ra bí mật để giết chết bọn họ, vậy thì bọn họ không phải thảm hơn sao?

Chết như vậy không bằng tiếp tục sống. Tuy rằng bị nhốt trong này nhưng ai biết được một ngày nào đó mình sẽ có cơ hội thấy được ánh mặt trời đâu chứ! Cho nên không ai muốn trêu vào lão già này.

Lâm Lỗi là một trong những người mới tới, chỉ là người duy nhất đi tranh đoạt thức ăn. Những người kia cười nhạt, còn Lâm Lỗi nhìn họ với vẻ khinh thường, thậm chí nói : Trước đây ta cũng chưa từng ném qua bánh mì, một chút bẩn thì làm sao chứ? Lột vỏ bên ngoài, còn bên trong thì không thể ăn sao?

Lâm Lỗi cướp được những bánh mì liền chia cho đồng bạn, căn bản cũng không có ai ăn, khi đưa cho Lăng Tiêu, cũng bị Lăng Tiêu từ chối, Lâm Lỗi bắt đầu bắt mẫn Lăng Tiêu. Vốn hắn tưởng rằng gã có mệnh lớn này sẽ rất đặc biệt nhưng hắn cũng không thể tưởng tượng người đó cũng tầm thường như vậy. Ở trong này không có gì ăn thì có thể sống được bao lâu?

Sớm muộn gì cũng chết đói!

Trong lòng nghĩ như vậy, Lâm Lỗi cũng liền tránh xa Lăng Tiêu.

Trái lại Lăng Tiêu vui vẻ thanh tĩnh. Chân nguyên trong cơ thể không ngừng khôi phục, căn bản một chút linh khí trong phòng giam cũng không có, muốn khôi phục chân nguyên trong cơ thể thì quá mức khó khăn.

Bởi vì trước khi tiêu diệt ý niệm lưu lại của gã Lăng Tiêu trước đây, thần niệm của Lăng Tiêu cũng rất mệt mỏi. Cho nên liên tiếp ba ngày, chân nguyên trong cơ thể của Lăng Tiêu cũng tích tụ được một chút, còn tinh thần lực vẫn chưa khôi phục chút nào!

Mà cuộc sống trong phòng giam mấy ngày nay, cuối cùng cũng khiến Lăng Tiêu cảm ngộ được hoàn toàn “Sợ” trong thất tình.

Tuy rằng bên trong phòng giam không có người ác nhưng khí tức tử vong sợ hãi luôn treo ở trên đầu mỗi người. Khi mình không thể nắm giữ vận mệnh trong tay, thậm chí loại sợ hãi phát ra từ nội tâm có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của người khác!

Do đó có thể hình thành một vùng khí! Nếu như người ngoài không biết, khi bước vào vùng khí này, nhất định không kim lòng nổi mà có cảm giác rét run toàn thân, sau đó sợ hãi!

Đây là lực lượng của loại cảm xúc “Sợ”.

Tối nay, bầu không khí càng thêm dày đặc. Bởi vì khi gã sơn tặc đưa thức ăn, ném bánh mì hư hỏng vào và hung tợn nói :

-Ngày mai Nam tước Tiểu Ân công lên núi, chọn một người trong các ngươi làm vật tế cờ!

Nam tước Tiểu Ân, là người bị đoạt số lượng lớn hàng hóa lần này, cũng là ông chủ của Lâm Lỗi, quý tộc lãnh chủ đại nhân trong phạm vi trăm dặm.

Gần như theo bản năng mọi người nhìn về phía gã Lăng Tiêu bị trọng thương, bọn họ cũng yên tâm thoải mái suy nghĩ : Dù sao hắn cũng sắp chết rồi, chết sớm một chút, đối với hắn mà nói, cũng là một loại giải thoát chứ!

Trong lòng Lâm Lỗi có chút khó chịu, cũng không biết nên nói cái gì. Bởi vì ngay cả chính hắn cũng không thể nắm giữ vận mệnh của mình trong tay, chung quy không thể nói : Ta sẽ thay hắn chịu chết... Con người đều ích kỷ, nhất là trong thời điểm sống còn. Mọi người vốn cũng không hiểu, chỉ có thể giao cho thiên mệnh thôi!

Chẳng qua sáng hôm sau, lúc nhắc tới người ở bên kia, người trong phòng giam mới phát hiện, gã đang bị trọng thương ở góc phòng, không ngờ ... Lại biết mất rồi!

Một gã không may bị lôi đi, lớn tiếng kêu gào :

-Thật không công bằng!

Có lẽ theo hần nghĩ, cái gã trẻ tuổi trọng thương gần chết kia phải bị kéo ra ngoài chém, mới công bằng nhất chứ?

Trong lòng tất cả mọi người trong phòng giam ưu sầu hơn, nhưng trái lại lão quỷ kia thì lải nhải tới lui :

-Ta đã nói rồi, người trẻ tuổi kia không phải là người tầm thường!

Lăng Tiêu dùng một chút chân nguyên còn lại trong cơ thể, làm một cái pháp quyết độn thổ, trong lòng mong là lão quỷ kia không nói sai. Bởi vì chân nguyên trong cơ thể chỉ có thể làm cho hần chui vào trong lòng đất trong phạm vi một cây số. Nếu như dưới đó không có dòng suối, đó mới thật sự là nguy hiểm!

Vết thương trên thân thể do đi lại trong lòng đất nên bị ép, loại cảm giác đau đớn đánh úp về phía Lăng Tiêu. Lăng Tiêu cắn răng, trong cổ họng không ngừng phát ra tiếng kêu rên, cố gắng chui về chỗ ẩm ướt ở phía dưới!

Cuối cùng ý thức thả lỏng! Sau đó Lăng Tiêu mở mắt ra. Trong bóng đêm, Lăng Tiêu nghe được tiếng đá vụn rơi vào trong nước truyền tới, thậm chí khi Lăng Tiêu chui ra, một tiếng phù phù sau đó, rồi rơi vào trong nước.

Một luồng cảm giác lạnh giá chọt thấu vào xương tủy!

Thiếu chút nữa nó làm cho Lăng Tiêu biến thành khối băng! Lập tức Lăng Tiêu cảm giác được một trận khô nóng toàn thân! Một chút thương thể trên người cũng đang khôi phục với tốc độ kinh người!

Đồng thời chân nguyên trong cơ thể Lăng Tiêu cũng nhanh chóng tăng lên!

-Linh mạch!

Lăng Tiêu hoảng hốt trong lòng, chỉ có linh mạch mới có công hiệu như vậy. Chỉ có linh mạch mới có thể khiến mình khôi phục nhanh như vậy! Dòng suối chết tiệt này rõ ràng là một nguồn suối trên linh mạch.

Phía dưới mới thực sự là chỗ tốt!

huynhba

428. Chương 391: Ngộ Nhân Tính

Ví dụ một cách đơn giản: Ở Tu Chân Giới có vô số kẻ các môn phái lớn nhỏ. Trong đó đệ tử của các môn phái lớn có tới hơn mười vạn thậm chí đông tới trăm vạn người! Phía dưới môn phái nếu có một nhánh linh mạch, đều khiến người ta hâm mộ đến đỏ con mắt!

Trăm vạn người!

Nhiều người như vậy chia xẻ một linh mạch, còn khiến người ta thêm muốn. Đại đa số nơi trú ngụ của các môn phái, chỉ có thể được coi như chỗ đầy đủ linh khí, thì còn phải dùng tụ linh trận thu thập linh khí chu thiên ở bốn phương tám hướng tụ tập lại. Có rất nhiều môn phái loại nhỏ, không có năng lực chiếm cứ linh mạch, cũng không có khả năng bố trí tụ linh trận, chỉ có thể dựa vào bản thân dốc sức tu luyện một cách gian truân, để hấp thu từng chút từng chút linh khí trong trời đất!

Kiểm phái Thục Sơn có thể trong mấy chục vạn năm dần dần trở thành một đại phái, chỉ có một nguyên nhân chính yếu đó là vì phía dưới Thục Sơn, có một linh mạch không tính là lớn lắm. Bằng không linh khí ở Tu Chân Giới thời đó rất mỏng manh, làm sao Lăng Tiêu chỉ tu luyện năm mươi năm đã đạt tới Kim Đan kỳ?

Một người khẳng định không có cách nào hấp thu hết được một nhánh linh mạch dù lớn nhỏ bao nhiêu không cần biết, mà hiện giờ Lăng Tiêu chỉ căn cứ vào công hiệu ở phía trên của nhánh linh mạch này, hần có thể kết luận, linh mạch ở phía dưới tuyệt đối phải lớn hơn nhiều so với linh mạch ở Thục Sơn!

Nếu xây dựng môn phái ở chỗ này... trái tim Lăng Tiêu chợt nhảy lên đập thành thịch, ánh mắt hần lóe sáng, tâm tình hưng phấn, chữ “hỉ” thất tình đó tạo thành một luồng khí thanh thần vui sướng, từ kinh mạch của toàn thân Lăng Tiêu lan tràn ra khắp mọi góc ngách cả vùng không gian ngầm dưới lòng đất này.

Mà tâm tình của Lăng Tiêu thì đắm chìm trong loại cảm giác vui sướng thoải mái ấy, dần dần chìm vào tận đáy của hàn tuyến, bắt đầu điên cuồng hấp thu nguồn năng lượng trong linh mạch.

Bởi vì tâm ma mà chân nguyên và tinh thần lực của Lăng Tiêu tạm thời rơi vào trạng thái phong bế thể mà gần như chỉ trong khoảng nửa khắc liền phá tan gông cùm xiềng xích, trong nháy mắt đó Lăng Tiêu liền hệ được với nguyên anh bên trong tử phủ.

Nguyên anh kia bỗng nhiên mở bừng hai mắt bắn tinh quang ra bốn phía, chiến giáp màu vàng bọc toàn thân tỏa ra vàng hào quang cực kỳ chói mắt, đột nhiên từ trong tử phủ của Lăng Tiêu nhảy ra, nhảy vào hàn đàm, sau đó đi theo đáy nước tiến vào bên trong linh mạch, rồi bắt đầu tu luyện điên cuồng!

Lại nhìn trên cơ thể của Lăng Tiêu: ở những chỗ có vết thương ngoài da, đã nhanh chóng khôi phục bình thường, làn da trơn bóng như ngọc cứ như là da thịt trẻ sơ sinh!

Tất cả chấp niệm của Lăng Tiêu trước kia, ngoại trừ liên quan tới Tạ Hiểu Yên, còn lại đều bị Lăng Tiêu tiêu diệt sạch không còn!

Chỉ có chấp niệm liên quan tới Tạ Hiểu Yên, trước mắt Lăng Tiêu không thể đồng hóa, cũng không cách nào thôn tính, càng không thể đuổi ra ngoài cơ thể. Tuy nói chiếm thân thể người ta, nhưng loại sự tình này quả thật khiến người ta chán ghét.

Lăng Tiêu dĩ nhiên quyết định sau khi rời khỏi nơi này, trước tiên tới thể gia Tinh Võ tìm Tạ Hiểu Yên, rồi bỏ kinh mạch toàn thân cho nàng để giải quyết cho xong đoạn nhân quả. Hiện tại Tạ Hiểu Yên đối với hắn mà nói cũng chỉ là người qua đường mà thôi!

Liệt gia Tinh Võ cũng không còn uy hiếp gì với kiếm phái Thục Sơn nữa. Đến lúc đó nếu đã di dời môn phái tới nơi đây còn bày ra đại trận hộ sơn, đừng nói là thể gia Tinh Võ, cho dù tất cả cường giả trên thế giới này đều đến vây công cũng không làm gì được!

Đến lúc đó Lăng Tiêu ở Nhân giới có thể nói tâm nguyện đã giải quyết xong, sẽ chuẩn bị tiến vào Thánh Vực.

Giờ phút này Lăng Tiêu dồn toàn bộ tâm thần và tinh thần lực để nâng cao thực lực của chính mình, không để bất kỳ ngoại cảnh nào tác động, không để bất cứ tâm ma nào quấy nhiễu.

Từng ngày từng ngày trôi qua, chính bản thân Lăng Tiêu cũng không ngờ hắn đã bế quan tu luyện tại trung tâm linh mạch này đã hơn hai mươi ngày!

Lăng Tiêu đột nhiên mở hai mắt bắn ra hai đạo thần quang nhìn như thực chất, dường như có thể nhìn thấu hết thảy sự vật trên thế gian!

Lăng Tiêu vận hành chân nguyên trong cơ thể một đại chu thiên, thở nhẹ một hơi, quả nhiên là phúc nằm trong họa, họa dựa vào phúc. Vạn vật trên thế gian này đều có quy luật, chính mình coi như bị tâm ma nhiễu loạn, bị họa kiếp lần này, nhưng có ai lại nghĩ đến, ở dưới chân núi bệ ngoài trông thật bình thường không có gì đặc biệt thế này vậy mà ẩn chứa một linh mạch năng lượng khổng lồ như thế chứ?

Nguyên anh của Lăng Tiêu quay về tử phủ, cả người tiên khí tỏa ra bốn phía, đến ngay cả hang động ngầm này cũng vì Nguyên anh của Lăng Tiêu mà tràn đầy linh khí!

Xuất Khiếu trung kỳ!

Lăng Tiêu thoáng lộ ra một chút tươi cười trên gương mặt lạnh lùng: chính mình đến nơi đây, tuy rằng bởi vì đám sơn tặc, nhưng mình đường đường một người tu chân, chưa từng bị người vũ nhục như thế? Bị người ta dùng roi quần cổ kéo lê trên mặt đất, nếu không nhờ có Tinh Kim Nguyệt Quang Giáp hộ chủ, sợ là Lăng Tiêu chỉ có thể xuất khiếu Nguyên anh ra chặt vật chạy trốn, mà nếu không tìm được thân thể thích hợp chỉ dựa vào Nguyên anh đó nếu như gặp phải ma thú trên bậc chín, nhất định sẽ trở thành thức ăn làm thuốc bổ cho chúng!

Mối cừu này... không thể không báo!

Lúc này, Lăng Tiêu bỗng nhiên nghĩ tới gã Lâm Lỗi: Không biết vì sao nhớ tới cha con Lâm gia đều có ân với mình, có ân không báo cũng không phải bản tính của Lăng Tiêu. Lăng Tiêu vừa suy nghĩ trong lòng,

đồng thời ánh mắt không hề bị bóng đêm cản trở nhìn cánh cửa đá thật to lớn trước mắt, khoe miệng lộ ra một tia cười trào phúng, nơi này có lẽ chính là chỗ dựa lớn nhất của lão quỷ kia đây?

Chỉ đáng tiếc là hết thảy nơi đây rất nhanh sẽ trở thành lãnh địa của kiếm phái Thục Sơn!

Khi mình đi rồi, vui vẻ nhất ắt hẳn chính là Lý Vô Trục quốc vương Đế quốc Lam Nguyệt. Tuy nhiên, chính mình làm sao cũng phải cấp cho hắn một phần đại lễ!

Những năm gần đây Lý Thiên Lạc... một tên hèn nhát, môn đồ của Lăng Tiêu đều khi dễ hắn, nhưng hắn tương đối trung thực để cho hắn làm Nhiếp chính vương là tốt lắm! Về phần Lý Vô Hiếu sau này lớn lên, Lăng Tiêu cũng không lo lắng, Lý Vô Hiếu hiện tại tuy rằng còn nhỏ tuổi nhưng cũng coi như là đệ tử của Thục Sơn!

Lăng Tiêu lấy ra một bộ quần áo mới trong nhẫn không gian, thay y phục trên người, nếu thực lực của mình đã khôi phục vậy thì cũng không cần phải... tiếp tục trở lại địa lao kia để chịu tội. Nếu Lâm Lỗi đã chết thì cấp cho hai vợ chồng Lâm Hải một món tiền để giúp họ thoát khỏi cảnh bần cùng, tận hưởng cuộc sống vinh hoa phú quý. Tiếp sau đó giết sạch sơn tặc trong sơn trại, vì hắn cũng coi như là báo thù cho chính mình!

Nếu Lâm Lỗi còn sống đám sơn tặc này cũng phải chết! Cũng không phải vì thù hận của bản thân mình, mà Lăng Tiêu đã biết rõ đám sơn tặc này không chuyện ác nào không làm, quả thực chính là một khối u ác tính lớn nhất trong phạm vi trăm dặm nơi đây!

Mình có làm như vậy, cũng coi như làm một chuyện tốt vì dân chúng quanh vùng!

Lăng Tiêu than nhẹ một tiếng, ngay sau đó biến mất ở tại chỗ, tiếp đó xuất hiện trên bầu trời sơn trại, từ từ hạ xuống cổng sơn trại. Lăng Tiêu sửa sang lại quần áo, xong cứ như vậy thản nhiên đi thẳng vào bên trong.

.....

Bên trong địa lao bỗng dưng mất tích một người nửa chết nửa sống, cũng không có người nào chú ý tới. Ở những địa phương thế này, từ thật xa đã có thể ngửi thấy mùi tanh tươi không ai muốn tới gần. Chết một người cũng là chuyện bình thường, hơn nữa địa lao này không ai có thể trốn thoát được. Dĩ nhiên cũng không ai quan tâm người ở bên trong chết sống ra sao. Ngoại trừ tên sơn tặc đóng giả thi thể dù sao cũng có chút buồn bực.

Tuy nhiên lại nói tiếp, sau khi sơn trại bán xong số hàng hóa cướp được, ngoài ra lại một lần nữa đánh lui đợt công kích trả thù của nam tước Tiêu Ân, vẫn không có hoạt động gì khác. Bọn sơn tặc đã cảm thấy như mình sắp bị gở sét, chỉ mong sao có chuyện xảy ra để tiếp tục hoạt động vận động cơ thể.

Địa thế sơn trại dễ thủ khó công, từ dưới lên trên cao tới mấy vạn trượng, là ngọn núi cao nhất trong phạm vi trăm dặm. Tuy nhiên muốn lên núi lại chỉ có một con đường đá rộng chừng hai trượng, dốc ngược rất khó đi, một bên là vách núi cao vạn trượng dốc thẳng đứng, một bên là vực sâu thăm thẳm giống như được đeo gót bằng đao!

Nếu từ nơi này ngã xuống, trừ phi biết bay nếu không chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ!

Điều này cũng là một nguyên nhân trọng yếu vì sao cho tới bây giờ không ai có thể công phá được nơi này. Vì thế thậm chí mấy lần nam tước Tiêu Ân thiết đặt bẫy rập hỏa khí ở bên ngoài định đánh bắt bọn sơn tặc ngông cuồng không chuyện ác nào không làm này. Nhưng không ngờ đám sơn tặc biết rõ đó là bẫy rập, cũng ngông cuồng tiến đến, tiếp đó sau khi cướp đoạt hàng hóa lại nghênh ngang rời đi.

Cung tên đao kiếm bình thường, hoàn toàn không thể gây thương tổn cho bọn chúng. Thế cho nên dân chúng ở vùng phụ cận đều nói đoàn sơn tặc này có sơn thần bảo hộ, sự tình càng lan truyền càng mơ hồ. Đến cuối cùng, nam tước Tiêu Ân gần như nản lòng thoái chí, nhưng bọn cường đạo cũng không có buông tha hắn, ngược lại một lần nữa đánh cướp rất nhiều hàng hóa của hắn.

Một tháng trước, nam tước Tiêu Ân lại chiêu mộ mấy trăm tên lính đánh thuê tấn công lên núi, lính đánh thuê ở dưới đánh lên mới nửa ngày đã bị phía trên lăn cây lăn đá xuống chết hơn phân nửa, lại phải cuốn vó quay về.

Lâm Lỗi thật là may mắn khi nam tước Tiêu Ân bị thảm bại, trong sơn trại bọn cường đạo lo ăn mừng chiến thắng không có trút giận lên đám xui xẻo trong lao tù. Cho nên hơn một tháng nay hắn ở trong địa lao không thấy ánh sáng mặt trời ngày càng trắng da, ngoài ra cũng không có thay đổi gì lắm.

Lăng Tiêu biến mất tuy rằng khiến hắn cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng ở chốn lao tù này, bản thân mình còn lo chưa xong đâu có ai dư hơi nghĩ tới một người xa lạ chứ?

Thân ảnh Lăng Tiêu vừa mới xuất hiện ở cổng trại, lập tức bị hai tên thủ vệ phát hiện, trong mắt chúng đều lộ ra vẻ kinh ngạc, thầm nghĩ: “Tên oác con này là ai? Vì sao lại tự chui đầu vào lưới? Xem ra người trẻ tuổi ăn mặc quần áo hoa lệ, bộ dáng cực kỳ anh tuấn cũng không giống đầu óc có vấn đề? Ủa! Mà sao bốn năm trạm gác ngầm phía dưới đều không có phản ứng gì? Nhìn dáng vẻ của hắn như đang thành thoi đi dạo sân vườn, rõ ràng là một thư sinh tưởng nơi này là phong cảnh du ngoạn!”

- Mẹ nó! Mấy trạm gác ngầm phía dưới quá lười biếng rồi!

Một sơn tặc gác cổng trẻ môi lắm bẻm nói:

- Cứ để cho lão Đại trừng phạt bọn họ! Tuy nhiên, nhìn tên này thật giống như con dê béo? Ha ha! Lại còn da thịt mịn màng. Con bà nó! Thời gian gần đây chúng ta ở lý trong trại thiếu vắng đàn bà! Không ngờ lão tử lại cảm thấy có hứng thú với nam nhân! Ha ha ha!

- Ha ha! Món hàng ngon lành như vậy, cũng coi như huynh đệ ta tốt phúc! Thừa dịp hiện tại không có chuyện gì, chúng ta bắt hắn lộng đi khoái hoạt đi!

Gã sơn tặc kia dáng người cao lớn thô kệch, cười ha hả nói.

Trong mắt Lăng Tiêu hiện lên một màn hơi lạnh, khóe miệng khẽ động, vươn tay phải ra ngón cái và ngón trỏ bấm thành một vòng tròn búng ra ngoài... một đạo kiếm khí từ ngón tay Lăng Tiêu bắn ra, tức thì tại mi tâm của gã lên tiếng đầu tiên chợt xuất hiện một lỗ to cỡ ngón tay, máu tươi trộn lẫn óc bắn tung tóe, văng lên đầy mặt đầy đầu cổ gã sơn tặc kia!

Chuyện xảy ra quá đột ngột, khiến gã sơn tặc vừa rồi còn cười to thoải mái hoàn toàn sững sờ đứng lạng tại chỗ, không đợi hắn kịp phát ra tiếng hét hoảng sợ, lại một đạo kiếm khí xuyên qua yết hầu của hắn, thân mình hắn phù phù một tiếng mới ngã bịch xuống đất. Tròng mắt hắn lờ ra ngoài thật giống như mắt cá chết, chỉ sợ đến chết, hắn cũng chưa kịp nghĩ ra rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!

Lăng Tiêu chậm rãi lắc lắc đầu, trên mặt không có biểu tình gì, giết hai tên rác rưởi này cũng không thể khiến hắn sinh ra cảm xúc hứng thú, thậm chí cũng chẳng muốn sử dụng đến kiếm.

Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn thoáng qua cổng sơn trại cao chừng mười trượng, rộng tới bảy tám trượng. Chân nguyên toàn thân hắn lưu chuyển tốc độ tăng nhanh, bộc phát ra một luồng khí thể hào hùng, bỗng dưng nổi lên như một trận cuồng phong lồng xoáy thật lớn quét tới, cổng sơn trại vô cùng chắc chắn đó giống như một mảnh lá cây trước cơn bão táp!” Âm” một tiếng bị thổi sụp đổ tung bay tán loạn. Bên trong sơn trại lập tức truyền ra một tràng tiếng hét kinh sợ!

Sau đó trong nháy mắt nhảy ra hai ba mươi người, trợn mắt há hốc mồm nhìn chỗ cổng trại.

Lăng Tiêu đứng ở nơi đó, không ai nhận ra hắn: người trẻ tuổi vận quần áo quý giá đẹp đẽ, bộ dáng cực kỳ anh tuấn này lại là gã tiện dân đóng giả thi thể một tháng trước bị bọn họ dùng roi ngựa kéo lê trên mặt đất.

Những người đó đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hoàng mất đi năng lực suy nghĩ, đầu óc chúng xoay chuyển chỉ một điều: Chạy đi! Chạy mau! Chạy lẹ đi báo tin cho Đại đương gia!

Giờ phút này Đại đương gia của sơn trại vừa mới nỗ lực chiến đấu một hồi, đang ôm hai nữ nhân trẻ tuổi xinh đẹp, thân mình trần truồng nằm thở dốc trên giường. Trong lòng hắn còn đang suy nghĩ: khi nào thì có thể khai khẩu được lão quỷ kia. Trước kia khi bọn họ tiến vào hàn tuyến, đều bị dùng miếng vải đen bịt mắt, hơn nữa dọc theo đường đi bố trí vô số cơ quan ngầm, không có lão già kia không ai có thể đi vào.

Hắn đã thử nghiệm rất nhiều lần, mỗi lần đều bị tổn thất mấy tên huynh đệ, tới cuối cùng, đã không còn ai dám tiến vào nơi đó!

Dục vọng của con người là vô cùng vô tận, nếu nắm trong tay một tài nguyên tốt như vậy, thì đến nay Đại đương gia sẽ không thỏa mãn làm một đầu lĩnh cường đạo đơn giản thế này.

Hắn đang suy nghĩ, nếu chính mình có thể huấn luyện ra một chi quân đội một vạn người, mà đạo thương bất nhập vậy chẳng phải là một đội quân vô địch sao? Cho dù là muốn lật đổ Quốc vương của đế quốc Tái Nhĩ, tự mình lên làm hoàng đế, cũng không phải không có khả năng?

Đại đương gia đang nghĩ đến nếu chính mình lên làm hoàng đế, đến lúc đó hậu cung có vô số mỹ nữ, muốn ngủ với ai thì ngủ... Hắn đang bay bổng bổng nhiên bên ngoài truyền đến một tràng tiếng đập cửa dồn dập, tâm tình Đại đương gia đang sung sướng lập tức biến mất không thấy, gương mặt hắn sa sầm xuống.

Sơn tặc chính là sơn tặc, một chút quy củ cũng không có! Tương lai nếu mình làm hoàng đế, những tên này thật không lưu lại được! Trong lòng nghĩ, hắn lạnh lùng hỏi:

- Chuyện gì? Sao hoang mang hoảng hốt như vậy? Chẳng lẽ nam tước Tiêu Ân, lại mang nữ nhân tới tặng cho ta nữa sao?

Bên cạnh hắn hai nữ nhân trẻ đẹp đều lộ sắc mặt buồn bã, hai nàng là trong một lần cướp bóc, bị Đại đương gia sơn trại này từ phủ nam tước Tiêu Ân cướp đem lên núi.

Cũng bắt đầu từ lần đó, giữa hai phương đã kết oán cừu, bởi vì hai nữ nhân này vốn là tiểu thiếp rất sủng ái của nam tước Tiêu Ân.

Vị ngoài cửa kia đương nhiên biết thủ lĩnh của mình thuộc loại người gì, hắn khẩn trương lập cập nói:

- Không... không phải! Đại đương gia! Có người... từ phía dưới đánh đi lên, một kích đã đánh sụp đổ nát vụn cổng sơn trại chúng ta...

Đại đương gia từ trên giường lập tức ngồi bật dậy, sau đó nhảy xuống mặt đất, cả người trần truồng, tiến lên mở tung cánh cửa, phía sau hai nữ nhân trên cái giường lớn cả kinh kêu một tiếng chộp lấy tấm chăn trùm lên người che chắn cảnh xuân tươi đẹp... tên thủ hạ kia thì trước sau cúi gằm đầu không dám nhìn vào bên trong.

- Người nói lại lần nữa xem, chuyện gì xảy ra?

Đại đương gia chợt biến đổi sắc mặt, không thể so sánh hắn với bọn sơn tặc bình thường này, nhiều lắm là Kiếm Thị bậc ba có chút khí lực, cũng có thể xem như cao thủ. Còn hắn là trưởng quan chân chính từ quân đội xuất ngũ! Thực lực đã đạt tới Đại Kiếm Sư bậc bốn!

Hơn nữa thời điểm hắn ở chung với lão quỷ hiện đang ở trong địa lao kia, đã nghe lão quỷ từng là kẻ mạo hiểm giằng giãi rất nhiều về chuyện võ giả. Người có thể một kích chấn nát tan cổng sơn trại, khẳng định là cấp bậc võ giả cách biệt không phải cỡ như hắn có thể chống lại!

Rất có khả năng, người ta chỉ nhích động một ngón tay đã có thể bóp chết hắn!

Không thể không nói, trên phương diện này Đại đương gia còn may là kẻ tự biết mình.

- Hắn đánh vào đây?

Đại đương gia gắng gượng ép mình tỉnh táo lại, rất nhanh khoác lên mình bộ quần áo, sau đó hắn bắt đầu ở trong phòng vợ vét gối gối từng bó lớn kim phiếu cho vào trong bao.

Tên thủ hạ khóe miệng hơi hơi co giật, hắn hiểu rằng đây là Đại đương gia muốn chạy trốn, nhưng hắn vẫn trả lời:

- Hắn còn đang ở chỗ cổng sơn trại, tuy nhiên...

Gã thủ hạ sơn tặc này còn chưa kịp nói xong liền cảm giác trước mắt mình tối sầm lại, cái loại cảm giác sợ hãi không ngờ lại tiêu biến mất, trong khoảnh khắc trước khi chết hắn lại có cảm giác như mình được giải thoát!

Người trẻ tuổi kia mang lại cho bọn chúng áp lực quá lớn, lớn đến nỗi có thể làm cho người ta ngã gục.

- Tuy nhiên cái gì?

Đại đương gia mới vừa hỏi ra khỏi miệng, lập tức có cảm giác như không thích hợp, hắn vươn tay rút thanh bảo kiếm trên bàn hàn quang bắn ra bốn phía, sau đó mạnh mẽ quay người lại đâm ra, lại đâm vào khoảng không.

Ánh mặt trời vừa lúc từ ngoài cửa chiếu vào, Đại đương gia nhìn ra ngoài cửa, bỗng nhiên cảm giác có chút chói mắt, người trẻ tuổi vẫn còn đứng ở cửa, ở chỗ sâu trong ánh mắt mang theo một tia trào phúng, lạnh lùng nhìn chăm chú vào hắn.

Đại đương gia nhìn Lăng Tiêu ánh mắt đầy sợ hãi, một cỗ cảm giác lạnh như băng lan khắp thân thể hắn, còn có cảm giác như tay chân bị bó lại đứng chết lặng. Rõ ràng người thanh niên này không có phóng ra chút áp lực nào, nhưng cứ như vậy đứng ở nơi đó lại như một pho tượng thần linh không thể xâm phạm!

- Người là ai?

Cặp môi Đại đương gia run run, đã nhanh chóng chết lặng lên tiếng hỏi.

Lăng Tiêu bỗng nhiên cười rộ lên, chỉ có điều trong tiếng cười kia lại mang theo giá lạnh vô tận, vì thế khiến cho thanh âm của hắn nghe như là xuyên qua tầng băng lạnh giá rồi vọng lại.

- Như thế nào, Đại đương gia không nhớ ta à? Lúc trước ở trên đường núi, ung dung vung roi ngựa, cuốn ta kéo lê phía sau chân ngựa, còn có gì khoái chí hơn chứ? Lúc này mới qua một tháng, không ngờ đã quên

Dùng tính mạng cả nhà để thế, có thể thấy những người này đúng là hận ý với lão già thật sâu đậm, nói vậy thường ngày hẳn lão cũng ức hiếp bọn họ không ít.

- Đúng! Giết lão!

- Giết lão!

Tình cảnh quần chúng xúc động, sắc mặt lão già trắng bệch.

Trong đầu Lăng Tiêu lóe lên một tia sáng, đối với thất tình lục dục của con người cứ như vậy ngộ đến một cảnh giới huyền diệu!

Một loại kiếm kỹ mới sinh động rõ nét trong đầu hắn.

Hỉ, giận, ưu, cụ, yêu, tăng, dục!

Bảy thứ cảm xúc này, sau khi Lăng Tiêu đi vào đại lục Thương Lan đã dùng thời gian sáu năm để cảm ngộ, nhưng bởi vì vấn đề địa vị thân phận, vẫn không có tiến triển nhiều lắm, không nghĩ tới một chuyến hành trình phương Tây, trải qua đủ loại, rơi vào tình trạng âm kém dương suy, chính mình ba lần bảy lượt hòa nhập vào cuộc sống chân chính của người dân thường. Thông qua thất tình lục dục của bọn họ tiến hành cảm ngộ, hiệu quả không ngờ ra ngoài dự liệu của Lăng Tiêu!

Ban đầu lĩnh ngộ ra được kiếm khí nộ với màu trắng ngà, kiếm khí ưu với màu lam nhạt, kiếm khí tăng với màu đen tinh khiết!

Ba loại kiếm khí này uy thế hùng mạnh có thừa, còn kèm theo hiệu quả cảm xúc, hiện giờ Lăng Tiêu chỉ mới tu luyện ba loại kiếm kỹ này đến cảnh giới sơ cấp, cũng đã có hiệu quả hùng mạnh. Bởi vì ba loại kiếm khí chính là tâm tình của bản thân Lăng Tiêu sau khi lĩnh hội đã ngộ ra kiếm kỹ! Nếu là tu luyện đến cảnh giới cao cấp, chỉ sợ khí thể vừa ra, sẽ hình thành biến hóa cả một khí tràng cảm xúc! Đến lúc đó, địch nhân trầm mê trong đó không thể tự thoát ra được, sợ là đến chết cũng không rõ vì sao chính mình rơi vào hoàn cảnh thực tế đó.

Đối với lần đó chấp niệm trước đây bị Lăng Tiêu lưu lại hóa thành tâm ma quá nhiều, thế cho nên thực lực toàn thân toàn bộ mất sạch, thậm chí ngoại trừ thần trí còn lại, phần lớn bộ phận thân thể đã trở lại thể chất của Lăng Tiêu như thuở xưa!

Tâm ma hình thành lúc đầu, Lăng Tiêu đại khai sát giới ở Âu Dương gia, tiêu diệt sạch toàn bộ vũ giả bậc cao của Âu Dương gia! Đến sau lại Lăng Tiêu có điều phát hiện ra, mới ngưng kết đại trận, bao vây Âu Dương gia ở trong đó, đồng thời linh hồn Nha Nha dung hợp trong tinh thạch tâm, lại được Lăng Tiêu truyền thụ đạo pháp tiên thiên, mang theo trí nhớ chuyển thể luân hồi. Không nói khoa trương, từ trong bụng mẹ Nha Nha đã có thể bắt đầu tu luyện!

Muốn tu luyện đến Độ kiếp phi thăng, sợ là không tới mấy trăm năm thời gian. Đến lúc đó, tất cả người Âu Dương gia cũng không khác gì người thường!

Ta không tự ra tay giết người nhưng lại uy hiếp làm cho rơi rụng!

Lăng Tiêu trầm nghĩ: so với Âu Dương gia muốn tiêu diệt đạo môn ta, cách thực hiện của ta đã là chí nhân chí nghĩa rồi!

Hơn nữa, nói đến giết chóc, Lăng Tiêu nhớ tới năm đó ở Tu Chân Giới, lần đầu tiên bởi vì đoạt bảo cùng người, mà ra tay đánh đối phương trọng thương, rồi sau đó dẫn tới tử vong. Bởi vì không thể quên được, làm cho tâm ma bộc phát, lúc ấy sư phụ từng nói chuyện với hắn.

Lúc ấy sư phụ của Lăng Tiêu Đạo Phong thượng nhân từng hỏi Lăng Tiêu: “Mèo ăn chuột có hợp lẽ không?”

Lăng Tiêu gật đầu: “Hoàn toàn chính đáng!”

“Sư tử đi săn mồi có hợp lẽ không?”

Lăng Tiêu gật đầu: “Hoàn toàn chính đáng!”

“Vây bò ăn cỏ vẫn bình thường sao?”

Lăng Tiêu vẫn như cũ gật đầu: “Hoàn toàn chính đáng!”

Đao Phong thượng nhân mỉm cười: “Vậy ngươi không giết hấn, hấn có thể giết ngươi hay không?”

Lăng Tiêu sững sốt! Đúng vậy! Lúc ấy bị vây giữa chiến đấu kịch liệt, ai cũng không có khả năng lùi bước, hơn nữa, chính mình nếu không thi triển sát thủ giết hấn, vậy ngược lại người ngã xuống nhất định là mình! Bởi vì Lăng Tiêu chính mắt thấy đạo pháp của đối phương nổi lên hùng mạnh, mới xuất kiếm đâm đối phương thành trọng thương! Tính công kích của kiếm kỹ Thục Sơn mạnh mẽ, mang theo khí thế xưa nay chưa từng có! Ở toàn bộ Tu Chân Giới đều là thanh danh hiển hách, Lăng Tiêu ra tay tự nhiên sẽ không yếu.

Lăng Tiêu ngẫm nghĩ lại lời nói của sư phụ, cá lớn nuốt cá bé... đây chẳng phải chính là quy luật của thiên nhiên ư?

Cỏ xanh thơm dịu sinh trưởng ở trên mặt đất không sầu không lo, đón gió phấp phới, nở hoa chào đón mùa xuân, xanh tươi dạt dào khiến người trông thấy trong lòng vui vẻ thanh thản. Trâu cày để nhân loại sử dụng làm việc chăm chỉ, yên lặng cày cấy. Vất vả cần cù lao động.

Vậy trâu ăn cỏ, là trâu sai lầm rồi sao?

Con thỏ trắng bé nhỏ rất đáng yêu, nhưng lại là món ăn khoái khẩu của đám dã thú hùng ưng lang sói.

Sói lang còn nhỏ lại không địch lại sư tử hổ báo!

Thực vật trong thiên nhiên nói một cách rõ ràng chuẩn xác là dành cho nhân loại. Thuận theo qui luật thiên nhiên, chính là thiên đạo! Cũng là đạo sinh tồn!

Cho nên, từ đó về sau Lăng Tiêu đối với giết chóc luôn luôn không quan tâm cho lắm. Trước đây giữa Chiết gia và Lăng Tiêu thâm cừu đại hận như thế, mà Lăng Tiêu còn chừa lại con đường sống cho chúng!

Chỉ dùng Băng Lam Thủy Quang Trận vây khốn Chiết gia, trong trận ruộng tốt ngàn khoảnh (khoảnh: rộng 100 mẫu Trung Quốc, chừng 6, 6667 hec-ta), nguồn nước sung túc, nguyên một thế gia loại này, trên các phương diện cơ bản thì đã có thể làm được tự cấp tự túc, cho nên, Lăng Tiêu vây khốn bọn họ khẳng định là quá nhân từ!

Nếu như tình thế đổi ngược lại, kẻ thua chính là Lăng Tiêu: tất nhiên Chiết gia sẽ không lưu lại một người kiếm phái Thục Sơn nào sống sót! Năm đó Tô gia cùng Diệp gia chính là một ví dụ điển hình!

Đối với địch nhân chém tận giết tuyệt, vốn chính là thiên tính của con người! “Nhỏ cỏ không trừ gốc hậu hoạn vô cùng” chuyện như vậy rất nhiều, nhiều đến làm cho người ta khi đối mặt với kẻ tử thù, cơ hồ sẽ không hề làm theo ý tưởng thứ hai nào khác!

Giống như mười vạn người già phụ nữ và trẻ em yếu đuối của gia tộc Âu Dương, quả thật bọn họ không có làm sai chuyện gì, có sai chăng chỉ là họ xui xẻo sinh ra là người nhà Âu Dương! Thời điểm đám cường giả của Âu Dương gia diệt sát người khác, thật nhiều chỗ tốt mang về, tộc nhân của bọn chúng cũng cùng được hưởng dụng. Cái này giống như trong luật pháp của các quốc gia nhân loại, có một tội chứa chấp đồ gian cũng là tội lớn! Thậm chí nghiêm trọng hơn còn là phạm tội đồng lõa!

Âu Dương gia phái một số đông người đi tiêu diệt kiếm phái Thục Sơn, nếu không có Mê tung trận sợ là kiếm phái Thục Sơn thật sự đã bị diệt vong và cũng sẽ không lưu lại một người sống sót. Mà mười vạn lão nhược phụ nữ và trẻ em phía sau các cao thủ Âu Dương gia, chính là tội lớn nhất: đồng lõa!

Đó là lý do mà bọn họ đáng chết!

Lăng Tiêu tin tưởng rằng ngay lúc đó cho dù hấn không có bị tâm ma quấy nhiễu, chỉ sợ cũng sẽ giết hết cường giả Kiếm Hoàng trở lên của Âu Dương gia! Bởi vì từ trước kia trong chấp niệm của Lăng Tiêu lưu lại: chuyện giết chóc chỉ có thể ảnh hưởng tới Lăng Tiêu nhưng không có thể làm thay đổi quyết định của hấn! Nếu Lăng Tiêu tự bản thân mình không có sát niệm, vậy thì chấp niệm kia cũng không dậy lên đến nửa điểm tác dụng! Vẫn còn ẩn núp sâu trong nội tâm của hấn!

Lăng Tiêu suy nghĩ trong lòng, đủ loại cảm xúc từng thứ hiện ra trong đầu, đồng thời, Lăng Tiêu đối với loại cảm xúc “dục” bên trong thất tình, vốn là yếu nhất, cũng đã có một loại linh ngộ hoàn toàn mới mẻ.

Nguyên vốn Lăng Tiêu nghĩ đến, cái gọi là “dục” là nam nữ chi dục, mà trên phương diện tình yêu nam nữ của Lăng Tiêu là kém hiểu biết nhất, mặc dù bên người một đám đông thiếu nữ ái mộ. Nhưng chính hắn lại không có dục vọng nhiều lắm. Người tu chân dù có công pháp song tu, nam nữ đối với sắc dục, cũng chưa chắc mạnh lắm, bởi vì bọn họ dùng bất cứ phương pháp nào để tu luyện, cho dù là tu ma! ... mục đích cuối cùng cũng chỉ có một:

Đó chính là “trường sinh”.

Mà Lăng Tiêu lại vẫn không ham muốn không đòi hỏi, vì thế đối với loại cảm xúc dục vọng này, thật sự khó có thể có cảm ngộ nhiều lắm. Nhưng ở đại lục phương Tây này sau khi bị trọng thương một đường đi đến lại bị tâm ma đột kích. Khiến cho Lăng Tiêu rốt cục hiểu được rằng:

“Dục” cũng không phải đơn thuần là sắc dục của nam nữ, mà là dục vọng nguyên thủy nhất ở sâu trong nội tâm của con người!

Tỷ như nói, ở Nha Nha nơi đó, Lăng Tiêu từ người mẹ của Nha Nha biết dục vọng của bà ta chính là có thể gả Nha Nha cho một người giàu có để sau đó bà ta có thể thu được nhiều lễ vật.

Từ thê tử của Lâm Hải đó, cảm nhận được cái muốn mãnh liệt của bà ta là làm sao cho gia đình mình trở nên giàu có, muốn trọng phụ tử nhỏ trở nên nổi bật. Từ trong mắt đám người trước mắt này, Lăng Tiêu lại cảm nhận được dục vọng của bọn họ đúng là đồng tài bảo này!

Loại cảm xúc này... Thậm chí có thể lây truyền!

Đây mới là cảm xúc Lăng Tiêu thực sự cảm ngộ đến chỗ tinh hoa! Một người bình thường cảm xúc sinh ra không đáng sợ, cảm xúc của mười người thường sinh ra cũng không đáng sợ, nhưng nếu là một ngàn một vạn người... Thậm chí là mười vạn người tụ tập cùng một chỗ, đồng thời sinh ra cảm xúc như nhau!

Toàn khí tràng đó đủ để dọa Kiếm Tôn thối lui!

Đương nhiên, chỉ là ở trên phương diện khí thể, nhưng cái này đã đủ kinh người! Phải biết rằng, đừng nói mười vạn người thường, cho dù trăm vạn người thường, ở trong mắt cường giả cảnh giới Kiếm Tôn, chẳng qua cũng chỉ là đàn kiến bình thường!

Một vạn con kiến sẽ không là con kiến sao? Vẫn thế! Nhưng những con kiến này nếu như đều đồng loạt phát ra một loại cảm xúc như nhau, cho dù là Kiếm Tôn, cũng phải động dung! Cũng sẽ kinh sợ!

Từng đạo hào quang bảy màu, lưu chuyển từ trên xuống dưới vòng quanh thân thể Lăng Tiêu, Lăng Tiêu đứng ở chỗ cao nhất trên ngọn sơn phong này, đón mười phần dương khí của ánh mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, bắt đầu ở trong lòng diễn hóa bảy thứ cảm xúc này biến thành kiếm khí!

Hỉ chi kiếm khí màu đỏ thắm, loại màu đỏ tươi đẹp này thật giống như tấm mạng che mặt trên đầu thiếu nữ vui mừng ngày tân hôn ở đông đại lục, tuyệt không có nửa điểm mùi vị máu tanh của chết chóc!

Kiếm khí cỡ bằng ngón tay, vòng quanh hai tay Lăng Tiêu, vô cùng linh hoạt lượn tới lượn lui.

Nộ chi kiếm khí, màu trắng ngà, mang theo một khí thể mãnh liệt sôi sục, làm cho người ta một khi tiếp cận nó, thần kinh tự động trở nên khẩn cảm táo bạo hẳn lên, một chút việc nhỏ cũng có thể dẫn phát đến giận tím mặt.

Loại kiếm khí này tính giết chóc rất mạnh, nếu tiến vào trong cơ thể, sẽ cắt đứt kinh mạch từng tắc từng tắc!

Hung tàn, bá đạo, là bản sắc của Nộ chi kiếm khí.

Ưu chi kiếm khí, hào quang màu lam nhạt mang theo khí tức ưu thương, tao nhã mà cao quý, tựa như một đóa hoa hồng màu lam nở rộ, cực kỳ xinh đẹp! Hào quang màu lam này tới gần ai, người đó sẽ có cảm giác một khí tức ưu thương bị thương, giống như nỗi cô tịch thê lương muôn thuở, làm người ta thất vọng tiêu hồn! Nếu bị loại kiếm khí này gây thương tích, tinh thần sẽ thống khổ dị thường, chỉ cần trong lòng từng có một mối thương tâm nào đó, vô hình trung sẽ bị phóng đại lên gấp trăm vạn lần!

Cụ chi kiếm khí là màu xanh, cái gọi là sợ hãi, là địch nhân sợ hãi! Loại kiếm khí này ẩn chứa tính công kích tinh thần hùng mạnh, đối thủ cùng cấp bậc bị loại kiếm khí này gây thương tổn, đều từ tận đáy lòng không kìm được sẽ sinh ra một loại sợ hãi.

Ái chi kiếm khí, có màu tím, yêu thân nhân, yêu bằng hữu, yêu tình nhân... Chỉ cần trong lòng có một tia ý tưởng tình yêu, đều sẽ bị lạc vào trong mộng ảo màu tím của yêu chi kiếm khí này!

Ái chi kiếm khí giống như là một ảo cảnh do đủ loại tình yêu hình thành!

Tăng chi kiếm khí có màu đen thuần túy, kiếm khí diệt sát hết thảy! Có ảnh hưởng thật lớn với cảm xúc của con người, bị loại kiếm khí này công kích, tinh thần sẽ không tự chủ được bị ảnh hưởng của nó, sẽ làm cho cái loại cảm xúc cảm hận trong trái tim bị phóng đại gấp vô số lần!

Tâm tình rối loạn, tự nhiên bị thua chỉ là chuyện sớm muộn.

Một loại cuối cùng là dục chi kiếm khí, màu xanh nhạt, kiếm khí này phần lớn cũng là một loại công kích vào tinh thần, khiến địch nhân mê ảo ở trong đủ loại giấc mộng mỗi mòn chờ đợi, trầm mê trong đó không thể tự thoát ra được, cho dù là có thực lực hơi mạnh hơn người thi triển dục chi kiếm khí, trong phút lơ đãng cũng sẽ bị mê hoặc giam vào trong đó!

Lăng Tiêu dung hợp bảy thứ kiếm khí này cùng một chỗ tại trong lòng!

Công kích thực thể, công kích tinh thần, công kích khí thể, kết hợp ba tính công kích của bảy thứ cảm xúc tự bản thân mình linh ngộ, cứ gọi là: Kiếm Kỳ Thất Tình là được rồi!

Trong khoảnh khắc Lăng Tiêu hoàn thành dung hợp bảy thứ cảm xúc lại, cả ngọn núi chột bị cảm xúc của Lăng Tiêu bao phủ.

Lâm Lỗi còn đang do dự, bỗng nhiên trên mặt hiện lên một đạo hắc quang, trong lòng hiện ra đủ loại thống hận đối với lão già vô sỉ trước mắt. Cảm hận! Người chung quanh dường như phần nộ đến gần như điên cuồng! Mà kia lão già, thì sợ tới mức sắc mặt xám xịt, ánh mắt đại ra, xì cả phân nước tiểu ra ngoài, xụi lơ trên mặt đất. Không ngờ cứ như vậy bị dọa mà chết!

Rồi sau đó tất cả mọi người đều cười ha hả! Cười đến nước mũi nước mắt đầy mặt, cũng không có ngừng lại, tiếp sau đó lại nhất tề khóc rống lên, khóc khiến người ta thấy mà thương tâm nghe mà rơi lệ. Mỗi bi thương thấm thiết thậm chí truyền ra ngoài thật xa!

Lúc này Lăng Tiêu thu lại khí thể bộc phát của kiếm kỳ thất tình, mọi người đều dừng lại thanh âm, có chút không thể tin nhìn đối phương, nhìn chính mình, bọn họ thậm chí không biết vì sao đột nhiên cảm xúc của mình lại trở nên bi lụy như thế?

Lăng Tiêu đứng phía trên ngọn núi, rất hài lòng kiếm kỳ hoàn toàn mới do mình sáng tạo ra. Đây đã không thể xem như kiếm kỳ đơn thuần, thậm chí có thể nói nó là sản phẩm được sinh ra phụ thuộc vào cảm ngộ xúc cảm sinh tình của Lăng Tiêu!

Đạo tâm của Lăng Tiêu trải qua rèn luyện lần này, hết sức kiên cố, cho dù là chấp niệm về Tạ Hiểu Yên của Lăng Tiêu lưu lại từ trước kia, cũng đã không còn sợ hãi. Nhưng chuyện này Lăng Tiêu cũng quyết định phải đi Liệt gia một chuyến, một là để thăm Liệt Khuyết anh em kết nghĩa của mình, hai là để kết giải đoạn nhân quả với Tạ Hiểu Yên, tháo gỡ mọi gút mắc.

Lăng Tiêu cất bước đi xuống núi, thấy Lâm Lỗi đã giải quyết xong tất cả, chỉ còn lại ba người Lâm Lỗi và hai phụ nữ.

Lão già đệ đệ của lão gia quân quý tộc gì đó, nằm dài trên mặt đất, cả người phát ra tanh hôi, sớm đã chết mấy ngày rồi.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua đồng tài vật còn lại, vẫn còn dư lại hơn phân nửa, hần cười lắc đầu nói:

- Một khi đã như vậy, số còn lại này các ngươi ba người chia ba đi.

Hai phụ nữ liên tục lắc đầu, sau đó quỳ xuống dập đầu trước Lăng Tiêu, nữ nhân cương cường kia nức nở nói:

- Nếu không có ân nhân, suốt cuộc đời này chúng ta không có hy vọng báo được mối thù, làm sao còn dám nghĩ tới tiền tài gì nữa? Lưu ở chỗ này chỉ muốn gặp mặt ân nhân lần cuối rồi chúng ta sẽ cao chạy xa bay.

Lăng Tiêu bỗng nhiên tâm niệm vừa động, thuận miệng hỏi:

- Các người không dự tính trở về gia hương sao?

Hai nữ nhân nghe xong, trên mặt lộ ra nụ cười thắm, nữ tử tính tình cương liệt lắc đầu nói:

- Quê hương thì không trông mong trở về được rồi, năm đó cha mẹ chúng tôi bán cho Tiêu Ân đại nhân làm thiếp. Tiêu Ân đại nhân tuy rằng là một người tử tế, nhưng chúng tôi đã là tấm thân tàn hoa bại liễu, làm sao còn có mặt mũi quay về nơi đó?

Lăng Tiêu gật gù đầu, trong lòng nghĩ hai cô gái thật yếu ớt, nếu để mặc cho các nàng cứ như vậy rời đi, tình trạng sau này quả thật khó mà biết trước được. Mình đã làm việc tốt thì phải làm đến cùng, vì thế hắn nói:

- Không dối gạt các người, ta vốn là người ở Đế quốc Lam Nguyệt. Hiện có mấy ngàn môn nhân đệ tử, quân đội có mấy vạn, ta có ý muốn dời môn phái đến chỗ này. Nếu nhị vị không có nơi nào để đi, không bằng cứ ở lại đây. Dời ta dọn dẹp chỗ này xong, sẽ thiết lập một trận pháp phòng ngự, sẽ không có người nào có thể đi vào được. Không biết ý của hai người các người như thế nào?

Hai nữ nhân nghe xong, trong mắt đều lóe sáng, cả hai đều nhìn ra được Lăng Tiêu tuyệt đối không phải là người bình thường, nhưng hai người tự biết thân phận mình dè tiện, nào dám chủ động đưa ra yêu cầu này. Người trẻ tuổi cực kỳ anh tuấn vốn ở trong mắt các nàng cao cao tại thượng. Người như vậy, có thể thỉnh thoảng từ rất xa liếc mắt nhìn một cái thì cuộc đời này cũng thật không uổng phí rồi.

Được nghe lời ấy hai nàng đều không ngừng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Lăng Tiêu lại hỏi:

- Vậy hai người... có dám ở trong này một mình chờ một đoạn thời gian không? Người của ta chỉ sợ nhanh nhất cũng phải nửa năm nữa mới có thể phái tới đây xây dựng sơn môn. Trong khoảng thời gian này trên ngọn núi hoang vắng chỉ có hai người các người! Đương nhiên, bất cứ kẻ nào cùng với dã thú, muốn đột phá phòng ngự ta bày ra, cũng tuyệt đối không thể!

Hai nữ nhân đều gật đầu, nữ nhân cương cường kia nói:

- Ân nhân! Thời điểm nơi này là hang ổ sơn tặc, chúng tôi đều sinh hoạt bình thường, bây giờ bọn chúng đều chết hết, chúng tôi còn có cái gì phải sợ? Dã thú? Dã thú làm sao đáng sợ bằng bọn chúng!

Lăng Tiêu gật gù đầu, thầm nghĩ nữ nhân này cũng thật không tầm thường, ngày sau nếu có thể bồi dưỡng để chường quân công việc trong môn phái hẳn là dư sức. Đến lúc đó, những người thân bên ta cũng có thể an tâm để tu luyện.

Lúc này Lăng Tiêu quay đầu nhìn Lâm Lỗi, nhẹ giọng hỏi:

- Người có tính toán gì không, Lâm Lỗi?

Lâm Lỗi hơi kinh hãi, chính mình chưa bao giờ nói qua tính danh, người này sao biết tên của mình?

Lăng Tiêu cười nói:

- Ta trước đây bị thương được một đôi vợ chồng cứu, người nam tên là Lâm Hải...

- A! Là cha ta!

Lâm Lỗi có chút kích động nói:

- Họ... họ có khỏe không?

Lăng Tiêu gật gù đầu:

- Rất khỏe! Chỉ là có chút nhớ mong người, người nên thường xuyên về vấn an bọn họ.

Lâm Lỗi cúi đầu, có điều người trẻ tuổi trước mắt thoạt nhìn còn nhỏ hơn so với mình, dùng giọng điệu đó nói với mình mà hắn cũng không cảm thấy có gì không ổn, hắn nhẹ giọng nói:

- Ta là muốn làm ra được một sự nghiệp, rồi mới trở về nhà vấn an hai người, ta muốn để cho họ nở mày nở mặt!

Lăng Tiêu mỉm cười:

- Ở trong lòng cha mẹ người, người sớm đã là niềm kiêu hãnh của bọn họ!

Nói xong, còn nói thêm:

- Bên này còn lại tài vật, người hãy mang đi, lấy một ít mua cho cha mẹ người một căn nhà trong thành, để họ thay đổi cuộc sống, có cuộc sống sung sướng hạnh phúc. Ta nơi này, có một viên đan dược sau khi người dùng chỉ cần chuyên tâm tu luyện, trong vòng ba năm trở thành một Ma Kiếm Sư cũng không thành vấn đề!

Nói xong, trong tay hiện ra một viên đan dược màu xanh biếc.

Lâm Lỗi kinh ngạc đến ngây người đứng sững tại chỗ, một lúc lâu chưa phản ứng lại, mặc dù trong lòng hắn đã biết rằng: người trẻ tuổi này cùng chính mình tuyệt đối là hai thế giới. Đối phương khẳng định cao cao tại thượng, nhưng vẫn thật không ngờ thế gian lại có thần dược như thế, có thể làm cho người như hắn, ngắn ngủi trong vòng ba năm trở thành một Ma Kiếm Sư... Đây... cái này dường như có chút hoang đường, hoàn toàn vượt quá khả năng hiểu biết và trí tưởng tượng của hắn!

- Như thế nào? Người không thích?

Lăng Tiêu khôi phục thực lực, lại lĩnh ngộ được kiếm kỹ mới, đạo tâm đại thành, tâm tình cực kỳ sung sướng, vì thế mới nhúng tay vào chuyện của giới thể tục này. Nếu không, đối với đa số người tu chân đỉnh đấng tới hồng trần, chẳng khác nào nhiễm lấy nhân quả, tuyệt đối sẽ không tùy tiện dính tới những chuyện này!

Lâm Lỗi một mình rời đi truyền tin cho Tiêu Ân đại nhân, Lăng Tiêu giúp hắn chuyển tất cả tài vật tới dưới chân núi, đồng thời làm ra một trận pháp loại nhỏ, lại đưa cho Lâm Lỗi một khối tinh hạch, trong trận pháp kia có trận pháp! Đưa cho Lâm Lỗi bảo vật này, chính là trận pháp ở bên trong.

Ngoại trừ Lâm Lỗi, người khác tuyệt đối không có biện pháp nhìn thấy!

Lăng Tiêu làm việc này, cũng là tránh phiền toái cho Lâm Lỗi sau này, nói gì đi nữa lão gia quý tộc kia nhìn thấy, nhất định sẽ hiểu rằng Lâm Lỗi được quý nhân tương trợ. Đến lúc đó, cũng sẽ xem trọng Lâm Lỗi, mà cha mẹ Lâm Lỗi cũng sẽ không bởi vì đứa con đột nhiên có tiền của phi nghĩa mà có điều lo lắng.

huyhba

430. Chương 393: Gặp Lại Tiểu Sư

Lăng Tiêu không nghĩ lòng tốt của mình, lại khiến Lâm Lỗi trải qua một lần gặp được mình mấy năm nay.

Thất phu vô tội, mang ngọc mắc tội, Lăng Tiêu đối với nhân tính lại càng khắc sâu nhận thức, thực lực tăng cao nhưng làm việc so với trước đây càng thêm thận trọng!

Lăng Tiêu tiễn bước Lâm Lỗi xong quay lại trên núi, đã thấy hai nữ nhân đang cắn răng kéo các thi thể tới một chỗ, xem ra là muốn dọn dẹp sạch sẽ. Lăng Tiêu thầm bội phục hai nàng gan lớn, đồng thời bảo hai nàng đứng qua một bên, hắn nhẹ nhàng phát tay bắn ra một luồng kinh khí, mang theo một làn hơi rực nóng kinh người, trong nháy mắt thiêu đốt sạch mọi thi thể ở bên trong, ngay cả tro bụi cũng không nhìn thấy chút xíu nào!

Trên mặt hai nàng lộ ra thần sắc hoảng sợ. Các nàng đã cố gắng đánh giá cao thực lực của ân nhân, lại không thể tưởng tượng ân nhân lợi hại hơn xa so với ý nghĩ của các nàng! Làm sao với loại cảnh giới đó các nàng có khả năng nhìn thấu được?

Hai nàng trong lòng thầm mừng vui thật lớn, người lợi hại như thế sau này lại chính là chủ nhân của các nàng!

Nơi đây ngày sau sẽ trở thành chỗ phát triển của kiếm phái Thục Sơn, Lăng Tiêu không muốn chỗ này có gì dơ bẩn tồn tại, vì thế hắn mạnh mẽ khoét gọn khu vực chỗ địa lao, sau đó ném tới một ngọn núi hoang khoảng cách nơi này ngoài ngàn dặm, lút sâu vào lòng đất. Mấy trăm năm sau, nơi đó được người phát hiện, còn bị lầm tưởng cho là di tích thời thượng cổ. Thậm chí dẫn lên một phen tranh chấp của vũ giả giới thế tục.

Loại đoạn nhân quả tiếp theo, tuy rằng đối với Lăng Tiêu đã không còn quan ngại, nhưng sự huyền diệu của nhân quả thì không phải bàn cãi!

Lăng Tiêu ngự kiếm mà đi, với tu vi Xuất Khiếu trung kỳ, trong nháy mắt đi ngàn dặm, không tới nửa ngày đã tới phía bắc Đế quốc Tử Xuyên, trên bầu trời dãy núi Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn.

Phía dưới, là nơi dừng chân đã ngàn năm của Liệt gia.

Lăng Tiêu đứng ở rất cao trên không trung, nhìn xuống phía dưới, núi cao sông lớn, cảnh sắc đẹp lạ thường, Lăng Tiêu phát ra tầng tầng tinh thần lực hướng ra phía ngoài, ở địa phương cực xa trên bầu trời một đạo hào quang màu trắng lóe lên như một con măng xà thật lớn, trong nháy mắt biến mất tại chỗ!

Lăng Tiêu đứng ở nơi đó, nhìn Tiểu Sứ như một tia chớp bay tới, khóe miệng nổi lên vẻ tươi cười, Tiểu Sứ đã trưởng thành thân thể cực kỳ khổng lồ! Lông trắng xóa cấp tốc phi hành trên trời cao, giống như một đám mây trắng tinh thuần.

Một tiếng kêu vui mừng đến cực điểm, Tiểu Sứ vọt tới bên cạnh Lăng Tiêu, cặp mắt kia đã trở nên xanh thẳm, không ngờ mang theo một tia nhân tính hóa trong suốt.

Thân mình dừng trước người Lăng Tiêu, đầu chui vào trong lòng Lăng Tiêu!

Tiểu gia hỏa này... trưởng thành rồi đây!

Lăng Tiêu cảm khái trong lòng, thời gian thấm thoát trôi qua mới thoáng cái mình đi vào thế giới này không ngờ cũng sắp được mười năm, từ một thiếu niên biến thành một thanh niên. Tiểu Sứ, cũng từ một tiểu tử tinh quái hiện tại cũng biến thành ma thú bậc cao cả người tản phát ra khí tức vương giả uy nghiêm!

Chỉ sợ, tiếp qua một đoạn thời gian, đã có thể mở miệng nói chuyện đây? Trong lòng Lăng Tiêu toát ra ý tưởng này, lại kinh ngạc nghe từ miệng Tiểu Sứ phát ra một tràng tiếng trẻ con ngọng nghịu.

- Ba... Ba...

Lăng Tiêu sửng sốt, lập tức ngạc nhiên vui mừng, cười ha hả, tiếng cười ở trên trời cao vang vọng truyền đi bốn phương tám hướng. Tại Liệt gia, giữa dãy núi Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn, rất nhiều người trong lòng có điều cảm nhận được, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh lam, nhưng cũng không phát hiện điều gì.

- Tốt! Thật tốt quá! Tiểu Sứ, người chẳng lẽ đã có thực lực bậc chín?

Lăng Tiêu đã mấy năm không gặp tiểu tử này, thực lực của nó đạt tới cảnh giới gì cũng không xác định được, hắn cũng không có thể lấy tinh hạch của Tiểu Sứ ra để xác định.

Chỉ là cảm nhận sóng dao động năng lượng từ trên mình Tiểu Sứ, thực lực hắn là đã không kém gì cường giả Kiếm Tôn bình thường! Làm được điểm ấy, ít nhất cũng phải ma thú bậc tám đỉnh điểm mới làm được.

Năng lực phát âm của Tiểu Sứ hiển nhiên còn rất kém cỏi, nhưng dùng tinh thần lực câu thông cùng Lăng Tiêu:

- Còn kém một chút tới bậc chín, khi tới bậc chín là có thể biến hóa!

Lăng Tiêu mừng rỡ, xuất ra một quả Tiểu Hoàn Đan ném vào miệng Tiểu Sứ, sau đó cười nói:

- Đi đi! Tìm một chỗ tiếp tục tu luyện! Mau mau biến hóa thành hình người rồi theo ta tu luyện!

Tiểu Sứ hưng phấn kêu to một tiếng vỗ cánh bay đi.

Lăng Tiêu tươi cười, cả người khí thế vừa thu lại... ngay sau đó, xuất hiện ở bên ngoài sơn trang Liệt gia.

Thân ảnh Lăng Tiêu mới vừa xuất hiện ở nơi này, trong sơn trang Liệt gia nhìn như bình thường, đột nhiên nhảy ra mười mấy người toàn thân tản ra khí thế mãnh liệt, trong ánh mắt mang theo ba phần nghi hoặc bảy phần cảnh giác nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, trong đó một người đầu lĩnh trầm giọng quát hỏi:

- Người là ai? Tới nơi này làm cái gì?

Khó trách những người trong Liệt gia nghi hoặc, giờ phút này thoát nhìn Lăng Tiêu, lưng đeo bảo kiếm, quần áo hoa lệ, hình dáng như ngọc thụ lâm phong, đứng ở nơi đó trông chẳng khác nào là một công tử của trần tục, toàn thân lại không có nửa điểm dao động năng lượng!

Nếu là xuất hiện ở giữa phố xá sầm uất, chỉ sợ sẽ dẫn tới vô số ánh mắt đưa tình của các thiếu nữ hoài xuân, nhưng xuất hiện tại cứ địa của Liệt gia ở giữa dãy núi Phạm Đế Á này, lại thấy thế nào cũng không hợp lý.

Lăng Tiêu trên mặt mang theo nụ cười, nói:

- Ta là bằng hữu của Liệt Khuyết công tử, đi nói cho hắn biết ca ca hắn đã đến đây.

Hộ vệ kia nghe nói tới tên Liệt Khuyết, trong giây lát chính là sững sốt sau đó lập tức bật cười ha hả, nói:

- Hóa ra là bằng hữu của thiếu công tử! Vậy xin mời ngài nghỉ ngơi chờ một chút. Để chúng ta thông báo một tiếng, như thế nào?

Lăng Tiêu có chút nghi hoặc trong lòng, người này trước ngạo mạn sau cung kính cũng không vì thân phận của Liệt Khuyết, bởi vì Lăng Tiêu từ trong giọng nói của hắn nghe ra dường như không thích hợp, chẳng lẽ Liệt Khuyết xảy ra chuyện gì hay sao?

Lăng Tiêu mặt không chút thay đổi, thần nhiên gật gật đầu, sau đó nói:

- Vậy nhờ người mau mau chút.

Người nọ gật gật đầu, sau đó lại đánh mắt ra hiệu cho những người khác, biểu hiện của những người đó càng xác thực suy đoán của Lăng Tiêu, bọn họ không có mấy may ý tứ xem Lăng Tiêu trở thành khách quý, Liệt Khuyết ở Tinh Võ thể gia tuy không phải con đích tôn, nhưng vì tuổi còn trẻ đã có thực lực mạnh mẽ, địa vị thân phận cũng không bình thường, nếu Liệt Khuyết không có việc gì, sao đám người này dám thất lễ với bằng hữu của hắn?

Mặc dù còn chưa chứng thực, nhưng vẫn thấy rất không hợp lý, bởi vì một đám tới tấp thì chắc chắn không tất yếu vì loại chuyện này mà đắc tội với một đệ tử có tiền đồ của gia tộc như Liệt Khuyết.

Lăng Tiêu vẫn bất động thanh sắc, tùy tiện ngồi trên băng ghế đá cạnh cổng, đồng thời bấm một pháp quyết, thần hồn xuất khiếu!

Linh hồn của Lăng Tiêu hùng mạnh gần như không có một tia dao động nào, bay nhanh trên bầu trời Liệt gia. Lăng Tiêu đã nghe Liệt Khuyết nói qua chỗ bị giam bế quan của Liệt gia đều là ở phía sau núi, nên thần hồn Lăng Tiêu không có dừng lại trên không trung sơn trang Liệt gia, mà bay thẳng về phía sau núi.

Phía sau ngọn núi cao nhất chừng mấy ngàn trượng, trong đó một mặt là vách đá cao và dốc đứng như đao gọt, Lăng Tiêu nhìn thấy hai sợi dây sắt nối liền sơn trang Liệt gia và phía sau núi, vách núi vừa vặn đối xứng với bên này, phía dưới dây sắt sâu không thấy đáy sương mù lượn lờ!

Thần hồn của Lăng Tiêu tới đây hơi ngừng lại một chút, tâm niệm vừa động, thầm nghĩ: khó trách mọi người Liệt gia này rất xuất sắc, nguyên tới nơi này linh khí cũng cực kỳ dồi dào!

Lăng Tiêu nghĩ trong lòng: e là Công Tôn thể gia cũng như thế, trước đây ở Âu Dương gia bên kia, Lăng Tiêu cũng cảm giác được linh khí nơi đó còn nồng đậm hơn so với Liệt gia bên này, nhưng cũng không có cảm nhận sự tồn tại của linh mạch.

Giống linh mạch ở Tái Nhĩ đế quốc kia, chỉ sợ toàn bộ đại lục Thương Lan cũng không có mấy cái!

Thần hồn Lăng Tiêu bay tới đối diện, sau đó thấy trên vách núi thông xuống một dây thừng, trong lòng thầm nghĩ: chỉ cần thực lực vượt qua tu vi Ma Kiếm Sư, trực tiếp phi hành là được, tạo khó khăn như vậy, chẳng lẽ nơi này còn có cấm chế gì hay sao?

Lăng Tiêu cũng không có cảm ứng chỗ này có cảm chế gì. Thầm nghĩ: có lẽ là lão tổ tông của Liệt gia thiết đặt quy củ cũng không chừng, tại phía sau núi này không cho phép phi hành chính là để rèn luyện đảm lược và ý chí cho đệ tử.

Linh hồn Lăng Tiêu hạ xuống rất nhanh, khi bay xuống mấy trăm thước, thấy một cửa động, bên trong truyền ra từng trận sóng dao động, Lăng Tiêu nhẹ nhàng đi vào, lại thấy trong sơn động rất sạch sẽ, cũng vô cùng đơn giản, chỉ có một tấm bồ đoàn, một chiếc giường cùng với một cái bàn đá kê bên giường.

Trên mặt bàn đặt một chén nước, ngoài ra Lăng Tiêu không nhìn thấy bất cứ đồ vật gì!

Liệt Khuyết khoanh chân ngồi tĩnh tọa trên bồ đoàn, trên mặt nhìn không ra chút biểu tình gì, nhưng Lăng Tiêu lại có thể cảm giác được dao động tinh thần của huynh đệ mình, cũng không có bình tĩnh như vẻ bề ngoài của hắn.

Thần hồn Lăng Tiêu dần dần ngưng kết thành hình dáng thật thể, sau đó dùng tinh thần lực khê làm chấn động Liệt Khuyết, bên kia Liệt Khuyết chợt mở hai mắt, trong nháy mắt bộc phát ra khí thể hùng mạnh. Lăng Tiêu cảm giác được rõ ràng tại trong một chớp mắt kia, Liệt Khuyết kỳ thật đã tăng lên tới cảnh giới Kiếm Hoàng bậc cao!

Không tệ!

Lăng Tiêu thầm tán thưởng một câu, xem ra thời gian mấy năm nay Liệt Khuyết không có lười biếng, tu vi nâng cao rất nhanh!

- Ca ca?

Khí thể toàn thân của Liệt Khuyết gần như trong nháy mắt này trầm tĩnh lại, sau đó chụp cánh tay Lăng Tiêu, lại không nghĩ rằng chụp vào khoảng không, Liệt Khuyết kinh hãi đứng sững tại chỗ không thốt nên lời, dụi dụi mắt, lại tát mạnh vào miệng mình một cái.

- Ta đang nằm mơ chẳng?

Lăng Tiêu bật cười, nói:

- Đừng sợ! Ta hiện tại là trạng thái linh hồn, cơ thể của ta còn đang ở ngoài cửa sơn trang Liệt gia. Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?

Liệt Khuyết hiển nhiên không thể hiểu lời nói của Lăng Tiêu, có điều nghe câu hỏi của Lăng Tiêu, Liệt Khuyết thở dài một tiếng, sau đó nói:

- Ôi! Một lời khó nói hết!

.....

Tạ Hiểu Yên ngồi ở bên trong lầu các, tòa lầu này cũng không cao, chỉ có hai tầng, nhưng đồ trang trí lại bày biện hết sức xa hoa! Hết thấy dụng cụ bên trong, toàn bộ đều là loại đặc tiền tốt nhất, đến ngay cả cái bàn cũng là từ Đế quốc Lam Nguyệt vận chuyển tới, thợ chế tác cái bàn, vốn là thợ thủ công làm đồ dùng cho cung đình!

Trong phòng xanh vàng rực rỡ, nhưng Tạ Hiểu Yên vẫn như cũ cảm thấy có chút bất mãn, mấy ngày nay tâm tình của nàng cứ luôn rất sa sút, bởi vì nàng vẫn luôn có dự cảm, dường là sắp phát sinh sự tình gì không bình thường. Nhưng toàn bộ Liệt gia hiện nay đều đã nằm trong tay của nàng, nàng rất khó tưởng tượng còn có chuyện gì có thể làm khó đến nàng.

Mấy năm trước, thủ lĩnh người thủ hộ Đông đại lục Tư Không Dương đi tới Liệt gia triệu tập vũ giả Kiếm Tôn trở lên. Liệt gia vốn thuộc loại thế gia nhất lưu nằm trong số gia tộc trọng điểm được Tư Không Dương coi trọng. Nhưng không nghĩ tới chính là sau khi Liệt gia phát sinh xung đột với Lăng Tiêu, toàn bộ trưởng lão quay về lại gia tộc, rồi sau đó liền hoàn toàn mất tin tức!

Đối ngoại, thì trưởng lão cảnh giới Kiếm Tôn của Liệt gia toàn bộ bế quan tu luyện, ai cũng không thấy!

huynhba

431. Chương 394: Biến Cố Ở Liệt Gia

Cho nên, dù là Tư Không Dương cũng không thể gặp trưởng lão Kiếm Tôn của Liệt gia, cho dù chuyện đối kháng với Ma tộc là trách nhiệm của cả nhân loại, nhưng cũng thuộc loại tự nguyện, nếu người ta vẫn không phải người xuất chiến, Tư Không Dương cũng không có biện pháp gì. Dù sao cũng không thể vì vậy mà tiêu diệt môn phái người ta?

Trên thực tế, sau khi đám người Liệt Tùy Thiên trở lại sơn môn, quả thật có lòng bế quan, hơn nữa còn gửi một phong thư cho Lăng Tiêu, đại ý chính là mềm giọng cầu xin tha thứ!

Liệt Tùy Thiên có tầm nhìn rộng lớn, nhìn ra thành tựu của Lăng Tiêu ngày sau không thể lường được, nếu cứ như vậy tiếp tục là địch, chỉ sợ Liệt gia sẽ sớm giẫm chân lên con đường của Chiết gia!

Huống chi, cả nhóm người bọn họ tuy rằng si mê võ đạo, nhưng cũng không có ngốc đến nỗi bị người ta không ngừng lợi dụng mà cũng không tự biết: Nữ nhân Tạ Hiểu Yên này, đúng là mối nguy hại của toàn bộ Tinh Võ thế gia, đã bị rất nhiều người chú ý tới.

Liệt Tùy Thiên cũng chuẩn bị lần này trở lại sơn trang sau đó liền triệu tập toàn bộ trưởng lão ở trưởng lão hội Tinh Võ thế gia, yêu cầu đuổi Tạ Hiểu Yên ra ngoài môn phái.

Đáng tiếc chính là Tạ Hiểu Yên và Liệt Dương hai người lại hành động nhanh hơn một bước!

Liệt Khuyết bởi vì mới vừa về đến gia tộc liền trực tiếp bế quan. Thực lực của Lăng Tiêu kia tăng lên một cách bất thường như thế, thật là một kích thích lớn với Liệt Khuyết vốn là kẻ tâm cao khí ngạo. Liệt Khuyết cũng không đồng ý thừa nhận chính mình kém hơn người khác, chuẩn bị lợi dụng những đan dược Lăng Tiêu tặng cho hắn để nâng cao thực lực của mình!

Về phần vị trí gia chủ của Tinh Võ thế gia, Liệt Khuyết bỗng nhiên thiếu mất hứng thú. Bởi vì tầm mắt hắn đã phóng tới rất cao: đại ca sớm muộn gì cũng phi thăng Thánh Vực, nếu chính mình dừng lại ở nhân giới, thì làm sao thoát khỏi tay mình!

Không nghĩ tới, Liệt Khuyết lại tránh thoát được một kiếp!

Liệt gia vốn có mười hai cường giả cảnh giới Kiếm Tôn, trong đó trừ Liệt Tùy Phong, Liệt Tùy Vũ và Liệt Tùy Thiên ba người, phân biệt là Kiếm Tôn bậc ba, bậc bốn và bậc năm, còn lại toàn bộ đều là Kiếm Tôn bậc một bậc hai!

Nhiều người bối phận thậm chí còn cao hơn rất nhiều so với đám người Liệt Tùy Phong, nhưng nguyên nhân vì thiên phú các loại, thực lực vẫn đình trệ giống như lão tổ tông Tổng gia Tổng Khê trước đây!

Trên thực tế, đối với người của môn phái thế gia ẩn thế bình thường mà nói, có thể tu luyện đến cảnh giới Kiếm Tôn đã là một độ cao khó có thể với tới rồi!

Về phần nói Thánh Vực... kia thì nghĩ cũng không dám suy nghĩ!

Cho nên, đám Kiếm Tôn Liệt gia này ngày thường ít giao du với bên ngoài, thậm chí có nhiều chi đệ tử Liệt gia cũng không biết sự tồn tại của bọn họ!

Đến ngay cả Liệt Dương là con dòng trưởng chính tông, cũng như nhau bởi vì thực lực chưa tới cảnh giới Kiếm Hoàng cũng không có tư cách biết được bí mật này! Ở trong lòng hắn cho rằng cường giả cảnh giới Kiếm Tôn của Liệt gia, cũng chỉ có bốn năm người thế thôi!

Dù sao bất cứ gia tộc nào con bài chưa lật, đều là che giấu lẫn nhau, hư hư thật thật, cũng không phải là ai cũng có thể thấy rõ, mà ngay cả danh tiếng như Công Tôn thế gia cường giả Kiếm Tôn cũng chỉ có mấy người, trên thực tế sự thật vẫn giống như lời nói như thế sao?

Coi như điển hình nhất là Âu Dương gia, làm gia tộc người thủ hộ, Kiếm Tôn của bọn họ tham gia bao vây tiêu trừ Ma tộc cũng có tới hai ba chục người, thoát nhìn giống như dốc hết toàn bộ lực lượng. Nhưng trên thực tế, khi Lăng Tiêu ra tay diệt sát cường giả của Âu Dương gia, không biết ở đâu ra nhiều thực lực Kiếm Tôn như vậy? Số này còn chưa tính đến một số được phái đi tiêu diệt kiếm phái Thục Sơn...

Cho nên, trong lời đồn, gia tộc nào có bao nhiêu thực lực v.v..., kỳ thật cũng không hẳn là chính xác.

Hiện tại kiếm phái Thục Sơn trong mắt người khác chỉ sợ cũng giống như là xem hoa trong sương mù, đều biết thực lực mạnh mẽ, đều biết bọn họ có cường giả cảnh giới Kiếm Tôn, nhưng cụ thể có bao nhiêu, phỏng chừng không ai có thể nói ra được con số chuẩn xác.

Cho nên, sau khi Liệt Dương và Tạ Hiểu Yên cùng nhau tính kế Liệt Tùy Thiên, Liệt Tùy Vũ, và Liệt Tùy Phong ba trưởng lão thực lực mạnh nhất, biến ba trưởng lão thành con rối, dẫn tới toàn bộ tất cả cường giả Kiếm Tôn trở lên của Tinh Võ thể gia, đến ngay cả Liệt Diễm phụ thân của Liệt Dương cũng không kìm nổi muốn tự tay mình giết chết đứa con này!

Liệt Dương bản tính vốn là một thanh niên tốt, thực lực xuất chúng, cùng Liệt Khuyết và Liệt Tình hết thấy đều là những ngôi sao mới của thế hệ trẻ Liệt gia! Không có người nào nghĩ tới: Liệt Dương lại phát rõ tới nông nỗi này, không ngờ lại bán đứng điều cơ mật nhất của Liệt gia cho Tạ Hiểu Yên, sau đó làm ra chuyện kinh thiên động địa như vậy!

Liệt Dương lợi dụng cơ hội trong một lần hội nghị, dùng loại dược vật kịch độc không mùi không sắc, cho vào chén trà mời ba đại trưởng lão Liệt Tùy Thiên uống!

Biện pháp đơn giản ấu trĩ như thế, nhưng bởi vì không có bất cứ kẻ nào đề phòng Liệt Dương, nên họ đã thành công!

Ba đại trưởng lão uống vào nước trà sau ba ngày đồng loạt phát tác, thần trí mơ hồ biến thành người si ngốc!

Ngay cả như thế, ngay từ đầu cũng không ai đặt nghi ngờ lên người Liệt Dương là người thừa kế vị trí gia chủ tương lai này, ngược lại bị Liệt Dương đối trắng thay đen chia mũi dùi lên người Liệt Khuyết là người đang nổi bật ở Liệt gia thời gian gần đây.

Bởi vì đa số mọi người đều biết rõ thực lực của Liệt Khuyết đột nhiên tăng mạnh, đã thành người cạnh tranh mạnh nhất trong vị trí gia chủ tương lai, nhưng chủ yếu là trưởng lão hội còn có quan điểm nghiêng về hẳn thay đổi chức vụ gia chủ.

Bởi vậy, Liệt Khuyết có động cơ phạm tội, bị giám sát nghiêm ngặt, sau đó tiến hành thẩm vấn. Đúng lúc này, các lão tổ tông Kiếm Tôn bậc một bậc hai, lực lượng cơ mật nòng cốt chân chính của Liệt gia nhất tề xuất động!

Chín cường giả cảnh giới Kiếm Tôn xuất hiện làm cho cả Liệt gia lâm vào chấn động! Trừ gia chủ các đời hoặc là người đạt tới tu vi Kiếm Hoàng bậc sáu, ngoài ra không người nào biết, hoá ra trong gia tộc của mình còn có số lượng đông đảo cường giả Kiếm Tôn như thế!

Mà chín cường giả kiếm tôn này, toàn bộ đều hướng mũi dùi vào Liệt Dương, dòng dõi đích tôn của Tinh Võ thể gia!

Một gia tộc lớn như thế, nếu thật sự muốn điều tra việc này, dùng thực lực rút ra lời khai của Liệt Dương quả thực là chuyện rất dễ dàng. Hơn nữa, chuyện này được Liệt Dương chính miệng thừa nhận. Lý do của hắn không ngờ là cho rằng quan niệm của Tinh Võ thể gia đã quá cổ hủ, không theo kịp thời đại hiện tại, nhất là sự tồn tại của mấy người trưởng lão cổ hủ đó đã ức chế sự phát triển của Liệt gia!

Quan điểm của Liệt Dương khiến phụ thân Liệt Diễm của hắn cũng muốn giết hắn.

Ngay lúc chín tiền bối cảnh giới Kiếm Tôn của Liệt gia, đang chuẩn bị áp dụng gia pháp với Liệt Dương, thì một cảnh tượng khủng khiếp đã xảy ra: ba trưởng lão Liệt Tùy Phong, Liệt Tùy Vũ và Liệt Tùy Thiên, không ngờ khôi phục lại bình thường, sau đó toàn lực ra tay tấn công chín trưởng lão Kiếm Tôn đó!

Kết quả... có thể nghĩ mà biết.

Chín tiền bối Kiếm Tôn bối phận cực cao của Liệt gia, dưới công kích của ba Kiếm Tôn thực lực mạnh nhất Liệt gia, năm người chết bốn bị thương. Bốn người bị thương toàn bộ đều trọng thương, không lâu sau cũng đều buồn bực mà chết.

Không có bất cứ kẻ nào nghĩ đến lại xảy ra chuyện khác thường này, chỗ Liệt gia thi hành gia pháp hoàn toàn bị phong bế, tạo cơ hội thuận tiện thật lớn cho bọn Liệt Dương hành động!

Sở dĩ như vậy, nguyên nhân trọng yếu nhất là mọi người đánh giá sai lầm mức độ phát rồ của Liệt Dương, hơn nữa cũng không biết Liệt Dương lại sử dụng được vật con rối mà đã rất nhiều năm Liệt gia không hề động tới!

Vốn mọi người đều cho là loại được vật kịch độc nào đó, đâu có ai nghĩ tới Liệt Dương lại cả gan luyện chế tổ tông của mình thành con rối.

Liệt Khuyết, rất nhanh biết được biến cố xảy ra ở Liệt gia, hần liền thề vĩnh viễn bế quan ở phía sau núi, trọn đời không ra ngoài. Lúc ấy Liệt Dương cũng không nghĩ làm cho Liệt gia toàn bộ bị suy sụp tan rã, mới tạm thời không động tới Liệt Khuyết.

Dù sao, có ba con rối Kiếm Tôn bậc cao bảo vệ, Liệt Dương cũng không cần quan tâm nên lưu lại tính mạng cho Liệt Khuyết, thậm chí hần có dụng ý xấu trong đầu, hần muốn cho Liệt Khuyết nhìn chính mình làm thế nào để Liệt gia... phát dương quang đại!

Toàn bộ Liệt gia hiện giờ đã hoàn toàn nằm trong khống chế của Liệt Dương, mà Liệt Dương lại đối với Tạ Hiểu Yên nói gì nghe nấy. Cho nên, Tạ Hiểu Yên có cảm giác như chính mình đứng ở đỉnh cao thế giới.

Đáng tiếc chính là nàng cũng không có.

Sau khi Tạ Hiểu Yên được thả hạ chạy đến báo tin, nghe người nọ tả hình dạng bộ dáng người tới Tạ Hiểu Yên biến sắc mặt.

Giờ phút này tâm tình Tạ Hiểu Yên rối loạn u ám, nguyên vốn nàng đã hoạch định và thực hiện kế hoạch quá hoàn hảo, vì thế vạn lần không muốn vì Lăng Tiêu đột nhiên xuất hiện mà bị phá vỡ. Điều nàng duy nhất muốn làm lúc này chính là đem nốt vị hôn phu đầu tiên đã từng là mối tình đầu của nàng vào địa ngục, trọn đời không được siêu sinh mới tốt!

Nhưng tối trọng yếu là nàng không thể lật tẩy lá bài ra được... Hần đã tới rồi! Vậy... vậy phải làm thế nào cho phải đây?

“Làm sao bây giờ?”

Tạ Hiểu Yên nhìn vào tấm gương, nhìn nữ nhân cực kỳ xinh đẹp trong gương, nàng khẽ nhú đôi chân mày. Sự tồn tại của Lăng Tiêu đã uy hiếp nàng bất cứ giờ phút nào, khiến hàng ngày nàng phải trải qua một cuộc sống bất an, càng không nói tới trong lòng nàng còn chứa một hoài bão thật lớn!

Bất kể thế nào, lần này cũng không thể để hần còn sống rời khỏi nơi này! Ánh mắt bối rối lúc đầu của Tạ Hiểu Yên dần dần kiên định trở lại, nàng nhìn vào trong gương nói với chính mình: bất kể phải trả bất cứ giá nào!

Bên ngoài thời điểm đám hạ nhân của Liệt gia hơi có chút lo lắng, Tạ Hiểu Yên mới nhẹ giọng nói:

- Trước đón tiếp hần vào đi! Cứ nói là thiếu công tử hiện không có ở nhà, sắp xếp cho hần một phòng. Nhớ kỹ, phải dùng phương thức chiêu đãi cao nhất! Đưa bốn nữ tỷ Mai, Lan, Trúc, Cúc... tới phục vụ cho hần!

Bên ngoài người nọ càng nghe càng khiếp sợ, nghe xong cũng không kịp chờ đợi có chút chần chừ nói:

- Nhưng... Nhưng... các nàng không phải là thiếu chủ...

- Thiếu chủ nơi đó ta sẽ đi giải thích, người cứ thực hiện như ta nói là được.

Thanh âm của Tạ Hiểu Yên nhẹ nhàng hời hợt, nhưng lại mang theo một ý vị không để cho người khác kháng cự.

Bên ngoài người nọ dạ một tiếng, lui xuống.

Tạ Hiểu Yên lại cảm giác sau lưng mình hơi dinh dính, nàng đưa tay sờ qua, một mảng mồ hôi lạnh giá sau lưng.

Đối với Lăng Tiêu chỉ trong khoảng thời gian ngắn quật khởi trở thành nhân vật chân chính có thể lực hùng mạnh, đến ngay cả một đám cường giả Kiếm Tôn của Liệt gia cũng không làm gì được, chủ ý của nàng đối với hần làm sao có thể thiếu được?

- Tiểu tỷ tên là Lan, ra mắt công tử!

Thanh âm hơi có chút lạnh lẽo, thanh thúy nhưng không mất vẻ lễ phép, cũng như nhau là cô gái mười tám mười chín tuổi, trên người mặc váy dài màu thủy lam, vòng eo nhỏ nhắn bó chặt duyên dáng, phía dưới lộ ra hai bắp chân trắng như tuyết, da thịt cực kỳ trắng mịn, đôi mắt phượng hơi nhếch lên, gương mặt hình trứng khiến cho nữ nhân này gần như hoàn mỹ! Búi tóc vấn cao thật cao quý, thanh nhã như tên gọi của nàng!

- Công tử có thể gọi tiểu tỷ là Trúc.

Một cô gái mặc váy dài xanh biếc khẽ cười nói, so với ba cô gái kia, tướng mạo của Trúc cũng không nổi trội hơn, nhưng lại có một loại cảm giác vô cùng gần với tự nhiên, nhìn qua khiến cho người ta có cảm giác mới lạ, cảm giác giống như đang hòa mình trong thiên nhiên! Thật vô cùng thân thiết.

- Tiểu tỷ là Cúc, công tử tướng mạo thực anh tuấn!

Cuối cùng một cô gái cả người mặc váy dài vàng ánh, tính tình dường như vô cùng hoạt bát, lá gan cũng rất lớn, trực tiếp đánh giá Lăng Tiêu từ trên xuống dưới rồi lại phát ra một tiếng tán thưởng.

Lăng Tiêu nhìn bốn thị nữ tuyệt sắc này, có chút đau đầu. Bản thân mình tuy rằng không phải tới để báo thù rửa hận, nhưng cùng Liệt gia này, cũng thật sự chưa nói tới có quan hệ gì tốt đẹp. Đương nhiên, nếu Liệt Khuyết ngồi ở vị trí gia chủ... thì lại khác!

Nhất là về nữ nhân, hồng nhan bên người Lăng Tiêu đã đủ đông rồi, cho dù bốn thiếu nữ Mai Lan Trúc Cúc này xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành đến đâu đi nữa, Lăng Tiêu cũng sẽ không có động tâm nhiều lắm. Thông qua dao động năng lượng từ trên người bốn nàng truyền tới, quả thật Lăng Tiêu có chút giật mình, không ngờ cả bốn nàng đều đã đạt tới cảnh giới Ma Kiếm Sư!

Không hổ là nhân tài của đại gia tộc bồi dưỡng ra tới!

Lăng Tiêu trầm nghĩ trong lòng: khi nào trong mấy ngàn đệ tử của kiếm phái Thục Sơn mình, người kém cỏi nhất, cũng có thể đạt tới thực lực Ma Kiếm Sư. Đến lúc đó khắp thế gian, sẽ không có bất cứ thế lực nào có thể nảy sinh uy hiếp với kiếm phái Thục Sơn!

Kiếm phái Thục Sơn cũng sẽ hoàn toàn mọc rễ nảy mầm ở khắp đại lục.

- Ủ! Các ngươi nên làm cái gì, thì làm cái đó đi thôi.

Lăng Tiêu thần nhiên nói một câu, nhìn thấy ánh mắt của bốn nàng buồn bã, trên mặt hần vẫn thờ ơ, các nàng không như Nha Nha! Cũng không cần ký thác toàn bộ kỳ vọng của mình trên người! Nếu là Liệt Khuyết nắm gia chủ, chính mình thật ra có thể nói Liệt Khuyết cho các nàng được tự do. Tin rằng với năng lực của các nàng tiến vào thế gian muốn sống một cuộc sống phú quý cũng dễ như trở bàn tay.

Nàng Cúc tính tình vui tươi cởi mở, thậm chí có phần sinh động muốn nói điều gì đó, lại bị nàng Mai nhẹ kéo ống tay áo, bốn nàng cùng nhau đi ra ngoài.

Nàng Cúc khẽ cắn môi, nói:

- Tỷ tỷ! Vì sao không cho ta nói? Ta muốn hỏi hần, có phải thấy chúng ta chướng mắt hay không? Hừ! Tỷ muội chúng ta so với công chúa ở giới thể tục cũng không biết cao quý nhiều ít, ngay cả gia chủ không phải cũng thêm nhỏ dãi từ lâu! Hần lại dứt khoát cự tuyệt thẳng thừng như vậy. Cái này sao chịu được chứ?

- Được rồi! Ngươi hãy bớt tranh cãi đi! Người này... cũng không giống với gia chủ, chúng ta hay là nên làm cái gì làm cái đó là được rồi.

Cô gái tên Mai, thần nhiên nói một câu, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua nàng Cúc lộ vẻ không phục, thần nhiên nói:

- Nên nhớ thân phận của mình, chúng ta chỉ là thị nữ.

Lăng Tiêu ở trong phòng, nghe bốn nàng nói chuyện với nhau, hần khẽ lắc đầu, bản thân mình đến thế giới này mà nói, cũng chỉ là một người khách qua đường! Sau trăm tuổi, mặt hồng da phấn cũng biến thành bộ xương khô, mình cần gì phải chiều cổ quá nhiều cô gái như vậy.

Lập tức Lăng Tiêu cũng không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Rất nhanh tới buổi chiều, Lăng Tiêu và Liệt Khuyết liền gặp mặt, trong lòng hai người hiểu rõ nên không có khơi dòng câu chuyện, lại đồng thời đều nổi lên lòng cảnh giác đối với thủ đoạn của Tạ Hiểu Yên!

Bởi vì Tạ Hiểu Yên sử dụng chính là cách đơn giản nhất, trực tiếp nhất... cũng là hữu hiệu nhất!

Đó chính là trực tiếp bày tiệc rượu, mở tiệc chiêu đãi Lăng Tiêu, dùng danh nghĩa là không ngờ gặp lại cố nhân, quá khứ có nhiều hiểu lầm nhau, hôm nay thông qua tiệc rượu này cởi bỏ tất cả mọi hiểu lầm!

Nếu Tạ Hiểu Yên sử dụng cách khác, Lăng Tiêu cũng sẽ không nghĩ nhiều thế này, không ngờ Tạ Hiểu Yên trực tiếp gặp mặt mình và hào phóng như vậy, ngược lại ra ngoài ý liệu của Lăng Tiêu.

Nữ nhân này... quả nhiên tới nơi đâu cũng có thể bộc lộ hết tài năng của mình!

Cho dù song phương có quan hệ đối địch, cho dù Tạ Hiểu Yên nghĩ trăm phương ngàn kế muốn hại chết Lăng Tiêu, trong lòng Lăng Tiêu vẫn không tìm được tán thưởng một câu: thật cao minh!

Khi Tạ Hiểu Yên nghĩ đến Liệt Dương buổi chiều nay nổi giận dùng dùng tìm đến mình, chất vấn vì sao lại đưa bốn thị nữ Mai Lan Trúc Cúc tới phục vụ Lăng Tiêu, trong lòng nàng không tìm nổi cười lạnh một tiếng.

Người đàn ông này, luôn mồm nói cả đời chỉ yêu mình một người tuyệt không hai lòng! Như thế nào mới đó đã thay lòng đổi dạ rồi? Quang minh chính đại muốn nạp thiếp, chẳng lẽ còn xem như trung thành một lòng với mình sao?

Nam nhân... quả nhiên không có một người nào tốt cả!

Nghe nói Lăng Tiêu ở trong thành Thục Sơn, thê thiếp hợp thành đàn. Nam nhân như vậy, coi như dùng bốn cô gái kia để mê hoặc chắc chắn phải trúng chiêu! Nam nhân háo sắc... chính là tối kỵ!

Tạ Hiểu Yên tuy rằng trong lòng khinh thường Liệt Dương, bởi vì nàng biết rằng Liệt Dương sớm muộn gì cũng chỉ là khách qua đường để nàng nhắm tới mục tiêu số phận của mình! Nhưng trên mặt nàng vẫn dịu dàng như trước nói với Liệt Dương: Lăng Tiêu sẽ không có cơ hội làm gì với bốn thị nữ, đến lúc đó, Mai Lan Trúc Cúc vẫn thuộc về gia chủ hần. Bởi vì tối nay sẽ giải quyết xong chuyện này!

Liệt Dương tuy rằng ghen tị trong lòng, nhưng biết rằng sự tồn tại của Lăng Tiêu đối với hần, đối với Tạ Hiểu Yên, đều là một cái khoảng cách không thể nào vượt qua được! Chỉ có diệt trừ Lăng Tiêu, trong lòng mới có thể yên ổn!

Liệt Dương cười lạnh:

- Liệt Khuyết còn làm như người khác không biết hần có quan hệ với Lăng Tiêu, thật đúng là buồn cười!

Tạ Hiểu Yên cười cười không nói. Trên thực tế, mối quan hệ giữa Liệt Khuyết và Lăng Tiêu nàng đã biết từ lâu! Liệt Dương sao biết được cái gì chứ?

.....

- Lăng Tiêu... Chúng ta lại gặp nhau rồi.

Tạ Hiểu Yên mặc bộ váy dài màu trắng, sóng mắt thu thủy nhìn Lăng Tiêu, Liệt Dương ngồi một bên tuy rằng biết Tạ Hiểu Yên đang diễn trò, nhưng trong lòng vẫn có cảm giác thật không thoải mái chút nào.

- Quá khứ đã xảy ra nhiều chuyện hiểu lầm, trong đó Tiểu Yên sai lầm rất nhiều. Vốn tưởng rằng suốt cuộc đời này không có cơ hội gặp lại, không ngờ lại có thể gặp nhau ở nơi này.

Tạ Hiểu Yên lấy lại bình tĩnh, thản nhiên mỉm cười nói:

- Thật đúng là con người đi đâu cũng có thể gặp lại người quen cũ, lòng Tiểu Yên rất vui mừng, nhờ chén rượu này ân oán giữa ta và huynh xóa bỏ đi.

Liệt Khuyết không thể tưởng được, Tạ Hiểu Yên vừa vào tiệc liền đi thẳng vào chủ đề, nhìn như nôn nóng khó dần nổi. Nhưng nếu không phải trước đó hần hiểu rất rõ chỗ đáng sợ của nữ nhân này, có lẽ đúng là đã bị nàng lừa gạt rồi!

Bởi vì tư thái và giọng điệu của nàng biểu lộ một bộ dáng chịu nhận lỗi. Một mỹ nữ yếu điệu dịu dàng nói với một nam nhân như thế, sao có thể không để cho nàng mặt mũi được?

Dù sao, Liệt Khuyết thầm nghĩ trong lòng: nếu là chính mình, cho dù biết rõ trong chén rượu có độc, cũng bất chấp uống cạn! Nam nhân há có thể hèn nhát? Nghĩ vậy, Liệt Khuyết có chút lo lắng nhìn về phía Lăng Tiêu, thiếu chút nữa không kìm được nói thẳng ra tâm địa ác độc của Tạ Hiểu Yên. Tuy nhiên nghĩ lại chẳng phải là Lăng Tiêu càng biết rõ nữ nhân này so với chính mình sao, huống chi Lăng Tiêu đã biết chuyện xảy ra ở Liệt gia, đây chính là tiên cơ mà Tạ Hiểu Yên không thể nghĩ đến!

Nghĩ đến huynh trưởng của mình lại thần thông quảng đại như thế, khẳng định yêu nữ này không phải là đối thủ.

Quả nhiên, Lăng Tiêu thản nhiên cười, sau đó nói:

- Đúng vậy! Thời gian trôi qua đã nhiều năm, hoàn cảnh thay đổi, ân oán ngày xưa đã sớm tan thành mây khói. Người quân tử không nói lời giả dối: Kỳ thật Lăng Tiêu đến đây lần này, một là muốn gặp mặt Liệt Khuyết, hai là với mục đích muốn hóa giải một chuyện với Tạ tiểu thư: ngày đó Lăng Tiêu đã từng đáp ứng ba năm sau sẽ cởi bỏ cấm chế kinh mạch cho tiểu thư, nhưng vẫn không có tìm gặp được Tạ tiểu thư. Gần đây mới biết tiểu thư ở Tinh Võ thế gia, cho nên trước khi uống vào chén rượu này cho phép Lăng Tiêu cởi bỏ cấm chế kinh mạch cho tiểu thư trước đi!

Lăng Tiêu nói xong lời này, mọi người ở đây đều có chút ngẩn người, không thể tưởng Lăng Tiêu không may che dấu chút nào, liền nói ra mối ân oán lớn nhất giữa mình và Tạ Hiểu Yên!

Tạ Hiểu Yên cũng sững sốt đứng lặng ở nơi đó, một hồi lâu sau, mới xấu hổ cười cười, trong đôi mắt lóe ra một tia hào quang phức tạp như đang che dấu điều gì, trong lòng nàng thầm nghĩ: “Chết tiệt!... hắn... hắn là thật sự đến cởi bỏ cấm chế kinh mạch cho ta?” Tạ Hiểu Yên biết rõ với tư chất của nàng, nếu hiện tại cởi bỏ cấm chế kinh mạch, bằng vào thực lực hùng mạnh của Tinh Võ thế gia, muốn trong vòng trăm năm đạt tới cảnh giới của võ giả bậc cao khẳng định là không khó! Đến khi đó, chính mình sẽ tiến vào Thánh Vực chẳng phải là rất tốt sao? Dù sao đến ngay cả sứ giả Thánh Vực kia, cũng không dám cam đoan có thể dễ dàng cởi bỏ cấm chế kinh mạch. Bởi vì hắn từng nói qua với nàng: cấm chế kinh mạch, cho dù ở bên trong Thánh Vực cũng coi như là một công pháp bí mật!

Mà Lăng Tiêu thì đang thử nghiệm Tạ Hiểu Yên lần cuối cùng, cũng là cho Tạ Hiểu Yên một cơ hội cuối cùng!

Nếu sau khi cởi bỏ cấm chế kinh mạch, Tạ Hiểu Yên vứt bỏ ý nghĩ hạ độc Lăng Tiêu, như vậy Lăng Tiêu cũng sẽ lặng lẽ rời khỏi Liệt gia, sau này sẽ không quản bất cứ chuyện gì, không can thiệp bất cứ chuyện gì liên quan tới nữ nhân này nữa!

Cùng lắm thì mang theo Liệt Khuyết đi là được. Từ nay về sau kẻ trời nam người đất bắc, cứ để mặc nàng thôi. Dù sao lúc trước Lăng Tiêu chỉ là một kẻ vô dụng, người ta có từ bỏ hôn ước cũng không phải hoàn toàn là vô lý.

Mặc dù thủ đoạn ngày đó không được quang minh chính đại, tuy nhiên đối mặt với quý tộc như Lăng gia, Tạ Hiểu Yên là con gái một thương nhân, dưới tình huống không chiếm được nửa phần ủng hộ trong nhà mình, thì có thể lựa chọn cách nào khác nữa chứ?

Trong phòng chỉ có bốn người, Liệt Dương, Liệt Khuyết, Tạ Hiểu Yên và Lăng Tiêu, trên bàn đầy cao lương mỹ vị chưa người nào động đũa.

Không khí lại bỗng nhiên trở nên ngưng trọng hẳn lên, Tạ Hiểu Yên khẽ cắn hàm răng, do dự một chút, chậm rãi gật đầu, sau đó nói:

- Như vậy... được rồi!

- Vậy Tạ tiểu thư đưa cổ tay cho ta.

Lăng Tiêu khẽ cười nói.

- Hay là... gọi ta là Tiểu Yên đi.

Không biết nghĩ tới cái gì, trong mắt Tạ Hiểu Yên dường như bao phủ một tầng hơi nước... bên kia Liệt Dương ngồi ngay ngắn vững như núi, nhưng trên mặt càng ngày càng sa sầm xuống.

Lăng Tiêu đặt ba ngón tay lên mạch tay Tạ Hiểu Yên, chậm rãi rót vào một luồng lực lượng chân nguyên tinh thuần, cắm chế trong cơ thể Tạ Hiểu Yên, liền giống như băng tuyết dưới ánh nắng mặt trời nhanh chóng tan rã.

Không đến thời gian uống một chén trà, Tạ Hiểu Yên đứng lên sắc mặt vui mừng, một nguồn lực lượng đã lâu không thấy lại tràn đầy, lại lần nữa khôi phục trong thân thể của nàng, cái loại cảm giác này quả thực rất dễ chịu!

Tuy rằng sức mạnh này so với loại lực lượng hiện tại Tạ Hiểu Yên đang nắm trong tay, hoàn toàn không thể đồng nhất như nhau, nhưng cho dù là thực lực Kiếm Sư... chung quy cũng là thuộc về chính nàng!

Tạ Hiểu Yên có niềm tin trong vòng mười năm, chính mình nhất định sẽ phóng vọt tới cảnh giới Ma Kiếm Sư!

Trong vòng ba mươi năm, chắc chắn sẽ tiến vào cảnh giới Kiếm Tông!

Trong vòng bảy mươi năm, tiến vào cảnh giới Kiếm Hoàng!

Trong vòng trăm năm, liền bước vào cảnh giới chí cao Kiếm Tôn!

Việc này... đối với Tạ Hiểu Yên mà nói, cũng không phải không có khả năng!

Nghĩ vậy, Tạ Hiểu Yên mỉm cười duyên dáng, vẻ mặt cảm kích bừng chén rượu lên, hướng về phía Lăng Tiêu nói:

- Lăng huynh! Cái gọi là một nụ cười xóa tan ân cừ! Chúng ta hãy uống chén rượu xóa tan ân cừ đi! Từ nay về sau, Tiểu Yên và Lăng huynh không còn ân oán nữa!

Tạ Hiểu Yên nhìn Lăng Tiêu với ánh mắt trong sáng, đôi môi hồng nhuận khê hé mở, làm như không biết chén rượu trong tay Lăng Tiêu kia có vấn đề. Liệt Dương kích động đến muốn quăng chén rượu rời khỏi chỗ này!

Thường ngày Tạ Hiểu Yên đối với hắn cũng không có quá dịu dàng như vậy!

Tạ Hiểu Yên rõ ràng nhìn thấy trong mắt Lăng Tiêu thoáng hiện lên như một vẻ thất vọng! Tại trong khoảnh khắc này, nàng gần như muốn ngăn Lăng Tiêu lại không để hắn uống chén rượu kia!

Nhưng những năm gần đây, hận ý của Tạ Hiểu Yên với Lăng Tiêu đã chống đỡ nàng đi cho tới hôm nay! Lăng Tiêu giải cầm chế kinh mạch trong cơ thể nàng. Trên thực tế, cũng đã giảm bớt phần nào hận ý của nàng đối với Lăng Tiêu!

Nhưng đồng thời dã tâm thật lớn nảy sinh trong lòng Tạ Hiểu Yên kia cũng không ngăn chặn được! Thánh Vực... ta nhất định phải đi Thánh Vực! Diệt trừ Lăng Tiêu, ta liền có tư cách tiến vào Thánh Vực! Tiến vào Thánh Vực... Ta... Tạ Hiểu Yên... mới có thể theo đuổi trường sinh!

Cho nên, Tạ Hiểu Yên cố nén nhịn xuống mỗi kích động muốn ngăn cản Lăng Tiêu uống chén rượu. Đến khi nàng thấy tận mắt Lăng Tiêu bừng chén rượu lên, thật như thời gian vô tận. Khi yết hầu hắn nhích động lên xuống, dường như nàng thấy một vẻ thất vọng thoáng hiện trong mắt Lăng Tiêu. Nhưng Tạ Hiểu Yên vẫn như cũ không kìm được nổi mừng rỡ, gần như bật cười ra một tiếng yêu kiều.

Bất kể thế nào hắn đã uống vào!

Cái danh từ Lăng Tiêu từ nay về sau sẽ vĩnh viễn biến mất ở trên đời này!

Trong nháy mắt lòng Tạ Hiểu Yên vui mừng hơn hờ gần như làm mờ nhạt lý trí của nàng. Trong chén rượu nàng đưa cho Lăng Tiêu nàng đã bỏ vào gấp đôi liều lượng thuốc! Nói cách khác, tất cả tiền đặt cược nàng đã đặt trên chén rượu này!

Về phần Liệt Khuyết... là một người không trọng yếu, như vậy cho hắn ăn thuốc con rối chẳng phải là tiện nghi cho hắn sao?

Lăng Tiêu uống cạn chén rượu, búi ngùi thở dài, sau đó nói:

- Tạ tiểu thư! Lăng Tiêu đến đây, mục đích đều đã đạt được, cũng nên cáo từ rời đi.

- A! Không... không nên.

Tạ Hiểu Yên từ trong tâm trạng mừng rỡ chợt bình tĩnh lại, biết rõ ba ngày sau mới thực sự là thời điểm đắc ý nhất. Cho nên, nàng cố dần cơn khoái trá, dịu dàng nói:

- Nếu mâu thuẫn giữa chúng ta đã cởi bỏ, vậy thì từ nay về sau chính là bằng hữu. Lăng huynh không ở lại nơi này vài ngày, ngược lại có vẻ một nửa chủ nhân ta tỏ ra không hiểu khách. Liệt Dương đại ca! Huynh nói có đúng không?

Giờ phút này trong lòng Liệt Dương cũng là mừng rỡ vạn phần, không thể tưởng được, người mà toàn bộ Liệt gia đều không có cách nào đối phó, không ngờ bị một mình Tạ Hiểu Yên thu phục. Hắn càng ngày càng bội phục chính mình, đám trưởng lão kia, ngoại trừ có được vũ lực còn có cái gì? Luận đầu óc, bọn họ kém Tiểu Yên gấp ngàn vạn lần!

- Đúng rồi! Lăng huynh đệ nhất định phải lại đây vài ngày!

Liệt Dương nghe Tạ Hiểu Yên chính miệng thừa nhận, nàng là một nửa chủ nhân, nửa kia không phải chính mình thì còn ai nữa? Trong lòng hắn càng hơn hớn!

Kế tiếp, bầu không khí trong bữa tiệc giữa bốn người càng thêm nồng nhiệt, trong lúc còn định gọi Mai Lan Trúc Cúc vào đàn hát một phen. Trái ngược với bộ dáng ăn uống rất vui vẻ cởi mở của Lăng Tiêu, chỉ có Liệt Khuyết cả đêm buồn bực không vui.

Khó khăn đợi cho yến hội chấm dứt, Lăng Tiêu vừa về đến phòng, Liệt Khuyết theo sau liền cùng tiến vào. Sau khi thô bạo đuổi Mai Lan Trúc Cúc ra ngoài, đôi mắt Liệt Khuyết như nhuộm đỏ hỏi Lăng Tiêu:

- Đại ca! Huynh... huynh không muốn sống nữa sao? Cái loại độc dược này... khó giải lắm!

Chứng kiến Liệt Khuyết không tiếc bại lộ bản thân, cũng muốn đứng về phía mình, trong lòng Lăng Tiêu có chút ấm áp, nhẹ giọng nói:

- Chén rượu kia ta đã sớm đổi đi rồi! Ba ngày sau chờ xem diễn tuồng đi! Huynh đệ! Ta giúp người nắm quyền gia chủ Liệt gia, người phải cầu tiến phát triển! Ngàn vạn lần đừng phạm sai lầm như đại ca người.

Liệt Khuyết đứng sững tại chỗ, thần tình không thể tin nổi ngăn người nơi đó. Trong đầu chỉ có một ý niệm: cả đêm hắn đều nhìn chăm chăm vào chén rượu đó, đại ca làm thế nào đổi được?

433. Chương 396: Diên Cuồng

Lăng Tiêu cười, không giải thích rốt cuộc làm sao mà mình có thể đổi được chén rượu kia, sau đó hỏi Liệt Khuyết:

- Người nói ba vị Kiếm Tôn trưởng lão Liệt gia lão bị Tạ Hiểu Yên khống chế, bọn họ hiện ở đâu? Có tiện mang ta đi xem họ không?

Liệt Khuyết thần sắc buồn bã, nhẹ giọng nói:

- Ba vị trưởng lão mất đi thần trí, trở thành con rối, hiện tại hẳn là bị yêu nữ Tạ Hiểu Yên quản lý, nếu không có sự đồng ý của Tạ yêu nữ, chỉ sợ là không được.

Lăng Tiêu gật gật đầu, không hỏi thêm, sau đó nói:

- Nếu Tạ Hiểu Yên bị diệt trừ, ba vị trưởng lão Liệt gia các người cũng khôi phục bình thường, người có tin tưởng nắm được vị trí gia chủ trong tay không?

Liệt Khuyết nao nao, lập tức nhớ tới những việc làm thần kì của huynh trưởng, vẻ mặt trở nên mừng như điên, nói:

- Ca ca, huynh có biện pháp diệt trừ Tạ yêu nữ à? Phải biết rằng, hiện tại ả khổng chế được ba Kiếm Tôn trưởng lão có thực lực mạnh mẽ, hơn nữa, đệ nghe nói, sau khi trở thành con rối, thực lực của các trưởng lão không giảm mà còn tăng lên, chẳng những công kích càng thêm độc ác, hơn nữa không sợ bị thương ... ..

Lăng Tiêu thần nhiên cười cười. Nếu hần muốn giải quyết chuyện này một cách đơn giản thì chỉ cần dùng thể sấm đánh không kịp bưng tai, giết chết Tạ Hiểu Yên, cần gì phải tốn thời gian như vậy?

Thứ nhất là Lăng Tiêu muốn thông qua lần này, hoàn toàn giải quyết chấp niệm vẫn lưu lại trước kia. Cho dù chút chấp niệm này không quá trở ngại sự tu luyện của Lăng Tiêu nhưng vẫn bắt buộc phải bỏ. Không có bất cứ ai muốn trong cơ thể mình còn giấu một tia ý niệm lo lắng về kẻ khác.

Thứ hai, Lăng Tiêu muốn cho Liệt Khuyết một cơ hội nắm quyền. Lăng Tiêu đã sớm nhận ra, Liệt Khuyết là một người vô cùng thông minh, chắc hẳn y đã có ý đối với địa vị gia chủ Liệt gia. Một khi đã như vậy, chính mình đưa y lên nắm quyền, tạo một mối thiện duyên tương lai cho Thục Sơn kiếm phái cũng tốt.

- Người không cần suy xét những vấn đề khác, hiện tại người chỉ cần nói cho ta, muốn hay không, thể thôi!

Lăng Tiêu nhìn Liệt Khuyết, tuy hỏi vậy nhưng thực tế trong lòng Lăng Tiêu đã có sẵn đáp án.

- Muốn!

Liệt Khuyết vô cùng kiên định nói:

- Nếu Liệt Khuyết có thể trở thành chủ gia tộc, nhất định sẽ không để Tinh Võ thế gia xuống dốc như vậy, cũng nhất định sẽ không còn tự cao tự đại như trước nữa, nhất định sẽ phát triển gia tộc một cách ổn định, đồng thời đề cao thực lực bản thân!

Lăng Tiêu nhìn hào quang kiên định trong mắt Liệt Khuyết, khẽ cười nói:

- Vậy người trở về chuẩn bị đi, chính là chuẩn bị tiếp thu Liệt gia!

- Đại ca, nói cho đệ biết đi, có phải huynh đã có biện pháp giải quyết pháp thuật biến ba vị trưởng lão thành con rối không?

Tuy Liệt Khuyết biết rằng ba vị trưởng lão Liệt gia đều đắc tội với Lăng Tiêu, nhưng lúc này y cũng phải bắt chấp, dù sao họ cũng mang họ Liệt, y cũng mang họ Liệt, đều là con cháu Tinh Võ thế gia. Hơn nữa, y cũng không đến nỗi phát rồ như tên khốn Liệt Dương kia.

Lăng Tiêu nhẹ nhàng thở dài, lắc lắc đầu, sau đó nói:

- Thật có lỗi, ta không làm được.

Trong mắt Liệt Khuyết hiện lên một tia thất vọng, tuy nhiên vẫn lập tức cảm kích nói:

- Tình nghĩa lần này của ca ca, Liệt Khuyết trọn đời không quên! Nếu tương lai ca ca cần gì ở đệ, dù có vào nơi nước sôi lửa bỏng, đệ cũng không chối từ.

Sau khi Liệt Khuyết rời đi, Lăng Tiêu gỡ bỏ kết giới bảo vệ. Tuy rằng bốn thị nữ kia biểu thị vô cùng ngoan ngoãn nhưng chung quy tại vách mạch rừng, không thể không phòng ngừa.

Lăng Tiêu gọi vọng ra bên ngoài:

- Mai tiểu thư...

Cửa bị mở ra, một làn gió thơm ập tới, Mai cụp mắt xuống, nhẹ nhàng nói:

- Công tử ngàn vạn lần không cần khách khí như thế, thân phận của Mai chỉ là một thị nữ.

- Ha ha, thị nữ xuất sắc như thế, sợ là hoàng thất công chúa ở thế tục cũng không bằng được nhỉ?

Lăng Tiêu hiếm khi đùa cợt thế này.

Khuôn mặt xinh đẹp của Mai đỏ ửng, mặc dù bình thường các nàng vẫn cho rằng mình còn cao quý hơn cả công chúa hoàng thất, nhưng trong lòng nàng thực sự hiểu rằng, nếu xét theo con mắt của thế nhân, địa vị của các nàng còn xa mới có thể so sánh được với những công chúa cao quý.

- Công tử nói quá lời, xin hỏi, công tử có gì phân phó?

Sóng mắt lưu chuyển, đôi mắt đẹp của Mai dừng lại trên khuôn mặt Lăng Tiêu, muốn xem vị công tử trẻ tuổi được Tạ Hiểu Yên coi trọng rốt cuộc muốn làm gì. Chỉ có điều khiến nàng thất vọng chính là, vẻ mặt của chàng thanh niên này không có chút dao động, trong mắt cũng không hề có nửa phần dục vọng. Mai thậm chí cố ý thể hiện vẻ quỵên rũ, dịu dàng của bản thân, vậy mà không hề có chút hiệu quả nào. Nàng không kìm nổi hơi nhụt chí.

Lăng Tiêu nhìn chằm chằm Mai một hồi, cho đến khi hai gò má của cô gái trẻ này đỏ ửng, cúi gằm mặt xuống, bỗng nhiên Lăng Tiêu phát ra khí thế, toàn thân trở nên cực kì nghiêm túc, trầm giọng nói:

- Nói thật cho ta, các người có muốn rời khỏi đây không?

Thân thể của Mai run lên rất nhẹ nhưng vẫn không thể tránh được ánh mắt của Lăng Tiêu. Sau đó nàng ngẩng đầu, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Lăng Tiêu:

- Công tử sao lại nói ra những lời này? Gia chủ đã giao bốn tỷ muội Mai cho công tử, tự nhiên là công tử đi tới đâu, chúng tôi cũng đi theo tới đó. Hay là... công tử không muốn tỷ muội chúng tôi? Công tử yên tâm, chúng tôi tự biết thân phận thấp kém, chắc chắn sẽ an phận không có ham muốn gì hơn, hơn nữa... tỷ muội chúng tôi... đều là... thân thể băng thanh ngọc khiết...

Câu nói cuối cùng của Mai nhỏ như tiếng muỗi kêu, khuôn mặt xinh đẹp lúc này đỏ bừng lên, tưởng như có thể xuất huyết bất cứ lúc nào.

Lăng Tiêu khẽ lắc đầu nói:

- Ta muốn người đi giúp ta làm một chuyện, người có thể giúp không?

Mai ngẩng đầu, trong mắt chớp động hào quang không ai có thể hiểu được, giọng nói cũng hơi run rẩy. Nàng không hỏi Lăng Tiêu muốn mình làm gì mà hỏi:

- Mai sẽ làm, công tử sẽ mang bốn tỷ muội Mai rời khỏi chứ?

Lăng Tiêu gật đầu nói:

- Đó là tự nhiên!

Mai khẽ cắn môi thoáng do dự một chút, sau đó gật đầu nói:

- Mai đã là người của công tử, công tử phân phó, Mai tự nhiên sẽ đi làm theo, chỉ có điều hy vọng... nếu Mai có gặp điều gì bất ngờ, xin công tử... có thể đối đãi tử tế với ba tỷ muội kia, các nàng ấy đều là người số khổ.

Lăng Tiêu nở một nụ cười ảm áp:

- Yên tâm đi, người sẽ không có việc gì.

Nói xong, Lăng Tiêu lấy từ trong ngực ra một chiếc bình sứ, đổ ra ba viên thuốc màu đen, nhẹ nhàng nói:

- Tìm cơ hội, cho ba viên thuốc này vào trong miệng bao vị đại trưởng lão của gia tộc các người!

Mai giật mình kinh hãi, sau đó khom người nói:

- Nô tì cả gan hỏi công tử một câu, thuốc này... ..

- Không phải hại nhân độc dược!

Lăng Tiêu nói như đinh đóng cột.

Mai nghe xong ánh mắt lộ ra một chút thoải mái, lập tức trên mặt lộ ra vẻ kiên quyết. Nàng cũng đã nhận ra, công tử trẻ tuổi anh tuấn này có quan hệ chặt chẽ với thiếu công tử, như vậy tuyệt đối không thể tốt với gia chủ Liệt Dương và chủ mẫu tương lai Tạ Hiểu Yên!

Xem ra hẳn tới đây là muốn trợ giúp thiếu công tử. Bốn cô gái Mai, Lan, Cúc, Trúc từ nhỏ sinh ra ở Tỉnh Võ thế gia, sự trung thành đối với Liệt gia tự nhiên không có vấn đề gì, hơn nữa, các nàng trung thành là với Liệt gia chứ không phải là với bất cứ ai!

Cho nên, mặc dù hiện tại phục tùng Liệt Dương, phục tùng Tạ Hiểu Yên, nhưng không có nghĩa là các nàng đã chấp nhận Liệt Dương và Tạ Hiểu Yên.

Trong lòng mỗi người đều có cân nhắc của mình. Đối với Mai, Lan, Cúc, Trúc, các nàng hiển nhiên không hy vọng Liệt Dương và Tạ Hiểu Yên biến siêu cấp Tinh Võ thể gia thành một mớ bòng bong.

Huống chi, trước khi đi theo công tử trẻ tuổi này rời khỏi Liệt gia, có thể làm một chuyện gì đó giúp Liệt gia, đương nhiên là các nàng rất sẵn lòng. Bởi vì trong tâm Mai, Lan, Cúc, Trúc, địa vị của ba đại trưởng lão hơn xa Liệt Dương và Tạ Hiểu Yên.

Lăng Tiêu ngồi khoan khoái trong phòng, bóng đêm dần dần đặc xuống, gờ tay trước mặt vẫn không nhìn thấy năm ngón tay.

Tối trưa ngày thứ ba, Lăng Tiêu nói phải cáo từ rồi đi, Liệt Dương và Tạ Hiểu Yên tìm mọi cách giữ lại. Lăng Tiêu giả bộ bất đắc dĩ, liền đồng ý cùng với Liệt Khuyết và hai người đó ngồi chơi trong chòi hóng mát.

Liệt Dương thỉnh thoảng nhìn trộm quan sát Lăng Tiêu, thần sắc hơi có chút bất an. Mà Tạ Hiểu Yên thì sắc mặt trầm ổn, giọng điệu khách sáo, trò chuyện với Lăng Tiêu, thỉnh thoảng lại mỉm cười tự nhiên khiến Lăng Tiêu ở bên cạnh nhìn thấy cảm thấy rất ghen tị, thầm nhủ chờ khi Lăng Tiêu biến thành con rối, mình sẽ cho hắn biết thế nào là nhục nhã.

Tốt nhất là lột truồng hắn, cho hắn trở lại Thục Sơn kiếm phái, để xem những tuyệt sắc hồng nhan ở đó khi nhìn thấy Lăng Tiêu sẽ có phản ứng gì! Ha ha... Liệt Dương dường như đã nhìn thấy cảnh tượng này, vẻ mặt không kìm nổi mỉm cười vui sướng.

Đúng lúc đó Lăng Tiêu đột nhiên hỏi:

- Đúng rồi, trước kia ta cùng ba vị trưởng lão Liệt gia từng có một ít hiểu lầm, vì sao lần này ta đến lại không thấy họ?

Liệt Dương nao nao, biểu tình có chút xấu hổ nói:

- Bọn họ... bọn họ đang bế (quan)...

-Ồ nếu Lăng huynh muốn gặp, vậy để gọi bọn họ tới.

Tạ Hiểu Yên nhìn mặt trời đã ngả về tây, giọng điệu bỗng trở nên thoải mái hẳn lên, tựa như không phải nói tới ba vị trưởng lão mà chỉ là ba tên nô bộc tầm thường nào đó.

Liệt Dương bị ngắt lời, nhưng nhìn thoáng về phía mặt trời, khuôn mặt y cũng nở một nụ cười quỷ dị, sau đó nói:

- Vậy được rồi!

Nói xong, y đứng dậy, xoay người rồi đi:

- Ta tự mình đi mời!

Sau một lát, ba vị trưởng lão Liệt gia đi theo phía sau Liệt Dương, tiếp bước nhau đi vào. Liệt Dương ngồi xuống, sau đó làm bộ khách khí nói:

- Ai nha, ta quên mất, lẽ ra phải mời ba vị trưởng lão ngồi trước mới đúng.

Nói xong, y vội vàng đứng lên, nói:

- Xin mời ba vị trưởng lão!

Ba vị trưởng lão Liệt Tùy Phong, Liệt Tùy Vũ, Liệt Tùy Thiên sắc mặt đều dẫn ngồi xuống. Trong chòi hóng mát có tám chiếc ghế đá, bởi vậy có vẻ hơi chật chội.

Liệt Khuyết thấy ba vị trưởng lão, cảm xúc rõ ràng có chút kích động, đôi mắt đỏ lên nhưng vẫn cố chịu đựng không nói gì.

Liệt Dương vừa lòng nhìn thoáng qua đệ đệ mình, sau đó nói với Lăng Tiêu:

- Gần đây ba vị trưởng lão tu luyện một loại công pháp mới, loại công pháp này...

Liệt Dương chưa nói xong, Tạ Hiểu Yên đã ngắt lời hắn, cười duyên nói:

- Lúc này còn cần phải lừa gạt hắn nữa sao? Ha ha, tội phạm tử hình còn cần một chén rượu cuối, lại có thêm một đồng bọn thanh mai trúc mã đi cùng. Vị hôn phu cũ của ta, cho dù chết, ta cũng phải cho hắn hiểu vì sao lại chết!

Tạ Hiểu Yên nói xong, trên mặt toát lên vẻ độc ác, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi, lạnh mắt nhìn Lăng Tiêu:

- Lăng Tiêu, ngươi có biết là ngươi chết đến nơi rồi không?

Tạ Hiểu Yên chợt làm khó dễ, bốn thị nữ đang đánh đàn ở bên kia đều lộ vẻ kinh ngạc. Tuy nhiên chỉ có Mai Nhú đôi mi thanh tú, ánh mắt lóe lên, nhìn Lăng Tiêu có vẻ hơi lo lắng. Nàng cũng không nói với ba cô gái kia việc Lăng Tiêu phân phó mình. Mặc dù bốn cô thân thiết nhau như ruột thịt nhưng loại chuyện này càng ít người biết càng tốt. Cho dù cuối cùng bị lộ, không cứu được ba vị trưởng lão thì cũng chỉ có một mình mình chết mà thôi.

Không khí bình yên, vui vẻ trong đình đột nhiên trở nên khẩn trương. Lăng Tiêu tắt nụ cười, ngưng thần nhìn Tạ Hiểu Yên:

- Người nói lời này là có ý gì?

Tạ Hiểu Yên giọng căm hận nói:

- Lăng Tiêu, ngươi thật sự nghĩ rằng, giải cảm chế cho ta thì ta sẽ không còn hận ngươi nữa à? Ngươi thật sự nghĩ rằng, ân oán giữa ta và ngươi chỉ như gió thoảng, thổi qua là xong sao? Ta nói cho ngươi biết, điều đó là không có khả năng đâu!

434. Chương 396: Diên Cuồng (p2)

- Từ ngày đó, ta đã hận ngươi! Ta vốn nghĩ rằng, loại rác rưởi như ngươi chết sống có quan hệ gì tới ta chứ? Thật sự là không ngờ, Tạ Hiểu Yên ta cũng có lúc nhìn lầm ngươi. Không ngờ ngươi ẩn nấp sâu như vậy! Nếu lúc trước ngươi biểu hiện ra tài năng của mình, có lẽ ta sẽ yên tâm gả cho ngươi, giúp chồng dạy con, an ổn cả đời.

Nhưng Lăng Tiêu, rõ ràng ngươi có bản lĩnh như vậy, mà lại giả bộ rác rưởi, vô dụng, làm cho người ta chán ghét, làm cho người ta phản cảm! Còn cố tình giống như một con ruồi, cả ngày quanh quẩn bên cạnh ta. Ngươi biết rõ là Tạ Hiểu Yên ta chỉ là con của một thương nhân, nhưng cũng có chí hướng to lớn, sao có thể gả cho loại rác rưởi chứ? Đừng nói là ngươi, cho dù là thái tử, ta cũng không thèm!

Vàng thái dương đã hạ xuống sát đường chân trời, Tạ Hiểu Yên ngoảnh mặt về phía Tây, vừa lúc đón ánh dương cuối ngày, đôi mắt xinh đẹp trên khuôn mặt tuyệt mỹ chớp lóe một tia diên cuồng.

Liệt Dương và Liệt Khuyết, cả bốn thị nữ ngồi bên kia, đều kinh ngạc nhìn Tạ Hiểu Yên. Bất kể trong lòng Tạ Hiểu Yên ác độc thế nào, nhưng cô gái này vẫn khiến mọi người của Liệt gia có ấn tượng đó là một thực nữ khí chất cao quý, chưa từng thấy nàng có biểu hiện diên cuồng như vậy bao giờ.

Ba vị trưởng lão Liệt gia vẫn đờ đẫn như cũ, si ngốc ngồi tại chỗ, dường như vạn vật thế gian không hề có quan hệ gì tới họ.

Lăng Tiêu thần nhiên nói:

- Cho dù ngươi nói một vạn lý do, nhưng cũng không nên gieo tội lỗi sang người khác chứ. Hơn nữa, ngươi đã rất nhiều lần đánh lén ta, Tạ Hiểu Yên, chẳng lẽ trong mắt ngươi, nếu không dồn được ta vào chỗ chết thì ngươi không an lòng sao?

- Đúng vậy!

Tạ Hiểu Yên mỉm cười dịu dàng, trong mắt không ngờ có một tia ngượng ngùng hiếm thấy:

- Sau khi biết thực lực của người, nếu cho ta quay trở lại, nói ta thích người, Lăng Tiêu, người có chấp nhận ta không?

Tạ Hiểu Yên vừa nói những lời này, Liệt Dương đang ngồi bên cạnh chợt biến sắc mặt, miệng giật giật, trong mắt hiện lên vẻ chua xót, nhưng không thể nói được lời nào.

Lăng Tiêu trầm mặc, cũng không trả lời câu hỏi của Tạ Hiểu Yên mà hỏi ngược lại:

- Vậy người cho rằng, chỉ với ba vị trưởng lão Liệt gia đã có thể lưu lại ta sao? Huống chi, Liệt gia cũng sẽ chịu sự chỉ huy của người sao?

Tạ Hiểu Yên cười khanh khách nói:

- Lăng Tiêu ơi Lăng Tiêu, người ngu thật hay là giả vờ thế? Chẳng lẽ đến giờ mà người vẫn không nhìn ra, toàn bộ Liệt gia đã là thiên hạ của Tạ Hiểu Yên ta sao? Liệt Dương đại ca, huynh nói cho hần, có phải thế không?

Liệt Dương thần sắc phức tạp nhìn Tạ Hiểu Yên. Cho đến tận lúc này, y vẫn rất yêu quý nữ nhân này, tuy nhiên sau khi nhìn thấy vẻ điên cuồng trong mắt Tạ Hiểu Yên, giống như thay đổi thành một con người khác, y thậm chí còn có chút không dám nghĩ đó là cô ta.

Đây là cô gái dịu dàng mà khi bị lạc ở trong núi đã được mình mang đi, sau đó vẫn luôn an ủi mình sao? Đây chính là cô gái thông minh, vẻ tinh nghịch đã nhắc nhở khi mình đắc ý rằng không nên huênh hoang, làm người ta phải khiêm tốn sao? Đây là... không. Trong mắt Liệt Dương hiện lên một tia khổ sở. Đây không còn là Tiểu Yên muối muối mà y vốn quen thuộc nữa.

Hơn nữa, từ trong ánh mắt Tạ Hiểu Yên, Liệt Dương thấy rõ, nếu mình không làm theo nàng, chỉ sợ kẻ tiếp theo biến thành con rối chính là mình.

Một cơn lạnh chợt dâng lên sau lưng Liệt Dương, toàn thân y nổi da gà. Giờ khắc này, y thậm chí muốn ra tay giết nữ nhân điên cuồng này.

Nhưng, y yêu nàng, y không hạ thủ.

Liệt Dương gật đầu như ma xui quỷ khiến, giọng nói mang theo vẻ đã hạ giận:

- Đúng vậy, ý tứ của Tiểu Yên chính là ý tứ của ta! Lăng Tiêu, không sợ nói cho người. Ba vị trưởng lão này đều đã trúng độc hóa thành con rối, hoàn toàn mất đi thần trí. Hiện tại, bọn họ chỉ là cái xác không hồn mà thôi. Đương nhiên, võ lực của bọn họ không hề giảm bớt chút nào, mà người... Lăng Tiêu, người cũng đã trúng loại độc này. Rất nhanh thôi, người cũng sẽ giống như bọn họ, không hề có suy nghĩ gì, chỉ là công cụ trong tay chúng ta. Tinh Võ thể gia sẽ do ta và Tiểu Yên dẫn dắt, lên tới những đỉnh cao mới.

- Đại ca, chẳng lẽ huynh không sợ, toàn bộ Liệt gia đều bị chôn vùi ở trong tay nữ nhân này sao? Mà huynh, cuối cùng sẽ trở thành đồ chơi trong tay Tạ yêu nữ?

Liệt Khuyết rốt cục không kiềm nổi, nổi giận nói.

Liệt Dương lạnh lùng cười:

- Liệt Khuyết, đừng cho là ta không biết từ trước tới giờ người làm trò gì! Thậm chí khi còn là địch với Lăng Tiêu, người lại vụng trộm kết bái huynh đệ với hần. Liệt gia mà thực sự lọt vào tay người mới là nỗi bi ai lớn nhất. Về phần ta và Tiểu Yên như thế nào, không cần người quản.

Liệt Khuyết thần tình thất vọng nói:

- Thôi, người đã không còn là đại ca trong ấn tượng của ta nữa rồi! Liệt gia... sớm hay muộn sẽ hủy ở trong tay người!

Lúc này Lăng Tiêu nhìn ánh mặt trời dừng lại ở phía xa xa, thần nhiên cười hỏi:

- Đó... đều là lời nói thật lòng của người sao?

Tạ Hiểu Yên không chút do dự gật gật đầu, mỉm cười duyên dáng nói:

- Đương nhiên! Hiện tại thậm chí ta bắt đầu có chút chờ mong, sau khi ngươi trở thành con rối sẽ có bộ dạng gì? Ta nghĩ, hay là mang ngươi tới Thục Sơn kiếm phái dạo một vòng nhỉ? Tin tưởng rằng đám người ở đó nhìn thấy ngươi, nhất định sẽ cao hứng, phấn chấn nghênh đón ngươi đi vào nhỉ? Sau đó, ta sẽ cho ngươi tự tay... từng đao, từng đao giết chết hết đám hồng nhan tri kỷ của ngươi, giết chết cha mẹ huynh muội của ngươi. Lăng Tiêu, ngươi có cảm thấy như vậy rất thú vị không? Một siêu cấp môn phái mới nổi cứ như vậy bị hủy trong tay ta. Ha ha...

Khuôn mặt vẫn bình tĩnh của Lăng Tiêu thoáng nổi lên một tia giận dữ, lạnh lùng nói:

- Tạ Hiểu Yên, ngươi muốn giết chỉ một mình ta, chẳng lẽ ngươi còn muốn chém tận giết tuyệt sao?
- Không phá hủy môn phái của ngươi, ta dựa vào cái gì để chiếm một chỗ nhỏ nhoi trong thánh vực chứ?

Sắc mặt Liệt Dương rốt cục hoàn toàn biến đổi, không kìm nổi hỏi:

- Tiểu Yên muội muội... muội... ?

Tạ Hiểu Yên có chút phức tạp nhìn thoáng qua Liệt Dương, sau đó nhẹ giọng nói:

- Thật có lỗi, Liệt Dương đại ca, ta lợi dụng huynh! Tuy nhiên, Tiểu Yên chưa bao giờ yêu huynh, chỉ thực sự cảm kích huynh đối xử tốt với Tiểu Yên. Chỉ cần huynh hợp tác tốt với Tiểu Yên, muội cam đoan, trong vòng trăm năm, Tinh Võ thế gia sẽ trở thành gia tộc người thủ hộ! Ha ha, gia tộc người thủ hộ... huynh có hiểu khái niệm đó là gì không?

- Hóa ra... trong lòng muội vốn không có ta... ha ha...

Liệt Dương ngồi nguyên tại chỗ, vẻ mặt thất hồn lạc phách. Tạ Hiểu Yên nhìn y, nói:

- Liệt Dương đại ca, Tiểu Yên đã nói với huynh từ trước, nam tử hán đại trượng phu phải lấy sự nghiệp làm trọng, chỉ cần Tinh Võ thế gia trở thành gia tộc người thủ hộ, huynh muốn loại nữ nhân nào mà chả có?
- Nhưng, ta chỉ muốn muội.

Liệt Dương thì thào, Liệt Khuyết quay đầu đi, vẻ mặt khinh miệt. Ngay cả bốn thị nữ Mai, Lan, Cúc, Trúc nghe vậy chẳng những không hề bị sự si tình của Liệt Dương cảm động mà còn cảm thấy phát sốt. Có loại gia chủ thế này quả thật rất mất mặt.

Tạ Hiểu Yên lạnh lùng đứng dậy, sau đó cau mày nói:

- Liệt Dương, ta và huynh căn bản là không có khả năng! Huynh cũng đừng si tâm vọng tưởng! Hiện tại, ta đã có năng lực khống chế con rối, cho nên, cho dù không có huynh... tự mình ta cũng có thể làm được mọi việc.

Tạ Hiểu Yên nói xong, quay sang Lăng Tiêu mỉm cười dịu dàng:

- Như thế phải đa tạ ngươi cởi bỏ cấm chế kinh mạch cho ta. Tối hôm trước, ta đã chiếm được truyền thừa từ Thánh Vực. Hiện tại tuy rằng thực lực của ta rất bình thường, nhưng tinh thần lực đã đạt đến cảnh giới Kiếm Hoàng! Ha ha, Lăng Tiêu, ngươi không thể tưởng được, cảm giác tự chui đầu vào rọ là như thế nào đâu?

- Tạ yêu nữ, cho dù chết! Ta cũng sẽ không cho ngươi thực hiện được.

Liệt Khuyết gầm lên, toàn thân bùng lên khí thế hùng mạnh. Bảo kiếm trong tay bật lên như lò xo, hàn khí bắn ra bốn phía. Liệt Khuyết chỉ kiếm vào Tạ Hiểu Yên, lạnh lùng nói:

- Ngươi có tin rằng, trước khi ngươi khống chế tam đại trưởng lão, kiếm khí của ta có thể bắn thủng yết hầu của ngươi hay không?

- Liệt Khuyết!

Liệt Dương vốn đang ngồi ngây ngốc ở đó bỗng nhiên rít lên:

- Ngươi không được đả thương nàng!

Liệt Khuyết nheo mắt, chậm rãi lắc đầu nói:

- Đại ca, người điên rồi, nàng không yêu người! Nữ nhân này chỉ yêu bản thân mà thôi.
- Ha ha, đúng vậy đó, thiếu công tử nhìn chuẩn đấy, không ngờ lại nhìn thấu. Tuy nhiên người quá tự tin rồi.

Tạ Hiểu Yên nói xong, giơ tay sờ lên chiếc vòng trên cổ, một đạo hào quang màu vàng bỗng nhiên từ chiếc vòng cổ phát ra, hình thành một tầng phòng hộ vô cùng kiên cố.

435. Chương 397: Tự Làm Bậy, Không Thể Sống (p1)

- Nếu không đủ năng lực tự bảo vệ mình, sao ta lại ngã bài với các người chứ?

Tạ Hiểu Yên cười lạnh khinh thường nói:

- Đám nam nhân các người nếu xét về chỉ số thông minh và tâm kế thì hoàn toàn không bằng hạng nữ lưu như ta! Dựa vào cái gì mà thế giới này lại do các người nắm chủ đạo? Dựa vào cái gì, nữ nhân chúng ta chỉ có thể trở thành kẻ phụ thuộc nam nhân các người? Nhất là trong các thế gia môn phái, nữ nhân không ngờ chỉ là công cụ sinh sản! Hừ, từ nay về sau, ta sẽ sửa loại cục diện này!

Nói xong, Tạ Hiểu Yên chỉ đám người Lăng Tiêu và Liệt Khuyết:

- Về sau đám nam nhân khôn kiếp các người đều chỉ là hòn đá cho ta bước lên phía trước mà thôi! Ha ha...
- Trong chòi hóng mát tĩnh lặng, trong không khí ẩm áp của hoàng hôn, tiếng cười của Tạ Hiểu Yên có vẻ cực kỳ chói tai.

Lúc này Lăng Tiêu lại mỉm cười, nụ cười hết sức châm chọc, nhìn thẳng vào mắt Tạ Hiểu Yên với vẻ đầy thương hại và khinh thường. Vẻ mặt này khiến Tạ Hiểu Yên cảm giác, mình chỉ như một con kiến mà thôi.

Một con kiến khổ sở, liều mạng giãy dụa, khó khăn đi đến nơi mà mình tự cho là đỉnh cao, sau đó ngẩng đầu... thấy ở trên cao hơn... có một cặp mắt tràn đầy khinh thường nhìn mình.

Phản ứng lúc này của Tạ Hiểu Yên giống như một con mèo bị dẫm vào đuôi, rống lên một tiếng, nhảy dựng lên, sau đó chỉ vào Lăng Tiêu mắng:

- Người đã chết đến nơi, còn dám thể hiện thế này sao? Lăng Tiêu ơ Lăng Tiêu, người thật đúng là khiến ta rất kinh ngạc! Đối mặt với tử vong, còn có thể biểu hiện trầm tĩnh như thế thật sự là bội phục! Tin tưởng, không đến thời gian uống một chén trà, người sẽ không biết gì cả. Đối mặt với hoàng hôn thơ mộng này, chẳng lẽ người không muốn để lại vài câu trần trời sao?

Thấy Tạ Hiểu Yên chột dạ bộ dáng, từ sâu trong mắt Lăng Tiêu hiện lên một tia chán ghét. Cô ả này quả là đối trá tới cực hạn! Đối với cô ta, không còn gì phải nói nữa.

Tự làm bậy, không thể sống.

Con đường này là chính cô ta lựa chọn, đương nhiên hậu quả cũng phải do cô ta tự gánh vác.

Lăng Tiêu bỗng nhiên quay sang cười với ba vị trưởng lão Liệt gia:

- Ba vị lão bằng hữu, nghe nói chuyện đã lâu như vậy, cảm tưởng thế nào? Có thể ngờ rằng, các người mạnh mẽ một đời, không ngờ ngã quỵ dưới tay một con nhóc như vậy không? Có phải trong lòng rất không phục hay không?

Liệt Tùy Thiên chậm rãi ngẩng đầu lên, cặp mắt già nua vốn không hề có thần thái giờ trở nên cực kỳ phức tạp nhìn Lăng Tiêu, sau đó khàn khàn nói:

- Tình nghĩa của Lăng công tử, ba người lão phu xin ghi nhận!

Trong mắt Liệt Dương và Tạ Hiểu Yên đầy vẻ kinh hãi. Cả hai đứng ngây người, thậm chí mất cả năng lực suy nghĩ, không thể tin nổi nhìn Liệt Tùy Thiên, sau đó lại ghen hòng trân trời nhìn Lăng Tiêu, thậm chí không nói được một lời nào.

nhập Thánh Vực. Cho dù đến bây giờ người trong Thánh Vực cũng không hiểu rõ lúc ấy đã xảy ra chuyện gì! Vì người trong Thánh Vực tuy rằng theo dõi chuyện trong Nhân giới, nhưng không thể động chạm được tới Cấm địa của Thần.

Mặc dù có người trong Thánh Vực đoán, bàn tay khổng lồ kia tới từ Thần giới, nhưng cũng chỉ là suy đoán mà thôi, không có căn cứ gì cả!

Chuyện tình sau đó thì hoàn toàn vượt ra khỏi tầm khống chế của Âu Dương Trường Không.

Đầu tiên là Âu Dương gia tộc đuổi giết Lăng Tiêu, chuyện này Âu Dương Trường Không cho rằng, dù mình không phi thăng Thánh Vực thì cũng sẽ lựa chọn giống như thế. Mặc kệ trước đó vì sao kết thù với Lăng Tiêu, nhưng Âu Dương Vũ chết trong tay Lăng Tiêu là thật, thù này không thể không báo! Nhưng biểu hiện thực lực của Lăng Tiêu khiến Âu Dương Trường Không thậm chí cảm thấy khó tin.

Không ngờ dùng thực lực bản thân hoàn toàn nhổ tận gốc Âu Dương gia tộc tại Nhân giới! Lúc ấy suy nghĩ giáng lâm Nhân giới tiêu diệt Lăng Tiêu, Âu Dương Trường Không cũng có.

Đáng tiếc chính là, lấy thực lực của lão căn bản không thể giáng xuống Nhân giới được.

Sự giám sát của Thánh Vực đối với Nhân giới phần lớn đều phát ra từ các gia tộc thủ hộ giả. Trong các môn phái thế gia ẩn thế, nếu trong Thánh Vực cũng có thực lực hùng mạnh, thì cũng có thể thông qua hàng lâm đều tìm hiểu nhân giới.

Nhưng nếu muốn chú ý đến một người nào đó, nắm giữ hành tung của hắn, vậy thì cần phải tiêu hao một lượng lớn tinh thạch! Tinh thạch trong Thánh Vực cũng coi như là một tài nguyên quý hiếm, cho nên muốn theo dõi nhất cử nhất động của Lăng Tiêu thì phải trả một cái giá cực lớn.

Nếu không phải Lăng Tiêu vốn được rất nhiều thế lực trong Thánh Vực coi trọng sợ là Âu Dương Trường Không cũng chẳng thể biết được cuộc đại thảm sát của gia tộc mình.

Thảm kịch của Âu Dương gia tộc ở Nhân giới bị rất nhiều thế lực khác trong Thánh Vực biết được, có thể nói là thân giả đau, cừu giả khoái. Việc này cũng khiến cho rất nhiều người thuộc Âu Dương gia tộc tức giận. Chỉ một nhân loại không ngờ lại có thể hủy đi căn cơ của Âu Dương gia tại Nhân giới.

Âu Dương Huy là tổ tiên trực hệ của Âu Dương gia tộc, là một trong những người khăng khăng muốn giết Lăng Tiêu, những chuyện từ trước tới nay của Lăng Tiêu lão cũng hiểu biết một ít, kể mà Âu Dương Huy cảm hận nhất lại không phải Lăng Tiêu, mà ... Tạ Hiểu Yên!

Sau chuyện ngày đó thì có thể nghĩ tới được, chỉ có điều không một Kiếm Thần bậc năm này bất ngờ nhất chính là, Lăng Tiêu này lại không chút do dự giết chết Tạ Hiểu Yên!

Lại là trận pháp!

Ánh mắt Âu Dương Huy u ám, nhìn đôi mắt ửng đỏ của Âu Dương Trường Không trước mặt, thần sắc bình tĩnh nói:

- Chuyện này ta đã biết, ngươi yên tâm, chờ tới khi Lăng Tiêu bước chân vào Thánh Vực chính là lúc hắn bỏ mạng! Trường Không à, ngươi phải nhớ kỹ, trong Thánh Vực chính là cầu trường sinh, thực lực của ngươi còn quá yếu, đi tu luyện trước đi!

Âu Dương Trường Không gật gật đầu, đứng dậy xoay người rời đi.

Âu Dương Huy nhìn cánh cửa đóng lại, tĩnh tọa trên đệm, miệng thì thào:

- Lăng Tiêu...

...

Lăng Tiêu đứng yên trên không trung, mắt thấy hồn phách Tạ Hiểu Yên theo dòng năng lượng cuộn cuộn lẩn trốn, ả ngẩng đầu lên, trong mắt bắn ra hận ý vô tận nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu trên trời.

Nhưng, ả đột nhiên phát hiện hai mắt Lăng Tiêu dường như đang nhìn mình, thần sắc thản nhiên, bình tĩnh!

Trong lòng Tạ Hiểu Yên kinh hãi thiếu chút nữa khiến ả hồn bay phách lạc! Sao được chứ? Hắn cũng chỉ là người, sao có thể nhìn thấy cả linh hồn được chứ?

Trong nháy mắt trước khi Tạ Hiểu Yên chết đã bùng phát ra một lòng căm hận hùng mạnh, đủ để sau khi ả luân hồi chỉ cần nhìn thấy Lăng Tiêu và những người có liên quan đều có cảm giác gai mắt phát ra từ bản năng, nếu nhìn thấy Lăng Tiêu thì cho dù không còn ký ức kiếp trước cũng vẫn có hận ý khắc cốt ghi tâm!

Giống như kẻ thù trời sinh vậy, thấy mặt là không hợp, gai mắt lẫn nhau!

Mà lòng hận thù mạnh mẽ của Tạ Hiểu Yên đủ để khiến ả duy trì nỗi thống hận đối với Lăng Tiêu, chỉ cần nhắc tới cái tên này ả sẽ nghiêng rằng nghiêng lợi! Cho dù sẽ không rõ vì sao, nhưng chỉ cần có cơ hội thì ả nhất định sẽ nhanh chóng tìm cách giết chết Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu lẳng lặng trôi nổi trên không trung, khóe miệng nhếch kên nụ cười lạnh tràn ngập sự khinh miệt, sau đó từ thân thể bùng lên một ý niệm tinh thần hùng mạnh, dùng tinh thần lực trực tiếp nói chuyện với Tạ Hiểu Yên.

- Tới giờ vẫn còn chưa biết hối cải sao? Tạ Hiểu Yên, ngươi thật sự nghĩ rằng biến thành linh hồn rồi thì ta sẽ không làm gì được ngươi sao?

Tạ Hiểu Yên cảm nhận được uy áp vô biên của Lăng Tiêu, từ trong linh hồn phát sinh sự sợ hãi theo bản năng nhưng hai mắt không chút do dự đối diện với Lăng Tiêu.

- Đúng vậy, trừ phi ngươi khiến ta triệt để mất đi trí nhớ, còn không thì đời đời kiếp kiếp ta đều là kẻ thù của ngươi!

-Ngươi không xứng!

Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Lăng Tiêu bỗng nhiên nở một nụ cười ngạo nghễ, từ trong mi tâm đột nhiên bắn ra một ánh sáng vàng kim chói mắt!

Ánh sáng vàng kim như một ngôi sao băng lóe lên, xẹt qua bầu trời đêm tối đen, ánh sáng chói mắt chiếu rọi cả thiên địa như ban ngày!

Tạ Hiểu Yên hoảng sợ đến cực điểm, muốn chạy trốn nhưng ngay lập tức bị đạo ánh sáng kia hung hăng xuyên qua chỗ trái tim, khuôn mặt hình thành từ năng lượng linh hồn của Tạ Hiểu Yên trong nháy mắt trở nên dữ tợn, co giật kịch liệt. Cuối cùng, từ linh hồn phát ra một tiếng rống ghê rợn, vang khắp cả bầu trời!

Tiếp theo đó, linh hồn ả hóa thành một luồng năng lượng thuần khiết, tỉnh tỉnh mê mê, không còn trí nhớ gì nữa, theo gió bay đi.

Từ nay về sau, trên đời này không còn người tên gọi Tạ Hiểu Yên nữa!

Linh hồn kia có lẽ còn có thể chuyển thế, nhưng không còn là Tạ Hiểu Yên nữa.

Lăng Tiêu khe khẽ thở dài, một trận gió đêm nhẹ thổi qua, tay áo phát phơ, ngay sau đó hắn biến mất tại chỗ, đi về nơi phương xa. Thật lâu sau đó, trong đêm tối có một bóng người nghiêng ngả, lão đảo chạy đi, đúng là kẻ đã rời khỏi gia tộc, Liệt Dương!

Vừa rồi ánh sáng màu vàng lóe lên đã được cả Liệt gia sơn trang thấy rõ ràng tất cả, mọi người bị nghiêm lệnh quên đi ánh sáng kia. Trong lòng Liệt Diễm nén đau, trốn trong bóng đêm trơ mắt nhìn đứa con từng đắc ý của mình một bước một rời khỏi sơn trang của Liệt gia.

Sau khi Liệt Dương tìm tất cả mọi nơi trong núi vẫn không tìm thấy nửa điểm dấu vết của Tạ Hiểu Yên, cuối cùng đầu gối cũng mềm nhũn ra, quỳ trên mặt đất. Vị thế gia công tử từng kiêu ngạo vô cùng, Thiếu chủ của Tinh Võ gia tộc, giờ phút này đã mất hết can đảm, trên mặt là nụ cười thảm.

- Tiểu Yên muội, nàng đừng sợ, ta sẽ đi cùng nàng!

Đột nhiên, một tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên trong đầu Liệt Dương:

- Rác rưởi không có tiền đồ! Ngươi có muốn báo thù không?

Cả người Liệt Dương run lên, trên mặt lập tức lộ ra biểu tình thống hận, nhưng thỉnh linh trả lời:

- Người là người của Thánh Vực?

- Đúng vậy! Nói cho ta biết, người có muốn báo thù hay không?

Tiếng nói này dường như chứa vô tận chán ghét và trào phúng, nhưng lại tràn ngập sức mạnh hấp dẫn.

- Báo thù? Tạ Hiểu Yên là bị người hại chết! Người là đồ khốn kiếp! Súc sinh! Nếu không có người, Tiểu Yên sao có thể nắm giữ nhiều thứ mà thế giới này không có như thế? Sao lại đi lên con đường không lối về này? Nếu báo thù, ta phải tìm người mới đúng!

Liệt Dương nghiêng răng nghiêng lợi, giọng điệu vô cùng lạnh lẽo:

- Người mới thực sự là hung thủ hại chết Tiểu Yên!

- Hừ, không biết điều, con nhãi con kia đã tâm bưng bưng, đường là cô ta đi, vì truyền thừa cho cô ta mà ta mất một ngàn năm công lực, còn tặng cô ta một kiện pháp bảo hộ thể, hai việc này đã khiến lão phu mất đi một ngàn năm trăm năm công lực rồi! Cô ta đã chưa hoàn thành việc gì lại còn dám phản phúc... Giờ còn trách tội ta? Tuy nhiên, muốn tìm ta báo thù cũng không phải không thể, nhưng kẻ giết cô ta là Lăng Tiêu! Chẳng lẽ, người không muốn giết Lăng Tiêu sao? Địa vị của người, danh dự của người, tất cả của người... đều bị hủy trong tay Lăng Tiêu, chỉ cần người có thể giết chết hắn, người lại có thể lấy lại những gì thuộc về người...

- Đủ rồi!

Yết hầu Liệt Dương chuyển động, rống lên một tiếng, giống như một thú hoang bị thương đang gào rú, tiếng gào này như kim châm, hung hăng đâm vào trái tim cao ngạo của hắn!

- Nói đi, muốn ta làm gì?

Tiếng nói này của Liệt Dương tràn đầy sự bất đắc dĩ, mỗi một và không cam lòng, dường như còn mơ hồ có nỗi hận vô cùng.

- Không cần gì khác, Tinh Võ thể gia ở nhân giới của các người cũng là một thế lực khổng lồ, người chỉ cần biết ngày Lăng Tiêu kia phi thăng Thánh Vực là được! Chỉ cần làm chuyện này thôi, lão tổ ta... đảm bảo người trong tương lai sẽ tiến vào Thánh Vực! Hơn nữa ta sẽ tài bồi cho người, chờ người tìm lão tổ ta báo thù... Ha ha, ha ha!

- Việc này sao...?

Ánh mắt Liệt Dương tràn ngập vẻ trào phúng, đứng dậy, đi về nơi bóng đêm sâu thẳm, từng bước từng bước dần sâu xuống đất, từ từ rời đi. Thân mình Lăng Tiêu như điện xẹt xuyên không trung mà đi, khi tới một nơi nào đó thì có một cái bóng màu trắng xẹt qua phát ra tiếng kêu vang dội, Tiểu Sư bay đến bên người Lăng Tiêu, cạc cạc kêu vài tiếng.

Tuy rằng sớm đã có thể nói được tiếng người nhưng Tiểu Sư vẫn thích dùng ngôn ngữ của bản thân nó để biểu hiện sự thân thiết với Lăng Tiêu hơn.

- Đi thôi, chúng ta về nhà!

Tiểu Sư hưng phấn kêu to một tiếng, hai cánh rung lên, dùng tốc độ cực nhanh bay về phương xa.

Trong thành Thục Sơn, từ sáng sớm Lăng Vận Nhi, Diệp Tử và Hoàng Phủ Nguyệt đã không hẹn mà cùng đi ra từ nơi bế quan. Thục Sơn kiếm phái đã đi vào quỹ đạo, đệ tử tuy đông nhưng ngay ngắn trật tự, tất cả mọi người đều khắc khổ tu luyện, lấy gương mười đại đệ tử và kỳ vọng rằng bản thân cũng có thể đạt tới trình độ đó.

Lăng Vận Nhi nhìn hai nàng, thân nhiên cười:

- Hai chị dâu, hình như cũng cảm ứng được phải không?

Diệp Tử cười, khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng Phủ Nguyệt ứng đỏ, lúc này Ý Phong đã tới, sau đó hưng phấn nói:

- Tôi cảm ứng được khí tức của chủ nhân, tôi cảm ứng được rồi!

Tam nữ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời dõi mắt về phía chân trời xa xôi.

438. Chương 399: Sống Chết Cùng Nhau

- Là Tiểu Sư! Tam ca thực sự trở về rồi!

Giờ phút này bộ dáng đoan trang của Lăng Vận Nhi hoàn toàn bay biến đi đâu mất, nhảy dựng lên vung tay hoan hô.

Lăng phu nhân đứng giữa đám người cũng đang nhìn về phía chân trời, mặc dù lấy thực lực của bà thì không thể phát hiện được động tĩnh gì, nhưng từ biểu hiện của người khác cũng có thể cảm thấy được, đứa con của mình đã về tới rồi. Trên khuôn mặt không nhìn ra nổi một dấu vết năm tháng nào lập tức chảy xuống dòng lệ vui mừng, thì thào nói:

- Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!

Biểu hiện của Lăng Thiên Khiếu thì không rõ ràng như phu nhân ông, nhưng cũng lộ ra thần sắc kích động, trong lòng nghĩ:” Mẹ nó, không hổ là con trai của lão tử, sao có thể chết được chứ?”

Người ở đây càng ngày càng nhiều, thậm chí có một ít đệ tử của Thục Sơn kiếm phái cũng cảm thấy chỗ dị thường của chư vị trưởng lão và các phu nhân của tông chủ, trong lòng họ đều cảm thấy tò mò, thậm chí có kẻ lớn gan một chút, lại gần một chút muốn xem xem có gì xảy ra.

Hai người Thập Tam gia và Thập Tứ gia khoát khoát tay, rống lên với mấy tên đệ tử đang đứng xem náo nhiệt:

- Nhìn cái gì, lặn hết ra chỗ khác cho ta! Còn nhìn nữa thì lượng huấn luyện hôm nay tăng gấp chục lần!

Mấy đệ tử này sợ nhất chính là hai lão ngoan đồng** trưởng lão chẳng nói lý này, vừa nghe thấy thế lập tức tan tác chim muông.

(** Lão ngoan đồng: người già mà tính nết như trẻ con)

Sau khi đuổi đám đệ tử tò mò đi, Thập Tam gia và Thập Tứ gia lập tức lộ ra bộ mặt kích động, biểu tình làm sao còn bộ dạng nghiêm túc vừa xong, quả thực là như một đứa trẻ đang hưng phấn mà!

Đám người Tống Minh Nguyệt và Isa đứng chung một chỗ, ánh mắt chúng nữ đều mơ màng ánh lệ, mùi vị chờ đợi thật không dễ chịu gì. Mặc dù chúng nữ sau thời gian chờ đợi dài đằng đẳng sớm đã không còn khúc mắc gì nữa, nhưng lòng nhung nhớ vẫn mãnh liệt như thế.

Càng về tới gần thành Thục Sơn, trong lòng Lăng Tiêu lại càng thêm cảm giác buồn vui lẫn lộn, thậm chí còn có cảm giác rứt rứt. Khối đạo tâm trong thân thể Lăng Tiêu bỗng nhảy lên, chân nguyên toàn thân tăng cao tốc độ di chuyển.

Lăng Tiêu không kìm nổi phát ra một tiếng thét dài!

Tiếng thét vang dội trong tinh không khiến Tiểu Sư cũng cao giọng kêu vang, trong nhất thời, toàn bộ cư dân thành Thục Sơn đều bị kinh động, có người mắng:

- Mới sáng sớm mà ai quấy nhiễu mộng đẹp vậy?

Ngay sau đó trên đường cái đột nhiên bùng lên một trận hoan hô kịch liệt khắp nơi, người kia trợn mắt há mồm đẩy cửa sổ nhìn ra, sau đó nhìn lên trời, chỉ thấy một con ma thú phi hành màu trắng cực lớn và trên người nó là một người trẻ tuổi ngang nhiên đứng thẳng. Toàn bộ thành Thục Sơn vang dậy tiếng hoan hô như thủy triều vậy!

Sóng sau cao hơn sóng trước!

Trận sóng âm thanh này đủ để khiến thiên địa biến sắc!

Lăng Tiêu đột nhiên cảm giác được, vô số dòng năng lượng rất nhỏ giống như những sợi chỉ mỏng manh đang tiến vào tử phủ của mình, Nguyên anh trong cơ thể mở mắt ra, năng lượng này tiến vào trong cơ thể của Nguyên anh, tuy rất ít nhưng đặc biệt tinh khiết!

Lực tín ngưỡng!

Trong lòng Lăng Tiêu ngạc nhiên mà thần phục, không thể tưởng được, chỉ một tòa thành Thục Sơn mà lực lượng tín ngưỡng lại kinh người như thế. Vốn Lăng Tiêu bay thẳng về trong Thục Sơn kiếm phái nhưng lại thay đổi chủ ý, hấn đứng trên lưng Tiểu Sửu, để cho nó bay xuống thấp hơn, sau đó phất phất tay về phía những người dân trên đường cái.

- A. Nhìn thấy không? Linh chủ đại nhân vậy tay với chúng ta kìa! A a... hạnh phúc chết mất!

Một thiếu nữ trẻ tuổi hưng phấn đỏ hồng cả mặt, mấy vết tàn nhang cũng như nhảy lên vì sung sướng.

- Cuối cùng ta cũng được thấy Linh chủ đại nhân rồi, ngài thật là uy phong!

Một thiếu phụ khoảng hai tám không thèm quan tâm trượng phu bên cạnh, dáng người tiêu tụy thì thảo. Nam nhân lớn tuổi thoát nhìn vô cùng hiền lành đứng cạnh cô ta không những chẳng có chút bất mãn, ngược lại lại giống thê tử, thành kính vô cùng!

Miệng nói:

- Linh chủ đại nhân, là vị thần thủ hộ của thành Thục Sơn chúng ta!

- Sau này con cũng muốn lợi hại như linh chủ đại nhân!

Dưới gối của họ là một đứa bé trai tầm năm sáu tuổi đang nắm chặt nắm tay, vẻ mặt kiên nghị nhìn con ma thú lớn bay xẹt qua đầu họ, khoảng cách gần như thế khiến họ có thể thấy được bộ móng vuốt sắc bén của ma thú!

- Con trai ngoan, qua vài ngày nữa mẹ sẽ đưa con tới Thục Sơn kiếm phái!

Thiếu phụ vốn chưa hạ quyết tâm sau khi được nhìn thấy Lăng Tiêu cuối cùng cũng đã quyết định, muốn đứa con có tiền đồ thì phải đi theo Linh chủ đại nhân!

Những thương nhân tới từ bên ngoài không phải người Thục Sơn thành khi nhìn thấy ma thú phi hành với uy áp mạnh mẽ, người trẻ tuổi trên lưng ma thú, lại nghe thấy tiếng hoan hô vang dậy như sóng thần thì đều hoảng sợ vô cùng, cho dù là thấy Hoàng đế của đế quốc cũng không thể xuất hiện cảnh tượng rầm rộ đến bậc này!

Khó trách lại có người nói, Đế quốc Lam Nguyệt có hai vua!

Địa vị của Lăng Tiêu, linh chủ của thành Thục Sơn nơi phương Nam thậm chí còn cao hơn cả quốc vương chính thống! Lời này trước đây nhất định họ sẽ không tin, hiện giờ khi lạc vào một cảnh giới kỳ lạ thế này, cảm nhận được sức hấp dẫn kinh thiên của người đó, cuối cùng thì họ cũng tin. Họ không khỏi nhớ lại giáo phái tôn giáo tên là Thục Sơn kia, có người từng tin rằng vị thần của giáo phái chính là Lăng Tiêu này.

Ngày trước có thể họ không hiểu, cũng là người, sao lại trở thành tín ngưỡng được chứ? Hiện giờ thì họ đã rõ ràng rồi!

Lăng Tiêu trở về khiến cho thành Thục Sơn sôi nổi hẳn lên, phải ngang với một lễ hội cuồng hoan. Vốn thành Thục Sơn giàu có và đông đúc, từ giờ phút Lăng Tiêu trở về, kinh tế lại mạnh lên vô số lần.

Việc này khiến Lý Phật đại nhân đang đảm nhiệm chức vụ thành chủ cười đến không khép miệng lại nổi. Lăng Tiêu nhìn mọi người, mỉm cười, giơ cao tay nói:

- Ta đã trở về!

- Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi!

Thấy chúng nữ đều si ngốc nhìn Lăng Tiêu, cả đám đều nước mắt chảy ròng ròng không nói nên lời, Lăng phu nhân ngược lại lại trấn định hẳn, đôi mắt tuy vẫn đỏ hồng nhưng đã tiến lên, kéo tay Lăng Tiêu, đánh giá từ trên xuống dưới. Thấy đứa con không có biến hóa gì cuối cùng cũng yên lòng, cái mũi lại cảm thấy cay cay vội quay mặt sang chỗ khác, nói lại một câu:

- Con là cái đồ vô lương tâm, ném cả đại gia đình lại, vừa đi đã vài năm! Lần sau không cho con đi như vậy nữa!

Ơn mẹ hiền, cũng khó có thể tiêu thụ, Lăng Tiêu khẽ gật đầu, trong lòng lại nghĩ: “Lần sau sợ là lại càng lâu hơn! Sau khi mình tiến vào Thánh Vực mà muốn trở về, đã là ngàn nan vạn khó rồi!

Chúng nữ thực ra đều muốn thân thiết với Lăng Tiêu một phen, kể ra tâm sự ly biệt, nhưng ai nấy đều không động trước, ngược lại lại là Lăng Vận Nhi chạy tới. Giai nhân Lăng Vận Nhi xinh đẹp tuy đã trưởng thành mà dường như còn như trước đây vậy, là một tiểu muội thích quần quýt bên Tam ca, ngày thơ cười nói:

- Ca, huynh mà còn không về thì có một số người sắp đứt từng khúc ruột ra rồi đấy.

Chúng nữ đồng loạt hô một tiếng, mặt ửng đỏ, đều quay mặt sang chỗ khác.

Lăng Vận Nhi cười ám muội một tiếng, sau đó cúi xuống nói bên tai Lăng Tiêu:

- Tam ca, khi nào thì huynh cưới cả mấy người chị dâu đi!

Mọi người ở đây không ai không phải hạng người có thực lực mạnh mẽ, sao có thể không nghe thấy cô bé Lăng Vận Nhi này đang “Thì thầm”? Lăng Vô, Mạnh Ly và Đường Minh là đám đàn ông trong quân, đều ráng nhịn cười, sau đó lớn tiếng nói:

- Đợi buổi tối lão Đại phải tới uống rượu đó, không say không về!

Nói xong liền không ở lại nữa, toàn bộ không có lương tâm chạy ra ngoài cười ha hả.

Trên mặt Lăng Tiêu hơi có vẻ xấu hổ, trừng mắt nhìn Lăng Vận Nhi một cái:

- Trẻ con, hiểu cái gì chứ hả?

Lăng Vận Nhi bĩu môi, cố gắng giương bộ ngực lên:

- Người ta không phải trẻ con mà!

Giờ phút này trên mặt Lăng phu nhân tràn ngập ý cười, trong lòng cảm thấy thật mỹ mãn khi nhìn cả đám con gái, người nào cũng thật đáng yêu, bà cũng thường nghĩ, đứa con của mình thoát nhìn thì cũng không háo sắc, bao giờ mới có tôn tử đây? Ngồi trong phòng khách, Lăng Tiêu bắt đầu kể lại những trải nghiệm của mình mấy năm qua, khi kể đến những chỗ nguy hiểm mọi người đều vì Lăng Tiêu mà lo lắng.

Hơn nữa, khi Lăng Tiêu kể đến đoạn bị trọng thương nơi Tây đại lục, được cô bé cầm Nha Nha cứu, sau đó Nha Nha lại bị tên khốn Kiếm Tôn của Âu Dương gia giết hại, mấy người nữ nơi này đều rơi lệ, đau lòng mắng chửi Âu Dương gia lòng lang dạ sói. Đến lúc biết Lăng Tiêu ân đền oán trả, diệt sát rất nhiều cường giả Âu Dương gia, lại phong ấn toàn bộ Âu Dương gia tộc, bắt chúng phải đền tội cho Nha Nha thì Lăng Thiên Khiếu không nhịn nổi, đứng bật dậy, thần sắc kích động hét to ba tiếng. - Tốt! Tốt! Tốt!

Sau đó lại nói:

- Không hổ là con trai Lăng Thiên Khiếu ta! Giết con bà nó!

Thập Tam gia và Thập Tứ gia nghe xong vò đầu bứt tai, hận không thể phát tác ngay trước mặt mọi người. Hai người Thu Thần và Phúc bá cũng lộ ra thần sắc hoài niệm, dường như đang hồi tưởng lại tư thế hào hùng ngày nào!

Trong mắt các nữ nhân thì liên tục bắn ra ánh sáng kỳ dị nhìn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu cũng không nói ra chuyện tâm ma của mình phát tác, dù sao thì đó cũng là bí ẩn lớn nhất của hắn, hiện tại hắn nhìn thật kỹ vợ chồng Lăng Thiên Khiếu, cha mẹ thân sinh, nhìn kỹ Lăng Chí, Lăng Tổ và Lăng Vận Nhi, ai dám động vào họ, Lăng Tiêu thề sẽ liều mạng với chúng! Chuyện xảy ra ở Liệt gia, chuyện về Tạ Hiểu Yên thì đối với những người có hiểu biết về cô ta đều thở dài, chỉ có thể than thở: Tự gây nghiệt chướng, không thể sống!

Ngược lại Lăng Vận Nhi lại vỗ tay, nàng thực sự phản cảm với Tạ Hiểu Yên. Đã nhiều năm qua nhưng Lăng Vận Nhi chưa từng quên ghi nhớ món nợ này, năm đó sau khi Tạ Hiểu Yên trưng bộ mặt giả vờ giả vịt đến thăm Tam ca, nàng cả đời cũng không quên được, lúc ấy sâu trong mắt Tạ Hiểu Yên cất giấu một sự đắc ý.

Cuối cùng, Lăng Tiêu nói:

- Cách công quốc Narnia khoảng bằng một đế quốc cỡ trung ta phát hiện ra một nơi phúc địa, ở đó có một linh mạch cực lớn, đủ linh khí để chống đỡ cho Thục Sơn kiếm phái hơn mười vạn năm! Cho nên, ta muốn đưa môn phái đi, không biết ý mọi người thế nào?

Khi Lăng Tiêu vắng mặt, chủ nhân của Thục Sơn Kiếm phái có hai người, một là Diệp Tử, người kia là Hoàng Phủ Nguyệt, hai người một chủ nội, một chủ ngoại, xử lý mọi việc từ trên xuống dưới của Thục Sơn Kiếm phái gọn gàng ngăn nắp.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn ra đáp án trong mắt nhau, Diệp Tử cười nhẹ nhàng, nói:

- Chàng nói muốn đi đâu, chúng muội sẽ đi theo tới nơi đó!

Lăng Vận Nhi bên cạnh bày ra mặt quỷ, bắt chước tiếng nói của Diệp tử:

- Chẳng sợ chân trời góc biển...

Mọi người cười vang, mặt Diệp tử xinh đẹp điểm lệ, sóng mắt như nước dịu dàng nhìn Lăng Tiêu, trong lòng nghĩ:

- Còn thiếu một câu, sống chết cùng nhau!

439. Chương 400: Hứa Hẹn Của Tân Long Hoàng

Thấy ánh mắt u oán của chúng hồng nhan, Lăng Tiêu lập tức dùng tốc độ cao phi lên người Tiểu Sửu, nếu còn đứng yên đó nhất định sẽ bị chúng nữ vờn quanh, vút cả rụt rè để cùng hắn ôn lại tưởng niệm ly biệt xa cách mất. Đại khái là chúng nữ thật sự không ngờ, Lăng Tiêu chỉ ở lại Thục Sơn kiếm phái một ngày, sau khi bàn giao việc di chuyển kiếm phái sẽ lên đường đi tới Long Đảo, không khỏi sinh ra lòng u oán với Lăng Tiêu.

Cũng may chúng nữ bên người Lăng Tiêu đều là những người thông minh biết phân biệt phải trái thị phi, biết tầm quan trọng của việc giao hảo với Long tộc, cho nên dù không muốn, nhưng cũng không ai nín kéo quá mức. Các nàng cũng đều phát hiện, lần này Lăng Tiêu trở về có sự khác biệt lớn so với trước đây, trở nên, dường như. càng thêm thân thiết hơn! Không còn cảm giác mất được tự nhiên khi ở cùng với các nàng nữa.

Lấy tâm tư của Thượng Quan Vũ Đồng chính là: Tình nhân đệ đệ cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi!

Thục Sơn kiếm phái di chuyển, nói khó không khó, nói dễ... cũng chẳng dễ chút nào.

Việc dời đi lần này chỉ sợ đối với Hoàng đế Đế quốc Lam Nguyệt Lý Võ Trục còn là một tin tức cực tốt đó chứ!

Chỉ có điều, đối với cư dân thành Thục Sơn trong những năm gần đây, họ đã có thói quen có sự tồn tại của Thục Sơn kiếm phái, bởi vì Thục Sơn kiếm phái đem lại cảm giác an toàn cho họ.

Nếu đã muốn rời đi, tất nhiên không thể nào ngang nhiên mà đi qua trước mặt những người có cảm tình thâm hậu với Thục Sơn kiếm phái được, cho nên rốt cục thì làm sao truyền tin tức này ra ngoài, Diệp tử và Hoàng Phủ Nguyệt quả thực có chút đau đầu.

- Người kia cũng thật là, gặp loại chuyện thế này là ném lại cho chúng ta, không quản tới, ai, thật khó tưởng tượng, những cư dân trong thành nếu biết tin tức này sẽ phản ứng thế nào.

Diệp tử cau mày, hai tay nâng gò má trắng mịn, nhẹ giọng nói.

Hoàng Phủ Nguyệt cười, sau đó nói:

- Có thể có phản ứng gì đây? Khẳng định là không đáp ứng rồi. Chúng ta nếu không để ý tới tất nhiên sẽ khiến họ thương tâm. Huống chi, trong lòng họ Lăng Tiêu chính là thân của họ, nếu mà đi rồi chẳng phải chính là bằng với thần đã từ bỏ họ hay sao?

Trên mặt Diệp tử hiện lên vẻ u sầu, nói:

- Vậy làm sao bây giờ?

Hoàng Phủ Nguyệt ngẫm nghĩ một chút, nảy ra một ý hay nói:

- Chúng ta chỉ cần làm thế này...

Diệp tử có chút khó hiểu nhìn Hoàng Phủ Nguyệt, nói:

- Việc này... việc này có thể sao? Đây không phải là lừa gạt sao?

Trên mặt Hoàng Phủ Nguyệt ánh lên nụ cười nghịch ngợm, nói:

- Đây là ý chỉ của thần! Sao lại nói là lừa gạt? Muội nha, muội nhìn xem muội kia, tư tưởng thái độ không đoan chính đó à! Tín ngưỡng là phải vững vàng! Chẳng lẽ muội cho rằng, ngoài cách này ra còn có cách khác có thể khiến đám người kia an tâm hay sao?

- Nếu hoàng đế muốn thu hồi nơi này thì làm sao bây giờ?

Diệp tử nói:

- Chúng ta nước xa không cứu được lửa gần đâu!

Trên mặt Hoàng Phủ Nguyệt hiện lên sự khinh thường, nói:

- Chỉ bằng hắc? Hắc dám sao? Đừng nói chúng ta dời đến quốc gia khác, cho dù có dời đi Tây đại lục hắc cũng không có cái gan đó đâu! Muội thực sự nghĩ rằng chỉ bằng một nhúm quân đội của bọn họ có thể so sánh với Binh đoàn Tia Chớp sao?

Diệp tử nghe thế, trên mặt dần lộ nét tươi cười, nói:

- Thật ra, nhìn trên cả đại lục tin rằng cũng không có quân đội nào biến thái được như binh đoàn Tia Chớp đâu. Nếu đại ca Lăng Chí nguyện ý, thì cái chức Hoàng đế này...

Hoàng Phủ Nguyệt hơi lắc đầu, nói:

- Hoàng đế có cái gì tốt? Vô nghĩa! Cái chúng ta theo đuổi là cảnh giới! Về phần hoàng đế, để cho tiểu gia hỏa Lý Vô Hiếu kia làm đi! Ha ha, hắc là đệ tử chính tông của Thục Sơn đó! Có Lý Thiên Lạc làm phụ tá tin rằng nhất định sẽ làm tốt hơn nhiều hoàng đế Lý Vô Trục này!

Trên mặt Diệp tử nở một nụ cười tinh nghịch, như đang nghĩ tới một chuyện vui nào đó.

.....

Lăng Tiêu dựa vào vị trí Long Đảo ngày trước Long Đằng đã nói, để cho Tiểu Sứ ước chừng phương hướng bay đi.

Đại lục Thương Lan nằm trên một tinh cầu cực kỳ khổng lồ, Lăng Tiêu vừa ngắm đại dương mênh mông vô tận vừa bay không ngừng hơn mười ngày, nếu một khi dừng lại nghỉ ngơi, dù sao thì với thực lực của tổ hợp Lăng Tiêu và Tiểu Sứ trên đại lục Thương Lan này, tồn tại có thể uy hiếp đến họ thật sự là không có nhiều.

Lăng Tiêu bỗng nhớ tới con Ma Giao vạn năm trên hải đảo phụ cận Đông Hải Tàn gia, nghĩ lần này từ Long Đảo về, thuận tay thu luôn tên kia là tốt nhất. Cũng không biết Kim Hổ tu luyện trong Hàm Hàn bảo đỉnh thế nào rồi, cũng đã lâu Lăng Tiêu không sử dụng đến Hàm Hàn bảo đỉnh rồi.

Một ngày, Lăng Tiêu nằm trên lưng Tiểu Sứ bỗng nhiên cảm giác được từ một nơi rất xa có năng lượng dao động, từ xa tới gần, tốc độ cực nhanh, Tiểu Sứ dưới chân lập tức trở nên khẩn trương, cả người bùng lên khí thế hùng mạnh chống lại.

Trong không khí vang lên một tiếng sấm rền trào lên cuộn cuộn.

- Người tới là người nào? Phía trước là cấm địa Long Đảo! Còn tiếp tục xông vào lập tức là cừu địch của Long Đảo!

Lăng Tiêu cao giọng đáp:

- Tại hạ là Lăng Tiêu!

Lăng Tiêu và Tiểu Sửu đều cảm giác được từ đối phương lập tức truyền ra sự kinh ngạc, trong tiếng nói còn có chút chật vật:

- Hóa ra là Lăng tông chủ đã đến, tiểu long có mắt như mù, Lăng tông chủ, xin mời!

Trên mặt Lăng Tiêu lộ ra biểu tình quái dị, nghĩ thầm: Long tộc không phải chủng tộc vô cùng kiêu ngạo sao? Sao giờ lại khách khí như vậy?

Thật không ngờ gã Long tộc phụ trách cảnh giới Long Đảo kia còn đang bị vây ở giai đoạn chưa tiến hóa, nếu đánh nhau thật thì cũng không phải đối thủ của Tiểu Sửu.

Loại địa phương này mấy trăm năm không có một người tới, tịch mịch tất nhiên là không cần nói. Trên ngàn dặm hải vực xung quanh đều không dám tới nơi này dương oai, những hải tộc phi thường khiếm tốn sẽ không tới gần nơi này. Cho nên, khó khăn lắm mới được thấy người lạ, con rồng này vốn muốn giả uy phong một chút, lại không nghĩ rằng người đến chính là kỳ vọng lớn nhất của toàn bộ Long tộc, hiện giờ trưởng lão thực quyền Long Đẳng cứ nói mãi: Nếu Lăng Tiêu đến, nhất định phải lấy lễ ra đối đãi, nếu khiến Lăng tông chủ bất mãn như vậy nó không được ở lại Long tộc nữa. Bị đuổi ra khỏi tộc chính là trừng phạt khắc nghiệt nhất, là gánh nặng mà Long tộc không thể chịu nổi. Vì vậy con rồng này mới kinh sợ, sợ làm cho Lăng Tiêu bất mãn. Cũng may người thanh niên này thoát nhìn cũng không có đáng sợ như vậy. Một bên dẫn Lăng Tiêu đi tới Long Đảo, một bên lấy lòng Lăng Tiêu, giới thiệu những tình huống trên Long Đảo.

Long Đẳng nghe được tin Lăng Tiêu tới, lập tức vô cùng lo lắng chạy tới, thấy Lăng Tiêu thì mừng rỡ không kìm được, miệng cười toét đến mang tai, lớn tiếng nói:

- Người bạn nhân loại trung thành nhất, tôn quý nhất của ta, ngài cuối cùng cũng đến rồi!

Lăng Tiêu cười cười, nói:

- Còn chưa cảm ơn các ngài lần trước đã trợ giúp.

Lão Long Đẳng mặt đỏ lên, ngày đó thực là bọn họ nghĩ rằng Lăng Tiêu đã chết, cho nên đuổi theo một lúc không được, liền uể oải cùng nhau về Long Đảo, thẳng đến lâu sau này mới nghe được, chẳng những Lăng Tiêu không chết, mà còn một kích toàn lực diệt sạch cả gia tộc thủ hộ Âu Dương.

Long Đẳng nhanh chóng phái ra vài tên Long tộc đã hóa hình tìm kiếm Lăng Tiêu, lại một lần nữa mất đi bóng dáng Lăng Tiêu, Long Đẳng thậm chí đã quyết định, nếu không nhận được tin tức gì của Lăng Tiêu nữa thì tự bản thân sẽ đi tới Thục Sơn kiếm phái chờ!

Một ngày không gặp Lăng Tiêu, một ngày không quay về Long Đảo!

Thật không ngờ Lăng Tiêu lại tự mình tìm tới, tâm trạng căng thẳng chờ đợi nhiều năm cuối cùng cũng được thả lỏng.

Long Hoàng đương nhiệm của Long tộc là đứa con cả của Long Hoàng, huyết mạch vương giả, trời sinh có được năng lực biến hóa, đồng thời thực lực cũng đã đạt tới đỉnh cao Kiếm Tôn bậc sáu của Nhân loại, tin rằng muốn chống lại Kiếm Tôn bậc sáu của nhân loại nó sẽ không phải chịu thiệt.

Đương nhiệm Long Hoàng tên là Long Ngạo, là một người vô cùng thông minh, lại tương đối nhỏ tuổi trong Long tộc. Nói tuổi trẻ, là nhằm vào Long tộc mà nói, bởi vì Long Ngạo cũng đã có hơn hai trăm tuổi rồi, là con trai nối dõi duy nhất của tiền nhiệm Long Hoàng, cũng là kết quả duy nhất sau mấy ngàn năm cố gắng của Long Hoàng tiền nhiệm, tất nhiên là sủng ái cực kỳ.

Cũng may trên người Long Ngạo không có cái loại thói quen cao cao tại thượng của nhân loại, thậm chí còn không có tật xấu khinh thường nhân loại của rất nhiều Long tộc. Khi nhìn thấy Lăng Tiêu, ánh mắt tò mò đánh giá vài lần, sau đó hỏi:

- Người chính là Lăng Tiêu tông chủ? Ta đã nghe nói về người từ lâu! Người có thể giải quyết nguy cơ của Long tộc chúng ta không?

Lăng Tiêu cười nhẹ nói:

- Muốn biết phải thử qua mới được, hiện giờ ta cũng không thể cho ngài một cam đoan gì cả!

Long Ngạo cười lơ đãng, sau đó nói:

- Ta nghe nói, nhân loại các ngươi rất thích tài bảo, tuy nhiên ta lại cảm thấy ngươi hẳn là không có tục khí như vậy, nếu ngươi có thể giúp Long tộc chúng ta giải quyết vấn đề lớn nhất thì ta sẽ cho ngươi một kiện bảo vật kinh thiên!

Lăng Tiêu cũng không đặt lời nói của Long Ngạo trong lòng, thầm nghĩ Long tộc cùng với đầu Vạn Niên Giao kia dường như đều cũng một đức hạnh, thích mấy thứ sang sảng lấp lánh, cái gọi là bảo vật kinh thiên kia nói không chừng cũng là tinh hạch ma thú thôi.

Đối với kẻ đã nắm giữ cả một linh mạch là Lăng Tiêu mà nói, lực hấp dẫn của tinh thạch đã nhỏ đi rất nhiều.

Long Ngạo thấy bộ dạng lơ đãng của Lăng Tiêu, cười nói thêm:

- Ta không có lừa ngươi đâu, Long tộc không nói dối! Chỉ cần ngươi thật sự có thể khiến cho Long tộc khôi phục lại bình thường thì ta đã nói là sẽ giữ lời!

Long Đăng khẽ cau mày, thầm nghĩ tên tiểu gia hỏa Long Ngạo này, không phải định tống khứ cái vật kia đi chứ? Tuy nói Long tộc nhiều năm như vậy cũng không thể hiểu được đó là cái gì, nhưng cũng gần như có thể xác định được.

Kia... là một kiện thần khí!

Thật đúng là một tên bại gia tử mà! Người ta rõ ràng là đã đáp ứng hỗ trợ rồi! Trong lòng Long Đăng thầm kêu đáng tiếc, nhưng cũng không thể phá hoại thể diện của vị tân nhậm Long Hoàng này được. Thầm nghĩ: Nếu lão Long Hoàng chưa phi thăng mà nói, tất nhiên sẽ không nói ra lời này!

Lăng Tiêu cười nói:

- Thành giao, theo ý của ngài đi!

...

Năng lực của Long tộc là không thể nghi ngờ, các thiên tài địa bảo từ một năm trước đã thu thập toàn bộ về, việc này còn chưa tính, còn có vô số các dược liệu quý hiếm khác mà có rất nhiều thứ đến cả Lăng Tiêu cũng không gọi tên ra được. Hiển nhiên là những Long tộc này đều sợ đến lúc đó Lăng Tiêu lại nói cần cái gì đó, đơn giản là đưa tất cả các loại thực vật thảo dược quý báu trên đại lục đều mang hết lại Long Đảo.

Lăng Tiêu lấy ra Hàm Hàn bảo đỉnh, thả Kim Hổ ra. Kim Hổ trong bảo đỉnh đã bế quan mấy năm, thực lực lại tăng lên một trình độ kinh người. Lăng Tiêu thậm chí còn cảm giác được, thực lực trước mắt của người kia đã có tới Kiểm Thánh bậc hai, thầm nghĩ tên này thật là một quái thai.

Luồng khí tức trên người Kim Hổ khiến cho toàn bộ Long tộc trên Long Đảo đều bất an hẳn lên, Long Đăng phải mất khí lực thật lớn mới trấn an lại được, ánh mắt nhìn Lăng Tiêu giống như là đang nhìn một con quái vật vậy.

Nhân loại thần kỳ này chung quy lại vẫn khiến cho người ta thật kinh ngạc, đến cả Ma tộc khủng bố này dường như cũng biến thành người hầu của hắn.

Xem ra, quyết định của lão Long Hoàng năm đó thực là anh minh mà!

Có lẽ đồ vật mà Long Ngạo muốn đưa cho, người này có thể sử dụng được thì sao! Không biết vì sao, trong lòng Long Đăng bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng cổ quái như vậy.

440. Chương 401 : Bảo Khí

Sau khi Kim Hổ bay ra, lập tức cảm ứng được một luồng khí tức hùng mạnh trên Long Đảo. Ma tộc và Long tộc đều là dị tộc, bọn họ có thể cảm ứng nhau vô cùng rõ ràng. Kim Hổ có thể cảm giác được không ít cự long đang nhìn về phía mình bằng ánh mắt không tốt, tuy nhiên hắn không thèm để ý, hắn vẫn chưa cảm ứng được có người nào trên đảo này có thực lực mạnh hơn mình.

Cho nên, Kim Hổ im lặng đứng ở phía sau Lăng Tiêu, cũng làm như không thấy những ánh mắt này.

Lăng Tiêu thậm chí cũng không giải thích cho Kim Hổ vì sao lâu như vậy cũng không đưa hắn ra Cức Hàn Đỉnh, mà Kim Hổ cũng không có ý muốn hỏi chút nào!

Đối với nó mà nói, bất luận nhiệm vụ có hoàn thành hay không, thì chuyện hắn tới nhân giới là có thật. Cho dù Ma tộc không thể có được thánh bí, nhưng người khác cũng không chiếm được nó!

Bất kể chuyện tiếp theo như thế nào, đối với Kim Hổ mà nói, cũng là chuyện rất bình thường, mà khi nó trở về Ma tộc thì cũng tu luyện, mà Kim Hổ cảm giác được tu luyện ở trong Cức Hàn Bảo Đỉnh còn muốn nhanh hơn bất kì nơi nào khác. Nếu như Lăng Tiêu không đưa hắn ra ngoài thì chỉ sợ sau trăm năm bế quan ở trong đó thì Kim Hổ cũng có thể ra ngoài.

Lăng Tiêu tiến vào trong mật thất mà Long Tộc đã chuẩn bị cho hắn, nhìn thấy các loại dược liệu chồng chất như núi ở trong đó, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười vui mừng. Kim Hổ và Tiểu Sửu đều ở bên ngoài, ánh mắt sắc bén của Tiểu Sửu nhìn chăm chú vào từng con Long tộc đang dùng ánh mắt hiếu kì nhìn nó, nâng đầu lên cao hơn. Nếu như đầu của con chim kia biến thành mặt người thì sợ rằng vẻ mặt của nó trông như tràn trề vẻ khinh thường.

Đám cự long này có chỉ số thông minh cũng không kém, thậm chí chúng có chút kinh ngạc, tại làm sao con thú kia có tự tin lớn như vậy, đối mặt vương giả cao nhất của ma thú, cũng có thể duy trì trấn tĩnh như thế.

Trên thực tế, ở trong mắt một số cường giả Long tộc, thì trông thấy một cảnh tượng khác, thậm chí khiến chúng nó cảm thấy có chút hoảng sợ. Nếu như con ma thú này không phải do Lăng Tiêu mang tới thì những cường giả của Long tộc cũng muốn ra tay diệt Tiểu Sửu. Ở trong mắt cường giả chân chính của Long tộc, tương lai con chim trắng to lớn này sẽ tạo thành uy hiếp thật lớn với Long tộc!

Tuy rằng Long tộc hùng mạnh, nhưng chúng cũng không phải là không có thiên địch, tựa như ở Tu Chân Giới, rồng hay là giao long, nhìn thì hùng mạnh nhưng nếu như chúng thật sự gặp kim sí đại bàng trong truyền thuyết thì thậm chí ngay cả ý niệm phản kháng trong đầu cũng không dám có, tùy ý cho đối phương xử trí!

Mà Tiểu Sửu, ở trong mắt những Long tộc hùng mạnh trên Long Đảo, là một thứ tồn tại như vậy!

Kim Hổ hí mắt phối nể ở một bên, cũng không tỏ thái độ nhìn tới Long tộc.

... ..

Lăng Tiêu dừng trên không trung nâng Cức Hàn Bảo Đỉnh lên, trên hai bàn tay xuất hiện hai luồng ngọn lửa. Ngọn lửa trong bàn tay trái có màu u lam, bùng cháy lên, phát tán ra năng lượng làm cho tim người ta đập nhanh. Đó chính là tam muội chân hỏa mà Lăng Tiêu vẫn luôn tu luyện trong suốt cả kiếp trước!

Trên tay phải là một luồng ngọn lửa màu đỏ tươi, cũng chính là tâm hỏa trong cơ thể Lăng Tiêu! Loại ngọn lửa này vốn vô hình, nhưng sau khi đạo hữu tình của Lăng Tiêu có chút thành tựu thì nó bỗng nhiên biến thành như vậy.

Trải qua thí nghiệm, Lăng Tiêu mới phát hiện loại tâm hỏa trong cơ thể này. Nếu tinh thần lực của mình càng hùng mạnh thì uy lực của tâm hỏa cũng càng lớn hơn! Tuy rằng nó không bằng tam muội chân hỏa là gần như có thể đốt cháy hết mọi thứ, nhưng khi luyện đan, nếu như coi tam muội chân hỏa làm chủ, luyện hóa chủ yếu, lấy tâm hỏa trong cơ thể làm phụ, luyện hóa bên ngoài thì hiệu quả sẽ càng thêm lý tưởng.

Mặc dù điều này là do Lăng Tiêu căn cứ vào tính chất của hai loại hỏa mà suy đoán, nhưng cũng không gây trở ngại đến chuyện hắn dùng dược liệu trong Long tộc này làm thí nghiệm.

Trải qua việc Cức Hàn Bảo Đỉnh không ngừng hấp thu năng lượng, thì hiện giờ nó đã tiến hóa thành một pháp bảo linh khí chân chính! Tuy rằng nó vẫn chưa đạt tới trình độ tự mình sinh ra ý thức như Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, nhưng nó cũng đã dễ dàng có tâm ý tương thông với Lăng Tiêu!

Người luyện đan có thể có một lò luyện đan phù hợp thì sẽ có tác dụng quan trọng cho việc thành đan. Mà giống như loại Cức Hàn Bảo Đỉnh này đã được Lăng Tiêu luyện hóa thành lò luyện đan có linh khí, lại càng khó tìm hơn nữa!

Trước khi Lăng Tiêu có được Cức Hàn Bảo Đỉnh thì nó đã là pháp bảo! Điều đó thì không thể nghi ngờ, người nào luyện hóa nó là một thách đố, nhưng hơn thế người mà luyện hóa Cức Hàn Bảo Đỉnh thì hẳn chỉ có một loại tồn tại hùng mạnh, cũng không tính là người chuyên luyện khí thành thạo. Nó chỉ là một cái đỉnh được luyện chế thành từ tinh túy hàn thiết. Về phần trước đây nó được dùng làm gì, Lăng Tiêu cũng không đoán ra. Từ sau khi nhìn thấy biểu hiện của Cức Hàn Bảo Đỉnh khi bị luyện hóa thì trước đây nó vẫn chưa được trọng dụng!

Có lẽ nó chỉ là một thứ bảo vật phòng ngự.

Chỉ sau khi tới tay Lăng Tiêu thì hẳn mới chính thức khám phá được toàn bộ công dụng của Cức Hàn Bảo Đỉnh, và không ngừng cho Cức Hàn Bảo Đỉnh hấp thu các loại năng lượng, tiến hóa từng chút, rồi thăng cấp!

Lăng Tiêu có lòng tin, cho dù mai này người luyện chế Cức Hàn Bảo Đỉnh có trông thấy Cức Hàn Đỉnh, e rằng cũng không dám nhận!

Hai luồng ngọn lửa, vững vàng và từ từ bay đến phía dưới của Cức Hàn Đỉnh. Tam muội chân hỏa đang đốt ở phía dưới đáy của Cức Hàn Bảo Đỉnh, một luồng hàn khí lạnh lạnh, chợt bùng nổ ra ở chung quanh Cức Hàn Bảo Đỉnh. Một luồng tâm hỏa đỏ tươi trong cơ thể bỗng nhiên cháy lên, bốc lên thành một vùng lửa đỏ tươi, vòng theo chung quanh Cức Hàn Đỉnh. Đồng thời nháy mắt nó cũng hoàn tan luồng hàn khí lạnh lẽo, cũng không có chút nào thoát ra!

Trên mặt Lăng Tiêu lộ ra một ít vẻ cười hài lòng, biện pháp của mình quả nhiên có thể thực hiện!

Cức Hàn Bảo Đỉnh bắn ra một luồng hàn khí, nhìn giống như không trọng yếu, nhưng cái gọi là “kém cỏi”, nếu như bất kì luồng khí tức nào tiết ra ngoài thì hiệu quả của đan dược sẽ yếu hơn vài phần.

Hiện giờ nó đã bị tâm hỏa trong cơ thể bao vây lại, và luyện hóa luồng hàn khí này, sau đó tâm hỏa dần dần tới gần Cức Hàn Đỉnh, nó bắt đầu hình thành một tầng phòng hộ do ngọn lửa rất mạnh hợp lại! Cức Hàn Bảo Đỉnh hoàn toàn bị tách rời ra, tạp chất bên trong được hạ đến mức thấp nhất!

Dựa theo thực lực Xuất Khiếu trung kỳ của Lăng Tiêu thì việc luyện chế những đan dược này, tự nhiên sẽ không hao phí chân nguyên nhiều lắm.

Thậm chí chân khí trong cơ thể vừa mới tiêu hao thì lập tức hấp thu trở về.

Ba ngày sau, Lăng Tiêu từ trong mật thất đi ra, thân thể trông có vẻ có chút tiều tụy, bộ dáng này cũng do Lăng Tiêu cố ý giả vờ.

Mấy ngày nay Long Đăng cùng long Ngạo và đám người cao tầng của Long tộc vẫn đều lo lắng chờ đợi, luôn phái người lưu ý động tĩnh ở nơi này, cho nên, Lăng Tiêu mới vừa ra khỏi nơi này thì Long Đăng và Long Ngạo cùng với đám người cao tầng Long tộc liền tụ tập lại nơi này.

Thậm chí có một số long tộc trời sinh có thể biến hóa thành cô gái, cũng đi theo phía sau, nhìn lại từ rất xa. Các nàng chưa từng rời xa Long Đảo nên đối với thế giới bên ngoài thì hết sức quan tâm, cũng cảm thấy hiếu kì gã nhân loại này.

-Bằng hữu của ta, thật vất vả cho ngươi rồi!

Long Đăng sải bước đi tới, cũng không có vội vã hỏi Lăng Tiêu có thành công hay không, mà trước tiên ân

Khi nói chuyện, nguồn năng lượng kia đột nhiên biến mất không còn, Lăng Tiêu cảm giác áp lực khổng lồ kia cũng theo đó mà biến mất, có thể lợi dụng cơ hội này để thở dốc một chút, chân nguyên trong cơ thể vừa mới khôi phục thì nay lại gặp bị thương.

Thật tốt, cũng không tính là nghiêm trọng!

Đối với người tu chân mà nói, chỉ cần chân nguyên vẫn còn, thì thân thể sẽ vô cùng dũng mãnh! Nếu chân nguyên biến mất, cường độ thân thể cũng sẽ trở nên suy nhược hơn.

Mà giống như khi tâm ma của Lăng Tiêu phát tác, mặc dù thân thể vẫn vô cùng dũng mãnh nhưng vẫn không thể tránh khỏi bị thương, nhưng nếu đổi lại là võ giả bình thường, cho dù là một gã cường giả có cảnh giới Kiếm Tôn, nếu như phong bế đan điền của họ, làm cho nội lực của họ không thể vận chuyển, bị đám sơn tặc kéo đi như vậy và còn kéo một đoạn xa như vậy, cho dù là bất tử, chỉ sợ cũng sẽ không còn lại mấy hơi thở.

Mà thanh âm này quả thật khiến Lăng Tiêu kinh ngạc đến ngây người tại chỗ.

Hắn thậm chí hoài nghi mình đã nghe sai rồi!

Có một phần vận lực lượng năm đó... Có thể khiến mình ngay cả mẩu vụn cũng không còn sao? Khẩu khí này ... Cũng quá khí phách rồi đây?

-Như thế nào? Người không tin sao?

Vài tiếng cười ha ha lạnh lùng, cao ngạo :

-Chân chính tồn tại hùng mạnh, thì một gã nhân loại như con kiến người có khả năng hiểu nổi sao? Hừ, người cũng là người tu luyện sao? Cũng giống như gã nhân loại mấy vạn năm trước ... Không biết tự lượng sức mình mà muốn đến thu phục ta hay sao?

Lăng Tiêu dừng ở đấy hổ, ánh mắt dừng ở trên vầng sáng màu vàng nhạt. Vầng sáng kia chỉ to chỉ khoảng bàn tay, phát tán ra một ít hào quang nhu hòa, một chút cũng không giống nguồn năng lượng nóng nảy biểu hiện ra ngoài, càng không có âm thanh lạnh lùng, cao ngạo.

Lăng Tiêu nhìn, trong lòng càng kinh ngạc hơn, bởi vì hắn căn bản là không thấy rõ vật đó có bộ dáng gì trong vầng sáng màu vàng kia!

-Đừng tốn khí lực! Tuy rằng ta đã sa sút đến mức như bây giờ, nhưng muốn nhìn thấu ta, với thực lực của người, vẫn còn kém quá nhiều!

Sau khi giọng nói bình tĩnh lạnh lùng, cao ngạo vừa xong, giống như là đang trình bày về một chuyện thật, không có thổi phồng, cũng không có khiêm tốn.

Tuy rằng Lăng Tiêu đã thu lại toàn bộ suy nghĩ khinh thị, nhưng vẫn bị khẩu khí của bảo vật này khiến cho trong lòng vô cùng khó chịu. Tuy nhiên Lăng Tiêu cũng hiểu được, tình hình hiện tại của vật này, bản thân mình cũng không thể chống lại. Tuy đối phương cuồng ngạo nhưng nó có tư cách cuồng ngạo.

Cho nên, Lăng Tiêu quay về vầng sáng màu vàng hơi hơi thi lễ, giọng điệu mang theo một chút cung kính, nói:

-Xin hỏi tiên bối, người đến từ tiên giới phải không?

Một nhân loại lại xưng luồng hào quang bằng “tiền bối”, nếu gặp người không hiểu thấy, có lẽ sẽ lập tức bị dọa chạy mất, hoặc là cho rằng Lăng Tiêu bị điên rồi!

Giọng nói lạnh lùng, cao ngạo lại vang lên:

-Tiên giới là nơi nào? Ta không biết, cũng chưa từng nghe nói qua! Nhưng ngược lại ta có thể nói cho người một chút. Nhân loại, muốn có được ta, người vẫn chưa đủ tư cách!

Lúc này Lăng Tiêu bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn vào luồng vầng sáng màu vàng mà cười ha hả, sau đó bỗng nhiên mỉm cười:

-Tuy rằng ta biết người không có hình dáng, nhưng ta không thể không nhắc nhở cho người một chút, người thật sự ... quá sức không biết xấu hổ! Người cảm giác mình giỏi lắm sao? Chẳng lẽ người thực sự nghĩ rằng không có người ta sẽ không có cách nào sống sao? Được rồi, vốn ta có lòng thu phục bảo vật, càng biết nó có thể có được uy thế như thế. Bảo vật có được năng lượng như thế, tất nhiên có được linh tính. Tuy rằng không biết vì sao lưu lạc đến nơi này nhưng có thể thông qua ta, mà cho người tái hiện huy hoàng lúc xưa! Nhưng không nghĩ tới người vẫn cho rằng mình giỏi rồi, tiên giới cũng chưa từng nghe qua, cũng dám tự cao tự đại? Được rồi, có lẽ trước đây người đã từng rất mạnh, nhưng không biết người có từng nghe nói qua câu chuyện “Ếch Ngồi Đáy Giếng” hay chưa? Con ếch ngồi trong giếng chỉ có thể nhìn thấy bầu trời lớn như bàn tay, thì cho rằng thế giới này cũng lớn như vậy! Tuy rằng ta chưa bao giờ gặp qua tiên khí chân chính, nhưng đã từng nghe nói qua : “Phiên Thiên ấn, Tru Kiếm Tiên, Lạc Thư Hà Đồ, Hạnh Hoàng Kỳ đánh thần tiên ... Bất cứ thứ nào cũng không thể lợi hại hơn người vạn phần sao? Chỉ bằng người, cũng dám cuồng ngạo đến mức như thế sao. Ha ha, buồn cười, thật sự là buồn cười!

Luồng vàng sáng màu vàng kia bỗng nhiên bộc phát ra một luồng hào quang chói mắt, một nguồn năng lượng vô tận dao động, trong không khí chợt trở nên khẩn trương hơn, đạo thất tình của Lăng Tiêu có chút thành tựu, thậm chí có thể cảm giác được một cơn phản nộ trong không khí.

Không nghĩ tới, không biết là bảo vật gì đó giống như là cải biến chủ ý, tuy rằng giọng nói vẫn lạnh lùng, cao ngạo như trước, nhưng mang theo vài phần nghi hoặc và tò mò:

-Nhân loại ... Người nói là sự thật sao? Người nói những cái tên đó, ta cũng chưa bao giờ nghe nói qua, ta cũng không nghe nói qua câu chuyện về ếch ngồi đáy giếng, tuy nhiên ... Ta dường như hiểu được ý tứ của người, người nói ... Ta không có kiến thức, tự cao tự đại, có phải hay không?

Lăng Tiêu gật gật đầu:

-Đúng vậy, bản thân người chính là tự cao tự đại, người cảm giác thực lực của ta rất yếu, đúng vậy không? Nếu so với cường giả chân chính, ta quả thật yếu, nhưng ta không giống như người, ít nhất ta thừa nhận mình rất yếu!

-Ta không tin!

Trong lạnh lùng, cao ngạo kia mang theo vẻ kích động mãnh liệt:

-Người đang gạt ta! Tuyệt đối không có khả năng có bảo khí gì khác mà có thể hùng mạnh hơn ta! Cho dù là năm đó ... Hừ, ít nhất ta vẫn còn sống, mà nó lại bị chôn vùi! Ở vũ trụ này, ta mới là sự tồn tại hùng mạnh nhất!

Lăng Tiêu kinh ngạc trong lòng, không thể tưởng được, bảo khí này không ngờ cũng có khái niệm về vũ trụ, như vậy có thể thấy được, ít nhất nó đến từ một nơi thuộc thần giới! Lăng Tiêu không hiểu, lại nghĩ tới cái bàn tay to, thậm chí nói : Hai người có thể có liên quan đến nhau một chút nào hay không?

Tuy nhiên hắn vẫn nói với vẻ châm chọc:

-Cho dù người lại hùng mạnh, lúc đó chẳng phải do người tạo ra sao?

-Nói vậy! Ta hình thành từ hỗn độn! Trong mắt ta Thần chẳng qua cũng chỉ là tiểu bối mà thôi!

Nếu như nói lúc này Lăng Tiêu luôn luôn kích động bảo vật này, luôn luôn thám thính nội tình của nó, nhưng giờ khắc này, Lăng Tiêu thật sự sợ hãi người, có một kết luận mà ngay cả hắn cũng không thể tin được.

Vật này ... Hình thành từ hỗn độn sơ khai, đó chẳng phải nói là, nó cũng cùng cấp bậc với những tiên thiên chí bảo như Thái Cực đồ Hạnh Hoàng Kỳ sao?

Vừa nghĩ vậy, lòng Lăng Tiêu dao động thật to lớn!

Tuy Yêu Huyết kiếm cũng được gọi là tiên thiên chí bảo, nhưng mà nó chẳng qua có linh tính, chính là tiên thiên hình thành, mà không phải hậu thiên bị người khác phong ấn linh hồn vào trong đó!

Nhưng bảo vật hình thành từ hỗn độn sơ khai, thời đại hồng hoang, thật sự không hổ là tiên thiên pháp bảo!

Chẳng lẽ thế giới này cũng giống như nơi của mình, như Tu Chân Giới, trải qua hỗn độn sơ khai ... Sau đó dần dần phát triển thành như hôm nay sao? Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng, ngoài miệng thì nói với vẻ rất bình tĩnh:

-Người nói như thế nào thì đúng là như thế đó, dù sao cũng không ai có thể chứng minh lời nói của người.

Giọng nói lạnh lùng, cao ngạo đột nhiên trầm lặng xuống, giống như đang suy tư lời nói của Lăng Tiêu, qua thật lâu, trong đầu Lăng Tiêu lại phát ra giọng nói:

-Người nói rất đúng, không còn ai có thể chứng minh lời nói của ta.

Những lời này đã không còn một chút vẻ cuồng ngạo nào nữa, trong lòng Lăng Tiêu vừa nghe, trong nháy mắt cảm giác được có một nỗi bi thương thật lớn đánh úp lại, mang theo khí tức vô cùng tang thương, dường như lập tức đưa Lăng Tiêu vào thời đại hỗn độn sơ khai!

Loại cảm giác này, trước đây khi Lăng Tiêu đối mặt thánh bị, cũng chỉ có một chút mà thôi, nhưng khi đối mặt với cái tên bảo vật không biết là gì, không ngờ biểu hiện mạnh mẽ như thế!

Đạo tâm của mình được củng cố như thế, cũng có thể bị vật dễ dàng dẫn vào trong khí tràng của nó, thoát nhìn vẫn còn là một pháp bảo đã bị thương nặng.

Thật sự là biến thái mà!

Lăng Tiêu thầm vui mừng trong lòng, chỉ sợ đối phương chấp nhận giao lưu với mình, hoàn toàn là vì luồng khí tức trên người không giống với võ giả thuộc thế giới này!

Nếu không chỉ dựa vào nguồn năng lượng công kích to lớn vừa rồi, cũng có thể đánh cho Lăng Tiêu bị thương nặng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lăng Tiêu bỗng nhiên có chút chán nản, đúng là mình vẫn không thể thu phục bảo vật này, mới vừa nghĩ tới nó có thể cùng cấp bậc với thần khí danh tiếng lừng lẫy trong truyền thuyết, loại cảm xúc chán nản của Lăng Tiêu càng thêm mãnh liệt hơn.

Lúc này, giọng nói lạnh lùng, cao ngạo bỗng nhiên lại vang lên:

-Có muốn làm giao dịch hay không?"

-Giao dịch?

Lăng Tiêu nhìn luồng vàng sáng màu vàng này với vẻ không biết khóc hay cười, sau đó hỏi:

-Giao dịch gì?

-Rất đơn giản, tạm thời ta ủy khuất hạ mình, cho người sử dụng, nhớ kỹ, chỉ cho người sử dụng, cũng không chấp nhận người là chủ nhân! Nhưng ta có thể giúp người đối kháng với địch nhân có thực lực mạnh hơn người rất nhiều! Mà nhiệm vụ của người chính là thu thập cho ta một lượng lớn bảo vật, sau đó luyện hóa để biến thành năng lượng làm cho ta khôi phục! Trong quá trình ta khôi phục, nếu như có ngày thực lực của người có thể được ta thừa nhận ... Như vậy, sẽ đồng ý cho người là chủ nhân, cũng không thể là không có khả năng, thế nào, người đáp ứng không?

Đáp ứng, đương nhiên ta đáp ứng! Không đáp ứng mới là thằng ngốc!

Lăng Tiêu thậm chí không có che dấu cảm xúc của mình. Trước mặt loại bảo vật biến thái mà che dấu cảm xúc thì căn bản là vô ích, Lăng Tiêu gật đầu như gà mổ thóc nói:

-Ta đáp ứng!

-Vậy người trước tiên luyện hóa thanh kiếm chết tiệt vừa rồi đi! Hừ, một vật bé nhỏ yếu kém, cũng dám khiêu khích quyền uy của ta!

Vừa thấy Lăng Tiêu đáp ứng, giọng nói này lại khôi phục giọng điệu lạnh lùng, cao ngạo, lại hơi có vẻ ra lệnh vênh mặt hất hàm, dường như tạm thời ủy thân cho gã nhân loại này. Với hắn mà nói đó giống như ủy khuất lớn lắm vậy.

Về mặt Lăng Tiêu lập tức lạnh xuống, sau đó nói:

-Không có khả năng! Nghĩ cũng đừng nên nghĩ! Nếu như muốn ta giúp người thu thập pháp bảo, luyện chế rồi bổ sung năng lượng cho người, thì không thành vấn đề, nhưng muốn luyện chế bảo vật đã có linh tính trên tay ta, tuyệt đối không có khả năng!

-Vì sao?

Cách hỏi thản nhiên với vẻ lạnh lùng, cao ngạo.

-Không vì sao cả!

Lăng Tiêu lạnh nhạt giận dữ nhìn vàng sáng màu vàng nhạt, hận không thể một kiếm bổ nó thành tan tành. Đối với pháp bảo của mình, người tu chân coi nó còn quan trọng hơn sinh mệnh mình, nhất là bảo vật đã có được linh tính, nó giống như đứa bé con của mình!

Tên này đưa ra yêu cầu, quả thực hơi quá đáng!

-Ha ha.

Nhưng làm cho Lăng Tiêu không ngờ chính là, đối phương dường như cũng không có ý tức giận, ngược lại cười một tiếng với vẻ vô cùng có tính người, sau đó khen ngợi nói:

-Được rồi, tuy rằng thực lực người kém một chút, nhưng cũng không phải loại người vì ích lợi rất cao mà bán đứng đồng bọn của mình! Tạm thời giao dịch với người cái đã. Tuy nhiên, phải nhớ kỹ lời hứa của người! Ta có thể không động vào pháp bảo của người, nhưng cái khác thì được.. ...

Khi Lăng Tiêu lại xuất hiện ở trước mặt một đám Long tộc, Long Đằng nhìn vào trong ánh mắt của Lăng Tiêu, vốn đang thân thiết thì nay trở nên kính sợ!

Uy lực của thiên địa, hơn nữa theo sự miễn cưỡng của Long tộc, chuyện đã xảy ra tại cấm địa, không biết quá trình, nhưng cũng biết kết quả.

Cường giả như thế, cho dù kiêu ngạo như Long tộc, trong lòng cũng không thể không sinh ra kính sợ!

443. Chương 403: Huyền Thiên Lệnh Và Thu Phục Kim Hổ (1)

- Cường giả!

Đây là ý nghĩ duy nhất trong lòng của tất cả người của Long tộc có mặt ở đây. Bất cứ chủng tộc gì, đối với cường giả đều có phần kính sợ!

Chỉ cần nhìn mấy cự long còn chưa biến hóa mở to đôi long nhãn mà nhìn Lăng Tiêu là có thể đoán được, bọn chúng kính sợ nhân loại này, khi Lăng Tiêu đi qua bên cạnh chúng thì cho dù thân thể của Long tộc trời sinh to lớn, chúng cũng không tự chủ được mà cúi đầu xuống, xếp cánh, long trào thu lại, không nhúc nhích.

- Đây là do chúng nó kính sợ người!

Long Ngạo nhìn các cự long, sau đó mỉm cười nói với Lăng Tiêu:

- Bằng hữu của ta, Long tộc cất giấu rất nhiều báu vật, vì cảm kích sự giúp đỡ của người với Long tộc, sau khi các trưởng lão thương nghị, chúng ta đã đồng ý cho phép người tùy ý lựa chọn năm món bảo vật trong bảo khố!

Lôi kéo!

Trong lòng Lăng Tiêu lập tức hiện lên hai chữ này, nhưng Lăng Tiêu cũng không phản cảm hành vi này. Giao hảo với Long tộc trên thực tế là một cục diện đôi bên đều có lợi!

Thực lực của Long tộc mạnh mẽ không kém bất kỳ một gia tộc nào, mặc dù lần này Lăng Tiêu không chứng kiến được nhiều bản lĩnh của Long tộc, nhưng không thể loại trừ khả năng là Long Hoàng, đã đạt đến cảnh giới kiếm thánh cấp hai, đang ẩn mình ở đâu đó!

Mặc dù không hơn những người thủ hộ của gia tộc tư không, âu dương, nhưng với thực lực như thế thì không ai dám khinh thường!

Hơn nữa, hiện tại ở nhân giới mình có không ít kẻ thù, có thể giúp môn phái quan hệ tốt với một thế lực mạnh, đối với thực sơn kiếm pháp mà nói cũng là một việc tốt.

Đệ tử thực sơn vẫn còn muốn hành tẩu trên thế gian!

Lăng Tiêu gật đầu, nói:

- Ta đây... Cung kính không bằng tuân mệnh!

Long Đăng ở bên cạnh vừa cười vừa nói:

- Ân tình của ngài, Long tộc vĩnh viễn khắc sâu trong tâm! Cho nên, bằng hữu của ta, đừng khách khí!

Lăng Tiêu đi theo Long Đăng và Long Ngạo đến một ngọn núi lớn trên Long Đảo, tài phú của Long tộc đều ở bên trong ngọn núi này, sau hơn ngàn năm tích lũy, đã có được một tài sản kinh người! Chỉ cần lấy ra một món cũng có thể là trân bảo của thế giới.

Lúc này, trong đầu của Lăng Tiêu lại vang lên thanh âm kia.

- Tiểu tử, đợi đã, số bảo vật này, để ta chọn. Cũng để ta luyện hóa và bổ sung năng lượng!

Giọng điệu bá đạo, Lăng Tiêu cau mày, có chút phản cảm, nhưng không lên tiếng phản kháng, ở thế giới này, hắn xem như là đã đứng trên đỉnh rồi, đã có tư cách liếc nhìn thiên hạ!

Nhưng nếu đã đến thánh vực, với thực lực của hắn thì không tính là gì, những người có thực lực cao hơn hắn thì giống như cá diếc qua sông, nhiều vô số kể!

Càng hướng chi, bên trong thánh vực, và vẫn có một gia tộc âu dương, luôn muốn diệt trừ mình. Lăng Tiêu tuy có ngạo cốt, nhưng không cuồng vọng, biết rằng bản thân mình sau khi tiến vào thánh vực thì còn có một con đường dài ở phía trước!

Đương nhiên, hắn có thể lựa chọn ở lại nhân giới làm một người tu chân. Nếu hắn không muốn đi, chỉ cần không chế khí tức của mình thì thánh vực cũng không kiếm được!

Nhưng từ sau khi biết bên trong thánh vực có được quảng mỏ tinh thạch, Lăng Tiêu đã quyết định, hắn phải đến thánh vực, vì giúp cho tu vi tăng tiến nhanh hơn, vì giúp cho thực sơn kiếm pháp có được một trụ cột kiên cố!

Thậm chí Lăng Tiêu còn có một dã tâm không nhỏ, đó chính là trong tương lai, Thực Sơn cũng sẽ vang danh khắp thánh vực!

Sua khi tiến vào bảo khố của Long tộc, một quang sáng chói mắt hiện lên, mặc dù đã ra vào nơi này vô số lần nhưng cả Long Ngạo và Long Đăng đều không tự chủ được, đắm chìm trong ánh sáng lung linh này, Long tộc luôn có dự vọng chiếm giữ mãnh liệt đối với các bảo vật xinh đẹp!

Mà Lăng Tiêu thì căn bản là không thèm nhìn đến số của cái động lòng người này, đi qua một núi bảo bối, tiến vào trong.

Bảo tàng của Long tộc, từ binh khí, áo giáp cho đến tinh hạch của ma thú, các loại dược liệu quý hiếm trên đời, thậm chí là điển tịch từ thời thượng cổ cũng có!

Về phần hoàng kim bạch ngân, bảo vật của thế tục thì lại càng nhiều không kể xiết, tin rằng, nếu như đem số hoàng kim này ra ngoài, đến thế tục đem ra so sánh với tất cả số lượng hoàng kim trong bảo khố của bất kỳ một quốc gia nào cũng chiếm phần hơn!

May mắn là Long tộc đối với các loại này chỉ có ý định tích lũy mà thôi.

Lăng Tiêu đi đến trước chỗ để dược liệu thì dừng lại, cẩn thận xem xét, trên mặt lộ vẻ thất vọng, cũng không có thứ gì đặc biệt, ít ra là đối với hắn, nghĩ lại cũng đúng, nếu như ở nơi này có thể phát hiện ra được thứ hắn muốn thì chuyện bọn họ việc trúng độc đã sớm được phát hiện!

Bảo vật trên tay của mình là gì nhỉ, trên thực tế thì ngay cả Lăng Tiêu cũng không nhìn rõ được, chỉ thấy một vầng sáng màu vàng, bên trong là gì thì Lăng Tiêu cũng không biết được.

Hơn nữa, theo như ‘lời’ của bảo vật thì nó đang là pháp bảo đang bị ‘trọng thương’! Bây giờ chỉ có thể phát huy được một phần vận lực lượng, nhưng chỉ bấy nhiêu đã đủ áp chế Lăng Tiêu.

Nếu như khôi phục lại được toàn bộ, thì e rằng cho dù là cường giả tối thượng của thánh vực cũng không dám tiếp một kích toàn lực của nó!

Lăng Tiêu lựa chọn ba thanh bảo kiếm được thiết luyện từ tinh thần thiết trong số các binh khí có ở đây, kiếm như thu thủy, hàn quang lẫm liệt, bảo kiếm rời vỏ, phong nhận hiện lên, tự thân mang theo một luồng hàn khí.

Tinh thần thiết còn được gọi là vãn thiết, đến từ thiên ngoại, khi luyện chế thành binh khí thì sắc bén vô cùng, cương nhu đều có, mỗi một món vũ khí được rèn từ tinh thần thiết đều trở thành vũ khí mơ ước của cao thủ nhân giới.

Trong bảo khố của Long tộc cũng chỉ có tổng cộng năm thanh! Nay Lăng Tiêu lấy đi một lần ba thanh khiến cho cơ mật của Long Đẳng và Long Ngạo cũng bị co giựt.

Mặc dù Long tộc không sử dụng kiếm nhiều, nhưng dù sao đây cũng là bảo vật. Tuy thế, trước kia đã từng nói ra rồi rồi giờ không thể đổi ý được, cho nên hai người Long Ngạo và Long Đẳng chỉ có thể gượng cười nói rằng nhân lực của Lăng Tiêu độc đáo!

Ánh mắt của Long Ngạo và Long Đẳng mở to, nhìn Lăng Tiêu, hẳn đi đến trước, có nhiều cổ vật kỳ quái được đặt ở đó.

Nhớ đến lúc đầu khi có được Hàm Hàn Bảo Đỉnh, cũng là có được từ trong bảo khố của tông gia ở hải vực, hơn nữa nó còn là một pháp bảo có linh tính, nên khiến cho Lăng Tiêu cảm nhận được, rất có khả năng trong đồng đồ cổ quái này có nhiều bảo vật mà chưa ai nhận ra được.

Thanh âm lãnh ngạo kia cũng không vang lên ngăn cản khi lăng tiêu chọn ba thanh tinh thần kiếm, cho nên chắc nghĩ rằng trong bảo khố của Long tộc cũng không có gì hữu dụng đối với hắn.

Mà khi Lăng Tiêu đến gần đồng đồ vật cổ quái này thì thanh âm lãnh ngạo kia lại vang lên.

- Thanh cự phủ kia! Lấy nó, nó là một bảo khí bị đánh nát linh hồn!

Theo thanh âm, ánh mắt của Lăng Tiêu chuyển đến một thanh cự phủ, đây là một thanh song diện phủ, không biết đã ở đây bao nhiêu năm, nhưng thấy được nó vẫn chưa bị rỉ sét, Lăng Tiêu đến gần cự phủ, sau đó vung tay lên phát ra một cổ lực nhu hòa, thổi bay lớp tro bụi trên phủ, lớp bụi kia như bị một lực vô hình hấp lấy, không có bay lên không mà êm ái rơi xuống cách đó không xa.

Long Đẳng và Long Ngạo liếc mắt nhìn nhau, vô cùng kính nể Lăng Tiêu. Hiểu biết sâu rộng, từ điểm này thôi cũng đã chứng tỏ nhân loại này quả thực là cường đại.

Lăng Tiêu đưa tay, khom lưng, bắt lấy thanh cự phủ, một cảm giác rất nặng xuất hiện trong lòng hắn, Lăng Tiêu thầm nghĩ:

- Quả nhiên là thứ tốt! Người này đúng là có vài phần năng lực!

Thật không ngờ, giữa các bảo khí, cảm ứng đối với đồng loại hơn hẳn nhân loại.

Long Đẳng và Long Ngạo thấy Lăng Tiêu nâng thanh cự phủ kia thì đều lộ vẻ kinh ngạc, Long Đẳng đi tới, giơ ngón tay lên tán dương:

- Sức lực thật mạnh, cho dù là Long tộc của chúng ta có muốn nâng thanh cự phủ này lên thì cũng tốn không ít sức, mà ngươi lại không hề đình trệ chút nào, thật đúng là khiến cho người khác kính nể!

Long Ngạo ở bên cũng cười nói:

- Tương truyền, thanh chiến phủ này trong trận thần chiến năm xưa là ở trong tay của một cường giả thú tộc; đánh đầu thắng đó, không gì cần nói! Đáng tiếc, thanh chiến phủ này giờ lại cũng chịu phận long

đong sau khi thú tộc suy sụp, sau đó không còn ai có thể đem nó phát dương quang đại! Nhân lực của các hạ quả nhiên độc đáo!

Lăng Tiêu cười cười, thu thanh chiến phủ vào trong giới chỉ, giới chỉ lúc đầu đã được hắn luyện hóa nhiều lần, dung tích đã lớn hơn rất nhiều, hơn nữa đối với Lăng Tiêu mà nói, gọi là giới chỉ chỉ là thể hiện một chút cảm giác thân thiết mà thôi.

Nhìn vẻ mặt của Long Đăng và Long Ngạo, tựa như không hề đau xót gì khi Lăng Tiêu chọn lấy thanh chiến phủ này, xem ra họ định ninh rằng sự lựa chọn này của Lăng Tiêu là sai lầm!

Nếu là cường giả chân chính bên trong thánh vực thì nhất định sẽ rất hứng thú với thanh chiến phủ khiếm khuyết này, mặc dù linh hồn trong thanh chiến phủ này đã bị nghiền nát, nhưng vẫn còn một luồng năng lượng tinh thuần khổng lồ đang được phong ấn bên trong!

Nếu như đem thanh chiến phủ này luyện hóa thì nguồn năng lượng bên trong chiến phủ này đủ khiến bất kỳ tu chân giả nào cũng đỏ mắt.

Thanh âm lãnh ngạo này cũng chỉ chú ý đến thanh chiến phủ này thôi, sau đó không lên tiếng nữa, sau đó Lăng Tiêu tìm được một khối vẫn thiết, với kiến thức hỗn tạp của hắn mà cũng không nhận ra được lai lịch của nó.

Nhưng thật ra linh hồn bảo vật bên trong giới chỉ thì nghĩ đến, tên nhân loại này mặc dù thực lực rất nhiều, nhưng cũng có được một ít kiến thức, khối vẫn thạch này đối với nó thì không có ích gì nhưng khi luyện chế thành kiếm linh thì rất tốt.

Chỉ có điều là một nhân loại yếu đuối như hắn có thể luyện chế ra được thần vũ khí như thế sao? Hừ, không phải xem thường hắn, mà sự thật nếu hắn muốn luyện chế vũ khí này thì ít nhất cũng tốn mấy ngàn năm!

Đến lúc đó thì ta đã khôi phục được một nửa thực lực, tiêu dao rồi đi!

Sau khi Lăng Tiêu chọn xong năm món bảo vật thì trong lòng cũng cân nhắc, sau khi mình hoàn thành giao dịch với linh vật thì lúc nào có thể có được năng lực thu phục nó!

Linh hồn cường đại như thế, lại là tiên thiên bảo vật, nếu có thể luyện thành kiếm linh thì sẽ cường đại hơn nhiều so với yêu huyết hồng liên kiếm!

Lăng Tiêu cũng không rời Long tộc ngay, mà được Long Đăng an bài ở lại trên Long Đảo.

Đến chiều, Kim Hổ mang theo bộ mặt lạnh lùng trở về giữa Hàm Hàn Bảo Đỉnh, đối với hắn mà nói, chuyện bên ngoài căn bản là không khơi dậy được sự hứng thú nào trong hắn, lúc trước hắn luôn nghĩ cách để thoát ly khỏi lăng tiêu, nhưng giờ nhận ra được Hàm Hàn Bảo Đỉnh là một nơi tu luyện rất tốt, nên không muốn rời khỏi.

444. Chương 403: Huyền Thiên Lệnh Và Thu Phục Kim Hổ (2)

Dù sao, trong lòng Kim Hổ nghĩ, nhân loại này mặc dù thực lực rất mạnh, nhưng nếu so với bản thân hắn thì cũng có hạn. Chỉ cần giúp hắn một lần rồi sau đó rời đi thì hắn có muốn lưu lại cũng không được!

Còn bản thân mình thì lúc đó cũng không gọi là làm trái lời. Càng hướng chỉ, sau khi Kim Hổ phát hiện ra Hàm Hàn Bảo Đỉnh là nơi rất tốt liền có ý định chiếm làm của riêng.

Lăng Tiêu được an trí cho một gian phòng thật lớn trên Long Đảo, sau đó hắn tạo một kết giới rồi bắt đầu luyện chế thanh chiến phủ, đồng thời nghĩ đến thực lực hiện nay của mình, nếu hắn muốn luyện chế linh hồn của bảo vật thì sợ rằng không những không được mà còn bị xóa mất cả thần thức.

Nhưng có thể nhân lúc khi mình luyện hóa thanh chiến phủ này, trực tiếp gạt thần thức của mình ra, nếu đối phương không phát hiện thì sẽ lưu thần thức của mình vào giữa liên hoa, đợi khi thực lực của mình đủ mạnh rồi thì sẽ phát động, có thể chế trụ được thần thức của đối phương trong nháy mắt!

Đến lúc đó, bày cấm chế bên trong thần thức của đối phương, như thế thì cho dù đối phương có thực lực mạnh mẽ thế nào thì cũng sẽ bị thu phục!

Tiên thiên linh bảo sao?

Khóe miệng Lăng Tiêu nhếch lên, cười lạnh, bất quản người là cái gì, người nhất định không thoát khỏi lòng bàn tay của ta!

Lăng Tiêu cũng không tốn nhiều chân nguyên để luyện hóa thanh chiến phủ này, bởi vì nó vốn là một vật vô chủ, khi luyện hóa xong thì được một luồng khí nồng đậm, bên trong có một cỗ năng lượng tinh khiết khổng lồ.

Lăng Tiêu phóng xuất vàng sáng vàng từ trong giới chỉ ra, không đợi Lăng Tiêu lên tiếng vàng sáng nhàn nhạt chiếu đến luồng khí.

Vàng sáng bùng lên, tựa như một kẻ tham lam, nuốt lấy luồng khí từ việc luyện hóa thanh chiến phủ, sau đó phát ra một lực lượng tinh thần nhu hòa, khoải trá.

Thần sắc Lăng Tiêu không đổi, trong lòng mừng thầm, quả nhiên đối phương không phát hiện ra một tia thần thức của mình!

Lúc này vàng sáng từ từ thu lại, Lăng Tiêu nhìn thấy được hình dáng thật sự của bảo vật, nó giống như một cái lệnh bài lớn.

Lăng Tiêu vươn tay, bắt lấy lệnh bài, trên đó viết hai chữ cổ theo lối chữ triện, đó là hai chữ ‘Huyền Thiên’, hai chữ kia giống như là tự có trên lệnh bài, không hề có dấu vết do khắc trạm vào.

Thanh âm lãnh ngạo kia lại vang lên:

- Bỏ tôn tự đặt tên cho mình, gọi là Huyền Thiên!

- Ồ!

Lăng Tiêu ứng tiếng, sau đó lật qua lật lại xem lệnh bài, lúc này một vàng sáng từ trên lệnh bài phát ra, cuối cùng hình thành một khuôn mặt trung niên lạnh lùng, ánh mắt như ngạo nghễ liếc nhìn thiên hạ, nhìn Lăng Tiêu như nhìn một con sâu cái kiến.

- Năm đó bốn tôn tung hoành vũ trụ, khi đến tinh cầu của ngươi thì nơi này đang là thời đại nguyên thủy! Nhân loại chỉ là một đám lông lá, cho dù tổ tiên của ngươi, trong mắt của bốn tôn bất quá cũng chỉ là một loài động vật chưa khai hóa mà thôi!

Lăng Tiêu ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong mắt của khuôn mặt hiện lên vẻ khinh thường, trong lòng chợt bùng lên cảm giác tức giận, như muốn bộc phát!

Cảm giác mãnh liệt, hắn muốn xóa đi thần thức của Huyền Thiên, muốn đem luyện hóa thứ chết tiệt này!

Nhưng đột nhiên, Lăng Tiêu nở nụ cười, việc này khiến cho khuôn mặt được Huyền Thiên ngưng thành khe biển.

Bởi vì, Lăng Tiêu cảm giác được, cái thứ tiên thiên bảo khí này đang muốn chọc giận mình!

Sao hắn lại phải làm như thế? Hắn có gì muốn che giấu?

Trong nháy mắt, đột nhiên hắn thông suốt hết những nghi hoặc trước nay.

Đó chính là tại sao thứ này muốn giao dịch với mình!

Có khả năng, cho dù có tồn cả ngàn năm thì nó cũng không thể rời khỏi nơi này, Long Đẳng và Long Ngạo đều đã nói qua, thứ này mặc dù không giết người, nhưng lại rất lạnh lùng, tất cả những người muốn thu phục nó đều bị đánh trọng thương, sau đó mới chết.

Khi hắn vừa đến thánh địa thì Huyền Thiên tựa hồ cũng muốn làm thế, dùng luồng năng lượng tinh thuần khổng lồ để đánh Lăng Tiêu trọng thương, sau đó giăng một cái bẫy thật lớn.

Không nghĩ rằng Lăng Tiêu dùng lực lượng chân nguyên của toàn thân, kết hợp với yêu huyết hồng liên kiếm đâm trực tiếp đến, nhưng lại bị luồng năng lượng tinh thuần của Huyền Thiên hù dọa một phen. Thậm chí lúc đó hắn không nghĩ đến việc tại sao Huyền Thiên lại có uy lực như thế, nên đành ở lại nơi này, càng không cảm giác được Huyền Thiên đang bị suy yếu!

Đúng vậy, nó đã suy yếu!

Hai mắt Lăng Tiêu sáng lên, lạnh lùng nhìn về phía thân ảnh cao cao tại thượng kia, rồi cười lạnh:

- Người đang che giấu gì?

- Che giấu? Ha ha!

Khuôn mặt lạnh lùng của Huyền Thiên hiện ra vẻ trào phúng, ngạo nghễ nói:

- Nghĩ đến Huyền Thiên ta, tung hoành vũ trụ vô số năm, người chỉ là một tên nhân loại yếu đuối, không hề có chút giá trị gì trong mắt ta, ta cần phải che giấu gì người?

- Đương nhiên là che giấu việc người bị suy yếu!

Trên mặt Lăng Tiêu cũng hiện lên vẻ trào phúng, cười nói:

- Hơn nữa, người phát hiện được ta và những người khác tu luyện khác nhau, có lẽ có vài phần tương tự với chủ nhân của người năm xưa!

Phàm là pháp bảo thì nhất định là được tu luyện giả sử dụng! Cho dù không phải là tu chân, nhưng Lăng Tiêu hiểu được một điểm, khi đạt đến cảnh giới cao nhất, phi thăng thành thần, thì tất cả đều biến thành tiên lực!

Cũng chỉ có tiên nhân mới có thể chính thức sử dụng loại tiên thiên pháp bảo này làm vũ khí! Mà trên thế giới này, cho dù là cường giả tối cao của thánh vực cũng không có tiên lực!

Chỉ có người tu chân như Lăng Tiêu, sau khi đến xuất khiếu kỳ, trong khi đối địch, có thể trong chớp mắt vận chuyển toàn bộ chân nguyên trong cơ thể hóa thành tiên lực!

Mặc dù chỉ là suy đoán nhưng Lăng Tiêu tin tưởng vào điều này, cho dù không đúng thì cũng không sai lệch nhiều lắm!

Lời này của Lăng Tiêu khiến cho đôi mắt do Huyền Thiên huyền hóa thành hiện lên tinh quang, sau đó lạnh lùng nhìn Lăng Tiêu:

- Người đang ép ta giết người!

Vừa nói vừa phát ra một cỗ năng lượng khổng lồ vàng sáng bộc phát rực rỡ, trong hai mắt tràn ngập sát khí!

- Ta xem thường trí tuệ của người, nhưng người cũng đã xem thường thực lực của ta!

Thanh âm của Huyền Thiên lạnh như băng, hần không phủ nhận suy đoán của Lăng Tiêu, mà cười lạnh:

- Giết người chỉ trong nháy mắt!

Lăng Tiêu không lên tiếng, Hàm Hàn Bảo Đỉnh từ trong giới chỉ hiện ra, 'ba' một tiếng, rơi xuống đất, Kim Hồ từ trong Hàm Hàn Bảo Đỉnh bị Lăng Tiêu trực xuất ra.

Hắn trợn mắt há mồm nhìn Lăng Tiêu, vừa rồi hắn cảm giác có một cỗ lực lượng vô biên xuất hiện, từ trên đỉnh đầu áp xuống, kéo hắn ra ngoài, hắn không thể chống cự được.

Trong lòng Kim Hồ kinh ngạc vô cùng, mặc dù hắn không phải là chủ nhân của bảo đỉnh này, nhưng hắn không ngờ rằng Lăng Tiêu lại thần thông quảng đại như thế, bắt hắn ra ngoài mà hắn không thể nào phản kháng được.

Trong lòng hắn tức giận vô cùng, nhưng sự hứng thú với bảo đỉnh càng nhiều, hắn nghĩ, nếu có thể cướp được bảo vật này thì chẳng phải là sẽ có được năng lực này luôn sao?

Kim Hồ vừa tính toán vừa nhìn Lăng Tiêu.

Người trong ma tộc có thể khiến cho cường giả của nhân loại kiêng kỵ không phải là không có lý do.

Gian trá và tham lam còn hơn cả nhân loại! Trở mặt không nhận người, chính là sở trường của ma tộc!

Nhân ảnh được ngưng kết từ vàng sáng màu vàng khiến cho Kim Hổ trở nên cảnh giác, lực lượng của đối phương khiến cho hắn cảm thấy run rẩy.

Tên kia rất mạnh!

Hai mắt của Kim Hổ không nhìn được mà nhìn về phía Lăng Tiêu, thầm nghĩ, nếu hắn bị linh hồn này giết chết thì bảo đỉnh kia xem như đã thuộc về ta rồi!

Còn Lăng Tiêu thì trong nháy mắt phóng ra chín trăm chín mươi chín thanh hàn thiết bảo kiếm tạo thành kiếm trận, vây quanh Huyền Thiên vào giữa, phê hồng ma vòng được giăng lên trời.

Phòng của Long tộc vô cùng rộng lớn, tuy thế pháp bảo của Lăng Tiêu gần như muốn chiếm đầy diện tích của phòng.

- Muốn đánh thì đánh, đừng tưởng rằng lão tử sợ ngươi!

Lăng Tiêu hung tợn nhìn Huyền Thiên. Bị tên gia hỏa này làm cho phẫn nộ, giờ hắn quyết định bộc phát, bất quá thì cuối cùng lưỡng bại câu thương thôi, mặc dù vẫn còn một tên Kim Hổ ở bên, nhưng Lăng Tiêu tin chắc rằng chỉ cần trong nháy mắt là hắn có thể bình an chạy trốn!

Nếu có được thực lực để tẩu thoát, thì cần gì phải theo một pháp bảo thấp kém!

Ngươi là tiên thiên bảo khí thì sao? Rời khỏi ngươi, ta giống như được phi thăng, nếu có được cơ hội thì ta nhất định sẽ luyện hóa ngươi thành một thanh linh kiếm ngoan ngoan!

Huyền Thiên lãnh đạm nhìn Lăng Tiêu, đứng yên tại chỗ, mặc dù vẫn phát ra khí thế cường đại nhưng vẫn chỉ quanh quẩn quanh thân, không có ý định hướng đến Lăng Tiêu.

Song phương giằng co, còn Kim Hổ thì cũng cảm giác được thân ảnh do ánh sáng ngưng kết thành lúc này hình như cũng chỉ đang hư trương thanh thế!

Mẹ kiếp, tên nhân loại này thật xáo trá! Khó khăn lắm mới gặp được một tu luyện giả chân chính, không ngờ mình lại không thể chế trụ được hắn!

Trong lòng Huyền Thiên vô cùng hối hận, không ngờ kẻ sách của mình lại bị tên nhân loại thấp kém này phát hiện ra, bây giờ hắn còn làm ra vẻ như muôn triệu mạng nữa.

Nếu thật sự khởi chiến, khi mình bộc phát toàn bộ năng lực thì chắc chắn không bại dưới tay hắn! Nhưng đây lại là lực lượng tích lũy suốt mấy vạn năm mới được! Không thể tiếp tục đợi thêm mấy vạn năm được!

Hơn nữa, khó khăn lắm mới tìm được một tu luyện giả chân chính, không thể bỏ qua được! Nếu không thì sẽ không bao giờ khôi phục lại được thực lực.

Năm đó từng có người, mặc dù thực lực cũng rất mạnh, nhưng hắn không phải là người tu luyện chân chính, Huyền Thiên đánh trọng thương hắn xong thì kể từ đó đến nay không còn nhân loại nào tiến đến nơi này.

Làm một tiên thiên pháp bảo, có được linh tính, hiển nhiên hắn có tôn nghiêm và kiêu ngạo của mình, người sử dụng Huyền Thiên lệnh năm đó chính là một cường giả siêu cấp!

Tên nhân loại trước mắt này không có tư cách so sánh!

Nghĩ vậy trong lòng Huyền Thiên bùng lên một cảm giác bi phẫn: "Lão tử tung hoành vũ hội, không ngờ hôm nay lại bị một tên có thực lực thấp kém bức đến chật vật như thế, nếu bây giờ có được một phần vạn lực lượng thì ta cũng nhất định sẽ bộc phát toàn bộ để giết chết tên nhân loại này, để phát tiết sự phẫn nộ trong lòng.

Chỉ là bây giờ...

Trên mặt của Huyền Thiên rõ rệt hiện ra thần sắc do dự, muốn hắn cúi đầu trước tên nhân loại này là chuyện tuyệt đối không thể, trong mắt hắn tên nhân loại này chẳng khác nào con sâu cái kiến cả, như thế thì làm sao có thể cúi đầu được?

Lăng Tiêu cũng hiểu rõ, chỉ bằng thực lực biểu hiện ra bên ngoài hiện nay của Huyền Thiên thì hắn không thể hàng phục được nó. Giờ kịch chiến thì kết quả nhất định là lưỡng bại câu thương.

Đối phương là một tiên thiên chí bảo pháp khí, nay bị mình bức bách như thế, chỉ cần việc này truyền ra ngoài thì cũng đủ để vang danh tại tu chân giới.

445. Chương 403: Huyền Thiên Lệnh Và Thu Phục Kim Hổ (3)

Nghĩ đến đây thì sự phẫn nộ trong lòng của Lăng Tiêu cũng giảm đi nhiều, vừa cười vừa nói:

- Thế nào? Cần phải đánh nhau nữa không?

Huyền Thiên âm trầm nhìn Lăng Tiêu, cổ lực lượng như ẩn như hiện, rồi lại nhìn thoáng qua Kim Hổ bên cạnh, với số năm tháng và Huyền Thiên đã trải qua, kinh nghiệm tích lũy không biết bao nhiêu, hiển nhiên là cũng biết tiểu tử ma tộc kia đang có ý định gì, trong lòng thầm nghĩ: “Hừ, muốn xem náo nhiệt với lão tử sao, người chưa đủ tư cách!”

Vì thế lạnh lùng nói:

- Thế thì, thôi bỏ đi, nếu người giúp ta luyện hóa bảo vật, bổ sung năng lượng thì hiển nhiên ta cũng sẽ giúp người giải quyết kẻ địch!

Nói thế nhưng trong lòng thì lại nghĩ: “Tên nhân loại đáng chết, dám bức bản tôn đến mức này, chờ đến khi ta khôi phục thực lực thì ngày đó chính là bắt đầu thời kỳ đen tối của người!”

Lăng Tiêu gật đầu, sau đó nói:

- Như vậy là tốt nhất!

Trong lòng hắn cũng nghĩ: “Cứ kiêu ngạo đi, chờ sau khi thần thức của ta trong cơ thể người ổn định và khi ta đủ khả năng thì nhất định sẽ cho người biết tay!”

Từ lúc chào đời đến nay, đây chính là món pháp bảo đầu tiên khiến hắn phải lao tâm.

Huyền Thiên trở vào trong giới chỉ của Lăng Tiêu, đột nhiên nhìn thấy yêu huyết hồng liên kiếm đang phát ra vàng sáng màu đỏ yếu ớt, lúc trước khi Huyền Thiên phát ra luồng năng lượng không lồ thì yêu huyết hồng liên kiếm đã bị tổn thương rất nặng, hiện giờ vẫn còn đang tịnh dưỡng.

Trên mặt Huyền Thiên lộ ra nụ cười quỷ dị, nhìn yêu huyết hồng liên kiếm:

- Tiểu tử kia, người thật là có đúng khí, dám đối kháng với bản tôn! Hay người nghĩ là người giống như bản tôn, mà một linh thể cường đại?

Yêu huyết hồng liên phát ra khí thế bất khuất, đồng thời cũng có một thanh âm thanh thúy vang lên:

- Cút ngay!

Khóe miệng của Huyền Thiên nổi lên một nụ cười nhạt, không trả lời, nhưng trong lòng thì nghĩ:

- Không ngờ là một nữ kiếm linh, thú vị! Hừ, chờ sau khi bản tôn khôi phục được một ít thực lực thì sẽ... Hắc hắc!

Nghĩ đến đó thì linh thể của Huyền Thiên cũng đã trở về giữa Huyền Thiên lệnh, bắt đầu hấp thu luồng năng lượng có được. Đồng thời nghĩ: “Mấy vạn năm chờ đợi, đến nay mới gặp được một tên nhân loại yếu đuối này, mặc dù bị hắn biết được mình đang suy yếu, nhưng hắn cũng không thể làm gì được. Đợi sau khi hắn tiến vào thánh vực, thì mình sẽ chính thức có cơ hội khôi phục trở lại, mà thực lực của mình thì chỉ có thể khôi phục được bên cạnh loại người tu luyện như hắn! Vì thế, hiện nay đành phải tạm thời ẩn nhẫn, khôi phục thực lực là quan trọng!” Nhưng đây chính là bí mật lớn nhất của Huyền Thiên, chỉ có người tu luyện như Lăng Tiêu mới có được khí tức như thế, mới có thể giúp cho Huyền Thiên lệnh hoàn toàn khôi phục được những tổn hại!

Mà Lăng Tiêu thì cũng có quyết định của mình, muốn pháp bảo cao cấp này thì cần phải nhanh chóng tìm biện pháp tối ưu nhất, khi thu phục nó rồi thì sau này khi tiến vào thánh vực nó sẽ là trợ thủ đắc lực!

Đồng thời, nghĩ đến Kim Hổ đang ở yên bên trong thì trong đầu Lăng Tiêu chợt nảy ra một ý, sao không nhân cơ hội này mà thu phục hắn?

Hừ còn định mơ tưởng đến bảo vật của ta, thế thì hãy vĩnh viễn ở lại trong Hàm Hàn Bảo Đỉnh của ta! Trước kia ta chưa thu phục ngươi vì không đủ thực lực, nhưng hiện nay thì đã đến thời cơ để làm việc đó rồi!

Nghĩ đến đó thì Lăng Tiêu lập tức lấy Hàm Hàn Bảo Đỉnh từ trong giới chỉ ra, đồng thời truyền tinh thần lực vào trong đỉnh, Hàm Hàn Bảo Đỉnh xoay quanh tạo thành một cơn lốc, trong giây lát đánh úp về phía Kim Hổ đang tu luyện!

Kim Hổ vừa mới tiến vào trong đỉnh để tu luyện, nhưng tinh thần vẫn không yên, bởi vì tham niệm của hắn đối với Hàm Hàn Bảo Đỉnh đã khiến Lăng Tiêu chú ý, đồng thời Kim Hổ cũng cảm giác được, tên nhân loại này còn mạnh hơn mình tưởng tượng nhiều!

Vì thế, mặc dù đang tu luyện nhưng không thể tập trung toàn bộ tinh thần được, khi trong đỉnh xuất hiện một cơn lốc từ tinh thần lực thì cả người của Kim Hổ bạo phát ra khí tức cường đại, trong nháy mắt phòng hộ toàn thân.

Có được huyết mạch hoàng giả của ma tộc, lại được ở trong Hàm Hàn Bảo Đỉnh tu luyện mấy năm, thực lực của hắn đã sớm vượt qua kiếm thánh cấp hai của nhân loại rồi!

Thậm chí có thể là đã đạt đến mức cao nhất của kiếm thánh cấp hai rồi!

Nếu đối chiến trực diện với Lăng Tiêu thì cho dù Lăng Tiêu có tung ra hết pháp bảo thì e rằng cũng đủ gây thương tích thôi chứ không giết được hắn, thậm chí là lúc Kim Hổ bị trọng thương, Lăng Tiêu vốn có thể thừa dịp hắn đang suy yếu mà ra tay, nhưng lúc đó với thực lực của Lăng Tiêu, nếu mạnh mẽ phong ấn Kim Hổ, căn bản là không đạt được hiệu quả tốt nhất!

Mà bây giờ, Lăng Tiêu đã đến trung kỳ của xuất khiếu kỳ rồi, nói dễ nghe chút là đã có chút thành tựu, hơn nữa khi Kim Hổ ở trong Hàm Hàn Bảo Đỉnh, nhân lúc hắn không phòng bị, tấn công bất ngờ, thì xác xuất thành công trong việc chế trụ hắn toàn toàn là rất cao!

Kim Hổ kinh sợ bật dậy người, hắn tuyệt đối không ngờ, vị chủ tử mà hắn luôn chiếm tiện nghi lại ra tay nhanh như thế, hắn chỉ vừa mới sinh tà niệm thôi là đã động thủ trước rồi!

Ngẫm lại, nếu là chính mình thì e rằng cũng sẽ lựa chọn thời khác này mà động thủ!

chợt Kim Hổ quát lớn, khiến cho Hàm Hàn Bảo Đỉnh chấn động, thanh âm vang vọng trong đỉnh, chỉ cần có thể rời khỏi bảo đỉnh này thì mình có cơ hội đào tẩu, mặc dù khí thế của thánh giai sẽ kinh động đến thánh vực nhưng thà rằng tiến vào thánh vực còn đỡ nguy hiểm ở bên cạnh kẻ này!

Nghĩ đến đây thì Kim Hổ lập tức dùng toàn lực đánh vào cửa đỉnh, Kim Hổ ở đây tu luyện mấy năm, nên cũng hiểu đại khái Hàm Hàn Bảo Đỉnh, trực tiếp đánh về nơi yếu nhất của bảo đỉnh.

“Ầm ” ” ầm ” ” ầm ”

Hắn đánh liên tiếp ba đòn vào cửa đỉnh, nhưng chỉ có những tiếng oanh động vang dội khắp đỉnh mà thôi!

Điều khiến cho Kim Hổ không thể ngờ chính là vị trí yếu nhất của bảo đỉnh không biết từ lúc nào đã trở nên vô cùng kiên cố!

Kim Hổ đã từng suy nghĩ rất nhiều phương pháp phá vỡ bảo đỉnh để thoát ra ngoài trong thời gian tu luyện.

Cứ nghĩ rằng là đánh vào cửa đỉnh là nơi tốt nhất, nhưng không ngờ tên nhân loại đáng chết kia vẫn luôn đề phòng chính mình, mình đã bị hắn lừa nhiều năm rồi.

Nghĩ vậy Kim Hổ tức giận, khí thế dâng lên, phát ra tinh thần lực quyết ăn thua đủ với tinh thần lực của Lăng Tiêu, hét lớn:

- Lăng Tiêu! Thằng rùa đáng chết, ngươi dám lừa ta!

Lăng Tiêu lạnh lùng cười, từ giữa cơn lốc truyền ra thanh âm của hắn:

- Lừa? Nếu ngươi không có ý xấu, thì làm sao biết được là ta có ý định đối phó ngươi? Ngươi ở trong bảo vật của ta tu luyện mấy năm, thành tựu đạt được so với bên ngoài tốt hơn rất nhiều, ngươi không biết cảm

ân, mà còn định chiến cả bảo vật của ta, đúng là đáng chết! Nếu ta không có phản ứng thì chắc người xem ta như là kẻ yếu nhược rồi!

Kim Hổ lạnh lùng cười:

- Người không đối phó được Huyền Thiên thì muốn lấy ta trút giận sao? Buồn cười, năm xưa có nhiều cường giả ở thần chi cấm địa như thế mà cũng không thể giết được ta, hôm nay người lại muốn thu phục ta!

Thanh hắc thương trong tay của Kim Hổ đột nhiên chớp lên, trải qua mấy năm tu luyện, thanh rương thương do Kim Hổ dùng đuôi biến thành đã có uy lực cường đại hơn xưa, mang theo lực lượng từ cơn phẫn nộ, trong nháy mắt Kim Hổ đâm ra hơn một vạn thương!

Tất cả các lần đều đâm vào cùng một chỗ trên bảo đỉnh!

Kim Hổ rống giận!

Đỉnh... Đỉnh đỉnh đỉnh...

Thanh âm vừa lớn vừa chói tai không ngừng vang lên bên trong đỉnh, thanh âm xuyên qua cả kết giới của Lăng Tiêu, vang vọng khắp đảo, lấy vị trí gian phòng của Lăng Tiêu làm trung tâm, một làn sóng âm thanh khuếch tán đi ra ngoài.

Vô số người ở trên Long Đảo đang nghỉ ngơi đều bừng tỉnh, hoảng sợ ra khỏi huyết động của mình, sau đó nhìn về phía căn phòng cao lớn trên Long Đảo.

Chỉ khi đạt đến hóa hình kỳ và người trong hoàng tộc của Long tộc mới có thể đi vào, mà hôm nay là lần đầu tiên có một nhân loại tiến vào!

Tên nhân loại trẻ tuổi kia sau khi đến Long Đảo thì đầu tiên là giải quyết được một nan đề của Long tộc đã tồn tại một thời gian dài, có thể nói là có ân tái tạo với Long tộc. Sau đó còn thi triển thần uy, thu phục được bảo vật có linh tính quái dị trong cấm địa của Long Đảo.

Cường giả như thế đã sớm khiến cho Long tộc trên Long Đảo rất kính sợ, giờ họ đều nghĩ đến một điều, chẳng lẽ luồng năng lượng này có liên quan đến người kia?

Mà trực quan nhất chính là nơi ở của Long Hoàng và Long Đăng, nơi thượng tầng của Long tộc, từ khi luồng năng lượng kia bạo phát thì tất cả họ đều lập tức có phản ứng, sau đó ra khỏi cửa, ánh mắt kinh hãi nhìn về phía gian phòng của Lăng Tiêu. Không ai biết bên trong có chuyện gì xảy ra.

Đồng thời cũng có nhiều Long tộc thực lực tương đối yếu, không chịu được khí thế cường đại như thế nên đã bị chấn bay đi, đến ngay cả Long Hoàng và Long Đăng cũng bị luồng năng lượng này chấn nhiếp, họ cảm nhận được đang có một trận chiến kịch liệt ở bên trong gian phòng kia, mà song phương đều có thực lực thánh giai, hiện nay Long tộc trên Long Đảo không có khả năng chống đỡ được thực lực này!

Tất cả đều bay đi về phía xa, trong nhất thời, khắp trời đều là long ảnh, mọi ánh mắt đều tập trung về phía trung tâm đảo!

Kim Hổ liên tục đâm trường thương vào một chỗ trong Hàm Hàn Bảo Đỉnh, lực công phá kinh người khiến cho Lăng Tiêu cũng kinh hãi, đồng thời đem bảy loại tình cảm đưa vào trong cơn lốc tinh thần, hỉ, nộ, ưu, cụ, ái, tăng, dục (vui mừng, tức giận, lo âu, sợ hãi, yêu thích, căm ghét, ham muốn), bảy tâm tình này ẩn chứa vô thượng đạo pháp, nhìn như không có uy lực gì nhưng lại khiến cho sắc mặt của Kim Hổ đại biến!

Huyền Thiên ở bên trong giới chỉ của Lăng Tiêu cũng bị luồng năng lượng bên ngoài gây chú ý, mặc dù hắn không tận mắt thấy, nhưng cũng có sợ - ý, n - cười t - * sợ ,

Huyền Thiên suy yếu vô cùng đã trở về trong nhẫn trữ vật của Lăng Tiêu. Sau đó, một thanh âm lạnh lùng cao ngạo vang lên trong đầu Lăng Tiêu:

- người dám thừa cơ hạ cấm chế lên ta, ta có một vạn loại phương pháp cản trả! Hừ, người tự mình suy tính đi!

Lăng Tiêu vừa mới thu phục Kim Hổ, tiêu hao thật lớn, làm sao còn tinh lực mà tính chuyện thu phục Huyền Thiên? Lại nữa, lần này Huyền Thiên coi như có đại ân với Lăng Tiêu. Nếu bây giờ ra tay thu phục nó, có vẻ không biết điều. Huống chi, với thực lực Xuất Khiếu trung kỳ bây giờ của Lăng Tiêu, vẫn không đủ để phong ấn Huyền Thiên. Pháp bảo này, tạm thời đành để nó tự do.

Sau khi vào trong nhẫn trữ vật, Huyền Thiên cười ha ha nói với Yêu Huyết Hồng Liên kiếm đang tức giận đùng đùng:

- Tiểu muội muội, thấy ca ca uy phong không? À, đúng rồi, với thực lực của nàng, chắc cũng không cảm ứng được nhiều lắm. Hay là để ca ca giảng giải thêm một chút cho nàng?

Lời còn chưa dứt, đã thấy Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong không gian của nhẫn trữ vật tự động tuốt ra khỏi vỏ, vung lên từ trên thân kiếm bùng lên một cỗ sát ý khổng lồ, hung hăng chém vào bản thể Huyền Thiên.

Huyền Thiên sợ tới mức xẹt một cái chuồn vào trong lệnh bài, sau đó kinh hoàng nói:

- Quân tử dùng tài hùng biện không động thủ, tiểu muội muội, chúng ta lại không có thâm cừu đại hận, chẳng lẽ ngưỡng mộ nàng cùng là sai lầm sao?

- Cút.

Thanh âm trong trẻo lạnh lẽo vang lên.

Huyền Thiên buồn bực ngậm miệng lại: “Lần thứ hai. Hai lần đùa giỡn kiếm linh tiểu muội muội, lại được hai câu, nhưng cùng một chữ.”

“Được rồi, ta biến.”

Huyền Thiên nhắm mắt lại điều tức, trong lòng nghĩ: “Chờ lão tử khôi phục thực lực...”

Lúc Lăng Tiêu thần sắc có chút mệt mỏi trở về Long Đảo, thấy ánh mắt tất cả người trong Long tộc nhìn mình có chút lạ, trong lòng có chút kỳ quái, đám Long tộc này bị sao vậy. Quả thật không ngờ, biểu hiện của chính hắn đã mang đến cho Long tộc rung động như thế nào.

Long Ngạo và Long Đằng đón Lăng Tiêu vào. Sau khi ngồi xuống, Lăng Tiêu thấy hai người có vẻ lo lắng, cười khẽ hỏi:

- Các người bị sao vậy?

Long Đằng thở dài một tiếng:

- Bằng hữu của ta, người gây họa lớn rồi!

Lăng Tiêu nhướng đôi mày kiếm lên, sau đó nói:

- Đánh vỡ cánh cửa Thánh Vực?

Long Ngạo gật gật đầu, nói:

- Lăng tông chủ, bằng hữu của ta, người phải tin ta. Vấn minh của Long tộc lâu dài hơn rất nhiều so với nhân loại, hơn nữa trí nhớ truyền thừa đời đời, không hề mất đi, cho nên rất nhiều chuyện ta biết rất rõ, người quả thật gây ra phiền toái to rồi!

Thần sắc Lăng Tiêu không đổi. Kỳ thật hắn cũng biết mình làm như thế tất nhiên sẽ có chút hậu hoạn. Nhưng đại trượng phu có những việc nên làm và có những việc không nên làm. Nếu ta tu luyện đã là hữu tình đạo. Như vậy chỉ cần trong lòng ta có vướng bận, đạo tâm của ta sẽ không viên mãn. Huống chi, ta tu luyện theo con đường của mình, không gì có thể chi phối vận mệnh của ta!

Cho dù giá phải trả là cùng trời đất, cùng người tranh đấu, cũng không hối tiếc!

Long Ngạo cũng rất thông minh. Thấy bộ dáng Lăng Tiêu, cũng biết đại khái những suy nghĩ trong lòng hắn. Tuy nhiên hắn vẫn một mạch nói ra những gì hắn biết. Lăng Tiêu chăm chú nghe. Cuối cùng Long Ngạo nói:

- Từ xưa đến nay, người lưu luyện nhân gian phồn hoa không muốn đến Thánh Vực không phải không có, nhưng chưa ai thành công! nguyên nhân tối trọng yếu là thời khắc cánh cổng Thánh Vực mở ra lần sau, lực hút sẽ mạnh hơn mười lần! Hơn nữa còn kèm theo thiên phạt. Tuy rằng cánh cổng Thánh Vực lấy việc tiếp dẫn làm chính, nhưng với người có dám làm chuyện nghịch thiên sẽ có trừng phạt. Hôm nay trừng phạt cũng đã khủng bố lắm rồi. Càng đáng sợ hơn, là các thế lực bên trong Thánh Vực! Lần này thiên thể đến từ Thánh Vực Nam Châu bị người đánh nát. Cường giả Thánh Vực Nam Châu sẽ xem đây là một sự sỉ nhục thật lớn. Cho dù người tránh khỏi thiên phạt, tiến vào Thánh Vực cũng sẽ bị tất cả mọi người ở Thánh Vực Nam Châu đuổi giết! Tuy nhiên loại chuyện này cũng phải xem vận khí của người. Có lẽ người rất may mắn, lần sau cánh cổng Thánh Vực không phải là Nam Châu, có thể tránh thoát trường kiếp nạn này.

Mặt Lăng Tiêu không hề đổi sắc. Trong lòng lại ngạc nhiên thán phục, vận khí của mình quả nhiên lớn. Chẳng lẽ thiên đạo thấy mình mấy năm nay quá mức thuận lợi, nên muốn đem đến chút phiền toái cho mình? Vô tình đắc tội tất cả mọi người ở một đại châu... Chuyện này có phải hơi oan uổng không?

“Chỉ mong không nghiêm trọng như Long Ngạo nói!”

Lăng Tiêu nghĩ.

448. Chương 405: Năm Năm

Thời gian thấm thoát thoi đưa, năm năm nháy mắt đã lặng lẽ trôi qua. Năm năm nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, đủ để đổi thay bao điều. Thục Sơn kiếm phái bên trong Thục Sơn Thành phía Nam đế quốc Lam nguyệt đã bỏ đi. Nhưng tất cả cư dân Thục Sơn thành đều không đi. Họ đều tin tưởng ra đây chính là ý chỉ của thần!

Tất cả mọi người đều hết lòng tin tưởng Lăng Tiêu. đều dần nổi bi thương xuống đáy lòng vì bọn họ tin tưởng, thần sẽ không vứt bỏ bọn họ! Bất cứ kẻ nào muốn gây chuyện ở Thục Sơn thành là khiêu khích Thục Sơn kiếm phái. khiêu khích tôn nghiêm Thục Sơn kiếm phái!

Chính vì những lời này, cho dù đế quốc Lam nguyệt lâm vào binh đao khói lửa, Thục Sơn thành vẫn là vùng đất yên bình như xưa! Càng không thể tin được rằng, chính nơi này là căn nguyên của chiến hỏa.

Mùa đông năm 1465. Lý Thiên Lạc sau nhiều năm ẩn phục, rốt cuộc cũng đợi được thời cơ chín muồi, bắt đầu khởi binh. Hắn tuyên bố tội trạng của Lý Vô Trục vốn đang yên ổn ngồi trên ngai vàng hoàng đế trong Lam nguyệt đế đô làm cho khắp thiên hạ xôn xao!

Giết anh. giết cha. giết mẹ. Đuổi tận giết tuyệt nhưng đồng tộc có uy hiếp. ra sức chèn ép đại thần tiền triều! Bất cứ phương diện nào trong các phương diện này. tùy tiện một cái là có thể khiến cho dân chúng vô cùng căm phẫn. Tuy thế giới này không phải là nơi cho người thường cầm quyền, nhưng lòng dân hướng về một phía, dân ý sục sôi cũng là một việc khiến người đương quyền sợ hãi!

Lý Thiên Lạc một thân khôi giáp, vững vàng trên chiến mã. Bên cạnh có một nữ tướng oai vệ hiên ngang, vẻ mặt uy nghiêm, chỉ khi ánh mắt nhìn thoáng qua Lý Thiên Lạc mới có chút nhu tình.

Chính là Vương phi trong lòng tất cả cận vương quân - Karin tiểu thư.

Lúc này. sừng sững trước mắt bọn họ là đế đô nguy nga! Binh sĩ áo giáp như thủy triều đem đô thành vây chặt như nêm. tình hình hết sức căng thẳng. Nói đến những gì Karin đã trải qua mấy năm gần đây có chút truyền kỳ.

Là bạn học năm xưa của Lăng Tiêu ở Học viện Đế quốc, sau khi Nam Phương Vương Lý Vô Thông chết không rõ ràng. rồi đến ngày thái tử Lý Vô Trục đăng cơ làm hoàng đế, Karin liền bị giam lỏng trong nhà, không cho nàng có bất cứ cơ hội nào ra ngoài.

Karin thậm chí đã dùng biện pháp tự sát để uy hiếp cha mẹ. lại bị phụ thân không biết tìm được ở đâu một loại thực vật mềm bắt ép nàng uống. Từ đó về sau, Karin ngay cả ăn cơm cũng cần đầy tớ chăm lo. đi lại cũng không nổi. Có thể nói, phụ thân nàng vì không cho con gái tự sát đã dùng hết các biện pháp. Mục đích là thông qua phương pháp của mình làm cho con gái mình hiểu ra một đạo lý: nếu con cứ khăng khăng cứng đầu, hại chết không chỉ một mình con... mà là cả gia tộc!

Phải đến hai, ba năm sau, Karin mới hiểu được nỗi khổ của phụ thân, vì bảo vệ nàng mà chịu không ít áp lực. Bởi vì ý kiến của gia tộc vô cùng thống nhất với cô bé Karin phản nghịch, lúc nào cũng mưu toan tìm kiếm và trợ giúp “phản tặc” Lý Thiên Lạc, đó chính là giết!

Đúng vậy. Chỉ khi đứa con gái cũng đầu này chết. mới có thể đảm bảo gia tộc không bị liên lụy! Dù sao chuyện của Karin và Lý Thiên Lạc cũng không thể che được mắt của người hữu tâm. nói chi đến hoàng đế Lý Vô Trục.

Cho nên. sau khi biết chuyện này, oán niệm của Karin với phụ thân giảm đi rất nhiều. Còn phụ thân Karin thấy con gái tình nguyện cũng muốn giải độc cho Karin.

Nhưng phụ thân Karin không ngờ hẳn bị một trưởng lão trong gia tộc lừa, thứ độc này căn bản là không có giải được!

Năm đó, hành động liều chết bảo vệ con gái của cha Karin làm cho đại bộ phận tộc nhân bất mãn. Đứng trên quan điểm của bọn họ thì cho rằng phụ thân Karin không hiểu lý lẽ. Còn vị trưởng lão kia, đối với phụ thân Karin quan hệ tốt hơn mọi người một chút. Không ngờ, lão lại làm ra chuyện này. Xem ra, trong mắt hắn, phụ thân Karin bảo vệ con gái là hành động không có lý trí. Không dùng độc được trực tiếp giết chết Karin chỉ sợ là đã rất nể tình rồi

Sau khi Karin biết được, cũng không thương tâm quá độ, nhưng ý nghĩ tìm đến Lý Thiên Lạc càng nung nấu trong đầu nàng. Nàng là cô gái vui vẻ cởi mở. thiên tính hoạt bát. vì những chuyện này, trở nên trầm mặc, càng ngày càng ít nói.

Còn Lý Vô Trục sau khi củng cố ngôi vị hoàng đế, dường như cũng lãng quên chuyện Karin gia tộc từng cùng Nam Phương Vương giao hảo. Có lẽ ngay từ đầu, Lý Vô Trục cũng không để loại gia tộc tôm tép này vướng bận trong lòng.

Sau khi tránh khỏi kiếp nạn, dường như mọi người trong gia tộc Karin đều lựa cách quên đi hết thấy những gì họ đã làm với Karin, thậm chí còn quên mất Karin từng bị đối xử bất công như thế.

Cha Karin trong lòng áy náy. bèn đi khắp nơi cầu y chữa bệnh. Nhưng sau vài năm, tiền tài dùng hết mà vẫn không tìm được giải được, thậm chí còn bị người ta lừa, thiếu chút nữa là mất mạng.

Karin năn nỉ phụ thân đừng đi tìm nữa. Cứ như vậy. sớm muộn gì tính mạng cũng khó giữ. Dù sao trên đời này, người thấy tiền tài là mờ mắt có rất nhiều, mà phụ thân Karin thì chẳng có thực lực gì.

Cha Karin không đồng ý. ông luôn cho rằng tình cảnh con gái mình hôm nay đều là do mình mà ra, nếu không thể chữa khỏi cho con gái, Ông chết cũng không nhắm mắt.

Cuối cùng, một lần trên đường về, cha Karin nhặt được một bé gái bị người ta vứt bỏ. Bé gái này mặt hoa da phấn, cực kỳ đáng yêu, làm cho người ta không hiểu được vì sao nó lại bị bỏ rơi. Tuy nhiên, nhìn qua tả của nó cũng có thể thấy nó đến từ một gia đình bình thường... Chẳng lẽ bởi vì nó là bé gái?

Cha Karin trầm nghĩ đến chuyện trong đế quốc Lam nguyệt có rất nhiều nơi, tình trạng trọng Nam khinh nữ còn rất phổ biến. vốn dĩ ông cũng chẳng quan tâm. nhưng nhìn thấy đôi mắt to đầy khổ sở của bé gái, cha Karin mềm lòng nhủ thầm. mình đã một lần gây ra nghiệp chướng quyết không lặp lại lần thứ hai!

Thấy chết mà không cứu, cũng là nghiệp chướng!

Chỉ là ông không biết, bé gái này bị vứt bỏ cũng chỉ bởi vì đứa bé này từ lúc sinh ra đã không khóc không cười. Sau đó suốt ngày khoanh chân ngồi đả tọa. tay bất pháp quyết. Không bú sữa, không uống nước, ánh mắt như xuyên thấu tất cả, dường như có thể đọc được nội tâm kẻ khác.

Đứa bé yêu nghiệt như thế, bị vứt bỏ là đương nhiên!

Bé gái này. chính là Nha Nha đầu thai chuyển thế!

Hơn nữa cũng không biết là số may hay xui, đầu thai vào một nhà dân nghèo trong Lam nguyệt đế quốc. Mãi đến khi bị người ta vứt bỏ, tiểu Nha Nha mới hiểu được, hành động của mình hoàn toàn không phải hành động của một đứa trẻ con!

Tiếc rằng trước khi luân hồi nàng cũng không lớn. suy nghĩ đơn thuần, làm sao nghĩ được nhiều biện pháp? Cuối cùng cũng học được một cách, không nói lời nào, sau đó không lộ ra chút nào khác thường trước mặt người khác. muốn luyện công cũng chọn thời điểm đêm dài vắng lặng, lén lút tu luyện!

Cho nên. sau khi được cha của Karin nhặt về. ban ngày Nha Nha biểu hiện vô cùng nhu thuận, không nói gì cả. không khóc thét. Đám tôi tớ hầu hạ nàng đều tấm tắc khen kỳ, vô cùng yêu thích nữ hài nhặt về này.

Cha Karin vì chuyện giải độc cho con mà buồn khổ. liền đem Nha Nha đến chỗ con gái, để con gái dạy tiểu muội muội nói chuyện đỡ buồn. Karin cũng vô cùng yêu thích Nha Nha, tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Có lẽ cho rằng Nha Nha là một bé gái cái gì cũng không hiểu, hoặc cũng có thể vì nỗi đau khổ trong lòng kia không người trò chuyện. Karin bắt đầu kể cho Nha Nha nghe quá khứ của mình, chuyện làm sao quen biết Lý Thiên Lạc. làm sao yêu nhau. sau đó lại kể về những ngày vui vẻ ở Học viện Đế quốc.

Nha Nha nghe tuy rằng rất có hứng thú đồng thời cũng bổ sung thêm rất nhiều kiến thức. Nhưng khiến Nha Nha kinh ngạc là. từ lời của Karin tỷ tỷ nghe được một cái tên. chính là giống hệt tên ca ca mình!

Theo Karin mỗi ngày kể chuyện với nàng, số lần nhắc tới Lăng Tiêu cũng ngày càng nhiều. Cuối cùng. Nha Nha gần như có thể khẳng định, Lăng Tiêu trong lời tỷ tỷ chính là đại ca của mình!

Vài lần như thế. Nha Nha gần như đã tìm không nổi sự kích động mà nói cho tỷ tỷ nghe quan hệ của mình với Lăng Tiêu.

Tuy nhiên sau khi chuyển thế làm người, Nha Nha mặc dù vẫn đơn thuần nhưng chỉ số thông minh cũng tăng lên không ít. Nàng hiểu rất rõ, nếu mình tùy tiện nói ra, chưa cần nói chuyện này có thể làm người ta tin hay không, mà còn lộ truyền ra ngoài, chỉ sợ chính mình sẽ bị người ta bắt đi!

Sự kiện khắc sâu nhất trong trí nhớ Nha Nha chính là lão giả thoát nhìn rất hiền lành lại dùng sức nắm cổ mình, hung hăng uy hiếp đại ca mình!

Cho nên. bây giờ Nha Nha sẽ không cho bất cứ kẻ nào biết quan hệ của mình với ca ca!

Trước khi trở nên cường đại, Nha Nha tuyệt đối sẽ không đi tìm ca ca!

Suy nghĩ của Nha Nha khiến cho nàng vô cùng thông cảm đối với những tao

ngộ của Karin tỷ tỷ. Nàng vốn là linh thể. tu luyện rất lâu ở nơi âm u. Sau đó chuyển thế đầu thai, lại ở trong bụng mẹ tu luyện mười tháng. Từ khi sinh ra đến giờ. Nha Nha không hề gián đoạn việc tu luyện. Tu vi Nha Nha giờ đã đạt đến dung hợp hậu kỳ!

Nếu dùng chữ thiên tài để tả Lăng Tiêu. dùng chữ thiên tài siêu cấp để chỉ Diệp Tử, thì Nha Nha chính là thiên tài hơn Diệp Tử gấp mười lần, thậm chí là trăm lần!

Hơn nữa Nha Nha cũng không hề thông thạo đối với con đường tu luyện. Tất cả đều là tự mình mò mẫm tu luyện!

Nếu Nha Nha ở bên được Lăng Tiêu chỉ điểm. sau đó cho ăn linh dược. chỉ sợ Nha Nha bây giờ đã có thể ngưng kết nguyên anh!

Chuyện như vậy có thể xảy ra trên người một tiểu hài tử quả thực chẳng khác nào quỷ đến nhà. Nhưng linh hồn trải qua tinh thạch tâm luyện hóa thì quả là vô tiền khoáng hậu!

Không ai giống như Lăng Tiêu. đem tinh thạch tâm vô cùng trân quý làm chuyện này. Cho dù muốn đào tạo nên một siêu cấp cao thủ cũng không cần điên cuồng như hần. Bởi vì sau khi người ta có tâm cảnh thực lực siêu việt, rất có thể sẽ có chọn lựa khác mà khi đó. không ai có thể khống chế được hần!

Lăng Tiêu không có ý niệm này trong đầu đối với Nha Nha. Bởi vì hần căn bản chưa từng nghĩ đến chuyện khống chế Nha Nha, mà Nha Nha cũng chưa từng nghĩ tới phản bội ca ca! Mỗi buổi tối, Nha Nha đều lặng

lẽ sử dụng linh lực trong cơ thể tẩy tủy phạt mao cho Karin. Vì sợ nàng biết nên tiến triển rất chậm. Mãi đến ba tháng sau, Karin vốn đã quen cả người vô lực, trong một lần bình tĩnh cơn mơ phát hiện mình không ngờ có thể tự thân ngồi dậy. Toàn thân từ trên xuống dưới mỗi nhũ, nhưng đã có cảm giác sức lực hồi phục trở lại!

Sau đó nửa tháng thời gian, Karin phát hiện sức lực của mình từ từ khôi phục! Chẳng những khôi phục thực lực như trước, không ngờ kinh mạch còn đột phá, đạt tới cảnh giới Ma Kiếm Sĩ! Điều này không thể dùng chữ thần kỳ mà hình dung. Nếu nói không ai âm thầm trợ giúp Karin, chỉ sợ chẳng ai tin!

Người đương thời, còn ai có thực lực này. lại đồng ý giúp Karin? Gần như tất cả mọi người không hèn mà cùng nghĩ về một cái tên mà ở Lam nguyệt đế quốc đại biểu cho quyền uy vô thượng: Lăng Tiêu!

Ngay cả hoàng đế bộ hạ cũng bị hào quang trên người Lăng Tiêu che phủ! Đám người trong Karin gia tộc tìm muốn giết Karin đều kinh sợ!

Bởi vì cường giả cảnh giới Ma Kiếm Sĩ, gia tộc bọn họ trước nay chưa từng có! Nếu Karin muốn trả thù, chỉ sợ sẽ không đủ người cho nàng giết! Cha của Karin vốn dĩ vì xài hết tiền bạc mà trở nên vô cùng nghèo túng đột nhiên được đẩy lên vị trí tộc trưởng gia tộc. Còn Karin được trưởng lão hội chọn làm người thừa kế chức gia chủ tương lai duy nhất.

Trong gia tộc cũng có người không phục. liên bị chúng trưởng lão dùng thế lôi đình vạn quân giết chết. Trong một đêm, thân phận Karin có sự biến hóa long trời lở đất. Tuy rằng không biết mình vì sao khôi phục, nhưng Karin vô cùng thất vọng đối với đám trưởng lão gió chiều nào xoay chiều nấy của gia tộc, ngay trong ngày liền khỏi gia tộc, trước khi rời khỏi còn nhắc nhở phụ thân chăm sóc Nha Nha cho tốt.

Ai ngờ. sau khi Karin rời khỏi gia tộc ba tháng, Nha Nha cũng biến mất một cách thần bí. Đây là do Nha Nha sợ đám người kia liên tưởng đến mình, nên mới ẩn nhẫn lâu như vậy.

Nha Nha trong hình hài đứa trẻ tìm được một dãy núi, bắt đầu một kiếp tu luyện!

Còn Karin rất dễ dàng tìm được Lý Thiên Lạc đã khởi binh. Hai người gặp lại tất nhiên là một phen trút bầu tâm sự. Đối với việc Karin khôi phục. ngay cả Lý Thiên Lạc cũng vô cùng tin tưởng là do Lăng Tiêu làm ra!

Tâm lý kính sợ Lăng Tiêu đã sớm ăn vào trong máu, vĩnh viễn không thay đổi. Tâm tính của những ngày xưng huynh gọi đệ với Lăng Tiêu năm xưa đã sớm bị hấn quẳng đến chín tầng mây.

Lý Thiên Lạc càng thêm kiên định một điều. đó chính là, sau khi đánh đổ triều đình của Lý Vô Trục, mình sẽ an phận làm một thân vương tốt. Chờ khi tiểu thúc thúc Lý Vô Hiếu trưởng thành. sẽ mang theo Karin làm thân vương nhân dân, chu du thế giới.

Nha Nha có lẽ vĩnh viễn cũng không biết, một hành động không tính toán của mình lại hoàn toàn phá đi dã tâm hùng lược trong lòng Lý Thiên Lạc.

Thục Sơn kiếm phái sau khi chuyển đến dãy núi phía sau đế quốc Tái Nhĩ, đế quốc Tái Nhĩ nhanh chóng có hành động, sắc phong Lăng Tiêu làm thân vương, đem phạm vi năm trăm dặm quanh Thục Sơn kiếm phái hoàn toàn cấp cho hắn, vĩnh viễn thuộc về Thục Sơn kiếm phái. người trong phạm vi đó đều là con dân Thục Sơn kiếm phái.

Hành động này của Tái Nhĩ đế quốc đối lấy một lời hứa của Thục Sơn kiếm phái: không can thiệp vào việc triều chính của Tái Nhĩ đế quốc, không cho phép bất cứ thế lực nào xâm phạm Tái Nhĩ đế quốc.

Quốc vương Tái Nhĩ đế quốc cũng vì vậy mà được toàn bộ các tầng lớp nhân dân từ thấp tới cao tán tụng là thiên cổ nhất đế!

Rất anh minh!

Thục Sơn kiếm phái quả thật cũng làm rất tốt lời hứa của mình, không can thiệp vào cuộc sống bất cứ kẻ nào. Năm đó Lâm gia cũng bởi vì Thục Sơn kiếm phái đứng đó mà ngay cả đám vương thân quan lại cũng phải nịnh bợ. Bởi vì cũng chỉ có người của Lâm gia mới có thể tự do ra vào Thục Sơn kiếm phái!

Lăng Tiêu bế quan năm năm, hôm nay xuất quan.

Mai Lan Cúc Trúc xen lẫn trong mọi người. cùng Xuân Lan Thu Nguyệt đứng chung một chỗ, vô cùng khấn trương cùng chờ đợi, tông chủ lần này xuất quan sẽ đạt đến cảnh giới gì?

449. Chương 406: Trước Lúc Phi Thăng (1)

Trước kia được nói là tặng cho Lăng Tiêu, nhưng trước đó chưa từng đề cập đến vấn đề này, liệt khuyết hiển nhiên là biết được bên người hắn có rất nhiều hồng nhan giai lệ, hơn nữa hắn cũng không phải loại người háo sắc, nếu mình tùy tiện đưa Mai Lan Cúc Trúc đến Thục Sơn không chừng sau này lại bị lọt vào tầm ngắm của các vị đại tẩu tương lai kia nữa. Cho nên liệt khuyết để cho tứ nữ tự mình lựa chọn, bốn người này đều là thiên kiều chi nữ, bất kể ai trong số họ chỉ cần tiến vào thế tục, ở bất kỳ quốc gia nào cũng sẽ trở thành nhân vật phong vân trong một thời gian ngắn nhất.

Tính về tài nghệ, tuy so sánh với người trong các thế gia ẩn thế thì không tính là gì nhưng nếu tiến vào thế tục thì có thể liệt vào danh sách cao thủ hàng đầu!

Tự bảo vệ mình là không có vấn đề gì, hơn nữa các nàng lại rất thông minh, nếu nói các nàng tiến vào thế tục mà không làm được việc gì thì liệt khuyết căn bản là không tin!

Cho nên, liệt khuyết cho rằng tứ nữ sẽ không lựa chọn đi theo lăng tiêu để làm thị nữ cho người ta, vì như thế thì sao sánh được với việc được hưởng hết vinh hoa phú quý của nhân gian chứ?

Nhưng, hắn đã sai, tứ nữ không hề có một chút do dự nào, khi nhắc đến chuyện này thì tất cả đều đồng ý đến bên cạnh Lăng Tiêu, cho dù là làm một thị nữ không có địa vị thì các nàng cũng tình nguyện!

Mặc dù liệt khuyết biết vị đại ca kia của mình thực lực xuất chúng, khuôn mặt anh tuấn, nhưng trong lòng hắn cũng không tránh khỏi có cảm giác ghen ghét!

Hơi quá đáng!

Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu của liệt khuyết, nhưng hắn cũng hiểu rõ, tứ nữ chưa chắc đã lựa chọn sai! Hưởng hết vinh hoa phú quý của thế gian thì không khó, nhưng nếu thật sự có cơ hội thì ai ai cũng mơ đến hai chữ ‘trường sinh’, vinh hoa phú quý so với nó thì chẳng là gì cả!

Thân là người của một thế gia siêu cấp thì làm sao mà không biết được người ở bên trong Thánh Vực là cầu mong được trường sinh chứ?

Nhiều năm sau, tứ nữ Mai Lan Cúc Trúc, bị Liệt gia ‘ép’ đưa vào danh sách các tổ tiên, được cung phụng ở tổ tông đường. Đến khi đó, khi nhớ đến chuyện xưa, ai cũng đồng ý với tứ nữ khi quyết định không tiến vào thế tục để trở thành một nhân vật phong vân của đương thời vang danh thiên hạ.

Khi tứ nữ được đưa đến Thục Sơn kiểm phái thì Lăng Tiêu đã ở trên Long đảo xa xôi, vốn tứ nữ còn có chút kiêu ngạo, nhưng khi lấy được Diệp tử, Isa, Hoàng Phổ Nguyệt, Thượng Quan Vũ Đồng, Phong Linh và Tống Minh Nguyệt thì các nàng đều hiểu rõ, tại sao trước bốn mỹ nhân quốc sắc thiên hương như các nàng mà Lăng Tiêu không hề động tâm!

Nếu nói các nàng là các mỹ nữ quốc sắc thiên hương thì sáu người kia chính là vẻ đẹp tuyệt trần! Nhưng điều không ngờ nhất chính là thực lực của lục nữ đã sớm đạt đến cảnh giới đẳng phong tạo cực rồi, trong thế giới này các nàng chẳng khác nào tiên tử. Và hơn nữa trên thế giới này còn có ai có thể xem trù nhan đàn như là một loại đàn được bình thường chứ?

Sau khi gặp được lục nữ và biết được họ đều là đệ tử của Lăng Tiêu thì tứ nữ đã không còn ý niệm tranh sủng trong đầu nữa rồi. Sau đó nhìn thấy hai thiếp thân thị nữ từ thuở niên thiếu của Lăng Tiêu thì tứ nữ càng kinh ngạc hơn, sáu người kia có thân phận cao hơn nàng, bản lĩnh cũng hơn nên trong lòng các nàng còn có vẻ cam tâm tình nguyện chấp nhận, nhưng không ngờ, hai thị nữ bên cạnh Lăng Tiêu cũng xuất sắc hơn cả các nàng!

Cũng may là tứ nữ có công phu hàm dưỡng rất tốt, nên nhanh chóng ổn định được tâm tình của mình, sau đó tự giác xưng hô với thân phận là thị nữ của Lăng Tiêu, cùng Xuân Lan Thu Nguyệt kết thành một nhóm.

Lăng Tiêu không háo sắc, điểm này chúng nữ đều hiểu rõ, vì thế khi đột nhiên xuất hiện bốn nữ tì xinh đẹp thì họ cũng không thấy phản cảm lắm, nhưng thật ra tứ nữ Mai Lan Cúc Trúc nhanh chóng tìm được vị trí chính thức của mình, đó chính là tài nghệ mà các nàng am hiểu vừa vận lại bổ khuyết cho phương diện văn hóa còn khiếm khuyết của Thục Sơn kiếm phái.

Bởi vì mặc dù chúng nữ đều là giáo sư của đám đệ tử kia, nhưng Thục Sơn kiếm phái ngày càng lớn mạnh, dần dần nhân số cũng đông lên đáng kể, mà Lăng Tiêu hay Diệp tử đều không muốn đưa các vị giáo sư từ thế tục đến để truyền dạy. Bởi vì mục đích cuối cùng của Thục Sơn kiếm phái chính là muốn các đệ tử phải tự thành trường trên đường võ đạo!

Nếu muốn bọn họ phát triển ở các phương diện khác thì có thể tùy tiện lựa chọn bất kỳ học viện cao cấp của một quốc gia nào, nhưng Thục Sơn kiếm phái có một câu nói, nơi này chính là nơi để học kiếm!

Lời tuy như thế, nhưng tứ nữ có tài, lại khéo léo trong ăn nói, nên từ từ được người của Thục Sơn kiếm phái tiếp nhận. Và có một điều quan trọng là bốn người kia là thị nữ của tông chủ!

Lăng Tiêu từ Long đảo trở về thì trực tiếp đi đến đế quốc Tái Nhĩ rồi mới trở về Thục Sơn kiếm phái, sau khi gặp mặt mọi người rồi lập tức bế quan tu luyện.

Bởi vì Lăng Tiêu biết được sau khi mình đánh vỡ Thánh Vực Chi Môn lần thứ hai thì cũng có chút hối hận bản thân đã quá lỗ mãng, nhưng nếu chuyện này được lựa chọn một lần nữa thì Lăng Tiêu tin rằng mình vẫn sẽ làm như thế!

Không có lựa chọn khác!

Bởi vì tâm nguyện của hắn còn chưa xong, còn có chuyện chưa làm!

Cũng giống như Công Tôn Hoàng năm đó, nếu như hắn muốn phi thăng thì sợ rằng mấy năm trước hắn đã đạt được rồi, nhưng hắn vẫn ở lại, bởi vì lần trước đi đến hải tộc thần bí, hắn đã có một tâm nguyện, sau khi làm xong hắn mới quyết định phi thăng.

Một lão nhân sống mấy năm trăm mà còn có tâm nguyện chưa làm được chứ đừng nói chi Lăng Tiêu chỉ là một người trẻ tuổi.

Cho nên việc hắn đánh vỡ Thánh Vực Chi Môn là lựa chọn duy nhất.

Chuyện đã làm thì không cần phải hối hận, nếu để thời gian hối hận thì chi bằng dùng để tu luyện!

Lăng Tiêu cũng tin rằng nếu như bản thân mình thu liễm khí tức lại thì Thánh Vực cũng không thể nào tìm được!

Nhưng như thế, hắn cũng không thể gây ra động tĩnh quá lớn!

Nếu như có thêm một hành động như việc thu phục Kim Hổ nữa thì tin rằng Thánh Vực chi môn nhất định sẽ không do dự mà mở ra lần nữa, như thế, theo lời của Long Ngạo nói thì khi đó mình sẽ gặp nguy hiểm!

Ai biết được bên trong Thánh Vực ra sao. Có bao nhiêu cường giả, mặc dù mình đánh vỡ Thánh Vực chi môn là có lý do, nhưng trong mắt của người khác là mình vô cùng cuồng vọng!

Mặc kệ là ở tu chân giới hay là ở thế giới này, cuồng vọng là không được chấp nhận, trừ khi có đủ tư cách để cuồng vọng.

Sau khi trở về Thục Sơn kiếm phái, việc đầu tiên là Lăng Tiêu bố trí thêm vài hộ sơn đại trận! Sau đó đem Hàm Hàn bảo đỉnh đặt trở trận nhân, Kim Hổ vẫn tu luyện bên trong bảo đỉnh như bình thường, nhưng nếu có người dám động đến Thục Sơn kiếm phái thì hắn nhất định sẽ công kích không hề lưu tình!

Bởi vì có sự tồn tại của hộ sơn đại trận, Kim Hổ có làm ra động tĩnh gì thì cũng bị ngăn cách lại, cho nên sau đó Kim Hổ đã bỏ đi cái ý nghĩ không thực tế kia rồi!

Nếu để Ma Giới biết, vương tử điện hạ có huyết thống cao quý của bọn họ lại trở thành một người trần môn của nhân loại thì sẽ có cảm tưởng thế nào?

Cầm chế của Lăng Tiêu lợi hại ở chỗ, trí lực và thể lực của Kim Hổ không hề bị ảnh hưởng gì, ngoại trừ tinh thần lực bị cầm chế vây quanh ra thì không hề có biến hóa gì!

Cho nên Kim Hổ cũng kiên trì tu luyện, ý định dùng tinh thần lực của mình phá vỡ cấm chế do Lăng Tiêu bày ra. Mặc dù bị Lăng Tiêu khống chế nhưng không có nghĩa là Kim Hổ cam tâm để hấn khống chế. Hấn không phản kháng bởi vì hấn biết bây giờ có phản kháng thì cũng vô dụng.

Nhưng hấn vẫn âm thầm tích súc lực lượng, cố gắng tìm cơ hội trốn thoát.

Vị trí mà Lăng Tiêu bế quan, chính là bên trong hàn tuyến năm xưa, không ăn không uống, bất động suốt năm năm!

Trong năm năm qua dung mạo của Lăng Tiêu không có thay đổi gì, thật ra đối với người tu chân thì mấy năm thời gian cũng giống như là mấy cái chớp mắt mà thôi.

Một lần bế quan là vài chục năm, thậm chí là vài trăm năm, trong giới tu chân thì việc này vẫn thường xảy ra.

Thương Lan đại lục vốn có linh khí sung túc, hấn lại may mắn tìm được linh mạch, tu luyện trên linh mạch mà tốc độ không nhanh thì chẳng còn chỗ nào nhanh cả.

Năm năm này, Lăng Tiêu không hề lo lắng về trận pháp, kiếm kỹ, luyện đan hay luyện khí gì cả, hấn chỉ chuyên tâm tu luyện, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm cũng được Lăng Tiêu lấy ra ném vào trong hàn tuyến, hấp tu thiên địa linh khí vô tận kia để tu luyện, kiếm linh của Yêu Huyết Hồng Liên kiếm thì Lăng Tiêu đã sớm biết, nhưng ít khi trao đổi. Giống như là một linh thể kỳ dị như Huyền Thiên vậy, rất hiếm thấy.

Linh mạch này đối với Huyền Thiên cũng có rất nhiều lợi ích, Lăng Tiêu cũng đem Huyền Thiên lệnh lấy ra, để cho nó hấp thu năng lượng mà tu bổ.

Huyền Thiên không thể không cảm khái, bản thân hấn chờ đợi mấy vạn năm xem như không uống phí, chỉ có ở bên người người tu luyện như thế này thì hấn mới có thể tìm được linh mạch này!

Ở nơi này năm năm, cơ hồ còn tốt hơn so với mấy ngàn năm ở nơi trước kia, năng lượng để đánh vỡ Thánh Vực chi môn đã sớm khôi phục.

Pháp bảo vô sỉ này đôi khi cũng không nhận được có ý nghĩ là: “Đi theo nhân loại này cũng không hấn là một lựa chọn sai lầm.”

Bất quá ý nghĩ này nhanh chóng bị một ý niệm khác đánh bại: “Muốn Huyền Thiên ta, đường đường là tiên thiên linh bảo, hình thành từ hỗn độn... Khụ khụ... Là Huyền Thiên lệnh được hình thành... Nói thế nào thì nói, lão tử không thể nào hạ mình đi theo một tên tiểu tử có thực lực yếu kém như thế!”

Trừ khi hấn cầu ta!

Hừ... Cho dù là hấn van cầu thì lão tử cũng không đồng ý!

Trong mấy năm tu luyện này thì hứng thú lớn nhất của Huyền Thiên chính là hiện ra bản thể để câu dẫn Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, muôn hình vạn trạng, khiến cho Lăng Tiêu cũng cảm thấy dở khóc dở cười, càng thấy được bản tính vô sỉ của Huyền Thiên lệnh này!

Hấn còn ‘tặng’ cho Yêu Huyết Hồng Liên vài cái tên nữa.

“Tiểu Yêu.”

“Tiểu Tuyết.”

“Tiểu Hồng.”

“Tiểu Liên.”

Cũng may là còn chưa gọi là ‘tiểu kiếm’, dù sao khi Lăng Tiêu bế quan tu luyện thì vẫn lưu lại một tia thần thức, nhìn thấy Huyền Thiên như thế thì nghĩ đến việc muốn đánh cho cái tên cả người tràn ngập khí tức viển cổ nhưng vô sỉ này một trận.

Tên gia hỏa này quá vô sỉ!

Mỗi lần bức được Yêu Huyết Hồng Liên kiếm phải trảm ra linh thể thì Huyền Thiên mới cảm thấy mỹ mãn mà trở lại giữa Huyền Thiên lệnh, dù sao Huyền Thiên lệnh cũng được hình thành từ hỗn độn, Yêu Huyết Hồng Liên không có khả năng trảm thương nó.

Bất quá, cũng vì có Huyền Thiên tồn tại cho nên kiếm linh của Yêu Huyết Hồng Liên cũng đã bắt đầu có biến hóa trong tính cách, thậm chí còn cảm thấy cái tên ‘tiểu yêu’ cũng khá lắm!

450. Chương 406: Trước Lúc Phi Thăng (2)

Sau đó còn luyện hóa các loại bảo vật với nàng, tế luyện lại bản thể của nàng, khiến cho cấp bậc của nàng đề cao rất nhiều!

Nếu không thì khi đối mặt với Huyền Thiên thì căn bản là tiểu yêu không có một chút cơ hội để phản kháng!

Trước khi Lăng Tiêu bế quan đã lưu lại ngày sẽ xuất quan, nên hôm nay tất cả người trong Thục Sơn kiếm phái đều đến chánh điện từ sớm để chờ đợi.

Trong chánh điện, bài vị của tổ sư gia được đặt ở nơi cao nhất, cung phụng danh tự của Lăng Tiêu!

Danh tự này hiện nay đã vang vọng khắp đông đại lục!

Thục Sơn kiếm phái dùng xu thế của tinh hỏa liệu nguyên, nhanh chóng lan khắp các quốc gia của đông đại lục! Đã nhiều năm rồi, chưa từng có tín ngưỡng nào xuất hiện trên đại lục, nên khi nó vừa xuất hiện thì giống như là hồng thủy tràn đê, không thể đỡ được!

Cho dù có quốc gia đã liệt Thục Sơn giáo vào hàng tà giáo thì cũng không ngăn cản được sự cuồng nhiệt của các tín đồ.

Sau đó các đệ tử trẻ tuổi của Thục Sơn kiếm phái hạ sơn, thành lập Thục Sơn giáo ở các quốc gia trên đại lục, những quốc gia mà liệt Thục Sơn giáo vào hàng tà giáo không hẳn là chưa từng nghe qua tên của Lăng Tiêu.

Nhưng bởi vì bọn họ đã nghe nói qua, mà còn nghe rất nhiều nên mới nghĩ rằng tin tức mà họ nghe được là hoang đường!

Một đệ tử quý tộc, nhiều năm trước vốn là một phế vật, thể mà sau vài chục năm lại khai tông lập phái, dùng phương thức tôn giáo này để đầu độc lòng người, mưu đồ làm loạn đại lục!

Những người này tự cho là đã nhìn thấu được khuôn mặt thật của Thục Sơn giáo, lại thấy những đệ tử của Thục Sơn giáo đều là những thanh niên trẻ tuổi nên khinh thường, nhưng khi quân đội của họ vây công thì những thiếu niên đó lại thể hiện ra thực lực kinh người!

Không ngờ những thiếu niên non nớt này đều có thực lực từ ma kiếm sư trở lên!

Hơn nữa, một tin tức kinh người được truyền đi với tốc độ rất nhanh, đoàn lính đánh thuê cường đại nhất - Thiểm Điện binh đoàn, đã công khai: “Chúng ta là tín đồ trung thành của Thục Sơn giáo! Kẻ nào gây sự với Thục Sơn giáo chính là gây sự với chúng ta!”

Nhưng đúng là có người không sợ chết, bởi vì bọn họ ở cách xa đế quốc lam nguyệt, nên cười nhạo rằng Thiểm Điện binh đoàn chẳng là gì cả, sau đó phái quân hủy đi thần miếu do giáo đồ của Thục Sơn giáo tự lập.

Kết quả, không quá một tháng, từ hoàng thất cho đến quân đội của đế quốc đó đều kinh hãi khi nhắc đến Thục Sơn giáo, và không thể không thừa nhận: Thục Sơn giáo là hộ quốc giáo phái.

Loại chuyện như thế, nếu đã có lần thứ nhất thì cũng có lần thứ hai.

Dù sao chỉ trong năm năm thanh thế của Thục Sơn giáo càng lúc càng lớn, mặc dù không có hiển lộ thần tích gì, nhưng những người truyền giáo của Thục Sơn phái đã giúp cho các tín đồ làm rất nhiều chuyện!

Những tín đồ có tâm địa đen tối muốn nhờ các tín đồ khác làm giúp chúng vài việc không được tốt đẹp đều bị gặp báo ứng.

Dần dà, trong lòng của các giáo đồ, Thục Sơn giáo đã áp đảo tất cả, áp đảo cả hoàng quyền!

Nhưng tin rằng một ngày, nếu như Lăng Tiêu phi thăng thành thần thì Thục Sơn giáo sẽ có đủ loại thần tích, hàng lâm nhân gian! Bây giờ Lăng Tiêu đã đạt đến cảnh giới xuất khiếu kỳ!

Đây vốn là chuyện không có khả năng xảy ra ở tu chân giới, nhưng hiện thời đã xuất hiện trên người của Lăng Tiêu, ngẫm lại, cũng chỉ có vài chục năm mà thôi, Lăng Tiêu từ hai bàn tay trắng mà phát triển được như hôm nay, vô luận là thể lực hay là thực lực đều khiến cho người ta kinh sợ.

Trên thực tế, Lăng Tiêu vốn có thể đột phá xuất khiếu kỳ, tiến vào phân thân kỳ!

Nếu là ở tu chân giới thì Lăng Tiêu nhất định sẽ không chờ đợi được mà đột phá vào phân thân kỳ, sau đó tìm một bảo vật để làm nguyên thần kỳ thể thứ hai!

Tu luyện bốn tôn và phân thân, khi đó thì sẽ có thêm một cái mạng!

Đối với người tu chân mà nói, thì đây là lần thoát thai hoán cốt lần thứ hai sau khi tiến vào kim đan đại đạo! Dù là nguyên anh kỳ cũng không quan trọng như phân thân kỳ!

Mà hôm nay, Lăng Tiêu lại không muốn đột phá đến phân thân kỳ, bởi vì hiện nay hắn không có ký thể đặc biệt gì để trở thành phân thân của mình.

Thật ra Huyền Thiên lệnh là một lựa chọn tuyệt vời! Nhưng Lăng Tiêu hiểu rõ, bây giờ bản thân mình không có khả năng xóa đi thần thức của Huyền Thiên, càng huống chi, có được một pháp bảo siêu cường như thế thì so với có thêm một phân thân cũng không thua kém bao nhiêu!

Quan trọng hơn, Lăng Tiêu cũng cảm giác được, bên trong Thánh Vực có rất nhiều bí mật! Cũng giống như khi ở tu chân giới, nếu như may mắn thì sẽ tìm được một thi thể có thực lực kinh nhân để luyện chế thành nguyên thần tái thể của mình!

Thậm chí nhiều lúc một cao thủ phân thân kỳ may mắn tìm được một thi thân siêu việt hơn cả bốn tôn, tạo ra một phân thân cường đại!

Địa phương như Thánh Vực đã tồn tại không biết bao nhiêu năm, ai mà biết được là chuyện này có phát sinh hay không chứ?

Vì thế, Lăng Tiêu dừng lại ở trạng thái xuất khiếu hậu kỳ, với thực lực trước mắt của hắn thì thần hồn có thể xuất khiếu giữa ban ngày, và cũng không e ngại ánh nắng chói chang và gió lốc!

Tinh thần lực thì có thể bao phủ phạm vi năm trăm dặm!

Nói cách khác, nếu Lăng Tiêu bộc phát toàn bộ tinh thần lực thì trong phạm vi năm trăm dặm, một con gió thổi qua, một ngọn cỏ lay động cũng không qua được mắt hắn!

Cũng giống như tháng trước, khi đang bế quan Lăng Tiêu đột phá xuất khiếu trung kỳ, tiến vào hậu kỳ thì tâm huyết dâng trào, đột nhiên dùng tinh thần lực bao phủ quanh mình, có cảm giác như trong lòng hiểu rõ vạn vật, khiến cho tâm cảnh của Lăng Tiêu lại được đề thăng!

Đây là cảnh giới!

Vì cảnh giới, cũng giống như một con ếch bên trong giếng vậy, bầu trời của nó cũng như miệng giếng mà thôi!

Như thế, cảnh giới của nó cũng chỉ lớn như thế!

Hầu tử trên cây thì phạm vi hoạt động của nó cũng không quá trăm dặm, chuyển từ cây này sang cây khác, thì bầu trời của nó cũng chỉ là trăm dặm đó mà thôi!

Hùng ưng trên không có thể bay lượn trên cửu thiên, giương cánh mà bay, mấy ngày, thậm chí là mấy ngàn ngày, vì thế bầu trời của hùng ưng rộng lớn vô cùng, do đó nó mới có đôi ưng nhân lợi hại, mới có khí thể ngạo nghễ như vậy.

Mà hiện nay, Lăng Tiêu cũng giống như hùng ưng, cảnh giới của hắn đã đạt đến một độ cao khiến người khác sợ hãi!

Vì trong phạm vi năm trăm dặm, thần hồn của Lăng Tiêu có thể hàng lâm bất kỳ nơi trong chỉ trong nháy mắt! Có thể can thiệp bất kỳ chuyện gì hắn muốn, nếu hắn muốn hiển thị thần tích thì đó cũng chỉ là việc đơn giản!

Giờ chỉ cần một ý niệm trong đầu của Lăng Tiêu là đủ để khống chế sinh tử của một người bình thường!

Bởi vì một tu chân giả, một tu sĩ cường đại, sau khi họ đề thăng một cảnh giới thì uy thế và khả năng của họ cũng tăng lên gấp bội.

Quân phương của Thục Sơn kiếm phái, kể cả phụ thân Lăng Thiên Khiếu của Lăng Tiêu, lão nguyên soái Thu Thần cũng đã tiến vào thế tục, một lần nữa rong ruổi sa trường.

Đối với đám người thiết huyết kia, trong người bọn họ chảy xuôi dòng máu của một chiến sĩ, chiến trường, đó chính là nơi mà bọn họ thích nhất!

Cho nên hiện nay trong chính điện của Thục Sơn kiếm phái, cơ hồ đều là nữ nhân, oanh oanh yến yến, xinh đẹp vô biên.

Công Tôn Thiên và Tống Khê thì đã cáo từ rồi đi từ lâu, mặc dù Thục Sơn kiếm phái là nơi tốt nhưng cũng không phải là nơi để bọn họ ở lại lâu dài, nhưng thật ra Công Tôn Kiếm thì mặt dày ở lại nơi này, sau năm năm thì thực lực của hắn cũng đã tiến bộ kinh người. Đã đạt đến cảnh giới Kiếm Hoàng cấp năm!

Thập tam gia và thập tứ gia và đám người Công Tôn Kiếm đứng ở một bên chờ đợi, bởi vì biết được ngày Lăng Tiêu xuất quan cho nên bọn họ đã sớm chấm dứt bế quan, chờ đợi Lăng Tiêu, trong tâm lý đều có cảm giác chờ mong, không biết lần này gặp lại thì Lăng Tiêu sẽ tiến đến cảnh giới gì?

Trong chính điện, đột nhiên không khí vận vẹo, mấy người có thực lực cường đại như Lăng Vận Nhi, hoặc là người tu chân như Hoàng Phổ Nguyệt và Diệp tử đều cảm nhận được có gì đó không bình thường, sau đó đều tập trung ánh mắt về một nơi có năng lượng dao động rất nhỏ trong chính điện.

Trong không khí đột nhiên vang lên tiếng cười của Lăng Tiêu:

- Mấy năm nay thực lực của các người không có đình trệ, rất tốt!

Trong chính điện vang lên một tràng tiếng kinh hô.

Sau đó thân ảnh của Lăng Tiêu từ từ hiện ra giữa không trung, Mai Lan Cúc Trúc đứng bên cạnh Xuân Lan và Thu Nguyệt, rung động nhìn tình cảnh trước mắt.

Cho dù các nàng có thông minh hơn người cũng không tưởng tượng ra được vị chủ nhân của các nàng rốt cuộc đã mạnh như thế nào?

Lăng Tiêu mỉm cười, nhìn mọi người, liên tục gật đầu, sau đó nói:

- Tốt lắm, tốt lắm! Các người đã đạt đến được cảnh giới như bây giờ thì ta đã có thể yên tâm!

Vốn chúng nữ, và cả thập tam gia thập tứ gia đều đang vui mừng, nhưng khi nghe Lăng Tiêu nói câu sau thì trong nháy mắt sắc mặt biến đổi!

Diệp tử đã đạt đến xuất khiếu sơ kỳ, Thượng Quan Vũ Đồng là ngũ giai Kiếm Tôn, Hoàng Phổ Nguyệt - Nguyên anh trung kỳ, Lăng Vận Nhi - Nguyên anh sơ kỳ, Phong Linh lục giai Kiếm Hoàng, Isa - Tam giai Kiếm Hoàng, Tống Minh Nguyệt - Kiếm Tôn nhất giai.

Bọn họ đều mở to mắt mà nhìn Lăng Tiêu, không nói nên lời.

Ngày gặp lại cũng là ngày chia ly?

Hơn nửa ngày, Lăng phu nhân mới run giọng nói:

- Tiêu nhi, con... Con phải đi sao?

Trong lòng Lăng Tiêu dâng lên một cảm giác lưu luyến dữ dội, trong lòng hắn cũng không yên, Lăng Tiêu gật nhẹ đầu, nói:

- Ngày này sớm muộn gì cũng sẽ đến, con tiến vào Thánh Vực chậm một ngày thì đối với sự phát triển của Thực Sơn kiếm phái bất lợi một ngày, con tin rằng mọi người sẽ gặp lại con ở Thánh Vực!

Lăng phu nhân nghe nói như thế thì buồn bã rơi lệ, mình tự biết chuyện nhà mình, mặc dù đã được tẩy tủy phạt mao, nhưng hôm nay cũng chỉ là Kiếm Hoàng cấp ba mà thôi, nếu muốn vào Thánh Vực thì ít nhất cũng phải có thực lực thánh giai, mà sau khi đến cảnh giới Kiếm Tôn thì muốn tăng lên một bậc cũng đã hết sức khó khăn, nếu không thì hải vực Tổng gia lão tổ tông Tổng Khê sao lại bị đứng yên tại chỗ suốt mấy trăm năm?

Cho dù Lăng Tiêu Tử có được thiên tài địa bảo luyện chế thành cực phẩm đan dược có thể rút ngắn thời gian này nhưng đối với Lăng phu nhân mà nói thì nàng có thể chịu được việc không gặp con mình suốt mấy năm, nhưng đó là bởi vì nàng biết Lăng Tiêu vẫn sống cùng một thế giới mình!

Nhưng nếu Lăng Tiêu phi thăng vào Thánh Vực thì nếu muốn gặp mặt lần nữa thì không biết phải đợi bao lâu, thậm chí là phải hơn trăm năm!

Hơn nữa, Lăng phu nhân còn lo lắng một điều chính là bản thân mình thật sự có thể đạt đến cảnh giới kiếm thánh sao? Trong lòng nàng hoàn toàn không có một chút hy vọng về việc này!

Đám người lắng tổ và Lăng Vận Nhi cũng không vẻ tươi cười, giữa đại điện, vốn vì việc Lăng Tiêu xuất quang mà không khí rất tốt, ai ai đều vui mừng, nhưng chỉ trong nháy mắt thì trở nên nặng nề.

Thập đại đệ tử của Thực Sơn kiếm phái lúc này cũng đứng ở phía sau rừng rừng mắt nhìn Lăng Tiêu. Mặc dù vị sư tôn này cũng không có chỉ điểm bọn họ nhiều lắm nhưng trong lòng họ luôn sùng bái Lăng Tiêu, so với những giáo đồ trung thành với Thực Sơn giáo còn kiên cố hơn!

Bởi vì vị sư tôn này của họ chính là người đã dẫn dắt họ đến con đường trường sinh!

Chỉ có điều là khi các sư mẫu không nói gì thì thập đại đệ tử cũng không dám lên tiếng.

Lúc này, Công Tôn Kiếm ở một bên lại nói:

- Ta... Có thể nói vài câu?

451. Chương 406: Trước Lúc Phi Thăng (3)

Công Tôn Kiếm mặc dù lạnh lùng nhưng trước mặt người nhà thì hắn rất thân thiện, mấy năm nay mọi người hầu như đều đã coi hắn như người nhà, nghe hắn lên tiếng thì không khí trong đại điện cũng nhẹ bớt. Lăng Tiêu cảm kích nhìn Công Tôn Kiếm một cái, bởi vì vừa rồi hắn cũng có chút hối hận.

Đáng lý ra nên để thêm vài ba hôm nữa hãy nói chuyện này, vốn mọi người đang vui vẻ, nhưng chỉ vì một câu nói mà tâm tình hoàn toàn đảo ngược, mặc dù trước sau gì cũng nói nhưng quả thật là kết quả hoàn toàn khác nhau.

- Ta thấy mọi người không nên đau buồn như thế, chẳng lẽ các người đã quên, thần chi cấm địa, nơi có thể mở được cổng Thánh Vực?

Công Tôn Kiếm nói xong thì mọi người đều thở gấp, nhưng Lăng phu nhân thì không hiểu nên hỏi:

- Hiền chất, thế thì sao???

Công Tôn Kiếm vừa cười vừa nói:

- Chỉ cần đại ca ở bên trong Thánh Vực phát triển được thế lực, khi đủ cường địa thì khi đó chúng ta cho dù không có thực lực thánh giai cũng có thể tiến vào Thánh Vực! Cho nên ta thấy chúng ta không nên đau

buồn, ngược lại phải vui vẻ mới đúng! Ta tin rằng với thực lực của đại ca, nhất định có thể đạt đến trình độ đó trước khi chúng ta hết thọ nguyên!

Mặc dù mọi người đều biết muốn phát triển thể lực bên trong Thánh Vực không phải là chuyện đơn giản gì, càng huống chi đối với người tiến vào sau như Lăng Tiêu. Nhưng đồng thời trong lòng họ cũng tin tưởng Lăng Tiêu, bởi vì Lăng Tiêu chính là người sáng tạo kỳ tích.

Lăng phu nhân cũng run người, nhìn sang Lăng Tiêu hỏi:

- Tiêu nhi, thật vậy sao? Nương cũng không phải là sợ chết, nhưng nương chỉ không nỡ....

Trong lòng Lăng Tiêu cảm thấy ám áp, gật đầu, nói:

- Nương, đây là sự thật, Thánh Vực chi môn mở ra- đã đảm mật mở

Mà hôm nay lại nghe từ miệng hắn nói ra lời này, đầu tiên sáu cô gái sửng sốt sau một lúc lâu, bỗng nhiên cùng rơi lệ, vui mừng muốn khóc!

Mà ngay cả Lăng phu nhân không kìm lòng vừa rơi lệ vừa cười mắg :

-Tên tiểu tử xấu xa ngươi, hôm nay vốn là ngày khá cao hứng, ngươi lại lập đi lập lại nhiều lần khiến cho trong lòng mọi người lại biến thành chua xót, con phải tự phạt con ba chén cạn!

Lăng Tiêu cười uống vào ba chén, đám phụ nữ ổn định cảm xúc, lúc này ánh mắt không giống nhau lại nhìn về phía Lăng Tiêu mà tràn ngập vẻ si tình không che dấu chút nào.

Đêm đó, sáu cô gái đều uống quá nhiều, Diệp tử và Tống Minh Nguyệt lại cùng nhau vào phòng Lăng Tiêu.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Tiêu mở mắt mà không biết đã bao lâu rồi mình chưa từng ngủ quá nhiều, hai người phụ nữ ở bên cạnh nằm ngang mình, ánh mắt lộ ra tia sáng thương tiếc.

Bằng vào đám người này, nếu họ không muốn say thì ai có thể say quá chứ?

Ba ngày sau, Lăng Tiêu xuất hiện trên bầu trời của Tần gia hải đảo ở Đông Hải, quan sát Tần gia hải đảo ở bên dưới, chỉ trong mười năm, nơi này đã trở thành một vùng hoang vắng. Tuy nhiên Lăng Tiêu vẫn trông thấy một số bóng người ở trên đảo, có một bóng người vô cùng quen thuộc với hắn, do đó thân thể Lăng Tiêu dừng trên đảo, nhìn kỹ, người đó chính là Tần Kiên!

Giờ phút này vũ kỹ của người tu luyện trên bờ cát, trông có vẻ như từng luồng kiếm khí đâm vào nước biển, bắn ra từng luồng to lớn. Lăng Tiêu khẽ gật đầu, trước đây người thanh niên kia chăm chỉ không ngừng, nên hiện giờ hắn cũng có được cảnh giới Ma Kiếm Sư! Hơn nữa tâm chí người này trông có vẻ kiên định, Ma Kiếm Sư tuyệt đối không phải là điểm cuối!

Nghĩ đến hiện giờ Lý Vô Hiếu của Lam Nguyệt đế quốc thượng vị gần như kết cục đã định, Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng : Có lẽ không lâu sau, Đế quốc Lam Nguyệt sẽ xuất hiện một quân nhân có thể mạnh mẽ hơn Thu Thần lão soái nữa!

Tần Kiên chính là người duy nhất trong toàn bộ Tần gia mà Lăng Tiêu thích.

Không kinh động hắn, Lăng Tiêu lặng lẽ đi. Đối với Lăng Tiêu mà nói, hắn chỉ là khách qua đường của thế giới này, sẽ rời khỏi nơi này. Thiên Đạo vô tình, thời gian vô tình, chuyện hắn có thể làm chỉ là tận lực để khiến cho người bên cạnh mình được vui vẻ. Cho dù là tu sĩ hùng mạnh cũng không thể làm hơn được.

Bằng Lam Thủy Quang trận đang vây khốn Vạn Niên Giao, dường như vận hành mãi cũng không biết mệt mỏi. Lăng Tiêu vừa mới đi lên phía trên đại trận, chợt nghe thấy tiếng gầm gừ của Vạn Niên Giao.

-Nhân loại! Thả ta ra ngoài, Vạn Niên Giao đại gia phải bầm thây ngươi ra vạn đoạn!

Bằng Lam Thủy Quang Trận có thể ngăn cách cảm giác của Vạn Niên Giao nhưng Lăng Tiêu lên đảo liền cố ý truyền khí tức của mình vào trong trận, khiến Vạn Niên Giao đang ngủ say cảm ứng được, sau đó Vạn Niên Giao lập tức nổi giận, khóe miệng Lăng Tiêu hiện lên một chút cười lạnh.

Đứng ở trước tòa núi lớn, tâm niệm vừa động, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm xuất hiện trước người Lăng Tiêu, kiếm linh sớm đã biết tâm ý của Lăng Tiêu, bộc phát ra một luồng quang mang xinh đẹp màu đỏ tươi , một luồng kiếm khí chém ra, chặt đứt ngang tòa núi lớn kia.

Lăng Tiêu vung tay áo lên, một luồng lực lượng vô tận từ bàn tay của Lăng Tiêu bắn ra, ở phía xa bỗng nhiên nổ ra tiếng ầm ầm!

Ầm! Ầm! Ầm!

Tiếng nổ liên tiếp, giống như núi sụp, đất lở!

Tòa núi lớn này không ngờ thành nửa sườn núi ... Rồi trở nên bình định!

Tiếng gầm gừ của Vạn Niên Giao im bật hẳn trong lòng đất. Trong Bằng Lam Thủy Quang Trận, Vạn Niên Giao kinh hãi nhìn lên hào quang bắn trên đỉnh đầu, trong mắt không biết đang nghĩ cái gì, những câu chữ mắg Lăng Tiêu cũng từ ngoài miệng chuyển vào trong lòng.

Một kích như thế làm cho Vạn Niên Giao hoảng sợ!

Nó làm sao có thể nghĩ ra được, gã nhân loại đáng ghét kia, vì sao chỉ trong thời gian ngắn, đã có thể trở nên mạnh mẽ như thế? Còn có luồng kiếm khí tràn ngập sát ý khiến cho người ta run rẩy, năm xưa hẳn kém mình rất nhiều mà!

Trong lòng Vạn Niên Giao nghi vấn vạn phần, chẳng lẽ vũ khí cũng có thể trưởng thành sao? Lúc này nó cảm nhận rõ trong luồng kiếm khí kia, còn kèm theo chiến ý vô cùng rõ!

Đang hướng về phía nó!

Vạn Niên Giao đang suy nghĩ, bỗng nhiên cảm thấy cảm chế trên đầu đang buông lỏng, gần như theo bản năng, nháy mắt thân thể nó bộc phát ra khí thể mạnh mẽ, sau đó hóa thành một luồng hào quang màu đen, mạnh mẽ xông ra, đồng thời ... Hành động thứ hai, là liều mạng nhảy vào biển rộng!

Kỹ năng bơi lội của Giao hiển nhiên là không cần phải nói. Vạn Niên Giao nghĩ chỉ cần mình có thể tiến vào biển rộng, cho dù gã nhân loại đáng chết này có năng lực nhưng cũng không có khả năng bắt được mình!

Đáng tiếc ý tưởng thì tốt nhưng cái đầu lớn của nó vừa chạm vào nước biển lâu quá chưa chạm, không đợi nó vui sướng với hương vị thoải mái của biển, liền cảm giác cái đuôi của mình trong nháy mắt bị giữ chặt!

Vạn Niên Giao giận tím mặt, gã nhân loại này cũng dám nắm đuôi của Vạn Niên Giao vĩ đại, đây chính là một sự vũ nhục to lớn, quả thực không thể tha thứ!

Trong nháy mắt thân hình to lớn của Vạn Niên Giao xoay chuyển vô cùng linh hoạt, mở ra chiếc miệng như bồn máu, trong nháy mắt cắn về phía gã ác nhân bắt lấy đuôi mình!

Tốc độ của nó hoàn toàn không giống một quái vật lớn, nhanh như tia chớp!

Cho nên khi nó thấy người kia cầm cái đuôi của mình, chiếc miệng to như bồn máu của nó đã tới trên đầu người kia! Ánh mắt Vạn Niên Giao cũng nhìn tới ... Cặp mắt màu xanh thẳm!

Sau đó ... Trong nháy mắt động vật máu lạnh như Vạn Niên Giao thoáng cứng lại, đồng thời Vạn Niên Giao cũng phát ra tiếng thét chói tai hoảng sợ đến cực điểm!

Hí!

Âm thanh kia cực kì chói tai, loại ma thú có thực lực mạnh mẽ đã có thể biến hóa, cho dù khi đối mặt với tử vong, cũng chưa chắc hoảng sợ như thế. Nhưng gương mặt của người trẻ tuổi ở trước mặt không chút biến đổi, đối với Vạn Niên Giao mà nói, hiển nhiên càng đáng sợ hơn tử vong!

Bởi vì đó chính là loại tôn kính chảy xuôi trong máu của Vạn Niên Giao!

Nhân loại đáng ghét, làm sao người có huyết mạch vương giả Ma tộc đột nhiên xuất hiện ở chỗ này?

Vạn Niên Giao hiển nhiên không kịp tự hỏi thì cái đầu khổng lồ kia dùng một tư thế kỳ dị thoáng xoay tới bên cạnh, bỏ qua người có đôi mắt màu lam đang cầm lấy đuôi nó, sau đó mở chiếc miệng to như bồn máu dựa theo quán tính cắn, nhanh chóng khép lại cùng một chỗ!

Thành thành!

Chiếc răng nanh vô cùng sắc bén kia bởi vì cắn vào khoảng không, nên phát ra tiếng vỡ khiến cho tim người ta đập nhanh.

Sau đó, cả người Vạn Niên Giao trong nháy mắt đều xụi xuống, ngã xuống đồng bụi. Người trẻ tuổi kia cũng thả đuôi nó ra. Vạn Niên Giao cũng không quan tâm cơn đau kiệt liệt truyền vào đầu, tục đầu nằm xuống, giọng nói run rẩy :

-Không biết vương giả giá lâm, xin tha thứ cho!

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Vạn Niên Giao, sau đó cười cười một tiếng:

-Ừa, không phải người rất uy phong sao, như thế nào thoáng cái kính hãi chứ?

Thân thể Vạn Niên Giao run nhẹ, không dám nhúc nhích. Thủ đoạn của gã nhân loại đáng ghét này tuy rằng rất cao, nhưng về trí nhớ được thừa kế từ tổ tiên, đối với đồng tộc có huyết mạch hoàng giả, đó là một loại bản năng thần phục!

Điều giống như bên trong thế giới nhân loại, người thường thấy hoàng đế thì phải quỳ lạy, mà không cần biết vì sao hắn có thể làm hoàng đế, thực ra ta không thể có loại chuyện như vậy. Bởi vì trong lòng bọn họ, đã nhận định sự thật của chuyện này, là một xu hướng theo bản năng.

Huống chi, Vạn Niên Giao cũng vô cùng rõ những loại thủ đoạn của Ma tộc. Nếu như Ma tộc có huyết mạch vương giả muốn thu thập nó, nó ngay cả phản kháng để sống cũng không có!

Kim Hổ lạnh lùng nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, sau đó cũng không nói mà đứng ở phía sau Lăng Tiêu

Lăng Tiêu nói với Vạn Niên Giao : Người có bằng lòng làm sủng vật cho ta không?

Vạn Niên Giao ngẩng đầu cân nhắc, bỗng nhiên lại trông thấy một con Tuyết Sơn Thiểm Điện Ưng màu trắng trên bầu trời, tự nhiên trong lòng sinh ra một nỗi sợ hãi. Ma thú có thể sống đến thời đại này, cho dù lúc đầu rất ngu, cần trăm năm mới có thể nghĩ ra, cũng sẽ thông minh hơn hiện tại.

Huống chi, Vạn Niên Giao vốn là ma thú có rất nhiều gian xảo, trông thấy gã Ma tộc có huyết mạch hoàng giả cũng đứng sau lưng Lăng Tiêu, thì rất hiển nhiên, gã chết tiết này ... À không, gã nhân loại hùng mạnh này mới thực sự là người nắm giữ số phận của nó!

Lúc này Vạn Niên Giao hóa thành hình người, biến thành một gã nhân loại trẻ tuổi, lúc này giọng nói rất già nua lộ ra vẻ vô cùng cung kính :

-Chủ nhân tôn kính nhất, Vạn Niên Giao chấp nhận trở thành người hầu trung thành nhất của ngài!

Sau khi ký kết giao ước xong, Vạn Niên Giao quay vào trong nhấn của Lăng Tiêu, trong lòng lại vô cùng thống hận : Muốn Vạn Niên Giao ta có sinh mệnh lâu dài, thực lực mạnh mẽ thành sủng vật của một nhóc con nhân loại, thực sự là bị kịch, hơn nữa đó lại chính là ký kết giao ước chủ tớ của nó với Lăng Tiêu!

Loại giao ước này, khi người hầu chết thì cũng không ảnh hưởng lớn tới chủ nhân. Mà khi chủ nhân chết thì người hầu chẳng những không được giải thoát mà còn phải chết theo!

Gã chết tiết này ... À, gã nhân loại khó ưa!

Đến thời điểm này Vạn Niên Giao đáng thương thậm chí ngay cả nguyên rửa Lăng Tiêu đi chết cũng không thể rồi!

-Tiểu tử kia, trong lòng đang căm giận sao? Ha, cùng ở chung với ta thế nào?

Giọng nói của Huyền Thiên vang lên trong tai Vạn Niên Giao.

Vạn Niên Giao cả kinh, sau đó ngẩng đầu nhìn tới chỗ cách mình không xa, giọng nói của nhân loại toát ra trên cái lệnh bài.

-Người là ai?

Vạn Niên Giao cảm nhận được một nỗi thê lương muôn đời có uy thế áp lực cực lớn, căn bản là nó không dám chống lại, mà chỉ hoảng sợ hỏi.

-Ha ha, ta sao, ta chính là ... ..

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm ở một bên, truyền đến một tiếng hừ lạnh khinh thường. Huyền Thiên vừa nghe xong, trên mặt tràn ngập ý cười, càng nói sôi nổi.

Lăng Tiêu quay đầu lại, nhìn Kim Hổ với vẻ mặt hồ hững, nhẹ giọng nói :

-Ta muốn đi Thánh Vực.

Kim Hổ ngẩng đầu với mặt không chút thay đổi, sau đó nói :

-Điều đó có liên quan gì với ta?

-Trong Thánh Vực cũng có Ma tộc.

-Người sẽ thả ta ra sao?

Trên mặt Kim Hồ lộ ra một chút trào phúng :

-Hay là người sợ bọn họ đuổi giết người?

-Nếu người nghe lời thì ta sẽ không giết bọn chúng!

Lăng Tiêu lặng lẽ cười, vung tay lên, thu Kim Hồ vào trong Hàm Hàn bảo đỉnh, rồi ném nó vào trong nhần trử vật. Hắn sớm biết lão hồ này sẽ không dễ dàng thuần phục, tuy nhiên không sao, chỉ cần mình không xuất hiện trong phạm vi thể lực của Ma tộc thì tin rằng gã Ma tộc này cũng không có gan, chạy tới thể giới nhân loại đuổi giết hắn.

Ngược lại hắn có chút đau đầu với Thánh Vực Nam Châu! Mặc dù mình hành động không quan tâm đến ai nhưng trong mắt người khác thì đó chính là cuồng vọng.

Lăng Tiêu chậm rãi lắc đầu, chỉ mong cánh cửa Thánh Vực không xuất hiện ở Nam Châu.

Sau khi thu phục Vạn Niên Giao, Lăng Tiêu lại trở về thành Thục Sơn ở phía Nam của Đế quốc Lam Nguyệt, sau đó đứng trước cửa cửa hàng An Nhã, nhìn vài lần từ rất xa nhưng không thấy bóng dáng An Nhã, không chút tiếc nuối, xoay người rời đi.

An Nhã đang ở bên trong chẩn bệnh cho mấy lão nhân, thân hình bỗng nhiên nhẹ run lên, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, dòng người đi lại trên con đường phồn hoa. Ánh mắt An Nhã vừa lướt qua thời không vừa lướt qua không gian, lại nhìn thấy được một gã thiếu niên non nớt, trong thời điểm hắn phải gọi mình là An Nhã tỷ tỷ

Nghĩ tới đó khóe miệng An Nhã hiện lên một ít vẻ tươi cười, khiến cho lão thái thái trong lòng bất an không yên chột trong lòng thoải mái : An Nhã đại phu đã mỉm cười, chắc chẩn bệnh của mình không có vấn đề!

454. Chương 407: Phi Thăng (p3)

Chỉ trong nháy mắt, hầu như tất cả cư dân của thành Thục Sơn đều có loại cảm giác tinh thần phấn chấn. Bọn họ không biết nguyên nhân, nhưng lại thấy tất cả mọi người đều như vậy, không nhận được quy công lao này thuộc về thần tín ngưỡng của bọn họ - trên người Lăng Tiêu.

Hôm nay Thục Sơn kiếm phái cực kỳ náo nhiệt, tất cả môn hạ đệ tử đều dừng luyện công để tập trung ở trên quảng trường to lớn trước cánh cổng của Thục Sơn kiếm phái. Dưới chân núi còn tụ tập một lượng lớn cư dân ở chung quanh biết được tin tức.

Thánh Vực, nơi thần bí. Sau khi trải qua một trận chiến ở cấm địa của Thần, nó bắt đầu được càng nhiều người biết đến, nhất là những người ở chung quanh Thục Sơn kiếm phái, thường xuyên có thể nhìn thấy đệ tử của Thục Sơn kiếm phái. Dần dần, bọn họ cũng biết càng nhiều chuyện hơn.

Liệt Dương lẫn vào trong đám dân chúng, vẻ mặt lạnh lùng đang nhìn quảng trường to lớn ở trên cao, chiếc mũ rơm to lớn che khuôn mặt của hắn, cũng che luôn vẻ thù hận tràn ngập trong mắt hắn.

-Tiểu Yên muội muội, ta sẽ báo thù cho muội! Hừ, phi thăng Thánh Vực sao? Lăng Tiêu ... Hôm nay, sẽ là ngày chết của người!

Giờ Thìn vào buổi sáng, Lăng Tiêu trong sự vây quanh của mọi người, từ trong chính điện đi ra, cũng không phải Lăng Tiêu không muốn tìm một chỗ để phi thăng mà thật sự không thể chối từ sự thuyết phục của mọi người.

Tuy rằng ly biệt là đau khổ nhưng nếu không từ mà biệt thì càng làm cho người ta không thể chấp nhận. Mọi người còn thuyết phục Lăng Tiêu hãy phi thăng Thánh Vực ở trước mặt mọi người, mới có thể tạo niềm tin to lớn cho đám môn hạ đệ tử!

Về điều này, ngược lại Lăng Tiêu cũng có nhận thức như vậy, có thể tận mắt nhìn thấy tổ sư của môn phái phi thăng, loại khuyến khích này thật đúng là không thể dùng ngôn từ gì có thể diễn tả nổi.

Thời gian đã tới, Lăng Tiêu mặc một bộ áo trắng lộng lẫy, thân thể trôi nổi trên không trung. Dưới chân núi, cũng không biết có mấy vạn người, đã bộc phát ra một tiếng hoan hô rung trời!

Tiếng gầm không ngừng chấn động kia làm kinh động những con thú trong phạm vi hơn mười dặm, khiến nó lập tức tránh ra xa.

Sau đó khí thể kia tụ hợp lại cùng nhau, hình thành một nguồn năng lượng kinh người, khiến Liệt Dương đang lẫn trong đám người dân biến đổi sắc mặt. Trong lòng phần hận : Dựa vào cái gì ... Hắn có thể nhận được sự hoan hô như vậy? Hắn đã làm gì mà có được sự kính yêu của nhân dân như thế? Hừ ... Ta muốn cho toàn bộ những thứ này đều trở thành dĩ vãng!

Lăng Tiêu, người sẽ ở trước mặt tín đồ, đệ tử, thân nhân, người yêu của người hóa thành tro tàn! Sau đó, nguyên khí của Thực Sơn kiếm phái của người sẽ đại thương, không qua bao nhiêu năm, sẽ tự động diệt vong, ha ha ha ha!

Liệt Dương thầm nghĩ trong lòng, luồng oán niệm to lớn kia khiến cho người bên cạnh tránh ra xa hắn một chút, chỉ cảm giác người này rất lạnh, nhưng không nghĩ nhiều về nó, cũng quay ra hoan hô người trên không trung.

Cuối cùng Lăng Tiêu nhìn một đám nhân dân, hồng nhan thật sâu, rồi lập tức quay đầu lại, trong nháy mắt tâm tình khôi phục lại sự bình tĩnh, trên người ... Bắt đầu bộc phát ra một chút khí tức hùng mạnh.

Trên bầu trời, gió nổi mây trôi!

Trên bầu trời xanh sinh ra vô số đám mây trắng, sau đó từ trắng biến thành đen, càng tụ lại càng nhiều, rồi hóa thành mây đen cuộn cuộn, không ngừng tụ lại trên thân của Lăng Tiêu. Loại uy thế kinh người này hơn xa thời điểm Công Tôn Hoàng phi thăng Thánh Vực nhiều!

Đồng thời, Lăng Tiêu có thể cảm giác rõ, một luồng thiên uy đang hình thành, thầm nghĩ : Thật ra Long Ngạo không nói sai, quả nhiên là như thế này, phá nát cánh cửa Thánh Vực thứ nhất tự nhiên lần thứ hai sẽ hình thành tính chất gây ra sự trừng phạt.

Tuy nhiên, luồng khí thể của thiên uy này nếu đem so với thiên kiếp ở kiếp trước mà Lăng Tiêu đã từng trải qua, là chênh lệch một trời một vực.

Lăng Tiêu thậm chí vẫn chưa bộc phát ra khí thể mãnh liệt hơn, một luồng thang trời dường như đến từ vô tận hư không, từng bậc từng bậc ... Theo không trung, kéo về phía Lăng Tiêu.

Mà trong đám mây đen kia, từng luồng tia chớp bổ vào thêm đá của thang trời đó!

Đây là thiên phạt sao?

Lăng Tiêu thả lỏng trong lòng.

Dưới chân núi, tất cả mọi người bị tình cảnh này khiến cho hoảng sợ. Như người thường thì đều quỳ hết xuống đất, lòng hết sức thành kính nhìn tất cả chuyện trước mắt, tín ngưỡng đối với Lăng Tiêu, trong nháy mắt được nâng lên tới một mức cao nhất!

Cũng chỉ có Thần, mới có thể khiến cho thiên địa sinh ra dị tượng như thế này!

Từng luồng tín ngưỡng lực truyền vào trong tử phủ của Lăng Tiêu. Trong nháy mắt Nguyên Anh trong cơ thể Lăng Tiêu mở hai mắt, sau đó hai tay không ngừng kết xuất các loại thủ ấn!

Chiến giáp màu vàng kia xuất hiện trên người Nguyên Anh, đồng thời, pháp bảo hộ thể được Lăng Tiêu luyện hóa, Tinh Nguyệt Quang Giáp trên người Lăng Tiêu bộc phát ra hào quang màu vàng!

Đối với hào quang kia, nếu như người có đạo hạnh cao thâm, chắc chắn sẽ kinh hô. Bởi vì loại hào quang này lại có thể mang theo lực công đức!

Từng luồng tín ngưỡng lực không ngờ chuyển hóa thành lực công đức! Mà người có thêm công đức thì loại thiên phạt do tia chớp hình thành, làm sao có thể làm thương tổn người đó chứ?

Lăng Tiêu cũng không nghĩ tới còn xuất hiện tình huống này. Lập tức mỉm cười với đám người kia. Hầu như mọi người đều trông thấy phía sau Lăng Tiêu, lúc này xuất hiện một pho tượng pháp tướng vô cùng to lớn!

Pháp tướng kia khoanh chân ngồi, hai tay tạo thành chữ thập, hai mắt nhắm, trên người pháp tướng truyền đến vô số âm thanh kì diệu của Phật gia, đồng thời sinh ra các loại Quang Minh Vân!

Đại viên mãn Quang Minh Vân, đại từ bi Quang Minh Vân, đại trí tuệ Quang Minh Vân, đại bàn nhược Quang Minh Vân, đại tam muội Quang Minh Vân, đại cát tường Quang Minh Vân, đại phúc đức Quang Minh Vân, đại phúc đức Quang Minh Vân, đại quy y Quang Minh Vân, đại tán than Quang Minh Vân, vô số đám mây, vây quanh pháp thân.

Lại phát ra đủ loại âm thanh màu nhiệm, cái gọi là đàn ba la mật âm, thi ba la mật âm, bì ly dab a la mật âm, thiện ba la mật âm, bàn nhược ba la mật âm, từ bi âm, hỉ xá âm, giải thoát âm, vô lậu âm, trí tuệ âm, sư tử hồng âm, vân lô âm, đại vân lô âm.

Hào quang của Quang Minh Vân kia nháy mắt xua tan mây đen cuộn cuộn kia. Loại âm thanh màu nhiệm này gột rửa trong lòng mọi người, khiến cho đám người của Thục Sơn phái đang tràn ngập đau thương ly biệt, nháy mắt rơi vào khoảng không minh ở chỗ này và đang tiến vào một cảnh giới huyền diệu!

Các tín đồ của Thục Sơn giáo ở phía dưới thì cảm nhận được chỗ tốt thật quá lớn. Vốn những người đang ốm đau, trong nháy mắt thì ốm đau biến mất. Vốn người khỏe mạnh thì trong nháy mắt sức sống của họ càng thêm tràn trề!

Lăng Tiêu nhí thẳng vào bầu trời xanh biếc, chỉ còn lại một thang trời, nó giống như một con đường nhỏ yên tĩnh, lặng lẽ kéo dài về phương xa.

Khóe miệng mỉm cười, đồng thời cúi đầu xuống, nhí thoáng qua phía dưới.

Chỉ một cái liếc mắt, Liệt Dương đang lẫn trong đám người dân lại giống như bị búa tạ nện vào trong lòng!

Á!

Hét thắm một tiếng, miệng của Liệt Dương phun ra máu tươi, sau đó chỉ tay lên phía Lăng Tiêu trên người đang phát ra hào quang vạn trượng, mở to mắt trừng, cũng không nói ra bất kỳ câu gì, thân hình mềm nhũn, té xuống mặt đất!

Khiến cho người bên cạnh nhảy dựng lên, người có gan lớn đi tới xem hơi thở của hắn, thì phát hiện hắn dĩ nhiên đã tuyệt khí rồi.

-Người này nhất định là phản đồ chống đối thần!

Có người nói với vẻ chắc chắn.

-Đúng vậy, lúc nãy chúng ta đều quỳ nhưng hắn thì không quỳ, bất kính với thần thì chết là xứng đáng!

-Đúng vậy, hắn chết là xứng đáng!

Đường đường một Thiếu môn chủ của một thế gia siêu cấp, trong mắt người thường tuyệt đối là cường giả, mà bị ánh mắt ẩn chứa cô thượng đạo pháp của Lăng Tiêu giết chết, sau đó còn bị một đám dân đen mà hắn chưa bao giờ để ở trong mắt chế giễu. Một khúc đạo nhỏ nhoi này cũng không ảnh hưởng gì tới việc Lăng Tiêu bước lên, chậm rãi đi về phía trước.

Nhân giới này ... Thực sự không còn vương bận sao?

Lăng Tiêu không quay đầu lại, nhưng bỗng nhiên trong đầu lại xuất hiện cặp mắt tinh thuần khiến lòng Lăng Tiêu rung động mạnh, thân hình nhẹ nhàng run lên, đứng trên thang trời, pháp tướng ở phía sau đã được thu hồi, mây đen lại kéo ra trên bầu trời, dường như đang chậm rãi va chạm trong đầu Lăng Tiêu. Tia chớp kia chói mắt hơn lúc nãy nhiều.

Mây đen đầy trời, che bầu trời vô cùng trong xanh trong thiên địa, mà Lăng Tiêu cũng không quá quan tâm, chỉ nhìn về nơi xa vô tận, một luồng quang mang xẹt qua giống như sao băng!

Lúc này, một nguồn lực hút vô cùng to lớn, từ thang trời vô tận, trong nháy mắt hút về phía Lăng Tiêu!

Thân thể Lăng Tiêu lại vững như núi cao, đứng ở trên thang trời đó!

Lúc này, tia chớp từ trên thang trời bổ xuống phía dưới ...

Thân ảnh kia nhanh cực kì, những người có thực lực mạnh mẽ trên Thục Sơn kiếm phái cũng cảm giác được, cũng kinh ngạc nhìn về phía xa. Lúc này không thể tưởng được, còn ai có thể tới đây bằng phương thức này chứ!

Hoàng Phủ Nguyệt và Diệp tử, còn có Lăng Vận Nhi đột nhiên cảm nhận một luồng khí tức cực kì quen thuộc, sau đó Diệp tử thấy dưới chân của người mới tới, rõ ràng đang đạp trên một thanh kiếm lớn!

-Người tu chân!

Diệp tử cúi đầu kinh hô một tiếng, lập tức nói ra một cái tên.

-Là Nha Nha sao?

Hoàng Phủ Nguyệt nhanh chóng gật đầu, nói :

-Chắc chắn rồi! Không nghĩ tới, cô bé này lại có thể thực sự luân hồi và lại tu luyện tới cảnh giới cao như vậy!

Trên thanh kiếm lớn tầm thường, một cô bé như ngọc được mài, con người giống như một dòng thu thủy, vô cùng tinh thuần, đang nhìn Lăng Tiêu tại chỗ ngăn cách hai thế giới một cách lưu luyến, liếc mắt nhìn vào chính giữa, như nói ra hết lời.

Lăng Tiêu cũng quay đầu, ánh mắt hai bên cùng giao nhau, tâm ý hai người như hiểu nhau, nhìn nhau cười. Không người nào nói, nhưng lại hiểu rõ ý tứ của nhau.

Lăng Tiêu mỉm cười gật đầu, một luồng hào quang hiện lên trên chiếc nhẫn, một thanh cự kiếm màu đen, cũng đã từng được Lăng Tiêu luyện hóa qua, thuộc pháp bảo loại thấp. Nhưng ở nhân giới thì được coi là chí bảo!

Thanh cự kiếm màu đen nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Nha Nha. Thân hình trẻ thơ của Nha Nha nhảy lên, sau đó không nói gì mà ngự kiếm đi!

Một đám dân thường ở dưới núi căn bản cũng không nhìn thấy tất cả chuyện này, trong đám mây đen cuộn cuộn, thậm chí bọn họ coi hào quang mà Nha Nha bay lên trời như là tia chớp ở trong mây!

Nhưng trái lại đám người Diệp tử đã thấy rõ ràng, Thượng Quan Vũ Đồng trầm trầm nói :

-Bây giờ huynh ấy có thể yên tâm rồi!

Nói xong, hai hàng nước mắt cũng rơi từ trên hai má xuống.

Lăng Tiêu quay đầu lại, không chút nào do dự, đi một bước, theo thang trời không hề kháng cự luồng lực hút!

Từng luồng tia chớp màu tím bổ lên trên người Lăng Tiêu. Lăng Tiêu vẫn chưa phát giác, thong dong đi tới, cho đến khi bóng dáng của hắn hoàn toàn biến mất ở trong đám mây đen cuộn cuộn!

Lăng phu nhân mắt thấy bóng dáng con trai biến mất, thang trời kia ... Cũng theo bước nện của Lăng Tiêu, từng bậc từng bậc biến mất trên không trung, mà thân hình mềm mại. Nếu không có Lăng Tổ ở bên cạnh đỡ, chỉ sợ bà cũng đứng không được.

-Mụ mụ, chúng ta hãy cố gắng tu luyện, rồi sẽ có một ngày sẽ nhìn thấy tiểu tam.

Lăng Tổ không rơi lệ, nhưng nói với ánh mắt kiên định.

... ..

Lăng Tiêu chờ đến khi tất cả thân nhân đều không thấy, cả người bỗng nhiên bộc phát ra khí thế mạnh mẽ. Huyền Thiên, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm và Kim Hồ cùng xuất hiện ở bên người Lăng Tiêu. Bởi vì thực lực của tiểu Sửu hơi yếu nên bị Lăng Tiêu nhốt trong nhẫn trữ vật.

Một đoàn quang mang cánh cửa do năng lượng thuần túy tạo thành, xuất hiện ở chỗ cuối của thang trời!

Khi tới nơi này thì tất cả tia chớp đều biến mất. Cái gọi là thiên phạt, đối với Lăng Tiêu mà nói, không có chút tác dụng nào. Tên thiên phạt chỉ để hù người chứ không cùng khái niệm với thiên kiếp. Một bên là trừng phạt nhỏ, còn một bên thì đại biểu cho hủy diệt!

Hiện tại, chuyện Lăng Tiêu quan tâm, là bên trong cánh cửa có cái gì!

Tinh Nguyệt Quang Giáp trên người Lăng Tiêu bắn ra hào quang mãnh liệt. Lăng Tiêu cầm Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay, thân thể không tiến vào thẳng quang mang trong nguồn năng lượng kia!

Nguồn năng lượng kia cũng vô cùng nhu hòa tinh thuần. Lăng Tiêu không chút do dự mà bắt đầu hấp thu! Đây là nguồn năng lượng tinh thuần nhất đến từ Thánh Vực, chỉ xuất hiện ở chỗ này, không hấp thu ... Đó mới chính là thẳng ngốc!

Một lát sau, Lăng Tiêu liền cảm giác thời gian và không gian ở chung quanh hoàn toàn bất động, không biết là một giây hay là một đời. Ngay sau đó, Lăng Tiêu xuất hiện ở trên chớp núi cao!

Trên cái sân ở phía trên ngọn núi, lúc này đang đứng chi chít khoảng chừng năm sáu trăm người!

Thân thể Lăng Tiêu thoáng xuất hiện thì có bóng người nhanh như tia chớp, từ trên mặt đất nhảy về phía trước, đồng thời, một luồng kiếm ý với sát ý đầy trời, nhánh chóng tập trung vào mi tâm của Lăng Tiêu!

455. Chương 408: Thánh Vực, Chỉ Có Thể Thôi Sao? (1)

Người đến là Âu Dương Trường Không

Ở thời điểm Lăng Tiêu khấn trương như thế vẫn nhận ra người đánh lén mình là gia chủ Âu Dương gia ở nhân giới: Kiếm Thánh bậc hai Âu Dương Trường Không. Gã này khi còn ở nhân giới luôn duy trì cảnh giới là Kiếm Tôn bậc sáu đỉnh phong. Lúc ở Cẩm địa của Thần, bởi vì có cấm chế mà phải bộc lộ thực lực, thì triển ra cảnh giới Kiếm Thánh bậc hai nên mới bị hút vào Thánh Vực. Không nghĩ rằng vận mệnh hình như nhằm vào bọn họ trên đùa, ở thời điểm mấu chốt, Thánh Bì một bàn tay thần bí bóp nát, cấm chế ở Cẩm Địa của Thần cũng đột nhiên biến mất.

Tuy nhiên người bên Thánh Vực cũng phản ứng rất nhanh, trong một lần hành động đã hút vào được rất nhiều cường giả Thánh giai. Ngoài các dị tộc bên trong Thánh Vực, bản thân là cường giả Thánh giai, sau khi tiến vào Thánh Vực đều nhanh chóng ly khai. Tất cả các cường giả Tán tu khác đều lưu lại trong Âu Dương gia tộc.

Có thể nói, Âu Dương gia lần này xem như kiếm được khá tốt! Bởi vì ở bên trong Thánh Vực, muốn lung lạc một cường giả, nếu không phải là đại môn phái, quả thực quá mức khó khăn. Các tán tu thường không thích tham gia vào các thể lực. Cho nên, lần này hấp thu được nhiều cường giả từ nhân giới, khiến Âu Dương gia buôn bán quá lời rồi.

Sau khi biết được gia tộc mình phát sinh thảm kịch, lòng thống hận của Âu Dương Trường Không đối với Lăng Tiêu đã đạt tới tột đỉnh rồi!

Không thể tự tay giết chết Lăng Tiêu, Âu Dương Trường Không cảm thấy mình không có cách nào đối mặt với đứa con đã chết, không có cách nào đối mặt với những tộc nhân của Âu Dương gia đã chết trong tay Lăng Tiêu!

Lúc này Âu Dương gia tộc vì muốn giết chết Lăng Tiêu đã phái ra mười mấy cường giả Thánh Giai. Ngay cả Âu Dương Huy, tổ tiên của Âu Dương gia, đã phi thăng từ ngàn năm trước cũng đứng ra áp trận.

Có Âu Dương Huy, thực lực Kiếm Thần bậc năm áp trận, đối phó với một người vừa mới phi thăng, quả thực là vạn vô nhất thất (không thể có điều gì sơ sẩy)! Lăng Tiêu chắc chắn không thể không chết!

Mấy trăm người kia đều là người trong Thánh Vực Nam châu, họ là đến đây xem náo nhiệt. Bọn họ muốn đến xem người đã chém nát cánh cửa Thánh Vực, cự tuyệt tiến vào Thánh Vực là người như thế nào?

Từ xưa đến nay không phải là chưa có người cự tuyệt tiến vào Thánh Vực, nhưng không có ai thoát khỏi kết cục bi thảm. Mà người này lại dám thay đổi kết quả...

Đối mặt với đạo kiếm ý sát khí mạnh mẽ của Âu Dương Trường Không, Lăng Tiêu hầu như không có để ý, mặt hắn vẫn lạnh như băng

“Thật là pho tượng!”

“Vì giết một mình ta, không ngờ đến đây nhiều như vậy!”

Lăng Tiêu nhận thấy, đại đa số người ở đây không có địch ý với mình, nhưng cũng biết được nếu có cơ hội họ không ngần ngại bỏ thêm hòn đá xuống giếng.

Kim Hổ không có nửa điểm do dự, trường thương màu đen trong tay vẽ nên một đường trên không trung, mũi thương to lớn sắc bén tạo ra một đạo quang mang tối đen như mực, hung hăng đâm tới Âu Dương Trường Không!

Tuy đều là Kiếm Thánh bậc hai, nhưng Âu Dương Trường Không căn bản không phải là đối thủ của Kim Hổ.

- Không được rồi!

Đang ở giữa trận doanh của Âu Dương gia tộc, Âu Dương Huy kêu lên một tiếng, hắn thấy ra gã hắc y trẻ tuổi có thực lực rất mạnh mẽ, Âu Dương Trường Không không phải là đối thủ. Lập tức hắn như một làn khói nhẹ bay ngay lên không trung, rất nhiều cường giả thánh giai chưa kịp thấy rõ, đã nghe từ trên không trung truyền xuống một tiếng vang vọng!

- Âm.

Kèm theo tiếng nổ này là một vầng sáng bùng lên chiếu rọi cả bầu trời. Nhiều người chưa thấy được đã xảy ra chuyện gì, liền nghe thấy Âu Dương Huy gầm lên giận dữ: “Muốn chết!”

Hoá ra, Kim Hổ thấy có người xông lên cứu Âu Dương Trường Không, hắn chẳng những không dừng lại, mà còn tăng nhanh tốc độ, đâm tới Âu Dương Trường Không !

Lăng Tiêu giống như tia chớp, bay lên nghênh đón Âu Dương Huy, bảo kiếm trong tay hai người va chạm cùng một chỗ, phát ra một tiếng nổ ầm ầm, đồng thời, Huyền Thiên pháp bảo, luôn luôn bên người Lăng Tiêu, tạo nên một năng lượng hùng mạnh, hung hăng đánh tới Âu Dương Huy.

Âu Dương Huy vẫn xem trọng Lăng Tiêu, dù sao bọn họ cũng đã giám thị Lăng Tiêu thật lâu, một số thần thông của Lăng Tiêu, bọn họ cũng đã biết, nhưng mấy năm gần đây, công việc giám thị Lăng Tiêu không còn suôn sẻ nữa. Do cần phải tiêu hao một lượng lớn tinh thạch, nên trong gia tộc, đã có người cảm thấy bất mãn. Lăng Tiêu chỉ là một tiểu tử ở nhân giới, mà phải trả một giá quá lớn để theo dõi hắn, liệu có cần thiết không? Mặc dù Âu Dương gia tộc có một ít mạch khoáng tinh thạch, nhưng dùng một chút là mất đi một ít!

Cho nên, Âu Dương Huy đã không biết được, ngoài Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, bên người Lăng Tiêu còn có Huyền Thiên pháp bảo, một loại pháp bảo nghịch thiên!

Nhưng thân là Kiếm Thần bậc năm, nếu để cho một kẻ vừa mới tiến vào Thánh Vực làm cho bị thương, về sau cũng đừng ở trong Thánh Vực lẫn lộn nữa, liệu mà tự sát đi cho rồi!

Sau khi đối chọi một kiếm với Lăng Tiêu, Âu Dương Huy gần như ngay lập tức thu kiếm quét về phía đạo năng lượng đang đánh úp về phía mình. Không trung truyền ra tiếng va chạm cực mạnh:

Oanh...Âm!

Một vầng hào quang sáng chói tỏa ra, làm chói mắt tất cả các cường giả Thánh giai đang có mặt, làm cho bọn chúng dấy lên một nỗi khiếp sợ ở trong lòng!

“Tên tiểu tử của nhân giới này ... Thật sự mạnh mẽ!”

Âu Dương Huy ở trong Thánh Vực mặc dù chưa được coi là cường giả mạnh nhất, nhưng đường đường là một Kiếm Thần bậc năm, cũng không có ai dám khiêu khích.

Thế nhưng một người có thực lực mạnh mẽ như vậy không ngờ lại bị một tiểu tử của nhân giới chỉ mới hai chiêu đã làm cho luống cuống chân tay!

Thật sự là không thể tin nổi!

Không ít người đang đứng xem náo nhiệt liền bị cảnh này cuốn hút, lòng thầm nghĩ: “Có chuyện hay để xem rồi!”

Diện tích của Nam bộ Thánh Vực lớn hơn nhiều so với các đại lục ở nhân giới.

Trên đó có vô số người tu luyện, những người này thường yên lặng tĩnh tu, nếu không động chạm đến quyền lợi thiết thân, bọn họ không dễ xung đột với người khác. Bên trong Thánh Vực cường giả có thực lực mạnh mẽ nhiều như lông trâu, mọi người nếu không phải là đệ tử thì cũng là môn nhân của các môn phái lớn. Nếu không thế đều không tồn tại được.

Trong Nam bộ Thánh Vực này, ngay cả Kiếm Thần bậc năm Âu Dương Huy của Âu Dương gia cũng không dám thái quá, huống chi những người chỉ có tu vi Kiếm Thánh.

Nhiều chuyện không bằng ít đi một chuyện, Lăng Tiêu phá nát cánh cửa Thánh Vực, ảnh hưởng gì đến bọn họ? Trừ những người có cừu oán với Lăng Tiêu, những người khác nhiều nhất cũng chỉ là tò mò một chút mà thôi. Gã tiểu tử nhân giới cuồng vọng kia, rốt cuộc là cái dạng gì, nhiều nhất cũng là nhìn không vừa mắt thôi. Muốn bọn họ ra tay đối phó Lăng Tiêu? Có ai lại ăn no rửng mỡ, đi mua việc vào người làm gì!

Âu Dương Trường Không nhìn Kim Hổ, gần như rách cả đuôi mắt. Hắn liếc mắt một cái là nhận ra ngay, gã thanh niên này chính là thanh niên Ma tộc mà bọn họ đã vây công ở Cẩm địa của Thần, và đánh cho rơi xuống sườn núi!

Làm sao hắn lại đi cùng Lăng Tiêu được?

- Gia gia cẩn thận, hắn là...

Âu Dương Trường Không mới vừa kêu lên nửa câu, liền thấy cây trường thương thật lớn màu đen trên tay Kim Hổ đang đâm tới yết hầu của mình với tốc độ cực nhanh. Trong không trung truyền đến nhiều tiếng nổ mạnh phát ra từ không khí xung quanh trường thương!

Âu Dương Trường Không vội vàng dời sự chú ý của mình từ Lăng Tiêu sang Kim Hổ.

Bên trong Thánh Vực, Âu Dương Trường Không không kiêng nể gì xuất ngay ra thực lực Kiếm Thánh của mình. Tuy nhiên thực lực của Kim Hổ không thua kém gì Âu Dương Trường Không, ngược lại còn có vẻ mạnh mẽ hơn. Mặc dù trong nháy mắt không giết chết ngay được Âu Dương Trường Không nhưng theo thời gian, việc Âu Dương Trường Không bị thua đã là điều chắc chắn.

Một đám cường giả cảnh giới Kiếm Thánh của Âu Dương gia tộc ở bên dưới thấy Âu Dương Trường Không có vẻ đang chịu thiệt, vô cùng lo lắng. Ngay lập tức có gã cười phi kiếm bay lên tham gia trận chiến. Lần này nếu Âu Dương gia tộc lại bị đánh bại, thì thanh danh của bọn họ bên trong Thánh Vực sẽ bị đả kích thật lớn, bởi vậy không còn có kị chuyện nhiều người vây công một người sẽ bị chê cười, mà trước hết linh hoạt giết chết mấy tên thanh niên này rồi hẵng nói.

Ở bên kia sau tiếp Âu Dương Huy một kích, Lăng Tiêu liền cảm thấy choáng váng, một búng máu trào ra ngoài miệng, lực phủ ngũ tạng như bị cuộn xoáy lại chứng tỏ hắn đã bị nội thương không nhẹ. Cổ lực lượng kia của đối phương tuy không biểu hiện là thực sự hùng mạnh nhưng lại tinh chuẩn vô cùng, nó đã được không chế gần như đạt tới cảnh giới cực hạn.

Không phải là pháp lực, mà chỉ là lực lượng thuần túy!

Đây ... chính thực là cảnh giới Kiếm Thần!

Trong đầu Lăng Tiêu vừa mới hiện ra một ý niệm, bên kia Âu Dương Huy đã gầm lên giận dữ, bị Huyền Thiên đánh trúng phải lui lại mấy bước, sau đó bảo kiếm trong tay đảo qua chặn đứng được Huyền Thiên đang bay lại. Bảo kiếm vừa động trên bầu trời liền xuất hiện một đạo kiếm khí màu đỏ, tràn đầy sát ý kinh người cùng với lực lượng vô cùng thuần túy.

456. Chương 408: Thánh Vực, Chỉ Có Thể Thôi Sao? (2)

Đạo sát khí mạnh đến cực điểm lao tới quá nhanh, khiến Lăng Tiêu vô phương tránh né, đành phải chạt vật lùi nhanh lại phía sau.

Đồng thời Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay cũng phóng ra một đạo kiếm khí nghênh đón đạo kiếm khí kia của Âu Dương Huy!

Tuy nhiên đạo kiếm khí của Lăng Tiêu vừa phát ra liền bị kiếm khí của Âu Dương Huy phá nát ngay.

Bể gãy nghiền nát không còn!

Truy đuổi theo Lăng Tiêu, càng ngày càng gần!

Rất nhiều người đang bay lên không trung, chăm chú quan sát cuộc chiến.

Bọn họ thấy Âu Dương Huy nổi giận phát ra đạo kiếm khí kia, đều không khỏi thở dài một tiếng: “Tiểu tử nhân giới kia có tư chất tuyệt đối hiếm thấy, đáng tiếc thật...”

Nghe thấy thế mọi người xung quanh đều chấp nhận gật đầu, không ai không cho rằng Lăng Tiêu lần này chắc chắn không thoát khỏi số mệnh.

Bên này Kim Hồ thấy có đến mấy tên Âu Dương gia cùng hợp lực tấn công mình, liền lấy ra một tấm bùa, trong tay phát ra một ngọn lửa đốt cháy tấm bùa. Tấm bùa vừa bị tiêu hủy, Kim Hồ theo đó cũng lập tức biến mất.

Mấy tên Âu Dương gia ngơ ngác, Kim Hồ không những không thấy đâu, mà khí tức của hắn một chút cũng không có!

- Người đâu rồi?

Một gã Kiếm Thánh của Âu Dương gia cao giọng hỏi.

Âu Dương Trường Không nghiêng răng nói:

- Chết tiệt, nhất định là Lăng Tiêu giả trò quỷ rồi, tên thanh niên này chính là...

Âu Dương Trường Không đang muốn nói ra thân phận của Kim Hồ, không ngờ, Lăng Tiêu vẫn đang trốn tránh kiếm khí của Âu Dương Huy ở đằng xa kia bỗng nhiên vòng vèo hướng trở về phía bọn họ. Phía sau kiếm khí của Âu Dương Huy phát ra lại không giảm nửa phần, khoảng cách giữa bọn họ và cổ lực lượng thuần túy kia chỉ còn hơn mười dặm, đã có thể cảm giác được sự nguy hiểm của nó.

Không được rồi, hắn muốn dẫn đạo kiếm khí kia đánh vào chúng ta!

Một gã Kiếm Thánh của Âu Dương gia hét lên một tiếng, rồi thân ảnh nhanh chóng hạ xuống. Hắn biết rằng hắn không có khả năng bồi tiếp đạo kiếm khí kia của Âu Dương Huy.

Âu Dương Trường Không lại không hề nhúc nhích, hai mắt đỏ ngầu nhìn Lăng Tiêu, cả người dâng lên ngạt trời chiến ý!

Thù mới hận cũ, lèn chặt trong lòng, hắn hét lớn một tiếng: “Lăng Tiêu, nạp mạng đi!”

- Trường Không, xuống đi, ngươi không ngăn được đạo kiếm khí kia đâu!

Một gã Kiếm Thánh người Âu Dương gia tộc lớn tiếng hét lên.

Âu Dương Huy giật mình, vội vùng tay lên, chém ra một đạo kiếm khí bay nhanh vượt qua đạo kiếm khí của mình ban đầu, trên bầu trời hào quang bùng lên, hai đạo kiếm khí sau khi gặp nhau, đã triệt tiêu lẫn nhau không còn nguy hiểm nữa.

Lúc này, Âu Dương Trường Không cũng đem chiến ý toàn thân tăng lên tới đỉnh, giống như một pho tượng chiến thần đứng trên không trung. Mọi người đang đứng xa xa xem náo nhiệt, đều không kìm nổi kinh ngạc.

Lâu nay, nhân giới mới phi thăng, thực lực thường không được tốt lắm, các lão nhân bên trong Thánh Vực, theo bản năng đều xem thường người mới.

Hôm nay đầu tiên là Lăng Tiêu đã làm cho họ khiếp sợ, nay lại thấy gã Âu Dương gia này, mới phi thăng chưa đầy năm, cũng đã có khí thế hùng mạnh như vậy. Đúng như người xưa từng nói, không thể coi thường bất cứ kẻ nào.

Ngay lúc mọi người đang còn tán thưởng thực lực của Âu Dương Trường Không, Lăng Tiêu như một đạo hào quang vọt đến ngay trước mặt Âu Dương Trường Không. Phía sau Âu Dương Huy đang vội đuổi theo, cổ tay run run phóng ra mấy đạo kiếm khí đánh vào lưng Lăng Tiêu.

- Vô sỉ!

Trong những người đang đứng xem trận chiến, không ít người nhú mày, Âu Dương Huy coi như là một người đã thành danh, mà lại ra tay tập kích một gã nhân giới trẻ tuổi vừa mới phi thăng, dù hai bên có cừ oán cũng không nên làm chuyện mất mặt như thế!

Lúc người trẻ tuổi đang cùng người khác đối chiến, lại đánh trộm sau lưng người ta...Đây đâu phải là việc làm của một cường giả đỉnh cấp?

Âu Dương Huy mặt lạnh như băng, hắn mặc kệ người khác thấy thế nào thì thế, sự tình hôm nay, với hắn mà nói, đã là không còn mặt mũi! Nguyên vốn định chỉ một chiêu có thể giải quyết đối phương, lại không nghĩ rằng đã mấy chiêu rồi, mà đối phương chỉ chịu bị thương chút ít, vẫn như trước nhảy loạn, mặt mũi cũng đã đánh mất, không ngại xấu hổ nhiều hơn một chút!

Dù sao, hôm nay cũng phải giữ hắn ở lại đây!

Không giết được hắn ... Toàn bộ Âu Dương gia mới chân chính là không còn có mặt mũi!

Lăng Tiêu vẫn điên cuồng xông tới, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay bộc phát ra cổ kiếm khí mười phần sung mãn, kiếm quang đỏ hồng màu máu, cắt ngang tới thân mình Âu Dương Trường Không.

Mọi người đương trường không tự chủ phát ra một tiếng kinh hô.

Âu Dương Huy hết sức tức tối quát mắng: “Tiểu tử... ngươi dám..”. Đồng thời đẩy nhanh tốc độ kiếm khí đánh tới Lăng Tiêu.

Tổng cộng Lăng Tiêu phải đối đầu với ba đạo kiếm khí, hắn cương quyết bức Lăng Tiêu phải quay trở lại phòng ngự.

Không ngờ, Lăng Tiêu lại hét lớn, cả người bùng lên một cổ hào khí, làm cho thiên địa phải biến sắc:

- Thánh Vực...Chỉ có thể thôi sao?

Theo tiếng hét này liền thấy Âu Dương Trường Không trên không trung lại đang si ngốc đứng yên bất động.

Tất cả mọi người trở mắt nhìn, không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ có một vài người đạt tới cảnh giới Kiếm Thần mới biết đôi chút sự tình, liến lộ ra vẻ kinh hãi không thể tin nổi.

Gã nhân giới vừa mới phi thăng không ngờ lại có tinh thần lực khổng lồ như vậy.

Chỉ một tiếng hét đã chế trụ được một gã cường giả Kiếm Thánh.

Âu Dương Trường Không đột nhiên phát hiện mình không cử động được chân tay, miệng không thể nói, đôi mắt đỏ lừ tựa như lồi ra ngoài.

Sau đó...mọi người đang đứng vây quanh xem trận chiến đều lặng đi. Lăng Tiêu một kiếm chém bay đầu Âu Dương Trường Không. Thân mình không đầu của Âu Dương Trường Không phun máu đầy trời rồi ngã xuống.

- Bịch! ... Phịch! Âm!

Liền đó mấy âm thanh trầm đục phát ra. Mọi người theo bản năng đều nghĩ: “Người trẻ tuổi kia cũng xong rồi!”

Bị kiếm khí của một Kiếm Thần bậc năm toàn lực đánh trúng, gần như không có khả năng may mắn thoát khỏi. Mà thanh niên này... làm sao có đủ thực lực đối chọi lại được!

Không ít người trên mặt lộ ra ý tiếc nuối, âm thầm lắc đầu: “Đáng tiếc! Vốn là cường giả nhân giới dám đánh nát cánh cửa Thánh Vực! Nếu như có thể chạy thoát khỏi sự đuổi giết của Âu Dương gia, không chừng lập nên một bầu trời riêng bên trong Thánh Vực, cũng không phải là chuyện khó.

Là người, ai cũng đều tôn trọng cường giả, dù ở đâu cũng thế.

Mọi người đang hoặc là hưng phấn hoặc là nuối tiếc thì ngay lập tức đều trợn mắt há hốc mồm, giống như mất đi tất cả năng lực đứng yên như những pho tượng trên không trung.

Ổ lưng chừng núi, hần tìm được một sơn động. Cửa động không lớn, chỉ có thể cho một người đi vào. Hang động sâu hơn mười thước nhưng không gian bên trong thật ra vô cùng rộng rãi, khô ráo, kín gió, hơn nữa bên ngoài còn bao trùm rất nhiều cây cối cổ đại nên vô cùng bí ẩn.

Lăng Tiêu quyết định cứ ở lại đây tĩnh dưỡng thương thể cho tốt rồi nói sau. Sau khi khôi phục thực lực thì sẽ tính toán bước tiếp theo.

trước tiên, Lăng Tiêu bố trí một ảo trận rất nhỏ ở sơn cửa động. Từ bên ngoài nhìn vào, đây chỉ là một đồng cỏ dại, thậm chí còn không nhìn thấy cả cửa động. Sau đó hần bố trí một tụ linh trận ngay trong động, thả Huyền Thiên ở bên trong. Lần trước có Huyền Thiên hỗ trợ, Lăng Tiêu có qua có lại mới toại lòng nhau, tất nhiên là không thể đối xử tệ với hần.

Tiểu Sứ được Lăng Tiêu thả ra. Trong phạm vi gần ngàn dặm nơi này gần như không có gì nguy hiểm, Lăng Tiêu có thể yên tâm để Tiểu Sứ bay ra tự tu luyện. Sau khi làm tốt hết thấy mọi chuyện, Lăng Tiêu lấy Hàm Hàn bảo đỉnh ra, , luyện chế một ít bổ khí đan, sau đó tiến vào bế quan tu luyện

Sáu đạo kiếm khí của Âu Dương Huy kia chẳng những ẩn chứa năng lượng hùng mạnh, bởi vì là kiếm kỹ hỏa hệ, còn mang theo tổn thương nóng bỏng. Cao thủ đã đạt tới cảnh giới như hần, thương tổn do kiếm khí mang tới đã không còn là loại tổn thương bề ngoài nữa mà là tổn thương giữa kinh mạch.

Người có thực lực kém một chút mà bị loại kiếm khí này bị thương, thậm chí toàn bộ huyết quản có thể bị đốt thành tro. Cả người sẽ chết đi trong cơn đau đớn cực độ. Có thể nói, kiếm kỹ của Âu Dương Huy vô cùng tàn nhẫn.

Lấy cảnh giới đỉnh Xuất Khiếu kỳ của Lăng Tiêu, nếu đơn đả độc đấu với Âu Dương Huy, cho dù Lăng Tiêu rơi xuống hạ phong, cũng sẽ không ăn đòn đau như vậy. Nhưng với tình thế ngày hôm đó, nếu không chạy mà để những người đó bao vây lấy, khi đó muốn chạy cũng không kịp nữa rồi.

Lăng Tiêu ném hết các ý niệm ra khỏi đầu, một lòng tu luyện.

Kim Hổ sử dụng phù chú Lăng Tiêu cho mình, một đường chạy ra xa mấy ngàn dặm, lúc này trong đầu cũng tạm thời mất đi liên hệ với Lăng Tiêu. Kim Hổ nghĩ thầm, liệu có nên đi tìm Lăng Tiêu hay không? Tuy nhiên hiện tại y cũng không biết Lăng Tiêu đang ở đâu, lại càng không dám quay trở lại chỗ cũ. Kim Hổ thầm nghĩ, nghe nói lãnh thổ của Ma tộc ở Thánh Vực là ở ngoại hải, không bằng ta đây đi tới lãnh địa của Ma tộc, vừa có thể né tránh sự đuổi giết của những người luyện võ, lại tạm thời thoát ly sự khống chế của Lăng Tiêu. Nếu có thể cởi bỏ cấm chế trong đầu mình, về sau sẽ vĩnh viễn không bị người khác quản chế nữa.

Sau khi đi lại mấy ngày, Kim Hổ rốt cục đi tới một trấn nhỏ. Trấn nhỏ vô cùng bình thường, vừa không phồn hoa, cũng không hoang vắng. Đại đa số mọi người trong trấn đều có thực lực không tồi. Thậm chí Kim Hổ hai lần gặp phải những người mà ngay cả y cũng không nhìn thấu, cũng không dám sử dụng tinh thần lực tra xét. Dù sao, nơi này là Thánh Vực, mà không phải nhân giới.

Trong trấn nhỏ này, ai biết có thể tàng long ngọa hổ hay không.

Kim Hổ đi vào một tiệm rượu trấn nhỏ. Bởi vì là buổi sáng, tiệm rượu còn vô cùng vắng lặng, bên trong chỉ có một ông chủ đang dựa vào một góc ngủ gật, còn một tiểu nhị trẻ tuổi đang chịu khó lau bàn. Thấy Kim Hổ tiến vào, tiểu nhị mi thanh mục tú kia tiếp đón vô cùng nhiệt tình:

- Khách quan, mời vào, ngài muốn gì ạ?

Kim Hổ nheo mắt đánh giá tiểu nhị này một chút, phát hiện người trẻ tuổi thoạt nhìn còn chưa tới 20 này không ngờ có năng lượng dao động trên người đã đạt tới tiêu chuẩn Kiếm Hoàng. Còn ông chủ đang ngủ gật kia thì trên người không hề có dao động gì, tư thế gục lên quầy ngủ cũng vô cùng bất nhã, thậm chí còn chảy ra vài giọt nước miếng. Nhưng Kim Hổ cũng không dám coi thường người này. Đầu tiên chính mình nhìn không thấu ông chủ này. Tiếp theo, người có thể sử dụng một người luyện võ cảnh giới Kiếm Hoàng làm tiểu nhị, tuyệt đối không phải là người thường được.

Kim Hổ âm thầm nhắc nhở chính mình, đây là Thánh Vực.

- Tiểu nhị ca mời, tại hạ mới từ nhân giới phi thăng, không biết nếu muốn uống rượu ở chỗ ngài thì có thể dùng gì để gán nợ?

Kim Hổ mỉm cười hỏi về khách khí.

Cho dù là Lăng Tiêu nhìn thấy thái độ của y lúc này cũng sẽ cảm thấy giật mình. Đây chính là Ma tộc vương tử cao ngạo đó sao?

Ông chủ đang ngủ gật kia vừa nghe vậy, gần như lập tức ngừng ngáy, ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Kim Hổ với con mắt ngái ngủ, trong mắt hiện lên một ánh sao, lập tức ngáp một cái thật to, lại tiếp tục gục xuống quầy.

Tiểu nhị cũng có chút kinh dị nhìn thoáng qua Kim Hổ, sau đó khẽ cười nói:

- Chúng ta ở đây có thể thu nhận tinh thạch vỡ, tinh hạch ma thú, kim tệ, cái gì thu. Bên trong Thánh Vực này thịnh hành nhất là tinh thạch tệ! Đều là từ hạ phẩm tinh thạch chế thành, kiếm lấy tinh thạch tệ là phải thông qua các loại lao động. Đương nhiên, nếu khách quan là phi thăng từ nhân giới, vậy chắc chắn có thực lực Thánh giai trở lên. Ở Nam châu chúng ta còn có rất nhiều thế lực lớn chuyên môn tuyển nhận người luyện võ thánh giai phi thăng từ nhân giới. Cho nên một chút tiền thưởng sẽ chẳng làm khó gì ngài. Nếu hiện giờ ngài không có mà muốn uống rượu, ông chủ của chúng tôi cũng có thể mời ngài.

- Phá sản tiểu tử, người lại lấy rượu của ta mời khách!

Lúc này, chủ quán mặt đỏ béo mạp ngẩng đầu, cười mắng, sau đó cười nói với Kim Hổ:

- Nếu bằng hữu là vừa phi thăng tới, vậy xin để ta mời rượu.

Tiểu nhị vụng trộm bĩu môi, trong lòng oán thầm: người mời là hào phóng, ta mời chính là phá sản. Có một ông chủ như vậy quả thật là làm người ta buồn bực.

Nghĩ thầm như vậy nhưng gã lại lén đánh giá người trẻ tuổi mới phi thăng này vài lần, thấy hắn khác xa người bị treo giải thưởng. Nghe nói người bị treo giải thưởng đó cũng trạc tuổi mình, không ngờ có thực lực siêu việt Thánh giai. Thật đúng là ghen tị chết đi được. Nếu mình có thể có được tin tức của người đó, ta nhất định phải cùng hắn kết giao bằng hữu. Một trăm khối tinh thạch mà muốn ta bán đứng bằng hữu, đó là tuyệt đối không thể.

- Đi lấy rượu đi!

Chủ quán, cũng là sư phụ của Hoắc Đồng, nói lớn, cắt đứt suy nghĩ miên man của tiểu nhị trẻ tuổi. Gã xoay người đi lấy rượu.

Kim Hổ vô cùng khách khí nói nói:

- Cảm ơn ngài!

- Ha ha, không cần khách khí, không cần khách khí! Có thể gặp nhau ở trong Thánh Vực này chính là một loại duyên phận. Hơn nữa, có thể phi thăng lên từ nhân giới, cũng thuyết minh thực lực của người, đủ khiến người ta bội phục. Mời người uống chút rượu, không đáng nhắc tới!

Chủ quán mỉm cười vui vẻ, thoát nhìn vô cùng chân thành.

Kim Hổ thần nhiên cười:

- Chút thực lực ấy của ta đâu dám so sánh với ngài. Tiên bối có lẽ phi thăng lên Thánh Vực từ rất nhiều năm trước nhỉ.

Chủ quán bật cười ha hả, lắc đầu nói:

- Điều này thì người nhầm rồi. Ta chính là một người bình thường sinh ra và lớn lên trong Thánh Vực. Thực ra ta cũng đã gặp không ít cao thủ, tuy nhiên ta chỉ là một người thường thôi.

Tiếp đó, Kim Hổ nói chuyện vài câu không mặn không nhạt với chủ quán, đều có thể cảm giác được đối phương nói chuyện cũng không quá thẳng thắn thành khẩn, dần dần cũng mất hứng. Chỉ là bèo nước gặp

nhau mà thôi, thực ra chẳng thể hy vọng lập tức thành thật với nhau. Đúng lúc đó, lại có hai bàn khách tới, ông chủ liền đi ra tiếp đón.

Kim Hổ nhìn thoáng qua, đều rất lạ mặt, cũng không có mùi của những người trên núi ngày đó. Là Vương tử Ma tộc, khứu giác của Kim Hổ vượt xa tưởng tượng của người thường, Tuy nhiên khi đám người đó nhìn thấy Kim Hổ đều nao nao, sau đó nháy mắt với đồng bọn.

Điều này bị Kim Hổ nhìn thấy, trong lòng hơi hơi rung mình. Nhóm người này có tổng cộng mười mấy người, phần lớn đều ở cảnh giới Kiếm Thánh, còn có một người là Kim Hổ nhìn không thấu, phỏng chừng là siêu việt Kiếm Thánh, đạt tới Kiếm Thần. Tuy rằng y có thể xác định những người này chưa từng gặp mình, nhưng hôm đó mình cũng đã ra tay trên đỉnh núi, mấy trăm người đã nhìn thấy mình. Hôm nay diện mạo của mình lại không hề có gì thay đổi, nếu có người nhận ra mình thì quả là phiền toái. Nghĩ vậy, Kim Hổ lặng lẽ đề phòng, chuẩn bị khi có sự tình gì không tốt thì lập tức chạy trốn.

Sau khi đám người kia ngồi xuống, có người tùy tiện nói:

- Mẹ nó, tiểu tử đó cũng thực giỏi hoạt, chúng ta ở đây, còn cả nhóm người Tam gia bên kia, tìm kiếm đã nhiều ngày như vậy mà không tìm ra chút dấu vết nào cả.

Kỳ thật, việc treo giải thưởng Lăng Tiêu đã truyền ra rất nhiều nơi ở Nam châu Thánh Vực, cho nên những người này nói tới việc đó chẳng chút kiêng kỵ. Một trung niên trông ăn mặc theo kiểu văn nhân, tay cầm một chiếc quạt lông, nhẹ nhàng phe phẩy nói:

- Lại nói tiếp, có lẽ là do vận khí của chúng ta không đủ. Nếu có thể bắt được tiểu tử đó, mười khối thượng phẩm tinh thạch đúng là số của cải khiến người ta phải đổ mắt.

Nói xong, trung niên văn nhân này liếc nhìn chủ quán một cái, cười khinh miệt, sau đó hỏi:

- Ông chủ, người có gặp một tiểu tử nhân loại hình thức anh tuấn, tuổi chừng hai mươi không? Nếu gặp, người cũng không cần mở quán này nữa làm gì, người phát tài rồi đó!

460. Chương 411: Ý.

Ông chủ quán rượu dường như không phát hiện ra sự trào phúng của văn sĩ trung niên kia, lắc đầu nói:

- Ở đây bàn cùng nghèo khổ, chẳng có mấy người ngoài tới cả.

Văn sĩ trung niên cười lạnh chỉ Kim Hổ nói:

- Hắn không phải người ngoài sao? Người có biết hắn là ai không? Hừ!

Theo tiếng cười lạnh của văn sĩ trung niên, mười mấy người kia đều đứng lên, đi về phía Kim Hổ, trong mắt đều lộ hào quang hưng phấn.

Hai mắt Kim Hổ hơi nheo lại rồi nhấp nháy sáng như sao. Y nhìn đám người đang vây quanh, thản nhiên nói:

- Các ngươi là ai? Ta không biết các ngươi, vây quanh ta làm cái gì?

- Ha ha, không biết chúng ta à? Không hề gì. Chúng ta biết ngươi là đủ rồi.

Một tráng hán toàn thân phát ra khí thế hùng mạnh, há miệng cười lớn đầy trào phúng, nói:

- Chẳng qua chỉ là một kẻ gà mờ mới phi thăng, quả thực chẳng có kiến thức gì cả. Tuy rằng ngươi không đáng giá như vậy nhưng người ta trực tiếp muốn mạng của ngươi với giá 1000 khối hạ phẩm tinh thạch. Tiểu tử, ngươi cũng coi như khá có giá đó. Nói đi, là ngươi tự sát hay muốn ông đây giúp ngươi một phen? Ngươi yên tâm, ông không có hứng thú ngược đãi, cam đoan chỉ một kiếm, đầu ngươi sẽ rơi xuống đất. Ha ha....

Giọng người đàn ông vạm vỡ này như chuông đồng, tiểu nhị trẻ tuổi đang bưng rượu ra nghe vậy hơi nhúu mày. Tuy nhiên gã rõ ràng cảm giác được uy áp trên người đó, bởi vậy do dự không dám đi tới.

Kim Hổ vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, thản nhiên nói:

- Ta không rõ người đang nói gì.

- Người không cần hiểu! Người chỉ cần hiểu rằng Âu Dương gia ra giá cao, muốn mạng người là được.

Văn sĩ trung niên âm hiểm nhìn Kim Hổ, khẽ nhếch môi cười lạnh, sau đó quát:

- Giết hắn!!!

Ba gã người luyện võ thánh giai, trên người năng lượng dao động vô cùng mãnh liệt, gần như không có nửa điểm do dự, rút kiếm ra, bao vây kín tất cả đường lui của Kim Hổ, vung kiếm muốn chém đầu Kim Hổ.

Trong thời khắc chỉ mảnh treo chuông, ông chủ tiệm rượu bỗng nhiên bùng lên khí thế hùng mạnh, không ngờ đè ép khí thế của toàn bộ mười mấy người xuống, sau đó lạnh lùng nhìn thẳng vào mặt văn sĩ trung niên nói:

- Nơi này trở thành địa bàn của Âu Dương gia từ khi nào thế? Hắc Lang bang cũng trở thành tay sai của Âu Dương gia từ khi nào vậy?

Văn sĩ trung niên không thể tưởng tượng nổi trong 1 tiểu trấn thế này lại có người có thể nhận ra được lai lịch của bản thân, đồng thời còn cảnh cáo mình. Quả thật, trong lòng y cũng hiểu, nơi này đã ra ngoài phạm vi thế lực của Âu Dương gia, người ta không nể mặt Âu Dương gia cũng là rất bình thường, bởi vì nơi này chính là địa bàn của đối thủ một mất một còn của Âu Dương gia, Thiên Sơn phái.

Thiên Sơn phái cũng có 1 mỏ quặng tinh thạch. Âu Dương gia thêm nhỏ dãi đã lâu tuy nhiên thực lực song phương không chênh lệch nhau mấy, không làm gì được đối phương, cho nên vẫn giữ yên ổn.

Văn sĩ trung niên nheo mắt, ánh mắt hơi lóe lên, sau đó nói:

- Bằng hữu, không cần làm căng. Chuyện này không quan hệ tới Thiên Sơn phái. Nếu người đã biết Hắc Lang bang, cũng có thể biết quy củ của chúng ta. Để chúng ta giết tiểu tử này, người sẽ được chia 100 khối tinh thạch. Chúng ta cũng sẽ bồi thường toàn bộ tổn thất trong quán này của người.

Ông chủ quán rượu cười lạnh nhìn văn sĩ trung niên, nói:

- Nếu ta đoán không sai, các hạ chính là quân sư Độc Lang của Hắc Lang bang nhỉ? Nói thật cho người biết, ở trong quán của ta, đừng có ai nghĩ tới việc vi phạm quy củ của ta! Nếu không, chính là.... Giết không tha!

Văn sĩ trung niên đánh giá ông chủ quán rượu, ánh mắt lộ ra một tia kinh hãi. Bản thân mình và bang phái bị người ta biết rõ từng chi tiết, vậy mà mình lại không hề biết lai lịch của đối phương. Điều này quả thực khiến y rất ức chế.

- Bằng hữu, một khi đã biết rõ chúng ta là Hắc Lang bang như vậy, không ngại báo danh ra chứ? Đừng để cho hiểu lầm.

- Hiểu lầm? Không đâu. Ta chính là ông chủ ở đây. Quán này ta mở cũng đã hơn trăm năm, vẫn chưa từng có ai dám gây rối ở chỗ này của ta đâu. Ha ha, một trăm năm mươi năm trước, bang chủ Độc Lang bang các người, Tiểu Tam Tử, ha ha, hiện tại kêu Tam gia? Chính là hắn, các người trở về hỏi một chút, hắn biết ta là ai! Nếu hắn biết rằng hôm nay người dám chạy tới uy hiếp ta, phỏng chừng sẽ là người đầu tiên giết chết người, để tránh việc người gây phiền toái cho hắn. Cho nên người đi đi, ta cũng không làm khó xử người. Hắc Lang bang các người muốn phát tài hay không, ta mặc kệ. Phá hỏng quy củ của ta, tuyệt đối là không được!

Ông chủ quán rượu nói với vẻ mặt bình thản, như thể đang nói một chuyện gì đó rất bình thường.

Văn sĩ trung niên Độc Lang và tay chân đều thở phào phòng. Ở vùng này, tuy Hắc Lang bang không phải là bang hội gì hoành tráng nhưng thực lực cũng không thể khinh thường. Các thành viên trong bang đều có thực lực Thánh giai trở lên. Tiêu Tam của Hắc Lang bang đã đạt tới cảnh giới Kiếm Thần bậc sáu, cũng là một trong những cao thủ sinh trưởng trong Thánh Vực này. Năm nay y mới hơn 300 tuổi, có thể nói tiền đồ vô lượng, ngay cả nhiều người có thể lực lớn cũng không muốn trêu chọc vào Tiêu Tam này. Không ngờ ở một quán rượu quê vô danh này lại bị người làm nhục như vậy. Tuy nhiên nhìn bộ dáng của ông chủ, rõ ràng chẳng hề sợ danh tiếng của Tiêu Tam.

Văn sĩ trung niên khẽ cắn môi, nói:

- Năm trăm khối! Chỉ cần cho chúng ta giết người này, chúng ta sẽ chia cho người một nửa! Như thế nào?
Hắn không tin, trên đời này cái gì cái gọi là chính nghĩa, chỉ cần đạt được ích lợi, sẽ không ai không động tâm!

Khuôn mặt thanh tú của tiểu nhị hơi run lên, rượu trong khay cũng hơi sóng ra một chút. Gã thầm nhủ: Trời ạ, năm trăm khối tinh thạch! Đó là số của cả nhiều tới mức nào chứ? Gã không kìm nổi liếc nhìn người trẻ tuổi áo đen ngồi kia, trong lòng thầm nghĩ: nếu sư phụ đáp ứng, như vậy là phát tài rồi. Nhiều cao thủ bao vây như vậy, hẳn chỉ có một người, chắc chắn là trốn không thoát. Tuy nhiên gã lại nghĩ: Mình nghĩ vậy liệu có quá thiếu đạo đức hay không? Không! Bởi vì mình không biết hắn!

Ông chủ quán rượu cười ha hả, sau đó bỗng nhiên ra tay như điện, hung hăng nện một cái tát trên mặt văn sĩ trung niên.

Bốp!!

Một tiếng kêu thật vang. Tiểu nhị đang suy nghĩ miên man chợt run rẩy thân hình. Hiển nhiên cực kỳ quen thuộc với thanh âm này. Một cái tát đó giống như đánh thẳng vào lòng gã, khiến gã vô cùng hổ thẹn, tâm nói: nhiều năm như vậy sư phụ không phải vẫn luôn dạy bảo mình, thứ gì không phải của mình thì đừng có mơ mộng hão huyền... Tuy rằng cái tát này đánh lên mặt người khác nhưng tiểu nhị lại cảm giác mặt mình nóng như lửa. Đồng thời gã thấy, sư phụ dường như còn quét về phía mình một ánh mắt lạnh lẽo, như thể cảnh cáo điều gì.

Đồng thời, một cái tát này cũng giống như đánh vào trong lòng mọi người. Văn sĩ trung niên thậm chí kinh ngạc, há hốc mồm nhìn ông chủ quán rượu, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi. Y đường đường là một cao thủ cảnh giới Kiếm Thần bậc hai, hơn 1500 năm trước phi thăng lên đây từ nhân giới, thực lực không ngừng tăng trưởng, thậm chí có hi vọng đột phá đến Kiếm Thần bậc ba trong vòng một trăm năm nữa. Năm xưa, y cũng là một nhân vật uy danh hiển hách ở phương Tây đại lục nhân giới, hôm nay không ngờ bị người ta đánh cho một cái tát như vậy.

Trên mặt đau đớn nhưng còn không bằng thương tổn trong lòng vì sự tôn nghiêm của bản thân bị đập nát, văn sĩ trung niên găm lên giận dữ:

- Người dám đánh ta?

- Cút!

Ông chủ quán rượu dường như cảm thấy như vậy còn chưa đủ, lại bỏ thêm hai chữ:

- Rác rưởi!

- Người ... Người người.... Người mắng ta rác rưởi?

Văn sĩ trung niên giận dữ quá hóa cười, cũng không thèm để ý tới năm dấu ngón tay rõ ràng trên mặt, lạnh lùng nói:

- Độc Lang sẽ nhớ kỹ chuyện hôm nay. Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, chúng ta sau này còn gặp lại!

Nói xong, y mang theo mọi người rời khỏi quán rượu kiêm nhà trọ này, khi ra cửa thì oán hận liếc mắt một cái, không dừng lại ở tiểu trấn này nữa mà bỏ đi thẳng.

Lúc này ông chủ quán rượu cười tùm tùm ngồi xuống, sau đó nhìn Kim Hổ hỏi:

- Chủ nhân của người có khỏe không?

Giờ thì Kim Hổ đã xác định đối phương có ý trợ giúp mình chắc chắn là có mục đích. Quả nhiên người đó biết mình và Lăng Tiêu. Hơn nữa, thực lực của ông chủ quán rượu này sâu không lường được, muốn giết chính mình dễ như trở bàn tay. Cho nên, Kim Hổ thành thành thật thật lắc đầu:

- Ta không biết hắn đang ở đâu. Cũng trong ngày chúng ta phi thăng, hai chúng ta đã tách nhau ra.

Ông chủ quán rượu không hề tỏ vẻ gì ngạc nhiên, gật gật đầu, than nhẹ một tiếng:

- Quả nhiên là như thế, làm ma sủng, chẳng lẽ tinh thần lực của người cũng không liên hệ được với hắn sao?

Lúc này Kim Hổ bật ngẩng đầu lên, trong mắt ánh ra một tia cảnh giác, nhìn ông chủ quán rượu. Tuy rằng không ít người ở nhân giới biết rằng mình là người Ma tộc, nhưng biết mình đi lên đây theo Lăng Tiêu thì không có mấy người. Trên ngọn núi ngày hôm đó, chỉ có Âu Dương Trường Không của Âu Dương gia là biết mình, nhưng y đã bị Lăng Tiêu chém chết. Những người khác phi thăng từ Cẩm địa của Thần thì Kim Hổ đều không thấy ai cả. Ông chủ quán rượu này làm sao lại biết mình chứ?

Ông chủ quán rượu chậm rãi lắc đầu, nói:

- Người không cần sợ, trên người người có khí tức của Ma tộc. Cũng không phải mọi nhân loại đều căm thù Ma tộc. Là người sinh ra trong Thánh Vực, ta càng không hề có địch ý gì với Ma tộc. Mấy trăm năm trước, ta thậm chí còn có một bằng hữu Ma tộc.

Tuy rằng Kim Hổ không quá tin tưởng lời giải thích của ông chủ quán rượu này, nhưng cũng không nói gì nữa, chỉ lắc đầu nói:

- Khả năng là khoảng cách quá xa, ta không liên hệ được.

Trên mặt ông chủ quán rượu lộ ra vẻ thất vọng, sau đó nói:

- Nếu như vậy, sau này mà người gặp được chủ nhân thì nhờ người nói với hắn một câu giúp ta, chương môn phái Thiên Sơn rất thưởng thức hắn, nếu muốn cộng đồng đối kháng Âu Dương gia, có thể lựa chọn hợp tác cùng Thiên Sơn phái ta!

Lúc này vẻ mặt Kim Hổ lộ vẻ thoải mái. Hóa ra ông chủ quán rượu trông rất bình thường này đúng là người của Thiên Sơn phái, thoát nhìn còn có địa vị không thấp. Nghĩ vậy, y đáp ứng nói:

- Tốt, ta nhất định chuyển lời.

Ông chủ quán rượu lúc này nói:

- Thừa dịp những người đó rời khỏi, người cũng đi nhanh đi, nhớ kỹ, nhất định phải giúp ta chuyển lời đó!

Kim Hổ lại gật đầu. Y biết, mình cũng không nên ở đây lâu, thậm chí còn không hỏi phương hướng hải ngoại, xoay người đi luôn. Đi được một lát, Kim Hổ nhảy lên cao hơn mười thước, biến mất giữa không trung nhanh như điện chớp.

Cho đến tận lúc này, tiểu nhị bộ dáng thanh tú kia mới tới trước mặt ông chủ quán rượu nhỏ giọng nói:

- Sư phụ... Chương môn thật sự muốn cùng Lăng Tiêu kia hợp tác sao?

Ông chủ quán rượu nhìn tiểu đồ đệ trẻ tuổi này, khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Lăng Tiêu là một bảo bối. Ai có thể nắm được hắn trong tay sẽ chân chính phát đạt. Chương môn... có lẽ còn bức thiết muốn được gặp Lăng Tiêu hơn cả ta cơ!

461. Chương 412: Cơ May Bất Ngờ.

Trong nháy mắt, nửa năm thời gian lặng lẽ trôi qua. Lúc trước Nam Châu treo giải thưởng giá trên trời gây ồn ào huyên náo một thời gian, nay cơn sốt cũng dần dần giảm xuống, không dưới mấy ngàn vũ giả hùng mạnh tìm kiếm suốt mấy tháng, cũng không tìm được chút manh mối nào, lòng hăng hái lúc ban đầu cũng dần dần tan đi. Treo giải thưởng tuy rằng lớn đến mê người, nhưng dù sao không phải toàn bộ là cuộc sống của bọn họ, nếu có thể tìm được Lăng Tiêu kia tự nhiên là tốt, nhưng nếu tìm không thấy, dù sao cũng không thể vì chuyện này mà chậm trễ việc tu luyện.

Cho nên, người tìm kiếm Lăng Tiêu giảm xuống, dần dần ít hẳn đi, vì thế có nhiều người cho rằng: Lăng Tiêu đã sớm chết rồi! Trúng liên tiếp sáu đạo kiếm khí của Kiếm Thần bậc năm, làm sao có khả năng còn sống chứ?

Âu Dương Huy đương nhiên hy vọng Lăng Tiêu đã chết, thậm chí trong lòng hắn cũng cho rằng Lăng Tiêu đã chết. Chết mới tốt! Hắn còn sống ngày nào đối với Âu Dương Huy đều là một ám ảnh thật lớn.

.....

Lăng Tiêu bế quan tu luyện phía dưới sơn động cách đó không xa, có một dòng suối rộng, chảy qua khe núi này. Dòng nước chảy xiết đến mức đá tảng lớn ngàn vạn cân đều có thể dễ dàng cuốn trôi theo dòng nước! Tới cách khe núi vài dặm đường, đều có thể nghe được tiếng nước chảy ầm ầm vang dội!

Trong dòng suối này, có một loại cá bạc vẩy nhỏ, dài ngắn cỡ chiếc đũa, hương vị cực kỳ ngon, khi Lăng Tiêu còn đang bế quan tu luyện khoảng sau ba tháng, lúc đến đây tắm rửa hần ngẫu nhiên phát hiện ra.

Cảm giác loại cá bạc vẩy nhỏ này rất giống như một loại cá đã sớm tuyệt chủng mà hần biết đến ở Tu Chân Giới, loại cá này mỗi lần ăn một con có thể gia tăng công lực người tu chân tới năm mươi năm! Hơn nữa hương vị cực kỳ ngon!

Mỹ vị, đối với người tu chân mà nói, trừ một số ít người tham ăn, còn phần lớn thật đúng là không hề quan tâm tới, bởi vì sau khi tu luyện đến Kim Đan kỳ, mấy trăm năm không ăn không uống cũng không chết vì đói!

Đạt tới Kim Đan kỳ này người tu chân ăn cái gì, trừ ưa thích mỹ vị, phần nhiều chỉ là một loại hình thức.

Cho nên, loại cá bạc vẩy nhỏ này tại Tu Chân Giới vốn số lượng rất nhiều, nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy trăm năm đã hoàn toàn bị diệt sạch!

Lăng Tiêu ở đây lại phát hiện ra, đương nhiên vô cùng vui mừng: cá bạc vẩy nhỏ nơi này nếu đúng thực là loại cá ở Tu Chân Giới, vậy tốc độ tu luyện của mình ắt có thể nhanh hơn vài phần!

Cá bạc vô cùng giao hoạt, hơn nữa nơi này dòng nước chảy xiết, Lăng Tiêu tốn rất nhiều sức lực mới bắt được một con. Sau khi dùng lửa nướng chín, ăn một lần quả nhiên liền giống như ghi chép ở Tu Chân Giới về loại cá bạc vẩy nhỏ: vị cực ngon, khiến người muốn ngừng mà không được! Sau khi ăn, năng lượng khổng lồ tồn trữ trong kinh mạch, mỗi con có thể làm cho người tu luyện trước thời kỳ Độ Kiếp kỳ gia tăng năm mươi năm công lực.

Thời gian sau đó, Lăng Tiêu cứ ở trong dòng sông, tìm cách bắt cá bạc vẩy nhỏ, để cho thân thể chìm sâu vào dòng nước, đầu tiên hần phải ngưng tụ lực lượng tại thân thể vượt hơn vạn cân, nếu không sẽ bị dòng nước cuốn trôi, sau đó, còn phải tìm được loại cá bạc trong dòng nước, dùng Tế Liễu kiếm trong chiếc nhẫn không gian đã nhiều năm chưa dùng tới để đâm cá.

Lăng Tiêu thực lực mạnh mẽ, nhưng không nghĩ tới suốt một ngày ngâm mình trong dòng nước chảy xiết, không ngờ thực lực của mình phát ra không tới một phần mười! Đồng thời cá bạc cũng thông minh không kém, rất nhanh chúng đã biết người kia chuyên môn bắt giết chúng, vì thế đều lần trốn rất xa Lăng Tiêu.

Khi phát hiện kẻ ngốc kia trầm mình trong dòng nước chảy xiết, thậm chí có một con cá rất lớn, kích cỡ cả thước dường như cố ý khiêu khích Lăng Tiêu, còn muốn phóng tới đánh Lăng Tiêu. Mưu đồ dụng mạnh vào kẻ thù chết tiệt này cho chết đuối mới tốt.

Lăng Tiêu nổi lên tính hiếu thắng, hơn nữa, Lăng Tiêu cũng phát hiện, ở nhân giới quả thực khó gặp cơ hội tu luyện giữa dòng nước chảy xiết thế này, đối với mình đây đúng là nơi tu luyện thật tốt!

Đơn giản hần sử dụng toàn bộ đạo pháp đánh ra, hết đợt này tới đợt khác, bắt đầu hần tu luyện các loại kiếm kỹ từ giai đoạn đầu, chỉ dùng chân nguyên lực ổn định thân người, ngày đầu tiên Lăng Tiêu rơi vào tình trạng kiệt sức mà một con cá cũng không bắt được.

Trải qua một đêm tĩnh tọa điều tức, ngày hôm sau, Lăng Tiêu tiếp tục nhảy vào giữa dòng nước chảy xiết tu luyện, cũng như hôm trước mệt mỏi kiệt sức vẫn không có thu hoạch con cá nào!

Ngày thứ ba... ngày thứ tư... mãi cho đến nửa tháng sau!

Lăng Tiêu ở giữa dòng nước xiết, đã có thể làm được một mặt thân thể ổn định tự nhiên, một mặt thi triển ra các loại kiếm kỹ không hề đình trệ chút nào. Mà trong suốt thời gian nửa tháng này, hần cũng không bắt được một con cá bạc nào!

Đàn cá bạc vẩy nhỏ dường như cảm thấy người kia là một thằng ngốc, dần dần, không ngờ lại quen thuộc cảnh Lăng Tiêu ở giữa dòng nước xiết kích ra từng đạo lốc xoáy mãnh liệt. Những con cá đó dường như trời sinh ra đã ưa thích dòng nước chảy xiết, càng mãnh liệt dường như chúng càng thích!

Cho nên, sau mười lăm ngày, bên cạnh Lăng Tiêu thường xuyên tụ lại một đám cá bạc, có con lớn có con nhỏ, đa số là loại lớn bằng chiếc đĩa, còn có một ít con lớn dài cả thước.

Lăng Tiêu đứng vững vàng ở dưới nước sâu hơn mười thước. Nơi này là một sườn dốc, dòng nước chảy tới đây lại thuận theo sườn dốc, một đường cuộn cuộn chảy xuống phía dưới.

Rất nhiều cá bạc vẩy nhỏ quay vòng quanh Lăng Tiêu, xuyên qua xuyên lại giữa dòng nước chảy xiết sinh ra do Lăng Tiêu liên tục vung kiếm. Khóe miệng Lăng Tiêu nổi lên một vẻ tươi cười dường như có chút tinh nghịch, đột nhiên cổ tay run lên, giữa dòng chảy nơi nơi đều là tàn ảnh Lăng Tiêu lưu lại. Trong nháy mắt này, hắn đã đâm ra mấy ngàn kiếm!

Bên người Lăng Tiêu chừng mấy trăm con cá bạc lớn nhỏ đều bị kiếm này đâm trúng toàn bộ, không kiếm nào đâm vào khoảng không!

Sau đó, thân thể Lăng Tiêu đột nhiên từ trong dòng nước nhảy lên, đứng giữa không trung, rất nhanh vạch một vòng lớn xuống phía dưới mặt nước, một đạo kiếm khí bắn ra, trên mặt nước... mắt thường có thể thấy được, dòng nước bị đạo kiếm khí này cưỡng ép ngăn cách lại!

Kiếm trong tay Lăng Tiêu hất lên phía trên một cái!

Rào rào!

Dòng nước bị quay vòng thành một mảng lớn, không ngờ bị một kiếm này của Lăng Tiêu hất tung lên không trung!

Trong nháy mắt, phía dưới lộ ra lòng sông cứng rắn dưới đáy nước!

Ngay sau đó, thân thể Lăng Tiêu như một tia chớp phóng vọt vào giữa khối nước bị hất tung lên kia, sau đó gom tất cả cá bạc vẩy nhỏ thu vào nhẫn không gian!

Hắn hài lòng cười một tràng ha ha, cứ giống như một đứa trẻ tinh nghịch thỏa chí vậy.

Trên thực tế, nếu Lăng Tiêu sớm dùng phương pháp này, cá bạc trong dòng nước e là sớm đã bị hắn bắt sạch không còn, tuy nhiên phạm bất cứ việc gì gấp quá sẽ không hay, hơn nữa việc cũng dễ làm thôi, bắt bao nhiêu đó, cũng đủ gia tăng mấy vạn năm công lực của hắn, ưu đãi lớn nhất của loại năng lượng này, là phát triển cân bằng!

Nói cách khác, chính là cho dù gia tăng năng lượng mười vạn năm, đối với cảnh giới của Lăng Tiêu hiện nay, gần như cũng không có ảnh hưởng!

Hay là nói, nếu Lăng Tiêu không ngừng ăn loại cá bạc này, hoàn toàn có thể ăn đến mức cực hạn khả năng chịu đựng của mình, đến lúc đó, chân nguyên lực của Lăng Tiêu, gần như có thể đạt tới một con số kinh khủng!

Nhưng như cũ vẫn là Xuất Khiếu kỳ đỉnh!

Thời gian nửa năm này, sau khi Lăng Tiêu khôi phục thực lực vẫn như trước không có vội vã đột phá, hắn luôn nuôi hy vọng, có thể ở bên trong Thánh Vực, tìm được một thi thể rắn chắc để luyện chế thành phân thân chứa nguyên thần thứ hai của mình! Đến lúc đó, cho dù đối mặt với kẻ thù hùng mạnh, cũng có đủ năng lực để tự bảo vệ mình!

Ở trong Thánh Vực tàng long ngoạ hồ này, chuyện thứ nhất cần làm cũng không phải phát triển thể lực chính mình, mà là... tự bảo vệ!

Thân thể Lăng Tiêu, cũng theo thời gian tu luyện bên trong dòng nước vô danh đó, trở nên tràn đầy lực lượng bộc phát, bắp thịt nổi gồ lên, làn da ngăm đen, thoát nhin, cùng bộ dáng người trẻ tuổi bạch diện thư sinh trước kia dường như là hai người khác nhau.

Đây cũng là hiệu quả Lăng Tiêu cố tình hướng tới, chỉ dùng phương pháp dịch dung đơn giản, thật không thể khiến hắn hoàn toàn yên tâm được, phải hoàn toàn thay đổi hình dạng của chính mình, mới có thể thực sự tránh thoát cừu gia đuổi giết!

Mặc dù trong khoảng thời gian này, Lăng Tiêu không có hiểu biết gì nhiều về các thế lực bên trong Thánh Vực, nhưng hắn vẫn như cũ hiểu rõ được một điều, hiện tại bản thân mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Âu Dương gia. Nếu nói cho nghiêm túc: Lăng Tiêu hiện nay ngay cả tư cách làm đối thủ của Âu Dương gia cũng không có!

Đây cũng không phải hắn tự coi nhẹ mình, mà sự thật là như thế.

.....

Nam Châu Thánh Vực bốn mùa như mùa xuân. Bởi vì linh khí sung túc, gần như nhìn không ra dấu hiệu biến hóa của bốn mùa. Thời điểm này, thời gian cách lúc Lăng Tiêu tiến vào Thánh Vực đã trôi qua một năm.

Lăng Tiêu đứng trên đỉnh ngọn núi vô danh, ngẩng đầu nhìn vàng mặt trời đỏ đang dần lên cao, tia sáng vàng ánh chiếu lên mặt Lăng Tiêu như tỏa ra một vàng hào quang thánh khiết.

Thời gian một năm qua, thực lực của Lăng Tiêu nhảy vọt ở một lần, đó là cả số lượng cá bạc vảy nhỏ bị hắn ăn sạch, năng lượng tích tụ trong cơ thể, cũng đạt tới một con số kinh người!

Phía trên Nguyên Anh kỳ cấp bậc sai biệt của người tu chân, chủ yếu tính từ chính sai biệt trên cảnh giới! Cũng không phải nói năng lượng của người tích tụ nhiều thì nhất định là hùng mạnh! Nhưng nếu một đối thủ cùng giai với Lăng Tiêu, một khi gặp gỡ Lăng Tiêu tuyệt đối chính là ác mộng!

Bởi vì trước mắt chân nguyên trong cơ thể Lăng Tiêu, ở trong chiến đấu gần như dùng mãi không hết! Cho dù gặp lại Âu Dương Huy Kiếm Thần bậc cao như vậy, tin tưởng chỉ cần không phải cả đám ùa lên, Lăng Tiêu có năm thành nắm chắc có thể chém chết đối thủ! Nếu như tiến vào Phân Thần kỳ, trên cảnh giới có thêm một bản chất nâng cao, một kích giết chết Kiếm Thần như Âu Dương Huy, cũng không phải không có khả năng!

Đây chính là cảnh giới!

Cái này giống như một con kiến cường tráng, nó dựa vào đàn kiến bên cạnh tất cả đều hùng mạnh! Có được lực lượng rất mạnh, có thể giơ lên cao vật nặng hơn gấp mấy chục lần sức nặng của nó.

Nhưng nếu dùng một tảng đá cỡ nắm tay đè lên nó, như vậy con kiến này chỉ có một kết cục, bị đè ép chết!

Đây chính là hiệu quả mang tới do cảnh giới nâng cao thực lực của người tu chân, nếu nói người tu chân Xuất Khiếu kỳ chính là con kiến hùng mạnh kia, như vậy cảnh giới Phân Thần kỳ chính là tảng đá!

Nhưng người tu chân Nguyên Anh kỳ, ở trong mắt Xuất Khiếu kỳ, cũng giống như thế!

Chênh lệch của cảnh giới rất lớn, tuyệt đối không phải chỉ cố gắng thì có thể bổ khuyết được. Chỉ có một loại đồ vật có thể thay đổi tình trạng này.

Pháp bảo!

Đây cũng là nguyên nhân căn bản vì sao lúc trước Lăng Tiêu có thể chiến thắng nhiều kẻ thù hùng mạnh hơn mình!

Hoặc là pháp bảo, hoặc chính là sử dụng kiếm kỹ hùng mạnh cao hơn cảnh giới hiện tại của mình, ngoài ra không còn phương pháp nào khác.

Lăng Tiêu trầm nghĩ trong lòng đúng lúc rời khỏi địa phương này rồi.

Lăng Tiêu chém một gốc cây đại thụ cao ngất, gốc đại thụ ước chừng hơn mười thước, Lăng Tiêu cắt đứt khúc giữa, giữ lại một khúc thân cây dài hơn mười thước, sau đó ném xuống giữa dòng nước, chính mình thì ngồi phía trên khúc cây, để mặc thân cây trôi ào ào theo dòng chảy, hắn ngồi vững chắc như núi.

Mấy ngày sau, Lăng Tiêu đi vào một tòa thành nhỏ trên bình nguyên, thành không lớn nhưng khá náo nhiệt. Lăng Tiêu đi dạo một hồi, liền cảm giác được, nơi này cùng Nhân giới không có khác biệt nhiều lắm, nếu có khác chẳng, chỉ có thể nói khu chợ này nhìn thật ồn ào huyên náo, rất nhiều đồ vật này nọ đều là người tu luyện mới có thể sử dụng. không giống như khu chợ bán thịt bán đồ ăn ở nhân giới mà thôi.

Lăng Tiêu chú ý quan sát, hắn cần phải nhanh chóng thích ứng với dân tình phong thổ ở Thánh Vực.

Lúc này, ở xa xa bỗng nhiên truyền đến một tràng tiếng quát tháo, khu chợ vừa rồi đang ồn ào náo nhiệt, người người náo loạn ầm ĩ, gần như trong nháy mắt toàn bộ đều nép sát sang hai bên, chừa lại con đường rộng thênh thang.

Những người này tốc độ cực nhanh, bởi vậy có thể thấy được, Thánh Vực cùng nhân giới còn có thêm khác biệt rất lớn, nếu ở khu chợ nhân giới, cho dù xe của hoàng đế chạy tới, mọi người cũng không thể né tránh nhanh như vậy.

Cho nên, Lăng Tiêu còn đang đứng ở giữa đường xem ra quả thật hơi có chút chướng mắt.

Có người lớn tiếng nhắc nhở nói:

- Tiểu tử kia! Người còn không mau né tránh, xe của Nam Cung tiểu thư chạy tới đụng chết oan mạng!

Lăng Tiêu không phải phản ứng chậm, mà là đang buồn bực, người nào lại có uy thế như thế, chỉ quát tháo một trận từ xa, bên này lập tức liền có phản ứng. Nghe thấy có người nhắc nhở mình, thân thể Lăng Tiêu nhảy một cái phóng qua một bên.

Ngay sau đó, một hồi tiếng vó ngựa vang lên, bên kia phóng tới một đội nhân mã, các kỵ sĩ trên lưng ngựa đều lộ vẻ mặt lạnh lùng ngạo mạn, trong đó một thanh niên cười thót ngựa thuần màu đen nổi bật giữa đám kỵ sĩ cười ngựa màu hỗn tạp. Nếu nói trên mặt các thanh niên kỵ sĩ khác là lạnh lùng, cao ngạo, vậy thì trên mặt gã thanh niên này không có nửa điểm biểu tình, cũng không thèm liếc mắt nhìn mọi người hai bên đường một cái, vẻ mặt kia cứ làm như mọi người không khác gì con kiến bình thường!

Không phải giả vờ, mà là tận trong xương tủy hắn đã mang theo cái khí thế ngạo nghễ này!

Phía sau đám kỵ sĩ quây quần, còn có một chiếc xe ngựa xa hoa do bốn con ngựa một sừng thuần màu trắng khỏe mạnh kéo, xe ngựa thật lớn như một tòa nhà di động!

Rường cột chạm trổ, màu sắc tươi đẹp, chế tác tinh vi, cực kỳ tinh xảo!

Bốn con độc giác mã toàn thân màu trắng không lẫn một sợi lông tạp, thoát nhìn vô cùng thần tuấn, kéo chiếc xe ngựa to lớn như vậy không ngờ không mấy may dừng hết sức! Người bình thường nếu có thể có một con, chỉ sợ đều cất kỹ xem như bảo vật trong nhà, không ngờ tại đây, chỉ có thể sử dụng để kéo xe. Có thể thấy chủ nhân người ta xa hoa đến mức nào!

Màn xe ngựa đóng kín, cũng không có phát sinh chuyện mỹ nữ khê vén rèm xe tò mò nhìn ra ngoài.

Tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe... cuộn cuộn mà qua, sau một lát, nơi này lại khôi phục bình thường, Lăng Tiêu híp mắt, nhìn theo bóng đội nhân mã rồi đi như có điều suy tư.

Vừa rồi hắn từ giữa đội ngũ đó, cảm ứng được mấy cỗ khí tức cực kỳ hùng mạnh! Cũng không phải phát ra từ thanh niên trên chiến mã màu đen kia, khí tức của gã thanh niên, cũng chỉ mạnh hơn một chút so với Kiếm Thánh, nhiều lắm là tu vi Kiếm Thần.

Nhưng từ một nơi bí mật gần đó, ở chỗ mọi người không nhìn thấy, tuyệt đối có mấy người vô cùng hùng mạnh!

Người nọ vừa mới nhắc nhở Lăng Tiêu, thấy hắn còn đang ngây ngốc đứng nhìn, khinh thường nói:

- Ngốc tiểu tử! Đừng nhìn! Cẩn thận đại thiếu gia Mộ Dung gia móc mắt của ngươi đó! Nam Cung tiểu thư, cũng không phải là loại người như ngươi có thể tưởng nhớ!

Lăng Tiêu không giận, ngược lại hướng tới người nọ thản nhiên cười, cũng không hỏi cái gì, khiến người nọ đang định khoe khoang kiến thức uyên bác nên nhịn đến mức sắc mặt đỏ bừng.

Cái gì Đại tiểu thư Nam Cung gia, Đại công tử Mộ Dung gia, có quan hệ gì với ta chứ?

Lăng Tiêu khẽ nhếch miệng, trong lòng thầm nghĩ, chỉ có điều giờ khắc này, hắn bỗng nhiên nhớ đến những người thân và các mỹ nữ còn ở nhân giới.

Đều khỏe cả chứ?

462. Chương 413: Dẫn Sói Vào Nhà.

Đội xe ngựa xa hoa trong chớp mắt liền biến mất ở cuối dãy phố sầm uất. Người nhắc nhở Lăng Tiêu thấy tiểu tử da ngăm đen diện mạo thật thà chất phác kia còn đang ngóng nhìn, hần khê thở dài một tiếng, trong lòng thầm nghĩ: Có lẽ tiểu tử này ở vùng đất bên ngoài tới, còn không biết thế lực của Mộ Dung gia và Nam Cung gia ở Nam châu, vạn nhất gặp phải bọn họ, vậy thật đúng là ngay cả chết rồi cũng không biết vì sao mình lại chết!!!

Mấy năm trước, từng có người chọc tới Đại công tử Mộ Dung gia, người nọ còn là người trong giới Kiếm Thần ở Nam Châu coi như là nhân vật số một, nhưng thế nào? Ngày hôm sau liền bị người phát hiện chết ở ngoài vùng hoang dã! Toàn thân mấy chục chỗ vết thương, đáng sợ nhất còn không phải điều này, mà là mấy chục chỗ vết thương, không có chỗ nào là vết thương do lợi khí!!!

Nói cách khác, người cường giả cảnh giới Kiếm Thần này, rất có thể là bị người dùng tay không đánh cho tới chết! Tuy nói Kiếm Thần ở bên trong Thánh Vực không tính là cao thủ hàng đầu, nhưng cũng không phải là người mà ai cũng có thể ức hiếp được. Cái chết kiểu này không khỏi hơi quá mức thâm.

Bằng chứng về thế mạnh của Mộ Dung gia, cũng không phải chỉ bao nhiêu đó, bất cứ người địa phương nào đều có thể nói ra mấy sự tích về thế mạnh của Mộ Dung gia và Nam Cung gia.

Người nọ ngẫm nghĩ một chút, rốt cục vẫn không tìm nổi nhắc nhở Lăng Tiêu:

- Huynh đệ! Người hần là người ở bên ngoài tới phải không?

Lăng Tiêu khẽ gật đầu, hỏi:

- Như thế nào???

- Không có gì! Chỉ là nhìn dáng vẻ của ngươi, không nhận được nhắc nhở ngươi, Nam Cung gia và Mộ Dung gia, ở khắp cả Nam châu Thánh Vực đều là gia tộc tiếng tăm vang dội. Không quản ngươi ôm mối tâm tư gì, cho dù đi đầu nhập vào nhà người ta... cũng phải xem ngươi có thực lực hay không! Hãy nghe ta nói, hay là thôi đi! Nhìn dáng vẻ của ngươi, hần là cũng có chút thực lực, hiện tại ở chỗ lão ca có công chuyện này, không biết ngươi có muốn làm không?

Người này tuy rằng miệng hay nói, nhưng nhìn tướng mạo cũng có thể thấy được đó là một người rất chân thật.

Lăng Tiêu hiện giờ mục đích đúng là giấu tài dốc lòng tu luyện, nếu có thể tìm được một công chuyện làm, đương nhiên cũng là chuyện tốt, tuy nhiên người này dường như có hơi quá mức nhiệt tình, hơi có vẻ vô sự xum xoe sẵn đón, nhưng Lăng Tiêu vẫn tỉnh bơ không nói gì chỉ gật gật đầu.

Người này nói:

- Ở gần đây có một mạch khoáng tinh thạch. Hà! Quặng mỏ tinh thạch ngươi biết chứ? Ở nơi đó, có hai, ba mươi người quản lý trông coi việc làm. Tuy rằng thuộc về tầng thấp nhất, nhưng tốt xấu cũng là tiểu đầu mục! Không cần ngươi làm việc! Chỉ cần đứng xem những người đó làm việc, đề phòng bọn họ đánh cắp tinh thạch là được. Hà! Nói thật ra những người đó cũng không có lá gan lớn như vậy. Cho nên nói, công việc này thật vô cùng nhẹ nhàng! Hơn nữa, ba tháng lại được trả thù lao một khối hạ phẩm tinh thạch, còn bao ăn bao ở, quả thật quá tốt!

Lăng Tiêu tuy rằng không rõ lắm ba tháng thù lao một khối hạ phẩm tinh thạch có thật tốt hay không, nhưng trong lòng cũng là hơi động tâm: mạch khoáng tinh thạch? Nhưng trên mặt hần không có lộ ra chút thần sắc cảm kích gì, ngược lại có phần cảnh giác hỏi:

- Chuyện tốt như vậy vì sao tìm ta? Chúng ta dường như... không quen biết nhau thì phải?

Dáng vẻ bề ngoài của Lăng Tiêu lúc này là một chàng trai 30 tuổi, làn da ngăm đen, phối hợp với vẻ mặt này của hần, ngược lại làm cho người ta có loại cảm giác tin tưởng. Thoạt nhìn thô lỗ cộc lốc, nhưng trên thực tế có vẻ hơi gian trá.

Người trung niên này thoạt nhìn chỉ chừng bốn mươi tuổi thấy bộ dáng Lăng Tiêu có vẻ động tâm, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười tươi. Trên thực tế, Lăng Tiêu cũng không phải là người thứ nhất hần tìm tới, những

người trước đây, hoặc cho rằng hắn là người đầu óc có bệnh, hoặc là bị hắn nói tới ông chủ ở đó dọa cho

Đương nhiên, chỉ những quản lý nhỏ nhảm chán, thậm chí sau khi bọn họ phát hiện Lăng Tiêu đang dùng thời gian nhàn hạ để tu luyện, còn cười nhạo Lăng Tiêu, cho rằng đầu óc của tiểu Hắc có hơi ngốc rồi, đạt tới cảnh giới Kiếm Thánh, sinh mệnh sẽ tương đối dài, cho dù sống mấy ngàn năm cũng không có vấn đề gì. Một khi đã như vậy thì còn tiếp tục cố gắng vất vả tu luyện làm gì?

Lăng Tiêu cũng không hứng thú đàm luận với những người này. Thậm chí hắn có chút hoài nghi, làm sao những người này có thể tu luyện đến Thánh cấp.

Kỳ thật mỗi người đều có những dĩ vãng thuộc về mình. Nếu như một người thật sự có bối cảnh lớn, chỗ dựa lớn, thì không ai muốn thực lực của mình được nâng cao đến một mức làm cho người ta kính ngưỡng?

Mỗi người đều có thời tuổi trẻ nhiệt huyết, cũng có thời điểm cố gắng hăm hở tiến lên, chỉ có điều sau khi bọn họ phát hiện cho dù mình có cố gắng như thế nào, đều chỉ có thể dừng ở giai đoạn này. Có lẽ ban đầu bọn họ không phục, không muốn khuất phục vận mệnh, nhưng theo thời gian trôi qua, mấy trăm năm thời gian trôi qua, có lẽ với cảnh giới này... Không có bất kì thế lực lớn nào sẽ cung cấp cho bọn hắn đan dược thượng phẩm, càng không có chỗ dựa vững chắc nào cho bọn hắn tinh thạch, khiến bọn họ dù chậm nhưng cũng có thể đề cao lên.

Nhưng khi tới nơi này làm một người quản lý nhỏ, hàng năm còn lấy được tinh thạch để đủ tu luyện, trực tiếp hấp thu năng lượng của những tinh thạch này, không thể nhanh hơn kẻ ngốc như Lăng Tiêu hấp thu thiên địa linh khí để tu luyện sao?

Nếu có thể thông qua việc hấp thu thiên địa linh khí để nâng cao thực lực, vậy tinh thạch quặng mỏ, lại như thế nào có thể giữ được giá trị như thế này chứ?

Trong quặng mỏ có rất ít con gái, chỉ có mười mấy người phụ trách làm cơm, phần lớn tuổi của bọn họ rất cao. Thánh Vực cũng không có bán Trú Nhan Đan, cho dù có, các nàng cũng không thể hao phí cho nó.

Bình thường Lăng Tiêu rất ít khi xuất môn, trên cơ bản cũng không có bất cứ qua lại nào với những người đó. Hôm nay, bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, muốn đi vào bên trong quặng mỏ xem. Trước đây thì nói là trông coi, nhưng kỳ thật đó chỉ là một cách nói, bởi vì mỗi ngày từng thợ mỏ đều có số lượng qui định, khi mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, và cũng có thể giao ra số lượng tinh thạch.

Cho nên, Mao Thất cũng không phải lừa gạt Lăng Tiêu. Phần việc này quả thật rất thanh nhàn và thoải mái, nếu như không có dị tâm..

Lăng Tiêu vẫn không muốn lộ ra dáng vẻ rất năng động để làm cho người ta chú ý tới mình, điều đó sẽ không tốt lắm. Cho nên, mãi cho đến một ngày sau ba tháng, hắn mới quyết định, muốn đi vào bên trong quặng mỏ để nhìn một chút.

Một trong những quản lý nhỏ có quan hệ tốt với Lăng Tiêu, tên là Lỗ Văn, khuyên nhủ:

-Tiểu Hắc huynh đệ, người đi vào trong đó làm cái gì khi sức nóng trào ra từ trong quặng mỏ kia, cùng với sự hôi thối từ đám thợ mỏ?

Lăng Tiêu cười với vẻ chân thật, sau đó nói:

-Muốn đi xem coi như thế nào? Ta đến đây lâu như vậy, còn chưa thấy qua quặng mỏ tinh thạch có hình dạng gì nữa.

-Ôi, đi thôi đi thôi!

Lỗ Văn phát tay, sau đó lắc đầu nói:

-Lúc trước khi ta tới nơi này, cũng nghĩ như ngươi. Khi đó ta còn tích cực hơn ngươi, tới ngày thứ ba liền nhanh chóng rời đi. Mẹ nó, đó là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Ba năm qua, lão tử cũng không đi vào đó một lần! Tinh thạch là thứ tốt, tuy nhiên quặng mỏ tinh thạch... Quên đi, ta không nói, người đi xem rồi sẽ biết, đừng trách ca ca ta không nói rõ cho người đó... ..

Trên thực tế, tuổi của Lỗ Văn đã vượt qua một ngàn ba trăm tuổi, mười phần là một lão yêu quái. Nhưng bởi vì khi tiến vào Thánh cấp với độ tuổi còn rất trẻ, nên hiện tại thoạt nhìn chẳng qua chỉ có bộ dáng bốn mươi tuổi.

Khi bọn họ hỏi Lăng Tiêu, Lăng Tiêu nói mình hơn tám trăm tuổi, mà còn khiến những người này kinh ngạc và hâm mộ một hồi. Bởi vì khí tức mà Lăng Tiêu bộc lộ ra, đại khái là cảnh giới Kiếm Thánh bậc năm đỉnh. Sau khi hắn biết được tuổi thực và tu vi của những người này, Lăng Tiêu còn có chút hối hận, sớm biết như vậy, không bằng mình chỉ bộc lộ ra Kiếm Thánh bậc ba là được rồi.

Hắn muốn áp chế những người này một chút, miễn cho có một số người không có việc gì đến gây sự, ai mà biết mình hoàn toàn có suy nghĩ gì. Những người này căn bản không có một chút ý tứ thăm dò. Sau khi Lăng Tiêu hiểu được, dưới sự cường thế của Âu Dương gia, không ai rãnh rỗi ăn no rồi đi khiêu khích người khác? Lại không có gây loạn lợi ích.

Lăng Tiêu cáo biệt Lỗ Văn, một mình chậm rãi đi tới cái thang sắt phía dưới ở bên dưới vách núi. Hắn quyết định phải giống như người thường, leo từng bước lên trên. Tuy rằng không ai nói qua với Lăng Tiêu, nhưng đây chính là chỗ khôn khéo của kẻ thù, có lẽ tốt nhất không cần lộ ra quá mức.

Lăng Tiêu bỗng nhiên trông thấy phía trước có một bóng hình một cô gái, trên lưng đeo một cái giỏ thật lớn, hình dáng của chúng cao, to khoảng hai người ôm, dây thừng to như ngón cái đang siết chặt trên vai thiếu nữ. Nàng đang cố hết sức để bắt đầu leo lên phía trên. Lăng Tiêu liếc mắt một cái liền nhận ra, thiếu nữ này chính là người phụ trách đưa cơm trong quảng mỗ, tên gọi là gì hắn cũng không biết. Mỗi ngày trên lưng nàng đều có một lồng đồ ăn to lớn, đưa cơm trưa cho đám thợ mỏ trong quảng mỗ.

Chỗ quảng mỗ này có gần ba trăm thợ mỏ được chia làm ba đợt, mỗi một đợt đại khái có hơn một trăm người. Mà mỗi một đợt cơm đại khái cô bé cũng phải vác đủ hai ba mươi người ăn trên lưng, mỗi ngày vào giữa trưa cũng phải leo lên cái thang sắt hơn một trăm thước, ít nhất phải leo về ba bốn lần!

Lăng Tiêu nhìn thấy mặc dù cô bé đó có chút vất vả, nhưng tay chân vẫn nhanh nhẹn, nghĩ ra chuyện đó chắc cũng là thói quen. Tuy nhiên khiến Lăng Tiêu có chút giật mình chính là, trên người thiếu nữ không có một chút dao động năng lượng nào!

Nói cách khác, có lẽ thực lực cô bé này đã vượt qua Lăng Tiêu, đạt tới Tiên Thiên vũ giả ... Trên cơ bản chuyện này không có khả năng. Còn một loại khả năng khác, chính là thiếu nữ này, căn bản là không có một chút vũ kỹ nào bên người!

Lăng Tiêu thật sự có chút kinh ngạc, tuy rằng thường nhân trong Thánh Vực rất nhiều, nhưng cũng chỉ tương đối thôi, bất cứ một người nào dù yếu nhất cũng sẽ có thực lực Đại Kiếm Sư chứ? Ít nhất ở bên trong rừng rậm, thấy con dã thú nào, cũng có thể đối phó được.

Giống như cô bé này, một chút thực lực cũng không có, đúng là hiếm thấy.

Lăng Tiêu nhìn thấy trên mặt đất còn bày ra hai chiếc giỏ lớn, còn có hai đợt trên xe khá lớn. Lăng Tiêu không kìm nổi có chút bội phục cô bé này. Nếu đổi lại là hắn, không dùng thực lực nào, mà chỉ dùng lực lượng bản thân, một lần có thể đẩy được nhiều thứ như vậy, cũng sẽ cảm thấy quá sức.

Trong lòng thầm nghĩ, Lăng Tiêu chợt giơ tay để xách hai cái giỏ lớn kia, phỏng chừng bên trong là bánh mì, không quá nặng lắm, tuy nhiên bởi vì nhiều nên cũng không nhẹ lắm! Đối với Lăng Tiêu mà nói, tự nhiên là không có vấn đề gì.

Mất thấy cô bé kia đi từng bước, đến cửa động, Lăng Tiêu một tay mang theo một cái giỏ lớn, sau đó bước nhẹ như lên mây, đạp từng bậc một trên cái thang sắt đi về phía trước!

Vào khoảnh khắc này, tin rằng cho dù gia chủ của Âu Dương gia nhìn thấy, cũng sẽ không ngừng giật mình. Chuyện này nhìn thì đơn giản, nhưng chưa chắc ai cũng có thể làm được!

Vách đá này gần như thẳng từ trên xuống dưới, thang sắt được đặt trên đó cho dù dùng tay cầm để đi về phía trước, nhưng thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn xuống dưới, cũng sẽ có cảm giác đầu văng mắt hoa. Nhưng Lăng Tiêu lại có thể để hai tay thả lỏng vững như núi cao đi lên trên! Đủ thấy bản lĩnh vững chắc này thực sự không phải người có thực lực Kiếm Thánh, hay thậm chí những người Kiếm Thần có kiếm kỹ vượt trội có thể so sánh được.

Cô bé kia đi đến cửa động, đặt cái giỏ lớn xuống, trên mặt cô bé có mấy vết lấm tẩm nên cũng không xinh đẹp, thậm chí chỉ có thể coi như người bình thường! Giờ phút này khuôn mặt của nàng có chút đỏ bừng, lấy tay kéo một ít tóc có chút hỗn loạn, lau một đám mồ hôi trên trán, chuẩn bị tiếp tục đặt xuống hai giỏ

trên lưng. Có thợ mỏ thấy thế chỉ lặng lẽ nói cho nàng, những người phụ nữ làm cơm đang hăm hại nàng, nhiều người làm cơm như vậy, làm sao chỉ có một mình nàng phải mang cơm đến chứ?

Chỉ có điều cô bé này cảm thấy không sao, đây là chuyện mình có khả năng làm mà!

Nàng nhìn thoáng qua doanh địa ở phía xa, cảm thấy tầm nhìn của mình rộng lớn vô cùng, khiến tâm tình của nàng cũng không kìm nổi mà tốt hơn rất nhiều. Mỗi ngày vào lúc này, cũng là lúc nàng vui vẻ nhất. Bởi vì nàng có thể đứng ở một nơi rất cao để nhìn về phía rất xa. Mặc dù có lẽ nàng nhìn không thấy thung lũng to lớn kia, nhưng đối với nàng mà nói, điều đó đã có thể thỏa mãn ước nguyện của nàng.

Không thể nghỉ ngơi nữa, các thợ mỏ đại ca sẽ sốt ruột, cô bé đó nghịch ngợm le lưỡi, bỗng nhiên ngây người tại chỗ, ánh mắt lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc. Bởi vì nàng thấy, người trẻ tuổi kia đi vào trong quặng mỏ, một tay mang theo một cái giỏ lớn, không ngờ đi lên như bay!

Đám phụ nữ làm cơm kia cũng bàn tán về tiểu Hắc, nói thân thể hắn cường tráng, khi làm chuyện đó nhất định rất có lực, đáng tiếc không ai dám đi mê hoặc hắn. Tuy rằng hắn chỉ là một quản lý nhỏ trông coi ba mươi người, nhưng đối với các nàng mà nói, tuyệt đối là một loại tồn tại cao không thể với tới! Những người phụ nữ này này giục giã cho nàng đi mê hoặc hắn, bởi vì doanh địa bên trong quặng mỏ, chỉ thực sự có một cô bé ít tuổi là nàng.

Đáng tiếc nàng nào có cái gan đó. Cho dù có, nàng cũng sẽ không đi. Khoảng cách giữa bọn họ rất lớn, căn bản là không tồn tại và xuất hiện tính khả thi.

Cô bé đó ngẩn ngơ tại chỗ, cho đến khi Lăng Tiêu đặt cái giỏ lớn xuống, sau đó cười nói với nàng :

-Nhìn cô trên lưng khá vất vả nên ta đến giúp cô một tay.

-Cảm ơn ... Cảm ơn huynh... ..

Khuôn mặt cô bé lập tức đỏ, trên mặt càng lộ rõ vài vết lấm tẩm, khuôn mặt cũng không có chút nào xinh đẹp, nhưng lại làm cho người ta không sinh ra một chút phản cảm nào.

-Không nên khách khí, vì sao các cô kia cho một mình cô đưa cơm? Có phải bọn họ bức hiếp cô không?

Lăng Tiêu mỉm cười hỏi.

-À, không ... Không có, là chính tôi muốn vậy.

Cô bé đó vốn muốn nói, nhưng vừa há mồm, liền biến thành như thế này. Nàng vẫn không học được cách nói dối với người khác, cho dù đây là lời nói thật, nhưng nàng cũng nói không nên lời.

Lăng Tiêu chậm rãi lắc lắc đầu, sau đó lại nói với nàng :

-Nếu các cô kia ức hiếp cô thì cô hãy đến tìm ta, ta sẽ giúp cô.

Khuôn mặt cô bé càng đỏ hơn, nói một câu với giọng rất nhỏ.

Lăng Tiêu giúp đỡ cô bé xách ba cái giỏ thực vật lớn đi vào. Đám thợ mỏ này đã sớm chờ ở đây, nói chuyện lớn tiếng, bỗng nhiên thấy cô bé đưa cơm còn dẫn tới người quản lý mới, tiếng nói chuyện ngừng hẳn, sau đó bọn họ cũng khôi phục về đề đầu, nhìn vào trong mắt Lăng Tiêu, cũng không có bất cứ biểu tình gì.

Lăng Tiêu hơi hơi có chút xấu hổ, khi ở Nhân giới, nơi gì thì cũng là cường môn một phái, thậm chí còn trở thành tín ngưỡng trong lòng vô số người, nhưng lại chưa từng rơi vào chuyện cư xử như vậy.

Cô bé đó bất giác lại hồn nhiên mở cái giỏ lớn ra, sau đó lật tấm vải bố lên trên, một luồng hơi nóng từ trong động trào ra. Những thợ mỏ kia đều đứng lên, vây chung quanh cô bé, lại vô cùng có trật tự lấy bánh bao từ trong cái giỏ lớn để ăn.

Trong hang động quả thật vô cùng khô nóng, lại cũng không ẩm ướt, Lăng Tiêu không rõ lắm trước đây Lỗ Văn đi quặng mỏ nào, hiện tại nơi này sâu vài trăm thước, Lăng Tiêu thừa dịp trong lúc những người đó ăn cơm, đi đến vách hang động quan sát cẩn thận.

Hang động này đều do những thợ mỏ này khai thác ra từng chút, từ cửa động đến nơi này, chỉ cách có năm sáu trăm mét, nhưng có thể nhìn ra được, nơi này đã được khai thác rất nhiều năm rồi!

Lăng Tiêu dán tay lên trên vách đá này, tinh thần lực từ tay Lăng Tiêu chậm rãi tiến vào nham thạch và bùn đất hỗn tạp trong vách đá, dần dần, Lăng Tiêu cảm giác được một luồng năng lượng vô cùng to lớn, nghĩ rằng đó chính là tinh thạch, sau đó tiếp tục xuống phía dưới, tựa như cá bơi trong nước, phi thường dày đặc, đợi cho tinh thần lực Lăng Tiêu còn kéo dài đến hơn năm trăm thước, một luồng lực lượng vô tận cực kỳ hùng hồn, theo tinh thần lực của Lăng Tiêu, trực tiếp cảm ứng mà đưa vào trong đầu Lăng Tiêu!

Lăng Tiêu hơi hơi ngây ra, lập tức trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên, trữ lượng trong mạch khoáng quá kinh người!

465. Chương 416 : Yên Lặng Thanh Tu

Tinh thạch ẩn chứa bên trong mạch khoáng tinh thạch dày đặc với từng độ cao kinh người! Khó trách Âu Dương gia coi trọng nơi này như thế, Lăng Tiêu thâm nghĩ trong lòng.

Nói như vậy, mạch khoáng tinh thạch cũng có sản lượng phân chia cao thấp. Sản lượng mạch khoáng của Âu Dương gia này có chút cao kinh người!

Thậm chí làm cho người ta có một loại cảm giác nơi này chính là một kho bảo tàng cất giấu tinh thạch!

Lúc này, cô bé đưa cơm đi đến bên người Lăng Tiêu, hạ giọng nói :

-Tiểu Hắc quản lý, chúng ta cần phải đi rồi.

-Ừ

Lăng Tiêu vừa quay đầu lại, phát hiện những thợ mỏ này đều dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn mình, trong đó có đủ loại hàm ý cảnh giác. Trước đây trong quảng mỏ gặp chuyện không may, hơn phân nửa quản lý tham lam không chịu mình có liên quan, có vài thời điểm thậm chí quản lý rõ ràng bức bách những thợ mỏ khai thác tinh thạch. Dần dần, những thợ mỏ này đều hiểu được điều cốt lõi, vừa nhìn thấy quản lý có dấu hiệu gì, đều chỉ mong cách xa một chút. Tinh thạch tuy rằng vô giá, nhưng dù sao cũng phải có mạng dùng mới được.

Lăng Tiêu gật gật đầu, không nói gì, trực tiếp đi đưa cô bé đưa cơm trở về. Vì muốn xóa bỏ nghi ngờ của những người này, từ nay về sau Lăng Tiêu cũng không muốn đi tới quảng mỏ.

Lỗ Văn cười nhạo Lăng Tiêu :

-Thế nào? Tiểu Hắc huynh đệ, ta đã nói rồi, đi tới chỗ đó một lần, chắc chắn ngươi sẽ không muốn đi lần thứ hai!

Lăng Tiêu cười cười, không nói gì.

Cô bé đưa cơm cũng không vì lời nói của Lăng Tiêu mà có chút thay đổi gì. Lăng Tiêu nhìn thấy nàng mỗi ngày đẩy xe, kéo cái giỏ to lớn kia, chậm rãi đi xuống vách núi. Mỗi khi gặp mưa đầy trời, thấy nàng cố sức đẩy, Lăng Tiêu cũng đi tới giúp một tay, khiến cô bé bình thường này, sinh ra hảo cảm không ít với quản lý Lăng Tiêu

Lăng Tiêu cũng chỉ có một loại thương tiếc phát ra từ nội tâm đối với cô bé đưa cơm này.

Nơi này tuy là Thánh Vực, nhưng theo nhận xét của Lăng Tiêu, chỉ cần nơi nào có người thì cũng không khác nhau lắm, có tranh chấp lợi ích và yêu hận tình cừ. Ngược lại với trong quảng mỏ này, bởi vì đoạn tuyệt với thế nhân nên càng có vẻ tiếp cận với cuộc sống người thường. Thậm chí so với hoàn cảnh trước đây của Lăng Tiêu thì càng bình thường hơn.

Mỗi ngày hẳn nhìn thấy cô bé đưa cơm từ sớm đến tối. Nào là chẻ củi, nấu cơm, đưa cơm, giặt giũ , may vá áo cho những thợ mỏ cực kỳ dơ bẩn... Tóm lại, không lúc nào rảnh rỗi tay chân.

Thật sự là một cô bé giản dị thiện lương tới cực điểm nhỉ! Lăng Tiêu cảm thán trong lòng: Nàng không có dung mạo tuyệt thế, không có suy nghĩ khôn khéo, không có mồm miệng lanh lợi ... Càng không có bản lĩnh mạnh mẽ quá.

Nàng chỉ có một tấm lòng thiện lương đơn thuần!

Cô bé này khiến Lăng Tiêu không hiểu sao mà nhớ tới Nha Nha, nghĩ đến trong khoảnh khắc mình phi thăng, tình cảnh Nha Nha xuất hiện khiến Lăng Tiêu âm áp trong lòng.

Vì thế, cứ như vậy, mỗi ngày Lăng Tiêu ngồi ở trước cửa phòng của mình, nhìn cô bé đưa cơm có cuộc sống vội vã, nháy mắt thần sắc không ngừng suy nghĩ, khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười. Tới bây giờ hẳn thậm chí cũng không biết tên của cô bé đưa cơm này, thậm chí không giống như trước đây khi đối mặt Nha Nha, muốn thay đổi cuộc sống của nàng.

Bởi vì Lăng Tiêu đột nhiên hiểu được một đạo lý, cô bé đưa cơm này, theo nhận xét của mình là rất vất vả, thậm chí bị những lão bà làm cơm cố ý ức hiếp, nhưng ở trong lòng của nàng, lại cho rằng cuộc sống như vậy là quá tốt! Quá hạnh phúc!

Mỗi người đều có quyền theo đuổi hạnh phúc của mình, mà hạnh phúc ở trong lòng một ngàn người thì sẽ có một ngàn loại đáp án!

Đúng vậy, hạnh phúc của mỗi người đều không giống nhau!

Cô bé đưa cơm có thể giống Nha Nha, cho Lăng Tiêu một loại cảm giác tâm linh an bình, khiến lòng Lăng Tiêu có thể quên hết mọi thứ, hoàn toàn an tĩnh lại, hồi tưởng kiếp trước với kiếp này, có thể giống như hiện giờ, tiếp cận cuộc sống như người thường, trải qua những ngày bình thường, có lẽ đây là lần đầu tiên!

Lăng Tiêu chậm rãi nhắm hai mắt lại, Đại Tự Tại Tâm Kinh chậm rãi vận chuyển ở trong lòng.

Đạo gia cũng được, Phật gia cũng được. Lúc này ở trong lòng Lăng Tiêu, hoàn toàn hóa thành một ký hiệu! Luyện công là vì cái gì? Trường sinh lại là vì cái gì?

Thực lực mạnh mẽ trở lại, chung quy cũng tránh không được hai chữ ” danh lợi ”!

Nhìn chung những gia tộc cường đại trong Thánh Vực, mấy ngày nay Lăng Tiêu nghe Lỗ Văn nói không ít về một số gia tộc lớn trong Thánh Vực, đương nhiên, ở trong mắt Lỗ Văn, Nam châu ... Sẽ đại biểu cho toàn bộ Thánh Vực!

Bởi vì Thánh Vực quá lớn, lớn đến nỗi mọi người không có ấn tượng, gần như chín trong mười người, từ lúc mới sinh đến nay cũng chưa thể đi khắp Nam châu của Thánh Vực. Về phần Đông châu, Tây châu, Bắc châu và Trung châu ... Đối với bọn họ mà nói, đó bất quá chỉ là dấu ấn thôi!

Những gia tộc này, bao gồm Âu Dương gia đang coi mình là địch này, theo nhận xét của Lăng Tiêu, kỳ thật không có gì khác với những quý tộc ở Nhân giới. Nếu nói tới khác nhau, quý tộc thì tranh giành hoàng kim, còn những gia tộc kia thì tranh giành tinh thạch, không hơn!

Thánh Vực lại không giống như Nhân giới, có một đế vương quản lý cả nước, còn những gia tộc, thế lực lớn cũng cực kỳ khổng lồ!

Giống như Âu Dương gia này, sau khi Lăng Tiêu nghe Lỗ Văn nói mới hiểu được, đến tận cùng mình đã trên choker gia tộc nào. Đồng thời cũng âm thầm cười khổ.

Âu Dương gia ở trung bộ của Nam châu Thánh Vực, được xưng là một đội quân được hình thành từ vạn vũ giả có cảnh giới Kiếm Thánh! Đương nhiên, con số này là phô trương thanh thế hay là rút ngắn bớt lại thì không thể hiểu hết. Nhưng phạm vi thế lực của Âu Dương gia lại lớn hơn gấp ba lần thời kỳ Lăng Tiêu ở Nhân giới trong Đế quốc Lam Nguyệt! quyền thế nắm giữ của Gia chủ Âu Dương Thiên Phong của Âu Dương gia, còn phải lớn hơn rất nhiều so với quốc vương của Nhân giới! Ở trong phạm vi thế lực của Âu Dương gia, lời nói của lão chính là mệnh lệnh! Nói như vậy cũng không chút quá đáng nào!

Thử tưởng tượng những thợ mỏ này, thậm chí bao gồm những quản lý trông coi, kính sợ Âu Dương gia chủ phát ra từ nội tâm ... Lăng Tiêu nhẹ nhàng thở dài một hơi: Thói quen thật đúng là một loại đáng sợ!

Lúc trước khi Lăng Tiêu ở Tu Chân Giới, đã từng nghe sư phụ nói qua một câu: Người sống bằng một hơi thở! Mà rất hiển nhiên, hiện tại đại đa số người bên mình, dường như đã hoàn toàn quên những lời này! Hoặc là nói... Bọn họ căn bản là chưa từng nghe qua.

Bên trong Thánh Vực, số lượng mạch khoáng tinh thạch rất nhiều, nhưng trên thực tế một khi phát hiện thì sẽ dẫn tới một hồi tranh đấu ác liệt. Cuối cùng lại được thế lực chiến thắng sau cùng chiếm cứ.

Những gia tộc có được mạch khoáng thì phát triển nhanh chóng. Đồng thời, cũng sẽ mưu đồ thao túng, không ai không thích tài nguyên trong tay mình nhiều. Cho nên, giống như gia chủ Âu Dương Thiên Phong của Âu Dương gia, vẫn còn có thời gian không ngừng nghĩ về phái Thiên Sơn, tiếp giáp thế lực của Âu Dương gia. Dạng khoáng mạch tinh thạch nhỏ trong tay bọn họ lại sản xuất ra trung phẩm tinh thạch trở lên với tỷ lệ cực cao!

Âu Dương Thiên Phong thêm nhỏ dãi đã lâu lắm rồi!

Khi Lỗ Văn nói những lời này, trên mặt còn lộ ra nỗi niềm khát khao, nói:

-Nếu gia chủ có thể chiếm được mạch khoáng của phái Thiên Sơn, chúng ta cũng sẽ giống như nước lên thì thuyền lên vậy, lần hành động này sẽ khiến chúng ta trở thành thế lực cùng cấp với Mộ Dung gia và Nam Cung gia!

Lăng Tiêu hỏi:

-Những người đó có liên quan gì với chúng ta chứ?

-Ta nói cho huynh đệ, ta không biết người thật sự không hiểu, hay là giả ngu với ta chứ?

Lỗ Văn lộ ra dáng vẻ chờ mong, chỉ vào Lăng Tiêu nói:

-Thế lực Âu Dương gia hùng mạnh, đối với người và ta thì chỗ tốt thật sự không cần nói cũng biết! Tuy nói như thế, nhưng hiện tại khi chúng ta thấy người của Mộ Dung gia hoặc là Nam Cung gia, bất luận là người đó là cái gì, cho dù chỉ là một tên đầy tớ thấp kém nhất, chúng ta cũng không thể trêu chọc vào, và cũng phải né tránh qua một bên, nhường đường cho người ta! Nếu như thế lực của chúng ta cùng cấp bậc với bọn họ. Hừ, đến lúc đó, khi nhìn thấy người của hai gia tộc đó, người nói xem, người sẽ làm sao?

Lăng Tiêu nói:

-Không cần nhường đường cho bọn chúng đúng không?

-Thì đúng là như thế chứ!

Lỗ Văn làm ra dáng người thật thông minh, vỗ vỗ bả vai Lăng Tiêu, nói :

-Tiểu Hắc này, đạo lý này kỳ thật rất đơn giản, về sau người chậm rãi có thể tự ném thử. Lúc nào... Ta có thể nhảy vào vị trí của Tôn quản lý thì đó mới gọi là hoàn mỹ!

Gã Lỗ Văn này nói chuyện có chút trực tiếp, cũng có lẽ dáng vẻ lúc này của Lăng Tiêu khiến người ta có cảm giác rất an toàn. Dù sao cái gì Lỗ Văn cũng có thể nói cho Lăng Tiêu.

Thậm chí ngay cả chuyện vô cùng dâm dăng của của gã mập Tôn quản lý có được cảnh giới Kiếm Thần bậc cao, Lỗ Văn đều nói cho Lăng Tiêu, còn nói với một giọng điệu hoài nghi: Hắc béo như vậy, thứ đó có thể dùng được sao?

Khiến Lăng Tiêu ngoại trừ cảm thấy Lỗ Văn vô cùng nhàm chán, cũng không có nói lời khác.

Thời gian rất yên bình, Lăng Tiêu cũng hết sức hưởng thụ loại yên bình này, nói đến thì cảm thấy buồn cười, mình đi vào thế giới này đã được một đoạn thời gian yên bình, không ngờ lại tránh khỏi tai mắt của cừu gia! Cũng không biết sau này nếu như gia chủ Âu Dương gia biết chuyện này, không biết lão có tức giận đến mức nào không?

-Lại giúp bọn hắc giặt quần áo sao?

Lăng Tiêu uể oải tựa lưng vào một chiếc ghế mây, như con mèo híp mắt phơi nắng, nhìn cô bé đưa cơm ôm một đồng quần áo dơ bẩn đi qua, cười tủm tỉm hỏi.

Cô bé đưa cơm hơi đỏ mặt gật gật đầu, sau đó nhẹ giọng hỏi:

-Ngài ... Ngài cũng cần giặt quần áo sao?

Nói xong lại cảm thấy có chút đường đột, tiểu Hắc đại nhân dường như rất sạch sẽ, nói không chừng người ta hiềm vì mình giặt không được sạch sẽ lắm, vì thế bần khoản đứng ở đó, lại bổ sung thêm một câu:

-Tôi muốn nói, một mình tôi sẽ giặt cho người.

-Ha ha.

Lăng Tiêu nhìn cô bé bình thường này, cười nói:

-Cảm ơn cô, nếu tôi có quần áo bẩn, nhất định sẽ gọi cô tới giúp!

-Điều đó tốt lắm, tôi đây đi!

Cô bé đưa cơm ôm một đồng quần áo lớn, cũng chạy như bay.

Lăng Tiêu nhìn bóng dáng cô bé thanh xuân, trên mặt lộ ra vẻ cười, mỗi một lần nhìn thấy cô bé bình thường này, cũng khiến tâm tình hẳn tốt và hạ xuống, khiến Lăng Tiêu có thể tạm buông ra ân oán tình cừu mình có được đã nhiều năm. Cứ như vậy, cũng không nghĩ điều gì, chỉ lặng lẽ mang theo.

Đạo pháp tự nhiên, thẳng cho tới hôm nay, Lăng Tiêu mới hoàn toàn hiểu ra hàm ý của những lời này. Tự Nhiên, không phải cũng không làm gì, càng không phải đi vào trong rừng rậm cảm ngộ, mà thực sự làm cho tâm mình trở nên bình tĩnh, chỉ có khi tâm thực sự bình tĩnh trở lại thì mới có thể cảm ngộ được thiên đạo khó lường kia, mới có thể khiến đạo tâm của mình trở nên kiên cố hơn!

-Làm sao vậy Tiểu Hắc huynh đệ, người coi trọng nàng sao?

-Giọng nói Lỗ Văn vang lên khắp mọi nơi.

Lăng Tiêu hơi hơi chau mày, từ trong loại cảm giác yên lặng thoát ra, cười cười một cách chân thật:

-Có chuyện gì?

Lỗ Văn không trêu chọc Lăng Tiêu, mà khẽ thở dài một tiếng, nói:

-Huynh đệ, ta khuyên người đừng có tâm tư này, Tôn quản lý đã nhìn trúng cô bé này mà cũng không phải là mới đây đâu.

466. Chương 417 : Thu Hoạch Và Giận Dữ (p1)

Mặc dù Lăng Tiêu chưa bao giờ có ý với cô bé đưa cơm, cũng không do nàng bình thường, mà là Lăng Tiêu không muốn phá hư loại cảm giác khiến mình yên lặng, lại càng không muốn thay đổi cuộc sống của nàng. Nhưng khi nghe cách nói thế, Lăng Tiêu có chút nao nao.

-Người nói cái gì?

-Ôi, huynh đệ, xem ra người thật sự thích cô bé này rồi.

Lỗ Văn than nhẹ một tiếng, sau đó ngồi xuống cạnh Lăng Tiêu, nhìn thoáng qua hai bên, sau khi thấy không có ai, mới tùy ý nói :

-Ham muốn lớn nhất của Lý quản sự, chính là xử nữ chưa từng trải qua người nào. Tuy nhiên phụ nữ ở chỗ chúng ta, đều là lão bà mấy trăm tuổi, con cháu đầy nhà, nào còn là xử nữ nữa. Mà ngay cả chỗ bán hoa bên ngoài, những người phụ nữ tu luyện mị thuật, thì có người nào là xử nữ chứ? Nói đến những người phụ nữ này. Tiểu Hắc huynh đệ, sau này ca ca đưa người tới đó mở mang kiến thức một phen, nó sẽ khiến người biết cái gì mới chân chính gọi là mất hồn!

Lăng Tiêu đảo cặp mắt trắng dã, thầm nói gã Lỗ Văn này trái lại cũng tương tự như Mao Thất, nói dăm ba câu cũng không quên sở thích của mình, vô cùng ham thích nơi khói hoa và dương liễu. Hơn nữa, Lăng Tiêu cũng nhìn ra cử chỉ ngóng trông của Lỗ Văn, Kiếm Thánh trong Thánh Vực, thật sự chính là tầng thấp nhất của người luyện võ.

Xem ra, lời đánh giá cảnh giới kia, dùng trên người những người như Lỗ Văn này thực sự rất đúng! Bọn họ đã quen với cuộc sống có tình trạng này.

Đó là vì cho tới bây giờ bọn họ vốn không có cảm nhận được Kiếm Thánh mạnh như thế nào!

Trong đầu Lăng Tiêu bỗng nhiên sinh ra một ý niệm cổ quái : Đám người luyện võ ở Nhân giới chẳng có tình cảm. Bọn họ đã nhiều lần trải qua trăm nghìn cay đắng, đồng thời có thời đứng đầu ở Nhân giới vô số năm. Nếu như bọn họ biết Kiếm Thánh trong Thánh vực không ngờ có địa vị như vậy thì không biết bọn họ còn có thể hao phí tâm tư để phi thăng hay không chứ?

Tuy nhiên tâm của những người luyện võ đến từ Nhân giới chắc chắn mạnh hơn những người được sinh ra ở trong Thánh Vực quá nhiều. Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao những thế lực lớn rất thích mời những người luyện võ phi thăng từ Nhân giới, còn có một điểm, đó chính là về mặt kiến thức những người luyện võ từ Nhân giới cũng hơn xa những người luyện võ bên trong Thánh Vực!

Có lẽ đó là hai chữ “ Cảnh giới”! Lăng Tiêu mỉm cười trong lòng : Bọn họ làm sao biết được chí hướng của mình chứ?

Lúc này Lộ Văn nói tiếp :

-Cho nên, khi cô bé này đến đây, cũng đã bị Tôn quân sự theo dõi rồi. Nhưng trong một đoạn thời gian gần đây, Tôn quân sự quá bận, rất ít khi đến chỗ này, cho nên, tiểu Hắc huynh đệ đừng trách ta không nhắc nhở cho người, thực sự tâm thân xử nữ của con gái cũng không cần thiết chút nào. Ngàn vạn lần người đừng vì một người con gái mà chôn vùi tiền đồ của chính mình, thậm chí tặng luôn sinh mệnh! Cho dù người là người do Thất gia mang đến nhưng cũng không được!

Lời nói này của Lộ Văn có thể nói là lời tâm huyết. Nếu như bị Tôn quân sự biết, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Cho nên Lăng Tiêu cũng chỉ có thể cười tạ ơn Lộ Văn, đồng thời mơ hồ trong lòng có chút khó chịu. Vì sao chuyện đáng ghét này đều tồn tại ở bất kì nơi nào chứ? Tôn quân sự kia thoát nhìn cũng không giống người hay ép buộc người khác, hẳn là không kinh khủng như lời nói của Lộ văn chứ? Nhưng Lăng Tiêu cũng hiểu được đạo lý “Tri nhân tri diện bất tri tâm”, về bề ngoài sáng chói. Hiển nhiên, cũng không thể kết luận tính cách của một người.

Cho nên Lăng Tiêu trầm nghĩ trong lòng, nếu thật sự xảy ra chuyện này, mình quyết không thể bất chấp tất cả mà ngồi nhìn! Tuy nhiên cô bé bình thường này chắc chắn là một vị khách qua đường trong cuộc đời của hắn.

Nếu như nói kiếp sống tu luyện buồn chán của Lăng Tiêu là một vùng đại dương mênh mông thì cô bé rất bình thường, thậm chí có chút xấu, chẳng qua là một giọt nước trong biển mà thôi.

Nhưng Lăng Tiêu có tính khí là nhìn không quen thứ tốt đẹp bị phá hoại. Thật ra tới trình độ của Lăng Tiêu, muốn tạo cho cô bé này một vẻ bề ngoài quốc sắc thiên hương, quả thực rất dễ dàng!

Nhưng hắn hoàn toàn không muốn làm vậy. Vẻ bề ngoài của Tạ Hiểu Yên có đẹp không? Nhưng tâm địa của nàng độc ác giống như rắn rết, không thể so với cô bé bình thường có tướng mạo cũng bình thường, nhưng ở trong lòng Lăng Tiêu thì nàng còn đẹp hơn Tạ Hiểu Yên rất nhiều lần! Thậm chí khi đem hai người so sánh, thì giống như làm nhục cô bé.

Trên thực tế, cô bé đưa cơm bắt kẻ là ở phương diện nào, cũng chỉ là người bình thường.

Gần đây mơ hồ tu vi của Lăng Tiêu có chút dấu hiệu đột phá. Cảnh giới Xuất Khiếu kỳ bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào Phân Thân kỳ. Hiện tại thần hồn của Lăng Tiêu mạnh đến một trình độ nhất định, thần hồn xuất khiếu của bản thân. Thậm chí bằng vào ý niệm thần hồn có thể ngự kiếm đả thương địch thủ!

Nếu như Lăng Tiêu nguyện ý thì hắn đã tiến vào Phân Thân kỳ rồi. Do hắn vẫn áp chế, không cho mình đột phá đến cảnh giới đó, nên hắn vẫn dừng lại ở cảnh giới này. Hắn ăn vào một lượng lớn cá bạc vậy nhỏ nên năng lượng tích tụ trong cơ thể rất nhiều. Tuy nói đây là phát triển bình đẳng nhưng về lượng chất biến thì nó vẫn gây ra chất biến!

Thế cho nên đã lâu rồi Lăng Tiêu cũng không dám ăn cá. Mỗi ngày chuyện hắn làm chính là tu luyện tinh thần và viên đạo tâm kia!

Cứ cách thời gian nửa năm những thợ mỏ của Âu Dương gia còn có một ngày nghỉ. Toàn bộ người giám sát và quân sự cũng tương đối bận rộn một chút, phải kiểm tra những thợ mỏ này, phòng ngừa bọn họ lén mang tinh thạch ra ngoài. Vì thế Âu Dương gia từ lâu đã có một biện pháp rất tốt.

Đến ngày này, Âu Dương gia sẽ phát quần áo và giày mới cho toàn bộ thợ mỏ! Những thợ mỏ này cần phải cởi hết quần áo, sau đó đi qua trước mặt người giám sát, quần áo và giày ở trên thuyền, sau đó bọn họ cầm thù lao rời đi.

Tuy rằng chiêu này khiến người ta khó chấp nhận nhưng không thể không nói chiêu này dùng quá được.

Đến buổi tối, ban ngày bận rộn nên Lăng Tiêu vừa mới nghỉ ngơi. Cô bé mang cơm liền mang đến đây một hộp đầy thức ăn, sau khi mở ra, trong đó nóng hổi, chung quanh hương thơm phong phú nhiều hơn so với bình thường.

-Cám ơn nha.

Lăng Tiêu vẫn giống như dĩ vãng, tủm tỉm cười nói một câu, nhưng hắn không lưu ý đến, trong mắt cô bé đưa cơm không vui như ngày xưa, trở nên có chút khấn trương và bối rối.

Sau khi ăn xong, trong đầu Lăng Tiêu bỗng nhiên dâng lên một ý niệm, làm sao mình không thừa dịp này để đi coi quảng mỏ? Có lẽ còn có thể chiếm được một ít tinh thạch nữa chứ!

Tuy nhiên khi nhớ lại, hắn cảm thấy thời điểm này, chỗ quảng mỏ không thể không có phòng bị! Vạn nhất khi mình đến đó, gặp phải cao thủ của Âu Dương gia. Vậy bản thân vốn chưa bại lộ thì tại thời điểm này mình không còn cách nào lưu lại nữa. Nghĩ tới nghĩ lui, Lăng Tiêu quyết định thần hồn xuất khiếu!

Dù sao hiện tại thần hồn của Lăng Tiêu đã vô cùng kiên cố, đủ mang theo một chiếc nhẫn trữ vật. Nếu như có cơ hội, liền tiến vào con đường sâu trong mạch khoáng kia để lấy đi một ít. Cho dù không thể chiếm đoạt mạch khoáng này, nhưng ít ra cũng có thể vớt đủ từ Âu Dương gia!

Trong lòng thầm nghĩ, đợi đến lúc tối, thần hồn lặng lẽ xuất khiếu, ban đêm trong sơn cốc không một chút lạnh nào, khiến Lăng Tiêu có cảm giác thoải mái, nhẫn được đeo lên trên ngón tay của thần hồn Lăng Tiêu. Nếu như không có người thường hay nhìn chăm chăm lên bầu trời, thì sẽ không phát hiện chiếc nhẫn giống như côn trùng.

Lăng Tiêu đã hiểu rõ quảng mỏ tinh thạch từ lâu nên rất dễ bay tới đó. Tại cửa động, Lăng Tiêu cảm nhận được hai luồng năng lượng dao động vô cùng hùng mạnh, trong lòng thoáng động, nghĩ có chút may mắn. May mà mình không dùng bản thể trực tiếp xông vào!

Sau khi bay vào trong động, thấy một vùng tối đen. Tuy nhiên chuyện này không thể làm khó được Lăng Tiêu, vốn ở trạng thái linh hồn, chỉ cần có tinh thần lực thì có thể cảm giác được ngoại giới rồi.

Lăng Tiêu tiến sâu vào trong hang động, năng lượng dao động ở vài nơi trên vách đá trong hang động, hắn biết rằng phía sau nham thạch cứng rắn, chính là tinh thạch rồi.

Lăng Tiêu cũng không ngu ngốc dùng cái khoan để lấy tinh thạch ra. Ban đêm yên tĩnh ở nơi này, đừng nói là những cường giả bảo vệ quảng mỏ, cho dù những người trong doanh địa, cũng có thể nghe được toàn bộ rất rõ!

Tuy rằng những cường giả Thánh cấp này không cảm giác được bao nhiêu cường giả nhưng loại động tĩnh này, cho dù là Ma Kiếm sư cũng có thể nghe được.

Nếu một người nào đó có thể thấy hành động của linh hồn Lăng Tiêu, chắc chắn sẽ cả kinh mà ngậm miệng lại. Bởi vì linh hồn của Lăng Tiêu dung nhập từng chút vào trong vách đá kia!

Với thực lực Xuất Khiếu kỳ, nếu chỉ có thể khiến cho linh hồn xuất khiếu thì đó mới gọi là đáng chê cười!

Lúc trước Lăng Tiêu không hành động cũng bởi vì bất chấp phải trái, chung quy trong đó có thợ mỏ đang làm việc.

Thần hồn của Lăng Tiêu phát tán ra thần niệm hùng mạnh, gần như hòa hợp cùng một khối với vách đá vô cùng cứng rắn này! Lăng Tiêu gần như đều dùng toàn bộ lực lượng để khiến cho chiếc nhẫn trữ vật dung nhập vào trong vách đá.

Tuy rằng nhẫn trữ vật không lớn nhưng nó có lẽ sẽ khiến Lăng Tiêu mất đi sức lực thật lớn, dám dùng ý niệm tinh thần lực chui ra khỏi một lỗ nhỏ ở một góc trên nham thạch vô cùng cứng rắn. Bên trong chiếc nhẫn kia thông suốt, một đường hướng xuống.

Ở trên con đường này, phàm là tinh thạch có năng lượng dao động mạnh, đều bị Lăng Tiêu không bỏ qua mà thu vào trong nhẫn. Bên trong chiếc nhẫn này, hiện tại chỉ có Hàn Hàm bảo đỉnh và cái tử trữ vật giống như chứa đầy thiên tài địa bảo, còn có Yêu Huyết Hồng Liên kiếm cùng với Huyền Thiên, chất hàng đồng quần áo và đồ dùng sinh hoạt hằng ngày.

Nhưng chỉ chiếm một góc trong nhẫn trữ vật!

Bởi vì chiếc nhẫn trữ vật này vốn là bình thường, nhưng ở dưới mấy lần luyện chế của Lăng Tiêu, nó hoàn toàn biến thành một pháp bảo chuyên dùng của người tu chân, không gian to lớn.

Cho nên, Lăng Tiêu lớn mật yên tâm thu những tinh thạch này. Mãi cho đến khi Lăng Tiêu cảm giác được linh hồn của mình đã đi dọc theo mạch khoáng hơn nghìn dặm! Tất cả tinh thạch có năng lượng dao động hơi mạnh trong phạm vi nghìn dặm, đều bị Lăng Tiêu thu toàn bộ vào trong túi!

Thậm chí có mấy khối tinh thạch dao động vô cùng mãnh liệt, Lăng Tiêu cân nhắc trong lòng, phỏng chừng là trung phẩm ... Thậm chí là tinh thạch thượng phẩm!

Thẳng đến khi Lăng Tiêu cảm giác tinh thần có cảm giác mỏi mệt. Tinh thạch mạch khoáng trong nham thạch vô cùng cứng rắn có thể làm cho Lăng Tiêu như vậy, đã vượt qua phạm trù lý giải của Lăng Tiêu, tin rằng trong toàn bộ Thánh Vực, cho dù cường giả có cảnh giới Đại Viên Mãn cũng chưa chắc có bản lĩnh này!

Thần hồn Lăng Tiêu mang theo số lượng lớn tinh thạch thắng lợi trở về. Tuy rằng tinh thần lực rất mỏi mệt nhưng tâm tình của Lăng Tiêu cũng cực kỳ hưng phấn, thầm nghĩ : Hiện tại mình chiếm được số lượng lớn tinh thạch. Những thứ mình trộm được đêm nay, ít nhất cũng có mấy ngàn khối! Cho dù toàn bộ đều là tinh thạch hạ phẩm nhưng nó cũng đủ cho hắn tu luyện rất nhiều năm. Cho nên bây giờ cũng là lúc nên rời khỏi Âu Dương gia!

Tuy rằng tu luyện ở nơi này không có nguy hiểm gì nhưng mình không được tự do! Mà lúc này Lăng Tiêu cần chuẩn bị cho mình một phân thân thứ hai, hoặc là tìm một thi thể hùng mạnh, hoặc là tìm một thần binh vô chủ. Mặc kệ là gì, chung quy mình phải có một nguyên thần hùng mạnh thứ hai thì mình mới có thể dần dần ổn định trong Thánh Vực!

Nếu như thật sự tu luyện đến Phân Thân kỳ ở nơi này, trước không nói về vấn đề đi đâu tìm phân thân thứ hai, thì nói tới năng lượng dao động mạnh mẽ khi đột phá đến Phân Thân kỳ, không đưa gia chủ Âu Dương gia tới mới là lạ.

Đến lúc đó, người có một thân thực lực như mình , chạy tới Âu Dương gia làm một tiểu đầu mục, người hiểu chuyện hiển nhiên sẽ hoài nghi mình.

Lăng Tiêu cũng không e ngại chiến đấu, nhưng loại chiến đấu này thì không đáng.

Lăng Tiêu nghĩ trong lòng, linh hồn trở vào trong doanh địa, doanh địa đang yên tĩnh. Bởi vì tuyệt đại đa số thợ mỏ đều rời đây về nhà, mà ngay cả lúc trước có thể nghe thấy rõ tiếng gậy nhưng nay cũng không còn nghe.

Linh hồn Lăng Tiêu không có dừng lại lâu ở bên ngoài, khi về tới bản thể liền bắt đầu ngồi xuống tu luyện. Chờ sau khi hắn tu luyện được một lúc, phương Đông cũng lộ ra ánh mặt trời. Không ngờ thiếu chút nữa Lăng Tiêu ở trong quặng mỏ kia một đêm!

Một năm đám thợ mỏ kia có hai ngày nghỉ, mỗi lần mười ngày, cho nên sáng ngày hôm sau Lăng Tiêu còn lười biếng ngủ. Ngày thường cô bé đưa cơm làm cho hắn một phần ăn sáng, và đem nước cho hắn rửa mặt.

Lăng Tiêu có chút quen với loại cuộc sống này. Mỗi ngày vào giờ này hắn tất nhiên cũng đã dậy rồi.

Lúc cô bé đưa cơm làm việc này thì hết sức yên tĩnh, cũng hết sức chuyên tâm và chăm chỉ, cẩn thận từng hành động, giống như sợ đánh thức Lăng Tiêu.

Nhưng trên thực tế, lấy tu vi của Lăng Tiêu, nàng vừa vào cửa thì Lăng Tiêu đã tỉnh lại. Sở ** hắn không phát ra tiếng động, cũng là sợ nàng ngưng ngưng.

Mỗi lần cô bé đưa cơm làm những chuyện này, Lăng Tiêu đều có cảm giác như có sức sống. Tránh xa các loại phân tranh này, tránh xa các loại âm mưu quỷ kế, không muốn nghĩ bất cứ gì, cảm giác đó vô cùng tốt.

467. Chương 417 : Thu Hoạch Và Giận Dữ (p2)

Vừa nghĩ đến việc phải rời khỏi nơi này, Lăng Tiêu không ngờ mình lại sinh ra vài phần không muốn. Tuy nhiên chuyện khiến Lăng Tiêu có chút kỳ quái chính là, hôm nay thời gian đã trôi qua rất lâu, ánh mặt trời màu vàng từ cửa sổ bắn vào, rất nhiều bụi bay lượn trong ánh mặt trời.

-Thời tiết thật sự tốt!

Lăng Tiêu đuổi người, trong lòng thầm nghĩ, đồng thời suy nghĩ, tại sao hôm nay nàng chậm tới nhỉ!

Lúc này bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân rất nhỏ, ngay sau đó, tiếng đập cửa vang lên :

-Tiểu Hắc huynh đệ, người đã thức chưa?

-Ừ, người vào đi, cửa không khóa.

Lăng Tiêu nghe thấy tiếng của Lỗ Văn, trong lòng cảm thấy có chút kì quái, đồng thời trong lòng dâng lên một niềm dự cảm không tốt lắm. Bình thường gã Lỗ Văn này sẽ không tới đây.

Quả nhiên ánh mắt của Lỗ Văn có chút phức tạp, nhìn chằm chằm Lăng Tiêu một lúc lâu, sau đó nói trong sự kinh hoàng:

-Lúc trước ta còn cho tiểu Hắc huynh đệ là người trung nghĩa, sợ người gặp phiền phức. Hiện tại xem ra, người trái lại rất hiểu đạo lí phải giữ mình, làm ta phải lo lắng nhiều.

Lăng Tiêu chau mày :

-Người nói lời này là có ý gì?

-Có ý gì?

Lỗ Văn lặng lẽ cười, trầm giọng nói :

-Thật ra tất cả chúng ta đều rất thích cô bé kia, không phải là loại thích. Tính tình cô bé tốt, thiện lương và còn đơn thuần, nàng không nên sinh ra trong Thánh Vực mới đúng. Ôi, đi rồi cũng tốt, mong kiếp sau nàng có thể đầu thai vào Nhân giới, tìm một gia đình tốt ở thế tục giới, còn Thánh Vực này ...

Lỗ Văn vừa nói xong, hốc mắt có chút đỏ lên.

-Lỗ Văn, người nói cho rõ coi! Đừng nói chuyện mơ hồ, cuối cùng người muốn nói gì?

Bỗng nhiên cả người Lăng Tiêu bùng lên một luồng khí thể kinh người, lời nói cứng rắn lạnh như băng, làm sao còn có một chút nào tính chân thật mà bình thường tiểu Hắc biểu hiện ra ngoài chứ?

Lỗ Văn bị luồng khí thể trên người của Lăng Tiêu khiến cho kinh ngạc, theo bản năng lui về phía sau hai bước. Hắn không nghĩ tới, mình vẫn luôn cho rằng tu vi của mình không khác lắm so với người tuổi trẻ chân thật, không ngờ khí tức hùng mạnh có thể khiến hắn run rẩy!

Lỗ Văn mở to hai mắt nhìn, sau đó ngậy người nói :

-Người thật sự không biết?

-Người có nói hay không?

Thân thể Lăng Tiêu xông đến nhanh tới mức Lỗ Văn không cách nào thấy rõ, cùng giữ người Lỗ Văn, thiếu chút nữa là nâng hắn lên, đôi mắt lạnh giá bắn ra, nhìn vào Lỗ Văn.

Theo bản năng Lỗ Văn không mở miệng, nhưng lại không muốn nhìn vào đôi mắt của Lăng Tiêu, nhẹ giọng nói một câu :

-Cô bé kia đã chết.

-Cái gì?

Tay Lăng Tiêu buông ra với vẻ thất hồn lạc phách, bỗng nhiên hung dữ nhìn Lỗ Văn, cả giận nói :

-Không thể nào! Người gạt ta!

Bảo kiếm của Tôn quản lí thoảng ngăn, miệng thì cười lạnh, nhưng ánh mắt thì càng trở nên nghiêm túc hơn. Vào lúc này, tuy rằng thốt thịt vẫn còn trên người nhưng không một người nào dám hoài nghi thân thủ của lão!

Lăng Tiêu không nói gì, đối mặt với một Kiếm Thần bậc cao, hắn cũng không có lý do gì từ chối, cầm Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay. Trên Thần Kiếm giản dị tự nhiên, khi ánh mắt trời chói mắt chiếu lên trên, dường như cũng bị hấp thu hoàn toàn, mà không phản xạ ra một chút hào quang nào!

Con người của Tôn quản lí co rút lại, không nói gì, nhưng lại giống như một khối đá khổng lồ, trợn lẩn với lực vạn quân, mạnh mẽ tấn công về phía Lăng Tiêu!

Thân hình Lăng Tiêu duỗi về phía trước, nháy mắt trên không trung kéo ra vô số tàn ảnh, đồng thời phát tay bắn ra một đạo kiếm khí.

Bảo kiếm của Tôn quản lí đâm lên trên tàn ảnh, đồng thời cũng không dừng lại mà thân hình mập mạp của lão linh hoạt đến mức không thể tin nổi, tránh thoát đạo kiếm khí kia của lăng Tiêu, nháy mắt bảo kiếm và Yêu Huyết Hồng Liên kiếm va chạm nhau!

Keng , keng, keng!

Trên bầu trời lập tức vang lên một âm thanh cực kì chói tai như tiếng sấm !

Sắc mặt tất cả những người giám sát ở phía dưới đều thay đổi, trong khoảnh khắc hai người động thủ, đều vội vàng lui về phía sau.

Đám đàn bà nấu cơm thì chạy rất xa, hai tay cố sức bịt tay lại, ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, máu tươi không ngừng từ thất khiếu chảy ra ngoài.

-Ta đã xem thường người rồi!

Tôn quản lí đứng trên không trung nói với vẻ mặt nghiêm nghị, lạnh lùng với Lăng Tiêu :

-Có điều là, người muốn chiến thắng ta, gần như là chuyện không có khả năng! Thân thủ huynh đệ như vậy, mà làm tiểu đầu mục trong này, chẳng phải là nhân tài không được trọng dụng sao? Không bằng chúng ta dừng tay giảng hòa, ta sẽ tiến cử hiền tài như người vào trong quân Âu Dương gia, làm tướng lĩnh chẳng lẽ không tốt hơn sao? Làm gì vì một cô bé mà cùng với ta đánh sống chết với nhau?

Ánh mắt Lăng Tiêu lãnh đạm, lạnh giọng nói :

-Nếu như thực lực ta hơi kém một chút, bây giờ đã thành vong hồn dưới kiếm người, người sẽ có tâm tư dừng tay giảng hòa với ta sao? Còn nói, Âu Dương gia .. Ở trong mắt ta cũng không đáng chút nào! Người cho đó là một chỗ dựa vững chắc nhưng ta thì không đặt nó ở trong mắt!

Tôn quản lí cắn răng nói :

-Giỏi cho tiểu tử, chính người muốn chết thì ông nội đây sẽ thỏa mãn cho người!

Nói xong, cả người bùng lên một luồng khí thế hùng mạnh, cuộn cuộn áp bách về phía Lăng Tiêu.

Cho người nhìn xem, đây mới chân chính là thực lực của Kiếm Thần!

469. Chương 418 : Sát Và Đạo (p2)

Nói xong, có vài đạo kiếm khí tập trung vào mấy chỗ yếu hại của trên người Lăng Tiêu.

Đồng thời, kiếm trong tay Tôn quản lí nhanh chóng bắn ra hơn mười luồng hào quang, phóng tới những chỗ yếu hại của Lăng Tiêu!

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay Lăng Tiêu bỗng nhiên hóa thành một luồng hào quang, tự động bay múa trên không trung, nghênh đón kiếm khí hùng mạnh bắn ra từ phía Tôn quản lí, một kiếm chém không vỡ thì hai kiếm, hai kiếm không được thì ba kiếm!

Trong ánh mắt Tôn quản lí hiện lên vẻ không thể tin nổi. Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm dùng một loại tấn suất kinh người, chém toàn bộ hơn mười đạo kiếm khí mà hấn phát ra vỡ thành mảnh nhỏ. Từng kiếm khí cỡ móng tay rơi xuống mặt đất, gây ra từng tiếng nổ mạnh Ầm Ầm, phá thành một hố đất thật lớn!

Những đám người giám sát như Lỗ Văn nhìn thấy mà há hốc mồm, ánh mắt nhìn hai người trên không trung với vẻ tràn đầy kính sợ! Kiếm khí phát ra tạo thành hiệu quả như vậy, bọn họ cũng làm được nhưng nếu là từng kiếm khí cỡ móng tay có thể làm cho long trời lở đất, thì họ tuyệt đối không thể làm được!

Mà dưới tình huống như vậy, tiểu Hắc còn có thể chống được không bại, đánh nhau sôi nổi như vậy chẳng phải nói là cảnh giới của tiểu Hắc hơn xa bọn họ sao?

Tôn quản lí lại bộc phát ra khí thế, mà ngay cả một đám người ở phía dưới cũng cảm nhận được loại cảm giác hít thở không thông, nhưng đối với Lăng Tiêu thì lại không có một chút tác dụng nào!

Lăng Tiêu đã ăn rất nhiều cá bạc vẩy nhỏ nên được rất nhiều chỗ tốt, và cũng đã biểu hiện ra ở đây. Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay không ngừng phát ra kiếm chiêu trong Tinh Thần Kiếm Quyết, làm cho Tôn quản lí liên tục lùi về phía sau. Mà lực lượng của Lăng Tiêu giống như vô cùng vô tận, mãi mãi không hết!

Sắc mặt Tôn quản lí dần dần trở nên có chút tái nhợt, bỗng nhiên hấn phát ra một tiếng thét dài, chung quanh bỗng nhiên xuất hiện vài luồng năng lượng dao động. Hóa ra, Tôn quản lí bị sự tấn công quá lâu cho nên luống cuống, không ngờ lại âm thầm triệu tập những người bảo vệ quặng mỏ đến, muốn cùng nhau đối kháng với Lăng Tiêu!

Những người bảo vệ quặng mỏ, không ai không có cảnh giới Kiếm Thần. Vốn bọn họ cũng có tâm tình âm thầm xem náo nhiệt, không nghĩ rằng xem ra Tôn quản lí có thể không phải đối thủ của Hắc tiểu tử, mà còn phát ra cầu viện từ phía bọn họ!

Nếu là người khác, bọn họ tự nhiên có thể không quan tâm nhưng Tôn quản lí này cũng thuộc về họ ngoại của Âu Dương gia. Tuy rằng địa vị của hấn không quá cao nhưng nếu như hấn chết ở đây, bọn họ thấy chết mà không cứu, thì cho dù gia chủ không nói gì nhưng trong lòng tất nhiên sẽ không vui.

Cho nên bốn gã Kiếm Thần bậc cao đều xông về phía Lăng Tiêu.

Trong mắt Lăng Tiêu bỗng nhiên bắn ra một luồng hào quang quỷ dị, khoảng cách giữa hấn và Tôn quản lí chừng hơn nghìn dặm, nhưng Tôn quản lí vẫn thấy trong mắt Lăng Tiêu, hiện lên hào quang khiến cho trái tim mình đập nhanh.

Không tốt!

Tôn quản lí vừa cảm thấy có chỗ không tốt, liền cảm giác đau đớn mạnh mẽ ở giữa lưng mình, hấn nổi giận gầm lên một tiếng, bảo kiếm trong tay bùng lên năng lượng hùng mạnh, mạnh mẽ bổ về sau lưng mình, cũng bổ vào khoảng không, mà khi dùng sức quá độ, lại khiến miệng vết thương ở sau lưng hấn tràn ra máu tươi!

Làm sao có thể được chứ?

Tình cảnh này, chẳng những lực lượng nhánh chóng bị rút hết mà Tôn quản lí còn kinh hãi vô cùng. Ngay cả bốn cường giả có cảnh giới Kiếm Thần xông tới với tốc độ cao cũng trợn mắt há hốc mồm, trong mắt của những người giám sát có cảnh giới Kiếm Thánh đang vây xem đều bắn ra hào quang không thể tin nổi!

Vốn phía sau Tôn quản lí cũng không có gì nhưng bọn họ lại trơ mắt nhìn, giống như có một thanh bảo kiếm sắc bén đi vào giữa lưng của Tôn quản lí rồi lại rút ra!

Sau đó máu tươi lại bắn tung tóe ra!

Giữa ban ngày, ánh mặt trời cực nóng, trên mặt của mọi người có cảm giác bị nướng nóng bỏng. Nhưng những người này cũng không kìm nổi mà rùng mình một cái!

Người bên trong Thánh Vực không tôn trọng Thần, lại càng không quan tâm đến quỷ hồn!

Đối với những thứ thực sự tồn tại, bọn họ đương nhiên không muốn quan tâm! Một người sau khi chết thì linh hồn sẽ không có một chút lực lượng gì, cho dù linh hồn có oán niệm thật lớn, có thể ảnh hưởng tới tinh thần lực của người thường. Nhưng đối với những cường giả này mà nói, căn bản là một truyện cười!

Tinh thần lực của linh hồn có thể mạnh hơn Kiếm Thánh sao? Có thể mạnh hơn Kiếm Thần sao? Chỉ sợ còn chưa nhìn thấy thân thì hồn phi phách tán rồi!

Nhưng ... Nhưng cảnh tượng trước mắt này thì phải giải thích như thế nào?

Thân hình Lăng Tiêu cũng không dừng lại, trên không trung bay vút tới bên người Tôn quản lý, lại một kiếm, chém đầu Tôn quản lý xuống, toàn bộ chuyện này chỉ xảy ra trong chớp nhoáng. Cho dù những người đó muốn đến ngăn cản thì cũng không còn kịp rồi! Bảo kiếm trong tay Tôn quản lý có trình độ không thua kém Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm, bị Lăng Tiêu thu hồi, đồng thời không chút do dự mà đánh về phía một gã cường giả có cảnh giới Kiếm Thần đang vây lại.

Tên Kiếm Thần kia đại khái là bị cái chết của Tôn quản lý mà kích động, vừa lên liền thi triển ra sát chiêu.

Trong thiên địa xuất hiện một luồng hào quang kéo dài màu trắng, giống như một luồng tia chớp cắt không gian, một trận dao động và vận vẹo kịch liệt trong không khí. Đạo kiếm khí kia xuất hiện phả ra trước mặt Lăng Tiêu!

Thân hình Lăng Tiêu né tránh, đạo kiếm khí kia tập trung vào Lăng Tiêu, đuổi theo Lăng Tiêu không tha!

Vừa rồi thần hồn Lăng Tiêu xuất khiếu, tinh thần lực ngưng kết thành kiếm, không gì ngăn trở mà đâm thủng tầng phòng hộ không được bảo vệ của Tôn quản lý để giết hắn. Bốn gã cường giả có cảnh giới Kiếm Thần đã có phòng bị, nên dùng chiêu này không chắc có hiệu quả.

Trong quá trình thân hình Lăng Tiêu vội thoắt lui, trong đầu thì nhanh chóng vận chuyển, cho tới lúc này, hắn chỉ suy nghĩ vấn đề, là mình có nên bại lộ thân phận hay không?

Càng nghĩ, Lăng Tiêu càng quyết định : Tiểu Hắc chính là Tiểu Hắc! Quyết không cho kẻ thù biết mình có được bản lĩnh dịch dung! Tương lai thì tính tương lai, ít nhất hiện tại thì không được!

Trong lòng thầm nghĩ, trên thân kiếm của Lăng Tiêu bỗng nhiên bùng lên một luồng hào quang kịch liệt màu lam. Yêu Huyết Hồng Liên kiếm chẳng những có thể thay đổi hình dáng, mà còn có thể dễ dàng thay đổi màu sắc kiếm khí!

Mà đạo kiếm khí màu lam này lại vô cùng nóng. Ngọn lửa màu lam là một loại lửa với nhiệt độ cực cao! Hỏa nguyên tố ở chung quanh hầu như đều bị đạo kiếm khí màu lam này hấp dẫn đến, theo đó kiếm khí chém ra, hào quang của ngọn lửa màu lam càng đậm!

Mà một kiếm này của Lăng Tiêu chém về phía cường giả có cảnh giới Kiếm Thần ở phía sau mình. Người đó sửng sốt, rồi cũng lập tức phát ra vài đạo kiếm khí để chống lại đạo kiếm khí màu lam của Lăng Tiêu.

Mà Lăng Tiêu lại thừa dịp thời điểm này, thân hình hóa thành một đạo giống như sao băng, bắn nhanh về phía quảng mộ của Âu Dương gia!

Hành động này nằm ngoài dự đoán của mọi người, không ai biết rõ Lăng Tiêu muốn làm gì.

Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng, dù sao cũng phải đi, dù sao “tiểu Hắc” cũng đắc tội với Âu Dương gia, không bằng bọn họ kiếm một mình hắn là đủ rồi!

Bốn gã cường giả có cảnh giới Kiếm Thần kia đều sửng sốt. Tuy nhiên ngay sau đó đều đuổi theo sau. Tốc độ phi hành cao nhất của cảnh giới Kiếm Thần, tốc độ cực kì khủng bố. Thậm chí những người có cảnh giới Kiếm Thánh ở bên kia, cũng chỉ có thể nhìn thấy một bóng tàn ảnh.

Liền mất đi bóng dáng của những người này!

Nháy mắt trong không trung trở nên yên tĩnh lại. Lúc này trên mặt đất truyền đến một tiếng vang “bịch”, thân thể không đầu của Tôn quản lý vừa mới rơi xuống mặt đất thì bị vỡ ra như đồng thạp nát!

Mà đầu của Tôn quản lí, lại khéo mà không thể khéo hơn, rơi xuống trước một phần của cô bé đưa cơm! Đôi mắt mở to trên cái đầu tai to mặt lớn. Ánh mắt vô thần giống như hồi hận nhìn vào mộ phần của cô bé đưa cơm.

Lỗ Văn cùng với đám người giám sát có cảnh giới Kiếm Thánh, cũng mềm nhũn hai chân, ngã ngồi xuống đất, có từng cảm xúc lơ mơ. Tất cả chuyện này điều diễn ra quá nhanh, rất đột ngột. Thế cho nên những người này thậm chí còn chưa phản ứng, chuyện xảy ra này cũng đã xong rồi!

Đối với bọn họ mà nói, chuyện hôm nay giống như mộng ảo, quá mức quỷ dị! Tuy nhiên cho dù cho bọn họ thời gian thì sợ rằng căn bản cũng không nghĩ ra. Đến tột cùng Lăng Tiêu làm sao có thể giết chết Tôn quản lí.

Hay là nói, vì sao Tôn quản lí bị chết?

Thân hình Lăng Tiêu trên không trung bay thẳng vào trong quặng mỏ, giống như một bóng tàn ảnh, biến mất ở cuối đường quặng mỏ, đi vào chỗ cuối vách đá. Trong tay Lăng Tiêu bỗng nhiên xuất hiện viên tị Thổ Thâm Hải Độc Long Nhân! Thân hình hần biến mất cực kì quỷ dị ở nơi đó.

Bốn gã Kiếm Thần đuổi tới từ phía sau, nhìn tất cả mọi thứ mà trợn mắt há hốc mồm, sau đó không hèn mà tới tinh thần lực của bọn họ bùng lên, đang trải ra tìm tòi khắp nơi trong hang động một lần, về mặt một mỗi cũng thay đổi, nhưng lại không thể tìm được bất kì dấu vết gì để lại!

Bốn người nhìn lẫn nhau, cũng thấy trong mắt đối phương lộ ra biểu tình kinh hãi, một người trong đó nói :

-Lưu lại hai người bảo vệ nơi này, hai người kia báo cáo cho gia tộc!

Thân thể Lăng Tiêu trốn vào trong vách đá này, bắt pháp quyết độn thổ, cầm tị thổ trên tay, tinh thần lực tràn ra, đặc biệt tìm kiếm tinh thạch có năng lượng dao động hùng mạnh rồi thu vào trong chiếc nhẫn.

Lúc này trong quá trình chém giết Tôn quản lí, Lăng Tiêu lấy được chiếc nhẫn từ trên người hắn, dùng tinh thần lực bức vỡ tầng bảo vệ, lại thấy khoảng chừng hơn một trăm hình lập phương trong chiếc nhẫn, hàng đồng lớn tinh thạch, trừ những thứ đó, còn có một số vũ khí, thư tịch cùng những đồ dùng hằng ngày.

Lăng Tiêu ném đi toàn bộ những đồ dùng hằng ngày, sau đó một đường đi qua mạch khoáng tinh thạch ở bên dưới. Cũng không biết trải qua bao lâu, cũng chiếm được đầy ắp trong chiếc nhẫn! Mà không gian trong nhẫn trữ vật của chính Lăng Tiêu rất lớn, cũng chỉ xếp vào hơn phân nửa! Trong đó tuyệt đại đa số là tinh thạch trung phẩm trở lên, còn có rất nhiều thượng phẩm, thậm chí là tinh thạch cực phẩm!

Có thể nói, một hồi càn quét của Lăng Tiêu, thiếu chút nữa lấy hết mọi thứ trong mạch khoáng tinh thạch ở dưới thung lũng! Ít nhất là không còn thứ tốt rồi!

Mà hắn không biết là, chỗ mạch khoáng thung lũng này, chiếm một phần ba toàn bộ mạch khoáng tinh thạch của Âu Dương gia!

Hành động lần này của Lăng Tiêu, chỉ trong khoảng thời gian ngắn thì xem ra không có gì, nhưng về lâu dài, trên căn bản hành động này của hắn làm lung lay căn cơ của Âu Dương gia!

Khiến cho nguyên khí Âu Dương gia đại thương!

Theo loại càn quét này, tinh thần Lăng Tiêu cũng trở nên mỏi mệt. Chuyện này tuyệt đối là dịp may không thể cầu được, tin rằng nếu chuyện này truyền ra ngoài, bất cứ quặng mỏ tinh thạch của một thế lực nào, cũng phải cảnh giới vô cùng nghiêm ngặt!

Lăng Tiêu bỗng nhiên cảm giác một nỗi rung động trong lòng. Một luồng tinh thần lực cực kỳ hùng mạnh mà lạnh lùng quét về phía hắn, tâm thần Lăng Tiêu chợt thu lại, đứng ở phía dưới không nhúc nhích, giống như một tảng đá!

Luồng tinh thần lực cực kỳ hùng mạnh quét qua trên người hắn, sau một lát, lại quét trở lại, cứ như thế lặp đi lặp lại ba bốn lần mới biến mất không thấy!

Lăng Tiêu cũng không biết rốt cuộc đối phương có phát hiện mình hay không? Mặc dù hắn nguy trang rất giỏi nhưng Lăng Tiêu cũng hiểu được, ở Tu Chân giới, nếu cảnh giới hơn kém nhau nhiều thì cách làm ẩn tàng là chuyện đáng cười!

Chuyện này giống như một đám con nít đang trốn, có lẽ cũng có thể giấu được nhau, nhưng nếu trong đám con nít này có một người lớn thì muốn trốn tránh để không tìm được, thì chuyện đó rất khó! Gần như là chuyện không có khả năng để hoàn thành!

Tinh thần của bản thân Lăng Tiêu cũng có chút mỏi mệt, hơn nữa bên ngoài còn có gã cường giả vô danh, Lăng Tiêu quyết định rời khỏi nơi này, trong lòng dâng lên một ý niệm trong đầu: Âu Dương gia, hẹn ngày gặp lại, nhưng cũng không có chuyện sống chung với nhau đâu!

Bóp nát một quả phù chú độn thổ, nháy mắt thân thể Lăng Tiêu biến mất tại chỗ.

... ..

Trên bầu trời bên ngoài doanh địa, vẻ mặt của gia chủ Âu Dương Thiên Phong của Âu Dương gia trầm như nước, bốn gã thị vệ bảo vệ quảng mỗ có cảnh giới Kiếm Thần cũng không dám thở ra một hơi to, cúi đầu đứng đó.

Âu Dương Thiên liên tiếp dùng tinh thần lực để tìm vài lần, nhưng cũng không thể phát hiện một chút tung tích của tiểu Hắc. Dựa theo sự miêu tả của bốn người này về tình huống tiểu Hắc, có lẽ hẳn là một gã cường giả nhưng tuyệt đối không phải là một cao thủ vượt qua cảnh giới Kiếm Thần!

Nếu không bốn gã thị vệ bảo vệ quảng mỗ có cảnh giới Kiếm Thần cũng liền bị đối phương thuận tay giết chết. Tuy nhiên cũng không loại trừ một khả năng chính là, đối phương không muốn có quá nhiều rắc rối với Âu Dương gia!

Âu Dương Thiên Phong cảm giác mơ hồ có vài chỗ không thích hợp, nhưng lại nghĩ không ra vấn đề nằm ở đâu.

Hắn tuyệt đối không thể tưởng tượng, lại có người nào có thể thần kỳ trốn vào mặt đất, còn có ý muốn cướp lấy hơn phân nửa tinh thạch khoáng sản ở dưới đó.

Nếu hắn có thể nghĩ tới điểm này thì sẽ không lộ ra bộ dáng như vậy rồi!

Có người trong bốn gã thị vệ bảo vệ quảng mỗ có cảnh giới Kiếm Thần nghĩ đến, tiểu tử kia chọn biến mất trong quảng mỗ, mà không phải một chỗ nào đó ở bên ngoài, có thể nào hắn có chủ ý với tinh thạch hay không?

Tuy nhiên, nếu gia chủ không tìm ra điều này, người nào mà đi nhắc nhở lão, thì đầu óc người đó có vấn đề! Bởi vì trách nhiệm của bọn họ là bảo vệ quảng mỗ. Hiện tại trong quảng mỗ chỉ có án mạng thôi, nếu như lão phát hiện tinh thạch quảng mỗ của mình có vấn đề gì thì trách nhiệm của bọn họ sẽ lớn lắm!

470. Chương 419 : Thần Thi

Thi thể Tôn quản lý bày ở trước mặt Âu Dương Thiên Phong. Âu Dương Thiên Phong khẽ cau mày, nhìn khối thi thể vô cùng mập của Tôn quản lý, trên mặt lộ ra một ít cảm xúc chán ghét. Tuy nhiên khi nhìn vào chỗ vết thương ở phía sau lưng của Tôn quản lý, trên mặt Âu Dương Thiên Phong lộ ra vẻ ngưng trọng.

-Chỗ vết thương này cũng không bình thường!

Âu Dương Thiên Phong nói với vài người bên cạnh với thần sắc trịnh trọng!

Phía sau Âu Dương Thiên Phong có năm người đi theo, Những người già của Âu Dương gia tộc đều biết năm người, hơn một nghìn năm trước bọn họ đã đi theo bên người Âu Dương Thiên Phong, nghe nói họ là thị vệ cùng lớn lên với Âu Dương Thiên Phong! Mặc dù thực lực hiện tại của Âu Dương Thiên Phong đã không cần bọn họ bảo vệ, nhưng năm người này vẫn muốn đi theo bên người lão.

Trên danh nghĩa thì năm người bọn họ là hộ vệ của Âu Dương Thiên Phong, nhưng trên thực tế, với tình cảm đã nhiều năm, đã sớm giống như huynh đệ rồi. Từ trên xuống dưới trong Âu Dương gia, không ai dám bất kính với năm người này. Về phần thực lực của năm người này đã đạt tới cảnh giới nào, cho dù bốn gã bảo vệ quảng mỗ có cảnh giới Kiếm Thần cũng nhìn không thấu bọn họ.

Một trung niên mặt ngựa trong bốn người cau mày, trầm giọng nói :

-Qua nhiều năm như vậy, ta chưa bao giờ thấy qua vết thương quỷ dị như thế, xem ra thương tích đó chắc là lợi khí gây ra. Nhưng nếu bốn người bọn họ và đám người giám sát vẫn chắc chắn không thấy vũ khí gì, đã nói lên rằng, thứ vũ khí này cho dù là người có cảnh giới Kiếm Thần, cũng không cách nào thấy được!

-Bảo vật?

Người trung niên có khuôn mặt tròn nói có chút khàn khàn, nhưng lại không khó nghe. Hai chữ này khiến cho tinh thần của tất cả những người chung quanh rung lên.

Âu Dương Thiên Phong khẽ nhíu mày, nói :

-Nếu có loại bảo vật này thì người này có thể là đại họa của Âu Dương gia rồi!

Nói xong, ánh mắt lão rơi trên đám người giám sát kia :

-Các người ... Có ai muốn nói thêm chút gì không?

Thẳng cho tới bây giờ, Âu Dương Thiên Phong mới hỏi chuyện đã trải qua. Bởi vì cho dù không hỏi, lão đại khái cũng biết được một ít. Tôn quản lý là con của một nhánh bên ngoài, hơn nữa hắn còn là hàng con cháu.

Tuy rằng thực lực cũng được nhưng phẩm hạnh lại rất kém cỏi, không được trọng dụng, được đưa tới chỗ quảng mỗ tinh thạch. Âu Dương Thiên Phong còn nghĩ tới bốn gã cường giả ở trước mặt cũng đạt tới cảnh giới Kiếm Thần, bên ngoài còn có một trạm lính gác ngầm, còn về sản lượng tinh thạch thì có người phụ trách xử lý. Tôn quản lý chỉ phụ trách những người giám sát kia, cũng không có làm đại sự gì.

Cho dù tham ô một ít tinh thạch, cũng không có bao nhiêu, dù sao hắn cũng là người nhà, mở một mắt nhắm một mắt cho qua. Qua nhiều năm như vậy, chuyện do Tôn quản lý làm, Âu Dương Thiên Phong đều biết rất rõ, lão cũng không đưa tiểu Hắc lên tầng đấu tranh phía trên của gia tộc cùng với chuyện của Tôn quản lý. Còn về phía tiểu Hắc, lão cũng biết, hắn là do Mao Thất mang về từ nơi xa. Thế gian nào có chuyện khéo léo như vậy, nếu nói Mao Thất có dị tâm, Âu Dương Thiên Phong tin chắc hắn vẫn chưa có cái gan lớn như vậy.

Lỗ Văn do dự một chút, cảm thấy mình nên vì tiểu Hắc giải thích vài câu, không thể để cho tiểu Hắc chịu oan ức không rõ ràng như vậy được. Mặc dù trong lòng Lỗ Văn có một loại dự cảm, tiểu Hắc không phải người thường, e rằng sau này mình còn có cơ hội gặp mặt!

Lỗ Văn lần lượt kể lại chuyện đã trải qua cho Âu Dương Thiên Phong, lưỡng lự một chút, mà vẫn chưa nói ra những phán đoán của hắn về Lăng Tiêu. Có lẽ gia chủ cũng không cần sự phán đoán của mình. Lỗ Văn thầm nghĩ trong lòng : Ta không thể có lỗi với tiểu Hắc huynh đệ!

Âu Dương Thiên Phong nghe xong, nhìn vào trong ánh mắt của Tôn quản lý, không chịu nổi mà còn thêm chán ghét, nói :

-Tìm một chỗ để mai tang hắn đi! Ôi, cô bé kia cũng không có người nhà sao? Nếu như có thì cho họ một chút tiền, nói ... Mua con gái của họ rồi và đã đưa về chỗ của chúng ta làm rồi.

Sau khi Âu Dương Thiên Phong phân phó xong, lại cố nói vài câu với bốn Kiếm Thần bảo vệ quảng mỗ, bốn người bọn họ không có liên quan lớn, cũng không có trách móc nặng nề bọn họ.

Sau khi mang theo năm tên hộ vệ rời đi, Âu Dương Thiên Phong mới nhẹ giọng hỏi :

-Các người có cảm thấy bên trong chuyện này có cái gì không hợp lý không?

Người trung niên mặt ngựa kia giống như im lặng đã lâu, nghe Âu Dương Thiên Phong hỏi, mới nói :

-Ta hoài nghi gã tiểu Hắc kia cũng giống như chúng ta, cũng là cường giả có cảnh giới Tiên Thiên! Thiểu gia, ngài cũng biết, tinh thần lực có thể tự lại đã thương người, vì sao ... ..

Người trung niên mặt tròn ở một bên cười nhạt nói :

-Nếu nói cho những người kia biết tiểu Hắc có thể là cao thủ Tiên Thiên, còn không hù chết bọn họ sao? Nói ra có ích gì? Tiểu tử kia đột nhiên biến mất cũng rất cổ quái!

Một người khác nói :

-Điều đó rất cổ quái, tuy nhiên ... Nếu như đạt tới cảnh giới nhất định, thông qua tốc độ cực nhanh, cũng giống như lửa được người khác. Ta cho rằng, gã tiểu Hắc kia căn bản là chưa tiến vào trong quặng mỏ tinh thạch!

Âu Dương Thiên Phong cũng gật gật đầu, nói :

-Ta cũng tương đối nghi ngờ về đáp án này. Gã tiểu Hắc kia rất có thể là cường giả Tiên Thiên! Mao Thất cũng nhìn lầm người rồi. Hơn nữa, hắn đi vào quặng mỏ của chúng ta, mới đầu cũng không có ác ý. Chúng ta cũng biết, Thánh Vực rất lớn, cho dù có rất nhiều người tu luyện tới cảnh giới Tu Luyện giả nhưng đối với bên ngoài chưa chắc có bao nhiêu quen thuộc! Nghe nói gã tiểu Hắc kia vô cùng trẻ tuổi. Ôi, thật sự là đáng tiếc. Nếu như ta có thể sớm đến đây một bước thì có lẽ Âu Dương gia chúng ta còn có thể có thêm một cường giả, hiện tại ... Chỉ có thể chờ những gia tộc khác không cướp được. Sau khi trở về, các người lưu ý hơn một chút. Nếu như có người nào gặp hắn thì nhất định phải mời hắn về cho ta! Loại cường giả trẻ tuổi này chính là chỗ thiếu hụt của Âu Dương gia chúng ta!

Năm người bọn họ đều gật đầu lên tiếng, nhìn vào trong ánh mắt Âu Dương Thiên Phong, tràn đầy ý kính trọng. Lúc bọn họ còn niên thiếu thì đã đi theo Âu Dương Thiên Phong, cho nên vẫn gọi hắn là thiếu gia. Ở trong mắt bọn họ, thiếu gia người này có hùng tài đại lược, là người làm nên đại sự! Giả sử thêm một thời gian, dưới sự dẫn dắt của thiếu gia thì Âu Dương gia tộc sẽ phát dương quang đại!

... ..

Lăng Tiêu đang đi trên con đường đã cách xa phạm vi thế lực của Âu Dương gia tộc. Ở trong nhãn trữ vật của Tôn quản lý hắn phát hiện có một bản ghi chép rất dày, nó càng khiến cho Lăng Tiêu cảm thấy gã Tôn quản lý này đáng chết!

Hóa ra, trong bản ghi chép đã ghi lại một lượng lớn tên của những cô gái bị Tôn quản lý hại, ngày và chuyện đã trải qua, được thuật lại một cách tỉ mỉ. Mới nhất cũng đã trải qua hơn hai nghìn năm trước! Tên của cô bé đưa cơm rõ ràng được viết cuối cùng! Tuy nhiên chỉ có một câu : Cô bé đưa cơm xấu nhất trong doanh trại.

Lúc này Lăng Tiêu lại biến đổi hình dạng của mình. Một thân áo dài đen trắng, sau lưng treo một thanh trường kiếm có phong cách cổ xưa, đôi mày rậm được tô trên thái dương, đôi mắt ôn hòa có thần, làn da trắng ngần sáng bóng, vừa nhìn thì giống như một công tử nhà giàu đang đi ra ngoài du lịch.

Ngày hôm nay, Lăng Tiêu đã đi qua một thị trấn cổ. Gọi là thị trấn cổ vì bất cứ một kiến trúc nào trong thị trấn này, theo Lăng Tiêu nhận xét, e rằng không ít hơn vạn năm! Một dòng chảy qua cây cầu trong thị trấn cổ này, những cây lâu năm cũng có số năm không ngắn.

Người dân trong thị trấn giản dị nhiệt tình, khiến cho người ta có loại cảm giác vô cùng thoải mái. Có không ít đứa bé đang chơi đùa ở đó, một số thiếu phụ thì đang giặt quần áo ở bờ sông, khói bếp lượn lờ trong thị trấn cổ này.

Hay nhất là loại tình cảm nông thôn!

Mấy ngày liền Lăng Tiêu mệt mỏi chạy tới chạy lui nên bất cứ lúc nào cũng chậm lại, tìm được một nhà trọ, người ở trong đó nhiệt tình đi ra đón tiếp.

-Mới khách quan vào bên trong!

Về mặt tiểu nhị tươi cười mời Lăng Tiêu vào. Trong ***** này cũng không lớn, cũng chỉ bày ra hơn mười cái bàn. Lúc này, thực ra đã đầy được hơn bảy tám bàn. Tiểu nhị đưa Lăng Tiêu đến một vị trí gần cửa sổ, sau đó hỏi :

-Khách quan có muốn ăn một chút gì không?

Lăng Tiêu tùy ý lấy ra một khối tinh thạch cỡ móng tay, nói với vẻ ôn hòa :

-Tùy tiện đưa lên hai món ăn nóng, cho ta đặt một phòng đơn, khoản đó thì đã đủ chưa?

-Đủ rồi, đủ rồi!

Tiểu nhị tiếp nhận khối tinh thạch này với vẻ mặt hớn hỏ, nhìn thật cẩn thận, cảm thụ năng lượng mệnh môn trên đó, trong lòng mừng như hoa nở, thầm nói : Nếu ta gặp được nhiều đại gia chỉ rộng rãi như người này thì tốt hơn rồi! Tuy nhiên khách **** của ta quá nhỏ rồi. Mấy ngày nay không biết vì sao, nơi này lại tụ tập rất nhiều cường giả.

Lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một hồi âm thanh ầm ỹ, theo âm thanh đó, một nam một nữ tiến vào, phía sau dẫn theo một đám lớn tùy tùng.

Nam thoát nhìn có bộ dáng khoảng ba mươi, vẻ ngoài vô cùng anh tuấn, mặt biểu lộ vẻ lãnh ngạo khiến Lăng Tiêu vừa liếc mắt liền nhận ra, chính là thanh niên mà mình đã từng gặp qua một lần, hình như là ... Đúng rồi, nghĩ ra rồi, là thiếu gia gì đó của Mộ Dung gia! Nghe nói dường như Mộ Dung gia rất có danh tiếng ở Nam Châu. Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng, cúi đầu, hẳn không muốn xuất hiện bất cứ phát sinh gì với thiếu gia của gia tộc lớn.

Cô gái kia thì rất đẹp, cũng có vẻ mặt ngạo nghễ và lạnh lùng, thấy diện mạo của khách ****, hơi hơi nhíu đôi mi thanh tú, nũng nịu nói :

-Mộ Dung đại ca, chúng ta đi đổi một khách **** khác nha?

Dáng vẻ thanh niên lạnh lùng cao ngạo có chút khó xử, sau đó nói :

-Nam Cung muội muội, hầu như chúng ta đã tìm cả thôn trấn, đừng nói là điều kiện tốt, mà ngay cả dạng khách **** bình thường cũng đã đầy rồi!

Nói xong nhìn tiểu nhị, nói :

-Chỗ của người còn bao nhiêu phòng tốt thì ta bao hết!

Nói xong, lấy ra một khối tinh thạch cỡ trứng gà từ trong túi tiền. Vẻ ngoài tinh thạch sáng bóng rực rỡ, truyền đến một luồng năng lượng dao động to lớn khiến cho tất cả những người bên trong khách **** phải sửng sốt!

Khối tinh thạch thật lớn! Dựa theo tiêu chuẩn của Thánh Vực, có thể chia thành mười phần!

Người trẻ tuổi này ra tay rất hào phóng!

Gần như trong lòng mọi người, đều nghĩ như vậy.

Con mắt của tiểu nhị đã sớm trừng lên, tuy nhiên hắn đảo mắt rồi nói một cách khó khăn :

-Thật có lỗi ... Vị đại gia này, phòng hảo hạng của tiểu **** chỉ còn lại một gian. Vốn là có hai gian, nhưng vị khách quan lúc này vừa mới đặt một gian, cho nên ... ..

Tiểu nhị nói với vẻ vô cùng khó khăn, ánh mắt không vui khi nhìn khối tinh thạch lớn kia dời đi. Khối tinh thạch lớn như vậy, đừng nói là bao nhiêu gian phòng hảo hạng, cho dù có bao khách **** của bọn họ một năm cũng đủ!

Trên mặt Lăng Tiêu cũng không có biểu tình gì, một người ở bàn bên cạnh đang thấp giọng nói chuyện khiến cho Lăng Tiêu chú ý.

-Không nghĩ tới, ngay cả người của Mộ Dung gia và Thượng Quan gia cũng tới! Xem ra, lần này tin tức về Thần Thi là thật!

-Ta cũng thấy, Thánh Vực không có người phi thăng đã qua nhiều năm rồi, có lẽ có thể từ trên Thần Thi mà tìm được đáp án. Hơn nữa, chỗ có Thần Thi, còn có thể thiếu Thần Khí sao?

Tiếng nói chuyện càng ngày càng thấp. Tuy nhiên Lăng Tiêu cũng không có hứng thú nghe, với hắn hai chữ như vậy, cũng đủ lắm rồi!

Thần Thi!

Đây thực sự là chuyện đối bụng thì có người đưa cho ăn, một thì có người kê đầu gối! Hiện tại, không phải mình đang thiếu một thân thể của nguyên thần thứ hai sao? Lăng Tiêu vui mừng như điên trong lòng!

Mà lúc này, cô gái Nam Cung gia lạnh lùng cao ngạo ngẩng đầu lên nói với tiểu nhị :

- Chẳng lẽ người không phát hiện, tinh thạch trong tay Mộ Dung ca ca sao? Các người kinh doanh như thế nào? Chuyện kinh doanh lớn không làm! Nếu như đã đặt cọc thì hãy trả tiền lại cho hắn, chúng ta bao hết không phải xong rồi sao?

471. Chương 420: Thần Mộ (p1)

- Đây... đây...

Tiểu nhị đứng ở nơi đó, đôi mắt linh hoạt không ngừng liếc nhìn khối tinh thạch tinh thuần trong tay Mộ Dung thiếu gia, trên mặt lộ vẻ khó xử, tuy nhiên việc buôn bán chính là coi trọng hai chữ “thành tín”, điều này bất kể ở đâu cũng giống nhau!

Gã tiểu nhị cắn răng một cái, đành phải lộ vẻ mặt đau khổ cầu xin Lăng Tiêu:

- Vị đại gia này, nếu không ngài xem, hay là ta trả lại khối tinh thạch này cho ngài? Ngài đổi cái khác được không?

Nói xong hắn thò tay vào trong túi ngực lấy ra khối tinh thạch bằng cỡ móng tay vừa rồi còn được hắn coi là của chí bảo đưa đến trước mặt Lăng Tiêu.

Tiểu thư Nam Cung gia thấy tiểu nhị lấy ra miếng tinh thạch, liền lộ vẻ mặt khinh miệt, bĩu môi không hề che giấu chút nào. Lăng Tiêu nhìn thấy cảnh trước mắt thậm giận trong lòng, thầm nghĩ: khó trách đám con cháu thế gia vọng tộc đều là đức hạnh như thế cả?

Trên mặt Lăng Tiêu không để lộ ra biểu tình gì, hắn bưng chén rượu lên ngửa đầu uống vào một ngụm, sau đó nhìn gã tiểu nhị hỏi:

- Các người xưa nay cũng đều kinh doanh như vậy sao? Vậy nếu lúc này ta lấy ra hai khối tinh thạch lớn hơn nữa, có phải là có thể bảo người đuổi hết mọi người trong khách **** này ra ngoài, sau đó nói nơi này ta bao rồi hay không?

Tiểu nhị sắc mặt đỏ bừng. Cũng rất hối hận chính mình tham lam, nghĩ đến chương quây thường xuyên dạy bảo cho mình: “Làm người phải giữ bốn phận, phải biết chừng mực, trong Thánh Vực này ngọa hổ tàng long, người nhìn một người đáng vẻ rất trẻ tuổi, nhưng không chừng đều là vũ giả Tiên thiên, việc buôn bán coi trọng hòa khí để phát tài.” Gã tiểu nhị thần sắc hổ thẹn vừa định nói.

Bên kia tiểu thư Nam Cung gia hừ lạnh một tiếng:

- Vấn đề là người không có để lấy ra! Chính mình cũng không lấy gương ra nhìn xem, bộ dáng nghèo kiệt xác, không có thực lực, thì không cần nói lung tung, hiểu không?

Nói xong, nàng ta hất cằm, vẻ mặt khinh thường nhìn Lăng Tiêu.

Bên này thiếu gia Mộ Dung gia nhìn thấy hết tình hình, khẽ nhú mày, tuy nhiên cũng không lên tiếng ngăn cản.

Lăng Tiêu nhướng mày, nhìn cũng không hề nhìn tiểu thư Nam Cung gia này một cái, chỉ mỉm cười nhìn tiểu nhị:

- Người nếu không làm chủ được, có thể tìm ông chủ của người lại đây, nếu ông chủ của người chính miệng thừa nhận: Khách **** này kẻ trả giá cao là được, ta đây không nói hai lời sẽ đi ngay lập tức. Người thấy thế nào?

- Người... đồ khốn!

Đại tiểu thư Nam Cung gia phẫn nộ giậm chân mắng, vừa định xông tới Lăng Tiêu bị Mộ Dung thiếu gia nắm kéo lại, sau đó thấp giọng khuyên nhủ:

- Muội muội! Trước khi đến đây muội cam đoan thế nào với Nam Cung thúc thúc? Không nói nữa, hãy nghe ta ra ngoài đi!? Nơi này tuy là phạm vi thế lực của Nam Cung gia, nhưng thời gian gần đây người nhiều hỗn loạn, bất kỳ việc gì vẫn phải cẩn thận là hơn!

Đại thiếu thư Nam Cung gia nghe xong, hung tợn trừng mắt nhìn Lăng Tiêu, sau đó nói:

- Ta quả là tức giận chỉ vì hấn dám không đếm xỉa tới ta!

Lúc này, ông chủ khách **** bị kinh động đi ra, tiểu nhị rất nhanh kể lại chuyện xảy ra với lão, thoát nhìn lão chủ ước chừng năm mươi tuổi về mặt hòa nhã, lão mang theo vẻ mặt áy náy đi tới gần đám người Lăng Tiêu. Trước là nhận lỗi nói với Lăng Tiêu:

- Thật có lỗi! Tiểu nhị không hiểu quy củ, ta nơi này xin nhận lỗi với ngài!

Lăng Tiêu cười cười, tỏ vẻ chính mình không hề gì.

Trên mặt lão chủ lộ ra vẻ tươi cười cảm kích, sau đó lại bước tới trước mặt tiểu thư Nam Cung gia và Mộ Dung thiếu gia, sau đó cúi đầu khom lưng nói:

- Rất xin lỗi! Nhị vị quý khách! Tiểu **** thật sự là không còn nhiều phòng trống. Tuy nhiên, thật ra nhiều người chung phòng còn có mấy phòng, nếu vị thiếu gia này...

Vị chủ này nói còn chưa dứt. Mộ Dung Phong nhìn thấy Nam Cung Vân lại có chiều hướng sắp bùng nổ, vội gắt đầu, cắt ngang lời lão chủ tiện tay ném miếng tinh thạch vào tay tiểu nhị, nói:

- Cứ giải quyết như vậy đi! Chúng ta đói bụng rồi, chọn mấy món ăn ngon đưa đến phòng chúng ta!

Nói xong đưa mắt nhìn Nam Cung Vân.

Nam Cung Vân lộ vẻ mặt không tình nguyện, trong lòng cảm giận nghĩ: “Mộ Dung Phong chính là Thiếu chủ Mộ Dung gia, thân phận đó tôn quý cỡ nào chứ? Lão chủ quán chết tiệt này! Lại dám ép buộc hấn ngủ cùng một chỗ với đám tùy tùng! Còn có tên đáng ghét kia, không biết điều, nếu không phải có chuyện quan trọng trong người, hôm nay nhất định phải cho hấn đẹp mặt!”

Lăng Tiêu thấy thiếu gia Mộ Dung gia hạ mình kéo tiểu thư Nam Cung gia ủy khuất đi rồi, trong mắt hấn chợt lóe lên một tia dị sắc, ấn tượng đầu tiên của hấn với đại thiếu gia Mộ Dung gia vốn cũng không tốt lắm, ngồi trên lưng ngựa hắt mặt ngạo mạn, khoe mẽ quần là áo lượt. Không nghĩ tới sau khi ra khỏi nhà lại trở nên dè dặt cẩn thận như thế, thầm nghĩ: Thật đúng là xem nhẹ hấn rồi!

Nam Cung Vân cho đến lúc lên lầu, còn quay đầu nhìn lại, trong lòng nàng ta nhịn không được càng thêm phần nộ, bởi vì tên khốn kia đang tự rót tự uống, từ đầu đến cuối cũng không hề liếc mắt nhìn mình một cái!

“Chết tiệt... Chẳng lẽ hấn nhìn không ra bản tiểu thư là một mỹ nữ sao? Hừ, hấn nhất định là thích nam nhân!” Trong lòng Nam Cung Vân nghĩ thật ác, khoe miệng lại lộ ra một nụ cười tươi. Trong thế giới tinh thần của nàng, hình tượng Lăng Tiêu xấu xí, bị ngược đãi tàn bạo đến nỗi thương tích đầy mình...

Theo Mộ Dung Phong và Nam Cung Vân hai người trẻ tuổi thân phận hiển hách rời khỏi, bên trong quán rượu mới khôi phục náo nhiệt, có người nhỏ giọng than thở:

- Con quỷ nhỏ kia thật có tài làm ra vẻ ta đây, có gì đặc biệt hơn người chứ? Không phải ỷ vào thế lực trong gia tộc sao? Bằng không, cỡ nàng như vậy dám ở bên ngoài kiêu ngạo, sớm không biết bị người gian sát bao nhiêu lần rồi!

- Được rồi lão đệ! Chừa chút đức cho con cái đi. Người ta lại không nhằm vào ngươi, ngươi nói thật khó nghe!

- Khó nghe thì khó nghe! Lão tử thật không quen nhìn thứ con gái các nàng tự cho là đúng! Triệu Hưng Long ta sợ ai chứ?

Nếu Lăng Tiêu không có nhĩ lực kinh người, mấy chữ cuối cùng kia nhất định là không nghe thấy.

Ăn cơm xong, Lăng Tiêu lên lầu nghỉ ngơi. Nằm ở trên giường, trong đầu còn nghĩ đến chuyện về thần thi. Tuy rằng hai người kia cũng rất toàn diện hết chỗ chê, tuy nhiên cổ trần này bỗng nhiên trở nên náo nhiệt như thế, đến Lăng Tiêu là người ngoài cũng có thể cảm giác được. Hơn nữa hai nhà Nam Cung và Mộ Dung tề tụ người nơi đây, là hai gia tộc rất có danh tiếng tại Nam châu Thánh Vực, nhất cử nhất động của bọn họ, đều bị người đời dòm ngó.

Lăng Tiêu đang trong lúc suy tư, nghe thấy cách vách mơ hồ có thanh âm truyền đến, Lăng Tiêu trong lòng vừa động, thầm nghĩ: có lẽ có thể từ trong miệng đám người Nam Cung và Mộ Dung gia dò được chút manh mối nào chăng, dù sao theo thân phận và địa vị mà nói, chuyện người hai nhà này biết mới đúng là nhiều nhất đây.

Lần này thần hồn xuất khiếu thật đơn giản, bởi vì hai phòng của Lăng Tiêu và Nam Cung Vân gần sát bên. Lăng Tiêu nằm ở trên giường, thần hồn lặng yên xuyên qua vách tường, vừa đi vào vách ngăn, phát hiện tiểu thư Nam Cung gia đang nói chuyện cùng thiếu gia Mộ Dung gia.

Nam Cung Vân cởi áo khoác ngoài, bên trong mặc áo lót màu đỏ tươi, hai gò bồng đảo cao ngất, vòng eo nhỏ nhắn, bờ mông đầy đặn... Lăng Tiêu vội nhắm hai mắt, trong lòng tự nhắc nhở: kiếm nhã chớ nhìn...

Có thể cảm giác được tiểu thư Nam Cung gia này rất quen thuộc với Mộ Dung công tử, nếu không cũng không có khả năng ở trước mặt hắn tùy tiện như thế.

Lăng Tiêu vừa vào nghe Nam Cung Vân đang nhỏ giọng oán giận:

- Phong ca ca! Huynh vì sao không muốn muội đi giáo huấn tên tiểu tử kia? Hắn rất đáng ghét! Nhìn bộ dáng nghèo kiết xác của hắn muội liền bức bội! Hừ! Muội muốn hắn nhường phòng, đó là vinh hạnh cho hắn! Nếu không phải vì chúng ta đến làm đại sự, phá tan chỗ này muội mới hã dạ!

Làm đại sự... Lăng Tiêu khloe miệng khe giết, có cảm giác như muốn cười, nàng ta cũng quá coi trọng mình đây!? Thực lực của hai người xem ra cũng không tính là yếu, căn cứ dao động năng lượng trên người Nam Cung Vân, có lẽ ở cảnh giới Kiếm Thánh bậc trung, dao động năng lượng của Mộ Dung Phong mạnh hơn rất nhiều, tuy nhiên cũng chỉ là Kiếm Thần bậc trung. Trình độ cỡ này trong quán rượu hôm nay cũng có cả đám, nếu bọn họ cũng có thể làm đại sự như vậy người khác cũng không muốn sống rồi.

Quả nhiên, Mộ Dung Phong đỏ khốc đỏ cười, nói:

-Vân muội! Về sau trước mặt người ngoài, nhưng ngàn vạn lần đừng nói như vậy, cái gì làm không làm đại sự, chúng ta chẳng qua là ra ngoài để lịch lãm thôi. Trước khi đến đây, lão gia hai nhà chúng ta có ý kiến là không tham dự chuyện này. Cho nên, mở mang kiến thức là được, thực ra thực lực của chúng ta còn rất kém!

Nam Cung Vân liếc mắt nhìn Mộ Dung Phong, bất mãn nói:

- Muội không thích huynh như vậy! Hừ! Cả ngày chỉ biết giả dạng chín chắn, đóng giả điềm tĩnh! Huynh nói tương lai muội gả cho huynh còn không buồn đến chết sao? Thực lực kém thì sao chứ? Những người đó ai không biết hai chúng ta, chúng ta muốn bọn họ còn dám đoạt hay sao?

Mộ Dung Phong bắt đắc dĩ lắc đầu, cô bé này điều kiện cuộc sống từ nhỏ quá tốt, được nuông chiều từ bé, không biết nỗi khổ trên thế gian. Trên thực tế hai người hơn kém nhau ba trăm tuổi, trước mặt người ngoài phong cách của hắn quần là áo lượt, tuy nhiên chỉ là giả vờ mà thôi.

Tuy rằng hắn là đại thiếu gia trong nhà, nhưng không phải là con dòng chính, tương lai không thể tiếp quản gia tộc. Nhưng hắn lại rất ưu tú, chưa tới sáu trăm tuổi đã đạt tới cảnh giới Kiếm Thần bậc ba. Cho nên, vì để tránh tị hiềm, hắn không thể không giả dạng làm bộ dáng ăn chơi trác táng. Mà trên thực tế, khiến một lão già sáu trăm tuổi này giả bộ ăn chơi trác táng, phần chán ngán trong lòng hắn thì khỏi phải nói rồi.

- Cô bé! Muội còn nhỏ, có một số việc muội chưa biết, đề cập đến lợi ích, anh chị em ruột thịt cũng có thể tranh nhau đến đầu rơi máu chảy. Muội cho là cổ mộ kia thực sự có giá trị, những người đó sẽ không giành lấy sao? Không đại khai sát giới cũng coi như tốt rồi!

Mộ Dung Phong thần nhiên lắc lắc đầu, sau đó lại nói:

- Về phần hôn nhân của hai chúng ta, cái này... Ôi! Muội có biết, đây là mệnh lệnh của các lão gia, sau khi đám hỏi hai nhà Nam Cung và Mộ Dung, mới có thể duy trì thế mạnh như trước ở Nam châu. Mấy trăm năm gần đây, có rất nhiều gia tộc mới nổi lên, tỷ như nói Âu Dương gia ở trung bộ Nam châu, rất nhiều suy đoán cho rằng sẽ đuổi kịp và vượt qua thế lực chúng ta đây!

Mộ Dung Phong nói xong, ngả lưng lên ghế, trong mắt hiện lên một chút ưu sầu.

Nam Cung Vân bĩu môi, khinh thường nói:

- Chỉ bằng bọn họ? Còn kém quá xa! Quên đi! Phong ca ca! Chúng ta không nói cái này nữa, nói chuyện cổ mộ đi. Có người nói ở nơi đó phát hiện một cổ thi thể, chẳng lẽ, thật là thi thể của thần sao? Bên trong Thánh Vực nhiều cổ mộ, như thế nào cứ như vậy khẳng định đó không phải người trong Thánh Vực chứ?

Lăng Tiêu nghe đến đây, cũng tập trung tinh thần nhìn Mộ Dung Phong.

Mộ Dung Phong không khiến Lăng Tiêu thất vọng, ảm đạm cười, nói:

- Người phát hiện cổ mộ kia, mang về được một khối đá có khắc ký hiệu, đến cầu kiến lão tổ tông nhà ta. Muội cũng biết đó lão tổ tông nhà ta thực lực rất mạnh, ở thời đại của lão, từng có người phi thăng thần giới. Hơn nữa, lão tổ tông cũng đã trải qua thời kỳ Thần chiến, lão nói về loại ký hiệu này, chỉ trên người những thần năm đó mới có! Với lại, thời điểm Thần chiến, Thánh Vực cũng bị cuốn vào trong đó, cho nên bên trong Thánh Vực có thần mộ, cũng thực là bình thường.

Nam Cung Vân nghe hết sức say mê, nói:

- Nếu như vậy, vì sao chúng ta không phái ra người thực lực hùng mạnh đến...?

Mộ Dung Phong cười cười, nói:

- Cổ mộ nếu đã mở ra, cũng chỉ có cổ thi thể vô số năm không hư thối kia là có chút giá trị, cái thứ tốt khác, muội thấy còn có thể còn lại được gì?

Nam Cung Vân nghe đến đó, mới chợt hiểu, lẩm bẩm nói:

- Trách không được, sau khi ba ba nghe xong chỉ bình thần cười, cũng không hề giải thích, ta như thế nào không nghĩ tới nhỉ?

Mộ Dung Phong lộ ra vẻ yêu chiều nét mặt tươi cười, nói:

- Tiểu vân! Thời gian không còn sớm, muội nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta còn vào núi!

Nói xong hắt đứng dậy, xoay người đi ra ngoài, đi thẳng về phòng đám thị vệ.

Nam Cung Vân khẽ vươn cánh tay thon dài, miệng khẽ nhếch, vừa định muốn nói điều gì, lại nghe thấy tiếng sập cửa, không khỏi uể oải nằm trở lại trên giường, kéo chăn đắp lên mặt, sau đó lại kéo ra, lẩm bẩm một câu:

- Thực là một gốc tử! Người ta... đâu có muốn đuổi huynh đi...

Lăng Tiêu ảm đạm cười, ác cảm với thiếu nữ này thật ra lại giảm bớt vài phần, đây chẳng qua là một cô gái bốc đồng, chỉ là người qua đường cũng không cần nghĩ nhiều.

472. Chương 420: Thần Mộ (p2)

Sáng sớm hôm sau, Lăng Tiêu thức dậy sớm, vốn còn tưởng rằng phải phí một hồi dò hỏi mới có thể tìm được thần mộ, nhưng không ngờ từ cổ trấn có tới mấy trăm người cùng đi về một hướng. Lăng Tiêu không còn gì để nói, hóa ra chỉ có mình không biết gì cả!

Lăng Tiêu cũng chen lẫn vào trong đám người, đi tới một ngọn núi cách cổ trấn không xa. Ngọn núi này cũng không cao, nhưng linh khí thật dư thừa làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng thoải mái.

Hắn phóng mắt nhìn hai bên sườn núi, không ngờ còn có không ít lều trại, thì ra có người đã sớm tới nơi này rồi.

Lăng Tiêu đi theo dòng người tiến lên phía trước, ở chỗ cao nhất trên triền núi, thấy một chỗ nổi gồ lên một mô đất, gần bên ẩn một hang động. Nếu không theo đám người, e rằng Lăng Tiêu cũng dễ vượt mất cơ hội rồi. Hắn không khỏi có chút bội phục người phát hiện nơi đây, quả nhiên rất không bình thường!

Tới chỗ phía trước dừng lại, sau đó nghe trong đám đông có người khoe khoang với người bên cạnh:

- Tại bên trong thần mộ kia, kẻ trộm mộ cuối cùng phát hiện có một người khoanh chân ngồi ở một tầng thấp nhất, lúc ấy hắn bị giật mình hoảng sợ đánh một kích vào người nọ, người đoán xem thế nào?

Một người khác hỏi:

- Vậy còn không phải đánh cho vỡ tan nát rồi sao?

- Hừ! Nếu đánh tan nát, còn có thể là thân xác của thần à? Kẻ trộm mộ kia có thực lực Kiếm Thần bậc năm, không cần nói gì khác một kiếm san bằng đỉnh núi cũng không có vấn đề gì, nhưng sự thật là hắn

Người đó muốn sống lại? Lăng Tiêu được Nam Cung Vân vô tình nhắc nhở, lập tức nghĩ tới khả năng này. Thi thể mãi mãi không bị hủy nát, bản thân cái này đã có thể nói lên vấn đề, bởi vì thần ngã xuống, trên cơ bản đều là hoàn toàn mai một, càng là tồn tại hùng mạnh, càng sẽ không cho phép tôn nghiêm của mình bị vấy bẩn!

Hoặc là sống, hoặc là chết!

Tuyệt đối không có loại khả năng thứ ba!

Cho nên, cỗ thi thể này có thể là của thần, rất có thể có được bản linh một lần nữa sống lại!

Ánh mắt Lăng Tiêu hơi lóe sáng: chết thì chết đi, còn sống lại làm gì chứ? Trong lòng có kết luận Lăng Tiêu cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái hẳn lên.

Lúc này, người ở đây đã bắt đầu tản đi, bảo vật có hấp dẫn đến đâu đi nữa cũng không quý bằng tính mệnh. Tuổi thọ của người trong Thánh Vực lại cực kỳ lâu dài, với lại thỉnh thoảng sẽ có tin tức bảo vật xuất thế. Hơn nữa vì một cỗ thi thể có là của thần hay không còn chưa biết mà mất đi sinh mạng của mình thì quả thực không đáng!

Cho dù chiếm được thì phải làm thế nào đây? Có người là muốn nghiên cứu vì sao nhiều năm như vậy Thánh Vực cũng không có thể phi thăng, nhưng có trời mới biết từ trên thi thể kia có tìm được đáp án hay không.

Cho nên, trong đám người đến nơi đây, ôm trong lòng đủ loại mục đích, nhưng kết quả lại đều giống nhau, không ai muốn tiếp tục đi vào để chịu chết.

Phía sau vẫn còn có không ít người tới, nhìn thấy thế sau một hồi dò hỏi biết rõ tình hình, trên cơ bản tất cả đều ngay lập tức quay về, một vài người đi tới xem sao, sau khi thấy năm thi thể bao gồm cả ca ca của Thiết Dẫn, toàn bộ cũng không còn hứng thú xoay người bỏ đi.

Thời điểm Mộ Dung Phong rời đi hẳn nhìn Lăng Tiêu thật sâu, nói thật, hẳn có lòng tin chắc rằng người trẻ tuổi này có gì đó không như người bình thường. Nhưng vừa thấy Nam Cung Vân bên cạnh lộ bộ dáng ghét cay ghét đắng Lăng Tiêu, ngấm lại hay là quên đi, tuy nhiên hẳn lại đi tới bên một tên hộ vệ nói nhỏ mấy câu.

Đợi cho người hai nhà đi xa sau đó tên thị vệ Mộ Dung gia kia lặng lẽ đi vòng lại. Vì tên thị vệ mãi đến khi tới gần Lăng Tiêu năm mươi thước mới bị Lăng Tiêu phát hiện dọa cho Lăng Tiêu nhảy dựng lên.

Trong lòng Lăng Tiêu cả kinh, nếu người này muốn gây bất lợi cho mình, với thực lực của mình hiện nay tất nhiên không địch lại!

Lăng Tiêu kinh sợ, tên thị vệ Mộ Dung gia càng kinh sợ hơn, nguyên vốn còn vì thiếu gia phân phó mình đến truyền lời trong lòng hẳn có chút bất mãn, cảm thấy chẳng qua là người qua đường như bèo nước gặp nhau thôi, lại không có thực lực gì, vì sao phải coi trọng hẳn như vậy?

Hắn trung thành với Mộ Dung gia này không giả, nhưng hẳn là cường giả cảnh giới Tiên Thiên! Đâu thèm để người bình thường thế này ở trong mắt?

Tuy nhiên khi chứng kiến sự cảnh giác của người trẻ tuổi này, trong lòng hắn ngược lại bội phục đại thiếu gia có ánh mắt nhìn người, đồng thời lại vì đại thiếu gia không phải con dòng chính mà cảm thấy tiếc nuối.

- Ta không có ác ý! Thiếu gia nhà chúng ta bảo ta truyền lời cho ngài: ngày 9 tháng 9, mười năm một lần Nam Châu tổ chức đại hội tranh tài, hy vọng có thể gặp mặt các hạ, thiếu gia nhà ta rất hứng thú với ngài!

Lăng Tiêu thoáng sửng sốt, không ngờ Mộ Dung Phong lại biểu lộ thiện ý truyền tin cho mình, tuy nhiên đại hội tranh tài này là cái quái gì vậy? Lăng Tiêu gần như phải nuốt vội trở vào những lời này, bởi vì xem bộ dáng tùy ý của gã thị vệ này, hiển nhiên là già trẻ đều biết sự kiện đó, nếu như mình hỏi tới vậy thì sẽ lộ ra bản thân không biết gì còn là chuyện nhỏ, bại lộ chính mình đến từ nhân giới mới là lớn chuyện!

Lăng Tiêu gật gật đầu, nói:

- Đến lúc đó ta nhất định sẽ tới!

Gã thị vệ gật gật đầu, sau đó vừa chấp tay chào thân mình chợt bắn đi như tia chớp.

Lăng Tiêu quay đầu lại, nhìn thấy triền núi vừa rồi còn vô cùng náo nhiệt, hiện tại lại trở nên vô cùng yên tĩnh, hắc hắc lắc lắc đầu, nói với Thiết Đản vẫn còn ngồi ngốc ở đó:

- Có hai chuyện: thứ nhất, đại hội tranh tài là cái gì vậy? Thứ hai, ta muốn bế quan, người bảo vệ cho ta!

474. Chương 422: Phân Thần Kỳ.

- Đại hội tranh tài?

Thiết Đản gãi gãi đầu. Ánh mắt nhiều ít có chút mơ hồ, sau mỗi bị thương tâm tình hắn còn chưa kịp trấn tĩnh lại hoàn toàn, từ thuở nhỏ hắn và ca ca sống nương tựa lẫn nhau, là ca ca một tay cứu mang chăm sóc hắn, sau đó lại dạy hắn võ kỹ, giúp hắn trưởng thành như ngày nay. Có thể nói, Thiết Đản nếu không nhờ đại ca hắn không có khả năng sống cho tới hôm nay, càng đừng nói còn có được một thân bản lĩnh không kém như vậy.

Thiết Đản nhìn Lăng Tiêu, ánh mắt dần dần trấn tĩnh lại, sau đó nói:

- Hắn đúng là mỗi mười năm một lần các loại so tài, có luyện đan, còn có luận võ, còn có một số so tài khác, tỷ như nói giao dịch các loại đồ vật này nọ, ta và ca ca có đi xem qua náo nhiệt này rất nhiều lần. Tuy nhiên, ca ca nói, mục đích thực sự của đại hội là các đại gia tộc ở Nam châu thiết lập để thu hút mời chào nhân tài. Ca ca chưa bao giờ cho phép ta đi lên tỷ thí. Bởi vì chỉ cần đi vào các gia tộc thì sẽ không còn tự do nữa. Ta và ca ca còn rất nghèo, chúng ta cũng không có tiền đi mua đồ vật này nọ, cho nên, mỗi lần đều chỉ xem náo nhiệt mà thôi.

Khi Thiết Đản nói đến điều này, hắn gãi gãi đầu nhiều ít có chút ngượng ngùng. Lăng Tiêu mỉm cười, tên to con này có tướng mạo xấu xí tâm địa thuần phác kỳ thật cũng không ngốc, hắn chỉ là có hơi ngây thơ.

- Chờ đến lúc đó ta dẫn ngươi đi, ngươi có thể đi mua cái gì ngươi thích!

Lăng Tiêu nhìn Thiết Đản, nhẹ giọng nói.

- Thật sự à!

Trên mặt Thiết Đản lộ ra thần sắc ngạc nhiên vui mừng, nhưng lập tức ánh mắt lộ ra vài phần đau thương, nói:

- Ca ca kỳ thật đến đến nơi đây tìm bảo vật, chính là muốn có tiền mua cho Thiết Đản một vũ khí thuận tay, không nghĩ tới bảo vật không tìm được, ca ca còn vì vậy mà táng mạng, ta không nên đòi hỏi để ca ca tới đây.

Thiết Đản nói xong, nhìn ca ca nằm đó, đôi mắt lại đỏ lên.

Lăng Tiêu nhìn tên to xác này lại tình cảm dạt dào như thế, hắc hắc lắc lắc đầu, nói:

- Chuyện này không trách người, ca ca ngươi vì người đi làm cái gì, cũng đều là cam tâm tình nguyện. Ta giúp người chôn ca ca ngươi đi, để ở đây cũng không phải chuyện hay.

Thiết Đản nước mắt rưng rưng gật gật đầu.

.....

Nhìn trước mặt nổi lên một ngôi mộ mới, trong lòng Lăng Tiêu cảm khái muôn vàn. Lòng thầm nghĩ: “Một đời người, như cỏ cây mùa thu! Tu tiên cũng tốt, làm một người bình thường cũng tốt, gắng đạt tới sao cho cuộc sống của chính mình trải qua không lưu lại điều gì tiếc nuối, mới là chân lý của đời người!”

Lăng Tiêu không có tiến vào phần mộ, bởi vì thực lực hiện nay của hắn còn chưa đạt tới Phân Thần kỳ, hơn nữa nếu hắn cứ như vậy đi vào, cũng nhất định sẽ làm Thiết Đản sợ hãi.

Lăng Tiêu không muốn khuấy động tên to xác nhạy cảm này thêm lần nữa.

Dọc theo triền núi vào sâu bên trong, hai bên đại thụ cao ngất tầng lá sum sê che lấp ánh sáng mặt trời, dưới chân một tầng lá khô trải thật dày, trong rừng sương mù dày đặc, linh khí dư thừa.

Lăng Tiêu tìm được một sơn động không lớn, chỉ có thể chứa ba bốn người, Thiết Đản này to lớn khẳng định là vào không được.

Lăng Tiêu nhìn Thiết Đản nói:

- Tự mình người có thể săn thú không?

Thiết Đản gật gật đầu, loại chuyện săn thú này là sở trường nhất của hắn.

Lăng Tiêu xuất ra từ trong chiếc nhẫn không gian một viên đá đánh lửa, một bao muối ném cho Thiết Đản, nói:

- Tự mình đi tìm thú săn ăn đi, ta bố trí trận pháp tại cửa động. Ta không ra ngoài, người không được tự tiện xông vào, nếu không sẽ bị thương.

Thiết Đản không biết cái gì là trận pháp, nhưng vẫn nghiêm túc gật gật đầu, nói:

- Ca ca! Thiết Đản đã biết, ca ca không ra ngoài, Thiết Đản tuyệt đối không đi vào.

- A... Ca ca?

Lăng Tiêu nhìn ánh mắt Thiết Đản mơ hồ đang chờ đợi, thầm nghĩ: được rồi, ca ca thì ca ca. Lăng Tiêu gật gật đầu, nhìn Thiết Đản lộ ra một nụ cười, sau đó xoay người bước vào động, tiện tay ném ra mấy khối tinh hạch ma thú. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Thiết Đản, cửa động đang hiển hiện rõ ràng, thoác cái biến mất tung tích! Biến thành một tảng đá thật lớn.

Trên gương mặt dữ tợn của Thiết Đản co giật vài cái, hắn không kìm lòng được định bước tới giơ tay sờ xem sao, tuy nhiên nghĩ đến ca ca vừa rồi nhắc nhở, hắn vội lùi lại, trong lòng thầm nghĩ: “Chỉ có ca ca này không chê mình xấu xí, trong mắt ca ca không hề thấy lộ ra vẻ chán ghét, ca ca là người tốt, Thiết Đản phải nghe lời!”

Lăng Tiêu đứng ở trong động, nhìn hành động của Thiết Đản, nét cười trên mặt càng đậm, ở trong mắt Lăng Tiêu: Thiết Đản bề ngoài tuy rằng xấu xí không chịu nổi, thậm chí có chút dọa người, nhưng tâm tính lại cực kỳ tinh thuần. Chính mình nếu thành lập thế lực ở Thánh Vực. Không phải chính là cần người như vậy sao? Ta đâu cần quân bộ đáng hắn thế nào, chỉ cần một lòng trung thành theo ta, ta sẽ vĩnh viễn che chở cho hắn!

Trong lòng nghĩ, Lăng Tiêu khoanh chân ngồi xuống, năng lượng trong cơ thể tích tụ rất nhiều, nếu như muốn đột phá cảnh giới Phân Thần kỳ đã có thể từ lâu. Cho nên, Lăng Tiêu nhắm mắt ngưng thần, trong lòng mặc niệm pháp quyết, chân nguyên trong cơ thể bắt đầu điên cuồng vận hành, toàn bộ chân nguyên đều không ngừng kích vào tử phủ của Lăng Tiêu. Nguyên anh bên trong tử phủ toàn thân chiến giáp màu vàng phát ra vạn tia hào quang, hai mắt nhắm nghiền, và đang khoanh chân ngồi đó tư thế giống y hệt như Lăng Tiêu.

Chân nguyên vô tận kia xung kích vào tử phủ sau đó đều hướng tới nguyên anh như dòng nước ào ào chảy tới, bao phủ kín nguyên anh của Lăng Tiêu, sau đó lại với tốc độ cực nhanh rơi chậm lại xuống dưới, nhưng tất cả đều bị nguyên anh hấp thu!

Nguyên vốn nguyên anh hình dạng thật thể, nhưng từ lúc hấp thu chân nguyên, không ngừng trở nên trong suốt, rồi lại trong suốt! Đến cuối cùng, không ngờ trở nên giống như một đạo linh hồn. Mắt thường không thể thấy, nhưng trong đạo linh hồn lúc này ẩn chứa năng lượng khổng lồ, đủ để khiến thiên địa phải biến sắc!

Mãi đến khi toàn bộ chân nguyên trong cơ thể Lăng Tiêu gần như bị rút sạch không còn, nguyên anh mới mở mắt, hai mắt như tia chớp, đứng ở bên trong tử phủ của Lăng Tiêu, đầu đội trời chân đạp đất, khoe miệng hiện lên vẻ tươi cười, chợt biến mất trong tử phủ!

Bản tôn Lăng Tiêu vẫn tĩnh tọa trong sơn động, bắt đầu hấp thu thiên địa linh khí khôi phục chân nguyên trong cơ thể, mà nguyên thần lại bay về hướng thần mộ.

Lúc này bên ngoài đang là ban đêm, nguyên thần Lăng Tiêu thấy Thiết Đản đang ngồi ngẩn người trước một đồng lửa, trên ngọn lửa đang nướng một con dã thú chảy mỡ, mùi thơm theo gió bay tới, Lăng Tiêu nghĩ thấy không ngờ lại có cảm giác hơi thèm ăn!

Cảnh giới Phân thân kỳ, quả nhiên không giống bình thường!

Trước đây nguyên thần xuất khiếu, trong sáu dục vọng chỉ có muốn nhìn, muốn nghe, và ý muốn là có thể hiển lộ ra, không nghĩ tới Phân Thân kỳ này, không ngờ lục dục đều cảm nhận được!

Trong lòng Lăng Tiêu vui sướng, lúc này nguyên thần đi tới trước thần mộ, lại phát hiện gần đó không ngờ vẫn còn có người tiếp tục đến nơi đây, Lăng Tiêu thầm than trong lòng, xem ra lòng tham của con người cũng không thể tiêu trừ được. Bọn họ như thế, chính mình... lúc đó chẳng phải cũng như thế sao?

Khẽ lắc đầu, Lăng Tiêu thầm nghĩ đã đến đây rồi không thể chùn bước được! Hắn vọt vào bên trong thần mộ, mới vừa đi vào, nguyên thần của Lăng Tiêu liền rõ ràng cảm giác được có một uy áp thật lớn ùn ùn kéo đến phủ lên hắn. Lập tức toàn thân chiến giáp màu vàng chợt sáng lên, nếu Lăng Tiêu không sớm có phòng bị, sợ là chỉ một cổ uy áp này cũng có thể làm cho nguyên thần bị tổn thương!

Đồng thời, Lăng Tiêu cũng phát hiện ở bên trong này, quả thật không thể nghe được chút tiếng động nào ở bên ngoài, Lăng Tiêu gần như càng thêm khẳng định suy đoán của mình lúc trước: cổ thi thể kia tất nhiên là vì để sống lại đã làm ra việc này!

Lăng Tiêu còn cảm giác được uy áp thật lớn trong động, cũng không phải có chủ vật, mà do cổ thần thi ở trong này một thời gian quá lâu đã tự hình thành ra uy áp đó!

Cái này giống như con hổ là vua của muôn loài thú, như vậy cho dù lão hổ đã chết nằm ở nơi nào xung quanh nơi đó cũng sẽ có một uy áp. Cổ uy áp này chính là dư oai khi lão hổ còn sống lưu lại! Để chấn nhiếp kẻ khác không dám tùy tiện tới gần!

Hổ còn như thế, huống chi là một vị thần! Càng hơn thế! Uy áp của thần, nếu là thần còn sống, đứng ở trước mặt nhân loại thì hoàn toàn không cần phải nói câu gì, cũng không cần làm cái gì, cứ đứng ở nơi đó nhân loại đều sẽ run rẩy nói không ra lời!

Đây là một loại chênh lệch đẳng cấp, giữa hai bên kém xa quá lớn! Cho dù là thực lực hùng mạnh nhất nhân loại chống lại chân thần, vị thần kia chỉ cần một ngón tay cũng có thể nghiền chết hắn! Cái này giống như một con kiến thực lực hùng mạnh đến đâu đi nữa ở trước mặt nhân loại, cũng chỉ yếu ớt không chịu nổi một kích, đó là một đạo lý!

Đương nhiên, thần đây là nói về thần ở Tu Chân Giới của Lăng Tiêu, còn như nói thần ở thế giới này hình dáng ra sao Lăng Tiêu còn chưa nhìn thấy, tự nhiên cũng không thể suy đoán được.

Toàn thân nguyên thần của Lăng Tiêu bùng phát ra vầng hào quang vàng ánh, tại bên trong thần mộ tối đen như mực này trông như một ngọn đèn di động, chiếu sáng xung quanh phạm vi hơn mười thước!

Huyết mộ trông giống như một tầng hầm ngầm giản dị, bình thường, bên trong lối đi không ngừng tản ra làn hơi lạnh giá, nếu là thân thể người đi ở bên trong, sẽ bị loại khí lạnh này ảnh hưởng đến cảm xúc, tự nhiên sẽ trở nên khẩn trương lên.

Lăng Tiêu lúc này tuy là trạng thái nguyên thần, nhưng vẫn có thể cảm nhận được hết thảy điều này, nhưng với hắn mà nói, loại khí vị đáng sợ này hiển nhiên cũng không uy hiếp hắn chút nào.

Bỗng nhiên từ phía sau truyền đến mấy tiếng reo ngạc nhiên vui mừng, Lăng Tiêu khẽ nhú mày, thầm nghĩ: Thật là đám người không sợ chết, không ngờ thật sự dám đi vào đây?

Thời điểm Lăng Tiêu vừa mới vào, cũng đã biết bên ngoài có mấy người, không nghĩ tới bọn họ lại đi thẳng vào đây.

Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng, tâm niệm vừa động, lập tức thu hồi chiến giáp màu vàng, bên trong hang động lại rơi vào bóng đen vô tận.

- Bảo vật! Cái kia nhất định là bảo vật! Các huynh mau đuổi theo kéo bảo vật bay mất!

- Đúng vậy đúng vậy! Vừa rồi ta rõ ràng nhìn thấy phía trước có ánh sáng!

- Thần khí đấy! Lấy được một kiện chúng ta liền giàu to rồi. Mẹ nó! Đám kia người ta nói trong phần mộ này có lời nguyên rủa. Trong mắt lão tử xem ra đều là nói hươu nói vượn! Là bọn họ không có vận may!

Mấy người ở phía sau hô to gọi nhỏ, liều mạng đuổi theo hướng Lăng Tiêu nơi này, Lăng Tiêu có chút dở khóc dở cười, thầm nghĩ: “Mấy người này chết đến nơi còn không biết. Giữa người dưng cảm không biết sợ và kẻ không biết thì không sợ, chỉ khác biệt một chút như vậy, mà hai thứ cảm giác cũng hoàn toàn bất đồng!”

Thật sự là một đám ngu ngốc, chẳng lẽ bọn họ không phát hiện ngôi mộ mới bên ngoài sao?

Lăng Tiêu chợt mỉm cười, không muốn đối mặt với những người này, hắn chợt tăng tốc chạy sâu vào trong huyết mộ, bỏ những người đó phía sau.

Càng vào sâu cổ uy áp kia lại càng rõ ràng, đồng thời lại còn có một loại sự thu hút kỳ dị như đang cổ vũ mọi người đi sâu vào. Luồng hơi lạnh giá cũng dần dần biến mất, bên trong hang động lại có cảm giác như mùa xuân ấm áp.

Khóe miệng Lăng Tiêu chợt hiện lên vẻ cười lạnh, thầm nghĩ: “Giả thần giả quỷ! Thủ đoạn thường thôi!”

Hắn đang nghĩ ngợi phía sau lại truyền đến tiếng chuyện trò âm ỉ.

Lăng Tiêu nhú mày: “Đám người này thật đúng là đáng ghét, không thấy quan tài không đổ lệ hay sao? Tốt lắm! Vừa lúc ta cũng mở mang kiến thức một chút, xem thần thi này đến tột cùng làm thế nào hút sức sống trong cơ thể các người.”

475. Chương 423: Tranh.

Mấy người kia đuổi theo đến đây trong lòng cũng rất bức tức, vô cùng khó hiểu, vừa mới đây rõ ràng mọi người đều nhìn thấy bên trong động này lóe sáng ánh vàng. Bởi vì ở trong hang tối đen như mực, hơi có một chút tia sáng cũng có thể trông thấy rõ ràng, mấy người đều tin chắc mình không có nhìn lầm, nhưng cùng đuổi theo đến nơi đây lại không phát hiện thứ gì... Điều này khiến trong lòng mấy người vốn tràn đầy niềm tin, cũng không khỏi xao động thấp thỏm lo âu.

- Đại ca! Có phải... chúng ta đều xuất hiện ảo giác hay không?

Một thanh âm có chút do dự vang lên, lập tức bị một thanh âm khác cắt ngang.

- Ảo giác cái rắm chó! Con bà nó! Bên trong Thánh Vực này vô số năm cũng chưa người nào phi thăng, ta đoán chừng trận Thần chiến năm đó đã hủy hoại toàn bộ thần giới, rồi các thần hồi đó cũng đều đã chết! Thần cũng không còn, một cái thi thể thần thì tính cái rắm gì!

Nguyên thần của Lăng Tiêu bay dật dờ phía trên hang động, lặng lẽ nhìn mấy người phía dưới.

Người nói chuyện trước đó lá gan rõ ràng có hơi nhỏ, dè dặt nói:

- Dù sao ta cũng cảm thấy địa phương này có điều cổ quái. Ôi! Chúng ta bỗng dưng chạy tới nơi này làm cái gì chứ?

- Phù! Đồ nhát gan! Đợi đến lúc tìm được bảo bối, không có phần của người!

Tên nói lời bất kính với thần khinh bỉ nói với đồng bạn.

Lúc này, một thanh âm uy nghiêm vang lên:

- Được rồi! Hai người có thể dừng tranh cãi âm ỉ nữa được không? Lão Tam nói không sai, ở trong này có điều cổ quái. Lão Nhị! Xem ra lời nhắc nhở bên ngoài là thật.

Lão Nhị là người bất kính thần nghe xong, còn có vẻ không phục, tuy nhiên cũng không có phản bác lời của lão Đại, mà nói:

- Chết thì chết! Dù sao lão tử đã sống lâu hơn một ngàn năm rồi, nghe nói ở nhân giới sống trăm năm đã tính là trường thọ, so với bọn họ, chúng ta chính là thần. Cho nên dù bây giờ có chết, ta cũng không có gì tiếc nuối!

Trong đám người, còn có một người lên tiếng nói:

- Ta nói Tam ca nói đúng! Huynh đừng suốt ngày cứ chết này chết kia, huynh chán sống, nhưng ta còn chưa sống đủ đây!

Thanh âm trong trẻo, đúng là một nữ nhân.

Nguyên thần của Lăng Tiêu thừa dịp bọn họ nói chuyện liền bay xuống tầng thấp nhất, nhưng vừa tiến vào, Lăng Tiêu biến sắc mặt!

Cái gọi là nguyên thần thứ hai, kỳ thật chính là linh hồn hùng mạnh có được ý thức của mình, theo tu vi tăng cao được luyện tế ra rất mạnh, cũng có thể làm mọi chuyện giống như thân thể. Tuy nhiên dù sao cũng chỉ là linh hồn, rất nhạy cảm với các loại lực lượng, còn xa mới hơn được thực thể.

Lăng Tiêu vừa tiến vào đến phần mộ tầng thấp nhất, đầu tiên cũng không có nhìn thấy cổ thi thể kia, nhưng cảm giác được ở dưới này tràn ngập năng lượng thật mạnh!

Đồng thời, đủ loại ảo cảnh tâm ma không hề có dấu hiệu báo trước bỗng dưng xuất hiện ở trước mắt Lăng Tiêu!

Chiến giáp màu vàng chợt bộc phát ra hào quang mãnh liệt, đồng thời trên khoảng không vang lên các loại âm tiết thần kỳ, bảo vệ tâm thần Lăng Tiêu, một pháp tượng thật lớn xuất hiện ở phía sau nguyên thần của Lăng Tiêu. Đó là Đại Tự Tại Tâm Kinh cảm nhận được uy hiếp mãnh liệt đã tự động bảo vệ chủ nhân.

Tâm tư Lăng Tiêu chỉ mê loạn trong nháy mắt liền tỉnh táo lại, đồng thời kinh ngạc không thôi, không thể tưởng được tầng thấp nhất của phần mộ này lại là như thế này, khó trách những người đó đều điên cuồng chạy ra bên ngoài. Sợ là đến chết cũng không biết chính mình bị trảm mê giữa ảo cảnh rồi chết vì tâm ma của chính mình!

Thủ đoạn thật cao minh! Nói như thế người này ngay cả nhân quả cũng không hề dính dáng tới, mà có thể chờ ở trong này thoải mái hấp thu sức sống của người khác. Tuy nhiên, lẽ ra loại chuyện này hẳn phải sớm đã xảy ra nhưng vì sao hẳn đợi cho tới hôm nay mới thực hiện?

Ánh mắt Lăng Tiêu chiếu vào giữa lòng phần mộ, phát hiện ở giữa động một người đang khoanh chân ngồi.

Người này đưa lưng về phía Lăng Tiêu, dáng người cao lớn, đầu trọc khoác áo choàng màu đen. Thân mình vẫn không nhúc nhích, nhưng tất cả năng lượng, toàn bộ đều phát ra từ trên thân người này!

Lăng Tiêu mở thiên nhãn chiếu về phía người này, năng lượng bên trong huyết mộ bị ánh mắt của Lăng Tiêu dẫn động, càng bốc lên cuộn cuộn, trong không khí không ngừng vang lên tiếng nổ bùng bùng.

Mà lúc này, mấy người kia rốt cục cũng đi vào tới chỗ sâu trong lòng mộ này. Lão không tin thần là người đầu tiên bước vào, gần như ngay trong khoảnh khắc liền thét to một tiếng điên cuồng, xoay người chạy ra phía ngoài!

Lối đi trong phần mộ là hình xoắn ốc, luôn nghiêng xuống phía dưới. Cho nên, thời điểm mấy đồng bọn của hắn còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, chợt nghe tiếng thét hoảng sợ đến cực điểm của người nọ hướng theo đường vòng vang vọng lên.

Lăng Tiêu vận thiên nhãn trong nháy mắt chiếu vào trong đầu khối thần thi, đồng thời trong miệng phát ra một tiếng hét to:

- Rời khỏi nơi này!

Vách tường dưới đáy mộ cũng bị tiếng quát to của Lăng Tiêu chấn động đến rung lên xào xạc, từng khối đất rơi xuống bộp bộp, làm cho mấy người định đi tới phía trước kinh sợ đến sắc mặt đại biến!

Tuy nhiên Lăng Tiêu quát lên một tiếng này vẫn là nhắc nhở có phần chậm, trong đám người đó có một người không kịp được đi xuống tới nơi, vừa liếc mắt nhìn hướng bên này một cái, hắn ngạc nhiên vui mừng hét lớn:

- Bảo vật!

Hắn vừa hét vừa chỉ vào chiến giáp màu vàng bảo hộ nguyên thần Lăng Tiêu, nhưng ngay sau đó, cũng phát ra một tiếng thét hoảng sợ rồi bỏ chạy ra phía ngoài, mấy người theo sau kia lúc này dường như bị một lực lượng vô hình dẫn dắt, từng người từng người một đi xuống tới, sau đó cũng đều trông thấy tình hình bên trong.

Thậm chí lão Đại trong đám người có tu vi cảnh giới Kiếm Thần, còn rút kiếm bắn ra mấy đạo kiếm khí về phía Lăng Tiêu và cổ thi thể phía dưới, sau đó mới giựt mình hoảng sợ đến cực điểm bỏ chạy ra phía ngoài.

Lăng Tiêu lắc mình tránh thoát mấy đạo kiếm khí, nghe tiếng kêu sợ hãi dần dần đi xa, hắn khẽ thở dài: “Sau khi hiểu được tình hình cụ thể mình liền cảnh cáo những người đó một phen để cho bọn họ rời đi là được. Không nghĩ tới năng lượng của cổ thi thể này, hùng mạnh hơn xa so với tưởng tượng của mình!” Lăng Tiêu nghĩ đến đây, tiếp đó nhìn thấy năm đạo sức sống từ bên ngoài nhẹ nhàng bay vào, sau đó cùng xoay tròn quấn vào hỗn hợp năng lượng kia. Lúc này Lăng Tiêu đã hiểu rõ cổ lực lượng này bắt nguồn từ đâu phát sinh. Xem ra, phần mộ này không biết tồn tại bao nhiêu năm, với phương thức này không biết đã giết bao nhiêu người. Đáng tiếc chính là vì quá mức cao minh, vì thế từ trước đến nay vẫn không có người nào cảnh giác.

Lúc này Lăng Tiêu không khỏi dâng lên một tia cảm khái: Thánh Vực quá lớn!

Đúng lúc này, cổ thi thể vẫn đưa lưng về phía Lăng Tiêu, thân mình chưa động, vẫn như cũ khoanh chân cố định, nhưng không ngờ quay đầu lại, mặt mày rõ ràng, hình dạng cực kỳ anh tuấn, tuy nhiên trong lòng Lăng Tiêu lại chợt căng thẳng, một luồng hơi lạnh truyền khắp cả người Lăng Tiêu!

Bởi vì này khuôn mặt... cùng chính mình, giống nhau như đúc!

- Đợi nhiều năm như vậy, rốt cục chờ được một người linh hồn hùng mạnh!

Một thanh âm hùng hậu vang lên khắp bốn phương tám hướng, dường như còn mang theo một vẻ ngạc nhiên vui mừng:

- Vốn tưởng rằng còn phải ngủ say không biết bao nhiêu năm nữa. Nếu người đã chủ động đưa tới cửa, tuy rằng yếu một chút, nhưng cũng tạm được. Đến đây đi! Từ nay về sau, ta là người, người là ta!

Thanh âm dần dần trầm thấp xuống, giọng điệu hết sức dụ hoặc!

Đồng thời, một luồng sức mạnh mãnh liệt, bao trùm nguyên thần của Lăng Tiêu, kéo về hướng cổ thi thể kia!

Thời điểm Lăng Tiêu dùng thiên nhãn quan sát vừa rồi, kỳ thật cũng đã phát hiện, thi thể này rõ ràng là một khối năng lượng hoàn toàn thực thể hóa hình thể người!

Nhưng bên trong lại giống y như đúc cơ thể con người! Nói cách khác, đối với Lăng Tiêu mà nói đây là một thân thể lý tưởng nhất để gửi nguyên thần thứ hai!

Nhưng Lăng Tiêu cũng hiểu được, trên đời này nào có chuyện tốt như vậy? Vậy chẳng phải vô số năm trước, có người đã tính trước sẽ có một người tu chân đến từ Tu Chân Giới, đi vào Thánh Vực, sau đó vì chính mình chuẩn bị sẵn một phần đại lễ này hay sao? Hơi dùng đầu óc ngẫm lại, cũng biết đây là chuyện ảo tưởng.

Duy nhất có một khả năng là nhân thể này hoàn toàn do năng lượng hình thành, là có người chuẩn bị cho bản thân! Nhưng vì một nguyên nhân nào đó không thể đi vào trong được, cũng có thể có liên quan tới lực lượng, dù sao cũng cần phải có một linh hồn hùng mạnh để làm vật dẫn!

Mà sau khi thanh âm này truyền ra, trong đầu Lăng Tiêu chợt lóe linh quang, thanh âm này chỉ là một ý niệm thần lưu lại! Đây là thần mộ không sai, có lẽ chính là thời điểm Thần chiến thời thượng cổ, có vị thần nào đó bị thương đến nơi đây, sau đó lợi dụng thực lực còn sót lại của mình, tự tạo cho mình một thân thể hoàn mỹ, nhưng lúc này hắn cũng như đèn hết dầu gần tắt, nhưng lại không cam lòng để lại thân thể hùng mạnh này cho người khác, cho nên liền lưu lại một lư thần niệm, đồng thời không ngừng hấp dẫn mọi người tới tìm bảo, sau đó làm cho họ chết đi và sức sống tiến vào nơi đây, để có thể chống đỡ duy trì lư thần niệm kia!

Cơ hồ như chỉ trong nháy mắt, Lăng Tiêu liền nghĩ đến khả năng này, thanh âm trầm thấp kia tiếp tục nói:

- Đến đây đi! Dung hợp vào ta! Ta sẽ cho người trở thành người tồn tại hùng mạnh nhất... trong thiên địa! Đến lúc đó... người cũng là người, ta cũng là người, người cũng là ta! Chúng ta cùng nhau trở thành Thần vương, trở thành đứng đầu chúng thần!

Trong thanh âm hàm chứa toàn bộ có liên quan tình tự dụ hoặc, nếu Lăng Tiêu không nhờ đã đạt thành toàn bộ thất tình lục dục, chỉ sợ đã bị rơi vào trong đó.

Món đại lễ này không dễ dàng nhận không công!

Lăng Tiêu cắn răng một cái, muốn phú quý phải mạo hiểm, chẳng lẽ thần hồn của mình còn không bằng một lũ thần niệm này hay sao? Cho dù bị đánh bại, bị đối phương đồng hóa, Lăng Tiêu cũng có nắm chắc bản thể sẽ tới kịp rồi sau đó dùng trận pháp mạnh mẽ vây chặt nơi này. Cho dù người bên trong vốn là thần hiện tại cũng chỉ là một thân thể năng lượng hùng mạnh mà thôi, Lăng Tiêu có đủ lòng tin vây khốn được hắn!

Bên trong Thánh Vực này ngọa hổ tàng long, Lăng Tiêu từ khi tiến vào Thánh Vực, trước nay vẫn rất khiêm tốn, nhưng lại nói tiếp, Lăng Tiêu đạt tới cảnh giới Phân Thần, cho dù là gia chủ Âu Dương Thiên Phong của Âu Dương gia cũng chưa chắc là đối thủ của Lăng Tiêu!

Khiêm tốn chỉ là hắn không muốn quá mức khoa trương!

Người có thực lực hùng mạnh đến mấy đi nữa, chung quy cũng không thể đối đầu với toàn bộ các gia tộc. Nhưng nếu chỉ là một thân thể năng lượng Lăng Tiêu phát động trận thể vây khốn, sau đó luyện hóa nó cũng không thành vấn đề.

Cho nên, lúc này chỉ có một lựa chọn.

Giành lấy!

Nguyên thần của Lăng Tiêu vừa tiến vào khối thân thể này, liền có loại cảm giác như kẻ lãng du trở về nhà!

Dường như thân thể này chính là của mình, quá khứ là nó, hiện tại là nó, tương lai cũng là nó!

Lăng Tiêu lại rõ ràng đây là lũ thần niệm kia giở trò quỷ!

Trong lòng Lăng Tiêu không ngừng niệm Đại Tự Tại Tâm Kinh, cố sức bảo vệ mình không để bị rơi vào dụ hoặc của đối phương, sẽ không khuất phục dưới uy áp của đối phương!

Bản thân chiến giáp màu vàng lúc này lại bám vào trên thân thể, xuyên thấu qua năng lượng kia hình thành một lớp áo choàng màu đen, sau đó Lăng Tiêu khống chế thân thể trước tiên đứng lên, vung tay lên, năng lượng cuộn cuộn trong không gian mộ huyết, lập tức phân tán tản ra bốn phía! Bao gồm năm đạo sức sống vừa mới bị hút vào.

Lăng Tiêu làm như vậy, chính là để cứu sống năm người kia!

Hơn nữa, nguyên thần của Lăng Tiêu sau khi khống chế thân thể này, liền có loại cảm giác như chính mình có thể tùy ý khống chế sự sống chết của năm người này! Mặc kệ cách rất xa muốn tính mạng của năm người đó, chẳng qua chỉ cần động ý niệm trong đầu mà thôi!

Lăng Tiêu hiểu rằng đây cũng không phải là bản lĩnh của mình, mà là thần sáng tạo ra nhân thể năng lượng này mới có được bản lĩnh đó!

Lăng Tiêu định tìm đến lũ sức sống của ca ca Thiết Dẫn, đáng tiếc là sớm đã bị đồng hóa toàn bộ, nếu năm người này không may mắn trùng hợp, chỉ sợ qua một thời gian cũng sẽ bị đồng hóa không còn khả năng sống sót.

Lúc này, trong đầu Lăng Tiêu bỗng nhiên vang lên một tiếng kêu khẽ.

- Không ngờ người còn có thần niệm? Quả có bản lĩnh! Không ngờ còn có thể cứu sống năm tên kia. Ha ha! Có hứng thú! Bốn tọa thật muốn nhìn xem người còn có bản lĩnh gì nữa?

Thanh âm hùng hậu của người trung niên này, thật giống như giọng điệu của mèo vờn chuột, mang theo vài phần ý vị chế giễu.

Đồng thời, Lăng Tiêu cảm giác tinh thần thức hải của mình giống như bị hàng nghìn hàng vạn cái châm đồng thời đâm vào, cái loại đau đớn kịch liệt này, làm cho phân thân của Lăng Tiêu giữa huyết động và bản thể bên ngoài cùng một lúc kêu to thành tiếng.

May mà hang động đã được Lăng Tiêu dùng trận pháp phong bế, nếu không Thiết Dẫn nghe thấy tiếng kêu thống khổ của Lăng Tiêu, nhất định sẽ xông vào xem. Bản thể Lăng Tiêu ngồi trong sơn động, hai tay ôm đầu, và phân thân đồng thời không ngừng đọc Đại Tự Tại Tâm Kinh.

Phía sau bản tôn cũng nổi lên pháp tướng thật lớn, bản thể Lăng Tiêu mở bừng hai mắt lóe sáng như tia chớp, đột nhiên đứng bật lên, phá tan sơn động bay nhanh về phía phần mộ, đồng thời ngang qua Thiết Dẫn đang phòng ngự quát lên một tiếng:

- Ở đây chờ ta!

Nói xong, thân thể liền hóa thành một đạo hào quang trong nháy mắt biến mất không thấy.

Thiết Dẫn trợn to cặp mắt tròn xoe như hai cái chuông đồng, đứng sững sờ tại chỗ không biết xảy ra chuyện gì, không biết ca ca rốt cuộc phát điên hay sao, tuy nhiên mặc dù thời gian quen biết quá ngắn, nhưng Thiết Dẫn đối với Lăng Tiêu lại có loại tín nhiệm, hẳn tin rằng ca ca nhất định sẽ không bỏ mặc không bỏ rơi mình.

Bản tôn Lăng Tiêu bay nhanh vọt tới phần mộ trước mặt, thấy năm người nằm trước cửa động còn đang hôn mê, hẳn không dừng lại trực tiếp xông thẳng vào hang động.

Một đường vọt tới tầng thấp nhất, nhìn thấy khối phân thân hoàn mỹ đang đứng giữa lòng động, vẫn không nhúc nhích, nhưng mọi chi tiết Lăng Tiêu đều rất rõ ràng, bởi vì nguyên thần thứ hai của mình đang liều chết chống lại lũ thần niệm trong đó!

Cảnh giới Phân Thần, nhìn như huyền diệu, trên thực tế dùng một câu nói để giải thích, đó là “nhất tâm nhị dụng”!

Nói cách khác, bản tôn Lăng Tiêu và phân thân có thể cùng một lúc đi làm hai chuyện khác nhau!

Trong đầu phân thân vang lên thanh âm kia:

- A? Phân thân thuật? Không thể tưởng được ở Thánh Vực này, lại có thần thông như thế? Ta quả thật đã xem thường ngươi rồi! Tuy nhiên, ngươi tới thì có thể làm gì? Có thể ngăn cản bốn tọa sống lại ư? Ngươi không có khả năng! Hơn nữa, sau khi sống lại ta sẽ thu ngươi làm nô lệ cho bốn tọa! Vậy nhất định rất thú vị đây! Ha ha ha ha ha!

Bản thể Lăng Tiêu lấy ra một nắm lớn tinh thạch từ trong nhấn không gian, rất nhanh bố trí bên trong huyết mộ. Ngay sau đó, một trận pháp bắt đầu vận hành, thanh âm trong phân thân kia cả kinh kêu lên một tiếng.

- Đây... đây là thần pháp gì? Như thế nào lại có thể ngăn chặn thần uy của ta? Chẳng lẽ, ngươi cũng là một trong chúng thần năm đó?

Lăng Tiêu cũng không lên tiếng, hai tâm cùng sử dụng, lập tức từ thế yếu chiếm được thượng phong!

Mà Huyền Thiên từ trong nhấn không gian của Lăng Tiêu bỗng nhiên đang bế quan tu luyện chợt tỉnh lại, cảm nhận được xung quanh này luồng năng lượng hùng mạnh, hẳn lắm lắm:

- Như thế nào lại có loại khí tức quen thuộc vậy? Chúng thần không phải đều ngã xuống rồi sao?

- Đồ không có kiến thức.

Ra ngoài dự kiến của Huyền Thiên, tiểu mỹ nhân tiểu yêu kia, bỗng nhiên thốt ra một câu như vậy.

Lúc này, đã tới hồi quyết liệt của trận đấu giành thân thể giữa Lăng Tiêu và lũ thần niệm. Lăng Tiêu cảm nhận được một khi đối phương thật sự vùng lên, cố uy áp hùng mạnh che trời phủ đất kia, hoàn toàn vượt khỏi nhận thức và tưởng tượng của mình!

Tuy rằng lợi dụng sơ sẩy của đối phương, chính mình vội vàng bày ra một trận pháp bên trong này chặn lại phần nào áp lực, nhưng với loại lũ thần niệm thông hiểu thiên địa đó, đối với việc khống chế năng lượng, đối với hiểu biết về lực lượng, hoàn toàn không phải sức của mình có thể so sánh được!

Khối phân thân cực kỳ hoàn mỹ với gương mặt anh tuấn của Lăng Tiêu đó giờ phút này trở nên cực kỳ vặn vẹo dữ tợn, hai mắt chảy ra dòng lệ đỏ như máu, thân mình cũng lung lay sắp đổ gục.

Thần niệm ở trong đầu Lăng Tiêu cười lạnh:

- Tồn tại như con kiến, vậy mà cũng dám mưu toan cướp lấy thân thể hoàn mỹ của bốn tọa làm ra? Thật đúng là mơ mộng hảo huyền!

476. Chương 424: Một Mất Một Còn.

Lăng Tiêu phản kích nói:

- Người hùng mạnh như vậy, không phải cũng bị vây ở chỗ này vô số năm sao! Cuối cùng lại còn cần dựa vào lực lượng linh hồn của ta, mới có thể đi vào được khối thân thể này. Người làm ra nhưng chưa chắc đã thuộc về người!

- Tiểu tử! Người thật can đảm, ta coi trọng người, tuy nhiên... người đi chết đi!

Thanh âm kia quát lên một tiếng lớn, dường như cơn giận của hộ pháp, trong thanh âm mang theo lực lượng chấn nhiếp vô tận, bốn phương tám hướng oanh kích tới thần hồn Lăng Tiêu.

Lúc này bên trong tinh thần thức hải của phân thân, cứ giống như trải qua một cơn giông tố trên mặt biển, sóng to gió lớn thanh thể kinh người.

Nguyên thần của Lăng Tiêu trông như một con thuyền nhỏ bấp bênh giữa đại dương, tại giữa cơn sóng dữ bất cứ lúc nào cũng có thể lật úp, nhưng mỗi lần đều vẫn cứ dừng lại trên ngọn sóng, tuy rằng không ngừng nhấp nhô nghiêng ngả trên ngọn sóng, lên lên xuống xuống không chừng, nhưng cuối cùng vẫn thoát được thối quết của đối phương.

Lúc này, công kích của đối phương lại phát sinh biến hóa, trở nên giống như làn không khí, không chỗ nào không chui vào, thấm thấu vào nguyên thần của Lăng Tiêu.

Mà nguyên thần Lăng Tiêu nhờ có Đại Tự Tại Tâm Kinh bảo hộ cực kỳ chắc chắn, thần niệm của đối phương liên hóa thành vô số quả chùy lớn, ầm ầm đánh lên trên vòng bảo hộ.

Oanh! Oanh! Oanh!

Ầm! Ầm! Ầm!

Thanh âm càng ngày càng vang dội, càng ngày càng cấp bách... Đến cuối cùng ở trong đầu Lăng Tiêu vang thành tiếng ông ông!

Bản tôn Lăng Tiêu và phân thân toàn bộ thất khiếu đều chảy máu. Khối phân thân hoàn mỹ này sau khi có linh hồn tiến vào, lập tức biến thành như một người bình thường, thật có một không hai máu chảy ra không ngừng cũng là màu đỏ tươi.

Thần niệm của kẻ địch hóa thành những quả chùy lớn nhiều vô số kể, trong nháy mắt đánh lên nguyên thần của Lăng Tiêu không biết bao nhiêu lần!

Đến cuối cùng, Lăng Tiêu chỉ có thể tập trung tinh thần, dồn toàn bộ thần niệm đến chỗ sâu nhất trong tinh thần thức hải. Phong bế tất cả lối đi thông với ngoại giới.

Cứ như vậy, tức thì không còn cảm nhận quá nhiều của ngoại giới, cũng không xuất hiện cảm giác biến hóa của ngoại giới, nhưng bản thể Lăng Tiêu lại mở thiên nhãn, phóng một đạo tinh thần lực vào mi tâm của phân thân!

Kẻ địch hừ lạnh một tiếng, đến lúc này rốt cục cũng thật sự vùng lên, bởi vì hắn phát hiện nếu còn còn giữ thái độ trên chọc đối phương như trước, chỉ sợ là không được, sự hùng mạnh của tên nhân loại này đã vượt qua tưởng tượng của hắn!

“Như vậy là tốt nhất! Nếu quá yếu, ta còn cảm thấy không có ý nghĩa đấy!” Người này trong lòng thầm nghĩ: “Năm đó bốn tọa ở tại thần giới coi như là một tồn tại hùng mạnh, ở Thánh Vực này phi thăng lên, lúc ấy người nào không lễ phép khách sáo với mình. Không thể tưởng được, ngay tại Thánh Vực này, lại còn có tồn tại kỳ lạ như thế. Xem ra chính mình thật đã coi thường nơi này rồi!”

Tranh đấu lực lượng tinh thần, không cẩn thận là sẽ vạn kiếp bất phục, mà Lăng Tiêu lại đưa tinh thần lực của bản thể thâm thấu vào phân thân, không thể nghi ngờ là một canh bạc vô cùng nguy hiểm tiền!

Thắng: từ nay về sau. thực lực của Lăng Tiêu sẽ tăng mạnh, khối phân thân này sẽ là một vũ khí bí mật, cũng trở thành con bài chưa lật lớn nhất của Lăng Tiêu!

Thua: bản tôn có thể chạy thoát hay không là cả một vấn đề!

Tuy nhiên Lăng Tiêu lại thấy rằng: hết thảy những việc xảy ra trước mắt rất đáng giá để mình mạo hiểm. Muốn cho thân nhân bằng hữu ở nhân giới này mau chóng đoàn tụ cùng mình, muốn tại bên trong Thánh Vực này chiếm được một chỗ đứng nhỏ nhỏ, muốn về sau không giống như hiện tại... vì tránh né cừu gia phải chạy trốn khắp nơi... Duy nhất chỉ có lần này!

.....

Lúc này Huyền Thiên, ở trong nhẫn trữ vật của Lăng Tiêu, bỗng nhiên càng thêm hứng thú sâu sắc với Tiểu yêu, bởi vì hắn đột nhiên phát hiện, tiểu mỹ nhân này dường như cũng có kiến thức rất khá, nhưng thực lực của cô ta lại nhỏ yếu như thế, nguyên nhân này khiến Huyền Thiên thật rất khó hiểu.

Tuy nhiên sau khi Tiểu yêu nói một câu làm tổn thương lòng tự ái của hắn, rồi lặng thinh, mặc cho hắn gặng hỏi thế nào, cũng không mở miệng nói thêm câu nào nữa.

Quang ảnh của Huyền Thiên từ trên lệnh bài dâng lên, nhìn thanh bảo kiếm xinh đẹp, tiểu mỹ nhân ở bên trong khiến hắn thêm nhỏ dãi, hắn xoay chuyển tròn mắt, bỗng nhiên nói:

- Người biết không, tiểu tử kia giờ phút này đang rơi vào nguy hiểm, tuy nhiên, nếu ta ra ngoài, cam đoan tên khốn kia lập tức thành thật ngoan ngoãn để chủ nhân của người xử lý.

- Khoác lác!

Yêu huyết kiếm cũng không lưu lại cho Huyền Thiên một chút mặt mũi nào. Tuy rằng trong chiếc nhẫn trữ vật này không có tồn tại người thứ ba như trong pháp bảo Hàm Hàn bảo đỉnh cũng chỉ là một mớ ý thức hỗn độn bị vây trong đó, nhưng Huyền Thiên vẫn cảm thấy thật mất mặt. Hắn hừ một tiếng, lập tức nói:

- Không tin à! Chúng ta đánh cuộc cái gì đi?

- Không!

Bên trong Yêu Huyết Hồng Liên kiếm phát ra một thanh âm cực kỳ rõ ràng, khiến mí mắt Huyền Thiên chớp chớp mấy cái.

Tuy nhiên Huyền Thiên ngẫm nghĩ một chút, vẫn quyết định giúp Lăng Tiêu một phen, hắn còn hy vọng Lăng Tiêu giúp hắn hoàn toàn khôi phục lại!” Để cho hắn thiếu nợ mình nhiều một chút, sau này mình có việc cầu hắn thì cũng dễ mở miệng.”

Nghĩ vậy, Huyền Thiên chủ động liên hệ Lăng Tiêu:

- Bây, Thả ta ra đi!

Nhưng hắn không nghĩ tới lúc này Lăng Tiêu đã dùng toàn bộ tinh thần lực rót hết vào trong phân thân, làm sao còn có thể chú ý tới lời kêu gọi của Huyền Thiên.

- Hồng rồi.”

Trong chiếc nhẫn Huyền Thiên biến sắc, trong miệng thì ào ào nói:

- Tên diên này, không ngờ không biết sống chết như thế! Không được! Ta phải ra ngoài! Đây! Tiểu yêu! Chủ nhân của ngươi sắp chết rồi. Ngươi còn không lại đây hỗ trợ?

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm và Lăng Tiêu tâm ý tương thông, tự nhiên biết chủ nhân giờ phút này đang lâm nguy, nó trầm mặc một lúc lâu, sau đó nói:

- Muốn ta làm cái gì?

- Chúng ta cùng nhau cố gắng xông phá ra ngoài!

Trong mắt Huyền Thiên bùng phát ra hai luồng tinh quang, sau đó vẻ mặt kiên định nói.

- Ngu ngốc!

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm vừa mới hăng hái một chút tinh thần liền uể oải xuống:

- Ra không được!

Huyền Thiên đổi lại thái độ bình thường, hết sức nghiêm túc nói:

- Hãy tin ta! Ta từng là pháp bảo của chủ thần! Loại không gian này còn không trói buộc được ta, nhưng hiện tại lực lượng của ta không đủ cần người giúp ta một phen!

.....

Tinh thần lực của Lăng Tiêu và lũ thần niệm của đối phương quấn cùng một chỗ, cắn nuốt lẫn nhau, cấu xé lẫn nhau, giống như là hai con người nguyên thủy nhất đang đánh nhau, quấn lấy nhau quay cuồng, phóng ra uy áp hùng mạnh.

Uy áp của Lăng Tiêu đối với đối phương mà nói nhỏ yếu thật đáng thương, nhưng đối phương phóng ra uy áp, lại bị trận pháp của Lăng Tiêu triệt tiêu sạch, cho nên, song phương chỉ có thể dùng phương thức đơn giản nhất là hữu hiệu nhất để tranh đấu với nhau.

Phương thức này chính là cắn nuốt tinh thần lực lẫn nhau!

Đến cuối cùng, rất có khả năng chính là kết cục lưỡng bại câu thương. Trận chiến đấu này, chẳng phân biệt được chính nghĩa tà ác, nhưng liên quan đến đại kế sinh tồn vì thế không có bên nào chịu lùi bước!

Lùi bước đồng nghĩa với buông bỏ, mà buông bỏ chính là đại biểu cho cái chết, hay chính xác nhất là hoàn toàn... bị mai một!

Tinh thần lực của Lăng Tiêu đột nhiên ngưng kết thành hình người, sau đó ở trong tinh thần thức hải nổi giận gầm lên một tiếng:

- Tịch Diệt!

Một đạo năng lượng vô cùng to lớn, ngay tại bên trong tinh thần thức hải của phân thân bùng phát ra. Lũ thần niệm của đối phương này muôn vàn lần không nghĩ tới: tên diên này đánh không lại hắn, lại định khởi đầu làm chuyện phá hư, khối thân thể này tuy rằng vô cùng hoàn mỹ, nhưng cũng không chống nổi loại gây sức ép này. Hắn cũng không muốn thật vất vả mới sống lại, lại vì thân thể bị tổn thương quá nhiều, chỉ có thể trở thành một người bình thường, sống cuộc sống tầm thường vô vi mấy trăm năm sau đó không kèn không trống lặng lẽ chết đi.

- Muốn phá hư thân thể của bốn tọa, nằm mơ đi!

Thần niệm người này bộc phát ra ý phần nộ hùng mạnh, dòng phần nộ kia hóa thành từng đạo kiếm ý, tập trung ngăn chặn tinh thần lực của Lăng Tiêu, sau đó... mãnh liệt đánh úp lại!

Lăng Tiêu vừa tung ra chiêu Tịch Diệt, cũng là phá mở kim giáp thủ hộ nguyên thần thứ hai của mình, trong nháy mắt nguyên thần thứ hai của Lăng Tiêu tuôn ra khí thế hùng mạnh, hướng tới lũ thần niệm của đối phương cắn nuốt tới.

Ầm!

Nhất luồng năng lượng mãnh liệt mạnh mẽ phủ trùm lũ thần niệm đối phương, nhưng Lăng Tiêu cũng không cho rằng như vậy là có thể hủy diệt thần niệm đối phương, đối phương quá hùng mạnh! Hùng mạnh đến Lăng Tiêu vô cùng muốn thu được đầy đủ thần niệm của đối phương! Để thông qua nó thì có thể biết vô số chuyện về Thần giới!

Nếu như bị đối phương biết lúc này trong đầu Lăng Tiêu còn có loại ý niệm này, nhất định sẽ giận dữ mà cười, mắng Lăng Tiêu không biết sống chết!

Tâm niệm của bản thể Lăng Tiêu và phân thân hợp hai làm một, tinh thần lực được tạo thành điên cuồng luyện hóa lũ thần niệm của đối phương. Mặc dù Lăng Tiêu biết rằng khối xương cốt này rất cứng, rất khó gặm, nhưng vẫn không nghĩ rằng, nó lại khó gặm đến mức này!

- Muốn luyện hóa bốn tọa? Người quả thật biết không ít! Tuy nhiên, đây cũng chính là điều ta muốn!

Đối phương hét to một tiếng, Lăng Tiêu liền cảm giác được một trận mê muội thật lớn đánh úp lại, đồng thời sinh ra một cảm giác vô lực phát ra từ bản tâm. Rốt cục đối phương ở thời điểm bị bức bách đến cực độ đã bộc phát ra toàn bộ năng lượng tiến hành đánh trả.

Vị thần kia hùng mạnh tới trình độ nào không thể biết, nhưng lũ thần niệm này liền khiến Lăng Tiêu có cảm giácp8

Lăng Tiêu không kìm nổi thềm thở dài, tranh chấp trong gia tộc thậm chí bất chấp cả tình thân. Chẳng lẽ vị trí đó thực sự tốt như vậy sao?

Lúc này, lại có một nhóm người đi ra, đều lắc đầu thở dài, nhưng không hèn mà cùng giống lão già kia, đều lưu ở trong sân, đại khái là muốn tận mắt nhìn thấy liệu có kỳ tích gì phát sinh hay không, mặc dù bọn họ đều đã phán án tử hình cho Ngô gia Đại công tử.

Chờ đến lượt Lăng Tiêu thì đã hơn hai canh giờ trôi qua. Ở bên này, Ngô gia nhị công tử dặn dò gia nhân đưa đồ ăn, nước uống tới cho các thầy thuốc. Mọi người đều cảm tạ hẳn. Ngô gia nhị công tử vẫn giữ vẻ mặt bình thản, tỏ vẻ đó là việc đương nhiên cần làm.

Ngay từ bây giờ đã bắt đầu lôi kéo lòng người? Lăng Tiêu rất có phản cảm với vị Ngô gia nhị công tử đó. Sau khi đi vào trong sảnh, Lăng Tiêu nhìn lên trên giường, thấy một người đang nằm trên đó. Không khí trong này rất yên lặng và đầy áp lực, khác hẳn với không khí ồn ào náo nhiệt bên ngoài.

Một người trung niên thoát nhìn hơn 40 tuổi đang ngồi cau mày. Bên cạnh hắn là một phụ nữ cao quý, lúc này đang lặng lẽ rơi lệ.

Ngoài ra còn một nữ nhân xinh đẹp chừng 20 tuổi, đôi mắt đỏ hoe, môi mím chặt. Quỳ bên cạnh giường là một người trẻ tuổi không tới 30, thần tình cực kỳ bi ai.

Mặt khác, còn có một lão quần gia chừng 60 tuổi, khoanh tay đứng ở một bên, toàn thân không có năng lượng dao động gì, hiển nhiên cũng là một người luyện võ có thực lực cực cao, đã đạt tới trình độ nội liễm.

Hơn mười thầy thuốc cùng đi vào với Lăng Tiêu. Sau khi nghe Bạch lão kết luận, trên cơ bản họ đều hiểu, Ngô gia Đại công tử này không thể cứu nổi. Bọn họ tự nhận không có y thuật cao minh như Bạch lão. Sở dĩ Bạch lão có danh vọng khắp thành Vọng Thiên là vì chẳng những y thuật của lão rất cao minh mà bản thân lão cũng là một người luyện võ tiên thiên trung cấp! Một thân toàn bộ khí thể nội liễm, thoát nhìn chỉ là một lão già yếu ớt, nhưng nếu động thủ thì cương mãnh vô cùng, thực lực cực cao.

Một cao thủ như vậy lại thích nghiên cứu y thuật, hơn nữa cực kỳ cao minh, y thuật phối hợp với linh lực trong cơ thể, như vậy chỉ cần bệnh nhân chưa tuyệt khí, gần như Bạch lão đều có thể cứu sống.

Trên thực tế, Ngô gia Đại công tử mới vừa được đem về thì đã mời lão tới. Tuy rằng uy thế của Ngô gia rất lớn nhưng đối đãi với Bạch lão cực kỳ kính trọng. Bạch lão ở đây khám rất lâu, cuối cùng cho rằng Ngô gia Đại công tử không còn biện pháp xoay chuyển tình thế, nói với gia chủ Ngô Anh chuẩn bị hậu sự, sau đó mới đi ra ngoài hít thở một chút.

Cho nên, mấy thầy thuốc cùng vào với Lăng Tiêu đều ra về khám xét một hồi rồi nghiêm trọng lắc đầu. Còn Ngô Anh ngồi đó thì đã sớm chết lặng, thậm chí không hề có biểu tình gì. Phụ nhân bên cạnh hắn thì nhẹ nhàng khóc thút thít vài tiếng. Nữ nhân khoảng 20 tuổi kia đi tới, thì thầm an ủi.

Lăng Tiêu không nói gì, đi tới, ngồi xuống bên cạnh người trẻ tuổi mặt vàng như giấy, giơ tay bắt mạch cho y.

Những thầy thuốc cùng vào với Lăng Tiêu tuy không trực tiếp châm chọc nhưng thái độ nhìn Lăng Tiêu lại đầy vẻ khinh miệt.

Thầy thuốc nào ở thành Vọng Thiên mà không có bản lĩnh chứ? Không có bản lĩnh liệu sống yên ổn được ở Thánh Vực đây rầy những cao thủ sao? Khám bệnh cho người ta còn phải bắt mạch à? Trời, người này không phải là mới từ nhân giới tới đây chứ?

Tuy nhiên chỉ có người phụ nữ quý phái nhìn Lăng Tiêu, trong mắt đầy lên hy vọng, bởi vì trước đó Bạch lão cũng thông qua bắt mạch, sau đó nói Đại công tử chẳng những kinh mạch trọng thương, đan điền linh lực hỗn loạn, hơn nữa máu huyết bên trong còn trúng một loại kỳ độc. Tuy rằng Bạch lão có thể dựa vào bữa lưỡi và đồng tử để kết luận là trúng độc nhưng không có cách gì phá giải.

- Tiên sinh, thế nào?

Giọng nói của phụ nhân vô cùng mềm mại, run rẩy hỏi.

Lăng Tiêu như không hề nghe thấy nàng hỏi, chỉ nhần mày, tinh thần lực bao phủ khắp toàn thân Ngô gia Đại công tử, ngấm vào các kinh mạch trong thân thể y.

Cô gái kia thấy Lăng Tiêu không trả lời câu hỏi của mẹ mình, chân mày lập tức dựng thẳng đứng lên, vừa muốn trách mắng lại bị người trung niên bên cạnh trầm giọng cắt đứt.

- Tú nhi, không được vô lễ!

Lúc này, Lăng Tiêu ngẩng đầu, nói một câu:

- Khó!

479. Chương 427: Hóa Ra Là Người (1).

Hắn và Lăng Tiêu cùng nhau đứng vào hàng ngũ thầy thuốc, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng chắc chắn. Có người không kìm nổi hạ giọng nói:

- Không có chút bản lĩnh nào cả mà cũng làm bộ làm tịch. Thật lãng phí thời gian quá.

Người bên cạnh đáp:

- Cũng không hẳn. Bệnh này Bạch lão cũng hết cách. Nếu hắn có thể trị khỏi thì quả là bậc thần y.

Có người lại bĩu môi:

- Có lẽ hắn ở nhân giới là thần y đó!

Thanh âm bọn họ nói chuyện tuy cực thấp nhưng những người trong phòng này là ai mà không nghe thấy? Cho dù là cô gái trẻ kia cũng không khỏi nhú mày. Nàng không chỉ buồn bực vì Lăng Tiêu vô lễ mà còn không hài lòng vì Lăng Tiêu không hề có bản lĩnh gì lại châm chọc đám thầy thuốc.

Lúc này Ngô quản gia khề ho một tiếng, thản nhiên nói:

- Nếu chư vị không còn việc gì thì mời ra ngoài chờ, tiền thuốc tuyệt đối không thiếu.

Mấy người này bị đuổi, trên mặt có chút ngượng ngùng, thầm nghĩ nên tránh đi để khỏi xấu mặt. Bọn họ vừa xoay người chuẩn bị đi thì nghe người đàn bà Ngô gia bên kia cất giọng run rẩy hỏi:

- Tiên sinh, ý ngài có phải là có biện pháp không?

Đám người kia vừa hơi nhấc chân, đã nghe Lăng Tiêu bên kia đáp:

- Biện pháp thì có, nhưng... Cũng hơi khó!

Bước chân đám người nọ đang dậm bước qua cửa chột lão đảo. Đường đường là thầy thuốc tu vi Kiếm Tôn mà thiếu chút đã té nằm trên mặt đất, vẻ mặt vô cùng sửng sốt. Lúc này quản gia đã đóng sầm cửa. Gã thầy thuốc mặt tái như gặp ma, nói:

- Ta, ta không nghe nhầm chứ?

Bên ngoài vốn dĩ còn một nhóm người đang chờ bên trong hô :” tiếp theo!”. Dù sao hôm nay chỉ cần tới đây là Ngô gia đã trả tiền. Vào xem một chút coi như là hết lòng. Bình thường Ngô gia đại công tử đối nhân xử thế vẫn luôn khoan dung, coi như gặp mặt lần cuối cũng được.

Nhưng không ngờ, những người đi ra sắc mặt cổ quái, còn bên trong thì lại không thấy tiếng gọi tiếp theo vang lên. Mọi người đều ngẩn ra. Có người nhanh mắt thấy người trẻ tuổi bị Tam công tử mắng không đi ra cùng mọi người, liền lên tiếng hỏi.

- Trong đó đã xảy ra chuyện gì? Chẳng nhẽ Đại công tử đã...?

Ánh mắt mọi người gần như nhau, bên trong không có động tĩnh gì chẳng phải đã chứng tỏ rằng Đại công tử đã... chết sao? Bởi vì y thuật cao minh nhất như Bạch lão cũng vô phương cứu chữa, bọn họ căn bản là không nghĩ đến khả năng thứ hai.

- Không, không phải, hình như là... Được cứu rồi!

Một người vừa bước ra, lắp bắp nói ra điều mà có lẽ chính hắn cũng không tin là thật.

Ngô gia nhị công tử và tam công tử biến sắc, vẻ mặt vô cùng phức tạp. Từ trong ánh mắt của Ngô gia tam công tử toát lên sự ngoan độc. Còn người trung niên tầm bốn mươi tuổi Ngô gia nhị công tử lại đi tới vài bước, mang theo vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên và mừng rỡ:

- Thật sao? Đại ca của ta được cứu rồi sao? Thật tốt quá.

Mọi người ở đây đều cảm nhận được sự kích động của Ngô gia nhị công tử, không khỏi thầm thở dài, ngưỡng mộ huynh đệ nhà Ngô gia, tuy không phải một mẹ sinh ra nhưng tình cảm sâu đậm! Hơn nữa, Ngô gia nhị công tử cũng là người nhân hậu!

Trong đại sảnh, phu nhân cao quý kia không kìm nổi cảm xúc, giọng run rẩy:

- Thật sự có cách sao?

Lúc này, ngay cả người trung niên cũng đứng lên khỏi ghế ngồi, đi đến bên cạnh Lăng Tiêu, ánh mắt toát ra như hào quang, nhìn sâu vào hai mắt Lăng Tiêu, trầm giọng nói:

- Lời tiên sinh là thật sao? Nếu tiểu nhi quả thật có thể cứu chữa, cho dù dốc toàn lực Ngô gia ta, cũng phải cứu sống hắn! Nhưng tiên sinh đừng tưởng có thể lừa gạt ta, đem Ngô gia ra làm trò đùa!

Những lời cuối của người trung niên lạnh lạnh, mang theo áp lực khổng lồ đè xuống Lăng Tiêu!

Bởi vì vừa rồi hắn cũng cảm giác được người trẻ tuổi này không phải người thường! Tinh thần lực trên người hắn hùng mạnh, khiến Ngô Anh không khỏi giật mình. Chính vì thế, hắn mới có thể tin lời Lăng Tiêu nói đến chín phần! Nhưng Ngô Anh anh hùng một đời, càng sợ chuyện hy vọng càng lớn thất vọng càng lớn hơn! Nên hắn muốn âm thầm thử xem thực lực người trẻ tuổi này rốt cuộc đến mức nào, cùng tiên thiên vũ giả cao cấp như hắn chênh lệch nhiều ít. Mặt khác, cũng muốn xem thử Lăng Tiêu có nói dối hắn không. Nếu thật sự lừa hắn, Ngô Anh sẽ không ngần ngại giết ngay để phát tiết cơn giận!

- Ba ba, người làm gì thế? Đừng làm người khác sợ.

Thiếu nữ nhỏ tuổi xinh đẹp đứng sau cau mày nhăn nhó.

Áp lực thật lớn của Ngô Anh đè lên Lăng Tiêu bỗng nhiên biến mất. Sau đó liền thấy người trẻ tuổi ngoại trừ trên trán có một lớp mồ hôi mịn, mặt có chút ửng đỏ còn thì ngay cả hơi thở cũng vẫn bình hòa, không chút hỗn loạn. Trong mắt Ngô Anh lộ ra vẻ tán dương, còn trong lòng có chút kinh ngạc! Thậm chí còn vì sự lỗ mãng của mình mà có chút hối hận. Nếu người trẻ tuổi này quật cường, bất chấp tất cả bỏ đi, mình khó tránh khỏi hối hận không nguôi. Hắn không ngờ, nhìn trẻ như con gà, nhưng thực tế tuổi đã vô cùng lớn. Tiểu tử thoạt nhìn còn rất trẻ không ngờ đã có thực lực như thế!

Làm ra vẻ thở phào nhẹ nhõm, lão cười hiền hòa:

- Tiên sinh đừng trách, lão phu lo quá sinh loạn, là lo quá sinh loạn thôi! Ha ha!

Lăng Tiêu cười thản nhiên, nói:

- Không sao. Phụ tử tình thâm, lo quá hóa loạn cũng là lẽ thường.

Trong lòng Lăng Tiêu thầm nghĩ may mắn. Với thực lực cảnh giới Phân Thần kỳ như Lăng Tiêu, bản thể và phân thân cùng dùng pháp bảo, đột nhiên xuất hiện, trong tình huống bất ngờ, tuyệt nhiên có thể giết được một gã vũ giả tiên thiên trung cấp!

Còn nếu chỉ dùng bản thể ứng chiến, không dùng pháp bảo, cho dù là chống lại vũ giả cảnh giới tiên thiên sơ cấp cũng có thể bảo đảm không thua, nhưng muốn giết đối phương, cũng có chút khó khăn!

Dù sao chỗ dựa lớn nhất của người tu chân chính là các loại pháp bảo trận pháp, cùng phù chú dụng cụ các loại hỗ trợ. Thực Sơn kiếm tu như Lăng Tiêu nhờ vào lực công kích hùng mạnh mà vang danh nhưng chống lại vũ giả cảnh giới tiên thiên cũng phải cố hết sức. Nhưng cũng cần phải nói, đây là do Lăng Tiêu cố ý che giấu thực lực. Dù sao hắn cũng không muốn đem tất cả những lá bài mình đang có trước mặt người khác. Nếu liều lĩnh để lại nổi phong ba thì tin chắc rằng sức phá hoại sẽ hết sức kinh người!

Tuy nhiên điều này chỉ xảy ra khi Lăng Tiêu bị ép tới bước đường cùng, khi đó không còn khả năng nào khác mới phải ra tay. Tuy nhiên khả năng để tình huống này phát sinh là rất nhỏ.

Lăng Tiêu luôn cảm thấy tu vi của mình nếu bỏ qua những thần thông của người tu chân thì đáng khen nhất chính là tinh thần lực khổng lồ và tâm cảnh vững vàng không người sánh bằng!

Cho nên, Ngô Anh dùng khí thế áp đảo Lăng Tiêu chẳng khác nào dùng sở đoản của mình đấu với sở trường của Lăng Tiêu. Nên chuyện bị Lăng Tiêu làm cho kinh hãi cũng là lẽ thường.

480. Chương 427: Hóa Ra Là Người (2).

- Tiên sinh, con tôi rốt cuộc là bị làm sao?

Lúc này, Ngô Anh bỗng nhiên liếc lão quần gia. Lão quần gia hiểu ý, hai mắt trợn lên, Lăng Tiêu liền cảm thấy một cỗ năng lượng thật lớn từ người lão quần gia toát ra, lập tức hình thành một kết giới, bao mấy người trong phòng lại, những âm thanh bên ngoài lập tức bị ngăn lại, không hở chút nào!

Lăng Tiêu thăm kinh hãi. Lão quần gia này thâm tàng bất lộ, không ngờ có thực lực cường đại như thế! So với người này, mình quả là một tư lệnh không quân (là tướng mà không có quân ấy) đáng thương. Xem ra, nếu có cơ hội phải đi lừa vài siêu cấp cao thủ về trấn thủ!

Lăng Tiêu trầm giọng nói:

- Có thể nói cụ thể và tỉ mỉ lệnh công tử bị thương trong tình huống nào không?

Ngô Anh có chút nghi ngờ, nhìn thoáng qua con gái, sau đó nói:

- Tú nhi, người đi cùng Dung nhi, người nói đi.

Tú nhi nhìn thoáng qua ca ca vẫn đang hôn mê, sau đó nhẹ giọng nói:

- Chúng ta đến Thiên Hồ cách Vọng Thiên Thành năm ngàn dặm đoạt bảo. Ở đó mấy ngày trước phát hiện một kiện bảo vật. Hào quang từ đáy hồ phát ra, chiếu thẳng lên trời, hấp dẫn vô số người đến tranh đoạt. Đợi đến khi bảo vật từ đáy hồ nổi lên, trong nháy mắt chúng ta đều thấy rõ đó là một thanh kiếm khổng lồ.

- Rất nhiều người xông lên cướp đoạt. Ca ca bảo ta đứng chờ một chỗ, huynh ấy liền xông lên. Trong số những người cướp đoạt bảo vật, thực lực ca ca dù không phải mạnh nhất, nhưng cũng là trong top đầu. Ngoài ra còn có rất nhiều thiết vệ của Ngô gia chúng ta. Ca ca đã cướp được thanh kiếm. Sau đó, trong lúc rời đi, không biết bị ai đánh cho một chưởng. Thiết vệ nhà chúng ta sau đó mới chạy đến, liều chết bảo vệ ca ca.

- Lúc này, có người nhìn chòng chọc ta, chạy tới muốn giết ta. Trong lúc ta cùng hắn giao đấu, lại xuất hiện một nhóm sát thủ. Căn bản không giống như đoạt bảo mà chỉ là vì muốn giết ta! Ca ca gấp quá, lại thêm có một đám người đang đuổi theo hắn. Hắn liền quăng thanh kiếm khổng lồ đi, đám người kia mới bỏ qua cho huynh ấy. Nhưng ca ca vì cứu ta mà trúng một kiếm của đám sát thủ. Sau đó lại dẫn theo ta và một ít thiết vệ còn lại bỏ chạy. Kết quả là sau khi chạy đến nơi an toàn, ca ca liền hôn mê!

Nói đến đó, Tú nhi không cầm nổi nước mắt:

- Nếu không phải vì cứu ta, ca ca chắc chắn sẽ không bị biến thành như vậy. Đều do ta...

Nữ nhân cao quý đứng bên cạnh ôm cô gái vào lòng, nhẹ giọng an ủi:

- Không ai trách con cả. Ca ca con là nam tử hán, bảo vệ an toàn mọi người mình là chính đáng! Thực lực của con cũng rất mạnh. Nhưng mấy người đó là có chuẩn bị mà đến. Người hữu tâm đối phó kẻ vô tâm, các con tự nhiên là thiệt thòi.

Tú Nhi mở to đôi mắt nhìn mẫu thân, kinh ngạc nói:

- Cha mẹ biết ai làm sao?

Phụ nhân lắc đầu nói:

- Mặc kệ là ai làm, khẳng định là có cừu oán với chúng ta, hoặc là có chút lợi ích dây dưa. Ai... Quên đi, đừng nói nữa. Tiên sinh, có mấy thành nắm chắc?

Phụ nhân cao quý không hổ là chủ mẫu của Ngô gia. Gần như không còn tìm thấy chút dấu vết đau thương nào trên khuôn mặt đầy đau khổ lúc này. Sau khi biết được con mình có thể cứu chữa, liền không hề nghĩ gì khác, tất cả tâm tư đều đặt ở chuyện làm thế nào để cứu con.

- Xin hỏi tu vi của lệnh công tử tới cảnh giới gì rồi?

Lăng Tiêu lại hỏi.

- Tiên thiên sơ cấp!

Trên mặt Ngô Tú Nhi mang theo chút tự hào. Ca ca chính là thần tượng của nàng, là niềm kiêu ngạo lớn nhất của nàng!

Trong lòng Lăng Tiêu do dự. Phải làm sao để Ngô gia nợ mình một nhân tình to lớn, cho dù mình thành lập thế lực ở Vọng Thiên Thành cũng phải kéo Ngô gia về phía mình. Cho nên mới phải hỏi chính người nhà Ngô gia cho rõ ràng tình hình lúc đó. Ngô Tú Nhi quả nhiên rất hợp tác, kể lại đầy đủ cả quá trình, tuy không tính là kinh hồn bạt vía nhưng cũng vô cùng khẩn trương. Ít nhất, cho dù là Ngô gia gia chủ Ngô Anh nghe xong cũng không kìm được vẻ giận dữ.

Ngô gia đại thiếu gia bị thương kỳ thật có chỗ tương đồng rất lớn với Tô Tuyết.

Nhưng độc trùng phải kia, quả thật có chút phiền phức, nhưng cũng không phải không thể giải.

Trong Thánh Vực, phạm là vũ giả vượt qua cảnh giới Kiếm Tôn đều hấp thu thiên địa linh khí. Lực lượng trong cơ thể cũng không đơn thuần là nội lực, mà là một loại năng lượng giống như sơ cấp linh lực của người tu chân!

Hơn nữa, theo tu vi không ngừng tăng tiến, càng lên cao, loại năng lượng này càng tinh thuần.

Nếu tiến vào tiên thiên cảnh giới, loại năng lượng này biến thành linh lực thuần túy! Hơn nữa, so với linh lực của người tu chân càng thêm tinh thuần, năng lượng càng cường đại!

Cho nên, tình hình như Ngô gia đại công tử, thương thế hãn tuy rằng khó trị nhưng không làm khó được Lăng Tiêu. Thiên tài địa bảo trong Thánh Vực rất nhiều, một Tiểu Hoàn Đan là đủ để hãn khôi phục.

Lăng Tiêu ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Bệnh của Đại công tử muốn khôi phục không khó. Chỉ cần dùng đan dược điều trị sẽ khôi phục rất nhanh, hơn nữa không để lại di chứng gì.

Tới đây, Ngô Anh xem như hoàn toàn tin tưởng Lăng Tiêu. Tin hoàn toàn. Bởi vì lúc trước Bạch lão từng nói qua, vấn đề của Đại công tử không phải là ở vết thương. Vết thương tuy nghiêm trọng, nhưng cũng có biện pháp điều trị, về cơ bản là không để lại di chứng gì cả. Còn kinh mạch hỗn loạn, trong mắt cao nhân chân chính cũng không đáng là gì cả. Điểm chết người là chất độc kia!

Còn Lăng Tiêu lúc này, vô cùng tự tin nói vết thương sẽ không để lại di chứng gì. Điều này không phải đã xác định là cao hơn Bạch lão một bậc? Dù sao, không có mười phần nắm chắc, cũng không ai dám chắc chắn như vậy.

- Còn chất độc kia?

Ngô Anh trầm giọng hỏi, trong lòng không kìm nổi lửa giận bốc lên. Xem ra đối phương quyết tâm đẩy người có thực lực nhất trong đám mới nổi của Ngô gia hãn vào chỗ chết. Không ngờ dùng chất độc ác liệt như vậy! Một chút đường sống cũng không chừa lại. Nếu Dung nhi có thể tránh thoát một kiếp này, tất cả những ai tham dự chuyện này, ta nhất định bắt sạch bọn chúng, cho dù là ai cũng không bỏ qua!

Lăng Tiêu nói:

- Độc đại công tử trúng, muốn trừ tận gốc cần nửa năm thời gian, tuy nhiên... Còn có hơn hai tháng là tới Nam Châu đại hội. Không dám giấu ngài, tại hạ cũng muốn tới xem. Mà để giải độc cho đại công tử, ta cần hẳn lúc nào cũng phải đi bên cạnh ta. Tuy nhiên, ngài yên tâm, chỉ cần ngài có thể đem cho ta đủ loại dược liệu ta cần, sáng mai đại công tử có thể tỉnh lại.

Những lời này của Lăng Tiêu, chỉ sợ là câu dễ nghe nhất trong ngày hôm nay của Ngô gia. Mấy người đồng loạt hỏi:

- Thật sao?

Ngay cả lão quản gia Ngô gia cũng nhìn Lăng Tiêu đầy chờ đợi.

Lăng Tiêu gật gật đầu:

- Tất nhiên là thật!

Ngô Anh khoát tay nói:

- Nhị bá, người cho người chuẩn bị giấy bút cho ta. Bất kể cần dược liệu gì, trước khi mặt trời lặn, ta đều phải nhìn thấy!

Nói xong nhìn Lăng Tiêu, nói:

- Đại hội sao? Ngô gia ta sẽ cho người đi cùng. Để Dung nhi đi cùng cũng không thành vấn đề.

Lão gia hơi khom người:

- Dạ, gia chủ.

Lão quản gia vừa đi, kết giới liền biến mất.

Ngô Anh nhìn Lăng Tiêu trầm giọng nói:

- Đại ân của tiên sinh, Ngô gia suốt đời khó quên! Đến bây giờ còn chưa thỉnh giáo cao danh quý tánh của tiên sinh, thật là thất lễ!

Lăng Tiêu cười nhẹ nói:

- Tại hạ Lăng Tiêu, mong gia chủ giúp tại hạ giữ bí mật.

Sau khi quyết định xây dựng thế lực ở Vọng Thiên Thành, Ngô gia sớm muộn cũng sẽ biết mình là ai. Một khi đã như vậy, không bằng thẳng thắn thành khẩn tốt hơn. Lăng Tiêu tin tưởng, mạng của Ngô Dung trong tay mình. Cho dù Ngô Anh muốn làm gì, cũng sẽ phải suy xét thận trọng.

Lúc đầu Ngô Anh sững sờ, ngạc nhiên, sau đó lập tức lắc đầu cười khổ:

- Không trách, không trách... Hóa ra là người!

Bên kia Ngô Tú Nhi vẻ mặt tò mò nhìn Lăng Tiêu, thốt ra một câu:

- Người chính là tiểu tử dám đánh nát cánh cổng Thánh Vực kia sao?

481. Chương 428: Kết Giao (1).

Ngô Anh quay đầu lại, trừng mắt nhìn con gái, nhẹ giọng nói:

- Tú nhi, không được nói lung tung!

Ngô Tú Nhi nghe rằng, lộ ra hàm răng trắng tinh, cũng chẳng ý tứ gì cả cười cười với Lăng Tiêu, sau đó nói với phụ thân:

- Con chỉ là tò mò thôi mà!

Ngô Anh trầm mặt xuống, sau đó nói:

- Chuyện này tuyệt đối không được truyền ra ngoài, nghe chưa?

Ngô Tú Nhi sau khi biết ca ca có thể cứu chữa, cả người lâng lâng, đối với giọng điệu nghiêm túc của phụ thân cũng không để ý, gật gật đầu, làm ra vẻ nhu thuận, ngọt ngào nói:

- Biết rồi, phụ thân đại nhân!

Đối với đứa con gái bướng bỉnh này, Ngô Anh cũng chỉ có thể giương mắt lên nhìn, sau đó xấu hổ cười cười:

- Tiểu nữ được chiều quá sinh hư, Lăng tiên sinh đừng trách!

Lăng Tiêu mỉm cười nói:

- Lệnh ái ngây thơ trong sáng, không chút dối trá, tốt lắm!

Ngô Anh lắc đầu, cười khổ, đối với lời khen tặng của Lăng Tiêu cũng không dám gật bừa. Tuy nhiên, dù sao thì mỗi cô con gái trong lòng phụ thân đều là bảo bối. Được người khác khen ngợi, dù ngoài mặt không có gì nhưng trong lòng vô cùng vui vẻ.

Lúc này, lão quản gia đã đích thân cầm đến mấy trang giấy tốt, còn vì Lăng Tiêu mài sẵn mực. Lăng Tiêu lập tức vẽ lại hình dáng những dược liệu cần. ghi rõ cả tập tính và đặc thù. Còn tên gọi, Lăng Tiêu không viết ra vì trước đây từng gặp qua chuyện Tử Lam Chu Quả ở Tu chân giới lại gọi là Phạm Đế Á Thánh Quả ở Thương Lan đại lục.

Lăng Tiêu vẽ một mạch mười ba loại dược liệu, trong đó Lăng Tiêu đã bí mật lén vẽ thêm vài thứ dược liệu chẳng quan hệ gì đến độc mà Đại công tử trúng. Kì thật bây giờ Lăng Tiêu mở miệng xin thì bất kể là dược liệu gì, chỉ cần trong Thánh Vực có thì chắc chắn Ngô Anh sẽ không do dự tìm về. Nhưng nếu Lăng Tiêu thật sự làm vậy sẽ khiến người ta coi thường. Chi bằng trong toa thuốc pha một ít thực thực hư hư thì chắc chắn rằng Ngô Anh sẽ không chút hoài nghi!

Ngô Tú Nhi đứng bên cạnh nhìn Lăng Tiêu vẽ thoăn thoắt. Mỗi loại dược liệu đều chỉ vẽ vài nét nhưng cực kỳ sinh động. Con mắt nàng không ngừng đảo qua đảo lại. Người trẻ tuổi đến từ nhân giới này đúng là cực kỳ giỏi. Bộ dạng Lăng Tiêu lúc này cực kỳ tuấn lãng, Khí tức nho nhã từ trên người toát ra tuyệt không phải là những kẻ ra vẻ văn nho có thể làm được!

Ngô Anh nhìn chăm chú mấy bức tranh vẽ dược liệu của Lăng Tiêu, trong lòng nghĩ:” Người trẻ tuổi mà xuất sắc như vậy, nếu có thể vì Ngô gia mà ra sức thì tin chắc rằng không đến ngàn năm thực lực Ngô gia sẽ đạt đến tầng cao mới! Tuy nhiên, người này ở nhân giới bá chủ một phương, tài trí mưu lược xuất chúng, sợ là sẽ không cam tâm hạ mình. Một khi đã thế, ta cũng nên biết thời thế, giao hảo với hắn. Nhân lúc hắn bắt đầu phát triển mà giúp đỡ một chút. Từ đó, nếu hắn có thể phát triển, xưng bá một phương ở Nam Châu. Với sự tương trợ của Ngô gia ta, nếu Lăng Tiêu không phải là người vong ân bội nghĩa, tất sẽ có đền đáp tương xứng. Nếu hắn không thể phát triển lên được, ta sẽ nhân cơ hội mà thu nạp hắn, bắt hắn làm việc cho mình!”

Ngô Anh đang suy nghĩ thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ, lại nghe tiếng đứa con thứ hai của mình hỏi ngoài cửa:

- Con có thể vào không?

Ngô Anh thu lại vẻ tươi cười, thần nhiên nói:

- Vào đi.

Ngô gia nhị công tử Ngô Liên mở cửa ra, trong mắt mang thần sắc kích động, nhìn Ngô Anh:

- Phụ thân, nghe nói đại ca được cứu rồi sao?

Ngô Anh liếc mắt nhìn Ngô Liên một cái, sau đó chậm rãi gật đầu. Trái tim Ngô Liên theo cái gật đầu của phụ thân mà chùng xuống. Ánh mắt nhìn Lăng Tiêu có chút phức tạp. Tuy nhiên, gần như trong nháy mắt hắn liền khôi phục tinh thần, nhìn ánh mắt dường như nhìn thấu hết thấy của Ngô Anh, Ngô Liên run rẩy một chút, sau đó lộ ra sắc mặt vui mừng:

- Thật sao? Thật là quá tốt!

Đúng lúc này, bên ngoài có Bạch lão không mời mà tới, còn dẫn theo mười mấy danh y nổi tiếng nhất Vọng Thiên Thành. Trên mặt bọn họ lúc này đầy sự kinh ngạc. Còn ánh mắt nhìn Lăng Tiêu thì mang theo sự khinh thường vô cùng.

Một đứa bé cũng dám lớn mồm đòi chữa bệnh? Cho dù là nghiên cứu từ lúc mới sinh ra đến giờ, thì có thể có bao nhiêu thành tựu? Trong số bọn họ, bất cứ ai cũng có hơn trăm năm hành y, người nào cũng kinh nghiệm phong phú, thủ đoạn cao minh. Thậm chí ở đây còn có Bạch lão. Đừng nói Vọng Thiên Thành, cho dù là trong toàn bộ Thánh Vực Nam Châu cũng là một thầy thuốc tiếng tăm lừng lẫy.

Người đến đây cầu y không dứt, đủ để hiểu danh tiếng Bạch lão!

Một bệnh nhân mà một thầy thuốc giỏi như thế còn phải bảo là hết cách chữa, lại được một đứa trẻ cứu sao? Chuyện này, căn bản là không có khả năng.

Đừng nói ai khác, ngay cả chính Bạch lão cũng không tin được đây là sự thật. Bạch lão tuy là người kiêu ngạo, nhưng là người kiêu ngạo có tư cách. Lão kiến thức rộng rãi, không phải loại ếch ngồi đáy giếng. Lúc trước lão coi thường Lăng Tiêu là vì lão hiểu rất rõ những thầy thuốc trong Vọng Thiên Thành, nếu mình nói không chữa được thì bọn họ chẳng qua cũng chỉ là khám qua loa thôi.

Nhưng đến khi lão cẩn thận đánh giá Lăng Tiêu, mới phát hiện. Thanh niên này chẳng những bộ dạng anh tuấn tiêu sái, hơn nữa khí độ trầm ổn. Hắn đứng đó, ánh mắt thông dong bình tĩnh, căn bản không giống với tuổi của mình. Quan trọng hơn, Bạch lão tuy không thử, nhưng bằng vào thực lực tiên thiên trung cấp như lão mà không ngờ không thể cảm ứng bất cứ dao động gì trên thân thể Lăng Tiêu!

Điều này mới là điều làm Bạch lão kinh ngạc. Vừa rồi nghe nói người trẻ tuổi này ngự không phi hành đã thấy hắn không phải người tầm thường. Sau đó, chính lão lại không cảm ứng được năng lượng dao động trên người Lăng Tiêu, điều đó chỉ có một khả năng!

Bạch lão nghĩ đến đây, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi, nhìn Lăng Tiêu, thần sắc trở nên nghiêm túc, sau đó húng về Ngô Anh chấp tay nói:

- Ngô gia chủ, đám người lão phu quá tò mò, không mời mà đến, mong rằng ngài sẽ không phiền lòng.

Ngô Anh mỉm cười, sau đó nói:

- Sao Bạch lão lại nói vậy? Ngô gia bao nhiêu năm đều nhờ vào Bạch lão. Bạch lão khách khí như thế, chẳng phải là sỉ nhục lão đệ sao?

Những thầy thuốc đi cùng Bạch lão không để ý tới sự biến hóa trên sắc mặt của Bạch lão. Ánh mắt một đám nhìn Lăng Tiêu đầy vẻ khinh thường và bất hảo.

Hành nghề thầy thuốc, danh tiếng là quan trọng nhất!

Tiếng tăm lừng lẫy, như Bạch lão, người đến cầu y hỏi thuốc đông như trảy hội. Gần như mỗi ngày đều xếp thành hàng dài. Có bao nhiêu phú hào vì gặp mặt Bạch lão mà không tiếc tiền như rác.

Nếu vô danh, chỉ có thể dựa vào những người xung quanh, trước nhà thường xuyên vắng vẻ. Sự chênh lệch như trời và vực (nguyên văn: như lòng sông với mặt biển???) này gây ra áp lực lớn đến mức có thể làm cho tâm hồn người ta trở nên tăm tối.

Tuy nói đám người này khách đến nhà không đến mức quá vắng vẻ nhưng bọn họ cũng không muốn một tay thầy thuốc mới như ngôi sao vừa mọc bùng sáng. Vọng Thiên Thành có một Bạch lão là đủ lắm rồi, không cần người thứ hai tranh đoạt lợi ích của bọn họ xuất hiện!

Cho nên, có một người trung niên mặt mày trắng trẻo nhẵn nhụi, thoát nhìn khoảng bốn mươi tuổi, hỏi Lăng Tiêu:

- Người nói, chắc chắn có thể cứu sống Đại công tử?

Giọng nói người này vô cùng bất hảo, cứng nhắc, lạnh lẽo khiến người trong phòng nghe được đều nhú mào, thậm chí, cho dù là người muốn tìm người trẻ tuổi này gây phiền toái thì cũng không cần đến mức thế này. Nếu người ta dám trước mặt Ngô gia chủ đảm bảo thì cứ để hắn chữa đi.

Chữa khỏi là hần có bản lĩnh, là hần có năng lực. Muốn chèn ép một người kì thật rất đơn giản. Không phải cứ một người có năng lực là sẽ nhất định thành công! Đại bộ phận người ở đây, ai mà không phải là hạng cáo già. Ngay cả Ngô gia tam công tử vừa mới vào cũng không có biểu hiện gì khác thường với Lăng Tiêu.

Cho nên người này nhảy ra, sẽ không ai làm chỗ dựa cho hần.

Lăng Tiêu ngẩng đầu lên, thản nhiên liếc mắt nhìn người này, khẽ cười nói:

- Sao, ngài có gì chỉ giáo?

- Chỉ giáo thì không dám. Ta chỉ muốn biết ngay cả Bạch lão cũng bó tay thì người trẻ tuổi như người dùng cách gì mà dám nói là có thể cứu sống Đại công tử?

Lăng Tiêu hơi nhăn mày, Ngô Anh và Ngô Tú Nhi trên mặt lộ ra mấy phần không kiên nhẫn. Tên này gây sự còn dám kéo Bạch lão vào.

Bạch lão biến sắc, lạnh lùng nhìn lướt qua người này, sau đó nói:

- Sức người có hạn, lão phu cũng phải là thần, tự nhiên không thể cái gì cũng tinh thông. Lão phu cũng không có tự đại đến mức tự nhận mình là thiên hạ vô địch.

Nói rõ ràng như Bạch lão thì chỉ cần không phải người bị thiếu năng trí não thì cũng có thể nghe ra. Ý của Bạch lão chính là nhận thua, đồng thời cũng nói cho người trẻ tuổi kia thấy rằng chuyện này không liên quan gì đến lão!

Mọi người không hện mà cùng kinh ngạc. Không thể ngờ được Bạch lão lại thay đổi thái độ nhanh như thế. Gã thầy thuốc đứng sau lại nhìn Lăng Tiêu, ánh mắt đã có chút thay đổi.

Người chất vấn Lăng Tiêu sau khi nghe xong câu nói của Bạch lão cũng có chút ngưng ngừng, có chút bẽ bàng. Trong ánh mắt nhìn về Lăng Tiêu tràn đầy sự oán độc, cười lạnh nói:

- Ta thật muốn nhìn xem người làm sao cứu Đại công tử! Chất độc này...

- Đủ rồi!

Ngô Tú Nhi sắc mặt giận dữ, quát lên một tiếng, sau đó lạnh lùng nhìn thầy thuốc:

- Ý của người, có phải là không muốn ca ca ta tỉnh lại? Người đang rắp tâm tính làm gì?

Mặt tên thầy thuốc lập tức trắng bệch. Hần chỉ chăm chăm cùng Lăng Tiêu tranh đấu, đã quên đây là nơi nào. Lúc này bị đại tiểu thư Ngô gia chỉ mặt quát lớn, mặt đỏ bừng bừng, cổ nén mấy câu còn chưa nói.

Ngô Anh cau mày, nói với quần gia:

- Nhị bá, đưa thầy thuốc này về đi, đưa tiền đầy đủ!

Quần gia Ngô gia sớm đã bực mình gã thầy thuốc đó rồi, thầm nghĩ: "Các người nếu không có bản lĩnh chữa thì cứ thành thật đi. Người ta có bản lĩnh hay không, ai cần các người nghi ngờ giúp? Trước mặt gia chủ, các người tính làm trò trống gì vậy?"

Lúc người nọ bước ra khỏi cổng, quay đầu lại nhìn Lăng Tiêu, ánh mắt đầy oán hận. Ngô Anh nhìn thoáng qua lão quần gia, lão quần gia ngậm miệng. Người này chất vấn Lăng Tiêu ở Ngô gia, nhìn như rất lỗ mãng, nhưng tinh thần lực cường đại của Ngô Anh lại cảm giác được tinh thần lực của người này dao động có chút bất thường.

Hơn nữa, cho dù gặp phải một người đồng nghiệp tài giỏi đột ngột xuất hiện cũng không thất thố đến mức đó. Hơn nữa Ngô Anh quyết tâm tra rõ chuyện con mình, thuận tiện điều tra người này một chút cũng là lẽ thường.

Tất cả mọi người bị đuổi ra ngoài, kể cả nhị công tử và tam công tử. Riêng Bạch lão lui lại, hướng về Lăng Tiêu cười nói:

- Tiểu hữu, lão phu có thể đứng bên cạnh xem một chút hay không?

Lăng Tiêu gật gật đầu, nhìn thoáng qua Ngô Anh. Ngô Anh cười nói:

- Bạch lão muốn đứng xem, chỉ cần Tiêu tiên sinh đáp ứng là được!

Lăng Tiêu mỉm cười, Ngô Anh tùy tiện đặt cho hắn một cái họ, chính hợp tâm ý Lăng Tiêu, cười nói:

- Bạch lão tiên bối muốn nhìn, vân bối đương nhiên hoan nghênh!

Bạch lão nhìn qua Lăng Tiêu đầy tán thưởng. Thầm nghĩ: “Người thanh niên này thật phúc hậu, lại hiểu được lễ tôn kính người già. Thật đúng là một thiên tài!”. Đến bây giờ, Bạch lão vẫn cho rằng khả năng chữa bệnh của Lăng Tiêu không quá cao! Hắn còn quá trẻ! Tuổi trẻ làm cho người ta căn bản là khó mà tin phục!

Có thể giải được độc của Đại công tử có lẽ chỉ là sự trùng hợp, Dù sao lần này Ngô gia giảng lưới khắp thành, mời tất cả thầy thuốc tới. Cho nên trong lòng Bạch lão vẫn giữ cảm giác mình vượt trội. Thấy Lăng Tiêu khách sáo, trong lòng thầm nghĩ, nếu có cơ hội sẽ giúp người trẻ tuổi này tạo dựng chỗ đứng!

Lăng Tiêu nói với Ngô Anh:

- Ngô gia chủ đừng cho người không phận sự vào. Ta hiện tại phải chữa trị kinh mạch trong cơ thể Đại công tử. Năng lượng bên trong kinh mạch là yếu tố cơ bản duy trì sự sống còn. Nếu có thể chữa trị kinh mạch đang hỗn loạn cho tốt, sau đó giải độc sẽ thoải mái hơn nhiều!

482. Chương 428: Kết Giao (2).

Bạch lão nghe xong không khỏi gật đầu. Lão cảm thấy Lăng Tiêu - người họ Tiêu trẻ tuổi này - nói rất có bài bản, không phải là lung tung nói bừa. Lão cũng cho rằng, nếu cứu Đại công tử, trước hết phải chữa trị kinh mạch của hắn. Nhưng vấn đề là độc tố của hắn khó giải! Hiện tại người trẻ tuổi này nếu có thể giải độc cho Đại công tử thì việc cướp tính mạng của Đại công tử về cũng không là vấn đề gì!

Bạch lão nghĩ thế bèn nói:

- Đây, lão phu coi như là lãnh nghề, có thể giúp người một chút gì chẳng!

Trong lòng Lăng Tiêu vui vẻ, gật gật đầu. Nếu chính hắn khôi phục kinh mạch Ngô Dung, sợ là cần phải tiêu hao một phần năng lượng, hơn nữa sẽ dễ khiến người ta nhìn ra chỗ nông sâu của hắn. Bây giờ có cao thủ như Bạch lão hỗ trợ, tự nhiên là không cần lo lắng.

Lăng Tiêu và Bạch lão khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, ở giữa là Ngô gia đại công tử Ngô Dung. Lực lượng trong cơ thể hai người theo song chưởng từng chút một rót vào trong cơ thể Ngô Dung. Mỗi người phụ trách một đại kinh mạch. Tuy trước kia hai người chưa từng hợp tác qua, nhưng phối hợp rất ăn ý. Một cổ khí màu trắng từ đỉnh đầu Ngô Dung bay lên. Kinh mạch hỗn loạn của hắn từng chút một được chữa trị.

Trong biệt viện của Ngô gia lúc này đã khôi phục sự tĩnh lặng. Đám thầy thuốc bị đuổi đi toàn bộ. Nhị công tử Ngô Liên và tam công tử Ngô Lượng ngồi cùng một chỗ. Về mặt Ngô Lượng phần nộ, thở phì phì nói:

- Mẹ nó, vốn tên kia sắp chết một cách êm đẹp, không ngờ đầu ra một người chữa khỏi cho lão Đại. Đúng là lớn mạng, như vậy mà cũng không chết!

- Được rồi, người muốn tất cả mọi người đều nghe thấy sao?

Ngô Liên dè dặt âm thanh, hung hăng trừng mắt nhìn Tam đệ liều lĩnh của hắn, sau đó nói:

- Chuyện này với ta và người nửa điểm quan hệ cũng không có. Người đừng hồ ngôn loạn ngữ. Nếu chuyện này đến người, người đừng tưởng rằng phụ thân sẽ vì người là con của ông ấy mà tha cho người!

Nhắc đến phụ thân, Ngô Lượng khẽ rùng mình, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy sự oán độc, bĩu môi nói:

- Ông ta? Hừ, trong mắt ông ta trừ người nọ và tiểu muội còn có ai? Ngô gia làm gì có chỗ chân chính cho hai huynh đệ ta? Không chỉ như thế, chúng ta trốn đi ra ngoài thì sao? Lão gia này không ngờ sợ chúng ta

âm thầm tranh đoạt sản nghiệp Ngô gia, cũng không thả chúng ta ra ngoài! Ca ca, người nói đi, chúng ta coi ông ta là phụ thân, ông ta có khi nào coi chúng ta là con không?

- Câm mồm!

Ngô Liên sắc mặt âm trầm, môi hơi run run:

- Sau này nếu còn nói những lời đại nghịch bất đạo như thế, ta sẽ tự tay phế người! Ông ta dù không tốt, cũng là cha người.

Nói xong, cảm thấy lời nói của mình có chút nghiêm trọng, nhìn ánh mắt đỏ vằn của Ngô Lượng, Ngô Liên trầm giọng nói:

- Về sau đừng nhắc đến chuyện này! Còn nữa... Thầy thuốc họ Tiêu kia, người ngàn vạn lần đừng để ý đến hắn. Hiện tại hắn chắc chắn được các nhân vật cao cấp nhất của Ngô gia bảo vệ!

Kì thật trong lòng Ngô Liên vô cùng tán thành, vô cùng ủng hộ những lời đệ đệ vừa nói! Nhưng vừa rồi trong đại sảnh, ánh mắt phụ thân liếc hắn khiến Ngô Liên có cảm giác như rớt vào hố băng! Trong khoảnh khắc, cả người hắn lạnh như băng. Sau khi đi ra, toàn thân ướt đầm mồ hôi. Nhiều năm đã qua, hắn chưa từng chột vật như lúc đó. Một ánh mắt dường như nhìn thấu tất cả, từ chuyện Ngô gia thiết vệ ngay lúc quan đầu khấn yếu bỗng nhiên chậm nửa nhịp, làm Ngô Dung trọng thương, rồi chuyện độc dược... Ngô Liên cảm giác được, ánh mắt của Ngô Anh đầy ẩn ý, đối với hắn như là một cái cảnh cáo vô hình!

Có thể nói, toàn bộ sự kiện, Ngô Liên đều không tham gia. Nhưng hắn hiểu rành rẽ từng chi tiết một! Hơn nữa còn hoàn toàn không tỏ ra có chuyện gì, cứ để nó tùy ý diễn ra. Đơn giản là, nếu Ngô Dung đã chết, Ngô gia chính là thiên hạ của hắn!

Thở dài một tiếng, trong lòng Ngô Liên trào dâng một cảm giác bất lực: “Chẳng lẽ cả đời này, Ngô Liên ta chỉ có thể ở dưới Ngô Dung, làm một cái bóng tồn tại trong Ngô gia?”

Trong lòng Ngô Liên thì: “Ta tuyệt đối không làm một Ngô gia nhị công tử vật vờ như cái bóng. Ta nhất định phải vùng lên! Chẳng những phải thành Ngô gia gia chủ, ta còn phải dẫn dắt Ngô gia trở thành bá chủ Vọng Thiên Thành!”

Tên Tiêu tiên sinh kia, tuy rằng Ngô Liên không cho Ngô Lượng động đến hắn, nhưng ở trong lòng Ngô Liên sớm đã phán Lãng Tiêu án tử hình! Người như thế, không cần người Ngô gia đi giết.

Lãng Tiêu và Bạch lão cùng thu tay, sau đó mở mắt ra nhìn nhau cười.

Rất nhiều khi, tình bạn thành lập có thể chỉ từ một câu nói, một ánh mắt đơn giản như vậy. Lãng Tiêu và Bạch lão trong quá trình khôi phục kinh mạch của Đại công tử, không cần nói với nhau câu nào đã trở thành bằng hữu!

Nói đơn giản, hai người nhìn nhau thuận mắt, thế thôi.

Thông qua việc khôi phục kinh mạch Ngô Dung, Lãng Tiêu phát hiện năng lượng trong cơ thể Bạch lão có thể dùng chữ mệnh môn mà hình dung, quả thật rất khổng lồ. Kinh mạch Ngô Dung hơn phân nửa là do Bạch lão khôi phục!

Hơn nữa thấy bộ dạng mặt không đỏ hơi thở không loạn của lão, hiển nhiên không xem chuyện gian khổ này là gì cả. Lãng Tiêu thật ra có chút rối loạn hô hấp, trên trán lấm tấm mồ hôi... Tuy nhiên, là giả bộ. Tuy rằng hai người cùng phối hợp, nhưng Lãng Tiêu cũng không biểu lộ ra toàn bộ thực lực của mình.

Chỉ như thế, Bạch lão đã cảm thấy không tin nổi, giơ ngón tay cái lên với Lãng Tiêu, nói:

- Không tồi, thực lực rất mạnh!

Lãng Tiêu cười khiêm tốn:

- Bạch lão cũng thâm sâu không lường!

Ngô Anh đứng bên cạnh có thể cảm giác được, kinh mạch con mình sau khi khôi phục lại dường như trên người có thêm vài phần sinh khí. Tâm trạng phấn khởi, Ngô Anh liền cười nói:

- Bạch lão là cường giả sinh ra và lớn lên ở Vọng Thiên Thành. Tiêu tiểu đệ, nếu người muốn ở Vọng Thiên Thành phát triển sự nghiệp, nếu có lời giúp đỡ của Bạch lão thì sẽ làm chơi ăn thật đấy!

Ban đầu Bạch lão sững sốt, sau đó lộ ra vẻ thoải mái. Cường giả trẻ tuổi tương lai hứa hẹn như thế làm sao không có chí tiến thủ? Hắn cười, chỉ vào Ngô Anh nói:

- Ngô gia chủ, sao người lại không thành thật như vậy? Sao người lại chỉ Tiêu tiểu huynh đệ bỏ chỗ sáng vào chỗ tối? Ngô gia người như cây đại thụ, lão Bạch ta thì cô độc một mình, làm sao so sánh được?

Ngô Anh cười ha hả:

- Ngô gia ta bụng làm dạ chịu. Nhưng mà lão Bạch người, nếu thấy Tiêu tiểu huynh đệ thuận mắt thì đừng ngại mà giúp một tay.

Lăng Tiêu có chút cảm kích nhìn thoáng qua Ngô Anh. Thực ra, cho dù mình có ra tay cứu Ngô gia đại công tử, Ngô Anh nhiều lắm là dùng thanh thế Ngô gia tạo thế cho Lăng Tiêu là được rồi. Nhưng bây giờ, xem ra đang một lòng giúp đỡ Lăng Tiêu thành lập thế lực.

Bạch lão cười, lấy tay vuốt râu, nhìn Lăng Tiêu gật đầu nói:

- Người đã nói thế, ta quả thật nhìn người trẻ tuổi này rất vừa mắt. Tương lai nếu có gì khó khăn có đến tìm lão Bạch ta, ta làm sao có thể chậm trễ đây?

Lăng Tiêu hơi khom người:

- Tiêu Phong xin tạ ơn Bạch Lão trước!

- Tiêu Phong. Tên rất hay!

Bạch lão tán dương. Quần gia từ bên ngoài tiến vào, trên trán đầm mồ hôi, trên mặt mang theo tia vui mừng:

- May mắn không làm nhục mệnh. Dược liệu của Tiêu tiên sinh rất là kỳ quái. Chạy rất nhiều hiệu thuốc, đại bộ phận đều nói chưa thấy qua. Tuy nhiên may mắn là ta tìm thấy mấy thứ này ở trong mấy nhà thích trồng kỳ hoa dị thảo trong thành. Mấy nhà này nghe nói Ngô gia ta cần, đều không cản trở gì cả...

Trên mặt Ngô Anh lộ vẻ vui mừng, nhìn quần gia đầu đầy mồ hôi, trong lòng có chút cảm động:

- Nhị bá, việc này người để hạ nhân đi làm là được, cần gì tự mình ra ngoài?

Quần gia lúc này mới lấy khăn tay ra lau mồ hôi, nói:

- Chuyện liên quan đến tính mạng Đại công tử, ta không yên tâm khi sai tới đó đi làm.

Ngô Anh ngẩng đầu nhìn Lăng Tiêu:

- Tiêu tiểu huynh đệ, thật phiền ngài rồi!

Lăng Tiêu mỉm cười gật gật đầu, sau đó hướng về Bạch lão đang đứng bên cạnh bỗng nhiên nói:

- Bạch lão, người có muốn xem qua một chút, thuốc này luyện thành thế nào không?

Bạch lão tuy rằng thực lực mạnh mẽ. Nhưng làm một thầy thuốc, cứu người vô số, trong tay nắm rất nhiều phương thuốc, đều là độc nhất vô nhị. Nhưng chuyện này vô cùng nhạy cảm, nên lão cố kìm nén cái hy vọng xa vời rằng Lăng Tiêu có thể truyền lại phương pháp này cho lão, thậm chí lão còn không dám hy vọng xa vời rằng Lăng Tiêu sẽ nói cho lão nghe Đại công tử trúng độc gì!

Trong lòng còn nghĩ, nếu có thể từ Lăng Tiêu hỏi được Đại công tử trúng độc gì là tốt rồi. Đối với loại người như lão mà nói, loại vấn đề này mà không hiểu thì quả thực vô cùng khó chịu.

Nhưng nghề gì cũng có luật của nó. Bạch lão không thể tùy ý đập vỡ bát cơm của người khác. Người ta dạy bản lĩnh kiếm cơm cho mình, người ta làm sao mà sống? Nhưng thật không ngờ Lăng Tiêu có thể hào phóng như thế.

Ngay cả Ngô Anh cũng sửng sốt, trong ánh mắt nhìn Lăng Tiêu đã không đơn thuần là sự tán thưởng! Trong lòng thầm nhủ: kẻ này thật là bất phàm!

Bạch lão ngạc nhiên và vui mừng:

- Ta, ta thật sự có thể xem sao?

483. Chương 429: Lão Bạch.

Lăng Tiêu cười nói :

-Như thế nào, Bạch lão không muốn xem sao?

-Muốn, muốn, đương nhiên là muốn!

Bạch lão nói liên tục. Cảm xúc kia có bao nhiêu lần phấn khích, nó giống như một đứa bé có được món đồ chơi, trong lúc nhất thời biểu lộ ra vẻ phấn khích, khiến Ngô Tú Nhi không kiềm nổi mà bật lên một tiếng cười.

Ngô Anh trừng mắt nhìn cô bé bướng bình này, vẻ mặt Bạch lão cũng đỏ lên, có chút xấu hổ.

Lăng Tiêu nói với vẻ mặt nghiêm nghị :

-Bạch lão chính là thầy thuốc, nên biết thầy thuốc có tâm như cha mẹ. Cả đời của Bạch lão tất nhiên đã từng cứu sống rất nhiều người, tuy loại kỳ độc này ít gặp, nhưng không người nào cam đoan nó sẽ xuất hiện trở lại. Nếu bởi vì vậy mà có người tử vong thì đó cũng chính là lỗi của Tiêu Phong ta. Đến lúc đó, ta không giết người ta nhưng người ta cũng vì ta mà chết, nói sao Tiêu Phong chịu nổi chứ? Cho nên, ta tin rằng, trong lòng Bạch lão cũng giống như Tiêu Phong, cũng không phải vui sướng vì phương thuốc tuyệt vời, mà là vui sướng vì sau này có thể cứu sống người trúng độc!

Lăng Tiêu nói năng có khí phách trong buổi nói chuyện này, không ai dám nói Lăng Tiêu đang làm bộ từ bi. Mà ngay cả Bạch lão, cũng có vẻ mặt động dung nhìn Lăng Tiêu, rốt cuộc thở dài một tiếng, thầm nói trong lòng : Luận khí độ, ta không bằng kẻ này! Hôm nay ta có thể kết giao với tiểu hữu, làm sao không phải là chuyện may mắn của lão Bạch ta chứ?

Đôi mắt Ngô Tú Nhi lộ ra tia sáng kì dị khi nhìn Lăng Tiêu, trước kia trong lòng có một chút trào phúng người này, nhưng nay không còn sót lại một chút gì. Thực ra nàng cảm thấy Lăng Tiêu luôn làm theo ý Bạch lão, cũng không có gì đáng trách. Bởi vì ở Vọng Thiên Thành này, ai cũng biết, tuy rằng Bạch lão không có bất cứ thế lực gì sau lưng, nhưng cũng không có người nào có thực lực dám đắc tội lão!

Nếu Lăng Tiêu có thể dựa vào Bạch lão, đừng nói chỉ là một Âu Dương gia tộc, cho dù mười Âu Dương gia tộc có tiến vào Vọng Thiên thành, cũng phải chạy trở về với vẻ mặt xám tro!

Lăng Tiêu ... Tiêu Phong ... Hai cái tên này không ngừng lóe lên trong đầu Ngô Tú Nhi. Đến cuối cùng, nàng bỗng nhiên phát hiện phụ thân đang dùng ánh mắt cổ quái nhìn mình, vừa nhìn thấy, trong đại sảnh ngoại trừ phụ thân và ca ca đang nằm trên chiếc giường mềm, còn Lăng Tiêu và Bạch lão đã không biết đi từ lúc nào rồi.

-Con đang nghĩ gì đó?

Sắc mặt Ngô Anh có chút cổ quái nhìn con gái mình.

-Không, con không nghĩ gì. Con chỉ nghĩ , không biết khi nào ca ca có thể tỉnh lại!

Mặt của Ngô Tú Nhi đỏ như hoa đào, giải thích thật cẩn thận.

-Con cũng đã ở đây trông nom vài ngày rồi, mặt mày đầu tóc vẫn chưa tẩy rửa, con nên đi trang điểm một chút đi. Hãy ngủ một giấc đi, nếu không, người ta sẽ chê cười đấy!

Ngô Anh nhìn vào trong mắt con gái, tràn ngập vẻ hiền từ.

Loại ánh mắt này, hơn xa khi ông dùng ánh mắt nhìn trừng Ngô
mắtôppppp ẻ 4h ánH dùng án án
g bigh, s phàm!

Ngay tại thời điểm hai người Lăng Tiêu và lão Bạch uống rượu tâm sự, bên kia hai người Ngô Anh và quần gia cũng ngồi với nhau, Ngô Anh nhẹ giọng hỏi :

-Nhị bá, người thấy thế nào?

Lão già này và phụ thân của Ngô Anh cùng từ nhỏ lớn lên, chính là một nhánh của Ngô gia. Cho nên cho tới bây giờ, Ngô Anh hết sức kính trọng vị quần gia trung thành và tận tâm này.

Lão quần gia thoáng trầm ngâm một chút, sau đó nói :

-Chuyện này chắc không liên quan quá lớn tới Vương gia. Ngô gia ngã nhưng chưa chắc Vương gia chiếm được tiên nghi! Đạo lý này, ta không tin bọn hăn sẽ không hiểu.

-Đúng vậy, nhưng độc dược là từ trong tay người Vương gia xuất ra ... ..

Ngô Anh còn chưa dứt lời, bên ngoài truyền đến giọng nói của thị vệ :

-Gia chủ, gia chủ Vương Thành của Vương gia cầu kiến.

Đã trễ thế này, hăn lại tự mình tới đây sao?

Ngô Anh và lão quần gia liếc mắt nhìn nhau, nói :

-Mau mời ... Không, ta tự mình đi nghênh đón!

Khi Ngô Anh đi vào bên hông cửa, nhìn thấy một mình gia chủ Vương gia đứng ở đó. Cách đó không xa, một chiếc xe ngựa bình thường đang dừng, rất hiển nhiên, gia chủ Vương Thành của Vương gia lén lút đến!

Ánh mắt hai người Ngô Anh và Vương Thành giao nhau, trong mắt hai người nhìn ra ý tứ của đối phương, cùng nhau gật đầu, không nói lời dư thừa, trực tiếp cùng nhau đi vào một cái sân bí ẩn.

... ..

Hai người Lăng Tiêu và lão Bạch trò chuyện về các loại tục lệ và dân tình trong Thánh Vực, nói về một số bảo vật thường xuyên được khai quật ở Thánh Vực. Thời gian trôi qua hồi lâu, cũng không thấy được Thiết Đản đến, trong lòng Lăng Tiêu có chút sốt ruột, thầm nghĩ : Không đến nỗi mình vừa mới ở Ngô gia, thì liền có người đến chỗ Thiết Đản trả thù chứ? Hơn nữa, Thiết Đản cũng không nhu nhược mà ai cũng có thể dụ hoặc! Chẳng lẽ không thấy mình, Thiết Đản sẽ không đi theo bọn họ hay sao?

Nghĩ vậy, Lăng Tiêu đứng lên, nói :

-Đại ca, đệ có chút lo lắng, muốn trở về nhìn xem một chút.

Thực lực hai người, đương nhiên không thể bị say rượu, lão Bạch ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy cái chết của Vương Đức chính là một sự cảnh báo, nói :

-Ta sẽ đi cùng với người!

Lăng Tiêu lắc đầu nói :

-Chắc là không có nguy hiểm, có thể hăn không thấy đệ, sẽ không chịu đi theo bọn họ.

Sự thật đúng như suy đoán của Lăng Tiêu. Thiết Đản thấy người lạ, nói gì hăn cũng không chịu rời đi, người của Ngô gia rơi vào đường cùng, chỉ trở về phục mệnh. Mà Lăng Tiêu, đã thoáng gặp bọn họ, chẳng qua là Lăng Tiêu bay nhanh ở trên không trung, còn người của Ngô gia ở trên xe ngựa dưới mặt đất, cho nên không nhìn thấy.

Lúc Lăng Tiêu rời khỏi Ngô gia, đại khái Ngô Anh đã từng phân phó, Lăng Tiêu có thể tùy ý làm cái gì, cho nên cũng không có bị ngăn trở, một đường bay nhanh, sau khi trở vào trong hậu viện, thấy đèn trong phòng còn sáng, mà Thiết Đản ngồi ở cửa, cảm nhận khí tức từ xa của Lăng Tiêu, trên mặt mới lộ ra vẻ tươi cười.

-Ca ca, vừa rồi có một đám người gạt ta đi theo bọn họ, Thiết Đản nói không nhìn thấy ca ca, ta sẽ không đi!

Tên này đứng lên, vỗ vỗ bụi trên cái móng, nói chuyện với Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu cười nói :

-Thực sự những người đó đến đưa đệ đi, chẳng qua đệ đóng cửa cũng được, chúng ta đi thôi.

-Đi đâu?

Thiết Đản thuận miệng hỏi.

-Ngô gia.

Lăng Tiêu vừa nói xong, đôi mắt bỗng nhiên nheo lại, ban đêm yên tĩnh, âm thanh có thể truyền đi rất xa, một hồi âm thanh tay áo phá không, nhanh chóng truyền đến gần từ nơi xa.

Cả người Thiết Đản chợt bộc phát ra khí thế hùng mạnh, thuận tay từ trên cửa vớ lấy một thanh thiết côn lớn, đây là vũ khí tạm thời mà Lăng Tiêu đã chuẩn bị cho Thiết Đản. Thiết Đản trời sinh có thần lực, lại đạt tới cảnh giới Kiếm Thần, một thân bản lĩnh kiên cường đã đăng phong tạo cực, nếu có một thanh vũ khí thuận tay, gần như người luyện võ cùng bậc cũng không phải là đối thủ.

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm được Lăng Tiêu xuất ra, nắm trong tay, Yêu Huyết kiếm có tâm ý tương thông với Lăng Tiêu, gần như Lăng Tiêu vừa nghĩ đến, thì yêu Huyết kiếm biết phải làm gì rồi. So với những vũ khí khác ở trong nhẫn trữ vật của Lăng Tiêu, phần lớn chỉ là để trang trí.

Hai người Lăng Tiêu và Thiết Đản đứng cùng chỗ với nhau, không hề công kích, trên không trung không ngừng rơi xuống sáu người luyện võ mặc y phục đen che mặt. Mắt của sáu người luyện võ này đều lóe lên tinh quang, khí thế hùng mạnh trên người, một người trong đó nhìn Lăng Tiêu, trầm giọng quát :

-Người là Tiêu Phong sao?

Lăng Tiêu lắc đầu :

-Ta không phải.

Người đó hừ lạnh một tiếng, nói :

-Không phải cũng giết!

-Lên!

Một tiếng hét to, sáu người này giống như tên rời cung, hào quang trên kiếm lóe lên, mãnh mẽ chém về phía Lăng Tiêu.

-Muốn đánh đại ca ta hả! Trước hết hãy hỏi Thiết Đản ta một chút!

Vù! Vù! Vù!

Một trận nổ ra, ngày sau đó, một hồi âm thanh chói tai của kim thiết vang lên, trên không trung bắn ra một vùng lửa lớn.

485. Chương 430: Chặn Giết Và Tấm Lòng Của Hồng Nhan (2).

Thiết Đản nhìn thiết côn tình thuận trong tay mà trợn mắt há hốc mồm, không ngờ trong nháy mắt giao thủ vừa rồi, bị gọt ra một phần ba!

Thiết Đản giận dữ, mặc kệ nói như thế nào, đây là vũ khí đầu tiên ca ca chuẩn bị cho mình! Sức nặng vừa phải, hần sử dụng rất thuận tay. Hôm nay lần đầu tiên dùng đánh nhau, không ngờ bị người ta phá đi. Từ khi còn nhỏ Thiết Đản có cuộc sống vất vả, giống như vũ khí được chế thành tinh thiết. Trước đây hần và ca ca của hần chỉ có thể nhìn.

Con mắt Thiết Đản chợt đỏ, trong cổ họng phát ra tiếng rít gào, vẻ mặt dữ tợn, hơn nữa trong đôi mắt lộ ra hung quang, gần như là một con dã thú đang giận dữ!

Lăng Tiêu cố ý muốn thử xem thực lực của Thiết Đản, bởi vì sáu người mới tới này, chỉ có hai gã đạt tới cảnh giới Kiếm Thần, còn lại bốn gã chẳng qua chỉ là Kiếm Thánh bậc cao.

Tuy rằng bọn họ làm hỏng binh khí của Thiết Đản, nhưng Thiết Đản lúc này dùng lực của bản thân, đối kháng với một kích toàn lực của sáu người này! Phần thực lực này ... Mạnh mẽ!

Thiết Đản nổi giận, sáu người ở bên kia lại bị kinh hoảng, liếc mắt nhìn nhau, cũng thấy sự sợ hãi trong mắt đối phương.

-Đi!

Không một chút do dự, thấy giết không được Lăng Tiêu, sáu người này lập tức nghĩ đến việc lập tức chạy trốn.

-Còn muốn chạy sao? Lưu lại mệnh đi!

Thiết Đản rít gào một tiếng, thân hình cao lớn, giống như một khối đá lớn bị lực mạnh đánh văng ra, một mình đuổi theo với thiết côn chỉ còn một phần ba.

Ồ!

Trong không khí truyền đến một âm thanh trầm muộn cắt qua không khí. Gã sát thủ có cảnh giới Kiếm Thánh bậc cao kêu lên một tiếng hoảng sợ, ngay sau đó, một tiếng vang bi thương truyền đến, người đó giống như một khối bông rách nát, bị một côn của Thiết Đản quét qua ngang hông, đáng văng ra ngoài giống như gió thu cuốn đi lá rụng.

Năm người còn lại, gần như không dừng lại chút nào, thân hình nhanh như điện xẹt biến mất trong trời đêm.

Từ đầu đến cuối, Lăng Tiêu giống như quần chúng, không ra tay. Nếu hắn chịu ra tay, sáu người này tuyệt đối không có khả năng chạy trốn nào!

Đồng thời Lăng Tiêu không muốn biểu lộ ra thực lực của mình ở trước mặt đám tiểu nhân vật này. Còn về chuyện khác, Lăng Tiêu cũng không muốn mình có bất cứ quan hệ tới chuyện này.

Bị Thiết Đản giết một, đúng lúc cho Ngô gia một cơ hội để điều tra. Chung quy các người không thể tới giết ta, một chút giá phải trả cũng không xuất ra thì các người trở về đi!

Khóe miệng Lăng Tiêu nổi lên một chút cười lạnh. Lúc này, không trung nhanh chóng xuất hiện mười mấy người, trong đó có một lão già có tốc độ nhanh nhất, đúng là lão Bạch, vẻ mặt thân thiết nhìn Lăng Tiêu, từ rất xa truyền đến tiếng nói của lão.

-Người không sao chứ? Huỳnh đệ!

-Huỳnh ... Huỳnh đệ?

Những thiết vệ của Ngô gia trên không trung thiếu chút nữa lao đảo rơi xuống từ trên bầu trời, nhìn lão Bạch, rồi lại nhìn Tiêu tiên sinh, tuổi tác hai người hơn kém nhau ... cũng quá lớn rồi, hơn nữa, vừa mới biết nhau không đến một ngày, thì thành huynh đệ sao?

Tuy nhiên chuyện quan tâm nhất của những thiết vệ Ngô gia này, chính là gã sát thủ ám sát Lăng Tiêu, cáo buộc tội cho Lăng Tiêu, sát thủ bị Thiết Đản dùng một côn đánh chết đang nhanh chóng rơi xuống trước mặt, nhìn gã sát thủ kia bị đánh thành hai đoạn. Tuy những thiết vệ của Ngô gia đã quen nhìn chuyện sinh tử, cũng không kiềm nổi trong lòng có chút phát lạnh, lại nhìn vào trong ánh mắt Thiết Đản, cũng mang theo rất nhiều sự kính sợ.

Lăng Tiêu hơi hơi cảm động trong lòng, nhìn Bạch lão nói :

-Đệ không sao, như thế nào các người chạy tới nhanh như vậy.

Lão Bạch nói :

-Người của Ngô gia đã phục mệnh, nói chào đón người, gia chủ của Ngô gia muốn báo cho người, nhưng biết người vừa đến đây, lập tức phái những người này đến đây nghênh đón. Ta nghĩ dù sao người cũng vô sự, ai có thể nghĩ được có thể gặp phải chuyện này. Người có thù oán với gia tộc nào trong Vọng Thiên Thành không?

Lăng Tiêu cười khỏ nói :

-Huynh cảm thấy có thể sao?

Lão Bạch lắc đầu, sờ sờ râu, nói :

-Không có khả năng, bình thường người vẫn ru rú trong nhà, làm sao có người nào không vừa mắt với người chứ, vậy phỏng chừng có liên quan đến chuyện này rồi!

Lăng Tiêu gật gật đầu, sau đó giới thiệu với lão Bạch :

-Đại ca, đây là đệ đệ xấu của ta!

Nói xong quay qua nói với Thiết Đản :

-Mau gọi đại ca đi!

Về mặt Thiết Đản then thùng :

-Lão, lão cũng có râu, kêu gia gia cũng còn được chứ ... ..

Một đám thiết vệ Ngô gia không kìm nổi quay lưng cười trộm, khóe miệng lão Bạch bỗng nhếch lên, sau đó nói :

-Ta quá già sao? Muốn người kêu thì người kêu đi! Không nên nói nhiều lời vô nghĩa như vậy!

Thiết Đản nhìn Lăng Tiêu, lại nhìn lão Bạch, ủy khuất kêu lên một tiếng :

-Đại ca!

-Ha, lời này mới đúng chứ! Hôm nào đại ca sẽ cho người vũ khí!

Đôi mắt sắc của lão Bạch nhìn thấy vũ khí của Thiết Đản bị tổn hại, liền trực tiếp tặng cho Lăng Tiêu một nhân tình.

Những thiết vệ của Ngô gia cảm thấy hôm nay xem như mình đã kiến thức rồi. Đầu tiên thầy thuốc tuổi còn trẻ Lăng Tiêu kỳ cục gọi lão Bạch là đại ca, làm cho bọn họ cảm thấy không thể tin nổi, đừng cảm thấy Bạch lão là một người luôn vui vẻ sống cùng nhau, qua nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ bọn họ cũng không thấy Bạch lão khách khí với bất kì người trẻ tuổi nào, càng đừng nói kết bạn đồng vai vế, đó là chuyện không có khả năng.

Sau đó chính là một gã quá xấu, kêu hắn gọi Bạch lão là đại ca, đó là chuyện có biết bao nhiêu người tha thiết mơ ước? Đừng nói kêu là đại ca, kêu gia gia bọn họ cũng cam tâm tình nguyện! Chỉ cần Bạch lão đồng ý coi bọn họ là con cháu ... Nhưng tên vô cùng xấu xí này, giống như có người đang cưỡng ép hắn.

Thiết vệ Ngô gia chỉ có thể cảm than trong lòng : Mẹ nó, người so người sao mà khác quá! Lại nhìn vào trong ánh mắt của Lăng Tiêu với kính ý tràn ngập, nhìn Thiết Đản với vẻ hâm mộ, thậm chí nói : Có một vị đại ca như vậy, thật tốt!

Mọi người chạy về phía Ngô gia, trên đường vô sự.

Ngô Anh nghe kể về chuyện đã xảy ra, tự mình đến an ủi Lăng Tiêu, cùng đi với ông còn có gia chủ Vương Thành của Vương gia.

Lăng Tiêu nhìn thấy bộ dáng người trung niên, gia chủ Vương gia, ấn tượng đầu tiên chính là, đây là một người có tâm cơ vô cùng! Thoạt nhìn lòng dạ rất sâu.

Bộ dáng Vương Thành, cũng đã bốn mươi tuổi, phần ngực có chút đen, râu mép được cạo vô cùng sạch sẽ, đôi mắt rất có thần, cũng không giống như phần lớn những người kẹp tóc lại, mà cắt thành tóc ngắn, thẳng đứng lên, làm cho người ta có loại cảm giác thân thể cường tráng.

Nhìn từ bề ngoài, người này tuyệt đối là một người đàn ông ngay thẳng, nhưng Lăng Tiêu tin rằng tính thần lực của mình cảm giác không sai!

-Vị này chính là vị Tiêu tiên sinh cứu Dong nhi hiền chất phải không?

Vương Thành nhìn thấy Lăng Tiêu, trên mặt lập tức lộ ra vẻ tươi cười, đi tới chào Lăng Tiêu, nói:

-Đa tạ người đã cứu Dong nhi hiền chất của ta, nếu không sau này ta không còn mặt mũi nào nhìn Ngô Anh huynh!

Ngô Anh xua tay, cười nói :

-Chuyện này không liên quan tới huynh, những gia tộc của chúng ta đều là gia tộc có sự nghiệp lớn, tràn ngập khắp các nơi trong Thánh Vực. Nếu thực sự tính, e rằng gia tộc nào cũng có mấy mươi vạn nhân khẩu, làm sao có thể trông coi đây.

Lăng Tiêu và lão Bạch cũng không biết hai gia tộc kia nói chuyện với nhau như thế nào. Tuy nhiên, xem ra đã nhất trí đạt thành ở một số phương diện. Loại chuyện này hẳn là sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ của hai nhà Ngô, Vương.

Ngô Anh nhìn Thiết Đản, tán dương gật gật đầu nói :

-Quả nhiên là một vị hổ tướng!

Thiết Đản nghe người ta khích lệ mình, cười đôn hậu ở phía sau Lăng Tiêu. Vương Thành nhìn vào trong ánh mắt Thiết Đản, cũng không kìm nổi mà có chút tha thiết, nhìn Lăng Tiêu với vẻ vô cùng lo sợ, thầm nói : Có lẽ những người này thực sự không quan tâm đến diện mạo của Thiết Đản, nghĩ đến cũng đúng. Đối với những cường giả của Thánh Vực mà nói, chỉ cần có thực lực, cho dù là thú nhân, bọn họ cũng dám dùng ở dưới trướng mình!

Nghĩ đến thú nhân, bỗng nhiên Lăng Tiêu nhớ tới Tần Cách, gã thú nhân kia và Thiết Đản có tính cách không khác nhau lắm, bỗng nhiên hẳn có chút hoài niệm, liền nghĩ : Nếu như lúc này Tần Cách ở đây, nhất định có thể trở thành bằng hữu với Thiết Đản!

Xem ra, mình phải đẩy nhanh quá trình thành lập thế lực! Lần tranh tài này ở Nam châu, là một cơ hội cho mình. Hiện tại trên tay Lăng Tiêu có một lượng lớn tinh thạch, phát triển tài chính thì không thành vấn đề, chỉ cần trong lần tranh tài ở Nam châu, có thể mời được một ít nhân thủ, là có thể chậm rãi phát triển!

Nghĩ đến phát triển, Lăng Tiêu có loại cảm giác thỏa lòng mãn nguyện. Thực Sơn kiếm phái, một ngày nào đó sẽ dương oai ở Thánh Vực!

... ..

Nhân giới, Thực Sơn kiếm phái bên trong đế quốc Lam Nguyệt, Lăng Tiêu đã phi thăng được mấy năm, hoàng thất của đế quốc Lam Nguyệt rốt cuộc cũng bị Lý Thiên Lạc lật đổ, hoàng đế Lý Vô Trục uống thuốc độc tự sát, thái tử Liệt Thiên muốn chạy trốn, bị phát hiện, trong trận chiến đấu kịch liệt thì bị đâm chết.

Tam hoàng tử của đế quốc Lam Nguyệt thế vào chỗ, đồng thời thông báo cho thiên hạ mười tội trạng lớn của Lý Vô Trục, thế nhân đã sớm đồn đại, Lý Vô Trục giết cha thí mấu, rốt cuộc đã được xác thực từ miệng lão quốc Vương.

Chứng minh cho lời nói của Lý Vô Hiếu còn người đã biến mất vào năm đó Nam Cung lão, lại lần nữa xuất hiện, công bố mình sẽ tiếp tục ở lại trong hoàng thất của đế quốc Lam Nguyệt, được Lý Vô Hiếu tôn làm sư tổ. Bởi vì Nam Cung lão là sư phụ trước đây của lão quốc vương. Thiếu niên đế vương Lý Vô Hiếu, xem như cho Nam Cung lão một thân phận mà ông muốn!

Phong Thực Sơn giáo là quốc giáo! Dựng lên Thực Sơn thần miếu ở các nơi trong đế quốc Lam Nguyệt!

Lý Thiên Lạc được phong làm Nam Phương Vương, đại nguyên soái của đế quốc.

Sau đó Lý Thiên Lạc từ quan không làm, mang theo Karin biến mất không thấy, về sau lại nghe nói có người phát hiện thân vương của đế quốc Lam Nguyệt ở Thực Sơn kiếm phái, tuy nhiên chuyện đó cũng đã trải qua rất nhiều năm.

Binh đoàn Tia Chớp uy chấn thiên hạ ở Thương Lan đại lục, dưới sự bảo vệ của bọn họ, Thực Sơn phái sinh sôi nảy nở, và được nhiều quốc gia phong làm quốc giáo.

Không có một quân đội nào dám chống lại, trước đây còn có một số cừu gia rải rác mà Lăng Tiêu đã từng đắc tội, muốn thu thập binh đoàn Tia Chớp để trút mối hận trong lòng. Bởi vì Lăng Tiêu đã biến thành sự tồn tại mà bọn họ ngưỡng mộ, hơn nữa cũng khó gặp trong cuộc đời này. Cho nên, bọn chúng trút sự giận dữ lên trên thân nhân và bằng hữu của Lăng Tiêu.

Nhưng không nghĩ rằng, bên trong binh đoàn Tia Chớp, không ngờ lại có một đám người thực lực hùng mạnh đến biến thái. Một đám lực lượng nòng cốt như Lăng Vô, Lăng Chí, Trương Đại Niên, Đường Minh, Gaia, cũng có được thực lực khiến cho người ta khiếp sợ!

Mà hai quân đoàn trưởng Lăng Thiên Khiếu và Thu Thần, lại khiến những người tìm tới cửa muốn trả thù phải trợn mắt há hốc mồm, cũng trực tiếp từ bỏ tâm tư đó. Hai Kiếm Tôn dẫn dắt một đám nòng cốt Kiếm Hoàng, dẫn dắt mấy ngàn quân đội Cuồng Kiếm Sư ở phía dưới tung hoành đại lục. Thử hỏi, còn có gia tộc nào dám đối kháng với thực lực như vậy chứ? Huống chi, người hiểu chuyện cũng biết, Thực Sơn kiếm phái bên trong đế quốc Lam Nguyệt, cũng có một đám tuyệt thế cường giả không xuất hiện ở nhân thế!

Có người từng thề một cách chắc chắn, đã từng gặp qua vài người giống như tiên nữ bay qua trên đầu họ. Có người biết rõ, những người đó chính là hồng nhan tri kỷ bên cạnh Lăng Tiêu! Những nhân vật đứng đầu Thực Sơn kiếm phái vào lúc này!

Diệp Tử ngồi đối diện với Hoàng Phủ Nguyệt, lúc này hai người vừa mới bế quan tròn một năm, sau khi xuất quan, thực lực lại có tiến cảnh rất lớn, Diệp tử thì đột phá đến Xuất Khiếu kỳ! Thần hồn xuất khiếu, như đi vào cõi thần tiên xa xôi, đối với nàng mà nói, tất cả cũng tân kỳ! Càng hiểu thêm rằng, đối với Lăng Tiêu mà nói, đại lục Thương Lan chẳng qua chỉ là một trạm dừng ngắn ngủi của Lăng Tiêu. Nếu như muốn đuổi kịp bước tiến của huynh ấy, mình nhất định phải càng thêm cố gắng hơn mới được!

Khi Lăng Tiêu phi thăng, Hoàng Phủ Nguyệt cũng đã là Nguyên Anh sơ kỳ, nàng vốn tin rằng, mình và hắn không có cảm tình sâu sắc như vậy. Nàng là người hiện đại, chỉ sợ nguyên nhân chính để nàng thích Lăng Tiêu là bởi vì linh hồn của hai người đều thuộc về thế giới kia, hơn nữa hắn cũng là con cháu của Viêm hoàng!

486. Chương 430: Chặn Giết Và Tấm Lòng Của Hồng Nhan (3).

Hoàng Phủ Nguyệt cho rằng mình là một cô gái hiện đại, chắc hẳn có thể nhìn ra được chuyện này, có lẽ phân chia lý này, không thể có cơ hội gặp lần nữa, sau trăm năm, mình sẽ là một nắm đất.

Không nghĩ tới, loại tưởng niệm này, giống như đặt rượu ủ, thời gian càng lâu, tưởng nhớ càng ngày càng dày thêm!

Khiến cho Hoàng Phủ Nguyệt vốn không cảm thấy hứng thú với tu luyện quá lớn, cũng vô tình, rơi vào trong tu luyện điên cuồng. Cô gái có trí tuệ cực cao này, không ngờ đã đạt tới cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ!

Điều này đối với chính Hoàng Phủ Nguyệt mà nói, quả thật là chuyện không thể tin nổi!

Rất nhiều lúc nàng cũng có cảm giác giống như ảo mộng, thậm chí nói : Bộ dáng hiện tại của mình, nếu như ở thế giới trước, đó không phải là thần tiên sao?

Thực lực vùng tay lên núi sụp xuống, đất lở, ngự kiếm đi lại như gió ... ..

Nghĩ đến không biết còn bao lâu nữa mới thấy người đó, lòng của Hoàng Phủ Nguyệt cũng gợn sóng lên.

Lúc này Diệp tử nói :

-Tiểu Nguyệt, ta quyết định rồi, ta muốn phi thăng! Ta không thể chịu đựng loại tưởng niệm này, ta muốn đi tìm huynh ấy!

Hoàng Phủ Nguyệt hơi hơi có chút giật mình, nhìn Diệp tử, nói :

-Nhưng ... Hiện tại cô có thể làm cho cánh cửa Thánh Vực mở ra rồi sao?

Diệp tử cười nói với vẻ mặt tự tin :

-Đương nhiên có thể, chỉ cần cô tu luyện đến cảnh giới của ta, thì có thể cảm giác được lực lượng trong thiên địa, thực sự rất huyền diệu, cô vừa giơ tay nhắc chân, cũng có thể tác động lực lượng căn nguyên tinh thuần nhất trong thiên địa. Chuyện này hoàn toàn là hai chuyện khác so với thực lực nâng cao ở Thương Lan.

-Ta biết.

Hoàng Phủ Nguyệt thầm nói : Nói đến điều này, ta còn rõ hơn cô!

-Nhưng Diệp tử, cô có từng nghĩ qua, Lăng Tiêu cũng từng nói qua, Thánh Vực cực kỳ khổng lồ, phân thành năm lục địa Đông, Tây, Nam, Bắc. Mỗi châu, e rằng cũng lớn hơn toàn bộ đại lục Thương Lan của chúng ta nhiều. Nếu như sau khi cô phi thăng, không cùng Lăng Tiêu ở chung, thì làm sao đi tìm huynh ấy chứ? Huống chi, sau khi huynh ấy tiến vào Thánh Vực, còn phải ứng phó với một số cừu gia như Âu Dương gia, có lẽ sẽ thay tên đổi họ, cô có thể tìm được huynh ấy sao?

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Diệp tử lộ ra thần sắc quật cường, dịu dàng nói :

-Tiểu Nguyệt, những lời cô nói, ta cũng đã nghĩ tới, nhưng ta sợ ... Sợ từ nay về sau không còn gặp được huynh ấy, càng tu luyện những thứ huynh ấy lưu lại, ta càng có loại cảm giác, phụ quân ... Cũng không thuộc về thế giới này! Đối với thế giới này mà nói, chẳng qua huynh ấy chỉ là người qua đường!

Trong lòng Hoàng Phủ Nguyệt vừa động, nhìn thấy người hiểu Lăng Tiêu nhất, quả nhiên là Diệp tử!

Diệp tử nói tiếp :

-Ta cuối cùng cũng hiểu được, vì sao khi phụ quân ở đây, ngoại trừ ta và Minh Nguyệt ra, cũng không chạm qua cô gái nào khác, nói vậy, huynh ấy từ lâu đã rõ, huynh ấy sẽ nhanh chóng rời khỏi chúng ta. Nhưng phụ quân lại không rõ một điều, khi huynh ấy làm như vậy thì bảo sao chúng ta có thể chịu nổi chứ? Giống như có những người ưu tú ở trước mặt, trong mắt bọn tỷ muội chúng ta còn có thể cho người thứ hai sao?

Hoàng Phủ Nguyệt gật gù đầu, cũng xác nhận những lời này của Diệp tử. Đúng vậy, sau khi ở bên cạnh Lăng Tiêu, khi nhìn những người đàn ông khác, đó thực sự không có một chút tư vị gì.

Diệp tử nói :

-Mấy năm nay, chúng ta ỷ lại huynh ấy quá nhiều rồi. Tiểu Nguyệt, chẳng lẽ cô không nghĩ qua, một đám tỷ muội chúng ta, nâng tốc độ tu luyện nhanh hơn, sau đó cùng một lúc phi thăng, tiến vào Thánh Vực rồi chúng ta lang bạt một phen? Đến lúc đó, nếu như chúng ta có thể mở mang một phần sự nghiệp, cũng có thể chiếu cố trợ giúp phụ quân! Cho dù chúng ta không tạo ra một thành tích gì lớn, nhưng ít nhất, cũng có thể ở chung một chỗ. Đến lúc đó, mọi người cùng nhau dịch dung, trang điểm thành những cô gái xấu, không cho người ta có chủ ý với mình, tu luyện bên trong Thánh Vực nhanh hơn ở nơi này nhiều!

Hoàng Phủ Nguyệt nháy con ngươi xinh đẹp, lòng có chút dao động nói :

-Cô nói cũng có lý, mình có thể làm những chuyện mà mình muốn! Ha, khi chúng ta tiến vào Thánh Vực, tiếp đó liền mở mang một vương quốc kinh doanh to lớn là được rồi! Tên thì sao nhỉ, ta nghĩ nên kêu là ... Tỷ Muội Lâu!

Con ngươi của Diệp tử lóe ra hào quang sáng sáng, hưng phấn nói :

-Ta đây sẽ đi tìm các nàng Minh Nguyệt, Phong Linh, Vũ Đồng thương lượng xem!

... ..

Sáng sớm hôm sau, Lăng Tiêu đã thức dậy sớm, chuyện ám sát vào tối hôm qua, cũng không có lưu lại một chút ấn tượng gì trong lòng, hẳn biết, Ngô Anh sẽ xử lý tốt chuyện này.

Khi Lăng Tiêu đi hỏi thăm Ngô Dong, lại phát hiện người của Ngô gia cũng đã ở đó. Gia chủ Ngô Anh, con gái Ngô Tú Nhi, phu nhân của Ngô Anh, còn có nhị công tử Ngô Liên, tam công tử Ngô Lương, hiện tại đều đang vây quanh trước giường, không khí vô cùng vui vẻ.

Thấy Lăng Tiêu đến đây, Ngô Anh thi lễ thật sâu với Lăng Tiêu, thần tình cảm kích nói :

-Y thuật của Tiêu tiên sinh thần kỳ, Dong nhi đã tỉnh rồi! Đại ân không lời nào có thể cảm tạ hết được, Ngô Anh ta khắc ghi vào tận đáy lòng!

Lúc này, phu nhân của Ngô Anh và con gái Ngô Tú Nhi, nhị công tử Ngô Liên và tam công tử Ngô Lượng cũng tiến đến chào Lăng Tiêu. Tuy rằng hai người Ngô Liên và Ngô Lượng nói với vẻ chân thành, nhưng Lăng Tiêu vẫn nghe được một ít vẻ miễn cưỡng từ phía Ngô Lượng. Tuy nhiên không sao cả, người muốn dựa vào đối thủ phạm sai lầm để có được thắng lợi, cũng không cần mãi quan tâm.

Trong mắt Ngô Tú Nhi liên tục lộ ra tia sáng kỳ dị đánh giá Lăng Tiêu, càng nhìn càng thuận mắt. Vốn ba gia tộc Ngô gia, Vương gia và Lý gia ở Vọng Thiên Thành có quan hệ thông gia với nhau. Thế hệ của Vương gia và Lý gia cũng có người trẻ tuổi tuần kiệt, trưởng bối của ba gia tộc của thế hệ tuổi trẻ này có qua lại với nhau, tốt nhất là có quan hệ thông gia nhiều đời, như vậy mới có thể buộc chặt lợi ích vào nhau mãi mãi, quang vinh trên cả quang vinh. Vốn trước đây chưa nhìn thấy Lăng Tiêu, Ngô Anh cũng nghĩ như vậy, mình gần như chỉ có một đứa con gái, bản thân mình là đích tôn, trong Ngô gia cũng không phải là không có cạnh tranh, nếu như Ngô Tú Nhi không thể gả cho hai nhà kia, như vậy trừ khi năng lực của Ngô Dong hết sức xuất sắc, mới có thể bảo vệ vị trí gia chủ. Còn nếu không, nhánh khác sẽ như hổ rình mồi.

Đối với những thanh niên tuần kiệt ở hai nhà Vương, Lý, Ngô Tú Nhi cứ một mực chán ghét nhìn họ. Từ nhỏ nàng cũng bị Ngô Anh làm hư, may mắn năng lực của Ngô Dong xuất chúng, hiện tại không ai ở Ngô gia có thể theo kịp, mới áp chế chuyện này.

Ngô Anh thương yêu con gái, nên vốn cũng không làm chủ chuyện đính hôn của nàng.

Sau khi nhìn thấy Lăng Tiêu, Ngô Anh liền có loại cảm giác thích hấn vô cùng, cảm thấy nếu như con gái mình có thể gả cho người này thì thế lực của Ngô gia nhất định sẽ càng thêm củng cố, có lẽ cũng trở thành gia tộc lớn nhất Vọng Thiên Thành!

Đây thực ra là một loại trực giác của Ngô Anh, cũng căn cứ vào kinh nghiệm để phán đoán Lăng Tiêu, thấy con gái dường như rất thích Lăng Tiêu, nên Ngô Anh cũng thấy thành công.

Tuy nhiên, khiến Ngô Tú Nhi hơi hơi có chút bất mãn chính là, trong mắt Lăng Tiêu dường như căn bản nàng không phải là mỹ nữ, căn bản là không thấy được sự tồn tại của nàng, điều này làm cho Ngô Tú Nhi có chút mất mát, đồng thời lại sinh ra một vẻ không phục mãnh liệt. Nàng không phải không biết Lăng Tiêu có một đám hồng nhan ở Nhân giới, nhưng đó là Nhân giới ... Trời mới biết, những cô gái này có thể phi thăng vào Thánh Vực hay không? Mặc kệ họ có thể hay không, Ngô Tú Nhi vẫn chưa để những cô gái này vào mắt.

Thiên chi kiều nữ ... mới là Ngô Tú Nhi nàng!

Tinh thần lực của Lăng Tiêu rất nhạy bén, làm sao không cảm giác được Ngô Tú Nhi nhìn mình với vẻ khác thường, tuy nhiên hắn chỉ có thể giả bộ hồ đồ, cùng với việc hiện tại hắn căn bản không có bất cứ tâm tư gì để tiếp nhận cô gái khác, vừa nghĩ đến con gái, hắn liền nghĩ đến Diệp tử các nàng. Mà về chuyện khác, Lăng Tiêu còn muốn trong thời gian ngắn dựa vào một cây đại thụ lớn như Ngô gia để phát triển thế lực của mình chứ.

Cho nên, đối với cô bé này, hắn không thể gần, khiến nàng hiểu lầm mình có ý gì với nàng, lại không thể đắc tội. Lăng Tiêu nhìn ra được Ngô Anh sủng ái con gái mình.

Tóm lại chỉ có một câu, bốn chữ – “Kính nhi viễn chi” (Tạm dịch là kính trọng nhưng phải giữ khoảng cách).

Đằng sau những chuyện tốt này, phần lớn tâm tư của Ngô Tú Nhi cũng đặt ở trên người ca ca mình. Ngô Dong vừa mới tỉnh lại, chỉ nói được mấy câu, đã bị mẫu thân cường ép phải ngậm miệng lại để nghỉ ngơi. Con trai bị trọng thương, nên lòng của Ngô phu nhân cũng dễ tan nát, khó khăn khi thấy con tỉnh lại, vậy sao mình không liều mạng che chở nó chứ?

Con trai trọng thương chưa lành, Lăng Tiêu lại còn muốn dẫn hắn đi tới một thành lớn Bạch Lộ Quận ở trung bộ của Nam châu để tham gia cuộc tranh tài mười năm một lần, trong lòng Ngô phu nhân rất lo lắng, con mình sẽ không chịu nổi chuyện lặn lội đường xa, nhưng lại không thể trực tiếp thỉnh cầu Lăng Tiêu, chỉ có thể nhìn Ngô Anh nói :

-Lão gia, nếu Dong nhi tỉnh, có nên cho nó tĩnh dưỡng một đoạn thời gian không? Chúng ta cũng không nên ở đây làm phiền hấn chứ?

Lời này trông có vẻ nói cho Ngô Anh nghe, nhưng trên thực tế, lại đang thăm dò Lăng Tiêu, mọi người ở đây đều là người trông minh, làm sao không hiểu được lời nói của Ngô phu nhân. Mà Ngô Anh hơi nhũu lại, trên thực tế, trong lòng lão có chút lo lắng. Thực lực Ngô gia hùng mạnh, thực lực chân chính sau lưng hơn xa vẻ hiện tại bên ngoài. Nếu không dựa vào cái gì để có thể sống yên ở Vọng Thiên Thành?

Đêm hôm qua, Ngô Anh đã tra ra được, có ít nhất bốn gia tộc bậc trung tham gia vào chuyện này, hơn nữa ông mơ hồ biết được, đối phương sơ hở quá nhiều, muốn đồng loạt huyền hoặc ba nhà Ngô, Vương, Lý! Dụng tâm hiểm ác thậm chí vượt quá sự tưởng tượng của Ngô Anh.

Trong chuyện này, chỉ có một biến cố, chính là Lăng Tiêu!

Nếu Lăng Tiêu không cứu sống đại công tử của Ngô Anh, chỉ sợ lúc này Ngô Anh sẽ nổi giận đùng đùng, đã dẫn người tới cửa Vương gia tính sổ! Bởi vì có vô số chứng cứ, chỉ về phía Vương gia, sự thật thắng hùng biện. Có nhiều lúc, nên tín nhiệm chuyện này, quả thực không có bằng chứng nào có ích!

Khó trách đối phương hận Lăng Tiêu như thế. Đêm hôm qua, bọn họ nhanh chóng muốn giết hắn. Tuy nhiên hiện tại cũng chỉ điều tra được một chút, phần lớn đều do ông suy đoán. Thực ra ông cũng hiểu được, vào lúc này, Lăng Tiêu không nên rời khỏi Vọng Thiên Thành, không nên rời khỏi Ngô gia!

Cho dù những người đó có lá gan lớn hơn nữa, cũng không dám giết ở trước cửa Ngô gia, nếu là vậy, thật sự là không chết không thôi! Hơn nữa, nếu nghĩ rằng Ngô gia chỉ có một Tiên Thiên cao thủ như Ngô Anh trấn thủ, đó có thể sai mười phần, trong mười vạn năm nay không ai ở Thánh Vực phi thăng Thần giới, làm sao có thể chỉ có một chút thực lực như vẻ bên ngoài chứ?

Cho nên, Ngô Anh thoáng trầm ngâm một chút, hỏi :

-Tiên tiên sinh, đường xá đến Bạch Lộ Quận xa xôi, hiện tại cách ngày tranh tài không tới hai tháng, nếu như đi lúc này, có thể được không?

Lăng Tiêu cười cười, nói :

-Gia chủ không cần lo lắng, lần này xuất hành, đại công tử không cần đi theo cùng.

-Hả?

Ngô Anh và Ngô phu nhân đầu nao nao, huynh đệ hai người Ngô Liên và Ngô Lương thì nhìn lẫn nhau, biết chắc là hắn đang gạt bọn họ, lúc này Ngô Liên nói :

-Phụ thân, nếu đại ca không có chuyện gì, chúng con cáo lui trước.

Nói xong, liếc mắt về phía Ngô Lương, hai người lui ra ngoài.

Ngô Tú Nhi bắt đầu than thở một câu :

-Không phải một mẹ sinh ra, sẽ không một lòng!

-Tú Nhi.

Ngô phu nhân nhũu mày, quát lớn một câu :

-Bọn họ là ca ca của con!

Về mặt Ngô Anh không có bất cứ biến hóa gì, mà nhìn Lăng Tiêu, hỏi :

-Lúc trước không phải nói ... ..

-Lúc trước ta nghĩ rằng dựa vào thuốc và kim châm cứu để khôi phục kinh mạch cho đại công tử, cứ cách bảy ngày phải châm cứu một lần, nhưng Bạch lão giúp ta, sử dụng nội lực trực tiếp khôi phục kinh mạch đại công tử. Hiện tại độc cũng đã giải, chỉ cần đại công tử chậm rãi khôi phục là được. Hơn nữa, phương pháp chế tạo thuốc giải độc, ta cũng đã dạy cho Bạch lão, nếu như lại xuất hiện độc này, cũng không cần sợ hãi.

Về mặt Ngô Anh lộ ra vẻ thoải mái. Tuy nhiên, ngay sau đó lại có chút ngưng ngừng, hồ thẹn nói :

-Người xem, ta đây ... Có chút ích kỷ, thực sự rất xin lỗi.

Lăng Tiêu không kìm nổi có chút kính nể Ngô Anh. Chưởng môn nhân của một gia tộc có thể lực khổng lồ, lại có thể xin lỗi một người mà mình đã biết không có căn cơ gì, mà giống như một đại quý tộc xin lỗi một người bình dân, chuyện này gần như không có khả năng xảy ra.

Điều này cũng nói lên Ngô Anh rất khiêm tốn, lòng dạ phóng khoáng.

-Gia chủ quá khách khí rồi, về sao tiểu tử còn cần dựa vào gia chủ.

Lăng Tiêu khẽ cười nói.

Ngô Anh suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói :

-Nếu là như vậy, lão phu còn có một yêu cầu quá đáng, Tú Nhi nàng luôn ở trong Vọng Thiên Thành này, không đi ra ngoài, ta cũng muốn cho nàng ra thế giới bên ngoài kiến thức một chút, không biết tiểu huynh đệ, có thể mang theo Tú Nhi cùng theo hay không? Đến lúc đó, ta sẽ an bài một đám người, trên đường bảo hộ cho các người!

Trên mặt Ngô Tú Nhi lập tức lộ ra vẻ vui mừng, mở to mắt nhìn Lăng Tiêu

Lăng Tiêu lộ ra vẻ mặt khó xử, trầm ngâm nói :

-Điều này ...

487. Chương 431: Tới Quận Bạch Lộ.

Trái tim Ngô Tú Nhi chợt trầm xuống. Ngay cả Ngô Dung đang mơ mơ màng màng trên giường cũng có thể cảm nhận được sự mất mát trong lòng tiểu muội, không kìm nổi liếc mắt đánh giá thanh niên mới cứu mình. Khuôn mặt của mình trẻ trung là giả nhưng người trẻ tuổi kia thì trẻ thực sự! Xét về tuổi thì hẳn... khá xứng với tiểu muội. Cũng không biết gia thế của hắn ra sao. Xem bộ dạng của phụ thân, dường như khá vừa lòng đối với hắn.

Ngô Dung nằm đó, lòng miên man suy nghĩ. Y cực kỳ yêu quý tiểu muội của mình. Còn vị Ngô phu nhân cực kỳ tao nhã cao quý kia, thực tế đã hơn một ngàn năm trăm tuổi, nhìn có vẻ yếu ớt nhưng thực lực cũng đã là cảnh giới Kiếm Thần bậc sáu!

Ngô Tú Nhi là đứa con của nàng và Ngô Anh, trong một lần ngẫu nhiên cách đây hai mươi năm nàng mang thai và được sinh ra. Ngô Anh chỉ có ba phụ nhân, trong đó hai người đã mất sớm, để lại ba người con trai, duy không có con gái nên lão yêu thương con gái mình tới cực điểm.

Nếu bỏ qua không đề cập tới thân phận gia chủ, đối với Ngô Anh, toàn bộ gia nghiệp của Ngô gia đều không thể quý giá bằng người con gái này.

Là anh ruột, đương nhiên Ngô Dung cũng cực kỳ yêu thương em gái mình. Thấy muội muội mình hoa rơi cổ ý, mà ân nhân cứu mạng lại dường như nước chảy vô tình, thậm chí lúc này Ngô Dung còn quên rằng Lăng Tiêu là ân nhân cứu mạng y, đang định nói một chút lại đột nhiên phát hiện, không biết nên nói gì cho tốt... đành phải nằm tại chỗ, cảm nhận không khí xấu hổ trong phòng.

Cũng may Ngô Anh là lão cáo già, phản ứng cực nhanh, lập tức nói:

- Thế nào, tiểu huynh đệ cảm thấy khó xử? Quên đi, ta để nó đi một mình cũng được.

Lời này lập tức dồn Lăng Tiêu vào góc tường, nếu không đáp ứng thì có vẻ mình không có khí độ nam nhân: chẳng qua đó chỉ là yêu cầu hắn mang theo một cô gái đi cùng mà thôi. Tuy nhiên, nếu đáp ứng thì Lăng Tiêu lại cảm thấy vướng víu.

Tuy nhiên Lăng Tiêu lại nghĩ: chỉ là một cô bé mà thôi, mang đi thì mang đi. Chỉ cần mình không có phản ứng với nàng, tin rằng không tới vài ngày, nàng cũng sẽ mất đi kiên nhẫn, có lẽ còn chủ động rời xa mình không biết chừng.

Nghĩ vậy, Lăng Tiêu nói:

- Cũng được, chỉ sợ ta mang theo một cô gái, trên đường đi sẽ có chỗ bất tiện mà thôi.

- Sẽ không có gì bất tiện cả...

Ngô Tú Nhi thốt ra, sau khi nói xong, mới phát hiện mọi người trong phòng đang nhìn nàng, sắc mặt đỏ lên, vừa thẹn vừa mừng chạy đi ra ngoài.

Lão Bạch vẫn đứng ở một bên không lên tiếng, thấy thế không kìm nổi liếc mắt nhìn Lăng Tiêu, thầm nói tiểu lão đệ này quả thật là... số đào hoa!

Con gái duy nhất của vợ cả Ngô gia!

Đây là thân phận gì? Nếu đổi là người khác, còn không phải tranh nhau liều mang lao vào, vậy mà hắn lại tỏ vẻ muốn trốn tránh, tuy rằng đáp ứng nhưng rất miễn cưỡng... Chắc chắc, con bà nó, đây mới là thủ đoạn tán gái cao cường! Nếu năm đó lão Bạch ta đây có mấy chiêu này, à không, nếu có thể gặp tiểu huynh đệ này sớm, Tiểu Thúy của ta sao có thể bỏ ta mà đi? Lão Bạch ta cả đời cứu người vô số, nhưng không thể chữa được tâm bệnh của mình. Cuộc sống này quả là tịch mịch.

Nếu người trong thành Vọng Thiên biết đoạn độc thoại nội tâm này của lão Bạch, nhất định sẽ té xỉu cả đám.

Ngô Anh nhìn Lăng Tiêu thật sâu, giọng điệu bỗng nhiên biến đổi, nói:

- Tiểu hữu, trên đường đi, Tú nhi liền giao cho người chiếu cố.

Ngô phu nhân vừa lòng nhìn Lăng Tiêu, ánh mắt vô cùng mập mờ.

Trên giường bệnh, Ngô Dung chấp tay với Lăng Tiêu:

- Ân cứu mạng của tiên sinh, Dung suốt đời khó quên, xin ghi khắc trong tâm khảm, ngày sau tất có hậu báo. Tuy nhiên hiện tại, đành mặt dày muốn cầu tiên sinh một chuyện. Tiểu muội của ta tấm lòng đơn thuần thiện lương, còn có chút... có chút tùy hứng, mong rằng tiên sinh có thể rộng lượng khoan dung một chút. Chờ tiên sinh trở về, Dung nhất định quét dọn giường chiếu đón chào!

- Ách...

Lăng Tiêu quả thật hết chỗ nói đối với gia đình này. Nếu Ngô Anh và Ngô phu nhân coi trọng mình còn có lý, ít nhất bọn họ cũng hiểu biết một chút về mình. Nhưng gã Ngô Dung này... người đi theo náo nhiệt làm gì chứ? Ngay tên của ta mà người còn không biết, vậy mà dám phớt lờ muội muội cho ta. Gã này... thật không biết nói thể nào nữa.

Tuy nhiên Lăng Tiêu cũng có quyết định của chính mình, tình cảm là điều không thể miễn cưỡng được. Ở nhân giới, mình còn rất nhiều hồng nhan tri kỷ, tùy tiện người nào đều hy sinh rất nhiều vì Lăng Tiêu, đều chiếm một vị trí trong lòng hắn. Hơn nữa, tình cảm của Lăng Tiêu đối với các nàng đã hoàn toàn lấp đầy trái tim hắn, căn bản không có khe hở cho người khác.

Nghĩ vậy, Lăng Tiêu cũng liền thoải mái, nếu Ngô gia lấy danh nghĩa trợ giúp, yêu cầu mình ở cùng nhau với Ngô Tú Nhi, như vậy hắn thà rằng rời khỏi thành Vọng Thiên này!

Thánh Vực này cực kỳ rộng lớn, cùng lắm thì rời khỏi Nam châu là được.

Cũng may người của Ngô gia đều có chừng mực. Trên thực tế, Ngô Anh cũng không hoàn toàn nhắm vào nhân tố lợi ích trong chuyện này. Đối với lão, con gái thích, vậy lão thích. Đồng thời Lăng Tiêu cũng thực sự ưu tú, vậy rất tốt.

Kỳ thật cho dù Lăng Tiêu cực kỳ bình thường, Ngô Anh cũng sẽ không ngăn trở hôn sự của con gái mình. Nhưng nếu Lăng Tiêu thực sự là một người bình thường, liệu Ngô Tú Nhi có coi trọng hắn không?

Nhớ ngày đó, Lăng Tiêu còn ở nhân giới, khi gặp Diệp Tử, nàng chỉ là một nữ kẻ trộm mà mình là một thành viên mạo hiểm đoàn đã dịch dung, còn bị người ta đá ra ngoài. Trên đại tuyết sơn, Diệp Tử cùng mình trải qua cử tử nhất sinh, không rời không bỏ, mới chiếm được vị trí tuyệt đối lớn trong lòng Lăng Tiêu.

Khi Lăng Tiêu còn là một kẻ rác rưởi, Thượng Quan Vũ Đồng không hề cười nhạo châm chọc hắn như người khác mà ngược lại luôn bảo hộ, che chở cho hắn, cho nên sau này Lăng Tiêu mới có thể tiếp nhận nàng.

Isa, vì giúp đỡ Lăng Tiêu mà gặp phải khổ sở ở gia tộc. Trong những ngày Lăng Tiêu gặp khó khăn nhất, nàng vẫn kiên quyết đứng ra ủng hộ hắn, ủng hộ một nam sinh phi lễ bạn học nữ. Việc đó cần dũng khí tới mức nào?

Sự thật chứng minh, cô gái Isa yếu ớt đó chưa bao giờ thiếu dũng khí. Nàng luôn lặng lẽ ở bên cạnh Lăng Tiêu, không hề chủ động yêu cầu chút gì.

Phong Linh, đầu tiên là từ một sát thủ dần dần thích Lăng Tiêu. Nàng đã từng đường dài bôn ba, chịu bao khổ sở để cảnh báo cho Lăng Tiêu, nhiều lần gặp nguy cơ vẫn không từ bỏ. Tình ý như vậy sao có thể không nhìn?

Tổng Minh Nguyệt lại cùng chung hoạn nạn. Ở di tích thượng cổ, nếu không có Tổng Minh Nguyệt hiến thân cứu giúp, lần đó Lăng Tiêu không chết cũng phải lột hết da.

Trong số họ, chỉ có Hoàng Phủ Nguyệt nhìn như không trải qua nhiều việc với Lăng Tiêu, nhưng hai linh hồn cô đơn tương tự, cùng với... gia nghiệp to lớn của Lăng Tiêu ở nhân giới, nếu không có Hoàng Phủ Nguyệt, sao có thể huy hoàng được như hiện tại chứ?

Cho dù mãi cho đến hôm nay, rất nhiều chuyện lớn chuyện nhỏ của Thục Sơn kiếm phái vẫn không thể rời khỏi tay Hoàng Phủ Nguyệt!

Mà nàng Ngô Tú Nhi có cái gì đáng để Lăng Tiêu động tâm?

Việc này có lẽ có chút không công bình đối với Ngô Tú Nhi, bởi vì Lăng Tiêu không cho nàng thời gian và cơ hội. Nhưng duyên phận giữa người và người sao có thể dùng hai chữ công bình để suy xét chứ?

Cho nên, dọc theo đường đi tới quận Bạch Lộ, Lăng Tiêu gần như không hề nói câu nào với Ngô Tú Nhi. Điều khiến Ngô Tú Nhi phát điên chính là, thời gian mà Lăng Tiêu và đám thị vệ hộ tống giao lưu với nhau còn vượt xa thời gian nói chuyện với nàng.

Rất nhiều thời điểm, Ngô Tú Nhi cố ý tìm chút gì đó, muốn âm ỉ một trận với Lăng Tiêu, nhưng Lăng Tiêu không hề nói câu nào, căn bản là không để cho nàng chút cơ hội.

Đến cuối cùng, Ngô Tú Nhi cũng đã nhìn ra, người này căn bản là không có nửa điểm cảm giác đối với nàng!

Nhưng Ngô Tú Nhi không phục, nàng không cam lòng chấp nhận bại bởi một ít nữ nhân phàm tục thể gian. Cho nên Ngô Tú Nhi đổi chiêu, kiên quyết quấn lấy Lăng Tiêu, bắt đầu trở nên dịu dàng, cực kỳ quan tâm đối với Lăng Tiêu, đồng thời cũng không nói nhiều vô ích nữa.

Cứ như vậy, ấn tượng về nàng của Lăng Tiêu quả thật có chút đổi mới, tuy nhiên, cũng chỉ coi nàng là một tiểu muội muội mà thôi.

Mặc dù cảm thấy có chút mất mát, nhưng Ngô Tú Nhi cho rằng mình đã tìm đúng phương hướng, chỉ cần cứ tiếp tục cố gắng, một ngày nào đó, sẽ làm cho kẻ không hiểu phong tình này biết sự ưu tú của mình. Đến lúc đó, ta xem làm thế nào người thoát khỏi lòng bàn tay ta! Hừ!

Dọc theo đường đi, bởi vì có đám vệ sĩ tinh nhuệ của Ngô gia hộ tống nên không hề có gì bất ngờ xảy ra. Những thế lực vốn nhắm vào Ngô gia dường như đã lặng lẽ trốn mất sau đêm đó, tuy nhiên Lăng Tiêu hiểu rằng, mặc kệ là Ngô gia hay những gia tộc đã phái ra thích khách, tất cả đều không thể thực sự từ bỏ. Có lẽ, khi mình trở lại thành Vọng Thiên, vận mệnh đã xảy ra biến hóa.

Trên đường đi, Tiểu Sửu tìm tới một lần, mang Vạn Niên Giao mà Lăng Tiêu vẫn nhốt trong nhẫn đi. Tiểu Sửu nói tìm được một hồ nước hoang vắng không người, phát hiện bên trong dường như có thứ gì đó, nhưng bởi vì nó là ma thú phi hành, cho nên muốn mang Vạn Niên Giao tới xem dưới đó có cất giấu bảo bối gì hay không.

Vạn Niên Giao tự nhiên cực kỳ vui vẻ. Sau khi nó bị Lăng Tiêu thu phục, ném vào trong nhẫn, Huyền Thiên không có việc gì làm, muốn thu nó làm tiểu đệ, Yêu Huyết Hồng Liên kiểm lại luôn rục rịch, phát ra khí tức khiến nó có chút sợ hãi. Ở trong hoàn cảnh này còn không bằng bị nhốt ở Băng Lam Thủy Quang Trận.

Cho nên, Vạn Niên Giao cũng cố không muốn làm kẻ địch với nhóc con thiểm điện ưng này, bởi vì luận về thực lực Tiểu Sửu còn không phải đối thủ của nó. Tiểu Sửu tự nhiên cũng không sợ Vạn Niên Giao. Là một

ma thú đã sống rất lâu năm, chỉ số thông minh của Vạn Niên Giao không hề thấp chút nào.

Khi nhìn thấy Tiểu Sửu và Vạn Niên Giao, Ngô Tú Nhi cực kỳ ngạc nhiên. Các thị vệ của Ngô gia cũng đột nhiên phát hiện, vị Tiêu tiên sinh y thuật cao minh này hóa ra còn thần bí như vậy, dường như không chỉ biết tới y thuật.

Lăng Tiêu cũng vui vẻ thả cho Tiểu Sửu tự hành tu luyện, Vạn Niên Giao đi ra ngoài cũng tốt. Tựa như Kim Hổ, Lăng Tiêu không hề sợ y lẫn trốn. Chỉ cần y còn ở trong Thánh Vực này, nếu Lăng Tiêu thật muốn y trở về, chỉ cần một ý niệm mà thôi. Mặc dù để làm được như vậy, Lăng Tiêu cần phải đạt tới tu vi Độ Kiếp kỳ.

Tuy nhiên, bên trong Thánh Vực, thứ không đáng giá tiền nhất chính là thời gian, không phải vậy sao?

Nhoáng một cái đã hơn một tháng trôi qua, đoàn người phong trần mệt mỏi rốt cục đi quận Bạch Lộ, tòa thành thị lớn nhất Nam châu trung bộ. Cho dù người luyện võ cảnh giới Kiếm Thần, bay từ đông thành tới tây thành cũng cần thời gian nửa ngày.

Trong thành có hơn trăm vạn nhân khẩu, lớn hơn mấy mươi lần so với thành Vọng Thiên.

Cho dù là toàn bộ Thánh Vực, quận Bạch Lộ cũng là một tòa thành lớn tương đối nổi danh. Mà lúc này, quận Bạch Lộ vốn vốn vốn lại càng náo nhiệt hơn. Đại hội Nam châu mười năm một lần sắp sửa bắt đầu.

488. Chương 432: Tương Vân Sơn

gia! Mà Tương Vân Sơn vì nữ nhân này đã bán đứng gia tộc, giao cho này nữ nhân này rất nhiều tin cơ mật của Tương gia.

Loại ý kiến này đương nhiên có người muốn gây ra sóng to gió lớn ở Tương gia, nên không ai thềm tin đây là sự thật, nhưng khi lục soát từ chỗ ở của Tương Vân Sơn, tìm được bằng chứng bất lợi cho hắn, còn tại chỗ ở nữ nhân kia thì tìm được không ít thư mật đề gửi cho kẻ thù của Tương gia, chữ viết kia rõ ràng là nét chữ của nữ nhân này!

Tương Vân Sơn tất nhiên là không phục, hắn chưa làm qua chuyện gì bán đứng gia tộc, càng không tin nữ nhân yêu dấu của mình chính là người như vậy. Vì thế, thậm chí không tiếc dùng võ lực phản kháng Tương gia giam cầm hắn. Kết quả, dưới bằng chứng rõ ràng như thế, Tương Vân Sơn bị mấy trưởng lão Tương gia hiệp nhau ra tay phế bỏ công lực, trục xuất khỏi gia môn.

Bi kịch lớn nhất là, Tương Vân Sơn vì nữ nhân kia phải trả một cái giá thê thảm và nghiêm trọng như thế, nhưng nữ nhân đó lại nhân lúc Tương Vân Sơn tinh thần sa sút, lạng lẽ rời khỏi hắn, từ đó về sau mai danh ẩn tích!

- Nếu ta nói hết thấy những chuyện này, là một âm mưu thật lớn, ngươi có tin không?

Tương Vân Sơn dường như uống hơi nhiều, một chén rượu có hơn phân nửa đổ lên ngực áo, còn ho dữ dội, nhưng ánh mắt của hắn nhìn Lăng Tiêu lại rất sáng ngời.

Lăng Tiêu gật gật đầu, nói:

- Ta tin!

Tương Vân Sơn bỗng nhiên mỉm cười, dường như cầm chén rượu trên tay phải dùng rất nhiều sức lực, nhưng vẫn như cũ hơi run run, hắn ngửa cổ trút sạch rượu trong chén vào miệng. Sau đó quăng cái chén thật mạnh lên bàn, đứng dậy, cười lớn nghênh ngang bước đi.

- Trên thế gian này, rốt cục có một người tin ta! Ha ha ha ha! Tương Vân Sơn ta, làm người cũng không có thất bại như vậy, các ngươi không phải nói... trên đời này, sẽ không có một người nào tin ta sao? Ta cuối cùng đã tìm được rồi...

Nhìn Tương Vân Sơn nghiêng ngả rồi đi, trong đầu Lăng Tiêu một dòng ký ức bị quên lãng phủ đầy bụi bỗng nhiên bị khuấy động nhẹ, rồi trong lòng lại như sóng thủy triều dâng lên. Cũng có thể nói, ký ức này nguyên vốn không thuộc về hắn, lại một lần nữa dâng lên tận đáy lòng hắn.

Cảm nhận mình không được tín nhiệm, rất khó chịu!

Lăng Tiêu gần như chỉ trong nháy mắt, liền cảm nhận được nỗi cô tịch trong nội tâm Tương Vân Sơn, hắn không kìm nổi ném một khối tinh thạch vụn, đứng lên bước ra cửa, đuổi theo hướng bóng dáng Tương Vân Sơn nghiêng ngả trên đường kêu lớn:

- Nếu cho ngươi một cơ hội lần nữa, ngươi có tính lại vùng lên không?

Thân mình Tương Vân Sơn khẽ run lên, bước chân dừng lại một chút, tuy nhiên lại nói ra:

- Nói hươu nói vượn! Cơ hội chó má gì! Lão tử hôm nay lại vừa được một bữa rượu miễn phí! Thật thoải mái! Ha ha, ha ha ha!

Kèm theo một trận cười dài khàn khàn, bóng lưng Tương Vân Sơn dần dần biến mất trên đường. Hắn tuy vẫn tiếp tục cười, nhưng tiếng cười kia sao nghe thế nào lại như mang theo nỗi bi thương vô tận.

Lăng Tiêu không kìm được trong lòng có chút thất vọng, nhưng bỗng nhiên cảm nhận được hai bên đường, dường như có mấy khí tức cực kỳ hùng mạnh. Trong lòng hơi kinh hãi, hắn nheo mắt, ánh mắt chợt lóe sáng, nhìn đã không còn thấy bóng dáng Tương Vân Sơn, nghĩ đến: hắn chính vì vậy, hắn mới nói như vậy? Lăng Tiêu dùng sức lắc đầu, thâm quyết định nên quên người này đi, hiện tại mình không đủ tư cách để thông cảm người khác!

Lăng Tiêu xoay người, chuẩn bị trở về nhà trọ, bỗng nhiên trong tai vang lên tiếng nói lạnh như băng:

- Tiểu tử! Bớt lo chuyện của người đi! Coi chừng cái mạng nhỏ của ngươi!

Thanh âm kia chẳng những băng lãnh đến thấu xương, hơn nữa lọt vào tai cực kỳ khó nghe. Chân khí hộ thể của Lăng Tiêu tự động sinh ra sức chống cự, thanh âm kia “a” một tiếng, dường như có hơi bất ngờ. Đồng thời, từ chỗ tối bên đường hiện ra một người toàn thân phủ trong tấm áo choàng đen, chỉ lộ ra cặp mắt, nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, lạnh lùng nói:

- Không nhìn ra không ngờ ngươi còn có mấy phần bản lĩnh?

Nói xong, một luồng áp lực cực lớn ập thẳng tới Lăng Tiêu, thân thể Lăng Tiêu vẫn đứng ở nơi đó như một cây thương mọc rễ trên đường, ánh mắt lạnh nhìn người đứng giữa không trung nói:

- Ngươi muốn gì?

Từ lúc tiến vào Thánh Vực, tuy rằng vẫn luôn ẩn nhẫn khiêm tốn, luôn tránh né đũa giết, nhưng đối mặt với khiêu khích không rõ ràng thế này, chính là lần đầu tiên!

Lăng Tiêu vốn bản tính lạnh lùng, cao ngạo chột bùng nổ, lão tử đánh không lại một gia tộc hùng mạnh, chẳng lẽ còn sợ mấy tên tự cho mình là cường giả các ngươi sao?

- Ha ha! Ngươi thực rất can đảm! Không ngờ dám nói với ta như thế! Tiểu tử kia! Ngươi có biết mấy năm nay, người kiêu ngạo ở trước mặt ta đã sớm chết sạch rồi hay không!

Người mặc áo choàng đen rất hứng thú nhìn Lăng Tiêu, nói với giọng chế giễu.

490. Chương 434: Trận Chiến Đầu Tiên Với Cảnh Giới Tiên Thiên.

Lăng Tiêu cũng lộ vẻ mặt khinh thường nhìn người mặc áo choàng đen, cười lạnh nói:

- Mấy năm nay mấy người nói chuyện với ta như người cũng đều chết sạch!

- Ha ha! Tốt! Vậy gia gia sẽ thanh toán cho ngươi!

Người áo đen kia giận quá hóa cười, song chưởng mở ra, toàn bộ thân mình giống như một con chim to màu đen, phóng tới Lăng Tiêu, đồng thời, từ trên thân thể người áo đen một luồng lực lượng lạnh giá thật lớn, che trời phủ đất ập tới đè xuống Lăng Tiêu. Cổ khí thế này đủ để khiến người ta run rẩy!

Cảnh giới Tiên Thiên!

Lăng Tiêu gần như chỉ trong nháy mắt, liền đoán định được thực lực của đối phương, khó trách dám kiêu ngạo như thế! Tuy nhiên, cảnh giới Tiên Thiên của người, người khác sợ hãi, ta lại không sợ!

Bỗng nhiên trong tay Lăng Tiêu chợt lóe hào quang, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm đã nằm trong tay, sau đó thân mình nhẹ nhàng lên một cái, bay lên không trung. Không chút do dự quét một đạo kiếm khí về phía người áo đen.

Trên con đường từ rất xa, một bóng người cực kỳ chật vật chạy tới, vừa chạy vừa kêu to:

- Dừng tay cho ta! Chuyện này không có liên quan gì tới hần! Các ngươi muốn giết cứ giết lão tử, xuống tay với một người vô tội, các ngươi cũng làm được à!

Thanh âm này sao nghe thế nào cũng mang theo mùi men say nồng đậm, Lăng Tiêu vừa thoáng nghe liền biết thì ra đây đúng là Tương Vân Sơn vừa mới bỏ đi!

Hần định quên người này, không ngờ đã trở lại!

Trong lòng Lăng Tiêu bỗng dâng dâng lên một loại cảm giác xúc động, hần cười lớn nói:

- Tương huynh! Xem ra rượu mời của Tiêu mỗ cũng không có uống phí đây!

- Cút đi! Lão tử đâu quen biết ngươi? Mau cút đi cho ta!

Tương Vân Sơn phần nộ quá, nhưng trong ánh mắt không tìm được lại lộ ra vẻ lo lắng: mặc kệ nói thế nào, hần cũng không muốn vì mình mà liên lụy tới người vô tội, huống chi sau nhiều năm như vậy người trẻ tuổi này là một người duy nhất sau khi biết thân phận và sự tích của hần, còn dám sôi nổi nâng cốc cùng hần, hơn nữa là một người tuyệt vời!

Tương Vân Sơn nhìn người áo đen né tránh đạo kiếm khí của Lăng Tiêu trên bầu trời, giận dữ quát:

- Lão tử đã như vậy, cùng lắm thì các ngươi một kiếm giết ta đi! Còn giả bộ nhân nghĩa cái gì chứ? Nhị gia các ngươi không phải vẫn luôn xem ta là mối họa lớn trong lòng hấn sao? Vậy giết ta đi! Giết tên vô dụng ta đi! Không phải sẽ xong hết mọi chuyện sao? Ta cùng hấn bèo nước gặp nhau, lão tử còn lừa hấn một bữa rượu, coi như ta cầu xin các ngươi! Xem như năm đó lão tử có ơn dúi dắt các ngươi, hãy thả kẻ ngu ngốc vô tội này đi! Hấn là kẻ ngu ngốc, lão tử kỳ thật rất chán ghét hấn!

Lăng Tiêu lại không thèm để ý chút nào cười nói:

- Tương huynh! Quên đi! Huynh không cần phải tự hạ giá trị mình như thế, không có thực lực chính là đồ vô dụng sao? Ở trong lòng Tiêu mỡ, Tương huynh vẫn như cũ là hấn tử đầu đội trời chân đạp đất! Không dám vì nữ nhân của mình xuất đầu lộ diện, đó là hấn. Con bà nó! Đồ con rùa khôn kiếp! Ta tin huynh, ta tin tướng huynh trong sạch, ta cũng tin rằng nữ nhân huynh xem trọng, nhất định không phải là người vong ân phụ nghĩa!

Lời nói của Lăng Tiêu giống như từng nhát từng nhát búa nặng tầng tầng đánh vào trong lòng Tương Vân Sơn, một luồng cảm giác ngọt ngào ập vào mũi Tương Vân Sơn, khiến hốc mắt hấn đỏ lên, hấn nổi giận mắng:

- Cút con mẹ ngươi đi! Lão tử không cần ngươi tín nhiệm, lão tử càng không cần ngươi thông cảm, lão tử cũng không biết tên của ngươi. Ngươi từ đâu thì cút về đó đi! Đừng ở chỗ này chướng mắt lão tử!

Lúc này, trên không trung truyền xuống tiếng nói âm trầm của lão áo choàng đen:

- Đại công tử! Ha ha! Lão phu còn gọi ngươi một tiếng Đại công tử, mặc kệ nói thế nào năm đó ngươi từng có ơn với lão phu, trong lòng lão phu còn nhớ rõ: nếu không có Đại công tử ngươi, lão phu cũng không vào được Tương gia. Tuy nhiên, hiện tại lão phu là người của Nhị gia, tục ngữ nói “dùng bổng lộc của vua, thì phải trung với vua”! Cho nên, lão phu cũng chỉ có thể hướng Đại công tử ngươi, nói một tiếng “rất xin lỗi”. Lão phu nhận lệnh của Nhị gia hãy người nào tiếp xúc với Đại công tử ắt phải chết!

Tương Vân Sơn mềm nhũn hai chân, ngã ngồi trên đường, ngửa mặt nhìn trời cười nói:

- Tốt! Tốt! Khá lắm phải chết! Tương Vân Bưu a Tương Vân Bưu! Ta xem thường tên đệ đệ ngươi rồi! Ta vẫn luôn nghĩ rằng ngươi không bằng ta. Hôm nay xem ra, ta không bằng ngươi rồi! Thôi được! Tiêu huynh! Tương mỡ hôm nay đã đem phiền toái cho ngươi, nhiều lời vô ích, nếu là Tiêu huynh chết đi, Tương mỡ cũng tuyệt không sống một mình!

Lăng Tiêu cười ha hả, nhìn lão nhân áo choàng đen nói:

- Ai chết còn chưa biết được!

Lão áo choàng đen bỗng nhiên gầm lên một tiếng, từ ống tay áo rộng cuộn cuộn nổi lên một luồng năng lượng hùng mạnh, hung hăng đánh úp tới Lăng Tiêu!

Lăng Tiêu vừa mới dùng ý niệm hóa thành mũi châm trong lúc bất ngờ đâm vào yếu huyệt sau lưng lão áo đen. Tuy rằng bị lão nhân này phát hiện kịp thời, tập trung lực lượng phòng hộ, nhưng vẫn bị mũi châm tinh thần lực của Lăng Tiêu đâm vào, nửa người phát run lên. Lúc này lão mới then quá thành giận, muốn phải một kích giết chết Lăng Tiêu!

Thân thể Lăng Tiêu giống như một chiếc lá bị cuồng phong cuốn bay lơ lửng trên không trung, bỗng nhiên hấn quát khẽ một tiếng.

- Luân hồi!

Một luồng năng lượng cực kỳ hùng mạnh từ Yêu Huyết Hồng Liên kiếm chợt bùng phát ra, đánh úp về phía mấy chỗ hai bên đường!

Lập tức ở những chỗ này truyền đến một tràng tiếng kinh hô, sau đó liền thấy năm sáu người cực kỳ chật vật từ chỗ ẩn nấp nhảy ra bay lên không trung, toàn thân phủ đầy máu tươi, tất cả đều bị trọng thương.

Lão áo choàng đen cực kỳ phẫn nộ hét một tiếng, không nghĩ tới Lăng Tiêu đang cùng chiến đấu với mình, lại bất ngờ ra tay đánh trọng thương sáu gã thủ hạ của mình.

- Ta phải bầm thây ngươi... vạn đoạn!

Lão nhân nghiêng răng nghiêng lợi nói, cùng một lúc thanh kiếm trong tay lão bỗng nhiên trở nên như một ảo ảnh cực kỳ hư ảo!

Võ công trong thiên hạ, không có gì kiên cố mà không phá nổi, duy chỉ có tốc độ là không phá!

Lão nhân áo đen phát hiện dựa vào lực lượng và uy áp rõ ràng không thể chiến thắng người thanh niên này, liền bắt đầu muốn lấy tốc độ để chiến thắng!

Bóng lão nhân trong màn trời đêm hóa thành vô số đạo tàn ảnh, đồng thời chỉ có thể nghe thấy tiếng kiếm khí xuyên phá không gian... Xoẹt Xoẹt Xoẹt... dường như bầu không khí bị xé rách!

Nơi này tuy không phải chỗ phồn vinh, nhưng cũng không phải không có người đi đường, chỉ trong chốc lát, kẻ xem nhiệt náo từ xa xa đã xúm lại vây xem quanh. Một đám đông người hưng phấn nhìn hai đối thủ đánh nhau trên bầu trời.

Trong đám người, có người hưng phấn nói:

- Trời ạ! Hai người này đều đã vượt qua cảnh giới Kiếm Thần sao? Quả thật hiếm có dịp xem cường giả cảnh giới Tiên Thiên đánh nhau!

- Cái gì hai Tiên Thiên! Là một! Ngươi nhìn không thấy sao? Cái kia lão nhân mặc áo choàng đen mới là Tiên Thiên! Ngươi xem tốc độ của lão đi, với cảnh giới Kiếm Thần bậc ba của ta cũng chỉ có thể nhìn thấy một đám tàn ảnh! Người đấu với lão rõ ràng thua sút hẳn, thất bại chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi!

- Cũng chưa chắc.

Bên cạnh lại có người khác nói tiếp:

- Theo ta thấy, lão nhân kia rõ ràng là bởi vì về mặt lực lượng không chiếm ưu thế nên mới phải lấy tốc độ để chiến thắng!

- Hừ! Dùng tốc độ chiến thắng có gì không đúng? Chỉ cần ta nhanh hơn ngươi một phần thì ta có thể thắng rồi!

Người nọ không phục bẻ lại.

Sáu người cảnh giới Kiếm Thần vừa mới bị tập kích bị thương, sau đó hốt hoảng bay lên không trung, nhưng đều vì thương thế rất nặng lại bị luân hồi đánh lên, bọn họ có thể không chết cũng may là có được cảnh giới Kiếm Thần. Nếu là Kiếm Thánh cho dù là cảnh giới Kiếm Thánh đỉnh cao, bị một kiếm của Lăng Tiêu đánh trúng, khẳng định sẽ không may mắn thoát khỏi chết được!

Cho nên sau khi bay lên không trung chỉ trong nháy mắt, cả đám lại hạ xuống mặt đất chuẩn bị chữa thương.

Thân ảnh của Lăng Tiêu và lão nhân áo đen nhanh như tia chớp, trong đám người vây xem phía dưới, phần đông đều không thấy rõ bóng dáng hai người, càng nhìn không ra ai chiếm ưu thế.

Lúc này Tương Vân Sơn đã đứng lên, nhìn sáu gã Kiếm Thần đang chật vật giúp nhau cầm máu, khóe miệng hắn hiện lên vẻ cười lạnh, bỗng nhiên nghĩ đến câu nói lúc trước của người trên không trung kia, trong mắt hắn hiện lên một tia sáng cực nóng.

“Nếu cho ta một cơ hội tiếp... thật vậy sao?”

Lăng Tiêu cũng là lần đầu tiên chống lại võ giả cảnh giới Tiên Thiên, bởi vì không muốn để lộ ra thân phận của mình, trong tay có mấy món pháp bảo Lăng Tiêu cũng không muốn sử dụng, nếu là lão nhân áo đen vẫn lấy uy thế và lực lượng của võ giả Tiên Thiên đối phó với hắn, Lăng Tiêu đúng thực có chút đau đầu, nhưng hiện tại không ngờ đối phương lại muốn dùng tốc độ và kỹ xảo chiến thắng hắn, Lăng Tiêu suýt chút nữa bật cười ra tiếng.

Ngươi muốn so kiếm kỹ với Thục Sơn kiếm? Vậy không phải muốn chết sao!

Toàn thân Lăng Tiêu giống như được ăn thuốc kích thích, tốc độ càng ngày càng cấp bách càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng trên không trung gần như đã biến thành một luồng bóng ảnh trong suốt!

Trong đám người, có một người trẻ tuổi ánh mắt cực nóng nhìn Lăng Tiêu, đó chính là Mộ Dung Phong. Kỳ thật Mộ Dung Phong nhận được tin tức đã sớm chạy lại đây, nhưng thấy đối phương là Tương gia, hần liền đánh mất ý niệm ra tay trợ giúp Lăng Tiêu. Bởi vì Tương gia thật sự quá hùng mạnh, hùng mạnh đến mức cho dù ở quận Bạch Lộ, cũng không phải Mộ Dung Phong có thể trêu chọc!

Nguyên hần còn có chút tiếc nuối, một nhân tài như thế, cứ như vậy ngã xuống thật đáng tiếc. Nhưng thật không ngờ, Lăng Tiêu mang cho hần nỗi ngạc nhiên vui mừng còn hơn xa thế, chẳng những một kiếm đánh bị thương nặng sáu cao thủ cảnh giới Kiếm Thần của Tương gia, còn đánh ngang tay với lão nhân rõ ràng đã tiến vào cảnh giới Tiên Thiên kia!

“Nhân tài như thế! Cho dù cấp cho hần một chức trưởng lão danh dự, ta cũng phải lôi kéo cho bằng được!” Mộ Dung Phong thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, trận chiến trên không trung lại phát sinh biến hóa, nguyên vốn tốc độ hai người đang cực nhanh, ở trong mắt mọi người bỗng nhiên dường như trở nên chậm lại. Mà người có thực lực mạnh mẽ trong đám, ánh mắt lại càng thêm ngưng trọng hẳn lên!

Bởi vì tốc độ hai người lúc này nhanh đến mức khiến ánh mắt mọi người nhìn đến, đã rơi vào một loại biểu hiện giả tạo!

Nhanh một chút nữa!

Chỉ cần một chút! Ta có thể chiến thắng đối phương!

Lăng Tiêu và lão nhân áo đen gần như đều dâng lên ý niệm trong đầu như vậy, đồng thời cùng thi triển ra toàn bộ thực lực của mình. Sau khi tới thế giới này ngày hôm nay, rốt cục Lăng Tiêu đã thi triển ra thực lực mạnh nhất của bản thân mình!

Hiện tại ân oán ở trong lòng hai người sớm đã bị vứt sạch, không một ai nghĩ đến vấn đề này, trong lòng hai người... lúc này chỉ còn lại có một chữ:

Chiến!

Ầm! Ầm! Ầm!

Ngay tại thời điểm thân hình hai người ở trong mắt mọi người chậm tới mức không thể chậm thêm nữa, đột nhiên truyền đến ba tiếng nổ vang kịch liệt!

Bốp bốp! Đùng đùng!.. Ngay sau đó lại dồn dập một tràng tiếng bàn tay va chạm ầm ầm. Dường như Lăng Tiêu và lão nhân mặc áo choàng đen, hai người đều tự tăng tốc độ bản thân lên tới cực hạn, cho đến lúc nhanh đến mức không thể nhanh thêm nữa, ở trong phạm vi nhỏ, lấy năng lượng khổng lồ kích vào nhau ba chiêu, sau đó bàn tay hai người lại liên tục va chạm, chỉ trong nháy mắt đã đối chiến nhau trăm chiêu!

Ồ!

Mọi người vây xem phía dưới không kìm lòng nổi hít một hơi lạnh, giờ phút này hai bên đường phố, sớm đã tụ tập không dưới ngàn người! Những người này đồng thời đều bị trận chiến giữa hai người làm kinh ngạc đến ngây người, hoàn toàn không nghĩ tới, đại hội so tài còn chưa có bắt đầu, ở quận Bạch Lộ mình lại có thể xem được trận chiến kịch liệt thế này.

491. Chương 435: Làn Nửa Bùng Cháy Nhiệt Huyết.

Hơn nữa, còn là trận chiến đấu cấp Thiên Tiên!

Trong lúc nhất thời, không ít người hiếu chiến không kìm nổi nhìn xem mà nhiệt huyết sôi trào, mở to hai mắt muốn xem rõ từng chiêu từng thức của hai người!

Chỉ có những người thực lực kém một chút, lúc này mới đổi hướng suy nghĩ của mình, hóa ra hai người trên không kia không phải càng đánh càng chậm mà ngược lại càng đánh càng nhanh, nhanh đến nỗi ánh mắt của bọn họ theo không kịp, nhanh đến mức bọn họ nhìn thấy toàn bộ đều là cảnh giả, là ảo ảnh!

Năng lực của Tiên Thiên lại mạnh như thế sao?

Bỏ qua không đề cập tới nỗi khiếp sợ trong lòng những người vây xem, với Lăng Tiêu và lão nhân áo đen thì lại là một trận chiến thật cực kỳ thống khoái, đánh đến gần như quên hết thấy mọi sự trên đời.

- Tiểu tử! Không thể không nói thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng hôm nay... người chết ở đây nhất định sẽ là ngươi!

Thân hình lão nhân chợt nhoáng lên một cái, rồi ra xa mấy ngàn thước, đồng thời thanh âm lạnh như băng truyền tới.

- Không xong! Người nọ đang gom tụ năng lượng khổng lồ, xem ra sắp bùng phát thật sự rồi!

Phía dưới, trong đám người có người kiến thức uyên bác, kinh hãi hô lên, lập tức, mọi người chen chúc lùi về phía sau, không ít cường giả ào ào nhảy lên không trung vội vàng thối lui về hướng xa xa.

Một kích toàn lực của cường giả cảnh giới Tiên Thiên, tạo thành uy thế rất kinh người, không phải ai cũng có thể chịu đựng được.

Dài hai bên đường phía dưới, không ít người ở bên trong cửa hàng, cũng sớm bị kinh động đi ra ngoài cửa. Thần tình lo lắng nhìn trên bầu trời, nếu bị một tia khí tức của cường giả cảnh giới Tiên Thiên quét trúng, cửa hàng phía dưới này hẳn cũng không còn sót lại chút gì! Đến lúc đó, người ta đánh xong trực tiếp bay đi, người cũng không biết tìm ai để đòi bồi thường!

Thần sắc Lăng Tiêu cũng ngưng trọng lên, hai mắt chợt lóe luồng tinh quang nhìn chằm chằm vào lão nhân đang tụ tập năng lượng ở đối diện. Đồng thời, Huyền Thiên lệnh bài đã bị Lăng Tiêu đánh thức, bất cứ lúc nào cũng có thể triệu tập ra ngoài để ngăn cản một kích trí mạng của lão nhân!

“Lão tử đúng là cái bung xung!”

Huyền Thiên nói thầm một câu trong lòng: “Chuyện nổi trội này đều là vì tiểu mỹ nhân, tuy nhiên ôi... ai bảo bản tôn là người đạo đức tốt làm chi!”

Đúng lúc này, trong thiên địa, bỗng nhiên vang lên một thanh âm nhàn nhạt nhưng đầy uy nghiêm, thanh âm kia mơ hồ vang vang bên tai mỗi người.

- Các ngươi tưởng quận Bạch Lộ này là địa phương nào? Nếu dám hủy thành trì của ta, ta nhất định không tha các ngươi!

Thanh âm kia chỉ nói một câu rồi im bặt, không còn chút âm hưởng nào!

Nhưng chỉ một câu này, đã khiến cho lòng ngực mọi người hiện diện đều dâng lên một cảm giác giá lạnh khó bề chịu nổi. Một luồng hơi lạnh chạy từ dưới lên trên theo cột xương sống hướng lên tới sau óc.

Nhiều người thực lực hơi yếu, toàn thân không ngừng run rẩy giống như con ếch gặp phải độc xà, cái loại uy thế trời sinh này, khiến cho người ta ngay cả ý định phản kháng cũng không nảy sinh ra được.

Mà hai người trong trận chiến, loại cảm giác này càng thêm rõ ràng!

Càng là người luyện võ cảnh giới cao, thân thể của chính mình càng cực kỳ mẫn cảm với cảnh vật chung quanh. Hai người cùng một lúc đều có cảm giác như đang có ánh mắt nhìn chằm chằm vào mình!

Con thỏ nhỏ bị chim ưng vờn vũ trên trời cao nhìn chòng chọc vào mình!

Chính là loại cảm giác này!

Người nọ, rõ ràng cách rất xa bọn họ, nhưng ánh mắt này dường như ngay tại sau lưng nhìn chằm chằm vào họ! Cường giả thực lực mạnh mẽ đâu có lý nào để trốn phía sau lưng tiện nghi cho người khác?

Đối phương mạnh hơn mình rất nhiều lần! Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng: tuy rằng nhìn không thấy người kia tồn tại, lại cố tình giả thần giả quỷ. Nhưng nói cách khác, người ta có cái tư cách đó!

Lăng Tiêu lạnh lùng nhìn thoáng qua lão nhân áo choàng đen, mà ánh mắt của đối phương gần như cùng một lúc chiếu tới, song phương không hẹn mà cùng hừ một tiếng.

- Coi như ngươi mạng lớn!

Lão nhân cố sức kiềm chế cơn phần nộ của mình, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Đừng để ta gặp ngươi ở bên ngoài quận Bạch Lộ!

Ánh mắt Lăng Tiêu tối sầm lại, trong lòng nổi lên sát khí. Không ngờ đối phương không cần lý lẽ muốn đẩy mình vào chỗ chết như thế, chỉ bởi vì mình uống bữa rượu cùng kẻ bỏ đi của Tương gia. Giết người có ngàn vạn lý do, tuy nhiên lý do này quả thực quá nực cười quá vô lý. Ngươi nếu đã muốn giết ta, đương nhiên ta không có khả năng ngửa cổ chịu chết. Hừ, bên ngoài quận Bạch Lộ thì sao? Nếu ở chỗ không người để xem là ai chết!

Lời này, bản thể và phân thân của Lăng Tiêu, gần như cùng một lúc mở to mắt, nói thầm trong lòng.

Thân ảnh lão áo đen như một làn khói nhẹ, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm, mà sáu gã cảnh giới Kiếm Thần thủ hạ của lão cũng đã sớm lặng lẽ rời đi.

Thân hình Lăng Tiêu cũng từ trên không trung hạ xuống, đứng bên cạnh Tương Vân Sơn. Hai người nhìn nhau, ở sâu trong đôi mắt Tương Vân Sơn ẩn ẩn vẻ cảm kích, hân xúc động nói:

- Ôi! Ta... là ta đem tới phiền toái cho ngươi rồi!

Lăng Tiêu thần nhiên cười, nói:

- Nếu như vậy, ngươi hãy bán mạng cho ta được rồi.

Ánh mắt Tương Vân Sơn đột nhiên bừng sáng rồi lập tức ảm đạm lại, nói:

- Ta... cái mạng của ta còn có giá trị sao?

- Người khác thấy thế nào Tiêu mỗ không biết, nhưng trong mắt Tiêu mỗ, cái mạng của tiên sinh đáng giá ngàn vàng!

- Hà! Tiêu tiên sinh nhất định là đến từ Nhân giới, nhất định đã biết hiện nay ở bên trong Thánh Vực, cũng không đáng giá gì, tuy nhiên...

Tương Vân Sơn bỗng nhiên nhếch miệng cười, trên gương mặt vàng vọt kia giờ phút này lại nổi lên một tầng thần thái động lòng người:

- Nhận được huynh đệ coi trọng, vậy Tiêu mỗ liền... Hà!

Tương Vân Sơn nói xong, bỗng nhiên nhìn thoáng qua đám người vây quanh xa xa không chịu tản đi, hai người nhìn nhau cười, dĩ nhiên đã ngầm hiểu trong lòng.

Đám người vây xem khi nhìn thấy Lăng Tiêu và Tương Vân Sơn rời đi, tự động tách ra nhường đường. Trong đó không ít người nhận ra Tương Vân Sơn, ánh mắt đều có chút phức tạp, không thể tưởng được thiên tài của Tương gia năm đó bị vứt bỏ này, không ngờ cũng có người dám tới gần.

Sau khi chứng kiến qua trận chiến trên không trung giữa Lăng Tiêu cùng lão nhân áo choàng đen, vốn những người có lòng xem thường hắn, trong ánh mắt giờ đây đều mang theo vài phần kính sợ, cũng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt tinh thuần lãnh đạm của Lăng Tiêu, tất cả đều cúi đầu. Đương nhiên, cũng có nhiều người trong ánh mắt nhìn Lăng Tiêu đều mang theo vẻ nồng nhiệt.

Loại chiến đấu này, có thể khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, hễ là nam nhi đâu có người nào cam chịu ở dưới người khác? Ai không muốn kiến công lập nghiệp, ai không muốn làm một người đầy triển vọng?

Cho dù ở Thánh Vực này là cầu trường sinh, nhưng trong lòng người giống nhau ai cũng có quan điểm muốn thắng tiến!

Mãi đến lúc bóng dáng Lăng Tiêu và Tương Vân Sơn hai người biến mất trên đường, nơi này vẫn còn có nhiều người chưa chịu tản đi. Trên mặt những người đó, trải qua giờ phút rung động vừa rồi đã trở nên hưng phấn hẳn lên.

Trong đám người có một số thiếu nữ, nhìn bóng lưng Lăng Tiêu rời đi đã kích động không đành được, đều quay sang nam nhân bên cạnh nói:

- Nhìn người đó mới đúng là nam nhi!

Cũng có người nói:

- Xem ra đại hội so tài năm nay nhất định sẽ vô cùng náo nhiệt, ta đoán người trẻ tuổi vừa rồi nhất định sẽ xuất hiện ở đấu trường đại hội so tài!

- Đúng vậy! Ta cá là hắn sẽ có tên xếp hạng trên Chiến thần bảng!

Có người trong mắt đầy vẻ chờ mong nói:

- Cũng chỉ có tên trên Chiến thần bảng, mới thể hiện được giá trị của người luyện võ! Nếu có thể sắp hạng trước một ngàn tên, muốn giành một chỗ nương thân tốt tuyệt đối không khó!

Có người bác bỏ nói:

- Theo người nói như vậy, Kiếm Thánh bảng, Kiếm Thần bảng còn có Tiên Thiên bảng đều không bằng Chiến thần bảng sao?

Câu nói của người này, đột nhiên bị người bên cạnh chê bai:

- Giá trị của ba bảng đó mà cũng dám đem ra so sánh với Chiến thần bảng? Bảng hữu, tuy rằng giờ này chưa tới, nhưng ta không thể không nhắc nhở người một câu... hãy tỉnh mộng đi!

.....

Thời điểm Lăng Tiêu mang theo Tương Vân Sơn trở lại nhà trọ, Ngô Tú Nhi vẻ mặt đang buồn bực, chu miệng phụng phịu ngồi bên trong nhà trọ, thấy Lăng Tiêu trở về gương mặt u uất rất nhanh lộ ra một nụ cười tươi đẹp, dịu dàng nói:

- Người đi đâu thế, sao giờ mới trở về?

Giọng điệu này thật y hệt như người vợ oán trách chồng về muộn. Tương Vân Sơn như cười như không nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, trong lòng thầm nghĩ: “Tiểu huynh đệ này quả có thủ đoạn, có thể khiến cô gái quan tâm hắn như thế!”

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc trong lòng hắn lại thoáng nhói đau, cái loại đau đớn này đến thực nhanh, khiến sắc mặt Tương Vân Sơn chợt trở nên trắng bệch. Nhìn thấy cô gái này, hắn không khỏi nhớ tới nữ nhân yêu dấu của mình: trước đây không phải nàng cũng đối đãi với mình như thế này sao?

Ánh mắt của Tiêu huynh đệ nói hắn tin tưởng ta, nhưng... nhưng bản thân ta lại không tin tưởng chính mình rồi đây! Đã qua đi hai mươi năm, nàng... nếu như nàng muốn biết, thì nhất định đã biết mình ở quận Bạch Lộ, nhưng chưa từng ra mặt lần nào...

Ngô Tú Nhi đặt hết chú ý vào Lăng Tiêu nơi này, bỗng nhiên thấy phía sau Lăng Tiêu cùng đi theo một người trung niên trông có vẻ bệnh hoạn, nàng thoáng sửng sốt hỏi:

- Người này là ai vậy?

- Bảng hữu của ta.

Lăng Tiêu thần nhiên nói một câu, cũng không giải thích nhiều, vẻ mặt bình thản dẫn Tương Vân Sơn lên lầu, quay lại dặn tiểu nhị nhà trọ:

- Đợi lát nữa làm vài món ăn ngon đưa đến phòng ta!

Nói xong, thấy một khối tinh thạch tới trong tay tiểu nhị.

Ánh mắt gã tiểu nhị lập tức sáng ngời, cúi đầu khom lưng đi xuống.

Ngô Tú Nhi mím mím môi, tức giận cũng lên lầu trở về phòng mình, “cạch” một tiếng đập cửa phòng lại.

Tương Vân Sơn cười tủm tỉm nói:

- Huynh đệ! Hoa khai kham chiết thẳng tu chiết, thiết mặc cô phụ mỹ nhân tâm a! *

Lăng Tiêu cười khổ lắc đầu, nói:

- Không nói chuyện này.

Thiết Đản thấy Lăng Tiêu trở về, rất cao hứng, đợi sau khi Lăng Tiêu giới thiệu quá hai người, Tương Vân Sơn nhìn Thiết Đản, tán thưởng nói:

- Đúng là một viên mãnh tướng! Khó trách ngươi lại mua cái búa chiến đó. Lúc ấy ta còn buồn bực, người như thế nào lại dùng thứ vũ khí này, hóa ra là mua cho Thiết Đản huynh đệ, vũ khí đó rất xứng với hắn!

Ánh mắt Thiết Đản sáng lên, cặp mắt hung dữ kia thoáng hiện ra một chút ôn hòa, hắn nhếch miệng nói:

- Ca ca mua vũ khí cho ta rồi à?

Lăng Tiêu từ trong chiếc nhẫn trữ vật lấy ra cây búa chiến tỏa hàn quang lạnh thấu xương, Thiết Đản tiếp nhận lấy, vừa cầm vào tay hơi trầm xuống, cặp mắt hắn lập tức rực sáng, hét lên:

- Quả là bảo bối!

- Ca ca! Thiết Đản phải ra ngoài đùa giỡn một hồi!

Giống như đứa trẻ vừa nhận được món đồ chơi mới, Thiết Đản lộ vẻ mặt hưng phấn nói.

Lăng Tiêu mới vừa gật đầu, Thiết Đản đã vội vã mang theo cây búa chiến xông ra ngoài cửa.

Khóe miệng Tương Vân Sơn thoáng giật giật, nói:

- Chỉ mong chủ quán đừng tưởng rằng hắn định cướp mới tốt.

Lập tức, sâu trong đáy mắt Tương Vân Sơn cháy lên một ngọn lửa, hắn hướng tới Lăng Tiêu bái thật sâu cung kính nói:

- Vân Sơn ra mắt chủ nhân!

---

* Trong bài thơ:

Kim Lũ Y

Khuyến quân mặc tích kim lũ y,

Khuyến quân tích thủ thiếu niên thì.

Hoa khai kham chiết trực tu chiết,

Mặc đãi vô hoa không chiết chi.

Dịch Nghĩa:

Áo Kim Tuyến

Khuyên anh đừng tiếc áo thêu vàng,

Khuyên anh hãy tiếc thời niên thiếu.

Hoa nở đáng bỏ thì bỏ ngay,

Đừng chờ hoa rụng bỏ cảnh không.

Dịch Thơ:

Khuyên anh đừng tiếc áo thêu bông,

Khuyên anh nên tiếc thời trẻ trung.

Hoa nở đến kỳ nên bỏ lấy,

Đừng chờ hoa hết bẻ cành không.

Bản dịch của Khương Hữu Dụng

Nguyên tác: Đỗ Thu Nương

492. Chương 436: Quyết Tâm.

Lăng Tiêu thoáng sững sốt xong lập tức cười nói:

- Tiên sinh đã nghĩ kỹ chưa? Thân phận của ta cũng chưa chắc đã tốt như trong tưởng tượng của tiên sinh, hiện tại cũng chỉ hai bàn tay trắng, mặc dù ta muốn được tiên sinh giúp đỡ, nhưng cũng không muốn lừa gạt. Cho nên tốt hơn là tiên sinh suy nghĩ cẩn thận rồi hãy quyết định không muộn!

Tương Vân Sơn không thèm quan tâm khẽ mỉm cười, dường như đã tìm lại được một chút tự tin của ngày xưa, thản nhiên nói:

- Cảnh ngộ của Vân Sơn còn có thể tệ hơn? Ngài còn không sợ, ta lại sợ cái gì? Huống chi, cho dù cơ thể của ta bị tàn phế, nhưng đầu óc của ta vẫn còn nguyên vẹn!

Đôi mắt Tương Vân Sơn sáng ngời, bắn ra hai tia sáng sắc bén, cười lạnh nói:

- Hai mươi năm rồi mà những người đó vẫn còn đang hết sức đề phòng ta. Một khi đã như vậy, nếu tiếp tục chán nản sa sút tinh thần, thì thật có lỗi với bọn họ vì đã coi trọng ta! Cho nên, Vân Sơn quyết định rồi, phải tỉnh lại nổi lên một lần nữa. Ngài nói rất đúng: một nam nhân không dám ra mặt vì nữ nhân của mình. Con bà nó! Đều là lũ rùa đen khôn kiếp. Ta tin tưởng nàng tuyệt đối sẽ không phản bội ta, cho dù cuối cùng chứng minh là ta sai lầm, ta cũng tuyệt không hối hận!

Lăng Tiêu nhìn Tương Vân Sơn một lần nữa dấy lên tự tin, trong lòng vui mừng, trên mặt lộ ra ý cười, nói:

- Tốt! Vậy hôm nay ta sẽ cùng Tương huynh uống say một bữa, ngày mai tỉnh lại chính là một ngày mới!

Tương Vân Sơn gật gật đầu thật mạnh, nói:

- Chủ nhân về sau đừng gọi ta là Tương huynh nữa. Nếu Vân Sơn đã quyết tâm về dưới trướng chủ nhân, thì đã là một thanh kiếm trong tay chủ nhân, chủ nhân chỉ hướng nào, Vân Sơn liền đâm hướng đó!

Thấy Lăng Tiêu muốn nói cái gì, Tương Vân Sơn ảm đạm cười, nói tiếp:

- Nếu chỉ có hai người ngài và ta, xưng hô như thế nào tự nhiên cũng không là vấn đề, nhưng chủ nhân có nghĩ tới sau này thế lực chủ nhân lớn mạnh hay không? Đến lúc đó, dưới tình huống đồng đảng thủ hạ dưới tay nếu vẫn còn xưng huynh gọi đệ, thân cận tự nhiên là thân thiết, nhưng uy nghiêm...

Tương Vân Sơn nói tới đây chợt dừng lại một chút, ánh mắt lộ ra vẻ tưởng nhớ lại điều gì, có lẽ lại nghĩ tới quá khứ những ngày còn khỏe mạnh phục vụ ở Tương gia, khoe miệng hân hờ nổi lên nét cười tự giễu:

- Quản lý cấp dưới không thể quá nghiêm khắc, nhưng cũng không thể quá mức thân cận. Đủ điều lợi và hại, còn cần chủ nhân tìm hiểu rõ từng điểm một.

Lăng Tiêu gật gật đầu, chính mình mặc dù thời điểm ở Nhân giới làm tông chủ một phái cao quý, thậm chí còn bị Hoàng Phủ Nguyệt các nàng đẩy lên tới vị trí giáo chủ Thục Sơn giáo! Nhưng chân chính quản lý, Lăng Tiêu lại gần như không có tham gia chút nào. Cho nên, nghe Tương Vân Sơn nói đến những chuyện đó, Lăng Tiêu cảm thấy rất có đạo lý, cũng vì mình tìm được một người như vậy mà mừng rỡ.

Về phần nói Tương gia uy hiếp... sau khi đại hội so tài kết thúc lập tức sẽ trở về thành Vọng Thiên. Chỉ cần về đến thành Vọng Thiên, cho dù Tương gia thế lực khổng lồ, là một gia tộc xếp hạng hơn một trăm gia tộc đỉnh cao ở Nam châu, nhưng đối với thành Vọng Thiên xa xôi cũng là ngoài tầm tay với!

Nếu như bọn họ chặn giết ở nửa đường, trong mắt Lăng Tiêu hiện lên một vẻ cười lạnh như băng: đêm qua chính mình chiến một trận, đã biểu hiện ra thực lực Tiên Thiên sơ cấp, hẳn sẽ khiến bọn họ làm tốt khâu chuẩn bị đây? Phân thân của mình đã tu luyện rất lâu rồi, cách quận Bạch Lộ cũng không tính xa xôi lắm, nghĩ đến, cũng nên hoạt động một chút cho gân gân cốt!

Lúc này Lăng Tiêu nhìn Tương Vân Sơn nói:

- Chuyện của ta sau này sẽ làm phiền nhiều cho tiên sinh! Chờ sau khi trở về thành Vọng Thiên, Tiêu mỡ... nhất định sẽ cho tiên sinh một công đạo! Hơn nữa, tiên sinh bị phế bỏ công lực, ở Tiêu mỡ xem ra, cũng không phải không có khả năng khôi phục.

Thời điểm Lăng Tiêu nói tới phần trước câu nói, trên gương mặt vàng vọt của Tương Vân Sơn, vẫn duy trì vẻ tươi cười, nhưng theo Lăng Tiêu nói ra phần sau mấy câu nói, Tương Vân Sơn rốt cuộc không cách nào bảo trì tâm tình vững vàng được nữa, hần bước lên trước, chụp lấy cánh tay Lăng Tiêu, trong mắt toát ra ánh mắt tha thiết, lớn tiếng hỏi:

- Đây... đây là sự thật?

Lăng Tiêu nói:

- Tình huống cụ thể, còn phải xem kinh mạch người bị hao tổn cụ thể ra sao. Tuy nhiên theo ta nghĩ tình huống khá lạc quan. Nếu có thể cho ta một thời gian, khả năng khôi phục có thể chiếm tới bảy thành!

Kỳ thật trong chuyện này Lăng Tiêu còn nói ít đi một chút: hai người mới vừa hợp ý nhau, Lăng Tiêu cũng không có khả năng lần đầu gặp mặt, liền tiết lộ tất cả chi tiết cho đối phương. Tuy nhiên thật khiến cho Lăng Tiêu bất ngờ: Tương Vân Sơn vừa nghe xong, bên trong hốc mắt hờm sâu kia, bỗng nhiên chảy ra hai dòng lệ, “phốc” một tiếng hần quỳ sụp xuống mặt đất, thanh âm vốn ương ngạnh kia rốt cục trở nên nghẹn ngào:

- Đại ân của chủ nhân, Vân Sơn nhất định sẽ khắc sâu trong tâm khảm! Trọn đời không quên!

Lăng Tiêu nâng Tương Vân Sơn đang cảm xúc kích động đứng dậy, nói:

- Đương nhiên, lúc này tiên sinh còn phải chờ một thời gian, hy vọng không nên gấp gáp mới tốt.

Tương Vân Sơn lau khóe mắt, trầm giọng nói:

- Thời gian hơn hai mươi năm Vân Sơn cũng đã trải qua, chờ đợi có mấy ngày? Tuy nhiên chủ nhân! Vân Sơn tạm thời không thể ở nơi này, hôm nay người áo choàng đen đó, khoảng một trăm năm trước đầu nhập vào Tương gia, nguyên vốn là một tên cường đạo làm nhiều việc ác ở Trung Châu, một ngày nọ bị ta gặp, hần muốn đánh lên ta, bị ta phát hiện đánh bại, liền nói muốn đầu phục ta. Lúc ấy ta thấy hần thực lực rất cao, đứng dịp bên trong gia tộc cũng có một số việc cần người như hần đi làm.

Lăng Tiêu gật gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Tương Vân Sơn nói tiếp:

- Ta liền giữ lại hần. Tốc độ tăng cao thực lực của người này cũng rất nhanh, thời điểm năm đó ta gặp hần, chúng ta đều là Kiếm Thần bậc cao, khi ta rời khỏi Tương gia, hần còn chưa có đột phá Tiên Thiên, đêm hôm qua ta thấy hần đã đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên. Người này lòng lang dạ sói, quỷ kế đa đoan, hiện tại đã đầu phục Tương Vân Bưu là kẻ thay thế vị trí của ta, là đứa con cả chi thứ hai của cha ta. Hần không dám giết ta, nhưng sẽ không bỏ qua ngài. Cho nên Vân Sơn chuẩn bị ngày mai liền lên đường đi tới thành Vọng Thiên, chỉ mong có thể hấp dẫn bọn chúng theo tới bên kia, để giảm bớt áp lực cho Thiếu chủ nhân.

Lăng Tiêu nghe xong, mỉm cười, nói:

- Vân Sơn không cần như thế! Người cứ ở lại chỗ của ta. Quận Bạch Lộ này nếu đã có người thủ hộ, ta tin tưởng hần sẽ không dám ra tay ở trong thành, có lẽ sẽ chờ ta ra khỏi thành, mới tiến hành truy kích. Hừ! Hần có chuẩn bị, ta vốn không có sao? Người không cần lo lắng, đến lúc đó, làm khán giả xem diễn tuồng là được!

Tuy rằng Tương Vân Sơn không còn thực lực nữa, nhưng vẫn còn có con mắt nhìn người, hần cũng không nghĩ rằng Lăng Tiêu nói mạnh miệng, hần nghe vậy gật gật đầu, đồng ý với sự sắp xếp của Lăng Tiêu.

Đúng lúc này, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một tràng tiếng hô hào ầm ĩ, Lăng Tiêu và Tương Vân Sơn hai người đi đến mở cửa sổ nhìn xuống phía dưới: liền thấy trong sân sau, Thiết Dẫn đang múa cây búa lớn vùn vụt không hề dừng.

Tùng tràng tiếng rít “vù vù” xé gió dọa khiếp lòng người!

Có mấy người đứng xa xa nơi đó vây xem, thỉnh thoảng phát ra tiếng hoan hô cổ vũ. Hai người bật cười, đóng cửa sổ, Tương Vân Sơn tán thưởng nói:

- Cảnh giới hiện tại của Thiết Đản trong giới vũ giả đồng cấp bậc, gần như vô địch! Cho dù gặp phải người thực lực cao hơn hẳn. Cũng sẽ bị uy thế của hắn khiến khiếp sợ!

Lăng Tiêu cũng cười nói:

- Đúng vậy! Gương mặt xấu xí đó chẳng khác nào sẽ tăng thêm cho hắn ba phần sát khí!

Hai người đều cười rộ lên, không bao lâu tiểu nhị đưa tới rượu và thức ăn tối, Thiết Đản cũng chạy lên toàn thân đầy mồ hôi, sau đó chạy dội nước ướt sũng đi ra, nói với Lăng Tiêu:

- Vũ khí ca ca mua thật là tốt, Thiết Đản rất thích!

Tương Vân Sơn nhìn Thiết Đản nói:

- Thích thì dùng nó giết nhiều địch nhân đi.

Thiết Đản hướng gương mặt dữ tợn vào đám người há cái miệng rộng nói:

- Nếu có người dám đối xử bất kính với ca ca, Thiết Đản sẽ dùng búa chém chết con mẹ nó!

Ngô Tú Nhi tự nhốt mình trong phòng, nghe phòng cách vách thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười đùa vui vẻ, không kìm được nổi giận đùng đùng, kéo chăn trùm lên đầu, lại lấy tay bịt tai, cố sức muốn ngăn cản thanh âm hỗn tạp từ bên kia bức vách, nhưng thanh âm này cứ xuyên thấu qua vách lọt vào tai, truyền vào tận đáy lòng của nàng, khiến Ngô Tú Nhi có cảm giác như muốn phát cuồng.

Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng trải qua tư vị bị người lạnh nhạt, bất kể là người trong nhà, hay là đám bằng hữu đều quần quýt bên nàng như các vì sao sáng vây quanh mặt trăng, vĩnh viễn nàng đều là trung tâm, lời của nàng nói ra ở bất kỳ thời điểm nào cũng là chủ đề, nàng ưa chuộng thứ gì mọi người đều biết rõ, và dùng đủ cách để làm vừa lòng nàng.

Kỳ thật lần này Ngô Dung gặp chuyện không may, cùng Ngô Tú Nhi đã có mối liên can không nhỏ, nếu không phải nàng một mực làm âm ỉ đòi phải tới kiến thức một phen, Ngô Dung tuyệt không sẽ mang nàng đi đến địa phương này, lại càng không phải vì lo lắng cho nàng mà thân rơi vào hiểm cảnh.

Trong lòng Ngô Tú Nhi biết rõ những tật xấu và khuyết điểm của mình, nhưng biết là một chuyện, muốn nàng sửa đổi lại là chuyện khác!

Nàng ta thầm nghĩ trong lòng: “Ta vốn là thiên chi kiêu nữ, ta vốn được mọi người vây quanh tán tụng, ta vì sao phải vứt bỏ những điều ấy? Ta bẩm sinh đã là người tôn quý mà!”

Ngô Tú Nhi vẫn luôn nghĩ rằng, nàng sẽ không vì bất cứ kẻ nào mà làm chuyện thay đổi đó, mãi đến khi gặp gỡ Lăng Tiêu. Ngô Dung gặp chuyện không may mấy ngày nay, Ngô Tú Nhi có cảm giác như bầu trời trên đầu mình sắp sụp xuống, ca ca mà nàng yêu quý kia, vì che gió ngăn mưa cho nàng mà bị ngã xuống, nàng phải làm sao bây giờ?

Ngay thời điểm tất cả mọi người Ngô gia cảm thấy ca ca chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ, thì Lăng Tiêu xuất hiện, dùng thủ đoạn gần như thần kỳ trị liệu cho ca ca. Hơn nữa, từ trong nói chuyện với nhau nàng biết được, không ngờ hắn chính là tên cả gan phá nát cánh cửa Thánh Vực ngày đó!

Trời ạ! Hắn nhất định không biết rằng danh tiếng của hắn ở Nam châu lớn biết bao nhiêu, vô số thiếu nam thiếu nữ trẻ tuổi đều lấy Lăng Tiêu làm thần tượng! Sùng bái hắn tới cực hạn! Điều này dường như từ trước tới nay là lần đầu tiên ở Thánh Vực có người trong Thánh Vực nảy sinh lòng sùng bái người trong giới thể tục!

Thậm chí thời điểm Ngô Tú Nhi nói chuyện phiếm cùng bằng hữu đã nói ra, nếu như có thể nhìn thấy người nọ bất kể như thế nào cũng muốn gả cho hắn!

Hiện tại, người nọ ngay tại bên cạnh mình, nhưng trong mắt hắn lại như chưa từng nhìn thấy mình...

Ngô Tú Nhi trong lúc vô tình đã bỏ đi rất nhiều tật xấu, ví dụ như nàng kiêu ngạo, nàng tự phụ, nàng có tính tình Đại tiểu thư... Nhưng ở trước mặt Lăng Tiêu những thứ làm cho người ta không thích gì đó, gần như không còn nhìn thấy trên người Ngô Tú Nhi.

Ngô Tú Nhi thầm tức giận trong lòng bất bình nghĩ: “Ta đã vì ngươi thay đổi nhiều như thế, nhưng ngươi vẫn không thèm liếc mắt nhìn ta một cái. Lăng Tiêu a Lăng Tiêu! Ngươi rốt cuộc là người thế nào đây?”

Trên thực tế, Ngô Tú Nhi cũng không hiểu rõ lắm cảm tình của mình với Lăng Tiêu, rốt cuộc là vì hiếu kỳ

-Ta không bằng hắc sao?

-Người không bằng anh ấy!

Ánh mặt của cô gái áo đen dần dần dịu xuống :

-Trong lòng ta, anh ấy là người đầu đội trời chân đạp đất! Trên đời này không ai có thể theo kịp! Cho dù hiện tại anh ấy là con ma men, nhưng đó cũng là con ma men đẹp trai nhất trên đời này!

Một đám thị vệ của Tương gia với thực lực rất mạnh, dường như sớm đã quen với cuộc đối thoại như thế này của hai người, cần bản cũng không phản ứng.

Thật lâu sau, Tương Vân Bưu với diện mạo vô cùng anh tuấn bình tĩnh lại, sau đó nói :

-Ha, cho dù nàng nói như thế nào, cho dù ai có liên quan tới hắc, ta cũng sẽ giết! Ta muốn cho hắc phải thống khổ, mãi mãi sống trong thống khổ! Người trẻ tuổi kia, ta cũng đã điều tra rồi, lần này cũng tham gia Chiến Thần bảng, ta sẽ cho Tương Phúc đi giết hắc, ta cũng sẽ cho Tương Phúc Liệt Thiên kiếm, chắc chắn có thể giết chết tên có cảnh giới Tiên Thiên kia. Ta nghĩ nếu Tương Vân Sơn đến đây, thấy Liệt Thiên kiếm, tâm tình chắc chắn sẽ vô cùng phức tạp, ha ha ha ha!

Cô gái áo đen rõ ràng không hề để ý đến hắc, nhưng trong lòng lại lo lắng cho tình lang của mình và người tuổi trẻ chưa từng gặp, thầm nghĩ mình phải thông qua phương thức nào có thể cảnh báo cho đối phương chứ? Tuy nhiên nhìn thấy một đám thị vệ của Tương gia vây quanh, cuối cùng trong lòng Hạ Tuyết Ngọc cũng lắc lắc đầu, vẻ mặt ảm đạm, chỉ có thể cầu nguyện cho tình lang và người trẻ tuổi kia.

Tuy rằng Tương Vân Sơn không biết nàng, nhưng lúc nào nàng cũng chú ý tới người mà mình yêu quý nhất trên đời, lại biết rõ hai ngày nay Tương Vân Sơn chờ tại khách ****. Hơn hai mươi năm qua Tương Vân Sơn luôn luôn sống trong mơ màng, dường như nay đã thay đổi bản thân, nhưng cũng đã giải trừ trong lòng Hạ Tuyết Ngọc. Tình lang ngày xưa của mình, cần phải bắt đầu tỉnh lại!

Tuy rằng nàng không dám khẳng định nó có quan hệ với người trẻ tuổi kia hay không? Nhưng Hạ Tuyết Ngọc lại không muốn nhìn thấy Tương Vân Sơn vừa mới hơi tỉnh, rồi lại khôi phục lại bộ dáng trước đây.

Anh ấy có thể tái hiện lại sự huy hoàng năm xưa!

Đôi mắt của Hạ Tuyết Ngọc thản nhiên đảo qua chỗ khán đài đối diện, trong lòng không ngừng có ý nghĩ kiên định! Đồng thời nghĩ : Nếu thật sự người trẻ tuổi kia có thể mang Vân Sơn ra khỏi quận Bạch Lộ, ta nhất định cũng phải đi!

Hạ Tuyết Ngọc cố gắng áp chế phần kích động kia trong lòng, tu luyện khí thể Tiên Thiên sơ kỳ của mình thật sâu, mà ngay cả Tương Vân Bưu cũng không biết, năm đó mỹ nữ tuyệt sắc động lòng người Hạ Tuyết Ngọc có thực lực bình thường, nhưng sau khi nàng thay hắc quản lý bộ môn cơ sở ngầm, tòa thanh lâu trong thành quận Bạch Lộ, thực lực ... Đã tăng lên quá lớn!

Tương Vân Bưu ngồi trên chiếc ghế thật mềm, đây là vị trí chuyên môn dành cho gia tộc lớn, nhìn đáng người nổi bật của Hạ Tuyết Ngọc ở phía trước, nuốt nước miếng, trong lòng thầm nghĩ : Sớm muộn gì nàng cũng là người của ta!

495. Chương 439: Ngựa Ô.

Hai người Lăng Tiêu và Tương Vân Sơn ngồi trên khán đài, nhìn trận đấu phía dưới, một tòa lôi đài, tất cả đều được dựng lên kết giới chắc chắn, phòng chừng linh hạch tiêu hao cho trận thi đấu này có con số thật lớn!

Trận đấu phía dưới đặc biệt có nhiều phần kịch, mà Tương Vân Sơn cũng không nhìn xuống dưới, mà lại nhũu mày nhìn đám tư liệu trên tay. Những tư liệu này cũng không phải ai cũng có thể có, nếu như không có mối quan hệ nhất định, cho dù người có tiền cũng không thể mua được.

Mà trong hai mươi năm nay, ở quận Bạch Lộ này, Tương Vân Sơn trông có vẻ như mơ màng, nhưng trên thực tế, hắc giao tiếp rất nhiều, cũng không ngừng bị người ta đánh, mắng, phòng ngừa cơ sở ngầm của Tương Vân Bưu. Về điểm này, chỉ sợ ngay cả Hạ Tuyết Ngọc cũng không rõ lắm!

Năm đó Tương Vân Sơn mang sắc thái tuyệt diệu, cho dù nghèo đến cùng cực, cũng không ai có tư cách khinh thường hắn.

Những tư liệu này ghi chép lại những người được chọn đứng đầu trong lần thi đấu này, trong đó tuyệt đại đa số đều đến từ những thanh niên tài tuấn trong các gia tộc lớn, còn có rất nhiều người luyện võ hướng tới lần thi đấu này để bài danh.

Tương Vân Sơn không ngừng lẩm nhẩm, ánh mắt rơi vào phần tư liệu Tương gia, thần sắc có chút phức tạp, tuy nhiên lại nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh. Hiện tại vai vế của hắn tương đương với đại quản gia của chủ công, hoặc là người có nhiều mưu trí. Chuyện hắn cần làm chính là, nhanh chóng tìm đối thủ của chủ công, và phân tích sự tinh thông của bọn họ, nhằm vào sở trường đặc biệt của đối phương để lập ra kế hoạch chiến đấu đặc biệt.

Đối thủ trong trận chiến đầu tiên của Lăng Tiêu, không có danh tiếng sâu, cũng không biết thực lực đối phương như thế nào, tuy nhiên Tương Vân Sơn cho rằng, ít nhất chủ công không có vấn đề gì trong trận đầu tiên.

Tuyệt đại đa số người tham gia thi đấu, đều muốn có tiền đồ tốt, hoặc là người trẻ tuổi muốn nâng cao địa vị trong gia tộc. Nói như vậy, người đạt tới cảnh giới Tiên Thiên cũng rất ít, đại đa số đều có cảnh giới Kiếm Thần. Cho nên ngay từ lúc bắt đầu tỷ lệ người luyện võ có cảnh giới Tiên Thiên rất thấp.

Tương Vân Sơn nhìn tư liệu trong tay, bỗng nhiên vẻ mặt thoáng biến, rơi xuống một cái tên trên đó.

Tương Phúc!

Tương Vân Sơn cảm giác mi tâm mơ hồ có chút đau đớn. Hắn không nghĩ tới, mới có vài ngày, mình lại nhìn thấy tên này ở đây. Hơn nữa, không ngờ có thể xuất hiện trong danh sách thi đấu trong cuộc tranh tài Chiến Thần bằng.

Hắn muốn làm gì?

Tương Vân Sơn không kiềm nổi nhớ tới người đệ đệ có tướng mạo anh tuấn, cùng cha khác mẹ với mình, hiện tại cũng chính là Nhị gia đại danh鼎鼎鼎鼎 ở Tương gia, Tương Vân Bưu!

Tương Vân Sơn do dự một chút, có lẽ nên nói cho Lăng Tiêu tình hình thực tế một chút. Hiện tại Tương Phúc cũng có thực lực Tiên Thiên cảnh giới, dựa theo thân phận của hắn, hoàn toàn không cần phải tham gia loại thi đấu này, nhưng lại cứ tham gia! Hơn nữa vừa rồi sau khi phát sinh xung đột với Lăng Tiêu, Tương Vân Sơn không cho rằng với năng lực của Tương gia, không thể điều tra được tin tức chủ công Tiêu Phong cũng tham gia thi đấu.

Sau khi Lăng Tiêu nghe xong, hơi hơi nhíu mày, sau đó nói :

-Nhiều người như vậy thì tỷ lệ chúng ta gặp nhau cũng quá thấp đi?

Tương Vân Sơn lắc đầu nói :

-Thi đấu mười năm một lần, mỗi một lần đều xuất hiện rất nhiều người mới. Trên cơ bản, cũng đã trở thành nơi huấn luyện người mới của những thế lực gia tộc lớn, thông qua lần thi đấu này để chứng tỏ mười năm tiến bộ của bọn họ, chuyện này rất bình thường, nhưng địa vị của Tương Phúc ở Tương gia, hắn không có lý do gì tham gia thi đấu, hơn nữa, trước đây hắn cũng chưa từng tham gia qua.

Lăng Tiêu nói :

-Nếu nói như thế, hắn đang hướng về ta rồi?

Tương Vân Sơn gật gật đầu :

-Cũng chỉ có thể giải thích như vậy, phỏng chừng bọn họ muốn như vậy, nếu có thể gặp ngài thì quang minh chính đại giết người trong trận đấu, còn nếu không gặp nhau, vậy chỉ cho rằng nổi danh thôi. Mặc dù làm vậy có chút không biết xấu hổ, tuy nhiên cách làm của Tương Vân Bưu ... Từ trước đến giờ không kiêng nể gì.

Lăng Tiêu cười nói :

-Nếu như bọn họ muốn, vậy thì đến đây, tốt nhất là gặp nhau, cũng cho ta bớt phiền toái!

... ..

Tiếng hoan hô thỉnh thoảng vang lên, đánh nhau đã bắt đầu kịch liệt hơn, có thể thấy hào quang sáng lên trong không khí tại chỗ kết giới, hạn chế người luyện võ trong phạm vi trăm mét, thông thường cũng dùng kiếm kỹ và tốc độ để tiến hành đánh nhau sống chết. Nếu dùng nội lực đánh nhau, làm không tốt sẽ có thương tích nguy hiểm đến mình. Cho nên đại đa số kiếm khí đánh trên kết giới có cường độ cũng không quá lớn.

Nhưng Lăng Tiêu còn thực sự nhìn thấy, trong những cường giả này, tôn kính đối thủ chính là tôn kính mình. Lăng Tiêu cũng không coi thường bất cứ kẻ nào, đả kích bằng lời nói, đó là chiến thuật cần thiết, nhưng sâu trong nội tâm, Lăng Tiêu tuyệt đối không coi thường bất cứ kẻ nào!

Trận đấu phía dưới tiến hành rất nhanh, tuy rằng lôi đài rất lớn, phạm vi cách trăm mét, nhưng đối với cường giả chân chính mà nói, có chút quá nhỏ, cho nên dùng lực lượng thuần túy để bùng nổ cũng không nhiều, đại đa số đều dùng kiếm kỹ và tốc độ để chiến đấu.

Cho nên, những kiếm khí đánh trên kết giới, cũng không tính là quá mạnh mẽ, tuy nhiên cũng không ngừng bắn ra từng vòng hào quang chói mắt, vượt qua người luyện võ Thánh cấp, người nào mà không có chút bản lĩnh chứ?

Cuối cùng rồi cũng tới Lăng Tiêu, Tương Vân Sơn kích động đứng dậy đi theo Lăng Tiêu, nhìn thật sâu vào người trẻ tuổi khiến cho mình khôi phục được lòng tin, nói :

-Chủ công, cẩn thận!

Lăng Tiêu gật gù đầu, đi xuống dưới đài, nói như vậy, trong mười trận đấu đầu tiên, ngoại trừ người đứng đầu, sẽ có người tập trung vào trên người bọn họ, giống như người không có tiếng tăm như Lăng Tiêu, không có bao nhiêu người chú ý.

Đương nhiên, Lăng Tiêu cũng không cần quan tâm chuyện này, hắn thầm nghĩ : Nâng cao thực lực và phát triển thể lực của mình, khiến cho người nhà cùng bằng hữu có thể sớm ngày đi vào Thánh Vực, không tốt hơn sao.

Lăng Tiêu lặng lẽ liếc mắt nhìn đối thủ của mình một cái, là một thanh niên thoát nhìn khoảng ba mươi tuổi. Bên trong Thánh vực, từ vẻ bên ngoài của một người thực sự không thể đánh giá hết tuổi tác của hắn. Có một số người hơn một ngàn tuổi, nhưng thoát nhìn dung mạo giống như người thanh niên trước mặt. Có một số người chỉ có năm sáu trăm tuổi, thoát nhìn cũng có thể già vô cùng.

Chuyện này kỳ thật được quyết định bởi công pháp hấp tu luyện, cùng với số tuổi khi hắn tiến vào cảnh giới Kiếm Thần!

Nói như vậy, chỉ cần tiến vào cảnh giới Kiếm Thần, dung mạo có thể được duy trì ngay tại thời điểm đó. Đương nhiên, cũng có nhiều người giống như Bạch lão, thuận theo tự nhiên, không chú trọng dung mạo bên ngoài, cho nên thoát nhìn chính là hình dáng lão già có tuổi. Nhưng nếu một người nào đó coi lão như một lão già xé chiều thì cũng thật sự tìm chết. Bạch lão chiến đấu cũng không quá khác người trẻ tuổi, ngược lại còn thêm mạnh mẽ hơn!

Gã thanh niên ba mươi tuổi này, ngũ quan đoan chính, bộ dáng rất anh tuấn, nhưng ánh mắt lại khiến cho người ta có một loại cảm giác quá mức láu cá, có chút ... Quá mức linh hoạt, chuyển tới chuyển lui, khi Lăng Tiêu đánh giá hắn thì hắn cũng đồng thời đánh giá Lăng Tiêu, nghe răng cười với Lăng Tiêu, sau đó nói :

-Huynh đệ, người có tu vi gì rồi? Nếu như không bằng ta, có lẽ nên chủ động đi xuống đi, miễn cho ta làm tổn thương người.

Lăng Tiêu không nói gì, hờ hững nhìn hắn một cái, sau đó đứng tại chỗ, chờ nhân viên lôi đài tuyên bố bắt đầu. Người đó thấy Lăng Tiêu không đả động tới mình, nói :

-Ha, người đã không sợ xấu mặt, ta đây cũng sẽ thành toàn cho người là được rồi, ta thì có cảnh giới Kiếm Thần bậc sáu! Có lẽ chỉ hơn trăm năm nữa, ta có thể đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên. Nếu như người không muốn đắc tội với một cường giả Tiên Thiên tương lai như ta, ta cảm thấy người hay là ... ..!

Nhân viên lôi đài cau mày, thoát nhìn cũng khá phản cảm với tên nhiều chuyện này, sau khi thu nhận lại văn tự ký kết sinh tử lại, trực tiếp tuyên bố :

-Trận đấu bắt đầu!

Sau đó thân thể lùi ra phía sau, đồng thời ra hiệu cho phía bên kia mở ra kết giới, mặc kệ miệng của người kia khiến cho người ta chán ghét như thế nào, nhưng công việc của hắn cũng phải làm.

Khi nhân viên lôi đài còn chưa đi tới khu vực an toàn thì trong nháy mắt thân thể dừng lại, trong mắt bắn ra hào quang không thể tin nổi, trợ mắt há hốc miệng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Vừa rồi gã thanh niên kia còn không ngừng oe oe kêu hét cái gì, thì ngay sau đó, khi kết giới cũng mở ra, bất thành linh giống như thân thể bị một nguồn lực lớn đánh trúng, trong nháy mắt bị ném bay ra ngoài!

Trên lôi đài chỉ còn lại một mình Lăng Tiêu!

Đối với chỗ khán đài trên lôi đài, âm thanh ầm ĩ bất thành linh dừng lại, thời gian tĩnh lặng khoảng mấy giây, ngay sau đó, nó rõ ràng giống như pháo hoa, bỗng nhiên bùng lên một trận âm thanh reo hò kinh thiên!

Khiến cho những người trên khán đài khác đều ghé mắt nhìn về phía bên này, không may nhìn thấy, toàn bộ các trận chiến của Chiến Thần bảng ... Sôi nổi lên!

Cuộc thi đấu lần này, một hồi chiến đấu nhanh nhất khi bắt đầu tranh tài trong phạm vi Chiến Thần bảng ... Đã sinh ra!

Vừa rồi ngay tại thời điểm nhân viên lôi đài hô lên “Bắt đầu”, sau đó thì lùi lại phía sau, trong nháy mắt ra hiệu mở ra kết giới, trên người Lăng Tiêu bỗng nhiên tràn ra một luồng khí thể thật lớn, trực tiếp bắn về phía người trẻ tuổi nói luôn miệng với vẻ mặt kiêu ngạo, và còn trực tiếp bắn cho người này bay ra ngoài, rơi xuống trên mảnh đất trống ở bên ngoài, cho đến lúc này, kết giới vừa mới nâng lên!

Người kia chẳng những bị một kích này bắn ra ngoài, mà còn với tư thế chật vật không có một chút lực trả đòn nào, ngã xuống như một con chó vật xuống!

Thực sự khiến cho người xem trên toàn trường sôi trào, cũng không phải là điểm này. Nếu như thực lực cách xa nhau quá xa thì sẽ không khó để tạo thành chuyện này, nhưng vấn đề ở chỗ, người bị đánh ra ngoài phản ứng cực nhanh, sau khi ngã xuống, lập tức bay lên, sau đó thẹn quá hóa giận chém ra một luồng kiếm khí lên trên kết giới kia , không ngờ bổ vào kết giới vô cùng chắc chắn này làm bắn ra hào quang kịch liệt, sau đó trong không khí thấy được một trận văn vẹo mà mắt thường có thể thấy được.

Khán giả hiểu biết thì rất nhiều, làm sao không nhìn ra, tên bị người ta đánh bay ra ngoài, đã đạt tới cảnh giới Kiếm Thần bậc cao! Bởi vì một kiếm kia, trong thời gian rất ngắn, đã phá được kết giới. Nhưng bởi vì tốc độ khôi phục kết giới quá nhanh, cho nên khiến cho người ta cảm giác không khí giống như đang xảy ra văn vẹo!

Soạt! Soạt! ... ..

Một trận ồ lên thật lớn từ bốn phương tám hướng, rất nhiều người không hiểu biết đều hỏi người biết chuyện, gần như một lát sau, mọi người đều biết, người trẻ tuổi đứng trên lôi đài kia, chỉ dựa vào khí thể, đã đánh cho gã Kiếm Thần bậc cao ra ngoài! Không chỉ có thế, còn khiến cho người trẻ tuổi kia chật vật không sức phản kháng mà ngã xuống!

Đây, đây là thực lực gì ?

Chẳng lẽ, Chiến Thần bảng lần này, con ngựa ô lớn nhất lại xuất hiện vào ngày đầu tiên sao? Rất kinh người!

Tương Vân Sơn đứng lên, muốn hô, nhưng phát hiện cổ họng của mình dường như khan khan, trái tim kia dường như nhảy ra từ bên trong! Kích động đến rơi nước mắt, hắn muốn giải tỏa nó ra. Trận chiến này quả thực rất có khí thế!

Tuy rằng đối phương không có danh tiếng, nhưng dù sao đó cũng là Kiếm Thần bậc cao chứ!

Còn có cách gì xuất sắc hơn là đánh bại kẻ thù chứ?

Giống như chính mình đánh thắng người kia, Tương Vân Sơn mạnh mẽ nắm chặt hai tay, một đám khí được nén trong hai mươi năm, toàn bộ lập tức biến mất không thấy!

Lăng Tiêu đứng trên lôi đài, nhận được sự hoan hô của vạn người, mắt lạnh liếc nhìn người trẻ tuổi có sắc mặt tái nhợt bên ngoài kết giới, trong lòng cười lạnh : Cảm giác bị tinh thần lực nén lên trên người, sáng khoái không?

496. Chương 440: Vân Sơn Đặt Cước.

Trong Thánh vực, thuật luyện đan cũng vô cùng cao minh, hoặc là có một số thiên tài địa bảo có thể trực tiếp phục dụng, có thể làm cho thực lực của người ta nhanh chóng tăng lên!

Cho nên người luyện võ có hai con đường phát triển, trước Tiên Thiên cảnh giới, một loại thì thông qua tự thân khổ luyện, chậm rãi tích lũy, phát triển từng chút, bền vững. Mà loại còn lại, chính là thông qua đan dược hay dùng một số thiên tài địa bảo có thể nâng cao thực lực, nhanh chóng phát triển thành một người luyện võ hùng mạnh.

Nhưng loại người luyện võ này, hơn phân nửa đều là “có cảnh giới”, “có nội lực”, nhưng không có sức chiến đấu!

Giống như Ngô Tú Nhi, tuy tuổi còn trẻ nhưng đã đạt tới cảnh giới Kiếm Thần trung cấp, thuộc loại cao thủ nhân tạo điển hình! Tuy nàng ta tràn trề tự tin, cảm thấy thực lực mình hùng mạnh, nhưng theo đánh giá của Lăng Tiêu, một Kiếm Thánh đỉnh có nhiều kinh nghiệm một chút, đánh bại Kiếm Thần trung cấp như nàng, cũng không phải là chuyện hoang đường

Cách ngày chiến đấu đầu tiên của Lăng Tiêu đã được hai ngày. Trong hai ngày này, Lăng Tiêu lại trải qua ba trận chiến, mà đối thủ trong ba trận này cũng không tính là mạnh, người mạnh nhất chẳng qua chỉ là một gã Kiếm Thần sơ cấp. Cho nên, Lăng Tiêu cứ dễ dàng đánh bại đối thủ, cách vị trí danh sách một ngàn người xem như đã gần trong một bước.

Bởi vì ngày đầu tiên gây ra chấn động, khiến cho Lăng Tiêu được không ít thể lực chú ý, Tương Vân Sơn cũng lặng lẽ rút lui về phía sau, không hề xuất hiện ở trong trận đấu. Đối với người như Tương Vân Sơn mà nói, hắn quyết định làm chuyện gì, thì ngoại trừ chết, cũng không có gì có thể cản trở bước tiến của hắn!

Tương Vân Sơn có được danh sách những người có tiềm lực rất tỉ mỉ, trong đó gần như bao gồm tất cả những người trẻ tuổi có tiềm lực trong tất cả gia tộc có thể lực trung cấp trở lên.

Hắn cần tìm những người trẻ tuổi có tiềm lực mà không được coi trọng! Hơn nữa, những trận đấu trong hai ngày nay tuy không có đi xem qua một chút, nhưng mỗi ngày mỗi trận đều hiện ra người luyện võ ví như ngựa ô. Vào ban đêm, cái tên đó khẳng định sẽ tới tay hắn, mà giống như những gia tộc và thế lực lớn, hắn đang cần tìm người tài có thể dùng được!

Trận chiến đầu tiên của Thiết Đản trong ngày đầu cũng gây nên chấn động rất lớn, hiệu quả mang tới, cũng không kém gì Lăng Tiêu mang tới. Chiến phủ to lớn kia thực sự rất có phong cách! Thế cho nên Thiết Đản với tướng mạo vô cùng xấu xí hung ác mang theo chiến phủ thượng đài, liền khiến cho tất cả những người vây xem thét lên!

Những thế lực đại biểu phụ trách ở đây nhìn chằm chằm, cũng trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Thiết Đản, trong lòng tán thưởng không ngừng, cũng đang suy nghĩ : Nếu người này không có thể lực sau lưng thì nhất định phải đoạt lấy!

Người của rất nhiều thế lực lớn đều nghĩ : Người này, cho dù sau lưng hắn có thể lực để dựa vào, cũng muốn chiếm tới tay!

Không cần nói gì khác, thử đặt vào diện mạo và tạo hình này, cũng có thể tạo được tác dụng kinh sợ. Nhìn đối thủ của Thiết Đản, một người trẻ tuổi vô cùng nho nhã, gần như đứng tại chỗ với vẻ ngây đại, từ trên người gã quý xấu xí kia truyền đến một luồng áp bách và sát khí to lớn, gần như đè tất cả dũng khí của

hắn sụp xuống. Thế cho nên trong khoảnh khắc người nhân viên bắt đầu hô lên “Bắt đầu”, liền không kiềm hãm mà bùng lên toàn bộ thực lực trên người, một luồng kiếm khí to lớn chém về phía Thiết Đản.

Rất nhiều người xem có thực lực rất mạnh cũng âm thầm không ngừng lắc đầu. Người này hoàn toàn bị khí thế của Thiết Đản dẫn ra, theo bản năng nên mới làm ra hành động như thế.

Trên thực tế, nếu hắn có thể tỉnh táo lại, lợi dụng chiến đấu di động, cũng chưa chắc sẽ nhanh chóng thất bại trước người khổng lồ này. Bởi vì càng là thân hình cao lớn, thì càng tương đối thiếu tính linh hoạt.

Tuy nhiên, bọn họ cũng thầm tự hỏi : Nếu đổi lại là mình, cũng chưa chắc có thể ung dung bình tĩnh. Người khổng lồ kia vừa xấu lại vừa ác, thực sự làm người ta hoảng sợ!

Cho nên, sau hai ngày, sự chiến đấu của Thiết Đản cũng một đường ca khải hoàn. Đối thủ ngày mai của Lăng Tiêu cũng là một người rất mạnh, theo tư liệu trong tay của Tương Vân Sơn, chính xác là có người này!

Vương Chân, một nhánh trong hơn một trăm nhà có thực lực cao nhất của Lang gia, Vương gia ở Nam châu, bốn trăm ba mươi tám tuổi, tính luôn lần này, hắn đã tham gia ba lần thi đấu. Lần đầu tiên, hắn tiến nhập vào danh sách ba mươi hai của Kiếm Thần bảng, xếp hạng hai mươi mốt. Đối với người mới lần đầu tham gia thi đấu mà nói, đây đã là thành tích rất tốt, trở hết tài năng trong trăm vạn người, người như vậy thực lực quả thực rất nhiều. Dưới loại tình huống này, vẫn một mạch tranh đấu, bộc lộ tài năng, đích xác có thể làm rõ vấn đề.

Đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu vì sao ngay cả người trong danh sách một ngàn trong Kiếm Thánh bảng, cũng được vô số thực lực mời!

Phàm là có thể tiến vào danh sách một ngàn người, không ai không phải là nhân vật tinh anh cùng bậc. Cho dù hiện tại thực lực còn hạn chế, nhưng tương lai thành tựu không hạn lượng.

Khi lần thứ hai Vương Chân tham gia cuộc tranh tài Nam châu, cũng chính là mười năm trước, không đi báo danh ở Kiếm Thần bảng như trong tưởng tượng của mọi người, tranh đoạt vị trí đứng đầu, mà nằm ngoài dự đoán của mọi người là tham gia tranh đoạt trong Chiến Thần bảng.

Bảng danh sách Chiến Thần bảng, biến số thực sự quá lớn! Hơn nữa, căn bản không có khả năng cho đó là kiểm chế, cho dù người luyện võ đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, cũng chưa chắc dám nói mình chắc chắn sẽ tiến vào danh sách một ngàn. Bởi vì rất có thể ngay trong trận đầu tiên người liền đụng phải đối thủ cùng bậc mạnh hơn người.

Cho nên, có rất nhiều người cũng không tin vào khả năng tiến xa của Vương Chân, nhưng biểu hiện của Vương Chân, phản kích có lực với những người không tin tưởng vào hắn!

Hắn dùng cảnh giới Kiếm Thần bậc sáu đỉnh, từ lúc bắt đầu trong ngày thi đấu đầu tiên hắn đã đụng đầu với người luyện võ Tiên Thiên sơ kỳ. Gã Tiên Thiên sơ kỳ khi đi lên liền dùng khí thế hung mãnh để tiến hành áp bách, nghĩ cách không muốn chiến mà khuất phục người.

Vương Chân thiếu chút nữa bị đánh mà trở tay không kịp, từ lúc bắt đầu đã vô cùng chật vật, kết quả cố gắng duy trì mười chiêu, mọi người đang nghĩ đến thời điểm hắn bị thua thì bỗng nhiên Vương Chân bùng nổ, áp lực cực lớn, một chiêu kiếm kỹ vô cùng huyền diệu với một góc độ không thể tin nổi, đâm xuyên qua xương bả vai của đối phương, khiến đối thủ bị thương nặng.

Chiến đấu theo sau đó, Vương Chân càng đánh càng mạnh, một đường tiến tới vị trí thứ mười tám trong Chiến Thần bảng!

Đây là một thành tích rất tài giỏi!

Bởi vì cuộc tranh tài mười năm một lần, những danh sách phía trên của Chiến Thần bảng gần như đều bị người luyện võ có cảnh giới Tiên Thiên chiếm giữ, hắn dùng cảnh giới Kiếm Thần bậc sáu đỉnh, có thể nhảy vào vị trí này, đã nằm ngoài dự đoán của mọi người. Cho nên, mọi người đều nói, nếu như gã con cháu Vương gia này đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên, chỉ sợ hắn vô địch đồng cấp!

Lúc này đây, hắn lại xuất hiện trong danh sách Chiến Thần bảng, mọi người liền đoán, lần này Vương Chân muốn hướng đến mười vị trí trên Chiến Thần bảng, thậm chí tiến tới sáu!

Trước đó đánh ba trận toàn thắng, đối mặt với Lăng Tiêu là trận chiến thứ tư. Mà Lăng Tiêu, hào quang của Vương Chân, rốt cuộc lần đầu tiên được người đặt cược. Đáng tiếc tỷ lệ thua khiến người ta vô cùng buồn bực, tỷ lệ một ăn mười. mà Vương Chân có tỷ lệ thua một thua một chấm hai. Hai bên kém quá xa như thế, mọi người xem trọng ai hơn, dường như không cần dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

Mặc dù tỷ lệ thua của Vương Chân rất thấp, nhưng mua Vương Chân thắng, vẫn chiếm tuyệt đại đa số, chỉ có một số người muốn lấy ít ăn lớn, đặt cược lên trên người Lăng Tiêu, nhưng tiền đặt cược cũng rất nhỏ, thực sự xem trọng Lăng Tiêu, chiếm một phần nhỏ trong toàn bộ cả tỷ lệ, thậm chí có thể xem như không có.

Tương Vân Sơn buông tư liệu trong tay, cười nói với Lăng Tiêu :

-Chủ công, Vân Sơn muốn mượn ngài một chút tiền.

Lăng Tiêu sững sốt, hắn biết xuất thân của Tương Vân Sơn, căn bản là không để tiền tài vào trong mắt, mà hắn đi theo mình, dường như cũng không nói đến tiền. Tuy nhiên Lăng Tiêu cũng không hỏi nhiều, thuận tay lấy ra hơn một mười khối tinh thạch trung phẩm từ trong nhẫn, ném cho Tương Vân Sơn.

Mặc dù trước đây Tương Vân Sơn đã quen nhìn tiền tài, nhưng vẫn bị hoảng sợ với cách tiêu xài xa xỉ của Lăng Tiêu, khiến cơ nhục trên mặt co rút, nói :

-Ngài không hỏi ta sử dụng nó để làm gì sao?

Lăng Tiêu lắc đầu, hỏi :

-Đủ chưa?

Về mặt Tương Vân Sơn cười khổ, sau đó nói :

-Đủ, quá đủ rồi! Nếu nhiều hơn nữa, ta sợ những người đó quýt nợ.

-Hả?

Lăng Tiêu hồ nghi nhìn Tương Vân Sơn, còn Tương Vân Sơn cười nói :

-Ta đặt chủ công thắng!

Lăng Tiêu giật mình, lập tức lấy ra mười khối tinh thạch khoảng nắm tay, năng lượng mệnh môn trên đó khiến cho một người không có thực lực như Tương Vân Sơn cũng cảm giác rất rõ ràng.

-Đây, đây là thượng phẩm?

Ánh mắt Tương Vân Sơn lộ ra tia sáng không thể tin nổi, tuy hắn biết rằng tên Tiêu Phong của chủ công chưa chắc là thật, bởi vì hắn nói qua khi trở lại Vọng Thiên Thành sẽ cho mình một công đạo, nhưng hắn lại chưa từng nghĩ đến, không ngờ chủ công lại có tiền!

Hơn mười khối tinh thạch thượng phẩm ... Không biết khi mình dùng mấy thứ này đi đánh cược, những người đó có dám nhận hay không? Nghĩ vậy, khóe miệng Tương Vân Sơn một chút vẻ cười trào phúng, hắn biết phải đi đến nhà nào đặt cược rồi!

Tuy nhiên hiện tại, về chuyện của Vương Chân, có lẽ nên dằn dò chủ công một chút, Tương Vân Sơn thu lại một ít ý cười cổ quái, sau đó nói :

-Tuy rằng thực lực Vương Chân mạnh mẽ, nhưng theo ta được biết, dường như địa vị của hắn trong gia tộc có chút tệ! Người đó là một võ sĩ, chỉ có thiên phú kinh thiên về mặt võ đạo, nhưng về phương diện khác, tỷ như làm người, thì có chút ... Không được lòng người. Hắn chỉ là một nhánh ở Vương gia, vốn cũng không có một chút địa vị nào, theo đó hắn bộc lộ tài năng trong kỳ tranh tài, Vương gia cũng đối xử với hắn cao hơn. Tuy nhiên tính tình của gã Vương Chân này có chút cuồng ngạo, sau một lần say rượu, nói ra kế thừa gia chủ, không phải Vương Chân thì không nói như vậy. Ha ha, không biết chuyện này làm sao truyền ra ngoài, kết quả trưởng tử của gia chủ vào năm đó, người được chọn lựa đầu tiên cho vị trí gia chủ của Vương gia, một người luyện võ cũng có cấp bậc Tiên Thiên sơ cấp Vương Vũ, lúc này đã tỏ vẻ bất mãn, và nói không thể dùng gã Vương Chân này!

Lăng Tiêu nhìn Tương Vân Sơn nói, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn gương mặt vàng như nghệ của Tương Vân Sơn, nói :

-Ý của tiên sinh như thế nào?

Tương Vân Sơn mỉm cười, nói :

-Gã Vương Chân này, năm đó khi ta còn ở Tương gia, từng gặp hắn qua một lần, tính tình thực sự rất kiêu ngạo, muốn tỷ thí với ta, và nói tuy thực lực của ta mạnh hơn hắn nhưng chưa chắc là đối thủ của hắn, kết quả hắn bị ta giáo huấn từng chút. Ha, mỗi lần người đó nhìn thấy ta, đều la hét ầm ĩ muốn ta dạy hắn, hơn nữa cũng đi theo và nói ta là đại ca hắn. Thật ra, về bản chất mà nói, người này không xấu, mà còn rất đơn thuần, ý của ta là, chủ công chẳng những phải đánh bại hắn, mà còn phải cho hắn tâm phục khẩu phục! Như vậy, ta sẽ tiến hành thuyết phục, phỏng chừng khả năng hắn thoát ly Vương gia, có tám phần! Ta tin rằng, trên dưới Vương gia cũng sẽ không vì thiếu một người luyện võ Tiên Thiên như hắn mà gây chiến, thậm chí còn có rất nhiều người còn muốn Vương Chân rời khỏi Vương gia chứ!

Ánh mắt Lăng Tiêu hơi hơi lóe lên, sau đó gật đầu nói :

-Được, vậy làm theo ý của tiên sinh, nếu hắn thực sự là nhân tài thì công lớn nhất là người!

Tương Vân Sơn nhếch miệng cười :

-Đây là chuyện thuộc hạ nên làm.

Tương Vân Sơn chào Lăng Tiêu, nói phải đi ra ngoài đặt cược. Thành Bạch Lộ này phàm là dám làm những chuyện này, không chỗ nào mà không có thế lực lớn ở sau lưng. Bình thường mà nói, chuyện như quyết nợ tuyệt sẽ không phát sinh, cho nên Lăng Tiêu không lo tinh thạch vô giá trong tay Tương Vân Sơn bị nuốt hết.

Tương Vân Sơn mới vừa ra khỏi cửa, vừa lúc thấy Ngô Tú Nhi đi về phía này, trông có vẻ sắc mặt của cô bé không tốt lắm, như là bị ai chọc tức, Tương Vân Sơn cúi đầu rời đi. Mấy ngày nay ở cùng với Lăng Tiêu, Tương Vân Sơn cũng hiểu rõ quan hệ giữa Lăng Tiêu và Ngô Tú Nhi.

Cảm tình của chủ công và con gái của gia tộc quyền thế ở Vọng Thiên thành, giống như “Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình “. Tương Vân Sơn trông thấy gương mặt tối sầm của Ngô Tú Nhi đi vào phòng Lăng Tiêu, khóe miệng nổi lên một chút ý cười, lúc này tâm tính hắn xem như thực sự bình thản. Có nhiều chuyện nếu đã xảy ra, vậy thì hãy cho nó qua đi.

Tương Vân Sơn đi trên đường, cảm thấy tinh thần sảng khoái, căn bản không cần quan tâm có người giám thị mình hay không? Một đường đi tới một tòa kiến trúc chiếm diện tích thật lớn.

Nơi này là một trong những nơi đánh bạc lớn nhất trong quận Bạch Lộ, một số suy đoán cạnh tranh trong lần tranh tài Nam châu này, tự nhiên cũng không thiếu một thứ này.

Chẳng qua, khi thủ vệ song bạc của nhà này trông thấy Tương Vân Sơn, sắc mặt cũng chợt đại biến! Xấu hổ đứng ở nơi đó, thậm chí không biết có nên tới đó nghênh đón hay không?

Quá khó, có một thủ vệ có chút lớn tuổi, lấp bắp đi tới trước mặt Tương Vân Sơn, xoay người cúi đầu, nói :

-Đại gia, ngài, ngài làm sao lại đến đây?

Tương Vân Sơn liếc mắt nhìn thủ vệ với vẻ bình tĩnh, sau đó ngẩng đầu, nhìn thoáng qua cái chữ “Tương” ở phía dưới bảng hiệu, trong mắt còn hiện lên một nỗi buồn không thể phát hiện.

Thản nhiên nói :

-Như thế nào? Ta không thể ở đây sau?

-Khụ khụ ...

Gã thủ vệ kia bị câu nói của Tương Vân Sơn nên sắc mặt một câu, khẩn trương nói :

-Tiểu nhân, không phải ... Không phải ý này, mời ngài vào trong!

Thủ vệ kia cần rằng một cái, thăm nói : Ngài cũng không phải người Tương gia, tại sao ta phải sợ người chứ? Hơn nữa, sông bạc này mở cửa để đón khách, đừng nói là ngài, cho dù là tên ăn mày xin cơm, chỉ cần trong túi hắn có tiền, ta cũng không ngăn! Nhị gia không thể vì vậy mà trách phạt ta?

Tương Vân Sơn không để ý tới gã thủ vệ này, cất bước ngẩng đầu ưỡn ngực tiêu sái đi vào, trong vòng hai mươi năm bố cục gần như không có nhiều biến hóa lớn. Cho dù Tương Vân Sơn nhắm mắt lại cũng có thể tìm được chỗ đặt cược ở đâu, bởi vì một tòa sông bạc lớn này, nằm đó chính mình hắn lập ra!

Đi đến chỗ đặt cược, Tương Vân Sơn không nói nhiều lời, những người ở đây cũng không có mấy ai biết hắn, người trung niên có vẻ có bệnh, xanh xao vàng vọt, chính là đại thiếu gia năm xưa của Tương gia!

-Đặt cược, trận đấu Chiến Thần bảng vào ngày mai, trận đấu giữa Tiêu Phong và Vương Chân, ta đặt Tiêu Phong thắng!

Tương Vân Sơn nói với vẻ mặt bình thản, sau đó ném một gói to lên trên quầy.

Một tiếng “Bịch”, ngay sau đó, một hồi âm thanh rầm ở bên trong, vài tinh thạch khoảng nắm tay, lăn ra từ trong gói to.

497. Chương 441: Đoạt Lại.

Số người đi vào đặt cược cũng không ít. Sự nghiệp kinh doanh của Tương gia rất lớn, tích lũy lòng tin và danh dự vô số năm, dường như ở bên trong toàn bộ quận Bạch Lộ, Tương gia kinh doanh rất tốt. Cho nên, có rất nhiều người đến đây tham gia đặt cược dự đoán.

Trên mấy khối tinh thạch cỡ nắm tay, cực kỳ tinh thuần chói mắt, phát ra một nguồn năng lượng dao động mênh mông, khiến cho mấy người xung quanh lập tức phát ra tiếng thét kinh hãi!

-Thượng phẩm!

-Trời, thực sự là tinh thạch thượng phẩm! Người nhìn xem màu ánh sáng, độ sáng, cùng với năng lượng dao động kia ... ..

-Tinh thạch có độ tinh khiết quá tốt, đây là lần đầu tiên ta thấy, thật xinh đẹp!

Mọi người nghị luận, nhìn vào trong mắt Tương Vân Sơn, lập tức phát sinh biến hóa. Người trung niên có vẻ bị bệnh này chính là một gã phú ông siêu cấp, tiện tay cầm tinh thạch vô giá mang đến đây đặt cược ... Dần dần, mọi người bỗng nhiên nghĩ tới, hắn vừa nói, hắn muốn mua ai thắng?

À, đúng rồi, là Tiêu Phong ... Tiêu Phong là ai. Bọn họ gần như chưa từng nghe nói qua, nhưng Vương Chân là ai, đại đa số những người này đều rất rõ.

Gã ốm yếu bệnh hoạn này không ngờ mua đối thủ của Vương Chân thắng? Một người không một chút danh tiếng nào? Đầu của hắn ... không như con lừa chứ? Trong lòng rất nhiều người hiện lên ý nghĩ như vậy, nhìn Tương Vân Sơn với vẻ không thể tin nổi, cảm thấy chắc chắn đầu của hắn cũng bệnh không nhẹ.

Người phục vụ trong quầy cũng sợ ngây người trước vật có giá trị lớn này, khẩn trương gọi quản sự tới. Gã quản sự kia vừa liếc mắt nhìn Tương Vân Sơn, phản ứng đầu tiên là muốn xoay người rời khỏi, nhưng thấy khóe miệng Tương Vân Sơn có vẻ trào phúng như có như không, vẫn kiên trì đi tới, khom người nói :

-Đại gia, như thế nào mà ngài đến đây?

Không ít người khách cũng rất nghi hoặc trong lòng, thăm nói : Khi nào mà quản sự của Tương gia khách khí với người như thế? Ánh mắt quét về phía một đồng tinh thạch trên quầy, trong lòng hiểu rõ : Hòa ra có tiền là Đại gia.

Tương Vân Sơn cũng không lật tẩy người quản sự trong lòng có một chút tính toán mà năm xưa chính hắn đề bạt. Hắn đã sớm biết gã quản sự này rất khéo dòn dẩy, gọi hắn là Đại gia, mà không phải là đại thiếu gia hay đại công tử, mà giống như trông có vẻ lẫn lộn, người khác tự nhiên là hiểu đây là lời khách sáo.

Tương Vân Sơn nghĩ vậy, trong lòng dâng lên một nỗi bi phẫn nhàn nhạt, chỉ một chút tinh thạch trên quầy, nói :

-Ta đến đây để đặt cược.

-Hả? Đây là những thứ Đại gia mang đến?

Gã quản sự kia nhìn Tương Vân Sơn với ánh mắt không tin, lúc xưa sau khi đại thiếu gia của Tương gia bị phế bỏ công lực trục xuất khỏi gia môn, có bao nhiêu thê thảm. Thực ra, trong lòng đại đa số những người của Tương gia ở quận Bạch Lộ cũng có chút hiểu.

Tuy nhiên có một số nguyên do ngăn cản nên không ai dám tiếp cận với Tương Vân Sơn. Năm đó có mấy kẻ tâm phúc của Tương Vân Sơn, muốn âm thầm giúp đỡ cho chủ nhân ngày xưa, không lâu sau họ được phát hiện chết ngay chỗ của họ, cái chết vô cùng thê thảm.

Tuy rằng chuyện này không ai điều tra nhưng đến tột cùng là ai làm, trong lòng tất cả mọi người điều rõ. Vị Nhị gia anh tuấn của Tương gia, cho tới bây giờ cũng không phải người có lòng dạ bao dung!

Nếu không có trưởng môn nhân của Tương gia, phụ thân Tương Trung của Tương Vân Sơn tha mệnh chết, sau khi Tương Vân bị phế bỏ công lực trục xuất ra khỏi gia môn, liền dừng lại tại đây, từ nay về sau, ai mà giết Tương Vân Sơn thì ông sẽ giết người đó!

Tương Trung có được cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, tay nắm quyền cao nhất của Tương gia, mệnh lệnh của ông, không một ai dám vi phạm.

Có rất nhiều người của Tương gia đoán, nếu không có như thế, e rằng Nhị gia đã sớm giết đại công tử rồi! Tương Vân Sơn vẫn chính là một mảnh tâm bệnh của Nhị gia, tất cả những người bên cạnh Tương Vân Bưu đều biết.

-Như thế nào, người không tin sao?

Tương Vân Sơn nhìn lướt qua quản sự này với vẻ hồ hững, hỏi lại một câu với vẻ ôn hòa.

-Tin chứ! Ha, đương nhiên tin, không tin Đại gia thì tiểu nhân còn tin ai chứ?

Gã quản sự này nói xong, đi đến mở gói to ra, đổ từ bên trong ra mười ba khối tinh thạch thượng phẩm, mười lăm khối tinh thạch trung phẩm, tuy rằng thoát nhìn hấn cực kỳ bình tĩnh, nhưng đôi tay kia thì đang run nhè nhẹ.

Không chỉ là vì đại thiếu gia lấy được những thứ này, mà còn vì những tinh thạch này ... Thực sự là một số tiền quá lớn rồi!

Đừng nói là một tiểu quản gia như hấn, cho dù gia chủ Tương Trung của Tương gia ở đây, cũng không thể không nhìn những tinh thạch này!

Đại thiếu gia mang theo rất nhiều tinh thạch như vậy quay về đặt cược ... Hấn, hấn muốn làm gì?

Quản sự không cho phép mình suy nghĩ nhiều, mà tự mình đăng ký đặt cược cho Tương Vân Sơn, sau đó hai tay giao bản ký kết cho Tương Vân Sơn, gã quản sự thầm nghĩ trong lòng : Chẳng lẽ đại thiếu gia muốn quay về gia tộc, hy vọng thông qua phương thức này khiến cho những người ở tầng cao chú ý? Trừ cách đó ra, hấn thực sự không nghĩ ra được lý do tại sao đại thiếu gia làm vậy.

Bởi vì làm quản sự của sòng bạc này, đối với những người tham gia trong lần tranh tài này, hấn nắm những người có danh tiếng trong lòng bàn tay!

Tiêu Phong? Người luyện võ Tiên Thiên sơ cấp ? Trong trận đầu tiên dùng khí thể đánh cho đối thủ rơi khỏi lôi đài!

Là một cường giả không tệ!

Tin rằng có lẽ hấn sẽ không biết, từ năm năm trước, Vương Chân cũng đã đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên, đồng thời trong đám thanh niên vô giả cùng cấp bậc, hấn gần như vô địch!

Quản sự kia cũng có lòng nhắc nhở đại thiếu gia từng có ân oán dẫu mình, nhưng cuối cùng cũng nhịn xuống : Hấn đã không còn là đại thiếu gia của Tương gia! Tương lai của Tương gia sẽ nằm trong tay Nhị thiếu gia, được coi là kẻ thù của đại thiếu gia! Nếu ta nhắc nhở đại thiếu gia, chắc hấn sẽ khiến cho Nhị thiếu gia bất mãn!

Ánh mắt có chút phức tạp của quản sự kia nhìn bóng dáng gầy yếu của Tương Vân Sơn biến mất trong tầm mắt, liền đi vào mật thất, hẳn muốn báo cáo chuyện này cho Nhị gia. Đúng lúc Nhị gia ở đây, có lẽ sẽ khiến Nhị gia cao hứng, sẽ đề bạt ta thành đại quản sự!

Con người luôn cân nhắc tiền đồ của mình!

Cho nên, gã quản sự này cũng không biết mình làm sai cái gì, thậm chí không có cảm giác bức rút.

Thân hình Tương Vân Sơn chậm rãi đi ra cửa, lúc này tâm tình của hắn còn có chút hỗn loạn. Vốn hắn nghĩ rằng mình có thể thần nhiên đối mặt với mọi chuyện, nhưng bây giờ mới phát hiện ... Hắn không làm được!

Năm đó khi chỗ sông bạc này thành lập, mỗi ngày hắn đều đưa Tuyết Ngọc đến nơi này, thời điểm đó, Tuyết Ngọc vừa mới đi theo bên cạnh hắn, hai người dính như keo sơn.

Về mặt hoảng hốt, Tương Vân Sơn dường như thấy lại hình ảnh năm đó, hắn không kiềm nổi mà đi vòng quanh sông bạc, đi đến phía sau, chỗ có chút hẻo lánh, vươn tay, hơi run nhẹ, vuốt bức từng màu xanh, sau đó tìm kiếm một chút, cuối cùng ở trên một khối tường, tìm được một hàng chữ viết nhỏ.

-Vân Sơn, Tuyết Ngọc mãi không chia lìa!

Tám chữ, môi của Tương Vân Sơn đọc hơi hơi run, hai hàng nước mắt từ sâu trong hốc mắt chảy ra. Lúc này, bỗng nhiên Tương Vân Sơn nghe thấy, sau lưng mình, không ngờ truyền đến một hồi tiếng nước nổ, trong giây lát thân hình hắn run lên, xoay người lại, trong mắt bắn ra hào quang không thể tin được.

-Tuyết Ngọc, là nàng? Có phải vậy không?

Tương Vân Sơn nói xong, một bước xông về phía trước, nắm lấy tay cô gái ở phía sau toàn thân được phủ áo đen, quần áo ngăn cách, nhưng Tương Vân Sơn vẫn có thể cảm giác được tay đối phương, đang run rẩy.

-Tuyết Ngọc, ta, ta biết là muội. Ta tìm muội thật là khổ. Qua nhiều năm như vậy, muội ... Vì sao vẫn chưa bao giờ chịu gặp ta chứ?

Tương Vân Sơn chảy nước mắt tràn lan, giọng nói run run, khăn khăn.

Tuy nhiên ngay lập tức, hắn lại chợt đẩy cô gái áo đen đang chuẩn bị dựa vào người, cả giận nói :

-Nàng cút đi, nàng mau cút, nàng hại Tương Vân Sơn ta bị đuổi ra khỏi gia môn thân bại danh liệt còn chưa đủ sao? Hiện tại ta hai bàn tay trắng, nàng còn muốn gặp ta để làm gì nữa chứ? Cút! Cút! Cút!

Liên tiếp ba chữ “Cút”, từng chữ giống như búa tạ, đánh vào trong lòng cô gái áo đen, cuối cùng nàng khóc “oa” một tiếng, thân hình giống như một luồng tia chớp biến mất trước mặt Tương Vân Sơn.

Sâu trong đôi mắt Tương Vân Sơn, hiện lên một chút vẻ đắc ý, trên mặt lại lộ ra vẻ vô cùng tức giận, vừa la lớn, vừa đi về.

Trở lại nhà trọ, Lăng Tiêu cũng có thể cảm giác được một luồng biến hóa tinh khí thần trên người Tương Vân Sơn, mà giống như một người bị nhốt trong sa mạc, khi thấy nguồn nước thì hưng phấn.

Lăng Tiêu có chút không hiểu được, thậm chí nói cho dù mình có lòng tin, cũng chỉ có thể thắng được mười lần tinh thạch mà thôi! Tuy rằng tiền tài không ít, nhưng có thể thực sự bị trên dưới Tươn gia để ở trong mắt?

Sau một lát, Tương Vân Sơn chạy đi tìm Lăng Tiêu, mà Lăng Tiêu vừa mới đuổi Ngô Tú Nhi bị loại khỏi Kiếm Thần bảng, thua trong trận đấu thứ ba.

Đánh bại Ngô Tú Nhi, là một gã Kiếm Thần sơ cấp, cho nên cô nàng này cứ canh cánh trong lòng, chạy tới tìm Lăng Tiêu để được an ủi. Lăng Tiêu chỉ có thể ứng phó một hồi, nhưng Ngô Tú Nhi dường như rất thỏa mãn, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười rồi đi.

Thực ra, thắng và bại, đối với Ngô Tú Nhi mà nói, căn bản sẽ không quan trọng. Quan trọng là Lăng Tiêu nhìn nàng như thế nào!

-Chủ công, vừa rồi ta nhận được một tin tức quan trọng!

Tương Vân Sơn nói với vẻ mặt nghiêm nghị.

-Tương Vân Bưu dùng một số tiền lớn, mua được người phụ trách trong cuộc thi Chiến Thần bằng, tự mình bóp méo đối thủ của người! Nếu Vương Chân thua người trong trận chiến tới, trận chiến tiếp theo, đối thủ của người chính là Tương Phúc!

Lăng Tiêu vừa nghe xong, nao nao, không phải hấn sợ, cũng không phải hấn cảm thấy xuất hiện bí mật đen tối mà kỳ quái, chỗ tin tức phát ra từ Tương Vân Sơn!

Phải biết rằng, loại chuyện này, đã xem như cơ mật tuyệt đối, như thế nào Tương Vân Sơn có thể biết được? Chẳng lẽ nói, người bên cạnh Nhị gia của Tương gia, còn là tâm phúc của Tương Vân Sơn hay sao?

Tương Vân Sơn chủ động giả thích, nói :

-Chủ công, ngày rất lấy làm lạ tin tức phát ra từ chỗ Vân Sơn. Ha, Vân Sơn lấy tính mạng mà thề, tuyệt đối là sự thật! Bởi vì ... Cuối cùng Vân Sơn cũng gặp lại nàng! Và đã biết từ đầu đến cuối chuyện năm đó!

Lăng Tiêu ngẩn đầu, hỏi :

-Người con gái năm đó của người?

Tương Vân Sơn chậm rãi gật gật đầu, trong mắt bắn ra lửa giận tràn ngập :

-Tương Vân Bưu, người hại ta thì thôi, không ngờ còn có ý muốn tranh giành người đàn bà của ta, chỉ cần ta còn sống, dù đến hơi thở cuối cùng, nhất định sẽ không bỏ qua cho người!

Lăng Tiêu cũng không hỏi nhiều, chỉ nói :

-Người sẽ có cơ hội này!

Tương Vân Sơn gật gật đầu thật mạnh, sau đó nói :

-Chủ công, ta tin chuyện người đánh bại Vương Chân là không thành vấn đề. Gã Tương Phúc kia, thực lực của hắn không nhất thiết mạnh hơn Vương Chân quá nhiều, nhưng hiện tại trong tay hắn, có một thanh tuyệt thế bảo kiếm, ngài nhất định phải cẩn thận một chút!

Tương Vân Sơn thở dài một tiếng :

-Thanh kiếm kia, là một kiện bảo vật mà năm đó tổ tiên của Tương gia ở bên trong Thánh Vực có được, gọi là Liệt Thiên kiếm! Bản thân thanh kiếm kia có được lực sát thương rất mạnh, kiếm khí gần như có thể cắt không gian, hơn nữa tốc độ nhanh hơn kiếm khí tầm thường không chỉ là mười lần! Năm đó nó ở trong tay ta, sau lại ... Đến chỗ bọn họ! Ánh mắt Lăng Tiêu sáng lên, gật gật đầu, nói :

-Ta sẽ đoạt lại cho người!

-Mấy năm nay, ta ở chỗ thấp hèn dơ bẩn, thay người thu thập tình báo cũng đã đủ nhiều! Ta không có một chút nào có lỗi với người, hơn nữa phụ mẫu, huynh đệ ta ở trong tay người, ta dám phản bội người sao?

Hạ Tuyết Ngọc đứng trước mặt Tương Vân Bưu, trên mặt lộ ra vẻ cười chế giễu, trong mắt tràn ngập vẻ khinh thường. Lúc này hắn nghe nói Tương Vân Sơn xuất hiện trong sông bạc của Tương gia, trong lúc nhất thời tâm linh lay động, không ngờ không thể chịu được. Đúng lúc nàng cũng có chuyện, muốn nhả nhủ cho Tương Vân Sơn.

Tiêu Phong thắng. Mọi người tâm phục khẩu phục!

Ít ai dám nghĩ đến, hai võ giả thực lực tiên thiên không ngờ lại xuất hiện cục diện nghiêng hẳn về một bên như vậy. Chỉ cần thực lực không quá thua sút, đánh nhau suốt một ngày một đêm là bình thường!

Còn bây giờ... Trong ấn tượng của mọi người, dường như chỉ là khoảnh khắc. Giống như Vương Chân vẫn đang điên cuồng công kích Tiêu Phong, còn Tiêu Phong đang không ngừng trốn tránh, tiêu hao sức mạnh của Vương Chân và chọc hắn nổi giận!

Hai người đối chiến, vũ lực tuy là yếu tố quyết định nhưng cho đến bây giờ vẫn không phải là tất cả. Ngoài vũ lực ra, cảm xúc cũng rất quan trọng!

Tựa như ngay từ đầu Vương Chân muốn chọc giận Lăng Tiêu, không ngờ bị Lăng Tiêu chọc giận. Lúc chính diện giao phong, chỉ một đạo kiếm khí đánh hắn phun máu tươi, rớt xuống đất.

Thực lực Tiêu Phong có còn là tiên thiên sơ cấp hay không?

Ngay cả Tương Vân Bưu và hắc bào nhân Tương Phúc bên cạnh cũng vì thất bại của Vương Chân mà vô cùng mất tự nhiên. Ánh mắt Tương Phúc lóe lên, bàn tay cảm thấy lạnh, lấy tay sờ sờ thì có cảm giác ướt.

Tương Vân Bưu không quay đầu lại. Tương Phúc biết mình nên nói gì, cũng là cho chính mình thêm can đảm, trầm giọng nói:

- Gia chủ cứ yên tâm. Thực lực tiểu tử kia có chút ngoài dự kiến của ta. Tuy nhiên... Thuộc hạ nắm chắc có thể giết hắn!

Tương Vân Bưu thở dài, nói:

- Hắn càng thể hiện tố chất ưu tú thì càng phải giết chết hắn sớm! Tương Vân Sơn, người vĩnh viễn cũng đừng mong trời dậy!

Hạ Tuyết Ngọc đứng cách Tương Vân Bưu khá xa, khuôn mặt trắng ngần bị hắc bào che khuất đỏ ửng lên đầy kích động. Trong lòng nàng nổi lên cảm giác chua xót: “Vân Sơn ca, ta chờ chàng đến đón ta!”

Vương Chân ngã ngồi xuống lồi đài. Trọng tài đi đến bên cạnh hắn, hỏi hắn có thể đứng lên chiến đấu tiếp được hay không, Vương Chân khe khẽ lắc đầu.

Trên mặt trọng tài hiện lên vẻ thất vọng. Tuy nhiên, khi ánh mắt hắn hướng về Lăng Tiêu trong mắt một lần nữa tỏa ra sự cuồng nhiệt!

Trận chiến vừa rồi tuy ngắn ngủi nhưng thật sự đáng xem!

Kiểm kỹ này xuất thần nhập hóa, tốc độ không gì sánh bằng, sức mạnh không thể địch lại. Điều này chứng tỏ người trẻ tuổi Tiêu Phong này chính là ngựa ô của chiến thần bảng!

- Người thắng, TIÊU PHONG!

Trọng tài kích động hô to.

Bốn phương tám hướng đầu tiên là tĩnh lặng, sau đó, bỗng nhiên òa lên tiếng hoan hô vang trời! Tiếng vỗ tay, tiếng hét chói tai, tiếng trầm trồ khen ngợi, mọi thanh âm hòa vào một chỗ!

Lăng Tiêu vẫn đứng giữa không trung như cũ, ôm quyền vái chào bốn phía làm dậy lên một đợt sóng hoan hô.

Ngô Tú Nhi đứng lên, cổ họng gần như đã hô hoán đến khản khản, trong đôi mắt đầy ngấn lệ trong suốt. Cảm giác cao hứng hơn gấp trăm lần so với mình chiến thắng, không, phải là một ngàn lần một vạn lần!

Chỉ có điều khiến Ngô Tú Nhi khó hiểu chính là những người này mới vừa rồi hô hoán Vương Chân phải giết chết Tiêu tiên sinh, tại sao bây giờ quay lại ủng hộ Tiêu tiên sinh?

Những người này quá vô tình vô nghĩa sao?

Thân hình Lăng Tiêu chậm rãi hạ xuống. Lúc này, các tuyển thủ trên các lôi đài khác mới bắt đầu thi đấu. Đường như tất cả bị kích thích bởi trận đấu ngắn ngủi vừa rồi mà nhiệt huyết tuôn trào. Sự chú ý của mọi người rất nhanh bị sự phấn khích trên các lôi đài khác hấp dẫn.

Lăng Tiêu đứng trước mặt Vương Chân lúc này vẫn đang ngơ ngàng ngồi dưới đất. Lăng Tiêu biết rõ, thương thế của Vương Chân không nặng, lục phủ ngũ tạng bị tổn thương một chút nhưng tinh dương một lúc là có thể đứng dậy.

Tuy nhiên, trận chiến hôm nay sẽ là một đả kích thật lớn đối với niềm tin của hắn!

Lúc trước vô cùng cuồng vọng, một chút đường lui cho mình cũng không chừa lại. Kết quả hắn bị đánh bại, bại thê thảm, bại thảm hại! Lại không thể phản kháng chút nào nên gút thắt mà hắn lúc này không thể gỡ được chính là chỗ đó!

- Sao thế? Chỉ thế thôi đã bị đả kích rồi sao?

Lăng Tiêu đứng trước Vương Chân, nhìn xuống hắn:

- Nếu người thực sự yếu đuối như thế, người chẳng có chút giá trị sử dụng nào với ta cả! Người đi đi. Chuyện đánh cuộc của hai chúng ta coi như bỏ qua.

Lăng Tiêu lạnh lùng nói, sau đó quay người muốn đi.

- Đứng lại!

Lúc này, Vương Chân bỗng đứng lên. Trọng tài hoảng sợ, sợ hắn tấn công Lăng Tiêu, vội vàng nói:

- Vương Chân, trận đấu đã kết thúc. Mời hai người nhanh chóng xuống đài!

Vương Chân không để ý đến trọng tài, nhìn theo bóng dáng Lăng Tiêu, quỳ mọp xuống, cao giọng nói:

- Vương Chân ra mắt chủ nhân!

Cảnh tượng này khiến không ít người đang chú ý nhao nhao, trầm nghĩ :” Thua rồi còn quỳ trước mặt người thắng là sao?”

Trên mặt Tương Vân Sơn hiện lên vẻ vui mừng. Hắn gần như ngay lập tức nghĩ ra hai người trước đó nhất định đã đánh cuộc! Hắn hưng phấn vung tay lên, cứ như thể hắn chỉ cần làm vậy là có thể thu phục Vương Chân. Niềm tin trong lòng Tương Vân Sơn với chủ nhân trẻ tuổi Lăng Tiêu càng lớn hơn!

Lăng Tiêu xoay người lại, cũng không nhanh chóng đi tới đỡ Vương Chân dậy, mà còn hỏi rất thành thực:

- Người tình nguyện sao?

Trong mắt Vương Chân thoáng chút giằng co, sau đó ngẩng đầu:

- Người có thể cho ta một sân khấu lớn tới mức nào?

Lăng Tiêu nhìn vào mắt Vương Chân, thấy dã tâm thật lớn, hơi rung mình, trầm nghĩ: “Người như vậy không dễ khống chế!”. Lăng Tiêu không tự tin rằng mọi người sẽ thần phục mình đơn giản như vậy. Như Tương Vân Sơn, hắn đi theo mình không phải là không có mục đích. Chẳng qua là do mình có thể thỏa mãn cái hắn muốn! Nhưng Vương Chân này, thứ mình cho hắn liệu có thể thỏa mãn hắn không?

Nhưng lại nghĩ đến, chính mình cho đến bây giờ chẳng muốn khống chế gì cả. Chỉ cần đợi đến mấy trăm năm, thậm chí ngàn năm sau, khi Thực Sơn kiếm phái đã đứng vững ở Thánh Vực, cho dù đến lúc đó Vương Chân thực sự rời đi, ta sẽ sợ hắn sao?

Nghĩ vậy, Lăng Tiêu mỉm cười:

- Tâm người bao lớn, ta cho người sân khấu bấy nhiêu!

Vương Chân nhìn Lăng Tiêu, đột nhiên mỉm cười, dập đầu xuống sàn lôi đài, trầm giọng nói:

- Chủ nhân không phụ ta, ta vĩnh viễn không phản chủ nhân! Nếu như phạm lời thề, Vương Chân sẽ chết không toàn thây!

Lời thề này là lời thề rất nặng ở Thánh Vực!

Lăng Tiêu thầm nghĩ: “Vương Chân quả nhiên thông minh! Hắn có thể nhìn ra sự chán chường của ta đối với hắn. Nhưng mà như thế cũng tốt. Làm việc với người thông minh càng dễ dàng!”

Hắn lên bước tới, nâng Vương Chân dậy, Lăng Tiêu nói:

- Bây giờ, chúng ta hai bàn tay trắng!

Trên mặt Vương Chân không còn chút cuồng vọng, mỉm cười, ngạo nghễ nói:

- So với giữ vững sự nghiệp, ta càng thích sáng tạo sự nghiệp mới!

Cảnh tượng của hai người trên lôi đài đập vào mắt rất nhiều người hữu tâm. Nhất là Vương gia thiếu chủ ngồi trong đám người, hí mắt, sau đó ánh mắt lóe lên, thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

- Khỏi u ám tính này cuối cùng cũng đã đi.

Những người nghe được tâm trạng thoải mái trong câu nói của Vương gia đại công tử đều chúc mừng hắn. Đồng thời cũng ngầm công nhận, Vương Chân trong Vương gia chẳng khác nào khỏi u ám tính. May mà hắn chưa bao giờ lấy của Vương gia cái gì! Hơn nữa, cho tới bây giờ, hắn làm việc lỗ mãng, tính tình quái đản. Nếu tâm trí của hắn cũng ưu tú như thực lực của hắn, chỉ sợ sớm đã bị Vương gia đại công tử chém chết!

Đồng thời, trên khán đài có rất nhiều người có lòng âm thầm tiếc nuối rằng mất đi một nhân tài để chiêu mộ. Một số lại suy nghĩ chỉ sợ không nhiều năm nữa Thánh Vực sẽ xuất hiện một thế lực mới!

Tuy nhiên, cho dù là các gia tộc nhỏ cũng không có gì lo lắng. Gần như mỗi ngày trong Thánh Vực đều có gia tộc mới ra đời và mỗi ngày cũng đều có gia tộc bị diệt vong!

Một người thực lực có cường đại đến đâu chẳng nữa thì việc gây dựng một thế lực cũng chưa chắc đã thành công. Bởi vì một người muốn thành công cần những nhân tố rất đơn giản, nhưng một thế lực hay một gia tộc muốn thành công lại khó khăn vô cùng!

Lăng Tiêu dẫn Vương Chân, cũng không quay về khán đài mà theo lối đi chuyên dùng cho nhân viên tổ chức thi đấu, trực tiếp rời khỏi nhà thi đấu, quay trở về nhà nghỉ. Chẳng mấy chốc sau, đám người Ngô Tú Nhi và Tương Vân Sơn cũng lục tục kéo về.

Ngô Tú Nhi bị cảnh tượng lúc nãy trên lôi đài làm cho ngạc nhiên đến há hốc miệng, thầm nghĩ: “Vương Chân sao có thể quỳ xuống trước mặt Tiêu tiên sinh? Năn nỉ Tiêu tiên sinh không giết hắn? Hay là xin Tiêu tiên sinh thu hắn làm đồ đệ?”

Không thể không nói, năng lực tưởng tượng của nữ nhân nhiều khi rất mạnh.

Không ngờ thấy Vương Chân và Lăng Tiêu đứng cùng một chỗ, Ngô Tú Nhi lập tức mở to hai con mắt, nhìn Lăng Tiêu, rồi lại liếc Vương Chân, khẽ nhếch mép, không nói không rằng.

Vương Chân thấy Ngô Tú Nhi cũng chủ động cười, nói:

- Nàng chính là cô gái trên khán đài hô muốn giết chết ta? Thực lực nàng tuy không tồi nhưng vẫn còn cần tu luyện thêm.

Ngô Tú Nhi phản ứng lại, bĩu môi:

- Ta tu luyện hay không tu luyện liên quan gì đến ngươi? Còn ngươi, đến đây làm gì?

Lăng Tiêu cười thản nhiên, nói:

- Tú nhi cô nương, từ nay về sau Vương Chân là bạn của ta!

Trong ánh mắt Ngô Tú Nhi hiện lên vẻ không thể nào tin nổi. Mấy ngày nay nàng cũng đã biết Lăng Tiêu đang gấp rút gây dựng thế lực cho riêng mình. Lúc Lăng Tiêu thu nạp Tương Vân Sơn, nàng vẫn chưa cảm thấy gì. Dù sao, Tương Vân Sơn cũng chỉ là một phế nhân. Trong mắt nàng, không có thực lực nghĩa là không có uy hiếp.

Nhưng Vương Chân này tuy bại dưới tay Tiêu tiên sinh, nhưng thực lực của hắn cũng là siêu hạng! Nhân tài như thế mà Tiêu tiên sinh cũng có thể thu nạp dưới trướng sao?

Hắn, hắn chỉ có hai bàn tay trắng!

Trong đầu Ngô Tú Nhi đầy sự nghi hoặc: “ Thế giới này điên rồi sao?”

501. Chương 445: Xung Đột.

Lúc mà Vương Chân nhìn thấy Tương Vân Sơn, không kìm nổi mà ngây người, giọng đầy nghi ngờ hỏi:

- Người, người là Tương gia đại thiếu gia mà?

Tương Vân Sơn cười khở, nói:

- Tương gia đại thiếu gia cái gì? Vân Sơn giờ chỉ là một kẻ phế nhân. May mà chủ nhân không chê mới có cơm ăn. Vương Chân, ngày sau chúng ta đều vì chủ nhân mà ra sức, hi vọng có thể hợp tác vui vẻ!

Khuôn mặt anh tuấn của Vương Chân hơi nhăn lại, sau đó cười to:

- Tạo hóa khéo đùa. Năm đó Vương Chân ta chỉ là một tiểu tử bình thường đi theo sau lưng người mà thôi. Trong lòng ta, người vĩnh viễn là tiền bối chân chính của Vương Chân! Không có thực lực thì đã sao? Ta tin rằng, cho dù chỉ là một quân sư, người cũng là loại xuất sắc nhất!

Tương Vân Sơn cười vươn tay ra, ánh mắt lộ ra vẻ thâm thúy, nói:

- Chỉ mong như thế! Phế nhân như ta chỉ còn lại cái đầu. Chỉ cần người trung thành với chủ nhân, tâm kế thủ đoạn của Vân Sơn vĩnh viễn không dùng với người nhà!

Ánh mắt Vương Chân lóe sáng, vươn tay bắt chặt tay Tương Vân Sơn, cười nói:

- Chân vừa rồi đã phát lời thề độc. Chỉ cần chủ nhân không phụ ta, ta vĩnh viễn tận trung với chủ nhân!

Lăng Tiêu lúc này nói:

- Một khi đã như vậy, hôm nay chúng ta phải ăn mừng một phen. Lát nữa còn một huynh đệ nữa trở lại, chúng ta phải đi uống cho thỏa chí!

Vương Chân sáng mắt lên, cười nói:

- Uống rượu sao? Ta rất thích.

Đúng lúc này, tiểu nhị hoảng hốt chạy đến, thấy Lăng Tiêu vội vàng chạy đến nói:

- Đại gia, không xong rồi! Huynh đệ to lớn kia của ngài đánh nhau với người ta trên đường cái! Đối phương có mười mấy người bao vây hắn, tiểu nhân sợ hắn có chuyện gì nên vội vàng chạy lên đây báo cáo ngài. Ngài mau đi xem đi!

Mấy hôm nay đám người Lăng Tiêu ở đây, chỉ tiêu hào phóng, tiểu nhị được thưởng không ít nên ấn tượng với bọn Lăng Tiêu tự nhiên là rất tốt.

Lăng Tiêu hơi chau mày, tùy tiện vung tay ném cho tiểu nhị một khối tinh thạch nhỏ, nói:

- Dẫn đường!

- Dạ.

Tiểu nhị mặt mày hớn hở, thầm nghĩ thật không uống công. Khách nhân này vung tay thật hào phóng, chuyện gì cũng thưởng tinh thạch!

Đám thị vệ của Ngô Tú Nhi chưa kịp khuyên can tiểu thư thì bóng dáng Ngô Tú Nhi đã đi theo đám Lăng Tiêu mà biến mất. Đám thị vệ đưa mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ đành phải đuổi theo. Trong mắt bọn họ, viên minh châu của Ngô gia này về cơ bản là trốn không khỏi bàn tay của Tiêu tiên sinh.

Khi gần đến nơi thì nghe tiếng đánh nhau binh binh bốp bốp. Giữa đường cái mọi người vây quanh rất đông. Vương Chân chợt phát ra khí thể hùng mạnh. Một cỗ khí thể lạnh lạnh truyền vào đám người đang xem náo nhiệt. Có người định chửi ầm lên thì thấy khuôn mặt lạnh lùng của Vương Chân liền nhớ lại chuyện cũ. Hôm nay kẻ này vừa tìm người kia gây chuyện, chẳng những bị người ta đánh bại mà còn phải dập đầu xin lỗi! Người này thật mất mặt!

Nhưng những người lập tức thấy phía sau Vương Chân chính là ngôi sao sáng nhất sinh thi đấu hôm nay, Tiêu Phong!

Nhất thời, biết hay không biết cũng bắt đầu nhao nhao lên, hỏi xem chuyện gì xảy ra.

Lăng Tiêu nheo mắt, nhìn một đám người đang vây quanh Thiết Đản. Thiết Đản quơ rìu lớn, tiếng xé gió không ngừng vang lên. Thiết Đản thân hình to cao làm người ta từ xa cũng có thể nhìn rõ.

Lăng Tiêu trong lòng nghi hoặc. Mặc dù Thiết Đản tướng mạo trời xui đất họa, nhưng không phải là hạng người chủ động gây chuyện, càng không phải người như Vương Chân chủ động khiêu khích kẻ khác. Làm sao lại có người trêu ghẹo hắn, đánh nhau với hắn?

Từ tiếng râm ran của đám người xung quanh, Lăng Tiêu cũng không nghe ra nguyên do. Vì hắn và Vương Chân xuất hiện mà đề tài râm ran của những người chung quanh biến thành hai người bọn họ.

Lăng Tiêu lắc đầu bất đắc dĩ. Lúc này, Thiết Đản quay người lại, thấy Lăng Tiêu liền hô to một tiếng:

- Ca ca, bọn họ ức hiếp đệ!

Không ít người đang bu vào xem nghe tên to đầu này nói vậy lập tức phì cười. Chưa nói đến chuyện ai ức hiếp ai, chỉ nói đến tướng mạo và thân hình người này. Không ngờ ủy ủy khuất khuất nói người khác ức hiếp hắn. Chuyện như thế làm sao mà không phì cười.

Lăng Tiêu không cảm thấy có gì đáng cười, lạnh lùng quát:

- Dừng tay!

Lăng Tiêu và Vương Chân đã đến. Đối phương đã sớm cảm ứng được khí thể cường đại như thể sợ người khác không biết hắn là tiên thiên cường giả của Vương Chân. Bọn họ không ngờ hắn từ xấu xí đang bị chúng vây đánh này lại có đồng bọn nên có hơi chần chừ. Lúc này giọng của một người trẻ tuổi đứng đối diện vang lên:

- Ai cho các ngươi dừng lại? Giết hắn cho ta! Còn đứng ngăn ra đó làm gì? Coi lời bổn thiếu gia như gió thoảng qua tai sao?

Đám người đó lại tiếp tục đánh Thiết Đản. Bọn chúng không sử dụng nhiều nội lực. Chúng cũng biết quy củ của quận Bạch Lộ nên chỉ dùng kiếm kỹ tinh diệu công kích Thiết Đản. May mà Thiết Đản vũ động cây rìu lớn không chút khe hở nếu không chắc chắn sẽ bị thương.

Nhưng không ngừng vũ động cây rìu nặng như vậy tiêu hao rất nhiều thể lực của Thiết Đản. Nếu đám Lăng Tiêu đến muộn một chút thì chuyện bị thương là tất yếu.

Bởi vì Lăng Tiêu từng dặn Thiết Đản không được tùy tiện đánh nhau với người khác, càng không được ra tay dả thương người, nhất là ở quận Bạch Lộ lúc này có vô số thể lực từ bốn phương tám hướng kéo về dự đại hội. Thậm chí trong một quán rượu tầm thường bên đường cũng có thể xuất hiện đệ tử đại thế gia. Nếu có thể không gây chuyện thì bằng mọi giá đừng gây chuyện.

Thiết Đản vô cùng nhớ lời Lăng Tiêu dặn. Thế nên dù hắn bị đám người này vây công, rõ ràng có mấy lần có thể chém đối phương thành hai mảnh nhưng Thiết Đản vẫn hạ thủ lưu tình. Nhưng chính vì như thế mà lại làm cho thiếu niên kiêu ngạo khênh khênh, mặt búng ra sữa kia càng hô to gọi nhỏ, sai thị vệ của mình nhanh chóng giết Thiết Đản.

Vương Chân giận dữ, đang muốn xông lên thì Lăng Tiêu ngăn hắn lại, nói:

- Mãnh tướng có Thiết Đản là đủ. Người cứ làm tốt việc của mình là được! Người yên tâm, ai ức hiếp người của ta, ta sẽ không để yên cho người đó. Cho dù hắn là thể lực hùng mạnh nhất Thánh Vực ta cũng không sợ!

Trong mắt Vương Chân hiện lên ánh mắt nóng bỏng, hơi gật đầu, lùi lại bên cạnh Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu hướng về giữa sân quát một tiếng:

- Thiết Đản, giết!

Bên kia Thiết Đản sớm đã hết nhẫn nại với đám người bao vây hấn, nay được ca ca đồng ý giết người, hấn gào lên giận dữ, khí thế thay đổi, phòng ngự yếu đi, trên lưng lập tức bị đối phương đâm mấy vết.

Ngô Tú Nhi đứng cạnh Lăng Tiêu kinh hãi hô lên:

- Sao không giúp hấn?

Đúng lúc này đám người đứng xem kinh hãi hét lên. Ngô Tú Nhi quay đầu nhìn lại thấy mũi nhọn trên cây rìu lớn của Thiết Đản vẽ lên một quãng sáng trắng, hung hăng chém vào một tên vừa dùng mũi kiếm vừa đâm vào xương bả vai sau lưng hấn!

Tên nọ rú lên thê lương! Rìu lớn của Thiết Đản phá tan áo giáp của hấn, xé nát máu thịt hấn, chặt đứt xương cốt hấn, chém người này thành hai mảnh! (A Di Đà Phật, gớm quá – CBRO)

Một tia máu phun lên cao!

Không khí tràn ngập mùi máu tanh!

Sắc mặt Ngô Tú Nhi trong nháy mắt trắng bệch, quay người lại ngồi xổm xuống nôn thốc nôn tháo.

Rìu lớn của Thiết Đản chặt đứt một người cùng lúc mấy người khác đâm kiếm vào người Thiết Đản. Mấy luồng máu tươi theo đó bắn ra, trong nháy mắt nhuộm đỏ Thiết Đản. Còn Thiết Đản dường như bị thương thể của mình làm kích thích cuồng tính, hấn rít gào, sau đó cây rìu lớn trong tay sử ra một chiêu Hoàn hảo thiên quân, liều mạng đẩy lui mấy người vừa mới làm hấn bị thương.

Sau đó ngay lập tức vọt tới cạnh một người, giơ cao rìu. Không ít người vây xem sợ đến nhắm chặt mắt lại. Người lớn gan nhìn thì thấy rìu của Thiết Đản chém đối phương rách toạc thành hai nửa từ sọ đến bụng.

Sau đó, hấn đứng đó, cả người đầm máu, mắt đầy hung quang, ngửa mặt lên trời rít gào!

Mười mấy tên còn lại không dám xông lên nữa. Còn người trẻ tuổi trốn giữa đám người kia thì gào lên phần nộ:

- Nhanh giết chết tên chết tiệt này. Một đám rác rưởi, dám không chừa mặt mũi cho bản thiếu gia sao? Ai giết hấn lúc về ta sẽ thưởng cho một khối trung phẩm tinh thạch.

Đám thị vệ đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt lộ ra vẻ tham lam. Người to lớn này tuy rằng lợi hại nhưng tuyệt đối không chống nổi nhiều người như thế vây công! Nhưng trong đám người đối phương hình như có cường giả tọa trấn! Thiếu gia luôn tự cho mình là đúng! Hấn lúc nào cũng cho rằng đây là nhà của hấn. Ở chỗ này, gia tộc của chúng ta căn bản là không đáng để người khác đặt vào trong mắt!

Nhưng nếu không nghe lệnh, về đến gia tộc thiếu gia đặt điều đơm chuyện chỉ sợ bọn họ cũng gặp tai ương. Nghĩ kỹ một chút, phú quý chỉ có thể có từ trong gian khó. Bất kể thế nào, nếu có thể giết chết tên xú hán này, thiếu gia phỏng chừng sẽ thưởng lớn! Mà đối phương vẫn không giúp đỡ, xem ra cũng chưa chắc sẽ ra tay.

Nghĩ vậy, đám thị vệ lại xông lên vây Thiết Đản lại.

Người bu vào xem càng lúc càng đông. Tuy rằng mọi người đến Bạch Lộ quận vì đại hội, loại đánh nhau thể này ngày nào cũng xảy ra, nhưng thật sự đổ máu chết người cũng không nhiều lắm.

Bởi vì đại đa số người đều có điều kiêng kỵ trong lòng. Cho dù là hơn một trăm gia tộc thế lực nhất quận Bạch Lộ này cũng không dám nói lão tử lợi hại nhất!

Dù sao, hơn một trăm nhà thế lực cao nhất kia, nhà nào cũng không rảnh.

Lăng Tiêu quay lại nói Vương Chân:

- Bắt tên thanh niên kia lại cho ta!

Vương Chân gật gật đầu, trên mặt hiện lên vẻ tàn nhẫn, cười lạnh. Thân hình lập tức như một con ưng to lớn, bay lên trời. Hôm qua bị thương một chút, nhưng đối phương chỉ là một thanh niên cảnh giới Kiếm Thần lại không có chút kinh nghiệm thực chiến nào thì không cần kiêng kị gì cả.

Trong tiếng hét kinh hoàng đến cực điểm của người thanh niên, Vương Chân đã lôi hắn ra khỏi đám thủ hạ, sau đó nắm lấy yếu huyệt trên người hắn, lạnh lùng nói vào tai hắn:

- Nói đám chó của ngươi dừng tay!

Người thanh niên ngay khi bị bắt luống cuống một lát. Sau đó nhìn rõ Vương Chân đang đứng ở phía sau liền giận dữ hét to:

- Vương Chân! Ngươi bớt lo chuyện người khác đi? Hừ, bốn thiếu gia nghe nói ngươi hôm nay quỳ xuống dập đầu lấy một tên vô danh tiểu tốt, thất là mất mặt một đại thế gia! Nếu ngươi không buông ta ra, chẳng lẽ ngươi muốn khơi mào tranh chấp giữa hai gia tộc sao?

Vương Chân hơi sững sốt, không ngờ tiểu tử này đã bị bắt mà còn cứng rắn như thế. Nghe hắn nói xong, trong mắt tỏa ra tia nhìn hung hãn, hỏi:

- Ngươi là ai?

- Ta là thiếu gia của Bạch gia! Ngươi còn không mau thả ta ra?

Thanh niên kia thấy Vương Chân hỏi hắn, càng không sợ hãi. Nhưng hắn không thấy, sau khi hắn nói ra những lời này, từ trong ánh mắt Vương Chân bắn ra những tia nhìn oán độc.

502. Chương 446: Ngoan Độc.

- Bạch gia? Trên mặt Vương Chân lộ ra nụ cười như có như không, nói:

- Bạch gia nào?

Người trẻ tuổi này còn tưởng Vương Chân đang sợ, muốn hạ đài, lớn tiếng nói:

- Kinh Vân Thành Bạch gia! Chúng ta đều là thành viên cao cấp của gia tộc, vốn nên đồng tâm đồng chí, chỉ vì một tên thấp hèn rắc rối mà thương tổn hòa khí hai nhà chẳng phải sẽ khiến người ta tiếc hận hay sao?

Vương Chân không nhịn được cười phá lên một tiếng, không hổ là con cháu của đại gia tộc, đang bị người khác chế trụ còn dám chậm rãi phân tích thiệt hơn, điểm này sợ là cũng chỉ có kẻ xuất thân từ thế lực lớn mới có can đảm như vậy, không tồi. Vương Chân áp chế lửa giận với kẻ vừa làm nhục hắn, thản nhiên nói:

- Vậy sao? Nhưng người mà ngươi muốn giết lại là bằng hữu của ta, cho nên, người, người không giết được, tuy nhiên, cũng có thể thương lượng được.

Lúc này, đám thị vệ của thiếu gia Bạch gia tất nhiên cũng không dám vây quanh Thiết Đản nữa. Đại hán tướng mạo xấu xí hung ác này giống như là một pho tượng chiến thần vậy, cả người đầm máu mang lại khí thế dũng mãnh, một thân sát khí hung ác khiến người sợ hãi.

Lăng Tiêu kéo Thiết Đản đến bên cạnh, cho hắn một viên đan dược:

- Ăn vào đi, Thiết Đản, ngươi có trách ca ca không giúp ngươi diệt môn hắn không?

Thiết Đản cười cộc lốc, tựa như những vết thương này không phải là của hắn vậy, nói:

- Thiết Đản không trách ca ca, Thiết Đản sợ ca ca trách tội mà, là những người đó ức hiếp Thiết Đản, Thiết Đản mới trả đòn!

Lăng Tiêu gật gật đầu nói:

- Ủ, ta tin tưởng đệ!

Trên mặt Thiết Đản lộ ra nụ cười tươi. Lúc này Ngô Tú Nhi mang thị vệ tới, lại giúp đỡ Thiết Đản băng bó vết thương, nàng không nhịn được hít một ngụm khí lạnh, vốn nghĩ vết thương trên người Thiết Đản

không có bao sâu vì thoát nhìn sắc mặt người này vẫn như thường, khi cởi quần áo ra liền khiến người xung quanh không nhìn được phải xoay đầu đi, không đành lòng nhìn.

Mấy vết thương trên lưng sâu có thể nhìn thấy xương! Máu thịt mơ hồ, Ngô Tú Nhi chỉ nhìn thoáng qua rồi không dám nhìn lại nữa.

Lăng Tiêu nhìn thấy thì đau long, hỏi:

- Người nói cho ta một chút, chuyện gì đã xảy ra?

Lúc này, Vương Chân đã đưa vị Bạch thiếu gia kia tới, vừa định nói thì Lăng Tiêu khoát tay chặn lại, nói:

- Vương Chân, người không cần nói cho ta nghe, để hắn nói đi, ta không tin ai khác, ta chỉ tin tưởng huynh đệ của mình!

- Người tính gì đây? Thiếu gia là cho Vương Chân thể diện mới lại đây giải hòa với các người, mẹ nó, người cho mình là cái gì hả?

Ánh mắt Lăng Tiêu như hai mũi tên dừng lại trên mặt vị thiếu gia Bạch gia này, vị thiếu gia này cũng không chút yếu thế nhìn Lăng Tiêu:

- Sao nào? Người muốn khiêu khích Bạch gia?

Lăng Tiêu không nhìn được cười khinh, lúc nào cũng lời gia tộc ra để lên đầu lưỡi, gia tộc này thật sự là bi ai. Không thêm liếc mắt nhìn gã thiếu gia kia nữa, Lăng Tiêu nói với Thiết Đản:

- Đệ nói đi.

Thiết Đản chỉ thiếu gia Bạch gia:

- Hắn là đối thủ trên đài ngày hôm qua của đệ, ở trên đài đã nói với đệ, muốn đệ nhận thua, đưa cho đệ hai mươi khối hạ phẩm tinh thạch. Đệ không đáp ứng hắn, lại đánh bại hắn, hắn liền mang theo một đám người ở đây chặn đường đệ, nói muốn giết đệ...

Thiết Đản tuy mặt mày hung ác, nhưng tiếng nói chuyện lại vô cùng hàm hậu, làm cho người ta cảm giác là một nam tử hán ngay thẳng, cũng không khuếch đại sự thực, nói ra hoàn toàn đều là tình hình thực tế.

Người chung quanh sau khi nghe rõ nguyên do sự tình lập tức phát sinh một trận ầm ỹ.

Dùng tiền mua thắng lợi, sau đó giả vờ đánh... loại chuyện này không thể nói là không có. Trong kỳ đại hội lần trước, từ tổng hội đã truyền ra rất nhiều vụ gièm pha như vậy, tuy mọi người cũng đã quen, nhưng một đệ tử thế gia lại đi dùng tiền mua thắng lợi thì thật khiến cho người ta khinh thường.

Ngay cả Vương Chân cũng khinh miệt nhìn tên thế gia đệ tử kia, trước đó những lời hắn nghe được cũng không phải như thế.

Vị thiếu gia Bạch gia chỉ ngón tay về phía Thiết Đản, khuôn mặt trắng nõn đỏ bừng lên vì kích động, phần nộ quát:

- Người nói bậy, hoàn toàn là nói hươu nói vượn, ta đường đường là con cháu Bạch gia sao có thể làm ra loại chuyện này chứ? Hừ, người vu tội cho ta cũng có thể, nhưng danh vọng Bạch gia không chấp nhận loại thấp hèn rác rưởi như người vậy bần! Ta phải giết người!

Nói xong, thiếu gia Bạch gia rút thanh bảo kiếm tạo hình hoa lệ bên hông ra, chỉ vào Thiết Đản, sắc mặt đã xanh mét vì tức giận, ngực phập phồng kịch liệt.

Thiết Đản khinh thường nhìn tên thiếu gia Bạch gia, nói:

- Vừa mới lên đài, một chiêu cũng chưa đánh người đã bị ta đánh rớt xuống, bây giờ còn muốn đánh?

Những người xung quanh không khỏi bùng lên một trận cười vang, sắc mặt Bạch gia thiếu gia càng đỏ bừng lên, quát lên với đám thị vệ:

- Giết tên đệ tiện này đi cho ta! Có chuyện gì Bạch gia sẽ phụ trách!

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Vương Chân, Vương Chân hiểu được, chính mình phải ra tay rồi! Hoàn toàn cắt đứt quan hệ của mình với Vương gia!

Vì đều là thế gia cao cấp, lại là thành viên của liên minh Nam Châu, bản thân nếu rat ay đối phó với vị thiếu gia Bạch gia này vậy thì mặc kệ dù muốn hay không, Vương gia và Bạch gia đều sẽ sinh ra bất mãn, mà mình vốn là cái đinh trong mắt thiếu chủ tương lai của Vương gia, nếu lại đắc tội với vị Bạch gia thiếu gia này thì rất có khả năng sẽ lập tức tuyên bố trục xuất mình khỏi gia môn!

Đến lúc đó, sẽ không còn đường quay lại nữa!

Vương Chân nghĩ bụng, tay lại không do dự bắt tên thiếu gia Bạch gia lại, trong tiếng kêu sợ hãi của vị thiếu gia nọ, vứt gã xuống trước mặt Lăng Tiêu, thần nhiên nói:

- Vương Chân đã rời khỏi Vương gia.

Bạch thiếu gia hung hăng trừng mắt nhìn Vương Thực, té trên mặt đất, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lăng Tiêu mắng:

- Thúc thời thì lập tức thả ta ra! Nếu không...

Trong đám người có người lớn tiếng nói:

- Đừng nghe hắn nói hươu nói vượn, mẹ nó, mở miệng ra là Bạch gia, lão tử đã nhìn ra rồi, tên tiểu tử này chỉ là đệ tử chi phụ của Bạch gia thôi, cái gì mà Bạch gia thiếu gia chứ? Thật là mất hết cả thể diện Bạch gia!

Người này vừa dứt lời liền có người khác nói thêm:

- Đúng vậy, ta cũng nhận ra tiểu tử này, địa vị của hắn ở Bạch gia đâu có được cái loại này! Chỉ là một đứa con của chi phụ cũng kiêu ngạo thế. Nếu mà để người Bạch gia chân chính biết còn không đánh gãy chân chó của người!

Sau hai câu nói này, sắc mặt vị thiếu gia Bạch gia lập tức xám như đất, vẻ oán độc trong mắt càng thêm nồng đậm, lạnh lùng nói:

- Đúng vậy, thiếu gia ta chính là con trai của quản sự chi phụ Bạch gia đó, nhưng các người cứ động vào ta thử xem! Chỉ bằng các người? Cho dù là gia chủ thế lực cỡ trung thấy phụ thân ta còn không cúi đầu khom lưng? Nói về thân phận, so với các người ta tôn quý hơn gấp trăm lần!

Lời nói này kịch liệt vô cùng, nhưng những tiếng ầm ỹ trong đám đông kia lập tức tắt ngấm, hai tiếng nói vừa xong cũng biến mất luôn.

Lúc này Lăng Tiêu ngồi xổm xuống, vươn tay vỗ vỗ nhẹ lên khuôn mặt trơn bóng của tên thiếu gia, hương vị mùi phấn sỉ nhục.

- Người biết không, động một tí lại lôi gia tộc ra đặt lên miệng là loại hành vi không có tiền đồ nhất.

Ánh mắt Lăng Tiêu lãnh đạm nhìn hắn nói:

- Còn nữa, nếu ta mà đến muộn một chút thì huynh đệ của ta sẽ bị người giết chết, cho dù ta đã đứng ở đây nhưng người vẫn kêu gào muốn giết hắn, người có biết, đối với loại người như người ta sẽ làm như thế nào không?

- Người, người muốn làm gì?

Bạch thiếu gia cuối cùng cũng cảm giác được chút sợ hãi, miệng hùm gan sứa nói:

- Người dám dă thương ta, Bạch gia sẽ không bỏ qua cho người!

- Đánh người?

Lăng Tiêu hừ lạnh, nói:

- Người làm rồi, ta khẳng định sẽ không làm người bị thương...

Lăng Tiêu còn chưa dứt lời, ba hồn bảy vía của thiếu gia Bạch gia như đã quay về, thở mạnh ra một hơi, nói:

- Giờ người lập tức thả ta ra, sau đó xin lỗi ta, lại giết cái tên quỷ xấu xí kia... ặc...

Hắn còn chưa dứt lời đột nhiên cảm thấy yết hầu mình căng ra, nói không lên lời. Tay Lăng Tiêu bóp chặt yết hầu hắn. Thiếu gia Bạch gia như một con gà đột nhiên bị bóp cổ, tất cả lời muốn nói đều bay đi đâu mất.

Lúc này hắn mới nghe thấy câu nói phía sau của Lăng Tiêu:

- Ta sẽ... giết người!

Bạch gia thiếu gia hoảng hốt, hai đùi đập loạn lên, cánh tay múa may lung tung, cả đám thị vệ của hắn đổ bừa bãi, bất chấp mạng sống lao lên.

Tiếng nói trầm thấp của Tương Vân Sơn vang lên bên tai Lăng Tiêu:

- Chủ công, đừng xung động, người này không giết được!

Trong mắt Lăng Tiêu bắn ra hai đạo hàn quang, Tương Vân Sơn bỗng cảm thấy một áp lực cực lớn đè xuống, tuy nhiên vẫn cố nói:

- Thời cơ này... không thích hợp... Chủ công... xin nghĩ lại!

Cứng rắn chịu đựng áp lực của Lăng Tiêu để nói xong, trên ngực Tương Vân Sơn đầy mồ hôi lạnh, hắn cảm giác được, lần này chủ công là thật sự nổi giận, không phải là diễn trò thu mua lòng người!

Không biết vì sao, trong lòng Tương Vân Sơn và Vương Chân không ngờ lại cùng có một cảm giác ảm áp!

Cảm giác này, đã rất lâu chưa từng có được!

Wương Chân cũng nói:

- Chủ công, người như thế mạng chỉ bằng con chó, rất không đáng, sẽ làm ô uế bàn tay ngài!

Lăng Tiêu nhìn Bạch gia thiếu gia đang yếu dần, chậm rãi buông tay ra, chớp mắt một cái, tay kia phát một cái điểm mấy yếu huyệt trên người Bạch gia thiếu gia, trong lòng cười lạnh. Bây giờ không giết người? Có thể!

Lại cho người một tháng, một tháng này ngàn vạn lần đừng có buông thả... Nếu không, con cháu Bạch gia lại chết trên bụng nữ nhân, chuyện này dường như rất khó nghe đấy!

Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn Thiết Đản, hỏi:

- Thiết Đản, còn tức giận không?

Thiết Đản lắc đầu, nói cộc lốc:

- Ca ca đã trút giận rồi, Thiết Đản không giận nữa!

Ánh mắt Lăng Tiêu ảm áp, sau đó nói:

- Về sau ai ức hiếp người, cứ dùng búa trực tiếp bổ hắn! Nếu đánh không lại nhớ rõ phải chạy về nói cho ca ca biết đấy!

Khó khăn hít vào một hơi, “thiếu gia Bạch gia” sắc mặt tái nhợt ngồi xuống, nhờ hộ vệ hộ tống chặt vật rời đi, trong lòng nghĩ: những kẻ này, ta nhớ kỹ các người! Nếu để cho các người còn sống mà ra khỏi quận Bạch Lộ ta cũng không tính là người Bạch gia! Hôm nay thực mạo hiểm, mấy tên này vừa hạ tiện lại dã man, không thể tưởng được Vương Chân lại chịu đâm mình, theo chân chúng cùng lăn lộn. Mẹ nó, trước tiên tìm nữ nhân thả lỏng đã, làm ta sợ muốn chết... Tương Vân Bưu nghe thuộc hạ báo cáo, trên mặt lộ vẻ trào phúng, cười lạnh:

- Tương Vân Sơn, đây là người giúp đỡ người? Không ngờ lại chạy đi đắc tội với Bạch gia? Thật sự là không biết chữ chết viết như thế nào! Cứ làm loạn đi, mặc kệ loạn thế nào, Tiêu Phong, lại để cho người kiêu ngạo một đêm, ngày mai sẽ là ngày chết của người!

PDA

View Full Version : [Huyền Huyền]Ngạo Kiếm Lăng Vân - t/g:Tiểu Đào Phong Lợi - Hoàn Thành

Pages : 1 [2]

503. Chương 447: Uy Thế Của Liệt Thiên Kiếm (1).

Sáng sớm hôm sau, Lăng Tiêu tinh thần tràn trề xuất hiện trên sân thi đấu ở Chiến thần bằng. Trái lại với trận đấu ngày hôm qua với Vương Chân, trận đấu hôm nay với Lăng Tiêu lại càng thêm hung hiểm, tuy rằng không hấp dẫn ánh mắt mọi người như ngày hôm qua nhưng do Lăng Tiêu đã đánh bại Vương Chân khiến không ít người dời ánh mắt lên người hắn.

So với việc này, thì chuyện truyền ra từ một thanh lâu ở quận Bạch Lộ, một đứa con của quân sự chi phụ Nam châu đại tộc Bạch gia chết trên bụng nữ nhân, chỉ có thể chiếm được một ít tiếng cười ác ý của một bộ phận người mà thôi. Loại chuyện thể này thậm chí còn chẳng thể tạo nên gợn sóng nào, cho nên Lăng Tiêu cũng không nghe được nửa điểm về cái tin đồn kia, với hắn thì cái kẻ gọi là thiếu gia Bạch gia kia chỉ là tiểu nhân vật, chẳng đáng để vào mắt, không đáng giá nhắc tới. Nếu thật là thiếu gia Bạch gia thì chính còn có thể làm cho người ta coi trọng vài phần. Bản thân còn chưa với tới cái trình độ này thì không nên đắm đuối cái thân phận đó, kết quả chỉ có thể là tự rước lấy nhục.

Kẻ mặc áo đen đứng đối diện với Lăng Tiêu hiện giờ đang hướng ánh mắt về phía Lăng Tiêu, giống như đang nhìn một người chết rồi vậy. Cặp mắt lạnh lẽo đến cực điểm, nhìn không thấy chút tình cảm nào.

Có thể đạt tới cảnh giới cũng không phải một ít công tử gia chưa từng trải giả bộ lạnh lùng, đó là loại lạnh lùng của kẻ tay dính vô số máu tanh!

Ánh mắt kia thậm chí còn có sự điên cuồng chết chóc!

- Tiểu tử, vốn tính cho ngươi sống thêm vài ngày, nhưng ngươi kiêu ngạo thái quá đấy! Cho nên, gia gia ngươi quyết định, hôm nay là ngày chết của ngươi!

Tương Phúc mặt lạnh đạm nhìn Lăng Tiêu, giọng điệu lạnh lạnh nói.

Người giám sát lôi đài dường như cũng nhận ra hai người này dường như có vấn đề, trên sân đấu có thể gặp kẻ thù tuy xác suất không lớn, nhưng không phải không có, cho nên sau khi tuyên bố bắt đầu hắn lập tức lùi ra khu vực an toàn. Vị giám quan này đúng là người ngày hôm qua trông lôi đài, đã chứng kiến trận đấu kinh tâm động phách nên trong lòng vẫn còn sợ hãi. Những người phụ trách lập kết giới cũng đều khẩn trương nhìn Lăng Tiêu, cẩn thận rằng một cái trực tiếp nâng kết giới lên đến cường độ tiên thiên trung cấp, sự thật đã chứng minh là họ đã tiên đoán đúng.

Lăng Tiêu không nói một lời, Yếu Huyết kiếm rời vỏ, phát ra một tiếng kêu lạnh lạnh, bốn phía trường đấu lập tức vang lên một trận hoan hô vang dậy.

Lăng Tiêu hơi sững sốt, thật không ngờ mới trải qua một trận chiến ngày hôm qua mà bản thân đã để lại ấn tượng lớn cho người xem như vậy.

Vương Chân đội một cái nón che, che khuất hơn nửa khuôn mặt, lại chẳng ai nhận ra, người ngồi trên khán đài lại chính là Tiên thiên cường giả mà vạn người chú ý ngày hôm qua!

Ngô Tú Nhi và Tương Vân Sơn cùng với vài tên thị vệ Ngô gia ngồi cùng một chỗ. Những thị vệ Ngô gia này ban đầu còn cho Lăng Tiêu chỉ là một thầy thuốc mà thôi, đến giờ mới thực sự bội phục Lăng Tiêu sát đất!

Trước kia chưa gặp Lăng Tiêu, người mà họ bội phục nhất là thiếu gia Ngô Dung, vừa có đầu óc lại có thực lực, sau khi gặp Lăng Tiêu rồi mới biết được, trên đời này thực sự có thiên tài!

Chẳng những y thuật cao minh, đối nhân xử thế cũng lợi hại như vậy, Bạch lão, người đức cao vọng trọng trong thành Vọng Thiên, là một cường giả Tiên thiên trung cấp, không ngờ lại có thể xưng huynh gọi đệ với Tiêu tiên sinh. Sau khi vào quận Bạch Lộ chẳng những liên tiếp chiến thắng, mà nhìn xuống thì không ngờ còn thu nạp một võ giả Tiên thiên sơ cấp!

Phải biết rằng, loại cường giả cảnh giới này cho dù là Ngô gia cũng đã được hưởng đãi ngộ cực tốt, mà Tiêu tiên sinh hai bàn tay trắng lại có thể được những võ giả bậc này sẵn lòng giúp sức, nếu sau này có thể lực rồi thì sao?

Thị vệ Ngô gia này tuy vô cùng trung thành với gia tộc, nhưng cũng không kìm được suy nghĩ:” Nếu đi theo Tiêu tiên sinh, so với Ngô gia có thể tốt hơn hay không?”

Tương Vân Bưu ngồi trên ghế mềm, ánh mắt âm nhu nhìn chằm chằm vào lôi đài phía dưới, khặc khặc cười nói:

- Tuyết Ngọc, người xem, một lúc nữa cái người trẻ tuổi kia sẽ chết dưới Liệt Thiên kiếm, ha ha, nghe nói đại ca của ta cũng tới xem hả? Người nói coi, lúc hần thấy cảnh tượng đó có thể có cảm giác nổi giận hay không? Không biết hần dùng biện pháp gì mới có thể khó khăn mà lừa tới một kẻ thực lực không tồi, cứ như vậy... rắc một cái... máu tươi tưới năm bước! Ta thật muốn xem biểu tình trên mặt hần đó, ha ha ha ha!

Trong lòng Tương Vân Bưu cho tới giờ chưa từng nghĩ qua, vị đại ca nghiêm nghị tràn đầy ngạo khí kia của mình sớm muộn gì cũng có ngày phải ở dưới trướng của người khác, cam nguyện làm người đứng sau màn. Nếu biết được điểm ấy nói vậy thì hiện giờ hần nhất định không thể khoái trá được như vậy!

Bởi vì... chó cắn người, thì không sửa.

- Còn nữa!

Dường như hôm nay Tương Vân Bưu cực kỳ hứng trí, hần cười tùm tùm nhìn Hạ Tuyết Ngọc nói:

- Người gọi là Tiêu Phong này dù hôm nay có thể may mắn chạy thoát lưới kiếm của Tương Phúc đi nữa, thì tuyệt đối cũng không có khả năng còn sống mà ra khỏi quận Bạch Lộ! Chết sống của cái tên rác rưởi Bạch gia kia không quan trọng, đáng tiếc chính là Tiêu Phong dùng thủ đoạn quá độc ác, cái hần đánh vào chính là thể diện của cả Bạch gia! Hừ, Bạch gia, cùng cấp bậc với Tương gia ta, sao có thể nuốt trôi cơn giận này chứ? Ta chỉ có lòng tốt chỉ điểm cho họ một chút, nếu Tiêu Phong kia hôm nay chết trên lôi đài thì Bạch gia kia sẽ thiếu nợ ta một nhân tình, ha ha, ha ha ha ha!

Tương Vân Bưu cười vô cùng vui vẻ, Hạ Tuyết Ngọc bên cạnh hần thì nửa điểm biểu tình cũng không có, giờ phút này trong lòng nàng có chút do dự, phải là dạng tài năng như thế nào mới có thể cứu cha mẹ từ trong tay Tương Vân Bưu ra. Lần trước được nhìn thấy cha mẹ đã là ba năm trước, thoát nhìn thì họ sống cũng không tệ, cũng không thấy mình có nguy hiểm gì.

Cũng vì nguyên nhân như thế nên Hạ Tuyết Ngọc vẫn tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà làm việc cho Tương Vân Bưu. Hiện giờ thấy tình lang có thể có thể giải thoát cho song thân thoát ly khỏi vòng kiềm chế của Tương Vân Bưu, trong tâm tư Hạ Tuyết Ngọc lập tức lung lay, nghĩ nếu lần này Vân Sơn ca thật sự có thể thoát khỏi thành Vọng Thiên, như vậy mình lập tức có thể yêu cầu gặp cha mẹ, nếu bọn họ không gặp chuyện gì thì đành thôi, chậm rãi tìm cơ hội sau, nếu mà... có chuyện không hay xảy ra, bản thân tuyệt đối sẽ không tha cho Tương Vân Bưu!

Đi theo bên người hần nhiều năm như vậy, Hạ Tuyết Ngọc hiểu rõ Tương Vân Bưu, tất nhiên nàng đã hoài nghi, vài năm nay Tương Vân Bưu dùng các loại lý do để ngăn cản bản thân gặp cha mẹ, nhất định là có mục đích không muốn để cho ai biết.

Lúc này, hai người ở dưới đã bắt đầu động thủ, quả nhiên, vừa động thủ liền long trời lở đất!

Gần như tất cả lực chú ý của những người xem đều bị tập trung tới nơi này, ngay cả Tương Vân Bưu cũng không nói nữa, hướng ánh mắt xuống dưới lôi đài.

Lăng Tiêu gần như một câu cũng không nói, đối mặt với võ giả cảnh giới như Tương Phúc, không vận dụng bí mật bản thân, không tập trung toàn bộ tinh thần đối phó thì khẳng định sẽ bị tiêu diệt.

Dù ngoài miệng Tương Phúc cuồng vọng, nhưng khi động thủ lại cực kỳ cẩn thận, so với ngôn ngữ kiêu ngạo mới này thực sự không hợp. Nếu như Lăng Tiêu bị những lời nói cuồng vọng vừa xong của hắn đả kích, có lẽ chỉ mới động thủ đã bị rơi xuống hạ phong!

Thân mình Tương Phúc bay thẳng lên, bảo kiếm trong tay lập tức rời vỏ, thân kiếm màu trắng bạc giống như một làn nước thu, mặt trên có hào quang nhàn nhạt tựa như nước hồ bị gió thổi, lăn tăn gợn sóng!

Thậm chí trên kiếm còn lóe ra hàn quang, phát ra sát khí kinh người. Nhưng thanh kiếm trong tay Lăng Tiêu cũng cảm nhận được một cỗ uy hiếp thật lớn!

Yêu Huyết Kiêm không kìm nổi liền bộc phát khí thế càng mạnh hơn chống lại!

Liệt Thiên Kiếm dường như cũng cảm nhận được khí thế của Yêu Huyết Kiêm, đột nhiên, thân kiếm run nhè nhẹ, phát ra những tiếng kêu trầm thấp, thân thể Tương Phúc nương theo khí thế của Liệt Thiên Kiếm cũng bộc phát ra khí thế hơn xa lần đầu!

“Kiếm này... đích thực là bảo kiếm!”

Trong lòng Lăng Tiêu nghĩ. “Tuy nhiên, Yêu Huyết Kiêm của ta tuyệt đối cũng không kém!”

Phù Quang Lược Ảnh!

Trong lòng Lăng Tiêu quát nhẹ, một đạo kiếm khí bắn thẳng lên, khí thế dờn non lấp biển ầm ầm bắn về phía Tương Phúc, ngay sau đó Lăng Tiêu lại trầm quát: “Tịch Diệt!”

Luồng sát khí với khí thế vô hạn bức tới Tương Phúc!

Trong kết giới tràn ngập sát ý điên cuồng!

Trên thính phòng bốn chung quanh truyền ra từng trận kinh hô!

- Trời ạ, trận hôm nay không ngờ còn kịch liệt hơn ngày hôm qua nữa!

Trong đám người này, rất trong mắt nhiều người lóe lên tinh quang, không một lần nháy mắt nhìn chăm chăm lên đài phía dưới!

- Trận đấu ngày hôm qua chỉ là độ sức mà thôi, mà trận này thì... tràn ngập sát khí!

Một lão già trong đám người nói khẽ với người bên cạnh:

Về mặt Ngô Tú Nhi lo lắng nhìn Lăng Tiêu. Giờ phút này, sự sung bái của nàng đối với Lăng Tiêu đã đạt tới tình trạng si mê rồi, cho dù phụ thân của nàng năm đó thì Ngô Tú Nhi cũng không sung bái như thế. Một trái tim, đã vô tình rơi trên người Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu nhìn ánh mắt thân thiết của Ngô Tú Nhi, hơi trốn tránh nói:

- Không có việc gì, ngày mai sẽ khôi phục hơn nữa! Chỉ cần không gặp phải đối thủ quá mạnh mẽ thì sẽ không có vấn đề gì!

Lăng Tiêu nói xong liền xuất ra Liệt Thiên Kiếm, đặt lên bàn. Không biết vì sao, Lăng Tiêu vẫn cảm giác được thanh Liệt Thiên Kiếm này có chút không thích hợp, giống như là có chút... không có linh hồn!

Lăng Tiêu nghĩ xong, không nhịn được thở một hơi, nhiều nhất cũng chỉ là một kiếm linh mà thôi, đại khái là hôm nay bị Tiểu Yêu bức hiếp thảm thiết. Trên thực tế, Lăng Tiêu làm sao biết được, Liệt Thiên Kiếm không phải bị Tiểu Yêu ức hiếp, mà là bị Huyền Thiên tra tấn đến thảm, cuối cùng không thể không thừa nhận Huyền Thiên là đại ca. Từ nay về sau, Huyền Thiên bảo nó đi hướng đông, nó không dám đi hướng tây, lúc này mới bỏ qua cho nó, nếu không thì cái mạng nhỏ của nó đã phải bàn giao lại trong nháy mắt của Lăng Tiêu rồi.

Cho nên, khi Lăng Tiêu lôi nó từ trong nhẫn ra, kiếm linh trong Liệt Thiên Kiếm quả thực có cảm giác được giải thoát, nó sẽ không bao giờ... tình nguyện trở vào trong nhẫn trữ vật của Lăng Tiêu nữa.

- Vân Sơn, thanh kiếm này, vật quy nguyên chủ đi!

Lăng Tiêu nói xong, liền đẩy Liệt Thiên Kiếm tới trước mặt Tương Vân Sơn:

- Trước kia ta từng đáp ứng ngươi, thay ngươi cướp thanh kiếm này về.

Vương Chân hơi ngạc nhiên, sau đó nhìn Lăng Tiêu, trong lòng vẫn có chút không tin được là Lăng Tiêu sẽ trả thanh kiếm này cho Tương Vân Sơn, vì bọn họ ai cũng không nghĩ rằng những lời Lăng Tiêu nói trước đó là nghiêm túc.

Có thể cướp về hay không không nói, cho dù có thể cướp về thì cũng là chiến lợi phẩm của chủ công, càng không nói Liệt Thiên Kiếm không ngờ lại xuất hiện biến hóa không tưởng. Loại thần uy này đừng nói là võ giả Tiên Thiên, cho dù những lão bất tử cảnh giới viên mãn nhìn thấy cũng phải kích động, vì loại cảnh tượng thần kỳ này, trong Thánh Vực chưa từng xuất hiện qua!

Hơn nữa, sau Thần chiến thời thượng cổ liền không còn người phi thăng nữa, bỗng nhiên truyền tới tin tức có bảo vật có thể tự động chiến đấu thì sao không khiến người khác chú ý!

Tương Vân Sơn đầu tiên là sửng sốt, lập tức nói:

- Chủ công, tôi không thể lấy được!

Nói xong, Tương Vân Sơn nhẹ nhàng vuốt ve vỏ Liệt Thiên Kiếm, ánh mắt lộ ra vẻ dịu dàng, dường như đang nhớ lại kỷ niệm.

- Uy thế của Liệt Thiên kiếm năm đó khi chúng tôi khai quật nó mới gặp một lần. Đó là ở trên một đỉnh núi lớn, trên ngọn núi kia nghe đồn đã từng là một chiến trường Thần chiến, bên trong có bảo vật. Tuy nhiên đã nghìn vạn năm trôi qua, cũng chưa từng có ai gặp được. Thẳng cho tới lúc nó xuất thế, hào quang bắn lên tận trời, giăng co suốt mấy tháng! Dường như giống với lực lượng khi phá không phi thăng vậy, hấp dẫn vô số cường giả tới xem! Tổ tiên Tương gia của tôi đương nhiên cũng nằm trong số đó. Giữa những người lúc đó thì thực lực tổ tiên cũng không phải mạnh nhất, nhưng lại là người may mắn nhất! Hai người thực lực hùng mạnh nhất đánh lên, sau đó không ngờ lại đồng quy vu tận, thanh kiếm này liền rơi xuống trước mặt tổ tiên. Sau khi tổ tiên cướp được lập tức dọn đi, lui tới phạm vi thế lực Tương gia, những người đó đương nhiên không có biện pháp. Tổ tiên nói, thời điểm Liệt Thiên Kiếm xuất thế giống như một pho tượng thần linh, gần như khiến cho mọi người đều có cảm giác muốn quỳ lạy! Từ trong đất bay ra, biến mất trong mây! Nếu không phải hai cường giả kia có một người bắt lấy thì nó gần như đã biến mất!

Tương Vân Sơn nói đến đây lại nhìn Liệt Thiên Kiếm:

- Cho nên, Liệt Thiên Kiếm có linh tính là một bí mật gia truyền của Tương gia. Tuy nhiên, tin rằng chuyện này thì những gia tộc tham dự tranh đoạt Liệt Thiên Kiếm năm đó đều biết, nhưng chuyện nó có thể tự động chiến đấu thì thật sự là không ai biết cả! Mặc dù vậy, trong lòng tôi lại không có kinh ngạc, chỉ cảm thấy hơi kỳ quái, mấy năm nay nó đã trải qua vô số lần chiến đấu lớn nhỏ, chưa bao giờ hiển lộ ra loại bản lĩnh này, sao hôm nay...

Vương Chân lại nói:

- Tôi cảm thấy, thanh kiếm trong tay chủ công...

Lăng Tiêu cười gật gật đầu, nói:

- Kiếm có kiếm linh, cũng giống như linh hồn con người, cực phẩm vũ khí qua ngày tháng dài cũng sẽ dần sinh ra một ít linh tính, tuy nhiên loại linh tính này không nhiều, tựa như, các người dùng vũ khí lâu ngày, cầm trong tay cũng có cảm giác như ý hơn.

Ngô Tú Nhi và Vương Chân đều gật đầu, Ngô Tú Nhi cất tiếng nói thanh thúy:

- Đúng vậy, thanh kiếm của ta đã dùng mười mấy năm, ta thích nhất là cảm giác nắm nó trong tay!

Vương Chân cũng gật đầu nói:

- Bảo kiếm của tôi cũng đã dùng rất nhiều năm, đích xác có cảm giác như chủ công nói!

Lăng Tiêu tiếp:

- Đây thực ra chỉ là kiếm linh cấp thấp, mà giống chuôi Liệt Thiên Kiếm này, còn có thanh kiếm của ta là thần phẩm trong kiếm! Cũng như nhân loại vậy, có tuyệt đỉnh thiên tài. Mà kiếm này, cũng là như thế!

Ngô Tú Nhi không kìm được hỏi:

- Như người nói vậy, kiếm linh... cũng có suy nghĩ?

Lăng Tiêu gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy, tuy nhiên, kiếm linh cũng có phân chia cao thấp, giống như Liệt Thiên Kiếm coi như là kiếm linh cao cấp, vì nó gần như đã sinh ra suy nghĩ riêng của nó!

Lúc này trên mặt Tương Vân Sơn hiện lên thần sắc lo lắng, hạ giọng nói:

- Chủ công có thể tưởng tượng được sẽ phải đối mặt với cái gì không?

Lăng Tiêu cười cười:

- Nếu là trước đây, nếu có một số cường giả đánh chủ ý lên người ta, lấy thực lực của ta tất nhiên là không thể cứng rắn kháng lại, tuy nhiên hiện tại, sợ là chỉ cần không lâu nữa, toàn bộ Thánh Vực đều sẽ biết, vũ khí có linh tính, mà ta cũng là người duy nhất có kinh nghiệm bản thân, thậm chí là người rõ ràng nội tình nhất. Người biết không, đây lại chính là một cơ hội tốt nhất cho chúng ta kết giao với các thế lực lớn đó!

Ánh mắt Tương Vân Sơn sáng lên, nhìn Lăng Tiêu, cùng với mọi người và Lăng Tiêu đồng thanh nói:

- Đầu cơ kiếm lợi!

506. Chương 449 : Bạch Sơn

Lăng Tiêu gật gật đầu :

-Đúng vậy, hôm nay trong chiến đấu Liệt Thiên kiếm mới lộ ra một chút chỗ bất đồng, mà kiếm trong tay ta cũng có được tính chất như vậy. Ta tin rằng, không được bao lâu, sẽ có người tìm tới ta.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa của tiểu nhị :

-Tiêu thiếu gia, bên ngoài có Bạch lão gia nói muốn gặp ngài.

-Lão già họ Bạch?

Con người trong hốc mắt của Tương Vân Sơn hơi hơi co rụt lại, trên mặt lập tức lộ ra vẻ suy tư, sau đó nói :

-Họ Bạch, chẳng lẽ là ... Bạch gia kia?

Vương Chân ngẩng đầu :

-Kính Vân Thành?

Lăng Tiêu cười cười, nói :

-Tiếp kiến chứ.

Lăng Tiêu nhìn thấy Bạch Sơn, ánh mắt hơi hơi chăm chú, sau đó rơi lên trên người một người trung niên phía sau lão. Bề ngoài người này và cái tên được gọi là Bạch thiếu gia kia vô cùng giống nhau, nhìn vào trong ánh mắt Lăng Tiêu, mang theo một chút sợ hãi, sâu trong đôi mắt, hiện lên một vẻ oán độc.

Bạch Sơn quay về phía Lăng Tiêu cười với vẻ ôn hòa :

-Tiểu hữu chính là Tiêu Phong Tiêu tráng sĩ à? Thực sự là anh hùng xuất thiếu niên! Tuổi còn nhỏ, nhưng không ngờ lại có được tu vi như vậy, thực sự là hiếm thấy! So với người, đám lão già chúng ta cũng theo không kịp!

Bạch Sơn cũng không nói ra mình là ai, mà là cười ha ha khen ngợi Lăng Tiêu một hồi.

Lăng Tiêu mỉm cười, nói :

-Lão nhân gia khách khí, tại hạ là một gã vô danh tiểu tốt, tạo ra một chút danh tiếng, không đáng giá nhắc tới.

Bạch Sơn thu lại vẻ tươi cười, sau đó gật đầu nói :

-Tốt, tốt lắm! Không kiêu ngạo, không nóng nảy, quả nhiên là một nhân tài! Không hổ là người có thể khống chế thần kiếm!

Nói xong nghiêng đầu, thản nhiên nói một câu với người bên cạnh :

-Bạch Thư Hằng ... ..

Người trung niên kia khẩn trương đi đến đây rõ ràng có oán niệm rất sâu với Lăng Tiêu, “Bịch” “Bịch” hai tiếng quỳ gối trước mặt Lăng Tiêu, cúi đầu xuống :

-Tại hạ vô phương dạy con, khiến Tiêu tiên sinh thêm phiền toái rồi!

Lăng Tiêu làm ra vẻ không biết, vẻ mặt kinh ngạc nói :

-Đây ... Đây là đang làm gì vậy? Lão tiên sinh, ngày đây là ?

Bạch Sơn mỉm cười, nói :

-Tiêu Phong tiểu hữu, chúng ta quang minh chính đại nói một cách thành thật, nếu tiểu tử Vân Sơn kia ở đây, tin rằng hắn tuyệt đối biết lão phu là ai, hắn không muốn gặp người khác, lão phu có thể hiểu. Hôm nay ta đến đây, chủ yếu là có hai chuyện. Chuyện thứ nhất là, gia tộc lớn khó tránh khỏi sẽ xuất hiện mấy tên bại hoại! Trước đây người đã xảy ra một chút tranh chấp với tiểu hữu đệ đệ, là con của một quan sự trong Bạch gia ta, người đang quỳ trên mặt đất, cũng chính là phụ thân của hắn.

Bạch Sơn vừa nói xong, ánh mắt lạnh như băng nhìn vào người trung niên đang quỳ trên mặt đất, lớn tiếng quát :

-Bạch Thư Hằng, ta biết trong lòng ngươi có một chút bất mãn, tuy nhiên ngươi hãy nhẫn nhịn cho ta! Nếu để cho lão phu biết được sau này ngươi trả thù Tiêu Phong tiểu hữu, chắc chắn sẽ dùng gia pháp thi hành!

Người trung niên Bạch Thư Hằng quỳ trên mặt đất không ngừng nói :

-Thư Hằng không dám, Thư Hằng không dám!

-Không dám là tốt rồi!

Bạch Sơn khẽ hừ một tiếng, trên người phát ra loại khí thế, khiến mấy người Bạch gia đi theo đang đứng ở phía sau không kìm nổi muốn ngừng thở, cũng không dám thở mạnh một chút nào.

-Tiểu hữu, nếu ngươi bất mãn với hần thì đừng quan tâm tới hần! Vô phương dạy con? Lỗi của hần, vậy mà chỉ có thể dùng bốn chữ vô cùng đơn giản này sao? Con của người mấy năm nay dựa vào danh tiếng của Bạch gia đề lừa lọc thì thôi, đến cuối cùng, chết cũng không quên bôi nhọ Bạch gia! Vô phương dạy con ... Hừ!

Lăng Tiêu nheo con ngươi lại, nhìn Bạch Sơn, trong lòng thầm cười : Nếu không phải hôm nay ta biểu hiện ra ngoài có giá trị, chớ nói lão tự mình đến gặp ta, tin rằng lão già này thoát nhìn là cao tăng của Bạch gia, sẽ tìm ta lấy một cái công đạo sao? Nhìn thoáng qua Bạch Thư Hằng đang quỳ trên mặt đất, Lăng Tiêu lãnh đạm nói :

-Nuôi dưỡng không dạy lỗi là do cha người đó, thứ u ác tính này, chết thì cũng đã chết rồi, chuyện này nên bỏ qua thôi, cho dù là ai, nếu như muốn hại bằng hữu của ta, thân nhân bên người ta, Tiêu Phong cũng muốn đuổi giết không ngừng! Tuy nhiên nếu chính hần không cẩn thận bị chết, ta cũng không muốn truy cứu chuyện này, người ... Đứng lên đi!

Lời nói này của Lăng Tiêu, đừng nói là Bạch Thư Hằng đang quỳ ở đó, mà ngay cả một đám người Bạch Nhạc đi theo ở phía sau lưng Bạch Sơn cũng không kiềm nổi nhũu mày, nhìn Lăng Tiêu với vẻ không tốt, thậm chí nói : Người này cũng có chút ương ngạnh kiêu ngạo? Người có biết đứng trước mặt người là ai không? Đích thân gia chủ Bạch gia đến đây xin lỗi người, người lại bày ra bộ dáng này. Nếu tiểu tử kia không chết, chuyện này chắc chắn không có được dạng này.

Người ... Có tư cách đối kháng với Bạch gia sao?

Trước đây Bạch Sơn nghe được lời nói của Lăng Tiêu, trong lòng không kiềm nổi cũng có chút không vui, tuy nhiên Bạch Sơn lập tức nghĩ tới, nếu mình bởi vì lời nói của người trẻ tuổi này mà giận dữ, sau đó quan hệ trở mặt, tin rằng sau đó người của vô số thế lực lớn sẽ đến đây thuyết phục gã Tiêu Phong này!

Hơn nữa, rất có khả năng hần là người biết bí mật của thần kiếm!

Bạch Sơn thật sự còn đang liếc mắt đánh giá Lăng Tiêu, lập tức cười ha ha, không ngừng nói ba chữ tốt :

-Tốt! Tốt! Tốt!

Sau đó lại nói :

-Ghét ác như cừu, ân đền oán trả, thẳng thẳng! Lão phu ... Đã có rất nhiều năm, không thấy qua người trẻ tuổi thẳng thẳng như ngươi! Rất nhiều người, bọn họ cho rằng lão phu thích nghe lời tốt, suốt ngày cứ nịnh hót, cũng giống như lời nói của ngươi, đừng nói là ngươi, khi lão phu còn trẻ cũng có tính tình này, ai giết ta, ta sẽ giết cả nhà hần! Huynh đệ của ngươi có thể có một người huynh trưởng như ngươi, là may mắn của hần!

Giọng nói của Bạch Sơn rất lớn, đám người Tương Vân Sơn cách vách tường, nghe được mọi chuyện đã diễn ra một cách rõ ràng, Tương Vân Sơn và Vương Chân liếc mắt nhìn nhau, bỗng nhiên Vương Chân cười khở, nói :

-Ta có chỗ không bằng hần, quả nhiên không phải một hai chỗ.

Ngô Tú Nhi hừ nhẹ một tiếng :

-Vốn ngươi không bằng hần!

Vương Chân đảo cặp mắt trắng dã, không quan tâm đến Ngô Tú Nhi, Thiết Dẫn đứng bên cạnh gãi đầu, khóe miệng nhếch lên, nhưng trong đôi mắt đó, rõ ràng thoáng hiện lên vài phần trong sáng.

Sau khi Bạch Sơn nói xong, than nhẹ một tiếng :

-Lão phu cũng che đậy khuyết điểm của mình, tuy nhiên cũng biết phân rõ phải trái! Trong gia tộc, rất nhiều thứ không nên thân, liền cần người như tiểu hữu quét sạch, câu kia của ngươi cũng không có mô tả sai, u ác tính! Nếu không diệt trừ rõ ràng, cho dù thế gia lớn, cũng sẽ có một ngày mục nát!

Nói xong nhìn lướt qua Bạch Thư Hằng, thản nhiên nói :

-Đứng lên đi.

Bạch Thư Hằng đứng dậy, trực tiếp lui về phía sau, cúi đầu thật sâu, không ai có thể nhìn thấy ánh mắt hẳn. Tuy nhiên Lăng Tiêu và Bạch Sơn, thậm chí Bạch Nhạc ở bên cạnh Bạch Sơn, cũng là người có tinh thần lực cực kỳ nhạy bén, làm sao không cảm giác được loại oán niệm tràn ngập trên người Bạch Thư Hằng chứ?

Bạch Sơn cảm thấy trên mặt không vui, trong lòng tức giận : Khá lắm, hiểu được chuyện lớn!

Bạch Sơn làm bất cứ chuyện gì cũng không thích dây dưa, lạnh lùng trực tiếp nói ra :

-Từ đường của tổ tông gia tộc ở phía sau núi có chút suy tàn. Bạch Thư Hằng, bây giờ người trở về phụ trách đi, sau này người cũng phụ trách nơi đó!

Bạch Thư Hằng nghe xong, khuôn mặt lập tức xám như tro tàn, trông coi từ đường, thoát nhìn không có gì, thậm chí địa vị cũng phải cao hơn một bậc, dù sao bài vị của liệt tổ liệt tông cũng để ở nơi đó. Ai cũng có thể biết, một khi đến đó, chẳng khác nào hoàn toàn thất thế! Chỗ thanh nhàn muốn chết này, nào có vớt được béo bở gì? Nào có một chút vui vẻ nào đáng nói?

Không liếc mắt nhìn bóng dáng Thư Hằng một cái, Bạch Sơn ngồi xuống, thậm chí cũng không nhắc lại chuyện này một câu nào! Có thể thấy được địa vị cường thế của gia chủ ở Bạch gia, nói một là một.

Bạch Sơn cho Bạch Nhạc và những người kia lui ra ngoài, trong phòng giờ chỉ còn hai người lão và Lăng Tiêu, lúc này Bạch Sơn mới nói :

-Chuyện thứ hai lão phu đến đây, cũng là một sự nghi hoặc trong lòng, không biết tiểu hữu có thể giải thích hay không? Thanh kiếm kia vì sao có thể tự mình bay? Thoạt nhìn giống như có linh tính tự động chiến đấu! Không gạt tiểu hữu, nhiều năm qua, ở trong Thánh Vực, Bạch gia có được không dưới mười món bảo vật, chúng nó cũng có một điểm chung, chính là khi khai quật, trời sinh dị tượng, hay là hào quang mãnh liệt, hay là thời tiết dị thường, dù sao cũng là điềm báo trước. Khi ngẫu nhiên khai quật, cũng tự động bay lên trời, thoạt nhìn giống như phá không mà đi! Nhưng khi bị chúng ta chiếm lấy, nó cũng sẽ trở nên giống như một món binh khí bình thường. Tám ngàn năm trước Bạch gia ta chiếm được một cái lư hương, năm đó khi khai quật, lúc đó như long trời lở đất, loại hiện tượng thiên văn này lão phu chỉ thấy qua một lần! Gió lên mây chuyển, ánh sáng phóng lớn, đạo quang mang kia trực tiếp bắn lên tận trời, giống như lấy được một chút liên hệ với Thần giới! Lúc ấy người đến gần nó sớm nhất, thậm chí cũng bị lực lượng hùng mạnh trong hào quang đó làm bị thương. Nhưng sau khi bị tổ tiên của gia tộc ta chiếm lấy, cũng không thấy một chút thần thông. Đến bây giờ, đã trải qua tám ngàn năm, vẫn duy trì nguyên trạng, chỉ có thể coi như vật trang trí.

Bạch Sơn cau mày, nghi hoặc nói :

-Lão phu đã từng nghe người ta nói, những bảo vật khai quật ở Thánh Vực, cũng chính là bảo bối năm xưa chúng thần sử dụng, chỉ có Thần, mới có thể khiến chúng nó lộ ra thực lực chân chính. Nhưng hôm nay ta thấy người đánh nhau sống chết với người trong Tương gia, sau đó hai thanh bảo kiếm tự động chiến đấu, lão phu liền hiểu, trong đó nhất định có chỗ gì đó không cho người biết, không biết tiểu hữu có thể chỉ điểm một phần hay không? Lão phu nhất định vô cùng cảm kích, đến lúc đó tiểu hữu có thể trở thành khách quý của Bạch gia ta!

Lăng Tiêu cười lạnh trong lòng : Nếu như ta không nói, ta sẽ trở thành địch nhân của Bạch gia lão sao? Thoáng trầm ngâm một chút, Lăng Tiêu nói :

-Bởi vì hồn phách của người có linh tính, kiếm ... Cũng có kiếm hồn, kiếm phách! Nếu như sắt thường, tự nhiên sẽ không tạo ra loại kiếm này, nhưng nếu vũ khí được tạo ra từ thần thiết, tự nhiên cũng sẽ có được linh tính! Mà loại linh tính này vượt qua một trình độ nhất định, như vậy, thanh kiếm này cũng sẽ có được kiếm linh! Nếu kiếm linh hùng mạnh, là có thể giống như thanh Liệt Thiên kiếm trong ngày hôm nay, có thể tự động tránh tai họa!

Cặp mắt sáng quắc của Bạch Sơn nhìn Lăng Tiêu với ánh mắt cực kỳ nóng bỏng :

-Vậy thanh kiếm trong tay tiểu hữu ... ..

Lăng Tiêu gật gù đầu, sau đó chấp tay về phía hư không, nói với thái độ cực kỳ cung kính :

-Vốn Tiêu Phong là một đứa bé bình thường, không được tốt lắm, mong sư tôn đại nhân không giận, thu nhận vào môn tường, học nghệ mười năm, tại hạ mới hiểu được những thứ này, bất quá chỉ là da lông mà thôi, chỉ biết được vẻ bên ngoài, mà nói đến chuyện này rất hổ thẹn.

Lăng Tiêu vừa nói, vừa nhìn sắc mặt Bạch Sơn, trông thấy mặt của lão già này theo lời nói của mình mà trở nên kính nể hơn, trong lòng biết rằng lời nói của mình có hiệu quả rồi, trong lòng nghĩ : Sư phụ à sư phụ, đồ đệ không có nói sai, mượn danh tiếng của ngài dùng một chút, dù sao lão già này cũng không biết, ngài căn bản không phải là người của thế giới này!

Càng không biết thứ gọi là kiếm linh, kiếm tu của Thục Sơn chính là tu luyện thế này!

Lúc này Bạch Sơn đứng dậy, trên mặt tràn trề vẻ kính cẩn, nói :

-Xin hỏi tiểu hữu, sư tôn là vị nào?

Trên mặt Lăng Tiêu cũng trở nên cực kỳ nghiêm túc, trong mắt còn hiện lên một tia lóng lánh, giọng nói hơi có chút nghẹn ngào, nói :

-Sư tôn được xưng là Đạo Phong Thượng Nhân, đã rất nhiều năm ta cũng chưa gặp qua, lão nhân gia người ngao du tứ hải, nói nếu không cách nào phi thăng, vậy không bằng nhìn xem sự biến hóa phong cảnh đẹp của Thánh Vực, đi ra biển nhìn xem, nghe nói phần cuối biển sâu ở ngoài biển, có một chỗ hư vô. Sư tôn nói, có lẽ một ngày nào đó tâm huyết dâng trào, sẽ tiến đến chỗ hư vô. Ôi, cho nên tại hạ có sư tôn hay không cũng không khác nhau lớn lắm!

-Tiểu hữu ... Tiểu hữu cũng không nên nói như thế!

Bạch Sơn nhìn Lăng Tiêu với vẻ kích động :

-Sư tôn đại nhân của người, đó tuyệt đối có thể là cường giả tối cao! Có một sư tôn như vậy, đó chính là một chuyện may mắn nhất của đời người! Đáng tiếc Bạch Sơn phúc duyên quá cạn, không thể gặp mặt một lần. Tuy nhiên tin rằng tiểu hữu nhất định được chân truyền của tôn sư, tuổi còn trẻ mà đã có được cảnh giới như vậy rồi, thực sự là danh sư xuất cao đồ!

Lăng Tiêu cười trộm trong lòng, cũng khó trách Bạch Sơn lập tức tin vào lời nói của hắn, bởi vì tất cả những biểu hiện của Lăng Tiêu, phù hợp với cách nói của hắn. Hỏi thử, ngoại trừ Lăng Tiêu, còn có người nào trong Thánh Vực giải thích được nguồn gốc kiếm linh được rõ ràng, hợp lý như thế? Lại có người trẻ tuổi nào tài tuần như hắn chứ?

Nếu như Lăng Tiêu xuất thân từ thế lực gia tộc lớn, Bạch Sơn cũng không dễ tin hắn như vậy. Vấn đề là, thân nhân gia đình Lăng Tiêu minh bạch, hơn nữa lai lịch cực kỳ thần bí, người có thể khiến cho Bạch gia không tìm được nguồn gốc, ít nhất cũng nói lên một điều : Người này thật sự rất thần bí!

Hơn nữa Lăng Tiêu nói về chỗ hư vô, cũng không phải ai cũng biết được chỗ đó, cho dù trong Thánh Vực này, e rằng cũng hơn nửa số người, cũng không biết được chỗ đó!

Bạch Sơn như thế nào nghĩ đến, căn bản là Lăng Tiêu chỉ thuận miệng nói bậy, chỗ hư vô kia, có lẽ trong thời gian Lăng Tiêu uống rượu cùng lão Bạch, mà lão Bạch uống nhiều nên tùy tiện nói ra, nói đó là chỗ thần kì nhất trong cả Thánh Vực, người vào đó vốn không thể trở ra! Có người nói chỗ hư vô đó chính là một chỗ nối liền với Thần giới, cũng có người nói chỗ hư vô đó chính là Tu La địa, Luyện Ngục tràng, chỉ cần đi vào, bất luận là rất mạnh, lập tức sẽ bị trận gió trong đó thổi nát thân thể, hoặc cũng sẽ bị dị hỏa đốt cháy ... ..

Dù sao cũng có rất nhiều loại truyền thuyết, tuy nhiên, nguyên nhân chính là vì người tiến vào không một ai có thể đi ra, mới càng khiến cho chỗ hư vô đó càng thêm thần bí! Đối với những cường giả mà nói, cũng tràn ngập sự hấp dẫn thật lớn!

Bạch Sơn vốn có rất nhiều ý nghĩ dư thừa, nhưng sau khi nghe Lăng Tiêu nói, toàn bộ đều bị biến mất. Có một sự phẫn nộ mãnh mẽ như vậy, tới mức dạo chơi trong Thánh Vực, còn nói cố gắng một ngày nào đó khi

tâm huyết dâng trào thì sẽ tiến vào chỗ hư vô.

Ngoại trừ cường giả tối cao có cảnh giới Đại Viên Mãn, còn có ai rồi hơ, mà đi làm việc này?

507. Chương 450 : Thanh Danh Hiễn Hách

Cho nên, Bạch Sơn rất cảm kích về chuyện Lăng Tiêu giải thích cho lão về kiếm linh, và nghe khẩu khí của Lăng Tiêu, biết hắn nhanh chóng có thể hình thành kiếm linh, hay là có bản lĩnh thức tỉnh kiếm linh.

Tuy nhiên Bạch Sơn đối với cảm giác mất cảm này, thầm nghĩ : Chỉ có bản lĩnh một mình hắn, ai biết bảo vật trải qua sự thức tỉnh của hắn, còn không phải là Bạch gia ta sao?

Chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn. Bạch Sơn nghĩ, rồi mang theo một đám người Bạch Nhạc, bụng chắt chứa nhiều tâm sự rời khỏi nhà trọ.

Một tháng sau, ngày kết thúc cuộc thi Nam chân gần tới. Chiến Thần bảng, cũng tiến gần đến trận đấu tranh giải quán quân!

Lăng Tiêu một đường tiến đến đối thủ cuối cùng, là thiếu gia con vợ lớn của gia tộc đỉnh cấp Thường gia đến từ Nam châu, Thường Xuân Tiểu!

Nhắc tới Thường Xuân Tiểu, cũng chính là nhân vật tài năng tuyệt diệu, năm nay mới hơn ba trăm tuổi. Trong Thánh Vực người hơn một ngàn tuổi cũng được xem là người trẻ tuổi. Người luyện võ mới hơn ba trăm tuổi, ở trong mắt mọi người, thông thường cũng chẳng qua là một gã Kiếm Tôn hay là có cảnh giới Kiếm Thánh, khá lắm thì chỉ có cảnh giới Kiếm Thần, đó cũng đã được xem là người luyện võ thiên tài!

Đương nhiên, không tính vào những cao thủ dùng đan dược để nâng cao thực lực.

Sở dĩ Lăng Tiêu làm người khác chú ý, cũng làm cho người ta cảm giác nhiệt huyết sôi trào, làm cho người ta điên cuồng đuổi theo hắn. Nguyên nhân lớn nhất, là bởi vì Lăng Tiêu không môn không phái, không có một chút bối cảnh phía sau!

Không giống như con cháu gia tộc lớn như Thường Xuân Tiểu. Tuy rằng cũng có được thực lực tương đối dũng mãnh, hơn ba trăm tuổi cũng đạt tới cảnh giới đỉnh cao Tiên Thiên sơ cấp! Cũng có rất nhiều người nói không mất năm mươi năm, thiếu gia Thường gia lại có thể đột phá, tiến vào Tiên Thiên trung cấp!

Cho dù hắn có được thực lực như vậy, nhưng ở trong lòng người khác, đó cũng là chuyện theo lẽ thường phải có, người đứng đầu bảng ở trên Chiến Thần bảng vừa rồi, chính là thiếu gia Thường gia!

Càng quá đáng chính là, Thường Xuân Tiểu đã liên tục đứng đầu bảng trên Chiến Thần bảng trong ba lần tranh tài Nam châu! Hắn và Lăng Tiêu, cùng là người luyện võ thiên tài khiến mọi người hướng tới, có được xuất thân cực cao, diện mạo anh tuấn, thực lực mạnh mẽ. Có thể nói, Thường Xuân Tiểu chính là hình dạng mà vạn người mê, cho dù là kẻ thù, khi thấy hắn cũng không kiềm nổi mà lòng sinh quý mến.

Bởi vì một người ưu tú như thế, tính tình lại cực kỳ khiêm tốn ngượng ngùng, thậm chí nói một câu với mọi người cũng đỏ mặt!

Chỉ có ở thời điểm chiến đấu, mới có thể quên hết mọi thứ, mới có thể lộ ra một phần bản thân hấp dẫn người ta nhất!

Mà Lăng Tiêu, xem như là nhân vật đại biểu cho tầng lớp cây cỏ, hắn xuất thân thấp hèn ... Ít nhất mọi người đều thích con người của hắn, trong lòng cũng cho là như vậy, không ai thấy qua kiếm kỹ của hắn, càng có khuynh hướng chiêu thức quê mùa, hắn không có gia tộc ủng hộ, cũng không có thế lực lớn để dựa, nhưng một đường thoải mái tiến đến chỗ cao của Chiến Thần bảng! Người như vậy, kẻ thích và ủng hộ hắn làm sao có thể ít được?

Tuy nhiên, thế lực càng lớn, đối với chuyện ngoại giới dành vị trí cho Lăng Tiêu càng bất mãn. Bởi vì trong một tháng qua, Lăng Tiêu chào hỏi với các thế lực lớn, hầu như tất cả những thế lực lớn ở trong quận Bạch Lộ ở Nam châu, biết thân phận cao quý thần bí của Lăng Tiêu.

Đồ đệ của một gã cường giả tối cao có cảnh giới Đại Viên Mãn, sẽ giống như tầng lớp cây cỏ như trong suy nghĩ của các người? Chúng ta tính là gì chứ? Tuy nói số lượng cường giả chí cường có cảnh giới Đại Viên Mãn trong Thánh Vực chưa chắc là ít. Trên thực tế, thì có bao nhiêu người kiến thức qua?

Tuy rằng rất nhiều người kinh thường trong miệng, nhưng trên thực tế, sự phụ của một người nào đó là cường giả có cảnh giới Đại Viên Mãn, thì lòng ghen tị và sự hâm mộ tự nhiên sẽ không cần phải nói.

Thiên hạ không có chuyện gió không xuyên qua tường, tin tức bảo kiếm có linh tính, đã sớm vô tình truyền ra ngoài, hiệu quả này Lăng Tiêu muốn. Người biết chuyện này càng nhiều, sẽ tạo ra hiệu quả càng chấn động, hẳn liền càng an toàn!

Bởi vì cho tới bây giờ, Lăng Tiêu cũng không nhìn thấy được có người thứ hai có thể miêu tả đầy đủ về kiếm linh. Tuy nhiên, người luyện võ trong Thánh Vực, cũng tuyệt đối không thể bởi vì vậy mà khinh thường. Kiếm có kiếm linh, bên trong Thánh Vực, chưa chắc không ai biết, chỉ có điều không ai có thể giải thích rõ ràng như Lăng Tiêu!

Bởi vì trong những người Lăng Tiêu đã gặp qua, ít nhất có mười mấy người đã từng nói qua, kiếm trong tay bọn họ có một cảm giác tâm linh tương thông, nếu như đổi thành vũ khí khác, vốn cũng không có cảm giác này!

Cho nên, sau khi nghe Lăng Tiêu giải thích, trước tiên những người đó liền phản ứng đến đây, sau đó vui mừng vô cùng lấy ra vũ khí trong tay bọn họ, thái độ khiêm tốn kính cẩn để cho Lăng Tiêu đánh giá giúp.

Tinh thần lực của Lăng Tiêu chấn động, những bảo kiếm này cũng phát ra các loại tiếng kêu theo sau, chuyện này khiến cho tất cả những người thấy qua chuyện này vô cùng kinh hãi!

Hơn nữa, bảo kiếm này, sau khi trải qua sự “hoán tính” của Lăng Tiêu, chủ nhân của chúng đều bày tỏ, trải qua sự hoán tính của Tiêu tiên sinh, bọn họ càng thuận tiện sử dụng bảo kiếm hơn so với trước đây!

Cái này ... Danh tiếng của Lăng Tiêu hoàn toàn lan truyền xa!

Mà ngay cả Bạch Sơn, sau khi biết được tình hình như thế, vội vàng đưa một thanh bảo kiếm, kêu Lăng Tiêu hỗ trợ hoán tính. Lăng Tiêu cũng không chậm trễ, còn có thứ gì thích hơn khi khiến cho một đám chưởng môn nhân của các thế lực đỉnh cấp nợ nhân tình chứ?

Phải biết rằng, người tìm đến chỗ Lăng Tiêu để đánh giá và hoán tính, hầu như không có ai là người thường!

Thậm chí Lăng Tiêu còn nhìn thấy một lão già giống như thần tiên. Lão già này họ Mạc, chỉ tới một mình, gần như là người đến vô ảnh, đi vô tung, lấy cảm giác tinh thần mạnh mẽ như Lăng Tiêu, cũng cảm giác không được bất kỳ dấu vết tồn tại của lão già này!

Lão già này mang đến một cây sáo, lão nói với Lăng Tiêu, cây sáo này đã ở bên cạnh lão thời gian chừng mấy vạn năm, là vũ khí mà lão tự tay tạo ra!

Đây là vật lần đầu tiên Lăng Tiêu nhìn thấy. Trong thế giới lấy kiếm làm chủ, còn có cao thủ muốn dùng một vũ khí khác. Tuy nhiên, Lăng Tiêu hiển nhiên cũng hiểu được điểm này, chân chính tới thực lực đỉnh, vũ khí có hay không cũng không khác nhau quá lớn. Tơ bông hay lá cũng có thể đả thương người, một ngón tay bắn ra kiếm khí cũng có thể làm cho núi lở, đất sụp!

Mạc lão vẫn khẳng định nói cây sáo của mình có linh tính, lão già này thậm chí có chút xấu hổ mở miệng, lão vẫn khẳng định cho rằng, trong cây sáo này, có một ngày sẽ xuất hiện một người con gái cực đẹp, sau đó từ nay về sau giống như một đôi tình nhân thần tiên sống với lão, nắm tay sống trọn đời!

Tuy rằng Mạc lão không nói rõ, nhưng Lăng Tiêu có lẽ từ trên bộ dáng cảm xúc của lão, đại khái nhìn ra một chút suy nghĩ trong lòng lão, tuy rằng trong lòng cảm thấy có chút buồn cười, nhưng đối với sự si tâm của lão già này, cũng rất kính nể.

Con người sống một đời, mặc kệ cầu trường sinh cũng được, cái gì cũng được, chung quy cũng phải có một chút si mê hay là chấp nhất một thứ gì đó của mình, nếu không cũng có gì khác với cỏ cây chứ?

Sau khi Lăng Tiêu dùng tinh thần lực tra xét, phát hiện bên trong cây sáo này, thực sự là có một chút linh tính. Tuy nhiên muốn nó biến thành một mỹ nữ gì đó, vậy phải lỗi ra!

Nguyên liệu được dùng của cây sáo này, là lấy từ quặng mỏ đồng, pha trộn với tinh kim rèn luyện thành. Tuy là nguyên liệu quý báu nhưng cũng không tính là tuyệt phẩm, muốn trong mấy vạn năm có thể biến thành hình người, giống như thứ biến thái như Huyền Thiên thì căn bản không phải thực tế.

Cho nên Lăng Tiêu thật thà nói cho Mạc lão nghe, khiến Lăng Tiêu không ngờ chính là, Mạc lão cũng không lộ ra nhiều bộ dáng thất vọng, trái lại sau khi lão nghe Lăng Tiêu nói có một ít linh tính trong cây sáo này, còn lộ ra vẻ mừng như điên!

Bởi vì cho dù là người có cảnh giới như lão, đối với vật chết như vũ khí có linh tính, cho dù trong lòng muốn tin, nhưng chung quy cũng đáp lại với thái độ cẩn thận, qua nhiều năm như vậy, nó cũng chỉ nằm trong ý nghĩ mà thôi. Thật ra muốn một mỹ nữ tuyệt thế làm bạn, cũng không phải là ý nghĩ xấu như người bình thường, chỉ nói chuyện bầu bạn thôi. Lão nhân này đối với vũ khí, đã si mê tới mức, tình cảm này, người thường không thể nào hiểu được.

Lăng Tiêu hơi do dự trong lòng một chút, rồi vẫn tặng cho Mạc lão một ít bí pháp tụ linh trận, đây là kiếm tu của Thục Sơn, phương pháp thông thường dùng để luyện hóa một thanh bảo kiếm cho mình, tuy rằng nó không là gì ở Thục Sơn, nhưng ở thế giới này, nó cũng tuyệt đối là Thần pháp!

Lăng Tiêu chỉ hơi chút bày tỏ bí pháp này của hắn, chính là bí mật bất truyền của sư môn, bởi vì bị sự si tâm của lão nhân gia làm cảm động nên đặc biệt truyền cho người, mong rằng người không nên truyền ra ngoài.

Lấy tụ linh trận dưỡng dục, không đến vạn năm, cây sáo này, tất nhiên sẽ biến thành kiếm linh.

Mạc lão tự nhiên là vô cùng cảm kích Lăng Tiêu, hứa rằng bí pháp này chỉ có bản thân mình dùng, cũng không truyền cho hậu thế. Lão lại cảm thấy mình nợ Lăng Tiêu một nhân tình quá lớn, ở nơi này mấy ngày, mỗi ngày đều đàm luận với Lăng Tiêu về kiếm kỹ và con đường tu luyện. Đây là lão già, có khả năng xuất ra thứ trân quý gì chứ?

Không có gì, so với kinh nghiệm của một cường giả tối cao càng thêm trọng yếu hơn. Mạc lão cũng khiến cho Lăng Tiêu có thêm nhận thức sâu sắc hơn về tu luyện trong Thánh Vực.

Đợi đến khi Mạc lão đi, có lẽ cảm thấy mình nợ Lăng Tiêu rất nhiều, tuy nhiên lão nhân gia cũng nhận ra, thấy được Lăng Tiêu cũng không phải là người so đo, cũng tự nhiên rời khỏi, nếu có duyên thì sẽ gặp lại!

Ngoại trừ lão già này rất thần bí, đến ngay cả Tương Vân Sơn cũng đoán không ra lão nhân này tiến đến, còn những người đến đây giao tiếp tốt với Lăng Tiêu, không người nào không phải là cao tăng của những gia tộc có thế lực lớn ở Nam châu, trong đó không ít người sau khi có được tin tức này, ngay lập tức từ gia tộc chạy đến, cũng không phải là gia chủ, hơn phân nửa cũng có một số lão già.

Từ trên người những người này, Lăng Tiêu cảm nhận được khi ở Tu Chân giới, khí tức nhận được từ trên người những tu sĩ này.

Người tu luyện!

Những người này, chỉ sợ kém nhất, cũng có cảnh giới Tu Luyện giả!

Lăng Tiêu không kiêu ngạo và cũng không nịnh nọt tiếp đón bọn họ, sau đó trong tranh tài, một đường đi tới, đánh tới trước vị trí ba mươi hai, mười sáu ... Trước bốn ... Cho tới ngày hôm nay, tranh đoạt giải quán quân.

Mà ngay ngày hôm qua, Lăng Tiêu còn tiếp đãi một gã trưởng lão của Thường gia, nghe nói nắm giữ quyền uy vô thượng ở Thường gia. Sau khi trưởng lão kia gặp được Lăng Tiêu, mừng khắp khối mang theo bảo kiếm nhẹ nhàng bay đi, lưu lại một câu nói khiến Thường Xuân Tiểu phải dở khóc dở cười.

-Tranh tài, tiểu tử ngươi giành lấy quán quân quá nhiều rồi! Nếu thực lực các ngươi không kém nhau thì tặng cho người ta đi, tổ tông của chúng ta ... Nợ nhân tình của người ta quá lớn, ngươi là con cháu, giúp đỡ còn được ... Nếu như thực lực Tiêu tiên sinh kém người quá nhiều, vậy ngươi phải cho người ta có thể diện khi rời khỏi lôi đài, ngàn vạn lần không thể làm tổn thương người ta!

Thường Xuân Tiểu cười khổ trong lòng, thời gia nghỉ ngơi trong trận đấu, không phải hắn chưa từng thấy qua Lăng Tiêu chiến đấu, kiếm kỹ vô cùng tận kia, được Tiêu Phong vận dụng xuất thần nhập hóa, thân

pháp như quỷ mị, gần như trong mỗi trận đấu, thấy hần dùng thân pháp không giống nhau, Thường Xuân Tiểu thâm oán hận trong lòng : Sự phụ của Tiêu Phong, rốt cuộc là loại quái vật gì, khó nghĩ quá, là người từ Thần giới xuống hay sao?

Lúc này Thường Xuân Tiểu cười trong lòng, hần đã coi Lăng Tiêu trở thành một đối thủ mạnh nhất mà hần gặp trong cuộc đời này!

Một người luyện võ, nếu không một lòng giành thắng lợi, vậy hần được coi là một người luyện võ hay sao?

Người khác có lẽ là như vậy, nhưng Thường Xuân Tiểu ta thì không!

Cho nên, khi hần đối mặt với Lăng Tiêu, kiên định nói :

-Tiêu tiên sinh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hy vọng hôm nay sẽ là một hồi chiến đấu kinh điển, ta sẽ không hạ thủ lưu tình!

508. Chương 451 : Uy Lực Kinh Thiên

Lăng Tiêu mỉm cười, nói :

-Yên tâm đi, ta cũng vậy!

Đôi mắt Thường Xuân Tiểu thoáng ngưng, quát khẽ :

-Tốt!

Chữ “được” vừa thốt ra, một thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, một hồi âm thanh rỗng gầm truyền đến, chỉ nghe thấy âm thanh này liền biết, đây là một thanh bảo kiếm hiếm có!

-Một trăm ba mươi năm trước, ta có được từ Nộ Long Đàm, nghe nói là thượng cổ thần khí. Kiếm này đã theo ta hơn một trăm năm, chưa từng gặp thất bại. Cho nên, tên của nó là ... Bất Bại!

Ngón tay thon dài trắng nõn của Thường Xuân Tiểu lướt nhẹ lên thân kiếm bóng loáng như mặt gương, thần nhiên nói.

Lăng Tiêu nhe răng cười, tay rút ra Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, sau đó nói :

-Kiếm này ở trong tay ta, tẩm máu vô số, cho nên ... Người phải cẩn thận !

Nói xong, Yêu Huyết kiếm cũng phối hợp, bộc phát ra một luồng khí tức hùng mạnh!

Nghe nói sự tà môn của thanh kiếm này là một chuyện, nhưng tận mắt nhìn thấy lại là chuyện khác. Thường Xuân Tiểu hơi kinh hãi, con người nhanh chóng co rút, thanh bảo kiếm trong tay gã Tiêu Phong này, chỉ khi đánh với người luyện võ có cảnh giới Tiên Thiên, Tương Phúc của Tương gia, mới bộc lộ ra một lần thần uy, sau khi thấy được người luyện võ có cảnh giới Tiên Thiên. Tuy nhiên e rằng cũng có chút khiếp sợ thực lực hiện tại mà Tiêu Phong hiển lộ ra bên ngoài, cũng chưa thể phát huy ra tiêu chuẩn tốt nhất, thế cho nên hần mới thoải mái chiến thắng.

Trong lòng Thường Xuân Tiểu vẫn có chút cười nhạo những người đó, thầm nói : Bất quá chỉ là một gã có thực lực hơi mạnh một chút, ý vào trong tay mình có một vũ khí sắt bén mà thôi. Làm một người luyện võ có thực lực hùng mạnh, như thế nào có thể ngay cả tâm của mình cũng giữ không được? Cho tới bây giờ, Thường Xuân Tiểu mới cảm nhận được, từ trên Yêu Huyết kiếm truyền đến một luồng khí thể đáng sợ như thế nào!

Càng là người có tinh thần lực hùng mạnh, đối với loại khí thể mà Yêu Huyết kiếm phát ra, lại càng dễ dàng sinh ra một loại cảm giác giống như ảo giác. Nói là ảo giác, bởi vì ngoại trừ bọn họ, người khác cũng không cảm giác! Mà ngay cả nhân viên lôi đài cách bọn họ khoảng một trăm dặm cũng không cảm giác được! Nói không là ảo giác, là vì bọn họ cũng có thể nghe được từ trên Yêu Huyết gần như truyền đến âm thanh kêu khóc, giống như có ngàn vạn linh hồn ở một nơi nào đó hò hét!

Loại khí tức này, cũng không phải người bình thường có khả năng chịu được.

Ngày xưa Thường Xuân Tiếu ở trên lôi đài, tựa như một cường giả lãnh huyết cực kỳ tiết kiệm ngôn ngữ, đối mặt với đối thủ, gần như không có bất cứ giao lưu gì! Giống như ngày hôm nay, nói được với Lăng Tiêu vài câu, đã là cảnh tượng vô cùng hiếm thấy.

Hai người đứng trên lôi đài, cũng không có lơ lửng trên bầu trời, phạm vi kết giới chỉ có trăm mét, cho dù là Kiếm Tông có thực lực hơi mạnh hơn một chút, cũng có loại cảm giác phát huy không được, cho nên bay lên đánh, chưa chắc gì mạnh hơn trên mặt đất!

Tuy nhiên hôm nay, kết giới lớn hơn ngày thường rất nhiều, trong toàn bộ tất cả nhà thi đấu trong Chiến Thần bảng, chỉ có hai người bọn họ!

Bởi vì, đây đã là trận tranh danh hiệu đứng đầu.

Nhưng trong mắt Thường Xuân Tiếu và Lăng Tiêu, kết giới mấy ngàn mét, cũng không đủ hai người thi triển, cho nên, không hẹn mà gặp, rõ ràng áp dụng phương thức chiến đấu trên mặt đất.

Trường kiếm của Thường Xuân Tiếu run lên, phát ra một tiếng vang xé gió, kiếm chỉ Lăng Tiêu, một luồng khí thể ngạo nghễ, dâng lên từ trên người Thường Xuân Tiếu. Tuy rằng đứng trên lôi đài nhưng lại khiến cho người ta có loại cảm giác vô cùng cao lớn!

Trên thân Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay Lăng Tiêu, yêu khí dày đặc hơn, bỗng nhiên Lăng Tiêu nhắm hai mắt lại, ngưng thần cảm thụ được linh khí tràn ngập trong thiên địa, cho dù là cách kết giới, vẫn có thể cảm giác được rõ ràng.

Vù!

Thân thể hai người gần như cùng động!

Cách xa nhau khoảng cách hơn mười mét, gần như trong nháy mắt, thân thể hai người xê dịch, Thường Xuân Tiếu đâm một kiếm tới trước ngực Lăng Tiêu, tốc độ nhanh tới mức mắt thường khó thể theo kịp, một chuỗi tàn ảnh được kéo ra ở phía sau Thường Xuân Tiếu.

Mà phía sau Lăng Tiêu, đồng dạng cũng là một chuỗi tàn ảnh.

Ầm!

Một tiếng sét đánh vang lên, kiếm của hai người mạnh mẽ va chạm vào nhau!

Toàn bộ chung quanh nhà thi đấu, hôm nay ngay cả trên mặt đường cũng đứng đầy người, nhà thi đấu to lớn chứa hơn mười vạn người, lúc này lại im lặng như tờ, kim rơi cũng có thể nghe được!

Mỗi người theo bản năng đều ngừng hô hấp lại, ánh mắt cũng không nhấp nháy, chú ý nhìn xuống phía dưới hết sức chăm chú.

Lúc thân thể hai người vừa động, đồng thời cũng phát ra tiếng đánh kịch liệt, toàn bộ nhà thi đấu đột nhiên giống như sóng lại, phát ra một tiếng “Vù”!

Mọi người ngạc nhiên cùng nhau thán phục, phát ra một trận liên thanh to lớn.

Một chiêu này của hai người không sử dụng bất cứ năng lượng gì, hoàn toàn chính là lực lượng to lớn của bản thân. Loại va chạm lực lượng thuần túy này, khiến người xem có loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào!

Không biết vì sao, rõ ràng không có năng lượng dao động gì, nhưng gần như trong lòng mọi người cũng cho rằng, tiếng nổ giữa bảo kiếm của hai người giao nhau, giống như vang lên trong lòng bọn họ!

Tựa như trống trận, nương theo tiếng tiết tấu tim đập, mỗi một lần, đều như đập vào trong lòng người. Nếu như một kích đánh vào cao thủ, thậm chí có thể dẫn dắt tần suất tim đập của người, đạt tới mục đích giết người!

Kiếm của hai người Lăng Tiêu và Thường Xuân Tiếu, lúc này dường như cũng đã đạt tới cảnh giới này!

Một luồng lực lớn kia, khiến nửa người của Thường Xuân Tiếu run lên, trong lòng ngạc nhiên thán phục nói: Người này không ngờ trời sinh có thần lực! Trước đó, Thường Xuân Tiếu chỉ nhìn ra năng lượng trong cơ

thể Lăng Tiêu dường như khổng lồ như biển, dùng vô tận không cạn kiệt. Cho nên khi giao thủ, nghĩ rằng nếu như người bình thường, chỉ dùng lực lượng chống lại với hắn, sẽ ra sao?

Thường Xuân Tiểu cũng là người nghĩ đến là làm, biểu hiện của Lăng Tiêu khiến hắn rất bội phục, bởi vì Lăng Tiêu cũng không nhân cơ hội sử dụng bất cứ năng lượng gì!

Chỉ thuần túy là loại lực lượng căn nguyên phát ra từ trên thân thể!

Thật mạnh!

Thường Xuân Tiểu khen ngợi trong lòng, trong mắt bắn ra chiến ý mãnh liệt, thái độ càng thêm cẩn thận hơn.

Lăng Tiêu cảm giác được một chiêu va chạm cùng Thường Xuân Tiểu, có một nguồn lực lượng cực kỳ xảo trá, theo Yêu Huyết kiếm truyền tới cổ tay mình, sau đó lại theo cổ tay lên trên cánh tay mình! Trong lúc nhất thời, cả cánh tay phải mơ hồ cũng có chút run lên. Nếu không phải kiếm linh tiêu Yêu này có linh tính rất mạnh, hút đi không ít lực lượng kia. Chỉ lần va chạm này, cả cánh tay của Lăng Tiêu gần như bị tê dại!

Thực lực khá!

Trong lòng Lăng Tiêu cũng dâng lên chiến ý mãnh liệt, cổ tay vừa chuyển, một kiếm đâm vào bụng Thường Xuân Tiểu, thân hình Thường Xuân Tiểu chợt lóe, đồng thời dùng kiếm gạt kiếm Lăng Tiêu ra, sau đó theo kiếm của Lăng Tiêu một đường chém xuống, cắt về phía cổ tay Lăng Tiêu, thân hình kia cũng tiến sát tới chỗ Lăng Tiêu!

Phịch!

Thân hình hai người cùng va chạm, cũng vươn tay trái ra, mạnh mẽ đánh vào ngực đối phương, hai tay va chạm, phát ra một tiếng vang trầm muộn, thân hình hai người đều tự lùi ra phía sau “Đạp” “Đạp” “Đạp”, thoát khỏi mấy trăm mét!

Lần này, không chỉ so đấu lực lượng, mà tất cả đều tập trung năng lượng hùng mạnh trên bàn tay, lôi đài dưới chân hai người, đột nhiên ... vài đường vết rách cỡ ngón tay, cũng nhanh chóng giống như mạng nhện, khuếch tán ra chung quanh. Rốt cuộc, lôi đài cực kỳ chắc chắn, được xưng có thể ngăn cản được một kích toàn lực của Tu Luyện giả. Dưới sự va chạm của hai người luyện võ có cảnh giới Tiên Thiên sơ cấp ... Nát vụn!

-Lôi đài vỡ!

Cũng không biết là ai lên tiếng, mang theo vẻ vô cùng kinh ngạc rống lên một tiếng như vậy.

Rào rào!

Một đám người ồ lên từ bốn phương tám hướng!

Trong nhà thi đấu, giống như trở mình, gần như tất cả mọi người kinh hãi, nhìn thấy cảnh tượng kinh người ở giữa sân!

-Rất kinh người, một kích toàn lực của hai người luyện võ có cảnh giới Tiên Thiên, nhưng lại tạo thành thương tổn quá lớn?

-Ta hoài nghi, nhất định đã lâu rồi lôi đài này không được tu sửa, nay không được tốt lắm! Tuy rằng hai người bọn họ rất mạnh nhưng ta tuyệt đối tin rằng hai người luyện võ có cảnh giới Tiên Thiên, có thể đánh nát lôi đài được làm bằng Thanh Minh Diệu Thạch mà chỉ có Tu Luyện giả mới có thể làm tổn hại được sao?

-Đúng vậy, những điều này khó có thể khiến cho người ta có thể tiếp nhận!

-Hừ, một đám người vô tri, chẳng lẽ các ngươi không hiểu lực lượng va chạm kia sao?

Trong đám người vô cùng sôi nổi, hầu như tất cả mọi người đều đang biểu đạt quan điểm của mình, mưu toan người bên cạnh có thể chấp nhận.

Tuy nhiên chiến đấu tiếp theo đó, lại hấp dẫn ánh mắt mọi người, về phần vì sao lôi đài kia vỡ vụn, liền để lại sau chiến đấu thì mới thảo luận nữa!

Trong đó, thực lực mạnh nhất, một người trẻ tuổi tên là Trương Dương, hơn năm trăm tuổi, có cảnh giới Tiên Thiên sơ cấp! Trương Dương đã tham gia tranh tài được vài lần, mỗi lần hắn đều có thể tiến đến trước vị trí thứ mười ở Chiến Thần bảng!

Lần này, hắn bại trong tay thủ hạ của Thường Xuân Tiểu, trở thành huy chương đồng, kỳ quái chính là, qua nhiều năm như vậy, hắn tham gia cũng không dưới năm lần, nhưng vẫn chưa gia nhập bất cứ một thế lực nào.

Khi Trương Vân Sơn hỏi, câu trả lời của Trương Dương khiến người ta không nói được lời nào, hóa ra mục đích hắn tham gia tranh tài, không ngờ chính là hướng về những phần thưởng! Mà sư phụ của hắn lại không cho phép hắn gia nhập bất kì thế lực hay gia tộc nào.

Sư phụ của Trương Dương trông có vẻ rất thấu hiểu, nói phát sinh quan hệ lợi ích với những thế lực hùng mạnh, sẽ trói buộc bọn họ lại, có thể ép bất luận thứ gì trên người người là ép! Ép cho đến khô kiệt mới thôi.

Mặc dù lời này có chút cực đoan, nhưng không phải là không có lý, gia nhập chỗ người ta, hiển nhiên phải bán mạng cho người ta, đây cũng là chuyện muốn đánh ai thì đánh.

Tuy nhiên lần này, cũng chính là sư phụ của Trương Dương tự mình đồng ý. Bởi vì sư phụ của Trương Dương, một cường giả có cảnh giới Tu Luyện giả, trước trận đấu mới thỉnh giáo Lăng Tiêu hết vấn đề về kiếm linh, tuy rằng ông không phải là người thuộc thế lực cao nhất gì, nhưng Lăng Tiêu không có xem thường xuất xứ của ông, cực kì khách khí với ông!

Sư phụ Trương Dương lập tức cảm thấy có thể giao tiếp với người thanh niên này. Sau khi đồ nhi của ông tỏ vẻ bội phục Lăng Tiêu, nếu hắn đồng ý thì có thể cùng phát triển với Tiêu Phong.

Sư phụ của Trương Dương có thể thấy tương lai, sau khi đồ đệ của mình gia nhập vào hàng ngũ của Lăng Tiêu, sẽ nhanh chóng thành một nhân vật nòng cốt có thể đảm đương việc quan trọng!

Nếu như hắn gia nhập thế lực hay gia tộc lớn, người luyện võ Tiên Thiên sơ cấp, cho dù người đạt được vị trí tương đối cao trên cuộc tranh tài mà coi trọng một chút, nhưng căn bản không thể lập tức được ủy thác trọng trách.

Thế lực lớn có lỗ hổng của thế lực lớn, thế lực mới phát triển, đồng dạng cũng có chỗ tốt của thế lực mới phát triển!

Thậm chí sư phụ của Trương Dương còn tự mình đáp ứng Lăng Tiêu, nếu như cần, thậm chí lão còn có thể tới Vọng Thiên thành ngồi vào ghế trưởng lão của Tiêu Phong!

Trung cấp Tu Luyện giả đó!

Đây là cho mặt mũi quá nhiều rồi? Lăng Tiêu hiển nhiên sẽ không từ chối chuyện này. Trên thực tế, những thế lực đỉnh cấp, một đám đồng ý có quan hệ tốt với Lăng Tiêu.

Làm cho trong lòng Lăng Tiêu có chút cảm khái. Khi ở Nhân giới, những thế lực lớn, đối với chỗ thần bí trên người mình, phương pháp sử dụng chỉ có bốn chữ—Cưỡng bức dụ lợi!

Mà tới Thánh Vực, những gia tộc hùng mạnh chân chính, gần như tạo ra rất ít chuyện cực đoan như vậy! Ngược lại một số gia tộc nhỏ trung cấp, làm việc không kiêng nể gì.

Đối mặt với chuyện chiếu cố này, Lăng Tiêu vẫn giống như trước, tạm thời ghi nhận. Bởi vì vấn đề thời gian trận đấu, Lăng Tiêu đã bỏ lỡ cuộc tranh tài thuật luyện đan. Nhưng ở trong mắt Lăng Tiêu, thuật luyện đan trong Thánh Vực thực sự không đáng nhắc tới, nếu không tại sao không người nào giải được thứ độc gì của Ngô Dong chứ?

Tuy nhiên thuật luyện đan ở đây, đồng dạng cũng có chỗ đáng giá nhất định, đó chính là thứ qua nhiều năm mới có được, hình thành cho mình, hệ thống luyện chế đan dược nâng cao thực lực!

Đây cũng là chủ ý muốn có của Lăng Tiêu, tuy rằng cuộc tranh tài thuật luyện đan đã chấm dứt, tuy nhiên chợ vẫn chưa đóng cửa, rất nhiều đan dược mà luyện đan sư luyện chế ra, trên chợ này, còn bán ra một cái giá tốt!

Còn có một số luyện đan sư, cũng chờ những thế lực lớn tiến vào mời chào.

Mấy ngày nay đám người Tương Vân Sơn, cũng thu nhận không dưới hai mươi luyện đan sư, thực lực của bọn họ cũng không mạnh, tu vi cao nhất, chỉ có thực lực Kiếm Thánh, nhưng về phương diện thuật luyện đan, cũng có được trình độ không tệ.

Địa vị của Luyện đan sư trong Thánh Vực vô cùng đặc biệt, mọi người thà rằng đắc tội với một thế lực đỉnh cấp, cũng sẽ không đồng ý đắc tội với một luyện đan sư.

Bởi vì không ai dám cam đoan, cả đời mình không dùng đến luyện đan sư. Bình thường mà nói, một luyện đan sư xuất sắc, cũng chắc chắn sẽ là thầy thuốc xuất sắc!

Huống chi, hầu như tất cả người trong Thánh Vực đều tin rằng, sớm muộn gì cũng có một ngày, luyện đan sư sẽ luyện chế ra đan dược càng tốt, càng cao cấp!

Sở dĩ khi ở Nhân giới Lăng Tiêu được một số thế lực lớn trong Thánh Vực chú ý, ngoại trừ trận pháp thần bí khó lường, Lăng Tiêu còn có nhiều năng lực luyện chế đan dược!

Phải biết rằng, Dưỡng Nhan đan, tuy rằng không ai trong Thánh Vực có thể đủ sức luyện chế được, được vật giữa nhan hoặc dưỡng nhan sắc, cho tới bây giờ không phải lo không ai dùng. Nhưng Lăng Tiêu có thể làm cho Trúc Nhan đan thần kì như vậy, cũng có một không hai!

Cũng may, chỉ có một số ít thế lực biết bản lĩnh này của Tăng Tiêu, mà bọn họ tuyên bố sẽ không nói ra chuyện này. Bí mật có lẽ nên nắm trong tay mình, mới là ổn thỏa nhất.

Ngô Tú Nhi vốn không được mời cũng đi theo phía sau Lăng Tiêu, còn có mấy thị vệ của Ngô gia. Ở trên chợ, bước nhẹ chậm từng bước, thỉnh thoảng nghe được có người đang cố gắng chào đan dược của mình.

Nếu như ta luyện chế ra để bán, thì sẽ có hiệu quả như thế nào chứ?

Lăng Tiêu nghĩ.

Lúc này, phía trước bỗng nhiên truyền đến một hồi tranh cãi.

510. Chương 453: Hạt Của Hồng Hoang Lan Thảo.

Đối với loại náo nhiệt này, từ trước đến nay Lăng Tiêu vẫn giữ thái độ kính trọng nhưng giữ khoảng cách, đừng nói là ở trong Thánh Vực này, không ai dám làm càn ở Bạch Lộ quận, cho dù Nhân giới, trước mặt người thường, Lăng Tiêu cũng không thích hoàn vào nhau.

Trái lại Ngô Tú Nhi bên người hắn, trong đôi mắt to đầy vẻ xinh đẹp, lóe lên vài phần tia sáng hưng phấn, không đợi Lăng Tiêu nói, liền trực tiếp đi đến gần phía bên kia, cứ như vậy, vài gã thị vệ Ngô gia tự nhiên cũng theo qua. Lăng Tiêu sợ Ngô Tú Nhi có nguy hiểm gì, cũng chỉ có thể chậm rãi đi theo phía sau.

Trên thực tế, nếu như Lăng Tiêu muốn biết chuyện tranh cãi ở đó, cho dù đứng ở đây, cũng giống như có thể nghe được rõ ràng, tuy nhiên lại có một chút không kiên nhẫn gì mà dụng tinh thần lực cảm ứng người khác, rất dễ gây ra sự bất mãn! Dù sao Lăng Tiêu cũng không dám cam đoan tinh thần lực của mình mạnh hơn tất cả những người ở đây.

Sau khi Ngô Tú Nhi đi tới, bởi vì phía trước bị người ta che lại, cho nên nàng nhón chân ngược đầu nhìn vào trong đó, một cô nương có khuôn mặt thanh tú, hành động như thế có thể là hồn nhiên, mà cũng có thể nói là không ổn lắm.

Cho nên, có một người trẻ tuổi thoát nhìn hơn ba mươi tuổi ở bên cạnh Ngô Tú Nhi đang quét mắt nhìn nàng, trong mắt hiện lên một chút tà dị, sau đó cười hì hì nói :

-Tiểu cô nương, có muốn biết bên trong xảy ra chuyện gì không? Muốn ca ca nói cho muội nghe hay không?

Tinh thần Ngô Tú Nhi quá mức chuyên chú nhìn vào hai bên tranh cãi ở trong đó, không ngờ cũng không nghe thấy người này nói gì.

Người trẻ tuổi thấy Ngô Tú Nhi không nói gì với mình, bản thân liền tiếp cận tới, một tay chụp lên vai của Ngô Tú Nhi.

Bốn gã thị vệ đi theo bên người Ngô Tú Nhi, đều có được cảnh giới Kiếm Thần bậc cao, trách nhiệm của bọn họ chính là bảo hộ cho tiểu thư, còn về những chuyện khác, cho dù có nóng nảy, cũng không quan hệ với họ chút nào. Hiện tại thấy người có ý đồ với tiểu thư bọn họ, bốn gã thị vệ liền vây quanh Ngô Tú Nhi, một người trong đó hừ lạnh một tiếng :

-Người muốn làm gì?

Lúc này người trẻ tuổi kia mới biết bên cạnh cô gái kia không ngờ còn có hộ vệ, tuy nhiên ánh mắt lại không có một chút vẻ bối rối nào. Ngược lại, còn lộ ra dáng cười cân nhắc.

-Ồ, trên vai vị cô nương này có dính bụi, tại hạ có lòng tốt, muốn giúp nàng phủi đi mà thôi.

Người trẻ tuổi nói tự nhiên vô cùng bình thản, trên mặt không có một chút thần sắc hổ thẹn.

Lúc này, Ngô Tú Nhi cũng cảm thấy khác thường, quay đầu, hồ nghi nhìn thoáng qua gã thanh niên này, nàng không thích lắm ánh mắt bắn ra từ trong đôi mắt đối phương, hơi hơi chau mày, tuy nhiên mấy ngày nay, Ngô Tú Nhi ở đây thực sự cũng tăng lên không ít kiến thức so với trước đây, đối lại với tính tình như trước đây, đã sớm mở miệng mắng. Hiện tại, mặt nhăn mày nhíu có chút bất mãn, sau đó quay đầu đi. Bởi vì nguyên nhân tranh cãi ở trong đó rất có ý tứ.

Một luyện đan sư vô cùng già, thoát nhìn tựa như một lão già gần đất xa trời, lão trông có vẻ run rẩy, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi. Trên người cũng không có bất kì năng lượng dao động gì, rất hiển nhiên, hầu như tất cả mọi người đều cho rằng, đây là một người bình thường sinh sống trong Thánh Vực.

Điều này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, dù sao nhân sinh và giá trị của mỗi người đều có chút bất đồng, có khối người không thích tu luyện vũ kỹ.

Nhưng một lão già như vậy, lại tuyên bố dùng một viên đan dược của mình, có thể gia tăng tám trăm năm công lực!

-Tám trăm năm ... Lão già này điên rồi chứ? Có thứ tốt như vậy, vì sao lão không dùng cho mình. Tám trăm năm, cho dù thăng ngục cũng có thể tu luyện đến cảnh giới Kiếm Tông?

-Hừ, như vậy rõ ràng là một lão lừa đảo, các người để ý tới lão làm gì?

-Chính là càng để ý đến lão, lão lại càng đắc ý!

-Ha, cũng biết nói lão là kẻ lừa đảo, người không giống như bị lừa nha?

Trong đám người, nói thứ gì cũng có, dù sao phần lớn cũng vui thích khi người gặp họa, nhìn gã đại hán hơn bốn mươi tuổi đang tranh cãi với lão già này.

Gã đại hán này khiến cho người ta cảm giác hẳn chính là loại người cơ bắp, cánh tay có một chút to lớn, lúc này, tròng đôi mắt như chuông đồng, cảm tức lão già này, lớn tiếng nói :

-Dù thế nào, lão cũng phải trả lại tiền đan dược cho ta! Lão già kia, lão mà không trả tiền thì ta không để yên cho!

Lăng Tiêu nghe xong, cũng tức cười, cảm tình là một thứ lừa đảo. Loại âm mưu này, mặc kệ là ở nơi nào, cũng sẽ có người mắc bẫy. Lúc này, hẳn cảm thấy không hứng thú gì, muốn gọi Ngô Tú Nhi đi. Lăng Tiêu cũng chú ý tới người trẻ tuổi kia, hơn nữa dường như người kia cũng tạo cho Lăng Tiêu cảm giác thực lực hẳn rất mạnh.

Đúng lúc này, ánh mắt Lăng Tiêu bỗng nhiên rơi lên đan dược màu đen được bày trên quầy hàng của lão già kia, ánh mắt chợt ngưng, lộ ra một chút hứng thú.

Đây là đan dược lão già này luyện chế ra sao?

Trong lòng Lăng Tiêu vừa động, cũng không thấy hần hành động như thế nào, liền chen đến trước quầy hàng, thậm chí có rất nhiều người cũng không cảm giác được bên cạnh mình đột nhiên có thêm một người.

Lăng Tiêu chợt giơ tay, cầm lấy đan dược to cỡ mắt trâu, lại đưa lên mũi ngửi được một chút nhẹ nhàng, trong mắt hiện lên một chút vui sướng. Lúc này rốt cuộc có kết luận cuối cùng, trong viên đan dược này quả nhiên có thành phần mà mình muốn.

Hạt của cây Hồng Hoang Lan Thảo!

Công hiệu lớn nhất của loại hạt này cũng không phải tăng cường công lực, mà là trị bệnh cứu người!

Trong truyền thuyết về hạt của Hồng Hoang Lan Thảo, thậm chí có thể cứu sống người chết, có công hiệu xương thịt, mặc kệ người thường, hay là người tu chân, hạt của Hồng Hoang Lan Thảo cũng có công hiệu vô cùng thần kỳ. Cho dù là người tu chân, không dựa vào thân thể, cũng chỉ có thể biến thành cô hồn dạ quỷ, nếu gặp gió mạnh, nếu không cẩn thận sẽ biến thành hồn phi phách tán.

Cho nên nói, hạt Hồng Hoang Lan Thảo này cũng là thứ mà toàn bộ người tu chân vô cùng yêu thích.

Sau khi hạt của Hồng Hoang Lan Thảo qua luyện chế, đan dược được luyện thành cũng có màu đen như mực, và còn có một loại hương vị rất cổ quái. Loại hương vị này giống như mùi thịt nướng bay ra. Đối với đan dược mà nói, hai loại đặc điểm này cũng được cho là rất kỳ quái rồi.

Tuyệt đại đa số đan dược được luyện chế ra cũng có màu lục, mặc kệ là màu xanh đậm hay nhạt, bởi vì bản thân nguyên liệu của các loại đan dược vốn là màu xanh, cho nên khi luyện chế ra, cũng có màu sắc như vậy.

Còn có một ít đan dược có chất liệu đặc thù, lộ ra màu trắng, hơn nữa hương vị cũng không tỏa ra đặc thù như vậy.

Hành động này của Lăng Tiêu khiến người chung quanh có chút tò mò, trong lòng nghĩ, đây mới chính là thằng ngốc bị lừa, làm sao lại tới một người như vậy?

Gã đại hán đang tranh cãi với lão già kia, phát hiện cảm xúc khác thường của mọi người, không kiềm nổi quay đầu lại, thấy Lăng Tiêu đang nhìn viên đan dược kia, la lớn lên :

-Vị bằng hữu kia, chẳng lẽ ngươi chưa nghe chúng ta đang nói gì sao? Lão già này là kẻ lừa đảo. Mẹ nó, nếu không phải vì thân thể lão không chịu nổi một chuồng của ta thì ta đã sớm đánh chết lão rồi!

Lão già này nghe xong lời mắng này, trên khuôn mặt đầy những nếp nhăn, lộ ra một chút xấu hổ và giận dữ, cả giận nói :

-Nói hươu nói vượn, nói hươu nói vượn! Khi ngươi mua, lão hủ đã nói qua, mặc kệ tác dụng như thế nào, cũng không được đổi lại, mua là do ngươi, ta lừa ngươi cái gì?

Lão nhân này nói với giọng điệu già nua, nghe ra trong giọng nói có chút không đủ, cũng khó trách gã đại hán chỉ mắng chửi, căn bản không dám đụng vào lão già này một chút nào.

Gã đại hán này trừng mắt, nói :

-Lúc trước lão nói như vậy, bắt quả lão còn nói loại đan dược này còn có thể làm tăng công lực lên tám trăm năm nữa! Lão tử ăn vài ngày, một chút hiệu quả cũng không có! Lão còn nói mình không lừa gạt ta ... Lão già ngươi sao không nói chuyện này?

Khóe miệng lão già chợt nhếch lên, nổi lên một chút cười lạnh, chỉ vào người chung quanh nói :

-Ngươi hỏi bọn họ đi, có ai tin đan dược ta đang giữ có công hiệu như vậy không? Gã ngốc hồ đồ như ngươi, tới đây hỏi ta, viên đan dược này sau khi ăn có thể gia tăng công lực hay không? Lão phu cũng không phải người luyện võ, làm sao biết được? Ngươi nói có thì có sao? Ngươi lại hỏi ta ăn một viên có thể gia tăng bao nhiêu năm ... Đó chẳng qua là thuận miệng nói vui thôi, ngươi cũng tin sao? Cho dù con nít ba tuổi cũng sẽ không tin!

Lúc này, xung quanh truyền đến một trận cười vang, lão già nói năng hùng hồn đầy lí lẽ, khiến gã đại hán này gần như không có lời phản bác, chỉ có thể trừng một đôi mắt như chuông đồng, cứng họng, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Những người vừa rồi mắng lão già này là kẻ lừa đảo, lúc này cũng có chút áy náy, tình cảm người ta bán đan dược này, căn bản cũng không nói qua gia tăng công lực, là gã đại hán này cam tâm tình nguyện tự cho công hiệu này. Đám người vây xem lập tức cảm thấy không hứng thú, bắt đầu đều rời đi.

Lão già bán đan dược kia, lúc này tinh thần cũng tỉnh táo, quay về phía Lăng Tiêu nói :

-Một khối tinh thạch hạ phẩm một viên! Không mua thì không nên chạm vào thần dược của ta!

Ngô Tú Nhi tiến đến bên cạnh Lăng Tiêu, nghe lão già nói vậy, trong lòng có chút bất mãn, ngắc đầu nói :

-Này, chẳng lẽ lão nhân người bán những thứ này mà không cho người ta xem sao?

Lão già trừng mắt:

-Vật của ta, ta định đoạt!

Ngô Tú Nhi còn muốn tranh cãi, Lăng Tiêu giơ tay ngăn nàng lại, ôn hòa hỏi :

-Xin hỏi lão tiên sinh, loại đan dược này của ngài, tác dụng chủ yếu là gì nhỉ?

Lão già nghe xong, ngạo nghễ nói :

-Loại đan dược này, chỉ cần người chưa chết, mặc kệ trúng độc hay trọng thương, chỉ cần dùng một viên, tính mạng sẽ được giữ!

Gã đại hán bên cạnh vừa nghe xong lập tức ngẩn ngơ, trên mặt lập tức lộ ra vẻ hối hận không ngừng, không nghĩ tới đan dược này công hiệu như vậy. Nếu trước đây hiểu rõ, đó chẳng phải là một lá bùa hộ mệnh sao?

Nghĩ vậy, gã đại hán này lại lấy ra một khối tinh thạch, nói :

-Ta, ta mua một viên!

Lão già kia thản nhiên nhìn thoáng qua gã đại hán này, nói :

-Người không nói ta là kẻ lừa đảo sao? Ta không bán cho người!

Gã đại hán kia nghe xong, trên mặt lập tức lộ ra vẻ xấu hổ, đứng ở đó đi cũng không được mà ở lại cũng không xong.

Lăng Tiêu nghe xong, nghĩ thầm, lão già này cũng biết công hiệu của hạt Hồng Hoàng Lan Thảo, liền hỏi :

-Vậy xin hỏi lão tiên sinh, dược liệu để luyện chế loại đan dược này, ngài còn có không?

Lão già thoáng ngắc đầu, ánh mắt nhìn Lăng Tiêu mang theo một sự cảnh giác, nói :

-Muốn mua thì mua, không có chuyện gì hỏi điều này làm gì? Lão phu sẽ giao cho người chén cơm đó sao?

511. Chương 454: Cường Giả Âu Dương Gia.

Lăng Tiêu lạnh nhạt cười, trên thực tế, nếu hắn thật muốn tìm hạt giống Hồng Hoàng Phong Lan Thảo thì chỉ có một vấn đề. Tuy nhiên, vì đây là lần đầu tiên hắn thấy trong Thánh Vực có người sử dụng hạt của Hồng Hoàng Phong Lan Thảo để luyện chế đan dược cho nên sinh ra hứng thú với lão già này. Trong lòng nghĩ ngợi, Lăng Tiêu cười với lão già này, nói:

-Lão tiên sinh, không phải tại hạ không biết quy củ, hơn nữa tại hạ cũng biết thứ này là gì.

Thấy vẻ mặt không tin của lão già, Lăng Tiêu nói:

-Là hạt của một loại cây màu lam nhạt, đúng không?

Sau khi Lăng Tiêu vẻ mặt bình thản nói xong, lão già kia như gặp quỷ, lui về sau mấy bước, trong mắt hiện lên vẻ khó tin, tiếng nói mang theo sự run rẩy, chỉ chỉ tay vào Lăng Tiêu:

- Người, người làm sao biết loại thần dược này? Người nói dối, nhất định là người đang dối gạt ta! Không thể nào, không thể nào...

Lão già nói xong, không ngờ cả người run bần bật, hai con mắt chợt trợn ngược lên, thân mình ngã thẳng về phía sau, người đàn ông vạm vỡ còn chưa rời đi một tay đỡ lấy lão già, kinh ngạc nói:

- Ông lão này, vừa rồi còn lớn tiếng mắng ta như vậy, sao giờ lại bị kích động thế này?

Lăng Tiêu đi tới, nhìn thoáng qua sắc mặt lão già, hơi tái xanh, thoạt nhìn cũng không phải giả bộ. Sau khi xoa bóp trên người lão già vài cái, lão già mới tỉnh dậy, thấy Lăng Tiêu, ánh mắt vẫn có ý trốn tránh, nói:

- Người đi đi, thuốc này ta không bán!

Nói xong đứng lên, phúi phúi quần áo, sau đó nhìn thoáng qua thanh niên to cao, nói:

- Người thật ra không xấu, vật này tặng cho người.

Nói xong liền cầm một viên đan dược màu đen, nhét vào tay người đàn ông cao lớn, sau đó lại cảnh giác liếc Lăng Tiêu một cái, cuộn đồ vật hốt hoảng bỏ đi.

Ngô Tú Nhi nhìn bóng dáng đằng sau của lão già, bất mãn hừ một tiếng nói:

- Thật sự là, một viên đan dược rách nát mà thôi, thần khí cái gì chứ? Tiêu ca không cần tức giận, chờ về thành Vọng Thiên muội sẽ gọi phụ thân tìm kiếm cho huynh, nếu thật sự không được, huynh tìm Bạch lão, lão chắc chắn là biết mà!

Lăng Tiêu cười lắc đầu, nhìn bóng dáng lão già vừa mới rời đi, Lăng Tiêu bỗng nhiên cảm nhận được một tia dao động, tuy nhiên cực kỳ mỏng manh, nếu không phải tinh thần lực Lăng Tiêu vẫn luôn chú ý lão già thì gần như đã bị lão lừa gạt. Lăng Tiêu lâm vào trầm tư, trong lòng nghĩ: “Lão già này có thực lực sâu không lường được, lại giả ngây giả dại đến đây bán loại đan dược này, chẳng lẽ, chỉ để đổi lấy chút lợi thôi sao? Nhưng không phải mục đích này thì vì sao sau khi thấy có người biết loại hạt của Hồng Hoang Phong Lan thảo này lại có phản ứng như vậy?”

Trên thực tế, tại Thánh Vực này, gần như đại đa số những người luyện đan đều có thể nhận ra được đại bộ phận dược liệu, việc này cũng chẳng có gì, vì mỗi người luyện đan lại có phương pháp khác nhau, cũng giống như ai cũng biết vũ khí làm từ sắt, nhưng ngoại trừ những người chuyên rèn vũ khí ra, không ai có được năng lực chế tạo ra chúng.

Tóm lại là lão già này cho Lăng Tiêu cảm giác có chút là lạ, thậm chí trong lòng Lăng Tiêu từng nghĩ mình nhìn lầm, lão già này có lẽ chỉ là người thường mà thôi.

Lắc đầu, Lăng Tiêu quyết định không thêm nghĩ tới lão nữa, xoay người muốn đi, đại hán vạm vỡ lại nhìn Lăng Tiêu nói:

- Người là Tiêu Phong kia phải không?

Rồi lại nói thêm :

- Đúng vậy, chính là người ! Thật không nghĩ tới ta lại có thể thấy được người thật !

Lăng Tiêu nhìn thấy sự cuồng nhiệt trong mắt đại hán, cảm giác có chút đau đầu, khẽ mỉm cười, không nói gì.

Đại hán nhìn Lăng Tiêu, có phần ngượng ngùng, gãi đầu nói:

- Ta, ta muốn đi theo người...

Ngô Tú Nhi nhướn mày, nói:

- Người có thực lực gì? Muốn gia nhập vào mà thực lực kém quá thì không được!

Vì mới này đại hán và lão già khắc khẩu nhau, không ngờ lại có thể nói ra lời nói dóc như thế, khiến Ngô Tú Nhi hơi có chút khinh thường hẳn.

Đại hán kia vò đầu nói:

- Ta, ta chỉ có thực lực Kiếm Thần bậc một.

Thanh nhiên cao to này rõ ràng mới cùng lão già kia cãi nhau, nhưng khi đối phương té xỉu lại ra tay tương trợ, chứng minh người này tâm tính không xấu, gật đầu nói:

- Người đi quán trọ Phúc Lai, tìm Tương Vân Sơn, nói là ta cho người đi.

Đại hán tạ ơn liên tục vội vàng rời đi, Lăng Tiêu cảm giác được, dường như có mấy luồng lực lượng đang âm thầm dòm ngó mình, cười cười, cũng chỉ lơ đãng nói với Ngô Tú Nhi:

- Chúng ta về đi thôi.

- Vâng!

Về mặt Ngô Tú Nhi hưng phấn, đối với từ “Chúng ta” của Lăng Tiêu rất miễn cảm, cuối cùng hắn cũng không coi ta là người ngoài rồi sao? Trong lòng Ngô Tú Nhi vui mừng, không nhận được thể hiện hết ra ngoài.

Thấy vậy Lăng Tiêu bùi ngùi thở dài, lại không nói gì thêm nữa.

Lăng Tiêu chân trước vừa rời đi, lão già bán được chân sau từ trong ngõ đi ra, nhìn theo hướng Lăng Tiêu rời đi, hai mắt lộ ra thần sắc suy nghĩ, sau đó xoay người, nhìn như là đi rất chậm song chỉ trong chớp mắt đã biến mất không còn thấy nữa!

Hộ vệ bên người Ngô Tú Nhi quay về phía Lăng Tiêu hỏi:

- Tiêu tiên sinh, phía sau có người đi theo chúng ta.

Lăng Tiêu gật gật đầu, người nọ đi theo Ngô Tú Nhi, là người vừa mới quấy rầy Ngô Tú Nhi, Lăng Tiêu nhẹ giọng nói:

- Người nọ thực lực không kém, trước hết không cần để ý tới hắn!

Thị vệ gật gật đầu, mấy người vây Ngô Tú Nhi dẫu vào giữa, đi đến nhà trọ. Trên đường cái người đi người đến, đại hội tuy là đã chấm dứt nhưng rất nhiều người không rời khỏi luôn, đối họ thì đây cũng là một lần cơ hội du ngoạn khó có được.

Chợ đan được hoặc là vũ khí, cố gắng kiếm những thứ khiến mình vừa lòng.

Bọn Lăng Tiêu tuyển nhà trọ này, vì vị trí cách phố chính có một khoảng. Khi đám người Lăng Tiêu trở lại dưới lầu nhà trọ, xung quanh gần như không có người nào, mà người phía sau vẫn không gần không xa đi theo.

Đi tới lầu dưới nhà trọ, Lăng Tiêu nói với đám người Ngô Tú Nhi:

- Các người trở về trước đi, ta xem hắn muốn làm gì!

Ngô Tú Nhi liếc nhìn Lăng Tiêu một cái, muốn nói cái gì, cuối cùng lại nhịn xuống, nói:

- Vậy huynh cần thận một chút!

Xoay người lên lầu, mấy tên thị vệ còn chút bất ngờ. Nếu là trong quá khứ, vị Đại tiểu thư này sẽ không nghe lời như vậy đâu, nếu không thì trước đây Ngô Dung cũng không bị trọng thương như thế.

Thân thể Lăng Tiêu dừng lại, quay đầu nói về phía không xa:

- Xuất hiện đi.

Người trẻ tuổi tầm ba mươi kia chậm rãi hiện ra, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng, nhìn Lăng Tiêu nói:

- Không hổ là quán quân Chiến Thần bảng, thực lực không tồi, không ngờ lại có thể nhìn thấu được ta, người làm sao biết, người ta tìm chính là người?

Lăng Tiêu cười nhạt, thầm nói, ngay từ đầu gặp người, khí của người đã tập trung trên người ta, nếu ta còn không nhận ra là người tìm ta, chẳng phải ta đây là thằng ngốc sao?

Người trẻ tuổi kia nói xong lại lắc đầu, dường như cũng cảm thấy mình hơi ngu ngốc, sau đó lại nhìn Lăng Tiêu, nghiêm chỉnh nói:

- Hôm nay ta tới đây, đại biểu cho gia chủ nhà ta tới cầu hòa.

- Cầu hòa?

Lăng Tiêu hơi sửng sốt, có phần bất ngờ nhìn thanh niên này, sau đó nói:

- Người nói, gia chủ nhà ngươi là người nào?

Người trẻ tuổi cười:

- Nơi này dường như không phải địa phương thích hợp để nói chuyện!

Lăng Tiêu gật gù, sau đó bay lên không, đi ra ngoài thành.

Thấy Lăng Tiêu bay đi, người thanh niên khẽ động, thân mình nhoáng lên một cái liền biến mất.

Ngô Tú Nhi đang nằm úp sấp bên cửa sổ ngóng ra ngoài tức giận bật dậy, dậm dậm chân, khuôn mặt thanh tú nhăn lại, nói;

- Hừ, khác gì với bọn rác rưởi háo sắc đâu chứ?

Ngoài thành, trong một khu rừng sâu, thân thể Lăng tiêu đứng lại, sau đó nhìn người thanh niên không nhanh không chậm, Lăng Tiêu hơi lau mồ hôi trên trán, tuy nói là vận công bức ra mấy giọt, nhưng với thực lực của người trẻ tuổi này vẫn có phần bội phục.

Nếu không có thêm phân thân, bản thân chưa chắc đã là đối thủ của người này!

Trong lòng Lăng Tiêu nghĩ.

Thân hình người thanh niên dừng lại, nhìn Lăng Tiêu, đi thẳng vào vấn đề:

- Tại hạ tới từ gia tộc Âu Dương, giống như ngươi nghĩ! Tuy nhiên tới tìm ngươi, lại không phải để trả thù.

Ánh mắt Lăng Tiêu nhú lại, lúc gã kia nói tới Âu Dương gia, trong nháy mắt Lăng Tiêu đã ở trong tư thế chuẩn bị chiến đấu, nghe xong câu kế tiếp thì tinh thần hẩn hơi thả lỏng một ít, tuy nhiên vẫn ngưng thần giới bị.

Người thanh niên dường như với phản ứng của Lăng Tiêu làm như không thấy, nói tiếp:

- Ngươi hãy nhìn cái này trước.

Nói xong, gã vung tay lên, trong tay liền xuất hiện một hộp gỗ, sau đó mở ra trước mặt Lăng Tiêu, bên trong... rõ ràng là một đầu người!

Lăng Tiêu nhìn thấy chợt sửng sốt, người này hình như hẳn có quen mặt, ngay sau đó liền nhớ ra, người này là kẻ đã dẫn người của Âu Dương gia vây công mình khi mới tiến vào Thánh Vực. Người thanh niên khẽ mỉm cười, sau đó nói:

- Lăng Tiêu, nếu ta có thể tới nơi này, tất nhiên cũng đã biết thân phận thực của ngươi, tuy nhiên ngươi cũng không cần sợ hãi, lần này ta tuyệt đối không có ý tứ nhằm vào ngươi, ngươi xem, thành ý của ta, đã ở trong này rồi.

Lăng Tiêu nhắm hai mắt lại, sau đó khẽ thở dài, lập tức mở ra, nhìn người thanh niên tự xưng là người Âu Dương gia, trầm giọng:

- Nói đi, các ngươi muốn thế nào?

Loại cảm giác, này, nói thật thì, cũng không tốt!

Ít nhất, với Lăng Tiêu mà nói, có cảm giác thất bại nghiêm trọng. Bản thân mình trăm phương nghìn kế giấu diếm thân phận, trong đó nguyên nhân lớn nhất không phải là để tránh né Âu Dương gia sao? Không nghĩ tới, kết quả là để cho người ta nhận ra, có lẽ lúc mình đánh với Thường Xuân Tiểu trên lôi đài là lúc lộ chân tướng, bị người của Âu Dương gia phát hiện.

Tuy nhiên, họ giết người nhà của chính mình, lại đưa đầu người cho mình, việc này... vì cái gì? Chẳng lẽ, Âu Dương gia sợ mình? Lăng Tiêu lắc đầu, chính hắn cũng không tán thành đáp án này, trong cả Nam Châu chỉ Âu Dương gia tuy rằng không tính là hùng mạnh, nhưng so với mình thì tuyệt đối là một quái vật lớn.

Người trẻ tuổi đối diện lại đang hứng trí đánh giá Lăng Tiêu, thấy bộ dáng nghi hoặc của Lăng Tiêu, gã nói:

- Chuyện này từ lúc ban đầu chỉ là vì tranh chấp dưới Nhân giới, không quan hệ với Âu Dương gia ở Thánh Vực! Mà sau khi người tới Thánh Vực lại là Âu Dương Huy chủ động khơi mào trả thù với người. Chuyện này gia chủ Âu Dương gia và cả các trưởng lão đều không đồng ý! Lăng Tiêu, người cũng hiểu được, với Âu Dương gia ta thì giao hảo với người hơn xa so với đắc tội với người! Chuyện người biết về kiếm linh tạm thời chưa bàn đến, lại nói tới luyện đan thuật và trận pháp của người, tại Thánh Vực cũng hình thành một phái riêng! Người còn trẻ, nếu cho người mấy ngàn năm, tại hạ tin rằng người thậm chí có tiềm chất làm một đại tông sư!

Lăng Tiêu nhìn người thanh niên của Âu Dương gia này, nghe hắn chậm rãi nói, trên mặt vẫn bất động thanh sắc. Trong lòng hắn vẫn nghĩ, gia chủ Âu Dương gia chủ động tìm mình cầu hòa, chẳng lẽ vì mình kết giao với thế lực cao nhất sao? Nếu thực là như thế, vậy bọn họ mất nhiều hơn được, bởi vậy mới giết một đệ tử của mình. Lăng Tiêu có quan hệ với thế lực cao nhất, nhưng còn chưa đạt tới tình trạng khiến cho người ta phải xuất đầu vì hắn, trừ phi Lăng Tiêu thật sự có thể xuất ra loại vốn khiến họ động tâm!

Vấn đề là, loại vốn này Lăng Tiêu sẽ dễ dàng lấy ra sao?

Người thanh niên Âu Dương gia tiếp tục nói:

- Cho nên, sau khi gia chủ và trưởng lão hội của Âu Dương gia nghiên cứu, quyết định giải quyết đoạn ân oán này với người. Sau khi Âu Dương Huy chết, con cháu nhất mạch Âu Dương gia có thù hận trực tiếp với người, ngoại trừ những ở Nhân giới bị người vây khốn, tất cả đều đã chết hết!

Lăng Tiêu khép hờ mắt nhìn người thanh niên, nói:

- Âu Dương gia các người, cam tâm làm như vậy sao?

Người thanh niên thản nhiên cười, nói:

- Không có thù hận mãi mãi, chỉ có lợi ích mãi mãi! Thành ý của ta hẳn cũng đủ để dẫn động người, ta không biết vì sao người còn có thể hoài nghi chúng ta như thế!

- Không thể bảo hộ con cháu dòng họ nhà mình cũng là một loại sỉ nhục lớn.

Lăng Tiêu nhìn người thanh niên nói:

- Ta không rõ lắm vì sao các người lại ra quyết định này, nhưng có một điều ta có thể hiểu mà nói cho các người, nếu các người đã làm như thế, như vậy thù hận giữa Lăng Tiêu ta và Âu Dương gia các người có một đạo đứt đoạn, nhưng muốn làm bằng hữu... như vậy, thật xin lỗi, không thể nào! Lợi ích các người đưa ra, trong mắt ta chưa chắc đã đáng giá! Lúc trước Âu Dương gia các người sát hại một cô bé tay không tác sát, khi các người lòng lang dạ sói phái người hủy môn phái của ta... Lăng Tiêu không tin các người không biết chút gì! Cho nên, song phương chúng ta từ này về sau, cả đời không qua lại với nhau, giao hảo bằng hữu gì gì đó, ta không có hứng thú!

Trên mặt người thanh niên Âu Dương gia cuối cùng cũng hiện lên thần sắc giận giữ, hắn nhìn Lăng Tiêu, trầm giọng quát:

- Lăng Tiêu, người không biết là mình có phần quá phận hay sao? Người cho là... Âu Dương gia thật sự sợ người hay sao?

Sau khi người thanh niên nói xong, từ trên người hắn tràn ra một luồng khí thế hùng mạnh, áp bách Lăng Tiêu, sau đó lạnh lùng nhìn Lăng Tiêu, nói:

- Nếu muốn giết người hiện giờ dễ như trở bàn tay! Hừ, sở dĩ không giết người, bởi vì lời nói của ta đều là sự thật! Mặc kệ quá khứ như thế nào, hiện giờ Âu Dương gia không muốn làm khó dễ người! Người còn không hiểu sao?

Lăng Tiêu không hề sợ hãi, lắc đầu nói:

- Ta không rõ, hơn nữa, hiện giờ không kiểm chuyện với ta, vậy về sau thì sao? Tin rằng nếu có cơ hội bỏ đá xuống giếng, các ngươi nhất định sẽ không bỏ qua, đúng chứ?

Cuối cùng thì người thanh niên cũng hiện ra sự giận dữ, nhìn Lăng Tiêu, ánh mắt lạnh lẽo hẳn lên, hung hăng nói:

- Lăng Tiêu, ngươi không cho chúng ta chút thể diện nào!

Nguyên thần thứ hai của Lăng Tiêu từ phương xa đang cấp tốc phóng tới nơi này, chỉ cần chờ đợi một lát là có thể đuổi tới. Sở dĩ Lăng Tiêu chọn địa phương này bởi vì nơi này cực kỳ hẻo lánh, tuy rằng còn trong phạm vi quận Bạch Lộ nhưng đã ra khỏi thành, trong phạm vi mấy chục dặm quanh đây không có người ở. Nếu đối phương thực sự gây bất lợi cho mình, như vậy... kể cả bản tôn lẫn phân thân cho dù không thể tru sát kẻ này, ít nhất thì bản thân cũng không phải chịu thiệt.

Người thanh niên Âu Dương gia đứng yên như một pho tượng, không nhúc nhích, nhưng Lăng Tiêu cảm nhận được năng lượng vô cùng lớn trên người gã, chỉ cần động một cái cũng có thể khiến núi sụp, đất lở, thiên địa biến sắc!

Đột nhiên, người thanh niên dường như cảm nhận được cái gì, lạnh lùng nhìn Lăng Tiêu:

- Ta còn xem thường ngươi rồi, thật không ngờ trông ngươi hấp tấp nóng vội như thế còn có thể tìm người tới giúp đỡ!

Gã nói xong liền vươn tay phải, thân hình như quỷ mị hung hăng đập xuống Lăng Tiêu!

Trên không có một tàn ảnh lướt qua, trong nháy mắt, thân hình người trẻ tuổi đã xuất hiện trước mắt Lăng Tiêu, sau đó bàn tay dài trắng nõn mang theo luồng lực lượng hủy diệt hung hăng đánh tới đầu Lăng Tiêu!

Xuống tay tàn nhẫn tới cực điểm.

Tinh Kim Nguyệt Quang giáp trên người Lăng Tiêu bỗng xuất hiện, rực rỡ rạng ngời, đồng thời chân nguyên toàn thân vận lên cánh tay phải, hung hăng nghênh đón vánh cánh tay của thanh niên Âu Dương gia!

Ầm!

Hai chưởng giao nhau, phát ra một tiếng ầm lớn, một luồng năng lượng cực kỳ lớn từ tay hai người bắn ra bốn phương tám hướng, đại thụ trong phạm vi mấy chục thước xung quanh toàn bộ bị đánh bật cả gốc, đất bùn đều bị cuốn cả lên, bắn ra ngoài!

Trong thiên địa là bụi mù mịt, tình cảnh xung quanh cực kỳ kinh người!

Thân thể Lăng Tiêu vội lùi lại về phía sau trên trăm mét, người thanh niên cũng lui về sau năm sáu mươi thước, sau đó trên gương mặt cuối cùng cũng hiện lên vẻ hoảng sợ, nhìn Lăng Tiêu không có gì biến hóa, chấp tay nói:

- Các hạ thực lực mạnh mẽ, tại hạ bội phục, vẫn là câu nói kia, Âu Dương gia đã biểu hiện thành ý và thiện ý, lựa chọn cụ thể như thế nào thì xem bản thân các hạ vậy! Tuy nhiên, thực lực các hạ đủ mạnh, hy vọng tương lai còn có cơ hội luận bàn!

Nói xong, thân hình người trẻ tuổi biến mất, một luồng năng lượng dao động từ phương xa truyền tới.

Biết người thanh niên Âu Dương gia này đã đi mất, Lăng Tiêu mới nhỏ ra một búng máu, thở hào hển, ra lệnh cho phân thân không cần tới. Tuy Lăng Tiêu không sợ người khác có thể nhìn ra được phân thân của mình, nhưng tình huống hiện giờ cẩn thận vẫn hơn.

Trong lòng Lăng Tiêu nghĩ: người thanh niên Âu Dương gia này cũng có thực lực ít nhất là Tiên thiên cao cấp! Khi hắn tới cũng không sợ mình đột nhiên ra tay, nói cách khác, là có ý muốn thị uy!

Thiện ý chúng ta đã cho người, nếu người không thức thời thì cũng không ngại giết chết người!

Lăng Tiêu nghĩ vậy, lau máu trên khóe miệng, nhìn mấy bóng người đang từ quận Bạch Lộ chạy tới, bóp nát một tấm phù thổ độn trong tay, thân hình biến mất tại chỗ.

Lúc Lăng Tiêu quay về nhà trọ thì sắc trời đã chạng vạng tối. Thoạt nhìn Lăng Tiêu bây giờ và trước đó cũng không có gì khác biệt. Thấy Tương Vân Sơn còn cười hỏi:

- Vân Sơn, chiêu mộ nhân thủ như thế nào rồi?

512. Chương 455: Con Đường Phía Trước.

Tương Vân Sơn thấy Lăng Tiêu trở về, cười nói:

- Chủ công, thật không ngờ lực hiệu triệu của ngài lại lớn như vậy, mấy ngày hôm nay chúng tôi đều vội vã vô cùng. Cho tới hôm nay đã chiêu mộ được hơn ngàn người! Toàn bộ đều là đối tượng tinh anh, tiềm lực tuổi trẻ thật là tốt! Hơn nữa hẳn là không có con cháu quý tộc trong đó. Đương nhiên đây mới chỉ là bước đầu khảo sát của chúng ta, sau này chúng ta còn có thể tiếp tục khảo sát tiếp. Nhân thủ của chúng ta hiện giờ có rất nhiều, chủ công muốn bắt đầu phát triển từ đâu đây? Là dựa vào kẻ khác, hay là... đi làm lính đánh thuê và con đường của kẻ mạo hiểm?

Trong Thánh Vực, các thế lực nhỏ muốn phát triển, thường có vài cách: thứ nhất, chính là tìm một thế lực lớn để dựa vào! Loại này là biện pháp phát triển nhanh nhất, chỉ cần nộp một phần thu nhập lên trên là có thể được thế lực đó che chở, bình thường thì không cần trả giá nhiều lắm. Chỉ trừ trường hợp thế lực đó gặp phải biến cố lớn, như vậy, các thế lực nhỏ phụ thuộc sẽ trở thành lực lượng bổ sung. Tuy nhiên, nói như thế nhưng thực sự khi tới thời điểm đó, trên cơ bản thì hậu quả không lớn.

Cho nên, dựa vào thế lực lớn mà phát triển, chính là cách mà tuyệt đại đa số các thế lực mới phát lựa chọn.

Đương nhiên, cũng có người khinh thường cách làm này, cho rằng tự thân phát triển mới là tốt nhất. Vì vậy cũng có người lựa chọn trở thành lính đánh thuê hoặc là tổ chức mạo hiểm đoàn.

Diện tích Thánh Vực cực kỳ rộng lớn, nhân khẩu đông đảo, tất nhiên là phạm vi hoạt động của lính đánh thuê cũng rất rộng. Trở thành một tổ chức lính đánh thuê, chỗ tốt lớn nhất chính là tự do, hơn nữa nguy hiểm không cao. Trong Thánh Vực tuy không có các quốc gia như Nhân giới, nhưng lại có các gia tộc, trong phạm vi thế lực của họ thật ra cũng không khác với quốc gia là bao, cũng sẽ có người duy trì trật tự.

Khuyết điểm của lính đánh thuê thì tất nhiên là địa vị không cao, vì đối tượng phục vụ của họ phần nhiều là người thường trong Thánh Vực, các gia tộc lớn rất ít khi thuê lính đánh thuê đi làm việc.

Do đó mà trong Thánh Vực, lập nên đoàn lính đánh thuê trên cơ bản là những kẻ không có chí hướng quá lớn, chỉ cầu lần lộn kiếm cơm no áo mặc mà thôi.

Cách thứ ba, chính là thành lập một tổ chức kiểu mạo hiểm đoàn. Việc mà tổ chức kiểu này làm nhiều nhất, chính là tiến vào những vùng núi nổi tiếng, nơi đầm lầy ao hồ trong Thánh Vực, nơi chưa có vết chân người qua lại để tìm kiếm khoáng mạch tinh thạch, các loại dược liệu quý hiếm và các loại bảo vật!

Bình thường thì, những võ giả tham gia mạo hiểm đoàn đều là những người có đủ tinh thần thám hiểm và lòng nhiệt huyết. Có mạo hiểm đoàn rất nhiều năm bị khốn trong thất vọng cùng cực, nhưng lại có nơi phát lên chỉ trong một đêm!

Tuy nhiên, việc phát sinh nội chiến trong mạo hiểm đoàn cũng là việc thường xuyên. Đối mặt với của cải, không phải ai cũng có thể bảo trì bình tĩnh.

Cho nên, số lượng mạo hiểm đoàn trong Thánh Vực vô cùng thừa thớt, mà cho dù có cũng không thể vượt quá trăm người.

Bởi vậy Tương Vân Sơn cho rằng, lấy tài nguyên trên người chủ công lúc này thì lựa chọn loại thứ nhất, tìm một thế lực lớn dựa vào, chính là lựa chọn tốt nhất!

Không phải không có khả năng khác, tỷ như trực tiếp thành lập căn cứ của chính mình, sau đó tự thân kinh doanh, hoặc là có một khoáng mạch tinh thạch riêng, sau đó lặng lẽ phát triển thế lực.

Đương nhiên, mặt khác của biện pháp này chính là khả năng không lớn. Thánh Vực đã phát triển nhiều năm như vậy, giờ muốn trực tiếp thành lập một căn cứ riêng tiến hành phát triển, cản trở rất nhiều, khó khăn rất cao!

Về phần có một khoáng mạch tinh thạch...

Cái việc này căn bản là không tồn tại, bởi vì nó không phù hợp với tình hình thực tế.

Tuy nhiên, căn cứ vào hiểu biết của Tương Vân Sơn mấy ngày qua đối với chủ công này, hẳn cảm giác chủ công rất có thể sẽ đồng ý cách tự mình thành lập căn cứ, sau đó tiến hành phát triển. Bản thân hẳn không đồng ý như vậy. Khuyết điểm quá nhiều, thậm chí không cần nhắc tới. Khiến cho người khác chú ý tới, đối với một thế lực mới phát, là một điểm chí mạng!

Dưới bóng đại thụ mới được hưởng gió mát!

Cho nên, Tương Vân Sơn chuẩn bị tham khảo ý kiến của chủ công, sau đó lại khuyên nhủ sau.

Lông mày Lăng Tiêu nhướng lên, nhìn Tương Vân Sơn hỏi:

- Tiên sinh cho rằng, chúng ta nên phát triển thế nào là tốt nhất?

Tương Vân Sơn không thể nhìn ra được từ trên mặt Lăng Tiêu xem hẳn nghĩ gì, chỉ có thể nói:

- Tôi cảm thấy, chúng ta nên chọn cách dựa lưng vào một thế lực để phát triển sẽ tốt hơn. Lúc này chủ công đang có quan hệ với rất nhiều thế lực cao nhất, nhưng dựa vào thế lực đỉnh cấp này lại khó có thể thoát ly! Cho nên, tôi cảm thấy, lúc này lựa chọn tốt nhất của chúng ta, chính là trở lại thành Vọng Thiên, dựa vào Ngô gia. Trước hết không nói Ngô tiểu thư có ưu ái với chủ công, chỉ bằng vào danh khí hiện giờ của chủ công thì Ngô gia nhất định sẽ không cự tuyệt cho chúng ta dựa vào!

Lăng Tiêu hỏi :

- Vậy sau này thì sao ?

Tương Vân Sơn nói:

- Sau này, tất nhiên là chúng ta chậm rãi phát triển, mượn Ngô gia một ít năng lượng để dùng, phát triển thế lực riêng của chúng ta. Không tới trăm năm tôi tất có thể khiến cho thế lực của chủ công trở thành gia tộc cỡ trung!

Lăng Tiêu gật gật đầu cười hỏi:

- Khi đó, Ngô gia nuôi hổ thành họa, tiên sinh cho rằng chúng ta và Ngô gia khi đó làm sao sống chung?

Tương Vân Sơn thần nhiên cười nói:

- Nếu dễ dàng bị chúng ta lấn át như vậy, thế thì chỉ có thể nói là họ vô năng, thật sự không nên trách tội lên đầu chúng ta. Trong Thánh Vực này, mỗi ngày đều có thế lực mới phát, lại mỗi ngày đều có thế lực ngã xuống. Những gia tộc có thể tồn tại mấy vạn năm, mười mấy vạn năm, thậm chí từ trước thời Chúng thần chiến đều có phương thức sinh tồn riêng của mình, không cần chúng ta xen vào.

Tuy trong lòng Lăng Tiêu có chủ ý khác, nhưng thực sự tin phục lời nói của Tương Vân Sơn. Từ khi Lăng Tiêu tới Thánh Vực tới nay, hạng người ăn chơi chác táng, không học vấn không nghề nghiệp như dưới Nhân giới tuy rằng cũng có, nhưng nhìn chung thì những con cháu gia tộc này không có ai là nhân vật đơn giản!

Ngay đến cả lão tam của Ngô gia Ngô Lượng kia, thoát nhìn thì ăn chơi chác táng lỗ mãng, nhìn thực tế thì sao? Lăng Tiêu tuy chỉ biết về gã có hạn, nhưng cũng không tin Ngô Lượng chỉ nông cạn như bề ngoài của gã vậy.

Tương Vân Sơn lại nói tiếp:

- Vân Sơn biết ánh mắt của chủ công rộng lớn, suy nghĩ cũng không cứng nhắc, có lẽ chẳng bao lâu sau sẽ trở nên nổi tiếng, nhưng đang ở đầu giai đoạn phát triển, hay là, khiêm tốn một chút!

Lăng Tiêu gật gật đầu, bỗng nhiên vung tay lên, bày ra một đạo kết giới trong phòng, sau đó nhìn Tương Vân Sơn, cười nhẹ nói:

- Nếu ta nói cho người, ta chính là Lăng Tiêu... người còn giữ ý tưởng như vậy nữa không?

Tương Vân Sơn nghe xong, trong lòng nao nao, sau đó nhìn Lăng Tiêu nói:

- Chủ công... là Lăng Tiêu?

- Đúng vậy, vốn ta còn muốn sau khi quay về thành Vọng Thiên mới nói cho người chuyện này, nhưng không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, thậm chí có phần ngoài dự đoán của ta, bao gồm cả việc chúng ta có thể chiêu mộ nhiều người như vậy trong thời gian ngắn. Ta tin tưởng, trong mắt người khác, ta là một thanh niên có dã tâm to lớn, trong tay ta lại nắm giữ không ít thứ khiến cho họ cảm thấy hứng thú.

- Đúng vậy, cho nên tôi mới muốn chủ công dựa vào một thế lực gia tộc, tạm thời tránh đầu sóng ngọn gió!

Lăng Tiêu cười khổ nói:

- Vân Sơn có từng nghĩ tới, bây giờ còn có thế lực nào dám mời chào chúng ta nữa không?

Tương Vân Sơn hơi sững sốt, ngay sau đó liền giật mình nói:

- Là Vân Sơn quên mất! Đúng vậy, trong tay chủ công nắm giữ mấy thứ này, dựa vào thế lực một nhà đều khiến các thế lực khác cảnh giác, thậm chí đỏ mắt! Không cần nói gì khác, trong thành Vọng Thiên có ba thế lực lớn Ngô Vương Tôn, nếu dựa vào Ngô gia như vậy hai nhà Vương Tôn nhất định sẽ cực kỳ khấn trương, không tiếc bất cứ giá nào để đả kích chúng ta... thậm chí cả thành Vọng Thiên...

Tương Vân Sơn nói xong, trên trán bỗng đổ mồ hôi lạnh, sau đó nhìn Lăng Tiêu, vẻ mặt hổ thẹn nói:

- Vân Sơn nhiều năm chưa từng tự hỏi mấy vấn đề này, suy xét không chu toàn, thật sự là hổ thẹn.

Lăng Tiêu cười khoát tay, nói:

- Cho nên, chuyện này chúng ta cứ trở về thành Vọng Thiên mới quyết định cũng không muộn!

Tương Vân Sơn nhìn Lăng Tiêu, bỗng nói:

- Chủ công chính là thiếu niên Nhân giới đã một kiếm chém nát cửa Thánh Vực sao?

Lăng Tiêu bật cười:

- Người nghĩ sao?

Tương Vân Sơn mặt vàng như nến, vẻ mặt khó tin, trợn mắt há mồm nói:

- Nói vậy, ngài chính là Lăng Tiêu, người có ý thuật và trận pháp thần kỳ mà không ít thế lực trong Thánh Vực chú ý sao?

Lăng Tiêu gật gật đầu, cười khổ:

- Xem ra, tên của ta quả thực rất nổi tiếng?

Tương Vân Sơn lại lắc lắc đầu nói:

- Chủ công người sai rồi, biết đến chủ công người phần nhiều là những gia tộc còn có hậu nhân dưới Nhân giới! Chỉ có bọn họ mới có thể thường xuyên chú ý đến sự tình dưới Nhân giới. Về phần tôi biết về chủ công lại là vì sau một kiếm kinh thiên của chủ công, một kiếm đánh nát truyền tống trận của Âu Dương gia, muốn chữa trị không có ngàn năm là không thể, ha ha, chuyện này khiến cho Âu Dương gia trở thành trò cười, mà chủ công nổi danh ở Thánh Vực cũng là vì chuyện này!

Lăng Tiêu thấy nao nao nói:

- Truyền tống trận... bị đánh nát?

Tương Vân Sơn nói:

- Chủ công không biết?

Lăng Tiêu gật gật đầu nói:

- Việc này... đúng là ta không rõ lắm.

Tương Vân Sơn gật gật đầu nói:

- Chủ công không biết cũng là bình thường, cánh cửa Thánh Vực có hai cách mở ra, chủ công đến đây lâu vậy cũng đã biết rồi chứ?

Thấy Lăng Tiêu gật đầu, Tương Vân Sơn nói tiếp:

Nghĩ đến đó, sau lưng Ngô Tú Nhi tuôn ta một mảng mồ hơi lạnh, sau đó quay về phía Lăng Tiêu thi lễ thật sâu, mắt ngọc mảy ngài nhìn vào Lăng Tiêu :

-Đại ân của Tiêu tiên sinh, Tú nhi suốt đời không quên, lúc này chuyện khẩn cấp, Tú nhi nhất định phải lập tức quay về gia tộc, đi trước một bước, mong rằng tiên sinh chớ trách!

Lăng Tiêu gật gật đầu, sau đó nói một câu :

-Chú ý an toàn!

Ngô Tú Nhi thản nhiên cười, xoay người bước nhanh rời đi.

Một đám con cháu Ngô gia thấy đại tiểu thư quay người đi, xụ mặt, trong mắt còn mang theo một chút lo âu, trong lòng cũng vui lên, chắc có lẽ bị Tiêu tiên sinh mắng?

Ngô Tú Nhi phân phó xuống, lập tức bước đi.

Điều này càng thêm chắc suy đoán của mọi người, trong lúc nhất thời, một đám con cháu của Ngô gia cho rằng mình không sai lầm, không kìm nổi chạy đến trước mặt Ngô Tú Nhi nịnh bợ.

Tự nhiên khuôn mặt Ngô Tú Nhi chỉ có lạnh lùng.

... ..

Khi Ngô Tú Nhi đi rồi, Tương Vân Sơn mới lau một lớp mồ hôi trên trán, tất cả những thứ đó trên trán là mồ hôi lạnh, nếu không phải chủ công thận trọng, chỉ sợ Hạ Tuyết Ngọc đã ... ..

Tương Vân Sơn càng nghĩ càng sợ, nhất là khi nghĩ đến nếu Tuyết Ngọc có biến cố gì, như vậy mình sẽ không còn ý chí chiến đấu tràn trề như hiện nay để tiếp tục tiến lên? Không giống như bây giờ, cùng một lòng với chủ công?

Nghĩ vậy, Tương Vân Sơn không kiềm nổi khóe miệng lộ ra một chút cười thâm.

-Tương Vân Sơn, người đã nghĩ độc ác như vậy, mưu kế chu đáo chắc chẽ hùng mạnh của người như vậy, ta đây nếu không phối hợp với người một chút, chẳng phải là không đúng với người sao?

515. Chương 458: Bố Trí Nghi Trận.

Đám người Lăng Tiêu, mang theo một đám thủ hạ mới được mời chào sau khi được đưa tiền không bao lâu, liền phái mấy chục người trở lại Bạch Lộ quận, mua một khối thủy tinh quan cực kỳ xinh đẹp và đắt tiền. Sắc mặt những người đó cũng nghiêm túc, có người hỏi thăm họ cũng không nói lời nào, sau khi mua, lại vội vàng rời đi.

Những thế lực có quan hệ tốt với Lăng Tiêu cũng không kìm nổi phái người tới đây thăm dò một hồi, sau khi nhìn thấy Lăng Tiêu, có được một tin tức khiến cho bọn họ trợn mắt há hốc mồm.

Trước đây, tin tức về đứa con bị vứt đi của Tương gia ở bên người Lăng Tiêu, rất nhiều người cũng sớm biết, cũng không quá mức để ý, hẳn cũng đã bị Tương gia phế bỏ công lực. Trải qua hai mươi năm, trong Bạch Lộ quận, rất nhiều người cũng đã từng gặp qua Tương Vân Sơn, khi đó Tương Vân Sơn nghèo túng và chán nản tới cực điểm, suốt ngày chỉ sống mơ mơ màng màng, cho dù là một người bình thường, cũng có thể đá một cước đuổi hẳn đi.

Tuy nhiên, phàm là chữ mắng Tương Vân Sơn, mặc kệ là ai, kết quả chỉ có một chữ- Chết.

Điểm này ngay cả những cường giả chí cao âm thầm ẩn tàng trong Bạch Lộ quận, cũng không nói ra.

Cho dù Tương Vân Sơn không còn thuộc Tương gia, cho dù hiện tại hẳn chán nản nghèo khổ ra sao, cũng không phải ai cũng có thể làm nhục được!

Dần dần, đại công tử của Tương gia, ở trong mắt mọi người, trở thành một loại tồn tại như chất độc hại, tuy trong lòng khinh miệt vạn phần, nhưng cũng không dám đến tiếp cận hắn, cũng không dám làm nhục hắn.

Trên thực tế, chiêu thức ấy của Tương Vân Bưu tuyệt đối đủ độc ác, trông như giữ gìn tôn nghiêm của Tương gia, nhưng trên thực tế, lại hoàn toàn cô lập Tương Vân Sơn!

Nếu như tâm tính của đại công tử Tương gia không đủ cứng cỏi, thậm chí còn có thể làm một chuyện ở dưới mắt Tương Vân Bưu, nếu đổi lại là người thường, e rằng đã sớm tự sát rồi!

Chính là một người khiến mọi người sợ hãi, ở trên cuộc tranh tài này, không ngờ lại đi vào tầm mắt thế nhân.

Đầu tiên là truyền đến từ đồ phưởng của Tương gia có một người lạnh lùng, thắng được hơn trăm khối tinh thạch thượng phẩm, chuyện trong một đêm giàu phát lên, sau đó liền có người truyền ra, người đặt cược không ngờ là đứa con bị vứt bỏ của Tương gia, một sự kiêu ngạo lớn nhất của Tương gia năm xưa—Tương Vân Sơn!

Sau đó lại có vô số người biết được, đứa con bị bỏ đi của Tương gia, không ngờ đang đi cùng với Tiêu Phong, con ngựa ô lớn nhất trong cuộc tranh tài ở Chiến Thần bảng!

Lúc bắt đầu, hầu như tất cả mọi người đều cho rằng, chắc chắn không biết Tương Vân Sơn dùng cách gì, lừa dối Lăng Tiêu để mình làm dưới trướng, lại nhận được đủ loại ưu đãi, mới có thể mời chào người tài giỏi như Tiêu Phong.

Đến khi Lăng Tiêu công khai chiêu nạp nhân tài, có rất nhiều người bỗng nhiên phát hiện, không phải Tương Vân Sơn lừa dối cảm tình Tiêu Phong, mà là gã Tiêu Phong kia to gan lớn mật, dám thu giữ đại thiếu gia của Tương gia!

Thật đúng là ăn gan hùm mật gấu, chẳng lẽ hắn không muốn sống nữa sao?

Sau đó mọi người từ từ biết được, người chủ của chuyện ồn ào sôi nổi về “Kiếm có linh tính”, không ngờ chính là gã Tiêu Phong kia! Đại diện của rất nhiều thế lực lớn, đều chạy tới chủ động giao tiếp với hắn, sau đó thăm dò chuyện kiếm linh.

Mọi người mới phát hiện, gã Tiêu Phong kia không phải không biết sống chết, mà là người ta còn có lòng dũng cảm! Có tư cách! Cũng có khí phách!

Đổi lại người khác mà xem, ai dám thu lưu một người có thời điểm từng vô cùng huy hoàng, hiện giờ tương đối chán nản? Lại có ai có thể khiến Tương Vân Sơn cam tâm tình nguyện đi trợ giúp?

Không ít người của thế lực đỉnh cao, sau khi biết được tin tức này, cũng mỉm cười, cũng không nói một chữ nào, có thể nhìn thấy đại công tử và nhị công tử của Tương gia đánh nhau, ngoại trừ chính Tương gia, tin rằng gia tộc khác cũng thích nghe ngóng nữa chứ?

Nhưng không nghĩ tới, người con gái Hạ Tuyết Ngọc năm đó được lan truyền cũng nổi tiếng không kém Tương Vân Sơn, không ngờ hôm nay xuất hiện, và ... Thoạt nhìn còn bị trọng thương sắp chết!

Những người của gia tộc lớn đương nhiên muốn moi ra được một số tin tức mà họ muốn biết từ nơi này.

Đám thủ hạ vừa được chiêu mộ của Tiêu Phong, dù sao bí mật sẽ khó giữ nếu nhiều người biết, chung quy cũng có một chút tin tức bị dò xét.

Vì thế, mọi người lại biết được một tin tức, vừa rồi khi cô gái kia đến nơi này, cũng chưa chết, mà sau khi trải qua Tiêu Phong đại gia cứu chữa, mới chết.

Cũng khó trách người của thế lực lớn nghe xong cũng trợn mắt há hốc mồm, tin tức này cũng có chút quá rung động.

Cô gái kia đã không còn xuất hiện đã một hai mươi năm, không biết do nguyên nhân gì, kéo thân thể bị trọng thương đến trước mặt Tương Vân Sơn. Hai mươi năm trước khi chân tướng chuyện đó chưa rõ ràng, bị thủ lĩnh Tiêu Phong của bọn họ ... Làm cho chết.

Nội tình của Tiêu Phong, những người đó hiểu vô cùng tỉ mỉ, trong một thời gian ngắn có được danh tiếng to lớn, là bởi vì chữa trị được loại độc mà đại công tử Ngô Dong Ngô gia trúng, nghe nói Bạch lão có y thuật cao minh nhất trong Vọng Thiên Thành cũng bó tay không có biện pháp với loại độc này! Cho nên, đối với chuyện Lăng Tiêu ra tay chữa trị cho Hạ Tuyết Ngọc, những người này vẫn không cảm thấy kỳ quái, khiến cho bọn họ cảm thấy tiếc hận chính là, không ngờ Tiêu Phong cũng không thể cứu sống Hạ Tuyết Ngọc.

Nếu không, chân tướng của vụ án phức tạp trước đây sẽ rõ ràng truyền khắp thiên hạ hay sao?

Trong lòng mỗi người đều có một cái đòn bẩy, tuy vấn đề không liên quan tới mình nhưng nó cũng đã treo lên cao, nhưng vấn đề ở chỗ, cho dù treo lên, trong lòng cũng đồng dạng có chút nghi hoặc. Vì sao năm xưa tiền đồ rực rỡ, tương lai của đại thiếu gia Tương gia không thể hạn lượng, sẽ làm ra loại hành vi tự tìm chết, vì sao chứ?

Nếu loại chuyện này đặt trong thế tục giới, hoặc là trong người thường, sẽ có người tin mà không nghi ngờ, nhưng đối với những cường giả thanh niên ngàn tuổi mà nói, đó quả thật là một truyện cười!

Trên con đường sinh mệnh buồn chán của bọn họ, loại con gái nào mà gặp không được chứ? Sau khi có được quyền cao nhất và thực lực tới tốt đỉnh, loại con gái gì mà không thể chiếm được chứ?

Cho nên, có rất nhiều người, đều cảm thấy chuyện xảy ra trên người Tương Vân Sơn năm xưa không thể lý giải nổi, nhưng đại thiếu gia Tương gia nghèo khổ tại Bạch Lộ quận hai mươi năm, không ai nghe được hần phản bác một câu, kêu khổ quá một câu.

Người bị hại không kêu khổ, cũng không giải oan, thì cho dù trong lòng người khác có hoài nghi, ngoài miệng cũng không nói một câu, tùy tiện can thiệp vào nội tình của một thế lực gia tộc đỉnh cấp, đó không phải là gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ mà đó chính là muốn chết.

Những thế lực lớn phái đại diện tới “quan tâm”, lúc trở về hồi báo, đều nói tận mắt nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Tiêu Phong và sự ngây ngốc của Tương Vân Sơn.

Tin tức này, Nhị thiếu gia Tương Vân Bưu của Tương gia, tự nhiên rất nhanh có được.

Ngồi trong mật thất, khoe miệng Tương Vân Sơn nổi lên một chút vẻ tươi cười.

-Đại ca thân ái nhất của ta, như thế nào chứ? Loại mất mát lần nữa lại tiếp tục cảm giác rồi, nhất định hết sức vui vẻ chứ! Ha ha ha, thủy tinh quan ... Thật sự bạo tay quá lớn! Tuy nhiên, cho dù là tinh thạch quan, đại ca kia của ta mãi mãi cũng không thấy được cô gái mà hần yêu quý nhất mở to mắt nói chuyện! Không phải người được xưng là có chỉ số thông minh có một không hai trong thiên hạ sao? Không phải người được xưng là tương lai không thể hạn lượng sao? Kết quả, còn không phải thua trong tay ta sao!

Tương Vân Bưu cười với vẻ mặt âm hàn, thì thảo tự nói : Còn gã Tiêu Phong kia, Bởi vì người chặn đứng một bước về chuyện trong Vọng Thiên Thành mà khiến những cố gắng trong hai mươi năm của ta như nước cuốn trôi, ta còn chưa kịp tìm người tính sổ, không nghĩ tới, người lại xuất hiện ở Bạch Lộ quận, còn xé ra một khối thân thể như chết như không của đại ca thân ái ta, chẳng lẽ không phải oan gia không gặp lại? Hừ, oan gia? Dựa vào người cũng xứng! Tại lúc người vừa mới bố trí, sau khi vừa mới động viên đám thủ hạ mới chiêu mộ, người liền hại chết cô gái quân sư của ta, người chờ hần một lòng với người, chờ một đám thủ hạ tiếp tục sùng bái người đi, ha ha ha!

Đội ngũ của Lăng Tiêu, quả thật bởi vì chuyện này mà khí thế có chút giảm, tựa như sự dự đoán của Tương Vân Bưu, hầu như trên mặt mọi người đều không thấy vẻ tươi cười, thời điểm sĩ khí tăng cao lên, nhanh chóng bị đã kích, khiến cho toàn bộ sĩ khí biết mất, tất cả mọi người mặt mày ủ rũ.

Tuy nhiên, rời xa phạm vi Bạch Lộ quận, sau khi dọc theo con đường mà không có người theo dõi, ban ngày, trong đội ngũ Lăng Tiêu, từng truyền ra giọng đối thoại nhỏ.

-Ta nó này huynh đệ, làm bộ tâm tình mình không tốt, khi nào mới hết!

-Ta không biết? Đây là chủ công phân phó xuống,.. Con bà nó,kỳ thật ta cũng rất lợi hại chứ! Chẳng lẽ bọn họ không biết, hiện tại chuyện ta muốn làm, chính là cười thật to sao?

-Đúng vậy, đúng vậy, lão tử cũng muốn cười đám ngu ngốc kia, còn nghĩ rằng chủ công và Tương tiên sinh xảy ra vết rách, ôi ... ..

-Quên đi, chuyện này đừng nói nữa, tuy nhiên không biết thể tử của Tương tiên sinh thế nào rồi? Ban ngày khi ta tới gần xe, cũng trông thấy, nàng nằm trong thủy tinh quan, vẫn không nhúc nhích, ta thật hoài nghi ... ..

-Hừ, đừng nói nữa.

... ..

Sau khi Lăng Tiêu và Tương Vân Sơn lập kế hoạch, liền phân phó xuống, muốn tất cả mọi người nghiêm túc duy trì, nếu có người hỏi bọn họ điều gì, liền nói như thế ... Tiếp đó, những thế lực lớn sẽ dò hỏi những thứ gì đó.

Hai người Lăng Tiêu và Tương Vân Sơn làm thế này, thuần túy chính là bố trí nghi trận, nếu không ai có thể phát hiện, đó tự nhiên là tốt nhất, sẽ không hề lo lắng việc mê hoặc kẻ thù.

Nếu như có người phát hiện, Lăng Tiêu cố ý làm như vậy, trong lòng sẽ càng thêm hoài nghi!

Bởi vì Hạ Tuyết Ngọc ở trong mắt mọi người, cũng là người không thể không chết

Thử hỏi, mấy chục ngày liên tiếp giả chết trong thủy tinh quan không hề hở, cho dù là người sống, không đói chết thì cũng chết ngộp!

Bởi vậy, những người thông minh này sẽ phân tích mục đích Lăng Tiêu làm như vậy, kết luận đưa ra tự nhiên là vì Lăng Tiêu muốn ổn định lòng quân của thủ hạ mình. Dù sao chủ động khiến bọn họ nghiêm túc duy trì, nó đã nói lên, không có chuyện gì xảy ra! Hắn và Tương Vân Sơn cũng sẽ không có bất kỳ vết nứt gì ... ..

Nếu như có người nghĩ nhiều, thậm chí còn cho rằng Lăng Tiêu này bố trí nghi trận. Bọn họ vừa nghĩ đến, cái gọi là bố trí nghi trận, so với sự thật cũng kém xa vạn dặm.

Bởi vì trong chuyện này, khâu quan trọng nhất là nằm trong thủy tinh quan tài, nhiều ngày như vậy, Hạ Tuyết Ngọc cũng không có bất kỳ hành động gì.

Hầu như không ai nghĩ đến, cô gái đã chết rất nhiều ngày kia, kỳ thật vẫn sống rất tốt, thậm chí bên trong thủy tinh quan kia, còn đang không ngừng khôi phục lại thực lực nữa.

Ban đêm, Lăng Tiêu, Tương Vân Sơn, Vương Chân, Trương Dương và đám người Thiết Đản ngồi vây quanh một chỗ, chung quanh là một đám người trẻ tuổi, có người đang làm món ăn thôn quê, trước mặt đám người Lăng Tiêu đang nướng chân con hươu.

Wang Chân có chút xuất thần không ngừng nhìn chân con hươu, không kìm nổi cảm thán nói :

-Chủ công thực sự cao minh, chỉ sợ hiện tại, nhị thiếu gia của Tương gia đang thâm cao hừng.

Khuôn mặt thư sinh anh tuấn của Tương Vân Sơn được ngọn lửa chiếu lúc sáng lúc tối, trong lòng lại suy nghĩ : Không biết tướng mạo vốn có của chủ công là dạng gì? Tương lai nhị đệ của mình chân tướng sự việc, có thể học máu mà chết hay không? Tâm tính của hắn ... có khả năng!

516. Chương 459: Thái Độ.

Sáng sớm Ngô Anh thức dậy, luyện hai bộ kiếm kỹ ở trong sân, sắc mặt hồng nhuận, thu công mà đứng, nhắm mắt ngưng thần một hồi, mới quay về cửa nhẹ giọng phân phó một câu :

-Đi gọi Dong Nhi và Tú Nhi đến đây, một lát nữa đi theo ta ra ngoài tiếp người!

-Dạ, lão gia.

Tỳ nữ bên người Ngô Anh trả lời một câu với giọng điệu mềm nhẹ, sau đó xoay người rời đi, trong lòng lại buồn bực. Ở Vọng Thiên Thành này, lão gia đã được xếp ở trên đỉnh, còn có ai có thể khiến lão gia phải hạ mình coi trọng, tự mình nghênh đón chứ?

Ngô Anh đứng dưới cây đại thụ sống được mấy trăm năm trong sân, vươn tay lên, vuốt ve thân cây thô ráp, trong lòng lại có chút cảm khái.

Tuy sớm biết Lăng Tiêu bắt phạm nhưng ông cũng không nghĩ tới, không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn, ngay trong Thánh Vực, Lăng Tiêu mạnh mẽ xông lên hàng đầu như vậy! Quả thực khiến ông có chút không thể tin được. Qua nhiều năm như vậy, người trẻ tuổi đầy hứa hẹn thì ông đã gặp qua nhiều, nhưng có thể chiêu dụ nhân tài dưới mắt của những thế lực đỉnh cao, và toàn bộ được tuyển chọn đều là thanh niên tài tuấn. Phần năng lực này, có lẽ những thế lực đỉnh cấp có thể làm được, nhưng với nội tình của Ngô gia ông cũng không có khả năng.

Ánh mắt Ngô Anh có chút phức tạp, thậm chí ông không biết, sau khi người trẻ tuổi kia trở về, mình hẳn là làm sao đi đối mặt! Hắn có chọn dựa vào mình không? Thực sự Tú nhi có hảo cảm với hắn, chỉ cần người không mù, cũng có thể nhìn ra được. Vốn Ngô Anh còn muốn thúc đẩy chuyện hôn nhân, tuy nhiên hiện tại ... Trái lại ông thà rằng chưa phát sinh chuyện này, tuy nhiên ông cũng không phản đối.

Vốn ông cho rằng Lăng Tiêu vô cùng ưu tú, nếu có thể ở cùng một chỗ với con gái mình, tương lai khi hắn quật khởi, nhớ lại tình nghĩa hương hỏa, cũng sẽ giúp đỡ Dong nhi và Ngô gia một chút.

Nhưng không nghĩ rằng, tốc độ quật khởi của Lăng Tiêu nhanh như vậy, nhanh đến nỗi khiến ông vẫn chưa kịp phản ứng làm sao để đối mặt. Nếu như Lăng Tiêu quay về nhắc tới việc phải dựa vào Ngô gia ... Vậy e rằng không đến trăm năm Ngô gia sẽ được sửa thành họ Lăng rồi.

Ngô Dong khe khẽ thở dài, thầm nói : Chỉ mong sẽ không như thế.

Hai người Ngô Dong và Ngô Tú Nhi người trước người sau tiến vào, trên mặt Ngô Dong không có nhiều cảm xúc lắm, chỉ có ở sâu trong ánh mắt có chút lo lắng, khi thấy phụ thân, Ngô Dong càng khẳng định suy nghĩ trong lòng.

Trái lại trên mặt Ngô Tú Nhi lộ ra vẻ cười vui mừng, nhìn Ngô Anh, kêu một tiếng “Cha” vô cùng nhu thuận.

Ngô Anh gật gật đầu, sau đó nói :

-Hai người các con đi ra ngoài giúp ta nghênh đón Lăng Tiêu đi.

Ngô Tú Nhi làm ra vẻ kinh ngạc hỏi :

-Hắn đã trở lại sao?

Ngô Anh trừng mắt liếc nhìn con gái một cái, cười mắng một câu :

-Con quỷ nghịch ngợm!

Nói xong quay đầu đi.

Ngô Tú Nhi thè lưỡi về phía bóng lưng Ngô Anh, sau đó nháy mắt mấy cái với ca ca Ngô Dong, thân hơi hơi nhún vai, hắn thầm nghĩ trong lòng : Lòng con gái hướng ngoại, lời này không sai chút nào, tiểu muội của ta nha, chỉ trong lòng mong vui, mà đừng đưa toàn bộ Ngô gia chúng ta cho người ta là tốt rồi. ... ..

Vọng Thiên Thành, Lăng Tiêu còn đang cách thành ba mươi dặm, chọn một nơi dựa vào núi, nghĩ rằng đám người này tạm thời ở đây, chi phí ăn mặc thì phái người đi đến Vọng Thiên Thành mua đồ ăn. Nếu như mang hơn một nghìn năm trăm người tiến vào trong Vọng Thiên Thành, cho dù là Ngô gia, e rằng cũng có ý với mình.

Lăng Tiêu chỉ mang theo Tương Vân Sơn, Vương Chân, Trương Dương, Thiết Đản cùng với một đám xe kéo thủy tinh quan.

Tia nắng ban mai sáng sớm chiếu lên trên tường thành Vọng Thiên Thành nguy nga tráng lệ, hiện ra một mảng lớn vàng óng ánh, tường thành cổ mờ pha tạp rỉ sét khá rõ ràng, lộ ra một nỗi tang thương.

Ánh mắt Lăng Tiêu nhìn vào chỗ rất xa, trên người một số bóng người, khoảng cách rất xa có thể trông thấy một bóng dáng râu tóc bạc trắng. Trong lòng Lăng Tiêu hơi có chút cảm động, duyên phận người với người có chút kỳ diệu. Có một số người sống chung với nhau mười năm thậm chí hơn năm mươi năm, cũng không thể trở thành bằng hữu, nhưng có một số người chỉ cần một chén rượu, một câu, thậm chí một ánh mắt, thì có thể tương giao tâm đầu ý hợp.

Giữa Lăng Tiêu và Bạch lão, cảm giác chính là như thế, ngay lúc đầu cảm giác lão già này có chút cuồng ngạo, sau đó mới biết, đây là tính tình của một người. Tuổi như thế, vẫn sáng khoái giống như một người trẻ tuổi tràn ngập nhiệt huyết.

Sau đó, ánh mắt của Lăng Tiêu rơi xuống trên đoàn người Ngô Anh, giữa nắng sớm thoát nhìn thân thể của Ngô Anh cũng không quá cao lớn, thậm chí lưng hơi có chút khòm xuống, cũng không biết có phải ảo giác của mình không. Lăng Tiêu cảm thấy bộ dáng của Ngô Anh dường như có một số tâm sự rất nặng.

Đi đến phụ cận, đầu tiên Bạch lão xông tới, ôm Lăng Tiêu một hồi, sau đó lớn tiếng cười nói :

-Huynh đệ, rất tuyệt!

Ngô Anh hơi hơi sửng sốt, tuy rằng ông đã sớm biết hai người huynh đệ Bạch lão và Lăng Tiêu hợp nhau, nhưng cho rằng lấy danh tiếng của Bạch lão, sẽ không lỗ mảng như thế trước mặt mọi người xưng huynh gọi đệ với Lăng Tiêu. Sự thật chứng minh, ông vẫn chưa biết Bạch lão, lại càng không biết rõ, ẩn dưới khuôn mặt già nua của Bạch lão, là một tấm lòng nhiệt huyết mênh mông.

Lăng Tiêu cảm thấy Bạch lão phát ra vài thâm ý khác, lúc này Bạch lão nói tiếp :

-Ta vẫn tin huynh đệ người, rất nhanh có thể quật khởi, sự thật chứng minh, ánh mắt của ta quả nhiên rất tốt, ha ha!

Ngô Dong ở bên cạnh cười nói :

-Ánh mắt Bạch lão hiển nhiên không thể nghi ngờ. Tiêu tiên sinh, chúng ta lại gặp nhau, vẫn chưa tạ ơn đại ơn cứu mạng của tiên sinh.

Nói xong, thi lễ thật sâu với Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu thản nhiên cười cười, nói :

-Một chút việc nhỏ, không đáng nhắc đến, Ngô Dong không nên quá khách khí.

Trong lòng lại nghĩ, hành động này của Ngô Dong, có phải hẳn muốn đem ân tình mà mình cứu hắn, từ Ngô gia biến thành của Ngô Dong không?

Về mặt Ngô Dong nghiêm nghị, cũng đoán ra Lăng Tiêu.

-Đối với tiên sinh đó có lẽ là chuyện nhỏ, nhưng đối với Ngô Dong mà nói, cũng là đại sự! Sau này, nếu có cơ hội, cho dù máu chảy đầu rơi, nhất định phải hậu báo!

Lăng Tiêu đã xác định được suy nghĩ trong lòng Ngô Dong, tuy rằng có thể lý giải, nhưng ít nhiều cũng có chút không vui. Vốn hắn không nghĩ qua mình sẽ dựa vào Ngô gia, chẳng qua chỉ hy vọng Ngô gia có thể vào thời kỳ Lăng Tiêu bắt đầu thành lập căn cứ, có thể tận tình gia chủ, có thể trợ giúp chiếu cố một chút sức lực mà thôi.

Hiện tại xem ra, mình nói sai một câu cũng sẽ khiến họ hiểu lầm, mình thành linh quá cường thế, có lẽ bọn họ sẽ lo lắng nhỉ?

Lăng Tiêu nghĩ trong lòng : Cũng được, nếu có đại ca ở đây, Ngô gia các người muốn thế nào thì như thế đó.

Lúc này Ngô Anh ở một bên ho nhẹ một tiếng, sau đó nói :

-Dong nhi không nên nói nữa, tầm quan trọng của người đối với Ngô gia thì không cần nói cũng biết, cho nên Tiêu tiên sinh có đại ân với Ngô gia ta! Đừng nói cứu sống người, đã nói lần này tiểu muội người mang tin tức về, đổi lại là người khác, sẽ dễ dàng nói cho chúng ta biết sao? Trước đây Ngô gia chưa làm ra chuyện vong ân phụ nghĩa, hiện tại cũng vậy, về sau lại càng như vậy!

Mấy câu nói đó của Ngô Anh như đinh đóng cột, sắc mặt Ngô Dong hơi hơi đỏ lên, sau đó quay về phía Lăng Tiêu thi lễ thật sâu :

-Là Ngô Dong sơ sót, tiên sinh chớ trách!

Lúc này, trên cơ bản Ngô Tú Nhi cũng hiểu được không khí quỷ dị trong mấy người từ đâu mà có, lúc này sắc mặt trở nên có chút khó coi. Tuy nhiên một bên là phụ thân, huynh trưởng, còn một bên là người mình thích, nàng cũng không biết mình nên nói cái gì, nhìn vào trong ánh mắt Lăng Tiêu, mang theo vài phần ái nấy.

Lăng Tiêu âm thầm cười, nói :

-Ngô gia chủ không cần nhiều lời, trong lòng ta hiểu được, ta sẽ rời khỏi Vọng Thiên Thành để bắt đầu phát triển.

Trên mặt Ngô Anh có chút xấu hổ, nói :

-Ta không có ý này, chỉ có điều ... ..

Lão thật sự khó thể mở miệng nói những lời này. Nếu như cho người ta biết, gia chủ Ngô gia, một trong ba thế lực lớn trong Vọng Thiên Thành, chẳng những tự mình ra nghênh đón người khác, mà còn có thể nói ra lời này, chỉ sợ cũng khiến cho người ta chết khiếp.

Mấy người Vương Chân, Trương Dương và Trương Vân Sơn liếc mắt nhìn Lăng Tiêu một cái, cũng từ trong mắt đối phương nhìn thấy một chút vẻ khinh thường.

Đây là gia chủ Ngô gia, một trong ba thế lực lớn sao? Rất khiến người ta thất vọng! Không ngờ lão chỉ có trí tuệ như thế, Vương Chân thầm nghĩ trong lòng.

Trương Dương cũng cảm giác Ngô Anh dường như có chút cân nhắc, nhìn bề ngoài tự mình ra nghênh đón là cho người ta mặt mũi, nhưng trên thực tế, lại đang nói cho Lăng Tiêu : Người hãy rời khỏi Vọng Thiên Thành tự phát triển đi, như vậy đối với mọi người mới có lợi. Gia chủ của thế lực lớn, hơn phân nửa đều làm như thế, Trương Dương thầm đoán trong lòng.

Trương Vân Sơn thần nhiên cười trong lòng, kỳ thật từ lúc lên đường hắn cũng đã suy nghĩ cẩn thận về kết quả này. Ngô Anh làm như vậy, thật sự rất bình thường, tuy nhiên không thể nói Ngô Anh vô tình, mà chỉ có thể nói, đây là chỗ bi ai của người quản lý một thế lực lớn. Bọn họ trông như nở mày nở mặt, nhưng trên thực tế, mỗi giờ mỗi phút bọn họ cũng phải đề phòng xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn. Làm một người luôn sống trong sự soi kỹ của mọi người, không cho phép bọn họ phạm bất cứ sai lầm gì.

Bạch lão cười giảo hòa nói :

-Hiền đệ vừa mới trở về, đám người chúng ta hãy đi nâng cốc vui vẻ!

Ngô Anh cũng nói những lời này :

-Đúng vậy, hôm nay ta làm chủ, chúng ta hãy đi tửu lâu tốt nhất! Đúng lúc nhận thức vài vị anh hùng phía sau Tiêu tiên sinh.

Lăng Tiêu cười cười, đi cùng với mọi người.

Ngô Tú Nhi khẽ cắn răng, chậm chậm đi theo phía sau, cảm xúc phức tạp, muốn oán giận phụ thân, lại cảm thấy phụ thân làm vậy cũng không sai, cũng muốn giải thích với Lăng Tiêu, lại không biết giải thích từ đâu. Trong lúc nhất thời, đau lòng xót dạ, lại có chút ngây dại.

... ..

Chập tối, Lăng Tiêu trở lại y quán của mình, chuẩn bị thu thập đồ đạc. Ngày mai rời khỏi Vọng Thiên Thành, trái lại không phải vì Ngô Anh làm gì. Trên thực tế, bữa tiệc rượu hôm nay, Ngô Anh cũng vô cùng khăng khải khi Lăng Tiêu bày tỏ mình thành lập thế lực, Ngô gia tất nhiên giúp hết sức mình.

Hơn nữa Ngô gia và thế lực của Lăng Tiêu sẽ đứng chung một chiến tuyến!

Lời nói này được nói ra từ trong miệng Ngô gia, trọng lượng tự nhiên cũng bất đồng. Cho dù tâm lý vốn có của Lăng Tiêu có chút oán hận, nhưng khi nghe Ngô Anh nói lời này, cũng không thể truy xét vấn đề này.

Mãi mãi đứng cùng một chiến tuyến, đây không phải đơn giản chỉ là kết minh, mà đối đãi với Lăng Tiêu như cùng thân phận với mình!

Ngô Anh tỏ thái độ như vậy, trên thực tế chẳng khác nào thừa nhận : Ta thực sự sợ người có ý đồ với Ngô gia, nhưng Ngô Anh ta không phải là người không có lương tâm. Mặt kệ Lăng Tiêu người có bao nhiêu cường địch, Ngô gia ta cũng đứng bên người!

Trên mặt Ngô Tú Nhi cuối cùng cũng lộ ra vẻ tươi cười.

517. Chương 460: Những Vị Khách Không Mời Mà Đến.

Sau nửa năm, một vùng núi cách Vọng Thiên Thành đại khái khoảng ba trăm dặm, ngày thường hiếm có dấu chân người, hiện tại ở đây thành lập một loạt lầu các gạch xanh đá xanh. Ở trong vùng núi này, vẫn chưa phá hư toàn bộ cảnh đẹp ở nơi này, ngược lại còn có cảm giác hài hòa.

Những kiến trúc này là do Lăng Tiêu chiếu theo trận pháp mà thiết lập, nhìn giống như bình thường không đặc sắc, nhưng nếu như không ai chỉ dẫn, khi tiến vào sẽ bị lạc hướng, bình thường cũng sẽ không gặp vấn đề gì, cho dù bị lạc, cũng không bị tổn thương gì, nếu bay lên bầu trời thì có thể ung dung rời đi.

Nhưng một khi phát động trận pháp này, Lăng Tiêu có lòng tin, cho dù người có cảnh giới Tu Luyện giả đến đây, cũng sẽ bị vây vào trong đó!

Phía dưới kiến trúc còn thiết lập một lượng lớn tầng hầm và thông đạo ngầm, đảm bảo khi rơi vào nguy hiểm, tất cả mọi người có thể chạy trước.

Qua nửa năm, tất cả mọi người thiết lập xong căn cứ, mỗi người đều rất chăm chỉ. Bởi vì bọn họ cũng biết, tương lai chỗ non xanh nước biếc này sẽ là gia viên của họ!

Hầu như mọi người đều rất thích nơi này, không có bất cứ tranh chấp gì, lại càng không có thị phi gì, chỉ cần mình cố gắng, chung quy thực lực sẽ chậm rãi nâng cao lên.

Cách một loạt kiến trúc này không xa có một hồ nước rất lớn, chiều hẹp nhất đại khái có hơn một ngàn thước, dọc uốn lượn quanh co, còn tăng lên chừng vạn thước!

Hồ nước xanh thẳm, vô cùng trong suốt, chỗ sâu nhất chừng vài trăm thước!

Gần đây Lăng Tiêu thường xuyên đi đến đây một mình, tĩnh tọa tu luyện, ở một nơi tu luyện thiên nhân hợp nhất, tốc độ phải nhanh hơn bình thường nhiều lần.

Sau khi Tương Vân Sơn phục dụng đan dược của Lăng Tiêu, thực lực chậm rãi nâng cao, tuy rằng trước mắt chỉ có tu vi Ma Kiếm Sư, nhưng với hấn mà nói, điều này cho thấy Lăng Tiêu đã cho hấn một sinh mạng thứ hai! Thậm chí có thể nói là lần thứ ba!

Trong đó, có một lần là cứu Hạ Tuyết Ngọc.

Đối với Tương Vân Sơn mà nói, Hạ Tuyết Ngọc có ý nghĩa thậm chí còn quan trọng hơn chuyện hồi phục lại thực lực của hấn!

Không có thực lực, hấn có thể sống, thậm chí có thể sống ung dung. Nhưng nếu như không có cô gái mình yêu nhất, sống cũng sẽ biến thành một loại gánh nặng!

Tương Vân Sơn có tình cảm kích Lăng Tiêu, khiến cho hấn quyết định quên hết thân phận đại thiếu gia của mình ở Tương gia. Cuộc đời này sẽ đi theo bên cạnh chủ công. Chủ công có thể đi bao xa thì mình đi theo hấn xa như vậy!

Toàn bộ nguyên liệu cho đám kiến trúc này đều do Ngô gia chuyển tới.

Mặc dù nơi này cách Vọng Thiên Thành một chút nhưng trên thực tế nó vẫn nằm trong phạm vi của Vọng Thiên Thành, không chỉ là ngô gia mà còn tất cả thế lực trong Vọng Thiên Thành đều đang chú ý tới thầy thuốc Tiêu Phong thần kì kia.

Bạch lão luôn luôn đến đây, và giao lưu về y thuật với Lăng Tiêu, sau đó tham khảo một ít phương pháp tu luyện. Đối với Bạch lão mà nói, rất nhiều lời giải thích của Lăng Tiêu, cũng có cảm giác hiểu ra. Dần dần, Bạch lão không chỉ coi Lăng Tiêu là tiểu huynh đệ vong niên của mình, mà còn hoàn toàn quên đi niên kỉ của Lăng Tiêu! Một người trẻ tuổi biến thái như vậy, nếu nói ra niên kỉ hấn còn nhỏ thì rất có thể đã kích

người! Bạch lão thường xuyên trấn an mình : Trong toàn bộ Thánh Vực không chỉ có một người biến thái như vậy chứ? Mà còn là huynh đệ của ta!

Ngô Tú Nhi thỉnh thoảng đến đây một lần. Mỗi lần đều ngụ tại chỗ này hai ba ngày, quan hệ với Hạ Tuyết Ngọc cũng nhanh chóng gần lại.

Cô gái Hạ Tuyết Ngọc này đã từng nhận tổn thương, trước mắt đối với loại cảm giác vô cùng thỏa mãn bằng cuộc sống gần như bình thản. Đối với Lăng Tiêu, nàng có loại tình cảm kích, cũng không ít hơn Tương Vân Sơn chút nào.

Ngày đó Tương Vân Bưu mất đi Liệt Thiên kiếm, lại chết mất người luyện võ Tiên Thiên, buồn bã mang theo một đám Tương gia vội vàng rời khỏi, muốn gá vết nhơ này lên trên người Tương Vân Sơn. Dù sao cũng có vô số người biết tin tức Tương Vân Sơn thắng một lượng lớn tinh thạch ở sông bạc Tương gia.

Lại không ngờ, phụ thân của hắn và Tương Vân Sơn, gia chủ Tương Trung của Tương gia dường như sớm biết, trực tiếp trách cứ Tương Vân Bưu một trận, và nói Tương Vân Sơn đã không còn là người Tương gia. Người ta tiến vào sông bạc của Tương gia đặt cược là bình thường, chính người không có bản lãnh trông coi, người ta thắng đó là bản lãnh của người ta!

Khi Tương Trung nhắc tới Tương Vân Sơn, tuy rằng dùng giọng điệu như một người ngoài nhưng như thế nào mà Tương Vân Bưu nghe, như thế nào mà hắn cảm giác tình cảm của phụ thân cũng không giảm một chút nào so với năm xưa! Xem ra, mặc kệ Tương Vân Bưu nỗ lực với bao nhiêu cố gắng, mặc kệ hắn biểu hiện như thế nào, ở trong lòng phụ thân, Tương Vân Sơn mới là một người hoàn mỹ nhất!

Trong sự ganh ghét của mình, Tương Vân Bưu trở lại trang viên của mình, thấy Hạ Tuyết Ngọc, liền muốn giải phóng ra tra tấn nàng một trận. Không nghĩ tới Hạ Tuyết Ngọc đề xuất muốn gặp cha mẹ.

Tương Vân Bưu vốn đang phẫn nộ, lập tức mở miệng không suy nghĩ nói bọn họ đã sớm chết rồi. Thời điểm hắn muốn sửa chữa, cũng không còn kịp, lập tức trong lòng nghĩ ra một kế, quyết định giết chết Hạ Tuyết Ngọc! Tuy nhiên, trước khi giết nàng, còn muốn dùng nàng khiến cho Lăng Tiêu và Tương Vân Sơn không hợp nhau!

Vì thế, mới có chuyện Hạ Tuyết Ngọc trọng thương chạy đi. Trên thực tế, nếu Tương Vân Bưu thực sự muốn giết Hạ Tuyết Ngọc, như thế nào để cho nàng chạy ra xa vậy?

Thậm chí Hạ Tuyết Ngọc hy vọng, loại cuộc sống này mãi mãi không thay đổi. Hiện tại Tương Vân Sơn khác rất lớn với đại công tử hăng hái của Tương gia.

Cả người thành thực vô số lần! Ấn dấu toàn bộ sự xuất sắc. Kỳ nhân chỉ có tính cách nhu thuận, tác phong khiêm tốn.

Hạ Tuyết Ngọc cũng hiểu được, Tương Vân Sơn cũng chỉ có thể đè nén toàn bộ thù hận vào chỗ sâu nhất trong lòng. Năm đó vụ án phúc tạp kia còn chưa giải quyết. Cho tới bây giờ ngay chính Hạ Tuyết Ngọc cũng không biết, Tương Vân Bưu rốt cuộc dùng biện pháp gì để vu oan bọn họ. Bởi vì có rất nhiều thư tín, thực sự chính là chữ viết của chính Hạ Tuyết Ngọc, nhưng chính nàng có viết qua hay không thì đương nhiên cũng rõ ràng.

Tuy nhiên sau khi Lăng Tiêu biết được, nói cho Tương Vân Sơn. Tinh thần lực hùng mạnh đến trình độ nhất định, dưới tình huống thần không hay quỷ không biết, không chế người, và chiếu theo ý nguyện của đối phương, khiến người bị khống chế.

Nhưng Hạ Tuyết Ngọc lại càng nghi hoặc thêm, nếu thủ hạ của Tương Vân Bưu có người tài giỏi như vậy, đã sớm không cần đến mình? Làm sao có thể để mình ở bên người nhiều năm như vậy?

Hạ Tuyết Ngọc và Tương Vân Sơn cũng rất rõ ràng, Tương Vân Bưu cũng không phải là người lương thiện! Đối với bất cứ chuyện gì có thể đả kích Tương Vân Sơn, hắn cũng rất có hứng thú.

Mà Tương Vân Sơn nhớ lại, năm đó Tương Vân Bưu có kết giao tốt với những kỳ nhân dị sĩ, đã từng chiêu mộ một người trung niên có được tinh thần lực cực kỳ dũng mãnh, nhưng thân thể lại rất kém cỏi. Tuy rằng người như thế trong Thánh Vực không nhiều lắm, nhưng cũng không phải là có một không hai. Cho nên, cũng không người nào cho rằng đây là vấn đề.

Lăng Tiêu nói về Tương Vân Sơn, vận dụng tinh thần lực làm chuyện này, tổn hại thân thể rất lớn. Nếu muốn không có tổn hại gì, điều kiện tiên quyết là người thi pháp phải có thực lực rất mạnh!

Cuối cùng Hạ Tuyết Ngọc cũng nghĩ tới, năm xưa tình cờ nàng gặp người kia, thời gian sau đó không hiểu sao đầu hơi choáng váng, lúc đó Tương Vân Sơn cũng đang điều tra nguyên nhân, nhưng vẫn không tìm được, mà cũng không giải quyết được gì.

Lăng Tiêu nói như thế, khiến trong lòng phu thê Tương Vân Sơn đại khái sáng tỏ. Năm xưa Tương Vân Bưu chắc là lợi dụng phương pháp này để hãm hại bọn họ, thậm chí nếu không phải thân thể của người thi pháp yếu đuối, chỉ sợ thân thể của Hạ Tuyết Ngọc đã sớm bị Tương Vân Bưu làm dơ bẩn!

Nghĩ vậy, thậm chí hai người có cảm giác may mắn. Tuy rằng điều này chỉ là suy đoán của bọn họ, nhưng Tương Vân Sơn cũng tin hơn phân nửa. Hiện tại nghĩ đến người thi pháp năm xưa, cho dù không chết thì cũng sẽ bị Tương Vân Bưu giết chết sau khi chuyện thành công! Lưu người như thế lại chính là một tai họa ngầm rất lớn. Tin rằng chỉ cần người có chỉ số thông minh một chút, cũng sẽ chọn cách giết người diệt khẩu!

Tương Vân Sơn ngồi bên cạnh Lăng Tiêu, cẩn thận đặt mỗi câu vào lưỡi câu, sau đó ném vào trong hồ, thân nhiên nói :

-Chủ công, chúng ta đã đến đây hơn nửa năm rồi, mỗi ngày cũng tiêu hoa rất lớn, có nên không ... Phải làm một chút gì?

Rất nhiều tài liệu mà Ngô gia cung cấp cho việc thiết lập, còn cho Lăng Tiêu năm nghìn khối tinh thạch hạ phẩm! Chính những tinh thạch này mới có thể chống đỡ chuyện chi tiêu và tu luyện của mọi người. Nhưng ngồi không mà ăn thì cũng không phải kế sách lâu dài. Cho nên, ngay cả Tương Vân Sơn trong lòng bắt đầu cũng có chút nóng nảy.

Lăng Tiêu cười ảm đạm, lắc lắc đầu, nói :

-Chuyện này không vội!

Tương Vân Sơn cười khổ nói :

-Làm sao mà không gấp được? Đối với chúng ta mà nói, Ngô gia đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, chúng ta cũng không thể trông cậy vào sự bố thí của người ta hoài ...

Tương Vân Sơn thoáng sốt ruột, cũng nói ra hai chữ “Bố thí”. Tuy nhiên chuyện này cũng không có gì. Trợ giúp về vật chất hay bố thí có ý nghĩ khác nhau, nhưng kết quả thì giống nhau.

Hiện tại ngay cả đám thuộc hạ cũng quá nhàn rồi. Tuy nhiên cũng không mở miệng hỏi tới, nhưng trong lòng cũng rất tò mò. Chẳng lẽ chủ công tuyển chọn một đám người như bọn họ, là cùng hấn tới đây tu luyện sao?

Cùng là người trẻ tuổi, một thân nhiệt huyết, làm sao có thể chịu nổi tịch mịch trường kỳ? Đừng nói là bọn họ, mà ngay cả Hạ Tuyết Ngọc thỉnh thoảng dịch dung, cùng Ngô Tú Nhi đi mua sắm ở Vọng Thiên Thành, mà ngay cả người có tính nhẫn nại như Tương Vân Sơn, Vương Chân và đám người Trương Dương cũng có chút sốt ruột. Không phải ai cũng có tâm tính như Tương Vân Sơn.

Lăng Tiêu lắc đầu, đột nhiên hỏi Tương Vân Sơn :

-Nếu như lúc này ta nghiên cứu chế tạo ra một loại đan dược có thể giải được hầu hết các loại độc, theo tiên sinh nghĩ có lợi nhuận không?

Tương Vân Sơn bỗng nhiên nhớ tới chuyện ở Bạch Lộ quận, hỏi :

-Đó là loại thuốc gì?

Lăng Tiêu gật gật đầu, lại lắc đầu, nói :

-Thành phần không khác lắm, nhưng hiệu quả tuyệt đối bất đồng! Đan dược mà lão già kia luyện chế, tuyệt đối không có hiệu quả thần kì như hấn nói! Nhưng ta luyện chế ... Thì có!

Đầu tiên Tương Vân Sơn sưng sốt, rồi lập tức mừng như điên, nói :

-Chẳng lẽ chủ công đã tìm được loại thảo dược này rồi?

Lăng Tiêu cười gật gật đầu, hắn nói rõ cho Tiểu Sửu về hình dáng hạt Hồng Hoang Lan Thảo, kêu nó và Vạn Niên Giao tìm kiếm. Ma thú tìm kiếm thảo dược, phải nhanh hơn nhân loại rất nhiều.

Nói đến Vạn Niên Giao, may mắn thực sự không tệ. Tiểu Sửu phát hiện dấu vết bảo vật trong một hồ nước sâu, đưa Vạn Niên Giao đến. Không nghĩ tới, không ngờ là một gốc cây chu quả cực phẩm vừa mới chín muồi! Mười vạn năm chín muồi một lần, năng lượng ẩn chứa bên trong, chỉ sinh trưởng ở đáy nước sâu lạnh.

Số lượng ma thú trong Thánh Vực cực kỳ quá thừa thớt, ngẫu nhiên có thú tu chỉ sợ cũng muốn tránh rất xa nhân loại. Cho nên, Vạn Niên Giao gần như không gặp bất cứ đối thủ nào, liền chiếm được trái chu quả kia. Nó và tiểu Sửu mỗi người một nửa. Hiện tại người luyện võ có cảnh giới Tiên Thiên sơ cấp cũng không phải là đối thủ của nó!

Nếu tìm được chỗ sinh trưởng của hạt Hồng Hoang Lan Thảo, Lăng Tiêu cũng quyết định, trước bắt tay vào việc kinh doanh đan dược. Bởi vì Lăng Tiêu đã sớm nhìn ra, coi trọng thuật luyện đan bên trong Thánh Vực cũng không kém gì Tu Chân Giới coi trọng luyện đan!

Vừa rồi Tương Vân Sơn còn phát rầu làm sao để an trí hơn một ngàn người trẻ tuổi rảnh rỗi, khi nghe Lăng Tiêu nói lời này, lập tức cảm thấy có loại cảm giác nhân thủ không đủ dùng.

Trong lúc nhất thời, Tương Vân Sơn không kìm nổi có chút hưng phấn, trong lòng đồng thời bội phục người trẻ tuổi đến từ Nhân giới, lặng lẽ không một tiếng động, liền có thay đổi quá lớn như vậy. Nếu như những người đó biết, không biết họ sẽ có dáng vẻ cao hứng như thế nào nữa.

Tương Vân Sơn nhìn Lăng Tiêu bằng ánh mắt cực nóng, hỏi :

-Chủ công còn có kế hoạch gì, không ngại nên nói ra một lần, cũng miễn cho Vân Sơn đoán.

Trước đây Lăng Tiêu không có ý dấu, có một số chuyện không xác định, hắn cũng không có gì nắm chắc, nói nếu làm không được, ngược lại sẽ gây nên thất vọng.

Lúc này hắn cười nói :

-Ở trong Thánh Vực này, hầu như tất cả những gia tộc có thực lực, trong tay cũng không chế tài nguyên quý giá nhất, không gì tốt hơn tinh thạch mạch khoáng! Muốn tìm được tinh thạch mạch khoáng, thật sự có chút khó, tuy nhiên chúng ta dùng một phương pháp khác, khiến những người cầm trong tay tinh thạch tinh nguyên đưa cho chúng ta, chẳng phải tốt hơn sao? Bọn họ không chế tinh thạch mạch khoáng, còn chúng ta không chế bọn họ.

Lăng Tiêu nói với vẻ vô cùng bình thản, nhưng trong lòng Tương Vân Sơn lại dâng lên hào khí ngập trời! Ngơ ngác nhìn Lăng Tiêu, thật lâu sau mới nói :

-Y thuật của chủ công quả thật cao minh. Nếu như thật sự có thể có được thực lực luyện chế đan dược cực phẩm, đừng nói là thể lực lớn, tin rằng cho dù những môn phái hùng mạnh nhất trong Thánh Vực, cũng sẽ chủ động đến kết giao với chủ công, mặc kệ là ai, khi nhìn thấy chủ công cũng phải nhường ba phần! Điều này ... Thật sự có chút không thể tin nổi.

Lập tức lại lắc đầu, cười khổ nói :

-Thận trọng nghĩ lại, ngay cả một loại phế nhân như Vân Sơn cũng có thể cứu về, trái lại ta luôn không nghĩ về phương diện này. Hiện tại ta cuối cùng cũng hiểu được vì sao chủ công vẫn bình thản cố gắng chịu đựng ở nơi này.

Lăng Tiêu khẽ thở dài :

-Muốn phát triển ở trong Thánh Vực, thực sự là rất khó khăn! Tuy nhiên, ta tin rằng, con đường mà chúng ta đi, là một đường tắt nhanh nhất!

... ..

Tương Vân Sơn không nói lời gì, thoát nhìn, chủ công cũng không quá hài lòng loại phương thức phát triển này, nhưng theo đánh giá của hắn, phát triển như vậy, có thể dùng thần tích để hình dung! Hắn làm sao có thể nghĩ đến, trong lòng Lăng Tiêu đang nghĩ :

-Một bước thứ hai đã đi được, cách thời gian mình gặp lại thân nhân, lại gần thêm một bước!

Quyết định này của Lăng Tiêu, cũng chỉ trao đổi một chút với tầng lớp cao tầng, cũng không có lan truyền ra ngoài với phạm vi lớn. Bởi vì vào lúc này, một vị khác không mời mà đến.

Địa vị người này rất lớn!

Không ngờ tam đại gia chủ ở Vọng Thiên Thành cùng đi vào chỗ Lăng Tiêu.

Ngô gia chủ Ngô Anh, Vương gia chủ Vương Thành, Lý gia chủ Lý Thắng, ba người này cùng xuất hiện ở bất cứ nơi nào trong Vọng Thiên Thành, cũng khiến cho một hồi chấn động. Mà lúc này, không ngờ bọn họ cùng phối hợp diễn!

Người trẻ tuổi giống như mặt trăng được các ngôi sao vây quanh, dường như mới là nhân vật chính.

Đây là lần thứ hai Lăng Tiêu gặp Vương gia chủ Vương Thành, còn Lý gia chủ Lý Thắng thì mới gặp lần đầu tiên. Không nghĩ tới bọn họ bỗng nhiên cùng nhau đi đến nơi này, thấy sắc mặt Ngô Anh dường như có chút không tốt, trong lòng Lăng Tiêu có chút nghi hoặc. Người có thể khiến ba người tiếp kiến, người đó có thân phận gì?

Chẳng lẽ là người của thế lực đỉnh cấp nào đó sao?

518. Chương 461: Tư Đồ Đằng Phi

Lăng Tiêu nghĩ trong lòng, trên mặt không biến đổi thanh sắc, khách khí đưa những người này tới phòng khách. Lăng Tiêu chú ý tới, khi người thanh niên kia nhìn nơi này, hơi hơi nhíu mày.

Thừa dịp khi những người đó ngồi xuống, Ngô Anh đi đến gần Lăng Tiêu, nhỏ giọng nói :

-Là người liên minh Nam châu, ngàn vạn lần không nên đắc tội, bọn họ nói cái gì, người chỉ nghe, không nên tích cực.

Sau khi Ngô Anh nói xong, nhanh chóng rời khỏi chỗ Lăng Tiêu. Trong lòng Lăng Tiêu hơi hơi động, liên minh Nam châu, trước đây hắn đã từng nghe nói qua, bao gồm luôn cuộc tranh tài hắn tham gia, đều là hoạt động của liên minh. Tuy nhiên, người của liên minh Nam châu, trái lại Lăng Tiêu lần đầu tiên gặp. Trước đây hắn nghe Tương Vân Sơn nói qua, liên minh Nam châu cũng có minh chủ. Minh chủ được chọn ra, mỗi một nhiệm kỳ là năm trăm năm.

Có thể được chọn làm minh chủ, chẳng những phải có bối cảnh hùng mạnh, thực lực bản thân cũng phải trải qua thử thách, xử lý mọi chuyện phải công bằng, nếu không thì không được chọn.

Thần sắc của người thanh niên này có chút lạnh, hơi hơi có chút kiêu căng, Lăng Tiêu không thể cảm nhận được bất cứ dao động gì từ trên người đối phương, tự nhiên cũng không dễ dàng dùng tinh thực lực cảm nhận thực lực của đối phương. Hắn hiểu đây là một loại công việc rất dễ dàng khiến cho người hiểu lầm, trừ phi tự nhiên cảm ứng được dao động của đối phương, nếu không, tùy ý cảm nhận người khác, thậm chí sẽ gây thành đại họa!

-Người ... Chính là Tiêu Phong?

Trên mặt người thanh niên kia dường như không có cảm xúc gì, ngồi ở chỗ đó, lấy giọng điệu từ trên cao nói xuống, nhìn Lăng Tiêu nói. Hơn nữa, cử chỉ đó tuyệt đối không làm ra vẻ, thực sự ... Lạnh lùng không đặt Lăng Tiêu vào trong mắt!

Điều này giống như người luyện võ có được thực lực rất mạnh khi đối mặt với người bình thường, rất khó làm cho người luyện võ có thực lực bình thường sinh ra t

! b độJ l m ngành lE i ự Lã Ê Lăng Phi ho

Lúc này Tư Đồ Bằng Phi thực sự tức giận, trong đôi mắt bắn ra hai luồng uy nghiêm lạnh lùng, dừng trên mắt Lăng Tiêu, gần từng tiếng nói :

-Người ký hay không?

Lúc này Ngô Anh ở một bên khấn trương nói :

-Tiêu Phong thủ lĩnh, quy tắc cũng xem như bình thường, đại khái người không biết, giữa Nam châu chúng ta và các châu khác, thỉnh thoảng có va chạm, những vật của chúng ta tự nhiên sẽ không thể có lợi cho người ngoài!

-Đúng vậy, đúng vậy, Ngô huynh nói đúng. Quy tắc này kỳ thật cũng không có gì.

Vương Thành cũng ở một bên giảng hòa.

Lăng Tiêu vẫn lắc đầu, nói :

-Trong lòng tại hạ chỉ có Thánh Vực, chẳng phân biệt Nam châu hay Bắc châu. Đối với mọi người mà nói, quy tắc này không có gì, nhưng với ta mà nói, không thể chấp nhận.

Lăng Tiêu ngẩng đầu, quay về phía Ngô Anh nói :

-Trong nhà Ngô gia chủ cũng có kinh doanh, thử hỏi, những thứ đồ khi các người kinh doanh, sẽ hỏi đối phương nó có từ đâu sao? Sẽ cân nhắc đối phương là người tốt hay xấu sao? Huống chi, trên mặt người ở bất cứ đâu cũng không có khắc chữ. Nếu như tương lai muốn hãm hại tại hạ, chỉ cần tìm người của châu hắc, đến mua thứ gì của tại hạ, sau đó mới phát hiện, tiếp đó ... Có phải bất cứ gia tộc nào, cũng có thể tấn công về chuyện kinh doanh của tại hạ chứ?

Lăng Tiêu nói tiếp, giọng điệu càng lạnh lùng hơn, âm thanh giống như được phát ra từ trong băng hàn.

Lăng Tiêu không nói, mấy người Ngô Anh thực sự vẫn không có hướng suy xét. Lời hắn vừa nói ra, mấy người lập tức cứng họng, im lặng không nói. Không nói gì khác, hãy xem thái độ của Tư Đồ Bằng Phi ngày hôm nay đối với Lăng Tiêu. Nếu có một ngày, chuyện phát sinh này có khả năng... Cũng không phải là một chút nhỏ! Cho nên, mấy người này cũng không khuyên Lăng Tiêu nữa, không kìm nổi ánh mắt lại rơi trên người Tư Đồ Bằng Phi.

Tư Đồ Bằng Phi lại mỉm cười, trong vẻ cười có chút khinh thường, còn có chút lộ ra vẻ hiển nhiên là thế, thản nhiên nói :

-Nói như vậy, người sẽ không gia nhập liên minh Nam châu?

Lăng Tiêu cũng cười rộ lên :

-Như thế nào được, chỉ cần Tư Đồ công tử xóa quy tắc này, tại hạ lập tức sẽ chấp nhận gia nhập liên minh Nam châu.

-Người không tín nhiệm liên minh Nam châu thì sẽ không tín nhiệm danh dự của Tư Đồ gia tộc ta ... Ha, người cho người là ai? Người muốn thế nào là thế đó sao? Sau khi trở về, ta sẽ bẩm báo chi tiết, nói Lăng Tiêu người ... Không chịu gia nhập liên minh Nam châu!

Tư Đồ Bằng Phi nói xong lại nhìn qua đám người Ngô Anh :

-Nếu Vọng Thiên Thành các lão cho rằng hắn là Tiêu Phong mà không phải Lăng Tiêu, vậy đám người các lão hãy trông chừng bọn họ đi! Sau khi ta trở về, ta sẽ bẩm báo cho phụ thân, từ từ xét duyệt tư cách của các lão. Liên minh Nam châu sắp cải cách, cũng không phải gia tộc nào cũng có thể gia nhập được!

Lăng Tiêu không chịu đáp ứng, lại hợp ý hắn. Hiện tại hai điều trên quy kết trực tiếp lên vai của Lăng Tiêu!

Không tín nhiệm liên minh Nam châu, không tín nhiệm danh dự của Tư Đồ gia ... Tùy tiện một điều, cũng không ai có thể chấp nhận được, trừ phi không phát triển ở Nam châu!

Gã Tư Đồ Bằng Phi này xem như khoét vào chỗ hở của Lăng Tiêu. Nếu người đáp ứng, chẳng khác nào giảm bớt cơ hội kiêu ngạo mạnh mẽ của người! Nếu người không đáp ứng, vậy là người không tin liên minh Nam châu, không tin Tư Đồ gia!

Đám người Ngô Anh làm sao không rõ lí lẽ này, thấy thế cũng không kìm nổi mà nhú mồm. Ngô Anh nhìn Lăng Tiêu, thầm nói : Tư Đồ công tử này không thù Lăng Tiêu mới là lạ, chẳng lẽ gần đây do thấy Lăng Tiêu nên khó chịu mà bố trí như vậy với hắn?

Loại chuyện này nếu như kẻ ăn chơi trác táng không biết làm ra chuyện báo ân thì có thể, dù sao ở trong mắt những kẻ ngốc, chính bọn họ là ông trời! Là luật pháp! Ngoại trừ mình, ai bọn họ cũng không quan tâm.

Nhưng gã Tư Đồ Bằng Phi này thì bất đồng, bản thân hắn chính là thanh niên tuấn kiệt, lại xuất thân trong gia tộc lớn như Tư Đồ gia tộc. Quan trọng nhất, hắn là công tử con vợ cả, không giống như một số người thừa kế gia nghiệp không có hy vọng, suốt ngày ăn chơi trác táng chờ chết. Tư Đồ Bằng Phi chắc chắn đã được giáo dục quá tốt! Dụng ý rõ ràng nhằm vào người thanh niên cũng có tiềm lực phát triển quá lớn, thực sự là một chuyện không khôn ngoan, vì sao hắn phải làm như vậy?

Lúc này, sắc mặt Lăng Tiêu bình tĩnh, nói :

-Vậy ... Mời đi, không tiễn!

-Lăng Tiêu, một thứ thói tha không biết xấu hổ như ngươi cũng dám liều lĩnh như thế. Hôm nay, hôm nay lão phu thay cha mẹ ngươi để giáo huấn một tiểu súc sinh vô tri cuồng vọng như ngươi!

Lão già sáu mươi tuổi sau lưng Tư Đồ Bằng Phi rốt cuộc cũng không kiềm chế được lửa giận trong lòng, đứng lên, lấy tay chỉ vào Lăng Tiêu giận dữ hét.

-Hừ!

Lăng Tiêu phát ra tiếng hừ lạnh từ trong mũi, thậm chí cũng không dùng tinh thần lực công kích vào ý niệm trong đầu lão già này, thản nhiên nói :

-Ngươi còn chưa xứng!

Lúc này, Vương Chân ở phía sau Lăng Tiêu cười lạnh nói :

-Cũng không chịu nhìn lại mình có thân phận gì! Lão già kia, đừng kêu gào ở đó, lão muốn chơi, ta sẽ cùng chơi với lão, như thế nào?

Sắc mặt lão già kia càng trở nên đỏ bừng, tới thời điểm này, làm sao còn có thể lùi được? Lão giận dữ nói :

-Được! Hôm nay không giết ngươi, lão phu liền tự sát ở trước mặt ngươi!

Đám người Ngô Anh cũng không nói gì nữa, mắt thấy chuyện đã diễn ra tới một hình dạng mà các lão không hy vọng thấy nhất, cũng chỉ có thể đứng ở trung gian, không giúp bên nào cả.

Lúc này, có người bên cạnh Tư Đồ Bằng Phi nói với hắn :

-Thiếu chủ, người đó là Vương Chân!

Tư Đồ Bằng Phi nao nao, lập tức nói :

-Lăng Tiêu, ngươi ước thúc hạ nhân ngươi như vậy sao?

Lăng Tiêu thản nhiên cười :

-Hắn không phải là hạ nhân của ta. Hắn là huynh đệ của ta!

Vương Chân đứng đó, khí thế chưa đổi, thân hình vẫn không nhúc nhích, lòng cũng nhẹ run lên. Cho dù chủ công đang lấy lòng người nhưng hắn cũng chấp nhận! Nếu như người khác cũng có thể làm trò trước mặt công tử mình chủ Nam châu để mua chuộc lòng người, hắn cũng sẽ cam tâm tình nguyện đi theo người đó!

Tư Đồ Bằng Phi khinh thường cười cười, nói :

-Quên đi, không nên chấp nhặt bọn họ. Trái lại, ta muốn nhìn xem, bỏ qua sự ủng hộ của liên minh Nam châu, ở Nam châu này các ngươi làm sao để phát triển! Chúng ta đi!

Nói xong liền quay người rời đi trước, lão già kia tự nhiên cũng nghe được đồng bạn vừa nói với Thiếu chủ. Cái tên Vương Chân này, ở Nam châu Thánh Vực vẫn có chút danh tiếng. Quán quân Chiến Thần bảng, còn không chỉ một lần, đây cũng không phải trình độ mà người bình thường có thể đạt được!

Trong lòng tự biết thiếu chủ đang tìm đường lùi cho mình, bởi vì mình tuyệt đối không phải là đối thủ của người thanh niên kia. Sắc mặt lão già này nháy mắt trở nên có chút tím tái, quay về phía đám người Lăng Tiêu hừ mạnh một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Đám người Lăng Tiêu cứ như vậy nhìn đám người Tư Đồ Bằng Phi rời đi.

Ngô Anh do dự một chút, vẫn đứng tại chỗ không động, thở dài nói :

-Cùng lắm thì cả đời này chúng ta không rời khỏi Vọng Thiên Thành này, thật sự là một người không hiểu ra làm sao cả!

Vương Thành và Lý Thắng cũng có chút lo sợ trong lòng, không duyên không cớ đắc tội với kẻ thù như thế. Mặc kệ trong lòng ai cũng không thoải mái, trên mặt ít nhiều cũng lộ ra một chút ảm đạm. Chuyện kinh doanh của ba đại gia tộc trong Vọng Thiên Thành cũng trải rất rộng, đắc tội với Tư Đồ Bằng Phi thì có nghĩa là rất nhiều lĩnh vực kinh doanh của bọn họ bị đá kích!

Lúc này Lăng Tiêu khẽ cười nói:

-Thật sự có lỗi, hôm nay nhị vị gia chủ bị liên lụy vì ta. Tuy nhiên, Lăng Tiêu sẽ ghi tạc chuyện này trong lòng! Ít ngày nữa sẽ có báo đáp hậu hĩnh, tin rằng các người sẽ không hối hận về sự lựa chọn của mình!

Vốn Lăng Tiêu cũng không muốn nhanh chóng đưa ra nhiều loại đan dược lắm, có chút bản lãnh vẫn không nên bộc lộ ra nhiều chỗ tốt trong một lần. Tuy nhiên hôm nay Tư Đồ Bằng Phi đã đến khiến Lăng Tiêu phải thay đổi chủ ý.

Thoạt nhìn Nam châu biết về mình không chỉ có một hai gia tộc lớn, thậm chí rất có khả năng những thế lực lớn này, sau khi mình trở thành quán quân Chiến Thần bảng không lâu, cũng đã biết thân phận mình! Có tai họa ngầm ngử Âu Dương gia kia, muốn ẩn dấu thân phận thực sự của mình, đích xác có chút khó khăn.

Một khi bí mật được nói cho người thứ hai nghe, vậy không thể tính là bí mật, cũng có khả năng trong một đêm thì dư luận sẽ xôn xao. Cho nên, nếu là như thế, không ai hào phóng nhận!

Vọng Thiên Thành cách Trung bộ của Thánh Vực cực kỳ xa, ngoài tầm tay của Âu Dương gia, khoảng cách bàn tay không thể xa như vậy, hơn nữa thực lực hiện tại của Lăng Tiêu theo thời gian có chút nâng cao về chất. Người luyện võ bình thường căn bản cũng không được Lăng Tiêu đặt trong mắt!

Hai người Vương Thành và Lý Thắng liếc mắt nhìn nhau, mọi người đều đắc tội, điều này cho dù muốn đổi cũng không còn kịp rồi, vậy không bằng thức thời một chút, Vương Thành cười nói :

-Tuy rằng Lăng Tiêu thủ lĩnh tiến vào Vọng Thiên Thành không được bao lâu, nhưng dù sao cũng là người của Vọng Thiên Thành ta, không thể trở mặt nhìn người bị người ngoài ức hiếp? Kỳ thực gã Tư Đồ Bằng Phi kia cũng không có gì, cho dù đám Tư Đồ gia kia có lợi hại, cũng không nên xen vào Vọng Thiên Thành của chúng ta!

Lý Thắng cũng nói :

-Người chịu nhục, mãi cũng chịu nhục, nếu hấn khinh thường Vọng Thiên Thành chúng ta thì chúng ta cần gì phải dùng vẻ hòa nhã tiếp lạnh lùng? Cùng lắm thì rời khỏi Thánh Vực. Lăng Tiêu thủ lĩnh, người không cần sợ bọn họ!

Ngô Anh không kìm nổi trong lòng cười khổ, thầm nói: Hai người này thật sự còn có thể tận dụng triệt để, bây giờ nói hùng hồn, nếu như Tư Đồ Bằng Phi lập tức tìm người quay lại báo phục, tin rằng hai vị này nhất định sẽ không tham dự!

Trong lòng Lăng Tiêu tự nhiên cũng hiểu được điều này, cũng không coi lời nói bọn họ là thật, chỉ có chấp tay, nói :

-Vậy mọi thứ dựa vào nhị vị gia chủ!

Hai người Vương Thành và Lý Thắng liền xưng không dám. Tuy rằng gã Lăng Tiêu này tuổi còn trẻ nhưng tuyệt đối có thể coi là đầy hứa hẹn, hơn nữa còn là người được minh chủ Nam châu chú ý!

Ba người Ngô Anh cũng vội vàng rời đi theo, loại biến cố tạm thời này, bọn họ cũng cần phải trở về bố trí một hồi mới được, để tránh bất cứ tình huống gì bỗng phát sinh, người trong nhà vẫn không biết.

Bọn họ đi rồi, Tương Vân Sơn nhìn Lăng Tiêu, sau đó nói :

-Là Vân Sơn tạo phiền toái cho chủ công.

Lăng Tiêu khoát tay :

-Không nên nói như vậy, chuyện hôm nay bọn họ hướng về phía ta, cũng không liên quan đến các người!

Lúc này Tương Vân Sơn lại lộ ra vẻ suy tư, sau đó nói :

-Gã Tư Đồ Bằng Phi, thoát nhìn cũng không phải là người vô tri lỗ mảng, làm sao lại lộ ra vẻ kỳ quái như thế? Giữa chủ công và hắn ... Có thù hận gì hay không?

-Thù hận?

Lăng Tiêu lắc lắc đầu :

-Nào có cừu oán, ta không biết hắn! Tuy nhiên, ta cũng cảm giác được, hắn dường như bất mãn ta rất lớn.

Vương Chân ở một bên nói :

-Chẳng lẽ kẻ thù nào đó của chủ công quen biết hắn?

Nói xong ánh mắt hướng về phía Tương Vân Sơn và Hạ Tuyết Ngọc lặng lẽ ngồi ở chỗ kia.

Tương Vân Sơn nhìn thoáng qua Hạ Tuyết Ngọc, sau đó lắc đầu nói :

-Loại người như Tương Vân Bưu sẽ không được Tư Đồ Bằng Phi để ở trong mắt! Càng đừng nói làm chuyện gì cho hắn!

Lăng Tiêu nói :

-Quên đi, trước không nên suy xét vấn đề này, sau này cũng có ngày chân tường rõ ràng. Lúc này, chúng ta cần nghiên cứu một chút, đan dược của chúng ta vừa mới bắt đầu liền có nhiều loại, có chỗ hại hay không?

Tương Vân Sơn hỏi :

-Vậy , chủ công nói trước đi, có đan dược gì?

... ..

Ngoài Vọng Thiên Thành, đám người Tư Đồ Bằng Phi ngồi trên trong một chiếc xe xa hoa do con Quy Giáp Long kéo. Quy Giáp Long là sinh vật duy nhất trong Thánh Vực, và cũng không có bất kì quan hệ nào với Quy Giáp Thú ở Nhân giới.

Dài khoảng bốn năm thước, cao hơn hai thước, vẩy dày đặc trên thân, tứ chi có lực, tốc độ chạy cực nhanh, thậm chí trên con đường lớn bằng phẳng còn có thể cảm giác nó chạy nhanh như điện! Xe Quy Giáp Long là phương tiện di chuyển chủ yếu ở tất cả các nơi trong Thánh Vực!

Bởi vì cho dù người luyện võ Tiên Thiên, cũng không chịu nổi phi hành liên tục trên không trung, cũng sẽ mệt mỏi, thậm chí còn tiêu hao một khoảng năng lượng trong cơ thể! Dù sao, Thánh Vực quá lớn!

-Thiếu chủ, gã Lăng Tiêu kia không biết điều lắm, vì sao ngài không ra tay giáo huấn hắn?

Người nói chuyện là một lão già sáu mươi tuổi, lúc này vẻ mặt đang giận dữ nói.

Mà trên mặt Tư Đồ Bằng Phi lại không có vẻ lạnh lùng cao ngạo mới vừa rồi ở chỗ Lăng Tiêu mà lại lộ ra vẻ cực kỳ bình tĩnh! Nếu như những người lúc này trông thấy, nhất định sẽ kinh ngạc không ngừng, chẳng lẽ đáng vẻ kiêu ngạo vừa rồi của Tư Đồ công tử là giả hay sao?

Tư Đồ Bằng Phi thản nhiên cười cười, lắc đầu nói :

-Người này quả nhiên có chút ý tứ, ta nhìn không thấu hần!

Tư Đồ Bằng Phi suy nghĩ một chút, còn nói thêm :

-Tuy nhiên, người này có một khuyết điểm lớn, chính là rất cao ngạo! Ta giả cuồng ngạo, Lăng Tiêu ... Thì thật sự cuồng ngạo!

Lão giả kia gật đầu nói :

-Đúng vậy, người đó không biết điều lắm! Giận đến nỗi tôi thật sự muốn đánh một cái chết hần!

Tư Đồ Bằng Phi cười nói :

-Thời đại đánh giết giết đã qua rồi, Thần lợi hại hay không? Còn không phải một đám ngã xuống trong chiến đấu, chôn vùi một đám? Thực lực của lão tuyệt đối không phải là đối thủ của hần! Ta rất hoài nghi, một người luyện võ không đến năm mươi tuổi ở Nhân giới, cho dù bắt đầu luyện công từ trong bụng mẹ, cũng không đạt được loại cảnh giới như hiện tại! Cho nên, ta cảm thấy hần phải có một phương pháp để nâng cao thực lực võ cùng tốt! Hiện tại, bước đầu tiên chúng ta thành công, đã thành công bài xích hần ra khỏi liên minh Nam châu! Bước tiếp theo, ta muốn cảnh cáo những gia tộc có quan hệ tốt với hần, cùng nhau chống lại hần! Đến cuối cùng, chờ đến lúc hần cùng đường, cơ hội của chúng ta sẽ tới. Mặc kệ hần đồng ý hay không, cũng sẽ trở thành một tên thủ hạ của Tư Đồ Bằng Phi ta!

Những người trong xe đều là tâm phúc tuyệt đối của Tư Đồ Bằng Phi. Cho nên, hần cũng không nói những lời này sau lưng bọn họ. Trong mắt những người này, Tư Đồ Bằng Phi chính là một thủ lĩnh tốt nhất!

Lúc này lão giả kia mới sững sờ nói :

-Tình cảm ... Thiếu chủ có chủ ý này, nhưng sau khi trở về, nếu gia chủ có hỏi? Còn nữa, phần lớn những gia tộc có quan hệ tốt với Lăng Tiêu, cũng có thể là gia tộc đỉnh cấp!

Một gia tộc thế lực đỉnh cấp cũng không đáng sợ, nhưng vấn đề là, nếu như tất cả những thế lực đỉnh cao ở cùng một chỗ?

Tư Đồ Bằng Phi mỉm cười :

-Cho nên, phải nghĩ một lý do tốt, khiến phụ thân thất vọng với người đó, tốt nhất là thất vọng cực độ, ha ha.

520. Chương 463: Chấn Động.

- Thiếu chủ anh minh!

Lão giả kia vỗ mông ngựa một câu. Rốt cuộc hiểu được, hóa ra thiếu chủ không màng bản thân tiến đến, không ý đồ to lớn như thế. Vấn đề này lại có thể liên lụy đến rất nhiều người! Lão giả nghĩ vậy, trong lòng hơi hơi có chút lo lắng.

Tư Đồ Bằng Phi cười nói:

- Kỳ thật không cần lo lắng. Phụ thân ta cũng chỉ tò mò về người này thôi. Sau khi trở về, ta liền thành thật kể, đó không chỉ bổ thêm vào một quy luật thôi sao? Đó cũng là lấy đá thử vàng! Nếu Lăng Tiêu không đáp ứng, điều đó nói lên trong lòng hần có quỷ! Ta tin rằng, sau khi cha ta điều tra rõ, nhất định sẽ rất chán ghét Lăng Tiêu! Bởi vì từ trước đến nay phụ thân đại nhân của ta ghét nhất là người Nam châu nhưng trong lòng không có Nam châu!

Lúc này trên mặt của mấy kẻ tâm phúc của Tư Đồ Bằng Phi bên trong xe lộ ra vẻ tin tưởng, cảm thấy kính nể trong tận đáy lòng về chỉ số thông minh của Tư Đồ Bằng Phi. Có thể chuyển chuyện xấu thành chuyện tốt, có thể biến sai lầm thành công lao, đây ... có lẽ là bản lĩnh!

Nhưng những người này, thậm chí bao gồm tất cả những người ở chỗ Tư Đồ Bằng Phi, cũng xem nhẹ một điều: Đó chính là Tư Đồ Bằng Phi hiển nhiên biết Lăng Tiêu, cũng biết bản lĩnh này của hần, sẽ dễ dàng tin vào lời nói của Tư Đồ Bằng Phi hay sao?

... ..

Một tháng sau, trong Vọng Thiên Thành, trong sản nghiệp có tên ba đại gia tộc, bỗng nhiên xuất hiện nhiều hơn một số đan dược mới.

- Trú Nhan đan, chỉ cần một thì thanh xuân giữ mãi! Bất kể là nam hay nữ, sau khi dùng, lập tức có thể biến đổi hình dáng thời điểm còn trẻ.

- Bổ Khí đan, thứ chuẩn bị cho người luyện võ bậc cao! Trong đó ẩn chứa một lượng lớn thiên địa linh khí, năng lượng tràn ngập. Người có cảnh giới Tiên Thiên dùng một viên, có thể khôi phục một phần mười năng lượng toàn thân! Về phần dưới Tiên Thiên cao cấp ... là càng nhiều hơn!

Có loại đan dược này mang theo bên người, nếu hai người cùng bậc liều mạng, tự nhiên người có đan dược tuyệt đối chiếm ưu thế lớn!

- Giải Độc đan, có được công hiệu thịt xương người chết sống lại, cũng có hiệu dụng với tất cả người trong Thánh Vực!

- Tăng Nguyên đan, cực phẩm đan dược nâng cao tu vi! Dùng một viên, tương đương với việc bế quan khổ tu mười năm! Cực hạn là ... dưới Tu Luyện giả trung cấp!

Nói cách khác, người luyện võ dưới Tu Luyện giả trung cấp cũng có dùng được loại đan dược này để nhanh chóng tăng cường tu vi của bản thân!

Trước đây ở trong Thánh Vực, không phải không có đan dược sau khi dùng thì có thể lập tức nâng cao thực lực. Nếu không giống như Ngô Tú Nhi, tuyệt đối không có khả năng tuổi còn trẻ mà lại có được cảnh giới như thế. Nhưng vấn đề là, luyện chế loại đan dược này cực kỳ khó khăn, xác suất thành công cực thấp! Bản thân dược liệu để luyện chế loại đan dược này là chí bảo. Người bình thường có được một loại này thì được cho quá giàu, muốn chiếm được thứ này để luyện chế đan dược, vậy cũng có dũng khí quá lớn?

Mỗi một lần thất bại, lòng cũng hận không thể một lần một giọt máu, hướng chi, có thể dùng loại đan dược này, cũng cần phải có tài lực rất lớn! Gia tộc bình thường cũng không chịu nổi loại đan dược này. Nếu không, tất cả đều dùng đan dược để nâng cao thực lực tộc nhân. Chỉ trong khoảng thời gian trăm năm, chẳng phải có thể trở thành một quái vật lớn sao?

Cho dù là loại gia tộc như Ngô gia cũng không có nhiều tài lực đề xuất ra hàng đồng đan dược cho những cao thủ loại khác.

Hiện giờ, không ngờ loại đan dược này có số lượng sản xuất!!!

Thoạt nhìn, một viên đan dược chỉ nâng cao công lực mười năm. Trong Thánh Vực tuổi được tính bằng trăm, dường như không hấp dẫn người chút nào, nhưng nếu một người có lòng tính toán tỉ mỉ, sẽ kinh ngạc đến ngây người.

Bởi vì nếu hàng năm đều dùng loại đan dược này, chẳng phải tu luyện nhanh hơn so với tu luyện vốn có hai mươi lần sao?

Ngẫm lại, hai người cùng sinh ra, cùng nhau tu luyện, trong đó có một người dùng đan dược này, mà người kia thì dựa vào bản thân tu luyện thì tốc độ tu luyện của người dùng đan dược nhanh hơn đối phương hai mươi lần, e rằng không đến trăm năm, thực lực hai bên sẽ có khác biệt nghiêng trời!

Đương nhiên, dựa vào thể chất bất đồng của người, sẽ có chút lệch lạc, cho dù có lệch lạc, cũng có thể khiến người ta hiểu rõ một chút, đó là ... loại đan dược này thực chất chính là đan dược siêu cấp cực phẩm!

Toàn bộ Vọng Thiên Thành, thiếu chút nữa bị lật đổ lên, hầu như tất cả mọi người điên lên, mua được thì không sao, không mua được, tất cả đều chen chúc tới, đi tới cửa hàng của ba đại gia tộc, cho dù mua không được, cũng hy vọng có thể nhanh nhìn thấy!

Đáng tiếc là số lượng cung ứng loại đan dược này! Hơn nữa.... giá cả hết sức đắt!

Một viên Trú Nhan đan, không ngờ cần phải có năm mươi khối tinh thạch trung phẩm!

Giá này tương đương với chuyện cướp bóc! Lúc Tương Vân Sơn đặt ra giá này, thậm chí tất cả những người bên cạnh Lăng Tiêu đều nghi ngờ, tuy nhiên Hạ Tuyết Ngọc gật đầu tán thành.

Đây không phải do nàng là thê tử của Tương Vân Sơn, mà đứng ở góc độ của một cô gái. Đối với con gái mà nói, loại đan dược này quả thực có lực hấp dẫn trí mạng!

Phụ nữ trong Thánh Vực có địa vị không cao, nhưng những cô gái có thực lực mạnh mẽ cũng không phải là ít!

Có rất nhiều người phụ nữ tóc trắng xóa, thậm chí có được thực lực Tu Luyện giả!

Thử hỏi, người phụ nữ hùng mạnh như vậy, bỗng nhiên biết được dung mạo của mình có thể khôi phục lại thanh xuân, nàng sẽ không động tâm sao?

Có người có lẽ sẽ cho rằng, thực lực đã tới cảnh giới này, tâm đã sớm như mặt nước mới đứng, kỳ thật đây mới chính là sai lầm lớn nhất!

Sự truy cầu và dục vọng của người làm sao có thể dừng lại được?

Cho dù là Thần, cũng sẽ chiến đấu để tranh đoạt tin ngưỡng lực!

Mà con gái coi trọng khuôn mặt, tuyệt đối không thua lòng khát vọng của Thần đối với tín ngưỡng lực!

Sở dĩ Lăng Tiêu tung ra Trú Nhan đan, chính là Dưỡng Nhan đan ở trong thế tục giới có được sự thành công rất lớn, mới khiến hần nghĩ đến, nếu ở Nhân giới có thể thành công thì ở bên trong Thánh Vực không lý do gì mà không ai hỏi!

Đối với điểm ấy, Lăng Tiêu có lòng tin thật lớn.

Nhưng năm mươi khối tinh thạch trung phẩm, đó là khái niệm gì? Năm mươi khối tinh thạch trung phẩm tương đương với năm nghìn khối tinh thạch hạ phẩm!

Hai ba khối tinh thạch hạ phẩm thì đủ cho một Kiếm Thần bậc cao tu luyện một năm, năm nghìn khối... đây là giá trị tài sản kinh người cỡ nào?

Có thể cho một gã Kiếm Thần bậc cao an tâm tu luyện hơn hai ngàn năm!

Cho dù là người luyện võ có cảnh giới Tiên Thiên, cũng có thể tu luyện mấy trăm năm! Một tài sản lớn như vậy, chỉ dùng cho khuôn mặt ... có người mua sao?

Sự thật chứng minh, Lăng Tiêu vẫn chưa hiểu hết phụ nữ, mà ngay cả Tương Vân Sơn, về sau cũng cảm thấy mình ra giá quá thấp! Thế cho nên đến cuối cùng, rõ ràng phải dùng phương thức bán đấu giá để tiến hành tiêu thụ Trú Nhan đan, năm mươi khối tinh thạch trung phẩm, biến thành giá ...

Trú Nhan đan, ba đại gia tộc trong Vọng Thiên Thành hàng năm chỉ bán ra ba trăm năm mươi viên!

Trong đó Ngô gia một trăm năm mươi viên, Lý gia và Vương gia mỗi nhà một trăm viên!

Đây là sau khi Lý gia và Vương gia chính xác chọn thứ tốt. Nếu không, bọn họ trở mắt nhìn Ngô gia nhanh chóng hùng mạnh, đẩy bọn họ ra sau một khoảng xa!

Mặc dù tình huống hiện tại càng ngày càng rõ, nhưng Lý gia và Vương gia lại không oán hận một chút nào. Bởi vì bọn họ cũng nhìn ra, theo danh tiếng dần dần tăng lên của mấy loại đan dược này, phỏng chừng toàn bộ Thánh Vực ... đều đã điên cuồng lên vì toà thành ở Nam châu này!

Vừa nghĩ tới loại tình huống này, ba đại gia chủ thậm chí không biết nói lời gì tốt hơn nữa.

Cho tới bây giờ, kể cả Ngô Anh, những người này mới chợt hiểu được vì sao trước đây Lăng Tiêu thà rằng đắc tội với Tư Đồ Phi Bằng, chết sống cũng không chịu đáp ứng ký vào phần khế ước gia nhập vào liên minh Nam châu.

Nếu đổi lại là bọn họ ... bọn họ cũng không chịu ký!

Có được tài nguyên tốt như vậy, có được kỹ thuật luyện đan xuất sắc như vậy, đừng nói là một Tư Đồ Bằng Phi, cho dù là cha của Tư Đồ Bằng Phi, tổng minh chủ Nam châu Tư Đồ Dũng đến đây, thấy Lăng Tiêu cũng phải khách khí!

Không ai có sự lo lắng với người có bản lĩnh hùng mạnh, ngoại trừ bản thân có thù oán, hoặc là mang trong lòng bất chánh. Nếu không, đắc tội với một luyện đan sư hùng mạnh như vậy, quả thực chính là kẻ điên mới có thể làm như vậy!

... ..

Khoảng thời gian gần đây, có rất nhiều thế lực gia tộc trung cấp trở lên, bỗng nhiên thu được một tin tức bí mật từ liên minh Nam châu. Tin tức kia rất trực tiếp, Tư Đồ Bằng Phi lấy danh nghĩa cá nhân phát ra: Người trước đây đánh nát cánh cửa Thánh Vực hai lần, tiểu tử khiến cho Nam châu mất mặt đang ở Vọng Thiên Thành, và cự tuyệt gia nhập liên minh Nam châu, không đặt trong mắt tất cả những người ở Nam châu, kêu gọi các đại gia tộc chống lại người này! Đồng thời, người này có cừ oán với ta, cùng hắn có quan hệ, chính là đối nghịch với ta!

Tin tức mà các thế lực đỉnh cấp thu được, không có câu nói cuối cùng, còn những cái khác thì giống nhau.

Cứ như vậy, hầu như tuyệt đại đa số thế lực trung cấp đều cảm thấy vì một gã Lăng Tiêu mà đắc tội với Tư Đồ công tử thì mất nhiều hơn được, hơn nữa ... Lăng Tiêu là ai vậy? Rất nhiều thế lực thậm chí còn chưa nghe qua cái tên này! Nếu như nhân cơ hội này, còn có thể bắm lấy Tư Đồ công tử, vậy là quá tốt đẹp!

Mà không ít thế lực đỉnh cấp, vẫn giữ thái độ cân nhắc chuyện này. Cho dù Tư Đồ Bằng Phi chưa nói hẳn có cừ oán với Lăng Tiêu, những người đó cũng đã nghĩ đến. Trên đời này, không có vô duyên vô cớ yêu mà cũng không có vô duyên vô cớ hận. Sau khi biết được Tiêu Phong là Lăng Tiêu, rất nhiều thế lực đỉnh cấp duy trì thái độ cân nhắc để đối đãi.

Bởi vì phần lớn cao tầng của các thế lực đỉnh cấp, khi ở cuộc tranh tài Nam châu, cũng hỏi qua Lăng Tiêu chuyện kiểm linh, thậm chí có một số người còn thiết lập hữu nghị với Lăng Tiêu. Tuy rằng có những lúc Lăng Tiêu lấy thân phận Tiêu Phong, có phần hiềm nghi không thành khẩn.

Tuy nhiên suy nghĩ đến thân phận của Lăng Tiêu thì những người đó cũng bình thường trở lại.

Kế hoạch của Tư Đồ Bằng Phi, ở trong thế lực đỉnh cấp liền nhận được đả kích không lớn không nhỏ. Tuy rằng cũng không quá cứng rắn nhưng tư vị cây đình mềm cũng không hơn gì!

Đúng lúc này, đột nhiên một tin tức từ Vọng Thiên Thành xuất hiện mấy loại thần đan!

Bất luận là một loại nào đó, cũng gây nên chấn động thật lớn, trong lúc nhất thời, hầu như toàn bộ khắp góc ngách toàn bộ Nam châu, đều đàm luận vấn đề này. Bốn loại đan dược này, toàn bộ số lượng được tiêu thụ. Mà công hiệu kia, nếu thực sự thần kỳ như đã nói, như vậy ... thậm chí có thể khiến cho toàn bộ Thánh Vực lại một lần cải cách thật lớn!

Loại đan dược này xuất hiện ở Nam châu, đó gần như chẳng khác nào, nếu như bị Nam châu lũng đoạn, e rằng dùng không được bao nhiêu năm, thực lực toàn bộ Nam châu, sẽ hoàn toàn vượt qua bốn châu khác!

Lúc này, minh chủ liên minh Nam châu Tư Đồ Dũng, cũng giận dữ, gọi đứa con Tư Đồ Bằng Phi đến trước mặt, mắng cho chó gà phải chạy!

521. Chương 464: Nam Châu Minh Chủ.

Tư Đồ Dũng là một người trung niên, làn da đen sạm, hai mắt có thần, vẻ mặt chững chạc. Lúc này hắn đang cau mày, ngực hơi phập phồng, chứng tỏ trong lòng hắn đang rất mất bình tĩnh.

- Người khiến ta quá thất vọng rồi!

Sau khi Tư Đồ Dũng thóa mạ thẳng con Tư Đồ Bằng Phi một chập thì thở dài thườn thượt, buông một câu như thế.

Tư Đồ Bằng Phi cũng không phản bác, cũng chẳng biện bạch gì cho mình, chỉ cúi đầu quỳ một chỗ, lắng nghe tất cả. Tư Đồ Bằng Phi hơi ngẩng đầu, nói:

- Cha, con cũng chỉ vì gia tộc thôi.

Tư Đồ Dũng thân là minh chủ Nam Châu liên minh nhiều năm, ánh mắt vô cùng lợi hại, làm sao không biết con mình đang nghĩ suy điều gì? Nghe thế, hần khê thở dài, nói:

- Ta biết, trong lòng ngươi, Lăng Tiêu kia căn bản chẳng đáng là gì. Nhưng ngươi có bao giờ nghĩ tới, tuổi hần chưa đến năm mươi lại có thể trong vòng mấy năm từ một người nhân giới bình thường phi thăng Thánh Vực. Rồi sau đó trong Thánh Vực lại chỉ vồn vện vài năm mà đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, thậm chí còn đứng đầu chiến thần bảng, hơn nữa có thể xuất ra kiếm có kiếm linh! Ngươi có biết để lung lạc người này ta hao phí bao nhiêu tâm tư không? Dụng ý của ta khi để ngươi đích thân đi gặp thủ lĩnh một thế lực nhỏ chẳng lẽ ngươi thông minh một đời mà không nhìn ra sao?

Tư Đồ Bằng Phi cúi gằm mặt, trong lòng thầm nghĩ: “Lần này mình tính sai rồi. Không ngờ Lăng Tiêu có liên kết chặt chẽ với nhiều thế lực cao tầng như thế. Càng khiến ta tức giận chính là hần vừa mới cự tuyệt gia nhập Nam Châu liên minh, ta còn chưa kịp cô lập hoàn toàn hần thì hần không ngờ đã thần tốc xuất ra mấy thứ đan dược làm chấn động toàn bộ Nam Châu.”

Hần chính là một nhân tài! Hơn nữa còn là một thiên tài!

Trong lòng Tư Đồ Bằng Phi cũng cực kỳ tức giận. Nếu không phải tiềm lực to lớn của Lăng Tiêu làm hần vô cùng mê muội, muốn liêu lĩnh thu nạp dưới trướng, thì làm sao sử dụng đến liên hoàn kế đó kia chứ?

Cái gì khinh thường, cái gì cao cao tại thượng, liên kết một đám gia tộc lại ức hiếp hần, cô lập hần, chẳng qua là muốn hần hiểu được, muốn phát triển ở Nam Châu phải dựa vào mình. Ngoài ra còn muốn cho Lăng Tiêu thấy quyền to ngang trời có lợi thế nào!

Mà mình hoàn toàn có thể cho hần thứ ưu đãi này!

Chỉ tính sai duy nhất một thứ, chính là mình đã xem thường sự dũng cảm của người này. Tuy nói mình đã đánh giá Lăng Tiêu rất cao, nhưng vẫn còn rất xem thường hần. Người dám hai lần đánh vỡ cánh cửa Thánh Vực lá gan sao có thể nhỏ?

Suy nghĩ của Tư Đồ Bằng Phi đảo nhanh qua, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, thành khẩn hướng về phía phụ thân Tư Đồ Dũng nói:

- Phụ thân, con sai rồi, con xin lấy công chuộc tội, lại đi gặp Lăng Tiêu!

- Lấy công chuộc tội?

Tư Đồ Dũng nheo mắt, trong mắt lóe lên quang mang phức tạp. Hần quả thật rất thương thẳng con trai này, cũng rất thích sự thông minh của hần, thích sự thiên tài của hần. Nhưng có một chuyện, sự đam mê công danh lợi lộc và lòng dạ của đứa con này khiến ngay cả bậc làm cha như hần cũng cảm thấy đáng sợ!

Quá đam mê công danh lợi lộc, quá thâm hiểm! Người như vậy không thích hợp để trở thành gia chủ!

Những chuyện này, trong Tư Đồ gia tộc, các trưởng lão của trưởng lão hội đã nói đến không chỉ một lần. Cho nên, đến tận bây giờ Tư Đồ Dũng vẫn do dự. Thật ra, nếu lúc này là thời điểm thượng cổ Thần chiến vừa kết thúc, các gia tộc vì tranh đoạt lợi ích mà đấu đá kịch liệt, Tư Đồ Dũng sẽ không chút do dự chọn Tư Đồ Bằng Phi làm người thừa kế chức gia chủ tương lai, hơn nữa còn là người thừa kế duy nhất!

Nhưng vấn đề là, tình hình hiện tại hoàn toàn không giống như năm xưa. Toàn bộ Nam Châu đều cực kỳ ổn định. Các gia tộc mặc dù thỉnh thoảng ngẫu nhiên cũng có chút tranh chấp. Nhưng tình cảnh loạn thế thì hoàn toàn không có. Nếu lựa chọn một đứa tính tình như Tư Đồ Bằng Phi làm người thừa kế chức gia chủ, với tính cách như ác thú kia, làm sao chừa đường sống cho các gia tộc khác? Gia tộc Tư Đồ tuy rằng vô cùng hùng mạnh, nếu xét thực lực của từng gia tộc riêng lẻ thì nói đứng đầu toàn bộ Nam Châu cũng hoàn toàn xứng đáng!

Nhưng vấn đề là một khi khiến cho nhiều người tức giận, khiến họ xúm vào công kích Tư Đồ gia tộc thì cho dù là Nam Châu đệ nhất gia tộc cũng không cách nào chống đỡ nổi nhiều thế lực đồng thời công kích.

Hơn nữa, phải biết rằng, đã kích một gia tộc nhiều khi chưa chắc đã cần dùng vũ lực. Tư Đồ gia tộc kinh doanh trên khắp toàn bộ Nam Châu. Nếu ở rất nhiều địa phương khác nhau mà đồng thời ra tay thì cho dù thực lực Tư Đồ gia tộc mạnh gấp đôi so với bây giờ cũng bất lực!

Tuy rằng khả năng xảy ra là cực kỳ thấp nhưng Tư Đồ Dũng cũng không bao giờ muốn vì vấn đề của một người thừa kế mà kéo cả gia tộc vào vùng nước xoáy.

Hơn nữa con cả của hắn là Tư Đồ Bằng Nghĩa hiện giờ cũng đã đạt đến cảnh giới tiên thiên sơ cấp, tính tình thuần hậu, vững vàng. Quản lý một gia tộc cũng không cần vũ lực cực mạnh mà cần khả năng lãnh đạo nhiều hơn! Ngoài ra nếu có thể phục chúng thì càng tốt!

Tất cả những yếu tố này Tư Đồ Bằng Nghĩa đều có, nên Tư Đồ Dũng thật sự không có lý do gì để phế trưởng lập thứ làm gia chủ tương lai.

Kỳ thật chuyện Tư Đồ Bằng Phi trở mặt với Lăng Tiêu khiến trong lòng hắn ít nhiều nhẹ nhõm. Vốn dĩ khi Tư Đồ Bằng Phi xưng phong nhận việc đi gặp Lăng Tiêu, hắn trong lòng cũng có chút nghi ngờ. Hắn sợ con mình nhân cơ hội kết giao với Lăng Tiêu kia, sau đó thu nạp hắn thành thủ hạ dưới trướng mình.

Nhưng Tư Đồ Dũng cũng không biết phải ai đi mới có thể thể hiện sự coi trọng đối với Lăng Tiêu, đành gật đầu đáp ứng Tư Đồ Bằng Phi. Đồng thời cũng muốn nhân cơ hội này con trai có phải lúc này cũng trăm phương nghìn kế tính lợi cho mình.

Kết quả đã chứng minh trong lòng Tư Đồ Bằng Phi vẫn còn có gia tộc. Hơn nữa hành động lần này tuy rằng khiến cho rất nhiều người bất mãn và hiểu lầm, nhưng không thể không nói những biện pháp mà hắn sử dụng đối với một gia tộc đang do dự giữa Nam Châu và châu của hắn là rất hữu hiệu!

Ân và uy... Rất nhiều khi phải thực hiện cả hai mới có tác dụng!

Nhưng rất hiển nhiên, dùng biện pháp này thí nghiệm trên người Lăng Tiêu là sai hoàn toàn. Muốn trách, cũng chỉ có thể trách Tư Đồ Bằng Phi không biết Lăng Tiêu kiêu ngạo! Nghĩ thế, Tư Đồ Dũng không khỏi có chút áy náy nhìn thoáng qua con mình, thầm nghĩ không biết mình có trách móc hắn quá nặng không? Tuy nhiên nghĩ đi thì cũng phải nghĩ lại, không làm thế làm sao có thể giúp hắn có một tương lai rộng mở.

Ngọc không giữa không thành!

- Người không cần đi.

Tư Đồ Dũng vừa nói vừa lơ đãng nhìn qua biểu hiện của Tư Đồ Bằng Phi. Thấy trên mặt hắn không có thất vọng như mình tưởng tượng, bèn nói:

- Ta chuẩn bị để người làm quản sự cao cấp của liên minh. Sau đó thành lập một đội Nam Châu liên minh hộ vệ lấy người là tinh anh của các gia tộc. Hộ vệ đội này hàng năm tụ về tập luyện hai tháng, bình thường không cần chấp hành nhiệm vụ gì cả, nhưng khi Nam Châu phát sinh sự kiện trọng đại, đội hộ vệ này phụ trách duy trì trật tự. Còn người, là thủ lĩnh đội này.

Tư Đồ Bằng Phi vốn có chút thất vọng trong lòng, trong giây lát cảm thấy mình như đang được bọc bởi một lớp mật ngọt, ngọt ngào tới tận chỗ sâu thẳm nhất trong tâm hồn!

Tát một cái cho một cây táo ngọt. (CBRO: Cây gậy và củ cà rốt.) Chiêu này hắn đã thấy cha dùng qua vô số lần. Nhưng lần này tát không hề đau mà táo thì lại vô cùng ngọt! Lợi ích của việc khiêm tốn ẩn nhẫn quả thật kinh người!

Lúc này Tư Đồ Dũng thần nhiên nói:

- Từ nay về sau, người thao luyện đội ngũ này cho tốt. Tầm lòng nam nhi phải rộng lớn một chút! Tầm nhìn nam nhi phải xa một chút! Miếng đất một tấc vuông, tranh nhau làm gì?

Tư Đồ Bằng Phi rùng mình, thân hình khẽ run lên. Một luồng hơi lạnh chạy thẳng từ xương cột lên đỉnh đầu. Lời phụ thân nói như một bát nước lạnh dội thẳng xuống đầu hắn. Điều này khiến Tư Đồ Bằng Phi chợt hiểu, rất nhiều tâm tư của mình sớm đã bị phụ thân nhìn thấu. May mà... May mà mình còn ẩn dấu tốt, nếu không biết đâu... Tư Đồ Bằng Phi càng cúi đầu, trầm giọng nói:

- Con đã rõ. Con sẽ không khiến phụ thân thất vọng lần nữa!

- Tốt, đi đi.

Tư Đồ Dũng xoa tay tiễn con về, sau đó nhú mày trằm tư một hồi rồi hướng ra cửa hạ giọng nói:

- Mời Tương Vân Phong đến đây.

Một lúc sau một người trẻ tuổi đến. Người này phong thái vững vàng, tướng mạo anh tuấn, trong ánh mắt mang theo chút khí phách anh hùng, khom người chào Tư Đồ Dũng:

- Vân Phong tham kiến minh chủ!

Tư Đồ Dũng khoát tay:

- Ở đây không có người ngoài, Vân Phong người không cần khách khí thế.

Tương Vân Phong cười ngại ngùng, khoanh tay đứng đó.

Tư Đồ Dũng bùi ngùi. Tương gia là một trong các thế lực cao nhất Nam Châu, thực lực và nội tình đều vô cùng thâm hậu, nhân tài đào tạo ra tự nhiên cũng không hề kém cỏi.

Năm đó Tương Vân Sơn một mình gây dựng diện mạo Tương gia. Sau khi Tương Vân Sơn gặp chuyện không may, trong lúc rất nhiều người đang tiếc hận thì Tương Vân Bưu đứng ra. Tuy hẳn không bằng ca ca mình, nhưng cũng xử lý gọn gàng ngăn nắp chuyện kinh doanh của gia tộc.

Như Tương Vân Phong bây giờ, rất ít người biết đến hắn. Tuổi hắn còn trẻ, tuy đã hơn năm mươi tuổi nhưng trong mắt rất nhiều vũ giả ở Thánh Vực chỉ là một đứa bé chưa dứt sữa mẹ. Thực lực Tương Vân Phong lúc này đã là Kiếm Thần cấp ba!

Nhưng có người sẽ nói như thế đáng là gì? Ngô Tú Nhi mới hơn hai mươi tuổi mà cũng có thực lực này. Nhưng cũng cần làm rõ một chuyện, Ngô Tú Nhi là do Ngô gia hao phí rất nhiều tiền của dùng đan dược để đề thăng thực lực. Còn Tương Vân Phong từ nhỏ đến lớn trừ một ít đan dược phụ trợ thì chưa từng sử dụng qua đan dược có thể trực tiếp đề thăng thực lực.

Chưa đến năm mươi năm mà đạt đến cảnh giới này, khi Tư Đồ Dũng biết rõ nội tình, từng mấy lần trong các cuộc họp công khai tán thưởng Tương Vân Phong là phúc nam của Tương gia.

Tư Đồ Dũng mời Tương Vân Phong đến đây chủ yếu là vì chuyện của Lăng Tiêu. Theo hắn suy nghĩ, Lăng Tiêu kia tuy cùng con mình cãi cọ, nhưng chỉ cần mình dùng thái độ đằng hoàng, không làm cho hắn cảm thấy bị ức hiếp, tin rằng Lăng Tiêu cũng không phải người không biết lí lẽ. Nhất là hắn là người từ nhân giới phi thăng, thủ đoạn đối nhân xử thế hơn xa người trong Thánh Vực. Tư Đồ Dũng chuẩn bị cấp cho Lăng Tiêu một lời hứa hẹn, nếu thế lực của Lăng Tiêu gia nhập Nam Châu liên minh, lập tức sẽ cho Lăng Tiêu thân phận quản sự. Có thân phận này, cho Âu Dương gia hai lá gan cũng không dám tìm Lăng Tiêu gây phiền toái!

Phải biết rằng ngay cả tam đại gia tộc ở Vọng Thiên thành như Ngô gia, Lý gia, Vương gia, sản nghiệp khổng lồ, thế lực hùng hậu cũng chưa thể có được thân phận quản sự của Nam Châu liên minh!

Chức vụ vinh quang như thế sao có thể không làm cho người ta hâm mộ và động tâm cơ chứ?

Nhờ Tương Vân Phong đi là bởi vì người trẻ tuổi khiêm tốn này là anh em ruột thịt của Tương Vân Sơn.

522. Chương 465: Trù Tính (1).

- Vân Phong, bao nhiêu năm rồi người chưa gặp đại ca mình?

Tư Đồ Dũng ôn tồn hỏi.

Tương Vân Phong hơi sửng sốt. Vốn tưởng mình chủ tìm mình là có chuyện gì. Không ngờ vừa mở miệng ra lại hỏi chuyện này, tuy nhiên hắn vẫn thành thành thật thật đáp:

- Đã hơn mười năm không gặp đại ca. Nghe nói huynh ấy ở quận Bạch Lộ, đi qua cũng hai lần mà chưa từng gặp mặt.

Tư Đồ Dũng khẽ mỉm cười, nhìn ra được người trẻ tuổi thuần hậu này có cảm tình rất sâu đậm với đại ca của mình. Càng đặc biệt hơn là người thành thật như thế không ngờ cũng biết che giấu nội tâm. Tư Đồ Dũng cảm thấy hơi buồn cười, bèn cười hỏi:

- À. Vậy người không biết ca ca người gần đây nhất ở đâu sao?

Tương Vân Phong hơi nhăn mặt, ánh mắt lóe lên, hẳn muốn nói dối rằng mình không biết, nhưng đối diện với ánh mắt ôn hòa của mình chủ, câu nói này lại không thể cất lên, đành cắn răng nói:

- Nghe nói đại ca ta đã rời khỏi quận Bạch Lộ để đến Vọng Thiên thành.

- Ha ha ha

Tư Đồ Dũng cười khoái trá. Nổi bực bội do thằng con Tư Đồ Bằng Phi mang tới bỗng hóa thành hư không, hẳn cười nói:

- Đừng lo lắng. Đừng nói ca ca người vốn chẳng làm gì không thể bỏ qua được, cho dù là sai lầm, thì cũng là việc nhà của Tương gia người. Nam Châu liên minh cũng được, ta cũng được, tất cả đều không quan trọng như thế.

Tương Vân Phong thở phào nhẹ nhõm. Nam Châu liên minh thoạt nhìn như một tổ chức rời rạc, nhưng nếu gia tộc nào thật sự cho là như vậy thì cũng chỉ có thể nói bọn họ không có đầu óc. Dám ra mặt chống đối Nam Châu liên minh tuyệt đối không có kết quả tốt.

Tư Đồ Dũng nói tiếp:

- Ta tìm người đến là cho người cơ hội đi gặp ca ca người!

Ánh mắt Tương Vân Phong lóe lên sáng ngời, hỏi:

- Thật sao?

Tư Đồ Dũng cười, gật gật đầu, nói:

- Người đến đây, sẽ sẽ nói tình hình cụ thể cho người nghe...

... ..

Lăng Tiêu, Tương Vân Sơn, Vương Chân, Trương Dương bốn người ngồi quanh một cái bàn. Trên bàn bày một ít đồ ăn sáng tinh xảo, đứng từ xa đã có thể nghe thấy mùi rượu thơm nồng.

Điều bộ mọi người đều có vẻ rất thanh cao. Sắc mặt Tương Vân Sơn hồng hào, dường như mập lên không ít. Hốc mắt cũng không sâu hun hút như trước, tinh khí thần toàn thân so với khi ở Bạch Lộ quận tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Lúc này, Hạ Tuyết Ngọc đeo ngang hông một chiếc tạp dề, bưng một mâm đồ ăn hương vị đặc sắc tới. Vương Chân cười nói:

- Tay nghề của chị dâu ngày càng xuất sắc!

Tương Vân Sơn nghe thấy vô cùng hài lòng, vẻ tươi cười trên mặt càng nhiều. Hạ Tuyết Ngọc trợn mắt nhìn Vương Chân rồi nói:

- Chứ không phải tại vì mấy người các người suốt ngày chỉ biết ăn sao? Ta không làm thì ai làm?

Lúc này Lăng Tiêu cười nói:

- Ngày mai phải đi tuyển thêm vài người hầu. Chúng ta vốn không đủ người. Bây giờ tiền bạc cũng không thiếu, muốn thuê bao nhiêu người, người cứ tự quyết định đi!

Hạ Tuyết Ngọc có thể nói chuyện thoải mái với Vương Chân, nhưng cũng không dám nói chuyện với Lăng Tiêu như thế. Hạ Tuyết Ngọc nghe thế, khẽ mỉm cười, nói:

- Mạng của Tuyết Ngọc là do chủ nhân ban cho. Có thể vì chủ nhân làm chút chuyện, Tuyết Ngọc cam tâm tình nguyện. Để người khác nấu cơm, ta không yên tâm được.

Lăng Tiêu cười nói:

- Làm thế chỉ tổ lãng phí nhân tài. Ta còn có chuyện càng trọng yếu hơn cần người đi làm.

Hạ Tuyết Ngọc hiểu sai ý, nghe thế khe khẽ thở dài, thầm nghĩ: “Thật sự không thể thoát ly khỏi địa phương đó sao?” Nghĩ vậy, không kìm nổi ngẩng đầu, sắc mặt thống khổ liếc mắt nhìn Tương Vân Sơn.

Lăng Tiêu đối với vợ chồng Tương Vân Sơn ân trọng như núi. Tương Vân Sơn cũng sớm đã xác định, mặc dù có chút không nỡ để Tuyết Ngọc rời xa mình. Nhưng nếu Lăng Tiêu yêu cầu, hẳn cũng chỉ có thể đồng ý với Lăng Tiêu, tận lực thuyết phục Tuyết Ngọc.

Lăng Tiêu làm như không thấy hai người liếc mắt nhìn nhau, nói tiếp:

- Việc kinh doanh của chúng ta trước mắt chỉ có ba gia tộc ở Vọng Thiên thành nắm giữ. Tuy chúng ta núp

- Ít nhiều gì thì cũng nhờ thẳng nhãi này. Bằng không chắc đến giờ lão phu vẫn chưa tìm thấy chỗ này!

Mặt Tương Vân Phong đỏ bừng lên. Bị người ta theo suốt một đoạn đường mà thần không biết, quỷ không hay. Loại cảm giác này thật khó chịu. Hắn ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn lão già áo xanh đang đứng giữa không trung, trầm giọng nói:

- Tiền bối, chúng ta đều là người của Nam Châu liên minh, do mình chủ đích thân ra lệnh đến đây tìm Lăng thủ lĩnh có việc, không biết tiền bối...

Dụng ý của Tương Vân Phong rõ ràng là nhắc nhở lão già này rằng chúng ta là người của Tư Đồ Dũng. Người muốn làm thì cũng nên cân nhắc cho kỹ.

Người thực lực cường đại, Tương Vân Phong không phải chưa từng gặp qua. Thực tế Tương gia cũng có một võ giả cường đại tồn tại. Cho nên Tương Vân Phong mặc dù có chút kiêng kỵ lão nhân đứng giữa không trung này nhưng chưa đến mức sợ mà nói không nên lời.

Chúng ta dễ bắt nạt nhưng bắt nạt chúng ta sẽ có người ra mặt.

Lão già áo xanh khoát tay chặn lại, không kiên nhẫn cắt lời Tương Vân Phong:

- Tư Đồ Dũng thì sao? Đừng đem hắn ra mà dọa người. Người khác sợ tiểu tử đó, lão phu không sợ.

Nói xong, đảo mắt qua mọi người, sau đó nói:

- Ai là Lăng Tiêu? Mau bước ra!

Đám người Vương Chân và Tương Vân Sơn cực kỳ tức giận, lão già này thật quá ngông cuồng, người cho mình là ai? Người luyện võ cao giai ai mà chẳng từng gặp qua? Nhưng cũng chưa từng thấy ai ngông cuồng như người!

Lăng Tiêu đứng cạnh đó ngăn hai người kích động, ôm quyền hướng về lão già đứng giữa không trung nói:

- Chính là ta. Xin hỏi tiền bối tìm tại hạ có chuyện gì?

Hai mắt lão già nhìn thẳng vào Lăng Tiêu. Ánh mắt bình thản như nước trong giếng cổ, sâu xa yên tĩnh nhưng lại tạo cho người ta một áp lực vô cùng lớn!

Lăng Tiêu khẽ mỉm cười, thầm nghĩ: “Có thể vận dụng tinh thần lực xuất sắc như thế, thực lực lão già này cũng không tệ! Ít nhất cũng đạt đến cảnh giới tu luyện giả.”

Lão già nhìn Lăng Tiêu gật gật đầu:

- Quả nhiên có bản lĩnh. Những lời đồn thổi về người xem ra cũng không phải là không có căn cứ! Không tệ! Lão phu đến là để tìm người. Nghe nói người có chút nghề luyện đan, còn các thứ bản lĩnh thượng vàng hạ cám khác, lão phu không có hứng thú. Luyện đan thuật này, lão phu có chút hứng thú, muốn cùng người thảo luận một phen. Tuy nhiên lão phu đối nhân xử thế luôn công bằng, tuyệt không hiếp người thái quá. Người nói xem người muốn cái gì, lão phu có thể cùng người trao đổi!

Mọi người ở đây nghe thế đều không khỏi chau mày thầm nghĩ: “Cái này còn không phải là ép người sao? Không ép người sao người đứng trên cao nhìn xuống mà nói chuyện? Không ép người sao dùng giọng điệu đó nói chuyện?”

Lăng Tiêu cười bình thản, sau đó nói:

- Luyện đan thuật bác đại tinh thâm. Không biết tiền bối đây muốn học phương diện nào?

Lão già áo xanh cười ha hả:

- Lão phu đây trí nhớ rất tốt, người nói cái gì ta sẽ học cái đấy!

Mọi người nghe xong lập tức nghĩ ngay trong đầu: “Lão già này là tới đây gây sự.”

Trên mặt Lăng Tiêu không chút tức giận. So với mấy người ở nhân giới năm đó không ngừng tìm cách đối phó mình, lão già này xem như quá đàng hoàng.

Tuy nhiên, đó không phải là lý do đủ để Lăng Tiêu thỏa hiệp. Lăng Tiêu ngẩng đầu thản nhiên nói:

- Người đến là khách, tiền bối sao không xuống đây gặp văn bối nói chuyện? Muốn học cái gì chẳng nhẽ bắt ta bay lên trời dạy sao?

Trên mặt lão già áo xanh hiện ra một nụ cười trào phúng:

- Tiểu tử, ngươi nghĩ lão phu dễ bắt nạt thế sao? Lão phu có thể tìm được người ở đây chẳng lẽ không biết bản lĩnh của ngươi? Muốn dùng trận pháp vây khốn lão phu sao? Nói cho ngươi biết, đừng có nằm mơ, chuyện đó tuyệt đối không có khả năng xảy ra!

Lăng Tiêu ngậm ngùi thở dài, sau đó nói:

- Nói vậy, xem ra tiền bối không có thành ý.

- Thành ý cái quái gì?

Lão già áo xanh bĩu môi, cười lạnh nói:

- Không ngại nói thật cho ngươi biết, lần này lão phu đến đây là để đoạt bí tịch luyện đan thuật. Ngươi lập tức dâng bí tịch lên để tránh phiền toái. Chỉ cần lão phu có được luyện đan thuật, nhất định sẽ trả cho ngươi thù lao xứng đáng...

- Ngươi có thể trả nổi sao?

Vương Chân đứng dưới nhìn lão già, thản nhiên nói:

- Người trên cả Nam Châu muốn phương thuốc của chủ nhân ta đâu chỉ ngàn vạn người. Lão nhân gia ngươi không cần ý vào vài phần vũ lực mà không để người trong thiên hạ vào mắt. Ít ra trong Thánh Vực, người đạt đến cảnh giới đại viên mãn không biết bao nhiêu cho kể. Mà ngài, sợ là chưa tới cảnh giới đó!

- Hồn láo!

Lão già áo xanh nghe Vương Chân nói xong, giận dữ vung tay lên, một cỗ năng lượng vừa nhanh vừa hùng hậu quét đến Vương Chân. Vương Chân sau khi nói xong cũng đã đề phòng, thấy hấn vừa động Vương Chân liền nhanh chóng lui về phía sau.

Không ngờ cho dù như thế Vương Chân vẫn bị cỗ năng lượng khổng lồ kia đánh trúng, phun ra một búng máu tươi, thân hình văng mạnh về sau, hơn mấy chục thước, nằm dài trên mặt đất.

Tất cả mọi người thấy cảnh này có chút sợ đến ngậy người!

Thánh Vực rộng lớn vô cùng, ở trong đó, Vương Chân chính xác chẳng đáng là gì cả. Nhưng một người luyện võ cảnh giới tiên thiên sơ cấp trong tình huống ngưng thần giới bị mà vẫn bị một kích đánh trọng thương như thế quả thật có chút kinh người.

- Phế vật cũng dám chõ mõm vào!

Lão già áo xanh lạnh lùng nói một câu, cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn Vương Chân một cái, hướng về Lăng Tiêu nói:

- Tiểu tử kia, ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?

- Lão khốn kiếp!

Lăng Tiêu nghiêng răng nghiêng lợi:

- Ngươi đi chết đi!

Nói xong bay lên trời, huyết sắc bảo kiếm trong tay vẽ lên một đạo kiếm khí đỏ tươi giữa không trung, mạnh mẽ chém về phía lão già áo xanh!

Lão già áo xanh bị Lăng Tiêu mắng mà sững sốt. Chẳng biết đã bao nhiêu năm rồi không ai dám ở trước mặt hấn mà mạnh miệng mắng chửi như thế. Vậy nên, sau khi Lăng Tiêu mắng hấn, trong nhất thời lão già áo xanh ngậy người không chút phản ứng. Ngay sau đó, gân xanh trên trán lão già nổi lên, giận dữ hét lên:

- Tiểu tử, đây là do ngươi muốn chết.

Nói xong, lão vung năm ngón tay nhọn hoắt như mũi đá lỏm chồm chụp vào không trung một cái. Trong tay lão vốn không có kiếm nhưng không trung bỗng nhiên dao động, vụn vụn một lát sau đó hình thành một thanh kiếm khổng lồ!

Lão già áo xanh cầm thanh kiếm khổng lồ hình thành từ không khí trong tay, sau đó hướng về kiếm khí đỏ tươi của Lăng Tiêu vung tay một cái, hai thứ cùng biến mất. Hắn cười lạnh nói:

- Thanh niên bây giờ không biết sống chết càng lúc càng nhiều, lão phu phải dạy dỗ người một chút!

Nói xong, lão hướng về Lăng Tiêu hung hăng bay tới!

Bên dưới đám người Trương Dương nhanh chóng cứu Vương Chân về, thầm nhủ khó trách Lăng Tiêu phần nộ như thế. Hóa ra một kích của lão già kia không ngờ đã đánh trọng thương Vương Chân. Nếu không phải Vương Chân có phòng bị trước thì e là Vương Chân đã mất mạng!

Quá đáng như thế mà nói là vì bí tịch trong tay Lăng Tiêu mà tới sao?

Không ai tin cả.

Lăng Tiêu thấy lão già đang lao về phía mình như ta chớp, trên mặt lộ vẻ nghiêm nghị. Thực lực lão già này vượt xa dự đoán của hắn. Chắc chắn không phải là Tiên thiên cảnh giới. Ít nhất cũng là trung cấp tu luyện giả trở lên.

Nếu không Lăng Tiêu sẽ không vất vả như thế.

Lăng Tiêu bình tĩnh nhìn lão già áo xanh đang cầm thanh cự kiếm hình thành từ không khí hung hăng chém về phía mình!

Đừng thấy lão già tuổi dường như rất lớn này mà coi thường. Lão ra tay cực kỳ tàn nhẫn, không chút lưu tình.

Lăng Tiêu quát lớn một tiếng:

- Phòng ngự!

Thân hình như làn khói mỏng nhanh chóng bay về nơi sâu trong rừng rậm.

Đám người Trương Vân Sơn lập tức phản ứng, mở ra trận pháp ở căn cứ. Lúc này bóng dáng Lăng Tiêu sớm đã biến mất không thấy đâu.

Gặp phải tình huống như thế này, nếu chỉ dựa vào chính mình mà đối phó lão già này quả thật là hành động đi tìm chết! Còn đám thủ hạ dưới tay tuy cũng có mấy người người luyện võ đạt cảnh giới tiên thiên, nhưng đối phó với lão già này cho dù mười người luyện võ cảnh giới tiên thiên chỉ e cũng chẳng chiếm được chút ưu thế nào!

Cho nên, biện pháp mà Lăng Tiêu nghĩ ra chỉ có một: chạy!

Thân hình Lăng Tiêu nhẹ nhàng bay lượn trên ngọn cây trong khu rừng rậm. Mũi chân như chuồn chuồn đập nước vừa mới chạm nhẹ trên chiếc lá này thì gần như ngay lập tức đã thấy thân hình xuất hiện trên một phiến lá khác ở ngoài xa mấy chục thước!

Phía sau lão già áo xanh khuôn mặt lạnh lùng, đuổi theo không nhanh không chậm, xem ra, rõ ràng còn ẩn dấu thực lực chưa bộc lộ ra hết. Hắn giống như đang chơi trò mèo đuổi chuột, căn bản là không vội vàng bắt lấy Lăng Tiêu mà ngược lại ở phía sau lạnh lùng nói:

- Ta nếu là người, trong tình cảnh biết rõ mình đã không còn đường lui, ta sẽ không chạy. Ta sẽ thành thành thật thật giao ra toàn bộ những thứ mình có. Có gì quan trọng hơn tính mạng đâu? Không còn mạng thì cái gì cũng không còn.

Lăng Tiêu chẳng nói gì cả. Chạy được một lát đã được hơn mười dặm. Cỗ dao động phía sau thủy chung vẫn tập trung trên người Lăng Tiêu. Lăng Tiêu bắt đầu hướng về phía phân thân của mình đang tu luyện mà phóng đi như điện xẹt!

Chỗ đó chính là chỗ Lăng Tiêu muốn Thục Sơn phái dời đến!

Nơi đó là một vách núi cao vạn trượng! Bên cạnh vách núi là một thác nước như từ chín tầng trời rơi xuống, nước chảy từ trên xuống cũng mất nửa ngày thời gian! Phía trên vách núi lại có một tòa núi cao, vươn thẳng lên trời! Dòng thác kia bắt đầu chính là từ sườn núi giữa hai tòa núi cao chót vót mà đổ xuống.

Lăng Tiêu xem trọng vùng đất ven thác này. Nơi đây địa thế hiểm yếu, cho dù là phi hành từ đầu đến cuối cũng mất rất nhiều thời gian. Mà sau đó lại là núi cao hùng vĩ vô tận! Còn lại một mặt là thác nước và vực sâu!

Quan trọng hơn, chỗ này linh khí dồi dào. Phân thân của Lăng Tiêu từ quận Bạch Lộ đến đây liền ở đây tu luyện! Tuy rằng chưa có đột phá nhưng cũng đã tích lũy một lượng năng lượng khổng lồ!

Lão già kia nghe thấy tiếng nước từ đằng xa, không khỏi sửng sốt, sau đó một giọng nói lạnh lùng vang lên giữa không trung:

- Muốn theo đường thủy mà chạy? Tiểu tử nếu ngươi có thể chạy thoát đơn giản như thế, lão phu thề từ nay về sau sẽ không tìm ngươi gây phiền toái nữa!

Thân hình Lăng Tiêu như cánh chim khổng lồ nhằm thẳng vách đá nhìn không thấy đỉnh phía trước mà bay tới. Bay thẳng đến đỉnh núi, chỉ thấy thác nước thật lớn âm ầm từ trên cao đổ xuống. Tiếng gầm rú của thác nước làm cho người ta gần như không nghe được thanh âm gì khác!

Thân hình Lăng Tiêu đứng thẳng trên đỉnh vách núi, đối diện với lão già đang bay tới, cười lạnh lùng:

- Lão già, ai nói với ngươi là ta muốn chạy?

Lão già áo xanh đuổi đến đây, ngưng thần xem xét chung quanh, sau đó chắc chắn lưỡi tán thưởng:

- Không thể ngờ trong Vọng Thiên thành còn có chỗ xinh đẹp như thế này. Hiếm thấy, hiếm thấy quá.

Nói xong cười lạnh nhìn Lăng Tiêu:

- Không ngờ lá gan ngươi lớn thế. Sao? Nơi đây có trận pháp thần kỳ kia của ngươi sao? Vậy còn không mau sử dụng để ta xem thử? Ha ha!

Lăng Tiêu nhếch mép lạnh lùng, sau đó thản nhiên nói:

- Đối phó ngươi vẫn không cần phải dùng trận pháp! Sao, cảm thấy cảnh sắc nơi đây tốt không? Chỗ này làm nơi người vui xác cũng không tệ nhỉ!

- Ha ha ha!

Lão già áo xanh cười ha hả, sau đó nói với Lăng Tiêu:

- Cả đời lão phu từng gặp qua vô số kẻ cuồng ngạo. Nhưng cuồng ngạo đến mức như ngươi cũng là ít thấy trong đời! Ngươi dẫn lão phu tới đây, hiển nhiên là do không muốn chết trước mặt thuộc hạ. Lão phu sẽ đáp ứng nguyện vọng này của ngươi!

Lão già áo xanh nói xong, tay lại chụp vào hư không. Một thanh cự kiếm từ không khí hình thành lại một lần nữa xuất hiện trong tay lão. Càng đáng sợ hơn là, trên bề mặt thanh cự kiếm này còn dấy lên ngọn lửa hùng hực!

Trên mặt lão già áo xanh lộ ra vẻ ngạo nghễ:

- Lăng Tiêu, được chết trong tay lão phu, coi như ngươi cũng không uổng kiếp người! Lão phu đã hơn ba ngàn năm không ra tay đối phó người khác!

Lăng Tiêu cầm Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay đứng trên vách núi, đột nhiên hỏi:

- Ngươi là ai? Vì sao đối phó ta?

526. Chương 467: Chưa Thể Bại (2).

Lão già áo xanh cười lạnh nói:

- Chuyện này người không cần phải biết. Dù sao người sớm sẽ chết thôi. A... Người dám đánh lên ta...

Lão già áo xanh gầm lên giận dữ, Cả người phát ra khí thể mãnh liệt, sau đó nghe “ầm” một tiếng, một bóng người ở phía sau lưng lão già áo xanh bắn ra xa!

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Ngay lập tức, Lăng Tiêu cũng hung hãn phát động công kích. Yêu Huyết kiếm, Huyền Thiên lệnh bài, Hàm Hàn bảo đỉnh cộng thêm tả chưởng của Lăng Tiêu! Trong nháy mắt cùng lão già áo xanh va chạm bốn lần!

Lăng Tiêu không thể không thán phục sự dũng mãnh của lão già áo xanh. Bị phân thân của mình đánh lên, không ngờ không bị thương gì cả mà ngược lại còn đánh phân thân của mình văng ra xa. Sau đó trong nháy mắt có thể chống đỡ một loạt công kích phía sau. Đầu tiên là một kích đánh bay Hàm Hàn bảo đỉnh, sau đó chống lại một đập của Huyền Thiên lệnh, gần như ngay lập tức tiếp của mình một kiếm và một chưởng ẩn chứa chân nguyên lực.

Tuy rằng bị Lăng Tiêu bức cho tay chân luống cuống nhưng gần như không bị thương tổn gì! Chỉ là bị cạnh vô cùng sắc bén của Huyền Thiên lệnh bài rạch một vết rách dài.

Lão già áo xanh nhìn thoáng qua cánh tay trái nhuộm máu, sau đó nhìn lên cái đỉnh đang dần trở nên to lớn vô cùng trên không trung đang đánh về phía mình. Hai mắt rất cuộc bắn ra hai đạo hào quang làm người ta kinh hãi. Sau đó thân hình khẽ động, như một cái bóng mơ hồ, dùng tốc độ cực nhanh biến mất, né được một kích của Hàm Hàn bảo đỉnh. Sau đó chuyển thân đánh tới Lăng Tiêu.

Ầm!

Lần này, lại là Lăng Tiêu phân thân xuất hiện, cùng Lăng Tiêu hợp lực một kích. Một cổ hào quang chói lọi bùng lên xung quanh lão già áo xanh. Hơn ngàn thước chung quanh, kể cả thác nước trong giây lát như ngừng lại một chút, âm thanh dường như tĩnh lặng trong một chớp mắt thời gian!

Ngay sau đó, thác nước tiếp tục rơi xuống! Lăng Tiêu và phân thân tâm ý tương thông. Chỉ huy phân thân tự nhiên như điều khiển cánh tay của mình, điều này vượt xa trí tưởng tượng của lão già áo xanh!

Hắn cho dù thông minh đến đâu cũng không ngờ hai người hoàn toàn khác nhau này thực ra do cùng một linh hồn chi phối!

Tinh Kim Nguyệt Quang Giáp Lăng Tiêu mặc lộ ra ngoài, cả người đứng giữa không trung như một pho tượng chiến thần!

Phân thân của Lăng Tiêu lúc này đầu đội nón tre thật lớn, toàn thân phủ áo choàng màu đen, khuôn mặt ẩn sau sau nón tre, năng lượng dao động cường đại tỏa ra từ người hắn, không nói một lời!

Lão già áo xanh nhìn Lăng Tiêu chằm chằm, rồi lại nhìn cái đỉnh to lớn giữa không trung, còn có cái vật nhỏ nhất, nhưng là thứ duy nhất có thể đả thương mình, có hình dạng như một cái lệnh bài tỏa ra hào quang màu vàng, lạnh lùng nói:

- Kiếm trận của người đâu? Nghe nói người còn có một tấm lưới lớn rất lợi hại, sao vẫn chưa dùng đến?

Lăng Tiêu rùng mình, người chắc chắn là kẻ thù của mình! Nếu không làm sao có thể hiểu mình rõ ràng như thế?

- Người rốt cuộc là ai?

Lăng Tiêu cảm giác được Yêu Huyết kiếm trong tay không ngừng phát ra chiến ý, trầm giọng hỏi.

Lão già áo xanh cười lạnh lẽo:

- Người đòi mạng người!

Vừa nói, thân hình chợt biến mất giữa không trung. Trên trời dưới đất không người không còn chút dao động nào!

Lăng Tiêu lập tức nhắm hai mắt lại, sau đó tỏa tinh thần lực ra chung quanh. Chín trăm chín mươi chín thanh đoản kiếm hào quang lấp lánh đột nhiên xuất hiện, bày thành một trận pháp kỳ quái, không ngừng thu hẹp khoảng cách.

Ầm!

Ầm!

Hai tiếng nổ liên tiếp vang lên, Lăng Tiêu thấy góc đông nam kiếm trận xuất hiện hào quang dao động kịch liệt, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay liền hóa thành một luồng hồng quang, trong giây lát bắn về phía đó.

Đồng thời trong không khí truyền đến tiếng cười to của lão già áo xanh:

- Tiểu tử, ngươi trúng kế rồi!

Nói xong, chỉ thấy một bóng người chợt xuất hiện ở góc tây bắc, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh cự kiếm được hình thành từ không khí, sau đó nhắm vào cổ Lăng Tiêu hung hăng chém một kiếm.

Trong tay Lăng Tiêu đột nhiên xuất hiện một thanh bảo kiếm sáng lấp lánh, vừa nhẹ nhàng vung lên đã nghe một trận long ngâm vang dội! Sau đó thanh kiếm kia hóa thành tàn ảnh đón đỡ hư không cự kiếm do lão già áo xanh chém tới!

Tốc độ giao thủ hai bên quá nhanh, trong không khí không ngừng phát ra những tiếng nổ mạnh!

Ầm!

Sau khi hai người va chạm, Lăng Tiêu như điều đứt dây, bay vọt ra ngoài!

Đồng thời trên trời, Hàm Hàn bảo đỉnh hóa thành to lớn vô cùng, hung hăng chụp xuống lão già. Phân thân của Lăng Tiêu cầm một thanh cự kiếm màu đen, quỷ dị xuất hiện sau lưng lão già áo xanh đâm tới một kiếm!

Sau đó một đạo hào quang màu vàng đất hung hăng đánh về phía lão già áo xanh. Lại có một đạo hồng quang bắn tới. Chỉ có trên không trung, một tấm lưới màu đen vẫn đứng yên như một tên ác ma há ra cái miệng to như chậu máu.

Lăng Tiêu bị đánh bay liền nương theo cỗ lực lượng này trực tiếp lặn vào trong nước. Một cảm giác lạnh thấu xương truyền đến. Lăng Tiêu ho mạnh vài tiếng. Mấy ngụm máu tươi từ trong miệng hắn phun ra hòa vào nước thành mấy quả cầu hoa máu!

Sắc mặt lão già áo xanh chợt xanh mét, sau đó chuyển thành giận tím mặt, không ngừng ngưng kết không khí thành cự kiếm chém qua khắp bốn phương tám hướng. Đầu tiên là phân thân của Lăng Tiêu bị đánh bay đi rất xa. Sau đó là Yêu Huyết Hồng Liên kiếm bị đánh rớt xuống hồ sâu. Bên trong Hàm Hàn bảo đỉnh đang bọc lấy lão già áo xanh truyền đến một cỗ lực lượng làm người ta sợ hãi. Lão già áo xanh cả giận quát to một tiếng, một đạo kiếm khí bắn vào đỉnh, Trong đỉnh vang lên một tiếng nổ rung trời.

Thanh âm vang lên thậm chí lấn át cả tiếng thác nước reo! Hàm Hàn bảo đỉnh bị một kích này bắn tít lên trời cao. Còn Huyền Thiên lệnh bài hóa thành một đạo hào quang màu vàng đất, hung hăng nện vào lưng lão già áo xanh.

Ầm!

Cùng với tiếng va chạm là vài tiếng xương nứt vang lên!

Lão già áo xanh phun một ngụm máu tươi. Chót vót trên cao một chiếc võng màu đen lặng lẽ đến gần. Chiếc lưới như có linh tính, sau khi đến gần lão già áo xanh, thừa dịp hắn học máu, trong nháy mắt bộc phát tốc độ kinh người, hung hăng quét tới người lão già áo xanh!

Lão già áo xanh thấy cái lưới lớn này, lập tức rút lên hoảng sợ, cố chịu từng cơn đau kịch liệt, năng lượng toàn thân bộc phát, định chạy trốn. Nhưng Phệ Hồn Ma Võng đã nhanh chóng bọc lấy cánh tay trái của hắn. Một cỗ lực lượng ăn mòn đáng sợ hóa thành mấy đạo hắc tuyến, theo cánh tay trái của lão già áo xanh mà nhanh chóng lan lên!

Lão già áo xanh kêu lên kinh hãi, không chút do dự vươn tay phải chém vào khuỷu tay cánh tay trái của mình!

Tráng sĩ chặt tay!

Một dòng máu tươi bắn ra, cánh tay lão già áo xanh bị Phệ Hồn Ma Vồng quấn lấy trong khoảnh khắc hóa thành vũng máu!

Lão già áo xanh gầm lên giận dữ. Ngoại trừ mấy món bảo vật vừa nãy ra, Lăng Tiêu và người thần bí đội nón tre sớm đã biến mất chẳng thấy bóng dáng đâu.

Vốn muốn thu mấy bảo vật này vào trong túi mình thì không ngờ cái đỉnh màu đen vô cùng to lớn và tỏa ra khí lạnh căm căm lại thu toàn bộ bảo vật vào trong. Sau đó ầm ầm lặn xuống giữa hồ làm dậy lên một trận bọt nước tung tóe, sau đó tất cả nhanh chóng bình lặng trở lại.

- Lăng Tiêu! Người ra đây cho ta!

Hai mắt lão già áo xanh đỏ ngầu, cánh tay trái đứt đoạn từ khuỷu tay trở xuống, máu tươi không ngừng nhỏ xuống. Thanh âm của hắn nhanh chóng bị tiếng thác nước lấn át. Giữa trời đất trừ hắn ra chẳng còn ai cả!

- A! A!

Lão già áo xanh gầm lên điên dại. Với lão mà nói, chuyện này đã không còn dùng mấy chữ chịu thiệt thòi mà miêu tả. Đây chính là mất mặt, mất sạch mặt mũi!

Chẳng những không làm gì được tiểu tử kia, ngược lại còn mất đi nửa cánh tay của mình. Cuối cùng còn bị pháp bảo của người ta đánh cho một trận. Vậy mà ngay cả cái bóng của đối phương cũng tìm không thấy.

Hai mắt lão già áo xanh hồng lên, giận dữ hết:

- Lăng Tiêu, người nếu không ra, lão phu sẽ giết sạch toàn bộ mọi người trong căn cứ của người!

Nói xong, thân hình lão chợt biến mất giữa không trung.

Tiếng thác nước reo vẫn ầm ầm như trước. Vách núi đen phía trên vẫn sừng sững nguy nga!

Sau một lát, bóng lão già áo xanh như quỷ mị đột nhiên xuất hiện, lại quần quanh toàn bộ dòng sông đang cuộn cuộn chảy về hạ lưu. Bay qua bay lại vài vòng vẫn không phát hiện một chút dấu vết gì.

Sau khi rời khỏi, lại quay lại. Cứ như thế ba lần mà vẫn không tìm được bất kỳ dấu vết nào của Lăng Tiêu, lão già áo xanh mới mang theo vẻ thất vọng mà bỏ đi.

Lúc này, Lăng Tiêu trốn ở sau thác nước mới thở phào một hơi nhẹ nhõm. Phân thân ngồi đối diện hắn cũng nhắm hai mắt lại, bắt đầu tu luyện.

Yêu Huyết Kiếm, Liệt Thiên Kiếm, Hàm Hàn Bảo Đỉnh... Tất cả pháp bảo đều xuất hiện bên cạnh Lăng Tiêu. Chúng dường như bị một trận pháp kì dị bao bọc, bắt đầu hồi phục một cách thần tốc.

527. Chương 468: Luyện Hoá Mảnh Võ Thánh Bia (1).

Lão già áo xanh nhanh như chớp đã chạy đến phía trên căn cứ của đám Lăng Tiêu. Sau khi nhìn xuống liên giận tím mặt. Những kiến trúc phòng ốc vừa rồi còn thấy rõ môn một giờ đã bị một đám sương mù bao phủ. Bắn vào thị lực của hắn mà không ngờ không thể thấy bất cứ thứ gì bên trong. Lão già áo xanh bùng lên khí thế vô cùng mạnh mẽ, như cơn lốc xoáy mạnh mẽ cuốn xuống đám sương mù bên dưới. Nhưng không ngờ đám sương mù như bị dán chặt xuống đất, bất kể khí thế của hắn có mãnh liệt thế nào cũng không hề suy chuyển chút nào!

Còn uy áp kinh thiên do hắn thi triển ra như muối bỏ biển, không chút phản ứng! Hắn phát ra mấy đạo kiếm khí nhưng cũng chẳng thấy động tĩnh gì. Lúc này vết thương trên tay bắt đầu phát tác. Nỗi đau đớn dữ dội đến mức gần như muốn ngắt đi làm hai mắt lão già áo xanh muốn nứt ra.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời mênh mông, lão già áo xanh cũng chẳng biết làm thế nào trước trận pháp thần kỳ trong truyền thuyết kia, không kìm nổi ngửa mặt lên trời gào lên:

- Lăng Tiêu, ta tuyệt đối không tha cho ngươi!

Nói xong nhanh chóng biến mất.

Những người bên dưới bao gồm cả đám người Nam Châu liên minh Tương Vân Phong thấy lão già áo xanh bỏ đi thì đều có cảm giác sống sót sau đại nạn, sau lưng áo mồ hôi ướt đầm, sau đó ngơ ngác nhìn nhau. Lúc này hầu hết mọi người trong căn cứ vẫn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì. Bỗng nhiên trận pháp mở ra, tất cả đồng loạt giương vũ khí lên.

Tương Vân Sơn phân phó thuộc hạ mấy câu, sai bọn họ nhằm hướng Lăng Tiêu và lão già áo xanh bỏ đi khi nãy, chia ra mà tìm. Những người này lúc này mới biết thủ lĩnh vừa rồi đã chiến đấu một trận, bây giờ chẳng rõ lưu lạc phương nào. Tất cả đều không khỏi lo lắng, chẳng cần ai bảo đều tự động đi tìm.

Trương Dương mang theo chút u sầu, nhìn Tương Vân Sơn nói:

- Chỉ mong chủ nhân không gặp nguy hiểm.

Tương Vân Sơn cười cười sau đó nói:

- Chủ nhân chắc chắn là không sao.

Tương Vân Phong nhìn vẻ mặt tươi cười đầy tự tin của ca ca, trong đầu tựa như trở về hai mươi năm về trước. Ngày đó hắn mới ba mươi tuổi, còn chưa có lão luyện, suốt ngày núp dưới bóng ca ca mà an tâm tu luyện vũ kỹ. Khi đó ca ca chính là thần tượng của hắn. Trên mặt ca ca lúc nào cũng có nụ cười tự tin như thế này!

Nhoáng một cái, hai mươi năm thời gian trong nháy mắt trôi qua, vội vàng vàng. Ca ca hôm nay cũng không còn là ca ca năm đó. Tuy thấy ca ca cười như thế nhưng Tương Vân Phong lại có cảm giác hoảng hốt, không kìm được bèn hỏi:

- Ca ca, tại sao ngươi lại khẳng định như thế?

Tương Vân Sơn cười nói:

- Không thấy lão già áo xanh vừa rồi rất tức giận sao? Nếu hắn đã giết được chủ nhân, đời này quay về đây tìm đám tiểu lâu la chúng ta trút giận? Hơn nữa người không phát hiện hắn đã bị mất nửa cánh tay trái ư? Tuy rằng không biết có phải do chủ nhân chém xuống hay không, tuy nhiên chắc chắn có quan hệ với chủ nhân! Hắn chịu tổn thất lớn như vậy, lại không thể trút giận lên chúng ta. Ha ha. Còn nữa, câu nói hắn lưu lại lúc bỏ đi chứng minh rất rõ ràng là chủ nhân căn bản không có chuyện gì cả, cùng lắm là bị thương lật vật mà thôi!

Nghe Tương Vân Sơn nói thế, tâm trạng đám người Trương Dương mới bình tĩnh lại một chút.

Tương Vân Phong nghe ca ca nói hai chữ “chủ nhân” vô cùng tự nhiên, trong lòng hơi có chút chua xót. Ca ca năm đó hoàn toàn xứng với mấy chữ “con cưng của trời”. Cho dù là ai cũng phải xưng một tiếng thiếu gia! Nhưng hai mươi năm trôi qua, ca ca có thể gọi người khác là chủ nhân tự nhiên như thế...

- Ca ca, ca thật sự tính vĩnh viễn không trở về gia tộc nữa sao?

Tương Vân Phong hỏi một câu đầy cảm xúc. Nhưng hỏi xong, chính hắn cũng không thể kìm được cái suy nghĩ trong đầu là ca ca không phải muốn ly khai mà là các trưởng lão đuổi ca ca đi.

- Ca, đệ tin ca bị oan. Ca vì sao không đi nói rõ với bọn họ?

Tương Vân Phong trước mặt ca ca lại trở thành một tiểu tử non trẻ chỉ biết một lòng tu luyện như năm nào. Nếu không phải vì muốn giúp ca ca, hắn đời nào dứt khoát rời gia tộc gia nhập Nam Châu liên minh, nhậm nhện chịu nhục làm một cửu công tử con vợ cả của Tương gia!

Tương Vân Sơn cười khổ một tiếng, vỗ vai Tương Vân Phong, nói:

- Hôm nay huynh đệ chúng ta trùng phùng, ca ca rất cao hứng. Để bây giờ ta nói chị dâu đi làm vài món ngon. Đợi chủ nhân trở về, hai huynh đệ chúng ta đêm nay uống cho đã một trận! Những chuyện không vui đó không cần nhắc lại!

Tương Vân Phong im lặng. Hắn đã không còn là thiếu niên ngây thơ không biết gì của ngày xưa. Hắn thậm chí còn biết rất rõ, chuyện năm đó xét về mặt tình cảm mà nói, ngay cả trưởng lão đã tự tay phế Tương Vân Sơn cũng không thừa nhận Tương Vân Sơn phản bội, cũng không tin hắn làm như vậy!

Nhưng bằng chứng rõ ràng, cộng với việc Tương Vân Sơn cũng không hề giải thích nhiều, chỉ luôn mồm nói một câu: “Một ngày nào đó chân tướng sẽ rõ ràng, hi vọng các ngươi không phải hối hận.” Tương Vân Phong nhiều năm ở Nam Châu liên minh, lợi dụng chức quyền, âm thầm thăm điều tra sự kiện năm đó, thậm chí còn điều tra cả Nhị ca của mình, tuy phát hiện rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng nghi ngờ chung quy cũng chỉ là nghi ngờ, không có chứng cứ rõ ràng.

Còn năm đó chứng cứ bất lợi cho Hạ Tuyết Ngọc và Tương Vân Sơn lại rõ ràng như ban ngày!

Cuối cùng Tương Vân Sơn vẫn không đợi được Lăng Tiêu trở về, tự nhiên không có tâm trạng cùng đệ đệ say sưa một trận. Nhưng hắn vẫn vô cùng tin tưởng Lăng Tiêu nhất định sẽ trở về, hơn nữa chắc chắn không nguy hại gì. Hắn cùng Trương Dương và Vương Chân đang nằm trên giường bệnh nhanh chóng ổn định tình hình. Những người đi tìm Lăng Tiêu đều bị đám Tương Vân Sơn gọi về, không cho ra ngoài. Mỗi ngày đều tu luyện như mọi ngày bình thường.

Vọng Thiên Thành rất nhanh nghe được tin tức. Ngô Anh, Vương Thành và Lý Thắng ba người đích thân đến. Đi cùng còn có con gái Ngô Anh là Ngô Tú Nhi và con cả Ngô Dung.

Trên mặt mọi người đều mang theo lo lắng. Bây giờ tầm quan trọng của Lăng Tiêu với ba đại gia tộc Vọng Thiên thành không cần nói cũng biết. Bởi vì mấy loại đan dược này vừa mới bán ra, đã lập tức dẫn đến một cơn chấn động dữ dội!

Mặc dù ba nhà đã đánh giá rất cao mấy thứ đan dược này nhưng trên thực tế không đoán được sẽ dẫn đến cảnh tranh nhau mua thế này!

Toàn bộ đan dược đã được bán ra một cách hạn chế. Nhưng cho dù như thế, đợt hàng đầu tiên đến bây giờ đã bán hết sạch!

Chứng kiến các cường giả và thế lực lớn các nơi trong Nam Châu nườm nượp đổ về, ba đại gia tộc của Vọng Thiên thành bắt đầu có cảm giác nuốt không trôi, bắt đầu chịu áp lực mà không phải ai cũng có thể vượt qua.

Nhất là rất nhiều gia tộc tiếng tăm lừng lẫy ở Nam Châu, trước kia đám người Ngô Anh muốn gặp cũng không được, bây giờ lại khách khí cầu kiến bọn họ.

Còn Ngô Anh, Vương Thành và Lý Thắng đám người đó hưởng được ưu ái kinh người nhưng cũng hiểu được người ta không phải vì bọn họ mà tới. Trong mắt những người đó, bọn họ không bằng một cái đánh rắm.

Chân chính làm cho người ta khách khí là mấy đan dược thần kỳ, là người luyện đan Lăng Tiêu!

528. Chương 468: Luyện Hoá Mảnh Võ Thánh Bì (2).

Nguyên bản bọn họ muốn tìm Lăng Tiêu để thúc giục. Nhưng không ngờ lại nhận được tin như thế. Nếu không phải ba gia chủ biết Lăng Tiêu không cần phải trêu đùa bọn họ, thậm chí đã nghĩ là Lăng Tiêu cố ý tránh mặt bọn họ.

Tương Vân Sơn kể chuyện lão già áo xanh tới gây rối cho đám Ngô Anh nghe, ba đại gia chủ thành Vọng Thiên đều mù tịt, Ngô Anh nói:

- Chưa bao giờ nghe nói tới một cường giả như vậy. Tuy nhiên chuyện này cũng không có gì kỳ quái. Nam Châu quá lớn. Ngay trong Vọng Thiên thành cũng có những tuyệt thế cường giả mà chúng ta không biết

đến đứng nói chi người nọ không phải đến từ Vọng Thiên Thành. Muốn tìm hắc chẳng khác nào mò kim đáy bể!

Lý Thắng gật gật đầu, nói:

- Đúng thế. Trừ phi là Nam Châu liên minh hỗ trợ việc tìm kiếm!

Tương Vân Phong nói:

- Chuyện này tin rằng mình chủ đại nhân nhất định sẽ ra tay can thiệp!

Mọi người nghe Tương Vân Phong khẳng định như thế cũng thấy an ủi không ít.

Ngô Tú Nhi trầm mặc đứng sau lưng mọi người, tâm trạng vô cùng kém. Từ đó đến nay phụ thân không hề thả nàng ra để nàng đi tìm Lăng Tiêu. Bởi vì Lăng Tiêu quật khởi, hơn nữa những đan dược kia vừa bán ra khiến danh vọng Lăng Tiêu trong thời gian ngắn đã đạt đến một đỉnh cao mới!

Nhất cử nhất động của hắn sẽ khiến cho mọi người chú ý. Nếu lúc này truyền ra lời đồn con gái Ngô gia và Lăng Tiêu thân cận thì chắc chắn sẽ có nhiều người không muốn thấy chuyện này.

Ngô Anh không phải không muốn con gái và Lăng Tiêu ở cùng một chỗ. Thậm chí bây giờ hắn càng muốn như vậy hơn bất kỳ ai khác.

Nhưng vấn đề là ở chỗ, thế lực Ngô gia chỉ hùng mạnh ở địa bàn Vọng Thiên thành. Nếu sau khi kết hợp với Lăng Tiêu thì khả năng lớn sẽ nhanh chóng trở thành một gia tộc bị mọi người chú ý nhất. Tuy nhiên nếu có chuyện gì nguy hiểm cũng sẽ dễ dàng bị đẩy xuống vực sâu!

Bây giờ có quyền kinh doanh đan dược do Lăng Tiêu luyện chế, Ngô Anh cũng đã vô cùng thỏa mãn. Thân là gia chủ có thể khiến gia tộc phát triển vững vàng từng bước một mới là lựa chọn chính xác nhất.

... ..

Lăng Tiêu ngồi ở phía sau thác nước dưới vách đá bảy ngày liên tục không ngừng khôi phục thực lực. Trên thực tế, hắn bị thương không nghiêm trọng, thậm chí là rất nhẹ. Nhiều nhất là hai ngày là có thể khôi phục. Nhưng mấy món pháp bảo của hắn trong trận chiến này đã thể hiện không nhiều thì ít sự yếu kém thực lực.

Vốn dĩ lúc ở nhân giới, thực lực cao nhất chỉ là Kiếm Tôn. Cho nên lúc đó, bất kể là pháp bảo nào đều có thể sử dụng thoải mái để kháng địch mà không cần lo lắng bị kẻ thù làm bị thương. Sau khi tới Thánh Vực, đây gần như là lần đầu tiên Lăng Tiêu thi triển ra toàn bộ thực lực của mình. Chính là vì kiểm nghiệm một chút xem chính mình tiến vào Thánh Vực mấy năm rồi cuộc tiến bộ thế nào, đồng thời cũng muốn xem một chút, những pháp bảo này đã đủ hay chưa.

Sự thật chứng minh, Lăng Tiêu thực lực Phân Thần sơ kỳ, bản thể và phân thân quả thực rất cường đại. Tuy rằng khi đánh nhau với lão già áo xanh không có thể từ chính diện gây ra đả kích lớn. Nhưng khi Lăng Tiêu rơi xuống nước ngược dòng trốn đi, phân thân có thể điều khiển pháp bảo tiếp tục công kích, và dùng kế chặt một tay của lão già áo xanh thành công. Điều này đối với Lăng Tiêu mà nói, đã là một thành tựu rất lớn!

Bởi vì thực lực lão già áo xanh, cho dù không phải là cảnh giới tu luyện giả trung cấp thì ít nhất cũng phải là cảnh giới tu luyện giả sơ cấp đỉnh phong!

Mà bản thể Lăng Tiêu, hiện giờ mới chỉ là cảnh giới Tiên Thiên sơ cấp đỉnh phong!

Cảnh giới Tiên Thiên, kém một bậc đã là chênh lệch to lớn. Còn cảnh giới Tiên Thiên so với cảnh giới tu luyện giả chính là chênh lệch như trời và đất!

Cho dù mười vũ giả tiên thiên cao cấp đỉnh phong, cũng không thể đánh lại một tu luyện giả sơ cấp!

Bởi vì cảnh giới Tiên Thiên có thể thông qua tu luyện, không ngừng tích lũy năng lượng mà đạt tới. Còn cảnh giới tu luyện giả lại phải thông qua đốn ngộ mới có thể đạt tới!

Nhân giới cũng được, Thánh Vực cũng được, gần như mọi người tu luyện, đều là thông qua kiếm kỹ!

Ngay một tên Kiếm Tông lĩnh ngộ đối với kiếm kỹ đã đăng phong tạo cực, cao hơn những Kiếm Hoàng, Kiếm Tôn, Kiếm Thánh, Kiếm Thần cho đến vũ giả cảnh giới tiên thiên thì kiếm kỹ có thể nói đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa!

Như vậy, muốn đốn ngộ mà nâng cao thực lực, có thể tưởng tượng khó khăn như thế nào!

Nếu không, vì sao trong Thánh Vực số lượng Kiếm Thần nhiều như vậy, cảnh giới Tiên thiên cũng không ít, nhưng đạt tới tu luyện giả thì số lượng liền ít đi mấy chục lần!

Lăng Tiêu lúc trước cho dù là ở sân thi đấu Nam Châu đại hội, gặp người thực lực cao nhất cũng chỉ là tiên thiên sơ cấp đỉnh phong. Tỷ như Tương Phúc, tỷ như Vương Chân, tỷ như Thường Xuân Tiếu. Sau đó lại nói đến Ngô Anh và đại ca Bạch lão nghe nói đều có thực lực tiên thiên trung cấp. Lăng Tiêu cũng chưa từng cùng bọn họ luận bàn nhưng Lăng Tiêu tin tưởng, cho dù không dùng phân thân mà chỉ dùng pháp bảo của mình, tiên thiên trung cấp võ giả khẳng định không phải đối thủ của mình!

Vì thế, ánh mắt của Lăng Tiêu đã vượt qua tiên thiên, hướng đến tu luyện giả cường đại hơn!

Đối với Lăng Tiêu mà nói, không có chiến đấu thì không thể phát triển!

Cho nên, hôm nay gặp lão già áo xanh, Lăng Tiêu dù biết địch không lại nhưng vẫn muốn dốc hết vốn liếng cùng hắn đánh một trận chính là để xem mình và cường giả cảnh giới tu luyện giả rốt cuộc còn chênh lệch bao nhiêu!

Sự thật chứng minh rằng tuy vừa rồi vô cùng nguy hiểm nhưng Lăng Tiêu đã dùng một vết thương nhẹ để đổi với lão già áo xanh bị trọng thương!

Nếu năng lượng trong Huyền Thiên lệnh bài có thể nhiều hơn một chút, đánh cho lão già áo xanh bị trọng thương không thành vấn đề. Thậm chí bị Huyền Thiên lệnh đánh chết ngay cũng không phải không có khả năng!

Nghĩ thông suốt vấn đề này, tâm trạng lo lắng trong suốt mấy năm qua của Lăng Tiêu như được rã mây mà thấy mặt trời, phần khởi hẳn lên. Phải biết rằng, Lăng Tiêu ở trong Thánh Vực, nhìn như một đường thuận lợi, nhưng những gian khổ nguy hiểm trong đó chỉ có hắn tự làm tự biết. Ở cái nơi cười giả như rừng này, chỉ cần hơi sơ ý là sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục ngay.

Bây giờ tuy rằng thông qua đan dược gầy dựng được một chút danh tiếng nhưng lại phải đề phòng tiểu nhân đánh lén. Lão già áo xanh là người nhà ai không quan trọng, quan trọng là những người đó muốn tìm mình gây sự thật quá dễ dàng.

Lăng Tiêu thầm nghĩ vấn đề nâng cao võ thuật đã là vấn đề cấp bách như lửa cháy ngang mày rồi.

Chuyện này có thể lập tức bắt tay vào làm. Còn một chuyện, chính là vấn đề pháp bảo. Lăng Tiêu ngẫm nghĩ một chút bèn lấy ra mảnh vỡ của Thánh Bì từ trong túi trữ vật. Ở Thánh Vực, mảnh vỡ này vẫn tản ra dao động năng lượng mãnh liệt vô cùng.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm. Lần này tiểu yêu bị thương rất nặng, hơn nữa bảo kiếm mười phần yêu khí này là thứ Lăng Tiêu thích nhất!

- Tiểu yêu, ta muốn đem mấy thứ này luyện hóa cho người sử dụng!

Huyền Thiên đứng bên cạnh trong lòng giận dữ và bất bình. Rõ ràng là do bản tôn ra tay đánh người nọ bị thương nặng, công lao lớn nhất phải là ta mới đúng, sao lại thưởng cho tiểu mỹ nhân trước?

Lăng Tiêu móc ra một mảnh vỡ của Thánh Bì, sau đó trên hai tay xuất hiện một ngọn lửa màu lam nhạt. Đồng thời, tinh thần lực cường đại vô cùng của Lăng Tiêu từ từ hình thành một đạo kết giới, bắt đầu luyện hóa mảnh vỡ của Thánh Bì.

529. Chương 469: Tư Đồ Dũng Lô Kéo.

Chỉ một mảnh Thánh Bì vỡ nhỏ bằng móng tay không ngờ có thể chữa trị hoàn toàn những tổn thương trên mình Yêu Huyết Hồng Liên kiếm. Còn Lăng Tiêu thì dùng hẳn một miếng to bằng bàn tay!

Lúc trước ở Cẩm địa của Thần, Thánh Bì cao hơn trăm thước bị Lăng Tiêu chiếm hơn phân nửa! Những người khác tuy cũng ý thức được mảnh vỡ của Thánh Bì là bảo vật hữu dụng nhưng không có bản lĩnh luyện hóa như Lăng Tiêu nên thứ đồ này vào trong tay đám người đó cũng chỉ là phế liệu thôi!

Cho dù có luyện kiếm sư cao cấp lấy được thứ này, miễn cưỡng đem luyện hóa, cũng căn bản không khống chế được năng lượng khổng lồ như vậy, khả năng xảy ra nổ mạnh là vô cùng lớn.

Cho nên nói, vận khí của Lăng Tiêu thật sự là không tồi. Lăng Tiêu ngồi ở phía sau thác nước, tiếng nước rơi đập vào đá vang lên âm trời, hoàn toàn che dấu tất cả hành động của hắn.

Cho đến bây giờ, Lăng Tiêu vẫn không hiểu Thánh Bì làm từ thứ gì, phi kim phi thiết (CBRO: không phải vàng không phải sắt, ta để nguyên cho hay), cứng rắn vô cùng. Lăng Tiêu từng thử dùng kiếm chém nhỏ một mảnh vỡ ra, phát hiện căn bản không làm được.

Một tu sĩ cảnh giới Phân Thần kỳ cường đại không ngờ không làm nứt mẻ chút nào. Nếu không phải Lăng Tiêu có bí pháp luyện khí mà chỉ dùng lửa thường của thế gian để luyện hóa e là không được.

Sau khi luyện hóa, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm dung nhập mảnh vỡ của Thánh Bì tỏa ra hào quang rực rỡ. Trên thân kiếm năng lượng chậm rãi chuyển động. Thân kiếm hoàn toàn biến thành màu đỏ hồng, khôi phục bộ dáng ban đầu. Hai bên thân kiếm có một lần đen chạy dài từ chuôi kiếm đến mũi kiếm, đó là hai đường huyết mạch rất nhỏ bé. Hơn nữa Lăng Tiêu thậm chí còn cảm giác được xung quanh hai đường huyết mạch này có một cỗ lực lượng kì dị. Còn cỗ lực lượng kì dị này đến tột cùng là có tác dụng gì thì phải để ngày sau thử lại.

Lập tức, Lăng Tiêu đem Hàm Hàn bảo đỉnh, Phệ Hồn Ma Vồng và chín trăm chín mươi chín thanh Hàn Thiết đoản kiếm toàn bộ luyện hóa một lần nữa. Ba kiện pháp bảo sau khi luyện hóa uy lực tăng cao vô cùng, hoàn toàn khác hẳn trước kia. Lăng Tiêu thầm nghĩ: “Mọi người bắt đầu quen với pháp bảo trên người mình. Bây giờ đột nhiên phát hiện uy lực của chúng tăng thêm vô số lần, không biết có kinh ngạc hay không?”

Khẽ cười một cái, sau đó lấy Liệt Thiên Kiếm ra. Liệt Thiên Kiếm vốn dĩ là vật của Tương gia. Tại đại hội Nam Châu Lăng Tiêu đoạt được từ trong tay Tương Phúc. Vốn muốn trả lại cho Tương Vân Sơn nhưng Tương Vân Sơn nhất định không chịu. Lý do hắn đưa ra khiến Lăng Tiêu không thể nào phản bác. Thứ nhất, hắn đã không còn là người của Tương gia. Tuy rằng vẫn mang họ Tương nhưng đã chẳng còn chút liên quan nào với Tương gia, thế lực cao nhất Nam Châu. Thứ hai, thanh kiếm này vốn cũng chẳng phải là của hắn, mà là của Tương gia! Cho nên sau khi Lăng Tiêu đoạt được chính là chiến lợi phẩm của Lăng Tiêu!

Không thể thuyết phục Tương Vân Sơn, Lăng Tiêu đành phải tạm thời cất giữ Liệt Thiên Kiếm. Thật ra Liệt Thiên Kiếm cũng là một thanh cực phẩm bảo kiếm. Thậm chí một số điểm còn lợi hại hơn so với Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trước khi luyện hóa thêm một lần nữa. Nhưng đối với Lăng Tiêu mà nói, hắn vẫn thích Yêu Huyết Hồng Liên kiếm hơn!

Thực Sơn kiếm tu nếu không có gì bất ngờ cả đời sẽ không đổi kiếm!

Bất kể kiếm đó là cao cấp hay bình thường, kiếm chính là sinh mạng thứ hai của bọn họ, là đồng bọn thân cận nhất của bọn họ. Kiếm sẽ mang đến cho bọn họ vinh quang, làm bạn cùng họ mãi mãi cho đến vĩnh hằng!

Cho dù chết, bọn họ và kiếm sẽ chôn cùng nhau!

Nếu trong chiến đấu bị hủy có thể vì kiếm mà lập một toàn kiếm trùng (mộ kiếm). Đây chính là cách đối đãi với kiếm của mình của Thực Sơn kiếm tu. Điều này thậm chí đã trở thành một loại truyền thống, một loại tinh thần có tính kế thừa!

Năng lượng trong mảnh vỡ Thánh Bì tuy rằng vô cùng khổng lồ nhưng đáng tiếc với Huyền Thiên mà nói chẳng có chút tác dụng nào cả! Hơn nữa, Huyền Thiên dường như không gì không biết lại chẳng biết gì về thứ đồ này. Cho nên, Huyền Thiên cũng chỉ có thể chọn cách tự mình chậm rãi tu luyện để khôi phục. Trải qua mấy trận chiến đấu, giữa Huyền Thiên và Lăng Tiêu dường như đã hình thành một loại tín nhiệm kỳ lạ.

Nếu Lăng Tiêu có nguy hiểm, Huyền Thiên nhất định sẽ không chút do dự xông ra ngoài. Bởi vì Huyền Thiên rất rõ ràng, trên đời này, muốn tìm được người thứ hai tu luyện giống như Lăng Tiêu gần như không có khả năng! Hắn đã chờ đợi rất nhiều năm, không muốn lại chờ đợi. Chỉ có ở bên cạnh Lăng Tiêu, Huyền Thiên mới có thể nhanh chóng khôi phục thực lực bản thân.

Sau khi Lăng Tiêu đem tất cả pháp bảo luyện hóa một lần nữa, lại cùng phân thân ở một chỗ tu luyện thật lâu. Phân thân của Lăng Tiêu và bản thân hắn đều không phải là thánh nhân trong truyền thuyết có phân thân tính cách độc lập, cho nên giữa hai bên tự nhiên cũng không có gì cần phải nói.

Kể từ đó, thời gian lặng lẽ trôi qua một tháng.

Đan dược lúc trước Lăng Tiêu để lại cho Tương Vân Sơn cũng sắp xài hết. Mà trong khoảng thời gian từ

Gã phó đội trưởng kia cười lạnh, nói với Công Tôn Hoàng:

- Công Tôn Hoàng, chẳng lẽ ngươi muốn làm phản phải không?

Cơ thể Công Tôn Hoàng khẽ run lên, ánh mắt lộ ra sự mâu thuẫn, do dự một lát rồi nói:

- Mời phó đội trưởng đại nhân trở về đi, hãy nói với tổ tiên của ta, là Công Tôn Hoàng bất hiếu...

- Tốt, tốt lắm!

Tên phó đội trưởng tái mét mặt, thật không ngờ, một tên Kiếm Thánh nhỏ nhoi lại dám cãi lời mình, nói liên thanh:

- Công Tôn Hoàng, đây chính là lựa chọn của ngươi, ngàn vạn lần đừng hối hận.

Công Tôn Hoàng dưới Nhân giới cũng là người đứng đầu một phương thế lực tất nhiên là tài trí mưu lược kiệt xuất, một khi đã thật sự vứt bỏ gong cùm xiềng xích há lại sợ gã trung niên kia đe dọa? Trôi nổi trên không, lạnh lùng liếc nhìn tên phó đội trưởng, lạnh nhạt nói:

- Tương lai lão hủ sẽ thế nào, không làm phiền ngài phải lo lắng.

Nói xong quay đầu lại nói với Lăng Tiêu:

- Tiêu hữu vì lão phu mà bênh vực lẽ phải, lão phu vô cùng cảm kích. Bọn họ là người Phương gia, Phương gia ở Tây bộ Nam châu, cách đây hơn một vạn ba nghìn dặm. Một đội nhân mã này của lão phu cũng là lực lượng của Thắng Thiên phái trực thuộc Phương gia. Phương gia thế lực hùng mạnh, mà quan trọng hơn, sau lưng Phương gia, chính là Tương gia...

- Lão già kia, lão muốn chết!

Phó đội trưởng gầm lên giận giữ, trong giây lát cả người bùng lên một cỗ khí thế hùng mạnh, kiếm vung lên, một đạo kiếm khí chém thẳng tới Công Tôn Hoàng!

Vương Chân sau lưng Lăng Tiêu sớm đã chờ cả ngày rồi, thấy thế không nhịn được thét dài một tiếng, cầm kiếm trong tay bay vọt về phía trước!

Ầm!

Hai đạo kiếm khí va chạm nhau, một trận nổ bùng lên khiến năng lượng dao động kịch liệt. Lại nhìn, thân thể gã trung niên đội trưởng giống như đứt dây bị cuồng phong cuốn đi, quay cuồng trên không, hung hăng đập mạnh vào vách núi phía xa!

Mà Vương Chân thì lạnh lùng đứng yên trên không, mắng một câu:

- Ngủ giấc!

Công Tôn Hoàng ghen hờn nhìn trân trối, đứng chôn chân tại chỗ, ánh mắt khó tin. Bất kể ra sao thì lão cũng không thể tưởng tượng được, Lăng Tiêu tiểu hữu hần không sai biệt lắm so với mình, sao có thể nắm giữ những thủ hạ dũng mãnh bậc này!

Lăng Tiêu thì chẳng thèm liếc mắt nhìn một cái, thản nhiên cười nói:

- Công Tôn tiên bối, người tiếp tục nói đi.

Lúc này Công Tôn Hoàng mới phục hồi tinh thần, kinh ngạc nhìn Lăng Tiêu:

- Tương gia tiểu hữu chắc đã nghe nói qua, là một trong hơn trăm thế lực đỉnh cấp trong Nam châu! Ôi, đừng nhìn gã phó đội trưởng này có thể dễ dàng chiến thắng, hần mới chỉ có thực lực Kiếm Thần bậc ba thôi, tuy rằng hần là một tiểu đầu mục của Thắng Thiên phái, nhưng trong cả Phương gia thì hần chỉ là một tên tiểu nhân vật mà thôi! Tổ tiên của ta phi thăng Thánh Vực đã mấy ngàn năm, hiện giờ tuy là Kiếm Thần bậc bốn, nhưng trong Thánh Vực này cường giả như rừng, ài!

Công Tôn Hoàng nói xong, lại tiếp:

- Tên phó đội trưởng kia nói đánh thì đánh rồi, nhưng tên đội trưởng dưới kia các người ngàn vạn lần đừng có trêu chọc hắn, người nọ là con cháu chi phụ của Phương gia đó! Thế lực rất lớn, không phải người chúng ta có thể trêu chọc!

Lời nói của Công Tôn Hoàng tất nhiên là ý tốt. Lão vẫn ở bên ngoài tìm kiếm khoáng sản, tìm kiếm cứ điểm thích hợp để phát triển môn phái, cho nên Công Tôn Hoàng không rõ ràng lắm những chuyện xảy ra mấy năm qua ở Nam Châu, mà lão càng không biết, vị tiểu hữu này hiện giờ đã nổi danh toàn bộ Nam châu!

Đừng nói là một thế lực cỡ trung, cho dù là thế lực đỉnh cấp cho dù nhìn thấy Lăng Tiêu cũng phải nhượng bộ ba phần!

Tuy không thể đại diện cho thực lực chính thể của Thực Sơn kiếm phái trước mắt, nhưng đám người Lăng Tiêu tuyệt không phải người dễ chọc.

Một kích của Vương Chân đánh bay gã phó đội trưởng khiến lũ bay theo sau gã phó đội trưởng sợ hãi. Vừa rồi bọn chúng còn vênh váo tự đắc, ngạo mạn không chịu nổi, vốn nghĩ ở nơi thâm sơn cùng cốc thế này, lại là đám người từ Nhân giới lên giống Công Tôn lão nhân, chẳng phải một đám búp bê nhà, yếu ớt không chịu nổi một kích sao?

Nhưng thật không ngờ, những tên búp bê yếu ớt dường như không chịu nổi một kích ấy... là chính bọn chúng!

Ở phía dưới còn có mười mấy người, giờ này đã bay hết lên trời, trong đó một tên thanh niên thấp béo giận giữ hét lên với Công Tôn Hoàng:

- Công Tôn Hoàng, người dám phản bội gia tộc! Phương gia ta tuyệt sẽ không bỏ qua cho người!

Lăng Tiêu cau mày lại, sau đó nhìn tên thanh niên thấp béo, lạnh lạnh nói:

- Tục danh của Công Tôn tiền bối cũng có thể để cho các người tùy tiện kêu sao? Còn hô đại gia tộc nữa chứ, ta nhổ vào! Cha mẹ người không dạy cho người làm người phải có lễ phép sao..

Không đợi nói xong, bóng dáng Lăng Tiêu đã biến mất, ngay sau đó chợt nghe “bốp” một tiếng giòn tan, tiếng vang kia khiến song phương gần như đều theo bản năng cảm thấy nóng bừng cả mặt.

Công Tôn Hoàng lại cả kinh trợn trắng mắt, đứng yên một chỗ tự hỏi. Vừa rồi lão nhắc nhở Lăng Tiêu đừng đi trêu chọc tên đội trưởng này, thực ra không phải e ngại Phương gia kia. Địa vực Nam châu rộng lớn, các gia tộc đều có phạm vi thế lực riêng. Kỳ thực, cho dù chọc tới Phương gia thì chỉ cần rời xa phạm vi thế lực gia tộc đó, Công Tôn Hoàng tin rằng tổ tiên mình cũng không bị liên lụy. Vốn bản thân mình trong mắt Phương gia chỉ là một tiểu nhân vật vô danh mà thôi, làm sao đáng giá cho họ quan tâm tới chứ?

Trong lòng Công Tôn Hoàng cũng rất rõ ràng, đừng nhìn cái tên tiểu tử kia vừa thấp vừa béo mà lầm, trên thực tế hắn lại có thực lực Tiên thiên sơ cấp đó! Công Tôn Hoàng trước kia từng nhìn qua một lần, đội ngũ này giật dây dụ cho đội trưởng hiển lộ một chút thực lực, kết quả là tên thấp béo kia bùng nổ khí thế ra, chỉ kém chút đã dọa cho Công Tôn Hoàng tè ra quần rồi, bộ dạng chật vật không chịu nổi, khiến cho mọi người xung quanh cười vang.

Cũng từ khoảnh khắc đó mà Công Tôn Hoàng chân chính cúi thấp đầu xuống, trong lòng chỉ có thể cảm thán: vô không bằng người, vô không bằng người a!

Một người muốn phát triển trong Thánh Vực thì phải có hiểu biết nhiều về Thánh Vực, Công Tôn Hoàng bỗng nhiên phát hiện, lý tưởng trước đây dưới Nhân giới của mình mới ngày thơ bao nhiêu!

Đầu tiên, không cần nói gì khác, võ giả Thánh giai còn có thể hấp thu thiên địa linh khí, cũng có thể dẫn thăng lên Thần cấp, nhưng tới Thần cấp rồi thì tu luyện lại cần tinh thạch! Nếu không có tinh thạch mà chỉ dựa hết vào thiên địa linh khí thì căn bản là không có biện pháp tu luyện lên cảnh giới cao hơn!

Một tán nhân độc hành muốn có tinh thạch nhất định phải có gì đó tương ứng để trao đổi, đi mua, mạo hiểm tìm kiếm bảo vật? Chỉ sợ bảo vật chưa thấy mà đã phải trả giá bằng mạng sống rồi!

Công Tôn Hoàng cũng đã hoàn toàn lý giải được, vì sao nhiều Kiếm Thần như vậy lại cam tâm tình nguyện đi các quặng tinh thạch làm thợ mỏ, thậm chí vì một vị trí này mà phát sinh tranh chấp...

Võ giả Tiên thiên thì sao, cứ như vậy bị Lăng Tiêu tiểu hữu cho một cái tát? Cho dù là đánh lén đi nữa... Công Tôn Hoàng cười khổ không ngừng, việc này cũng buồn cười giống như khi dưới Nhân giới lại có một Ma Kiếm Sư lại muốn đánh lén lão! Không đợi đối phương lại gần đã bị mình chém làm hai đoạn rồi!

Nghĩ vậy, Công Tôn Hoàng đột nhiên sững sốt, nhìn về mặt đám thanh niên đứng sau Lăng Tiêu vẫn thản nhiên như thường, lại nhìn Lăng Tiêu, ánh mắt lại tràn ngập sự kinh hãi.

Có thể một tát đánh bay một Tiên thiên sơ cấp võ giả, Lăng Tiêu tiểu hữu này hắc, hắc đã có thực lực thể nào vậy?

Lăng Tiêu đứng yên trên không, nhìn gã Phương thiếu gia đang giận tím mặt kia, người này tuy là con cháu chi phụ, nhưng nếu là con cả thực sự thì cái danh xưng thiếu gia này cũng thích hợp đi. Một gia tộc lớn như thế chi phụ khẳng định là vô số kể, có thể ở tuổi này bước vào Tiên thiên so với con cháu trực hệ có lẽ cũng không cách quá xa.

Lăng Tiêu vừa động thủ cũng đã nhìn ra, cái tên thiếu gia này có lẽ cũng giống Ngô Tú Nhi, là dùng linh dược mới đạt thành Tiên Thiên cao thủ! Thoạt nhìn thì rất mạnh, nhưng thực tế chỉ là cái gỏi thêu hoa mà thôi, trông được mà dùng không được!

Lăng Tiêu không phản ứng trước uy hiếp của thiếu gia chi phụ của Phương gia, mà nhìn Công Tôn Hoàng:

- Vậy nhóm của người sao lại tới đây? Còn muốn thành lập thế lực nữa?

Công Tôn Hoàng cắn răng một cái, nhẹ giọng nói hai chữ:

- Tinh thạch!

Lăng Tiêu giật mình, sau đó nhìn thoáng qua Vương Chân, hai người liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương, Lăng Tiêu thở dài: “Ngàn vạn lần không thể coi thường người khác, trong Thánh Vực người tài vô số!

Công Tôn Hoàng nghĩ thầm, dù sao thì cũng không về Thánh Thiên phái được, đơn giản hoặc không làm, đã làm là làm đến cùng, kể hết những chuyện đã trải qua cho Lăng Tiêu biết. Lăng Tiêu vừa nghe mới biết, việc này là xảy ra trên người mình. Thủ hạ của mình khi phát hiện được quặng tinh thạch kia thì nhóm người Phương gia đang ở ngọn núi bên này, bọn họ cũng đan tìm quặng mỏ cho nên đối với người cùng nghề rất có mẫn cảm, mắt thấy người nọ dừng lại một lúc lâu, sau đó tất nhiên cũng rất coi trọng.

Kết quả phát hiện quả thực có một mỏ tinh thạch, lập tức trở về gia tộc bẩm báo, một bên chuẩn bị người, trước mắt chặt chẽ chiếm cứ nơi này đã rồi nói sau!

Lăng Tiêu nghe nói xong thì tên thiếu gia Phương gia mặt sừng vù in dấu bàn tay lạnh lùng cười:

- Khẩn trương rút ngay đi, trở về nói cho chủ các người, để cho chúng đi ra xa xa thành Vọng Thiên một chút, an phận thủ thường mà phát triển địa bàn của mình đi!

532. Chương 472: Công Tôn Hoàng Gia Nhập.

Lăng Tiêu bình tĩnh nói, đám người Vương Chân cảm giác được một lòng nhiệt huyết dâng lên, dường như muốn phá thể mà ra! Lời nói của Lăng Tiêu khiến cho nhiệt huyết sôi trào, không thể không cảm động!

Ai nguyện ý đập đầu bái lạy một chủ công yếu nhược, oan ức sống qua ngày? Ai không muốn oanh oanh liệt liệt sáng tạo một sự nghiệp, lưu danh sử sách?

Chủ công kiêu ngạo sao? Không, một chút cũng không?

Vương Chân và những người thanh niên sau lưng Lăng Tiêu chỉ hận Lăng Tiêu không thể kiêu ngạo hơn nữa mới tốt!

Mà Công Tôn Hoàng tới giờ mới thực sự rõ ràng, người trước mắt này đích thực là tiểu hữu Lăng Tiêu năm đó, nhưng khí chất bình tĩnh thông dong kia, đã sớm không còn là thiếu niên năm đó nữa rồi!

Trong lúc nhất thời, trong lòng Công Tôn Hoàng ngổn ngang trăm mối. Ánh mắt nhìn Lăng Tiêu có vui mừng, cũng có mất mát, ai không từng trẻ tuổi? Trong lòng ai không từng có kiêu ngạo riêng của mình? Có thể trở hết tài năng nơi Nhân giới, dựa vào sức lực bản thân phi thăng Thánh Vực, nói trắng ra, có ai không phải tuần kiệt trong loài người? Ngoài miệng thì nói không sao, nhưng trong lòng lại có ai nguyện ý thừa nhận mình không bằng người khác.

Nhưng đối với trạng thái của Lăng Tiêu lúc này, đáy lòng Công Tôn Hoàng không thể không xuất hiện cảm giác vô lực: ta, không bằng người!

Lăng Tiêu là loại người kiêu ngạo ương ngạnh sao? Nghiêm khắc mà nói, cũng không phải! Người khác không trêu chọc tới hắn, hắn ít khi chủ động đi khiêu khích đối phương. Nếu nói phản kích cũng là sai lầm, cũng là một loại kiêu ngạo, vậy thì trên đời này sẽ không có người không hề kiêu ngạo!

Dù sao, loại người mà kẻ địch đánh tới tận cửa còn có thể khiêm tốn ẩn nhẫn không nhiều.

Lúc này, từ vách núi đối diện truyền tới tiếng đất đá rơi xuống. Gã phó đội trưởng bị Vương Chân một kiếm đánh bay từ từ đi ra, khoe miệng chảy máu tươi, lảo đảo bay về phía này. Xem tình hình thì cũng là miễn cưỡng vận một ít chân khí mới không bị rơi xuống.

Mà tên thủ lĩnh, thiếu gia chi phụ Phương gia lấy tay bưng chặt bên mặt sưng phù do bị Lăng Tiêu tát, ánh mắt như cha mẹ chết nhìn chăm chăm Lăng Tiêu, trong đó tràn ngập sự khó tin:

- Người, người nói gì? Tiểu tử, có giỏi, người lặp lại lần nữa coi?

Lăng Tiêu theo dõi hắn, ánh mắt bình tĩnh khiến cho người ta muốn phát cuồng, cũng không lặp lại như ý nguyện. Trong mắt Vương Chân lóe ra hàn quang, nhẹ giọng nói bên tai Lăng Tiêu:

- Chủ công, những người này đã biết bí mật quảng mạch này, chúng ta có nên...

Lăng Tiêu khoát tay áo, nói:

- Mấy con cá nhỏ tôm nhỏ, không thể nâng nổi một cành hoa.

Trên thực tế, trong lòng Lăng Tiêu cũng không muốn làm gì khác, tới lúc đó bày ra đại trận, mặc cho người tới là ai, muốn xông vào cũng chỉ có đường chết! Từ quận Bạch Lộ mang về nhiều thanh niên thiên tư trác tuyệt như thế, nếu không có cơ hội tập luyện sao có thể trưởng thành? Chẳng lẽ phải mấy trăm năm sau lập tức giống như tên thiếu gia chi phụ Phương gia này sao? Không kể Tiên thiên cảnh giới, mà đến cả thực lực cấp bậc Kiếm Thần cũng không phát huy ra nổi!

Tu luyện thành một thằng ngốc, đó không phải thủ hạ mà Lăng Tiêu muốn.

Hơn nữa còn có Công Tôn Hoàng xa cách đã lâu, năm đó lúc thấy Công Tôn Hoàng nói chuyện tao nhã biết bao? Lăng Tiêu không muốn bị một ít nhân vật rác rưởi ảnh hưởng tâm tình mình.

Lăng Tiêu và Vương Chân không coi ai ra gì, khiến những người bên Phương gia giận tím mặt, nhưng khiếp sợ thực lực hùng mạnh của đối phương, có giận mà không dám nói. Vị thiếu gia mập lùn há mồm, lộ ra hàm răng hô ngà vàng, miệng hùm gan sứa nói:

- Người, người dám báo danh không? Nếu Công Tôn lão nhân đã nói, ta cũng không sợ nói cho người biết, hôm nay người đắc tội ta, bồi nhọ thể diện Phương gia, cũng gián tiếp bồi nhọ thể diện Tương gia! Phương gia và Tương gia quyết sẽ không bỏ qua cho người! Còn nữa, ở đây rõ ràng là do chúng ta phát hiện trước, đến lúc đó, chờ cường giả Phương gia chúng ta tới, các người ngàn vạn lần đừng hối hận!

Vương Chân lãnh ngạo nhìn vị thiếu gia Phương gia này, chán ghét nhú nhú mày, hỏi:

- Nói xong chưa?

Sắc mặt thiếu gia Phương gia mập lùn đỏ bừng, gần như che lấp cả dấu tay của Lăng Tiêu, cả giận nói:

- Các người, các người khinh người quá đáng! Còn giấu đầu lòi đuôi, ngay cả tên cũng không dám báo! Đồ nhát gan!

- Nói xong rồi thì rút đi, chủ công chúng ta không thích nhìn thấy người.

Vương Chân thản nhiên nói:

- Mặt khác, môn phái chúng ta gọi là Thực Sơn! Tông chủ của chúng ta gọi là Lăng Tiêu! Trở về nói cho gia chủ nhà người, không có việc gì thì đừng tới tìm chết.

Vị thiếu gia mập lùn nghe Vương Chân nói xong, sắc mặt giận giữ, lại thấy thân mình Vương Chân nhoáng lên một cái đã bày ra tư thế công kích, lập tức không thêm quan tâm tới đám thủ hạ nữa, thân hình như một luồng khói mờ ở xa tít, còn truyền lại một tiếng kêu to đầy thê lương:

- Phương gia sẽ không bỏ qua cho các người!

Đội trưởng cũng chạy rồi, còn lại đám tay chân đương nhiên cũng không dám nói thêm một lời, cả đám mặt xám như tro theo đuôi. Tên phó đội trưởng bị thương nặng phải đi sau cùng. Nếu lúc ấy Vương Chân không thu tay lại, thì bằng thực lực Vương Chân, một kích ấy oanh sát chỉ là chuyện hiển nhiên.

Trong khoảnh khắc, đám người đó đều biến thành ánh sáng bay đi hết. Lăng Tiêu và Công Tôn Hoàng cũng nhau hạ xuống bãi đất bằng, thấy phía dưới còn có một ít lều trại mà người Phương gia lưu lại.

Vương Chân lạnh lùng xem xét, sau đó phân phó vài người bên cạnh:

- Ném mấy cái lều rách nát này đi cho ta! Một đám đui mù, không ngờ cũng dám nghĩ tới chuyện chiếm lĩnh nơi này!

Lăng Tiêu cười cười, không ngăn trở Vương Chân dùng phương pháp cổ vũ sĩ khí này. Đối với những người mới này, thật sự là cần dùng phương pháp khích lệ sĩ khí này, nếu không làm sao hôm nay Lăng Tiêu cũng không thay đổi như vậy.

Hai người Công Tôn Hoàng và Lăng Tiêu đi dọc theo mép của vùng đất bằng này, tới một chỗ mép vực sâu vô tận, dưới là sương mù dày đặc, giống như mây cuộn cuộn dưới chân họ, khiến cho người ta không thể thấy được tình hình phía dưới. Tiếng thác nước ầm ầm cùng với hơi nước bay lên, ánh sáng chiếu vào tạo ra cầu vồng bảy sắc, vô cùng xinh đẹp.

Lại nhìn về phía trước, hai tòa núi lớn vô cùng, cũng có đầy trời mây trắng lượn lờ, quanh năm không tiêu tán.

- Nơi này thực sự là một nơi rất tốt!

Công Tôn Hoàng cảm thán nói, sau đó xoay người lại, nhìn Lăng Tiêu, ánh mắt mang theo sự lo lắng:

- Tiểu hữu, ngày xưa thấy cậu bình tĩnh làm việc trầm ổn, sao hôm nay lại có phần kích động như vậy! Vô duyên vô cớ đắc tội với họ, thật sự là không phải... hơn nữa, nếu đắc tội rồi, còn không bằng...

Công Tôn Hoàng nói xong, trong mắt hiện lên một chút tàn nhẫn.

Lăng Tiêu khẽ cười nói:

- Lăng Tiêu trước có lẽ nên nói tình hình của ta gần đây với tiền bối trước, tiền bối sẽ hiểu tại sao Lăng Tiêu lại làm như thế.

Lập tức, Lăng Tiêu kể lại phần lớn quá trình phi thăng tới Thánh Vực cho Công Tôn Hoàng, đương nhiên, bí ẩn nghịch thiên như phân thân này đã bị loại trừ.

Công Tôn Hoàng nghe xong thốt thức không ngừng, đối với tốc độ tu luyện của vị tiểu hữu vong niên này quả thực chỉ có thể dùng từ không thể tưởng tượng để hình dung. Công Tôn Hoàng thở dài nói:

- Không biết so với đứa con cưng của Nhân giới Vân Chi Lan năm đó không biết thế nào? Nhưng tiến cảnh của tiểu hữu tin rằng nhất định không chậm hơn Vân Chi Lan! Năm đó lão hủ còn tưởng, tiểu hữu phi thăng Thánh Vực còn cần trăm năm nữa, hiện tại xem ra, là lão phu xem thường cậu rồi.

Công Tôn Hoàng nói xong, thả ống tay áo xuống, chấp tay sau lưng, trên người đã khôi phục lại khí độ năm đó nơi Nhân giới, sau đó nhẹ giọng nói:

- Nhưng hôm nay tiểu hữu làm như vậy, theo như lão hủ xem, có lẽ là hiểm chiêu. Thế lực Phương gia nghe nói tuy chỉ là trung cấp gia tộc, nhưng cao thủ vô số. Ta gia nhập Thánh Thiên phái này là lực lượng trực

tiếp của Phương gia, trong đó chưởng môn nhân ta đã từng đứng ở xa mà nhìn thấy, cảm giác không thấy chút dao động nào, lý ra thì đã đạt tới cảnh giới Tu luyện giả, nghe nói là cao cấp, nhưng chưa thấy hấn ra tay. Không biết trận pháp của tiểu hữu có thể ngăn được công kích của đối phương không?

Lăng Tiêu mỉm cười. Năm đó Huyết Sát La Thiên Kiếm Trận đã từng dương oai Tu Chân giới, vây bắt một gã Độ Kiếp kỳ! Cho dù có là cường giả đại viên mãn nếu không bận tâm thể diện mà cưỡng ép công kích sơn môn mình, cứ tiến vào rồi tính!

Tuy nhiên, loại chuyện này nói ra giống như là khoe khoang vậy. Lăng Tiêu chuyển khỏi đề tài quá khứ, nói:

- Kế tiếp, tiền bối có tính toán gì chưa? Nếu không muốn tới nơi nào khác, không ngại thì ở lại nơi này với ta, người cũng thấy rồi đó, trước mắt nhìn ta thì rất phong quang, nhưng người bên cạnh đều là thanh niên, thiếu, chính là loại người lão luyện thành thực.

Trên mặt Công Tôn Hoàng hiện lên nụ cười thâm:

- Tiểu hữu, cậu cũng đừng làm khó lão phu, vì nguyên nhân Kiếm nhi lão phu mới chiếm được tiện nghi, trước mặt cậu tự xưng một tiếng trưởng bối, nhưng thực tế thì người bên cạnh người lão phu cũng đã nhìn ra, chỉ sợ kém nhất đã là Kiếm Thần. Lão phu tiến vào Thánh Vực đã mấy năm, tu vi không hề tiến thêm, vẫn dừng lại trước Thánh cấp bậc hai, cho dù ở lại bên cạnh cậu thì có thể trợ giúp được gì? Có lẽ còn trở thành cái cớ cho Phương gia kia, đến lúc đó thành ra liên lụy cậu, lão phu sẽ không còn mặt mũi mà hành tẩu trên Thánh Vực này nữa đâu, ha ha.

Lăng Tiêu nghe lời nói của Công Tôn Hoàng, trong lòng cũng có cảm giác không thoải mái. Vốn hấn cũng từng nghĩ tới, trong Thánh Vực khinh thường người Nhân giới, nhưng lại không ngờ là nghiêm trọng như thế. Chỉ sợ, hiện tại trong lòng rất nhiều người Thánh Vực, mình không được tính là người Nhân giới nữa chứ? Có lẽ trong mắt họ, mình không hơn không kém chỉ là một ngoại tộc!

Nghĩ vậy, Lăng Tiêu trầm giọng nói:

- Tiền bối ngàn vạn lần đừng tự coi nhẹ mình. Thánh Vực có khởi điểm khác với Nhân giới, hơn nữa trong Thánh Vực không phải toàn là cường giả. Sau khi ngài tiến vào Thánh Vực nếu vẫn phải đi cùng với người của Phương gia thì làm sao có thời gian tu luyện? Chúng ta dưới Nhân giới mỗi khi muốn nâng cao cảnh giới đều rất vất vả, nhưng trong Thánh Vực linh khí cực kỳ dư thừa, tới cảnh giới Kiếm Thần lại có tinh thạch phụ trợ, ngày đêm hấp thu tiến hành tu luyện. Nếu như vậy mà tiến cảnh còn không nhanh thì bọn họ làm gì còn mặt mũi gì mà sống? Năm đó tiền bối từ một Kiếm Thị một đường tiến thẳng lên Kiếm Thánh đã từng lùi bước hay chưa?

Trên mặt Công Tôn Hoàng hiện lên màu đỏ, ánh mắt như nhớ lại, trầm giọng nói:

- Lão phu, chưa bao giờ từng lùi bước!

Lăng Tiêu cười rộ lên:

- Trong Thánh Vực này, thiên thời, địa lợi, nhân hòa tất cả đều có, người sợ cái gì?

Công Tôn Hoàng nghe xong Lăng tiêu nói, sững sờ, sau đó bỗng nhiên cười lớn:

- Ha ha, đúng vậy, ta sợ cái gì chứ? Đúng vậy, ta sợ cái gì đây? Lão phu năm nay đã sáu trăm tuổi, nhưng so với những người trong Thánh Vực này căn bản là trẻ đến không thể trẻ hơn, ôi, Nhân giới khiến người ta già đi, ai!

Công Tôn Hoàng nói xong, tinh thần diện mạo xảy ra thay đổi thật lớn, sau đó chấp tay thi lễ với Lăng Tiêu khiến hấn phải né tránh, Công Tôn Hoàng nghiêm túc nói:

- Tiểu hữu, đây là lần cuối cùng lão phu xưng hô như thế với cậu, cậu nói rất đúng, là ta đã quá cố chấp rồi, trái tim ta cũng không tốt. Hôm nay nếu không có tiểu hữu khai đạo, Công Tôn Hoàng ta sợ rằng cứ mãi tầm thường lẫn lộn không có chí tiến thủ như vậy thôi, chết già trong Thánh Vực, chung quy lại chỉ còn là nắm đất vàng mà thôi! Cái gọi là có chí không ở tuổi già, tiểu hữu trên người có một khí chất khiến cho ta có thể ngộ đạo, lại nói, cũng thật khiến người ta hâm mộ. Từ giờ trở đi, lão phu nguyện vì tiểu hữu đi theo làm tùy tùng, chỉ cần dùng đến, quyết không dám từ!

Lăng Tiêu liên tục cười khỏ nói:

- Tiên bối, người nói cái này là từ đâu nói lên vậy, trong Thục Sơn phái ta, ta tất nhiên là đồng ý, nhưng người như vậy, bảo ta làm sao mà...

Công Tôn Hoàng lắc đầu, ánh mắt đảo qua những thủ hạ của Lăng Tiêu, tuy rằng đang bận rộn dọn dẹp nhưng đều chú ý bên này, liền kiên định tâm tư mình, nói:

- Không có quy củ không thành quy cách, ta và họ không có gì khác biệt, thậm chí ngay trong những thủ hạ của cậu rất nhiều người nhìn thì trẻ tuổi, nhưng thực tế còn lớn tuổi hơn cả lão phu, nếu ta ăn một viên Trú Nhan Đan của tiểu hữu có lẽ cũng sẽ khôi phục gương mặt trẻ trung kia! Hôm nay tiểu hữu đồng ý cho ta là ngoại lệ, ngày sau người càng ngày càng nhiều thì khó phải không, còn có thể có nhiều ngoại lệ được sao?

- Vậy...

- Tông chủ, tôi gọi như vậy hẳn không có vấn đề, cậu chính là người đứng đầu, cậu cứ coi lão phu là một thành viên môn phái của cậu đi, bằng không, tôi cũng không có cách khác đối xử với cậu!

Công Tôn Hoàng mỉm cười, bình tĩnh nhìn Lăng Tiêu.

Đám thủ hạ bên kia của Lăng Tiêu càng xúc động hơn, mặt khác, lại cảm thấy lão nhân này thực tự biết mình. Nếu Công Tôn Hoàng gia nhập trận doanh của Lăng Tiêu mà còn lấy thân phận trưởng bối dưới Nhân giới mà nói chuyện với Lăng Tiêu, khẳng định là sẽ có nhiều người không thoải mái.

Dựa vào cái gì mà lão có thể đứng phía trên mọi người? Mà nếu Công Tôn Hoàng không gia nhập trận doanh của Lăng Tiêu, nhưng lại trường kỳ ở bên Lăng Tiêu tất nhiên là không thích hợp. Rất nhiều chuyện tình bí mật không thể lộ ra với lão, có vẻ thành người ngoài, như vậy bên người Lăng Tiêu sẽ lại có thêm những ý kiến khác.

Cho nên, Công Tôn Hoàng làm như vậy không có chút vấn đề, thể hiện đầy đủ bản lĩnh trí tuệ của lão. Mà Lăng Tiêu cũng hiểu được đạo lý này, cho nên cũng thuận nước đẩy thuyền mà đáp ứng.

Sau khi về đến nhà, khiến Lăng Tiêu phi thường cao hứng chính là trong căn cứ, lại tới thêm hai lão nhân nữa.

533. Chương 473: Sở Trường Nhất Của Lăng Tiêu.

Hai lão nhân này đều không phải là người xa lạ. Một người là Bạch lão, huynh trưởng kết nghĩa của Lăng Tiêu, là thầy thuốc nổi tiếng ở thành Vọng Thiên, là cường giả cảnh giới Tiên Thiên trung cấp!

Mà người kia, còn lại là sư phụ của Trương Dương, tên là Lục Hải, tu vi cao thâm khó lường, đã đạt tới cảnh giới Người Tu Luyện trung cấp!

Tục ngữ nói: nhà có người già, như có bảo vật! Mà sự gia nhập của hai lão nhân này, đối với Lăng Tiêu càng có thêm ý nghĩa đặc biệt: Một thể lực ở trong quá trình quật khởi, nếu không có vài người cường giả chân chính vừa nổi tiếng vừa có thực lực trấn thủ, thì đó không chỉ là vấn đề khiến người ta xem nhẹ thôi!

Giống như lão già áo xanh trước kia, muốn đến muốn đi thoải mái, tuy rằng thời điểm đi có hơi chật vật, còn bị chặt đứt nửa cánh tay. Nhưng toàn bộ thủ hạ của Lăng Tiêu không có người nào có đủ sức chống lại, cứ như vậy tro mắt nhìn người ta nói nặng nói nhẹ rồi ung dung rời đi!

Nếu lúc ấy có cường giả trung cấp Người Tu Luyện như Lục Hải trấn thủ, tin rằng lão già áo xanh kia khẳng định không dám kiêu ngạo như thế. Thục Sơn phái ở trong mắt người Thánh Vực hiện nay, tuy rằng vẫn là một môn phái lấy đan dược thần kỳ là việc chính. Người bình thường khẳng định sẽ không dễ dàng đắc tội với Lăng Tiêu. Nhưng trên đời này, trước nay luôn không thiếu người xấu thấy hơi tiền liền nổi lòng tham, mà trong số những người này lại có không ít võ giả thực lực mạnh mẽ.

Bởi vậy, toàn bộ dựa vào một Lăng Tiêu và một đám thủ hạ muốn phát triển, quả thực rất khó chống lại những cường giả đó!

Đúng vậy, bọn họ có trận pháp, nhưng những ngày ở nhân giới bị gọi là rửa đen rút đầu, chẳng lẽ còn phải làm lại một lần nữa sao?

Lăng Tiêu tuyệt đối không muốn!

Hắn muốn cấp cho thân nhân của mình ở nhân giới một môi trường sống tốt nhất, mà không phải để bọn họ sau khi đến đây, phát hiện nơi này còn không tiêu dao bằng ở nhân giới. Điều đó khẳng định không phải tâm nguyện của Lăng Tiêu!

Bởi vậy, Lăng Tiêu thấy Lục Hải và Bạch lão đến, trong lòng có vài phần kích động.

Bạch lão thì đã sớm ưng thuận sẽ đến đây hỗ trợ, nhưng lần này lão đến, không chỉ vãn vẹn là hỗ trợ đơn giản như vậy, mà rất thực tế thành khẩn đầu nhập vào Thục Sơn phái!

Lão nhân sở dĩ được xưng là lão nhân, bởi vì bọn họ khác với người trẻ tuổi, quả thực có cơ trí và nhận định rõ ràng chính xác đối với bản thân mình.

Bạch lão gia nhập Lăng Tiêu nơi này, thậm chí không có yêu cầu vị trí trưởng lão, mà chỉ kịch liệt yêu cầu Lăng Tiêu đến lúc đó chuẩn bị cho lão một gian tĩnh phòng, lão phải chuyên tâm nghiên cứu thuật luyện đan!

Người khác có lẽ còn không rõ ràng lắm đan dược gây chấn động toàn bộ Nam châu gần đây rốt cục là do ai luyện chế ra, Bạch lão sao có thể không biết? Quả thật lão đã bị đan dược của Lăng Tiêu làm cho kích động quá mức rồi. Nghiên cứu đạo thuật luyện đan chính là mục tiêu theo đuổi lớn nhất suốt cuộc đời này của Bạch lão!

Không phải mục tiêu theo đuổi cuối cùng của mọi người đều là trường sinh, đều là võ đạo sao? Đúng nhiều người sẽ có đủ các loại hứng thú khác nhau. Giống như tu luyện đối với Bạch lão mà nói, đó chẳng qua là lão muốn sống lâu một ít năm dùng để nghiên cứu mà thôi.

Thực lực của Bạch lão có lẽ không có nhiều địa phương ca tụng cho lắm, nhưng con người và danh vọng của lão lại phi thường nổi tiếng: theo Bạch lão gia nhập, danh tiếng của Thục Sơn phái sẽ trực tiếp thăng lên mấy đẳng cấp! Nguyên trước đây rất nhiều người cũng không đặt vào trong mắt thế lực nhỏ mới phát này, nhưng hiện nay muốn tiến hành tâm tư gì đó, cũng phải suy xét cẩn thận một phen.

Trên bữa tiệc tối, Lăng Tiêu giới thiệu qua lại Công Tôn Hoàng và đám người Bạch lão, mọi người ngồi quây quần cùng nhau. Lăng Tiêu kể lại với Bạch lão và Lục Hải chuyện đã xảy ra ban ngày, hai người nghe xong, mới biết được lai lịch của tiểu lão đầu Công Tôn Hoàng thực lực suy nhược này là như thế.

Lục Hải cười nói với Công Tôn Hoàng:

- Tuổi tác của người, kỳ thật cùng Trương Dương đồ đệ ta hơn kém không bao nhiêu, nhưng phần lịch duyệt thì lại phong phú hơn nhiều lắm. Hơn nữa, ở địa phương nhân giới đó, có thể tu luyện đến Kiếm Thánh bậc hai mới phi thăng, cũng đặc biệt không thể xem thường! Chờ có cơ hội, chúng ta thử trao đổi một phen!

Lăng Tiêu nheo mắt cười ôn hòa, trong lòng đối với lão nhân Lục Hải này, cũng là lần đầu tiên hắn có một nhận thức hoàn toàn mới mẽ về người trưởng lão danh dự của thế lực mình ở Thánh Vực: “Lão nhân này... rất biết cách đối nhân xử thế đây!” Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng: “Rất khó tưởng tượng, một lão nhân như vậy lại nhiều năm không cho đồ đệ gia nhập vào bất kỳ một thế lực nào, mà lại cố tình xem trọng mình chỉ là một người trẻ tuổi thành lập thế lực bằng hai bàn tay trắng. Nếu nói bọn họ có ý đồ, chính mình cũng không tin! Lúc trước ngay cả thân phận mình cũng không có để lộ ra, bọn họ sao có thể biết được mình là ai? Hơn nữa cho dù có biết, chính mình cũng là cái đích cho mọi người công kích, còn dám đi theo mình, đó không phải chỉ đơn giản có dũng khí là được.”

Trong lòng Công Tôn Hoàng cũng cảm khái muôn vàn: “Nghĩ lại lúc bản thân mình gia nhập Thục Sơn phái còn do dự một hồi. Nói trắng ra, đó chính là cái loại “lòng tự trọng” vốn có của cường giả ở nhân giới đã tác quái. Nhưng hiện tại xem ra đến ngay cả cường giả Người Tu Luyện trung cấp bậc này cũng cam tâm tình nguyện chạy tới Thục Sơn phái làm một trưởng lão danh dự, còn hòa nhã với mình như thế.” Nghĩ vậy, Công Tôn Hoàng đứng dậy thi lễ với Lục Hải.

- Được tiền bối ưu ái, văn bối thật hổ thẹn không dám nhận! Giao lưu lại càng không dám nói đến, ngược lại ta phải xin ngài chỉ giáo mới đúng.

Lục Hải cười ha hả, sau đó nói:

- Không có gì, không có gì! Tính tình của người hợp với ta, cũng giống như Lăng Tiêu tông chủ hợp tính với ta! Tính tình không hợp với ta, cho dù là minh chủ Nam châu, ta cũng không thêm quan tâm tới!

Bạch lão cũng cười rộ lên, sau đó bỗng nhiên nói với Lăng Tiêu:

- Ngày đó ở quận Bạch Lộ, hiền đệ đúng là có gặp qua Bạch gia, một trong thế lực cao nhất Nam châu à?

Lăng Tiêu gật gật đầu, sau đó nói:

- Đại ca nếu như không đề cập tới, thiếu chút nữa đệ quên rồi! Ồ! Ngài cùng với Bạch gia kia... là có quan hệ thân thiết à?

Bạch lão thần sắc hơi có chút ảm đạm, gật gật đầu, sau đó cười nói:

- Đã qua bao nhiêu năm, chúng ta già lão rồi, cũng hồ đồ mất rồi! Đầu óc không nhớ rõ chuyện này. Mới đây bỗng nhiên nhận được một phong thư đến từ Bạch gia, hiền đệ quả thực là có danh tiếng thật lớn, trên phong thư đó không ngờ lại thỉnh mời chi nhánh chúng ta trở về nhận tổ quy tông, trở về từ đường Bạch gia!

Lăng Tiêu ngưng thần lắng nghe, cũng không có hỏi điều gì, bởi vì hắn biết chuyện này khẳng định còn có đoạn dưới.

Trong mắt Bạch lão thoáng hiện lên vẻ hồi tưởng chuyện xưa, một hồi sau lão thở phào một cái nói:

- Lại nói tiếp: Đã là chuyện của năm sáu đời trước đây. Chi tổ tiên của ta thì yêu thích nghiên cứu y thuật, là một loại y thuật đơn thuần. Hơn nữa nghe nói gia tổ tính tình quật cường, năm đó có người khuyên ông ấy nên kết hợp luyện võ cùng một lúc với nghiên cứu thuật luyện đan, ông ấy lại nói thuật luyện đan phải chuyên tâm, tham nhiều quá sẽ không tinh. Kết quả, cũng vì vậy, tu vi của gia tổ không ngờ chỉ ngừng lại ở cảnh giới Kiếm Tông. Trong cùng thế hệ ở Bạch gia ông ấy là người kém cỏi nhất! Sau lại có một lần, Bạch gia có người trọng thương sắp chết, gọi gia tổ tới trị liệu. Người nọ vốn là bệnh nguy kịch, hoàn toàn không thể cứu được nữa, gia tổ tính tình ngay thẳng, quả quyết nói chắc chắn chết không thể nghi ngờ. Kết quả, kia người đã chết. Tuy nhiên cũng vì vậy làm tộc trưởng tức giận. Lúc ấy gia tổ vốn cũng không ưa thích, nói gia tộc dốt nát viết không hay, nắm cày không thạo, nếu như thực có bản lĩnh, đã nghiên cứu ra y thuật có thể làm người chết sống lại. Vì thế, gia tộc dùng cơ này, đuổi cả chi của gia tổ ra khỏi Bạch gia. Ôi! Chuyện này bị gia tổ coi là vô cùng nhục nhã, nên rời khỏi Bạch gia chuyển đến thành Vọng Thiên này không lâu liền buồn bực mà chết. Trước khi chết ông ấy lưu lại lời trăng trối: bắt đầu từ ông ấy phải tự lập thành một chi khác của Bạch gia! Các thế hệ sau này vĩnh viễn không được phát sinh nửa điểm quan hệ với Bạch gia kia!

Bạch lão nói xong, khoe miệng thoáng lộ ra ý cười trào phúng, sau đó nói:

- Bắt đầu từ đó, chi chúng ta này, đã bắt đầu dồn hết tâm trí vào y thuật, trải qua tích lũy mấy thế hệ, rốt cục cũng có điều đột phá. Tới thời lão phu này, có lẽ lão phu có chút kỳ lạ, đều thích thú với mọi thứ. Ha ha! Nếu gia tổ còn sống nhất định sẽ mắng ta chẳng còn ra làm sao! Tuy nhiên, cuối cùng ta cũng tạo ra được chút thành quả: luyện đan thuật tuy rằng ta không tinh thông, nhưng y thuật của lão phu... ngoại trừ hiền đệ ra, chưa từng thấy qua có người nào vượt hơn ta. Lúc ấy ta nghĩ, nếu có thể ở cùng một chỗ với hiền đệ, nhất định sẽ học được rất nhiều thứ bổ ích! Về phần việc mời chào trở về, nói trắng ra. Ôi! Thời gian qua lâu như vậy! Lúc này bảo chúng ta trở về! Lão phu thật không còn tâm tình đó nữa rồi.

Lục Hải ở một bên bưng lên chén rượu, cười nói:

- Vì điều này, hẳn là phải uống một ly mới được!

Thấy Bạch lão có vẻ nghi hoặc nhìn mình. Lục Hải cười tự giễu, nói tiếp:

- Đại gia tộc không có tình người, lão phu gặp cũng không ít.

Bạch lão nao nao trong lòng, lại nhìn về phía Lục Hải trong ánh mắt dường như hiện thêm vài phần hiểu rõ, lão cười ha hả nói:

- Vậy ngược lại ta phải kính Lục trưởng lão một ly!

Mãi đến lúc yến hội chấm dứt, Bạch lão cũng không có nói với Lăng Tiêu về chuyện Bạch gia mời chào và khai ra điều kiện gì nữa. Xem ra lão đã thấy rõ: đi Bạch gia làm một quản sự cao cấp, căn bản là chuyện đùa! Hiện đệ mình hiện giờ đã là quản sự cao cấp của Nam châu liên minh! Cho dù không phải, một vị trí của Bạch gia cũng không là của hiếm lạ. Nguyên vốn lão cũng không muốn nói chuyện này, sau đó nghĩ lại, hiện đệ Lăng Tiêu này còn có chính kiến hơn so với chính mình, nói với hắn, hắn cũng sẽ không động tâm, mình hà tất phải giấu diếm làm gì?

Biết được chuyện phát hiện ra mạch khoáng tinh thạch, Bạch lão trầm ngâm một chút, nói:

- Nếu Phương gia có quan hệ với Tương gia, cho Vân Sơn tới hỏi đáp là tốt nhất.

Tương Vân Sơn ở thời điểm mọi người nói chuyện, vẫn đều lặng thinh không lên tiếng, lúc này, ngẩng đầu lên, nói:

- Phương gia, Tương gia dám chớ sẵn kia! Chỉ có một Người Tu Luyện đỉnh cao là thực lực cao nhất, không diệt toàn tộc Phương gia, hắn sẽ không quản tới chuyện đời, không rời núi. Mặt khác, cảnh giới Người Tu Luyện trung cấp hai mươi năm trước đại khái có mười người, hiện tại phỏng chừng cũng không có tiến bộ gì. Tổ nữ nãi là nữ nhân của Tương gia lấy chồng bên Phương gia, cho nên Phương gia vẫn luôn lấy Tương gia làm hậu thuẫn. Đánh chó chủ nhân sẽ ra mặt, chẳng lẽ lại không...

Tương Vân Sơn nói đơn giản rõ ràng, tuy nhiên mọi người cũng lập tức hiểu biết đúng nghĩa về Phương gia. Lục Hải khẽ nhíu mày, trầm giọng nói:

- Thật đúng không phải là gia tộc hùng mạnh gì! Nhưng quan trọng ở chỗ, thực lực hiện nay của chúng ta so với bọn họ vẫn không bằng! Mạch khoáng tinh thạch là giá trị quá lớn? Không phải tất cả gia tộc đều có bản lĩnh luyện đan như tông chủ. Tương đối mà nói, sức hấp dẫn của mạch khoáng tinh thạch khẳng định có thể khiến đối phương điều động toàn bộ thực lực cùng nhau tới đây!

Tương Vân Sơn lại khẽ mỉm cười, sau đó nói:

- Gì sợ chứ? Lục trưởng lão thử nghĩ lại xem: thời điểm tông chủ ở nhân giới, sở trường nhất là cái gì, thì sẽ hiểu rõ ngay.

Lục Hải hơi nao nao, nói thật ra, lão hiểu biết về Lăng Tiêu cũng không tính là nhiều lắm. Thực vậy theo như lời của lão, lão chỉ xem Lăng Tiêu thuận mắt không hơn không kém.

Trương Dương ở bên cạnh thấy sự phụ có vẻ không biết, hắn cung kính nói:

- Sở trường nhất của tông chủ chính là dùng trận pháp để hãm hại người.

534. Chương 474: Pháp Thuật Đại Vận Chuyển.

- Người đứa nhỏ này! Sao có thể nói như vậy chứ?

Từ đó, cũng có thể nhìn ra mối tình cảm thâm thiết giữa thầy trò hai người.

Lăng Tiêu cũng cười khở không ngừng, hắn thở dài nói:

- Hoá ra hình tượng của ta ở trong lòng các ngươi, chính là thế này?

Trương Dương cũng biết Lăng Tiêu không có tức giận, vì thế nói:

- Đương nhiên! Càng hiểu biết nhiều về những việc tông chủ đại nhân gây ra ở nhân giới trước đây, thì càng có loại cảm giác uyên tiếc vì không sống ở nhân giới! Kỹ năng trận pháp của tông chủ, quả thực quá mức thần kỳ! Trương Dương tin rằng trận pháp kia hữu dụng ở nhân giới, thì cũng sẽ có ích ở Thánh Vực!

Thiết Đan từ đầu vẫn cầm cúi ăn đột nhiên cảm thấy chính mình cần phải lên tiếng nói gì đó, hắn cộc lốc nói:

- Đúng vậy! Trận pháp của ca ca đỏ, trước đây mấy ngày lão nhân mặc áo xanh cũng không dám tiến vào, các người không phải nói lão nhân kia là cường giả cảnh giới Người Tu Luyện sao?

Tương Vân Sơn gật gật đầu, nghiêm túc nói:

- Đúng vậy! Lão già đó thực lực phi thường hùng mạnh, mà đối mặt với trận pháp phòng ngự của chủ công bày ra, lại căn bản là không dám tiến vào, chỉ thốt ra mấy câu mạnh miệng sau đó bỏ đi.

Lúc này Lục Hải hơi nhíu mày hỏi:

- Lão già áo xanh đó, các người nói lần nữa xem diện mạo của hắn thế nào, lão phu có cảm giác như đã gặp qua người này ở đâu thì phải?

Đám người Lăng Tiêu đều chấn động tinh thần! Lăng Tiêu tả lại chi tiết hình dáng diện mạo của lão già áo xanh với Lục Hải, Lục Hải trầm mặc một hồi, lắc lắc đầu, nói:

- Tạm thời nghĩ không ra! Nhưng ta hẳn là có ấn tượng với người này. Những năm gần đây, trừ bỏ vài lần đoạt bảo, người ta đã gặp cũng không tính là nhiều, cho nên người này... ta ắt đã gặp qua. Tông chủ dừng vội, chờ ta nhớ ra rồi, nhất định sẽ nói ngay cho người biết! Tuy nhiên, rốt cuộc tông chủ đã dùng biện pháp gì đánh lão già kia bị thương? Người có cảnh giới Người Tu Luyện, thứ lỗi cho ta nói thẳng, ta không nghĩ rằng tông chủ hiện tại có được thực lực đánh thắng Người Tu Luyện!

Lăng Tiêu cười nói:

- Nếu là lấy thực lực bản thân, đương nhiên không có khả năng chiến thắng người nọ, tuy nhiên Lục trưởng lão sợ là có điều không biết: trong người Lăng Tiêu, còn có vài món bảo vật. Ngày đó nói đến cũng rất may mắn, lão già áo xanh kia hẳn là hiểu biết về Lăng Tiêu cũng không rõ ràng lắm.

Lăng Tiêu cũng không nói hết sự thật, lão già áo xanh kia hiểu biết rất tường tận về Lăng Tiêu. Thậm chí cả đến chuyện Lăng Tiêu có pháp bảo lão cũng biết rõ.

Tuy nhiên có một số việc Lăng Tiêu cũng không nói thẳng ra, hắn cũng không muốn để lộ ra sự tồn tại của phân thân mình. Đối với phân thân đương nhiên người biết đến càng ít thì càng an toàn!

Lăng Tiêu hy vọng có thể gây dựng cho mình một loại hình tượng: ngoại trừ việc luyện đan thì không còn gì khác. Vì điều này, hắn thật rất muốn hấp dẫn số vũ giả hùng mạnh đến càng nhiều càng tốt. Ví dụ cao thủ cỡ như Lục Hải cảnh giới Người Tu Luyện như vậy!

Lục Hải không có hỏi tiếp, mỗi người đều có bí mật và sự riêng tư thuộc về mình, không muốn nói là chuyện bình thường. Cũng giống như Lục Hải, không phải lão cũng có giấu diếm một vài điều với Lăng Tiêu sao? Tuy nhiên tin rằng song phương đều giống nhau, loại giấu diếm này chỉ là chuyện nhỏ không quan trọng. Ít nhất, Lục Hải gia nhập vào chỗ Lăng Tiêu này cũng không có tâm tư xấu xa gì, điều lão giấu diếm, không nói ra cũng không có ảnh hưởng chút nào tới quan hệ với Lăng Tiêu.

Lục Hải nói:

- Nếu đã như vậy, chúng ta cứ mau chóng chuyển dời căn cứ tới đó mới tốt! Phương gia cách nơi này tuy xa tới hơn vạn dặm, nhưng với một gia tộc có thực lực mà nói; nhất là lại phát hiện loại bảo tàng mạch khoáng tinh thạch này ẩn chứa của cải thật lớn, ta tin rằng phản ứng của họ nhất định sẽ rất nhanh!

Lăng Tiêu gật đầu phụ họa, sau đó nói:

- Một khi đã như vậy, chúng ta ngày mai sẽ lên đường!

.....

Ngày hôm sau, Thục Sơn phái chia quân làm hai đường, trong đó một đường ước chừng có hơn năm trăm người. Những người này đều là người trẻ tuổi không chịu nổi cảnh tịch mịch, thích tu luyện ở giữa trần thế, bọn họ cùng nhau đi theo Hạ Tuyết Ngọc, phân tán đến khắp nơi ở Nam châu, phụ trách công việc kinh doanh Trúc Nhan đan.

Hạ Tuyết Ngọc và Tương Vân Sơn tạm thời tách ra, trong lòng dù không muốn xa nhau, tuy nhiên tận đáy lòng lại có một loại cảm giác hãnh diện! Chuyện công án năm xưa, Tương Vân Sơn đã mất đi rất nhiều thứ, Hạ Tuyết Ngọc lại phải chịu hàm oan mang tiếng xấu, phải chịu đựng biết bao áp lực, cũng đâu có ít chứ?

Chịu nhục, làm thủ hạ bên người Tương Vân Bưu hai mươi năm. Cuối cùng nàng mới phát hiện, chính mình lại là kẻ ngốc như thế, nàng vì lợi ích toàn cục phải chịu ủy khuất nhân nhượng mà người nhà của nàng cũng không thể được sống lâu thêm. Nàng đứng ra đã sớm biết Tương Vân Bưu là hạng người như thế nào chứ! Nhưng ảo tưởng của nữ nhân đã khiến nàng nghĩ rằng chính mình chịu chút ủy khuất cũng không sao, chỉ cần có thể giữ được an toàn cho người nhà, giữ an toàn cho Vân Sơn vậy là đủ rồi!

Cuối cùng, là Tương Vân Sơn lại lần nữa vùng lên, giúp Hạ Tuyết Ngọc đột nhiên thông suốt, mới khiến nàng hiểu được rất nhiều chuyện chỉ dựa vào người khác bố thí là không thực tế! Nếu như mình không cố gắng, không dốc sức thực hiện, như vậy thì hạnh phúc vĩnh viễn cũng sẽ không thuộc về mình!

Hình dáng của Hạ Tuyết Ngọc đã hoàn toàn biến thành một người khác, một nữ nhân thoát nhìn cao quý thanh lịch, hoàn toàn khác hẳn nữ nhân lạnh như băng trước kia.

Hình dạng này là chính Hạ Tuyết Ngọc tự mình lựa chọn, trong những ngày giả chết hôm trước, đầu óc của Hạ Tuyết Ngọc vẫn không có ngừng sự sống, nàng cũng đã nghĩ thông suốt: nàng muốn chính mình trở thành một danh nhân nổi tiếng khắp Nam châu! Sau đó, Vân Sơn một lần nữa đứng ở trước đài, hôm đó nàng sẽ dỡ xuống tấm mặt nạ che mặt mình, tuyên cáo với thế nhân: chuyện năm xưa không phải chúng ta

ngay cả mình cũng phải biến thành một thân thịt sống.

- Ta nghĩ rằng Thục Sơn kiếm không phải có không ít người ở trong thành Vọng Thiên sao, chúng ta có nên hay không... ám sát mấy người của hắn, làm cho nội bộ bọn chúng khủng hoảng, như vậy đến khi những người gia tộc tới, cũng không đến mức chỉ trích chúng ta chưa làm được chuyện gì!

Tử Lộ nhỏ giọng nói.

Thắng Thiên nhíu mày: “Nói thật! Tử Lộ đáng khinh nhất cũng chính là chỗ tính cách này của hắn. Tầm nhìn quá mức thiển cận! Giết mấy tên thủ hạ bọn chúng chỉ có thể rút dây động rừng, hoặc là làm cho đối phương điên cuồng phản công lại! Đến lúc đó khéo quá thành vụng! Tên khốn kiếp này nhất định sẽ đổ trách nhiệm lên đầu mình đây!”

Nghĩ vậy, Thắng Thiên trầm giọng nói:

- Quên đi! Chúng ta đừng đánh động! Hay là đêm nay, hai chúng ta đi thăm dò địa bàn Thục Sơn phái kia thử xem! Nghe nói trận pháp của tên Lăng Tiêu rất lợi hại, chúng ta trước tới mở mang kiến thức xem sao! Cho dù bị bọn họ phát hiện, cũng sẽ không đánh động gì nhiều. Chúng ta coi như không có ý định xâm nhập là được.

536. Chương 476: Tập Kích Đêm.

- Hà! Tử Lộ sớm đã có ý này. Còn tưởng rằng Thắng Thiên huynh cho đó là đám rỗng hang hổ, không dám đi đây.

Trong cặp mắt hí của Tử Lộ hiện lên vẻ khinh miệt, cười nói.

Thắng Thiên phẫn nộ trong lòng nhưng trên mặt vẫn không lộ vẻ gì, thản nhiên gật đầu nói:

- Vậy một lát nữa xuất phát đi!

Đêm đến, Thắng Thiên và Tử Lộ hai người bố trí đám thuộc hạ ổn thỏa, sau đó lợi dụng bóng đêm nhắm hướng Thục Sơn phái mở tới, bay nhanh trên không trung mà đi.

Phần lớn thời gian gần đây Lăng Tiêu đều trong bế quan tu luyện, không quản tới chuyện gì khác, dù sao việc tu luyện cũng phải đặt ở vị trí hàng đầu.

Hơn nữa, dù trong tay có mạch khoáng tinh thạch, Lăng Tiêu tạm thời cũng không có ý muốn khai thác. Một là Lăng Tiêu cũng không muốn những người trẻ tuổi có tư chất không tệ, rất có tiền đồ đó đi làm thợ mỏ lãng phí thời gian; hai là hiện tại Thục Sơn phái căn cơ chưa ổn định, nếu quá sớm để lộ ra chuyện trong tay bọn họ nắm giữ một mạch khoáng tinh thạch, chỉ sợ sẽ có rất nhiều người dòm ngó.

Vẫn là câu nói kia: Chờ khi nào có thực lực vững chắc sẽ tiếp tục suy xét vấn đề này tốt hơn.

Thời gian này Thục Sơn phái cả ngày đêm đều cực kỳ im lặng. Trong hơn một ngàn đệ tử đó lại có hơn năm trăm người luân phiên lặng lẽ rời khỏi môn phái, hoặc là đi tới các nơi thu mua, hoặc là ra ngoài tìm được liệu. Trên triền núi phía sau, Lăng Tiêu đã khai phá một khu đất, trong tương lai nơi đó chính là chỗ gieo trồng các loại dược liệu.

Lăng Tiêu am hiểu rất nhiều thứ, tuy nhiên rất xảo hợp là việc gieo trồng hắn lại không am hiểu, cho nên còn phải kiếm một vài người có kinh nghiệm trồng trọt để quản lý.

Mỗi đêm, đều có người tuần tra: ở trong phạm vi trận pháp, có hai chi đội ngũ tiến hành tuần tra.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, Vương Chân là đội trưởng thường trực bên ngoài, dẫn theo bốn gã Kiếm Thần bậc cao.

Bóng đêm lặng như tờ, trên bầu trời lấp lánh ánh sao, ngẫu nhiên một tiếng chim hót và khi thì vang lên tiếng côn trùng kêu vang càng làm cho ban đêm có vẻ tĩnh lặng.

Không ai nói chuyện, đây là quy củ Vương Chân định ra: tuần tra chính là tuần tra, không phải du lịch. Mục đích của tuần tra chính là để phòng ngừa có người tiến vào phạm vi thể lực của mình. Nếu như nói chuyện đùa giỡn không coi ai ra gì, vậy chẳng khác nào báo hiệu trước với kẻ thù sao?

Vương Chân cai quản thuộc hạ rất nghiêm khắc. Tuy nhiên mọi người cũng đều phục hần, vì Vương Chân là người nghiêm khắc kiểm chế với chính bản thân mình.

Năm người đều dựa theo chỉ dạy của Lăng Tiêu, buông lỏng toàn bộ thể xác và tinh thần để hấp thu linh khí trong thiên địa. Nếu so với hấp thu linh khí trước đây bọn họ sử dụng thì công pháp này mạnh hơn rất nhiều, tốc độ hấp thu rất nhanh. Nên cho dù đang tuần tra gác đêm, mọi người cũng không muốn bỏ qua cơ hội tu luyện.

Thục Sơn phái trước mắt chỉ còn lại khoảng chừng năm trăm người trẻ tuổi thiên phú tốt nhất. Những người này đều có hy vọng trong thời gian ngắn sẽ có đột phá, cho nên mới giữ lại ở nhà.

Cứ như vậy, liền hình thành một bầu không khí cạnh tranh lành mạnh, không ai muốn mình bị tụt lại phía sau: người phía sau thì nỗ lực đuổi theo; người phía trước thì sợ bị người phía sau đuổi theo kịp. Cho nên, ngay cả hai người Thắng Thiên và Tử Lộ cũng đều không nghỉ ngơi: Một thể lực nhỏ mới phát như thế không ngờ lại xuất hiện loại tình trạng mà ngay đến thể lực trung cấp bọn họ cũng không có.

Cho nên, hai người một đường bay tới, tiếng tay áo lay động, liền dẫn tới chú ý của đám người Vương Chân.

Tuy nhiên toàn bộ năm người đều không nhích động, bọn họ đều biết rằng: hàng đêm việc phòng ngự trong nội viện đều là kiên cố nhất, cho dù hai người này có thể vượt qua Bát Quái Mê Tụng trận xông vào, cũng đừng mơ tiến vào đến bình đài lớn trong nội viện.

Trên không trung, Tử Lộ và Thắng Thiên dừng lại cách chỗ bình đài mấy dặm, nghe tiếng nước chảy ầm vang, Tử Lộ cười lạnh nói:

- Tên Lăng Tiêu cũng thật sự có bản lĩnh, vậy mà lại xây dựng môn phái chỗ này, mỗi ngày nghe tiếng nước chảy không ngừng, còn có thể tu luyện được sao? Thật đúng là tên ngu ngốc!

Thắng Thiên nhẹ giọng nói:

- Người có cảm thấy gì không? Bầu không khí nơi này, dường như có sóng dao động lực lượng kỳ dị, dường như... có quy luật.

Tử Lộ khẽ nhíu mày, về kinh nghiệm hần không bằng Thắng Thiên, nhưng thực lực lại mạnh hơn Thắng Thiên, vừa thoáng cảm ứng, cũng liền cảm nhận được, vì thế hần nói:

- Có lẽ đây là trận pháp chăng? Hừ! Chúng ta xuống thử xem, nếu có thể xông vào trong, không bằng đêm nay cứ giết vào, giết bọn chúng trở tay không kịp! Nói không chừng... còn để chúng ta hoàn thành nhiệm vụ luôn đấy! Đến lúc đó, ha ha!

Thắng Thiên nghe xong, cũng không nhận được có hơi động tâm. Trong bóng đêm tĩnh lặng này, kiến trúc trên bình đài cách đó không xa cũng đều có thể trông thấy rõ ràng trước mắt. Nghĩ lại sự thận trọng của mình lúc trước, Thắng Thiên cũng có hơi hoài nghi, có phải mình quá cẩn thận hay không?

Nhưng lúc ấy sau khi nhìn thấy chỗ cơ sở tạm thời của Thục Sơn phái trước kia, chỉ để lại một hố sâu vuông vức, ngay đến Tử Lộ không phải cũng bị kinh hãi nói không ra lời sao?

Thắng Thiên trầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ đó là Lăng Tiêu cố ý bày bố nghi trận? Cố làm ra vẻ huyền bí? Tiêu hủy toàn bộ kiến trúc, sau đó dùng nhẫn không gian chuyển đi, làm ra hiện trường giả như là được di dời, tiếp đó tại chỗ bình đài lớn này xây lại kiến trúc y hệt, để tạo cảm giác rung động khiếp hãi cho người ta chăng?

Thắng Thiên không kìm nổi lắc lắc đầu, trầm nghĩ: “Có lẽ chính mình quá mức cẩn thận rồi, tên Lăng Tiêu kia làm sao có khả năng có bản lĩnh thần kỳ như thế chứ!”

Hai người hạ xuống đến mặt đất, trước mắt là rừng rậm trên triền dốc thoải, đi tiếp tới phía trước mấy dặm đường, chính là vách núi cao không thể leo lên! Sở dĩ muốn điều tra rõ ràng nơi này, chỉ là sợ đến

lúc đó tiếp cận từ không trung quá mức lộ liễu, nếu có thể lặng lẽ xuất hiện ở dưới này, phía trên cách vô số tầng mây khó thể trông thấy.

Lúc này, chợt nghe Tử Lộ tán thưởng nói:

- Quả nhiên có bản lãnh!

Thắng Thiên đi phía trước một bước, cũng phát hiện, cảnh vật trước mắt bỗng nhiên biến đổi, trong bóng đêm cảnh vật xung quanh mờ mờ, dường như mọi cảnh sắc tất cả đều giống nhau, trong lòng cả kinh hấn nhỏ giọng nói:

- Tên Lãng Tiêu này, quả nhiên có bản lãnh. Tuy nhiên, chỉ là chút tài mọn mà thôi! Nếu như toàn bộ thực lực của hắn chỉ có thế, vậy thì đêm nay có thể tiêu diệt Thục Sơn phái rồi!

Tử Lộ cười ha hả nói:

- Thắng Thiên huynh của ta, rốt cục lá gan cũng giống như một nam nhân bình thường! Ta đã nói, một người mới phi thăng từ Nhân giới tới chỉ mấy năm, có năng lực mạnh đến mấy cũng không đi tới đâu? Trận pháp này mặc dù có chút tay nghề, tuy nhiên đối với người và ta mà nói, quả thực chỉ giống như đồ bài trí! Hừ, đồn đại chung quy vẫn là đồn đại! Nếu như người sớm ngày đồng ý tới đây. Cho dù có mấy cái Thục Sơn phái cũng tiêu diệt xong rồi! Đâu cần gia tộc phái mọi người tới chia công lao chứ?

Thắng Thiên sắc mặt hơi đỏ lên, nhưng cũng không phản bác. Đột nhiên, hai mắt hắn thoáng khựng lại, thần sắc nghiêm túc quát khẽ:

- Người nào! Đi ra cho ta!

Hắn vừa quát lên, dọa cho Tử Lộ bên cạnh hoảng sợ, còn tưởng rằng hắn cố tình làm như thế, vừa định oán trách, chợt nghe bốn phía quả nhiên truyền đến một hồi tiếng động. Hắn không khỏi thầm nghĩ trong lòng: luận kinh nghiệm thực chiến, ta quả là không bằng tên Thắng đen này!

Vương Chân thấy bị người phát hiện, hạ thấp giọng nói:

- Phát hiện chúng ta rồi! Các người mau trở về báo tin, ta cản phía sau!

Bốn người kia sớm đã được huấn luyện kỷ luật nghiêm minh, không chút do dự, lập tức tản ra bốn hướng phóng mình chạy như bay!

Cảnh giới Kiếm Thần bậc cao, cũng là cường giả có được bản lĩnh nhất định, nếu một lòng chạy trốn, hơn nữa bọn họ quen thuộc với địa thế nơi này, nên gần như chỉ trong nháy mắt, bóng dáng bọn họ đã xuất hiện ở ngoài ngàn thước!

Ngay khoảnh khắc bốn người kia rời đi, thân mình Vương Chân chợt bay lên không trung, quát to một tiếng:

- Người nào! Dám đến Thục Sơn giương oai!

Bảo kiếm trong tay lấp lánh hàn quang dưới màn đêm, một trận chiến ý bộc phát ra.

Thắng Thiên và Tử Lộ bị tình huống này khiến thoáng sửng sốt, nhưng lập tức tận đáy lòng hai người nổi lên cơn phấn nộ mãnh liệt.

“Mẹ nó! Không ngờ bị mấy tên tiểu tử này đùa giỡn!”

Nếu để mấy tên tiểu tử thực lực rất kém cỏi đó cứ như vậy trốn thoát, đối với bọn họ mà nói quả thực chính là một sự sỉ nhục!

- Ta đối phó tên này, người đuổi theo bốn tên kia!

Tử Lộ quát khẽ một tiếng, thân mình bay lên trời, trong tay chợt thêm một thanh trường kiếm tỏa sáng lấp lánh, hắn chỉ kiếm vào Vương Chân, cười hắc hắc quái dị nói:

- Tiểu tử! Nhìn thấy gia gia, còn dám khiêu chiến! Hôm nay gia gia sẽ giáo huấn ngươi một chút, kiếp sau đừng phát ngôn bừa bãi!

Thắng Thiên tức giận mắng thăm trong lòng: “Đồ chó chết! Sao ngươi không đuổi theo bốn tên kia? Sợ là trong lòng đang lo lắng trận pháp kia của Lăng Tiêu sẽ có mai phục chứ gì?” Tuy nhiên lúc này cũng không phải là lúc tranh cãi, thân mình hần như một tia chớp, thẳng một mạch đuổi theo một bóng người.

Ngay tại trong nháy mắt tiếng quát của Vương Chân vừa thoát qua cổ họng, Lăng Tiêu, Lục Hải và lão Bạch mấy người đang tĩnh tọa tu luyện đồng thời mở choàng hai mắt, phản ứng tiếp theo lập tức bắn mình ra ngoài.

Lục Hải khẽ nhú mày, nói:

- Phía dưới có người tới đây!

Lăng Tiêu gật gật đầu, có thể khiến Vương Chân phát ra tiếng cảnh báo, thực lực ít nhất sẽ không kém hơn Vương Chân, trong lòng hần hơi lo lắng, thân mình bay vọt lên trời, nói:

- Đi xem!

Lục Hải và Bạch lão theo sát phía sau, ở bên cạnh bình đài nhìn lên giống như ba con chim to xuyên qua tầng tầng mây trời, lao thẳng xuống phía dưới.

Tốc độ của Thắng Thiên quá nhanh, giữa màn đêm u tối, hoàn toàn không nhìn thấy thực thể bóng người, cứ giống như một bóng mờ sau khi biến mất ở tại chỗ, ngay sau đó liền xuất hiện ở ngoài vài trăm thước! Chờ đến lúc đuổi tới phía dưới vực sâu, hần trông thấy một thân ảnh giống như một con vượn linh hoạt đang rất nhanh leo lên vách đá thẳng đứng phía trước!

P phía dưới chính là dòng sông nước chảy xiết, tiếng nước chảy ầm ầm từng trận, trong lòng Thắng Thiên rất nhanh dâng lên một ý niệm: người này lại không bay lên trên, trong bầu không khí kia nhất định có điều cở quái!

Bởi vì bản thân Thục Sơn kiếm phái đã nổi tiếng đan dược, không ai lại ngu ngốc đến cho rằng luyện đan lại không luyện ra độc dược. Thắng Thiên thầm nghĩ trong lòng, ngoài miệng quát khẽ một tiếng, đồng thời thanh bảo kiếm trong tay bắn ra một đạo kiếm khí về phía người bên kia.

Đạo kiếm khí không màu sắc kia gần như chỉ trong chớp mắt đã tới trước người nọ, nhưng lại thấy người đang leo lên đó, cả thân mình rơi tự do, rất nhanh rơi thẳng xuống dòng nước phía dưới!

Đến lúc này, luồng kiếm khí của Thắng Thiên mới kích lên trên vách núi, khiến hần kinh ngạc chính là: kích vào vách núi lại giống như muối bỏ biển! Vô thanh vô tức biến mất tằm!

Lăng Tiêu sớm đã dùng trận pháp che vách núi cao vạn trượng này, bằng không, chỉ cần một đạo kiếm khí của cường giả cảnh giới đại viên mãn là có thể đánh cho vách núi cao vạn trượng này vỡ nát tan tành. Đến lúc đó, toàn bộ nhà cửa của môn phái bị người ta tung một kiếm tiêu hủy, vậy không phải mất mặt lắm sao!

Trong lòng Thắng Thiên càng phẫn nộ, hần phải đuổi theo bốn người, không nghĩ tới ngay cả một người cũng không tóm được, nếu để cho người này cứ như vậy chạy thoát, vậy Thắng Thiên hần về sau cũng thực không cần lẫn lộn bên ngoài nữa.

Thắng Thiên cười lạnh nhìn người kia sắp rơi vào dòng nước, bỗng nhiên hần hừ lạnh một tiếng, một lĩnh vực giống như kết giới nhanh chóng bao phủ toàn thân gã đệ tử Thục Sơn phái vào trong, sau đó hần chỉ ngón tay, quát:

- Chết!

537. Chương 477: Giảo Sát.

- Dừng tay!

Thắng Thiên nghe một tiếng kêu đầy phẫn nộ từ rất cao trên không trung cách mấy tầng mây.

Mặt Thắng Thiên không đổi sắc, một đạo kiếm khí từ trong tay bắn ra, vừa lúc bắn vào mi tâm người nọ, tên võ giả cảnh giới Kiếm Thần bậc cao đó không kịp phát ra một tiếng kêu thảm thiết đã bị giết chết.

Lúc này, kết giới được thu lại, “bôm” một tiếng gã đệ tử Thục Sơn phái rơi vào dòng sông, thân mình rất nhanh biến mất giữa dòng nước cuộn cuộn.

Thắng Thiên nhẹ thở ra hơi giận trong lồng ngực, đồng thời đối với độ cảnh giác của Thục Sơn phái cũng có một nhận thức hoàn toàn mới. Vừa mới vận dụng năng lực lĩnh vực của cảnh giới người tu luyện, bị tiêu hao không ít lực lượng, hắn đứng trên khoảng không phía trên mặt sông, ngưng thần nhìn hai người từ trên bầu trời hạ xuống tới. Trong đó một lão già râu tóc bạc trắng, sóng dao động trên người cũng không mạnh, Thắng Thiên không thèm để vào mắt, mà người trẻ tuổi mặt trắng như ngọc kia lại khiến Thắng Thiên chột dạ, liên tưởng tới một người hắc hủi một câu:

- Người là Lăng Tiêu?

Lăng Tiêu không nghĩ tới mình vội chạy tới vẫn chậm một bước, để đối phương giết một người của mình. Trong lòng hắn dâng lên cơn phẫn nộ ngập trời. Thất tình chi nộ đã yên lặng rất lâu lại ngập tràn trong lòng Lăng Tiêu, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay Lăng Tiêu nhẹ phát ra từng hồi run rẩy.

- Người giết người của ta?

Thanh âm của Lăng Tiêu lạnh lẽo đến cực điểm, dường như xuyên qua tầng huyền băng vạn năm phát ra.

- Không nghĩ tới người chính là Lăng Tiêu, quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt!

Trong miệng Thắng Thiên phát ra một tiếng tán thưởng:

- Người so với trong tưởng tượng của ta còn trẻ hơn nhiều! Không sai! Người của người là ta giết, nhưng người cũng biết vì sao ta...

- Nhận lấy cái chết!

Lăng Tiêu căn bản không có cấp cơ hội cho Thắng Thiên nói, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm bùng phát ra một khí thế hùng mạnh, tốc độ cực nhanh chém tới phía Thắng Thiên!

Luồng kiếm khí cắt ngang qua không khí, phát ra từng tràng tiếng nổ ầm vang, xen lẫn tiếng rít thê lương, một lực lượng dời non lấp biển kích thẳng vào Thắng Thiên!

- Khá lắm!

Thắng Thiên quát to một tiếng, toàn thân cũng dâng lên chiến ý vô tận, kiếm trong tay bộc phát ra kiếm khí cực mạnh, tiếp đón luồng kiếm khí của Lăng Tiêu chém tới.

“Choeng!”

Hai lực lượng va vào nhau, phát ra một tiếng nổ vang cực kỳ thanh thoát! Giữa bầu trời đêm yên tĩnh, không ngừng vang dội tiếng nổ thật lớn, trên bình đài khắp Thục Sơn phái, mọi người đều đứng bật lên, ngay cả Tương Vân Sơn ăn mặc chỉnh tề, im lặng nhắm mắt ngồi tu luyện ở nơi đó cũng bật dậy!

Trong lòng hắn chỉ có một ý niệm trong đầu: ta nhất định không phải vĩnh viễn chỉ làm một quân sư phía sau màn, ta không phải làm quần chúng, ta phải tham dự! Tương Vân Sơn ta đâu phải là người cam chịu thấp hèn!

Bạch lão thừa cơ hội hai người giao chiến, không có gì dừng lại, thân mình bay xuống sát mặt nước. Mắt vừa mới thấy gã đệ tử kia rơi xuống nước, nhưng có một tia sinh cơ nên lão quyết không buông bỏ!

Điều này không những là Bạch lão kiên trì vì làm một thầy thuốc, mà cũng là sự kiên trì của Lăng Tiêu, của toàn bộ người Thục Sơn phái!

Lăng Tiêu và Thắng Thiên sau khi kiếm khí của hai người chạm nhau, lại rất nhanh quần lấy nhau, “choeng choeng” tiếng sắt thép va chạm không ngừng vang lên từng tràng tiếng giòn tan vang vọng khắp hẻm núi này.

Choeng! Choeng! Choeng!

Lại là ba tiếng vang chói tai, thân mình hai người đều bắn lùi về phía sau. Một phen tiếp xúc ngắn ngủi, hai người đối với thực lực của đối phương, đều có hiểu biết phần nào.

Lăng Tiêu lấy tốc độ và lực lượng đối kích mấy chiêu cùng Thắng Thiên, cảm giác đối phương nếu so với lão già áo xanh ngày đó thì hơi kém một chút, tuy nhiên, nếu đơn đả độc đấu như vậy muốn thắng được hẳn cũng không phải chuyện dễ dàng.

Mà Thắng Thiên thì lại kinh hãi không thôi, trong lòng thầm mắng: “Thực lực của người trẻ tuổi thế này mà lại là người vừa mới phi thăng lên Thánh Vực mấy năm sao? Con bà nó chứ! Người này hoặc không phải Lăng Tiêu, hoặc chính lời đồn đại sai lầm! Từ nhân giới phi thăng làm sao có khả năng trong khoảng thời gian ngắn như thế có được thực lực thế này?”

Thắng Thiên trong lòng nghĩ, ngoài miệng trầm giọng hỏi:

- Người trẻ tuổi! Người đứng là Lăng Tiêu à? Nếu không phải thì ngươi và ta không cần đánh nhau nữa, ngươi không phải là đối thủ của ta! Tuy rằng giết ngươi có chút khó khăn, tuy nhiên, đó cũng chỉ là vấn đề thời gian thôi! Nên nhớ đạt tới bản lãnh được như ngươi cũng không dễ, chẳng lẽ để bị chôn vùi ở chỗ này? Còn nếu ngươi đứng là Lăng Tiêu thì hãy đầu nhập vào Phương gia ta là được. Bằng không, ngươi sẽ gặp phải tai ương ngập đầu!

Lăng Tiêu cười lạnh trong lòng, đây không phải là lời ta muốn nói với Phương gia ngươi sao? Lại nói ngược lại với ta?

- Giết ngươi của ta thì còn nói gì nữa? Đừng si tâm vọng tưởng, ngươi cảm thấy có thể giết ta sao? Vậy đến đây đi!

Lăng Tiêu nói xong, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay run lên, lại phóng vọt về phía Thắng Thiên. Sở dĩ hắn không sử dụng tới pháp bảo, chủ yếu là bởi vì tìm được một đối thủ ngang sức, lại ở dưới bầu không khí khẩn trương sinh tử này, thật sự rất khó gặp, Lăng Tiêu sẽ không bỏ qua cơ hội nâng cao thực lực của mình này.

Giống như thế, Thắng Thiên cũng ôm trong đầu ý niệm như vậy. Tuy nhiên hắn cũng không có món pháp bảo nào, nhưng hắn có một tuyệt chiêu chưa dùng đến. Hắn cũng muốn người thanh niên này kích phát ra toàn bộ tiềm lực, sau đó trong thời điểm sinh tử này nâng cao thực lực của mình!

Nói trắng ra, người luyện võ tới một cảnh giới nhất định nào đó, ở phương diện này đều là kẻ điên!

Nếu không dám mạo hiểm, như thế nào có cơ hội đột phá?

Thắng Thiên cũng không nói gì thêm, qua mấy câu ngắn ngủi, hắn đã biết người trẻ tuổi này nhất định là Lăng Tiêu không thể nghi ngờ. Tuy rằng không biết hắn làm thế nào có được thực lực như thế, nhưng có một điều Thắng Thiên đã xác định: “Hôm nay không giết hắn, ngày sau ắt sẽ trở thành mối họa lớn!”

Nghĩ vậy, Thắng Thiên vận dụng toàn thân linh lực vào song chưởng, một tay cầm kiếm, từng đạo kiếm khí không ngừng bắn ra, đồng thời thi triển kiếm kỹ tinh diệu khiến người ta không kịp nhìn. Hắn sử dụng kiếm kỹ, tốc độ, lực lượng thật vô cùng nhuần nhuyễn!

Còn tay kia thì kích phát ra năng lượng mãnh liệt!

Người Tu Luyện nhập đạo!

Trong lòng Lăng Tiêu hiện lên ý niệm này, võ giả cảnh giới Tiên Thiên, tuy rằng cũng có thể phát ra chưởng lực, nhưng năng lượng cùng Người Tu Luyện phát ra hoàn toàn chính là hai việc khác nhau!

Về phương diện tu chân ở Thánh Vực này tuy rằng ở vào giai đoạn mới bắt đầu, nhưng có một điều không thể phủ nhận: trí tuệ của mọi người là vô hạn!

Có lẽ Thắng Thiên tự bản thân mình cũng không ý thức được, bên trong chưởng lực hắn phát ra, xen lẫn rất nhiều loại lực lượng! Trong đó có một tia năng lượng cực kỳ ít ỏi, đó chính là đạo!

Cái gọi là đạo, chính là một loại cảm ngộ thiên địa thuộc về chính hắn!

Mỗi người đều có đạo thuộc về chính mình, đây là điều Lăng Tiêu vẫn kiên trì nhận định.

Cho nên, thấy Thắng Thiên muốn chấm dứt chiến đấu, Lăng Tiêu lộ vẻ lạnh lùng, không hề do dự, trên người bỗng nhiên toát ra một vầng hào quang vàng ánh sáng ngời. Hào quang chói mắt đó khiến Thắng Thiên thoáng sửng sốt. Lập tức, chỉ thấy toàn thân Lăng Tiêu nổi lên một tầng chiến giáp.

Thắng Thiên kinh hô một tiếng:

- Chiến giáp!

Lăng Tiêu cũng thoáng sửng sốt, không ngờ, bên trong Thánh Vực này, lần đầu tiên hắn bày ra Tinh Kim Nguyệt Quang Giáp được mình luyện hóa, vậy mà ngay lập tức bị người ta nhận biết được!

Khi Thắng Thiên thấy Lăng Tiêu mặc chiến giáp, trông mắt cũng có chút đỏ lên, Lăng Tiêu cũng dễ dàng cảm giác được cái loại đỏ mắt và ghen tị của hắn.

Thắng Thiên lớn tiếng quát:

- Lăng Tiêu! Không thể tưởng được ngươi còn có thứ tốt như thế! Ha ha! Thật đúng là may mắn, không uổng công tới đây! Ngươi chết đi, chiến giáp của ngươi tức là của ta!

- Ngu ngốc!

Lăng Tiêu bình thản nói ra hai từ này. Chỉ thấy một cái đỉnh lớn vuông vức hơn trăm mét vô thanh vô tức xuất hiện trên đỉnh đầu Thắng Thiên, như là từ nơi trống rỗng nào đó xuất hiện, hướng tới Thắng Thiên như một cái lồng phủ chụp xuống!

Đồng thời, lại có 999 thanh đoản kiếm hàn thiết xuất hiện ở bốn phương tám hướng, cùng một lúc Phệ Hồn Ma Vong xuất hiện ở dưới chân Thắng Thiên, tất cả pháp bảo như bọt sóng thủy triều phủ chụp bốn phía, ngăn chặn cắt đứt tất cả đường lui của Thắng Thiên!

Thắng Thiên đã ở thành Vọng Thiên hai tháng, sao lại không nghe nói qua về các thứ bảo vật chiêu bài của Lăng Tiêu chứ? Hắn hét lớn một tiếng, một luồng năng lượng mãnh liệt từ thân thể của hắn hình thành một lĩnh vực xung quanh mình.

Thời điểm này nếu còn tiếc rẻ lực lượng của mình chính là hành vi tìm cái chết! Thắng Thiên đương nhiên không muốn chết! Một lần nữa hắn tế ra pháp bảo hữu hiệu nhất của bản thân: lực lượng lĩnh vực!

Các pháp bảo này đã được Lăng Tiêu sử dụng mảnh vỡ Thánh Bia luyện hóa lại lần nữa, uy lực đâu phải bằng như ngày trước? Ngay tại thời điểm Thắng Thiên cho rằng các pháp bảo đó nhất định rơi xuống phạm trần, bỗng nhiên hắn lại cảm giác được, bên trong miệng đỉnh cực kỳ to lớn kia bắn ra một đạo năng lượng hủy diệt!

Một vầng hào quang màu vàng đất phóng tới hướng đỉnh đầu Thắng Thiên, bên trong đỉnh truyền đến tiếng cười vô cùng ngạo nghễ của Huyền Thiên:

- Giết kẻ yếu, hoá ra cũng có thể khoái cảm thế này! Bản tôn thích loại cảm giác này! Ha ha!

Thắng Thiên cả kinh hồn bay phách lạc, đến lúc này hắn mới có hiểu biết chân chính về sự quỷ dị của Lăng Tiêu. Bốn phương tám hướng tầng tầng lớp lớp đoản kiếm hàn thiết bắn ra hàn quang bốn phía hình thành một lưới kiếm, tuy nhiên cũng không ngăn được Thắng Thiên điên cuồng toàn lực đột phá vòng vây!

Cảnh giới Người Tu Luyện, nếu có công pháp tu chân, thậm chí có thể trực tiếp chuyển thành người tu chân tiến hành tu luyện! Tới một mức độ nào đó, bọn họ cũng là người tu chân! Chỉ là chính mình mơ hồ không biết mà thôi.

Ầm!

Bên kia chừng mấy chục thanh đoản kiếm hàn thiết ầm ầm nổ tung, hình thành luồng năng lượng mãnh liệt, làm cho Thắng Thiên vừa đạp bước xông ra ngoài bị ngừng lại!

Đúng lúc này, Thắng Thiên nghe thấy một tiếng quát ngắn ngủi mà lại lạnh như băng.

- Tịch Diệt!

Một luồng hào quang đỏ hồng cực kỳ tươi đẹp, xen lẫn lực lượng hủy diệt, hung hăng kích vào hắc. Trong nỗi kinh hoàng Thắng Thiên thét lên một tiếng phấn nộ.

Tập trung toàn thân lực lượng dồn vào thanh kiếm trong tay, Thắng Thiên phấn nộ quát lớn:

- Phá!

Ầm!!!

Một lực lượng thật lớn nổ tung trước thân thể Thắng Thiên dường như muốn xé toạt mọi lực cản, lực phủ ngũ tạng của Thắng Thiên chỉ trong nháy mắt này toàn bộ lệch vị trí. Hắc bị chấn động miệng phun máu tươi ngã nhào xuống. Trong bóng đêm Phệ Hồn Ma Vong nhấp nhô trên mặt nước, giống như một con dơi thật lớn, đột nhiên cuốn tới chỗ Thắng Thiên vừa ngã xuống!

Thắng Thiên thật không hổ là cường môn một phái, hắc đã lăn lộn rút kinh nghiệm bao năm ở Thánh Vực, trong lúc nguy cấp, hắc vẫn còn nhớ tới tấm lưới khổng lồ ở phía dưới, thân mình hắc cực kỳ nhanh chóng như một tia chớp bắn ngang về phía rừng rậm bên cạnh!

Hết thấy những việc đó xảy ra nhanh như ánh sao xẹt, nhanh đến mức khiến người ta gần như không kịp có phản ứng. Mà trên thực tế trong giây phút sinh tử đó Thắng Thiên phóng vọt một cái, thậm chí ngay cả cơ hội xuất ra một thân mồ hôi lạnh cũng không có, trong lòng hắc chỉ có một ý niệm: mau mau chạy trốn!

Thế nhưng Lăng Tiêu lại dứt khoát không cho hắc có cơ hội này, tiếp theo chiêu Tịch Diệt ẩn chứa tinh hoa kiếm kỹ kia, Lăng Tiêu dùng Đại Tự Tại Tâm Kinh làm cơ sở, dung hợp với cảm ngộ về thiên địa của mình thành một chiêu Luân Hồi liên theo sát sau đó, dường như đúng hẹn mà đến!

- A!

Thắng Thiên mất thấy bốn phương tám hướng quanh thân mình, bắn tới từng tia từng tia kiếm khí ẩn chứa vô tận áo nghĩa, vô cùng mãnh liệt quán quanh trên người mình. Trước khi chết hắc kinh hoàng phát ra một tiếng thét đầy thê lương.

Bên kia thủ phạm Tử Lộ bị Lục Hải quán lấy không rời, nhìn thấy cảnh tượng ấy hắc hoảng sợ tới mức đứng ngây người. Lục Hải nhân cơ hội tung ra một kiếm, một kiếm kia cũng y hệt ẩn chứa uy lực của thiên địa!

538. Chương 478: Lăng Tiêu Phản Kích.

Người có cảnh giới Tu Luyện giả, nghiêm khắc mà nói, đã có thể thoát khỏi phạm trù của người luyện võ. Tuy rằng bọn họ không có công pháp nhưng đồng dạng sẽ tu luyện lâu dài để ngộ ra một chút thiên đạo. Tuy rằng khả năng cực kỳ nhỏ nhưng cũng không gây trở ngại cho một chút thiên đạo có thể khiến cho chiêu thức của bọn họ phát sinh bản chất biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Người luyện võ có cảnh giới Tiên Thiên, sở dĩ không phải đối thủ của Tu Luyện giả, ngay lúc đó, tuy rằng số lượng đủ nhiều để có thể gây ra chất biến nhưng đối với người chiến đấu mà nói, hiển nhiên cũng không thích hợp! Bởi vì cho dù có một vạn người, đồng thời tới đa cũng có mấy chục người vây một người, nhưng có thể xuất chiêu thì e rằng cũng có mười mấy người! Hơn nữa ... Nếu làm không tốt thì ngay cả mình cũng bị thương.

Hai người Lục Hải và Tử Lộ vốn thực lực ngang nhau, chưa nói tới ai cao hơn ai! Cũng may là Lục Hải chống lại Tử Lộ, nếu như Lăng Tiêu chống lại Tử Lộ, nếu không vận dụng phân thân thì hắc tuyệt đối không thể là đối thủ của Tu Luyện giả trung cấp như Tử Lộ.

Dựa theo lý giải của Lăng Tiêu, thực lực của Tu Luyện giả hắc là nằm giữa Phân Thần kỳ và Hợp Thể kỳ! Mặc dù bọn họ không hiểu được nhiều đạo pháp như vậy, không hiểu được công pháp tu luyện, nhưng lực lượng trong cơ thể bọn họ quả thực là năng lượng do thiên địa linh khí chuyển hóa thành!

Lăng Tiêu luôn tin tưởng vào bản thân mình nhưng lòng tin cũng không tăng lên quá mức.

Thật ra, cho dù Lăng Tiêu chống lại Thắng Thiên có tu vi Tu Luyện giả sơ cấp. Bình thường mà nói, cho dù có thể đánh bại nhưng nếu như muốn giết chết lão thì cũng không có khả năng quá lớn. Chuyện này quá

khéo léo, trước đây Thắng Thiên biết Lăng Tiêu, cũng biết trước đây Lăng Tiêu đối chiến cùng với thanh sam lão giả, là Lăng Tiêu trong cuộc tranh tài Nam châu!

Mà lúc này, thực lực bản thân Lăng Tiêu cũng không tăng lên quá lớn, nhưng pháp bảo trên người cũng đã tiến hóa khá lớn!

Cho nên, Thắng Thiên chịu thiệt là chịu thiệt điều này.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi công kích của một đồng pháp bảo khủng bố kia, giờ lại lọt vào kiếm khí ẩn chứa vô tận áo nghĩa trong thiên địa, còn có thể không chết, vậy hẳn sẽ không phải là Tu Luyện giả sơ cấp!

Cái chết của Thắng Thiên đã nhiễu loạn tâm thần của Tử Lộ quá lớn. Vốn người này có thừa thực lực nhưng dũng khí không đủ, nếu như có thể thuận lợi đánh thì có thể dũng mãnh vô cùng. Nếu như tâm thần bất định thì căn bản không có lòng dạ nào ham chiến.

Cho nên, đối mặt với một kiếm kinh thiên của Lục Hải, khoe mắt của Tử Lộ muốn nứt ra rồi gầm lên một tiếng, dùng hết toàn lực nghênh đón lên trên.

Ầm!

Hai luồng năng lượng cực kỳ hùng mạnh va chạm vào nhau, trong không khí phát ra một tiếng nổ mạnh như sét đánh, chỗ hào quang chột lóe thì ngay cả không khí cũng phát sinh vận vẹo kịch liệt.

Một kích toàn lực của Lục Hải, mà Tử Lộ thì vội vàng nghênh địch, thực lực hai người tương đương, sau một chiêu va chạm này, thắng bại đã phân!

Hai cánh tay của Tử Lộ phát ra vài tiếng xương nứt trong trẻo, toàn bộ lực phủ ngũ tạng đều lệch vị trí, máu tươi trong miệng chảy nhanh ra, và cũng nương theo tình thế này, thân thể giống như một luồng khói nhẹ biến mất trong bầu trời đêm.

Lục Hải do dự một chút, cũng sợ kẻ thù dùng kế diệu hổ ly sơn, ngấm lại một chút, có lẽ tới chỗ Lăng Tiêu, lại thấy Bạch lão đang ôm một người trong lòng, đứng bên cạnh Lăng Tiêu, mà nét giận dữ trên người Lăng Tiêu khiến cho Lục Hải cách một khoảng rất xa cũng có thể cảm nhận được.

Cho tới nay, theo nhận thức lúc đầu về Lăng Tiêu, Lục Hải cho rằng Lăng Tiêu là một người trẻ tuổi ôn hòa, thậm chí khiến cho lão có loại cảm giác già đời. Dù sao, từ trên người Lăng Tiêu, bọn họ cũng không cảm giác được tinh thần phấn chấn thuộc về người trẻ tuổi.

Những người trẻ tuổi trong phái, bất kể là tiêu chuẩn hay hành động, thậm chí là sở thích, cũng khác biệt một trời một vực với Lăng Tiêu, dần dà cũng không người nào xem Lăng Tiêu như một người trẻ tuổi.

Thậm chí đôi khi trong lòng Lục Hải cũng suy nghĩ, có lẽ người có thành tựu thống trị bất diệt là như thế, không hợp nhau với bạn cùng lứa? Tuy nhiên ngấm lại mà cảm thấy suy nghĩ của mình có chút buồn cười. Tông chủ hẳn là người thanh niên có thực lực không tệ, điểm ấy không nên hoài nghi, nhưng nếu nói thành tựu thống trị bất diệt, e rằng ... Mà ngay cả tổ tiên của mình chủ Nam châu Tư Đồ Dũng, cũng không dám mở miệng khoe thế.

-Tông chủ, người của chúng ta ... ..

Lục Hải đi tới, nhìn thoáng qua vẻ mặt của Bạch lão, biết người kia đã không cứu được rồi. Lúc này, đám người Vương Chân cũng chạy tới. Vương Chân thấy Lăng Tiêu, vẻ mặt hồ thẹn nói :

-Tông chủ, thực xin lỗi.

Lăng Tiêu lắc lắc đầu, sau đó đôi mắt có chút đỏ lên, nhìn Lục Hải, đột nhiên hỏi :

-Trưởng lão, ngài nói có đúng không trên đời này bất kể là Nhân giới hay là Thánh Vực, thậm chí ... Là Thần giới trong truyền thuyết cũng giống nhau ... Thiên hạ loạn đều là vì lợi trước mắt sao?

Lục Hải khẽ cau mày, trong miệng thì thảo luận lại lời nói của Lăng Tiêu :

- Thiên hạ loạn đều là vì lợi trước mắt? Lời này ai nói? Nói quá đúng! Tông chủ, người không nên quá đau khổ, thế gian này vốn là như thế. Thánh Vực như thế nào thì Thần giới như thế đó? Ý nghĩ của người còn

sống, ở ngay chữ tranh đoạt này! Nếu như không có tranh đoạt, người đó sống dường như cũng không có ý nghĩ gì.

Lúc này Bạch lão ho nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng đặt người thanh niên xuống mặt đất, sau đó nói :

-Hiện đệ, chuyện ngày hôm nay chỉ có thể nói là một tai nạn. Một môn phái lớn, cho dù là Tư Đồ gia tộc thì cũng khó đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện như thế này. Cho nên, người không nên suy nghĩ quá nhiều!

Lăng Tiêu ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời đêm, toàn thân giống như bị bao phủ bởi một luồng không khí bi thương, sau đó nói :

-Đệ biết, nhưng đệ hy vọng đây là lần cuối cùng!

Khi nói lời này, giọng nói của Lăng Tiêu cực kỳ lạnh lùng, mà ngay cả Bạch lão và Lục Hải cũng không kiềm nổi mà cảm giác một luồng lạnh ý dâng lên sau lưng.

Trên mặt của Vương Chân và mấy người người tuấn tra hôm nay cảm thấy bị thương cho huynh đệ chết đi, nhưng trong lòng cũng không kìm nổi dâng lên một nỗi ấm áp.

Có rất nhiều chuyện, cũng không cần nói lập đi lập lại nhiều lần, có nhiều lúc, chỉ cần một câu, một ánh mắt thì có thể khiến người ta phục vụ quên mình!

Lúc này cả người Lăng Tiêu tỉnh táo lại, vung tay lên, sau đó nói :

-Mang thi thể hắn về, ngày mai an táng, toàn bộ môn phái chúng ta mặc niệm vì hắn! Ta muốn cho mọi người biết, ta không thể bảo vệ bọn họ tốt!

Giọng nói Lăng Tiêu hơi hơi có chút nghẹn ngào, nói lời này hoàn toàn xuất phát từ đáy lòng. Hắn rất ít khi biểu lộ chân tình như thế, cũng chỉ có cái chết của người đệ tử này mới khiến Lăng Tiêu nhớ tới Nha Nha khi ở Nhân giới, nhớ tới cô bé đưa cơm xấu xí khi hắn vừa đến Thánh Vực mà đến khi cô bé chết hắn cũng không biết tên. Người muốn người bảo vệ, một đám người sẽ chết trước mặt người, sự bi ai của đời người cùng lắm chỉ thế thôi.

Lăng Tiêu không nhìn thấy ánh mắt trước khi chết của gã thủ hạ này, nhưng một người tuổi còn trẻ như vậy, tương lai của hắn, thành tựu của hắn, tất cả mọi thứ của hắn đều bị một luồng kiếm khí chém giết mình trong lĩnh vực của Thắng Thiên, liền hóa thành tro bụi, hoàn toàn trống không!

Tâm của Lăng Tiêu đột nhiên có loại cảm giác rất đau.

Trong ánh mắt Bạch lão lộ ra một chút thân thiết, vừa rồi muốn tiến lên, nhưng Lục Hải ngăn lão, hạ giọng nói :

-Không nên ngăn hắn, làm như vậy, mới có lợi cho sự phát triển cho môn phái!

Bạch lão ngưng thần suy nghĩ, kể cả người thông minh như Vương Chân, thậm chí còn có chút không rõ ý tứ của trưởng lão Lục Hải, lỗi mình ... Đối với sự phát triển của môn phái có chỗ tốt sao?

Đây không phải giấc ngủ đêm, vào ban đêm, có rất nhiều người biết sẽ có người dò thám lãnh địa của bọn họ, sau đó là chuyện giết chết một người huynh đệ. Tuy nhiên, một chuyện khác khiến tất cả mọi người cảm giác vô cùng hả giận! Bởi vì người giết chết một người huynh đệ của bọn họ, lúc này đã bị tông chủ giết chết!

Nghe nói người đó có được thực lực cảnh giới Tu Luyện giả sơ cấp!

Tin tức này khiến cho một tầng bóng ma giữ kín trong lòng những người đó cổ vũ tương đối lớn, có thể giết chết người luyện võ có cảnh giới Tu Luyện giả sơ cấp, đó ít nhất cũng phải có thực lực trung cấp trở lên!

Cho nên, chết một người, đối với những người còn lại trong toàn bộ môn phái mà nói, cũng không gây ra khủng hoảng quá lớn.

Chuyện này, ngày hôm sau Lăng Tiêu tự mình cúng tế cho người chết kia, đối với mọi người mà nói, cái chết của môn nhân này là vì thời điểm chính tông chủ không bảo vệ bọn họ tốt, toàn bộ Thục Sơn phái ... Sôi trào lên!

Bên trong Thánh Vực, tôn nghiêm của người luyện võ còn hơn Nhân giới!

Nhất là loại tông phái mang tính chất tổ chức, thông thường mà nói, không ai dễ dàng quỳ xuống, nhưng sau khi Lăng Tiêu nói ra lời này, hơn năm trăm người còn lại, rào rào một mảnh lớn quỳ xuống, hầu như trong lòng mọi người đều chỉ có một ý niệm trong đầu : Đó chính là ... Hổ thẹn!

Thực lực của chính bọn họ không tốt, không phải đối thủ của người ta, chẳng lẽ còn phải chờ tông chủ nhận trách nhiệm sao? Trên đời này nào có cách nói như vậy? Nhưng Lăng Tiêu cứ như vậy, vẻ mặt tỏ vẻ đau khổ kịch liệt : Nếu không phải do mình phản ứng chậm nửa nhịp, người huynh đệ này sẽ không chết.

Vậy tìm được thủ lĩnh hoàn hảo hơn không?

Tất cả mọi người đều cảm giác nhiệt huyết dâng lên, quỳ gối trước linh cữu của người chết kia, không ai nói chuyện, thậm chí tình hình còn có chút yên tĩnh đáng sợ, kim rơi cũng có thể nghe thấy, thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình. Nhưng trong ánh mắt của mọi người đều là một vùng cực nóng!

Lăng Tiêu đứng ở nơi đó, trầm giọng nói :

-Đây là lần đầu tiên môn phái chúng ta thành lập tại Vọng Thiên Thành, ta hy vọng đó cũng là lần cuối!

Lời nói của Lăng Tiêu, găng từng tiếng, vang trong lòng mọi người :

-Ta hy vọng tất cả mọi người chúng ta cũng coi đây là sự nhục nhã, không nên cho rằng đối phương có thực lực Tu Luyện giả thì cảm thấy chúng ta phải bại, phải chết! Thiên hạ này không coi thắng bại bằng vũ lực cao hay thấp! Ta không có bất cứ yêu cầu gì với mọi người, chỉ có thể lấy chuyện này để thúc giục. Tình thế các ngươi tu luyện, ta sẽ đảm bảo cung cấp, nhưng sinh mạng của các ngươi thì chỉ có một lần! Nếu như không muốn bị người ta nhìn rõ, không muốn bị người tùy ý giết hại, như vậy biện pháp duy nhất ... Chính là tự mình cố gắng!

-Tự mình cố gắng!

Hơn năm trăm người, một tiếng rống giận phát ra từ đáy lòng, thẳng hướng lên trời cao!

Mà ngay cả lão Bạch và Lục Hải cũng không kiềm nổi bị không khí này cuốn hút, rống cổ lên hét một tiếng, sau đó nhìn thấy bộ dáng đỏ mặt tía tai của đối phương, cũng không kiềm nổi trong lòng run lên, lại hướng ánh mắt về phía Lăng Tiêu đang cúi đầu ở chỗ môn nhân đã chết, không có bất kỳ ngôn ngữ gì, nhưng trong lòng lại sớm kiên định.

Nếu nói cái chết của gã đệ tử Thực Sơn phái làm cho lực ngưng tụ của toàn Thực Sơn phái chưa từng tăng vọt, từng người tiến vào trạng thái tu luyện điên cuồng như vậy, cái chết của Thắng Thiên và làm bị thương Tử Lộ, thành nguyên nhân khiến Phương gia chấn kinh, tức giận, rung động.

Tử Lộ kéo thân thể bị trọng thương vào trong Vọng Thiên Thành. Một đám người luyện võ Tiên Thiên cảnh giới quá sợ hãi, thậm chí bọn họ còn chưa có một chút chuẩn bị nào trong lòng, cũng chưa từng nghĩ tới, hai tuyệt thế cường giả có cảnh giới Tu Luyện giả không ngờ cũng bại!

Nói như vậy có lẽ có chút khoa trương, dù sao trong Thánh Vực này còn có vô số cường giả ẩn thế có cảnh giới Đại Viên Mãn, thậm chí còn mạnh hơn Đại Viên Mãn, ai cũng không biết. Nhưng vấn đề ở chỗ, thủ hạ của Lăng Tiêu hẳn không có cường giả!

Nhất là đám người Thắng Thiên mấy ngày nay đã làm công khóa ở trong Vọng Thiên Thành, hiểu biết đối với Lăng Tiêu, trên cơ bản toàn bộ có thể làm thì bọn họ đã làm hết!

Mà ngay cả ân oán giữa Lăng Tiêu và Âu Dương gia tộc , cũng được tháo gỡ không sai biệt lắm. Tuy rằng Lăng Tiêu vừa mới gây nên sự nổi bật trong cuộc tranh tài Nam châu không lâu, mà còn vì đó mà thành lập thế lực thuộc về mình.

Nhưng những môn phái thực sự hùng mạnh đối với chuyện này, cũng chỉ nhìn khinh thường! Trong Thánh Vực, mỗi ngày có quá nhiều thế lực mới thành lập, trong đó cũng có không ít người có tiềm lực thành lập hay là tham dự vào, nhưng thật sự có thể quật khởi thì có bao nhiêu chứ?

Thấy nhiều thì cũng đừng cho rằng là lạ.

Nhưng ... Nhưng lúc này nhìn thấy bộ dáng muốn nhanh chóng chết của Tử Lộ đại nhân, những người ở Phương gia cũng được coi là những vũ giả tinh anh, hoàn toàn luống cuống tay chân.

Có lẽ Tử Lộ giỏi chịu đựng đau đớn, cho bọn họ suốt đêm thay đổi chỗ bí ẩn, vừa dưỡng thương vừa chờ viện binh của Phương gia đến.

Đáng tiếc là, bọn họ còn chưa chờ viện binh của Phương gia đến, lại đợi được một đám cường giả như sói như hổ!

Hóa ra, ngày hôm sau, sau khi an táng người chết, Lăng Tiêu liền mang theo Lục Hải và Bạch lão đi vào Vọng Thiên Thành. Lục Hải rất chắc chắn, thương thế của người bị mình đánh thương rất nặng, ít nhất trong khoảng thời gian ngắn, hẳn là không phát huy rất bất cứ thực lực gì!

Mà chung quanh nơi này, phạm vi mấy trăm dặm, chỉ có một tòa thành lớn này! Bất luận từ các loại điều kiện mà nói, Vọng Thiên Thành là tốt nhất. Nếu người đó muốn dưỡng thương hay chữa bệnh mà nói, chỉ có thể chọn trong Vọng Thiên Thành!

Mà Bạch lão có danh vọng ở trong y dược giới của Vọng Thiên Thành, có thể so với danh vọng của Tư Đồ Dũng trong liên minh Nam châu!

Muốn tìm hiểu tin tức của bọn họ, thậm chí không cần thời gian quá dài!

Đồng thời, Lăng Tiêu đi tiếp kiến gia chủ Ngô Anh của Ngô gia. Ngô Anh chỉ lo lắng trong chốc lát, liền đáp ứng giúp Lăng Tiêu, điều kiện chỉ có một : Lăng Tiêu không được nói ra có người của Ngô gia tham gia chuyện này!

Ngô Anh cũng không nhân cơ hội này đưa ra yêu cầu muốn Lăng Tiêu cho bọn hắn nhiều linh đan một chút. Loại chuyện lúc cháy nhà đi hôi của này, đừng nói là Ngô Anh cũng không làm được. Cho dù có thể làm được thì cũng không thể làm, vì một chút lợi ích của mình mà đắc tội với Lăng Tiêu, quả thực không đáng giá lắm.

Mà cùng là thế lực trung cấp, Ngô gia cũng không phải sợ Phương gia, càng đừng nói hai bên cách nhau ngàn dặm. Vốn Ngô Anh rất bất mãn với việc Phương gia vươn tay tới Vọng Thiên Thành. Cho dù có phát hiện một tinh thạch mạch khoáng, cho dù không có sự tồn tại của Thực Sơn phái, cũng không tới phiên Phương gia người chiếm lấy!

Đương nhiên, đối với chuyện Lăng Tiêu có thể tìm được tinh thạch khoáng mạch trong thời gian ngắn, cũng cảm thấy vô cùng hâm mộ.

Cường giả ẩn tàng trong Ngô gia, những trưởng lão quanh năm bề quan, xưa nay muốn thấy được mặt của họ thì vô cùng khó khăn, càng đừng nói che mặt bọn họ giết người.

Tuy nhiên biết là sau khi Lăng Tiêu thỉnh cầu, những trưởng lão này mỗi người đều rất nể tình. Bọn họ càng thêm chân thật hơn Lăng Tiêu, càng thêm hiểu được giá trị của luyện đan sư như Lăng Tiêu!

Ngô gia xuất ra sáu trưởng lão có cảnh giới Tu Luyện giả, hơn nữa kể cả Lăng Tiêu và Lục Hải là tám người.

Cũng không báo cho Vương gia và Lý gia. Lăng Tiêu cũng không muốn chuyện này gây xôn xao.

Ban đêm, góc Tây Bắc của Vọng Thiên Thành, hơi gần bên cạnh cửa thành, một vùng cư trú của người dân bình thường, trên cơ bản đều là những người dân bình thường cư trú ở nơi này, thậm chí cũng không có một chút vũ kỹ nào, người luyện võ cao cấp, căn bản xưa nay sẽ không sinh ra một chút điểm chú ý nào với nơi này.

vào chứ? Nghĩ xong, khoe miệng Phương Văn Sơn hiện lên một chút cười lạnh, chắc là một số thể lực nhận ra được sự tồn tại của Phương gia.

Một khi đã như vậy, ta sẽ cho các người xem thực lực chân chính của Phương gia.

minhchinh555

540. Chương 480: Kíp Nổ.

Cho dù gã Lăng Tiêu kia có trận pháp thần kỳ thì Phương Văn Sơn cũng không quá đặt trong lòng. Lão không tin, trước mặt tám gã cường giả có cảnh giới Tu Luyện giả, một Thực Sơn phái nhỏ bé còn có thể chịu nổi!

Phàm là cường giả, đều có tự tin!

Bình thường mà nói, một người không có tự tin, sẽ không thể thành cường giả tuyệt thế. Tuy nhiên, giữa tự tin và tự phụ, thông thường chỉ cách một đường ranh giới.

Không thể nói Phương Văn Sơn không đủ cẩn thận. Dù sao hai người Thắng Thiên và Tử Lộ cũng biến mất vô tung, còn những người luyện võ tinh anh có cảnh giới Tiên Thiên của Phương gia cũng không có tin tức, nhưng trong lòng Phương Văn Sơn lại không tin, Thực Sơn phái có được thực lực tiêu diệt Thắng Thiên.

Trên thực tế, lão đoán không sai chút nào, chỉ có một chỗ sai là, lão và mọi người đều quá xem nhẹ uy lực trận pháp của Lăng Tiêu!

Nói cũng khó trách, bọn họ vốn xem thường Nhân giới, người trong Nhân giới. Ở trong mắt rất nhiều cường giả trong Thánh Vực, họ căn bản là một đám kiến! Cho nên, cho dù Nhân giới ngẫu nhiên có mấy người luyện võ có thực lực mạnh mẽ, đó chẳng qua chỉ là mấy con kiến biến dị thôi, căn bản không được đám người này đặt trong lòng.

Giống như bây giờ, phái ra những lão già hơn mấy trăm năm thậm chí mấy ngàn năm còn chưa xuất thế, nói là coi trọng Lăng Tiêu, còn không bằng nói bọn họ coi trọng mạch khoáng tinh thạch!

Lăng Tiêu chờ sau khi mọi người quay lại môn phái. Hai người Lăng Tiêu và Lục Hải đứng bên đài cao, đây đã ở bên ngoài kết giới, tiếng thác nước vang lên không ngừng rơi vào trong tai, hơi nước ẩm ướt làm cho người ta có một loại cảm giác sau cơn mưa núi biển mới.

Lục Hải nhìn xuống vực sâu vô tận, trong mắt hiện lên một chút sầu lo. Tuy rằng lão biết trận pháp của Lăng Tiêu vô cùng lợi hại, nhưng đối với một đám cường giả siêu cấp sắp đến của Phương gia, trong lòng Lục Hải còn có một chút lo lắng nói không nên lời, nhẹ giọng nói :

-Tông chủ, nếu người hướng tới ba thể lực lớn ở Vọng Thiên Thành đề cầu viện thì bọn họ tất nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Ba thể lực lớn kinh doanh đan dược của chúng ta, thiếu chúng ta nhân tình rất lớn, hiện tại cầu đến bọn họ, cũng là chuyện cực kỳ bình thường.

Lăng Tiêu gật gù đầu, khoe miệng lộ ra một chút tươi cười, thản nhiên nói :

-Ngoại trừ Ngô gia, thể lực sau lưng hai nhà kia khá phức tạp. Nói thật, ta không muốn bại lộ con bài chưa lật trong mắt bọn họ, lại càng không muốn hy vọng thắng lợi của mình ký thác vào trên người kẻ khác. Trường lão, tin ta đi, đừng nói là lần này một đám bọn họ đến đây là cường giả có cảnh giới Tu Luyện giả, cho dù là ... ..

Trong mắt Lăng Tiêu hiện lên một chút kiên quyết :

-Cho dù là Đại Viên Mãn, ta cũng muốn ... Lưu hẩn ở nơi này!

Những lời này giống như một thanh lợi kiếm cực kỳ sắc bén, theo trời cao, thẳng hàng đâm xuống dưới, đôi mắt Lục Hải lập tức bùng lên hai luồng tinh quang sáng chói nhìn Lăng Tiêu, cả người kích động gần như nói không ra lời, lúc này Lăng Tiêu quá mức chói mắt! Vô hình trung cả người dường như cao lên vô số lần! Nhất là sau lưng Lăng Tiêu, dường như có một đoàn bóng ảnh mơ hồ. Trong bóng ảnh kia ẩn chứa thiên địa áo nghê vô tận!

Thậm chí còn khiến Lục Hải có cảm giác quỳ xuống bái, lại mừng đến muốn vò đầu bứt tai. Từ trong đoàn bóng ảnh kia, ông dường như lập tức hiểu được rất nhiều thiên địa áo nghĩa mà trước đây tìm hiểu không được. Nhưng dường như có loại cảm giác “Dường như bắt được” nhưng trên thực tế cẩn thận suy nghĩ thì thứ gì cũng không chiếm được.

Lục Hải hận không thể khiến cho thời gian vào lúc này ngừng lại, cho lão tìm hiểu thêm về áo nghĩa. Mà đến bây giờ, lão hoàn toàn hiểu rõ một đạo lý, chỉ cần vẫn luôn có thể đi theo bên cạnh tông chủ, đến một ngày, mình tất nhiên có thể hé ra bản chất của cảnh giới Đại Viên Mãn!

Khiến lão cảm thấy tiếc hận chính là, một đoàn bóng ảnh sau lưng Lăng Tiêu duy trì ngắn ngủn trong nháy mắt liền biến mất không thấy. Lục Hải cũng không hỏi Lăng Tiêu vì sao, bởi vì chuyện vừa xảy ra trong nháy mắt kia, còn nhiều hơn qua mấy trăm năm! Đã đủ cho lão tìm hiểu một đoạn thời gian.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Lục Hải, trong lòng cũng hơi hơi có chút giật mình : Xem ra, người có thể tu luyện đến cảnh giới như Lục Hải, quả thực là một nhân vật không đơn giản! Chỉ cần cho bọn họ một cơ hội thì bọn họ có thể bay lên tận trời cao!

Trong lòng nghĩ, Lăng Tiêu mỉm cười nói :

-Lục trưởng lão, ông bế quan đi thôi.

-Không được , lúc này sao được!

Lục Hải quả quyết cự tuyệt nói :

-Đổi đầu với kẻ địch mạnh, ta làm sao có thể bế quan tu luyện? Tông chủ xem Lục Hải ta là dạng người gì?

Nói xong, không ngờ trên mặt có một chút giận dữ.

Lăng Tiêu lơ đãng cười nói :

-Vừa rồi trong lòng Lục trưởng lão cũng cảm giác, tất nhiên cũng biết lúc này chính là dịp tốt nhất để bế quan, nếu như bỏ lỡ, lần sau không dễ tiến vào loại trạng thái này. Ha ha, nói vậy thôi, ta cũng cảm thấy tiếc nuối cho trưởng lão! Ông yên tâm đi, nếu ta đã nói không vấn đề thì nhất định sẽ không có vấn đề! Lục trưởng lão đừng ngại mà yên tâm tu luyện, chờ khi ông xuất quan, nhất định sẽ cho người nhìn thấy một phái Thực Sơn mới!

Lục Hải do dự không quyết, trong lòng tự nhiên rất muốn bế quan, rất muốn tìm hiểu một chút cảm nhận thứ gì đó từ Lăng Tiêu, nhưng hành động một người có tình có nghĩa khiến lão cũng không thể cho mình ích kỷ đi bế quan. Nhưng thấy Lăng Tiêu khẳng định như thế, tâm tư của Lục Hải lại lung lay.

Lăng Tiêu tiếp tục cười khuyên nhủ :

-Làm sao mà ta có thể đem tiền đồ và tên tuổi của mình ra đùa chứ? Chẳng lẽ trưởng lão không tin ta?

Cuối cùng Lục Hải gật gật đầu, sau đó nói :

-Được rồi, Lục Hải ... Vô sỉ một hồi vậy! Tông chủ nhất định phải nhớ kỹ, người thiếu Lục Hải một trận chiến! Chờ lần sau, Lục Hải nhất định phải phong quan trước!

Lăng Tiêu cười gật gật đầu :

-Tốt lắm, lần sau ta sẽ phong lão thành Lục đại tướng quân!

Lục Hải cũng cười ha ha, nói mấy câu ngắn ngủn, cảm giác ngộ đạo trong lòng lại tràn ra. Loại cảnh giới huyền diệu này khiến cho Lục Hải có loại cảm giác không kiềm nổi trong lòng mà ngửa mặt lên trời hét dài. Nhưng lão lại cố gắng chịu đựng, bỗng nhiên tiến vào tỉnh thất của mình, rồi tiến vào trạng thái bế quan tu luyện.

Lăng Tiêu mỉm cười nhìn theo hướng Lục Hải bế quan, sau đó cho gọi Tương Vân Sơn và Vương Chân, kêu hai người bọn họ bố trí mọi người tới, trên thực tế, cũng cho hai người ước thúc môn nhân, cũng chờ ở trong phòng mình, không nên xuất môn!

Làm xong mọi thứ, Lăng Tiêu ngẩng đầu, nhìn lên trời cao, ánh mắt dường như xuyên qua thời không, thấy một tòa đại sơn nguy nga xanh ngắt của sư môn mình, thấy núi non trùng điệp cách sơn mạch của Thục Sơn kiếm phái tám trăm dặm.

Trong miệng lẩm bẩm nói :

-Sư tôn, đồ nhi ... Tuyệt đối sẽ không làm cho Thục Sơn mất mặt, tuyệt sẽ không khiến lão nhân gia ngài mất mặt! Tuyệt không chịu thua! Tuyệt không!

Nói xong, ánh mắt Lăng Tiêu chăm chú hơn, neoh con mắt lại, nhìn hư không ở phía xa, thân thể hắn bay lên một chút, đứng trên không trung, bóng đêm lạnh như nước, gió đêm thổi lên quần áo của Lăng Tiêu, phát ra tiếng phàn phật rất nhỏ, bình thai lớn ở dưới chân, trận pháp hiển nhiên đã khởi động, mặc kệ người đó đang có cảnh giới gì, căn bản cũng không thể làm tổn thương nơi này một chút nào!

Bầu trời xa xăm trong nháy mắt truyền đến vài luồng áp lực cực kỳ đáng sợ! Áp lực kia dường như từ khoảng không sinh ra! Dời non lấp biển áp bách về phía Lăng Tiêu mà không kiêng nể gì!

Đối phương căn bản cũng không đặt hân trong mắt, căn bản cũng không đặt Thục Sơn phái vào trong mắt!

Lăng Tiêu không có chút cảm xúc trên mặt, thét dài một tiếng, mặt đất giống như nổi sóng. Tiếng thét dài hùng hồn kia kéo dài giữa bầu trời đêm, không khí giống như bị đưa vào mặt hồ đá, bắt đầu nổi lên từng luồng gợn sóng. Dao động kia không ngờ theo tiếng thét của Lăng Tiêu, hòa hợp thành một thể!

Ở phía xa, cùng lúc truyền đến mấy tiếng hừ lạnh. Tiếng hừ lạnh kia giống như một tảng đá lớn đập mạnh vào mặt hồ, lập tức đè ép tiếng thét của Lăng Tiêu. Lăng Tiêu đứng trên không trung, miệng thần nhiên phát ra hai chữ :

-Ngu ngốc!

Kiếp trước Lăng Tiêu là một người tu luyện đơn thuần, kiếp này là một quý tộc, trên cơ bản sẽ không mắng người. Cho dù trong lòng có chút hâm mộ đối với sự vui cười giận dữ của đám hán tử Lăng Vũ, nhưng Lăng Tiêu cũng chưa từng thử qua.

Tuy nhiên hai chữ này là đem đến Thánh Vực, tặng cho một đám cao thủ siêu cấp có cảnh giới Tu Luyện giả, mang tới loại rung động này, căn bản là không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả.

Lấy Phương Văn Sơn cầm đầu tám cao thủ siêu cấp có cảnh giới Tu Luyện giả, đồng loạt đứng ở trước mặt Lăng Tiêu, trợn mắt há hốc miệng nhìn người thanh niên anh tuấn tiêu sái ở phía đối diện, vẫn có chút không thể tin được lời nói kia là phát ra từ trong miệng hắn!

Những lão già này đã sống mấy ngàn năm, thậm chí là hơn mấy vạn năm mà sức nhớ cũng không còn tốt, có ai đã bao giờ dùng chữ “Hạ Lưu” để hình dung bọn họ chứ?

-Người, người mắng ai?

Phương Văn Sơn lấy tay chỉ Lăng Tiêu, một luồng uy áp rất mạnh giống như cuồng phong mưa quét về phía Lăng Tiêu.

-Nhóc con, chết đến nơi còn dám ... Còn dám mắng chữ người?

Trong giọng nói của Phương Văn Sơn mang theo phần nộ vô tận. Đại trưởng lão của Phương gia, ngoại trừ lão tổ tông đã hai ngàn năm không lộ mặt, trên dưới Phương gia cũng không có ai dám bất kính với Phương Văn Sơn lão? Chớ nói Phương gia, cho dù là thế gia siêu cấp ... Cho dù là minh chủ của liên minh Nam châu Tư Đồ Dũng khi nhìn thấy Phương Văn Sơn lão cũng không phải khách khí kêu Phương lão sao?

Trên mặt Lăng Tiêu lộ ra vẻ trêu tức, hắn bỗng nhiên cảm giác được, hóa ra mắng chữ người là một chuyện khá sáng khoái! Khó trách đám hán tử thô lỗ bất kể là cao húng hay phần nộ, cũng thích dùng chữ thô tục để diễn tả! Lăng Tiêu nhớ rõ Hoàng Phủ nguyệt dường như đã từng nói một câu, câu nói kia nói như thế nào nhỉ? Dường như là : Không nên giằng dụa lý với thằng ngốc, bởi vì hắn sẽ coi chỉ số thông minh của ngươi ngang với hắn, sau đó lợi dụng kinh nghiệm phong phú để đánh bại ngươi!

Đúng vậy, một đám ngu ngốc!

Lăng Tiêu nghĩ trong lòng, ngênh tiếp áp lực dời non lấp biển, có chút khó khăn nói :

-Ta ... Đang nói người đó! Lão già kia, lão là ... Tên gốc, đám người các lão cũng vậy!

Lăng Tiêu nói xong, lấy ra một vật từ trong lòng, đột nhiên ném vật kia về phía vực sâu. Vật kia phát ra một luồng hào quang màu vàng đất, dường như còn mang theo vài tiếng cười to hưng phấn!

Đám người Phương Văn Sơn rõ ràng cảm giác được có chút không đúng, giận dữ hét :

-Trước tiên giết người này cho ta!

Theo những lời của Phương Văn Sơn, đệ đệ Phương Văn Vũ của lão và người trưởng lão Phương gia kia nhanh như tia chớp bay về phía Lăng Tiêu!

Mà sau khi Lăng Tiêu ném vật kia ra, thân hình như quỷ dị biến mất trong không khí, giống như chưa từng xuất hiện.

minhchinh555

541. Chương 481: Phương Gia Luống Cuống.

Trên không trung, đám người Phương Văn Sơn tràn ngập cảm giác hoảng sợ trong lòng, dường như có một luồng năng lượng kinh người đến từ trong thiên địa, nháy mắt hình thành, bao quanh đám người này vào chính giữa!

Theo ánh mắt kinh hãi của bọn họ, cảm giác được cảnh vật trước mắt bọn họ thoảng biến đổi, trở nên như ảo như thực.

-Đừng sợ, đây chỉ là ảo giác! Một chút tài mọn cũng muốn vây khốn bọn ta!

Phương Văn Sơn rít gào nói :

-Lăng Tiêu tiểu nhi, người dám trêu chọc chúng ta, hãy đợi ta san bằng nơi chật hẹp nhỏ bé này!

Trả lời lão chỉ có từng hồi gió lạnh bỗng nhiên sinh ra. Trên bầu trời mây đen bắt đầu chuyển động, cuộn cuộn tới, hiện tượng thời tiết kia bỗng nhiên đại biến. Phương Văn Sơn cảm giác hai má nóng lên, đầy đủ hai chữ làm nhục giống như có ma lực quanh quẩn trong tim lão, hơn nữa vẻ mặt người thanh niên kia tràn đầy vẻ trào phúng cùng mỉa mai.

Phương Văn Sơn nổi giận gầm lên một tiếng, vung tay áo lên, một luồng năng lượng mệnh mông hướng về phía kiến trúc Thực Sơn phái mà bọn họ thấy lúc này!

Ầm!

Phía dưới bỗng nhiên phát ra một vùng hào quang cực kỳ chói mắt, sau đó phát ra một tiếng nổ lớn, ngay sau đó một luồng lực lượng hùng mạnh đồng dạng ầm ầm đánh úp về phía Phương Văn Sơn.

Đám người Phương Văn Sơn hoảng sợ, lập tức tự nhảy lên, bọn họ cũng không cách nào chịu được công kích vô cùng hùng mạnh do mình phát ra! Không nghĩ tới, cùng lúc nhảy, còn nghĩ tự lại một chỗ, cũng chính là một loại hy vọng xa vời!

Trước mặt Phương Văn Sơn không ngừng dâng lên sương mù dày đặc. Sương mù kia giống như hơi nước mờ mờ khiến lão không thể dùng mắt để thấy rõ cảnh vật xung quanh, khóe miệng Phương Văn Sơn hiện lên vẻ cười lạnh, lửa giận trong mắt dâng lên, điên cuồng hét lớn :

-Lăng Tiêu tiểu nhi! Loại trận pháp bé nhỏ mê ảo này cũng có thể vây khốn ta sao? Chỉ có người luyện võ cấp thấp mới có thể dùng mắt để nhìn!

Phương Văn Sơn nói xong, nhắm mắt lại, sau đó dùng tâm cảm nhận tất cả cảnh vật xung quanh trong thiên địa, đồng thời, một lĩnh vực cực mạnh hình thành chung quanh Phương Văn Sơn!

Tuy rằng miệng thì kêu ngạo nhưng trong lòng cực kỳ cẩn thận. Tuy rằng lão bị Lăng Tiêu mắng ngu ngốc nhưng Phương Văn Sơn hiển nhiên không ngốc. Làm sao mà cho tới bây giờ lão không nhìn ra, trận pháp này của Lăng Tiêu quả thật rất thần kỳ!

Tuy nhiên, cho dù có thể thần kỳ hơn nữa thì sao? Còn có thể vây chết ta sao? Trong lòng Phương Văn Sơn tin chắc rằng, gã Lăng Tiêu kia tuyệt không có thực lực giết chết mình!

Cho dù vây mình ở đây một nghìn năm, một vạn năm ... Điều đó có thể sao? Cùng lắm thì mình tu luyện ở đây một nghìn năm, một vạn năm! Chỉ cần hần dám xuất hiện bên cạnh mình thì tất nhiên sẽ giết chết hần!

Trên thực tế, có thể nghĩ đường lui như vậy, chứng minh đám người Phương Văn Sơn đã thua, thua đến mức hồ đồ!

Tám gã cường giả có cảnh giới Tu Luyện giả không ngờ ngay cả một cọng lông của đối phương cũng không chạm được, mà còn bị người ta vây ở chỗ này, không được tự do!

Chỉ có điều người luyện võ có thể tu luyện đến loại cảnh giới như đám người Phương Văn Sơn, đối với một số chuyện từ lâu đã xem nhẹ! Tuy rằng Phương Văn Sơn không hiểu trận pháp nhưng lão lại tin rằng, trận pháp vây khốn mình nhất định cần năng lượng gì đó, có khả năng nhất chính là tinh thạch! Nếu thật sự có thể duy trì như vậy thì gã Lăng Tiêu kia đã sớm mở ra trận pháp chặn đám người mình ở bên ngoài! Còn có thể phóng những người của mình vào sao?

Đại trận Tứ Tượng hoàn toàn vận hành. Bốn cửa Sinh, Tử, Minh, Diệt lại dẫn ra vô số trận pháp nhỏ, vây tám gã cao thủ siêu cấp của Phương gia vào một góc.

Những người của Phương gia này không hổ là cường giả trong Thánh Vực, kiến thức thiên địa của Lăng Tiêu cùng với năm vây khốn Kiếm Tôn của Chiết gia cũng không kém! Sau khi bọn họ bị nhốt, căn bản cũng không lộ ra vẻ kinh hoảng bao nhiêu, ngược lại một đám khoanh chân ngồi xuống, giống như là tiến vào trạng thái tu luyện. Tuy nhiên mỗi người không hèn mà cùng nhau hiểu rằng, nếu như lúc này Lăng Tiêu muốn đánh lén trước, như vậy nhất định sẽ bị những cường giả của Phương gia khống chế!

Lúc này Lăng Tiêu đang ở đâu chứ? Hần đang nói chuyện với Huyền Thiên ở mắt trận đấy.

-Đám người yếu kém làm người ta chán ghét này, người tính xử lý như thế nào?

Huyền Thiên biến ảo thành người trung niên, đứng trước mặt Lăng Tiêu với lưu quang đầy màu sắc, nhếch môi nói :

-Có bản tôn tham dự, bọn họ chết cũng thấy vinh hạnh! Hy vọng trên người bọn họ cũng có thể có vài thứ pháp bảo. Nếu không bản tôn thực sự rất mất hứng!

Huyền Thiên nói xong, bỗng nhiên ha ha cười nói :

-Tuy nhiên, lúc này khi người mắng người ta, rất có khí thế nha! Người khiến ta nghĩ tới chủ nhân trước đây của ta. Nhớ ngày đó, lúc bản tôn và chủ nhân tung hoành vũ trụ, chủ nhân kia của ta có dáng vẻ giống như người lúc này. Tuy nhiên, người đó mắng cũng là các chủ nhân! Cấp bậc không giống như ... Khụ khụ.

Huyền Thiên nhìn Lăng Tiêu bằng ánh mắt bất thiện, vội nói tiếp :

-Tuy nhiên ta tin vào một ngày nào đó, người cũng sẽ đạt tới cảnh giới kia của chủ nhân ta! Ôi, Mặc dù có một chút lâu dài, không mất mấy trăm vạn năm, e rằng cũng không đạt được.

Lúc này Lăng Tiêu bỗng nhiên hăng hái hỏi :

-Người và chủ nhân người đã từng đi qua chỗ nào rồi? Có thể kể cho ta một chút về chuyện xưa của chủ nhân người?

Lúc này Huyền Thiên còn lộ ra dự vọng bỗng nhiên ngậm miệng lại, trong ánh mắt lơ đãng hiện ra một chút ảm đạm, lắc đầu nói :

-Cái thứ già kia đã sớm chôn vùi vô số năm rồi, không nói về lão nữa.

Lăng Tiêu có thể nhìn ra, Huyền Thiên có cảm tình rất sâu sắc với người kia, trong lòng không kiềm nổi có chút tò mò về chủ nhân hùng mạnh trước kia của Huyền Thiên, thầm nói : Người nào có thể khiến cho gã này khăng khăng một mực đi theo chứ?

Chuyện thương cảm của Huyền Thiên dường như chỉ diễn ra trong nháy mắt, đảo mắt lại trở nên háo hức bình bình, nói :

-Tuy nhiên có một số chuyện xưa, trái lại ta có thể nói cho người một chút. Năm đó chủ nhân từng đi qua một nơi, trên người của những người ở nơi đó đều có khí tức giống như người. Bọn họ có mạnh có yếu, chủ nhân đánh một trận với người mạnh nhất ở nơi đó, tuy nhiên ... Dường như thua ... ..

Dáng vẻ Huyền Thiên dường như có chút thẹn thùng, sau đó nói :

-Bản thể của ta chính là lúc bị chủ nhân đoạt từ trong tay người ở nơi đó! Ha ha, chủ nhân ta nói, khối lệnh bài này hình thành từ hỗn độn, thực sự là bảo vật Tiên Thiên, đáng tiếc cũng không có linh tính gì. Mà ta do Hậu Thiên hình thành. Tiểu tử, nói nhiều với người như vậy, chỉ là muốn nói cho người biết, bí mật trong thiên địa có vô số kể, người muốn thực sự hùng mạnh thì phải đi con đường rất dài! Cho nên ... Trước thanh lý bọn rác rưởi này đi! Bọn họ làm cho ánh mắt bản tôn khó chịu.

Lăng Tiêu đảo cặp mắt trắng dã, trong lòng tuy rằng rung động trước những bí mật mà Huyền Thiên nói ra, tuy nhiên ngoài miệng tuyệt đối không thể rơi vào hạ phong, nhếch miệng, chặc chặc nói :

-Vì sao có lòng tốt nói cho ta biết nhiều bí mật như vậy?

Đôi mắt Huyền Thiên thoáng sụp xuống, thân thể do quang ảnh hình thành thoáng chấn động :

-Thúi lắm, người không hùng mạnh, Lão tử có được năm này tháng nọ để khôi phục thực lực sao? Ta , ta dễ dàng sao?

... ..

Lăng Tiêu hết lời nói, đơn giản cũng không để ý tới Huyền Thiên, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu lặng lẽ tu luyện.

Huyền Thiên nhàm chán trong lòng, thầm nghĩ : Nếu như tiểu mỹ nhân có thể đi ra nói chuyện trên trời dưới đất với ta thì hay biết mấy?

Chúng nhân trong Thục Sơn phái dưới ước thúc của đám người Tương Vân Sơn, Vương Chân và Trương Dương, đối với sự biến hóa thành linh của cảnh vật chung quanh, cũng không quá mức tò mò. Bởi vì trước đây họ cũng biết tông chủ am hiểu nhất chính là loại trận pháp thần kỳ này, mục đích chỉ có một, đó là tu luyện!

Cho nên, cuộc sống tiếp theo, chỗ Thục Sơn kiếm phái cũng không phát sinh bất cứ phong ba nào, gần như biến thành một vùng thanh tĩnh thật sự.

Mà bên ngoài, trong Vọng Thiên Thành, lúc này cái nôi cũng đã nổ tung, một lời đồn được truyền ra xôn xao!

Không biết được truyền ra từ chỗ người nào. Bởi vì Phương gia kết thù oán cùng Lăng Tiêu nên phái ra đội ngũ có thực lực dũng mãnh tiến đến để tiêu diệt Lăng Tiêu. Nhưng lại gặp trận pháp thần kỳ nên toàn bộ đều bị vây vào bên trong!

Mà những đan dược của Thục Sơn phái, ngoại trừ những thế lực lớn vốn nắm trong tay, cứ như vậy nguồn phát ra gián đoạn. Cho nên, trong một đêm, vốn những đan dược quý báu tới cực điểm này, giá cả ... Lại tăng lên gấp mười lần!

Tuy là như vậy, trong tay có tiền, giữ chắc không bán, muốn mua thì điên cuồng tranh đoạt, không ngờ lại tạo thành cục diện giá cả lộn xộn!

... ..

Trong mật thất của Phương gia, sắc mặt của gia chủ Phương Hồng Quân cực kỳ âm trầm ngồi ở chỗ kia. Phía đối diện lão có một người trung niên thoát nhìn rất bình thường, giống như người thường không có bất

kì thực lực gì, không cảm nhận được bất cứ dao động gì, ánh mắt bình tĩnh, nói với giọng bình thản, nhưng trái lại, tay cầm quyền uy tối cao của Phương gia như Phương Hồng Quân, sắc mặt âm trầm sau lưng đã chảy ra mồ hôi! Trong đôi mắt cũng toàn là vẻ khấn trương!

-Người nói thử người muốn làm sao? Chuyện huyền nào này... Như thế nào hiện tại hầu như toàn bộ Nam châu ai ai cũng biết?

Người trung niên kia nhẹ hời băng qua.

Phương Hồng Quân suy nghĩ một hồi, mới cẩn thận hồi đáp :

-Lão tổ tông, ta cũng đã đánh giá cao gã Lăng Tiêu kia! Ta ... Ta cho đại trưởng lão mang bảy cường giả siêu cấp có cảnh giới Tu Luyện giả. Thực lực như vậy còn không thể tiêu diệt một môn phái nhỏ một lần, cũng là ... Cũng là bất ngờ của ta!

Ánh mắt người trung niên bỗng nhiên lợi hại hơn, sau đó nhìn về phía Phương Hồng Quân, giọng nói lạnh xuống :

-Năm đó lúc ta bế quan, dường như là ngày người thừa kế vị trí gia chủ, ta không phải đã chính miệng nói cho người, không nên dễ dàng khước trương! Diện tích lãnh thổ Nam châu mở mang, mạch khoáng tinh thạch có thể có rất nhiều! Nhưng người xem vì sao nhiều gia tộc, thế lực lớn như vậy cũng chỉ khống chế được một hay nhiều nhất là hai mạch khoáng tinh thạch? Rất nhiều lúc, chưa chắc người có tài nguyên thì có thể phát triển được! Nội tình của Phương gia chúng ta không hùng hậu như vậy! Quan trọng nhất là, không phải chiếm giữ nhiều tài nguyên hơn mà là chiếm giữ nhiều nhân tài hơn! Lá gan người không nhỏ, không ngờ một lần lại phái ra tám gã trưởng lão! Người cũng biết, nếu bọn họ thật sự gặp chuyện, người còn có thể chịu đựng loại đả kích này, hay là Phương gia ta có thể chịu được?

Trên trán Phương Hồng Quân đã xuất ra một tầng mồ hôi nhỏ, một tầng lạnh như băng, chậm rãi nói :

-Đây, đây có lẽ sẽ không phát sinh đâu?

-Sẽ không sao?

Con mắt người trung niên này nheo lại, dường như nghĩ cái gì, sau đó như hạ quyết tâm, trầm giọng nói :

-Ta sẽ đi xem thử! Ta sẽ đem tám người bọn họ về. Người nhớ kỹ, mặc kệ ta có trở về hay không, từ nay về sau, không được là địch của Lăng Tiêu!

Phương Hồng Quân muốn cãi lại vài câu, lại phát hiện trên thân người trung niên đối diện bỗng nhiên bùng lên một luồng khí thể kinh thiên, ép tới lão phải quỳ xuống thổ dốc, trong đầu trống rỗng, run rẩy nói :

-Hồng Quân ... Tuân lệnh!

Lại ngẩng đầu nhìn lên, trong căn phòng bí mật đã không còn một bóng người!

Lúc này Phương Hồng Quân có một trận cảm giác hư thoát, ngồi trên ghế miệng mở to thở hổn hển, trong lòng cũng có một chút tình tự oán hận nhưng cũng không dám sinh ra, bởi vì người trung niên bình thường vừa rồi chính là cường giả đứng hàng thứ hai của Phương gia, có được cảnh giới Tu Luyện giả cao cấp, Phương Hướng Đông!

Bởi vì tin tức kia cũng không biết do ai truyền ra ngoài, có mũi có mắt, Phương Hồng Quân càng nghiên về phía Lăng Tiêu truyền ra ngoài, mà lão không thể phản bác, không đến vạn bất đắc dĩ, lão tuyệt đối không nói ra chỗ có mạch khoáng tinh thạch! Trong lòng lão cũng không đồng ý với quan điểm của lão tổ tông Phương Hướng Đông. Nhân tài hiển nhiên là quan trọng nhưng nếu như không có tài nguyên, thì sẽ có nhân tài đồng ý đến đây sao?

Thông thường gia tộc lớn có một hai mạch khoáng tinh thạch sao? Trên mặt Phương Hồng Quân lộ ra vẻ khinh thường, không nói một hai mạch khoáng kia có bao nhiêu lớn. Những thế lực trung cấp và nhỏ đều dựa vào từng thế lực đỉnh cấp, hàng năm sẽ cống hiến bao nhiêu thứ mà họ đạt được?

Bản thân Phương gia cũng không giống như vậy sao? Hàng năm cũng nộp lên cho Tương gia một lượng lớn tinh thạch, mỗi lần muốn ngồi đầu lên, Phương Hồng Quân đều có loại cảm giác đau lòng. Lão cũng từng

suy nghĩ, nếu mình cũng là một thành viên trong thế lực lớn thì chẳng phải là chẳng những không cần nộp tình thạch cho người ta mà mình còn có thể được người khác nộp cho?

Chỉ là lần này áp lực mà Phương gia chịu đựng, căn bản không phải một người như Phương Hồng Quân lão có thể gánh vác được. Lời đồn quá ác kia chính là ác ở điểm này, đẩy Phương gia đối lập với tất cả thế lực ở Nam châu!

Bởi vì khó khăn lắm Nam châu mới xuất hiện một môn phái có thể luyện chế đan dược cao cấp, nhưng Phương gia lại muốn tiêu diệt họ. Bọn họ đang có chủ ý gì? Chỉ sợ tất cả mọi người đều nghĩ, Phương gia tất nhiên muốn thôn tóm Thục Sơn phái, bị cự tuyệt nên mới dẫn đến xung đột!

Nếu không, hai thế lực cách xa nhau ngàn dặm, còn có thể vì cái gì mới có thể xung đột đến vậy?

Bởi vì chỗ giống như tiên cảnh của Thục Sơn phái sao? Đừng cho người khác cũng ngu ngốc. Tuy rằng chỗ Thục Sơn phái thành lập quả thật rất tốt, nhưng ở trong Nam châu, muốn tìm một chỗ tương tự, thậm chí tốt hơn, cũng không phải là không tìm thấy! Huống chi, thế lực của Phương gia người ở cách xa ngàn dặm, dựa vào cái gì mà chạy tới phạm vi thế lực của Vọng Thiên Thành để giương oai?

Cho nên, Phương gia bất kể về phương diện nào, cũng không có lý, căn bản không có cách nào giải thích. Nếu nói là giải thích, tin rằng còn làm tăng lên hơn nữa!

May mắn, hiện tại một đám cường giả của Phương gia đang hăm sâu vào trong trận pháp của Thục Sơn phái kia!

Trong lòng Phương Hồng Quân bỗng nhiên sinh ra một ý niệm cực kỳ vớ vẩn trong đầu, thầm nói : Nếu như Thục Sơn phái hoàn toàn bị mình san bằng, e rằng hiện tại Phương gia cũng không còn tồn tại nữa!

Nghĩ vậy, cả người Phương Hồng Quân bỗng nhiên dâng lên một loạt mồ hôi lạnh, đồng thời trong lòng cũng sinh ra một nỗi tức giận không thể ngăn lại : Là ai mang tin này về, và nói thế lực kia là thế lực nhỏ? Thế lực nhỏ lại có thể vây khốn tám đại trưởng lão của Phương gia sao? Nghĩ vậy, Phương Hồng Quân nổi giận đùng đùng tiêu sái đi ra khỏi cửa, quyết định tuyệt đối sẽ không buông tha cái gã con cháu chết tiệt kia! Giả sử không phải hắn nói vậy, làm sao mà Phương gia lâm vào hoàn cảnh như thế? Ngay cả lão tổ tông Phương Hướng Đông cũng tự mình đi!

minhchinh555

542. Chương 482: Một Người Cũng Đứng Hòng Chạy.

Bên cạnh trận Tứ Tượng không ngừng truyền tới năng lượng dao động kịch liệt, khiến cho mỗi một người đến đây cũng cảm giác trong lòng sợ hãi. May mắn mình không phải là người ở trong trận này!

Người luyện võ đạt tới cảnh giới Tu Luyện giả, xưa nay rất ít xuất hiện trong mắt thế nhân, cho nên cuộc tranh tài ở Nam châu mới có thể xử lý quyết liệt như vậy! Chung quy nói đến người luyện võ phát triển trong Thánh Vực, trên cơ bản là ba loại cảnh giới Kiếm Thánh, Kiếm Thần, Tu Luyện giả!

Trên thực tế, tới Tiên Thiên cảnh giới, tâm tư vốn có của người bình thường vốn chỉ dừng trong tu luyện. Cho dù xuất hiện ở trước mặt thế nhân, đó cũng có các loại mục đích.

Giống như Trương Dương gia nhập Thục Sơn phái, hàng năm tham gia tranh tài là do phần thưởng hậu hĩnh, có thể cho hắn và sư phụ không lo cho mười mấy năm, giữ chắc trong tay, rồi chờ cuộc tranh tài bắt đầu, sau đó lại đi tham gia. Có thể nói, nếu không gặp được Lăng Tiêu, chắc chắn Trương Dương có thể không ngừng tham gia tranh tài.

Mà tranh tài Nam châu sở dĩ được coi trọng, nhân tố trọng yếu nhất là tranh tài giống như một cái máy tạo ra máu, cái nồi nhân tài, bất luận gia tộc thế lực nào, mặc kệ có nội tình mạnh bao nhiêu, cũng sẽ không bỏ qua chuyện bồi dưỡng nhân tài!

Những người luyện võ tiến đến nơi này, hơn phân nửa có cảnh giới Tiên Thiên. Bọn họ đối với chuyện cảm giác lực lượng trong thiên địa cũng vô cùng hùng mạnh. Hiện tại đối với trận pháp vây khốn tám gã cao thủ siêu cấp có cảnh giới Tu Luyện giả của Phương gia, một chút tư tưởng tiến vào ném thử cũng không có.

Lý Thắng đứng bên cạnh Ngô Anh, híp mắt nhìn về đại trận mù mịt kia, nhẹ giọng nói :

-Ngô huynh có quan hệ tốt với Lăng Tiêu, cũng biết trong trận pháp này có vây khốn tám gã cường giả siêu cấp của Phương gia hay không?

Gia chủ Vương Thành của Vương gia ở bên cạnh cũng không kiềm nổi văng tai lên, dưới sự tuyên truyền cố ý của Ngô gia, quan hệ giữa Thục Sơn phái và Ngô gia đã là chuyện ai ai cũng biết ở Vọng Thiên Thành.

Lúc này Ngô Anh lại nhẹ nhàng lắc lắc đầu, sau đó nói :

-Ta thật không biết chuyện này. Ta cũng biết giống như nhị vị gia chủ thôi!

Nhìn ánh mắt rõ ràng không tin của Vương Thành và Lý Thắng, Ngô Anh cười khổ nói :

-Điều này cũng thực sự không có ý lừa các người. Ba nhà chúng ta vốn đồng khí tương liên, hiện giờ bởi vì sự xuất hiện đan dược của Thục Sơn phái, lại chắc chẽ liên kết với nhau. Nếu như thật sự có chuyện gì, vì sao ta không nói thật chứ?

Vương Thành gật gật đầu, tỏ vẻ tin vào lời nói của Ngô Anh, sau đó nói :

-Ta hoài nghi, hành động của gã Lăng Tiêu này là đang lập uy nha!

Lời này của lão vừa thốt ra khiến thân thể hai người Ngô Anh và Lý Thắng hơi hơi run lên, vội nhìn Vương Thành, Ngô Anh hỏi :

-Xin chỉ giáo?

Vương Thành hơi hơi bĩu môi, nói :

-Một Phương gia chó má tính là gì! Nếu như ba nhà chúng ta liên kết lại, Phương gia kia còn không giống như mảnh vụn sao? Ngay cả cận thì cũng không còn!

Lý Thắng cau mày hỏi :

-Vấn đề là, Phương gia nhắm vào Thục Sơn phái, như thế thì có quan hệ gì với chúng ta chứ?

Vẻ mặt của Ngô Anh đang rơi vào trầm tư, sau đó nói :

-Vương huynh nói có lý!

Lý Thắng trừng mắt nhìn Ngô Anh, đột nhiên lão cũng phản ứng lại, giật mình nói :

-Ta hiểu rồi, nếu như gã Lăng Tiêu cầu viện chúng ta thì chúng ta quả quyết không cách gì cự tuyệt! Tuy nhiên, cứ như vậy, vốn chúng ta nợ hãn nhân tình thì biến thành hãn nợ chúng ta ... Ái chà, làm sao mà ta không nghĩ tới chuyện này, bằng không ... Ha ... Con mẹ nó!

Lý Thắng nói với giọng liên tục, khiến những người cách đó không xa cũng ghé mắt nhìn, lão lại bình tĩnh không thấy, lộ ra vẻ hối hận.

Vương Thành cười ha ha nói :

-Được rồi, Lý huynh, ai cũng biết người xấu xa, tâm cơ đều ở trong bụng rất sâu. Người cũng đừng làm bộ đáng như mới phản ứng. Chúng ta đều là bằng hữu cùng lớn lên với nhau, ai mà không biết ai chứ? Cho dù người chủ động tỏ vẻ giúp đỡ Lăng Tiêu, e rằng người ta cũng sẽ không nhận, người nói đi ... Ngô huynh?

Ngô Anh cũng chỉ có thể gật gật đầu, sau đó thở dài nói :

-Không thể tưởng được, thật sự không thể tưởng được, gã thiếu niên này lại có can đảm và quyết đoán như thế! Bội phục, bội phục nha!

Hai người Vương Thành và Lý Thắng tự nhiên cũng không biết, Ngô Anh cảm thán là, trước đây Lăng Tiêu tặng cho Ngô gia một nhân tình là bởi vì yêu cầu Ngô gia hỗ trợ giết chết đám người luyện võ có cảnh giới Tiên Thiên của Ngô gia. Hiện tại xem ra, đó không phải là giống như tặng cho Ngô gia một nhân tình rất trực tiếp sao? Ngay cả tám cường giả có cảnh giới Tu Luyện giả người ta cũng dám đối phó, còn có thể sợ mười Tiên Thiên cảnh giới sao?

Không đề cập tới sự thỗn thức của Ngô gia, những người tiến đến vây xem bỗng nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi, chỉ thấy trên bầu trời ở nơi xa một bóng người đang phóng tới. Bóng người kia thực sự giống như ma quỷ ban ngày. Phía trước còn cách nơi này một khoảng thật xa, đợi đến khi mọi người phản ứng tới thì người đó cũng đã lướt qua trước mặt bọn họ, bỗng xông vào trong trận pháp kia!

Sau đó vùng không khí mù mịt kia, năng lượng mênh mông trong trận pháp sáng lên một luồng hào quang, ngay sau đó biến mất không còn!

-Ta hoa mắt rồi sao? Lúc nãy vật gì bay vào vậy?

Một người có thực lực bình thường xem nào nhiệt hời.

-Gã kia là ai nhỉ? Hắn điên rồi sao?

Một người của liên minh Nam châu há hốc mồm nói.

-Có lẽ là điên rồi, lao vào chỗ chết sao.

Một người thì thảo bên cạnh hắn.

Mọi người ở đây lại không ai có thể thấy rõ người đó rốt cuộc là ai, có thực lực ra sao. Nhưng rất hiển nhiên, thực lực của người đó khẳng định phải mạnh hơn bọn họ nhiều lắm!

-Chuyện này thực sự náo nhiệt rồi.

Ngô Anh than nhẹ một tiếng, sau đó nói :

-Chúng ta trở về được rồi. Trong thời gian ngắn chuyện này sẽ không kết thúc đâu!

Hai người Lý Thắng và Vương Thành cũng gật đầu. Lúc nãy người đó xông vào, ít nhất cũng có cảnh giới Tu Luyện giả, hiển nhiên không phải là người của Lăng Tiêu, như vậy có lẽ là người của Phương gia tới, gọn gàng dứt khoát xông vào như vậy, chỉ có hai giải thích. Thứ nhất : Người đó là một thằng ngốc, không biết sống chết! Nhưng loại khả năng này tương đối không lớn lắm. Tất cả mọi người đều thấy qua thằng ngốc. Tuy nhiên thằng ngốc có thể tu luyện hùng mạnh như vậy thì cũng không gặp qua nhiều lắm.

Thứ hai : Người này căn bản là không đặt trận pháp vào trong mắt! Hoặc là hắn có mục đích riêng!

Mọi người càng thêm nghiến về suy đoán thứ hai. Tuy nhiên trận pháp này quá mức huyền diệu. Một số tin tức từ bên trong cũng không truyền ra, trong lòng mọi người lại lo lắng, cũng không biết phải làm gì.

Người kia thành linh xông vào trận pháp, tự nhiên là một trong các lão tổ của Phương gia, Phương Hướng Đông. Lão cũng không phải không cảm nhận được trong tòa đại trận thần kỳ này ẩn chứa từng trận sát khí vô tận thiên uy hỗn loạn. Càng như thế, lão càng nóng vội, lão càng không thể trở mắt nhìn Phương gia cứ như vậy bị hủy diệt. Nếu như toàn bộ tám người này bị nhốt ở đây thì đối với Phương gia mà nói, thật sự giống như gã Lăng Tiêu kia cảnh cáo con cháu gia tộc mình, biến thành tai ương ngập đầu!

Phương Hướng Đông vừa tiến vào trong trận, lập tức liền cảm nhận một luồng lực lượng thiên địa hùng mạnh dường như theo hành động của lão, bắt đầu công kích về phía lão. Mà khi lão hoàn toàn yên tĩnh lại thì công kích cũng ngừng lại, đồng thời xuất hiện đủ loại tâm ma và ảo giác. Lão có thể tu luyện đến cảnh giới này thì ảo giác và tâm ma thông thường cũng sẽ không đi theo.

Phương Hướng Đông hét lớn trong hòng :

-Lăng Tiêu ở chỗ nào, Lão hủ Phương Hướng Đông của Phương gia tiến đến cầu kiến. Lão hủ không có ác ý, hy vọng Lăng Tiêu tông chủ có thể hiện thân gặp mặt!

Trên thực tế, ngay thời điểm lão xông vào trong trận pháp, Lăng Tiêu ở trong mắt trận cũng cảm ứng được lão. Từ lúc hắn đi vào Thánh Vực, cũng khó có cơ hội thanh tu. Lăng Tiêu vốn không quá để ý tới lão. Tuy nhiên nghe người này nói mình là người Phương gia, thân niệm của Lăng Tiêu lướt qua đại trận, thấy tám người có cảnh giới Tu Luyện giả của Phương gia, tất cả đều khoanh chân lặng lẽ tu luyện, cũng không có biểu hiện vội vàng dao động và bối rối, trong lòng Lăng Tiêu cười lạnh. Lúc này mới một tháng, ta cũng không tin, theo tu luyện các người, phát hiện ra các người mãi mãi cũng không có thời điểm thoát ra mà còn bình tĩnh như vậy!

Nghĩ vậy, âm thanh của Lăng Tiêu xuất hiện ở bên tai Phương Hướng Đông, thản nhiên nói :

-Người tới van xin cho tám người bọn họ sao?

Phương Hướng Đông nghe thấy âm thanh của Lăng Tiêu, đầu tiên là vui vẻ, tuy nhiên sau khi nghe xong lời hắn nói, trên mặt lập tức hiện lên một chút vẻ giận dữ. Người thanh niên này nói chuyện, không khách khí lắm nha!

Van xin cho?

Ta đường đường là cường gia siêu cấp có cảnh giới Tu Luyện giả. Ta sẽ cầu xin với một tiểu oa nhi miệng còn hôi sữa hay sao? Thật sự là chê cười! Phương Hướng Đông trầm giọng nói :

-Ta vội đến đây trình bày quan hệ thiết hơn với Lăng Tiêu tông chủ. Nếu Lăng Tiêu tông chủ nghe xong mà cảm thấy lão hủ nói lời vô nghĩa, nói không có ích, như vậy có thể tùy tiện! Nếu như cảm thấy lão hủ nói có lý, vậy chúng ta thẳng thắn nói chuyện với nhau cho tốt!

Vừa rồi trong lời nói của Lăng Tiêu, Phương Hướng Đông biết những trưởng lão trong gia tộc mình tạm thời cũng không nguy hiểm. Nếu không, với sự cuồng vọng của người thanh niên này, nhất định sẽ kêu mình tới nhặt xác.

-Hả?

Âm thanh Lăng Tiêu nghe ra không có một chút dao động cảm xúc gì, Huyền Thiên đi ra từ trong lệnh bài, bĩu môi nói :

-Một kẻ yếu mà tự cho là đúng, chỉ mạnh hơn tám kẻ yếu kia một chút, nhưng cũng rất yếu!

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Huyền Thiên với vẻ khinh bỉ, sau đó nói :

-Người nói đi.

Phương Hướng Đông lại có một hồi bực mình, đối phương không hiện thân thì cũng được thôi, cũng có thể lý giải là do khiếp sợ thực lực hùng mạnh của mình, nhưng lời nói này cũng không quá khách khí, một chút cũng không biết tôn kính cường giả!

Vì những người trong gia tộc mình, Phương Hướng Đông cũng chỉ có thể nhẫn nại khẩu khí thấp xuống, nói :

-Người ngoài hồ đoán lung tung, tình huống thật sự trong lòng Lăng tông chủ và ta ai cũng đều biết rõ, nói đến chuyện này, là trước đây Phương gia không đúng, tuy nhiên Phương gia ta dường như đã có mười mấy người chết trong tay người. Thù hận này không cần phải ... Càng kết càng sâu chứ?

Lăng Tiêu lặng lẽ cười lạnh :

-Một phái nói vậy, quả thực là nói vậy! Còn tưởng rằng lão còn nói ra một chút lời tốt, không nghĩ tới cũng là vô nghĩa! Người Phương gia nào chết trong tay ta chứ? Người có chứng cứ gì chứng minh chuyện này? Đừng tưởng rằng thực lực của các người hùng mạnh hơn Thực Sơn ta, là có thể ngấm máu phun người!

Phương Hướng Đông chán nản, thiếu chút nữa thì không nói gì ra nữa ngày, lão trầm giọng nói :

-Lăng tông chủ nghĩ rằng lão phu không có thành ý?

-Xì!

Lăng Tiêu đứng ở mắt trận xì một tiếng khinh miệt, sau đó cười lạnh nói :

-Thành ý của lão? Chính là thái độ nhìn từ trên cao xuống? Cũng

cho lão là đúng? Lão cho là hiện tại lão đứng ở đó thì an toàn sao? Lão có tư cách gì nói điều kiện với ta! Lão có lý do gì để trình bày hơn kém với ta? Vì sao ta phải nghe lời lão? Lão cho mình là ai!

Một lời nói này khiến cho Phương Hướng Đông cũng không thể duy trì thái độ bình thường, nổi giận nói :

-Cuồng vọng! người thanh niên quá cuồng vọng đó! Người thật sự cho rằng, ngoại trừ trận pháp khiến người ỷ lại, người còn có gì nữa? Chẳng lẽ người không sợ, lão hủ phá trận pháp của người, khi người không có

bảo đảm gì thì chỉ có thể cho ta xâm chiếm! Làm người ... Có lẽ nên lưu lại một đường lùi cho mình thì tốt hơn!

-Một đám chó các người không biết xấu hổ, một đám cường đạo như một đồng rác rưởi! Đến gia môn của ta nói cho ta đường lùi, trình bày tốt xấu với ta? Lão già kia, người có mặt không? Muốn yêu cầu ta nhận thua thì phải tỏ thái độ cầu xin tha thứ để nhận thua! Trong lòng rõ ràng là sợ, lại còn muốn giữ tác phong đáng tôn không buông, rõ ràng các người bắt nạt người tới cửa, muốn tiêu diệt sơn môn của ta, hủy đạo chính thống của ta. Nếu như Lăng Tiêu ta không có chút thủ đoạn, khi lão đặt chân đến đây thì nó đã biến thành một vùng tường đổ nát! Các người còn có lòng tốt nói điều kiện với ta sao? Đến nhận thua sao? Không, các người sẽ không! Lão tới đây gào thét, lại bay thẳng vào trong trận pháp này, là không phải cường bức và cảm dỗ một hồi, khiến ta thu hồi trận pháp, buông tha các người? Phương Hưởng Đông sao? Đầu óc lão có bệnh hay cho là ta khờ? Cường bức thì lão nói ra rồi, còn cảm dỗ thì chưa nói? Ta thay lão nói, lão không cần nhiều lời nữa! Có bản lĩnh thì đến phá trận, lão tử chờ lão!

-Tìm ... Chết!

Phương Hưởng Đông rít gào một tiếng phẫn nộ, trong nháy mắt tay hướng về một phía bắt, cấu, cào. Vùng khí trời quay chung quanh lão bị toàn bộ khí thể của Phương Hưởng Đông tạo ra tan nát! Chỗ mà tay của Phương Hưởng Đông chỉ tới, liền giống như được mở ra! Trong khoảnh khắc đó, không ngờ lại lộ ra bộ dạng vốn có của nơi đó!

Tuy đó cũng chỉ như tia chớp, so với tốc độ nháy mắt của người thì nhanh hơn nhiều. Không gian kia lập tức khép lại, ngay sau đó, uy thế hùng mạnh vô tận che trời phủ đất quét về phía Phương Hưởng Đông!

Phương Hưởng Đông đứng tại chỗ, giống như một pho tượng thần, căn bản không có gì chống cự, trên gương mặt phẫn nộ mang theo vẻ khinh thường trần ngập. Loại công kích và uy áp này cách trước người lão mười mấy thước thì bị ngăn cách, trong không khí không ngừng phát ra tiếng nổ vang lớn kịch liệt!

Ầm! Ầm! Ầm!

Ầm thanh kia trầm muộn và vang dội, giống như vang trong lòng mọi người!

Tám gã trưởng lão Phương gia trong đại trận Tứ Tượng gần như trong lúc nhất thời trong lòng có linh động mà ngẩng đầu lên, sau đó gần như đồng thời, công kích mãnh liệt vào nơi phát động trận pháp này!

Hơn tháng nay bọn họ cũng không tu luyện mà là đang tìm hiểu thiên địa ảo nghĩa ẩn chứa trong đại trận này!

Gần như trong lòng bọn họ đều cho là như vậy : Chỉ cần hiểu được ý nghĩ thâm ảo trong trận pháp này, cũng bất quá là phá trận pháp này trong nháy mắt!

Có lẽ suy nghĩ của bọn họ có đạo lý, tuy nhiên cho dù đại trận Tứ Tượng ở Tu Chân giới thì cũng có uy danh hiển hách. Với thực lực hiện tại của Lăng Tiêu, dùng Huyền Thiên giữ mắt trận, lấy sự tiêu hao tinh thạch làm cái giá, rốt cuộc cũng đã vận hành đại trận Tứ Tượng hoàn toàn. Ở Tu Chân Giới, trận pháp như vậy, cho dù là cao thủ siêu cấp Độ Kiếp kỳ, nếu không hiểu được cách phá giải, cũng chỉ có thể bị nhốt!

Đại trận Tứ Tượng đột nhiên rơi vào sự công kích của chín tên cường giả siêu cấp, trong trận lập tức lộ ra các loại cảnh tượng!

Những người ở bên ngoài cũng tràn đầy vẻ kinh hãi trong lòng, nhìn toàn bộ phạm vi trong đại trận, gió nổi mây bay trên bầu trời, mây đen cuộn cuộn kia làm sao giống như mây đen? Nếu như nói là một khối đá lớn màu đen trái lại người ta càng dễ dàng tiếp nhận!

Sét đánh tia chớp không ngừng lóe sáng, giống như những người luyện võ không sợ thần quỷ, bắt đầu bày ra uy lực của thiên địa!

Mà ngoại trừ phạm vi mười dặm, còn lại là tinh không vạn dặm, ánh mặt trời chói chang!

Loại hiện tượng thiên văn quỷ dị này khiến cho trong lòng những người đó rất sợ hãi, trong lòng không kiềm nổi bắt đầu lui về phía sau. Đồng thời, trong cảm giác những người tận mắt nhìn thấy, Lăng Tiêu thần kỳ và đáng sợ, khắc dấu thật sâu trong linh hồn!

Tuy nhiên cũng có một chút luyện đan sư có tư cách đứng ra chỉ trích những người đó nói hươu nói vượn, nói việc phân biệt thời gian hình thành đan dược căn bản không đáng tin. Bởi vì nếu đem đan dược đặt trong không gian của nhẫn không gian, đan dược cũng sẽ không thay đổi gì! Cho dù là đan dược luyện chế một vạn năm trước, để trong không gian của nhẫn không gian chín ngàn chín trăm chín mươi chín năm, sau đó lấy ra, thoát nhìn cũng chẳng có gì khác đan dược vừa mới luyện thành!

Những suy đoán chồng chất cùng những cuộc cãi vã ầm ĩ càng là cho Lăng Tiêu thêm vẻ thần bí.

Dù sao ngay cả ba đại gia tộc của Vọng Thiên thành bây giờ cũng không có đan dược gì để bán ra. Ba đại gia tộc vốn vì chút đan dược mà thanh danh bay cao, giờ lại nhanh chóng trở về như lúc trước.

Các gia tộc này vốn dĩ định nhân cơ hội này vươn lên thành một thế lực lớn, bây giờ đối với thế lực cỡ trung như Phương gia trong lòng hận thấu xương. Nếu không phải bởi vì có quan hệ với Tương gia, Phương gia cho dù biến thành rùa đen rút đầu, chỉ sợ cũng sớm bị người giẫm cho nát bét.

Tóm lại, ảnh hưởng của Thục Sơn phái đối với Thánh Vực cũng suy giảm dần theo năm tháng. Thậm chí, vài người lúc trước gia nhập Thục Sơn phái cũng không kìm nổi lặng lẽ bỏ đi.

Bọn họ gia nhập Thục Sơn phái, chính là kỳ vọng có thể gây dựng một sự nghiệp oanh oanh liệt liệt, có thể trở nên nổi bật. Không ngờ thành lập không bao lâu liền bị người ta công kích, đến bây giờ ngay cả sinh tử của tông chủ cũng không biết. Mấy năm qua trừ Vân Tuyết bên ba bên ngoài, cũng không có người nào khác của Thục Sơn phái liên hệ với bọn họ. Bởi vậy, những người đó cảm thấy chuyện họ rời đi cũng là lẽ bình thường!

Trong mấy năm này, thực lực của Tương Vân Sơn cũng đã khôi phục đến cảnh giới như trước. Lăng Tiêu xuất hiện vài lần, sau khi phân phát đan dược cho bọn họ xong, liền biến mất không thấy dấu.

Tương Vân Sơn lúc trước cũng không hiểu rõ nguyên nhân Lăng Tiêu làm như vậy. Sau nghĩ ra rồi không khỏi thầm khen Lăng Tiêu cao minh. Thục Sơn phái lúc trước quả thực có chút phô trương quá. Để ánh mắt của toàn bộ Nam Châu, thậm chí là toàn bộ Thánh Vực đều tập trung ở một tiểu thế lực mới nổi như thế kỳ thật cũng không phải là điều hay.

Vừa lúc nhân cơ hội Phương gia đến tiến công, từ phô trương chuyển thành khiêm tốn. Thời gian trôi qua, rất nhiều người sẽ dần dần phai nhạt sự chú ý đối với tiểu thế lực như Thục Sơn phái.

Còn sự tồn tại của Hạ Tuyết Ngọc, chính là để bảo toàn danh tiếng của Thục Sơn phái trong một phạm vi nào đó. Ít nhất, tương lai khi Thục Sơn phái một lần nữa đối mặt với người đời, sẽ biến thành một thế lực vững vàng, dù lớn hay nhỏ cũng không thể khinh thường.

Mà Lăng Tiêu lúc trước đem những đệ tử không toàn tâm toàn ý tu luyện phái ra ngoài, phải chăng là đã đoán trước cục diện hôm nay?

Tương Vân Sơn, Vương Chân và Trương Dương khi nhắc đến chuyện này về mặt mọi người đều kinh hãi. Nếu như thế, vậy tông chủ họ... quả thực là yêu quái!

Thiết Đản thành thành thật thật tu luyện mấy năm. Đan dược Lăng Tiêu luyện chế cho hắn đã được thêm nhiều loại dược liệu cho chẳng bao lâu sau Thiết Đản rốt cục cũng đột phá cảnh giới Kiếm Thần, đạt tới cảnh giới tiên thiên! Cự phủ kia đối với Thiết Đản mà nói, lại như hổ thêm cánh!

Mấy năm qua Lục Hải chỉ xuất quan một lần, thấy không có gì nguy hiểm, lại bẻ quan.

Còn Lăng Tiêu, trong mấy năm đó, không ngờ giết chết bảy tên trưởng lão của Phương gia! Bảy tên trưởng lão này, bị giết đầu tiên là tên trưởng lão cảnh giới tu luyện giả sơ cấp, thực lực sáu người sau đó toàn bộ đều là tu luyện giả trung cấp!

Lăng Tiêu dùng toàn bộ pháp bảo, ngoài ra còn có phân thân, mỗi lần giết chết một tên đều phải tu dưỡng mấy tháng mới có thể hoàn toàn khôi phục thực lực! Đồng thời, trong chiến đấu gần như ngược đãi bản thân này, thực lực của Lăng Tiêu đã đề thăng nhanh chóng!

Nửa năm trước, Lăng Tiêu đã đột phá Phân Thần trung kỳ!

Bây giờ, ánh mắt của Lăng Tiêu bắt đầu hướng vào một trong hai trưởng lão còn lại của Phương gia, Phương Văn Sơn!

Thực lực người này rất mạnh. Khi Lăng Tiêu vây khốn hắn cũng đã biết, tám gã trưởng lão kia của Phương gia do Phương Văn Sơn này cầm đầu. Cho nên, Lăng Tiêu giữ hắn lại vị trí thứ hai từ trên xuống.

Phương Văn Sơn trong mấy năm này, dung mạo cũng không có biến hóa gì, một thân thực lực dường như càng mạnh hơn lúc trước. Hôm nay bỗng có cảm giác máu huyết sôi trào. Đối với chuyện này, hắn nửa buồn nửa lo.

Bởi vì mỗi lần loại cảm giác này đến, về cơ bản đó là dấu hiệu rất nhanh sẽ đột phá! Cao cấp tu luyện giả. Minh sắp trở thành người thứ ba trong Phương gia tiến vào cảnh giới cao cấp tu luyện giả!

Đáng tiếc... Đang ở đây!

Phương Văn Sơn cưỡng chế loại cảm giác này, không dám tiến vào trạng thái bế quan tăng sâu. Quả nhiên, hắn cảm giác không sai. Đối phương quả thật đã đến. Phương Văn Sơn mở hai mắt, bắn ra hai đạo tinh quang, nhìn Lăng Tiêu trước mặt, trong lòng dĩ nhiên không kìm nổi trào lên một cỗ lửa giận.

- Lăng Tiêu... Người rốt cục cũng đã xuất hiện!

Giọng nói của Phương Văn Sơn không ngờ mang theo một chút ai oán. Tuy nhiên đa phần vẫn là nỗi hận khắc cốt ghi tâm!

Về mặt Lăng Tiêu thản nhiên, bình tĩnh nói:

- Bọn họ đều đã chết. Bây giờ tới phiên ngươi.

- Ngươi nói cái gì!

Phương Văn Sơn trướng mắt lên, khóe mắt như muốn rách ra nhìn Lăng Tiêu, cả người bùng lên một cỗ khí thế cực kỳ mãnh liệt, như một tòa núi cao đè xuống Lăng Tiêu!

- Ngươi nói hươu nói vượn!

Phương Văn Sơn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lăng Tiêu không nói gì cả. Móc từ bên trong nhẫn không gian ra một đồng bảo kiếm đủ loại kiểu dáng, có dài có ngắn. Xét về mặt chất liệu, toàn bộ đều là từ tài liệu cực phẩm luyện chế thành! Ánh mắt của Phương Văn Sơn dừng lại trên một thanh đoản kiếm, bỗng trở nên ngưng trọng. Hai mắt nhanh chóng đầy nước mắt, trong miệng thì thào tự nói:

- Không có khả năng, không có khả năng. Người, người không có thực lực mạnh như vậy! Tất cả chuyện này đều là ảo giác, là ảo giác mà thôi!

Thanh đoản kiếm này, Phương Văn Sơn vẫn nhớ rõ ràng, là ước chừng hơn hai trăm năm trước, hắn và đệ đệ Phương Văn Võ cùng nhau tìm được một kiện bảo vật. Thanh đoản kiếm này không ai có thể nhìn ra là do chất liệu gì luyện chế mà thành, nhưng không thể nghi ngờ là một thanh bảo kiếm! Lúc trước hai huynh đệ đều muốn thanh bảo kiếm này. Cuối cùng Phương Văn Sơn vì là huynh trưởng nên đã đem thanh kiếm này tặng cho đệ đệ. Tuy nhiên sự yêu thích của hắn với thanh kiếm này vẫn ẩn giấu thật sâu trong đáy lòng.

Bây giờ vừa thấy, có lẽ nào nhận không ra thanh kiếm này chính là thanh kiếm trong tay đệ đệ Phương Văn Võ?

Dù hắn là Phương Văn Sơn thực lực mạnh mẽ, trong khoảnh khắc này, cũng không kìm nổi cảm giác mất hết can đảm.

Đúng lúc này, Lăng Tiêu bỗng nhiên ra tay!

Đạt tới cảnh giới Phân Thần trung kỳ rồi, Lăng Tiêu vừa ra tay liền mang theo uy lực của thiên địa cực kỳ mãnh liệt. Từ trên thân Yêu Huyết Hồng Liên kiếm kiếm trên người, tia lửa chớp nháng chung quanh!

Một đạo kiếm khí linh hoạt, sắc bén vô cùng bắn thẳng về phía mi tâm Phương Văn Sơn!

Đồng thời, phân thân của Lăng Tiêu cũng không hề rảnh rỗi, toàn thân cũng bùng lên khí thể kinh thiên, cầm Liệt Thiên Kiếm trong tay cũng bắn ra một đạo kiếm khí về phía ngực Phương Văn Sơn!

Chín trăm chín mươi chín thanh hàn thiết đoản kiếm hình thành một bông sen thật lớn giữa không trung, quay chung quanh Phương Văn Sơn rồi nhanh chóng bắn về phía hắn!

Phương Văn Sơn khi đối diện với nguy cơ, cả người bùng lên một cỗ khí thể kinh thiên. Cỗ khí thể cũng hàm chứa uy lực của thiên địa! Bảo kiếm trong tay phát ra tiếng kêu réo rắt, lập tức múa lên một lưới kiếm quang bảo vệ mình, thân ảnh như quỷ mỵ đứng một chỗ mà né đòn.

Hai đạo kiếm khí của bản thể Lăng Tiêu và phân thân toàn bộ rơi vào khoảng không. Lúc này mới thấy, hình bóng bản thể Lăng Tiêu và phân thân như hóa thành nhiều điểm sáng, nhìn như ảo giác!

Nhưng Phương Văn Sơn biết rất rõ cái đó căn bản không phải là ảo tượng. Chẳng qua bởi vì tốc độ quá nhanh mà lưu lại tàn ảnh!

Người này không ngờ đã tu luyện đến cảnh giới như thế!

Hắn là ai?

Phương Văn Sơn cũng không thể tự hỏi nhiều hơn. Đóa hoa sen do chín trăm chín mươi chín thanh hàn thiết đoản kiếm hình thành mang theo sát khí vô tận đã ập đến cổ Phương Văn Sơn!

Phương Văn Sơn gầm lên một tiếng giận dữ, bảo kiếm trong tay trong nháy mắt đâm ra hơn một vạn kiếm! (CBRO: ngắt). Mỗi đạo kiếm khí đều mang theo năng lượng lớn vô cùng. Mỗi một đạo kiếm khí đều đủ để làm núi lở đất sụp!

Bình Bình Bình Bang....

Một tràng âm thanh cực kỳ chói tai do kim thiết va chạm không ngừng vang lên.

Đồng thời, vì mấy động tác vừa rồi của Phương Văn Sơn đã dẫn phát công kích của Tứ Tượng đại trận. Trên bầu trời, gió thổi mây bay, trời đất u ám, sắp giăng chớp giạt, mây đen cuộn cuộn, dần dần hình thành một cơn lốc xoáy thật lớn, trên nhỏ dưới to, uy thế cực kỳ kinh người.

Lúc này Lăng Tiêu và phân thân bắt đầu bay vòng vòng theo Tứ Tượng đại trận. Tốc độ bay của hai người càng nhanh, tốc độ vận hành của Tứ Tượng trận cũng càng lúc càng nhanh.

Đến khi Phương Văn Sơn thi triển hết võ học bình sinh, đánh tan đóa hoa sen do chín trăm chín mươi chín thanh hàn thiết đoản kiếm hình thành mà thoát ra, Lăng Tiêu lấy tay chỉ Phương Văn Sơn, thản nhiên nói:

- Giáng!

Hàm Hàn bảo đỉnh to lớn vô cùng từ trên trời giáng xuống. Miệng đỉnh úp xuống phía dưới, ép thẳng về phía Phương Văn Sơn!

Từ trong miệng Phương Văn Sơn phát ra một tiếng rống giận vô cùng lớn. Sau đó thân mình theo một tư thế cực kỳ quỷ dị, dán sát mặt đất rồi bắn nhanh ra ngoài!

Ngón tay Lăng Tiêu lại chỉ ra.

Một tấm lưới màu đen to lớn úp ngay mặt hắn!

Phương Văn Sơn thấy mình sắp đụng vào tấm lưới thật lớn này, trong lúc nguy cấp, trong tay hắn bỗng nhiên xuất hiện một cây trường thương thật lớn! Mũi thương cắm mạnh vào mặt đất, theo quán tính thân hình hắn trong giây lát tạo thành một đường cong tuyệt đẹp bắn lên cao. Cái lưới màu đen to lớn kia như miệng ác ma trong nháy mắt ngoạm thanh trường thương kia lại. Chỉ trong chốc lát cây thương hóa thành một cỗ năng lượng, dung nhập vào trong lưới.

Phương Văn Sơn sau khi bắn lên cao nương theo cỗ lực lượng này, uốn mình quay lại. Bảo kiếm trong tay bùng lên một tia kiếm khí màu đỏ lửa dài gần trăm thước. Kiếm khí dài trăm mét kia không ngờ không có một chút dấu hiệu suy nhược, hơn nữa thẳng tắp sắc bén, đâm về phía Lăng Tiêu, miệng còn giận dữ hét:

- Tiểu tử, ngươi rất mạnh. Tuy nhiên, đối đầu với ta, kết cục của ngươi, chỉ có ... Chết!!!

Tất cả chỉ xảy ra trong chớp mắt, nhanh đến nỗi người ta ngay cả thời gian để phản ứng cũng không có. Trong khi Phương Văn Sơn nhe răng cười, Lăng Tiêu vẫn đứng đó, như si như ngốc, mặc kệ đạo kiếm khí kia đâm xuyên qua thân thể mình.

Phương Văn Sơn mới cười được một nửa thì nụ cười đã đông cứng lại trên khuôn mặt. Chỉ thấy thân thể Lăng Tiêu hóa thành nhiều điểm sáng lốm đốm, tiêu thất giữa không trung!

- Không thể nào!

Phương Văn Sơn quát lên điên cuồng, trong lòng tràn đầy kinh hãi:

- Đó rõ ràng là một thật thể, làm sao bỗng nhiên lại biến thành ảo giác? Chẳng lẽ tốc độ của hắn nhanh đến như thế sao? A ... Không hay, mạng của ta coi như xong rồi!

Phương Văn Sơn bỗng nhiên cảm giác được, có một đạo kiếm ý mãnh liệt vô cùng đang tập trung trên thân thể mình! Nếu là bình thường, hắn thậm chí sẽ cảm thấy khô hạn. Lấy kiếm ý của một người cảnh giới Kiếm Thánh là đã có thể biết để đối phó một siêu cấp cường giả sắp đạt đến cảnh giới tu luyện giả cao cấp, chuyện này chắc chắn là giống như đứa bé cầm kiếm gỗ đánh với người lớn vậy!

Nhưng lúc này, hắn lại có cảm giác toàn thân lạnh lẽo! Đối phương chọn thời cơ và hoàn cảnh đều quá tốt! Tuyệt hảo đến mức hắn không ngờ không dám có hành động gì nữa!

Dường như chỉ cần hắn vừa động, kiếm ý kia sẽ trong nháy mắt, lướt qua không gian, xuyên qua vị diện, giết chết hắn!

Sau đó, Phương Văn Sơn giương mắt nhìn, thấy tấm lưới màu đen khổng lồ kia đang lắc lư bay lên từ mặt đất, chẳng kiêng nể gì cuốn về phía mình.

Phương Văn Sơn rút cuộc nhin không nổi, một tay nắm lại, trong giây lát tung ra một đòn về phía Phệ Hồn Ma Vong!

Theo quyền của Phương Văn Sơn tung ra, một cỗ lực lượng rất mạnh hình thành một cơn gió lốc thật lớn thổi bay Phệ Hồn Ma Vong lên trên cao. Sau đó lảo đảo lắc lư như điều đứt dây, bắn tít về phía sau!

Chín trăm chín mươi chín thanh hàn thiết đoản kiếm lại hình thành một kiếm trận mang hình dáng bông sen thật lớn, tầng tầng lớp lớp, chính chính phản phản chuyển động rất nhanh, hình thành một kiếm trận tuyệt sát vô cùng đáng sợ.

Phương Văn Sơn lại đánh ra hai quyền!

Ầm!

Ầm!

Ba!

Cỗ lực lượng thật lớn kia đầu tiên là đánh vào một bộ phận hàn thiết bảo kiếm phát ra tiếng nổ ầm ầm. Ngay sau đó, trong không khí vang lên một tiếng nổ mạnh, đó là thanh âm do lực lượng thật lớn của Phương Văn Sơn đánh nát không khí phát ra!

Ngay sau đó, trên bầu trời truyền đến một tràng những tiếng rào rào. Hàn thiết đoản kiếm rơi xuống như mưa, nằm la liệt dưới đất! Nhưng trên mặt Phương Văn Sơn lại không có chút thần sắc hưng phấn nào. Ánh mắt bắn ra hào quang đáng sợ, lao về một hướng khác. Bảo kiếm trong tay run lên, bắn ra một luồng kiếm khí hùng mạnh như gió lốc!

Kiếm ý Lăng Tiêu tập trung chế trụ hắn trong nháy mắt, đột nhiên biến mất!

Phương Văn Sơn chẳng những không có cảm giác như trút được gánh nặng, mà ngược lại càng thêm cảnh giác, có cảm giác đại họa đang giáng xuống! Trong giây lát, liên cảm giác được bảo kiếm trong tay bỗng trở nên gấp khúc, mũi kiếm không ngờ chỉ thẳng về phía hắn!

Đồng thời, một cỗ tinh thần lực cường đại như sóng thầnm dờn non lấp bể, làm người ta không thể phản kháng chụp xuống Phương Văn Sơn!

Cũng ngay lúc đó, trong không khí truyền đến một thanh âm lạnh lùng như băng giá:

-Phá!

Phương Văn Sơn cảm giác đầu như muốn nứt ra, hai mắt cũng xuất hiện ảo giác, tất cả mọi việc xảy ra trước mắt dường như đều trở nên chậm chạp. Cảnh tượng trong trận khiến trong lòng hắn sinh ra một cảm giác đã từng gặp qua đâu đó.

Ngay khi hắn cảm thấy không tốt, Liệt Thiên kiếm trong tay phân thân của Lăng Tiêu đã hung hăng chém vào cánh tay trái của Phương Văn Sơn!

Phương Văn Sơn thét lên một tiếng thảm thiết thấu trời đêm lại một kiếm, hung hăng đâm vào ngực phải phân thân của Lăng Tiêu. Động tác của phân thân của Lăng Tiêu bị kiềm hãm. Phương Văn Sơn lợi dụng khoảnh khắc ngắn ngủn này, trong nháy mắt, đem kiếm rút ra rồi lại xuất ra hai kiếm đâm về phía cổ họng và tim của phân thân Lăng Tiêu!

Lúc phân thân của Lăng Tiêu bị đâm trúng một kiếm, thân mình như không bị thương tổn gì vội vàng thoái lui. Đồng thời, Lăng Tiêu ở một hướng khác xuất ra một kiếm kinh thiên!

-Tịch Diệt!

Thanh âm bình tĩnh của Lăng Tiêu mang theo sự lạnh lẽo vô tận.

Một kiếm này bao hàm toàn bộ tinh hoa về kiếm kỹ của Lăng Tiêu. Trên kiếm thậm chí không có kiếm khí tồn tại! Một kiếm này, Phương Văn Sơn muốn tránh cũng không thể tránh được!

Nhẹ nhàng dùng Yêu Huyết Hồng Liên sắc bén đâm thủng cổ hắn!

Lăng Tiêu đảo cổ tay, đầu Phương Văn Sơn bay lên, xác chết ngã xuống trở thành tro bụi!

Cùng lúc đó, Lăng Tiêu phân thân và bản thể đều kêu lên đau đớn. Sắc mặt Lăng Tiêu tái nhợt, phân thân bị trọng thương, bản thể đồng dạng cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn!

Lấy cảnh giới Phân Thần trung kỳ, hơn nữa có đủ loại pháp bảo, giết một người cảnh giới tu luyện giả trung cấp đỉnh phong mà đã chặt vật như thế... Lăng Tiêu nhắm hai mắt lại, than nhẹ một tiếng, trong khoảng thời gian ngắn, muốn giết chết lão quái vật Phương Hưởng Đông của Phương gia, e là khả năng không lớn.

Lăng Tiêu khoanh chân ngồi xuống đất. Xung quanh hắn là một vòng tròn do thượng phẩm tinh thạch tạo thành. Nếu có người của Tu Chân Giới nhìn thấy cảnh tượng này, nhất định sẽ ngỡ Lăng Tiêu này là đồ điên phá gia chi tử!

Dùng thượng phẩm tinh thạch tạo ra một tụ linh trận đơn giản để khôi phục thực lực, sợ là cũng chỉ có người phá sản đến điên cuồng mới có thể làm thế.

Nhưng lúc này Lăng Tiêu hiển nhiên không quan tâm đến điều đó. Hắn chỉ quan tâm mình khi nào thì có thể khôi phục thực lực! Sau đó đem lão quái vật Phương Hưởng Đông của Phương gia đánh chết trong trận!

Ba tháng sau, Lăng Tiêu xuất quan, trở về môn phái, thấy đám người Vương Chân và Trương Dương toàn bộ đều có sự tiến bộ đáng hài lòng. Đồng thời, hơn năm trăm đệ tử, trong mấy năm nhờ vào tinh thạch sung túc, còn có hoàn thiện công pháp mà Lăng Tiêu cho bọn hắn nên tiến bộ đều vô cùng nhanh chóng.

Ngắn ngủn vài năm, không ngờ có hơn năm mươi người tiến vào cảnh giới Tiên Thiên! Có hơn ba trăm người đạt tới cảnh giới Kiếm Thần bậc cao, còn lại hơn một trăm năm mươi người kia, kém cỏi nhất, cũng đã đạt tới cảnh giới sơ cấp Kiếm Thần!

Mấy năm trước, khi bọn họ vừa mới đi theo Lăng Tiêu, người kém nhất chẳng qua chỉ là trung cấp Kiếm Thánh!

- Lục trưởng lão vẫn chưa xuất quan?

Lăng Tiêu nhìn Trương Dương hỏi.

Trương Dương chưa kịp nói gì thì từ phía sau truyền đến một tiếng cười sang sảng:

- Tông chủ đã trở lại, Lục Hải sao dám tiếp tục bế quan?

Đang nói chuyện, một bóng người lướt tới. Trương Dương vừa thấy, liền bước lên phía trước chào.

Lục Hải khoát tay, ánh mắt sáng quắc nhìn Lăng Tiêu, sau đó nói:

- Nhờ phúc tông chủ, Lục Hải trong vòng bảy năm gần ngủ, vốn dĩ chỉ là cảnh giới tu luyện giả trung cấp đột phá đến cảnh giới cao cấp! Ha ha ha, không thể tưởng được, sinh thời Lục Hải ta cũng có thể chạm đến bến bờ đại viên mãn ảo nghĩa!

Lăng Tiêu đối với chuyện này sớm đã đoán được, khẽ mỉm cười, nói:

- Chúc mừng trưởng lão.

Lúc này Lục Hải ôm quyền hướng về phía Lăng Tiêu, thần sắc nghiêm nghị nói:

- Nếu không có tông chủ, Lục Hải không biết năm nào tháng nào mới có thể đột phá. Lời tông chủ năm đó đã đáp ứng Lục Hải, có phải hay không cũng nên thực hiện đi?

Lăng Tiêu nao nao, lập tức cười khổ nói:

- Tám gã trưởng lão Phương gia kia, trong mấy năm vừa rồi đã bị ta giết sạch! Hiện giờ, trong trận pháp, chỉ còn vây khốn một trưởng lão quái vật lúc vừa mới vào đã đạt cảnh giới tu luyện giả cao cấp, lại vừa mới đột phá. Có muốn thử một chút hay không?

Đám người Tương Vân Sơn và Vương Chân đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Lăng Tiêu. Mặt mũi Vương Chân co rúm, trong ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

minhchinh555

545. Chương 485: Lập Kế Hoạch.

- Cái gì, tông chủ đã giết toàn bộ tám người kia?

Lục Hải trợn mắt, lộ ra ánh mắt kinh hãi, sau đó nhìn từ trên xuống dưới Lăng Tiêu, đột nhiên lắc đầu thở dài:

- Trên đời này quả thật có thiên tài tồn tại!

Đám người Tương Vân Sơn cũng không kìm nổi dùng ánh mắt nhìn Lăng Tiêu như nhìn quái vật. Lăng Tiêu thấy mọi người nhìn mình đành có chút bất đắc dĩ, nói:

- Nếu không phải dựa vào trận pháp lợi hại, nếu tám người này đồng thời vây công ta, ta không chết đã là may chứ đừng nói tới chuyện giết sạch bọn họ.

Về mặt Lục Hải trở nên nghiêm túc lắc đầu nói:

- Không thể nói như vậy! Mặc kệ dựa vào cái gì, chỉ cần những người đó chết trong tay tông chủ, thì đó chính là bản lĩnh của tông chủ!

Đám người Vương Chân đồng loạt gật đầu. Vốn dĩ bọn họ đều cho rằng, mình đã đủ hiểu Lăng Tiêu lắm rồi. Tối hôm nay họ mới biết được, hiểu biết của bọn họ đối với tông chủ còn xa mới đủ!

Lúc này cho dù là Lục Hải cũng không thể cảm nhận được bất cứ dao động năng lượng nào trên người Lăng Tiêu. Đơn giản đến mức mà nói, hẳn tuyệt không tin Lăng Tiêu là đối thủ của mình. Nhưng sâu trong nội tâm, vẫn có một dự đoán, một cảm giác rằng, trên người Lăng Tiêu còn có vô số điều thần bí mà mình vẫn chưa biết đến. Nếu là thật sự giao chiến, mình chưa chắc có thể thắng người thanh niên này!

Dự đoán này, khiến Lục Hải không khỏi có cảm giác nhụt chí. Tuy nhiên đồng thời, trong lòng lại dâng lên một niềm hưng phấn. Nếu mình không có tuệ nhãn như đũa thần, làm sao có thể phát hiện một tuyệt thế thiên tài như vậy? Làm sao có thể chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã có đột phá? Chuyện này trước kia là chuyện mình mơ cũng không thấy!

Lục Hải bèn tỉnh táo lại, nhìn Lăng Tiêu hỏi:

- Còn lại cường giả kia của Phương gia, tông chủ tính thế nào? Chẳng lẽ vẫn sử dụng trận pháp, vĩnh viễn giam giữ hắn sao?

Lúc này Tương Vân Sơn cũng đã khôi phục bình thường. Bởi vì với hắn mà nói, Lăng Tiêu càng cường đại càng tốt! Về phần vì sao cường đại như thế, nếu không thể hiểu được, thì rõ ràng cũng không cần nghĩ đến nữa.

Tương Vân Sơn nói:

- Người này của Phương gia tuyệt đối không thể lưu lại! Nếu chúng ta đã cùng Phương gia gây thù, thì không cần phải có lòng dạ đàn bà! Hừ, nếu không có đại trận của tông chủ bảo hộ môn phái, chỉ sợ lúc này đã là ngày giỗ năm thứ mấy của chúng ta! Còn có thể sống tới ngày nay sao?

Vương Chân gật gù đầu, nói:

- Đúng vậy, bọn họ không muốn chúng ta sống. Chúng ta cũng không cần phải cho bọn họ sống! Quân sư không phải đã nói, Phương gia còn có một lão tổ tông đạt tới cảnh giới bên bờ đại viên mãn sao. Đạt tới cảnh giới này rồi, về cơ bản sẽ không vì bị bất cứ chuyện gì ràng buộc! Tuy nhiên, nếu hắn tấn công cảnh giới đại viên mãn thành công, nhất định sẽ tới tìm chúng ta trút hận. Một khi đã như vậy, không bằng chúng ta cứ vây khốn lão già Phương gia này. Sau đó chủ động ra tay, đánh cho Phương gia tàn lụi luôn!

Tương Vân Sơn hơi hơi lắc đầu, nói:

- Phương pháp này không tồi. Tuy nhiên, Phương gia thế lực cũng đã tồn tại vô số năm. Nội tình thâm hậu, không phải dễ mà đánh cho tàn lụi như vậy! Bọn họ đánh không lại, hoàn toàn có thể trốn đi, ẩn núp khắp nơi, trở thành rắn độc ẩn núp, khi chúng ta không đề phòng liền đột nhiên nhảy ra, cho chúng ta một kích trí mạng! Trong Thánh Vực muốn đuổi tận giết tuyệt một thế lực hoặc gia tộc, quả thực rất khó khăn! Tựa như gia tộc của Bạch lão vậy. Cho dù có người giết sạch cả nhà lão, nhưng Bạch lão kỳ thật chỉ là một nhánh của Bạch gia. Hơn nữa, chi thứ hàng ngàn hàng vạn, ngay cả người cùng tộc nhiều khi còn không biết rõ, đừng nói người ngoài. Có thể giết sạch bọn họ không? Cho nên, làm như vậy ý nghĩa thực tế không lớn. Biện pháp tốt nhất, chính là phát triển thế lực bản thân trở nên phi thường cường đại. Làm cho mọi người mỗi lần nhắc tới chúng ta là có cảm giác đau đầu, thậm chí là run rẩy, sợ hãi! Chỉ có như vậy, mới có thể thực sự không sợ đối phương tới trả thù.

Lục Hải gật gù đầu, nói:

- Đúng vậy, Vân Sơn nói rất đúng. Phải làm cho kẻ thù sợ người, bởi vì kẻ thù luôn luôn có, giết mãi cũng không hết! Chỉ có làm cho bọn họ hoàn toàn sợ chúng ta, mới không dám đối địch với chúng ta.

Vương Chân nghe xong gật gù đầu, trong lòng than nhẹ một tiếng: “Xem ra, mình không phải xuất thân từ dòng chính của gia tộc, có rất nhiều chuyện quả thật là suy xét không đến! Tương Vân Sơn xuất thân danh môn, theo như Trương Dương vô tình tiết lộ, thân thế của Lục trưởng lão dường như cũng có chút ẩn tình. Tuy nhiên ở Nam Châu họ Lục dường như không có gia tộc nào thực sự nổi danh.” Bình thường Vương Chân cũng không bận tâm lắm với chuyện này.

Hôm nay thấy Lục Hải trưởng lão chẳng những thực lực mạnh mẽ, ngay cả kiến thức cũng cao hơn người một bậc, không kìm nổi nghĩ thầm: “Sau này nếu ta có con nối dõi, nhất định sẽ đem kinh nghiệm cả đời ta tất cả đều truyền cho bọn chúng! Nói cho bọn chúng, đừng giống ta, tự cho là rất lợi hại, nhưng trên thực tế, còn kém nhiều người lắm!”

Lăng Tiêu nói:

- Vài năm đã qua. Rất nhiều người hẳn là cũng đã quên sự tồn tại của chúng ta. Từ hôm nay trở đi, ta sẽ truyền cho mọi người cách ra vào trận pháp này. Lúc trước ta bày ra đại trận này đã dùng đủ tinh thạch để vận hành trong thời gian một trăm năm. Bây giờ mới qua vài năm, tin tưởng, trong vòng trăm năm, chúng ta nhất định sẽ tìm ra phương pháp đối phó với cường giả của Phương gia! Ta sẽ lợi dụng khoảng thời gian này, hết lòng truyền thụ cho các người vài thứ.

Đám người Vương Chân vẻ mặt hưng phấn, nói:

- Tông chủ rốt cục bắt đầu truyền thụ chúng ta tuyệt học chân chính rồi!

Tuy Lăng Tiêu biết Vương Chân hay nói giỡn, nhưng vẫn ra vẻ nghiêm túc giải thích:

- Chân chính tuyệt học, đều là do chính mình. Vĩnh viễn không được coi thường chính mình!

Đám người Vương Chân và Trương Dương thu lại vẻ vui cười, nghiêm túc suy nghĩ lại những lời Lăng Tiêu vừa nói. Lục Hải hí hóp mắt, nhìn Lăng Tiêu trở về chỗ ngồi, ngẫm lại câu nói rất có đạo lý của Lăng Tiêu, trong đầu chỉ có một ý niệm: "Đúng là yêu quái!"

Nửa năm sau, Lăng Tiêu mỗi ngày đều tụ tập đám người Thục Sơn phái lại, giảng giải cho bọn hắn một ít kiến thức cơ sở về tu chân, dạy bọn họ làm sao để vào ra Tứ Tượng đại trận.

Đối với việc dạy bọn họ cách ra vào trận pháp, Lăng Tiêu cũng không lo lắng một chút nào rằng bọn họ có người sau này sẽ phản bội, rồi đem phương pháp ra vào này lan truyền ra ngoài.

Cách ra vào và phá giải trận pháp, có khác biệt rất lớn!

Cách xuất nhập Tứ Tượng đại trận có thể thiên biến vạn hóa! Nếu Lăng Tiêu nguyện ý, tùy tiện sai Huyền Thiên đem năng lượng biến đổi một chút phương pháp ra vào sẽ thay đổi hoàn toàn! Trọng yếu hơn là, trên người mỗi thành viên Thục Sơn phái Lăng Tiêu đều lưu lại một đạo thần thức của mình. Thứ này sẽ hao phí ít nhiều chân nguyên, nhưng có tác dụng rất lớn!

Tứ Tượng đại trận hoàn toàn do Lăng Tiêu khống chế, nếu trên mình người vào không có thần thức của Lăng Tiêu, như vậy cho dù hắn hiểu cách ra vào, cũng sẽ bị Tứ Tượng trận công kích!

Đây mới chính là nguyên nhân căn bản Lăng Tiêu yên tâm truyền thụ cho bọn họ.

Lăng Tiêu hôm nay đã sớm không còn là thiếu niên ngây thơ như lúc trước! Tâm hại người thì không có, tâm phòng người thì không thể không. Lăng Tiêu làm như vậy, tin rằng dù những người này biết, cũng chẳng xảy ra vấn đề gì.

Sau nửa năm Lăng Tiêu truyền thụ tri thức cho bọn hắn đủ cho bọn họ tiêu hóa trong mười năm tám năm, Lăng Tiêu bước vào trạng thái bế quan.

Lần bế quan này kéo dài ba năm.

Lăng Tiêu đứng cạnh đại bình đài, nghe tiếng thác nước bên kia reo vang, nói với Lục Hải trưởng lão đứng bên cạnh:

- Sau khi ta đi, nơi này phải nhờ trưởng lão chiếu cố!

Lục Hải trầm giọng nói:

- Yên tâm đi! Lục Hải ta sống cũng nhiều năm rồi. Hai thầy trò chúng ta nếu không có tông chủ, sợ là còn lưu lạc khắp nơi, bốn biển là nhà. Bây giờ lão hủ đã sớm coi nơi này như nhà của mình. Cho dù tông chủ không dặn dò, lão hủ cũng sẽ cẩn thận trông coi!

Lăng Tiêu cười cười. Thời gian gần đây, trong lòng hắn trước sau vẫn luôn có cảm giác rung động. Tính ra mình từ nhân giới phi thăng cũng đã hơn mười năm. Lúc mình phi thăng, thực lực của đám Diệp Tử kỳ thật cũng đã rất mạnh. Bây giờ sau nhiều năm như thế, nếu các nàng muốn phi thăng Thánh Vực nhất định là có thể!

Mà chút rung động trong lòng Lăng Tiêu kia cũng là do cảm ứng với các nàng. Trong số các nàng, nhất định đã có người tới Thánh Vực. Lăng Tiêu không chỉ muốn tìm được nàng đã phi thăng, mặt khác, còn muốn nhân cơ hội này đi lịch lãm một phen. Bây giờ không thể công khai phân thân, chỉ có thể miễn cưỡng giết chết người cảnh giới tu luyện giả trung cấp. Chống lại tu luyện giả cao cấp, Lăng Tiêu cũng không chiếm được chút gì tiện nghi. Huống chi, phía trên tu luyện giả còn có cường giả cảnh giới đại viên mãn!

Tuy rằng dùng đan dược giao thiệp sẽ có hiệu quả nhất định. Nhưng Lăng Tiêu cũng hiểu được, vĩnh viễn không thể nhờ vào người khác làm con bài chưa lật của mình! Đó là cách làm không an toàn nhất.

Muốn không bị người khác ức hiếp, chỉ có thể làm mình càng mạnh!

Giữa trời đầy sương mù truyền đến một tiếng chim hót cao vút. Một con chim màu vàng khổng lồ bỗng nhiên xuyên qua Tứ Tượng đại trận, xuất hiện trước mặt Lăng Tiêu. Nó vươn cái đầu thật lớn, không coi ai ra gì cọ vào người Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu giơ tay sờ sờ đầu Tiểu Sửu, sau đó quay đầu lại nói với Lục Hải:

- Lục trưởng lão, ta đi đây.

Nói xong nhảy lên người Tiểu Sửu. Tiểu Sửu vỗ hai cánh, giương cánh bay cao.

Lục Hải nhìn Lăng Tiêu trong nháy mắt biến mất, sau đó lại nhìn này sương mù đầy trời, nhẹ giọng nói:

- Hy vọng chốn xinh đẹp như tiên cảnh nhân gian này sớm ngày lại thấy ánh mặt trời!

Nói xong, y giữ ống tay áo, thân mình biến mất.

Thực lực Lăng Tiêu lúc này đã vững vàng ở thượng tầng của Phân Thần trung kỳ. Đừng coi thường chút tiến bộ này. Thực lực của hắn hiện tại nếu lại đánh nhau với Phương Văn Sơn thì không cần phân thân, cũng có thể giết chết hắn mà chỉ bị vài vết thương nhẹ!

Cùng phân thân và pháp bảo phối hợp, cho dù đối mặt Phương Hướng Đông cũng chưa chắc không đủ vốn liếng đánh một trận. Nhưng vấn đề là ở chỗ, cho dù hiện tại có thể giết Phương Hướng Đông thì sao? Thực Sơn phái có dám quang minh chính đại phát triển không? Ngược lại, sau khi để cho người khác biết tốc độ đề thăng thực lực của Lăng Tiêu, nhất định sẽ hoài nghi trong tay Lăng Tiêu có cực phẩm đan dược. Đến lúc đó, Thực Sơn phái không phải lại thành cái đích cho mọi người công kích sao?

Một khi đã như vậy, không bằng lưu hắn lại, khiến Phương gia không dám hành động thiếu suy nghĩ, khiến tất cả thế lực còn chú ý thế lực của mình không thể nắm rõ tình hình. Nếu có chút người dám tiến vào, kết cục cũng chỉ có một, đó chính là ... chết!

Tiểu Sửu bởi vì thực lực không ngừng thăng tiến, lông đã chuyển màu từ trắng sang vàng nên Lăng Tiêu cũng không sợ có người sẽ nhận ra bọn họ. Hắn điều khiển Tiểu Sửu đầu tiên là đi tìm Vạn Niên Giao nay đã chiếm cứ một vùng, trở thành bá chủ một phương. Còn có một số chuyện muốn nó đi làm.

546. Chương 486: Gặp Lại.

Trong Thánh Vực rất ít khi thấy tung tích của ma thú. Thánh Vực mệnh mông, núi cao sông lớn hồ rộng suối sâu rừng thẳm đầm lầy vô số kể. Cho dù ngẫu nhiên có ma thú, cũng đều tự giác trốn tránh, rời xa nhân loại. Ngẫu nhiên có dã thú hấp thu thiên địa tinh hoa, trải qua bao nhiêu năm tháng gian khổ tu luyện ra một năng lực nhất định, trong cơ thể sẽ xuất hiện một viên nội đan. Bình thường mà nói, số năm càng nhiều, tu vi bọn chúng càng mạnh. Loại dã thú này được người trong Thánh Vực coi là linh thú.

Linh thú này so với tiền thế Tu Chân giới của Lăng Tiêu giống nhau đến kinh người!

Ở Thánh Vực, số người săn bắt ma thú thua xa số người săn bắt linh thú. Thứ nhất là bởi vì giá trị tinh hạch không cao. Thứ hai là vì số lượng ma thú trong Thánh Vực cũng vô cùng ít ỏi. Còn giá trị của linh thú trong lòng người Thánh Vực là cực cao. Nội đan trong cơ thể linh thú là bảo vật nâng cao thực lực tốt nhất!

Tựa như Ngô Tú Nhi có thực lực như thế chính là nhờ dùng linh thú nội đan mới có thể đột nhiên tăng trưởng rất nhiều năm công lực, một bước đạt tới cảnh giới Kiếm Thần.

Thời gian Lăng Tiêu tiến vào Thánh Vực cũng không ngắn. Bởi vậy, đối với việc này cũng không hề xa lạ, thậm chí có chút cảm thấy buồn cười. Thánh Vực dường như có chút tương đồng với trạng thái nguyên thủy của Tu Chân Giới!

Thực lực người ở đây cũng không kém, chỉ là không có công pháp cao minh, không có một hệ thống tu luyện đầy đủ. Nếu mình đem hệ thống tu luyện của Thực Sơn phái truyền bá khắp Thánh Vực, sợ là không đến một trăm năm, chắc chắn sẽ có người độ kiếp phi thăng!!!

Tu Chân Giới phi thăng, chín là tu luyện giả chân chính trải qua thiên kiếp!

Lăng Tiêu ngồi trên người Tiểu Sửu, trong lòng nghĩ tới việc này, cười nhạt. Nếu không có gì bất ngờ, chừng vài năm sau, tên của mình hẳn sẽ được rất nhiều người ghi nhớ trong lòng!

Tốc độ phi hành của Tiểu Sửu cực nhanh. Bay giữa không trung như một tia chớp màu vàng, hai cánh vừa vỗ, đã đi rất xa!

Vài ngày sau, Tiểu Sửu bay đến một hồ nước thật lớn. Nếu Tiểu Sửu không nói trước, Lăng Tiêu thậm chí sẽ cho rằng đây là một đại dương mênh mông!

Đập vào mắt là vô biên vô tận nước.

Hồ nước xanh thăm, chiếu vào lòng người, làm cho người ta cảm giác như đến thiên đường, như mình đang sống trong tiên cảnh!

- Tiểu Sửu, đây là nơi các ngươi phát hiện bảo vật?

Lăng Tiêu nhẹ giọng hỏi.

- Đúng vậy, chính là nơi này.

Thanh âm Tiểu Sửu vang lên trong trẻo, vô cùng dễ nghe, hơn nữa lưu loát hơn trước rất nhiều.

Lăng Tiêu khẽ gật đầu, thầm nghĩ: “Ở chỗ này, Vạn Niên Giao quả thực là như cá gặp nước?”

Lúc này Tiểu Sửu phát ra một tiếng kêu trong trẻo. Xa xa trên mặt hồ, một cột nước thật lớn phóng lên cao, bắn thẳng đến chân trời. Cột nước cao chừng hơn trăm thước, bay lên như điều gặp gió. Từ xa nhìn lại, cảm giác như nước trời giao hòa!

Một con giao long vô cùng lớn, đứng trong cột nước, uốn lượn hướng về phía trước, ngẩng đầu rống vang. Thanh âm kia nghe như đang ngủ bị gọi dậy bực mình liền phát tiết ra.

Lăng Tiêu thầm cười lạnh: “Vạn Niên Giao này rời khỏi mình cũng lâu quá rồi? Không ngờ sinh ra lòng dạ khác.” Nghĩ thế, nhưng thần sắc Lăng Tiêu vẫn không đổi, ngồi trên người Tiểu Sửu, ngưng thần nhìn Vạn Niên Giao.

Cột nước thật lớn bắt đầu hóa thành mưa bay đầy trời rồi rơi xuống mặt hồ. Thân hình Vạn Niên Giao bị một đám sương mù lớn bọc chung quanh, trên đầu rồng dữ tợn, hai con mắt thật lớn trừng lên nhìn Lăng Tiêu, giọng nói như chuông đồng vang lên:

- Vạn Niên Giao bá kiến chủ nhân!

Lăng Tiêu thần nhiên gật đầu, sau đó nói:

- Trong lòng ngươi còn có chủ nhân ta nữa hay không?

Vạn Niên Giao cười gượng hai tiếng, sau đó thân mình nhẹ nhàng đong đưa, thấp xuống dưới một trăm thước, so với Lăng Tiêu thấp hơn mấy thân người, sau đó nói:

- Không phải. Chẳng qua cũng lâu lắm rồi không thấy chủ nhân, tâm tình hơi kích động mà thôi.

Lăng Tiêu hơi bĩu môi, nhìn tên này nói tiếng người cực kỳ lưu loát nói:

- Ngươi từ khi nào miệng trơn như bôi mỡ thế?

Vạn Niên Giao lúc này, hóa thành một lão nhân đầu bạc, thanh âm cũng trở nên già nua, sau đó nói:

- Chủ nhân có gì dặn dò xin cứ nói. Chẳng lẽ thấy ta giống như một nô bộc thế này, chủ nhân không cảm thấy hài lòng sao?

Tiểu Sửu bên dưới Lăng Tiêu bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu to đầy phẫn nộ. Cả người bùng lên khí tức mạnh mẽ, thân mình hóa thành nhất tia chớp vàng, trong nháy mắt lao về phía Vạn Niên Giao!

Vạn Niên Giao hóa thành lão nhân vội vàng thối lui về phía sau. Trên không trung lưu lại một đạo tàn ảnh, trên người đồng dạng bộc phát ra khí tức cường đại vô cùng.

Lăng Tiêu cảm giác được Vạn Niên Giao hiện giờ đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên! So với Tiểu Sưu cao hơn một bậc!

Trước mắt thực lực của Tiểu Sưu nhiều nhất cũng chỉ là cảnh giới Kiếm Thần bậc cao. Khó trách Vạn Niên Giao sinh ra tâm tư khác thường. Lăng Tiêu trong lòng cười lạnh, một cỗ tinh thần lực lạnh lẽo trong nháy mắt ép về phía Vạn Niên Giao.

- Ngao!

Vạn Niên Giao phát ra một tiếng tru cực kỳ thê lương. Lập tức hiện nguyên hình, điên cuồng uốn lượn trên không trung, sau đó dùng thanh âm già nua giận dữ hét lên:

- Không công bình! Người nếu thật sự muốn hàng phục cùng ta, phải dùng thực lực đánh bại ta! Như bây giờ dùng tinh thần lực áp bách ta, ai tính đó là bản lĩnh?

Lăng Tiêu từ trên người Tiểu Sưu nhảy xuống, quay đầu lại nhìn Tiểu Sưu an ủi, ra hiệu Tiểu Sưu an tâm đừng giận dữ. Sau đó hừ lạnh một tiếng, thu hồi tinh thần lực đang áp bách Vạn Niên Giao, sau đó về mặt lạnh lùng nói:

- Sớm biết người sẽ không phục! Cùng ta đánh một trận? Tốt! Nếu ta bại, tính mạng cho người! Tùy người xử trí! Nhưng nếu người bại, ta nhất định sẽ giết người! Rút gân lột da, luyện hóa xương thịt của người! Hừ... Nuôi một con không bằng súc sinh thì thà là giết người!

Một lời Lăng Tiêu vừa nói, mang theo sát khí lạnh lạnh. Hai con mắt sáng quắc bắn ra hai đạo hào quang, lạnh lùng nhìn kỹ Vạn Niên Giao, hỏi:

- Người dám không?

Vạn Niên Giao trên không trung vặn vẹo thân thể to lớn đầy lo lắng. Từ câu nói của Lăng Tiêu hẳn hiểu được chủ nhân của hắn tuyệt đối không nói đùa chút nào! Trong lòng nghĩ: “Không nên a! Mười năm qua, ta ngủ một giấc không tỉnh. Hẳn chỉ là một người luyện võ Thánh giai mới từ nhân giới phi thăng lên, làm sao có khả năng sẽ đánh bại ta? Đúng rồi, ta biết rồi!”

Thân hình Vạn Niên Giao trong giây lát run lên, nghĩ tới một vấn đề rất đáng sợ. Bây giờ mình và hắn có khế ước chủ tớ. Lăng Tiêu nếu muốn giết mình, chỉ cần chút ý niệm trong đầu là được!

“Hắn làm sao có thể quyết đấu công bình với mình đây? Ta thật sự là ngu xuẩn đến cực điểm mất rồi!” Vạn Niên Giao hối hận nghĩ: “Nhân loại trời sinh ra đã vô sỉ. Ta sao lại điên đến độ muốn cùng hắn phân cao thấp chứ? Dù sao hắn cũng không có ý muốn mang mình theo bên cạnh, cùng lắm là muốn mình đi làm chút chuyện. Sau khi làm xong, trong phạm vi ngàn dặm quanh đây mình vẫn là bá chủ như trước!”

Nghĩ vậy, Vạn Niên Giao lại một lần nữa hóa thành hình, trên không trung quỳ xuống trước mặt Lăng Tiêu, vẻ mặt xấu hổ nói:

- Chủ nhân, là ta sai rồi. Xin chủ nhân bỏ qua lỗi lầm khi nãy của ta.

Lăng Tiêu nhìn bộ dạng Vạn Niên Giao, làm sao mà không biết trong lòng hắn đang nghĩ đến cái gì, cũng không vạch trần, mà cười lạnh nói:

- Biết sai là tốt. Lần này ta đến đây là lệnh cho người giúp ta tìm kiếm vài loại dược liệu sinh trưởng dưới nước. Người yên tâm, sẽ không để người làm không công đâu. Người phục vụ ta một trăm năm. Sau trăm tuổi, ta sẽ cho người tự do! Nếu trong vòng trăm năm này, người có chút do dự, hoặc là vô lễ như hôm nay, như vậy... Ta sẽ trực tiếp giết người!

Vạn Niên Giao vừa nghe thế, lập tức hưng phấn đến gần như không kiềm chế được, trong ánh mắt bắn ra hào quang sáng ngời, nhìn Lăng Tiêu, thanh âm cũng không còn già nua nữa:

- Thật sao? Chủ nhân nói phải giữ lời!

Lăng Tiêu cười lạnh:

- Tin hay không?

Vạn Niên Giao vẫn chưa yên tâm, ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía Tiểu Sư. Tiểu Sư lạnh lùng há mồm nói:

- Người dù hối hận... Chủ nhân, cũng sẽ không lừa... người!

Vạn Niên Giao phi thường tín nhiệm Tiểu Sư. Bởi vì năm đó Tiểu Sư lúc mang nó rời đi có rất nhiều cơ hội có thể bắt nó ăn luôn. Hai loài vốn dĩ thiên địch ma thú (CBRO: trời sinh là địch), dần dần lại sinh ra một chút tình cảm bạn bè. Tuy nhiên đối với Tiểu Sư mà nói, Lăng Tiêu là chủ nhân của nó, là ngọn nguồn ý thức của nó!

Nó vĩnh viễn cũng không phản bội chủ nhân, lại càng không nghịch ý chủ nhân!

Tiểu Sư cho rằng, chỉ có đi theo bên cạnh chủ nhân, mới có thể trưởng thành và tu luyện nhanh hơn. Còn Vạn Niên Giao, sau khi nhờ cơ duyên xảo hợp nuốt được một nửa bảo vật ẩn chứa thiên địa năng lượng kia thì cho rằng mình ở đây tu luyện, so với đi theo bên cạnh Lăng Tiêu sẽ nhanh hơn! Tối trọng yếu là, ở đây, nó là bá chủ một phương. Hơn nữa, còn được tự do!

Cho nên, Vạn Niên Giao đối với lời nói của Tiểu Sư cũng không thêm quan tâm, nói:

- Chủ nhân muốn tìm thảo dược gì cứ giao cho ta!

Lăng Tiêu đem tranh vẽ vài loại thiên tài địa bảo sinh trưởng dưới nước giao cho Vạn Niên Giao, thản nhiên nói:

- Ta không hy vọng đến lúc gặp lại người, người lại nói cho ta biết là, không có mấy thứ này.

Vạn Niên Giao nghe Lăng Tiêu hứa hẹn, trong lòng vô cùng thoải mái, đối với yêu cầu nho nhỏ này của Lăng Tiêu, tự nhiên sẽ không cự tuyệt, tiếp nhận đồng tranh vẽ kia, sau đó vẽ mặt cung kính hỏi:

- Chủ nhân còn có gì dặn dò?

Lăng Tiêu khẽ lắc đầu, nói:

- Người đi đi.

Vạn Niên Giao như được đại xá, thân mình hóa thành một con giao long, bay nhanh vào trong nước.

Trên không trung Tiểu Sư vẫn còn chút tức, mãi đến khi Lăng Tiêu gọi nó, Tiểu Sư mới bay đến bên cạnh Lăng Tiêu. Lăng Tiêu nhắm mắt ngưng thần cảm ứng một chút, ở hướng Đông Bắc có chút cảm ứng. Vì thế, điều khiển Tiểu Sư bay về hướng đó.

Những thiên tài địa bảo sinh trưởng dưới nước mà Lăng Tiêu tìm kiếm này đều không phải là suy nghĩ nhất thời mà là muốn luyện chế một loại đan dược tên là Cổ Hóa Đan!

Loại đan dược này là để chuẩn bị có những người từ nhân giới phi thăng Thánh Vực. Loại đan dược này, người thực lực cao hơn thánh giai sau khi dùng cũng không thể trực tiếp nâng cao thực lực. Nhưng có công hiệu thần kỳ khác, đó là, cho đến khi đạt đến cảnh giới tu luyện giả sơ cấp, các bước giữa sẽ không gặp bình cảnh!

Đối với Lăng Tiêu mà nói, chỉ cần là chuyện có thể trợ giúp thân nhân của mình, hắn sẽ làm tất cả, không oán không hối! Người sống trên đời, luôn phải có chấp niệm. Chấp niệm của Lăng Tiêu chính là thân nhân của hắn!

Đối với chút tâm tư của Vạn Niên Giao, Lăng Tiêu cũng chỉ cười lạnh không nói. Tương lai sẽ có một ngày, nó sẽ đến cầu xin mình! Đừng tưởng nó hiện tại ở đó là có thể thoải mái phát triển lên, nghiêm nhiên làm bá chủ một phương. Một khi bị người ta phát hiện, lập tức sẽ bị đuổi cùng giết tuyệt!

Vạn Niên Giao tuy rằng không phải là linh thú, trong cơ thể cũng không có nội đan. Nhưng máu thịt gân cốt da của nó không thứ mà không phải là cực phẩm dược liệu, nguyên liệu. Người trong Thánh Vực căn bản không có khả năng không biết giá trị của nó!

Nó muốn tự do, cứ cho nó tự do!

Để nó ý thức được, cái giá phải trả của tự do là sinh mạng thì lúc đó, nó sẽ không còn khăng khăng đòi tự do không gì trói buộc nữa.

Lăng Tiêu nghĩ thế.

Cách đây vài năm, Tiểu Sửu lại một lần nữa trở về bên cạnh Lăng Tiêu, tự nhiên vô cùng hưng phấn. Sự phần nộ đối với Vạn Niên Giao cũng đã sớm bỏ ngoài đầu. Hối hả bay trên trời, so với người trong Thánh Vực tốc độ mau hơn rất nhiều!

Thăng một đường hướng về đông bắc, khi sắp đến biên giới Thánh Vực Đông Châu, cảm ứng trong lòng

Diệp Tử không thèm nhìn hấn một cái, thân mình nhoáng lên, giống như một vị tiên tử nổi bật, từ cửa sổ lầu bay lên không trung. Ngay sau đó, Đinh Hỏa cũng theo đi ra ngoài.

Đinh Hỏa nhìn bóng người trên bầu trời đang từ xa bay tới, ánh mắt hơi mơ màng, sau đó hướng về thị vệ đang theo sát phía sau, thấp giọng hỏi:

- Người này thực lực như thế nào?

Một gã thị vệ trong đó nhìn bóng người đang từ xa bay tới kia, cẩn thận nói:

- Thuộc hạ nhìn không ra. Thực lực người này ít nhất cũng không kém cảnh giới tu luyện giả sơ cấp!

Đinh Hỏa hơi sửng sốt. Bởi vì thị vệ này có thực lực tu luyện giả sơ cấp! Là một chi thứ của Đinh gia, cũng là một lão nhân vẫn luôn phụ trách bảo hộ an toàn cho Đinh Hỏa.

Lúc Lăng Tiêu còn cách Diệp Tử có mấy trăm dặm, rốt cục cũng xác định, người khiến lòng mình sinh ra rung động, chính là Diệp Tử mình mong nhớ ngày đêm! Cũng chỉ có nàng, mới có thể khiến Lăng Tiêu dù cách xa hơn mười ngàn dặm đã sinh ra loại cảm ứng này!

Nếu không, trừ phi sau khi Lăng Tiêu độ kiếp, mới chân chính có được bản lĩnh suy đoán tương lai.

Diệp Tử trong lòng Lăng Tiêu là nữ nhân quan trọng nhất, mới là người chân chính có thể khiến cho hấn tâm linh cảm ứng!

Tâm tình Lăng Tiêu kích động. Hấn cũng mặc kệ cỗ tình cảm đầy kích động này tràn ngập trái tim mình. Cái loại vui sướng khôn cùng này làm chữ hỉ trong thất tình của hữu tình đạo mà Lăng Tiêu tu luyện đạt đến một tầng cao mới!

Trong lúc nhất thời, cảm ngộ của Lăng Tiêu đối với thiên địa lại tăng thêm vài phần. Sau khi lắng đọng lại, nhất định có thể lại đột phá!

Mà Diệp Tử, thì sớm đã rơi lệ đầy mặt. Nàng từng nghĩ ra vô số câu muốn nói khi hai người gặp mặt. Trước khi phi thăng Thánh Vực cũng từng vô số lần diễn luyện trong lòng. Nàng lại không nghĩ rằng, chính mình không ngờ có thể nhanh như vậy gặp lại nam nhân khiến nàng thương nhớ mười mấy năm, phu quân của nàng, trời của nàng, đất của nàng... là tất cả ... của nàng... Tất cả!

Diệp Tử mặc kệ nước mắt chảy xuôi trên mặt, tí tách tí tách từ trên cao rơi xuống như mưa qua chốn hồng trần khói bụi. Nàng đứng giữa không trung, chăm chú nhìn Lăng Tiêu, một câu cũng không cách nào nói ra, chỉ có im lặng không nói gì.

Phía chân trời sương chiều nặng trĩu. Mặt trời đang lặn còn chút ánh chiều tà soi hồng hơn nửa bầu trời. Mặt đất đã bị từng mảng lớn bóng tối che khuất.

Thân hình Lăng Tiêu xuất hiện trước mặt Diệp Tử. Mười mấy năm trôi qua cũng không lưu lại trên mặt Diệp Tử chút dấu vết gì. Trú Nhan Đan, lưu lại chính là dung nhan tươi trẻ, nhưng nó có thể lưu lại trái tim tươi trẻ hay không?

Diệp Tử nước mắt đầy mặt lặng lẽ nhìn Lăng Tiêu không chớp mắt. Nhớ nhung và tình yêu say đắm trong ánh mắt đó đủ để hòa tan lạnh giá của núi băng, đồng thời, cũng hòa tan trái tim đã đóng chặt cửa lòng hơn mười năm của Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu đứng giữa không trung, đưa lưng về phía nắng chiều, trên khuôn mặt anh tuần lãng tử lộ ra một nụ cười ấm áp, hé miệng, nhẹ giọng nói:

- Chúng ta về nhà thôi.

Diệp Tử gật gật đầu, bỗng nhiên nhào mạnh vào lồng ngực Lăng Tiêu, cất tiếng khóc lớn.

- Hu hu... Ta nhớ chàng!

Xa xa, Đinh Hỏa đứng trên không trung, vẻ mặt ủ rũ. Trong mắt vẫn còn không tin mình đã thất bại. Giờ phút này, hấn bỗng nhiên có cảm giác cảm thấy mình vô cùng dư thừa. Cảm thấy dường như mình và những người này đang phá hủy một bức tranh hoàn mỹ không tỳ vết đẹp nhất thế gian!

- Con mẹ nó, đi, chúng ta trở về!

Thanks đi các TY, ít nhất mỗi bài có 1 cái chữ :00 (24): :1 (1):

547. Chương 487: Để Các Nàng Biết Ta Đang Ở Đây.

Lúc này trong mắt và trong lòng Diệp Tử chỉ có một mình Lăng Tiêu. Đối việc đám người Đinh gia Thiếu chủ theo mình đi ra rồi lẳng lẽ bỏ đi cũng không có chút cảm giác. Lăng Tiêu cũng thấy Đinh Hỏa đuổi theo Diệp Tử, sau đó lại mang về mặt khó chịu rồi đi, tuy nhiên cũng chẳng buồn hỏi Diệp Tử người nọ là ai. Lúc này tâm tình Lăng Tiêu cũng rất kích động. Sự sung sướng vì được gặp lại Diệp Tử xa cách từ lâu lập tức giúp hắn vứt hết toàn bộ những ức chế trong lòng trong suốt hơn mười năm qua kể từ khi hắn phi thăng Thánh Vực. Lăng Tiêu ôm chặt lấy Diệp Tử, nói:

- Bảo bối, chúng ta về nhà thôi!

- Huynh, huynh gọi muội là gì?

Diệp Tử đang gục vào lồng ngực Lăng Tiêu ngẩng đầu lên, mắt như nước hồ thu nhìn đắm đắm Lăng Tiêu. Khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, trái tim đập liên hồi. Từ khi gặp qua Lăng Tiêu cho tới bây giờ quen biết đã gần hai mươi năm, chưa từng nghe nam nhân như đầu gối này nói qua mấy câu tình cảm như thế.

Nếu không có khí chất quen thuộc trên người Lăng Tiêu, thâm tình vô hạn trong ánh mắt và mùi hương nồng vô cùng quen thuộc, Diệp Tử thậm chí nghĩ nam nhân trước mắt này không phải là Lăng Tiêu.

- Sao thế? Nàng không thích ta gọi nàng như vậy à? Vậy ta sẽ gọi nàng bằng Diệp Tử cũng được!

Lăng Tiêu nong nân nhìn Diệp Tử, cười nói.

- A, không, không cần!

Diệp Tử vội la lên, cảm giác hai má mình nóng lên, trái tim đập liên hồi, thốt lên:

- Lúc trước huynh chưa từng nói như thế... Huynh, huynh gọi muội như vậy, muội rất vui mừng!

Diệp Tử tựa cằm vào vai Lăng Tiêu, đôi tay ôm thắt lưng Lăng Tiêu. Lăng Tiêu khẽ vuốt ve lưng Diệp Tử, một bàn tay khoát lên nàng bờ lưng mềm mại đầy tính đàn hồi đến kinh người của nàng, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Cái gọi là lãng mạn, kỳ thật đều là không học mà biết. Khác biệt duy nhất chỉ là vấn đề có nghĩ đến hay không mà thôi.

Hai tay Lăng Tiêu nắm lấy bờ vai thơm ngát của Diệp Tử, hai người bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt nhìn Diệp Tử đầy tình cảm nồng nàn, Lăng Tiêu nói:

- Diệp Tử, ta rất nhớ nàng!

Một câu vừa nói ra khiến Diệp Tử tâm tình vừa mới có chút bình phục, lại không kìm nổi lệ rơi đầy mặt.

Hơn mười năm đằng đẵng, khắc khổ tu luyện, nguyện cầu chỉ đơn giản hai chữ: “gặp lại”! Hiện giờ gặp mặt, trong lòng vừa chua xót vừa cảm giác hạnh phúc, khiến Diệp Tử thậm chí không biết nên dùng câu gì, chữ gì, cách gì mới có thể diễn tả hết nỗi lòng nàng.

Nàng ra sức gạt đầu, sau đó có chút nghẹn ngào cười nói:

- Huynh xấu lắm. Mặt của muội nhất định đã tèm lem như mặt mèo rồi!

Lăng Tiêu lấy tay lau đi giọt lệ trong khóe mắt Diệp Tử, dịu dàng nói:

- Vậy nàng sẽ là con mèo nhỏ xinh đẹp nhất trên đời này!

Diệp Tử dùng ánh mắt si ngốc nhìn Lăng Tiêu:

- Muội phát hiện huynh đã thay đổi, càng trở nên mê người hơn.

Nói xong khẽ cắn môi dưới, ánh mắt mơ màng nói:

- Muội rất sợ, đó chỉ là một giấc mộng! Nhưng cho dù là mộng, muội cũng nguyện ý không tỉnh lại!

Khuôn mặt Lăng Tiêu hiện lên vẻ chua xót, nhẹ giọng nói:

- Lúc xưa ta quá đam mê tu luyện, bỏ qua cảm thụ của các nàng. Nàng yên tâm, từ nay về sau, ta sẽ không mặc kệ các nàng! Trên đời này đáng để ta quý trọng cũng chỉ có các nàng mà thôi! Cho nên, ta sẽ cố gắng đem đến hạnh phúc chân chính cho các nàng!

Diệp Tử tựa đầu vào vai Lăng Tiêu, líu ríu nói:

- Hạnh phúc của chúng muội, là được ở bên cạnh huynh.

Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, ngẩng đầu, vội vàng nói:

- Đúng rồi, muội cùng Nha Nha, Hoàng Phủ Nguyệt và Thượng Quan tỷ tỷ bốn người phi thăng, cùng nhau tiến vào cánh cổng Thánh Vực. Nhưng chỉ mình muội xuất hiện ở đây. Ba người kia, ta tìm không thấy! Phu quân, huynh nói các tỷ muội có nguy hiểm gì không?

Lăng Tiêu nghe xong, cũng sửng sốt. Hắn đối với cánh cổng Thánh Vực tuy rằng đã có chút hiểu biết. Hơn nữa, chỉ sợ tuyệt đại đa số người của Thánh Vực đều không biết được nhiều như Lăng Tiêu.

Nhưng vấn đề là, Lăng Tiêu chưa bao giờ nghĩ tới, cùng nhau bước vào một cánh cổng Thánh Vực, không ngờ cũng có thể xuất hiện ở những chỗ khác nhau!

Như vậy xem ra, năm đó ở Cẩm địa của Thần, Âu Dương gia tộc mở ra cánh cổng Thánh Vực, tuy rằng hút đi Long tộc, Tinh Linh tộc và không ít người luyện võ nhân loại có mặt lúc đó, nhưng Long tộc và Tinh Linh tộc cùng với không ít người luyện võ nhân loại căn bản là không có rơi xuống địa điểm mà Âu Dương gia muốn! Nhưng chính mình lại thấy Âu Dương gia tộc Âu Dương Trường Không! Điều đó có phải nghĩa là cánh cổng Thánh Vực do con người mở ra chỉ có thể tập trung hút vào vài người? Mà lúc ấy cấm chế của Cẩm địa của Thần biến mất, cũng đồng thời kích phát cánh cửa Thánh Vực tự động mở ra, hai hợp làm một, cho nên mới có loại ảo giác là Âu Dương gia hút vào một số lượng lớn người luyện võ thánh giai?

- Phu quân, huynh đang suy nghĩ cái gì thế?

Diệp Tử thấy Lăng Tiêu ra vẻ trầm tư suy nghĩ không thông bèn cất tiếng hỏi.

- À, không có gì, ta đang suy nghĩ đến vài chuyện trước giờ vẫn nghĩ không ra.

Lăng Tiêu thuận miệng đáp:

- Còn về cánh cổng Thánh Vực... Tạm thời bỏ qua. Nếu không nghĩ ra, vậy không suy nghĩ tới nữa. Ta tin tưởng ba nàng ấy sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý. Chỉ cần các nàng ở trong phạm vi Nam Châu thì nhất định sẽ biết đến sự tồn tại của ta. Nếu các nàng không ở Nam Châu, như vậy chỉ cần các nàng ở trong Thánh Vực, chân trời góc biển, ta cũng phải tìm cho ra các nàng!

Diệp Tử trong lòng tuy rằng hơi có chút ghen tuông. Tuy nhiên, chẳng phải mình yêu phu quân vì huynh ấy là người chí tình chí nghĩa sao? Huống chi nhiều năm như vậy, chúng nữ ở chung với nhau sớm đã thân như tỷ muội, thậm chí vốn dĩ còn ước định cùng nhau phi thăng Thánh Vực nữa mà!

Diệp Tử gật gật đầu, sau đó còn nói thêm:

- Đúng rồi, chúng ta quay về Song Châu quận một chuyến đi. Người vừa rồi là Đình gia Thiếu gia của Song Châu quận. Khi muội mới đến chốn này, tiêu xài tất cả mọi thứ đều là do hắn chu cấp. Trừ huynh ra, muội không muốn nợ bất cứ kẻ nào. Huynh là nam nhân của muội, cho nên, chút nợ nần này giao cho huynh.

Diệp Tử có chút ngịch ngợm nói.

Lăng Tiêu cười nói:

- Cũng được. Đình gia này cũng là một gia tộc không tồi. Tuy nhiên quan hệ với hầu hết các gia tộc ở Nam Châu cũng không nhiều. Nói gì đi nữa, nơi này cũng là biên giới Đông Châu mà.

Diệp Tử đối với tình hình bên trong Thánh Vực cũng không quen thuộc. Hơn nữa, ở trước mặt nam nhân của mình, nàng càng nguyện ý làm một nữ nhân chân chất. Chuyện náo động kia, là việc nên để cho nam nhân làm.

Nơi đường chân trời, tia sáng cuối cùng cũng tắt ngấm, đêm tối lặng lẽ bao trùm tất cả. Gió lạnh thổi hiu hiu, vô cùng dễ chịu. Hai người hạ xuống đất, chậm rãi đi ngược trở về thành.

Từ trước đến nay nam nhân mà Đinh Hỏa khinh thường nhất chính là loại nam nhân không có phong độ, ăn chơi trác táng, vì nữ nhân mà ghen tuông. Trong mắt hắn, chuyện này không thể dùng lẽ thường mà phán xét. Của người thì sẽ là của người. Không phải của người cường cầu có tác dụng gì đâu?

Tuy nhiên, tâm lý này hết thấy đều là căn cứ vào chuyện hắn chưa từng thất bại trong chốn tình trường mà sinh ra. Hôm nay, Đinh Hỏa rốt cục cũng thưởng thức được loại cảm giác mất mát này. Đường như có cảm giác trong lòng như muốn phát cuồng.

Thực ra, Tô Tuệ Nhi tuy là một tuyệt sắc giai nhân, nhưng trong Thánh Vực, người nhiều vô số. Chẳng cần nói đâu xa, chỉ riêng trong phạm vi thế lực của Song Châu quận này đã có hơn ngàn vạn mạng người. Hơn nữa người luyện võ cao cấp đều có tuổi thọ rất dài. Dạng nữ nhân nào mà không có?

Nhưng con người luôn là như thế, bất kể nam nữ, cái không chiếm được bao giờ cũng là cái tốt nhất!

Đinh Hỏa rốt cục cũng hơi hiểu được tâm lý vì một người con gái mà trở thành một kẻ ăn chơi trác táng.

Kỳ thật, cũng chưa chắc là bởi vì nữ nhân kia, mà là bởi vì mặt mũi của mình kia! Bởi vì ngay cả Đinh thiếu gia như hắn bây giờ cũng cảm thấy mình rất mất mặt!

Trong sân tập võ của nhà mình, hắn hung hăng một hơi bổ nát mười mấy hình người bằng sắt. Kiếm kỹ tinh diệu đến mức chỉ một kiếm đã chém mấy hình người này thành mấy khúc. Lại nhìn thật kỹ, kích thước mấy mảnh vỡ này không ngờ giống hệt nhau!

Lúc này, có người vào báo lại.

- Đại thiếu gia, bên ngoài có người cầu kiến!

- Sao?

Đinh Hỏa người đầy mồ hôi nhận lấy khăn mặt do tùy tùng đưa, lau qua mặt mũi một cái, nhìn thoáng qua tên thuộc hạ, không nói gì.

Tùy tùng bên cạnh Đinh Hỏa nhíu mày nói:

- Đinh Kien à, người đã ở đây cũng không phải một ngày hai ngày, chẳng lẽ không biết nói thiếu gia hôm nay tâm tình không tốt, ai cũng không gặp ư?

Người trẻ tuổi tên Đinh Kien vẻ mặt vẻ xấu hổ, giải thích:

- Người đến chính là Tô cô nương, còn có, còn có một nam nhân đi cùng.

Tùy tùng bên cạnh Đinh Hỏa lập tức im lặng. Hắn đi theo thiếu gia cũng không phải một ngày hai ngày, tự nhiên hiểu rất rõ tính tình của Đinh gia Thiếu gia thực lực cường đại mà kiêu ngạo, càng hiểu rõ lý do vì sao hôm nay thiếu gia tức giận.

Đinh Hỏa khòe miệng hơi hơi nheo lại, nghĩ thầm: “Sao chứ? Đừng nói rằng nam nhân kia là cái bình dấm chua (CBRO: ý nói là hay ghen). Bốn thiếu gia đi rồi còn không chịu, còn muốn đến nhà ta lập uy sao?” Tuy nhiên hắn lại nghĩ lại: “Nếu người nọ ngu xuẩn như vậy, Tô cô nương làm sao mà coi trọng hắn được?” Nghĩ vậy, Đinh Hỏa liền cảm thấy có chút khó hiểu bèn phát tay, vừa định muốn nói không gặp. Tuy nhiên vừa thấy ánh mắt của vài tùy tùng, hắn lại đổi ý, thầm nghĩ: “Nếu ta mà không ra gặp bọn họ, chuyện này truyền ra ngoài, dường như có vẻ ta sợ bọn họ!

Đinh Hỏa ta chưa từng sợ ai cả!” Nghĩ thế, Đinh Hỏa nói:

- Dẫn bọn họ đến phòng khách chờ ta, ta sẽ ra ngay lập tức!

Đinh Hỏa tuy rằng rất phong lưu, nhưng đồng thời tính tình cũng rất sảng khoái, sẽ không vì một chuyện nhỏ mà canh cánh trong lòng. Cho nên, Lăng Tiêu và Diệp Tử hai người chờ chưa nguội một chén trà đã thấy Đinh Hỏa tóc ướt sũng, vừa mới tắm xong đi ra.

Lăng Tiêu quan sát người trẻ tuổi anh tuấn đứng trước mặt, sau đó đứng dậy, mỉm cười nói:

- Tại hạ Lăng Tiêu, cảm tạ Đinh thiếu gia mấy ngày gần đây chiếu cố ân đức của ta. Chút tâm ý nho nhỏ, mong Đinh thiếu gia không chối từ.

Nói xong, đem một hộp gỗ hình chữ nhật hộp gỗ đặt lên chiếc bàn bằng gỗ đen đối diện.

Thấy bàn gỗ kia, trong lòng Lăng Tiêu không khỏi tán thưởng sự khác biệt của đại gia tộc. Loại vụn năm thiết mộc này không ngờ tùy tiện đâu trong nhà cũng có thể thấy.

Lúc Đinh Hỏa nghe tên Lăng Tiêu, không kìm nổi hơi hơi có chút ngẩn ra. Theo bản năng vừa định chối từ, tay vừa giơ ra đã thấy người ta khuôn mặt tươi cười. Người ta mang theo lễ vật tới cửa cảm tạ, tươi cười chân thành, Đinh Hỏa có kiêu ngạo, cũng không thể trực tiếp trở mặt đuổi người ta đi? Nhưng lập tức cảm thấy tên Lăng Tiêu này quả thật rất khéo léo thành thực. Trong giây lát nghĩ đến một chuyện, sau đó trợn trừng hai mắt, lấy tay chỉ vào mặt Lăng Tiêu, khuôn mặt co rúm, ghen hòng nhìn trân trối hỏi:

- Người, người chính là Vọng Thiên thành, Thục Sơn phái Lăng Tiêu?

Lăng Tiêu vô cùng tự nhiên gật gật đầu. Trực tiếp nói ra thân phận của mình cho hắn biết, trong đó có một nguyên nhân chính là, Đinh Hỏa là một trong số rất ít người thích hồng nhan của mình nhưng không quần riết làm phiền mà nhiều năm như vậy Lăng Tiêu mới thấy qua một người. Cho nên, trong tiềm thức, Lăng Tiêu có chút tán thưởng hắn.

Còn có một nguyên nhân trọng yếu hơn, nếu Hoàng Phủ Nguyệt, Nha Nha và Vũ Đồng tất cả đều đã đến Thánh Vực. Vậy Lăng Tiêu tất nhiên cần phải trong thời gian ngắn nhất, lại khiến Thục Sơn nổi danh!

Để các nàng biết ta đang ở đây!

Thanks đi các TY, ít nhất mỗi bài có 1 cái chữ :00 (24): :1 (1):

548. Chương 488: Nỗi Kinh Ngạc Của Gia Chủ Đinh Gia.

Trong hai mắt Đinh Hỏa đột nhiên bắn ra hai luồng tinh quang. nhìn chăm chăm vào Lăng Tiêu, bỗng nhiên hắn cười lạnh nói:

- Lăng Tiêu! Người thật to gan! Người cũng biết Đinh gia ta và Tương gia quan hệ thế nào chứ?

Theo lời nói của Đinh Hỏa, bên ngoài đột nhiên tiến vào mười mấy người, toàn thân dao động năng lượng cực kỳ mãnh liệt, vây quanh Lăng Tiêu và Diệp Tử hai người ở giữa.

Diệp Tử ngay lập tức nhướng mày, mắt hạnh trợn lên, vừa định lên tiếng, Lăng Tiêu nhẹ nhàng kéo tay Diệp Tử một cái, sau đó cười nói:

- Tại hạ thật sự hiểu biết về Đinh gia ở biên cương Nam Châu không nhiều lắm. Tuy nhiên cũng biết Đinh gia và phần lớn gia tộc Nam châu quan hệ đều rất bình thường, ngược lại không ít gia tộc ở Đông châu thì quan hệ nóng bỏng. Còn nữa dường như tại hạ còn có một thân phận là quân sự cao cấp của Liên minh Nam châu đây.

Đinh Hỏa hướng về phía đám người kia khoát tay áo, nói:

- Các người vào đây làm cái gì? Ra ngoài ra ngoài!

Những người đó ngơ ngác nhìn nhau, tuy nhiên đều không nói gì, hướng Đinh Hỏa chào xong lặng lẽ đi ra ngoài.

Đinh Hỏa cười ha hả nói:

- Lăng Tiêu! Người có lá gan không nhỏ! Khó trách hai lần đánh nát cánh cửa Thánh Vực! Chà chà... thực khiến ta hâm mộ. Nếu cánh cửa Thánh Vực đổ vỡ đi kia xuất hiện ở trên đầu ta, ta cũng có ý niệm muốn

đánh nát nó trong đầu. Bản thiếu gia không thích nhất là bị quy tắc ước thúc! Phá vỡ quy tắc, ngược lại là ham thích lớn nhất của ta. Ha ha!

Nói xong hắn tùy tiện ngồi xuống, sau đó nói:

- Hai vị mời ngồi! Mời ngồi đi!

Diệp Tử không hiểu lắm vì sao thiếu gia Đinh gia này lại hành động như thế. Trước đây bởi vì trong lòng nàng chỉ có hình bóng Lăng Tiêu, tự nhiên nàng đối với gã thiếu gia Đinh gia này không có bao nhiêu hứng thú. Tuy nhiên hiện giờ xem ra, gã Đinh Hỏa này... cũng không đơn giản đây!

Đinh Hỏa vừa nói ra được, nổi bực bội trong lòng rốt cục cũng phát tiết ra ngoài một ít, nhìn Lăng Tiêu cười nói:

- Lại nói tiếp, ta cũng không phải là hù dọa người đâu. Một nữ nhân Đinh gia đường muối của ta, vừa mới đến Tương gia làm thê tử chính thức của nhị thiếu gia Tương gia, cũng chính là Tương Vân Bư gia chủ tương lai của Tương gia! Thế nào, ta không lừa người chứ? Người nói xem, có mối quan hệ này, có phải ta sẽ rất khó xử với người kẻ dám to gan lớn mật thu lưu đồ vật đi của Tương gia hay không chứ?

Lăng Tiêu thoáng hơi sững sốt, hỏi:

- Đinh gia lại bắt đầu kết thân cùng thế lực Nam châu sao?

Đinh Hỏa cười nhạt vẻ khinh thường, sau đó nói:

- Không ngờ người ngay cả điều này cũng không biết, ở quận Song Châu toàn bộ gia tộc của Đinh gia không dưới mấy chục vạn nhân khẩu, cả đại gia tộc Đinh gia hơn một trăm vạn nhân khẩu! Vậy mà ở Nam Châu có đại thế lực đại gia tộc nào thấp hơn số lượng trăm vạn nhân khẩu đâu? Có đưa ra vài nữ nhân để biểu hiện tình thân hữu, quả thực cũng hết sức bình thường. Thật không biết, người ở Thánh Vực nhiều năm như vậy để làm gì chứ!

Có cơ hội đả kích tình địch, Đinh Hỏa sẽ không bỏ qua. Tuy rằng còn không xem là tình địch, nhưng đối mặt với Lăng Tiêu, dù sao hắn cũng có cảm giác như đối đầu với kẻ thù.

Loại cảm giác này khiến Đinh Hỏa cảm thấy rất buồn cười, đối phương là một võ giả phi thăng từ nhân giới, cho dù lợi hại đến đâu thực lực giỏi lắm chỉ là một Tiên Thiên sơ cấp, có thể lấy hết sở trường ra, cũng chỉ có thuật luyện đan và trận pháp quý dị kia. Mà Thánh Vực này lại là nơi trọng võ! Tuy rằng Đinh Hỏa cũng biết mình không nên nghĩ như vậy, nhưng bản tính kiêu ngạo ở sâu trong nội tâm hắn, lại khiến hắn không kìm lòng nổi nghĩ như vậy.

Lăng Tiêu khẽ mỉm cười, nói:

- Cho tới hôm nay ta mới biết, hoá ra đại gia tộc đều là dựa vào nữ nhân để bảo vệ thực lực mình.

Diệp Tử ở bên cạnh Lăng Tiêu không nhịn được bật cười khi một tiếng, sau đó vội vàng lấy tay che miệng, nhưng ý cười trong mắt lại không làm sao giấu nhem được.

Đinh Hỏa nhướn mày lên, vừa định nổi giận, tuy nhiên lập tức phản ứng lại: “Thằng nhãi này là muốn chọc giận ta. Làm cho Tô cô nương thấy ta vô lễ! Hừ! Ta không để người toại nguyện được!”

Vì thế hắn cười lạnh mấy tiếng, sau đó nói:

- Sự tuyệt vời của đại gia tộc, đương nhiên là người không thể hiểu được. Tuy nhiên coi như người rất may mắn, bản thiếu gia nhìn thấy nhị thiếu gia Tương gia kia thật không sáng khoái! Ngược lại có chút bội phục đối với đại thiếu gia Tương gia bị hàm oan kia: thời điểm đại hội so tài Nam châu hơn ba mươi năm trước ta rất muốn đi khiêu chiến với hắn, nhưng vì đang tu luyện lỗ hổng không thể trì hoãn. Sau lại nghe nói hắn xảy ra chuyện, ta rất tiếc nuối. Hơn nữa, ta tuyệt đối không tin hắn lại kém trí đến mức độ như vậy!

Lăng Tiêu có chút không ngờ nhìn thoáng qua Đinh Hỏa, nghe hắn tiếp tục nói:

- Bởi vì người bản thiếu gia coi trọng, như thế nào lại không có đầu óc vậy chứ? Nếu như thực sự có dị tâm, có vô số phương pháp đâu cần làm như thế! Đáng tiếc! Tương gia đều là một đám ngu ngốc!

Đinh Hỏa nói xong, bỗng nhiên nhìn Lăng Tiêu nói:

- Không nghĩ tới đại thiếu gia Tương gia yên lặng hai mươi năm, không ngờ lại vùng lên được! Ta rất bội phục! Tuy nhiên, ta rất hiếu kỳ, người dùng biện pháp gì làm cho đại thiếu gia Tương gia khẳng khẳng một mực đi theo người vậy? Nghe nói năm đó thời điểm các người rời khỏi quận Bạch Lộ, nữ nhân của Tương Vân Sơn, kêu là cái gì nhỉ? A! Đúng rồi kêu là Hạ Tuyết Ngọc... còn ra mặt nữa!

Đinh Hỏa lộ vẻ mặt kỳ lạ nhìn Lăng Tiêu hỏi:

- Lăng Tiêu! Người nói xem có phải người dùng linh đan diệu dược cứu sống Hạ Tuyết Ngọc kia hay không, hả? Ha ha!

Lăng Tiêu ở ngoài mặt trông rất bình thản, nhưng trong lòng lại chấn động dữ dội, đại thiếu gia Đinh gia này thật cũng quá thông minh? Trong Thánh Vực hiện nay gần như không có người nào liên tưởng tới chuyện này. Năm đó Hạ Tuyết Ngọc bị phong bế ở bên trong quan tài pha lê dùng xe kéo đi, hành trình hơn một tháng mới về tới thành Vọng Thiên. Gần như không có bất cứ kẻ nào lại nghĩ tới Hạ Tuyết Ngọc còn chút sinh cơ gì nữa! Nhưng đại thiếu gia Đinh gia này, không ngờ lại không tin vào lời đồn đại, chỉ dựa vào lẽ thường mà đoán ra được chân tướng sự thật!

Tuy rằng bộ dáng của Đinh Hỏa cười đùa cợt nhả, nhưng Lăng Tiêu lại thấy ở sâu trong đôi mắt của Đinh Hỏa một tia sáng suốt thông minh!

Người này, rất lợi hại!

Cũng may Đinh Hỏa không có dây dưa nhiều về chuyện này, dù sao chỉ muốn cho Lăng Tiêu hiểu được: Đại thiếu gia Đinh gia ta tuyệt đối không kém người! Mục đích của Đinh Hỏa cũng coi như đã đạt được rồi. Đinh Hỏa vươn tay cầm lấy cái hộp Lăng Tiêu đưa ra, hắn không chút khách khí mở hộp ra. Hai mắt hắn đột nhiên sáng ngời, sau đó “chặc chặc” chắc lưỡi hai tiếng tán thưởng, nhìn thoáng qua Diệp Tử, hắn thở dài một tiếng nói:

- Ta nhớ rõ còn hỏi qua nàng có nhận biết Lăng Tiêu hay không, lại bị nàng dối gạt. Không nghĩ tới chiêu đãi nàng có mấy ngày, không ngờ được báo đáp kinh người như thế. Sớm biết như vậy, ta tiếp đãi tốt hơn chút nữa, thì thần đan này... có phải cũng sẽ nhiều thêm mấy viên hay không?

Đinh Hỏa giơ tay cầm lên một viên đan dược màu xanh biếc, dao động năng lượng trên đan dược cực mạnh, hương thơm tỏa lan bốn phía, có thể khẳng định: đan dược này tuyệt đối không phải loại đan dược Thực Sơn phái tiêu thụ mấy năm nay!

Bởi vì các loại đan dược đó, Đinh Hỏa đã sớm cho người mua một số, tuy rằng số lượng không nhiều nhưng cũng đủ các loại. Hơn nữa, hắn có thể xác định một điều: giá trị của mấy viên đan dược bên trong hộp gỗ này, tuyệt đối phải vượt qua tất cả các loại đan dược Thực Sơn phái đã bán ra!

Làm một chương môn nhân tương lai của gia tộc cao cấp, hắn không thể không cẩn thận khi đối mặt với các loại sự việc, rất nhiều khi biểu hiện ở ngoài mặt ngọt ngào như mật, nhưng mặt trái không chừng chính là cạm bẫy đáng sợ!

Tô Tuệ Nhi... cái tên này nói vậy không phải là tên thật. Thật ra hai người bọn họ vốn có thể bỏ đi rồi thôi! Bản thân mình không cần tới bao lâu, sẽ ở trên bụng nữ nhân khác, quên bẵng đi giai nhân tuyệt sắc ngẫu nhiên khiến hắn động tâm đó. Nhưng bọn họ chẳng những quay lại, còn tự giới thiệu, và đưa lên hậu lễ, nếu nói bọn họ không có mục đích gì đó, Đinh Hỏa dứt khoát không tin!

Tuy nhiên, bốn viên đan dược này đúng rất hấp dẫn Đinh Hỏa, và hấp dẫn cũng thật lớn. Hít sâu một hơi, Đinh Hỏa nhìn Lăng Tiêu nói tiếp:

- Nói đi, các người tìm tới Đinh Hỏa ta, có chuyện gì muốn nhờ? Xem giá trị bốn viên đan dược này, chỉ cần không quá mức, ta đều có thể đáp ứng các người!

Lăng Tiêu và Diệp Tử liếc mắt nhìn nhau, có chút bất đắc dĩ nói:

- Đinh thiếu gia! Ta nghĩ người hiểu lầm rồi. Chúng ta quay lại nơi này gặp người là để tặng người mấy viên đan dược, thuần túy là xuất phát từ lòng cảm kích không có mục đích gì khác. Đương nhiên, nếu như người đồng ý sau khi dùng qua các đan dược đó, thay Thực Sơn phái, thay Lăng Tiêu ta giới thiệu mấy câu. Vậy

tự nhiên ta vô cùng cảm kích, nếu như không muốn, Lăng Tiêu cũng quyết không ép buộc. Nếu Đinh thiếu gia cho là chúng ta có mục đích gì khác, vậy... vợ chồng tại hạ xin cáo biệt coi như chưa từng quen biết!

Diệp Tử ở bên cạnh nghe câu nói của Lăng Tiêu trong lòng như kẻ say, si ngốc nhìn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu hôm nay nói lên thân phận của nàng. Không ngờ dùng tới chữ “vợ chồng ta” như vậy, từ trước tới nay chưa từng có! Trước đây Lăng Tiêu chỉ đôi lúc hàm hồ nói “nữ nhân của ta”. Hai cách nói hoàn toàn khác nhau về bản chất!

Diệp Tử luôn quyến luyến không muốn xa rời Lăng Tiêu từ lâu đã thấm vào cốt tủy.

Đinh Hỏa mắt thấy Lăng Tiêu và “Tô cô nương” đứng lên xoay người bước đi, hần khẩn trương hô lên:

- Từ từ! Chờ chút!

Lăng Tiêu quay đầu lại hỏi:

- Còn có việc gì? À... Đúng rồi! Ta quên nói với người, loại đan dược này tên là Tộc Nguyên Đan, mỗi viên có thể giúp cho một võ giả Tiên Thiên cao cấp nhanh chóng bổ sung trở lại toàn bộ năng lượng!

- Ồ...

Đinh Hỏa không kìm được hít ngược một hơi khí lạnh, hần quay đầu nhìn cái hộp gỗ tinh xảo trên bàn. Giá trị hộp gỗ đó trong mắt hần lập tức tăng lên rất nhiều lần!

- Thật sự?

Đinh Hỏa quả thực không biết nên nói gì nữa, chỉ có thể theo bản năng hỏi một câu, sau đó nói tiếp:

- Nhị vị dừng bước, là Đinh Hỏa trách lầm Lăng tông chủ. Xin Lăng tông chủ không lấy làm phiền lòng!

Đây cũng không phải Đinh Hỏa thuận gió quay buồm, nếu để cho phụ thân Đinh Hùng biết chính mình cứ như vậy để Lăng Tiêu tông sư luyện đan danh chấn Nam châu bỏ đi, cho dù không tạt vào mặt hần, cũng phải chửi té tát lên đầu hần.

Lăng Tiêu khẽ lắc đầu, nói:

- Chuyện nơi này kết thúc rồi! Hai vợ chồng chúng ta nhiều năm không gặp, muốn riêng tư với nhau một phen, sẽ không quấy rầy Đinh thiếu gia nữa.

Diệp Tử nghe được hai gò má như ráng chiều, sống mắt như nước lờm Lăng Tiêu một cái.

Đinh Hỏa khẽ thở dài trong lòng: một cô nương quá xinh đẹp, hận gặp nhau quá muộn màng!

Ngoài miệng hần vẫn mời mọc nói:

- Lăng tông chủ nói lời này thực quá khách sáo rồi. Tục ngữ có câu “gặp nhau tức là có duyên phận”, hay là chê Đinh gia ta quá nhỏ hay sao?

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Diệp Tử. Diệp Tử tự nhiên hoàn toàn nghe theo hần. Hần ngẫm nghĩ sau đó nhẹ gật gật đầu. Đối với thiếu gia Đinh gia này Lăng Tiêu cũng có ý muốn kết bạn.

Đinh Hỏa mừng rỡ, vội vàng cho người dẫn Lăng Tiêu tới một tòa nhà riêng biệt sang trọng nhất của Đinh gia, có đình đài nhà thủy tạ, có hòn non bộ có dòng nước chảy ngang, có bóng cây rậm che mát, thấp thoáng tiếng chim hót ve kêu... tại giữa thành thị phồn hoa lại có thể có địa phương như thế ngoại đảo nguyên thế này, đủ thấy tài lực của Đinh gia thế nào.

Đinh Hỏa sai người thu xếp ổn thỏa cho Lăng Tiêu, chính mình thì cầm cái hộp gỗ trên bàn, theo đường nhỏ chạy tới tĩnh thất nơi gia chủ Đinh gia đang thanh tu. Dọc theo đường đi tất cả người Đinh gia đều rất kinh ngạc, đại thiếu gia luôn là người trầm ổn, hôm nay sao lại hưng phấn như thế? Lại lộ rõ vẻ vui mừng trên nét mặt!

Phải biết rằng, xưa nay Đinh Hỏa ghét nhất chính là người biểu hiện ra ngoài vẻ không chừng chạc như hần hiện giờ.

Đi vào sân tĩnh thất của Đình Hùng, đám người hầu không ai dám ngăn cản hắn, để mặc Đình Hỏa vọt vào sân, xuyên qua tầng tầng phòng ốc sau đó đi vào một gian phòng nhỏ chỗ sâu nhất, hắn đẩy cửa bước vào phòng.

Trong gian phòng khiến người ta có cảm giác như vào nhà nghèo chỉ có bốn bức tường: trừ một tấm bồ đoàn trên mặt đất, bốn vách tường trống trơn, trong phòng không ngờ không có chút bài trí gì.

Trên tấm bồ đoàn lúc này đang ngồi một người đưa lưng về phía cửa phòng. Dáng người gầy yếu, vóc dáng cũng không cao, thoát nhìn vô cùng đơn bạc, mái tóc cắt ngắn, nhìn từ sau lưng làm cho người ta có một loại cảm giác rất có tinh thần.

- Như thế nào đột nhiên trở nên lỗ mãng như thế?

Người ngồi trên bồ đoàn vừa lên tiếng hỏi, thanh âm hùng hậu vô cùng dễ nghe.

- Phụ thân! Ngài mau nhìn xem này!

Đình Hỏa như là không có nghe câu chất vấn của phụ thân, bước tới trước một bước, sau đó nói.

Trên bồ đoàn đúng là Đình Hùng, nghe lời con nói, thân mình Đình Hùng không thấy động tác gì, chợt quay một vòng sau đó xuất hiện một người trung niên gương mặt gầy gò, nhưng rất anh tuấn, thoát nhìn cùng Đình Hỏa thật ra có tám phần giống nhau.

- Cái gì vậy? Lại có thể khiến người thất thố như thế?

Nói đến, dù sao Đình Hùng đối với đứa con trai độc nhất này vẫn cực kỳ sủng ái. Lão cũng biết nếu như không phải vật quý giá khác thường, đứa con mà con mắt còn cao hơn đỉnh đầu của lão tuyệt đối sẽ không biểu hiện ra như vậy. Lão đứng dậy, động tác cực kỳ tự nhiên, nhẹ nhàng sinh động như nước chảy mây trôi, sau đó lão tiếp nhận hộp gỗ trong tay Đình Hỏa.

Lão vừa cười nói:

- Chất liệu hộp gỗ này thật ra không tồi...

Vừa mở ra, lập tức ánh mắt lão rơi xuống mặt trên bốn viên đan dược. Lão chậm rãi nhắm hai mắt lại, cảm nhận trên mặt đan dược truyền đến dao động năng lượng mãnh liệt, đồng thời cảm nhận hương thơm thoang thoảng bay vào mũi.

Thật lâu sau, Đình Hùng cũng không lên tiếng.

Đình Hỏa khoe bảo vật quý giá đang chờ phụ thân khích lệ, thấy phụ thân hồi lâu không có động tĩnh gì, hắn không kìm nổi hỏi:

- Phụ thân...

Đình Hùng khoát tay chặn lời người con, sau đó mở mắt ra, ánh mắt thần nhiên nhìn không ra có vẻ gì khác thường, bình thản hỏi:

- Những đan dược này... người từ chỗ nào được?

- A? Như thế nào? Những đan dược này là giả? Không phải vậy chứ! Rõ ràng hắn nói đây là...

- Ta hỏi người, người từ đâu kiếm được? Người nhiều lời như vậy làm gì!

Trong mắt Đình Hùng, rốt cục lộ ra một chút ý cười, không trêu đùa con nữa.

Đình Hỏa thở phào một cái, vỗ vỗ ngực nói:

- Phụ thân đại nhân! Ngài làm con sợ muốn chết! Con còn tưởng rằng xảy ra sai lầm! Đan dược này, là Lăng Tiêu đưa tặng cho con...

- Thú vị lắm!

Tính tình nóng nảy của Đình Hùng đến lúc này rốt cục cũng lộ ra, xem ra tính tu có thể nâng cao thực lực, nhưng chưa chắc có thể thực sự làm mất đi bản tính của con người. Đình Hùng cả giận nói:

- Người sao không nói người mới từ Thục Sơn phái trở về?

“...”

Đinh Hỏa không nói gì nhìn phụ thân. Rốt cục hắn đành kể lại một cách bất đắc dĩ cho phụ thân biết chuyện xảy ra. Dù sao, loại chuyện tình cảm không thuận lợi đối với Đại thiếu gia Đinh gia mà nói, cũng không phải là chuyện về vang gì.

- Cái gì... người nói là, Lăng Tiêu ở trong phủ Đinh gia ta?

Đinh Hùng giương vẻ mặt kinh ngạc nhìn đứa con, gặng hỏi:

- Ở tại Bích Vân Các? Tiểu tử! Người cuối cùng xem như một lần thông minh! Mau! Mau dẫn ta đi gặp Lăng Tiêu... A không... đi gặp Lăng tông chủ!

Đinh Hỏa nhìn bộ dáng phụ thân, trong lòng nói thầm: “Coi như thông minh một lần? Ta rõ ràng vẫn luôn luôn là người cơ trí như vậy mà!”

Đinh Hùng và Lăng Tiêu hai người ngồi phía trên. Đinh Hỏa không vui buồn bực ngồi ở phía dưới, rõ ràng là người hắc “khai thác” ra tới, hiện tại lại bị phụ thân vây quanh xum xoe săn đón: mở miệng là tiểu huynh đệ, hắc là huynh đệ của ông, vậy ta phải làm sao? Làm khó ta hay sao? Ta còn phải gọi hắc là thúc thúc sao?

Đinh Hỏa dù sao cũng còn trẻ, tuy rằng hắc biết bốn viên Tốc Nguyên Đan có giá trị, nhưng không thể tưởng được nó đáng giá hơn so với suy nghĩ của hắc! Nếu Lăng Tiêu nguyện ý hợp tác với Đinh Hùng, cung cấp loại cực phẩm đan dược này, đừng nói Đinh Hùng xưng huynh gọi đệ, dù là bắt Đinh Hùng gọi hắc một tiếng thúc thúc, Đinh Hùng cũng sẽ cam tâm tình nguyện!

Tuổi tác ở bên trong Thánh Vực vốn không có ý nghĩa nhiều lắm.

Kể hiển đạt là trên hết!

Đối mặt với một tông sư luyện đan, đừng nói là Đinh Hùng, cho dù là Tư Đồ Dũng gặp cũng sẽ lập tức tôn kính như khách quý, sau đó vất óc suy tính tìm cách giao hảo với đối phương.

Thanks đi các TY, ít nhất mỗi bài có 1 cái chữ :00 (24): :1 (1):

549. Chương 489: Dạ Thoại.

Diệp Tử ở lại trong phòng không ra ngoài, tuy rằng Lăng Tiêu chưa nói gì với nàng, nhưng Diệp Tử rất thông minh nên cũng hiểu được: Phu quân đối với Đinh gia này nhất định có mục đích nào đó, nếu không với tính tình của phu quân, sau khi tặng đan dược để biểu thị cảm tạ, lập tức sẽ bỏ đi ngay, đâu có vô cớ ở lại theo chân bọn họ uống rượu chứ?

Thánh Vực to lớn vượt xa trí tưởng tượng của Diệp Tử, vậy mà nhanh như vậy liền có thể cùng phu quân gặp nhau. Nàng đầy lòng vui mừng và cảm kích, cảm kích thiên ý thần bí khó lường trong cõi u minh kia, đối với mình quả thật quá tốt!

Đinh Hùng không ngừng rót rượu đối ẩm với Lăng Tiêu, sắc mặt có vẻ hơi say, nhưng giọng nói còn coi như rõ ràng, lão nhìn Lăng Tiêu cười nói:

- Lăng tông chủ thật rất may mắn! Không ngờ nhanh như vậy đã tìm được bạn tình từ nhân giới lên, thật đáng mừng! Lão ca ta thật cảm thấy vui mừng cho người! Vô! Chúng ta làm tiếp một ly nữa!

Đinh Hỏa ngồi phía dưới bồi tiếp, hắc cảm giác trên mặt mình nóng như phát sốt, thấy phụ thân làm như không nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của mình, hắc cảm thấy vô cùng oán hận.

“Không phải chỉ là một luyện đan sư sao! Phụ thân đại nhân của ta, ngài nhưng là gia chủ của gia tộc đỉnh cao ở Nam châu đấy! Không ai có thể đứng ở trên đầu của ngài! Ngay đến mình chủ Tư Đồ Dũng Nam châu cũng không được! Ngài trời sinh hắc là kẻ bề trên đứng trên muôn vạn người! Vì sao lại tỏ thái độ với Lăng Tiêu này như thế?”

Lăng Tiêu dường như là đang chọc ghẹo Đình Hùng, cười đùa tán gẫu với ông ấy, cũng không thêm để ý tới Đình Hỏa.

Bữa tiệc rượu này, uống một lần tới mấy canh giờ, suốt bữa tiệc mấy người vẫn không đề cập gì tới đề tài mẫn cảm đó, đều là vây quanh chuyện phong thổ dân tình ở một số địa phương, một vài chuyện kỳ quái trên Thánh Vực.

Phần lớn thời gian, đều là Đình Hùng nói, Lăng Tiêu nghe, Đình Hỏa thì ngẩn người ra.

Uống rượu qua ba tuần, Đình Hùng bỗng nhiên nhìn Lăng Tiêu hỏi:

- Lăng huynh đệ! Tộc Nguyên Đan kia có hứng thú bán ra số nhiều không? Đình gia ta trên phương diện kinh tế có khả năng, nếu Lăng tông chủ có ý định, chúng ta không ngại bàn thử xem. Có yêu cầu gì có thể nói ra! Có thể làm được Đình Hùng ta nhất định sẽ không chậm trễ!

Lăng Tiêu cười thầm trong lòng, thầm nghĩ: “Rốt cục đến rồi đây”. Hắn lắc đầu cười nói:

- Loại đan dược này dược liệu vô cùng khan hiếm, muốn luyện chế số lượng nhiều phi thường khó khăn.

Đình Hùng mím miệng gật gật đầu, trong mắt khó nén vẻ thất vọng.

Lăng Tiêu nói tiếp:

- Tuy nhiên, Thực Sơn phái ta đã bán ra bốn loại đan dược, ngài thật có ý định kinh doanh tiêu thụ à? Nghe nói Đình gia giao hảo với rất nhiều thế lực Đông châu. Ha ha...

Lăng Tiêu nói tới đây, không chịu nói tiếp, nhìn sắc mặt Đình Hùng.

Đình Hùng hơi nao nao, lập tức nghĩ đến Thực Sơn phái trước đây mấy năm bị một đám trưởng lão cảnh giới Người Tu Luyện của Phương gia kéo tới công kích. Nguyên vốn hiệp ước hợp tác với các gia tộc đó, tất cả đều vì chuyện này dẫn tới hỏng hết mọi dự tính. Mà Thực Sơn phái sở dĩ vẫn còn duy trì danh tiếng là vì không ít người tự xưng là đệ tử Thực Sơn không ngừng tung ra bán những đan dược này!

Hơn nữa, những người xưng là Thực Sơn khẳng khái số đan dược đó đều là Thực Sơn phái luyện thành trước khi bị Phương gia nhân vây công, chỉ có điều bọn họ đã cắt đứt liên hệ với Thực Sơn phái!

Hiện tại xem ra, chuyện đó hoàn toàn là nói hươu nói vượn!

Rõ ràng chính là mưu kế kim thiền thoát xác của tiểu hồ ly này!

Đình Hùng thầm nghĩ đến đây, không nhận được lại càng đánh giá cao Lăng Tiêu. Người trẻ tuổi có dũng có mưu, thật khó kiếm đây! Lại nhìn thoáng qua con trai của mình, lòng thầm nghĩ: “Đứa con này tuy rằng tư chất cũng ngút trời, nhưng chung quy vẫn thiếu vài phần lão luyện! Cùng so sánh với Lăng Tiêu vẫn còn kém xa!”

Đình Hùng cố gắng kiềm chế nổi kích động trong nội tâm, thản nhiên gật gật đầu, nói:

- Vốn ta thật sự muốn là Tộc Nguyên Đan, nếu Lăng tông chủ có lòng nghĩ tới, vậy đương nhiên lão phu không thể cự tuyệt! Chính là không biết tiểu huynh đệ có thể cung cấp cho ta nhiều ít đan dược, giá cả này... thì tính như thế nào vậy? Ta tin tưởng người nhất định sẽ không để ta chịu thiệt!

Lăng Tiêu nhìn Đình Hùng không nói nên lời, thầm nghĩ trong lòng: đây là gia chủ thế gia đỉnh cấp ư? Xem bộ dáng thực lực thậm chí không hề dưới mình! Lại y hết miệng lưỡi con buôn, nào là “Lăng tông chủ”, “tiểu huynh đệ” trong đó tự do thay đổi, đủ thấy da mặt dày, phần công lực này đã có thể độc bộ thiên hạ rồi!

Lăng Tiêu nghĩ trong lòng, không kìm nổi mơ hồ có phần bội phục gia chủ Đình Hùng.

Tuy nhiên Lăng Tiêu cũng không định nói ra mấy vấn đề này với Đình Hùng, hắn cười nói:

- Ta có thể hứa cấp cho gia chủ một số gọi là, giá cả ít nhất thấp hơn bốn thành so với thị trường!

Lời này vừa nói ra, Đình Hùng và Đình Hỏa đều không kìm nổi sửng sốt. Lập tức, trên mặt hai người lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Vui giận không hiện ra nét mặt à? Để hấn gặp quý đi thôi! Phần lợi ích này đủ để cho mình chủ Tư Đồ Dũng của Nam châu vứt bỏ ngôi vị mình chủ của mình! Đổi lại là ai có thể không động dung chứ?

- Tốt! Lãng huynh đệ thật quá hào phóng! Người có yêu cầu gì, cứ nói đừng ngại!

Giống như con trai Đinh Hỏa, Đinh Hùng hiểu rằng phía sau bất cứ ích lợi nào, cũng sẽ có cái giá phải trả nhất định nào đó, có đôi khi thậm chí phải đưa ra một số thỏa hiệp và nhượng bộ. Tuy nhiên, Lãng Tiêu đưa ra điều kiện khiến lão không thể nào kháng cự!

Lão tin rằng bất cứ một thế lực lớn nào cũng sẽ không ngốc đến đi kháng cự điều kiện này!

Lãng Tiêu khẽ cười nói:

- Quả thật có một điều kiện: đó chính là nêu cao tên tuổi cho Thực Sơn phái ta! Muốn cho tất cả người mua đan được biết người luyện chế đan dược này tên là Lãng Tiêu! Môn phái sản xuất đan dược này tên là Thực Sơn, ở thành Vọng Thiên của Nam Châu!

- Chỉ đơn giản như vậy?

Đinh Hùng hỏi mà vẻ mặt cũng như Đinh Hỏa, khi nghe xong yêu cầu của Lãng Tiêu cũng đều trợn mắt há hốc mồm.

- Đúng vậy.

Lãng Tiêu gật đầu.

- Cứ quyết định như vậy đi! Lãng huynh đệ yên tâm, ta cam đoan không tới mười năm, sẽ làm cho danh tiếng của người truyền khắp cả Đông Châu! Nếu như nguồn cung cấp sung túc, ta cam đoan trong vòng trăm năm sẽ truyền khắp Thánh Vực hai chữ Thực Sơn, ai ai cũng đều biết kỳ nhân Lãng Tiêu!

Đinh Hùng giọng điệu đầy hăng hái nói.

Lãng Tiêu lại cười thầm trong lòng: “Lão già này dã tâm thật cũng không nhỏ, không ngờ lại muốn lũng đoạn toàn bộ ngành kinh doanh này, chỉ sợ lão không đủ năng lực để ăn thôi!” Lãng Tiêu trong lòng nghĩ, ngoài mặt nghiêm túc nói:

- Cây to đón gió lớn! Gia chủ hấn nên cẩn thận mới được.

Đinh Hùng chợt thu lại vẻ tươi cười, sau đó nói:

- Phú quý hiếm trung cầu! Thực lực của Đinh gia ta... Ha ha! Lãng tông chủ cứ yên tâm!

Nhìn theo Lãng Tiêu trở về nghỉ ngơi. Đinh Hỏa rót cục không nhịn được hỏi:

- Phụ thân! Ngài thật sự muốn việc kinh doanh lần này mở rộng khắp toàn bộ năm châu ở Thánh Vực sao?

Đinh Hùng khẽ lắc đầu, nói:

- Làm sao có khả năng! Ta chẳng qua là muốn thử hấn xem sao, rốt cuộc có thể luyện chế ra nhiều ít đan dược! Đừng thấy hấn nói đường hoàng như là cho chúng ta suy xét. Nhưng trên thực tế, ta nghĩ rằng hấn luyện chế không ra nhiều đan dược như vậy! Ha ha! Mặc kệ như thế nào, lần này Đinh gia chúng ta thật sự phát đạt rồi!

Đinh Hỏa hỏi:

- Tuy nhiên, mục đích của hấn chỉ đơn giản là nổi danh như vậy sao?

Đinh Hùng nhìn thoáng qua đứa con của mình, không khỏi lắc lắc đầu, nói:

- Người đó! Ôi! Người cũng biết, cứ như vậy sẽ có bao nhiêu người trẻ tuổi nhiệt huyết, điên cuồng ào tới thành Vọng Thiên, muốn gia nhập Thực Sơn phái? Ta dám nói, không tới trăm năm nữa Thực Sơn phái khẳng định sẽ trở thành đại phái đệ nhất ở Nam châu!

- Vậy... chúng ta có nên... diệt bọn họ trong trứng nước hay không?

Trong mắt Đinh Hỏa hiện lên một vẻ tàn khốc. Bên trong Thánh Vực, thực lực đỉnh cấp tuy nhiều, nhưng rất ít có cái loại người siêu quần xuất chúng này, một gia tộc như hạc giữa bầy gà, cũng là một nguyên nhân trọng yếu nhất không ai lại cho phép nổi lên một gia tộc siêu nhiên như vậy!

Đinh Hùng nhìn lướt qua người con, nói:

- Diệt cái rắn! Bọn họ phát triển càng nhanh, ưu đãi đối với chúng ta cũng càng lớn! Có bọn họ ở đỉnh phía trước, Đinh gia chúng ta lặng lẽ phát triển, lặng hơi phát đại tài là được, quản nhiều như vậy làm gì?

Mà người phi thăng tới Thần giới, đều tự mình hiểu biết một bộ phận thiên đạo pháp tắc, phát tay một cái sáng tạo ra cho mình một cung điện vẫn là không thành vấn đề. Cho nên, hết thấy mọi người đều dựa theo tưởng tượng trong lòng, thành lập cung điện thuộc về mình!

Thành Thần gần như là ước vọng của mọi người, nhưng sau khi tới Thần giới rồi, bọn họ mới phát hiện nơi này cũng không phải là điểm tu luyện cuối cùng của bọn họ: vẫn như trước còn có rất nhiều tồn tại hùng mạnh hơn so với bọn họ, đồng thời cũng có chiến tranh, cũng có tử vong!

Tuy nhiên, sinh mạng gần như vô tận, khiến đại đa số người sau khi tiến vào Thần giới, có lý do không cầu tiến, bắt đầu hưởng thụ cuộc sống tiêu dao.

Đại đa số địa phương ở Thần giới đều là một mảnh hư không, nhưng giống nhau ở rất nhiều địa phương tồn tại ảo nghĩa không biết đến từ đâu và một số bảo vật do tiên thiên hình thành. Tìm hiểu những ảo nghĩa và tìm kiếm những bảo vật đó, đã thành thứ tiêu khiển giết thời gian của rất nhiều người trong Thần giới.

Đột nhiên có một ngày: Không biết vì sao, mấy cường giả đỉnh cao trong Thần giới đánh nhau, cái loại chiến tranh chỉ phát tay một cái có thể hủy diệt tinh cầu đó, nhanh chóng lan tràn khắp toàn bộ Thần giới. Sau đó, mọi người bị buộc phải tham chiến, đánh nhau cho đến trời long đất lở, phá nát Thần giới, tiếp đó cuộc chiến lại lan tới Thánh Vực, lan tới Nhân giới!

Cuối cùng, Thần giới quay về thành hư vô, đại đa số Thần hoàn toàn mai một, một số ít linh hồn hùng mạnh chuyển thế. Trong trí nhớ của người gọi là Lưu Băng này, Thần giới cuối cùng không có sinh vật nào còn sống. Mà chính hắn, cũng là trước khi mai một, lưu lại một tia thần thức trong tên của mình trên Thánh Bìa với hy vọng có thể có hậu nhân đọc được những thứ này để chấn hưng lại Thần giới!

Hơn nữa, căn cứ vào suy đoán của Lưu Băng, trận Thần chiến năm đó, sau lưng khẳng định có âm mưu kinh thiên động địa. Đáng tiếc là với thân phận của hắn, căn bản không có tư cách để biết nhiều lắm.

Lưu Băng lưu lại tia thần thức trên Thánh Bìa này, nếu so với Huyền Thiên tia thần thức đó yếu nhược hơn vô số lần, thế cho nên bị Lăng Tiêu dễ dàng đồng hóa hết sạch.

Tuy nhiên cũng chính vì nó nhỏ yếu, Lăng Tiêu mới có thể biết đến chuyện đã xảy ra ở Thần giới. Lăng Tiêu chợt nhớ tới bàn tay vô cùng to lớn đã bóp Thánh Bìa nát vụn ở Nhân giới, trong lòng vừa động, hắn nghĩ đến: “Chẳng lẽ chủ nhân bàn tay khổng lồ kia... là đến từ Thần giới sao?”

Tuy nhiên loại chuyện này hiện tại xem ra ý nghĩa cũng không lớn. Tiến vào Thánh Vực rồi nơi này linh khí sung túc, Lăng Tiêu liền nghĩ sau này cứ ở nơi này tu luyện tới Đại Thừa kỳ! Sau đó tiếp tục nâng cao tới lúc phi thăng, để xem rốt cuộc có thể phi thăng đến địa phương nào!

Thanks đi các TY, ít nhất mỗi bài có 1 cái chữ :00 (24): :1 (1):

552. Chương 492: Trận Đấu Đầu Tiên Của Diệp Tử Ở Thánh Vực.

Thời gian qua nhanh, hơn nửa tháng sau, Lăng Tiêu mang theo Diệp Tử đã đi tới quận Bạch Lộ. Hắn liền liên hệ với Hạ Tuyết Ngọc mấy năm nay vẫn ở trong này.

Hạ Tuyết Ngọc hóa thân là Vân Tuyết sau một lần trắc trở đã vùng lên được, hiện tại đã trở thành một nữ nhân danh tiếng vang dội ở quận Bạch Lộ!

Toàn bộ quận Bạch Lộ gần như tất cả nữ nhân có thân phận, đều cảm thấy quen biết với Vân Tuyết tiểu thư là một vinh hạnh!

- Cô làm được rồi! Ha ha! Chúc mừng cô!

Lăng Tiêu nhìn Hạ Tuyết Ngọc cười, vẻ mặt ôn hòa nói.

Hạ Tuyết Ngọc thì có chút tò mò quan sát nữ nhân tuyệt đẹp bên cạnh Lăng Tiêu. Lăng Tiêu liền giới thiệu:

- Đây là bạn đời của ta tại Nhân giới, vừa mới phi thăng Thánh Vực, sau này hy vọng các người có thể trở thành bằng hữu.

Hạ Tuyết Ngọc hơi sững sốt, sau đó thầm thở dài, mấy năm nay nàng và Ngô Tú Nhi của thành Vọng Thiên quan hệ rất tốt, tự nhiên nàng biết tâm tình của Ngô Tú Nhi. Giờ đây lại thấy bạn đời của Lăng Tiêu ở Nhân giới đã phi thăng Thánh Vực, hơn nữa dung mạo nhân phẩm này cho dù tại trong Thánh Vực, cũng là nhân tuyển đẹp nhất, nàng không khỏi vì Ngô Tú Nhi mà thoáng cảm thấy xót thương. Loại chuyện tình cảm này, thật đúng là không thể cưỡng ép!

Hạ Tuyết Ngọc thản nhiên cười nói:

- Xin chào!

Diệp Tử sớm biết nữ nhân này là ai, cũng cười nói:

- Thật vui mừng được quen biết cô!

Lăng Tiêu từ trong nhẫn không gian lấy ra một bình sứ. Bình sứ này cũng là một lọ không gian nhỏ, bên trong chứa hơn một vạn viên Túc Nguyên Đan. Hắn đưa cho Hạ Tuyết Ngọc đồng thời nói công hiệu của Túc Nguyên Đan. Sau đó bảo nàng mang theo những đan dược đó, lập tức đi tới quận Song Châu, mỗi lần giao dịch cấp cho Đình gia một trăm viên.

Về phần giá cả, Hạ Tuyết Ngọc tự mình ấn định là được rồi.

Hạ Tuyết Ngọc hai tay hơi có chút run run tiếp nhận lọ đan dược. Thấy Lăng Tiêu yên tâm để nàng đi làm việc này như thế, trong lòng nàng cực kỳ cảm động. Thời gian này, Hạ Tuyết Ngọc thường xuyên luôn có ý niệm trong đầu: Vân Sơn ca theo tông chủ, thật đúng là một chuyện may mắn đây!

Đồng thời, Lăng Tiêu lại từ trong nhẫn lấy ra hơn một trăm cái phù chú bằng cỡ ngón tay, sau đó nhìn Hạ Tuyết Ngọc nói:

- Còn đây là truyền âm phù, cô cấp cho đệ tử trọng yếu trong môn phái mỗi người một quả. Ta truyền cho cô phương pháp sử dụng, về sau nếu liên lạc hãy dùng vật này là được, vô cùng tiện lợi!

Truyền âm phù rất phổ biến ở Tu Chân Giới, là một pháp bảo trọng yếu của người tu chân. Năm đó ở Tu Chân Giới gần như mỗi người giữ một quả, tuy nhiên luyện chế thứ này yêu cầu cũng rất cao!

Đầu tiên là về chất liệu, tiếp theo nếu không có thực lực Phân Thần trung kỳ, căn bản là luyện chế không được thứ vật nhỏ trông bình thường này!

Sau khi Lăng Tiêu luyện chế Tiêu Vi Kiếm cho Diệp Tử xong, lại hấp thu tia thần thức còn sót lại của Lưu Băng kia, bỗng nhiên nghĩ tới thứ này. Vì thế hắn dùng thời gian mấy ngày, luyện chế ra hơn một ngàn miếng truyền âm phù. Có thứ này về sau cần liên lạc với nhau nhất định sẽ rất tiện lợi.

Quả nhiên, lập tức Hạ Tuyết Ngọc liền hai mắt sáng rực nhận lấy, nàng ý thức được loại vật này thật không thể dùng thứ gì để hình dung chỗ ích lợi của nó. Quả thực chính là bảo vật cực phẩm đây!

Diện tích Thánh Vực quá rộng lớn, rất nhiều thế lực gia tộc khổng lồ phạm vi khu vực rất rộng, thông tin là một vấn đề có ảnh hưởng rất lớn, nếu có thể bán mấy thứ này cho bọn họ...

Lăng Tiêu dường như nhìn ra ý nghĩ trong lòng Hạ Tuyết Ngọc, hắn cười nói:

- Những vật này không được bán ra. Ít nhất, trong vòng mấy ngàn năm, ta muốn khống chế nó ở trong tay mình. Hơn nữa, trong nó đều đã được ta lưu lại thần thức, không phải đệ tử bốn môn có mặt được căn bản cũng không thể sử dụng!

Hạ Tuyết Ngọc dạ một tiếng, nhưng cũng không có thất vọng nhiều lắm, Thực Sơn phái có các loại đan dược đủ để hấp dẫn ánh mắt mọi người, nếu xuất hiện thêm loại pháp bảo liên lạc nghịch thiên này, chỉ sợ thực sẽ trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Sau khi Hạ Tuyết Ngọc rời khỏi, Lăng Tiêu mang theo Diệp Tử cũng lặng yên ly khai quận Bạch Lộ. Vốn hắn định đi báỉ phỏng thế gia Lâm gia đình cấp ở quận Bạch Lộ. Tuy nhiên Lăng Tiêu lại đổi ý, dù sao mình lặng lẽ tới nơi đây, vậy cứ tiếp tục yên lặng rời khỏi là được.

Lăng Tiêu biết, Túc Nguyên Đan một khi đưa ra thị trường tiêu thụ, Thực Sơn phái và tên tuổi của mình nhất định sẽ lại lần nữa trở thành tiêu điểm nóng hổi. Vốn ý Lăng Tiêu cũng không muốn nổi tiếng quá

mức, cho nên, một mặt tuyên truyền giữ danh tiếng vừa cao là được; mặt khác là làm việc cũng rất khiêm tốn. Loại khiêm tốn này, cũng không phải nhát gan sợ phiền phức, mà là không muốn gây thêm chuyện phiền toái! Về mặt tinh thần, Lăng Tiêu vẫn đứng ở vị trí cách biệt. Tuy rằng thực lực bản thân hắn hiện tại mà nói cũng không tính quá mạnh mẽ, thậm chí đối với nhiều gia tộc vẫn còn rất yếu, nhưng có thể chém chết tám gã cao thủ siêu cấp cảnh giới Người tu luyện, và một gã đỉnh cấp Người tu luyện đến bây giờ còn bị nhốt trong trận: thành tích đó cũng không phải người bình thường có thể xem thường!

Hơn nữa, thực lực của Lăng Tiêu vốn vẫn không ngừng tăng tiến, có thể nói mỗi một ngày hắn đều đang không ngừng tiến bộ!

Âu Dương gia vốn vẫn là mối họa lớn trong lòng Lăng Tiêu, nhưng theo thực lực Lăng Tiêu nâng cao, và giao hảo với các thế lực đỉnh cấp, vì thế dần dần Âu Dương gia đã biến đổi ý tưởng lúc ban đầu, từ cừu hận sống chết với Lăng Tiêu quyết không chết không ngừng, đến hiện giờ đã bình tĩnh cân bằng trở lại.

Nhưng trong lòng Lăng Tiêu hiểu rất rõ ràng, trừ phi Thực Sơn phái trong thời gian ngắn trở thành có thực lực cao nhất. Nếu không Thực Sơn phái càng biểu hiện mình ưu tú, khả năng trả thù của Âu Dương gia cũng lại càng lớn!

Ngoài sáng không được, dù sao trong tối vẫn có thể?

Vừa nghĩ tới lúc trước người trẻ tuổi của Âu Dương gia kia đối thẳng với mình một chiêu, Lăng Tiêu đến bây giờ còn có cảm giác như toàn thân phát lạnh. Nghĩ kỹ lại, người trẻ tuổi Âu Dương gia kia từ đầu tới cuối, đã biểu hiện thật vô cùng ung dung thoải mái, nếu lúc ấy hắn muốn giết mình, cho dù không thể thành công, nhưng đánh trọng thương mình vẫn là có thể!

Lăng Tiêu nheo mắt lại, ánh mắt lấp lóe hào quang: hiện tại nếu gặp lại người trẻ tuổi Âu Dương gia đó, muốn giết hắn thật dễ như trở bàn tay. Nhưng vấn đề ở chỗ, Âu Dương gia nếu là một gia tộc trung cấp, làm sao không có cường giả cảnh giới Người tu luyện trấn thủ ở đó?

Chỉ sợ người trẻ tuổi ở Âu Dương gia kia, chỉ là một tên chạy việc mà thôi! Lăng Tiêu đang miên man suy nghĩ trong lòng, bỗng nhiên từ xa xa phía trước truyền đến âm thanh mơ hồ như có một trận đánh nhau.

Lăng Tiêu sững sốt, sau đó quay sang Diệp Tử bên cạnh nói:

- Hình như có người đang đánh nhau.

Trên mặt Diệp Tử lập tức lộ ra vẻ hưng phấn, nói:

- Vậy chúng ta đi xem thử đi!

Lăng Tiêu nắm tay Diệp Tử, hai người rất nhanh chui vào rừng rậm. Sau đó hướng về phía phát ra âm thanh bay nhanh tới.

Nơi phát sinh trận đấu nằm trong khu rừng rậm.

Khi hai người tới gần, nghe thấy một tràng tiếng sắt thép va vào nhau. trong lòng Lăng Tiêu vừa động, nghe thanh âm người đánh nhau dường như thực lực đều không tính là mạnh lắm!

Tuy nhiên cũng có một loại khả năng, đó là thế lực hai bên đang giao chiến ngang nhau, dùng lực lượng hùng mạnh cũng không thể chiến thắng đối phương, cho nên mới phải dùng tốc độ và kiếm kỹ tinh diệu đối địch.

Lăng Tiêu vừa nghĩ trong lòng, vừa nhìn tới xuyên qua rừng rậm, bỗng nhiên hắn sững sốt. Bởi vì hắn nhìn thấy một người quen.

Chuẩn xác mà nói, là nhìn thấy một người quen lúc hắn là Tiểu Hắc!

“Lỗ Văn... hắn như thế nào lại ở chỗ này?” Lăng Tiêu vô cùng nghi hoặc, thầm nghĩ: “Không phải hắn vẫn làm việc ở quảng mỏ của Âu Dương gia sao? Sao hắn có thời gian đi ra ngoài, lại cùng người ta đánh nhau?”

Lúc này, nghe thấy Lỗ Văn lớn tiếng nói:

- Ta cũng đã rời khỏi Âu Dương gia, các người rốt cuộc còn muốn làm gì? Ta nói rồi, ta và Tiểu Hắc kia tuy rằng có quan hệ không tệ, nhưng sau khi Tiểu Hắc đi rồi, chúng ta đâu có liên hệ gì nữa! Các người vẫn cứ

không tin không buông tha, không ngừng theo dõi ta. Ta muốn hỏi một câu, các người rốt cuộc tìm Tiểu Hắc làm cái gì? Muốn biết điều gì? Tuy nhiên ta có thể nói với các người, điều các người muốn biết đến, ta nhất định không biết!

Vây quanh Lỗ Văn, ước chừng bảy tám người, xem ra dường như nắm chắc thắng Lỗ Văn rồi, nên cũng không nóng nảy công kích hấn, trong đó một người lạnh lùng nói:

- Lỗ Văn! Chúng ta muốn biết cái gì, chẳng lẽ người không rõ? Nếu người thật không biết rõ, vì sao lại rời khỏi quặng mỏ, rời khỏi Âu Dương gia! Hừ! Đừng cho là chúng ta không biết: người và Tiểu Hắc cùng một bọn với nhau, thông đồng trộm lấy tinh thạch quặng mỏ. Tuy nhiên gia chủ có nói: nếu người nói ra Tiểu Hắc đang ở đâu, xét thấy người làm việc nhiều năm cho Âu Dương gia như vậy, có thể tha cho người một mạng! Nếu người dám không nói... Hừ! Âu Dương gia đối xử với kẻ thù thế nào, hẳn người biết rất rõ!

Lỗ Văn nghe xong, không kìm nổi thân mình khẽ run lên, trong lòng cũng không khỏi cực kỳ oán trách Tiểu Hắc, thầm nghĩ: “Chính mình thật đúng là rất xui xẻo, chỉ vì có chút quan hệ với Tiểu Hắc, không ngờ lại gặp phải tai bay vạ gió thế này!”

Lỗ Văn đối với tinh thạch quặng mỏ là người rất tinh thông. Đừng thấy hắn từ trước tới giờ không tùy tiện tiến vào hầm mỏ tinh thạch, nhưng nói về khai thác mạch khoáng tinh thạch, kinh nghiệm của hắn khá phong phú! Hắn cũng đã làm việc rất nhiều năm ở Âu Dương gia.

Nói đến chuyện hắn rời khỏi Âu Dương gia, quả thật cũng có vài phần liên quan tới Lăng Tiêu. Năm đó Lăng Tiêu trộm lấy một lượng lớn tinh thạch của Âu Dương gia, nhưng Âu Dương gia vẫn không hề phát hiện, dù sao Lăng Tiêu dùng phương pháp quá mức lẹ lẹ. Âu Dương gia cho dù hiểu rõ Lăng Tiêu rất nhiều, nhưng cũng không nghĩ tới trên đời này còn có người có thể đi lại tự do ở trong lòng đất.

Mà Lỗ Văn kỳ thật là một người hết sức cẩn thận, sau khi Tiểu Hắc hóa thân của Lăng Tiêu bỏ đi, hắn luôn có cảm giác Tiểu Hắc không phải là người bình thường. Hơn nữa, Tiểu Hắc đi vào khu mỏ của Âu Dương gia nhất định có ý đồ nào đó!

Sau khi nảy ra ý nghĩ này, Lỗ Văn đã bắt đầu suy xét lại. Rốt cục hắn không kìm nổi vào một ngày thừa dịp thợ mỏ nghỉ, hắn đi vào trong hầm mỏ tiến hành tra xét. Với kinh nghiệm phong phú lúc này từ trong hầm mỏ Lỗ Văn phát hiện dấu vết để lại, sau đó hắn hướng vào bên trong đào một đoạn, chứng thật đúng như suy đoán trong lòng.

Quặng mỏ này bị trộm một lượng lớn tinh thạch!

Lỗ Văn rung động mạnh trong lòng, đồng thời nảy sinh một cảm giác sợ hãi thật lớn, hắn chỉ rửa tên khốn kiếp Tiểu Hắc đồng thời cũng không kìm nổi ý nghĩ phải rời khỏi nơi này. Bởi vì một khi Âu Dương gia phát hiện mạch khoáng tinh thạch bị mất trộm lượng lớn tinh thạch, nếu lại nghĩ tới Tiểu Hắc lấy trộm, vậy thì mình khó tránh khỏi sẽ bị liên lụy theo.

Lỗ Văn thật không ngờ chính vì hắn bỏ đi, mới khiến cho Âu Dương gia trước tiên phát hiện chuyện mạch khoáng tinh thạch bị mất trộm! Bởi vì một người làm việc rất nhiều năm ở quặng mỏ như hắn, vô duyên vô cớ rời đi, sau đó lại có người nói trước khi hắn rời đi đã từng tiến vào bên trong hầm mỏ.

Cái này, gần như tất cả chứng cứ đều chỉ vào Lỗ Văn. Âu Dương gia nhân tự nhiên cũng liền phát hiện chuyện tinh thạch bị mất trộm, tuy nhiên cũng chưa biết số lượng cụ thể. Điều này không ai có khả năng dễ dàng điều tra ra được, nếu như vậy đã là Thần rồi. Tuy nhiên chuyện bị trộm chính là sự thật, Lỗ Văn bị hiềm nghi nhiều nhất, Âu Dương Thiên Phong tự nhiên sẽ nghĩ đến Tiểu Hắc náo loạn quặng mỏ năm đó.

Cho tới bây giờ bị bao vây, mặc dù Lỗ Văn có chút oán hận với Tiểu Hắc, nhưng hắn cũng biết chuyện này kỳ thật không có gì quan hệ với người ta, muốn trách chỉ có thể tự trách mình ngu xuẩn. Năm đó trước khi Tiểu Hắc rời đi, cũng từng nói qua muốn mình cùng đi khỏi nơi này. Đáng tiếc lúc ấy chính mình cũng thật không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Lỗ Văn cười khổ nói:

- Các người cho dù có giết ta, ta cũng không biết Tiểu Hắc ở đâu. Nếu ta nói chuyện này không có liên quan gì với ta, khẳng định các người sẽ không tin. Kỳ thật ta cũng cảm thấy chuyện không bình thường, mới đi tra xét.

- Vậy người phát hiện tình thạch bị trộm, vì sao trước tiên người không báo tin với gia chủ? Ngược lại muốn chạy trốn! Người nói xem, người không phải là gian tế, thì là cái gì?

Người nọ nói những lời gay gắt, nhưng rất hợp lý, không để người khác bác bỏ được.

Mặc dù trong lòng Lỗ Văn hiểu không phải là chuyện xảy ra như thế, nhưng ngoài miệng lại không biết nói thế nào mới tốt. Chẳng lẽ còn có thể nói thẳng: “Ta là huynh đệ của tên Tiểu Hắc, không thể bán đứng hắn?”

Một người khác trong đám Âu Dương gia hừ một tiếng sau đó nói:

- Còn lôi thôi với hắn làm gì? Nếu nói ra, khẳng định cũng tìm không được tên Tiểu Hắc kia.

Lỗ Văn nghe xong lời này, sắc mặt vui vẻ, vừa định lên tiếng, chợt nghe người này tiếp tục nói:

- Ta xem không bằng giết hắn đi! Chuyện xảy ra ở chỗ tình thạch, tất cả người có liên quan, gia chủ nhất định sẽ không bỏ qua!

Lỗ Văn cả giận nói:

- Nhiều năm như vậy, ta ở Âu Dương gia không có công lao cũng phải khổ nhọc làm việc, các người không có chứng cứ gì lại muốn giết ta, thiên lý ở đâu?

- Thiên lý? Thiên lý chó má gì! Thần cũng không có, thiên lý ở đâu ra!

Gã đầu lĩnh Âu Dương gia cười lạnh nói tiếp:

- Chúng ta muốn giết người, nguyên nhân chủ yếu là một tên cặn bã như ngươi, không ngờ lại trốn chúng ta khoảng thời gian lâu như vậy! Không thể không bội phục, thiếu chút nữa đã để người chạy thoát. Kinh nghiệm sống trong rừng của ngươi thật đúng là rất phong phú! Nếu để người cứ như vậy trốn vào quận Bạch Lộ, mặt mũi huynh đệ chúng ta biết giấu ở đâu? Cho nên, hôm nay không thể không giết người!

Lỗ Văn lộ nét mặt bị thương, hai mắt bắn ra hung quang, quát:

- Tốt! Nếu như vậy, đến đây đi! Trước khi chết ta cũng muốn kéo một tên lót đường!

Lời nói hung tợn của Lỗ Văn, khiến đám người Âu Dương gia thoáng chần chừ một chút. Người liều mạng trước khi chết, thậm chí có thể bộc phát ra tiềm lực gấp mấy lần thực lực bản thân, không thể không khiến người ta lo lắng. Dù sao bọn họ cũng chưa muốn chết.

Gã đầu lĩnh đám người Âu Dương gia này cười lạnh một tiếng, nói:

- Mọi người đừng bị hắn lừa gạt, một gã Kiếm Thánh bậc trung, kẻ yếu điển hình, có thể sắp chết kéo người lót đường được sao? Người còn chưa đủ tư cách!

Nói xong, kiếm trong tay tuốt ra khỏi vỏ, toàn thân bùng phát ra khí thế cảnh giới Kiếm Thần, nhìn Lỗ Văn nói:

- Chịu chết đi!

Lúc này Lăng Tiêu đã kể lại một lần việc quen biết của mình với Lỗ Văn, Diệp Tử nghe nói Lỗ Văn là chuyên gia trên phương diện khai thác quặng mỏ, liền nhìn Lăng Tiêu hỏi:

- Có cứu hắn hay không?

Lăng Tiêu gật gật đầu, sau đó nói:

- Mọi người đi đi, vừa lúc thử nghiệm uy lực của Tiêu Vi Kiếm.

Diệp Tử hai mắt tỏa sáng gật đầu một cái, ngay sau đó quát lên một tiếng thanh thoát liền xông ra ngoài!

Đám võ giả Âu Dương gia đang chuẩn bị bắt Lỗ Văn lập tức sững sốt khựng lại, sắc mặt trông thật khó coi: có người ẩn núp bên cạnh, tới khi lao ra bọn họ mới phát hiện, thực lực của người nọ...

Tuy nhiên, bọn họ ngay lập tức nhìn thấy một nữ nhân tuyệt đẹp, trong tay cầm một thanh bảo kiếm toàn màu lam đậm, thân mình uyển chuyển đẹp tuyệt vời từ trong rừng bay tới... trong lúc nhất thời, cả đám không kìm được bị dung nhan tuyệt thế kia thu hút.

Thanks đi các TY, ít nhất mỗi bài có 1 cái chữ :00 (24): :1 (1):

tunglanh123

553. Chương 493: Tên Ta Là Lăng Tiêu..

Diệp Tử hơi nhếch khóe miệng, trong lòng cười lạnh: “Đây là thể lực trong Thánh Vực của Âu Dương gia lúc xưa ở nhân giới sao? Khi dễ phu quân sao, đúng là muốn chết!”

Nghĩ thế, Diệp Tử quát:

- Tán!

Tiêu Vi kiểm trong tay trong chớp lát mở ra chia làm vô số bảo kiếm màu lam, bắn về phía đám người luyện võ Âu Dương gia phía dưới!

Những người luyện võ Âu Dương gia thậm chí còn không kịp phản ứng lại trước hành động của nữ nhân tuyệt sắc không biết là ai này, liền cảm giác được một cỗ sát khí lạnh lẽo vô cùng chụp xuống đầu bọn họ!

Đợi đến khi bảo kiếm u lam như mũi tên bắn nhanh về phía bọn họ, có mấy người ngay cả một chút phản ứng cũng không có liền bị Tiêu Vi kiểm đâm xuyên qua ngực.

Một dòng máu tươi từ ngực họ phun ra tung toé, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập cả không gian khu rừng. Lỗ Văn thậm chí bị dọa đến hơi si ngốc. Không biết đã bao nhiêu lần hắn tự khẳng định, mình tuyệt đối không biết tuyệt sắc giai nhân này, cũng không cảm giác được đối phương tới là để cứu mình. Bởi vì bảo kiếm màu lam có thể tách ra này quá lợi hại, khiến Lỗ Văn có cảm giác như trong mộng. Hắn không thể nào tưởng tượng được một thanh kiếm làm sao có thể tách ra thành vô số thanh, hơn nữa không phải chỉ là cái bóng hư ảo!

Âm thanh vang lên lúc bảo kiếm đâm thủng đám người luyện võ Âu Dương gia khiến Lỗ Văn càng thêm khẳng định suy đoán của mình. Hắn đứng yên đó, một chút cử động cũng không dám, tránh cho mình khỏi bị vạ lây. Lỗ Văn cũng chẳng hơi đâu mà quan tâm chuyện sống chết của đám người luyện võ Âu Dương gia.

Chỉ thoáng một cái, một đám mười mấy người Âu Dương gia đã chết sáu người, trọng thương ba người, chỉ có bốn người có thực lực Kiếm Thần kịp thời tránh thoát.

Tên đầu lĩnh đám Âu Dương gia nhìn Diệp Tử vừa sợ vừa giận. Hắn không thể nào tưởng tượng được một tuyệt đại mỹ nữ xinh đẹp như thế lại không ngờ ra tay tàn nhẫn như thế. Hắn giận dữ hét lên:

- Người là ai?

- Người không xứng để biết.

Diệp Tử thản nhiên nói. Tiêu Vi kiểm trong tay nhẹ nhàng rung lên, mấy thanh bảo kiếm vừa tách ra tự động hợp lại làm một. Bây giờ Diệp Tử đã vô cùng quen thuộc với thanh bảo kiếm mà phu quân tặng này, tâm động kiếm liền động, quả thực có cảm giác như hổ thêm cánh!

- Chịu chết đi!

Dáng người Diệp Tử nổi bật giữa rừng rậm như một tinh linh xinh đẹp xoay người. Mấy người còn lại của Âu Dương gia như gặp đại địch, dựa lưng vào nhau vây về một chỗ. Bóng dáng Diệp Tử đã biến mất trong mắt của bọn họ, chỉ có thể cảm giác được một cỗ sát khí như đã hóa thành thực thể như một cái lồng không khe hở đang chụp xuống đầu bọn họ!

Hô!

Lam quang chợt lóe lên!

Một gã người luyện võ cảnh giới Kiếm Thần cấp thấp hét lên điên cuồng. Một thanh âm sắc lẹm chói tai vang lên ngay trước người hắn, hai thanh kiếm hung hăng chạm vào nhau, trong không khí liên tiếp bùng lên những tia lửa xẹt!

Tên Kiếm Thần bậc thấp của Âu Dương gia này kêu lên một tiếng đau đớn, mi tâm xuất hiện một vết máu, sau đó thân mình mềm nhũn, thanh kiếm trong tay rớt xuống một đám lá khô rất dày đã mục nát lâu ngày trên mặt đất của khu rừng, mất tăm mất tích.

Còn lại ba tên người luyện võ Kiếm Thần của Âu Dương gia, trong nháy mắt, dùng tốc độ cực nhanh xoay người lại, cả người bùng lên khí thế hùng mạnh, kiếm khí phát ra, đánh về phía nơi này.

Kiếm khí mãnh liệt khiến cho toàn bộ cây cối ở hướng này bị chém gãy, lá bay đầy trời như mưa rơi xuống đất.

Nhưng nơi đó, chẳng có một bóng người!

Tất cả người luyện võ của Âu Dương gia đều lộ vẻ kinh hãi. Tên thủ lĩnh còn lại nói:

- Ta và lão Nhị cản phía sau, lão Tam người chạy mau!

Trong đám có một người người luyện võ tuổi còn trẻ cự tuyệt:

- Muốn đi phải cùng nhau đi!

- Ai cũng đừng mong chạy thoát!

Thanh âm lạnh lẽo của Diệp Tử từ bốn phương tám hướng vọng về, gây ra một áp lực vô cùng lớn cho mấy tên còn lại. Lúc này Lỗ Văn đã lặng yên lùi về phía khu rừng rậm. Nữ nhân hắn không quen biết, ai biết lát nữa có chém cho hắn một kiếm hay không? Thực lực hắn như vậy căn bản là không chịu nổi một kiếm của người ta!

Ngay khi hắn đang lùi lại, Lỗ Văn bỗng nhiên nghe thấy một tiếng cười khê:

- Nàng tới cứu người, người sợ cái gì?

- Tiểu Hắc!

Lỗ Văn cả kinh, tròng mắt to hết cỡ, thiếu chút nữa đã hét lên. Hắn liều mạng che miệng mình lại, sau đó xoay người nhìn người trẻ tuổi bộ dáng tuấn lãng đang đứng phía sau mình, gần như có cảm giác mình đang nhìn lầm. Tuy nhiên, nhìn cặp mắt thuần khiết của người trẻ tuổi này, Lỗ Văn có thể khẳng định chắc chắn, người này ... chính là Tiểu Hắc!

Thấy Lỗ Văn ghen hòng nhìn trôn trời, Lăng Tiêu vẻ mặt ôn hòa, cười nói:

- Đã lâu không gặp!

Lỗ Văn quay đầu lại nhìn, thấy trong rừng ba gã người luyện võ Âu Dương gia vẫn đang phòng bị cẩn mật, kinh ngạc hỏi:

- Người, người sao lại tới nơi này? Còn nữa, người rốt cuộc là ai?

Lăng Tiêu cười, lắc lắc đầu, sau đó nói:

- Lát nữa hãy nói sau đi. Người cứ yên tâm, đó là thê tử của ta.

Lỗ Văn nhìn không thấy bóng dáng nữ nhân xinh đẹp kia, không kìm nổi hít một hơi thật sâu, bỗng cảm thấy xót xa cho mấy tên người luyện võ Âu Dương gia. Gặp phải tên tư tưởng biến thái này mà còn chạy được ư?

Diệp Tử xuất quỷ nhập thần, mang đến áp lực thật lớn cho mấy tên người luyện võ cảnh giới Kiếm Thần của Âu Dương gia. Người luyện võ cảnh giới Kiếm Thần, năng lực cảm giác cũng tương đối cường đại. Tuy nhiên, bọn họ chỉ có thể cảm giác được, nữ nhân kia vẫn chưa rời khỏi khu rừng rậm này, nhưng vị trí cụ thể, dù hết sức cảm ứng cũng không lần ra.

Thình lình thân hình lão tam kia lao ra, bắt ngờ hướng về một phía mà xông ra ngoài. Đồng thời, tên thủ lĩnh và lão Nhị cũng cùng lúc lao về hai hướng khác nhau như hai tia chớp!

Hoá ra mấy câu đối thoại vừa rồi, là ám hiệu bọn họ dùng để thương thảo đối sách!

Lỗ Văn thấy thế bèn khẩn trương nói:

- Người còn không ra tay..

Câu nói còn chưa dứt đã im bặt. Bởi vì hắn bỗng nhiên thấy, bên trong khu rừng, hai đạo hào quang màu lam chợt hướng tới hai bóng người mà đuổi theo. Đồng thời, lại có một bóng người, hướng tới lão tam bỏ trốn đầu tiên, thân tốc rượt theo. Tốc độ quả thực làm Lỗ Văn kinh hãi đến tột đỉnh. Trong hơn một ngàn ba trăm năm hắn đã sống, đây là trận chiến đấu ác liệt nhất mà hắn từng thấy. Thậm chí còn hơn cả ngày xưa khi Tiểu Hắc giết chết Tôn quản gia, rồi trong vòng vây kín của mấy tên Kiếm Thần mà bỏ trốn mất dạng.

Hơn nữa, tầm mắt của Lỗ Văn nhiều lần cũng chỉ dừng lại ở cảnh giới Kiếm Thần, thậm chí ngay cả cảnh giới Kiếm Thần cấp cao cũng đã không phải là thứ mà hắn có khả năng lý giải nổi. Còn cảnh tượng trước mắt, nữ nhân kia như ma như quỷ, trên người hoàn toàn không có chút khí tức cường đại nào, nhưng có thể đánh cho mấy tên cường giả cảnh giới Kiếm Thần lớp chết lớp chặt vật chạy trốn. Nhìn điệu bộ biết trước mọi chuyện của Tiểu Hắc, rõ ràng là rất tin tưởng vào vợ mình!

-A!

Từ hướng Lão Tam đang chạy trốn bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm thiết long trời lở đất. Ngay sau đó, ở hướng hai người khác chạy trốn cũng đồng thời truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết. Sau đó lại truyền đến vài tiếng trầm đục của vật nặng rơi xuống đất.

Ngay sau đó, Lỗ Văn liền thấy mỹ nữ kia quay lại, vẻ mặt tái nhợt, sau đó nũng nịu nói với Tiểu Hắc:

- Phu quân, người trong Thánh Vực quả nhiên rất lợi hại. Giết bọn chúng không ngờ tổn hao hết hơn phân nửa năng lượng trong cơ thể ta. Nếu gặp phải cảnh giới Tiên Thiên, chỉ sợ ta muốn chống lại cũng khó!

Lỗ Văn có cảm giác muốn học máu, thầm nghĩ: “Ta xin bà. Còn muốn đấu với cảnh giới Tiên Thiên ư? Người nếu là vợ của Tiểu Hắc, vậy người có thể được bao nhiêu tuổi đây? Thủ đoạn tàn nhẫn như thế, giết nhiều người như vậy không ngờ không hề nháy mắt, bây giờ còn ngại bản lĩnh của mình không đủ. Nếu đổi lại là ta chẳng phải đã chết mấy lần rồi sao?”

Lúc này, Lỗ Văn lại thấy nữ nhân này cau mày nói:

-Cảm giác giết người thật không tốt. Nơi này mùi máu tanh quá nặng, chúng ta rời khỏi nơi này đi.

Lúc này tinh thần Lỗ Văn hơi tê liệt, thầm nghĩ: “Người có liên quan đến Tiểu Hắc quả nhiên không bình thường!”

Lăng Tiêu gật gật đầu, sau đó dùng tinh thần lực quét qua khu rừng. Còn mấy người trọng thương không chết bị Lăng Tiêu ngưng kết tinh thần lực thành kim châm, hung hăng đâm xuyên qua tinh thần thức hải, biến thành những tên ngu ngốc. Phỏng chừng Âu Dương gia khi tìm được những người này về, nhất định sẽ phải hao phí tài lực vật lực thật lớn để cứu bọn họ và để biết chân tướng tất cả mọi việc.

Lăng Tiêu nghĩ thế, khóe miệng nổi lên một nụ cười đầy lạnh lẽo. Chuyện có thể làm cho bọn họ càng thêm hoang mang, Lăng Tiêu làm cũng không tiếc.

Lỗ Văn lúc này ngừng lại, nhìn Lăng Tiêu, vẻ mặt rất nghiêm túc nói:

- Tiểu Hắc huynh đệ, đây vốn cũng không phải là tên của người. Tuy nhiên, không quản người cuối cùng là ai, ta đều cảm tạ người hôm nay đã cứu ta. Nhưng mà, thực lực chân chính của Âu Dương gia vô cùng khủng bố, cũng không phải hai người vợ chồng các người có thể đối kháng. Cho nên các người nhanh chóng đi thôi, ta cũng phải nhanh chóng bỏ trốn. Ta chuẩn bị rời khỏi Nam châu, ân cứu mạng của người, Lỗ Văn vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng!

- Lỗ Văn, nếu... ta nói ta cần người, người có thể giúp ta hay không?

Lăng Tiêu sớm biết Lỗ Văn ở phương diện khai thác tinh thạch mạch khoáng có trình độ rất cao, cho nên cũng muốn xem thử ý tứ của hắn, cũng không có ý niệm quá mức cường cầu. Bây giờ số lượng đệ tử môn hạ Thục Sơn phái cũng không ít. Lăng Tiêu tự tin, tìm được vài người giỏi tuyệt không có vấn đề gì.

- Giúp người?

Lỗ Văn sững sốt, lập tức cười khổ đáp:

- Huynh đệ, không phải người uống nhiều quá nên say đó chứ? Một chút thực lực còn con của ta, người muốn ta giúp người thật quá xem trọng ta rồi. Nếu nói muốn cái mạng của Lỗ Văn ta, thì chỉ cần nói một câu, dù sao mạng này cũng là do người cứu.

Lỗ Văn vốn định nói: “Chuyện ta bị đuổi giết có quan hệ trực tiếp với người!” Tuy nhiên hắn vẫn nhin xuống không nói. Hắn có trực giác rằng những lời nói khó nghe ấy tốt nhất là không nói thì hơn.

Lăng Tiêu cười nói:

- Muốn người giúp ta, tự nhiên không phải nói đến vũ lực của người, mà là nói đến tài năng của người ở phương diện tinh thạch mạch khoáng. Nói thật, ta tìm được một tinh thạch mạch khoáng, lại thành lập một thế lực nho nhỏ. Về mặt an toàn tuyệt đối không có vấn đề. Hiện tại, ta muốn tìm vài người có chuyên môn về phương diện này đến giúp ta. Có một điều, người yên tâm, ta sẽ không giống như Âu Dương gia. Nếu người muốn rời đi, bất cứ lúc nào cũng có thể đi.

Lỗ Văn ngơ ngác nhìn Lăng Tiêu, vẻ mặt không thể tin, nói:

- Người không gạt ta chứ? Chuyện này sao có thể như thế? Ở Thánh Vực số lượng tinh thạch mạch khoáng tuy rằng không ít, nhưng cho dù là có phát hiện được đi nữa, khả năng bảo vệ được cũng gần như không có. Thực lực của người, không phải ta coi thường, thật sự không thể bảo vệ cho một tinh thạch mạch khoáng!

Diệp Tử đứng cạnh nghe thế có chút bất mãn, nhíu mày, thầm nghĩ: “Người không biết phu quân ta là ai, người làm sao biết hắn không thể bảo vệ nổi?”

Lăng Tiêu cũng không có gì bất mãn, thản nhiên cười nói:

- Chắc là phải nói cho người biết một chút, tên của ta là Lăng Tiêu. Tiểu thế lực kia của ta tên là Thục Sơn phái, ở thành Vọng Thiên! Hiện tại, người có thể suy xét, đáp ứng hay là cự tuyệt.

Post kiếm ăn nào!

tunglanh123

554. Chương 494: Bổng Nổi Gió..

Cả người Lỗ Văn run lên bần bật. Cho dù hắn không biết tình hình Nam Châu, cũng không thể không nghe nói về người thần kỳ phi thăng từ nhân giới Lăng Tiêu, cũng không thể không nghe nói qua nơi đã sản xuất ra đan dược giá trên trời có công hiệu thần kỳ - Thục Sơn phái, Vọng Thiên thành.

Lỗ Văn đứng ngây người ra, hai mắt mơ màng, miệng khê nhếch, bị chuyện này làm rung động đến nỗi mất khả năng suy nghĩ.

Hai người Lăng Tiêu và Diệp Tử đứng đó, nhìn Lỗ Văn đang sững sốt. Ánh sáng mặt trời hắt qua bóng cây bị tán ra thành nhiều tia nhỏ chiếu vào mặt Lỗ Văn, loang lổ, có vẻ hơi buồn cười.

Thật lâu sau, Lỗ Văn mới thở phào một cái, cả người dường như sống lại, ánh mắt nhìn Lăng Tiêu tuy rằng còn rất phức tạp, tuy nhiên càng nhiều hơn nữa chính là thần sắc bội phục.

- Hoá ra người chính là Lăng Tiêu, trách không được, trách không được!

Lỗ Văn liên tục lắc đầu cười khổ, sau đó ngẩng đầu, nói:

- Được, ta đồng ý với người!

Câu trả lời rõ ràng lưu loát nhưng lúc này trong lòng Lỗ Văn cũng không bình tĩnh. Nhiều năm lăn lộn, cực cực khổ khổ, không phải là vì muốn có một cuộc sống ổn định sao? Hắn đương nhiên có thể suy diễn ra bản lĩnh xuất thần nhập quỷ của Tiểu Hắc. Từ đó đến giờ đám người Âu Dương gia đều liệt Tiểu Hắc vào danh sách tội phạm số một cần truy nã. Còn cái tên Lăng Tiêu đối với Âu Dương gia là một điều cấm kỵ, không ai dám nhắc tới. Một người trẻ tuổi mới từ nhân giới phi thăng lên chưa đến mười năm, dùng hai thân phận đùa bỡn một gia tộc trung cấp trong lòng bàn tay của mình. Mình nếu bỏ lỡ cường giả như thế, cuộc đời này chẳng lẽ còn có cơ hội lần thứ hai sao?

Lỗ Văn tính tình kỳ thật cũng không quá cương quyết, thậm chí còn có chút yếu đuối. Từ trước tới giờ đều cẩn thận làm người, cũng không chủ động trên choker đắc tội với người khác.

Nhưng tính tình và lý tưởng kỳ thật không có quan hệ gì với nhau cả. Tựa như một tên tiểu binh nhát gan sợ phiền phức nhưng trong lòng lúc nào cũng có giấc mộng tướng quân. Lỗ Văn làm sao không muốn mình cũng có thể có được thực lực cực mạnh, cười ngạo chúng sinh? Tính tình yếu đuối khiến hắn thậm chí có chút tự ti. Trong Thánh Vực tuy rằng người bình thường vô số kể. Nhưng bất kể người luyện võ nào từ nhân giới phi thăng đều chỉ cần không bao lâu, thực lực sẽ vượt qua Lỗ Văn, đạt tới cấp Kiếm Thánh bậc cao, thậm chí bước vào cảnh giới Kiếm Thần.

Trong lòng Lỗ Văn nhanh chóng tính toán, muốn vào tinh thạch mạch khoáng làm việc, kiếm lấy một ít tinh thạch, sau đó lại tìm một chỗ một lòng tu luyện, nhất định sẽ có chút tương lai. Nhưng không ngờ rằng việc rời khỏi Âu Dương gia lại là cử tử nhất sinh, nếu không gặp Lăng Tiêu, tính mạng của bản thân khẳng định mất ở chốn này.

Đến lúc này, Lỗ Văn mới chính thức tỉnh ngộ, muốn trở nên nổi bật, muốn có tương lai, muốn ở trong Thánh Vực mà không bị người ta ức hiếp, lý tưởng này nếu không có một tổ chức hùng mạnh hậu thuẫn thì không thể thực hiện được.

Lăng Tiêu khẽ mỉm cười, hắn đã đoán được Lỗ Văn hơn phân nửa sẽ không cự tuyệt. Bởi vì hắn và Lỗ Văn đã từng ở một thời gian. Hắn coi như có chút hiểu con người Lỗ Văn.

Lăng Tiêu thấy vẻ mặt kiên quyết của Lỗ Văn bèn cười nói:

- Yên tâm đi. Chỗ của ta tuy không phải đầm rồng hang hổ nhưng cũng rất an toàn.

Lỗ Văn đỏ mặt. Tuy nói hắn quyết định rồi, nhưng người ta đứng trước tương lai bất định không khỏi có cảm giác hơi sợ hãi. Thấy vẻ mặt chân thành của Lăng Tiêu, tâm trạng Lỗ Văn rốt cục bình tĩnh lại một chút, thâm nghĩ: “Ngoại trừ am hiểu tinh thạch mạch khoáng, ta cũng không có sở trường gì khác. Cho nên, tới chỗ Lăng Tiêu so với Âu Dương gia cũng chẳng khác mấy.”

Mãi đến khi ngồi trên lưng Tiểu Sửu, thấy bay nhanh qua một hồ nước giữa núi, tâm trạng Lỗ Văn rốt cục hoàn toàn bình tĩnh trở lại. Đời người được mấy lần cơ hội! Đã lựa chọn, thì cứ tin tưởng đi rồi sẽ không hối hận!

Lăng Tiêu cũng không có vào thành Vọng Thiên, điều khiển Tiểu Sửu trực tiếp bay về Thục Sơn phái. Khi bay đến bầu trời Thục Sơn phái, tuy rằng trận pháp chưa mở ra, sương mù đầy trời, nhưng Diệp Tử vẫn bị cảnh đẹp chốn này làm kinh hãi đến ngây người.

Ngẩng đầu nhìn hai tòa núi cao xuyên qua mây, sau đó lại thấy dưới chân núi trời đầy sương mù, ngẫu nhiên chừa ra một khe hở, lại thấy phía dưới vạn trượng vực sâu không thấy đáy!

Nghe tiếng nước reo vang, vẻ mặt Diệp Tử hưng phấn từ trên người Tiểu Sửu nhảy xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn lên đỉnh hai ngọn núi cao không biết đến đâu kia, nói với Lăng Tiêu:

- Phu quân, ta có thể xây dựng một căn phòng ở trên đỉnh núi kia, sau đó ở đó tu luyện được không?

Lăng Tiêu nao nao, lập tức gật đầu nói:

- Nếu muội muốn, đương nhiên là có thể!

Diệp Tử hưng phấn quát to một tiếng, sau đó cười nói:

- Muội muốn ngọn núi cao này tên là Diệp Tử sơn, ha ha!

Lỗ Văn cảm giác trán mình toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Thầm nghĩ: “Thê tử của Lăng Tiêu thật là một kỳ nhân!”

Lăng Tiêu mang theo Diệp Tử và Lỗ Văn hạ xuống đại bình đài của Thục Sơn phái. Cảnh tượng trước mắt lập tức biến đổi, Diệp Tử thấy trước mặt mình là những kiến trúc nối tiếp nhau san sát, kinh ngạc nói:

- Hoá ra nơi này có động thiên à!

Lúc này, liền nhìn thấy một đám người ra đón. Thấy có hai người một nam một nữ đứng sau lưng tông chủ, nữ nhân kia lại là trang tuyệt sắc giai nhân thì tất cả đều sửng sốt. Tương Vân Sơn bước nhanh tới, sau đó cúi người thật sâu thi lễ với Lăng Tiêu, ngay sau đi đến bên cạnh Lăng Tiêu, nhỏ giọng nói:

- Tông chủ, có một thiếu nữ, tự xưng là muội muội tông chủ, xông thẳng từ bên ngoài vào. Chúng ta thấy trận pháp không ngăn cản nàng nên tin vài phần. Hiện tại nàng ở...

Tương Vân Sơn còn chưa nói hết liền cảm giác được không khí phía sau có chút biến hóa. Hô hấp của mọi người đều nhẹ hẳn.

Sau đó không kìm nổi quay đầu, thấy một cô bé toàn thân áo trắng đang từ phía sau chậm rãi đi tới. Một đôi mắt trong sáng như trẻ con mới sinh, lúc này, trong hốc mắt đã đầy lệ. Nàng bước từng bước một, chậm rãi đi tới. Mỗi một bước đều như giáng mạnh vào tim mọi người một giáng. Đường như có một khí tức bi thương vô hình bao phủ không trung, khiến mọi người đều không kìm nổi sinh ra một cỗ bi thương.

Một ít người trong đám có thực lực tương đối cao như Lục Hải và Bạch lão không khỏi biến sắc. Lục Hải tuy rằng không bị những bước chân của cô bé kia khống chế nhịp đập trái tim, nhưng cũng bị cỗ khí tức bi thương vô cùng này bao phủ!

Khí tức này thật quá cường đại!

Sắc mặt Lục Hải khê biến, trong lòng không khỏi ngạc nhiên và thán phục. Cô bé này đến đây đã hơn mười ngày, từ không trung bay tới, vô cùng tự nhiên xuyên qua trận pháp, nói là đến tìm Lăng Tiêu ca ca.

Mọi người Thục Sơn phái tự nhiên không dám chậm trễ tiếp đón. Tuy rằng không biết lai lịch cô gái này, nhưng bộ dáng đáng yêu và thái độ hòa đồng của cô bé khiến hầu như mọi nam nhân đều cảm thấy nếu cô gái xinh đẹp này mà là nội gián do kẻ thù phái đến thì thế giới này điên hết rồi.

Nha Nha hết sức im lặng đi đến trước mặt Lăng Tiêu, cũng vẫn như rất nhiều năm về trước, thần sắc trong đôi mắt vẫn như năm đó! Không có chút nào thay đổi!

Hai giọt lệ, rớt cuộc từ trong mắt Nha Nha rơi xuống đất, bắn lên tung tóe. Khoảnh khắc tĩnh lặng như đánh sâu vào lòng mọi người ở Thục Sơn phái.

-Ca ca.

Một tiếng kêu êm ái, vô cùng mỏng manh khiến mọi người ở đây trong nháy mắt phục hồi tinh thần lại. Sau đó, mọi người thấy cô bé đáng yêu đó đi đến trước mặt tông chủ. Không như mọi người tưởng tượng rằng cô bé sẽ nhào vào lòng tông chủ, cô bé chỉ tiến lên vài bước rồi đứng đó đưa mắt nhìn chăm chú tông chủ.

Nhìn theo bóng lưng của cô bé, tất cả mọi người trong Thục Sơn phái đều có thể cảm giác rõ ràng tình cảm quyến luyến không muốn rời xa của nàng dành cho tông chủ.

Diệp Tử thét lên một tiếng kinh hãi:

- Nha Nha, muội, muội làm sao tìm được nơi này?

Lăng Tiêu khom lưng, đưa hai tay về phía Nha Nha. Nha Nha không chút do dự nhào vào lòng Lăng Tiêu, để mặc Lăng Tiêu bế mình lên. Hai cánh tay mềm mại ôm chặt cổ Lăng Tiêu, sau đó hướng về phía Diệp Tử nói:

- Bất kể ca ca ở nơi nào, Nha Nha đều có thể tìm được ca ca!

Lúc này Nha Nha cảm giác mình là người hạnh phúc nhất trên đời này! Không ai có thể hạnh phúc hơn nàng. Mới hơn mười tuổi, vẫn đang trong quá trình tu luyện, khiến cho Nha Nha cũng không có sự lão luyện thành thục như đám bạn cùng lứa đang tuổi dậy thì. Ngược lại thoát nhìn vẫn như một đứa bé tám chín

tuổi, mái tóc đen tuyền xinh đẹp buông xõa ngang vai, hai mắt trong sáng đáng yêu. Nếu không phải cảm ứng được dao động năng lượng như có như không trên người nàng, thậm chí sẽ cho nàng là cô con gái vô cùng đáng yêu của nhà nào đó. - Nha Nha, mấy năm qua sống có tốt không?

Tiếng của Lăng Tiêu có hơi khàn khàn. Thấy Nha Nha trải qua luân hồi lại xuất hiện ở trước mặt mình. Cảm giác như năm xưa từng tỉnh ở một thế giới khác khiến đạo tâm vững vàng của một người tu chân như Lăng Tiêu cũng không khỏi menh mông cảm xúc.

Cũng chính là vì như thế, Thượng Quan Vũ Đồng mới bắt đầu để ý đến tiểu hài tử tầm thường Lăng Tiêu. Lúc đó, cũng có phần là do Lăng Tổ. Bây giờ tạm biệt Lăng Tổ cũng không biết kiếp này còn cơ hội gặp lại hay không.

Phi thăng Thánh Vực, đối với rất nhiều người ở nhân giới mà nói, quả thực chính là ước mơ tha thiết. Trong mắt bọn họ, phi thăng đến Thánh Vực nghĩa là siêu thoát, nghĩa là bất tử, cũng có nghĩa là đã tu luyện đến cảnh giới đỉnh cao!

Nhưng, Thánh Vực thật sự tốt như vậy sao?

Ít nhất đến bây giờ, Thượng Quan Vũ Đồng vẫn không cảm giác được Thánh Vực có gì tốt. Ngoại trừ linh khí rõ ràng sung túc hơn nhân giới, ngoại trừ không cảm nhận được tung tích của ma thú ở nơi hoang dã như thế này. Những cái khác, dường như cũng chẳng có gì khác!

Đương nhiên, có thể cùng hân đội chung bầu trời. Nhưng, hân đang ở đâu?

Lần bế quan này của Hoàng Phủ Nguyệt từ Nguyên Anh trung kỳ thuận lợi bước vào cảnh giới Nguyên Anh hậu kỳ, nguyên anh trong cơ thể đã trưởng thành có hình dáng. Mặt mày mắt mũi tay chân da thịt đều vô cùng đầy đủ rõ ràng, chính là một Hoàng Phủ Nguyệt thu nhỏ.

Tới bây giờ, Hoàng Phủ Nguyệt cũng gần như bỏ qua tu luyện kiếm kỹ, tập trung nghiên cứu đạo pháp. Loại nữ nhân thiên tài giống như nàng nếu chuyên chú làm một chuyện, như vậy, gần như không có khả năng không thành công!

Nửa tháng sau, Hoàng Phủ Nguyệt rốt cục từ trong trạng thái nhập định khôi phục lại, mà Nguyên Anh trung kỳ đề thăng đến hậu kỳ khiến cho thân thể của nàng phát ra một đạo hào quang cực kỳ chói mắt, bắn thẳng về phía chân trời!

Thượng Quan Vũ Đồng đã đạt tới cảnh giới Kiếm Thánh bậc ba cũng không kìm nổi bị cỗ khí thể cường đại này bức lui ra rất xa, về mặt ngạc nhiên vui mừng nhìn Hoàng Phủ Nguyệt nói:

- Muội lại đột phá?

Trên mặt Hoàng Phủ Nguyệt cũng mang theo vẻ tươi cười. Cuộc đời này đã không thể quay về quê nhà, không thể gặp lại cha mẹ thân nhân, chỉ sợ trừ Lăng Tiêu ra, cũng chỉ có sự thăng tiến không ngừng trong tu luyện mới có thể làm cho nàng vui vẻ.

- Đúng vậy, cảm ngộ được vài thứ, liền bế quan suy tư một phen, không ngờ, nhờ đó mà nâng cao một ít cảnh giới. Thực không ngờ!

Thượng Quan Vũ Đồng đảo cặp mắt trắng dã. Giữa chúng nữ, nàng đã xem như là một người nâng cao thực lực cực nhanh. Được truyền thừa từ tổ tiên, Thượng Quan Vũ Đồng khi nâng cao thực lực gần như không có bình cảnh tồn tại! Chỉ cần cảnh giới đạt tới, tự nhiên sẽ nâng cao. Cho dù như thế, nàng cũng không thể so sánh tốc độ đề thăng với Diệp Tử và Hoàng Phủ Nguyệt. Ngoài ra còn có tiểu nha đầu Nha Nha tốc độ đề thăng cũng rất nhanh. Cũng đề thăng nhanh chóng còn có một Lăng Vận Nhi!

Lần này Lăng Vận Nhi vốn có thể phi thăng, nhưng nàng lựa chọn lưu lại. Bởi vì xem ra, Lăng phu nhân, Lăng Tổ, cùng với đám người Lăng Thiên Khiếu đám người muốn bước vào thánh giai, không có mấy trăm đến một ngàn năm thời gian thì không thể.

Thiên phú con người cao thấp không giống nhau. Điều này không thể cưỡng cầu. Đan dược của Lăng Tiêu tuy rằng cũng có thể nghịch thiên, nhưng cũng không thể cam đoan làm cho tất cả mọi người đột phá quá cánh cửa thánh giai.

Muốn đợi sau khi Lăng Tiêu ở Thánh Vực có được thể lực khổng lồ, rồi mở ra truyền tống trận đưa bọn họ tiếp dẫn đi lên, chung quy có chút hư vô mờ mịt. Đối với đại đa số người mà nói, bọn họ ở nhân gian đã đạt tới cảnh giới đỉnh cao mà một nhân loại có khả năng đạt tới!

Binh lính binh đoàn Tia Chớp những năm gần đây không ngừng tiến bộ. Đối với bọn họ mà nói, chuyện quan trọng nhất chính là đem toàn bộ Thương Lan đại lục biến thành vườn hoa của Thực Sơn giáo! Muốn tuyệt đại đa số người đại lục đều thờ phụng Thực Sơn giáo! Về chuyện phi thăng Thánh Vực, Lăng Vô và Mạnh Ly bọn họ... gần như không nghĩ tới!

Bọn họ thậm chí đã tính toán xong để cho đời tiếp theo, đời tiếp theo nữa của bọn họ vĩnh viễn trở thành
tín đồ trung thành nhất của Thực Sơn giáo!

---

1. Đẳng Vương các tự - Vương Bột

Nam Xương cổ quận, Hồng Đô tân phủ.

Tinh phân Dực Chấn, địa tiếp Hành Lư.

Khâm tam giang nhi đối ngũ hồ, khổng Man Kinh nhi dẫn Âu Việt.

Vật hoa thiên bảo, long quang xạ Ngưu Đẩu chi khu;

Nhân kiệt địa linh, Từ Trĩ hạ Trần Phồn chi tháp.

Hùng châu vụ liệt, tuần thái tinh trì,

Đài hoàng chẩm Di Hạ chi giao, tân chủ tận đông nam chi mỹ.

Đô đốc Diêm công chi nhĩ vọng, khể kích dao lâm;

Vũ Văn tân châu chi ý phạm, xiêm duy tạm trú.

Thập tuần hưu hạ, thắng hữu như vân;

Thiên lý phùng nghinh, cao bằng mãn toạ.

Đằng giao khởi phụng, Mạnh học sĩ chi từ tông;

Tử điện thanh sương, Vương tướng quân chi võ khố.

Gia quân tác tế, lộ xuất danh khu;

Đồng tử hà tri, cung phùng thắng tiến.

Thời duy cử nguyệt, tự thuộc tam thu.

Lạo thủy tận nhi hàn đàm thanh, yên quang ngưng nhi mộ sơn tử.

Nghiêm tham phi ư thượng lộ, phỏng phong cảnh vu sùng a.

Lâm đế tử chi Trường Châu, đắc tiên nhân chi cự quán.

Tằng đài từng thúy, thượng xuất trùng tiêu;

Phi các lưu đan, hạ lâm vô địa.

Hạc đình phù chữ, cùng đảo tự chi oanh hồi;

Quế điện lan cung, liệt cương loan chi thể thể.

Phi tú thất, phủ điều manh,

Sơn nguyên khoáng kỳ doanh thị, xuyên trạch hu kỳ hải chúc.

Lư diêm phác địa, chung minh đỉnh thực chi gia;

Khả hạm mê tân, thanh tước hoàng long chi trực.

Hồng tiêu vũ tễ, thái triệt vân cù.

Lạc hà dữ cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc.

Ngư chu xướng văn, hưởng cùng Bành Lễ chi tân;

Nhạn trận kinh hàn, thanh đoạn Hành Dương chi phố.

Dao khâm phủ sượng, dật hứng thuyên phi.

Sảng lại phát nhi thanh phong sinh, tiêm ca ngưng nhi bạch vân át.
Kỳ Viên lục trúc, khí lắng Bành Trạch chi tôn;
Nghiep thủy châu hoa, quang chiếu Lâm Xuyên chi bút.
Tứ mỹ cụ, nhị nan tinh.
Cùng thê miện vu trung thiên, cực ngu du ư hạ nhật.
Thiên cao địa huýnh, giác vũ trụ chi vô cùng;
Hứng tận bi lai, thức doanh hư chi hữu số.
Vọng Trường An vu nhật hạ, chỉ Ngô Hội ư vân gian.
Địa thế cực nhi nam minh thâm, thiên trụ cao nhi bắc thần viễn.
Quan san nan viết, thủy bi thất lộ chi nhân ?
Bình thủy tương phùng, tận thị tha hương chi khách.
Hoài đế hôn nhi bất kiến, phụng Tuyên thất dĩ hà niên ?
Ta hồ!
Thời vận bất tế, mệnh đồ đa suyễn.
Phùng Đường dị lão, Lý Quảng nan phong.
Khuất Giả Nghị vu Trường Sa, phi vô thánh chủ;
Thoán Lương Hồng vu Hải Khúc, khởi pháp minh thời.
Sở lại quân tử an bản, đạt nhân tri mệnh.
Lão đương ích tráng, ninh tri bạch thủ chi tâm ?
Cùng thả ích kiên, bất truy thanh vân chi chí.
Chước Tham tuyền nhi giác sáng, xử hạc triệt dĩ do hoan.
Bắc hải tuy xa, phù dao khả tiếp;
Đông ngưng dĩ thệ, tang du phi viễn.
Mạnh Thường cao khiết, không hoài báo quốc chi tâm;
Nguyễn Tịch xướng cuồng, khởi hiệu cùng đồ chi khốc!
Bột tam xích vi mệnh, nhất giới thư sinh.
Vô lộ thỉnh anh, đẳng Chung Quân chi nhược quán;
Hữu hoài đầu bút, mộ Tông Xác chi trường phong.
Xả trâm hốt ư bách linh, phụng thần hôn ư vạn lý.
Phi Tạ gia chi bảo thụ, tiếp Mạnh thị chi phương lân.
Tha nhật xu đình, thao bồi Lý đối;
Kim thần phủng duệ, hỉ thác Long môn.
Dương Ý bất phùng, phủ Lăng vân nhi tự tích;
Chung Kỳ ký ngộ, tấu lưu thủy dĩ hà tâm ?
Ô hô!
Thắng địa bất thường, thịnh diên nan tái.

Lan Đình dĩ hĩ, Tử Trạch khâu khư.
 Lâm biệt tặng ngôn, hạnh thừa ân ư vĩ tiền;
 Đẳng cao tác phú, thị sở vọng ư quần công.
 Cầm kiệt bỉ thành, cung sơ đoản dẫn.
 Nhất ngôn quân phú, tứ vận câu thành.
 Thỉnh sái Phan giang, các khuynh lục hải vân nhĩ.
 Đẳng Vương cao các lâm giang chữ,
 Bội ngọc minh loan bãi ca vũ.
 Hoạ đồng triều phi Nam Phổ vân,
 Châu liêm mộ quyển Tây Sơn vũ.
 Nhàn vân đàm ảnh nhật du du,
 Vật hoán tinh di kỷ độ thu.
 Các trung để tử kim hà tại ?
 Hạm ngoại trường giang không tự lưu.
 Bài tự về gác Đẳng Vương (Người dịch: Trần Trọng San)
 (Đây là) quận cũ Nam Xương; phủ mới Hồng Đô.
 Sao chia ngôi Dực, ngôi Chấn; đất nối núi Hành, núi Lư.
 Như cổ áo của ba sông, vòng đai của năm hồ; khuất phục đất Man Kinh, tiếp dẫn miền Âu Việt.
 Vẻ rực rỡ của vật chính là đồ quý báu của trời; ánh sáng vờn rồng chiếu lên khu vực sao Đẩu sao Ngưu.
 Bậc hào kiệt nơi người do khí linh tú của đất mà có; nhà cao sĩ Từ Trĩ hạ chiếc giường treo của Trần Phồn.
 Chốn hùng châu như sương mù giải giảng; người anh tuấn như ngôi sao rong ruổi.
 Đài, hào nằm gối lên giao giới vùng Di, Hạ; khách, chủ đều là những vẻ đẹp miền đông, nam.
 Tiếng tăm tốt của đô đốc Diêm Bá Tự cùng với những khải kích đi đến miền xa.
 Quan thái thú Vũ Văn Quân, là mô phạm của châu mới, tạm dừng xe tại chốn này.
 Mười tuần nhàn rồi, bạn tốt như mây.
 Ngàn dặm đón chào, bạn hiền đầy chỗ.
 Giao long vượt cao, phụng hoàng nổi dậy, đó là tài hoa của Mạnh học sĩ, ông tổ của từ chương.
 Tia chớp tía, hạt sương trong, đó là tiết tháo của Vương tướng quân, nhà cai quản võ khố.
 Nhân gia quân làm quan tể tại Giao Châu, tôi đi thăm miền nổi tiếng đó.
 Kẻ đồng tử này đâu biết có việc chi, hân hạnh gặp buổi tiệc linh đình.
 Lúc này đương là tháng chín, thuộc về ba thu.
 Nước rãnh cạn, đầm lạch trong; ánh khói động, núi chiều tia.
 Trông ngựa xe trên đường cái; hỏi phong cảnh nơi gò cao.
 Đến miền Trường Châu của đế tử; tìm được quán cũ của người tiên.
 Núi non cao biếc, nhô khỏi lớp mây; bóng gác bay, màu sơn chày, dưới không sát đất.
 Bến hạc, bãi phù quanh co đến tận đảo cồn; điện quế, cung lan bày ra cái thể thế của núi non.

Mở rộng cửa tô; cúi xem cột chạ.
Đồng núi trông rộng khắp; sông đầm nhìn hải kinh.
Cửa ngõ giảng mặt đất, đó là những nhà rung chuông, bày vạc.
Thuyền bè chạ bên sông, trực vẽ chim sẻ xanh, rồng vàng.
Cầu vòng tan, cơn mưa tạnh; vẽ rực sáng, suốt đường mây.
Ráng chiều rơi xuống, cùng cái cò đơn chiếc đều bay; làn nước sông thu với bầu trời kéo dài một sắc.
Thuyền câu hát ban chiều, tiếng vang đến bến Bành Lẽ.
Bầy nhạn kinh giá rét, tiếng kêu dứt bờ Hành Dương.
Khúc ngâm xa xôi sáng khoái; hứng thú phiêu dật bay nhanh.
Tiếng vui phát sinh, gió mát nổi dậy; ca nhẹ lắng chìm, mây trắng lưu lại.
Tre lục vườn Kỳ, khí lan chén rượu Bành Trạch.
Sắc đỏ sông Nghiệp, ánh soi ngọn bút Lâm Xuyên.
Sẵn bốn điều hay; đủ hai bậc tốt.
Ngắm trông khắp cả khoảng trời; vui chơi hết ngày nhàn rồi.
Trời cao, đất xa, biết vũ trụ rộng vô cùng.
Hứng hết, buồn về, hiểu đầy vui là có số.
Trông Trường An dưới mặt trời; trở Ngô Hội trong khoảng mây.
Thế đất tận cùng, biển Nam sâu thăm; cột trời cao ngất, sao Bắc xa xôi.
Quan san khó vượt, nào ai sót thương người lạc lối ?
Bèo nước gặp nhau, hết thấy đều là khách tha hương.
Tưởng nhớ chốn cửa vua, không trông thấy được; phụng chiếu nơi Tuyên Thất, chẳng biết năm nào.
Than ôi!
Thời vận chẳng bình thường; đường đời nhiều ngang trái.
Phùng Đường dễ thành già cả; Lý Quảng khó được phong hầu.
Giả Nghị bị khuất nơi Trường Sa, chẳng phải không vua hiền thánh.
Lương Hồng phái nấu miền Hải Khúc, đâu có thiếu thời quang minh.
Nhờ được: người quân tử vui cảnh nghèo; bậc đạt nhân biết rõ mệnh.
Tuổi già càng phải mạnh hơn, nên hiểu lòng ông đầu bạc.
Lúc cùng hãy nên thêm vững, không rút chí đường mây xanh.
Uống nước suối Tham, lòng vẫn sáng; ở nơi cùng khổ, bụng còn vui.
Biển bắc tuy xa xôi, nhưng cười gió có thể đi tới.
Đã để trôi qua lúc mặt trời mọc ở phương đông, nhưng khi bóng lặn khóm tang du, phải đâu đã muộn.
Mạnh Thường thanh cao, vẫn mang tấm lòng báo quốc.
Nguyễn Tịch rõ đại, há bắt chước tiếng khóc đường cùng.
Bột này là đứa nhỏ cao ba thước, một gã học trò.
Không có đường xin dải dây dài, như tuổi niên thiếu của Chung Quân.

Nhưng có hoài bão vút cây bút, yêu mến cơn gió dài của Tông Xác.
 Bỏ rơi trầm hốt ở trăm năm; theo việc thần hôn ngoài vạn dặm.
 Tuy không phải là cây báu nhà họ Tạ; nhưng được ở gần hàng xóm tốt của họ Mạnh.
 Ngày sau, tôi sẽ rảo bước trước sân, lạm phụ thêm lời đối đáp của ông Lý.
 Sớm nay, nâng tay áo, vui mừng được gửi gắm họ tên tại cổng rồng.
 Không còn được gặp Dương Ý, nên đọc thiên lăng vân mà tự tiếc.
 Nhưng đã gặp Chung Kỳ, thì tấu khúc lưu thủy có hổ thẹn gì.
 Than ôi!
 Chồn danh thắng chẳng thường tồn tại; bữa tiệc lớn khó gặp hai lần.
 Lan Đình còn đâu nữa, Tử Trạch thành gò hoang.
 Hân hạnh được thừa ân Diêm công trong bữa tiệc vĩ đại này, tôi viết lời tặng khi lâm biệt.
 Còn như lên cao làm phú, đó là việc mong mỗi nơi các ông.
 Xin dốc lòng thành quê kệch; cung kính làm bài tự ngẫu.
 Trước ngổ một lời, sau bày tình ý; đồng thời bốn vận đều xong.
 Mời rảy nước sông Phan, cùng làm cho nghiêng mây trong đất liền lẫn mây ngoài biển vậy.
 Bên sông, đây gác Đằng Vương.
 Múa ca đã tắt, ngọc vàng nào ai ?
 Cột rồng Nam Phố mây bay.
 Rèm châu mưa cuốn ngàn Tây, sớm chiều.
 In đậm, mây vẫn vợ trôi.
 Tang thương vật đổi, sao dời mấy thâu.
 Đằng vương trong gác giờ đâu ?
 Trường Giang nước vẫn chảy mau mé ngoài.
 thanhtu121

557. Chương 497: Nghe Tin Chàng

Việc này đương nhiên quan trọng nhất là do ảnh hưởng bởi thực lực cường đại của Thục Sơn kiếm phái, kiếm phái đứng đầu nhân giới, chấn nhiếp!

Lăng Vạn Nhi khai sáng một cơ nghiệp vĩ đại ở nhân giới vì Tam ca, vì hấn mà cứ chờ đợi như vậy, đợi đến trăm ngàn năm sau, khi bất cứ góc ngách nào trên toàn bộ hai đại lục Đông Tây của Thương Lan đại lục đều có thần miếu của Thục Sơn giáo. Khi đó, nàng mới có thể mang theo người nhà cùng nhau phi thăng Thánh Vực, đi tìm ca ca!

Thượng Quan Vũ Đồng nghĩ tới lúc trước khi đi, những người đó tha thiết chờ đợi, đồng thời hy vọng các nàng có thể sau khi tiến vào Thánh Vực thì đưa tin về... Hiện tại xem ra, Lăng Tiêu hấn cũng không phải không muốn truyền tin về mà thật sự là, bọn họ căn bản là không rõ phải làm như thế nào mới có thể truyền tin về!

Lúc này, Thượng Quan Vũ Đồng và Hoàng Phủ Nguyệt hai người bỗng nhiên liếc mắt nhìn nhau. Trong mắt cả hai hiện lên vẻ cảnh giác. Trên bầu trời, có hơn mười bóng người như tia chớp từ rất xa bay tới!

- Là do vừa rồi muội đột phá phát ra hào quang thu hút bọn họ tới sao?

Hoàng Phủ Nguyệt nhẹ giọng nói, trong lòng nghĩ: “Thật là không ổn. Hy vọng trong Thánh Vực cũng có người tốt.”

Đám người kia dùng tốc độ cực nhanh xẹt qua đầu hai nàng. Bọn họ cũng phát hiện trên mặt đất không ngờ có người, trong đó một người phát hiện phía dưới là hai nữ nhân, ánh mắt bọn chúng lập tức sáng ngời. Ở nơi hoang vu vắng vẻ không một bóng người này, xác suất có thể gặp nữ nhân quả thực so với phát hiện tinh thạch mạch khoáng cũng chẳng thua kém là bao.

Tuy nhiên sau khi nhìn rõ dung mạo hai nữ nhân này, người này trong lòng lập tức cảm giác thất vọng, thậm chí: “Trời ơi! Hai nữ nhân sao mặt mũi khó coi như thế? Thật là đáng tiếc. Đáng người các nàng rất được. Thực là, nhìn từ phía sau thì chảy nước miếng mà nhìn từ phía trước thì giống như gặp quỷ!”

Cho nên, một chút dục vọng vừa sinh ra trong lòng người này như bị một gáo nước lạnh dập tắt.

- Hai vị tiểu thư, các người có từng thấy một đạo hào quang phóng lên cao ở chung quanh đây không?

Hoàng Phủ Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng hai nàng liếc mắt nhìn nhau một cái, Hoàng Phủ Nguyệt hai mắt có chút đăm đăm lắc đầu nói:

-Hào quang gì? Không thấy.

Thượng Quan Vũ Đồng cũng lắc đầu nói:

- Đúng vậy, chúng ta ở đây nói chuyện yêu đương, nào có thấy hào quang gì? Chẳng lẽ tình cảm của chúng ta cảm động thần, tặng cho chúng ta một món bảo vật làm vật đính ước sao?

-Oe!

Nam nhân nhỏ tuổi bề ngoài không anh tuấn lắm bỗng nhiên cảm giác dạ dày của mình co bóp đến long trời lở đất. Hắn sống từ đó cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua, giữa nữ nhân và nữ nhân cũng có thể nói chuyện yêu đương. Huống chi hai người này hình thức lại khó coi như vậy.

Hắn lấy tay xoa bụng, sắc mặt trắng bệch gật gật đầu nói:

- Vậy, ta sẽ không gây trở ngại hai vị... tiểu thư, đàm, đàm tình... Đi!

Nói xong tung mình bay lên trời, hướng tới lúc đám người đi trước đuổi theo trời chết, trong lòng thầm nghĩ: “Khó trách hai nữ nhân đó đến với nhau. Nhất định là không có nam nhân nào chịu lấy con gái như vậy!”

Thấy người nọ chật vật chạy trốn, trên mặt Thượng Quan Vũ Đồng hiện lên đắc ý. Sau đó, thấy bộ dạng Hoàng Phủ Nguyệt có chút chờ đợi, giận nói:

- Làm sao vậy? Muội bình thường chẳng nói giữa nữ nhân với nhau cũng có thể... Cũng có thể ... Có thể ở cùng một chỗ làm gì nhỉ? Gọi là gì nhỉ? Bách hợp ... À, đúng rồi, chính là bách hợp! (bách hợp = đồng tính luyến ái nữ = les)

-Tốt lắm tốt lắm, tỷ không cần nói nữa.

Sắc mặt Hoàng Phủ Nguyệt có chút tái nhợt, nhìn bộ dạng Thượng Quan Vũ Đồng, lại đi đến bên hồ nhìn điệu bộ của mình lúc này, dạ dày cũng có chút không thoải mái, trợn mắt liếc Thượng Quan Vũ Đồng nói:

- Chuyện tốt đẹp như thế mà tỷ nói vậy, ây da...

... ..

Người trẻ tuổi kia là một thành viên của một tiểu thế lực ở Trung Châu, có thực lực Kiếm Thánh bậc hai. Thực lực cỡ này ở Thánh Vực tuy rằng cũng không tính là mạnh, nhưng cũng không phải là quá yếu.

Bên trong Thánh Vực người thường rất nhiều, nếu so với đám người mạnh nhất không biết nhiều hơn mấy lần.

Sau khi đuổi theo đám người phía trước, có người trung niên râu quai nón quay đầu lại hỏi:

- Hà Lỗi, mới rồi là ai?

Người trẻ tuổi tên là Hà Lỗi sắc mặt trắng bệch trả lời:

- Đừng nói nữa. Lão Đại, là hai nữ nhân.

Đám người còn lại nghe xong lập tức dừng lại giữa không trung, sau đó hai mắt tỏa sáng người trẻ tuổi tên là Hà Lỗi. Hà Lỗi thấy thế, vẻ mặt cổ quái nói:

- Các người ai có hứng thú, có thể quay lại gặp mặt cho vui.

Những người này tuy rằng thực lực cũng không tính là quá mạnh mẽ, lão Đại của bọn họ là người trung niên râu quai nón bất quá chỉ là Kiếm Thần bậc ba, nhưng ánh mắt cũng không tệ. Thấy bộ dạng Hà Lỗi, sao có thể không biết chuyện này có gì đó giả dối? Cả đám bèn cười hi hi ha ha vây lại ép hỏi.

Người râu quai nón quát lớn một câu:

- Nói rõ ràng xem nào!

Xem ra bình thường quan hệ trong đoàn đội này rất tốt. Những người này cũng không hề sợ lão Đại chút nào, trên mặt đều cười hi hi.

Hà Lỗi cười khở đem chuyện vừa rồi kể lại một lần. Những người đó nghe thấy là hai nữ nhân xấu vô cùng, lập tức hết hứng thú. Sau đó lại nghe nói hai nữ nhân không ngờ đang nói chuyện yêu đương.

Một đám đều kinh ngạc, có người ngạc nhiên thán phục nói:

- Trời ơi, chuyện này thật kinh thế hãi tục nhỉ?

Người còn lại phỏng đoán:

- Nhất định là không có nam nhân nào ứng các nàng!

Quan điểm này, ngay cả thủ lĩnh bọn họ, người trung niên râu quai nón cũng tán thành. Tuy nhiên hắn lập tức nhú mày, nhìn Hà Lỗi hỏi:

- Tiểu Hà, ta hỏi người, nơi này cách địa phương có người ở gần nhất có xa lắm không?

Người râu quai nón vừa nói xong, sắc mặt đám người đó đều có chút cổ quái. Hà Lỗi do dự một chút, sắc mặt lập tức biến đổi, sau đó nói:

- Một... Hơn một vạn dặm.

-Ngu ngốc! Người bị người ta đùa giỡn rồi!

Vẻ mặt người trung niên râu quai nón hiện lên vẻ tiếc nuối như khi rèn sắt không thành thép, sau đó nói:

- Hào quang vừa rồi nhất định là một bảo vật, bị hai người kia chiếm được. Ôi, thật là!...

- Chúng ta nhanh chóng quay lại đuổi theo đi!

Một người đề nghị:

- Bọn chúng chỉ có hai người, còn là nữ...

- Đuổi cái rắm!

Người râu quai nón vẻ mặt ủ rũ nói:

- Đám gia hỏa chúng ta chuyến này e về không rồi. Đừng nhìn người ta chỉ là hai nữ nhân. Dùng cái đầu heo các người nghĩ lại đi. Nếu không có chút thực lực, hai nữ nhân dám đi vào loại địa phương này sao?

Đám người này đều bình tĩnh đại ngộ, gật gật đầu. Trong mắt người trung niên râu quai nón hiện lên một chút đắc ý, sau đó nói:

- Tuy nhiên, chúng ta đuổi theo đi. Yêu cầu nhìn bảo vật kia. Chúng ta không đoạt, chỉ liếc mắt xem một cái chắc có thể nhỉ!

- Đúng vậy đúng vậy!

Có người tán thành nói.

- Đúng vậy, chúng ta không cùng mấy tiểu nha đầu đó chấp nhặt, nhìn một cái là được.

Có người phụ họa.

Hà Lỗi khẽ thở dài một hơi. Hắn thật sự có chút không muốn quay trở về. Hai nữ nhân kia nếu bình tĩnh mà xem xét, có một người hình thức còn có thể chấp nhận được. Đương nhiên, nếu khéo miệng không có nốt ruồi kia, làn da có thể trắng hơn một chút, cũng là mỹ nữ không tồi!

Đáng tiếc... Đời không có chữ nếu.

Hà Lỗi trong lòng buồn bực, hy vọng lão Đại không đáp ứng thỉnh cầu nhàm chán như vậy, liếc mắt nhìn một cái có giải quyết được gì không? Lại không phải là đồ vật của chúng ta, không khéo người ta nghĩ đến nhiều người như vậy là tới cướp bóc. Nếu sinh ra phản cảm rồi dẫn đến xung đột thì mọi chuyện sẽ không tốt lắm.

Người trung niên râu quai nón do dự như vậy một hồi, hạ quyết tâm, nói:

- Nếu không chúng ta đuổi theo đi cũng tốt. Hai nữ nhân kia dám đến loại địa phương này, chắc là có thực lực và gia cảnh nhất định! Chúng ta tuy rằng cũng có khi sung sướng, nhưng cứ lẩn lộn như vậy hoài cũng không phải là biện pháp hay. Nếu gia thế các nàng thật sự lớn, chúng ta có thể liên kết, biết đâu tìm được một cây đại thụ mà dựa. Ôi, nói đến đó, lão Đại như ta cũng cảm thấy có chút ước ao.

- Lão Đại, người nói cái gì thế? Các huynh đệ đi theo người, có gì là không tự tại? Người nói như vậy, khiến trong lòng chúng ta rất không thoải mái.

- Đúng vậy đại ca, hơn mười vạn năm, toàn bộ Thánh Vực cũng chưa từng có ai phi thăng. Tu luyện thực lực mạnh mẽ có ích lợi gì? Người đạt cảnh giới đại viên mãn suốt ngày tu luyện, ngay cả cửa cũng không bước ra một bước, có được tiêu điều tự tại như chúng ta hiện tại không? Chúng ta đều rõ ràng, người là vì chúng ta đám huynh đệ không nên thân mà lo lắng. Đời người bất quá được mấy thu? Nếu sống có ý nghĩa, trăm năm cũng chỉ thoáng qua như mây khói. Còn sống mà cứ ủy ủy khuất khuất, cho dù sống ngàn năm vạn năm, thì để làm gì? Còn không phải mặc cho người ta khi dễ sao? Ít nhất, tại thảo nguyên mệnh mông này, chúng ta chính là vương giả!

Một người trung niên thoát nhìn hào hoa phong nhã có chút kích động nói.

Mọi người đồng loạt phụ họa.

- Quân sư nói đúng lắm. Lão Đại, chúng ta không cần phải đi nịnh bợ ai cả!

Người trung niên râu quai nón nghe trong lòng nóng lên, khéo mắt có chút nặng trĩu, cảm động nghĩ: “Đúng vậy, thế lực lớn thì sao? Đại viên mãn thì như thế nào? Đã hơn mười vạn năm, không phải không ai có thể phi thăng thần giới thành thần sao?”

Cùng sống dưới một bầu trời, ai sung sướng hơn ai còn chưa biết!

Nghĩ vậy, người trung niên râu quai nón cười mắng:

- Con bà nó, ta vậy mà không nhìn rộng như các ngươi. Tốt lắm, chúng ta cứ đi để mở mang tầm mắt tăng thêm hiểu biết cũng được. Đã nhiều năm như vậy, ngay cả một cộng lông chúng ta cũng tìm không được. Khó khăn lắm mới gặp một bảo vật như vậy xuất thế ở gần chúng ta như thế.

... ..

Hai người Hoàng Phủ Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng vừa mới thu thập tất cả đồ đạc, chuẩn bị rời đi, lại nhìn thấy đám người kia bay ngược lại, cản trước mặt hai người.

Hai nàng mặc dù vẫn hơi cảnh giác, nhưng vì không cảm nhận được ác ý trên người đối phương, nên cũng không quá sợ hãi. Vẫn đứng tại chỗ, Hoàng Phủ Nguyệt nhìn Hà Lỗi vừa rồi đã tới một lần hỏi:

- Các ngươi ngăn chúng ta lại là muốn làm cái gì?

Hà Lỗi lúc này lại nhìn hai nàng, cũng không có cảm giác ghê tởm như vừa rồi, trong lòng có chút kỳ quái. Tuy nhiên người trung niên thủ lĩnh râu quai nón đứng bên cạnh hắn lại nhìn ra hai nàng vừa rồi căn bản là trên chộc Hà Lỗi, không kìm nổi nói thẳng:

- Hai vị tiểu thư yên tâm. Chúng ta không phải là người xấu, không có ác ý. Chúng ta chỉ là muốn nhìn một chút bảo vật mà vừa rồi hai vị lấy được để mở mang tầm mắt mà thôi.

Hoàng Phủ Nguyệt nhìn thoáng qua Thượng Quan Vũ Đồng, hai nàng không khỏi cười khở, thầm nghĩ xem đây có phải là ăn cướp một cách dẹt dàng không?

Hoàng Phủ Nguyệt vẻ mặt bình tĩnh nói:

- Thật xin lỗi, chúng ta không thấy qua bảo vật gì cả, cũng không rõ các người nhìn thấy cái gì. Chúng ta từ phương xa đến nơi đây thì bị lạc đường. Không biết các người có thể mang theo hai chúng tôi khỏi nơi này hay không? Tùy tiện tìm được thị trấn có người ở nào cũng được. Nếu được vậy, tiểu nữ tử vô cùng cảm kích.

Nam nhân trung niên râu quai nón vô cùng buồn bực, chớp chớp ánh mắt, nhìn Hoàng Phủ Nguyệt mặt xanh xao vàng vọt lại lăm lăm mụn đầy mặt, muốn cự tuyệt, lại phát hiện sự cứng rắn trong lòng mình dường như biến đâu mất.

Nhìn kỹ, hai nữ nhân này dường như quả thực không phải là cường giả gì cả. Tuy rằng hai nàng xuất hiện ở nơi này có chút khả nghi, tuy nhiên hai nữ nhân này cũng chẳng có lý do gì để có ý đồ xấu với hắn và một đoàn mạo hiểm nhỏ bé cả.

Xem ra lần này không có thu hoạch lớn rồi! Hán tử râu quai nón ngậm than một tiếng, thầm nói: “Lần này chúng ta đi tìm được liệu, khi trở về cũng có thể bán với giá không tồi.

Chỉ tiếc những tiểu nhân vật như chúng ta dường như đối với chuyện tìm kiếm bảo vật vô duyên, cho tới bây giờ vẫn chưa một lần nhìn thấy.”

Gã râu quai nón nghĩ vậy, gật gật đầu, nói:

- Đi theo chúng ta có khả năng sẽ rất vất vả, nếu có thể chịu được thì các người cứ đi theo. Có nhiều người cũng có thể chăm sóc lẫn nhau.

Hoàng Phủ Nguyệt kỳ thật chỉ muốn thử xem mà thôi, căn bản là không trông mong gì người ta có thể đáp ứng. Đừng nói hai nàng lai lịch không rõ ràng, lại còn dung mạo khó coi như vậy, muốn dẫn các nàng đi cùng đúng là cũng cần một ít dũng khí!

Lúc này, có một người trong đội ngũ tùy ý than thở một câu, làm hai nàng chú ý:

- Đại ca, mang theo hai nàng sẽ không ảnh hưởng đến việc đi hái thuốc của chúng ta chứ? Hiện tại có vài loại dược liệu giá cả tăng vọt đó, chúng ta phải ráng kiếm thêm một ít mang về mới được! Bằng không, không chừng ngày nào đó, giá cả mấy dược liệu này lại hạ xuống lại. Đến lúc đó hối hận cũng không kịp. Để hai tiểu thư này đi theo chúng ta, có làm chậm trễ thời gian của các nàng không?

Người râu quai nón dường như cũng là một người khá sáng khoái, khoát tay, sau đó thuận miệng nói:

- Sẽ không hạ giá đâu. Nghe nói Nam Châu có Thục Sơn phái vừa quật khởi, đan dược cực kỳ nổi danh. Dược liệu này kỳ thật là để cung cấp cho họ thì phải! Chúng ta cảm thấy giá dược liệu này đã là giá trên trời, nhưng các người có biết một viên đan dược của người ta bán được bao nhiêu tiền không?

Hoàng Phủ Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng hai nàng liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đối phương thấy được sự kinh ngạc và kích động. Tuy nhiên, hai nàng đều bảo trì được sự bình tĩnh, không thể hiện ra chút điểm khác thường nào.

Trong đám người, có một người nói:

- Ta đã nghe nói qua một lần, ở phòng đấu giá, có một viên đan dược hình như tên là Trú Nhan Đan. Nghe nói sau phi ăn vào, lập tức phản lão hoàn đồng (CBRO: trẻ lại, nhưng để câu Hán hay hơn). Hơn nữa, vĩnh viễn không thay đổi! Đối với rất nhiều người muốn vĩnh viễn giữ lại nét thanh xuân mà nói, quả thực chính là thần dược đó! Đan dược đó nghe nói một viên có thể bán đấu giá lên đến mấy chục khối trung phẩm tinh thạch. Ôi, trong Thánh Vực, người có tài lực hùng hậu quả thật nhiều lắm!

Lúc này, Hà Lỗi nói:

- Nghe nói chưởng môn Thục Sơn phái kia là Lăng Tiêu, là người mười mấy năm trước mới từ nhân giới phi thăng. Bây giờ ở Nam Châu đã là người không ai không biết không ai không nghe tiếng. Thực là làm người ta hâm mộ. Sao cũng là người tuổi trẻ mà có thể xuất sắc như thế?

Gã râu quai nón vỗ vỗ vai Hà Lỗi, cười an ủi nói:

- Người ta đã như vậy, người cũng đừng nghĩ đến nữa. Tuy nhiên, nếu người luôn luôn cố gắng, ta tin tưởng người nhất định có tương lai tươi sáng!

Gã râu quai nón nói đến đây, nhìn về phía Hoàng Phủ Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng, sau đó nói:

- Các người cũng nghe rồi đó. Chúng ta lần này cần thu thập một lượng lớn dược liệu để mang về bán lại. Các người nếu sợ chậm trễ thời gian, chỉ có thể tự mình đi. Đương nhiên, ta có thể chỉ cho các người hướng đi ra ngoài. Nếu đi theo chúng ta, cũng có thu thập dược liệu. Nhanh thì mấy tháng, lâu thì một hai năm. Sau khi trở về, có thể bán được ít tiền. Cuộc sống cũng có thể cải thiện một chút.

Hoàng Phủ Nguyệt nhẹ giọng nói:

- Cảm ơn vị đại ca này. Chúng ta không biết đường đi ra ngoài, hay là đi theo cùng mọi người cũng được. Mọi người đừng chê tỷ muội chúng ta làm phiền là tốt rồi.

Giọng nói Hoàng Phủ Nguyệt dịu dàng, thanh âm êm tai, làm tất cả mọi người trong nhóm đều thầm cảm thấy tiếc hận, thầm nghĩ nếu nàng có một khuôn mặt xinh đẹp thì nữ nhân này chính là cực phẩm a!

... ..

Lăng Tiêu ngồi giữa tĩnh thất, khối tinh thạch tâm to bằng bàn tay đang treo lơ lửng giữa mi tâm của Lăng Tiêu. Một dòng năng lượng như hóa thành thực thể, dùng mắt thường có thể thấy được, không ngừng tiến vào mi tâm Lăng Tiêu, nhanh chóng phân tán vào kinh mạch toàn thân của Lăng Tiêu!

Đồng thời, trước mặt Lăng Tiêu có một người đang ngồi. Hai bàn tay hai người áp vào nhau. Người kia chính là phân thân hoàn mỹ của Lăng Tiêu!

Hai người đồng thời nhắm nghiền đôi mắt, ngồi khoanh chân. Năng lượng tinh thạch tâm tiến vào thân thể Lăng Tiêu theo thời gian trôi qua, không ngừng tăng lên. Sau khi vận hành một vòng đại chu thiên trong thân thể Lăng Tiêu lại theo bàn tay Lăng Tiêu truyền vào thân thể phân thân ngồi đối diện. Một cỗ năng lượng dày đặc dao động xung quanh thân thể hai người, như mặt nước sóng sánh không ngừng gợn sóng.

thanhtu121

558. Chương 498: Lại Đột Phá.

Khu vực này bị một kết giới hùng mạnh tách biệt với bên ngoài, không tản một chút khí tức nào ra ngoài, năng lượng hùng mạnh của viên tinh thạch trung tâm đang được Lăng Tiêu chậm rãi hấp thu. Thân thể Lăng Tiêu dường như không chống đỡ được mà phình to lên, tay chân trở nên thô kệch, dáng người cao hẳn lên.

Cuối cùng, ba tháng sau, Lăng Tiêu đã hấp thu toàn bộ năng lượng của viên tinh thạch vào cơ thể, mà cả cơ thể cũng đã trở thành một người khổng lồ.

Cho dù Thiết Đản có đứng trước mặt Lăng Tiêu bây giờ cũng chỉ giống một đứa trẻ mà thôi.

Luồng năng lượng cực lớn kia khiến tu vi của Lăng Tiêu tiến vào một cảnh giới cực kỳ huyền diệu, toàn bộ thể giới trong mắt Lăng Tiêu như càng thêm sống động hẳn lên.

Trước đây tinh thần lực của Lăng Tiêu có thể bao trùm toàn bộ phạm vi mười dặm của Thục Sơn phái, tuy không có vấn đề gì, nhưng phải biết rằng, đó là cần phải chuyên chú mới được.

Nói cách khác, tầm mắt còn chưa đủ rộng lớn. Mà hiện giờ, Lăng Tiêu chỉ vừa động một cái thậm chí đã có thể thấy rõ động tác của một con chim nhỏ trong phạm vi mấy trăm dặm.

Tuy rằng mắt không thể nhìn thấy, nhưng loại tinh thần cảm ứng của linh hồn này còn chính xác hơn so với con mắt, vì cái mà mắt nhìn thấy có thể là ảo giác, nhưng tinh thần lực lại không hề.

Lăng Tiêu nhẹ nhàng huy động cánh tay, cảm giác sung mãn lực lượng này mang lại cho người ta một cảm giác mê say, khó trách lại có nhiều người si mê tu luyện đến không thể kiềm chế, thậm chí tẩu hỏa nhập ma cũng không hiếm.

Cảm giác nắm giữ sức mạnh thật tốt!

Lăng Tiêu nghĩ, sau đó dời suy nghĩ về phân thân, bỗng nhiên quát lên một tiếng:

- Hợp!

Đôi tay Lăng Tiêu vung lên, nhanh chóng ngưng kết các loại thủ ấn, luồng sức mạnh mãnh mẽ lập tức tràn ngập căn phòng. Đối diện với Lăng Tiêu, phân thân hoàn mỹ bỗng mở bừng mắt, từ trong đó bắt ra tinh quang khắp bốn phía, nhưng lại không có chút tình cảm của nhân loại nào cả. Nguyên thần thứ hai của Lăng Tiêu đã hoàn toàn tách ra khỏi thân thể này, trở lại bản thể hợp nhất với nguyên thần thứ nhất, mà việc trước mắt Lăng Tiêu phải làm chính là hoàn toàn luyện hóa phân thân trước mắt, hấp thu sức mạnh khổng lồ kia, sau đó vượt lên cảnh giới Hợp Thể Kỳ! Có tinh thạch tâm ở trong, tất cả những việc này đều trở nên thoải mái hơn, tuy nhiên, cảm giác mạnh mẽ chạy trong cơ thể cũng không tốt gì!

Trước khi hấp thụ năng lượng của tinh thạch tâm, Lăng Tiêu đã từng được nếm cảm giác kinh mạch bị năng lượng mạnh mẽ chèn ép, tựa như có người rút đi toàn bộ kinh mạch của hắn vậy, cảm giác thống khổ đó nếu như không phải Lăng Tiêu có Đại Tự Tại Tâm Kinh hộ thể, thì sợ là đã sớm ngất đi rồi.

Hiện giờ phải luyện hóa phân thân này, năng lượng chứa trong đó so với tinh thạch tâm chỉ nhiều hơn chứ không ít hơn! Mà thân thể Lăng Tiêu thậm chí còn không thể dễ dàng mà tiêu hóa được năng lượng trong tinh thạch tâm!

Làm nghề rèn cần thừa dịp lửa còn nóng, muốn trùng kích từ Phân Thân Kỳ lên Hợp Thể kỳ nếu không có cơ duyên cực lớn, muốn chậm rãi tu luyện đến cảnh giới này thì cần rất nhiều năm, mà lúc này Lăng Tiêu đang có trong tay tinh thạch tâm và một khối năng lượng thể hình người hoàn mỹ, tức là hắn đã có được cơ duyên cực lớn đó, nếu còn không có can đảm trùng kích Hợp Thể Kỳ thì không phải tính cách của Lăng Tiêu.

Trong quá trình luyện hóa không ngừng khối phân thân hoàn mỹ kia, từng dòng năng lượng tiến vào cơ thể Lăng Tiêu, một giọt mồ hôi không biết đã bao năm chưa từng thấy chảy xuống từ trán Lăng Tiêu, rơi xuống đất tách một cái.

Biểu tình của Lăng Tiêu vô cùng thống khổ, khuôn mặt bị vặn vẹo vì đau đớn, năng lượng vô biên điên cuồng va đập vào kinh mạch của Lăng Tiêu. Con đường vốn chỉ một người có thể qua bỗng chốc có mười người ngang ngạnh tiến vào, cảm giác này quả thực là thống khổ!

Kinh văn của Đại Tự Tại Tâm Kinh không ngừng vang lên trong đầu Lăng Tiêu, cảnh giới của tầng thứ tám quả thực dừng mãi. Có Đại Tự Tại Tâm Kinh hộ thể, Lăng Tiêu có thể bớt được một ít thống khổ, tuy rằng cả người ướt sũng như bị nhúng nước, nhưng thần sắc thống khổ trên mặt lại được giảm bớt rất nhiều.

Ít nhất thì, hắn có thể không chế được.

Tầng thứ chín của Đại Tự Tại Tâm Kinh: “Niết bàn tái sinh”. Lăng Tiêu đã từng tìm hiểu vô số lần nhưng không thể nắm bắt được điểm mấu chốt. Bồ chữ này tuy Lăng Tiêu hiểu được hàm nghĩa, nhưng tóm lại là không thể chết một lần, sau đó lại sống lại rồi mới trùng kích cảnh giới này chứ?

Cũng may, tầng tám Đại Tự Tại Tâm Kinh cũng đã đủ để củng cố đạo tâm Lăng Tiêu rồi, cho nên cũng không cần vội vã đột phá làm gì.

Từ Phân Thân kỳ đến Hợp Thể kỳ cũng không phải là một bước nâng cao thực lực đơn giản.

Thử so sánh thế này, Lăng Tiêu tại Phân Thân kỳ cộng cả bản tôn và phân thân lại thêm pháp bảo, nếu đối chiến với một gã trung cấp tu luyện giả thì có thể đánh bại, thậm chí là giết chết. Tuy nhiên, nếu đối phương là một cao cấp tu luyện giả thì với bản lĩnh Phân Thân kỳ mà muốn giết chết đối phương thì quả là nhiệm vụ bất khả thi.

Nếu tiến vào Hợp Thể kỳ, với một tu chân giả thì cảnh giới đầu chỉ cao hơn mười lần? Nguyên thần thứ hai bất cứ lúc nào cũng có thể dùng năng lượng ngưng kết thành thực thể tiến hành tác chiến, cho dù chiến bại, thân thể bị hủy, nhưng nguyên thần này lại không dễ gì bị tổn thương. Cùng với cảnh giới Hợp Thể kỳ, cho dù là kiếm tu Thục Sơn chỉ chuyên tu kiếm cũng sẽ có được đạo thuật cực mạnh.

Cái gọi là một đường thông thì cả trăm đường thông, đường lớn có hàng ngàn hàng vạn, trăm sông đổ về một biển.

Pháp môn tu luyện có thể có vô số loại, nhưng khi đạt tới Hợp Thể kỳ, kỳ thực người tu chân dần dần lại cùng hướng tới một phương hướng.

Trong cơ thể, lực lượng bắt đầu trở về với căn nguyên!

Năng lượng chân chính mạnh mẽ, chính là năng lượng căn nguyên! Người tu luyện là phải tu luyện toàn bộ thành lực lượng căn nguyên. Người tu luyện được tới mức tận cùng chính là tu chân Đại Thừa kỳ, mà tới thời điểm đó rồi cũng chẳng khác nào đã thành tiên.

Hợp Thể kỳ, chính là bước đầu tiên của loại lực lượng căn nguyên này!

Một khi Lăng Tiêu đột phá lên Hợp Thể kỳ, tu luyện giả cao cấp của Phương gia bị nhốt trong trận kia, có thể nói là sẽ chẳng còn chút may mắn nào nữa! Cho dù lão tổ tông nghe nói là đã tấn công vào cảnh giới đại viên mãn có đến đây thì cũng chỉ vô bổ mà thôi!

Tứ Tượng đại trận này ngay đến cả cường giả Độ Kiếp kỳ còn không làm gì được, mà Độ Kiếp kỳ, như Lăng Tiêu thấy cho dù không nói là mạnh hơn đại viên mãn, cũng không kém hơn cảnh giới đại viên mãn nửa phần!

Nói về Đại Thừa kỳ, tới loại cảnh giới này rồi, muốn giết chết cường giả đại viên mãn căn bản chỉ cần nhắc một ngón tay thôi!

Lăng Tiêu tuyệt đối không tin, có một chí cường giả đại viên mãn nào có thể đánh bại được người tu chân Đại Thừa kỳ. Tuy rằng chưa bao giờ thấy qua cường giả đại viên mãn, nhưng Đại Thừa kỳ chính là tu chân giả đã độ Thiên kiếp đó!

Uy lực của thiên địa là không thể nào tưởng tượng nổi, võ giả đại viên mãn chưa từng trải qua Thiên kiếp, sao có thể là đối thủ của tu chân giả Đại Thừa kỳ?

Thời gian mỗi ngày qua đi, hai nàng Diệp Tử và Nha Nha căn bản là không có tâm tư tu luyện, hơn mười năm xa cách, khó khăn lắm mới được gặp lại Lăng Tiêu, cùng là người tu chân, Diệp Tử và Nha Nha đều hiểu được tầm quan trọng của việc đột phá lên Phân Thần kỳ và cần phải trả giá bằng gian khổ và nguy hiểm.

Cho nên, hai nàng đều lo lắng mà chờ đợi.

Phân thân hoàn mỹ không tỳ vết lúc này bắt đầu di chuyển quanh Lăng Tiêu với tốc độ cao, từ đầu còn có thể thấy quỹ tích chuyển động, nhưng sau đó căn bản là không thể nhìn thấy gì nữa, chỉ có thể thấy một luồng sương khói mờ bóng dáng, vô thanh vô tức vây quanh Lăng Tiêu.

Đồng thời, năng lượng vô biên từ phân thân không ngừng bay tới thân thể Lăng Tiêu. Thoạt nhìn thì nhẹ nhàng băng quơ, trên thực tế thì chỉ cần Lăng Tiêu hơi sơ ý một chút thôi là sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục!

Đây cũng là nguyên nhân mà gần như mọi người trong Tu Chân giới đều không tán thành việc nhanh chóng nâng cao thực lực thể này! Muốn đi đường tắt ư, vậy phải trả giá nhiều hơn người khác!

Thân thể Lăng Tiêu không ngừng phình lớn ra, biến thành một người khổng lồ. Khi ngồi xuống thì đầu gần như chạm nóc phòng. Trong cả thân thể hoàn toàn đều là năng lượng, trong rất nhiều nơi còn đang diễn ra tình trạng vùi lên dập xuống. Khuôn mặt Lăng Tiêu phù lên lại xẹp xuống, hoàn toàn bị dòng năng lượng mạnh mẽ kia hành hạ!

Trong tâm Lăng Tiêu vẫn duy trì bình tĩnh và tỉnh táo, không ngừng vận hành công pháp cao cấp của Thục Sơn kiếm phái, lực từng sợi năng lượng kia, sau đó dẫn đường cho nó tới nơi nên đi.

Tuy rằng rất chậm, nhưng liên tục không ngừng!

Mà lúc này nếu thân thể Lăng Tiêu không thể chịu nổi năng lượng khổng lồ như vậy mà bùng nổ, thì trong phạm vi mấy ngàn dặm sẽ không còn một người sống!

Đừng nhìn thành Vọng Thiên có nhân khẩu trăm vạn, trong đó có thể có vô số cường giả ẩn thế, thậm chí có những lão giả đại viên mãn không xuất thế. Nếu Lăng Tiêu thất bại, luồng năng lượng khổng lồ này có thể san thành Vọng Thiên thành bình địa trong nháy mắt!

Mặc kệ cường giả mạnh bao nhiêu đều không thể thoát!

Cho nên, nguy cơ thật sự thực ra không nào không có, không ai ngờ được giờ phút này, mỗi người trong thành Vọng Thiên thực sự đang bị bóng ma tử vong phủ xuống!

Lăng Tiêu không nhịn được phát ra tiếng rên rỉ, tiếng kêu kia thống khổ đến cực điểm, giống như tiếng vọng từ địa ngục tới, khiến cho người ta nghe xong toàn thân phải run rẩy, không thể ngăn cản được cảm giác sợ hãi đang xâm chiếm cơ thể!

Thất khiếu của Lăng Tiêu bắt đầu đổ máu, bộ dạng thê thảm khủng bố, năng lượng trong cơ thể tán loạn khắp nơi, Lăng Tiêu phải lược từng sợi năng lượng, vừa muốn áp chế chúng lại muốn không ngừng luyện hóa chúng!

Phân chia tinh thần lực thành vô số phần mới có thể làm nhiều việc cùng lúc. Tu luyện, vốn là chuyện không an toàn!

Cùng với tiếng kêu đau đớn của Lăng Tiêu, một chút năng lượng cuối cùng của phân thân hoàn mỹ đang không ngừng bay vòng xung quanh Lăng Tiêu cuối cùng cũng tiến vào kinh mạch Lăng Tiêu!

Trước đây nếu nói kinh mạch Lăng Tiêu chỉ là một con đường hẹp quanh co, chỉ một hai người có thể qua, vậy thì hiện giờ đã trở thành con đường rộng đủ chỗ đứng cho hơn mười người cùng đi qua!

Mà lúc này, thân thể của Lăng Tiêu vẫn vô cùng lớn, trong đầu chiếu ra toàn bộ tình huống chung quanh Thục Sơn phái, bộ tình

Mà l hai k ,Ti c ba 7 mại tF 7 của giờ a a uh h

Lúc này, bên ngoài bỗng có người báo lại, ba đại gia chủ của thành Vọng Thiên cùng dắt tay nhau tới chơi.

Mấy năm nay vì phong bế môn phái mà Thục Sơn phái và thành Vọng Thiên ít qua lại với nhau, thậm chí ba đại gia tộc muốn mua đan dược của Thục Sơn phái để có thể lọt vào đỉnh cấp thế gia, một giấc mộng trở thành đại gia tộc cũng đã tan biến.

Bởi vậy, trong ba gia tộc có rất nhiều người bất mãn kín đáo với Thục Sơn phái! Người khác có thể không biết, nhưng người trong ba đại gia tộc sao có thể không biết chút gì. Nhiều năm như vậy, Thục Sơn phái thực sự chặt đứt quan hệ với ngoại giới sao? Vậy thì đan dược trên chợ là từ đâu ra?

Tuy nhiên, là gia chủ ba đại thế gia, Ngô Anh, Vương Thành và Lý Thắng cũng không dám có ý oán giận gì với Lăng Tiêu, vì trong lòng họ rõ ràng, người ta lợi dụng cơ hội này phát triển môn phái của mình, nâng cao thực lực tự thân một chút sai lầm cũng không có! Dựa vào cái gì mà phải làm lợi cho người khác? Cho nên, ba người đồng thời áp dụng một quyết định, chuyện bất lợi đối với Thục Sơn, dưới tình huống không đắc tội với đối phương, lập trường của ba gia tộc là nhất trí đứng bên Thục Sơn phái!

Bởi vì trong lòng họ đều quan trọng một quan điểm, chỉ cần Thục Sơn phái có thể vượt qua được kiếp nạn này, vậy thì trong tương lai môn phái này sẽ nở hoa rực rỡ, thế mạnh khó cản!

Tuy rằng tộc nhân nhiều người oán hận, nhưng ba đại gia chủ đều dè dặt ép xuống, không được để tộc nhân nói sao thì nói, gây bất lợi cho sự tình của Thục Sơn phái!

Thục Sơn phái vừa mới có biến hóa thì bên ba gia tộc đã có tin tức tới, ba người Ngô Anh vui mừng không ngừng, nhiều năm kiên trì thực không uổng phí, cũng xem như bọn họ được nhìn thấy ánh rạng đông vậy.

Ba người tới chơi, cũng không ngoài dự đoán của Lăng Tiêu, tuy nhiên phía sau Ngô Anh còn có một nữ tử đáng người nổi bật, chính là Ngô Tú Nhi đã lâu không gặp.

Đôi mắt xinh đẹp của Ngô Tú Nhi rơi xuống Diệp Tử đang cùng Lăng Tiêu ra đón, đồng tử co rút lại, trong mắt hiện lên chút thống khổ, ánh mắt trở nên ảm đạm.

Ngô Anh cũng thấy được người con gái tuyệt sắc bên Lăng Tiêu, thấy thần thái nàng đứng bên Lăng Tiêu liền biết được, đây nhất định là nữ nhân của Lăng Tiêu!

Tay Ngô Anh ẩn trong áo hơi run run một chút, cố gắng không quay đầu lại nhìn biểu tình của con gái. Trái tim của con gái sao hắn không biết, nếu không phải như thế sao có thể bất chấp Vương Thành và Lý Thắng ngờ vực mà mang theo con gái tới đây?

Bọn họ nghĩ thế nào thì cứ nghĩ, cảm thấy Ngô Anh ta là cái loại bán nữ cầu vinh ta cũng nhận! Chỉ muốn con gái có thể hạnh phúc, có thể vui vẻ, ta quản người khác nói gì sao?

Tuy nhiên hiện giờ xem ra, phen tâm ý này của con gái, chung quy cũng là hoa rơi hũ ý nước chảy vô tình rồi!

Ngô Anh trầm thở dài một tiếng, miễn cưỡng gắng gượng tinh thần, cười nói:

- Lăng Tiêu chủ bế quan nhiều năm, nói vậy nhất định là rất có thu hoạch!

Lăng Tiêu thần nhiên cười, nói:

- Ba vị gia chủ đã lâu không gặp!

Lại nhìn Ngô Tú Nhi cười nói:

- Tú Nhi muội muội ngày càng đẹp ra đó!

Lời nói không chút e dè của Lăng Tiêu lại khiến Ngô Tú Nhi càng thêm thống khổ, hắn làm trò trước mặt nữ nhân của hắn, nói chuyện hào phóng với ta như vậy chẳng phải muốn nói với nữ nhân của hắn, ta và hắn một chút quan hệ cũng không có sao? Ngô Tú Nhi thông minh sắc sảo, sao không thể hiểu được dụng ý của Lăng Tiêu. Ngô Tú Nhi tươi cười, thần nhiên nói:

- Có xinh đẹp hay không cũng chẳng có gì quan trọng, dù sao thì cũng là mèo khen mèo dài đuôi.

Vương Thành và Lý Thắng trao đổi bằng ánh mắt, trong lòng Ngô Anh có chút bất đắc dĩ: “Con gái à con gái, con thích tiểu tử này đến vậy sao? Hắn có cái gì tốt? Thực lực có thể làm cơm mà ăn sao? Tiểu tử hình thức anh tuấn, nếu thích thì phụ thân ta có thể tìm cho con hàng ngàn hàng vạn người cho con tùy ý chọn lựa! Sao lại bướng bỉnh như vậy?”

Đám người phía sau Lăng Tiêu thì đều không ngừng cười trộm. Tuy rằng bình thường Tông chủ cái gì cũng không để ý, thái độ bình thản, nhưng khí chất siêu thế thoát tục trên người hắn khiến người ta bỏ qua tuổi của hắn, cho hắn là cái loại lão già tu luyện mấy ngàn mấy vạn năm. Khó được một lần thấy Tông chủ bị nữ nhân quần lấy, tất nhiên là mừng rỡ xem náo nhiệt.

Diệp Tử khẽ mỉm cười, đi tới nắm tay Ngô Tú Nhi, dịu dàng nói:

- Vị này là Ngô Tú Nhi muội muội sao? Ta đã từng nghe Lăng Tiêu nói tới muội, thật sự là một cô bé xinh đẹp. Đi, tỷ tỷ đưa muội đi nói chuyện.

Nói xong liền kéo tay Ngô Tú Nhi, mang theo Nha Nha đi tới biệt viện.

Đầu óc Ngô Tú Nhi thì đang trống rỗng, nàng thậm chí còn chẳng biết phải đối mặt với chuyện này thế nào nữa. Phải tay tránh ra? Chuyện đó chẳng những mất phong độ, phi thường mất mặt, mà ngược lại mình lại có vẻ chột dạ. Nhưng cứ như vậy bị lôi kéo đi thì trong lòng lại có phần không thoải mái!

Ngay trong lúc tâm hồn đang giãy giụa thì Ngô Tú Nhi đã bị Diệp Tử kéo đi rồi.

Ngô Anh thu hồi ánh mắt lo lắng, nhìn Lăng Tiêu, ánh mắt phức tạp nhẹ giọng nói:

Lăng Tông chủ thật có phúc khí!

thanhtu121

561. Chương 501 : Bảo Vật Sắp Khai Quật

-Thật sự rất có lỗi, bởi vì chuyện bất ngờ mà ai ai cũng biết, mấy năm nay Thực Sơn phái bị buộc phải yên lặng, vốn đáp ứng chuyện của các ông nhưng vẫn không làm được. Vì để tỏ ý bồi thường, ta sẽ một lần luyện chế nhiều đan dược một chút, phân phát cho các ông.

Ba người Ngô Anh nhiều ít cũng có chút xấu hổ, không nghĩ tới Lăng Tiêu không chờ bọn họ hỏi liền trực tiếp nói ra, hơn nữa lại sáng khoái như vậy, và bọn họ lại còn đang cầu Lăng Tiêu chứ không phải Lăng Tiêu cầu bọn họ.

Tin rằng tin tức Lăng Tiêu xuất hiện được truyền ra, e rằng không đến mười ngày, người tới bái phỏng Thực Sơn phái cũng sẽ nối liền không dứt, cũng không khác với chuyện đập nát cửa bao nhiêu.

Đến lúc đó, làm sao còn có vị trí của ba nhà chứ?

Nếu không cũng không có khả năng cho không. Ngô Anh nhìn Lăng Tiêu nói :

-Lăng tông chủ là người có danh dự, chúng tôi luôn luôn bội phục, trái lại trong lòng chúng tôi rất xấu hổ. Những năm gần đây, chúng tôi cũng chưa thể giúp đỡ cái gì, trong lòng rất là áy náy!

Lăng Tiêu cười khoát tay, thản nhiên nói :

-Loại chuyện này vốn không thể trông cậy vào người khác, ta nói vậy cũng không có ý gì. Cho dù lúc này đây các người có thể giúp ta, nhưng nếu có lần thứ hai, lần thứ ba ... Chẳng lẽ mỗi lần Lăng Tiêu đều đến cầu ba vị gia chủ thôi sao?

Vương Thành và Lý Thắng nghe xong những lời này, trong lòng cùng suy nghĩ : Nếu người thật sự làm như vậy thì tốt rồi! Chúng ta cầu còn không được chứ!

Bởi vì nếu Lăng Tiêu chủ động nhờ, lâu dần, tự nhiên sẽ sinh ra cảm giác ỷ lại mạnh mẽ với ba đại gia tộc, dần dần không muốn phụ thuộc vào ba gia tộc lớn cũng khó.

Tuy Ngô Anh không nghĩ như vậy nhưng không có nghĩa là không rõ hàm nghĩa trong này, cho nên ông cười nói :

-Lời này của Lăng tông chủ có chút khách khí, cùng là người của Vọng Thiên Thành, nếu có khó khăn theo lý nên giúp đỡ một chút. Tuy nhiên ta tin rằng từ nay về sau, Thục Sơn phái nhất định sẽ rất nhanh chóng phát triển, ngược lại những gia tộc của chúng ta tương lai nếu như cần đến Lăng tông chủ thì hy vọng có thể vươn tay kéo một chút nha!

Hai người Vương Thành và Lý Thắng tuy rằng có chút nghi ngờ thực lực của Thục Sơn phái, tuy nhiên người nâng đỡ người, nói lời tốt cũng không mất tiền, hiển nhiên không ngừng nịnh Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu gật đầu cười, miệng nói qua loa.

Trong phòng bên kia, có người đưa trà lên, Ngô Tú Nhi cụp mắt xuống, hiện tại chỉ có một mình Diệp Tử. Cô bé đáng yêu không biết từ nơi nào đến cũng không ở trong phòng, hai người đều trầm mặc. Luận thực lực, Ngô Tú Nhi mạnh hơn Diệp Tử, nhưng khi chiến đấu thì ai thắng ai thua còn chưa biết. Luận tâm kế, cho dù có hai Ngô Tú Nhi cũng không phải là đối thủ của Diệp Tử.

Cuối cùng, Ngô Tú Nhi không kiềm nổi trước, lên tiếng hỏi :

-Thật sự thất lễ, nửa ngày nay, không biết tỷ tỷ tên gì nhỉ?

Diệp Tử cười ảm đạm, trong lời nói của Ngô Tú Nhi, nàng đây là chủ nhân, nhưng Ngô Tú Nhi lại nói mình thất lễ, chẳng phải là nói mình không lễ phép sao?

Diệp Tử nhẹ giọng nói :

-Ta gọi là Diệp Vi Ny, cô có thể gọi ta là Diệp Tử, ta đã nghe phu quân nói qua về cô ...

-Hắn nhất định nói ta không biết xấu hổ, hay quấy rầy hắn phải không?

Bỗng nhiên Ngô Tú Nhi ngẩng đầu, trong đôi mắt hàm chứa lệ quang, lại dừng cảm nhìn thẳng vào đôi mắt Diệp Tử :

-Ta biết trong lòng hắn không có vị trí của ta, luôn luôn cự tuyệt ta, ta cũng không phục người! Ta làm sao yếu kém hơn những cô gái Nhân giới như cô? Không phải hắn gặp các cô trước sao? Nhưng trong Thánh Vực sống mấy ngàn năm cũng là chuyện bình thường, lại có người đàn ông nào chỉ có một thê tử chứ? Ta liền muốn nhìn xem, người con gái hắn yêu, khiến trong lòng hắn không có vị trí của bất cứ cô gái nào, sẽ có hình dáng ra sao!

Diệp Tử cười nói với vẻ vô cùng bình tĩnh :

-Sau khi nhìn, cảm giác ... Cũng thường thôi, đúng không?

Tuy rằng nói thật thì không lễ phép lắm, tuy nhiên vì hạnh phúc của mình, Ngô Tú Nhi bất chấp giá nào, lập tức gật đầu, nói :

-Đúng vậy, ta chính là đang nghĩ như vậy. Luận diện mạo, ta không kém cô. Luận chỉ số thông minh, cũng không ngu hơn, chỉ có điều thiếu kinh nghiệm một chút, đối với người có được sinh mệnh lâu dài thì có thể học. Luận thực lực, hiện tại ta có được thực lực Kiếm Thần bậc cao, có lẽ khoảng một trăm năm nữa thì ta có thể đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên. Luận tài học, Ngô Tú Nhi ta không dám nói mình tinh thông cầm kỳ thi họa nhưng ít ra cũng là người hiểu đời, ta không rõ vì sao hắn không thích ta!

Diệp Tử mỉm cười, bỗng nhiên nói :

-Cô muốn nghe về chuyện xưa của hắn không?

Ngô Tú Nhi sững sốt, lập tức nói :

-Chuyện xưa của hắn? Mấy năm nay ta cũng biết rất nhiều, nghe nói hắn từng là người bị Thiên Mạch, chắc là gặp không ít lời chế nhạo? Trước đây ta không hiểu hết về hắn, vậy cô kể cho ta một chút cũng được.

Ngoại trừ người trong cuộc, rốt cuộc không ai biết Diệp Tử kể cho Ngô Tú Nhi điều gì, cũng sau ngày Lăng Tiêu mở tiệc chiêu đãi đám người Ngô Anh, Ngô Tú Nhi cũng rời khỏi theo, ánh mắt đỏ ửng, như đã khóc, tuy nhiên cả người lại khiến cho người ta cảm giác thoải mái hơn nhiều, không còn loại mất mát trước đây nữa.

Trong lòng Ngô Anh có chút kì quái. Tuy nhiên loại tình trường nhi nữ chung quy cũng không nên giáp mặt hỏi con gái, nghĩ rằng sau khi nàng và mẹ nàng nói chuyện thì tự nhiên mình cũng sẽ biết.

Lúc chia tay, Ngô Tú Nhi cố ý đến trước người Diệp Tử, nói một cách nhẹ nhàng :

-Cảm ơn cô đã nói cho tôi những chuyện đó, tuy nhiên ta cũng sẽ không từ bỏ!

Diệp Tử bình thần cười nói :

-Vậy cô hãy nỗ lực lên!

Chiếc miệng xinh xắn của Ngô Tú Nhi cong lên, nói :

-Ta chắc chắn như vậy!

Mọi người đi rồi, Thục Sơn phái rơi vào trong yên tĩnh. Hai người Lăng Tiêu và Diệp Tử đang ở trong phòng, Diệp Tử cười nói tủm tỉm :

-Chàng có muốn biết ta nói cái gì với cô bé kia không?

Lăng Tiêu đang tập trung tinh thần suy tính ở đâu đó, nghe vậy thần nhiên gật gật đầu nói :

-Bất kể như thế nào, huynh cũng sẽ không phát sinh bất cứ vướng mắc gì với nàng, huynh có các nàng như vậy là đã đủ rồi.

Diệp Tử tựa đầu vào vai Lăng Tiêu, nhẹ giọng nói :

-Thật ra, muội cũng không nói gì với nàng, chỉ nhớ lại lần chúng ta quen biết đến nay, phát sinh từng chút một, có lẽ đến bây giờ nàng cũng không hiểu, chuyện tình cảm miễn cưỡng cũng không được. Phu quân, nếu như chàng thích cô ấy ... ..

Lăng Tiêu quay đầu, nhìn Diệp Tử, mày hơi hơi nhăn lại :

-Nói gì vậy? Tâm tư của ta, nàng không hiểu sao?

Tuy rằng Diệp Tử bị vẻ mặt nghiêm chỉnh của Lăng Tiêu nói một câu, tuy nhiên trong lòng lại vô cùng ngọt ngào, thần nhiên cười nói :

-Tự nhiên là ngu muội, phu quân là người đàn ông tốt nhất trên đời!

Lúc này trong khoảnh khắc hai mắt Lăng Tiêu chợt ngưng, sau đó nói :

-Tìm được các nàng rồi!

Đạo hạnh tinh thâm, tự nhiên là cần tu vi chống đỡ, cảnh giới Hợp Thể Kỳ tự nhiên có thể mơ hồ nắm giữ một chút thiên cơ, do đó suy tính ra quẻ tượng vô cùng chuẩn xác. Hơn nữa, đây không phải đang tính mà là đang nhìn!

Tuy rằng tinh thần lực của Lăng Tiêu không có năng lực bao trùm cả Thánh Vực nhưng hắn có thể dùng một chút thiên cơ để tiến hành tìm kiếm! Tuy rằng cũng rất khó, cần hao phí một lượng lớn chân nguyên, bởi vì dù sao người tu chân không phải thần tiên.

Thân hình Diệp Tử run mạnh lên, trong mắt bắn ra hào quang ngạc nhiên vui mừng, run giọng hỏi :

-Thật sao? Các nàng ... Các nàng đang ở đâu? Không có việc gì chứ?

Nếu Ngô Tú Nhi nhìn thấy cảnh tượng này thì nhất định sẽ mở lớn miệng mà kinh ngạc không ngừng. Tuy rằng nàng có thể chấp nhận sự thật đàn ông có nhiều thê thiếp nhưng đây không có nghĩa là nàng không muốn luôn được sủng ái! Không có nghĩa là nàng không có tâm tư tranh giành tình nhân!

Trong suy nghĩ của nàng, chuyện này quả thật có chút không thể tin nổi. Một phụ nữ làm sao có thể ngay cả một chút lòng ganh tị cũng không có chứ?

Cho nên, nàng mãi mãi cũng không hiểu, vì sao Lăng Tiêu yêu Diệp Tử, yêu sâu đậm như vậy. Vì sao Lăng Tiêu có thể tiếp nhận Phong Linh các nàng mà không chấp nhận nàng.

Nói đến cùng, đó chính là nguyên nhân của xuất thân và hoàn cảnh trưởng thành khiến cho Ngô Tú Nhi mãi mãi cũng không lý giải được các ý nghĩ trong lòng Diệp Tử các nàng.

Lăng Tiêu gật gù đầu nói :

-Đều rất an toàn. Tuy nhiên, các nàng cách chúng ta rất xa! Ngày mai ta sẽ lên đường để mang các nàng về! Cũng đến lúc chúng ta phát triển thể lực hơn nữa!

Mặc dù trong mắt Diệp Tử có một chút không muốn nhưng vẫn thông tình đạt lý nói :

-Huynh nhanh mang các nàng quay về đây, muội cũng muốn gặp các nàng! Ở bên ngoài nguy hiểm thì làm sao đây?

Lăng Tiêu ngăn vai Diệp Tử, nhẹ giọng nói :

-Nàng ở nhà tu luyện, phương pháp mở ra trận pháp nàng đều biết hết. Nếu có nguy hiểm, nàng hãy phối hợp với đám người Vân Sơn, chờ thực lực của bản thân thật sự nâng cao, nàng sẽ thấy ...Thiên địa càng thêm rộng lớn!

Diệp Tử nhìn Lăng Tiêu bằng ánh mắt nồng nàn, dịu dàng nói :

-Thiên địa của ta đều ở chỗ chàng.

... ..

Hai người Hoàng Phủ Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng lúc này đang trên đường đi theo đám người đại hồ tử về thành thị. Trong khoảng thời gian này các nàng cùng nhau thu thập được liệu, bằng vào sự thông minh của hai nàng, các nàng rất nhanh vượt qua những người trong đội ngũ đại hồ tử, khiến cho những người đó đều thầm oán giận, không nên mang theo hai cô gái này. Nếu các nàng là mỹ nữ thì cũng có thể nhìn, nhưng hình dáng xấu như vậy, cho dù chỉ số thông minh cao, quả thực nghĩ tới cảm giác lại càng thêm đau buồn!

Thật ra hai người Hoàng Phủ Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng thu thập được liệu, làm sao muốn bán lấy tiền chứ! Các nàng biết Lăng Tiêu cần thứ này, cần bản là chuẩn bị đến một lúc sẽ tạo cho Lăng Tiêu một sự ngạc nhiên!

Khi đoàn người đi tới gần một tòa núi nhỏ, trời gần chập tối, một vùng mây trắng như vậy cá ở trên bầu trời chiều, thoạt nhìn vô cùng xinh đẹp.

Đột nhiên, có người trong đội ngũ lấy tay chỉ vào phía sau núi nhỏ kia, tay run lấy bầy, lấp bấp nói :

-Ánh sáng ...Kia, chỗ đó có ánh sáng, có phải là có bảo vật hay không?

Đại hồ tử sững sờ, trên mặt lấp tức lộ ra vẻ mừng như điên, nói :

-Đi xem!

Chờ đến khi những người này đuổi tới, thì đột nhiên phát hiện, nơi đó sớm đã tụ tập khoảng bảy tám mươi người! Hơn nữa, thoạt nhìn còn không phải cùng nhau! Ít nhất có thể chia ra làm ba bốn đoàn, trông thấy bọn họ đến, mặt của đại đa số người ở đây không thay đổi, có một vài người không kiềm nổi bĩu môi – Đội ngũ yếu như vậy thì có thể hấp dẫn gì chứ?

Lúc này, trên mặt hồ nước sâu ở bên kia bắt đầu không ngừng nhấp nhô bọt nước, màu sắc của hào quang kia càng dày, càng thêm chói mắt.

Lúc này có người lạnh lùng nói :

-Hôm nay, bảo vật này là của Khuê Sơn phái ta! Chư vị ở đây, thấy người có phần, mỗi người mười khối tinh thạch hạ phẩm! Nếu như ai muốn đoạt ... Trước hết hãy hỏi thanh kiếm trong tay ta đây!

thanhtu121

562. Chương 502: Người Không Xứng

Một gã thanh niên còn trẻ trong đội ngũ ở bên cạnh Hoàng Phủ Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng, hai mắt tỏa sáng nói :

-Khuê Sơn phái, đó chính là một đại phái danh môn, những lời bọn họ nói ra sẽ không giữ lời đâu!

Trên mặt đại hồ tử cũng lộ ra vẻ có chút ý động, nhiều cường giả tụ tập ở đây, đám người bọn họ muốn đoạt bảo quả thật là người si nói mộng, căn bản là không thể.

Tuy nhiên, một lợi ích khổng lồ đặt trước mặt người lại có ai có thể duy trì lòng bình tĩnh chứ? Ai còn không có một chút may mắn trong lòng, nhiều chuyện ngư ông đắc lợi. Nếu những cường giả này đấu tới lưỡng bại câu thương, vậy năm loại bảo vật trong hồ sâu, chẳng phải sẽ trở thành của bọn họ sao?

Thật ra, nếu có thể đoạt được bảo vật, đó sẽ không phải vấn đề một trăm khối tinh thạch hạ phẩm. Mắt thấy động tĩnh lớn như vậy, nói vậy đây không phải là một bảo vật bình thường. Cho nên, trong lòng đại hồ tử cũng đang do dự.

Lúc này, thân thể hai người Hoàng Phủ Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng cũng hơi hơi chấn động, trong mắt đồng thời bắn ra hai luồng hào quang sáng ngời, liếc nhìn nhau một cái, cũng nhìn thấy trong mắt đối phương sự sợ hãi lẫn vui mừng.

Tuy rằng khoảng cách xa xôi, loại cảm giác như có như không này, hai nàng cũng có thể xác định, người tới khẳng định chính là Lăng Tiêu!

Đối với hai nàng mà nói, bất cứ bảo vật, tinh thạch, thiên tài địa bảo cũng không đáng giá một đồng ở trong lòng các nàng! Chỉ có người đàn ông khiến cho các nàng ngày đêm tưởng niệm, nhớ thương mới là ý nghĩ duy nhất khiến các nàng tới đây!

Loại cảm giác này càng ngày càng rõ ràng, trong lòng hai nàng cũng càng ngày càng khẩn trương, nhìn thấy bầu không khí giương cung bạt kiếm trước mắt, hai nàng cũng có tâm tư không muốn Lăng Tiêu lập tức xuất hiện ở đây!

Giống như nghe thấy tiếng lòng của hai nàng, luồng năng lượng dao động mà hai nàng rất quen thuộc chợt biến mất. Hai nàng không kiềm nổi cùng nhau thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lúc này người nói chuyện của Khuê Sơn phái trầm mắt, nhìn mọi người chung quanh, lớn tiếng nói :

-Các người có chấp nhận điều kiện này không?

Lúc này, một gã thanh niên anh tuấn đứng ở giữa một nhóm người cười lạnh nói :

-Khẩu khí thật lớn! Mỗi người mười khối tinh thạch hạ phẩm? Người cho rằng chúng ta là một đám ăn mày không có thể diện xin ăn sao? Mười khối tinh thạch hạ phẩm đã muốn đuổi người đi. Ta cho mỗi người các người một trăm khối tinh thạch hạ phẩm, các người rời khỏi nơi này thì sao?

Người thanh niên vừa mới nói chuyện chính là thủ hạ của đại hồ tử, khuôn mặt đỏ bừng, hấn vừa mới nói phát tài xong, kết quả người bên kia cho rằng đây là đang phát cơm ... Khẩu khí này, ha ha ... Thật đúng là lớn nha!

Tuy nhiên cũng may là biết thân phận của mình, tuy rằng trong lòng người thanh niên này vô cùng bất mãn nhưng cũng không nói gì nữa.

Người nói của Khuê Sơn phái hai mắt âm trầm nhìn thoáng qua người thanh niên nói chuyện, lạnh lùng nói :

-Khẩu khí của bằng hữu không nhỏ, tại hạ là Đỗ Vũ, là Phó đường chủ Hồ Uy đường trong mười hai đường ở Khuê Sơn phái, xin hỏi nên xưng hô bằng hữu như thế nào?

-Hừ, không cần nói lời khách sáo ở đây, nói thật cho người biết, Khuê Sơn phái của người ở Trung châu thật sự được coi là vài đại phái danh môn, nói lên chướng môn nhân Trương Thanh Phong của các người cũng quả thật được cho là nhân vật số một! Với bản thân thực lực cảnh giới Đại Viên Mãn sơ cấp vì lo chuyện quản lý môn phái, loại tinh thần không sợ vất vả, thật khiến cho người ta bội phục nha!

Người thanh niên này nói chuyện kỳ quái, ngoài khen Khuê Sơn phái nhưng thăm chăm chọc, nói ra thực lực của chưởng môn Khuê Sơn phái. Tuy nhiên vì để chế nhạo người phía dưới của lão không có năng lực. Nếu không nào có cường giả chí cao có cảnh giới Đại Viên Mãn còn tự mình quản lý môn phái?

Quả nhiên, lời của người thanh niên này vừa phát ra, Đỗ Vũ đã giận tím mặt, chỉ vào người thanh niên này quát :

-Tiền nhi vô tri, ngươi cũng có thể làm nhục Khuê Sơn phái ta sao?

Lời của Đỗ Vũ vừa ra, mười mấy người ở phía sau lập tức đặt tay lên binh khí, lạnh lùng nhìn nhóm đối diện này.

Người thanh niên này không chút yếu thế, lạnh lùng nói với Đỗ Vũ phía đối diện :

-Nếu đổi lại chưởng môn của ngươi đến đây, thiếu gia ta miễn cưỡng nhường ba phần, tiểu lâu la như ngươi làm người mà không biết ... Mỗi một đường trong mười hai đường của Khuê Sơn phái chỉ có chính thức một đường chủ, mà đã có bảy tám phó đường chủ! Giống như loại như ngươi, căn bản là một con chó không được xếp hạng, dùng danh tiếng của Khuê Sơn phái để dọa người. Ha, ngươi làm cho thiếu gia ta bị dọa đó?

Người thanh niên nói xong, những người bên cạnh hắn cũng nhìn đám người Đỗ Vũ với vẻ khinh thường. Tuy rằng một đám không nói gì nhưng cảm xúc trên mặt rõ ràng lại tràn ngập vẻ châm chọc.

Một luồng không khí khẩn trương tràn ngập trong không khí. Lúc này, một lão già trong một nhóm khác nói với giọng khan khan :

-Đừng âm ỉ, bảo vật này cũng còn chưa khai quật đâu, quy củ của Thánh Vực trước đây là bảo vật có thể nhận chủ, ai có thể được nó thì tính là bản lĩnh người đó, các ngươi đừng quên, bảo vật thực sự hùng mạnh sẽ tự động chọn chủ! Cho nên, đến khi khai quật bảo vật , không cần biết thực lực ai lớn hơn thì có thể có được!

Lão nhân này vừa nói ra, khiến không khí căng co hai bên có chút dịu xuống, tuy nhiên vẫn duy trì địch ý nhất định với nhau. Người tên là Đỗ Vũ của Khuê Sơn phái nhìn lão già này nói :

-Lão nhân gia, ngài nói đó là cực phẩm bảo vật, nhiều năm như vậy chúng ta đã từng nghe nói qua về vài món cực phẩm bảo vật, còn không phải ai cướp được là của người đó sao? Nếu mọi người không muốn nhận ý tốt của ta thì cũng có thể đợi khi khai quật bảo vật. Trong hỗn loạn thì đao kiếm không có mắt, nếu ai bị thương thì không nên oán giận!

Lời này chính là uy hiếp trắng trợn!

Về mặt Đỗ Vũ âm hàn, cả người phát ra khí tức hùng mạnh, mắt lạnh nhìn mọi người.

Lúc này, sau khi đại hồ tử do dự một hồi, nghe được lời nói của Đỗ Vũ, không kiềm nổi nói :

-Đỗ đường chủ, tiểu đội Toàn Phong của chúng ta đồng ý nhận ý tốt của ngài, chúng ta sẽ không tham dự vào lần đoạt bảo này!

Trên mặt đại hồ tử mang theo vẻ cười khiêm tốn lấy lòng. Đối với thế lực quá nhỏ như bọn họ mà nói, thông thường ngay cả cơ hội nói chuyện với loại danh môn đại phái như Khuê Sơn cũng không có!

Cho nên, nếu như lúc này có thể lấy lòng đối phương, tin rằng sau này con đường của bọn họ cũng tốt hơn nhiều.

Ai mà biết Đỗ Vũ này đang nóng giận chứ, hơn nữa đám người đại hồ tử này liếc mắt liền có thể nhận ra thực lực không khá lắm, nhú mào lạnh lùng nói :

-Có quan hệ gì với các người? Các người là thứ gì chứ! Lăn qua một bên!

Về mặt đại hồ tử ngạc nhiên, một đám huynh đệ phía sau hắn cũng đỏ mặt lên, trong mắt lộ ra biểu tình phẫn nộ, hiển nhiên, ở trong mắt đối phương, bọn họ căn bản là một đám rác rưởi, như một đám côn trùng mà bất cứ lúc nào cũng có thể dùng một cước nghiền chết! Căn bản không đáng nhắc tới!

Hai người Hoàng Phủ Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng cũng ở bên trong đội ngũ. Tuy rằng các nàng cũng không thuộc tiểu đội Toàn Phong nhưng mọi người sớm chiều ở cùng một chỗ khá lâu, tuy rằng ngay từ đầu

bởi vì bộ dáng xấu xí của các nàng nên không có phản ứng với các nàng. Tuy nhiên dần dà, cũng quen với sự tồn tại của hai nàng.

Hơn nữa sự cẩn thận của con gái, theo sự gia nhập của Hoàng Phủ Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng, đám hán tử thô鄙 này cũng không còn ăn qua thức ăn tạm, một ngày ba bữa cũng đáp lại vô cùng tốt.

Cho nên cho tới bây giờ tuy rằng không tính là tình cảm sâu sắc nhưng loại giáp mặt bị người làm nhục, cũng khó thể chịu được!

Cái gọi là : Nhẫn nại nhất thời sóng yên biển lặng, lui một bước trời cao biển rộng!

Nhưng trên thực tế, người còn sống, nếu như không có chút tâm huyết, không có chút nóng nảy, dạng cuộc sống khiếm khuyết thật đúng là sống cũng như không!

Lông mi Hoàng Phủ Nguyệt thoáng dừng thẳng, liền thấy đại hồ tử liệu mạng nháy mắt với mình, trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng, không kiềm nổi trong lòng mềm nhũn ra, thầm nói : Quên đi, ta và Vũ Đồng tỷ chung quy chỉ là khách qua đường, nếu bởi vì đắc tội với đám người này, tương lai tiểu đội Toàn Phong chịu tội. Hoàng Phủ Nguyệt lạnh lùng nhìn thoáng qua Đỗ Vũ, mạnh mẽ chịu đựng không nói gì.

Đỗ Vũ ở bên kia căn bản cũng không nhìn về động thái bên này. Với hắn mà nói, đám người đại hồ tử căn bản là một đám rác rưởi! Một đám người luyện võ thực lực mạnh nhất chỉ là Kiếm Thần cảnh giới. Đối mặt với một đội người luyện võ Tiên Thiên tạo thành, hơn nữa một cao thủ Tu Luyện giả trung cấp như hắn dẫn đầu, căn bản là không có tư cách gì nói chuyện! Vừa rồi hắn nói cho mỗi người mười khối tinh thạch hạ phẩm, cũng căn bản không tính vào đám người đại hồ tử!

Lão tử có thể phái ra một người cũng có thể giết chết một đội người, còn muốn thứ tốt? Buồn cười!

Lúc này, hồ sâu cũng hoàn toàn sôi trào lên, vốn bọt nước nhỏ bắt đầu biến lớn, và từ bên trong cuộn cuộn bắn ra ngoài.

Ngoại trừ hơn hai mươi người Đỗ Vũ của Khuê Sơn phái, thì là một đội nhân mã ba mươi mấy người đang vây quanh người thanh niên, còn có một lão già cũng có hai mươi người bên cạnh, trừ những người đó ra, có bảy tám người đứng chung một chỗ, mặt cũng không chút thay đổi. Lúc này Đỗ Vũ tranh cãi với người thanh niên kia, những người này ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái, biểu tình của một đám hết sức bình tĩnh, chỉ nhìn chăm chăm mặt nước của hồ sâu.

Đỗ Vũ nhìn những người này, cười lạnh vài tiếng, thầm nói : Đừng tưởng ta nhìn không ra, lúc này các người tuy rằng không dùng mắt nhìn nhưng một đám lỗ tai như cỏ nghe được động tĩnh, vờ như cao thủ sao? Được ... Các người cũng không cho ta mặt mũi, vậy đừng trách ta cũng không cho các người mặt mũi!

Đại hồ tử nhìn thoáng qua người bên cạnh, nói với vẻ vô cùng chua xót :

-Chúng ta ... Chúng ta lui lại phía sau là được rồi.

Trong lòng mọi người đều có loại cảm giác sỉ nhục, nhưng không người nào nói, theo đại hồ tử lui lại trăm mét, thối lui đến trước một rừng cây nhỏ.

Đúng lúc này, trong nháy mắt trong hồ sâu kia phát sinh dị biến, một đám cột nước phóng lên cao, như đã trải qua áp lực cực lớn. Cột nước kia hướng thẳng lên trời, tư thế như sấm chớp đánh!

Lúc này, bốn nhóm nhân mã vây quanh hồ sâu kia đồng thời động, trên bầu trời bỗng nhiên nghe thấy một hồi tiếng binh khí va chạm nhau và tiếng hét to của người.

Trong đó Đỗ Vũ và người thanh niên kia cùng với lão già, còn có một người trung niên mặt đỏ trong một đội ngũ cấp thấp, đồng thời thân thể hướng tới thể nước trên trời cao.

Đám người đại hồ tử nhìn với vẻ vô cùng khản trương, trong lòng quên mất loại không vui vừa rồi, mắt thấy thể nước càng bay càng cao, sau đó bốn người kia càng đuổi càng nhanh!

Lúc này mới có thể nhìn thấy ai cao ai thấp. Tốc độ của bốn người kia không ngờ không kém mấy!

Trong lòng Đỗ Vũ cũng kinh hãi vô cùng. Vốn tưởng rằng mình nhất định là người mạnh nhất trong các nhóm này, khiến cho hắn không tưởng được rằng, người thanh niên này không ngờ cũng không khác biệt với mình.

Mẹ nó, nhất định là có đan dược rót vào! Đỗ Vũ nghĩ trong lòng.

Mắt thấy bốn người này đuổi theo thể nước kia, mà thể nước ở trên trời cao vẽ ra một đường cong duyên dáng, không ngờ hướng về phía đám người đại hồ tử, một đường xông thẳng tới!

Bốn người trong không trung cùng mắng một câu trong lòng, lại xông về phía đám người đại hồ tử.

Đám người đại hồ tử đều ngu ngơ tại chỗ, thậm chí không phản ứng được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy một luồng hào quang bảy màu chợt lóe lên, xoạt một chút tiến vào trong lòng Hoàng Phủ Nguyệt, sau đó chợt nghe thấy rầm một tiếng nước. Ngay sau đó cùng một lúc rơi xuống trước người Hoàng Phủ Nguyệt.

-Đưa đây!

Đỗ Vũ và người thanh niên kia cùng nói, đồng thời quay về phía Hoàng Phủ Nguyệt nói.

Tuy nhiên sau đó người thanh niên kia nói thêm một câu :

-Muội tử, thứ này cho ta thì ta sẽ cho nàng mười khối tinh thạch thượng phẩm!

Lúc này đám người đại hồ tử trong giây lát mới phản ứng lại, bảo vật kia ...Không ngờ ... Không ngờ tới tay Hoàng Tiểu Nguyệt?

Hoàng Tiểu Nguyệt là tên giả của Hoàng Phủ Nguyệt.

Mà ngay sau đó, những đám người này không kiềm nổi trái lại còn hút một ngụm lương khí, đồng thời trong lòng không kiềm nổi sinh ra loại cảm xúc hâm mộ mãnh liệt, nhìn Hoàng Phủ Nguyệt, thầm nói :

Đây mới chân chính là phát tài nha!

Mười khối tinh thạch thượng phẩm, đây là khái niệm gì? Một khối tinh thạch thượng phẩm tương đương với mười vạn khối tinh thạch hạ phẩm, đủ cho người luyện võ như đại hồ tử tu luyện trong thời gian năm sáu vạn năm.

Năm sáu vạn năm, nhiều tinh thạch như vậy ... Cho dù là người phế tài, cũng có thể đột phá đến cảnh giới Tu Luyện giả?

Trong Thánh Vực, có càng nhiều người luyện võ cũng không phải không thể đạt được cảnh giới rất cao, thực sự bọn họ không đủ tinh thạch để tiến hành tu luyện! Cho nên mới ủy thân vào gia tộc lớn, trong thế lực lớn, cho người ta làm việc để đổi được thù lao tiến hành tu luyện.

Một bảo vật không biết là thứ gì, lại có thể làm cho đám người tiểu đội Toàn Phong xông tới Tiên Thiên cao cấp? Đại hồ tử nghĩ trong lòng, trong mắt mang theo vẻ hâm mộ, nói :

-Tiểu Nguyệt, mau đáp ứng hắn, nàng không thể bảo vệ được thứ này!

Mà lúc này Hoàng Phủ Nguyệt cũng có chút sợ hãi, nghĩ đến rách da đầu nàng cũng không nghĩ tới, không ngờ thứ này rơi vào trong tay mình. Nàng nâng cổ tay lên, trên cổ tay rõ ràng xuất hiện một vòng tay bảy màu trong suốt lấp lánh! Hào quang bảy màu lưu động trên đó, thoát nhìn giống như ảo như thực, chỉ liếc mắt một cái, Hoàng Phủ Nguyệt liền thích thứ này rất nhiều, đồng thời trong lòng còn có loại cảm giác huyết mạch tương liên!

Lúc này, Đỗ Vũ nhìn Hoàng Phủ Nguyệt, nghiêng rằng nghiêng lợi nói :

-Tiểu cô nương, đưa cho ta thứ này, ta cho nàng hai mươi khối tinh thạch thượng phẩm!

Lúc này người thanh niên kia cười lạnh nhìn Đỗ Vũ, nhẹ nói :

-Một trăm khối!

-Ngươi ... Ngươi đây thật tình muốn đổi nghịch với Khuê Sơn phái sao?

Đỗ Vũ lạnh lùng nhìn người thanh niên này, chậm rãi nói :

-Hiện tại hối hận còn kịp!

Người thanh niên kia ngửa mặt lên trời cười lớn, giống như nghe thấy chuyện buồn cười, cười xong rồi nhìn Đỗ Vũ nói :

-Họ Đỗ, đầu óc người có phải có vấn đề không? Bảo vật này rõ ràng là bảo vật cao cấp tự chọn chủ. Lúc này vị lão nhân kia nói đúng, có thể nắm giữ, thiếu gia nhiều tiền, cũng là một loại năng lực! Người có bản lĩnh ra giá đi, khiến thiếu gia ta không thể lên giá thì thôi? Ha, không phải người muốn giết tiểu cô nương này chứ? Quá khứ Khuê Sơn phái các người tuy rằng có thể cũng không làm ít chuyện nhưng hôm nay làm trò trước mặt các lộ anh hùng, làm như vậy không khỏi có chút quá kém rồi?

Đỗ Vũ bị người thanh niên này sỉ nhục tới xanh cả mặt, ánh mắt loé lên nhìn đám thủ vệ phía sau người thanh niên này, thoát nhìn cũng có vẻ thực lực cũng không yếu, trong nháy mắt vừa rồi cũng có người giao thủ vài lần ngăn ngừa, có thể cảm giác được thực lực của nhóm người này cũng không kém với bên mình.

Hơn nữa, người ta biết mình mà vẻ mặt không hoảng sợ, tuy rằng không biết bọn họ có giả vờ hay không nhưng mình không biết nội tình của đối phương, hiện tại thực sự có chút thiệt thòi,

Hắn không kiềm nổi cắn chắc rằng, đường chủ của Hồ Uy đường đang bế quan hơn ba mươi năm, nghe nói rất có thể đột phá tới cảnh giới Đại Viên Mãn. Nếu như thực sự đột phá tới cảnh giới Đại Viên Mãn như vậy từ nay về sau, phỏng chừng sẽ tiến vào trường lão hội của Khuê Sơn phái. Đến lúc đó trong các phó đường của Hồ Uy đường chắc chắn có một hồi cạnh tranh. Nếu mình có thể có được bảo vật này thì sẽ nhất định lưu lại ấn tượng ở trong lòng chưong môn!

Nghĩ vậy, Đỗ Vũ âm thầm cắn chắc rằng, nói :

-Ta xuất ra hai trăm khối tinh thạch thượng phẩm!

Miệng vừa nói, trong lòng cũng rướm máu, đây là hơn phân nửa tinh thạch thượng phẩm mà hắn dùng các loại phương pháp thu vào trong tay trong mấy ngàn năm! Trên tay hắn tổng cộng cũng chỉ có hơn hai trăm tám mươi khối! Đối với rất nhiều người luyện võ trong Thánh Vực mà nói, Đỗ Vũ hắn đã giàu có kinh người! Bởi vậy cũng có thể nhìn ra được, người quản lý có thể đảm nhiệm cao tăng ở một môn phái lớn, có bao nhiêu lợi thế.

Người thanh niên kia có chút không ngờ nhìn thoáng qua Đỗ Vũ, chịu trả giá hai trăm khối tinh thạch thượng phẩm cho một bảo vật không biết công hiệu ra sao, đủ thấy quyết tâm của đối phương với tình thế bắt buộc này. Hắn vốn chỉ khó chịu với loại khẩu khí kiêu ngạo không chịu được của Đỗ Vũ. Tuy rằng bảo vật này thoát nhìn là vật tốt, tuy nhiên nó hoá thành một cái vòng tay, mang ở trên cổ tay cô bé xấu kia ... Đường như cũng chưa chắc có công hiệu!

Hàng năm Thánh Vực cũng đã khai quật một số bảo vật, bảo vật được người chào đón nhất chính là các loại vũ khí, trong đó kiếm thì chiếm đa số. Hơn phân nửa bảo kiếm được khai quật đều có được một số công năng không ai biết, như Liệt Thiên kiếm trong tay Lăng Tiêu, tốc độ bản thân kiếm cực nhanh, hơn nữa ở trong lần đại hội Nam châu đó, có phát tán ra chuyện Liệt Thiên kiếm có kiếm linh.

Ngoại trừ vũ khí có thể có các loại khí vật, tỷ như lò luyện đan, lệnh bài, bàn tính, thậm chí còn có lược mà con gái dùng chải đầu, phỏng chừng là vật ưa thích của từng nữ thần tại Thần giới ... Những thứ này cũng thường xuyên được phát hiện có một chút công hiệu thần kỳ, nhưng có càng nhiều vật mà người trong Thánh Vực không phát hiện được tác dụng của chúng, căn bản chúng nó không có tác dụng ... Tóm lại, ngoại trừ bảo vật vũ khí còn phần lớn là rác rưởi.

Ít nhất mọi người trong Thánh Vực đều cho là như vậy!

Bởi vì lực nhận thức của bọn họ, cho dù là Thần thì cũng sẽ ngạc nhiên những vật nhỏ này có chút cổ quái? Những vật yêu thích nhỏ này tuy rằng là vật của thần nhưng cũng chưa chắc có tác dụng! Cho nên, người thanh niên này nhìn thoáng qua Đỗ Vũ, cười một tiếng, sau đó nói :

-Tài sản của Đỗ phó đường chủ kinh người, tại hạ bất lực, hắc hắc, những thứ này là của người!

Khí huyết trong lòng Đỗ Vũ bốc lên một trận, trong lòng không kiềm nổi mắng người thanh niên này nhiều chuyện. Nếu không phải người đưa cây chặn ngang thì bảo vật này ... Đã sớm là của Đỗ Vũ ta! Hiện tại

làm cho ta phải trả một cái giá hai trăm khối tinh thạch thượng phẩm, sắc mặt Đỗ Vũ không tốt nhìn cô bé xấu này, thầm nói : Trước giả vờ cho nàng tinh thạch, sau đó âm thầm đi theo nàng, nếu như thức thời, lưu lại cho nàng hai mươi khối ... Không, hai mươi khối cũng đã quá nhiều! Lưu lại cho nàng mười khối tinh thạch thượng phẩm, nếu như không thức thời ... Hừ!

Khi hai người Đỗ Vũ và người thanh niên này đàm luận về quyền sở hữu vòng tay này, nhìn mặt của Hoàng Phủ Nguyệt, tuy nhiên hai người không hỏi qua ý tứ của Hoàng Phủ Nguyệt một câu. Trong lòng hai người cô bé xấu kia căn bản là không có tư cách nói chuyện!

Cũng không biết nàng là thứ chó ngáp phải ruồi, không ngờ bảo vật này rơi vào trong tay nàng nhưng rất hiển nhiên bốn nhóm nhân mã này, ai chiếm được vòng tay này có lẽ mới có khả năng, chỉ duy nhất những đám phế vật không có thực lực gì, không có tư cách nhất để có được bảo vật này!

Không có thực lực, hành động của người mang trọng bảo căn bản là tìm chết, thậm chí Đỗ Vũ cảm thấy nhân phẩm của mình rất cao thượng. Nếu đối phương nghe lời thì mình sẽ không giết đám bọn họ.

Lúc này, hai nhóm nhân mã kia cũng đã lui qua một bên, những người có số người ít nhất mắt lạnh nhìn bên này, lại không có ý rời khỏi, cũng không có hành động tham dự.

Mà lão già kia thì mang theo một đám người, lui về phía bên kia, cũng đứng ở đó xem náo nhiệt. Cho dù không chiếm được loại bảo vật này thì có thể kiến thức một lần cũng tốt.

Thực lực không đủ hùng mạnh, không chiếm được bảo vật thì không nói, bỗng dưng đắc tội với loại danh môn đại phái như Khuê Sơn phái thì không đáng chút nào.

Đỗ Vũ thấy không ai tranh giành với mình, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Nguyệt, hơi hơi nhíu mày, không kiềm nổi lại nghĩ : Như thế nào xấu như vậy? Đáng tiếc cho đáng người như vậy! Trong lòng nghĩ, nhưng miệng thần nhiên nói :

-Tiền cô nương, trên người ta không mang nhiều tinh thạch thượng phẩm như vậy, nếu được cô đi theo ta một chuyến, như thế nào?

-Ha ha ha ha!

Bỗng nhiên người thanh niên kia cười rộ lên điên cuồng.

Đỗ Vũ lạnh lùng nhìn thoáng qua người thanh niên kia, trong lòng nhớ kỹ bộ dáng của hắn : Người không nên kiêu ngạo, ta sẽ nhớ kỹ người!

Người thanh niên kia thấy Đỗ Vũ không phản ứng với hắn, ngoảnh đầu lại lớn tiếng nói :

-Thực là có ý tứ nha! Đường đường phó đường chủ của Khuê Sơn phái không ngờ lại làm trò gạ người! Cho người ta đi theo người sao? Người coi người ta như con nít ba tuổi sao? Thật đúng là buồn cười nha!

Đỗ Vũ đã quyết định sau này nhất định không buông tha người thanh niên chuyên đối nghịch với mình, cũng cười lạnh nói :

-Đây là chuyện giữa ta và nàng, ngươi không nên quản?

Đồng thời Đỗ Vũ cũng có chút kiêng kị với thực lực của đối phương, không giống như vẻ không khách khí với đám người đại hồ tử, trực tiếp mắng cút đi.

Lúc này Hoàng Phủ Nguyệt ngẩng đầu, trên khuôn mặt xấu xí không có một chút biểu cảm nào, một đôi mắt tinh thuần không dao động nói :

-Ta đã lúc nào nói là muốn trao đổi với ngươi? Thậm chí Đỗ Vũ có loại cảm giác muốn học máu, lão tử đang gặp hạn sao? Làm sao mà tùy tiện một người cũng dám nói với ta như vậy? Hay là nói, năm nay người không biết sống chết quá nhiều, mình chẳng muốn động thủ, vậy mà muốn mình trợ giúp xuất thủ sao?

Thật là khinh người quá đáng!

Trong lúc nhất thời Đỗ Vũ có loại kích động muốn xuất thủ bóp chết cô bé xấu xí vô cùng, nếu như không có nhiều người nhìn ... Hắn mạnh mẽ chịu đựng lửa giận trong lòng, nén sự kích động nói với Hoàng Phủ Nguyệt :

-Tiểu cô nương, cô không thể giữ được vật này! Cô nên hỏi người trong đội ngũ của cô xem. Cô còn trẻ, tương lai con đường phải đi còn rất dài! Nếu cô cầm hai trăm khối tinh thạch thượng phẩm, cô có thể thoải mái mua một viên Trú Nhan đan để ăn. Thứ kia chẳng những có thể giữ dung mạo của cô mà còn có thể thay đổi dung mạo, khiến cô có thể biến thành một mỹ nữ tuyệt sắc!

Mí mắt Hoàng Phủ Nguyệt sụp xuống, mạnh mẽ kiềm lại ý cười trong lòng, nói với ta về Trú Nhan đan sao? Trong nhãn của bà cô còn có hơn một ngàn viên!

Lúc này người thanh niên ở một bên nói :

-Tiểu cô nương, khí tiết tốt! Đừng nghe người này lừa! Tuy rằng Trú Nhan đan rất quý nhưng không đến mức mua một viên hai trăm khối tinh thạch thượng phẩm! Nếu không cô hãy gia nhập chúng ta đi, ta đưa cô một viên miễn phí, và còn có thể bảo hộ cho cô, ha ha!

Người thanh niên này nói xong, không kiềm nổi cười ha ha, giống như là đối nghịch với Đỗ Vũ, giống như làm cho nàng vô cùng vui vẻ.

Hoàng Phủ Nguyệt ngẩng đầu, trong mắt bắn ra hào quang e thẹn, giọng nói có chút sắc bén :

-Lời của người có ý gì? Bỏn cô nương không phải mỹ nữ sao? Cũng do người nhìn không ra thôi!

Hì hì!

Tám chín mươi người ở nơi này, ngoại trừ chính Hoàng Phủ Nguyệt, và Thượng Quan Vũ Đồng mạnh mẽ chế ý cười, còn những người khác đều bị những lời nói của Hoàng Phủ Nguyệt kinh động như hoá đá, đứng tại chỗ trợn mắt há hốc mồm, sau đó truyền đến một hồi tiếng cười.

Người thanh niên kia cười quá mức khoa trương, không giấu diếm chút nào, cười đến ngã nghiêng, còn cười to quỳ rạp dẫm trên mặt đất.

Đỗ Vũ cũng bị những lời nói của Hoàng Phủ Nguyệt khiến cho khuôn mặt vừa xanh vừa đỏ, sau đó hai mắt loé sáng, lạnh lùng nhìn Hoàng Phủ Nguyệt, cả giận nói :

-Cô dám đùa giỡn với ta sao? Cô xấu như quỷ, nhìn không gặp ác mộng cũng là tổ tiên tích đức, không ngờ cô cũng dám nói mình là mỹ nữ? Cho dù đầu heo cũng đẹp hơn cô gấp trăm ngàn lần!

Nói xong cả người bùng lên khí tức vô cùng hùng mạnh, sau đó dời ánh mắt về phía đại hồ tử ngấn ngơ, lạnh lùng nói :

-Hiện tại người ... Có muốn khuyên người của người hay không? Đừng tự mình muốn chết!

Trong nháy mắt đại hồ tử phản ứng lại, mặc dù hắn rất muốn nói không ở trong lòng ra cho Đỗ Vũ nhưng luồng tinh thần uy áp vô cùng hùng mạnh của đối phương ép tới hắn gần như ngay cả thở dốc cũng cố hết sức. Lúc này, thậm chí đại hồ tử không có tinh lực để suy nghĩ vì sao cô bé yếu ớt như Hoàng Tiểu Nguyệt không ngờ không có một chút phản ứng khi đối mặt với loại tinh thần uy áp hùng mạnh này chứ?

-Tiểu ... Tiểu Nguyệt, cho bọn họ đi.

Đại hồ tử chậm rãi nói với vẻ xấu hổ :

-Nói thật, vật này ở trên tay cô là tai hoạ. Tiểu Nguyệt nghe lời của đại ca, trao đổi với hắn đi! Đỗ đường chủ ... Người ta là đường chủ của Khuê Sơn phái. Khuê Sơn phái là danh môn đại phái ở Trung châu ta, nói chuyện sẽ giữ lời hứa. Hôm nay còn có nhiều anh hùng hảo hán ở đây, nhìn bọn họ, cũng có thể làm chứng cho cô, đại ca cam đoan ... Mọi người sau này sẽ sống thật tốt!

Tuy rằng thực lực đại hồ tử không mạnh nhưng đầu óc thì không có vấn đề. Lời này nói ra ngay cả người thanh niên kia cũng không kiềm nổi mà trong lòng trầm trồ khen. Nếu sau này có ngày cô bé xấu này gặp bất hạnh thì danh tiếng của Đỗ Vũ coi như bị huỷ! Cho dù không phải hắn giết thì ai sẽ quan tâm chuyện đó chứ?

Sắc mặt Đỗ Vũ xanh mét, mạnh mẽ gật gật đầu, nói :

-Ta nói ... Tự nhiên sẽ giữ lời! Tiểu cô nương, cô theo ta đi lấy tinh thạch, chúng ta đi thôi!

-Không.

Hoàng Phủ Nguyệt hơi khẽ cau mày, nói với vẻ hờ hững :

-Người cho mình là ai, muốn ép buộc ta sao? Người không xứng!

thanhtu121

563. Chương 503 : Bắt Đầu Cường Thế

Sau khi nói xong, toàn trường im lặng, đương nhiên hầu như mọi người đều cho rằng cô bé xấu không biết phân biệt này ... Chết chắc rồi!

Đỗ Vũ ngửa mặt lên trời cười to, một luồng tinh thần uy áp vô cùng khổng lồ áp bách về phía Hoàng Phủ Nguyệt, đồng thời trong miệng giậm dữ hét lên :

-Do cô muốn chết, đừng trách ta! Hôm nay ai dám ngăn cản ta thì kẻ đó đang đối nghịch với Khuê Sơn phái !

Ngay cả người thanh niên kia cũng không lấy cố nhúng tay vào chuyện này. Hơn nữa, chuyện tới bước này rồi hẳn cũng không có cách nào nhúng tay vào. Mặc dù hẳn chướng mắt với người kiêu ngạo ứng ngịch như Đỗ Vũ nhưng trong lòng người thanh niên này cũng không tán thành với hành động của cô bé xấu này, quả thực là một kẻ chán sống!

Cô cũng không nhìn lại thực lực của mình, có thực lực kiêu ngạo mới thật sự là kiêu ngạo, còn không có thực lực mà kiêu ngạo thì đó là đồ ngốc!

Cho nên ngay trong nháy mắt Đỗ Vũ bùng nổ, thân hình người thanh niên vô cùng lý trí này lướt về phía sau, khoe miệng nổi lên một chút ý cười cổ quái, thậm chí nói : Đúng lúc ngươi giết nàng, ta sẽ nhân cơ hội này cướp vật này. Ác danh giết người đoạt bảo này đều đặt lên lưng phó đường chủ rồi!

Lúc này đám người đại hồ tử không kịp khuyên bảo Hoàng Phủ Nguyệt, trong lòng thậm chí ngay cả ý niệm trách Hoàng Phủ Nguyệt thức thời trong đầu không cũng không có. Ngay trong quá trình sơi chỉ treo chuông, cả người đại hồ tử bùng lên khí thế vô cùng hùng mạnh, che ở trước người Hoàng Phủ Nguyệt, hét lớn :

-Cô chạy mau!

Thời điểm này, mới thấy nhân tính!

Thật ra thế gian này càng có nhiều người thường được tạo ra trong thế giới này, bất kể là Nhân giới cũng được, Thánh Vực cũng được. Người thường sống trong cuộc sống bình thường thông thường không hiển ra một chút điểm chớp giật này. Chỉ có loại thời điểm trong lúc nguy cấp này, thậm chí không kịp suy nghĩ gì, Hoàng Phủ Nguyệt nao nao, trong lòng dâng lên một niềm cảm động.

Đại hồ tử này là người tốt!

Chỉ thấy sau khi bụi tan đi, cây đại thụ kia không ngờ bắt đầu tự cháy! Một nguồn lửa bảy màu giống như dâng lên từ trong cây đại thụ, chỉ trong nháy mắt đã đốt cây đại thụ kia thành tro bụi!

Mà một vùng cây cỏ xung quanh cây đại thụ kia, cũng không có chút ảnh hưởng!

Lăng Tiêu nhìn Hoàng Phủ Nguyệt, hưng phấn cười nói :

-Là một món bảo vật!

thanhtu121

565. Chương 505: Truyền Đạo

-Nó nhất định là một rồi!

Lăng Tiêu nhẹ cười nói :

-Nàng thử truyền chân nguyên vào trong vòng tay , nhìn biến hóa của nó.

Hoàng Phủ Nguyệt nghe xong, tập hợp một lượng lớn chân nguyên lên trên cổ tay, sau đó cảm giác chiếc vòng trên cổ tay dường như vô cùng hưng phấn, đang liều mạng hấp thu chân nguyên của Hoàng Phủ Nguyệt.

Hoàng Phủ Nguyệt bất ngờ không kịp đề phòng, lập tức chân nguyên giống như một dòng chảy bị vòng tay bảy màu này hút đi, sắc mặt của nàng lập tức trở nên tái nhợt.

Lăng Tiêu lập tức phát hiện tình huống không tốt, một tay đặt lên trên cổ tay của Hoàng Phủ Nguyệt, chân nguyên trong cơ thể chuyển hóa thành tiên lực, lập tức chặt đứt chân nguyên của Hoàng Phủ Nguyệt, sau đó tiên lực này theo đó mà tiến vào trong cơ thể của Hoàng Phủ Nguyệt. Hai người tu cùng công pháp nên luồng lực lượng này cũng không bị bài xích gì.

Lăng Tiêu đồng thời nhìn chiếc vòng trên cổ tay của Hoàng Phủ Nguyệt, nói với giọng điệu vô cùng lạnh giá :

-Một vật khá lớn mật! Chờ ta luyện hóa người!

Nói xong tháo chiếc vòng trên tay của Hoàng Phủ Nguyệt xuống.

-Lăng Tiêu ... Đờng.

Hoàng Phủ Nguyệt vừa mới tổn thất năng lượng và nháy mắt được tiên lực của Lăng Tiêu bổ sung đầy lại, trong mắt khôi phục lại thần thái, dịu dàng nói :

-Chẳng qua là đã rất lâu rồi nó chưa có được năng lượng tinh thuần như vậy nên liền quên hết tất cả. Nó nói nó cũng không dám nữa, giờ tha cho nó đi!

Khi Hoàng Phủ Nguyệt nói chuyện, hào quang bảy màu trên vòng tay bảy màu lúc sáng lúc mờ, sau đó dần dần ảm đạm xuống, khiến cho người ta có loại cảm giác vô cùng đáng thương.

Lăng Tiêu không kiềm nổi cười mắng :

-Vật nhỏ này linh tính cũng khá mạnh!

Nói xong vẫy tay một cái, thu lại Huyền Thiên lệnh bài. Bởi vì ở trước mặt những người ngoài, nhưng luồng khí tức hủy diệt đến từ viễn cổ trên thân Huyền Thiên, khiến cho vòng tay bảy màu này hoảng sợ vạn phần, cũng bất chấp làm ra vẻ, bộc phát ra hào quang bảy màu chói mắt, đồng thời luồng uy thế thật lớn kia bức đám người đại hồ tử kia liên tục lui về phía sau!

Từng trận gió lạnh trên không trung thổi tắt toàn bộ lửa trại đang đốt lên mãnh liệt, than lửa thì bay ra ngoài.

-Đừng dọa nó nữa.

Lăng Tiêu nói với Huyền Thiên trong đầu.

-Ai dọa nó?

Trong giọng nói của Huyền Thiên mang theo vẻ tham lam mãnh liệt :

-Vật này mới thực sự là bảo vật nha! Thậm chí có thể làm cho ta khôi phục lại một phần mười năng lượng! Đến lúc đó năng lực của bản tôn sẽ khiến người kinh ngạc!

-Nó là của lão bà ta.

Lăng Tiêu hừ lạnh một tiếng trong đầu :

-Nếu người muốn thì sau này còn có cơ hội đấy!

Huyền Thiên hừ một tiếng bất mãn, thu uy thế lại, mà chiếc vòng bảy màu trên cổ tay của Hoàng Phủ Nguyệt giống như là bị khiếp sợ, hào quang lưu chuyển trên đó hoàn toàn biến mất, lộ ra bản thể thật sự, một chiếc vòng tay trong suốt xanh biếc.

Cảnh tượng trước mặt khiến cho đám người đại hồ tử trợn mắt há hốc miệng, thậm chí còn đánh mất năng lực tự hồi, một đám đứng đó cũng không nhúc nhích.

Thượng Quan Vũ Đồng nhìn Lăng Tiêu với đôi mắt xinh đẹp, sớm đã biết Lăng Tiêu ẩn dấu vô số bí mật sâu nhưng khi biết và tận mắt nhìn thấy thì hiệu quả hoàn toàn bất đồng. Thượng Quan Vũ Đồng nhìn Hoàng Phủ Nguyệt, không kiềm nổi cười nói :

-Hoàng Phủ muội muội thật sự rất may mắn, khiến người ta hâm mộ nha.

Hoàng Phủ Nguyệt ngẩng đầu, đám phụ nữ bên cạnh Lăng Tiêu, ngoại trừ Isa và Phong Linh còn có thể tương đối đan thuần một chút, còn những người khác không phải là thông minh muốn chết sao? Cũng cười nói :

-Bảo vật được tìm tiếp theo chính là của Thượng Quan tỷ tỷ.

Có một sự việc như vậy xen vào, dọc theo đường đi đám người đại hồ tử có lòng kính sợ với Lăng Tiêu nhiều hơn. Bởi vì mang theo họ nên tốc độ đi đường cũng không tính là nhanh. Đúng lúc Lăng Tiêu lợi dụng cơ hội này, kể lại một lượt cho hai nàng về những chuyện xảy ra gần đây.

Hoàng Phủ Nguyệt nghe xong, không kiềm nổi ngơ ngẩn nhìn Lăng Tiêu, nói :

-Chúng ta đã hiểu lầm chàng rồi, còn từng oán hận chàng không có liên lạc với chúng ta. Hóa ra là căn bản không có cách nào. Thật không ngờ người luyện võ có cảnh giới Kiếm Thánh trong Thánh Vực lại không có địa vị gì. Sớm biết như thế thì những cường giả Thánh cấp đã bá chủ một phương ở Nhân giới, còn có thể chọn phi thăng sao?

Thượng Quan Vũ Đồng ở một bên nói :

-Vấn vậy!

Sau đó hai mắt nhìn vào vùng núi ở phương xa, cười nói :

-Con người mãi theo đuổi không có điểm cuối! Cũng không phải nói người luyện võ Thánh cấp không đáng giá. Trong Thánh Vực này, càng có nhiều người bình thường giống như chúng ta! Ở trong mắt bọn họ, người luyện võ Thánh cấp cũng cao không thể với tới! Thậm chí ở trong lòng bọn họ có lẽ cũng không có chỗ bất đồng gì với người luyện võ có cảnh giới Đại Viên Mãn!

Lăng Tiêu gật gật đầu nói :

-Đây trái lại là sự thật, nguyên nhân vì họ truy cầu, cho nên mãi mãi cũng cảm thấy thực lực của mình không đủ. Hơn nữa, trong lòng đang theo đuổi trường sinh bất tử, cũng khiến cho tất cả mọi người đổ xô theo ... ..

Hoàng Phủ Nguyệt bỗng nhiên nhẹ giọng thì thầm : “Thường nga ứng hồi thâu linh dược, bích hải thanh thiên dạ dạ tâm”. Cũng không quản hai người có thể hiểu được nàng đang nói gì, thản nhiên cười, sau đó nói với Lăng Tiêu :

-Mặc kệ cầu cái gì, cả đời này chúng ta đều đã ở cạnh nhau!

... ..

Hôm nay Thục Sơn phái giảng đèn kết hoa, loại không khí vui mừng này cách nhau thật xa cũng có thể cảm giác được. Bởi vì hôm nay là ngày Lăng Tiêu mang đoàn người trở lại môn phái!

Bốn cô gái Diệp Tử, Nha Nha, Hoàng Phủ Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng gặp lại nhau, tự nhiên cũng kích động không ngừng, cùng nhau ôn lại chuyện không cần phải nói.

Danh tiếng đan dược của Thục Sơn phái vang dội, nhưng trên thực tế có rất nhiều người căn bản cũng không có gặp qua, càng đừng nói là sử dụng!

Bởi vì sản lượng đan dược của Thục Sơn phái cũng không nhiều như trong tưởng tượng. Lần này Lăng Tiêu trở về, cũng muốn hoàn toàn bế quan một đoạn thời gian, dùng thiên địa tài bảo được tồn trữ mấy năm nay, luyện chế một lượng lớn đan dược để hoàn toàn tạo ra thanh danh của Thục Sơn phái. Chỉ cần Thục Sơn phái dùng đan dược làm chủ để thâm nhập lòng người, như vậy tương lai có người muốn đến Thục Sơn phái gây phiền toái, đó có thể thực sự là sự tưởng tượng quá tốt rồi!

Lăng Tiêu cũng không ngại đặt thành quan hệ hợp tác với những thế lực lớn. Có một tầng bảo hộ này, bất kể mình vẫn là môn phái, cũng an toàn vô cùng.

Hoàng Phủ Nguyệt, một cô gái có được thiên phú kinh doanh cực cao, rốt cuộc thực sự có đất dụng võ. Tuy rằng Hạ Tuyết Ngọc cũng rất lợi hại nhưng về mặt kinh doanh, cũng không bằng Hoàng Phủ Nguyệt là người trong đầu có vô số ý tưởng.

Bên trong còn phát sinh một chuyện rất có ý tứ. Do hai người Hoàng Phủ Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng che dấu thân phận nên mãi cho đến khi sắp trở lại Thục Sơn phái, mới thu lại ngụy trang trên mặt. Hai tuyệt sắc giai nhân này xuất hiện ở trước mặt đám người đại hồ tử, khiến cho đám người đại hồ tử gần như bị các loại kỳ tích này chấn động chết lặng và hôn mê hoàn toàn.

Không nghĩ tới hai cô gái xấu cùng sống với họ trong một năm, không ngờ là đang dịch dung. Hơn nữa, còn quốc sắc thiên hương như thế, nhìn hai giai nhân trẻ đẹp, trong lòng đám người đại hồ tử chỉ có một ý niệm trong đầu : Cô gái như vậy mới xứng đôi với Lăng tông chủ!

Sau khi an bài tất cả những chuyện hỗn loạn này, thời gian một năm lại lặng lẽ trôi qua, năm tháng không thể để lại dấu vết trên mặt mọi người, nhưng để lại vô số ký ức trong lòng mọi người.

Một năm này đối với rất nhiều cường giả trong Thánh Vực mà nói, có thể không có bất đồng gì với ngày xưa, nhưng đối với Thục Sơn phái và những người liên quan đến Thục Sơn phái mà nói, cũng là một năm có ý nghĩ phi thường.

Thánh Vực rốt cuộc có bao nhiêu lớn?

Rất nhiều người cũng đang lo lắng vấn đề này. Đơn giản mà nói, cho dù là một người luyện võ có cảnh giới Đại Viên Mãn, phạm vi hoạt động của người đó, trong một đời người e rằng cũng sẽ không ra khỏi phạm vi của châu người đó!

Bởi vậy, đừng nói là giữa các châu, cho dù là các gia tộc cùng một châu, không hiểu nhau, không biết nhau cũng là chuyện vô cùng bình thường.

Có vài chuyện có thể nghe qua, biết một chút danh tiếng, nhưng đối với chi tiết gia tộc thì căn bản là hoàn toàn không biết gì cả!

Thậm chí có vài chuyện ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua. Mà ngay cả mình chủ Tư Đồ Dũng của liên minh Nam châu cũng tự nhận một điều : Cũng không phải tất cả môn phái gia tộc đều chấp nhận gia nhập liên minh Nam châu!

Có một số gia tộc ẩn tàng không xuất thế, thực lực của họ tương đối kinh người!

Cái gọi là thế lực cao nhất, thế lực cao cấp, trung cấp , thế lực nhỏ, từ trên ý nghĩ của bản chất mà nói, cũng không phải là một thế lực cao cấp thì hùng mạnh đến có thể tùy tiện tiêu diệt thế lực cao cấp hoặc trung cấp.

Bởi vì có một điểm rất đơn giản, người có thể giết người của ta thì ta đây cũng có thể giết chết người của người!

Diệt tộc ... Cho dù ở Nhân giới cũng không khác. Lấy sự cường thế của Lăng Tiêu năm đó ở Nhân giới, cũng bất quá là diệt đi những người có thực lực quá mạnh, lưu lại những người có thực lực như người thường.

Càng đừng nói là ở bên trong Thánh Vực, muốn hoàn toàn tiêu diệt một gia tộc hay là một môn phái, nói dễ hơn làm?

Chênh lệch giữa các thế lực đỉnh cấp và cao cấp cũng không phải là người đỉnh cấp lợi hại hơn cao cấp. Bởi vì cường giả tối cao có cảnh giới Đại Viên Mãn cũng không có nghĩ thuộc về thế lực đỉnh cao!

Chỉ có chút tương đối mà thôi, các thế lực đỉnh cấp rất dễ dàng bồi dưỡng ra người luyện võ cao cấp mà thôi. Hơn nữa, một thế lực đỉnh cấp, về sự phân bố thế lực, lực ảnh hưởng đối ngoại, về phương diện cơ sở kinh tế, đều cao hơn những thế lực cao cấp và trung cấp rất nhiều.

Điều này giống như cá lớn và các bé. Thật ra, cá lớn không dễ dàng dám đi ăn cá bé, nếu làm không tốt, cũng sẽ tiêu hóa không tốt, sau đó bị con cá lớn hơn thừa dịp yếu mà ăn vào!

Hiện tượng ảnh hưởng ngầm qua lại giữa các thế lực cũng vô cùng nghiêm trọng. Rút dây động rừng, giống như Đình gia đạt thành hiệp nghị với Lăng Tiêu. Cách Tương gia vô cùng xa xôi, nhưng vẫn cho con gái đi vào Tương gia, thậm chí còn là thê tử chính thất của gia chủ tương lai!

Dưới ảnh hưởng của quan hệ này, muốn Tương gia đối phó với Tương gia, hay là muốn Đình gia đối phó Tương gia, cũng là một chuyện có tính khả thi không lớn, như câu nói kia, trừ phi lợi ích có thể khiến người động tâm.

Cho nên, dưới tình thế lớn này, một thế lực mới phát muốn quật khởi thì có thể hiểu được độ khó của nó.

Mà mấy năm trước môn phái nhỏ như Thực Sơn phái đến tên còn chưa biết, gần như chỉ trong một đêm, không ngờ với một loại phương thức không thể tin nổi, nổi khắp toàn bộ Thánh Vực!

Thánh Vực Tây châu, Thánh Vực Đông châu, thậm chí ... Ngay cả Thánh Vực Bắc châu xa xôi ... cũng có thể vô tình nghe người ta nói về sự thần bí của Thực Sơn phái ở Nam châu kia, sau đó còn nói đan dược mà họ có thể luyện chế ra được có công hiệu như thế nào.

Trên thực tế, những người có miệng mồm ác nhất truyền ra, đừng nói là dùng hay gặp, bọn họ còn chưa thấy qua!

Mặc dù có vô số kẻ tri thức cười nhạo Thực Sơn phái nhưng không thể không nói, một môn phái nhỏ này dường như gặp kỳ tích, giống như một cây nhỏ sinh sống trên vách đá, với một loại phong thái ngạo nghễ nhỏ bé, cắm rễ ở trong Thánh Vực, và còn sống ngoan cường!

Sau khi Thượng Quan Vũ Đồng tiến vào Thánh Vực, tốc độ tu luyện càng nhanh hơn, mà năm đó nàng lấy bảo kiếm từ chỗ di tích thượng cổ mà tổ tiên lưu lại cho nàng. Sau khi tiến vào Thánh Vực, không ngờ cũng giống như một món bảo vật, lại có thể không ngừng trưởng thành. Hiện tại, so với thời kì còn ở Nhân giới uy lực của bảo kiếm kia đã tăng lên rất nhiều lần!

Thượng Quan Vũ Đồng nhận được sự thừa kế của tổ tiên nên tốc độ tu luyện cũng không chậm hơn những con cháu nhà giàu ăn đan dược trong Thánh Vực. Cho nên sau khi đoàn tụ cùng Lăng Tiêu, Thượng Quan Vũ Đồng không cần chịu khó vất vả như trước. Trước hết nàng liền tiến nhập trạng thái bế quan tu luyện.

Mà Hoàng Phủ Nguyệt thì không thanh nhàn như Thượng Quan Vũ Đồng. Sau khi giáp mặt cùng với Hạ Tuyết Ngọc, cũng không biết Hoàng Phủ Nguyệt dùng cách gì, khiến cho một cô gái rất kiêu ngạo như Hạ Tuyết Ngọc bội phục nàng sát đất. Cho nên, sau khi trở lại Thực Sơn phái, Hoàng Phủ Nguyệt liền cùng với Hạ Tuyết Ngọc đi ra ngoài.

Lúc này hạ Tuyết Ngọc dùng tên giả đã có chút danh tiếng ở Nam châu là Vân Tuyết. Rất nhiều người để được gặp người phát ngôn của phái Thực Sơn này, cũng đã dùng hết tâm tư, nhất là những gia tộc trước đây la mắng Hạ Tuyết Ngọc, e rằng chết cũng không nghĩ ra rằng, mỹ nữ cao ngạo có khí chất cao quý này không ngờ chính là “Cô gái đê tiện” mà năm đó bị vô số người mắng hủy hoại Tương Vân Sơn.

Suốt ngày Hoàng Phủ Nguyệt cứ mang khăn che mặt. Năm đó có rất nhiều thế lực gia tộc chú ý tới Lăng Tiêu, ai biết họ sẽ không chú ý tới nàng. Sau đó vẽ ra hình ảnh của nàng. Loại chuyện này cũng có khả năng không cao, nhưng phòng ngừa vạn nhất thì tốt hơn.

Vừa trải qua một năm mới ở Thánh Vực, Thực Sơn phái bắt đầu khai thác mạch khoáng tinh thạch kia với vẻ vô cùng khiêm tốn. Người chủ sự rõ ràng chính là quân sự nhỏ ở Âu Dương gia năm xưa, Lỗ Văn.

Lúc này, Lăng Tiêu cũng không đang trong trạng thái bế quan, mà còn cùng ngồi chung một chỗ với Lục Hải, còn có Bạch lão và một đám nhân viên cao tầng của Thực Sơn. Lăng Tiêu đang giảng đạo cho họ!

Cái gọi là đạt được là sư phụ, mơ hồ trong đám người này cũng gồm luôn Lục Hải, trong lòng cũng có một ý niệm trong đầu, tuy rằng tông chủ không có danh nghĩa thầy trò với chúng ta nhưng trên thực tế, về mỗi phương diện mà nói, những lực lượng trung kiên của Thực Sơn phái đều là đồ đệ của Lăng Tiêu hết!

Hơn nữa, Lăng Tiêu dùng một số lý lẽ để trình bày lý giải của hắn về kiếm thuật, lợi dụng một số tri thức của Thực Sơn kiếm phái, kết hợp với tình huống thực tế trong Thánh Vực, truyền thụ cho bọn họ không biết bao nhiêu tri thức vượt lên trên Thánh Vực, khiến cho những lực lượng trung kiên, mặc dù về mặt tu vi cũng không nâng lên quá lớn nhưng về mặt lý giải tu luyện đối với người luyện võ thì vượt xa đám người trong Thánh Vực!

Thậm chí ngay cả cường giả chí cường có cảnh giới Đại Viên Mãn, về một số phương diện, cũng chưa chắc có thể vượt qua họ!

Lúc xưa không thể lý giải những thứ này nhưng trải qua những giải thích của Lăng Tiêu thì họ lập tức có cảm giác hiểu ra. Về mặt ý nghĩa chân chính, lần đầu tiên Lăng Tiêu giảng đạo trong Thánh Vực, có thể nói, tạo ra được thành công quá lớn.

Cho dù những ngày về sau những người này rời khỏi Thực Sơn phái để thành lập thế lực của mình, cũng mãi mãi không quên, người thanh niên thần kì vĩ đại đó đã mở ra cánh cửa tu luyện cho bọn họ, dẫn đường tu luyện cho bọn họ.

thanhtu121

566. Chương 506: Ngộ Đạo

Lục Hải nói với vẻ mặt cung kính. Đám người Bạch lão cũng đều phụ họa theo.

Lăng Tiêu nghe xong trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt cười khổ, thầm nhủ nếu thực sự bị tổ sư gia biết, phỏng chừng người sẽ từ tiên giới đuổi giết tới đây mất! Nghĩ vậy, Lăng Tiêu khẩn trương lắc đầu nói:

- Không thể như thế!

Nói xong, Lăng Tiêu nhìn mọi người, nói tiếp:

- Tuy rằng không hỏi nhưng các người nhất định đều rất ngạc nhiên, những bản lĩnh này của ta là từ đâu mà có? Phải biết rằng, ta chẳng những xuất thân từ gia đình quý tộc bình thường ở nhân giới, thậm chí còn là một người bị Thiên Mạch không có tiền đồ gì trên võ đạo!

Mọi người gật gật đầu, đoạn lịch sử này của tông chủ đại nhân căn bản không phải là điều gì bí mật, chỉ cần người hơi hiểu biết về Lăng Tiêu một chút đều biết. Càng ngày càng có nhiều người trong Thánh Vực thích dùng những kinh nghiệm mà Lăng Tiêu đã trải qua để giáo dục con cháu mình.

Nhưng Lăng Tiêu rốt cục làm thế nào mà đạt được năng lực đó? Cho tới nay, đây vẫn là một điều bí ẩn rất lớn, làm vô số người đều tò mò.

Cho nên, khi Lăng Tiêu nói ra điều này, tất cả mọi người đều tập trung tinh thần nhìn hắn, ngay cả Thượng Quan Vũ Đồng và Nha Nha cùng với Diệp Tử ở phía sau cũng không kìm nổi vẻn tai lên.

Trong những người này, hiểu biết về Lăng Tiêu nhất chính là Diệp Tử và Thượng Quan Vũ Đồng, nhưng thực ra cũng hoàn toàn không biết gì về bản lĩnh thần bí đó của Lăng Tiêu. Tuy rằng Diệp Tử biết nhiều hơn người khác một chút, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi.

Trong phòng bỗng nhiên an tĩnh lại, tới mức kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Lăng Tiêu khẽ cười nói:

- Năm đó bởi vì ta là người bị Thiên Mạch, liền thường xuyên ảo tưởng, nếu có thể được như những người bình thường, có thể tu luyện kiếm kỹ, cũng có thể trở thành một Ma Kiếm Sĩ hùng mạnh, thậm chí là Ma Kiếm Sư, thật là tốt biết bao.

Khi Lăng Tiêu nói ra những điều này, Diệp Tử và Thượng Quan Vũ Đồng đều tỏ vẻ hồi tưởng lại. Các nàng gần như đều đã quên, năm đó các nàng cũng đã từng mơ ước hướng tới cảnh giới đó.

Mà Lục Hải và Bạch lão cùng với đám người Tương Vân Sơn, Vương Chân đều lộ vẻ không thể tin nổi. Không thể tưởng tượng được, tông chủ có thực lực sâu không lường nổi trước mặt lại từng có ý nghĩ ngây thơ như vậy.

Lăng Tiêu nói tiếp:

- Có một lần, ta có một giấc mộng thật dài! Trong mộng, ta lại chuyển thế, sinh ra ở một địa phương cùng loại với Thánh Vực, nơi đó tất cả đều là người tu luyện có thực lực mạnh mẽ! Đương nhiên, những người tu luyện này đều không phải là người tu luyện như bên trong Thánh Vực, mà là những người tu luyện cầu trường sinh chân chính, lấy thiên địa linh khí làm cơ sở!

- Ồ!

Mọi người phát ra một trận thanh âm ngạc nhiên thán phục, cả đám càng thêm ngưng thần, hận không thể nhớ kỹ từng chữ, từng biểu tình của Lăng Tiêu, bởi vì những gì Lăng Tiêu nói rất có thể sẽ cực kỳ có ích đối với việc tu luyện của họ.

Lăng Tiêu nói xong, ánh mắt Diệp Tử hơi hơi lóe ra. Trải qua sự tập trung tinh thần vừa rồi, trình độ tu luyện của nàng thậm chí lại nâng cao thêm một chút. Nàng biết rằng, điều này hoàn toàn là do việc nàng vừa vô cùng tập trung vào câu chuyện mà Lăng Tiêu kể.

Nàng nghĩ rằng chỉ một mình nàng biết, nhưng trên thực tế là hai người, mà người kia là Hoàng Phủ Nguyệt. Tuy nhiên lúc này Hoàng Phủ Nguyệt cũng không ở trên núi.

Trong lòng Diệp Tử vô cùng kích động, rốt cục cũng biết được những gì phu quân đã trải qua.

Cho tới nay, nàng vẫn cảm giác vô cùng rõ ràng: Mặc dù phu quân đối xử với nàng cực kỳ tốt, cũng toàn tâm toàn ý yêu nàng, bảo hộ nàng, nhưng trong lòng hẳn lại thủy chung có một địa phương không ai có thể dung nhập được. Khi thấy hẳn đứng một mình trong góc, ngẩn người nhìn về phía xa xa, chính là những lúc như vậy, Diệp Tử mới chính thức hiểu được phu quân mình, cảm giác được trong lòng hẳn nhất định có vô số sự tình, lại không thể nói ra, chỉ có thể một mình chịu đựng.

Dường như có liên hệ tâm linh, Lăng Tiêu khẽ mỉm cười nhìn thoáng qua Diệp Tử, sau đó nói tiếp:

- Khi đó ta trở thành một đệ tử của môn phái, bắt đầu tu luyện từ đầu. Ở đó, mỗi một cảnh giới nâng cao lên đều có tên riêng của nó, khác hẳn với Thánh Vực. Trong mộng, sư tôn đại nhân Thục Sơn phái của ta đã truyền thụ cho ta rất nhiều thứ. Ta đã sống trong giấc mộng đó mấy thập niên, sau đó sư tôn nói cho ta biết, ta cần phải đi, ta đã học được rất nhiều thứ, không còn thích hợp ở lại đây nữa. Nói xong, sư tôn liền đẩy ta ra ngoài. Sau khi tỉnh lại, ta mới phát hiện, không ngờ đó chỉ là một giấc mộng. Ta vẫn là ta, vẫn là kẻ vô dụng, rác rưởi mà mọi người vẫn xem thường.

Lăng Tiêu nói xong, sau đó lộ ra ánh mắt kiên định:

- Nhưng ta lại tin tưởng vững chắc, đó không phải là một giấc mộng. Trong mộng, sư tôn đại nhân còn dạy ta làm sao có thể giải Thiên Mạch, thậm chí còn cho ta phương pháp luyện chế đan dược!... Nguyên nhân là có giấc mộng đó, mới có Lăng Tiêu hôm nay! Cho nên, các người nói ta làm sao dám đảm nhiệm danh xưng Thục Sơn tổ sư gia này chứ?

Lăng Tiêu nói xong, mọi người đã hoàn toàn tin tưởng. Thần Giới đích thực tồn tại, tự thân trường thọ, đều khiến những người này cực kỳ tin tưởng chuyện này.

Lục Hải khẽ thở dài nói:

- Ta hiểu được, những gì mà tông chủ gặp trong mộng, có lẽ chính là Thần Giới trong truyền thuyết! Năm đó sau khi kết thúc Thần chiến, nghe nó toàn bộ Thần đều chết hết, cũng bởi vậy mà Thần Giới suy sụp, thậm chí ngay cả người mở ra Thần Giới truyền tống trận cũng không có. Cho nên, hơn mười vạn năm nay vẫn không hề có một người nào Thần Giới truyền tống trận Thần Giới gợi ý, phải tới dẫn đường cho người của Thánh Vực!

- Đúng vậy!

- Nhất định là như vậy!

- Không ngờ chúng ta lại có thể may mắn như thế, không ngờ có thể đi theo bên người tông chủ!

Mọi người lại mồm năm miệng mười bàn tán với nhau, tuy nhiên không nói tới việc Lăng Tiêu làm tổ sư gia Thục Sơn phái nữa! Trên thực tế cho dù Lăng Tiêu nói như thế, ở trong lòng mọi người, vị trí tổ sư gia Thục Sơn phái này không có ai khác ngoài Lăng Tiêu!

Trong cảm nhận của đám người Lục Hải, cho dù Lăng Tiêu không đồng ý danh xưng này thì sau mấy ngàn năm nữa, vô số hậu nhân của Thục Sơn phái cũng sẽ coi Lăng Tiêu như vậy!

... ..

Lăng Tiêu đứng lơ lửng trên không trung phía trên thác nước cạnh sơn môn, không hề nghe thấy tiếng nước rơi như pháo nổ bên dưới, trong lòng lặng lẽ tìm hiểu thiên đạo. Đã đạt tới cảnh giới như Lăng Tiêu hiện tại, trừ phi có cảm ngộ lớn mới có thể tiến hành bế quan, hơn nữa đã bế quan thì phải rất nhiều năm.

Nếu không, bình thường cứ dạo chơi tứ phương là việc chính.

Đọc vạn quyển sách, đi ngàn dặm đường!

Cảm ngộ thiên đạo, nếu ngay cả thiên hạ vạn vật có những gì đều không biết, vậy thì cái gọi là cảm ngộ thiên đạo là từ đâu mà tới? Nếu chỉ cảm đầu suốt ngày bế quan, có thể tìm hiểu thiên đạo chẳng khác nào người si nói mộng, thậm chí còn không được bằng ech ngồi đấy giẫm!

Ít nhất, con cóc đó còn có một mảnh trời to bằng miệng giếng, trong khi nếu suốt ngày bế quan, không thò đầu ra khỏi cửa, vậy thì ngay cả một mảnh trời nho nhỏ bằng miệng giếng cũng không có.

Tới cảnh giới hiện tại của Lăng Tiêu, đã đạt tới tùy nơi tùy lúc đều có thể dung nhập tình cảm của bản thân vào trong cảnh vật tự nhiên.

Như hiện tại, Lăng Tiêu đứng trên không trung, cảm thụ dòng nước chảy xiết dưới chân, thấy rất nhiều tảng đá nhỏ bị cuốn đi với thế như chẻ tre. Nếu gặp phải những tảng đá ngầm lớn, dòng nước cũng không hề dừng lại mà tự nhiên tách ra làm đôi, chảy qua hai bên tảng đá.

Thế nước nhanh chậm đều rất tự nhiên, một câu mà Hoàng Phủ Nguyệt nói lúc trước vẫn được Lăng Tiêu ghi tạc trong lòng đến tận bây giờ.

Nước có thể đẩy thuyền, cũng có thể lật thuyền.

Vạn vật trong thiên hạ đều có tính hai mặt của nó. Nước cũng chỉ là một đại biểu trong đó mà thôi.

Bất cứ sự vật nào đều có thể thấy hai mặt “Chính - Phản” của nó.

Thân thể Lăng Tiêu không hề phát ra năng lượng dao động gì, xung quanh thân thể lại tự nhiên hình thành một đạo kết giới. Thỉnh thoảng dưới chân lại có bọt nước bắn tung lên, khi đánh vào mặt kết giới thì như gặp phải một tầng bảo hộ vô hình, lại nhanh chóng rơi xuống.

Lăng Tiêu nhìn phía dưới kia không ngừng toát ra những bọt nước, trong lòng bỗng nhiên có thêm một tia hiểu ra.

Thiên đạo là nước, chính mình ... .. là một trong số hàng tỷ tỷ giọt nước đó!

Giọt nước đó liệu mạng muốn nhảy ra từ giữa dòng sông thiên đạo, từ nay về sau không còn ở trong tam giới nữa, nhảy ra khỏi ngũ hành!

Trong nháy mắt nhảy ra khỏi mặt nước, giọt nước đó bỗng nhiên thấy thế giới càng thêm phần kích thích, nhất định sẽ vô cùng vui vẻ! Nhưng trên thực tế, giọt nước thoát ly ra khỏi dòng sông này thì thực sự có thể đến được vĩnh hằng sao?

Có lẽ, nó bị người dùng thùng nước mang đi, có lẽ nó bị chim thú nào đó khát nước ngẫu nhiên uống vào bụng, lại có lẽ vì nó quá nhỏ, trong nháy mắt nhảy ra khỏi mặt nước, nó lại bị ánh mặt trời mãnh liệt chiếu tới, vô duyên vô cớ tan biến giữa không gian...

Toàn thân Lăng Tiêu đột nhiên có cảm giác lạnh như băng. Hắn mở to hai mắt, hung hăng phun ra một hơi.

Một khi đã như vậy, vì sao ta còn muốn nhảy ra khỏi quy tắc của thiên đạo? Đột nhiên, Lăng Tiêu nghĩ đến truyền thuyết về việc Thánh Vực Đại Đế đã dung hợp bản thân vào thiên đạo pháp tắc.

Lăng Tiêu thâm rùng mình, có cảm giác thông hiểu đạo lý. Nếu không thể siêu thoát quy luật và trói buộc của thiên đạo, vậy thì biện pháp tốt nhất là tự mình biến thành dòng nước, để giọt nước bình thường cố gắng dung hợp với những giọt nước xung quanh, khiến cho giọt nước đó càng lúc càng lớn, càng ngày càng mạnh!

Đến cuối cùng, trở thành tồn tại hùng mạnh, chúa tể của dòng sông này.

Thậm chí có thể trở thành ngọn nguồn của dòng sông... ... hoặc là trở thành người dẫn đường, dẫn con sông dừng cảm tiến về phía trước, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Đến cuối cùng, con sông này dung nhập vào biển rộng, sau đó, tự mình có thể trở thành một hải lưu mạnh mẽ trong lòng biển rộng.

Thiên đạo như biển, sâu không lường được!

Nhưng nếu ta dung nhập vào giữa lòng biển thiên đạo, ta còn cần phải đo lường thiên đạo nữa sao?

Trong lúc nhất thời, đạo tâm của Lăng Tiêu phát ra hào quang mãnh liệt! Trên người Lăng Tiêu phát ra khí tức huyền bí, sâu xa, khó hiểu, bao phủ toàn bộ Thục Sơn phái.

Gần như mọi người, mặc kệ thực lực cao hay là thấp, chỉ cần có ngộ tính đều gần như bỏ hết mọi việc đang làm, lập tức tiến vào trạng thái bế quan tu luyện!

Trong nháy mắt trước khi bế quan tu luyện, Lục Hải nghĩ: tông chủ không phải là yêu nghiệt! Yêu nghiệt ... ... sao có thể biến thái hơn được tông chủ chứ!

Đồng thời với việc có được cảm ngộ, đầu óc Lăng Tiêu cũng tự nhiên mở mang khai sáng, tử phủ trở nên sáng ngời vô cùng, pháp tướng do Đại Tự Tại Tâm Kinh hình thành cũng chợt hiện gia giữa tử phủ.

Đột nhiên, một tâm linh cảm ứng rất mạnh truyền vào trong lòng Lăng Tiêu như thể có kết nối tâm linh. Lăng Tiêu lấy Huyền Thiên ra, nói với nó:

- Đi, mang người đi nâng cao thực lực!

htdc

567. Chương 507: Dung Nham Ngâm.

Toàn bộ Thục Sơn phái đang lâm vào một mảnh yên tĩnh. Vừa rồi khí tức đầy huyền bí, sâu xa, ảo diệu phát ra từ người Lăng Tiêu khiến gần như tất cả mọi người đều tiến vào trạng thái nhập định tu luyện.

Lăng Tiêu ở trên không trung, xoay tay bắn ra một đạo hào quang về phía Thục Sơn, lập tức có một đạo kết giới dâng lên. Lúc này chính là lúc môn phái suy yếu nhất, cản tắc vô áy náy.

Mà luồng năng lượng dao động Lăng Tiêu mới cảm ứng được đó cách Thục Sơn chừng mấy ngàn dặm.

Đây cũng là do Lăng Tiêu có cảm ngộ với thiên đạo, cho nên trong nháy mắt ngắn ngủi đó, tư tưởng của Lăng Tiêu và thiên đạo dung hợp, mới có thể cảm ứng được một tia năng lượng dao động ở nơi đó.

Huyền Thiên ở trong tay Lăng Tiêu, thấy bốn bề vắng lặng, cũng liền trực tiếp nói:

- Tiểu tử, đây chính là người nói, không được chống chế, nếu thật sự có pháp bảo khai quật, người cũng đừng có nghĩ tới việc cho các hồng nhan tri kỷ của người, nhất định phải cho bản tôn nâng cao thực lực trước. Đến lúc đó, tự nhiên người cũng sẽ có ưu đãi.

Lăng Tiêu thân nhiên cười, nói:

- Theo ý người, lần này khai quật bảo bối, nếu có thể bị người hấp thu, ta nhất định bắt nó luyện hóa, dùng để khôi phục lực lượng của người!

Huyền Thiên ở cùng chỗ với Lăng Tiêu cũng không ngăn, tự nhiên hiểu rằng nếu Lăng Tiêu đã nói vậy thì sẽ không đổi ý, bởi vậy trong lòng y mừng rỡ, nghĩ thầm: tiểu yêu mỹ nhân, đến lúc đó thực lực của bản tôn đột nhiên tăng mạnh, nhìn người còn không động tâm sao?

Lộ trình mấy ngàn dặm cũng phải mất một đoạn thời gian mới tới được nơi. Mà ngay khi tới gần ngọn núi lớn đó, Lăng Tiêu bỗng nhiên cảm giác có vài luồng năng lượng dao động rất mạnh. Trong lòng Lăng Tiêu chợt động, liền hòa hợp thân mình nhất thể với không khí. Nhìn bề ngoài, không ai có thể nhìn ra là trên bầu trời trong xanh đang có một người đang ẩn núp.

Đồng thời, Lăng Tiêu cũng dỗi mắt nhìn xuống phía dưới.

Sáu người, phân biệt chiếm cứ năm phương vị, vây quanh một chỗ trên sườn núi. Những người này cũng không đứng trên không trung mà đều đứng trên mặt đất.

Mấy luồng năng lượng dao động mạnh nhất chính là từ mấy người này phát ra.

Trong sáu người này có hai lão già, ba người trung niên và một người tuổi còn trẻ.

Người trẻ tuổi nhất trong đó là một nữ nhân. Nữ nhân này tóc dài buông tới thắt lưng, quay lưng lại phía Lăng Tiêu nên không nhìn thấy mặt, tuy nhiên dáng người thướt tha, đôi đùi ngọc thon dài thẳng tắp, chiếc quần bó sát người càng hiển lộ cặp đùi đẹp.

Nữ tử này có một mái tóc dài đen mượt, đứng một mình nhưng lại phát ra năng lượng dao động cực kỳ mãnh liệt.

Lăng Tiêu có chút ngạc nhiên, nữ nhân này thoát nhìn tuổi không lớn, không ngờ lại là một trong những người mạnh nhất ở đây.

Từ năng lượng dao động của nàng, Lăng Tiêu cảm ứng được, không ngờ thực lực của nữ nhân này không hề kém bao nhiêu so với lão tổ Phương gia Phương Hướng Đông.

Người tu luyện cao cấp!

Lăng Tiêu thầm nghĩ, tiếp đó lại đảo ánh mắt qua trên người hai lão già. Một lão già to béo, đầu trọc lốc, thân mình như một quả cầu tròn, béo kinh người, nhưng mỗi cử động nhắc tay, nhắc chân đều mơ hồ mang theo khí thế phong lôi, đủ thấy thực lực người này cũng tuyệt đối không hề kém. Người này mặt mũi hồng hào, không có bao nhiêu nếp nhăn. Nếu hàng mi mà không có màu hoa râm, người ta sẽ nghĩ lão già béo mập này chỉ là một người trung niên.

Một lão già khác vóc người trung bình, tóc hoa râm cắm có một chòm râu dê màu bạc, đón gió tung bay, thoát nhìn có vài phần tiên phong đạo cốt.

Ba người trung niên kia, một người lưng hùm vai gấu, thân hình cao lớn, nhỏ hơn một vòng so với Thiết Dẫn, nhưng so với người bình thường thì vẫn có vẻ vô cùng uy mãnh. Người này có một đôi mắt lóe lên như ánh sao, không giận tự uy.

Hai gã trung niên còn lại đều có bộ dạng hơn bốn mươi tuổi, mặc dù nhìn như trung niên, nhưng khuôn mặt lại vô cùng anh tuấn. Hai người này giống nhau như đúc, ăn mặc cũng không có gì bất đồng, ngay cả ánh mắt cũng giống nhau, hiển nhiên là một đôi huynh đệ song sinh.

Mấy người gặp nhau, lão béo nói giọng khàn khàn:

- Không ngờ nơi rừng núi hoang vu này lại có không ít bằng hữu tới! Xem ra, hôm nay không có một phen tranh đoạt, muốn hòa bình thu được bảo vật này là không mấy khả năng.

Nữ nhân quay lưng về phía Lăng Tiêu cười khanh khách nói:

- Nếu Tương lão ngài chủ động rời khỏi, không phải sẽ có thể hóa giải tranh chấp này sao?

- Thú lắm! Lão béo hừ lạnh một tiếng cắt lời nữ nhân này, cười lạnh nói nói:

- Dựa vào cái gì các người không lùi ra, lại muốn lão tử rời khỏi? Bảo vật khai quật, ai tới đều có cơ hội. Nếu sợ chết thì đừng tới đoạt! Hừ ... .. đao kiếm không có mắt. Cũng không ai quy định cứ kẻ nào có thực lực mạnh thì sẽ nhất định có thể thắng!

- Khanh khách...

Tương lão đã lớn tuổi như vậy rồi, vậy mà tính khí vẫn còn nhỏ nhen như vậy. Khó trách hai mươi năm trước Tương gia các người lại có một hành động ngu xuẩn, đuổi một người thừa kế rất tốt đi. Vốn tiểu nữ còn có chút khó hiểu, hiện tại xem ra cũng đã minh bạch. Nữ nhân nói tới đó lại khanh khách cười rộ lên, sau đó nói tiếp:

- Mạnh mẽ chẳng có ích lợi gì đâu, ít nhất ta cũng biết một điểm, thực lực mạnh hơn thì phần thắng cũng cao hơn.

Lão béo này nghe nữ tử nói xong, cũng không nổi trận lôi đình, mà chỉ hừ một tiếng, im lặng không nói. Tương gia năm đó đuổi Tương Vân Sơn đi, lão cũng là một trong những chủ lực, thậm chí chính lão tự tay phế bỏ tu vi của Tương Vân Sơn. Hiện tại nghĩ lại, lão cũng có chút hối hận. Tuy nhiên, đối với một người luyện võ mà nói, rất nhiều lúc cho dù chết cũng không thể để mất mặt mũi, cho nên cho dù trong lòng hối hận tới mức nào thì bề ngoài cũng không thể biểu hiện ra.

Một lão già khác thản nhiên nói:

- Tất cả mọi người đều thuộc Nam châu liên minh, cần gì phải thể hiện địch ý như vậy? Cứ để bảo vật tự nhận chủ, chẳng phải rất tốt sao?

Y vừa nói ra lời này, cả lão béo Tương gia và nàng kia đều hừ lạnh một tiếng, ba người trung niên còn lại thì căn bản không hề có chút biểu tình, hiển nhiên là không hề quan tâm tới lời nói của lão già đó.

Lão già chỉ cười khẩy hai tiếng, cũng không nói nữa. Sáu người lại lâm vào yên lặng, trầm tư.

Mặt trời chói chang treo cao, trên bầu trời trong xanh, ngàn dặm không gợn chút mây.

Lăng Tiêu ẩn thân ở trong không khí, vô cùng bình tĩnh chờ đợi. Mấy người phía dưới đều có thực lực không hề kém, mấy người mạnh nhất tuyệt đối đều có thực lực người tu luyện cao cấp!

Tuy nhiên, Lăng Tiêu cũng nhìn ra, trừ hai người trung niên là anh em sinh đôi ra, tất cả bốn người còn lại đều độc lập tác chiến, cũng không hiểu vì sao mà tất cả đều chạy tới được đây.

Tuy nhiên, nghe bọn họ nói chuyện thì dường như đều là thế lực của Nam châu.

Ngẫm lại cũng đúng, Nam châu cũng đã đủ lớn, nếu xuất hiện người luyện võ ngoại lai, vậy mới là không bình thường.

Ầm!

Nơi sáu người này vây quanh bỗng nhiên phát ra một tiếng nổ, ngay sau đó bùng lên một trận hào quang cực kỳ chói mắt. Tiếp theo tiếng nổ, một mảng đất đá lớn bị bắn tung ra bốn phía.

Sáu người vừa mới tĩnh lặng lúc trước chợt kinh ngạc lùi vội về phía sau, đồng thời đều tự lấy vũ khí ra. Ngay ở giữa chỗ vừa nổ, đột nhiên xuất hiện một hố sâu không thấy đáy. Lăng Tiêu ở trên cao nhìn thấy rất rõ ràng.

Với thị lực của Lăng Tiêu, cho dù trong hoàn cảnh người bình thường giơ tay cũng không nhìn thấy năm ngón, Lăng Tiêu cũng có thể nhìn được xa mấy dặm, vậy mà cũng không thể nhìn ra hố này sâu bao nhiêu.

Thanh âm rung động tâm hồn và thanh âm hưng phấn của Huyền Thiên cùng vang lên khiến Lăng Tiêu không hề có chút chần chừ, hóa thành một đạo hào quang, nương theo màn hào quang của vụ nổ vừa mới phóng lên kia, “vù” một tiếng, chui vào trong hố.

Trong nháy mắt thân thể Lăng Tiêu bắn vào trong hố, trong số sáu người kia có mấy người thực lực mạnh nhất là nữ tử trẻ tuổi, lão béo Tương gia, một lão già còn lại và một trong hai huynh đệ sinh đôi, đều cảm giác sửng sốt. Với thực lực của bọn họ, căn bản không hề cảm giác được sự tồn tại của Lăng Tiêu. Nhưng Lăng Tiêu vừa động, sẽ có năng lượng dao động sinh ra, tuy rằng phản ứng hơi chậm một chút nhưng cũng khiến bọn họ biết rằng, có người rình sau lưng bọn họ đã chui vào trong đó trước.

Lão béo cũng không hề chần chừ, lập tức lao thẳng tới, nhảy xuống hố sâu không thấy đáy kia.

Theo sát sau đó chính là nữ tử kia với một nụ cười lạnh:

- Tương lão, hoá ra ngươi không ngờ còn có mai phục, thật sự là bội phục!

Lão già và ba người trung niên kia nhìn thoáng qua nhau, đồng thời ngừng bước. Lúc này, hào quang tan đi, lộ ra một miệng hang động rộng chừng mấy thước, bên trong tối đen như mực, không thể thấy rõ bên trong, hơn nữa còn nghe thấy tiếng nói của nữ tử kia trong quá trình hạ xuống.

Rất sâu!

Bốn người nhìn xuống phía dưới, lập tức trong đầu đều có ý niệm như vậy, sau đó tất cả đều tự cảm vũ khí, vây quanh cửa động. Nếu người ở phía dưới đi lên mà không phòng bị, rất có thể sẽ thiệt thòi lớn trong tay bốn kẻ này.

Thân thể Lăng Tiêu nhanh chóng hạ xuống dưới. Hoàn cảnh tối đen như mực này cũng không ảnh hưởng quá lớn tới tầm mắt của Lăng Tiêu. Lăng Tiêu thậm chí còn giống như dơi, căn bản là không cần mở hai mắt, cũng có thể biết tình hình trong hang động này.

Một cảm giác khô nóng ập thẳng vào mặt. Xung quanh thân thể có cảm giác bị vây quanh đồng lửa. Tinh Kim Nguyệt Quang Giáp đã được luyện hóa rất nhiều lần chợt hiện ra trên người Lăng Tiêu, bao quanh thân thể hắn.

Cảm giác khô nóng đó lập tức biến mất không còn.

Trong lòng Lăng Tiêu thầm vui vẻ, không ngờ Tinh Kim Nguyệt Quang Giáp còn có công hiệu như vậy. Xem ra, lão tổ tông của Vũ Đồng năm đó cũng không phải là một nhân vật đơn giản. Có thể đối đầu với Thánh Vực Đại Đế, muốn đơn giản cũng không được.

Tốc độ của Lăng Tiêu cực kỳ nhanh, hai người phía sau căn bản không thể đuổi kịp hắn. Lăng Tiêu không ngừng hạ xuống, bỗng nhiên phát hiện phía dưới xuất hiện một điểm sáng màu đỏ.

Điểm sáng bắt đầu càng lúc càng lớn, đồng thời, cảm giác khô nóng trong không khí càng ngày càng rõ ràng! Tinh Kim Nguyệt Quang Giáp hiển nhiên không thể chống đỡ được nữa.

Lăng Tiêu niệm pháp quyết, một đạo kết giới ngăn cách hắn với ngoại giới, chân nguyên toàn thân lưu chuyển. Nếu không biết rằng hai người phía sau không phải là đối thủ của mình, thậm chí một chút chân nguyên đó Lăng Tiêu cũng sẽ không lãng phí.

Cao thủ chân chính so chiêu, rất nhiều khi chỉ một chút chân khí nhỏ bé không đáng kể lại phân định thắng bại.

Điểm sáng màu đỏ càng lúc càng lớn, Lăng Tiêu thậm chí có thể thấy nơi đó giống như một dòng sông ngầm, bọt khí cuộn cuộn sôi lên. Dòng chảy cũng không phải là nước, mà là... .. dung nham cực kỳ nóng bỏng!

htdc

568. Chương 508: Hai Kiện Bảo Vật Của Lam Thiên Mai.

Nhưng ... .. nhưng đến tận cùng như thế nào mới có thể lấy được nó ra? Lăng Tiêu nghĩ thầm: chẳng lẽ muốn ta thi triển pháp thuật bằng phong thiên lý (đóng bằng ngàn dặm), đóng bằng toàn bộ dung nham

này sao? Hay là hao phí thật lớn chân nguyên, sử dụng Ích hỏa quyết dùng cảm lao vào?

Lúc này, Huyền Thiên trong tay Lăng Tiêu chợt nói:

- Ném ta xuống!

- Người điên à?

Huyền Thiên lệnh bài tuyệt đối là thứ tốt. Nó hình thành từ thuở hỗn độn sơ khai, nếu không còn Huyền Thiên thì vẫn còn lệnh bài, cho nên Lăng Tiêu không hề nghi ngờ rằng, dung nham tuyệt đối sẽ không gây thương tổn mấy may tới Huyền Thiên lệnh bài!

Nhưng vấn đề là, ném xuống thì mình sẽ làm thế nào để lấy nó ra? Đây mới là vấn đề mà Lăng Tiêu lo lắng nhất.

Huyền Thiên cười lạnh trong đầu Lăng Tiêu:

- Người quả thật là lợn! Đừng quên bản tôn là ai! Bản tôn là thổ hệ chi linh! Một chút dung nham chó má, đó là dinh dưỡng phẩm của bản tôn!

Lăng Tiêu ném Huyền Thiên lệnh bài xuống, đồng thời có cảm giác dở khóc dở cười, tâm nói: người chờ có cơ hội, nhất định tiếp theo cho người sẽ là vạn đạo cấm chế! Nếu không thể làm cho người kêu ta là chủ nhân, ta sẽ không là Lăng Tiêu!

Lúc này, lão già và nàng kia đều xuống tới nơi, bỗng nhiên thấy Lăng Tiêu đứng ở nơi đó, đều giật mình sửng sốt, trong lòng kinh hãi. Lão béo Tương gia nhìn Lăng Tiêu, trong mắt không dám có một chút khinh thường nào, ôm quyền nói với giọng khàn khàn:

- Xin hỏi tiền bối là cao nhân phương nào? Tại hạ là Tương Chu, trưởng lão Tương gia xin có lễ.

Nàng kia lúc này cũng đã rơi xuống trước mặt Lăng Tiêu, không hề che dấu vẻ kinh ngạc và thường thức đối với Lăng Tiêu, cười khanh khách nói:

- Vị đệ đệ này thật sự là hảo bản lĩnh, ở địa phương thế này không ngờ có thể mặt không đổi sắc. Ta phải cường lực duy trì mới có thể tự bảo đảm an toàn của bản thân.

- Lam Thiên Mai, người dám chiếm tiện nghi ta!

Lão béo Tương Chu giận tím mặt, chỉ vào nữ nhân tóc dài quát:

- Lam gia các người chính là gia phong như vậy sao?

Lăng Tiêu nhân cơ hội này liếc mắt đánh giá nữ tử đó. Nữ tử này khiến người ta có cảm giác nói không nên lời, hình thức của nàng cũng không xinh đẹp, nhưng da thịt trắng nõn non mịn, giống như dương chi bạch ngọc, đôi mắt cực kỳ yêu mị, mỗi cái nháy mắt hay nụ cười đều có cảm giác hút hồn lạc phách. Lăng Tiêu nhận thấy, khi nói chuyện với nàng, lão béo Tương Chu của Tương gia đều trốn tránh ánh mắt của nàng.

Lam Thiên Mai dường như rất thích cười, nghe Tương Chu nói vậy lại cười khanh khách duyên dáng, sau đó nói với vẻ vô cùng dịu dàng:

- Tương lão nhân, người tính là cái gì? Người cũng xứng chỉ trích Lam gia ta sao? Lam gia ta dù có thế nào cũng không đến mức ngu ngốc như một đám hồ đồ, đuổi một gia chủ tương lai anh minh đi, thay vào đó là một kẻ tiểu nhân giả dối âm hiểm!

Tương Chu giận dữ mắng:

- Câm mồm! Thần Giới ta làm gì cũng không tới lượt một người ngoài như người bình phán. Lam Thiên Mai, đừng tưởng rằng lão phu không dám giết người!

- Hì hì, vậy thì tới đây! Chúng ta đánh nhau ngay tại đây, để cho tiểu đệ anh tuấn này làm trọng tài. Ai thua sẽ phải nhảy vào giữa dung nham cuộn cuộn này. Thế nào?

Lam Thiên Mai cười nũng nịu, bộ ngực cao ngất cũng rung lên theo nụ cười của nàng.

Tương Chu lập tức câm lặng. Tuy rằng y tự tin không thua nữ nhân này nhưng muốn thắng thì lại không dễ. Hơn nữa, thấy trong hoàn cảnh nóng bỏng thế này mà nàng vẫn cười nói ung dung, nếu nói trên người nàng không có pháp bảo, đánh chết Tương Chu cũng không tin.

Lăng Tiêu nhìn hai người đấu võ mồm, thủy chung không nói gì. Lam Thiên Mai cười khanh khách vài tiếng, sau đó nói:

- Tiểu huynh đệ thật đúng là người kiêu ngạo. Đã có lão bà (vợ) hay chưa? Có muốn tỷ tỷ giới thiệu cho người một người không? Trong những người tỷ tỷ quen, có cả tiểu công chúa của Nam châu nhất đại gia tộc, ngay cả Tư Đồ Dũng thấy người ta cũng phải cúi đầu khom lưng. Hi hi, thế nào, tỷ tỷ nhìn người rất thuận mắt

Lăng Tiêu lại không để ý đến Lam Thiên Mai. Mặc dù không tới mức chán ghét Lam Thiên Mai này nhưng Lăng Tiêu tuyệt đối không thể nói là thích. Hắn vốn có sự kháng cự với những nữ nhân lòe loẹt, lẳng lơ từ trong bản năng. Tuy rằng thấy được vẻ trong sáng trong mắt Lam Thiên Mai, chứng minh vẻ lẳng lơ của nàng là giả vờ, nhưng Lăng Tiêu vẫn không thích loại nữ nhân như vậy.

Lăng Tiêu nhìn Tương Chu, thản nhiên nói:

- Người là người của Tương gia? Tương Vân Sơn là người của gia tộc các người?

- Ách ... ..

Khuôn mặt hồng hào của Tương Chu cũng hơi xanh lại. Sở dĩ y gọi Lăng Tiêu là tiền bối hoàn toàn là bởi

bốn người trong đường tơ kẻ tóc. “Ầm” một tiếng bốn đạo kiếm khí đào một hố sâu cực kỳ rộng lớn trên mặt đất, bắn ra vô số đất đá mù mịt!

Thân thể Lăng Tiêu thì đột nhiên phóng vọt tới người trung niên thân hình cao lớn, sau đó nhích qua bên trái, tay nắm lại thành quyền, mạnh mẽ đập vào hông người trung niên đó!

Người trung niên thấy thế không kìm nổi hét lên một tiếng điên cuồng, cả người cũng bùng lên một khí thế kinh người, tung lên nắm tay thật lớn của hắn hung hăng đâm vào nắm tay của Lăng Tiêu.

“Ầm!”

Trong khoảnh khắc nắm tay của hai người va chạm nhau, Lăng Tiêu thậm chí có thể nhìn ra một tia hào quang chệch cười từ trong mắt người trung niên đồ sộ này.

- Đi chết đi! Tiểu tử!

Người trung niên hét to một tiếng!

Về mặt Lăng Tiêu vẫn bình thản, hai mắt sâu lắng không dao động nhìn gã trung niên khổng lồ, trong nháy mắt khi nắm tay tiếp xúc với nắm tay người trung niên, hắn mới chợt nắm thật chặt, đồng thời từ nắm tay của Lăng Tiêu một kinh lực cực kỳ mãnh liệt tuôn ra.

Trong nháy mắt trong mắt người trung niên đáng người đồ sộ kia hiện lên một tia kinh ngạc, vẻ chệch cười còn sót lại ở khóe mắt, thậm chí theo cái miệng há hốc cũng chưa kịp thu hồi lại!

Một tiếng “Bốp” vô cùng nặng nề vang lên, từ trên nắm tay hắn truyền đến một tràng tiếng “rắc rắc” của xương nứt vỡ ra! Gã trung niên phát ra một tiếng thét thảm thiết long trời lở đất, cả cánh tay lập tức buông thõng xuống như một con cá chích bị rút xương làm gỏi (hì hì...Hà Tiên đấy!), đồng thời lắc lư cùng với thân thể hắn bị bắn tung ra ngoài.

Hai huynh đệ sinh đôi vốn hoàn toàn không ngờ người đi ra sau cùng này lại lợi hại đến thế, bốn người vây đánh một, chẳng những không làm gì được đối phương, ngược lại bị người ta ung dung nhẹ nhàng đánh cho tan tác như thế.

- Nguy hiểm!

Hai huynh đệ sinh đôi kinh hô một tiếng, sau đó vận toàn lực vào một kiếm đón nhận đạo kiếm khí kia.

Ầm!

Ầm!

Hai tiếng nổ vang lên, gần như cùng một lúc với tiếng kêu thảm thiết của gã trung niên thân hình cao lớn, thân mình hai huynh đệ sinh đôi này giống như hai chiếc lá bị cơn gió lốc cuốn lên cao bay tít ra xa, phun mạnh máu tươi đầy trời.

Lúc này thanh Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay Lăng Tiêu bùng lên vàng hào quang, thừa dịp khoảnh khắc gã cự hán thét lên thảm thiết, đâm thẳng một kiếm vào ngay ngực gã cự hán. Vòng cương khí hộ thể bao quanh thân thể gã cự hán, liền giống như giấy dán cửa sổ, bị Yêu Huyết kiếm đâm thủng qua một cách dễ dàng.

Phù phù!

Một kiếm này đâm xuyên qua thân thể gã cự hán.

Trong hai mắt Lăng Tiêu vẫn bình thản, nếu vừa rồi bốn người không có chủ ý đánh lén định đưa hắn vào chỗ chết, thì hắn đâu cần phải ra tay nặng như thế?

Muốn giết ta thì phải gánh chịu hậu quả bị ta giết!

Huyền Thiên sau khi tung một kích chặt đứt một cánh tay lão già gầy ốm, thấy lão chạy trốn, Huyền Thiên giận tím mặt, lệnh bài chợt lóe hào quang liền đuổi theo. Đuổi tới phía sau lão già, trên lệnh bài bắn ra một đạo hào quang trắng toát, lướt tới thân mình lão.

Nếu Lam Thiên Mai còn ở chỗ này, nhất định sẽ rất quen thuộc với hào quang trắng xóa đó.

Còn lão già gầy ốm tuy rằng bị chặt đứt một cánh tay, nhưng trên thực tế cảm giác cũng không có vì thế mà giảm xuống bao nhiêu, làm sao lại không cảm nhận được phía sau truyền tới một luồng sát ý thuần túy, trong hai mắt lão lóe ra vẻ kinh hoàng, cuống quýt kêu lên:

- Đừng giết ta... Ái....

Tiếng kêu giống như một con gà bị bóp chết cổ.

Chữ “ta” vừa mới thốt ra một nửa, nghe như tiếng “a”, chỉ thấy một vầng sáng trắng xóa vòng quang cổ lão già, ngay sau đó nổ bùng lên, tiếp đó... một thân thể không đầu còn chạy như bay về phía trước mấy mươi thước xa, mới ngã nhào vào bụi bặm.

Huyền Thiên nói rất nhỏ, nhưng nghe như tiếng bò rống than một câu:

- Người nói chậm quá! Nếu người không chạy, Huyền Thiên đại gia có lẽ còn để cho người chết toàn thây đó!

Chỉ trong giây lát, trừ hai huynh đệ song sinh còn nguyên vẹn, bốn người này bị Lăng Tiêu một kích đánh cho tàn phế!

Lệnh bài Huyền Thiên từ xa xa bay trở về, đồng thời thanh âm vang lên trong đầu Lăng Tiêu:

- Không ngờ ở dưới mắt của Huyền Thiên đại gia còn định chạy trốn! Quả thật không thể tha thứ được!

Trên mặt Lăng Tiêu lộ ra vẻ tươi cười, trong lòng bỗng nhiên có chút chờ mong tới thời điểm Huyền Thiên hoàn toàn khôi phục thực lực, không biết sẽ có uy thế đến mức nào?

Lăng Tiêu yên lặng nhặt các thứ của bốn người. Hai huynh đệ song sinh còn giữ chút hơi tàn đều dùng ánh mắt kinh hoàng nhìn Lăng Tiêu, cầu xin nói:

- Cầu xin ngài... đừng giết chúng ta, muốn chúng ta làm cái gì cũng được! Chúng ta... huynh đệ chúng ta đều có thực lực Người tu luyện trung cấp, có thể để cho ngài sử dụng, có thể phát ra lời thề độc độc nhất trên đời này...

- Không cần!

Lăng Tiêu thần nhiên nói:

- Các người cũng không có làm sai cái gì. Chẳng qua, nếu đã dám giết người đoạt bảo, thì phải có chuẩn bị sẵn tâm lý chịu đựng việc này!

Nói xong, hắn bấm tay bắn ra hai đạo kiếm khí, phân biệt bắn vào yết hầu của hai huynh đệ. Hai người mở to hai mắt chết ngay tại chỗ.

Lăng Tiêu tiện tay cuốn thi thể bốn người ném vào hố sâu bị kiếm khí của bọn họ đào sẵn, ổng tay áo vung lên một cái, một lực lượng cực lớn cuốn cuộn nổi lên hình thành một cơn lốc xoáy hút đất đá xung quanh xung quanh lấp đầy cái hố sâu đó.

Chính mình đào lỗ chôn mình! Quả thực rất tốt!

Lăng Tiêu thâm nghĩ trong lòng, xoay người rời đi.

Đồng thời nhắm hai mắt lại, trong lòng thoáng động, hướng tới một phương hướng đuổi theo.

Lam Thiên Mai vừa đuổi theo, vừa đau xót trong lòng vừa chửi rủa. Thậm chí nàng đã không còn nhớ rõ, lần trước mình bị thiệt thòi là khi nào, nhưng hôm nay đúng là chịu thiệt... quá lớn!

Hàn Tầm Ti Thánh Vực đó, vốn là vật của sư phụ nàng lưu cho nàng, tính luôn cả cái bao tay Băng Hồn Bảo Thạch này, là hai kiện chí bảo sư phụ nàng phải cố hết sức thập tử nhất sinh mới thu được vào tay!

Mà sư phụ của nàng đã chết đi hơn một trăm năm rồi!

Sư phụ Lam Thiên Mai, vốn đã tới giai đoạn Đại viên mãn trung cấp. Nếu như không có việc ngoài ý muốn đó, Lam Thiên Mai nghĩ rằng sư phụ lão nhân gia thậm chí có thể chân chính đột phá cảnh giới Đại viên mãn, phi thăng Thần giới!

Mặc dù đã hơn mười vạn năm không ai có thể phi thăng, nhưng điều này cũng không có nghĩa là đối với cường giả tiến vào cảnh giới Đại viên mãn đỉnh cao, cảnh giới rất cao mà ngay cả một chút cảm giác cũng không có!

Mặc dù... cảm giác đó hết sức mơ hồ, mặc dù bọn họ càng tu luyện càng cảm thấy chính mình tầm tối như một đứa trẻ khờ dại! Nhưng điều này cũng không thể ngăn cản tầm nhìn của các cường giả đỉnh cao trong Thánh Vực, không thể ngăn cản sự theo đuổi đột phá để hướng tới Thần giới!

Đáng tiếc là sự phụ của Lam Thiên Mai ở thời điểm hơn một trăm năm trước trong một lần chiến đấu tranh đoạt bảo vật đã chết đi. Mà lần đó, đánh trọng thương sư phụ Lam Thiên Mai chính là người của Tương gia!

Cho nên, Lam Thiên Mai mới căm thù Tương gia đến tận xương tủy như thế. Thế lực Lam gia ở Nam châu cũng vô cùng hùng mạnh, tuy nhiên loại chiến đấu tranh đoạt bảo vật này người chết lại quá mức bình thường. Lần tranh đoạt đó vô cùng kịch liệt, đến cuối cùng, kiện bảo vật kia Tương gia cũng không có thu được, mà bị một nhân vật thần bí không biết tên đột nhiên xuất hiện tại hiện trường tranh đoạt, chỉ xuất ra một kiếm, kiếm khí liền xuyên qua cường giả Tương gia đâm trọng thương sư phụ Lam Thiên Mai, sau đó cướp lấy bảo vật ung dung rời đi.

Cho nên, Lam Thiên Mai mặc dù căm thù Tương gia đến tận xương tủy, nhưng cũng biết đạo lý oan có đầu nợ có chủ. Sự việc có thể ngáng chân Tương gia, hoặc là bỏ đá xuống giếng các thứ, nàng sẽ rất nguyện ý đi làm, nhưng nếu như muốn nàng công khai tuyên chiến với Tương gia, Lam Thiên Mai cũng không có dũng khí này.

Chuyện sống chết của bản thân mình là nhỏ, nếu thật sự dẫn tới hai thế lực cao cấp sống mái với nhau, vậy thì thật đúng là có chết vạn lần cũng chưa đáng tội!

Tuy nhiên lão Tương Chu này cũng quá mức vô sỉ dè tiện, biết rõ không còn hy vọng đoạt bảo, lại thừa cơ hội đánh lên mình! Làm hại nàng đã đánh mất di vật Hàn Tâm Ti của sư phụ.

Lam Thiên Mai càng nghĩ càng phẫn nộ, phẫn nộ đến mức muốn phát tiết ra ngoài. Nàng phát thề không bầm thây lão Tương Chu thành vạn đoạn quyết không bỏ qua!

Tình trạng vết thương của Tương Chu không tính là trí mạng, nhưng cũng không nhẹ, cho nên tốc độ chạy trốn của lão cũng không nhanh lắm. Lão cũng biết rõ: “Yêu nữ Lam gia kia khẳng định sẽ không dễ dàng buông tha cho mình, vốn hai nhà đã có sẵn mối oán cừu, lần này mình lại ra tay đánh lên nàng ta. Thù mới hận cũ chồng chất, nếu Lam yêu nữ này đồng ý bỏ qua, nói thật Tương Chu mình cũng cảm thấy không thể tin nổi.”

Cho nên, trong quá trình Tương Chu bay trốn trên không trung, lão không ngừng phóng ra tín hiệu liên lạc độc môn của Tương gia, là một loại do tinh thạch chế thành, có thể phát ra hào quang mãnh liệt trên bầu trời cao!

Khu vực này cũng không phải là phạm vi thế lực của Tương gia, nhưng môn hạ Tương gia ở khắp nơi đều có. Cho nên, Tương Chu phát ra tín hiệu không bao lâu, liền có năm sáu người nhìn thấy tín hiệu chạy tới, trong mấy người này thực lực mạnh nhất chỉ là cảnh giới Người tu luyện sơ cấp. Bọn họ đến đây, cũng là để tìm kiếm một vị thảo dược.

Tương gia cũng có luyện đan sư, thậm chí còn có một số kinh doanh trên phương diện này. Tuy nhiên từ khi Thục Sơn quật khởi, việc kinh doanh đan dược vốn không thu được nhiều lời lắm, hiện tại lại càng rơi vào cảnh khó khăn, nhưng bản thân Tương gia hàng năm tiêu hao về các loại đan dược chính là một con số kinh khủng. Cho nên, mặc kệ kinh doanh lỗ lãi thế nào, Tương gia luôn luôn phải rất nhiều người đi tìm kiếm các loại dược liệu.

- Hóa ra là trưởng lão!

Gã Tương gia cảnh giới Người tu luyện sơ cấp kia vừa thấy Tương Chu, lập tức sững sốt, nhìn Tương Chu lúc này vô cùng chật vật, hần vội vàng hỏi:

- Đây... đây là chuyện gì xảy ra? Mau... mau lên lấy thuốc trị thương lại đây! Mau băng bó cho trưởng lão! Làm tốt một chút!

- Không cần đâu!

Tương Chu khoát tay, thanh âm khàn khàn nói:

- Ta đã tự mình xử lý rồi! Sự tình khẩn cấp, các người trước hãy nghe ta nói!

Tương Chu kể sơ qua một chút chuyện đã trải qua, mấy người Tương gia sau khi nghe trưởng lão nhà mình bị yêu nữ Lam gia Lam Thiên Mai kia gây thương tích, trong lòng đầy căm phẫn, bởi vì Tương Chu cũng không có nói chính mình ra tay đánh lén, mà nói là mình tiên hạ thủ vi cường... Mấy người Tương gia cũng cảm thấy chuyện này không có gì không đúng, bởi vì con người đều sẵn có hai mẫu mực trọng yếu, người có thể làm được điều công chính chân chính ít chỉ lại ít.

- Mỗi cừu hận giữa chúng ta và Lam gia sớm đã khó tháo gỡ, yêu nữ Lam gia kia dĩ nhiên còn nhớ mãi không quên. Hừ! Hẳn là phải tiêu diệt Lam gia rồi!

Một gã võ giả Tiên Thiên trung cấp lạnh giọng nói.

Tương Chu nhìn thoáng qua hắn, sau đó nói:

- Nếu có cơ hội đó, bọn cặn bã Lam gia sớm đã bị tiêu diệt sạch rồi, đâu cần người nói?

Gã võ giả Tiên Thiên võ mông ngựa bị ngựa đá, cười gượng hai tiếng, không nói gì nữa.

Tương Chu với vẻ mặt nghiêm túc nhìn mấy người nói:

- Tương Đông Phong ở lại, còn các người thực lực chưa đạt tới cảnh giới Người tu luyện, có ở lại đây cũng chỉ vướng chân vướng tay, khẩn trương chia ra mấy hướng tiếp tục phóng tín hiệu liên lạc, tốt nhất là... có thể liên hệ nhiều cường giả cảnh giới Người tu luyện tới đây!

Mấy người liền gật đầu rời đi. Sau khi đi xa, gã võ giả Tiên Thiên trung cấp vừa rồi nói với người bên cạnh:

- Trưởng lão Tương Chu lá gan cũng thật nhỏ. Ta nghe nói yêu nữ Lam gia kia cũng chỉ là cường giả cảnh giới Người tu luyện cao cấp, ngang với trưởng lão Tương Chu. Chẳng những lão bị người ta đánh bị thương thành như vậy, lại còn muốn triệu tập thêm nhiều cao thủ cảnh giới Người tu luyện tới, cũng không sợ người ta chê cười!

- Ái chà! Người nói ít một chút tốt hơn! Ta nghe nói trong tay Lam Thiên Mai có bảo vật sư phụ nàng ta lưu lại, ở thời điểm chiến đấu có thể thi triển ra thực lực vượt cấp bậc của bản thân đấy!

Tiếng hai người nói chuyện dần dần đi xa.

Oán giận thì oán giận, chung quy là người một nhà, tất cả mấy người này đều làm theo chỉ thị của Tương Chu, bắt đầu phóng tín hiệu liên lạc lên.

Cho nên, khi Lam Thiên Mai đuổi đến nơi, nhìn thấy Tương gia tính cả Tương Chu ở bên trong tới sáu cường giả cảnh giới Người tu luyện, cũng không tìm được sừng sốt, sau đó cả giận nói:

- Tương Chu... Người đây là có ý gì? Chẳng lẽ người muốn ân oán cá nhân giữa ta và người dẫn tới ân oán cả gia tộc hay sao?

Tương Chu cười lạnh một tiếng, sau đó nói:

- Nói đùa! Người cho là... người còn có cơ hội truyền tin tức này ra ngoài sao? Lam yêu nữ, người thừa dịp ta chưa chuẩn bị đánh lén ta, làm ta trọng thương, ta tìm người báo thù có gì không đúng? Hừ... ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của người!

- A!

Lam Thiên Mai lập tức liền phẫn nộ, hai hàng chân mày lá liễu dựng ngược lên, chỉ vào Tương Chu, thanh âm lạnh giá nói:

- Lão già kia! Không nghĩ tới người một người cảnh giới Người tu luyện cao cấp, mà nói ra lời dối trá không ngờ mặt cũng không đỏ, ta chưa bao giờ gặp qua người nào da mặt dày như người, người có phải là nam nhân không? Rõ ràng là người đánh lén ta, bị ta hủy vũ khí của người đánh người bị thương, không ngờ lại

biến thành ta đánh lén người? Ha ha ha... được, tốt lắm! Tương Chu, Tương gia các người ý đồng người là được sao? Hôm nay ta sẽ các người nhìn tận mắt tuyệt kỹ của lam gia!

Lam Thiên Mai nói xong, trong cổ họng, bỗng nhiên phát ra một tràng tiếng rên rỉ quặn rũ đến cực điểm. Thanh âm đó tựa như tiếng thở than phát ra tận đáy lòng, đi thẳng vào tâm hồn mấy cường giả Tương gia. Đường như tiếng than vẫn đầy dục vọng này vang lên trong lòng bọn họ!

Trước mắt bọn họ, dường như xuất hiện một nữ nhân với ánh mắt chan chứa nỗi niềm khao khát, muốn cùng nhau hoan lạc!

- A!

Tương Chu hét to một tiếng, tiếng thét như tiếng chuông đồng, thức tỉnh mấy người xung quanh. Trên cái bụng tròn vo của Tương Chu, lại chảy ra không ít giọt máu. Lão khê cau mày: “Nếu như mình động thủ, tất nhiên sẽ tổn thương nguyên khí, không có thời gian mấy năm, đừng nghĩ tới chuyện khôi phục. Chẳng qua rơi vào tình cảnh này, trừ mình ra, thực lực mấy người kia cao nhất cũng chỉ tới cảnh giới Người tu luyện sơ cấp đỉnh, nếu tự mình không ra tay, bọn họ tất nhiên không phải đối thủ của Lam yêu nữ.”

Nghĩ vậy, Tương Chu cắn chặt răng, trên mặt thoáng hiện lên vẻ tàn nhẫn, hai tay điểm liên tiếp vài cái trên bụng của mình, sau đó lấy ra một viên đan dược nuốt vào, trên gương mặt tái nhợt của lão, lập tức hiện ra một chút hồng hào.

- Lam yêu nữ! Nạp mạng đi!

Tương Chu cầm trong tay một thanh bảo kiếm khác bùng phát lên một vầng hào quang chói mắt, phóng vọt tới Lam Thiên Mai.

Mấy tên Tương gia kia thấy trưởng lão nhà mình thương thế nặng như vậy còn liều mạng xông tới, tròng mắt bọn họ lập tức đều đỏ lên, cả đám cao giọng rống giận, huy động vũ khí trong tay, công kích vào Lam Thiên Mai không còn quản tới sống chết.

Đây chính là lực lượng của tám gương!

Nếu Tương Chu đứng ở nơi đó chỉ huy, chỉ mấy tên cảnh giới Người tu luyện sơ cấp này sợ là không đủ chịu một kiếm của Lam Thiên Mai quét ngang. Nhưng Tương Chu dẫn đầu xông lên, cuốn lấy Lam Thiên Mai, tất cả mấy người kia đều bộc phát ra thực lực mạnh nhất của mỗi người, lập tức mang đến khó khăn thật lớn cho Lam Thiên Mai.

Tuy nhiên Lam Thiên Mai cũng không yếu thế chút nào, bảo kiếm trong tay vũ động, trong bầu không khí không ngừng truyền đến đủ loại tiếng than vãn và tiếng rên rỉ vô cùng êm tai. Bộ kiếm kỹ này khiến cả đám cường giả Tương gia chịu không ít đau khổ, hơi sơ suất một chút sẽ trầm mê trong đó ngay.

Lam Thiên Mai tay phải cầm kiếm, tay trái mang bao tay Băng Hồn Bảo Thạch, lấy một địch sáu, nhưng vẫn không mấy may rơi vào thế hạ phong chút nào!

Tuy nhiên, dưới công kích liều mạng của Tương Chu, Lam Thiên Mai cũng dần dần có chút chống đỡ không nổi. Ngay lúc Lam Thiên Mai tung một đạo kiếm khí chém một gã Tương gia, sau đó quay lại chống đỡ Tương Chu, đúng lúc đó một tên Tương gia cảnh giới Người tu luyện sơ cấp đỉnh cao kích một đạo kiếm khí vào ngực Lam Thiên Mai!

Nàng đúng là cảnh giới Người tu luyện cao cấp, nhưng Người tu luyện cao cấp nếu như không bố trí phòng vệ, Kiếm Thánh cũng có thể chém chết nàng! Càng đừng nói, người xuất kiếm cũng cùng cảnh giới Người tu luyện!

Lam Thiên Mai thét lên một tiếng đau đớn, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, bàn tay trái tung một chưởng lên người gã Tương gia đó, một đạo hào quang từ trên bao tay bắn xuyên thẳng qua!

Gã Tương gia vừa mới đánh lén được trong lòng đang hí ha hí hửng, bị Lam Thiên Mai đánh một chưởng trực diện!

Ầm!

Một tiếng vang, trong miệng gã Tương gia máu tươi bắn ra tung tóe, xương lồng ngực bị đánh trúng vỡ nát!
Mất mạng liền tại chỗ!

“A!”

Tương Chu phần nộ điên cuồng rống lên một tiếng, yêu nữ này chỉ trong nháy mắt giết chết hai người. Như một tia chớp trong đầu Tương Chu chợt lóe lên một ý niệm, sau khi trở về, nhất định phải tăng cường huấn luyện thực chiến cho đám người này!

Đều là một đám vô dụng là võ giả cao cấp có thực lực, nhưng kinh nghiệm đối địch lại yếu kém tới cực điểm!

Bỗng nhiên trong lòng Tương Chu dâng lên cơn phần nộ thật lớn, tung ra một kiếm mang theo uy lực của thiên địa, dày đặc sát ý chụp lên đầu Lam Thiên Mai. Trong mắt Lam Thiên Mai thoáng hiện ra vẻ ngoan độc dữ tợn, hét lên một tiếng kêu mị, vận toàn thân lực lượng tập trung lên thân bảo kiếm, tức thì thanh bảo kiếm bắn ra một đạo kiếm khí dài mấy chục thước, sau đó... quét ngang toàn trường một cái!

Tưởng muốn lấy mạng của ta, thì đổi lại mạng đi!

Bản tính của Lam Thiên Mai cũng không phải thuộc loại bó tay chịu chết, dù sắp chết cũng phải kéo theo vài tên bồi táng!

Thấy dáng vẻ nàng ta như thế, trong mắt Tương Chu càng đậm thêm vẻ tàn khốc, lão không chút do dự vung thanh kiếm hung hăng chém xuống!

Ngoài Tương Chu, ba gã Tương gia cường giả cảnh giới Người tu luyện kia, trong mắt cả đám đều lộ ra ý hoảng sợ, tuy nhiên có lẽ vì sự uy hiếp của cái chết, cũng khiến bọn họ trong khoảnh khắc này quên hết thấy, ý niệm toàn thân đều tập trung lại, sau đó vận hết sức chống lại một kiếm kinh thiên của Lam Thiên Mai!

Phập!

Luồng kiếm khí của Tương Chu không hề bị cản trở mảy may quét lên người Lam Thiên Mai. Lam Thiên Mai liền thét lên một tiếng thảm thiết, nhưng thân mình nàng, không ngờ ngoài dự đoán của mọi người, không có bị kiếm khí của Tương Chu cắt thành hai đoạn.

Ngay tại thời điểm Tương Chu kinh hãi không hiểu vì sao lại thế, liền thấy lớp y phục bên ngoài của Lam Thiên Mai bị cắt nát tan, bên trong chợt hiện lên một mảnh vàng óng ánh!

- Con bà nó!

Tương Chu có cảm giác như sắp điên lên được! Kiện bảo vật thứ ba! Không thể tưởng tượng yêu nữ Lam Thiên Mai này quả thực chính là một kho tàng bảo vật di động! Lam gia cũng thật quá đáng, lại tập trung nhiều bảo vật như vậy trên người một nữ nhân!

Tuy nhiên ngay lập tức trong mắt Tương Chu liền bắn ra tia tham lam điên cuồng!

Thậm chí quên là bị Lam Thiên Mai liều chết quét ngang một kiếm, mấy tên tộc nhân nhà mình kia còn sống hay chết.

- Ha ha ha ha ha! Đều là của ta! Đều là của ta!

Tương Chu cười ha hả một tràng dài, vết thương không ngừng rung động, máu tươi không ngừng chảy ra đầm ướt quần áo. Giờ phút này sắc mặt lão trắng bệch khiếp người, nhưng lão vẫn đang mơ tưởng chưa phát giác. Lão đi tới hướng Lam Thiên Mai ngã xuống nằm dài trên mặt đất, đang đi tới chân bị vấp một cái vào một gã người nhà, Tương Chu loạng choạng suýt chút nữa té ngã, lão then quá hóa giận xoay mình lại định tung một cước.

Tương Chu vừa mới giơ chân lên, nhìn thấy gã tộc nhân trước mắt còn chưa chết về mặt hoảng sợ nhìn mình, lão lập tức bừng tỉnh lại, tuy nhiên thoáng cái hai mắt lão dường như đã được thay thế bằng một vẻ hung ác, bàn chân đang giơ cao... hung hăng tung ra một đá!

Trong nháy mắt đó, trong mắt Tương Chu từng hiện ra một tia phân vân đấu tranh với lẽ phải, nhưng lập tức liền bị sự điên cuồng thay thế.

- Có sống sót, người cũng là đồ vô dụng! Giải thoát đi!

Tương Chu thì thảo nói, sau đó bước lại bên Lam Thiên Mai đã hôn mê bất tỉnh, lão cố sức ngồi xổm xuống, dùng ngón tay mập, hơi có chút run rẩy, duỗi tới y phục Lam Thiên Mai... một nút, hai nút... trong hai mắt của Tương Chu càng ngày càng nhiều tơ máu, hô hấp cũng dần dần dồn dập hẳn lên...

Rốt cục, quần áo bên ngoài Lam Thiên Mai bị Tương Chu cởi bỏ hoàn toàn... lộ ra bên trong một kiện áo giáp lấp lánh ánh vàng, Tương Chu nuốt nước miếng ừng ực, rốt cục không kìm được chảy tràn xuống khoe miệng!

- Bảo vật! Thật sự là một bảo vật! Ha ha ha!

Tương Chu nhếch mép cười ha hả, không hề nhìn đôi gò cao ngất của Lam Thiên Mai kia, lão liền chuẩn bị cởi hàng nút của bộ áo giáp vàng ánh đó.

Đúng lúc này, Lam Thiên Mai bỗng nhiên “ưm” một tiếng, mơ màng chuyển mình, mới vừa mở mắt liền nhìn thấy gương mặt phì nộn như cái đầu heo đang chảy nước miếng nhìn chằm chằm thân thể của mình.

- A!

Lam Thiên Mai phát ra một tiếng thét chói tai long trời lở đất!

Thực khó có thể tưởng tượng, một nữ nhân trọng thương sắp chết, không ngờ còn có thể phát ra tiếng thét chói tai mười phần trung khí như vậy.

Lăng Tiêu đang ở rất xa, bỗng nhiên nghe nghe tiếng thét này, không khỏi tăng nhanh tốc độ như một tia chớp hướng tới bên này bay tới.

Tương Chu thấy Lam Thiên Mai không ngờ còn có thể tỉnh lại, bất ngờ không kịp đề phòng, bị dọa hoảng hốt, ngay sau đó, liền có cảm giác xấu hổ thẹn quá thành giận, lúng ta lúng túng như là đang vụng trộm cái gì đó của nhà người ta, nhưng bỗng nhiên bị chủ nhân quay về tới bắt gặp.

Tương Chu lập tức nổi giận đứng lên, một tay nắm lấy một tảng đá lớn bên cạnh gờ cao lên, sau đó nhìn Lam Thiên Mai cười hắc hắc âm độc nói:

- Không ngờ người còn có thể tỉnh lại? Tốt lắm! Người nói xem... nếu nện tảng đá này lên mặt người... “bịch” một tiếng, gương mặt xinh đẹp của người sẽ biến thành một đồng thịt vụn, cảnh tượng đó sẽ như thế nào hả? Ha ha ha ha!

Tương Chu cười điên cuồng, trong mắt toát ra thần sắc khiến người ta sợ hãi.

Trong ánh mắt Lam Thiên Mai lộ ra vẻ hoảng sợ đến cực điểm, nàng không kìm nổi khắc ra một bùm máu cầu xin nói:

- Người... người cho ta một cái thống khoái... một kiếm giết ta đi!

- Một kiếm giết người? Người muốn chết đẹp!

Tương Chu lạnh lùng nói giọng khàn khàn:

- Tương gia ta nhiều người như vậy, đều bị một mình người giết chết, người lại còn muốn ta cho người chết thống khoái? Nằm mơ đi!

Lam Thiên Mai bỗng nhiên cười rộ lên, tiếng cười khanh khách, nghe ra dường như có phần khùng khiếp, nũng nịu nói:

- Người... người có nghĩ là... trước khi giết ta... muốn ta chứ? Nói thật với người, tấm thân xử nữ của ta vẫn còn trinh trắng đây! Ta tu luyện mị công của Lam gia, tuyệt đối sẽ làm cho người sướng như tiên...

- Ha ha... Ha ha ha!

Trên mặt Tương Chu bỗng nhiên lóe lên vẻ trào phúng, sau đó hai tròng mắt lão híp lại, lạnh lạnh nói:

- Dù sao ngươi cũng phải chết, lão phu phá lệ nói cho ngươi một bí mật! Lão phu là người yếu sinh lý bẩm sinh, bất lực không thể giao hợp, cho nên... đối với nữ sắc không có chút hứng thú nào. Ha ha! Không ngờ ngươi còn muốn quyến rũ ta? Đi chết đi!

Nói xong, Tương Chu giơ cao tảng đá trong tay, bằng tư thế đơn giản nguyên thủy nhất, nhằm thẳng gương mặt xinh đẹp của Lam Thiên Mai, hung hăng... đập mạnh xuống!

Lăng Tiêu đã đến đây hồi lâu, vừa thấy thế hắn giơ tay bắn ra một đạo kiếm khí, trúng giữa tảng đá, “ầm” một tiếng tảng đá vỡ tan, cùng lúc đó vụn đá bắn vào mặt Tương Chu. Tương Chu không có phòng bị, phát ra một tiếng thét thảm thiết, đồng thời hai mắt lộ ra vẻ kinh hoàng, trong giây lát chuyển hướng nhìn về phía Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu lại chỉ tay ra, nhẹ nhàng nói:

- Tịch Diệt!

Muốn giết chết một gã cường giả cao cấp cảnh giới Người tu luyện siêu cấp, cũng không dễ dàng như trong tưởng tượng vậy! Nếu đối phương không có trận chiến đấu sống chết trước đó, cũng còn tùy có chuẩn bị sẵn đòn sát thủ hay không?

Tựa như trong nháy mắt lúc Lăng Tiêu ra tay, ở chỗ sâu trong đôi mắt Lam Thiên Mai, như chợt lóe ra một tia đặc ý.

Tương Chu sắp chết hai mắt đều trợn trừng rõ to. Lão vốn còn có sức để liều mạng, cho dù không đổi được kết quả phải chết, nhưng tiện tay giết chết yêu nữ Lam gia bên cạnh thì vẫn không có bất cứ vấn đề gì! Nhưng không nghĩ tới Lăng Tiêu này vừa ra tay, không ngờ lại xuất chiêu thức uy lực kinh người như thế, hoàn toàn bóp chết mọi ý đồ của Tương Chu!

Lam Thiên Mai ngay tại bên cạnh Tương Chu, nhìn chiêu thức người trẻ tuổi vừa xuất ra đầy uy lực trong lòng nàng vừa cảm xúc sâu sắc, vừa hoảng sợ đến cực điểm. Trong khoảnh khắc Tương Chu chết đó, Lam Thiên Mai thậm chí có cảm giác như chính mình cũng sắp chết!

Nàng nhắm mắt chờ chết.

Uy thế của Tịch Diệt càng làm tăng thêm thương thế trên người Lam Thiên Mai, khiến nàng có cảm giác như sẽ chết đi ngay sau đó.

Cái loại cảm giác này, tới mau mà đi cũng mau, Lam Thiên Mai mở to mắt, sau đó nũng nịu nói:

- Thực không thể tưởng được, ngươi lại đuổi tới cứu ta! Trái tim trong ngực tỷ tỷ nóng sốt rồi đây.

Nói xong hai mắt có vẻ mơ màng, lẩm bẩm nói:

- Nếu không tin, ngươi tới sờ xem?

Nói xong, cố ý uốn thân mình lên, hà hà đôi gò kia đúng là đầy đặn.

Lăng Tiêu mặt không chút thay đổi liếc mắt nhìn Lam Thiên Mai một cái, hắn tuy rằng không nhìn thấy thần sắc của Lam Thiên Mai trong nháy mắt mình ra tay vừa rồi kia, tuy nhiên giờ phút này tia dao động lực lượng trên tay trái Lam Thiên Mai vẫn ngấm ngấm duy trì, vẫn khiến Lăng Tiêu cảm nhận được.

Lăng Tiêu thản nhiên nói:

- Muốn sống sót, thứ nhất, giao ra cái bao tay của ngươi; thứ hai, cởi hộ giáp trên người ngươi.

Lam Thiên Mai thấy Lăng Tiêu đứng ở nơi đó, nhưng vẫn thờ ơ với sắc đẹp của mình, trong lòng nàng thầm cảm giận nghĩ: “Hay là ngươi cũng giống như lão già Tương gia kia... là người yếu sinh lý?” Nghe Lăng Tiêu nói dường như động tâm với hai kiện bảo vật của mình, trong đầu Lam Thiên Mai dâng lên ý niệm xấu: “Thiên hạ đều xấu xa như nhau.” Nàng yếu ớt nói:

- Ôi! Đám người các người, không có kẻ nào tốt! Tỷ tỷ hiện tại đã không nhúc nhích được, ngươi còn sợ gì chứ? Nếu muốn, thì tự mình lại cởi lấy đi. Cho dù là ngươi muốn thân hình này của tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng chỉ có thể để mặc cho ngươi bài bố.

Giọng nói thật ngọt ngào, làm cho người ta không kìm nổi có cảm giác như khí huyết dâng trào.

Lăng Tiêu lạnh lùng cười:

- Đừng giả bộ, người tự mình đem lại đây, ta nghĩ muốn người sống sót, chứ không phải ta định giết người. Chẳng lẽ người không có cảm giác gì với thương thế của mình sao? Nếu không cứu người, người còn có thể sống bao lâu?

Lam Thiên Mai sắc mặt cứng đờ, lập tức lộ ra một chút tự giễu, thản nhiên nói:

- Người nếu biết như vậy, sao không cho ta một kiếm để chết cho thống khoái, cứu ta ư? Ha ha! Người tưởng người là Lăng Tiêu sao?

Lăng Tiêu sững sờ, trầm nghĩ: “Sao lại lời đầu ta vào đây?”

Lam Thiên Mai nói tiếp:

- Khắp cả Thánh Vực, trừ hắc ra, còn có ai dám nói cứu sống ta với tình trạng thế này chứ? Cho nên, người thật muốn hai kiện bảo vật của ta thì tốt nhất là một kiếm giết ta đi, như vậy tất cả đều thống khoái, ta không cầu xin gì khác, chỉ xin người tìm một chỗ chôn cất ta, cũng không bắt buộc người đi Lam gia thông báo một tiếng, chỉ cần người có thể đối đãi tốt với hai kiện bảo vật này thì ta an tâm nhắm mắt rồi.

Lăng Tiêu thản nhiên cười, sau đó nói:

- Chẳng lẽ người biết hắc? Có lòng tin với hắc như vậy. Trừ hắc sẽ không có người nào có thể cứu sống người à?

Lam Thiên Mai gật gật đầu, đôi mắt thoáng khôi phục vẻ trong sáng, nhìn Lăng Tiêu nói:

- Thực lực của người rất hùng mạnh, nhưng con người ai cũng có sở trường sở đoản, ta tuy rằng không quen biết Lăng Tiêu, tuy nhiên ta từng dùng qua Trú Nhan Đan của hắc. Há há! Nếu không làm sao có thể nhận biết lão già Tương gia kia, hắc sao lại gọi ta là yêu nữ chứ? Đáng tiếc đáng tiếc! Khuôn mặt ta vĩnh viễn thanh xuân, nhưng cái mạng này lại phải chôn vùi ở đây.

Lam Thiên Mai nói xong, thở một hơi nhẹ nhõm, trong mắt hiện lên một tia ai oán, sau đó nhìn Lăng Tiêu nói:

- Ta đã sắp chết rồi, chẳng lẽ người còn không dám ngồi bên cạnh ta một hồi sao?

Lăng Tiêu thoáng sững sờ, nhưng lập tức ngồi xuống bên cạnh Lam Thiên Mai. Lam Thiên Mai ho “khụ khụ” hai tiếng, trào ra hai vệt máu tươi, nàng giơ tay lên lau qua, trên mặt lại lộ ra một nụ cười tươi vui.

Lam Thiên Mai nhìn Lăng Tiêu nói:

- Không thể tưởng được, Lam Thiên Mai ta cả đời hiu quạnh, lúc sắp chết, không ngờ bên người lại có người trẻ tuổi anh tuấn như thế bồi tiếp, cũng không uống sống trên cuộc đời này!

Lăng Tiêu nhìn nàng nói:

- Ta đã nói qua, người có thể sống, vì sao cứ một lòng muốn chết vậy?

Trên mặt Lam Thiên Mai lộ ra một nụ cười rạng rỡ, lắc đầu nói:

- Quên đi! Người đừng lừa gạt ta! Ta thừa nhận ta rất động tâm với lời nói của người. Nhưng giống như người nói, ta rất biết rõ thương thế của mình, nếu không nhờ có Bàn Long Kim Giáp này hộ thân, ta sớm đã bị một kiếm của Tương Chu chém thành hai đoạn rồi. Chết như vậy... thật cũng hơi khó coi.

Lúc này Lam Thiên Mai cũng không có ý định đánh lén Lăng Tiêu, có lẽ do Lăng Tiêu xuất hiện bảo vệ gương mặt của nàng, giúp nàng chết đi còn có thể giữ được nguyên vẹn hình hài. Hơn nữa còn một điều trọng yếu là: Lăng Tiêu tuy rằng cũng muốn lấy hai kiện bảo vật của mình, nhưng không giống như các nam nhân khác, nhìn chằm chằm thân thể của mình chảy nước miếng ròn ròn!

Lam Thiên Mai vẫn rất có lòng tin với sức quyến rũ của mình.

Tiếp theo Lam Thiên Mai kể rõ ra với Lăng Tiêu: từ nhỏ đến lớn nàng không có bằng hữu, nguyên do vì tu luyện mị công, nên cả đến tộc nhân trong nhà của nàng đều xa lánh.

Nam nhân gặp ngay mặt nàng thì khinh bỉ, sau lưng nhỏ nước miếng, nữ nhân gặp ngay mặt nàng thì làm như không thấy, sau lưng phun nước bọt và chê trách.

Cho nên, trong cuộc sống của Lam Thiên Mai, ngoại trừ sư phụ có cùng vận mệnh với nàng có được cảm tình sâu sắc nhất, đến ngay cả tình cảm của cha mẹ dành cho nàng cũng đậm bạc vô tình như nước.

Đúng vậy, công pháp nàng tu luyện, nghiêm khắc mà nói cũng không tính là công pháp của Lam gia! Dù rằng sư phụ của nàng cũng là người Lam gia, nhưng gia sản sự nghiệp Lam gia rất lớn. Các phòng các chi nhánh nhiều năm qua sinh sôi nảy nở, con cháu Lam gia rất đông, trừ các lực lượng hạch tâm chân chính thuộc về gia tộc, còn lại rất ít có người quan tâm tới.

Lam Thiên Mai nhiều năm qua vẫn luôn lưu lạc ở bên ngoài, cả đời chưa từng yêu một nam nhân nào, nam nhân yêu nàng thật ra có một ít. Tuy nhiên Lam Thiên Mai xem ra, các nam nhân này yêu thực sự chỉ là cái thân phận nữ nhân Lam gia của nàng, chỉ là bảo vật trên người nàng.

Nghiêm khắc mà nói, nàng chưa từng đáp lại tình cảm với người nào. Tự nhiên cũng sẽ không thể hy vọng xa vời người khác đáp lại tình nàng.

Lăng Tiêu nghe Lam Thiên Mai kể chuyện xưa, không kìm nổi nói:

- Cuộc sống của ngươi thật vất vả!

Lam Thiên Mai thật ra đồng ý với câu nói này của Lăng Tiêu, nàng gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy! Vì sắp chết, ta mới có thể nhìn ra một số chuyện này. Tuy nhiên, có thông suốt, có hối hận thì đã muộn rồi.

Lăng Tiêu nói:

- Nếu cho ngươi một cơ hội lần nữa, ngươi sẽ sống như thế nào?

571. Chương 511: Tỉnh Cầu.

- Nếu có thể sống sót, ta nhất định sẽ tìm một chỗ an tâm tu luyện, sẽ không giống như hiện tại, quá si mê bảo vật hóa thành cuồng. Cũng như sư phụ ta, cuối cùng chết vì đoạt bảo. Suốt cuộc đời này còn có cái gì vui sướng đáng nói chứ? Cũng có thể ta sẽ dùng thời gian trăm năm, sống chung với người dân thường, để trải nghiệm một lần xem cuộc sống của người bình thường sẽ như thế nào. Trong mắt người thường đều nói chúng ta giống như Thần, nhưng trên thực tế, lại có ai có thể biết được sự thật. Kỳ thật, ta là rất hâm mộ những người bình thường này! Sinh mạng của họ tuy rằng ngắn ngủi, nhưng có thể sống sáng lạn như vậy, bọn họ vì cái ăn cái mặc mà liều mạng, mà cố gắng, vì rất nhiều chuyện trong mắt chúng ta không đáng nhắc tới mà phấn đấu, rồi khi chiếm được thì sẽ có loại thỏa mãn lớn lao. Loại hạnh phúc giản dị này... mới chân chính là hạnh phúc!

Lam Thiên Mai nói xong, cổ tay nhẹ nhàng vung vẩy, cái bao tay Băng Phách Bảo Thạch thoát rơi xuống trên mặt đất, sau đó nhẹ giọng nói:

- Tên của nó gọi là bao tay Băng Phách Bảo Thạch, luyện chế bằng thứ gì ta cũng không rõ lắm, chỉ biết là nó có rất nhiều lực lượng thần kỳ, có thể chống lại môi trường cực nóng. Đúng rồi, lát nữa ngươi lục tìm trên người lão già Tương Chu kia xem, chắc chắn lão có bảo vật chống nóng, nếu không ở dưới đó không phải cảnh giới của chúng ta có thể sống sót được!

Lam Thiên Mai nhìn cái bao tay Băng Phách Bảo Thạch, trên mặt có vẻ không đành lòng, nhưng lập tức trong mắt hiện lên vẻ kiên quyết, nàng đưa tay cởi Bàn Long Kim Giáp trên người. Lăng Tiêu lên tiếng chặn lại nói:

- Quên đi! Vật đó ngươi giữ lại hộ thân đi.

- Ngươi... ngươi này thực có ý tứ.

Lam Thiên Mai thật có hứng thú nhìn Lăng Tiêu, sau đó nói:

- Người đã sắp chết, còn giữ lại thứ này làm gì? Còn hộ thân cái gì chứ? Hà hà! Chẳng lẽ đồ tốt như vậy, còn có thể dùng để chôn cùng hay sao? Vậy thật cũng uổng phí công dụng của nó! Hơn nữa, không chừng mấy ngàn mấy vạn năm sau, lại bị người ta đào lên, ta cũng không muốn bị người ta quấy rầy thanh tịnh! Lấy đi tặng cho hồng nhan của người sử dụng! Nếu có thể, thuận tiện nói cho nàng nghe một chút chuyện xưa của ta, chứng tỏ ta đã từng sống, từng tồn tại trên đời này.

Lời nói của Lam Thiên Mai làm cho người ta cảm thấy vô cùng bi thương, Lăng Tiêu thần nhiên cười, phất tay một cái, một viên đan dược xuất hiện trong tay, trong nháy mắt Lam Thiên Mai còn đang mở miệng, hắt văng vào trong miệng của nàng.

Lam Thiên Mai cảm giác được một mùi hương cực kỳ cay độc xông thẳng lên, nàng bị sắc nước mũi nước mắt tuôn ra, cố sức muốn nhổ vật kia ra ngoài, nhưng chỉ cảm giác trong cổ họng một luồng hơi nóng như lửa. Viên đan dược kia vừa vào miệng lập tức tan đi, sớm đã biến mất tăm mất tích!

Lam Thiên Mai hướng về phía Lăng Tiêu cả giận nói:

- Người... người cho ta ăn cái thứ gì vậy? Uổng công ta tín nhiệm người như vậy, không ngờ người ngay cả người sắp chết cũng muốn trêu đùa!

- Nếu ta là người, thì lập tức nằm xuống, đồng thời vận hành công pháp khôi phục công lực, tuyệt sẽ không lãng phí thời gian cãi cọ với ta chuyện này nhé.

Lăng Tiêu thần nhiên nói, vươn tay ra, một lực hút thật mạnh hút cái bao tay Bằng Phách Bảo Thạch vào tay. Vừa vào tay Lăng Tiêu cảm giác cực kỳ băng lạnh khiến ngón tay hơi tê tê.

Quả nhiên lợi hại!

Lăng Tiêu khen ngợi một câu trong lòng, sau đó thu cái bao tay vào túi trữ vật, nói:

- Cái này coi như trả thù lao ta cứu người. Đám người Tương gia ta giúp người xử lý sạch sẽ, còn thay người hộ pháp một canh giờ. Sau một canh giờ, thương thế của người cơ bản sẽ không đáng ngại nữa. Sau đó người có thể rời khỏi nơi này, cứ làm như người nói, người có thể tìm một địa phương trải nghiệm cuộc sống bình thường, để thể nghiệm hỉ nộ ái ố của bọn họ, như vậy, đối với tu vi của người rất có lợi.

Lăng Tiêu nói xong, không để ý tới Lam Thiên Mai trợn mắt há hốc mồm, phất tay cuốn lấy toàn bộ thi thể người Tương gia chôn vùi đi. Hắn quay đầu nhìn Lam Thiên Mai lần nữa, nhưng thấy người nữ nhân này cũng không có tiến hành tu luyện chữa thương, mà vẫn như cũ ánh mắt có chút dại ra nhìn mình.

Lăng Tiêu có phần bất đắc dĩ nói:

- Chẳng lẽ người thật sự không muốn sống hay sao?

Lúc này Lam Thiên Mai bỗng nhiên há mồm nói, thần sắc vô cùng ngưng trọng:

- Người là Lăng Tiêu?

Lăng Tiêu trầm nghĩ: “Trên đời này còn có nữ nhân chấp nhất như vậy, lại bất kể bị người ta đánh đến tơi tả còn hỏi cho ra lẽ. Nhưng quả thật đứng mình chân chính là Lăng Tiêu.” Hắn gật gật đầu, nói:

- Điều này rất trọng yếu sao?

Lam Thiên Mai còn thật sự gật gật đầu, lập tức trên mặt thoáng hiện lên nét bi thương, nhẹ giọng nói:

- Nếu như trăm năm trước có thể gặp ngài, sư phụ ta cũng không chết rồi.

Lăng Tiêu phát hiện chính mình có phần theo không kịp dòng suy nghĩ của nữ nhân này, hắn chỉ có thể an ủi nói:

- Người chết thì không thể sống lại, đã qua nhiều năm như vậy, cũng đừng suy nghĩ nữa.

Lam Thiên Mai lắc lắc đầu, sắc mặt có hơi phức tạp, lập tức nói:

- Có thể cầu xin ngài một chuyện hay không? Ta hiện tại không còn gì quý giá, chỉ có cái kim giáp này, nếu như ngài muốn thì lấy đi được rồi.

Lăng Tiêu vừa rồi nghe Lam Thiên Mai nói trên đời này nàng chỉ quan tâm tới một người là sư phụ, trong giọng điệu của nàng nói về những người khác cực kỳ lãnh đạm, còn có ai đáng để nàng phải trả giá lớn như vậy để cầu xin mình chứ?

Ngay sau đó, Lam Thiên Mai tự mình nói ra:

- Phụ thân ta tuy rằng không thích ta, nhưng ông ấy dù sao cũng là người sinh dưỡng ra ta, không có ông ấy đương nhiên cũng không có ta. Hơn một trăm năm trước ở thời điểm đột phá cảnh giới Đại viên mãn trung cấp thì bị tẩu hỏa nhập ma, trở thành một người nằm liệt một chỗ bất động. Nếu ngài có thể cứu sống ông ấy, không cần giúp ông ấy khôi phục thực lực, chỉ cần làm cho ông ấy sống sót là được. Coi như Lam Thiên Mai ta thiếu ngài một mối ân tình, tương lai nếu ngài có gì cần tới, ta tuyệt đối sẽ không từ chối!

Lăng Tiêu khẽ cau mày, cũng không phải hẳn không tin Lam Thiên Mai, tuy nhiên... cường giả cảnh giới Đại viên mãn bị tẩu hỏa nhập ma, loại chuyện này tỷ lệ phát sinh quả thực rất thấp!

Trên các tư liệu ghi lại hết thảy đều là bắt đầu từ sau Thần chiến, cho dù ở thời điểm chúng thần chi chiến toàn bộ Thánh Vực thiếu chút nữa bị hủy diệt, dù ở Thánh Vực những Người tu luyện mò mẫm tiến lên không có công pháp tu tâm thích hợp, nhưng người có thể tu luyện đến cảnh giới Đại viên mãn, ít nhất phải có tâm chí kiên định, nếu không, cái gọi là Đại viên mãn này, căn bản không tính là cường giả đỉnh cao.

Lam Thiên Mai nhìn ra Lăng Tiêu nghi hoặc, có chút tự giễu cười:

- Nói đến chuyện này cũng có chút liên quan tới ta. Ở thời điểm, sư phụ ta vừa mới qua đời, ta đang rơi vào trong bi thương suy sụp, bỗng nhiên có người tới muốn kết thông gia với Lam gia, hơn nữa chỉ đích danh nói họ muốn ta. Bởi vì phụ thân ta cũng coi như là một chi dòng chính của Lam gia, tuy rằng không phải đích tôn, nhưng thân phận cũng rất cao quý. Phụ thân ta tuy rằng không thích ta cho lắm, nhưng dù sao ta cũng là con gái của ông ấy, vì biết rõ tính tình của ta, biết rõ tình trạng của ta lúc ấy, biết ta tuyệt đối sẽ không đáp ứng gả cho người nọ, thế là ngay sau đó vì ta ông ta cứng rắn đương đầu. Vì chuyện này, còn đắc tội với tất cả các chi từ trên xuống dưới của Lam gia, bởi vì người cầu thân kia là một gia tộc cũng rất lợi hại ở Nam châu! Cha ta chịu áp lực thật lớn, vì ta không lập gia đình cái giá phải trả là khi đột phá cảnh giới Đại viên mãn trung cấp, kết quả... cha ta đã thất bại... Không bao lâu, liền biến thành một người sống không bằng chết, ông cũng trở thành tội nhân của Lam gia, nếu không phải Lam gia có gia quy không cho phép đánh giết lẫn nhau, e là phụ thân ta sớm đã chết rất nhiều lần rồi.

Lam Thiên Mai nói đến đây, ngừng đầu nhìn Lăng Tiêu nói:

- Kỳ thật ta tìm ngài đã lâu, đáng tiếc Thục Sơn kia ta căn bản là không vào được! Không không ngờ lại có duyên gặp được ngài. Lăng Tiêu! Ta dự tính đưa phụ thân ta ra, nếu ngài có thể trị lành bệnh cha ta, nếu giúp ông ấy khôi phục thực lực, ta sẽ thuyết phục ông ấy đầu nhập Thục Sơn phái! Cho dù ông ấy không

Phu nhân gật gật đầu, tuy rằng nàng không thích cô con gái riêng của chồng, cho rằng nàng ta quá phong lưu không đứng đắn. Chẳng những phu nhân không thích, mà hầu như cả Lam gia không ai thích nàng ta. Nhưng không thể không thừa nhận một điều: ở Lam gia Lam Thiên Mai vẫn có chút uy danh! Nếu không, vì sao lần này đuổi đi, chỉ có đuổi hai vợ chồng Lam Hải, thậm chí cả đến Lam Thiên Tầm cũng không có đuổi đi. Cho nên, hai chị em Lam Thiên Mai vẫn còn tính là con cháu của Lam gia.

Lam Thiên Mai bước ra ngoài, thấy ba người trước mặt đều rất quen thuộc, đều là anh em họ của Lam Hải. Thấy người bước ra không ngờ là Lam Thiên Mai đã rất lâu không thấy mặt, cả đám ngẩn người, trong đó một nam nhân cao gầy lập tức nói:

- Lam Thiên Mai! Người quay về vừa đúng lúc, miễn cho đến lúc đó lại phải đi thông báo với người. Phụ thân của người đã bị Lam gia chính thức đuổi đi! Người khẩn trương đưa hấn đi đi thôi!

Lam Thiên Mai nguyên vốn còn có chút khắc chế cơn phẫn nộ, thoáng cái lại bốc lên bùng bùng, nàng lạnh giọng hỏi:

- Dựa vào cái gì? Lam gia... chính là dùng cách này đối đãi với người từng có công lớn sao? Vì sao người bị đuổi không phải là ta?

Lam Thiên Mai nói ra lời này, khiến sắc mặt mấy người sa sầm xuống, nam nhân cao gầy hờ hững nói:

- Đây là quyết định của trưởng lão hội, không cần phải giải thích cái gì với người cả! Người nếu đã trở lại, như vậy, hạn cho các người trong vòng ba ngày rời khỏi nơi đây, còn lảm nhảm nữa, ngay cả người cũng đuổi đi luôn!

- Ha ha ha!

Lam Thiên Mai bỗng nhiên cất tiếng cười một tràng dài, trên gương mặt yêu mị giờ phút này đầy vẻ trào phúng, sau đó nói:

- Tưởng ta thích thân phận con cháu của Lam gia đình lắm sao? Các người không phải rất gai mắt ta sao? Tốt lắm, đuổi luôn cả ta đi! Không cần nhớ tới chút tình hượng khói của sự phụ ta nữa! Các người ngay cả người có công hiến thật lớn cho gia tộc đều có thể đuổi đi, ăn thua gì ta là một thiếu nữ nhỏ nhỏ này chứ?

- Láo xược! Lam Thiên Mai! Đừng tưởng rằng có người bảo vệ người, thì người có thể ăn nói không kiêng nể gì như vậy!

Nam nhân cao gầy hiện lên sắc mặt giận dữ, lạnh lùng nhìn Lam Thiên Mai nói tiếp:

- Gia tộc... người như người cũng có thể chất vấn sao?

Lam Thiên Mai lạnh lùng cười, sau đó nói:

- Đúng vậy! Cứ nhân cơ hội này đuổi ta đi được rồi.

- Đừng tưởng rằng mọi người muốn giữ người lại! Nếu không phải...

Gã nam nhân cao gầy giận tím mặt, chỉ vào Lam Thiên Mai, chỉ có điều không nói hết lời, lập tức im miệng không nói nữa, nhưng ánh mắt đó lại hận không thể lập tức đuổi Lam Thiên Mai đi mới tốt.

Lúc này, nhị nương của Lam Thiên Mai rốt cuộc không kìm nổi, từ trong phòng bước ra, hướng về phía gã nam nhân cao gầy nói:

- Đừng nhiều lời, ngày mai chúng ta sẽ đi! Bây giờ, mời các người rời khỏi nơi này!

Gã nam nhân cao gầy hơi sững sốt. Thăm nghĩ trong lòng: Từ hôm đó đến nay, nữ nhân hấn đã từng ngưỡng mộ này không phải đều khổ sở van xin gia hạn thêm mấy ngày, như thế nào hôm nay bỗng nhiên liền trở nên kiên cường lên thế? Phỏng chừng là Lam Thiên Mai trở về, có người cấp thêm can đảm cho nàng ta chăng? Tên vô dụng bán sống bán chết kia, vĩnh viễn cũng không có ngày vùng lên được, nếu không phải yêu nữ chết tiết này không thể đắc tội được, thì hai vợ chồng các người... Vừa nghĩ hấn vừa nhìn lướt qua bộ ngực đầy đặn của Nhị nương Lam Thiên Mai, trong lòng hơi có chút nóng lên. Thấy nàng ta rốt cuộc đáp ứng sẽ đi, hấn vừa thoải mái đồng thời lại có chút hậm hực, nguyên vốn nghĩ có thể xơi tái nàng ta, hiện tại xem ra không có cơ hội rồi.

- Vậy là tốt rồi, nhớ kỹ lời nói của các người!

Gã nam nhân cao gầy nói xong, mang theo hai người xoay người rời đi, trước khi đi còn hung hăng trừng mắt nhìn Lam Thiên Mai.

Thấy bọn họ đi xa, phu nhân nhỏ giọng nói:

- Cha người tỉnh rồi!

Lam Thiên Mai mừng rỡ, đi theo Nhị nương vào nhà. Thấy Lam Hải lúc này đã ngồi dậy tựa vào đầu giường, đang cùng với Lăng Tiêu nhẹ giọng nói chuyện, thanh âm nghe ra mặc dù có chút suy yếu. Nhưng tinh thần cả người đã rất tốt!

Chỉ cường giả cảnh giới Đại viên mãn, dù sao cũng là cường giả ở thế giới này. Chỉ cần lão còn sống, cho dù không có thực lực, nhưng khí phách trên người kia, cũng không phải người bình thường có thể có được.

Đôi mắt phu nhân đỏ lên, vừa định nói, Lam Hải khẽ xua tay:

- Không cần nói, ta đã biết! Mấy năm nay làm khổ muội rồi! Ngày mai chúng ta đi! Ta đã đáp ứng Lăng tông chủ, gia nhập Thực Sơn phái!

Lam Hải nói dứt khoát như thế, hoàn toàn bởi vì trong suốt thời gian mấy năm lão bị tẩu hỏa nhập ma, tuy rằng thân không thể động miệng không thể nói, nhưng dòng ý nghĩ của lão vẫn không ngừng hoạt động!

Nói cách khác, những năm gần đây phu nhân của lão ở bên người nói chuyện gì, lão đều biết toàn bộ! Chỉ có điều không thể nói thành lời mà thôi!

Nguyên nhân chính vì như thế, mới khiến Lam Hải từ lâu đã hết sức thất vọng về Lam gia. Nên vừa mới nghe Lăng Tiêu nói, thân thể của lão nếu khôi phục chỉ cần thời gian vài năm, hơn nữa có ý mời chào lão. Lam Hải lập tức liền đáp ứng, đồng thời Lam Hải ở bên trong Thánh Vực nhiều năm như vậy, còn có nguồn nhân mạch rất lớn mạnh, cũng muốn mang hết cùng đi!

Tuy nhiên phu nhân của Lam Hải lại hơi có chút sợ hãi, nhiều năm qua nàng chưa bao giờ bước ra khỏi gia tộc Lam gia một bước, hiểu biết về thế giới bên ngoài của nàng ta chỉ giới hạn trong các loại tin tức tộc nhân mang về thôi. Bao gồm hiểu biết về Lăng Tiêu cũng như thế. Nếu nói phải lập tức rời bỏ chỗ này, khiến nàng hơi khó có thể tiếp nhận, nàng nhìn Lam Hải nói:

- Lão gia! Chúng ta thật không bao giờ... trở lại nữa sao? Thực lực của ông khôi phục rồi...

- Đừng nói nữa.

Lam Hải thần sắc kiên định nói:

- Mấy năm nay xảy ra chuyện gì, kỳ thật ta đều biết, chẳng lẽ muội cảm thấy ở lại Lam gia sẽ tốt hơn sao?

Phu nhân sắc mặt có hơi tái nhợt, lắc đầu nói:

- Vậy ta nghe lời lão gia.

Lam Thiên Tầm ở một bên ngược lại rất hưng phấn, nói:

- Con cũng phải đi!

573. Chương 513: Nữ Nhân Cảnh Giới Đại Viên Mãn.

Một lát sau, Lam Hải bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Lam Thiên Mai nói:

- Trước khi đi, người đi thăm bà ta đi, bà ta vẫn luôn che chở cho người, so với ta người cha này còn phải nhờ người che chở.

Lam Thiên Mai nhẹ nhàng gật gù đầu, sau đó nói:

- Con đi đây.

Lúc này, bỗng nhiên Lam Thiên Mai biến sắc mặt, như là nghe thấy cái gì, sau đó lộ ra một tia ánh mắt không dám tin nhìn Lăng Tiêu ngơ ngác nói:

- Bà ta... bà ta muốn gặp ngài!

Lăng Tiêu sửng sốt:

- Ai muốn gặp ta?

Lam Thiên Mai nhẹ giọng nói:

- Nãi nãi lão tổ Lam gia...

Lăng Tiêu lúc này thật đúng là có chút ngoài ý muốn, đi vào Thánh Vực cũng đã lâu, đương nhiên hẳn biết rõ bên trong Thánh Vực nữ nhân vẫn luôn không có địa vị gì cao lắm, ở đây vẫn còn là xã hội nam nhân nắm quyền chủ đạo!

Có lẽ là lần đầu tiên hắn nghe nói có nữ nhân có thể tu luyện đến cảnh giới tối cao, bởi vì Lăng Tiêu vừa mới cảm nhận được một tia dao động năng lượng rất nhỏ, đạo qua một vòng trên người mình sau đó liền biến mất. Điều này có thể kết luận, người nọ thực lực rất mạnh, ít nhất ở cấp trên Đại viên mãn!

Lam Thiên Mai đi ra ngoài cửa Lăng Tiêu theo sau, Lăng Tiêu cảm nhận được người nhà này khi nhắc tới người đó, sắc mặt đều có chút cổ quái, cũng không có tự hào gì.

Lam Thiên Mai dẫn theo Lăng Tiêu đi về hướng phía sau núi, thấy bốn bề vắng lặng, nàng thấp giọng nói:

- Nãi nãi lão tổ tính tình quái dị, ngài nói chuyện với người nên cẩn thận một chút. Nếu bà ta có chỗ nào đắc tội, mong ngài có thể bỏ qua cho.

Lăng Tiêu gật gù đầu, không nói gì, đi theo Lam Thiên Mai đi vào phía sau núi, tới một chỗ phía dưới vách núi. Vách núi cao tới mấy trăm mét, ở khoảng giữa có một hang động, cửa động cao khoảng một thân người. Hai người bay lên sau đó đi vào bên trong.

Bên trong hang động trái lại rất rộng, hơn nữa đầy đủ các loại gia cụ, phân bố đều trong mấy gian phòng. Khi Lăng Tiêu đi vào, lại thấy một nữ nhân dáng người cực kỳ yếu điệu thon thả đang ngồi ở đó dựa lưng về phía bọn họ. Nàng ta cầm trong tay một quyển sách, nghe tiếng hai người bước vào, quay đầu lại cười cười nhìn hai người, thanh âm thốt ra như châu ngọc, cực kỳ trong trẻo, thoát nhìn thật ra càng giống như là một thiếu nữ hai tám, hơn nữa vóc dáng cực kỳ xinh đẹp!

- Các người đến đây? Tùy ý ngồi đi.

Dù Lăng Tiêu tự mình có thể luyện chế ra Trúc Nhan Đan vĩnh viễn giữ tuổi thanh xuân, cũng bị dung mạo của nữ nhân này làm cho hoảng sợ.

Thông thường mà nói, con người theo thời gian trải qua không ngừng lịch lãm, tuổi tác không ngừng già lão, khuôn mặt kia cho dù không có gì biến hóa, nhưng ánh mắt và tâm tính đều sẽ phát sinh biến hóa không nhỏ. Thế cho nên lão nhân và người trẻ tuổi, trên cơ bản liếc mắt một cái liền có thể nhận ra được.

Mà trong mắt nữ nhân trước mắt này lại không nhìn thấy mấy may nét tàn phá của thời gian, hơn nữa nghe thanh âm nàng nói chuyện thậm chí còn mang theo một chút non nớt, cử chỉ hào phóng, không mấy may làm ra vẻ chút nào, bất kể ánh mắt tâm tính, gần như không có gì sơ hở! Nếu gặp trên đường đi, Lăng Tiêu khẳng định sẽ không tin thiếu nữ mặc váy dài màu xanh ngọc này lại là cái gì nãi nãi lão tổ của Lam gia.

Lam Thiên Mai cùng nữ nhân này dường như rất thân thiết, nàng tự động đi lấy chén rót nước cho Lăng Tiêu, sau đó ngồi xuống, nhìn nữ nhân, cúi đầu nói:

- Nãi nãi lão tổ! Con sắp đi rồi! Xin cáo biệt với ngài.

Thiếu nữ thản nhiên nói:

- Ta đã biết! Là vì chuyện phụ thân người phải không?

Lam Thiên Mai gật gù đầu, nói:

- Bọn họ đều không thích con, con cũng đi luôn! Không bao giờ quay lại nữa!

Thiếu nữ nhún mày, sau đó nói:

- Hồ đồ! Tự mình sống cho chính mình, quần bọn chúng thấy thế nào? Hừ! Bọn chúng đối với nãi nãi lão tổ ta này, không phải trong lòng cũng phiền chán như vậy sao, chỉ là ngoài miệng không dám nói ra mà thôi! Bọn chúng biết cái gì, công pháp này tu luyện đến mức tận cùng, thì có thể phản lão hoàn đồng, nói cái gì công pháp không tốt, cái gì lằng lờ các thứ, hết thấy đều là nói bậy nói bạ! Ta cả đời không đi tìm một nam nhân nào, cũng là lằng lờ không đứng đắn sao?

Lam Thiên Mai trộm nhìn thoáng qua Lăng Tiêu.

Thiếu nữ trước mắt này quả thật là nãi nãi lão tổ Lam gia, là thân muội muội của lão tổ tông hiện giờ, đạt tới cảnh giới Đại viên mãn cao cấp!

Tên là Lam Hi, thuở còn nhỏ đã biểu hiện ra thiên phú hơn người, tu vi thực lực tăng tiến cực kỳ thần tốc. Nàng ta thu được một quyển trục hiện thế ở Thánh Vực, trên mặt ghi là công pháp thiên thứ nhất, đúng là vật của Thần giới!

Sau khi tu luyện mới biết được, công pháp này dường như là một loại mị công! Sau khi tu luyện mỗi một cái nhãn mày mỗi một nụ cười đều có năng lực mê hoặc tâm thần mọi người. Bởi vì Lam gia ở Nam châu là danh môn chính phái, bên trong gia tộc lại xuất hiện nữ nhân tu luyện loại công pháp này, phản ứng đầu tiên của những người đó, dĩ nhiên là ngăn cản, cho rằng tu luyện công pháp này là làm bại hoại nề nếp gia phong của gia tộc.

Chỉ có điều năm đó lão tổ tông Lam gia còn là Thiếu chủ của Lam gia cực kỳ cưng chiều cô em này, cố sức bảo vệ cô em, công khai bày tỏ ủng hộ Lam Hi. Đương nhiên năm đó cãi nhau huyên náo ầm ĩ, lúc ấy tổ tiên Lam gia còn sống vì chuyện này thống hận không thôi, thiếu chút nữa tước luôn thân phận Thiếu chủ của lão tổ Lam gia. Cũng may lão tổ Lam gia đương thời là một thiên tài kinh thể hải tục, triển hiện ra năng lực hơn người, mới giữ vững địa vị thân phận của mình, hơn nữa cả đời bảo vệ ủng hộ cho cô em này.

Đã qua hơn ba vạn chín ngàn năm, ngày xưa là Thiếu chủ Lam gia, hiện nay đã thành Lão tổ Lam gia, hơn nữa cũng đã rất nhiều năm không có ra mặt, rất nhiều người thậm chí cho rằng lão tổ đã đi theo ông bà rồi.

Gần như tất cả cường giả cảnh giới Đại viên mãn đều giống nhau, sau khi sống tới mấy vạn năm, vẫn không thể phi thăng, cuối cùng hoặc là bị linh khí vô tận trong cơ thể không chống đỡ được bùng nổ, hoặc là chính mình tự động mai một.

Nhưng thật ra Lam Hi nãi nãi lão tổ Lam gia này, không ngờ càng sống càng trẻ lại, cứ giống như một yêu quái, cho tới bây giờ đã thành hình dáng một thiếu nữ! Nàng là người có bối phận cao nhất Lam gia hiện nay, đồng thời cũng là một người dễ nhìn thấy nhất!

Tuy nhiên, cảm tình của người Lam gia từ trên xuống dưới đối với nàng rất phức tạp, thử hỏi có ai muốn khi gặp một thiếu nữ phải kêu bằng bà cô nãi nãi lão tổ? Thường ngày hầu như không ai dám đến trêu chọc nàng. Mà công pháp của nàng cũng theo thời gian trôi qua, từng đời từng đời truyền xuống. Cho nên, nói đến, nàng coi như là sư tổ của Lam Thiên Mai.

Lam Thiên Mai chu miệng, có phần ủy khuất nói:

- Dù là không cần quan tâm tới ý tưởng của bọn họ, con cũng muốn bỏ đi. Tổ nãi nãi! Con cũng muốn đạt tới cảnh giới như ngài!

Lam Hi nhìn thoáng qua Lam Thiên Mai, sau đó khẽ mỉm cười nói:

- Ta tin rằng ngươi có thể!

Nói xong nhìn về phía Lăng Tiêu vẫn ngồi lặng im một bên, giọng thanh thúy nói:

- Người đứng là Lăng Tiêu? Chương môn nhân Thực Sơn phái? Tổn thương của tiểu tử Lam Hải kia được người trị à?

Lăng Tiêu khẽ gật đầu. Thời điểm thiếu nữ này nói chuyện chỉ tự nhiên trong sáng, nhưng từ trên thân thể của nàng, Lăng Tiêu cảm nhận được một tia hàm ý của “đạo”. Dù không có chút dao động năng lượng nào, nhưng làm cho người ta một loại cảm giác sâu không lường được.

Lam Hi nói:

- Người rất không tệ! Người và võ giả Thánh Vực không giống nhau!

Lăng Tiêu trong lòng rung mình, đột nhiên hỏi:

- Xin hỏi tiền bối... ngài tới cảnh giới gì rồi?

Lam Hi cười hì hì nhìn Lăng Tiêu:

- Ta vì sao phải nói cho người? Có lợi gì đâu? Không bằng chúng ta đánh một trận đi, như vậy người sẽ biết thực lực của ta là cái gì!

Lăng Tiêu ánh mắt sáng lên, cả người lập tức dâng lên một cỗ chiến ý, như là một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, trong nháy mắt độ nóng trong phòng tăng lên rất cao.

Năm đó ở Tu Chân Giới tu sĩ của kiếm phái Thục Sơn, có tiếng là hiểu chiến, các môn phái người tu chân đó lấy kiếm nhập “đạo”, một lời không hợp ý liền rút đao giao đấu, quả thực quá mức bình thường, càng đừng nói tới trừ ma vệ đạo, loại chuyện này xưa nay là tôn chỉ của kiếm phái Thục Sơn.

Giống như Lăng Tiêu, nếu xét ra ở kiếm phái Thục Sơn được xem như hạng người tính tình ôn hòa.

Lam Hi nũng nịu cười nói:

- Ai nha! Nhìn không ra tiểu tử người này còn rất hiểu chiến nha! Ta cũng không nhớ rõ đã bao nhiêu năm không có động thủ với người khác. Hì hì! Đến đây! Hôm nay chúng ta đánh một trận cho biết. Nếu người có thể thắng ta, ta cũng đi theo người tới Thục Sơn được rồi!

Lam Thiên Mai cả kinh, thầm nghĩ: “Nãi nãi lão tổ thật là nói cái gì cũng dám nói nha! Người khác không rõ ràng lắm, nhưng nàng sao lại không biết, nãi nãi lão tổ đã đạt tới cảnh giới Đại viên mãn cao cấp, một thân năng lượng nếu như bộc phát ra, cái loại uy thế kinh khủng đó đủ để cho thiên địa biến sắc!

Lăng Tiêu... làm sao có thể là đối thủ của bà ta! Nghĩ thế nàng không kìm nổi có chút lo lắng nhìn thoáng qua Lam Hi.

Lam Hi khoát tay, sau đó nói:

- Chỉ là vui chơi thôi, người sợ cái gì? Ta cũng sẽ không làm tổn thương đến hần! Năng lượng trong thân thể ta hiện giờ cũng quá mức khổng lồ, nếu không thể kịp thời phóng xuất ra, cũng không tránh khỏi kết cục bị đầy ứ nổ tan xác mà chết! Ôi! Ta thật không nên chết như vậy, nghĩ tới thực là đáng sợ.

Lăng Tiêu không kìm nổi hỏi:

- Thực có người bị đầy ứ nổ tan xác mà chết ư?

Lam Hi cười nói:

- Đương nhiên là có! Càng đạt tới cảnh giới tối cao, càng có cảm giác như vậy, đó là... thân thể còn rất yếu! Thậm chí người cảnh giới Đại viên mãn mà muốn bay ra khỏi tinh cầu này cũng rất khó khăn. Cứ như vậy, hần tự nhiên sẽ không cảm thấy năng lượng của mình quá dư thừa, sau đó bế quan, tu luyện, tiếp tục bế quan, tiếp tục tu luyện, nhưng không có biện pháp chuyển đổi loại năng lượng này thành một loại năng lượng khác, năng lượng bị dồn nén đầy ứ sẽ bùng nổ kinh mạch, sau đó chết đi. Từ xưa đã có như vậy.

Lam Hi ngưng một chút, nhìn Lăng Tiêu nói tiếp:

- Không nói cái này nữa! Ra đây giúp ta đánh nhau!

Nói xong, thân mình nhoáng một cái liền biến mất bóng dáng.

Lúc này Lam Thiên Mai vội vàng nói:

- Lăng Tiêu! Ngài nhất định phải cẩn thận, nãi nãi lão tổ... bà... bà ta ra tay rất nặng.

Nói xong, nỗi sợ hãi trong lòng còn hiện ra trên nét mặt, dường như nàng đã ném qua nỗi khổ này rồi.

Lăng Tiêu gật gật đầu cười, cảm giác nãi nãi lão tổ Lam gia này cũng không phải là người vui giận bất thường, mà chỉ là có bản tính hồn nhiên như một thiếu nữ mà thôi. Người như vậy, nếu như có người nghiêm trang quỳ rạp xuống trước mặt nàng ta kêu nàng bằng “nãi nãi lão tổ”, đương nhiên nàng ta sẽ không muốn nghe.

Thân hình Lăng Tiêu cũng biến mất tại chỗ, ngay sau đó, xuất hiện trên không trung.

Lam Hi vung tay lên, bày ra một màn kết giới thật lớn! Từ bên ngoài hoàn toàn không nhìn được tình huống bên trong.

Sau đó Lam Hi liếc mắt đánh giá Lăng Tiêu từ trên xuống dưới, cười nói:

- Ta sắp ra tay đây! Người phải cẩn thận!

Nói xong, gần như không có dấu hiệu gì, trên gương mặt trong sáng thuần khiết như ngọc của Lam Hi, trở nên vô cùng trang nghiêm, không có một tia quyến rũ nào, nhưng lại khiến cho người ta có một loại cảm giác mê hoặc đến mức tận cùng; không có phát ra một âm thanh gì, nhưng dường như có vô số tiếng rên rỉ từ bốn phương tám hướng truyền đến!

Lăng Tiêu khẽ mỉm cười, niệm lên kinh văn Đại Tự Tại Tâm Kinh, linh đài của Lăng Tiêu toàn bộ thanh tịnh, đồng thời phía sau Lăng Tiêu dâng lên một pho pháp tướng cực kỳ to lớn. Pháp tướng này hai mắt nhắm chặt, đủ loại mây lành vờn quanh, vang lên đủ loại diệu âm. Thân thể Lam Hi tản phát ra cái loại khí tức mê hoặc đến mức tận cùng nhưng dường như đã gặp phải khắc tinh trí mạng, trong nháy mắt bị pho pháp tướng này phá tan!

Trên mặt Lam Hi hiện lên một chút kinh hãi, dường như gặp chuyện không thể tin được, sau đó Lam Hi chỉ vào Lăng Tiêu, thanh âm có chút run rẩy nói:

- Người... người là chân thần chuyển thế?

Lăng Tiêu giờ phút này chiến ý dạt dào, quát một tiếng:

- Cái gì chân thần chuyển thế! Tiếp một kiếm của ta!

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm bộc phát ra một khí thế hùng mạnh, một luồng hào quang chứa đầy uy lực của thiên địa, kích về hướng Lam Hi!

- Tịch Diệt!

574. Chương 514: Cha Con.

Đồng thời, Lam Hi cũng cảm thấy một chút tức giận. Nàng nghĩ mình như vậy mà bị một tiểu tử miệng còn hôi sữa làm chật vật, lập tức hừ lạnh một tiếng, không thấy nàng có động tác gì nhưng một cỗ lực lượng vô cùng cường đại đã từ chỗ Lam Hi trong giây lát quét về phía Lăng Tiêu. Lực lượng cực kỳ tinh thuần, như là một dòng nước ngầm chảy trong sông lớn! Phía trên cực kỳ êm ả nhưng dưới nước lại tiềm ẩn hung hiểm vô cùng!

Uy lực một kiếm này của Lăng Tiêu, cho dù là Lam Hi cũng không dám đón đỡ. Cho nên, sau khi đánh trả, thân ảnh Lam Hi trong giây lát biến mất. Tuy nhiên trong lòng không áp chế được sự kinh hãi bộc lộ ra ngoài, hét lên một tiếng kinh hãi.

Còn Lăng Tiêu đối mặt với cỗ lực lượng mãnh liệt quét đến, thì chỉ có một phương pháp: ” mặc cho người muốn vùn kị xảo, ta lấy lực phá tan tất cả!”

Dốc sức hàng phục!

Thật là một nữ nhân ngang ngược! Lăng Tiêu thầm cười khổ. Cái bà Lam gia lão tổ này thật quá nhỏ nhen. Chỉ là phá mị công của người thôi mà, có cần tức giận vậy không?

Thân thể Lăng Tiêu nhanh chóng bị cỗ lực lượng hận không thể tràn ngập toàn bộ kết giới hung hăng đánh bay đi, văng vào kết giới. Chỗ kết giới bị Lăng Tiêu chạm vào liên tục phát ra dao động kịch liệt. Thân hình Lăng Tiêu va vào bề mặt kết giới, cực kỳ đau đớn, lại ương ngạnh không kêu một tiếng.

Đây là thực lực cao nhất Thánh Vực sao? Lăng Tiêu thầm nhủ, sau đó nghe tiếng Lam Hi cười lạnh.

-Tiểu tử kia, thế nào hả? Ta đã hạ thủ lưu tình rồi đó!

Thanh âm của Lam Hi vang lên đầy vẻ trêu chọc, không còn chút trang trọng nào như lúc cho rằng Lăng Tiêu là chân thần chuyển thế. Cho dù không dùng mắt mà nhìn cũng có thể tưởng tượng được vẻ đắc ý trên mặt nàng lúc này.

Lăng Tiêu cắn chặt răng, lắc lắc người đứng lên, sau đó nói:

- Tiếp đi!

Lam Hi trừng cặp mắt xinh đẹp lên,sau đó nhìn nhìn Lăng Tiêu đầy hứng thú cười nói:

- Ha ha, đây là lần đầu tiên gặp người bị đánh còn ngiên như người. Tiểu tử kia, thú vị lắm, rất thú vị. Đây là do người tự mình nói ra, ta sẽ thỏa mãn người thật tốt!

Nói xong, bàn tay trắng nõn trong giây lát hướng về Lăng Tiêu vung lên, lại một cỗ lực lượng to lớn vô cùng đánh tới. Tiếp theo, bàn tay kia cũng đồng thời hướng về phía Lăng Tiêu hươ hươ.

Xem động tác kia như là đang xua tay nhưng lại sinh ra từng cỗ từng cỗ lực lượng to lớn khiến Lăng Tiêu căn bản không có cơ hội ứng phó, thân hình không ngừng va vào kết giới. Đến khi khóe miệng chảy ra một dòng máu tươi thì Lam Hi mới dừng công kích, sau đó nói:

- Tiểu tử kia, thế nào?

- Người lợi hại!

Lăng Tiêu giơ tay lau môi, trong mắt hiện lên dị sắc, sau đó nói. Vừa rồi lúc hắn bị cỗ lực lượng của Lam Hi không ngừng công kích, nguyên thần xuất khiếu, bay đến phía sau Lam Hi chừng năm mươi thước!

Nếu như đột nhiên ra tay thì...

Lam Hi lúc này thần nhiên nói:

- Thu pháp bảo kia của người lại đi. Hắn không làm gì được ta đâu!

Lăng Tiêu cả kinh, tuy rằng nguyên bản hắn cũng không nghĩ tới có thể sánh ngang với Lam Hi. Lần này vốn là một cơ hội luận bàn hiểm thấy. Nhưng Lam Hi không ngờ có thể phát hiện phân thân của mình... khiến Lăng Tiêu cảm thấy giật mình!

Tuy rằng Lam Hi cho rằng phân thân của mình là bảo vật, nhưng mặc kệ như thế nào, nàng đúng là có thể cảm nhận được nguyên thần không có hình thể rõ ràng! Điều này chứng tỏ rằng cảnh giới đại viên mãn ít nhất cũng tương đương với cảnh giới Hợp Thể kỳ đỉnh phong!

Bọn họ... chính là một đám tương đương với người tu chân trước khi độ kiếp!

Trong đầu Lăng Tiêu bỗng nhiên nảy ra một ý niệm: “Nếu cho đám người luyện võ cảnh giới đại viên mãn này công pháp tu chân, bọn họ có thể rất nhanh tu luyện đến Độ Kiếp kỳ hay không? Sau đó nghênh đón chân chính thiên kiếp trong Thánh Vực được không?”

Lăng Tiêu tâm niệm vừa động, phân thân liền biến mất vô tung vô ảnh. Lam Hi nhếch môi cười nhạt. Sau đó nói:

- Ta đã xem thường người. Thực lực của người thật sự rất không tệ! Chỉ có điều ... Muốn hơn ta, người còn cần một ít thời gian. Thật sự rất khó tưởng tượng được, người chỉ là một thanh niên chưa đến năm mươi tuổi sao? Ôi, thật sự là một thiên tài thần kỳ! Nhưng người không thể thắng ta, cho nên, ta cũng sẽ không gia nhập Thực Sơn phái các người.

Lăng Tiêu cũng là khẽ mỉm cười, nói:

- Tiền bối quá khen, văn bối không sao bì kịp thực lực của tiền bối.

Trong lòng tuy rằng không nghĩ đến người có thân phận và thực lực như Lam Hi có thể gia nhập Thực Sơn, nhưng hắn vẫn cảm thấy có chút mất mát. Tuy nhiên, lúc này lại nghe thấy Lam Hi nói tiếp.

- Tuy rằng không thể gia nhập Thục Sơn phái các ngươi, tuy nhiên ... Đi đến chỗ các ngươi nhìn một chút, làm một khách khanh ở đó vài năm thì cũng có thể! Tiểu tử, ngươi có hoan nghênh ta không?

Trên mặt Lam Hi có chút ý cười tinh nghịch, nháy mắt chớp hàng lông mi dày cong vút nhìn Lăng Tiêu.

- Hoan nghênh, đương nhiên hoan nghênh!

Lăng Tiêu mừng rỡ, nếu vị này có thể trấn thủ ở Thục Sơn phái, sức mạnh tổng thể của Thục Sơn phái sẽ nâng cao rất nhiều!

Bên trong Thánh Vực thế lực lớn nhỏ nhiều vô số kể, cũng không thể đơn giản chỉ dùng mấy chữ thế lực đỉnh cấp, thế lực trung cấp và tiểu thế lực để mà hình dung.

Tựa như giữa các tiểu thế lực cũng có mạnh có yếu! Những tiểu thế lực đặc biệt mạnh thậm chí cũng có cường giả tối cao cảnh giới đại viên mãn trấn thủ!

Cái gọi là thế lực đỉnh cấp, bình thường đều là chỉ một gia tộc hoặc là môn phái có số lượng cao thủ đông đảo, lực ảnh hưởng rất lớn, phạm vi khu vực khống chế rộng lớn!

Thế lực đỉnh cấp có ưu thế của thế lực đỉnh cấp. Tiểu thế lực cũng có chỗ tốt của tiểu thế lực!

Cũng không thể nói một thế lực đỉnh cấp thì nhất định có thể giết chết một tiểu thế lực mà không tổn chút sức lực nào. Rất nhiều năm trước Thánh Vực không phải chưa từng phát sinh qua sự tình như thế.

Một gia tộc nhỏ bé và khiêm tốn gặp phải một thế lực đỉnh cấp. Thế lực đỉnh cấp này có mười mấy vạn người, cường giả siêu cấp cảnh giới tu luyện giả có hơn một ngàn người, cường giả cảnh giới Tiên Thiên có mấy nghìn người, còn cường giả tối cao cảnh giới đại viên mãn cũng có hai ba mươi vị!

Một thế lực như vậy, theo suy nghĩ của mọi người, nếu muốn tiêu diệt một tiểu gia tộc, có lẽ không cần tổn nhiều sức!

Nhưng khiến tất cả mọi người chấn động chính là, lão tổ tông của tiểu gia tộc kia là một lão quái vật không biết đã sống qua bao nhiêu năm tháng, đạt đến cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong, hành tung xuất thần nhập hóa. Trong vòng mấy năm, tiêu diệt hơn phân nửa cường giả cảnh giới tiên thiên trở lên của thế lực đỉnh cấp này! Mấy mươi cường giả tối cao cảnh giới đại viên mãn đều chết thê thảm, tổn thất nghiêm trọng!

Kỳ thật cho dù là cảnh giới đại viên mãn như nhau, cũng có thể phân ra cao thấp mạnh yếu. Cuối cùng thì môn phái đỉnh cấp kia phải công khai xin lỗi, dâng lên đầu những người muốn tiêu diệt tiểu gia tộc này, lúc đó mới được trảm giết chóc kéo dài liên tục mấy năm.

Giết chóc tuy rằng dừng lại, nhưng môn phái một thời huy hoàng kia cũng bởi vậy mà không gượng dậy nổi, cho tới bây giờ ở Nam Châu thậm chí rất ít thấy bóng dáng bọn họ.

Sau sự kiện đó, các thế lực lớn trong Thánh Vực thu liễm rất nhiều năm, làm việc cũng trở nên khiêm tốn hơn rất nhiều. Chỉ có người vô tri mới có thể cho rằng thế lực lớn nhất định có thể nuốt chửng tiểu thế lực.

Ở trong thế giới này, cường giả thần bí đầy rẫy, cũng không phải đơn giản là cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt tôm tép như vậy.

Trận chiến vừa rồi giữa Lăng Tiêu và Lam Hi tuy tiến hành trong kết giới, nhưng phong ba do một cường giả tối cao cảnh giới đại viên mãn gây ra cũng đã kinh động rất nhiều người.

Trong đó có một người trung niên mặc áo bào tro, vô cùng đột ngột xuất hiện trong kết giới của Lam Hi, nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, nao nao, hướng về Lăng Tiêu khẽ gật đầu, sau đó nhìn Lam Hi nói:

- Ngươi đang làm cái gì vậy? Còn tưởng rằng có cường địch xâm phạm!

- Nào có cường địch nào đâu? Ngạc nhiên lắm à!

Lam Hi liếc mắt nhìn người trung niên một cái, sau đó nói

- Ta muốn đến môn phái của tiểu gia hỏa này chơi một chuyến. Lúc nào muốn quay về sẽ quay về. Ngươi không cần ta chứ?

Trong mắt người trung niên hiện lên một chút dị sắc, một lần nữa đánh giá lại Lăng Tiêu, rồi không nói gì, khe khẽ gật gù đầu, sau đó thân mình đột ngột biến mất.

Sau khi hẩn biến mất mới có không ít người không ngừng bay lên trời, hướng về bên này mà bay tới.

Lam Hi bĩu môi, bất mãn nói:

- Mỗi lần đều như thế này, bí hiểm, đáng ghét!

Sau đó ánh mắt có chút chán ghét nhìn thoáng qua đám người đang tới.

Lăng Tiêu lúc này lặng lẽ biến mất. Đám cường giả Lam gia vừa tới không ngờ không thể phát hiện ra hẩn!

Hẩn tử cao gầy gây sự với Lam Thiên Mai cũng ở trong đó. Một người trung niên dáng người tầm thước, tướng mạo đường đường hướng về phía Lam Thiên Mai thì lễ, trầm giọng nói:

- Hóa ra là tổ bà đại nhân. Chỗ này vừa mới xảy ra chuyện gì thế?

Lam Hi liếc mắt nhìn hẩn một cái, nói:

- Chẳng có gì cả!

Nói xong liền không hề để ý tới những người này, kéo tay Lam Thiên Mai, nói:

- Chúng ta đi!

Nhìn bóng dáng hai nữ nhân biến mất, người trung niên dáng người tầm thước khước miệng co giật vài cái, trên mặt có chút bất đắc dĩ, muốn nói cái gì, nhưng lại hít sâu một hơi rồi nhịn xuống.

Người trung niên cao gầy kia thì có chút bất mãn, nhẹ giọng than thở nói:

- Chuyện này là sao nhỉ?

Người trung niên dáng người tầm thước quay đầu lại nhìn hẩn một cái, thản nhiên nói:

- Chú ý lời nói và việc làm của ngươi! Bà là tổ tiên của Lam gia ta!

Trong mắt người trung niên cao gầy tuy rằng còn có chút bất mãn, nhưng cũng không có mở miệng phản bác.

Lúc Lam Thiên Mai quay về thấy Lăng Tiêu đang cùng phụ thân mình chuyện trò vui vẻ, trong lòng cũng rất vui mừng. Tuy nhiên trên mặt lại không có gì biểu tình. Nàng vẫn luôn là như thế. Phụ thân hôn mê mấy năm nay, nàng cũng từng vài lần biểu lộ ra chân tình ở trước mặt cha. Khi đó nàng nghĩ cha rốt cuộc cũng nghe không được. Không ngờ phụ thân tuy rằng miệng không thể nói, nhưng đầu óc vẫn còn minh mẫn. Lam Thiên Mai có chút không quen với loại cảm giác này, cho nên, nàng lựa chọn tiếp tục trầm mặc.

575. Chương 515: Nhân Tình Thế Thái

Lăng Tiêu nhìn Lam Hải cũng không thèm nhìn con gái mình, không khỏi cảm thấy buồn cười. Hai cha con nhà này rõ ràng trong lòng rất quan tâm đối phương, nhưng lại làm ra dáng xa cách chẳng tự nhiên chút nào. Hẩn không kìm nổi bèn nói:

- Lam Thiên Mai, thuốc của ngươi đã uống chưa? Nhớ kỹ, phải uống đúng hạn! Nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng!

Lam Thiên Mai nao nao, lập tức hiểu ý Lăng Tiêu, không kìm nổi lên trừng mắt nhìn hẩn, sau đó nói:

- Uống rồi.

Lam Hải lúc này lại không kìm nổi nhìn Lăng Tiêu hỏi:

- Thuốc gì thế? Nó bị làm sao vậy?

Lăng Tiêu lại cười cười, cũng không trả lời câu hỏi này mà nói thẳng ra:

- Lúc ta gặp nàng, nàng sắp chết. Ta ra tay cứu nàng, kết quả bị nàng cầu tới cứu người, cứ như vậy.

Nói xong đứng dậy, đi ra ngoài.

Lam Thiên Tầm và phu nhân Lam Hải đều sửng sốt, liếc mắt nhìn nhau một cái, liền lập tức đi ra, để lại trong phòng một đôi phụ tử biểu tình xấu hổ.

Lăng Tiêu đi ra, thở ra một hơi thật dài. Lúc này trời sắp hoàng hôn, gió thổi se se lạnh. Có tiếng bước chân từ phía sau truyền đến. Lăng Tiêu không quay đầu lại cũng biết là Lam Thiên Tầm.

Đối với người tuổi kì thật lớn hơn mình rất nhiều nhưng lúc nào cũng muốn kêu mình là đại ca này, Lăng Tiêu hơi có chút bất đắc dĩ. Quả thật Lam Thiên Tầm và những người trẻ tuổi nhiệt huyết tràn trề mà mình từng biết không có gì khác biệt. Rất dễ bị kích động, rất dễ bị cảm động. Những gì một người trẻ tuổi có, hẳn đều có.

- Lăng đại ca, huynh giúp đỡ cha ta và tỷ tỷ được không?

Tiếng của Lam Thiên Tầm nhẹ nhàng vang lên sau lưng Lăng Tiêu.

- Người không nghĩ ra cách gì sao?

Lăng Tiêu hỏi ngược lại một câu.

- Nghĩ, làm sao mà không nghĩ!

Lam Thiên Tầm trả lời rất nhanh, sau đó có chút uể oải nói:

- Đáng tiếc lời đệ nói không có trọng lượng như huynh. Đệ nói với phụ thân nói, phụ thân chỉ biết mắng đệ. Nói với tỷ tỷ... tỷ cũng chẳng thêm để ý đến ta! Ôi, nếu gặp huynh sớm một chút, hai người bọn họ có lẽ sớm đã hòa thuận rồi!

Cũng chưa chắc! Lăng Tiêu không trả lời hẳn, chỉ là trong lòng đang nghĩ đến, nếu Lam Hải không gặp thay đổi lớn như thế, muốn hòa thuận với cô con gái cứng đầu như thế thật đúng là không phải chuyện dễ dàng tí nào.

- Lăng đại ca, sau này đệ gia nhập Thục Sơn phái, huynh có thể dạy đệ luyện chế đan dược được không?

Lam Thiên Tầm hỏi rất cẩn thận.

Lăng Tiêu cười cười, chuyện này thật có chút không giống với tính tình tùy tiện của hẳn, vì thế liền hỏi:

- Đệ vì sao bỗng nhiên muốn học thứ này? Luyện dược sư rất vất vả đó!

- Đệ biết!

Trong mắt Lam Thiên Tầm lộ ra một ánh mắt nồng nhiệt, thần sắc kiên định nói:

- Đệ hy vọng có thể trở thành một luyện đan sư xuất sắc giống như Lăng đại ca vậy! Sau này có thể nổi danh Thánh Vực!

Lăng Tiêu khẽ mỉm cười, sau đó nói:

- Đệ muốn học thì đương nhiên có thể học.

- Vậy tốt quá!

Lam Thiên Tầm hưng phấn đến nỗi thiếu chút nữa nhảy dựng lên hoan hô.

Lăng Tiêu trầm nghĩ: “Người nghĩ muốn làm một luyện đan sư xuất sắc chỉ cần có lòng kiên nhẫn tâm là đủ sao? Chẳng những phải chịu được vô số lần thất bại cực kỳ thất vọng, còn phải có thiên phú tương đối ưu tú nữa!”

Nếu không, người tu chân sinh mạng rất dài, có rất nhiều thời gian để học tập, vậy chẳng phải tất cả đều trở thành luyện đan sư xuất sắc? Trên thực tế, cho dù là ở Tu Chân Giới, người không biết luyện đan cũng nhiều vô số kể.

Sáng sớm hôm sau, Lam Hải dậy sớm, đôi mắt vẫn lên chút tơ máu hồng hồng, hiển nhiên đêm hôm qua ngủ không ngon giấc. Lúc này, tâm tình của hẳn cực kỳ phức tạp. Hẳn thậm chí không muốn đi hỏi trưởng

lão hội vì sao làm ra loại hành động khiến lòng người nguội lạnh như vậy. Hấn hiện tại chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là, rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt.

Lam Thiên Tầm vốn muốn phụ thân tiếp tục dưỡng bệnh, nằm trong xe ngựa mà rời khỏi Lam gia. Nhưng Lam Hải không đồng ý.

- Ta nếu đã tỉnh, sẽ đường đường chính chính rời khỏi Lam gia! Từ nay về sau, ta không bao giờ trở về nữa!

Đây là câu trả lời của Lam Hải dành cho Lam Thiên Tầm.

Đôi mắt Lam Thiên Mai cũng có chút ửng đỏ, đi đến bên cạnh Lăng Tiêu, nhẹ giọng nói một câu:

- Lăng Tiêu, cảm ơn người!

Lăng Tiêu lắc đầu, cười nói:

- Không cần cảm tạ ta.

Lam Hải chợt xuất hiện trong Lam gia gia tộc. Cả con đường liền chấn động vô cùng. Bất kể ai thấy Lam Hải đều trợn mắt há hốc mồm đứng sững ra. Bọn họ thậm chí không biết nên chào hỏi Lam Hải thế nào cho phải!

Lam Hải trước khi tẩu hỏa nhập ma quản lý một phần tư việc kinh doanh của Lam gia! Tuy rằng đa số đều là tộc nhân cấp dưới đi xử lý. Nhưng thân phận của và địa vị của Lam Hải cao bao nhiêu cũng có thể tưởng tượng được.

Lúc ấy thậm chí có một tin đồn như thật rằng Lam gia trưởng lão hội đã đem việc thu nạp Lam Hải vào trưởng lão hội đệ trình lên trên! Nếu không phải Lam Hải đột nhiên tẩu hỏa nhập ma, hiện tại Lam Hải đã sớm là nhân vật cốt cán quyền lực nhất Lam gia!

Trên thực tế, trước khi Lam Hải tẩu hỏa nhập ma, quyền thế của hấn chỉ hơn mà không kém so với các trưởng lão! Hơn nữa Lam Hải tính tình quật cường, ngay thẳng, có lẽ cũng bởi vì nguyên nhân này mà năm đó vô tình đắc tội với rất nhiều người. Thế cho nên một trăm năm sau khi hấn tẩu hỏa nhập ma, rốt cục bị đá ra khỏi Lam thị gia tộc.

Đối mặt với đám người đang xấu hổ kia, vẻ mặt Lam Hải lại cực kỳ bình tĩnh, mỉm cười, suốt đường đi thản nhiên trước sự tiếp đón của mọi người.

Sắc mặt hai người Lam Hải phụ nhân và Lam Thiên Tầm đều có chút xấu hổ, cúi đầu. Hai nắm tay Lam Thiên Tầm nắm chặt lại, trên mặt nổi gân xanh, trong mắt cũng chơm chớm nước mắt.

Từ nhỏ đến lớn, hấn sinh sống chính là trong ngàn dặm phạm vi của Lam gia gia tộc, chưa từng đi quá xa khỏi địa phương này. Trước kia tuy rằng rất muốn ly khai, nhưng khi thời khắc ly khai thật sự tới rồi, trong lòng hấn đột nhiên trở nên cô quạnh, vô cùng mờ mịt, đồng thời còn có cảm giác bị người ta đuổi đi vô cùng nhục nhã và chua xót.

Lăng Tiêu ra sức vỗ vỗ vai Lam Thiên Tầm, không nói gì. Lam Thiên Tầm ngẩng đầu, trong mắt rưng rưng lệ, hướng về phía Lăng Tiêu lộ ra một nụ cười đầy cảm kích. Sau đó cố gắng, chỉnh lại thất lưng cho thẳng thắn, ngẩng đầu, đột nhiên có loại cảm giác: Bọn họ... cũng thường thôi! Không có gì ghê gớm cả! Trong lòng bọn họ kỳ thật so với ta còn khốn trương hơn nhiều lắm!

Lúc này Lam Thiên Tầm bỗng nhiên có cảm giác muốn cười lạnh. Tuy rằng hấn cũng không nghĩ ra vì sao mình phải cười lạnh, nhưng nhìn tình cảnh trước mắt, liền có cảm giác muốn cười lạnh.

Lam Hải phụ nhân đã rơi lệ. Bà xuất thân trong một tiểu gia tộc, là một tiểu gia tộc thực sự. Thực lực mạnh nhất bất quá chỉ là cảnh giới tiên thiên. Thực lực của bà là sau khi đến Lam gia mới dùng phụ trợ bảo vật để nâng cao tới mức đó. Đối với việc có thể bước vào Lam gia, trở thành vợ một người có quyền lực rất lớn trong Lam gia niềm kiêu ngạo nhất trong đời thân mẫu của bà. Thân mẫu của bà cũng nhờ vậy mà kiếm được vô số lợi ích rất lớn!

Hơn nữa còn khoe khoang khắp nơi việc bọn họ và Lam gia có quan hệ. Tuy rằng thực lực cũng không có thay đổi gì lớn, nhưng ở chốn này ngay cả trung cấp gia tộc họ cũng đều thay đổi thái độ đối với bọn rất nhiều.

Không biết sẽ thân thiết bao nhiêu nhưng ít ra sẽ không có thái độ không thèm đếm xỉa như trước.

Nhưng hết thấy, đều theo Lam Hải ngã xuống mà thay đổi, Đầu tiên là các thế lực hùng mạnh hơn nhà thân mẫu bà, trong vòng mười mấy năm sau khi Lam Hải vừa mới tẩu hỏa nhập ma còn khả dĩ. Nhưng sau đó thái độ đã thay đổi vô cùng.

Các gia tộc lúc trước hợp tác với gia tộc thân mẫu bà tự dưng bắt đầu tìm thu trở về toàn bộ những lợi ích đã cho lúc xưa. Khi người nhà thân mẫu bà tìm đến cửa thậm chí bị đối phương đánh đuổi trở về.

Người ta cũng nói rất thẳng thắn. Chỗ dựa lớn nhất của gia tộc các người đã ngã xuống. Các người còn có tư cách gì muốn chúng ta ưu đãi như thế?

Tục ngữ nói: từ nghèo lên giàu dễ, từ giàu thành nghèo khó. Cảm giác từ trên mây rớt xuống phi thường khó chịu. Cho nên, thân mẫu Lam phu nhân lúc ban đầu thường xuyên đến tìm bà, hy vọng bà có thể cầu Lam gia ra mặt. Nhưng Lam phu nhân tự lo cho mình còn không xong, làm sao có sức mà lo cho bọn họ đây?

Vì thế dần dần, thái độ của người nhà thân mẫu Lam phu nhân đối với Lam phu nhân cũng bắt đầu thay đổi. Lúc đầu tộc trưởng nói chuyện với bà đều rất cẩn thận. Mở miệng là kêu “cô cô” vô cùng thân thiết. Sau này đứa cháu của Lam phu nhân làm tộc trưởng kia khi nhìn thấy lam phu nhân, cũng miễn cưỡng dùng chữ “người” để thay thế hai chữ “cô cô”.

Càng quá đáng hơn là, mười mấy năm trước, tộc trưởng gia tộc thân mẫu nàng bỗng nhiên tìm tới nhà, muốn đem nàng đón về gia tộc. Lý do là Lam Hải đã không làm gì được nữa rồi. Đi theo một người dở sống dở chết như vậy chẳng phải là giống như quả phụ thủ tiết sao? Sau đó dựa vào lý do là quan tâm đến nàng, muốn đón nàng quay về gia tộc.

Lam phu nhân cũng là một nữ nhân thông minh sắc sảo, làm sao mà không biết gia tộc căn bản là chỉ xem trọng thực lực tiên thiên sơ cấp của bà! Người mạnh nhất trong nhà thân mẫu của bà cũng chỉ có thực lực tiên thiên cao cấp!

Nếu bà trở về, đối với tiểu gia tộc kia mà nói, có ý nghĩa tương đối lớn!

Oán hận và phần nộ Lam phu nhân đè ép suốt gần trăm năm rốt cục bộc phát trước mặt người nhà thân mẫu bà. Đuổi đứa cháu tộc trưởng kia khỏi Lam gia. Từ đó về sau, nàng và nhà thân mẫu hoàn toàn cắt đứt liên hệ.

Lam phu nhân đã thấm vào xương tủy truyền thống nữ nhân thờ chồng, lấy gà theo gà, lấy chó theo chó. Lam Hải đi đến đâu, bà sẽ theo tới đó. Nhưng trong lòng đồng thời cũng hy vọng có một ngày trạng phu có thể tỉnh lại, có thể khôi phục thực lực. Bà cũng có thể một lần nữa trở lại cuộc sống như trước, lại được người ta tôn trọng!

Bà muốn những người khinh thường bà nhìn xem lựa chọn của bà là đúng hay là sai!

Không ngờ, giấc mộng một lần nữa quật khởi ở Lam gia theo chuyện Lam Hải bị trục xuất khỏi gia môn mà tan thành mây khói. Con đường phía trước mênh mông, trong lòng thì mờ mịt. Tuy rằng danh tiếng của Thục Sơn phái rất lớn, nhưng trong hoàn cảnh mọi thứ đều lụp xụp, bọn họ còn có thể có cơ hội quật khởi một lần nữa hay không?

Xem ra, không ai tính tảo hơn Lam Thiên Mai. Lam Hải chỉ là cố làm ra vẻ. Hắn không muốn cho những người đó thấy sự phần nộ và thống khổ trong lòng hắn. Lam Thiên Tầm thì che dấu, tuy rằng ai nấy đều thấy được hắn không được tự nhiên cho lắm. Lam phu nhân lại còn biểu hiện trực tiếp tâm tình của bà ra ngoài. Chỉ có Lam Thiên Mai, đối với Lam gia, đối với những người gặp trên đường là thật sự phát ra sự coi thường từ tận xương tủy!

Vì sao phải tức giận? Hay là bởi vì còn quan tâm?

Nếu thật sự không quan tâm, thực sự có thể không thèm đếm xỉa tới, làm sao mà phải tức chứ?

Lam Hi cũng không xuất hiện trong đội ngũ của bọn họ. Đối với Lam Hi mà nói, nàng muốn đến Thục Sơn phái bất cứ lúc nào đều có thể đi, cần gì xen lẫn trong đám người này, khiến mọi người trong Lam gia không được tự nhiên.

Lăng Tiêu đi bên cạnh bọn họ, đứng trên quan điểm một người bàng quan, bình tĩnh nhìn biểu tình một nhà bốn người này, cảm thụ tâm tư của bọn họ, đối với thất tình lục dục của đời người lại có một ít cảm ngộ hoàn toàn mới.

Lúc trước ở sư môn, Đạo Phong thượng nhân sư phụ của Lăng Tiêu từng nói qua: “Cái gọi là vô tình đạo nếu hiểu là không có cảm tình là không chính xác. Cái gọi là vô tình phần đa là chỉ thái độ cư xử đối với hết thảy mọi chuyện đều thản nhiên! Giống như ” thiên địa bất nhân dĩ vạn vật vi sở cầu” (CBRO: câu này ai muốn hiểu rõ vui lòng đọc Tru Tiên và Lão Học. Tạm dịch: trời đất vô tình coi vạn vật như chó rơm). Đạt tới cảnh giới đối xử với thiên địa vạn vật đều bình đẳng như nhau mới là vô tình chân chính!”

Đại biện bất ngôn, đại nhân bất nhân, đại liêm bất khiêm, đại dũng bất kỹ.(CBRO: dịch ra mất hay. Tạm dịch: Giỏi lý luận nhưng không nói nhiều. Nhân từ nhưng không chiều chuộng. Đơn giản nhưng không sơ sài. Mạnh mẽ nhưng không ngang ngược)

Dùng thái độ công bình liêm chính đối xử với thiên hạ vạn vật. Một khi đã như vậy, làm gì còn khác biệt giữa người và không phải người?

Nhưng con người sở dĩ gọi là người, bởi vì người khác với động vật, người có tình cảm phong phú vĩnh viễn không thể lý giải hết! Người tu chân cũng vẫn là con người, cũng vẫn có thất tình lục dục! Nếu là mạnh mẽ cưỡng ép mình bỏ đi tất cả tình cảm đó, tu luyện thiên đạo, làm theo thiên địa, đối xử với vạn vật bình đẳng, nghiêm khắc mà nói rõ ràng là đã thoát khỏi phạm trù con người.

Tự cổ đến nay, thánh nhân chẳng có mấy ai, gần như tất cả mọi người đều là người bình thường!

Cho nên, sau khi Lăng Tiêu sống lại ở thế giới này, lại cảm thấy tu luyện vô tình đạo không bằng tìm hiểu thất tình lục dục đến mức tận cùng!

Đạo pháp tự nhiên!

Một khi đã như vậy, đâu là đường lớn, đâu là đường nhỏ ai biết được đâu?

Tựa như Lăng Tiêu từng nghe Hoàng Phủ Nguyệt nói qua một câu châm ngôn nhà phật cũng gần như thế: bồ đề bốn vô thụ, minh kính diệp phi thai, bốn lai vô nhất vật, hà xử nhiễm trần ai? (CBRO: chương này toàn câu kinh điển, không dám dịch. Tạm dịch: Bồ đề vốn chẳng phải là cây, gương sáng vốn chẳng là gương. Vốn dĩ chẳng là vật gì cả, làm sao nhiễm bụi trần!)

Đạo chân chính là... vô hình! Không ai có quyền bắt nó thành cái gì cả!

Người ta phải tu luyện như thế nào, phải tìm hiểu thiên đạo như thế nào, đó là chuyện của chính mỗi người! Vui thì cười, tức giận thì mắng chửi, tùy ý mà làm. Từ khi nhân loại bắt đầu hình thành, bao nhiêu quy củ, còn không phải đều là do chính con người đặt ra sao?

Lam Thiên Mai và Lam Khoa cùng với đám người Lam Khôn tất cả đồng thanh. Sau khi nói xong, lại đồng thời hừ một tiếng.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lam Thiên Mai như phủ một tầng sương lạnh, lớn tiếng nói:

- Lam Thiên Mai ta tuy chỉ là một nữ lưu, cũng không phải là hạng người tham sống sợ chết! Người đã cứu ta lại cứu phụ thân ta, đến lúc này chúng ta làm sao có thể bỏ đi! Có chết thì chết cùng một chỗ!

Lam Khôn thì âm dương quái khí nói:

- Các người có muốn chạy cũng đừng hòng chạy thoát!

Lam Thiên Mai trừng mắt bắn ra hai đạo tinh quang. Ánh mắt lạnh lẽo chiếu vào người Lam Khôn, lập tức cả người Lam Khôn đều hoạt động không được tự nhiên. Người của Lam gia đều biết Lam Thiên Mai tu luyện mị công. Trong ấn tượng của bọn họ, nữ nhân tu luyện loại công pháp này chẳng khác nào gái lầu xanh, thấp hèn dê tiện. Nhưng trên thực tế trừ về lạnh lùng ra, bọn họ cũng chỉ cảm nhận được sự cương nghị bất khuất ở trên người Lam Thiên Mai! Lại nói tiếp, điều này làm cho người ta cảm thấy không thể trên chộc.

- Lam Khôn, người muốn làm gì! Cứ lấy nhây coi chừng ta chém người một kiếm!

Âm thanh lạnh lẽo như băng giá của Lam Thiên Mai như một mũi dao sắc nhọn, hung hăng đâm về phía Lam Khôn.

Hôm nay Lam Khôn xem như bị hai cha con nhà này mắng đến thảm hại. Run run giơ một tay chỉ vào Lam Thiên Mai, trong mắt bắn ra hận ý sâu đậm, sau đó nói:

- Tộc trưởng, người xem, người xem ... Đây là đệ tử Lam gia ta sao? Nàng, nàng dám nói chuyện với ta như thế!

Lam Khoa nhìn thoáng qua đám trưởng lão phía sau. Sắc mặt đám trưởng lão này đều vô cùng nhục nhã, trầm ngâm một chút, Lam Khoa rốt cục không kìm nổi nói:

- Lam Thiên Mai dĩ hạ phạm thượng, nhục mạ trưởng bối, là tội đại bất kính! Hiện tại, ta tuyên bố ... trục xuất Lam Thiên Mai khỏi Lam gia! Vĩnh viễn không được cho mình là đệ tử của Lam gia! Từ nay về sau làm bất cứ chuyện gì, đều không quan hệ đến Lam gia!

Lam Hải nghe xong, thân thể hơi chấn động, nhắm mắt lại, không cho hai dòng lệ tràn ra khỏi khóe mắt. Lam phu nhân thì thấp giọng nức nở, Lam Thiên Tâm trợn mắt há hốc mồm đứng nơi đó, trong đầu trống rỗng, hai mắt mờ mịt, xung quanh tuy vô số người nhưng hắn không ngờ chẳng thấy một ai. Lúc này, phần lớn tầng lớp phía trên của Lam gia đã nghe thấy toàn bộ. Còn các tộc nhân khác của Lam gia đang đứng ở xa xa vây quanh mà nhìn. Người trong Lam gia đối với Lam Hải không phải hoàn toàn không có hảo cảm. Ngược lại, bởi vì hắn bệnh tật lê phải và tính tình công chính vô tư nên được rất nhiều người kính yêu.

Trưởng lão hội trục xuất Lam Hải khỏi Lam gia mà không nói rõ lý do đã khiến rất nhiều người cảm thấy trong lòng ngượng lạnh. Không ngờ bây giờ còn trục xuất cả Lam Thiên Mai khỏi gia tộc.

Tuy rằng bọn họ đều không thích Lam Thiên Mai, nhưng như thế cũng không có nghĩa là bọn họ sẽ nguyện ý nhìn gia chủ Lam Khoa chuyên quyền độc đoán như thế! Còn trưởng lão hội thì chỉ biết giúp giặc làm ác!

Lam gia, đã không còn là Lam gia của ngày xưa!

Những người đó tuy rằng không nói gì thêm, nhưng trong mắt lại đầy vẻ thất vọng.

Lúc này, trong không khí bỗng truyền đến một thanh âm cực kỳ lãnh đạm:

- Lam Khoa, người bây giờ bản lĩnh thật lớn nhỉ! Một tộc nhân cảnh giới cao cấp tu luyện giả, người nói đuổi đi liền đuổi đi. Có phải chăng, ngay cả ta, người cũng muốn đuổi đi?

-A...

Lam Khoa khẽ nhếch miệng, trong lòng kêu khổ. Tại sao lại kinh động đến bà cô tổ này, nghĩ thế nhưng hắn vẫn vội vàng quỳ xuống đất nói:

- Tôn nhi ra mắt bà cô tổ. Xin thỉnh an bà cô tổ!

Tất cả mọi người của Lam gia, kể cả những người đang vây quanh xem náo nhiệt bên ngoài và Lam Hải, toàn bộ đều quỳ xuống. Sau khi tất cả quỳ xuống, giữa sân chỉ có một mình Lăng Tiêu đứng sừng sững, thoạt nhìn có vẻ cực kỳ chót vót cao.

Lăng Tiêu tự nhiên cũng không muốn đứng đó cho mọi người quỳ bái, cũng rất nhanh bay lên trời, sau đó nhìn Lam Khoa đang nhìn hẩn đầy cảnh giác, cười lạnh nói:

- Người yên tâm. Ta không nhân cơ hội này mà bỏ trốn đâu!

Lam Hi cũng không xuất hiện, thanh âm kia dường như từ bốn phương tám hướng truyền tới, hừ một tiếng nói:

- Người là gia chủ, theo lý thuyết người dư thừa như ta không nên can thiệp vào quyết định của người. Tuy nhiên, hôm nay nếu người gây khó dễ cho người thanh niên này, ta không thể đồng ý.

- Bà cô tổ, xin người hãy nghe ta nói!

Lam Khoa vừa nghe lời này, lập tức lo lắng, thậm chí bảo hẩn thu hồi lệnh trục xuất cả nhà Lam Hải cũng không quan trọng bằng chuyện này!

- Nói cái gì? Trước mặt ta, người vẫn muốn tiếp tục nói hươu nói vượn sao?

Trong tiếng nói trong trẻo của Lam Hi mang theo một chút trào phúng nhàn nhạt, nhắc nhở mọi người rằng nàng không phải vừa mới đến.

Nói gì đi nữa trước mặt người có tiếng nói nhất Lam gia này, Lam Khoa quả thật không có dũng khí nói bừa, ấp úng phân trần:

- Người này đối với Lam gia ta có tác dụng rất lớn...

- Đủ rồi.

Thanh âm Lam Hi đột ngột vang lên bên tai Lam Khoa như một cây búa lớn trực tiếp nện vào lòng Lam Khoa trong lòng. Sắc mặt Lam Khoa chợt trắng bệch ra khi nghe tiếng hét đầy tức giận của Lam Hi vang lên trong đầu mình.

- Người có biết người kia là ai không mà người dám làm xằng làm bậy như thế? Bệnh của Lam Hải nhiều năm như vậy đã tìm thầy thuốc khắp cả Nam Châu nhưng không ai có thể chữa trị? Bây giờ lại được người này dễ dàng chữa khỏi như thế, người nghĩ hẩn là hạng người bình thường sao? Ngủ giấc!

Sắc mặt Lam Khoa trong giây lát càng trở nên trắng bệch hơn, một phần là do sự giận dữ của Lam Hi làm hẩn hoảng sợ, hai là bị lời nói của bà cô tổ làm cho kinh hãi.

Lúc trước hẩn không phải không nghĩ đến chuyện người trẻ này có thể có hậu thuẫn khá mạnh, cho nên cũng không nổi giận ngay từ đầu. Nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy Lam Hải nói ra thân phận của Lăng Tiêu, trong lòng liền nghĩ rằng người có thể chỉ là phô trương thanh thế. Hơn nữa, hẩn cũng chưa bao giờ nghe nói tới gia tộc nào ở Nam Châu y thuật cao minh như vậy!

Có lẽ, chỉ là một tiểu thế lực, may mắn có được di vật từ thời Thần chiến mới có thể lợi hại vô cùng như thế. Ưu điểm của một kẻ lúc nào cũng cho mình cao cao tại thượng chính là tự tin, nhưng khuyết điểm đồng thời cũng là tự tin hai chữ!

Thân phận của Lam Khoa giống như những gì hẩn đã nói, cho dù là con của Tư Đồ Dũng nhìn thấy Lam Khoa hẩn cũng không dám can rờ quá mức! Chính là bởi vậy nên hẩn mới cho rằng, người thanh niên này có giới thế nào, Lam Khoa hẩn thu thập người này, cũng sẽ không nảy sinh bất cứ vấn đề gì! Cho dù sự môn của đối phương tìm tới cửa, Lam gia cũng có thể ăn nói!

Tất cả mọi chuyện trên đời, đúng sai đều do kẻ mạnh.

Nhưng lời bà cô tổ Lam Hi nói lại khiến Lam Khoa đột nhiên nghĩ đến một chuyện khác: “Nam Châu đâu có người trẻ tuổi nào có y thuật mạnh như vậy? Trừ khi là...” Nghĩ vậy, Lam Khoa bỗng nhiên có cảm giác vô cùng mãnh liệt là muốn tự sát cho mình một cái. Nếu người thanh niên này thật sự là nhân vật vô cùng

thần kỳ trong truyền thuyết, người chưởng môn trẻ tuổi của Thục Sơn phái thì Lam gia lần này tổn thất không chỉ là vài người tộc nhân thực lực không tồi!

Tiếng của Lam Hi lại vang lên:

- Hiện tại, người có đồng ý cho ta mặt mũi, thả bọn họ đi không?

Lam Khoa gật đầu như gà mổ thóc, sau đó sắc mặt vô cùng khó coi trừng mắt nhìn người trung niên cao gầy Lam Khôn. Chuyện này từ đầu đến cuối đều có bàn tay người này. Lúc đầu cũng chính là hắn tán thành chuyện trục xuất Lam Hải! Thật là một tên bại hoại!

Lam Khoa xanh mặt, sau đó phân phó:

- Để bọn họ rời đi!

Về mặt Lam Khôn kinh hãi, trầm nghĩ, cho dù là bà cô tổ, bà ấy cũng không thể can thiệp vào quyết định của gia chủ! Mà rất hiển nhiên, Lam Khoa đã bị ảnh hưởng. Lam Khôn nhìn hai cha con Lam Hải và Lam Thiên Mai, trong lòng không khỏi trào dâng một cỗ phần nộ, nói:

- Gia chủ, bọn họ...

- Người cảm mến cho ta!

Lam Khoa giận dữ quát lên một tiếng, sau đó nói:

- Để cho bọn họ đi!

Sau đó ai quỳ cứ quỳ, một nhà bốn người Lam Hải đứng dậy, chấp tay hướng tới không trung lạy một cái. Sau đó không nói một câu nào, mọi người tách ra một con đường để cả nhà này rời đi.

Sắc mặt đám trưởng lão Lam gia tán thành trục xuất Lam Hải đều vô cùng khó coi. Hôm nay một nhà Lam Hải bỏ đi. Vốn dĩ bọn họ hẳn là phải rời đi trong tình trạng chật vật thảm hại vô cùng. Nhưng bây giờ thì như thế nào? Một đám nhân vật cấp cao của Lam gia quỳ ở đây như tiễn bước người ta!

Trong lòng Lam Khôn vô cùng phần nộ, nghĩ hai cha con Lam Hải làm nhục hắn. Hắn thầm quyết định, tương lai nếu có cơ hội, tuyệt sẽ không bỏ qua cho một nhà bọn họ!

Lăng Tiêu đứng giữa không trung, truyền âm nói với Lam Hi:

- Hôm nay đa tạ tiền bối!

Nếu không có Lam Hi xuất hiện, không khỏi phải một phen khổ chiến. Lăng Tiêu tuy rằng chưa chắc sợ đám cao thủ của Lam gia này, nhưng kiến nhiều cần chết voi, mãnh hổ khó chống bầy sói, huống chi Lam gia không biết còn có bao nhiêu lão già đang bế quan tu luyện, nếu kinh động đến những người đó cũng thật là nguy hiểm.

- Không cần cảm tạ ta. Tiểu tử kia, vài ngày sau ta sẽ đến chỗ của ngươi ở vài năm. Nếu ngươi cư xử tốt, có lẽ ta sẽ ở lại một vài năm. Muốn giữ ta lại thì phải có cái gì đó khiến ta cảm thấy hứng thú.

Thanh âm trong trẻo hài hước của Lam Hi vang lên trong đầu Lăng Tiêu. Lăng Tiêu cười gật gật đầu, xoay người rời đi, trong lòng nghĩ rằng: “Nếu là người thực lực kém một chút còn có chút khó khăn. Chứ muốn giữ người ở lại Thục Sơn quả thực quá dễ dàng!”

Lăng Tiêu nghĩ thế, khoe miệng hơi nhếch lên. Đối với một cường giả tối cao cảnh giới đại viên mãn cao cấp mà nói, thứ mà họ theo đuổi nhất không gì hơn những lý giải về thiên đạo, cảm ngộ trong tu luyện, còn có công pháp có thể làm cho bọn họ đột phá!

Thánh Vực tuy rằng đã tồn tại không biết bao nhiêu năm, nhưng một hồi Thần chiến năm đó, thiếu chút nữa làm cho tất cả cường nhân trong Thánh Vực đều bị tiêu diệt. Hơn nữa, còn có một việc gần như toàn bộ người trong Thánh Vực cũng không biết, đó chính là, cho dù trước Thần chiến, trong thần giới cũng không có bao nhiêu người đến từ Thánh Vực!

Thánh Vực kỳ thật, còn rất trẻ!

Đương nhiên, đây là so với Tu Chân Giới đã trải qua không biết mấy trăm vạn năm.

... ..

Cho đến khi bóng dáng đám người Lam Hải biến mất trong tầm mắt mọi người, trong không trung cũng đã không còn chút thanh âm gì, Lam Khoa mới từ trên mặt đất đứng dậy, nổi bực bội trong lòng kia không cần phải nói cũng biết.

Đám người Lam gia cũng theo Lam đứng lên. Đối với bà cô tổ vui buồn bất chợt này, bọn họ cũng không phải lần đầu tiên mới thấy, cho nên cũng chẳng lấy gì làm lạ.

Vài trưởng lão bước đến bên cạnh Lam Khoa, một người trong đó hỏi:

- Gia chủ, mọi chuyện như thế nào êm đẹp, sao đột nhiên thay đổi thái độ? Chẳng lẽ bà cô tổ đã nói gì?

Lam Khoa thở dài một tiếng, suy sụp nói:

- Lần này, có khả năng chúng ta thật sự sai hoàn toàn rồi!

Nhìn bộ dáng nghi hoặc khó hiểu của một đám trưởng lão, Lam Khoa nói:

- Người trẻ tuổi trị bệnh cho Lam Hải kia rất có thể là Lăng Tiêu.

Nói xong, liền mặc kệ một đám người đang trợn mắt há hốc mồm, xoay người rời đi.

Một đám trưởng lão đó ngơ ngác nhìn nhau, nghẹn họng kinh ngạc, cũng không biết nói thế nào cho phải.

Thật lâu sau, một trưởng lão mới vỗ ngực dậm chân nói:

- Hồng rồi, vụ hợp tác lần này giữa gia tộc chúng ta và Diệp gia...

578. Chương 518: Hoàng Phủ Nguyệt Cao Minh

Lăng Tiêu tựa vào tấm đệm mềm mại, từ cửa sổ trên xe ngựa nhìn ra phía ngoài, trong lòng bỗng nhiên nhớ lại những gì mình đã trải qua khi ở nhân giới. Khi mình còn là một cậu bé vẫn thường ngồi trên một chiếc xe ngựa còn xa hoa hơn bây giờ du lịch khắp nơi. Từ khi thực lực đề cao, gần như đã không còn ngồi xe ngựa như vậy nữa, đều là đến đi một cách vội vàng.

Lăng Tiêu bỗng nhiên có chút nhớ tới thân nhân ở nhân giới. Một đời này nhập thế tu hành, trong lòng Lăng Tiêu chưa từng có chút hối hận! Với những gì hắn đã trải qua, thế gian này không chỉ có sự xấu xa của những tranh đấu giữa người với người, của những trò ta lừa ngươi gạt bẩn thỉu. Thế gian đồng thời cũng có mặt hiền hòa ôn nhu!

Bất kể là tình thân máu mủ, tình bạn hay tình yêu đều đem đến cho tâm hồn của Lăng Tiêu sự ấm áp, khiến hắn cảm nhận được mặt trời tốt đẹp của thế gian này!

Mặc kệ là tốt hay là xấu, đối với Lăng Tiêu mà nói, đều là những cảm ngộ mà nếu cứ ở lại ở Thục Sơn kiếm phái ở Tu Chân Giới một vạn năm cũng không cảm ngộ được!

Làm người thân sung sướng làm kẻ thù đau khổ thì sống một đời mới không uổng phí! Lý luận này ẩn sâu trong công pháp của Thục Sơn kiếm tu, nhưng Lăng Tiêu chỉ có chân chính hiểu được ở kiếp này.

Vô tình đến thế giới này. Hơn ba mươi năm, quay đầu nhìn lại, thực lực đã đề thăng đến cảnh giới mà chính mình cũng có chút giật mình!

Hợp Thể kỳ!

Cảnh giới này cho dù ở Tu Chân giới tiền thế của Lăng Tiêu cũng đã xem như một tu sĩ cường đại! Trong môn phái cũng được, ở bên ngoài cũng được đều là nhân vật mà người khác không dám trêu chọc!

Linh khí của thế giới này thật sự là rất tốt! Lăng Tiêu cảm thán, nếu có thể đem linh khí của thế giới này đến Tu Chân Giới, chỉ sợ trong vòng năm trăm năm Thục Sơn kiếm phái có thể xuất hiện vô số tu sĩ Đại Thừa kỳ bất cứ lúc nào cũng có thể phi thăng!

Đáng tiếc là, thành tựu của ta, các người lại không thể sẻ chia!

Nghĩ đến đây, Lăng Tiêu không khỏi hơi hơi có chút buồn bã. Người xưa bảo phú quý không về quê như mặc áo gấm đi đêm, quả thật là như thế. Thành tựu của một người cần phải có người tán thành!

Hai tỷ đệ Lam Thiên Mai và Lam Thiên Tầm cũng ngồi trong xe với Lăng Tiêu. Lam Thiên Tầm lúc đầu còn hào hứng tràn trề từ cửa xe nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài. Sau rồi, cũng có cảm giác chán nản.

Hắn cho rằng bên thế giới bên ngoài cũng không có ngoạn mục như trong tưởng tượng của hắn! Thậm chí còn không bằng Lam gia sơn trang nữa. Tuy nhiên, mặc dù chưa từng trải nhiều nhưng Lam Thiên Tầm cũng hiểu được. Lăn ra đi này, coi như cùng Lam gia hoàn toàn đoạn tuyệt. Cuộc đời này sẽ không có cơ hội trở lại Lam gia. Được đôi cánh to lớn của Lam gia che chở nhiều năm, bất thành linh rời khỏi đôi cánh đó, có chút cảm giác chẳng biết đi đâu về đâu.

Lam Thiên Mai thì không thế. Nàng vốn đã không muốn sống trong Lam gia. Lúc này chính là cơ hội tuyệt hảo để vĩnh viễn thoát khỏi cái gia tộc như gông cùm xiềng xích nàng. Trong lòng nàng vô cùng thoải mái, trên mặt lúc nào cũng mang theo vẻ tươi cười.

Xe ngựa bọn họ sau khi rời khỏi Lam gia hơn sáu ngàn dặm đường thì gặp một chuyện bất ngờ.

Lăng Tiêu ngồi đó nhìn như có vẻ đang nhập định, nhưng trên thực tế trong phạm vi mấy trăm dặm chung quanh không chuyện gì có thể giấu diếm được hắn. Khiến Lăng Tiêu hơi có chút kinh ngạc chính là, ở đây hắn không ngờ cảm nhận được một cỗ khí tức rất tinh thuần. Là Hoàng Phủ Nguyệt chế!

Lăng Tiêu có chút buồn bực, nghĩ Hoàng Phủ Nguyệt sao lại đến đây? Tuy nhiên lại nghĩ đến chuyện Hoàng Phủ Nguyệt phụ trách chuyện đàm phán kinh doanh với các đại gia tộc, lại nghĩ đến con đường này cũng chính là con đường dẫn đến thành Vọng Thiên. Vậy chuyện Hoàng Phủ Nguyệt xuất hiện ở đây cũng bình thường, chỉ là có chút trùng hợp mà thôi.

Lăng Tiêu vẫn chưa cảm giác được Hoàng Phủ Nguyệt có nguy hiểm gì, cho nên vốn cũng không muốn biểu hiện ra ngoài.

Cách đó hơn ba trăm dặm có một tòa thành cũng không phải nhỏ tên là Phiên thành, có chừng trăm vạn dân! Tòa thành này là Lam gia, Tương gia và Diệp gia ba nhà cùng nhau khống chế.

Vị trí địa lý của tòa thành này cũng rất đặc thù, vừa đẹp nằm ở giữa ba nhà. Khoảng cách từ mỗi nhà đến tòa thành này đều không khác nhau là mấy.

Lăng Tiêu bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Lam Thiên Mai nói:

- Bao tay của ngươi, ta sẽ đưa cho người khác. Tuy nhiên, để bồi thường, ta sẽ giúp cho ngươi trong vòng trăm năm, tiến vào cảnh giới đại viên mãn! Ngươi nghĩ sao?

Lam Thiên Mai nao nao, lập tức nói:

- Ta không đồng ý!

Lam Thiên Tầm đứng bên cạnh cũng không rõ lắm cái gọi là bao tay này là cái gì, nhưng hắn hiểu được tiến vào cảnh giới đại viên mãn có nghĩa là gì, không kìm nổi thất thanh nói:

- Tỷ, tỷ đừng ngốc thế! Còn chần chờ gì mà không đáp ứng, mau đáp ứng đi!

Đôi mắt xinh đẹp của Lam Thiên Mai nhìn Lăng Tiêu, sau đó nói:

- Bao tay kia là để cảm ơn ngươi đã cứu ta. Từ đầu đã là của ngươi. Ngươi muốn làm gì thì làm không cần hỏi ý của ta. Bây giờ ngươi cùng ta trao đổi như thế, ngươi chẳng phải là chịu thiệt ư? Ta cũng không muốn chiếm tiện nghi! Gia nhập Thực Sơn phái là lời hứa của cá nhân Thiên Mai! Đừng xem Thiên Mai chỉ là một nữ nhân tầm thường. Ta vẫn hết lòng tuân thủ lời hứa!

Lăng Tiêu mỉm cười gật gật đầu, trên mặt mang theo một chút bội phục, sau đó nói:

- Một khi đã như vậy, ta vẫn giữ nguyên lời nói cũ. Trong vòng trăm năm, ta nhất định sẽ giúp ngươi tiến vào cảnh giới đại viên mãn!

Hai mắt Lam Thiên Mai bùng lên tinh quang, thần sắc kiên định nói:

- Lam Thiên Mai từ nay về sau, tùy ngài sai phái!

Lam Thiên Tầm cũng vội vàng nói:

- Lam Thiên Tầm cũng tùy người sai phái!

Lam Thiên Mai trợn mắt nhìn đệ đệ:

- Đệ muốn làm gì? Tu luyện đến đại viên mãn cho ta mới có tư cách nói chuyện!

Lam Thiên Tầm vẻ mặt đau khổ oán giận nói:

- Thật sự là sợ tỷ. Tỷ, tỷ vẫn như trước không thèm để ý tới đệ sao...

-...

Lúc này, hai cỗ xe ngựa đã đến gần Phiên thành. Lăng Tiêu sớm đã cố ý tản ra khí tức bản thân cho nên Hoàng Phủ Nguyệt cũng cảm ứng được Lăng Tiêu đã đến, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Nàng đã sớm bị đám người này làm phiền muốn chết. Đối phương cũng không phải khiêu khích gây chuyện, cũng không phải theo đuổi nàng và Vân Tuyết, mà là một tên quân sự cao cấp của Diệp gia ở Phiên thành, cũng không có chuyện gì chỉ là muốn xin thêm một chút hạn ngạch kinh doanh đan dược.

Nhu cầu mua đan dược của Thục Sơn phái rất cao. Còn Hoàng Phủ Nguyệt thì căn cứ tình hình thực tế từng khu vực, sau đó chia ra phân phối một số lượng đan dược nhất định cho các gia tộc.

Bởi vì nơi này coi như là phạm vi thế lực của Tương gia, nên Lăng Tiêu và Tương Vân Sơn đều không muốn cho Tương gia bán được quá nhiều đan dược của Thục Sơn phái. Bởi vậy hạn ngạch cấp ra rất thấp.

Cho nên gã quân sự của Diệp gia này đành suốt ngày như nô bộc đi theo phía sau Hoàng Phủ Nguyệt, cẩn thận hầu hạ, chờ lúc nào tâm tình vị bà cô tốt tốt liền xin thêm một chút đan dược.

Hoàng Phủ Nguyệt hai kiếp làm người vận khí đều rất tốt, chưa từng chịu khổ một ngày. Nhất là đến thế giới này, từ nhỏ đến lớn đã được người ta vây quanh, như các vì sao vây quanh mặt trăng! Cho nên, nàng chẳng có chút cảm giác nào đối với sự nịnh nọt của gã quân sự Diệp gia này, cũng căn bản là không thèm để ý tới.

Hôm nay nàng chuẩn bị quay về Thục Sơn phái. Mấy người bọn họ mỗi lần đi ra ngoài, lượng đan dược mang theo đều có ghi sổ, hơn nữa số lượng rõ ràng, căn bản không cho phép có chuyện tham ô. Lần này đi chỉ là để bàn về vấn đề phân phối ích lợi sau khi hợp tác với Diệp gia.

Khiến Hoàng Phủ Nguyệt hơi có chút khó chịu chính là, Diệp gia còn có thêm một đồng bọn hợp tác. Gã quân sự của Diệp gia này còn tính dùng lý do này để thuyết phục Hoàng Phủ Nguyệt. Hai gia tộc hùng mạnh hợp tác tất sẽ làm việc kinh doanh đan dược ở vùng này càng thêm thuận lợi! Nói thẳng ra, chẳng những ảnh hưởng đến lợi ích của Thục Sơn phái mà Diệp gia cũng kiếm thêm được không ít.

Kiểm nhiều hay ít là chuyện của các người! Ai cho các người tự ý kêu người khác hợp tác? Hoàng Phủ Nguyệt lý do cũng rất vững vàng. Hơn nữa các người tiền trăm hậu tấu, có để Thục Sơn phái ta vào mắt không? Chẳng lẽ các người nghĩ rằng hai nhà các người đạt thành hiệp nghị thì ta sẽ theo ý các người, cấp nhiều hơn một chút đan dược cho các người sao?

Đám người Hoàng Phủ Nguyệt và Hạ Tuyết Ngọc muốn về Thục Sơn phái, gã cao cấp quân sự của Diệp gia cứ lẳng nhẳng theo sau, buộc Hạ Tuyết Ngọc phải tự mình bảo những người này rời khỏi.

- Các người đi theo chúng ta cũng vô ích. Nói thật, Thục Sơn phái các người căn bản là không vào được.

Hạ Tuyết Ngọc hóa trang thành Vân Tuyết tao nhã thản nhiên nói.

- Hai vị cô nương... Người xem, ta đã nói đến mức này. Chúng ta đồng ý tăng giá thêm mười phần trăm để đổi lấy nhiều hơn một ít đan dược!

Gã cao cấp quân sự của Diệp gia thần sắc tươi cười, vô cùng thành khẩn nói.

Hạ Tuyết Ngọc thản nhiên cười, sau đó nói:

- Diệp quần sự, người cũng không phải không biết. Chúng ta sở dĩ thống nhất giá cả, đồng thời bắt buộc các người dựa theo đó mà bán ra, chính là không muốn nhiều loạn thị trường đan được! Nếu không, các người tranh nhau nâng giá, đẩy giá đan được lên ào ào đến vô cùng, đến cuối cùng chịu thiệt nhất định là chúng ta! Người nói tăng giá mười phần trăm, chỉ sợ sau đó, giá cả ít nhất sẽ tăng thêm hai mươi phần trăm! Người không cần nói gì thêm nữa, chúng ta nếu đã quyết định rồi, sẽ không sẽ thay đổi...

Hạ Tuyết Ngọc nói xong, lúc này thấy trên đường từ rất xa có hai chiếc xe ngựa đang phóng nhanh đến gần bọn họ sau đó mạnh mẽ dừng lại, thấy Lăng Tiêu cười dài từ trên xe bước xuống. Hạ Tuyết Ngọc thậm chí nghĩ mình hoa mắt, sao có thể gặp tông chủ ở đây?

Hoàng Phủ Nguyệt đi tới, thấp giọng cười nói:

- Huynh sao lại ở đây?

Lăng Tiêu cười nói:

- Huynh vừa mới đi Lam gia một chuyến, chuẩn bị trở về.

Lam gia? Lỗ tai gã quần sự cao cấp của Diệp gia kia vừa mới nghe thấy, tuy rằng không biết thanh niên này là ai nhưng có thể khiến hai bà cô người phát ngôn của Thục Sơn phái có thái độ như vậy, nhưng hẳn cảm giác được, gặp thanh niên này có lẽ chính là một bước đột phá!

Nghĩ vậy, hắn khẩn trương bước lại gần, thi lễ với Lăng Tiêu, sau đó nói:

- Xin chào vị tiên sinh này. Xin hỏi ngài đi Lam gia là gặp người nào ở Lam gia?

Lăng Tiêu khẽ cau mày, bình tĩnh hỏi:

- Người là người phương nào?

Hoàng Phủ Nguyệt ở một bên giải thích nói:

- Đây là Diệp gia quần sự, là gia tộc cùng chúng ta hợp tác kinh doanh đan được.

Gã quần sự này của vừa nghe càng thêm cao hứng. Thanh niên này cũng là Thục Sơn phái, vậy tốt rồi, vội vàng đến gần hơn nữa, sau đó vẻ mặt nịnh nọt tươi cười, nói:

- Ngài nếu đã đến Nam Châu đỉnh cấp gia tộc bằng sương Lam gia, vừa đúng lúc lần này Diệp gia chúng ta và Lam gia cùng nhau kinh doanh đan được của quý phái!

Lam Thiên Mai cũng bước xuống theo, vừa mới đi tới, nghe thấy lời này, sau đó hỏi:

- Người là người nhà Diệp gia?

Gã quần sự này của Diệp gia vừa thấy Lam Thiên Mai, trong lòng lập tức cả kinh, đồng thời hối hận không ngừng. Mình sao có thể chưa biết rõ tình hình mà đã lên tiếng. Nữ nhân này hẳn từng nhìn thấy từ xa một lần, liền cả đời đều quên không được khuôn mặt kì quái kia! Bởi vì năm đó hắn là tâm phúc bên cạnh Tứ công tử! Lúc cầu thân từng gặp qua Lam Thiên Mai một lần!

Chẳng lẽ nam nhân này đi Lam gia lại là vì yêu nữ này sao? Nếu như vậy, mọi việc hoàn toàn đảo loạn. Diệp gia quần sự hận không thể rút lại lời mình vừa nói. Bởi vì chuyện Diệp, Lam hai nhà hợp tác, hắn biết rất rõ ràng! Thậm chí ngay cả chuyện Diệp gia Tứ công tử yêu cầu trục xuất Lam Hải khỏi Lam gia, hắn cũng biết rành mạch!

Mồ hôi trên trán gã quần sự của Diệp gia này vã ra như tắm, làm bộ như không biết Lam Thiên Mai, nói:

- Ta là Diệp gia quần sự.

Hắn thậm chí không dám hỏi thân phận của Lam Thiên Mai. Không hỏi có khi còn vãn hồi được, nếu hỏi, chắc chắn không còn đường quay lại!

Hiện tại, gã quần sự của Diệp gia chỉ có thể thầm khẩn cầu cho người thanh niên này ở Thục Sơn không phải là nhân vật trọng yếu. Có lẽ chỉ vì bình thường cư xử tốt mới được hai nữ nhân này chú ý đến nhiều một chút.

Đáng tiếc chính là, chuyện này nếu có thể như hán nguyên cầu thì đã không có câu: người sống trên đời mười chuyện thì hết tám chín chuyện là không như ý.

Bởi vì Lam Thiên Mai nói một câu khiến gã quân sự cao cấp của Diệp gia hoàn toàn rớt xuống vực sâu.

- Lăng Tiêu, Diệp gia này chính là gia tộc năm đó cầu hôn ta.

Đôi mắt xinh đẹp của Lam Thiên Mai không ngừng chớp chớp, bỗng nhiên nói:

- Ta hiểu rồi. Lần này cha ta vô duyên vô cớ bị đuổi ra khỏi Lam gia, có lẽ chính là do Diệp gia này giở trò quỷ!

- Ta, ta... Ta oan uổng quá!

Chuyện mà gã quân sự cấp cao của Diệp gia sợ nhất đã dùng tốc độ nhanh nhất đập vào mặt hắn, khiến hắn thiếu chút nữa choáng váng, hai mắt tối sầm, thật sự là sợ đến muốn chết, Lăng Tiêu? Lăng tông chủ? Ông trời của ta ơi!

Khuôn mặt y vô cùng đau khổ giải thích nói:

- Sao có thể có chuyện như thế được? Tiểu thư, loại sự tình này nàng không thể nói bừa nha! Thật là muốn cái mạng già của ta, nhà nào lo việc nhà ấy, chúng ta làm sao có thể can thiệp vào?

Lam Thiên Mai khuôn mặt lạnh lẽo, hung hăng trừng mắt nhìn gã quân sự cao cấp của Diệp gia, lại không nói gì. Nàng không thể yêu cầu Lăng Tiêu vì nàng làm bất cứ chuyện gì cả. Lăng Tiêu cũng đã làm quá nhiều điều cho cả nhà bọn họ rồi!

Cho nên, mối hận này chỉ có thể khắc ghi trong lòng.

Ai cũng không ngờ, đã xảy ra chuyện gì, liếc mắt một cái cũng thấy. Cho dù Hoàng Phủ Nguyệt không rõ đã xảy ra cái gì, cũng không cần được nàng từ mấy câu đối đáp giữa Lăng Tiêu và Lam Thiên Mai biết được nàng phải làm gì, không kìm nổi nhìn gã quân sự cao cấp của Diệp gia đầy thương xót.

Sau đó nói với Lăng Tiêu:

- Lăng Tiêu, ta đã ký khế ước với Diệp gia...

-Đúng vậy đúng vậy.

Gã quân sự cao cấp của Diệp gia mừng như bắt được vàng, khẩn trương phụ họa nói:

- Chúng ta đã ký khế ước, ngàn vạn lần không thể đổi ý đó! Tất cả mọi người đều là gia tộc có uy tín ở Nam Châu...

Lăng Tiêu không để ý đến hắn, hỏi Hoàng Phủ Nguyệt:

- Ký mấy năm?

Hoàng Phủ Nguyệt khẽ mỉm cười, sau đó nói:

- Mỗi năm một lần.

Gã quân sự cao cấp của Diệp gia há to miệng, kinh hãi đến muốn rớt con mắt ra. Cả đám tùy tùng phía sau hắn đều co giật mặt liên tục. Gã quân sự cao cấp của Diệp gia ngay từ đầu đã cảm thấy khế ước một năm ký kết một lần rất phiền toái, không hiểu vì sao bọn họ muốn làm làm như vậy. Bởi vì trong Thánh Vực việc buôn bán giữa các gia tộc, yếu tố uy tín cơ bản là không có vấn đề. Cho nên, khế ước thường là ký mấy trăm năm đến một ngàn năm, thậm chí có cả điều khoản trọn đời.

Khế ước ký hàng năm như vậy lần đầu tiên mới gặp! Nhưng lúc ấy gặp Hoàng Phủ Nguyệt dung mạo cực kỳ xinh đẹp, hơn nữa khôn khéo, cho dù không có ý gì khác, cứ nhìn mãi cái khuôn mặt xinh đẹp ấy, cũng sẽ nghĩ rằng người ta đã không sợ phiền toái, tại sao mình phải sợ!

Nhưng không nghĩ tới, lỗ hổng lớn như vậy không ngờ chính là ở thời gian ký này! Nếu Diệp gia lần này không nhanh chóng xử lý chuyện này cho tốt, sau một năm ngắn ngủi, quyền kinh doanh dần được ở khu vực này, về cơ bản đương nhiên sẽ rơi vào tay gia tộc khác!

Phải biết rằng, trong phạm vi mười vạn dặm không chỉ có riêng ba nhà Tương gia, Diệp gia và Lam gia. Thế lực mạnh nhất tuy là ba nhà bọn họ, nhưng một ít gia tộc chỉ kém hơn so với bọn họ một chút không ít hơn mười nhà!

Đến lúc đó nếu thật sự mất đi quyền kinh doanh này, không chỉ có mỗi vấn đề là số tinh thạch kiếm được do việc buôn bán của Diệp gia ít đi một chút mà danh vọng của gia tộc cũng sẽ xuống dốc không phanh!

Tứ công tử của ta, Tứ gia của ta, tiểu tổ tông của ta ơi. Người nói xem người chộc phải ai đây! Chuyện cũng đã qua nhiều năm như vậy, lão nhân gia ngài sao cứ còn canh cánh trong lòng. Để bây giờ thảm rồi!

Gã quản sự cao cấp của Diệp gia toàn thân đổ mồ hôi lạnh, tóc ướt sũng. Thật không ngờ một cường giả cảnh giới Kiếm Thần chỉ bị một câu nói dọa liền trở thành như vậy. Lúc này hắn thậm chí còn cực kỳ oán hận hai nữ nhân gian trá kia, không ngờ đưa ra khế ước một năm ký kết một lần.

Hắn hướng về phía Lăng Tiêu thi lễ thật sâu, sau đó nói:

- Vị này chính là Lăng tông chủ ư? Mong rằng Lăng tông chủ có thể cho Diệp gia chúng ta một cơ hội giải thích và sửa chữa sai lầm. Nhất định sẽ có một công đạo cho chuyện của Lam tiểu thư!

Sau khi nói xong, mang theo một đám người, vội vàng rời đi. Lúc này mà còn giấu diếm nữa, vậy không chỉ là thách thức sự thông minh của người khác, mà còn là trắng trợn bôi xấu mình. Cho nên sự thẳng thắn của gã quản sự Diệp gia làm Lăng Tiêu vô cùng tán thưởng.

Tuy nhiên tán thưởng là tán thưởng. Quyền kinh doanh sau một năm có cấp cho Diệp gia hay không còn chưa xác định. Ấn tượng một người không thể ảnh hưởng đến ích lợi cả chính thể!

Lam Hải vẫn đứng một bên, không nói gì. Thấy người của Diệp gia nhân kia đi rồi, mới ôm quyền nói với Lăng Tiêu:

- Đại ân của tông chủ, Lam Hải suốt đời không quên!

Tình hình Lam phu nhân sau nhiều ngày rời nhà rốt cục cũng chuyển biến tốt đẹp hơn. Lần đầu tiên bà suy nghĩ, rời khỏi Lam gia, có lẽ cũng không phải là chuyện gì tồi tệ lắm!

Gã quản sự Diệp gia này dám nói như vậy, nghĩa là địa vị cũng không quá thấp, thậm chí có thể không kém hơn Lam Hải ngày xưa, nhưng đối với thủ hạ của Lăng Tiêu còn phải dùng thái độ như thế. Vậy chẳng phải nói lên rằng Thục Sơn phái này cũng không tệ lắm!!

Lăng Tiêu khẽ mỉm cười, sau đó nói:

- Vào môn phái của ta, sẽ là người của Thục Sơn phái ta. Ta đương nhiên không cho phép bất cứ kẻ nào ức hiếp người trong nhà!

Câu này tuy Hoàng Phủ Nguyệt đã từng nghe qua, nhưng bây giờ nghe lại, vẫn có cảm giác như cũ rằng trong lời nói của Lăng Tiêu mang theo sự quyết tâm và nghiêm túc!

Hắn sẽ không phải nói chỉ để mà nói thôi!

Không phải chỉ có mình Hoàng Phủ Nguyệt nghĩ như thế. Trong mắt đám người Thục Sơn phái, kể cả Hạ Tuyết Ngọc đều lộ ra quang mang kích động.

Tông chủ tuy rằng không có nói với bọn họ, nhưng lời tuyên bố bình thản này lại làm cho người ta cảm giác cực kỳ an toàn!

Về mở mặt trong mắt Lam phu nhân và con trai là Lam Thiên Tầm đã ít đi rất nhiều.

- Có người!

Lam Thiên Mai bỗng nhiên kinh hô một tiếng. Lúc này, một đạo kiếm quang không hề báo trước theo hư không bắn thẳng về phía Lăng Tiêu.

579. Chương 519: Tổ Tiên Chiết Gia.

Đảo mắt một cái đã bắn tới trước mắt Lăng Tiêu!

Trên trời, một lão già áo xanh bị mất một tay bốc lên một khí thể hùng mạnh, quát lớn:

- Lăng Tiêu, xem ngươi chạy đi đâu!

Trong tiếng gầm điên cuồng đó bao hàm một chút đắc ý.

Lăng Tiêu ngẩng đầu, khóe miệng cười lạnh, nghĩ: Là người? Đúng lúc ta đang tìm người khắp nơi đây!

Lăng Tiêu nghĩ xong, xuất ra Huyền Thiên lệnh. Huyền Thiên lệnh bùng lên ánh sáng vàng rực rỡ, như vàng thái dương chiếu rọi xuống sinh linh khắp thiên hạ. Kiếm khí chứa vô tận sát ý của lão già áo xanh lập tức bị vàng sáng này triệt tiêu.

Lăng Tiêu thu hồi Huyền Thiên, đối mặt với lão già áo xanh nhiều nhất cũng chỉ là tu luyện giả trung cấp này, Huyền Thiên có ưu thế áp đảo!

Thân thể Lăng Tiêu bay lên không, nhìn về mặt kính ngạc của lão già,

lạnh nhạt cười nói:

- Rất kinh ngạc sao? Không thể tưởng được tu vi của ta nhanh như vậy phải không?

Về mặt lão già áo xanh dữ tợn, nhìn Lăng Tiêu chậm rãi gạt đầu, nói:

- Đúng là không thể tưởng tượng nổi. Tiểu tử, không thể không thừa nhận, ngươi là một kẻ cực kỳ có thiên phú! Nếu cho ngươi thời gian thì chỉ sợ không đến ngàn năm, ngươi có thể tiến vào cảnh giới đại viên mãn! Nhưng ngươi không biết là, ngươi hôm nay có phải quá cuồng vọng không? Nếu ta có thể tìm người, điều này đã nói rằng, ta tuyệt đối có năng lực giết ngươi!

Khóe miệng Lăng Tiêu nhếch lên, lạnh giọng nói:

- Ta chỉ muốn biết, ta và ngươi có thâm thù đại hận gì, sao một cường giả như ngươi vẫn ghi tạc nhiều năm như vậy?

- Muốn biết sao?

Trong mắt lão già áo xanh bắn ra ánh sáng điên cuồng, căm hận nói:

- Còn nhớ rõ Chiết gia không?

Lăng Tiêu nao nao, Chiết gia... sao hắn có thể quên? Cừu địch lớn nhất nhân giới năm xưa, hung thủ đã diệt hai nhà Tô, Tuyết! Bất cớ tỷ tỷ mình, khiến cho kẻ lúc ấy còn yếu là mình phải ngàn dặm tới cứu, sau một phen khổ chiến mới cứu được tỷ tỷ đi. Sau đó dưới vài lần kết thâm thù đại hận, nếu không phải mình có trận pháp bảo vệ người nhà, chỉ sợ Lăng gia sớm đã bị Chiết gia diệt vài lần rồi!

Nghĩ vậy, hai mắt Lăng Tiêu cũng bắn ra ngọn lửa hừng hực, chậm rãi nói:

- Người, chính là tổ tiên trên Thánh Vực của Chiết gia?

Lão già áo xanh ngạo nghễ nói:

- Chính là lão phu! Lăng Tiêu, ngươi diệt cả nhà Chiết gia dưới Nhân giới của ta, lão phu tất nhiên không thể buông tha ngươi, ngươi còn có cái gì để nói?

Lăng Tiêu bỗng nhiên có ý muốn ngửa đầu lên trời cười lớn, nếu là người, mặc kệ là Nhân giới hay Thánh Vực, quả nhiên giống hệt như nhau! Ánh mắt Lăng Tiêu lóe lên nhìn lão già áo xanh, sau đó nói:

- Vốn, biết thân phận của ngươi, ta hẳn là nên một kiếm chém chết! Tuy nhiên, ta còn muốn cho ngươi rõ, hậu nhân dưới Nhân giới của ngươi là một lũ cặn bã, khốn kiếp!

Đám người Hoàng Phủ Nguyệt đã lùi xa vài dặm, Lam Thiên nhìn lão già áo xanh trên trời nói:

- Người này thực lực dường như còn không bằng ta, tông chủ có thể thu thập lão dễ dàng, không cần phải cẩn thận như thế chứ?

Hoàng Phủ Nguyệt cầm mấy khối tinh thạch, bố trí xung quanh mọi người, nói:

- Đây là một trận pháp nhỏ, có thể ngăn cản vài lần công kích của hắc! Đại gia không cần lộn xộn.

Sau đó thản nhiên cười với Lam Thiên:

- Trên đời này sao có tuyệt đối? Đề phòng vạn nhất vẫn là hơn!

Lam Thiên có chút suy tư gật gật đầu, nhìn Lăng Tiêu, lại nhìn Hoàng Phủ Nguyệt, sau đó nghĩ: Người như vậy có thể thành công thực sự là không phải ngẫu nhiên!

Lăng Tiêu nhìn lướt qua trận pháp của Hoàng Phủ Nguyệt, sau đó lại nói với lão già:

- Người để tay lên ngực tự hỏi xem, con cháu của ngươi vì một chương công pháp mà giết sạch toàn bộ mấy nghìn người của hai gia tộc! Hành vi này thì sao đây? Báo thù rửa hận, thiếu nợ trả tiền vốn là chuyện hoàn toàn chính đáng! Huống chi, con cháu Chiết gia ngươi sau khi biết ta, liền muốn lập lại thủ đoạn năm đó, trước là bắt cóc tỷ tỷ ta, sau đó xuất động lượng lớn cao thủ muốn tiêu diệt cả nhà ta. Nếu ta không có trận pháp bảo hộ thì bọn họ cũng không thể tránh khỏi! Thử hỏi... những người như thế, ta giết có gì không đúng!

Lão già áo xanh nghe xong, không ngừng cười lạnh, nói:

- Lăng Tiêu, con cháu Chiết gia ta bị ngươi chém tận giết tuyệt, không chết cũng bị nhốt lại, không thể có tự do! Giờ đương nhiên là ngươi muốn nói gì thì là cái đó. Lão phu không nghe lời nói của một bên, cho dù điều ngươi nói là đúng, nhưng ngươi giết con cháu của lão phu cũng là thật phải không? Một khi đã như vậy, hôm nay lão phu liền lấy tính mạng của ngươi!

Lúc này, Lăng Tiêu cũng cười rộ lên, bình tĩnh nói:

- Ngươi cảm thấy, ngươi có thể giết được ta?

Lão già áo xanh cười ha ha, chỉ thẳng Lăng Tiêu:

- Lăng Tiêu à Lăng Tiêu, không thể tưởng được ngươi lại cuồng vọng như vậy! Năm đó ngươi bị lão phu đánh chạy trốn chết, nếu không có người giúp ngươi thì ngươi sớm đã chết dưới kiếm của ta, hôm nay lão phu đã chuẩn bị vạn toàn, ngươi chắc chắn là chết không còn nghi ngờ gì nữa!

Lăng Tiêu biết thân phận của lão già này, đối với lão tất nhiên là không có nửa điểm muốn lưu thủ, hừ lạnh một tiếng, Huyền Thiên lệnh bùng lên ánh sáng vàng đất, hóa thành một cơn lốc lớn, trong nháy mắt đã trải rộng trăm thước, cao mười mấy thước, đè xuống lão già áo xanh!

Bằng năng lực của Huyền Thiên lệnh căn bản không cần làm thế, nhưng vì mới khôi phục được chút thực lực nên Huyền Thiên tất nhiên là muốn khoe khoang chút, hơn nữa tiểu mỹ nhân đang nằm trong tay Lăng Tiêu, không vì cái gì khác, chỉ vì một nụ cười của mỹ nhân là đủ rồi.

Tiếng của Huyền Thiên cũng vang lên trong lòng Lăng Tiêu:

- Đây là lần đầu tiên ! Nếu ngươi lại có thể tìm được pháp bảo giúp ta khôi phục được thực lực, số lần mà ta có thể xuất chiến cho ngươi sẽ tăng lên !

Mọi người ở dưới, bao gồm cả Hoàng Phủ Nguyệt đều giống như pho tượng đứng chôn chân tại chỗ, nhìn quái vật khổng lồ trên trời kia, Hoàng Phủ Nguyệt thì thào:

- Đây là pháp bảo hùng mạnh sao? Thật là lợi hại!

Lam Thiên thì đại cả mắt, trong lòng dậy lên cơn sóng lớn, giờ phút này cuối cùng nàng đã xác định, tông chủ khẳng định là thiên thần chuyển thế! Nếu không sao hắc lại có được năng lực thần kỳ mà người Thánh Vực không ai có được? Lại có được thực lực mạnh mẽ như thế khi tuổi vẫn còn trẻ như vậy!

Lam Thiên thấy cả đám môn nhân Thực Sơn đang trợn mắt há mồm, nghĩ thầm: Cho dù phải mất vạn năm, có thể có được năng lực Phân Thần kỳ của tông chủ cũng đáng giá!

Không nói ý nghĩ trong đầu đám người phía dưới, lão già áo xanh cũng đã bị lệnh bài khổng lồ trước mắt dọa sợ rồi. Nhưng lão vẫn quát lên một tiếng, một kiếm bổ vào Huyền Thiên lệnh!

Giận giữ hét lên:

- Mở!

- Ngu ngốc!

Huyền Thiên lệnh lạnh lùng nói, đồng thời, một đạo hào quang màu vàng đất bắn về phía lão già áo xanh. Huyền Thiên cũng là một tên cực kỳ xảo hoạt, hẳn biết Lam Thiên đang ở trong trận doanh của Lăng Tiêu, liền cải tạo hàn tâm ti thành màu vàng, việc này với hắn chỉ như bữa sáng mà thôi, nhưng Lam Thiên vĩnh viễn cũng không thể ngờ được, chí bảo để trong dung nham nơi địa tâm của mình lại xuất hiện trên kiện thần khí này.

Con mắt lão già áo xanh nứt ra, thân mình lão vội vàng thối lui!

Nhưng khiến tâm thần lão kịch liệt dao động chính là, ngay khi lão lùi ra sau thì nó cũng không ngừng tăng trưởng diện tích!

Trong khoảnh khắc đã tăng vọt lên hàng cây số! Đồng thời Huyền Thiên lệnh cũng không ngừng đập xuống, đã cách đầu lão già áo xanh mấy thước!

Trên người lão già áo xanh nháy mắt xuất hiện một tầng bảo hộ màu vàng, như một quả trứng gà lớn bao kín thân thể lão. Sau đó, lão hét lớn một tiếng, kiếm khí oanh liệt chém vào Huyền Thiên lệnh!

- Âm!

Sau một tiếng nổ, Huyền Thiên lệnh chỉ hơi chấn động một chút, chẳng những không dừng rơi xuống, ngược lại lại khiến cho tốc độ rơi xuống tăng thêm vài phần!

Thân thể lão già lập tức hạ xuống dưới, phóng về phía đám người Hoàng Phủ Nguyệt. Đồng thời, bảo kiếm trong tay lão cũng liên tục múa may, vô số đạo kiếm khí bắn về phía đám người Hoàng Phủ Nguyệt!

Lam Thiên giận tím mặt, nắm chặt bảo kiếm định phóng ra ngoài, Hoàng Phủ Nguyệt giữ chặt nòng, sau đó khẽ cười một tiếng, dùng tay chỉ chỉ, một đạo hào quang hiện lên, mọi người lập tức biến mất trước mắt lão già!

Lão già áo xanh thậm chí còn không cảm ứng được một chút khí tức nào của họ!

Mấy đạo kiếm khí bắn tới cũng chỉ như lấy muối bỏ bể, biến mất vô tung.

Lão già áo xanh không dám thực hiện hành động khác, bởi vì lúc này Lăng Tiêu đã đánh tới, mà Huyền Thiên lệnh to lớn cũng nổi giận gầm lên, nếu vào thời kỳ toàn thịnh thì chỉ cần một phần mười sức mạnh Huyền Thiên đã có thể đập chết lão già áo xanh kia rồi.

Đáng tiếc, hiện tại chỉ mới khôi phục một phần trăm thôi, muốn khoe khoang trước mặt tiểu mỹ nhân và Lăng Tiêu một ít, không nghĩ tới bị lão già này né tránh mất, chuyện mất mặt như thế khiến Huyền Thiên giận tím mặt.

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm bùng lên ánh sáng hồng yêu dị, khiến không khí như sắc mùi máu tươi, hung hăng chém lão già áo xanh!

Tiếng nói lạnh lùng của Lăng Tiêu vang lên:

- Luân hồi!

Chỉ thấy trời xanh bỗng có mây đen dày đặc, vô số tia chớp dữ tợn lập lòe, những tia sáng hồng như những mũi tên nhọn hạ xuống, bao vây lão già áo xanh.

Mà lúc này lão già áo xanh đã hạ quyết tâm liều mạng, lấy ra một vật lớn chừng nắm tay, tản ra hào quang nhàn nhạt, điên cuồng gào thét cười lớn nói với Lăng Tiêu:

- Ha ha ha ha, Lăng Tiêu a Lăng Tiêu, cho dù ngươi có là đại viên mãn cảnh giới thì hôm nay lão phu cũng muốn mạng ngươi!

Lão già áo xanh nói xong, một thân lực lượng toàn bộ quán chú vào khối vật màu vàng. Trong giây phút đó Lăng Tiêu cảm giác được một luồng uy áp của thiên địa chợt áp bách về phía mình!

Một đạo luân hồi kiếm khí phá không lao xuống, xuyên phá hộ thân chân khí của lão già, từ đầu của lão xuyên thẳng xuống!

Lão già áo xanh lợi dụng chút sức tàn, ném vật màu vàng về phía Lăng Tiêu!

Sau đó, một tiếng cuối cùng truyền đi, cũng không biết có đến tai Lăng Tiêu hay không:

- Ha ha, Lăng Tiêu, lần này không tính ba lần trước, chiến thắng này... thuộc về ta!

Mắt lão già áo xanh tối sầm lại, miệng phun máu, lập tức đứt hơi!

580. Chương 520: Ước Định Hạnh Phúc.

Lúc này Huyền Thiên giống như một con ác thú, bộc phát ra hào quang màu vàng tức khắc bao vây lấy vật màu vàng kia, mà tốc độ của Lăng Tiêu còn nhanh hơn! Lăng Tiêu xông tới trước, ôm lấy vật thể màu vàng đồng thời vô số lực lượng từ thân thể hắn tuôn trào, bao vây vật thể màu vàng lại, ngăn chặn uy lực bùng nổ hùng mạnh của thứ này lại!

Huyền Thiên giậm giữ, ngay cả giầu cũng không thêm, trực tiếp giậm giữ hét lên với Lăng Tiêu:

- Tiểu tử, dám đoạt năng lượng của Huyền Thiên đại gia hả?

Lăng Tiêu nheo mắt, lạnh lùng nói:

- Của ngươi? Tự giác là tốt đấy! Nhưng lại nói, thứ này, dựa vào cái gì mà bảo là của ngươi?

- Nó, nó có tác dụng giúp ta khôi phục thực lực! Năng lượng ẩn chứa của nó so với Địa Hỏa chi tinh kia còn khổng lồ hơn nhiều!

Huyền Thiên nói hợp tình hợp lý.

- Vậy... ta sao phải cho ngươi chứ?

Lăng Tiêu phát tay bố trí một kết giới, ngăn cách với những người ở dưới để họ không nghe thấy, tránh làm cho họ sợ. Sau đó hắn bình tĩnh nhìn Huyền Thiên hiện ra trên Huyền Thiên lệnh. Yêu Huyết Hồng Liên

Thiên tài giống Diệp Thiên ta? Ha ha ha ha! Diệp thiên cười lạnh. Chỉ bằng người sao? Một kẻ tới từ Nhân giới nhỏ bé cũng dám so sánh với ta? Tuy nhiên vận khí cũng không đến nỗi tệ lắm!

Ta là ai! Diệp Thiên há mồm thản nhiên nói:

- Gia chủ, ta xem, chúng ta không cần phải đi giao hảo với Thực Sơn phái kia nữa, gia tộc chúng ta về sau phải trở thành đệ nhất gia tộc! Cái gì Tư Đồ gia, cái gì Tương gia Lam gia tất cả chỉ là một ít chướng ngại vật mà thôi, một cước có thể đá văng, không đáng suy xét! Về phần cái Thực Sơn phái gì đó, Lăng Tiêu gì đó, ta sẽ đường đường chính chính đánh bại! Nếu có thể thu phục cho ta dùng, vậy thì hoàn hảo rồi, ta sẽ cho hắn thấy tiền đồ rực rỡ! Nếu không để ta dùng, vậy... giết đi!

Gia chủ Diệp gia mở miệng muốn nói cái gì, cuối cùng lại nhịn xuống, chỉ nói:

- Thiên nhi, bằng thực lực trước mắt của ngươi muốn làm điều này thì rất khó khăn. Phải biết rằng, tùy tiện một gia tộc đỉnh cấp ai không có mấy cường giả đại viên mãn trấn thủ? Cho dù là một ít trung cấp gia tộc cũng đều có chí cường giả đại viên mãn, nhất thống Nam châu... khó khăn dữ dội!

Diệp Thiên mỉm cười lắc đầu, nói:

- Gia chủ, người cứ yên lòng, ta không phải người bình thường, từ lúc ra đời tới giờ ta đã phóng đại bao giờ chưa?

Diệp gia gia chủ lắc đầu, rồi lại gật đầu nói:

- Quả thật chưa từng có!

Diệp Thiên cười rộ lên:

- Còn không phải sao? Từ nay về sau, tất cả đều nghe ta an bài đi... được chứ?

Diệp gia gia chủ thoải mái cười rộ lên, nói:

- Người chủ quản Diệp gia ta tất nhiên là yên tâm, thực tế cho dù người không nói, ta cũng sẽ tìm cơ hội chuyển giao quyền lợi cho người! Ta cũng có thể bế quan tu luyện rồi!

Trên mặt Diệp Thiên là ý cười thản nhiên, cũng không có biểu tình kích động, nhẹ giọng nói:

- Gia chủ yên tâm, ta tuyệt đối sẽ khiến cho Diệp gia bước lên đỉnh mà mọi người không ai tưởng tượng được!

Trong lòng Diệp thiên nghĩ: Chờ ta làm ra vài món bảo vật, cái gì chó má đại viên mãn, Lăng Tiêu gì đó... các người... ta đều muốn dẫm nát dưới chân!

Tương lai trong Thánh Vực này, chỉ có một vương giả chân chính ! Đó... chính là Diệp Thiên ta !

Mấy tháng sau, Diệp Thiên khiêu chiến vô số cường giả thanh niên trong các gia tộc tại Nam châu, bắt đầu nổi danh Nam châu, đồng thời cũng nói, sớm muộn gì cũng muốn chiến một trận với Lăng Tiêu!

Mà đối với chuyện này, Thực Sơn phái không hề lo lắng, sau khi hủy bỏ hợp tác với Diệp gia, lập tức tiến tới một hồi gay cấn.

Diệp Thiên tuyên bố, Thực Sơn phái nếu còn khư khư cố chấp sẽ có hậu quả nghiêm trọng.

Lăng Tiêu đang giao lưu cùng với một vài đại sư về truyền tông trận, sau khi nghe được tin tức này chỉ thản nhiên cười, không tỏ thái độ.

582. Chương 522: Truyền Tông Trận.

Tuy rằng trong rất nhiều gia tộc hoặc thế lực đều có truyền tông trận nhưng gần như không ai đi hao phí rất nhiều tinh thạch để khởi động nó. Gần năm trăm năm qua, cũng chỉ có Âu Dương gia mở ra truyền tông trận hai lần, trong đó một lần còn liên quan tới Lăng Tiêu và bị Lăng Tiêu dùng một kiếm chém nát cánh cửa Thánh Vực. Cũng bởi vậy mà Âu Dương gia là một gia tộc trung cấp trở nên mặt xám mày tro, vô cùng mất mặt.

Cho nên, bên trong Thánh Vực cũng không nhiều người nghiên cứu về truyền tông trận, muốn thành lập một truyền tông trận, cũng không đơn giản như trong tưởng tượng.

Tuy nhiên cho dù khó khăn hơn nữa cũng không dao động lòng tin của Lăng Tiêu. Thoạt nhìn thì thời gian trong Thánh Vực và nhân giới là tương đồng. Một ngày ở Thánh Vực cũng tương đương một ngày ở nhân giới.

Mình phi thăng lên Thánh Vực đã hơn mười năm, tuy rằng không tới mức biến cả thành ruộng dâu nhưng đời người có bao nhiêu lần mười năm chứ? Cho dù những người đó đều là người luyện võ có thực lực mạnh mẽ, cho dù bọn họ đều có thể sống lâu mấy trăm năm, nhưng tu luyện trong Thánh Vực chung quy vẫn phải nhanh hơn hẳn so với ở nhân giới chứ.

Cho dù ở nhân giới Thực Sơn phái có một linh mạch lớn vô cùng cũng không thể so với Thánh Vực được.

Đạo của Lăng Tiêu, tu chính là tình, tu chính là nghĩa!

Vô tình vô nghĩa, không nhìn chúng sinh, không nhìn hết thấy ... .. không phải là bản tâm của Lăng Tiêu!

Có lẽ có một ngày, hắn sẽ đứng trên một đỉnh cao nhất nào đó, cho dù tới lúc đó, trong lòng Lăng Tiêu cũng sẽ không quên đi thân nhân của mình, sẽ không quên đi bạn bè của mình, sẽ không quên đi hồng nhan tri kỷ của mình, không quên đi người mình yêu!

Không quan tâm tới người bên cạnh mình, vốn là biểu hiện cực kỳ ích kỷ, lại còn cố gắng tìm vô số lý do chứng minh rằng sự ích kỷ đó là đúng... đối với Lăng Tiêu, người như vậy cho dù có thăng thành tiên, cho dù thăng thành thần, cũng căn bản chỉ là kẻ vô nghĩa.

- Lăng tông chủ, nếu muốn thành lập loại truyền tông trận này, đầu tiên, cần phải có rất nhiều bí ngân, huyền thiết, tinh kim và các loại tài liệu luyện khí thượng đẳng, sau đó còn phải có năng lực khống chế tinh thần siêu cường! Cần khắc ma pháp trận đồ lên truyền tông trận, sau đó còn cần có rất nhiều tinh thạch để mở nó ra, mà những thứ tự nhiên không tính là vấn đề gì đối với Lăng tông chủ, nhưng còn có một vấn đề ... .. Một lão già tóc trắng xoá, thoạt nhìn bộ dáng yếu đuối, trên thực tế, năm nay y cũng chỉ có hơn ba trăm tuổi, chứ nói Kiếm Thánh, cho dù là trong mắt Kiếm Tôn bậc cao, tuổi như vậy cũng không tính cái gì. Nhưng lão già này lại chỉ có được thực lực Kiếm Hoàng.

Cho nên, đến tuổi này đã là rất già đối với y. Cả đời này, y đều tận lực nghiên cứu về truyền tông trận. Trong toàn bộ Nam châu mà nói, không ai có thể tinh thông phương diện này hơn y.

Đương nhiên, vô số người không hiểu y, cho rằng y làm vậy là lãng phí toàn bộ sinh mạng. Cho dù người không thích vất vả tu luyện, vậy người cũng có thể tiến vào sống trong thế giới người thường, hưởng thụ cuộc sống vui vẻ.

Vậy mà lại suốt ngày nhốt mình trong phòng để nghiên cứu lĩnh vực không hề có tính thực dụng là truyền tông trận... Thật sự là không thể hiểu nổi!

Tuy nhiên sau khi Thực Sơn phái thông qua đủ loại con đường, phát ra tin tức tìm kiếm người có trình độ trong phương diện truyền tông trận, mọi người mới đột nhiên nghĩ ra được vị chương môn trẻ tuổi của Thực Sơn phái muốn làm gì. Đồng thời, lão già tên là Vương Trận này cũng lần đầu tiên xuất hiện trong mắt mọi người. Rất nhiều người mới bỗng nhiên phát hiện, hoá ra thế giới này thật là có đủ những cái lạ, thật sự là có người chuyên nghiên cứu về truyền tông trận.

Lăng Tiêu mỉm cười nhìn Vương Trận nói: - Có vấn đề gì, xin mời ngài cứ nói!

Wương Trận hơi có cảm giác được yêu mà lo sợ, đáp: - Lăng tông chủ không cần khách khí như vậy, còn có một vấn đề chính là, muốn kết nối truyền tông trận này của ngài với nhân giới, đầu tiên phải đích thân giáng lâm nhân giới tiến hành định vị! Đương nhiên, có thể thông qua năng lượng thủy tinh cầu, trước tiên tìm một địa phương tốt để giáng lâm, sau đó giáng lâm, định vị xong, mới có thể mở truyền tông trận này ra! Hơn nữa, thực lực càng hùng mạnh thì vị trí định vị càng chính xác!

Lăng Tiêu hơi hơi nhíu mày, đột nhiên hỏi: - Năm đó khi truyền tông trận của Âu Dương gia tộc mở ra thì cánh cửa Thánh Vực trực tiếp xuất hiện ở trên không Cẩm địa của Thần tại nhân giới, lần thứ hai mở ra

lại ở một địa phương cách Cẩm địa của Thần rất xa, trực tiếp xuất hiện trên đầu của ta. Chuyện đó là như thế nào?

Vương Trận nghe xong lập tức đáp: - Nếu vậy, truyền tống trận của Âu Dương gia là tương đối cao cấp, thậm chí có thể là lưu lại từ trước Thần Chiến, hoặc là... Truyền tống trận được làm tại thời điểm Thần Chiến. Đây tuyệt đối không phải là do bọn họ làm! Bọn họ.... không ai có năng lực như vậy. Cho dù là người có cảnh giới đại viên mãn cao nhất cũng không làm được!

Lăng Tiêu trầm ngâm, hóa ra truyền tống trận còn có nhiều điểm cần suy xét như vậy. Lăng Tiêu thầm nghĩ: Vậy có phải điều này thuyết minh rằng, truyền tống trận của Âu Dương gia còn có thể có những tác dụng càng mạnh mẽ hơn nữa không? Tuy nhiên Lăng Tiêu cũng không hỏi vấn đề này ra.

Lúc này Vương Trận nói thêm: - Cả đời này, ta đã tận sức nghiên cứu liệu có khôi phục được công năng truyền tống của truyền tống trận trong Thánh Vực hay không. Nếu khôi phục được công năng này, Thánh Vực rộng lớn sẽ nhỏ lại rất nhiều. Rất nhiều địa phương chưa từng có ai tới cũng có thể tùy ý đi, chỉ cần người có tinh thạch.

Lúc này, cả đám người khác cũng nghiên cứu về phương diện trận pháp đều không kìm nổi, lộ vẻ không thể tin nổi nhìn Vương Trận. Một người bộ dạng trung niên hỏi Vương Trận: - Lời này là thật chứ?

Một lão già khác nói vẻ không tin: - Sao có khả năng? Vấn đề này đã có rất nhiều người nghiên cứu vô số năm từ sau Thần Chiến! Chúng ta là những người chuyên nghiên cứu về truyền tống trận, giấc mộng lớn nhất của cuộc đời này chính là có thể khôi phục công năng truyền tống lẫn nhau của truyền tống trận. Nếu người có thể nghiên cứu ra, vậy người chẳng những sẽ trở thành một trong những người giàu có nhất Thánh Vực mà còn lọt vào sử xanh. Toàn bộ Thánh Vực sẽ đều ghi nhớ tên người.

Còn có mấy người cũng chuyên nghiên cứu về truyền tống trận đều bán tín bán nghi nhìn Vương Trận.

Vương Trận đỏ mặt, có chút xấu hổ nói: - Bởi vì nguyên nhân kinh phí cho nên đến tận lúc này, ta... Ta mới chỉ tính toán khả thi trên lý luận mà chưa có cơ hội thực nghiệm.

Trong đám người có người phát ra thanh âm khinh thường, tuy nhiên những người có trình độ sâu sắc về phương diện truyền tống trận đều lộ ra thần sắc ngưng trọng. Trong số bọn họ có người đã nghiên cứu hơn năm trăm năm, cũng không có gì tiến triển quá lớn, vậy mà Vương Trận này không ngờ có thể tính toán được khả thi về mặt lý luận.

Nghĩ vậy, có mấy người là những nhà nghiên cứu về truyền tống trận của các thế lực lớn đều nhìn về phía Vương Trận với ánh mắt nóng rực.

Lúc này, Vương Chân vẫn đứng yên bên cạnh Lăng Tiêu bỗng nói dứt khoát: - Nếu người nguyện ý gia nhập Thực Sơn, về sau người cần kinh phí nghiên cứu gì, chúng ta cung cấp cho người! Hơn nữa ... .. Vương Chân nói xong, nhìn thoáng qua Vương Trận mới hơn ba trăm tuổi đã trở thành lão già, tâm tư hơi thương hại, nói tiếp: - Hơn nữa ta sẽ mặt dày xin tông chủ mấy viên đan dược, cho người đột phá thực lực hiện có, đạt được sống lâu!

Một vài người có tâm mời chào Vương Trận vừa nghe đại tướng Vương Chân dưới tay Lăng Tiêu nói vậy, lập tức ngậm miệng lại. Bọn họ có lẽ có thể cấp cho Vương Trận rất nhiều của cải, nhưng không thể kéo dài tuổi thọ của y. Hiện tại trong Thánh Vực này, trừ Thực Sơn phái, sợ là không có mấy gia tộc và môn phái dám phát ngôn mạnh mẽ như vậy. Cho dù bọn họ dám nói, cũng sẽ bị người cười nhạo.

Khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn của Vương Trận tràn đầy vẻ kích động, nhìn Vương Chân hỏi: - Thật sự sao?

Vương Chân cười chỉ Lăng Tiêu ở bên cạnh nói: - Có Tông chủ ở đây, người nói ta dám lừa người sao?

Lăng Tiêu vốn rất khát khao nhân tài, chỉ là không tiện nói thẳng ra mà thôi, có Vương Chân phát ngôn thay mình, tự nhiên sẽ phi thường khoái trá đồng ý, liền cười gật gật đầu nói: - Tuy rằng tư chất của người kém một chút, tâm tư cũng không đặt nặng về vấn đề này, nhưng nếu chỉ đơn giản nâng cao mấy trăm năm tuổi thọ của người thì không thành vấn đề.

Có thể sống, ai lại muốn chết? Chỉ có điều sinh lão bệnh tử là một hiện tượng tự nhiên không thể tránh khỏi của tất cả các cường nhân trong Thánh Vực, không ai có thể chống lại! Hiện giờ nghe nói mình có thể sống lâu thêm mấy trăm năm, đây quả thật là một tin tức vô cùng tốt đối với Vương Trận.

Y không kìm nổi tâm tình kích động đứng lên, sau đó thì lễ thật sâu với Lăng Tiêu: - Vương Trận... ra mắt tông chủ!

Những người còn lại đều nhìn Vương Trận với ánh mắt phức tạp, có ghen tị cũng có hâm mộ. Mặc kệ nói như thế nào, bất kể trước kia lão già vô danh yếu ớt này bị người ta không coi trọng thế nào, nhưng từ giờ trở đi, không còn có người dám dùng ánh mắt quá khư nhìn y, dám dùng khẩu khí quá khư nói chuyện với y.

Hết thấy những điều này đều không phải là do Vương Trận có gì thay đổi, thay đổi chính là.... thân phận của y! Đúng vậy, y là người của Thực Sơn phái!

Lúc này Vương Chân cười nói với đám người xung quanh: - Chuyện truyền tống trận sau này còn phải phiền chư vị. Sau khi xây dựng truyền tống trận xong, tông chủ nhà ta nhất định sẽ có chút tỏ vẻ.

Những người này nghe xong lập tức lại hưng phấn lên. Tông chủ của Thực Sơn phái tỏ vẻ sẽ kém sao? Ít nhất ... .. cũng là một ít cực phẩm đan dược đi!

Nghĩ vậy, những người này đều vô cùng động tâm, dường như càng thêm nhiệt tình. Sau khi những người ra ngoài mua nguyên vật liệu làm truyền tống trận trở về, những người này đều rất nhanh chóng tham gia thiết kế, xây dựng truyền tống trận.

Sức hấp dẫn của đan dược quả thật là vô cùng mạnh mẽ. Những tinh anh trong phương diện truyền tống trận của Nam châu dùng thời gian gần nửa tháng, một truyền tống trận cơ bản đầu tiên có đường kính hơn năm mươi thước đã được cơ bản làm ra. Đồng thời, bọn họ càng có thêm ấn tượng trực quan về tài lực của Thực Sơn phái!

Bởi vì nguyên liệu xây dựng truyền tống trận, chỉ một khối lớn chừng bàn tay cũng đã có thể dùng vô giá để hình dung.

Chuyện kể tiếp chính là Lăng Tiêu dùng tinh thần lực, khắc họa trận đồ ma pháp trên truyền tống trận.

583. Chương 523: Giáng Lâm Nhân Thế.

Đúng vậy, truyền tống trận cũng là một loại trận pháp. Tu Chân Giới có rất nhiều trận pháp như vậy, thậm chí có tinh tế truyền tống trận! Tuy nhiên tới niên đại của Lăng Tiêu, gần như không ai lại đi mở ra tinh tế truyền tống trận! Bởi vì tinh thạch càng ngày càng ít, mỗi một khối tinh thạch đều vô cùng quý báu! Không có việc gì ai còn mở ra tinh tế truyền tống trận để chơi chứ?

Hiểu biết của Lăng Tiêu đối với loại trận pháp này có thể nói là ít nhất, thậm chí có thể dùng chẳng hiểu gì để hình dung.

Nhìn trận đồ trong tay, thấy có vẻ cực kỳ phức tạp. Hoa văn phức tạp tới mức có thể làm người ta nhìn phải quáng mắt. Ngay cả tinh thần lực mạnh như Lăng Tiêu cũng cảm thấy hơi đau đầu. Khó trách những người nghiên cứu về truyền tống trận cả đời cũng không ra được mấy kết quả khả quan. Trừ khi đạt tới cảnh giới đại viên mãn mới có thể nhìn thứ này thoải mái hơn một chút. Tuy nhiên nếu thật sự có thể đạt tới cảnh giới đại viên mãn, ai lại đặt tâm tư vào mấy thứ này chứ?

Lăng Tiêu nhắm hai mắt lại. Tu vi tinh thần lực của hắn hiện tại đã đạt tới cảnh giới trăm phá không gian, tuy mới chỉ là sơ cấp nhưng trong phạm vi trăm dặm, tinh thần lực của Lăng Tiêu có thể nháy mắt ngưng kết thành kiếm, một kích trí mạng đối với tinh thần thức hải của địch nhân.

Đương nhiên, loại phương thức công kích này cũng tiêu hao tinh thần lực rất kinh người. Hơn nữa, nếu gặp người mạnh hơn mình, thậm chí có thể bị tinh thần lực của đối phương cản trở, tạo thành trọng thương. Bởi vậy, Lăng Tiêu rất ít khi dùng tinh thần công kích người khác, trừ phi kết luận đối phương không có thực lực hùng mạnh hơn mình.

Sau khi trừ bỏ tạp niệm, Lăng Tiêu điều khiển tinh thần lực tràn ra, bắt đầu hạ nét bút đầu tiên lên bức họa truyền tống trận với những loại tài liệu luyện khí như bí ngân, tinh kim, huyền thiết, tinh đồng, hàn thiết, v.v...

Những chuyên gia về phương diện trận pháp đứng vây xem xung quanh thậm chí không dám thở mạnh. Cả đám đều nhìn Lăng Tiêu với ánh mắt tràn đầy kính sợ.

Nguyên nhân là rất có khả năng hắn sẽ là người đầu tiên của Thánh Vực kể từ sau Thần Chiến, tự mình làm được truyền tống trận!

Còn loại như Vương Trận trước kia, cũng chỉ có thể dùng những nguyên liệu cực kỳ đơn giản, chế thành truyền tống trận không có năng lực truyền tống. Chỉ có một câu nói: Tất cả những nghiên cứu về truyền tống trận từ trước tới nay đều chỉ là lý luận suông mà thôi.

Muốn khắc họa nên ma pháp trận đồ trên mặt truyền tống trận, chính là nói dễ hơn làm. Có thể có tinh thần lực cực mạnh, còn có thể ngưng kết tinh thần lực thành một lưỡi đao sắc bén, khắc họa nên trận đồ trên các loại kim loại vô cùng cứng rắn của truyền tống trận, hơn nữa còn không được phép sai sót... Toàn bộ Thánh Vực này, sợ rằng khó có thể tìm được mấy người.

Thậm chí chỉ có thể đếm được trên một bàn tay.

Cho dù có, cũng là loại cường nhân tuyệt thế cảnh giới đại viên mãn đỉnh, vạn năm không xuất hiện trước nhân thế. Cường nhân như vậy sẽ rảnh rỗi tới mức giúp người điều khắc truyền tống trận sao?

Đám người Vương Trận thấy trên bình đài lớn xuất hiện dấu vết thứ nhất. Dấu vết đó chậm rãi kéo dài, sau đó lấy một góc độ không thể tin nổi, hình thành một độ cong, sau đó lại lộn trở lại, giao vào nhau.

Tất cả mọi người đều không kìm nổi kích động khê run lên, thiếu chút nữa đều thốt lên “hay!”

Người bình thường đừng nói là vẽ nên những đường cong giao nhau khó khăn như vậy, cho dù là muốn lưu lại một điểm dấu vết trên này cũng không được. Hãy nhìn những tài liệu để chế tác truyền tống trận đi, tùy tiện lấy bất cứ thứ gì ra đều không phải tài liệu luyện khí cực phẩm sao? Ai có thể dễ dàng lưu lại dấu vết trên mặt bình khí mà các luyện khí đại sư chế xuất ra chứ?

Hơn nữa, điều làm cho bọn họ càng kinh ngạc hơn còn ở phía sau.

Lúc này Lăng Tiêu đã nhắm hai mắt lại. Nếu đây không phải là địa bàn của Thục Sơn phái, những tài liệu luyện khí này đều là thứ người ta tự mình bỏ ra, có lẽ những chuyên gia về truyền tống trận này sẽ có mấy người mắng chửi ầm ầm ngay tại chỗ.

Không ngờ còn dám nhắm mắt họa đồ. Mẹ nó, thế này thì quá đáng quá thể! Người có dám nhắm mắt từ đầu tới cuối hay không?

Như là nghe thấy tiếng lòng của những người này, mãi cho đến khi nét bút cuối cùng của trận đồ kết thúc, Lăng Tiêu mới chậm rãi mở mắt, trong mắt chợt lóe lên một chút mệt mỏi.

Không đợi Lăng Tiêu nói chuyện, đám chuyên gia trận pháp này đều ào tới, nhất là Vương Trận và mấy người có trình độ thâm hậu, đều vẽ mặt kích động bổ nhào lên trên trận pháp này, lệ rơi đầy mặt hôn môi xuống những hoa văn trận pháp còn mới nguyên đó. Bởi vì trận pháp chưa mở ra nên trên đó không hề có năng lượng dao động, nhưng chỉ bằng những hoa văn phức tạp này, tòa truyền tống trận này thậm chí có thể được xem như một mặt hàng mỹ nghệ đỉnh cao.

Hơn nữa, mặt hàng mỹ nghệ này còn là kiệt tác của thần trong mắt thế nhân.

- Thần kỳ, rất thần kỳ! Không thể tưởng được sinh thời Vương Trận ta còn có thể thấy được một tòa truyền tống trận hoàn thành bởi chính tay mình. Thật sự là, thật sự là... Hu hu...

Mấy chuyên gia về phương diện truyền tống trận không ai chê cười Vương Trận cả, càng không ai chê cười tiền đồ của y, tất cả đều lệ rơi đầy mặt.

Đám người Vương Chân và Tương Vân Sơn đứng ở một bên, tuy rằng trên mặt không lộ ra vẻ châm chọc nhưng trong ánh mắt cũng có vẻ phi thường khó hiểu. Tuy nhiên cũng có thể tưởng tượng, bất kể ai chuyên nghiên cứu nghiên cứu truyền tống trận đều không được người trong gia tộc coi trọng. Thậm chí nói không

được coi trọng còn là tôn trọng bọn họ, thực tế phải là không thêm đổ vào trong mắt. Bởi vì từ thời Thần Chiến tới nay đã hơn mười vạn năm, nhưng không có một ai có thể hiểu được về truyền tống trận. Dần dà, không ai coi trọng vấn đề này, tự nhiên cũng là hợp tình hợp lý.

Lúc này Lăng Tiêu thường mỗi một, thậm chí có cảm giác đầu óc trống rỗng. Tuy rằng chân nguyên của hắn rất hùng mạnh nhưng tinh thần lực thì suýt nữa tiêu hao hết sạch. Lăng Tiêu hơi hơi lắc đầu, trong lòng nghĩ: xem ra trước khi chế tác truyền tống trận, cần phải có thực lực tương đối hùng mạnh mới được.

Đồng thời Lăng Tiêu cũng cảm nhận được, trận pháp của thế giới này và của thế giới trước kia của mình là khác nhau. Tuy rằng Lăng Tiêu không hiểu biết về cách Tu Chân Giới chế tạo truyền tống trận như thế nào, nhưng có một điều mà Lăng Tiêu biết, đó là tuyệt đối không có loại truyền tống trận nào tiêu hao nhiều tinh thần lực như loại truyền tống trận này.

Trận pháp mà Lăng Tiêu bố trí, cho dù đại trận hộ sơn của toàn bộ Thực Sơn kiếm phái là Tứ Tượng đại trận, cũng chỉ cần một ít đạo cụ, còn yêu cầu đối với phương diện tiêu hao tinh thần lực và chân nguyên thì tuyệt đối không lớn như vậy.

Tuy nhiên lấy cảnh giới Hợp Thể sơ kỳ hiện tại của Lăng Tiêu, tốc độ khôi phục cũng rất kinh người. Sau khi đám người Vương Trận ổn định cảm xúc, tinh thần lực của Lăng Tiêu đã khôi phục rất nhiều, ít nhất cũng không mệt mỏi nữa.

Tương Vân Sơn nhìn Vương Trận, trực tiếp hỏi:

- Các người đã kiểm tra xong, vậy truyền tống trận này có chế tác thành công không?

Cả đám người Vương Trận gần như đồng thanh nói:

- Không có vấn đề!

Vương Trận nói với vẻ đầy kích động:

- Chẳng những không thành vấn đề, hơn nữa đây là truyền tống trận hoàn mỹ nhất mà ta từng thấy.

Lăng Tiêu mỉm cười khoát tay, không chế những người khác cũng đang muốn tăng bốc mình, sau đó nói:

- Vậy có phải hiện tại ta có thể mở nó ra hay không? Nếu lúc này ta giáng lâm nhân giới, liệu có xảy ra vấn đề gì hay không?

Đám người Vương Trận người ngơ ngác nhìn nhau. Bọn họ thật sự là không có quyền lên tiếng về vấn đề này.

Đúng lúc này Tương Vân Sơn ở một bên nói:

- Tông chủ lúc này đã có cảnh giới đại viên mãn, giáng lâm nhân giới hẳn là không có vấn đề, nhưng sau khi giáng lâm, nhất định phải lập tức kìm hãm thực lực của chính mình, hơn nữa mau chóng tìm được thể lực của tông chủ ở nhân giới. Căn cứ theo kinh nghiệm trước kia, người của Thánh Vực giáng lâm nhân giới phải là người có cảnh giới Người tu luyện mới có thể làm được. Thực lực càng mạnh, thời gian ở nhân giới càng dài. Tương gia từng có một tổ tiên giáng lâm nhân giới. Lúc ấy dường như vì tìm kiếm một truyền nhân cuối cùng của Tương gia ở nhân giới, vị tổ tiên có thực lực đại viên mãn trung cấp đã dừng lại ở nhân giới một ngày một đêm, sau khi trở về, thực lực rút hai tầng, trực tiếp xuống còn thực lực người tu luyện cao cấp, hơn nữa từ đó về sau không thể có bất cứ đột phá nào, hơn năm trăm năm sau thì chết.

Tương Vân Sơn nói đến đây, nghiêm túc nhìn mọi người nói tiếp:

- Sự kiện về gia tổ năm đó đã lan truyền khắp Thánh Vực, tuy nhiên chuyện này đã qua mấy vạn năm, tin tưởng rằng đại đa số người đã quên chuyện này. Tuy nhiên trong chuyện này có một điều mà mọi người không biết, đó là khi gia tổ giáng lâm nhân giới, từng nghe được một câu cảnh cáo. Thanh âm đó trực tiếp xuất hiện trong đầu của người, cảnh cáo người không được dừng lại ở nhân giới quá sáu canh giờ, cũng chính là một ngày hoặc là một đêm. Đáng tiếc năm đó gia tổ quá sốt ruột tìm kiếm hậu nhân, cũng không để ý đến lời cảnh cáo kia, ôi ... ..

Tương Vân Sơn hơi hơi thở dài một tiếng, không nói tiếp nữa.

Lục Hải ở một bên nhấp nháy mắt nói:

- Ta cũng vừa lúc nghĩ tới chuyện này. Lúc ta còn rất nhỏ cũng đã được nghe tổ sư nói tới, tuy nhiên người cũng không nói gì về lời cảnh cáo này, có lẽ đây hẳn là bí mật của Tương gia. Liệu có phải các Thần của Thần Giới vẫn không hoàn toàn ngã xuống hay không? Nếu không, ai có năng lực trực tiếp truyền âm thanh vào trong đầu người khác chứ?

Lúc này Lăng Tiêu đột nhiên nhớ tới năm đó ở Cẩm địa của Thần, một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống...

Tương Vân Sơn cũng biết chuyện đó, nhìn Lăng Tiêu nói:

- Chủ công đang nghĩ gì vậy?

Lăng Tiêu chậm rãi gật đầu, ánh mắt lóe ra nói:

- Đúng vậy. Tuy nhiên, loại chuyện này cách chúng ta quá xa xôi, tốt nhất là không cần suy nghĩ đi.

Tương Vân Sơn cũng cười, sau đó nói:

- Cũng đúng. Tuy nhiên chủ công nhất định phải nhớ rõ, tốt nhất phải trở về trong vòng mấy canh giờ, bởi vì còn phải áp chế thực lực. Nếu quá thời gian quy định mà vẫn chưa tới được nơi cần thiết thì chủ công cũng nhất định phải trở về, chờ lần giáng lâm tiếp theo. Dù sao.... Chúng ta cũng không thiếu tinh thạch, sự an toàn của chủ công mới là quan trọng nhất.

Lăng Tiêu gật gật đầu, sau đó nhìn mọi người bên cạnh. Hoàng Phủ Nguyệt và Diệp Tử cùng với Nha Nha đứng chung một chỗ, Hoàng Phủ Nguyệt nhìn về phía Lăng Tiêu, trong ánh mắt sung mãn nhu tình.

Hiện tại trong lòng nàng thậm chí bắt đầu chờ mong, Lăng Tiêu đón tất cả người nhà lên đây, sau đó cử hành hôn lễ long trọng.

Cuộc vui đó... Nhất định là thời điểm lãng mạn nhất cuộc đời này.

Lúc này Lăng Tiêu trầm giọng nói:

- Một khi đã như vậy, hiện tại chúng ta bắt đầu đi! Nói là chuẩn bị nhưng thực ra hẳn cũng không có gì cần phải chuẩn bị, hơn nữa hẳn cũng hơi vội vàng sốt ruột, muốn được gặp lại thân nhân và bằng hữu.

584. Chương 524: Tín Ngưỡng.

Mỗi lần con người muốn mở truyền tông trận, cũng tức là mở cánh cửa Thánh Vực, cần hơn một vạn khối hạ phẩm tinh thạch.

Dù Lăng Tiêu là một ông chủ lớn cũng không kìm nổi hơi lú lười, lúc này mới nghĩ rằng Âu Dương gia thật sự là quá giàu có. Năm đó bọn họ từng mở cánh cửa Thánh Vực hai lần, chẳng phải là bọn họ đã chi mất hơn hai vạn khối hạ phẩm tinh thạch sao? Mà mục đích chẳng lẽ chỉ đơn giản là để hấp thu mấy người luyện võ Thánh giai từ nhân giới lên sao?

Lần đầu tiên trong lòng Lăng Tiêu có sự hoài nghi về động cơ của Âu Dương gia, bởi vì gia tộc có thể lực và có cả tinh thần lực thì không chỉ một mình Âu Dương gia! Ví dụ như Tương gia, Lam gia, Diệp gia ... .. cũng như các thế lực cao nhất gần như đều có truyền tông trận!

Mà truyền tông trận những gia tộc này có thì đa phần đều truyền lại từ thời thượng cổ, khi đó truyền tông trận cũng không phải thứ gì hiếm lạ. Đó là một thời đại huy hoàng, cũng là thời đại mà người trong Thánh Vực hiện tại đều hướng tới.

Thế lực trung cấp như Âu Dương gia mà có truyền tông trận, hơn phân nửa đều là lưu lại từ sau thời thượng cổ Thần chiến. Dù căn cơ của gia tộc bị hủy nhưng truyền tông trận vẫn còn đó. Vô số năm qua đi, hậu nhân tìm thấy các truyền tông trận đó, sau đó thành lập thế lực, mà Âu Dương gia tộc kỳ thật chính là loại tình huống này. Hơn nữa, bọn họ còn có một bí mật rất lớn. Mạch khoáng tinh thạch mà bọn họ khai phá có lẽ đã bị phát hiện từ rất sớm trước kia, thậm chí trước cả thời thượng cổ Thần chiến, chỉ có điều khi đó trữ lượng tinh thạch phong phú, người ta cũng không khai thác mà thôi.

Tuy rằng trong lòng Lăng Tiêu rất nghi hoặc nhưng hiện tại cũng không phải lúc đi hỏi Âu Dương gia tộc. Mấy năm nay, Âu Dương gia tộc khiếp sợ thực lực hùng mạnh và thể lực của Lăng Tiêu, đã khiêm tốn tới mức không thể khiêm tốn hơn. Về phần hành động trả thù thì không còn chút gì.

Lăng Tiêu cũng không muốn chém tận giết tuyệt. Đứng ở độ cao này như hắn, Âu Dương gia ... .. sớm đã không tồn tại uy hiếp. Cho nên, tia nghi hoặc này bị Lăng Tiêu ném ra khỏi đầu rất nhanh. Trong đầu Lăng Tiêu lúc này chỉ tràn đầy niềm vui vì sắp được gặp lại thân nhân.

Lần đầu tiên Lăng Tiêu thấy cách thức mở truyền tống trận ra. Hắn đứng ở trung tâm truyền tống trận, sau đó đám người Vương Trận đều đổ hàng đồng lớn tinh thạch vào những cái hào và hố xung quanh truyền tống trận. Ngay sau đó những hoa văn ma pháp trong các hào và hố đó đột nhiên sáng lên, sau đó phát ra nhiệt độ cực cao, nháy mắt khí hóa những tinh thạch đó.

Toàn bộ truyền tống trận trong nháy mắt sáng lên hào quang màu trắng. Những hào quang này không ngừng lóe lên theo những hoa văn ma pháp phức tạp kia, bắn lên không trung. Đồng thời, một luồng năng lượng cũng lưu động theo những hoa văn đó. Sau khi tắt cả hoa văn đều tràn ngập năng lượng, hào quang càng lúc càng thịnh, mãnh liệt đến mức mắt thường cũng không thể thấy rõ. Sau đó hào quang chợt bùng lên, giống như một tia chớp cắt qua bầu trời đêm. Bóng dáng Lăng Tiêu lập tức biến mất trong truyền tống trận. Hào quang trên truyền tống trận tán đi, nhưng năng lượng dao động lại không biến mất, chờ sau khi Lăng Tiêu trở về mới có thể trở lại bình thường.

Hai người Hoàng Phủ Nguyệt và Diệp Tử nắm tay nhau, nhìn ma pháp trận không có một bóng người, trong mắt sung mãn chờ mong.

Nha Nha thì đứng ở một bên, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như ngọc tràn ngập mát mẻ. Bởi vì lần này ca ca trở lại nhân giới, đem các tỷ tỷ lên xong sẽ thành thân, mà sau khi thành thân, ca ca sẽ không còn thân thiết với Nha Nha như trước kia nữa.

... ..

Tại phương đông của đại lục Thương Lan, trong Đế quốc Tử Xuyên, trên bầu trời một khu rừng rậm không người. Sắc trời âm trầm, mưa phùn nhẹ nhẹ, bỗng nhiên xuất hiện một cánh cửa đá khổng lồ cao hơn trăm mét. Trên cửa đá có điêu khắc hoa văn tinh mỹ vô cùng phức tạp, có vẻ vô cùng thâm lương và thần bí!

Lúc này, cửa đá bỗng nhiên chậm rãi mở ra, một đạo hào quang bắn ra từ cửa đá. Hào quang này chói chang, mãnh liệt như thể mặt trời. Từ bên trong hào quang có một người chậm rãi đi ra, đúng là Lăng Tiêu.

Giờ phút này, nếu Lăng Tiêu quay đầu nhìn lại, nhất định sẽ nhận ra hoa văn tinh mỹ phức tạp trên cửa đá này đúng là những hoa văn mà mình đã điêu khắc trên truyền tống trận. Chỉ có điều Lăng Tiêu không quay đầu lại. Giờ khắc này, tâm tình của hắn đã hoàn toàn bị niềm vui sướng khi trở về nhân gian bao trùm.

Hít sâu một hơi, hô hấp không khí còn xa mới có thể thanh tân như trong Thánh Vực, nhưng lại có một cảm giác cực kỳ thân thiết, Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn về phía bắc, thấy ở phương bắc xa xôi, có một ngọn núi cao hùng vĩ, sừng sững vươn lên tận trời.

Nhìn thấy ngọn núi này, hốc mắt Lăng Tiêu hơi ươn ướt, đó chính là Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn! Đây là nơi trọng yếu nhất khiến chính mình đi vào thế giới này có thể thành công xoay người lại.

Hơn mười năm qua đi, Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn không có một chút biến hóa, chỉ sợ ngàn, vạn năm tiếp theo cũng sẽ không phát sinh biến hóa gì, nhưng mình đã không còn là mình năm đó.

Biến cả thành ruộng dâu, chẳng phải chính là vậy sao?

Bất kể là bề ngoài hay tâm tình đều có sự khác biệt rất lớn so với năm đó!

Trong lòng Lăng Tiêu vô cùng cảm khái, tuy nhiên hắn cũng có một cảm giác khác. Cho tới tận lúc này, hắn mới chính thức nghĩ thông suốt, Thánh Vực tồn tại là sự tất yếu!

Trở về đại lục Thương Lan, Lăng Tiêu bỗng nhiên như mở khiếu thông hiểu đối với không gian và quy tắc của thế giới này. Rất nhiều lực lượng và quy tắc trước kia không thể lý giải được thì hiện tại lại thấy rất đơn giản.

Lăng Tiêu tin tưởng, hiện tại nếu mình bộc phát ra toàn bộ thực lực, thế giới này sẽ sinh ra ảnh hưởng thật lớn ngay lập tức! Núi sụp, đất lở, sóng thần, thậm chí không gian cũng sụp đổ!

Một người tu chân Hợp Thể kỳ, một cường nhân cảnh giới đại viên mãn, thực sự là có ảnh hưởng vô cùng đáng sợ đối với thế giới này.

Nghĩ vậy, Lăng Tiêu bắt đầu bay thẳng về phía tây như một tia chớp. Thân hình thoảng như một làn khói nhẹ đã biến mất trong không khí.

Đột nhiên, một luồng năng lượng vô cùng lớn nhảy vào tinh thần thức hải khiến Lăng Tiêu chấn động. Trong nháy mắt đó, suýt nữa hắn bộc phát lực lượng của mình ra. Luồng năng lượng này quá mức tà môn khiến tinh thần lực có thể bao trùm phạm vi hơn năm nghìn dặm của Lăng Tiêu không hề có nửa điểm phản ứng!

Lăng Tiêu khẩn trương chặt đứt luồng lực lượng này, lập tức tự xem xét bên trong thân thể. Chỉ thấy trên tinh thần thức hải có một đám khí trắng lớn chừng một bàn tay. Lăng Tiêu vừa nhìn thấy đã giật mình kinh hãi. Nếu dùng một từ nào để hình dung đoàn lực lượng này thì Lăng Tiêu chỉ có hai chữ “sa mạc”!

Bởi vì đoàn năng lượng này là từ hàng tỉ điểm năng lượng cực kỳ nhỏ kết hợp lại với nhau hình thành nên. Thoạt nhìn mức độ đậm đặc và số lượng của nó khiến người ta có cảm giác muốn nổ tung đầu. Lăng Tiêu phát hiện tuy rằng đoàn năng lượng này không chuyển hóa thành năng lượng tinh thuần như thiên địa linh khí nhưng cũng không có tạp chất gì. Chỉ có thể nói, phẩm chất và cấp bậc của nó không cao như thiên địa linh khí mà thôi!

Trong lòng Lăng Tiêu nghi hoặc khó hiểu nhưng tốc độ bay vẫn không hề chậm lại, trong đầu không ngừng tự hỏi.

Đột nhiên, một đạo linh quang hiện lên trong lòng Lăng Tiêu, suýt nữa Lăng Tiêu thốt ra mấy chữ khiến bản thân không kìm nổi phải dừng lại.

Tín ngưỡng lực!

Đúng vậy, luồng lực lượng này chẳng phải chính là tín ngưỡng lực sao? Lăng Tiêu ngạc nhiên vui mừng không ngừng, nghĩ đến mấy năm nay Thực Sơn giáo nhất định đã phát triển rất tốt, nếu không sao có thể có được nguồn năng lượng khổng lồ như vậy?

Lăng Tiêu thử hấp thu luồng năng lượng này liền thấy phi thường thuận lợi. Luồng năng lượng này dung nhập vào trong cơ thể Lăng Tiêu, những tín ngưỡng lực bị ngăn cách ở bên ngoài cũng như thể trẻ nhỏ tìm thấy mẹ, đều điên cuồng tiến vào tinh thần thức hải của Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu hoảng sợ, đồng thời thuận theo những tia tín ngưỡng lực này kéo dài tinh thần lực của mình ra ngoài bốn phương tám hướng.

Các tín đồ đang cầu nguyện trong các thần miếu của Thực Sơn giáo trên đại lục Thương Lan đột nhiên mở to hai mắt nhìn, bởi vì bọn họ bỗng nhiên cảm ứng được Thần mà bọn họ tín ngưỡng. Lăng Tiêu mà nhiều năm trước đã phi thăng Thánh Vực thực sự tồn tại!

Trong giáo đường lập tức tràn đầy Thần lực. Tất cả mọi người bên trong đều cảm giác được một luồng lực lượng ấm áp dào dạt, làm cho người ta vô cùng thoải mái. Một số người vốn bản thể có chút tật bệnh, nhảy mất khỏi phục bình thường, trở nên giống như người bình thường.

Đế quốc Lam Nguyệt, trong thành Thực Sơn, Thần miếu lớn thứ hai của Thực Sơn giáo ở Đế quốc Lam Nguyệt được xây dựng ở đây. Vốn trước kia nó là Thần miếu lớn nhất nhưng sau khi Lý Vô Hiếu lên cầm quyền đã xây một tòa Thần miếu to lớn hơn ngay trong thủ đô Nhã Lan của Đế quốc Lam Nguyệt.

Nhưng trong lòng nhân dân của Đế quốc Lam Nguyệt, Thần miếu trong Thực Sơn thành mới là chính thống nhất. Hàng năm đều có vô số người tới triều bái.

Người tín ngưỡng Thực Sơn giáo đông như vậy không phải do Thần tích, bởi vì cho tới tận bây giờ, Thần tích vẫn chưa từng hiển lộ. Trừ những cư dân lâu đời ở Thực Sơn thành vẫn luôn tin tưởng vững chắc Thần tích tồn tại, những tín đồ trung thành ở nơi khác thành kính như vậy là có hai nguyên nhân.

Thứ nhất là vì sự hùng mạnh của Thục Sơn kiếm phái. Hiện giờ những đệ tử của Thục Sơn kiếm phái nghiêm nhiên trở thành thần hộ mệnh trong lòng các tín đồ. Chỉ cần những hộ pháp đệ tử của Thục Sơn kiếm phái xuất hiện ở địa phương nào, những tín đồ của Thục Sơn giáo sẽ đều được bảo hộ, hết thảy oan khuất đều sẽ được những đệ tử của Thục Sơn kiếm phái trợ giúp. Đó là chưa nói tới việc Lăng Tiêu chính là một truyền kỳ của đại lục Thương Lan, tuổi còn trẻ đã phi thăng Thánh Vực, về sau sớm muộn gì cũng thành thần!

Nguyên nhân thứ hai, cũng là Thục Sơn giáo xuất hiện, cấp một tín ngưỡng cho cho mọi người vốn không hề có tín ngưỡng. Bởi vì chỉ có ở đây, bất kể thân phận cao thấp thế nào, bất kể bần phú, đều chỉ có một thân phận, chính là... Tín đồ của Thục Sơn giáo.

Những người đó vốn cần một nơi để ký thác tâm hồn nên khi Thục Sơn giáo xuất hiện, họ rất cực tìm được một nơi lý tưởng. Lại có thêm nguyên nhân đầu tiên vừa nói, tín ngưỡng Lăng Tiêu cũng là hợp tình hợp lý.

Những tín đồ đó thì có tới 90% là mù quáng. Bọn họ tín ngưỡng chỉ là để tín ngưỡng, tín ngưỡng vì muốn được trợ giúp. Trừ một số ít người của Thục Sơn thành và Đế quốc Lam Nguyệt vốn vô cùng cuồng nhiệt với Lăng Tiêu, những tín đồ ở địa phương khác cũng không cuồng nhiệt tới mức đó.

Nếu hôm nay Lăng Tiêu không giảng lâm trở về, chỉ sợ ngàn năm, vạn năm nữa, cũng sẽ tiếp tục duy trì tình huống này. Dù sao chỉ cần đại lục Thương Lan không xuất hiện tôn giáo thứ hai, tín đồ của Thục Sơn giáo sẽ càng ngày càng nhiều!

Nhưng trên thực tế, mấy năm gần đây cũng đã có người phát hiện ích lợi của tôn giáo, một số tôn giáo ngầm cũng bắt đầu lên lút xuất hiện. Mà rất nhiều quốc gia vì phòng ngừa lực ảnh hưởng quá mức khổng lồ của Thục Sơn giáo, cũng lên lút bồi dưỡng những tôn giáo ngầm đó.

Đương nhiên, ở mặt ngoài, Thục Sơn giáo vẫn là quốc giáo của tuyệt đại đa số quốc gia.

Cho tới tận hôm nay, Thần tích bất thành linh giảng xuống, thậm chí khiến vô số tín đồ Thục Sơn giáo có cảm giác trở tay không kịp. Hạnh phúc bất thành linh này khiến tất cả bọn họ đều choáng váng ngây người.

585. Chương 525: Mừng Gặp Lại.

- Cảm tạ thần, không gì thần không làm được. Ta rất cực cũng có thể nhìn thấy rồi! Thế giới này thật xinh đẹp, thật xinh đẹp!

Người phụ nữ này vừa khóc vừa cúi người hôn lên mặt sàn giáo đường làm bằng đá cẩm thạch trơn bóng.

Rất nhiều người biết người phụ nữ này. Nàng bị mù từ khi còn trẻ, không ngờ sau nhìn năm lại có một ngày sáng mắt, không kìm nổi kích động khóc rống lên.

Một tên lính đánh thuê đang quần băng treo tay vào cổ cũng đứng lên, vẻ mặt tràn đầy sự không thể tin nổi, lớn tiếng nói:

- Ta, ta cũng cảm giác được thần tích. Trời ơi, là sự thật, thần thật sự phù hộ chúng ta!

Nói xong hần tháo sạch lớp băng đang quần chặt cánh tay của mình, giơ cánh tay nói:

- Các ngươi xem, mấy hôm trước trong lúc chiến đấu với ma thú, ta bị gãy tay. Bây giờ đã hoàn toàn bình phục rồi!

Chuyện như vậy, trong nháy mắt này, không ngừng xảy ra trên Thương Lan đông và tây đại lục!

Chuyện thần giảng lâm, thần tích xuất hiện gần như trong nháy mắt truyền đến khắp các ngõ ngách!

Giật mình nhất chính là đệ tử Thục Sơn giáo và giáo chủ các địa phương. Bọn họ mới chính là những người sùng bái Lăng Tiêu trung thành nhất! Bởi vì mấy vị giáo chủ này về cơ bản đều là nhóm đệ tử đầu tiên của Thục Sơn phái do Lăng Tiêu thu nhận năm xưa! Người có thiên phú tu chân thực ra cũng không nhiều. Đại đa số người sau khi phục dùng đan dược, thực lực đều tăng lên tới ít nhất là cảnh giới Ma Kiếm Sư trở lên. Sau đó được phái đến giáo đường ở khắp nơi, bắt đầu cuộc đời truyền giáo của bọn họ!

Sự trung thành về mặt tín ngưỡng của những người này đối với Lăng Tiêu đã đạt tới mức không thể tin nổi. Cho nên, Lăng Tiêu thần tích xuất hiện, bọn họ là những người đầu tiên cảm nhận được!

Tất cả những người này đều rưng rưng dòng lệ nóng. Bọn họ không như các tín đồ khác, bọn họ đều đã tận mắt nhìn thấy Lăng Tiêu! Tận mắt nhìn thấy tông chủ của bọn họ, một người luyện võ thực lực cường đại, một người mạnh nhất trên toàn đại lục. Một người sau khi phi thăng, liền được xưng tụng là thần!

Về cơ bản trong lòng từng đệ tử của Thục Sơn phái đều đã sớm coi Lăng Tiêu trở thành thần của bọn họ. Bọn họ vốn có chút buồn bực vì có mấy tôn giáo khác âm thầm quật khởi. Nhưng bây giờ tâm tình đó đã hoàn toàn biến mất!

Hơn nữa, Lăng Tiêu lần này vô ý hiển lộ thần tích, lại rất đúng lúc, dường như trong cõi hư vô đã có sự sắp đặt sẵn, đánh cho mấy tôn giáo vừa mới âm thầm quật khởi tan tác!

Bởi vì lí luận mà mấy tôn giáo ngầm này đưa ra để đả kích Thục Sơn giáo chính là: Lăng Tiêu là một người phạm ở nhân giới, cho dù có thể phi thăng Thánh Vực thì đã sao? Vạn nghìn năm qua, người luyện võ phi thăng Thánh Vực có biết bao nhiêu cho kể! Hẳn lại không hiển lộ thần tích gì cả. Dựa vào cái gì mà nói hẳn chính là chân thần?

Không ngờ Lăng Tiêu đột nhiên giáng lâm, hơn nữa phát hiện tín ngưỡng lực quá mức hùng mạnh. Chính mình vốn đang phong bế chân chính thực lực, nếu hấp thu tín ngưỡng lực khổng lồ sẽ dẫn đến thiên địa biến hóa, cho nên đã đem tín ngưỡng lực vốn dĩ đã tích lũy quá nhiều năm tháng lập tức lại truyền ngược trở về!

Mà trải qua sự tinh lọc của một người tu chân cũng xem như là cường đại Lăng Tiêu, tín ngưỡng lực trở nên tinh thuần hơn vô số lần! Cho nên, người càng tín ngưỡng Lăng Tiêu hết lòng, càng được ưu đãi nhiều hơn!

Trong khoảnh khắc, toàn bộ Đông Tây hai đại lục sôi trào. Rất nhiều hoàng tộc các quốc gia vốn e ngại sức ảnh hưởng quá lớn của Thục Sơn giáo, sau khi nghe được tin tức này, gần như đều bị dọa đến ngây người, khẩn cấp triệu tập quần thần bắt đầu suy xét để tìm ra đối sách.

Còn lúc này Lăng Tiêu thì đã tiến vào trong đế quốc Tái Nhĩ. Càng về đến gần quê nhà, Lăng Tiêu càng có cảm giác tâm tình kích động.

Hắn lao đi như tia chớp, trên không trung chỉ còn thấy vái cái bóng mờ, ngay sau đó xuất hiện ở một chỗ xa hơn. Mặc dù đã áp chế lực lượng, nhưng linh ngộ của Lăng Tiêu đối với công pháp và kỹ xảo lúc này có lẽ đã chẳng còn ai có thể bì kịp!

Khi Lăng Tiêu xuất hiện cách Thục Sơn phái hơn hai mươi dặm, nhất cử nhất động của người trong kiếm phái, Lăng Tiêu đều có thể nhìn thấy rõ ràng!

Lúc này, bỗng nhiên có người hét lớn một tiếng:

- Kẻ nào dám xông phạm vi Thục Sơn, hãy xưng tên ra!

Một thiếu nữ vô cùng trẻ, thoát nhìn chỉ có hơn hai mươi tuổi quát một tiếng. Nàng toàn thân quần áo đỏ sẫm, xẹt qua giữa không trung như một đạo hồng quang, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Lăng Tiêu.

Nhìn đôi mắt tinh thuần của Lăng Tiêu, khiến trái tim thiếu nữ đập mạnh, thầm nghĩ: “Vì sao người thanh niên này có cảm giác rất quen thuộc? Còn nữa, ánh mắt của hắn thực mê người!”

Hơn hai mươi tuổi, thực lực Kiếm Tông, không tồi! Lăng Tiêu trong lòng tán thưởng một tiếng, sau đó cười nói:

- Người là Thục Sơn đệ tử?

Vẻ mặt hồng y thiếu nữ lúc này bỗng nhiên trở nên lạnh lùng, sau đó nói:

- Đúng vậy, ta khuyên ngươi mau chóng đi khỏi đây! Đây không là nơi ngươi có thể tới! Đừng tưởng rằng bộ dạng ngươi rất tuấn tú là có thể mê hoặc người khác! Mỗi ngày người nhàm chán giống như ngươi vậy đến đây rất nhiều!

Thiếu nữ nói xong, sắc mặt hơi hơi đỏ lên, bởi vì nàng nói dối. Thục Sơn kiếm phái những năm gần đây uy thế càng ngày càng thịnh, làm sao còn có bao nhiêu người dám chạy tới tìm phiền toái?

Lăng Tiêu khẽ mỉm cười, sau đó nói:

- Ta không tới tìm phiền toái, nơi này là nhà của ta, ta về nhà mà thôi.

- Người nói vậy!

Bộ dáng thiếu nữ lúc tức giận thoát nhìn vô cùng đáng yêu, rút kiếm ra, trở mũi kiếm chỉ Lăng Tiêu:

- Nếu ngươi không đi, ta sẽ không khách khí!

Tuy rằng thời gian cấp bách, nhưng trên thực tế, đối với Lăng Tiêu mà nói, chỉ cần lấy tinh thần lực hùng mạnh, sau khi xác định vị trí của Thục Sơn kiếm phái, nhiệm vụ của hắn coi như hoàn thành. Gấp gáp chẳng qua là muốn sớm một chút nhìn thấy người thân mà thôi. Dù sao khi truyền tống trận đã mở, sau này đem cả thế lực ở nhân giới đến Thánh Vực cũng không phải là không thể được!

Mặc dù truyền tống trận mỗi lần chỉ có thể truyền tống vài người, nhưng thứ mà bây giờ Lăng Tiêu không thiếu nhất, chỉ e chính là tinh thạch! Cho dù không có tinh thạch mạch khoáng, chỉ bằng vào việc tiêu thụ đan dược của Thục Sơn phái, số lượng tinh thạch mỗi ngày thu được đã là một con số cực kỳ khủng bố!

Một tháng thu vào thậm chí cũng đã nhiều hơn một trung cấp gia tộc có mạch khoáng kiếm được trong một năm!

Cho nên, nụ

Lăng Tiêu buông một câu pha trò, lại được tất cả mọi người tán đồng. Nhiều năm đã qua, chưa từng có ai hoài nghi điều này! Chuyện tông chủ không giống bình thường là chuyện tất cả mọi người trong Thục Sơn phái tán thành.

Ngày hôm nay với Thục Sơn phái là ngày vui. Ba đại gia tộc của thành Vọng Thiên nghe tin, đều tới chúc mừng.

Ngô Tú Nhi đi theo phía sau phụ thân Ngô Anh, thần sắc phức tạp nhìn đám nữ nhân khí chất xuất chúng kia, không biết vì sao lại sinh ra cảm giác tự ti mặc cảm! Với người như Ngô Tú Nhi mà nói, đó là lần đầu tiên có cảm giác như vậy, khiến nàng vô cùng không thoải mái. Cho nên, trong suốt yến hội, Ngô Tú Nhi đều trầm mặc ít lời.

Vương gia gia chủ Vương Thành và Lý gia gia chủ Lý Thắng đều cảm thấy vô cùng an ủi. Bằng vào thế lực bây giờ của Lăng Tiêu, nếu thật sự có tình yêu nam nữ với Ngô Tú Nhi, vậy ngày sau ba thế lực lớn nhất thành Vọng Thiên sẽ biến thành một thế lực lớn nhất. Chuyện này quả thực như ván đã đóng thuyền, thậm chí không cần tranh đấu gì cả!

Nghĩ lại những đấu đá lẫn nhau từ trước đến giờ, bây giờ thì chỉ biết cười mà thôi! Ba đại gia tộc gần quan được ban lộc, số lượng đan dược lấy được từ Thục Sơn phái cũng là nhiều nhất. Lúc này ba gia tộc đều có hướng tính toán phát triển ra ngoài. Dù thành Vọng Thiên có lớn đến đâu, thì bây giờ trong toàn bộ thành Vọng Thiên không có thế lực nào có thể chống lại Thục Sơn phái. Ba đại gia tộc bọn họ thoạt nhìn bề ngoài vẫn xứng đáng là bá chủ thành Vọng Thiên, nhưng trên thực tế, vầng hào quang đã sớm chuyển qua Thục Sơn phái. Nhưng cho dù là như thế, Vương Thành và Lý Thắng cũng không hy vọng thấy Ngô gia một nhà độc bá.

Diệp Tử ngồi bên cạnh mẫu thân, nhẹ giọng kể cho mẫu thân nghe những gì nàng đã trải qua sau khi đến Thánh Vực và một ít sự tình về Thánh Vực. Tô Tuyết nghe xong vô cùng thích thú, chưa hết, còn thở dài một tiếng, trong lòng thầm nghĩ: “Số mệnh con người thật hay thay đổi! Năm đó khi vào Tô gia, ta từng một lòng một dạ làm một thiếu phụ nhà giàu cho tốt, không để ý tới giang hồ phân tranh. Không ngờ hơn mười năm trước trận thảm sát như cơn ác mộng kia ập đến, rồi trời xui đất khiến run rủi thế nào ta lại trở thành thú tộc Đại Tế Ti. Từ đó về sau sinh sống cùng đám thú nhân mông muội chưa khai hoá! Mãi đến khi con rể ta xuất hiện, thay đổi tất cả! Trước hết hẳn cho ta hi vọng khôi phục thực lực, cho ta hi vọng báo thù, và dần dần thực hiện tất cả những việc đó.

Không ngờ, đến cuối cùng chính ta cũng có một ngày có thể tiến vào Thánh Vực!!!” Tô Tuyết không kìm nổi cảm xúc mệnh mông, khóe mắt ươn ướt nói:

- Diệp ca, nếu chàng ở trên trời có linh thiêng xin hãy yên nghỉ! Ta và con gái đều sống rất tốt!

Diệp Tử tuy rằng không biết mẫu thân vì sao đột nhiên bị thương, nhưng bị sự bị thương của mẫu thân cảm hóa, mơ hồ nhớ lại một ít ký ức trong ký ức nhàn nhạt xa xưa. Bất chợt có một cảm ứng thoáng qua trong đầu, một tia linh quang bắt đầu lóe lên trong lòng Diệp Tử. Diệp Tử nhanh chóng xin lỗi mọi người, sau đó vội vàng rời đi, bắt đầu bế quan!

Mà Tô Tuyết tâm tình kích động cũng đồng thời rời đi, tiến vào trạng thái bế quan!

Bọn người Tương Vân Sơn thấy những người này như thế thì không ngừng lú lờ. Tuy rằng thực lực đám thân nhân đến từ nhân giới của tông chủ này cũng không tính là quá mạnh mẽ, nhưng năng lực đột phá gần như biến thái của bọn họ thật sự làm cho đám này cảm thấy khủng hoảng! Chưa biết chừng đám người này sau khi bế quan liền có được thực lực vượt xa mình.

Nghĩ thế nên mọi người cũng chẳng còn lòng dạ nào uống rượu, chỉ nghĩ ngàn vạn lần không thể để bọn chúng đuổi kịp mình, chẳng còn bụng dạ nào mà vui vẻ.

Lăng Tiêu thấy mọi người tư tưởng không tập trung, phát tay dứt khoát nói:

- Muốn làm gì thì đi làm đi thôi. Tuy nhiên, tu luyện không phải chuyện ngày một ngày hai! Cố gắng là đương nhiên, nhưng phải tuân thủ đúng cách!

Mọi người gật đầu đáp ứng, sau đó tất cả đều rời đi.

Mọi người rất nhanh đi hết, chỉ còn lại có Hoàng Phủ Nguyệt, Nha Nha, Tống Minh Nguyệt, Isa và Phong Linh mấy người. Tống Minh Nguyệt nhìn Lăng Tiêu hỏi:

- Phu quân, bao giờ thì mọi người sẽ đột phá?

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Tống Minh Nguyệt đầy yêu thương, khẽ cười nói:

- Linh khí trong Thánh Vực quá mức sung túc. Mà Diệp Tử và Tô trưởng lão lại có cảm ngộ. Tin rằng mọi người sẽ rất nhanh có đột phá!

Ba người Tống Minh Nguyệt, Isa và Phong Linh đều tự gật gật đầu. Vốn dĩ lúc ở nhân giới, Thục Sơn kiếm phái đã hoàn toàn là một thế lực tồn tại ở đỉnh cao của nhân giới! Có thể nói, kể cả gia tộc người thủ hộ như Tư Không gia tộc, không có bất cứ kẻ nào có thể chống lại Thục Sơn phái!

Tình hình như thế, khó tránh khỏi làm cho con người ta có chút buông thả. Mặc dù ba nàng cũng đều rất cố gắng tu luyện, nhưng chung quy cũng không có hào hứng lắm. Mà hôm nay sau khi đi vào Thánh Vực, phát hiện tùy tiện một người nào dao động năng lượng trên người đều hơn xa các nàng! Thậm chí ngay cả mấy cô gái trẻ bưng thức ăn cũng ít nhất có thực lực Kiếm Thánh!

Ba nàng vốn không phải loại người có tính cam chịu. Cảm thấy mình thật sự là làm mất mặt Lăng Tiêu, Tống Minh Nguyệt không kìm nổi nói:

- Phu quân, ba người chúng muội cũng đi bế quan đây! Nơi này linh khí thật sự là rất sung túc. Chúng muội không thể để cho huynh mất mặt.

Nhiều năm không gặp, Isa dường như vẫn thẹn thùng như năm đó, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ gật đầu nói:

- Đúng vậy, chúng muội không thể để cho người khác xem thường.

Trên khuôn mặt hờ hững của Phong Linh cũng hiện ra một chút đỏ ửng, ra sức gật gật đầu.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Hoàng Phủ Nguyệt. Hoàng Phủ Nguyệt lúc này nhìn ba nàng nói:

- Phu quân nói, ngày mọi người ở nhân giới vừa tề tựu sẽ là ngày đại hôn của chúng ta!

Trên mặt ba nàng hiện ra một chút thần thái kích động. Tuy nhiên tất cả đều lắc lắc đầu. Isa khẽ cắn môi dưới, nói:

- Tỷ tỷ không cần dụ dỗ chúng muội. Hôm nay thấy ánh mắt cái cô con gái Ngô gia gia chủ kia nhìn ca ca không bình thường chút nào. Hơn nữa nghe nói cảnh giới của nàng là Kiếm Thần! Tuổi không hề khác biệt với chúng muội, thậm chí so với chúng muội còn nhỏ hơn. Isa cảm thấy có chút tự ti.

Phong Linh gật gật đầu, thản nhiên nói:

- Đúng vậy, không đạt tới cảnh giới như nàng ấy, muội sẽ không xuất quan!

Lúc này, Thượng Quan Vũ Đồng từ bên ngoài bưng một khay điểm tâm do chính tay nàng làm bước vào, nhón hai ngón tay ngọc bốc lên một khối, vẻ mặt yêu thương đút cho Lăng Tiêu, sau đó cười nói:

- Kỳ thật tỷ cũng hiểu được tâm trạng các muội. Như vậy cũng tốt. Lăng Tiêu, huynh không nên khư khư vì một lời hứa với chúng muội mà quyết định như thế. Muội cảm thấy, tựa như bây giờ cũng rất tốt! Chờ khi nào Thục Sơn phái chúng ta chân chính đứng vững trong Thánh Vực, chân chính trở thành danh môn đại phái! Khi đó... chúng ta mới tổ chức một lễ đại hôn thật là náo nhiệt! Còn nhiệm vụ của chúng ta lúc này, là tận lực phát triển Thục Sơn phái! Là nâng cao thực lực của chính mình! Muội có muốn nói thêm gì không, Hoàng Phủ muội muội?

Hoàng Phủ Nguyệt không khỏi phúng mang trợn má, tức giận nói:

- Tỷ nói hết rồi, muội còn có thể nói cái gì đây?

588. Chương 528: Bầu Không Khí Tu Luyện Điên Cuồng.

-Hoàng Phủ muội muội, nếu muội nhìn thấy còn chưa đủ, nhìn bảo bối trên tay muội, toàn bộ chúng ta cũng không có nha.

Hoàng Phủ Nguyệt vốn tâm tư có chút không mấy vui vẻ, bị câu nói mang hơi hướng khen tặng mà phá tan, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, nói :

-Đây đâu phải là bảo vật chứ. Nếu không có phu quân, ta tuyệt đối không dám chắc!

Vì thế nàng thuật lại chuyện làm sao mà có được chiếc vòng tay bảy màu này cho các nàng Tống Minh Nguyệt. Ba cô gái không kiềm nổi nhìn Hoàng Phủ Nguyệt có chút hâm mộ. Không thể ngờ một chiếc vòng tay xinh đẹp lại có thể có được công năng hùng mạnh như vậy.

Hoàng Phủ Nguyệt chắc chắn bị vẻ thỏa mãn của ba cô gái khiến tâm biến ảo. Thật ra nàng muốn kết hôn với Lăng Tiêu, cũng do lối suy nghĩ của kiếp trước tác quái, cho rằng một người con gái, chỉ có thể gả cho một người đàn ông, mới có thể thực sự xem như người phụ nữ của hắn! Mới thực sự có thể danh chính ngôn thuận!

Tuy nhiên nàng cảm giác các nàng Tống Minh Nguyệt nói cũng có lý. Minh không thể chỉ nghĩ đến mình. Dù sao thực lực của các nàng ở trong Thánh Vực thực sự là quá mức bé nhỏ, không đáng kể. Nếu như sau khi thành thân với Lăng Tiêu thì sẽ bị rất nhiều người chú ý. Sau đó lại điều tra thực lực của các nàng rõ ràng. Khi đó sẽ có rất nhiều người cười nhạo các nàng!

Mặc dù tình cảm của các nàng và Lăng Tiêu cũng đã là rất nhiều năm trước, đồng thời cũng cùng trải qua hoạn nạn, nhưng những điều đó, dấu sao người ngoài cũng không biết, lại không thể truyền ra ngoài.

Còn có một điều, Hoàng Phủ Nguyệt cũng không hoàn toàn thích ứng với chuyện mình có thực lực hùng mạnh, sinh mệnh của người tu chân rất dài là chuyện thật. Chung quy cho rằng đời người ngắn, vội vàng qua đi. Nếu như không thể thành thân, chẳng phải là hối hận cả đời? Khi chết còn có thể nghĩ : Lão nương một lần xuyên việt khó khăn, không ngờ đến chết vẫn còn độc thân, là một lão xử nữ ... Mất mặt quá!

Tuy nhiên hãy cân nhắc suy nghĩ, với thực lực hiện tại của mình, trong thời gian trăm năm chẳng qua là bé quan một thời gian dài mà thôi!

Nghĩ thông suốt điều này, Hoàng Phủ cũng sẽ không canh cánh trong lòng chuyện này, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười bướng bỉnh, sau đó nói :

-Chúng ta thử thi tài xem ai đột phá nhanh hơn chứ?

Phong Linh chợt trề môi, sau đó nói :

-Không công bằng, cô đã vượt qua chúng ta nhiều như vậy, nếu so với cô thì ai có thể thắng chứ?

Hoàng Phủ Nguyệt đảo mắt, sau đó kéo Thượng Quan Vũ Đồng kéo đến bên người, cười ha ha, nói :

-Diệp Tử hoàn toàn xứng đáng là đại phu nhân trong lòng hắn. Nếu không, như vậy đi chúng ta hãy đánh cuộc xem ai tiến bộ nhanh, dùng mười năm làm giới hạn! Trong mười năm này, ai vượt qua nhiều bậc thì người đó chính là nhị phu nhân tương lai, sau đó loại ra dần ... Thế nào? Như vậy có công bằng hay không? Các người xem, thật ra ta và Thượng Quan tỷ tỷ rất chịu thiệt nha!

Thượng Quan Vũ Đồng và Lăng Tiêu có chút dở khóc dở cười. Tuy nhiên lúc này Lăng Tiêu cũng không thể nói xen vào, chỉ có thể nhìn các cô gái nháo loạn ở đây.

Hoàng Phủ Nguyệt thấy ba cô gái kia có vẻ có chút động ý, tiếp tục dụ hoặc nói :

-Các người xem, ta còn quên nói cho các người, ta chắc chắn không có quá nhiều thời gian để bé quan. Bởi vì ta còn giúp cho phu quân vận hành kinh doanh to lớn ở đế quốc! Nếu như vậy các người cũng không dám ... Ôi.

Một tiếng thở dài làm ra vẻ :

-Vậy là có người ném đám phụ nữ chúng ta ... ..

Ba cô gái kia vốn có tính không chịu thua, cho dù có thái độ thẹn thùng như Isa, khi nghe lời này, cũng không kiềm nổi mà nhướn lông mi lên, sau đó nói :

-So thì so, tuy nhiên Hoàng Phủ tỷ tỷ, đến lúc tỷ thua thì phải gọi ta là tỷ tỷ nha!

Trong mắt Hoàng Phủ Nguyệt hiện lên một chút ý cười giảo hoạt, sau đó nói :

-Một lời đã định!

Trên mặt Thượng Quan Vũ Đồng hiện lên vẻ tươi cười bất đắc dĩ, tỏ vẻ nàng vô tội, tuy nhiên tận đáy lòng thì không quan tâm lắm về thứ đặt cược như thế nào của Hoàng Phủ Nguyệt? Con gái mãi mãi là như thế, cho dù hai bên đoàn kết đi nữa thì cũng có cạnh tranh. Hơn nữa, nàng cho rằng cạnh tranh như vậy chính là chuyện tốt!

Lúc này, bên cạnh vang lên giọng nói non nớt, Nha Nha với dáng vẻ duyên dáng yêu kiều đang nhấp nháy một đôi con ngươi tinh thuần, nói :

-Ta có thể tham gia được hay không?

-Không!

Các cô gái này gần như cùng nhau nói một câu:

-Một tiểu nha đầu như ngươi hãy qua một bên chơi!

Đừng nói là có đồng ý chuyện trong hậu cung của Lăng Tiêu có thêm một người phụ nữ, nha đầu kia còn có tốc độ nâng cao biến thái, thậm chí hoàn toàn vượt qua loại thiên tài như các nàng Thượng Quan Vũ Đồng và Hoàng Phủ Nguyệt! Nếu thực sự tính thêm nàng vào thì sau này chẳng phải một đám con gái kia phải gọi một tiểu nha đầu là tỷ tỷ sao?

Về mặt Nha Nha phần nộ, cảm thấy tâm cơ của mình có lẽ kém hơn các tỷ tỷ kia. Các nàng liếc mắt một cái liền nhìn xuyên qua dụng tâm của mình. Xem ra, có lẽ nên cố gắng tu luyện thì tốt hơn, ít nhất về mặt thực lực hoàn toàn có thể đánh bại các nàng!

Trong lòng nghĩ, Nha Nha cảm thấy tiền đồ của mình lại vô cùng sáng chói hơn! Trên mặt lại lộ ra dáng cười hài lòng.

Trong lòng Lăng Tiêu cảm thán : Thật đúng là một tiểu nha đầu nha!

Theo đó trong thời gian năm năm sau, người nhà và một số lượng lớn đệ tử Thục Sơn của Lăng Tiêu đều được truyền ra khắp Thánh Vực. Mà lãnh địa của Thục Sơn phái trong Thánh Vực cũng càng ngày càng mở mang! Hiện tại chỉ là kiến trúc, nhưng cũng đã chiếm phạm vi hơn trăm dặm! Lấy thác nước lớn ở đây làm trung tâm, phóng ra bốn phương tám hướng ở bên ngoài!

Sự tiêu thụ đan dược của Thục Sơn phái cũng sinh ra một lượng lớn tài chính, gần như toàn bộ đều dùng cho truyền tông trận!

Hiện giờ tất cả thân tín của Lăng Tiêu ở Nhân giới thì chỉ còn lại mười đại đệ tử và Mạnh Ly cùng với mấy ngàn tên chiến sĩ của binh đoàn Tia Chớp! Bọn họ cũng đã đạt tới thực lực từ Kiềm Tông trở lên, có được sinh mệnh rất dài, chuẩn bị nán lại ở Nhân giới một trăm năm, sau khi bồi dưỡng các thế hệ sau thì mới có thể tiến vào trong Thánh Vực!

Bởi vì toàn bộ mười hai đại đệ tử đều là người tu chân, bọn họ cũng không nóng lòng tiến vào trong Thánh Vực. Bởi vì đối với người tu chân mà nói, đi cùng với thực lực, còn phải có tu vi tâm tình tương đối cùng tiến bộ theo thì mới có thể. Cho nên, bọn họ tu luyện ở Nhân giới là cách thức tốt nhất.

Mười đại đệ tử thành mười hai đại trưởng lão của Thục Sơn phái! Mà Mạnh Ly là đại hộ pháp của Thục Sơn phái ở Nhân giới! Mà số lượng đệ tử của Thục Sơn phái càng ngày càng nhiều, đáng nhắc tới nhất chính là một hồng y thiếu nữ mà năm xưa được Lăng Tiêu thành toàn. Vừa mới thông qua truyền tông trận tiến vào Thánh Vực, trên thực tế, lúc này nàng đã có được thực lực tự thân phi hành! Bởi vì trong năm năm nay nàng đã từ Kiềm Tông trước kia, đột phá đến cảnh giới Kiềm Thánh!

Phần tốc độ này, chỉ sợ cho dù Thượng Quan Vũ Đồng có được truyền thừa của tổ tiên cũng theo không kịp! Tuy rằng có liên quan chắc chắn không thể tách ra với đoàn tín ngưỡng lực của Lăng Tiêu nhưng bản thân Hoắc Thanh Thanh là người thiên phú, cũng tuyệt đối có thể dùng khủng bố để hình dung.

Một lượng lớn người trong Nhân giới đến khiến cho Thực Sơn phái trở nên có sức sống bừng bừng. Mà trong năm năm nay Lăng Tiêu cũng đang trải qua bế quan, không việc gì thì cũng rất ít khi ra ngoài.

Hoàng Phủ Nguyệt vừa cùng với Hạ Tuyết Ngọc quản lý tập đoàn kinh doanh vô cùng to lớn của Thực Sơn phái, vừa tiến hành tu luyện. Khiến người ta ngạc nhiên thán phục chính là, tốc độ tu luyện của nàng cũng không chậm chút nào!

Điều này khiến cho mọi người kể cả Lăng Tiêu cũng kinh ngạc không ngừng. Tuy nhiên bí mật này Hoàng Phủ Nguyệt chỉ có thể nói cho một mình Lăng Tiêu. Đó chính là một vòng tay bảy màu trên tay nàng, không ngừng theo thực lực tăng lên của nàng mà uy lực càng ngày càng lớn. Hơn nữa thậm chí trái lại còn có thể giúp tốc độ nàng được nâng cao hơn!

Ngay lúc đầu Hoàng Phủ Nguyệt vẫn chưa biết, nhưng sau khi phát hiện thì không mang theo nó tu luyện thì không ngờ lại kém hơn gấp ba lần! Có vật chí bảo này, Hoàng Phủ Nguyệt thậm chí ngay cả Thượng Quan Vũ Đồng còn không sợ! Hơn nữa, cho dù bại bởi Thượng Quan Vũ Đồng, dù thế nào đi nữa không phải nàng lớn hơn mình sao? Về phần nói mấy nha đầu kia, Hoàng Phủ Nguyệt cho rằng mình tuyệt sẽ không thua cho các nàng! Đến lúc đó, khiến cho các nàng ngậm miệng lại thôi!

Vừa nghĩ tới Tống Minh Nguyệt đã sớm có nghĩa phu thê với Lăng Tiêu đến lúc đó xếp phía sau mình, Hoàng Phủ Nguyệt liền có một loại cảm giác vui vẻ. Điều này không liên quan đến chuyện tranh giành tình nhân mà chỉ thuần túy là một chút cạnh tranh nhỏ giữa các cô gái nhỏ mà thôi. Trên thực tế nàng làm sao không biết, trong lòng Lăng Tiêu, căn bản sáu cô gái không phân cao thấp!

Hai người Xuân Lan và Thu Nguyệt đã ở bên người Lăng Tiêu, tuy rằng thực lực hết sức không tệ nhưng vẫn như trước kia là dụng tâm hầu hạ Lăng Tiêu. Các nàng cũng không có bất cứ hy vọng xa vời gì, chỉ cần Lăng Tiêu không vứt bỏ các nàng thì đó chính là tâm nguyện lớn nhất của các nàng!

Có những thứ cũng không phải thực lực và thời gian thì có thể thay đổi được, sớm đã khắc thật sâu vào trong lòng hai nàng rồi.

Đám người Lăng Vũ và Lăng Thiên Khiếu ngay từ đầu cũng không nghĩ sớm đi vào Thánh Vực, dùng câu nói của Lăng phu nhân là : Bọn họ còn chưa có bỏ qua sở thích giữ gìn hòa bình đại lục.

Tuy nhiên lấy câu nói của Lăng Thiên Khiếu là : Hòa bình của đại lục còn cần chúng ta ... ..

Về mặt bình tĩnh của huynh trưởng Lăng Chí của Lăng Tiêu : Bất cứ lúc nào Ma tộc cũng có thể xâm lấn Nhân giới.

Mặc kệ bọn họ nói như thế nào, cũng bị Lăng Tiêu triệu tập đến Thánh Vực. Hiện tại, thực lực của bọn họ cũng không mạnh nhưng đây cũng là điều không quan trọng. Có rất nhiều cái gọi là tinh anh võ giả của thế lực gia tộc trong Thánh Vực, tuyệt đại đa số đều trải qua mấy trăm năm mới có được cảnh giới Tiên Thiên.

Mà trong mấy trăm năm thời gian, Lăng Tiêu có lòng tin tuyệt đối, đều biến đám người binh sĩ của binh đoàn Tia Chớp thành Kiếm Thần! Càng đừng nói những thân hữu có căn cơ vượt xa người thường!

Công Tôn Kiếm cũng lẫn vào trong đó. Hiện tại được ông nội Công Tôn Hoàng dạy dỗ, không được nhìn bao nhiêu nơi phần hoa nơi Thánh Vực. Ngược lại, mỗi ngày còn bị luyện tập đến chết.

Ý thức gian nan khó khăn của Công Tôn Hoàng rất mạnh, mắt thấy các hảo thủ bên cạnh Lăng Tiêu càng ngày càng nhiều, nếu hai ông cháu mình không cố gắng, khi đó e rằng sẽ càng không có địa vị trong Thực Sơn phái!

Hiện giờ thực lực hùng mạnh nhất lão tổ bà bà của Lâm gia hàng ngày cứ lẩm bẩm thần thần cái gì là “Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị”, phải nói là lão tổ bà bà của Lam gia giống như thiếu nữ ... Cho dù không được tự nhiên lắm!

Tuy nhiên toàn bộ Thực Sơn phái bao gồm tông chủ, không ai muốn luận bàn cùng bà, cảnh giới Đại Viên Mãn cao cấp nha! Chỉ cùng một ngón tay có thể nghiền chết những người này. Về phần Lăng Tiêu có thực

lực chiến đấu với nàng một trận hay không? Công Tôn Hoàng cũng không rõ lắm. Dù sao ông cũng phát hiện Lăng Tiêu cũng có thể trốn được là trốn với cô gái làm cho người ta vừa thương vừa sợ.

Tuy nhiên hết sức quỷ dị chính là, tiểu nha đầu Isa thẹn thùng nhất toàn bộ Thục Sơn phái, lại hợp khẩu vị với Lam Hi, thường hay thấy Lam Hi chỉ điểm Isa. Cho nên, sự tiến bộ của Isa hết sức nhanh, nhanh đến nỗi Hoàng Phủ Nguyệt cũng thường xuyên oán giận “Lam tỷ tỷ” bất công.

Tuy nhiên mỗi lần khi Hoàng Phủ Nguyệt kêu “Lam tỷ tỷ”, Lam Thiên Mai cũng vô cùng buồn bực.

Về phần Lam Hải, vẫn đang bế quan, từ lúc bắt đầu cũng chưa thấy bóng dáng.

Dưới tình huống như vậy, thậm chí ngay cả Lăng phu nhân cũng vô tình dùng rất nhiều tâm tư trên tu luyện. Tầm mắt của người theo vị trí thân thể không ngừng đề cao!

Như sở thích lớn nhất lúc đầu của Lăng phu nhân cũng cạnh tranh với đám phu nhân trong giới quý tộc của đế quốc. Cho dù bên ngoài rất bình tĩnh nhưng trong lòng cũng có tâm tư cạnh tranh. So với vinh hoa phú quý của trượng phu, hay so với trí tuệ hiểu biết của con, so với người tuổi trẻ khác, so với ai xinh đẹp ... Dù sao, chỉ cần có thể so với thứ trong đó, đám phu nhân nhàm chán này cũng khá thấp.

Mà đến bây giờ, nghĩ đến loại cuộc sống của quá khứ, quả thực giống như một giấc mộng, ngây thơ và buồn cười!

Trong Thánh Vực cái gì mới là đề tài mãi mãi?

Trương Sinh!

Con người sẽ không vì sống ba trăm năm thì sẽ không nghĩ tới bốn trăm năm.

Có thể sống thì ai sẽ muốn chết?

Bao gồm không cần vất vả như Phúc bá, Thu Thần, kể cả Thập tam gia, Thập tứ gia, tộc trưởng Ý Phong của Băng Hải bí tộc, sau khi cảm nhận được bầu không khí và linh khí trong Thánh Vực, người nào cũng không phải tu luyện như liều mạng chứ?

Về phần Tần Cách ... Gã chân chất này cũng giống như trong suy nghĩ Lăng Tiêu, trở thành bạn tri kỷ của Thiết Đản. Suốt ngày hai người đều tu luyện cùng một chỗ.

Còn có rất nhiều người từ Nhân giới đến đây, thấy Thánh Vực rộng lớn, khi thấy cục diện người luyện võ trong Thánh Vực có thực lực mạnh mẽ, thậm chí ngay cả người có lòng muốn đi xem náo nhiệt ở thành Vọng Thiên cũng không dám, trực tiếp tiến vào trong bế quan tu luyện!

Cứ như vậy, vốn môn nhân của Thục Sơn, những thanh niên có thiên phú thật tốt lập tức có loại cảm giác vội vã! Tuy rằng hiện tại nhìn qua, những người luyện võ ở Nhân giới kém bọn họ rất nhiều! Nhưng những người này cũng hiểu được tông chủ đáng yêu của mình có bao nhiêu biến thái, nói không sai vào ngày đó một đồng đan được phát ra, những người này liền đuổi theo.

Vì thế, toàn bộ Thục Sơn phái, từ Lăng Tiêu trở xuống, hình thành một loại bầu không khí tu luyện khiến cho người ta khiếp sợ! Thậm chí ngay cả những đệ tử ở bên ngoài ngẫu nhiên quay về môn phái một lần, cũng bị không khí này cuốn hút, cũng không muốn đi ra ngoài!

Đến sau này, Hoàng Phủ Nguyệt và Hạ Tuyết Ngọc, cùng với đám người Tương Vân Sơn cũng không thể chia Thục Sơn phái thành nội môn và ngoại môn!

Đệ tử nội môn, mọi người đều có thiên phú tuyệt hảo, thiên tư trác tuyệt! Hơn nữa, có độ trung thành cực cao với môn phái, phần lớn tâm tư đều đặt trên tu luyện.

Ngoại môn đệ tử, thiên phú chỉ kém một chút, tư chất không đủ. Đương nhiên, bọn họ có thể dựa vào sự cố gắng tu luyện của mình để nâng cao thực lực, rồi biến thành đệ tử nội môn! Nhưng trước mắt, bọn họ cần phải phục vụ cho đệ tử nội môn! Đồng thời phục vụ, bọn họ cũng sẽ đạt được thù lao tương ứng, giúp đỡ cho chuyện tu luyện của bọn họ.

Trải qua mấy năm nay, đệ tử ngoại môn của Thục Sơn sớm đã vượt qua mười vạn! Hơn nữa, đặc tính độc nhất vô nhị của Thục Sơn phái, một chỉ thể lực không ai dám khinh thường ở Nam châu của Thánh Vực!

Tuy nhiên phàm chuyện gì cũng có ngoại lệ, năm đó người thanh niên thiên tài kinh thể tuyệt diệu Diệp Thiên, trong năm năm nay, vẫn chưa yên lặng, mà liên tiếp khiêu chiến với cao thủ trẻ tuổi của các đại gia tộc!

Năm năm, chiến đấu hơn một ngàn trận chiến, chưa có một lần bại! Gần như tất cả những gia tộc cỡ trung, lớn nổi danh ở Nam châu, đều bị hắn đánh một lần!

Cuối cùng, đi vào thành Vọng Thiên, chỉ kiếm về Lăng Tiêu.

589. Chương 529 : Hết Sức Căng Thẳng

-Nếu ngươi là người đàn ông thì ra đây cùng đấu một trận với ta! Không nên giống như một kẻ nhu nhược tránh trong hang ổ của mình, trốn cũng đã nhiều năm rồi!

-Ngươi biết vì sao ta đánh khắp tất cả các cao thủ trẻ tuổi rồi mới tìm ngươi không? Đó là vì tuy rằng những người đó bị đánh bại nhưng bọn họ còn là người đàn ông hơn ngươi!

-Thực Sơn phái của các ngươi có khá nhiều phụ nữ xinh đẹp, mà ta thì thích phụ nữ xinh đẹp, không thích giết phụ nữ, nhưng nếu ngươi không ra ngoài đánh với ta một trận thì ta không dám đảm bảo khi những phụ nữ của ngươi gặp lại ngươi có đầy đủ không!

... ..

Lăng Tiêu khoanh chân ngồi ở nơi đó, nghe Tương Vân Sơn nói Diệp Thiên đang chế giễu Lăng Tiêu, vẻ mặt bình thản, nhưng trái lại nếu là người khác thì rất phần nộ.

Thậm chí ngay cả Lam Hi thích trêu cợt Lăng Tiêu thì cũng có chút nổi giận, nhú mày nói :

-Khẩu khí của tên nhóc con này ghê gớm thật! Hơn nữa mở miệng liền gom tất cả phụ nữ của Thực Sơn phái vào, thật là thứ có mẹ sinh mà không được mẹ dạy! Ngươi muốn hay không ... Ta đi dạy cho hắn, cho hắn biết làm sao để làm người?

Lam Hi là một người cổ quái hay thay đổi tính tình, đừng nhìn bà đã trải qua vô số năm tháng nhưng tính tình thì cũng không biến hóa chút nào, thuộc loại người thích gây chuyện!

Miệng bà không nói nhưng chuyện gia đình Lam Thiên Mai bị trục xuất khỏi Lam gia, làm sao mà không tức giận. Nếu không thể nói gì với người của Lam gia mình, thủ phạm Diệp gia trong chuyện này, tự nhiên sẽ khiến bà không vui.

Những người khác cũng có vẻ mặt giận dữ. Một năm trước Lam Thiên mai đã đột phá tới cảnh giới Đại Viên Mãn. Cuối cùng Lăng Tiêu cũng trả cho nàng bộ thủ sáo kia, còn truyền cho nàng một bộ công pháp. Vốn là muốn cho Hoàng Phủ Nguyệt, tuy nhiên nếu đã là người một nhà thì điều đó có chút không tốt lắm.

Sau khi Lam Thiên Mai từ chối vài lần, cũng tiếp nhận ý tốt của Lăng Tiêu. Dù sao đây cũng là di vật của sư phụ nàng, đã mất một Hàn Tầm Ti, cái này có thể trở về tay mình thì tự nhiên nàng sẽ vô cùng vui mừng.

Hơn nữa chẳng những Lăng Tiêu truyền cho nàng một bộ công pháp, còn muốn luyện chế Băng Hồn Bảo Thạch thủ sáo một lần nữa, năng lượng ẩn chứa trong đó cũng hơn xa lúc trước!

Cho nên, trong lòng Lam Thiên Mai trước sau cũng cảm thấy thiếu tôn chủ một thiên đại nhân tình. Nàng vốn là người không muốn chiếm tiện nghi của người, vừa nghe Diệp Thiên nói lời nhục mạ Lăng Tiêu, cũng không kiềm nổi nhảy lên một cái, lạnh lùng nói :

-Ta sẽ đi gặp hắn!

Lăng Tiêu khoát tay ngăn lại, cười nói :

-Đừng, các người đừng đi, không nghe ý tứ trong lời nói của hắn sao? Lam tiên bối, thật ra hắn chính là sợ ngài, nếu ngài ra tay, hắn làm sao còn một chút phản kháng sống sót nào?

Trông thấy vẻ mặt Lam Hi có chút vui, tuy nhiên nhìn Lăng Tiêu có chút lo lắng, nói :

-Ta sống nhiều năm như vậy, vì duyên có tu luyện công pháp này, dạng khó nghe gì mà chưa nghe qua chứ? Ta cũng không quan tâm tên nhóc con đó nói gì, ta chỉ cảm thấy, thực lực hiện tại của ngươi cũng không phải đối thủ của hần!

Lam Hi luôn luôn nói chuyện trực tiếp, hơn nữa ở đây đều là người tuyệt đối trung thành với Lăng Tiêu, cũng dứt khoát nói ra suy nghĩ của mình trong lòng.

Lăng Tiêu cười nói :

-Yên tâm đi, chuyện không nắm chắc ta sẽ không làm. Gã Diệp Thiên này là vì trước đây chúng hủy bỏ hợp tác với Diệp gia nên vẫn còn canh cánh trong lòng với ta, cũng mấy năm rồi không lập tức động thủ, thân thể cũng có chút rỉ sét. Ta phải đi gặp gã Diệp Thiên này, xem hần rốt cuộc có bản lĩnh gì!

Lam Hi gật gật đầu nói :

-Cũng được! Dù sao ngươi cũng là tông chủ một phái. Tuy nhiên nguyên nhân chính là vậy nên ngươi ngàn vạn lần cần phải cẩn thận, trước sau Diệp Thiên cũng không phải là thứ tốt! Diệp Thiên có ý bất lương. Ngươi yên tâm đi, ta sẽ áp trận cho ngươi. Trái lại ta muốn nhìn, cái gọi là người luyện võ thiên tài này, có thể thiên tài tới loại cảnh giới gì!

... ..

Trên bầu trời cách phía Tây thành Vọng Thiên hơn ba trăm dặm, Diệp Thiên thần nhiên lơ lửng đứng ở nơi đó, dưới chân là một vùng cánh đồng vừa nhìn là cánh đồng hoang vu. Lúc này, phía dưới ước chừng hơn vạn người ở nơi rất xa, tiếng người ồn ào, vô cùng náo nhiệt.

Đều cũng do cuộc chiến đấu của hai người Diệp Thiên và Lăng Tiêu mà hấp dẫn tới.

-Ngươi nói hai người Diệp Thiên và Lăng tông chủ, ai sẽ thắng?

Trong đám người ở phía dưới, có người đang hỏi người bên cạnh.

-Điều này ai biết, những năm gần đây Diệp Thiên xuất đạo cũng chưa có một lần thất bại! Hơn nữa, thật sự khiêu chiến với cao thủ trẻ tuổi của vô số thế lực lớn. Hơn nữa, trái lại ta cảm thấy, khả năng Diệp Thiên thắng cao hơn một chút!

Có người đồng ý nói :

-Đúng vậy, tuy rằng Lăng Tiêu tông chủ cũng là tuổi trẻ đầy hứa hẹn nhưng dù sao cũng đến từ Nhân giới. Hơn nữa, sở trường của hần chính là đan dược thần kì, mà cũng không phải vũ lực. Ôi, cũng không biết vì sao Diệp Thiên kia muốn gây khó dễ với Lăng tông chủ. Chẳng lẽ hần không biết, nếu thật sự đắc tội với Lăng tông chủ, cho dù thực lực hần mạnh mẽ, cho dù Diệp Thiên hần có mấy năm quạt khởi. Nhưng nếu Lăng tông chủ muốn so đo với hần, hợp lại những gia tộc lớn tạo ra áp lực với Diệp gia thì Diệp gia cũng chịu không được!

-Ha, Chẳng lẽ ngươi không biết nói vì sao sao? Ta thì biết!

Một người trong đám người này dương dương tự đắc nói :

-Năm đó khi Thục Sơn phái vừa mới hợp tác với những gia tộc lớn ở Nam châu tiêu thụ đan dược, Diệp gia đã từng kinh doanh một năm, sau này không biết vì sao không cho gia tộc bọn họ kinh doanh nữa! Ta nghĩ, nhất định là vì chuyện này, Diệp Thiên mới ghi hận trong lòng!

Lại có người nói :

-Ta biết ngươi vẫn chưa thuật lại tỉ mỉ! Ca ca của em vợ lão bà ta chính là đệ tử ở bên ngoài của Thục Sơn phái, chuyện này nói đến rất dài ... ..

Một người gầy dường như muốn khoe ra toàn bộ chuyện này một lần, rất nhiều người tụ tập chung quanh, trên mặt hần càng đắc ý hơn, sau đó nói :

-Nghiêm khắc mà nói, giữa Diệp gia và Thục Sơn phái quả thật có chút oán hận, các ngươi nói có phải vậy không?

Mọi người đều gật đầu, sau đó nhìn ánh mắt nghiêm nghị của người gầy này với vẻ tôn kính, không vì chuyện gì khác, mà bởi vì ca ca của cậu em vợ lão bà của hắn là đệ tử ở bên ngoài! Hiện tại ai mà chẳng biết chỗ tốt khi gia nhập Thực Sơn, không nói thù lao có thể so với gia tộc lớn, còn có thể cho vay một số đan dược không định kì. Phải biết rằng, đan dược tầm thường mà Thực Sơn phái tạo ra, cũng có thể bán ra với giá trên trời ở chợ đen!

Dù sao Thánh Vực này quá mức mệnh mông, mà sản lượng đan dược của Thực Sơn phái chỉ có giới hạn! Hơn nữa, đan dược mà những gia tộc lớn tiêu thụ, ngoại trừ một số ít có thể tạo ra, thì bị gia tộc của bọn họ lưu lại!

Có thể có cơ hội phát triển gia tộc mình, làm sao bọn họ có thể bỏ qua chứ?

Diệp Thiên đứng trên không trung, trên mặt lộ ra vẻ cười thản nhiên, âm thanh tranh luận của những người ở bên dưới, hắn nghe được rõ ràng, nhưng không có biểu tình gì. Cảm nhận được loại tâm tình hưng phấn của đám người xem náo nhiệt, khóe miệng hắn hiện lên một chút cười lạnh.

Thật sự là đám người vô tri mà lại ngu xuẩn! Nếu không vì khiến cho Lăng Tiêu xấu mặt, làm sao mà ta đưa tới đám cặn bã này chứ? Một đám không nghĩ tiến thủ, còn ở đó bình luận người khác! Người ngu xuẩn quả nhiên lúc nào cũng ngu xuẩn!

Thù hận? Với ta mà nói, chút thù hận này có thể tính là gì chứ? Giữa hai gia tộc hay sao? Ha ha, quá ngây thơ!

Trong lòng nghĩ, ánh mắt Diệp Thiên lấp lánh, trái lại gã Lăng Tiêu này không ngờ có thể được vị kia quan tâm đến, thật không biết hắn xuất sắc ở chỗ nào chứ? Hừ, tuy nhiên, quan tâm cho người thì sao chứ? Cho dù đan dược của hắn có thần kì hơn nữa thì cũng trị không nổi thương thế của người! Khiến người không thể chọn lựa luân hồi! Còn tưởng rằng Thần giới chỉ còn lại một mình người thì người có thể độc bá hay sao? Thật đáng chê cười! Ngụ ngốc!

Trên khuôn mặt anh tuấn của Diệp Thiên bỗng nhiên trở nên có chút vận cựa, đồng thời có chút bức bối nghĩ : Trước đây vật kia tứ phân ngũ liệt thật khó tìm! Mấy năm nay ta dùng cách khiêu chiến đánh khắp Nam châu, mà ngay cả một chút dấu vết của vật đó cũng không có! Xem ra, có lẽ nó không có ở Nam châu! Chờ đến khi đánh tàn phế Lăng Tiêu. Sau khi hoàn toàn đắm nát dưới chân, thì ta phải đi Đông châu khiêu chiến!

Một ngày nào đó, ta muốn đánh khắp Thánh Vực, sau đó tìm ra vật kia. Ha ha, người hãy ngoan ngoãn chờ ta ở Thần giới! Ta sẽ gây cho người một sự ngạc nhiên vui mừng thật lớn!

Mất thấy tới thời gian ước định, Lăng Tiêu thì vẫn chưa xuất hiện ở trước mặt người ta, đám người phía dưới bắt đầu có một chút xao động.

Có người bất mãn than thở nói :

-Không phải Lăng tông chủ sợ rồi sao? Chẳng lẽ hắn không dám tới?

-Người nói vậy! Làm sao mà Lăng tông chủ lại sợ tên nhóc con Diệp gia miệng còn hôi sữa chứ?

Có kẻ phản bác tới mặt đỏ tía tai.

-Nếu không sợ, như thế nào đến giờ Thần rồi mà ngay cả mặt cũng chưa lộ? Rõ ràng là sợ!

-Người nói nữa!

Cả người của người đó bất thành linh bùng lên một luồng khí thế.

-Lão tử nói đó, người có thể làm gì lão tử chứ?

Phía trên còn chưa đấu, ngược lại phía dưới đã đánh rồi. Mọi người nhanh chóng đi ra một chỗ, hai người vừa mới động thủ liền phát hiện không ngờ họ có thể lực ngang nhau, ai cũng không thể đánh bại người kia. Mất thấy đã đến giờ, có người bỗng nhiên kinh hô :

-Đến đây!

Hai người đánh nhau ở bên này đồng thời cảm tức, liếc mắt một cái, sau đó thu hồi binh khí. Mắt thấy một bóng người giống như khoảng hạt đậu tương ở nơi rất xa, gần như trong khoảnh khắc liền từ không trung bay tới!

Bước đi thông thả, cử chỉ tao nhã, một thân khí chất đậm bạc khiến cho người ta có cảm giác phóng khoáng thoát tục. Những người phía dưới trông thấy Lăng Tiêu, lại nhìn Diệp Thiên với vẻ lạnh lùng cũng đứng trên không trung, lập tức cảm thấy thoát nhìn Lăng Tiêu có lẽ thân thiết hơn một chút.

Hơn nữa Lăng Tiêu cũng thuộc một phần của thành Vọng Thiên, cho nên từ trong lòng mà nói, phần lớn số người ở đây chỉ muốn hy vọng Lăng Tiêu có thể thắng.

-Người đã tới chậm rồi.

Diệp Thiên nhìn Lăng Tiêu với vẻ mặt bình tĩnh, trên mặt nhìn không ra một chút dao động cảm xúc nào.

-Là người đến sớm.

Lăng Tiêu cười với vẻ không vấn đề gì

Lúc này, Diệp Thiên ngẩng đầu, nhìn thoáng qua hư không, mày hơi hơi nhăn lại, sau đó nhìn Lăng Tiêu, khóe miệng hiện lên một chút châm chọc nhàn nhạt :

-Không thể tưởng được người lại nhất gan như vậy, cuối cùng vẫn đưa lão tổ bà bà đến đây. Một khi đã như vậy, sao người không gọi bà đến đây trực tiếp đánh bại ta, không phải tốt hơn sao?

Đối mặt với sự trào phúng của Diệp Thiên, Lăng Tiêu chỉ có chút cười thản nhiên, lấy tay chỉ những người phía dưới, sau đó nói :

-Giống như bọn họ, chỉ là người xem náo nhiệt thôi. Nếu trong lòng người không để ý thì cần gì phải nói ra?

Diệp Thiên nao nao, lập tức cười chế giễu, sau đó nói :

-Không thể tưởng được, lá gan người thật đúng quá nhỏ. Được rồi, cho là Lăng Tiêu người nói có lý! Lăng Tiêu, hôm nay ta chiến đấu với người một trận, cũng không liên hệ với gia tộc ta!

Diệp Thiên nói xong, chậm rãi rút ra trường kiếm của mình, kiếm quang lóe lên, nhìn ra được là một thanh bảo kiếm được luyện chế bởi tài liệu thượng đẳng, hướng về phía Lăng Tiêu lạnh lùng cười, nói :

-Đến đây đi, hãy cho ta xem, cuối cùng người thật sự nổi danh hay thật sự không xứng đáng!

590. Chương 530 : Cường Địch

-Thật ra ta không quản người bề ngoài rất hùng mạnh nhưng trong lòng người cũng chỉ là một kẻ nhu nhược nhất gan. Người sợ ta càng ngày càng mạnh hơn nên mới dùng phương pháp vô sỉ bỉ ổi này để bức ta ra, còn đường hoàng tìm rất nhiều lý do chứng minh là mình đúng. Nếu ta là người thì sẽ không làm như vậy! Đây là cách vô cùng ngu xuẩn.

-Hãy bớt sàm ngôn đi, xem kiếm!

Diệp Thiên bị lời nói Lăng Tiêu khiến sắc mặt có chút khó coi, trong giây lát khí thế trên người bốc lên, cả người khiến cho người ta có loại cảm giác cao như núi cao. Loại áp bách to lớn này đập vào mặt Lăng Tiêu.

Ánh mắt Lăng Tiêu hơi hơi nhíu lại, rồi lóe lên. Rất hiển nhiên, Diệp Thiên không chỉ có miệng độc ác, thực lực cũng thực sự không kém!

Lăng Tiêu nghĩ trong lòng, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay cũng bộc phát ra một luồng khí thể cực kỳ hùng mạnh, đón đỡ luồng áp lực mà Diệp Thiên mang tới. Yêu Huyết kiếm phát ra một tiếng gào thét vang dội. Trên bầu trời chợt bùng sáng một vùng ánh sáng đỏ, khí thể hai người va chạm cùng một chỗ.

Vô thanh vô tức nhưng lại khiến cho người ta có loại rung động núi sụp đất lở!

Sắc mặt của những người xem náo nhiệt ở phía dưới đồng thời biến đổi, có vài luồng khí tức lộ ra, chọt bắn trên mặt đất, nổ ra đường kính mấy mươi thước, hố to sâu không thấy đáy! Trong khoảnh khắc, trong hố to kia bắt đầu tràn nước ra!

Những người có lòng sợ hãi đúng lúc rút đi nhìn cái hố to khủng bố này, tối om giống như một con thú khổng lồ cắn người, không kiềm nổi trên mặt cũng lộ ra vẻ hoảng sợ. Sau đó không hẹn mà cùng nhau lui về phía sau, rời xa nơi này hơn vạn thước. May mắn phần lớn những người đó cũng có thực lực nhất định, còn có thể thấy rõ cuộc chiến của hai người trên bầu trời.

Trên mặt Diệp Thiên lộ ra một chút vẻ cười tàn nhẫn, nói với giọng lạnh giá :

-Người ngu xuẩn, người có phát hiện người không phải đối thủ của ta không, ha ha ha ha ha!

-Đắc ý cái gì, sinh mệnh sống lâu sao?

Lăng Tiêu với vẻ mặt bình tĩnh, không có chút dấu hiệu nào bị chọc giận, Yêu Huyết kiếm trong tay bỗng nhiên hóa thành một luồng quang mang màu đỏ vọt tới Diệp Thiên!

Hai người cách xa nhau mấy ngàn thước, một chút khoảng cách ấy đối với người có cảnh giới Đại Viên Mãn mà nói căn bản là không khác với không có khoảng cách. Khi hào quang của Yêu Huyết kiếm bắn tới trước người Diệp Thiên thì Diệp Thiên bỗng nhiên lấy ra một vật từ trong người, ánh sáng màu vàng phát ra mãnh liệt. Một luồng năng lượng dao động thật lớn lưu chuyển ở bên ngoài, nghênh đón gió mạnh dâng lên, nháy mắt biến thành tấm chắn màu vàng có đường kính to cỡ mấy chục thước. Yêu Huyết kiếm mạnh mẽ đâm vào!

Bùm!

Nó giống như một trống trận vô cùng to lớn đập vang. Tấm chắn màu vàng này không phải sắt cũng không phải vàng. Yêu Huyết kiếm giống như là đâm lên trên mặt một miếng gỗ nát vụn. Sau khi phát ra một tiếng trầm đục, không ngờ Yêu Huyết kiếm lại có thể đâm lên trên tấm chắn màu vàng này, mà không thể rút ra!

Mà những người ở phía dưới trốn ở rất xa sau khi nghe thấy tiếng nổ này thì người có thực lực hơi yếu một chút thì hai mắt tối sầm, không ngờ lại trực tiếp bị làm cho hôn mê bất tỉnh! Cho dù những người có thực lực rất mạnh đạt tới Thánh cấp thì thất khiếu cũng chảy ra một dòng máu màu đỏ đen, thoát nhìn khiến cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Cho đến lúc này, những người này mới chính thức hiểu được trận chiến giữa hai cường giả có cảnh giới Đại Viên Mãn có bao nhiêu khủng bố. Hiện tại nơi bọn họ đang đứng không có một chút an toàn nào đáng nói!

Hô lên, một lượng lớn người vây xem điên cuồng thối lui về bốn phương tám hướng. Cuộc chiến của cảnh giới Đại Viên Mãn thì hấp dẫn nhưng cho dù hấp dẫn thì cũng không quan trọng hơn tính mạng của mình nha.

Diệp Thiên nhìn lướt qua đám người vây xem chạy tán loạn, khóe miệng hiện lên tràn trề vẻ mỉa mai khinh thường, sau đó lạnh lùng nói với Lăng Tiêu :

-Ta nói rồi, người không phải là đối thủ của ta. Lăng Tiêu, hiện tại ngươi có hai lựa chọn, thần phục hoặc là chết!

Lăng Tiêu lạnh lùng cười, cũng không nói, vận hành công pháp, toàn bộ chân nguyên trong cơ thể trong nháy mắt được chuyển hóa thành tiên lực, đồng thời hừ lạnh một tiếng, Yêu Huyết kiếm không hề phản kháng mà muốn bay ra. Trái lại còn bộc phát ra quang mang màu đỏ chói mắt, đâm vào bên trong tấm chắn màu vàng!

-Muốn chết!

Diệp Thiên quát một tiếng, tấm chắn màu vàng kia lập tức bộc phát ra quang mang gấp mấy lần vừa rồi. Trên không trung giống như là một vòng mặt trời đang chói chang!

Lam Hi đứng ở trên tầng mây rất cao không kiềm nổi cũng trợn to mắt nhìn cuộc chiến ở phía dưới, trong miệng thì thào tự nói : Đây, đây là thứ gì vậy? Chẳng lẽ nói tên nhóc con Diệp gia này cũng giống như tên

tiểu tử Lăng Tiêu, trên người tràn đầy vẻ thần bí?

Đồng thời trong lòng nghĩ đến : Tuy nhiên, ta không thích tên tiểu tử Diệp gia này! Trong nháy mắt hào quang tám chấn màu vàng của Diệp Thiên bùng nổ, tiên lực trong thân của Yêu Huyết Hồng Liên kiếm cũng đồng thời phát ra, “Vù” một tiếng, lui lại, sau đó hóa thành một luồng ánh sáng đỏ trở về trên tay Lăng Tiêu.

Diệp Thiên lấy tay chỉ Lăng Tiêu. Tám chấn to lớn màu vàng này lập tức đập về phía Lăng Tiêu, khoe môi nhếch lên vẻ trào phúng lạnh lùng : Lăng Tiêu, hôm nay ta muốn cho ngươi biết, trên đời này không phải chỉ có ngươi mới có thể sử dụng pháp bảo!

Trong mắt Lăng Tiêu cũng hiện lên một chút vẻ tàn nhẫn, trong lòng vừa động, *** Hàn Đỉnh từ trong cơ thể, nháy mắt tăng nhanh thành đường kính một ngàn dặm, đỉnh lớn cao ngàn dặm!

Đón tám chấn màu vàng đánh tới, mạnh mẽ chạm vào nhau!

Ầm!

Toàn bộ mặt đất bắt đầu chấn động, không khí cũng bắt đầu vặn vẹo hơn, trong nháy mắt va chạm vào nhau, chỗ không gian giao nhau cũng lộ ra mấy phần hỗn loạn! Uy thế khổng lồ như thế thì ngay cả không gian pháp tắc của Thánh Vực cũng không thể ước thúc chút nào!

Cũng may loại năng lượng to lớn và chạm sinh ra cũng chỉ có thể duy trì trong chớp mắt. Nếu như con người có thể có được loại năng lượng này, duy trì một hồi, thì có thể phá toái hư không mà đi!

Sau khi *** Hàn Đỉnh và tám chấn màu vàng kia va chạm với nhau thì theo đó âm thanh gợn sóng khuếch tán ra ngoài khiến cho sắc mặt hai người Lăng Tiêu và Diệp Thiên cùng biến, thân thể Lăng Tiêu chợt lùi về sau, trong nháy mắt liền rời khỏi hơn trăm dặm trong hư không !

Tuy nhiên sóng gợn ẩn chứa năng lượng to lớn này làm cho miệng hắn phun máu tươi, may mà phản ứng đúng lúc nên không chịu tổn thương nghiêm trọng.

Mà Diệp Thiên cũng giống vậy, cảm thấy mình xem thường Lăng Tiêu, không nghĩ tới pháp bảo của đối phương cũng hùng mạnh như thế, lại có thể dưới oanh kích của pháp bảo mình, cũng không có một chút biến hoá. Ngược lại, phía trên Tinh Kim Chi Thuần xuất hiện rất nhiều vết rách rất nhỏ. Nếu không cẩn thận cũng nhìn không thấy!

Thân hình Diệp Thiên cũng vội vàng lùi về phía sau, sự trào phúng trong ánh mắt rốt cuộc cũng có chút kinh hãi. Vốn trong lòng hắn cho rằng cho dù Lăng Tiêu có mạnh mẽ hơn, cũng chẳng qua có cảnh giới Tu Luyện Giả có cảnh giới cao cấp! Giống như mình đánh bại cao thủ trẻ tuổi của các đại thế gia thế lực được xưng là thiên tài ở Nam châu, cũng chỉ có vẻ ngoài, trên thực tế, cũng không chịu nổi một kích.

Khoe miệng Diệp Thiên cũng chảy ra một chút máu, nhưng ánh mắt lại sáng lên, chùi máu trên miệng, sau đó nhìn thấy máu tươi trên tay, máu còn dính một chút, vươn đầu lưỡi thêm một chút. Con mắt hơi nheo lại, lộ ra hào quang nguy hiểm cực kỳ, sau đó xông về phía Lăng Tiêu biến mất, vốn dĩ giống như tia chớp điện!

Lúc này, những người xem náo nhiệt ở phía dưới mới hoàn toàn ngưng, đầu tiên là va chạm của pháp bảo, sau đó hai người đều biến mất không thấy. Đây vốn đã vượt qua nhận thức của bọn họ. Trong lòng những người này, cho dù người có mạnh mẽ hơn thì phạm vi chiến đấu cũng không vượt quá mười dặm!

Nhưng lại rơi ở trên người Diệp Thiên và Lăng Tiêu thì hiển nhiên là không thích hợp rồi. Bởi vì người có thực lực mạnh bay lên trên không trung, thấy hai người sớm đã đánh ra hơn trăm chiêu!

-Đây chính là thực lực chân chính của cảnh giới Đại Viên Mãn sao? Trời, đây cũng quá khủng bố rồi? Người luyện võ có cảnh giới Kiếm Thần như ta, ở trong mắt người ta, e rằng không bằng một con kiến!

Một người tuổi còn trẻ trong đám người nói với vẻ mặt đờ đẫn.

Tất cả mọi người vẫn duy trì trầm mặc, chiến đấu giữa cường giả tối cao có cảnh giới Đại Viên Mãn cũng không thể dễ dàng trông thấy như vậy, giống như nông dân chưa thấy qua hoàng đế, ảo tưởng hoàng đế mỗi ngày ăn bánh nướng lớn. Những người này cũng thường xuyên ảo tưởng về cuộc chiến giữa cường giả

Bởi vì ngọn lửa này quanh năm không diệt, nhiệt độ cực cao, người bình thường đừng nói là thu phục, chỉ sợ tới gần hơn mười thước thì sẽ bị nướng cháy sém!

Lam Thiên Tầm khoan chân ngồi trước dị hỏa hơn mười năm! Đang bế quan tu luyện, tu vi cũng có tiến bộ rất lớn, nhưng quan trọng hơn, lại có thể thật sự khiến hắc cùng dị hỏa sinh ra một ít liên hệ kì dị!

Đoàn dị hỏa này bị Lam Thiên Tầm thu phục, thu vào trong đan điền. Sau khi trở về môn phái, Diệp Tử đặc biệt tìm cho hắn một bộ công pháp không chế hỏa. Từ nay về sau mười mấy năm, Lam Thiên Tầm liền luôn luôn vượt qua việc khống chế hỏa.

Thời gian ba mươi năm đối với Lam Thiên Tầm mà nói, quả thực chính là một bước ngoặt quan trọng nhất của cả đời hắn! Bởi vì chẳng những hắn thu phục thành công đoàn dị hỏa này. Sau khi không chế thành thạo, còn có thể dùng loại công kích này để tiến hành đối địch!

Trong thí nghiệm phát hiện, tuy rằng kém hơn tam mươi chân hỏa của Diệp Tử nhưng người luyện võ tương đương với Lam Thiên Tầm mà bị dính vào dị hỏa này, giống như không thể lập tức cắt cổ tay trắng sỡ, mà ngay cả linh hồn cũng bị dị hỏa khủng bố này tiêu diệt!

Sau đó Lam Thiên Tầm mất hai mươi năm thời gian đi học luyện chế đan dược. Cuối cùng, ở thời điểm năm mươi năm Lăng Tiêu bế quan, Lam Thiên Tầm thành công trở thành một luyện đan sư chân chính! Thuộc về luyện đan sư của Thực Sơn phái!

Sau mười năm Lăng Tiêu bế quan, Hoàng Phủ Nguyệt, Diệp Tử cùng với một đám cao tăng của Tương Vân Sơn đưa ra một quyết định, triệu hồi toàn bộ đệ tử ở bên ngoài Thực Sơn phái về. Thực Sơn phái bắt đầu trở thành một môn phái tu luyện chân chính!

Về phần kinh doanh ... Trong thời gian hơn mười năm, cũng có thể khiến các gia tộc lớn vận hành rất ổn định. Tầm màn của Thực Sơn phái trước đây được vén lên, có liên hệ trực tiếp đến chuyện Thực Sơn phái cố ý khiêm tốn.

Hiện giờ Thực Sơn phái ở trong toàn bộ Thánh Vực cũng có được trình độ nổi tiếng tương đối, hơn nữa cũng muốn duy trì phần thần bí!

Càng là thứ thần bí càng sẽ làm cho người chú ý. Hơn tám mươi năm trước, Thực Sơn phái cũng không cho đệ tử đi hành tẩu giang hồ, toàn bộ mọi người đều trở về sơn môn bắt đầu tu luyện!

Ai cũng biết, dựa vào đan dược trở thành môn phái lớn thì không phải là không thể, nhưng nếu thật sự được mọi người thừa nhận, được sự tôn trọng từ trong đáy lòng của mọi người, không có thực lực, không thể làm được.

Tiêu Vi kiếm trong tay Diệp Tử, trong thời gian trăm năm luyện thành kiếm linh. Diệp Tử ký thác nguyên thần thứ hai vào trong đó. Tiêu Vi kiếm liền thành bản mạng pháp bảo, nuôi dưỡng trong đan điền của Diệp Tử! Thực lực của Diệp Tử cũng đạt tới Phân Thần sơ kỳ!

Nếu như Lăng Tiêu ở bên người Diệp Tử, nói vậy Diệp Tử sẽ không làm vậy. Tuy rằng Tiêu Vi kiếm là do Lăng Tiêu dùng chín trăm chín mươi chín hàn thiết đoản kiếm, hơn nữa còn có một đám Thánh Bì mảnh vỡ cao cấp lại luyện chế bảo kiếm, nhưng đối với yêu cầu muốn khá hơn của Lăng Tiêu mà nói, hiển nhiên vẫn chưa đủ. Tuy nhiên đối với Diệp Tử mà nói, hàm nghĩa của Tiêu Vi kiếm cực kỳ đặc thù. Cho nên, cho dù Lăng Tiêu ở bên cạnh nàng, Diệp Tử cũng vẫn làm như vậy!

Dung hợp nguyên thần thứ hai và kiếm linh, trở thành kiếm linh Tiêu Vi kiếm, đạt tới cảnh giới nhân kiếm hợp nhất, nói lên quyết tâm của Diệp Tử, kiếm còn người còn, kiếm vong người vong!

Hoàng Phủ Nguyệt đạt tới cảnh giới Xuất Khiếu kỳ đỉnh cao, có được một lượng lớn đan dược Lăng Tiêu lưu lại, nếu thực lực không được đề cao, đó mới gọi là kỳ quái. Tuy nhiên tới Xuất Khiếu kỳ thì sự trợ giúp của đan dược cũng không quá lớn. Tới cảnh giới Xuất Khiếu kỳ càng ít, về phần tới Hợp Thể kỳ, ngoại trừ tiên nhân luyện chế ra tiên đan thì cảnh giới người tu chân luyện chế ra đan dược, đã không còn tác dụng quá lớn!

Chiếc vòng tay bảy màu của Hoàng Phủ Nguyệt tại một hồi tu vi của nàng, có tác dụng tương đối lớn, thậm chí ngay cả bản thân Hoàng Phủ Nguyệt cũng không ngờ, chỉ trong thời gian trăm năm, không ngờ mình

đạt tới cảnh giới “Thần Tiên” ở trong mắt thể nhân ở kiếp trước!

Bay lên trời chui dưới đất, có được pháp bảo có pháp lực hùng mạnh, đạo thuật xuất thần nhập hóa ... Tất cả mọi thứ, không thứ nào không giống thần tiên ở kiếp trước.

Tuy nhiên hiện tại, Hoàng Phủ Nguyệt không thể có nhiều cảm khái như năm đó, dưới sự củng cố đạo tâm, trên người Hoàng Phủ Nguyệt lại có hơn một loại tiên vị xuất trần phóng khoáng. Nữ thần kinh doanh trong đoàn đội của lăng Tiêu ngày xưa, đổi nghề tu tiên, cũng xuất sắc như vậy! Bởi vì hiện giờ tài sản Thục Sơn phái đã đạt tới mức người ta có thể đổ mắt nhìn. Cho nên ngay cả Hạ Tuyết Ngọc cũng bắt đầu dốc lòng tu luyện hơn năm mươi năm trước.

Dù sao, quản lý tài nguyên tốt như vậy, nếu như còn không thể tu luyện đến một mức độ tốt thì sẽ có loại cảm giác rất mất mặt.

Thực lực của cô bé nhỏ Nha Nha cũng không kém chút nào, không ngờ cũng đạt được cảnh giới Xuất Khiếu trung kỳ, cũng giống như Lăng Vận Nhi, được xưng là hai công chúa của Thục Sơn phái! Tuy nhiên hai cô bé với độ tuổi không còn bé đều nháo động. Chờ sau khi Lăng Tiêu trở về, cũng muốn hăn cho pháp bảo như Hoàng Phủ tỷ tỷ!

Vòng tay xinh đẹp mơ mơ mê ly, lại có uy lực hùng mạnh, quả thực chính là sát thủ của con gái, không có người phụ nữ nào mà không thích thứ đồ này!

Những người khác cũng không nâng lên giống nhau. Thật ra, nếu không có Lăng Tiêu, có rất nhiều người trong Thục Sơn phái cả đời này thậm chí cũng không có cơ hội đả thông kinh mạch toàn thân. Nói cách khác, rất có khả năng ngay cả Cuồng Kiếm Sư cảnh giới bọn họ cũng không đạt được!

Nhưng hiện tại, vận mệnh hoàn toàn thay đổi!

Cho nên nói, vận khí thứ này tuy rằng rất huyền bí, nhìn không thấy sờ không được, nhưng cũng thật thật, mỗi người đều tin rằng, cũng muốn có được!

Hơn ba mươi năm trước, đám người cung chủ Lãnh Ngưng Cung Lãnh Dương Dương, gia chủ Liệt gia Liệt Khuyết, phụ thân của Công Tôn Kiếm Công Tôn Thiên, lão tổ Tổng gia Tổng Khê thông qua truyền tông trận tiến vào Thục Sơn phái, trở thành thành viên của Thục Sơn phái. Tuy rằng thực lực những người này cũng hạ xuống rất xa nhưng chính thể dưới bầu không khí hun đúc của Thục Sơn phái, liền giống như những người trước đây, sau khi tiến vào Thánh Vực cũng không có bất cứ hành động gì, trực tiếp tiến vào trong trạng thái bế quan tu luyện.

Rất nhiều gia tộc ở Nhân giới còn nhận được tin tức nghe nói Thục Sơn phái có được truyền tông trận, nghĩ hết biện pháp từ đây tiến vào Thánh Vực, đây hoàn toàn là một con đường tắt chân chính! Không cần tu luyện đến Thánh cấp thì cũng có thể tiến vào nơi tu luyện có linh khí mấy lần Nhân giới. Cho dù vốn không thể đột phá Thánh cấp thì ở trong Thánh Vực cũng có thể đột phá!

Tuy nhiên, loại yêu cầu này đều bị Mạnh Ly cự tuyệt, sau khi mười đại đệ tử phi thăng, Mạnh Ly vẫn một mình thủ chắc, cũng không ai biết Mạnh Ly hiện tại có được thực lực như thế nào!

Dù sao gần như chưa ai thấy qua Mạnh Ly ra tay,

mà ngay cả đệ tử Thục Sơn cũng rất ít người thấy qua. Đệ tử thế hệ thứ hai và thứ ba của Thục Sơn phái cũng trưởng thành, đệ tử có thiên tư trác tuyệt không ngừng xuất hiện. Đương nhiên, thế hệ đệ tử thứ hai xuất sắc nhất Hoắc Thanh Thanh đã sớm phi thăng. Qua thời gian trăm năm, nàng đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên trung cấp! Tốc độ tu luyện thần tốc như thế, nếu người trong Thánh Vực biết được, e rằng sẽ kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm!

Cho nên, hiện giờ Thục Sơn phái cũng không phải là môn phái nhỏ có thực lực thấp khiến người khác xem thường. Bởi vì ngay cả Isa dưới sự dốc lòng dạy dỗ của Lam Hi, cũng đạt tới cảnh giới Kiếm Thân! Càng đừng nói những người vốn có thiên phú rất cao.

Hiện tại nhân tài của Thục Sơn phái đông đúc, trăm năm khiêm tốn để đổi lấy cục diện hiện giờ, đối với Thục Sơn phái mà nói, tuyệt đối là hết sức đáng giá. Hơn nữa, cho tới hôm nay, bên ngoài hiểu biết đối với

môn phái nổi danh thần bí như Thục Sơn phái, trên cơ bản cũng do đan dược của Thục Sơn phái. Về phần nói sự hùng mạnh của Thục Sơn phái, gần như không ai cho là như vậy.

Ngoại trừ một số rất ít gia tộc biết về Lăng Tiêu, tỷ như nói , đám cừu địch của Lăng Tiêu.

... ..

Diệp Thiên mở hai mắt, bế quan trăm năm, hần dùng hết năm mươi năm, mới đuổi đi tinh thần lực xâm hại chết tiệt ra khỏi cơ thể. Không tưởng được thực lực Lăng Tiêu không bằng mình, không ngờ lại có được tinh thần lực mạnh mẽ như thế. Ngày đó cuộc chiến của Diệp Thiên, tuy nói cũng có nhiều tôn trọng Lăng Tiêu nhưng trên thực tế, hần vẫn khinh địch!

Hần quên, mình sớm không phải Kiếp Hậu Thần với uy phong lẫm lẫm tung hoành Thần giới năm xưa!

Trong Thần giới, phân là Kiếp Tiền Thần và Kiếp Hậu Thần.

Trong đó Kiếp Tiền Thần chính là người đạt tới cảnh giới đỉnh của Đại Viên Mãn trong Thánh Vực, sau đó bị một luồng quy tắc không biết người nào đó định ra hấp dẫn tới Thần giới. Lúc này, Kiếp Tiền Thần cũng không phải Thần, chỉ được xưng là Ngụy Thần. Bước tiếp theo, chính là trong Thần giới tiếp tục tu luyện, sau đó tu luyện đến trình độ nhất định, sẽ có một kiếp nạn thật lớn!

Loại kiếp nạn này được mọi người gọi là “Thiên Phạt”! Loại thiên phạt này mới thực sự là thiên phạt! Bởi vì tu vi nâng cao thì gây ra uy lực của thiên địa, lỗi kiếp đánh xuống, nếu có thể vượt qua, sẽ trở thành Kiếp Hậu Thần! Cũng chính là Chân Thần!

Các Kiếp Hậu Thần đều có được thực lực vô cùng hùng mạnh, bọn họ có thể ngao du thân thể trong vũ trụ, đi tìm hiểu tận cùng không biết!

Mà trận Thần chiến năm đó, cho dù tới hiện tại, Diệp Thiên muốn có, cũng có loại cảm giác sợ hãi trong lòng. Không thể tưởng được, sớm đã bị đám người Nhân giới quên đi, và Nhân loại cũng không khác đám kiến, không ngờ là nguyên nhân chủ yếu cho trận chiến kia!

huyinhba

594. Chương 534: Một Đoạn Lịch Sử Đã Biến Mất.

Cũng bởi vì cái Thánh Bia kia mà có một đạo, số lượng thần trong thần giới bạo tăng. Vốn dĩ linh khí nồng đậm đến mức gần như làm cho người ta ở trong thần giới thoải mái như trở về thời nằm trong bụng mẹ, cũng bởi vì dân số tăng thêm mà dần dần linh khí trở nên loãng hơn.

Tu vi mọi người bắt đầu đề thăng rất chậm!

Rốt cục cũng có người phát hiện nguyên nhân căn bản, vì thế một trận thanh trừng nhằm vào “Thánh Bia chi thần” bắt đầu diễn ra. Trận chiến kéo dài đến mấy vạn năm. Một số lượng lớn “Thánh Bia chi thần” ngã xuống. Mà “Thánh Bia chi thần” là cách gọi khinh miệt của đám thần ở thần giới gọi người luyện võ nhờ vào sức mạnh của Thánh Bia mà xuất hiện ở thần giới. Tuy nhiên cũng có không ít Ngụy thần và Chân thần chết trong trận chiến kéo dài này.

Bởi vì đám Thánh Bia chi thần sau khi phát hiện hoàn cảnh của bản thân thì bắt đầu học được cách thông minh hơn, cùng đám Ngụy thần và Chân thần chơi trò trốn tìm.

Thần giới cũng là một thế giới vô cùng to lớn, so với Thánh Vực còn hơn vô số lần. Trên tinh cầu này, số lượng thần vốn dĩ thua Thánh Vực nên càng thêm hoang vắng. Mỗi một Chân thần thậm chí có địa bàn rộng mấy cây số vuông, thậm chí hai mươi vạn cây số vuông! Cho nên, Thánh Bia chi thần đã muốn trốn thì không dễ mà tìm được.

Hơn nữa trong thần giới, các loại yêu thú tiên thú hung mãnh cùng với một số tồn tại quỷ dị nhưng cường đại cũng có rất nhiều. Rất nhiều địa phương ngay cả Chân thần cũng không dám khinh thường đặt chân đến!!!

Cho nên, đến cuối trận chiến kia, một vị chân thần với thực lực hùng mạnh nhất thần giới rốt cục nổi giận. Đầu tiên là hạ xuống Thánh Vực, tìm được khối Thánh Bì kia. Sau đó từ Thánh Vực lại xuống nhân giới, liều mạng hi sinh khá nhiều thần lực, đem Thánh Bì giam cầm ở một chỗ nơi nhân giới, thiết hạ cấm chế cực mạnh!!!

Như thế, người trong Thánh Vực muốn lợi dụng Thánh Bì để phi thăng thần giới trở thành một chuyện không có khả năng! Không phải không ai mạo hiểm xuống nhân giới nhưng bọn họ ngay cả Cấm địa của Thần còn chưa kịp bước vào thì đã bị sấm sét kia đánh cho tê thảm. Người càng cường đại càng bị đả kích mãnh liệt!!!

Tuy nhiên, trong quá trình vị thần kia giáng lâm nhân giới, bởi vì hiển lộ thực lực to lớn, bắt đầu có vô số người tín ngưỡng cúng bái hân. Lúc đầu vị Chân thần này không thèm để ý đến chuyện này. Một con voi sẽ để ý đến sự sùng bái của một đám kiến sao???

Nhưng sau đó hân dần dần phát hiện tín ngưỡng của nhân loại đối với sự tăng trưởng thần lực của mình không ngờ có chỗ tốt vô cùng lớn!

Nhất là sau khi thử liên hệ với một người sùng bái mình nhất, dùng một chút thần lực tẩy tủy tín đồ kia một phen, mang lại cho hân thật nhiều lợi ích. Sau đó hân bắt đầu đi khắp nơi tuyên truyền về mình. Và kết quả đã làm vị Chân thần này rung động!!!

Hân không thể tưởng tượng được, con người nhỏ bé yếu ớt như vậy nhưng tín ngưỡng mà bọn họ trung thành không ngờ có thể sinh ra uy lực khủng bố đến như thế. Khi hân có một vạn tín đồ, tín ngưỡng lực mỗi ngày sinh ra cũng đã vượt qua tất cả thần lực hân tự mình tu luyện được trong thần giới!!

Khi tín đồ của hân vượt qua con số mười vạn người, hân phát hiện cho dù mình mỗi ngày đều nằm ở đâu đó ngủ say, tìm hiểu các loại quy luật, thần lực của mình cũng sẽ không ngừng tăng lên cuộn cuộn!

Sau khi thần miếu của hân được dựng lên, tín đồ trung thành lúc xưa của hân trở thành người phát ngôn của hân, ở nhân giới lúc đó nổi lên một cơn sốt tín ngưỡng!

Còn thực lực của vị Chân thần này tăng trưởng đến một trình độ vô cùng khủng bố! Lúc đó có Chân thần lợi dụng hân liên tục hai lần giáng lâm, thực lực hao tổn vô cùng mà ra tay đánh lén hân. Kết quả bị hân một chiêu đánh chết, ngay cả linh hồn cũng không kịp chạy trốn!

Chuyện này lúc ấy gây ra chấn động lớn trên khắp thần giới. Tất cả mọi người sau khi nghe tin bị dọa sợ đến ngây người. Thậm chí không hiểu chuyện gì đã xảy ra, vì sao đột nhiên vị Chân thần này lại có thực lực vượt quá xa bọn họ???

Chân thần này thu được lợi ích đương nhiên che giấu mọi chuyện. Nhưng trên đời này có giấy nào có thể gói được lửa, đã trở thành Chân thần có kẻ nào là người ngu ngốc? Rất nhanh có người đã hiểu được đã xảy ra chuyện gì! Vì thế, chiến tranh tranh đoạt tín ngưỡng bắt đầu nổ ra!

Cũng có Chân thần thử ở trong Thánh Vực làm cho người ta tín ngưỡng mình tuy nhiên hiệu quả rất kém. Bởi vì đa số người trong Thánh Vực thực lực đều quá hùng mạnh, và bởi vì họ chỉ tin chính mình, căn bản không tin ai hết!!!

Nhưng ở nhân giới lại không như thế. Con người thực lực yếu đuối, một khi chân thành cúng bái một vị thần nào, vị thần kia ngược lại lại thu được năng lượng rất lớn.

Trên thực tế, tín ngưỡng lực cũng không phải do bọn họ phát hiện. Long tộc, Tinh Linh tộc, Thú tộc và Thần linh của một số Dị tộc khác ở nhân giới, biết bao nhiêu năm trước đã bắt đầu lợi dụng loại tín ngưỡng lực này! Cho nên thần của chúng nó đều lớn tuổi hơn thần của nhân loại không biết bao nhiêu lần.

Nhưng bởi vì số lượng các chủng tộc này có hạn, thua xa so với số lượng mười tỉ người trong nhân loại. Cho nên, thần của các Dị tộc này tuy rằng không chết, nhưng đồng thời bọn họ cũng không thu được nhiều tín ngưỡng lực của con dân của tộc mình! Những gì thu được cũng đủ để bọn họ duy trì sự bất tử. Chỉ cần còn tín ngưỡng lực, bọn họ sẽ không chết!!

Lúc trước không ai nghĩ đến hấp thu tín ngưỡng lực của nhân loại. Nhưng đã có người làm như vậy, thì đám Thần của các dị tộc cũng không muốn làm người ngoài cuộc mà thò một chân vào vũng nước đục, rốt

cực cũng dẫn đến một trận chiến vô cùng khủng khiếp.

Lúc này chuyện các vị Thần giáng lâm nhân giới đánh giết lẫn nhau có rất nhiều. Thần giới, Thánh Vực, Nhân giới ba giới đều bị liên lụy. Trận Thần chiến xa xưa đó trực tiếp làm cho quy tắc của Thần giới đảo lộn, sụp đổ. Chân thần chết, đa số người luyện võ trong Thánh Vực tử vong, văn minh huy hoàng của nhân giới chấm dứt!

Chỉ vì tín ngưỡng lực, thiếu chút nữa đã làm cho cả nhân giới, Thánh Vực và thần giới hoàn toàn sụp đổ. Đến cuối cùng, nếu không phải hầu hết chúng thần đều chết, Thánh Vực cũng trở thành mảnh đất hoang vu, cường giả nhân giới gần như toàn bộ chết sạch, thì chỉ sợ vĩnh viễn trận chiến này sẽ không bao giờ ngừng lại!

Mà Diệp Thiên, chính là một trong những vị thần năm đó. Trong trận chiến năm xưa thần hồn gần như bị đánh tàn phế. Sau khi tỉnh dưỡng vô số năm mới chuyển thể tái sinh ở Thánh Vực.

So với năm đó hành động như muốn tự sát, sau khi chuyển thể, Diệp Thiên đã biết lo lắng hơn rất nhiều. Hắn quyết định nếu muốn trở thành một Chân thần duy ngã độc tôn chân chính, giỏi hơn tất cả mọi chúng sinh thì trước hết phải biến số người ở Thánh Vực vốn nhiều hơn ở nhân giới vô số lần thành địa bàn của mình!

Hoài bão này nhìn như xa xôi, nhưng đối với một người nắm giữ một ít pháp tắc như Diệp Thiên mà nói, muốn làm ra một chút thần tích quả thực quá mức dễ dàng. Đương nhiên có một điều kiện tiên quyết, chính là mình phải là người đánh khắp Thánh Vực không đối thủ!

Đầu tiên biến gia tộc mình thành gia tộc đứng đầu Nam Châu! Nam Châu đệ nhất gia tộc! Sau đó khiến nó trở thành Thánh Vực đệ nhất. Lại dùng thêm mấy ngàn năm, thậm chí một vạn năm để tuyên truyền sự thần kì của mình!!!

Từng là một chân thần, thứ mà Diệp Thiên có chính là sự kiên nhẫn. Thời gian đối với người khác mà nói có lẽ quan trọng, nhưng đối với hắn mà nói, không có ý nghĩa gì cả.

Hơn nữa, vốn Diệp Thiên còn tính lợi dụng lúc này đoạt lấy Thánh Bì, sau đó sẽ tìm một vài tồn tại cường đại của năm đó rơi rớt ở Thánh Vực hoặc là pháp bảo chí cường của nhân giới. Tuy rằng pháp bảo này đã chia năm xẻ bảy, nhưng pháp bảo này tuyệt đối là pháp bảo hùng mạnh nhất trong tam giới! Còn pháp bảo của mình trước khi chết, nếu tìm được vật kia, pháp bảo của mình cũng không quan trọng!!

Nhưng khiến hắn bất ngờ chính là, tồn tại cường đại nhất thần giới kia vẫn chưa chết, không ngờ còn có thể hiển lộ thần uy bóp nát Thánh Bì kia! Điều này khiến hắn hận thấu xương. Sau ngẫm lại cũng thấy tốt, tránh cho người khác lợi dụng nó tiến vào thần giới.

Tuy nhiên Diệp Thiên cũng nhận được một tin tức, vị ở thần giới kia tuy nhiên vẫn chưa khôi phục thực lực! Nếu không, bằng vào tính cách của hắn, nhất định sẽ không chế Thánh Bì, sau đó bồi dưỡng thành tâm phúc của mình! Nếu không, năm đó Thánh Bì đã bị hủy rồi, thì làm gì còn để mà lưu lại cho tới hôm nay?

Cho nên Diệp Thiên có một dự cảm rất bức bối, đó là trước khi vị kia hoàn toàn khôi phục, nhất định phải hoàn thành tâm nguyện thông nhất Thánh Vực của mình, làm cho hơn ngàn triệu người ở Thánh Vực toàn bộ sùng bái mình!

Đến lúc đó, cho dù vị kia có khôi phục thực lực, thiết nghĩ có đánh nhau với ta cũng không có chút cơ hội! Nếu hắn sáng suốt, đầu hàng ta thì thật là một lựa chọn không tồi!

Trước khi Diệp Thiên gặp Lăng Tiêu, mọi thứ đều phi thường tốt. Bởi vì Thánh Vực hôm nay đã không còn là Thánh Vực cường giả như mấy trước Thần Chiến! Cường giả đỉnh cao - cảnh giới đại viên mãn bây giờ căn bản không có công kích gì cường đại cả. So với các công pháp tu luyện trước Thần Chiến thì Thánh Vực bây giờ thô sơ hơn nhiều lần!

Cho nên Diệp Thiên tới bây giờ vốn không để đám cường giả Thánh Vực bây giờ vào trong mắt!

Bây giờ hắn mệt mỏi cũng bởi vì sự tự tin này.

- Lăng Tiêu, người làm chậm trễ của ta trăm năm thời gian! Ta nhất định băm thây ngươi thành vạn mảnh.

Diệp Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, sau đó đứng dậy đi ra khỏi mật thất. Bên ngoài ánh mặt trời rực rỡ khiến Diệp Thiên trăm năm nay chưa từng ra ngoài nên hơi chói mắt. Hắn lao nhanh như tia chớp về đến gia tộc. Tộc nhân có người không biết hắn, định ngăn cản hắn, đã bị hắn cho một chưởng đánh bay, sau đó một đường bay thẳng đến biệt viện của phụ thân.

Thủ vệ ở đây lập tức nhận ra thân phận vị đại thiếu gia thân phận cao nhất Diệp gia này, trên mặt cả đám lộ ra vẻ vui mừng và ngạc nhiên to lớn. Thiếu gia rốt cục cũng đã xuất quan!

Diệp Thiên đi thẳng vào tĩnh phòng, thấy Diệp gia gia chủ đang ngồi đọc sách, thấy hắn trở về, trong mắt lập tức lộ ra ngạc nhiên vui mừng, đứng dậy nói:

- Thiên nhi, con đã trở về!

Diệp Thiên hơi hơi nhú mồm. Hắn rất không thích những người này xưng hô hắn như thế. Hắn nghĩ mình đường đường là một Chân thần, nếu như không phải bởi vì chết đi, các người cả đời không có cơ hội gặp mặt ta!

Tuy nhiên hắn hiện tại chung quy vẫn là người luyện võ trong Thánh Vực, không còn là Chân thần trong quá khứ, hắn thản nhiên nói:

- Ta đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn cao cấp. Mấy năm nay khiến các người lo lắng. Kế tiếp ta muốn xa nhà một chuyến, đi tìm mấy vật này nọ, người liền chờ làm tộc trưởng Nam Châu đệ nhất tộc đi!

huynhba

595. Chương 535: Luyện Hóa Núi Lớn.

Diệp gia gia chủ có chút ghen hờn trở mắt ra nhìn. Trước là bị tin tức chân chính thiên tài Diệp Thiên bước vào cảnh giới đại viên mãn làm cho kinh ngạc đến ngây người, sau đó lại bị câu nói kế tiếp của hắn dọa cho 1 trận. Hắn vội vàng nhìn trước ngó sau, tinh thần lực bao trùm toàn bộ sân, phát hiện không có hiện tượng dị thường, mới nghiêm mặt nhỏ giọng nói:

- Tiểu tổ tông của ta, những lời này về sau không nên tùy tiện nói ra! Bên trong mỗi gia tộc kỳ thật có gian tế của gia tộc khác trà trộn vào. Năm xưa bởi vì biểu hiện của con quá xuất sắc, rất nhiều đại gia tộc đã sớm chú ý đến con. Nếu không phải một trăm năm nay con mai danh ẩn tích, chỉ sợ Diệp gia chúng ta sớm đã bị người ta cô lập rồi. Ôi! Có một số sự việc, trong lòng nghĩ thì được, nhưng không thể nói ra. Thiên nhi, nhất là con, người trong tương lai tiếp quản Diệp gia, nói chuyện phải cẩn thận, để ý một chút. Họa thường là từ miệng mà ra đó!!!

Diệp Thiên tuy rằng cũng không muốn nghe gia chủ lải nhải chút nào, tuy nhiên cũng hiểu được đối phương là vì tốt cho mình. Hắn khẽ mỉm cười, sau đó thản nhiên nói:

- Được rồi, con nghe lời cha là được! Về sau không nói thế nữa.

Trong lòng nghĩ: “Đến lúc đó ta thu phục Tư Đồ gia rồi, người sẽ hoàn toàn yên tâm thôi!”

Diệp gia gia chủ lúc này mới cảm thấy hài lòng, gật gật đầu, cảm thấy Diệp Thiên sau trăm năm bế quan, tính tình cũng đã kiềm chế bớt. Xem ra người ta muốn trưởng thành, tất cần phải kinh qua thời gian tôi luyện! Không sai, không sai, lão luyện hơn!

Diệp Thiên mang theo vài người ly khai Diệp gia, bằng vào trí nhớ khi xưa, bắt đầu hướng về một phương lao đi như chớp!

.....

Lăng Tiêu đứng trước tòa núi lớn, tinh thần uy áp che trời phủ đất đè xuống phía dưới. Các loài cầm thú trên núi bất kể lớn nhỏ đều hoảng sợ kêu to, gầm rú rít gáo bỏ chạy.

Ngay cả mấy con ma thú vượt qua cảnh giới Tiên Thiên, đạt tới cảnh giới tu luyện giả rốt cục cũng không chịu nổi uy áp khủng bố như thế, cụp đuôi chạy té ***.

Lăng Tiêu thần nhiên cười. Sở dĩ không giết chết hoặc phong ấn chúng nó, là bởi vì Lăng Tiêu nghĩ đến sủng vật của mình – Tiểu Sửu. Cũng không biết nhiều năm trôi qua như vậy Tiểu Sửu đạt đến cảnh giới gì!

Song ma thú cánh dài này vốn dĩ không nên quanh quẩn bên mình. Nó là thuộc về bầu trời mênh mông!

Ở trong lòng Lăng Tiêu, Tiểu Sửu như là con hắc, đồng bọn của hắc, không phải là một công cụ để đánh nhau! Cho nên, cho tới bây giờ Lăng Tiêu vốn không trông cậy Tiểu Sửu có thể giúp mình cái gì cả. Chỉ cần nó có thể được chân chính tự do và khoái hoạt, đối với Lăng Tiêu mà nói, chính là tâm nguyện lớn nhất.

Từ một khía cạnh nào đó mà nói, Tiểu Sửu sớm là một thành viên của gia đình Lăng Tiêu, theo hắc từ khi còn là một người bị Thiên Mạch đến giờ, cũng chỉ có dị biến ma thú này là được Lăng Tiêu sủng ái.

Sau hơn mười phút, gần như tất cả động vật trên tòa núi lớn này đều chạy hết, còn mấy con không chạy được là do vận khí của chúng không tốt.

Lăng Tiêu hít sâu một hơi, sau đó đem Hàm Hàn bảo đỉnh ra, đồng thời lại lấy ra một xấp mảnh vỡ Thánh Bì, quát lên một tiếng lớn, bắt đầu luyện hóa!

Hàm Hàn bảo đỉnh biến thành bản thể dài hơn một trăm thước, rộng hơn nửa thước, tản ra ánh sáng màu xanh đen, sau khi được một lượng lớn năng lượng do mảnh vỡ Thánh Bì hóa thành rót vào, bề ngoài dần ngưng kết thành một tấm lưới năng lượng thật lớn, giống một cái kén, bọc Hàm Hàn bảo đỉnh lại. Nhưng trong cái kén này, năng lượng ẩn chứa thật kinh người!

Lăng Tiêu một mặt luyện hóa Hàm Hàn bảo đỉnh, mặt khác xuất ra phân thân, cầm trong tay Yêu Huyết Hồng Liên kiếm đã trở nên cường đại hơn rất nhiều, bay một vòng quanh năm tòa núi lớn.

Yêu Huyết kiếm phát ra kiếm khí vô cùng cường đại, chém sâu vào vùng đất chung quanh chân núi như chém vào một khối đậu hũ, nhìn không biết sâu đến mức nào!

Sau khi bay quanh một vòng, phân thân của Lăng Tiêu đứng giữa không trung bắt đầu ngưng kết đủ loại thủ ấn, mặc niệm tâm pháp, sau đó quát lớn một tiếng:

- Lên!

Một cảnh tượng làm cho người ta vô cùng kinh sợ xảy ra!

Chỉ thấy tòa núi khổng lồ bắt đầu lung lay kịch liệt. Một ít cầm thú vừa rồi chưa chịu chạy lúc này mới thật sự hoảng sợ. Tuy nhiên mọi thứ bây giờ đã trễ rồi!

Chỉ thấy tòa núi lớn này, dưới tác động của tiên lực khủng bố của Lăng Tiêu, bắt đầu bay lên từng chút từng chút một!

Cả quá trình nhìn như thông thả, nhưng trên thực tế, tốc độ diễn ra rất nhanh!

Một ngọn núi to lớn vô cùng như vậy, không biết nặng bao nhiêu, không ngờ bị nhấc tận gốc. Người phạm thường xem một kẻ tu chân đạt đến cảnh giới tối cao chân chính là thần tiên, kì thật cũng không có gì là quá đáng!

Núi lớn bị bốc cao hơn khỏi mặt đất chừng hơn mười dặm! Bản thể Lăng Tiêu vẫn tế luyện Hàm Hàn bảo đỉnh như cũ, còn phân thân thì bay lên không trung cao tít, phát tay làm ra kết giới thật lớn, ngăn trở dao động từ chỗ này truyền ra!

Sau đó, ngọn núi khổng lồ chậm rãi bay lên trời cao. Đám cầm thú không kịp chạy trốn đột nhiên phát hiện chúng nó không ngờ có thể nhìn cao rất xa!

Hơn nữa gió núi dường như càng thêm mãnh liệt, thổi cho đám cầm thú vốn đã lạnh run vội vàng trốn về hang洞 của mình, không ngừng sợ hãi.

Muốn luyện hóa tòa núi lớn thế này, chỉ có tiên lực!

Nếu là một thần tiên chân chính đã phi thăng, muốn luyện hóa ngọn núi này là một chuyện dễ dàng. Bởi vì khi đó tiên lực trong cơ thể bọn họ đã hoàn toàn khác biệt với tiên lực của người tu chân. Thần tiên cường đại, đủ để dời non lấp biển, thậm chí có thể luyện hóa cả biển khơi!

Việc đó cần năng lượng như thế nào?

Hiện tại Lăng Tiêu chỉ là Hợp Thể kỳ đỉnh phong, còn chưa tiến vào Độ Kiếp kỳ. Lăng Tiêu muốn luyện hóa ngọn núi khổng lồ như vậy, tiên lực bỏ cần tương đối khổng lồ! Hơn nữa, sau khi luyện hóa, mỗi lần sử dụng để công kích kẻ thù, đều tiêu hao lượng tiên lực khổng lồ!

Tuy nhiên trả giá như thế thì thu hoạch sau đó cũng tuyệt đối đáng giá!

Thử nghĩ đang trong quá trình chiến đấu, bỗng nhiên xuất ra một ngọn núi đã bị luyện hóa, thể luyện chỉ nhỏ như bàn tay người mà có sức nặng của cả tòa núi lớn? Mặc kệ là nện trên người hắn, hay là hắn ngã lại, nếu không cẩn thận, sẽ bị đè chết!

Cho dù là thần giới Chân thần, cũng không dám coi thường sức ép của tòa núi lớn! Huống chi, phân thân của Lăng Tiêu có thể đem nó bay lên trời cao, sau đó nện xuống phía dưới. Bằng vào quán tính của vật to lớn vô cùng này, sẽ giống như một khối thiên thạch to lớn, có ai có thể chống được loại uy thế này?

Tiên lực của Lăng Tiêu cuộn cuộn không ngừng trên không trung ngưng kết thành một luyện hóa trận pháp. Vô số kể cực phẩm tinh thạch bị Lăng Tiêu ném lên không trung, rơi xuống luyện hóa trận pháp này, sau đó bộc phát ra năng lượng cực kì kinh người!

Hai tay Lăng Tiêu trên không trung ngưng kết ầm ầm, Đại Tự Tại Tâm Kinh tầng thứ tám bảo vệ kinh mạch Lăng Tiêu. Về mặt Lăng Tiêu vô cùng bình tĩnh nhưng thân thể cũng đang chịu một áp lực vô cùng lớn!

Hiện giờ hắn bốc tòa núi lớn này lên không trung bắt đầu luyện hóa, chẳng những tương đương với lấy tay giơ tòa núi lớn này lên, thậm chí tương đương với đang không ngừng quảng nó lên xuống!

Cho dù Lăng Tiêu có một thân tiên lực, cũng mệt đến mức có ý định từ bỏ tất cả. Nhiệt độ trong lồng ngực cao kinh người, giống như là có một búng máu muốn phun ra.

Lăng Tiêu tự nhủ mình không thể bỏ cuộc. Càng không thể nhả búng máu này ra. Một khi hộc máu, chẳng khác nào kiểm củi ba năm đốt một giờ! Tổn thất tiên lực của mình, hết thảy toàn bộ cố gắng của mình toàn bộ mất trắng!

Hiển nhiên Lăng Tiêu đã đánh giá quá cao tiên lực trong cơ thể của mình! Không phải Đại Thừa kì, chung quy vẫn còn kém quá xa! Yêu cầu về chất không thể dùng lượng bù lại.

Nhưng chuyện đã đến mức này, mặc kệ thế nào, cho dù liều mạng trọng thương, Lăng Tiêu cũng muốn tiếp tục, quyết không thể bỏ dở nửa chừng!

Nghĩ đến Diệp Thiên kia.....Hắn là người đầu tiên đem lại áp lực cho mình!

Trước đây, cho dù là cảnh giới đại viên mãn cao cấp như Lam Hi cũng chưa thể khiến Lăng Tiêu sinh ra dao động quá lớn trong lòng. Nhưng cùng Diệp Thiên đánh một trận, lưỡng bại câu thương. Một trăm năm trôi qua, mình có tiến bộ, chẳng lẽ người ta không có sao?

Lăng Tiêu, người phải kiên trì!!!

Trong lòng Lăng Tiêu không ngừng nổi giận với chính mình. Trong đầu thoáng qua hình ảnh một đám thân nhân cùng hồng nhan tri kỷ. Thậm chí ánh mắt mong chờ của các nàng, Lăng Tiêu cũng có thể tưởng tượng ra!

Tuy rằng đã trải qua một trăm năm, nhưng giọng nói và nụ cười của những người đó đã sớm khắc sâu vào linh hồn của Lăng Tiêu, cho dù qua một ngàn năm, một vạn, mười vạn năm.....cũng sẽ không quên!

Rống!!!!

Lăng Tiêu phân thân và bản thể đồng thời hướng tới không trung phát ra tiếng rít gào phẫn nộ!

Trên bầu trời xảy ra một trận dao động khó hiểu. Ở đó dường như có đại lượng thiên địa pháp tắc bị tiếng rống của Lăng Tiêu làm sụp đổ, tuy nhiên lại nhanh chóng khép lại.

Hai tay Lăng Tiêu không ngừng kết ấn. Tòa núi lớn này cũng từng bước bắt đầu thu nhỏ chậm đến mức bằng mắt thường không thấy được.

Ba tháng sau, Hàm Hàn bảo đỉnh bị Lăng Tiêu luyện hóa thành công, lơ lửng giữa không trung, gần như không cảm giác được nó có dao động gì cả, nhưng thực lực chân chính đã đạt đến một cảnh giới nhất định. Từ Hàm Hàn bảo đỉnh cảm giác được một áp lực to lớn, dường như mang theo thần uy!

Nửa năm sau, ngọn núi lúc trước cao vạn thước, đường kính mấy mươi dặm đã bị Lăng Tiêu luyện chế thành ngọn núi nho nhỏ, cao trăm mét, đường kính mấy trăm mét! So với xưa đã giảm đi mấy trăm lần! Trên mặt núi mọi thứ chẳng thay đổi gì. Cây cối vẫn tươi tốt như trước, núi đá vẫn lởm chởm như trước. Nhìn thật kỹ, sẽ thấy đám cầm thú trên núi dường như đã quen với việc sinh hoạt giữa không trung, hồn nhiên không biết gì, vẫn bay nhảy trên núi.

Lúc này, Lăng Tiêu lại hét lên một tiếng, từ trong miệng mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, phun lên Hàm Hàn bảo đỉnh. Đây không phải là bị ép đến mức hộc máu, mà là thời khắc máu chốt nhất để luyện chế bốn mạng pháp bảo.

Hàm Hàn bảo đỉnh như một khí cầu căng lên giận dữ, chậm rãi phóng to, biến thành một cái đỉnh lớn đường kính hơn cây số, chậm rãi di động đến phía dưới tòa núi đã nhỏ đi gấp trăm lần kia.

- Đi!

Lăng Tiêu quát một tiếng, Hàm Hàn bảo đỉnh bộc phát hào quang xanh đen, nuốt chửng cả ngọn núi! Ngay sau đó, xuất hiện một ngọn lửa không màu thiêu đốt bên dưới đỉnh. Sau đó, dần dần, ngọn lửa bao phủ toàn bộ Hàm Hàn bảo đỉnh trong đó!

Sau tám tháng, Hàm Hàn bảo đỉnh đã một lần nữa thu nhỏ lại thành một thước vuông, nhưng màu đỉnh từ lam đen biến thành lam tro. Nhìn thật kỹ, hoa văn trên đỉnh cũng đã thay đổi thật lớn, biến thành chim chóc cây cối hoa lá núi đá lởm chởm. Phù điêu thoát nhìn rất sống động, nhìn thật kỹ dường như có cầm thú đang chạy nhảy!

Tinh xảo xinh đẹp tới cực điểm, cũng khủng bố tới cực hạn! Một đồ vật nhỏ như vậy là do tòa núi lớn biến thành. Thử hỏi, ai có thể ngăn cản?

huynhba

596. Chương 536: Bản Mạng Pháp Bảo.

Khuôn mặt Lăng Tiêu tái nhợt nhưng đôi mắt lại lấp lánh tinh quang, nhìn Hàm Hàn bảo đỉnh đang bỗng bành giữa không trung, nhẹ nhàng nói:

- Thu!

Một đạo hào quang rực sáng, Hàm Hàn bảo đỉnh bay thẳng vào trong đan điền của Lăng Tiêu! Một cảm giác vô cùng nặng nề từ đan điền truyền tới. Lăng Tiêu liền truyền vào một ít tiên lực, đồng thời trong đầu cũng thầm niệm khẩu quyết điều động và khống chế bản mạng pháp bảo. Cảm giác nặng nề biến mất.

Về mặt Lăng Tiêu có chút uể oải, nhưng cả người lại cảm thấy sáng khoái đến không thể dùng chữ gì để diễn tả!

Tu luyện nhiều năm, rốt cục, ta cũng đã có bốn mạng pháp bảo của mình rồi!

Mặc dù để khống chế nó, Lăng Tiêu cần đem chân nguyên trong cơ thể chuyển hóa thành tiên lực không tinh thuần, nhưng đối với những gì thu hoạch được mà nói, trả giá như thế là hoàn toàn xứng đáng.

Lại thêm bốn tháng, Lăng Tiêu vẫn đang bế quan. Thân là một người Tu Chân Hợp Thể kỳ đỉnh, cho dù ở Tu Chân Giới cũng là loại người mà người khác không dám khinh thường, nhưng với người đã vượt qua thiên kiếp đạt đến Đại Thừa kỳ mà nói, người Tu Chân Hợp Thể kỳ giống như con kiến, chỉ hiểu sơ vớ ngoài của thiên địa pháp tắc mà thôi.

Không thể hình dung được sự chênh lệch của hai cấp độ này.

Hiểu biết của người tu chân Hợp thể kỳ với thiên địa quy tắc chỉ là đứng trong sương mù mà xem hoa, tất cả đều mờ mịt. Còn người tu chân Đại Thừa lại là giống như đứng trong mưa ngấm hoa, tuy rằng ảnh hưởng một ít đến tầm mắt, nhưng toàn cảnh có thể nhìn thông suốt.

Cho nên, người tu chân Đại Thừa muốn luyện hóa tòa núi lớn này có khi chỉ cần thời gian mười ngày. Hơn nữa, người tu chân Đại Thừa căn bản không giống Hợp Thể kỳ, phải đem chân nguyên trong cơ thể chuyển hóa thành tiên linh lực. Bởi vì, người tu chân sau khi trải qua thiên kiếp, trong cơ thể tràn ngập tiên linh lực!

Mặc dù tiên linh lực không tinh thuần như tiên nhân chân chính đã phi thăng, nhưng ít ra cũng không giống Lăng Tiêu, sau khi luyện hóa một tòa núi lớn thì chân nguyên trong cơ thể tiêu hao sạch sẽ.

Tuy nhiên tốc độ khôi phục của Lăng Tiêu cũng khá nhanh, chưa đến mười ngày thì đã bổ sung toàn bộ chân nguyên bị tiêu hao. Đó là chưa nói đến việc dùng tinh thạch. Đạt tới cảnh giới như Lăng Tiêu thì chỉ có cực phẩm tinh thạch mới hơi có tác dụng. Nhưng cũng không nhanh hơn bao nhiêu so với tự hấp thu thiên địa linh khí.

Thời gian còn lại, Lăng Tiêu đều tìm hiểu và luyện tập sử dụng bốn mạng pháp bảo. Dem một tòa núi lớn cao vạn thước thành bốn mạng pháp bảo không lớn không nhỏ của riêng mình, không phải ai cũng có thể làm được. Đầu tiên phải am hiểu quy tắc ngũ hành, bởi vì trong một tòa núi lớn bao hàm tất cả ngũ hành.

Cái này giống như sử dụng một loại công cụ. Người có thể không rõ nó làm ra thế nào, nhưng ít nhất cũng phải hiểu được nó sử dụng như thế nào! Đối với Lăng Tiêu mà nói, sử dụng bốn mạng pháp bảo so với người bình thường sử dụng công cụ phức tạp hơn nhiều lắm! Chẳng những phải hiểu được sử dụng như thế nào, còn phải hiểu rõ ràng cấu tạo của nó!

Chỉ có như vậy trong quá trình sử dụng nó mới thuận buồm xuôi gió.

Lăng Tiêu đạt Hợp Thể kỳ đỉnh, khoảng cách đến Đại Thừa chỉ còn là một làn ranh, tinh thần lực đã hoàn toàn chuyển hóa thành thần thức cường đại. Sức mạnh thần thức cường đại như Lăng Tiêu có thể khuếch tán ra phạm vi mười vạn dặm!

Điều này không có nghĩa là trong phạm vi đó Lăng Tiêu chỉ cần nhấc tay là người khác nói gì hắn đều biết, mà chỉ là trong phạm vi đó hắn đem thần thức đặt lên người nào hay đồ vật nào thì trong phạm vi đó hắn có thể cảm ứng được!

Thần thức, kỳ thật là dấu hiệu cho thấy người tu chân đã trở nên mạnh hơn. Lăng Tiêu sẽ chỉ lưu thần thức lên người thân mà hắn để ý. Một khi bọn họ phát sinh nguy hiểm, hắn có thể lập tức xuất hiện kịp thời!

Đây mới chỉ là Hợp Thể kỳ, nếu tiến vào Độ Kiếp kỳ đỉnh, phạm vi thần thức sẽ là trăm vạn dặm. Dưới sự bao phủ của thần thức, không gì là có thể qua mặt được hắn! Nếu vượt qua được Thiên Kiếp, trở thành người tu chân Đại Thừa kỳ, như vậy, toàn bộ Thánh Vực trên tinh cầu này, đối với Lăng Tiêu mà nói, không còn gì là bí mật!

Thần thức thậm chí có thể tiến vào trung tâm tinh cầu, tìm hiểu bí mật nhất, ngọn nguồn tinh cầu! Thiên địa quy luật, trong mắt người tu chân Đại Thừa không còn là bí mật!

Lăng Tiêu đem thần thức rót vào Hàm Hàn bảo đỉnh đang chậm rãi chuyển động trong đan điền, không ngừng hấp thu thiên địa linh khí. Lập tức có cảm giác mệnh môn vô tận dâng lên, cảm giác giống như phạm phu đứng trước ngọn núi to lớn mà không cách nào chinh phục được nó!

Tuy nhiên với Lăng Tiêu mà nói, không có bất cứ vấn đề gì, bởi vì bây giờ Lăng Tiêu là chủ nhân của nó!

Trên núi có rất nhiều cỏ cây, đá tảng, hơn thế nữa Lăng Tiêu còn phát hiện mấy dòng linh tuyến (CBRO: suối có linh tính!)

Thiên địa vạn vật đều có linh tính, mạnh yếu mà thôi! Dòng suối này bắt nguồn từ đỉnh núi quanh năm tuyết phủ, không hề tan đi, băng tuyết từ đỉnh núi trôi xuống, được thiên địa linh khí bồi dưỡng không biết qua bao nhiêu năm tháng! Cho nên nó cũng có linh tính! Nước này đối với người bình thường mà nói, có công hiệu kéo dài tuổi thọ. Dùng thường sẽ ngừa được bệnh tật!

Đối với người tu luyện, nước suối này là nguyên liệu không thể thiếu trong quá trình luyện khí! Lăng Tiêu trong quá trình luyện hóa mới phát hiện nguồn gốc linh tuyến. Khi ngọn núi bay lên mặt đất, linh tính của linh tuyến cũng dần yếu ớt. Nhưng sau khi bị luyện hóa thành pháp bảo, hết thảy mọi thứ còn sống trên ngọn núi lớn này đã đạt được một cuộc sống vĩnh hằng!

Do đó linh tính của linh tuyến cũng không bị tổn hại! Sau đó, Lăng Tiêu đem bảo đỉnh để vào trong đan điền lấy chân nguyên ân cần chăm sóc, lấy tiên lực thúc giục. Sau đó lại tự mình hấp thu linh khí. Dưới sự giúp đỡ của nguồn năng lượng từ chân nguyên tràn trề và cường đại của Lăng Tiêu, núi lớn hấp thu thiên địa linh khí nhiều hơn trước vô số lần!

Cho nên, linh khí của linh tuyến chẳng những khôi phục đến mức độ như trước, thậm chí còn thông thả, nhưng không ngừng tăng trưởng. Thần thức Lăng Tiêu xẹt qua, bỗng ngạc nhiên vui mừng phát hiện, hôm nay trong hồ nước linh tuyến bỗng xuất hiện nhiều cá nhỏ, dù cá chỉ lớn bằng móng tay, chúng toàn thân vàng óng ánh, cũng không biết là loại cá gì.

Nhưng ít ra Lăng Tiêu có thể xác nhận: hôm nay mình luyện hóa tòa núi lớn này, trong hồ không có vật sống!

Phát hiện này mang tới cho Lăng Tiêu ngạc nhiên vui mừng không phải nhỏ. Tuy nhiên lúc trước cũng nghe nói qua “nhất hoa thế giới, nhất điệp nhất càn khôn” (CBRO: một đóa hoa một thế giới, một chiếc lá một vũ trụ - hai câu này từ Kinh Phật). Nói thì nói như vậy, nhưng có một thứ như tiểu thế giới tồn tại trong cơ thể mình đem đến cho Lăng Tiêu sự ngạc nhiên vui mừng rất bất ngờ và rất lớn!!!

Lúc này trong Hàm Hàn bảo đỉnh giống như tự sinh ra một vũ trụ!

Ngày đó tuy rằng Lăng Tiêu đuổi đi hầu hết các sinh vật, nhưng chung quy vẫn có rất nhiều còn lưu lại. Đối với nhiều động vật mà nói, ngọn núi lớn này chính là thế giới của chúng nó!!!

Cho nên khi Lăng Tiêu đem ngọn núi này luyện hóa, vẫn giữ lại đám động vật này. Đối với bọn chúng mà nói, giống như một giấc mộng, sau khi tỉnh mộng, bọn chúng lại tiếp tục sống như cũ!

Ý nghĩa của những điều này đối với Lăng Tiêu không phải là nhỏ. Tuy rằng thế giới này còn rất nhỏ, cho dù với người bình thường mà nói, một ngọn núi chu vi mấy mươi dặm không tính là gì. Hơn nữa, thế giới này không phải do Lăng Tiêu sáng tạo ra từ hư không mà là mượn thiên địa quy luật luyện hóa ra!!!

Thêm vào đó, tòa núi lớn này sau khi bị luyện hóa lại được chân nguyên chăm sóc ân cần, nó không còn là một vật chết, mà là vật sống thực sự!

Nếu Lăng Tiêu nguyện ý hao tổn thật lớn chân nguyên, có thể đem tòa núi này trả lại chỗ cũ thì sau đó mọi thứ sẽ trở lại như cũ, núi vẫn là núi, cây vẫn là cây....!

Đây là cái hay của lĩnh ngộ thiên địa pháp tắc, không chế ngũ hành!

huynhba

597. Chương 537: Trở Về.

Nếu sau này hiểu biết của Lăng Tiêu về thiên địa pháp tắc sâu sắc hơn, không chế ngũ hành đến mức tùy tâm mà làm, như vậy, hẳn thậm chí có thể bắt các sinh vật cường đại, nhốt trên tòa núi lớn này khiến chúng nó tự sinh tự diệt, hơn nữa còn làm tòa núi này không ngừng lớn lên. Đến cuối cùng, khi trở thành tiên nhân, thậm chí có thể thành một thế giới chân thật.

Đến lúc đó, khiến cho thế giới này có nhân loại sinh sống, cũng không phải là không có khả năng!

Hơn nữa sinh vật trên núi cường đại, làm cho pháp bảo năng lực công kích càng cường đại, cứ không ngừng luyện hóa, thậm chí còn có thể phát ra thiên uy có uy lực vô biên!

Lúc thần thức của Lăng Tiêu lướt qua mấy con thú, tất cả chúng nó đều trở nên vô cùng ngoan ngoãn, quỳ rạp trên mặt đất, giống như tín đồ trung thành nhất nhìn thấy vị thần mà chùng tín ngưỡng!

Lăng Tiêu gật gật đầu. Chuyện này quả thật như thế. tinh thạch tâm chẳng những có thể ảnh hưởng đến độ tinh khiết của tinh thạch trong mỏ, thậm chí còn có thể không ngừng sinh ra tinh thạch mới! Đây cũng chính là lý do vì sao rất nhiều gia tộc có mỏ tinh thạch có thể khai thác đời này qua đời khác. Bọn họ chỉ cần nhìn con gà này không ngừng đẻ trứng vàng.

Lăng Tiêu hơi có chút kinh ngạc đối với sự tăng lên của gia tài mình. Phải biết rằng, mình năm đó vét sạch hơn nửa khu mỏ tinh thạch của Âu Dương gia, truân phẩm tinh thạch cũng chỉ hơn mười vạn khối, thượng phẩm tinh thạch chỉ có mấy trăm khối. mà cực phẩm tinh thạch chỉ có mấy chục khối, còn đem tinh thạch tâm của mỏ mang đi. Số lượng này đối với một khu mỏ mà nói, đã có thể coi là sản lượng tương đối lớn! Có lẽ mỏ của Âu Dương gia do rất nhiều nhánh nhỏ tạo thành, nhưng ít ra, nhánh trong thung lũng kia cũng đủ khiến Lăng Tiêu lóa mắt lắm rồi!

Mà trăm năm gần đây, việc kinh doanh đan dược đã thu về được một lượng tinh thạch mà e rằng cho dù là một thế lực đỉnh cấp thì một hai vạn năm cũng không kiếm nổi. Khó trách ngay cả Tư Đồ Dũng cũng có chút động lòng. Phải biết rằng, chi phí hàng năm của mỗi thế lực đều là một con số kinh người! Có thể với chi phí lớn như vậy mà vẫn còn thu được lợi nhuận khổng lồ như vậy thì chỉ có thể nói, việc kinh doanh đan dược của Thục Sơn phải quả thật rất nghịch thiên!

Như chính lời Hoàng Phủ Nguyệt đã nói, bất kể là mua bán gì nếu có thể lũng đoạn được thị trường, thì cho dù là nhặt rác thì cũng sẽ giàu to!

Khi Lăng Tiêu vừa mới bắt đầu nghe, cũng không có cảm giác quá lớn. Bây giờ ngẫm lại mới có chút giật mình nhìn Diệp tử nói:

- Nhiều như vậy sao?

Hoàng Phủ Nguyệt có chút đắc ý cười cười, sau đó nói:

- Bây giờ mỗi một ngày, chúng ta đều thu vào từ hai mươi vạn đến ba mươi vạn hạ phẩm tinh! Cực kì ổn định, mấy năm nay vẫn đều là như thế này. so với các gia tộc tài lực hùng hậu đã trải qua hơn mười vạn năm tích lũy thì chúng ta có thể coi như cự phú. Nhưng theo mười phỏng đoán, có vài gia tộc cổ xưa, số thượng phẩm tinh thạch tồn trữ đã hơn một tỷ! Bọn họ mới chân chính là phú ông. tuy nhiên, bởi vì thời gian tích lũy của cái của bọn họ rất dài nên không khiến cho mọi người đổ mắt. Còn chúng ta chỉ là một môn phái nhỏ mới phát triển hơn trăm năm gần đây.

Lăng Tiêu trầm ngâm một chút, sau đó nói:

- Nếu như vậy, Tiểu nguyệt, Diệp tử. Lần này sau khi các hợp đồng đến kỳ hạn, thì đối với tất cả các gia tộc sẽ không ký kết! Kể cả một trong những đối tác kinh doanh lớn nhất của chúng ta, Đinh gia.

huynhba

599. Chương 539: Diện Mạo Mới Của Thục Sơn

- Cái gì?

- Phu quân, không thể như vậy chứ. Chuyện chúng ta tổn thất là nhỏ, trên thực tế cũng không tổn thất gì. Nhưng các gia tộc phản ứng lại là chuyện lớn đó!

Hoàng Phủ Nguyệt cũng dụi dụi khuyên nhủ:

- Lăng Tiêu, không nên dùng phương pháp cứng rắn như vậy để biểu đạt sự bất mãn của huynh. Trên thực tế, tin huynh quay về, ngày mai sẽ truyền khắp các nơi ở Nam Châu. Đến lúc đó, mấy gia tộc có chút thế lực tự nhiên sẽ lùi bước thôi.

Lăng Tiêu cười tự giễu, nhìn Hoàng Phủ Nguyệt hỏi:

- Mấy gia tộc này sẽ chỉ vì người ngay cả cảnh giới cao cấp đại viên mãn cũng chưa đến mà lùi bước sao?

Ánh mắt Hoàng Phủ nguyệt có chút mờ mịt, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ nói:

- Huynh đương nhiên là không giống người khác.

Lăng Tiêu lắc đầu nói:

- Huynh không có gì khác cả! Ít nhất ở trong mắt các gia tộc này, huynh và các cường giả tối cao cảnh giới đại viên mãn của các gia tộc khác không có gì khác nhau. Mặc dù tốc độ đề thăng thực lực của huynh cũng nhanh nhưng trên thực tế, nếu không có việc luyện đan thì chỉ e vài thế lực đã tiêu diệt chúng ta rồi! Bây giờ mọi người đều biết, trừ huynh ra, Thục Sơn hái vẫn còn người có thể luyện chế đan dược. Cho nên, tầm quan trọng của huynh càng giảm sút! Chắc chắn có vài gia tộc thậm chí sẽ nghĩ rằng chỉ có diệt trừ huynh, Thục Sơn phái mới nguyện ý hợp tác.

Lời của Lăng tiêu khiến hai nàng trầm tư. Thật lâu sau, Hoàng Phủ Nguyệt mới ngẩng đầu nói:

- Huynh nói cũng không phải là không có đạo lý. Nhưng huynh đột nhiên chấm dứt việc hợp tác với tất cả gia tộc, thì số lượng đan dược trên thị trường sẽ bị thiếu hụt. Muội sợ sẽ kéo theo phản ứng dây chuyền gây hậu quả xấu!

Trên mặt Lăng Tiêu lộ ra vẻ tươi cười:

- Không hợp tác với bọn họ nữa thì chúng ta không thể kinh doanh đan dược sao?

Hoàng Phủ Nguyệt nao nao nói:

- Huynh nói chúng ta tự mình kinh doanh sao? Ngay từ đầu không phải...

Lăng tiêu lắc đầu, nói ra một câu khiến cô gái có thiên phú buôn bán cực cao như Hoàng Phủ Nguyệt cũng phải trợn mắt há hốc mồm nói không nên lời.

Lăng Tiêu nói:

- Huynh muốn tất cả người xin thuốc, đều phải đích thân đến Thục Sơn của chúng ta! Từ nay về sau, nhưng đan dược thấp kém này, chúng ta không bao giờ luyện nữa! Thục Sơn phái, đã không còn cần những đan dược cấp thấp này để duy trì sinh tồn! Huynh muốn cho những người đó biết, Thục Sơn phái đến tột cùng là một môn phái như thế nào!

Lăng Tiêu nói xong, trên mặt lộ ra một chút ngạo nghễ, tươi cười:

- Một môn phái nhỏ bé chỉ có thể luyện chế đan dược sao? Ha ha ha!

Nếu hỏi thế gian này người hiểu Lăng Tiêu nhất là ai, tự nhiên không ai qua được đám hồng nhan tri kỷ của hắn! Thậm chí ngay cả cha mẹ huynh đệ tỷ muội Lăng tiêu cũng không hiểu Lăng Tiêu nhiều như mấy nàng Diệp tử.

Thân hình mềm mại của Hoàng Phủ Nguyệt và Diệp Tử khẽ run lên, đôi mắt đỏ ngầu lộ ra ánh mắt không thể tin nổi, hơn nữa càng ngày càng nhiều!

Diệp Tử bỗng đứng dậy, con mắt trong xanh như nước hồ thu nhìn Lăng tiêu, run giọng hỏi:

- Phu quân, huynh, huynh, rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới gì rồi?

Bởi vì hai nàng đều biết tính cách của Lăng Tiêu. Nếu không vô cùng nắm chắc, Lăng Tiêu sẽ không dễ dàng đưa ra quyết định! Hơn nữa hắn bây giờ không giống khi xưa. Mỗi một quyết định, đều liên quan đến sự tồn vong của mấy vạn người từ trên xuống dưới của Thục Sơn phái! Hai nàng chưa từng cho rằng Lăng tiêu là người không có trách nhiệm. cứ nhìn việc hắn đặc biệt xây dựng một truyền tông trận có thể xác định địa điểm. Sau đó hàng năm lại hao phí rất nhiều tài vật để mời các chuyên gia về truyền tông trận đến để duy trì sự ổn định của nó. Tất cả để bảo đảm người của Thục Sơn phái ở nhân giới có thể thuận lợi tiến vào Thánh vực, tìm được tổ chức. Từ đó có thể nhìn ra, những người luyện võ ở nhân giới vốn chỉ như con kiến trong mắt người thánh vực ở trong lòng Lăng Tiêu có địa vị như thế nào!

người như vậy, sao có thể tự tư tự lợi chứ?

Cho nên, nguyên nhân khiến Lăng Tiêu quyết định như thế chỉ có một, đó chính là, Lăng Tiêu đã chân chính có được thực lực không cần nhìn người sắc mặt người khác để sống!

Điều này đối với hai nàng mà nói, quả thật còn hưng phấn hơn so với việc gả cho Lăng Tiêu! Bởi vì khi tuổi thọ kéo dài vô cùng đã khiến tầm mắt các nàng nâng cao vô số lần!

Cùng Lăng tiêu cử hành nghi thức bái đường thành thân tự nhiên là vui sướng. Nhưng không có nghi thức đó thì cũng có người nào dám nói các nàng không phải là nữ nhân của Lăng Tiêu đâu? Nhưng nếu Lăng Tiêu có thực lực cực cao, có thể sánh vai cùng các đỉnh cấp thế lực ở Thánh Vực thì đối với người thân của Lăng Tiêu, đối với mấy vạn môn nhân đệ tử của thực sơn phái mà nói, đó mới chính là tin tức đáng giá!

Lăng Tiêu cười nói:

- Lam Hi bây giờ không phải đối thủ của huynh.

Hai nàng nghe xong, hít một hơi dài, trợn mắt há hốc mồm nhìn Lăng Tiêu. Ánh mắt đó giống như là đang nhìn một quái vật, cho dù các nàng này là người hiểu Lăng Tiêu nhất, cũng không khỏi có cảm giác khiếp sợ.

- Vậy, vậy chẳng phải là đề thăng rất nhanh sao?

Trên mặt Diệp Tử cũng không có biểu tình không tin, chỉ có kinh ngạc, không kìm nổi lắc đầu thở dài:

- Vốn dĩ muội nghĩ rằng tốc độ đề thăng thực lực của muội xem như tương đối gần phụ quân nhất. Bây giờ xem ra còn kém nhiều lắm!

Hoàng Phủ Nguyệt nhìn thoáng qua Diệp tử có chút buồn bực nói:

- Được rồi Diệp Tử, tỷ đừng khiêm tốn. Tốc độ đề thăng thực lực của tỷ cũng đủ kinh người rồi!

Diệp tử nhẹ nhàng cười:

- Hai ta chỉ hơn kém nhau một chút mà thôi.

Hoàng Phủ Nguyệt bĩu môi:

- Một chút này như trời và đất!

Lăng Tiêu liếc mắt nhìn hai nàng, sau đó nói:

- Công pháp các muội tu luyện và những người khác hoàn toàn bất đồng. Cho tới bây giờ, có nhận xét gì không?

Hoàng Phủ Nguyệt lắc đầu nói:

- Muội không thể nào cảm thấy hứng thú đối với việc tu luyện kiếm thuật ở thế giới này. Múa đao múa kiếm muội cảm thấy rất không có ý nghĩa. Chẳng bù với đạo thuật rất hứng thú, rất thần kì! Bay lên trời, độn thổ... so với tu luyện kiếm kỹ mạnh hơn nhiều!

Lăng tiêu ít nhiều cũng có thể hiểu được ý Hoàng Phủ Nguyệt. Dù sao linh hồn hai người cũng không thuộc về thế giới này. Đối với rất nhiều thứ trong thế giới này tự nhiên sẽ không nhìn nhận như bao người khác.

Ngược lại, Diệp Tử rất có cảm xúc nói:

- Khi vừa mới bắt đầu tu luyện thì cũng không thấy có gì khác biệt. Chỉ hơi cảm thấy loại công pháp này của phụ quân rất cao minh, so với bọn họ tu luyện kiếm kỹ mạnh hơn nhiều. Nhưng càng về sau càng phát hiện, tuy rằng cũng là kiếm kỹ, nhưng uy lực và phương thức lại hoàn toàn khác! Mỗi lần tiến lên một bậc, uy lực chiêu thức gia tăng rất nhiều lần! Lợi hại hơn nữa chính là tu luyện loại công pháp này của chúng ta khi dùng vũ khí, uy lực hơn xa bảo kiếm trong tay bọn họ. Hiện tại cho dù đối mặt người luyện võ cảnh giới tiên thiên cao cấp muội nắm chắc có thể giết chết hắn. Thậm chí gặp phải cảnh giới tu luyện giả cấp thấp, muội cũng có thể đánh một trận!

Lăng Tiêu cười, hướng về Diệp Tử giơ ngón tay cái lên:

- Diệp Tử của ta rốt cục cũng trở thành một nữ hiệp hùng mạnh rồi!

Diệp tử nghe xong, cười tươi như hoa, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ trợn mắt nhìn Lăng tiêu một cái, trong lòng cực kỳ ngọt ngào.

Lúc này, Lăng Tiêu đứng dậy, trầm ngâm nói:

- Các muội nói, nếu Thục Sơn phái chúng ta đem loại tu luyện công pháp này và hệ thống tu luyện phổ biến ra ngoài thì người bên ngoài sẽ phản ứng lại thế nào?

Diệp tử nhú mày nói:

- Bọn họ sẽ cảm thấy rất quái dị. Dù sao trong Thánh vực, cách phân loại Kiếm Thánh, Kiếm Thần, tiên thiên, tu luyện giả và đại viên mãn đã tồn tại vô số năm. Mọi người đều đã biết và quen thuộc cách phân loại đó. Nếu chúng ta đặt ra một hệ thống cấp bậc mới, sợ là sẽ không có mấy người đón nhận. Người cười nhạo chúng ta phỏng chừng sẽ không ít đâu!

Hoàng Phủ Nguyệt lại bĩu môi nói:

- Cười nhạo? Hừ, một đám không có hệ thống tu luyện, cũng có tư cách cười nhạo những người có được toàn bộ hệ thống tu luyện hoàn chỉnh của người phương đông?

Hoàng Phủ Nguyệt nói còn chưa dứt lời, liền ngậm miệng lại. Bất quá sự phẫn nộ trong mắt nàng rõ ràng biểu đạt sự khinh thường của nàng đối với Thánh Vực. Để lấp liếm câu lỡ miệng vừa rồi, nàng nói tiếp:

- Xem bọn hần tùy ý đặt tên này. Tu luyện giả là sao? Muội cho rằng tất cả người tu luyện vũ kỹ đều là tu luyện giả!

Diệp Tử che miệng cười khẽ, hiển nhiên cũng không nghe rõ một chút kỳ quái trong lời Hoàng Phủ Nguyệt vừa mới nói, cười nói:

- Mỗi lần nhắc tới hệ thống tu luyện của Thánh Vực này, muội đều nhất mực khinh thường. Hôm nay xem ra, quan điểm của muội và phu quân không hện mà hợp nhỉ.

(Thiếu một đoạn)

Trở thành nguồn suối tín ngưỡng lực lớn nhất của hần!

Lăng tiêu không phải là không hiểu được chỗ tốt của tín ngưỡng lực. Loại năng lượng tinh thuần này cường đại kinh người. Nhưng lấy cảnh giới trước mắt của Lăng Tiêu lại cũng không thể sử dụng hoàn toàn một phần năng lượng này. Cho dù đạt tới cảnh giới Đại Thừa kỳ cũng không dám nói có thể hoàn toàn sử dụng tín ngưỡng lực!

Tựa như Tam thanh mà tu chân Giới thờ phụng đều có công đức lớn lao! Cho nên mới có thể hấp thu tất cả tín ngưỡng lực của người tu chân thờ phụng bọn họ. Còn một người phạm nhân bình thường, cho dù tất cả mọi người tín ngưỡng hần, tỷ như những minh tinh ở kiếp trước của Hoàng Phủ Nguyệt, người sùng bái họ vô số kể, nhưng chẳng sinh ra được chút tín ngưỡng lực nào! Nguyên nhân thực sự cũng chủ yếu là do không đủ công đức.

Khi Lăng Tiêu ở nhân giới, nơi tín ngưỡng hần trung thành nhất chính là cư dân thực sơn thành! Lăng tiêu dùng sức của bản thân lực đem đến tự do và của cải cho dân cư Thực sơn thành! Cho nên những người đó tín ngưỡng hần!

Thục Sơn ở nhân giới truyền giáo, tuyên dương chính là “chính nghĩa”. còn đám hộ pháp Thục sơn giáo có vũ lực cường đại cũng đảm bảo toàn bộ Thương Lan đại lục không ai dám công khai làm khó Thục Sơn giáo, cho dù là hoàng thất nước lớn cũng thế!

Trong phạm vi Thục Sơn giáo, không biết bao nhiêu người đã từng được các hộ pháp của Thục Sơn giáo trợ giúp. Đồng thời giáo lý Thục Sơn giáo còn tạo ra chỗ dựa cho tâm hồn mọi người vốn không có tín ngưỡng. Cho nên, việc sinh ra tín ngưỡng đối với Thục Sơn giáo tông chủ Lăng tiêu là kết quả tất nhiên.

Nhưng loại tín ngưỡng này lại không phải là tín ngưỡng vững vàng nhất. Hơn nữa với thực lực bây giờ của Lăng tiêu mà nói, cũng không thể sử dụng loại tín ngưỡng lực này.

Nhưng nếu Lăng tiêu ở Thánh vực có thể chân chính trở thành một vị tông sư khai sáng một trường phái mới, thì Lăng Tiêu tin rằng, bất kể ở nơi nào, chỉ cần mình có thể có được công đức lớn thì cũng không phải là chuyện xấu! Nếu thật sự có thể thành công, trọn đời được đời sau thờ cúng, thậm chí có thể đạt tới cảnh giới bất tử bất diệt chân chính! Lúc Lăng Tiêu ở Tu Chân giới cũng từng nghe nói qua: công đức lực, mới là lực lượng mạnh nhất trên đời này!

Diệp tử có chút hưng phấn nói:

- Vậy thật tốt quá! Kỳ thật những năm gần đây, chúng ta ở Thánh Vực cũng phát hiện rất nhiều hài tử thích hợp tu luyện loại công pháp này của chúng ta. tỷ lệ đại khái là cứ một vạn người thì có một người thích hợp! Tuy rằng thoát nhìn không nhiều lắm, nhưng dân cư bên trong Thánh Vực rất đông, Hơn nữa, những hài tử có thiên phú tu luyện loại công pháp này, tương lai thành tựu nhất định không thể lường được! Không tới ngàn năm, sức ảnh hưởng của chúng ta sẽ trở nên vô cùng lớn!

Hoàng Phủ Nguyệt đảo mắt, lập tức nói:

- Lăng Tiêu, muội hiểu được ý tứ của huynh. Huynh chấm dứt hợp đồng cùng tất cả các gia tộc. Bắt đầu luyện chế cao cấp đan dược, mục đích là thay đổi hình tượng thực sơn phái trong mắt nhân thế đúng không? ừ, nhất định là như thế. chỉ có càng thần bí, mới có thể càng làm người ta chú ý! Trời ơi. Muội phát hiện huynh rất có tiềm chất làm một thần côn nha!

Nói xong che miệng mỉm cười, Lăng tiêu khẽ mỉm cười sau đó nói:

- cứ quyết định như vậy đi. Ngày mai cùng mọi người thương thảo một chút là được!

Ngày hôm sau, tại hội nghị cao cấp của Thực Sơn phái, mọi người nhất trí tán thành, định ra mục tiêu phát triển trong mười năm tới của Thực Sơn phái.

Thứ nhất: phàm là các hợp đồng ký với các gia tộc đến hạn nhất tề không ký nữa. Thực Sơn phái bắt đầu chuyển thành môn phái tu chân chân chính! Tu đạo trường sinh! Phàm là người có thiên phú tu chân, nhất loạt chuyển thành người tu chân!

Thứ hai: tất cả đan dược Thực Sơn phái đang luyện chế, bắt đầu từ hôm nay từng bước giảm bớt. Sau khi kết thúc hợp đồng với tất cả các gia tộc sẽ đình chỉ bán đan dược ra ngoài, bắt đầu biến thành phúc lợi của nội bộ, chỉ cung cấp cho đệ tử Thực sơn phái sử dụng!

Đệ tam: Trừ nội môn, ngoại môn sẽ thành lập một tinh võ đường địa vị như nội môn. Tất cả ai không phải người tu chân cảnh giới tiên thiên trở lên, tự động trở thành người của Tinh võ đường! Còn dưới cảnh giới tiên thiên cùng người tu chân chưa đạt đến Nguyên Anh kỳ toàn bộ trở thành ngoại môn đệ tử!

Như vậy sẽ đảm bảo toàn bộ lực lượng của nội môn và Tinh Võ đường là lực lượng trung kiên chân chính!

Ngoại môn đệ tử là lực lượng cơ sở của môn phái, cung cấp tất cả hậu cần cho cả môn phái khổng lồ. Làm như vậy như lời đám người Hoàng Phủ Nguyệt chính là hình thành một cơ chế cạnh tranh, làm cho người ta có lòng cầu tiến!

Dù sao, Thực Sơn là một môn phái càng ngày càng khổng lồ, không phải một tổ chức làm thiện. Sự công bằng chân chính không phải là bình quân theo đầu người, mà là căn cứ năng lực mỗi người mà phân chia cho hần lợi ích! Nếu không, người ưu tú không có đãi ngộ ưu tú sao gọi là công bình?

Sau hội nghị quan hệ đến hướng đi trong tương lai của Thực Sơn phái, tất cả mọi người bắt đầu khua chiêng gióng trống, bù đầu bù cổ ra làm. Các công việc chi tiết dần được đặt ra.

Còn với đám gia tộc và thế lực bên ngoài đang rục rịch đối với tất cả chuyện này hoàn toàn không biết gì cả. Trong mắt bọn họ, Thực Sơn phái là một môn phái không có nhiều cường giả lắm, nắm giữ địa vị và của cải như hiện nay quả thực là một sự tình không thể tin nổi! Hơn nữa, một khối thịt béo lớn như vậy gần như chỉ có mình Thực Sơn phái ăn, các thế lực và gia tộc đỉnh cấp hợp tác, về bản chất, đều là vì Thực Sơn phái phục vụ! Còn phải nhìn sắc mặt Thực Sơn phái. Bởi vì mấy đan dược thần kỳ này chỉ có Thực Sơn phái mới có thể luyện chế ra!

Cho nên, trong mắt rất nhiều người, phải đánh vỡ quy tắc này! Bọn họ nghĩ vỡ đầu cũng không thể tưởng được, Lăng Tiêu phản ứng so với bọn họ càng nhanh hơn, càng quyết liệt hơn!

Thực Sơn phái từ sau khi chia ra ba nhánh, trước mắt thực lực hùng hậu nhất là Tinh Võ đường! Quả thực có thể dùng chữ nhân tài đông đúc để hình dung!

Do cảnh giới đỉnh phong đại viên mãn sơ cấp Lam Hải cầm đầu. Lam Hải một trăm năm qua tuy rằng không đột phá đến trung kỳ, nhưng lại cũng đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn sơ cấp đỉnh phong. Hơn nữa,

tâm cảnh của hắn bây giờ vô cùng vững vàng, trong khoảng thời gian ngắn, hắn là sẽ có đột phá

Sau đó là tu luyện giả đỉnh phong Lam Thiên Mai, tu luyện giả cao cấp Lục Hải, sơ cấp tu luyện giả tử Lộ. Một trăm năm qua, Tử Lộ tuy rằng cũng phục dùng không ít đan dược, nhưng tâm tính hắn thủy chung không vững vàng, bị Lục Hải lúc trước thực lực ngang nhau vượt qua. Gần đây cũng đang bế quan tu luyện, quyết tâm đuổi theo Lục Hải.

Sơ cấp tu luyện giả Bạch lão! Tiên thiên đỉnh phong Thiết Đản! Tiên thiên trung cấp Thượng Quan Vũ Đồng, Tương Vân Sơn, Vương Chân, Trương Dương, Hoắc Thanh Thanh; thiên thiên sơ cấp Thập tam gia, Thập tứ gia, Tô Tuyết, Ý Phong, Công Tôn Hoàng, Tần Cách; còn Thu Thần, Phúc bá, Công Tôn Kiếm, Lăng Thiên Khiếu, Tống Minh Nguyệt, Isa, Xuân Lan Thu Nguyệt, Phong Linh, Đường Minh, Gaia, Lăng Chí, Lăng Vô tất cả đều tiến nhập cảnh giới Kiếm thần! Còn đám người mới phi thăng Thánh Vực sau này như Công Tôn Thiên, Tống Khê, Lãnh Dương Dương, Liệt Khuyết cũng đều là cảnh giới Kiếm Thánh bậc cao việc đột phá đến Kiếm Thần cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Tu vi tới trình độ nhất định, mỗi bước tiến lên phía trước đều vô cùng khó khăn. Cho nên mới có chuyện rất nhiều người cảnh giới giống nhau, nhưng cho dù cùng một đẳng cấp, cũng có công pháp, kinh nghiệm, tâm cảnh khác biệt cao thấp, đều là nguyên nhân mấu chốt quyết định thắng bại.

Trong Tinh Võ đường còn có rất nhiều môn nhân Thực Sơn. Lăng tiêu năm đó không tiếc gì cả mang cả đám đến Nam Châu, hiện giờ thực lực yếu nhất cũng đã đạt tới cảnh giới Kiếm thần!

Mặc dù Thực Sơn phái cũng dùng rất nhiều đan dược trợ giúp bọn họ nâng cao thực lực, nhưng có thể trong vòng trăm năm thời gian mà tất cả đều có sự đề thăng lớn như thế không thể không nói đến sự nỗ lực của chính bọn họ.

Nội môn, lấy Diệp Tử cầm đầu, cảnh giới Phân Thần sơ kỳ khiến Diệp Tử vững vàng ở ngôi đầu nội đường! Hoàng Phủ Nguyệt lấy Xuất Khiếu Kỳ đỉnh phong đứng kế, Nha Nha Xuất Khiếu Trung kỳ xếp hạng ba. Nguyên Anh kỳ đỉnh phong Vận Nhi. Mười đại đệ tử lấy thiên Viên cầm đầu. Thiên Viên nâng cao thực lực nhanh nhất, hiện tại đã đạt tới cảnh giới Nguyên Anh trung kỳ. Còn Thiên Phong, Thiên Vũ, Thiên Lôi, Thiên Trí, Thiên Minh, Thiên hỏa, Thiên Lam, Thiên Tuệ, Thiên Tuyết chín đệ tử, đều đã đạt tới cảnh giới Nguyên Anh sơ kỳ!

Ngoài ra trong hàng ngũ ngoại môn đệ tử còn có một số lượng lớn người trẻ tuổi có thể chất tu chân. Đường nhiên, muốn thành công bước vào nội môn mà họ hằng ao ước thì bọn họ còn cần phải cố gắng rất nhiều!

Số lượng ngoại môn đệ tử rất đông, sau khi một lần nữa phân chia trở thành ngoại môn đệ tử, phần lớn cũng không uể oải. Bởi vì họ tin tưởng, chỉ cần chính mình cố gắng, một ngày nào đó, bọn họ cũng sẽ trở thành nội môn đệ tử hoặc tinh anh đệ tử của Tinh Võ đường được mọi người hâm mộ!

Trừ tông chủ Lăng Tiêu, Thực Sơn phái còn có một người địa vị cao cả tồn tại, đó chính là cảnh giới đại viên mãn cao cấp Lam Hi!

Năm đó Lam Hi áy náy chuyện mình không bảo vệ tốt Lăng Tiêu, sau khi buồn bã trở lại Thực Sơn môn phái, liền ở luôn đó. Một phần thì tìm hiểu bản công pháp Lăng Tiêu lưu lại kia cho nàng, một phần thì làm người bảo vệ cho Thực Sơn phái. Mỗi khi có điều cảm ngộ, có điều đề cao, trong lòng lại nhớ đến những gì tốt đẹp mà tiểu tử Lăng Tiêu kia đem đến cho mình, càng cảm thấy áy náy. Cho nên từ đó về sau lại không tính đến chuyện rời khỏi Thực Sơn phái nữa. Dù sao toàn bộ Lam gia trừ ca ca của nàng vẫn luôn trước sau như một trân trọng nàng, những người khác đối với nàng đều chỉ có “sợ” mà không có “kính”. Lam Hi sống mấy vạn năm, đối với chuyện này hiểu rất rõ ràng. Cho nên bây giờ, Lam Hi tuy rằng không thuộc Thực Sơn phái, nhưng từng người Thực Sơn phái, đều xem nàng như người một nhà.

Hơn nữa ở trong này, người biết thân phận của nàng cũng không nhiều. Chỉ loanh quanh mấy nhân vật trung tâm nhất của Thực Sơn phái biết. Hơn nữa Lam Hi cố ý dấu diếm, đa số người của Thực Sơn phái cũng không biết thiếu nữ xinh đẹp đáng yêu này, không ngờ chính là Lam gia lão tổ bà sống đã mấy vạn năm!

Cho nên Lam Hi sống ở đây tự tại hơn nhiều lắm so với sống ở Lam gia! Hơn nữa tu vi tinh tiến, cũng hơn xa khi xưa ở Lam gia bế quan tu luyện. Nếu không phải nàng biết ca ca sẽ không rời khỏi Lam gia, Lam Hi thậm chí còn muốn mời ca ca đến đây!

Người ta sẽ không bao giờ chỉ vì đã sống mấy vạn năm mà không muốn sống thêm mấy vạn năm nữa. Tới cảnh giới đại viên mãn cao cấp rồi, khoảng cách đến đỉnh cao cũng chỉ có một bước. Nếu có thể đột phá đến cảnh giới đỉnh cao, lại có thêm rất nhiều năm tuổi thọ, còn nếu như không thể đột phá... Chết đi là chuyện sớm muộn mà thôi.

Lam hi từng nghĩ đến chuyện đem công pháp này truyền cho ca ca một phần, nhưng lại cảm thấy mình không có quyền làm như vậy. Bởi vậy, sau khi Lăng Tiêu trở về, an bài xong mọi chuyện lớn nhỏ trong Thục Sơn phái, Lam Hi mới đến nhà, tìm Lăng Tiêu thương lượng chuyện này.

Ai biết, Lăng Tiêu sau khi nhìn thấy Lam Hi, không ngờ câu đầu tiên nói là:

- Chúng ta lại đánh một trận đi!

Lam Hi nhìn thoáng qua Isa đứng bên cạnh Lăng Tiêu cười trộm, lập tức trừng mắt:

- Tiểu tử, năm đó đánh ngươi không đủ thảm sao? Da lại ngứa à? Tốt, ta đây sẽ thành toàn cho ngươi!

huynhba

600. Chương 540: Tái Chiến Lam Hi

Diệp Tử, Hoàng Phủ Nguyệt cùng với các nàng Tống Minh Nguyệt, Thượng Quan Vũ Đồng, Phong Linh ở một bên cười trộm, Lăng Vận Nhi tròn to mắt nhìn Lăng Tiêu, có vẻ kinh ngạc hỏi:

- Tam ca còn bị người đánh bại à?

Lăng Tiêu sờ sờ cái mũi, lộ ra một tia biểu tình xấu hổ nhân tính hóa cực kỳ hiếm thấy, nói:

- Ái chà! Năm đó, Lam gia tiên bối thực lực cao siêu, ca ca của ngươi không phải đối thủ của nàng ta, hơi bị... thiệt một chút. Đúng! Hơi bị thiệt một chút!

Lam Hi “chặc chặc” trong miệng hai tiếng, sự thật chứng minh, tính cách cũng không theo tuổi tăng trưởng lên mà thay đổi bao nhiêu. Tính tình của Lam Hi người này thích vui đùa đến điên lên được, dù là ai cũng không thể ngăn cản nàng ta. Hơn nữa nàng ta ở Thục Sơn phái cũng thế, ở Lam gia cũng thế, cũng cần bản chưa từng biểu hiện mình là lão tổ tông, nàng ta thường dùng câu nói là: “Ta cảm thấy ta còn là thiếu nữ... hai tám tuổi.”

Hoàn toàn chính xác, là một thiếu nữ... một vạn hai tám tuổi.

- Ý của ngươi là hiện tại ngươi chính là đối thủ của ta? Tiểu tử! Ta phát hiện một trăm năm nay, bản lĩnh của ngươi tăng cao nhiều ít ta không nhìn ra được. Nhưng công phu khóa lác này, ngược lại tăng lên không ít đó!

- Ha ha! Vậy đánh cuộc thử xem!

Lăng Tiêu nói xong, thân mình nhoáng lên một cái, giống như băng tuyết thoáng cái tan ra, biến mất ở trước mắt mọi người.

Lam Hi trong lòng cả kinh, với thực lực của nàng, không ngờ không nhìn ra được Lăng Tiêu đã biến mất như thế nào! Thế nhưng ngoài miệng cũng không thể chịu thua thiệt, nàng cười lạnh nói:

- Giả thần giả quỷ!

Nói xong thân mình nhoáng lên một cái, cũng biến mất trong không khí.

Với cảnh giới của hai người hiện tại nếu đối chiến với nhau, khoảng cách phía dưới quá thấp nhất định sẽ ảnh hưởng tới các kiến trúc phía dưới. Cho nên, hai người đều không hẹn mà cùng lựa chọn bay lên giữa bầu trời cao, các nàng Diệp Tử và một ít người thực lực hùng mạnh, thân mình cũng nhoáng lên theo, đều xuất hiện trên không trung, làm khán giả từ rất xa xem nhiệt náo.

Đại bộ phận những người khác đều lựa chọn lưu lại trên mặt đất, cũng không phải là không muốn xem náo nhiệt, thật ra có bay đến không trung cũng nhìn không tới, nếu như khoảng cách quá gần, cái loại năng lượng khổng lồ từ trên người hai người phát ra, cũng đủ để những người này bị thương. Cho nên, trận đối

chiến của hạng người cảnh giới như Lăng Tiêu bọn họ, nếu muốn nhìn xem, không có thực lực nhất định nào đó thì không làm được.

Lam Hải nhìn thoáng qua trên mặt tổ nữ nhà mình này, không có lộ ra một chút uy nghiêm nào của thân phận lão tổ tông, lão cười khở, sau đó thân mình nhoáng động, xuất hiện đứng trên một đám mây, ở cách hai người khoảng hơn một trăm dặm. Loại cảnh giới cao này đối chiến, nếu như người xem có thể hiểu được, như vậy đối với việc tăng cao thực lực của mình có thật nhiều chỗ tốt.

Lam Hi thân nhiên nở nụ cười tươi nhìn Lăng Tiêu, trên gương mặt lộ ra một nét tinh quái, cười hi hi nói:

- Tiểu tử! Chúng ta luận võ lần này, tăng thêm đánh cuộc một phen, ngươi thấy thế nào?

Lăng Tiêu đã theo trong mắt Lam Hi kia, không quá giỏi về ẩn giấu ý đồ, nhìn ra nàng ta có điều yêu cầu mình. Lam Hi giúp đỡ mình người thủ hộ Thực Sơn phái nhiều năm như vậy, phạm vi Thực Sơn phái phát triển thành tựu vượt qua thời kỳ bảy bố trận năm đó. Nếu như không có cường giả như Lam Hi, Lam Hải trấn thủ, thực rất dễ dàng rơi vào cảnh người khác rình mò. Bởi vậy, cho dù Lam Hi không đề cập tới, Lăng Tiêu cũng sẽ giúp nàng, chỉ cần điều kiện không đặc biệt quá mức, Lăng Tiêu đều sẽ đáp ứng. Lăng Tiêu cũng tin tưởng, Lam Hi tuy rằng nhìn như bướng bỉnh, nhưng đó là tâm tính trẻ con không già lão, cũng không phải là rất ngốc rất khờ dại, yêu cầu nào có thể đề cập tới, yêu cầu nào không thể, khẳng định nàng ta hiểu rõ điều đó.

Lăng Tiêu cười gật gật đầu, nói:

- Được! Ngài nói xem, ngài muốn đánh cuộc thế nào đây?

Lam Hi mừng thầm trong lòng, tiểu tử này quả nhiên là lão luyện, vừa nói ra liền hiểu ngay! Hắn còn không phải đối thủ của ta! Lam Hi trong lòng thầm nghĩ, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, làm bộ suy nghĩ một hồi, sau đó đột nhiên làm mặt nghiêm nói:

- Lăng Tiêu! Ngươi truyền cho ta công pháp này, ta có thể truyền cho một người khác hay không? Ngươi yên tâm, ta chỉ truyền cho người này, khẳng định sẽ không truyền công pháp của ngươi ra ngoài? Chỉ là ta không muốn nhìn hắc ngã xuống như vậy! Sau khi tu luyện loại công pháp này, tìm hiểu càng nhiều, lại càng cảm nhận được mình thật nhỏ bé, đồng thời, cũng tràn đầy niềm tin vào tương lai! Hoá ra, cảnh giới Đại viên mãn, quả nhiên không phải điểm cuối của con người! Từ sau khi Thần chiến hơn mười năm nay, có lẽ bắt đầu từ chúng ta, sẽ thay đổi loại cục diện không ai phi thăng Thần Giới này!

Lăng Tiêu khẽ cười nói:

- Tiền bối nói rất đúng! Không biết tiền bối muốn đưa công pháp này cho người nào vậy?

Phải biết rằng, ở Thánh Vực này Lăng Tiêu cũng có vài kẻ đối đầu. Chỉ cần ngài không truyền cho gia tộc đối đầu của ta là được.

Lăng Tiêu cười tủm tỉm nói, song trên thực tế trong lòng hắn sao lại không biết, người có vị trí nhất trong lòng Lam Hi, đó nhất định là ca ca của nàng ta.

Lam Hi xua tay nói:

- Sao có thể như thế! Ngươi yên tâm được rồi! Ta định tặng công pháp này cho ca ca ta. Hơn nữa ta sẽ không cho ông ấy truyền cho đám văn bối không nên thân kia, bọn chúng căn bản không có năng lực hiểu được loại công pháp cao cấp này!

Lăng Tiêu cười gật gật đầu:

- Không thành vấn đề! Ta đáp ứng rồi...

- Tốt lắm! Chúng ta động thủ đi!

Lam Hi rút bảo kiếm ra khỏi vỏ, khẩn cấp nói, đối mặt với Lăng Tiêu đã bế quan hơn trăm năm nay. Ngoài miệng tuy rằng nàng ta nói cứng như thế, bởi vì đối với các cường giả chân chính chí cao như nàng ta mà nói, thời gian trăm năm cũng chỉ là một cái chớp mắt mà thôi, cho dù có thể tinh tiến, thì có thể tinh tiến bao nhiêu chứ? Nhưng trong lòng nàng ta thật cũng có nhiều chờ mong, bởi vì đồng thời nàng cũng hiểu

được một điều, gã thanh niên này, không thể đánh giá theo các võ giả khác ở Thánh Vực được. Cũng giống như thăng nhỏ ở Diệp gia kia, mới qua một ngàn tám trăm năm, chỉ sợ lúc này cũng đã mạnh hơn so với thực lực của mình? Nghĩ vậy, trong lòng Lam Hi dâng lên một cơn tức giận, trong nháy mắt cơn phần nộ này đã dung nhập vào trên khí thể của bản thân nàng ta!

Vù!

Chỉ trong giây lát trên người Lam Hi bộc phát ra một cỗ khí thể hùng mạnh, càng là đạt tới cảnh giới tối cao, khí thể trên người võ giả càng khiến cho người ta có một loại cảm giác huyền diệu như không thấy dấu tích nhưng có thể truy tìm được. Lam Hi hướng về phía Lăng Tiêu quát lớn:

- Ra chiêu!

Lăng Tiêu bị cỗ khí thể trên người Lam Hi đè ép, trên người hắn tự nhiên sinh ra một lực lượng nhu hòa chống lại, đối với khí thể của Lam Hi mà nói, cỗ khí thể trên người Lăng Tiêu này giống như một khối bông thật to! Khiến Lam Hi có cảm giác như đánh thế nào cũng không chạm đến đáy được. Càng làm cho Lam Hi khó chịu là, Lăng Tiêu vẫn như xem thường khí thể hùng mạnh của nàng ta, hắn thần nhiên cười nói:

- Ta còn chưa nói xong mà! Chúng ta vừa mới nói, là điều kiện ngài thắng. Nhưng, nếu ngài bị đánh bại thì sao?

- Không có khả năng!

Lam Hi quát to một tiếng lạnh lẽo:

- Ra tay đi!

Theo thanh âm của Lam Hi, từ trong cơ thể nàng ta bộc phát ra khí thể càng thêm hùng mạnh.

Lăng Tiêu cũng không khỏi có chút bội phục Lam Hi, cái gọi là chớp lấy cơ hội hắn là như thế này! Sử dụng hết thủy cơ hội gì đó có thể lợi dụng, dựa vào đó tăng cao khí thể của chính mình, thuận tiện đè ép khí thể của người khác! Lam Hi liên tục yêu cầu Lăng Tiêu ra tay, nếu Lăng Tiêu không động thủ, khí thể này nhất định sẽ yếu đi!

“Tuy rằng Lam Hi rất thông minh, cũng rất lợi hại, tuy nhiên sử dụng những thứ đó với ta cũng chỉ là trò trẻ con!” Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng, khí thể trên người kia càng nhu hòa hơn, hắn cười nói

- Nếu lỡ ngài bị đánh bại thì sao?

Khí thể của Lam Hi lúc này đã tăng lên tới đỉnh điểm, đột nhiên Lam Hi dịu dàng cười, sau đó nói:

- Ta đây sẽ... vĩnh viễn ở lại Thục Sơn!

Nụ cười dịu dàng này vô cùng quyến rũ!

Cũng vì trong lòng Lam Hi tức giận Lăng Tiêu dài dòng, nên dung nhập đạo pháp mị công của mình vào khí thể thì triển ra. Với cảnh giới Đại viên mãn của Lam Hi, ít nhiều gì cũng có thể tiếp xúc với pháp tắc thiên địa, mà Lam Hi lại tìm hiểu công pháp của Lăng Tiêu tặng cho nàng, đối với công pháp mị công của nàng tu luyện, lại có thêm hiểu biết hoàn toàn mới, đó là nụ cười khuynh quốc khuynh thành này!

Khiến Lăng Tiêu cũng không kịp được thoáng bị khựng lại, ngay trong khoảnh khắc này Lam Hi ra tay!

Thân thể của Lam Hi giống như hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của trọng lực, nhân kiếm hợp nhất tạo thành một đường cong quỷ dị, đâm thẳng vào Lăng Tiêu!

Lam Hi vốn đang căm tức trong lòng, nàng muốn giáo huấn cho tên tiểu tử dài dòng kia một chút, để cho hắn biết được một đạo lý: “Đánh cuộc với người, chỉ có ta thắng, không có ta bại! Nếu muốn thắng ta, để qua một vạn năm nữa rồi nói sau!”

Hai người vốn cách nhau rất gần, chỉ không đến một trăm mét. Chút khoảng cách ấy, đối với cường giả chí cao cảnh giới Đại viên mãn này mà nói, quả thực giống như không có khoảng cách!

Thân mình Lam Hi trong nháy mắt đã tới sát bên Lăng Tiêu, một kiếm này mang theo hào quang như dải tơ, đâm thẳng vào vai trái Lăng Tiêu, đồng thời kiếm ý và kiếm thế lại bao phủ toàn thân Lăng Tiêu vào trong đó!

Nói cách khác, mặc kệ Lăng Tiêu né tránh như thế nào, cũng hoàn toàn không tránh thoát một kiếm của Lam Hi này!

Lúc này, trên mặt Lăng Tiêu lại lộ ra một nụ cười có pha chút kỳ bí, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay rời tay bay ra, hóa thành một luồng sáng màu đỏ tươi tiếp đón Lam Hi, “ầm” một tiếng!

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh!

Lam Hi thoáng hoa mắt một cái, dường như thấy một thiếu nữ xinh đẹp cầm trong tay một thanh bảo kiếm màu đỏ tươi, hung hăng va vào thanh bảo kiếm của mình!

Ầm!

Một luồng lực lượng cực kỳ to lớn truyền đến, khiến Lam Hi đột nhiên có cảm giác như tới ngày tận thế. Thân thể của nàng ta bị luồng lực lượng này đánh trúng bắn rất nhanh về phía sau hơn một vạn thước!

Lam Hải núp mình ở trên tầng mây quan sát, cùng đám người Diệp Tử, Hoàng Phủ Nguyệt tất cả đều tròn mắt há hốc mồm. Tuy rằng Lăng Tiêu nói Lam Hi không phải đối thủ của hắn! Nhưng... nhưng cũng không thể khoa trương như vậy chứ? Lúc này mới có một chiêu nha! Phải biết rằng, trong các võ giả Thánh Vực, có thể nói Lam Hi đã đạt tới cảnh giới đỉnh điểm!

Nói Đại viên mãn có cảnh giới đỉnh cao, nhưng Đại viên mãn cao cấp cũng đúng, đỉnh điểm cũng đúng, đều đủ để đại biểu là một võ giả có khả năng đạt được thành tựu cao nhất!

Về phần nói phi thăng Thần giới... vậy thì rất xa xôi! Sự việc hơn mười năm trước, tuy rằng mọi người đều biết đó không phải là truyền thuyết, không phải là thần thoại, nhưng qua thời gian mười mấy vạn năm nay, hạng người kinh thế hãi tục gì đó không có xuất hiện!? Cũng không một người nào có thể phi thăng Thần giới, mọi người trên cơ bản đều đã nhận định rằng: Thần giới... đã mai một rồi!

Hay nói cách khác Thánh Vực cũng chính là điểm cuối của nhân loại! Cho nên, đạt tới cảnh giới Đại viên mãn này, trên cơ bản cũng như tuyên cáo điểm cuối cùng của một vũ giả nhân loại.

Trận chiến giữa hai người chỉ xảy ra trong nháy mắt, thậm chí còn chưa kịp dẫn tới hiện tượng dị biến của thiên địa. Cho đến lúc thân mình Lam Hi bị đánh bay lui ra ngoài, trên bầu trời, mới đột nhiên xuất hiện một cảnh tượng vạn đạo, giống như là không gian bị xé rách, vô số mây đen cuộn cuộn tụ tập tới bên này.

Cũng trong nháy mắt Lam Hi bị bắn lui về phía sau, thân thể Lăng Tiêu như một tia chớp bắn ra!

Vừa cầm Yêu Huyết Hồng Liên kiếm vào tay, trên thân kiếm chợt lóe ra một luồng kiếm khí đỏ tươi, đuổi thẳng tới Lam Hi!

Lam Hi bị kinh hãi tới tột đỉnh, nàng ta thừa nhận chính mình nhiều ít có hơi khinh địch, nhưng khinh địch căn bản không phải là lý do nàng rơi xuống hạ phong! Lam Hi vốn là một người luyện võ theo đuổi truy tìm tới điểm cuối của võ đạo, nên không muốn viện bất cứ lý do gì để tự tìm cách biện minh cho mình. Yếu thế là yếu thế!

Lam Hi lộ vẻ mặt kinh hồn bạt vía, vội vàng tăng tốc tiếp tục thối lui về phía sau, đồng thời trong lòng không cam chịu, bùng lên một khí thế thật lớn, toàn thân lại biến hóa lần nữa! Lam Hi vung bảo kiếm trong tay lên, phía trên đầu nàng, đám mây đen lớn trên không trung theo kiếm thế của nàng hình thành một dòng lốc xoáy cực kỳ to lớn!

Loại hiện tượng thiên văn thần kỳ này khiến mọi người Thục Sơn phái phía dưới trông thấy mà như si như mộng, hiện tại đều đã biết trên bầu trời có hai người đang đánh nhau, nhưng đa số bọn họ còn không rõ lắm diễn viên chính chiến đấu là ai. Tuy nhiên có thể khiến cho uy thế động trời như vậy, ắt hẳn không phải là người bình thường.

Trong lòng nhiều người không khỏi vội nắm lấy cơ hội, đồng thời, cũng không tìm được sinh ra chút ảo tưởng: “Nếu nhân vật đang trên không trung kia là mình, hẳn là tốt biết bao!”

Mà lúc này Diệp Tử, Hoàng Phủ Nguyệt, Thượng Quan Vũ Đồng và Nha Nha cùng với đám người Tương Vân Sơn nhìn xem cảnh náo nhiệt, đều hận không thể chạy càng xa càng tốt, giờ phút này mọi người đều sớm đã không còn ý muốn xem náo nhiệt, bản thân hướng tới bốn phương tám hướng làm chim làm thú bỏ chạy tứ tán!

Mà ngay cả Lam Hải ẩn phía trên đám mây, cũng bất chấp phải giữ phong độ gì nữa, liếc mắt một cái nhìn con gái Lam Thiên Mai đang cố sức chạy trốn, lão cũng giống như một làn khói nhẹ, tháo chạy ra xa.

Toàn bộ trong phạm vi năm trăm dặm trên bầu trời, đều tràn ngập một vàng năng lượng táo bạo hùng mạnh, bên trong lại ẩn chứa vô số uy lực của thiên địa!

Trừ phi có thể có được thực lực như Lăng Tiêu và Lam Hi hai người thậm chí là cao hơn, nếu không, trong phạm vi năm trăm dặm này, chính là vùng cấm thật sự!

Lam Hi chớp tay trái vào hư không một cái, không gian bị xé rách thành mảnh nhỏ. Với bàn tay nhỏ nhắn này, không ngờ mơ hồ ẩn chứa đạo lý cơ bản của cảnh giới Đại viên mãn đỉnh cao!

Một thanh cự kiếm năng lượng cực kỳ to lớn lại không màu không sắc hình thành trong tay Lam Hi, bảo kiếm trên tay phải chém mạnh một kiếm vào luồng kiếm khí màu đỏ tươi của Lăng Tiêu vẫn đuổi theo sát không rời kia! Đồng thời cự kiếm năng lượng ẩn chứa thiên địa trên tay trái đâm thẳng tới Lăng Tiêu!

Cùng lúc toàn thân Lam Hi bộc phát ra toàn bộ khí thế, cổ uy áp kinh người đó giống như ác ma, đánh thẳng tới Lăng Tiêu.

Lam Hi động thật rồi!

Dưới loại tình huống này, Lam Hi căn bản là không có cách nào giữ lại chút gì! Lăng Tiêu có thể đã thương nàng hay không không trọng yếu, quan trọng là... nếu hôm nay Lam Hi lùi bước, suốt cuộc đời còn lại nàng sẽ khó mà tiến thêm một bước nào nữa!

Bởi vì tu luyện đến loại cảnh giới này, tu chính là “khí”, là “tu thiên chi linh khí, tu địa chi linh khí, tu nhân chi linh khí!” Đối với linh ngộ về pháp tắc thiên địa không vết tích nhưng có thể truy tìm kia, cần phải có cơ duyên lớn, có vận may lớn! Nhưng tu luyện “nhân chi linh khí”, cũng là tâm tính, cũng là khí thế con người! Thử nghĩ xem, một người ngay cả khí thế cũng suy yếu, còn có dũng khí tiếp tục đối mặt chiến đấu thể này không?

Lam Hi khẽ rên một tiếng, cả người đột nhiên có cảm giác như hòa hợp một thể cùng thiên địa!

Lăng Tiêu thầm khen một tiếng trong lòng “tốt”, có thể tu luyện đến loại mượn uy thế thiên địa này, đã chứng tỏ nhận thức của Lam Hi cực cao. Từ xưa tới nay đột phá đều là trong chiến đấu mới dễ dàng đạt được!

Cho nên...

Lăng Tiêu hét lên một tiếng vang dội, bỗng nhiên buông thanh Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay, dưới một kiếm của Lam Hi kia kiếm khí thật dài của tiểu yêu lập tức yếu đi, từ kiếm khí dài cả ngàn thước biến thành còn vài trăm thước.

Mà lúc này Lăng Tiêu gơ hai tay chớp lấy cự kiếm năng lượng hư ảo của Lam Hi đang đâm tới mình. Trong đám mây cuộn cuộn, bỗng nhiên xuất hiện một đôi bàn tay to dài hơn trăm mét, nắm gọn thanh cự kiếm năng lượng của Lam Hi.

Ầm!

Chỗ năng lượng giao nhau, bùng phát ra một tiếng nổ long trời lở đất, một luồng năng lượng cực kỳ khổng lồ từ rất cao trên bầu trời như sóng gợn liên tục kéo ngang càng lúc càng lan rộng.

huynhba

601. Chương 541: Thực Lực Khủng Bố Khiến Người Ta Kinh Hãi

Luồng năng lượng này bùng nổ lan rộng với tốc độ cực nhanh! Nhanh đến mức khiến một số người thực lực hơi yếu thậm chí không kịp làm ra phản ứng! Có lẽ sau trận chiến này, mọi người sẽ có một nhận thức thực chính xác về cảnh giới Đại viên mãn đỉnh cấp đây. Tuy nhiên giờ phút này, những người đó cũng rơi vào cảnh cực kỳ nguy hiểm, đám người Hoàng Phủ Nguyệt nhìn thấy tình hình không ổn, mỗi người đều bộc phát ra khí thế kinh người bảo vệ toàn thân lùi nhanh về phía sau lần nữa! Nhưng tốc độ khuếch tán của luồng sóng năng lượng kia quá nhanh, đến mức khiến các nàng ngay cả xoay người cũng không có cơ hội, cũng không biết trong số người tại đây sẽ giúp cho bao nhiêu người có thể đạt được đột phá!

Toàn thân Lam Hi chấn động, đột nhiên trong giây lát nàng tỉnh táo lại, trong lòng vô cùng hối hận: “Đây chỉ là luận bàn thôi mà, sao mình lại xem như là đối mặt với cường địch, sử dụng ra chiêu số toàn thân như thế? Nếu như làm tổn thương đến người Thực Sơn phái... chính mình cũng không còn mặt mũi ở lại nơi này nữa!”

Lúc này Lam Hi đã không còn lòng nào để nghĩ tới vì sao Lăng Tiêu chỉ vẽn vẽn dùng hơn một trăm năm thời gian, tu luyện thế nào đến hiện giờ trình độ hơn xa mình, đã từ bị động bị đánh trước đây, giờ cách quá xa mình không phải là đối thủ của hắn.

Nàng vùng cánh tay lên, một luồng hào quang sáng trắng chợt đuổi theo luồng sóng gợn đang khuếch tán kia, lập tức luồng sáng màu trắng giống như một vòng rào... xếp thành hàng chữ nhật giữa bầu trời cao! Gợn sóng năng lượng cực kỳ hùng mạnh kia sau khi va vào luồng sáng trắng, giống như sóng triều hung hăng vỗ vào bờ biển, khí thế cuộn cuộn nổi lên ngút trời, khiến bầu trời chỗ đó bị xé nứt thành những khe nhỏ! Đồng thời mây đen cuộn cuộn bốc lên mãnh liệt!

Lam Hi “oa” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng không một chút do dự, ngay sau đó lại là một luồng sáng trắng khác hiện lên, chặn phía trước luồng sóng năng lượng... Lam Hi liên tiếp không ngừng tung ra mười hai luồng sáng trắng, nhưng cũng chỉ có thể ngăn chặn được hơn một nửa gợn sóng năng lượng. Đối với Lam Hi mà nói, đây đã là cố gắng hết sức có thể, nàng liên tiếp ói ra năm ngụm máu đỏ tươi, nhưng

- Bất kể là hệ thống người tu chân, hay là người luyện võ các người, hễ tu luyện đến một cảnh giới nhất định nào đó, đều phải tìm hiểu pháp tắc thiên địa! Ví dụ như Lam Hải tiên sinh, như Lam Hi... tiên bối.

Lời nói của Lăng Tiêu, như là một hạt giống chứa đầy mê hoặc, hạt giống gieo vào nội tâm mọi người. Vì thế sau khi trở lại môn phái, hầu hết mọi người trực tiếp tiến vào trạng thái bế quan tu luyện.

Mà lúc này, Lăng Tiêu cho triệu tập đệ tử nội môn đến cùng nhau, chuẩn bị bắt đầu truyền cho bọn họ phương pháp luyện chế đan dược cao cấp.

Ngày xưa mười đại đệ tử tuổi trẻ non nớt, song hôm nay sớm đã trưởng thành, chỉ có điều lòng tôn kính đối với Lăng Tiêu vẫn chưa hề mất đi.

Diệp Tử, Lăng Vận Nhi, Hoàng Phủ Nguyệt và Nha Nha bốn người ngồi ở bên cạnh Lăng Tiêu, mười đại đệ tử ngồi ở đối diện, Lam Thiên Tầm thì ngồi ở một bên, trong ánh mắt mang theo một vẻ cực nóng nhìn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu thấy Lam Thiên Tầm, hướng về hắn gật đầu chào, sau đó nói:

- Thiên Tầm! Nghe nói người thu được một loại dị hỏa? Người sử dụng cho ta xem thử.

Lam Thiên Tầm gật gật đầu, bàn tay duỗi ra, một ngọn lửa đỏ từ lòng bàn tay hắn bốc lên hừng hực, sau đó tay kia cũng đưa ra, ngọn lửa đỏ như máu tươi lưu động, bốc lên cao hơn một thước, Lam Thiên Tầm từ từ nhập hai bàn tay lại, trong phòng lập tức trở nên khô nóng khác thường.

Nguyên vốn Thiên Lô, Thiên Vũ và Thiên Hỏa lần lượt ngồi gần Lam Thiên Tầm, ba người lập tức lăm lăm trong miệng, một tấm chắn đầu tiên là che ở trước người Lăng Tiêu, sau đó theo thứ tự là Lăng Vận Nhi, Hoàng Phủ Nguyệt, Diệp Tử, Nha Nha, tiếp theo mới là Thiên Lam, Thiên Tuệ và Thiên Tuyết, cuối cùng mới cho trước mặt chính bảy người sư huynh đệ bọn họ dâng lên một vòng kết giới trong suốt.

Mà khi đến lượt bảy người bọn họ, trên trán ba người đã xuất đầy mồ hôi: Không phải mệt vì tiêu hao năng lượng, mà là bị dị hỏa của Lam Thiên Tầm này sấy khô!

Lăng Tiêu gật gật đầu trong lòng thầm tán dương, mấy tên đồ đệ đều rất biết điều, tuy nhiên Lăng Tiêu cũng không có lên tiếng khích lệ bọn họ điều gì. Năm đó thời điểm Lăng Tiêu ở môn phái, cũng đối đãi với sư phụ của mình như thế. Duy nhất một lần đã làm một chuyện hổ thẹn trong lòng mà thôi, đó là định thừa dịp vị tiên bối sư môn độ kiếp thất bại kiếm chút đỉnh bảo vật gì đó, không ngờ còn bị thiên kiếp đánh văng tới thế giới này.

Cho nên nói, con người còn phải ít làm chuyện hổ thẹn với lương tâm, tốt nhất là đừng làm!

- Tông chủ! Lửa của ta này thế nào?

Lam Thiên Tầm rút cuộc là tâm tính người trẻ tuổi, thấy Lăng Tiêu ngưng thần nhìn ngọn lửa trên bàn tay của mình, liền không kìm nổi muốn khoe khoang một phen.

Lăng Tiêu gật gật đầu cười nói:

- Không tệ! Đây là cơ duyên của người! Về sau khi người khống chế ngọn lửa này, đừng ngại thử chậm rãi dung nhập tinh thần lực vào trong ngọn lửa này, có lẽ... sẽ có điều biến hóa gì đó.

Lam Thiên Tầm sáng mắt lên, ngạc nhiên vui mừng nói:

- Thật vậy sao? Vậy ta nhất định phải thử một lần xem!

Lăng Tiêu gật gật đầu, sau đó nói với mọi người:

- Người luyện võ ở Thánh Vực tu luyện, đều lấy tu luyện kinh mạch là việc chính, sau khi đã thông kinh mạch, liền tu luyện thân thể và kiếm kỹ. Sau khi tu luyện đến cảnh giới nhất định nào đó, mới bắt đầu tu luyện lực lượng tinh thần. Trong đó, trước tiên Kiếm Thánh, lấy tu luyện kinh mạch là việc chính, sau khi đã thông toàn bộ kinh mạch, bắt đầu tu luyện độ rộng và tính dai của kinh mạch. Người luyện võ trong giai đoạn từ Kiếm Thánh đến Tiên Thiên này, kỳ thật lấy rèn luyện thân thể là việc chính. Nói như vậy, một người luyện võ cảnh giới Tiên Thiên, cường độ thân thể cũng rất cao! Chỉ có tới cảnh giới Người tu luyện, bọn họ mới bắt đầu chân chính tu luyện lực lượng tinh thần!

Đúng lúc này Lam Thiên Tầm giơ tay lên, bởi vì trong phòng này, chỉ có một mình hắn là người tu luyện võ học Thánh Vực, cho nên, Lam Thiên Tầm nghi hoặc hỏi:

- Tông chủ! Ta hiện tại cũng đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên sơ cấp. Nếu ta không có nhớ lầm, thời điểm ta tu luyện đến Kiểm Tông, cũng đã có thể sử dụng tinh thần lực rồi!

Lăng Tiêu cười hỏi:

- Người nói sử dụng tinh thần lực, là chỉ ở thời điểm chiến đấu, dùng tinh thần lực để áp bức đối phương phải không?

Lam Thiên Tầm tròn mắt tròn xoe, hơi kỳ lạ nói:

- Trừ cái này, còn có cái gì nữa?

Lăng Tiêu xua xua tay, sau đó hướng về phía mười đại đệ tử nói:

- Các người người nào biểu thị một chút diệu dụng của tinh thần lực cho Thiên Tầm xem?

Thiên Viên nói:

- Để Thiên Tuyết đến đây đi! Trong đám chúng ta chỉ có Thiên Tuyết nắm vững về tinh thần lực nhất!

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Thiên Tuyết ngồi trong hàng mười đại đệ tử, vẻ mặt điềm tĩnh. Thấy Đại sư huynh đề cử nàng, dường như còn có chút thẹn thùng, dịu dàng nói:

- Thiên Tầm đại ca! Huynh nhìn vào mắt của ta đi.

Trong mười đại đệ tử ba người nữ đệ tử dung mạo cũng đều xinh đẹp, hơn nữa các nàng thân phận đặc biệt, chính là đệ tử thân truyền của Lăng Tiêu. Cho nên, toàn bộ người trong môn phái hoặc công khai hoặc ngầm ngầm yêu thích các nàng vô số kể. Lam Thiên Tầm tuy rằng không có biểu lộ ra, nhưng đối mặt với mỹ nữ, trong lòng hắn cũng không còn một chút ý tưởng nào. Cho nên, Thiên Tuyết vừa nói, hắn theo bản năng liền nhìn vào mắt Thiên Tuyết.

Những người khác trong mười đại đệ tử đều cười hì hì ngồi xem náo nhiệt. Lăng Tiêu thầm cười khổ, xem ra bọn họ đều như vậy cũng không phải là lần đầu tiên.

Tuy nhiên, người trẻ tuổi, chung quy phải có chút sức sống của người trẻ tuổi, nếu tất cả giống như mình, vậy suốt ngày sống trong bầu không khí trầm lắng, cũng thực không có hứng thú gì.

Mấy năm trước Lam Thiên Tầm vẫn luôn tu luyện khổng chế dị hỏa, sau lại thời gian đều hao phí vào luyện đan cơ bản, cho nên đối với một số sự việc trong môn phái Thực Sơn hoàn toàn không biết. Hắn đâu có ngờ muội muội xinh đẹp dịu dàng này, trên thực tế là người tinh nghịch nhất trong mười đại đệ tử, nên lập tức trúng chiêu, hắn vừa cảm thấy thấy hoa mắt một cái, đột nhiên xuất hiện ở một chỗ non xanh nước biếc chim hót líu lo.

Lam Thiên Tầm dù sao về mặt cảnh giới cũng cao hơn các nàng Thiên Tuyết, cho nên, mặc dù trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng cũng không có quá nhiều ý tưởng, hắn lững thững đi dạo nơi phong cảnh trữ tình, trong miệng còn lẩm bẩm nói:

- Xung quanh Thực Sơn phái, từ khi nào thì có cảnh đẹp thế này?

Ở trong mắt người khác, Lam Thiên Tầm lại chỉ giẫm chân tại chỗ, sau đó trong miệng thì thào tự nói, mọi người không kìm nổi cười đến ngã tới ngã lui. Trong ảo cảnh Lam Thiên Tầm bỗng nhiên nghe có một hồi tiếng cười truyền đến, hắn chợt phục hồi tinh thần lại: cảnh bông hoa trước mắt, không khí trong lành, chim hót líu lo, núi non xanh biếc đột nhiên toàn bộ biến mất. Trước mắt hắn, lại xuất hiện khuôn mặt xinh đẹp của Thiên Tuyết kia thật chẳng biết nên giận hay nên mừng. Lam Thiên Tầm không kìm nổi nhìn đến ngẩn ngơ, nói:

- Đây... đây là chuyện gì xảy ra? Ảo cảnh ư?

Nhìn vẻ mặt lén lút cười của mười đại đệ tử, Lam Thiên Tầm cũng chợt hiểu, trong lúc nhất thời sắc mặt hắn không khỏi có phần trắng bệch. Hắn chỉ là không có kinh nghiệm, nhưng đầu óc cũng không ngốc, sao

lại không biết vừa rồi khi mình bị ảo cảnh mê hoặc, đối phương nếu như muốn giết mình quả thực rất dễ dàng!

Từ trên cảnh giới mà nói, mười đại đệ tử cùng lên cũng không phải đối thủ của hắn! Nhưng nếu thời điểm đối địch thực sự, loại cô bé nũng nịu động lòng người như Thiên Tuyết này kêu một tiếng đại ca, tin rằng bất cứ nam nhân nào đều sẽ có cảm giác nhiệt huyết sôi trào, rồi mắc mưu... chuyện đó nhất định là như vậy!

Lam Thiên Tầm có chút mất mát nói:

- Đây là vận dụng tinh thần lực?

Lăng Tiêu cười lắc đầu nói:

- Đây chỉ là chút tài mọn thôi! Các người hãy theo ta!

Nói xong Lăng Tiêu xoay người ra ngoài.

Mọi người đều biết, đây là tông chủ sắp truyền thụ cho bọn họ cái gì đó, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu tất cả tùy thuộc vào ngộ tính của mỗi người, nên tất cả không kìm nổi đều hưng phấn đứng lên theo ra ngoài.

Kết quả ở bên ngoài lại tình cờ gặp đám người Tương Vân Sơn, lần này đến ngay cả Lam Hi cũng kinh động đi ra. Cùng đi theo sau đám người, Lam Hi sau khi trải qua điều dưỡng đã khôi phục sức khỏe như trước, cả gương mặt cũng tỉnh bơ không dao động, thần sắc bình thản như nước, về phần trong lòng nàng ta có gợn sóng hay không, cũng không ai biết được.

Lăng Tiêu mang theo một đám người, đi tới bên cạnh bình đài lưng chừng núi, tiếng nước chảy “ầm ầm” ngày đêm không ngừng, đặc biệt trước đó vài ngày trời mưa to, cho nên thác nước đổ xuống thoạt nhìn càng thêm cuộn cuộn vô cùng mãnh liệt.

Bởi vì khai thác quặng mỏ tinh thạch, thác nước hiện tại chiều rộng có tới hơn cây số. Nguyên vốn các chỗ gần quặng mỏ tinh thạch, hiện tại bị một đập nước hình lưỡi liềm chặn nước lại. Mà bên cạnh thác nước, thì nổi lên một khối đá lớn chiều rộng chừng hai ba trăm mét, nhô ra bên ngoài thác nước, làm cho dòng nước này cũng trở nên so le không đồng đều.

Từng có không ít người nghĩ muốn di chuyển khối đá lớn kia đi, thế nhưng không biết làm sao vì thác nước này nước chảy quá mạnh, nếu như dùng kiếm khí ở trong không khí có thể múa may theo ý mình, nhưng ở trong nước, lại cũng chưa chắc có được hiệu quả như thế.

Bởi vì nước phía trên thác nước này ước chừng sâu hơn ba mươi thước!

Ngay cả cường giả chí cao như Lam Hi, cũng không dám nói kiếm khí của mình có thể cắt được khối đá lớn kia di chuyển đi, mà không hư hao toàn bộ hình thể sườn núi phía dưới thác nước!

Cái này giống như chuyện thêu hoa, không phải có lực lượng thì có thể giải quyết được.

Lăng Tiêu thấy theo tới một đám người, vốn hắn cũng không nghĩ giấu diếm, rất nhiều thứ này nọ, dần dần hắn đều đã truyền thụ cho họ.

Lăng Tiêu vung tay lên, một đạo kết giới bao vây mọi người lại, tiếng nước chảy ầm ầm đình tại nhưc óc kia lập tức biến mất, Lăng Tiêu khẽ cười nói:

- Ứng dụng của tinh thần lực có rất nhiều loại, khi tu luyện đến trình độ cao cấp, thậm chí tinh thần lực có thể trở thành một vũ khí để công kích đối phương!

Lam Hải lúc này khẽ nhú nhú mày, dường như đang suy nghĩ lời nói của Lăng Tiêu, trong vô thức lẩm bẩm nói:

- Vậy... tinh thần lực hình thành uy áp to lớn xem như là thủ đoạn công kích hay sao?

Lăng Tiêu lắc đầu, cười nói:

- Nghiêm khắc mà nói, không phải vậy! Cái này giống một người lớn đối mặt với một đứa nhỏ, hoặc là một người tướng mạo hung ác đối mặt với một người thiện lương. Đều sẽ có một loại áp bức tự nhiên! Tạo

thành sự căng thẳng trong lòng đối phương, chỉ có người căng thẳng mất tinh thần mới dễ phạm sai lầm, mà trong chiến đấu giữa người luyện võ với nhau, phạm sai lầm chính là chết người! Uy áp của tinh thần lực, chỉ cần tu vi vượt qua Kiếm Tông, thậm chí ở thời điểm Ma Kiếm Sư, cũng sẽ bắt đầu hình thành một phạm vi uy thế, phạm vi uy thế này sẽ tùy theo tu vi của mỗi người tăng cao mà mở rộng! Tỷ như nói ngài, sắp tiến vào cảnh giới Đại viên mãn trung cấp, phạm vi uy thế tinh thần lực của ngài liền phi thường lớn! Phạm vi có thể tới vài trăm thước thậm chí hơn một cây số, tất cả đều là phạm vi uy thế tinh thần lực của ngài. Người đi vào trong phạm vi này, nếu ngài cố ý, kẻ có thực lực thấp hơn ngài, đều sẽ cảm thấy hô hấp không thông, trong lòng bỗng dưng căng thẳng một cách kỳ lạ.

Lam hải gật đầu đáp:

- Đúng vậy! Dích thật là vậy! Nhưng tông chủ đã nói về vận dụng tinh thần lực, chẳng lẽ còn có thể có biện pháp nào khác hay sao?

Lăng Tiêu cười gật đầu, nói:

- Hôm nay ta muốn nói chính là vấn đề này! Tu luyện tinh thần lực đến cảnh giới nhất định nào đó, thậm chí có thể biến thành một loại thủ đoạn công kích! Mà loại công pháp tu luyện tinh thần lực này, bất luận Tinh Võ đường hay là nội đường, thậm chí là ngoại môn, đều có thể tu luyện!

Lăng Tiêu vừa nói ra lời này, mọi người đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó trên mặt đều lộ ra vẻ vui mừng. Ai ai cũng đều biết, công pháp của tông chủ truyền thụ không thể là đồ bỏ đi, hẳn có thể nói ra, thì nhất định có chỗ bất phàm. Nhưng bởi vì không ai hiểu biết về điểm mạnh của công kích tinh thần, cho nên mặc dù trong lòng bọn họ chờ mong, nhưng biểu tình trên mặt cũng không có tha thiết lắm.

Lăng Tiêu lấy tay chỉ vào tảng đá lớn nằm chắn trên thác nước kia, thậm chí có một góc cạnh lộ ra khỏi mặt nước, đen bóng như gương dưới ánh mặt trời chiếu rọi lập lòe tỏa sáng chói mắt.

- Các người xem, trong tay ta không có vũ khí gì.

Lăng Tiêu thần nhiên nói:

- Nhưng ta có thể dùng tinh thần lực, ngưng kết thành một thanh kiếm tinh thần lực, tách mặt nước ra, sau đó chặt đứt cự thạch này!

“Ái dà!”

Truyền đến một tràng tiếng hít hà. Mặc dù không ai công khai nghi ngờ tính chân thật trong lời nói Lăng Tiêu, nhưng không ít người phía dưới khe khẽ nói nhỏ với nhau.

- Trời ạ! Nước sâu như vậy làm thế nào có khả năng?

- Thật khó tin! Ta nghe nói có người đặc biệt biết bơi từng lặn xuống xem qua, tảng đá đó là một khối rất to, không nói chiều rộng mấy trăm mét, bề dày cả ngàn mét! Hơn nữa ở sâu dưới nước mấy chục thước, muốn chém đứt đoạn khối đá lớn này... khó mà làm được!

- Có lẽ tông chủ thật sự có biện pháp chẳng!

- Đúng đó! Tông chủ chúng ta có khi nào huênh hoang khoác lác đâu? Tuy nhiên nói ra lời này, nếu là người khác nói, lão tử nhất định giáp mặt nhổ nước miếng vào mặt hắn, sau đó mắng hắn... Người nói mới à?

Mọi người mờ mịt năm miệng mười, nói cái gì đều có, nhưng trên mặt Lăng Tiêu vẫn mang theo nét tươi cười, cũng không bác lại.

Diệp Tử các nàng dĩ nhiên tin tưởng Lăng Tiêu, trên mặt các nàng đều biểu lộ vô cùng bình tĩnh, một chút cũng không sợ Lăng Tiêu làm không được xấu mặt mình.

Lúc này, Thập tam gia tăng hắng một tiếng, từ trong đám người chui ra, sau đó nói:

- Tông chủ! Tảng đá lớn kia, ta đây và lão Thập tứ từ lâu cũng thấy nó không vừa mắt, ta có lặn xuống xem qua một lần. Con bà nó! Dày tới hơn một ngàn thước đấy! Hơn nữa còn dính liền vào sườn núi, căn bản không làm sao cho xuống dưới được!

Lăng Tiêu mở ra hai tay cười nói:

- Vậy các người nhìn kỹ đây!

Ánh mắt mọi người đều chiếu vào tay Lăng Tiêu, có một số người thực lực mạnh, bắt đầu cảm giác xem xung quanh có dao động năng lượng hay không. Khiến cho bọn họ thất vọng chính là không có cảm nhận được chút dao động năng lượng nào!

Lúc này hai mắt của Lăng Tiêu nhìn chăm chăm vào thác nước thật lớn kia, mắt trừng lớn sau đó quát rõ một tiếng:

- Đoạn!

Chỉ thấy thác nước rộng hơn ngàn thước trước mắt, đột nhiên giống như là bị thứ gì đó ngăn chặn lại! Tiếng nước chảy ầm vang thoáng cái ngưng lại! Sau đó bên cạnh thác nước, lộ ra khối đá cực lớn đen nhánh, dính liền với sườn núi!

Mọi người đều ngừng thở, trong mắt đều bắn ra ánh mắt không thể tin nổi, năng lực suy nghĩ của bọn họ gần như trong khoảnh khắc này bị ngưng lại!

- Trời ạ!

Vô số ánh mắt đều đại ra, miệng há hốc nhìn khối đá núi vô cùng to lớn kia. Sau đó chỉ thấy dòng nước bị lực lượng vô hình ngăn chặn đó dường như nổi cơn phẫn nộ, trong nháy mắt cuộn cuộn nổi lên như sóng biển! Mức nước rất nhanh dâng cao, nếu Lăng Tiêu không nhanh giải quyết khối đá lớn này, dòng nước dâng lên thậm chí có nguy cơ chôn vùi quặng mỏ tinh thạch!

Bởi vì lúc này, quặng mỏ tinh thạch bên kia đã có người đi ra, cũng giống như bên này: nhìn thấy dòng nước dường như bị một tầng năng lượng trong suốt ngăn chặn, đồng thời trong nháy mắt nước dâng lên cao đến trăm mét... Thấy thế bọn họ cả kinh há hốc mồm đến thiếu chút nữa rơi cầm xuống đất.

Hết thấy sự việc này chỉ phát sinh ở trong nháy mắt, hai mắt Lăng Tiêu cùng nhìn chăm chăm vào khối cự thạch đen bóng, quát lớn:

- Phá!

Theo tiếng quát của Lăng Tiêu, mọi người không có phát hiện bất kỳ biến hóa gì khác thường. Lúc này, trong đám người trên quặng mỏ phía bên kia bỗng nhiên có tiếng la lớn:

- Sao lại thế này, ai chặn dòng nước này vậy? Mau mau tháo ra! Quặng mỏ sắp bị ngập nước rồi!

Thanh âm hân phát ra cùng một lúc hòa nhập vào tiếng quát của Lăng Tiêu, Lăng Tiêu khẽ mỉm cười, phát tay một cái, thác nước rộng trên ngàn thước kia, ba trăm thước ở khoảng giữa đột nhiên dòng nước ào một cái lập tức bắn vọt ra khỏi thác nước mấy trăm thước xa, sau đó mới chảy xuống phía dưới!

Qua hồi lâu, tiếng nước ầm ầm mới truyền đến tai, mà chỗ khối đá nổi lên đó vẫn không có biến hóa gì khác!

Mọi người rất nghi hoặc trong lòng, cũng không công nhiên nghi ngờ Lăng Tiêu cái gì, nhưng trong lòng lại có chút nói thầm: “Tổng chủ đoạn thủy bản lĩnh thật không có người bì kịp, nhưng cự thạch nhô ra kia...”

Đúng lúc này, chợt nghe thấy tiếng kinh hô của không ít người không thể ngăn chặn phát ra.

- Xem kia!

- Mau nhìn!

- Trời ạ!

Khi mọi người ngẩng đầu nhìn lên thác nước, phát hiện khối cự thạch kia... đang chậm chậm rút xuống phía dưới!

Rút xuống từ chậm tới nhanh, tốc độ càng lúc càng nhanh, mãi đến cuối cùng, toàn bộ mặt nước dường như đều sụp đổ ào xuống, qua một hồi lâu, từ phía dưới mới truyền đến một tiếng nổ “ầm ầm” vang trời!

Lúc này nhìn lại thác nước, rào rào đổ xuống, thoát nhìn vô cùng nhu thuận chính tề, dòng nước kia bằng phẳng, thật giống như bị cắt ngang qua, kéo một đường thẳng tắp từ đầu này đến đầu kia, cơ hồ không có chút chênh lệch nào!

Trong ánh mắt mọi người nhìn về phía Lăng Tiêu, thật giống như đang nhìn một quái vật!

Người thường xem náo nhiệt, người thành thạo xem cách làm!

Nhìn ở trong mắt đám người thực lực vượt qua Người tu luyện, trên mặt mỗi người đều đầy vẻ kinh sợ: loại tinh thần lực ngưng kết thành vũ khí này nếu như dùng để công kích người khác, cho dù là cảnh giới Đại viên mãn như Lam Hi và Lam Hải này, chỉ sợ cũng phải bị thiệt thòi!

Bởi vì nó gần như không có bất kỳ dao động năng lượng gì, khi nó đến, cơ hồ không có mảy may dấu hiệu báo trước nào. Lam Hải thất thanh hỏi:

- Tông chủ! Cái này... chúng ta thật có thể học ư?

Lăng Tiêu cười nói:

- Đương nhiên có thể! Tuy nhiên, muốn tu luyện đến cảnh giới này, cũng không phải một sớm một chiều...

- Không quan hệ! Người luyện võ ở Thánh Vực, không thiếu nhất... chính là thời gian!

Lam Hải lộ vẻ mặt kích động nói.

Lúc này, những người khác cũng đều có phản ứng, không khỏi đều dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Lăng Tiêu, Lăng Tiêu nói:

- Giống như phương pháp ta vừa mới công kích, nhìn như thần kỳ, nhưng nguyên lý cũng không khó. Ta tin rằng, trong Thánh Vực cũng nhất định có võ giả đối với việc khống chế tinh thần lực rất tốt, bọn họ cũng có thể làm được như ta. Cho nên, chỉ cần các người chịu cố gắng, ta tin tưởng, các người đều có thể đạt tới loại cảnh giới này!

Lúc này Lam Hi nhẹ giọng hỏi:

- Chống lại đối thủ cùng cấp, dùng chiêu thức này đánh lên xác xuất thành công có bao nhiêu?

Lăng Tiêu cười nói:

- Ta nếu đánh lên ngài, sẽ thành công không?

Lam Hi im lặng, không hề nghi ngờ, nhất định sẽ thành công! Nguyên nhân rất đơn giản, hầu như không có người nào nghĩ đến tinh thần lực còn có thể vận dụng như thế! Trong lòng nghĩ lại đối với thực lực Lăng Tiêu hiện giờ Lam Hi cảm thấy giật mình, đồng thời cũng không kìm nổi có chút mất mát. “Hoá ra khi hắn luận bàn với ta, căn bản là không dùng hết toàn lực.”

Nếu như Lam Hi biết Lăng Tiêu còn có ngần ấy cái pháp bảo không có sử dụng, như kiện đại sát khí Hàm Hàn bảo đỉnh đã cứu mọi người chẳng hạn, thì không biết trong lòng nàng ta sẽ nghĩ như thế nào.

Lăng Tiêu còn nói thêm:

- Phàm việc gì có lợi cũng có hại, nếu dùng tinh thần lực làm thủ đoạn công kích, nhất định phải cẩn thận một chút, nhất định phải đề phòng lực lượng tinh thần của đối thủ mạnh hơn mình. Gặp tình huống này ngàn vạn lần không nên sử dụng, chẳng những công kích không thành còn bị tinh thần lực của đối thủ cản ngược lại. Nếu vậy, còn không bằng dùng thực lực chân chính đánh nhau một trận tốt hơn. Bởi vì nếu tinh thần lực bị cản trở, ngài sẽ không có bất cứ cơ hội nào xoay chuyển tình thế!

Cần cổ vũ, nhưng cũng cần phải giới nước lã để cho bọn họ tỉnh táo lại, cũng là điều Lăng Tiêu nên làm, bởi vì đám người này vừa rồi đã nhiệt huyết sôi trào, nếu mình không nói ra, chỉ sợ trở về sẽ bắt đầu nghiên cứu tu luyện tinh thần lực.

Vậy thật đúng là đã bỏ gốc lấy ngọn rồi.

Lăng Tiêu nói tiếp:

- Cho nên, để làm một loại thủ đoạn phụ, tinh thần lực còn có rất nhiều chỗ dùng, nhưng nhớ kỹ, nó chỉ là một loại phụ trợ, mà không phải là trọng tâm để các người tu luyện! Cho nên, có thể tu luyện tinh thần lực, bởi vì tinh thần lực tăng cao, cũng có thể củng cố tâm tình của các người, tăng thêm tốc độ nâng cao

thực lực của các người. Thế nhưng ngàn vạn lần không nên chủ tu tinh thần lực mà quên công pháp vốn có của các người, như vậy, sẽ mất nhiều hơn được!

- Hiểu rõ rồi!

Mọi người âm âm đáp lời, trong ánh mắt nhìn Lăng Tiêu chứa đầy vẻ kính sợ.

Tông chủ hùng mạnh, dường như đã không cần dùng phương thức gì để chứng minh nữa. Thục Sơn phái từ trên xuống dưới, không còn bất kỳ kẻ nào hoài nghi thực lực của Lăng Tiêu.

Mọi người tản đi, một số người quay lại về phòng, Thiên Viên cười hì hì tiến lại gần nói:

- Sư phụ! Lão nhân gia ngài vừa ra tay, làm cho những người đó kinh sợ há hốc miệng không ngậm lại được. Ha ha!

Dựa theo phép tính của người thường, Thiên Viên coi như là một lão nhân thực sự rồi, bởi vì hắn đã hơn một trăm tuổi, nhưng đối với người tu chân, hay đối với võ giả trong Thánh Vực, hơn một trăm tuổi, còn thuộc loại một đứa nhỏ tóc xanh. Cho nên Thiên Viên mập mạp tròn vo này ở trước mặt Lăng Tiêu, vẫn như cũ là bộ dáng năm đó, vốn ngạo khí trên người trước kia cũng sớm đã bình ổn lại, tính tình của hắn dường như cũng theo thân thể càng ngày càng béo trở nên càng thêm mồm mép trơn tru.

- Bớt vuốt mông ngựa đi!

Lăng Vận Nhi bước lại gõ vào cái đầu bóng loáng của Thiên Viên một cái, sau đó cười hì hì tránh ra.

Thiên Viên đối với tiểu sư cô này thật sợ muốn chết không có chút biện pháp nào, bởi vì Thục Sơn phái từ trên xuống dưới chỉ có Lăng Vận Nhi gan lớn, cũng thích chọc ghẹo các khai sơn đại đệ tử của Lăng Tiêu nhất.

Cho nên bị ức hiếp, Thiên Viên ngay cả giả bộ ủy khuất cũng không dám, để tránh rơi vào trả miếng càng thêm khùng bố của Lăng Vận Nhi.

Thiên Viên cười ha hả nói:

- Ta nói đều là sự thật mà! Tiểu sư cô! Không tin ngài hỏi Thiên Lô bọn họ xem? Rất nhiều môn nhân chưa thấy qua sư phụ cũng ngầm nói thế về sư phụ?

Thiên Lô tính tình so ra mộc mạc chất phát, đối nhân xử thế rất chân thành, là người thuần phác nhất trong mười đại đệ tử.

Thiên Lô thản nhiên cười nói:

- Bọn họ không biết sư phụ, trước kia có hơi hoài nghi cũng là chuyện bình thường, hiện tại bọn họ không dám hoài nghi nữa rồi!

Lăng Vận Nhi trợn trừng mắt:

- Cái gì? Trong Thục Sơn thật có người như thế ư? Nói cho ta là ai đi! Ta đi thu thập nó!

- Được rồi!

Lăng Tiêu nhìn lướt qua Lăng Vận Nhi, có phần bất đắc dĩ nói:

- Hơi có phong phạm trưởng bối đây!

Lăng Vận Nhi bĩu môi một cái:

- Muội thật không cần! Ai dám nói động tới huynh, muội liền đánh hắn! Đánh đến khi nào hắn thành thật mới thôi! Sau đó nói cho hắn biết, chút bản lĩnh đó của muội, đều là học từ Tam ca, còn không tới một phần vạn của Tam ca!

huynhba

604. Chương 544: Tìm Tới Cửa

Đám người Diệp Tử cười rộ lên. Lam Thiên Tầm co đầu rút cổ, kỳ thật hắn cũng từng có loại hoài nghi như vậy, dù sao Lăng Tiêu được xưng là nhất đại tông sư, chỉ là trên phương diện kỹ năng luyện đan của hắn, chứ không phải là võ kỹ của hắn!

Lăng Tiêu phát tay một cái, mọi người đều ngưng đùa giỡn, Lăng Tiêu nói:

- Bắt đầu từ hôm nay, Thực Sơn chúng ta chân chính là một đại môn phái đứng vững ở Thánh Vực! Hiện tại người cũng đoàn tụ gần đủ rồi, trừ một mình Mạnh Ly còn khăng khăng ở lại nhân giới. Cả nhân giới, cũng gần như không có gì nhớ mong. Nếu phải đứng vững ở thế giới Thánh Vực này, đầu tiên chúng ta cần phải có lực lượng để người ta không dám coi thường! Điểm ấy, chúng ta còn chưa đủ.

Lăng Tiêu nói xong, mười đại đệ tử hơi hơi cúi đầu, Thiên Viên có chút khổ sở nói:

- Sư phụ! Đám đệ tử bất tài vô dụng, tuy là người tu chân, thực lực còn không cao bằng các nàng Thanh Thanh sư muội, thật sự là đã đánh mất oai danh của sư phụ.

Lăng Tiêu khoát tay chặn lại:

- Cái này không trách các ngươi! Cô bé Thanh Thanh kia thuộc loại thiên tài bẩm sinh. Đệ tử Thực Sơn chúng ta như vậy, cũng không phải chỉ có một mình nàng ta? Hơn nữa các ngươi tu luyện gì đó hoàn toàn bất đồng! Người luyện võ ở Thánh Vực, càng về sau, tu luyện cũng sẽ càng khó khăn, bởi vì bọn họ không có phương hướng chuẩn xác, cũng không có người chỉ dẫn bọn họ! Cho nên, tốc độ của một người tiến vào cảnh giới Tiên Thiên thậm chí là cảnh giới Người tu luyện có thể rất mau, nhưng nếu muốn trong thời gian ngắn đột phá đến cảnh giới Đại viên mãn thì không thể làm được!

Lăng Tiêu nói xong, trên mặt nổi lên một chút tự hào, sau đó tươi cười nói:

- Nhưng các ngươi không như vậy! Các ngươi chân chính là người tu chân! Các ngươi đều có đầy đủ công pháp, bất kể tu luyện đến cảnh giới gì, các ngươi cũng không có nhiều rào cản lắm! Bởi vì... công pháp các ngươi tu luyện, là đã trải qua tìm hiểu trăm vạn năm và lưu truyền tới nay!

Mười đại đệ tử nghe xong, trên mặt đều lộ ra biểu tình không thể tin nổi, đến cả đám người Lăng Vân Nhi và Nha Nha, cũng đều lộ vẻ mặt kinh hãi, chỉ có Hoàng Phủ Nguyệt biết Lăng Tiêu nói là cái gì, mà Diệp Tử thì biết một nửa.

Lam Thiên Tầm làm khán giả ở một bên trở mặt nhìn nói:

- Trời ạ! Trăm vạn năm trước! Lúc đó, chỉ sợ Thánh Vực cũng chưa có nữa... Đó là thời đại nào? Thời Thái cổ ư?

Lăng Tiêu cười cười, không giải thích vấn đề này, nói tiếp:

- Cho nên, các ngươi phải có lòng tin với chính mình! Hiện tại, ta truyền cho các ngươi phương thuốc đan dược trung phẩm, và phương pháp luyện chế...

Thời gian trôi qua trong nháy mắt! Ba năm sau! Trong ba năm này, Tất cả việc kinh doanh buôn bán giữa Thực Sơn phái với gia tộc, toàn bộ cắt đứt hợp tác, dẫn tới cảnh ồn ào ở Nam châu!

Rất nhiều thế lực vốn đã không vừa mắt với thực lực Thực Sơn phái, giờ phút này rốt cục có cái cớ thật tốt, nên đều nhảy ra chỉ trích Thực Sơn phái vì tư lợi, muốn là kẻ địch với toàn bộ Thánh Vực!

Mà những gia tộc và thế lực đó vốn chỉ e là thiên hạ không loạn, lại nhảy ra chửi ầm lên, dùng mọi cách bôi nhọ gièm pha Thực Sơn phái.

Trên đời này, vẫn luôn có một số người như vậy, rõ ràng người ta không nợ họ cái gì, nhưng bọn họ lại cho rằng người thiếu nợ bọn họ, bởi vì với những người như thế mà nói, người không cho hắn, thì đã thuộc con nợ của hắn rồi.

Đương nhiên, người không biết xấu hổ như thế cả thế giới cũng có và lại là một quần thể rất lớn, họ chỉ biết chỉ trích người khác, mà không biết nhìn lại bản thân mình. Bên trong Thánh Vực cũng thế.

Bởi vì mọi người đều biết, hiện tại Thục Sơn phái giống như một con gà mái đẻ trứng vàng, nếu ai có thể thu được Thục Sơn phái, người đó sẽ trở thành đệ nhất phú ông ở Thánh Vực!

Thục Sơn phái hiện tại cắt đứt tất cả hợp tác với các thế lực gia tộc, như vậy rất hiển nhiên, bọn họ cho rằng Thục Sơn phái đã đủ lông đủ cánh! Có thể tự bay riêng rẽ một mình!

Thậm chí ngay cả Tư Đồ Dũng minh chủ Nam châu, trong lòng cũng nghĩ như vậy, lão còn đặc phái Tương Vân Phong thay mặt lão đến chất vấn.

Nhiều ít có phần ngoài ý muốn là Đình gia chỗ giao giới giữa Nam châu và Đông châu là một đối tác hợp tác lớn nhất với Thục Sơn phái, lại không có phát ra nửa điểm ý kiến phản đối nào! Thậm chí không có người nào từ miệng tộc nhân Đình gia nghe nói nửa chữ không với Thục Sơn phái!

Hơn nữa, ngay sau khi Thục Sơn phái công bố quyết định này, Đình gia là gia tộc đầu tiên... công khai đứng ra tỏ ý ủng hộ quyết định của Thục Sơn phái!

Tiếp sau đó tỏ ý ủng hộ chính là ba đại gia tộc thành Vọng Thiên!

Mặc kệ ba đại gia tộc thành Vọng Thiên này nguyện ý hay không, tương lai của họ đều đã buộc chặt cùng một chỗ với Thục Sơn phái rồi. Nguyên nhân rất đơn giản, Thục Sơn phái và ba đại gia tộc gần nhau như vậy, không ai có thể tin tưởng giữa hai bên không có chút liên hệ nào. Hơn nữa Thục Sơn phái tồn tại, có thể giúp cho ba đại gia tộc an tâm phát triển không lo lắng gì khác, bởi vì ánh mắt mọi người đều đã tập trung vào Thục Sơn phái nơi đó!

Hơn nữa trong ba đại gia tộc, nhất là Ngô Anh gia chủ Ngô gia đối với Lăng Tiêu có thể nói phi thường hiểu biết. Lão biết, người thanh niên này là thiên tài chân chính! Bất kể về mặt tu luyện, hay là mặt thể lực kinh doanh, hãn và đội ngũ của hãn đều là hạng người ngàn vạn năm khó gặp nhất trong Thánh Vực này!

Đừng nói ngàn vạn năm, sau Thần chiến, gần như không có nghe nói có thực lực cá nhân và môn phái nào có thể trong thời gian ngắn ngủi, cùng nhau quật khởi như thế.

Rất nhiều năm về trước thật ra nghe nói có một người luyện võ thiên tài phi thăng từ nhân giới là Vân Chi Lan. Tuy nhiên sau khi tiến vào Thánh Vực, liền biến mất không thấy, không có gia nhập vào bất cứ một thế lực gia tộc nào. Theo nhận định của nhiều người, Vân Chi Lan chỉ là một người luyện võ cảnh giới Kiếm Thánh tầm thường, hãn là đã sớm rơi rụng ở đâu rồi.

Gia chủ Đình gia thậm chí đã công khai nói ra trong một lần hội họp như vậy: “Thục Sơn phái là một môn phái có được chủ quyền! Không ai có tư cách khoa tay múa chân với bọn họ! Người ta quyết định làm ra cái gì, đó là chuyện riêng của người ta, các ngươi để ý tới chuyện người khác làm gì? Gia tộc tới kinh doanh với Đình gia ta cũng có rất nhiều, chẳng lẽ ta nói ta không buôn bán với các ngươi nữa, các ngươi còn muốn chỉ trích Đình gia ta một phen sao?”

Gia chủ Đình gia nói ra lời này, hoàn toàn là nghiêng về Lăng Tiêu, nghiêng về Thục Sơn phái. Thế lực Đình gia lớn mạnh, đương nhiên sẽ không có người dám phản đối trước mặt hãn. Nhưng dưới sự hấp dẫn của món lợi ngút trời đó, trên đời này người không biết sống chết vẫn còn nhiều, trong đó có người chụp cho Thục Sơn phái một cái mũ thật lớn, tự nhiên chính là: “Thục Sơn phái làm ra quyết định này, dụng tâm cực kỳ ác độc, tất cả người luyện võ sau khi đã quen dùng đan dược, bỗng nhiên bọn họ không bán ra nữa, đám người luyện võ sử dụng đan dược này sớm đã thành nghiện, cứ như vậy, Thục Sơn phái liền có thể dùng vũ lực khống chế hầu hết gia tộc ở Nam châu!”

Lời này chỉ là lời nhảm nhí!

Hơn nữa một điểm nhỏ chứng cứ cũng không có! Nhưng loại chuyện chỉ hươu bảo ngựa này sao có thể xảy ra được, rất nhiều gia tộc biết rõ lời nói này là vô căn cứ, tiếc thay đều giữ thái độ im lặng.

Mấy gia tộc và thế lực nhảy ra đó đều kêu gào, phải tấn công Thục Sơn phái, bắt Thục Sơn phái giao ra bí phương đan dược, giao cho các đại gia tộc cùng được hưởng!

Đối với chuyện này, Thục Sơn phái vẫn duy trì im lặng, các môn nhân đệ tử toàn bộ đều quay về sơn môn. Có người đồn đại, mười đại đệ tử Thục Sơn phái đã bày ra trận pháp khổng lồ khắp trong phạm vi Thục

Sơn phái, nếu như có người dám bước vào phạm vi thế lực Thục Sơn phái, thì chẳng khác nào tìm chết!

Cho nên, mặc dù rất nhiều gia tộc và thế lực chửi mắng chỉ trích Thục Sơn phái và Lăng Tiêu ngang ngược, nhưng thật sự cũng không có một gia tộc nào dám tới cửa Thục Sơn phái gây rối. Phần vì sợ hãi trận pháp đồng thời nguyên nhân trọng yếu hơn là, bọn họ đều đang chờ phía Liên minh Nam Châu chính thức lên tiếng!

Trong phòng, chỉ có bảy người là Lăng Tiêu, Tương Vân Sơn, Hoàng Phủ Nguyệt, và đến từ Liên minh Nam Châu là Tương Vân Phong, Tư Đồ Bằng Phi và hai người trung niên chưa từng gặp mặt, trên người nhìn không ra chút dao động năng lượng gì, hơn nữa nhìn thái độ Tư Đồ Bằng Phi khách sáo với hai người bọn họ như thế xem ra, hiển nhiên lai lịch của hai người này cũng không nhỏ.

Tư Đồ Bằng Phi hướng về phía Lăng Tiêu nhe răng cười, trong vẻ cười dường như mang theo một chút đắc ý, nói:

- Lăng tông chủ! Chúng ta... lại gặp nhau rồi!

Lăng Tiêu thần nhiên nói:

- Tư Đồ công tử phong thái không kém năm đó.

Tư Đồ Bằng Phi ngoài cười nhưng trong không cười nói:

- Lăng tông chủ xem ra thực lực cũng càng ngày càng mạnh đấy!

Giọng điệu nói chuyện nghe ra có phần lỗ mãng, dường như trong đó ngầm chế giễu chuyện hợp tác giữa đường gãy gánh giữa Thục Sơn phái và tất cả các gia tộc.

- Tư Đồ công tử quá khen! Thục Sơn phái nho nhỏ, Lăng Tiêu cũng chỉ là người tầm thường, chỉ mong yên ổn sống qua ngày mà thôi.

Lăng Tiêu nói với giọng đều đều, vẻ mặt bình thản.

Hoàng Phủ Nguyệt lúc này khẽ nhíu mày, nàng đã sớm nghe nói năm đó Tư Đồ Bằng Phi ở nơi này đã đụng độ với Lăng Tiêu, càng là hạng người thân phận cao quý, thường thường càng là thù dai. Đương nhiên, có thể làm cho bọn họ căm thù, tự nhiên cũng không phải là người bình thường. Nhưng mặc kệ thế nào, Tư Đồ Bằng Phi này chắc chắn không vừa mắt Lăng Tiêu, Tư Đồ Dũng minh chủ Nam châu khẳng định là biết chuyện này, vậy mà hắn vẫn phái Tư Đồ Bằng Phi tới đây. Nguyên nhân vì cái gì?

Thiên phú của Hoàng Phủ Nguyệt trên phương diện buôn bán, không chỉ có biểu hiện ở phương diện làm thế nào khai thác thị trường, mà đối với loại chuyện lục đục giữa nhau trong đó, nàng cũng cực kỳ thông thạo. Hơn nữa, ở một số phương diện nào đó cơ trí của Hoàng Phủ Nguyệt, thậm chí có thể trở thành sư tổ của nhiều người.

Tương Vân Phong hoà giải nói:

- Lăng tông chủ đừng hiểu lầm! Lần này chúng ta tới đây, chủ yếu là thay mặt minh chủ lão nhân gia hỏi một số vấn đề: Thục Sơn phái thật ra có điều gì khó khăn, nếu như có khó khăn, Liên minh Nam Châu nhất định sẽ không ngồi yên không lý đến, bởi vì Lăng tông chủ ngài, cũng là quân sự cao cấp của Liên minh Nam Châu.

- Là danh dự.

Tư Đồ Bằng Phi hừ trong mũi một tiếng nói.

Lăng Tiêu cười khoát tay:

- Không có gì khó khăn. Hơn nữa, năm đó Thục Sơn phái phát triển thiếu hụt rất nhiều tài chính, bắt đắc dĩ, Lăng Tiêu mới công khai tiêu thụ đan dược này. Nhưng nói đến, sư môn Lăng Tiêu từng có tổ huấn, loại đan dược này không thể dùng để kiếm lời! Nhưng vì để phát triển môn phái, Lăng Tiêu không thể không làm chuyện hạ sách đó. Nay đã hơn một trăm năm trôi qua, Thục Sơn phái cuối cùng coi như đứng vững chân, Lăng Tiêu tự nhiên không muốn làm trái với ý nguyện của các tổ sư gia sư môn. Hơn nữa loại kinh doanh qua lại đại quy mô này, cũng không phải là cách làm của một môn phái chính quy. Nhìn chung tất

cả thế lực đại gia tộc ở Nam châu, đâu có thế lực nào lại sử dụng lực lượng chính yếu của mình vào việc buôn bán?

Tương Vân Phong gật gật đầu, đích xác như thế, không nói Nam châu, tất cả đại gia tộc và thế lực trên khắp Thánh Vực, cũng đều không để cho lực lượng trung tâm tham gia việc kinh doanh của gia tộc. Việc cần làm của nòng cốt trong gia tộc chỉ có giống nhau, thì phải là... “tu luyện” !

Tương Vân Phong vừa định lên tiếng, một trong hai người trung niên đi cùng bọn hắn, người trung niên cao gầy, mặt dài như mặt ngựa khê hừ một tiếng, thần sắc có vẻ kiêu căng nói:

- Chẳng lẽ Thực Sơn phái hiện tại đã thành đại môn phái có thể kể vai với thế lực đỉnh cấp sao?

Lăng Tiêu sa sầm mặt xuống, nhìn Tương Vân Phong thần nhiên nói:

- Hắn là người phương nào?

Câu này chọc cho người trung niên mặt ngựa kia phần nộ, Lăng Tiêu này rõ ràng là khinh thường hắn! Người ta cũng không thèm đối mặt nói với mình, mặt đối mặt mà lại thông qua một người trung gian truyền lời. Loại khinh thị này, mới đúng là thật sự sỉ nhục người ta.

Bởi vì trong lúc đó bọn họ không cho Tương Vân Phong giới thiệu thân phận của họ. Trước mặt bọn họ, Tương Vân Phong ngay cả dùng mắt ra hiệu cho Lăng Tiêu cũng không dám.

Tương Vân Phong có chút khó xử nhìn thoáng qua người trung niên mặt ngựa, người trung niên mặt ngựa hừ một tiếng trong mũi, hướng về phía Lăng Tiêu nói:

- Ta là một trong mười ba thành viên hội nghị Liên minh Nam Châu! Ta là Tô Trường Xuân!

huynhba

605. Chương 545: Ai Giáo Huấn Ai

Tô Trường Xuân nói xong, liền chờ Lăng tiêu chào hắn! Bởi vì thân phận thành viên của nhóm mười ba nghị viên là địa vị gần như minh chủ! Nam Châu minh chủ quyền lực tuy rằng cao nhất, nhưng một số quyết định trọng đại không thể không qua mười ba nghị viên!

Mà mười ba người này là chọn ra từ mười ba thế lực đỉnh cao của Nam Châu, mỗi thế lực đều là đại biểu cho một phương! cho nên ngay cả Tư Đồ Dũng cũng sẽ không tùy tiện đắc tội với mười ba nghị viên.

Tuy nhiên hắn gặp phải Lăng Tiêu , cũng coi như là hắn xui xẻo. Nói đến thân phận của Lăng Tiêu, nhìn qua thì có thể coi như là nhân vật cao cấp của Nam Châu liên minh. Nhưng trên thực tế, hắn chưa từng sử dụng thân phận này! thậm chí hắn căn bản là không biết cơ cấu bên trong Nam Châu liên minh!

Tương Vân Sơn cũng hiểu rõ tầm quan trọng của mười ba nghị viên. Hoàng Phủ Nguyệt cũng rõ ràng! Tương Vân Sơn có chút giận dề dề không giới thiệu trước. Tuy nhiên đã tới mức này rồi, xem ra phía lãnh đạo Nam Châu liên minh cũng bắt đầu có ý kiến với Thực Sơn phái. Tuy nhiên, Tương Vân Sơn cũng chẳng sợ gì cả. Hắn thậm chí cười lạnh. Mười ba nghị viên thì tính là cái gì? Nhìn thấy thịt thì cũng như lang như cẩu thôi, hai mắt sáng rực! Chỉ là không biết các ngươi có đủ bản lĩnh để gặm khối thịt này hay không mà thôi!

Hoàng Phủ Nguyệt đã ở Thánh Vực nhiều năm như vậy đương nhiên cũng biết rõ ràng đối với mọi chuyện trong Thánh Vực. Suy nghĩ trong lòng của nàng không sai biệt lắm so với Tương Vân Sơn. Nàng cũng không đem mười ba nghị viên này để vào mắt. Hơn nữa kiếp trước Hoàng Phủ Nguyệt đã từng gặp qua rất nhiều các loại đấu đá, tranh đoạt, đấu tranh chính trị, người lừa ta gạt... Đối với Nam Châu liên minh của Thánh Vực quản lý lỏng lẻo, tổ chức rời rạc, cho tới bây giờ nàng chưa từng để vào mắt. Mười ba nghị viên quả thực rất lợi hại. Nhưng vấn đề là, gia tộc sau lưng mười ba người này đoàn kết một lòng sao? Cho dù bọn họ đoàn kết một lòng, Lăng tiêu hắn sẽ để ý sao?

hoàng Phủ Nguyệt biết, điều cuối cùng này mới là điều trọng yếu nhất!

Lăng Tiêu trong mắt nàng cho tới bây giờ vốn không phải người có thể bởi vì những chuyện như thế này mà cúi đầu!

Lăng Tiêu nhìn Tô Trường Xuân đang vác mặt lên trời, sau đó nhìn Tư Đồ Bằng Phi vẻ mặt ngơ ngác hỏi:

- Tư Đồ công tử, tại hạ không hiểu rõ lắm đối với cơ cấu Nam Châu liên minh. Cho hỏi hội đồng mười ba nghị viên này là cấp trên của phụ thân ngài Tư Đồ minh chủ sao?

Ta ngất!

Tư Đồ Bằng Phi giận dữ, hận không thể đá cho Lăng Tiêu một cước cho chết quách đi. Các người nói gì các người cứ nói, liên quan gì đến ta chứ? Ta thật sự chỉ là muốn xem náo nhiệt thôi! Trước khi Tư Đồ Bằng Phi đi, Tư Đồ Dũng dặn dò ngàn vạn lần, không cho hắn và Lăng Tiêu phát sinh xung đột, chỉ cần xem náo nhiệt hoặc là từ từ nhẹ nhàng châm ngòi nổ là được.

Tư Đồ Bằng Phi bề ngoài kiêu ngạo, nhưng trên thực tế tâm tư tinh tế, cũng là người cực kỳ thông minh, lại có dã tâm. Đối với những suy nghĩ của phụ thân, hắn tự nhiên hiểu vô cùng rõ ràng. Cho nên hôm nay hắn đến quả thật chỉ là định xem náo nhiệt. Không ngờ câu đầu tiên Lăng Tiêu đã kéo hắn vào. Kiểu câu hỏi như thế trả lời thế nào cũng sai!

Nói địa vị hội đồng mười ba nghị viên cao hơn phụ thân là không có khả năng!

Còn nói địa vị không bằng minh chủ, rõ ràng liền đắc tội với Tô Trường Xuân và lão già này giờ không lên tiếng. Tuy rằng Tư Đồ Bằng Phi cũng không sợ bọn họ, nhưng vấn đề là, chuyện này không đáng! Điều này đối với Tư Đồ Bằng Phi mà nói, quả thực là không thể tha thứ. Từ trước tới giờ chỉ có hắn chơi xỏ người khác, nào có ai dám chơi xỏ hắn. Nói gì đi nữa, hắn cũng đành nhìn Lăng Tiêu cười lạnh lạnh, sau đó nói:

- Người chỉ cần biết rằng, thân phận Tô bá bá so với người cao hơn nhiều lắm là được rồi!

Trên mặt Tô Trường Xuân lộ ra vẻ tươi cười rất rõ ràng. Kỳ thật cho dù Tư Đồ Bằng Phi nói bọn họ không bằng Tư Đồ Dũng, mặc dù có chút mất mặt thật, nhưng cũng không gì đáng trách, bởi vì đó là sự thật. Nam Châu liên minh, minh chủ lớn nhất, điều này phụ nữ và trẻ em cũng biết. Nhưng Tư Đồ Bằng Phi trả lời rất hay, tránh nói lên sự thật, lại cho hắn đủ mặt mũi. Tô Trường Xuân không khỏi nhìn thoáng qua Tư Đồ Bằng Phi đầy cảm kích. Ác cảm trong lòng đối với Lăng Tiêu càng đậm.

Nhìn Lăng Tiêu lạnh lùng nói:

- Lăng quân sự, người thấy cấp trên cũng không làm lễ sao?

Lăng Tiêu thấy hắn nói ra thân phận quân sự vứt đi của mình, không khỏi cười hờ hững, sau đó nói:

- Ta vẫn chưa biết, nghị viên như người và minh chủ ai cao ai thấp thì ta chào như thế nào đây?

Tư Đồ Bằng Phi đứng bên cạnh rốt cuộc không kìm nổi, cả giận nói:

- Lăng tiêu, người làm như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì đâu! Dù sao người hiện tại coi như là thân phận nhất đại tông sư! Sao lại không có chút phong phạm nào của bậc tông sư như vậy?

Lăng Tiêu cười lạnh lùng, sau đó nói:

- Vậy các người đối đãi với nhất đại tông sư như vậy sao? Sợ là ở trong mắt các người, Lăng Tiêu ta bất quá chỉ là lãnh đạo một tiểu thế lực không đáng để vào mắt?

- Coi như người tự biết mình!

Lúc này Tô Trường Xuân cũng có chút nổi giận. Vốn dĩ lần này bọn họ đến, là muốn cùng Lăng Tiêu đàm phán chuyện kinh doanh đan dược của thực sơn phái. Người đã thu hồi tất cả về, vậy càng tốt, cứ giao cho mười ba đại gia tộc là được! Mười ba đại gia tộc sẽ thay người tiếp quản chuyện kinh doanh đan dược!

Nói thẳng ra là coi trọng lợi nhuận kinh người này. Tuy nhiên muốn đám đại gia tộc cao cao tại thượng như bọn họ hạ mình cùng Lăng tiêu nói chuyện là điều không thể. Trong mắt bọn họ, đích thân đến đây đã thể hiện mười ba đại gia tộc đại biểu cho Nam Châu liên minh cao tăng rất có thành ý!

Nếu Lăng Tiêu không tán thành, như vậy trừ phi Lăng tiêu người niêm phong Thục Sơn phái như cũ. Nếu không, mười ba đại gia tộc hoàn toàn có năng lực làm cho cả Thục Sơn phái bị toàn bộ Nam Châu bị đồ sát!

Hơn nữa, bằng vào thân phận và địa vị của Lăng Tiêu hiện tại, nếu bị người ta liên hợp lại trừng trị môn phái của hắn, thì đối với Thục Sơn, đối với Lăng Tiêu, đều là một sự sỉ nhục rất lớn!

Điều này so với năm đó Lăng Tiêu phong bế Thục Sơn phái hoàn toàn không giống nhau!

Năm đó Thục Sơn phái, trong mắt bất cứ kẻ nào đều là một tiểu thế lực không được xếp hạng mà thôi. Đối mặt với tình hình bị Phương gia thực lực mạnh mẽ gây sự, bày ra một tư thái phòng ngự cũng không gì đáng trách! Ai cũng không nói được gì, ngược lại có người đối với tinh thần thà chết chứ không chịu khuất phục của Thục Sơn phái còn trầm trồ khen ngợi!

Nhưng hiện tại không như thế. Ngay cả Tô Trường Xuân cũng không thể không thừa nhận, danh tiếng của Lăng Tiêu còn lớn hơn so với hắn!

Một đời luyện đan tông sư!

Luyện đan đệ nhất nhân sau thần chiến!

Thân phận này không phải ai cũng có thể có!

Cho nên, Thục Sơn phái trong mắt người đời, cũng trở thành thế lực có thực lực cao nhất trong các thế lực không phải đỉnh cấp. Trên thực tế Thục sơn phái chỉ có thể tính là trung cấp thế lực, nhưng trong lòng mọi người, cũng không khỏi đánh đồng nó với các đỉnh cấp thế lực.

Cho nên, nếu Lăng Tiêu lại làm như hơn một trăm năm trước, phong bế toàn bộ Thục Sơn phái. Vậy, thanh danh thục sơn phái bao nhiêu năm xây dựng sẽ bị đả kích thâm trọng!

Bởi vì có một số việc, không phải tất cả mọi người đều biết chân tướng!

Mười ba thế lực đỉnh cấp thực lực siêu cường đồng thời đả kích một thế lực, đó thật sự là một đả kích mà không thế lực nào có thể chịu nổi.

Lúc này Lăng tiêu đưa mắt nhìn Tương Vân Phong, thản nhiên cười nói:

- Lần này các người đến, không biết là ai làm chủ đây?

Tương VẤN Phong hổ thẹn trong lòng. Đến lúc này, không khỏi tim đập loạn nhịp, thầm nghĩ cùng lắm thì không quay về là được. Nam Châu liên minh kia cũng chẳng phải là nơi tốt lành gì! Hắn nói thẳng:

- Lần này đến, tư Đồ minh chủ từng có lời do ta toàn quyền phụ trách!

Lăng tiêu gật gật đầu, sau đó lại nói:

- Ý người ta hiểu, chính là đại biểu Tư Đồ minh chủ quan tâm ta một chút, đúng không?

Trong đầu Tương Vân Phong nổi lên một suy nghĩ không tốt, tuy nhiên hắn cũng chỉ có thể ra sức gật gật đầu:

- Đúng vậy.

- Được, vậy bây giờ ta đã cảm nhận được sự quan tâm này của Tư Đồ minh chủ, sau khi trở về, thay ta tạ ơn Tư Đồ minh chủ đã quan tâm. Phái ta còn có chút chuyện phải xử lý, không tiện tiếp đón chư vị, mời đi cho.

Lăng tiêu tươi cười thản nhiên, cũng không thèm nhìn sắc mặt xanh mét của đám Tô Trường Xuân, ra về tiễn khách.

- Lăng tiêu, người, người... Xin chào!

Sắc mặt Tô Trường Xuân cực kỳ khó coi. Người trung niên đứng bên cạnh hắn từ đầu đến giờ vẫn không nói chuyện cũng nhử mày, ánh mắt lóe sáng, không biết đang suy nghĩ cái gì. Tô Trường Xuân lấy tay chỉ Lăng tiêu:

- Người thật quá cuồng vọng, sau này người đừng... A!

Tô Trường Xuân còn chưa dứt lời, một đạo kiếm quang bảy màu chợt hiện. Ngay sau đó liền nghe Tô Trường Xuân hét thảm một tiếng. Lại thấy, ngón tay vừa chỉ vào Lăng Tiêu kia rơi trên mặt đất, đứt đến tận gốc!

Bàn tay Tô Trường Xuân nhanh chóng nhuộm đỏ máu tươi, trơ mắt nhìn ngón trở bị chém đứt. Càng thêm uất ức chính là, Tô Trường Xuân cảnh giới Tiên thiên căn bản không thấy ai công kích hắn, chỉ có thể vừa kêu thảm vừa giận dữ hét:

- Lăng Tiêu! Người dám cắt ngón tay ta, Tô gia ta sẽ không để người yên!

Người trung niên đi cùng Tô trường xuân lại giận dữ nhìn Hoàng Phủ Nguyệt, há mồm, một thanh âm cực kỳ khàn khàn vang lên:

- Tiểu cô nương thủ đoạn thật độc ác! Ta thay trưởng bối nhà người giáo huấn người một chút!

Nói xong giơ tay lên, hướng tới mặt Hoàng Phủ Nguyệt tát đến. Người này cách Hoàng Phủ Nguyệt chừng hơn mười thước. Hơn nữa hắn vẫn đứng đó không nhúc nhích, nhưng làm cho người ta ngạc nhiên chính là, cánh tay hắn giống như đột nhiên kéo dài ra, chợt xuất hiện trước mặt Hoàng Phủ Nguyệt, hung hăng vỗ xuống khuôn mặt vô cùng mịn màng của Hoàng Phủ Nguyệt!

- Muốn chết!

Lăng Tiêu hừ lạnh một tiếng. Thân mình động cũng không động, chỉ thấy này người trung niên bỗng nhiên hét thảm một tiếng. Cánh tay vừa kéo dài ra kia “vù” một tiếng thu về. Sau đó hai tay ôm đầu, hai con mắt thiếu chút nữa rời khỏi hốc mắt, la hét thảm thiết.

Não hắn như bị một mũi kim sắc bén nhọn hoắc hung hăng đâm một cái. Thân thể và tinh thần đều vô cùng đau đớn khiến người trung niên này dường như đang sống trong cơn tận thế!

Tư Đồ Bằng Phi và Tô Trường Xuân cả kinh. Phải biết rằng, người trung niên thanh âm khàn khàn này không chỉ là một trong mười ba nghị viên, mà còn là một trong những người thực lực cường đại nhất trong toàn bộ Nam Châu liên minh!

Người này họ Cung tên Hạ, là trưởng lão của một trong những thế lực đỉnh cấp khiêm tốn nhất Nam Châu!

Cảnh giới sơ cấp đại viên mãn! Người như Cung Hạ toàn bộ Nam Châu cũng không có nhiều. Người ta khi đã tu luyện tới cảnh giới như cao cấp tu luyện giả thường tìm một chỗ non xanh nước biếc, linh khí đầy đủ tiến hành bế quan, ít khi tham gia vào chuyện trần thế.

Nhưng Cung hạ là một ngoại lệ. Hắn ở Nam Châu liên minh, cũng đã rất nhiều năm rồi. Tính ra cũng đã gần vạn năm! Từ tu luyện giả mãi cho đến cảnh giới đại viên mãn, chưa từng dừng đột phá và đề thăng!

huynhba

606. Chương 546: Tuyệt Đối Không Bao Giờ Là Kẻ Địch Của Lăng Tiêu

Hơn nữa hắn còn am hiểu một ít bản lĩnh thần bí. Tỷ như vừa rồi đột nhiên kéo dài cánh tay ra. Cho nên, trong toàn bộ Nam Châu liên minh, Cung Hạ cũng được xem là một kỳ nhân! Một người mà ai cũng không muốn trêu chọc!

Một tượng đài hùng mạnh như vậy, không ngờ lại bị người thành linh đánh cho thành như vậy?

Trong lòng Tư Đồ Bằng Phi bỗng nhiên có chút rét lạnh: “Xem ra, lần này xem nào nhiệt không những không được mà làm không tốt, có khi còn hại đến nhà mình!”.

Lăng Tiêu lúc này, vung tay lên. Nói cũng kỳ quái, Cung Hạ đang kêu thảm thiết lập tức dừng lại, chẳng qua sự sợ hãi trong đôi mắt vẫn còn hiển hiện ra đó. Người chưa từng trải qua chuyện này tuyệt đối sẽ không tưởng tượng nổi chuyện này có bao nhiêu thống khổ. Vừa rồi Cung Hạ thậm chí còn muốn tự sát!

Rất khủng bố!

Cung Hạ bỗng nhiên cảm giác , chuyển đi này, dường như là mình sai lầm rồi!

Hắn không giống người bình thường. Thuở nhỏ hắn nhặt được một bản thần thư. Hắn theo thần thư học được rất nhiều bản lĩnh thần kỳ. Thậm chí còn có một bộ công pháp đầy đủ, cho nên hắn vẫn bon chen giữa chốn hồng trần mà tu vi lại không ngừng đề thăng.

Cũng chính là vì như thế, Cung Hạ mới tin tưởng rằng thế giới này người imay mắn hơn mình khẳng định vô số kẻ! Nếu mình có thể có được một bản thần thư, như vậy chẳng phải người khác cũng có thể có được sao? Thậm chí thứ có được so với hắn có khi còn tốt hơn!

Cho nên Cung Hạ là một trong số rất ít người luyện võ ở Thánh vực tin tưởng vào thần, tin tưởng thần tích, tin tưởng vận may của con người!

Hơn nữa, đối mặt với tồn tại cường đại hơn mình, cung Hạ có bản năng kính sợ. Hắn không muốn vì mình mà đem toàn bộ gia tộc kéo vào vũng bùn!

Tuy rằng ngay từ đầu hắn cũng có chút khinh thường một tiểu thể lực như Thực Sơn phái, nhưng sau khi Lăng Tiêu biểu hiện thủ đoạn công kích thần kỳ như thế, trong lòng Cung hạ liền xuất hiện sự đề phòng và lòng kính sợ rất lớn đối với Lăng Tiêu.

Cung Hạ nhìn Lăng tiêu thật lâu, sau đó cất giọng khàn khàn nói:

- Lăng tông chủ bản lĩnh hơn người, Cung mỗ cảm thấy không bằng. Trước mắt có rất nhiều gia tộc thái độ đối với Thực Sơn phái cũng không hữu hảo. Lăng tông chủ tự giải quyết cho tốt đi!

Nói xong cũng không để ý Tư Đồ Bằng Phi và Tô Trường Xuân đứt ngón trở, xoay người rời đi, đi được vài bước, lại quay đầu lại nói:

- Ta sẽ thuyết phục Cung gia.

Tư Đồ Bằng Phi nhìn thoáng qua Tương Vân Phong đang cầm máu Tô Trường Xuân, tổng lòng vô cùng hối hận. Mình vì sao lại đến đây xem náo nhiệt làm gì? Biết rõ Lăng Tiêu khôn kiếp này không phải là hạng người tốt lành gì, nhưng ai có thể ngờ, thủ hạ của hắn cũng hung hãn như vậy? Một lời không hợp liền động thủ, mẹ nó, còn gì là nhất đại tông sư, còn gì là danh môn chính phái? Quả thực là một đám thổ phỉ!

Tô Trường Xuân cầm máu xong, ánh mắt nhìn Lăng tiêu đầy oán hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lăng Tiêu, mối thù hôm nay, Tô mỗ chắc chắn khắc ghi vào tim!

Lăng Tiêu lãnh đạm nói:

- Nói xong chưa? Nói xong thì đi đi.

- Tốt! Tốt ! Tốt!

Tô trường Xuân nói liên tiếp ba chữ tốt. Sau đó mặt dài như mặt ngựa, sau đó nhặt ngón trở nằm lăn long lóc trên mặt đất, xoay người bước đi, trong lòng nghĩ: “Mối thù chặt ngón tay này, nếu sau này không diệt sạch Thực Sơn phái của người... Nam giết sạch, nữ... nữ xinh đẹp, đoạt về làm thiếp, dù sao... Tô mỗ quyết không bỏ qua!”.

Không ngờ, lúc này lại xảy ra biến hóa khác thường. Ngay cả tương Vân Phong và tư Đồ Bằng Phi cũng lập tức đứng xa xa khỏi hắn, đều nhìn Tô Trường Xuân như nhìn một kẻ ngu ngốc.

Tô Trường Xuân còn có chút buồn bực nói:

- Đi thôi. chẳng lẽ hai vị còn muốn ở đây làm khách sao?

Tiếng cười lạnh của Tương Vân Sơn từ phía sau truyền đến:

- Hay cho mười ba nghị viên của Nam Châu liên minh, thật sự là uy phong quý! Đứng trên đất Thực Sơn phái ta... Hừ. Tô thành Tô gia sao lại có người ngu ngốc như người! Còn có thể để người tiến vào cao tầng của Nam Châu liên minh! Ta thực cũng muốn hỏi tư đồ minh chủ, lời này của Tô Trường Xuân là thay mặt hắn, thay mặt Tô gia hay thay mặt Nam Châu liên minh nói ra?

Tư Đồ Bằng Phi lập tức trả lời ngay:

- Tương Vân Sơn, người không được nói hươu nói vượn. Chuyện này chẳng quan hệ gì đến nam Châu liên minh. Đây thuần túy là hấn đầu óc hồ đồ muốn trả thù đến điên rồ rồi mới nói như vậy!

Lúc này cũng không phải là vấn đề đắc tội hay không đắc tội. Mà nếu cứ úp úp mở mở sẽ kéo Tư Đồ gia vào vùng nước xoáy! Tư Đồ Bằng Phi dù muốn đoạt quyền, cũng không nghĩ tới bán đứng phụ thân mình, bán đứng Tư Đồ gia tộc!

Khuôn mặt Tô Trường xuân trong giây lát chùng xuống, lạnh lùng nhìn mọi người, vô cùng cương quyết nói:

- Các người nói cái gì đó? Ta chưa từng nói qua như vậy!

Hắn thầm nghĩ mình chỉ suy nghĩ thế trong đầu thôi, đâu có nói ra gì đâu?

Hắn đâu biết rằng tinh thần lực diệu dụng vô cùng vô tận. chút thủ đoạn nhỏ ấy đối với Lăng Tiêu mà nói, căn bản là không đáng chút gì! Ai bảo cảnh giới của hắn so với Lăng Tiêu kém hơn nhiều lắm. Nếu hắn có thực lực tu luyện giả, Lăng Tiêu muốn không chế tinh thần hắn cũng không phải chuyện dễ dàng gì!

Nhưng cảnh giới của Tô trường Xuân đối với Lăng Tiêu mà nói, thật sự rất thấp. Vừa rồi Lăng Tiêu cũng chỉ là tùy ý muốn xem thử trong lòng hắn suy nghĩ cái gì mà thôi. Thấy hắn không ngờ sinh ra tâm tư như thế, hơn nữa vô cùng xấu xa, không thể không bắt hắn há mồm, đem ý nghĩ của mình than thở ra. Tuy rằng thanh âm rất nhẹ, nhưng ở đây người nào mà chẳng nghe lời hắn nói?

Tương Vân Phong nhìn thoáng qua ca ca, biết đây là lúc bày tỏ lập trường của mình, trái tim đập mạnh nói:

- Tô tiên sinh, nếu không phải chính miệng người nói ra, chúng ta làm sao mà nghe được? Nếu không, người thử hỏi Tư Đồ công tử đi, hỏi xem công tử có nghe người nói hay không? Làm người không thể vô sỉ như vậy. Người nếu đã dám nói thì nên dám nhận! Hay là người lại nói đầu óc Tư Đồ công tử và chúng ta có vấn đề, làm khó làm dễ người?

Trong lòng Tô Đồ Bằng Phi thì mừng thầm Tương Vân Phong, nhưng ngoài miệng lại nói:

- Tô bá bá có lẽ chỉ hơi oán giận, phát tiết ra sự bất mãn trong lòng thôi, cũng chưa chắc đã thật muốn làm như vậy! Ngay cả chúng ta khi gặp chuyện bất công, cũng sinh ra ảo tưởng. Tô bá bá hắn nếu dám nói ra, thì chúng ta hẳn hoàn toàn không muốn làm như vậy!

Chỉ trong giây lát Tư Đồ Bằng Phi đã quyết định phải bảo vệ Tô Trường Xuân. Tô Trường Xuân thật ra chỉ là một đệ tử của chi chính Tô gia, thực lực bình thường, đối nhân xử thế kiêu căng, cũng không mấy người thích, nhưng thân phận của hắn lại không phải là nhỏ!

Hắn là đại biểu ở hội đồng mười ba nghị viên của Nam Châu liên minh của một gia tộc khủng bố! Cho nên mặc dù tuổi của Tô Trường Xuân cũng chẳng lớn hơn Tư Đồ Bằng Phi bao nhiêu, nhưng Tư Đồ Bằng Phi cũng phải vuốt mặt nể mũi gọi hắn một tiếng bá bá!

Lần này chỉ cần là có thể bảo vệ Tô Trường xuân thì Tô Trường Xuân, thậm chí là Tô gia, đều đã thiếu Tư Đồ Bằng Phi một nhân tình thật lớn! những chuyện liên quan đến thể diện dù nhỏ cũng sẽ biến thành lớn!

Lúc này Tô Trường Xuân cũng có chút mơ màng. Hắn thậm chí không kịp suy nghĩ: “Ta làm sao mà lại nói ra những lời như thế? Chẳng lẽ ta nằm mê?”. Hắn chỉ có thể theo bản năng trả lời Tư Đồ Bằng Phi:

- Đúng vậy! Các người làm ta bị thương, còn không cho ta oán giận sao? Lăng Tiêu, Thực Sơn phái các người chẳng lẽ liều lĩnh như vậy sao? Nam Châu liên minh sẽ không bỏ qua cho các người đâu.

Đừng tưởng Tô Trường xuân không có bao nhiêu bản lĩnh, nghề thượng đội hạ đạp chụp mũ người khác đã đạt đến đỉnh cao. Hắt bát nước bắn vào người khác đã thành một loại bản năng! Cứ thế mà mở mồm.

Hoàng Phủ Nguyệt lúc này thậm chí giận quá hóa cười, nhìn Tô Trường Xuân chỉ muốn tát cho một cái, lạnh lùng nói:

- Oán giận thì sao? Nói như người chẳng lẽ chúng ta cũng có thể báo thù mẫu thân người, muội muội người? Người có phải người hay không? Người phải nam nhân hay không? Chính mình thả ra gì thì ăn cái đó lại

thôi. Một người nam nhân không có bản lĩnh, lại lấy nữ nhân để trút giận, người cút đi. Loại người cặn bã như người, giết người... chỉ làm bẩn tay chúng ta!

Tô Trường Xuân bị Hoàng Phủ Nguyệt mắng đến sôi giận. Loại người như hắn làm sao có thể nhanh mồm nhanh miệng như HOàng Phủ Nguyệt? Cả người hắn run bần bật. Hắn hận nhất người khác nói hắn không có bản lĩnh! Từ nhỏ hắn vốn không có thiên phú tu luyện, cho nên về mặt tu luyện không có khả năng đi quá xa. Điều này đối với một gia tộc dùng võ làm chủ mà nói, là một sự kiện rất bi thảm. cho nên hắn mới liều mạng bò lên. Rốt cuộc hắn cũng có được cơ hội, gia nhập Nam Châu liên minh, và leo lên đến vị trí đại biểu của gia tộc trong hội đồng mười ba nghị viên.

Hạng người nhân sinh quan lệch lạc như hắn gần như vô cùng thỏa mãn. Nhưng chính là bởi như thế, hắn mới trở nên cực kỳ mất cảm, hận nhất người khác nói hắn không có bản lĩnh!

Tô trường Xuân nhìn Lăng tiêu, nhìn Hoàng Phủ Nguyệt, sau đó nói:

- Tốt, tốt lắm! Các người chờ Tô gia trả thù đi!

Tư Đồ Bằng Phi trước khi đi cũng nhìn thoáng qua Lăng Tiêu đầy thâm ý. Cũng muốn lôi kéo Lăng Tiêu một lần cuối cùng, bất quá trong lòng có cảm giác có nói cũng vô ích. Người như Lăng Tiêu, vĩnh viễn không có khả năng đứng dưới người khác.

nghĩ vậy, Tư Đồ Bằng Phi đối với Lăng Tiêu thản nhiên nói:

- Tư Đồ gia và thực Sơn sẽ không phát sinh xung đột gì cả.

Lăng Tiêu gật gật đầu. Kỳ thật Tư Đồ Bằng phi tới đây, Lăng Tiêu cũng đã biết tâm ý của Tư Đồ Dững. Người ngoài nhìn vào thì thấy, giữa Tư Đồ Bằng Phi và Lăng Tiêu vốn đã có mâu thuẫn, lại sai tư Đồ Bằng Phi tới, hơn nữa tới vào lúc như thế này, hiển nhiên là không phải tới để hòa giải. Nhưng chỗ thông minh của Tư Đồ Dững chính là ở đây.

Hắn làm sao không biết con mình thông minh? Càng biết những lúc càng khó khăn, Lăng Tiêu cũng càng cần mình hữu! Cho dù Thực Sơn phá hủy hắn không tiêu thụ đan dược nữa, nhưng có phải hắn sẽ không bao giờ luyện chế đan dược nữa đâu?

Các nhà khác có chèn ép thì cũng không thể đuổi tận giết tuyệt? Một môn phái như vậy, chỉ cần Lăng tiêu không chết, mặc kệ ở đâu, đều có thể phát triển lại. Hiện giờ biết Thực Sơn phá hủy, biết người của Lăng Tiêu, không chỉ có riêng Nam Châu! Đình gai chết tiệt kia gần như đem việc kinh doanh đan dược trải rộng ra toàn bộ thánh Vực ngũ châu! Một chi Nam Châu gia tộc chèn ép Thái Sơn phái, cùng lắm thì người ta bỏ đi! Đời nào ở lại đây cho các người ức hiếp?

Cho nên Tư Đồ Dững là tuyệt không cho phép gia tộc mình bị cuốn theo mấy chuyện này. Làm người nên lưu lại một đường để ngày sau còn gặp mặt nhau vui vẻ! chỉ có người không lão luyện, mới có thể nghĩ dùng sức mà đoạt... Mặc dù lợi nhuận vô cùng lớn kia không lúc nào không hấp dẫn Tư Đồ Dững, nhưng tư Đồ Dững vẫn giữ được một chút sáng suốt! Nghĩ đến tốc độ tu luyện và tốc độ phát triển gần như thần kì của người thanh niên kia. Nghĩ đến trăm năm rước hắn có thể cùng thiên tài Diệp gia là Diệp thiên cảnh giới trung cấp đại viên mãn chiến đấu mà không hề thua kém. Sau trăm năm bế quan ai biết sẽ đề thăng đến đâu?

Cho nên, tuyệt đối không bao giờ là kẻ địch của Lăng Tiêu!

huynhba

607. Chương 547: Quyết Định Mới Của Vạn Niên Giao Đại Gia

Đợi mọi người đi rồi, đám người Tương Vân Sơn do dự một chút, muốn nói gì đó lại thấy Lăng Tiêu dường như không muốn nói chuyện liên ngậm miệng, nhưng trong lòng ít nhiều cũng có chút lo lắng. Tô gia không phải là một gia tộc bình thường. Hội đồng mười ba nghị viên cũng không phải để để trang trí. Đó là đại biểu cho liên minh có thực lực mạnh nhất Nam Châu! Mặc dù nói là ai cũng có tư tâm, nhưng mười ba gia tộc này cũng là một cộng đồng có lợi ích chung khổng lồ! Cho dù sẽ vì nhà mình suy xét, nhưng mười ba gia như tay với chân, đối với chuyện lớn thì khẳng định là sẽ đứng chung một mặt trận.

Tuy nhiên bởi vì có Tư Đồ Bằng Phi ở đây, nếu thật sự Tô Trường Xuân xảy ra chuyện không may, Thục Sơn phái thật sự sẽ thành cái đích cho mọi người chỉ trích! Hiện tại tuy rất nhiều gia tộc to mồm to miệng, nhưng kêu bọn họ động đao động thương với Thục Sơn phái thì về cơ bản không ai dám làm như vậy.

Mà hiện tại Tô Trường Xuân và Thục Sơn phái kết thù chuốc oán, từ góc độ nào đó mà nói, cũng là cấp cho Tô gia một cái cớ để động thủ! Tuy nhiên Tương Vân Sơn cũng không xoa dịu cơn giận của Hoàng Phủ Nguyệt. Nếu hắn có đủ bản lĩnh, cũng sẽ chặt đứt ngón trở của Tô Trường Xuân!

Tông chủ hắn tuy rằng tuổi trẻ, có việc gì cũng có thể nói ra, nhưng không được chỉ trở! Cho dù Nam Châu minh chủ Tư Đồ Dũng cũng không có tư cách này!

Lăng Tiêu cũng không giải thích gì, dường như không thấy nỗi lo lắng trong lòng mọi người, bay lên ngọn núi mà Diệp Tử ở. Tuy nhiên Lăng Tiêu tới cũng không phải là tìm Diệp Tử, bởi vì Diệp Tử cũng đang ở phía dưới.

Lăng Tiêu đứng trên đỉnh núi, hé miệng, đầu tiên là phát ra một tiếng thét dài. Sau đó lại chẳng nghe thấy âm thanh gì nữa, nhưng có một cỗ sóng âm cực kỳ hùng mạnh, từ Lăng Tiêu tản ra bốn phương tám hướng!

Cũng không biết ở bao xa, có một con chim hùng dũng vàng chói từ đầu đến chân, hai cánh mở ra dài chừng hơn hai mươi thước, ngẩng đầu kêu một tiếng thánh thót, trong nháy mắt biến mất, trên bầu trời đến cả cái bóng mờ cũng không lưu lại, làm cho người ta cảm giác như thuẩn đi!

Tiểu Sửu thật sự đã trưởng thành!

Lúc Lăng Tiêu thấy Tiểu Sửu, không khỏi tán thưởng một câu, sau đó nhìn bộ dạng Tiểu Sửu, cười nói:

- Ta thiếu chút nữa nhận không ra ngươi! Về ngoài của ngươi càng ngày càng xinh đẹp!

Cái đầu khổng lồ của Tiểu Sửu cọ vào người Lăng Tiêu, bộ lông xù lên vô cùng ấm áp, bộ dáng cực kỳ không muốn xa rời.

Lăng Tiêu lúc này đảo tay giữa không trung, lập tức xuất hiện hình ảnh một người. Nếu có người khác nhìn thấy, nhất định sẽ chấn động. Bởi vì người này chính là Tô Trường Xuân mới rời đi!

Lăng Tiêu nói:

- Tiểu Sửu. Đi tìm Vạn Niên Giao, nói hắn không cần biết dùng biện pháp gì, giết chết người này! Sau đó nói cho hắn, chỉ cần giết người này, ta sẽ cho nó tự do, và... Ta sẽ bảo hộ nó bình an cũng như sẽ trợ giúp nó độ kiếp!

Hai mắt Tiểu Sửu nhìn chằm chằm Lăng Tiêu đầy nghi hoặc, một thanh âm trong trẻo mướt mà vang lên:

- Vì sao để nó đi làm, ta cũng có thể mà!

Lăng Tiêu giơ tay ầu yếm vuốt ve cái đầu xù lông của Tiểu Sửu, cảm thụ được năng lượng vô biên và mạnh mẽ trên người Tiểu Sửu, nhẹ giọng nói:

- Chuyện này không thể để người khác biết. Mà người biết người khá nhiều. Hơn nữa, một tên rác rưởi như vậy, sai người đi giết sẽ làm bẩn móng vuốt của ngươi.

Tiểu Sửu đảo mắt, gần đầu ra vẻ đã hiểu, sau đó vỗ cánh bay lên, như một ngôi sao băng nhanh chóng biến mất trên không trung.

Lăng Tiêu khoanh tay đứng trên đỉnh núi, nhìn núi non trùng điệp đến vô tận trước mắt, thu hết cảnh đẹp vô tận của Thánh Vực vào đáy mắt. Nghĩ đến năm xưa chư thần giáng lâm, tại Thánh Vực đánh nhau long trời lở đất là cảnh tượng thế nào?

Cho dù sinh ra ở thời đại đó, Lăng Tiêu ta cũng sẽ không có nửa điểm sợ sệt. Huống chi, ở thời đại vô thần như bây giờ, ai có thể làm ta khom lưng?

... ..

Sau khi Tô Trường Xuân rời khỏi Thục Sơn phái, áp lực cực lớn lập tức biến mất. Lúc này mới cảm giác được lưng ươn sùng. Khi bị gió thổi qua, khô lại dán chặt vào lưng. Cảm giác cứng cứng khiến Tô Trường

Xuân vô cùng không thoải mái. Vội vàng tìm chỗ thay quần áo, thấy quần áo ướt sũng mồ hôi của mình, hung hăng ném qua một bên.

Sau khi đi ra thấy Tương Vân Phong và Tư Đồ Bằng Phi hai người vẫn đứng ở đó, xem ra cũng không có gì thay đổi. Tô Trường Xuân an tâm một chút, bất kể nói như thế nào, đứa cháu Tư Đồ Bằng Phi này cũng không tồi. Còn về phần Tương gia đệ tử này, sau khi trở về, phải tìm có, đuổi hẩn về Tương gia. Đồ không biết điều!

Tuy nhiên tiểu tử này thấy được rất nhiều chuyện mất mặt của mình, không thể không lấp liếm một phen. Tô Trường Xuân ho một tiếng, sau đó nói:

- Lãng Tiêu người này tính tình quái đản, lại cuồng vọng tự đại. Thực khó có thể tưởng tượng, người như vậy sao lại có vận khí tốt như vậy?

Tương Vân Phong trong lòng thầm bĩu môi, nghĩ đến: “Thân là một trong mười ba nghị viên mà cũng không biết xấu hổ như vậy. Trước mặt hai chúng ta, người còn nói hươu nói vượn cái gì? Đối lại là ta, nhất định sẽ giống như Cung Hạ tiên sinh vậy, lặng lẽ rời đi. Hẩn còn không biết xấu hổ mà bốc phét nữa!!!”

Tư Đồ Bằng Phi trong lòng đối với Tô Trường Xuân cũng không cho là đúng, nhưng trên mặt tươi cười bình thản, ôn tồn nói:

- Tô bá bá là người có thân phận, sao lại đi chấp nhận với một tên thổ phỉ từ nhân giới tới làm gì? Nói đến chuyện này, ta thực muốn nói với ngài một câu. Tô bá bá, ngài ngẫm lại, ngài là người có thân phận như thế nào? Lãng Tiêu hẩn thì có thân phận như thế nào? Cùng hẩn tranh hơi, ngài chỉ có thua thôi! Hẩn đầu trọc đầu sợ bị nắm tóc, ngài thì còn phải xem xét các nguyên tắc này nọ!

Tương Vân Phong đứng bên cạnh nghe mà trợn mắt há hốc mồm. Người nịnh nọt hẩn đã gặp. Người hoa ngôn xảo ngữ cũng vô số kể. Nhưng có thể giống như Tư Đồ Bằng Phi không biết xấu hổ, ăn nói hàm hồ thật là chưa từng gặp qua! Tương Vân Phong tuy rằng hiểu được Tư Đồ Bằng Phi làm vậy là để lôi kéo Tô Trường Xuân. Nhưng thủ đoạn này thật đúng là làm cho người ta không chịu nổi.

Tô Trường Xuân cười đến mờ mắt, liên tục nói:

- Ôi, lời góp ý của Bằng Phi hiền chất đối với ta quả thật là chính xác. Ôi, quả thực là một khuyết điểm, thật sai lầm! Về sau sẽ sửa ngay! Tuy nhiên, Lãng Tiêu kia sỉ nhục người khác quá đáng, lại chặt ngón trỏ của ta trước mặt mọi người. Hừ, Tô gia chúng ta nhất định không để yên cho Thục Sơn phái!

Nói xong không quên liếc mắt một cái nhìn Tương Vân Phong, cất giọng âm dương quái khí lên nói:

- Tương gia tiểu tử, người có thể đi nói cho ca ca kia của người, bảo hẩn nói cho Lãng Tiêu nghe! Tô mỗ xưa nay dám làm dám chịu! Ta đây có thù tất báo! Lúc đó đừng nói sao Tô Trường Xuân ta không nói trước!

Tư Đồ Bằng Phi nhìn lướt qua Tô Trường Xuân, thầm nghĩ có thể bỏ đến vị trí này, quả nhiên cũng là người không đơn giản. Tô Trường Xuân này nhìn như kiêu ngạo hung hăng, nhưng lại có ai biết, hẩn đang dùng khổ nhục kế đây?

Tương Vân Phong không kiêu ngạo không siểm nịnh, hồi đáp:

- Lời của Tô tiên sinh, Vân Phong sẽ nói lại đầy đủ cho gia huynh.

Tô Trường Xuân cảm giác lồng ngực bị đè nén. Đã bao lâu rồi, trong Nam Châu liên minh chưa có ai dám cùng hẩn nói chuyện như thế? Vậy mà hôm nay chẳng những ở Thục Sơn phái bị nhục, ngay cả một chấp sự nhỏ bé bình thường không đáng cho hẩn để mắt tới như Tương Vân Phong không ngờ cũng dám đối chọi với hẩn.

Được, được lắm!

Tô Trường Xuân cười lạnh, sau đó không thèm để ý tới Tương Vân Phong. Tư Đồ công tử nói đúng, ta có thân phận như thế nào? Chấp nhận đám người không có thân phận như bọn họ chỉ làm giảm địa vị của ta!

Ba người chia ra ba xe ngựa xa hoa mang theo dấu hiệu của Nam Châu liên minh thẳng một đường hướng về tổng bộ Nam Châu liên minh. Trên đường cũng không có gặp được Cung Hạ. Hiển nhiên, Cung Hạ có lẽ là thật sự không còn suy nghĩ làm kẻ địch của Thục Sơn, nên đã chạy về gia tộc khuyên nhủ.

Trong mắt Tô Trường Xuân, Cung Hạ hiển nhiên là hạng người nhất gan. Đường đường một cường giả cảnh giới đại viên mãn, lại bị tông chủ một môn phái nhỏ dọa lui. Thật sự là rất mất mặt!

Tuy nhiên Cung Hạ nói cho cùng cũng coi như là vì Tô Trường Xuân hấn mà ra mặt. Lăng Tiêu kia quả thật cũng có chút bản lĩnh, có thể nhanh chóng chặn Cung Hạ cảnh giới đại viên mãn giới lại, hơn nữa còn khiến hấn thất thế. Nghe nói năm đó thiên tài tuổi trẻ Diệp gia mà đã có thực lực đại viên mãn trung kỳ cũng từng đánh nhau với Lăng Tiêu đến mức lưỡng bại câu thương. Hai người đồng thời yên lặng cả trăm năm. Cũng không biết tên Diệp gia kia có cảm thấy hứng thú với Thực Sơn phái hay không. Tô Trường Xuân đảo mắt lia lịa, sau đó cười lạnh: “Lăng Tiêu à Lăng Tiêu, các người đều cho rằng Tô Trường Xuân ta là loại người không có đầu óc. Chuyện này nhất định phải trở về gia tộc huy động lực lượng đối phó các người! Ha ha ha, ta sẽ không cho các người muốn gì được nấy! Với thân phận của Tô Trường Xuân ta, muốn tìm vài gia tộc đối chọi với Thực Sơn phái các người quả thực chính là chuyện quá dễ dàng!

Đợi đến khi mọi chuyện đã an bài, Tô gia ta xuất hiện thu hoạch thành quả. Hơn nữa chuyện Lăng Tiêu kia làm nhục ta, sau khi trở về, ta nhất định kể lại cho mọi người nghe! Hừ, cứ để cho tất cả mọi người cười nhạo ta đi! Đợi đến lúc thu hoạch thành quả, các người sẽ biết, rốt cuộc ai là kẻ ngốc!”

Lúc này, xe ngựa đang bon bon trên con đường đá bằng phẳng bỗng nhiên ngừng lại. Tô Trường Xuân đi xe cuối cùng, Tương Vân Phong đi xe dẫn đầu, che chở cho Tư Đồ Bằng Phi đi xe ở giữa, coi như là một loại tôn trọng.

- Xảy ra chuyện gì?

Tô Trường Xuân đang thẳng lưng ngồi thoải mái trên nệm, bốc một cục điểm tâm ngọt đang bốc khói trên bàn bỏ vào miệng, sau đó mới chậm rãi hỏi.

-Lão gia, lão gia, phía trước hình như đã xảy ra chuyện!

Trong lòng Tô Trường Xuân bỗng nhiên hơi hồi hộp. Tuy rằng lúc này đã cách Thực Sơn phái cả ngàn dặm, nhưng biết đâu Lăng Tiêu kia hối hận việc thả hấn đi, sợ hấn ngày sau trả thù, lại phái người đuổi giết. Tô Trường Xuân càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này. Tuy rằng phạm là người suy nghĩ sáng suốt một chút sẽ không làm như vậy. Bởi vì chặt ngón trở và giết người diệt khẩu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau! Nếu quả thực giết hấn, hội đồng mười ba nghị viên quả thật có vô số lý do để có thể động thủ với Thực Sơn phái! Hơn nữa Tô gia sẽ kết đại cừu với Thực Sơn phái!

Nhưng Lăng Tiêu kia cuồng vọng vô cùng, ai có thể cam đoan hấn sẽ không nóng đầu lên phái người giết mình đây?

Nơi này rừng núi hoang vắng, trước không thôn sau không ****. Tô Trường Xuân trong lòng càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ. Thầm nghĩ đối phương nếu quyết định động thủ, chỉ sợ ngay cả Tư Đồ Bằng Phi cũng sẽ không lưu lại! Nghĩ thế, không khỏi hối hận. Suốt đường đi đã qua không ít thành thị, vì sao không gọi thêm vài người của Nam Châu liên minh bảo vệ mình?

Trong khi đang miên man suy nghĩ thì từ phía trước truyền đến thanh âm không chút kinh hoàng của Tư Đồ Bằng Phi:

- Tô bá bá, đường chúng ta đi đã bị chặn lại. Xem ra kế tiếp chỉ có thể tự mình đi tiếp rồi!

Tô Trường Xuân sững sốt, thầm nghĩ chẳng lẽ mình nghĩ không đúng? Dừng khí liền quay về, mở cửa xe, đi xuống.

Đây là một đoạn đường núi. Con đường này cũng chẳng biết đã bao nhiêu năm không người dọn dẹp. Tuy rằng đường sá coi như vẫn bằng phẳng, nhưng trên mặt đường cỏ hoang mọc thành bụi, làm cho người ta cảm thấy hoang vắng tiêu điều.

- Sao lại thế này?

Tô Trường Xuân lấy lại bình tĩnh, nhìn Tư Đồ Bằng Phi nói.

Tư Đồ Bằng Phi trên mặt cũng không có gì kinh hoảng, có chút bất đắc dĩ nói:

- Phỏng chừng ở nơi này có sơn tặc. Chúng đem rất nhiều cây gỗ to đổ xuống đường. Muốn dọn dẹp sạch sẽ vô cùng khó khăn. Ta nghĩ hay là trước hết chúng ta cứ rời khỏi nơi này đi đã. Nếu phi hành trong không trung trong thời gian ngắn thì sẽ không có vấn đề gì chứ Tô bá bá?

Tô Trường Xuân gật gật đầu, nơi đèo heo gió hút này khiến hắn cảm thấy sợ hãi, hận không thể sớm rời khỏi địa phương, chết tiết này. Tốt nhất là lập tức trở lại tổng bộ Nam Châu liên minh, trở về căn nhà sang trọng của mình, ôm mấy tiểu mỹ nhân làn da nhẵn nhụi bóng loáng, vòng eo thon thả mảnh khảnh, uống rượu ngon. Đó mới thật là cuộc sống chứ!

Sâu trong núi, có một con giao long bộ dáng dữ tợn, to chừng mấy thước, dài hơn trăm thước. Trước mặt nó có vô số kẻ các loại dã thú, loại bay trên trời, loại chui dưới đất, loại lưỡng thê sống cả trên bờ lẫn dưới nước, loài nào cũng có. Người không biết xông vào thung lũng này nhất định sẽ bị dọa khiếp vía. Bởi vì toàn bộ thung lũng gần như bị các loại động vật phủ đầy!

Rất nhiều động vật bình thường chính là thiên địch đứng cùng một chỗ, cũng không có địch ý gì. Hơn nữa có thể thấy, ánh mắt của đám động vật này đều tỏa ra hào quang vô cùng quý dị, nhìn chằm chằm con giao long vô cùng lớn kia.

- Cơ hội của các người đã tới!

Vạn Niên Giao đứng đứng gần như cả người, vung chân trước được bao phủ tầng tầng vẩy nhìn vô cùng dữ tợn. Trong không trung lập tức xuất hiện một hình người rất lớn. Thanh âm đầy mê hoặc của Vạn Niên Giao vang lên:

- Thấy nhân loại này không? Một tên thực lực rất yếu... Các người không phải đều hâm mộ đan dược Thục Sơn phái sao? Hôm nay ta nói cho các người biết, chủng môn Thục Sơn phái là một tiểu văn bối của vĩ đại Vạn Niên Giao Long đại gia! Lần này chính hắn cầu xin ta, mong ta giúp đỡ hắn giết nhân loại này. Còn ta, bây giờ đem nhiệm vụ quang vinh này giao lại cho các người! Tên nào có thể hoàn thành, ta cam đoan, tên đó từ nay về sau sẽ thường xuyên ăn cực phẩm đan dược của Thục Sơn phái! Hơn nữa, vĩ đại Vạn Niên Giao đại gia còn có thể thu nó làm tùy tùng! Chúng bay, điên cuồng đi!

Các loại ma thú đứng đầy khắp cả núi đồi đều không kìm nổi muốn tru lên. Tuy nhiên chúng lại cực lực khống chế mình, không cho mình lộ ra bộ dáng thất thố, để Vạn Niên Giao long đại nhân nhìn thấy chê cười, sau này e là không thể tìm được chỗ tốt rồi! Tuy nhiên động vật chung quy vẫn là động vật. Đám ma thú này là do Vạn Niên Giao thu phục trong hơn một trăm năm qua. Vốn dĩ chúng ở rải rác trong phạm vi năm ngàn dặm! Bởi vì mệnh lệnh của Lăng Tiêu mà bị Vạn Niên Giao triệu tập đến đây.

Trong mắt Vạn Niên Giao, lần này vừa lúc là một cơ hội tốt để mình lập uy, khiến chúng nó dưới sự áp bức của nhân loại luôn cực khổ sinh tồn thấy rằng lão Đại của chúng nó, thật sự có chỗ dựa!

Về phần Lăng Tiêu nói cho nó tự do... Đi chết đi. Vạn Niên Giao đại gia không cần tự do. Ở Thánh Vực cường giả nhân loại như rừng này, tự do chỉ là *** chó. Hơn nữa đối với ma thú như chúng mà nói, giá phải trả của tự do thường thường là bị rút gân lấy máu, nghiền xương thành tro... Cho nên, có chỗ vững vàng càng trọng yếu hơn.

Lần này, là cơ hội biểu hiện của Vạn Niên Giao đại gia!

- Bằng Phi hiền chất, người có thấy gì không? Trong khu rừng trên núi dường như có gì đó khác thường...

Thực lực Tô Trường Xuân tuy rằng không mạnh, nhưng người ta trước khi gặp nguy hiểm thường có trực giác. Hơn nữa, về phương diện này, trực giác của động vật so với nhân loại càng thêm linh mãnh! Nhưng đó là nhân loại bình thường. Tô Trường Xuân thực lực cho dù không mạnh nhưng trực giác cũng không kém hơn động vật bình thường bao nhiêu.

Sắc mặt hai người Tương Vân Phong và Tư Đồ Bằng Phi cũng trở nên ngưng trọng. Hai người còn cảm giác bất thường sớm hơn Tô Trường Xuân. Nếu không bằng vào tính của Tư Đồ Bằng Phi, hoàn toàn có thể cho bọn xa phu dọn dẹp sạch sẽ chướng ngại trên đường. Phi hành trên không trung cần tiêu hao khá nhiều năng lượng. Cho dù có tinh thạch nhưng việc khôi phục luôn cần nhiều thời gian. Vạn nhất trong lúc khôi phục mà cường địch đến không phải rất nguy hiểm sao?

Cho nên, người luyện võ chân chính sẽ không phi hành một quãng đường dài. Cho dù thực lực đạt tới cảnh giới đại viên mãn, không có chuyện đặc biệt gấp cũng sẽ không tiêu hao đại lượng năng lượng phi hành đường dài.

- Chúng ta chạy thôi!

Lúc này Tư Đồ Bằng Phi cảm giác được trong không khí có sự xao động mang đến cảm giác vô cùng bất an. Tư Đồ Bằng Phi biết rất rõ ràng. Trong rừng sâu núi thẳm của Thánh Vực thường có ma thú cường đại tu luyện. Chúng nó theo bản năng sẽ tránh xa nhân loại, ít cùng nhân loại phát sinh xung đột. Rất nhiều ma thú tu vi cao thâm, thậm chí thông minh không kém con người. Cho dù có nhân loại bước vào lãnh địa của chúng thì chúng nó cũng chỉ biết lựa đường mà trốn kỹ, tuyệt đối không xông ra bảo vệ lãnh thổ!

huynhba

608. Chương 548: Ma Thú Cuồn Cuộn

Cổ sống cổ chết bảo vệ lãnh thổ của mình là dã thú kém thông minh bình thường! Đối với ma thú thông minh, cái gọi là lãnh thổ chính là đi đến đâu thì lãnh thổ là ở đó!

Tương Vân Phong bay lên không trung, nhìn khắp bốn phương. xung quanh khu rừng rậm ngay cả tiếng chim kêu cũng không có, hiển nhiên rất không bình thường.

Ba người nhìn nhau, vừa muốn phát lực, chợt nghe tiếng chim kêu từ bốn phương tám hướng trong giây lát truyền đến! Chừng hơn mười vạn con chim nhỏ bằng bàn tay, phủ kín đất trời từ bốn phương tám hướng bay qua phía ba người.

Nói là bay qua nhưng thực ra là nhằm thẳng hướng ba người mà bay tới!

Cả bầu trời xanh hoàn toàn bị vô số chim nhỏ che phủ, như một đám mây đen dày đặc chụp xuống đầu mọi người!

- Không tốt, là ác ma vân tước!

Tương Vân Phong kinh hô một tiếng, bảo kiếm trong tay kêu lên một tiếng, lập tức ra khỏi vỏ, múa lên một đóa kiếm hoa, rồng to:

- Mau xông ra ngoài, chậm là sẽ bị chúng nó vây chết tươi!

Sắc mặt hai người Tư Đồ Bằng Phi và Tô Trường Xuân cũng trở nên cực kỳ khó coi. Ác ma vân tước trong Thánh vực vô cùng thần bí, là một loài chim sống thành bầy cực kỳ hung ác. Mỗi lần gặp là cả đàn mấy mươi vạn, thậm chí hơn trăm vạn con ở cùng một chỗ. chúng nó như châu chấu, cho dù mãnh thú hùng mạnh như mãnh hổ hùng sư, thậm chí một ít ma thú cực mạnh cũng không dám đối địch với ác ma vân tước! Loại chim này vô cùng quán triệt chiến thuật kiến nhiều cắn chết voi. Tuy rằng bản thân không có năng lực quá mạnh mẽ, nhưng lông của chúng cực kỳ cứng rắn, dùng vũ khí sắc bén cũng rất khó chặt đứt. Tốc độ phi hành của chúng nó đặc biệt mau. Người thực lực yếu thậm chí còn rất khó thấy bóng dáng chúng trên không trung!

Tính tình hung hãn lại không sợ chết chính là mấy chữ mô tả ác ma vân tước chính xác nhất. Xưa nay đa số mọi người đều đã nghe nói qua loại chim khủng bố này, nhưng rất ít người thực sự gặp qua. Không nghĩ tới hôm nay không biết vì sao, nơi này bỗng nhiên xuất hiện một đàn như vậy!

Hai người Tương Vân Phong và Tư Đồ Bằng Phi xông lên phía trước, mỗi người phụ trách một bên, kiếm khí không ngừng tỏa ra hào quang rực rỡ chói sáng giữa đàn chim đen kịt. Trong phạm vi năm mươi thước quanh hai người tất cả vân tước đều bị kiếm khí hùng mạnh chém bay đầu!

Máu tuôn như mưa nhuộm đỏ bầu trời! Sau đó là từng đám lông chim như những bông tuyết đen sì tung bay tán loạn đầy trời. Tiếp đó là vô số xác ác ma vân tước mất đầu, đập nát rơi lả tả!

Nhưng số lượng ác ma vân tước quả thực quá nhiều. Hơn nữa hai người họ phát hiện một sự thật làm cho người ta sợ hãi. Đó chính là đám ác ma vân tước này dường như không phải nhằm về phía hai người bọn họ.

Mà là nhằm thẳng vào Tô Trường Xuân ở phía sau!

Gần như có chín mươi phần trăm ác ma vân tước, toàn bộ con trước ngã xuống, con sau tiến lên thẳng hướng Tô Trường Xuân mà lao tới. còn Tô Trường Xuân thì cả đời chỉ sợ chưa bao giờ giết sướng tay như vậy. Lúc này cả người hấn đầm máu, mắt đỏ vằn, vẫn chưa có con ác ma vân tước nào có thể chạm vào hấn. Trong lòng hấn vừa vô cùng sướng khoái lại vừa vô cùng sợ hãi. Chuyện hôm nay quá quỷ dị. Nói chuyện này không quan hệ với Lăng Tiêu thì người đầy mưu mô như Tô Trường Xuân tuyệt đối không tin. Nhưng nếu nói chuyện này có liên quan đến Lăng Tiêu thì thật quá khó để người ta tin.

Tư Đồ Bằng phi và Tương Vân Phong đưa mắt liếc nhau. Trong mắt mỗi người đều đầy kinh hãi. Hiển nhiên, trong nháy mắt hai người đã nghĩ tới cái tên Lăng Tiêu. Tuy nhiên lại cảm thấy, Lăng Tiêu làm sao có thể có bản lĩnh như vậy? Số lượng ma thú trong Thánh Vực tuy nói là không nhiều, nhưng trên thực tế cũng không ít. Từ cổ chí kim luôn có người muốn thu phục tất cả ma thú, nhưng chưa từng có người nào thành công.

Sự không tin nhiệm nhân loại đã thấm sâu vào xương tủy ma thú. Trời sinh đã không thể cùng nhân loại trở thành bằng hữu. Bởi vì vô số năm qua, nhân loại và ma thú là quan hệ đối lập. Người luyện võ nhân loại nhìn thấy ma thú, suy nghĩ đầu tiên chính là máu ma thú này có đáng giá hay không. Trong cơ thể nó có tinh hạch có thể bán được nhiều tiền hay không. Xuống cốt nó có thể dùng để luyện chế một ít vật phẩm hay không...

- Hạ xuống!

Tư Đồ Bằng Phi hét lớn một tiếng. Ba người nhanh chóng hạ xuống. ở đó có một đám phụ xe vẫn đang dọn dẹp từng khúc cây thật lớn, đường kính từng khúc đến mấy thước, tương đối nặng nề.

Cũng may trong đám phụ xe này đều có thực lực trên Ma kiếm sư, dọn dẹp đám cây cối này cũng chẳng mệt nhọc gì. Nhưng vừa thấy ác ma vân tước, phản ứng đầu tiên của đám phụ xe này, chính là tất cả đều quay lại xe ngựa. Sau đó run cầm cập nhìn cả trời đen tối đang ụp xuống, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tô Trường Xuân giết đến đỏ cả mắt rồi. Sau khi thấy hai người hạ xuống đất rồi mới có phản ứng, gầm lên giận dữ, cả người bộc phát năng lượng vô biên, làm nổ tung tất cả ác ma vân tước trong phạm vi mấy chục thước quanh mình. Máu thịt bay tứ tung. Hấn cảm thấy hài lòng bèn hạ xuống đất.

Còn đám ác ma vân tước trên trời sau khi ba người hạ xuống đất liền ngừng công kích. Trên đường đầy cỏ dại mọc thành bụi. Hai bên đường chính là rừng rậm nguyên thủy xanh tươi. Đám ác ma vân tước dường như cũng biết, cho dù chúng nó bay xuống, cũng không có ưu thế như trên bầu trời. Nhưng chúng cũng không rời đi. Mùi máu tươi nồng nặc trong lòng không khí. Đám ác ma vân tước còn lại như một đám mây đen khổng lồ bay lơ lửng, che kín cả bầu trời.

- Rắn!

Bỗng nhiên Tư Đồ Bằng Phi kêu lên một tiếng kinh hoàng. Sau đó cảm giác được tất cả lông tóc gáy của mình trong nháy mắt dựng thẳng lên. Tư Đồ công tử không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ loại động vật máu lạnh này. Mỗi lần thấy đôi mắt rắn âm trầm lạnh lẽo như băng tuyết là Tư Đồ Bằng Phi lại một lần nổi da gà.

Tương Vân Phong đứng bên cạnh thấy thế bèn tiện tay vung kiếm chém con rắn nhỏ dài hơn hai thước làm hai đoạn, sau đó cầm lên, ném mạnh vào trong rừng. Ở Nam Châu liên minh nhiều năm, hấn tự nhiên biết tật xấu này của Tư Đồ công tử, cười nói:

- Không có việc gì cả, chỉ là một con rắn nhỏ...

- Không đúng!

Về mặt Tư Đồ Bằng phi trở nên nghiêm túc cất lời hấn, sau đó nói:

- Người nghe không... Có tiếng sần sật.

Tương Vân Phong ngưng thần nghe ngóng. Quả nhiên nghe thấy từ bốn phương tám hướng trong rừng truyền đến những tiếng sần sật, như là gió lớn thổi qua làm lá cây xào xạc.

Tô Trường Xuân đứng bên kia cất tiếng hơi hơi có chút run rẩy hỏi:

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Các người nghe thấy cái gì?

Tương Vân Phong và tư đồ bằng phi đều lắc lắc đầu, sau đó ánh mắt nhìn về phía Tô Trường Xuân đều có chút quái dị. Tô Trường Xuân nhũn mày nói:

- Làm sao vậy?

Tư Đồ Bằng Phi ho nhẹ một tiếng nói:

- Chạy mau!

Hai người đều vô cùng hoảng hốt. Vừa rồi dường như thấy trong rừng rậm có vô số ánh mắt xanh biếc, tuy nhiên đến lúc nhìn lại thì lại chẳng thấy gì.

Lúc này mặt đất dưới chân bọn họ bỗng nhiên bắt đầu hơi hơi rung rung. Ngay sau đó như có hàng vạn con ngựa tung vó, toàn bộ khu rừng rậm dường như đột nhiên bình tĩnh. Sau đó vô số các loại ma thú từ trong rừng cây vọt ra. Dẫn đầu là vài con ma thú cường đại, năng lượng dao động tỏa ra gần như hình thành khí tức cường đại. Khí tức này hao hao giống như linh vực!

- Giết!

Ba người thoáng nhìn nhau, rồi dựa vào nhau, theo đại lộ trực tiếp chém giết xông ra ngoài. Mùi máu tanh nồng đậm bốc lên cao! Trên mặt đất máu chảy thành sông!

Tiếng gào thét giận dữ của ba người hòa vào tiếng gầm rú của đám dã thú. Đám phu xe sợ tới mức sắp suýt ngã, vội chui vào trong xe ngựa. Về phần mấy con ngựa lúc này còn oai phong, giờ đã sợ tới mức bốn vó như nhũn ra té nằm trên mặt đất. Kỳ quái là, chẳng có con ma thú nào để ý tới ba cỗ xe ngựa này cả. Chúng giống như dòng nước chảy qua tảng đá mọc lên giữa dòng nước, chạy vòng qua ba cỗ xe ngựa, trực tiếp hướng về ba người bên kia xông tới!

con trước ngã xuống, con sau tiến lên, không hề sợ chết.

Cũng không biết giết được bao lâu thì ba người dần dần tách ra. Sau đó hai người Tư Đồ Bằng Phi và Tương Vân Phong phát hiện ma thú chung quanh mình càng ngày càng ít, đến cuối cùng hoàn toàn không có dấu vết gì của ma thú!

Sau đó cả đám ác ma vân tước bay kín bầu trời cũng từ từ bay đi. Ánh mắt trời sáng rực lại soi sáng mặt đất. Mùi máu tươi khó chịu ngập tràn không khí. Những vũng máu khô và thi thể các loại ma thú rải rác trên mặt đất nhắc nhở hai người, đây không phải là đang nằm mơ.

- Tô tiên sinh đâu?

Tương Vân Phong nhìn thoáng qua Tư Đồ Bằng Phi, vừa thở hổn hển vừa hỏi. Giết đám ma thú này đối với bọn họ mà nói cũng không tiêu hao nhiều thể lực lắm. Nhưng hành động điên cuồng của đám ma thú khiến hai người kinh hãi không thôi! Lúc sau hai người chém giết đều có chút nường tay! Bây giờ bọn họ thậm chí không có chỗ đặt chân, khắp nơi đầy thi thể và máu của ma thú!

- Đúng vậy, Tô bá bá đâu?

Tư Đồ Bằng Phi lập tức biến sắc, sau đó lớn tiếng kêu gọi vài câu, nhưng không có ai trả lời.

huynhba

609. Chương 549: Một Bài Toán Khó

Hai người chia ra tìm kiếm, trong phạm vi mười dặm gần như đã tìm hết. Sau đó lại lòi cả mấy tên phu xe ra, bắt bọn họ chia nhau đi tìm. Nhưng ngoại trừ thi thể ma thú, bọn họ không phát hiện một chút tung tích nào của Tô Trường Xuân!

- Xong rồi, Tô bá bá dữ nhiều lành ít rồi.

Tư Đồ Bằng Phi thở dài một tiếng, sau đó nhìn Tương Vân Phong, sắc mặt có chút khó coi, sau đó nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Mẹ nó. Thủ đoạn của Lăng Thiên thật độc ác, thật cao minh!

Lúc này Tương Vân Phong nghiêm mặt nói:

- Tư Đồ công tử...

Tư Đồ Bằng Phi khoát tay áo, sau đó nói:

- Ta chỉ là lầm bầm mà thôi. Người yên tâm đi, ta biết nên nói như thế nào về chuyện này! Chuyện này chẳng quan hệ gì với Lăng Tiêu. mẹ nó.

Tư Đồ công tử luôn mang phong thái ôn nhu tao nhã, cùng lầm thì cũng chỉ có chút cao ngạo giờ tức giận đến nổi liên tục chửi bậy. Hiển nhiên là tức lắm mà không làm gì được. tư Đồ Bằng Phi thở dài một tiếng, sau đó nói:

- Tô Trường Xuân hẳn tốt xấu gì cũng có thực lực Kiếm Thần. Không nghĩ tới cứ như vậy mà chết. Hai chúng ta bảo hộ không chu toàn, e là sẽ bị phạt!

Tương Vân Phong trịnh trọng đáp:

- Đương nhiên là đáng bị phạt. Vân Phong cam nguyện tự phạt một năm tiền lương.

...

Lăng Tiêu ngồi trong tĩnh thất, cảm giác được cổ thần thức kia rốt cục cũng biến mất, khẽ cười lạnh , sau đó đi ra ngoài gọi Tiểu Sửu lại, sai Tiểu Sửu đưa cho Vạn Niên Giao một lượng lớn đan dược.

Nhìn Tiểu Sửu vỗ cánh bay đi, nhanh chóng biến mất, Lăng tiêu thì thảo lầm bầm:

- Không thể tưởng được Vạn Niên Giao kia cũng có chút bản lĩnh như vậy. Không ngờ có thể nhanh như vậy đã thu phục được một lượng lớn ma thú. Thật đúng là không uống cogn bồi dưỡng.

Vài ngày sau, tin tức về đến thượng tầng của Nam Châu liên minh. Một trong mười ba nghị viên Tô Trường Xuân, trên đường trở về từ Thục Sơn phái, bị một đàn lớn ma thú công kích. Sau khi mọi người chém giết một trận, Tô Trường Xuân bất hạnh gặp nạn. Cùng gặp nạn với hắn còn có ba gã phu xe.

Hai người Tư Đồ Bằng Phi công tử và Nam Châu liên minh chấp sự Tương Vân Phong bị thương nhẹ, cũng không đáng ngại.

Vì thế, Tương Vân Sơn đại biểu Thục Sơn phái bày tỏ sự tiếc thương vô hạn đối với chuyện Tô Trường Xuân gặp nạn, đồng thời thể hiện sự phẫn nộ và căm tức vô cùng với đám ma thú trong dãy núi kia, còn ra về Thục Sơn phái có nghĩa vụ đem đám ma thú này tiêu diệt để người qua đường được đảm bảo an toàn. Đồng thời lại phái người đưa cho Tô gia một ít đan dược tỏ vẻ an ủi.

...

Tư Đồ Dũng ngồi trên chiếc ghế làm bằng gỗ lim, khẽ cau mày, đối với hành động của Thục Sơn phái quả thực trong lòng vừa sợ vừa giận.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, Lăng Tiêu không ngờ có thể điều động ma thú trong núi sâu rừng thẳm của Thánh Vực. chuyện này rõ ràng không phải là dấu hiệu tốt! Hiện tại tất cả mọi chuyện đều thể hiện một điều, đó chính là, Thục Sơn phái đã thực sự quật khởi!

Mặc dù tốc độ phát triển của bọn họ cũng rất nhanh, nhưng trước kia tư Đồ Dũng cũng không có quá để ý đối với sự phát triển của Thục Sơn. Thậm chí nếu có người ức hiếp Thục Sơn phái, Tư Đồ Dũng còn có thể ra tay tương trợ. Môn phái lấy đan dược để nổi tiếng này không thể trở thành của riêng bất cứ gia tộc nào!

Đây là suy nghĩ chung của mười ba đại thế lực đỉnh cấp!

Nếu quả thực phải khống chế, thì cũng phải do mười ba gia tộc kia liên kết chặt chẽ cùng ra tay!

Hơn nữa cũng không được để Thục Sơn phái rời khỏi Nam châu, đến châu khác phát triển. Hiển nhiên Thục Sơn phái là một môn phái khá nổi danh trên khắp Thánh Vực. Nhưng trên thực tế, rất nhiều người căn bản là không biết môn phái này ở nơi nào!

Đây cũng là do Đình gia khi tuyên truyền Thục Sơn phái giữ lại một chút. Dù sao Lăng Tiêu chỉ yêu cầu bọn họ làm cho Thục Sơn phái trở thành một môn phái nổi danh. Vậy được rồi, cái tên Thục Sơn phái và Lăng Tiêu sẽ vang dội khắp Thánh Vực. Vô số người đều muốn gặp luyện đan tông sư này một lần, nhưng bọn họ căn bản là không biết thục Sơn phái và Lăng Tiêu ở chỗ nào.

Như đã từng nói, Thánh Vực quá lớn, vô số người từ khi sinh ra đến khi mất đi thủy chung chưa từng rời khỏi châu của mình, thậm chí là ra khỏi phạm vi một tòa thành lớn cũng chưa.

Về điểm này, Tư Đồ Dũng đối với hành động của Đình gia vô cùng vui lòng. Tóm lại một câu. Thục Sơn phái nếu muốn phát triển, nhất định phải dựa vào gia tộc này. Một khi rời khỏi gia tộc này, Thục sơn phái cũng chỉ là một thể lực nhỏ yếu không hơn!

Mà hiện tại, thể lực nhược tiểu này muốn tự mình bay.

- Đôi cánh của người đã đủ cứng cáp chưa?

Tư Đồ Dũng lẩm bẩm tự hỏi, sau đó dùng tay xoa nhẹ trán. Theo nguyên tắc và giới hạn của Tư Đồ Dũng thì chính là: bất kể như thế nào, cũng không muốn cùng Thục Sơn phái phát sinh xung đột!

Năm đó khi Thục Sơn phái còn rất yếu, Phương gia có thực lực hơn xa xuất động rất nhiều cao thủ, kết quả hao binh tổn tướng. Bây giờ sau trăm năm trôi qua, Phương gia kia đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu suy bại. Nếu trong tương lai không thể sản sinh ra những cá nhân xuất sắc mới, như vậy chuyện gia tộc trung cấp trở thành một gia tộc tầm thường chỉ e là chuyện sớm chiều.

Hơn nữa sau khi Lăng Tiêu và Diệp Thiên đánh một trận, trong lòng những người có hiểu biết, đã đem thân phận Lăng tiêu đặt ngang hàng với các gia chủ của các thể lực đỉnh cấp.

Một tông sư về phương diện luyện đan, tuổi còn trẻ, lại có thực lực tương đối cường đại. Người như vậy, một khi trưởng thành nhất định sẽ có tương lai huy hoàng rực rỡ, có thể đứng trên đỉnh mà quan sát hết thấy thế nhân tồn tại!

Cho dù là loại người có thân phận như Tư Đồ dũng hấn cũng tuyệt không muốn đắc tội với một người trẻ tuổi có tiềm lực như vậy.

Nhưng nghĩ đến cuộc họp cao tầng hôm qua, tư Đồ Dũng liền cảm thấy đau đầu.

Không phải là đám người Tô gia nhao nhao lên đòi báo thù. Thực tế sau khi Tô gia nhận được đan dược do Thục Sơn phái đưa đến cũng đã chẳng còn tức giận gì cả.

Lúc trước tuy rằng Tô Trường Xuân thêm nhỏ dãi đối với việc kinh doanh đan dược của Thục Sơn phái, thậm chí còn âm thầm bày mưu đặt kế, nhưng nếu có nắm Thục Sơn phái trong tay thì cùng lắm là ích lợi chia đều cho mười ba nhà.

Nhưng Tô Trường XUân ở THục Sơn phái lại dấn phải đình. Hơn nữa ngu ngốc đến mức trước mặt mọi người nói ra những lời như thế lập tức làm Tô gia trở thành kẻ đối lập Thục Sơn phái!

Tô gia là Nam Châu đỉnh cấp gia tộc, là danh môn chính phái. Làm sao có thể làm ra những chuyện như thế? Cho nên Tô gia gia chủ vô cùng phẫn nộ, cho rằng Tô Trường Xuân là cái loại ngu xuẩn. Những suy nghĩ này ai cũng có thể có, nhưng cũng không ai có thể nói ra. Tô Trường Xuân người dựa vào cái gì mà dám nói ra? Người dựa vào cái gì mà dám xác định Tô gia sẽ giúp thỏa mãn mọi tâm nguyện? Tô gia nếu thật sự muốn gây sự với Thục Sơn phái thì chỉ cần kiếm chuyện lớn nhỏ gì đó chụp mũ cho Thục sơn phái là xong.

Chuyện như vậy là một đả kích lớn đối với danh vọng Tô gia.

Chuyện dễ tiện xấu xa không phải không thể làm, nhưng không thể đường đường chính chính mà làm. Đây chính là điểm chung của tất cả các đại gia tộc, đại thể lực.

Hơn nữa nơi bọn họ gặp chuyện không may cách Thục Sơn đã rất xa. Lại có Tư Đồ công tử và Tương gia đệ tử chính mồm chứng thật, thậm chí Tô gia cũng đã phái người đến tận nơi xem qua, thấy vẫn còn vô số kẻ hài cốt ma thú vẫn rải rác như cũ! Đất đai do quá nhiều máu tươi ngấm vào mà từ màu đen biến màu đỏ.

Không ai tin chuyện này do sức người tạo thành. Hắt bát nước bắn kỳ thật cũng là một kỹ năng sống. Không phải người ngu ngốc nào cũng có thể lợi dụng.

Hơn nữa thái độ của Thục Sơn phái người ta vô cùng đoan chính, không có nửa điểm muốn cùng Tô gia là địch.

Khiến Tư Đồ Dũng thực sự đau đầu chính là tin tức mà Tư Đồ Bằng Phi và Tương Vân Phong mang về liên quan đến cuộc cải cách trong nội bộ Thục Sơn phái.

Nhỏ nhỏ một cái Thục Sơn phái, không ngờ có được một hệ thống phương pháp tu luyện và thăng cấp hoàn toàn khác với hệ thống của Thánh Vực! Có công pháp đầy đủ. Có phương thức tu luyện mới mẻ. Thậm chí ngay cả tên gọi cũng hoàn toàn khác với Thánh Vực vốn không có hệ thống tu luyện.

Luyện Khí kỳ, Trúc Cơ kỳ, Dung Hợp kỳ, Tâm Động kỳ, Kim Đan kỳ, Nguyên Anh kỳ, Xuất Khiếu kỳ, Phân Thần kỳ, Hợp Thể kỳ, Độ Kiếp kỳ, Đại Thừa kỳ.

Mười một cấp bậc tu luyện của Thánh Vực... Kiếm THị, Kiếm Sư, Đại Kiếm Sư, Cuồng Kiếm Sư, Ma Kiếm Sĩ, Ma Kiếm Sư, Kiếm Tông, Kiếm Hoàng, Kiếm Tôn, Kiếm Thánh, Kiếm Thần, cảnh giới Tiên THIên, tu luyện giả, cảnh giới đại viên mãn!

Có mười bốn cấp bậc tu luyện. Nhưng tuy tiện bất cứ người luyện võ nào trong Thánh vực đều biết rằng cảnh giới trước Kiếm thần trong Thánh Vực coi như hoàn thiện. Nhưng ba cấp bậc sau Kiếm Thần kỳ thật chỉ là cách gọi của người trong Thánh Vực mà thôi!

Nói trắng ra, trong Thánh Vực căn bản là không có một hệ thống tu luyện và công pháp hoàn thiện.

Trong khi bọn họ chẳng có gì cả, Thục Sơn phái đã có rồi.

Nếu Lăng Tiêu là một kẻ vô danh tiểu tốt không ai biết, có lẽ phản ứng duy nhất của mọi người đối với chuyện này chính là cười nhạo. Một nhóc con miệng còn hôi sữa, không ngờ cũng mưu đồ khai tông lập phái, quả thực làm trò hề cho thiên hạ.

Nhưng Lăng Tiêu thì khác. Thân phận của hắn vốn là một đời luyện đan tông sư!

Điều này không phải là do Lăng Tiêu hắn tự phong. Mà là do người trong toàn bộ Nam Châu , thậm chí là toàn bộ Thánh Vực công nhận. Trừ hắn, không có người thứ hai có thể luyện chế ra loại đan dược thần kỳ như thế!

Trăm năm trôi qua, tất cả đan dược của Thục Sơn phái đều bị rất nhiều người nghiên cứu, nhưng vẫn chưa có ai có thể nghiên cứu ra nửa điểm nội dung bên trong.

Điều này nói lên cái gì? Nói lên rằng Lăng Tiêu đích thực là một đời luyện đan tông sư.

Bây giờ người ta lại tung ra một hệ thống tu luyện hoàn toàn mới. Điều này có phải nói lên rằng một thời đại mới của Thánh Vực đã đến?

Đối với chuyện này, quá nửa số gia tộc trong hội đồng mười ba nghị viên tỏ vẻ lo lắng, cho rằng nếu cứ để Thục Sơn phái phát triển chỉ sợ sẽ trở thành Thánh Vực đệ nhất tà giáo!

KHông cần nói gì khác, chỉ cần một luyện đan thuật xuất thần nhập hóa là đủ để cho vô số người trẻ tuổi đổ xô vào! Sự lo lắng của đám gia tộc đó cũng không phải không có chút đạo lý. Nếu Thục Sơn phái thật sự phát triển đến mức nào đó, mười ba gia tộc hay Nam Châu liên minh gì gì đấy ở trước mặt người ta sợ là ngay cả xách giày cũng không xứng!

Bởi vì không có gia tộc nào có thể có điều kiện tốt như Thục Sơn phái vậy!

Hơn nửa số gia tộc cho rằng phải diệt trừ Thực Sơn phái. Không cho loại thể lực tà ác này có cơ hội phát triển. Thậm chí có người còn quyết liệt hơn khi cho rằng tiếp tục dung túng THực Sơn phái phát triển là tội nhân của toàn bộ Nam Châu.

Bỏ phiếu nội bộ các gia tộc, Tư Đồ gia, Cung gia, Tô gia cùng hai gia tộc khác bỏ phiếu trắng, tám gia tộc tán thành tiêu diệt Thực Sơn phái.

Lý do là: vì tương lai và sự ổn định của Nam Châu!

Ai cũng biết, một khi hệ thống tu luyện của Thực Sơn phái kia trở nên phổ biến thì chẳng mấy năm sau, toàn bộ tất cả các gia tộc ở Nam châu khi đối mặt với Thực sơn phái thời điểm đều phải cúi đầu cầu饶 quý của mình xuống, khom lưng uốn gối, cẩn thận nhìn sắc mặt người ta mà sống.

Bởi vì nó sẽ phát triển thành môn phái hùng mạnh nhất trên toàn bộ Nam Châu.

Điều này không quan hệ đến việc tranh đoạt ích lợi. Điều này thực sự quan hệ đến sự tồn vong của những gia tộc khổng lồ đã nổi tiếng từ ngàn xưa ở Nam Châu.

Bây giờ tất cả đang chờ Tư Đồ Dũng ra quyết định.

huynhba

610. Chương 550: Nam Châu Liên Minh Sụp Đổ

- Thần nói, ta ban cho người thân thể, người phải giữ gìn sự thuần khiết. Thần nói, ta ban cho người trường sinh, người phải trung thành với ta. Thần nói, ta ban cho người thực lực, người phải truyền bá hào quang của thần.

Trong mật thất của Âu Dương gia, một đám người lớn nhỏ già trẻ khác nhau đang ngồi, biểu hiện vô cùng thành kính, miệng không ngừng lẩm bẩm. Nếu Lăng Tiêu thấy, nhất định sẽ chấn động. Bởi vì những người này hầu hết đều là những người nắm đó biến mất ở Cẩm địa của thần. Bất kể là người thủ hộ phương Đông hay người thủ hộ phương Tây. Tuy nhiên cũng không có Long tộc và Tinh Linh tộc. Hơn nữa những câu tụng niệm của bọn họ nếu để những người khác ở Thánh Vực nghe thấy, thậm chí sẽ còn giật mình hơn là biết Thực Sơn phái tung ra hệ thống tu luyện hoàn toàn mới!

Thần nói... Đây là cách nói đã xa xưa đến mức nào? Thần, tất cả mọi người trong Thánh vực đều tin rằng thần từng tồn tại. Đúng vậy, nhưng chỉ là từng tồn tại.

Cường giả đỉnh cao trong Thánh Vực cảnh giới đại viên mãn sống lâu nhất là khoảng năm vạn năm. Từ xưa đến nay chưa có ai sống quá năm vạn năm. Còn cảnh giới tu luyện giả, lâu nhất cũng chỉ có thể sống được hai vạn năm ngàn năm. Cảnh giới tu luyện giả cao cấp cũng có thể có tuổi thọ rất dài. Còn người luyện võ bước vào cảnh giới tiên thiên cũng có thể sống lâu đến tám chín ngàn năm, thậm chí là một vạn năm.

Cường giả cảnh giới Kiếm Thần cao nhất là sống được sáu đến chín ngàn năm. Kiếm Thánh và Kiếm Thần chênh lệch cũng không lớn, có thể sống được nhiều nhất là hơn năm nghìn năm.

Dưới Kiếm Thần, cường giả cảnh giới Kiếm Tôn có thể sống được ba bốn ngàn năm.

Những con số này là căn cứ vào số liệu thực tế được thống kê trong mấy năm gần đây. Còn có ngoại lệ hay không thì không biết.

Cho dù là cảnh giới đại viên mãn đỉnh cao có thể sống được năm vạn năm, thậm chí là mười lăm vạn năm, cũng là một khoảng thời gian cực kỳ dài. Cho nên mọi người gần như đều đã quên, năm đó thần có thần thông như thế nào, thần là khái niệm gì!

Bởi vì giữa Thánh Vực, có rất nhiều người không tôn kính thần!

Cho nên đột nhiên xuất hiện một đám người như vậy, thật sự có chút hơi quái dị. Âu Dương gia gia chủ Âu Dương Thiên Phong nhắm mắt ngưng thần ngồi trên phòng. Trong không khí hơi xuất hiện một tia dao động, Âu Dương Thiên Phong chậm rãi mở to mắt, trầm giọng hỏi:

- Những người đó thế nào? Có thấy điểm nào không ổn không?

- KHÔNG có. Bọn họ đều rất ỏn! Thực không thể tưởng được, thần quả thật rất có bản lĩnh. Chỉ không biết vì sao thần lại chọn một gia tộc như chúng ta?

Giọng nói hơi có chút kích động của một người tuổi còn trẻ trả lời:

- Hơn một trăm năm, dân người này nguyên vốn chỉ có tu vi Kiếm Thánh, đều đã tăng lên tới cảnh giới tu luyện giả đỉnh cao. Thật sự là quá lợi hại. Thần công pháp, quả thật có chỗ độc đáo. Ta tin tưởng, cứ như vậy chẳng bao lâu sau, những người này sẽ đột phá đến cảnh giới đại viên mãn. Đến lúc đó, Âu Dương gia ta sẽ trở thành gia tộc đỉnh cấp mạnh nhất. Chuyện trở thành bá chủ thực sự của Nam Châu chỉ là chuyện nay mai.

Trên mặt Âu Dương Thiên Phong rốt cục cũng hiện ra chút vui mừng, cười nói:

Nghe nói một vị tổ tiên của Âu Dương gia chúng ta ở thời kì Thần chiến từng là người hầu trung thành nhất của Thần. Sau Thần chiến, toàn bộ Thần Giới chỉ còn lại một vị thần. Tuy nhiên thần lực của thần cũng đã bị tổn thất thật lớn. Bây giờ sau khi trải qua hơn mười vạn năm tu dưỡng, sợ là đã khôi phục rất nhiều. Mấy năm nay chúng ta Âu Dương gia âm thầm phát triển, nhẫn nhục chịu đựng không phải cũng chính là vì hôm nay sao? Hừ, cái gì Nam Châu liên minh, cái gì Thực Sơn phái, chẳng qua cũng chỉ là bàn đạp cho gia tộc chúng ta mà thôi.

Người trẻ tuổi kia cười lạnh nói:

- Nghe nói gần đây Thực Sơn phái đưa ra một quyết định, cắt đứt quan hệ kinh doanh với tất cả các gia tộc ở Nam Châu. Lăng Tiêu kia vốn là một tên tính tình kiêu ngạo cuồng vọng. Mặc dù cũng có chút thông minh, lại có chút không hiểu thời thế. Ở Thánh Vực, chỉ có thông minh không thì không đủ. Lúc trước không ai tìm Thực Sơn phái của hắn gây phiền toái, đều không phải là bởi vì nể mặt mũi Lăng Tiêu hắn, mà là bởi vì ích lợi hắn mang lại! Nhất đại tông sư. Hừ, người ta khen mình vài câu đã không biết mình là ai rồi. Bây giờ ra quyết định này, căn bản là chán sống rồi.

Âu Dương Thiên Phong thở dài một hơi, sau đó nói:

- Quên đi, chúng ta tạm thời không suy xét vấn đề này. Âu Dương gia quyết khởi là chuyện tất nhiên. Thực Sơn phái của hắn cũng không phải là đối thủ của chúng ta. Nếu mấy gia tộc của Nam Châu thật sự muốn lợi dụng cơ hội lần này để đàn áp Thực Sơn phái, đối với chúng ta mà nói là chuyện tốt. Càng không ai chú ý đến chúng ta càng tốt. Bọn họ làm âm ỉ kẻ bọn họ. Ta làm sao để mình ngàn vạn lần không xảy ra chuyện ngoài ý muốn là được. Có đôi khi, tọa sơn quan hổ đấu cũng là một loại lạc thú.

Trong không khí vang lên một tiếng cười khê, rồi im bật.

Âu Dương Thiên Phong ngồi đó, trong đầu nhớ tới năm xưa vì lợi ích toàn cục mà phải tạm nhân nhượng, giết Âu Dương Huy để hạ cơn thịnh nộ của Lăng Tiêu, trong lòng cười lạnh: “Lăng Tiêu à Lăng Tiêu. Trên đời cũng không chỉ có một mình ngươi có thể đề thăng thực lực nhanh chóng. Nếu người biết Âu Dương Thiên Phong ta trong vòng trăm năm ngắn ngủi cũng đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn sơ cấp. Chỉ chính của Âu Dương gia ta đã có ba người đạt tới cảnh giới đại viên mãn. Còn hơn ba mươi cường giả sắp tiến vào cảnh giới đại viên mãn, người... người có cảm thấy run sợ không?”.

...

- Minh chủ, phải ra quyết định rồi!

Một lão già mặc quần áo trắng, sắc mặt điềm đạm đứng trước mặt Tư Đồ Dũng bình tĩnh nói.

Tư Đồ Dũng nhìn thoáng qua lão già này, khoát tay áo, thở dài nói:

- Thường lão ngươi nói xem, đám gia tộc đó làm như thế có khác nào bức ta thoái vị đâu?

Trong mắt Thường lão cũng hiện một chút vẻ oán giận, sau đó nói:

- Hơn nữa, Thực Sơn phái tông chủ Lăng Tiêu, năm đó dùng tên giả Tiêu Phong tham gia Nam Châu đại hội từng có ân với ta. Ta vẫn luôn suy nghĩ làm thế nào để báo đáp người ta. Lần này cũng nhờ ta ở gia tộc kiên quyết phản đối chuyện đối địch với Thực Sơn phái mới có thể đề chuyện này xuống. Đối với thế lực non trẻ này, đối với người trẻ tuổi xuất sắc như vậy, chúng ta lẽ ra phải dùng thái độ khoan dung mà đối

đãi, không thể chèn ép người ta. Diện tích lãnh thổ Nam Châu mệnh mông bát ngát. Tuy rằng dân số đông nhưng vẫn không thay đổi được cảnh hoang vắng tiêu điều. Việc một thế lực mới ra đời quật khởi theo ta nhận thấy chẳng những không phải là chuyện xấu mà còn là một chuyện tốt. Có thể cho các gia tộc ở Nam Châu vốn có chút trầm lặng tỏa sáng sức sống mới. Dù sao chỉ có cạnh tranh mới dẫn đến phát triển nhanh hơn.

Tư Đồ Dũng gật gật đầu, sau đó thở dài nói:

- Mười ba gia tộc luôn đồng tâm hiệp lực, đoàn kết một lòng. Đối với những chuyện lớn xưa nay vẫn cùng chung một suy nghĩ. Chẳng lẽ từ giờ trở đi thật sự phải chia rẽ sao?

Thường lão khe khẽ thở dài nói:

- Minh chủ à, sự chia rẽ kia đã xuất hiện từ sau khi năm nhà chúng ta phản đối tấn công thực Sơn phái rồi.

Tư Đồ Dũng hơi hơi sửng sốt, sau đó chậm rãi gật đầu:

- Đúng vậy. Quả thật là như vậy. Thôi được. Bây giờ hãy mời hội đồng các thành viên cao cấp nhóm họp. Ta tuyên bố... không đồng ý!

Thường lão sắc mặt vui vẻ, sau đó nói:

- Được, ta sẽ đi thông báo cho những người đó.

Nhìn bóng Thường lão khuất dần, Tư Đồ Dũng khe khẽ thở dài, trong lòng nói:

- Lăng Tiêu ơi là Lăng Tiêu, ta cũng đã đem tất cả vốn liếng đặt trên người ngươi. Hy vọng ngươi sẽ không làm cho ta thất vọng.

Nam Châu liên minh, tại hội nghị cấp cao, một thành viên của hội đồng mười ba nghị viên đến từ Tương gia đứng lên gây kích động. Người này tên là tương Vân Nam, cùng vai vế với đám người Tương Vân Sơn, nhưng tuổi tác lại lớn hơn rất nhiều, thoát nhìn có chút già dặn.

Tương Vân Nam là một người một lòng ủng hộ Tương Vân Bưu, cho nên cũng thù đến tận xương tủy đối với Thực Sơn phái. Hắn nhìn Tư Đồ Dũng vừa quyết định không tuyên chiến với Thực Sơn phái, lớn tiếng hỏi:

- Tư Đồ minh chủ, ngài có thể giải thích rõ ràng lý do vì sao ngài làm như vậy được không?

Tư Đồ Dũng hí mắt, nhìn thoáng qua Tương Vân Nam đang kích động đến độ quên cả lễ phép, thản nhiên nói:

- Nam Châu liên minh có điều khoản nào quy định minh chủ khi ra quyết định phải giải thích cho người khác?

Tương Vân Nam như đâm phải đinh, sắc mặt ngưng ngừng nói:

- Nhưng, nhưng chuyện này là tám nhà tán thành, năm nhà phản đối. Minh chủ đại nhân tự nhiên có thể dùng quyền uy của ngài bác bỏ chuyện này. Nhưng trong lòng đám người chúng ta, nếu minh chủ không có lời giải thích hợp lý thì chúng ta sẽ không phục.

Thường lão ngồi bên tay trái Tư Đồ Dũng cười lạnh lùng, sau đó nói:

- Giải thích cho người, người sẽ phục sao?

- Lão gia họ Thường kia, chỗ chúng ta nói chuyện bao giờ đến lượt của người?

Tương Vân Nam đang ôm đầy bụng một cục tức, lại nghe những lời này của Thường lão, cảm thấy khó chịu, cười lạnh vài tiếng nói:

- Có phục hay không là chuyện của chúng ta. Giải thích hay không là chuyện của minh chủ.

Rầm!

Tư Đồ Dũng đập bàn mạnh một cái, trên mặt hiện ra vẻ giận dữ, nhìn Tương Vân Nam lạnh lùng quát:

- Làm cần. Tương Vân Nam, người tính làm gì đây? Cũng dám nói xiên nói xỏ ta? Cho dù thái thượng trưởng lão lớn nhất Tương gia người, Tương THIÊN LÂM cảnh giới đại viên mãn đỉnh cao, nhìn thấy ta cũng phải khách khí kêu một tiếng Tư Đồ hiền chất. Mà người... người là ai? Hay là người nghĩ rằng Tương gi sau lưng người đã có thể dễ dàng bắt nạt Tư Đồ gia ta rồi?

Bình thường Tư Đồ Dững vẫn luôn nhã nhặn. Tuy rằng rất ít cười, nhưng gần như không có giận qua bao giờ. Hôm nay đột nhiên tức giận khiến tất cả mọi người đều giật mình kinh hãi. Bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện. Người trước mắt này, không chỉ là minh chủ Nam Châu liên minh, mà còn là tộc trưởng Nam Châu đệ nhất gia tộc. Là đại nhân vật nắm trong tay tài nguyên và thực lực làm cho ai cũng phải kinh hoàng.

Cùng là thế lực đỉnh cấp, nhưng nếu xét toàn diện vẫn có cao có thấp khác biệt. Tư Đồ gia là một trong những gia tộc lâu đời nhất Nam Châu, bề dày gia tộc hơn xa các thế lực đỉnh cấp và gia tộc mới phát triển sau này.

Tương Vân Nam giận đến đỏ mặt, lồng ngực nhấp nhô kịch liệt. Hắn ở Tương gia cũng là trưởng lão thân phận cực cao, ở Nam Châu liên minh không chỉ là một trong mười ba nghị viên mà còn có quyền lực cao nhất, có thể nói là dưới một người trên vạn người nhưng hôm nay không bị làm nhục trước mặt mọi người mà Tương Vân Nam lại còn không dám phản ứng gì cả. Sự uất ức trong lòng lớn đến mức nào có lẽ không cần nói cũng biết.

- Minh chủ quá lời, Vân Nam nhất thời lỡ lời, mong rằng minh chủ đại nhân không để bụng.

Sau khi hạ mình xin lỗi xong, Tương Vân Nam đặt mông ngồi xuống, không nói một lời nào nữa.

Bảy nhà khác trong hội đồng mười ba nghị viên tán thành tuyên chiến với Thực Sơn phái người nhinta, ta nhìn người, chẳng biết nên như thế nào. Lúc này, có một người đứng dậy, hướng phía Tư Đồ Dững chấp tay chào, sau đó nói:

- Minh chủ đại nhân, chúng ta tôn trọng quyết định của ngài. Ngài có suy nghĩ của ngài. Ngài gánh vác trên lưng là ích lợi của cả Nam Châu đệ nhất gia tộc. Cho nên, chúng ta có thể hiểu cho lựa chọn của ngài. Tuy nhiên, xin ngài cũng hiểu cho nỗi lo lắng của chúng ta. Thực Sơn phái này cũng không phải hạng người lương thiện gì. Nếu là để mặc bọn họ tiếp tục tùy ý phát triển, Nam Châu sớm muộn gì sẽ có một ngày trở thành thiên hạ của bọn họ. Đến lúc đó, cho dù là Tư Đồ gia, sợ là cũng không giữ được danh hiệu đệ nhất gia tộc.

Tư Đồ Dững nhìn thoáng qua người vừa đứng lên. Người này họ Tôn tên THIẾT, là trưởng lão của một trong những đỉnh cấp thế lực của Nam Châu Tôn gia. Còn Tôn gia cũng chính là gia tộc có sức cạnh tranh nhất với Tư Đồ gia đệ nhất gia tộc. Tuy nhiên bề ngoài hai nhà vẫn giữ quan hệ gần bó tốt đẹp.

Tư Đồ Dững cặp mắt xuống, giọng điệu thản nhiên nói:

- Điều này không cần Tôn trưởng lão quan tâm. Ta cũng như bao người khác trong Thánh Vực, chỉ cầu trường sinh, không cầu phú quý. Cái gì đệ nhất hay không đệ nhất, đều là chuyện vô căn cứ.

Lời này của Tư Đồ Dững khiến trưởng lão tám nhà kia và rất nhiều đại biểu các đỉnh cấp gia tộc đến dự thánh phía dưới thầm mắng trong lòng: “Nếu thật sự là lời nói vô căn cứ, Tư Đồ gia người sao lại liều mạng phát triển suốt mấy năm liên tục?”.

Tuy nhiên thấy Tư Đồ Dững vừa mới nổi giận, rất nhiều người vốn định nói gì đó đều tự giác ngậm miệng lại. Lời của Nam châu minh chủ, không phải ai cũng có tư cách tranh cãi.

Tôn THIẾT thản nhiên cười, sau đó hướng về phía tư Đồ Dững chấp tay nói:

- Một khi đã như vậy, người ta thường nói đạo bất đồng bất tương vi mưu. Ta và tám gia tộc kia...

Nói đến đây thì tạm dừng, đưa tay chỉ xuống rất nhiều đại biểu các đỉnh cấp thế lực của Nam Châu đến dự thánh hội nghị thượng đỉnh Nam Châu lần này.

Tư Đồ Dững trong lòng máy động, sau đó lại nghe thấy Tôn THIẾT lớn tiếng nói:

- Và bảy mươi bảy gia tộc trăm một trăm lẻ sáu thế lực đỉnh cấp bên dưới cùng nhau rời khỏi Nam Châu liên minh. Từ nay về sau, bất kể Nam Châu liên minh xảy ra chuyện gì thì cũng chẳng liên quan gì đến ta

và các gia tộc đã rời khỏi.

- Người, lời này của người là đại biểu cho gia tộc của người?

Tư Đồ Dũng bỗng đứng lên, vừa sợ vừa giận nhìn Tôn Thiết và đại biểu các gia tộc khác, lấy tay chỉ bọn họ:

- Còn có các người... Các người rõ ràng đã thông đồng với nhau. Các người sớm đã có mưu đồ. Căn bản là không thể chỉ bởi vì một chuyện Thực Sơn phái lần này mà có thể khiến các người ra quyết định như thế.

Nói xong, Tư Đồ Dũng bỗng nhiên ngồi xuống, hai tay đặt lên bàn, ánh mắt lóe lên quang mang lạnh lùng, nhìn quét qua những người phía dưới. Đại biểu các gia tộc tách ra thấy ánh mắt của Tư Đồ Dũng đều tìm cách tránh ánh mắt của hắn một cách rất mất tự nhiên. Với uy nghiêm của một người đã nhiều năm làm minh chủ như Tư Đồ Dũng, rất ít người dám nhìn thẳng hắn.

Còn đại biểu các gia tộc không bỏ đi thì có nhóm sắc mặt bình thường, chỉ là trong mắt có thêm chút âm thầm lo lắng. Còn một nhóm người còn lại trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ, như là hoàn toàn không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như thế.

Tư Đồ Dũng bỗng nhiên cười lạnh ha hả hai tiếng, sau đó nhìn Tôn Thiết, trên mặt hoàn toàn khôi phục vẻ bình tĩnh, thản nhiên nói:

- Lời người nói, đại biểu cho gia tộc người phải không? Còn các người...

Tư Đồ Dũng nhìn bảy gia tộc còn lại.

Chuyện này xảy ra quá đột ngột. Nhìn vẻ khiếp sợ trong mắt Tô gia, Cung gia, Thường gia cùng với Văn gia lúc này cũng bỏ phiếu trắng, Tư Đồ Dũng hiểu ra rất nhiều điều. Chuyện này e là chỉ có gia tộc mình không biết. Tô gia cùng Cung gia mấy gia tộc chưa chắc là đã không biết. Nhưng đám gia tộc vốn đã tham gia Nam Châu liên minh từ rất lâu rồi àn ý làm ra vẻ không biết, thì chứng tỏ rằng các gia tộc này vẫn chưa bị lôi kéo.

Mà cho dù là như thế này, chuyện này cũng đã đủ nghiêm trọng rồi.

Hội đồng nghị viên có mười ba gia tộc, tám nhà tách ra. Còn một trăm lẻ sáu nhà thế lực đỉnh cấp, bảy mươi bảy nhà tách ra. Chỉ còn hai mươi chín nhà.

Điều này nói lên rằng những gia tộc tách ra này hoàn toàn có thể tổ chức lại thành một thế lực mới mạnh hơn Nam Châu liên minh.

Mà toàn cảnh Nam Châu lại một lần nữa thay đổi.

Dưới tình huống như vậy, vị trí đệ nhất gia tộc của Tư Đồ gia tộc e là khó có thể giữ được.

Thực ra Tư Đồ Dũng cũng chẳng quan tâm cái danh hiệu đệ nhất này. Thứ mà hắn quan tâm là tài nguyên Tư Đồ gia tộc nắm trong tay và sức ảnh hưởng đến các gia tộc khác.

Hôm nay không ngờ nhiều gia tộc như vậy tách ra mà mình thậm chí không biết quý không hay. Tư Đồ Dũng trong lòng cực kỳ tức giận, nghĩ thầm: “Xem ra, người quản lý bộ phận tình báo của Tư Đồ gia cũng cần phải thay đổi rồi!”.

Trong mắt đám người Tôn Thiết và Tương Vân Nam lúc này đều nổi lên một chút thần sắc đặc ý. Tôn Thiết thản nhiên nói:

- Tư Đồ minh chủ đừng hiểu lầm. Hơn nữa chuyện này tuyệt đối không giống như ngài tưởng tượng là đã có cấu kết từ trước. Nếu như thế, không phải nói thẳng ra là năng lực tình báo của Tư Đồ gia tộc quá yếu sao, làm sao xứng được với cái danh Nam Châu đệ nhất gia tộc?

Câu nói của Tôn Thiết tuy rằng giống như đang giải bày trần tình, nhưng lại càng giống như cái tát vào mặt Tư Đồ Dũng. Tương Vân nam đứng bên cạnh thiếu chút nữa cười ra tiếng. Cục tức do vừa rồi bị Tư Đồ Dũng sỉ nhục nhanh chóng biến mất. Tương Vân Nam thậm chí muốn cười to ba tiếng, sau đó chỉ vào cái mặt thối của Tư Đồ Dũng nói: gieo gió gặt bão.

Lúc này Tôn Thiết lại nói tiếp:

- Nguyên nhân căn bản của chuyện này chính là Thục Sơn phái đã phát triển trở thành một giáo phái tà ác. Còn Tư Đồ minh chủ và một vài gia tộc cá biệt lại làm những việc khiến cho người ta cười chê, khiến lòng người lạnh ngắt. Vì một ít tư lợi, nhất là một vài gia tộc, rõ ràng tộc nhân của mình bị Thục Sơn phái ám hại, lại còn làm ra những chuyện nhận giặc làm cha như thế. Quả thực khiến những người đồng tộc kia chết uổng mà.

Đại biểu của Tô gia ngẩng đầu, hồ hững nhìn lướt qua Tôn Thiết. Chuyện đã đến nước này cũng chỉ có thể theo Tư Đồ Dũng đến cùng. Chẳng biết gia tộc của mình có ngầm hợp tác với họ hay không. Nhưng cứ cho là có đi nữa, thì những lời kia cũng đã nói ra rồi, cũng đã khẳng định gia tộc mình không muốn trở mặt với Thục Sơn, cũng không muốn rời khỏi Nam Châu liên minh.

Cho nên, trưởng lão đại biểu cho Tô gia, chỉ sợ cũng là thành viên nhiệm kỳ ngắn ngủi nhất của Nam Châu liên minh hội đồng mười ba nghị viên, thản nhiên nói:

- Tôn gia các người chưa rời khỏi Nam Châu liên minh đã bắt đầu sử dụng quyền lực của mình chủ mới rồi sao? Tuy nhiên cho dù Tôn gia các người trở thành minh chủ mới, Tô gia ta cũng không phải là thuộc hạ các người. Cho nên, thu lời nói thú vị như đánh rắm của người trở về đi.

- Người.

Tôn Thiết giận tím mặt. Đúng vậy. Ở liên minh mới của bọn họ tên là Nam Phương liên minh, gia tộc mình chủ chính là Tôn gia. Bây giờ lại bị đại biểu của Tô gia làm nhục trước mặt mọi người, không khỏi trong lòng thâm hận: "Khá lắm Tô gia, tới lúc này rồi còn dám mạnh miệng. Đến lúc đó, gia tộc đầu tiên Nam Phương liên minh ta thu thập chính là Tô gia các người.

Nam Châu liên minh tan rã là điều gần như ra ngoài dự đoán của mọi người. Không ai có thể ngờ được, một liên minh vững vàng như thế, một liên minh đã tồn tại hơn mười vạn năm, lại nói tan rã liền tan rã.

Ngay sau đó, một tổ chức tên là nam Phương liên minh thành lập, bắt đầu đối đầu với Nam Châu liên minh. Đồng thời Nam Phương liên minh tuyên truyền đủ loại hành động "tà ác" của Thục Sơn phái, công khai tuyên chiến với Thục Sơn phái, kêu gọi toàn bộ các gia tộc ở Nam châu đoàn kết đứng lên, chống lại tà giáo THục Sơn phái, tuyệt không cho phép môn nhân gia tộc mình gia nhập Thục Sơn phái.

Diệp gia tuy không phải thành viên hội đồng mười ba nghị viên. Tuy nhiên cũng là một trong một trăm lẻ sáu gia tộc đỉnh cấp. Khi Tôn gia tới gặp, Diệp gia gia chủ đích thân tiếp đãi đại biểu Tôn gia. Sau khi hội đàm cực kỳ bí mật, Diệp gia đáp ứng gia nhập Nam Phương liên minh. Đồng thời, Nam Phương liên minh cũng xuất hiện một bộ phận tương tự như hội đồng mười ba nghị viên của Nam Châu liên minh.

Nhưng nhiều hơn bảy nhà, gọi là hội đồng hai mươi nghị viên.

Còn Diệp gia chiếm một ghế trong hai mươi ghế này.

Điều này đương nhiên không phải chỉ vì sự phát triển cực nhanh của Diệp gia trong mấy năm nay mà đa phần là do Diệp gia có một người luyện võ thiên tài đang tồn tại - Diệp Thiên.

Mà Diệp Thiên, lại là người có thể đánh ngang tay với Lăng Tiêu.

Lần này bất ngờ tách ra với quy mô lớn, chuyện Thục Sơn phái chẳng qua chỉ là một mồi lửa. kỳ thật lý do chính là rất nhiều gia tộc và thế lực mới nổi cảm thấy bất mãn với sự phân phối lợi nhuận hiện có, oán hận tích tụ nhiều năm. Cho nên ngay cả Tôn gia cũng không ngờ mình vừa hiệu triệu đã có rất nhiều gia tộc hưởng ứng chuyện này.

Nam Châu liên minh xảy ra chuyện thì một thời gian sau Thục Sơn phái cũng đã biết. Rất nhiều người đều kinh ngạc khó hiểu. Sự tồn tại của Nam Châu liên minh đã ăn sâu vào lòng người, như một quốc gia ở thế tục nhân giới. Là một tổ chức được mọi người thừa nhận và tán thành. Ai ngờ đâu, một tổ chức tồn tại hơn mười vạn năm như vậy không ngờ yếu ớt như thế, nói tan rã liền tan rã, trong nháy mắt theo một tổ chức lớn biến thành hai tổ chức đối đầu nhau.

Hơn nữa, vốn dĩ Nam Châu liên minh cường đại vô cùng, hiện tại đã hoàn toàn rơi xuống hạ phong.

Tương Vân Sơn ngồi đối diện Lăng Tiêu, sắc mặt cho chút sầu lo nói:

- Chuyện này xảy ra quá đột ngột. chủ công, có cần phải bố trí trận pháp chung quanh môn phái hay không? Nhiều gia tộc như vậy nhất loạt công kích chúng ta, ta sợ...

Lăng Tiêu khoát tay, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh. Tuy rằng từ bên ngoài nhìn thoáng qua thì thấy Thục Sơn phái ngoài Lăng Tiêu và Lam Hi hai người có thể xuất thủ thì chẳng còn ai cả. Còn các thế lực đỉnh cấp này, bất cứ thế lực nào cũng đều có mười mấy cường giả cảnh giới cao cấp đại viên mãn. Nhưng có ai biết đòn sát thủ chân chính của Lăng Tiêu là cái gì?

- ỨC HIẾP CHÚNG TA?

Lăng tiêu hừ lạnh một tiếng:

- cứ để bọn họ đến đây đi! Chúng ta có quy tắc của chúng ta, bọn họ cũng có quy tắc của bọn họ. Ta cũng muốn nhìn xem thử tà phái như chúng ta, ai dám đến diệt.

Tương Vân Sơn lúc này cũng cười rộ lên, sau đó nói:

- Nói cũng đúng. Ta cũng muốn nhìn xem rốt cuộc gia tộc nào sẽ nguyệt ý làm người đi đầu đây?

Bọn họ rất nhanh đã thấy kẻ tiên phong này. Chỉ là có chút không ngờ rằng mọi thứ hoàn toàn trong dự kiến.

Bởi vì, người đi đầu lần này là Diệp THIÊN.

Mà lý do Diệp THIÊN đến chẳng liên quan gì đến quan hệ giữa Nam Phương liên minh và Thục Sơn phái. Mục đích rất đơn giản, cùng Lăng Tiêu đánh một trận phân thắng bại mà thôi.

Tuy nhiên hẳn chọn thời điểm nhạy cảm này để đến Thục Sơn phái, khiến vô số người hưng phấn và đoán rằng, Diệp gia sẽ trở thành một ngôi sao mới trong Nam Phương liên minh. Còn người trẻ tuổi xuất sắc nhất ưu tú nhất Diệp gia này chỉ sợ sẽ dẫn dắt Diệp gia đến một tầm cao mới trong tương lai mấy ngàn năm, thậm chí là hơn vạn năm.

Cho nên Diệp THIÊN đấu với Lăng tiêu, ngay lập tức được rất nhiều người cho là trận chiến tối cao của những người trẻ tuổi Nam Châu.

nếu Diệp THIÊN thắng, thế của Diệp gia sẽ không ai chống nổi.

Nếu Diệp Thiên bại...

Đối với chuyện này, Diệp THIÊN nói:

- Ta không thể bại!

Một câu, bốn chữ, mười phần khí phách, hết sức tự tin!

Diệp Thiên sau khi xuất quan, liền rời khỏi gia tộc, xa nhà một chuyến, mang về một kiện bảo vật cường đại nằm đó vỡ vụn trong Thần chiến tên là “Đại Nhật Kim Cương Ấn”.

Giống như trong Tu Chân Giới có vô số pháp bảo cường đại, Thần giới năm xưa cũng có vô số pháp bảo. Đại Nhật Kim Cương Ấn này tuyệt đối là một trong số những pháp bảo hùng mạnh nhất!

Nghe nói bảo vật này là do Thần Giới mạnh nhất tối cao là thần Thanh Hà luyện ra. Năm xưa Thanh Hà thần sau khi nhờ mặt trời ngộ đạo, thu được thái dương lực, phong ấn năng lượng chí dương chí cương của thái dương chi hỏa, luyện chế thành Đại Nhật Kim Cương Ấn, nặng khoảng vạn cân, lúc công kích có thể phát ra hào quang chói mắt và năng lượng vô cùng.

611. Chương 550: Nam Châu Liên Minh Sụp Đổ (2)

Tư Đồ Dũng cặp mắt xuống, giọng điệu thản nhiên nói:

- Điều này không cần Tôn trưởng lão quan tâm. Ta cũng như bao người khác trong Thánh Vực, chỉ cầu trường sinh, không cầu phú quý. Cái gì đệ nhất hay không đệ nhất, đều là chuyện vô căn cứ.

Lời này của Tư Đồ Dũng khiến trưởng lão tám nhà kia và rất nhiều đại biểu các đỉnh cấp gia tộc đến dự thánh phía dưới thầm mắng trong lòng: “Nếu thật sự là lời nói vô căn cứ, Tư Đồ gia người sao lại liều mạng phát triển suốt mấy năm liên tục?”.

Tuy nhiên thấy Tư Đồ Dũng vừa mới nổi giận, rất nhiều người vốn định nói gì đó đều tự giác ngậm miệng lại. Lời của Nam châu minh chủ, không phải ai cũng có tư cách tranh cãi.

Tôn THIẾT thản nhiên cười, sau đó hướng về phía tư Đồ Dũng chấp tay nói:

- Một khi đã như vậy, người ta thường nói đạo bất đồng bất tương vi mưu. Ta và tám gia tộc kia...

Nói đến đây thì tạm dừng, đưa tay chỉ xuống rất nhiều đại biểu các đỉnh cấp thế lực của Nam Châu đến dự thánh hội nghị thượng đỉnh Nam Châu lần này.

Tư Đồ Dũng trong lòng máy động, sau đó lại nghe thấy Tôn THIẾT lớn tiếng nói:

- Và bảy mươi bảy gia tộc trăm một trăm lẻ sáu thế lực đỉnh cấp bên dưới cùng nhau rời khỏi Nam Châu liên minh. Từ nay về sau, bất kể Nam Châu liên minh xảy ra chuyện gì thì cũng chẳng liên quan gì đến ta và các gia tộc đã rời khỏi.

- Người, lời này của người là đại biểu cho gia tộc của người?

Tư Đồ Dũng bỗng đứng lên, vừa sợ vừa giận nhìn Tôn THIẾT và đại biểu các gia tộc khác, lấy tay chỉ bọn họ:

- Còn có các người... Các người rõ ràng đã thông đồng với nhau. Các người sớm đã có mưu đồ. Căn bản là không thể chỉ bởi vì một chuyện Thực Sơn phái lần này mà có thể khiến các người ra quyết định như thế.

Nói xong, Tư Đồ Dũng bỗng nhiên ngồi xuống, hai tay đặt lên bàn, ánh mắt lóe lên quang mang lạnh lùng, nhìn quét qua những người phía dưới. Đại biểu các gia tộc tách ra thấy ánh mắt của Tư Đồ Dũng đều tìm cách tránh ánh mắt của hắn một cách rất mất tự nhiên. Với uy nghiêm của một người đã nhiều năm làm minh chủ như Tư Đồ Dũng, rất ít người dám nhìn thẳng hắn.

Còn đại biểu các gia tộc không bỏ đi thì có nhóm sắc mặt bình thường, chỉ là trong mắt có thêm chút âm thầm lo lắng. Còn một nhóm người còn lại trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ, như là hoàn toàn không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như thế.

Tư Đồ Dũng bỗng nhiên cười lạnh ha hả hai tiếng, sau đó nhìn Tôn THIẾT, trên mặt hoàn toàn khôi phục vẻ bình tĩnh, thản nhiên nói:

- Lời người nói, đại biểu cho gia tộc người phải không? Còn các người...

Tư Đồ Dũng nhìn bảy gia tộc còn lại.

Chuyện này xảy ra quá đột ngột. Nhìn vẻ khiếp sợ trong mắt Tô gia, Cung gia, Thường gia cùng với Văn gia lúc này cũng bỏ phiếu trắng, Tư Đồ Dũng hiểu ra rất nhiều điều. chuyện này e là chỉ có gia tộc mình không biết. Tô gia cùng Cung gia mấy gia tộc chưa chắc là đã không biết. Nhưng đám gia tộc vốn đã tham gia Nam Châu liên minh từ rất lâu rồi àn ý làm ra vẻ không biết, thì chứng tỏ rằng các gia tộc này vẫn chưa bị lôi kéo.

Mà cho dù là như thế này, chuyện này cũng đã đủ nghiêm trọng rồi.

Hội đồng nghị viên có mười ba gia tộc, tám nhà tách ra. Còn một trăm lẻ sáu nhà thế lực đỉnh cấp, bảy mươi bảy nhà tách ra. Chỉ còn hai mươi chín nhà.

Điều này nói lên rằng những gia tộc tách ra này hoàn toàn có thể tổ chức lại thành một thế lực mới mạnh hơn Nam Châu liên minh.

Mà toàn cảnh Nam Châu lại một lần nữa thay đổi.

Dưới tình huống như vậy, vị trí đệ nhất gia tộc của Tư Đồ gia tộc e là khó có thể giữ được.

Thực ra Tư Đồ Dũng cũng chẳng quan tâm cái danh hiệu đệ nhất này. Thứ mà hắn quan tâm là tài nguyên Tư Đồ gia tộc nắm trong tay và sức ảnh hưởng đến các gia tộc khác.

Hôm nay không ngờ nhiều gia tộc như vậy tách ra mà mình thân không biết quỷ không hay. tư Đồ Dũng trong lòng cực kỳ tức giận, nghĩ thầm: “Xem ra, người quản lý bộ phận tình báo của Tư Đồ gia cũng cần phải thay đổi rồi!”

Trong mắt đám người Tôn Thiết và Tương Vân Nam lúc này đều nổi lên một chút thần sắc đặc ý. Tôn Thiết thân nhiên nói:

- Tư Đồ minh chủ đừng hiểu lầm. Hơn nữa chuyện này tuyệt đối không giống như ngài tưởng tượng là đã có cấu kết từ trước. Nếu như thế, không phải nói thẳng ra là năng lực tình báo của Tư Đồ gia tộc quá yếu sao, làm sao xứng được với cái danh Nam Châu đệ nhất gia tộc?

Câu nói của Tôn thiết tuy rằng giống như đang giải bày trần tình, nhưng lại càng giống như cái tát vào mặt Tư Đồ Dũng. Tương Vân nam đứng bên cạnh thiếu chút nữa cười ra tiếng. cực tức do vừa rồi bị Tư Đồ Dũng sỉ nhục nhanh chóng biến mất. Tương Vân Nam thậm chí muốn cười to ba tiếng, sau đó chỉ vào cái mặt thối của Tư Đồ dũng nói: gieo gió gặt bão.

Lúc này Tôn Thiết lại nói tiếp:

- Nguyên nhân căn bản của chuyện này chính là Thục Sơn phái đã phát triển trở thành một giáo phái tà ác. Còn Tư Đồ minh chủ và một vài gia tộc cá biệt lại làm những việc khiến cho người ta cười chê, khiến lòng người lạnh ngắt. Vì một ít tư lợi, nhất là một vài gia tộc, rõ ràng tộc nhân của mình bị Thục Sơn phái ám hại, lại còn làm ra những chuyện nhận giặc làm cha như thế. Quả thực khiến những người đồng tộc kia chết uổng mà.

Đại biểu của Tô gia ngẩng đầu, hồ hững nhìn lướt qua Tôn Thiết. Chuyện đã đến nước này cũng chỉ có thể theo Tư Đồ Dũng đến cùng. Chẳng biết gia tộc của mình có ngầm hợp tác với họ hay không. Nhưng cứ cho là có đi nữa, thì những lời kia cũng đã nói ra rồi, cũng đã khẳng định gia tộc mình không muốn trở mặt với Thục Sơn, cũng không muốn rời khỏi Nam Châu liên minh.

Cho nên, trưởng lão đại biểu cho Tô gia, chỉ sợ cũng là thành viên nhiệm kỳ ngắn ngủi nhất của Nam Châu liên minh hội đồng mười ba nghị viên, thân nhiên nói:

- Tôn gia các người chưa rời khỏi Nam Châu liên minh đã bắt đầu sử dụng quyền lực của mình chủ mới rồi sao? Tuy nhiên cho dù Tôn gia các nguoi trở thành minh chủ mới, Tô gia ta cũng không phải là thuộc hạ các người. Cho nên, thu lời nói thú như đánh rắm của người trở về đi.

- Người.

Tôn Thiết giận tím mặt. Đúng vậy. ở liên minh mới của bọn họ tên là Nam Phương liên minh, gia tộc mình chủ chính là Tôn gia. Bây giờ lại bị đại biểu của Tô gia làm nhục trước mặt mọi người, không khỏi trong lòng thầm hận: “Khá lắm Tô gia, tới lúc này rồi còn dám mạnh miệng. Đến lúc đó , gia tộc đầu tiên Nam Phương liên minh ta thu thập chính là Tô gia các người.

Nam Châu liên minh tan rã là điều gần như ra ngoài dự đoán của mọi gười. Không ai có thể ngờ được, một liên minh vững vàng như thế, một liên minh đã tồn tại hơn mười vạn năm, lại nói tan rã liền tan rã.

Ngay sau đó, một tổ chức tên là nam Phương liên minh thành lập, bắt đầu đối đầu với Nam Châu liên minh. Đồng thời Nam Phương liên minh tuyên truyền đủ loại hành động “tà ác” của Thục Sơn phái, công khai tuyên chiến với Thục Sơn phái, kêu gọi toàn bộ các gia tộc ở Nam châu đoàn kết đứng lên, chống lại tà giáo THục Sơn phái, tuyệt không cho phép môn nhân gia tộc mình gia nhập Thục Sơn phái.

Diệp gia tuy không phải thành viên hội đồng mười ba nghị viên. Tuy nhiên cũng là một trong một trăm lẻ sáu gia tộc đỉnh cấp. Khi Tôn gia tới gặp, Diệp gia gia chủ đích thân tiếp đãi đại biểu Tôn gia. Sau khi hội đàm cực kỳ bí mật, Diệp gia đáp ứng gia nhập Nam Phương liên minh. Đồng thời, Nam Phương liên minh cũng xuất hiện một bộ phận tương tự như hội đồng mười ba nghị viên của Nam Châu liên minh.

Nhưng nhiều hơn bảy nhà, gọi là hội đồng hai mươi nghị viên.

Còn Diệp gia chiếm một ghế trong hai mươi ghế này.

Điều này đương nhiên không phải chỉ vì sự phát triển cực nhanh của Diệp gia trong mấy năm nay mà đa phần là do Diệp gia có một người luyện võ thiên tài đang tồn tại - Diệp Thiên.

Mà Diệp Thiên, lại là người có thể đánh ngang tay với Lăng Tiêu.

Lần này bất ngờ tách ra với quy mô lớn, chuyện Thục Sơn phái chẳng qua chỉ là một mối lửa. kỳ thật lý do chính là rất nhiều gia tộc và thế lực mới nổi cảm thấy bất mãn với sự phân phối lợi nhuận hiện có, oán hận tích tụ nhiều năm. Cho nên ngay cả Tôn gia cũng không ngờ mình vừa hiệu triệu đã có rất nhiều gia tộc hưởng ứng chuyện này.

Nam Châu liên minh xảy ra chuyện thì một thời gian sau Thục Sơn phái cũng đã biết. Rất nhiều người đều kinh ngạc khó hiểu. Sự tồn tại của Nam Châu liên minh đã ăn sâu vào lòng người, như một quốc gia ở thế tục nhân giới. Là một tổ chức được mọi người thừa nhận và tán thành. Ai ngờ đâu, một tổ chức tồn tại hơn mười vạn năm như vậy không ngờ yếu ớt như thế, nói tan rã liền tan rã, trong nháy mắt theo một tổ chức lớn biến thành hai tổ chức đối đầu nhau.

Hơn nữa, vốn dĩ Nam Châu liên minh cường đại vô cùng, hiện tại đã hoàn toàn rơi xuống hạ phong.

Tương Vân Sơn ngồi đối diện Lăng Tiêu, sắc mặt cho chút sầu lo nói:

- Chuyện này xảy ra quá đột ngột. chủ công, có cần phải bố trí trận pháp chung quanh môn phái hay không? Nhiều gia tộc như vậy nhất loạt công kích chúng ta, ta sợ...

Lăng Tiêu khoát tay, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh. Tuy rằng từ bên ngoài nhìn thoáng qua thì thấy Thục Sơn phái ngoài Lăng Tiêu và Lam Hi hai người có thể xuất thủ thì chẳng còn ai cả. Còn các thế lực đỉnh cấp này, bất cứ thế lực nào cũng đều có mười mấy cường giả cảnh giới cao cấp đại viên mãn. Nhưng có ai biết đòn sát thủ chân chính của Lăng Tiêu là cái gì?

- ỨC HIẾP CHÚNG TA?

Lăng tiêu hừ lạnh một tiếng:

- cứ để bọn họ đến đây đi! Chúng ta có quy tắc của chúng ta, bọn họ cũng có quy tắc của bọn họ. Ta cũng muốn nhìn xem thử tà phái như chúng ta, ai dám đến diệt.

Tương Vân Sơn lúc này cũng cười rộ lên, sau đó nói:

- Nói cũng đúng. Ta cũng muốn nhìn xem rốt cuộc gia tộc nào sẽ nguyệt ý làm người đi đầu đây?

Bọn họ rất nhanh đã thấy kẻ tiên phong này. Chỉ là có chút không ngờ rằng mọi thứ hoàn toàn trong dự kiến.

Bởi vì, người đi đầu lần này là Diệp THIÊN.

Mà lý do Diệp THIÊN đến chẳng liên quan gì đến quan hệ giữa Nam Phương liên minh và Thục Sơn phái. Mục đích rất đơn giản, cùng Lăng Tiêu đánh một trận phân thắng bại mà thôi.

Tuy nhiên hẳn chọn thời điểm nhạy cảm này để đến Thục Sơn phái, khiến vô số người hưng phấn và đoán rằng, Diệp gia sẽ trở thành một ngôi sao mới trong Nam Phương liên minh. Còn người trẻ tuổi xuất sắc nhất ưu tú nhất Diệp gia này chỉ sợ sẽ dẫn dắt Diệp gia đến một tầm cao mới trong tương lai mấy ngàn năm, thậm chí là hơn vạn năm.

Cho nên Diệp THIÊN đấu với Lăng tiêu, ngay lập tức được rất nhiều người cho là trận chiến tối cao của những người trẻ tuổi Nam Châu.

nếu Diệp THIÊN thắng, thế của Diệp gia sẽ không ai chống nổi.

Nếu Diệp THIÊN bại...

Đối với chuyện này, Diệp THIÊN nói:

- Ta không thể bại!

Một câu, bốn chữ, mười phần khí phách, hết sức tự tin!

Diệp THIÊN sau khi xuất quan, liền rời khỏi gia tộc, xa nhà một chuyến, mang về một kiện bảo vật cường đại năm đó vỡ vụn trong Thần chiến tên là “Đại Nhật Kim Cương Ấn”.

Giống như trong Tu Chân Giới có vô số pháp bảo cường đại, Thần giới năm xưa cũng có vô số pháp bảo. Đại Nhật Kim Cương Ấn này tuyệt đối là một trong số những pháp bảo hùng mạnh nhất!

Nghe nói bảo vật này là do Thần Giới mạnh nhất tối cao là thần Thanh Hà luyện ra. Năm xưa Thanh Hà thần sau khi nhờ mặt trời ngộ đạo, thu được thái dương lực, phong ấn năng lượng chí dương chí cương của thái dương chi hỏa, luyện chế thành Đại Nhật Kim Cương Ấn, nặng khoảng vạn cân, lúc công kích có thể phát ra hào quang chói mắt và năng lượng vô cùng.

612. Chương 551: Cười Nhạo.

Năng lượng của kiếm khí thông thường gặp phải Đại Nhật Kim cương Ấn, e là chưa kịp phát ra đã bị đánh tan!

Tốc độ ánh sáng nhanh đến mức nào? Chỉ sợ không ai có thể kịp! Mà Đại Nhật Kim Cương Ấn phát ra năng lượng, tốc độ có thể so với tốc độ ánh sáng! Gần như không ai có thể né tránh. Nếu thực không bằng người cầm Đại Nhật Kim Cương Ấn, trong khoảnh khắc sẽ bị đánh tan thành tro bụi, một chút dấu vết cũng không còn.

Bởi vậy, Đại Nhật Kim cương Ấn ở Thần Giới năm đó còn có tên là “Tử Thần Ấn”.

Tử Thần Ấn vừa hiện hoang vu một vùng.

Đây là đánh giá của Thần Giới năm đó đối với nó. Mà một bảo vật cao nhất như vậy nhưng cũng không thể trốn thoát vận mệnh bị đánh nát. Bởi vì Đại Nhật Kim Cương Ấn dù sao cũng chỉ là một trong những bảo vật mạnh nhất Thần Giới năm đó.

Còn có vài bảo vật khác, uy lực cũng không kém gì nó. Cho nên, trong thần chiến, bản thân Thần Giới tối cao thần Thanh Hà bị trọng thương, còn Đại Nhật Kim Cương Ấn thì chia năm xẻ bảy, rơi rụng rải rác khắp nơi trong Thánh Vực.

Là một trong số rất ít người biết đại khái nơi Đại Nhật Kim Cương Ấn rơi xuống, Diệp Thiên lần này đi ra ngoài mang về một mảnh vỡ của Đại Nhật Kim Cương Ấn!

ở trong mắt hắn, bảo vật trong tay Lăng Tiêu chẳng khác nào rác rưởi!

”Cái gì mà bảo vật? Bằng mảnh vỡ của Đại Nhật Kim cương Ấn trong tay ta đây có thể đánh Lăng Tiêu người thịt nát xương tan... Không, phải nói là xương cốt cũng không còn.

Có trận pháp nào chịu nổi Đại Nhật Kim Cương Ấn của ta công kích? Đến lúc đó, Thục Sơn phái của người sẽ là vật trong bàn tay ta. Đợi sau khi giải quyết Lăng Tiêu người, ta sẽ đi tìm những mảnh vỡ khác của Đại Nhật Kim Cương Ấn. chỉ cần sau khi Đại Nhật Kim Cương Ấn một lần nữa luyện chế thành công, Nam Phương liên minh thì sao, Nam Châu liên minh thì sao, tất cả đều là của Diệp Thiên ta”.

Trên mặt Diệp Thiên lộ ra một chút ngạo nghễ, ngẩng đầu nhìn trời cao cười lạnh nói:

- Thanh Hà, người có đang nhìn thấy hay không? Ta sẽ cho người thấy, rốt cuộc là ai lựa chọn chính xác.

...

Vùng núi trong phạm vi tám trăm dặm quanh Thục Sơn phái được gọi là Thục Sơn!

Vô số đệ tử ẩn cư ở đó. Khi Thục Sơn phái công khai hệ thống tu luyện mới và thu đồ đệ khắp nơi trên Thánh Vực, họ liền hưởng ứng tề tựu về đây. Khai sơn thập đại đệ tử tự mình kiểm tra xem trên người họ có linh căn hay không. Nếu có chút tu chân linh căn, cho dù là chỉ một chút cũng thu vào nội môn.

Trong mắt Lăng Tiêu, tiên thiên linh căn tất nhiên là quan trọng, nhưng nỗ lực sau này càng quan trọng hơn.

Không ai có thể đợi cái bánh từ trên trời rơi xuống. Thành công cho dù không thể thiếu yếu tố may mắn, nhưng may mắn cũng chỉ dành cho người có chuẩn bị, có cố gắng.

Hơn nữa, hiện tại Thục Sơn phái tiền nhiều người ít. Thứ không thiếu nhất chính là tinh thạch. Cho dù thu mười vạn người cũng có thể chi trả hơn mấy ngàn vạn năm.

Huống chi, mỏ tinh thạch của Thục Sơn phái đến bây giờ mới khai thác chưa đến một phần trăm.

Vốn dĩ Lăng Tiêu tính đem chuyện Thục Sơn phái mới luyện chế ra vài loại đan dược mới công bố ra ngoài. Nhưng bởi vì gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, bèn tạm thời ngưng lại. Ngẫm lại không công bố cũng tốt. Có một số việc, công khai tuyên truyền chưa chắc hiệu quả tốt hơn âm thầm tuyên truyền.

Rất nhiều người rời khỏi khu vực thác nước. Tuy rằng ở đó nghĩa là có địa vị nhân vật nòng cốt của Thục Sơn phái, nhưng rất nhiều người căn bản là không thèm để ý đối với danh lợi địa vị. Thanh tĩnh tu luyện, còn có đan dược thần kỳ của Thục Sơn phái mới là căn bản để họ lựa chọn.

Trong phạm vi tám trăm dặm, bất cứ chỗ nào, cũng đều là người cư trú. Nhất là ngoại môn đệ tử, về cơ bản đều ở bên ngoài Thục Sơn phái.

Diệp Thiên bay lên trời nhìn xuống phía dưới, trong xanh khoáng đạt. Đập vào mắt là rừng xanh um tươt tốt, ẩn hiện rất nhiều kiến trúc phòng ốc, cực kỳ hài hòa.

Không bày trận?

Trong mắt Diệp Thiên hiện lên một tia nghi hoặc. Bản tính rùa đen rút đầu của Thục Sơn phái chẳng lẽ đã thay đổi rồi sao? Hay là, Lăng Tiêu không quan tâm đến sự sống chết của môn hạ đệ tử hử? Diệp Thiên nhếch miệng cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ: “Quả là ngu xuẩn. Nghe nói Lăng Tiêu đã đem toàn bộ thể lực của hử ở nhân giới đến thánh vực. Hừ, những thứ ngu xuẩn đó mang đến đây để dưỡng già sao? hay là để người ta cười nhạo?”.

Chừng mấy nghìn người đi theo sau Diệp Thiên.

Mỗi lần Diệp Thiên chiến đấu đều vô cùng phách lối hoa trương. Cho dù kết quả lần chiến đấu trước giữa hai người là lưỡng bại câu thương, cũng không ảnh hưởng chút nào đến địa vị của hử trong lòng rất nhiều người.

Bởi vì trong Thánh vực, người đa mưu túc trí khiếm tốn trăm lần nhiều lắm! Tự như năm đó Vương Chân có thể trở thành một ngôi sao sáng được rất nhiều người sùng bái cũng là như thế. Tính cách của Vương Chân có lẽ sẽ bị rất nhiều người không thích, nhưng đồng dạng cũng sẽ được rất nhiều người ngưỡng mộ thậm chí tôn sùng!

Diệp Thiên là như thế.

Nhưng sở dĩ chỉ có mấy ngàn người đi theo bởi vì mấy ngàn người này thực lực không hề bình thường. Kém cỏi nhất, cũng là cảnh giới tiên thiên trở lên.

Bởi vì mọi người gần như đều biết, trận chiến giữa Diệp Thiên và Lăng Tiêu là cấp bậc gì.

Trận chiến giữa hai cường giả tối cao cảnh giới đại viên mãn, người bình thường có thể xem sao? Không có một chút thực lực, sợ là cho dù cách xa hơn mấy chục đến mấy trăm dặm cũng bị thương.

Cho nên mấy nghìn người theo tới đây, đại đa số đều tới cảnh giới tu luyện giả rồi. Có thể quan sát hai cường giả đỉnh cao cảnh giới đại viên mãn chiến đấu, đối với tu vi bọn họ có rất nhiều chỗ tốt.

Mấy nghìn người này bay đến bầu trời trên Thục Sơn phái, không ngờ tất cả im ắng, hông ai đi ra ngăn trở, ngay cả Hoắc Thanh Thanh ngày thường chuyên lo việc bao đồng cũng không thò đầu ra.

Diệp Thiên vừa muốn lên tiếng, trên một đỉnh núi cao trong hai đỉnh núi cao nhất Thục Sơn phái, có một bóng người lướt tới. Sau đó dừng lại cách đám người bọn hử chừng trăm thước, thản nhiên nhìn sau đó nói:

- Người không có việc mời rời khỏi địa phận Thục Sơn.

- Dựa vào cái gì? Người nói đây là địa bàn các ngươi thì sẽ là địa bàn các ngươi sao? Mẹ nó, lão tử cũng có thể nói đây là địa bàn của lão tử đây. Một ngàn năm trước lão tử từng đứng trên thác nước kia mà *** xuống đó.

- Hơn nữa, dựa vào cái gì mà buộc chúng ta ly khai chỗ này? từ xưa đến nay trận chiến giữa những người luyện võ đâu có cấm người xem?

- Đúng vậy đúng vậy! Chúng ta không sợ bị thương, người dựa vào cái gì mà đòi đuổi chúng ta đi?

- Ta biết rồi. Nhất định là hấn sợ thua, tự biết thực lực không bằng Diệp thiếu gia, sau đó còn sợ mất mặt, bèn tìm một cái cớ thổi nát như vậy.

- Ha ha ha ha.

Cả đám người mồm năm miệng mười, cái gì cũng dám nói, hết sức trào phúng, sau đó cười rộ lên từng hồi. Những người đến xem náo nhiệt này gần như đều là người của Nam Phương liên minh.

Phàm là người thân cận Thực Sơn, hoặc thân cận nam Châu liên minh thì không có một ai đến đây xem náo nhiệt. Gần đây Nam Châu liên minh rơi vào thế yếu, những người có liên quan đến mấy gia tộc này tự nhiên cũng đều khiêm tốn hơn, tuy không đến nỗi đi vuốt đuôi người khác, nhưng ít nhất cũng sẽ không làm bất cứ hành động gì khoa trương.

ngược lại, rất nhiều gia tộc có quan hệ với Nam Phương liên minh chiếm được rất nhiều ích lợi to lớn và những lời hứa hẹn.

Cái gọi là xuân phong đắc ý chính là như thế. Người ta quá đắc ý, thì sẽ dễ dàng hí hửng làm trò. Nhất là trước mắt họ có một Diệp Thiên thực lực tương đương Lăng Tiêu. bọn họ đều tin tưởng, sau trận chiến này, Lăng Tiêu sẽ trở thành một lịch sử, một kỷ ức.

Mặc dù có chút đáng tiếc, trình độ luyện chế đan dược của Lăng Tiêu đích xác là đương thời đệ nhất, nhưng dù như vậy thì có được ích gì? Bọn họ không bán. Người đã không bán, chúng ta sẽ hủy diệt người.

Đừng tưởng những người này thực lực tầm thường, mấy nghìn người kéo nhau đến này đều là đại biểu cho rất nhiều gia tộc. Lực lượng phía sau không dễ coi thường.

Nếu không, Diệp Thiên làm sao có thể mang theo một đám tạp nhạp mà trong mắt hấn bắt quá chỉ là “kẻ yếu”? Bọn họ trong suy nghĩ của Diệp Thiên đều để sau này làm người hầu.

Lăng Tiêu cũng không tức giận, giọng điệu bình thản hỏi:

- Không đi?

- Hừ, kiên quyết không đi!

- Đúng, chúng ta không đi, chúng ta muốn xem người bị đánh te tua.

- Đúng, chúng ta chờ để xem người thê thảm thế nào, kiên quyết không đi.

Cả đám người lại kêu loạn lên. Diệp thiên cười tủm tỉm nhìn Lăng Tiêu, thâm nghĩ: “Kẻ yếu có tác dụng của kẻ yếu. Tựa như trường hợp này, những lời không thích hợp cho mình nói ra, bọn họ đều thay mình nói! Thật đúng là thoải mái quá”.

Vừa nghĩ thế thì trong đám người quả nhiên có người lớn tiếng nói:

- Chúng ta muốn xem Nam Châu tuổi trẻ đệ nhất nhân Diệp thiếu gia đánh bại người.

- Diệp gia thiếu gia, Nam Châu tuổi trẻ đệ nhất nhân!

lại có một người trong đám cao giọng hô.

- Diệp gia thiếu gia, Nam Châu tuổi trẻ đệ nhất nhân!

lúc này gần như là tất cả mọi người cùng nhau hô vang, âm thanh vang vọng khắp bầu trời như sấm rền vang.

Thích náo nhiệt vốn là bản tính con người. Huống chi bọn họ đại biểu cho Nam Phương liên minh. Còn Lăng Tiêu kia dường như là đại biểu cho Nam Châu liên minh.

Tuy rằng trước mắt Nam Châu liên minh rơi vào thế hạ phong. Nhưng cây có bóng, người có uy. Còn Nam Phương liên minh cũng chỉ vừa mới thành lập, tuy rằng đối đầu với Nam Châu liên minh nhưng vẫn chưa đến mức phát sinh xung đột quá kịch liệt.

cho nên, trận chiến giữa Lăng Tiêu và Diệp Thiên được xem như một trận quyết đấu giữa Nam Phương liên minh và Nam Châu liên minh.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Diệp Thiên, sau đó nói:

- Sức mạnh của ngươi và ta trong lúc chiến đấu có thể ảnh hưởng đến thế giới này. Chúng ta ra ngoài không gian đánh.

Diệp Thiên ngẫm nghĩ một chút, gật gật đầu, quay đầu lại đám người phía sau giơ tay ép xuống, tiếng ồn ào ầm ỹ náo động lập tức kết thúc, tất cả trở nên im ắng. Trên mặt Diệp Thiên hiện lên một chút tự đắc, sau đó nói:

- chúng ta ra ngoài không gian chiến đấu. Thực lực các ngươi không đến được nơi đó. Các ngươi ở đây chờ ta trở về.

Đám người kia chưa kịp trả lời đã nghe thấy Lăng Tiêu đứng trên không trung hừ lạnh một tiếng:

- Không nghe ta nói sao? Cút đi!

Tiếng Lăng Tiêu nói như sấm động trời quang, nổ vang trong lòng cả đám người. Người thực lực hơi yếu một tí, choáng váng ngất xỉu rồi rớt xuống đất. Người thực lực mạnh hơn một chút sắc mặt đều trắng bệch, khoe miệng chảy ra dòng máu tươi. Đối với người tu chân cảnh giới Hợp Thể kỳ đỉnh phong, những người này kém xa vô số lần vậy mà cũng dám kêu gào, quả là không biết sống chết.

Từ trên cao như vậy ngã xuống khẳng định sẽ tan xương nát thịt. Sắc mặt Diệp thiên có chút khó coi. Theo bản năng, hắn đã coi những người này như người hầu của mình.

Đánh chó phải nể mặt chủ, Lăng Tiêu người làm vậy thực quá đáng mà. Ông tay áo vung lên, một cỗ lực lượng êm dịu truyền ra. Những người rơi xuống được nâng lên vững vàng, như một lông chim không trọng lượng, sau đó từ từ hạ xuống mặt đất.

Đánh chó phải nể mặt chủ, nhưng con chó dữ của ngươi cắn người ta nhập viện mà không một cây đập chết nó cũng đã là rất nể tình rồi. Lăng Tiêu đứng trên không trung, chậm rãi nói:

Thục Sơn đệ tử nghe lệnh. Phạm là phát hiện người lạ tiến vào phạm vi thế lực Thục Sơn, giết không cần hỏi!

- Lăng Tiêu người...

Diệp Thiên nhất thời không khỏi vừa sợ vừa giận, nhìn Lăng Tiêu nói:

- Ngươi và ta là người có thân phận như thế nào? Vì sao phải làm khó dễ đám người đi theo này?

Lăng Tiêu lạnh lùng cười:

- Ngươi xem đám rác rưởi đó là bảo bối thì ngươi cứ giữ lấy. Bọn họ có quan hệ gì tới ta? Hơn ngàn người này tới Thục Sơn phải ta muốn làm cái gì? Hôm nào ta dẫn theo một vạn Thục Sơn đệ tử đến lãnh địa Diệp gia ngươi ngắm cảnh, ngươi có bằng lòng không?

- Hừ.

Diệp Thiên hừ lạnh một tiếng, sau đó một cỗ lực lượng thâm nhập vào người mấy tên vừa choáng. Những người đó bình tĩnh, từ dưới mặt đất bay lên, trong ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiêu đầy sợ hãi.

Lúc này bọn họ dường như mới hiểu được, cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp không phải là người mà thực lực như bọn họ có khả năng cười nhạo.

Mà công phu này của Diệp Thiên cũng hoàn toàn vượt qua phạm trù đại viên mãn cao cấp bình thường. Trong đám người kia cũng có kẻ biết tốt xấu, trong lòng rung động. Xem ra sắp tới Nam Phương liên minh, sợ là phải đổi trời rồi.

Tôn gia dùng trăm phương ngàn kế, trải qua không biết bao nhiêu năm mới đạt được cục diện như hôm nay. Nhưng chỉ e là làm nền cho người khác mà thôi.

613. Chương 552: Giá Phải Trả Của Việc Cười Nhạo.

- Các người... tạm thời rời khỏi phạm vi thế lực của Thục Sơn phái. Nếu có gì tò mò với Thục Sơn thì đợi ta trở về sẽ dẫn các người đi dạo một vòng ngo qua Thục Sơn, coi xem nơi này rốt cuộc có cái gì kỳ lạ.

Diệp Thiên nói mà không coi ai ra gì.

Những người đó nghe xong, cái cảm giác bất mãn và ủy khuất do bị đuổi lập tức biến mất. Sau đó còn dùng ánh mắt đặc ý nhìn Lăng Tiêu trên bầu trời, lui ra bên ngoài.

Hoắc Thanh Thanh như con thú bị nhốt trong chuồng, không ngờ đi tới đi lui ở trong phòng, miệng không ngừng nói:

- Tức chết ta, tức chết ta, tông chủ thật là! Vì sao không cho ta ra ngoài chém giết cho sướng tay? Đám chết tiệt kia. Thật đáng giận.

Diệp tử cười nói:

- Được rồi được rồi, thôi người đừng đi qua đi lại nữa. Ta nhìn muốn chóng cả mặt rồi. Trước hết không nói đến trong mấy ngàn người kia quả thực cũng có rất nhiều cao thủ thực lực không tồi. chỉ nói đến mục đích phụ quân giữ lại đám người kia... Ha ha, Thanh Thanh, người còn trẻ, người nghĩ lại xem giết đám này trút giận có tốt hơn hay là giữ lại một đám để hù cho kẻ khác vỡ mặt, để cho bọn họ truyền tụng uy danh của chúng ta tốt hơn?

Dọa vỡ mặt?

(Thiếu một đoạn)

Thiên bị đánh tề ra quần. Nghĩ đến chỗ buồn cười, không khỏi xì một tiếng cười vang.

Đám người Tương Vãn Sơn và Lam Hải lập tức cười khở, thầm nghĩ Thục Sơn phái có một đám nữ nhân cường đại, thật là một áp lực lớn lao. Xem ra phải liều mạng tu luyện, đừng để đến lúc đó không bằng mấy tiểu cô nương này, sau đó bị cười nhạo là tề ra quần... thì thật là quá mất mặt!

Hai bóng người, một trước một sau, dùng tốc độ cực nhanh lao vào không gian, cách mặt đất càng ngày càng xa, cúi đầu nhìn xuống dưới chân thấy núi cao sông lớn như một bức tranh to lớn mà thê lương! Dây núi kéo dài như những rễ cây khổng lồ, vằn lên rõ rệt.

Lăng Tiêu nhìn Diệp Thiên đứng đối diện, thần sắc thản nhiên, một tay cầm Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, sau đó nói:

(Thiếu một đoạn)

cách khiến ta đối với người có vài phần kính trọng. Các loại bản lĩnh người đang có đều vô cùng thần kỳ, thậm chí khiến người ta nghĩ rằng đó là những bản lĩnh không thuộc về thế giới này. Tuy nhiên, với ta mà nói, người vẫn còn quá non nớt. Người không phải là đối thủ của ta. Lựa chọn đi theo ta, ta cam đoan, thế giới của người sẽ trở nên rộng lớn vô cùng. Ta sẽ bày ra cho người một thiên địa hoàn toàn mới. Xem ý của người, là muốn đem Thục Sơn phái phát triển trở thành Nam Châu đệ nhất môn phái phải không? Nhưng người biết không, ở trong mắt ta, toàn bộ Thánh vực chỉ là một sân chơi của ta mà thôi.

Lăng Tiêu thản nhiên cười, sau đó nói:

- Diệp Thiên, người không cần phải nói nữa. Ta là tuyệt đối không có khả năng đồng ý với người. Tình hình THục Sơn phái? Ha ha. Chuyện đó không cần người

(Thiếu một đoạn)

Nói xong, trong tay Diệp Thiên hiện ra một khối màu vàng to bằng bàn tay, trên bề mặt có hào quang chuyển động. Có một cỗ năng lượng như có như không không ngừng phát ra từ bề mặt thứ đồ đó. Diệp

Thiên cầm thứ này, ánh mắt lộ ra một tia thần nhiên bất biến, khoé miệng nhếch lên cười tự giễu, trong lòng nghĩ: “Không thể tưởng được có một ngày Diệp Thiên ta cũng sẽ cầm bảo vật của người khác đi đánh nhau. Tuy nhiên, từ giờ trở đi, bảo vật này đã là của Diệp Thiên ta rồi!”

Lăng Tiêu hơi động tâm, bỗng nhiên có cảm giác nguy hiểm, nhìn chăm chú vào khối màu vàng trong tay Diệp Thiên, theo năng lượng dao động cảm nhận được một cỗ năng lượng hỏa hệ khổng lồ và bất tận.

- Bảo vật chân chính sao?

Lăng Tiêu khoé miệng lộ ra một chút cười: “Được rồi, vậy nhìn đi!”

Sắc mặt Diệp Thiên nghiêm trọng, miệng niệm chú ngữ, chỉ thấy khối màu vàng trong tay hần đột nhiên tỏa ra hào quang rực rỡ, như mặt trời soi sáng, ánh vàng tỏa xa vạn trượng, xẹt về phía Lăng Tiêu!

Một lực lượng mênh mông như dời non lấp biển ập thẳng chính diện.

Đây là quan niệm của Diệp Thiên, một khi khai chiến, sẽ toàn lực ra tay.

Ngoài miệng Diệp Thiên khinh thị Lăng Tiêu, nhưng thực ra trong lòng lại vô cùng coi trọng Lăng Tiêu, coi trọng trận chiến đấu này. Một trăm năm trước hai người giao thủ đã đánh đến lưỡng bại câu thương. Một trăm năm trôi qua, tuy rằng Diệp Thiên vô cùng tự tin cảnh giới hiện tại của mình có thể vững vàng áp chế Lăng Tiêu. Nhưng đối với Lăng Tiêu này cũng không thể xem như kẻ bình thường.

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay Lăng Tiêu điểm tới, một luồng sáng hồng bay ra, hướng lao tới vàng hào quang màu vàng.

Ầm!

Hai cỗ năng lượng âm thâm va vào nhau. Trong giây lát nổ tung. Hào quang màu vàng và màu đỏ đan vào nhau. Hào quang rực sáng mấy cây số, tạo nên một cảnh đẹp vô cùng.

Lăng Tiêu cảm giác được có một cỗ lực lượng vô cùng lớn đang đánh về phía mình. Cỗ lực lượng này đánh vào hệ thể chân khí chung quanh người Lăng Tiêu, trong nháy mắt va chạm hơn một ngàn lần.

Thân thể Lăng Tiêu bắt đầu lùi về phía sau. Trong cỗ năng lượng khổng lồ kia ẩn chứa rất nhiều pháp tắc của thiên địa. Loại uy áp của những áo nghĩa chân chính đẳng cấp cao này không phải là thứ mà người có cảnh giới như Lăng Tiêu có khả năng ngăn cản. Giống như người bình thường khi đối mặt với đủ loại thiên tượng của thiên nhiên thì thường cảm thấy vô cùng bất lực.

Tuy nhiên cũng giống như người thường không ngăn được ông trời làm mưa to gió lớn, nhưng mưa gió này cũng chẳng làm gì được hần.

Cho nên, thân thể Lăng Tiêu mặc dù lùi về phía sau rất nhanh, nhưng trên thực tế cũng không bị thương tổn gì.

Mà Diệp Thiên hiển nhiên cũng phát hiện sự thật này. Ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi, trong lúc nhất thời không ngờ có chút thất thần. Tuy rằng đã sớm nghĩ trăm năm qua Lăng Tiêu nhất định cũng sẽ có đề thăng. Nhưng Lăng Tiêu không bị Đại Nhật Kim Cương Ấn của mình gây chút thương tổn nào khiến hần kinh ngạc.

Mặc dù đây chỉ là một mảnh vỡ của Đại Nhật Kim Cương Ấn, nhưng vấn đề là... Đại Nhật Kim Cương Ấn hoàn chỉnh... là vũ khí đã thần.

“Lăng Tiêu hần làm sao có khả năng có thần thực lực chứ?”

Diệp Thiên nghĩ vậy, thúc dục Đại nhật Kim Cương Ấn trên không trung, chỉ thấy khối to bằng bàn tay trên không trung đột nhiên biến thành một quả cầu lửa thật lớn màu vàng chu vi hơn trăm mét, giống như một mặt trời nho nhỏ, rực sáng vạn đạo hào quang.

Bằng một tốc độ không thể tin nổi, nhanh như tia chớp đánh tới Lăng Tiêu.

“Nếu chúng ta không có thể làm bằng hữu, vậy ngươi hãy... chết đi!”

Trong lòng Diệp Thiên sinh ra ý nghĩ ác độc, thúc dục Đại Nhật Kim Cương Ấn, chỉ thấy Đại Nhật Kim Cương Ấn vốn dĩ tốc độ đã cực nhanh đột nhiên lại bộc phát ra hào quang càng thêm mãnh liệt, cách Lăng Tiêu thước mà gần như lập tức đã tới nơi.

Diệp Thiên nhắm chặt hai mắt lại, trong lòng lãnh đạm nghĩ: “Lăng Tiêu chuyển thể đi thôi”:

Bịch!

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên. Không gian vốn không có không khí không thể phát ra chút thanh âm nào. Nhưng uy thế như diệt thế này làm cho người ta cảm giác như sấm sét không tiếng động đánh mạnh vào tinh thần con người.

Phạm vi mấy trăm dặm không gian yên tĩnh, toàn bộ bị một cỗ năng lượng bạo ngược bao phủ. Sau đó như gợn sóng khuếch tán ra chung quanh. Toàn bộ không gian bị xé rách, vỡ thành từng mảnh nhỏ. Các loại thiên địa pháp tắc như ẩn như hiện ở trong đó.

Diệp Thiên gần như ở trong nháy mắt liền mở mắt ra, sau đó nhìn thấy đạo hào quang màu vàng kia như một quả bóng cao su dưới chân đứa nhỏ bướng bỉnh, bị sút một cái thật mạnh bay vèo đi như sao băng biến mất ở đằng xa.

Sau đó, Diệp Thiên trợn mắt đến muốn rách da khi thấy một cái đỉnh to lớn vô cùng cao hơn vạn thước xuất hiện ở trước mắt hắn.

Trước mặt cái đỉnh khổng lồ, Diệp Thiên như là một con kiến đứng trước mặt con voi. Áp lực khổng lồ và cảm giác vô cùng bất lực trong nháy mắt làm trái tim hắn co lại. Tuy rằng hắn vẫn còn cảm ứng với mảnh vỡ của Đại Nhật Kim Cương Ấn nhưng rất hiển nhiên đã bị cái đỉnh to như quái vật này đánh một cái văng đi rất xa.

Ngẫm lại những gì mình vừa nói qua, Diệp Thiên lập tức có cảm giác xấu hổ muốn chết. Quả thật cảm giác chẳng khác nào chính mình tự động đưa mặt ra cho người ta vung tay lên tát một cái thật mạnh.

Đánh cho hắn nổ đom đóm mắt, xấu hổ vạn phần.

Nhưng hắn thậm chí còn chưa kịp có phản ứng gì đã thấy cái đỉnh khổng lồ, mang theo một cỗ khí thế không thể địch nổi ầm ầm lao về phía hắn. Không gian xung quanh bị xé nát mở ra vô số khe hở, ở không gian không có gió dần cuộn lên những cơn lốc năng lượng cuồng bạo.

Phản ứng đầu tiên của Diệp Thiên, chính là xoay người bỏ chạy.

Nhưng đã không còn kịp rồi, chỉ có thể vận khởi năng lượng toàn thân, bắt chấp tất cả, đánh tới cái đỉnh đang lao đến.

- Đi chết đi!

Sợ hãi và giận dữ đan xen, khiến Diệp Thiên bộc phát ra thực lực cao hơn bản thân.

Bang.

Cỗ lực lượng kinh thiên do hắn phát ra hung hăng đánh vào cái đỉnh khổng lồ. lúc này Diệp Thiên mới đột nhiên phát hiện, trên thân đỉnh không ngờ như ẩn như hiện một tòa núi thật cao lớn. Hắn thậm chí còn cảm nhận được sự sống đang tồn tại trên ngọn núi này.

Bang. Bang.

Diệp Thiên lại phát ra hai cỗ khí kinh rất mạnh đánh vào mặt đỉnh, sau đó hắn thấy cái đỉnh khổng lồ vẫn sừng sững như ngọn núi, không hề lay động.

Hắn có cảm giác như kiến càng lay cỏ thụ, như châu chấu đá xe.

Ngay sau đó... một cỗ lực lượng mạnh hơn hắn trong giây lát cuộn tới, như gió lốc mãnh liệt.

Ầm.

Hung hăng đập mạnh vào người Diệp Thiên.

Diệp Thiên nghe cổ họng ngọt, liền mạnh mẽ ngăn một ngụm máu tươi sắp phun ra xuống. Sau đó thân mình như lá khô trước gió, bị đánh bay đi thật xa. Trong cơn hoảng hốt, hắn ngửa đầu nhìn lên, bỗng nhiên thấy trên cái đỉnh không lồ kia có một bóng người đang đứng.

Phì.

Một ngụm máu tươi, rốt cục không thể ngăn được nữa liền phun ra, tung tóe giữa không trung. Diệp Thiên triệu hồi mảnh vỡ Đại Nhật Kim Cương Ấn về, rốt cuộc cũng chẳng còn lòng dạ nào đi gặp đám người phía dưới đang đợi hắn chiến thắng trở về. Mặt vàng như nghệ, thân mình như một làn khói nhẹ, biến mất giữa không gian.

Lăng Tiêu khẽ thở ra một hơi, ánh mắt thâm thúy nhìn theo Diệp Thiên đang dần biến mất, trong miệng thì thào tự nói: “Pháp bảo kia tuy không hoàn chỉnh nhưng nếu dùng để trang điểm thế giới trong đỉnh thì không gì tốt hơn. ừ, chờ hắn tìm được toàn bộ rồi sẽ lại đoạt lấy là được”.

lúc này, cả người Lăng Tiêu bỗng nhiên run lên, trong giây lát quay đầu lại. Không gian vô cùng yên tĩnh, không có chút thanh âm nào, cũng không có bất cứ thứ gì tồn tại. Không gian vừa mới hỗn loạn kia cũng đang dần dần bình phục. Ngẫu nhiên có vài tia điện lưu từ giữa xẹt qua, hiện lên mấy tia lửa điện hoặc hồng hoặc lam, sáng lên từng đợt hào quang rực rỡ.

Trừ những thứ đó ra, không có gì nữa cả.

Lăng Tiêu hơi hơi nhíu mày, cảm giác vừa mới bị người khác nhìn chằm chằm càng mãnh liệt. Thật ra trước khi hai người chiến đấu, Lăng tiêu đã mơ hồ cảm giác được dường như có người đang nhìn mình chằm chằm. Trong nháy mắt Hàm hàn bảo đỉnh đánh bay Diệp Thiên, cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

Trong lòng Lăng Tiêu không tự chủ được nghĩ đến bàn tay khổng lồ năm đó xuất hiện ở Câm địa của thần, hơi hơi lắc đầu. Cảm giác bị người ta nhìn chằm chằm cũng không tốt. tuy nhiên đồng thời, Lăng Tiêu cũng có cảm giác, hoặc là đối phương không có ác ý gì với mình, hoặc là đối phương chẳng làm gì được mình.

Nhưng ngẫm lại Thánh bìa kiên cố vô cùng vỡ thành từng mảnh, yếu ớt như một khối đậu hủ mềm nhũn dưới ngón tay khổng lồ kia, trong mắt Lăng Tiêu hiện lên một chút sợ hãi rất nhỏ. Thân thể của mình vẫn chưa kiên cố như khối Thánh bìa kia.

Tuy nhiên nghĩ lại, Thánh Bìa là vật chết, mình không phải. cho dù bàn tay khổng lồ kia có từ trên trời giáng xuống, hắn cũng có biện pháp có thể tránh được.

Thần sao?

Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn lên không gian yên tĩnh, thầm nghĩ: “Một ngày nào đó, ta sẽ nhìn thấy hình dáng của người”.

Bên ngoài Thục Sơn, mấy nghìn người ngồi im lặng. Trên mặt bọn họ mang theo cảm giác vô cùng thoải mái. Mấy người quen biết nhau còn trêu đùa. Có vài người còn mang rượu thịt ra bày trên mặt đất. Mọi người nâng chén bù khú với nhau. Khi thì thấp giọng nhỏ nhẹ, khi thì thoải mái cười to, ung dung như đi dã ngoại. Hoàn toàn không giống đi canh giữ môn phái người ta. thảnh thơi, còn dùng ánh mắt khiêu khích nhìn chằm chằm đám đệ tử Thục sơn phái gần trong gang tấc.

Dù là hoắc Thanh Thanh có mười phần tin tưởng rằng Lăng Tiêu sẽ chiến thắng Diệp Thiên, cũng không kìm lòng nổi, mặt như sương lạnh : “Các người cứ đắc ý đi. Các người cứ càn rỡ đi. Hừ, đợi lát nữa Diệp Thiên bị đánh tẽ ra quần chạy trở về, ta coi các người sẽ có bộ dạng gì”. Nhưng Hoắc Thanh thanh không ngờ được rằng Diệp gia thiếu gia ngay cả mặt mũi cũng không chẳng dám lòi ra.

Trong đám người kia, có người thấy Hoắc thanh Thanh ngày thường xinh đẹp, liền nổi lòng trêu ghẹo.

- Kia tiểu nương tử kia, lại đây bồi đại gia uống một chén nha?

Một người trẻ tuổi diện mạo không tồi, cử chỉ có chút lỗ mãng cợt nhả.

- Về nhà tìm tỷ muội của người mà tiếp người.

Thanh âm lạnh như băng của Hoắc Thanh thanh vang lên.

Đám người đối diện lập tức cười rộ lên.

Người trẻ tuổi cảm thấy không chịu nổi, đứng dậy chỉ vào hoắc thanh thanh mắng:

- Người đừng hỗn láo. Đại gia coi trọng người, đó là phúc của người. con mẹ nó, chờ Diệp thiếu gia đem tông chủ chó má của các người đánh cho tề ra quần, Thục Sơn phái các người sau này sẽ là vườn hoa của nhà người ta. Đến lúc đó, cho dù người quỳ xuống liếm ngón chân đại gia, đại gia cũng không thèm sùng ái người đâu.

Hoắc thanh Thanh là một thiếu nữ chưa lấy chồng, sao có thể chịu được những lời dơ bẩn ấy, tức giận đến nổi mặt như phủ sương, cắn răng một cái, vừa muốn rút bảo kiếm ra, bỗng nhiên nghe thấy trên bầu trời vang lên một thanh âm lồng lộng.

- Đúng không?

Mắt Hoắc thanh thanh ứa lệ, ủy khuất hô:

- Tông chủ.

- Không có việc gì, ta sẽ làm chủ cho người, người lui ra.

Lăng Tiêu an ủi Hoắc Thanh Thanh một câu, nhẹ nhàng hạ xuống, sau đó ghé mắt nhìn người trẻ tuổi khẽ nhếch miệng nuốt câu thô tục sắc nói vào.

- Vừa rồi là người nói?

Người trẻ tuổi kia ngẩng ngốc nhìn Lăng Tiêu. Trong ánh mắt đã không còn là cái nhìn không thể tin nổi hoặc không dám tin mà là... đại ra. Hắn hoàn toàn si ngốc. Người vừa rồi còn đầy niềm tin, hung hăng vù cả lấp miệng em giờ khác cả trăm lần hiện tại. Đường như hoàn toàn đổi thành một người khác.

Khuôn mặt hắn không khỏi co rúm lại, thân mình hơi hơi run run. Uy thế Lăng Tiêu biểu hiện lúc trước căn bản là không phải những người này có khả năng ngăn cản.

Trên thực tế, mấy nghìn người này sở dĩ có can đảm như thế đến trước cửa Thục Sơn phái điều vô dương oai, là do tin tưởng hoàn toàn vào Diệp thiếu gia được xưng là vô địch.

Diệp gia là ngôi sao mới ở Nam Phương liên minh, còn Diệp thiếu gia là nhân vật trung tâm trong tương lai của Diệp gia. Bây giờ nịnh bợ hắn, so với ngày sau khi Diệp thiếu gia đã hoàn toàn phát triển, địa vị và thân phận đã cao hơn mấy lần mới đi nịnh bợ thì tốt hơn rất nhiều.

Diệp Thiên từ khi xuất đạo tới nay, chưa bao giờ bại. Phải biết rằng, hắn đánh bại rất nhiều người tuổi cũng không còn trẻ. Đó đều là những nhân vật cấp bậc trưởng lão có uy danh hiển hách trong các đại gia tộc ở Nam Châu.

chuyện này tuy rằng bí mật, không có tuyên truyền rộng rãi nhưng giấy không gói được lửa. Hơn nữa, ngay cả cao thủ các nhà bị đánh bại cũng tự mình thừa nhận, Diệp gia thiếu gia là tuyệt đỉnh thiên tài mười vạn năm qua chưa từng có ai như thế. Bại dưới tay hắn cũng không mất mặt.

Trận chiến khi xưa giữa Diệp Thiên và Lăng Tiêu, hai người đến cuối cùng dường như cũng không phân thắng bại. Nhưng có đôi khi, vắng hào quang trên mình một người chưa chắc đã là chuyện tốt. Thân phận luyện đan tông sư của Lăng Tiêu trong lòng mọi người đã ăn sâu vào xương tủy, rất khó thay đổi cái nhìn của mọi người đối với hắn. Cho nên, cho dù năm đó Lăng Tiêu và Diệp Thiên đánh nhau bất phân thắng bại, nhưng trong lòng mọi người vẫn cho rằng Diệp Thiên lợi hại hơn một ít.

những người này hôm nay đến đây, căn bản là không nghĩ tới Diệp Thiên sẽ bại như thế nào? Kỳ thật cho dù có người nghĩ tới vấn đề này, thì cũng chỉ là chợt lóe lên rồi biến mất. Dù sao bọn họ chỉ là một đám đến xem náo nhiệt, cho dù Diệp Thiên bị đánh bại, Lăng Tiêu có thể giết sạch bọn họ sao? Để rồi sau đó là địch với mấy trăm thế lực trung cấp hoặc đỉnh cấp ở Nam Châu sao?

Đã nghĩ như thế, trong lòng tự nhiên cũng sẽ không e ngại gì.

Nhưng những chuyện người ta chắc chắn, nhiều khi đến lúc đối diện lại không phải như thế.

Cho nên mặc dù lúc này trên người Lăng Tiêu không tản mát ra uy áp gì, chỉ đứng ở đó, nhưng cũng đủ làm cho mấy nghìn người này cảm giác như là bị một tảng đá lớn đè ngang ngực.

nếu không phải tin rằng Lăng Tiêu không dám đồng thời đối địch với nhiều gia tộc như vậy, chỉ sợ đám người này hai chân đã nhũn ra, sớm chạy mất tăm mất tích.

- Người không trả lời, ta coi như người đồng ý.

Trên mặt Lăng Tiêu hiện ra một nụ cười, thoát nhìn giống như là bằng hữu vui đùa với nhau.

Người trẻ tuổi này rốt cục cũng gom được một ít can đảm, hai đùi ngừng run rẩy, hướng về phía Lăng Tiêu nói:

- Ta , ta chỉ đùa một chút mà thôi. Lăng tông chủ, người là người có thân phận, tại hạ Nam Châu...

Bộp.

Như là một bọt nước bị bóp vỡ.

Màu đỏ, màu trắng... văng đầy mặt, đầu cổ người xung quanh.

Gần như trái tim mọi người đều theo cái đầu vỡ toác của người thanh niên này mà rớt xuống vực sâu vạn trượng.

cho rằng Lăng Tiêu sẽ bỏ người thanh niên này, Hoắc Thanh Thanh vừa mới há miệng định nói, bỗng nhiên ngồi xổm trên mặt đất, một bàn tay vỗ vỗ yết hầu, lập tức nôn thốc nôn tháo.

- A.

Giữa đám người, cũng không biết là ai bị dọa đến vỡ mật, giống như phát điên, mạnh mẽ đánh về phía Lăng Tiêu. Giữa không trung bùng lên một đạo kiếm khí tỏa ra hào quang màu trắng hướng về phía Lăng Tiêu chém tới.

- Ta giết ngươi.

Rống lên một tiếng bằng tất cả sức lực bình sinh, người nọ như sấm chớp vạch ngang không trung, dùng một cây bảo kiếm màu bạc cực kỳ sắc bén đâm thẳng về phía Lăng Tiêu. Mắt thấy đạo kiếm khí kia sắp đâm trúng yết hầu Lăng Tiêu, trong ánh mắt người này lộ ra vẻ điên cuồng mà lại đặc ý.

Trong mắt Lăng Tiêu không có biểu tình gì. Nhưng trong mắt Lam Hi vẫn đứng đó hiện lên một chút thương hại. Nàng vẫn âm thầm đứng đó, lúc này thiếu chút nữa đã thay Hoắc Thanh thanh ra tay giáo huấn người trẻ tuổi bị đánh vỡ đầu.

nàng xoay người trở về. Nàng biết, hôm nay này mấy ngàn cường giả các gia tộc ở Nam Châu cho dù không chết cũng sẽ không có kết cục gì tốt.

Lũ ngu ngốc.

Lam Hi thầm mắng: "Chẳng lẽ các người không biết, Nam Phương liên minh đã tuyên chiến với Thục Sơn phái? nếu đã tuyên chiến, vậy mấy người các người đại biểu cho đám người Nam Phương liên minh, là kẻ thù của Thục Sơn phái. Hôm nay thả các người đi, gia tộc các người sẽ bỏ qua cho Thục Sơn sao?

Ở Thục Sơn phái một trăm năm, Lam Hi đã không còn là lão cô nương chẳng màng thế sự của năm xưa nữa. Lam gia có ca ca nàng, có gia chủ các đời. Còn ở THục Sơn phái, nàng là "đanh dự trưởng lão" được mọi người tôn kính. Tiếp xúc hồng trần, tiếp xúc thế sự, đối với việc này cho dù ngày xưa không hiểu, hiện tại cũng minh bạch.

Lăng Tiêu nhẹ nhàng hừ một tiếng, kiếm khí do bảo kiếm kia bắn ra cách Lăng Tiêu chỉ một chút nữa thì đầu người kia không hề có tiếng động nào vỡ toác.

Cao thủ cảnh giới tu luyện giả ở trước mặt Lăng tiêu không ngờ yếu ớt đến như vậy. Sự khùng bố của người tu chân là điều người của thế giới này không có khả năng lý giải.

Cái này, cho dù thăng ngũ cũng hiểu được bọn nó gặp phải chuyện gì. Tiếng phản phật vang lên. Mấy nghìn người đột nhiên như chim bay thú chạy, tản ra bốn phương tám hướng điên cuồng chạy trốn.

Lúc này trong lòng họ chỉ có một ý niệm trong đầu: chỉ hận cha mẹ sinh cho bọn hần chỉ có hai cái đùi.

- coi địa bàn của ta là chỗ nào? Muôn tới thì tới, còn muốn đi thì đi à?

Thanh âm lãnh đạm của Lăng Tiêu đột nhiên vang vọng trong tim mỗi người. Trên mặt mọi người lộ ra vẻ hoảng sợ đến cực điểm. Bởi vì bọn họ đột nhiên cảm giác hai chân bên dưới đột nhiên trở nên vô cùng nặng nề, căn bản là không bước nổi một bước.

Đừng nói là chạy.

Hoặc Thanh thanh đứng trên một cái cây to, tay ôm tán lá, bĩu môi mắng:

- Đáng đời. Ai biểu các ngươi ức hiếp ta. Để các ngươi thấy giá phải trả là như thế nào.

614. Chương 553: Võ Cánh.

Khi mấy nghìn người này cực kỳ kinh hãi phát hiện mình không thể nhúc nhích, có người lớn tiếng quát:

- Lăng tiêu! Người thật muốn đối địch với tất cả mọi người trong thiên hạ phải không? Còn không mau mau thả chúng ta ra?

- Thả các ngươi? Trên mặt Lăng Tiêu hiện lên vẻ chế nhạo, cười:

- Được thôi, các ngươi đi đi.

- Ngươi, ngươi khinh người quá đáng.

- Lăng Tiêu người không có phong thái của bậc tông sư. Người là một cường giả tối cao cảnh giới cao cấp đại viên mãn lại đi ức hiếp đám người thực lực yếu ớt như chúng ta thì có bản lĩnh gì?

- Chúng ta chỉ là một đám đến xem náo nhiệt, có tội gì đâu?

Sau khi đám người này phát hiện mình chỉ là bị giam cầm, cũng không có tổn hại gì, lá gan dần dần lớn lên, cho rằng Lăng Tiêu nhất định không dám làm gì bọn họ, vì thế bắt đầu mồm năm miệng mười, cái gì cũng dám nói.

Có hung hăng hăm dọa, cũng có nhỏ giọng năn nỉ, còn có phân tích lợi hại...

Lăng Tiêu ngẩng đầu, nhìn bầu trời xanh thẳm, hào quan tỏa ra từ hai con mắt dần dần lạnh như băng.

Khinh Thực Sơn ta đệ tử kém cỏi? Khinh Lăng Tiêu ta không dám làm gì các ngươi?

Hừ!

Lăng Tiêu hừ lạnh một tiếng, tinh thần lực mạnh mẽ như sóng thần của hần chợt phát ra.

Hơn ngàn người đang hăm hở này bỗng nhiên cảm giác như một tiếng sấm rền mãnh liệt vang lên trong đầu bọn họ. Cảm giác óc mình nổ tung giống như hai người vừa rồi chẳng hiểu vì sao mà vỡ đầu.

Một loạt những tiếng kêu thảm thiết làm người ta ghê rợn vang lên. Gần như tất cả mọi người đều ôm đầu lăn lộn dưới đất. Trong đó có mấy người thực lực đạt tới cảnh giới tu luyện giả đỉnh phong, trên mặt lập tức hiện ra một vẻ tâm ý nguội lạnh như đồng tro tàn.

Bởi vì bọn họ gần như ở trong nháy mắt, cảm giác được kinh mạch toàn thân của mình bị phá tan thành từng mảnh nhỏ, rối loạn lung tung.

Hần. Hần quả thực dám đối địch cùng tất cả gia tộc.

Những người này trong lòng phát lạnh, tay chân lạnh như băng, đồng thời nghĩ như thế rồi đứng tại chỗ, cả người mềm nhũn như người chết.

Ai cũng biết, cả đời này mình xem như tàn phế. Mặc kệ gia tộc của mình trả thù Thực Sơn phái như thế nào, bọn họ đều không bao giờ có khả năng khôi phục thực lực nữa. Mỗi người này đều là tinh anh ở các gia tộc. Trong lòng họ lúc này sớm đã quên đi Diệt gia thiếu gia giờ này chẳng biết ở đâu mà chỉ còn một cổ bi ai và oán hận vô cùng.

Chúng ta không phải chỉ là xem náo nhiệt thôi sao? Không phải chỉ là nói năng vài câu lỗ mồm với Thực Sơn phái các người thôi sao? Ngang ngược thế nào chẳng nữa cũng có thể so với sự ngang ngược của Thực Sơn phái các người không ?

Không ngờ chỉ vì chuyện như vậy mà phế bỏ công lực mọi người chúng ta.

Tuy nhiên, cũng có người nghĩ, thánh vực này, còn có người thứ hai kinh khủng như Lăng Tiêu vậy sao? Bằng sức bản thân, trong khoảnh khắc phế bỏ công lực mấy nghìn người.

Hơn nữa, mấy nghìn người này không có ai dưới cảnh giới tiên thiên.

Một đối thủ kinh khủng như vậy, gia tộc có thể vẫn tuyên chiến với nó như trước sao?

Lăng Tiêu thu hồi linh vực bao phủ phạm vi hơn mười dặm của mình, thần thức đảo qua, có chút tiếc nuối thầm nghĩ: “Không ngờ đã có vài tên chết. Bọn họ làm sao đạt tới cảnh giới Tiên thiên chứ?”.

Trong mắt Lăng Tiêu hiện lên thần sắc lạnh như băng: ”Ta chỉ muốn an tâm phát triển thế lực của ta. Ta chỉ muốn bảo hộ người thân của ta khỏe mạnh bình an. Lăng Tiêu ta cả đời này, chưa từng có lòng tham tiền tài danh vọng, chưa từng có lòng hại người. Nhưng các người... Đủ loại gia tộc, muôn hình muôn vẻ, các người đối xử với ta như thế nào?

Ta nợ gì các người?

Cuộc chiến chính nghĩa... Các người là chính nghĩa, ta là tà ác?”.

Lăng Tiêu ngửa mặt lên trời cười to, hướng về phía đám người trong khoảnh khắc từ thiên đường rớt xuống địa ngục quát:

- Cút!

Có vài người lập tức xoay người chật vật bỏ đi. Còn có rất nhiều người đứng ngây ra đó, căn bản là không thể chấp nhận sự thật rằng mình đã mất đi thực lực.

Lăng Tiêu cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn bọn hắn. Phi thân lên, trực tiếp bay đến trước thác nước, giơ tay, một lực hút thật lớn trực tiếp bắn vào thác nước, sau đó một khối đá to bị Lăng Tiêu hút ra, rộng vài trăm thước, cao cả cây số... chậm rãi bay lên.

Đám người THực Sơn bay tới đều kích động và hưng phấn. Đám người còn chưa bỏ đi thì một số nhìn Lăng Tiêu ngơ ngác chẳng hiểu hắn muốn gì. Chỉ có một số ít vẫn giữ vẻ thản nhiên.

ngay sau đó, rất nhiều người bị phế bỏ công lực còn chưa kịp rời khỏi nơi này đã được chứng kiến một cảnh tượng mà bọn họ vĩnh viễn không thể quên được.

Người trẻ tuổi thực lực khủng bố kia cách không nâng một khối đá khổng lồ màu đen to như trái núi. Khối cự thạch thoạt nhìn còn hơi ướt sũng, bóng loáng, còn lấp lánh phản chiếu ánh mặt trời. Sau đó Lăng Tiêu từ từ đặt cự thạch xuống cạnh con đường duy nhất dẫn lên Thực Sơn phái. Rất nhiều cây cổ thụ cao hơn trăm mét cao bị tảng đá đè nát bét.

Bọn họ ngẩn đầu. Nhìn cái bóng ác ma kia đang hòa vào ánh mặt trời chói chang, không biết hắn mang khối đá to như núi này đặt ở đó để làm gì.

Thân hình Lăng Tiêu đứng cách tòa núi đá vài trăm thước, vươn ngón trỏ, nhẹ nhàng lay động. Sau đó chỉ thấy lớp ngoài thoạt nhìn cứng rắn vô cùng của khối cự thạch màu đen bắt đầu rào rào rớt xuống từng mảnh đá vụn.

Càng thêm kinh người chính là, những mảnh đá vụn này như là đã được đo đạc cẩn thận, độ lớn nhỏ không ngờ hoàn toàn giống nhau.

Còn đám người kia sớm đã chết lặng. Bọn họ trợn mắt há hốc mồm trên bề mặt khối cự thạch màu đen khổng lồ đang dần dần xuất hiện một hàng chữ như rồng bay phượng múa.

Sát ngã nhất nhân, diệt nhĩ mãn môn!

Tám chữ to lớn, mỗi chữ đều cao sáu bảy chục thước. Nhìn từ trên xuống dưới, như một thanh bảo kiếm sắc bén vô cùng rút ra khỏi vỏ. Xét về mặt kiếm đạo, mỗi một chữ đều ẩn tàng kiếm ý cực kỳ thâm ảo, huyền bí và tràn ngập sát khí. Trong mỗi nét chữ uyển chuyển ẩn tàng vô tận kiếm thể.

Tám chữ này như ẩn tàng tất cả kiếm kỹ tinh diệu trong thiên hạ, ẩn sâu trong đó là vô tận áo nghĩa.

những người này tua rằng công lực đều đã bị phế bỏ, nhưng tâm mắt vẫn còn. Có mấy người lập tức không kìm lòng nổi bị kiếm ý huyền diệu trong đó hấp dẫn. Sau đó bất giác tự động vận hành công lực theo kiếm ý. Lúc này mới phát hiện cơ thể trống trơn, căn bản là không khơi dậy nổi nửa điểm lực lượng, không kìm nổi phun ra một ngụm máu tươi.

...

Lam Hi cùng một đám cường giả thực lực hùng mạnh lập tức tụ tập trước núi đá, không thể tự thoát ra được. Tương Vân Sơn chỉ liếc mắt nhìn một cái, sau đó mạnh mẽ cường chế ánh mắt mình dời đi, sau đó đi đến bên cạnh Lăng Tiêu, nhẹ giọng hỏi:

- Diệp gia Diệp Thiên...

Trên mặt Lăng Tiêu hiện lên chút tiếc nuối, hơi lắc lắc đầu, sau đó nói:

- Hắn tuy không phải đối thủ của ta, nhưng ta muốn giết hắn cũng rất khó khăn. Tuy nhiên người này không giống như những người luyện võ khác của Thánh Vực. Những mưu toan của hắn không thể chỉ dùng hai chữ dã tâm mà hình dung.

Tương Vân Sơn nhíu mày, khẽ thở dài một cái, sau đó nói:

- Tuy nhiên hành động hôm nay của tông chủ quả thực là làm người mát lòng hả dạ. Tuy nhiên, mọi chuyện vừa rồi, nhất là tòa núi đá này, tuyệt đối sẽ kinh sợ vô số người. Nhưng ta lại có một chuyện không rõ.

Lăng Tiêu khẽ cười nói:

- Người muốn nói đến mấy chữ ẩn chứa kiếm kỹ kia sao?

Tương Vân Sơn gật gù đầu, nhìn lăng Tiêu có chút mơ hồ.

Lăng Tiêu nói:

- Trên tám chữ kia quả thật ẩn chứa kiếm kỹ cực kỳ tinh thâm và huyền diệu. Kiếm kỹ kia là do tâm huyết của không biết bao nhiêu thế hệ tiền bối tổng hợp nên. Nếu có người có thể hiểu được kiếm kỹ này thì người này tuyệt đối là thiên tài kinh thế hãi tục! Cho dù có thể ngộ được một hai phần mười cũng có thể trở thành tuyệt thế cao thủ. Nhưng có điều, cho dù hắn ngộ ngàn năm vạn năm, cũng vĩnh viễn không thể đạt tới cảnh giới tối cao. Nếu xem vài lần mà cho rằng đã có thu hoạch, dám tu luyện lung tung thì...

Trong mắt Lăng Tiêu lộ ra một chút trào phúng, cũng không nói tiếp. Còn Tương Vân Sơn lại nghe toàn thân đổ mồ hôi lạnh, ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiêu thậm chí đã có chút thay đổi.

Hắn cười khan vài tiếng nói:

- Tông chủ... quả nhiên là đại tài. Bọn họ...

Nói xong nhìn thoáng qua đám môn nhân đệ tử Thục Sơn phái đang nhìn chăm chăm núi đá như si như túy.

Lăng Tiêu cười nói:

- Không sao đâu. Công pháp này bất kể nội môn, ngoại môn hay Tinh võ đường đều có thể tu luyện. Tuy nhiên, có thể ngộ nhiều hay ít, vậy phải xem duyên phận của mỗi người.

Lăng Tiêu nói xong, hai mắt lộ ra một chút quang mang thâm thúy:

- Hiện giờ hệ thống tu luyện trong nội môn chúng ta đã công khai trên toàn Thánh Vực, làm vô số gia tộc khựng hoảng, nhưng đồng thời cũng còn có nhiều gia tộc khác vẫn đang nghe ngóng tình hình. Ta làm như vậy, chỉ muốn cho những người đó hiểu được một đạo lý. Bất kể phương thức tu luyện nào thì mục đích cũng đều là giống nhau. hơn nữa, công pháp kiếm kỹ của Thục Sơn ta không dám nói là thiên hạ đệ nhất... nhưng cũng tuyệt không kém hơn các gia tộc khác.

Lúc này Tương Vân Sơn không khỏi lắc đầu cười khổ nói:

- Đám người chữ bới chúng ta thấy cự thạch khắc chữ này không biết sẽ nghĩ gì đây.

Trận chiến này chấn động toàn bộ Thánh Vực Nam Châu.

Diệp gia thiên tài người luyện võ Diệp THIÊN xung trận, thất bại bỏ chạy, hiện không biết tung tích.

Nhưng đây không phải đề tài mọi người quan tâm nhất gần đây. Việc thực sự làm chấn động toàn bộ Thánh Vực Nam Châu ngay cả Nam Châu liên minh minh chủ Tư Đồ Dũng cũng sửng sốt, là việc Lăng Tiêu không ngờ có can đảm, có năng lực, phé bỏ mấy ngàn tên tinh anh cao thủ đến từ mấy trăm gia tộc đi theo Diệp Thiên giúp vui.

Lăng Tiêu này, quả thực là một kẻ trời sinh có tám lá gan, lá nào cũng to bằng trời.

Tuy rằng Nam Phương liên minh sớm đã tuyên chiến với Thục Sơn phái, nhưng chưa có gia tộc nào thật sự xuất binh tấn công Thục Sơn phái.

Tuyên chiến, tuyên chiến... nhiều khi chỉ là được mỗi chữ “tuyên”! Chữ “tuyên” có nhiều hàm nghĩa, thể hiện nhiều thái độ khác nhau. Nhưng không phải là hành động thực tế.

Dù sao chuyện tấn công một gia tộc hoặc môn phái ảnh hưởng đến rất nhiều điều. Nếu không có lợi ích chân chính ở ngay trước mắt, ai dám dấn thân mạo hiểm?

Nhưng lần này Lăng Tiêu làm vậy quả thực đã khiến cho chúng nổi giận. Hầu hết các gia tộc sau lưng đám người luyện võ bị phé bỏ công lực đều cầu Nam Phương liên minh vì bọn họ làm chủ.

Tòa núi đá dựng trước Thục Sơn phái quả thật chấn động tinh thần vô số người. Đám gia tộc đó không hèn mà cùng làm một chuyện, đó chính là tìm Nam Phương liên minh.

Là minh chủ một liên minh mới thành lập. Tôn gia đối với chuyện này tự nhiên bụng làm dạ chịu, không thể đẩy đưa trách nhiệm cho ai. nếu không làm sao có thể phục chúng?

Tuy nhiên đây là trận chiến đầu tiên của Nam Phương liên minh, vô cùng quan trọng. Lo rằng Nam Châu liên minh làm khó dễ, Tôn gia lại thổi phồng những hành động tà ác của Thục Sơn phái lên tuyên truyền khắp nơi một lần nữa.

Tà ác, lòng lang dạ sói, ý lớn hiếp nhỏ... Gần như tất cả những từ ngữ nào xấu xa đen tối nhất đều được dùng để nói về Thục Sơn phái. Nói Lăng Tiêu là kẻ tội ác tày trời, quả thực là ác nhân đệ nhất sau Thánh Vực Thần chiến.

Đối với trận chiến đầu tiên, các gia tộc kia lợi dụng Tôn gia thì đồng thời Tôn gia tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua cho đám gia tộc này. Tất cả mọi người đều là thành viên Nam Phương liên minh, vì ích lợi chung cho nên, mỗi gia tộc các người cũng phải phái ra vài người đi.

Hiện tại cũng đã biết Lăng Tiêu có thực lực không kém gì cảnh giới cao cấp đại viên mãn, Tôn gia cũng là vì lập uy, dứt khoát phái ra bốn vị cường giả đỉnh cao cảnh giới cao cấp đại viên mãn. Đây gần như đã là lực lượng cực hạn mà Tôn gia có khả năng xuất ra.

Nếu không nghe nói lĩnh vực của Lăng Tiêu vô cùng mạnh mẽ, không ngờ có thể dễ dàng phé bỏ thực lực mấy nghìn người. Nếu không nghe nói trước cửa Thục Sơn phái có một tòa núi đá, trên đó khắc những chữ kiêu ngạo hống hách, trên những chữ đó lại ẩn chứa vô thượng kiếm ý. Nếu không phải Lăng Tiêu bị xem như thiên cổ đệ nhất đại ác nhân, đồng thời cũng là người luyện võ thiên tài chân chính, một luyện đan tông sư. nếu như không có tất cả những điều đó thì lão tổ tông không biết đã bế quan bao nhiêu năm ở Tôn gia căn bản là không có khả năng xuất hiện trước mặt người đời.

Mấy trăm gia tộc lớn nhỏ đều phái ra tinh nhuệ của gia tộc. Một đám hơn năm trăm người, bắt đầu đi tới Thục Sơn phái. Thực lực của năm trăm người kinh khủng đến mức làm cho người ta lú lười.

Tổng cộng có mười ba cường giả đỉnh cao cảnh giới đại viên mãn cao cấp. Hơn ba mươi người cảnh giới đại viên mãn trung cấp, hơn năm mươi người cảnh giới đại viên mãn sơ cấp. Còn lại hơn bốn trăm người toàn bộ đều có thực lực từ tu luyện sơ cấp đến cao cấp.

Thực lực như thế tập hợp lại, gần như là một cỗ thực lực mạnh nhất Nam Châu.

Trừ một ít gia tộc bề dày lịch sử thâm sâu, gần như không có gia tộc hay thế lực nào có thể chống lại nổi một đội ngũ như thế công kích.

Lăng Tiêu người tuy cường đại, trận pháp THực Sơn phái người tuy thần kỳ. Nhưng bằng vào những người này, thậm chí có thể san phẳng toàn bộ phạm vi thế lực THực Sơn phái. Cho dù người có trăm mưu ngàn kế, làm sao địch được lực lượng vô địch này?

Tiểu Sửu truyền đến một tiếng kêu to lãnh lốt, đánh thức Lăng Tiêu đang ngồi trên đỉnh một khối cự thạch màu xanh tu luyện. Sau khi hấp thu tia nắng tím cuối cùng trước khi mặt trời mọc, Lăng Tiêu chậm rãi mở to mắt. Trong hai mắt là một vẻ hoàn toàn bình thản tự nhiên.

Thanh âm trong trẻo của Tiểu Sửu vang lên:

- Chủ nhân, có rất nhiều người đang kéo đến đây rất nhanh. Họ còn cách chúng ta ước chừng mười vạn dặm.
- ta biết rồi.

Lăng Tiêu nói xong, một viên đan dược bay vào miệng Tiểu Sửu. Tiểu Sửu vỗ cánh bay đi, trong nháy mắt đã bay lên trời cao. Tiểu Sửu quay đầu nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, ánh mắt hiện lên chút không muốn xa rời, kêu lên một tiếng cao vút, rồi bay về phương xa. Nó phải nhanh chóng trở nên cường đại. Đến lúc đó, nếu có người đến tìm chủ nhân gây phiền toái, nó nhất định sẽ xông ra đầu tiên.

lúc này Tương Vân Sơn không biết xuất hiện từ chỗ nào, hướng về phía Lăng Tiêu đang ngồi trên cự thạch nói:

- Chủ công, những người đó sắp tới rồi. Chúng ta có cần đem trận pháp mở ra không?

Lăng Tiêu gật gật đầu, sau đó nói:

- Đem mê tung ảo trận mở ra để phòng ngừa vạn nhất. Các trận pháp khác tạm thời không cần mở ra. Những người đó đã tìm tới cửa thì đừng để người ta xem thường.

Lúc này Tương Vân Sơn bỗng nhiên ngẩng đầu, trong ánh mắt lộ ra thần sắc kiên định, sau đó nói:

- Chủ công, lần này... chúng ta không muốn làm khán giả.

Những lời này, toàn bộ mọi người trong THực Sơn phái, một trăm năm trước đã muốn nói với Lăng Tiêu.

Mọi người đều biết, tôn nghiêm của người luyện võ đối mặt với thực lực chân chính không đáng giá. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là một người luyện võ chân chính không biết dùng sinh mạng của mình để bảo vệ sự tôn nghiêm.

- Được rồi, lần này, THực Sơn phái chúng ta... mở cửa đón khách.

Lăng Tiêu nói xong, trong mắt nổi lên một nụ cười lạnh lạnh.

615. Chương 554: Nhiều Người Thì Ích Gì? Một Đỉnh Đè Chết Toàn Bộ

Từ trên xuống dưới THực Sơn kiếm phái tuy rằng cũng có chút áp lực nhàn nhạt bao phủ, nhưng về mặt của mọi người đều thông thả. Nhìn bọn họ, không ai nghĩ rằng toàn bộ THực Sơn môn phái đang đối diện với nguy cơ tan rã. Càng không vẻ nặng nề như núi đổ xuống đầu. Nơi này vẫn tràn ngập ánh nắng tươi sáng, mọi người nhẹ giọng cười nói.

Trên thực tế, trong lòng mọi người cũng không thoải mái. Bọn họ có sự tin tưởng tuyệt đối với Lăng Tiêu. Nhưng kẻ thù tới lần này là lực lượng đủ để bất cứ gia tộc nào ở Nam Châu run rẩy.

Cho dù là thế lực đỉnh cấp có đủ thực lực chống lại cũng phải trả giá nặng nề. Huống chi THực Sơn phái chỉ là một môn phái nhỏ non trẻ như vậy.

Nhưng sự đoàn kết của toàn bộ THực Sơn phái từ trên xuống dưới cũng đạt tới một trình độ trước nay chưa từng có.

Có phước cùng hưởng, có họa cùng chia.

Hơn nữa, bọn họ đều yêu thương sâu sắc môn phái non trẻ nhưng đầy sức sống và có tiền đồ mệnh mông này.

Từ đáy lòng mọi người đang cố kìm nén một ngọn lửa giận. Ngọn lửa giận chưa lập tức biểu hiện ra ngoài, nhưng tựa như một cái mầm được chôn sâu trong đất, chỉ cần có cơ hội thích hợp, sẽ có một ngày, vươn mình lớn lên thành đại thụ che trời.

- Sĩ nhục môn phái ta là sĩ nhục ta. Ta thể sống chết cũng quyết bảo vệ môn phái.

Mấy vạn đệ tử Thục Sơn phái tề tụ về quảng trường sinh hoạt chung. Người đông nghìn nghịt, nhất tề giận dữ hét lên, âm thanh rung trời. Bị tình cảnh này ảnh hưởng, trên mặt mỗi người đều mang theo nỗi sợ bị phần và kích động vô cùng.

Đám thành viên cao cấp của Thục Sơn phái bay ra khỏi thác nước, bay đến quảng trường cách nơi này chừng hơn bảy mươi dặm. Nơi này là nơi tập trung đông đảo nhất toàn bộ Thục Sơn phái đệ tử - ngoại môn.

Nhìn biểu tình trên mặt đám ngoại môn đệ tử, trong lòng Lăng Tiêu cũng dâng lên một cỗ hào khí xung thiên. Cách đây chưa lâu, mình cũng giống như một người trong đám người trước mặt. Mặc dù khi ở Tu Chân giới, thân phận của mình cao hơn những ngoại môn đệ tử như bọn họ một ít. Nhưng tình cảm gìn giữ môn phái thì như nhau.

Điều đó ảnh hưởng sâu sắc đến Lăng Tiêu

Nếu không, ở thế giới này, Lăng Tiêu thành lập thế lực, hoàn toàn có thể dùng tên của hắn, qua đó để lại dấu ấn của mình.

Cần gì phải tiếp tục cái tên Thục Sơn phái?

Tuy rằng đám người trong sư môn ở thế giới kia có khả năng vĩnh viễn sẽ không biết, hơn một trăm năm trước tên nội môn đệ tử xui xẻo bị thiên kiếp đánh trúng lại tái sinh ở một thế giới mới, và phá triển rực rỡ.

Nhưng ở trong lòng Lăng Tiêu, vẫn xem môn phái của mình như là một nhánh của Thục Sơn phái.

Một ngày nào đó, Lăng Tiêu hy vọng mình có thể chính mồm nói cho tất cả môn nhân THục Sơn phái, các người không cô độc. Còn có hàng ngàn hàng vạn người giống như các người. Bọn họ thuộc về thế giới kia. Nơi đó, mới thực sự là nhà của các người.

Tựa như kẻ lãng tử lang thang khắp nơi. Bất kể đi có bao xa, bất kể đi đến đâu, vương bản duy nhất trong lòng, chính là nơi hắn chôn nhau cắt rốn. Bất kể nơi đó là bần cùng, hay là phú quý, bất kể nơi đó là thê lương hay là phồn hoa.

Bởi vì ở trong lòng hắn , chỉ có đó, mới là nhà.

- Các người đều rất tốt.

Lăng Tiêu đột nhiên ngẩng đầu lên, cặp mắt vẫn bình thản như vẫn chưa từng có chuyện gì xảy ra, đôi mắt như giếng cổ không chút xao động. Nhưng trong cặp mắt đó đã rướm lệ. Tất cả mọi người bên cạnh Lăng Tiêu đều cảm giác được biến hóa trên người hắn, không khỏi hơi có chút giật mình nhìn tông chủ tuổi trẻ nhưng là một thiên tài chân chính này.

Tình cảm Lăng Tiêu toát ra trogn lúc vô ý chẳng những không ảnh hưởng đến địa vị của hắn trong lòng mọi người, ngược lại càng làm cho người ta tôn kính Lăng Tiêu hơn vài phần.

Một người sinh động mới là một người thực sự hoàn hảo.

- Ta vinh hạnh vì các người.

Tiếng của Lăng Tiêu không đông đặc, vô cùng yên ả, như kể lại một chuyện đơn giản.

Nhưng toàn bộ mấy vạn người trên quảng trường đột nhiên trở nên vô cùng im lặng. Đôi mắt mỗi người đều ửng đỏ. Vài nữ đệ tử, mím môi, hai bàn tay nắm chặt, móng tay cắm sâu vào da thịt cũng không biết, cố gắng không cho mình phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Từ khi Thục Sơn phái chia ra thành nội môn, ngoại môn và tinh võ đường ba bộ phận. Người tiến vào Tinh Võ đường có lẽ còn không có nhiều cảm giác lắm. Nhưng những đệ tử ở lại ngoại môn lại có cảm giác mình không bằng người. Tuy rằng nguyên nhân chủ yếu là do thời gian tu luyện của bọn họ không đủ dài, nhưng chính bọn họ lại có cảm giác mình là kẻ đến sau.

Hôm nay, câu nói thản nhiên của Lăng Tiêu hoàn toàn chứng minh một chuyện, trong mắt tông chủ, bọn họ và nội môn đệ tử, Tinh Võ đường đệ tử giống nhau. Đều là người của Thục Sơn.

- Từ hôm nay trở đi, ta sẽ cho các người hiên ngang ngẩng cao đầu làm người. Thục Sơn phái cũng không phải là môn phái mà ai muốn khinh khi cũng được.

Tiếng của Lăng Tiêu to hơn rất nhiều, rống lớn nói:

- Ta muốn các người nhớ kỹ. Từ nay về sau... Chỉ có chúng ta ức hiếp người khác. Tuyệt đối không có người khác ức hiếp chúng ta.

Hô.

Mấy vạn người trên quảng trường như ngừng hô hấp. Im lặng một mảnh, quảng trường mấy vạn người im lặng đến mức kim rơi cũng có thể nghe thấy tiếng.

Rống.

Ngay sau đó, bất kể nam nữ đệ tử, không kìm lòng nổi rống lên. Rất nhiều người kích động, cả người run rẩy, nước mắt giàn giụa.

- Tông chủ vạn tuế.

Một thanh âm sắc nhọn vô cùng đột ngột vang lên, như bạch hạc bay lên khỏi mặt đất, hướng đến trời cao.

- Tông chủ vạn tuế.

Ngay sau đó mấy vạn người cùng nhau hô vang, khí thế như dời non lấp bể. Rất nhiều vận công lực, cùng nhau đem tiếng hô vang vọng khắp phạm vi hơn mười dặm.

Tiếng hô vang đến tai đám người đang tới. Mười ba cường giả đỉnh cao ảnh giới đại viên mãn cao cấp. Hơn ba mươi người cảnh giới đại viên mãn trung cấp, hơn năm mươi người cảnh giới đại viên mãn sơ cấp, tất cả cùng ngẩng đầu lên, sau đó thoáng nhìn lẫn nhau.

Trong đó có một trưởng lão của Tôn gia cảnh giới đại viên mãn cao cấp, đầu tóc bạc phơ, chòm râu dài phất phới, nhìn rất tiên phong đạo cốt khẽ nhủ mồm nói:

- Đang tiến hành động viên trước trận chiến sao?

Có kẻ trong đám người phía sau khinh thường nói:

- Chỉ bằng đám tôm tép Thục Sơn phái? Đừng đùa. Lần này nếu không phải vì cần lập uy thì đâu cần dùng đến nhiều cường giả đỉnh cao như bọn ta đi diệt một môn phái nhỏ không có mấy cường giả trấn thủ?

- Đúng vậy, Thục Sơn phái này cũng thật là xui xẻo. Nam Phương liên minh chúng ta vừa mới thành lập, chính là lúc cần lập uy. Bọn họ liền nhảy ra, giống như là phối hợp với chúng ta vậy, ha ha ha ha.

Cả đám người cười vang. Hoàn toàn khác với bề ngoài ra vẻ thoải mái của đám người Thục Sơn phái, tâm tình những người này thật sự thoải mái.

Diệp Thiên tuy rằng thua trong tay Lăng Tiêu. Mấy ngàn tinh nhuệ cảnh giới tu luyện giả của các gia tộc tinh nhuệ tuy rằng cũng chết trong tay Lăng Tiêu. Nhưng điều này cũng không có nghĩa là Lăng Tiêu là đối thủ không thể chiến thắng. Thục Sơn phái là núi cao không thể lay động.

Trên người người có thể gắn mấy cái đỉnh?

Anh hùng không chống được cả đám. Mãnh hổ nan địch quần hồ.

Từ chuyện Lăng Tiêu chiến thắng Diệp Thiên mà phân tích ra, tuy rằng không thấy quá trình bọn họ đánh nhau, nhưng Diệp Thiên chạy thoát là chuyện mọi người có thể khẳng định. Bởi vì trước trận chiến này có người từng nhìn thấy qua Diệp Thiên, hơn nữa Diệp gia cũng khẳng định rồi, Diệp Thiên cũng chưa chết.

Diệp Thiên có cảnh giới đại viên mãn cao cấp, Lăng Tiêu chỉ có thể đánh bại hắn mà không thể giết chết hắn, cũng chứng tỏ, thực lực của Lăng Tiêu cao lắm cũng chỉ là một mức nào đó trong cảnh giới đại viên mãn cao cấp.

Chắc chắn không phải là cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong.

Bởi vì một người cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong muốn giết một người đại viên mãn cao cấp căn bản là không cần tốn sức. Điểm này, tất cả những người đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn đều hiểu rất rõ.

Tựa như đại viên mãn sơ cấp, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tuyệt đối không phải là đối thủ của một đại viên mãn trung cấp.

Cho nên, trong mắt những người này, cho dù đánh giá cẩn thận lắm thì xuất ra bốn gã cường giả đỉnh cao cảnh giới đại viên mãn cao cấp đã là xem trọng Lăng Tiêu lắm rồi. Nhưng bởi vì trên người Lăng Tiêu đã rất nhiều chuyện bất ngờ, không thể lấy chuẩn mực bình thường mà đánh giá Lăng Tiêu, nên lại xuất thêm hai cường giả đỉnh cao cảnh giới đại viên mãn cao cấp... sáu cường giả cảnh giới cao cấp đại viên mãn đối phó một Lăng Tiêu, chỉ sợ là, một chiêu là có thể giết hắn rồi.

Cho nên, khi tiếng hô vang động viên tinh thần trước trận chiến từ Thục Sơn phái truyền tới, trong mắt những người này, quả thực là một chuyện rất nực cười.

Khi bọn họ bước vào phạm vi Thục Sơn phái cũng hơi chấn động.

Khối cự thạch cao cả cây số kia đâu thể gọi là một khối đá? Đó là cả một tòa núi đá.

Tám chữ khổng lồ hùng hồn cứng cáp, đúng như đồn đại, trong mỗi chữ ẩn chứa vô tận kiếm ý. Tập hợp tinh hoa kiếm kỹ trong thiên hạ, bất quá cũng chỉ đến thế thôi.

Cho nên, có mấy người từ đầu cảm thấy không thể quá tin vào lời đồn đại, sau khi nhìn thấy tám chữ này, đột nhiên cảm thấy lời đồn đại quả thực vẫn còn quá khiêm tốn.

Tám chữ này đâu chỉ ẩn chứa tinh hoa tất cả kiếm kỹ trong thiên hạ? Nó còn ẩn chứa vô số thiên cơ. Thiên địa pháp tắc như ẩn như hiện. Nếu có thể ngộ được một chút trong đó, đối với tu vi của bọn họ sẽ có những bước tiến nghiêng trời lệch đất.

Người thực lực càng mạnh, cảm giác càng rõ ràng.

Rất nhiều người sau khi thấy tòa núi đá thật lớn này, cái nhìn đối với Lăng Tiêu đã có ít nhiều thay đổi. Bất kể thế nào, người này tuyệt đối là một thiên tài xuất chúng.

Tuy nhiên, thiên tài thiên tài... trời ghét người tài.

Lăng Tiêu người có thể lưu lại một vật chí bảo như vậy cho hậu nhân, mọi người sẽ nhớ kỹ tên của người. Tuy nhiên, hiện tại người là vật hy sinh đầu tiên để Nam Phương liên minh lập uy.

khiến cho bọn họ càng thêm khó lý giải chính là sau khi lướt qua mấy cây số rừng rậm, xuất hiện một quảng trường. Ở đó có cả vạn người đang đứng.

Trên không trung, cũng có hơn trăm người, đứng giữa thình không đối mặt hơn năm trăm người bọn họ.

Hơn trăm người đó nam nữ già trẻ đều có. Trong đó có rất nhiều nữ nhân dung mạo khiến đám cường giả từng thấy không biết bao nhiêu mỹ nữ, định lực đã sớm vững chắc như đá cũng không khỏi cảm thán.

Hồng nhan như thế sau trận chiến này sợ là chết đi không ít, làm người ta thực sự có chút đáng tiếc. Chỉ là không biết sau khi Lăng Tiêu bị giết, các nàng có chịu đầu hàng hay không. Nếu đầu hàng, thì cũng có thể tránh khỏi cái số hồng nhan bạc mệnh.

Tòa núi đá trước cửa Thục Sơn phái trước đã đem đến cho mọi người một sức ép mơ hồ. Núi đá như một người khổng lồ không thể vượt qua. Tám chữ từng từng kia chính là thanh kiếm trong tay người khổng lồ quét ngang thiên hạ.

khí thể ngạo nghễ thiên hạ đem đến sức ép khiến cả đám cường giả mà kém nhất là cảnh giới tu luyện giả cũng phải bộc phát khí thể bản thân để chống lại.

Khí thể do nhiều cường giả như vậy bộc phát chắc chắn sẽ hình thành một khí trường cường đại. Còn đám người trên quảng trường kia chính là đang đứng mũi chịu sào.

Nhưng âm lúc này, trong mắt những người đó trừ phần nộ ra căn bản là không có nửa điểm e ngại.

Chỉ mỗi điểm đó thôi cũng đủ khiến rất nhiều người không thể không bội phục bản lĩnh của Lăng Tiêu.

Trăm năm thời gian có thể một mình gây dựng nên một môn phái xuất sắc như thế. Quan trọng hơn là bản thân hắn cũng có thực lực cực mạnh. Cho nên, người tài giỏi như thế là người nguy hiểm nhất.

Một khi cho bọn hắn thời gian để phát triển, chỉ e là chưa đến ngàn năm, Thục Sơn phái sẽ thật sự trở thành Nam Châu đệ nhất đại môn phái.

- Lăng Tiêu, ra đây chịu chết đi.

Một giọng già nua vang lên. Trong lời nói mang theo nỗi bi thương vô cùng, làm cho người ta nghe xong không khỏi nghĩ đến những chuyện buồn xa xưa đã xảy ra trong đời mình.

- Giả thần giả quỷ.

Một giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến. Mọi người vừa nghe thanh âm này chợt cảm thấy trong lành tươi mát. Nhưng dư âm quanh quẩn lại làm cho người ta không khỏi trầm mê trong đó, dường như đây là thanh âm dễ nghe nhất trên đời, ai cũng vô cùng muốn lại nghe thanh âm này thêm một lần nữa.

hơn năm trăm người Nam Phương liên minh trừ mười ba cường giả đỉnh cao cảnh giới đại viên mãn cao cấp không bị ảnh hưởng gì, còn thì ngay cả người cảnh giới đại viên mãn trung cấp trên mặt cũng lộ ra vẻ si mê. Còn đám sơ cấp và trung cấp tu luyện giả thì không chịu nổi, đều ngơ ngẩn cả.

- là Lam gia yêu nữ?

Thanh âm già nua kia vẫn bi thương như trước, nhưng trong lời nói có thể nghe ra một chút kinh ngạc. Ngay sau đó, thanh âm già nua này hừ một tiếng, dường như một tiếng sấm rền vang lên giữa trời. T

Ầm vang một tiếng.

Đám người thực lực kém một chút đứng phía sau trong giây lát tĩnh lại, sau đó vẻ mặt đỏ bừng. Thứ nhất là chuyện này quá mất mặt. Thứ hai... giấc mộng kiều diễm mà bọn họ vừa mơ... đối với bọn họ mà nói, là những cảm xúc đã quá lâu rồi không trải qua. Cảm giác này chính xác là mất hồn.

Cho nên, ánh mắt rất nhiều người nhìn về đám nữ nhân phía đối diện có chút thay đổi.

Lam Hi hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Tôn gia lão quỷ, người không yên ổn ở Thương Mãng Sơn tu luyện, lặn tới nơi này làm cái gì? Thế tục phân tranh, chẳng lẽ cũng đáng để vào trong mắt của người?

Thanh âm già nua kia vẫn bi thương như trước, thản nhiên nói:

- Lam gia yêu nữ, người cũng không nên trộn lẫn chuyện này với thế tục phân tranh. Hơn nữa, lần này Lam gia người cũng đã gia nhập Nam Phương liên minh ta. Mà người là người của Lam gia, không ngờ lại xuất hiện bên phe địch. Chuyện này thật là khá có ý tứ.

Tông gia trưởng lão nói xong, quay đầu lại nói:

- Ai là người của Lam gia thì tự mình ra gặp tổ tiên của mình đi.

Trong đám người, một người trung niên ước chừng ở cảnh giới tu luyện giả đỉnh phong cúi đầu đi ra, đi đến phía trước, hướng về phía Lam Hi xấu hổ cười, sau đó nói với Tôn gia trưởng lão:

- Lam HI tuy rằng là bà cô tổ của Lam gia ta nhưng từ một trăm năm trước, bà đã không còn là người của Lam gia ta.

Lam Hi thần nhiên nói:

- Đúng vậy, ta là người của Thục Sơn phái. Tôn gia lão quý, người toi chỗ ta, không sợ không thể quay về sao?

- Ha ha ha.

Thanh âm già nua bị thương đột nhiên chuyển thành tiếng cười. Nhưng cho dù là cười, trong đó cũng nồng đậm bị thương.

Mấy vạn THục Sơn đệ tử bên dưới không hề phản ứng. Đám người Tương Vân Sơn hiểu rõ sự lợi hại trong tiếng cười của Tôn gia trưởng lão này thì thầm mắng Tôn gia trưởng lão đê tiện. Dừng cảnh giới đại viên mãn cao cấp nhằm vào mấy vạn người thực lực yếu đuối. Làm vậy cũng coi được sao?

Chuyện này không giống chuyện Lăng Tiêu phế bỏ công lực đám người đến xem náo nhiệt. Những người đó hoàn toàn là gioe gió gặt bão.

Thiết Đản đứng bên cạnh Lăng Tiêu đột nhiên nghe một tiếng thì thầm bên tai, đầu tiên trong mắt hiện lên một chút mị mớ. Sau đó nhếch môi, không đợi Tôn gia trưởng lão tiếp tục nói đột nhiên đứng ra, quát vang như chuông đồng.

- Ê thằng ngu kia. Người đừng kêu khóc như tang cha mẹ người nữa được không? Đầu óc người có bệnh à? Người chẳng lẽ không phát hiện, ngay cả đứa bé cảnh giới chưa tới Kiếm Tôn cũng không bị người ảnh hưởng sao?

Thiết Đản nói xong, nghiêng nghiêng đầu, vẻ mặt thật thà nói:

- Nhà người nếu thật sự có người thân chết thì người về nhà đi thôi.

- Muốn chết?

Thanh âm già nua quả nhiên không còn bị thương mà lại ẩn chứa sự tức giận vô cùng. Một cỗ uy thế kinh thiên ép về phía Thiết Đản.

Lam Hi ở bên cạnh Thiết Đản phát ổng tay áo, nhẹ nhàng bâng quơ hóa giải công kích của đối phương, vẻ mặt trào phúng nói:

- Tuy rằng lời nói của Thiết Đản có chút lỗ mãng nhưng cũng không thể không thừa nhận, Tôn giả lão quý, đầu óc của người quả thật không tốt cho lắm.

- Nói suông cũng vô nghĩa.

Thanh âm của Tôn gia trưởng lão đã trở lại bình thường nhưng cũng đã thẹn quá hóa giận, tuy nhiên lòng dạ thâm sâu, dần cơn tức giận xuống đáy lòng, lạnh lùng nói:

- Lăng Tiêu, hôm nay chúng ta tới đây là vì giết người. Cho nên, người chắc chắn chết không thể nghi ngờ. Nếu không muốn liên lụy môn nhân của người, người tự sát đi. Sau đó giải tán môn phái của người, từ nay về sau trên đời không còn Thục Sơn phái. Nếu không, sau khi giết người, chúng ta sẽ giết sạch một người trong phái người. Bất kể nam nữ, bất kể già trẻ, một người cũng không tha.

Nói xong lấy tay chỉ năm trăm người phía sau hắn:

- Người thấy gì không? Năm trăm người này, cho dù Thục Sơn kiếm phái người có trận pháp bảo vệ, cũng có thể san bằng từng cảnh cỏ ngọn cây ở Thục Sơn.

Lăng Tiêu phi thân ra, đứng thẳng trên tấm bia đá khổng lồ, lấy tay chỉ tám chữ viết trên bia đá hỏi:

- Người biết chữ không?

Tôn gia trưởng lão lạnh lùng cười:

- ha ha, người nghĩ rằng ta và mọi người sẽ để ý lời uy hiếp của người sao? Thật là buồn cười. Hôm nay cả đám cường giả chúng ta đến đây là vì sợ Thục Sơn phái người có dư nghiệt trốn thoát, phải gom một lưới bắt hết người phái người.

Năm trăm người phía sau Tôn gia trưởng lão đều cười thoải mái. Trong mắt rất nhiều người còn có sự khinh thường Thục Sơn phái.

Gần như tất cả mọi người đều nghĩ đây là dùng dao mổ trâu giết gà.

Nhưng có ai ngờ, đó là suy nghĩ cuối cùng của bọn họ.

- Nhiều người có ích chi?

Lăng Tiêu đứng trên tấm bia đá, nhìn Tôn gia trưởng lão cách mình chỉ có mấy trăm mét, và hơn năm trăm người cách mình mấy cây số, sau đó ngửa mặt lên trời cười dài.

- TA chỉ dùng một đỉnh, đè chết cả bọn người.

Cùng với tiếng gầm giận dữ của Lăng Tiêu, bầu trời xanh thẳm bỗng như bị một cái bóng khổng lồ che khuất. Một cự đỉnh chu vi hơn ba mươi dặm, cao vạn thước như là trời sụp xuống, hung hăng đè xuống dưới.

Tốc độ cực kỳ khủng bố, không khí quanh đỉnh bị ma sát dữ dội rực lửa.

Diệp Thiên vì để ý mặt mũi mình và một ít dụng tâm khác nên không có lan truyền chi tiết về trận chiến giữa hai người. Cho nên người ngoài đối với việc Lăng Tiêu dùng chiêu thức gì chiến thắng Diệp Thiên, căn bản là không thể hiểu hết.

Cho nên khi chợt nhìn thấy cái đỉnh to lớn như một tòa núi lớn nện xuống, gần như tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, có chút phát mộng.

- Chạy mau.

Tôn gia trưởng lão điên cuồng hét một tiếng. Thân mình bắn thẳng ra ngoài, trong không khí chỉ còn những tàn ảnh.

Thân hình Lam hi lóe lên một cái, trong giây lát xuất hiện sau lưng tên đệ tử kia của Lam gia, hung hăng đá một cước vào hông hắn. Sút tên Lam gia đệ tử còn đang ngây ngốc bay thẳng về phía đám người Thục Sơn bên này.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, gần như mọi người đều chọn khoảng cách ngắn nhất mà lao ra. Phía đó, chính là Thục Sơn phái.

Chỉ thấy hơn một trăm người Thục Sơn kiếm phái đang đứng giữa không trung vùng kiếm của mình chém về phía những người đang xông ra về phía mình.

Còn Lam Hi một thân đại viên mãn tiếp cận đỉnh phong bộc phát khí thế, bao phủ đất trời, đem tất cả người thực lực không bằng mình áp bức đến mức gần như muốn hộc máu.

Đám người kia vốn trong giây phút vô cùng hung hiểm liều mạng thoát ra, làm sao còn có thể có phòng bị gì nhiều. Trong nhất thời, trên bầu trời liên tục bùng lên hào quang chói mắt.

Hai người Hoàng Phủ nguyệt và Diệp Tử cầm pháp bảo trong tay không ngừng đánh về phía kẻ thù chưa kịp hoàn hồn. Còn các nàng khác thì hợp thành Ngọc Nữ kiếm trận.

Xa cách trăm năm, thực lực các nàng so với năm đó đã khác biệt một trời một vực. Khi sử dụng bộ kiếm kỹ này, các nàng phát hiện, Ngọc Nữ kiếm kỹ không ngờ khôn vì tu vi các nàng đề cao mà sinh ra nửa điểm lạc hậu.

Kiểm kỹ phát ra uy lực khiến các nàng thậm chí không thể tin được.

Ầm.

Cự đỉnh như thiên quân vạn mã hung hăng đập vào mặt đất, sau khi phát ra một tiếng nổ vang trời, toàn bộ đất đá cùng núi non rung chuyển. Một đám bụi hình nấm khổng lồ bốc lên.

Những dãy núi cách xa vài trăm dặm đều đổ sập, mặt đất nứt ra vô số khe hở. Một ngọn núi ở ngoài xa ngàn dặm đột nhiên phun trào ra một dòng dung nham đỏ thẫm.

Cây cối trong phạm vi mấy trăm dặm quanh đỉnh, toàn bộ bị lực lượng cường đại này đánh trúng ầm ầm đổ xuống.

Mà làm cho người ta hoảng sợ chính là, khoảng cách từ cự đỉnh đến tấm bia đá của Thục Sơn phái chỉ có không đến cây số. Mà Thục Sơn phái bên này... không ngờ không bị ảnh hưởng gì cả.

Trận pháp hộ sơn của Thục Sơn phái cường đại như thế khiến một ít người may mắn trốn thoát trong lòng cảm giác cực kỳ rét lạnh.

Trên bầu trời, đánh nhau loạn xạ.

Tôn gia trưởng lão vừa mới trốn thoát còn tưởng rằng cho dù có tổn thất thì việc thu thập Thục Sơn phái cũng tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì. Vậy nên hắn giận dữ hét:

- Giết sạch đám người Thục Sơn phái. Một người cũng không tha.

Mười hai cường giả cảnh giới cao cấp đại viên mãn, đứng trên không trung vẫn chưa hoàn hồn nhìn cự đỉnh không lồ như con quái vật khảm sâu vào mặt đất. Trong truyền thuyết thời kỳ thượng cổ trong Thần chiến có một vị thần thực lực cường đại sử dụng vũ khí là một cái đỉnh.

Lớn thì bằng quả núi, nhỏ thì bằng bàn tay.

Chẳng lẽ chính là thứ này?

- Giết Lăng Tiêu trước.

Tôn gia trưởng lão cất giọng già nua gầm lên giận dữ, sau đó cùng với vài người cảnh giới đại viên mãn cao cấp đã hoàn hồn đánh về phía Lăng Tiêu.

Bởi vì hắn đột nhiên phát hiện, trận chiến trên không trung, những người phe mình đã hoàn toàn rơi vào thế thua.

Kết quả trận chiến khiến hắn thiếu chút nữa trong nháy mắt ngất đi. Năm trăm người mình mang đến, trừ mười ba cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp đã bao gồm hắn, không ngờ chỉ còn lại không đến ba mươi người.

Trong ba mươi người này, còn lại hai mươi mấy người cảnh giới đại viên mãn trung cấp, còn có sáu người cảnh giới đại viên mãn sơ cấp. Hơn nữa, có mấy người vừa nhìn bộ dáng đã thấy rất rõ ràng là bị thương, lại đang bị mấy người vây công, không ngờ cũng đành khoanh chân bó gối.

Một cỗ hàn ý từ dưới chân thẳng lên đỉnh đầu. Tôn gia trưởng lão căn bản là không tin, cự đỉnh khổng lồ như quái vật kia vừa rồi đè một cái có thể đè chết tất cả mọi người.

Nhưng trông mắt hắn lại đỏ vằn lên. Chúng ta tới là để lập. Không phải là bị người khác lập uy.

Đám người Thục Sơn phái chống lại đám đại viên mãn trung cấp, lúc bắt đầu thừa dịp đối phương không kịp trở tay, chiếm được không ít tiện nghi. Khi những người này khôi phục tinh thần, thoát khỏi cảm giác rung động, phát hiện ra đám Thục Sơn này, trừ một vài người, còn thì đại đa số không phải là đối thủ của bọn họ.

Vì thế, lúc này đám cường giả cảnh giới đại viên mãn thẹn quá hóa giận, chuẩn bị giết người cho hả giận. Ngay lúc đó, cả đám người thực lực không mạnh nhanh như chớp, trong nháy mắt biến mất giữa hư không.

Còn Lam Hi thì sau khi thuận tay giết mấy người, thân mình chợt lóe, cũng biến mất.

Đám cường giả đột nhiên mất đối thủ, tức giận vô cùng. Nhìn phía dưới thấy mấy vạn người đang xem náo nhiệt, không kìm nổi nghĩ rằng: trước hết giết người Thục Sơn phái người máu chảy thành sông rồi nói sau.

Oanh.

Ầm.

Bịch.

Hơn mười cổ năng lượng khổng lồ hung hăng ụp xuống đầu đám người đang đứng trên mặt đất.

Bọn họ dường như thấy cảnh đám đệ tử Thục Sơn phái kia kêu cha gọi mẹ, chật vật trồn chui trồn nhủi như chuột, nhưng lại bị đánh nát thành bột. CẢ đám không khỏi ngừng đầu rống lên đầy hưng phấn.

Tuy nhiên ngay sau đó, những người này đột nhiên như cầm như điếc, ngậm miệng lại. Bởi vì bọn họ tro mắt thấy, công kích đủ để san bằng một ngọn núi của mình đánh xuống lại như muối bỏ bể, mất tằm mất tích.

Còn mấy vạn tên Thục Sơn đệ tử thì cười vang trời.

Đám cường giả đại viên mãn trung cấp không thể đánh một phát phá nát cái trận pháp chết tiệt này. SÁU đó giết sạch cả đám người bên dưới để trút mối hận trong lòng.

Toàn bộ thiên địa đột nhiên trở nên tối đen như mực.

Tuy rằng thị lực bọn họ sẽ không bị ảnh hưởng gì. Nhưng biến hóa đột ngột khiến những người này trong lòng kinh hãi không hiểu. Diệp tử và Phong Linh đứng sóng vai nhau. Ánh mắt mê ly của Phong Linh nhìn bầu trời cách đó không xa đang mây vần gió vũ, thì thào nói:

- Huyết Sát La Thiên Kiếm Trận, lại một lần nữa được nhìn thấy uy lực của nó rồi.

Mười ba cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp vốn định phân ra một ít đi công kích Thục Sơn phái, nhưng đành tro mắt, nhìn hơn năm trăm người, bị người ta một đỉnh đè chết hơn bốn trăm người.

Sát ý trong lòng họ đối với Lăng Tiêu đã lên đến đỉnh. Đồng thời, trong sát ý còn ẩn chứa một nỗi sợ hãi không thể ngăn chặn.

Loại pháp bảo long trời lở đất này có thể bị Lăng Tiêu sử dụng, thì cần sức mạnh nào để ngăn lại? Cho dù là bọn họ cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp cảnh giới cũng căn bản là không dám dùng cứng đối cứng.

Khó trách Diệp Thiên bị thương.

Đơn đả độc đấu, cao cấp đại viên mãn cảnh giới căn bản không phải là đối thủ của Lăng Tiêu.

Cho nên, muốn giết Lăng Tiêu thì phải quần công.

Mười ba người, mười ba loại năng lượng bất đồng đan vào nhau, như một tấm lưới khổng lồ bao phủ Lăng Tiêu từ đỉnh đầu đến dưới chân.

Áp lực lớn vô cùng lập tức đánh cho Lăng Tiêu phun ra một ngụm tiên huyết.

616. Chương 555: Vân Chi Lan

Lăng Tiêu có cả đồng biện pháp để thoát hiểm trở về Hộ Sơn Đại Trận trong Thục Sơn Phái, nhưng có hai nguyên nhân bắt buộc hắn phải đánh trận này.

Cho dù thân thể vỡ nát cũng phải đánh.

Nguyên nhân thứ nhất là tất cả tiềm năng con người chỉ có thể phát huy được hoàn toàn trong những trận chiến sinh tử.

Điều thứ hai, hắn biết có vài vạn đệ tử Thục Sơn đang nhìn mình.

Cả đời người cho dù là phạm nhân hay tiên nhân cũng phải có một chút kiên định của riêng mình. Nếu không có nguyên tắc thì không những bị kẻ khác coi thường, mà hắn cũng cảm thấy coi thường chính mình.

Lăng Tiêu vươn tay, Hàm Hàn Bảo Đỉnh đang tạo ra những hiệu quả khủng bố đột nhiên thu nhỏ lại rất nhiều lần rồi hóa thành một luồng hào quang bay vào tay Lăng Tiêu. Mà trong những dãy núi liên tục kéo

dài trước núi Thục Sơn, lại xuất hiện một hồ sâu không thấy đáy có chu vi ba bốn mươi trượng, có rất nhiều dòng nước chảy vào nên không bao lâu nữa, chỗ này...Sẽ trở thành một hồ nước rất sâu trong núi cao.

Mà dưới đáy hồ lại nằm xuống hơn bốn trăm tên cường giả tinh anh chân chính của các gia tộc Nam Châu, trong đó có rất nhiều cường giả cảnh giới chí cao đại viên mãn.

Vì vậy rất khó để nghĩ ra cho hồ này một cái tên.

Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay Lăng Tiêu hóa thành một luồng sáng hồng sắc, nó bao quanh thân thể đang bay đi như tên bắn của Lăng Tiêu từ đầu đến chân. Dần dần luồng sáng lại ngưng tụ thành một mảng lưới màu đỏ.

Thất khiếu của Lăng Tiêu vẫn còn chảy máu.

- Lăng Tiêu, ngươi không còn cơ hội nữa đâu!

Lúc này hai mắt trưởng lão Tôn gia đã trở nên đỏ thẫm, lão biết dù hôm nay có giết chết tên Lăng Tiêu này, Liên Minh Phương Nam và Tôn Gia cũng không thể cứu vãn được cục diện thất bại, chẳng qua chỉ có thêm chút an ủi về mặt thể diện mà thôi.

Lập uy không thành, lại bị lập uy...Loại chuyện này lại bị người vạn năm không xuất thế như lão vấp phải, trưởng lão Tôn gia nhịn không được phải ngửa mặt lên trời thở dài:

- Thanh danh cả đời, mất đi trong chốc lát.

Lúc này trong đầu trưởng lão Tôn gia chỉ có một ý nghĩ duy nhất đối với Lăng Tiêu:

- Giết chết hắn, giết chết tên thanh niên giống như ác ma này đi!

Mười ba tên kẹp Lăng Tiêu vào giữa rồi bay ra ngoài không trung như tên bắn. Lực lượng cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong thi triển ở đây không được thoải mái, mà hận ý của những người này đối với Lăng Tiêu đã đến mức chỉ muốn đánh hắn tan thành tro bụi trong không khí.

Để Lăng Tiêu mãi mãi trôi nổi ngoài không gian, linh hồn hay thân thể cũng không còn được quay về thế giới này nữa.

Lúc này Lăng Tiêu đang thầm đọc Đại Tự Tại Tâm Kinh, trong lòng hắn trở nên trống rỗng và rực sáng, không có chút hoảng sợ nào.

Chỉ có luồng chiến ý hiên ngang.

Đệ tử Thục Sơn sao phải sợ chiến đấu?

Trong nháy mắt khi đi ra ngoài không gian, mười ba tên kia vây Lăng Tiêu vào giữa, sau đó bọn chúng nhanh chóng lui về phía sau giữ một khoảng cách hơn mười dặm. Nếu dùng mắt thường nhìn thì thấy hình bóng của Lăng Tiêu rất mơ hồ, đã nhỏ như một con kiến.

Nhưng trong mắt những cường giả đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn cao cấp, nhìn những người đứng ngoài trăm dặm cũng không có bất kỳ trở ngại nào.

Mười ba tên kia bắt đầu ngưng tụ lực lượng để chuẩn bị tung một đòn kinh thiên, sau đó đánh tên Lăng Tiêu này trở thành tro bụi.

Mà Hàm Hàn Bảo Đỉnh trong tay Lăng Tiêu lại bắt đầu phình to ra, chân nguyên trong cơ thể Lăng Tiêu chuyển hóa thành lực lượng tiên linh. Hàm Hàn Bảo Đỉnh đột nhiên tỏa ra những luồng hàn khí lạnh lẽo, một tiếng vút vang lên, những luồng hàn khí này hung hăng đánh thẳng về năm sáu tên đang đứng cùng một phía.

Những người kia cũng đã biết thứ này rất lợi hại nên đều sợ hãi tránh sang hai bên. Hàm Hàn Bảo Đỉnh lại bắt đầu xoay tròn với tốc độ khó tin, giống như con quay mà những đứa trẻ dùng dây để đánh, càng xoay càng nhanh.

Cuối cùng trong không gian hình thành một cơn lốc khổng lồ rồi lập tức xuất hiện một vòng xoáy khủng bố mà không thể dùng mắt thường nhìn thấy được. Sau đó vòng xoáy quét thẳng về phía tên đang đứng đối diện.

Đồng thời trong tay Lăng Tiêu lại xuất hiện một vật.

Một âm thanh hung hăng vang lên trong không gian yên tĩnh, âm thanh này cực kỳ đột ngột và quỷ dị.

- Ha ha ha, Huyền Thiên đại gia ta cuối cùng cũng được chiến đấu ở địa phương này. Bọn nhãi nhép kia, đến đây đi, để cho các người mở mang kiến thức về uy lực chân chính của Huyền Thiên ông đây!

Một luồng hào quang màu vàng ngút trời đột nhiên từ trên lệnh bài Huyền Thiên bùng ra rồi lập tức bắn về phía một tên cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp. Về mặt tên này đột nhiên hiện lên vẻ kinh hoàng, hấn vung tay lên, một luồng lực lượng cực mạnh cuốn thẳng về phía lệnh bài Huyền Thiên.

Lệnh bài Huyền Thiên lại đột nhiên phóng lớn lên hàng tỉ lần.

Huyền Thiên biến thành một con quái vật khổng lồ rộng mấy ngàn mét, cao trên vạn mét. Sau đó nó hung hăng đập thẳng về phía tên kia.

- Ta đập ngươi chết!

Trong không gian yên tĩnh này chỉ liên tục vang lên giọng nói vô cùng quỷ dị của Huyền Thiên.

- Trước tiên cho các người thấy kỹ năng mới của Huyền Thiên đại gia...Dừng!

Âm thanh kia vừa vang lên, trong hai mắt tên vừa định bỏ chạy bùng ra một luồng hào quang khó tin, trong ánh mắt hấn hiện lên sự sợ hãi khủng khiếp. Nhưng ngay sau đó hấn lại khôi phục trở lại bình thường.

Chỉ trong nháy mắt kỹ năng mới của Huyền Thiên đã được hoàn thành, khoảnh khắc này đối với phạm nhân thì thậm chí còn chưa kịp hít thở, nhưng đối với một cao thủ chân chính, trong nháy mắt cũng đủ để quyết định sống chết rồi.

- Âm!

Người này chưa kịp có bất kỳ phản ứng nào đã bị đập thành thịt vụn, tan xương nát thịt. Trong nháy mắt những luồng gió kinh khủng ngoài không gian đã thổi đến đánh tan linh hồn tên này.

Đáng tiếc cho một đời cường giả, vất vả tu luyện không biết bao nhiêu vạn năm mới đạt đến cảnh giới ngày hôm nay. Đến khi công thành danh toại lại bị người ta đập cho tan xác, cuối cùng ngay cả xương cốt cũng không còn.

Hàm Hàn Bảo Đỉnh điên cuồng vận chuyển, nó dùng lực lượng khủng bố cuốn lấy ba tên cường giả đại cao cấp viên mãn vào trong vòng xoáy. Khi vòng xoáy càng ngày càng lớn, thậm chí đã bắt đầu xé toạc cả không gian, thì trong không gian đột nhiên xuất hiện một khe nứt khổng lồ. Phía sau khe nứt là một vùng đen kịt, đen đến mức ngay cả những người cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong cũng dừng hòng nhìn thấy bất cứ thứ gì bên trong.

Ba tên cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp bị một luồng năng lượng không thể chống đỡ nổi của vòng xoáy hung hăng ném vào trong khe nứt không gian. Khe nứt này lập tức khép lại, không còn bất kỳ dấu vết nào.

Chỉ trong nháy mắt, mười ba tên có thể nói là cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp chỉ còn lại chín người. Lúc này trưởng lão Tôn gia cũng không thể há miệng nói được câu nào. Lão đã hoàn toàn hiểu rõ, rốt cuộc mình vấp phải cánh cửa sắt loại gì.

Những lời nói và ý nghĩ trước đó làm lão già cảm thấy tràn đầy tự tin. Nhưng bây giờ tất cả những gì đã suy nghĩ trước đó lại giống như một cái bạt tai hung hăng vỗ thẳng lên mặt lão. Cái tát này mạnh đến mức làm lão già sinh ra một loại cảm giác cực kỳ tức giận.

Mặt mũi trưởng lão Tôn gia bị thiêu đốt nóng bỏng giống như sắp phun trào nham thạch. Lúc này từng luồng kiếm khí kinh thiên lại vẽ ra những hình ảnh tuyệt đẹp bên ngoài không gian, trong kiếm khí lại tràn đầy mùi vị của cái chết.

Những tên khác cũng giống như trưởng lão Tôn gia, bọn họ là những cường giả đến từ những nhà khác nhau với thân phận và địa vị đạt đến một mức độ mà con cháu sau này khó có thể vươn tới được. Không biết bọn họ đã bao nhiêu năm rồi chưa từng phần nộ chưa từng hoảng sợ.

Nhưng hôm nay, hai cảm giác bọn họ không bao giờ muốn, thậm chí tưởng rằng đã hoàn toàn vứt bỏ đi, lại một lần nữa lấy loại tư thế không thể nghịch chuyển mà cao giọng tuyên bố bọn chúng đã quay trở về.

Mà lúc này tinh thần lực của Lăng Tiêu và Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm đã đạt đến một mức độ kết hợp trước nay chưa từng có. Yêu Huyết Kiếm hình như đã thật sự trở thành một cánh tay của Lăng Tiêu, liên tục vùng vẫy bên trong không gian tạo ra một luồng khí thể hào hùng và khổng lồ. Khí thể cực mạnh này làm Lăng Tiêu cảm được rất nhiều áp lực đến từ chín tên cường giả kia.

Loại chiến đấu này chỉ cần một cái nháy mắt ngắn ngủi đã có thể quyết định được rất nhiều vấn đề. Cho nên nhìn thì thấy thời gian giống như rất dài, nhưng mọi chuyện chỉ phát sinh trong nháy mắt.

Bốn tên cường giả đại cao cấp viên mãn ngã xuống cũng chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt. Lăng Tiêu đã không còn tinh thần và thể lực để điều khiển Hàm Hàn Bảo Đỉnh. Lúc này lệnh bài Huyền Thiên cũng đang vui sướng cười lên ha hả.

Hai tay Lăng Tiêu kết ấn rất chậm trên không trung, phía sau mơ hồ xuất hiện một pho tượng Pháp Tướng khổng lồ cao vạn thước và tỏa ra những luồng hào quang màu vàng rất yếu. Lúc này toàn bộ không gian đột nhiên vang lên những âm thanh hết sức thần kỳ.

Hai tay Lăng Tiêu có vẻ rất chậm, nhưng trên thực tế lại nhanh đến một mức độ kinh khủng. Vì mắt người không thể theo kịp loại tốc độ thể này, cho nên nhìn mới thấy chậm.

Trên mặt chín tên cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp hiện lên sự điên cuồng và tàn nhẫn. Mỗi người đều tạo ra một luồng kiếm khí tập trung tất cả công lực cả đời rồi đánh thẳng về phía Lăng Tiêu.

Dù người có trăm ngàn diệu kế, dù người có vạn loại pháp bảo...Nhưng đối diện với loại lực lượng tuyệt đối này cũng phải cúi đầu.

Cũng phải chết!

Thời gian giống như ngừng lại trong khoảnh khắc.

Sau đó tất cả mọi người đều đột nhiên cảm giác được trong trận chiến kinh người ngoài không gian này, đột nhiên...Xuất hiện một luồng năng lượng đến mức cực hạn.

Sau đó một giọng cười trong trẻo vang lên làm bọn họ nghe thấy thì cực kỳ kinh hãi.

- Tình cảnh này sao có thể thiếu Vân Chi Lan ta được?

Ngay sau đó thế giới giống như được khôi phục trở lại bình thường. Đòn tấn công của chín người kia nhanh đến cực điểm, chín luồng năng lượng giống như chín con rồng hung dữ gầm rống lên rồi âm ỉ phóng về phía Lăng Tiêu.

Sau đó ở bên dưới có một bóng người lao lên như tia chớp, giọng nói kia cũng đột ngột vang lên trong không gian yên tĩnh.

- Âm ỉm ỉm!

Tốc độ của người này nhanh hơn rất nhiều lần so với Lăng Tiêu, hung hăng đánh thẳng vào chín luồng năng lượng kia.

Cả không gian lập tức bị xé ra rất nhiều khe nứt, pháp tắc cân bằng trong thiên địa lập tức bị luồng năng lượng này đánh tan.

Vị trí hai bên đánh vào nhau đột nhiên tạo thành một thứ giống như mặt trời đỏ rực. Những luồng hào quang chói mắt lập tức bùng ra mạnh mẽ, theo sát phía sau là luồng năng lượng điên cuồng khuếch tán và không gian tan vỡ.

Chín tên cường giả đại viên mãn cao cấp nhất căn bản không kịp có bất kỳ phản ứng nào, tất cả đều bị luồng năng lượng kinh thiên động địa kia đánh văng.

Ngược lại, Lăng Tiêu đang đứng ở vị trí trung tâm nên không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Sau đó Lăng Tiêu lại đột nhiên nghe thấy một âm thanh vang lên trong đầu mình:

- Người rất xuất sắc! Nhưng lần sau đừng nên chơi những trò này, rất nguy hiểm đấy!

Vân Chi Lan.

Đây là đệ nhất tuyệt thế cao thủ Lăng Tiêu nghe danh khi đến thế giới này. Không ngờ sau một trăm năm ở Thánh Vực, hắn lại thật sự được gặp người này.

Mà trước mặt Lăng Tiêu, chỗ nào có được một điểm bóng dáng của người này chứ? Hắn dõi mắt nhìn khắp nơi cũng không thấy bất kỳ dấu vết nào.

617. Chương 556: Thanh Loan Tặng Bảo Vật. (p1)

Huyền Thiên lại bùng ra luồng hào quang mãnh liệt rồi bay thẳng về phía một tên trong đám người. Vì trên người tên kia có pháp bảo làm hắn cảm thấy hứng thú.

Lăng Tiêu lại nhìn thấy chín người kia đều đã bị luồng năng lượng kinh thiên vừa rồi đánh văng ra ngoài và trọng thương, lúc này đang liều mạng chạy trốn.

Lăng Tiêu điểm một chỉ lên Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm:

- Giết!

Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm hóa thành luồng cầu vòng hồng sắc rồi kéo ra bên ngoài không gian một bóng ánh sáng màu đỏ dài nghìn thước.

Chín tên cảnh giới đại viên mãn cao cấp trọng thương cũng không còn sức lực để đối mặt với một kiếm kèm theo quy tắc thiên địa này nữa. Trưởng lão tôn gia trong số đó cũng trợn mắt kinh hoàng, miệng há ra mà không khép lại được, cũng không biết lão đang muốn nói gì, nhưng trong khoảng không gian yên tĩnh này căn bản là không nghe thấy được.

Trong mắt những tên cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp khác cũng lộ ra sự kinh hoàng, có lẽ cũng không ngờ Lăng Tiêu lại tàn nhẫn như vậy, quả là “Thừa lúc người bệnh, muốn lấy mạng người mà”.

Lăng Tiêu căn bản không cho bọn họ một cơ hội để thở.

Trong nháy mắt, cầu vòng đỏ nhanh chóng xuyên qua trái tim mỗi người, kiếm khí vô cùng ác liệt đâm toạc làn da cứng rắn của chín tên cường giả, chặt đứt xương ức của bọn họ. Kiếm khí đột nhiên làm cho trái tim yếu đuối không khác với phạm nhân của những tên này nổ ầm một tiếng rồi vỡ nát.

Lúc này mười ba tên cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp của Liên Minh Phương Nam đi đến Thục Sơn đều mất mạng.

Lăng Tiêu quay về phía không gian hư vô yên tĩnh lớn tiếng nói:

- Vân tiền bối, mời người hiện thân gặp mặt.

Chín tên kia sợ rằng cũng không ngờ Lăng Tiêu có năng lực nói chuyện ngoài không gian. Lúc này toàn bộ không gian rất yên tĩnh, ngoại trừ thì thể của đám người kia đang lơ lửng thì không có bất kỳ tiếng động nào.

Lăng Tiêu cảm thấy trong lòng hơi thất vọng, cuối cùng vẫn không được nhìn thấy thế ngoại cao nhân này. Hắn hướng về phía hư không lớn tiếng nói:

- Đa tạ Vân tiền bối trọng nghĩa xuất thủ, sau này nếu có chuyện gì cần đến Lăng Tiêu, tiền bối chỉ cần để lại lời nhắn cho đệ tử Thục Sơn là được.

Vẫn không có bất kỳ âm thanh nào.

Lăng Tiêu đảo mắt nhìn qua những thi thể đã mất đi sinh mệnh trong không gian, trong mắt hắn vẫn thanh tĩnh không có chút dao động. Con người làm bất cứ chuyện gì thì chính bản thân đều phải chịu trách nhiệm.

Lăng Tiêu phóng người xuống dưới, bốn phương tám hướng ở Thục Sơn Phái rất yên tĩnh. Lần này Liên Minh Phương Nam tấn công với quy mô lớn, ba gia tộc ở Vọng Thiên Thành cũng muốn phái người giúp đỡ nhưng lại bị Lăng Tiêu từ chối. Đoàn người đến đây có thực lực quá mạnh, căn bản không có bất kỳ gia tộc nào chống đỡ được.

Trong lòng Lăng Tiêu cũng cảm thấy may mắn, nếu hôm nay Vân Chi Lan không xuất hiện thì sợ rằng mình cũng đã trọng thương rồi. Đối mặt với mười ba cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp thì dù Lăng Tiêu rất có lòng tin với thực lực của mình cũng không dám chắc có thể toàn vẹn từ trong đám cường giả này đi ra.

Thậm chí Lăng Tiêu đã chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng khi cơ thể bị phá hủy.

Người tu chân có cảnh giới Hợp Thể Kỳ đỉnh phong cũng không sợ cơ thể bị phá hủy. Chỉ cần thời gian trăm năm thì có thể trọng tu thành công. Cho nên dù chiến đấu làm cho thân thể bị tan vỡ, Lăng Tiêu cũng không thể để cho danh tiếng Thục Sơn Phái yếu đi.

Đây cũng không phải là cái đúng của kẻ thất phu.

Vân Chi Lan... Vị cao thủ chân chính này xuất hiện quá kịp thời, thậm chí còn làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác giống như từ đầu đến cuối trận chiến này, hắn căn bản chỉ âm thầm đứng trong bóng tối quan sát mà thôi.

Mà tất cả mọi người bao gồm cả Lăng Tiêu cũng không phát hiện ra nửa điểm tung tích của người này. Vì vậy có thể thấy được Vân Chi Lan đã đến một loại cảnh giới nào rồi. Buồn cười là khi rất nhiều người trong Thánh Vực nói đến Vân Chi Lan đều lấy người này ra làm ví dụ phản diện, nói hắn đã sớm không còn tính người.

Nếu những tên tự cho rằng mình là nhất trong Thánh Vực biết được chính mình đã xem thường một thân tu vi đã đạt đến xuất thần nhập hóa của Vân Chi Lan, không biết sẽ sinh ra những ý nghĩ thế nào đây?

Lăng Tiêu vừa mới rơi xuống trên bầu trời Thục Sơn Phái, khi khoảng cách xuống đến mặt đất vẫn còn vài nghìn thước thì một luồng khí thể vô cùng mạnh mẽ đột nhiên cuốn thẳng về phía Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu đột nhiên cảm thấy cả kinh, dù trong lòng hắn đang suy nghĩ đến một số chuyện khác, nhưng một người tu chân Hợp Thể Kỳ đỉnh phong thì có thể dùng khí tức bao phủ được chu vi bao nhiêu dặm? Hơn nữa tinh thần lực của hắn cũng có thể bao phủ được phạm vi vài nghìn dặm, xa nhất cũng có thể kéo dài đến cự ly trên vạn dặm.

Nói cách khác, tất cả mọi thứ trong phạm vi hơn mười dặm giống như xuất hiện ngay trước mắt Lăng Tiêu.

Mà khí thể mạnh mẽ này lại quá bất thành linh, căn bản không có chút dấu hiệu nào.

Vì vậy Lăng Tiêu không thể không kinh hãi, nhưng phản ứng của hắn cũng rất nhanh. Hắn lập tức vận chuyển chân nguyên trong cơ thể rồi vùng lên một đám, một luồng năng lượng đánh thẳng về phía luồng khí thể khổng lồ kia.

- Roac!

Trên trời đột nhiên vang lên một tiếng nổ giòn tan kinh người, luồng năng lượng của Lăng Tiêu và khí thể của đối phương đập thẳng vào nhau, bầu trời lập tức bị xé toạc ra rất nhiều vết nứt.

Lăng Tiêu cũng vội vàng lui về phía sau trên vạn thước.

Đúng lúc này, trước mặt Lăng Tiêu lại xuất hiện một luồng hào quang kim sắc. Luồng hào quang này dùng tốc độ cực nhanh phóng thẳng về phía Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu vùng Yếu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay lên, quát khẽ:

- Tịch Diệt!

- Ầm!

Trên bầu trời lại vang lên một tiếng nổ khổng lồ, giống như tiếng sấm sét vang vọng khắp phạm vi trăm dặm.

Cơ thể Lăng Tiêu lại phải lui về phía sau, vừa rồi đã tiêu hao rất nhiều chân nguyên nên lúc này thân thể hắn đã trở nên suy nhược, mà đối phương lại mạnh mẽ quá mức. Hơn nữa luồng hào quang kim sắc kia lại giống như có ý chí không giết được Lăng Tiêu thì quyết không quay đầu, nó vẫn tiếp tục đuổi theo hắn.

Lúc này tốc độ của Lăng Tiêu cũng cực nhanh, hắn nhanh chóng lui rồi lại lui về một phía. Đồng thời tay phải hắn cũng lấy ra một viên đan dược ném thẳng vào miệng nuốt xuống. Một hương vị tươi mát lập tức truyền ra, đan dược sau khi vào miệng thì lập tức biến hóa. Trong cơ thể Lăng Tiêu bùng lên một luồng khí ấm áp rồi nhanh chóng lan rộng ra khắp xương cốt tay chân.

Lăng Tiêu cũng cảm thấy hơi lo lắng, hắn lập tức xuất Hàm Hàn Bảo Đỉnh ra, nó lập tức biến thành một cái đỉnh khổng lồ cao trên nghìn mét. Đỉnh này phóng thẳng về luồng hào quang kim sắc kia đánh mạnh vào.

Mà luồng hào quang kim sắc kia lại giống như biết cái đỉnh này lợi hại, nó lại quặt sang một phương hướng khác. Nó lại đột nhiên đổi hướng vẽ trên không trung một đường cong kim sắc rồi lại bắn về phía Lăng Tiêu.

Lúc này Lăng Tiêu giận tím mặt, đối phương quả thật là khinh người quá đáng.

Lăng Tiêu vừa nghĩ vừa ngừng cơ thể lại. Lúc này bên đuổi bên chạy đã ra ngoài Thục Sơn Phái cả trăm dặm. Trên thân kiếm của Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay Lăng Tiêu đã bùng ra luồng chiến ý vô cùng mạnh mẽ.

Lăng Tiêu nhìn luồng hào quang kim sắc đang nhanh chóng bắn tới rồi quát lớn lên:

- Vỡ cho ta!

Trên thân Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm bùng ra một luồng hào quang hồng sắc ngút trời rồi trực tiếp đánh thẳng vào luồng hào quang kim sắc kia.

- Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Bốn tiếng nổ giống như sét đánh vang lên liên tiếp, trên bầu trời bùng lên một luồng năng lượng điên cuồng. Không gian lập tức bị xé rách, một tòa núi nhỏ cao nghìn thước dưới chân Lăng Tiêu đột nhiên trở thành bình địa.

Trong nháy mắt lực phủ ngũ tạng của Lăng Tiêu đã phải chịu đựng lực lượng chấn động khổng lồ. Khóe miệng hắn tràn ra một luồng máu nóng, hắn còn chưa kịp lo lắng cho mình mà chuyện đầu tiên muốn làm là kiểm tra xem Yêu Huyết Kiếm có bị tổn hại gì hay không.

Lăng Tiêu cảm thấy vui mừng vì trên thân Yêu Huyết Kiếm không có bất kỳ thay đổi nào. Mà lúc này Lăng Tiêu cũng đã biết luồng hào quang kim sắc kia chính là một pháp bảo hình bàn tay màu vàng rất lớn.

Cũng chỉ có pháp bảo mới có công hiệu như vậy, sau khi luồng hào quang kia bị Yêu Huyết Kiếm chém vào thì phát ra một tiếng gào thét rồi rơi thẳng xuống bên dưới tạo ra một đám bụi mịt mù.

Pháp bảo khác thường này Lăng Tiêu sao có thể bỏ qua được? Cho nên hắn lập tức phi thân xuống đuổi theo luồng hào quang kia. Lúc này đột nhiên xuất hiện một bóng người màu xám, người này dùng tốc độ khó có thể tưởng tượng phóng đến rồi chụp thẳng vào pháp bảo kim sắc. Sau đó cơ thể tên này nhanh chóng biến mất trong không khí giống như một luồng khói tản ra trước gió.

Lăng Tiêu cảm thấy cực kỳ bức bối, trong lòng khẽ nói:

- Cuối cùng ngươi cũng lòi mặt ra rồi!

Cơ thể Lăng Tiêu cũng hóa thành một luồng khói xanh đuổi theo tên kia.

Lăng Tiêu càng đuổi càng cảm thấy kinh hãi, tốc độ của người trước mặt giống như không phải của nhân loại, tốc độ của người kia thật sự quá nhanh.

Ngự Kiếm Thuật của Thục Sơn Phái là đệ nhất thiên hạ.

Mà Ngự Kiếm Thuật cũng được tu chân giới xưng là công pháp có tốc độ nhanh nhất.

Nhiều lời khen như vậy mà đuổi cả nửa ngày cũng không nhìn thấy được cái bóng của tên đang chạy phía trước, có thể thấy tốc độ của người kia nhanh đến mức độ nào.

Lăng Tiêu cũng không ngờ, hắn cảm thấy kinh hoàng mà tên đang chạy trước mặt lại càng kinh hoàng hơn.

Tên này căn bản là một người có sở trường về tốc độ, mà khi hắn còn nhỏ đã được nghe tộc nhân nói:

- Thanh Loan là chủng tộc có tốc độ nhanh nhất trên thế giới này.

Mà hắn lại là người có tốc độ xuất sắc nhất trong bộ tộc.

Tên Kim Hổ yếu đuối đến từ thế nhân giới kia không phải đã nói thực lực của Lăng Tiêu này rất bình thường thôi, sao chạy cả nửa ngày mà chưa bị ta bắt đuôi chứ? Thế này mà nói là thực lực bình thường sao?

- Hắc Lão Hổ chết tiệt, người dám lừa dối chiến sĩ Thanh Loan vĩ đại! Người chết chắc rồi!

“Người” áo xám này nghĩ đến đây thì nổi giận, đột nhiên hắn dừng chân rồi vung tay phải lên. Hào quang kim sắc phóng thẳng về phía Lăng Tiêu đánh tới.

Mà lúc này trong lòng Lăng Tiêu cũng đã sớm có chuẩn bị, Hàm Hàn Bảo Đỉnh há miệng đỉnh phóng về phía luồng hào quang kim sắc. Nó giống như một con ma thú khổng lồ đang há mồm máu đợi con mồi tự nhảy vào.

Người áo màu xám kia đột nhiên hét lớn một tiếng giống như muốn kêu gọi luồng hào quang kim sắc quay về. Nhưng lúc này đã không còn kịp nữa rồi, hào quang kim sắc đã cắm đầu vào trong miệng Hàm Hàn Bảo Đỉnh, cái đỉnh lập tức khép kín miệng lại, sau đó hóa thành một cái đỉnh nhỏ xuất hiện trong tay Lăng Tiêu.

Người áo màu xám kia lập tức nổi giận hằm hằm nhìn vào Lăng Tiêu, dùng giọng chói tai hét lên:

- Người, người mau trả nó lại cho ta! Người dựa vào cái gì mà cướp đoạt đồ của ta?

Lăng Tiêu cười khẩy, thầm nghĩ trong lòng:

- Giả ngu à? Kỹ xảo này cũng hơi kém đấy!

Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay Lăng Tiêu lại được vung lên, hắn quát:

- Luân hồi...Đi thôi!

Trong nháy mắt tất cả mọi phía xung quanh người áo xám đều bị những luồng kiếm khí màu đỏ tươi bao phủ. Kiếm khí giống như những cây trụ ánh sáng từ trên chín tầng trời rơi xuống.

Sau đó toàn bộ chu vi hơn mười dặm đều bị loại kiếm khí này bắn xuống.

Đáng sợ là trong luồng kiếm khí này mang theo một lực lượng pháp tắc cực kỳ thâm lương và tràn ngập ý cảnh sinh tử luân hồi. Người áo xám kia hét lớn lên một tiếng, trên người hắn đột nhiên bùng lên một màn hào quang màu lam giống như trứng gà bao bọc cơ thể lại. Sau đó có một luồng kiếm khí màu đỏ bắn lên trên màn hào quang màu lam, người áo xám đột nhiên phát ra một tiếng hét cực kỳ chói tai.

Mà màn hào quang kia cũng không biết là pháp bảo gì mà vô cùng chắc chắn. Kiếm khí tràn đầy lực lượng pháp tắc bắn lên trên cũng chỉ làm cho màn hào quang màu lam xuất hiện những làn sóng rung động dữ dội, sau đó rung động lại càng ngày càng nhỏ rồi chậm rãi biến mất.

618. Chương 556: Thanh Loan Tặng Bảo Vật. (p2)

- Ha ha! Ha ha ha ha! Đến đi, đến giết ta đi! Lăng Tiêu, người chỉ là đồ bỏ đi, mau đến đây giết ông đi. Xem người có bản lĩnh gì có thể phá vỡ được phòng ngự của ông Thanh Loan ta. Ai cho người ăn hiếp người trong Ma tộc của ta, hôm nay ông Thanh Loan đây phải giáo huấn người thật tốt mới được.

- Ma tộc sao?

Lòng Lăng Tiêu khẽ động, trong lòng đột nhiên nhớ tới con hổ đã lâu không gặp, thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ tên Kim Hổ kia tìm người đến giúp sao?

Lăng Tiêu vừa nghĩ vừa hỏi:

- Kim Hổ có khỏe không?

- Con hổ kia rất khỏe...Hừ... ....

Bóng người màu xám đột nhiên giận tím mặt, giọng nói chói tai thiếu chút nữa đã làm không gian này vỡ ra:

- Đáng chết, người dám hỏi ông Thanh Loan, ta nhất định phải giết người!

Hắn vừa nói xong thì một luồng hào quang lục sắc đột nhiên bắn thẳng về phía Lăng Tiêu. Lúc này Lăng Tiêu cảm thấy sững sốt, vì một luồng khí tức tự nhiên rất thuần khiết và mạnh mẽ tản ra trong ánh sáng lục sắc, ở cự ly gần có thể cảm nhận được nó có một luồng năng lượng vừa tinh khiết mà lại vừa khổng lồ.

- Tên này có khá nhiều bảo bối!

Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng, hắn lại giữ trò cũ, Hàm Hàn Bảo Đỉnh đột nhiên hóa thành một con ác thú rồi há rộng miệng máu, nó đột nhiên nuốt luồng hào quang lục sắc này vào trong bụng.

Lăng Tiêu và Hàm Hàn Bảo Đỉnh có mối liên hệ tâm linh, lúc này hắn đột nhiên cảm giác được Hàm Hàn Bảo Đỉnh giống như mơ hồ muốn thoát khỏi bàn tay hắn. Lăng Tiêu cảm thấy cả kinh, vì Hàm Hàn Bảo Đỉnh này chính là bản mệnh pháp bảo của hắn.

Vật lục sắc kia là thứ gì mà có năng lực thần kỳ như vậy chứ? Thậm chí Lăng Tiêu còn dám khẳng định, nếu Hàm Hàn Bảo Đỉnh không phải là bản mệnh pháp bảo thì sợ rằng hắn đã thật sự mất đi khả năng kiểm soát nó rồi.

Nhưng người áo xám kia muốn lấy đi Hàm Hàn Bảo Đỉnh...Chuyện này căn bản không có khả năng! Cho dù nó không phải là bản mệnh pháp bảo của Lăng Tiêu, cũng tuyệt đối không thể để người khác cướp đi được.

Lúc này trên mặt người áo xám kia hiện lên một nụ cười cực kỳ đắc ý, hắn cười lên ha hả, dùng giọng chói tai nói:

- Ha ha, không ngờ à! Chẳng lẽ người cho rằng ông Thanh Loan ngu ngốc lắm sao? Bị người thôn phệ mất một bảo vật, mà còn tặng cho người cái thứ hai nữa à? Lòng tham đã chôn vùi bảo vật của người rồi, ha ha, cái đỉnh này của người, sau này sẽ là của Thanh Loan ông đây!

Hắn nói xong thì vẫy tay, Hàm Hàn Bảo Đỉnh lại phóng thẳng về phía người áo xám vô cùng kỳ lạ.

- Người muốn có nó sao?

Khóe miệng Lăng Tiêu đột nhiên hiện lên một nụ cười châm biếm, hắn cũng không muốn tranh chấp quyền khống chế Hàm Hàn Bảo Đỉnh mà để nó tùy ý để phóng thẳng về phía người áo xám. Sau đó Hàm Hàn Bảo Đỉnh càng ngày càng nhỏ lại, cuối cùng khi nó chỉ còn nhỏ bằng bàn tay thì Lăng Tiêu đã thấy trong mắt người áo xám kia tuôn ra một luồng hào quang nóng hừng hực tràn đầy đắc ý.

Người áo xám kia chìa tay về phía Hàm Hàn Bảo Đỉnh, trong miệng lầm bầm:

- Bảo bối...Hi hi, người là của ta rồi!

Lúc này tay người áo xám đã chạm với mặt đáy của Hàm Hàn Bảo Đỉnh, bốn ngón tay nhỏ đã đặt lên chân đỉnh. Nhưng đột nhiên về mặt người áo xám lại có biến đổi lớn.

Khóe miệng người này co rút lại dữ dội, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc và không thể tin nổi. Sau đó hắn thét lên một tiếng kinh thiên động địa, trong tiếng thét của hắn còn truyền ra một âm thanh xương nứt giòn tan.

Cánh tay của người áo xám này...Rắc một tiếng rồi bị gãy. Trong nháy mắt Hàm Hàn Bảo Đỉnh rời khỏi tay hắn rồi rơi trên mặt đất. Lúc này hình bóng của Lăng Tiêu đã phóng đến như tia chớp, sau đó một luồng kiếm khí hồng sắc hung hăng đâm lên trên màn ánh sáng màu lam hộ thể của người áo xám.

Một tiếng phụp vang lên, người áo xám bị hung hăng ném thẳng lên rồi liên tục xoay tròn trong không trung. Tiếng thét chói tai đau đớn của hắn làm cả người Lăng Tiêu sinh ra cảm giác rét lạnh.

Nổi đau đớn dữ dội làm người áo xám không còn chút sức lực để chửi bới. Hắn lặn ra rất xa, bị một kiếm của Lăng Tiêu đáng văng đi một khoảng cách vài trăm thước. Sau đó hắn nường theo tình thế này mà chạy tề cả ra quần.

Lăng Tiêu nhìn về phương hướng mà người áo xám kia biến mất mà nửa ngày sau vẫn còn chưa khôi phục tinh thần trở lại, cứ như vậy mà chạy sao? Ngay cả một câu nguyên nhân muốn đánh cũng không nói, cái gì cũng không có, chưa gì mà đã “núp” rồi sao?

Lăng Tiêu có loại cảm giác dở khóc dở cười đối với người áo xám tự xưng là Thanh Loan này. Tên này cả người đầy pháp bảo giống như một tên nhà giàu mới nổi vậy, mỗi loại pháp bảo đều có chức năng riêng biệt, mà kỳ lạ là mỗi loại pháp bảo hắn đều có thể sử dụng được.

Lúc này Lăng Tiêu mới nhớ tới luồng hào quang lục sắc thiếu chút nữa đã làm cho Hàm Hàn Bảo Đỉnh thoát khỏi sự khống chế của mình. Hắn vẫy Hàm Hàn Bảo Đỉnh lại rồi phi thân nhảy vào bên trong đỉnh.

Tất cả mọi thứ trước mắt Lăng Tiêu đột nhiên biến đổi, hắn xuất hiện bên trong thế giới màu sắc u ám của Hàm Hàn Bảo Đỉnh. Lúc này Lăng Tiêu mới phát hiện ra bề mặt của ngọn núi khổng lồ bên trong đỉnh đã xuất hiện rất nhiều khe nứt rộng trên trăm thước, một nghìn thước từ đỉnh núi xuống đã bị san bằng. Những cây gỗ khổng lồ trên núi cũng bị gãy đi rất nhiều.

Ánh mắt Lăng Tiêu chuyển lên những thi thể động vật, trong đó lộ ra vài phần đau xót. Tuy hắn biết trận chiến vừa rồi nhất định sẽ tạo thành những tổn hại rất lớn cho thế giới cũng không phải ổn định lắm trong Hàm Hàn Bảo Đỉnh, nhưng cũng không ngờ lại nghiêm trọng như vậy.

Trong nháy mắt Lăng Tiêu dùng tinh thần lực bao phủ toàn bộ không gian bên trong đỉnh, luồng năng lượng cực kỳ khổng lồ từ trên cơ thể hắn nhanh chóng sửa chữa lại thế giới này.

Giống như thần tích, khoảnh khắc này thời gian giống như quay ngược trở lại, những vết nứt dài mấy trăm thước hoặc mấy ngàn thước đều khép lại. Đỉnh núi bị san bằng cũng đã được khôi phục lại như lúc ban đầu.

Những cây gỗ lớn đổ ngang dọc trên mặt đất cũng lập tức đứng thẳng lên, chỉ trong nháy mắt tất cả thế giới này đã khôi phục lại sức sống bừng bừng.

Trong bản mệnh pháp bảo của Lăng Tiêu căn bản không có bất kỳ bí mật nào có thể giấu được tai mắt của hắn. Vì vậy mà hai pháp bảo kim sắc và lục sắc đã bị hắn cảm ứng được rất nhanh, chúng đang trốn trong một vị trí trên núi.

Những pháp bảo này giống như có linh tính, đang cùng Lăng Tiêu chơi trò trốn tìm.

Trên mặt Lăng Tiêu hiện lên một nụ cười tinh quái, hắn khẽ động thần niệm, tất cả đất đá trên ngọn núi khổng lồ này đột nhiên trở nên vô cùng cứng rắn. Dù là một tu luyện giả cao thủ hung hăng chém vào một kiếm cũng chưa chắc có thể đâm thủng được.

Cho nên chỉ trong nháy mắt, hai vật nhỏ kim sắc và lục sắc đều phải bay lên. Hình như bọn chúng biết Lăng Tiêu chính là chúa tể của vùng không gian này nên ngoan ngoãn bay đến trước mặt hắn.

Lăng Tiêu đảo thần thức qua hai cái pháp bảo đang tỏa ra hai luồng năng lượng khổng lồ. Hắn đột nhiên phát hiện được một tin vui, pháp bảo kim sắc có thuộc tính hỏa rất tinh thuần.

Hơn nữa hình dạng của nó bây giờ cũng không phải là trạng thái bản thể. Lăng Tiêu từ mặt trên của nó cảm ứng được một tia thần thức rất nhạt, có lẽ là của tên áo xám Thanh Loan để lại.

Lăng Tiêu xóa sạch thần thức kia đi không chút do dự, sau đó hắn đặt thần thức của mình lên trên. Lúc này hắn lại đưa mắt nhìn vật nhỏ hình cầu kim sắc, bây giờ nó đột nhiên cực kỳ đáng yêu!

Lăng Tiêu ra lệnh:

- Lớn!

Quang Cầu kim sắc bắt đầu lớn lên cho đến khi hóa thành một quả cầu lớn có đường kính hơn ba trăm mét mới ngừng lại. Sau đó nó lập tức bùng ra một luồng hào quang cực kỳ nóng, giống như một mặt trời được thu nhỏ lại rất nhiều lần, nhưng nếu dùng nó để soi sáng thế giới trong đỉnh thì không có vấn đề gì cả.

Sau khi biến nó trở thành pháp bảo của mình, Lăng Tiêu mới cảm nhận được bây giờ Quang Cầu kim sắc chỉ có thể phình to ra được như vậy mà thôi. Nhưng bây giờ cũng không phải hình dạng cuối cùng của nó, Lăng Tiêu có thể cảm giác được chỉ cần để nó liên tục trưởng thành thì nhất định sẽ còn lớn hơn nữa.

Lăng Tiêu vừa nghĩ vừa chuyển ánh mắt lên vật màu lục sắc, hắn nhìn xuyên qua luồng sáng màu xanh biếc thì thấy được bản thể bên trong chính là một khối thủy tinh lục sắc trong suốt và lóng lánh. Sau đó hắn còn thấy được đủ loại ánh sáng lục sắc lóe ra ở bên trên làm người ta sinh ra một loại cảm giác mơ mộng.

Lăng Tiêu cũng không biết được đây là thứ gì, chỉ biết trên vật này có những con sóng năng lượng sinh mệnh rất mạnh mẽ, hơn nữa lại giống như đã bị phong ấn. Luồng năng lượng lộ ra lúc này chẳng qua chỉ là một góc nhỏ sau khi phong ấn mà thôi.

Trong lòng Lăng Tiêu cảm thấy hơi hoảng hốt, trầm nghĩ:

- Những thứ này chẳng lẽ có liên quan đến thần giới sao?

Lăng Tiêu cũng xóa đi một tia thần thức yếu ớt trên khối vuông lục sắc, nhưng hắn lại không đặt thần thức của mình lên trên. Hắn định đem nó tặng cho Nha Nha lúc này chưa có pháp bảo, vì một người tu chân có một pháp bảo thuộc về mình là chuyện quan trọng nhất.

Lăng Tiêu đột nhiên cảm thấy pháp bảo của mình quá ít, còn có rất nhiều người chưa có pháp bảo như tiểu muội Vận Nhi, mười đại đệ tử, còn có rất nhiều đệ tử mới gia nhập Thục Sơn Phái. Sau này mọi người đều cần phải có pháp bảo thuộc về mình, ít nhất cũng phải có một cây phi kiếm.

Lăng Tiêu có thể luyện chế được phi kiếm nhưng hắn lại không có nhiều tài liệu tốt. Những tài liệu cực phẩm hắn đoạt được cách đây vài năm đã sớm được dùng để luyện chế Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm rồi. Bây giờ căn bản trong tay hắn cũng không có nhiều thứ tốt.

Cho nên đi tìm pháp bảo và các loại tài liệu luyện khí cực phẩm đã trở thành một chuyện quan trọng nhất trước mắt Lăng Tiêu.

Lúc này Lăng Tiêu rất cảm ơn cái tên áo xám không hiểu vì sao lại xuất hiện trước mặt mình kia. Sau đó Lăng Tiêu lại nhớ tới Kim Hồ, hắn thử dùng tinh thần lực để cảm ứng, nhưng hắn phát hiện không có bất kỳ trả lời nào.

Lăng Tiêu trầm nghĩ trong lòng:

- Kim Hồ có lẽ đã quay về lãnh thổ Ma tộc ngoài hải ngoại, sau này chắc chắn sẽ còn được gặp lại, bây giờ cũng không cần phải nóng lòng muốn gặp hắn làm gì.

Lúc này trên không trung truyền đến một tiếng kêu lãnh lút, một luồng hào quang kim sắc lóe lên, Tiểu Sứ phóng đến bên cạnh Lăng Tiêu, hắn khẽ phóng người nhảy lên lưng nó.

Khi Lăng Tiêu quay trở về bầu trời bên trên Thục Sơn Phái thì phát hiện Huyết Sát La Thiên kiếm trận đã biến mất. Sau đó hắn lại nhìn thấy đám người cao tăng của Thục Sơn phóng ra. Tương Vân Sơn nhìn Lăng Tiêu, vẻ mặt kích động nói:

- Chủ công, hễ người nào rơi vào trong trận thì đều chết sạch. Thật sự là không thể tưởng tượng được, trận pháp quả thật quá mạnh, đám người đó đều là những cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp cả đấy!

Vương Chân ở bên cạnh cười lạnh nói:

- Cường giả cảnh giới đại viên mãn là gì chứ? Hừ! Dám xông vào Thục Sơn Phái thì phải chuẩn bị tốt cho cái chết đi. Bọn họ tưởng rằng cửa môn phái chúng ta chỉ là tấm bia đá trang trí thôi sao? Không phải trả giá đắt thì đám người bọn họ sẽ không hiểu được cái gì gọi là đau!

Lúc này trong ánh mắt Lam Hải nhìn Lăng Tiêu cũng hiện lên sự kính trọng sâu sắc. Người trước mặt không chỉ là ân nhân cứu mạng hắn, mà còn có thực lực làm cho Lam Hi khen ngợi không dứt. Mà hôm nay lại làm cho tất cả môn đồ Thục Sơn được mở rộng tầm mắt và nở mày nở mặt.

- Tông chủ, những tên thực lực mạnh mẽ kia đâu hết rồi?

Lam Hải nhìn Lăng Tiêu rồi khẽ hỏi.

- Chết rồi!

Lăng Tiêu mỉm cười nói làm cho tất cả mọi người hóa đá ngay tại chỗ.

619. Chương 557: Nam Châu Kinh Hoàng.

Về mặt Lam Hải trở nên không thể tin, hắn biết tông chủ rất mạnh, hắn biết đơn đả độc đấu thì những tên kia còn không phải là đối thủ của tổ sư mẫu Lam Hi, chứ chưa nói đến chuyện là đối thủ của Lăng Tiêu.

- Nhưng...Tất cả đều chết sao?

Về mặt Lam Hải lộ ra vẻ nghi hoặc nhìn về phía Lăng Tiêu, trong lòng thầm nghĩ:

- Mình không nghe lầm chứ? Sao tông chủ lại có thực lực đánh chết toàn bộ những tên kia được?

Đây không phải là coi thường Lăng Tiêu mà căn cứ vào thực lực của hắn thì dù có mạnh thế nào cũng chỉ đạt đến cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong. Nếu hắn muốn một lần mà giết chết mười ba cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Đánh bại đã khó, giết chết lại càng khó hơn.

Vì cường giả đạt đến cảnh giới đại viên mãn trừ khi bị đối phương tấn công bất ngờ, giống như Lăng Tiêu dùng Hàm Hàn Bảo Đỉnh từ trên trời đánh xuống, chỉ sau khoảnh khắc đã đè chết rất nhiều người bên dưới.

Nếu không, một khi cường giả cảnh giới đại viên mãn đã muốn chạy thì ít người nào có thể đuổi giết được bọn họ

Tuy biết mình không nên đứng trước mặt mọi người nghi ngờ Lăng Tiêu nhưng Lam Hải vẫn nhịn không được phải hỏi:

- Thật sao?

Lăng Tiêu do dự một chút rồi quyết định nói ra tình hình thực tế:

- Nếu dựa vào lực của một mình ta thì có thể từ trong đám người chạy thoát đã là khó khăn rồi, làm gì có bản lĩnh giết chết bọn họ được. Đúng thời khắc quan trọng thì Vân Chi Lan đột nhiên xuất hiện, hắn đã dùng một kiếm kinh thiên động địa chín tên cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp, sau đó ta mới có thể giết chết tất cả bọn họ.

Lăng Tiêu vừa nói ra khỏi miệng thì hầu như tất cả mọi người đến từ nhân giới đều trở nên hưng phấn. Về mặt Hoắc Thanh Thanh lại càng hiện lên sự háng hái, hỏi:

- Tông chủ, Vân tiên bối hình dáng thế nào? Thực lực của hắn đã đạt đến cảnh giới gì rồi? Vì sao lại lợi hại như vậy?

Mà về mặt Tương Vân Sơn, Vương Chân Trương, Dương Lục Hải, thậm chí ngay cả Bạch lão và vài người Lam gia cũng lộ ra vẻ kinh hãi. Bọn họ không phải chưa từng được nghe qua cái tên Vân Chi Lan. Nhưng

ngoài chuyện biết người này là một võ giả thiên tài làm người khác hâm mộ và sợ hãi thì không còn biết được bất kỳ điều gì nữa.

Thậm chí còn không nhiều bằng những gì bọn họ hiểu về Lăng Tiêu.

Bởi vì võ giả có thiên phú trong Thánh Vực thật sự là quá nhiều. Bình quân mỗi đại gia tộc cứ nghìn năm lại xuất hiện một người, năm tháng trôi qua cứ tích lũy dần, bây giờ số lượng đám người này hết sức khả quan. Cho nên dần dần những võ giả thiên tài trở nên không đáng giá lắm, trừ khi đạt đến hậu kỳ mới có thể nói là thiên phú hơn người, nếu không sẽ liên tục bị đào thải bởi thời gian rồi biến mất trong dòng lịch sử của Thánh Vực.

Cho nên người như Vân Chi Lan, ngoại trừ khi phi thăng lên Thánh Vực đã từng gây ra một chấn động lớn, từ đó về sau không còn bất kỳ tin tức nào về hắn được truyền ra ngoài nữa.

Khi bọn họ nhớ tới những người phi thăng ở nhân giới thì thỉnh thoảng còn nhắc đến Vân Chi Lan võ giả thiên tài của nhân giới năm xưa. Nhưng sau khi phi thăng lên Thánh Vực đã mai danh ẩn tích, giống như đã tan biến trong lòng tất cả mọi người.

Mà bây giờ nghe Lăng Tiêu nói Vân Chi Lan kia không những chẳng mai danh ẩn tích, mà ngược lại hắn đã có thực lực làm cho bọn họ cảm thấy run rẩy.

Một người đánh chín tên cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp, vậy cần phải có thực lực thế nào mới dám tạo ra những hành động điên cuồng như vậy?

Lăng Tiêu thấy mọi người đều đã nói không nên lời, hắn khẽ cười nói:

- Đáng tiếc là ta không được gặp mặt Vân tiên bối, nhưng có lẽ hắn giống như những thế ngoại cao nhân nên không muốn giao lưu với người khác. Nhưng ta đã nói với hắn, nếu có chuyện gì cần đến sự giúp đỡ của ta thì có thể thông báo cho tất cả môn đồ Thực Sơn phải biết để các người đem chuyện này truyền xuống.

Lúc này Tương Vân Sơn nói:

- Chủ công, chúng ta đã đắc tội với rất nhiều gia tộc ở Nam Châu, hơn nữa còn hoàn toàn đắc tội với tổ chức Liên Minh Phương Nam. Bọn chúng muốn lợi dụng cơ hội tấn công chúng ta để thăng thưởng lập uy ở Nam Châu. Sao chúng ta không lợi dụng cơ hội này để thu nhận đệ tử, sau đó dùng khí độ cao quý để thể hiện trước mặt người đời?

Lúc này Hoàng Phủ Nguyệt lại thần nhiên cười, khẽ nói:

- Từ trước đến nay Thực Sơn không phải một môn phái yếu, quá khứ không phải, hiện tại không phải, mà tương lai lại càng không phải. Chẳng qua khi thực lực chúng ta vẫn còn kém thì giấu tài, tạm thời ẩn nhẫn một thời gian. Đến bây giờ chưa nói đến chuyện chúng ta còn muốn cúi đầu ẩn nhẫn nữa hay không, cũng không còn người nào dám khiêu chiến nữa rồi. Biện pháp tốt nhất là cứ đón đầu các cuộc chiến, cho nên tất cả mọi người chúng ta đều phải điên cuồng tu luyện mới được.

Lời của Hoàng Phủ Nguyệt đã nói ra ý nghĩ trong lòng rất nhiều người, đặc biệt là những hiểu biết của nàng về tinh thần Thực Sơn Phái, làm Lăng Tiêu sinh ra một loại cảm giác giống như tìm được tri âm vậy.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Hoàng Phủ Nguyệt một cái thật sâu, sau đó gật đầu nói:

- Không sai, Thực Sơn phái từ nay về sau sẽ không sợ hãi trước bất kỳ thách thức nào. Bây giờ chúng ta đã có đủ tư cách để người khác phải đi theo nhịp bước của chính mình, mà không phải chúng ta đi theo bước chân người khác. Từ xưa đến nay cường giả lập ra quy tắc, mà lúc này ai có thể thiếu nhưng không thể thiếu đi Thực Sơn phái chúng ta.

Mọi người nghe xong đều cảm thấy máu huyết sôi lên sùng sục, đặc biệt là đám người Lăng Thiên Khiêu phụ thân của Lăng Tiêu. Bọn họ trời sinh đã chảy dòng máu hiếu chiến, đều là những người thà chiến đấu đến chết nơi chiến trường chứ không muốn phải chết già trong nhà.

Nhưng sau khi bọn họ đến Thánh Vực lại phải ở trong đám người đã sớm có thực lực đạt đến đỉnh cao, đột nhiên từ trên bầu trời rơi xuống tận đáy cốc. Vì vậy Lăng Tiêu và mọi người cũng cảm thấy hơi hối hận vì đến Thánh Vực quá sớm.

Nhưng những ý nghĩ này cũng chỉ lóe qua trong lòng bọn họ mà thôi, căn bản không dừng lại lâu. Vì những loại hối hận thế này không phải là chuyện thường xảy ra với mỗi người đàn ông chân chính.

Tuy thực lực của bọn họ không phải là mạnh mẽ, thậm chí đối với đại đa số người trong Thánh Vực thậm chí chỉ có thể dùng bốn chữ “một phần rất nhỏ” để miêu tả. Nhưng mọi người lại không nhụt chí, mười năm...Hai mươi năm...Ba mươi năm...Một trăm năm.

Cuối cùng khi thực lực của bọn họ không còn nhỏ yếu thì sẽ chẳng để cho bất cứ kẻ nào bắt nạt.

Đặc biệt là Kim Cương Phục Ma kiếm trận, hay như Ngọc Nữ kiếm trận, tu vi càng cao thì càng có thể phát triển ra uy lực khổng lồ. Những người đàn ông trong binh đoàn Tia Chớp lúc này mới hiểu các loại kiếm trận thiếu gia dạy cho bọn họ mạnh mẽ đến mức độ nào.

Đây là những gì mà trước đây bọn họ không dám nghĩ tới.

Cho đến nay Lăng Tiêu đã tạo cho mỗi người cảm giác vô cùng lý trí, có nhiều trách nhiệm. Hầu như tất cả mọi chuyện lớn nhỏ của Thục Sơn phái, bao gồm cả những người tùy tùng trên nhân giới đều được Lăng Tiêu chiếu cố từng li từng tí. Sau một khoảng thời gian, đám đàn ông trong binh đoàn Tia Chớp còn sinh ra một loại cảm giác giống như đang nằm mộng.

Trên đời này có chủ công tốt như vậy sao?

Bọn họ thề dù sống hay chết cũng phải đền đáp Lăng Tiêu, họ đã hạ quyết định này rất nhiều năm trước. Nhưng cho đến ngày hôm nay, tất cả đều là Lăng Tiêu đứng ra chắn gió che mưa cho họ.

Bây giờ đã đến thời điểm binh đoàn tia chớp xuất thế rồi.

Chỗ này đều là những người đứng đầu binh đoàn tia chớp, tất cả mọi người không ai bảo ai đều đang suy nghĩ như vậy.

Sau khi mọi người đã tản đi, Lăng Tiêu gọi Nha Nha vào phòng của mình. Sau một trăm năm, tiểu cô nương Nha Nha trẻ con năm xưa đã lớn và đã là một thiếu nữ trưởng thành.

Tuy gương mặt kia vẫn còn trẻ tươi và đáng yêu nhưng tâm trí đã thật sự chín chắn. Nhưng Lăng Tiêu vẫn vô thức thích coi Nha Nha là tiểu cô nương thuần khiết ngây thơ ngày nào.

- Nha Nha, ca ca sẽ tặng ngươi một lễ vật, thế nào?

Trong đầu Lăng Tiêu hiện lên hình ảnh tiểu cô nương có đôi mắt ngây thơ năm xưa, hần mỉm cười nói.

- Tặng muội lễ vật sao?

Giọng nói Nha Nha rõ ràng mang theo sự háo hức, phải biết rằng cho đến tận bây giờ, chỉ có hai người Hoàng Phủ tỷ tỷ và Diệp Tử tỷ tỷ mới có pháp bảo. Mà ca ca lại nói muốn tặng cho mình một lễ vật...Có phải là pháp bảo không nhỉ? - Đúng vậy, ta có một bảo vật, nghĩ rằng nó sẽ rất thích hợp với muội.

Lăng Tiêu vừa nói xong thì trong tay xuất hiện một khối hình vuông lục sắc, nó đang tỏa ra những luồng hào quang sâu thẳm. Ánh mắt Nha Nha lập tức bị hấp dẫn, vẻ mặt nàng cực kỳ vui sướng, lớn tiếng hỏi:

- Thật sự cho muội sao?

Lăng Tiêu khẽ buông tay, Nha Nha khẽ kinh hô lên một tiếng. Nàng thấy khối vuông lục sắc kia không rơi trên mặt đất mà lơ lửng giữa không khí, ánh sáng lục sắc làm cả căn phòng ánh lên một màu xanh biếc.

- Muội cầm lấy nó thử xem.

Pháp bảo càng mạnh thì linh tính lại càng cao. Pháp bảo giống như Huyền Thiên và Tiểu Yêu thì rất hiếm, điều này cũng có thể nói lên sự bất phàm của Huyền Thiên và Tiểu Yêu.

Đừng thấy Huyền Thiên suốt ngày cứ khoe khoang, cũng đừng nghĩ Tiểu Yêu lạnh lùng nhút nhát. Nhưng hai người bọn họ đều có ưu thế áp đảo đối với phần lớn những pháp bảo khác.

Nha Nha cẩn thận vươn tay ra rồi khẽ tiếp xúc với khối vuông lục sắc đang lơ lửng trên không trung. Đột nhiên nàng lại rụt mạnh ngón tay lại, giống như có chút sợ hãi. Nàng mắc cỡ nhìn về phía Lăng Tiêu rồi lè

đầu lưỡi nhỏ ra, sau đó trong mắt hiện lên vẻ kiên định. Nàng cắn răng đi lên chụp khối vuông lục sắc vào tay.

Một luồng lực lượng tự nhiên và mãnh liệt lập tức xâm nhập vào những kinh mạch trên cánh tay Nha Nha. Trong lòng nàng cảm thấy cả kinh, đang muốn ném nó ra theo bản năng thì lại bị Lăng Tiêu ngăn cản nói:

- Muội mau đưa thần thức vào bên trong đi!

Nha Nha phục hồi tinh thần lại, nàng dùng thần thức của mình khắc ở bên trên khối vuông lục sắc. Sau đó nàng vui mừng nói:

- Ca ca, nó đi theo muội giống như có liên hệ vậy, rất kỳ diệu!

Lăng Tiêu mỉm cười, sau đó nói:

- Như vậy thì tốt, bây giờ muội có thể đi thử nghiệm uy lực của nó được rồi. Nhưng tốt nhất đừng thử trong môn phái, muội có thể đi ra bên ngoài tìm một địa phương vắng người mà thử nghiệm.

Nha Nha hưng phấn đáp lại một tiếng, đôi mắt xinh đẹp của nàng dừng lại trên người Lăng Tiêu, sau đó khẽ nói:

- Cảm ơn ca ca!

Lăng Tiêu vươn tay rồi khẽ xoa nhẹ lên đầu Nha Nha giống như ngày xưa nhưng bây giờ đã cao lớn lên rất nhiều. Hắn vừa cười vừa nói:

- Đã theo ta còn khách sáo làm gì?

Về mặt Nha Nha trở nên ửng hồng, nàng xoay người nhảy ra ngoài giống như một con bé tinh nghịch.

Lăng Tiêu nhìn theo hình bóng nhanh nhẹn của Nha Nha, trên mặt hiện lên một nụ cười.

... ..

Ba tháng sau, tin tức quân đoàn cường giả của Liên Minh Phương Nam bị tiêu diệt tại Thục Sơn Phái đã truyền khắp Nam Châu, khắp tất cả gia tộc, mọi thứ lúc này trở nên ảm ỉ.

Tất cả mọi loại người đều có phản ứng. Đầu tiên là không tin, rồi nghi ngờ, sau đó khi nhận được tin tức chính xác thì trở nên kinh ngạc, hoảng sợ, cuối cùng thì tất cả mọi người đều chết lặng.

Không phải chỉ có những gia tộc của Liên Minh Phương Nam mới sinh ra những loại phản ứng này. Mà ngay cả những gia tộc và tất cả các thế lực không thuộc bất kỳ tổ chức gia tộc nào ở Liên Minh Nam Châu cũng thảo luận ảm ỉ mấy ngày nay, chủ đề là Lăng Tiêu và Thục Sơn Phái sau lưng hắn.

Võ giả trong Thánh Vực không thiếu những loại người bướng bỉnh.

Thiên tài, nếu nói một cách khắt khe thì trong Thánh Vực có rất nhiều người mang theo hai chữ này, nhưng thực tế thì thiên tài chân chính lại có rất ít.

Bởi vì những người chỉ có thiên phú xuất sắc thì không được gọi là thiên tài.

Khi thực lực Thục Sơn phái chẳng có bao nhiêu, thậm chí còn cho rằng thế lực Thục Sơn yếu hơn rất nhiều lần so với bọn họ, thì những người này và những môn phái hoặc thế lực đại biểu cho bọn họ chỉ có một ấn tượng duy nhất đối với Thục Sơn phái, đó là môn phái này không biết sống chết. Nhiệm vụ đặt trên người những gia tộc Liên Minh Phương Nam xuất binh nhằm vào Thục Sơn phái là phải diệt trừ tận gốc, nếu không thì cái ung nhọt này sẽ càng ngày càng đáng sợ.

Hầu như cho tới bây giờ không ai nghĩ tới chuyện nếu bọn họ thất bại thì sẽ như thế nào?

Mà bây giờ bọn họ không những đã bại, mà lại bại rất thê thảm. Tất cả mười ba người cảnh giới đại viên mãn cao cấp của Liên Minh Phương Nam, hơn ba chục tên cảnh giới đại viên mãn trung cấp, chưa nhắc đến những cường giả cảnh giới đại viên mãn sơ cấp, bốn trăm tên thực lực yếu nhất cũng là cao thủ tu luyện giả sơ cấp, đám người này tổ chức thành một cánh quân mà không ngờ toàn quân lại bị giết sạch.

Cho nên khi tất cả gia tộc ở Nam Châu xác định được chuyện này là thật thì danh vọng của Thục Sơn phái đã đạt đến một mức độ trước đây chưa từng có.

Vì nếu lực lượng yếu kém thì người ta sẽ phản kháng, sẽ muốn đè đầu người xuống. Nhưng khi thực lực đã chênh lệch đến mức căn bản không còn biện pháp để so sánh, thì bản năng mạnh được yếu thua giống như loài vật đã bắt buộc mọi người nghĩ đến chuyện chủ động dựa vào cường giả.

Bởi vì chỉ như vậy mới có thể bảo đảm bọn họ được tiếp tục phát triển, mới bảo đảm bọn họ không biến mất trong dòng lịch sử.

Tất nhiên cũng có rất nhiều người không phục Lăng Tiêu, thậm chí có một số người tự nhận là thực lực mạnh mẽ cũng nhảy xổ ra dùng đủ loại mục đích để lên án sự ác độc của Lăng Tiêu, nói hắn không nên giết sạch tất cả mọi người của Liên Minh Phương Nam.

Những tên này thường có tư tưởng chỉ sợ thiên hạ không loạn, thậm chí chúng còn không thêm phân tích bản chất của chuyện này. Bây giờ dù nói gì, chỉ cần tranh thủ được một chút điểm tốt của Thục Sơn thì những tên kia đã có thể đạt được danh tiếng khổng lồ.

Đám người chỉ trích Lăng Tiêu rất đông, nhưng người thật sự dám tiến vào cửa Thục Sơn phái để khiêu chiến với Lăng Tiêu thì vừa ít lại vừa hiếm.

Cho nên những ngày gần đây Lăng Tiêu rất thoải mái.

Đêm đến, sau khi Lăng Tiêu và Tống Minh Nguyệt cùng “song tu”, lúc này nàng đang rúc vào trong lồng ngực Lăng Tiêu. Vào những khoảnh khắc này Tống Minh Nguyệt mới cảm nhận được sự tồn tại chân thực của hắn, nếu không nàng lại có một loại cảm giác phụ quân bây giờ đã không còn thuộc về mình nữa rồi.

- Minh Nguyệt, muội cứ yên tâm tu luyện cho tốt. Tuy thể chất của muội không thích hợp tu chân, nhưng có muôn ngàn con đường, mà trăm sông cũng đều đổ về biển, chỉ cần cố gắng ta nhất định sẽ luôn theo sát bên nàng.

Tống Minh Nguyệt khẽ ừ một tiếng, sau đó nàng lại khẽ hỏi:

- Huynh lại muốn đi ra ngoài sao?
- Quả nhiên Minh Nguyệt các nàng đều hiểu mình rất rõ!

Lăng Tiêu trầm nghĩ trong lòng, sau đó nói:

- Đúng vậy, hiện nay đời sống ở Thục Sơn phái đã không còn vấn đề gì nữa, nhưng vũ khí và pháp bảo vẫn còn vô cùng thiếu thốn, mà nếu những thứ này là cực phẩm thì sẽ chẳng có gia tộc nào bán ra. Nên muốn có những loại vũ khí và pháp bảo này thì phải dựa vào chính bản thân chúng ta.

Về mặt Lăng Tiêu rất kiên định nói, sau đó hắn ôm chặt Tống Minh Nguyệt:

- Vì tương lai chúng ta!
- Tương lai.

Ánh mắt Tống Minh Nguyệt trở nên mơ màng, nàng lẩm bẩm:

- Đúng vậy, tương lai của chúng ta...Nhất định rất đẹp.

Nam Châu có rất nhiều núi, cách Bạch Lộ Quận tám trăm dặm về phía Tây Nam là một dãy núi dài và trập trùng, từ trên cao nhìn xuống chỉ thấy mảng vàng mảng xanh giống như một người bị bệnh chốc đầu. Chỗ này thoạt nhìn vô cùng căn cỗi, phần lớn đều là những bãi đá lớn nhỏ. Hơn nữa địa thế nơi đây lại rất hiểm trở, khắp nơi đều là những vách núi sắc nhọn như dao.

Cho nên ngay cả những thường dân trong Bạch Lộ Quận cũng rất ít khi đi đến chỗ này. Mặc dù đất đai ở đây rất căn cỗi nhưng có thể sản xuất ra đủ loại dược liệu quý giá.

Dãy núi này có tên là Đoạt Hồn Cương.

Từ cái tên có thể thấy được người dân ở đây e sợ chỗ này thế nào, bởi vì không những Đoạt Hồn Cương có địa thế hiểm yếu mà còn có đủ loại hung thú mạnh mẽ lui tới.

Hung thú ở đây ngay cả những Kiếm Thánh và Kiếm Thần có thực lực mạnh mẽ cũng cảm thấy đau đầu. Thiên nhiên rất kỳ diệu mà cũng rất công bằng, đã cho nhân loại trí thông minh và công pháp dùng để tu luyện, đồng thời cũng cấp cho các loài động vật những bản lĩnh đặc biệt.

Những võ giả có thực lực mạnh mẽ đã vượt qua cảnh giới Thiên Tiên sẽ không còn để ý đến những dược liệu ở Đoạt Hồn Cương nữa, cho nên từ trước đến nay địa phương này có rất ít người đặt chân đến.

Linh khí trong Thánh Vực rất nồng đậm nên ngay cả tuổi thọ của dân thường cũng rất cao, ai cũng có thể sống hơn một trăm tuổi. Vì vậy nếu không có nguyên nhân gì đặc biệt sẽ không người nào muốn bước chân vào hiểm cảnh này.

620. Chương 558: Phàm Nhân Trong Thánh Vực.

Nhưng hôm nay nơi đây lại chào đón một người không có chút sức mạnh nào, hoàn toàn là một người bình thường.

Người này khoảng hơn hai mươi tuổi, sau lưng hắn có một cái gùi rất lớn, chiếc mũ rơm khổng lồ đội trên đầu có tác dụng che chắn ánh mặt trời gay gắt. Người này đang leo lên một vách núi cao chót vót, từng giọt mồ hôi chảy dài trên mặt, dưới người hắn là vách núi cao vạn trượng. Thỉnh thoảng có vài viên đá lớn nhỏ bị hắn đạp rơi xuống, nhưng vẻ mặt người thanh niên này lại không hoảng hốt. Hắn leo lên vách núi cao chót vót mà quanh thân thể không có bất cứ thứ gì bảo vệ, giống như một con thạch sùng đang bám chặt vào bên trên.

Hắn tên là Triệu Dũng, chỉ là đứa con bình thường của một gia đình phàm nhân. Giống như bao phàm nhân khác ở Thánh Vực, trong cuộc sống hắn đã từng nhìn thấy nhiều cường giả có thể bay lượn trên trời. Nhưng những người phổ thông như bọn hắn và những người của các môn phái thế gia khác hoàn toàn là của hai thế giới khác biệt, sẽ không sinh ra bất kỳ sự giao tiếp nào.

Từ nhỏ Triệu Dũng đã được cha mẹ dạy không được trêu chọc đến đám người hùng mạnh đó, nghe nói tổ tiên của hắn năm xưa cũng từng có thực lực không tệ, nhưng cũng không phải mỗi người hậu nhân đều có triển vọng giống như vậy. Thời gian chậm rãi trôi qua, Triệu Gia cũng dần trở thành một gia đình phàm nhân bình thường.

Bây giờ Triệu Dũng cũng chỉ có thể từ sự cảm khái của cha mẹ trong những buổi tiệc rượu để tưởng tượng ra những uy phong năm xưa của tổ tiên.

Nếu không phải có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, sợ rằng Triệu Dũng cũng sẽ mãi mãi không đi đến Đoạt Hồn Cương. Đoạn đường tám trăm dặm đối với những cao nhân thì chẳng là gì cả, nhưng đối với hắn thì phải mất hai ngày hay đêm. Trên đường Triệu Dũng cũng phải đi qua rất nhiều núi rừng thường có những dã thú hùng mạnh lui tới, nếu không có dũng khí lớn thì căn bản một người bình thường sẽ không thể đi đến những loại địa phương như thế này.

Nguyên nhân Triệu Dũng đi đến đây cũng rất đơn giản, mẫu thân của hắn ngã bệnh mà bệnh tình lại rất nghiêm trọng, nếu không kịp thời điều trị thì tính mệnh chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

Thật ra ngã bệnh cũng không phải vấn đề gì lớn trong Thánh Vực. Chỉ cần có tiền thì những dược **** của các đại thế lực sẽ đưa ra cả đống đan dược hảo hạng, chỉ cần một viên là bệnh tình của mẹ hắn sẽ hoàn toàn khỏi hẳn.

Đáng tiếc là Triệu Dũng lại không có số tiền lớn như vậy.

Có lẽ tấm lòng hiếu thảo của Triệu Dũng đã làm một lão y sư trong dược **** cảm động. Vị này đã lặng lẽ nói cho hắn biết có một loại thảo dược tên là Lan Thảo. Nhưng tông chủ Thục Sơn Phái người có y thuật cao siêu nhất Nam Châu, bậc thầy cả đời luyện đan Lăng Tiêu cũng được xưng là Hồng Hoan Lan Thảo Tử, cho nên loại Lan Thảo này cũng có một cái tên mới. Nghe nói cuộc so tài ở đại hội Nam Châu trăm năm

trước chính là lần tông chủ Lăng Tiêu rạng danh, lúc đó cái tên Hồng Hoan Lan Thảo Tử cũng được loan truyền rộng ra bên ngoài.

Lão y sư kia là một người có thực lực Kiếm Thánh cho nên đã đặt chân đến rất nhiều địa phương. Đoạt Hồn Cương lão cũng đã từng đi qua, đồng thời cũng đã từng thấy qua Hồng Hoan Lan Thảo Tử. Nhưng năm xưa lão y sư cũng không nhận ra sự kỳ diệu của loài thảo dược này, cho nên lão cũng không lưu tâm.

Sau này khi Hồng Hoan Lan Thảo Tử trở nên rạng danh, lão y sư cũng đi qua Đoạt Hồn Cương vài lần nhưng lại không còn được nhìn thấy loại thảo dược thần kỳ kia nữa. Chưa nói đến chuyện tìm kiếm khó khăn, ở Đoạt Hồn Cương còn có rất nhiều dã thú cường đại bảo vệ những dược liệu này. Thậm chí còn có những dã thú thực lực mạnh hơn rất nhiều so với cao thủ cảnh giới Kiếm Thánh như lão, vì vậy lão y sư cũng quyết định vứt bỏ giấc mộng phát tài.

Lão thấy Triệu Dũng đáng thương nên nói cho hắn biết trong Đoạt Hồn Cương có một loại dược liệu thần kỳ, chỉ cần dùng một cây thì có thể cải tử hoàn sinh. Đồng thời lão y sư cũng cảnh cáo Triệu Dũng không nên có tâm tư đi vào chỗ đó, chẳng những tìm không được thảo dược mà mất đi cả tính mệnh. Lòng hiếu thảo của Triệu Dũng đối với lão y sư thì rất đáng quý, nhưng nếu vì nó mà mất đi cả tính mạng thì cũng không đáng. Lão nói nếu mẫu thân Triệu Dũng biết được chuyện này thì cũng không muốn con trai vì mình mà phải mạo hiểm tính mạng.

Triệu Dũng lại không nghĩ như vậy, trong lòng hắn trên đời này không có ai quan trọng hơn mẫu thân. Vốn hắn muốn đem bảo vật tổ truyền trong nhà đi bán để chữa bệnh cho mẫu thân, tiếc rằng mẫu thân lại cực lực phản đối. Bà nói rằng thứ này là vật tổ truyền đời đời kiếp kiếp của Triệu Gia, không thể vì bệnh tình của bà mà bán bảo vật này đi được.

Thật ra bảo vật đó rốt cuộc là thứ gì thì ngay cả phụ mẫu của Triệu Dũng cũng không biết, hắn lại càng không biết. Hắn chỉ thấy nó thoát nhìn giống như một cây sắt, nhưng nếu dùng thanh đoản kiếm sắc bén hắn đang buộc trên đùi cũng không thể chặt đứt cây sắt kia được.

Khi Triệu Dũng còn nhỏ cũng đã từng nghĩ đem cây sắt kia rèn thành một thanh bảo kiếm. Hắn cho rằng nó nhất định sẽ là một thanh bảo kiếm sắc bén nhất thế gian.

Nhưng vì cái ý nghĩ kia mà Triệu Dũng bị cha mẹ đánh cho mông đít nở hoa rồi tan thành mây khói, thậm chí bây giờ vẫn còn ám ảnh trong lòng. Hắn vì muốn cứu mẫu thân, chỉ còn cách liều mạng đi đến chỗ này thử một lần.

Nhưng những gì hiện ra trước mắt lúc này làm cho hy vọng của Triệu Dũng càng trở nên xa vời. Hắn ngẩng đầu lên nhìn vách đá chỉ còn lại vài trăm thước, đây... Đã là vách núi thứ tám hắn phải leo lên rồi.

Triệu Dũng đã đến đây hai ngày trước, ngoại trừ ban đêm cứ tùy tiện tìm một chỗ ngủ thì ban ngày hắn phải tìm kiếm.

Nhưng nếu Triệu Dũng có thể tìm thấy Hồng Hoan Lan Thảo Tử một cách dễ dàng thì thứ này sẽ không phải là vật thần kỳ nữa rồi.

... ..

Trên đỉnh một ngọn núi cao nhất của dãy Đoạt Hồn Sơn, Lăng Tiêu đang ngồi trên một tảng đá, những hành động của Triệu Dũng hiện ra trước mắt hắn rất rõ ràng. Lăng Tiêu cũng tưởng rằng đó là một người đến đây hái thuốc nên cũng không thêm để ý nhiều, người tu chân rất ít khi cùng phạm nhân phát sinh bất kỳ mối giao tiếp nào.

Sinh mệnh của phạm nhân quá ngắn đối với người tu chân, đời người thường có sinh ly tử biệt có vui buồn li hợp có rất nhiều đau khổ, mà những thứ đó chẳng ai muốn đối mặt bao giờ.

Cho nên những cô gái phạm nhân có xinh đẹp thế nào cũng không được người tu chân cưới về làm vợ. Sau trăm năm, hồng nhan trở thành xương trắng, chẳng ai muốn mình phải lâm vào tình cảnh đau đớn đó.

Cho dù Lăng Tiêu tu luyện chính là đạo hữu tình, cho dù hắn thỉnh thoảng cũng phải nhập vào nhân gian để tu hành, nhưng hắn cũng không muốn đối diện với những thứ này. Cho nên ngay từ đầu hắn đã không muốn sinh ra bất kỳ mối liên hệ nào với người thanh niên kia.

Lăng Tiêu tỉnh được sau năm ngày nữa thì Đoạt Hồn Cương này sẽ có một luồng linh khí phóng thẳng lên trời, lúc đó nơi đây chắc chắn sẽ có bảo vật xuất hiện. Lần này hẳn xuất ngoại, mục đích tu hành và tìm kiếm bảo vật có vị trí ngang bằng nhau.

Thời gian đối với Lăng Tiêu cũng không quan trọng, cho nên hẳn cũng không quan tâm đến chuyện mình phải chờ đợi ở đây vài ngày.

Dõi theo bước chân của tên thanh niên cứng đầu kia là niềm vui của Lăng Tiêu hai ngày nay. Hắn đã ở trên cái thế giới này hơn trăm năm rồi, thật ra cũng không có nhiều cơ hội để quan sát.

Hai lần Lăng Tiêu vào nhân thể tu hành đều không phải xuất phát từ ý muốn của chính bản thân mình. Mà lần này vì đợi bảo vật xuất hiện nên phải ngồi đây quan sát cuộc sống của một người phạm nhân, hẳn cũng cảm thấy không tệ.

Lăng Tiêu đã đặt trên cơ thể người thanh niên kia một tia thần thức, trừ khi người kia xảy ra nguy hiểm, nếu không Lăng Tiêu cũng sẽ không giúp hắn.

Lăng Tiêu khoanh chân ngồi trên tảng đá, toàn thân hắn hầu như đã dung nhập vào cùng một thể với đất trời.

Những cảm ngộ của hắn về thiên địa liên tục trở nên sâu sắc, khí chất toàn thân càng ngày càng mạnh hơn so với trước đây.

Đề cao đẳng cấp tu vi là lượng, mà đề cao cảnh giới mới là chất.

Cũng là cảnh giới Hợp Thể Kỳ đỉnh phong nhưng đến khi động thủ lại có sự phân biệt cao thấp rõ ràng. Tâm cảnh của công pháp tu luyện có ổn định không, thần thức có cường đại hay không...Đều là những nhân tố quan trọng quyết định thắng bại.

Lúc này khi thần niệm của Lăng Tiêu khẽ động, hai mắt vừa mở, trong khoảnh khắc có hai luồng hào quang bắn ra. Vì lúc này hắn cảm giác được tình cảnh của người thanh niên kia cực kỳ xui xẻo.

Ánh mắt Lăng Tiêu lập tức chuyển sang một vị trí bên cạnh người kia.

Chỉ là một con rắn to như chiếc dưa.

Nhưng Lăng Tiêu lại cảm ứng được một mối nguy hiểm khổng lồ từ trên người con rắn nhỏ kia. Khi Lăng Tiêu đưa mắt quan sát con rắn có thân thể đen kịt như mực thì đột nhiên nó lại liếc mắt nhìn chằm chằm về phía hắn. Thị lực của rắn rất yếu, bình thường đều phải nhờ vào đầu lưỡi để cảm ứng môi trường xung quanh.

Lăng Tiêu không tin với khoảng cách xa như vậy mà con rắn có thể “thấy” được mình. Như thế này cũng chỉ có một cách giải thích, đó là con vật nhỏ bé kia có linh tính.

Mà lúc này tình hình của Triệu Dững cũng có chút không ổn, cánh tay mạnh mẽ của hắn bị con rắn cắn một nhát, ngay lúc đó hắn cảm thấy nó trở nên tê rần. Triệu Dững phản ứng cực nhanh, hắn lập tức dùng cánh tay bị thương chụp lấy một khối nham thạch, hai chân đạp lên hai tảng đá lồi ra ngoài ở bên dưới. Hắn dùng tay còn lại rút cây dao găm sắc bén trong xà cạp ra rồi hướng thẳng về phía hai đầu răng nhỏ trên cánh tay kia của mình mà hung hăng đâm xuống.

Phụt!

Một cảm giác đau đớn kịch liệt thiếu chút nữa làm cho Triệu Dững phải gào lên đau đớn, nhưng hắn lại sợ con rắn nhỏ kia tiếp tục tấn công nên phải cắn răng để không phát ra tiếng kêu.

Bị thương là tay phải, Triệu Dững dùng tay trái cầm dao sắc nhanh chóng ngoáy một vòng trên miệng vết thương, sau đó hắn nhịn không được phải kêu to một tiếng đau đớn. Một khối thịt của hắn bị khoét ra, hắn vừa lớn tiếng kêu thảm vừa hung ác nhìn chằm chằm vào con rắn nhỏ mà không biết chính mình đang chọc vào một đại họa. Hắn phần nộ quá lên:

-Đi chết đi!

Một luồng bạch quang lóe lên, Triệu Dũng tuy không có vũ lực, nhưng hắn cũng không phải loại người ai cũng có thể ức hiếp. Về mặt Triệu Dũng rất dữ tợn, trong nháy mắt tất cả những nỗi hậm hực khi mấy ngày nay tìm thuốc không hiệu quả đã hoàn toàn được phát tiết ra.

Nhưng chỉ sau một khắc Triệu Dũng đã hoàn toàn trở nên ngây dại.

Keng!

Khi dao găm của hắn chém lên người con rắn nhỏ, không ngờ lại phát ra tiếng kêu giống như chém vào kim loại.

Hơn nữa, điều làm hắn không thể ngờ chính là cây dao găm đã đi theo mình mười mấy năm, cũng chính là lễ vật duy nhất của người cha thợ mổ lương thiện tặng cho hắn, không ngờ... Lại gãy.

-A!

Chỉ trong nháy mắt, hai loại cảm giác sợ hãi và phẫn nộ đã tràn ngập đáy lòng Triệu Dũng. Hắn giờ nữa đoạn dao găm còn lại lên, không thêm để ý đến máu thịt đang đầm đìa và cánh tay phải đang trở nên run rẩy, hắn hung hăng chém thẳng về phía con rắn nhỏ.

Mà hình như con rắn nhỏ cũng đã bị chọc giận, nó dùng cơ thể cực kỳ linh hoạt di chuyển vào khe đá để né tránh làn công kích mạnh mẽ của Triệu Dũng. Sau đó con rắn há miệng lộ ra hàm răng sắc nhọn rồi hung hăng cắn thẳng về phía Triệu Dũng.

Một đao vừa rồi Triệu Dũng đã dùng hết tất cả khí lực, nửa đoạn dao găm hung hăng chém thẳng vào núi đá phát ra những âm thanh roạt roạt. Lúc này tảng đá bị chém phải vỡ ra từng mảnh nhỏ, có thể thấy được lực khí hắn vừa sử dụng mạnh đến mức nào.

Cuối cùng cánh tay phải của Triệu Dũng cũng không thể liên tục kiên trì được nữa, vừa rồi tuy hắn khoét thịt ra rất đúng lúc nhưng vẫn có một số độc tố tiến thẳng vào trong mạch máu.

Gân xanh trên bàn tay nổi lên, chỉ trong khoảnh khắc Triệu Dũng đã mất đi tất cả sức lực. Hắn duỗi thẳng ngón tay ra, một tiếng hét hoảng sợ đến cực điểm vang lên rồi cơ thể rơi mạnh xuống dưới.

Đầu Triệu Dũng trở nên trống rỗng: “Lần này thì xong rồi, lão nương cũng không còn ai chăm sóc!” Bởi vì người cha thợ mổ phạm nhân của Triệu Dũng đã mất (có lẽ tác giả nhầm, mấy chương sau lại thấy cha Triệu Dũng vẫn sống), hắn xảy ra chuyện thì lão nương đang lâm bệnh nặng sẽ hoàn toàn không còn chỗ nào nương tựa.

Con rắn nhỏ kia lại không buông tha mà phóng thẳng theo Triệu Dũng, cơ thể của nó bay trên không trung giống như một con cá chạch màu đen bơi lượn trong nước. Nó vặn vẹo thân mình, không ngờ lại biết bay.

Nó há rộng miệng rồi phóng tới cắn thẳng lên mặt Triệu Dũng.

- Người! Con súc sinh!

Cuối cùng Triệu Dũng sinh ra một ý niệm trong đầu: “Ta cuối cùng cũng phải chết, người còn không chịu buông tha!”

Ngay khi Triệu Dũng còn chưa kịp nhắm mắt lại thì thấy con rắn nhỏ kia giống như bị cuồng phong thổi đi, cơ thể nó đang bay thẳng về phương xa. Mà cơ thể hắn đang nhanh chóng rơi xuống lại đột nhiên ngừng lại giống như rơi xuống một khối bông khổng lồ.

Triệu Dũng ngây ra như phỗng, hắn thề chính mình chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có có ngày bay trên trời. Hắn không tin tà ma nhưng nhìn thoáng xuống dưới chân thì không sai, hai chân hắn đang lơ lửng trên bầu trời, hắn đang đứng giữa không trung.

Triệu Dũng rất to gan lớn mật, hắn không sợ độ cao nhưng lúc này lại không kìm được phải phát lạnh. Hắn liên tục la lớn:

- Là ai!

Không có ai trả lời hắn, Lăng Tiêu dùng một chỉ bắn bay con rắn nhỏ, sau đó hắn dùng một lực lượng nhu hòa nâng lấy Triệu Dũng rồi chậm rãi đặt người này lên mặt đất. Đồng thời Lăng Tiêu cũng nhìn thấy

thương thể trên người Triệu Dũng, trong nháy mắt khi người này la lớn lên, Lăng Tiêu lấy ra một viên đan được bắn thẳng vào miệng Triệu Dũng.

Khi Triệu Dũng đặt chân xuống đất mới cảm thấy trong cuống họng có một mùi vị ngọt ngào và tươi mát. Đồng thời hắn cũng cảm thấy cả người tràn đầy một luồng lực lượng mà trước đây chưa từng có. Hắn biết mình đã gặp phải cao nhân trong truyền thuyết.

Nghĩ vậy Triệu Dũng lập tức quỳ rạp trên mặt đất, hắn dùng giọng đau thương lớn tiếng nói:

- Cao nhân, xin cứu mẫu thân của ta!

Lăng Tiêu hơi sững sờ, lúc này hắn nhìn thấy con rắn nhỏ bị mình đánh bay đang giương nanh múa vuốt phóng thẳng đến Triệu Dũng. Lăng Tiêu không nhịn được phải trở nên giận dữ: “Ta thấy người nhỏ bé, niệm tình người có vài phần sinh đức mà tha cho một con đường sống. Thấy người có linh tính chắc chắn phải tu luyện rất nhiều năm mới có được, không ngờ người lại không biết chừng mực như vậy!”

“Thôi được, hôm nay ta trừ ma vệ đạo một lần, chém cái tên không biết điều người!”

Vừa nghĩ đến đây, Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm đã phát ra một luồng hào quang đỏ thẫm rồi đột nhiên phóng thẳng tới con rắn màu đen có cơ thể như chiếc đu đưa kia.

Ầm ầm!

Lúc này không phải là tiếng kim loại mà lại là âm thanh của hai luồng năng lượng khổng lồ đập vào nhau. Một luồng lực lượng mạnh mẽ bùng ra theo tiếng nổ, Triệu Dũng đang quỳ trên mặt đất lập tức bị đánh văng ra ngoài rồi bất tỉnh.

Mà Lăng Tiêu lại thấy con rắn nhỏ kia không bị chém đứt, nhưng nó cũng không dễ chịu gì, bị đánh văng vào trong những đám bụi mù mù trên mặt đất.

Lăng Tiêu cảm thấy kinh hãi, Yêu Huyết Kiếm của mình chính là bảo vật có kiếm linh, chưa nói đến mức độ sắc bén của nó, chỉ một con rắn nhỏ mà không thể chặt đứt được sao?

Khi Lăng Tiêu phóng người tới như tia chớp, việc đầu tiên hắn làm là phong bế huyết đạo trên người Triệu Dũng. Sau đó hắn đi đến chỗ con rắn nhỏ đang bất tỉnh ở phía trước rồi ngồi xổm xuống nhặt nó lên kiểm tra.

- Trời!

Lăng Tiêu vừa mới chạm tay lên người con rắn thì phải hô lên một tiếng kinh dị, cơ thể con vật này chỉ nhỏ xíu nhưng lại nặng vô cùng.

Rõ ràng chỉ bằng một chiếc đu đưa nhưng lại nặng như một khối cự thạch nặng nghìn cân.

Trong lúc chưa chuẩn bị tâm lý, Lăng Tiêu thiếu chút nữa đã không thể nâng con rắn lên được.

Lúc này con rắn cảm giác được có người chụp lấy mình thì đột nhiên tỉnh lại, cặp mắt lạnh lùng lập tức trở nên linh hoạt. Nó nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu rồi phát ra một âm thanh vừa yếu ớt vừa già lão:

- Người là ai? Dám quấy chuyện của bản tôn à! Chán sống rồi sao!

Triệu Dũng vừa mới tỉnh, hắn nhìn thấy tình cảnh này thì cơ thể lại trở nên lạnh lẽo rồi sợ đến mức tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

Lăng Tiêu nhìn con rắn đang bị mình nắm chặt ở vị trí cách đầu bảy* tấc rồi lạnh lùng cười:

- Bản tôn sao? Đừng quên bảy tấc của người đang còn nằm trong tay ta!

(Cách đầu rắn bảy tấc thường là vị trí tim)

Trích Anh hùng xạ điêu – Hồi 15

Hồng Thất Công nhất thời không hiểu ý nàng (Hoàng Dung), nhưng biết cô nương nhỏ này khôn ngoan quỷ quyệt, ắt có ý lạ, bèn nói:

- Bắt rắn thì bắt bảy tấc, hai ngón tay kẹp chặt, chỉ cần kẹp trúng bảy tấc sau đầu thì dù là rắn độc lợi hại bao nhiêu cũng không động đậy được.)

- Vậy thì thế nào? Người muốn bóp sao?

Tính tình của con rắn nhỏ này vô cùng cấu kỉnh, hình như nó chẳng thèm quan tâm đến trái tim mình có thể bị người ta bóp nát. Nó tiếp tục phát ra giọng nói lạnh lùng và ngong ngịu:

- Người thanh niên, nhanh đặt ta xuống, có lẽ bản tôn sẽ cho người vài chỗ tốt. Nếu không, đợi sau khi bản tôn khôi phục lại thực lực thì nhất định sẽ tru sát cả nhà ngươi!

621. Chương 559: Hắc Sắc Cự蟒.

Đến lúc này con rắn đen mới trở nên luống cuống, nó vừa sợ vừa giận nói:

- Người dám làm vậy, ta sẽ không tha cho người!

Lăng Tiêu cũng không nói nhiều, trong nháy mắt luồng tinh thần lực khổng lồ đã chiếm lấy tinh thần thức hải của con rắn nhỏ này.

Điều làm Lăng Tiêu cảm thấy kinh ngạc không ngờ chính là tinh thần thức hải của con rắn nhỏ này rất khổng lồ. Nếu không phải Lăng Tiêu đã đạt đến cảnh giới Hợp Thể Kỳ đỉnh phong thì căn bản không thể khống chế tinh thần thức hải của con rắn nhỏ này dễ dàng như vậy được.

Lúc này con rắn nhỏ cũng cảm giác được hình bóng tử vong đang bao phủ trên đầu. Nó cho dù cuồng ngạo cũng có thể hiểu được chính mình đã chọc giận đến cường giả chân chính.

Đoạt Hồn Cương này mấy vạn năm nay chưa có cường giả thật sự đi qua nên con rắn không kìm được phải cảm thấy kiêu ngạo. Nó cho rằng tám trăm dặm trong Đoạt Hồn Cương là thiên hạ của mình.

- Người đừng giết ta, ta, ta nói cho người biết một bí mật động trời!

Giọng nói của con rắn trở nên trôi chảy hẳn lên, trong âm thanh nịnh nọt còn mang theo vài phần sợ hãi.

- Bí mật? Ngay cả một con rắn nhỏ đoạt xá linh hồn nhân loại, ăn tươi nuốt sống rất nhiều thiên tài địa bảo và càng tu luyện càng nhỏ mà cũng có bí mật sao?

Trên mặt Lăng Tiêu mang theo một nụ cười châm biếm, dưới khả năng quan sát mọi thứ của luồng tinh thần lực khổng lồ thì tất cả bí mật của con rắn đen giống như bị phơi ra ngoài ánh sáng, không thể che giấu được bất kỳ điều gì.

- Người, người đều đã biết rồi sao?

Giọng nói già nua của con rắn lại trở nên vừa sợ vừa giận, nó cuồng loạn rống lên:

- Người có biết làm thế này rất mất đạo đức không?

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua người thanh niên đang hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, hần cười lạnh nói:

- Người có biết mình là một ma thú cường đại mà há mồm cắn một người phạm nhân là rất mất đạo đức không?

- Ta không phải là ma thú!

- Vậy sao người lại cắn hần?

- Hần...Hần tiến vào địa bàn của ta... ....

Giọng nói già lão dần trở nên yếu ớt, nhưng sau đó lại tức giận nói:

- Nhưng cường giả loài người cũng có lãnh địa riêng. Nếu người khác tự tiện xông vào lãnh địa của người...Người sẽ bỏ qua cho hần sao?

Trong mắt Lăng Tiêu hiện lên một nụ cười mỉa mai:

- Chỉ là một phạm nhân mà thôi, người sẽ không tưởng rằng hắn muốn hái thiên tài địa bảo chính mình đang bảo vệ đấy chứ? Còn nói mình không phải là ma thú à!

- Bản tôn chính là thiên thần chuyển thế!

Con rắn đen lại nổi giận há miệng hướng về phía Lăng Tiêu rồi lộ ra một hàm răng bén nhọn. Nhưng Lăng Tiêu lại cảm thấy sự thị uy của nó lúc này quả thật là ấu trĩ đến nực cười.

- Vậy thì sao?

Về mặt Lăng Tiêu vẫn bình thản nói.

- Nếu người thả ta ra, ta sẽ nói cho người biết phương pháp thành thần! Hừ! Ta cũng không lừa người, từ sau Thần Chiến, Thánh Vực này cũng không có người nào phi thăng lên Thần giới được đúng không? Nếu người thả ta ra, ta sẽ nói cho người biết nguyên nhân!

- Ta không có hứng thú biết điều đó!

Lăng Tiêu bóp vị trí trái tim của con rắn đen nói:

- Hơn nữa người lại đang nói dối, mấy vạn năm trước người mới thức tỉnh linh hồn, căn bản là cái gì cũng không biết! Người chỉ có một tác dụng với ta...Thấy thanh kiếm này của ta không?

Lăng Tiêu dùng tay trái nắm chặt lấy con rắn, tay phải lại cầm lấy Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm:

- Dem người luyện hóa sau đó dung nhập vào trong thanh kiếm này, đó là kết cục của người!

- Âm!

Trên người con rắn màu đen đột nhiên truyền ra một tiếng nổ, nó hung hăng giãy ra khỏi tay Lăng Tiêu. Cơ thể nhỏ bé của nó lập tức trở nên to lớn rất nhiều lần, trong nháy mắt đã trở thành một con rắn khổng lồ dài trên trăm thước rộng hơn mười thước, một nửa cơ thể nó đang ngóc lên. Nó mở rộng cái miệng lớn như chậu máu để thè ra đầu lưỡi màu đỏ tươi, cặp răng nanh sắc bén giống như những thanh cự kiếm.

Trên trời phong vân lập tức biến sắc, rất nhiều mây đen nhanh chóng được sinh ra rồi cuộn cuộn vận chuyển. Bên trong mây đen có rất nhiều tia chớp tử sắc như ẩn như hiện, tuy không có bất kỳ tiếng sấm sét nào nhưng cũng sinh ra trong lòng người ta một luồng uy áp khổng lồ.

Trong mắt Lăng Tiêu lóe lên một luồng sáng giao hoạt:

- Không bức người đem thực lực mạnh nhất ra, thì sao có thể luyện hóa được.

Khi giọng nói của Tiểu Yêu vang lên trong đầu Lăng Tiêu, hắn đột nhiên nhớ tới chuyện lần trước Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm hấp thu máu huyết của ma thú cường đại. Nhưng đó đã là chuyện của hơn trăm năm trước, đây lại là lần đầu tiên chính miệng nó yêu cầu muốn hấp thu năng lượng của con rắn.

Tiểu Yêu tuy không phải là pháp bảo bản mệnh của Lăng Tiêu, nhưng trong suy nghĩ của hắn thì thà để pháp bảo bản mệnh hao tổn chứ không muốn nhìn thấy Tiểu Yêu thụ thương.

Mà những cường giả trong Thánh Vực rất nhiều, cũng có rất nhiều pháp bảo được lưu lại từ thời Thần chiến, khi Lăng Tiêu xuất hiện thì ồn ào hiện thế. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ chuyện năm xưa có liên quan đến kiếm linh khi mình xuất kiếm.

Bởi vì pháp bảo và chủ nhân phải dựa vào tâm linh, là mối liên hệ tinh thần lực. Nếu nó là một vật chết thì đừng nói là trăm năm, cho dù là một nghìn năm hay một vạn năm cũng chẳng có người nào sử dụng được.

Thỉnh thoảng có người sử dụng pháp bảo, sợ rằng chính hắn cũng không biết. Mỗi lần tinh thần lực của hắn sinh ra sự cộng hưởng với pháp bảo, sau đó mới có thể sử dụng được nó.

Nhưng Lăng Tiêu cũng phải thừa nhận trong Thánh Vực quả thật là có nhân tài! Giống như tên Thanh Loan, một người có thể sử dụng tất cả các loại pháp bảo, quả thật là một bảo khố di động.

Nghĩ đến Thanh Loan, Lăng Tiêu nhin không được sinh ra vài phần mong đợi có thể gặp lại hắn.

Lúc này Triệu Dũng cũng đã tỉnh lại, hần kinh hoàng nhìn con mãng xà khổng lồ trên đầu, lớp vảy màu đen của nó nhìn cực kỳ quen mắt. Nhưng cho dù sức tưởng của hần có phong phú cỡ nào cũng sẽ không ngờ con mãng xà này lại chính là con rắn đen nhỏ vừa cắn hần bị thương lúc này.

Có lẽ đây là bà con của con rắn nhỏ lúc nãy, Triệu Dũng nhin không được lại co người thành một khối, trong lòng thầm nghĩ: “Thật là quá nguy hiểm, sợ rằng hôm nay mình trốn không thoát rồi, chắc chắn sẽ trở thành món ngon vào bụng con mãng xà này.”

Triệu Dũng lại nhìn thoáng qua vị cao nhân bên cạnh theo bản năng, hần đột nhiên phát hiện trên khoe miệng người kia có một nụ cười...Một nụ cười châm biếm.

Triệu Dũng dụi dụi mắt, hần muốn xác định mình không phải nằm mộng. Đối diện với một con mãng xà khổng lồ như vậy thì trời đất cũng phải biến sắc, mà vị ân công vừa mới cứu mình một mạng kia lại không sợ hãi sao? Triệu Dũng đột nhiên nhớ tới vết thương trên cánh tay phải của mình, vì hần vừa dụi mắt bằng chính cánh tay phải.

Hần lại đột nhiên phát hiện vết thương trên cánh tay phải... Lại... Rất tốt! Hơn nữa hần cảm thấy cả người tràn đầy lực lượng, khỏe như một con trâu.

Đúng lúc này, cơ thể cự mãng đột nhiên chuyển động.

Tất cả đất đá trong trời đất đều ùn ùn phóng thẳng về phía Lăng Tiêu.

Triệu Dũng cảm thấy kinh hãi, vừa rồi khi hần vừa định mở miệng nhắc nhở ân công cẩn thận thì lại cảm thấy một luồng lực lượng nhu hòa giống như lực lượng vừa rồi đã nâng đỡ hần, trong nháy mắt lực lượng này đã đưa hần đến một vị trí cách đó cả mấy nghìn thước. Khi hần có phản ứng, lại nhìn thấy ân công bay lên bầu trời chiến đấu với con mãng xà khổng lồ.

- Thiên thần phù hộ... Ân công giết chết con đại xà gian ác kia!

Triệu Dũng nhắm mắt lại rồi quỳ trên mặt đất, bộ dạng hần hết sức tiêu tụy rồi liên tục lẩm bẩm:

- Thiên thần phù hộ... ....

Triệu Dũng cảm thấy không biết vì sao hần càng cầu khẩn thì con mãng xà màu đen kia lại càng nóng nảy, hầu như là điên cuồng tấn công Lăng Tiêu.

Lúc này Triệu Dũng dần bị hấp dẫn bởi cuộc chiến, miệng hần ngừng cầu khẩn. Hần thấy con mãng xà kia đã bình tĩnh hơn một chút.

Nhưng tất cả chỉ là cảm giác của hần mà thôi, bởi vì từ đầu đến cuối con mãng xà kia đều điên cuồng tấn công Lăng Tiêu.

Về mặt Lăng Tiêu vẫn bình tĩnh né tránh những đợt tấn công của con mãng xà, trong lòng thầm nghĩ: “Con động vật máu lạnh chết tiệt, máu nóng thêm chút nữa, nóng máu thêm chút nữa đi! Hãy để cho tên thanh niên kia tiếp tục cầu khẩn, ha ha!”

Hắc sắc cự mãng cũng dần phát hiện ra điều bất thường, thực lực của người thanh niên này mạnh đến mức làm nó phải hoảng sợ. Nó nhin không được phải giũ mặt lên trời rống lớn một tiếng, đột nhiên trong đám mây đen dày đặc ở phía sau bắn ra một luồng hào quang bạch sắc vừa rộng vừa sáng. Luồng hào quang kia chiếu lên đất đá trên đỉnh núi, ngọn núi lập tức sụp đổ ầm ầm.

Mặt đất dưới chân cũng bắt đầu ầm ầm rung chuyển.

622. Chương 560: Đoạt Bảo.

Một ngọn núi cao mấy nghìn thước bị luồng hào quang này trực tiếp chiếu xuống đã bắt đầu sụp đổ. Ngọn núi dần nứt ra làm hai, mặt đất chấn động càng ngày càng mãnh liệt. Triệu Dũng đứng chờ người ra thấy rõ tất cả mọi thứ, cơ thể hần đã bắt đầu đứng không vững. Hần ôm chặt lấy một cây đại thụ rồi nhìn thấy lá cây đang liên tục rơi xuống.

Rất nhiều chim chóc từ trong những dãy núi hoang vu bay ra ào ào, những tiếng kêu inh ỏi vang vọng khắp bốn phía. Sau đó lại nghe thấy những âm thanh giống như vạn mã bồn đằng, rất nhiều dã thú bình thường căn bản không dễ nhìn thấy một con, bây giờ lại liều mạng chạy trốn chết ra khắp bốn phía.

Luồng hào quang kia giống như một đạo kiếm khí cực kỳ sắc bén bổ ngọn núi này ra làm đôi, sau đó con măng xà khổng lồ lại ngửa cổ rồng lên rồi hướng về phía Lăng Tiêu quát:

- Là người bức ta!

Âm thanh vang lên giống như tiếng sấm rền lại tràn đầy oán hận. Vài ngày nữa bảo vật sẽ tự động xuất thổ, nhưng lúc đó con rắn sẽ không phải tiêu hao luồng năng lượng khổng lồ như vậy để cưỡng ép thu nhận, chính bảo vật cũng có sẵn năng lượng, cũng có thể làm nó một lần đột phá quay trở về cảnh giới trước kia.

Mà bây giờ nó cũng không biết phải tu luyện bao nhiêu năm mới có thể đạt đến thực lực để đột phá. Hơn nữa những động tĩnh lớn như vậy, khoảng cách ở đây đến Bạch Lộ Quận lại rất gần chắc chắn sẽ gây ra kinh động lớn.

Trong Bạch Lộ Quận có rất nhiều lão già làm con rắn cảm thấy đau đầu, xuất hiện những động tĩnh lớn thế này mà đám lão già kia không đến mới là lạ.

Mà tất cũng đều vì cái tên chết tiệt kia.

Lăng Tiêu đứng trên không trung nhìn tình cảnh của ngọn núi trước mặt, trong lòng liên tục than thầm. Xem ra chuyện bảo vật xuất thổ lần này nhất định sẽ cực kỳ mạnh mẽ, những hiện tượng hôm nay có thể rõ ràng thấy được điều đó.

Hiện tượng này thậm chí còn ác liệt hơn so với chuyện năm xưa Lăng Tiêu đoạt được cơ thể hoàn mỹ.

Cơ thể kia bị Lăng Tiêu luyện hóa rồi cùng bản thể hợp lại làm một, cho đến bây giờ hắn cũng không thể hoàn toàn hấp thu luồng năng lượng kia được. Vì luồng năng lượng kia quá khổng lồ, Lăng Tiêu cũng cảm thấy tốc độ hấp thu của mình cực kỳ nhanh, hơn nữa hắn cũng rất nỗ lực mới hấp thu chưa đến một phần ba năng lượng.

Những chỉ từng đó đã hoàn toàn luyện hóa cơ thể Lăng Tiêu một lần.

Nếu không lần trước Lăng Tiêu và người khác chiến đấu, đặc biệt là khi mười ba tên cường giả cao cấp cảnh giới đại viên mãn cùng tấn công Lăng Tiêu, nếu thân thể không hấp thu đủ năng lượng thì căn bản Lăng Tiêu sẽ không có bất kỳ cơ hội nào để né tránh. Chỉ riêng luồng áp lực cực mạnh cũng đủ làm cho Lăng Tiêu thịt nát xương tan.

Lăng Tiêu cười lạnh, cơ thể hắn hóa thành một đạo cầu vòng, Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm xuất ra một luồng kiếm khí rất dài rồi hung hăng chém về vị trí cách đầu con măng xà bảy tấc.

Trong nháy mắt đầu con măng xà lập tức rớt về phía sau, ngay sau đó nọc độc lại phun ra như mưa, tất cả đội thẳng về phía Lăng Tiêu.

Hàm Hàn Bảo Đỉnh được Lăng Tiêu xuất ra rồi đột nhiên biến thành một cái dù có chu vi trên trăm thước che trên đầu. Nọc độc rớt rơi trên Hàm Hàn Bảo Đỉnh đột nhiên bốc lên một luồng khói xanh, đồng thời còn sinh ra những tiếng xèo xèo.

Trong lòng Lăng Tiêu cảm thấy kinh ngạc, độc tính này quả thật là rất mạnh. Hắn nhìn không được phải đảo mắt nhìn về phía tên thanh niên kia, trong lòng thầm nghĩ tổ chất thân thể tên đó quả thật là nhất lưu, nếu có tu chân linh căn thì quả thật là một hạt giống tốt.

Độc tính của con măng xà đen này mãnh liệt như vậy mà không thể giết chết tên kia được, có thể thấy sức đề kháng của cơ thể hắn mạnh mẽ thế nào.

Lúc này kiếm khí của Yêu Huyết Kiếm đã chặt xuống vị trí cách đầu con măng xà bảy tấc, măng xà giống như bị người ta dùng roi da hung hăng quật xuống vị trí trái tim, những miếng vảy khổng lồ của nó rơi xuống từng mảng giống như bông tuyết.

Con rắn đau đến mức phải rồng lên dữ dội. Đúng lúc này mặt đất dưới chân lại chấn động càng mãnh liệt hơn, ngọn núi hầu như đã sắp trở thành bình địa, giống như có cái gì đó muốn phá đất chui ra vậy.

Cái đuôi vô cùng linh hoạt của con mãng xà hung hăng đánh thẳng về phía cơ thể Lăng Tiêu. Hắn hất tay lên, một tấm lưới khổng lồ đen như mực phóng thẳng ra nghênh đón cái đuôi của con rắn.

Mãng xà không thèm quan tâm mà tiếp tục quật đuôi tới.

- Phì!

Mãng xà đen đau đến mức cả người phải run lên, tấm lưới mà nó căn bản không thèm quan tâm đến kia không ngờ lại có khả năng ăn mòn cực mạnh. Hầu như chỉ trong nháy mắt, cái đuôi khổng lồ kiêu ngạo của nó đã lộ ra những mảng xương trắng dày đặc.

Mãng xà đau đến mức phải quay người lại, nó cắn đứt cái đuôi ngắn lại hơn mười mét rồi điên cuồng rống lên vài tiếng. Nó há miệng phun ra một khối máu thịt lẫn lộn, trong đó còn lẫn vào cả miếng lưới rất khủng bố kia.

Miệng mãng xà vốn đã sớm trở nên máu thịt đầm đìa.

- Đáng chết!

Giọng già nua lại điên cuồng rống lên:

- Tên nhân loại đáng chết!

Lúc này khúc đuôi bị mãng xà cắn đứt ra càng ngày càng nhỏ rồi bị mảng lưới màu đen điên cuồng hấp thu với một tốc độ kinh người, chỉ trong khoảnh khắc đã biết mất. Sau đó mảng lưới khổng lồ kia khẽ rung rinh rồi quay về trong tay Lăng Tiêu.

Mãng xà đen há miệng, một cảm giác khô hanh đột nhiên bùng lên. Sau đó một quả cầu lửa khổng lồ từ trong miệng nó bay ra rồi phóng thẳng tới Lăng Tiêu nhanh như gió.

Lăng Tiêu cầm Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay, một luồng kiếm khí đột nhiên bắn ra rồi ầm một tiếng đập thẳng lên mặt trên quả cầu lửa. Một tiếng nổ mạnh mẽ lập tức bùng ra, quả cầu lửa bị đánh tan. Đồng thời Lăng Tiêu cũng nhìn thấy sự phản nộ của con mãng xà đã lên đến đỉnh điểm.

Sau khi sử dụng pháp thuật hỏa hệ, máu huyết của mãng xà cuối cùng cũng bắt đầu sôi sục hẳn lên.

- Ra đi, Tiểu Yêu!

Lăng Tiêu cầm Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm ném thẳng về phía trước. Đồng thời trong lòng hắn cũng khẽ động, trong nháy mắt Hàm Hàn Bảo Đỉnh lập tức hóa thành một luồng hào quang bay vào trong nhãn.

Khi Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm bay lên không trung, thì liên tục bùng ra những luồng hào quang hồng sắc. Thân kiếm càng lúc càng lớn, cuối cùng trở thành một thanh cự kiếm dài trên trăm mét.

Mũi kiếm trên bầu trời chia thẳng xuống, sau đó trên thân kiếm bùng ra một luồng hào quang đỏ tươi. Luồng sáng này phóng thẳng lên tận trời cao và chiếu xuống khắp mặt đất.

Đối diện với cây cự kiếm trên trời, trong nháy mắt mãng xà lập tức cảm giác được một sự tuyệt vọng khổng lồ. Nó lại mở rộng miệng máu, tất cả mọi thứ trong đôi mắt rắn lạnh lùng đều là sự sợ hãi. Luồng sáng màu đỏ tươi làm mãng xà cảm thấy trong tận đáy lòng, dấu ấn thuần phục trong huyết mạch viễn cổ đột nhiên bùng tỉnh. Nó ngăn cái đầu khổng lồ lên, nhưng lại lập tức cúi xuống để mặc cho luồng sáng màu đỏ kia chiếu xuyên qua đầu.

Sau đó máu mãng xà bắt đầu nhanh chóng chảy về phía luồng sáng màu đỏ. Luồng sáng xuyên qua đất trời của Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm lại càng trở nên mạnh mẽ.

Lúc này luồng ánh sáng trắng khổng lồ đang chiếu trên mặt đất đột nhiên truyền đến một tiếng gào thét vô cùng phản nộ.

Một luồng hào quang màu đỏ đột nhiên bay ra rồi hung hăng hướng về phía Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm đánh thẳng tới.

Mà đúng lúc này dị biến lại phát sinh.

Hơn mười luồng sáng vô cùng khổng lồ đồng thời phóng thẳng về phía hào quang hồng sắc.

Lăng Tiêu nhíu mày, những người này cuối cùng cũng không thể giữ được bình tĩnh mà bắt đầu ra tay.

Lăng Tiêu còn tưởng bọn họ sẽ đợi thêm một lát nữa, đợi đến khi hắn thu phục được bảo vật này thì mới ra tay cướp đoạt. Không ngờ những tên này tính tình lại quá nóng nảy mà nhịn không được.

Lúc này Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm đang ở trong giai đoạn quan trọng hấp thu máu huyết của măng xà, Lăng Tiêu cũng không muốn nó bị quấy rầy. Cơ thể hắn khẽ động, chỉ sau một khắc đã xuất hiện bên cạnh Yêu Huyết Kiếm. Sau đó hắn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn những người kia đang phóng thẳng tới luồng hào quang hồng sắc.

- Ầm! Ầm!

Trên trời đột nhiên vang lên hai tiếng nổ lớn, hai người phóng lên nhanh nhất đang chiến đấu với nhau truyền ra những tiếng nổ vang vọng. Lăng Tiêu khẽ nhắm mắt, hắn nhìn thấy luồng năng lượng bùng ra ở nơi hai người đang giao chiến làm không gian bị xé ra một khe nứt, nhưng sau đó lại nhanh chóng được khép lại. Điều này có thể thấy rõ tính chất ổn định của không gian Thánh Vực rất mạnh, cho dù là người có cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong cũng rất khó có thể làm cho không gian này tan vỡ.

Bởi vì những người có thực lực như vậy đã có thể tiến vào Thần Giới được rồi.

Luồng hào quang hồng sắc lại căn bản không thèm để ý đến đám người đang giao chiến ở phía sau, nó điên cuồng phóng ầm ầm đến Yêu Huyết Kiếm ở bên này.

Khi khoảng cách chỉ còn lại vài vạn thước, Lăng Tiêu có thể cảm giác được những con sóng năng lượng khủng bố trên hào quang hồng sắc còn mang theo luồng hận ý vô tận.

Không ngờ đây lại là một bảo vật có linh tính.

Lăng Tiêu thầm cảm thán trong lòng, đồng thời tinh thần lực với khí thể dời núi lấp biển lại hình thành một thanh kiếm thần lực khổng lồ. Thanh kiếm này hung hăng hướng về phía luồng hào quang hồng sắc mà chém tới.

- Ầm!

Trên bầu trời vang lên những tiếng nổ ầm ầm, luồng hào quang hồng sắc đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết rồi rơi thẳng xuống đất tạo ra những đám bụi mù mịt. Nếu dùng lực lượng đơn thuần để tấn công thì sẽ tuyệt đối không đạt được hiệu quả như vậy. Để đối phó với những bảo vật có linh tính, dùng tinh thần lực tấn công thì lại càng hiệu quả.

Lăng Tiêu đứng yên như tượng trên không trung, nhưng lại có một hình bóng mà mắt thường không thể nhìn thấy được phóng thẳng về phía bảo vật hồng sắc. Cái bóng dùng tay khoắc xuống bên dưới, sau đó xoẹt một tiếng chui thẳng vào trong lòng đất, biến mất không thấy tung tích.

Vị trí bảo vật hồng sắc xuất thổ đã trở thành một vùng hoang tàn, luồng hào quang màu trắng cũng biến mất, mây đen trên bầu trời cũng dần tản ra. Về mặt của đám người đứng trên bầu trời lập tức trở nên xanh mét.

Về mặt một lão già trong số hai người phóng lên nhanh nhất đột nhiên trở nên biến đổi, lão hung hăng trừng mắt nhìn đối phương.

- Tương Thiên Phương, nếu không phải lão bắt tử ngoại ngăn cản thì ta đã bắt được bảo vật kia rồi!

Một lão già trên đầu đầy những bím tóc hướng về phía một lão già tóc trắng đầy đầu gàu lên.

Lão già tóc trắng Tương Thiên Phương lạnh lùng hừ lên một tiếng:

- Thường Vạn Lý, còn nói ta ngăn cản ngươi à! Nếu không phải ngươi ra tay với ta trước thì bảo vật kia làm gì có cơ hội chui vào trong mặt đất chạy trốn được? Còn nữa, Thường tộc các ngươi cũng là gia tộc có danh vọng trong Nam Châu, lại cứ khăng khăng không tha cho Nam Châu Liên Minh. Hừ! Thật là một đám người gia tộc cực kỳ ngu xuẩn!

- Cút!

Thường Vạn Lý có mái tóc tết thành từng bím hướng về phía Tương Thiên Phương giận dữ hét lên:

- Cẩn thận ta giết chết lão già ngươi!

- Ha ha! Ngươi cứ khoác loác đi! Ngươi cứ tới đây mà giết ta!

Tương Thiên Phương hếch mũi lên trời, mái tóc bạc bị gió thổi tung lên. Trong mắt lão mang theo một luồng sáng mãnh liệt, sau đó tiếp tục nói:

- Thường gia các ngươi sớm muộn gì cũng là bàn đạp của Thường gia chúng ta thôi!

Lăng Tiêu nghe thấy hai chữ Thường gia thì nhìn thoáng qua lão già đầu tết đầy bím kia, trong lòng hần thầm nghĩ: “Không biết Thường gia có phải là gia tộc của Thường Xuân Tiểu không? Từ biệt hơn một trăm năm, cũng không biết bây giờ tên vô giả thiên tài năm xưa đã đạt đến cảnh giới gì rồi?”

Đúng lúc này trong đám hơn mười người, đột nhiên có người chỉ vào Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm nói:

- Chỗ đó không phải vẫn còn một kiện bảo vật sao?

Lăng Tiêu vừa nghe thấy vậy thì trong mắt hiện lên một luồng sáng lạnh lùng.

623. Chương 561: So Đấu Pháp Tắc Thiên Địa.

Hai người Tương Thiên Phương và Thường Vạn Lý ngẩng đầu nhìn thoáng qua. Thường Vạn Lý lại cúi đầu xuống lắc như trống bỏi, nói:

- Ta không muốn những bảo vật đã có chủ!

Tương Thiên Phương hừ lạnh một tiếng:

- Ngươi không muốn nhưng ta muốn! Lão già kia, nếu ngươi lại thừa cơ hội đánh lén ta... ..

- Cút! Thường Vạn Lý ta là loại người có thân phận gì? Phải đánh lén ngươi sao?

Tương Thiên Phương lại quay đầu nhìn thoáng qua đám người phía sau:

- Nó là của ta!

Trong giọng nói của lão hoàn toàn không thêm đặt Lăng Tiêu vừa chiến đấu một trận với con mãng xà vào trong mắt.

Mặc dù bọn họ không nhìn thấy quá trình Lăng Tiêu sử dụng Hàm Hàn Bảo Định, nhưng cũng có thể cảm giác được Lăng Tiêu không phải là loại người dễ trêu chọc. Mà lão già Tương Thiên Phương này lại ra vẻ như vậy, nếu không phải trong đôi mắt lão tràn đầy vẻ thanh tĩnh thì người ta sẽ nghĩ đây là một lão già cuồng vọng.

Lúc này Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm đang ở trong thời khắc quan trọng, thậm chí Lăng Tiêu còn cảm thấy được một sự khẩn trương trên người Tiểu Yêu. Lăng Tiêu dùng tinh thần lực an ủi Tiểu Yêu, sau đó xoay người lại dùng ánh mắt thản nhiên nhìn Tương Thiên Phương, nói:

- Tương Thiên Phương? Người của Tương gia Nam Châu sao? Ngươi... Không biết ta là ai à?

Trên mặt Tương Thiên Phương lộ ra một nụ cười khinh thường, lão cười lớn nói:

- Ha ha ha! Thật là núi cao lại có núi cao hơn, cả đời hơn hai vạn năm của lão phu, thời còn trẻ tung hoành khắp Nam Châu cũng không hung hăng và cuồng vọng giống như ngươi lúc này đâu!

Vừa nói lão vừa thu lại nụ cười, vẻ mặt trở nên nghiêm nghị rồi hét lên:

- Ngươi là cái quái gì mà lão phu phải nhận ra! Còn không mau tránh, nếu không đừng trách lão phu trở mặt vô tình!

- Trở mặt sao?

Lăng Tiêu há miệng lộ ra một hàm răng trắng nõn, sau đó hần cười lớn nói:

- Lão già kia, ngươi còn có mặt mũi sao? Không biết ta là ai à? Hôm nay sẽ cho lão biết rõ ta là ai!

Lăng Tiêu nói xong trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh kiếm màu bạc. Nhìn phẩm chất và tướng mạo của thứ này giống như những loại vũ khí phổ thông có thể thấy ở khắp nơi trong Thánh Vực. Chỉ cần là người có chút tiền đều không sử dụng loại vũ khí này. Mà đặc biệt là võ giả trên thế giới này đều dùng kiếm là chủ yếu, thậm chí thanh kiếm trong tay chính là sinh mệnh thứ hai, cho nên chỉ cần nằm trong khả năng thì sẽ chọn lấy một thanh kiếm tốt nhất.

Vì vậy sau khi Lăng Tiêu lấy thanh kiếm này ra, chưa nói đến Tương Thiên Phương, ngay cả Thường Vạn Lý và hơn mười người đứng ở phía sau cũng phải há hốc miệng nhìn Lăng Tiêu. Trong lòng thầm nghĩ người thanh niên này cũng không phải là loại mà ngay cả một thanh kiếm tốt cũng không có, chẳng lẽ ngoài thanh kiếm đang phát ra những luồng hồng quang kia, hẳn không còn cây vũ khí nào để dự phòng sao?

Về khinh thường trên mặt Tương Thiên Phương lại càng trở nên nồng đậm. Nói thật, lão đúng là không quen biết Lăng Tiêu, nhưng những gì vừa rồi Lăng Tiêu nói ra, hơn nữa hẳn lại có thanh bảo kiếm đang phát ra luồng hào quang hồng sắc kia, tất nhiên lão cũng nghĩ đến chuyện người này chính là Lăng Tiêu. Bởi vì trong Thánh Vực có rất nhiều võ giả thanh niên xuất sắc, nhưng lại có rất ít người tuổi còn trẻ mà đạt đến cảnh giới cao cấp đại viên mãn giống như Lăng Tiêu. Hiện nay xem ra cũng chỉ có Lăng Tiêu và người đệ tử thiên tài của Diệp gia là Diệp Thiên mà thôi.

Nhưng lão làm sao có thể tự thừa nhận chính mình quen biết Lăng Tiêu chứ? Nếu nói như vậy thì rất mất mặt!

Tương Thiên Phương cười lạnh nhìn Lăng Tiêu nói:

- Thế nào? Người ngay cả một thanh kiếm đang hoành cũng không có sao? Có muốn lão phụ tặng cho người một cây không?

Lăng Tiêu lắc đầu, hẳn từ chối bằng vẻ mặt rất nghiêm túc:

- Không cần, vì giá trị kiếm của người không bằng thanh kiếm này.

- Muốn chết!

Tương Thiên Phương nổi giận gầm lên một tiếng rồi đột nhiên biến mất. Sau một khắc lão đã xuất hiện trước mặt Lăng Tiêu rồi phóng thẳng về phía hắn. Thanh bảo kiếm trong tay lão đang tỏa ra những luồng hào quang ác liệt, hung hăng đâm thẳng lên mi tâm Lăng Tiêu.

Đồng thời khi Tương Thiên Phương tấn công còn có một luồng uy áp khổng lồ ẩn chứa rất nhiều lực lượng pháp tắc, đây cũng không phải là thứ mà những người đạt đến cảnh giới cao cấp đại viên mãn có được.

Sự kiêu ngạo của Tương Thiên Phương tất nhiên cũng có lý do của nó.

Trước đây không lâu hắn đang bế quan đột nhiên tỉnh ngộ, cảm nhận được một luồng quy tắc của thiên địa, nắm giữ được một số lực lượng pháp tắc.

Đừng nên coi thường một số lực lượng pháp tắc này. Nên biết toàn bộ thế giới này do rất nhiều pháp tắc tạo thành! Lớn như núi cao biển rộng, nhỏ như chim cá, cây cối hoa cỏ...Tất cả vạn vật trên thế giới đều bị rất nhiều lực lượng pháp tắc trói buộc.

Ví dụ như cá chỉ có thể bơi lội trong nước, dù là những loại cá hung mãnh nhưng nếu rơi trên mặt đất thì cũng chỉ có thể để cho kẻ khác xâu xé.

Cũng giống như vậy, chim ưng oai hùng cũng chỉ có thể tung cánh trên bầu trời. Chúa tể một vùng trời mà rơi xuống nước thì cũng phải thúc thủ chịu trói mà thôi.

Mà những thứ này đều là tác dụng của lực lượng pháp tắc.

Khi Tương Thiên Phương nắm giữ một luồng lực lượng pháp tắc thì đột nhiên phát hiện ra tất cả thế giới có những thay đổi khổng lồ. Đầu tiên là tất cả vạn vật trên thế gian đều trở nên sống động hơn trong mắt lão.

Sau đó Tương Thiên Phương lại đạt đến cảnh giới nhìn xuyên qua bản chất bên ngoài của mọi vật! Con người, chim chóc trên trời, cá dưới nước, thú vật trên mặt đất...Tất cả rơi vào mắt lão, lại là tình cảnh mọi vật bị pháp tắc trong thiên địa trói buộc.

Con báo mạnh mẽ vốn có thể chạy nhanh hơn một chút, nhưng vì lực lượng pháp tắc mà nó chỉ có thể chạy được như vậy mà thôi. Nếu nó chạy nhanh thêm một chút nữa, thì tất cả những động vật nhỏ yếu khác sẽ bị nó diệt sạch.

Tương Thiên Phương mơ hồ nhìn thấy một sợi xích vô hình xâu tất cả mọi loài sinh vật và thực vật lại thành một chuỗi liên tiếp. Nếu thiếu đi bất cứ thứ gì cũng không thể được.

Ngay cả những con muỗi bị loài người ghét nhất, cũng tồn tại một đạo lý riêng của chúng nó.

Cho nên Tương Thiên Phương rất mạnh.

Khi một kiếm của Tương Thiên Phương đâm tới Lăng Tiêu, không gian và thời gian xung quanh lão giống như rơi vào trạng thái ngừng lại. Nhưng trên thực tế thì cơ thể Tương Thiên Phương lại di chuyển với một tốc độ rất nhanh.

Những người khác phải sau hai lần chớp mắt mới có thể vượt qua cự ly này, nhưng đối với Tương Thiên Phương, thậm chí còn chưa dùng đến thời gian nửa cái chớp mắt. Lúc này lão đã phóng thẳng đến trước mặt Lăng Tiêu, trong mắt lão không có bất kỳ một tia thương hại nào.

Đối diện với một người khẳng khái muốn chết thì không cần phải thương hại làm gì.

“Người thanh niên này có lẽ rất mạnh, thậm chí có thể mang đến cho Tương Gia rất nhiều phiền toái, nhưng đó là chưa gặp phải ta.”

Tương Thiên Phương trầm nghĩ trong lòng, trong mắt hắn hiện lên một nụ cười chế giễu: “Một trong những người thanh niên mạnh nhất Thánh Vực cũng bình thường mà thôi!”

Trong mắt Thường Vạn Lý hiện lên một tia lo lắng nhìn về phía Lăng Tiêu. Lão giác ngộ pháp tắc thiên địa sớm hơn Tương Thiên Phương một chút, cũng biết rõ luồng lực lượng này mạnh mẽ như thế nào. Người thanh niên trước mắt có thể là đối thủ của Tương Thiên Phương đã tiến vào cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong sao?

Mà lúc này những người khác cũng đã hình dung ra tình cảnh Lăng Tiêu đổ máu ngay tại chỗ rồi rơi thẳng xuống đất. Đám người đều nhìn chăm chăm vào những động tác của Tương Thiên Phương. Đáng tiếc là với cảnh giới đại viên mãn cao cấp, bọn họ cũng chỉ có thể nhìn thấy một luồng tàn ảnh mà thôi.

Tương Thiên Phương quá mạnh!

Trong đầu rất nhiều người cùng sinh ra ý nghĩ như vậy, thực lực của Tương Gia chắc chắn cũng sẽ được đề cao theo sự đột phá cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong của Tương Thiên Phương.

Xem ra bảo kiếm màu đỏ kia quả thật là vật trong tay Tương Thiên Phương rồi.

Có vài người cảm thấy không cam lòng, nhưng biết phải làm sao đây? Ngay cả nhắc tay lên cũng chưa chắc là đối thủ của Tương Thiên Phương. Huống chi bên này còn có một cường giả cao cấp của Thường gia, thực lực của người này cũng không thua kém Tương Thiên Phương bao nhiêu.

Điều mọi người mong chờ nhất chính là hai người này có thể đánh nhau, tốt nhất là liều mạng ta sống người chết, như vậy những người khác mới có một cơ hội.

Đáng tiếc là lão già Thường gia này rất gian xảo, rốt cuộc lại rút lui không muốn tham gia tranh đoạt bảo vật, làm những người kia cảm thấy thất vọng không thôi.

Khoảng cách từ kiếm của Tương Thiên Phương đến mi tâm của Lăng Tiêu chỉ còn chưa đến một thước. Tương Thiên Phương thậm chí đã cảm giác được kiếm đã đâm thẳng vào mi tâm của đối phương.

Giống như giết chết một con gà, vô cùng đơn giản.

Lúc này luồng lực lượng thiên địa pháp tắc đã phát huy đến trạng thái cực mạnh, tạo thành một loại năng lượng trời buộc, nó gắt gao bó chặt lấy Lăng Tiêu làm hắn không thể động đậy.

Khóe miệng Tương Thiên Phương nhếch không được phải lộ ra một nụ cười ác độc.

Tất cả mọi chuyện chỉ xảy ra trong khoảnh khắc, tên thanh niên phạm nhân Triệu Dũng còn chưa kịp chớp mắt lấy cái nào.

Đúng lúc này, Lăng Tiêu lại làm ra ba động tác mà những người khác cho rằng nó vô cùng phí công.

Lăng Tiêu dùng tay phải nâng kiếm lên, chém ra, vẩy lên, đâm xuống.

Ba chiêu!

Rẽng!

Một âm thanh cực kỳ trong trẻo và giòn tan vang lên, làm cho người ta cảm thấy giống như một cánh tay vung thẳng lên rồi hung hăng vỗ thẳng vào miệng một ai đó.

Thanh trường kiếm màu bạc bình thường trong tay Lăng Tiêu đập lên mặt trên thanh bảo kiếm trong tay Tương Thiên Phương, trường kiếm xẹt thẳng lên bàn tay Tương Thiên Phương. Lão hạ ý thức dụng lực nắm chặt lấy bảo kiếm, vừa muốn ngăn cản...Thì Lăng Tiêu đã thuận thế đâm kiếm xuống.

Tương Thiên Phương liền cảm thấy một luồng lực lượng không phải rất mạnh nhưng lại làm lão không thể chống cự, đột nhiên hút bay thanh bảo kiếm trong tay lão.

Lực lượng này rất mạnh!

Tương Thiên Phương điên cuồng rống lên một tiếng, lão phóng thẳng người về phía thanh kiếm tuột khỏi tay.

Đúng lúc này Lăng Tiêu lại làm cho thanh kiếm bay thẳng lên không trung. Sau đó khi Tương Thiên Phương sắp chụp được chuôi kiếm thì Lăng Tiêu lại làm ra một động tác không ai tưởng tượng nổi.

Lăng Tiêu giơ thanh trường kiếm màu bạc bình thường trong tay lên, hần nhẹ nhàng chém về phía thanh bảo kiếm giống như thần binh lợi khí của Tương Thiên Phương.

- Keng!

Một âm thanh không phải lớn, nhưng vang lên lại chấn động trong lòng tất cả mọi người.

Thanh bảo kiếm của Tương Thiên Phương... Đã bị chặt đứt.

Mà lúc này Tương Thiên Phương mới chụp được chuôi kiếm, lão chỉ thấy còn lại một đoạn kiếm ngắn. Đồng thời lão cũng nghe thấy giọng nói trong trẻo mà hồ hững của Lăng Tiêu truyền đến:

- Đây mới thật sự là lực lượng pháp tắc! Người chỉ là ech ngồi đấy giống, mà tưởng rằng nhìn thấy bầu trời to bằng bàn tay là tất cả sao, thật là nực cười!

Cái gì mới gọi là nhục nhã? Lúc này mới thật sự, thật sự là nhục nhã! Lúc này khi Tương Thiên Phương thấy được những động tác của Lăng Tiêu, lòng lão cũng đã trở nên lạnh buốt, mà bây giờ lại nghe thấy giọng nói của Lăng Tiêu giống như đang giáo huấn văn bối thì lập tức từ trong cuống họng phun ra một ngụm máu tươi. Về mặt lão trở nên dữ tợn nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu:

- Ta liều mạng với ngươi!

Lăng Tiêu thản nhiên cười:

- Ta đang chờ ngươi nói ra những lời này, đây là bài học thứ hai ta muốn nói cho ngươi biết, kiếm, không phải sử dụng theo cách của ngươi.

Vừa nói xong, thanh kiếm màu bạc bình thường trong tay Lăng Tiêu vung lên, sau đó hần dùng tốc độ rất chậm thì triển ra một kiếm. Tốc độ chậm đến mức giống như Lăng Tiêu đang dốc lòng dạy bảo đệ tử vậy.

- Âm!

Khi một kiếm của Lăng Tiêu xuất ra, không gian xung quanh Tương Thiên Phương bắt đầu rung chuyển dữ dội. Từng khe nứt không gian từ từ xuất hiện theo thế kiếm đặc biệt chậm của Lăng Tiêu, sau đó lại liên tục phát ra những tiếng nổ kịch liệt.

624. Chương 562: Người Khác Nhau, Nhân Tính Cũng Khác Nhau (p1).

Lăng Tiêu khẽ mỉm cười, ôm quyền nói:

- Xin ra mắt Thường gia tiên bối! Nếu có cơ hội, Lăng Tiêu nhất định sẽ tới làm phiền.

Thường Vạn Lý liên tục khoát tay, làm những bím tóc nhỏ trên đầu vung vẩy loạn xạ:

- Lăng Tông Chủ là nhất đại tông sư, ngàn vạn lần đừng khách khí với ta. Nói ra cũng thật xấu hổ, giang sơn rộng lớn lại có người tài xuất hiện, Lăng Tông Chủ tư chất kinh người sợ rằng trong Thánh Vực cũng không còn có mấy ai dám nhận sự khách khí của ngài nữa rồi!

Lăng Tiêu khiêm tốn cười nói:

- Ngài quá khen, ta chỉ là có vận khí tốt mà thôi.

- Ha ha, Thanh niên phải có nhuệ khí của thanh niên!

Thường Vạn Lý cười lớn nói:

- Sau này phải đến nhé, Lăng Tông Chủ, sau này còn gặp lại!

Thường Vạn Lý nói xong cũng không thèm liếc mắt nhìn mười người còn lại, cơ thể lão hóa thành một luồng khói xanh biến mất giữa không trung.

Lúc này hơn mười người còn lại cũng đưa mắt nhìn nhau, cũng xóa tan ý niệm muốn tiến lên đoạt bảo kiếm trong đầu. Trước tiên chưa nói đến chuyện mười người này không phải là một đội, ngay cả tư tưởng cũng không được thống nhất. Đã có một Tương Thiên Phương là ví dụ sống động trước mặt nên những người này cũng không dám khinh suất.

Nhưng nếu cứ như vậy mà bỏ đi thì bọn họ cũng có chút không cam lòng. Nghe thấy người này chính là tên thanh niên luyện đan tông sư ở Nam Châu, là tông chủ một phái Lăng Tiêu danh tiếng vang dội từ một trăm năm trước, đã làm cho tâm tư của vài người trở nên lung lay.

Vài người dùng vẻ mặt ôn hòa chào hỏi Lăng Tiêu, sau đó một người trong đám nói:

- Nghe nói phương pháp luyện đan của Lăng Tông Chủ là thiên hạ vô song, ngày hôm nay gặp mặt cũng coi như là có duyên. Tại hạ cả gan xin Lăng Tông Chủ vài viên đan dược, chẳng biết Lăng Tông Chủ có bằng lòng không?

Người này vừa nói xong, thì một người bên cạnh lại nói:

- Lăng Tông Chủ rất tốt bụng, tất nhiên sẽ không nỡ từ chối. Tuy ta không phải là người có thực lực mạnh nhất ở Nam Châu, nhưng sẽ tin Lăng Tông Chủ không bỏ qua cơ hội cùng kết giao bằng hữu với chúng ta.

Người này vừa nói xong lại có người khác thềm cau mày, cảm thấy lời của tên kia nói ra có vẻ không ổn. Trong lời nói vừa rồi có ý tứ giống như đang bức vua thoái vị vậy, người ta lại không phải kẻ ngu, sao lại không nghe ra ý tứ trong lời nói của người chứ? Nhưng nghĩ lại thì thấy nói như vậy cũng rất thích hợp. Bởi vì bọn họ đều không tin vừa rồi Lăng Tiêu trải qua một trận chiến kịch liệt mà không tiêu hao một chút lực lượng nào. Nếu vậy thì Thánh Vực cũng không phải là địa phương để Lăng Tiêu hẩn ở lại mà đã sớm phi thăng Thần giới rồi.

Nếu đã như vậy thì mọi người đưa ra một vài yêu cầu nhỏ cũng không thể trách được. Thường Vạn Lý tự phụ vào thân phận của mình mà không bắt chẹt Lăng Tiêu, nhưng không phải là những kẻ này cũng làm như vậy.

Bây giờ hai chữ thần dược đã trở thành danh từ của đan dược Thực Sơn Phái sản xuất, mà hiện nay Thực Sơn Phái cũng không còn buôn bán đan dược nữa rồi.

Cho nên nếu có thể ở chỗ này xin từ tông chủ Thực Sơn Phái vài viên đan dược thì những người này cũng có được thể diện, sau khi quay về muốn khoe khoang thế nào lại là chuyện của bọn họ.

Cho nên họ nghĩ rằng đây chỉ là một yêu cầu nhỏ không ảnh hưởng đến toàn cục, cũng căn bản không phải là bắt chẹt Lăng Tiêu.

- Nếu ta không đồng ý thì sao?

Lăng Tiêu lạnh lùng nhìn những luồng năng lượng không hề rõ ràng tỏa ra trên cơ thể đám người này, nhưng khí tức của họ lại rất dài. Hắn biết rõ đám này cũng không phải dễ trêu vào, nhưng Lăng Tiêu là loại người phải cúi đầu như vậy sao?

Không sai, trong mắt đám người này thì yêu cầu vừa rồi đúng là không cao, chẳng qua chỉ muốn vài viên đan dược mà thôi. Nếu là ngày thường thì vài viên đan dược Lăng Tiêu có thể tùy ý tặng cho người khác.

“Nhưng vấn đề là bây giờ ở trong trường hợp này, sao ta lại phải lấy đan dược tặng cho các người?”

Lăng Tiêu trầm nghĩ trong lòng, sau đó lại dùng vẻ mặt bình thản nói tiếp:

- Hình như ta cũng không quen biết các người!

Lúc này lại có người dùng giọng như cười như không nói:

- Sao? Lăng Tông Chủ vẫn còn muốn che dấu sự thật tinh thần lực của mình đã trống rỗng à? Không nên áp chế làm gì, đám người chúng ta cũng không ngu đến mức vô duyên vô cớ uy hiếp người. Chúng ta chẳng qua chỉ đưa ra một nguyện vọng nho nhỏ, đối với Lăng Tông Chủ thì thực hiện nguyện vọng này của chúng ta hết sức đơn giản, thậm chí cũng chỉ giống như người di chuyển một ngón tay mà thôi. Lúc đó chúng ta bỏ đi, người ngồi xuống khôi phục lại tinh thần lực của chính mình, người nói xem như vậy có tốt hay không?

Lăng Tiêu mỉm cười nhìn người trung niên đang nói. Tên này rất xấu, vẻ mặt không được tử tế, vóc người cũng tương đối lùn. Nhưng trong mắt hắn lại liên tục bắn ra những luồng sáng làm người khác không dám coi thường.

- Người rút đi cho ta!

Lăng Tiêu vẫn mỉm cười giống như không có chút tức giận nào. Nhưng lời hắn vừa nói ra lại làm cho tất cả mọi người ở đây cảm thấy kinh ngạc.

- Người dám chửi ta sao?

Tên lùn này cả giận nói:

- Lăng Tiêu, không phải ngươi vẫn còn cho rằng trong Thánh Vực chẳng còn ai có thể chế trụ được mình nữa sao?

Lăng Tiêu lắc đầu nói:

- Ta không nghĩ như vậy, nhưng ngươi đúng là không làm được!

Lăng Tiêu nói xong, ánh mắt hắn tràn đầy vẻ khinh thường. Vẻ mặt tên trung niên khá lùn kia trở nên đỏ hồng, luồng năng lượng mạnh mẽ khắp toàn thân không kìm được phải bùng ra. Hắn tuy lùn nhưng lại làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác cao lớn.

- Chúng ta cùng tiến lên dạy cho tên tiểu tử này một bài học.

Người trung niên này vừa nói lời đề nghị, vừa lóe lên vài đạo tinh quang trong đôi mắt âm trầm, hắn tiếp tục nói:

- Trên người hắn nhất định có rất nhiều đan dược!

Tất cả những người khác đều trở nên do dự, lời đề nghị của tên trung niên xấu xí này quả thật là rất mê người. Đám người bọn họ cũng đâu phải là những nhân vật đơn giản, đã sớm biết được Lăng Tiêu vừa rồi chiến đấu đã có những tiêu hao khổng lồ. Nếu không lợi dụng cơ hội này để bắt chẹt một vài lợi ích, đến khi hắn thật sự khôi phục lại, thì sợ rằng sẽ không kịp nữa rồi.

Nhưng thực lực mà Lăng Tiêu đã biểu hiện ra khi chiến đấu với Tương Thiên Phương cũng làm cho bọn họ cảm thấy khiếp sợ. Người thật sự tiến vào cảnh giới đại viên mãn cao cấp, sau khi có được một luồng thiên địa pháp tắc thì thể giới những người này đối mặt sẽ có sự khác biệt về bản chất so với trước đó, còn có rất nhiều bí mật chờ bọn họ đi khai phá. Cho nên dưới những loại tình huống này, ân oán cá nhân cũng không phải chuyện bọn họ muốn đối mặt.

Có năm người cân nhắc một chút rồi tự động lui ra phía sau, họ hướng về phía Lăng Tiêu nói:

- Lăng Tông Chủ tuổi trẻ tài cao, ta rất khâm phục. Ngày hôm nay ngẫu nhiên gặp gỡ, hy vọng sau này sẽ có ngày gặp lại, cáo từ!

Những luồng thân ảnh phóng đi như điện về nhiều phương hướng khác nhau, chỉ trong khoảnh khắc đã biết mất giữa bầu trời.

Đám người đã có vài tên bỏ đi, sáu người còn lại đứng yên không nhúc nhích. Nhưng ngoại trừ người trung niên loắt choắt kia, trong mắt năm người còn lại đều có một tia do dự.

Lúc này người trung niên vừa xấu vừa lùn cũng phải nói lời động viên:

- Mọi người đã thấy thanh kiếm kia chưa? Nếu ai có thể đoạt được nó thì thực lực nhất định sẽ tăng thêm vài bậc!

Lúc này Lăng Tiêu cảm giác được Tiểu Yêu đã bước vào giây phút quan trọng nhất, nếu bị quấy rối thì sợ rằng từ nay về sau sẽ rất khó phát triển.

Sau khi nghĩ vậy, Lăng Tiêu lại lặng lẽ cười rồi hướng về phía bốn người đang do dự nói:

- Trong các người ai giết chết cái tên đáng ghét này, ta sẽ tặng cho hắn một khối đan dược có thể bảo toàn sinh mệnh.

Khoảnh khắc này ánh mắt bốn người kia lập tức chuyển lên trên người trung niên lùn, người này lại cười lạnh nói:

- Đây rõ ràng là kế ly gián gây xích mích, đứa bé ba tuổi cũng có thể thấy rõ. Người tưởng rằng mọi người sẽ làm theo lời mình sao? Tỉnh ngộ lại đi, Lăng Tiêu, không ngờ ngươi lại ngây thơ như vậy.

Ngay khi hắn vừa nói dứt lời, người trung niên râu quai nón có nước da ngăm đen bên cạnh đột nhiên đâm một kiếm vào dưới sườn hắn.

Những hiểu biết về kiếm kỹ của cường giả cảnh giới đại viên mãn đã vượt xa mức độ những võ giả bình thường có thể với tới. Trong một kiếm này ngấm ẩn chứa pháp tắc vận hành của vạn vật trong thiên địa. Một kiếm này được đâm ra với góc độ khó tin làm người ta muốn tránh cũng không được.

Tuy người trung niên này miệng thì nói chuyện dừng dừng nhưng tinh thần lại rất tập trung. Hắn vừa thấy có người muốn xuất thủ với mình thì cơ thể lập tức bắn thẳng ra xa rồi biến mất ngay tại chỗ. Chỉ sau khoảnh khắc trong tay hắn đã xuất hiện một thanh bảo kiếm lấp lánh hàn quang rồi giậm dứt hét lên:

- Dám đánh lén ta, muốn chết!

Không ngờ trong khoảnh khắc này bốn người kia hầu như là đồng thời rút vũ khí ra rồi hung hăng đâm thẳng về phía người trung niên lùn.

Xoẹt! Xoẹt, xoẹt, xoẹt!

Bốn đạo kiếm khí hầu như cùng đâm trúng người trung niên, hắn không ngờ trong bốn người này còn có người bạn tri kỷ lâu năm của mình. Về mặt người trung niên xấu xí lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi, hắn trợn trừng mắt nhìn người kia, khóe miệng trào máu tươi. Hắn đang định nói gì đó, đột nhiên đầu lạch sang một bên té thẳng xuống đất.

Cuộc chiến của những người đạt đến cảnh giới cao cấp đại viên mãn chưa hẳn giống như những tưởng tượng của người tầm thường, tất cả đều kinh thiên động địa, vì dưới tình cảnh lực lượng ngang bằng nhau mà số người lại nhiều hơn thì chắc chắn chỉ cần dùng kiếm là có thể chiến thắng rồi.

Hơn nữa thực lực của những người này đều không kém nhau là mấy, mấy người cùng tấn công một người, lại trong tình huống không kịp chuẩn bị, trong nháy mắt chém chết một người cũng là chuyện thường.

Mà quan trọng hơn chính là người trung niên bị giết cũng không ngờ người bạn tri kỷ lại ra tay với hắn, điều này thậm chí còn làm hắn sinh ra cảm giác chết không nhắm mắt.

Tuy thân hồn của hắn nhỏ yếu, những người bình thường có cơ thể cường tráng không thể tới gần được, nhưng đừng nói đến những người võ giả đã tu luyện đến đỉnh cao.

Vừa rồi vẫn còn lại sáu người, chỉ trong nháy mắt chỉ còn năm người.

Ngay khi mọi người bình tĩnh trở lại, người đàn ông có vẻ mặt ngăm đen chất phác đột nhiên đâm ra một kiếm với kiếm ý kinh người. Một tiếng phụp vang lên, kiếm đâm vào sườn trái người bạn tốt vừa mới giết chết người trung niên rồi thuận theo xương sườn đâm thẳng vào trái tim.

- Ngay cả bằng hữu người cũng hạ thủ được, loại người như người lưu lại làm gì?

Hắn tử da đen có vẻ mặt hiền hậu nói.

Vì vậy chỉ còn lại bốn người.

Bốn người này đều chậm rãi tản ra, mỗi người đều phải đề phòng đối phương, sau đó nhìn về phía Lăng Tiêu. Một người trong số đó nói với Lăng Tiêu:

- Đã đến lúc Lăng Tông Chủ nên thực hiện lời hứa của mình rồi! Lăng Tông Chủ là nhất đại tôn sư, chắc chắn sẽ giữ chữ tín.

Lăng Tiêu quả thật đã có chút sợ ngây người, chỉ là vài viên đan dược mà thôi, những người này...Đều là những cường giả chân chính trong Nam Châu!

Trên đời này cái khó có thể nhìn rõ nhất chính là nhân tâm!

Tu vi Lăng Tiêu đã đạt đến cảnh giới này, cũng rất khó tiếp thu rất nhiều ý kiến. Ví dụ như một người tu chân giả cường đại thì tâm cảnh của hắn cũng đã vô cùng vững chắc, cho nên hắn nhất định là một cao nhân cách biệt với thế giới bên ngoài.

Những ý nghĩ này rõ ràng là sai lầm, tâm như đá, cũng có thể là tâm cứng như sắt, không bị bất kỳ nhân tố bên ngoài nào khuấy nhiễu, cũng có thể là một loại công pháp bảo vệ sự ổn định của đạo tâm.

Điều này căn bản không có bất kỳ mối quan hệ nào với bản chất thiện ác của chính con người. Ai nói là kẻ xấu sẽ không lĩnh ngộ được thiên địa pháp tắc chứ?

625. Chương 562: Người Khác Nhau, Nhân Tính Cũng Khác Nhau (p2).

Nếu không thì trên tu chân giới từ trước đến nay đã không liên tục có chuyện giết người đoạt bảo, cái này từ đâu mà đến?

Nhưng muốn hiểu rõ về đạo thì có thể giải thích từ chính bản thân Lăng Tiêu, hắn chưa từng chủ động hãm hại một người nào! Đến bây giờ chỉ có một chuyện quá phận duy nhất là khi hắn chờ sư môn tiền bối độ kiếp thất bại để chiếm tiện nghi, lại bị một luồng sấm sét Thiên Kiếp đánh đến cái thế giới này. Cho nên nói một cách tương đối thì tâm hồn của Lăng Tiêu vẫn còn hết sức tinh khiết, tất nhiên sẽ cảm thấy chán ghét hành vi vừa rồi của những người này.

Trên mặt Lăng Tiêu lộ ra một nụ cười, sau đó hắn hướng về phía bốn người kia nói:

- Bây giờ cút ngay vẫn còn kịp, đừng để ta thay đổi chủ ý mà giết chết bốn người các ngươi!

Lăng Tiêu vừa nói xong thì một luồng tinh thần uy áp cực kỳ khổng lồ hướng về phía bốn người kia đè xuống. Những người này trước đó vẫn tin lực lượng của Lăng Tiêu đã hao tổn quá lớn, tinh thần lực cũng không còn lại chút nào. Bọn họ không ngờ chỉ trong khoảnh khắc mà Lăng Tiêu đã khôi phục tinh thần lực đến loại cảnh giới này rồi.

Trong ánh mắt bốn người nhìn về phía Lăng Tiêu đều lộ ra vẻ hoảng sợ và khó tin. Vẻ mặt của đám người này cũng trở nên rất khó coi. Hai người bị giết đều là của Nam Châu Liên Minh. Bọn họ cũng không phải cùng một phe cánh, nhưng vì lý do đó mà giết người thì cũng có chút ngu ngốc.

Nếu Lăng Tiêu không giữ chữ tín thì bốn người này sẽ cùng tiến lên. Cho dù hắn có lợi hại thế nào, dưới tình huống thực lực hao tổn quá lớn thì cũng rất khó chống lại bốn người cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp vì quyền lợi mà chém giết.

Hơn nữa bọn họ cũng căn bản không tin Lăng Tiêu sẽ có đủ thực lực để giết chết vài cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp. Liên Minh Phương Nam đã thảm bại, tuy làm chấn động rất nhiều người nhưng hầu như không ai tin những người đó đều bại trong tay của Lăng Tiêu.

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, hầu như không một ai dám nói ra câu nào. Đám người lập tức xoay người bỏ đi, đồng thời cũng dùng ánh mắt căm hận nhìn thoáng qua Lăng Tiêu rồi mỗi người phóng về một phương hướng khác nhau.

Mãi đến khi hình bóng của những người kia biến mất trong không trung, sau đó Lăng Tiêu còn đặt một tia thần thức lên cơ thể bọn họ. Khi hắn cảm thấy khoảng cách của họ đã càng lúc càng xa thì trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó Lăng Tiêu lấy từ trong chiếc nhẫn ra một viên đan dược ném vào miệng rồi khoanh chân ngồi xuống trên không trung để bắt đầu khôi phục lại thực lực. Lỡ may những người đó kéo nhau quay trở lại, Lăng Tiêu sợ rằng sẽ không thể tiếp tục kiên trì thêm được nữa.

Tuy Lăng Tiêu dùng lực lượng pháp tắc để chiến thắng Tương Thiên Phương, nhưng vận dụng lực lượng thiên địa cũng cực kỳ tiêu hao năng lượng của bản thân. Những người kia đoán không sai, quả thật Lăng Tiêu đã giống như cung giương hết cỡ. Nhưng vấn đề là ở chỗ bọn họ không thật sự dám thử nghiệm.

Nếu Vương Lâm vẫn còn lực lượng để đánh một trận thì bọn họ thật sự gặp phải nguy hiểm.

Triệu Dũng đang ở trên mặt đất dè dặt nhìn lên hình bóng kia trên bầu trời. Luồng hào quang hồng sắc xuyên qua thiên địa đã rất lâu mà không tiêu tan kia cũng làm hắn sinh ra một loại ý nghĩ muốn quỳ trên mặt đất bái lạy.

Hắn biết ân công của mình sau khi chiến đấu một trận với rất nhiều cường giả thì đã thắng.

Lúc này Triệu Dũng thiếu chút nữa đã quên mục đích mình đến đây để tìm thảo dược, hắn đang nghĩ đến chuyện đợi ân công tỉnh lại thì có thể cứu được mẫu thân.

Sau một canh giờ, tinh thần lực của Lăng Tiêu đã khôi phục được một chút, nhưng vẫn còn cách một khoảng xa mới có thể hoàn toàn khôi phục lại. Lúc này luồng hào quang hồng sắc trên bầu trời đã tiêu tán, luồng năng lượng tự bạo khổng lồ của Tương Thiên Phương cũng đã biết mất.

Lăng Tiêu mở mắt, hắn thấy bản thể của Tiểu Yêu rất ít khi xuất hiện đang đứng trước mặt mình. Nàng hướng về phía Lăng Tiêu thì lễ, nói:

- Đa tạ chủ nhân đã thành toàn.

Lăng Tiêu khoát khoát tay, vẻ mặt có chút ửng đỏ đột nhiên hiện lên vẻ vui mừng, nói:

- Người là đồng bọn tốt nhất của ta, tất nhiên phải thành toàn cho người rồi!

Vẻ mặt lạnh lùng của Tiểu Yêu hơi co lại, hình như nàng muốn cười cười với chủ nhân, nhưng đáng tiếc là nụ cười lại không đạt. Nàng dứt khoát lóe người lên rồi tiến thẳng vào trong bản thể Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm.

Lúc này Lăng Tiêu cầm lấy chuỗi Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm, hắn cảm thấy một luồng lực lượng cực kỳ cuộn cuộn đang truyền vào trong lòng bàn tay. Đồng thời loại cảm giác khế hợp cũng làm Lăng Tiêu cảm thấy thanh kiếm này giống như một bộ phận trên cơ thể chính mình.

Trong lòng Lăng Tiêu hiểu rõ, sau khi thanh kiếm của mình trải qua rèn luyện đã không còn là một phàm vật có một chút yêu khí giống như năm xưa. Đặc biệt là đủ loại biểu hiện thần kỳ của Tiểu Yêu căn bản không phải là những biểu hiện của một số kiếm linh thông thường.

Tuy Tiểu Yêu vẫn rất ít khi nói chuyện, nhưng chỉ số thông minh của nàng lại cao đến mức kinh người, căn bản khó có thể làm người ta không cho rằng nàng như một người dị loại.

Những công pháp của người tu chân Thục Sơn Phái tu luyện đều có thể làm tăng sự gắn bó với kiếm linh, nên kiếm linh thân cận với người tu chân Thục Sơn Phái chỉ là chuyện bình thường.

Nên Lăng Tiêu cũng lười không muốn suy nghĩ xem Tiểu Yêu thật ra có lai lịch gì. Bởi vì dù nàng có đến từ địa phương nào thì bây giờ cũng đã thuộc về mình.

Lúc này Lăng Tiêu đã đi đến trước mặt Triệu Dũng, người thanh niên này lập tức quỳ lên mặt đất rồi liên tục dập đầu nói:

- Ân công, cứu... Cứu mẫu thân của ta đi, cầu xin người!

Lăng Tiêu khẽ hỏi:

- Mẫu thân của ngươi bị làm sao?

Triệu Dũng nói tên mình cho Lăng Tiêu biết, sau đó lại nói qua bệnh tình của mẫu thân. Lăng Tiêu than nhẹ trong lòng, loại chuyện này ở đâu cũng có dù trong giới phàm nhân hay trong Thánh Vực. Xem ra chỉ cần ở đâu có con người sinh sống sẽ có sự chênh lệch giữa giàu và nghèo, sẽ có đủ loại bất bình thế này.

Mà sinh lão bệnh tử lại là một chuyện mà con người khó có thể tránh khỏi.

Nếu là một người tu chân tu luyện đạo vô tình gặp phải tình huống này thì sợ rằng sẽ nói một câu:

- Sinh lão bệnh tử, quy luật tự nhiên!

Sau đó sẽ đuổi người thanh niên này đi ngay, nhưng Lăng Tiêu lại cảm thấy chính mình không làm được như vậy.

Ngay cả bảo vật kia Lăng Tiêu còn chưa tìm hiểu cho kỹ càng, hơn nữa hắn lại có ấn tượng rất tốt với người thanh niên phàm nhân hiếu thảo dám một mình đi đến loại địa phương nguy hiểm này chỉ vì muốn tìm thảo dược cứu mạng mẫu thân. Người dám liều lĩnh như vậy thật sự là con có hiếu.

- Triệu Dũng, ngươi không cần phải lo lắng, ta sẽ đi đến xem bệnh tình của mẫu thân ngươi. Ta sẽ chữa trị cho bà thật tốt, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì nữa đâu.

Lăng Tiêu mỉm cười nói.

- Thật sao?

Trong giọng nói của Triệu Dũng lộ ra niềm vui sướng từ tận đáy lòng. Sau đó hắn lại quỳ xuống, lại bị một lực lượng nhu hòa ngăn cản. Hắn nghe thấy Lăng Tiêu nói:

- Tất nhiên là thật! Nhưng sau này đừng nên tùy tiện quỳ xuống, sinh mệnh có dài có ngắn khác nhau nhưng tôn nghiêm của sinh mệnh lại giống như nhau.

Triệu Dũng gãi gãi đầu, trên vẻ mặt nghiêm nghị lộ ra một nụ cười, nói:

- Ân công, ta đọc ít sách nhưng vẫn hiểu được ý của ngài. Ngoại trừ ân công và cha mẹ, ta sẽ không quỳ xuống trước mặt bất kỳ người nào khác.

Về mặt Lăng Tiêu hơi co lại rồi lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ. Sau đó hắn nói:

- Chúng ta đi thôi!

Nói xong Lăng Tiêu dùng tay kéo Triệu Dũng, tên này đột nhiên cảm thấy dưới chân trống không, vừa định kêu lên sợ hãi nhưng lại đột nhiên nhớ đến thân thông của ân công nên cố gắng kìm chế nỗi hoảng sợ của mình. Hắn run rẩy nhìn khoảng cách từ chân mình xuống mặt đất càng ngày càng xa, loại cảm giác hoảng sợ từ trong tim đã càng lúc càng nhạt, cuối cùng lại biến thành một cảm giác hưng phấn.

Triệu Dũng trầm nghĩ trong lòng:

- Nếu ta cũng có thể tự do bay lượn trên trời thì tốt biết bao!

626. Chương 563: Người Của Tôn Gia.

Bảo vật của gia đình Triệu Dững bị người ta nhìn chăm chú.

- Nhà của người ở đâu?

Lăng Tiêu dùng một lực đạo nhu hòa nâng Triệu Dững lên, sợ hấn lần đầu tiên phi hành sẽ sợ hãi nên cũng không bay quá nhanh. Nhưng đối với Triệu Dững, tốc độ này còn khiến hấn cảm thấy kích thích một cách đặc biệt, tâm lý cũng không phải quá sợ hãi, bởi vì từ nhỏ Triệu Dững đã mong có một ngày mình cũng có thể bay lên không trung, tự do bay lượn.

- Ân công, nhà của ta ở một thôn trang nhỏ bên ngoài quận Bạch Lộ ba mươi dặm, là... là một nơi rất nghèo.

Triệu Dững gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói. Trong lòng hấn có chút kỳ quái, trên không trung rõ ràng là có gió rất to, nhưng hấn lại không hề cảm thấy.

Lăng Tiêu mang theo Triệu Dững bay rất nhanh đến chỗ cái thôn nhỏ cách đó vài dặm. Lăng Tiêu không cần nghĩ tới sẽ làm cho dân thường trong thôn hoảng sợ, từ trên không trung mang theo Triệu Dững hạ xuống. Triệu Dững tuy trong lòng cũng không sợ hãi, nhưng ngay khi hai chân chạm đất, cũng cảm thấy hai chân hơi mềm nhũn ra, thiếu chút là ngồi trên mặt đất.

Lăng Tiêu giữ chặt lấy hấn, hỏi:

- Người không sao chứ?

Triệu Dững có chút thẹn thùng, gật gật đầu, sau đó nói:

- Ân công, ta không sao, đã khiến người chê cười rồi!

- Đâu có, lần đầu tiên ta bay lên không trung còn không được bằng người.

Lăng Tiêu thuận miệng nói, lại khiến cho Triệu Dững trong lòng cảm động vô cùng, nghĩ Lăng Tiêu là người có thân phận gì, không ngờ cũng am hiểu tâm ý người khác như vậy.

Từ cái thôn nhỏ phía trước bỗng nhiên truyền đến vài tiếng chó sủa, nghe có chút hoảng hốt. Triệu Dững hơi nhú mào, thôn nhỏ này tuy rất gần quận Bạch Lộ, nhưng bình thường có rất ít người đi tới nơi này, hơn nữa chó trong thôn không cắn người quen.

Lăng Tiêu lại cảm thấy có chút không ổn, giơ tay ra kéo lấy tay Triệu Dững, vận công pháp, nhanh như điện chớp xông vào trong thôn. Kết quả là có một người dân trong thôn thấy Lăng Tiêu kéo tay Triệu Dững, trên mặt lộ vẻ nghiêm túc, lời nói vừa ra đến ngoài miệng lập tức lại bị nuốt trở vào, ánh mắt có chút sợ hãi nhìn Lăng Tiêu, bởi vì hấn cảm giác được trên thân thể người này có một sự uy nghiêm khiến cho hấn sợ hãi từ tận đáy lòng.

Triệu Dững vội vàng hỏi

- Tam thúc, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Người nọ cẩn thận nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, phát hiện ra lúc này Lăng Tiêu đã buông cánh tay của Triệu Dững ra, hơn nữa xem ra không có vẻ giống như Triệu Dững đang gặp rắc rối, so với những tên hung thần ác sát trong nhà của Triệu Dững hoàn toàn khác nhau.

Lúc này hấn mới nhỏ giọng nói:

- Tiểu Dững, người, người mau về xem cha mẹ người. Nhà người đã xảy ra chuyện, có rất nhiều người tới đây, có vẻ như muốn tìm cha mẹ người gây rắc rối. Chúng ta vừa mới hỏi bọn chúng muốn làm gì, nhưng những người này chỉ giơ tay một cái đã đánh bay Nhị Ngưu mạnh nhất thôn ta, phun ra một ngụm lớn máu tươi, thừa sống thiếu chết!

Triệu Dững cả kinh, thất thanh nói:

- Cái gì?

Phải biết là Nhị Ngưu có được sức mạnh của Đại Kiếm Sư! Là một người có thực lực hùng mạnh nhất trong thôn! Những người tới đây có thể một cái tát đánh bay Nhị Ngưu, chẳng lẽ lại là...

Triệu Dũng nhìn lên Lăng Tiêu, trong lòng kinh hãi nghĩ: “Chẳng lẽ lại là cao thủ giống như ân công?”

Đồng thời hắn cũng khẩn trương chạy về nhà mình. Ngay khi tới cửa, Triệu Dũng bỗng nhiên dừng chân lại, bởi vì hắn không tiến vào được!

Bên ngoài ba gian nhà của Triệu Dũng có hơn trăm người đang vây quanh, vòng vây vô cùng chặt chẽ, cả đám sắc mặt hung ác, đứng quay lưng về phía những gian phòng của Triệu gia hướng ra ngoài. Thấy Triệu Dũng chạy tới, một người trong đó nói:

- Đứng lại! Mau rút đi ngay, đừng tự chuốc lấy phiền phức! Vừa rồi không giết các người, chẳng lẽ các người thật sự nghĩ bọn ta chỉ ngồi không thôi sao?

Triệu Dũng cũng không ngốc, nhìn ra được những người này tuyệt đối không phải là những người bình thường, nhưng bên trong còn có cha mẹ mình, trong lòng hắn rất sốt ruột. Hơn nữa đằng sau còn có ân công, hắn cũng có chút dũng khí, cả giận nói:

- Các người là ai! Vây quanh nhà ta là muốn làm gì?

- Ô kìa? Ha ha!

Người nọ cười ha hả, sau đó hướng về hai bên nói:

- Chúng ta đúng là được thưởng rồi! Ha ha, đúng là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, đến khi tìm được chẳng tốn chút công phu! Các người xem, tiểu tử này đã tự mình quay lại! Chắc chắn, thật đúng là một tiểu tử!

Người này nói xong sắc mặt lạnh lùng, quát:

- Bắt hắn cho ta! Khẩn trương thông báo cho lão đại, nói là dê béo đã tự quay trở lại. Nhìn hai lão bắt tử kia, không phải là không sợ chết sao? Chắc... bọn họ cũng không sợ đứa con của họ cũng mất mạng chứ? Ha ha ha! Lăng Tiêu lạnh lùng nhìn đội quân trăm người này, tất cả đều mặc trang phục giống nhau, Lăng Tiêu thầm nghĩ: “Bình sĩ của Nam Châu!”

Đúng vậy, những người này chính là binh lính của gia tộc này, thực lực đều không kém cảnh giới Kiếm Thánh là mấy. Hơn một vạn binh sĩ này nếu không tiếc mạng sống tấn công một cao thủ đạt tới cảnh giới đại viên mãn, người đó cũng sẽ phải chém giết tới run tay! Nếu không tiếc phải trả giá tấn công như vậy, cao thủ cảnh giới đại viên mãn kia cuối cùng sẽ đến lúc hao tổn hết sức mạnh, cho dù dùng mảnh cái thể, rồi cũng sẽ chết!

Bởi vì người với người chiến đấu với nhau cũng không đơn giản như một cao thủ đạt tới cảnh giới đại viên mãn một kiếm đánh nát ngọn núi như trong tưởng tượng. Dù sao người là sống, còn núi là chết.

Đối phó với một người bình thường như vậy hoàn toàn không cần nhiều người. Hai hán tử vạm vỡ đi tới, vẻ mặt thoải mái, ánh mắt hung ác nhìn Triệu Dũng, khóe miệng nổi lên một vẻ vô cùng khinh thường, một bàn tay rất lớn đưa ra nắm lấy cánh tay Triệu Dũng.

- A!!!

Bàn tay người này vừa chạm vào bắp vai Triệu Dũng đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết hoảng sợ đến cực điểm, thân mình như thể bị đá bay, mạnh mẽ lộn ngược bay đi, hướng thẳng về đám người phía sau.

Trong đám người lập tức truyền ra một sự hỗn loạn, sau đó tất cả đám người đều nhìn trân trối vào người trẻ tuổi vô cùng anh tuấn phía sau Triệu Dũng, vẻ mặt như thể trông thấy quỷ.

Bởi vì vừa rồi bọn chúng hoàn toàn không hề nhìn thấy phía sau Triệu Dũng không ngờ lại có một người sống đang đứng!

Giữa ban ngày ban mặt, những người này đều không cảm thấy một cảm giác giá lạnh trên thân thể, rung mình một cái. Những người này không tin vào những thứ như quỷ thần, bọn họ chỉ tin vào thực lực!

Người có nắm đầm cứng thì chính là lão Đại.

Hơn nữa những người này thân phận địa vị khác nhau, hiển nhiên biết rõ trong Thánh Vực có nhiều cao thủ tuyệt thế, đẳng cấp của bọn chúng hoàn toàn không thể chạm tới. Thực lực của những người này thậm chí bọn chúng còn không thể nghĩ ra được.

- Người, người là ai?

Đầu mục của những binh lính này nhìn Lăng Tiêu, run run nói.

Lúc này người đi báo tin vừa mới ra tới cửa, còn chưa kịp truyền đại lời của bọn chúng cho lão đại, khi thấy cảnh tượng nguy hiểm bên ngoài, lập tức hoảng sợ, nhanh chóng vội vàng xoay người quay lại.

Bên trong nhà chỉ có bốn vách tường đất, thoát nhìn vô cùng bần cùng, nhưng có một cảm giác không nhuộm bụi trần rất đặc biệt.

Giờ phút bên trong căn phòng phía đông, hai lão nhân mái tóc đã điểm bạc đang ngồi sát lại với nhau, ngồi ở chỗ đó sắc mặt sưng đỏ, trong ánh mắt tràn đầy sự căm phẫn, lạnh lùng nhìn ba người trong phòng. Trong đó có hai người ăn mặc giống với những người ở ngoài, đang lục soát tung lên, làm cho căn phòng đang gọn gàng sạch sẽ trở nên vô cùng lộn xộn.

Trên mặt đất có một cái ghế gỗ, trên đó có một người trung niên đang ngồi, vẻ mặt không hề thay đổi, rất từ tốn nói:

- Lão thái thái, người xem, không phải các người nói là đứa con của các người đã cao chạy xa bay rồi sao? Ha, không giờ hiện giờ hắn đã trở lại! Thế nào? Các người còn không nói vật đó ở chỗ nào? Đây, các người không sợ chết, việc này không quan trọng, nhưng các người... không nghĩ cho đứa con của các người tuổi còn nhỏ đã phải chết sớm vậy sao? Hả?

Lão nhân kia lộ vẻ phẫn nộ nhìn người trung niên này, hơi thở của hắn đã vô cùng yếu ớt. Bởi vì hai người bọn họ không chịu nói ra chỗ cất giấu bảo vật của gia tộc nên người trung niên này đã cho người đánh hai vợ chồng họ vài cái.

Lão thái thái vốn đã có bệnh tình nguy kịch, không thể chịu nổi những cái tát của những người này, nếu không nghĩ tới đứa con là niềm an ủi, chỉ sợ lúc này hai lão đã sớm ngã xuống.

Lão nhân hung hăng ho khan vài tiếng, khoe miệng tràn ra máu tươi, trợn mắt nhìn người trung niên này:

- Súc sinh! Các người sẽ không được chết tử tế đâu!

- Ô kìa? Thật là cứng đầu!

Người trung niên vừa đang định nói tiếp một cái gì đó, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến những tiếng ầm ĩ. Sau đó người đến báo tin vừa mới tới liền lao đảo chạy vào, người trung niên lạnh lùng nhìn hắn một cái, cả giận nói:

- Không khá lên được! Hoảng gì mà hoảng!

Người nọ trên trán trong nháy mắt chảy đầy mồ hôi, hoàn toàn bị dọa cho sợ chết khiếp, nhìn người trung niên này, nói:

- Lão đại, không ổn rồi. Đứa con nhà này dẫn về một người có sức mạnh phi thường, những người của chúng ta ở phía trước cửa liên thủ lại cũng không thể chống đỡ được!

- Cái gì?

Người trung niên này nhảy chồm lên, vẻ bình tĩnh trên mặt vừa rồi lập tức biến mất, thất thanh nói:

- Thế là sao? Lần này chúng ta tới đây vô cùng bí mật, hoàn toàn không thể nào kinh động đến những người ở quận Bạch Lộ!

Nói xong hắn trực tiếp đi ra ngoài, trên trán cũng không kìm nổi chảy đầy mồ hôi. Thực lực của hắn tuy đã đạt tới cảnh giới Kiếm Thần, ở trong quân đội của gia tộc xem như thực lực cũng không tồi, nhưng hắn rất tự biết mình. Cao thủ trong Thánh Vực này nhiều vô kể, có thể giết vô số người của hắn, thực lực giống như hắn, thậm chí không bằng một ngón tay của những nhân vật lớn này!

Hắn đi ra cửa liền thấy một cảnh tượng suốt đời khó quên. Nhóm thuộc hạ của hắn chừng hơn trăm người tất cả đều bị ném vào trong sân giống như ném những thứ rác rưởi.

Nhưng tất cả những người này đều không chết, bởi vì hắn nhìn thấy tròng mắt của những người này không ngừng chuyển động, trong đó lộ vẻ hoảng sợ.

Lúc hắn đi ra, những người ở bên ngoài đã không còn một ai có thể đứng, hết thấy những chuyện này chỉ diễn ra trong khoảnh khắc.

Bỗng nhiên hắn cảm thấy hai chân mình hơi mềm nhũn ra, nhìn người thanh niên đang đi về phía hắn, ở phía sau còn có một người trẻ tuổi vẻ mặt kiên nghị, trong mắt tràn đầy sự giận dữ. Tên đầu mục này lắp bắp nói:

- Cao nhân đáng... đáng kính, chuyện gì cũng từ từ, chúng ta đều là quân đội của liên minh Tôn gia ở phía nam. Người trong nhà ngàn vạn lần không nên đánh nhau, đừng gây ra sự hiểu lầm!

Triệu Dũng không để ý đến những người này, vọt thẳng vào trong nhà. Ngay khi người trung niên đang nói ngả xuống đất, bên trong căn phòng trước mặt bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu xé tâm can:

- Mẹ!

627. Chương 564: Nỗi Sát Tâm.(p1)

Trong mắt Lăng Tiêu bắn ra hai luồng sáng sắc bén rồi rơi lên người trung niên. Trong nháy mắt tinh thần lực của Lăng Tiêu đã bao phủ gian nhà cỏ tranh, hắn lập tức cảm giác được một linh hồn đau khổ đang khóc mà không biết làm sao trên không trung. Lăng Tiêu thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu. Người đã chết, vốn đã đến tình cảnh dầu hết đèn tắt, bây giờ cho dù thần tiên đến đây cũng không thể cứu được nữa. Lăng Tiêu đành phải dùng thần lực an ủi lão phụ thân có khuôn mặt đau thương kia. Tinh thần lực của Lăng Tiêu có tác dụng siêu độ cho linh hồn nên lão phụ nhân đau thương dần ngừng khóc, một luồng khí tức an ủi bao phủ làm bà cảm thấy hết sức thoải mái, cả người cũng trở nên ấm áp. Nhưng bà vẫn rất muốn chính mình nói cho con trai biết:

“Đừng đau buồn, phải sống cho tốt, lấy một cô vợ để nàng ta chăm sóc cho con cháu của ta... ....”

Nhưng tất cả mọi chuyện đã không còn khả năng nữa rồi.

Lúc này đột nhiên có một giọng nói ôn hòa vang lên bên tai bà:

- Lão bà, không cần phải sợ. Ta là bạn của con trai người, sau này ta sẽ chăm sóc cho hắn!

Lão phụ nhân lập tức sinh ra một ý niệm trong đầu, bà hoàn toàn tin tưởng vào lời nói của người này. Bà gạt đầu một cách vô thức, loại cảm giác mê man và sợ hãi lập tức biến mất.

Lúc này Lăng Tiêu mới chuyển ánh mắt nhìn chằm chằm lên người trung niên, thản nhiên nói:

- Người đứng yên ở đây cho ta!

Lăng Tiêu nói xong cũng không thèm để ý đến hắn mà xoay người đi vào nhà. Người trung niên đầu mục lập tức cảm giác được một luồng sát khí ác liệt bao phủ khắp toàn thân. Dù Lăng Tiêu không nói, hắn cũng căn bản không dám có bất kỳ phản kháng nào. Tên này thành thật đứng ở chỗ đó, cũng không dám sinh ra ý nghĩ chạy trốn. Khi đối mặt với người thanh niên kia, người trung niên phải chịu luồng áp lực khổng lồ mà ngay cả khi gặp gia chủ Tôn gia cũng chưa từng xảy ra.

Lăng Tiêu đi vào trong nhà, Triệu Dũng đang ôm lấy cơ thể mẫu thân khóc chết đi sống lại. Trên đời này những người mà mãi mãi không bao giờ ruồng bỏ người ngoại trừ cha mẹ ra sẽ không còn người thứ ba nào khác.

Nhưng đáng tiếc là rất nhiều người khi mất đi người thân mới có thể hiểu được điều này. Đây là một đứa con hiếu thảo, là một đứa trẻ nhà nghèo đã sớm phải lao động nên hẳn vô cùng biết ơn cha mẹ, tất cả lý tưởng sinh ra trong đầu hẳn đều vì cha mẹ.

Ví dụ sau này kiếm được tiền Triệu Dũng sẽ để cha mẹ vào ở trong một ngôi nhà lớn, muốn cha mẹ được ăn những thứ quý giá, muốn đưa cha mẹ đi tham quan khắp Bạch Lộ Quận. Tuy chỉ có một quãng đường hơn mười dặm nhưng cả đời cha mẹ hẳn chỉ đi qua địa phương kia vài lần, lúc nào cũng phải đi lại vội vàng.

Tâm nguyện lớn nhất của Triệu Dũng là một ngày nào đó hẳn làm ra nhiều tiền sẽ đưa cha mẹ đi ăn cơm ở một tửu **** xa hoa nhất trong Bạch Lộ Quận.

Phụ mẫu đã ngâm đắng nuốt cay nuôi hẳn khôn lớn, nên có thể cảm nhận được hẳn yêu thương bọn họ sâu đậm thế nào.

Trên thế gian này...Mười phần thì có tám chín phần không được như ý muốn. Hơn nữa trong mắt mỗi người đều có những thứ đau thương nhất, nhưng tất cả những đứa con hiếu thảo đều có một loại đau khổ khó có thể chịu đựng được.

Đó chính là...Con muốn dưỡng mà người thân đã không còn.

Tình cảnh này làm người ta không tìm được lệ rơi đầy mặt. Lăng Tiêu cố gắng nhếch miệng lên, chuyện sống chết đối với tu chân giả thì rất quen thuộc, nhưng lúc này tuyệt thế cường giả gần bước vào Độ Kiếp Kỳ như hẳn lại sinh ra một loại cảm giác muốn rơi lệ.

Những chuyện chí tình chí nghĩa lúc nào cũng dễ dàng làm người khác cảm thấy rung động và cảm hóa.

Lần đầu tiên Lăng Tiêu phải nói ra một câu:

- Xin lỗi!

Triệu Dũng đang khóc nức nở đột nhiên quay đầu lại với đôi mắt đầm lệ và mờ mịt, hẳn nghẹn ngào nói:

- Ân công! Sao có thể trách ngài được, Triệu Dũng cảm ơn ngài còn không kịp. Nếu không phải có ngài thì Triệu Dũng này đã mất mạng ở Đoạt Hồn Cương rồi. Nếu không có ngài, dù ta có thể quay về nhà cũng bị người ta giết chết. Chuyện này không có liên quan đến ngài...Bây giờ ta chỉ muốn cầu xin ngài một chuyện.

Lăng Tiêu lặng lẽ gật đầu, sau đó nói:

- Báo thù sao? Ta đồng ý với người!

Nói xong Lăng Tiêu lại ngẩng đầu lên nhìn linh hồn người phụ thân của Triệu Dũng trên bầu trời rồi dùng tinh thần lực an ủi một lần. Hẳn cam đoan sau này nhất định sẽ chăm sóc con trai bọn họ thật tốt, lúc này hai lão nhân kia mới lóe lên một luồng hào quang, biến mất trong không trung.

Triệu Dũng lặng lẽ gật đầu, hẳn quay sang nói với phụ thân cũng đang nước mắt lưng tròng:

- Cha! Người...Người phải bảo trọng thân thể! Đây là ân công của con, đợi con đi giết chết những tên súc sinh kia rồi nói với người sau.

Triệu Dũng nói xong, cặp mắt hẳn đột nhiên trợn trừng lên. Bởi vì lúc này hẳn mới phát hiện ra người cha của hẳn không biết đã mất từ khi nào.

Một cảm giác tức giận lập tức xộc thẳng vào tim, hai mắt Triệu Dũng tối sầm lại rồi lập tức đứng lên đi thẳng ra phía sau.

Lăng Tiêu vung tay giữ cơ thể Triệu Dũng lại rồi lấy ra một viên đan dược ném vào trong miệng hẳn. Một lát sau Triệu Dũng từ trong cơn mê tỉnh lại, hẳn cảm thấy bên trong cơ thể có một luồng năng lượng khổng lồ. Lúc này hẳn sinh ra cảm giác giống như chỉ cần một quyền là có thể đánh chết một con trâu.

Lúc này Triệu Dũng căn bản cũng không có tâm tư và không muốn nghĩ đến chuyện Lăng Tiêu trước sau cho hẳn ăn hai lần đan dược thì có bao nhiêu giá trị. Lăng Tiêu chỉ tùy tiện lấy ra một viên, đơn giản giống như những người phạm nhân sang giàu làm một chuyện gì đó. Những vinh hoa phú quý từng xuất hiện trong mắt Triệu Dũng cũng không giá trị bằng một viên đan dược này.

- Ân công, ta...Ta muốn tự tay giết chết bọn súc sinh kia!

Cặp mắt Triệu Dũng dần trở nên đỏ thẫm, vẻ mặt có thể coi là anh tuấn trở nên vô cùng dữ tợn. Cây dao găm đi theo hắn rất nhiều năm đã gãy, hắn đi vào nhà bếp cầm lấy một con dao thái rau rồi cất bước loạng choạng đi thẳng ra bên ngoài.

Lăng Tiêu nhìn thấy tình trạng của Triệu Dũng, hắn nhịn không được phải thở dài một tiếng. Hắn cũng không nói gì, vì cái Triệu Dũng cần làm lúc này là phát tiết.

Tất cả người dân trong thôn đều đã chạy đến đây. Thôn này cũng không lớn, chỉ có trên dưới một trăm hộ gia đình nhưng lại vô cùng đoàn kết. Chỉ cần nhà nào có chút chuyện thì những nhà khác sẽ chủ động chạy sang giúp đỡ.

Nhưng gần đây không biết Triệu gia vì sao lại chọc giận đến những đối thủ khủng bố như vậy, bọn người này còn đánh trọng thương cả Nhị Ngưu người mạnh nhất trong thôn. Cho nên tất cả mọi người đều biết đây không phải là chuyện mà loại người như họ có thể tham dự. Nhưng trong lòng mọi người vẫn rất lo lắng cho Triệu gia, nhìn thấy bên kia phát sinh dị biến nên nhịn không được mà bạo gan đi sang, lúc này đã có một đám người đứng bên ngoài.

Trong mắt đám người này đều mang theo vẻ thương tiếc và khó chịu. Tiếng hét đau đớn vừa rồi của Triệu Dũng đã truyền khắp cả thôn. Tất cả mọi người đều biết vợ chồng Triệu gia chắc chắn đã lãnh ít dữ nhiều.

Lúc này lại nhìn thấy Triệu Dũng xách thái đao, hai mắt đỏ hồng đi thẳng ra, đã có rất nhiều phụ nữ không kìm được phải rơi lệ. Một đứa con tốt lại mất đi cha mẹ, những tên súc sinh chết tiết không biết từ nơi nào đến kia thật đáng chết.

Lúc này trong mắt Triệu Dũng ngoại trừ muốn báo thù thì không còn bất kỳ chuyện gì khác.

Người Triệu Dũng nhìn thấy đầu tiên chính là tên đầu mục trung niên nhân bị Lăng Tiêu dùng kiếm ý sắc bén khóa chặt lại đứng yên tại chỗ. Sau nửa ngày, trong lòng tên này đã tràn đầy hoảng sợ, đã vài lần hắn muốn chạy trốn nhưng khi ý niệm này vừa mới sinh ra đều có một luồng áp lực khổng lồ mạnh không thể ngờ đè xuống làm hắn không thể động dậy được.

Giờ phút này luồng áp lực khổng lồ đó vẫn còn đè lên người trung niên đầu mục, nên khi hắn thấy người thanh niên phạm nhân mà trước đây mình không thèm để vào mắt đang đi tới, hắn muốn nói cũng không nên lời. Tên này chỉ có thể dùng ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm vào Triệu Dũng để mong sao tên thanh niên kia có thể sợ hãi.

Nếu là trước đây, tên đầu mục sẽ không thèm nói lời thừa với người thanh niên này, lại càng không muốn giết hắn để ô uế bàn tay của mình. Hắn chỉ cần tùy tiện sai một thủ hạ ra tay là được. Nhưng bây giờ trong mắt hắn người phạm nhân kia lại biến thành sứ giả đến lấy mạng.

Triệu Dũng kiên định đi từng bước về phía người trung niên. Sau đó hắn dừng lại trước mặt tên này rồi mở miệng phát ra một âm thanh đặc biệt khàn khàn:

- Người giết cha mẹ ta phải không?

628. Chương 564: Nổi Sát Tâm.(p2)

- Ta...Vì sao ta lại phải giết chết cha mẹ ngươi? Công tử, ngươi đừng nên ngậm máu phun người! Hơn nữa ta cũng chỉ là một tiểu lâu la phổ thông vâng mệnh làm việc mà thôi, người thật sự ra quyết định không phải là ta...Ta chỉ là một người chấp hành, ngươi không nên đổ hết lên đầu ta!

- Vì sao?

Triệu Dũng giống như hoàn toàn không nghe thấy những lời giải thích của người trung niên, đôi mắt hắn trở nên đỏ thẫm.

- Người ta nói nhà các ngươi có một bảo vật tổ truyền... ....

Người trung niên đầu mục cúi đầu xuống, lúc này thực lực toàn thân hắn đã hoàn toàn khôi phục, nhưng không biết vì sao hắn lại không dám đối diện với một người phạm nhân như Triệu Dũng.

- Ha ha...Ha ha!

Từ trong cuống họng Triệu Dũng phát ra hai tiếng cười thâm, giống như tiếng kêu của chim Đỗ Quyên* làm người khác nghe được lại càng cảm thấy thương tâm.

(Tiếng chim Đỗ Quyên: Người xưa vẫn thường hay nhắc đến tiếng chim Đỗ Quyên kêu ai oán, làm chạnh lòng kẻ sương khuê cô độc:

"Ai ngờ tiếng quyên kêu ra rả,

Điệu thương xuân khóc ả sương khuê." [Cung oán ngâm khúc- Ôn Như Hầu])

Trong đám thôn dân hiền lành chất phác đang vây quanh bên ngoài, cuối cùng cũng có người chiến thắng được nỗi sợ hãi trong lòng mà gầm lên một tiếng:

- Giết hắn đi!

Người trung niên đầu mục đột nhiên cảm thấy cả người chấn động, trong mắt bắn ra hai luồng sáng giống như thực chất xuyên qua đám người, rất nhiều người phải hô lên một tiếng kinh hoàng rồi vô thức lui về phía sau.

Nhưng mọi người lại lập tức nhìn thấy tên trung niên với ánh mắt dọa người lại đứng yên như tượng. Tuy ánh mắt của hắn rất đáng sợ có thể hù chết người, nhưng cơ thể lại giống như bị người ta khóa chặt lại, căn bản có muốn động đậy cũng không được.

Vì vậy mọi người bắt đầu xôn xao hẳn lên, sau đó lại tụ tập nhau lại, người vừa rồi lại tiếp tục hét lớn:

- Tiểu Dũng, giết tên súc sinh kia báo thù cho bá phụ bá mẫu đi!

- Giết hắn!

- Giết hắn đi!

- ... ..

Đám người lại trở nên náo loạn, nhưng lần này lại là cảm giác hưng phấn, người nào cũng tràn đầy cảm hận đối với những tên ác nhân không hiểu vì sao lại tự tiện xông vào nơi này.

Hơn nữa, tuy bọn họ là phạm nhân nhưng lại sinh sống trong Thánh Vực, họ cũng không xa lạ đối với những tên cường giả trong truyền thuyết. Tất cả mọi người đều biết người thanh niên anh tuấn nhìn không rõ tuổi tác ở bên cạnh Triệu Dũng chắc chắn là cao nhân là cường giả trong truyền thuyết. Những tên ác nhân này căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Cho nên dũng khí của quần chúng đã tăng lên rất nhiều.

Nằm ngoài dự đoán của mọi người, Triệu Dũng đưa mắt nhìn tên trung niên đầu mục rồi đột nhiên chỉ vào những tên thủ hạ đang chất thành từng đống nói:

- Những chuyện thế này ngươi và bọn họ đều đã làm rất nhiều rồi phải không?

Tên trung niên đầu mục không biết phải trả lời Triệu Dũng như thế nào, chỉ vì Triệu Dũng hỏi đến đúng đám người thường làm những chuyện như vậy. Sau lưng mỗi một đại gia tộc đều có một đám người chuyên đi giải quyết những chuyện hèn hạ không dám đưa ra ngoài ánh sáng thế này.

Dưới tay người trung niên đầu mục có hơn một trăm thủ hạ, bọn chúng là đám người chuyên tìm kiếm các loại bảo vật trong giới phạm nhân trên Thánh Vực.

Trong đợt Thần chiến năm xưa, khắp nơi trong Thánh Vực đều có rất nhiều bảo vật rơi xuống. Những bảo vật này chưa chắc là cường giả có thể đoạt được. Nhiều địa phương rất hoang tàn, dù có xuất hiện bất kỳ dị tượng nào cũng chưa chắc bị người ta phát hiện ra.

Cho nên có rất nhiều phạm nhân vận khí tốt thường có cơ hội đoạt được những bảo vật này.

Những thứ này có thể rơi vào tay bọn đầu giá, tiệm cầm đồ hoặc là chợ đen, mà có rất nhiều thứ được người ta giữ lại, con cháu đời sau lại tưởng là vật gia truyền rồi để lại từ đời này qua đời khác. Vì những người phạm nhân cũng không nuôi hy vọng con cháu sẽ trở thành rồng trong đám người, không hy vọng con cháu đời sau có thể phát triển trên con đường võ giả. Nếu như vậy chẳng phải là những vật gia truyền này không còn đất dụng võ sao?

Cho nên trong rất nhiều gia tộc xuất hiện một loại người chuyên thăm dò và tìm đủ mọi cách để đoạt những báu vật này. Cường ép chiếm đoạt là chuyện thường ngày của bọn họ, thỉnh thoảng cũng có tên nhân từ ném ra vài đồng tiền, mặc kệ người ta có đồng ý hay không nhưng những vật đó nhất định phải lấy.

Vài chục năm thậm chí vài trăm năm qua, trên tay những người này không phải đã đầy máu tanh rồi sao?

Cho nên tên trung niên đầu mục không thể trả lời được câu hỏi của Triệu Dũng.

Triệu Dũng gật đầu, sau đó tiếp tục nói:

- Ta hiểu rồi, nói thẳng ra thì đám người này đều đáng chết, đúng không!

Triệu Dũng nói xong thì xoay người, hắn đang muốn đi đến những tên đang xếp chồng lên nhau ở phía bên kia. Lúc này tên trung niên đầu mục thầm thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ cái mạng nhỏ đã tạm thời được an toàn. Nhưng hắn cũng không ngờ tên thanh niên phạm nhân này lại khủng bố như vậy.

Tên này đang suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy ánh hào quang lóe lên, một luồng sát khí phóng thẳng lên trên cổ.

Tên trung niên đầu mục lập tức kinh hoàng, đồng thời cũng trở nên giận dữ. Hắn vô thức muốn vung tay vỗ một chưởng đánh bay cái tên phạm nhân không biết sống chết, nhưng vừa muốn di chuyển lại cảm thấy cơ thể mình cứng đờ như tượng. Tên này thấy cảnh giới của mình vẫn còn nhưng chỉ có thể trừng mắt nhìn con dao phay màu đen phóng đến chậm đến mức không thể tưởng tượng được...Rồi áp sát lên cổ của hắn.

Lúc này hắn đột nhiên sinh ra một cảm giác rất hoang đường, không phải ánh mắt kinh hoàng của mình lúc này rất giống với những người phạm nhân đã từng bị giết sao? Cuối cùng trong đầu tên trung niên lại lóe lên một ý nghĩ: “Thì ra con người dù mạnh hay yếu, khi đối diện với cái chết đều cảm thấy sợ hãi và yếu ớt giống nhau.”

- Phụp!

Con dao phay màu đen hung hăng chém lên trên cổ tên trung niên, xé nát làn da, cắt đôi mạch máu rồi chém đứt xương cổ.

Đầu của tên trung niên đầu mục bị chém rớt xuống đất, hai mắt vẫn còn trợn trừng. Dù có rất nhiều cái chết, nhưng chắc chắn hắn sẽ không ngờ có một ngày chết trong tay người thanh niên mà trước đó mình rất khinh thường.

Khi cái đầu rơi xuống, một tiếng phụt vang lên, luồng máu nóng phóng ra trên cơ thể vẫn còn đứng vững của tên trung niên

Sau đó, bịch một tiếng, cơ thể không đầu kia té xuống, lúc này máu tươi lập tức chảy đỏ thành từng vũng lớn. Đám người đang vây quanh ở bên ngoài đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh, vô cùng hoảng sợ nhìn thì thể đứt đầu trên mặt đất.

Có thể khiến một người thanh niên trung hậu phải giơ dao trong tay lên chém về phía người khác là một chuyện không dễ dàng. Đồng thờ lại càng khó để đám dân làng bao đời sống yên phận tiếp thu loại giết chóc máu tanh này.

Đừng tưởng bọn họ hô hào là cảm thấy rất vui sướng.

Triệu Dũng giết chết tên trung niên đầu mục xong cũng chẳng thèm liếc mắt nhìn, hắn xoay người hướng về phía một tên đang nằm trên mặt đất. Đây là một tên có thực lực Lục Giai Kiếm Thánh sắp đột phá đến cảnh giới Kiếm Thần. Những năm gần đây hai tay tên này đầy máu tanh, người đáng chết hay không đều giết sạch. Thậm chí chính người này cũng không nhớ rõ mình giết chết bao nhiêu người rồi. Trong mắt tên

này những người bị giết và chính mình là hai thế giới khác nhau, giống như bóp chết một con kiến, không có bất kỳ tình cảm gì.

Nhưng lúc này cuối cùng người này cũng hiểu ra một đạo lý, thì ra con kiến cũng không phải không có năng lực phản kháng. Ít nhất là bây giờ, con “kiến hôi” trước mặt có thể dễ dàng cắt đứt tính mạng của hắn.

Nhưng tên này căn bản là không kịp sợ hãi, con dao màu đen Triệu Dũng đang cầm trong tay, con dao là cái mẫu thân hắn thích nhất, hơn mười năm nay nó chỉ nhiễm máu huyết của động vật lại đột nhiên mang theo một luồng cuồng phong rồi hung hăng phóng vào cuống họng của tên kia. Lần này tốc độ của dao mạnh hơn khi nãy rất nhiều, vì khi đao đi qua cổ họng tên này chỉ để lại một sợi máu đỏ.

Một lát sau, sợi máu này mới có máu tươi tràn ra giống như nước tràn qua một con đê vỡ, sau đó lại tiếp tục phụt thẳng ra bên ngoài.

Trong đám người đang vây quanh bên ngoài, cuối cùng cũng có người phát ra tiếng kêu sợ hãi từ tận đáy lòng.

Bọn họ bị luồng sát khí của Triệu Dũng làm cho hoảng sợ, không ngờ hắn lại giết chết hai người! Đây là một tin tức động trời trong thôn nhỏ mà từ trước đến nay chưa từng có bất kỳ vụ giết người nào xảy ra.

Triệu Dũng giống như không nghe thấy tiếng thét kinh hoàng của đám người bên ngoài, hắn thần nhiên duỗi tay chụp lấy người thứ ba. Một luồng hắc quang lóe lên, Triệu Dũng lại ném tên này sang một bên.

Người thứ...Năm...Thứ sáu!

Triệu Dũng hoàn toàn không thể cảm giác được vì sao sức khỏe của mình lại trở nên mạnh mẽ như vậy. Nếu là ngày xưa, tuy hắn có thể giơ quyền lên đánh một người, nhưng chắc chắn sẽ không được nhẹ nhàng như ngày hôm nay.

629. Chương 565: Nhập Ma Đạo.

Mười người...Hai mươi người!

Trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nồng đậm, mà lúc này đám người đang đứng bên ngoài cũng đều dờ dẫm ra. Thạch Hóa cũng đang đứng trong đó, những cơ thịt trên mặt đã hoàn toàn cứng đờ, trong mắt mang theo vẻ sợ hãi nồng đậm. Tình cảnh xảy ra trước mặt làm bọn họ sinh ra một ấn tượng mãi mãi không thể phai mờ.

Lăng Tiêu cuối cùng cũng thở dài một tiếng, khẽ nói:

- Đủ rồi!

Một âm thanh vang lên bên tai Triệu Dũng giống như một đòn cảnh tỉnh, đao trong tay đang chặt xuống cổ một tên thì đột nhiên ngừng lại. Cái tên tưởng rằng mình chắc chắn sẽ phải chết đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh lướt qua cổ. Một lúc lâu sau, tên này lại không thấy cơn đau truyền đến giống như trong tưởng tượng. Hắn mở mắt ra, lại thấy người thanh niên vì giết quá nhiều người mà trở nên điên cuồng đang cầm đao đặt trên cổ mình. Đao này rất nặng, sau khi chém nhiều người mà lưỡi đao vẫn còn sắc bén như trước. Nó đang từ từ ép xuống cuống họng của hắn, cảm giác hơi đau và nỗi sợ hãi càng ngày càng đậm làm cho tên tư binh gia tộc này không biết có phải vì kinh hoàng mà ánh mắt trở nên trợn trừng, hắn ngoe cổ ra, chết tươi!

Sau đó mới có một mùi tanh hôi bùng lên, thì ra cái tên đang trợn mắt trừng trừng này bị dọa vãi cả ra quần.

Hai mắt Triệu Dũng vẫn đỏ hồng, hắn ngơ ngàng ngẩn đầu lên rồi nhìn Lăng Tiêu hỏi:

- Bọn họ không đáng chết sao?

- Đáng chết!

Lăng Tiêu gật đầu khẳng định câu hỏi của Triệu Dũng, sau đó nói:

- Nhưng nếu người tiếp tục giết người thì sẽ rơi vào ma đạo.

- Ma đạo là cái gì?

Triệu Dũng cau mày, hắn vô thức cảm thấy rơi vào ma đạo không phải là chuyện gì tốt đẹp. Nhưng hình như lại có một âm thanh rất hấp dẫn vang lên bên tai: “Tiếp tục đi, ma đạo cũng không phải cái gì ghê gớm lắm đâu. Cha mẹ ta đều đã chết, trên thế giới này ta cũng không còn bất kỳ người thân nào. Như vậy thì... Tính chuyện về sau làm gì, có quan hệ gì đâu?”

- Người giết người rồi trở nên điên dại, nếu như rơi vào ma đạo thì từ nay về sau trong lòng chỉ có sát ý, nếu không được chém giết thì sẽ chết!

Lăng Tiêu khẽ nói:

- Người cũng là một hạt giống tốt, thiên phú của người rất cao. Nếu người chịu khó tu luyện thì chỉ cần trăm năm, những tên ngày hôm nay đến đây hại chết cha mẹ người sẽ không còn là đối thủ.

- Cha mẹ của ta sẽ sống lại được sao?

Về mặt Triệu Dũng rất nghiêm túc nhìn về phía Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu lắc đầu nói:

- Không được!

- Đúng vậy, ta có nhập vào ma đạo hay không, thì còn gì nữa đâu? Trên thế giới này những tên súc sinh giống như bọn chúng còn rất nhiều phải không?

Triệu Dũng đột nhiên khẽ cười rộ lên, tuy hắn đang cười nhưng trong đó lại mang theo nỗi đau khổ tột độ!

Triệu Dũng nói xong lại đột nhiên quay về phía Lăng Tiêu quỳ phịch xuống. Hắn đau thương nói:

- Tuy những tên này hại chết cha mẹ ta nhưng ta biết có kẻ đứng ở phía sau điều khiển bọn chúng, mà những kẻ đó mới thật sự là cường giả. Nếu lấy năng lực của ta, đến chết cũng không phải là đối thủ của bất cứ kẻ nào trong đám người đến giết chết cha mẹ ta ngày hôm nay. Cho nên xin ân nhân hãy thu nhận ta, dù Triệu Dũng ta có rơi vào ma đạo, cho dù phải đối địch với tất cả mọi người cũng sẽ không có nửa điểm trái nghịch với ân nhân. Nếu ta vi phạm thì linh hồn cha mẹ ở trên trời sẽ không được yên nghỉ.

Một người thanh niên cực kỳ hiếu thảo mà nói ra lời thề như vậy, có thể thấy được quyết tâm của hắn lớn như thế nào.

Lăng Tiêu dùng ánh mắt thanh tĩnh nhìn Triệu Dũng một lúc lâu, hắn phát hiện ra trong mắt người thanh niên này tràn đầy vẻ quật cường. Màu hồng trong mắt Triệu Dũng vẫn chưa mất đi, nhưng hắn vẫn không sợ hãi đối diện với chính mình. Lăng Tiêu nhịn không được phải thở dài một tiếng, sau đó nói:

- Nếu đã như vậy, người hãy đi theo ta!

- Đợi đã!

Triệu Dũng từ trong mắt Lăng Tiêu nhìn ra được một chút do dự, hắn lập tức hiểu rõ ý nghĩ của Lăng Tiêu. Tuy hắn sinh ra và lớn lên trong một thôn nhỏ bần hàn, nhưng trên thực tế hắn cũng không ngu ngốc, chỉ là ít hơn vài phần kiến thức so với những người sống trong đại thành thị mà thôi.

Rõ ràng Lăng Tiêu do dự vì mười mấy người còn sót lại. Triệu Dũng không những nhìn thấy mà từ sâu trong lòng hắn cũng có một luồng sát ý khổng lồ, nó giống như đang thôi thúc hắn nhanh chóng giết sạch những tên này.

- Ta muốn giết sạch những tên này! Sau này chỉ cần ta còn sống ngày nào thì sẽ không để cho gia tộc của chúng được yên!

Mắt Triệu Dũng lại đỏ hồng lên, một luồng sát khí màu hồng nhạt từ trong đầu hắn bùng ra làm Lăng Tiêu phải cảm thấy kinh hãi.

Huyết sát!

“Người thanh niên này không có bất kỳ công pháp, bất kỳ tu vi nào mà có thể ngưng tụ ra huyết sát! Cho dù hai viên đan dược kia của mình là cực phẩm, cũng chưa đến mức làm hẳn sinh ra những biến hóa khổng lồ như vậy chứ?”

Lăng Tiêu thầm than một tiếng, trong lòng nghĩ: “Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện là ý trời sao? Mình đứng lúc cứu được một tên thanh niên, sau đó lại bị cầu xin đi cứu mẹ hắn, nhưng không ngờ chỉ chậm một bước mà mọi chuyện đã nhanh chóng trở thành thế này. Mà không ngờ là tên thanh niên này có thể ngưng tụ ra huyết sát, thật sự làm người ta kinh hãi.”

Huyết sát chính là một loại cảnh giới cao nhất trong ma đạo, khi thực lực của tu chân giả đạt đến một cảnh giới nhất định ngưng tụ thành nguyên anh thì sẽ gặp phải tình cảnh giống như tam hoa tụ đỉnh. Mà đối với tu ma giả cũng xuất hiện một số phản ứng trên tu vi tinh thần, đó chính là huyết sát!

Thông thường thì những lão ma đầu tu luyện mấy trăm năm mới có thể ngưng tụ ra được một chút huyết sát. Mà một chút này phóng ra cũng đủ làm nhiễu loạn tâm thần đối thủ, làm đối thủ cảm nhận được sự quấy phá cực kỳ lớn. Nếu huyết sát cực mạnh thì có thể trực tiếp hù chết đối thủ.

Hơn nữa, sau khi nắm giữ phương pháp sử dụng huyết sát thì có thể luyện hóa thành một loại huyết vụ cực độc, cũng có thể dùng nó làm huyết độn để bảo vệ tính mạng.

Nói chung huyết sát chính là ngọn nguồn lực lượng của tất cả tu ma giả trong ma đạo.

Lăng Tiêu phải cảm thấy sung sướng, hơn nữa vì vậy mà hắn phải đem theo Triệu Dũng bên mình. Vì chỉ có đem theo bên cạnh hắn mới có thể đưa cho Triệu Dũng công pháp và tâm pháp để tu hành ma đạo. Sau khi tu vi của người thanh niên kia đã tinh thâm thì mới có thể tự khống chế được tâm thần của mình, những tu ma giả sát lục đạo đơn thuần cũng không còn đáng sợ nữa.

Đáng sợ chính là đủ loại dục vọng tràn ngập trong lòng tu ma giả.

Mà nếu Triệu Dũng không đi theo mình, chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ đột nhiên bị thực lực tăng trưởng rất nhiều lần trùng kích mất đi lý trí, hoàn toàn sa đọa chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Lăng Tiêu đứng ở đó nhìn Triệu Dũng một đao chém một người, sau đó luồng huyết sát khá nhạt trên đầu hắn càng ngày càng đậm. Mà Trong đám thôn dân đã có rất nhiều người sợ đến mức không giữ được bình tĩnh. Nếu Lăng Tiêu không dùng tinh thần lực của mình bao phủ lấy họ, sợ rằng những người này đã sớm bị hù chết tươi rồi.

Kể nào đã từng gặp qua tình cảnh chết chóc kinh khủng như vậy?

Lăng Tiêu thẳng thắn vung tay lên, một luồng kết giới lập tức xuất hiện rồi chắn giữa căn nhà nhỏ của Triệu gia và những thôn dân. Sau đó Lăng Tiêu dùng giọng nói trấn an những người kia:

- Các người hãy quay về nhà đi, ngày mai sẽ quên hết những chuyện này!

Với tinh thần lực khổng lồ của Lăng Tiêu thì xóa đi một đoạn ký ức của những người này cũng không phải là chuyện khó. Hắn làm vậy vì không muốn để cho trong lòng những phạm nhân thành thật và yên phận này cả đời phải có một bóng ma.

Cuộc đời bọn họ đã quá ngắn rồi, những loại hồi ức khủng bố này càng ít càng tốt.

Triệu Dũng đã giết chết người cuối cùng nhưng không có bất kỳ cảm giác tê dại nào. Đôi mắt đỏ thẫm của hắn lại càng sáng rực lên, huyết vụ trên đầu đã dần dần ngưng tụ lại trở thành thực thể.

Lăng Tiêu nhìn không được phải thở dài trong lòng, thảo nào có nhiều người muốn chìm vào trong dọa lạc như vậy. Bọn họ sẵn lòng rơi vào ma đạo, vì tốc độ tu luyện của tu ma giả nhanh hơn rất nhiều so với tu chân giả.

Sáng sớm hôm sau, căn nhà nhỏ của Triệu gia đã hoàn toàn trống không, tất cả thi thể đã bị Lăng Tiêu dùng nhiệt độ cao thể thiêu hủy. Sau đó Lăng Tiêu lại mai táng hai vợ chồng nhà Triệu gia ở một địa phương có phong thủy khá tốt phía tây thôn.

Lúc này hai mắt Triệu Dũng đã khôi phục lại vẻ thanh tỉnh như thường, sâu trong ánh mắt vẫn mang theo những bi thương nồng đậm. Hắn đang quỳ gối ở đây để dập đầu những cái cuối cùng với cha mẹ. Sau đó

hắn đứng thẳng người lên rồi đi thẳng về phía Lăng Tiêu đang đứng đợi cách đó không xa, không quay đầu lại.

Triệu Dũng cũng không ngoảnh lại nhìn cái thôn nhỏ. Đối với hắn thì những ký ức trước đây đã vĩnh viễn được chôn sâu trong tận đáy lòng.

Từ giờ trở đi hắn có một cái tên mới—Tu ma giả, Triệu Dũng.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, đối với Lăng Tiêu cũng là trải qua một chuyện trước nay chưa từng có. Hắn cũng không biết mình cho Triệu Dũng trở thành tu ma giả là đúng hay sai.

Nhưng đây là quyết định của chính Triệu Dũng, Lăng Tiêu cũng phải tôn trọng ý nguyện của hắn mà thôi.

Sau hai ngày trải qua thất tình lục dục, Lăng Tiêu mơ hồ cảm giác được hình như mình...Lại sắp có đột phá!

630. Chương 566: Độ Kiếp. (p1)

Điều này cũng không phải Lăng Tiêu tiến lên Độ Kiếp Kỳ thì trở thành thiên hạ vô địch, toàn bộ Thánh Vực không còn ai là đối thủ. Mà chỉ khi thật sự tiến vào Độ Kiếp Kỳ thì Lăng Tiêu mới chân chính có tư cách xưng là cường giả đỉnh cấp trong Thánh Vực.

Nếu không, tuy Lăng Tiêu cũng rất mạnh, nhưng phải biết rằng giữa cường giả cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong và cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp có sự khác biệt về bản chất.

Nếu bọn họ có điều kiện như Lăng Tiêu, có hệ thống công pháp tu luyện hoàn chỉnh thì sợ rằng đã sớm đột phá cảnh giới đại viên mãn cao cấp để tiến vào một cảnh giới hoàn toàn khác rồi.

Nhưng cho dù cường giả mạnh nhất trong thánh vực được người khác công nhận là những võ giả cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong, thì cũng không có người nào dám vỗ ngực nói không còn tồn tại nào mạnh hơn đại viên mãn đỉnh phong.

Mười lăm vạn năm sau Thần chiến không có bất kỳ cường giả nào phi thăng lên Thần giới, tình cảnh này rõ ràng rất không bình thường. Hơn nữa cũng có rất nhiều người tin là nhất định có cường giả đã vượt qua cảnh giới đại viên mãn.

Hơn nữa, Thánh Vực này cũng thật sự quá lớn.

Thánh vực lớn đến mức bất kỳ một gia tộc hoặc môn phái khổng lồ nào cũng không dám nói mình đã hoàn toàn hiểu rõ từng ngọn cỏ từng tác đất ở đây. Chưa nói đến toàn bộ Thánh Vực, cho dù là gia tộc cường đại uy tín lâu năm ở Nam Châu như Tư Đồ, cũng không dám nói bọn họ đã hiểu rõ từng tác đất ở Nam Châu, đừng nói đến toàn bộ Thánh Vực.

Còn có rất nhiều dị tộc vô cùng thần bí ngoài biển, sau rất nhiều năm như vậy mà không có bất kỳ tin tức gì của họ. Tuy nói những dị tộc này không lớn bằng nhân loại nhưng chưa từng có người nào dám trêu chọc bọn họ.

Ông trời rất công bằng, đã cho con người trí thông minh đồng thời cũng cho những dị tộc kia thể chất đặc biệt. Dị tộc trong Thánh Vực nâng cao thực lực không phải những võ giả có thể so sánh được.

Triệu Dũng bắt đầu tu luyện công pháp ma đạo, nên Lăng Tiêu dùng khoảng thời gian hai năm để mang Triệu Dũng theo và truyền cho hắn công pháp. Sau đó Lăng Tiêu lại tự mình chỉ điểm cho Triệu Dũng hai năm.

Tuy Lăng Tiêu chưa bao giờ nhắc đến chuyện thu Triệu Dũng làm đồ đệ, nhưng trong lòng hắn Lăng Tiêu đã sớm trở thành sư phụ rồi.

Trong khoảng thời gian hai năm, Lăng Tiêu vừa truyền thụ cho Triệu Dũng các loại kiến thức và kinh nghiệm, dần đưa tên thanh niên phàm nhân chân chính đi trên một con đường tu đạo. Lăng Tiêu lại vừa chạy khắp mọi nơi trên Nam Châu tìm kiếm tin tức về một số tài liệu có thể luyện khí và bảo vật xuất thổ.

Đồng thời Lăng Tiêu cũng luôn chuẩn bị sẵn sàng tất cả mọi thứ để tiến hành quá trình đột phát lên Độ Kiếp Kỳ. Đối mặt với một cánh cửa quan trọng nhất trên con đường tu chân, Lăng Tiêu không hy vọng xảy ra bất kỳ vấn đề gì.

Hai năm trôi qua rất nhanh, Lúc này Triệu Dũng đã đem huyết sát tu luyện đến mức có thể ngưng tụ lại thành thực thể. Tu ma giả chỉ là có trái tim cố chấp một chút chứ chẳng phải không có tình cảm. Tuy trong lòng Triệu Dũng không muốn tách ra khỏi Lăng Tiêu, hai năm cùng tông chủ ở cùng một chỗ còn tuyệt vời hơn rất nhiều so với hai mươi mấy năm trước kia của hắn.

- Tông Chủ, Triệu Dũng may mắn có thể đi theo bên cạnh ngài hai năm, tuy Triệu Dũng không có tư cách trở thành đệ tử của tông chủ, nhưng cả đời này cho dù có nhập vào ma đạo, cho dù bị người đời khinh bỉ...Nhưng trong lòng của Triệu Dũng, tông chủ vĩnh viễn là một người sư phụ. Thục Sơn Phái...Vĩnh viễn là nhà của Triệu Dũng.”

Lăng Tiêu cũng không phải vô tình, hắn đưa Triệu Dũng đi theo hai năm, sao lại không đối đãi với hắn như đồ đệ của mình được? Thậm chí trong lòng Lăng Tiêu cũng đã nghĩ tới chuyện muốn công khai thừa nhận thân phận của Triệu Dũng, để tên này tuân theo tác phong bá đạo của Thục Sơn Phái. Đệ tử của Lăng Tiêu ta cho dù là một tu ma giả thì sao? Tên nào dám há miệng ra nói, toàn bộ phi kiếm của Thục Sơn Phái sẽ phóng thẳng về phía hắn.

Nhưng lý trí của Lăng Tiêu vẫn chiến thắng cảm tình, Thục Sơn Phái trên thế giới này cũng chưa đạt đến trình độ của Thục Sơn Phái trên tu chân giới. Hơn nữa lại vì lo lắng cho tương lai sau này, một tu ma giả chưa nói đến kẻ khác, sợ rằng ngay cả bản thân Thục Sơn Phái cũng có rất nhiều người sinh ra phản cảm theo bản năng.

Bởi vì không phải là tất cả mọi người đều biết Triệu Dũng, cũng không phải tất cả mọi người đều muốn đi hỏi Triệu Dũng vì sao lại biến thành một người như vậy. Tuy trong Thánh Vực không có thuyết pháp về những loại ma đạo, nhưng một người hai bàn tay đầy máu, sát tâm cực mạnh, hầu như là không thể dung nhập vào bất kỳ một tổ chức nào.

Lăng Tiêu nhìn Triệu Dũng đang quỳ gối trước mặt mình, trầm giọng nói:

- Triệu Dũng, tuy ta không thể cho ngươi một danh phận sư đồ chân chính, ngươi cũng biết ta không quan tâm người khác sẽ đối xử với mình thế nào. Nhưng ta nhất định phải suy nghĩ cho tương lai sau này của Thục Sơn Phái, trong lòng ta ngươi và những đệ tử của ta không có bất kỳ điều gì khác biệt. Sau này ta cũng sẽ nói cho bọn chúng biết, chúng còn có một tiểu sư đệ. Dù ngươi là tiên hay là ma, tương lai sau này trong bài vị của Thục Sơn, sẽ có một địa vị của riêng ngươi.

- Đa tạ...Sư tôn đại nhân!

Triệu Dũng nghẹn ngào quỳ rạp trên mặt đất, hai bàn tay hắn bóp chặt lấy nhau, những sợi gân xanh trên tay nổi lên, bờ vai không thể áp chế được phải trở nên run rẩy. Sau đó Triệu Dũng dập đầu ba cái với Lăng Tiêu, hắn đứng thẳng người lên, ánh mắt vô cùng kiên nghị nói:

- Sư phụ, Triệu Dũng đi đây, nếu có bất kỳ người nào dám gây khó dễ Thục Sơn Phái thì dù cho ở chân trời góc biển Triệu Dũng cũng nhất định sẽ giết chết hắn!

Lăng Tiêu khẽ thở dài, sau đó nói:

- Cố gắng bảo trọng!

Triệu Dũng gật đầu thật mạnh, sau đó xoay người lại bay thẳng về phương xa như điện xẹt rồi nhanh chóng biến mất giữa không trung.

Lăng Tiêu nhìn về phía Triệu Dũng bay đi rồi khẽ thở dài, trong lòng thầm nghĩ: “Triệu Dũng, ngươi yêu tâm, một ngày nào đó ta sẽ cho ngươi một thân phận!”

Lăng Tiêu vừa nghĩ vừa phóng về phía ngược lại, vì hắn đã chuẩn bị tốt cho quá trình đột phá lên Độ Kiếp Kỳ. Kien bảo vật năm xưa hắn đoạt được ở chỗ con măng xà đen là một hạt châu màu đỏ bên trong ẩn chứa một luồng lực lượng khổng lồ. Khi dùng hạt châu này tấn công kẻ địch thì có thể phát ra những luồng

hào quang vạn trượng. Tuy hạt châu này khá nhỏ nhưng uy lực của nó cũng đủ làm cho những cường giả cảnh giới đại viên mãn biến sắc.

Lăng Tiêu tặng hạt châu kia cho Triệu Dũng, đồng thời Lăng Tiêu cũng truyền cho hắn bản lĩnh luyện hóa pháp bảo bản mệnh. Hạt châu màu đỏ trở thành vũ khí bảo mệnh tốt nhất của Triệu Dũng.

Tuy hai năm qua Lăng Tiêu không đoạt được pháp bảo nào, nhưng trong nhần đã có rất nhiều tài liệu luyện khí. Sau khi trở về Lăng Tiêu có thể luyện chế được rất nhiều pháp khí, ít nhất cũng đủ cung cấp cho Hoàng Phủ Nguyệt, Diệp Tử, Vận Nhi và mười đại đệ tử sử dụng, như vậy cũng coi là đủ.

Khi Lăng Tiêu đi đã sớm để lại công pháp luyện khí và luyện đan. Hắn là tông chủ một phái chứ không phải một bảo mẫu, đệ tử nội môn nhất định phải học được kỹ năng luyện khí và luyện đan của mình. Thiên tài địa bảo trong Thánh Vực hầu như có thể bắt gặp ở khắp nơi với số lượng khổng lồ, dưới tình cảnh này mà những đệ tử nội môn còn không học được phương pháp luyện đan thì cũng không đủ tư cách trở thành đệ tử của Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu để lại phương pháp luyện khí cho đám người Hoàng Phủ Nguyệt, vì thực lực của bọn họ cũng đã đủ cao. Pháp khí càng cao cấp lọt vào trong tay bọn họ càng có thể phát huy ra hiệu quả khổng lồ.

Lăng Tiêu cũng đã tìm được vài loại tài liệu có thể khôi phục được Huyền Thiên. Sau khi luyện hóa thì Huyền Thiên bắt đầu bế quan, mà Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm lại càng trở nên hùng mạnh. Hai năm qua phần lớn Lăng Tiêu đều đi lại ở những địa phương hoang vắng, gặp phải vài dã thú hoặc ma thú có thực lực đều để Triệu Dũng xuất thủ đánh đuổi. Mà những ma thú quá mạnh thì khi đến cách Lăng Tiêu hơn mười dặm thậm chí trên trăm dặm đã sớm bỏ trốn mất dạng rồi, căn bản sẽ không cho Lăng Tiêu cơ hội đối mặt.

Giác quan thứ sáu của động vật mạnh hơn so với con người rất nhiều. Đặc biệt là những con ma thú cường đại, khi đi vào ranh giới nguy hiểm thường sinh ra những phản ứng từ rất sớm.

Cho nên Tiểu Yêu cũng không có cơ hội để uống máu, nhưng sau khi Tiểu Yêu hấp thu máu của con mãng xà đen khổng lồ đã chiếm được thân xác của một vị thần thì thực lực lại càng trở nên mạnh mẽ. Thậm chí Tiểu Yêu cũng đã có thể tự mình chống lại một tên cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp, chứ đừng nói đến chuyện Lăng Tiêu cầm trong tay.

Lăng Tiêu thông qua Truyền Âm Phù cũng biết trong môn phái không xảy ra bất kỳ thay đổi nào. Lăng Tiêu nhờ may mắn mà Liên Minh Phương Nam hầu như cũng đã hiểu hắn không phải loại người dễ trêu chọc, cũng không dám tiếp tục tấn công Thục Sơn Phái để hoàn toàn chọc giận Lăng Tiêu. Huống chi Thục Sơn Phái cũng không phải là nằm* cá, hiện nay tất cả những thế lực ở Nam Châu đều phải nghiên cứu xem trận pháp thần kỳ kia là cái gì. Ngay cả những thế lực nhỏ cũng có một số người chuyên nghiên cứu những thứ này. Bởi vì một khi bọn họ nghiên cứu ra kết quả thì dù phải đầu tư bao nhiêu đều có giá trị.

(*Nằm: Vùng thịt giữa bụng.”

Có nhiều thế lực gia tộc vì học tập trận pháp của Thục Sơn Phái mà không tiếc phái gia tộc đệ tử mai anh ẩn tính gia nhập vào Thục Sơn Phái. Sau hai năm, thật ra bọn họ cũng học tập được một số thứ. Bởi vì Tàng Thư Các của Thục Sơn Phái đều căn cứ vào cốt hiến của mỗi người, chỉ cần có đủ điều kiện đều được phép mở ra.

Tàng Thư Các cũng không phải chỉ có Tinh Vũ Đường hoặc đệ tử nội môn mới có thể đi vào, mà rất nhiều ngoại môn đệ tử chỉ cần đủ cốt hiến đối với môn phái đều có thể đi vào giữa Tàng Thư Các đọc các loại công pháp của Thục Sơn Phái.

Tất cả đệ tử từng đi vào Tàng Thư Các đều có cùng sự ngạc nhiên thú vị: “Không biết tông chủ từ nơi nào lấy được đủ loại sách vở như vậy? Có rất nhiều thứ mà căn bản đều là bọn họ chưa từng thấy và chưa từng được nghe. Hơn nữa lại có rất nhiều thực vật vẫn ở bên cạnh bọn họ mà chưa từng có ai để ý lại là đủ loại bảo vật có tác dụng khổng lồ, thậm chí có thể nói là vô giá.

Thật ra những người này làm sao biết được, bí mật của Thục Sơn Phái không phải nằm ở Tàng Thư Các mà lại là Tàng Kinh Các. Nhưng trong Tàng Kinh Các lại không giống như Tàng Thư Các, không phải được mở ra với tất cả học trò. Chỉ có đệ tử nội môn chân chính của Thục Sơn Phái mới được đi vào xem xét, hơn nữa còn có đủ loại quy luật.

Khi những tên đệ tử của các môn phái thế gia trà trộn vào đang hoan hô và vui sướng vì tưởng mình đã tìm được bảo vật, thì trong lòng những đệ tử nội môn Thực Sơn Phái lại thầm cười khẩy.

- Tàng Thư Các sao? Ai thêm đi đến những chỗ như vậy chứ!

Lúc này Lăng Tiêu cũng đã tìm được một vị trí vô cùng đặc biệt trong núi. Đặc biệt vì nó là một đầm lầy ở giữa những dãy núi.

Trong đầm lầy có rất nhiều loài thực vật mọc thành lùm ở bên trên, mà những lùm cỏ nhỏ to này lại liên tục bập bênh rồi nổi lên từng đợt bọt khí trên mặt đầm.

631. Chương 566: Độ Kiếp. (p2)

Lăng Tiêu lúc này đã là cảnh giới Hợp Thể Kỳ đỉnh phong. Nếu phải đơn đấu với những cường giả cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong trong Thánh Vực thì hẳn cũng không còn gì phải sợ nữa, nếu thật sự. Nhưng khi Lăng Tiêu tiến vào đây lại gặp phải những phiền toái nhỏ. Một con cá sấu có cơ thể khổng lồ trong đầm lầy coi Lăng Tiêu là địch nhân xâm nhập vào địa bàn của mình. Nó hung hăng hướng về phía Lăng Tiêu tấn công.

Lăng Tiêu vừa thò nửa đầu lên mặt nước thì đã thấy con cá sấu khổng lồ này chiếm lấy một phạm vi trên trăm thước. Nếu dùng tất cả những con cá sấu trước đó Lăng Tiêu nhìn thấy ở đầm lầy Bành Trạch Tư để so sánh với con này thì chúng chỉ là những đứa trẻ sơ sinh, mà con cá sấu trước mắt rõ ràng là một người trưởng thành cường tráng.

- Xin chào, ta không có ý đến đây xúc phạm, người đừng nên hiểu lầm!

Dù Lăng Tiêu không cảm nhận được bất kỳ luồng năng lượng dao động nào trên cơ thể con cá sấu, nhưng trong lòng hắn cũng hiểu rõ, những động vật cực mạnh cũng không cần phải có năng lượng để chống đỡ.

Bởi vì nghe nói trong Tiên giới có một loại thần thú thật sự tên là Huyền Vũ có cơ thể lớn bằng một tinh cầu. Dù là tiên nhân mà phải đối mặt với loại quái vật khổng lồ này cũng phải nhượng bộ mà rút lui.

Nó căn bản không cần sử dụng bất kỳ năng lượng nào, mà chỉ dùng cơ thể là không có người nào là đối thủ của nó, chỉ trừ khi gặp phải những thần thú đồng cấp mà thôi. Cho nên Lăng Tiêu biết cái thế giới này rất thần kỳ, nhân loại như hắn cũng không phải là cường giả duy nhất trên thế giới. Nên khi Lăng Tiêu đối mặt với con cá sấu đầm lầy khá khổng lồ này cũng phải hết sức khiêm nhường, đây cũng là một điều dễ hiểu.

Mà Lăng Tiêu cũng không ngờ con cá sấu này không muốn cùng hắn giao lưu. Nó trực tiếp phóng từ trong cặp mũi rất thô ra hai luồng khí màu xám, giống như có hai đạo kiếm khí đột nhiên phóng thẳng về phía Lăng Tiêu.

Lúc này Lăng Tiêu cũng có chút tức giận, cơ thể hắn đột nhiên biến mất trong không khí. Một khắc sau hắn lại xuất hiện trên đỉnh đầu con cá sấu, sau đó hắn cầm Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay rồi hung hăng đâm xuống đầu của nó.

- Phụ!

Yêu Huyết Kiếm vô cùng sắc bén đâm thẳng xuống đầu con cá sấu, nhưng Lăng Tiêu lại cảm thấy vô cùng ngoài ý muốn. Tình cảnh con cá sấu này phải đau đến mức phát cuồng lại không xảy ra giống như trong tưởng tượng của hắn, nó ngay cả một chút phản ứng cũng không có.

- Chuyện này có thể xảy ra được sao?

Lăng Tiêu nghen ngào kêu lên một tiếng, phải biết rằng Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm đã sớm không còn như xưa nữa rồi. Yêu Huyết Kiếm sau khi dung hợp rất nhiều máu huyết của những ma thú cường đại thì hầu như đều xuất ra một loại lực lượng áp bức bẩm sinh đối với tất cả ma thú.

Cho dù con cá sấu này không sợ khí thế của Yêu Huyết Kiếm, nhưng luồng kiếm khí vô cùng ác liệt của nó cho dù đâm vào kim cương cũng có thể xuyên qua, sao lại không thể đâm thủng cái đầu khổng lồ của con ma thú này được?

Lăng Tiêu cảm thấy nghi hoặc trong lòng. Con cá sấu khổng lồ dưới chân hắn cũng hơi nổi giận, nó cảm thấy vật nhỏ đang đứng trên đầu và phát ra một luồng khí tức nguy hiểm thật quá đáng. Chưa nói đến chuyện dừng lại ở lãnh địa của nó lâu như vậy, bây giờ lại còn nhảy thẳng lên đầu. Đối với vị vương giả duy nhất trong vạn năm của đầm lầy thì chuyện này căn bản không có cách nào nhẫn nhịn được.

Lúc này Lăng Tiêu làm con cá sấu sinh ra cảm giác giống như cảm giác của con người đối với loài muỗi đáng ghét vậy. Đặc biệt là trên người con muỗi còn bùng ra một luồng khí thể làm người khác phải run rẩy, giống như người bình thường đột nhiên nhìn thấy một con muỗi mặc áo giáp trên người. Chắc chắn lúc đó người ta sẽ vươn tay ra, chuyện đầu tiên cần làm là vỗ nó chết tươi, sau đó lại phải nghiên cứu xem vì sao lại không để cho con muỗi khủng bố này một cơ hội tấn công chính mình.

Trên cơ thể con cá sấu khổng lồ này đột nhiên bùng lên một luồng khí tức khổng lồ và cực kỳ khủng bố. Sau đó Lăng Tiêu lại cảm thấy cảnh vật bên cạnh mình đang chanh chóng hạ xuống, bên dưới mặt nước đầm lầy đột nhiên vang lên một tiếng ầm.

Đồng thời Lăng Tiêu cũng nhìn thấy trong đầm lầy ở khá xa xuất hiện một cái ngấn nước**. Sau đó hắn lại nhìn thấy trên ngấn nước này là những khúc gỗ khổng lồ và những cây đại thụ trên trăm thước, tất cả mọi thứ đang nghiêng ngả về hai phía.

(**ngấn nước: Phần tiếp xúc giữa nước và một thứ gì đó.)

Những mảng đất có chu vi vài dặm cũng vỡ ra ầm ầm.

Những chuyện này cũng không biết là bao nhiêu năm rồi chưa từng xảy ra trong đầm lầy, cuối cùng con cá sấu cũng nổi cả người lên mặt nước, đồng thời lại ngửa cổ lên trời phát ra một tiếng gầm rống.

Lăng Tiêu đầu tiên là ngấn người ra, sau đó lại lập tức bật kiếm. Yêu Huyết Kiếm lập tức phóng thẳng lên bầu trời. Khi cơ thể Lăng Tiêu vừa rời khỏi cái đầu khổng lồ của con cá sấu thì hắn nghe thấy dưới chân liên tục truyền đến những tiếng nổ “ầm ầm”.

Tiếng gầm rống kia lại làm không khí vỡ nát rồi sau đó lại nổ mạnh lên. Nếu Lăng Tiêu né chậm một chút, cho dù không bị trọng thương thì cũng không cảm thấy dễ chịu cho lắm.

Thực lực của con cá sấu khổng lồ này quả thật khá khủng bố.

Cho dù đối với Lăng Tiêu chuẩn bị tiến vào Độ Kiếp Kỳ mà còn phải nói như vậy.

Chỉ dựa vào khí thể mà có thể bức Lăng Tiêu rút lui thì có thể nghĩ ra được thực lực chân chính của con cá sấu này.

Lăng Tiêu ở trên bầu trời, hắn rất không cam lòng mà nắm chặt lấy Yêu Huyết Kiếm, sau đó lại phẫn nộ quát:

- Tịch diệt!

Một luồng kiếm khí màu đỏ tươi giống như từ bên ngoài bầu trời bay đến. Nó hóa thành một luồng sáng hồng sắc hướng về phía con quái vật khổng lồ bên dưới mà mạnh mẽ phóng xuống.

Nhưng Lăng Tiêu lại phải trừng mắt ra nhìn một màn hào quang màu lam đang lập tức bao phủ phạm vi năm nghìn thước ở bên dưới. Mà lúc này Lăng Tiêu mới thật sự được nhìn thấy thể tích của con quái vật khổng lồ kia, trong lòng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

- Ầm!

Một luồng kiếm khí ẩn chứa pháp tắc thiên địa đánh lên mặt trên màn hào quang màu lam rồi phát ra một tiếng nổ ầm lớn, sau đó hào quang đột nhiên sáng lên một cách dữ dội. Nhưng khi những luồng sáng kia biến mất, Lăng Tiêu lại nhìn thấy màn hào quang màu lam giống như một mặt nước yên tĩnh bị đánh vào, phía trên hiện lên rất nhiều con sóng rung động.

Lăng Tiêu khẽ nhíu mày, thiếu chút nữa đã mắng thành tiếng. Hắn thầm nghĩ: “Đó là thứ quái quỷ gì vậy?” Vốn Lăng Tiêu muốn ẩn thân ở trong đầm lầy này để độ kiếp, nhưng tất cả tâm tư này đã trở về con số không. Lúc này hắn cũng không chậm trễ, cơ thể lóe lên đã biến mất ngay tại chỗ. Sau đó Lăng Tiêu đột

nhiên quay đầu lại, hần nhìn chỗ vừa đứng khi nãy với vẻ mặt hoảng sợ, không gian bị xé ra một lỗ thủng lớn, lại có một ánh sáng trắng phóng thẳng lên tận trời cao.

Trong nháy mắt khi Lăng Tiêu đang do dự, lại có một luồng ánh sáng trắng mãnh liệt phóng thẳng về phía hần. Lúc này Lăng Tiêu cũng không còn muốn giữ phong độ của tông chủ một phái, mà phong độ chó má kia cũng đã bị hủy diệt rồi! Ngày hôm nay nếu hần không chạy thì sẽ bỏ xác ở chỗ này.

Lăng Tiêu phóng đi như tên bắn trong không trung, lúc này hần lại cảm thấy ở phía sau có một luồng năng lượng làm người ta cảm thấy kinh hoàng liên tục bùng ra. Mãi đến khi Lăng Tiêu chạy ra ngoài trăm dặm thì cảm giác kinh hoàng kia mới dần biến mất.

Lăng Tiêu dừng lại rồi khom lưng xuống thở dốc trên không trung. Lúc này hần hầu như không tiêu hao bất kỳ luồng năng lượng nào, nhưng hầu như đây là lần đầu tiên kể từ khi Lăng Tiêu tiến vào Thánh Vực mới gặp phải mối nguy hiểm khổng lồ như vậy.

Con quái vật khổng lồ dài cả vạn thước kia căn bản là hiện nay Lăng Tiêu không thể chống cự được. Trừ khi hần có thể đột phá đến Độ Kiếp Kỳ thì có thể còn hy vọng chiến đấu với nó một trận.

Còn bây giờ thì chạy càng xa càng tốt.

Lăng Tiêu nhin không được phải lắc đầu tự cười chính mình. Người là loài sinh vật thông minh nhất, lúc nào cũng có thể coi thường những chủng tộc khác. Mà sau một khoảng thời gian dài, khinh thường chính là nguồn gốc mang đến cho chính mình những phiền phức lớn.

Giống như nếu Lăng Tiêu không phản ứng nhanh thì sợ rằng sẽ bị con cự thú khủng bố đó đánh tan thành tro bụi, thậm chí cũng không lưu lại một chút cặn bã nào.

Sau khi trải qua chuyện này làm Lăng Tiêu làm việc cẩn thận hơn rất nhiều. Hần vốn có chút tư tưởng buông thả, bây giờ lại trở nên vô cùng nghiêm túc.

Lăng Tiêu lại phóng thẳng về phía trước mấy ngày mấy đêm, rời khỏi cái đầm lầy khổng lồ bên trong dãy núi này. Hần bỏ sang một bên con cá sáu khủng bố kia, bởi vì nếu không tìm được địa phương thích hợp thì vẫn phải bay thẳng về phía trước.

Trong lúc bay...Lăng Tiêu đột nhiên ngửi thấy trong không khí có một mùi tanh của biển. Loại mùi này hần sẽ mãi mãi không bao giờ quên.

Lăng Tiêu đột nhiên cảm thấy trong lòng kích động, đã hơn một trăm năm rồi mình chưa được nhìn thấy biển rộng. Vì vậy Lăng Tiêu vội vàng gia tăng nhịp bước bàn chân.

Cuối cùng đến một buổi hoàng hôn, sau khi Lăng Tiêu vượt qua một ngọn núi cao thì khung cảnh hiện ra trước mắt thật thoáng đăng. Hần nhin không được phải ngửa cổ lên trời gào lên một tiếng.

Ngọn núi này cao chừng mấy vạn thước, đứng ở trên đỉnh núi thì trước mặt chính là biển cả màu xanh lam trải dài vô tận. Mà thật sự làm người ta cảm thấy vui tươi thanh thản chính là ngọn núi này giống như bị người ta dùng kiếm chém ra làm đôi. Một mặt của ngọn núi cao mấy vạn thước giáp với mặt biển...Lại là một vách đá vuông góc.

Những luồng gió lớn ngoài biển thổi tắt cả những đám mây bay đi mất. Đặc biệt là chỉ cần nhìn xuống là có thể thấy dưới đó mấy vạn thước là những con sóng đang hung hăng vỗ lên mặt đá.

Biển rộng, núi cao làm con người cảm thấy mình thật nhỏ bé. Ánh chiếu tà trước mặt Lăng Tiêu đang dần hạ xuống mặt biển xanh đậm tạo thành một khung cảnh tuyệt đẹp. Thiên nhiên quá sắc sảo, cảnh tượng hiện ra trước mắt quá đẹp.

Lăng Tiêu hít vào vài hơi thật sâu, sau đó hần giang rộng hai tay ra rồi nhảy xuống... ..

Một luồng gió mạnh bùng lên thổi thẳng vào cơ thể mỏng manh của Lăng Tiêu, giống như muốn xé toạc hần thành nhiều mảnh. Loại cảm giác này quả thật sướng khoái.

Khi khoảng cách của Lăng Tiêu tới mặt nước biển còn một vạn thước thì hần mới vận chuyển chân nguyên trong cơ thể. Sau đó Lăng Tiêu dừng lại, ánh mắt hần chuyển lên vách núi sắc nhọn như dao bên dưới, ở chỗ đó có một hang động cao trên trăm mét. Đối với toàn bộ ngọn núi khổng lồ này thì hang động chỉ là

một cái lỗ thủng rất nhỏ mà thôi, nhưng đối với một con người như Lăng Tiêu thì hang động này cũng đã là khá lớn.

“Đây là một chỗ tốt!”

Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng, sau đó hần phóng thẳng vào trong hang. Cái hang này cũng không quá sâu, chỉ khoảng ba trăm mét là đến đầu cuối cùng. Nhưng khoảng cách từ cửa động đến đầu cuối cùng lại giống như một người khổng lồ dùng ngón tay đâm vào rồi được hình thành sau khi ngón tay này rút ra.

Bởi vì độ cao của hang động rất đồng đều, dù là thị lực của Lăng Tiêu cũng hầu như không nhìn thấy có bao nhiêu khác biệt.

Nhưng rõ ràng hang động này cũng chưa từng được thế ngoại cao nhân nào phát hiện, Lăng Tiêu cũng tương đối hài lòng với khung cảnh này. Hần thuận tay thiết lập một thủ thuật che mắt để phong bế hang động này lại, sau đó hần khoanh chân ngồi xuống. Đối với tu chân giả thì quá trình chuẩn bị đột phá quan trọng nhất chính là một quả khảm***.

(Quả khảm: Nước chảy không ngừng là hình tượng của quả Khảm. Người quân tử lấy việc rèn luyện năng lực thực hiện làm trọng. Nội dung một quả: Tối lui đều bị hãm, trước mặt là hiểm mà sau lưng lại dựa vào hiểm, chỉ càng sụp vào chỗ sâu hơn thôi, không làm gì được.)

Nếu Lăng Tiêu có thể vượt qua, trên cơ bản hần đã giống như tiến được nửa bước chân vào cánh cửa tiên giới. Sau khi trải qua Thiên Kiếp thì phi thăng cũng chỉ là vấn đề thời gian đối với hần mà thôi.

632. Chương 566: Độ Kiếp. (p3)

Nghĩ lại trên tu chân giới, có rất nhiều người bị kẹt ở trong cánh cửa quan trọng này, giống như những người không có thiên phú phải dừng ở cảnh giới Kim Đan, thành tựu của một đời cũng chỉ là như vậy thôi.

Lăng Tiêu khoanh chân ngồi xuống, dưới sự hỗ trợ của tâm pháp khổng lồ, chỉ trong khoảnh khắc hần đã tiến vào một khoảng không rực sáng. Hần dùng tất cả những hiểu biết về pháp tắc thiên địa, những cảm ngộ đối với thiên đạo, những linh ngộ đối với nhân sinh, những gì hiểu rõ về thất tình lục dục... Tất cả mọi thứ đều được Lăng Tiêu hồi tưởng rất có hệ thống trong lòng.

Dần dần Lăng Tiêu tiến vào một trạng thái nhập định, một luồng lực lượng kỳ lạ từ trong cơ thể hần lặng lẽ xuyên qua thủ thuật che mắt được bố trí bên ngoài. Lực lượng này liên tục lan rộng về bốn phương tám hướng.

Một luồng hào quang từ trên đỉnh đầu Lăng Tiêu xuyên qua vài vạn thước núi đá rồi phóng thẳng lên trời.

Trên bầu trời lập tức sinh ra rất nhiều hiện tượng lạ, đầu tiên là xuất hiện những đám mây bảy màu rồi liên tục ngưng tụ lại. Trong những đám mây này giống như có tiên âm phát ra, toàn bộ thiên địa quanh bờ biển sinh ra rất nhiều loại ánh sáng mang theo điềm lành.

... ..

Khoảnh khắc này dưới đáy biển sâu có một bóng người màu xám, đôi mắt đang phát ra những luồng sáng đánh nhìn về phía cảnh tượng vô cùng kỳ lạ ở bờ biển phương xa, cười vênh vác:

- Ha ha, xem ra ông trời đối với Thanh Loan ta không tệ. Tuy đánh mất hai kiện bảo bối, nhưng bây giờ lại cho ta cơ hội tìm được một kiện bảo vật khác mạnh mẽ hơn!

Mà lúc này trong cơ thể Lăng Tiêu cũng đã bắt đầu bốc lên một ngọn lửa hừng hực, ngọn lửa này giống như có thể thiêu đốt tất cả vạn vật khắp thế gian thành tro bụi. Nó đang đốt cháy từng tắc từng tắc những kinh mạch vô cùng cứng rắn trong cơ thể Lăng Tiêu.

Mà cảm giác đau đớn này vượt qua rất xa những gì con người có thể chịu đựng được.

Đại Tự Tại Tâm Kinh tự động vang lên trong đầu Lăng Tiêu, Tiểu Yêu với vẻ mặt lo lắng đi qua đi lại trong hang động. Thỉnh thoảng nàng lại đưa mắt nhìn về mặt đau đớn đến mức dữ tợn của Lăng Tiêu, trong ánh mắt hiện lên những tia sáng vô cùng khó chịu.

Sau lưng Lăng Tiêu xuất hiện một pho tượng Pháp Tướng vô cùng khổng lồ. Lúc này Pháp Tướng đã cao một trượng, đang khoanh chân ngồi trên một đài sen, một tay đang dựng thẳng trước ngực, tay kia đang cầm lấy một chuỗi hạt do tất cả công quả tạo thành.

Rất nhiều đám mây vờn quanh pháp thân của Lăng Tiêu, lại có đủ loại âm thanh tốt đẹp vang lên trong hang động. Tiểu Yêu đang nóng ruột đi qua đi lại đột nhiên trở nên bình tĩnh, vẻ mặt nàng tràn đầy nghi hoặc rồi cau mày nhìn Lăng Tiêu và pho tượng Pháp Tướng khổng lồ phía sau người hắn. Nàng cảm thấy không hiểu, vì sao mỗi lần Pháp Tướng này của chủ nhân hiện thân thì nàng luôn có một loại cảm giác rất quen thuộc, rất thân thiết, dù tâm tình nàng như thế nào cũng có thể an tĩnh trở lại.

Loại cảm giác này trước đây cũng rõ ràng như vậy, trong ký ức của Tiểu Yêu cũng không có bất kỳ cái gì liên quan đến thứ này, tất nhiên nàng cũng không biết được vì sao. Nhưng hôm nay khi Đại Tự Tại Tâm Kinh của Lăng Tiêu càng mạnh thì pháp thân hiện ra không lớn như ngày xưa nhưng những năng lượng dao động ở bên trên lại rất kinh người.

Đồng thời Huyền Thiên, Phệ Hồn Ma Vong, Hàm Hàn Bảo Đỉnh và những tài liệu luyện khí đang chất đống như núi trong nhẫn của Lăng Tiêu đều rơi vào trong một loại cảnh giới khá huyền diệu, giống như được khí tiên bồi dưỡng thì hòn đá cũng sinh ra linh tính vậy. Tất cả pháp bảo và tài liệu luyện khí trong tay Lăng Tiêu bị bao phủ trong lồng khí tức này đều sinh ra những biến hóa khổng lồ so với trước đây.

Nói thật, Lăng Tiêu rất muốn rên rỉ thành tiếng. Ngọn lửa vô danh trong cơ thể hắn đang đốt cháy từng tắc kinh mạch, thật sự là giày vò hơn rất nhiều so với cảm giác róc xương róc thịt khi lãng trì.

Thậm chí có rất nhiều người coi quá trình đột phá lên Độ Kiếp Kỳ là một tiểu Thiên Kiếp.

Tiểu Thiên Kiếp này chính là thử thách về ý chí và xác thịt đối với người tu chân. Nếu ý chí kém, thậm chí còn bị tâm ma phản phệ rồi rơi vào tình cảnh tẩu hỏa nhập ma.

Mà xác thịt cũng có sự thay đổi, chân nguyên cuộn cuộn mất sạch, đây thật sự là một khảo nghiệm năng lực chịu đựng đối với người tu chân. Dù người tu hữu tình đạo hay là vô tình đạo, cũng không có người nào muốn trở mặt nhìn những thực lực mình đã tích lũy sau không biết bao năm, lại biến mất từng chút từng chút một.

Đây là nguyên nhân cơ bản mà hầu như là những cường giả đứng ở đỉnh phong trong Thánh Vực... Những cường giả cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong, hơn mười vạn năm sau Thần chiến không có người nào đột phá cảnh giới đại viên mãn.

Điều này cũng giống như một người phạm nhân dùng thời gian cả đời để phấn đấu, nỗ lực. Hắn dựa vào trí thông minh của mình, dựa vào sự sáng suốt và tinh thần can đảm, cuối cùng cũng đạt được những thành tựu khổng lồ. Hắn đứng trên đỉnh của thế giới phạm nhân, có rất nhiều tiền bạc, được người đời kính trọng.

Sau đó đột nhiên tất cả mọi thứ của hắn lại bắt đầu mất đi, lại trở về tình cảnh tay trắng giống như ngày xưa. Lúc này nếu hắn lại cố gắng, lại nỗ lực thì cuối cùng cũng có thể đạt được những thành công huy hoàng như xưa... Nhưng những chuyện thế này hầu như không ai có thể làm được.

Nhưng Lăng Tiêu lại đạt được rất nhiều tích lũy và truyền thừa của người tu chân trong tu chân giới, đối với những tình cảnh lúc này quả thật rõ ràng giống như đói bụng muốn ăn cơm mà thôi.

Cho nên tuy Lăng Tiêu liên tục bị những cơn đau khổng lồ quấy nhiễu tinh thần và xác thịt, tuy kinh mạch đã khô héo lại từng chút một, chân nguyên nhanh chóng biến mất, tuy Lăng Tiêu đã cảm thấy thực lực của mình đang hạ thấp xuống với một tốc độ không thể tin... ..

Nhưng Lăng Tiêu vẫn cứ thản nhiên như không có chuyện gì.

Thậm chí Lăng Tiêu cũng không có bất kỳ phản ứng nào. Về mặt dữ tợn của hắn cũng dần trở nên thư thái hơn. Con người là một loài chủng tộc có thể thích ứng với hoàn cảnh nhanh nhất, dù hoàn cảnh có ác liệt thế nào, con người cuối cùng cũng có thể thích ứng cũng có thể dung hợp.

Lúc này phong thái của Lăng Tiêu ổn định như núi cao, đây là kết tinh trí tuệ của rất nhiều thế hệ qua rất nhiều năm trên tu chân giới. Không biết tổ tiên đã tìm tòi được bao nhiêu năm mới có thể tạo thành một hệ thống hoàn chỉnh thế này, mới có thể để Lăng Tiêu ngồi ở nơi đây thả lỏng tu luyện như vậy.

Một ngày đã trôi qua, tuy ở địa phương thế này rất ít người nhưng những đám mây ngũ sắc đã xuất hiện rất lâu mà không tan trên bầu trời và luồng năng lượng thần bí kia đã gây ra sự chú ý của một số tồn tại cường đại. Trên thế giới này mãi mãi không có chuyện gì nhìn không rõ, cho nên một số tin tức đã được truyền ra bên ngoài.

Một tháng sau ở một địa phương phía tây nam Nam Châu, rất nhiều cường giả cao cấp của Nam Châu tập trung tại đây. Căn cứ vào kinh nghiệm trước đây, dị tượng này xuất hiện trên không trung càng lâu thì chứng tỏ bảo vật lại càng mạnh mẽ. Một khi người nào đạt được và sử dụng bảo vật này thì thực lực của bản thân người đó sẽ được tăng cường lên gấp mấy lần, thậm chí là mấy chục lần.

Liên Minh Nam Châu và Liên Minh Phương Nam cũng vì tình cảnh này mà lần đầu tiên xảy ra sự va chạm kịch liệt.

Liên Minh Phương Nam đã vài lần hao binh tổn tướng ở chỗ Lăng Tiêu, tuy có chút thiệt hại nhưng trên thực tế lại không gây ra chút thương tổn nào đến căn bản của bọn họ. Những gia tộc mạnh đều có lực lượng thật sự thuộc về bọn họ, lực lượng này ngoại nhân thường không biết được. Ngay như gia tộc Tư Đồ, thực lực của bản thân Tư Đồ Dũng tộc trưởng kiêm minh chủ Liên Minh Nam Châu cũng không ai biết được mạnh mẽ thế nào. Những người con của hắn cũng là như vậy, nhưng không ai dám phủ nhận địa vị đệ nhất gia tộc Nam Châu của họ.

Nguyên nhân chính là vì những người ngoài không thể nhìn rõ lực lượng bí ẩn có tính chất quyết định mọi chuyện của gia tộc bọn họ.

Sau khi Liên Minh Phương Nam được thành lập thì Liên Minh Nam Châu chỉ tỏ thái độ rất lấy làm tiếc. Đồng thời cũng cắt đứt tất cả quan hệ đối với người của Tôn gia đứng đằng sau chuyện này, bao gồm rất nhiều lĩnh vực và đủ loại hợp tác làm ăn.

Ngoại trừ những điều đó thì không biểu lộ ra những thái độ thù địch nào quá nghiêm trọng. Nhưng từ khi Liên Minh Phương Nam được thành lập đến nay vẫn luôn coi Liên Minh Nam Châu là kẻ thù, đồng thời còn cho rằng một ngày nào đó bọn họ sẽ lật đổ địa vị nhà Tư Đồ sau đó lại thống nhất Nam Châu, trở thành bá chủ thật sự của Nam Châu.

Lần này, trong chu vi vạn dặm ngoài bờ biển không có bất kỳ hộ dân nào sinh sống lại trở thành chiến trường của hai thế lực khổng lồ. Liên Minh Nam Châu lần đầu tiên phát ra âm thanh cực lớn của mình:

- Người Liên Minh Phương Nam nếu dám đoạt bảo, những thành viên Liên Minh Nam Châu có quyền đem những tên đó chém chết.

Đây là câu nói của Tư Đồ Dũng khi động viên lực lượng trước cuộc chiến.

Tôn Hạo Thiên gia chủ Tôn gia đồng thời cũng là minh chủ Liên Minh Phương Nam cũng không tỏ ra yếu kém mà phản kích lại:

- Một tổ chức đã sắp hết thời mà dám to mồm trương tráo, trên chiến trường cứ dựa vào bản lĩnh chân thực đi.

Vậy là chiến tranh giữa hai liên minh chính thức bắt đầu khi Lăng Tiêu bế quan tiến lên Độ Kiếp Kỳ.

Tất cả những cánh quân đầu tiên hai bên đưa ra đều là quân đội do những gia tộc có thế lực hạng trung nuôi dưỡng. Hầu như đều có thực lực Kiếm Thánh và Kiếm Thần, loại chiến tranh tiêu hao này chỉ có tác dụng so sánh sỹ khí mà thôi.

Xem ra bên nào tàn nhẫn nhất thì đội ngũ bên đó sẽ cơ bản giành được chiến thắng.

Khi đã động thủ thì Tôn Hạo Thiên mới phát hiện được Liên Minh Nam Châu chỉ còn lại vài bộ phận gia tộc mà thực lực vẫn còn mạnh mẽ như vậy.

Tư Đồ Thế Gia đệ nhất gia tộc Nam Châu trong Thánh Vực cũng không để những người ủng hộ phải thất vọng, phái ra hơn mười vạn quân đội riêng của gia tộc tham gia vào trận chiến tranh tà ác và vô nghĩa này.

Hai bên đánh nhau làm cho một vài cường giả đang cư trú ở đây cảm thấy kinh hoàng. Đặc biệt là Thanh Loan từ tận hải ngoại đi đến chỗ này, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng phẫn nộ. Hắn thầm nghĩ:

- Hai đám nhân loại đáng chết không biết tìm chỗ nào khác mà đánh nhau à? sao cứ phải đâm đầu vào địa phương này?

- Bảo vật xuất thổ mà nhìn thấy các người thì cũng choáng váng rồi!

Mà thực tế thì trong lòng Thanh Loan cũng hiểu rõ một điều:

- Hy vọng muốn đoạt được bảo vật của mình vô cùng mong manh, vì tất cả những tên thực lực cực mạnh của hai phương thế lực đều đã tập trung chỗ này rồi.

Nhưng trong lòng người nào cũng có chút tin tưởng vào vận may, ai cũng thầm nghĩ:

- Biết đâu mình số đỏ, bảo vật này sẽ vào tay mình.

Thanh Loan đột nhiên cảm giác được một luồng khí tức vô cùng quen thuộc lóe qua bên cạnh mình. Khi hần mở mắt ra nhìn thì thấy ở trên mặt đất không xa có một con hắc hổ khổng lồ lông mao toàn thân bóng loáng. Con hổ đang bước đi với nhịp điệu vừa cường tráng mà lại vừa tao nhã, nó đang đi đến một rừng cây bên bờ biển.

- Này! Đại Lão Hổ!

Thanh Loan đột nhiên cảm thấy mình đã tìm được người để phát tiết oán hận trong lòng:

- Lại đây, lại đây!

Vì Kim Hổ cảm ứng được chỗ này có khí tức của chủ nhân nên mới không cảm lòng được phải đi đến. Nó cũng chẳng hiểu vì sao mình lại phải đến đây rồi lại phải đứng ngây ngẩn một lúc lâu. Sau thời gian một trăm năm thực lực của nó đã đột phá đến một cảnh giới kinh người rồi.

Kim Hổ có huyết mạch vương giả của Ma Tộc nên cũng nhận được rất nhiều chiếu cố trong Thánh Vực. Ma tộc đã lấy bí pháp của bản tộc để thăng thực lực cho hần. Sau một trăm năm, Kim Hổ không còn là thanh niên lãng lẹ giống như lưỡi dao năm xưa, mà đã trở thành một vương giả oai phong, một cường giả chân chính.

633. Chương 567 : Kim Hổ Và Tiểu Sử. (p1)

Bây giờ nó...Đã có thực lực cảnh giới đại viên mãn.

- Một trăm năm qua tiểu chủ nhân kia của mình không biết đã đạt đến cảnh giới nào của người tu chân rồi nhỉ?

Kim Hổ thầm nghĩ trong lòng, thậm chí còn cảm thấy có chút vui vẻ.

- Không biết khi hần thấy mình đã đột phá đến cảnh giới đại viên mãn thì sẽ có cảm giác gì đây?

Tuy Kim Hổ biết Lăng Tiêu là một tên rất biến thái, nhưng hần cũng không tin Lăng Tiêu có phương pháp nào để thăng thực lực nhanh hơn so với việc mình sử dụng bí pháp Ma tộc.

Bởi vì cường giả Ma tộc giúp hần đề thăng thực lực đã từng nói, con người muốn tiến vào cảnh giới đại viên mãn ít nhất cũng phải cần một thời gian hơn vạn năm. Dù là những thiên tài thiên phú kinh người thì ít nhất cũng phải mất mấy nghìn năm, hơn nữa loại người như vậy có rất ít.

Kim Hổ đã không còn tính toán đến chuyện năm xưa Lăng Tiêu làm mình tổn thương. Vì nói thế nào thì khi đó Lăng Tiêu cũng đã cứu nó, nhưng nó lại không muốn trở thành sủng vật cho bất kỳ người nào.

Vì hần là vương tử Ma tộc, là truyền nhân có huyết mạch cao nhất của Ma tộc. Mãi cho đến tận bây giờ cũng không có người nào trong Ma tộc biết được bí mật này của hần.

Đây là một loại ô nhục, dù chết Kim Hổ cũng không bao giờ nói ra.

Nhiều năm trôi qua, Kim Hổ vẫn đợi ở ngoài hải ngoại. Khi Thanh Loan cũng là hậu nhân có huyết mạch bậc cao trong Ma tộc tìm đến hần, nói rằng hần muốn đi nhân giới, hần hỏi Kim Hổ có muốn hần mang về cái gì không.

Khi đó Kim Hổ cũng không biết mình nghĩ thế nào mà lại tùy ý nói cho Thanh Loan biết, năm xưa khi mình còn ở trên nhân giới bị một tên cường giả nhân loại ức hiếp.

Thanh Loan luôn luôn kiêu ngạo nên vừa nghe Kim Hổ nói xong thì giận tím mặt, vì vậy là hắn nhớ kỹ cái tên Lăng Tiêu. Hắn đã phải dùng trăm phương nghìn kế để tìm đến Lăng Tiêu trút giận cho Kim Hổ.

Thanh Loan dùng biện pháp đặc biệt của Ma tộc để lấy trên người Kim Hổ một luồng khí tức của Lăng Tiêu. Nên khoảnh khắc khi nhìn thấy Lăng Tiêu, Thanh Loan cảm thấy vô cùng hưng phấn. Hắn nghĩ mình cuối cùng cũng đã có thể vì đồng tộc mà ra tay, vì vậy mới cực kỳ kích động phóng thẳng ra.

Điều làm hắn vạn lần không ngờ là đến thì rất cao hứng nhưng quay về lại rất chán nản, lại bị người ta cướp đi hai bảo bối. Thực lực thật sự của người kia và những gì Kim Hổ miêu tả có sự chênh lệch quá lớn, thiếu chút nữa hắn đã rơi vào hiểm cảnh chứ đừng nói đến chuyện giáo huấn người ta.

Những chuyện thế này Thanh Loan không thể nói với người khác, nhưng hôm nay hắn lại nhìn thấy Kim Hổ. Vậy là Thanh Loan nghĩ phải giáo huấn tên này một chút, để sau này bớt nói dốt đi.

Thật ra Kim Hổ đã sớm cảm nhận được khí tức của Thanh Loan, nhưng ngay từ đầu hắn đã không muốn giao lưu bất kỳ điều gì với tên này. Nguyên nhân cũng rất đơn giản, bởi vì hắn cảm thấy trong bầu không khí xung quanh có một loại khí tức làm người khác phải khấn nguyện. Hắn không muốn mình trở thành mục tiêu của người khác, hắn có thể huênh hoang vì đây không phải thế giới của loài người, nếu đây là nhân giới thì chắc chắn sẽ có cường giả chế ngự được mình.

Thất bại làm cho Kim Hổ trở nên trưởng thành.

- Người gọi ta làm gì?

Kim Hổ cũng không dừng bước, mà dùng loại giao lưu tinh thần chỉ có ở Ma tộc để nói chuyện cùng Thanh Loan.

- Tiểu tử kia, đừng tưởng ngươi có huyết mạch thuần khiết thì có thể kiêu ngạo với Thanh Loan đại gia.

Thanh Loan thấy bộ dạng Kim Hổ giống như không muốn đáp lời mình, hắn cảm thấy tức giận nói:

- Tuy thực lực của ngươi đã được đề thăng rất nhanh, nhưng vẫn chưa phải là đối thủ của Thanh Loan đại gia đâu.

- Rốt cuộc là có chuyện gì? Không có gì thì ta đi đây!

Tinh thần lực của Kim Hổ truyền ra sự bất mãn của hắn, mang theo một luồng ý lạnh.

- Có chuyện gì à? Hừ! Thực lực của người ức hiếp người năm xưa căn bản không yếu như ngươi nói!

Thanh Loan tức giận nói:

- Hơn nữa lại còn rất mạnh.

- Cái gì?

Kim Hổ sửng sốt rồi lập tức nói:

- Hắn đang ở ngay đây, chẳng lẽ ngươi không cảm ứng được sao?

Thanh Loan nghe thấy Kim Hổ nói xong thì đứng ngẩn người ngay tại chỗ, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin. Hắn nhìn Kim Hổ dùng giọng chói tai nói:

- Tiểu tử, ngươi gạt ta! Chết tiệt, Sao Ma tộc lại xuất hiện loại người như ngươi chứ? Có còn là Ma tộc có huyết mạch hoàng gia nữa không...Hừ! Trời ơi, ta biết chắc chắn ngươi đang nói giỡn.

Miệng Thanh Loan thì nói nhưng hai mắt lại đảo qua đảo lại khắp bốn phía. Hắn đang sợ tên ma đầu còn đáng sợ hơn Ma tộc kia đột nhiên xuất hiện ở đây.

Kim Hổ hít một hơi thật sâu, tinh quang trong mắt lấp lánh. Hắn sao lại không nhìn ra tên có tốc độ nhanh nhất Ma tộc hiện nay đối với tiểu chủ nhân của mình giống như có chút kiêng kỵ chứ. Nhưng không phải chỉ là chút sợ sệt, mà là đặc biệt sợ hãi.

Thực lực của Thanh Loan cũng không phải là loại người bình thường.

Trong đầu Kim Hổ đột nhiên lóe lên một ý nghĩ:

- Lăng Tiêu hắc...Không phải cũng có cảnh giới đại viên mãn chứ?

Kim Hổ suy nghĩ một chút rồi nhìn Thanh Loan hỏi:

- Thanh Loan ngươi đã giao thủ với hắc rồi sao?

Thanh Loan hơi trầm mặc, sau đó trong ánh mắt lộ ra hai luồng hung quang, dùng giọng chói tai nói:

- Chết tiệt! Ngươi nói sao? Chiến sĩ Thanh Loan vĩ đại ta ở trên tay hắc...Chịu khá nhiều thiệt thòi.

Thanh Loan nói đến câu cuối cùng thì âm thanh càng lúc càng nhỏ. Nếu không phải Kim Hổ thính tai kinh người thì hầu như đã không nghe thấy vài chữ sau câu nói của Thanh Loan.

Kim Hổ vốn tràn đầy niềm tin và một thân nhiệt huyết đột nhiên cảm thấy lòng mình dựng lên. Hắc còn muốn sau khi tìm được Lăng Tiêu sẽ cùng nhau nói chuyện về vấn đề tự do. Một người chủ nhân thực lực yếu sao có một người hầu mạnh mẽ được chứ?

Từ khi tiến vào cảnh giới đại viên mãn, Kim Hổ vẫn đặc biệt có lòng tin với chính mình, thậm chí có thể nói là tin tưởng gấp trăm lần. Hắc cũng không ngờ sau khi tiến vào Thánh Vực thì tốc độ có thể tăng mạnh như vậy, cho nên sau khi rời khỏi Lăng Tiêu rồi dựa vào phương pháp đặc biệt tìm đến tập trung trên lãnh thổ Ma tộc ở hải ngoại, lúc này Kim Hổ đã bắt đầu trải qua một cuộc sống hạnh phúc, hơn nữa cảm giác hạnh phúc này vẫn còn duy trì đến tận bây giờ.

Nhưng sau khi nghe Thanh Loan miêu tả về thực lực của Lăng Tiêu, giống như có một gáo nước lạnh đổ từ đầu xuống chân Kim Hổ. Nhớ tới loại cảm giác mạnh mẽ của Lăng Tiêu ngày trước ở nhân giới, Kim Hổ đột nhiên có loại cảm giác không rét mà run.

Thậm chí Kim Hổ còn...Hơi hối hận khi đến chỗ này.

Hai thanh niên cường giả của Ma tộc đứng chỗ này với những suy nghĩ khác nhau, mỗi người có một tâm sự riêng. Lúc này Thanh Loan đột nhiên nói:

- Đại Lão Hổ, sao ta lại cảm giác thấy ngươi không chỉ bị tên nhân loại Lăng Tiêu này ức hiếp mà giữa ngươi và hắc...Giống như có một loại tương thông nhỉ?

Thanh Loan tuy dùng lời này để nói ra nghi ngờ trong lòng, nhưng thực tế hắc hầu như đã khẳng định suy nghĩ trong lòng mình rồi. Đặc điểm của bộ tộc Thanh Loan là tốc độ nhanh, hơn nữa còn có cái mũi rất linh mẫn.

Trên thực tế thì tất cả Ma tộc đều có cái mũi rất linh mẫn, nhưng tộc Thanh Loan thì tốt hơn. Sau khi cùng Lăng Tiêu giao thủ qua một lần, Thanh Loan đã sớm nhớ kỹ khí tức của Lăng Tiêu, nhưng hôm nay Kim Hổ lại có thể cảm nhận được Lăng Tiêu mà Thanh Loan lại hoàn toàn không có chút cảm giác nào.

Đây không phải là một chuyện bình thường.

Kim Hổ do dự một chút rồi gật đầu nói:

- Khi còn trong nhân giới, ta đã bị hắc dùng lực lượng thu phục. Sau khi ta tiến vào cảnh giới đại viên mãn, thì năng lực cảm ứng của ta đã mạnh hơn trước đây rất nhiều. Vốn ta đang ở ngoài biển cách chỗ này vài nghìn dặm, trước tiên là thấy nơi đây có dị tượng trời sinh nhưng đến gần mới cảm ứng được hắc. Tuy cảm giác rất yếu, nhưng ta có thể xác định được chính là hắc.

Thanh Loan nheo mắt lại, hắc trầm tư một lúc lâu. Sau đó hắc lập tức đưa ra một nhận định kinh người, giọng nói bén nhọn trở nên hơi trầm:

- Đại Lão Hổ, chúng ta đi khỏi đây nhanh! Ngươi đã nói thật với ta, Thanh Loan ta cũng không muốn gạt ngươi, đặc biệt bây giờ thực lực của ngươi bây giờ đã đuổi kịp ta, điều này chứng tỏ huyết mạch hoàng tộc của ngươi quả thật là không giống người thường. Ta vốn cũng có chút khinh thường ngươi, nhưng bây giờ ngươi cũng đã có tư cách để ta phải tôn kính. Cho nên ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi thật sự cảm nhận được hắc đang ở đây mà lại không chịu xuất hiện, chứng tỏ hiện tượng thiên nhiên thần kỳ này phần lớn

đều là những động tĩnh do hấn làm ra, căn bản không phải là bảo vật xuất thổ chó má gì đâu. Hơn nữa những tên nhân loại đến đây tranh đoạt bảo vật đều là những cường giả rất mạnh. Chúng ta ở lại chỗ này cũng căn bản không có lợi ích gì cả. Nếu người đã bị tên nhân loại kia khống chế, vậy lỡ may bọn họ chiến đấu một trận, người chẳng phải đi lên giúp đỡ sao?

Kim Hổ hơi do dự, lời nói của Thanh Loan rất có đạo lý. Nhưng ân oán giữa Kim Hổ và Lăng Tiêu có rất nhiều, mặc kệ nói thế nào thì Lăng Tiêu cũng là người mang mình đến Thánh Vực này, hơn nữa hấn đã từng cứu mạng mình. Thật ra đối với những Ma tộc bình thường thì đi theo một người có thực lực vượt xa mình rồi trở thành ma sủng của đối phương cũng không phải chuyện đáng ngại. Nhưng Kim Hổ là Ma tộc có huyết mạch hoàng gia, máu huyết chảy trong người là loại vô cùng kiêu ngạo làm hấn căn bản không muốn đi theo một nhân loại. Huống hồ giữa nhân loại và Ma tộc còn có một mối thù khắc cốt ghi tâm.

- Dừng do dự nữa, đi nhanh thôi!

Thanh Loan dùng giọng hơi chói tai để thúc giục Kim Hổ, vì hấn đã bắt đầu cảm giác được, hình như có rất nhiều khí tức mạnh mẽ đang tụ tập về phía này.

- Người cứ rời khỏi chỗ này, ta không thể đi được.

Cuối cùng Kim Hổ cũng hạ quyết tâm, hấn cương quyết lắc đầu, sau đó nói:

- Dù thế nào hấn cũng đã từng cứu ta, không thể đứng đây nhìn hấn rơi vào nguy hiểm được.

- Ôi! Người đúng là ngu ngốc!

Thanh Loan lắc đầu rất thất vọng, sau đó nói:

- Đại Lão Hổ, ta sẽ đem những biểu hiện người làm ta thất vọng báo cáo cho những người lãnh đạo cấp cao của Ma tộc. Ta nghĩ người sẽ mất đi tư cách kế thừa vị trí lãnh đạo Ma tộc.

Kim Hổ cười thản nhiên, sau đó nói:

- Người đi đi, quay về nói cho thủ lĩnh A Mạc Đa, cứ nói...Ta sẽ không quay trở về nữa. Trừ khi Ma tộc gặp phải tai họa lớn, khi đó ta sẽ cùng chủ nhân giải quyết tai họa cho Ma tộc.

Thanh Loan dùng ánh mắt khinh thường và thất vọng nhìn Kim Hổ, sau đó nói:

- Người đúng là điên rồi! Được, Đại Lão Hổ, tạm biệt!

Thanh Loan nói xong đột nhiên biến thành một con chim khổng lồ màu xanh. Hấn giang đôi cánh dài chừng năm mươi thước rồi khê vỗ, một cơn gió cực mạnh thổi đến làm những cây cối ở gần đó phải xiêu vẹo. Những cây ở gần nhất phát ra tiếng rắc rắc rồi liên tục bị bẻ gãy. Thanh Loan kêu to một tiếng vang vọng và chói tai, sau đó cơ thể hóa thành một luồng hào quang thanh sắc rồi nhanh chóng biến mất trên bầu trời.

Những tiếng động lớn như vậy tất nhiên cũng dẫn đến sự chú ý của rất nhiều người, đã có người bắt đầu bay nhanh tới chỗ này.

Kim Hổ thâm mắng trong lòng một tiếng, bốn vó tung lên rời khỏi chỗ này rồi ẩn thân vào bên trong rừng rậm. Kim Hổ dựa vào loại cảm ứng thần kỳ của hấn và Lăng Tiêu để đi thẳng đến ghềnh đá đang cuộn cuộn sóng ngoài bờ biển. Trước mặt hấn lúc này là biển rộng vô tận, dưới chân chính là vách đá cao vạn trượng. Kim Hổ mạnh mẽ dừng lại ở đây, dùng những móng vuốt khổng lồ hất văng một tảng đá từ trên rơi xuống, sau rất lâu mà chưa thấy đến tận cùng.

Kim Hổ ngẩng cái đầu khổng lồ lên, sau lưng hấn đột nhiên mọc ra một đôi cánh đại bàng cực lớn, mở ra dài chừng ba mươi thước. Trước đó cũng không nhìn thấy trên lưng hấn có bất kỳ dấu vết gì của đôi cánh chim.

Kim Hổ dùng chân sau phát lực, cơ thể bắn thẳng về phía trước.

- Vù!

Một luồng gió mạnh lập tức thổi lên người Kim Hổ, sau đó hấn tự do bay lượn xuống dưới. Loại cảm ứng tâm linh giữa Kim Hổ và Lăng Tiêu càng ngày càng gần.

634. Chương 567 : Kim Hổ Và Tiểu Sưu. (p2)

Đúng lúc này tất cả kinh mạch trong cơ thể Lăng Tiêu đã bị ngọn lửa bên trong thiêu cháy hoàn toàn rồi biến mất, tất cả chân nguyên cũng đã kiệt quệ.

- Âm!

Trong cơ thể Lăng Tiêu giống như đang xảy ra một loạt tiếng nổ kịch liệt. Trong nháy mắt khi điểm kinh mạch cuối cùng biến mất thì một luồng năng lượng hoàn toàn mới bùng ra trong cơ thể hắn. Hầu như chỉ trong khoảnh khắc luồng lực lượng kỳ lạ và mới mẻ này đã lấp đầy tất cả những vị trí trong cơ thể Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu đột nhiên mở rộng hai mắt rồi bắn ra hai luồng hào quang giống như thần quang. Hào quang này trực tiếp bắn thẳng trận pháp ảo mà Lăng Tiêu đã bày ra, một luồng khí thể kinh người từ trên những lỗ chân lông bùng ra ngoài.

Một tiếng nổ đùng vang lên trong không trung, Kim Hổ không chút do dự mà phóng thẳng đến địa phương mà luồng khí tức vừa rồi mới bắn ra.

- Âm!

Cơ thể khổng lồ của Kim Hổ hung hăng đập mạnh lên mặt đá, cái đầu vô cùng cứng rắn của hắn bị đập vào nổ cả đom đóm. Kim Hổ nhìn về phía mặt đá kia, thấy nó không chút biến đổi nào.

- Chết tiệt!

Kim Hổ trầm mắng trong lòng một câu, lúc này hắn đã biết địa phương này nhất định đã bị chủ nhân bày cấm chế nên cứng rắn không gì phá nổi.

Kim Hổ mắng một câu đồng thời trong lòng lại rất vui vẻ. Hắn biết mình đã đúng.

Lăng Tiêu càng mạnh thì hắn lại càng có cơ hội đi theo phía sau để trở thành tuyệt thế cường giả chân chính.

Mà lúc này đã có người phát hiện ra dị tượng ở đây. Những cường giả nhân loại đến đây đều có thực lực rất mạnh, hầu như chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện bên trên vách núi. Sau đó bọn chúng nhìn thấy bên dưới có một điểm đen, hẳn là cường giả đã tiến vào cảnh giới đại viên mãn thì những bóng người ngoài trăm dặm đều có thể nhìn thấy rõ ràng, mà chỗ này chỉ có khoảng cách hơn hai mươi dặm nên vừa đảo mắt qua đã nhìn thấy bên dưới có một con hổ khổng lồ hai cánh.

- Ma tộc!

Có người kinh hoàng nói.

Lập tức tất cả mọi người ở hai phía đều trở nên náo động, Ma tộc đã rất lâu rồi chưa xuất hiện trước mắt nhân loại. Hơn nữa bây giờ ma tộc kia rõ ràng là một tên cao cấp.

Trên người hắn phát ra luồng khí tức khổng lồ nên rất dễ phát hiện ra được.

Giữa Liên Minh Nam Châu và Liên Minh Phương Nam vốn như nước với lửa, mấy ngày nay đã không biết đánh bao nhiêu trận, mà lúc này trước mắt lại xuất hiện bóng dáng Ma tộc. Hai bên lúc này đều trở nên do dự, lại nhìn thấy dị tượng trên bầu trời càng ngày càng mạnh, rõ ràng là bảo vật đang muốn xuất thổ, lỡ may vì giết chết tên Ma tộc này mà bỏ lỡ cơ hội đoạt bảo thì đúng là lợi bất cập hại.

Cho nên lúc này hai bên đều không muốn tạo ra bất kỳ phản ứng nào, tạo nên một bầu không khí có vẻ quỷ dị. Kim Hổ tất nhiên cũng nhìn thấy những cường giả nhân loại bên trên, trong cặp mắt hắn phát ra luồng hào quang lạnh lẽo, trong lỗ mũi phát ra hai âm thanh. Hắn đột nhiên biến thành một người thanh niên mặc áo da màu đen, trong tay cầm một cây trường thương màu đen.

Hắn đứng đó giống như thần giữ cửa mà chẳng nói lời nào.

Lúc này đã có người cảm ứng được luồng khí thể cường đại vừa rồi được phát ra từ vị trí con hổ khổng lồ màu đen đang đứng. Hơn nữa luồng khí tức vừa rồi cũng không phải do nó phát ra.

- Tư Đồ lão nhi, bảo vật này sắp xuất thổ, mà chỗ đó...Lại không chỉ có người của hai phía ta và ngươi, mà còn có kẻ thứ ba. Chúng ta tạm thời dừng tay được không? Nếu không thì một khi chúng ta đánh nhau, không phải là để cho kẻ khác chiếm tiện nghi sao?

Một lão già tóc tai bù xù, quần áo cũng rách tả tơi đến từ Liên Minh Phương Nam mười phần giống như một tên ăn mày đang nhìn về phía người trung niên đối diện nói.

Người trung niên này nếu không có người gọi hắn là “Lão nhi” thì hầu như không có ai dám nói hắn tuổi đã cao. Tướng mạo của người này rất anh tuấn, ăn mặc khéo léo, không có gì khác biệt với một người trung niên.

Lúc này hắn đang cười lạnh lùng, sau đó nói:

- Tôn lão quỷ, ngươi nói cũng có chút đạo lý. Đợi khi bảo vật xuất thổ, chúng ta sẽ dựa vào bản lĩnh, ai cướp được thì sẽ là của người đó. Nhưng lúc này tên tiểu tử Ma tộc kia, ngươi xem, không phải là đang muốn cản đường chúng ta sao?

Lão già Tôn gia quần áo rách rưới nuốt vào vài ngụm nước miếng. Lão nhìn thoáng qua Kim Hổ với ánh mắt tham lam. Lão biết rõ một Ma tộc cực mạnh có giá trị không thấp hơn bao nhiêu so với một pháp bảo. Vì pháp bảo cho dù là mạnh mẽ cũng chỉ được sử dụng cho một người, mà nghiên cứu năng lực của pháp bảo là cả một quá trình dài đằng đặc.

Mà con hổ Ma tộc này, có thể nói khắp người đều là bảo bối.

Gân, cốt, da, máu...Và những tinh hạch tràn đầy năng lượng khổng lồ trong cơ thể Ma tộc giống như truyền thuyết...Tùy tiện lấy ra bất cứ thứ gì cũng đều là những vật tốt hiếm có.

- Khó mà không làm!

Lão già Tôn gia quần áo rách rưới nói lời cự tuyệt:

- Thứ tốt thì chúng ta phải chia đều, nếu không thì không ai được ra tay. Ai biết được người muốn con hổ này, hay muốn chiếm vị trí có lợi để cướp đoạt bảo vật chứ?

- Hừ! Người cho rằng người Tư Đồ gia cũng vô sỉ giống như đám Tôn gia các ngươi sao?

Người trung niên nho nhã thản nhiên nói một tiếng, cũng không giữ khăng khăng quan điểm của mình, chẳng qua chỉ mở miệng nói một câu châm chọc mà thôi.

Lão già Tôn gia cũng không nổi nóng, đến cảnh giới của bọn họ hiện nay cũng không đơn giản chỉ vì một chuyện mà tức giận. Lão thản nhiên nói:

- Chẳng qua mọi người đều vì lợi ích của mình mà thôi, ngươi cũng đừng giả vờ thanh cao làm gì. Tư Đồ lão nhi, Liên Minh Nam Châu bây giờ đã không còn là đối thủ của Liên Minh Phương Nam nữa rồi, còn giữa ta và ngươi dù sao năm xưa cũng có quan hệ rất tốt, cũng từng cùng làm việc với nhau, không cần thiết phải làm khó nhau như vậy chứ?

Người trung niên Tư Đồ gia hừ nhẹ một tiếng rồi không nói câu nào.

Lão già Tôn gia nhìn lướt qua Kim Hổ, sau đó nói:

- Ta có một ý kiến hay thế này, chúng ta mỗi bên phái ra năm người, trước tiên cứ vây con hổ kia lại đừng để nó chạy thoát là được. Sau đó đợi đến khi bảo vật xuất thổ thì người nào bản lĩnh cao sẽ là chủ nhân của bảo vật, thế nào?

Người trung niên Tư Đồ gia gật đầu, nói:

- Cứ quyết định như vậy!

Khi hai người nói chuyện cũng không thèm nhìn đến kẻ thứ ba đang ở bên dưới. Trước mặt hai thể lực khổng lồ, không có bất kỳ tổ chức nào mạnh bằng bọn họ, cũng không có bất kỳ lời nói nào mạnh bằng nắm đấm.

Người trung niên Tư Đồ gia tên là Tư Đồ Đạo có cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong, là một trong Ngũ tổ của Tư Đồ gia. Đồng thời hắn cũng là người có thực lực mạnh nhất của Tư Đồ gia.

Lần này vì ở đây xuất hiện dị tượng trời sinh, hơn nữa lại duy trì khoảng thời gian quá lâu nên gia tộc kết luận đây là một kiện bảo vật vô cùng mạnh. Hơn nữa từ khi Tôn gia phản bội rồi rời khỏi Liên Minh Nam Châu tự lập môn hộ thì danh vọng của Tư Đồ gia cũng đột nhiên giảm xuống. Lúc này đã đến giới hạn nguy hiểm rồi, nếu không kịp thời chặn xu thế này lại thì tên tuổi Nam Châu đệ nhất gia của Tư Đồ gia sợ rằng sẽ phải nhường cho kẻ khác.

Cho nên Tư Đồ Đạo phải đi ra trong lúc đang bế quan, thực lực của hắn đã đạt đến Chí Hóa Cảnh. Hắn tin trong Thánh Vực ngoại trừ chính hắn thì hầu như không còn ai có thể làm mình bị thương.

Mà lão già Tôn gia quần áo rách nát này chính là cường giả cùng thời với Tư Đồ Đạo. Lão già này tên là Tôn Lập, cũng là cường giả thành danh từ ba vạn năm trước, là một người trong đám lão già mà hiện nay còn lại rất ít. Lão cũng đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong, thực lực bản thân cực kỳ mạnh mẽ, năm xưa cũng ngang tài ngang sức với Tư Đồ Đạo.

Vì Tư Đồ Đạo xuất quan nên lão cũng phải xuất hiện ở chỗ này. Nếu không thì hầu như không còn ai là đối thủ của lão già này và Tư Đồ Đạo. Liên Minh Phương Nam đã vài lần ăn trái đắng ở chỗ Lăng Tiêu, không muốn để cho người trong tộc thương vong quy mô lớn nữa.

Mặc dù Tư Đồ Đạo cũng là cường giả chân chính có đức cao vọng trọng trong Nam Châu, nhưng ai biết được có vì Tôn gia mà thẹn quá hóa giận ra tay với bọn họ không?

Những người trong các thể lực thứ ba đều rất đơn lẻ, nhìn thấy hai thể lực khổng lồ tạm thời giải hòa thì trong lòng cảm thấy hơi thất vọng. Bọn họ muốn nhìn hai thể lực lớn này sống mái với nhau, vì giữa hai thể lực đã giống như nước với lửa, xảy ra đại chiến cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Nhưng không ngờ hai lão già có thân phận thủ lĩnh đều là người quen cũ làm cho đám người kia cảm thấy rất thất vọng.

... ..

Kim Hổ nhìn mười tên cường giả rất mạnh đang vì mình mà vây đến, trong cổ họng hắn không kiềm được phải phát ra một tiếng gầm rống. Trong lòng hắn có chút lo lắng, rõ ràng chủ nhân đang ở chỗ này nhưng vì sao lại còn chưa đi ra?

Lúc này trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng kêu vô cùng lạnh lốt, một con chim khổng lồ khắp người tỏa ra những luồng hào quang kim sắc làm cho người khác không dám nhìn gần đột nhiên bổ nhào về phía Kim Hổ.

Mười tên cường giả cảnh giới đại viên mãn hình như vì Kim Hổ mà đến lập tức cảm thấy sửng sốt. Sau đó hai mắt lập tức trở nên vô cùng vui mừng. Lúc này Tư Đồ Đạo hướng về phía Tôn Lập lớn tiếng nói:

- Lão già kia, con hổ để cho chúng ta, con chim kia là của các người.

Tôn Lập hầu như cũng không hề do dự mà gật đầu nói:

- Năm người các người đi bắt con chim kia về đây cho ta!

Tư Đồ Đạo lại hướng về phía năm người thủ hạ của mình nói:

- Bắt con hổ kia lại.

Kim Hổ liếc mắt đã nhận ra cái tên mà cả người đang phát ra khí chất vương giả không phải là con ma thú ở bên cạnh chủ nhân năm xưa sao? Trong lòng Kim Hổ lập tức cảm thấy có chút yên tâm trở lại, đồng thời trong miệng lại rống lên một tiếng. Sau đó cơ thể hắn nhanh chóng hóa thành một luồng hào quang hắc sắc phóng thẳng về phía năm tên kia.

Bị động phòng ngự không phải là tác phong của Kim Hổ.

Năm người lạnh lùng đảo mắt qua Kim Hổ, một người trong số đó quát lên:

- Muốn chết!

Tên này vừa nói xong thì một luồng kiếm khí bắn thẳng về phía Kim Hổ, luồng kiếm khí này hầu như đã ngưng tụ lại giống như thực chất. Trong lúc nó phóng đi đã làm cho tất cả không gian xung quanh phải rách toạc và phát ra một luồng sát khí nồng nặc.

Kim Hổ lại hoàn toàn không sợ, trường thương hắc sắc trong tay đâm thẳng về phía kiếm khí. Một luồng hắc khí “vù” một tiếng rồi bắn ra.

Một tiếng nổ ầm vang lên ở vị trí hai luồng kiếm khí và hắc khí đánh vào nhau. Vụ nổ này tạo ra âm thanh làm màng tai người nghe đau đớn, giống như có một loại cảm giác chấn động vậy.

Hai mắt Tư Đồ Đạo lập tức trở nên ngưng trọng, trong miệng vang lên tiếng hô kinh hãi:

- Ma tộc huyết mạch hoàng gia! Nhanh, đừng để nó chạy thoát, bắt sống lấy nó.

Mà về mặt Tôn Lập ở bên cạnh hần lại lộ ra vẻ hối hận, lão hướng về phía Tư Đồ Đạo nói:

- Lão già kia, một nghìn khối thượng phẩm tinh thạch, ngươi để con hổ kia lại cho ta đi.

Lúc này những người ở bên cạnh lão đều lú lờ, sau đó lại chuyển ánh mắt đặt lên người Kim Hổ. Con hổ Ma tộc có thể hóa thành hình người kia, có cái giá như vậy sao? Chẳng lẽ Tôn trưởng lão điên rồi à?

Tư Đồ Đạo lại cười khinh thường:

- Cút! Một vạn khối ông đây cũng không đổi.

Trong lòng Tư Đồ Đạo lại thầm cười lạnh:

- Tưởng ta đã hồ đồ rồi sao? Ma tộc có huyết mạch hoàng gia lại chỉ đáng giá như vậy thôi à?

Nếu có bất kỳ người nào biết được những suy nghĩ trong lòng Tư Đồ Đạo thì đại đa số mọi người sẽ đều cảm thấy thế giới này đã điên hết rồi. Phải biết rằng thứ mà hai người kia đang nói chính là thượng phẩm linh thạch đấy!

635. Chương 567 : Kim Hổ Và Tiểu Sư. (p3)

Không phải là hạ phẩm linh thạch mà chỗ nào cũng có thể tìm thấy!

Một mỏ tinh thạch như thế nào mới có thể sản xuất được những thượng phẩm tinh thạch có phẩm chất, tinh khiết và năng lượng đạt đến tiêu chuẩn hạng nhất chứ? Mà Tôn Lập trưởng lão vừa mở miệng ra thì đã là một nghìn khối.

Đây đã là một số lượng của cải làm người ta nói không nên lời, nhưng càng làm cho bọn họ phải trợn mắt há mồm chính là Tư Đồ Đạo trưởng lão Tư Đồ gia lại từ chối.

Trên thực tế cũng chỉ có những vị đại nhân này mới biết được điểm quý giá khi bắt được một tên Ma tộc có huyết mạch hoàng gia.

Ba vạn năm trước từng có một gia tộc mạnh mẽ ở Trung Châu, mạnh đến mức ở Trung Châu có thể nói một là một. Địa vị và lực ảnh hưởng của gia tộc này có sự chênh lệch rất lớn so với Tư Đồ gia ở Nam Châu.

Hơn nữa Trung Châu cũng là một trong năm châu lớn nhất của Thánh Vực. Trung Châu tổng cộng có mười bảy quận, mà trên thực tế thì mỗi quận còn lớn hơn một cái Lam Nguyệt đế quốc trong nhân giới.

Mà một mình gia tộc kia đã khống chế mười sáu quận.

Hoàn toàn xứng đáng là bá chủ Trung Châu!

Mà làm người khác cảm thấy không dám tin chính là Ngưu gia trở thành gia tộc vương giả của Trung Châu lại không phải là một gia tộc lâu đời trước khi Thần Chiến., mà là một gia tộc thần bí độ nhiên nổi lên vào ba vạn năm nghìn năm trước.

Mà nguyên nhân Ngưu gia lập nghiệp lại có rất nhiều phiên bản được lưu truyền trong Thánh Vực, trong đó có một cái rất gần với chân tướng sự thật nhất là: Bốn nghìn năm trước Ngưu gia từng cứu một người Ma tộc có huyết thống hoàng gia. Khi Ngưu gia cứu người này cũng không biết mình đang giúp một người Ma tộc, cho nên sau khi chữa chạy tốt còn tặng cho tên Ma tộc có huyết mạch hoàng gia kia rất nhiều lộ phí đi đường.

Những chuyện xảy ra sau đó thì rất đơn giản, khi tên Ma tộc có huyết thống hoàng gia kia quay về hải ngoại để tụ tập với Ma tộc thì trở thành một người có địa vị cao, cuối cùng lại trở thành thủ lĩnh Ma tộc. Một nghìn năm sau khi được cứu, tên này vì muốn bày tỏ lòng cảm ơn mà tặng cho Ngưu gia một phương pháp, mà phương pháp này có thể làm cho Ngưu gia trở thành đệ nhất gia tộc Trung Châu trong Thánh Vực mãi cho đến tận bây giờ. Thậm chí còn có người nói Ngưu gia là đệ nhất gia tộc trong Thánh Vực. Tuy có nhiều người không tán thành, nhưng điều này cũng đủ để nói lên sự hùng mạnh của Ngưu gia rồi.

Mà mọi người đều nói phương thuốc kia là một tờ giấy ghi lại phương pháp bí mật để thăng thực lực vô cùng nhanh chóng của Ma tộc. Tất nhiên là tất cả những bí mật này có đúng hay không thì không ai dám cam đoan nhưng sự hùng mạnh của Ngưu gia có thể thấy được rõ ràng trước mắt.

Khi có loại tin đồn này thì chuyện phát hiện được một người Ma tộc có huyết thống hoàng gia rồi trở nên hưng phấn như vậy, cũng chỉ là chuyện bình thường mà thôi.

Trong lòng Tôn Lập cảm thấy cấp bách và ngứa ngáy. Vừa rồi lão cũng đã cảm nhận được trên người Kim Hổ một luồng khí tức thuần khiết của Ma tộc vương giả. Tuy chỉ là nghe nói nhưng kinh nghiệm nói cho bọn họ biết điều này không sai. Tên thanh niên Ma tộc hắc y trước mặt này có huyết mạch hoàng gia.

Kim Hổ còn không biết được mình vừa mới ra tay đã bị những lão già giống như lão yêu tinh kia phát hiện ra mọi chuyện. Hắn phải một mình chống lại năm tên cường giả có thực lực tương đương, nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi, khóe miệng vẫn còn hiện lên một nụ cười khinh thường như có như không. Khí thế trên người Kim Hổ rất mạnh mẽ làm cho người khác sinh ra loại cảm giác không rét mà run.

Kim Hổ múa cây trường thương hắc sắc kín kẽ không có kẽ hở, tạo thành một quả cầu màu đen cực lớn trên không trung. Năm tên cường giả cảnh giới đại viên mãn đối mặt với những phản ứng này của Kim Hổ cũng giống như chó cắn phải nhím, không biết phải làm sao để khép miệng lại.

Nhưng bọn họ lại không sợ thứ này, càng như vậy bọn họ càng cao hứng.

Bởi vì bất kỳ kẻ nào thường đến khi sức cùng lực kiệt mới phản kháng càng dữ dội, mà thời gian duy trì cũng ngày càng ngắn. Từ Đồ trưởng lão cũng đã nói phải bắt sống, tên Ma tộc ngu ngốc này còn phối hợp, đúng là làm người ta cảm thấy vui sướng.

Trong khoảnh khắc Tôn Lập cảm thấy rất buồn bực, nhưng hai mắt lão lại lập tức sáng lên. Vì sau khi con chim lớn màu vàng kia phát ra một tiếng kêu ác liệt thì dùng một loại tốc độ khó tin phóng xuống giường móng vuốt như bảo kiếm chụp nát một tên trong đám năm người chính mình vừa phái ra, tên cường giả kia đã bị mất nửa người.

Sau khi tên cường giả có cảnh giới đại viên mãn sơ cấp kia thét lên một tiếng kinh thiên động địa thì cơ thể rơi thẳng xuống mặt biển ở bên dưới tương đối xa.

Máu tươi bắn ra tung tóe làm xuất hiện một trận mưa máu trong bầu trời.

Tôn Lập kích động đến mức hai tay phải nắm chặt lại. Dù con chim khổng lồ màu vàng trước mặt lão không có huyết mạch Ma tộc hoàng gia, nhưng cũng chắc chắn là một tên hùng mạnh làm người ta phải mê muội.

Còn tên kia... Vì thực lực yếu mà chết nên không thể trách người khác được.

Tôn Lập nheo mắt nhìn thẳng hể Tư Đồ Đạo, trong lòng hai người đều có một ý niệm giống hệt nhau:

- Xem ra những thu hoạch ngày hôm nay chưa hẳn chỉ riêng bảo vật kia!

Trong đầu Lăng Tiêu đột nhiên hiện lên tất cả tình cảnh bên ngoài. Tất cả những biến hóa, vẻ mặt của tất cả mọi người từ trên xuống dưới đều xuất hiện trong mắt Lăng Tiêu, bị hắn “nhìn” thấy rất rõ ràng.

- Kim Hổ sao? Tên này sao lại đến đây! Còn Tiểu Sửu, sau nhiều năm, Tiểu Sửu...Nó cuối cùng cũng trưởng thành.

Lăng Tiêu vừa nghĩ vừa cảm thấy vui mừng.

Trước đó Lăng Tiêu đóng chặt lực thức của mình, hắn đem tất cả lực lượng tập trung để đột phá Độ Kiếp Kỳ, cố gắng vượt lên loại cảm giác đau đớn tột độ.

Mà bây giờ Lăng Tiêu cuối cùng cũng đã đi qua giai đoạn đau khổ. Trong nháy mắt lực thức của hắn đã bị luồng năng lượng mới mẻ mở ra, cơ thể hắn lúc này không còn bất kỳ kinh mạch nào.

Nếu có người nhìn thấy tình cảnh trong cơ thể Lăng Tiêu lúc này thì chắc chắn sẽ cảm thấy kinh hoàng.

Bởi vì trong cơ thể Lăng Tiêu ngoại trừ những khung xương có tác dụng chống đỡ, máu thịt hầu như đã hoàn toàn biến mất.

Tất cả đều là một phương thức vận hành năng lượng kỳ dị.

Luồng năng lượng này còn tinh thuần hơn rất nhiều lần so với chân nguyên, nhưng không phải là tiên lực, chỉ còn cách một vách ngăn là trở thành tiên lực.

Luồng lực lượng này làm cho tất cả mọi sự vật trong phạm vi nghìn dặm như xuất hiện trước mặt Lăng Tiêu, giống như mọi chuyện đang xảy ra trước mắt, giống như đang trực quan xem xét.

Mà lúc này thần thức của Lăng Tiêu đã có thể bao phủ được một phạm vi năm mươi vạn dặm.

Nói cách khác, người bị Lăng Tiêu đặt thần thức lên trong phạm vi năm mươi vạn dặm đều không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

- Độ Kiếp Kỳ!

Trong lòng Lăng Tiêu không tìm được phải than thở một tiếng:

- Quá tốt!

Lúc này cuộc chiến bên ngoài đã ngày càng kịch liệt.

Những tên cường giả của Liên Minh Phương Nam không ngờ con chim khổng lồ màu vàng kia lại có lực chiến đấu và đủ loại năng lực vô cùng kỳ lạ. Một tên đồng bọn của bọn họ vì xem thường mà đã sớm bị một trảo vô cùng sắc bén của Tiểu Sửu chụp chết. Bây giờ khi đối mặt với Tiểu Sửu, bọn họ lại sinh ra một loại cảm giác khiếp sợ, giống như không phải bọn họ đang đối mặt với một con ma thú mà là một sát thủ khủng bố.

- Rắc!

Một tia chớp màu lam lại lóe lên đánh thẳng về phía một tên cảnh giới đại viên mãn, loại tốc độ này làm cho tên kia không có cơ hội né tránh. Trong nháy mắt chân khí hộ thể đã bị vỡ nát, nửa người trên lập tức trở nên tê dại, sau đó tên này trợn trừng mắt nhìn những móng vuốt rất lớn và dữ tợn của con chim khổng lồ màu vàng chụp thẳng vào đầu mình.

Có thể nhìn thấy rõ ràng trên những móng vuốt kia được bao phủ từng tầng vảy rất cứng rắn.

Xong rồi, trong lòng tên cảnh giới đại viên mãn này than thở một tiếng, không ngờ có một ngày mình phải chết dưới móng vuốt của một con chim súc sinh.

Cơ thể Tôn Lập giống như một làn khói, bắn thẳng tới như tia chớp. Người chưa tới mà một luồng năng lượng ác liệt và khổng lồ đã hung hăng phóng thẳng về phía cơ thể Tiểu Sửu. Nếu bị đánh trúng, dù Tiểu Sửu có lực tấn công mạnh mẽ cũng không tránh khỏi nguy cơ bị trọng thương hoặc thậm chí là chết.

- Súc sinh quá ác độc, không thể giữ người lại được nữa.

Tôn Lập gầm lên một tiếng giận dữ làm khóe miệng Lăng Tiêu đột nhiên hiện lên một nụ cười lạnh như băng, hần thản nhiên nói:

- Người thì tính là cái gì.

- Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, hang động được Lăng Tiêu dùng để phong ấn chính mình đột nhiên nổ tung rồi bùng ra một luồng năng lượng vô cùng mạnh mẽ. Sau đó nó chia thành mười luồng năng lượng kinh người hung hăng đánh thẳng về phía những tên đang chiến đấu hầu như không có bất kỳ chuẩn bị gì kia.

Năm tên đang vây quanh Kim Hổ vội vàng phản ứng, nhưng không ngờ luồng lực lượng của Lăng Tiêu quá tàn ác. Tất cả những tên này sau khi bị luồng năng lượng kia đánh ầm trên người thì toàn bộ kinh mạch trong cơ thể lập tức bị phong ấn, lại không thi triển được bất kỳ năng lượng nào. Đám người lập tức rơi xuống mặt biển đang có những con sóng khổng lồ do những trận chiến trên trời gây ra.

Mấy tên vây công Tiểu Sư cũng không có gì tốt đẹp, chỉ có hai người ở khá xa mà phản ứng lại cực kỳ nhanh nhạy nên mới tránh khỏi cái chết. Hai tên này đột nhiên phóng thẳng về phía sau trên vạn mét.

Một người trong số này chính là Tôn Lập cường giả mạnh nhất của Tôn gia.

Lăng Tiêu hừ lạnh một tiếng, tiếng hừ giống như tiếng sấm lập tức nổ tung trong lòng Tôn Lập. Lão già có cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong lập tức dùng rất nhiều luồng kết giới gia trì trên cơ thể mình, tạo thành một cái lồng phòng hộ vô cùng chắc chắn. Sau khi Tôn Lập lui người ra ngoài vạn thước, vẻ kinh hoàng trên mặt hiện ra không chút che giấu.

Trong nháy mắt khi vách núi chỗ Lăng Tiêu nổ tung, những tên đang đứng vây quanh phía xa lập tức có người hét lên thất thanh:

- Bảo vật xuất thổ rồi.

Tư Đồ Nam đang kinh hoàng cũng nhện không được vội vàng quay đầu dùng ánh mắt khinh thường nhìn thoáng qua tên vừa mới nói, trong lòng thầm nghĩ:

- Người thật ngu, không thấy xuất thổ là một người còn sống sờ sờ đó à?

Lúc này Tôn Lập vừa giận vừa sợ, lão hướng về phía Lăng Tiêu quát:

- Người là ai?

Không ngờ cái bọn họ tưởng rằng bảo vật, hơn nữa còn vì nó mà xảy ra xung đột dữ dội, chết rất nhiều mạng người, cuối cùng hai bên còn dứt khoát điều động thế lực nòng cốt đi ra tranh đoạt, mà không ngờ bảo vật lại là một cường giả nhân loại.

Loại cảm giác xui xẻo và kinh ngạc trong lòng thế này làm Tôn Lập thiếu chút nữa đã đánh mất lý trí. Lúc này lão lập tức có phản ứng, người trước mặt sợ rằng đã tiến vào một cảnh giới mà chính mình cũng không thể hiểu nổi.

Tôn Lập nhìn Lăng Tiêu từ đầu đến chân rồi trầm giọng nói:

- Tất cả những động tĩnh kia đều do người tạo ra sao?

Lăng Tiêu bĩu môi rồi cười lạnh nói:

- Người có bệnh sao? Có phải ta tạo ra hay không người có thể quản được à?

- Người! Thanh niên không nên quá kiêu ngạo! Lão phu cũng không sợ người.

Tôn Lập vừa nói xong thì bảo kiếm trong tay cũng được vung lên. Một luồng kiếm khí đột nhiên xuất hiện trước mặt không có bất kỳ dấu hiệu nào rồi bổ thẳng về phía lỗ mũi của Lăng Tiêu.

Đối với Tôn Lập thì thực lực của tên kia cho dù mạnh thế nào, nhưng đối mặt với một đòn đánh lén của lão chắc chắn phải bị thương.

Một đòn của cường giả cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong tất nhiên không dễ tiếp nhận, nhưng đáng tiếc đối thủ của lão lại là Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu khẽ động tâm niệm, một luồng năng lượng lập tức tạo thành khiên che ở trước mặt. Luồng kiếm khí kia đập lên trên khiên lập tức bùng ra một luồng năng lượng khổng lồ, sau đó cái khiên năng lượng đột nhiên rung động nhẹ. Luồng kiếm khí Tôn Lập vừa đánh ra đã biến mất.

636. Chương 568: Ba Bảo Vật Dung Hợp.

Lăng Tiêu lạnh lùng đảo mắt nhìn về phía Tôn Lập, khoảng cách giữa hai người trên một nghìn thước nhưng hai luồng ánh mắt của Lăng Tiêu lại giống như hai búa tạ hung hăng đập vào lòng Tôn Lập.

- Đứng! Đứng!

Trán Tôn Lập đã tuôn đầy mồ hôi lạnh.

Tất cả mọi tứ chỉ phát sinh trong nháy mắt, Tiểu Sửu bên kia hóa thành một luồng hào quang kim sắc phóng thẳng về phía Tôn Lập. Hơn mười tia chớp màu lam cũng phóng thẳng về phía Tôn Lập đánh tới.

- A!

Trong miệng Tôn Lập đột nhiên phát ra một tiếng thét cực kỳ khủng bố, kết giới hộ thể lập tức bị những tia chớp kia đánh tan thành từng mảnh nhỏ. Loại cảm giác hăm dọa của lão đã sớm bị ném đi đến tận chỗ nào rồi.

Lão già Tôn Lập quần áo vốn đã rách rưới mà bây giờ lại càng thêm tơi tả. Trong lòng lão lúc này chỉ hoàn toàn còn lại nỗi sợ hãi, lúc này Tôn Lập chỉ có duy nhất một ý niệm trong đầu:

- Chạy.

Tất cả những biến cố bất thành linh như vậy hầu như đã làm cho tất cả mọi người đánh mất năng lực suy nghĩ. Không ai có thể ngờ, bảo vật mà bọn họ đã chờ đợi một ngày một đêm lại là một người đang còn sống sờ sờ.

Mà người này vừa mới đi ra đã đánh cho Tôn Lập có cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong không còn lực để hoàn thủ.

Người này là ai?

Câu hỏi này đã trở thành mối nghi ngờ lớn nhất trong lòng tất cả mọi người. Lúc này Tư Đồ Đạo lại thất thanh la lên:

- Là Lăng Tiêu.

Tư Đồ Đạo vừa nói ra thì vẻ mặt cũng trở nên hỗn loạn, khôn ngờ người thanh niên này lại hùng mạnh như vậy. Tên thanh niên Diệp Thiên của Diệp gia được công nhận là võ giả thiên tài, tuổi còn trẻ mà đã có cảnh giới đại cao cấp viên mãn, đã từng khiêu chiến với rất nhiều người trong Nam Châu mà chưa từng bại. Cuộc chiến giữa thiên tài Diệp gia và Lăng Tiêu và là lần đầu tiên thiên tài võ giả kia phải nhận thất bại, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thắng.

Mấy năm trước cũng vì tên kia bại mà dẫn đến sự giận dữ của Lăng Tiêu rồi phế bỏ công lực của thành viên gia tộc Liên Minh Phương Nam, làm cho những gia tộc kia hầu như trở thành phàm nhân.

Chuyện đó tuy chính Lăng Tiêu là người động thủ, nhưng nếu năm xưa Diệp Thiên không kiêu ngạo và tàn ác thì những tên kia có gan chạy đến Thục Sơn gây rối sao?

Thục Sơn phái trong mắt người Nam Châu đã vô tình từ một môn phái nằm cá trở thành thế lực có thực lực hùng mạnh, không còn bất kỳ kẻ nào dám khinh thường môn phái này nữa.

Nói cho cùng không phải bọn họ có một người thiên tài chân chính như Lăng Tiêu sao?

Trong lòng Tư Đồ Đạo vốn vẫn còn loại ý niệm nghĩ rằng tên Lăng Tiêu chưa chắc đã bằng mình. Nhưng ngày hôm nay lão lại đột nhiên phát hiện ra khoảng cách chênh lệch giữa mình và tên thanh niên này thật sự đã quá lớn.

Loại chênh lệch này giống như một người trên trời một người dưới đất, thậm chí ngay cả tư cách theo đuổi lão cũng không có.

- Người này là Lăng Tiêu tông chủ Thục Sơn phái sao?

Trong đám võ giả của những thế lực riêng lẻ từ đầu đến giờ vẫn chưa động thủ mà chỉ đứng xem náo nhiệt đột nhiên có người kinh hoàng thốt lên.

- Đúng vậy, người chưa nghe thấy lời nói của Tư Đồ trưởng lão sao? Ha ha, hẳn nhất định là trốn ở đây tu luyện, tạo ra những dị tượng trên trời làm tất cả mọi người chúng ta tưởng rằng chỗ này có bảo vật muốn xuất thổ... ....

- Mẹ nó, thật là mắt mù.

- Đúng vậy, đám người chúng ta mỗi mắt ở chỗ này đợi vài tháng, cuối cùng lại có kết quả thế này, thật là nực cười.

- Đáng cười nhất không phải là chúng ta mà là người của Liên Minh Nam Châu và Liên Minh Phương Nam, ha ha ha!

Trên mặt tất cả mọi người ở đây đều mang theo một nụ cười hưng phấn, có thể được chứng kiến cuộc chiến tuyệt vời thế này đối với bọn họ giống như một cơ hội thiên tai nan phùng. Hơn nữa từ đầu đến giờ bọn họ cũng chưa từng động thủ nên tin tưởng Lăng Tiêu sẽ tuyệt đối không gây ra phiền toái cho mình.

Đã là như vậy mà ở đây lại có tình cảnh náo nhiệt lớn thế này, sao bọn họ có thể bỏ qua được?

Lúc này Tôn Lập cũng đã trợn tròn mắt. Bình thường lão tự xưng kiếm chiêu của mình vô cùng tuyệt diệu, nhưng ở trước mặt người thanh niên này lại không chịu nổi một đòn. Kiếm của lão đã đến trước mặt đối phương mà người ta chỉ nhẹ nhàng vung tay đã có thể hóa giải được. Sau đó Lăng Tiêu cũng chỉ thuận tay đánh ra một chiêu lại làm lão sinh ra cảm giác giống như một ngọn núi đang đè lên đầu.

Lúc này Tôn Lập đã hiểu rõ vì sao văn bối Tôn Hạo Thiên tộc trưởng Tôn gia đồng thời cũng là minh chủ Liên Minh Phương Nam của mình, mỗi khi nhắc đến Lăng Tiêu thì đều có một vẻ mặt phức tạp đến cực điểm.

Tên thanh niên này quá đáng sợ.

Tôn Lập cắn răng lôi từ trong ngực ra một vật rồi đột nhiên đánh thẳng về phía Lăng Tiêu.

Mắt Lăng Tiêu đột nhiên sáng lên, hần bức bách Tôn Lập như vậy, không phải bắt lão lấy bảo vật trên người ném ra sao?

Lăng Tiêu thấy luồng hào quang tử sắc bắn thẳng về phía mình, Yêu Huyết Kiếm trong tay hần hóa thành một luồng hào quang hồng sắc trực tiếp đánh thẳng lên đầu Tôn Lập.

Tôn Lập sợ đến mức hồn bay phách lạc, cũng không kịp quần bảo vật mình vừa mới đánh ra. Lão dùng tốc độ quá nhanh nên cơ thể tạo thành rất nhiều tàn ảnh rồi lập tức biến mất trên bầu trời mờ mịt.

Lúc này bầu trời rất u ám, những đám mây khổng lồ cuộn cuộn xoay chuyển, giống như một con rồng khổng lồ đang gầm rống.

Cơ thể Tôn Lập đột nhiên chạy vào trong một đám mây đen, khí thế khổng lồ của lão làm cho rất nhiều đám mây khác phải tản ra rồi tạo thành một hang động rất lớn, ánh mặt trời vàng rực từ trong hang động tuôn ra chiếu xuống những con sóng dữ đang gầm rống trên mặt biển tạo thành một cảnh tượng vô cùng quý dị và đẹp mắt.

Lòng hào quang hồng sắc của Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm lại dùng tốc độ cực nhanh đuổi theo, trên bầu trời đột nhiên truyền xuống một tiếng nổ dữ dội.

- Dừng!

Một luồng lực lượng kinh thiên lập tức nổ tung rồi đánh bay phần lớn những đám mây đen đang bao phủ trên bầu trời, ánh mặt trời lập tức chiếu xuống từ những vị trí đó.

Yêu Huyết Kiếm lập tức phát ra một tiếng kêu ác liệt, nó lại vọt lên một lần nữa.

Nhưng một lát sau Yêu Huyết Kiếm lại phải mất công mà quay về, mà lúc này mới có rất nhiều mảnh vũ khí vỡ từ trên trời rơi xuống.

Thì ra một đòn vừa rồi của Tiểu Yêu đã đánh nát vũ khí của Tôn Lập.

- Dừng!

Lăng Tiêu dùng tay chỉ vào luồng hào quang tử sắc Tôn Lập đánh về phía mình. Khi những luồng năng lượng trong cơ thể hắn sinh ra những thay đổi khổng lồ thì đột nhiên tốc độ vận chuyển của pháp bảo Hàm Hàn Bảo Đỉnh tăng mạnh. Lăng Tiêu hơi sững sốt, sau đó nói:

- Thu!

Chỉ trong nháy mắt luồng thần thức đáng thương trên bảo vật của Tôn Lập đã bị Lăng Tiêu xóa sạch.

Bây giờ luồng hào quang tử sắc đã trở thành bảo vật của Lăng Tiêu. Bảo vật này hóa thành một luồng tử quang, nó không nhanh chóng bay vào đan điền Lăng Tiêu mà lại cùng Hàm Hàn Bảo Đỉnh dung hợp lại một chỗ.

Lúc này trong Hàm Hàn Bảo Đỉnh đột nhiên bùng ra một luồng hào quang hồng sắc cùng với hào quang tử sắc và luồng hào quang kim sắc đang có nhiệm vụ làm mặt trời trong thế giới của Hàm Hàn Bảo Đỉnh, ba cái này tương hỗ vào nhau, mỗi thứ đều phát ra những luồng sáng chói mắt rồi bắt đầu ngưng tụ lại.

Lăng Tiêu cảm ứng được những biến hóa bên trong Hàm Hàn Bảo Đỉnh, trong lòng hắn đang mừng thầm nhưng vẻ mặt lại rất thản nhiên. Hắn nhìn những tên võ giả tu luyện riêng lẻ đang đứng ngây ra như phỗng rồi khẽ mỉm cười hướng về phía đám người này chấp tay nói:

- Lăng Tiêu lại bế quan tu luyện để mọi người phải mất công chạy đến đây một chuyến, rất xin lỗi.

Khi Lăng Tiêu nói ra những lời này thì thái độ vô cùng chân thành, không có bất kỳ vẻ ngụy tạo nào, nhưng làm gì có kẻ nào dám xem những lời này là thật chứ? Tôn Lập đường đường là tuyệt thế cường giả cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong, mà dù là cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong cũng có phân biệt cao thấp. Nhưng trong Thánh Vực những người có thể tu luyện đến cảnh giới này thì có ai là loại người bình thường được?

Trước tiên chưa nói đến chuyện tu luyện lên cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong thì cần bao nhiêu đồng tinh thạch, những người có thể tu luyện đến cảnh giới này không những cần vấn đề nỗ lực và thiên phú mà phải có cơ duyên khổng lồ.

Nếu không thì vì sao những cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp trong Thánh Vực nhiều không kể xiết, nhưng những người có thể tu luyện đến cảnh giới đỉnh phong chỉ còn nửa bước chân là có thể tiến vào Thần giới lại cực kỳ ít như vậy.

Mỗi gia tộc hùng mạnh độc bá một phương có cả trăm vạn nhân khẩu, trụ sở của họ là những tòa thành rất lớn.

Những gia tộc như vậy...Mới tạo ra được một hai người, nhiều lắm cũng chỉ có ba người cường giả cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong. Như vậy có thể thấy được độ khó khi tiến lên cảnh giới này thế nào rồi.

May mà Thánh Vực này vô cùng khổng lồ, có rất nhiều gia tộc và thế lực, cũng xuất hiện rất nhiều võ giả thiên tài tuyệt thế làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác trong Thánh Vực nhân tài rất đông đúc.

Trong đám võ giả tán tu có một lão già sắc mặt hơi vàng, đôi mắt thì rất đục giống như thời còn trẻ đã phải trải qua nhiều đau thương. Lưng lão già này hơi còng, cả người không nhìn thấy bất kỳ con sóng năng lượng nào. Nếu không phải lúc này lão đang nhẹ nhàng đứng trên không trung thì hoàn toàn giống như một lão già phàm nhân sắp chết tới nơi.

Nhưng đám võ giả tán tu này hình như đối với lão già lại có thái độ rất cung kính, mơ hồ có thể nhận ra lão già này là thủ lĩnh của đám người.

637. Chương 569: Hào Phóng Ngoài Dự Đoán Của Mọi Người.

Bởi vì cũng không phải tất cả các gia tộc đều cao giọng và phô trương thanh thế. Trong Thánh Vực những loại gia tộc hoặc môn phái chính mình có mỏ tinh thạch mà không muốn khoa trương có số lượng rất lớn.

Vì Thánh Vực quá rộng, hơn nữa phần lớn đất đai đều là những cánh rừng nguyên thủy rậm rạp cây cao ngập trời, nên muốn ở ẩn để không bị kẻ khác phát hiện là một chuyện vô cùng dễ dàng.

Sau hơn mười vạn năm phát triển, những võ giả tán tu ở ẩn này đã dùng một số lượng tài nguyên khổng lồ sử dụng cho một số người rất ít, cho nên những thành tích họ đạt được tất nhiên không thể xem thường.

Lão già mặt vàng này là một người có rất nhiều hậu nhân là gia tộc võ giả tán tu, năm nay cũng đã hai vạn bảy nghìn tuổi và có cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong. Lại nói tiếp, tên Tôn Lập vừa rồi căn bản không được lão già mặt vàng này đặt trong mắt. Nếu lão muốn thì Tôn Lập chỉ có thể tiếp được chưa đến mười chiêu.

Loại cảm giác tự tin này không phải tự dưng mà có! Giống như lão sư trong học viện trên nhân giới vậy, cũng là tước hiệu lão sư cao cấp nhưng trình độ cũng có sự phân chia cao thấp.

Giữa người luyện võ với nhau cũng giống như vậy, cũng là cường giả cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong nhưng khi đối mặt với nhau thì kinh nghiệm, kiếm kỹ và công pháp tu luyện cùng trạng thái tinh thần lại ảnh hưởng trực tiếp đến kết quả chiến đấu.

Nhưng sau khi nhìn thấy cuộc chiến giữa Lăng Tiêu và Tôn Lập, lão già mặt vàng lại hoàn toàn cảm thấy chấn động. Có người muốn nổi danh thì rất khó, nhưng lại có kẻ không muốn mà nổi danh.

Tông chủ Thực Sơn phái, nhất đại tông sư luyện đan Lăng Tiêu rõ ràng là người ở về sau câu nói trên.

Đừng nói hôm nay bọn họ làm chính mình trở thành rồng đen, căn bản chẳng có bảo vật nào xuất thổ cả. Cho dù thật sự có vật quý xuất thổ thì lão già mặt vàng cũng tuyệt đối không muốn tham dự.

Có khi chiến đấu có thể dùng số lượng để quyết định thắng thua, ví dụ như một đám cường giả đại viên mãn cao cấp có kinh nghiệm chiến đấu phong phú vậy công một tên cường giả cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong. Lúc này cường giả cảnh giới đỉnh phong cũng có thể ngã xuống.

Mà đối mặt với loại người như Lăng Tiêu, trong lòng lão già mặt vàng lại lóe lên một ý niệm:

- Cho dù có bao nhiêu cường giả đại viên mãn cao cấp cũng tuyệt đối không đem đến cho người thanh niên kia bất kỳ phiền phức nào.

Cho nên Lăng Tiêu khiêm nhường làm lão cảm thấy có chút ngoài ý muốn, cũng có chút bội phục.

Đây mới là điều một cường giả có phong thái tông sư nên làm.

- Lăng tông chủ quá khách khí rồi! Nói ra cũng thật xấu hổ, chúng ta đều tưởng rằng dị tượng trên trời là dấu hiệu có bảo vật xuất thổ, không ngờ lại do Lăng tông chủ bệ quan tu luyện tạo ra hiện tượng này, thật là đáng mừng! Nếu lão phu đoán không lầm, hiện nay Lăng tông chủ đã không còn dừng ở cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong nữa rồi, có phải không?

Lăng Tiêu chỉ mỉm cười, hắn không trực tiếp trả lời vấn đề này mà chỉ nói:

- Có thể gặp được chư vị bằng hữu ở đây cũng là một loại duyên phận. Lăng Tiêu ở đây có một số đan dược bình thường có thể tạo ra cho chư vị một cơ hội bảo vệ tính mạng của mình trong lúc nguy hiểm. Lăng Tiêu muốn tặng cho chư vị coi như là một lễ vật nhỏ. Thực Sơn phái luôn hoan nghênh các chư vị bằng hữu sau này đến làm khách tề phái.

Sau khi nghe thấy những lời này của Lăng Tiêu, những võ giả tán tu, và tất cả đám người của Liên Minh Nam Châu đang đứng bên cạnh chưa bỏ đi đều sửng sốt trong giây lát. Đám người này trở mắt nhìn chăm chăm vào Lăng Tiêu, cũng không đoán ra được trong hồ lô của Lăng Tiêu là loại thuốc gì.

Hơn nữa ấn tượng của tất cả mọi người ở đây với Lăng Tiêu, ngoại trừ hẳn là nhất đại tông sư, thanh niên võ giả thiên tài, thì có cùng một nhận thức chính là—Bá đạo!

Đúng vậy, bá đạo chứ không phải kiêu ngạo, cũng không phải hống hách và phô trương thanh thế.

Từ những hành động của Lăng Tiêu trong nhân giới trước khi tiến vào Thánh Vực có thể nhìn thấy hẳn không phải một người thích gây sự. Thậm chí hẳn cũng không muốn tranh giành thanh thế, chưa bao giờ chủ động trêu chọc bất kỳ ai, thường là đối phương ức hiếp đến tận cửa Lăng Tiêu mới xuất thủ phản công.

Nếu nói còn có một ấn tượng nào khác đối với Lăng Tiêu, những người hiểu chuyện có lẽ vẫn còn cho hẳn thêm hai chữ “tàn nhẫn”.

Tàn nhẫn, bá đạo!

Ta không trêu chọc người, nhưng nếu người chọc đến ta thì không những chỉ đánh cho người biết đau mà còn đánh cho người không còn sức để đánh. Hơn nữa, dù kéo ai tới cũng vô dụng.

Nếu những người này biết phong cách của môn phái Thục Sơn khổng lồ đứng sau lưng Lăng Tiêu thì nhất định sẽ càng cảm thấy kinh hoàng. Bởi vì Lăng Tiêu là một đệ tử ôn hòa nhất trong Thục Sơn Phái.

- Người này cũng có mặt khôn khéo như vậy sao?

Lão già mặt vàng vừa nghĩ vừa mỉm cười, lại cảm thấy vẻ mặt mình trở nên đặc biệt cứng đờ. Lão dùng sức chuyển động cơ mặt vài cái rồi nói:

- Làm như vậy sao được! Không công không nhận lộc, Lăng tông chủ hào phóng như vậy, chúng ta sao lại không biết xấu hổ mà nhận lễ vật chứ!

Tuy lão già mặt vàng nói như vậy nhưng vẻ mặt lại lộ rõ sự chờ mong ai cũng có thể nhìn thấy được. Đám người Liên Minh Nam Châu của Tư Đồ Đạo nhìn thấy tình cảnh này thì rất thêm thuồng, không kìm được phải cảm thấy ghen tị đối với vận may của những tên võ giả tán tu này.

Đối với phương pháp lôi kéo người ta rất quang minh chính đại của Lăng Tiêu, bọn họ không nhìn thấy bất kỳ khuyết điểm nào. Hơn nữa Thục Sơn phái cũng là một môn phái nằm trong Liên Minh Nam Châu, theo bọn họ thì cũng coi như cùng một phe.

Tư Đồ Đạo vừa nghĩ đến điều này thì vẻ trở nên hơi khó coi. Bởi vì vừa rồi hẳn đã phái người đi vây công con hổ sau lưng có hai cánh, có huyết mạch hoàng gia của Ma tộc, những tên đó chẳng phải là người của Liên Minh Nam Châu sao?

- Sao tên Lăng Tiêu này lại không biết tốt xấu mà giết sạch bọn họ chứ?

Tư Đồ Đạo đang định chất vấn Lăng Tiêu lại đột nhiên nghĩ:

- Không phải chỉ vì Thục Sơn phái mà Liên Minh Nam Châu mới tan rã sao?

- Tuy đây không phải là tất cả nguyên nhân, nhưng ít ra cũng do bọn họ gây ra cả.

Tư Đồ Đạo lập tức có một loại cảm giác đang đứng trên đỉnh cao đạo lý.

Tư Đồ Đạo thấy Lăng Tiêu lấy bình sứ ra rồi cho mỗi người võ giả tán tu một viên đan dược. Lão nhìn không được phải ho nhẹ một tiếng, sau đó nói:

- Lăng tông chủ có phải là...Cũng nên suy nghĩ cho những huynh đệ cùng phía chứ? Có lẽ Lăng tông chủ còn chưa hiểu rõ tình hình lúc này, chúng ta cũng không biết ma thú này lại là thủ hạ của Lăng tông chủ, cho nên sinh ra chút hiểu lầm. Những tên kia phải chết...Có chút oan uổng.

Lăng Tiêu nhú mắt nhìn về phía Kim Hổ, hẳn thần nhiên hỏi:

- Có bị thương không?

Kim Hổ cảm thấy trong lòng hơi ảm áp, cúi đầu nói:

- Không có gì!

Lúc này Lăng Tiêu mới hướng về phía Tư Đồ Đạo nói:

- Rất xin lỗi! Vì ta lo thuộc hạ của mình bị thương mà ra tay hơi nặng. Những người kia rớt vào biển, hi vọng còn sống trở về không cao. Cho nên gia đình của bọn họ sẽ được Thục Sơn phái sắp xếp ổn thỏa. Thục Sơn phái sẽ cung cấp cho con cháu ba đời những người đã chết tinh thạch để tu luyện, hơn nữa còn cho phép bọn họ gia nhập vào Thục Sơn phái của ta để tu luyện những kiếm kỹ và công pháp bậc nhất.

Lăng Tiêu nói ra rất quang minh chính đại, nhưng như vậy lại thiếu chút nữa làm cho mũi của Tư Đồ Đạo lệch sang một bên. Bởi vì trong phương diện này không nửa điểm quan hệ tới gia tộc Tư Đồ của hắn.

Liên Minh Nam Châu và Liên Minh Phương Nam đã đánh nhau lâu như vậy, thương vong của cả hai bên chắc chắn sẽ rất lớn. Đặc biệt là một phần lớn quân đội của gia tộc Tư Đồ đều tham gia chiến đấu với Tôn gia, đến bây giờ vẫn còn đang đánh nhau. Đây là một trận chiến mà bất kỳ bên nào cũng không thể thua, bởi vì nếu thua thì chẳng khác nào rời khỏi vũ đài chính trị của Nam Châu.

Đối mặt với loại luyện đan tông sư như Lăng Tiêu, nếu không thể từ chỗ hắn lấy được vài lợi ích thì Tư Đồ Đạo lại sinh ra một loại cảm giác giống như mình rất vô dụng.

Nhưng hậu quả khi chọc giận Lăng Tiêu cũng không phải Tư Đồ Đạo có thể gánh vác được, vì vậy hắn phải mỉm cười nói:

- Lăng tông chủ đại nhân đại nghĩa làm người ta bội phục. Hôm nay Liên Minh Nam Châu và đám phản bội Liên Minh Phương Nam chiến đấu với nhau, là một thành viên của Liên Minh Nam Châu sao Lăng tông chủ lại không giúp một phần lực, vì Liên Minh Nam Châu cung cấp một ít đan dược? Cũng không cần loại cao cấp, chỉ cần những gì Thục Sơn phái tiêu thụ, Liên Minh Nam Châu sẽ dựa theo giá cả ngày xưa để mua vào! Lăng tông chủ thấy biện pháp này thế nào?

Lăng Tiêu mỉm cười lắc đầu, vẻ mặt Tư Đồ Nam lập tức có biến đổi lớn. Thậm chí lão còn nghĩ chính mình chưa bao giờ phải ăn nói nhã nhặn để cầu xin người ta thế này. Không ngờ hôm nay lại ở trước mặt một tên cường giả thanh niên như Lăng Tiêu, vứt bỏ tôn nghiêm để cầu xin hắn, mà người ta lại không nể mặt mình.

Tư Đồ Đạo vừa muốn mở miệng thì Lăng Tiêu lại nói, làm hắn nhin không được phải mừng như điên, sinh ra một loại cảm giác xé mây nhìn trời.

- Lăng Tiêu cũng không phải không muốn vì Liên Minh mà cống hiến một phần lực lượng, mà năm xưa ta luyện đan cũng đã vi phạm lời giáo huấn của vi sư. Nhưng vì sự phát triển của môn phái Lăng Tiêu cũng đành phải mê muội lương tâm mà làm. Hiện nay Thục Sơn phái đã đi vào quỹ đạo, Lăng Tiêu tất nhiên sẽ không đi luyện chế những loại đan dược kia nữa. Nhưng...Liên Minh Nam Châu đối đãi với Thục Sơn cũng không tệ, trong lòng Lăng Tiêu cũng hiểu rõ. Cho nên Lăng Tiêu sẽ một lần nữa làm trái lại lời giáo huấn của sư phụ, ta sẽ lập tức thông báo cho môn phái biết, lập tức vì Liên Minh mà đưa lên mười vạn viên Bồ Khí đan, một vạn viên Giải Độc đan, ba vạn viên Tăng Nguyên đan.

Trên mặt Lăng Tiêu mang theo một nụ cười thần nhiên, nói tiếp:

- Những thứ này là một chút tấm lòng của Thục Sơn phái đối với Liên Minh Nam Châu đã chiếu cố nhiều năm qua, tặng miễn phí.

- Xuýt!

Tất cả mọi người ở đây đều nhin không được phải hít vào một hơi lạnh khí, tất cả đều dùng loại ánh mắt giống như đang nhìn quái vật để đánh giá Lăng Tiêu. Đây đã không phải là hào phóng nữa rồi, quả thật là...Phá sản!

Những võ giả tán tu bên kia vừa mới nhận được một lợi ích cực đại từ chỗ Lăng Tiêu, lại bị sự hào phóng của Lăng Tiêu làm cho kinh ngạc đến ngất người. Trong ánh mắt của tất cả mọi người nhìn về phía Lăng Tiêu đã không chỉ là bội phục, mà còn mơ hồ mang theo một chút...Cuồng nhiệt.

Đúng vậy, đối đãi với người khác mà còn hào phóng như vậy, thế thì những đệ tử Thục Sơn phái...Sẽ có những lợi ích gì nữa đây?

Lúc này trong đám võ giả tán tu có người khê nói:

- Lăng tông chủ luôn luôn hào phóng. Các người không biết đấy thôi, ta có một hài tử bà con xa, năm mươi năm trước đã gia nhập Thục Sơn phái. Đứa bé đó thiên phú cũng rất tốt nhưng nhà lại rất nghèo nên bảy mươi tuổi mới có thực lực Ma Kiếm Sư. Trong mắt chúng ta thì tiền đồ của hài tử đó căn bản là bỏ đi rồi, nhưng không ngờ sau khi tiến vào Thục Sơn phái, mấy năm trước ta lại được gặp hài tử đó, các người đoán thử coi khi đó hắn đã đạt đến thực lực gì rồi?

- Khoảng thời gian năm mươi năm, cứ coi như dùng tinh thạch chất đồng, dùng các loại đan dược thần kỳ để bồi dưỡng, tối đa cũng chỉ đạt đến cảnh giới Kiếm Thần thôi. Sau khi tiến nhập Tiên Thiên thì không thể dùng đan dược được nữa.

Một người ở bên cạnh khẽ nói.

- Dù là một đệ tử bình thường gia nhập vào Thục Sơn phái, sợ rằng cũng không thể trở thành trọng điểm bồi dưỡng được.

Bên cạnh lại có một người khác nói ra quan điểm của mình.

Người lúc này vừa khởi đầu câu chuyện bĩu môi, sau đó cười lạnh nói:

- Không thể là trọng điểm bồi dưỡng sao? Bằng hữu, vừa nhìn thì biết người không phải người hiểu rõ về Thục Sơn phái rồi. Môn phái của bọn họ được chia làm nội môn, Tinh Vũ đường và ngoại môn. Nghe nói trong số đó thì đệ tử nội môn có địa vị cao nhất, vì bọn họ là những người có thể chất để tu luyện theo hệ thống của Thục Sơn.

Lúc này lại có người cắt ngang lời tên kia, tò mò hỏi:

- Hệ thống Thục Sơn phái là cái gì?

Bên cạnh lại có người cười nhạo nói:

- Ngay cả hệ thống của Thục Sơn người cũng chưa từng nghe qua sao?

Trong giọng nói người này tràn đầy ngạc nhiên.

- Chưa nghe là chưa nghe, thế nào, hệ thống của Thục Sơn phái rất ghê gớm sao?

Người kia không phục nói.

Người bắt đầu câu chuyện lại khoát khoát tay, sau đó nói:

- Hệ thống của Thục Sơn phái có lợi hại hay không ta không dám nói, nhưng sáng tạo ra hệ thống này chính là Lăng tông chủ hào phóng trước mặt chúng ta đây. Tên hài tử bà con của ta may mắn là người có thể chất, phương thức tu luyện của hắn hoàn toàn khác hẳn so với chúng ta. Bây giờ đã đạt đến cảnh giới Tâm Động hậu kỳ trong hệ thống của Thục Sơn phái. Ngay cả những cao thủ nội môn của Thục Sơn cũng phải khen ngợi tên hài tử này có tư chất tốt, nói rằng chỉ kém một chút so với Lăng tông chủ. Ha ha, ta cũng không lừa các người, nếu không tin các người có thể đến Thục Sơn mà xem... ....

Đám người nói chuyện bên này cũng không dẫn tới sự chú ý của nhiều người. Nhưng hầu như tất cả những người hữu tâm đều nhớ kỹ lời nói của những tên này. Một hệ thống tu luyện hoàn toàn mới muốn được người ta tiếp thu hoàn toàn, không chỉ cần một khoảng thời gian dài để chứng minh giá trị của nó, mà còn phải chống đỡ được áp lực đến từ bốn phương tám hướng.

Bất kỳ sự vật gì mới mà đánh thẳng vào những vật truyền thống thì giai đoạn ban đầu đều phải chịu đựng áp lực cực đại, thậm chí còn gặp phải cảnh ngộ mạnh mẽ như ném đá sau lưng và chèn ép.

Liên Minh Phương Nam tuyên chiến với Thục Sơn phái không phải là một ví dụ rõ ràng nhất sao?

638. Chương 570: Luyện Khí. (p1)

Người Thánh Vực tuy không hiểu những điểm tốt của công lao và ân đức, nhưng phần vinh quang thì ai cũng nghĩ tới.

Không nhận thức được một lực lượng vô cùng đáng sợ thì có thể làm cho người ta lạc mất phương hướng lúc nào không biết.

Khi tuổi tác tăng cao, phần ngạo khí và nhiệt huyết trong lòng Lăng Tiêu chưa từng thay đổi, nhưng con người lại trưởng thành lên rất nhiều. Đặc biệt là những năm tu luyện hữu tình đạo, thất tình lục dục thăng hoa không chỉ mang đến sự dễ thăng tu vi và tâm cảnh, mà còn có thể làm Lăng Tiêu càng trở nên trưởng thành.

Món mọi người nhanh chóng tiếp nhận Thục Sơn phái thì rõ ràng không thể dùng nắm đấm được. Chỉ cần để cho bọn họ biết nắm đấm của mình cứng, nhưng không cần phải dùng nắm đấm đánh lên người bọn họ.

Nhiều khi dùng lực lượng để đe dọa không thể so sánh với việc trực tiếp giết chết.

Tư Đồ Đạo không kìm được phải cảm thấy kính nể Lăng Tiêu, lão chấp tay hướng về phía Lăng Tiêu nói:

-Chuyện này lão phu sẽ không khách khí! Lão thay mặt cho hàng nghìn vạn tướng sĩ trong quân đội của Liên Minh Nam Châu cảm ơn đại ân của Lăng tông chủ!

Tư Đồ Đạo nói xong thì quay người lại, sau đó lại quay đầu nói:

-Lăng tông chủ, hẹn ngày sau gặp lại.

Lúc này những võ giả tán tu cũng vô cùng kính phục Lăng Tiêu, cả đám chấp tay rồi rời đi. Trong nháy mắt tất cả mọi người đều đi sạch, còn những người của Liên Minh Phương Nam đã sớm tan tác khi Tôn Lập bỏ chạy rồi.

Thủ lĩnh đã chạy trước, bọn họ còn ở lại đây để chịu chết sao?

Bầu trời lúc này trở nên xanh như ngọc, Lăng Tiêu, Kim Hổ và Tiểu Sửu đứng ở bên cạnh vách đá vạn trượng nhìn mặt biển mờ mịt ở phương xa, Kim Hổ nói:

-Chủ nhân, trụ sở của Ma tộc là ở bên sâu trong hải ngoại. Diện tích lục địa của Thánh Vực tuy rất rộng, nhưng ngoài hải ngoại cũng không nhỏ hơn bao nhiêu, nên hải ngoại cũng có rất nhiều tồn tại cường đại. Ta đã một lần nhìn thấy đám ma thú trong biển chém giết nhau, ta mãi mãi không quên được hai con ma thú cao vạn thước đó. Khi đó ta đã có cảnh giới đại viên mãn sơ cấp, hơn nữa lại có huyết mạch hoàng gia Ma tộc, nhưng dưới uy áp của hai con quái vật khổng lồ kia thì phải đứng yên như tượng.

-Thế giới này rất thần kỳ, bất kỳ kẻ nào tự cho rằng mình đã đứng trên đỉnh phong thì đều là những tên ngu xuẩn. Bởi vì càng tu luyện đến cảnh giới cao cấp thì lại càng có cảm giác mình quá nhỏ bé.

-Chúng ta ở trong vũ trụ mênh mông này chỉ là một hạt cát mà thôi.

Lăng Tiêu nói làm cho Kim Hổ và Tiểu Sửu hai tên cường giả ma thú cuối cùng đã trưởng thành trong Thánh Vực phải rơi vào trong trầm tư.

Lúc này tâm cảnh của Lăng Tiêu đã vô cùng bình thản, cặp mắt cũng yên tĩnh không chút rung động. Hắn đứng đây nhìn về mặt biển ở phương xa giống như một pho tượng.

Mà lúc này trong Hàm Hàn Bảo Đỉnh bản mệnh pháp bảo của Lăng Tiêu, cuối cùng ba bảo vật kỳ dị đã dung hợp vào nhau đến giai đoạn cuối, lúc này giống như đã hòa tan thành một thể thống nhất. Những tầng kim hoàng sắc kèm theo luồng điện tử hồng sắc liên tục xẹt qua xẹt lại trên bề mặt Hàm Hàn Bảo Đỉnh.

Một cái mặt trời thật sự đang treo trên đỉnh núi trong bầu trời thế giới của Hàm Hàn Bảo Đỉnh, mặt trời đang tỏa ra những luồng sáng nóng, soi sáng tất cả không gian bên trong.

Nguyên thần thứ hai của Lăng Tiêu xuất hiện bên trong không gian của Hàm Hàn Bảo Đỉnh, từ khi ba bảo vật dung hợp lại với nhau thì “mặt trời nhỏ” bên trên không gian của cái đỉnh kia làm người ta cảm giác được một hơi nóng khổng lồ, thậm chí còn làm cho đệ nhị nguyên thần của Lăng Tiêu sinh ra một loại cảm giác không dám đến gần. May mà mặc dù nó có nóng thế nào thì trên người nó cũng có thần thức của Lăng Tiêu, cũng bị hấn khống chế. Độ nóng trên “mặt trời nhỏ” đã dần giảm bớt, sau đó chậm rãi nguôi trở lại.

Lúc này một quả cầu đồng* cực lớn có đường kính hơn năm mươi thước xuất hiện trước mặt Lăng Tiêu. Toàn bộ quả cầu giống như dùng một khối đồng thau hoàn chỉnh để luyện chế thành, trên mặt cầu nhìn

không thấy bất kỳ khe hở nào, trên đó lại phủ đầy các loại dấu vết và hoa văn vừa kỳ dị mà lại vừa thần bí. Thậm chí Lăng Tiêu còn có thể khẳng định đây là một loại chữ thuộc về một nền văn minh nào đó vô cùng hùng mạnh. Nhưng tiếc là Lăng Tiêu không phải thần để có thể đọc được các loại chữ viết và ngôn ngữ của rất nhiều nền văn minh. Hắn cũng không phải chuyên gia về chữ viết để có thể suy đoán được, cho nên Lăng Tiêu cũng không biết được trên đó viết cái gì.

(Đoạn này tác giả viết không rõ lắm, ba bảo vật dung hợp có thể là Hàm Hàn Bảo Đỉnh, bảo vật hình mặt trời của Thanh Loan, và bảo vật Lăng Tiêu vừa mới lấy được từ tay Tôn Lập. Nói là dung hợp nhưng thực chất chỉ là dung hợp tượng trưng. Nghĩa là: Bảo vật của Thanh Loan thì trở thành mặt trời trong không gian Hàm Hàn Bảo Đỉnh, cái đỉnh này có thêm một chút biến hóa, còn bảo vật mới lấy được từ Tôn Lập thì trở thành quả cầu đồng.[DG])

Nhưng có một điều, ba cái bảo vật này vốn rất nhỏ và chắc chắn cũng là một thể này sau khi dung hợp lại không ngờ lại biến thành một vật lớn như vậy, làm người ta không tìm được phải cảm thấy kinh hãi.

Lăng Tiêu từ mặt trên của quả cầu đồng này có thể cảm nhận được một luồng năng lượng vô cùng sung mãn. Tuy nó cực kỳ nóng, nhưng năng lượng này lại không tàn khốc, cũng không làm cho người ta sinh ra cảm giác khó khăn chết.

Đây là một bảo vật rất ôn hòa, hơn nữa nó lại không có bất kỳ linh tính nào.

Bảo vật có linh tính không phải tất cả đều tốt mà không có điểm xấu. Vì những loại giống như Huyền Thiên một khi cảnh giới của nó vượt xa chủ nhân thì rất có thể sẽ làm phản. Huyền Thiên bây giờ rất thành thật, bởi vì bây giờ nó không mạnh bằng Lăng Tiêu, đồng thời cũng phải dựa vào sự trợ giúp của Lăng Tiêu để khôi phục lại thực lực.

Nếu không sợ rằng nó đã có ý niệm đoạt xá Lăng Tiêu rồi.

Nhưng nếu giống như Tiểu Yêu có thể cùng chủ nhân đạt đến một mức độ tâm linh tương thông nhất định, đo đó có thể sinh ra sự phối hợp mà những bảo vật bình thường không thể so sánh được, có thể tự mình phán đoán và tiến hành chiến đấu thì sẽ là báu vật hiếm có.

Nhưng quả cầu đồng trước mặt không có linh tính, đối với thực lực hiện nay của Lăng Tiêu thì đây lại là một chuyện tốt. Vì nếu là bảo vật có linh tính sẽ rất khát vọng chiến đấu. Nhưng cái Lăng Tiêu muốn chính là phát triển thế giới bên trong, chỉ cần hắn có thể bình yên đứng bên trong là được.

Lăng Tiêu vươn tay vuốt ve quả cầu đồng cực lớn vẫn còn rất nóng, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười. Hắn cảm thấy bội phục vận may của mình, thật sự là quá tốt.

Nhưng điều này cũng thật sự gõ lên một hồi chuông cảnh báo với Lăng Tiêu, những bảo vật cùng loại thể này trong Thánh Vực sao lại nhiều như vậy? Sao đảm bảo được trong tay người khác không có một vật cường đại giống thể này?

Lăng Tiêu trầm nghĩ trong lòng, hắn đứng thẳng lên sau đó quay về phía Tiểu Sửu và Kim Hổ nói:

-Đi, chúng ta về Thục Sơn phái.

Trong ánh mắt Kim Hổ và Tiểu Sửu đều lộ ra vài phần kích động, cuối cùng lại có thể ở cùng với nhau một nơi.

Mà Kim Hổ từ khi quyết định đi theo Lăng Tiêu cũng đã dứt bỏ thân phận Ma tộc vương tử của mình. Hắn cảm thấy rất sung sướng khi làm một người hầu, bởi vì hắn đã biết muốn đạt được những phát triển khổng lồ thì nhất định phải đi theo bên cạnh chủ nhân.

Lăng Tiêu đã sử dụng Truyền Âm Phụ để thông báo cho Diệp Tử, để nàng phái người đi tặng đan dược cho Liên Minh Nam Châu. Trên thực tế, tuy nghe thì thấy số lượng rất nhiều nhưng thật ra chỉ là sản lượng nửa năm của thập đại đệ tử và đám người Lam Thiên mà thôi. Nếu đổi lại là các nàng Diệp Tử và Hoàng Phủ Nguyệt thì thời gian sẽ càng ngắn.

Nếu Lăng Tiêu dùng Hàm Hàn Bảo Đỉnh để luyện chế thì sợ rằng một lô đã có thể luyện chế đủ số lượng này rồi.

Chỉ là một số đan được bậc thấp mà thôi, cho dù những người trên Thánh Vực chụp mũ cho nó cái tên rất đẹp là “Thần được” nhưng trong mắt Lăng Tiêu thì rác rưởi đặt ở chỗ nào cũng là rác rưởi, cũng không thể biến thành tinh thạch được.

Ba người bay đi như tên bắn nhưng vẫn mất thời gian gần một năm mới về đến Thục Sơn phái. Tin tức Lăng Tiêu về môn phái cũng không phải trắng trợn thổi phồng lên nhưng vẫn làm cho bầu không khí trở nên xôn xao. Nhiều người nghe thấy tông chủ quay về thì cảm thấy rất hưng phấn. Thục Sơn phái bây giờ đã thực sự vững chân trên Nam Châu, tuy có Liên Minh Phương Nam khiêu chiến nhưng những tên đui mù chạy đến Thục Sơn phái tìm chết lại giảm đi rất nhiều.

Chỉ có vài tên điên muốn nổi danh, cũng không phải là người của Liên Minh Phương Nam chạy đến đây khiêu chiến Lăng Tiêu. Sau đó bị người của Tinh Vũ đường đang nhàn rỗi không có việc gì làm đánh cho chạy té *** té ***.

-Cái gì được gọi là uy danh? Thế này mới là uy danh.

Hiện nay đệ tử Thục Sơn phái đã có thể nói ra thân phận bản thân ở bên ngoài một cách quang minh chính đại. Khi nói ra thì lập tức được mọi người tiếp đãi long trọng, đây quả thật là việc mà trước đây không thể tưởng tượng nổi.

Mặc dù phạm vi bọn họ hoạt động phần lớn đều là những khu vực mà gia tộc Liên Minh Nam Châu kiểm soát, nhưng một môn phái nhỏ chỉ phát triển hơn một trăm năm đã có thể đạt đến mức độ làm mọi người phải ngưỡng mộ như hiện nay, cũng làm người ta cảm thấy choáng váng.

Phương diện này giống như không có quan hệ nhiều lắm đến Lăng Tiêu, nhưng trong lòng mỗi người đệ tử Thục Sơn đều hiểu rõ nếu không có tông chủ thì đừng nói đến thân phận hay địa vị, ngay cả chính bọn họ bây giờ sợ rằng cũng vì tiền đồ và tương lai mà khổ sở đấu tranh rồi. Làm sao giống như bây giờ, dù nội môn hay ngoại môn hay đệ tử Tinh Vũ đường, đề tài mà mọi người muốn bàn luận nhất là—khi nào chúng ta sẽ tiến vào Thần giới?

Nếu không có tông chủ đại nhân thì bọn họ dám nghĩ đến vấn đề này sao?

Cho nên Lăng Tiêu không những là tông chủ Thục Sơn phái mà còn là một vị thủ lĩnh tinh thần để tất cả mọi người cuồng nhiệt sùng bái. Lúc này hắn đã là nguồn gốc lớn nhất của lực lượng và lòng tin tất cả mọi người.

Sau khi Lăng Tiêu quay trở về môn phái cũng không gặp mặt mọi người mà bảo trì một khoảng cách thích hợp và sự thần bí. Đối với Lăng Tiêu bây giờ thì thân phận là một vấn đề rất quan trọng.

Ngoại trừ những nhân vật cấp cao của Thục Sơn phái thì những người khác đã rất ít khi có cơ hội gặp mặt Lăng Tiêu.

Sau khi Lăng Tiêu quay về môn phái thì việc đầu tiên hắn muốn làm chính là bắt đầu chuẩn bị luyện chế cho từng người ở vị trí cao tầng trong Thục Sơn phái pháp bảo hộ thân riêng. Vì Lăng Tiêu đã luyện chế rất nhiều lần, tuy không dám bảo đảm mỗi lần đều thành công, nhưng Lăng Tiêu ít nhất cũng có thể nâng xác xuất thành công lên rất cao.

Bây giờ là mùa thu của Thánh Vực, vì linh khí rất dồi dào, nên tất cả mọi người ở đây cũng không có loại cảm giác hiu quạnh và sầu tư như mùa thu trong nhân giới. Cây cối vẫn xanh tốt, thác nước vẫn cuộn chảy âm âm, khá nhiều kiến trúc được xây dựng trên hai đỉnh núi như ẩn như hiện giữa những tảng đá lớn và những cây gỗ khổng lồ.

Những người có thể và dám ở trong những căn phòng của các kiến trúc mới này, cơ bản thì ngoại trừ Lăng Tiêu và những hồng nhan tri kỷ, cũng chỉ có những đệ tử nội môn vô câu vô thúc* thôi.

(Vô câu vô thúc: Thoải mái tự nhiên)

Tất cả những người đệ tử ngoại môn và Tinh Vũ đường đều phải tu luyện kiếm kỹ, tu luyện công pháp.

Nhưng đệ tử nội môn lại tu luyện đạo thuật.

639. Chương 570: Luyện Khí. (p2)

Cho nên vì tăng cường uy danh cho Thục Sơn phái thì tên môn phái vẫn phải là Thục Sơn, nhưng công pháp mà đệ tử nội môn tu luyện đã không hoàn toàn là của Thục Sơn phái nữa.

Bạn sẽ ủng hộ cho dịch giả 0 Điểm khi đọc bài viết này:

***** : Khoảnh khắc khi Lăng Tiêu biết mình là một linh hồn đến từ nơi khác, hẳn cảm thấy trước tiên mình phải đại biểu cho tu chân giới, sau đó mới đại biểu cho Thục Sơn phái.

Cho nên vì tăng cường uy danh cho Thục Sơn phái thì tên môn phái vẫn phải là Thục Sơn, nhưng công pháp mà đệ tử nội môn tu luyện đã không hoàn toàn là của Thục Sơn phái nữa.

Lăng Tiêu đã căn cứ theo những tố chất khác nhau giữa Diệp Tử, Hoàng Phủ Nguyệt và tiểu muội Vận Nhi để truyền thụ cho các nàng những công pháp tu chân khác biệt.

Đầu Lăng Tiêu chính là một bản bách khoa toàn thư, bên trong ghi lại rất nhiều loại công pháp tu luyện của nhiều trường phái tu chân khác nhau, đồng thời cũng vô cùng hoàn chỉnh. Bây giờ Lăng Tiêu nghĩ lại mới thấy những lợi ích năm xưa khi làm đệ tử nội môn trong Thục Sơn phái, thấy được kết quả khi mỗi ngày hẳn đều giam mình trong Tàng Kinh các. Nếu không cho dù Lăng Tiêu muốn phát huy các loại công pháp tu chân cũng chỉ có thể truyền cho đệ tử của mình kiếm đạo đơn thuần mà thôi.

Cũng vì nguyên nhân này mà Lăng Tiêu mới có thái độ vô tư, có thể ở giữa đám đệ tử nội môn của Thục Sơn phái trong Thánh Vực phơi bày ra một tình cảnh giống như trăm hoa đua nở, đủ trào lưu tư tưởng các nhà, chứng minh cho mỗi người thấy phương pháp tu luyện của họ là tốt nhất! Hơn nữa đối với những đệ tử trong Thánh Vực này, đạo thuật là một thứ vô cùng mới mẻ, lực hấp dẫn của nó đối với bọn họ còn lớn hơn rất nhiều so với một kiện thần binh lợi khí.

Lúc này Lăng Tiêu đang đứng trong phòng của Hoàng Phủ Nguyệt đỉnh núi phía nam. Lúc này Hoàng Phủ Nguyệt cũng không có trong phòng, chỉ có một mình Lăng Tiêu ở đây.

Sau khi luyện chế Hàm Hàn Bảo Đỉnh thành pháp bảo bảo mệnh của mình thì những khống chế của Lăng Tiêu đối với cái đỉnh này càng trở nên như ý muốn. Thậm chí có thể nói giống như đang sử dụng cánh tay của mình vậy.

Lăng Tiêu đang đứng giữa sân đưa mắt nhìn thoáng qua dãy núi kéo dài ở phương xa, trên đỉnh núi đang được bao phủ một tầng sương rất dày. Mặt trời sáng sớm đang đem hàng vạn luồng hào quang chiếu xuống mặt trên của đám sương giống như đang khảm vào một lớp vàng, cảnh vật đẹp đến mê người.

Trong Thánh Vực mỗi khi mặt trời mọc lên vào lúc sáng sớm đều rất đẹp. Lăng Tiêu nhìn không được phải cảm thấy thèm muốn những gì đám người sống ở đây được hưởng thụ. Mỗi ngày thức dậy đều được đối mặt với cảnh vật làm cho người ta vui tươi thanh thản, tâm tình có muốn không ổn định cũng khó... ..

Lăng Tiêu vẫn đứng giữa sân, đầu tiên hẳn xuất Hàm Hàn Bảo Đỉnh ra rồi thu nhỏ nó lại thành một khối vuông hai mét. Lúc này Hàm Hàn Bảo Đỉnh đang lơ lửng trên không trung trước mặt Lăng Tiêu, nó chậm rãi chuyển động. Lúc này những dấu ấn của mãnh thú và núi cao trên thân đỉnh rất rõ ràng, núi thì sừng sững, cây cối xang ngắt, mãnh thú dữ tợn.

Mọi vật lúc này trở nên rất sống động, Lăng Tiêu nhắm mắt lại đem ngọn núi lớn trong không gian của Hàm Hàn Bảo Đỉnh ra ngoài rồi phong ấn trên thân đỉnh. Hầu như chỉ trong nháy mắt khi quả cầu màu đồng lại được Lăng Tiêu lấy ra, hẳn liền cảm thấy thái dương ở phương xa hình như hơi tối lại.

Sau đó Lăng Tiêu cảm giác được một luồng năng lượng kinh người từ trên mặt trời nhỏ theo ánh sáng trực tiếp truyền vào trong quả cầu đồng. Lúc này quả cầu chậm rãi xoay chuyển trên không trung rồi thu lại tất cả những luồng hào quang, thoát nhìn thì giống như không phải mặt trời đang phát sáng. Nhưng trên thực tế thì Lăng Tiêu lại cảm giác được vì nó điên cuồng hấp thu luồng năng lượng ẩn chứa trong ánh sáng mặt trời mà tạo nên tình cảnh này.

Lăng Tiêu nhìn không được mà hơi lắc đầu, hẳn cảm thấy bội phục từ tận đáy lòng đối với người năm xưa đã luyện chế quả cầu đồng này. Phương pháp luyện khí này khác hẳn với những gì hẳn am hiểu. Nhưng

Lăng Tiêu cũng không dám nói phương pháp của mình tốt hơn so với người ta. Bởi vì quả cầu đồng này đã đạt đến mức độ luyện khí cao cấp rồi.

Mà trình độ của Lăng Tiêu lúc này cũng đã đạt đến mức cao cấp, nhưng nếu để hắn luyện chế pháp bảo thể này thì không thể bảo đảm được xác xuất thành công.

Không thể bảo đảm xác xuất thành công tức là thất bại, mà thất bại thì có nghĩa là thiệt hại rất nhiều tài liệu cực phẩm.

Quả cầu đồng lớn này thoạt nhìn thì có chất đồng, nhưng thực tế lại là một thứ kim loại cực kỳ hiếm có.

Hình như chỉ ở Thánh Vực mới có kim loại này, ít nhất thì khi Lăng Tiêu còn ở trong nhân giới chưa từng thấy qua loại vật liệu nào bao giờ. Có lẽ kim loại này đều được tìm thấy trong những mỏ tinh thạch, giống như một mỏ khoáng ở gần đây cũng ngẫu nhiên tìm được một ít quặng kim loại thể này.

Nhưng mười vạn cân khoáng thạch mới có thể tinh luyện được một hai cân kim loại thể này. Mà pháp bảo quả cầu đồng này của Lăng Tiêu phải trên trăm vạn cân, như vậy có thể thấy được mức độ khó của nó là như thế nào.

Lăng Tiêu cũng từ trên rất nhiều vũ khí cực phẩm tìm được một chút vết tích của thứ kim loại này. Kim loại này được gọi là đồng tinh chất, giá cả đắt đỏ của nó làm người ta phải lú lợ, tuyệt đối không thấp hơn so với đan dược của Thục Sơn phái.

Làm Lăng Tiêu cảm thấy bội phục chính là kỹ thuật dung hợp lại thành một khối sau khi tất cả đã vỡ nát. Nếu có thể để pháp bảo dung hợp lại cùng nhau thật ra cũng không khó, chỉ cần đặt thần thức bên trên thì những pháp bảo này đã tự có những “ký ức” cùng loại. Nếu pháp bảo bị đánh nát thì cũng có thể tự mình khôi phục lại, nhưng uy lực sẽ giảm xuống rất nhiều lần so với ban đầu.

Mà quả cầu đồng cực lớn hoàn toàn do đồng tinh chất cấu tạo thành này không những có thủ thuật che mắt người khác mà sau khi dung hợp lại vẫn còn có uy lực khổng lồ tương đương như lúc đầu.

Lăng Tiêu hết sức tự tin nếu cầm nó để đánh một người cường giả cảnh giới đại viên mãn trung cấp thì có tám chín phần tên kia không tránh thoát được.

Cũng vì pháp bảo quả cầu đồng này là như vậy mới làm cho lòng hiếu thắng của Lăng Tiêu nổi lên mạnh mẽ. Tuy hắn biết có thể người luyện chế ra quả cầu đồng này chứ chắc là người Thánh Vực mà đến từ Thần giới trong truyền thuyết. Nhưng từ tận đáy lòng Lăng Tiêu có một loại cảm giác không muốn thua người khác, để hắn cho dù gặp thần cũng phải cùng người ta so cao thấp một lần.

Lăng Tiêu lấy từ trong nhẫn ra một đồng lớn đủ thứ kim loại, trong đó còn có quặng sắt được chất đồng như núi. Mặc dù hắn đã rất chú ý nhưng vẫn làm ngã vài cây tiên hoa được Hoàng Phủ Nguyệt chăm sóc rất tỉ mỉ, không biết khi nàng quay về có nổi giận với hắn không?

Trước tiên Lăng Tiêu đặt vàng, bạc, sắt và một vài loại máu động vật vào trong Hàm Hàn Bảo Đỉnh, trên ngón tay xuất hiện một ngọn lửa lam sắc nhỏ như hạt đậu tằm. Lăng Tiêu búng tay ra, ngọn lửa lập tức xuất hiện bên dưới Hàm Hàn Bảo Đỉnh. Nếu như người khác nhìn thấy thì sẽ cười thành tiếng.

Ngọn lửa nhỏ như vậy đốt cả đời có làm nóng được cái đỉnh đó không?

Nhưng chỉ trong nháy mắt khi ngọn lửa màu lam đến bên dưới Hàm Hàn Bảo Đỉnh thì thân đỉnh đang có màu lam đột nhiên trở thành màu đỏ thẫm.

Hoàn toàn giống như thân đỉnh bị ngọn lửa đốt đỏ hồng lên.

Ngọn lửa này là chân hỏa lam sắc khi Lăng Tiêu tiến vào Độ Kiếp Kỳ mới có. Nó có uy lực cực mạnh, hơn nữa thu phóng lại rất thoải mái. Đừng nói là luyện khí, cho dù dùng để đối địch cũng là một thứ rất tốt. Vì rất ít người phòng bị đối với ngọn lửa nhỏ xíu thế này.

Khi những tài liệu cơ bản đã tan ra rất nhanh, lúc này Hoàng Phủ Nguyệt cũng tiến một bước đi vào trong tiểu viện của mình. Nàng nhìn thấy đồng quặng sắt Lăng Tiêu ném ra lộn xộn đè đổ vài cây hoa, cảm thấy đau lòng mà khẽ nhăn mặt lại. Nhưng nàng vẫn cố gắng áp chế để không phát ra âm thanh, không muốn

làm phiền Lăng Tiêu đang luyện chế pháp bảo. Nàng thầm nghĩ đợi một lúc nữa sẽ bắt chẹt Lăng Tiêu vài thứ tốt mới có thể xóa tan cơn tức giận này được.

-Vô lý! Sao hắn không đi đến chỗ bảo bối Diệp Tử mà luyện khí, lại đến đây gây họa cho ta! Hừ! Tưởng bản cô nương dễ ức hiếp sao? Lát nữa sẽ cho ngươi thấy chỗ kinh khủng của những cái nhéo!

Hoàng Phủ Nguyệt vừa nghĩ vừa dùng đôi mắt xinh đẹp nhìn không chớp mắt vào mỗi một động tác của Lăng Tiêu.

Các loại khoáng thạch trong sân đang liên tục được giảm bớt, mà động tác của Lăng Tiêu vẫn duy trì được sự ung dung và thoải mái. Về mặt hãn rất bình tĩnh, cực kỳ tự nhiên, làm người ta không kìm lòng được phải trầm mê vào bên trong.

Cuối cùng trong khoảng sân nhỏ của Hoàng Phủ Nguyệt không còn một khối khoáng thạch nào. Lúc này Lăng Tiêu khẽ vung tay hướng về phía những cành hoa vừa bị đè lên lúc nãy. Mọi chuyện xảy ra làm Hoàng Phủ Nguyệt phải trợn mắt há mồm.

Những cành hoa đã hoàn toàn ngã rạp xuống lại ngóc thẳng lên vô cùng quý dị, lại khôi phục với một tốc độ dùng mắt thường có thể nhìn thấy được. Sau đó có một luồng gió nhẹ thổi qua mặt đất, giống như một cây chổi mềm mại quét sạch những thứ lộn xộn kia.

Một luồng gió nhẹ thổi qua mặt Hoàng Phủ Nguyệt, làm nàng đang mơ màng trong giấc mơ tiên nữ đột nhiên giật mình phục hồi tinh thần lại. Nàng tiến lên hai ba bước đi đến bên cạnh cây hoa hồng vừa bị đổ, nàng đưa mắt nhìn những cái gai vẫn còn cứng nhọn và đóa hoa hồng xinh đẹp ướm át. Lúc này Hoàng Phủ Nguyệt nhận không được phải cảm thấy bội phục Lăng Tiêu sát đất.

Chỉ là một cái vung tay đơn giản mà có đạo thuật mạnh mẽ như vậy sao?

Tuy vẫn còn một khoảng cách khá xa mới đến mức sáng tạo, nhưng hầu như đã đạt đến mức độ phục sinh rồi.

Có thể làm cho thực vật đã bị hư hại trở lại trạng thái khỏe mạnh như cũ chỉ bằng một cái phất tay, Hoàng Phủ Nguyệt tự thấy mình không làm được, hơn nữa sợ rằng toàn bộ Thánh Vực cũng chỉ có một mình Lăng Tiêu làm được.

Thậm chí Hoàng Phủ Nguyệt đã quên mất mình quay về để làm gì, nàng dựa người vào cửa, cứ si ngốc nhìn nhất cử nhất động của Lăng Tiêu, thời gian cứ như vậy mà thấm thoát đã một tháng trôi qua.

Trong khoảng thời gian này các nàng Diệp Tử cũng đến đây, phát hiện Lăng Tiêu đang tập trung tinh thần để luyện khí. Mà Hoàng Phủ Nguyệt lại giống như đã nhập định, nàng đang đứng đó giống như tượng gỗ, đôi mắt đang chìm đắm vào trong một loại cảnh giới nào đó. Vì vậy mà những người này đều biết, Hoàng Phủ Nguyệt nhất định đã tiến vào trong một loại cảnh giới huyền diệu, cũng không biết đang lĩnh ngộ điều gì.

Vì vậy nàng phải lặng lẽ rời đi rồi dặn với tất cả mọi người không được đến gần chỗ đó.

Nửa tháng sau, Lăng Tiêu đã luyện hóa hơn một trăm thanh bảo kiếm trong Hàm Hàn Bảo Đỉnh trở thành một nghìn bảo kiếm.

Trong đó có mười cây bảo kiếm tốt nhất, thậm chí Lăng Tiêu đã liên tục tế luyện lặp đi lặp lại tổng cộng chín nghìn chín trăm chín mươi chín lần, nhưng những thanh kiếm này vẫn có sự khác biệt với bảo kiếm do những danh gia trong Thánh Vực rèn ra, vì bọn chúng đã có thể gọi là pháp bảo và có thể sử dụng được rồi.

Hiệu quả của những thanh kiếm này đao kiếm thông thường không thể so sánh được.

Lúc này Hoàng Phủ Nguyệt vẫn chưa giải thoát ra từ trong nhập định, Lăng Tiêu đi lên như nước chảy mây trôi đến bên cạnh Hoàng Phủ Nguyệt. Hắn vung tay lên bố trí cho nàng một luồng kết giới rồi lặng lẽ đi xuống núi.

Lăng Tiêu dùng phương pháp đặc biệt để triệu tập những người vị trí cao tầng trong Thục Sơn phái lại. Hắn nhìn xuống mọi người bên dưới, có người thân của mình, có anh em, có những người là vợ, còn có rất nhiều đệ tử của mình.

Lăng Tiêu hơi cảm động, nói:

-Thời gian trăm năm, thực lực của mọi người đã được đề thăng rất lớn, các người cũng không làm ta phải thất vọng. Ta tin, chỉ cần một khoảng thời gian sau chúng ta nhất định sẽ làm cho toàn bộ Thánh Vực phải kinh ngạc.

Lăng Tiêu nói xong thì vung tay lên, trên mặt đất trước mặt lập tức xuất hiện một trăm cây bảo kiếm đủ mọi màu sắc. Trong nháy mắt một luồng năng lượng khổng lồ lập tức bảo phủ toàn bộ không gian trong đại sảnh nghị sự khổng lồ.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều rơi lên trên đồng binh khí, trong mắt cũng đã lộ ra những luồng hàn quang nóng bỏng.

Dù là Lăng Thiên Khiếu phụ thân của Lăng Tiêu hay Lam Hải Tinh Vũ đường, thậm chí là những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, trong ánh mắt cũng tràn đầy niềm vui.

***** :

Tất cả ánh mắt của mọi người đều rơi lên trên đồng binh khí, trong mắt cũng đã lộ ra những luồng hàn quang nóng bỏng.

Dù là Lăng Thiên Khiếu phụ thân của Lăng Tiêu hay Lam Hải Tinh Vũ đường, thậm chí là những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, trong ánh mắt cũng tràn đầy niềm vui.

640. Chương 571: Phong Khởi Vân Dũn(gió Dậy Mây Tuôn) (p1)

- Đây là lần đầu tiên ta luyện khí vì các người, cũng là lần cuối cùng. Cuộc đời tu luyện rất dài rất xa, bao gồm cả cha mẹ vào người thân, ta cũng vĩnh viễn không thể ở bên cạnh để chăm sóc mọi người được. Nếu muốn đi xa hơn, muốn truy cầu trường sinh, ta chỉ là người dẫn đường cho mọi người mà thôi. Hơn nữa ta sẽ đem tất cả phương pháp luyện khí dần dần truyền thụ cho tất cả mọi người. Mỗi người đều có cơ duyên khác nhau, thực lực chưa đến một mức độ nhất định mà cầm trong tay pháp bảo quá mạnh cũng không phải là chuyện tốt, ngược lại còn dẫn đến họa sát thân.

Bạn sẽ ủng hộ cho dịch giả 0 Điểm khi đọc bài viết này:

***** : Lúc này lại nghe thấy Lăng Tiêu nói:

- Đây là lần đầu tiên ta luyện khí vì các người, cũng là lần cuối cùng. Cuộc đời tu luyện rất dài rất xa, bao gồm cả cha mẹ vào người thân, ta cũng vĩnh viễn không thể ở bên cạnh để chăm sóc mọi người được. Nếu muốn đi xa hơn, muốn truy cầu trường sinh, ta chỉ là người dẫn đường cho mọi người mà thôi. Hơn nữa ta sẽ đem tất cả phương pháp luyện khí dần dần truyền thụ cho tất cả mọi người. Mỗi người đều có cơ duyên khác nhau, thực lực chưa đến một mức độ nhất định mà cầm trong tay pháp bảo quá mạnh cũng không phải là chuyện tốt, ngược lại còn dẫn đến họa sát thân.

Lăng Tiêu nói có chút xúc động, bởi vì hắn đã tiến vào Độ Kiếp Kỳ. Một khi người tu chân tiến vào Độ Kiếp Kỳ thì cơ bản chỉ còn nửa bước chân là tiến vào Tiên giới.

Hơn nữa Độ Kiếp Kỳ và những cảnh giới phía trước cũng có sự khác biệt. Tuy nó cũng chia ra tiền kỳ, trung kỳ và hậu kỳ nhưng lại có sự khác biệt tùy vào mỗi người tu chân, có người sẽ nghênh đón Thiên Kiếp rất nhanh.

Khi đạt được trình độ này thì tất cả người tu chân đều hi vọng được nghênh đón Thiên Kiếp, đồng thời cũng là bước ngoặt đáng sợ nhất. Nếu thành công thì sẽ trở thành người tu chân Đại Thừa Kỳ, lúc nào cũng có thể phi thăng. Nhưng nếu thất bại, có thể sẽ hồn bay phách lạc rồi hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Cho nên khi Lăng Tiêu tiến vào cảnh giới này thì tâm tình đã phát sinh những thay đổi khổng lồ. Khí phách trên người hắn đã có sự khác biệt rất lớn so với trước đây, điều này cũng có rất nhiều người thấy rõ. Nhưng ngoại trừ chính Lăng Tiêu, ngay cả Hoàng Phủ Nguyệt biết được những đẳng cấp khi người tu chân đề thăng cũng không phải hoàn toàn hiểu rõ. Cho nên tất nhiên không ai ngờ được lúc này Lăng Tiêu đã đạt đến một cảnh giới kinh người rồi.

Lăng Tiêu cuối cùng cũng nhận thấy đây đã là thời điểm để tất cả mọi người trong Thục Sơn phái trở nên độc lập. Minh không thể làm gà mẹ cả đời mà che chở cho đệ tử của mình dưới cánh. Đến khi mình rời khỏi bọn họ, Thục Sơn phái không còn sự bảo hộ của mình sẽ biến thành cái dạng gì? Có phải sẽ từ khi thế làm mọi người phải sợ hãi, trở thành bị người người ức hiếp không?

Lăng Tiêu dứt bỏ tâm tư, vẻ mặt mỉm cười nói:

- Cho nên những thanh kiếm này đều là độc nhất vô nhị, không thanh kiếm nào có năng lực giống thanh kiếm nào. Các người mỗi người tự chọn một cây, coi như... Là ta ban thưởng cho mọi người!

Mọi người vốn bị những lời nói của Lăng Tiêu sinh ra thương cảm, thoáng cái đã quên mất Lăng Tiêu vì sao lại nói như vậy mà ánh mắt mọi người lập tức đỏ hồng lên. Người bình thường vô cùng khiêm tốn lúc này cũng trở nên nóng nảy. Đây chỉ là khen thưởng đơn giản thôi sao? Pháp bảo Lăng Tiêu tự tay luyện chế... Chính là tượng trưng cho địa vị và thân phận của bản thân, lại có một loại vinh quang chí cao. Hơn nữa đây cũng chỉ là một lần duy nhất.

Cho nên ngay cả Lam Hi đã rất lâu rồi không gặp cũng trực tiếp lớn tiếng nói:

- Ta chọn trước, ta chọn trước! Đứng hòng đoạt trước của ta, ai muốn xông lên thì biết tay ta!

Tất nhiên sẽ không có người nào dám cũng lão tổ mẫu tranh đoạt, nhưng Lam Hi cũng không phải loại người lòng tham không đáy. Đôi mắt nàng nhìn chăm chăm vào đồng kiếm không có võ trước mặt, hàn quang chợt lóe lên trong đồng bảo kiếm. Nàng phóng tinh thần lực ra, đến cảnh giới của nàng thì cực kỳ miễn cảm với các loại năng lượng tồn tại trong không gian. Khi lựa vũ khí tất nhiên nàng cũng phải chọn loại phù hợp với mình nhất, hoặc có thể gây lên những cảm ứng tâm linh với chính mình.

Đặc biệt là sau khi tu luyện công pháp Lăng Tiêu đưa, Lam Hi đã thay đổi cái nhìn vốn có đối với vạn vật bên cạnh. Võ giả Thánh Vực vốn cũng không cho phép loại ý kiến “Vạn vật đều có linh hồn”, mà sau khi tu luyện công pháp của Lăng Tiêu và dùng tâm để cảm ứng thế giới nàng mới phát hiện được mình chỉ là một con ếch quanh năm ngồi dưới đáy giếng mà thôi, thế giới trong mắt không phải chỉ nhỏ hẹp như vậy.

Lam Hi ổn định hô hấp của mình lại, nàng dùng tâm để cảm ứng trong đồng vũ khí. Vẻ mặt nàng dần trở nên thánh thiện, làm người ta không nhận được phải sinh ra loại cảm giác tâm linh và tất cả đều trở nên yên tĩnh.

Lăng Tiêu nhìn không được phải cảm thán trong lòng, xem ra thực lực của Lam Hi đã đạt đến một trình độ ngày càng cao. Quả nhiên, dù là thiên tài trong Thánh Vực hay thiên tài trong tu chân giới thì cũng giống như nhau, vì đối với thiên tài chân chính thì dù dùng bất kỳ phương pháp nào để tu luyện cũng không thể ảnh hưởng đến những hiểu biết của bọn họ về bản chất.

Nếu nói một cách tương đối thì Lăng Tiêu cho rằng mình không bằng Lam Hi. Vì Thục Sơn phái vốn dùng kiếm nhập đạo, không biết từ bao nhiêu năm về trước kiếm kỹ đã được các tiền bối Thục Sơn chuyên nghiên cứu đến mức cực hạn. Vì vậy đối với Lăng Tiêu, hần đến thế giới này thì điểm bắt đầu đã cao hơn không biết bao nhiêu lần so với những người bình thường, vì vậy mà hần thường đánh bại những người có thực lực hơn hần mình.

Nhưng Lam Hi lại không giống như vậy, nàng sống trong Thánh Vực trên vạn năm rồi! Vạn năm đó lại chuyên nghiên cứu kiếm kỹ, thỉnh thoảng linh quang lóe lên thì có thể lĩnh ngộ được một tia thiên đạo. Nhưng dù nói thế nào nàng cũng không được tiếp xúc qua công pháp tu chân thật sự.

Lăng Tiêu đưa cho nàng tâm pháp của đạo gia, chưa nói một người tu chân chưa từng tiếp xúc qua, cho dù là đám người tu chân trên tu chân giới, Đạo Đức Kinh cũng tuyệt đối là một loại tâm pháp chí cao vô thượng.

Những gì mỗi người nhận được từ trong đó cũng có sự khác biệt, cũng chưa từng có người nào dám vỗ ngực nói mình đã hoàn toàn hiểu rõ công pháp này. Mà Lam Hi lại chưa từng tiếp xúc qua với người tu chân, thậm chí cũng không hiểu phương pháp hành văn của tu chân giới. Nhưng chỉ trong khoảng thời gian trăm năm ngắn ngủi, nàng đã dứt khoát đem những gì mình tu luyện trước đây hòa hợp vào trong một cái đạo mới.

Thiên phú như vậy quả thật làm người ta cảm thấy bội phục.

Đột nhiên hai mắt Lam Hi trở nên sáng ngời, ánh mắt rơi trên một thanh bảo kiếm màu xanh thẫm. Thật ra Lam Hi vừa liếc mắt đã nhìn trúng thanh kiếm này, nhưng vì muốn kiểm chứng một số ý nghĩ trong lòng mình nên Lam Hi còn quyết định thử đem mình dung nhập vào trong hoàn cảnh, thử cùng những thanh kiếm này liên lạc với nhau. Quả nhiên từ trên thanh kiếm màu xanh thẫm Lam Hi đã cảm nhận được một luồng cảm giác làm cho tâm linh của nàng rung động.

Lam Hi thần nhiên cười, nói:

- Chính là nó!

Mọi người liên tục chúc mừng Lam Hi, nhưng những thanh bảo kiếm này có phẩm chất tương đương với nhau, dù trước hay sau cũng không quan trọng.

Trong lúc chọn kiếm, điều làm Lăng Tiêu cảm thấy có chút ngoài ý muốn mà lại không hợp lẽ thường chính là bốn người Phong Linh, Y Toa, Thượng Quan Vũ Đồng và Minh Nguyệt lại thay nhau lựa chọn bốn thanh kiếm có những thuộc tính khác biệt.

Phong Linh chọn một thanh kiếm có thuộc tính phong, thân kiếm màu trắng, dài ba thước, rộng bằng ba đốt ngón tay, khi sử dụng thì mang theo một luồng kinh phong mãnh liệt, có thể đề thăng thực lực của người cầm kiếm lên gấp mấy lần.

Y Toa lựa một thanh kiếm có thuộc tính thủy, giống như tính tình của nàng vậy. Sau khoảng thời gian trăm năm, nàng vẫn ngượng ngùng và hồn nhiên như xưa. Bình thường nàng cũng hết lòng dạy dỗ những đệ tử ngoại môn, tính tình nàng ôn hòa nên được rất nhiều đệ tử tôn kính và yêu mến.

Khi Lăng Tiêu luyện chế thanh kiếm thuộc tính thủy này, hắn đã đặt vào bên trong rất nhiều máu của ma thú thủy hệ. Đây cũng là một thử nghiệm hoàn toàn mới của hắn.

Kết quả rất thành công, Y Toa đã chọn thanh kiếm có tất cả hình dạng và thuộc tính của nước.

Điều làm Lăng Tiêu cảm thấy vui mừng là khi Y Toa nhìn thấy thanh kiếm này thì ánh mắt nàng lại sáng lên. Thật ra Lăng Tiêu cũng rất thích cô gái giống như muối muối nhưng vẫn rất yêu thương mình này. Những cô gái ở bên cạnh mình tính tình khác hẳn nhau, mà Y Toa lại rất ôn hòa nên làm hắn cảm thấy yên bình.

Lăng Tiêu vẫn thường nghĩ cấp cho các nàng một danh phận. Dù sao mọi người cũng đã không quan tâm đến chuyện này, nhưng Lăng Tiêu tin nếu mình làm như vậy thì bọn họ sẽ rất vui vẻ.

Người còn sống thì không phải đã là một niềm vui rồi sao? Nhưng nếu ngay cả nữ nhân của mình cũng không thể có được một danh phận, thì cho dù Lăng Tiêu trở thành thần tiên cũng không cảm thấy vui vẻ.

Người sống trên đời cũng chỉ vì có đủ loại thất tình lục dục vui khổ buồn giận, đây mới thật sự là những màu sắc của cuộc sống.

Khi Lăng Tiêu tự luyện chế những thanh vũ khí này để cho các nàng thì đã từng nghĩ, mấy năm nay mình đều cố gắng để cho những nữ nhân của mình hiểu rõ một chút nguyên lý tu chân, để cho bọn họ thử cảm ngộ vạn vật bên cạnh, cảm ngộ thế giới này, cảm ngộ thiên đạo. Dù không có thể chất để tu chân nhưng khi tu luyện kiếm kỹ đến một mức độ nhất định, cảm ngộ được pháp tắc thiên địa, trực tiếp dùng vũ lực để mở không gian cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Nhưng tiền đề của tất cả mọi thứ là nhất định phải có thể cảm ngộ được pháp tắc thiên đạo.

Cho nên khi Lăng Tiêu luyện khí đã đem rất nhiều lực lượng pháp tắc dung nhập vào bên trong những thanh vũ khí này. Nhưng hắn sẽ vĩnh viễn không bao giờ nói toạc ra, vì chỉ chính mình cảm ngộ được mới là những thứ thuộc về bọn họ.

Hiện nay Lăng Tiêu thấy Phong Linh và Y Toa hình như nắm giữ một chút gì đó, hơn nữa lại còn chọn được vũ khí thích hợp với mình. Lúc này tâm tình Lăng Tiêu cũng tốt hẳn lên.

Kiểm của Thượng Quan Vũ Đồng là một thanh bảo kiếm có cả hai thuộc tính thủy hỏa, hợp với tính tình của Vũ Đồng, một nửa là thủy, một nửa là hỏa. Khi thực lực được đề cao, khuôn mặt của Thượng Quan Vũ Đồng đã vứt bỏ tất cả vẻ thánh khiết, làm người ta sinh ra một loại cảm giác không dám xem thường.

Những thứ này cũng có liên quan đến việc nàng nhận được loại công pháp tu luyện của tổ tiên truyền thừa. Hiện nay cũng chỉ ở trước mặt Lăng Tiêu, Thượng Quan Vũ Đồng mới nở nụ cười.

Thanh kiếm Tổng Minh Nguyệt chọn hơi làm cho Lăng Tiêu cảm thấy ngoài ý muốn. Vì thanh kiếm của nàng là vũ khí duy nhất Lăng Tiêu luyện chế mà không có lưỡi kiếm, thậm chí cũng có thể nói đây là một thanh vũ khí không có mũi kiếm. Bởi vì đây chỉ là một thanh kiếm gỗ.

Đây là một cây kiếm màu xanh biếc, mặt kiếm có những luồng khí tức tự nhiên rất tinh khiết. Thanh kiếm này cũng không có thành phần kim loại, mà những năm gần đây Lăng Tiêu được tự do đi đây đi đó rồi lấy được một cây gỗ cực kỳ cứng rắn. Sau đó hắn không sử dụng bất kỳ máu của con ma thú nào, cũng không pha trộn bất kỳ kim loại quý giá nào vào. Hắn chỉ dựa vào khả năng luyện khí thông thạo của mình, sau khi luyện rồi phế hơn ba chục lần cuối cùng mới luyện chế thành công một thanh bảo kiếm có chứa những luồng khí tức sinh mệnh cực kỳ mạnh mẽ.

Mà tính tình của Minh Nguyệt cũng không phải là dịu dàng và ôn hòa. Nhưng nếu hai nha đầu Xuân Lan và Thu Nguyệt chọn loại kiếm này thì Lăng Tiêu cũng không cảm thấy giạt mình.

Cho nên Lăng Tiêu nhìn không được phải đảo mắt nhìn về phía Minh Nguyệt, hỏi:

- Minh Nguyệt, vì sao nàng lại chọn thanh kiếm này?

Tổng Minh Nguyệt cười rất tươi, sau đó nói:

- Phu quân không biết đó thôi, muội vừa nhìn thấy thanh kiếm này đã sinh ra một loại cảm giác đặc biệt thân thiết, giống như nó trời sinh thuộc về muội vậy. Mà những bảo kiếm sắc bén, muội cầm trong tay cảm thấy rất thiếu khuyết, cho nên muội chọn nó.

Hoàng Phủ Nguyệt than thở nói:

- Khí tức tự nhiên trên thanh kiếm này rất đậm, làm ta sinh ra loại cảm giác giống như đang ở trong rừng rậm vậy!

Diệp Tử nhìn thoáng qua Lăng Tiêu sau đó nói:

- Không sai, bản lĩnh luyện khí của phu quân đặc biệt cao minh!

Lăng Tiêu nhìn Minh Nguyệt, hắn gật gật đầu tán dương nàng, sau đó nói:

- Ta hy vọng các nàng đều có thể trở thành những nhân vật truyền kỳ.

641. Chương 571 : Phong Khởi Vân Dũng(gió Dậy Mây Tuôn) (p2).

- Có nhân vật truyền kỳ như phu quân ở trước mặt là được rồi, chúng ta tự nguyện là những nữ nhân đi phía sau phu quân.

Lăng phu nhân ở bên cạnh nói một câu rất thích hợp:

- Tiêu Nhi, khi nào ta mới được ôm một đứa cháu đây?

Lăng phu nhân vừa nói lời này ra, vẻ mặt đám phụ nữ đều đỏ bừng. Tuy đều là những người trên trăm tuổi, nhưng năm tháng trong Thánh Vực trôi qua rất nhanh, hơn nữa mỗi lần bế quan đã là năm năm hay mười năm rồi. Nếu nói về tâm tính thì các nàng cũng không có nhiều thay đổi lớn so với năm xưa.

Lăng Vân Nhi ở bên cạnh cười ngây thơ nói:

- Trước đây ta cũng đã từng nghĩ đến chuyện làm tiểu cô cô, không ngờ bây giờ đã trở thành một người trăm tuổi mà cô cô thì vẫn còn chưa được làm.

Lăng Tổ che miệng cười khê, sau đó nói:

- Người có thể đi tìm Hoa đại ca.

Lăng Vân Nhi bĩu môi, cặp mắt xinh đẹp của nàng đảo qua đảo lại rồi khinh thường nói:

- Suốt ngày không thấy được hình bóng của Đại ca ở đâu cả, nói là vì cảm thấy tu vi của mình mà cảm thấy xấu hổ nên suốt ngày bế quan, ngay cả một người nữ nhân ở bên cạnh cũng không có. Còn Tam ca không tốt à! Ta có nhiều chị dâu như vậy, cho nên, Tam ca, huynh cần phải nỗ lực đấy!

Lúc này Lăng phu nhân ở bên cạnh cười mắng:

- Nha đầu quý, không biết lớn nhỏ!

Lăng Vận Nhi thè cái lưỡi nhỏ ra, thật ra nàng cũng có lời muốn nói rõ với mẫu thân, về chuyện nàng và tỷ tỷ. Nếu như số mệnh không phát sinh những thay đổi lớn như vậy thì các nàng vẫn là những cô con gái nhà quý tộc, như vậy không biết đã lập gia đình biết bao năm trước rồi. Cho dù không phải thông qua gia tộc thì cũng nhất định sẽ tìm được người yêu thích hợp với mình. Hơn nữa đã trăm năm trôi qua, sợ rằng đã sớm trở thành một bà cô rồi.

Nghĩ lại những cừu nhân đối đầu năm xưa, bây giờ sợ rằng đã không còn ở nhân thế nữa. Dù vẫn còn sống thì sợ rằng cũng già sắp chết, mà bây giờ mọi người ở đây vẫn còn trẻ, vẫn xinh đẹp như xưa.

Nên trong lòng Lăng Vận Nhi và Lăng Tổ tình cảm không còn là thứ mà bọn họ muốn theo đuổi nữa. Sau khi đã từng trải thì ánh mắt tất nhiên cũng cao hơn, huống hồ còn có Lăng Tiêu ở đây sắp đặt sẵn tất cả. Nhà mình có một người thân ưu tú như vậy là một loại hạnh phúc, đồng thời cũng là một loại bất hạnh. Bởi vì các nàng muốn tìm được một người xuất sắc hơn Lăng Tiêu là một chuyện không có khả năng, nếu không bằng Lăng Tiêu các nàng cũng cảm thấy chướng mắt.

Cho nên dùng lời Lăng Tổ để nói thì tìm kiếm tình cảm không bằng cầu trường sinh.

Ngày hôm nay Xuân Lan và Thu Nguyệt cũng đã thoát khỏi thân phận tỷ nữ và có địa vị cực cao trong Thục Sơn phái. Nhưng hai nàng vẫn tỏ ra sẵn lòng mãi mãi làm thị nữ của Lăng Tiêu.

Tương Vân Sơn lúc này cũng đi lại nói:

- Thuộc hạ cả gan khấn cầu chủ công cử hành hôn lễ. Một mai khi chủ công đến ngày phi thăng, Thục Sơn phái...Cần phải có hậu nhân của chủ công tọa trấn!

- Đúng vậy, chúng ta cũng khấn cầu chủ công làm đại hôn. Hơn nữa, ta còn kiến nghị để Vân Sơn huynh và chủ công làm hôn lễ cùng một ngày, nhân tiện cũng mời đoàn người Tương gia, để xem vẻ mặt của Tương Vân Bưu lúc đó như thế nào, ha ha!

Những người chỉ sợ thiên hạ không loạn, không phải chỉ có mình Vương Chân.

Tương Vân Sơn và Hạ Tuyết Ngọc cũng hơi xấu hổ, từ ánh mắt tràn đầy tình cảm khi hai người nhìn nhau là có thể biết được. Nếu Lăng Tiêu đồng ý, tất nhiên hai người sẽ nghìn lần vạn lần bằng lòng.

Lúc này những người khác cũng bắt đầu ồn ào theo, cơ hội để trêu ghẹo Lăng Tiêu quả thật quá ít. Hơn nữa khi thực lực liên tục tăng mạnh, trên người Lăng Tiêu lại có một luồng khí phách ôn hòa và tự nhiên rất nồng đậm, lại càng làm cho người khác có một loại uy áp nói không nên lời. Khi đối mặt với hắn thì không tìm được phải sinh ra cảm giác kính sợ.

Thượng Quan Vũ Đồng lúc này cũng vừa cười vừa nói:

- Được rồi, các ngươi không nên ồn ào nữa. Ngày nay Thục Sơn phái chúng ta tuy không còn điều gì phải lo lắng, nhưng vẫn còn họa xâm lược, Liên Minh Phương Nam vẫn nhìn chằm chằm như hổ đói. Tuy chúng ta dùng đan dược để giúp đỡ Liên Minh Nam Châu nhưng ta cũng cảm thấy không xem trọng đám người này. Tất cả gia tộc trong Liên Minh Phương Nam đều có thù hận đối với chúng ta, nếu Liên Minh Nam Châu ngã xuống thì chúng ta sẽ là mục tiêu đứng mũi chịu sào. Cho nên lúc này nhiệm vụ của chúng ta là vừa nỗ lực toàn thể, để thăng thực lực của mình, mặt khác phải cố gắng lôi kéo một số minh hữu. Ta tin, cuối cùng thì Liên Minh Phương Nam cũng sẽ chọn phương pháp thỏa hiệp với chúng ta.

Lời nói của Thượng Quan Vũ Đồng làm cho mọi người đang cười đùa ầm ĩ lại trở nên trầm mặc. Hiện nay ai cũng biết tình cảnh Thục Sơn phái phải đối mặt, trừ khi mãi mãi không muốn phát triển, nếu không cũng chỉ có thể dựa vào sự mạnh mẽ của Lăng Tiêu, đây không phải là một biện pháp có thể an nhàn cả đời được.

Hơn nữa tuy tâm của các nàng đều đặt trên người Lăng Tiêu nhưng ngay cả Diệp Tử cũng không dám nói hoàn toàn hiểu rõ những ý nghĩ trong lòng Lăng Tiêu. Khi thực lực đề thăng càng cao thì lại càng có thể cảm giác được sự thần bí của Lăng Tiêu. Hơn nữa những loại truy cầu chí cao vô thượng này làm các nàng thật sự không có lòng tin giữ lại bước chân tiến về phía trước của Lăng Tiêu.

Cho nên không phải các nàng không có ý kiến, nhưng thật sự không ai có hy vọng xa vời sẽ được gã cho Lăng Tiêu, đôi chim sẽ cùng nhau cất cánh giống như phu thê trong phạm tục.

Có thể giữ lại loại cảm giác tri kỷ tinh thần ở mức độ như hiện nay thì các nàng đã cảm thấy mình vô cùng hạnh phúc rồi.

Bởi vì các nàng là những người đầu tiên đi vào trong cõi lòng Lăng Tiêu, cũng đúng lúc hần chưa quật khởi, đã từng đồng cam cộng khổ mới có thể chiếm được một vị trí nhỏ trong lòng hần.

Những người tới sau như Lãnh Thiên Thiên ưu tú và xinh đẹp, như Hoắc Thanh Thanh tràn đầy tuổi xuân và nóng bỏng, nào có ai không phải những cô gái xuất sắc? Nhưng ở trong lòng Lăng Tiêu, thái độ của hần đối với các nàng sợ rằng cũng chỉ giống như đối với bạn bè và đệ tử mà không có bất kỳ suy nghĩ gì khác.

Cho nên khi nghe thấy lời nói của Thượng Quan Vũ Đồng, chúng nữ cũng không thất vọng, theo bản năng tất cả đều muốn chuyển đề tài sang vấn đề Thượng Quan Vũ Đồng đang nói. Mà trong mắt Lăng phu nhân lại lóe lên một tia thất vọng.

Bà vô cùng hy vọng Lăng gia có hậu nhân, tuổi thọ quá dài cũng có chút khổ não. Loại cảm giác trống rỗng và cô quạnh cứ dài dằng dặc làm bà đặc biệt muốn có một tiểu hài tử để đùa giỡn. Cho nên trong lòng Lăng phu nhân rất hoài niệm về nhân giới năm xưa, khi bốn anh em họ Lăng vẫn còn nhỏ. Tam nhi Lăng Tiêu tuy là người có thiên mạch, nhưng trong lòng người làm mẹ như bà thì hần và những người con khác không có gì khác biệt.

Khi mọi người bắt đầu đem những suy nghĩ của mình chuyển đến đề tài của Thượng Quan Vũ Đồng thì lại nghe thấy giọng nói ôn hòa và bình tĩnh của Lăng Tiêu truyền đến.

- Mẫu thân đã vất vả nhiều rồi, chúng ta chuẩn bị làm chuyện hôn sự thôi. Ta đối với phương diện này không hiểu chút nào, nên cứ làm phiền mẫu thân vậy!

Lăng Tiêu nói xong cũng không ngần ngại nhìn những vẻ mặt khác nhau, nhưng tất cả mọi người đứng ở đây đều ngây ngẩn người. Hần lại nói tiếp:

- Vân Sơn theo ta nhiều năm như vậy cũng không dễ dàng gì, để hần cùng làm hôn lễ với ta cũng được. Còn chuyện Tương gia bên kia cứ tùy vào ý nguyện của Vân Sơn người. Ta tin người sẽ không muốn nhìn Tương gia bị diệt môn, dù sao đó cũng là người thân của người. Nhưng những người năm xưa hại người cũng không thành vấn đề, cho dù người muốn lúc đó Tương Vân Bưu đến đây tự nhận lỗi, ta cũng có thể làm được cho người.

Tương Vân Sơn nhìn Hạ Tuyết Ngọc lúc này nước mắt đã chảy thành dòng, hần cũng cảm thấy vành mắt mình đã đỏ hồng. Hai mươi năm cũng chỉ là một khoảng thời gian để một người cường giả trong Thánh Vực bế quan, trong dòng lịch sử dài dằng dặc của Thánh Vực thì ngay cả một rung động thật nhỏ cũng chẳng đáng là gì, nhưng đối với Tương Vân Sơn và Hạ Tuyết Ngọc thì hai mươi năm kia đã hầu như phá hoại cả đời bọn họ.

Hạ Tuyết Ngọc dùng sức lắc đầu, không che giấu những giọt lệ đang chảy trên gương mặt xinh đẹp. Sau đó nàng nức nở nói:

- Tông chủ, nếu như vậy thì lúc này gương mặt của ta có thể trở về như xưa không?

Trong đám người ở đây có rất nhiều người sửng sốt, trong mắt họ thì Tuyết Ngọc là một người phụ nữ cao quý và xinh đẹp nổi danh khắp Nam Châu, hầu như nàng đã được coi là người phát ngôn của Thục Sơn phái.

Địa vị thế này ngay cả tộc trưởng của những gia tộc đỉnh cấp cũng không dám xem thường. Phần lớn mọi người đều biết Tuyết Ngọc là nữ nhân trong lòng của Tương Vân Sơn, nhưng tất cả mọi người đều không biết những tình hình phong ba năm xưa.

Mà cũng không ngờ khuôn mặt xinh đẹp kia của Tuyết Ngọc lại là mặt nạ! Người nào có thể làm được loại mặt nạ cao siêu như vậy? Đã đạt đến mức độ không thể phân biệt được thật giả, thậm chí những người ở đây thực lực cường đại mắt sáng như đuốc mà cũng nhìn không ra!

Tất cả mọi người đều chuyển ánh mắt lên người Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu khẽ mỉm cười, sau đó nói:

- Tuyết Ngọc, nhiều năm qua muội đã phải oan ức, muội và Vân Sơn đều là môn hạ Thực Sơn, tất nhiên ta muốn trả lại một công đạo cho các ngươi. Tuy nó đến muộn nhưng ta sẽ làm cho tất cả mọi người ở Nam Châu biết các ngươi bị oan.

Hạ Tuyết Ngọc ra sức cắn môi, sau đó khẽ dùng tay chà xát lên gương mặt mình. Một mặt nạ mỏng trong suốt dần lộ ra, khi Tuyết Ngọc kéo mặt nạ xuống, xuất hiện trước mặt mọi người là một gương mặt có cách biệt một trời một vực so với mặt nạ...Gương mặt tuyệt đại giai nhân.

Mọi người đều hít vào một luồng khí lạnh, đôi mắt xinh đẹp của Lam Thiên Mai đang nhìn chăm chăm vào gương mặt hoàn mỹ không chút tỳ vết của Tuyết Ngọc. Nàng nhin không được phải lắc đầu than nhẹ:

- Kỹ thuật như thần, đúng là kỹ thuật như thần!

Nàng nói xong thì cúi đầu xuống, trong mắt lóe lên một tia ảm đạm. Nàng không phát hiện ra ánh mắt của Lam Hi lúc này, từ khi Lăng Tiêu nói đến chuyện hôn sự thì đã bắt đầu có chút mất tự nhiên. Nhưng Lam Hi dù sao cũng là người có tu vi tuyệt thế, muốn che giấu tâm tình của mình thì rất dễ dàng.

Lam Hi để lộ ra một chút tình cảm như vậy cũng vì chút mục đích khác. Nàng có lẽ đang hy vọng Lăng Tiêu có thể nhìn thấy, nhưng đáng tiếc là lúc này lực chú ý của Lăng Tiêu cũng không phải đặt trên người nàng.

Lam Hi thanh nhẹ một tiếng, nhin không được phải cười khổ trong lòng:

- Tiểu tử kia, cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi, sao ta lại sinh ra hứng thú với hắn như vậy chứ? Thực Sơn phái đang dần trở nên hùng mạnh, tất nhiên cũng không cần ta thủ hộ nữa rồi. Cho nên đây là lúc ta cần đi ra ngoài nhìn thế giới chân thực. Ừ! Sau khi bọn họ làm đại hôn, cái Lam Hi ta muốn chính là một độ cao mới.

Nàng cũng không biết sau khi Lăng Tiêu đưa ra quyết định này, thì những người có tâm tình tổn thương và chán nản, chỉ có mình nàng thôi sao?

Lãnh Thiên Thiên là người đầu tiên cúi đầu, nàng lặng lẽ đứng ở phía sau. Lam Thiên Mai cũng thở dài trong lòng, vẻ mặt không có gì biểu hiện ra bên ngoài mà vẫn rất trong sáng. Hoắc Thanh Thanh dám yêu dám hận lại đem tất cả các loại mất mát trực tiếp viết lên trên mặt, trong lòng trầm nghĩ:

- Cuối cùng hắn cũng thành thân rồi.

Mà trong lòng hai người Xuân Lan và Thu Nguyệt lại càng trở nên thấp thỏm không yên. Bởi vì các nàng không biết cho đến bây giờ trong lòng Lăng Tiêu có hình bóng của mình hay không.

Nhưng đối với đám người Lăng phu nhân đây lại là một tin tức quá tốt! Thậm chí bọn họ còn cảm thấy vui mừng hơn khi Thực Sơn phái trở thành môn phái đệ nhất trong Thánh Vực.

Đặc biệt là Phong Linh và Y Toa lại trở nên ngây dại, vẻ mặt xinh đẹp lộ vẻ khó tin, sợ rằng dù thế nào cũng không thể ngờ Lăng Tiêu lại đột nhiên đưa ra quyết định này.

Nếu không phải trong lòng Phong Linh vẫn còn giữ lại vài phần lý trí, thì sợ rằng đã thốt lên câu hỏi:

- Đây là thật sao?

642. Chương 571 : Phong Khởi Vân Dũng(gió Dậy Mây Tuôn) (p3).

- Vân Tuyết tỷ tỷ có thể nói rõ rốt cuộc có chuyện gì xảy ra được không? Tỷ giấu chúng ta đến khổ.

- Đúng vậy, đúng vậy! Vân Tuyết tỷ tỷ, mau nói những chuyện xảy ra năm xưa đi.

Y Toa luôn ôn hòa và ngượng ngùng cũng nhin không được phải lên tiếng hỏi Tuyết Ngọc. Lúc này vẻ mặt tinh xảo và xinh đẹp của Y Toa cũng trở nên ứng phó, nàng chỉ có thể dùng phương pháp di chuyển lực chú ý này mới làm cho những kích động trong lòng mình hồi phục trở lại.

Hạ Tuyết Ngọc bằng tuyết thông minh sao lại không biết tâm tư của đám người Phong Linh chứ? Tất nhiên nàng sẽ không đi bắt bẻ các tông chủ phụ nhân tương lai. Phải biết rằng trước khi có đại hôn thì tất cả mọi người đều biết những người phụ nữ sắc nước hương trời này là nữ nhân của tông chủ. Tất cả mọi người lúc nào cũng giữ sự tôn kính, nhưng dù sao cũng cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó.

Mà một khi các nàng và Lăng Tiêu chính thức cử hành hôn lễ thì tất cả đều trở thành tông chủ phụ nhân.

Trong mắt tất cả đệ tử Thục Sơn phái thì đây cũng là một tiến triển khổng lồ của môn phái. Từ trước đến nay tuy đám người Thương Quan Vũ Đồng vẫn đảm nhiệm vai trò sư phụ của rất nhiều đệ tử Thục Sơn phái, nhưng về mặt thân phận lại không có một vị trí xác định.

Vì vậy là cũng có các đệ tử âm thầm theo đuổi các nàng, đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi vì các nàng đều là những phụ nữ tài sắc song toàn, nếu không có ai thích và theo đuổi thì mới là chuyện lạ.

Lúc này Hạ Tuyết Ngọc lau nước mắt trên mặt, sau đó dùng giọng êm tai nói ra những chuyện phát sinh năm xưa. Rất nhiều người không biết những phong ba xảy ra năm xưa nên lúc đầu vẫn còn mang theo một nụ cười ung dung, nhưng sau khi nghe được một lúc, những người phụ nữ có cảm tình phong phú thì ánh mắt trở nên đỏ hồng. Nghe thấy Tương Văn Sơn bị phế đi tu vì một cách oan uổng, bị đuổi ra khỏi nhà cũng không chịu nhận mình làm phản, vẫn tin tưởng vào người yêu của mình, lúc này hầu như tất cả phụ nữ đều rơi lệ.

Mặc dù Lăng Tiêu cũng chưa từng xảy ra những chuyện như vậy, nhưng hầu như tất cả phụ nữ ở đây đều có thể cảm nhận được tâm tình của Hạ Tuyết Ngọc. Vì năm xưa khi Lăng Tiêu còn ở trên nhân giới cũng từng phải chịu rất nhiều điều không công bằng.

Sau khi Vân Tuyết nói xong, Phong Linh nhin không được nói:

- Không ngờ trong Thánh Vực cũng xảy ra những chuyện như vậy. Vân Tuyết tỷ tỷ, tỷ cứ yên tâm đi, tất cả chúng ta sẽ đứng ở phía sau hậu thuẫn cho tỷ.

Tuy biết Hạ Tuyết Ngọc mới là tên thật, nhưng Phong Linh các nàng đều gọi Hạ Tuyết Ngọc là Vân Tuyết theo thói quen.

Thật ra những phong ba năm xưa phát sinh trên người Tương Văn Sơn và Hạ Tuyết Ngọc thì Thương Quan Vũ Đồng các nàng đều biết nhưng không được rõ ràng. Ngày hôm nay các nàng nghe Vân Tuyết nói mới phát hiện ra người phụ nữ bình thường có chút tranh cường hiếu thắng, cũng không thua kém so với một Hoàng Phủ Nguyệt thích “Khoe khoang”, lại ẩn chứa một chuyện xưa thê lương như vậy. Cho nên ngày hôm nay tất cả mọi người cuối cùng cũng coi như hoàn toàn hiểu rõ Hạ Tuyết Ngọc.

Chuyện hôn sự của tông chủ Thục Sơn phái tất nhiên không thể làm qua loa được. Dù Lăng Tiêu và các nàng đồng ý thì Lăng phụ nhân cũng không đồng ý, tất cả những người có vị trí trong Thục Sơn phái từ trên xuống dưới cũng không đồng ý.

Là tông chủ của một môn phái hùng mạnh, nhất đại luyện đan tông sư, cường giả thanh niên của Nam Châu, vì vậy hôn lễ của Lăng Tiêu tất nhiên phải làm sao cho nở mày nở mặt, hơn nữa cũng phải mời rất nhiều nhân vật nổi tiếng của Nam Châu.

Từ giờ khắc này trở đi, tất cả Thục Sơn phái đều trở nên bận rộn.

... ..

Từ khi Tương Văn Bưu gia chủ tương lai của Tương gia nhận được một phong thiệp mời thì cứ giam mình trong phòng một ngày một đêm không đi ra ngoài. Nếu có người đến gọi cửa thì đều bị hần mắng lớn rồi đuổi ra ngoài. Nghe nói những đồ trang sức giá trị liên thành trong phòng đã bị hần đập nát hơn phân nửa.

Tương Văn Bưu cố gắng làm tâm tình của mình bình tĩnh trở lại, hần liên tục nói với chính mình:

- Tương Vân Bư, người là gia chủ tương lai của Tương gia, không ai có thể kéo người từ trên địa vị này xuống được. Tương Vân Sơn kia chẳng qua chỉ là một đệ tử bị đuổi ra khỏi cửa Tương gia thôi.

- Trong Nam Châu chưa nghe nói có bất kỳ người nào bị trục xuất ra khỏi nhà lại quay trở về làm gia chủ. Huống hồ Tương gia ngày hôm nay là một thành viên trọng yếu của Liên Minh Phương Nam, mà Tương Vân Sơn lại ở trong Thực Sơn phái, lại đại biểu cho thế lực của Liên Minh Nam Châu.

- Nên Tương gia dù có cân nhắc lại trên phương diện này, cũng căn bản không cho phép Tương Vân Sơn nhập vào lại Tương gia.

- Như vậy mình còn phải sợ cái gì nữa?

Trong lòng Tương Vân Bư hiểu rõ, hắn không sợ Tương Vân Sơn quay về tranh giành vị trí gia chủ, điều này căn bản không phải hiện thực. Hắn sợ chính là những tranh chấp năm xưa. Tuy hắn rất tin tưởng, tất cả những chứng cứ chứng minh sự thanh bạch của bọn Tương Vân Sơn đã sớm trở thành tro bụi, nhưng trong lòng Tương Vân Bư vẫn có một cảm giác sợ hãi nói không nên lời.

- Hạ Tuyết Ngọc rõ ràng đã chết rồi, có rất nhiều người nhìn thấy! Như vậy...Tên si tình Tương Vân Sơn kia sắp cưới ai?

Trong lòng Tương Vân Bư lại có những suy nghĩ rất xấu xa:

- Nghe nói có rất nhiều mỹ nhân bên cạnh Lăng Tiêu, không phải là...Là có người bị Tương Vân Sơn quyến rũ chứ? Ha ha, tên Lăng Tiêu kia đúng là loại người có khả năng chịu đựng.

Sau khi suy nghĩ thông suốt thì cuối cùng Tương Vân Bư cũng ra khỏi phòng, vẻ mặt hắn cũng không còn khó coi nữa. Lúc này lại có thủ hạ đi đến, khẽ hỏi:

- Chủ công, Thực Sơn phái mời... ....

Tương Vân Bư dùng giọng thản nhiên hỏi:

- Liên Minh Phương Nam còn có nhà nào muốn đi không?

Hạ nhân kia hơi chần chờ, sau đó nói:

- Minh chủ Tôn gia cũng đã tỏ vẻ muốn đi, hơn nữa minh chủ Tôn Hạo Thiên...Cũng quyết định tự mình đi.

Tương Vân Bư đột nhiên ngăn người ra, hắn biết mình nhất định là bỏ lỡ một cái gì đó, sau đó hỏi:

- Tôn minh chủ hắn...Muốn tự mình đi, vì sao?

Tên thủ hạ kia nhìn trái nhìn phải thấy không còn người nào khác mới khẽ nói:

- Chủ nhân, tiểu nhân phải bỏ ra cái giá rất lớn mới mua chuộc được người ở bên cạnh Tôn minh chủ, mới biết được thái độ của Tôn minh chủ. Hắn nói là oan gia nên giải không nên kết, hơn nữa đan dược của Thực Sơn phái quả thật là thần kỳ. Cho nên một môn phái lấy đan dược làm chủ thì không nên nhỏ nhen gia nhập vào bất kỳ phương thế lực nào mà phải bảo trì một thái độ trung lập mới đúng.

Tương Vân Bư nheo mắt rồi suy nghĩ một lúc về câu nói này, sau đó nói:

- Ta muốn nghe những câu nói thật.

Tên hạ nhân kia lúc này mới nói:

- Đây quả thật là nguyên nhân chủ yếu mà gia chủ Tôn gia đến Thực Sơn chúc mừng hôn lễ của Lăng Tiêu trước. Nhưng tiểu nhân nghe những người trong nội bộ Tôn gia lén lút thảo luận, nói là nhiều lần Liên Minh Phương Nam bị tổn thất nặng nề cũng không phải do liên minh, mà tất cả đều do Lăng Tiêu. Cho nên phải đi thỏa hiệp, là bởi vì...Sợ bị đánh!

Tương Vân Bư lúc này mới gật đầu hài lòng, sau đó mới hừ một tiếng nói:

- Nói vậy! Thực lực Tôn gia mạnh mẽ thế nào các người căn bản đều không biết! Sợ bị đánh sao? Chỉ bằng vào Lăng Tiêu? Nếu nói thuật luyện đan của Lăng Tiêu thần kỳ, thì cái này ta thừa nhận. Nếu nói trận pháp của hắn hùng mạnh, điều này ta cũng thừa nhận. Dù sao đây cũng đều là những chuyện rõ như ban

ngày, nhưng nếu nói chỉ một mình Lăng Tiêu có thể đánh cho Liên Minh Phương Nam phải sợ hãi, Tương Thủy à, người cảm thấy điều này có thể xảy ra được sao? Người đã theo ta nhiều năm như vậy chẳng lẽ không có chút kiến thức sao?

Tương thủy cứng miệng, thật ra hắn cũng biết tâm bệnh của gia chủ nhà mình, dù sao cũng không muốn thừa nhận sự hùng mạnh của Thục Sơn phái. Trong lòng gia chủ không bao giờ muốn tiếp nhận chuyện Thục Sơn phái ngoại trừ trận pháp và đan dược còn có thực lực không thể xem thường.

Hơn nữa Tương Thủy cũng biết trước đây không lâu ở bên ngoài chỗ tiếp giáp giữa Nam Châu và hải ngoại đã xảy ra một trận chiến. Tôn Lập cường giả cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong của Tôn gia bị đánh bại thảm hại rồi quay đầu chạy trốn. Chuyện này có rất nhiều người trong Liên Minh Phương Nam biết, lúc này tất cả mọi người đã sinh ra nỗi sợ hãi rất khủng khiếp đối với Thục Sơn phái.

Tuy nói một người sẽ mãi mãi không thể chống đỡ được một môn phái khổng lồ, nhưng chỉ cần Lăng Tiêu còn ở lại một ngày thì Thục Sơn sẽ là một cấm địa. Chuyện này hoàn toàn là thật, ít nhất là cho đến bây giờ không người nào có thể thay đổi được.

Cũng không phải tất cả cường giả cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong đều đâm đầu vào giống như Tôn Lập.

Tương Vân Bưu nhìn thấy Tương Thủy tâm phúc của mình không dám phản bác lại, trên mặt hắn lộ ra vẻ hài lòng, sau đó nói:

- Nếu đã như vậy thì ta đi!

... ..

Cùng lúc này Diệp Thiên người đã biết mất rất lâu cũng đột nhiên quay về Diệp gia. Vì trận chiến giữa Diệp Thiên và Lăng Tiêu mà rất nhiều đệ tử của Liên Minh Phương Nam bị Lăng Tiêu phế bỏ công lực trở thành tàn phế, mà Diệp Thiên lại biến đi đâu mất, cũng không đi ra giải thích nửa câu.

Cho nên dù là ở trong nội bộ Diệp gia cũng có rất nhiều người phản đối Diệp Thiên.

Võ giả thiên tài thì có ích lợi gì chứ? Một người không biết gánh vác trách nhiệm sẽ mãi mãi không được trọng dụng.

Cho dù hắn có tu luyện đến cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong, cũng không thể trở thành nhất đại tông sư làm người khác phải bội phục. Cho nên ngay cả gia chủ Diệp gia vẫn thường chiều theo ý của Diệp Thiên, lúc này cũng rất phê bình đối với Diệp Thiên.

Diệp Thiên cảm thấy sau khi mình trở về gia tộc thì bầu không khí có chút quỷ dị, bộ dạng hắn vẫn còn tràn đầy hãnh diện như trước, hắn hướng về phía một người đầy tớ nói:

- Gia chủ đâu? Kêu hắn đi tới gặp ta.

Về mặt của tên đầy tớ kia trở nên bối rối, trong lòng cảm thấy tức giận mà không dám nói. Thầm nghĩ tên Diệp Thiên thiếu gia này hầu hạ rất khó, dù thực lực người hùng mạnh nhưng cũng đừng kiêu ngạo quá như vậy chứ? Những cường giả tu luyện đến cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong của Diệp gia tuy không nhiều, nhưng cũng không phải là ít.

Ít nhất là bây giờ cũng có hai người.

Hơn nữa, Diệp Thiên thiếu gia người còn chưa đạt đến cảnh giới này, mà cứ cho là người đã đạt đến rồi, chẳng lẽ trong mắt người gia chủ chỉ là một người hết đến thì đến nói đi thì đi sao?

Những lời này hắn không dám nói ra, nhưng hắn cũng không có gan đi đến nói với gia chủ Diệp gia. Đúng lúc này thì bên ngoài vang lên một âm thanh thản nhiên:

- Thiên Nhi đã quay về rồi, lần này quay về không biết có thể ở nhà được bao lâu đây?

Tên đầy tớ này của Diệp gia trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, là gia chủ Diệp gia tự mình đi đến.

Về mặt anh tuấn của Diệp Thiên không hiện lên bất kỳ biểu cảm nào, hắn thản nhiên nói:

- Là gia chủ đến sao? Vào đi, tôi có chuyện muốn nói với ông!

Gia chủ Diệp gia dùng chân ở bên ngoài, trong đôi mắt bình tĩnh cũng không tìm được phải bùng lên một chút tức giận, nhưng sau đó lão lập tức bình tĩnh lại. Sau rất nhiều năm, sóng to gió lớn hẳn đã từng trải qua rất nhiều, những tình huống thế này cũng chưa phải lần đầu trải qua, cho nên mặc dù trong lòng lão rất tức giận nhưng vẻ mặt lại không hiện ra bất kỳ dấu hiệu nào.

Lão đẩy cửa tiến vào phòng rồi nhìn Diệp Thiên nói:

- Thiên nhi, ngươi có điều gì muốn nói à?

Diệp Thiên khoát khoát tay với tên đầy tớ, sau đó nói:

- Đi ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Diệp Thiên nói:

- Gia chủ, người cũng đã mệt mỏi rồi, thoái vị nghỉ ngơi đi!

Gia chủ Diệp gia đột nhiên ngăn người ra, vẻ mặt lập tức hiện lên vẻ giận dữ, hấn hét lên:

- Diệp Thiên! Ngươi thật to gan! Ngươi không phải đã quên mình là một đệ tử Diệp gia rồi chứ?

Diệp Thiên cũng không bị lời nói của gia chủ Diệp gia làm cho sợ hãi, hấn khễ nhú chân mày lại rồi thản nhiên nói:

- Sao? Ta là con cháu của người sinh ra, không phải đệ tử Diệp gia thì là đệ tử nhà nào?

Gia chủ Diệp gia tức đến đỏ mặt, sau đó lão cả giận nói:

- Diệp Thiên, ngươi nghĩ thử xem sau nhiều năm như vậy Diệp gia có chỗ nào không tốt với ngươi? Từ tu luyện cho đến vì ngươi mà dẹp yên đủ loại tai họa do chính mình gây ra, đã có chuyện gì đối xử tệ bạc với ngươi không? Không ngờ ngày hôm nay ngươi lại nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy. Ngươi biết không, Diệp Thiên, lần trước ngươi chiến đấu với Lăng Tiêu, sau đó có rất nhiều người tinh anh gia tộc trong bị phế công lực, Diệp gia chúng ta đã phải chịu áp lực lớn thế nào, ngươi không biết, ngươi không biết gì cả! Trước đây ta làm tất cả cho ngươi là vì tu luyện, vì Diệp gia, nhưng không ngờ ngay cả vị trí của ta ngươi cũng muốn ngồi lên. Ngươi tưởng rằng...Làm một người gia chủ chỉ cần có chút thực lực của kẻ thất phu, một tên ích kỷ như ngươi là có thể được sao! Vốn ta cũng muốn bồi dưỡng ngươi trở thành gia chủ tương lai, nhưng bây giờ xem ra ngươi đã không có tư cách để tiếp nhận địa vị gia chủ Diệp gia nữa rồi. Bây giờ ta sẽ triệu tập trưởng lão hội, Diệp Thiên, ta muốn mở trưởng lão hội để trừng phạt ngươi!

Diệp Thiên vẫn mỉm cười nghe những lời nói của gia chủ Diệp gia, hấn nhìn vẻ mặt vì tức giận mà trở nên đỏ hồng của gia chủ rồi khễ cười nói:

- Gia chủ, ngài quá kích động rồi! Ta đã khi nào nói Diệp gia đối đãi với ta không tốt, đã khi nào muốn làm phản Diệp gia chứ? Ngài không phải đã nói là rất mệt mỏi, khi làm gia chủ không có chút thời gian thoải mái để tu luyện sao? Cho nên bây giờ ta chỉ muốn cho ngài một cơ hội mà thôi, không ngờ ngài lại không cảm kích, nhưng cũng không sao. Khi ngài thật sự giải nhiệm chức gia chủ thì sẽ hiểu, không làm gia chủ sẽ rất tốt. Hơn nữa Diệp gia trong tay ngài sẽ mãi mãi không bao giờ trở thành một gia tộc hạng nhất, lại càng không phải là gia tộc độc nhất vô nhị trong Thánh Vực. Nhưng nếu nó vào trong tay ta, gia chủ, ngài tin không, lần này sau khi đi tham gia hôn lễ của Lăng Tiêu thì Diệp gia ta sẽ là minh chủ của Liên Minh Phương Nam. Mười năm sau Diệp gia ta sẽ thống nhất Nam Châu. Trăm năm sau, Diệp gia ta...Trong Thánh Vực...Sẽ là độc nhất vô nhị...Gia tộc vương giả.

643. Chương 572: Biến Cố Của Diệp Gia. (p1).

- Diệp Thiên ơi Diệp Thiên, ta vẫn nghĩ ngươi là một thiên tài, bất kể là chỉ số thông minh hay trên phương diện đề thăng thực lực, đều là sau rất nhiều năm, không, là một đệ tử xuất sắc nhất sau mấy vạn năm của Diệp gia, và cũng là duy nhất. Cho nên dù là ta hay trưởng lão hội đều đặt rất nhiều hy vọng vào ngươi, hy

vọng Diệp gia có thể phát dương quang đại trong tay người, hy vọng người có thể đưa Diệp gia đi xa hơn cao hơn. Bây giờ nghĩ lại thì thấy chúng ta căn bản đều sai hết rồi! Không sai, người là một thiên tài, cho dù đến bây giờ ta cũng phải thừa nhận điều này là sự thật. Nhưng người không thể chịu đựng nổi đả kích, người mấy lần thua trong tay Lăng Tiêu nên tâm tính đã có sự thay đổi. Ta tưởng rằng người sẽ biết hổ thẹn mà cố gắng, không ngờ người lại trở thành như thế này. Cho nên ta cảm thấy người nên đi ra hậu sơn diện bích hai trăm năm, lúc nào người đã thật sự nghĩ thông mình sai ở chỗ nào thì khi đó người có thể ra khỏi núi. Khi đó...Có lẽ ta còn cho người một cơ hội.

Trong mắt Diệp Thiên lóe lên sự khinh thường, hần thản nhiên nói:

- Nói như vậy là đang suy nghĩ cho ta sao?

- Nói thừa!

Gia chủ Diệp gia cắt ngang lời nói Diệp Thiên, sau đó hần lớn tiếng trách mắng:

- Người tưởng rằng những gia tộc trong Liên Minh Phương Nam đều là phế vật sao? Người biến mất thật lâu, một khi tin tức người đột nhiên xuất hiện truyền ra ngoài, những người đó nhất định sẽ bắt người đưa ra một cái công đạo. Thời gian tới Lăng Tiêu tông chủ Thực Sơn phái lại sắp cử hành hôn lễ, Tôn minh chủ của liên minh chúng ta có ý định đi xoa dịu quan hệ với Thực Sơn phái. Lúc này nếu xảy ra bất kỳ sự việc hỗn loạn nào thì minh chủ trách tội xuống, tuy chúng ta không sợ bọn họ nhưng nếu đối đầu với tất cả những gia tộc khác cũng không phải việc làm của kẻ trí.

Diệp Thiên chẳng thèm nói gì mà chỉ cười cười, sau đó hần lại khề nói:

- Gia chủ, những chuyện làm phiền đến người cứ giao hết cho ta, người cứ an tâm tu luyện đi!

- Diệp Thiên người... ....

Gia chủ Diệp gia tức đến mức cơ thể run lên cầm cập, hần dùng tay chỉ vào Diệp Thiên:

- Người muốn chọc giận ta sao? Người đầu...Ồ!

Cơ thể Diệp Thiên đột nhiên lóe lên không hề có dấu hiệu, chỉ trong nháy mắt hần đã xuất hiện trước mặt gia chủ Diệp gia. Thực lực gia chủ Diệp gia cũng không phải là quá cao, hần cũng không ngờ Diệp Thiên đệ tử Diệp gia lại có gan động thủ với mình. Lúc này cổ hần đã bị một tay Diệp Thiên bóp chặt, hít thở cũng lập tức trở nên khó khăn, hần lại nhìn thấy trong mắt Diệp Thiên bùng ra hai luồng hào quang hung ác.

- Lão già kia, người tưởng rằng ta rất kiên trì sao?

Giọng nói Diệp Thiên trở nên vô cùng tàn khốc giống như không còn chút cảm tình nào của nhân loại:

- Bản tôn đã nhẫn nại nói nhiều với người như vậy mà người vẫn còn dài dòng. Ta nói cho người biết, lần này ta quay về chính là muốn dẫn dắt Diệp gia đi về phía đỉnh phong. Nếu người dám ngăn cản ta, người sẽ là tội nhân thiên cổ của Diệp gia.

- Người...Trưởng lão...Sẽ...Sẽ không...Đồng ý!

Về mặt gia chủ Diệp gia đã hơi tái xanh, hai mắt lồi hần ra ngoài, hần nói ra vô cùng khó khăn.

- Hừ!

Diệp Thiên hừ mạnh một tiếng, hần đẩy gia chủ Diệp gia ra phía sau rồi buông tay ra.

Gia chủ Diệp gia ho mạnh cả nửa ngày, vừa rồi hần đã từ trên người Diệp Thiên cảm nhận được một loại sát khí không chút che giấu, thậm chí hần còn tưởng rằng mình sẽ phải chết. Không ngờ loại cảm giác này hần lại được nhận từ trên người đệ tử nhà mình.

Loại cảm giác nhục nhã và uất ức này làm hần thiếu chút nữa phải rơi nước mắt. Bất kỳ một người gia chủ của thế lực mạnh mẽ nào cũng chưa hần là người có thực lực mạnh mẽ nhất trong gia tộc. Nhưng nếu có thể đảm nhiệm chức gia chủ thì rõ ràng không phải những kẻ tầm thường. Hơn nữa một khi trở thành gia chủ, trong những năm tháng đó sẽ vứt bỏ rất nhiều thời gian tu luyện để quản lý gia tộc, mỗi một gia chủ đều được rất nhiều tộc nhân tôn kính.

Cho nên dù trong lòng có bất cứ điều gì bất mãn với gia chủ cũng không trực tiếp biểu hiện ra ngoài, chứ đừng nói đến chuyện giống như Diệp Thiên hôm nay, đây quả thật là đại nghịch bất đạo.

Nhưng sau đó Diệp Thiên lại nói một câu làm gia chủ Diệp gia tức giận đến mức phun ra một ngụm máu tươi.

- Trưởng lão hội sao? Ta sẽ đi thuyết phục bọn họ, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết!

Đối với gia chủ Diệp gia thì tất cả những uất ức và phẫn nộ trong lòng đã phải chịu đựng sau rất nhiều năm từ nhỏ đến lớn cũng không nhiều hơn những gì ngày hôm nay phải gánh chịu. Sau khi phun ra một ngụm máu tươi thì trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Diệp Thiên cũng không thèm nhìn tên gia chủ đã cực kỳ chiếu cố đến mình từ nhỏ đến lớn này một cái. Trong lòng hắn vẫn còn cực kỳ kinh thường thầm nghĩ:

- Đúng là một tên phế vật! Một ngày nào đó người sẽ biết, bản tôn sinh ra trong Diệp gia của người chính là một cái may mắn khổng lồ cho gia tộc này rồi.

Diệp Thiên vừa nghĩ vừa cất bước đi về phía hậu sơn của Diệp gia, đó cũng chính là địa phương bế quan của các trưởng lão Diệp gia.

Diệp Thiên vừa vào tới cửa cốc thì đã có đệ tử ngăn hắn lại. Hậu sơn Diệp gia có địa vị cực cao trong gia tộc, cho nên tất cả những đệ tử Diệp gia có liên quan đến hậu sơn cũng đều cảm thấy mình cao hơn người khác một bậc. Tuy bọn họ biết Diệp Thiên là hạch tâm tương lai của Diệp gia, cũng rất có khả năng tiếp nhận địa vị gia chủ. Nhưng trưởng lão hội lại có địa vị siêu nhiên trong gia tộc, vì vậy khi tên đệ tử này đối mặt với Diệp Thiên thì không cảm lòng được phải nghĩ:

- Người là gia chủ tương lai thì muốn làm gì cũng được sao? Đến trước mặt trưởng lão hội người cũng không được kiêu ngạo!

- Đứng lại! Đây là trọng địa trưởng lão tu luyện, nếu không có phận sự không được vào!

Tên đệ tử này nhìn Diệp Thiên mà vẻ mặt không có bất kỳ thay đổi nào. Hắn ra vẻ không biết Diệp Thiên, thậm chí còn mang sinh ra một cảm giác háo hức làm tên đệ tử này cảm thấy vô cùng đặc ý.

- Cút ngay!

Diệp Thiên cũng không thèm liếc mắt nhìn tên đệ tử này. Sau khi dùng vẻ mặt cay nghiệt nói ra hai chữ lạnh lùng, hắn trực tiếp đi thẳng vào bên trong.

- Người muốn... ....

Tên đệ tử này giận dữ hét lên, nhưng chữ chết còn chưa được nói ra khỏi miệng thì đã cảm thấy cổ họng tê rần. Một luồng kiếm khí xuyên qua cổ hắn, chết ngay tại chỗ.

- Nếu Diệp gia toàn là những tên phế vật thế này thì còn có gì để phát triển nữa!

Diệp Thiên hừ lạnh một tiếng rồi tiếp tục cất bước đi thẳng vào trong.

Sơn cốc của Diệp gia bình thường có rất ít người đi đến cho nên chỉ có một người canh gác, vì vậy mãi đến khi Diệp Thiên xông vào trong vị trí trưởng lão bế quan mới có người phản ứng. Hơn nữa khi thấy Diệp Thiên đi đến với khí thế hung hăng thì có vài người phóng ra vây quanh Diệp Thiên, một người trong số đó quát lên:

- Diệp Thiên, người muốn làm gì! Trọng địa trưởng lão tu luyện sao người có thể tùy ý xông vào! Còn không mau đi ra, đợi gia tộc xử lý.

Lời nói của những người này rất thích hợp, vẻ mặt cũng rất chính trực, so với tên đệ tử ngoài cốc lúc này muốn răn dạy Diệp Thiên thì hoàn toàn khác biệt.

Lúc này vẻ mặt Diệp Thiên cũng không chút thay đổi, dùng giọng không chút dao động như mặt nước giếng sâu nói:

- Diệp Thiên đến đây bái kiến các vị trưởng lão! Các vị trưởng lão hãy xuất quan, có chuyện quan trọng muốn thương lượng.

Giọng nói Diệp Thiên xuyên qua từng căn phòng, những người đệ tử Diệp gia đang vây quanh hẳn lập tức cảm thấy đầu vô cùng đau đớn giống như có một cây kim đang đâm thẳng vào não.

Những người này lập tức ôm đầu ngồi xuống đất rên rỉ.

Tất cả trưởng lão Diệp gia đang bế quan cùng cảm thấy cơ thể chấn động rồi mở to hai mắt ra, vẻ mặt lộ ra vẻ khó tin. Đặc biệt là trong đó có hai lão nhân tu luyện đến cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong, hai lão đang hít thở lại, vẻ mặt kinh hãi, không ngờ Diệp Thiên lại có năng lực kinh hoàng như vậy, giọng nói vừa rồi giống như được vang lên từ tận đáy lòng bọn họ vậy.

Trong khoảnh khắc có hơn hai mươi bóng người bắn đến từ bốn phương tám hướng. Diệp gia đại tộc có nhân khẩu trên trăm vạn, hơn mười vạn năm qua cũng sinh rất nhiều cường giả hùng mạnh. Hiện nay vẫn còn lại hai cường giả cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong, bảy người cảnh giới đại viên mãn cao cấp, mười mấy người cảnh giới đại viên mãn trung cấp và sơ cấp.

Lúc này tất cả mọi người đều tập trung ở đây, sau khi nhìn thấy vài tên đệ tử Diệp gia đang lặn qua lặn lại trên mặt đất thì rõ ràng cũng không biết được ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Một lão già mặt đen trong hai tên cường giả cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong trầm giọng nói:

- Thiên nhi, ngươi làm gì vậy? Những người này cũng cùng tộc với ngươi, thậm chí còn là trưởng bối của ngươi, vì sao ngươi lại vô duyên vô cớ giáo huấn bọn họ? Mà ngươi kêu gọi chúng ta ra đây là vì chuyện gì?

Một lão già mặt trắng đại viên mãn đỉnh phong lại hừ lạnh một tiếng, sau đó nói:

- Diệp Thiên, ngươi không phải là được sủng ái mà kiêu ngạo đấy chứ?

Diệp Thiên thản nhiên cười, sau đó chỉ vào những người đang lặn lội trên đất nói:

- Bọn họ sao? Một đám người không có bất kỳ triển vọng nào, chỉ biết ỷ vào những tiện lợi bên trong cấm địa trưởng lão tu luyện để ức hiếp người khác, so với rác rưởi thì có khác gì đâu? Còn kêu mọi người ra đây là có chuyện muốn thông báo. Từ giờ trở đi, Diệp Thiên ta sẽ là gia chủ Diệp gia! Ta sẽ lãnh đạo Diệp gia đi đến đỉnh phong huy hoàng! Còn các ngươi...Ta tuyên bố, trưởng lão hội từ nay giải tán! Hừ! Nam Châu đúng là có nhiều gia tộc thối nát, thành lập trưởng lão hội chó má để hạn chế quyền lợi của gia chủ làm gì! Chỉ cần tu luyện cho tốt là được, có chuyện gì chỉ cần tiến vào một bước, cần gì phải biểu dương sự tồn tại của các ngươi? Đúng là ngu dốt.

Đám người trưởng lão Diệp gia đều nghẹn họng nhìn trân trân vào Diệp Thiên, không phải không có người nào không cảm thấy tức giận mà tất cả đã thật sự bị những lời kinh thế hãi tục của Diệp Thiên làm cho kinh hoàng đến mức nói không nên lời.

Rất lâu sau lão già mặt trắng cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong mới dùng tay chỉ vào Diệp Thiên, những cơ thịt trên mặt liên tục co rút lại:

- Ngươi, tên chẳng ra gì, ngươi có phải đã điên rồi không? Lên đi, còn không mau bắt tên nói năng bậy bạ này lại cho ta!

- Muốn chết!

Khí thế trên người Diệp Thiên đột nhiên biến đổi, hai trưởng lão cảnh giới đại viên mãn trung cấp vừa mới phóng đến lập tức bị ép phải liên tục lui về phía sau. Vẻ mặt tất cả mọi người đều trở nên kinh hoàng nhìn vào Diệp Thiên, tên trưởng lão mặt trắng phẫn nộ nói:

- Diệp Thiên, Ngươi muốn làm phản phải không!

- Một đám ngu dốt, nếu không phải bản tôn cần giữ lại lực lượng của các ngươi thì đã sớm làm thịt tất cả rồi!

Diệp Thiên trầm nghĩ trong lòng, hần vung tay lên, trên tay lập tức xuất hiện một vật hình vuông có những luồng hào quang kim sắc di động. Vật này nhỏ như bàn tay, vừa được Diệp Thiên lấy ra đã bùng lên một con sóng năng lượng cực kỳ mãnh liệt.

Tất cả mọi người đang vây quanh Diệp Thiên đều đồng loạt biến sắc. Trưởng lão mặt trắng và mặt đen đưa mắt nhìn nhau rồi trực tiếp chỉ đạo mọi người:

- Các người lui hết ra!

Sau đó hai người một trước một sau vây Diệp Thiên vào giữa. Trưởng lão mặt trắng chỉ tay vào vật hình vuông kim sắc trên tay Diệp Thiên nói:

- Diệp Thiên, đây là bảo vật gì của ngươi? Chẳng lẽ ngươi muốn dùng nó để đối phó với chúng ta sao? Chúng ta đều là tổ tiên của ngươi đấy!

- Phì!

Diệp Thiên hướng về bên cạnh nhỏ ra một bãi nước miếng, vẻ mặt hần trở nên mờ mịt rồi dùng giọng lạnh lùng nói:

- Câm mồm!

Mắt Diệp Thiên đột nhiên co giật dữ dội, hần cố gắng áp chế luồng sát khí nồng đậm trong lòng, sau đó nói:

- Nếu ta đánh bại hai người các ngươi thì các ngươi phải thuận phục ta! Nhớ kỹ lời nói này của ta. Diệp gia từ nay về sau do một mình ta định đoạt!

644. Chương 572: Biến Cố Của Diệp Gia. (p2).

Lão già mặt trắng và lão già mặt đen lại đưa mắt nhìn nhau rồi cùng gật đầu nói:

- Nếu ngươi có thực lực để đánh bại hai người chúng ta thì đừng nói là Diệp gia, coi như toàn bộ Nam Châu, cũng tùy ngươi muốn làm gì thì làm. Diệp gia giao vào tay ngươi, chúng ta tất nhiên cũng cảm thấy yên tâm.

- Vậy thì...Đừng dài dòng nữa, động thủ đi!

Diệp Thiên quát to một tiếng, luồng hào quang kim sắc trong tay đột nhiên bùng ra vạn luồng ánh sáng. Những luồng ánh sáng này giống như từng luồng kiếm khí, bầu trời trên đầu lập tức gió cuộn mây trào, rất nhiều mây đen cuộn cuộn phóng tới. Những đám mây này lập tức che phủ cả ánh sáng mặt trời, trên mặt đất cát đá lại bay mù mịt, tất cả mọi vật lúc này đều trở nên tiêu điều.

Hai lão già cường giả cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong nhìn không được phải cùng nhau quát lên một tiếng rồi mở rộng lĩnh vực của chính mình ra. Nhưng hai người lại đột nhiên cảm thấy kinh hãi, lĩnh vực của bọn họ vừa mới đụng vào luồng hào quang của Kim Ấn hình vuông trong tay Diệp Thiên thì lập tức giống như một căn nhà đang sụp đổ, ầm ầm tan vỡ.

Đúng lúc này thì âm thanh của Diệp Thiên lại truyền đến, không có bất cứ điều gì đặc ý, chỉ bình tĩnh nói:

- Các người...Phục hay không?

Hai trưởng lão có địa vị cao nhất trong Diệp gia nhìn nhau kinh hãi, nhưng trong lòng lại bùng lên một cảm giác vui sướng điên cuồng. Cảm giác này đập tan thành tất cả những gì vô lý Diệp Thiên đã nói trước đó.

Người có thực lực thế này tất nhiên phải có tư cách để kiêu ngạo.

Đừng nói là Diệp Thiên, cho dù là chính hai người bọn họ cũng không cho phép bất kỳ kẻ nào ngỗ nghịch với mình. Diệp Thiên chẳng qua chỉ hơi chút dạy bảo những tên không ra hồn mà thôi, nếu nói kiêu ngạo một chút...Làm như vậy thì tính là gì?

Cho dù Diệp Thiên có ra tay giết chết những người này thì hai vị trưởng lão cũng không nói nửa câu oán hận.

Diệp gia quả thật quá lớn, đại gia tộc trong Thánh Vực thường có nhân khẩu hơn mười vạn, trên trăm vạn. Sau năm đời thì cũng không còn người thân nào nữa, trừ khi là những đứa con vợ lớn. Nhưng cho dù là con vợ cả thì sau vài vạn năm cũng chẳng còn bao nhiêu thân thiết. Cho nên trong ánh mắt những tên trưởng lão này ngoại trừ lợi ích của gia tộc thì hầu như không còn bất cứ thứ gì có thể đánh động được bọn họ.

- Phục, sao lại không phục?

Trưởng lão mặt trắng đại viên mãn đỉnh phong cười ha hả nói:

- Nếu ngươi sớm biểu hiện ra năng lực như vậy, thì phải động võ làm gì? Diệp gia này từ trên xuống dưới, từ giờ trở đi để cho một mình người định đoạt!

Lão già mặt đen cũng gật đầu, sau đó nói:

- Không sai, Diệp gia giao cho ngươi, hy vọng ngươi có thể đưa Diệp gia lên đỉnh cao.

Lúc này đột nhiên có người từ bên ngoài hoảng hốt chạy vào, từ xa đã nhìn thấy nhóm trưởng lão vây lấy Diệp Thiên. Người này cũng không để ý đến vẻ mặt của đám trưởng lão này nhìn Diệp Thiên thế nào, hắn dùng tay chỉ vào Diệp Thiên rồi hỗn hển hét lớn:

- Không hay rồi! Diệp Thiên giết chết đệ tử giữ cửa cốc rồi, các lão tổ tông, các người phải làm chủ cho Diệp Hoàng!

- Cút!

Một trưởng lão Diệp gia cảnh giới đại viên mãn sơ cấp hung hăng trừng mắt nhìn tên mới đến rồi phẫn nộ quát:

- Đều do đám người không ra gì các ngươi, nếu không phải các ngươi chọc giận gia chủ, thì hắn sẽ dạy bảo các ngươi sao? Chết rồi à? Chết cũng đáng!

- ... ..

Lúc này tên đệ tử Diệp gia mới nhìn thấy vẻ mặt của các trưởng lão, phần lớn đều là vẻ mặt bất đắc dĩ. Mà ngay cả hắn tu luyện ở chỗ của các trưởng lão trên trăm năm cũng chưa vài lần được gặp trưởng lão mặt trắng và trưởng lão mặt đen. Mà lúc này vẻ mặt hai trưởng lão này lại rất cung kính đứng bên cạnh Diệp Thiên.

“Thế giới này điên hết rồi sao?”

Tên đệ tử Diệp gia này hầu như không chút do dự lập tức chạy ngược ra ngoài với vẻ mặt xám xịt. Hắn muốn đem tin tức này truyền ra ngoài.

Diệp gia...Biến đổi lớn rồi.

Ba ngày sau, Diệp Thiên đem theo một đám tùy tùng bước trên con đường đi đến Thục Sơn phái.

Nếu đã trở thành gia chủ thì phải có phong thái của gia chủ, không thể lẻ loi một mình giống như xưa được. Diệp Thiên nằm trong một chiếc xe lộng lẫy, đang cầm trong tay cái ấn hình vuông kia để ngắm nghía. Hắn dùng năm ngón tay tinh xảo để di chuyển cái ấn, nó giống như đang múa một điệu quý quái trên những ngón tay Diệp Thiên.

Sau khi cùng Lăng Tiêu đánh một trận, Diệp Thiên bước trên con đường đi tìm những mảnh Đại Nhật Kim Cương Ấn. Hiện nay hắn đã dừng tìm kiếm, Đại Nhật Kim Cương Ấn đã được hắn lấy về hơn một nửa.

Khi Diệp Thiên lại nghe nói Lăng Tiêu đang cử hành hôn lễ, và những thay đổi gần đây nhất của Liên Minh Phương Nam, hắn dứt khoát ngừng tìm kiếm những mảnh vỡ khác rồi trực tiếp chạy về.

Một nửa Đại Nhật Kim Cương Ấn đã có thể hoành hành khắp Thánh Vực được rồi.

Cái gì là cảnh giới đại viên mãn? Quả thật chỉ là một đám trẻ con của các gia tộc mà thôi. Bản tôn vừa xuất Đại Nhật Kim Cương Ấn ra thì tất cả đều bị đập chết! Hơn nữa gần đây Liên Minh Phương Nam liên tục thất thủ trong tay Lăng Tiêu, những gia tộc dưới trướng tuy ngoài miệng không nói gì nhưng trong lòng lại rất bất mãn với Tôn gia, cho nên danh tiếng của Tôn gia gần đây giảm xuống rất nhiều. Mà lần này nếu

mình có thể đường đường chính chính đáng bại Lăng Tiêu trong hôn lễ, phát nát hôn lễ của Lăng Tiêu thì không những có thể giải tỏa mối hận trong lòng mà còn có thể làm cho mình, cho tiếng nói của Diệp gia có thêm phân lượng trong Liên Minh Phương Nam.

Còn những gia tộc tinh anh chó má, Diệp Thiên căn bản không thêm đặt vào trong lòng. Bọn kia mà là tinh anh thì trước đây mình đã là thần phó trong đám thần trên Thần giới, chính là thần thật sự rồi. Bọn này chỉ là một đám ngu si dậm chân tại chỗ mà thôi, mà cũng dám xưng là tinh anh sao?

Khóe miệng Diệp Thiên nhếch lên một nụ cười kiêu ngạo, ánh mắt hắt rơi lên trên Đại Nhật Kim Cương Ấn, trong lòng thầm nghĩ:

- Lăng Tiêu! Mặc kệ người có địa vị gì, cho dù Thanh Hà cũng coi trọng người, nhưng lần này người bước vào đường cùng rồi. Ta rất hy vọng nhìn thấy vẻ mặt đám nữ nhân của người khi nhìn thấy người đổ máu ngay tại chỗ thì sẽ như thế nào. Ha ha, bọn họ nhất định là những cô dâu xinh đẹp nhất trên đời, ha ha ha ha ha!

... ..

Thành Vọng Nguyệt gần đây trở nên náo nhiệt hẳn lên, hơn nữa tình cảnh sôi nổi này trước nay lại chưa từng có. Những cường giả đến từ bốn phương tám hướng làm cho tòa thành lớn ở phía tây Nam Châu này đột nhiên trở nên đông đúc.

Ngô Tú Nhi ngồi trong phòng nhà mình, nàng đang nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp trong gương rồi thầm cảm thấy đau thương. Không ngờ cuối cùng mình cũng không thể đi vào trong lòng người đàn ông kia. Từ lúc ban đầu trong lòng nàng đã cảm thấy hẫng rất ưu việt, sau đó đối đãi với nhau bình đẳng, sau đó mình lại hòa theo người khác...Nhưng không ngờ khoảng cách giữa nàng và hắn lại càng ngày càng xa.

Lúc này đột nhiên vang lên những tiếng gõ cửa, cắt đứt những tâm tư của Ngô Tú Nhi.

- Tiểu thư, lão gia cho mời cô đi qua, có chuyện gì đó muốn tìm cô.

- Ta biết rồi! Người lui ra trước đi.

Ngô Tú Nhi thản nhiên nói.

Con gái nhà thế gia thì vận mệnh hơn phân nửa không do mình quyết định. Tuy phụ thân vô cùng cưng chiều nàng, biết rõ tính tình của nàng, nhưng con gái lớn dù sao cũng phải có một ngày lập gia đình.

Dù nói thế nào thì mấy gia tộc trong Vọng Nguyệt Thành cũng được hưởng vinh quang của Thực Sơn phái, địa vị cũng vô tình được nâng lên rất nhiều. Gần đây có một đại tộc Nam Châu đến đây hướng về phía Ngô gia cầu hôn.

Mà gia tộc này lại là Tư Đồ gia tộc đệ nhất Nam Châu.

Mà người đến đây cầu hôn lại chính là Tư Đồ Dũng minh chủ Nam Châu. Hắn vì con trai Tư Đồ Bằng Phi mà đến đây cầu thân.

Ngô Anh gia chủ Ngô gia thậm chí còn có loại cảm giác được miễn mà sợ. Ngô gia nhờ vào Thực Sơn phái mà những năm gần đây địa vị liên tục tăng lên. Nhưng cũng phải nói tình hình của gia tộc phải dựa vào chính thực lực của mình. Nếu không, cho dù Ngô gia trở thành gia tộc phụ thuộc vào Thực Sơn phái thì sợ rằng cũng không có chút ý nghĩa gì.

Nhưng nếu có thể cùng kết thông gia với nhà Tư Đồ thì tất cả đều trở nên khác biệt.

Thực Sơn phái tuy mạnh, nhưng ai biết được chuyện gì xảy ra nếu không còn Lăng Tiêu? Lúc đó sợ rằng Thực Sơn phái sẽ lập tức lâm vào tình cảnh bi đát hơn nhiều so với một môn phái tầm thường.

Một môn phái khổng lồ không phải chỉ dựa vào sức chống đỡ của một người.

Cho nên dù Thực Sơn phái rất hùng mạnh, rất bắt mắt, thậm chí còn làm cho cả Liên Minh Phương Nam không biết phải làm sao. Nghe nói lần này Tôn Hạo Thiên minh chủ Liên Minh Phương Nam tự mình đến đây để chúc mừng hôn lễ của Lăng Tiêu, điều này đủ thấy thế lực của Lăng Tiêu đã hùng mạnh đến mức độ nào rồi.

Nhưng trong lòng loại người đầy kinh nghiệm và chu đáo như Ngô Anh thì những thứ này thật ra đều không có tác dụng. Đừng thấy những năm gần đây Liên Minh Nam Châu bị lép vế, Tư Đồ gia cũng không còn huy hoàng như năm xưa, rơi vào tình cảnh bị rất nhiều gia tộc đuổi kịp và qua mặt. Nhưng Ngô Anh lại hiểu Tư Đồ gia người ta căn bản không muốn phát lực, từ trước đến nay những con bài tinh anh và cường giả chân chính trong gia tộc chưa hề được lật lên.

Người nào cho rằng Tư Đồ gia đã tiến vào thời kỳ tàn lụi thì những kẻ đó đúng là ngu ngốc.

Một gia tộc khổng lồ đứng đầu ở Nam Châu, tưởng ai cũng có tư cách đi tranh đoạt địa vị đó sao? Ngô Anh tin vào một ngày nào đó, khi lợi ích của Tư Đồ gia bị ảnh hưởng đến tình cảnh bọn họ không thể nhẫn nhịn được nữa, lúc đó bọn họ phản kháng sẽ mãnh liệt giống như sấm sét.

Vì vậy Ngô Anh cực kỳ coi trọng thư cầu thân do đích thân Tư Đồ minh chủ đưa tới.

Ngô Anh cũng biết Tư Đồ Bằng Phi, người đó chính là con trai trưởng của Tư Đồ gia năm xưa bị chính Lăng Tiêu làm nhục. Nhưng điều này không quan trọng, Lăng Tiêu là nhất đại tông sư, Tư Đồ Bằng Phi một đệ tử thế gia có chút kiêu ngạo phải chịu nhục khi đối mặt với Lăng Tiêu cũng là bình thường mà thôi. Ngô Anh căn bản không đánh đồng Lăng Tiêu và Tư Đồ Bằng Phi là một loại người.

Giống như một người lớn dạy bảo một đứa trẻ thì đứa trẻ kia cũng không có gì phải mất mặt.

Ngô Anh cũng muốn cho con gái đi theo bên cạnh Lăng Tiêu, chưa nói trở thành chính thê, cho dù làm thiếp lão cũng bằng lòng, mà Ngô Tú Nhi cũng sẽ đồng ý! Tiếc rằng hoa rơi có ý mà nước chảy vô tình, chuyện tốt đẹp này cuối cùng cũng không thành công. Con gái cuối cùng cũng phải lập gia đình, mà gã cho nhà tốt mới có thể làm hấn cảm thấy yên lòng.

Mà quan trọng là khoảng thời gian gần đây Ngô Anh đặc biệt phái người đi điều tra những thay đổi của Tư Đồ Bằng, có thể nói Ngô Anh vô cùng thỏa mãn.

Vài năm gần đây Tư Đồ Bằng Phi cũng rất biết cúi đầu, giống như sau khi chịu nhục thì biết vươn lên vậy. Thậm chí trước khi Liên Minh Nam Châu bị chia cắt đã cùng Lăng Tiêu hóa giải ân oán rồi kiên định đứng ở một bên Thực Sơn. Cũng vì sự kiện này mới có chuyện Liên Minh Phương Nam tách ra sau này, mới có chuyện Thực Sơn tặng cho Liên Minh Nam Châu một số lượng lớn đan dược.

Tên thanh niên Tư Đồ Bằng Phi này rất tốt.

Tuy nhiên trước đó Ngô Anh cũng đã thăm dò ý kiến của con gái, Ngô Tú Nhi cũng không đáp ứng, nhưng cũng không phải là nàng vẫn còn hy vọng xa vời đối với Lăng Tiêu. Chỉ vì năm xưa Ngô Tú Nhi đối với Tư Đồ Bằng Phi có thành kiến quá nặng, cho nên mãi đến bây giờ khi vừa nghĩ đến người này thì nàng lập tức có một loại phản cảm phát ra từ tận đáy lòng.

Đáng tiếc là Ngô Anh đối với chuyện hôn nhân này cực kỳ tán thành, bao gồm cả Ngô gia từ trên xuống dưới, thậm chí ngay cả ca ca của Ngô Tú Nhi cũng tỏ vẻ đồng ý. Hấn cũng nói lời khuyên bảo Ngô Tú Nhi, Lăng Tiêu không phải người thích hợp để kết đôi với nàng. Mà nội tình Tư Đồ gia lại quá vững chắc, nếu có thể gả nàng vào trong đó thì từ nay về sau toàn bộ Ngô gia cũng đi lên như điều gặp gió.

Ngô Tú Nhi có thể làm cho gia tộc ngày càng tốt đẹp hơn thì cũng là chuyện nên làm. Bởi vì nàng từ nhỏ đã trưởng thành trong gia tộc, đã được dạy bảo là tất cả mọi thứ vì lợi ích trung tâm của gia tộc.

Nhưng không thích là không thích, đây là một sự thật không ai có thể thay đổi được. Cho nên nàng vẫn một mực trì hoãn, ôm một loại thái độ được ngày nào hay ngày đó. Hôm nay phụ thân lại gọi nàng, có lẽ cũng chỉ vì chuyện kia mà thôi.

645. Chương 573: Tiềm Tịch (đêm Trước).

Trên đường đi trong lòng Ngô Tú Nhi hồi tưởng lại tình cảnh năm xưa cùng Lăng Tiêu đi Bạch Lộ Quận tham gia đại hội ở Nam Châu. Nàng nghĩ đến những chuyện vui vẻ nên nhin không được mà bật cười hì hì.

Trong lòng nha hoàn đi theo bên cạnh Ngô Tú Nhi cuối cùng cũng phải thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ:

- Tiểu thư cuối cùng cũng cười, đây cũng không phải chuyện dễ dàng.

Sau khi nhìn thấy Ngô Anh, Ngô Tú Nhi đột nhiên phát hiện mái tóc phụ thân đã có thêm nhiều sợi bạc, trong lòng nàng không kìm được phải cảm thấy rất áy náy và day dứt. Vành mắt nàng đỏ hồng lên rồi khẽ cắn môi dưới nhẹ nhàng nói:

- Cha... ....

Ngô Anh khoát tay để nha hoàn đi ra, sau đó cười khổ nói:

- Con gái, cũng không phải cha vì thế lực mà muốn gả người vào nhà quyền thế, con dâu nhà Tư Đồ cũng chưa chắc dễ làm. Nhưng ngoại trừ nhà bọn họ, ta thật sự nghĩ không ra thì còn người nào có thể xứng đôi với con! Con gái cũng không còn nhỏ nữa, có một số chuyện cần phải tự quyết định lấy.

- Những chuyện người nói con đều hiểu, con cũng cảm thấy làm thế này rất có lỗi với cha.

Ngô Tú Nhi gạt giọt nước mắt đang khẽ chảy xuống, sau đó nói:

- Nhưng trong lòng con thật sự không thích người kia... ....

- Tú nhi, cha cho gọi con đến cũng là vì chuyện này, Tư Đồ gia...Khụ khụ, đối tượng Tư Đồ gia cầu thân...Đổi lại.

Ngô anh làm gia chủ Ngô gia nhiều năm mà cũng cảm thấy khó xử khi nói những lời này. Hắn cố tình nổi giận:

- Tư Đồ gia người ta thật tâm xin lỗi, minh chủ Tư Đồ Dũng còn đặc biệt viết thư đưa đến giải thích, nói rằng khi đó chẳng qua chỉ là nhất thời lỡ bút viết sai tên, Tư Đồ Bằng Hạc cầu thân chứ không phải Tư Đồ Bằng Phi!

Mà Tư Đồ Bằng Hạc lại chính là người kế thừa duy nhất cho vị trí đại gia chủ tiếp theo của Tư Đồ gia.

Tư Đồ Bằng Hạc chưa lập gia đình, hơn nữa cũng chưa từng xuất hiện ở bất kỳ nơi nào. Người này tính tình rất tốt, hơn nữa còn nghe nói thực lực bây giờ đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn sơ kỳ.

Trời, đây là ý nghĩ gì? Con trai của Tư Đồ Dũng tuổi tác cũng không lớn, cũng chưa qua hai nghìn tuổi mà đã có cảnh giới đại viên mãn. Hiện tại toàn bộ Ngô gia cũng chỉ có một lão tổ tông cảnh giới đại viên mãn, người ta chỉ là một thanh niên mà đã có thực lực thế này rồi!

Hơn nữa Tư Đồ Bằng Hạc còn là gia chủ tương lai của Tư Đồ gia, nếu Ngô Tú Nhi được gả sang cũng chính là gia chủ phụ nhân tương lai.

Đây là địa vị gì? Nếu ở trong nhân giới gả cho hoàng thượng thì trở thành hoàng hậu, là một người phụ nữ mẫu nghi thiên hạ cảnh giới cao nhất. Mà trong Thánh Vực này nếu có thể trở thành gia chủ phụ nhân của Tư Đồ gia cũng giống như được gả cho hoàng đế trong nhân giới, trở thành hoàng hậu rồi.

Đây đã không phải là vinh quang, đối với Ngô gia thì quả thật là một bước lên trời.

Khi Ngô Anh nhận được tin tức này thì kinh hoàng đến mức trợn mắt há mồm, lão hoàn toàn không có cảm giác bị lừa dối mà chỉ cảm thấy không chân thực. Lão liên tục hỏi đi hỏi lại người đưa tin hơn mười lần, cuối cùng mới khẳng định không phải mình đang mơ.

Ngô Anh căn bản không biết mà cũng không thể ngờ, Tư Đồ Bằng Phi biết cha đang đã quyết định chọn một nhà để cầu thân cho mình, mà đó lại là con gái Ngô gia ở Vọng Thiên thành. Hắn biết cha muốn thông qua phương thức này để qua lại thân thiết với Thục Sơn phái, vì vậy lần đầu tiên hắn đưa ra ý kiến phản đối.

Bởi vì ai cũng biết những gia tộc trong Vọng Thiên thành đều có quan hệ với Thục Sơn phái. Tuy không nhà nào công khai phụ thuộc, nhưng thực tế thì cũng không có gì khác biệt lắm.

Nếu ba gia tộc này xảy ra chuyện gì thì ít nhất Thục Sơn phái cũng sẽ không ngồi yên để xem.

Mà lý do của Tư Đồ Bằng Phi là mình không thích người phụ nữ kia, hắn cũng không hứng thú với vị trí gia chủ Tư Đồ gia. Vì vậy hắn mong phụ thân Tư Đồ Dũng có thể thành toàn, để cả đời hắn có thể ở trong Liên Minh Nam Châu, vì mục đích chấn hưng liên minh mà cống hiến một phần lực lượng của mình.

Khi Tư Đồ Dững nghe xong không những không tức giận mà ngược lại còn tán thưởng nhi tử đã trưởng thành và có đầu óc xét đoán, đã hiểu và chia sẻ những ưu phiền với lão. Vì vậy Tư Đồ Dững vung tay dứt khoát đem chuyện hôn nhân này chuyển cho con trai cả Tư Đồ Bằng Hạc, người vẫn một mực tu luyện đến hôm nay vẫn chưa thành gia lập thất.

Vì Tư Đồ Dững nghe nói đứa con gái Ngô gia tuổi còn nhỏ mà đã đột phá lên cảnh giới Tiên Thiên. Với thể lực hùng mạnh của Tư Đồ gia cũng không phải không thích hợp thông gia với Ngô gia, điều này chắc chắn sẽ làm cho nhiều người miễn cảm thấy sợ hãi.

Nếu con gái Ngô gia ưu tú như vậy thì tương lai sinh hài tử chắc chắn sẽ rất tốt, ít nhất cũng có thể bảo đảm sự xuất sắc của con cháu Tư Đồ gia! Điều này cũng đã quá đủ rồi.

Về phần những phản ứng của Ngô gia, Tư Đồ Dững cho rằng mình làm như vậy đã rất nể mặt bọn họ rồi. Bọn họ dám phản đối sao? Mà phản đối thế nào được?

Mà Tư Đồ Dững cũng hoàn toàn không ngờ mưu trí của Tư Đồ Bằng Phi lại thâm sâu như vậy!

Nhiều năm trước Tư Đồ Bằng Phi đã biết cô gái Ngô Tú Nhi này thích Lăng Tiêu, điều này chẳng cần ai nói với hắn, hắn chỉ dùng con mắt đã có thể nhìn thấu mọi chuyện.

Chuyện này sẽ không được nhiều người ngoài chú ý, nhưng hắn lại rất quan tâm. Cho nên khi Tư Đồ Dững nói ra chuyện hôn nhân thì khắp người Tư Đồ Bằng Phi đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

Người khác không biết sự khủng bố của Lăng Tiêu nhưng Tư Đồ Bằng Phi lại biết rất rõ. Hơn nữa Diệp Thiên võ giả thiên tài trẻ tuổi nhất ở Nam Châu cũng nhiều lần thất bại trong tay Lăng Tiêu. Nam Châu này không người nào biết không người nào hiểu, cho dù giữa Lăng Tiêu và Ngô Tú Nhi không có bất kỳ chuyện gì xảy ra nhưng nếu Tư Đồ Bằng Phi cưới một người phụ nữ mà nàng căn bản lại không yêu mình, chuyện này hắn không thể chấp nhận được.

Huống hồ ai biết được giữa Lăng Tiêu và nàng ta có vấn đề gì hay không. Nếu như giữa hai người kia thật sự có một loại quan hệ nào đó thì hành động lần này của Tư Đồ Dững không những không tạo được mối quan hệ thân thiết với Thục Sơn phái mà ngược lại còn đắc tội với Lăng Tiêu.

Sau khi phản đối thành công thì Tư Đồ Bằng Phi hắn sẽ không liên quan đến chuyện này. Sau nhiều năm, hắn vốn là một người đặc biệt khôn ngoan lại càng thêm trưởng thành và rất biết cách che giấu. Hơn nữa trong lòng Tư Đồ Bằng Phi đã sớm phát thề, hắn sẽ tuyệt đối không bao giờ đối đầu với Lăng Tiêu.

Vì như vậy Tư Đồ Bằng Phi hắn sẽ chết rất thảm.

Cho nên khi Tư Đồ Dững không cần nghĩ ngợi đã chuyển chuyện hôn nhân này lên người đại ca thì Tư Đồ Bằng Phi đã thiếu chút nữa bật cười thành tiếng. Hắn quay về phòng ôm bụng cười rất lâu, sau đó trong lòng lại trầm cười lạnh:

- Tư Đồ Bằng Hạc, người còn che giấu tâm cơ sâu sắc hơn cả ta. Người biểu hiện ra ngoài rất khiêm tốn nhưng trong lòng lại vô cùng cuồng ngạo. Ta muốn xem khi người cười về một cô gái không thích mình, hơn nữa lúc nào nàng cũng có thể đưa người vào chỗ chết thì tên khốn người phải làm thế nào cho tốt!

Sau khi Ngô Tú Nhi nghe rõ những lời giải thích của phụ thân thì vẻ mặt cũng không xấu hổ và giận dữ như Ngô Anh tưởng tượng. Lúc này vẻ mặt nàng vô cùng bình thản đồng thời lại có cảm giác giống như được giải thoát. Ngô Anh còn tưởng rằng con gái đã thay đổi ý định, lão không nhịn được phải nở nụ cười rồi nói:

- Con xem, con trai cả nhà Tư Đồ ưu tú như vậy, đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn rồi. Người thế này thì thành quả tương lai chắc chắn sẽ không có giới hạn.

Ngô Anh nói xong những lời này thì trong lòng chợt nhớ đến Lăng Tiêu, vậy là lão lại bồi thêm một câu:

- Tất nhiên dù có ưu tú thế nào cũng không thể so sánh với Lăng Tiêu được, tiếc là hắn không phải con rể của ta.

Ngô Tú Nhi thản nhiên cười, nàng rất bình tĩnh nói:

- Cha, nếu con đồng ý thì người chắc chắn sẽ rất vui phải không?

Ngô Anh cảm thấy sững sốt. Loại người xảo quyệt như lão tuy nói chuyện với con gái cũng không cần sử dụng mảnh khöhe nhưng câu hỏi này của con gái rõ ràng rất khác thường, sao lão lại nghe không ra chứ?

Vì vậy Ngô Anh cười nói:

- Những lời này là ai nói chứ, ha ha, chỉ khi con gái bảo bối của ta vui vẻ, người làm cha như ta mới thấy sung sướng được.

- Nhưng con không thích!

Ngô Tú Nhi cố gắng nhếch môi lên, cố gắng không để cho lệ từ trên vành mắt tuôn rơi. Nàng hơi nghẹn ngào nói:

- Con đã rất cố gắng ép buộc chính mình, cố gắng để số phận của mình trở thành một quân cờ, để cha có thể ngẩng cao đầu trong gia tộc, để cha không bị chỉ trích. Nhưng...Con không làm được...Như vậy sẽ cảm thấy rất nhục nhã. Con rõ ràng là một người có máu thịt có tình cảm, không phải là một món hàng có thể bị đưa đến rồi đưa đi, có thể sửa tới sửa lui. Nếu cha đã muốn gả con thì phải để Tư Đồ Bằng Phi đến cưới. Nếu không cho dù Tư Đồ Dũng hấn là minh chủ Nam Châu, con cũng không đồng ý.

- A!

Ngô Anh sững sờ đứng đờ người, những cơ thịt trên mặt co rút dữ dội, khöhe mắt lão giật giật. Sau khi lão hung hăng nháy nháy mắt vài cái, dùng giọng khó tin hỏi:

- Con...Con nói gì?

Ngô Tú Nhi lặp lại lời nói vừa rồi:

- Trả lời cho gia tộc Tư Đồ biết, nếu muốn cưới con thì phải bắt Tư Đồ Bằng Phi đến.

Ngô Anh đã bị những lời này của Ngô Tú Nhi làm cho kinh hoàng đến mức thiếu chút nữa đã hóa đá ngay tại chỗ. Lão không nhìn thấy trong mắt con gái mình lóe lên một luồng sáng xảo quyệt. Cũng giống như Tư Đồ Bằng Phi biết Ngô Tú Nhi thích Lăng Tiêu, Ngô Tú Nhi cũng rõ ràng biết Tư Đồ Bằng Phi hiểu chuyện này.

Bởi vì năm xưa Ngô Tú Nhi cũng không che giấu tình cảm nồng nàn của mình khi đối mặt với Lăng Tiêu. Trừ khi Tư Đồ Bằng Phi là tên ngu hoặc là người mù mới có thể không biết.

Tư Đồ Bằng Phi lại từ hôn, thực tế đã nói rõ trong lòng hấn có quỷ. Lăng Tiêu cũng đã từng nói tên Tư Đồ Bằng Phi này bề ngoài thì có vẻ tùy tiện nhưng lòng dạ lại rất sâu sắc, hơn nữa tên này cũng là một người có dã tâm.

Người như Tư Đồ Bằng Phi mà từ hôn thì vấn đề đã vô cùng rõ ràng rồi, hấn sợ Lăng Tiêu! Hấn không dám cướp người rất có thể là nữ nhân của Lăng Tiêu.

Ngô Tú Nhi vốn cũng rất băng tuyết thông minh, chuyện có liên quan đến mình chỉ cần nháy mắt đã có thể đưa ra kết luận. Nếu Tư Đồ Bằng Phi có tự mình đứng ở đây thì sợ rằng cũng phải bội phục người phụ nữ thông minh này.

Rất lâu sau về mặt Ngô Anh mới lộ ra một nụ cười khổ, lão nhìn Ngô Tú Nhi nói:

- Con gái tốt của ta, con làm như vậy không phải đang làm khó cha sao?

- Làm khó?

Khöhe miệng Ngô Tú Nhi hơi vênh lên:

- Chẳng lẽ cha cũng muốn con mình trở thành một món hàng để người ta muốn ném cho ai cũng được sao? Cái gì là gia chủ tương lai của nhà Tư Đồ, con cũng không thích. Cảnh giới đại viên mãn thì rất giỏi sao? Sau trăm năm nữa Thục Sơn phái sẽ xuất hiện một đồng người như vậy!

Ngô Anh nhìn con gái mà không nói lời nào, thấy con mình lại nhắc đến Thục Sơn phái, rõ ràng vẫn còn nhớ mãi không quên tên Lăng Tiêu kia. Lúc này lão cũng chỉ biết thở dài rồi xoay người đi ra khỏi cửa nói:

- Cha sẽ cùng trưởng lão hội bàn bạc một lần nữa. Ôi! Tư Đồ gia tộc không phải là loại người chúng ta có thể mạo phạm được.

Ngô Tú Nhi cũng đáp lại:

- Thục Sơn phái cũng không phải Tư Đồ gia bọn họ có thể đắc tội được.

Ngô Anh khẽ dừng bước, đang muốn nói điều gì đó thì ngậm miệng lại. Trong lòng lão đành bất đắc dĩ nghĩ:

- Con gái bảo bối của ta ơi, Thục Sơn phái dù mạnh, cũng đâu có quan hệ gì với chúng ta!

Sau khi đi ra khỏi sân, Ngô Anh quay sang khoảng không bên cạnh rồi thản nhiên phân phó:

- Canh chừng Tú Nhi cho tốt, đừng để nó chạy ra ngoài, không được để nó đi đến Thục Sơn.

- Vâng, gia chủ!

Không khí đột nhiên hơi rung động rồi yên tĩnh trở lại.

Lúc này Thục Sơn phái đang giăng đèn kết hoa, mấy vạn người trong môn phái ai cũng nở nụ cười hài lòng, bầu không khí trở nên náo nhiệt trước nay chưa từng có.

Lúc này bãi đá nơi thác nước năm xưa đã hoàn toàn trở thành nơi sinh sống của cả Lăng gia. Sau khi nội môn, ngoại môn và Tinh Vũ đường được thành lập thì tất cả mọi người đều phải đi vào khu vực tương ứng.

Cho nên ngày hôm nay cái bãi đá bên thác nước ngoại trừ thân nhân Lăng Tiêu thì không còn bất kỳ người nào khác được ở lại chỗ này.

Chuyện hôn nhân của Lăng Tiêu làm mọi người phải vắt hết óc ra, vì lần này hắn muốn cưới những tám người.

Diệp Tử, Hoàng Phổ Nguyệt, Thượng Quan Vũ Đồng, Phong Linh, Tống Minh Nguyệt, Y Toa, Xuân Lan, Thu Nguyệt!

Vốn Xuân Lan và Thu Nguyệt sống chết cũng không chịu đồng ý làm vợ Lăng Tiêu, sau nhiều năm thì tư tưởng này đã sớm trở nên thâm căn cố đế. Bọn họ vẫn cứ coi mình là tỳ nữ của Lăng Tiêu, có thể ở bên cạnh hắn thì chính là một chuyện vô cùng may mắn với các nàng rồi. Họ cũng chưa từng nghĩ tới chuyện mình phải lấy Lăng Tiêu.

Nhưng đối với Lăng Tiêu thì thê thiếp chẳng qua chỉ là tên gọi của những người phạm nhân, đối với người tu đạo thì được gọi là đạo侣.

Hơn nữa giữa hai bên đạo侣 kết hợp lại với nhau cũng không phải là kết hợp dục vọng giống như những suy nghĩ của phạm nhân. Song tu giữa đạo侣 với nhau cũng không phải xấu xa bỉ ổi giống như những người viết sách hay nhắc tới, âm dương giao hòa vốn là một việc phù hợp với pháp tắc thiên địa. Nếu thuận theo pháp tắc mà làm việc thì gọi là xấu xa được sao?

Thường thì đạo侣 của tu chân giả chỉ có một, rất ít người có nhiều hồng nhan bên cạnh giống như Lăng Tiêu. Nhưng thực tế thì Thiên Đế trong truyền thuyết lại có hàng tỉ thê thiếp.

Hơn nữa đối với tính cách của những người tu chân thì phải bận tâm đến những quan điểm của người khác sao?

Cho nên hai cô gái Xuân Lan và Thu Nguyệt đi theo Lăng Tiêu sớm nhất cuối cùng cũng đợi được đến ngày hôm nay. Nha Nha cũng muốn làm tân nương thứ chín, nhưng đáng tiếc là nàng không dám nói với Lăng Tiêu.

Nha Nha tinh quái trong môn phái đã sớm là một cô gái trưởng thành, cùng với Lăng Vận Nhi bướng bỉnh và Hoắc Thanh Thanh đã được người ta gọi là ba tiểu công chúa trong Thục Sơn.

Hình tượng các nàng đã sớm ăn sâu vào trong lòng người, bây giờ đột nhiên lại nói muốn gả cho Lăng Tiêu. Chắc chắn phần lớn đệ tử của Thục Sơn phái đều cảm thấy không thể tiếp nhận được.

Năm ngày trước khi hôn lễ Lăng Tiêu được cử hành, đã có rất nhiều sứ giả chúc mừng từ các nơi đi đến Thục Sơn phái. Trước đó Thục Sơn phái cũng vì điều này mà đặc biệt mở rộng một khu đất lớn rồi xây thêm một vạn căn phòng.

Như vậy có thể thấy công tác chuẩn bị lần này đã đạt đến mức độ nào.

Tương Vân Sơn và Lăng Tiêu đang cùng nhau ngồi uống trà nói chuyện phiếm. Lúc này Lăng Tiêu cười nói:

- Ngày hôm qua Tương Vân Bưu đã đến rồi, không ngờ hắn cũng dám đến.

Trên mặt Tương Vân Sơn hiện ra nụ cười thản nhiên, nói:

- Ta rất hy vọng được nhìn thấy vẻ mặt của hắn khi nhìn thấy Tuyết Ngọc.

Sau đó Tương Vân Sơn lại nói:

- Nghe nói lần này phía Liên Minh Phương Nam cũng đến rất nhiều người, thậm chí ngay cả minh chủ Tôn Hạo Thiên cũng tự mình đến đây, lúc này đang ở trong Vọng Nguyệt Thành. Ta chỉ sợ giữa Liên Minh Phương Nam và Liên Minh Nam Châu xảy ra xung đột. Chủ công, đối với chuyện này ngươi có tính toán gì không?

646. Chương 574: Đủ Loại Gió Lớn Trước Cơn Giông Bão. (p1)

Lăng Tiêu hỏi ngược lại:

- Theo ý của tiên sinh thì nên làm như thế nào?

Tương Vân Sơn tự tin nói:

- Những gia tộc tới Nam Phương Liên Minh lần này cũng không nhiều, nhất là minh chủ Tôn Hạo Thiên trước khi đến cũng đã đưa thư tới, nói là đến để chúc mừng đại hôn của chủ công, theo Vân Sơn, việc đó không tốt được như vậy! Thực lực của chủ công sâu khó lường, chỉ sợ đã động đến sự kiêu ngạo vốn có của những người đó!

Tương Vân Sơn nói xong, cùng với Lăng Tiêu hai người cười rộ lên, sau đó còn nói thêm:

- Còn chuyện Tương Vân Bưu đến, cũng không nằm ngoài dự đoán của ta. Hắn trước giờ vẫn rất đa nghi, nếu không thể chính mắt nhìn thấy tân nương tử của ta có phải là Tuyết Ngọc hay không, hắn sẽ ngủ không yên!

Lăng Tiêu lúc này bỗng nhiên cười trừ gheo một câu:

- Nếu hắn nhìn thấy, sẽ càng ngủ không yên.

Tương Vân Sơn phát ra tiếng cười sang sảng, sau đó lại nói:

- Ở phía nam của liên minh, người đáng để ta chú ý nhất, tin rằng cũng chỉ có Diệp Thiên kia. Ý đồ của người này khi đến đây thật sự ta nhìn không thấu. Hơn nữa ta vẫn cảm thấy Diệp Thiên đột nhiên lên làm gia chủ của Diệp gia, trong đó dường như là có mưu mô gì. Tuy nhiên đây chỉ là suy đoán của ta thôi, không có chứng cứ rõ ràng.

Lăng Tiêu gật gật đầu, hơi nhíu mày nói:

- Tên Diệp Thiên này ta đã giao thủ với hắn vài lần, cái làm cho ta có ấn tượng sâu sắc nhất chính là tốc độ gia tăng thực lực của người này cực nhanh! Hơn nữa trong mắt người này hoàn toàn không có sự cuồng vọng như của một vài con cháu quý tộc, mà là phong thái ngạo nghễ thật sự đối với thiên hạ vạn vật... ..

- Thần chuyển thế?

Tương Vân Sơn có chút nhay cảm lập tức nói, sau đó lại nói tiếp:

- Nếu nói như vậy, thật đúng là có khả năng này! Bởi vì Lam gia và Diệp gia vốn là thế gia, ta đã nghe Lam Thiên Mai nói qua, Diệp gia tuy cũng có cao thủ, nhưng tổng thể thực lực cũng không mạnh hơn Lam gia nhiều lắm. Qua hàng nghìn hàng vạn năm vẫn như vậy, cho nên Diệp gia đột nhiên lại xuất hiện một đệ tử cực kỳ xuất sắc như Diệp Thiên quả thật làm cho người ta có chút giật mình. Nếu nói Diệp gia đột nhiên có được một bí tịch công pháp gì đó thì cũng không đúng, bởi vì người xuất sắc chỉ có Diệp Thiên này, còn những người khác thì vẫn như vậy.

Lăng Tiêu gật đầu nói:

- Khi hãn giao chiến với ta cũng đã từng nói qua hãn là thần chuyển thể trong thần giới. Tuy nhiên việc này cũng không sao cả, mặc kệ ý đồ của hãn như thế nào ta cũng không sợ.

Sự tin tưởng của Tương Vân Sơn đối với Lăng Tiêu thậm chí còn lớn hơn sự tự tin của bản thân hãn, đối với lời nói của Lăng Tiêu vô cùng tin tưởng.

Tương Vân Sơn trầm ngâm một chút, sau đó nói:

- Nếu thoát nhìn bề ngoài, Nam Châu liên minh đang ở thế hạ phong. Hơn nữa hai bên lúc trước đã xảy ra một cuộc xung đột quy mô khá lớn.

Tương Vân Sơn nói tới đây nhìn Lăng Tiêu, vẻ mặt bội phục cười nói:

- Chủ công quả nhiên lợi hại, bế quan tu luyện mà có thể khiến cho hai bên bọn họ phát sinh xung đột kịch liệt.

Lăng Tiêu bật cười nói:

- Chuyện này không liên quan gì tới ta, lúc ấy ta cũng không nghĩ tới sẽ gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Tương Vân Sơn thở dài một tiếng nói:

- Đúng vậy, hết thấy nguyên nhân của chuyện này là do lòng tham của con người. Nghe nói thanh niên mặc áo đen trầm mặc về cùng với chủ công kia là người của Ma Tộc?

Những người biết được thân phận của Kim Hổ có rất nhiều, cũng không hy vọng có thể giấu giếm được ai, vì thế Lăng Tiêu nói:

- Sự kiên nhẫn của ngươi còn hơn bọn Lam Hải rất nhiều, bọn họ đã sớm hối rồi.

Tương Vân Sơn xấu hổ đỏ mặt lên, sau đó nói:

- Thực ra ta sớm đã biết, tuy nhiên cũng muốn xác nhận một chút. Kim Hổ thoát nhìn vô cùng dữ tợn, bình thường cũng không thể nào nói chuyện với người khác, cho nên mọi người đối với hãn đều có chút tò mò. Hơn nữa hãn thường xuyên cùng với sủng vật của chủ công... Tiểu Sửu ở cùng một chỗ... ..

Khi nói ra hai chữ Tiểu Sửu này, Tương Vân Sơn hơi dừng lại một chút, trong lòng có chút thầm trách Lăng Tiêu đã đặt cho một con ma thú thần kỳ một cái tên tầm thường như vậy, thậm chí còn có chút hơi đùa cợt. Nếu không có các phu nhân của chủ công đều cùng làm chứng cho chuyện này, hãn thậm chí còn không thể tin được cái tên này là do Lăng Tiêu, một người hành xử già dặn, khí độ thiên thành nghĩ ra.

Lăng Tiêu gật đầu nói:

- Đúng vậy, Kim Hổ là một ma thú có huyết mạch hoàng gia của ma tộc, thực lực cũng rất không tồi, cũng có thể giúp đỡ chúng ta một tay.

Có thể khiến cho Lăng Tiêu khích lệ một câu thực lực không tồi thì chắc chắn không thể kém được. Tương Vân Sơn trầm ngâm, sau đó còn nói:

- Lần này xem ra mâu thuẫn giữa Nam Châu Liên Minh và Nam Phương Liên Minh đã đến mức không thể dàn xếp được rồi. Tuy nhiên trước khi bọn họ đến nơi này dường như đã ngầm thoả hiệp, đến bây giờ cũng chưa có phát sinh xung đột gì, chẳng lẽ... họ muốn chủ công làm người trung gian, ở giữa điều đình chuyện này?

Lăng Tiêu lo lắng, hãn thật sự không ngờ tới điểm này, nói:

- Có lẽ không phải vậy, danh vọng của ta... dường như còn chưa được đến mức ấy!

Lời nói của Lăng Tiêu không phải là khiêm tốn, mà phát ra từ nội tâm. Thục Sơn phái tuy đã có được một địa vị nhất định, nhưng cũng hoàn toàn chưa đến mức độ khiến tất cả mọi người đều bội phục. Như rất nhiều các đại thế gia hay môn phái tám vạn mười vạn năm, trải qua thời gian dài tích lũy, còn xa những môn phái nhỏ chưa đến hai trăm năm như Thục Sơn phái này mới có thể bằng được.

Cho nên mặc dù Lăng Tiêu đối với thực lực của mình có tự tin, nhưng cũng không cuồng vọng đến mức cho môn phái của mình là thiên hạ đệ nhất.

Tương Vân Sơn lại cười nói:

- Chủ công thật khiêm tốn, chẳng lẽ chủ công nghĩ thân phận luyện đan tông sư kia là cho không sao? Ở Thánh Vực này từ sau Thần Chiến, trải qua hơn mười vạn năm, cao thủ luyện đan xuất hiện vô số kể, cũng không thiếu một vài nhân vật vô cùng xuất chúng, nhưng có được người nào được xưng tụng là tông sư không? Cho nên lại nói tiếp, giá trị của danh hiệu luyện đan tông sư của chủ công không chỉ là cao bình thường thôi đâu! Ngài nghĩ xem, nếu không có cái danh hiệu này, Tôn Hạo Thiên là người có thân phận như thế nào, làm sao có thể tự mình đến đây?

Lời này của Vân Sơn có chút mạo phạm, tuy nhiên cũng là lời nói thật! Chỉ bằng vũ lực, hoàn toàn không thể khiến cho danh vọng của chủ công đạt được đến mức độ này!

Lúc này, thanh âm của Hoàng Phủ Nguyệt ở bên ngoài vang lên:

- Lăng Tiêu, lại có người đến nơi đây, muội vào nói chuyện được không ?

Hoàng Phủ Nguyệt là một người vô cùng độc lập trong đám hồng nhan bên cạnh Lăng Tiêu, tất cả mọi việc nàng đều tự mình đi giải quyết, có thể khiến nàng đích thân đến nơi đây thông báo, hiển nhiên không phải người bình thường.

- Vào đi.

Lăng Tiêu mỉm cười nói, cửa phòng nhẹ nhàng được đẩy ra, lộ ra gương mặt tươi cười xinh đẹp của Hoàng Phủ Nguyệt. Tương Vân Sơn lúc này đứng dậy nói:

- Chủ công cứ nói chuyện, Vân Sơn xin cáo lui trước.

Hắn nói xong lại hướng về Hoàng Phủ Nguyệt khẽ gật đầu, sau đó xoay người đi ra ngoài cửa.

Hoàng Phủ Nguyệt nhìn Tương Vân Sơn đóng cửa lại, thè ra cái lưỡi thơm tho, lộ ra một nụ cười có vẻ tinh nghịch, sau đó nói:

- Muội không nên tới hả? Dọa cho hắn phải đi rồi, có phải các người đang nói về chuyện rất quan trọng hay không?

Lăng Tiêu lắc đầu nói:

- Chỉ nói chuyện phiếm mà thôi.

Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn Hoàng Phủ Nguyệt, bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng Phủ Nguyệt năm đó. Ở cái quán rượu của người mạo hiểm kia, ký ức về dáng vẻ tác oai tác quái của Hoàng Phủ đại tiểu thư vẫn còn như mới, nhin không được liền nổi ý muốn chọc ghẹo, vỗ vỗ chân mình cười nói:

- Lại đây ngồi nào.

Hoàng Phủ Nguyệt thấy hơi sợ, gần như chưa từng thấy Lăng Tiêu biểu lộ tình cảm ra ngoài như thế, mặc dù vậy, trong lòng cũng đồng thời dâng lên một cảm giác hạnh phúc, tuy có ngượng ngùng nhưng cũng vẫn đi đến, ngồi lên đùi của Lăng Tiêu. Thân thể hai người vừa tiếp xúc, từ trong lòng đều khẽ run lên, một bầu không khí tế nhị mơ màng vờn quanh hai người. Hoàng Phủ Nguyệt dâng hơi có chút ý loạn tình mê, thiếu chút nữa đã quên ý định của mình đến đây.

Trong phút chốc, Lăng Tiêu đạo tâm tuy vô cùng trong sáng nhưng cũng không tự chủ được ôm lấy tấm lưng mềm mại mảnh khảnh của Hoàng Phủ Nguyệt, khẽ ngửi hương thơm ngào ngạt trên mái tóc của Hoàng Phủ Nguyệt. Mặt của Hoàng Phủ Nguyệt không kìm được hơi ngẩng lên một chút, khuôn mặt xinh đẹp trở

nên ửng hồng, đôi mắt nhẹ nhàng nhắm lại, đôi lông mi dài hơi hơi lay động, tim đập rất nhanh, dường như đang đợi chờ cái gì đó.

Lăng Tiêu nhìn nhan sắc tuyệt mỹ của Hoàng Phủ Nguyệt, không kìm nổi cúi đầu, môi của hai người dần dần chạm vào nhau... ..

Thật lâu sau, Hoàng Phủ Nguyệt mở to mắt, hai con ngươi sáng ngời xinh đẹp vô cùng nhìn Lăng Tiêu, thỏ thẻ nói:

- Mọi người còn tưởng rằng chàng là một tên người gỗ!

Nàng nói xong dựa đầu vào vai Lăng Tiêu.

Một bầu không khí ấm áp hình thành xung quanh thân thể hai người, đạo tâm của Lăng Tiêu kia chậm rãi bắt đầu hấp thụ loại cảm xúc này, sự linh ngộ hữu tình đạo đỉnh trệ đã lâu, trong lúc này lại vô tình tiến bộ một chút.

Lúc này Hoàng Phủ Nguyệt bỗng nhiên vỗ trán mình, sau đó từ trên người Lăng Tiêu nhảy xuống, nói:

- Đều tại chàng, thiếu chút nữa ta đã quên mình tới đây để làm gì.

Lăng Tiêu khẽ mỉm cười, sau đó nói:

- Chuyện gì, còn quan trọng hơn chuyện của chúng ta sao?

Hoàng Phủ Nguyệt đỏ mặt lên, sau đó cười nói:

- Chàng nhất định sẽ đoán không ra, đám tân khách vừa mới đến đây là ai!

Lăng Tiêu nói:

- Chẳng lẽ là Đình gia?

Hoàng Phủ Nguyệt lắc đầu cười nói:

- Không phải, đại thiếu gia của Đình gia đêm qua đã tới rồi, ta đoán Diệp Tử cô ta không nói cho chàng biết.

Nàng nói xong che miệng cười rộ lên.

Về việc đại thiếu gia của Đình gia tới tìm Diệp Tử, toàn bộ hồng nhan bên cạnh Lăng Tiêu đều biết nguyên nhân, cho nên Hoàng Phủ Nguyệt mới lấy Diệp Tử ra để trêu ghẹo, không chừng nếu có Diệp Tử ở đây, hai nữ nhân này sẽ nháo nhào một hồi.

Nếu nói lúc ở nhân giới năm đó, nữ nhân trong lúc đó còn có những tình huống âm thầm tranh sủng phát sinh, thì hiện giờ sau khi tầm mắt của mọi người đã trở nên vô cùng rộng lớn, suy nghĩ cũng đã hoàn toàn thay đổi. Sau khi có được sinh mệnh trường tồn, mỗi người đều có những theo đuổi của riêng mình, tuy một lòng đều hướng về Lăng Tiêu, nhưng cũng đã sớm học được cách làm thế nào để ở chung với nhau.

Thời gian có thể làm cho người ta già đi, càng có thể làm cho người ta trở nên chín chắn hơn!

Cho dù Y Toa vốn khờ dại ngây thơ, mặc dù đứng trước mặt Lăng Tiêu vẫn ngượng ngùng như trước, nhưng có ai dám nói Y Toa vẫn là một nha đầu ngốc như năm đó?

Lăng Tiêu cười khở lắc đầu, sau đó nói:

- Đình Hỏa nếu nghe thấy lời người nói, nhất định sẽ hối hận năm đó đã theo đuổi Diệp Tử.

Hoàng Phủ Nguyệt cười hì hì:

- Nghe nói người đó là một người thông minh, không hay đùa giỡn với chàng. Hôm nay có một nhóm người vừa tới, đến từ Trung Châu!

Lăng Tiêu nhướn mày lên, sau đó nói:

- Cái gì... Trung Châu?

Hoàng Phủ Nguyệt nghiêm túc gật gật đầu, sau đó cười nói:

- Chàng còn nhớ Đỗ Vũ của Khuê Sơn Phái đã có xung đột với chúng ta năm đó không? Lần này chẳng những Đỗ Vũ kia cũng đến đây, hơn nữa ngay cả chủ môn của bọn họ là Trương Thanh Phong cũng đến! Xem ra, bọn họ vẫn chưa biết người năm đó là chàng đâu, muội thiếu chút nữa đã khiến Đại Hổ Tử đại ca ra đón tiếp Đỗ Vũ kia, hừ, hừ chết hắc!

Lăng Tiêu nhìn bộ dạng bướng bỉnh của Hoàng Phủ Nguyệt, không kìm nổi mỉm cười nói:

- Không được ngịch ngợm như vậy, còn có ai đến nữa?

Hoàng Phủ Nguyệt cười nói:

- Còn có thiếu môn chủ Lục Tuấn của Nam Hoang Phái, ha, lúc ấy muội nghe thấy người nhà thông báo, muội đã sợ ngây người ra, còn tưởng là những người đó biết chúng ta là ai. Tuy nhiên cùng tới với bọn chúng còn có đại biểu của một vài gia tộc ở Trung Châu, nghe nói đệ nhất gia tộc ở Trung Châu Mạnh gia cũng phái đại biểu đến, còn có một vài đại gia tộc có thể lực ở Đông Châu, Tây Châu, Bắc Châu đều phái đại biểu đến. Phu quân, xem ra uy danh của chàng đã trải rộng khắp Thánh Vực này rồi!

647. Chương 574: Đủ Loại Gió Lớn Trước Cơn Giông Bão. (p2)

Lăng Tiêu mỉm cười khoát tay:

- Là của Thục Sơn phái, không phải của cá nhân ta! Sự vẻ vang là của tất cả mọi người.

Hoàng Phủ Nguyệt lắc đầu cười nói:

- Trong nhà chúng ta, những sự vẻ vang đều thuộc về một người là phu quân!

Lăng Tiêu nghe xong liền cười cười, không nói gì nữa.

... ..

Lúc này trên đường đi Vọng Thiên Thành còn có một đám người kỳ quái. Nói bọn họ kỳ quái là bởi vì nhóm người này đều mặc trường bào màu trắng, trên đầu đội mũ cao nhọn hoắt, cũng là màu trắng, toàn bộ trên người đều là màu trắng, chỉ lộ ra ánh mắt, cái mũi và cái miệng. Những thứ này cũng đã đủ kỳ quái, nhưng càng kỳ quái hơn chính là nhóm người này dọc đường đi đều là thông thả đi bộ, giống như những người thường trong Thánh Vực. Không ai có thể nhìn thấy được mặt họ như thế nào, nhưng gần như tất cả những những người nhìn thấy nhóm người này đều có thể cảm nhận được một luồng khí tức thần thánh hùng mạnh trên người bọn họ!

Nhận thức này cũng khiến cho những người bình thường không dám tiếp cận họ quá gần! Từng có một vài tên sơn tặc dúi mũi nghĩ rằng đây là một đám dê béo, kết quả là khi xông lên chưa đến được gần thân mình người ta, đã bị một khí tức hùng mạnh trực tiếp oanh kích thành một đám cặn bã.

Chuyện này một đồn mười, mười đồn trăm, thế nên dọc đường đi gần như tất cả sơn tặc thảo khấu đều đã biết đám người này là một đám quái nhân, rốt cuộc không ai dám tới gần bọn họ.

Vào một ngày khi vừa đến Thái Dương Lạc Sơn, nhóm người này lập tức dừng trên lại nghỉ ngơi, mấy trăm người ngồi vây quanh một đồng lửa trại, yên lặng tĩnh tọa, trước khi dùng bữa đáng vẻ thành kính cầu nguyện.

- Thần nói, ta ban cho ngươi thân thể, ngươi phải giữ gìn cho trong sạch; thần nói, ta ban cho ngươi sự trường sinh, ngươi phải trung thành với ta; thần nói, ta ban cho ngươi sức mạnh, ngươi phải đi truyền bá hào quang của thần!

Sau khi nói xong, những người này dáng vẻ vô cùng thành kính nói thêm câu nữa:

- Thần Thanh Hà chí tôn vạn năng, những tín đồ trung thành bái lạy ngài!

Sau khi toàn bộ chấm dứt, một người là đầu lĩnh trong đó tháo mũ của chính mình xuống lộ ra một gương mặt bình tĩnh, đúng là gia chủ của Âu Dương gia, Âu Dương Thiên Phong!

Giờ phút này mắt hắn lóe lên nhìn chăm chăm về hướng Thực Sơn, ánh mắt kia dường như vượt qua không gian xa xôi, như thể nhìn lên người Lăng Tiêu, sau đó hai mắt có chút thất thần, thì thào lầm bầm:

- Lăng Tiêu, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn! Năm đó người hủy căn cơ của Âu Dương gia ta ở nhân giới, bức bách ta phải giết chết tộc nhân của mình, hướng về người cúi đầu nhận tội. Hiện giờ, rốt cuộc đã đến lượt Âu Dương gia ta trả thù! Hừ, nếu không có ý chỉ của thần, một mạng của Lăng Tiêu người... ta nhất định... ..

Âu Dương Thiên Phong nhìn lướt qua đám người trầm mặc bên cạnh, trong mắt hiện lên một chút đắc ý. Thần đã cấp cho hắn một phương pháp quả thực rất hữu hiệu, một người không chế trên một trăm tên cao thủ đại viên mãn, hơn nữa, nhóm người này chỉ biết chiến đấu, thậm chí không biết đau đớn! Quả thực chính là những cỗ máy chiến đấu!

Âu Dương Thiên Phong lại nghĩ:

- Lưu lại cho người một mạng cũng tốt, ta cho người trở mắt nhìn cơ nghiệp do người khổ cực lập nên, chỉ trong một đêm sẽ bị hủy hoại như thế nào! Khiến cho người phải nhìn... đám thê tử tuyệt sắc kia của người, sẽ ngọc nát hương tan trước mặt người như thế nào! Còn muốn cho tất cả các gia tộc ở Nam Châu đều nhìn thấy luyện đan tông sư một đời trong mắt các người sẽ trở thành một con rối do ta... không, do thần của ta khống chế như thế nào! Ha ha ha, đến lúc đó, Âu Dương Thiên Phong ta sẽ trở thành người phát ngôn duy nhất của thần chí tôn Thanh Hà ở Thánh Vực, còn có ai có thể ngăn cản Âu Dương gia ta phát tài? Nam Châu Liên Minh là cái gì, Nam Phương Liên Minh là cái gì... cái gì là thiên tài luyện võ Diệp Thiên, tất cả chết hết đi cho ta!

Thánh Vực này, sau này sẽ là của Âu Dương gia ta!

A, đúng rồi, thần chí tôn muốn ta chú ý đến tên Diệp Thiên kia, nói hắn là đại thần chuyển thế trong Thần Giới. Tuy nhiên, ta thích nhất chính là ức hiếp những người như hắn, ha ha, chỉ có ức hiếp những người như vậy ta mới có cảm giác thành tựu!

Trong mắt Âu Dương Thiên Phong mang theo một vẻ điên cuồng, hắn điên cuồng một cách không kiềm chế được, cả người tràn ngập sức mạnh, có cảm giác đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong, thật sự là quá tốt!

Thế giới này trong mắt hắn đã trở nên vô cùng rõ ràng! Sau khi nắm giữ một vài thần kỹ do thần truyền thụ cho hắn, còn ai có thể là đối thủ của hắn?

Hơn nữa thần chí tôn đã hứa với hắn, nếu hắn có thể không chế được Lăng Tiêu, như vậy sẽ trực tiếp đưa hắn đi tới Thần Giới! Sau khi trở thành Thần Chiến, trở thành người đầu tiên phi thăng lên Thần Giới!

Làm cho biên niên sử của Thánh Vực ghi lại cái tên Âu Dương Thiên Phong của hắn đậm một chút! Đây... chẳng phải là vinh quang sao?

... ..

Ngày hôm sau, Lăng Tiêu bắt đầu lộ diện tự mình đi tiếp đãi một vài người, ví dụ như gia chủ Tôn gia, minh chủ Nam Phương Liên Minh Tôn Hạo Thiên! Minh chủ Nam Châu Liên Minh Tư Đồ Nam, cũng với một vài tộc trưởng gia tộc nổi danh ở Nam Châu.

Về phần những đại biểu tới dự, hiển nhiên đã có Vương Chân, Trương Dương hoặc là mười đại đệ tử tiến hành tiếp đãi. Thân phận hiện giờ của Lăng Tiêu cũng không phải ai muốn gặp cũng có thể gặp!

Cũng không biết là trùng hợp hay cố ý, tóm lại là ngay khi Lăng Tiêu tiếp đãi Tư Đồ Dũng, thì cũng vừa lúc Tôn Hạo Thiên cũng trùng hợp đến đây. Ngay khi hai người gặp nhau, gần như tất cả mọi người đều có cảm giác dường như không khí ở đây trở nên đông cứng lại!

Mãi cho đến khi Lăng Tiêu xuất hiện, hai người này mới tươi cười, lần lượt chào Lăng Tiêu, sau đó chấp tay chúc mừng đại hôn của Lăng Tiêu.

Từ Đồ Dững không hổ là đã đảm nhiệm chức minh chủ của Nam Châu Liên Minh nhiều năm, phong thái và khí phách trên người hơn xa Tôn Hạo Thiên, ung dung bình tĩnh, trong mắt không hề nhìn thấy một chút hận thù đối với Tôn Hạo Thiên! Làm cho người ta không thể không bội phục khí độ và trí tuệ của Từ Đồ Dững.

Tôn Hạo Thiên thì hơi kém một chút, cũng không phải khí độ của Tôn Hạo Thiên không tốt, mà là diện mạo của hắn làm cho người ta có chút buồn cười.

Tôn Hạo Thiên hình dáng rất thấp, hơn nữa rất gầy, nhất là khuôn mặt lại vô cùng nhỏ, ngũ quan thoát nhìn cực kỳ tinh xảo! Mũi nhỏ, mắt nhỏ, miệng nhỏ, tai nhỏ... Nếu không phải biết trước hắn là ai, thậm chí người ta sẽ tưởng lầm rằng hắn là con cái nhà ai!

Tuy nhiên người có thể đảm nhiệm chức vị gia chủ của một nhà, đồng thời có thể đảm nhiệm vị trí minh chủ của Nam Phương Liên Minh mới thành lập, được tất cả các gia tộc của Nam Phương Liên Minh ủng hộ, nếu không có bản lĩnh hơn người, hiển nhiên không thể làm được như vậy!

Ánh mắt Tôn Hạo Thiên và Từ Đồ Dững hai người đều nhìn lên mặt một tảng đá ở sơn môn của Thục Sơn, đều bị tám chữ hào khí ngút trời cùng với kiếm ý trên đó làm cho kinh sợ.

Thế nên khi thấy Lăng Tiêu tuổi còn trẻ, thần sắc hai người đều có vẻ hoảng hốt. Nhất là Từ Đồ Dững, tuy biết thực lực và thể lực của Lăng Tiêu cũng không phải ngày một ngày hai, nhưng người này cũng lần đầu tiên nhìn thấy sự đối lập trong vô số tin đồn về Lăng Tiêu trong mấy năm nay. Từ Đồ Dững chỉ có thể thảm sát thưởng một câu: anh hùng tự cổ xuất thiếu niên!

Còn Tôn Hạo Thiên sau khi thấy tám chữ kia, khi gặp lại Lăng Tiêu, trong lòng cũng không thể dâng lên một ý nghĩ: lần này mình tới đây quả không sai! Người như vậy, sao có thể là địch? Sai lầm mà mình phạm phải năm đó thật đúng là đáng chết!

Tuy nhiên, trên đời này không có bằng hữu vĩnh cửu, cũng không có kẻ thù vĩnh viễn!

Chỉ cần có đủ lợi ích, tin rằng sẽ không thể không đồng ý làm ăn!

Có suy nghĩ này, Tôn Hạo Thiên tranh lời Từ Đồ Dững, chủ động há miệng nói:

- Tôn Hạo Thiên chúc mừng đại hôn của Lăng tông chủ, trước đây Lăng tông chủ và Nam Phương Liên Minh ta có chút hiểu lầm, Hạo Thiên lần này đến chúc mừng, trước tiên là chúc Lăng tông chủ tân hôn hạnh phúc, sau là Nam Phương Liên Minh muốn cùng với Lăng tông chủ hóa giải một chút hiểu lầm này!

Tôn Hạo Thiên tướng mạo xấu xí, nhưng khi nói chuyện thì khí thế tràn đầy, thanh âm thuần hậu, nếu người khác nghe thấy thanh âm này, nhất định sẽ nghĩ đến đó là một người nho nhã dịu dàng như ngọc. Vì thế, mặc dù người ta thấy hình dáng của hắn có chút hơi quái dị, nhưng cũng không có ai dám khinh thường hắn.

Lăng Tiêu trước đó đã đoán được ý đồ của Tôn Hạo Thiên khi tới đây, nhưng không nghĩ rằng người này không ngờ có thể đứng trước mọi người thản nhiên đem chuyện này nói ra như vậy, đủ thấy sự thông minh của người này làm cho người ta không dám coi thường.

Lăng Tiêu vẫn chưa nói chuyện, nhưng một thanh âm ôn hòa bỗng thản nhiên truyền đến:

- Ô? Tôn gia chủ cũng thật là lớn tiếng, là ai đã vô cùng phách lối tuyên chiến với Thục Sơn phái? Tại sao đánh không lại liền hòa giải, như thế có phải là hoang đường quá không? Sai lầm là sai lầm, có gì mà không dám thừa nhận? Người ở trước mặt mọi người nói ra như vậy, người không rõ chân tướng còn thực sự nghĩ điều người nói là thật. Cái gì mà hiểu lầm, đúng là nói hươu nói vượn!

Sắc mặt Tôn Hạo Thiên theo lời nói này có chút thay đổi, ánh mắt nhìn người trẻ tuổi vừa nói kia. Người trẻ tuổi này đứng bên cạnh Từ Đồ Dững, trong ánh mắt còn có một chút bóng dáng của Từ Đồ Dững, dáng vẻ anh tuấn tiêu sái, vô cùng phóng khoáng. Hắn đứng ở đó mỉm cười nhìn Tôn Hạo Thiên, thanh âm nói chuyện như một cơn gió xuân ấm áp, nhưng lời nói này cũng thật là chua ngoa, làm cho người ta không thể tin được những lời đó là từ trong miệng một công tử phát ra.

Một người trẻ tuổi vô cùng anh tuấn ở bên cạnh Tôn Hạo Thiên cũng trả lời lại một cách mỉa mai, nói:

- Người là ai? Nơi này làm gì có chỗ cho người nói chuyện? Chẳng lẽ người được phép thay mặt cho Lăng tông chủ hay sao?

Lăng Tiêu hơi nhú mày, không kìm nổi nhìn thoáng qua người trẻ tuổi bên cạnh Tôn Hạo Thiên, trong lòng nghĩ người này đúng là kẻ gây họa, cách thức nói chuyện của người này đúng là không đủ tư cách.

Quả nhiên Tôn Hạo Thiên cũng là một người hiểu chuyện, thấp giọng mắng:

- Không có phép tắc, lui ra!

Người trẻ tuổi này vẻ mặt quật cường im lặng không nói, lui lại một bên, tuy nhiên ánh mắt kia lại hung hăng nhìn chằm chằm người trẻ tuổi bên cạnh Tư Đồ Dũng.

Tôn Hạo Thiên những lời này như mắng người của mình, trên thực tế cũng là mắng Tư Đồ Dũng, là người có thân phận, nhưng lại dung túng cho thuộc hạ châm chọc mình, há miệng ra là Tôn gia chủ, cho thấy thái độ của Nam Châu Liên Minh không thừa nhận địa vị của Nam Phương Liên Minh là không thể nghi ngờ!

Tôn Hạo Thiên chờ Tư Đồ Dũng trách mắng người trẻ tuổi bên cạnh hắn, nhưng chỉ thấy Tư Đồ Dũng mỉm cười nói với Lăng Tiêu:

- Lăng tông chủ, đây là khuyển tử Tư Đồ Bằng Hạc! Bằng Hạc, còn không bái kiến Lăng tông chủ?

Người trẻ tuổi này cười vô cùng ôn hòa, trong mắt đầy vẻ chân thành, hướng về phía Lăng Tiêu chấp tay:

- Bằng Hạc bái kiến Lăng tông chủ, đã ngưỡng mộ đại danh của tông chủ đã lâu, hy vọng trong tương lai có cơ hội được tông chủ chỉ điểm!

Tôn Hạo Thiên vốn định châm biếm Tư Đồ Dũng hai câu, nhưng nghe xong lời này, trong giây lát trở nên trầm mặc. Đứa con của Tư Đồ Dũng lấy tư cách văn bối để bái kiến Lăng Tiêu, thể hiện phong thái thấp hơn của Tư Đồ Dũng, hơn nữa không để lại dấu vết gì, người bình thường không chú ý hoàn toàn không phát hiện được!

Tư Đồ Dũng lúc này lại cười nói:

- Lại nói thêm, sau này hai nhà chúng ta sẽ càng thêm thân mật, ta sẽ đích thân đến Ngô gia ở Vọng Thiên Thành để cầu thân cho Hạc nhi. Đến lúc đó, Hạc nhi sẽ trở thành con rể của Vọng Thiên Thành, mong rằng sẽ được Lăng tông chủ quan tâm nhiều hơn!

Lăng Tiêu nao nao, trong khoảng thời gian này hắn bận rộn tổ chức hôn sự, cũng tranh thủ lúc rảnh rỗi cùng với đám nữ nhân gặp nhau, nhưng cũng không biết chuyện này, có lẽ cho dù bọn họ biết cũng sẽ không nói với hắn những việc như thế này. Nhớ tới cô bé năm đó vẫn quần quanh người hắn, Lăng Tiêu hơi có chút thất thần, nhìn thấy ánh mắt Tư Đồ Dũng có chút biến hóa, Lăng Tiêu mới phản ứng lại, cười nói:

- Thế thì phải chúc mừng Tư Đồ minh chủ, cũng xin chúc Tư Đồ công tử!

Trong lòng hắn lại nghĩ:

- Thật khó mới có thể khiến cho Ngô Tú Nhi yêu mến Lăng Tiêu ta, ta sẽ nhờ Y Toa đến Vọng Thiên Thành để tìm hiểu tình hình, nếu thật sự là lựa chọn của nàng, Tư Đồ gia cũng là không tồi, nếu như không phải là ý của nàng, như vậy thì không thể được, ta phải xen vào việc của người khác một phen!

648. Chương 574: Đủ Loại Gió Lớn Trước Cơn Giông Bão. (p3)

Tư Đồ Bằng Hạc trong khi đang cười ôn hòa, ánh mắt lại hơi lóe lên một chút, một thoáng chần chừ trong ánh mắt Lăng Tiêu đã bị hắn nhìn thấy rõ ràng, trong lòng không kìm nổi rung mình. Đệ đệ của hắn là Tư Đồ Bằng Phi, không ai hiểu hắn như hắn, lúc ấy Tư Đồ Bằng Phi cự tuyệt sự sắp xếp của phụ thân, trong lòng hắn còn có một chút nghi hoặc, sau khi nhìn thấy phản ứng của Lăng Tiêu, Tư Đồ Bằng Hạc lại càng cảm thấy không ổn. Hắn là người rất khiêm tốn, nhưng khiêm tốn không có nghĩa là không đủ thông minh. Vẻ mặt của Tư Đồ Bằng Hạc không hề có một chút biến đổi, vẫn mỉm cười như trước, nhưng trong lòng cũng đã quyết định, phải cùng với phụ thân nói cho rõ ràng, đừng để đến lúc đó đắc tội với Lăng Tiêu này mà cũng không biết vì sao!

Tuy trong lòng Tư Đồ Bằng Hạc nghĩ như vậy, nhưng vẫn không kìm nổi có chút uất ức và phẫn nộ, nghĩ bản thân là Tư Đồ Bằng Hạc, tuổi còn trẻ mà đã tiến vào cảnh giới đại viên mãn, vốn tưởng sẽ dễ dàng trở thành một đệ nhất nhân trẻ tuổi ở Nam Châu. Hắn không nghĩ tới đã có Lăng Tiêu, lại có Diệp Thiên, hiện giờ ta không ngờ phải dùng lễ văn bối để cư xử với Lăng Tiêu, nữ nhân hứa gả cho ta không ngờ cũng có liên quan đến Lăng Tiêu!

Nghĩ vậy, Tư Đồ Bằng Hạc đột nhiên có một quyết định kinh người. Nếu như phụ thân không đề cập tới, như vậy... hắn cũng không nói đến! Hắn muốn xem nếu cưới nữ nhân kia, Lăng Tiêu này sẽ có phản ứng như thế nào!

Bởi vì Tư Đồ Bằng Hạc đột nhiên nghĩ thông suốt một đạo lý. Nếu ngay cả việc này mà mình cũng phải nhượng bộ, như vậy chỉ sợ tu vi cũng sẽ khó mà tinh tiến!

Bởi vì loại chuyện này cũng sẽ giống như một cơn ác mộng, khắc sâu vào trong linh hồn hắn, chảy trong máu, luôn luôn xuất hiện trong giấc mộng của hắn!

Tôn Hạo Thiên xảo quyết, trong nháy mắt cũng nhìn ra có chút không ổn, lại nghĩ Lăng Tiêu này tuổi trẻ phong lưu, quan hệ của Thực Sơn Phái với một vài gia tộc trong Vọng Thiên Thành... rất khó nói giữa Lăng Tiêu và nữ nhân của Ngô gia kia có sự tình gì hay không! Cũng không biết Tư Đồ Bằng Hạc nghĩ như thế nào, không ngờ lại đến Ngô gia cầu thân. Tuy nhiên đối với Tôn Hạo Thiên, loại sự tình này đối với hắn chỉ có lợi mà không hề có hại, náo nhiệt càng lớn, hắn càng vui vẻ.

Làm sao hắn lại có thể bằng lòng khuất phục Thực Sơn phái?

Hơn nữa Tôn Hạo Thiên đã được tin tình báo, Diệp gia đã thay đổi gia chủ, Diệp Thiên trở thành chủ môn nhân trẻ tuổi nhất từ trước đến nay của một đại gia tộc ở Nam Châu, cũng tới tham gia đại hôn của Lăng Tiêu. Nhưng đến chúc mừng hay đến gây rối, ngay cả hắn cũng không thể đoán được chính xác.

Hơn nữa theo tin tức của mật thám quay về từ Diệp gia, nghe nói dã tâm và mưu đồ của Diệp Thiên này rất lớn. Một khi đã như vậy, thì cứ làm cho bọn họ đánh nhau đi thôi! Dù sao Tôn Hạo Thiên cũng đã kiên định với niềm tin của mình, đó là: Trừ khi Thực Sơn phái bị trừ bỏ, Lăng Tiêu bị giết, nếu không, tuyệt đối sẽ không đối địch với Thực Sơn!

Cảnh tượng này phát sinh cũng khiến cho không ít người nhìn thấy, rất nhanh liền lan truyền khắp toàn bộ Thực Sơn. Hiện giờ hàng nghìn người từ các nơi tới chúc mừng đại hôn của Lăng Tiêu đều đã biết Tư Đồ Bằng Hạc và Tôn Hạo Thiên đã đến, không thể nghi ngờ đại hôn của Lăng Tiêu vì thế mà vẻ vang không ít.

Hơn nữa rất nhiều đại biểu tới đây phần lớn cũng là những thiếu môn chủ, thiếu phận chủ môn. Cho nên trên Thực Sơn phái trong thời gian này có thể nói là danh nhân tập hợp, gần như tuyệt đại đa số những gia tộc nổi danh ở Nam Châu đều phái người tới Thực Sơn.

Khả năng hiệu triệu và địa vị giang hồ của Thực Sơn phái cũng lần đầu tiên được thể hiện trước mắt mọi người.

Ngay cả những người tới trước tham gia tổ chức đại hôn cho Lăng Tiêu, chính bọn họ cũng không kìm nổi mà trong lòng kinh hô, cùng đều bàn luận:

- Danh vọng của Thực Sơn phái không ngờ đã cao như vậy!

Đừng nói hiện giờ Nam Châu đã chia làm hai tổ chức lớn, cho dù vào thời kỳ Nam Châu Liên Minh thống trị, đại hôn của công tử Tư Đồ Bằng Hạc cũng không thể có đông người có danh tiếng đến tham dự như thế này không?

Huống chi không chỉ có những người ở Nam Châu, còn có những người ở khắp tứ đại châu tới. Ngay cả từ Bắc Châu xa xôi nhất, một cao thủ cảnh giới đại viên mãn ngày đêm nhanh chóng đến đây, đã đạt tới cực hạn của bản thân, chỉ mất thời nửa năm từ khi nhận được thư đã tới nơi. Lại có cả những người Bắc Châu buôn bán đan dược ở Vọng Thiên Thành cũng tới Thực Sơn, mang theo hậu lễ đến chúc mừng.

Như vậy có thể thấy được danh vọng của Thực Sơn phái đã đạt tới mức nào!

Điều này làm cho rất nhiều người nhận ra một điều, sự nổi lên của Thực Sơn phái đã trở thành một sự thật không thể ngăn chặn! Hoàn toàn không có người nào có thể ngăn cản, lại nhìn hai oán gia đối đầu là Tư Đồ

Dũng và Tôn Hạo Thiên có thể vì Lăng Tiêu mà đến cùng một chỗ, có thể thấy từ nay về sau, Nam Châu sẽ có thêm một thế lực mới, đó chính là Thục Sơn!

Theo các lộ khách và bạn bè tập hợp tại Thục Sơn, khoảng cách đến ngày đại hôn của Lăng Tiêu cũng ngày càng gần, nhưng tin tức mà Lăng Tiêu nhận được từ Y Toa cũng khiến cho hắn không mấy vui vẻ.

Ngô Tú Nhi không phải tự nguyện gả cho Tư Đồ gia, hơn nữa Tư Đồ gia trước đây đã cầu thân cho Tư Đồ Bằng Phi, thậm chí sinh lễ cũng đã mang đến, không ngờ Tư Đồ Bằng Phi cự tuyệt hôn sự này, sau đó Tư Đồ Dũng lại đổi lại cho đứa con cả của mình là Tư Đồ Bằng Hạc kết thân cùng với Ngô gia, nguyên vọng vô cùng cố chấp!

Chuyện này đối với Lăng Tiêu mà nói có chút khó giải quyết. Y Toa thông minh sắc sảo, cũng là trong khi đi mua đồ ăn trang sức, mượn cơ hội nói chuyện với Ngô Tú Nhi, sau đó hơi thăm dò, cố ý đem những việc mà Ngô Tú Nhi toàn bộ nói ra kể cho Lăng Tiêu biết.

Dù sao đây cũng là việc của nhà người khác, Lăng Tiêu và Ngô Tú Nhi trong khi đó cũng không có quan hệ gì, đại hôn lại đang ở trước mắt, lúc này muốn nhúng tay vào chuyện này, không phải là không thích hợp, mà vô cùng không thích hợp!

Nhưng mắt thấy Ngô Tú Nhi bị gả cho một người mà nàng không thích, Lăng Tiêu cũng không đành lòng. Mấy năm nay tuy Lăng Tiêu đối với Ngô Tú Nhi cũng không nảy sinh tình yêu nam nữ, nhưng vẫn luôn xem nàng giống như là muội muội của chính mình, cho nên Lăng Tiêu rơi vào đường cùng, đành phải tìm Diệp Tử và Hoàng Phủ Nguyệt cùng với Thượng Quan Vũ Đồng xin trợ giúp.

Diệp Tử đưa hai con mắt xinh đẹp liếc ngang Lăng Tiêu một cái, sau đó nói:

- Huynh xem, lúc trước ta đã bảo huynh cưới cô bé kia đi, tỉ muội chúng ta đều chấp nhận, nhưng huynh lại không đồng ý. Cũng không biết huynh nói thật hay là giả vờ. Hiện giờ người ta muốn lập gia đình, huynh lại chạy tới tìm chúng ta, chúng ta có cách nào đây? Chẳng lẽ có thể để cho huynh đường đường là Lăng đại tông chủ lại đi đoạt lấy nữ nhân của người ta?

Hoàng Phủ Nguyệt cười nói:

- Việc cướp dâu không phải Lăng đại tông chủ cũng chưa từng làm qua.

Nói xong đôi mắt của nàng như nước lờm Lăng Tiêu một cái. Năm đó không phải chính nàng đã bị Lăng Tiêu cưỡng quyết đoạt về từ tay Ô Lan gia hay sao?

Thời gian trôi nhanh, hiện giờ đã qua trăm năm, Ô Lan Thác kia có lẽ là cũng đã sớm trở thành một nắm đất, làm cho người ta có cảm giác thế sự xoay vần, sợ là hậu nhân của Ô Lan gia cũng đã nhận được lời giáo huấn của tổ tiên không được trêu chọc Thục Sơn phải?

Nghĩ vậy, đôi mắt của Hoàng Phủ Nguyệt trở nên dịu xuống. Bản thân mình năm đó, sự bàng hoàng và bất lực lúc ấy so với Ngô Tú Nhi cũng không hề kém bao nhiêu? Cho nên, nàng có thể hiểu được nội tâm buồn khổ của Ngô Tú Nhi, vì vậy nàng nói:

- Chuyện này muốn giải quyết cũng không phải khó.

Thượng Quan Vũ Đồng thản nhiên cười:

- Tiểu Nguyệt luôn có nhiều mưu mô nhất, ta biết muội sẽ có chủ ý!

Hoàng Phủ Nguyệt đảo cặp mắt trắng dã:

- Thượng Quan tỷ tỷ mưu ma chước quỷ không phải còn nhiều hơn sao?

Sau đó nàng nói với Lăng Tiêu:

- Chuyện này, ngươi hãy đi tìm lão tổ bà bà của Lam gia kia đi.

- Lam Hi?

Lăng Tiêu cau mày, sau đó nói:

- Tìm bà ta làm gì?

Hoàng Phủ Nguyệt đã biết trước, cười nói:

- Ở trên một đỉnh núi cao phía sau núi của chúng ta, người hãy xây một đạo quan rồi cho lão tổ bà bà của Lam gia kia làm quan chủ, sau đó đưa Ngô Tú Nhi lên núi tu hành... Ừm, là khổ tu, từ nay về sau không màng thế sự, không lưu luyến hồng trần... Chuyện này có được hay không?

Tuy rằng không nói rõ ràng hai chữ “đạo quan” này là có ý tứ gì, nhưng sau lời nói của Hoàng Phủ Nguyệt, Thượng Quan Vũ Đồng và Diệp Tử hai người đều hiểu rõ, không kìm nổi đối với ý tưởng tuyệt diệu của Hoàng Phủ Nguyệt hết sức khâm phục.

Thượng Quan Vũ Đồng tán thưởng nói:

- Nguyệt nhi muội muội thật sự là một thiên tài, ý tưởng như vậy cũng có thể nghĩ ra, nếu công tử của Tư Đồ gia kia nghe được, chắc chắn sẽ tức đến hộc máu!

Diệp Tử vẻ mặt cũng tán thưởng, sau đó nghi ngờ hỏi:

- Chỉ có điều... như vậy có được không?

Hoàng Phủ Nguyệt trong lòng cười khẩy:

- Đây làm gì mà đã là thiên tài? Nếu như trải qua cái thế giới kia của muội, những tính toán này đã là cái gì? Chẳng phải ai cũng nghĩ ra được sao?

Lăng Tiêu cũng biết như vậy, trong lòng nghĩ:

- Hoàng Phủ Nguyệt quả nhiên giống với ta, linh hồn không thuộc thế giới này, cách thức tư duy cũng khác biệt. Tu chân giới thật sự cũng có những người khổ tu, đoạn tuyệt hết thủy tình cảm, đoạn tuyệt tất cả dục vọng, khổ tu thiên đạo. Nếu mình đưa những kiến giải của người khổ tu vào trong Thánh Vực này, tin chắc rằng người nào thực lực càng hùng mạnh, càng có thể chấp nhận!

Nghĩ vậy, Lăng Tiêu tán dương nhìn thoáng qua Hoàng Phủ Nguyệt, sau đó nói:

- Quyết định như vậy đi.

... ..

- Cái gì? Khổ tu? Lăng Tiêu, hần là cái tên khốn kiếp! Hần đã cưới tám nữ nhân như hoa như ngọc, lại bắt con gái của lão tử phải sống như vậy! Lại còn khổ tu... khổ tu cái rắm, không được, ta không đồng ý, quyết không đồng ý!

Sau khi nghe thuộc hạ bẩm báo, Ngô Anh không đếm xỉa đến tôn nghiêm, không kìm nổi, ở trong mật thất nhà mình chửi ầm lên:

- Lão tử những năm nay theo hần tiến vào Thánh Vực lập cơ nghiệp, có điểm nào đắc tội với hần? Vẫn đều ở bên cạnh Thục Sơn của hần hết sức tận tâm giúp đỡ. Tuy hần đã cứu đứa con của ta, nhưng ta cũng không nợ hần ân tình gì cả! Ngô gia trên thực tế đã dựa vào Thục Sơn phái của hần rồi, hần còn muốn thế nào? Không ngờ lại đem tai họa đến cho con gái của ta, lão phu cho dù chết, cũng không đồng ý cái việc hoang đường này!

Tên thủ hạ kia thấy Ngô Anh nổi trận lôi đình, đều thật cẩn thận nói:

- Lão gia, chuyện này không hề liên quan đến Lăng Tiêu, mà là lão tổ bà bà của Lam gia ở Thục Sơn phái, nghe nói thực lực đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong, tên là Lam Hi, nói rất xem trọng tiểu thư. Nếu tiểu thư có thể cùng với bà ta tu luyện ngàn năm, cam đoan tiểu thư sẽ đạt tới được cảnh giới đại viên mãn!

Ngô Anh thở hỗn hển, trong lòng nghĩ:

- Cái gì mà lão tổ bà bà của Lam gia, ta không tin chuyện này không có liên quan gì tới Lăng Tiêu!

Tuy nhiên khi nghe xong câu nói kế tiếp của thuộc hạ, hần cũng không kìm nổi hỏi:

- Là thật sao?

Tên tâm phúc kia thấy lão gia động tâm, không thể không khuyên giải an ủi hai câu. Dù sao hẳn cũng không muốn nhìn tiểu thư đến Tư Đồ gia, mặc dù Ngô Anh che dấu hành vi đối người hoang đường của Tư Đồ gia, nhưng loại sự tình này sao có thể giấu giếm được người khác? Hơn nữa mấy năm nay sự hùng mạnh của Thục Sơn phái rõ như ban ngày, nhất là đại hôn của tông chủ Lăng Tiêu, khách tứ phương quả thực là như sao trời lấp lánh! Có người nào không phải là người có địa vị cực kỳ cao sang?

- Lão gia, chuyện này đương nhiên là thật. Thuộc hạ còn nghe nói lão tổ bà bà của Lam gia kia lúc vừa tới Thục Sơn đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn rồi. Hơn một trăm năm qua, chắc chắn đã đạt tới cảnh giới đỉnh phong! Cho nên nếu tiểu thư theo bà ta, tin rằng Ngô gia chúng ta sẽ có thêm một đại cao thủ!

Ngô Anh không kìm nổi liếc mắt nhìn tên thuộc hạ tâm phúc một cái, cũng chẳng muốn vạch trần hẳn...

Người làm thế nào lại biết được những bí ẩn mà ngay cả lão tử cũng không biết? Lão tổ bà bà của Lam gia ngay cả ta cũng còn không biết được thực lực, mà người lại biết, còn nói trong chuyện này có bóng dáng của Lăng Tiêu. Mẹ nó, có quỷ mới tin!

Tuy nhiên điều khiến cho Ngô Anh cảm thấy có chút an ủi chính là rốt cuộc Lăng Tiêu cũng đã có phản ứng, cũng không uống cho con gái ta đem lòng thích hẳn! Chỉ cần chuyện này có Lăng Tiêu tham dự, Ngô Anh hẳn cũng không có gì phải sợ, đến lúc đó, Tư Đồ gia sẽ phải đến Thục Sơn!

Thứ nhất, Tư Đồ gia thay đổi người, quả thật cũng đã kích thích thần kinh của Ngô Anh. Thứ hai, qua đại hôn của Lăng Tiêu lần này đã khiến cho Ngô Anh trở mắt đứng nhìn, sau đó đã hiểu ra chính mình từ trước tới giờ đã xem thường Thục Sơn, xem thường Lăng Tiêu.

Ở một mức độ nào đó mà nói, Thục Sơn đã thật sự trưởng thành, vượt qua cả môn phái của gia tộc Tư Đồ!

- Tú Nhi nó... nó nghĩ như thế nào.

Ngô Anh cảm thấy mình đã có chút mỏi mệt, dường như nhiều năm dốc sức cố gắng như vậy cũng không bằng thành tựu hơn trăm năm của một người trẻ tuổi. Sự cách biệt như trời với đất này khiến cho Ngô Anh có một cảm giác mất mát.

Tâm phúc của Ngô Anh đáp:

- Tiểu thư cô ấy... đồng ý lên núi khổ tu. Lão gia, không phải tiểu nhân nhiều chuyện, nhưng Tư Đồ gia kia... ..

- Được rồi, người không cần nói nữa.

Ngô Anh khoát tay, sau đó nói:

- Chuẩn bị cho Tú Nhi đi Thục Sơn.

649. Chương 575: Tiếng Chuông Vang Lên. (p1)

- Giết người của ta, giết cả nhà người. Các người có cảm thấy Lăng Tiêu này có phải khoác lác quá hay không? Hả? Ha ha.

Đây cũng chính là chỗ thông minh của Diệp Thiên, tuy trong lòng hẳn vẫn khinh thường những người này như những con kiến nhưng tạm thời vẫn cần lợi dụng bọn họ để làm nhiều việc phục vụ cho hắn. Những mưu mô mánh khóe tiểu nhân như vậy đối với hắn quả thực vô cùng đơn giản.

Sau khi Diệp Thiên đảm nhiệm chức gia chủ, gần như lấy khí thế lòe đình đàn áp tất cả những sự bất mãn, cho nên hiện tại Diệp gia hoàn toàn không hề phản đối tiếng nói của Diệp Thiên. Những người lần này được Diệp Thiên dẫn theo tới đây, thực lực cũng không phải quá mạnh, đều là những người không được thành công ở Diêu gia, hiện tại có được một cơ hội đi theo gia chủ, cả đám đều đang chờ đợi cơ hội để được thể hiện.

Diệp Thiên sau khi nói xong, phía sau lập tức có người cười ha hả, nói:

- Có phải khoác lác hay không thì không dám nói, nhưng tảng đá này cũng là đủ lớn, ha ha ha.

- Đúng vậy, tảng đá này rất lớn, như thể là một ngọn núi, không biết muốn khắc được hết tám chữ này, phải cần thời gian mấy năm, ha ha!

Những người khác cũng đều theo đó hướng ửng cười rộ lên. Tuy nhiên Diệp Thiên đang quay lưng về phía bọn họ về mặt cũng tái mét, trong mắt tràn đầy vẻ thất vọng. Bởi vì ở nơi đây còn có những người khác, có không ít người ánh mắt không kìm nổi lộ ra vẻ khinh bỉ nhìn những tên nhỉnh bợ kia, trong lòng đều nghĩ: những người này là người của gia tộc nào, thật sự là một lũ ngu ngốc! Chẳng lẽ bọn họ không thể biết tám chữ kia là do người ta sử dụng kiếm để một lần viết ra? Chẳng lẽ bọn họ không thể nhìn ra được trên tám chữ này có ẩn chứa kiếm ý vô thượng? Ẩn chứa tinh hoa kiếm thuật của trời đất? Nếu có thể tham ngộ tám chữ này, việc trở thành cao thủ chân chính trong Thánh Vực này hoàn toàn không phải là giấc mộng!

Cũng may lần này Diệp gia tới đây không phải toàn bộ đều là hạng người vô tri, trong đó có một người trung niên sắc mặt ngưng trọng ngăn người nhìn tám chữ này. Sau khi người bên cạnh phát hiện ra hắn có sự khác thường, nhẹ nhàng huých vào người một cái, sau đó nói:

- Những chữ này khá đẹp, người say mê luyện võ như vậy, từ lúc nào lại thích cả thư pháp?

Người của Diệp gia này đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn người cùng tộc đang cười nhỉnh nọt, ánh mắt lạnh như băng nói:

- Ngu ngốc, người hãy tự nhìn lại mình đi, còn gì là thể diện của Diệp gia, còn chưa đủ nhục hay sao?

Nụ cười trên mặt người này lập tức cứng lại, có chút không thể tin nổi nhìn tộc nhân say mê võ thuật hàng đầu trong Diệp gia này, khéo miệng co rúm lại, xoay người nhìn thoáng qua tám chữ lớn khí thế hùng hồn phía trên tảng đá. Kỳ thật người có thể cùng với Diệp Thiên tới đây, tại sao lại quá kém cỏi như vậy? Vừa rồi không nhìn ra được rõ ràng, hiện giờ lại phải nhờ người khác nhắc nhở, lúc nhìn lại tám chữ kia mới phản ứng lại, càng nhìn vẻ kinh ngạc trên mặt càng đậm, cuối cùng, hoàn toàn đứng ngây ở đó, không nói được tiếng nào.

Diệp Thiên lúc này cũng quay đầu lại, nhìn thoáng qua mấy người phía sau mình, sau đó lại nhìn thoáng qua đám người cười nhạo, khéo miệng khẽ nhếch lên, sau đó lặng lẽ nói:

- Đi thôi.

Những tộc nhân của Diệp gia cảm như hén, không nghĩ tới tên tộc trưởng thủ đoạn rất tàn nhẫn này cũng không hề trách cứ họ nửa câu, trong lòng đều dâng lên một cảm giác áy náy, cảm thấy chính mình đã làm mất mặt tộc trưởng, mất mặt Diệp gia. Cả đám cuối đầu đi vào trong sơn môn, trong lòng đều hạ quyết tâm sau này nhất định sẽ sống chết báo đáp gia chủ.

Trong đám người ở sơn môn, có một thân ảnh gầy gò chậm rãi lùi trở lại vào bên trong khu rừng rậm rạp, sau đó theo một đường nhỏ, bay nhanh biến mất giữa rừng rậm.

Một lát sau, người này xuất hiện trong phòng Lăng Tiêu, Lăng Tiêu đang ngồi đọc sách ngẩng đầu lên, nhìn người vừa tới điểm đạm cười nói:

- Mạnh Ly, người đã trở lại rồi.

Người nọ ngẩng đầu lên, trong mắt mang theo một vẻ xúc động sâu sắc, sau đó cười nói:

- Nếu như biết linh khí ở Thánh Vực dồi dào như vậy, ta đã sớm đi tới nơi này.

Lăng Tiêu cười ha hả nói:

- Mạnh Ly à Mạnh Ly, việc này thì người không trách được ta, năm đó là người chủ động yêu cầu được ở lại Nhân Giới ba trăm năm, ha ha ha.

Mạnh Ly sờ sờ mũi, có chút ngượng ngùng nói:

- May mà nhân tài ở Thực Sơn trong Nhân Giới lớp lớp xuất hiện, rồi cuộc ta cũng đã đào tạo được một người nổi nghiệp xuất sắc. Đại hôn của chủ công quang trọng như vậy, làm sao có thể thiếu Mạnh Ly ta?

Lăng Tiêu vỗ vỗ bả vai Mạnh Ly, có chút cảm khái nói:

- Mạnh Ly à, mấy năm nay thực lực của người nâng cao rất nhanh.

Mạnh Ly nhìn Lăng Tiêu trong lòng tràn đầy sự cảm khái, không thể tưởng tượng một quyết định năm đó của mình khiến cho cả cuộc đời đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Hiện giờ nghĩ đến, giống như là tỉnh lại sau một giấc mộng trăm năm, làm cho người ta có một cảm giác thốn thức.

Mạnh Ly trong lòng nghĩ, sau đó nói:

- Đúng vậy, nếu không có chủ công giúp đỡ, Mạnh Ly đến bây giờ sớm đã trở thành một nắm đất, làm sao nghĩ được có thể có ngày thành tựu như hôm nay? Kiếm Thánh... từ trước tới giờ ngay cả nghĩ đến cũng không dám nghĩ, không thể tưởng tượng được sau thời gian trăm năm, không ngờ cũng đã đạt tới được cảnh giới này.

Mạnh Ly nói xong, sau đó lại nói:

- Đúng rồi chủ công, vừa rồi ta mới ở sơn môn lĩnh ngộ kiếm ý trên tảng đá kia có nhìn thấy một đám người đến nơi đây. Tướng mạo của người cầm đầu, hình như bọn họ gọi là cái gì đó Diệp Thiên, đối nhân xử thế thật sự vô cùng cuồng ngạo. Tuy nhiên thuộc hạ cảm thấy người này không phải đơn giản, chủ công phải đề phòng hơn một chút.

Lăng Tiêu khẽ mỉm cười, sau đó nói:

- Người nói người đó thật sự không đơn giản là như thế nào?

Mạnh Ly ánh mắt lóe lên, nói:

- Người kia tuy đối với chủ công có chút châm chọc, nhưng trên thực tế thuộc hạ cảm thấy người đó vô cùng coi trọng chủ công, cũng hy vọng những người bên cạnh cũng có thể hiểu được tâm tư của mình. Điều đáng tiếc chính là những người kia đối với tám chữ này lại thể hiện sự châm chọc, ở chỗ đó bị rất nhiều người chế nhạo, tuy vậy nhưng Diệp Thiên kia vẫn không ở trước mặt người khác nặng lời trách móc thuộc hạ của mình. Ta lại nhìn ra được từ trong mắt hắn đối với thuộc hạ của mình có một sự khinh thường được cất giấu ở sâu trong lòng, nhưng sự khoan dung thể hiện ra ngoài cũng khiến cho người ta cảm động đến rơi nước mắt. Bởi vậy, thuộc hạ mới cho rằng, người đó là một kẻ kiêu hùng!

Lăng Tiêu khẽ mỉm cười, sau đó nói:

- Người này tự xưng là thần chuyển thể từ Thần Giới, tốc độ nâng cao tu vi quả thật làm cho người ta có chút giật mình. Tuy nhiên việc này không quan trọng, hắn là ai cũng được, đã tới Thục Sơn phái chúng ta thì sẽ là khách của chúng ta, nếu muốn gây chuyện thị phi... ..

Trên mặt Lăng Tiêu lộ ra một nụ cười thần nhiên. Nụ cười bình thản, lại khiến cho Mạnh Ly mười phần hiểu rõ Lăng Tiêu trở nên run cầm cập. Bởi vì hắn biết rõ Lăng Tiêu, một khi Lăng Tiêu lộ ra một nụ cười như thế này, hơn năm phần chắc chắn là sẽ có người phải gặp xui xẻo.

Mạnh Ly lại nói:

- Nghe nói gần đây có một đám người vô cùng cổ quái, đang xuyên qua sông suối rừng núi, hướng về phía nơi này của chúng ta đi bộ đến. Đám người kia toàn bộ đều mặc áo trắng, đội mũ trắng, cử chỉ vô cùng quý dị, hơn nữa còn nghe nói những người đó thực lực cũng hùng mạnh vô cùng. Chuyến đi này của họ không biết có liên quan tới chủ công hay không?

Lăng Tiêu ngẫm nghĩ một chút, sau đó lắc đầu nói:

- Tuy ta đã đi vào Thánh Vực được hơn một trăm năm, nhưng thực tế kẻ thù thật sự cũng không nhiều. Âu Dương gia có thể xem như là một, tuy nhiên bọn họ hẳn không có bản lĩnh kia, cũng không có cái gan đó, trừ phi... ..

Lăng Tiêu do dự một chút, nói:

- Trừ phi bọn họ có được một chút kỳ ngộ.

Khi Lăng Tiêu nói những lời này liền khe khẽ thở dài, thực ra tu vi của Lăng Tiêu đã đạt tới Độ Kiếp Kỳ, đối những phát sinh trên thân thể mình, hoặc là những đại sự sắp phát sinh trong Thánh Vực cũng đều cảm nhận được mơ hồ.

Hơn nữa còn có Côn Tông Hoàng là cao nhân bói toán, trước đó vài ngày cũng đã suy đoán ra Âu Dương gia sẽ có thể gây ra tai họa đẫm máu. Hơn nữa căn cứ vào quả tượng, Lăng Tiêu ứng với quả có kinh hải nhưng không gặp nguy hiểm, cho nên lúc ấy Lăng Tiêu cũng không suy nghĩ nhiều. Hiện giờ Mạnh Ly nhắc tới, hẳn mới nhớ đến quả tượng này, khẽ mỉm cười lắc đầu tỏ vẻ không có việc gì.

Diệp Thiên sau khi đi vào Thục Sơn liền trở nên vô cùng im lặng, việc hắn thích làm nhất mỗi ngày chính là cùng với đám người kia chạy tới cốc khẩu, tìm hiểu tám chữ của Lăng Tiêu lưu lại.

Sự việc thuộc hạ của Diệp Thiên cười nhạo tám chữ này hôm đó cũng không biết bởi vì sao được truyền rộng ra. Rất nhiều người biết con người của Diệp Thiên, nhìn thấy người này vốn là một thiên tài luyện võ, nhưng hiện giờ ánh mắt nhìn gia chủ Diệp gia có chút là lạ, không thể tưởng được một người trẻ tuổi kiêu ngạo có thể lực như vậy, tại sao lại mang theo một đám thuộc hạ ngu ngốc như thế đến đây.

Tuy nhiên Diệp Thiên đối với chuyện này không có phản ứng gì, hắn cũng hoàn toàn không cần quan tâm người khác sẽ nghĩ thế nào về hắn. Ngược lại mỗi ngày đều tràn trề hứng thú đi ra cốc khẩu, không cần quan tâm đến ai, tìm hiểu tám chữ kia.

Những người của Diệp gia hôm đó chầm biếm Lăng Tiêu cũng đều đi theo phía sau Diệp Thiên, yên lặng chịu đựng ánh mắt coi thường của người khác. Đối với họ mà nói, loại ánh mắt này quả thực so với giết bọn họ còn khó chịu hơn. Bọn họ vốn là một đám người không được coi trọng ở Diệp gia, chỉ hy vọng vào lần này đi theo gia chủ, từ nay về sau sẽ được coi trọng, không hề nghĩ tới sau một lần nọ lại khiến cho cả gia chủ lẫn bọn họ phải cùng nhau chịu nhục. Mắt thấy biểu hiện của Diệp Thiên luôn luôn bình tĩnh, những người này trong lòng vô cùng khổ sở. Tuy nhiên những người đó cũng không có liên tục như vậy, thực tế ở phía trước tảng đá này, gần như không có ai đem quá nhiều tinh lực để sử dụng lên người của kẻ khác, trong lúc đó không bằng đi tìm hiểu một chút kiếm ý sâu sắc ẩn chứa trên bề mặt tám bia đá này!

Gồm có Tư Đồ Dũng, Tư Đồ Bằng Hạc, Tôn Hạo Thiên, Diệp Thiên cùng với tất cả những người có thực lực đã vượt qua cảnh giới của người tu luyện đã đến Nam Châu này, về cơ bản mỗi ngày đều đến nơi đây tìm hiểu kiếm ý trên tám bia đá.

Những người đến từ những châu khác tất cả cũng tụ tập đến nơi đây, mỗi ngày đều tập trung tinh thần tìm hiểu tám bia đá. Hơn nữa họ còn chạy tới Vọng Thiên Thành mời đại gia thư pháp đến để viết lại những chữ trên tám bia đá này để đem về nghiên cứu.

Không ngờ đại gia thư pháp sau khi nhìn những chữ trên tảng đá này, gần như cũng có cùng một phản ứng, lập tức đứng ngây ra ở đó, trong ánh mắt lóe lên hào quang tỏ vẻ không thể tin nổi, sau đó trong miệng thì thào tự nói:

- Đây, đây không phải là những chữ mà con người có thể viết ra! Không phải!

Sau đó người đó hồn bay phách lạc rời khỏi, những người còn lại hưng phấn đứng ở nơi đó, không ngừng khoa chân múa tay, khoa tay múa chân, trên mặt cuối cùng tràn đầy vẻ thất vọng. Bởi vì bọn họ phát hiện người có thể viết ra những chữ này hoàn toàn không phải là người mà khả năng của bọn họ có thể lý giải!

650. Chương 575: Tiếng Chuông Vang Lên. (p2)

Loại cảm giác này khiến không ít người không biết phải đối đáp ra sao, tuy nhiên nhiều người thật ra ít nhiều cũng đã nhìn rõ, từ trong đáy lòng cũng đã dần dần tiếp nhận sự thực Lăng Tiêu là tông sư về kiếm thuật.

Đến một ngày, rốt cuộc đại hôn của Lăng Tiêu đã đến.

Mãi cho đến trước đại hôn của Lăng Tiêu một hôm, ở Thục Sơn này không hề xuất hiện một chút nhiễu loạn gì. Điều này làm cho rất nhiều người đến chờ xem náo nhiệt có chút thất vọng, khiến cho những người thân cận với Thục Sơn đều thở phào nhẹ nhõm.

Sáng sớm hôm sau, cả nhà Lăng gia đều tề tụ cùng một chỗ, việc này dường như rất nhiều năm cũng chưa từng có.

Lăng Tố vội vàng chỉ huy người bố trí mọi thứ, Lăng Vận Nhi ở bên cạnh hỗ trợ, Lăng Thiên Khiếu và Lăng phu nhân miệng vẫn chưa hề khép lại, luôn duy trì vẻ tươi cười trên mặt.

Lăng Chí vẻ mặt cũng tươi cười, đại hôn của đệ đệ có thể làm cho hắn sau này ít phải đối mặt với những lời lải nhải của mẫu thân hơn. Bởi vì Lăng phu nhân mấy năm nay trông mong có cháu trai đến mòn con mắt, hiện giờ đệ đệ có tiền đồ như vậy, lập tức lấy về tám nữ tử, nhiệm vụ nối dõi tông đường của Lăng gia đều giao cho hắn.

Lăng Tiêu thì ngồi ở chỗ kia, tùy ý cho Xuân Lan và Thu Nguyệt hai nàng chuẩn bị y phục cho hắn. Thân phận của hai nàng vốn đã không cần ở bên cạnh Lăng Tiêu làm người hầu.

Tuy nhiên Xuân Lan và Thu Nguyệt đối với địa vị của mình vô cùng hiểu rõ, biết Lăng Tiêu lấy các nàng, tương đương với cho các nàng một lời hứa, khiến con của nàng sau này có thể cũng với những đứa con nối dõi khác có được địa vị ngang bằng nhau!

Cho nên Xuân Lan và Thu Nguyệt hai nàng trong lòng cảm kích Lăng Tiêu, đồng thời cũng đều tự cảm thấy làm những việc của thị nữ như trước là việc nên làm.

Xuân Lan và Thu Nguyệt nhìn dáng vẻ vô cùng anh tuấn của công tử trong gương, đôi mắt hai người lóe lên hào quang sáng ngời, nhìn Lăng Tiêu, toát ra tình yêu vô tận.

- Công tử, người xem có vừa ý không?

Thu Nguyệt vẫn còn mặc quần áo thị nữ, sôi nổi đứng ở phía sau Lăng Tiêu, gò má ửng hồng dịu dàng hỏi.

- Vừa ý, rất vừa ý, vô cùng vừa ý!

Lăng Tiêu nhìn mình trong gương, như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở phào. Cho tới bây giờ hắn vẫn chưa từng nghĩ là kết hôn không ngờ so với thời điểm đột phá bình cảnh còn khó khăn hơn rất nhiều!

Đối với những người tu chân như Lăng Tiêu mà nói, linh khí của thế giới này quả thật quá mức dồi dào, so với tu chân giới của Lăng Tiêu thời kỳ linh khí sung túc cũng hơn không dưới mấy chục lần!

Mà sự quá tải của Lăng Tiêu này còn có một điểm lớn hơn nữa, đó chính là tâm cảnh tu vi của hắn thật sự rất vững vàng, mà cái gọi là bình cảnh thông thường đều là do tâm cảnh không theo kịp tu vi, nên mới cần bế quan để nâng cao tâm cảnh của chính mình!

Cho nên đối với Lăng Tiêu mà nói, không ngừng nâng cao, chẳng qua là để thời gian cũng không ngừng trôi qua mà thôi.

Mà sự vất vả của việc kết hôn cũng không chỉ có thế này, cho dù là trong Thánh Vực này cũng có vô số quy củ, quả thực làm cho người ta vô cùng phiền toái. Đừng nói là Lăng Tiêu, ngay cả các nữ nhân đã quen tự do, cũng bất chấp cách nói cả đời chỉ có một lần, đều cảm thấy rất phiền toái.

Cuối cùng vẫn là mẹ già của Lăng Tiêu yêu thương con trai mình mà phá lệ khai ân, tỏ ra hết sức đơn giản mọi việc, lúc này mới khiến cho mọi người được giải thoát ra khỏi mấy cái lễ tiết phức tạp kia, khiến tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Giờ lành đã đến, những vị khách đã ổn định chỗ ngồi, những người có thân phận cao ngời ở vị trí gần sân lễ đường. Lăng Tiêu và tám mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành chậm rãi đi vào đại lễ đường của Thực Sơn phái đang có hàng vạn người. Tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng đứng dậy, sau đó hướng về Lăng Tiêu và tám vị phu nhân của hắn vỗ tay nhiệt liệt!

Giờ phút này, tất cả những thành kiến, ân oán, thù hận... dường như đều theo tiếng vỗ tay nhiệt liệt này mà tan thành mây khói, còn lại, chỉ có chúc phúc!

Tuy nhiên trong đám người này, trong những người ngồi ở phía xa, Đỗ Vũ của Khuê Sơn Phái đến từ Trung Châu, thiếu môn chủ của Nam Hoang Phái - Lục Tuấn đều trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt không thể tin nổi đứng ngây ra ở đó, tiếng vỗ tay của mọi người như thủy triều khiến cho họ như chìm vào trong mộng!

Người kia cho dù hóa thành tro tàn, bọn họ cũng sẽ không quên!

Trên thực tế khi Đỗ Vũ nhìn thấy Lục Tuấn cũng đến chúc mừng hôn lễ của nhất đại luyện đan tông sư, trong lòng cũng có chút giật mình, tuy nhiên hắn cũng không dám cùng với Lục Tuấn khơi mào mâu thuẫn. Sự việc chẳng những đã qua hơn một trăm năm, hơn nữa chương môn của Khuê Sơn Phái là Trương Thanh Phong đối với Lục Tuấn vô cùng lễ độ, Đỗ Vũ hắn có mấy lá gan mà dám động vào Lục Tuấn?

Cùng lúc đó, khóe miệng Diệp Thiên lộ ra một chút tươi cười châm chọc, ánh mắt dần dần trở nên lạnh như băng. Ngay khi hắn định mở miệng nói chuyện, bên ngoài bỗng nhiên vang lên một chuông ngân nga hùng hồn.

- Coong!

Mọi người đều sửng sốt, ngay sau đó, tiếng chuông thứ hai cũng truyền đến, sau đó là tiếng thứ ba, thứ tư... Tiếng chuông kia, một mạch vang lên ba mươi hai tiếng.

Cùng lúc đó, gần như mọi người mặt đều biến sắc.

Mỗi người trên mặt đều lộ ra một thần sắc cổ quái, có người phẫn nộ, không hiểu gì, còn có rất nhiều người lộ vẻ vui sướng khi người khác gặp họa!

Nguyên nhân quả thật rất đơn giản, đây là tiếng chuông tang!

Trong Thánh Vực cũng có những truyền thống và tập tục ma chay cho người thân giống như vậy. Sau khi người chết, sẽ đập vang tiếng chuông tang.

Hơn nữa số lượng tiếng chuông còn có quy định cực kỳ nghiêm ngặt!

Bình thường, người chết trong Thánh Vực, chuông tang là ba hồi, hơn nữa thanh âm cũng ngắn ngủi, lại cũng không quá to, có dụng ý là để dẫn đường cho thân nhân đã mất.

Còn một vài gia chủ của gia tộc mất, chuông tang là chín hồi!

Tiếng chuông trầm hùng, hơn nữa vang dài, tỏ vẻ tôn kính người đứng đầu một nhà, cũng là một sự khẳng định địa vị của người chết.

Ở một vài đại gia tộc hoặc môn phái có thế lực lớn, gia chủ hoặc trưởng môn sau khi mất mới có thể đập vang mười sáu hồi chuông! Hàm chứa ý nghĩ về địa vị vô cùng vinh quang và huy hoàng của người chết khi còn sống.

Có thể có tư cách để đập ba mươi hai hồi chuông, có hai loại người. Loại thứ nhất là Nam Châu minh chủ! Loại thứ hai là nhất đại tông sư đức cao vọng trọng!

Cái đức cao vọng trọng này cũng không phải là của những trưởng lão của những gia tộc được tộc nhân tôn kính, mà là của những người những có được uy danh trong Thánh Vực, được người khác tôn sùng, có thể được tuyệt đại đa số mọi người tán thành. Đó mới được cho là đức cao vọng trọng!

Mà trở thành nhất đại tông sư như vậy lại càng khó khăn, từ xưa vẫn không có thứ nhất, vô không có thứ hai. Thánh Vực cực độ thượng võ, có thể khiến tất cả mọi người tán thành, về cơ bản cũng chính là võ đạo. Nhưng lại có ai dễ dàng đi thừa nhận đối phương là nhất đại tông sư đây?

Từ sau Thần Chiến, những người luyện võ tài giỏi xuất hiện vô số kể, nhưng người có thể được mọi người coi là nhất đại tông sư lại vô cùng hiếm có!

Từ khi Lăng Tiêu xuất hiện, tiến vào Thánh Vực chưa đến hai trăm năm, trước sau đã có được hai danh hiệu nhất đại luyện đan tông sư và kiếm thuật tông sư. Việc này chẳng những là một chuyện có một không hai ở Nam Châu, cho dù là ở toàn bộ Thánh Vực, sợ là cũng không thể có được thiên tài như hắn!

Lăng Tiêu hiện giờ gần như đã chiếm được sự thừa nhận và tán thành của mọi người! Nhưng ngay vào ngày đại hôn của một người trẻ tuổi thiên tài như vậy không ngờ lại có người đập ba mươi hai hồi chuông tang. Việc này là hướng về phía ai, về cơ bản không cần hỏi ai cũng có thể biết được.

Tư Đồ Dũng nhìn lướt qua Tôn Hạo Thiên, nhìn thấy đối phương cũng cau mày, điệu bộ vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, trong lòng lập tức biết được việc này không phải là do Tôn gia làm!

Bởi vì theo hiểu biết của Tư Đồ Dũng về con người Tôn Hạo Thiên, biết được người này sẽ không dễ dàng đặt chính mình vào chỗ nguy hiểm. Hơn nữa theo góc độ thân phận của bọn họ mà suy xét, nếu muốn đối phó với một người, hoàn toàn không cần phải dùng loại thủ đoạn bỉ ổi này.

Ở hôn lễ của người ta mà đánh vang chuông tang, rất thiếu đạo đức!

Lúc này, đám người Vương Chân và Trương Dương phụ trách duy trì trật tự ở bên ngoài đã mang theo trăm tên ngoại môn đệ tử đứng đối mặt với một đám người mặc áo trắng.

Trong đó người cầm đầu trên tay cầm một chiếc chuông tang, mỗi lần gõ một tiếng, đám người Vương Chân có cảm giác khó chịu như tim bị cắt ra. Sau khi đối phương gõ ba mươi hai tiếng, có một vài huynh đệ thực lực hơi kém một chút thậm chí trong miệng phun ra máu tươi, thần sắc vô cùng uể oải.

Diệp Thiên đang định mở miệng liền khép chặt lại, đồng thời trong mắt nổi lên một vẻ ngạc nhiên vui mừng, không ngờ ngoài hân ra còn có người thứ hai dám đến đây gây rối!

Người này... lá gan quả không nhỏ!

Diệp Thiên trong lòng nghĩ: nếu có cơ hội, cũng muốn kết bạn một phen.

Thần thức của Lăng Tiêu bay nhanh tràn ra toàn bộ phạm vi Thục Sơn, cảm thấy được ở sơn môn xuất hiện năng lượng dao động trong phạm vi lớn, dường như có rất nhiều cao thủ. Trái lại, bên mình có mấy người hơi thở đã trở nên vô cùng yếu ớt.

Đôi mắt Lăng Tiêu không kìm nổi lộ ra hàn ý cực điểm lạnh như băng, khiến cho không ít người tiếp xúc với ánh mắt này của Lăng Tiêu không kìm nổi sợ run cả người.

Thật là một đôi mắt đáng sợ!

Vô số người trong đầu đồng thời dâng lên một suy nghĩ như vậy.

Lăng Tiêu hướng về mọi người ôm quyền, sau đó nói:

- Xin lỗi không thể tiếp chuyện, tại hạ đi một chút rồi sẽ trở lại!

Nhìn thấy được cảnh náo nhiệt này, những người này sao lại có thể bỏ qua?

Lập tức Tư Đồ Dũng đứng ra, lời lẽ nghiêm khắc nói:

- Là ai dám làm càn như vậy, dám ở trong đại hôn của Lăng tông chủ mà làm ra việc bỉ ổi như thế này. Lăng tông chủ xin cứ yên tâm, Thục Sơn là gia tộc trong Nam Châu Liên Minh ta, lão phu sẽ không ngồi yên đâu! Hừ, cho dù liều mạng thịt nát xương tan, Nam Châu Liên Minh sẽ bênh vực cho người, sẽ không để người phải chịu một chút uất ức nào!

Lời nói này làm cho không ít người trầm trồ khen ngợi. Là một gia tộc lâu đời hùng mạnh nhất Nam Châu, Tư Đồ gia quả thực hơn xa những gia tộc như Tôn gia, nhất là Tư Đồ Dũng lúc này tỏ thái độ trước mặt mọi người, càng làm cho người ta phải kính nể.

Có lẽ sẽ có người nói là Tư Đồ Dũng giả bộ, thực ra không phải như vậy. Trong trường hợp này, đứng trước nhiều người mà tỏ thái độ như vậy, trong đó có đồng minh, mà cũng có địch thủ, nếu nói mà không giữ lời, như vậy từ nay về sau đừng nói là ở Nam Châu Liên Minh, cho dù là ở gia tộc mình, Tư Đồ Dũng cũng không còn có thể sống yên ổn!

Người trong Thánh Vực, một lời nói tựa ngàn vàng. Nhất là với thân phận địa vị của Tư Đồ Dũng, nói được, nhất định phải làm được!

Lăng Tiêu lúc này trong mắt mang theo một tia cảm kích, cười nói:

- Vậy xin đa tạ Tư Đồ minh chủ. Tuy nhiên chuyện này là việc nhà của Thục Sơn, không dám làm phiền đến chư vị, chỉ là một chút nghịch ngợm của Tiểu Sửu, Lăng Tiêu sẽ đi giải quyết! Chư vị hãy ở trong này, uống rượu nói chuyện, đợi một lát Lăng Tiêu trở về sẽ cùng nương tử báai đường thành thân, lúc ấy còn cần chư vị cổ vũ!

651. Chương 575: Tiếng Chuông Vang Lên. (p3)

Hơn nữa Lăng Tiêu đã nói đến mức như vậy, thì rõ ràng là không muốn cho người ngoài nhúng tay vào, không nghĩ tới những người đến để xem náo nhiệt. Cho nên những người này tuy trong lòng tiếc nuối, nhưng không ai dám ý kiến một chút nào.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua tám nữ nhân trên đài một cách tình cảm, khẽ mỉm cười:

- Chờ ta trở lại!

Tám nữ nhân này vô cùng ăn ý đều không nói gì, nhưng ánh mắt họ ai cũng có thể hiểu. Mọi người nhìn ánh mắt của tám nữ nhân này, trong lòng không kìm nổi hâm mộ vận khí của Lăng Tiêu quả thật là quá lớn, không ngờ lại có nhiều cô gái ưu tú chung tình với hắn như vậy.

Thân thể Lăng Tiêu chậm rãi biến mất trong không khí. Cùng lúc đó, Lam Hi bỗng nhiên trợn hai mắt, sau đó hướng về Ngô Tú Nhi nét mặt đang buồn bã trước mắt, nói:

- Tú Nhi, người ở trong này, sự phụ có việc phải đi, một lúc sẽ quay lại! Nếu ta không trở lại, người hãy ở trong này tu luyện thật tốt, người yên tâm, sẽ không có ai dám đến nơi này tìm người đâu!

Lam Hi nói xong, thân mình biến mất trong không khí.

Ngô Tú Nhi ngồi ở đó, hai tay chống lên má, suy nghĩ miên man:

- Sự phụ này nghe nói đã mấy vạn năm tuổi, nhưng tại sao ta lại có cảm giác không phải? Thoạt nhìn so với ta cũng đâu có khác biệt nhiều! Ôi, hôm nay rốt cuộc đã là đại hôn của hắn, hiện tại nhất định hắn đang tươi cười rất vui vẻ, đáng tiếc là ta không thể nhìn thấy!

Nghĩ đến đây, trong lòng Ngô Tú Nhi đột nhiên ngứa ngáy, vừa rồi Lam Hi rời khỏi rất gấp gáp đột ngột, dường như bộ dạng rất vội vàng, cho nên Ngô Tú Nhi liền nghĩ:

- Ta sẽ đi xem, lặng lẽ từ xa liếc nhìn một cái, chắc là không có vấn đề gì? Nghe nói Tư Đồ gia cũng có người tới, tuy nhiên bọn họ cũng không nhận ra ta! Ta sẽ lấy khăn che mặt, vậy là không có vấn đề gì!

Ngô Tú Nhi tính tình vốn rất vô tư, tự nhiên nghĩ đến đi là đi ngay, lập tức mang theo một tấm khăn mờ mờ che mặt, đi ra phía cửa nhẹ nhàng bay xuống, tay áo phất phơ, trông giống như một tiên nữ.

Thân thể Lăng Tiêu đột nhiên xuất hiện ở sơn môn, lại thấy đệ tử của Thục Sơn không ít người đã ngã xuống. Hơn nữa theo quan sát của Lăng Tiêu, tuy những đệ tử ngoại môn này chưa chết, nhưng kinh mạch trong cơ thể họ cũng đã đứt hết, nếu không dùng những cực phẩm thiên tài địa bảo để luyện chế đan dược, cuộc đời này sẽ khó còn có thể tiến thêm trên con đường luyện võ được nữa!

Lăng Tiêu nhìn người mặc áo trắng trong tay cầm một cái chuông bằng đồng đỏ, hai mắt bắn ra hai đạo hào quang lạnh lẽo đến cực điểm, Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm đột nhiên xuất hiện trong tay Lăng Tiêu. Trên thân Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm phát ra ánh sáng màu hồng tuyệt đẹp, còn có một tia hào quang ngũ sắc lưu động, trông rất là đẹp mắt.

Lăng Tiêu đến nơi đây, không nói một câu, thậm chí không có hứng thú muốn biết những người này là ai! Trong lòng Lăng Tiêu đã sớm phán quyết những người này phải chịu tội chết!

Tội của khiêu khích, đả thương môn hạ của mình, nhiễu loạn đại hôn của mình!

Bất kỳ một điểm nào cũng đủ để cho Lăng Tiêu hạ sát những người này, càng không nói đến cả người toàn bộ những người ăn mặc cổ quái này còn tỏa ra sự thù địch mãnh liệt.

Những người mặc áo trắng đội mũ trắng này khi nhìn thấy Lăng Tiêu đều không nói lời nào lấy vĩ khí ra, cả đám đều đề phòng như gặp đại địch, nhưng thật ra người trong tay cầm chuông tang bằng đồng đỏ kia trên mặt lại không hề có một chút sợ hãi, cười nói:

- Ngày hôm nay rất tốt! Ngày này sang năm vừa là ngày thành hôn, cũng vừa là ngày giỗ của người. Ta gõ cho người ba mươi hai tiếng, thế nào, có phải người cảm thấy rất vinh dự không? Ha ha ha ha, Lăng Tiêu, chịu chết đi!

Nói xong hần nhanh tay đánh vang cái chuông bằng đồng đỏ kia!

Lăng Tiêu vừa liếc mắt một cái liền nhìn ra cái chuông bằng đồng đỏ này không phải là vật bình thường, nhìn người kia đang định đánh một tiếng nữa, khóe miệng lạnh lùng cười khẩy:

- Thực lực của người rất mạnh. Đáng tiếc là... người lại xem thường ta!

Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay Lăng Tiêu trong giây lát tuôn ra một luồng ánh sáng màu đỏ tươi rực rỡ, sau đó hướng về người đang cầm chiếc chuông bằng đồng đỏ kia mạnh mẽ bắn tới.

Chiếc dùi trong tay người này chưa kịp chạm đến chiếc chuông, hần liền cảm thấy có một luồng sát khí khiến cho người ta nghẹt thở bất chợt đánh úp lại, sắc mặt lập tức đại biến, thân mình vội vàng mạnh mẽ lui về phía sau.

Mặt đất dưới chân hần bị sức mạnh khi hần lùi lại tác động bị cuốn tung lên như thể sóng biển, trên mặt đất xuất hiện một cái rãnh rất rộng và sâu!

Trong không khí cát đá cũng bay đầy, trên bầu trời mây đen cuộn cuộn, năng lượng hùng mạnh dao động, từ rất xa cũng có thể cảm giác thấy!

Sát khí lạnh lẽo yêu dị trên mặt Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm cũng khiến cho Âu Dương Thiên Phong bên trong bộ đồ trắng kia hoảng sợ vô cùng, không biết cũng không hiểu chẳng phải thần vận năng đã nói Lăng Tiêu chỉ có được thực lực đại viên mãn thôi sao? Vì sao... sức mạnh của hần biểu hiện ra lúc này lại hoàn toàn vượt qua cảnh giới đỉnh phong của ta? Tốc độ của Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm thật sự rất nhanh, nhanh đến mức Âu Dương Thiên Phong có cảm giác chính mình cũng bị luồng sát khí này chém giết!

Ngay khi Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm sắp sửa đả thương Âu Dương Thiên Phong, chiếc chuông bằng đồng đỏ trong tay Âu Dương Thiên Phong bỗng nhiên gãy giữa thoát khỏi lòng bàn tay hần, sau đó trong giây lát phóng đại lên vô số lần, biến thành một tấm khiên rất lớn đường kính trên trăm mét. Mây đen cuộn cuộn trên đỉnh đầu thấp thoáng trên cái chuông lớn bằng đồng đỏ này lại càng thêm rõ ràng, những hoa văn tinh xảo trên mặt cũng có thể nhìn thấy rõ, mang theo một luồng khí tức thê lương, đột nhiên xuất hiện trên bầu trời.

Khoảng cách từ nơi này đến Thục Sơn phái gần như còn tới trên trăm dặm, cho nên những tân khách này tuy rằng đã không kiềm chế được đi ra ngoài cửa, nhưng bị môn sinh của Thục Sơn cảnh cáo, nói Thục Sơn gặp phải kẻ thù bên ngoài đến quá nhiều, trận pháp đã mở ra, xin tất cả khách mời lượng thứ, đợi sau khi tông chủ trở về sẽ nhận lỗi với bọn họ.

Cho nên, những người này trong lòng cho dù có bất mãn, nhưng cũng đều tỏ vẻ thông cảm. Tuy nhiên luồng khí tức hùng mạnh từ chân trời phía xa xa truyền lại, cũng khiến cho mọi người trong lòng đều vô cùng tò mò.

Diệp Thiên khóe miệng nổi lên một nụ cười lạnh, trong lòng nghĩ:

- Lăng Tiêu, hy vọng người có thể cố gắng một chút đừng có để thua, bất kể người tới là ai, người chỉ có thua dưới tay ta mới có thể thể hiện được giá trị của người! Cho nên, người hãy giết đám rác rưởi đến khiêu khích kia đi, sau đó... ta chờ người!

Kiếm khí của Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm hung ác vô cùng bắn lên trên mặt chiếc chuông lớn bằng đồng đỏ kia, phát ra một tiếng vang như thể tiếng sét đánh!

- Đùng!

Ngay lúc hai người chạm trán nhau, Âu Dương Thiên Phong lập tức bịt kín lỗ tai lại, sau đó nhìn chiếc chuông rất lớn bằng đồng đỏ kia bỗng nhiên giật mình run rẩy.

Tuy nhiên... lại không hề có thương tổn gì!

Âu Dương Thiên Phong lập tức ngửa mặt lên trời, cười rộ lên:

-Ha ha ha! Thần quả nhiên là không gì không làm được! Lăng Tiêu, người xong rồi, mau đầu hàng đi, ta còn xem xét tha cho người tội chết, nếu không, người sẽ trở thành một con rối!

Âu Dương Thiên Phong vừa mới nói xong, chiếc chuông lớn bằng đồng đỏ kia đột nhiên phát ra một tiếng vang cực kỳ nặng nề. Lúc này Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm cũng không hề công kích nó, tiếng vang này không ngờ là tự chính nó vang lên!

Một tiếng vang này rơi vào trong tai Lăng Tiêu, khiến cho đạo tâm của Lăng Tiêu bỗng nhiên run rẩy một chút, hai mắt Lăng Tiêu lập tức bắn ra hai đạo hào quang kinh hãi.

Thanh âm chiếc chuông này tự phát ra, không ngờ có sức mạnh xuyên thấu linh hồn, khiến cho Lăng Tiêu trong lúc không kịp đề phòng, thiếu chút nữa đạo tâm đã thất thủ. Hơn nữa từ trong thanh âm này Lăng Tiêu còn cảm thấy được một sức mạnh linh hồn vô cùng to lớn. Cũng không giống như những loại pháp bảo tà môn, trên mặt chiếc chuông lớn bằng đồng đỏ này, khí thế năng lượng đoạt hồn phách con người vô cùng khổng lồ, dường như không thêm sử dụng âm mưu quỷ kế, một chiêu đó là đường đường chính chính, cho người muốn tránh cũng không thể tránh!

Lăng Tiêu hừ lạnh một tiếng, đem bản mệnh pháp bảo trong cơ thể là Hàm Hàn Bảo Đỉnh xuất ra, hướng về chiếc chuông lớn bằng đồng đỏ. Ngay khi chạm tới, toàn bộ không trung bỗng nhiên phát ra một tiếng nổ làm cho người ta hoảng sợ đến cực điểm!

Ầm vang một tiếng!

Đừng nói là ở ngoài trăm dặm, cho dù là ngoài nghìn dặm cũng có thể nghe thấy tiếng nổ này!

Không biết có bao nhiêu người bị tiếng nổ này làm cho sợ đến kinh hồn, trên bầu trời bị cầu xé mạnh mẽ mở ra hai cái khe vô cùng lớn, lộ ra màn hắc ám vô tận phía bên trong, đồng thời còn có vô số không gian pháp tắc bên trong màn hắc ám kia như ẩn như hiện!

Đám người Tư Đồ Dũng và Tôn Hạo Thiên cùng với Diệp Thiên đang xem, gần như cùng một lúc trong lòng cả kinh. Sức mạnh kinh khủng đáng sợ kia hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Ánh mắt Diệp Thiên lóe lên mạnh mẽ, trong lòng không biết đang nghĩ về cái gì.

Tôn Hạo Thiên trong miệng thì thào tự nói:

- Nhất đại tông sư, quả nhiên không hổ là nhất đại tông sư!

Tư Đồ Bằng Hạc bên cạnh Tư Đồ Dũng sắc mặt biến thành hết sức khó coi, bởi vì hắn đã nhìn thấy một người khiến hắn vô cùng bất ngờ - Ngô Tú Nhi.

Ngô Tú Nhi cho là người khác vẫn không nhận ra là nàng đến, không biết rằng một đại gia tộc như Tư Đồ gia lựa chọn phu nhân cho gia chủ tương lai, làm sao có thể không thận trọng? Cho nên Tư Đồ Bằng Hạc đã sớm xem qua bức họa vẽ Ngô Tú Nhi. Ngay khi hắn thấy Ngô Tú Nhi liền gần người ra, sau đó trong mắt có chút nghi hoặc, bởi vì cô gái kia có đeo một cái khăn che mặt.

Nhưng đến khi Tư Đồ Bằng Hạc thấy Ngô Anh trừng mắt nhìn cô gái kia, sắc mặt hắn rốt cuộc cũng thay đổi, cho dù ở phía chân trời kia có phát sinh năng lượng dao động kịch liệt, hắn vẫn coi như không hề hay biết.

Trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ:

- Lăng Tiêu người và Ngô Tú Nhi quả nhiên là có gian tình!

Cho nên nói đến tu luyện Vô tình đạo, có mấy người có thể làm được?

Tư Đồ Dũng là người đầu tiên cảm nhận được sự biến đổi của con mình. Hắn có chút nghi hoặc nhìn thoáng qua đứa con trai mà từ nhỏ đã không làm hắn phải lo lắng nhiều, tuy nhiên đồng thời sắc mặt cũng ngừng trọng nhìn về hướng sơn môn của Thục Sơn cách đó trăm dặm.

Ngay khi hai pháp bảo này va chạm vào nhau, Âu Dương Thiên Phong kêu lên một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, đôi mắt bắt đầu trở nên u ám, đồng thời lộ ra một vẻ không thể tin nổi, nổi giận gầm lên một tiếng:

- Thần vạn năng, hãy ban sức mạnh cho người trung thành nhất với ngài!

Trên không trung mênh mông, mây đen cuộn cuộn, sấm chớp bùng bùng, nhưng không hề có một chút hồi đáp Âu Dương Thiên Phong. Trong lòng Âu Dương Thiên Phong bỗng nhiên vang lên một thanh âm lạnh lẽo đến cực điểm.

- Người dám tự quyết định, ta đã bảo người làm gì, còn người đã làm cái gì?

Âu Dương Thiên Phong mồ hôi toát ra như mưa, mắt thấy một đạo hồng quang lóe qua chiếc chuông rất lớn bằng đồng đỏ kia hướng về phía hắn bắn tới. Hắn cả kinh, hồn bay phách lạc, trong lòng than khóc nói:

- Xin thần hãy cứu ta!

Trên bầu trời, đột nhiên có một tia chớp màu trắng vô cùng to lớn bắn ra, cực kỳ chính xác đánh lên trên mặt của Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm. Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm bất ngờ dừng lại ở chỗ đó, hồng quang trên thân kiếm lập tức tối sầm đi rất nhiều, phát ra một tiếng gào thét, ở trên không trung lung lay sắp đổ, thoạt nhìn như nếu chỉ cần thêm một tia chớp nữa sẽ đánh cho kiếm này tan thành tro bụi.

652. Chương 576: Hồng Mang.

Tuy nhiên điều khiến cho Âu Dương Thiên Phong thất vọng chính là một tia chớp kia sau khi đánh xuống liền biến mất. Nhưng cho dù như vậy, tín ngưỡng vốn nhiều không thể nói hết đối với đại thần Thanh Hà cũng khiến cho Âu Dương Thiên Phong không kim nổi mà trong lòng vô cùng cảm kích, nói:

- Tạ ơn ngài đã cứu mạng ta, thần vĩ đại!

- Hừ, lúc này còn chưa đi, còn chờ gì nữa?

Tiếng nói kia vang lên một lần nữa rồi hoàn toàn im lặng.

Âu Dương Thiên Phong nhìn chiếc chuông lớn bằng đồng đỏ kia đang cùng với chiếc đỉnh khổng lồ màu đen không ngừng xảy ra va chạm kịch liệt ở trên không trung, hắn do dự một chút, sau đó trong lòng nói:

- Nếu ta đi, bảo vật này phải làm sao bây giờ?

Nhưng đại thần Thanh Hà không truyền lại một lời nào nữa. Âu Dương Thiên Phong nhìn thấy chiếc chuông lớn kia ở trên không trung không ngừng từ từ lui về phía sau, trong lòng biết lần này nhất định là không còn được một chút ưu thế nào nữa, không kim nổi oán hận giậm chân một cái, thân mình lập tức dung hợp với không khí xung quanh, sau đó hướng về phía xa chạy đi như điện.

Lăng Tiêu đang ở trên không trung không ngừng khống chế bản mệnh pháp bảo trong cơ thể Hàm Hàn Bảo Đỉnh tấn công chiếc chuông lớn bằng đồng đỏ kia, thần thức bao phủ, phát hiện ra Âu Dương Thiên Phong đột nhiên biến mất, trong lòng Lăng Tiêu hơi có chút hối tiếc. Để một cao thủ chạy thoát, lần sau gặp lại không biết sự tình sẽ như thế nào, tuy nhiên chiếc chuông lớn này sẽ là của mình!

Trong lòng nghĩ vậy, lại khiến cho Bảo Đỉnh không ngừng oanh kích chiếc chuông lớn, liên tục va chạm kịch liệt, phát ra những tiếng kêu ầm ầm chấn động. Một đám mây trăm người Âu Dương Thiên Phong dẫn theo lúc này toàn bộ bay lên không trung, sắc mặt vô cùng thành kính. Giờ phút này họ đã biết Âu Dương Thiên Phong đã bỏ trốn, nhưng những người này vẫn tự phát bay lên bầu trời.

Trong đó một người cầm đầu lớn tiếng giậm dũ hét:

- Vì thần, xông lên!

- Vì thần!

Vài trăm người phát ra tiếng nổ ầm ầm, ở trên không trung từ bốn phương tám hướng lao thẳng đến Lăng Tiêu!

Vài trăm người này tạo nên một năng lượng khổng lồ lưu động trong không khí cực kỳ kinh người. Lăng Tiêu hai mắt sáng lại, lập tức cảm nhận được từ trên thân thể vài trăm người này có một luồng khí tức rất lớn cực kỳ nguy hiểm.

Lăng Tiêu nâng tay lên, thu chiếc chuông đồng đỏ đang không ngừng giã giũa kia vào trong tay, thần thức xem xét, lập tức cảm giác được thần thức ở trên mặt của chiếc chuông này vô cùng hùng mạnh, thần thức của mình vừa tiến vào, liền gặp phải một sức mạnh kịch liệt bắn ngược trở lại. Lăng Tiêu hơi kinh hãi, từ trước tới giờ thần thức cảm nhận được trên mặt pháp bảo đều vô cùng yếu, hơn nữa hoàn toàn không có linh tính gì đáng nói. Nhưng lần này thần thức lại vô cùng hùng mạnh, tuy không đến mức độ bắn ngược trở lại làm Lăng Tiêu bị thương, nhưng nếu muốn luyện hóa, hoàn toàn hủy diệt, cũng không phải là việc trong thời gian ngắn có thể làm được.

Lăng Tiêu thuận tay thu chiếc chuông lớn này vào trong nhẫn của mình, sau đó tâm niệm khẽ động, Hàm Hàn Bảo Đỉnh lập tức biến thành một vật khổng lồ lớn hàng vạn thước, hướng lên trời cao bay thẳng lên, bản thân Lăng Tiêu cũng vù một cái, tiến vào thế giới bên trong đỉnh. Không gian bên trong đỉnh lấp lánh một mặt trời tỏa ánh sáng vô cùng chói chang, hơn nữa lại vô cùng nóng, thần thức của Lăng Tiêu dò xét bên trong mặt trời nhỏ kia, cảm thụ được mặt trời nhỏ này có một tâm trạng reo hò nhảy nhót. Lăng Tiêu dùng sức mạnh tinh thần trấn an một phen, sau đó đem sức mạnh tinh thần bao trùm lên trên mặt ngọn núi lớn, phát hiện ra bên rìa ngọn núi này dường như đã dài ra chừng mấy trăm mét. Nếu không phải nơi đây vốn là bản mệnh pháp bảo của Lăng Tiêu, những sự biến đổi đều không thoát khỏi cảm giác của Lăng Tiêu, thì những biến đổi này đúng là rất khó phát hiện được.

Đúng lúc này, chỉ nghe thấy ở phía mặt ngoài đột nhiên phát ra một tiếng nổ ầm ầm, thần thức của Lăng Tiêu bám vào mặt ngoài của Hàm Hàn Bảo Đỉnh đã bị tổn thương nghiêm trọng, ở nơi phát ra tiếng nổ toàn bộ thần thức đều bị nổ tung, tan thành mây khói. Tuy nhiên đối với Lăng Tiêu mà nói, tổn thất một chút thần thức cũng không tạo nên nhiều thương tổn, bởi vì lúc này thần thức của Lăng Tiêu đã tính đến hàng trăm ngàn lần, ngay khi bùng nổ, Lăng Tiêu cũng đã biết chuyện gì đã xảy ra bên ngoài.

Vài trăm người mặc đồ trắng thực lực đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn kia, không ngờ đều không muốn sống cùng nhau hướng về phía này vọt tới, thân mình trực tiếp đâm vào bề mặt của *** Hàm Hàn Bảo Đỉnh, sau đó phát nổ, phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Một hai người tuy đối với Hàm Hàn Bảo Đỉnh cũng không tạo ra được nhiều tổn hại, nhưng cũng không thể chịu nổi nhiều người! Vài trăm người này ánh mắt đều lóe sáng, tràn đầy vẻ kiên cường, nếu nhìn kỹ không ngờ còn mang theo một vẻ tươi cười!

Giống như bọn họ đang đi dự tiệc, chứ không phải đi chịu chết!

Tiếng nổ ầm ầm không ngừng vang lên, thế giới bên trong đỉnh cũng bắt đầu trở nên không ổn định, từng tia thiên địa quy tắc thô thiển lúc sáng lúc tối, như ẩn như hiện xuất hiện cả trên không trung và mặt đất.

Kế tiếp, ngọn núi vô cùng cao lớn kia bắt đầu chấn động kịch liệt như thể có động đất, vô số những tảng đá rơi xuống, những cái cây lớn đổ ầm ầm. Về mặt Lăng Tiêu vô cùng đau xót, nếu như cứ tiếp tục như vậy, đừng nói là thế giới bên trong đỉnh, chỉ sợ ngay cả bản thân Hàm Hàn Bảo Đỉnh cũng sẽ bị phá hoại rất nặng nề, thân mình trong lúc ấy cũng sẽ bị hủy diệt cũng không phải là không có khả năng!

Trong lòng nghĩ vậy, trên mặt Lăng Tiêu hiện lên một vẻ tức giận, hai tay vung lên, trên bề mặt Hàm Hàn Bảo Đỉnh màu đen trong đó nổi lên hào quang màu lam chợt bắn ra mấy chục tảng đá lớn hàng trăm mét, hướng tới một người mặc đồ trắng đang tiến về đây tự nổ ầm ầm lao tới.

- Ầm!

Thân thể của người mặc đồ trắng kia bằng đá lớn đánh vào, lập tức vỡ ra từng mảnh, nhưng đám người kia mặc đồ trắng vẫn không có một chút biến đổi, vẫn như cũ hướng tới Hàm Hàn Bảo Đỉnh tấn công.

Tuy nhiên sau khi mấy chục tảng đá lớn kia không ngừng nện lên thân thể đám người mặc đồ trắng, cuối cùng đến khi chỉ còn lại một vài tảng đá, thân mình những người mặc đồ trắng này bỗng nhiên bắt đầu phát nổ kịch liệt, lực tấn công do những vụ nổ sinh ra rất lớn khiến cho thế giới bên trong đỉnh hơi lung lay một chút.

Lăng Tiêu vừa thấy biện pháp này có hiệu quả, lập tức có vô số tảng đá lớn từ bốn phương tám hướng bắn ra hướng về từng người mặc đồ trắng đang lao tới!

Đồng thời trên bề mặt những tảng đá lớn này còn ngưng tụ kiếm ý vô cùng hùng mạnh của Lăng Tiêu!

Kiểm ý này đã khiến cho vẻ mặt bình tĩnh của gần như tất cả những người mặc đồ trắng kia đều lộ ra vẻ kinh hãi. Kiểm ý hùng mạnh này bức bách những người mặc đồ trắng phải tự bạo ở vị trí còn cách Hàm Hàn Bảo Đỉnh rất xa. Cứ như vậy, áp lực mà bề mặt của Hàm Hàn Bảo Đỉnh phải chịu ngày càng nặng.

Thần thức của Lăng Tiêu ở trên bề mặt của Hàm Hàn Bảo Đỉnh đem hết thấy những áp lực này hoàn toàn triệt tiêu. Sau đó những tín đồ của thần mặc đồ trắng này liền vô cùng hoảng sợ phát hiện ra cái đỉnh lớn vốn vẫn đứng bất động ở nơi đó, đột nhiên chuyển động, hơn nữa còn đang nhằm về phía bọn họ với một tốc độ không thể tưởng tượng được!

- Ầm! ầm! ầm! ầm!

Những người mặc đồ trắng này không thể không đem năng lượng của bản thân ngưng kết lại thành một tấm khiên che phía trước người, bị chiếc đỉnh màu đen thật lớn này va chạm lên bề mặt. Như thể bề cảnh cây khô, những người mặc đồ trắng này bị đâm cho máu thịt văng tung tóe. Nhưng bởi vì những người này đều đạt tới cảnh giới đại viên mãn, vẫn không thể bị trực tiếp đâm chết, cả đám người bộ dạng cực kỳ kinh khủng, bị va chạm ở trên không trung rơi xuống.

Sau đó trong Thục Sơn Phái, mọi người ngẩng đầu nhìn lên không trung, nhìn thấy một cảnh tượng làm cho bọn họ suốt đời này khó có thể quên được. Những đám mây đen che phủ trên bầu trời và những tia chớp đột nhiên toàn bộ biến mất, sau đó chỉ thấy vô số những đám khí đỏ tươi như thể cầu vòng từ trong những đám mây đen bắn ra, ở trên không trung giăng khắp nơi, giống như là pháo hoa vậy!

Một vài người thực lực mạnh mẽ sắc mặt vô cùng ngưng trọng, như thể bị hóa đá đứng ở nơi đó, trong mắt lộ ra thần sắc không thể tin nổi.

Những thê tử của Lăng Tiêu lúc này cũng không hề đi ra xem náo nhiệt, tất cả đều bình tĩnh ngồi trên lễ đường được trang hoàng cực kỳ long lẫy, cùng với cha mẹ tỷ muội Lăng Tiêu nhẹ giọng cười nói, trên mặt không hề lộ ra vẻ lo lắng gì.

Phụ thân của Lăng Tiêu là Lăng Thiên Khiếu cũng có chút sốt ruột, tuy nhiên nghe miệng hân hoan thở, không biết được hân hoan sốt ruột cái gì.

- Ôi, thật là, có gây đánh lão tử mà cũng không làm được, lão tam xú tiểu tử kia vẫn khăng khăng không thích đánh nhau, đáng tiếc cho một thân bản lĩnh, nếu cho ta... ..

Lão phu nhân trợn mắt nhìn chồng mình một cái, sắc giọng nói:

- Người nói hươu nói vượn cái gì đó?

Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm dường như là muốn trả thù, hồng quang trên kiếm liên tục bắn ra làm cho người ta sợ hãi, không ngừng xuyên qua Hàm Hàn Bảo Đỉnh đâm vào những người mặc đồ trắng đang tạm thời bị mất đi năng lực.

Những đạo cầu vòng xinh đẹp kia trở thành những đạo sát khí đoạt mệnh. Vạn vật trên thế gian này, xinh đẹp chưa chắc đã là tốt đẹp.

Cuối cùng chỉ còn lại mười mấy người mặc đồ trắng. Lăng Tiêu lạnh lùng cười, từ trong Hàm Hàn Bảo Đỉnh đi ra, sau đó ngẩng đầu liếc nhìn vào hư vô trên không trung, cười lạnh nói:

- Thần?

Hắn giơ Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay chỉ vào những người mặc đồ trắng kia, há miệng hạ giọng nói:

- Luân Hồi.

653. Chương 577: Tín Đồ Của Thần Giống Như Mê Muội.

Mây đen cuộn cuộn trên không trung, kiếm khí màu đỏ dần dần tiêu tan. Tuy nhiên khi Lăng Tiêu thi triển Luân Hồi, trong trời đất bắn ra vô số những đạo kiếm khí màu đỏ tươi, hướng về mười mấy người mặc áo trắng đạt tới cảnh giới đại viên mãn kia vọt tới.

Mỗi lần bắn trúng một người, trong không khí liền bộc phát ra một luồng ánh sáng chói mắt cực kỳ kinh người. Những người ở dưới từ xa nhìn lại như thể không trung ở đằng xa đang bốc cháy! Toàn bộ không trung hoàn toàn ánh lên một màu đỏ, mây đen lúc trước vẫn còn lưu lại, rốt cuộc cũng không còn nhìn thấy!

Hai tay Diệp Thiên nắm chặt áo bào, trong lòng bàn tay ướt sũng mồ hôi, ánh mắt hắn cũng tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Uy thế này với sức mạnh hiện tại của hắn cũng không có khả năng chịu đựng được!

Kia không phải là thần lực, nhưng sức mạnh này cũng tuyệt đối không thua kém một vị thần tiền kiếp! Diệp Thiên trong lòng tràn ngập những ý nghĩ kinh hãi, không kìm nổi trong lòng tự hỏi:

- Lăng Tiêu... rốt cuộc người là ai?

Tôn Hạo Thiên và Tư Đồ Dũng cùng với những cao thủ của Nam Châu có rất nhiều tâm tư khác nhau, có vui có buồn. Tư Đồ Dũng nhẹ giọng nói với đứa con cả Tư Đồ Bằng Hạc bên cạnh:

- Hạc nhi con xem, may mà Lăng Tiêu là người ở cùng một phe với chúng ta, hơn nữa những năm gần đây cha đối với hắn vẫn luôn luôn trọng đãi, cho dù cũng có sơ suất nhưng chắc cũng đã được bỏ qua. Hy vọng, hy vọng là như vậy!

Sau đó hắn lại thở dài nói:

- So sánh với hắn thì con hay Diệp Thiên kia cũng đều kém rất xa! Kẻ này mới thật sự là đệ nhất cao thủ trẻ tuổi của Nam Châu!

Tư Đồ Dũng nói xong, sau đó bỗng phát hiện Tư Đồ Bằng Hạc đứng ở đó vẻ mặt có chút hoảng hốt, nhớ tới đứa con cả này mấy năm nay vẫn vô cùng khôn ngoan, hơn nữa còn rất chăm chỉ, so với Tư Đồ Bằng Phi tính tình thâm trầm, về phương diện nâng cao thực lực cũng không có luyện tập nhiều, thì Hạc nhi hắn cũng có thể gọi là một người ưu tú.

Vì thế hắn loại khuyên nhủ:

- Tuy nhiên Hạc nhi con đừng buồn. Người như Lăng Tiêu đừng nói ngàn vạn năm, trong toàn bộ Thánh Vực từ sau Thần Chiến, ta chưa từng gặp qua một người nào lợi hại như hắn! Bất kể là người trẻ tuổi hay lão nhân, so với hắn đều không thể xuất sắc hơn! Quả thực hắn giống như là một người trẻ tuổi dị thường, cho nên con cũng đừng nên suy nghĩ nhiều, chỉ cần làm tốt bổn phận của mình là được, có biết không? Hạc nhi!

- A, con, con biết rồi... biết rồi, thưa cha!

Tư Đồ Bằng Hạc trong giây lát như thể vừa hoàn hồn, vội vàng nói không ngừng, sau đó trên mặt còn hiện ra một nụ cười rất không tự nhiên, hiển nhiên hoàn toàn không hề nghe thấy phụ thân vừa mới nói gì!

Tư Đồ Dũng trong lòng nghi hoặc, Hạc nhi trước kia không phải như vậy, loại thất thần này luôn chỉ có ở tên xu tiểu tử Bằng Phi kia, chẳng lẽ sau khi nhìn thấy Lăng Tiêu kia một lần cười tám người vợ tuyệt sắc, hắn cũng đã động lòng?

Đúng, nhất định là như thế!

Tư Đồ Dũng cho rằng mình đã tìm được nguyên nhân thật sự, nghĩ mình năm đó cũng đã từng có những lúc như vậy. Dù sao một nam nhân bình thường ai cũng có những tâm tư và suy nghĩ này, đây là chuyện vô cùng bình thường.

Vì thế hắn nói:

- Hạc nhi à, con yên tâm, chờ lần này sau khi trở về, cha sẽ cho con cưới con gái của Ngô gia kia về. Tuy nhiên giống như Lăng tông chủ một lần cưới tám người vợ thì có chút khó khăn. Tuy Ngô gia đối với chúng ta không đáng để nhắc tới, nhưng sau lưng Ngô gia là Thục Sơn Phái, là một phái mà chúng ta không được đắc tội, nhưng cha sẽ đáp ứng cho con, quyết sẽ không để cho con chịu uất ức, đến lúc đó con muốn gì, cha sẽ đều thỏa mãn cho con. Sau đó chờ việc hôn nhân qua đi, cha sẽ lại cho con lựa chọn mười mấy nữ tử tuyệt sắc để làm thê thiếp! Đến lúc đó, cha sẽ chỉ còn xem con có thể nối dõi tông đường cho Tư Đồ gia hay không thôi, ha ha ha!

Tư Đồ Dũng nói đến chỗ vui vẻ, không kìm nổi mỉm cười.

Lại là Thục Sơn, lại là Lăng Tiêu!

Tư Đồ Bằng Hạc nắm chặt lấy nắm tay của mình, cơ mặt co giật, cố gắng không để lộ ra sự phẫn nộ của mình. Cho dù vừa rồi hắn không chú ý đến trận chiến trên không trung ở đằng xa kia, nhưng hắn là một người có thực lực đại viên mãn, sao có thể không biết sự hùng mạnh của Lăng Tiêu kia? Nếu Lăng Tiêu bình an trở về, chỉ sợ từ nay về sau, danh hiệu vinh quang Nam Châu đệ nhất nhân từ xưa đến nay chưa từng có cũng sẽ là của hắn!

Hy vọng... tiếng động lớn kia không phải là Lăng Tiêu gây ra! Mà hắn... hắn đã chết!

Tư Đồ Bằng Hạc ra sức mỉm môi, sau đó cố gắng gạt đầu, trên mặt hiện lên một vẻ tươi cười cứng ngắc. Ngô Tú Nhi ở đằng xa xuyên qua đám người lặng lẽ quan sát Tư Đồ Bằng Hạc vài lần, sau đó bĩu môi hết sức, nháy đôi mắt linh động nhìn thoáng qua màu đỏ trên không trung ở đằng xa, nhẹ nhàng khéo léo khẽ xoay người, nhanh nhẹn rời đi.

Một lát sau, một đạo hào quang màu lam từ xa bay nhanh tới gần, khi tới trước mắt mọi người, Lăng Tiêu hạ xuống mặt đất, trường bào màu lam khắp toàn thân trên mặt thậm chí còn không có một chỗ nhàu nát nào!

Điều này làm cho không ít người không kìm nổi ở trong lòng hung hăng thở ra một hơi khí lạnh, trong lòng dâng lên một cảm giác bất lực... Người này... có phải là người sống hay không? Trải qua một trận chiến đấu trời long đất lở mà trên quần áo không ngờ lại không hề có một nếp nhăn nào!

Thật sự là quá khó tin!

Gần như trong lòng mọi người đều có cùng một suy nghĩ, nếu ai dám hoài nghi nói Lăng Tiêu có phải sau khi chiến đấu đã thay một bộ quần áo khác giống y hệt hay không, chắc chắn sẽ bị những người khác vây đánh cho không có chỗ để xoay xở.

Nguyên nhân rất đơn giản, những người này là ai? Nếu ngay cả một người có thay quần áo hay không mà bọn họ cũng không nhìn ra, thì có hãy về nhà đào một cái hố mà tự chôn mình đi.

Lăng Tiêu hướng về phía mọi người ôm quyền, khẽ mỉm cười, thanh âm tràn đầy khí thế cao giọng nói:

- Khiến chư vị phải đợi lâu, thật sự xin lỗi, Lăng Tiêu sẽ tự phạt ba chén!

Tất cả mọi người đều nghe được khí tức trong giọng nói của hắn vẫn đều, không giống như vừa mới trải qua một trận chiến sinh tử. Cho dù không biết người tới là ai, nhưng động tĩnh ở trên không trung chẳng khác nào cho những người này biết tới đây không phải chỉ có một người, hơn nữa còn không phải là một đám người tầm thường!

Bởi vậy, những người đến từ những châu khác nhìn Lăng Tiêu, ánh mắt đều tràn đầy vẻ kinh hãi. Bọn họ đều thật không ngờ, lúc đầu vốn định đến môn phái luyện đan ở Thục Sơn này để thương lượng, không ngờ lại có thu hoạch kinh người như vậy! Tông chủ của Thục Sơn Phái được xưng là luyện đan tông sư một đời không ngờ còn có một thực lực kinh khủng như vậy. Tuy vậy Thục Sơn Phái này mới phát triển trong thời gian ngắn ngủi hơn một trăm năm!

Trong lòng mọi người thì đang thán phục nhưng trong đầu Lăng Tiêu lại nhanh chóng suy xét. Những người mặc đồ trắng này đem lại cho Lăng Tiêu một ấn tượng không thể phai mờ. Ngoại trừ một kẻ bỏ trốn, tất cả những người bị mình giết chết đều không hề để ý đến chuyện sống chết, điều này khiến Lăng Tiêu không kìm nổi toát ra mồ hôi lạnh.

Nếu hôm nay những người này đến nơi đây mục tiêu không phải là chính mình mà là những người khác, thì một đám cao thủ cảnh giới đại viên mãn lấy tinh thần tự bạo đan điền xông lên, có mấy người sẽ có thể tránh được?

Nhìn những vị khách hôm nay, chẳng những có đại bộ phận những người của những gia tộc có thực lực lớn ở Nam Châu, còn có người đến từ Trung Châu, Bắc Châu, Đông Châu, Tây Châu. Nếu không thể lợi dụng được một chút thực lực của bọn họ, một mình Thục Sơn Phái tự giải quyết việc này, dường như có chút hơi quá đáng!

Nghĩ vậy, Lăng Tiêu một mặt mời mọi người quay trở vào trong lễ đường, một mặt ở trên đài hướng về phía mọi người ôm quyền, sau đó thần sắc nghiêm túc nói:

- Mọi người đối với cuộc chiến vừa phát sinh kia đều vô cùng tò mò, cũng không phải là Lăng Tiêu keo kiệt, không chịu cho mọi người đi tới xem cuộc chiến, mà thật sự đám người đó đều là một đám không sợ chết! Nếu Lăng Tiêu không có pháp bảo hộ thân, chỉ sợ hôm nay đã gặp nguy hiểm rồi!

- Lăng tông chủ, những người đó là ai vậy? Làm sao lại gây ra động tĩnh lớn như vậy? Chúng ta ở cách đó hơn trăm dặm đều có thể cảm thấy được một năng lượng kinh khủng dao động!

- Đúng vậy Lăng tông chủ, ngài mau nói cho chúng ta biết một chút đi!

- Lăng tông chủ sao lại gặp phải một kẻ thù hùng mạnh như vậy? Quả thật là làm cho người ta lo lắng!

Đây là một đám người lo thiên hạ chưa loạn đang gây ồn ào.

Những người có ý tưởng không hơn gì những người này thật là không ít, lời này vừa nói ra, không ít người đều đứng lên phụng họa.

Sau đó tất cả mọi người vẻ mặt đều chờ đợi nhìn Lăng Tiêu, Tương Vân Sơn lúc này cũng trầm ngâm nói:

- Lăng tông chủ, thật sự là thế lực nào có thể có được thực lực hùng mạnh như vậy? Ta đúng là chưa hề nghe nói ngoài Nam Phương Liên Minh và Nam Châu Liên Minh lại có thể lực hùng mạnh như thế!

- Tư Đồ Dũng, lời này của ngươi là có ý gì?

Tôn Hạo Thiên vừa nghe liền lập tức nói, trong lòng nghĩ Tư Đồ Dũng ngươi cũng không phải là cái giống gì, giữa lúc này lại vu họa cho ta, ngươi hiểu kỳ, ta sẽ càng hiểu kỳ cho ngươi xem!

- Ha ha, ngươi nhạy cảm quá... Tôn... mình chủ.

Tư Đồ Dũng cố ý kéo dài một tiếng, sau đó nói tiếp:

- Ý của ta là... xem ra sự phân chia của Nam Châu Liên Minh là đúng, ta là minh chủ cảm thấy rất hổ thẹn, ngay cả Nam Châu từ lúc nào lại xuất hiện một thế lực hùng mạnh như vậy mà cũng không biết. Ôi, thật sự là thất bại rồi!

Tôn Hạo Thiên và những người của Nam Phương Liên Minh dùng một ánh mắt thù địch nhìn Tư Đồ Dũng, không thể tưởng tượng được tên cáo già này từng lời nói đều giả bộ để hướng vào Nam Phương Liên Minh.

Đúng vậy, chỉ suy nghĩ một chút là có thể nhận thấy, hiện giờ thế lực mạnh như vậy mà trong lúc đó lại có thù hận với Lăng Tiêu thì đúng là chỉ có những gia tộc trong Nam Phương Liên Minh.

Cho nên, không ít người lập tức đều lấy ánh mắt khác thường nhìn về những người của Nam Phương Liên Minh.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Tư Đồ Dũng, trong lòng nói không hổ là minh chủ của Nam Châu Liên Minh, mấy câu ngắn ngủi mà có thể dẫn dắt vô số suy đoán và liên tưởng, thật đúng là không phải người bình thường.

Tôn Hạo Thiên vô cùng tức tối, không thèm nhìn Tư Đồ Dũng, sau đó nhìn Lăng Tiêu nói:

- Lăng tông chủ, bất kể Nam Phương Liên Minh và Thục Sơn Phái lúc trước đã có ân oán gì, lão phu mấy ngày nay đến nơi đây, cũng đều đã tan thành mây khói, xin người hãy nói lời công bằng, những người đó có phải là của Nam Phương Liên Minh ta không?

- Hừ, ai biết được, từ trước tới giờ chưa từng thấy qua người của gia tộc nào khắc tên của gia tộc mình lên mặt cả!

Tư Đồ Bằng Hạc bên cạnh Tư Đồ Dũng không biết nghĩ như thế nào, đột nhiên nói một câu.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Tư Đồ Bằng Hạc, rõ ràng cảm thấy vị Tư Đồ đại công tử này thái độ đối xử với mình so với lần đầu tiên gặp mặt có sự thay đổi rất lớn, dường như... coi mình là kẻ thù!

Đúng vậy, chính là ánh mắt thù địch!

Lăng Tiêu trong lòng có chút tò mò, không biết mình đã đắc tội với hắn khi nào, đối với lời hắn nói, Lăng Tiêu cũng không có hứng thú trả lời, thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung nhìn lên người mình, Lăng Tiêu cười khổ lắc đầu, sau đó nói:

- Ta có thể chứng minh, những người hôm này không phải là người của Nam Phương Liên Minh!

Tất cả những người của Nam Phương Liên Minh đều thở phào nhẹ nhõm, thật đúng là họ đã sợ Lăng Tiêu dùng việc công để trả thù riêng, kiên quyết vu oan cho người của Nam Phương Liên Minh. Hiện giờ Lăng Tiêu nói lời công bằng, không ít người vốn có thù oán với Lăng Tiêu cũng đều không kìm nổi đối với Lăng Tiêu dâng lên một tình cảm kính nể.

Lăng Tiêu nói tiếp:

- Cho dù là người của Nam Phương Liên Minh, ta dám khẳng định, bọn họ chắc chắn là những kẻ phản bội!

- Vì sao?

Người hỏi câu này là Tư Đồ Dũng. Ngay cả hắn hiện giờ trong đầu cũng bắt đầu nghi hoặc, người chọn ngày hôm nay để công kích Lăng Tiêu là ai.

Lăng Tiêu trên mặt mỉm cười, sau đó nói:

- Bởi vì bọn họ là một đám tín đồ của thần!

- Rào rào!

Đám người lập tức giống như là một nồi nước sôi nổ tung, gần như tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh hãi châu đầu ghé tai thì thầm.

Thần, chữ này đối với bọn họ mà nói vừa quen thuộc lại vừa xa lạ!

Quen thuộc bởi vì thần đã từng tồn tại, và vô cùng hùng mạnh, đây là chuyện vô cùng quen thuộc với mọi người. Hơn nữa cho tới hôm nay, pháp bảo của thời đại Thần Chiến cổ đại vẫn còn đang không ngừng từ dưới mặt đất chui lên, gần như gia tộc nào chỉ cần hơi có một chút năng lực đều có ít nhiều từ một đến hai chiếc.

Ngẫu nhiên có được một loại uy lực hùng mạnh, uy danh của cả gia tộc thậm chí vì thế mà được nâng cao một cách nhất định!

- Tín đồ của Thần? Thần, hiện tại trong thánh vực này còn có ai tin vào thần?

- Ta không tin, ta chỉ tin vào vũ lực!

- Ta chỉ tin vào chính mình! Cho nên ta cũng không tin!

- Đúng vậy. Thần tuy rằng đã từng tồn tại, nhưng bọn họ so với chúng ta cũng chỉ là một đám người mạnh hơn mà thôi, họ có năng lực gì? Dựa vào cái gì mà phải sùng bái họ?

- Ủ, từ sau Thần Chiến, tất cả các thần đều toàn bộ ngã xuống, làm gì còn có thần nữa?

Rất nhiều người đều tranh luận sôi nổi, nhưng thật ra Tư Đồ Dũng và Tôn Hạo Thiên cùng đám người Diệp Thiên đều đưa ánh mắt nhìn lên người Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu hơi thở dài một tiếng, sau đó nói:

- Ta cũng không rõ lắm vì sao bọn họ lại tới tìm ta. Đám người kia có ba bốn trăm người, thực lực yếu nhất cũng phải đến cảnh giới sơ cấp đại viên mãn!

Đám người nghe xong lời này của Lăng Tiêu, lại một trận tiếng kinh hô phát ra. Cảnh giới đại viên mãn tuy rằng các gia tộc đều có, nhưng trên thực tế cho dù là những gia tộc có thực lực mạnh nhất, những cao thủ đạt tới cảnh giới đại viên mãn cũng vô cùng hữu hạn, thông thường cũng chỉ hơn hai mươi người, nhiều nhất cũng sẽ không vượt quá năm mươi!

Gia tộc có thể có được năm mươi người đạt tới cảnh giới đại viên mãn cũng cực kỳ ít ỏi, trong một đại châu cũng chỉ là những gia tộc số một số hai!

Mà đám người này có hơn ba trăm người?

Rất nhiều người đồng thời nghĩ tới một vấn đề còn quan trọng hơn. Nếu thật sự có mấy trăm cao thủ cảnh giới đại viên mãn tới đây, thì Lăng Tiêu kia... hẳn có thực lực như thế nào?

Trời ơi! Có người không kìm nổi ánh mắt lộ ra vẻ kinh sợ, không kìm nổi che miệng mình lại, chỉ sợ hô lên sẽ bị người khác chế nhạo. Nhưng trên thực tế, trong đám người có không ít người ở tại chỗ phát ra tiếng kinh hô.

Lăng Tiêu rất vừa lòng với phản ứng của những người này, tiếp theo còn nói thêm:

- Bọn họ còn có một chút không sợ chết, nếu đánh không lại người sẽ sử dụng thủ đoạn đồng quy vu tận hướng về phía người, sau đó tự bạo đan điền! Tất cả mọi người đều đã biết, cao thủ đạt tới cảnh giới đại viên mãn nếu tự bạo đan điền... thì không có nhiều người có thể chịu đựng được! May mắn là trong tay ta có một cực phẩm bảo vật để phòng ngự!

Sắc mặt Diệp Thiên âm tình bất định, bởi vì hắn gần như đã có thể xác định Lăng Tiêu không có nói sai. Trong đám người mỗi người hiểu Lăng Tiêu một cách khác nhau, nhưng Diệp Thiên tự cho là mình đã hiểu đúng Lăng Tiêu! Giống như là hiểu người của mình, thông thường không phải là bằng hữu, mà là địch thủ!

Hơn nữa Diệp Thiên đã ném qua Hàm Hàn Bảo Đỉnh, đương nhiên biết được bảo vật phòng ngự mà Lăng Tiêu nói là gì, trong lòng nghĩ khó trách quần áo người này không hề có một chút nếp nhăn, chắc chắn đã tiến vào bên trong pháp bảo phòng ngự! Về phần những người kia có phải đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn hay không lại càng đơn giản. Chỉ cần nhìn một loạt những động tĩnh vừa rồi, nếu ai dám có ý nghi ngờ thì không phải là người hiểu biết!

- Tín đồ của thần?

Ánh mắt Diệp Thiên lóe lên, bỗng nhiên nghĩ tới một khả năng, trong lòng kinh hô:

- Chẳng lẽ là hắn?

- Lăng tông chủ, lời ngài nói có phải là sự thật?

Trong đám người có một người lên tiếng hỏi.

Lăng Tiêu nhìn lướt qua người vừa nói trong đám người, sau đó thản nhiên cười:

- Tuy người tới để tham dự hôn lễ của ta, ta rất cảm kích, nhưng ta muốn nói là, người... không có tư cách nghi ngờ ta! Người là người của phe nào? Hãy hỏi thủ lĩnh của người thì biết!

Người nọ sắc mặt đỏ bừng, không kìm nổi trong lòng tức giận với lời nói thẳng của Lăng Tiêu, lại không nghĩ là chính mình lầm mồm, làm cho người ta thấy vô cùng phản cảm.

Tôn Hạo Thiên nhìn thoáng qua người vừa hỏi, phát hiện ra không phải là người phe mình, trên mặt nổi lên một chút tươi cười đắc ý, trong lòng nói Nam Châu Liên Minh hủ bại thối nát không chịu nổi, những gia tộc trong đó tốt xấu lẫn lộn, hình như người bị Lăng Tiêu châm chọc hình như là gia chủ của một gia tộc, ngay cả đạo lý cơ bản nhất mà cũng không hiểu được.

Hôm nay Lăng Tiêu có thể nói là đứng trước anh hùng thiên hạ nói ra những lời này, nếu những lời này là giả, thì cũng chỉ có người của bản thân Lăng Tiêu hẳn phải chịu, không có liên quan gì tới người khác!

Hơn nữa những người đó đều đã chết dưới kiếm của Lăng Tiêu, hắn cần gì phải bịa chuyện để lừa gạt người? Nếu chỉ là muốn hư danh, thì danh hiệu nhất đại luyện đan tông sư của Thánh Vực chẳng phải là hấp dẫn hơn sao?

Lăng Tiêu cũng không bị người nọ làm cho ảnh hưởng, trao đổi ánh mắt với đám nữ nhân một chút, rồi nói tiếp:

- Về phần tín đồ của thần gì đó, nếu có người không hiểu, sau này có thể hỏi rõ, ta cũng không giải thích, hiện giờ ta chỉ muốn nói nhóm người này hiện giờ thoát nhìn số lượng còn ít, hơn nữa có vẻ như là nhắm vào Lăng Tiêu. Nhưng ta muốn nhắc nhở các vị một câu, phải cẩn thận một chút! Bởi vì nếu thật sự còn có thần ở Thần Giới, muốn đối phó với những người luyện võ trong Thánh Vực ta cũng không phải là một

việc khó! Các người xem, ngay cả Tư Đồ Dũng minh chủ lúc trước cũng nói đối với tổ chức này vô cùng xa lạ, chứ chưa nói đến chúng ta.

Trên mặt Tư Đồ Dũng lộ ra vẻ hơi mỉm cười, những lời này của Lăng Tiêu không phải là hạ thấp hắn mà là đang nâng hắn lên. Hắn gắng sức gật đầu, nhìn Lăng Tiêu hỏi:

- Lăng tông chủ, chẳng lẽ những tín đồ của thần này ngay cả một cỗ thi thể cũng không hề lưu lại?

Lăng Tiêu hơi lắc đầu, hắn vốn cũng nghĩ là đám người kia thế nào cũng sẽ lưu lại một vài thi thể, để cho bọn họ có thể nhìn xem đó là người của gia tộc nào, nhưng không ngờ rằng sau khi chiến đấu Lăng Tiêu hoàn toàn không tìm được một cỗ thi thể nào! Ngay cả những người ở dưới mặt đất ở đó cũng không thấy người nào rơi xuống. Vì vậy, cho dù đối với bản thân Lăng Tiêu mà nói, những người tự xưng là tín đồ của thần này, lại lịch của bọn họ vẫn là một điều bí ẩn.

654. Chương 578: Vân Sơn Rửa Nhục.

Tư Đồ Dũng thở dài một tiếng, với hắn mà nói, tin tức này thật sự không được gọi là tin tốt. Thật sự ở đây có rất nhiều người có kiến thức, trong lòng đều có những suy nghĩ không khác lắm so với Tư Đồ Dũng.

Mọi người đối với chữ Thần này có lẽ vẫn còn có chút mơ hồ, những người đã trải qua những đau khổ này cũng đã không còn sống. Những người hiện giờ còn sống mặc dù trong lòng cũng có ý thức khó khăn gian khổ, nhưng đối với Thần cũng không quá sợ hãi. Làm cho bọn họ sợ hãi thật sự không phải là Thần, mà là đám người luyện võ tấn công Lăng Tiêu kia!

Mấy trăm tên cao thủ cảnh giới đại viên mãn! Như vậy là có ý gì? Đám cao thủ cảnh giới đại viên mãn tự nhiên xuất hiện này là từ đâu tới? Nếu là trong thời gian dài tu luyện đến cảnh giới này, chỉ sợ chúng đã sớm bị người ta phát hiện, nhưng nếu là trong thời gian ngắn mà đạt tới thực lực này, thì đó mới là chỗ đáng sợ thật sự!

Hơn nữa, ngoại trừ cao thủ trẻ tuổi nhất đại tông sư Lăng Tiêu thực lực hùng mạnh lại rất thần bí này, còn ai có thể bị mấy trăm cao thủ cảnh giới đại viên mãn bao vây tấn công mà không hề tổn hao đến một sợi lông?

Những người này không tìm nổi nghĩ đến lần Nam Phương Liên Minh tiến công Thục Sơn Phái lúc trước, tuy không có khoa trương như vậy, nhưng cũng có một thể lực vô cùng kinh khủng, cũng bị Lăng Tiêu tiêu diệt sạch sẽ!

Lúc trước phần lớn mọi người đều nghi ngờ Lăng Tiêu sử dụng trận pháp để tiêu diệt những người đó, nhưng trải qua trận chiến hôm nay, gần như tất cả mọi người đối với thực lực của Lăng Tiêu lại càng nhận thức được trực quan hơn. Thực lực của hắn quá mức kinh khủng, người này tuyệt đối không thể đối địch!

Lúc này, Lăng Tiêu mới mỉm cười nói:

- Sự việc hôm nay, có thể coi như để thức tỉnh mọi người. Chỉ cần mọi người có thể để ý đến chuyện này, sau này quản lý tốt tộc nhân của gia tộc mình, những tín đồ của Thần này hoàn toàn không đáng sợ nữa!

- Đúng vậy, Lăng tông chủ tấm lòng nhân hậu, làm cho người ta bội phục!

Tư Đồ Dũng thở dài một tiếng, sau đó nói:

- Lão phu tin tưởng Lăng tông chủ.

Tôn Hạo Thiên thần nhiên nói:

- Ta cũng tin lời của Lăng tông chủ!

Có hai minh chủ của hai đại liên minh trong Nam Châu đảm bảo, lời nói của Lăng Tiêu chỉ sợ không đến một năm sẽ truyền khắp mọi ngõ ngách của Thánh Vực, những tín đồ của Thần phát triển vùng trộm kia lại muốn giống như trước khuếch trương trong im lặng không một tiếng động chỉ sợ là sẽ rất khó khăn.

Lúc này, Lăng Tiêu cho người bưng lên rượu ngon, nâng chén hướng về phía mọi người, cười nói:

- Tốt lắm, chuyện ngoài lề nói xong rồi, bây giờ Lăng Tiêu xin tự phạt ba chén, để xin lỗi cho sự việc vừa rồi đã ảnh hưởng đến tâm trạng của các vị bằng hữu.

Sau khi Lăng Tiêu uống xong, bắt đầu cùng với những nữ nhân bái đường.

Nhìn một đám nữ nhân quỳ rạp xuống trước mặt mình, ánh mắt Lăng Phụ Nhân và Lăng Thiên Khiếu đã có chút ươn ướt, bọn họ đã chờ đợi rất nhiều năm rồi. Nếu đổi lại làm người thường, chỉ sợ đã chết từ bao nhiêu năm rồi, hiện tại rốt cuộc đã có một đám con dâu hiếu thuận, trong lòng không kìm nổi dâng lên cảm xúc ngổn ngang.

Đến lúc này, sau khi đã lạy song thân phụ mẫu, hôn sự của Lăng Tiêu rốt cuộc cũng đã kết thúc tốt đẹp, còn lại là thời gian cùng với họ hàng bạn bè vui vẻ đoàn tụ.

Diệp Thiên do dự vài lần, thậm chí hắn còn hoài nghi sự bình tĩnh của Lăng Tiêu lúc này là giả vờ! Hắn không tin Lăng Tiêu trải qua một trận kịch chiến như vậy lại không hề bị thương. Đáng tiếc là chính hắn cũng không dám đánh cược! Đại Nhật Kim Cương Ấn trong tay mình vẫn chỉ là từ một nửa mảnh vỡ tạo thành, không phải là một bảo vật hoàn hảo. Lăng Tiêu hiện giờ mạnh như vậy, Diệp Thiên gần như cho rằng, trừ khi hoàn chỉnh được Đại Nhật Kim Cương Ấn, nếu không đừng nghĩ đến chuyện chiến thắng Lăng Tiêu!

Nghĩ vậy, ý định đại náo hôn lễ của Lăng Tiêu trong đầu Diệp Thiên cũng liền biến mất. Huống chi, hôm nay khách tới đây thật sự rất nhiều, trong đó có vô số người thân phận tôn quý, Diệp Thiên hẳn tuy rằng là thiên tài luyện võ hàng đầu của Nam Châu, nhưng so với nhiều người vẫn còn nhỏ bé không đáng kể.

Có lẽ, lần sau có thể lựa chọn một cơ hội thích hợp hơn, cứ để cho Lăng Tiêu vui vẻ thêm vài ngày nữa! Đến lúc đó, thanh danh của hắn lại càng thêm vang dội, tiếng tăm rất cao, nếu ta đánh bại hắn, hẳn ngã lại càng đau hơn!

Sau khi trong lòng quyết định, Diệp Thiên ngược lại so với lúc trước như được thả lỏng. Hắn tin tưởng Lăng Tiêu hôm nay tuyệt đối không thể để bữa tiệc hôn lễ của chính mình xuất hiện tai ương dầm máu. Đáng tiếc hắn đã sai lầm, Lăng Tiêu chính xác không ngờ tới một sự tình làm rối loạn tiệc cưới của hắn, một màn tiệc cưới tiếp theo, nhân vật chính vừa xuất hiện, liền khiến cho rất nhiều người liên tục kinh hô!

Bất luận là Nam Châu Liên Minh hay là Nam Phương Liên Minh, rất nhiều người trên mặt đầy vẻ kinh ngạc, hoàn toàn không thể tin được sau hôn lễ của Lăng Tiêu, không lại có hôn lễ của người thứ hai! Mà diễn viên chính của màn tiệc cưới này, có rất nhiều người nhận ra hắn!

Tương Vân Sơn!

Đúng vậy, đúng là hơn một trăm năm trước hắn là đại công tử của Tương gia bị trục xuất khỏi gia tộc, lúc ấy cũng là một ngôi sao mới, niềm hy vọng trong những thế lực đứng đầu trong Nam Châu lúc ấy!

Năm đó Tương Vân Sơn giao tiếp vô cùng rộng rãi, bất kể là trong Nam Châu Liên Minh hay hiện tại là những gia tộc trong Nam Phương Liên Minh đều có bằng hữu của Tương Vân Sơn.

Nhưng năm đó chuyện xảy ra với Tương Vân Sơn thật sự quá mức không thể tưởng tượng được, thậm chí khiến người khác không thể hiểu được. Sau khi Tương Vân Sơn bị trục xuất khỏi sư môn, thậm chí còn không tự biện minh cho mình!

Điều này làm cho không ít những bằng hữu muốn bênh vực cũng không biết phải há miệng như thế nào! Bọn họ thậm chí không biết được tung tích của Tương Vân Sơn, mãi cho đến hai mươi năm sau, sau đại hội Nam Châu năm đó, mới dần dần nghe nói đại công tử của Tương gia không ngờ đã đầu phục một môn phái nhỏ không có tên tuổi. Tuy nhiên hắn làm việc cực kỳ khiêm tốn, khiến cho rất nhiều người hoàn toàn không biết chuyện này.

Năm đó sau khi Tương Vân Sơn gặp chuyện không may, lại không hề biện minh cho mình, cũng khiến cho vô số người tin rằng Tương Vân Sơn hẳn hẳn là sẽ không phản bội gia tộc mình, nhưng hắn lại yêu nữ nhân kia, tuyệt đối là một người vào trong Tương gia để nằm vùng, sau khi nắm được tình hình của Tương gia liền đá Tương Vân Sơn ra một bên, khiến cho Tương Vân Sơn hồn bay phách lạc, tâm như tro tàn, hoàn toàn không muốn biện minh cho mình.

Nhưng hôm nay không ngờ sau hôn lễ của Lăng Tiêu, hắn cũng tổ chức hôn lễ cho mình!

Hắn muốn làm gì?

Lăng Tiêu hướng về phía mọi người ở dưới chấp tay, giọng nói:

- Tin rằng các vị bằng hữu có rất nhiều người nhận ra Vân Sơn tiên sinh. Lăng Tiêu may mắn được tiên sinh trợ giúp, nên Thực Sơn Phái mới có được quy mô như ngày hôm nay. Vân Sơn tiên sinh hôm nay cũng cùng với Lăng Tiêu, cùng với một người có tình cảm chân thành kết làm vợ chồng!

Thanh âm Lăng Tiêu lúc này trở nên trầm thấp:

- Lại nói tiếp, Vân Sơn tiên sinh cùng với phu nhân mấy năm nay đã trải qua nhiều sóng gió, cuối cùng có thể đến với nhau, thật sự là không dễ dàng. Hơn nữa, tin rằng các vị cũng đều biết vụ án rắc rối phát sinh hơn một trăm năm trước, Vân Sơn và phu nhân Hạ Tuyết Ngọc của hắn đã bị hãm hại! ...

- Lăng Tiêu, người im miệng lại!

Một thanh âm vô cùng âm nhu nhưng cũng rất linh hoạt sắc bén chợt vang lên, mang theo ba phần phần nộ bảy phần sợ hãi gay gắt nói:

- Lăng Tiêu, bất kể thế nào thì người cũng là một nhất đại tông sư, là một người có thân phận, không ngờ lại nói hươu nói vượn! Người có chứng cứ gì, sao dám nói họ bị hãm hại? Người có tư cách gì mà lại nhúng tay vào việc nhà của Tương gia? Vụ án rắc rối gì nữa, rõ ràng là Tương gia bị đôi gian phu dâm phụ hãm hại, bị mất đi một lượng lớn bí tịch giá trị! Sự kiện đó cho tới hôm nay vẫn ảnh hưởng tới hậu nhân của Tương gia, khiến cho Tương gia ta mất hết mặt mũi! Hôm nay trước mặt anh hùng thiên hạ, Lăng Tiêu, người hãy nói cho rõ ràng đi!

Theo thanh âm âm nhu này, Tương Vân Bưư ngẩng đầu ưỡn ngực nhanh chóng từ trong đám người kia đi ra, ngẩng cao đầu hướng về phía Lăng Tiêu nói:

- Lăng tông chủ, nếu người không phân biệt được thị phi muốn báo thù cho thuộc hạ của người, thực lực của ta không bằng người của người, cứ một kiếm chém chết ta không cần phải ngại! Dù sao Lăng tông chủ cường thế hống hách, giết một mình ta cũng không đáng kể gì! Nhưng người ngậm máu phun người như vậy, ta không đồng ý! Trăm vạn đệ tử của Tương gia ta cũng không đồng ý!

Tương Vân Bưư này lời lẽ chính nghĩa, nếu thanh âm hắn không có chút âm nhu, lời nói thiếu một chút khi cương dương, thì thật sự lời nói này sẽ khiến cho những người này trầm trồ khen ngợi tỏ ý vui mừng.

Lý do rất đơn giản, hiện giờ thân phận Lăng Tiêu đã không thể so với trước kia, một thân thực lực mạnh mẽ, trận pháp lợi hại, thuật luyện đan thần bí, khiến cho Lăng Tiêu dường như đã trở thành một người có thể sánh bằng với một đại liên minh, thân phận địa vị còn hơn xa gia chủ của một gia tộc!

Ngay cả thân phận của Tư Đồ Dũng thậm chí dần dần cũng có chút không bằng Lăng Tiêu!

Mọi người trời sinh vẫn có tâm tính thông cảm cho kẻ yếu, cho nên lời nói của Tương Vân Bưư này không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt, làm cho người ta tán thưởng cũng chẳng có gì lạ.

Lúc này Tương Vân Sơn và Hạ Tuyết Ngọc đều đã đứng ở trên đài, nghe xong lời của Tương Vân Bưư, Hạ Tuyết Ngọc rốt cuộc cũng không kìm nổi, sẽ toạc chiếc khăn voan trên đầu mình, mày liễu dựng lên, trong mắt rừng rừng lấy tay chỉ vào Tương Vân Bưư:

- Người nói bậy! Tương Vân Bưư, năm đó người hãm hại vợ chồng ta, không gì ngoài việc giành lấy vị trí gia chủ của Tương gia! Đừng tưởng trên đời này không có lẽ phải, công đạo ở trong lòng người! Tương Vân Bưư, năm đó sau khi người hãm hại chúng ta, lại khống chế toàn bộ cha mẹ người thân của ta, sau đó bắt ta làm việc cho người, lại còn nhiều lần muốn làm nhục ta, nếu ta không tử thủ để giữ trinh tiết, chỉ sợ đã sớm bị tên súc sinh người làm hại! Cuối cùng, không ngờ người sát hại toàn bộ người thân của ta, Tương Vân Bưư, tên súc sinh này!

Nghĩ đến người nhà bị chết thảm, Hạ Tuyết Ngọc rốt cuộc cũng không kìm được nước mắt.

Mọi người ở dưới ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên tin ai. Tuy nhiên lựa chọn này cũng cực kỳ đơn giản, thực lực của ai hùng mạnh hơn, thì sẽ tin tưởng người đó! Huống chi năm đó rất nhiều người vì Tương Vân

Sơn mà cảm thấy tiếc nuối, những người thật sự hiểu Tương Vân Sơn đều cho rằng Tương Vân Sơn tuyệt đối không thể làm ra những chuyện hồ đồ hủy hoại tương lai của mình như vậy.

Cho nên sau khi Hạ Tuyết Ngọc nói xong, lúc này liền có những tiếng bàn luận nhỏ vang lên.

- Đã sớm nghe nói Tương Vân Bưu đối nhân xử thế nham hiểm, lòng dạ thâm trầm, hôm nay được thấy, hừ, quả nhiên là thứ rác rưởi!

- Đúng vậy, Vân Sơn huynh năm đó là một người trẻ tuổi có nhiều danh vọng tiền đồ, bị bọn chúng hãm hại rất thâm. Không nói dối người, có một năm ta đến quận Bạch Lộ có việc, có gặp Vân Sơn huynh một lần, lúc ấy Vân Sơn huynh nghèo túng nên ta cũng không nhận ra, hôm nay hắn đã có thể đứng lên, đúng là nhờ ơn của Lăng tông chủ!

- Hạ cô nương hôm nay dám xuất hiện trước anh hùng thiên hạ, chính là không hổ thẹn với lương tâm! Tương Vân Bưu tính toán cái gì vậy? Hừ, dựa vào âm mưu quỷ kế để có được địa vị cũng chỉ là một hạng rác rưởi mà thôi!

655. Chương 579: Khổng Chế Tinh Thần. (p1)

- Lăng tông chủ, ta không muốn nói gì với đôi gian phu dâm phụ Tương Vân Sơn và Hạ Tuyết Ngọc này, ta chỉ muốn hỏi người một câu, người có chứng cứ gì chứng minh năm đó đôi cầu nam nữ này bị ta hãm hại!

Tương Vân Bưu nói xong, thân mình xoay lại, hướng về phía những người đang ngồi lớn tiếng nói:

- Chứng cứ năm đó đôi cầu nam nữ Tương Vân Sơn và Hạ Tuyết Ngọc này cầu kết với nhau, Vân Bưu... vẫn còn mang ở trên người! Chính là sợ một ngày kia bọn họ lại quay về Tương gia lấy cắp! Vân Bưu còn sống trên đời này ngày nào, sẽ bảo về chứng cứ này ngày đó, hiện giờ ta khẩn cầu những người có danh vọng ở Nam Châu nhìn chứng cứ này, xem có phải là giả hay không!

Tương Vân Bưu nói xong, trong tay bỗng nhiên xuất hiện mấy chục phong thư, phong thư nào cũng rất dày, hướng về Lăng Tiêu ném tới. Những phong thư này ở trên không trung vô cùng vững chãi bay tới Lăng Tiêu.

Đồng thời Tương Vân Bưu còn nói thêm:

- Toàn bộ chứng cứ đều ở trong đó, Lăng tông chủ bây giờ có thể hủy chúng!

Lăng Tiêu đối với vẻ sỉ nhục trong lời nói của Tương Vân Bưu cũng không thêm để ý, khẽ mỉm cười, nói:

- Ai sẽ lên xem đây?

Tư Đồ Dũng và Tôn Hạo Thiên, còn có mấy người rất nổi danh đồng thời đi lên, nhìn những phong thư của Tương Vân Sơn và Hạ Tuyết Ngọc âm mưu lấy cắp bí mật của Tương gia, sau khi nhìn đi nhìn lại hai người cùng với những phong thư này, gần như mọi người đều trở nên trầm mặc.

Tương Vân Bưu trên mặt cũng không lộ ra một chút đắc ý nào, mà vẻ mặt hết sức đau khổ nói:

- Nếu hôm nay không có Lăng tông chủ vi thuộc hạ mà ra tay, ra sức ép buộc, thì Vân Bưu... cần gì phải lại phải một lần nữa đưa ra việc xấu trong nhà? Lăng tông chủ có lẽ là có ý tốt, những Vân Bưu ở đây nhắc nhở Lăng tông chủ một câu, nhất định phải nhìn người tinh tường một chút!

Lăng Tiêu trên mặt lúc này nổi lên một vẻ châm biếm, không phản ứng lại Tương Vân Bưu, mà hỏi đám người Tư Đồ Dũng:

- Chư vị xem kết quả như thế nào?

Những người này có người nào là không tinh tường? Nhìn thấy bộ dạng này của Lăng Tiêu, rõ ràng là đã có suy tính trước kỹ càng, thần sắc hoàn toàn không có một chút lo lắng.

Trong đó một trưởng lão rất nổi danh ở Nam Châu trầm giọng nói:

- Lăng tông chủ, thư này theo ta thấy tuyệt đối là thật. Tuy không biết bên trong có bí ẩn gì, nhưng lão phu cảm thấy chúng có thể làm bằng chứng vững chắc để chứng minh Tương Vân Sơn phản bội gia tộc.

Vô số người phía dưới giờ phút này không hề nói một tiếng nào, toàn bộ lễ đường cực kỳ im lặng, rất nhiều người vẻ mặt ngưng trọng, đối lập rõ ràng với gương mặt ung dung của Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu lúc này hướng về vợ chồng Tương Vân Sơn lộ ra một nụ cười an ủi, sau đó vẻ mặt mỉm cười nhìn Tương Vân Bư nói:

- Tương Vân Bư, không thể không nói tâm cơ của người rất thâm độc. Tuy nhiên hiện giờ ta có mới tới một người, nhất định là người sẽ nhận ra.

Lăng Tiêu nói xong, từ bên dưới có một người bước lên, đứng ở trước mặt Lăng Tiêu, hướng về Lăng Tiêu nhẹ nhàng thi lễ, sau đó quay lại hướng về Tương Vân Bư thản nhiên cười:

- Vân Bư thiếu gia, chúng ta lại gặp nhau!

- Phương Hướng Đông?

Tương Vân Bư có chút không thể tin nổi nhìn người này, neho mắt nhìn người này, nói:

- Phương gia cùng với Thục Sơn không phải... ..

- Không phải là kẻ thù sao?

Phương Hướng Đông khẽ cười nói:

- Trên đời này không có kẻ thù vĩnh viễn, cũng không có bằng hữu vĩnh viễn. Vân Bư thiếu gia, đạo lý này hẳn người so với ta lại càng hiểu rõ, người nói có đúng không?

- Ta không hiểu ý của người.

Tương Vân Bư giương mặt lên, cười lạnh nói:

- Người tự nguyện nhận giặc là bạn, đó là việc của người. Người tới đây, có liên quan gì đến ta?

Phương Hướng Đông khẽ mỉm cười, cũng không nổi giận, từ trong người lấy ra một vật, hướng về Tương Vân Bư nói:

- Người nhận ra nó không? Tin rằng người đã có kế hoạch với nó từ rất lâu, hôm nay ta mang đến đây để người có thể nhìn một cái.

Nói xong, Phương Hướng Đông xòe bàn tay ra, trong đó là một quả cầu thủy tinh to như mắt trâu, bên trong là một mảng hỗn độn đục ngầu, dường như loáng thoáng có chất lỏng lưu động, nếu nhìn chăm chăm vào nó, lập tức sẽ bị hấp dẫn! Phương Hướng Đông nhẹ nhàng lấy tay nâng nó lên, duỗi ra đưa đến trước mặt Tương Vân Bư, sau đó lăm bầm nói:

- Thứ này vô cùng thần kỳ, năm đó một tộc nhân của Phương gia ta từ vật này đã lĩnh ngộ tới được một năng lực hạng nhất. Năng lực này vô cùng hùng mạnh, nó có thể khống chế tinh thần con người, khiến cho người khác có thể nghe theo ý mình mà làm mọi chuyện. Đáng tiếc, tộc nhân kia sau khi bị người đưa đi, không còn có tin tức gì nữa.

Phương Hướng Đông trong mắt nổi lên một vẻ hồi tưởng, hỏi tiếp:

- Vân Bư thiếu gia, hẳn có khỏe không?

- Phương Hướng Đông, không ngờ người chẳng những nhận giặc làm bạn, hơn nữa còn học thói ngấm máu phun người! Ta hỏi người, thật sự người đang nói xằng bậy gì vậy? Làm trò trước mặt anh hùng thiên hạ, người nói rõ ràng cho ta! Nếu người không nói, người sẽ phải trả giá vô cùng nặng nề và thê thảm!

Tương Vân Bư nói xong, hai mắt lóe lên hai đạo hào quang lạnh lẽo:

- Tương gia ta từ trước tới giờ không phải là một gia tộc mà ai cũng có thể ức hiếp. Tương Vân Bư ta làm việc không thẹn với lương tâm! Đừng tưởng người đầu phục Lăng tông chủ, nghĩ rằng có người đứng sau đằng sau mà có thể vu oan cho ta. Ta nói với người, lấy ra chứng cứ đi!

Trong đám người lúc này có một người nhỏ giọng than thở:

- Dùng sức mạnh tinh thần để khống chế người khác? Để cho người khác làm việc theo ý mình? Còn có loại công pháp tà ác hùng mạnh như vậy sao?

Bên cạnh hắn có người nói:

- Có thể như vậy sao? Nếu có loại công pháp này, lão tử còn tu luyện làm gì? Trực tiếp học cái loại công pháp đó, tìm mười cao thủ cảnh giới đại viên mãn làm bảo tiêu cho ta, có phải hơn không?

- Thôi đi, chính mình không tu luyện, người còn trông cậy vào người khác để sống được lâu sao? Còn đòi khống chế mười cao thủ cảnh giới đại viên mãn, đừng có cố, bản lãnh của người chẳng lẽ không bị người ta khống chế lại sao?

- Sao lại cố, ai nói với người là người đạt tới cảnh giới đại viên mãn sẽ sử dụng sức mạnh tinh thần khống chế người khác?

Lúc này có một người ở một bên nói:

- Các người thôi đi, nói đi nói lại, ai cũng đều chưa từng nghe qua loại công pháp này, đừng nói đến lợi dụng nó như thế nào.

Tương Vân Bưu lúc này cười lạnh nói:

- Nhìn xem, vừa rồi những lời nghị luận của các lộ anh hùng đều nói với người là chưa từng nghe cũng chưa từng gặp? Hừ, cái gì mà công pháp khống chế tinh thần, nếu ta có phương pháp đấy, ta đã sớm khống chế mình chủ Nam Châu, khống chế Tương Vân Sơn và Hạ Tuyết Ngọc thì có tác dụng cái rắm gì!

Sau khi Tương Vân Bưu phẫn nộ nói ra những lời thô tục này, chẳng những không làm cho người ta cảm thấy hắn thô tục, mà ngược lại còn khiến cho thanh âm âm nhu của hắn có thêm vài phần dương khí.

- Hay!

Có không ít người ở tại chỗ hưởng ứng Tương Vân Bưu. Tương Vân Bưu thần sắc không thay đổi, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Lăng Tiêu, sau đó nói:

- Lăng tông chủ, Vân Bưu tin rằng với thân phận và địa vị hiện giờ của ngài, tuyệt đối có thể mang lại cho ta sự trong sạch, cho ta một sự công bằng! Khiến anh hùng thiên hạ nhìn xem rốt cuộc ai mới là tội nhân phản bội gia tộc!

- Hay!

Lăng Tiêu vẻ mặt bình tĩnh nhìn Tương Vân Bưu, chậm rãi nói:

- Người nói trên đời này không có công pháp khống chế tinh thần của người khác, đúng không?

Tương Vân Bưu nhíu mày, trong lòng lập tức có một chút do dự, theo suy nghĩ trong lòng hắn, thì Lăng Tiêu tuyệt đối không thể có được loại công pháp này. Tương Vân Bưu đương nhiên biết, trên đời chẳng những có loại công pháp này, mà hắn đã từng tận mắt nhìn thấy, và có được lợi ích từ nó! Nhưng Tương Vân Bưu không tin Lăng Tiêu nếu biết được loại công pháp này, lại không lấy ra để sử dụng!

Trên đời này lại có người như vậy sao? Hơn nữa những thứ Lăng Tiêu biết được thật sự rất nhiều! Luyện đan tông sư, đây là danh hiệu hoàn toàn xứng đáng, trong Thánh Vực tất cả mọi người đều đã có chút thừa nhận, thì bản lĩnh luyện đan của Thực Sơn Phái phải là thiên hạ vô song!

Luận về kiếm thuật, người này khi ở nhân giới kiếm thuật đã độc bộ thiên hạ, từng lấy một bộ kiếm thuật cực kỳ đặc biệt, khi vẫn chưa có thực lực hùng mạnh đã có thể vượt cấp đánh bại những kẻ thù hùng mạnh hơn mình rất nhiều.

Sau khi tiến vào Thánh Vực, lại càng không thể đánh bại, ỷ vào tuyệt thế bảo kiếm trong tay đã chém chết không ít những vũ giả hùng mạnh trong Thánh Vực!

Vì vậy, công pháp kiếm thuật, Tương Vân Bưu thừa nhận Lăng Tiêu hùng mạnh. Nhưng khống chế về tinh thần này nếu Lăng Tiêu cũng vô cùng am hiểu, và thật sự có thể khống chế tinh thần của người khác, như vậy thì Tương Vân Bưu cho rằng không bằng tốt nhất mình nên đi tìm một tảng đậu hũ mà tự tử đi.

Đáng tiếc, Tương Vân Bưu không ngờ tới, đó là hắc đã đoán đúng!

Lăng Tiêu chẳng những đối với sức mạnh tinh thần cực kỳ am hiểu, mà về phương diện khống chế tâm thần của người khác lại càng thuận lợi!

Không ít người đã từng xem qua một vài cuốn sách cổ từ thời đại Thần Chiến để lại, trong đó có ghi lại, sức mạnh của Thần vô cùng hùng mạnh, có nhiều hình thức biểu hiện, trong đó có thể khống chế tâm thần của người khác, sau đó trực tiếp in dấu ấn của mình lên trên năng lượng tinh thần của đối phương. Người này sẽ trở thành người hầu, hơn nữa từ nay về sau, tất cả những bí mật của hắc, đối với Thần khống chế hắc mà nói, cũng còn gì là bí mật nữa!

Tương Vân Bưu rốt cuộc đã xác định, Lăng Tiêu đang hù dọa mình! Nếu như hắc có loại bản lĩnh này thì đã sớm khống chế lấy tâm thần của mình, sau đó hỏi ra những sự tình năm đó, sao lại còn quanh co vòng vo tốn nhiều công sức như vậy. Chẳng lẽ muốn ta tự nói hay sao?

Sự thật là, đương nhiên sẽ không như vậy!

Đừng nói hôm nay là ngày đại hôn của Lăng Tiêu, cho dù không phải đại hôn của Lăng Tiêu, thì Lăng Tiêu cũng sẽ không phí thời gian nói chuyện với loại người như Tương Vân Bưu. Sở dĩ hắc nói nhiều những lời vô nghĩa như vậy chính là vì muốn tất cả mọi người đều nhận định trong thiên hạ không có khả năng tồn tại biện pháp dùng sức mạnh tinh thần để có thể khống chế người khác! Và tất cả những người có được loại công pháp này đều trở thành kẻ thù của cộng đồng! Có ai lại muốn chính mình vô tình bị người khác khống chế, cho nên, Lăng Tiêu trước tiên tìm đến Phương Hướng Đông. Sự thật là Lăng Tiêu sớm đã thu được quả cầu thủy tinh chí bảo của Phương gia kia, lấy đan dược luyện được trong suốt một trăm năm của Thực Sơn Phái để trả giá cho Phương gia đổi lấy quả cầu thủy tinh mà Huyền Thiên rất coi trọng. Lăng Tiêu cho rằng như thế là rất đáng giá, Huyền Thiên trải qua nhiều năm như vậy bên cạnh Lăng Tiêu tu luyện và khôi phục, hiện giờ đã khôi phục được ba tầng thực lực! Điều này làm cho Lăng Tiêu vô cùng vui vẻ, trên thực tế Lăng Tiêu cũng muốn nhìn trạng thái hoàn hảo của Huyền Thiên sẽ có thể có được thực lực hùng mạnh đến bao nhiêu.

Mà tác dụng hiện giờ của quả cầu thủy tinh này là che tai mắt của người khác! Lăng Tiêu từ trước tới giờ chuẩn bị hết thảy mọi thứ đều là vì giờ khắc này!

- Hay!

- Tương Vân Bưu, quả cầu thủy tinh này của Phương gia có công hiệu vô cùng kỳ diệu, ngươi có dám... nhìn vào nó không?

Tương Vân Bưu nhìn lướt qua vẻ mặt bình tĩnh của Phương Hướng Đông, trong lòng nói:

- Cố làm ra vẻ huyền bí, không ngờ các ngươi đang đùa giỡn ở trước mặt ông nội của Phương gia các ngươi?

Vì thế hắc không kìm nổi cười lạnh một tiếng, sau đó nói:

- Ta nhìn chằm chằm đây, thì sao nào?

Nói xong, Tương Vân Bưu đưa hai mắt nhìn lên trên mặt của quả cầu thủy tinh. Đột nhiên thân mình hắc chấn động, một vài người của Tương gia đang định xông lên bảo vệ Tương Vân Bưu, bị Lăng Tiêu giờ cánh tay lên ngăn cản, sau đó nói:

- Từ từ đã! Hiện giờ đang là lúc đánh cuộc, các ngươi không được động vào hắc!

Phương Hướng Đông ở một bên lúc này hướng về mọi người trên mặt đang mang theo một chút nghi hoặc giải thích:

- Pháp bảo này của gia tộc ta thật sự rất nhiều người đều hiểu, ngay khi hắc nhìn vào, sức mạnh tinh thần của hắc đã trở nên vô cùng suy nhược, hơn nữa sẽ bị pháp bảo này khống chế! Đến khi hắc từ trong đó lĩnh ngộ được hoặc sau khi không có lĩnh ngộ gì, mới có thể khôi phục bình thường!

Mọi người bán tín bán nghi nhìn Phương Hướng Đông. Lúc này Phương Hướng Đông đột nhiên hét lên một tiếng:

- Tương Vân Bưu, ngươi biết tội chưa!

Tương Vân Bưu lúc này ánh mắt đại ra, nhìn kỹ đôi mắt không ngờ cũng hỗn độn giống như quả cầu thủy tinh kia! Làm cho người ta không kìm nổi dâng lên sự sợ hãi.

Sau khi nghe thấy lời của Phương Hướng Đông, Tương Vân Bưu phát ra một loạt thanh âm cứng nhắc:

- Ta... biết tội.

- Hả?

Từ trong đám người đột nhiên truyền đến từng trận tiếng kinh hô, tất cả đều thật không ngờ lại có một kết quả như vậy. Tương Vân Bưu vừa mới luôn miệng nói trên đời không tồn tại công pháp khống chế sức mạnh tinh thần, nhưng trong nháy mắt tinh thần của người này lại bị khống chế, chuyện này thật sự là... thật sự là làm cho người ta có cảm giác buồn cười!

Hơn nữa vừa có rất nhiều người mới luôn miệng nói trên đời này không có khả năng tồn tại công pháp khống chế tinh thần của mọi người, cả đám người này đều nóng bừng mặt lên, miệng ngậm chặt, sợ Lăng Tiêu hoặc Phương Hướng Đông này sẽ hỏi bọn họ cái gì.

Đây quả thật là một cái tát hung hăng tát lên mặt bọn họ, khiến cho bọn họ nổ đom đóm mắt, làm cho bọn họ ngượng ngùng vô cùng!

Tuy rằng tinh thần của Tương Vân Bưu bị quả cầu thủy tinh này khống chế, nhưng nếu đã có loại đồ vật này, thì có ai còn dám nói trên đời này không có loại công pháp khống chế tinh thần?

Ngay cả đám người Tư Đồ Dũng và Tôn Hạo Thiên cũng đều vô cùng tò mò nhìn cảnh tượng trên đài, Diệp Thiên đứng một bên thì vô cùng khinh miệt nhìn thoáng qua Tương Vân Bưu, trong lòng nói:

- Ngụ ngốc! Ở trước mặt Lăng Tiêu không ngờ lại dùng phương pháp này để biện bạch cho mình, còn không phải là cho Lăng Tiêu có cơ hội giở trò sao.

Thoạt nhìn chuyện này dường như không có quan hệ nhiều đến Lăng Tiêu, người khống chế là Phương Hướng Đông của Phương gia, ngay cả Tư Đồ Dũng và Tôn Hạo Thiên trong lòng cũng hoài nghi, nhưng cũng dám khẳng định chuyện này có liên quan đến Lăng Tiêu. Chỉ có Diệp Thiên hẳn hoàn toàn có thể xác định chuyện này là do Lăng Tiêu ở sau làm chủ!

Diệp Thiên có chút bất đắc dĩ thở dài, trong lòng bỗng nhiên nghĩ:

- Mấy năm nay ta đối địch với Lăng Tiêu, chẳng lẽ là sai lầm rồi sao? Bản lĩnh của thằng nhãi này... cũng thật là nhiều! Cho dù là Thần tiên kiếp năm đó cũng không phải là đối thủ của hắn!

Diệp Thiên trong lòng nghĩ vậy, nắm chặt một nửa Đại Nhật Kim Cương Ấn đã dung nhập một nửa trong tay, đồng thời cân nhắc tìm kiếm một nửa còn lại của Đại Nhật Kim Cương Ấn, có cần phải trang bị thêm cái gì khác cho mình không!

Hiện giờ càng ngày hắn càng có cảm giác không tự tin, càng ngày trong đầu càng có suy nghĩ không thể chiến thắng được Lăng Tiêu. Loại cảm giác này thật không ổn, Diệp Thiên trong lòng cũng biết rõ, có thể trong lòng muốn đánh đuổi cái cảm giác này đi, nhưng đây cũng không phải là một việc dễ dàng.

Đúng lúc này Phương Hướng Đông sắc mặt vô cùng trầm trọng, trên trán dần dần chảy ra mồ hôi, đồng thời trong lòng sự kính nể đối với Lăng Tiêu đã đạt đến tột đỉnh. Thanh âm hắn âm trầm, chậm rãi hỏi:

- Tên kia, ta hỏi ngươi, năm đó có phải ngươi đã mang đi một tộc nhân của Phương gia am hiểu cách dùng sức mạnh tinh thần để khống chế người khác hay không?

- Đúng, người nọ ở Phương gia không được vừa lòng, khi ta đến Phương gia khi đó thấy người nọ, lúc ấy cho rằng người nọ là nhân tài, sau này có thể làm cho ta một việc, rồi mang hắn đi theo.

Tương Vân Bưu lúc nói ra những lời này, ánh mắt đờ đẫn, tuy nhiên lời nói lưu loát, đã không còn cảm giác trúc trắc như lúc đầu. Nhưng người đứng xem ở dưới tất cả đều đứng ngây ra như phỗng, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

- Những bức thư của Tương Vân Sơn và Hạ Tuyết Ngọc là từ đâu mà có?

Phương Hướng Đông trên trán toát mồ hôi càng nhiều, sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên sức mạnh tinh thần đã tiêu hao quá độ. Nhưng thực tế hẳn chỉ làm ra vẻ như vậy, người thực sự làm phép chính là Lăng Tiêu!

Tương Vân Bưu hơi dừng lại một chút, trong ánh mắt dường như có một tia giãy giụa, hiển nhiên chuyện này có ẩn tượng rất sâu sắc đối với hắn, thậm chí đã khắc vào sâu trong linh hồn, ngay khi người khác hỏi, hắn theo bản năng sẽ dùng phương thức của mình để trả lời. Tuy nhiên giờ phút này sức mạnh tinh thần của Tương Vân Bưu đã hoàn toàn bị Lăng Tiêu khống chế, bản thân hắn cũng hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra!

- Những lá thư kia là ta đã sai Phương Hạo trước sau khống chế Hạ Tuyết Ngọc và Tương Vân Sơn, ta quả thật vốn muốn Phương Hạo giúp ta khống chế Hạ Tuyết Ngọc, ta muốn lợi dụng nàng để dẫn kích ca ca khả ái giống như thiên kiều chi tử kia! Đáng tiếc tên Phương Hạo khốn kiếp kia, hắn nói cái gì mà hắn có giới hạn của hắn, kiên quyết không làm loại chuyện này. Lúc ấy lão tử liền nổi giận, tuy nhiên ta đè nén được sự phẫn nộ này trong lòng, không có biểu hiện ra ngoài. Lúc ấy ta đã quyết định sau này nhất định phải giết chết Phương Hạo, thứ nhất là hắn đã biết quá nhiều, thứ hai là hắn không phục tùng mệnh lệnh của ta!

Lúc Tương Vân Bưu nói ra những lời này, vẻ mặt dữ tợn còn mang theo sự đắc ý, trong ánh mắt còn ẩn chứa một vẻ âm độc, khiến cho rất nhiều người ở dưới đài đều nhìn thấy rất rõ ràng! Không ít người trong lòng không kìm nổi dâng lên một luồng hàn khí, có người còn phát ra từng trận tiếng thở dài, không ngờ Tương Vân Bưu này lại là người như vậy, càng không nghĩ tới đứa con cả của Tương gia kia, Tương Vân Sơn năm đó là một người trẻ tuổi ưu tú bị trục xuất khỏi sư môn, nghèo túng hơn hai mươi năm! Còn có một vài người còn đưa ánh mắt cực nóng nhìn lên quả cầu thủy tinh kia! Vật chí bảo như thế quả thực làm cho người ta có cảm giác khó mà sống yên tâm được!

- Tốt lắm, Tương Vân Bưu, người nói tiếp đi.

Trong thanh âm của Phương Hướng Đông dường như một tia ma lực, khiết không ít người tu vi không đủ tinh thâm thiếu chút nữa thì trầm mê trong đó, lập tức trong lòng cả kinh, lập tức tập trung tinh thần.

656. Chương 579: Khống Chế Tinh Thần. (p2)

- Ta muốn Phương Hạo trước tiên khống chế Hạ Tuyết Ngọc, sau đó gán cho nàng thân phận có thù oán với Tương gia, khiến cho nàng dựa vào cái thân phận kia viết thư cho một người! Đương nhiên người này chính là Tương Vân Sơn! Sau đó ta lại khiến Phương Hạo dùng phương pháp giống như vậy khống chế Tương Vân Sơn! Tuy nhiên khống chế Tương Vân Sơn có tính nguy hiểm rất cao, cho nên chỉ khống chế hắn vài lần, thật sự đáng tiếc thư tín Tương Vân Sơn thông đồng với địch thực sự cũng không nhiều, ta cũng không phải quá vừa lòng. Chuyện này sau khi hoàn thành, lúc này ta liền ám sát Phương Hạo, trước khi giết hắn, hắn cầu xin ta buông tha cho hắn và đem việc quả cầu thủy tinh của Phương gia nói cho ta biết, hy vọng ta có thể tha cho hắn một mạng. Tuy nhiên sao ta có thể buông tha cho hắn? Hừ, ta ném hắn vào trong Sư Hổ Viên, thậm chí đến cuối cùng hắn vẫn còn có một chút cống hiến cho Tương gia ta, ha ha!

Tương Vân Bưu nói xong, ngửa mặt lên trời điên cuồng cười rộ lên.

- Đê tiện, vô sỉ!

Dưới đài có rất nhiều người không kìm nổi tức giận mắng, tuy nhiên trên mặt Tương Vân Bưu không có một chút biểu hiện gì, sau đó hắn còn nói thêm:

- Đây là chuyện vừa ý nhất cuộc đời ta, ha ha, Tương Vân Sơn, ngày xưa ta cùng với cả Tương gia lớn nhỏ đều cúi đầu khom lưng trước mặt hắn, rốt cuộc trở thành một tên ăn mày đầu đường xó chợ. Con đàn bà Hạ Tuyết Ngọc kia làm cho ta phải dùng cả nhà ả để uy hiếp, ả mới chịu làm việc cho ta, việc đáng tiếc nhất là nhiều năm như vậy ta vẫn không có cơ hội ăn tươi nuốt sống được ả, không ngờ lại bị Tương Vân Sơn tìm trở về, thật sự là khiến ta thất vọng!

Rốt cuộc có một tùy tùng của Tương Vân Bưu, cố lấy toàn bộ dũng khí, la lớn:

- Chủ công! Đừng nói nữa! Người mau tỉnh lại đi, tên ác tặc đang hãm hại người đấy!

Giờ khắc này, toàn bộ trang phục trên người Hạ Tuyết Ngọc đã thấm đẫm nước mắt, Tương Vân Sơn bên cạnh nàng cũng ra sức mím môi, nước mắt từ trên khóe mắt chảy xuống, vẻ mặt vô cùng kiên nghị, lại dường như trong im lặng đang nói một cái gì.

Trong đám người xuất hiện một thanh âm:

- Hừ, nói miệng không bằng chứng, có bản lĩnh các người khiến cho Tương Vân Bưu viết một phong thư đi! Như vậy chúng ta mới tin!

Người này là một người được Lăng Tiêu sắp xếp ngồi trong đám đệ tử bình thường của Thục Sơn, xem lẫn trong đám người, không ai biết hắn đến từ nơi nào.

- Đúng, khiến cho Tương Vân Bưu cũng viết ra một phong thư, chẳng phải sẽ biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao?

- Đúng vậy, bắt hắn viết một phong thư đi!

... ..

Ngay lúc đó, mọi người mồm năm miệng mười, nói ra đủ thứ, Phương Hưởng Đông trên mặt lộ ra vẻ khó xử, sau đó hướng về mọi người phía dưới, vẻ mặt đau khổ, nói:

- Khi hắn lĩnh ngộ quả cầu thủy tinh này, làm phép khổng chế tinh thần hắn đã là một việc vô cùng mệt mỏi rồi! Chẳng lẽ còn chưa đủ chứng minh Tương Vân Sơn năm đó bị oan uổng sao?

- Không được, người hãy mau bắt Tương Vân Sơn cũng viết một phong thư!

Mọi người cũng hòa theo ra sức mà hô lên.

Phương Hưởng Đông lúc này gật gật đầu, sau đó nói:

- Được, để ta cố gắng thử xem! Ta sẽ từ quả cầu thủy tinh lĩnh ngộ ra tri thức... à không, là năng lực của ta yếu đi.

Phương Hưởng Đông nói một nửa, rồi khấn trương im miệng, đổi thành cách nói khác, trong đám người phát ra một trận tiếng rì rào rất nhỏ, rất nhiều người đều cùng nói:

- Chúng ta cũng đều thấy biểu hiện như vậy.

Lăng Tiêu trong lòng cười thầm, không thể tưởng được Phương Hưởng Đông thật đúng là có tài năng biểu diễn, chính mình đối với hắn vốn không có đánh giá cao như vậy!

Lúc này đã có người chuẩn bị ra giấy và bút mực, sau đó lại đem đến một cái bàn, đưa tới trước mặt của Tương Vân Bưu. Tương Vân Bưu đỡ đi đến bên cái bàn, đặt bút, bắt đầu thoăn thoắt viết lên tờ giấy kia.

Hồi lâu sau, một phong thư đã được viết xong, sau đó hắn lại đứng ở nơi đó, có người đem phong thư kia nhanh chóng thổi khô, cầm lên đặt ở phía trước người, để cho tất cả mọi người có thể thấy được nội dung trong bức thư này.

Ngồi ở chỗ này đều là những người dù cách xa mấy trăm mét cũng có thể phân biệt được ruồi bọ là đực hay cái, hiển nhiên liếc mắt một cái liền có thể thấy được trên bức thư này viết cái gì.

Không kìm nổi cả đám đều hít sâu một cái, sau đó với một ánh mắt không thể tin nổi nhìn lên Phương Hưởng Đông ở trên đài. Mà Phương Hưởng Đông lúc này cũng rất đúng lúc thân mình mềm nhũn, trực tiếp ngã ở trên đài, vài đệ tử của Thục Sơn Phái khấn trương đi lên, Lăng Tiêu cũng bay nhanh qua, vẻ mặt nghiêm túc kiểm tra tình trạng của Phương Hưởng Đông. Sau một lát hắn đứng dậy, phất tay sai tôi tớ đưa Phương Hưởng Đông đi nghỉ ngơi, sau đó cao giọng nói:

- Phương trưởng lão hắn bị tiêu hao tinh thần quá độ, chỉ ngắt đi thôi, nghỉ ngơi một hồi sẽ lại không sao, ha ha.

Lúc Lăng Tiêu nói, trong mắt hiện lên một chút đau buồn âm thầm, khiến rất nhiều người đều thấy được biểu hiện này của Lăng Tiêu đều trong lòng oán thầm:

- Nghĩ ngợi một hồi là không sao? Người đi lừa quỷ đi! Nhất định là thi triển loại năng lực này cực kỳ tiêu hao sức mạnh tinh thần và năng lượng của thân thể. Bởi vì có mấy người ở gần Phương Hướng Đông đều cảm giác thấy quá trình trường khí trên người Phương Hướng Đông từ mạnh chuyển thành yếu, lại ở trong lòng có một chút xác định, sự khống chế sức mạnh tinh thần này tuy đáng sợ, nhưng cũng không phải là có tác dụng phụ. Như Phương Hướng Đông này chỉ khống chế Tương Vân Bưu thực lực còn thua hẳn xa mà đã lao lực như vậy, xem ra nếu gặp phải cao thủ mạnh hơn hẳn, hẳn hoàn toàn cũng không thể khống chế được!

Lăng Tiêu không ngờ vẫn còn muốn duy trì bí mật này, lại còn cam đoan điều ấy để uy hiếp quần hùng. Hừ, lòng dạ tiểu nhân của người, ai lại không đoán ra?

Lúc này, trong đám người có một lão già kêu khóc đi tới trước mặt Tương Vân Sơn ngã xuống, khóc không thành tiếng, nói:

- Đại thiếu gia, lão nô mất chó đã mờ, lão nô đáng chết! Không ngờ nghi ngờ ngài nhiều năm như vậy, cho tới hôm nay mới biết ngài bị oan uổng, lão nô đáng chết!

Tương Vân Sơn nhìn kỹ, người này đúng là quản gia mà chính mình năm đó đã lựa chọn, khi nào hắn trở thành gia chủ của Tương gia, người này cũng sẽ trở thành quản gia của Tương gia! Tuy nhiên sau khi Tương Vân Sơn gặp chuyện không may, lão nhân này liền đầu phục Tương Vân Bưu, dựa vào năng lực hơn người cũng đã trở thành quản gia tương lai của Tương Vân Bưu!

Tuy nhiên trong lòng hiển nhiên vẫn còn một chút hướng về đại thiếu gia Tương Vân Sơn này, cho nên hôm nay mọi chuyện chân tướng rõ ràng, cũng không khống chế được tình cảm của mình mà gào khóc lớn lên.

Tương Vân Sơn khẩn trương nâng lão nhân này dậy, sau đó nói:

- Tương Nông, người cũng đừng quá thương tâm, người làm việc cho ai thì cũng là vì Tương gia, ta không trách người.

- Đại thiếu gia, năm đó Tương Nông còn nói xằng bậy với ngài nhiều như vậy, trong lòng vô cùng xấu hổ!

Lão già thoát nhìn tính tình cũng rất cố chấp, quỳ trên mặt đất không chịu đứng lên.

Tương Vân Sơn lúc này bỗng nhiên nói:

- Tương Nông, chẳng lẽ người còn không nghe lời ta?

Tương Nông lúc này mới đứng dậy, sau đó lau nước mắt, nói:

- Tương Nông bắt đầu từ bây giờ, không bao giờ... rời khỏi đại thiếu gia nữa! Nguyên vẹn đời làm nô bộc, phụng dưỡng bên cạnh đại thiếu gia!

Tương Vân Sơn cười nói:

- Vậy người hãy đi xuống trước đã, cùng với ta xem một trò hay!

Tương Nông không ngu ngốc, hiển nhiên biết Tương Vân Sơn đang nói cái gì, không kìm nổi hung hăng trừng mắt nhìn Tương Vân Bưu, lại hướng về phía hắn nhổ một bãi nước bọt:

- Phì!

Lúc này, Lăng Tiêu bỗng nhiên cho người đặt cầu thủy tinh kia lên bàn, dùng một tấm vải đỏ phủ lên. Chỉ thấy Tương Vân Bưu trong giây lát hồi phục lại tinh thần, trên mặt lộ ra một chút vẻ suy nghĩ, dường như vẫn còn đang trong dư vị của sự hỗn loạn bên trong quả cầu thủy tinh hiểu ra vấn đề.

Lăng Tiêu tủm tỉm cười nói:

- Tương Vân Bưu, người có thể từ trên quả cầu thủy tinh này linh ngộ ra cái gì vậy?

Tương Vân Bưu cười lạnh, vẻ mặt ngạo nghễ nói:

- Đây là bí mật, sao ta có thể nói cho người nghe? Lăng Tiêu, người suy nghĩ hay thật!

Tương Vân Bưu lúc này đột nhiên có cảm giác mọi người phía dưới đối với hắn dường như thái độ có chút thay đổi, ánh mắt mọi người nhìn hắn rất là quỷ dị!

Có sự châm biếm, có khi là sự thương hại, còn có vẻ vui sướng khi người khác gặp họa, dù sao cũng khiến cho Tương Vân Bưu có cảm giác không ổn!

- Đã xảy ra chuyện gì?

Tương Vân Bưu nhìn đám thủ hạ của mình đang cúi đầu không nói lời nào, thanh âm lạnh như băng, hỏi.

Những người đó vừa không dám nói thật ra, lại không dám lừa dối hắn, cả đám đều vô cùng rối loạn, bởi vì bọn họ biết, từ khoảnh khắc vừa rồi, thời đại của Tương Vân Bưu trong Tương gia... đã kết thúc!

Cho dù không mời đại thiếu gia của Tương gia trở về, thì Tương Vân Bưu cũng không có khả năng tiếp tục đảm nhiệm cương vị gia chủ của Tương gia nữa! Đến thời điểm đó, những người mà Tương Vân Bưu mang theo, ngoại trừ tâm phúc của hắn, đều nên bắt đầu chuẩn bị cho tương lai của mình.

Một tâm phúc của Tương Vân Bưu vẻ mặt trở nên đau khổ, vừa định nói chuyện, Lăng Tiêu ở một bên mỉm cười đưa tờ giấy trong tay lên:

- Tương Vân Bưu, người xem, đây là cái gì?

Tương Vân Bưu chỉ nhìn thoáng qua liền nhảy dựng lên, chữ bối ẩm ỉ:

- Vu khống! Đây là vu khống! Các người không ngờ nhái lại nét bút của ta mà hăm hại ta! Lăng Tiêu, không thể tưởng tượng được người là nhất đại tông sư mà cũng làm ra cái chuyện này... ..

- Câm mồm!

Minh chủ của Nam Phương Liên Minh Tôn Hạo Thiên thật sự không thể kìm nổi, nổi giận mắg:

- Tương Vân Bưu! Tên súc sinh nhà ngươi! Người cho là những người ở đây hôm nay đều là mù, là ngốc cả phải không! Tất cả mọi người ở đây đều tận mắt nhìn thấy người viết lá thư này, người lại còn muốn chối cãi, người không phải là người!

- Không thể nào, tuyệt đối không thể! Tại sao lại xảy ra chuyện này, đây không phải là sự thật, nhất định không phải là sự thật!

Tương Vân Bưu trong miệng thì trào tự nói, mặt xám như tro tàn, không ngừng lùi về phía sau. Đột nhiên thân mình hắn hướng về phía sau đột nhiên lóe lên, lập tức biến mất giữa không khí.

Bất kể là người của Thục Sơn Phái hay tất cả các vị khách hôm nay không có ai đuổi bắt Tương Vân Bưu, bởi vì thật sự đã không còn cần thiết nữa!

Đứng trước gần như toàn bộ cao thủ của Nam Châu bị vạch trần âm mưu năm đó, cả đời của Tương Vân Bưu coi như là đã trở thành bỏ đi! Tương gia cũng không thể dung nạp hắn, Tương Vân Bưu hưởng phú quý ở Tương gia hơn một trăm năm, từ nay về sau chẳng những phải mai danh ẩn tích, hơn nữa rất có thể thậm chí còn nghèo túng hơn cả Tương Vân Sơn năm đó!

- Tương Vân Sơn! Người được lắm! Bành mỗ năm đó trách lầm ngươi, còn ở sau lưng chữ bối, Bành mỗ trong lòng tự hổ thẹn vô cùng, xin tự phạt ba chén. Từ lúc chào đời đến nay, Bành mỗ chỉ nói xấu người khác một lần, mà lại còn nói sai! Cho nên, từ nay về sau, Bành mỗ thề sẽ không bao giờ... nói xấu bất kỳ một người nào nữa!

Một thanh âm vô cùng to truyền đến, một đại hán thân hình cao lớn đứng dậy ở tại chỗ nâng chén rượu lên, liền tiếp uống ba chén, hướng về Tương Vân Sơn thi lễ rất sâu, sau đó ngồi xuống.

Những người nhận ra người đàn ông vạm vỡ này đều kinh hãi không ngừng, biết rõ người đàn ông vạm vỡ này đến từ Bành gia, một trong những thế lực đứng đầu ở Nam Châu, bản thân hắn cũng là một trong những cao thủ trẻ tuổi của Nam Châu, hơn một ngàn năm trăm năm đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn sơ cấp, mấy năm nay đã thua ở trong tay Diệp Thiên một lần!

657. Chương 580: Bí Mật Của Thần Giới.

Tương Vân Sơn đứng ở đó xúc động thậm chí không biết nói như thế nào cho tốt. Trong Thục Sơn Phái này có rất nhiều nhân vật mưu trí, giờ phút này cũng chỉ có thể không ngừng lặp lại hai chữ cảm ơn bình thường.

Nhưng tình huống này trong mắt mọi người xung quanh, khi nhìn về phía Lăng Tiêu, trong lòng đều không tìm nổi có chút hâm mộ Tương Vân Sơn!

Cho dù vừa rồi bọn họ không nhìn ra là chuyện gì xảy ra, nhưng hiện giờ cũng nên suy xét cẩn thận, hết thấy những chuyện này sao có thể không liên quan đến Lăng Tiêu? Tông chủ của một tông phái, một cao thủ trẻ tuổi tiền đồ rộng mở, nhất đại luyện đan tông sư!

Bất kỳ một thân phận nào trong ba thân phận này cũng đều đủ để khiến cho người ta ngạc nhiên thán phục. Còn tập hợp ba thân phận đó làm một, loại vinh quang này là chẳng phải là hào quang vạn tượng của một nhân vật hay sao?

Trên thân thể một người như thế, không ngờ tìm không thấy một chút bóng dáng của một thiếu niên đặc chí, bình tĩnh chừng chạc, cho dù là lão nhân làm gia chủ hàng ngàn năm chỉ sợ cũng không có được sự ung dung bình tĩnh như vậy của Lăng Tiêu!

Một cao thủ trẻ tuổi ưu tú như vậy không ngờ lại vì một thuộc hạ mà khổ tâm sắp đặt nhiều như vậy, đánh cho kẻ làm tổn thương người của mình nằm đó một đòn trí mạng! Vì thủ hạ mà báo thù rửa hận.

Thử hỏi chủ công như vậy, có ai không muốn theo?

Cho nên rất nhiều người lúc này nhìn Lăng Tiêu, trong mắt tràn đầy sự tôn kính.

Sau khi yến tiệc bắt đầu trở lại, cảnh tượng náo nhiệt thật sự được khôi phục, tất cả những người quen biết Lăng Tiêu đều đi lên kính rượu, ăn uống linh đình. Mọi người lớn tiếng đàm tiếu, dường như quên hết những chuyện vừa xảy ra trong bữa tiệc hôn lễ hôm nay. Quả thật mọi người đều hiểu được, hôm nay sau khi theo Lăng Tiêu rời khỏi nơi này, các gia tộc đều sẽ có những công việc rất khẩn trương.

Chuyện về tín đồ của Thần đã làm cho thần kinh mọi người đau nhói. Tuy trong Thánh Vực, mỗi một người luyện võ đều muốn tiến vào Thần Giới, muốn trở thành Thần thật sự.

Nhưng không ai hy vọng hiện giờ còn có Thần tồn tại! Trong truyền thuyết cái loại hình tượng Thần ngồi tít trên cao không thể khinh nhờn này khiến cho gần như tất cả những người luyện võ có thực lực hùng mạnh trong Thánh Vực nay từ trong ra ngoài đều cảm thấy phản cảm!

Lại có một đám người tự xưng là tín đồ của Thần xuất hiện, lai lịch của bọn họ vô cùng thần bí, thực lực lại hùng mạnh, khiến cho tất cả mọi người đều lo lắng. Chẳng lẽ mười lăm vạn năm sau Thần Chiến, Thần Giới rốt cuộc... lại xuất hiện loại Thần chí cao vô thượng này?

Tám vị thê tử của Lăng Tiêu lúc này đã về phòng của từng người để nghỉ ngơi, còn Lăng Tiêu thì ở lại trong lễ đường để tiếp đãi những vị khách còn chưa rời khỏi.

Diệp Thiên rốt cuộc cũng tìm được một cơ hội, ngay khi Lăng Tiêu đi ngang qua bên cạnh hắn, hắn nhẹ giọng nói:

- Lăng Tiêu, ta có chuyện muốn nói với ngươi.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Diệp Thiên, yên lặng gật gật đầu. Trên thực tế, hắn và Diệp Thiên lúc này chưa có cái gì gọi là thâm cừ đại hận, nguyên nhân của mấy lần xung đột cũng chỉ là do Thần chuyển thể Diệp Thiên này muốn thu phục Lăng Tiêu mà không thành, do đó mang hận trong lòng. Hơn nữa Diệp Thiên nhất quyết muốn giết chết Lăng Tiêu để đề cao uy danh của mình, cho nên xung đột giữa hai người mới trở nên kịch liệt.

Lăng Tiêu vừa rồi chỉ biết, Diệp Thiên nhất định sẽ tìm cơ hội để nói chuyện với mình, hắn nhất định có chuyện để nói với mình. Làm một Thần chuyển thể, nhất định sẽ có cách nhìn nhận đối với đám người tín đồ của Thần kia.

Hai người đi tới phía dưới thác nước lớn, dòng nước âm âm kia từ chín tầng mây chảy xuống, sau đó bắn tung tóe lên những bọt nước. Thanh âm âm âm kia làm cho mặt đất không ngừng run rẩy, làm cho người ta không kìm nổi trong lòng lay động.

Diệp Thiên quan sát cảnh sắc đẹp không sao tả xiết này, nói:

- Cảnh này không thua gì ở Thần Giới năm đó. Lăng Tiêu, vận may của ngươi thật lớn, có thể tìm được một chỗ tốt như vậy để thành lập môn phái, ta rất hâm mộ ngươi. Hơn nữa, lai lịch của ngươi cũng rất thần bí, khiến ta cảm thấy vô cùng hiếu kỳ.

Lăng Tiêu thần nhiên cười, vô cùng bình tĩnh nói:

- Mỗi người đều có những bí mật của chính mình, chuyện này rất bình thường. Ngay cả ngươi, chẳng phải là cũng rất thần bí hay sao?

Diệp Thiên lắc đầu, sau đó nói:

- Lăng Tiêu, không thể không thừa nhận thực lực của ngươi mạnh hơn ta một chút, nhưng chỉ mạnh hơn một chút thôi! Ngươi cũng biết, Thần thật sự trong Thần Giới có thực lực như thế nào chứ?

Nói xong, hắn khẽ cười một tiếng, không đợi Lăng Tiêu trả lời, liền nói thêm:

- Dù sao cũng mạnh hơn ngươi rất nhiều!

Lăng Tiêu khẽ mỉm cười, cũng không có nói gì, mà ngồi trên một tảng đá rất lớn, cảm thụ hơi nước và thiên địa linh lực vô cùng dồi dào bên dưới thác nước. Lăng Tiêu cười khẽ nói:

- Chuyện này đâu liên quan gì tới ta?

- Không liên quan tới ngươi sao?

Diệp Thiên cười một tiếng, sau đó nói:

- Lăng Tiêu, người thật thà không nên nói lời giả dối. Tuy ta vẫn luôn suy nghĩ làm thế nào để đánh bại ngươi, thậm chí là có thể giết ngươi, nhưng hiện giờ cho dù ta có được bản lĩnh có thể giết ngươi, ta cũng sẽ không động tới ngươi, ngươi có biết vì sao không?

- Tín đồ của Thần?

Lăng Tiêu bình tĩnh hỏi một câu.

- Đúng vậy, chính là vì tín đồ của Thần.

Diệp Thiên sắc mặt biến đổi trở nên ngưng trọng, chậm rãi nói:

- Ngươi có biết Thần mạnh nhất trong Thần Giới tên là gì không? Hắn tên là Thanh Hà.

Diệp Thiên tự hỏi tự trả lời xong, trong ánh mắt toát lên một vẻ sợ hãi không thể kìm chế, thanh âm nói chuyện nhẹ đi rất nhiều.

- Thực lực của Thanh Hà lớn đến mức... khiến ta tưởng tượng, cảm giác này giống như là thực lực hiện tại của ngươi, sau đó đối mặt với một ngàn người tu luyện cao cấp. Đúng, chính là cảm giác này!

Diệp Thiên khẳng định lời nói của mình, sau đó còn nói thêm:

- Ngươi nói xem, một cao thủ đạt tới cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong như ngươi, có thể tâm tới một ngàn người tu luyện bao vây tấn công không?

Lăng Tiêu cười nói, trong lòng nghĩ: ta vừa mới chém chết mấy trăm tên cao thủ cảnh giới đại viên mãn! Ta không có sợ, cao thủ mới đạt đến cảnh giới của người tu luyện, lại càng không sợ!

Diệp Thiên nói tiếp:

- Thanh Hà kia năm đó đã hùng mạnh đến mức độ này, tuy là đều Thần trong Thần Giới, nhưng chúng ta ở trước mặt hắn thậm chí một chút địa vị cũng đều không có! Hắn giống như chúa tể của Thần Giới, toàn bộ Thần Giới không ai có thể hùng mạnh hơn hắn! Chúng ta thậm chí còn không bằng nô bộc của hắn!

Diệp Thiên thanh âm chưa xót, tuy nhiên lập tức trở nên hưng phấn:

- Rất nhiều Thần như chúng ta đau khổ chờ đợi cơ hội, bởi vì chúng ta không phải là đối thủ của Thanh Hà, cho nên chúng ta chỉ chờ cho hắn phạm sai lầm, ha ha, không thể tưởng được, Diệp Thiên ta cũng có lúc chật vật như vậy. Rốt cuộc có một ngày, một Thần của Thú Tộc trong một lần chúng thần tụ hội uống say, vô tình nói ra một bí mật về sức mạnh tín ngưỡng.

Lăng Tiêu hơi gật gật đầu, về điều này, hắn đã nghe nói một chút, nhưng từ miệng một Thần đã thật sự từng trải qua việc này như Diệp Thiên nói ra, lại có một cảm giác hoàn toàn khác.

Diệp Thiên khẽ thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Thần Thú kia nói sức mạnh của tín ngưỡng vô cùng thần bí lại cực kỳ hùng mạnh, tên kia tu vi không bằng chúng ta, nhưng nếu là đánh nhau, thì toàn bộ Thần Giới cũng không có bao nhiêu người có thể là đối thủ của hắn! Mọi người chúng ta, bao gồm cả Đại Thần Thanh Hà đối với loại sức mạnh mới này đều tìm đập thành thịch! Đại Thần Thanh Hà lúc này chỉ ra rằng tất cả mọi người trong Thánh Vực và Nhân Giới đều nằm trong phạm vi thể lực của hắn. Nói cách khác, một lời của hắn có thể giết chết hy vọng của mọi người! Hắn ý vào thực lực mạnh mẽ của mình ngay cả một chút cơ thừa cạnh cũng không để lại cho chúng ta. Chúng ta trong lòng đều cực kỳ bất mãn, cho nên tập hợp thần lực của ba mươi mấy vị Kiếp Hậu Thần, chế là một tấm bia đá thần kỳ!

- Thánh Bia?

Lăng Tiêu thất thanh nói.

Diệp Thiên gật gật đầu, sau đó nói:

- Đúng vậy, chính là cái thứ nghịch thiên đó, chúng ta nghiên cứu mấy vạn năm, cuối cùng mới chế ra một tấm bia đá tràn đầy năng lượng! Chỉ cần viết tên của mình lên các vị trí khác nhau, sẽ xuất hiện ở các vị trí khác nhau! Thậm chí nếu sử dụng Tinh Thạch Tâm, có thể trực tiếp xuất hiện ở Thánh Vực!

Diệp Thiên nói đến những lời này, trong mắt còn có một chút ngạo nghễ, sau đó nói:

- Năm đó chế tác ra Thánh Bia, chúng ta đã tốn một lực lượng rất lớn, chúng ta hy vọng thông qua phương thức này, làm cho rất nhiều người trong Thánh Vực có thể xuất hiện ở giữa Thần Giới. Như vậy, chúng ta sẽ có thể tìm được bọn họ, sau đó bồi dưỡng trở thành một phần thực lực của mình. Nhưng khi chúng ta vừa mới đem Thánh Bia đặt vào giữa Thánh Vực, Đại Thần Thanh Hà đã biết, ngay khi hắn chuẩn bị xử lý chúng ta, đột nhiên không biết từ đâu xuất hiện một cao thủ thực lực kinh người, không ngờ có thể chống đỡ lại được sức mạnh của Đại Thần Thanh Hà! Hắn và Đại Thần Thanh Hà đánh nhau suốt một năm! Làm cho Thần Giới vốn xa hoa bị phá thành từng mảnh nhỏ, vô cùng thê thảm! Sau đó, cao thủ thần bí kia đột nhiên biến mất, còn Đại Thần Thanh Hà thì bản thân bị trọng thương!

Lăng Tiêu ngẩng đầu hỏi:

- Sau đó các người liền cảm thấy cơ hội đã đến?

Diệp Thiên trên mặt lộ ra một vẻ cười khổ, người này vốn kiêu ngạo, nhưng hôm nay đã cười khổ không ít lần, háng giọng hai tiếng, sau đó nói:

- Đúng vậy, lúc đó chúng ta có chừng hơn một ngàn Kiếp Hậu Thần, hơn một vạn Kiếp Tiên Thần! Còn có một vài vị Thần của Thú Tộc, Tinh Linh Tộc, Long Tộc và Ma Tộc và Dị Tộc cùng với chúng ta chuẩn bị tiêu diệt Thanh Hà! Vì vậy, một cuộc chiến dữ dội ở Thần Giới nổ ra!

Lăng Tiêu nghe những lời này, cười nói:

- Các người đều không thể ngờ Thanh Hà bị trọng thương vẫn có thể giết chết hết các người, cuối cùng toàn bộ Thần Giới chỉ còn lại mình hắn?

Diệp Thiên gật gật đầu, ánh mắt khinh khỉnh, nói:

- Lời thừa, nếu không như vậy, hùng mạnh như ta, sao lại tái sinh thành cái dạng này?

Diệp Thiên sau đó nói tiếp:

- Nguyên chính là như vậy, bỗng nhiên xuất hiện tín đồ của Thần, ta nghĩ bọn họ chính là tín đồ của Thanh Hà! Lăng Tiêu, người nói xem, trong Thần Giới có sự biến đổi khác thường như vậy, đối với ta và người, có phải là chuyện tốt không?

Xuất hành.(P1). Lăng Tiêu cuối cùng cũng hết lời khuyên bảo mẫu thân tu luyện:

- Mẹ, người không nên luôn dùng ánh mắt của người bình thường để đánh giá vấn đề. Hiện giờ thực lực của người đã là vũ giả Thánh Vực cường đại rồi! Người chẳng lẽ không muốn vĩnh viễn nhìn mỹ cảnh này sao? Người chẳng lẽ không muốn chứng kiến con cháu tương lai đầy cả sảnh đường sao? Chỉ cần người cố gắng tu luyện thì nhi tử có thể khiến người thực hiện được giấc mộng này!

Đôi mắt Lăng phu nhân lộ vẻ mong mỏi, hỏi:

- Thật vậy chăng?

Lăng Tiêu cười thầm: Trên thực tế, nếu thật sự tu luyện tới Đại Thừa Kỳ, phi thăng Tiên giới mà nói thì mặc dù có thể sinh con nhưng khi đó muốn sinh con cũng không phải là một việc dễ dàng. Chẳng qua cũng không phải là không có cách. Ít nhất là không làm khó được một người am hiểu luyện đan như Lăng Tiêu.

- Dương nhiên là thật!

Lăng Tiêu gật đầu như bả củi.

Vì vậy, một tháng sau, toàn bộ thân nhân của Lăng Tiêu tiến vào trạng thái bế quan.

Nửa năm sau, đệ tử nội môn Tinh Võ đường trừ một vài người phụ trách quản lý ra, toàn bộ đều bế quan.

Một năm sau khi Thục Sơn phái vang danh, Lăng Tiêu sắp xếp mọi chuyện thật tốt, sau đó rời khỏi Thục Sơn phái đang vô cùng yên tĩnh. Trước khi đi hẳn mở trạng thái tự động công kích của hộ sơn trận trên Thục Sơn phái ra.

Lăng Tiêu rời khỏi sơn môn, ngẩng đầu nhìn thoáng qua khối đá lớn cùng với rất nhiều ngoại nhân đang cảm ngộ kiếm đạo cạnh đó, đem một loạt thần thức đánh lên trên tảng đá, sau đó thân thể nhẹ nhàng xuyên qua những người này.

Những người ngồi đây đều không ai cảm giác được tông chủ Thục Sơn phái, chủ nhân của tám chữ ẩn chứa tinh hoa kiếm kỹ của cả thiên hạ, nhất đại luyện đan tông sư Lăng Tiêu vừa mới thông dong lướt qua họ.

Mà những người lên Thục Sơn phái cầu được đều đau xót phát hiện ra một sự thật là hầu hết mọi người trong Thục Sơn phái đều đã bế quan tu luyện. Còn lúc nào xuất quan thì chẳng rõ.

Lăng Tiêu cũng không phi hành trên không mà mang theo Kim Hổ đi qua một khu rừng tươi tốt. Lần này mục đích ra ngoài của Lăng Tiêu là muốn tới một nơi xa xôi do tâm linh cảm ứng. Ở đó có một pháp bảo cường đại sắp xuất thế.

Sau trăm năm, Kim Hổ lại tiến vào không gian trong đỉnh một lần nữa thì kinh ngạc phát hiện nơi này sớm đã thành một thế giới! Mà thế giới này lại khiến cho Kim Hổ cực kỳ thích thú.

Ấn tượng của mọi người về Ma tộc đều là thứ bại hoại thập ác bất xá. Cuộc sống bọn họ tràn ngập giết chóc và ngọn lửa địa ngục khủng bố. Trên thực tế thì đó là hiểu nhầm của loài người đối với Ma tộc. Đúng hơn là có người cố tình bôi nhọ Ma tộc

Là một người có huyết mạch hoàng tộc của Ma tộc, Kim Hổ hiển nhiên là cực kỳ thích nơi có khí tức sơn lâm tràn ngập. Hắn ghét hết thấy những thứ đã bị bàn tay con người thay đổi.

Nhìn thấy thế giới trong đỉnh của Lăng Tiêu lại có thể hóa thành một phương như vậy thì Kim Hổ mừng rỡ vô cùng, không ra đi cùng Lăng Tiêu nữa mà yên tâm ở trong đó tu luyện.

Chẳng qua Kim Hổ lại cho rằng thế giới trong đỉnh rất đơn điệu, sinh vật bên trong quá ít. Thế nên thỉnh thoảng hắn lại ra ngoài bắt một vài loại sinh vật, chim bay thú chạy gì cũng có. Lăng Tiêu cũng chẳng thèm quản hắn. Dù sao hắn vốn cũng đã nghĩ tới việc này, hiện tại có Kim Hổ bỏ công ra thì hiển nhiên hắn càng nhẹ thân.

Lăng Tiêu rời đi cũng không phải là chỉ vì tìm kiếm pháp bảo. Pháp bảo của hắn đã có không ít. Bồn mạng pháp bảo Hàm Hàn bảo đỉnh, Kiếm Linh Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, Phệ Hồn Ma Vong bị Lăng Tiêu luyện hóa vô số lần, Huyền Thiên đã khôi phục thực lực khá nhiều, rồi lại còn Hồng Đồng đại chung chưa kịp luyện hóa kia. Bất kỳ thứ bảo vật nào trong đó đều không phải người bình thường có thể có được. Mục đích của Lăng Tiêu lần này là muốn tra xét sự tình tin đồn của thần kia!

Đừng thấy Lăng Tiêu không để ý tới Diệp Thiên mà tưởng rằng hắn không chú ý tới những việc Diệp Thiên nói tới. Lăng Tiêu không muốn đáp ứng Diệp Thiên bởi lẽ dã tâm của hắn quá lớn, có tâm lý muốn lợi dụng Lăng Tiêu. Lăng Tiêu đối với Thanh Hà - Chí cao thần của Thần Giới cũng đâu phải là không hiểu chút gì.

Năm đó khi hắn nắm lấy Thánh Bia nọ đã để lại cho Lăng Tiêu một ấn tượng sâu đậm, kết hợp với những điều Diệp Thiên nói qua về Thánh Bia, hiện giờ nghĩ lại, đại thủ trên cổ tay khắc chữ “vạn” kia hẳn là của Thanh Hà.

Người nọ nếu là Thanh Hà thì thực lực của hắn thực sự khiến Lăng Tiêu kiêng kỵ. Hơn nữa Lăng Tiêu vẫn cảm thấy có một đôi mắt ngay khi hắn bước vào Thánh Vực đã thường xuyên chăm chú theo dõi hắn. Đương nhiên Lăng Tiêu không tìm thấy bất cứ chứng cứ nào chứng minh điều này là thực. Trên thực tế, đối với một Tu Chân giả cường đại như hắn thì cũng chẳng phải chứng minh cho chuyện gì.

Đây thuần túy chỉ là một loại trực giác của Tu Chân giả, hơn nữa tín đồ của thần cũng là trong ngày đại hôn của mình tìm tới Thục Sơn. Nếu nói chuyện đó thần của họ không biết thì Lăng Tiêu không tin. Mấy trăm cường giả thực lực đạt tới cảnh giới Đại viên mãn Chí Cường Giả cùng hành động thì sao có thể không kinh động tới thần chứ.

Cho nên Lăng Tiêu mới khiến mọi người trong Thục Sơn phái bế quan một lần nữa, bản thân thì rời đi để xem có thể tra xét được những tư liệu về cuộc chiến giữa chúng thần thời cổ đại hay không. Như vậy thì trong tương lai nếu Thục Sơn phái có chính thức đối mặt với Thanh Hà cũng có thể bớt đi sự lo lắng.

Trong vòng mấy vạn dặm đều là những cây đại thụ che trời, từ trên cao nhìn xuống trông như một tấm thảm xanh biếc dày đặc. Mà khi đi trong rừng, dưới chân là lớp lá khô dày, không biết đã tích ở nơi này bao nhiêu năm. Không khí trong rừng rậm hết sức ẩm ướt, ánh mặt trời xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp cây cối chiếu lên mặt đất loang lổ, vô số tro bụi kiêu ngạo nhảy múa trong những dải ánh sáng ấy.

Lăng Tiêu rất ít khi đi lại trong rừng rậm thế này. Đối với đại bộ phận vũ giả trong Thánh Vực, giống như Lam Hi đã đạt tới cảnh giới Đại viên mãn đỉnh phong đều thường là phi hành trường kỳ. Công pháp ngự kiếm phi hành đặc biệt của Thục Sơn phái cũng đủ để Lăng Tiêu phi hành một ngày mười vạn dặm. Chẳng qua nếu như vậy sẽ bỏ qua rất nhiều thứ, không thể cúi ngựa xem hoa mà tìm bảo vật.

Loại rừng rậm nguyên thủy che cả trời đất này nếu không phải là người có cảm giác phương hướng mạnh mẽ thì đi trong đó chắc chắn sẽ bị lạc. Bởi vì cây cối trong này đều cao lớn như vậy, đi cả trăm dặm nhìn quanh cũng toàn thấy cây với cây, khung cảnh không có gì khác biệt.

Hơn nữa cảm giác buồn tẻ cũng là một vấn đề lớn. Rất ít người có thể chịu nổi cảm giác tịch mịch này. Chẳng qua đối với Lăng Tiêu mà nói thì chuyện này cũng chẳng có gì. Tịch mịch cũng là một loại tâm tình. Với Lăng Tiêu vừa trải qua chuyện vui lớn thì đây cũng là một chút giúp hắn bình tâm. Đi vài ngày trong rừng rậm, Hữu Tình đạo của Lăng Tiêu lại tinh tiến thêm rất nhiều.

Tới cảnh giới Độ Kiếp Kỳ này thì bất cứ một điểm đề cao nào cũng phải trả bằng cực khổ, thậm chí là nguy cơ lớn. Tu sĩ có thể đạt tới cảnh giới này cũng không có việc gì có thể ngăn cản trái tim truy cầu thiên đạo của bọn họ. Nhưng tu luyện càng nhanh thì lại càng phải sớm đối mặt với thiên kiếp.

Tuy thế nhưng họ sẽ không hề hối tiếc.

Trên đỉnh đầu lại có một người vừa bay vụt qua.

Áo trắng, mũ trắng.

Hình như hắn cũng đang tìm gì đó. Trong lòng Lăng Tiêu hiện lên một chút lo lắng. Tín đồ của thần này tựa hồ đột nhiên nhiều hẳn lên. Một năm trước khi đại hôn của mình, tín đồ của thần này thiếu chút nữa bị diệt toàn quân, chỉ chạy thoát một tên đầu lĩnh. Lúc này mới chỉ qua một thời gian ngắn mà ở nơi này lại gặp phải tín đồ.

Phải biết rằng nơi này là một khu rừng rậm hoang vu hẻo lánh, mấy vạn dặm xung quanh không có người ở. Dưới tình huống này mà có thể bắt gặp thì không phải rõ ràng rằng số lượng tín đồ đã hết sức không lồ tới mức kinh người rồi hay sao?

Trong lòng Lăng Tiêu nghĩ vậy, đột nhiên bay vọt lên, hướng về phía hai người mặc trang phục của thần tín đồ kia phóng tới. Hai người này còn chưa kịp suy nghĩ gì thì đã bị Lăng Tiêu bắt, sau đó nhanh chóng bay xuống phía dưới đám cây cối, vung tay tạo thành một đạo kết giới.

Lăng Tiêu nhìn vào mắt hai người này, thậm chí không cần nói một lời liền dùng tinh thần lực mạnh mẽ đột phá rào cản tinh thần của họ. Chí Cường Giả thực lực đạt tới cảnh giới Đại viên mãn đột nhiên đỏ bừng mặt, đôi mắt như lòi ra, thân thể run rẩy!

Lăng Tiêu nhất thời cả kinh, lập tức thu hồi thần thức. Dù là thế nhưng trong đầu Lăng Tiêu cũng vang lên một tiếng nổ ầm ầm, bên trong tinh thần thức hải nổ mạnh liên hồi, giống như núi lửa bộc phát, vô số tin tức ầm ầm kéo tới, kèm theo đó là ác ý khiến cho người ta phải kinh hãi.

Thân thể Lăng Tiêu lùi nhanh lại trong rừng, dọc đường đi không biết đã đụng gãy bao nhiêu đại thụ.

Ầm! Ầm! ....Ầm!

Những tiếng rầm rắc rồi tiếng đổ ầm ầm từ trong rừng rậm truyền ra, vô số cây đại thụ che trời rầm rầm đổ xuống.

Trong đầu Lăng Tiêu lúc này là một mảnh hỗn loạn, cả tinh thần thức hải sau khi bị nổ mạnh một hồi liền giống như đang bị một cơn lốc đang tàn quét.

Lúc này thanh âm của Đại Tự Tại Tâm Kinh tự động vang lên trong tinh thần thức hải của Lăng Tiêu. Đồng thời một pho tượng pháp tướng cao lớn hiện ra, phát ra hàng vạn đạo quang mang.

Khó khăn lắm mới áp trụ được bạo loạn trên người mình, Lăng Tiêu thở dài một hơi, đồng thời hoảng sợ phát hiện, chính mình không ngờ đã đụng gãy thẳng một đường cả trăm cây đại thụ.

Ngay cả những cây đại thụ ba bốn người ôm không xuể cũng bị hấn xuyên qua, tạo thành một lỗ hổng hình người trên thân cây. Mà đại thụ sau khi bị hộ thể chân khí của Lăng Tiêu làm tổn thương thì chẳng bao lâu sau cũng sẽ khô héo mà chết.

Ánh mắt Lăng Tiêu lộ ra quang mang khó tin. Hấn thế nào cũng không ngờ nội trong tinh thần thức hải của tín đồ lại có thể có rào cản tinh thần cường đại tới vậy, lại có lực lượng tinh thần mệnh mông như biển, hấn trong lúc bất ngờ không hề phòng xuyt chút nữa là xong đời.

Lăng Tiêu vừa thông thả khôi phục lại tinh thần lực trong cơ thể, vừa bước nhanh trở về chỗ cũ. Khi Lăng Tiêu nhìn thấy hai tín đồ kia thì trông mắt họ đã lòi ra, tử vong, sắc mặt tím bầm cực kỳ khó coi, hơn nữa còn sưng lên, dường như trước khi chết bị người ta đánh liên tục vào mặt vậy.

Lăng Tiêu thở dài bất đắc dĩ, sau đó ngồi xuống kiểm tra thân thể hai người này một chút, phát hiện không có thứ gì như nhẫn trữ vật, cũng không có thẻ bài chứng minh thân phận. Mỗi người sau lưng chỉ đeo một thanh trường kiếm tầm thường. Loại kiếm này ở Nam Châu tới thành thị nào cũng mua được.

Lăng Tiêu than nhẹ một tiếng, trong lòng thầm nghĩ, muốn tìm được nơi tập trung của tín đồ trong Thánh Vực này xem ra cũng chẳng dễ dàng.

Đúng lúc này đôi mắt Lăng Tiêu đột nhiên dừng lại tại một chiếc giày mà một tín đồ đang đi. Chiếc giày này Lăng Tiêu trông có vẻ quen quen, dường như đã gặp ở đâu rồi nhưng trong nhất thời không thể nhớ ra nổi, chỉ đành cười khổ lắc đầu, ầm một cái liền đào một cái hố sâu, hất thi thể hai người này xuống chôn, sau đó lại đi về phía trước.

Đang đi, đột nhiên Lăng Tiêu bỗng tỉnh nói:

- Âu Dương gia!

Hóa ra là Lăng Tiêu cuối cùng cũng nhớ ra vì sao đôi giày kia trông quen quen. Năm đó khi mình ở trong mỏ tinh thạch của Âu Dương gia chẳng phải cũng đi loại giày này sao?

Không nói về kích thước thì bề ngoài một chút thay đổi cũng chẳng có. Quần áo vật dụng của các đại gia tộc lớn trong Thánh Vực hầu như là tự cung tự cấp, hiếm khi mua bên ngoài.

Mà thứ giày này người bình thường rất khó chú ý tới, cho nên Âu Dương gia căn bản không thể ngờ được lại có người từ chiếc giày mà nhận ra gia tộc bọn họ.

658. Chương 581: Xuất Hành.(p2).

- Triệu Dũng, Âu Dương gia, phải cẩn thận.

Nói xong hắn đóng Truyền Âm phù, hơi do dự một chút rồi tiếp tục đi về phía trước.

Diệp Thiên đang đứng nhìn một ngọn núi nhỏ không chớp mắt, cau mày nhìn một đám quái thạch, tự nhủ:

- Kỳ quái, mấy mảnh nhỏ đó rõ ràng là ở chỗ này. Tại sao ta tới lại có cảm giác dường như chúng đã biến mất rồi nhỉ? Chẳng lẽ đã có người lấy trước rồi? Chuyện... Chuyện này sao có thể xảy ra chứ! Mảnh nhỏ của Đại Nhật Kim Cương Ấn căn bản là một khối cự thạch che trời! Trừ ta ra thì trong Thánh Vực này còn ai có thể luyện hóa được? Là ai đã lấy nó?

Ánh mắt Diệp Thiên lộ vẻ giữ tợn, khoanh chân ngồi xuống bắt đầu cảm ứng. Một lát sau, Diệp Thiên mở bừng đôi mắt, trên mặt lộ vẻ lạnh lẽo.

Mảnh nhỏ của Đại Nhật Kim Cương Ấn kia hắn đã cảm ứng được, hiện giờ cách mình mấy chục lý. Nhưng nó lại như ẩn như hiện, hiển nhiên là bị người ta chôn sâu dưới đất, hẳn là có người dùng nó để bố trí cạm bẫy dụ mình lọt vào.

Từ khi Lăng Tiêu cự tuyệt hắn, Diệp Thiên liền rời nhà đi tìm kiếm mảnh vỡ của Đại Nhật Kim Cương Ấn. Bởi vì một ngày hắn còn chưa nắm được Đại Nhật Kim Cương Ấn đầy đủ thì hắn còn chưa có cảm giác an tâm.

Lăng Tiêu mang cho hắn uy hiếp không lớn. Nghiêm khắc mà nói, Lăng Tiêu chỉ gây ra cho Diệp Thiên một loại áp lực. Cho dù tạm thời không đánh lại Lăng Tiêu nhưng Diệp Thiên tin rằng trong tương lai hắn có thể đâm đạp Lăng Tiêu dưới chân. Hắn đã mấy lần cự tuyệt ý tốt của mình, sẽ có ngày hắn phải hối hận!

Bởi vì Diệp Thiên hắn nắm giữ biện pháp quay trở lại Thần Giới, mà Lăng Tiêu dù có mạnh tới đâu đi nữa, thiên phú có cao tới đâu thì cũng bị ngăn lại tại cảnh giới Đại viên mãn đỉnh phong, không có cơ hội tiến vào Thần Giới.

Đến lúc đó thì mình chỉ tùy tiện phái vài tiểu thần cũng đủ tiêu diệt Lăng Tiêu. Chẳng qua loại nhỏ nhoi như con kiến hôi đó làm sao lại phải khiến ta ...người đứng đầu Thần Giới - Diệp Thiên chú ý chứ?

Sau khi cảm ứng được vị trí của mảnh nhỏ Đại Nhật Kim Cương Ấn kia, Diệp Thiên không dừng lại. Lộ trình mười dặm đối với hắn chẳng qua chỉ là trong chớp mắt.

Đây là một tiểu sơn thôn cực kỳ bình thường, giống như vạn vạn thôn trang khác trong Thánh Vực. Không khí trong thôn yên tĩnh, dân tình thuần phác. Chẳng qua tiểu thôn này cũng có chút khác thường, đó là người ở trong thôn này không bình thường!

Đó là một đám vũ giả thực lực cường đại!

Vũ giả này tùy tiện đem một người ra cũng đều có tu vi không kém, có nam có nữ, nhưng lại không có trẻ nhỏ và người già. Nhìn quanh thì người có vẻ trẻ tuổi nhất cũng đã ngoài bốn mươi.

Người trong thôn không nhiều, đại khái là chỉ có ba trăm người.

Hơn nữa nhà cửa trong thôn trông có vẻ cũ kỹ, hiển nhiên là những người thực lực không kém này đã ở đây khá lâu rồi.

- Hoàng Tuyền, mau tới giúp ta một tay, đem khối đá cổ quái này dựng lên!

Một thanh niên vẩy tay hô to, sau đó cố sức đẩy một khối đá cao chừng mười trượng, rộng tới năm sáu thước.

Người tên là Hoàng Tuyền kia là một thanh niên mặt mày anh tuấn, trên trán lơ mờ tỏa ra một tia ngạo khí. Từ thân thể hắn toát lên một nét uy nghiêm của người ở trên cao. Chẳng qua hắn có vẻ rất bình thản, lên tiếng:

- Tiểu Trận, người dời một lát. Thôn trưởng còn chưa tới mà. Bảo người đi tìm một tảng đá đặt trước cửa thôn cho giống Thục Sơn phái mà người sao lại đem về một tảng đá xấu thế hả?

Tiểu Trận nghe vậy liền có vẻ không vui, lẩm bẩm:

- Người là con thôn trưởng đương nhiên là không hiểu nỗi khó khăn của chúng ta, tảng đá này là ta khiêng hơn mười dặm từ trên núi về. Nó nặng quá thế, thiếu chút nữa là đè gãy vai ta rồi. Còn vì sao chọn nó thì là vì ta cảm thấy nó bất bình thường!

Hoàng Tuyền nở nụ cười bất đắc dĩ, trong lòng thầm nói năm đó phụ thân mình là người được chọn làm gia chủ Hoàng gia Đông châu, chẳng hiểu sao lại bỏ đi chạy tới nơi này là thôn trưởng, thật là quá hi hữu!

Cũng may là Hoàng Tuyền không phải là người biểu lộ mọi chuyện ra mặt, cũng không phải là người tranh hơn thua với người cùng thôn. Phụ thân hắn đã từng nói, người hấp dẫn nhất chính là người biết bỏ qua, cần gì phải tranh chấp với người khác chứ?

Hoàng Tuyền đi tới, lấy tay sờ sờ lên tảng đá này. Một cỗ năng lượng ba động lơ mờ từ bên trong đó truyền ra. Nếu không có người tinh tế như Tiểu Trận phát hiện ra thì hẳn tin rằng chính mình cũng không thể này nhận thấy được biến hóa này.

- Người đừng nói thêm nữa. Tảng đá này đúng là hơi cổ quái. Được rồi, ta giúp người dựng thẳng nói đây.

Hoàng Tuyền vừa nói vừa chuẩn bị giúp Tiểu Trận. Thực ra dựng một tảng đá lớn ở cửa thôn cũng chưa chắc là muốn học theo Thục Sơn phái. Loại cự thạch này dùng để luyện kiếm cũng thật không tồi.

Đúng lúc này, Hoàng Tuyền đột nhiên có cảm giác không đúng, vừa ngẩng đầu lên chợt thấy một nhân ảnh từ trên bầu trời phóng tới.

Thếp bản năng, Hoàng Tuyền liền kéo Tiểu Trận chạy sang một bên. Hắn cũng không biết là cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, thậm chí không biết vì sao mình là muốn chạy trốn.

Nhưng ngay khi thân thể Hoàng Tuyền vừa mới rời đi thì chợt nghe thấy một tiếng nổ âm âm vang lên!

Mặt đất nơi hắn vừa đứng xuất hiện một cái hố to sâu hơn mười thước, trong lòng hố còn có nước chảy ra.

Một giọt mồ hôi lạnh rơi xuống từ trán Hoàng Tuyền. Hắn nhìn thấy một bóng người màu xanh rơi xuống cự thạch trước mắt, cũng không thấy hắn làm động tác gì mà trực tiếp có thể chụp lấy khối cự thạch đó định mang đi.

Hoàng Tuyền lúc này không hiểu dừng khí ở đâu ra, hô lớn:

- Có người tiến công thôn, mau ra đây giúp chúng ta!

Trên thực tế ngay khi đạo kiếm khí âm âm va chạm với mặt đất thì đã có rất nhiều người đi ra rồi. Hầu như chỉ trong nháy mắt sau khi Hoàng Tuyền dứt lời thì đã có mấy chục người vây quanh Diệp Thiên.

Ánh mắt Diệp Thiên lạnh lùng nhìn đám người vây quanh mình, đột nhiên mở miệng hỏi:

- Các người là ai? Từ đâu tới?

- Dám tới chỗ chúng ta giương oai, đừng nghe hắn nói nhảm, sát!

Trong đám người bao vây có một người đột nhiên hét lớn, rút ra một thanh bảo kiếm. Kiếm khí chợt lóe lên. Một đạo kiếm khí màu đỏ phóng về phía Diệp Thiên. Trong không khí đột nhiên xuất hiện sóng nhiệt cuộn cuộn.

Mà Diệp Thiên vốn có ý định giết sạch đám người này đột nhiên thay đổi chủ ý. Hắn thấy tu vi của đám người này không thấp trong lòng liền nghĩ: Nếu có thể thu phục những người này làm thủ hạ thì tuyệt đối sẽ trở thành một cỗ trợ lực rất được!

Mang theo tâm lý này, Diệp Thiên nường tay vài phần.

Cheng cheng!

Một loạt tiếng binh khí va chạm kịch liệt vang lên. Ngay sau đó liên tục có tiếng hô ngạc nhiên của mấy người vang lên. Những người này đều trợn mắt há mồm nhìn binh khí trong tay, đột nhiên phát hiện ra binh khí của mình không ngờ chỉ va chạm với người này trong nháy mắt đã bị chém làm hai đoạn.

Diệp Thiên nhìn đám người đang trố mắt kia, nở nụ cười nhạt, sau đó nói:

- Thế nào, đã phục chưa?

Những thôn dân thực lực mạnh mẽ mất hơn nửa ngày mới thoát khỏi trạng thái ngây ra như phỗng, khó tin nhìn thanh kiếm gãy trên tay mình, đột nhiên ném kiếm xuống mặt đất, ngồi xồm xuống gào khóc.

Sau đó có người dùng nửa thanh kiếm gãy chỉ Diệp Thiên phần nộ quát:

- Có bản lãnh thì người giết chúng ta đi! Người chặt gãy vũ khí của chúng ta còn hỏi chúng ta có phục hay không! Sĩ khí sát bất khả nhục! Động thủ đi!

Diệp Thiên nhướng mày, hừ lạnh một tiếng, không chút do dự khoát tay. Một đạo kiếm khí vèo một cái vọt tới người vừa nói.

Thôn dân vừa nói dứt lời liền bị một đạo kiếm khí xuyên qua tim, thanh kiếm gãy trong tay rơi cách xuống đất một cái, sau đó cánh tay vô lực hạ xuống. Người đó phịch một tiếng ngã xuống đất, đôi mắt vẫn mở trừng trừng, không ngờ kẻ kia lại lạnh lùng như vậy, vừa nói liền ra tay ngay.

- Chính ngươi muốn chết thì đừng trách người khác.

Diệp Thiên lạnh nhạt nói, sau đó nhìn kỹ mấy người này, cất tiếng nói lạnh như băng hỏi:

- Còn không phục sao?

Những người này dường như đã bị cảnh tượng vừa rồi dọa, mặc dù ánh mắt bất thiện nhìn Diệp Thiên nhưng cũng không có ai dám nói gì nữa. Một cảm giác khuất nhục tràn ngập trong tim họ.

Diệp Thiên lạnh lùng cười:

- Các người đã không có ai nói gì, ta coi như là các người chịu rồi! Từ giờ trở đi, các người sẽ trở thành nô phò của ta. Hừ, rất nhanh các người sẽ phát hiện ra, làm nô phò cho ta quả thực là sự việc trọng yếu nhất trong cuộc đời của các người, cũng là sự việc tốt đẹp nhất! Các người trong tương lai thậm chí có thể vì đó mà cảm thấy vinh quang!

- Kể vô sỉ từ bên ngoài tới! Đừng có khoác loác nữa!

Một tiếng nói vang vọng như tiếng sấm vang lên, sau đó một cỗ năng lượng hùng hồn đánh thẳng tới Diệp Thiên, khiến cuồng phong cuộn cuộn quét khắp mặt đất.

Diệp Thiên lạnh lùng cười, miệng đáp:

- Chút thực lực ấy mà dám kiêu ngạo sao, chết đi cho ta!

Vừa nói thì một cỗ lực lượng cường đại hơn vô số lần từ trên người Diệp Thiên mạnh mẽ phát ra, đánh bật luồng lực lượng kia trở về.

- Hả!

Người nọ phát ra một tiếng thét kinh hãi, thân thể như điều đứt dây bị đánh bay đi.

- Thôn trưởng!

- Cha!

- Tam thúc!

Một loạt tiếng kêu liên vang lên. Hầu như mọi người đều chạy lại phía vũ giả vừa bị đánh bay kia.

- Ha ha ha, một đám vô tri, hiện giờ đã phục hay chưa?

Diệp Thiên âm trầm nói:

- Nếu còn không phục thì ta sẽ cho cái thôn này biến mất vĩnh viễn khỏi Thánh Vực mệnh mông này!

- Người quá đáng quá! Kể từ bên ngoài tới, người rốt cục là ai? Chẳng lẽ người là người do kẻ thù của chúng ta phái tới sao?

- Không cần phải nói nhảm với hần! Mọi người cùng xông lên giết chết tên súc sinh này!

Hoàng Tuyền nhìn phụ thân hơi thở mong manh, vẻ mặt đau đớn giận dữ hét lên.

Mà lúc này Diệp Thiên biến sắc, đột nhiên ôm khối cự thạch, thân thể nhanh như chớp biến mất. Ngay sau đó thân ảnh Lăng Tiêu xuất hiện ở nơi này, nhìn về phương hướng Diệp Thiên vừa rời đi một cái, sau đó lại nhìn về phía đám thôn dân này.

Lúc này đám thôn dân đã đứng dậy, tràn ngập cảnh giác nhìn về phía Lăng Tiêu. Phía sau đám người này chợt vang lên vài tiếng kho khan.

- Khụ khụ.... đừng lo, hần không phải là muốn hại chúng ta.

Mọi người nghe thấy trưởng thôn nói vậy lập tức đứng ở đó nhưng ánh mắt nhìn Lăng Tiêu vẫn mang vẻ cảnh giác. Vừa rồi Diệp Thiên quả thực rất dã man, vừa mới xuất hiện đã giết chết một thôn dân của bọn họ, lại đã thương trưởng thôn. Hiện tại người họ không thể nhìn thấy sâu cạn này lại đột nhiên hiện ra, khiến họ không thể không đề phòng.

Lăng Tiêu lúc này nhìn thấy lão giả vừa nói kia, thực lực rõ ràng không kém lại bị Diệp Thiên một kích khiến trọng thương, trong lòng thầm nói:

- Thực lực Diệp Thiên tăng lên cũng nhanh thật. Chẳng qua hần sao lại chạy tới nơi này, lại đoạt một khối đá lớn làm gì?

Bởi vì tốc độ Diệp Thiên quá nhanh cho nên Lăng Tiêu cũng không thể cảm nhận được gì từ tảng đá đó. Vì thế hần cũng chỉ đoán là tảng đá đó không đơn giản.

Lăng Tiêu ngồi xổm xuống trước mặt lão giả, vừa vươn tay ra, Hoàng Tuyền ở phía sau đã nổi giận gầm lên:

- Làm gì!

- Tuyền nhi, đừng nói, khụ khụ.

Lão giả nói một câu đã có vẻ cố hết sức. Chẳng qua lời nói của hần rất có trọng lượng, vừa dứt lời là Hoàng Tuyền liền dừng lại, hai mắt khẩn trương nhìn chằm chằm Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu đưa tay đặt lên cổ tay của lão giả, thở dài một tiếng, sau đó nói: - Người có bệnh.

- Người mới có bệnh!

Hoàng Tuyền phía sau nhất thời nóng nảy, không nhịn được phần nộ lớn tiếng quát: - Người tới đây làm gì? Còn không xéo đi! Đừng ở chỗ này chướng mắt!

- Tuyền nhi...khụ khụ khụ...người muốn chọc ta tức chết...sao? Lão giả bởi vì tâm tình kích động, khuôn mặt đỏ bừng. Vốn lão đang nằm trên mặt đất liền khom lưng nổi dậy, sau đó chỉ vào đứa con mình thở hổn hển nói: - Đã nói với người bao nhiêu lần rồi, không được nóng vội, làm việc phải tính trước tính sau, muốn nói gì cũng phải suy nghĩ ba bốn lần mới nói! Sao người mãi không nhớ hử? Người có biết là nếu vị ân công này không tới kịp thì chúng ta....đều đã bị người ta giết sạch rồi hay không?

- Hử?

659. Chương 582: Hoàng Gia Thôn .

- Chuyện này, chuyện này chẳng phải quá trùng hợp sao? Hai người này ngay cả mặt mũi đều chưa nhìn thấy nhau, làm sao lại nói là hần cứu chúng ta? Ta còn cảm thấy kẻ kia là một kẻ điên, đi đoạt cột đá mà ta khổ sở lắm mới vác về được, hừ!

Lão giả không nhịn được thở dài một tiếng, trong lòng nghĩ: Đây đúng là cái hại của việc sống cách biệt đây! Nếu là đệ tử thế gia thì sợ là đã sớm nhìn ra người trẻ tuổi vừa sợ hãi mà chạy mất kia thực lực rất cường đại.

- Các người hử. Ôi, bắt đầu từ hôm này mọi người trong Hoàng gia thôn ....được tự do đi.

Lão giả lại ho dữ dội vài tiếng, sau đó nhắm mắt, thở dài một tiếng.

- Cha, người, ý người là sao?

Hoàng Tuyền là một người con có hiếu, mặc dù có chút ngạo khí, có chút quật cường nhưng đối với cha mẹ vẫn ngàn vạn hiếu thuận, hiện giờ nghe giọng nói của phụ thân hết sức chán chường, trong lòng cũng rất khó chịu.

- Đúng vậy trưởng thôn. Là chúng ta sai rồi, chúng ta nên xin lỗi ân nhân!

Tiểu Trần ở một bên cũng tỏ vẻ khẩn trương.

Hoàng lão chẳng những là trưởng thôn của bọn họ mà còn là lãnh tụ tinh thần của thôn này! Từ hai mươi mấy năm trước Hoàng lão mang mọi người tới một thôn trang hoang phế không người ở này. Tất cả mọi người đã đều coi Hoàng là lãnh tụ cả đời này của bọn họ

- Ân nhân, chúng ta sai rồi, xin ngài ngàn vạn lần đừng chấp nhậ với chúng ta. Hoàng Hi xin lỗi ngài!

- Hoàng Văn cũng xin ngài thứ lỗi cho!

.....

Một đám người đột nhiên vây quanh Lăng Tiêu, lần lượt nhận lỗi với hần. Đến cuối cùng ngay cả Hoàng Tuyền cũng đi tới bên cạnh Lăng Tiêu thấp giọng nói:

- Xin lỗi.

Lăng Tiêu hơi bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nói với Hoàng lão:

- Lão nhân gia, ngài cũng đừng có gấp. Bệnh của ngài có thể chữa được.

- Gì? Bệnh của trưởng thôn có thể chữa sao?

- Nói thật không vậy? Bệnh của cha ta có thể chữa khỏi?

Về mặt Hoàng Tuyền kinh ngạc, cũng không phải về mặt vui sướng. Đại khái là những lời này những năm qua bọn họ cũng nghe nhiều lần rồi.

Những người khác đều bán tín bán nghi nhìn Lăng Tiêu, hiển nhiên ối với lời nói của hần đều không tin.

- Tốt rồi, các người đừng có đứng đây nữa, có việc gì thì đi làm đi!

Hoàng lão phát phát tay, sau đó nói:

- Nếu ai không nghe lời thì cho hần tự do đi.

Lời Hoàng lão còn chưa dứt, mọi người liền nhanh chóng tản đi, thân ảnh cả đám người lập tức biến sạch.

Hoàng lão nhìn lại người cuối cùng đang đứng ở nơi này là Hoàng Tuyền con mình, nhú mày nói:

- Người cũng đi đi.

- Cha...ta....

Hoàng Tuyền cảm thấy khó khăn nhìn phụ thân mình. Hắn thực sự lo lắng khi để một người xa lạ không rõ sâu cạn ở bên cạnh cha mình.

- Bảo người đi thì người đi đi, đừng nói nhảm nữa!

Hoàng lão cau mày quát:

- Người ta mà muốn động thủ thì cả đám các người vây vào cũng chẳng ăn thua.

Hoàng Tuyền hơi bĩu môi, xoay người rời đi.

Hoàng lão lúc này mới than nhẹ với Lăng Tiêu, sau đó cười khổ nói:

- Dạy con không tốt, khiến ngài chê cười rồi.

Lăng Tiêu lắc lắc đầu vừa cười vừa nói:

- Quý công tử ngây thơ, cá tính đơn thuần, không có gì không tốt. Về phần cách thức xử thế thì người cho hắn tự do ra ngoài xông xáo mấy năm sẽ ổn thôi.

Hoàng lão gật đầu nói:

- Không còn cách nào. Ta vẫn tưởng để bọn họ ở nơi này sống trong thôn trang cách biệt sẽ hạnh phúc, hiện giờ xem ra ta đã sai rồi. Hùng ưng cuối cùng cũng phải thuộc về bầu trời, chim non rồi cũng phải lớn lên! Trước kia ta rất nghiêm khắc trông nom bọn họ. Từ nay về sau ta cũng sẽ không hạn chế bọn họ liên lạc với thế giới bên ngoài nữa.

Lăng Tiêu mỉm cười cũng không nói quá nhiều tới đời tư của đối phương mà lại nói:

- Bản thân người biết mình có bệnh sao?

Hoàng lão gật đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Sao lại không biết chứ. Người xem mặt ta đây. Trên thực tế hai mươi năm trước tướng mạo ta chẳng khác mấy so với con trai ta hiện giờ. Từ khi mắc phải quái bệnh, tướng mạo ta hầu như mỗi ngày đều phát sinh biến hóa, nhanh chóng già đi. Đến nay thì nhìn chẳng khác gì một lão già sắp xuống lỗ rồi. Chẳng những tướng mạo ta suy thoái mà ngay cả thực lực ta cũng giảm đi. Người vừa rồi hẳn là có thực lực Đại viên mãn đỉnh phong. Nếu là thời kỳ toàn thịnh năm đó của ta thì hẳn là có thể đấu với hắn hơn trăm chiêu. Đáng tiếc hiện giờ không ngờ ngay cả một chiêu cũng không tiếp nổi.

Lăng Tiêu gật đầu, vừa cười vừa nói:

- Bệnh của người rất hiếm thấy nhưng cũng không phải là không có biện pháp chữa khỏi hẳn.

- Khỏi hẳn?

Hoàng lão tựa hồ đối với hai chữ này rất miễn cảm, trong miệng lầm bầm lặp lại một lần nữa, đột nhiên hai mắt bừng sáng, ngời dậy nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu run giọng nói:

- Ân công, ý người là...ý người là ta có thể khỏi hẳn sao?

Lăng Tiêu gật đầu nói:

- Không sai, hơn nữa trùng hợp là loại dược liệu để trị khỏi cho người hiện giờ ta cũng có.

Hoàng lão không ngờ là Lăng Tiêu lại thoải mái như vậy, thậm chí hắn chưa đưa ra bất cứ điều kiện gì. Điều này khiến Hoàng lão quả thực thấy hơi khó tin.

- Ân công, đại ân của ngài ta phải báo đáp thế nào đây!

Lời nói này của Hoàng lão nhìn thì như có vẻ cảm kích Lăng Tiêu, thực ra là muốn thử dò xét hắn. Lão muốn biết rõ ràng xem người thanh niên này tốt cùng là có ý đồ gì? Nói thật, Hoàng lão vốn xuất thân từ đại gia tộc, thân phận cao quý, thấy rất nhiều chuyện tình ích kỷ, người ngu ta trá rồi, căn bản không tin rằng trên đời này có bữa cơm trưa miễn phí.

Lăng Tiêu hiển nhiên rõ ràng suy nghĩ của Hoàng lão, cười nhạt nói:

- Không có gì. Chỉ là tiện tay, không thể thấy chết không cứu thôi. Còn về phần báo đáp thì ta và người vốn là bè nước gặp nhau, sau đó mỗi người một ngã, cần gì báo đáp.

Cơ mặt Hoàng lão nhất thời co quắp, lại đánh giá trên dưới Lăng Tiêu một phen. Hắn cũng không nghi ngờ chuyện Lăng Tiêu có thể chữa khỏi cho mình. Chuyện đó không trọng yếu, thử một lần là biết. Nhưng hắn hiện tại đang nghĩ là người thanh niên này có phải bị làm sao không, nếu không sao lại làm như vậy? Hiện tại còn có người tốt như vậy sao?

- Như thế nào? Không tin ta sao?

Lăng Tiêu mỉm cười, trong tay liền xuất hiện một cái bình sứ, đổ ra năm viên đan dược, sau đó cất vào trong một bình sứ khác, tiện tay ném cho Hoàng lão.

- Được rồi, dùng đan dược này ba ngày một lần. Đến khi uống hết thì bệnh của ngươi sẽ được trị khỏi. Chẳng qua ta nhắc ngươi một câu. Chứng bệnh này của ngươi phân nửa là do có người hạ độc mà thành, sau này nên cẩn thận một chút. Lời đã tận, cáo từ.

Lăng Tiêu vừa nói vừa xoay người rời đi, tới khi đã đi xa hơn mười thước Hoàng lão mới đột nhiên bừng tỉnh, trong tay cầm chặt bình sứ kia, phảng phất như là nắm hy vọng cả đời hắn. Hoàng lão la lớn:

- Ân công, là ta không đúng, ta sai rồi. Xin ân công ngàn vạn lần không nên tức giận. Nếu cứ để ân công đi thế nào thì Hoàng Hoành ta về sau sao có thể làm người nữa chứ?

Lăng Tiêu quay đầu, về mặt chân thành nói:

- Ngươi không nên hiểu lầm. Bởi vì nhân sinh vốn là hợp rồi lại tan. Dù là hợp hay tan đều là bình thường ở đời, nghĩ nhiều quá lại là ngược với nhân sinh.

- Hả! Vậy ân công giờ muốn đi tới đâu?

- Tới nơi cần tới, đi nơi cần đi!

Lăng Tiêu thuận miệng nói, thân thể dần dần như lưu thủy hành vân, nhìn thì thông thả mà trong nháy mắt đã biến mất.

Hoàng lão buồn bã nhìn bình sứ trong tay, đứng đó nhìn về phía hướng Lăng Tiêu đang đi xa, thì thào: - Trên đời này thật sự còn có người trọng nghĩa như vậy. Xem ra ta lúc trước đúng là suy nghĩ sai lầm!

- Cha, người nọ đi rồi sao? Hắn là ai vậy?

Hoàng Tuyền lộ ra, nhìn phụ thân đang ngăn người hỏi.

Hoàng lão phục hồi tinh thần, lắc đầu rồi nói:

- Ta cũng không biết hắn là ai.

Nói xong lão giờ bình sứ trong tay lên nói.

- Nhưng hắn cho ta giải dược.

- Hả?

Hoàng Tuyền trừng mắt nhìn, lớn tiếng hỏi:

- Cha, chẳng may trong đó là độc dược thì sao?

Hoàng lão nghe con mình nói xong tức tới mức không biết nói gì mới được, đơn giản mở bình sứ lấy một viên đan dược ném vào miệng nói:

- Là độc dược thì độc chết ta!

Nói xong mặc kệ đứa con mình đang ngây ra như phỗng, xoay người bỏ đi.

Ngay trong nháy mắt khi hắn xoay người lại, đôi mắt Hoàng lão đột nhiên ngời sáng, quay lại nhìn Hoàng Tuyền định nói gì đó.

Hoàng Tuyền vội vã chạy lại nói:

- Cha, người...người sao rồi? Có phải là không thoải mái không? Tên khốn kiếp, đồ súc sinh đó, con đã biết là hắn không phải người tốt....

- Câm miệng!

Hoàng Hoành tức giận quát, chỉ vào Hoàng Tuyền mắng:

- Người sao lại không học chút kiên nhẫn hả! Như thế này thì ta có không bị độc chết thì cũng bị người làm cho tức chết!

Hoàng Tuyền rút cổ, vẻ mặt vô tội nhìn phụ thân, không hiểu phụ thân thường ngày luôn thông dong bình tĩnh hôm nay đột nhiên lại nổi giận như vậy.

Hoàng Hoành lúc này mới ho khan vài tiếng, chậm rãi trầm giọng nói:

- Người chẳng lẽ không cảm thấy tiếng nói của ta trẻ ra sao?

- Trẻ ra? Đúng là có chút....

Hoàng Tuyền vừa nói, đột nhiên đôi mắt lộ vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

- Cha, ý người là?

Hoàng Hoành khẽ gật đầu, sau đó nói:

- Không sai, đan dược người nọ cho ta có tác dụng!

- Trời ơi, quả thực là thần kỳ! Người nọ sao lại lợi hại như vậy chứ?

Hoàng Tuyền lớn tiếng kinh hô

- Chúng ta năm lần bảy lượt mời các danh y của Đông châu, chưa có người nào có thể trị được bệnh của phụ thân, không ngờ tới nơi này gặp một người ngẫu nhiên qua đường lại có thể trị khỏi. Cha, chúng ta...chúng ta có phải là nên trở về....

Trở về?

Trên mặt Hoàng Hoành xuất hiện một nụ cười tự giễu, lắc đầu nói:

- Không, chúng ta không bao giờ trở về nữa!

Hoàng Tuyền như hiểu như không gật đầu, sau đó còn nói thêm:

- Vậy cha cho là người kia là ai, danh y ở Đông châu nhiều như vậy....

Hoàng Hoành ngắt lời con mình, lắc đầu nói:

- Danh y Đông châu nhiều như vậy, người vừa nói rồi đó. Không nên xem thường người trong thiên hạ, tùy tiện một địa phương nào cũng là đầm rồng hang hổ cả. Xem thường người khác sẽ phải trả giá đắt, bản thân sẽ rất bị thảm. Tuyền nhi, mẫu thân ngươi đã mất, ngươi cũng không phải là công tử Hoàng gia nữa. Người phải nhớ một đạo lý, xem nhẹ người khác không thể nâng mình lên mà lại khiến người khác coi thường ngươi, ngươi hiểu chưa?

Hoàng Tuyền gật đầu, sau đó nói:

- Con rõ rồi, cha. Hải nhi sau này nhất định sẽ phấn đấu tốt.

Hoàng Hoành nhìn con mình rời đi, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng, lấy tay vuốt ve binh sứ này, đột nhiên nhận thấy điều gì, vội vã lật binh sứ lên xem. Chỉ thấy trên binh sứ có khắc hai chữ rất nhỏ, đó là hai chữ – Thục Sơn!

Trời ạ!

Hoàng Hoành không nhận được phải hít sâu một hơi. Hắn thấy người kia lấy binh sứ ra, cho đan dược vào bên trong. Binh sứ này chắc hẳn là hắn dùng để chứa đan dược, hơn nữa nhìn bộ dáng của hắn thì rõ ràng là thường xuyên dùng loại binh này, động tác rất tự nhiên thuần thục. Điều này đã nói rõ một vấn đề.

Người này tuổi trẻ...là Thục Sơn!

Hơn nữa thực lực của hắn dọa Diệp Thiên bỏ chạy...liếc mắt một cái là biết mình có bệnh....

Hết thấy mọi chuyện đều nói rõ người này là ai!

Hoàng Hoành đột nhiên cảm thấy vô cùng hối hận. Hắn không ngờ ân nhân mình chỉ gặp một lần nơi này lại có thể chính là nhân vật trong truyền thuyết, danh tiếng hiển hách, nhất đại tông sư – Lăng Tiêu!

- Tuyền nhi, Tuyền nhi!

Hoàng Hoành đột nhiên hưng phấn gọi con trai mình.

Hoàng Tuyền khi chạy tới trước mặt Hoàng Hoành liền được hắn phân phó:

- Thông báo cho mọi người, chúng ta lại chuẩn bị lên đường đi xa!

- Hả? Bây giờ à? Đi đâu?

Hoàng Tuyền trợn mắt, há hốc mồm nhìn phụ thân.

- Thục Sơn.

Về mặt Hoàng Hoành kiên quyết đáp.

660. Chương 583: Luyện Hoá Đại Chung.

Một ngày nọ, Lăng Tiêu tới một dải bình nguyên. Trên bình nguyên này có mọc một thứ cỏ cao quá đầu người cùng với nhiều loại cây cối cao lớn kỳ quái.

Lăng Tiêu còn thấy một cây đại thụ một mình chiếm tới phạm vi hai mươi trượng, cành cây xuyên thẳng lên trời xanh, từ xa nhìn lại thật giống như một cái thang thông thiên màu xanh biếc.

Lăng Tiêu cảm thấy thật thú vị, theo thân cây này leo lên, lại kinh ngạc phát hiện thân cây này tựa hồ càng lên cao càng lớn! Có những nhánh cây vươn ra dài tới hai vạn thước, rộng cũng tới ngàn thước. Lăng Tiêu đi ở trên đó giống như một con kiến đang bò trên cành cây vậy.

Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn cành lá vẫn dày đặc như trước trên đầu, trong lòng dường như có cảm ngộ, đột nhiên khoanh chân ngồi xuống, đem Hồng Đồng đại chung ra. Hồng Đồng đại chung đường kính cả trăm thước được Lăng Tiêu lấy ra, không kìm nổi ngân lên một tiếng vang xa, thanh âm phảng phất mang theo nỗi thê lương từ vạn cổ, khiến người ta nghe mà dâng lên một loại cảm giác tang thương.

Thần thức Lăng Tiêu hướng bốn xung quanh cái chuông xem xét một lần. Gặp phải lần giáo huấn với tín đồ của thần kia, Lăng Tiêu lúc này luôn cẩn thận. Chẳng qua thần thức hắn còn chưa tiến vào sâu bên trong thì đã gặp phải một lực cản mạnh mẽ, không cho hắn tiến thêm vào trung tâm.

Thần thức Lăng Tiêu đột nhiên hóa thành vô số mũi tên sắc bén vô cùng, hung hăng bắn về phía luồng lực lượng đang ngăn cản mình. Lúc này hắn cảm thấy lực lượng bên trong đại chung đột nhiên bộc phát. Nhất thời vô số đạo thần thức hóa thành những mũi tên sắc bén bị đẩy bật trở về.

Lăng Tiêu lần này sớm đã có chuẩn bị, thả lỏng thần thức, tùy ý để những mũi tên này phóng vào tinh thần hải của mình. Bởi vì lực lượng kia rất thuần túy, không có ẩn lên thần thức của Lăng Tiêu, thế nên thần thức của Lăng Tiêu hiển nhiên sẽ không cản trở chủ nhân. Chỉ cần không có thứ khác ẩn lên trên thần thức của hắn thì Lăng Tiêu có thể yên tâm lớn mật trực tiếp thu thần thức của mình trở về.

Nương theo lực lượng này, Hồng Đồng đại chung vốn có vẻ thành thực bấy lâu hiện giờ đột nhiên sống động hẳn. Trên cây đại thụ trước mặt bỗng tản mát ra vô số đạo ánh sáng xanh. Những luồng ánh sáng này dần dần dung nhập vào trong cành cây, rồi sau đó không ngừng vận chuyển đến cung cấp cho Hồng Đồng đại chung.

Trong lòng Lăng Tiêu tràn ngập kinh ngạc, không ngờ rằng đại chung kim loại này lại có thể thân cận với tự nhiên như vậy, có thể lấy được năng lượng mọc hệ nhiều tới kinh người này.

Trong lòng mặc dù kinh ngạc nhưng nét mặt Lăng Tiêu vẫn không thể hiện chút gì, đôi tay trong không trung không ngừng kết xuất các loại thủ ấn, chụp lên phía trên Hồng Đồng đại chung.

Một một lần hần ẩn xuống, Hồng Đồng đại chung lại phát ra một âm thanh ngân nga. Chụp một cái nữa, lại một âm thanh du dương êm tai vang lên. Âm thanh này rất dài, khiến người nghe cảm thấy vô cùng thoải mái.

Nhưng Hồng Đồng đại chung lại không hề khiến Lăng Tiêu dễ chịu mà tỏa ra một luồng năng lượng mạnh mẽ khiến hần có chút bất đắc dĩ. Pháp bảo không giống như người. Người nếu không nghe lời thì có thể đánh giết, nhưng pháp bảo thì chẳng đánh giết được.

Có đánh thì chỉ tổ đau tay mình, còn giết....còn chưa có nghe thấy ai vì pháp bảo không nghe lời mà giết nó.

Luồng thần thức cường đại trên Hồng Đồng đại chung khiến thần thức Lăng Tiêu căn bản không thể đi vào bên trong dò xét nhưng lại tinh nghịch như trẻ con, tìm đủ mọi cách trả đũa Lăng Tiêu.

Đồng thời thần thức bên trong Hồng Đồng đại chung tựa hồ như đến từ thời viễn cổ, hầu như không tồn tại trí tuệ, hành động đều theo bản năng. Nhưng chính bản năng đáng sợ này khiến cho khi nó tác chiến với Lăng Tiêu phát ra uy lực cực kỳ cường đại.

Lúc này Hồng Đồng đại chung đột nhiên phát ra một tiếng nổ. Tiếng nổ vang vọng này khiến cho tất cả những nhánh cây lớn vô cùng trong phạm vi hai mươi trượng đều gãy gục.

Cả thân cây khổng lồ run rẩy kịch liệt, hàng hà sa số các loại sinh vật, lá cây đều từ trên không trung rơi xuống.

Nội tâm Lăng Tiêu cả kinh, lập tức quát:

- Định!

Một pho tượng pháp tướng từ phía sau Lăng Tiêu hiện ra. Pháp tướng này không lớn, chỉ khoảng hai trượng nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất thực, không phải là ảo ảnh mà dường như là một thân thể pháp tướng thật sự vậy. Lăng Tiêu hô lên tiếng “định” kia xong, pháp tướng đột nhiên vươn tay lên. Mà khiến cho người ta cảm thấy quỷ dị vô cùng chính là bàn tay của pháp tướng vốn không dài nhưng lại chụp rất chuẩn xác vào Hồng Đồng đại chung khổng lồ kia, đánh thẳng lên nó.

Rầm, rầm!

Coong! Coong!..... Coong coong coong!

Một loạt âm thanh càng mãnh liệt hơn từ trong Hồng Đồng đại chung phát ra. Chẳng qua lần này những âm thanh này không còn ẩn chứa năng lượng cường đại như trước nữa

Cú đánh của pháp tướng khiến cho thần thức chắc chắn vô cùng trong Hồng Đồng đại chung đột nhiên hỗn loạn trong nháy mắt, chỉ trong chớp mắt mà thôi!

Thậm chí thời gian này còn ngắn ngủi hơn nữa!

Thần thức Lăng Tiêu giống như một thanh lợi kiếm đâm thẳng vào trong trái tim đối phương. Hồng Đồng đại chung đột nhiên không ngừng phát ra những âm thanh rền rĩ. Các ký tự hoa văn thần bí trên mặt nó phát ra ánh sáng mãnh liệt. Cả đại chung run rẩy không ngừng, giống như là một kẻ đang giấy chết vậy.

Thần thức Lăng Tiêu cường đại tới mức nào, sau khi tiến vào bên trong Hồng Đồng đại chung liền nhanh chóng chiếm lĩnh hơn nửa lãnh thổ. Lúc này bên trong Hồng Đồng đại chung vang lên tiếng rống giận của một người:

- Người là người phương nào, dám mạnh mẽ xông vào đây. Nếu không rời đi thì ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!

Lăng Tiêu cười lạnh lùng:

- Một kẻ đã mất đi thần lực bị chế thành chung hồn mà cũng dám kiêu ngạo như vậy!

Tiếng nói kia khi nghe thấy Lăng Tiêu nói vậy liền lập tức im lặng. Lăng Tiêu căn bản chẳng thèm để ý đến nó mà dùng thần thức của mình bay nhanh đi thôn phệ những phần không gian còn lại chưa thuộc về thần thức của hắn. Cũng chỉ có như vậy hắn mới hoàn toàn xóa đi được dấu vết của người khác trên Hồng Đồng đại chung này!

Sau khi Lăng Tiêu quét một phần mười diện tích thì tiếng nói kia lại vang lên một lần nữa:

- Người nói không sai. Ta quả đã mất đi thần lực, ta thậm chí đã quên thần lực kia là vật gì. Chẳng qua tiểu tử kia, người đang làm gì hả? Người dám quét sạch thần thức do đại thần Thanh Hà lưu lại! Lớn mật! Ta phải giết người!

Theo tiếng gầm giận dữ này, một cỗ lực lượng thuần túy và khổng lồ ở trong không gian, từ bốn phương tám hướng áp bách về phía Lăng Tiêu. Thần thức Lăng Tiêu liền bộc phát ra một luồng ánh sáng mãnh liệt màu xanh.

Chung hồn kinh hãi cực kỳ, hét lớn một tiếng:

- Hả? Đây là cái gì? Kiểm khí? Không... Đừng giết ta! Ta đầu hàng!

Lăng Tiêu hơi ngẩn ra, chẳng qua cũng không dừng tay. Vô số đạo kiểm khí màu xanh chiếu vào phiến không gian hư ảo này, bộc phát ra những tiếng nổ ầm ầm không ngừng.

Chung hồn lần này liền bị tước đoạt mấy hai phần ba năng lượng, lúc này sợ tới hồn phi phách tán!

Lăng Tiêu hẳn tự tin rằng sau khi tiêu diệt chung hồn thì cũng không khiến thực lực của nó bị tổn thất!

- Chủ nhân, ngài là chủ nhân của ta, ta sẽ giúp ngài xóa sạch thần thức của Thanh Hà lưu lại. Ngài ngàn vạn lần đừng giết ra. Ta nguyện ý thần phục ngài....

Chung hồn lúc này sợ hãi vô cùng. Nhân loại này căn bản là không giống đám người trước đây quan tâm tới nó. Đám người kia rõ ràng là nô lệ của đại thần Thanh Hà.... Không, là tín đồ! Mà hiển nhiên nhân loại này không có quan hệ với Thanh Hà, hơn nữa có vẻ như còn đối đầu. Trí nhớ của chung hồn tuy kém nhưng không có nghĩa là nó không nhớ rõ những chuyện mới phát sinh không lâu. Đám tín đồ kia mang nó đi chiến đấu với Lăng Tiêu, lại không ngờ rằng chẳng những không làm gì được hắn mà còn để cho hắn đoạt lấy nó.

Chẳng qua chung hồn đã ngủ say mấy ngàn năm, vốn đầu óc đã không sáng sủa lắm giờ lại càng tăm tối. Nhưng cho tới nay nó vẫn có một tật xấu rất lớn, đó là....sợ chết!

Hễ là pháp bảo có linh tính hầu như đều có một tính chất rất đặc biệt, đó là tham sống sợ chết. Kỳ thực đây cũng là bản tính của con người. Điều này thì không nói làm gì nhưng sợ chết tới mức như chung hồn này thì thực là quá mức hiếm thấy, ngay cả Huyền Thiên cũng còn có cốt khí hơn nó nhiều.

- Không giết người, cũng được.

Lời nói của Lăng Tiêu mang theo vẻ tức cười.

- Đưa linh hồn của người cho ta, ta sẽ không giết người!

- Tuân mệnh, chủ nhân cường đại của ta!

Ngoài dự đoán của Lăng Tiêu, chung hồn này không ngờ rất nhanh chóng đáp ứng yêu cầu của hắn. Lăng Tiêu cũng không do dự, đánh thẳng ấn ký của mình lên tinh thần lực của chung hồn. Hơn nữa thứ Lăng Tiêu ghi lên chính là sinh tử ấn ký. Nói cách khác, Lăng Tiêu nếu như có chuyện gì ngoài ý muốn vậy thì Hồng Đồng đại chung này cũng đừng mong sống nữa. Nó sẽ bị hủy diệt cùng với Lăng Tiêu.

Thần thức bên trong Hồng Đồng đại chung thuộc về Thanh Hà liền bị chung hồn không chút cốt khí, lâm trận ra hàng này loại trừ sạch sẽ.

Chẳng qua lúc Lăng Tiêu thanh trừ một tia thần thức cuối cùng của Thanh Hà, đột nhiên hắn nghe thấy một tiếng hừ lạnh vang lên bên tai. Tiếng hừ này cực kỳ phẫn nộ, nhưng Lăng Tiêu lại nghe thấy trong đó có chứa một cảm giác bất lực.

Lăng Tiêu cũng lạnh lùng hừ một tiếng, chẳng thèm quan tâm xem đại thần Thanh Hà này có trả thù mình hay không. Cái gì đến sẽ phải đến, nếu Thanh Hà có năng lực trực tiếp đối phó với mình thì đã ra tay từ sớm rồi. Năm đó khi hắn ra tay bóp nát Thánh Bi, hiện tại nhớ lại dường như cũng có một cảm giác bất lực trong đó. Bởi lẽ Thánh Bi đó thực sự rất trọng yếu. Theo những tin tức Lăng Tiêu có được thì Thanh Hà mặc dù đang ở Thần Giới nhưng thân cũng đang bị trọng thương, chỉ có thể thông qua một ít phương pháp đặc thù bồi dưỡng tín đồ của mình, cùng lúc với việc làm tăng thực lực cho tín đồ thì hắn cũng hấp thu tín ngưỡng lực của tín đồ!

Nhất định là như vậy!

Trong lòng Lăng Tiêu thầm nghĩ, sau đó rời khỏi không gian bên trong Hồng Đồng đại chung.

Sau khi tiện tay ném Hồng Đồng đại chung vào trong không gian đại đỉnh, hắn để lại đại đỉnh trên ngọn núi, đồng thời nói với Kim Hổ mỗi ngày phải gõ đại chung này một trăm tiếng, như thế thực lực của người sẽ tăng lên rất nhanh!

Kim Hổ hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu, trong lòng không khỏi tự hỏi: Cái chuông này cuối cùng có thứ gì cổ quái vậy?

661. Chương 584: Đại Thủ Kinh Khủng.

- Tăng thực lực sao? Chỉ bằng vào người? Ta sẽ đánh nát người!

Nhưng hắn không ngờ là khi cây trường thương còn chưa có đụng tới được Hồng Đồng Đại Chung thì đột nhiên một cỗ lực lượng vô cùng mạnh mẽ truyền ra, lập tức đánh văng cây trường thương của Kim Hổ. Mà bản thân hắn vừa mới quán thủ lực lượng toàn thân vào một đòn vừa rồi lúc này cũng bị chấn động tới phun máu tươi, thân thể bay ngược lại phía sau mấy chục thước, va vào một gốc cây đại thụ. Kim Hổ sợ hãi đụng gãy gốc cây này, phát tán tất cả lực lượng vừa tập trung lên người mình, oa một tiếng phun một ngụm máu tươi nữa.

Mặc dù bị thương nhưng trên mặt hắn không có chút uể oải mà ngược lại đôi mắt bừng sáng, vẻ cao hứng vô cùng, hồ hởi chạy tới vươn tay, hơi do dự sờ lên mặt ngoài Hồng Đồng Đại Chung, ngưng thần đề phòng. Trong lòng hắn khẩn trương vô cùng, mãi cho tới khi tay hắn chạm vào trên mặt Hồng Đồng Đại Chung mà không có gì phát sinh mới thở dài một hơi.

Lúc này Kim Hổ lại cầm lấy cây trường thương màu đen, chậm rãi đưa về phía Hồng Đồng Đại Chung, trong mắt hiện lên vẻ giảo hoạt.

Mười thước....năm thước....ba thước!

Khoảng cách chậm chạp bị thu ngắn lại. Trên mặt Kim Hổ lộ ra một nụ cười gian xảo, phẳng phất như nói “đúng như ta dự đoán”.

Một thước...nửa thước...mắt thấy thanh trường thương màu đen sắp va chạm với Hồng Đồng Đại Chung rồi mà phản lực vẫn chưa truyền ra, Kim Hổ đột nhiên quát lớn:

- Chết đi này!

Một tiếng nổ lớn vang lên cùng với sự bùng phát lực lượng trên cánh tay Kim Hổ, trong nháy mắt truyền từ thân thể hắn tới thanh trường thương. Thanh trường thương màu đen nọ liền phát ra những rung động mãnh liệt, tần suất cực cao, tốc độ cực nhanh!

Ầm!

Lần này thế giới trong đỉnh lại vang lên một âm thanh như tiếng sấm sét kinh thiên, chẳng khác gì tiếng xuân lôi. Tất cả sinh vật bên trong đỉnh đều sợ hãi nằm mọp xuống mặt đất. Đã rất nhiều năm rồi chúng chưa từng nghe một âm thanh nào kinh khủng như vậy, đối với một số con vật thì đây là lần đầu tiên trong đời.

Mà Kim Hổ còn chưa kịp cao hứng thì lại cảm thấy một luồng phản lực khổng lồ một lần nữa đẩy ngược lại, quăng hắn bay ngược về phía sau, phun một vòi máu tươi dọc theo đường bay. Lần này lực phủ ngũ tạng của hắn cũng thiếu chút nữa là lệch vị trí.

Chẳng qua Kim Hổ vẫn không lộ chút sợ hãi, ngược lại lại dùng cảm xông lên một lần nữa

.....

Lăng Tiêu thu hồi lại thần thức từ trong thế giới trong đỉnh, đứng trên thân cây vô cùng lớn này, thở dài một hơi. Một lúc sau trong lòng hắn đột nhiên sinh ra dự cảm, thân thể nhoáng lên rồi xuất hiện ở nơi cách đó trên trăm dặm, sau đó những tiếng răng rắc liên vang lên.

Cây đại thụ xuyên thẳng trời xanh giữa bình nguyên đã bị một bàn tay khổng lồ từ trên bầu trời giáng xuống đánh cho nát bấy.

Trên cổ tay đó lộ ra một chữ rất rõ ràng “vạn”.

Lăng Tiêu mở to mắt nhìn vị trí mình vừa đứng, hiện giờ trên mặt đất cũng đã bị bàn tay đó đánh xuống tạo thành một cái hố sâu hơn trăm trượng. Mà cây đại thụ kia giờ đã hóa thành vô số vụn gỗ, lá xanh và những cành cây to lớn giờ rơi như mưa khắp không trung.

Tuy nhiên Lăng Tiêu không có tâm trạng nào mà ngắm cảnh, bởi bàn tay khổng lồ kia chưa đánh trúng hắn, lập tức chuyển động một lần nữa, vô cùng linh hoạt hướng về phía hắn chụp một cái.

Bàn tay nọ mỗi ngón tay đều như một cây trụ chống trời, nhưng sự linh hoạt của nó nếu thụ nhỏ lại vô số lần thì chẳng khác gì một bàn tay của loài người.

Trong mắt Lăng Tiêu lộ ra vẻ hoảng sợ. Vừa rồi hắn còn tưởng là Thanh Hà bị trọng thương, tuyệt không thể ra tay với mình, không ngờ trong nháy mắt sự thật đã phơi bày, trong lòng chỉ còn biết than khóc cho số phận không may của mình.

Bàn tay khổng lồ kia không có bất cứ năng lượng gì tỏa ra. Mà trên thực tế, Lăng Tiêu rõ hơn ai hết, toàn bộ bàn tay đó chính là do năng lượng hóa thành.

Lăng Tiêu lắc đầu cười khổ. Loại lực lượng này trước mắt tuyệt đối mình không thể chống lại, thân thể nhoáng lên, trong nháy mắt xuất hiện cách đó ngàn dặm, đồng thời trong tay cầm một xấp độn phù dày cộp, cứ sau một lần thuấn di lại bóp nát độn phù, sau khi xuất hiện lần nữa đã ở ngoài ngàn dặm.

Từ khi thực lực tiến vào độ kiếp kỳ, năng lực chế tạo độn phù của Lăng Tiêu cũng tăng lên rất nhiều. Vốn dĩ hắn chỉ chế tạo được độn phù năm trăm dặm nhưng giờ đã chế tạo được độn phù ngàn dặm, hơn nữa theo sự nâng cao không ngừng về năng lực chế tạo của Lăng Tiêu, độn phù của hắn vẫn có thể tiếp đề cao uy lực.

Lăng Tiêu hoàn toàn chưa kịp thả lỏng thì trong mắt lại hiện lên vẻ kinh sợ, tay lại bóp nát độn phù một lần nữa. Mà ngay tại vị trí vừa rồi của hắn, bàn tay có chữ “vạn” kia lại đột ngột xuất hiện, đánh trượt thân thể Lăng Tiêu, một quyền ầm ầm đánh xuống chấn động mặt đất khiến cả đại địa run rẩy không ngừng.

Lăng Tiêu liên tiếp bóp nát mười mấy lá độn phù. Đối mặt với thứ tồn tại cường đại này hắn không có bất cứ biện pháp gì. Thứ này hoàn toàn bất đồng với bất cứ thứ gì thuộc vũ giả trong Thánh Vực.

Với thực lực của Lăng Tiêu hiện giờ thì căn bản không cần chuẩn bị nhiều độn phù lắm. Trong Thánh Vực, người đơn đả độc đấu có thể đem đến nguy cơ sinh tử cho hắn cũng không nhiều lắm. Ai có thể ngờ được hắn tự dưng lại bị thần chí cao của Thần Giới đuổi giết chứ!

Không phải là chỉ đoạt một kiện pháp bảo không mấy mạnh mẽ của người thôi sao, làm gì mà phải tức giận thế chứ? Lăng Tiêu vừa bỏ chạy vừa thầm mắng. Khi hao hết độn phù trong tay, Lăng Tiêu cũng không dừng lại nửa điểm, thân thể lập tức hướng về một phía phóng vụt đi. Hướng đó là một vùng núi non trùng trùng điệp điệp được thảm rừng rậm nguyên thủy xanh biếc bao phủ.

Chỉ trong nháy mắt vừa rồi Lăng Tiêu đã chạy hơn một vạn dặm. Tốc độ chạy trời chết này e rằng không người nào trong Thánh Vực có thể làm nổi.

Thân thể hắn như một luồng khói xanh chui vào trong rừng rậm, thở dài một hơi, trong lòng thầm nghĩ chắc sẽ không bị đuổi tới đây đâu. Đại thần Thanh Hà này nhiều khí lực như vậy sao không bóp chết Diệp Thiên đi, đuổi theo ta tìm phiến toái làm gì chứ?

Một đám mây trên bầu trời bay tới với tốc độ cực nhanh, lướt đi như tia chớp trong không trung, lao thẳng về phía khu rừng Lăng Tiêu vừa mới tiến vào, đuổi theo hắn.

Lăng Tiêu sau khi tiến vào trong rừng căn bản cũng không dừng lại. Trong lòng hy vọng là một chuyện nhưng sự thật thế nào lại là chuyện khác. Điều này Lăng Tiêu hiểu rất rõ nên hắn cũng không hy vọng quá xa vời là Thanh Hà sẽ không đuổi theo mình nữa.

Quả nhiên đúng như suy nghĩ của hắn, phía sau Lăng Tiêu bắt đầu truyền tới những thanh âm ầm ầm vang động.

Lăng Tiêu vừa vội vàng bỏ chạy vừa quay đầu lại nhìn thoáng qua, thiếu chút nữa hai tròng mắt rớt ra ngoài. Bàn tay khổng lồ kia dứt khoát không thèm tìm hắn nữa mà chụp lấy cả một dãy núi trăm dặm, sau đó bóp nát.

Chỉ trong chớp mắt, một dãy núi trăm dặm đã nát vụn.

Hơn nữa tốc độ của nó nhanh tới khó tin. Tốc độ bàn tay khổng lồ đó bóp nát dãy núi chẳng hề chậm hơn tốc độ Lăng Tiêu chạy trốn chút nào.

Đáng chết!

Dưới chân Lăng Tiêu đột nhiên xuất hiện Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm. Từ thân kiếm phát ra một luồng ánh sáng màu đỏ, vì một cái liên biến mất. Tốc độ của nó so với tốc độ vừa chạy trốn của Lăng Tiêu nhanh hơn không biết bao nhiêu lần. Cũng không phải lúc trước Lăng Tiêu không biết lấy Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm ra mà sử dụng, mà bởi hắn cho rằng khí tức của Tiểu Yêu quá mức rõ ràng, chẳng khác gì hải đăng giữa đêm đen. Nhưng tới nước này rồi thì Lăng Tiêu đột nhiên hiểu ra, cho dù là mình không lấy Tiểu Yêu ra thì bàn tay khổng lồ kia vẫn có thể tìm thấy hắn.

Trên bầu trời bỗng truyền tới một tiếng hừ lạnh. Tiếng hừ đó nghe như sét đánh. Đồng thời bàn tay khổng lồ đột nhiên búng một cái. Một quả cầu năng lượng vô cùng to lớn từ trên bàn tay đó xuất ra, sau đó ngón trỏ của nó búng mạnh một cái. Quả cầu năng lượng kia liền giống như lưu tinh ầm ầm đuổi theo Lăng Tiêu đang đang ngự kiếm phi hành.

Mà bàn tay khổng lồ sau khi bắn ra quả cầu năng lượng thì cũng dần dần biến mất trong không trung.

Lăng Tiêu cảm giác được quả cầu năng lượng chứa năng lượng thiên địa vô tận đang ầm ầm đuổi theo mình liền đem Hồng Đồng Đại Chung triệu hồi ra. Một thương của Kim Hồ đánh ra liền rơi vào khoảng không, trong ánh mắt hắn hiện lên chút ảo não, đồng thời trong lòng bỗng dưng lên một cảm giác kỳ lạ. Bởi lẽ hắn cảm thấy thế giới trong đỉnh này trong nháy mắt trở nên cực kỳ không yên tĩnh.

Hắn cảm thấy nghi hoặc nhưng vẫn khoanh chân ngồi xuống trên ngọn núi, sau đó đem năng lượng huyết mạch hoàng giả Ma tộc thi triển ra, ổn định không gian trong đỉnh.

Bên ngoài, Lăng Tiêu đem Hồng Đồng Đại Chung che phía sau mình. Khối cầu năng lượng kia gầm thét lao tới khiến người ta không thể tránh khỏi, ầm ầm một tiếng liền đánh thẳng lên Hồng Đồng Đại Chung.

Lăng Tiêu đã đem linh hồn lạc ấn đặt trên Hồng Đồng Đại Chung, đột nhiên cảm thấy như chính tâm tạng của mình bị một đòn nghiêm trọng, khóe miệng tràn máu tươi, sắc mặt trở nên trắng bệch. Nhưng hắn lại kinh ngạc vô cùng khi phát hiện ra bản thân Hồng Đồng Đại Chung lại có thể chặn được công kích của quả cầu năng lượng kia!

Hồng Đồng Đại Chung cũng không có chút gì suy sụp mà quả cầu năng lượng kia đã tan thành mây khói.

Lăng Tiêu chẳng những không có cảm giác nhẹ nhõm mà ngược lại đôi mắt lóe lên vẻ hoảng sợ. Quả cầu năng lượng kia cho dù có thể bị Hồng Đồng Đại Chung ngăn cản thì cũng không thể tiêu tán quá nhanh chóng như vậy được!

Cho nên trong này nhất định có gian trá!

Trên bầu trời lại xuất hiện bàn tay khổng lồ kia một lần nữa. Nó giống như một dãy đại sơn, không chút hoa mỹ giăng thẳng xuống Lăng Tiêu.

Đối mặt với một chướng này, hết thảy kỹ xảo, công pháp chẳng còn đất sử dụng. Lăng Tiêu chỉ còn kịp đem bốn mạng pháp bảo Hàm Hàn Bảo Đỉnh ra, đưa đệ nhị nguyên thần của mình vào thế giới bên trong đỉnh liền lập tức cảm thấy cả thế giới đột nhiên tối sầm lại.

Trên Thần Giới xa xôi, giữa một tòa thần điện rộng cả ngàn dặm có một pho tượng dài tới vạn thước, lớn tới mức thần kỳ. Lúc này mặt pho tượng vàng như đất, không có một chút sinh cơ. Ngay trong nháy mắt khi bàn tay khổng lồ kia chụp tới, có thể nhìn thấy thân thể khổng lồ này run rẩy mãnh liệt, đồng thời từ miệng hắt chảy ra một vết máu màu vàng.

662. Chương 585: Tái Chiến Diệp Thiên.

Lăng Tiêu đứng thẳng nhìn dãy núi trùng trùng điệp điệp lúc này đã có một cái hồ sâu vô cùng. Khắp dãy núi này nhìn thì rất hài hòa tự nhiên, màu xanh bao trùm khắp nơi, chỉ có một địa phương bị bàn tay lớn kia chụp vào là sụp xuống một khoảng lớn. Từ cái hố đó có nước chảy ra không ngừng, tin rằng chẳng bao lâu nữa nơi này sẽ trở thành một địa điểm có phong cảnh đặc biệt. Cả dãy núi trùng điệp chạy dài, duy nhất tại nơi này là có một hồ nước sâu.

Tại đáy của hồ nước này nằm một cái đỉnh màu đen lẫn trong màu của bùn đất, nếu không cẩn thận quan sát thì không thể nhận ra nó.

Thế giới trong đỉnh, Kim Hổ ngồi khoanh chân không nhúc nhích, chìm trong tu luyện. Trong nháy mắt đó, Kim Hổ thậm chí cho rằng Lăng Tiêu đã chết rồi. Bởi lẽ sợi dây liên lạc trong tinh thần lực của hai người đột nhiên gián đoạn. Nhưng lập tức Kim Hổ nghĩ lại. Sự gián đoạn này cũng không hẳn là do Lăng Tiêu xảy ra chuyện mà trong nháy mắt khi Lăng Tiêu gặp nguy hiểm đã bỏ qua việc khống chế tinh thần Kim Hổ.

Hay nói cách khác, Lăng Tiêu trong lúc bản thân gặp nguy cơ sanh tử vẫn muốn giải thoát cho Kim Hổ! Trong lòng Kim Hổ thoảng dấy lên sự cảm động. Hắn găm lên một tiếng, vừa định từ thế giới trong đỉnh lao ra thì lại cảm thấy một luồng khí tức mệnh mông ập tới, đồng thời nghe thấy tiếng nói của Lăng Tiêu:

- Kim Hổ, đừng đi ra ngoài!

Kim Hổ nghe thấy tiếng nói này, sự phân nộ và điên cuồng trong lòng liền hạ xuống. Từ họng hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ, lập tức hỏi:

- Chủ nhân, làm sao vậy?

Tiếng “chủ nhân” này là Kim Hổ cam tâm tình nguyện gọi. Đôi mắt của hắn còn hơi ướt. Bởi lẽ hắn có thể cảm nhận được Lăng Tiêu lúc này suy yếu tới mức nào. Dù thân thể vẫn tỏa ra năng lượng cường đại nhưng luồng năng lượng này phát ra mới khiến Kim Hổ xác định Lăng Tiêu đang suy yếu. Nguyên nhân rất đơn giản. Lăng Tiêu từ trước tới giờ chưa bao giờ phát năng lượng ra ngoài thân thể, thoát nhìn chẳng khác gì một người bình thường. Một vũ giả thực sự cường đại thì sẽ không tùy ý thể hiện khí tức của mình, vì như vậy sẽ khiến người ta nhìn thấu mình.

Tiếng nói của Lăng Tiêu vẫn bình ổn như trước nói:

- Không sao đâu, không cần lo lắng. Ta gặp một đối thủ cường đại mà thôi.

Đôi mắt Kim Hổ hiện lên sự kinh ngạc vô cùng, thất thanh hỏi:

- Đối thủ cường đại tới mức nào mà có thể khiến cho chủ nhân bị thương tới mức này chứ?

Lăng Tiêu phẩy phẩy tay, sau đó nói:

- Người không cần phải quan tâm tới việc này đâu. Kim Hổ, có chuyên tâm tu luyện đi!

Kim Hổ gật đầu, biết lời nói của Lăng Tiêu là thật nên cũng chỉ cò thể trả lời:

- Ta hiểu rồi, thưa chủ nhân!

Đệ nhị nguyên thần của Lăng Tiêu dò xét trong thế giới bên trong đỉnh một vòng, phát hiện ra thế giới này đã mở rộng thêm một chút. Biên giới của thế giới này vẫn là một mảnh hư vô. Khóe miệng Lăng Tiêu nhếch lên, đại khái đây là tin tức vui nhất ngày hôm nay.

Nhục thân dung hợp hoàn mỹ bị một chương kia đánh nát vụn. Dù là tu vi như Lăng Tiêu cũng không thể tiếp nhận sự thật rằng bản thể đã bị hủy, trong lòng phần nộ vô cùng nhưng cũng đành bất lực!

Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong thời khắc cuối cùng đã theo đệ nhị nguyên thần của Lăng Tiêu vào trong thế giới bên trong đỉnh. Ngoài ra Lăng Tiêu cũng không biết nhẫn trữ vật của mình có còn hay không. Chẳng qua hắn nhận thấy hắn là nhẫn trữ vật lạnh ít dữ nhiều. Đừng thấy cái bàn tay kia khổng lồ như vậy, kẽ ngón tay cũng rộng tới trên trăm thước mà lắm.

Bàn tay đó linh hoạt vô cùng, thậm chí so với đôi tay thêu hoa của các cô nương còn linh hoạt hơn. Hơn nữa năng lượng ẩn chứa trên bàn tay đó căn bản là cảnh giới của Lăng Tiêu không thể so sánh nổi. Nếu không phải đệ nhị nguyên thần của Lăng Tiêu sớm đã chạy, tốc độ lại cao thì có khả năng đã bị bàn tay đó hủy diệt hoàn toàn.

Đệ nhị nguyên thần Độ Kiếp Kỳ hiển nhiên là không thể so với bốn tôn, thậm chí thân thể hiện giờ còn tốt hơn khối thân thể hoàn mỹ trước kia một chút. Sau khi trải qua sự luyện hóa của Lăng Tiêu trong nhiều năm, thực lực khối thân thể đó đã đạt tới độ kiếp hậu kỳ.

Một khối thân thể như vậy mà hiện giờ đã bị hình thần câu diệt!

Nhưng nếu cứ bám vào đó thì làm sao Lăng Tiêu có thể buông tay? Lại làm sao có thể thu hồi được pháp lực chứ?

Vừa chết hụt nhưng Lăng Tiêu rõ ràng cũng không giữ nhiều hận ý lắm. Một người tu chân chính thức cho dù là chính hay tà tâm tính cũng đều phải cực kỳ vững vàng, không dám nói là phải đạt tới cảnh giới “không mừng vui buồn giận” nhưng cũng không thể để kém nhiều quá.

Thù này đã kết, thân thể và nguyên thần đều đã bị hủy. Lăng Tiêu và Thanh Hà đã ở thế nước lửa, cho dù bây giờ có nghiêng răng nghiêng lợi cắn ngập gỗ tới ba phân thì cũng sẽ không có tác dụng gì.

Lăng Tiêu muốn làm ngay lúc này là nhanh chóng khôi phục thực lực, ẩn dấu tốt, đừng để tin đồn của tên Thanh Hà đáng chết kia phát hiện ra.

Trong lòng Lăng Tiêu suy nghĩ, ngồi ở biên giới của thế giới trong đỉnh, ngẩng đầu nhìn hư vô vô tận, nội tâm không buồn không vui, khí tức tường hòa của Đại Tự Tại Tâm Kinh lan tỏa ra khắp thế giới trong đỉnh.

Kim Hổ đang tu luyện cũng như mọi sinh vật trong thế giới này, thậm chí cả cỏ cây hoa lá đều cảm nhận được luồng khí tức tràn ngập an lành này. Không ít dã thú hung mãnh bị Kim Hổ bắt tới nơi này đôi mắt đầy hung quang đột nhiên xuất hiện một ánh mắt khác thường.

Lăng Tiêu lúc này như lâm vào một trạng thái kỳ dị. Tu luyện Đại Tự Tại Tâm Kinh không ngừng, chung quanh thân thể Lăng Tiêu bắt đầu tản ra ý nghĩa sâu xa của Đại Tự Tại Tâm Kinh.

Kim Hổ là người thứ nhất có phản ứng, phi thân tới ngồi bên cạnh Lăng Tiêu, sau đó hiện ra bản thể là một con hổ màu đen to lớn, lẳng lặng ghé vào bên cạnh thân thể Lăng Tiêu. Việc cảm thụ Đại Tự Tại Tâm Kinh khiến linh hồn hắn chấn động, tu vi đột nhiên tăng mạnh.

Các loài dã thú khác có to có nhỏ đều tụ tập lại ở nơi này. Những mãnh thú hung ác nhất dừng lại cách Lăng Tiêu và Kim Hổ mấy trăm thước, phía sau chúng còn có nhiều tiểu động vật bị hấp dẫn chạy tới.

Cuối cùng, một con mãnh thú hung ác nhất không nhịn được sự hấp dẫn của việc khai mở thần trí, chậm chậm tiến tới gần Lăng Tiêu. Mỗi khi nó tiến một bước đều cẩn thận dừng lại quan sát một chút, tới cuối cùng khi còn cách Lăng Tiêu hơn mười thước thì dừng lại.

Đây là một con báo trên thân có đầy những gai nhọn, vẻ nghi hoặc và cẩn thận vô cùng trong đôi mắt hung ác lúc này hoàn toàn biến mất, nằm xuống nơi đó cảm thụ cơ hội chỉ có thể gặp mà không thể cầu này!

Động vật trong thế giới này cũng có trên vạn con, dần dần hình thành một vòng bán nguyệt lớn, yên tĩnh ngồi ở đó. Nếu người ngoài có thể nhìn thấy cảnh này thì nhất định sẽ bị cảnh tượng quỷ dị này khiến cho kinh ngạc tới ngất người.

Lúc này từ bên trong cái hồ to do bàn tay lớn kia đánh xuống tạo thành truyền ra một tiếng nói oán hận:

- Quá đáng lắm rồi! Thật sự là quá lắm! Không ngờ lại dám thừa dịp Huyền Thiên đại gia ta bế quan tu luyện mà đánh lén. Chẳng qua luồng khí tức lưu lại này rất quen thuộc, hình như là của người quen thì phải? Đáng tiếc là cuộc đời Huyền Thiên đại gia ta trải qua bao tháng năm dài đằng đẳng, nhiều chuyện đã chẳng còn nhớ nổi nữa. Không biết tiểu tử Lăng Tiêu kia thế nào rồi. Ta có cảm giác không tốt lắm. Tiểu tử đó nhất định bị trọng thương rồi. Nếu không sao hắn lại để giới chỉ ở nơi này? Hả? Trong giới chỉ này.... Ngoài bốn tôn thì chẳng còn gì nữa. Đáng chết! Nhất định là do luồng khí tức quen thuộc kia gây nên. Ngàn vạn lần đừng để cho Huyền Thiên đại gia gặp được người, nếu không... Ta sẽ cho người đẹp mặt. Chẳng qua mặc dù trong giới chỉ ngoài bốn tôn ra thì mọi thứ đều bị diệt rồi nhưng năng lượng thì lại vô cùng sung túc, ta có thể bế quan tu luyện rất nhiều năm đây.

Huyền Thiên vừa nói lại vừa trở lại trạng thái bế quan.

Thời gian thấm thoát trôi đi, nháy mắt đã qua ba năm. Hồ nước này không còn vẻ xấu xí như khi mới hình thành mà từ trên không nhìn lại trông như một viên lam bảo thạch được những dãy núi bao quanh, cảnh trí thật mê người. Bởi thế nên có rất nhiều loài động vật và chim chóc sau khi phát hiện ra nơi này liền biến nơi đây trở thành nhà của chúng.

Bờ hồ vốn ban đầu trơ trọi giờ đã mọc đầy các loại hoa dại cỏ dại và những cây bụi um tùm. Bên bờ hồ là rất nhiều loài động vật tới uống nước vui đùa. Trong đám cỏ rậm rạp thỉnh thoảng lại có một đôi chim bay vút lên.

Hồ nước trong xanh nhìn thấy đáy, trong đám cỏ nước mọc gần bờ thỉnh thoảng lại thấy có một con cá nhỏ lấp lánh bơi qua.

Nhìn từ góc độ nào cũng thấy nơi này là một cái hồ yên tĩnh an lành, không có bất cứ mối đe dọa nào, là thiên đường của các loài động vật.

Chẳng qua cảnh an tĩnh này hôm nay đã bị phá vỡ. Một đám người mặc áo trắng đột nhiên xuất hiện ở trên bầu trời phía trên hồ nước. Đội ngũ này chừng hơn hai mươi người không phát ra chút tiếng động nào, ngay cả nửa điểm khí tức cũng không hề tỏa ra.

Vì thế nên rất lâu mới có động vật ngẩng đầu lên phát hiện ra trên đầu chúng có khách không mời mà đến, nhất thời đều cả kinh chạy tủa ra xung quanh.

Một người mặc áo trắng dẫn đầu đám người yên lặng xem xét cẩn thận hồ nước. Một luồng tinh thần lực khổng lồ từ người này tỏa ra, khuếch tán xuống bên dưới.

Một lúc lâu sau đám người này không thu hoạch được bất cứ điều gì, cuối cùng biến mất. Khi họ rời đi rồi, đám động vật mới dám lặng lẽ nhô đầu ra, sau khi phát hiện không có gì nguy hiểm thì lại tiếp tục uống nước, nô đùa.

Mà đám người mặc áo trắng này đến và đi đều bị thần thức của Lăng Tiêu quan sát. Hắn tu luyện tại thế giới trong đỉnh, không có bất cứ phản ứng gì.

Hắn biết hiện giờ không phải là lúc đối mặt với Thanh Hà. Lăng Tiêu không dám cam đoan là Thanh Hà nếu biết mình chưa chết thì có tiến hành đuổi giết mình như lần trước hay không.

Trong thời gian ba năm này, Lăng Tiêu một lần nữa tu luyện đệ nhị nguyên thần, hồi phục lại thực lực trước khi gặp phải Thanh Hà vào ba năm về trước. Hơn nữa lúc này hắn đã khôn ngoan hơn, âm thầm chế tạo một phân thân để lại ở đáy hồ nước sâu mấy trăm thước này, ngày đêm không ngừng tu luyện.

Bốn tôn của Lăng Tiêu từ trong thế giới trong đỉnh đi, Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm hóa thành một con du long màu đỏ vờn quanh thân thể Lăng Tiêu.

Thân thể hắn tiến vào trong nước, thả lỏng cảm giác với ngoại giới. Một cỗ cảm giác lạnh lẽo thấu xương truyền đến khiến đầu óc Lăng Tiêu chấn động, suy nghĩ trở nên cực kỳ thanh tĩnh.

Lăng Tiêu lập tức cảm nhận được trữ vật giới chỉ của mình, trong lòng vừa vui mừng vừa sợ hãi, không ngờ cái nhẫn này lại có thể trụ lại sau một kích mãnh liệt của bản tay khổng lồ của Thanh Hà. Điều này khiến Lăng Tiêu rất ngạc nhiên.

Hắn chụp một cái, đáy hồ phía xa đột nhiên nổi lên một đám bọt khí. Một cái nhẫn bay về phía bàn tay Lăng Tiêu. Khi nó rơi vào trong tay hắn, Lăng Tiêu dùng thần thức cảm giác một chút, không nhận được phải biến sắc. Bảo vật trong nhẫn vốn vô số hiện giờ hoàn toàn biến mất, kể cả Phệ Hồn Ma Vồng mà Lăng Tiêu dùng hết sức thuận tay, cùng với không ít chiến lợi phẩm mà hắn thu được trong chiến đấu, lại cả lượng tinh thạch rất lớn....

May mắn trong bất hạnh chính là Lăng Tiêu cảm nhận được hơi thở của Huyền Thiên trong đó. Hơn nữa bên trong nhẫn tràn ngập năng lượng khiến cho Lăng Tiêu hiểu ra những thứ kia đi về đâu.

- Nói thế nào thì nói, những thứ đó cũng coi như không lãng phí, hi vọng Huyền Thiên có thể nhanh chóng khôi phục thực lực.

Lăng Tiêu thâm nghĩ.

Một lúc sau, Lăng Tiêu rời khỏi hồ nước, bay về phía hướng có dao động của bảo vật. Thần thức của hắn lúc này cường đại hơn vũ giả cường đại nhất trong Thánh Vực rất nhiều, cho nên người khác có cảm ứng không lớn với bảo vật nhưng đối với Lăng Tiêu thì lại như thấy hải đăng giữa biển.

Thân ảnh hắn lao vút đi trong không trung, lưu lại một loạt tàn ảnh. Hơn mười ngày sau, Lăng Tiêu rốt cục cũng rời khỏi địa giới của Nam Châu, tiến vào Trung Châu của Thánh Vực.

Sau khi hơi thay đổi dung mạo một chút, Lăng Tiêu tiến vào một thành thị không lớn lắm. Thành thị này cũng có thể coi là phồn hoa, những cửa hàng hai bên đường hết sức náo nhiệt, người qua kẻ lại tấp nập. Nơi này cũng không khác nhiều lắm so với nơi Lăng Tiêu ở trước đây, chẳng qua khẩu âm của người nơi này hơi biến hóa một chút. Tuy nhiên điều đó đối với hắn cũng không phải là vấn đề.

Rất nhanh Lăng Tiêu đã ngồi trong một quán rượu bên đường. Trong giới chỉ của hắn hiện giờ mặc dù không có tinh thạch nhưng dọc được đi Lăng Tiêu đã săn không ít động vật. Những động vật này trong mắt vũ giả thì hết sức bình thường nhưng vẫn được thực khách trong Thánh Vực ưa thích.

Vì thế nên Lăng Tiêu tùy tiện lấy ra từ túi trữ vật một vài con liền khiến cho trong quán rượu tràn ngập tiếng kêu kinh ngạc. Ông chủ quán rượu lập tức mua luôn, trả cho hắn một khối tinh thạch vỡ, cũng đủ để hắn ăn tiêu ở nơi này hơn nửa năm.

Giá cả nơi này thế là cũng khá hời, tuy nhiên đối với Lăng Tiêu mà nói, chút tinh thạch này hắn cũng chẳng thèm để ý. Hắn tới nơi này chủ yếu là muốn nghe chút tin tức, xem trong mấy năm vừa qua thế giới này có gì thay đổi hay không.

Đại đa số người trong quán rượu đều là người bình thường, chỉ có vài vũ giả, tuy nhiên thực lực cũng không phải là mạnh lắm. Ở bàn bên trái Lăng Tiêu có một người nói chuyện khiến Lăng Tiêu hứng thú.

- Huynh đệ, người chưa nghe nói sao? Gần đây Trung Châu của chúng ta không hề thái bình. Nghe nói có một tổ chức thần bí không biết từ đâu mọc ra, thậm chí những đại gia tộc lâu đời cũng bị chúng chèn ép đó!

- Ta đương nhiên nghe rồi. Hơn nữa ta còn biết cái tổ chức này sớm đã xuất hiện ở Nam Châu rồi cơ!

- Người sao lại biết tin tức ở xa như vậy chứ?

- Hắc, ta có một biểu đệ thực lực không tệ, đi theo một thương đội qua lại Nam Châu mấy lần. Nghe nói ở Nam Châu mấy năm nay xảy ra rất nhiều chuyện, trong đó chuyện nhiều nhất là về Thực Sơn phái kia! Ta nghe nói tông chủ Thực Sơn phái Lăng Tiêu đã từng một lần giết bảy tám trăm người của tổ chức này! Thực lực người này, chệch chệch, thật sự là quá cường đại!

Lăng Tiêu nghe những người này đàm luận nhưng về mặt không chút thay đổi, vẫn chậm rãi uống rượu. Lúc đột nhiên có một đám người chạy xộc vào, người cầm đầu chỉ vào Lăng Tiêu nói:

- Đại ca, chính là hắn. Chính là tiểu tử này đã trộm con vật chúng ta săn được.

Mọi người trong quán rượu đều sững sốt, bởi vì những người này đều chính mắt nhìn thấy con vật đó là Lăng Tiêu lấy ra từ trong giới chỉ. Hiển nhiên đây là một đám vô lại.

Chẳng qua trong lòng một số người cũng vô cùng buồn bực. Chẳng lẽ đám lưu manh này không nghĩ tới, kẻ có không gian giới chỉ làm sao có thể là một người bình thường chứ?

Đáp án ngay một khắc sau liền sáng tỏ. Một người trung niên béo tốt từ phía sau đi tới, đôi mắt như chim ưng nhìn vào Lăng Tiêu, sau đó rơi lên thân Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm ở thắt lưng Lăng Tiêu, hai tròng mắt lập tức sáng bừng lên. Chẳng qua hắn không nói gì mà quay sang nhìn những người khác trong quán rượu.

Những người này đại đa số đều là người bình thường, bị hắn hù dọa như vậy cũng chẳng có mấy người có dũng khí ở lại nơi này, một đám yên lặng rời đi. Có một vài người nhìn Lăng Tiêu đầy vẻ cảm thông, trong lòng thầm than cho sự xui xẻo của hắn, gặp phải đám người khó chọc này.

Chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi. Những người này thậm chí còn có người chẳng dám gây tiếng động lớn một chút.

Nhìn một đám người đi qua bên cạnh mình, có người thì nhìn mình vẻ đồng tình, có kẻ lại hả hê, Lăng Tiêu không chút động lòng, vẻ mặt không hề thay đổi.

Lúc này chủ quán rượu đi ra, vẻ mặt khó khăn nhìn những người này sau đó chấp tay thi lễ nói:

- Chư vị hảo hán, tiểu **** vốn là nơi làm ăn, xin mời chư vị hảo hán chiếu cố một chút, ngàn vạn lần không nên đánh nhau trong ****. Hay là các người đi ra ngoài đánh nhau đi được không?

- Biến!

Một người trong nhóm này chỉ vào ông chủ quán mắng:

- Không muốn chết thì biến cho xa một chút!

Vừa nói hắn vừa cầm thanh kiếm trong tay chém xoẹt một cái lên mặt bàn, khiến bát đĩa trên mặt bàn phát ra tiếng loảng xoảng.

Ông chủ quán bị người này dọa sợ hãi vội vàng lui lại mấy bước, sau đó vẻ mặt đau khổ tiếp tục khẩn cầu:

- Các vị đại gia....xin các người đó!

- Mẹ kiếp, người thực sự muốn chết hả?

Người nọ nhỏ kiếm khỏi mặt bàn, hướng tới chủ quán hừ trượng thanh thế một chút. Ông chủ quán sợ hãi xoay người bỏ chạy. Nhìn vẻ chạy trốn của hắn dường như đôi chân đã nhũn cả ra. Người này đuổi ông chủ quán đi rồi liền quay về phía người trung niên mập mạp kia cười lấy lòng, sau đó lớn tiếng quát Lăng Tiêu:

- Mau đưa không gian giới chỉ người trộm của chúng ta trả lại! Nếu không, Mạch gia sẽ cho người biết tay!

Kẻ mập mạp gọi là Mạch gia kia cười bình tĩnh, sau đó nhìn Lăng Tiêu nói:

- Bằng hữu, nên biết điều một chút, mau đem tất cả những thứ đáng giá trên người người giao ra đây. Nếu khiến các huynh đệ cao hứng thì có lẽ sẽ tha cho người khỏi chết. Nếu không thì e rằng hôm nay người có cầu xin cũng vô ích. Chúng ta là những anh hùng của Hắc Phong Đường, chưa bao giờ chịu nghe kẻ khác cầu xin khi chiến đấu!

Lăng Tiêu mỉm cười, sau đó nói:

- Các người biết đường đi tới Nam Hoang phái thế nào không?

- Nam Hoang phái? Người tìm bọn họ làm gì?

Tên mập giả vờ trấn định nói nhưng hai tay béo mồm mồm không nhin được đã hơi run rẩy. Biểu hiện của người này rất trấn định, trấn định tới mức tên mập này ngay cả dũng khí đánh cuộc một phen cũng không có.

Nam Hoang phái...đó là một phái rất nổi danh ở Trung Châu đó! Thiếu chủ Lục Tuấn của Nam Hoang phái lại là thanh niên tuấn kiệt của Trung Châu, là thần tượng trong lòng của vô số thiếu nữ!

- Ha ha, thiếu chủ Nam Hoang phái là người quen của ta.

Về mặt Lăng Tiêu vẫn bình tĩnh như trước, trên mặt không có chút biểu tình gì khác lạ, nói chuyện như thường.

Trên trán tên mập này giờ đã xuất hiện mồ hôi lấm tấm. Hắn thật sự bị Lăng Tiêu dọa rồi, vừa cười khan vừa nói:

- Vị bằng hữu này nói thật sao? Phải biết là chúng ta với Nam Hoang phái cũng có chút quan hệ đó. Nếu người dám nói dối thì mạng nhỏ của người không giữ được đâu!

- Hả? Thế thì tốt rồi, vậy người mau đưa ta tới Nam Hoang phái thôi!

Về mặt Lăng Tiêu đầy mừng rỡ nói.

Gã mập tên Mạch gia này vừa nghe tới đây liền cuống quýt xua tay nói:

- Quên đi, chúng ta có việc bận, không quấy rầy ngài nữa. Còn về Nam Hoang phái thì đi theo cửa thành nam ra ngoài, dọc theo địa lộ về hướng nam là tới....

Vừa nói tên mập vừa dùng một tư thế cực kỳ linh hoạt lùi lại phía sau, chuồn ra ngoài. Đám lưu manh kia trợn mắt há mồm đứng đó gọi:

- Mạch gia...Mạch gia!

Vừa gọi đám người này cũng vừa chạy theo. Lăng Tiêu lắc đầu cười khổ một phen. Không ngờ mình lại có ngày phải mượn người khác để dọa mấy kẻ lưu manh.

Lúc này đột nhiên bên ngoài truyền tới những thanh âm náo động, tiếng thét chói tai và những tiếng gào sợ hãi vang lên không dứt.

Thân thể Lăng Tiêu đột nhiên không chút dấu hiệu liền biến mất. Nơi hắn vừa ngồi đột nhiên bị một đạo kiếm khí chém tan.

Ngay sau đó chỉ thấy quán rượu không ngừng vang lên những tiếng rầm rắc, sau đó ầm ầm đổ sập xuống, bụi tung mù mịt.

Giữa không trung có một người trẻ tuổi đang lơ lửng lạnh lùng nhìn xuống, ánh mắt lạnh nhạt, tiếng nói như hàn băng vạn năm vọng tới.

- Lăng Tiêu, không ngờ người vẫn còn sống, hơn nữa lại trốn ở nơi này! Nếu không phải ta tình cờ đi ngang qua đây thì đã bị người qua mặt rồi. Thế nào, rõ ràng là một chưởng của Thanh Hà không nhẹ phải không?

Trên mặt Diệp Thiên nở nụ cười trào phúng lạnh lùng:

- Ta còn tưởng là người đã bị hắn đánh chết, không ngờ lại có thể còn sống. Lăng Tiêu, không thể nói là vận khí của người thật không tệ!

Về mặt Lăng Tiêu bình tĩnh nói:

- Thật sao? Diệp Thiên, ta phát hiện ra người càng lúc càng kém cỏi. Chỉ là một ít kẻ lưu manh bình thường mà thôi, người giết chúng làm gì?

- Người bình thường?

Ánh mắt Diệp Thiên lộ ra nụ cười mỉa:

- Người nói chúng là người bình thường sao? Lăng Tiêu ơi là Lăng Tiêu, ta giúp người thoát khỏi một nguy cơ lớn, người chẳng những không cảm tạ ta mà lại còn dám chỉ trích ta! Đáng buồn cười hơn chính là người lại coi bọn chúng là người bình thường! Người hãy nhìn cho kỹ đi!

Lăng Tiêu nghe xong liền cẩn thận xem xét hơn nữa đám người bị Diệp Thiên giết, còn lại thì đang hôn mê, trong lòng không nhận được cả kinh. Không ngờ đám người này lại đều là tín đồ của Thanh Hà.

Lăng Tiêu lúc trước không phát hiện ra cũng không phải là Lăng Tiêu không cẩn thận. Hắn đích xác không thể ngờ là một đám thường nhân mà cũng có thể là tín đồ của Thanh Hà. Diệp Thiên nhắc nhở hắn một câu xong, hắn mới phát hiện ra trên người đám người này có một loại dao động tinh thần đặc biệt, từ đó tìm ra được manh mối.

Hơn nữa đám người này cũng không như đám tín đồ có vũ lực cường đại, ánh mắt dờ dẩn. Đám người này nhìn qua rất bình thường, không ngờ rằng chỉ trong thời gian ngắn ngủi ba năm mà Thanh Hà có thể cải biến cả Thánh Vực.

Bảo kiếm trong tay Diệp Thiên lúc này đánh về phía đám người còn sống vài đạo kiếm khí. Những người đó liền mất mạng. Sau đó hắn quay về phía Lăng Tiêu quát:

- Lăng Tiêu, hôm nay chúng ta gặp nhau, ngươi có dám đánh một trận với ta không?

Lăng Tiêu trong bốn mạng pháp bảo tu luyện ba năm, thực lực đã khôi phục như lúc đầu, cũng không tăng lên mạnh lắm nhưng đối với Diệp Thiên thì vẫn không để hắn vào lòng. Lăng Tiêu hừ lạnh một tiếng nói:

- Đánh thì đánh!

Diệp Thiên cười lớn vài tiếng, đột nhiên kiếm khí trong tay quét ngang tới. Những người đang đứng xem toàn bộ đều rơi vào cảnh đầu mình chia cắt, máu tươi phun trào, một luồng khí tức máu tanh tràn ngập đất trời.

Lăng Tiêu nhíu mày, nhìn Diệp Thiên nói:

- Diệp Thiên, sát khí của ngươi bây giờ quá nặng!

Diệp Thiên lạnh lùng cười:

- Chẳng qua chỉ là một đám kiến hôi! Nếu bọn chúng đi tiết lộ tin tức thì không phải là không hay sao?

Lăng Tiêu trầm mặc một chút. Diệp Thiên nói không phải là không có đạo lý, tuy vậy tàn sát tanh máu cũng không phải là sở thích của Lăng Tiêu. Hắn nhíu mày, thân thể bay lên, trong nháy mắt xuất hiện trong tầng mây, dưới chân là những đám mây trắng xóa.

Diệp Thiên lúc này cũng bay theo tới nơi, nhìn Lăng Tiêu nói:

- Lăng Tiêu, ta nhắc nhở ngươi. Trong tay ta hiện giờ có một pháp bảo uy lực vô cùng lớn. Đừng thấy ngươi có vẻ rất lợi hại nhưng ngươi lần này chưa chắc đã là đối thủ của ta đâu. Ta hỏi ngươi một câu cuối, Lăng Tiêu, ngươi.....

- Không cần nói nữa.

Lăng Tiêu lạnh nhạt cắt lời Diệp Thiên, sau đó nói:

- Đủ rồi, Diệp Thiên, mỗi lần gặp ta ngươi đều nói một lần. Ngươi không thấy phiền nhưng ta thấy chán. Đến đây đi, cho ta xem mấy năm nay ngươi có chút tiến bộ gì hay không!

Lăng Tiêu vừa nói, Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay ngân vang một tiếng. Một đạo kiếm khí màu đỏ hướng về phía Diệp Thiên ầm ầm đánh tới.

Trong tay Diệp Thiên đột nhiên xuất hiện thêm một bảo vật tỏa kim mang khắp bốn phương, hướng về phía đạo kiếm khí kia lao ra.

Ầm ầm!

Hai luồng năng lượng cường đại vô cùng va chạm vào nhau, sau đó trên bầu trời truyền tới một tiếng nổ ầm ầm, vang khắp bốn phía. Đại Nhật Kim Cương Ấn trong tay Diệp Thiên đã dung hợp được tám phần mười, dù đối mặt với một vị thần Kiếp Hậu Kỳ, uy lực của nó cũng đủ khiến kẻ đó phải biến sắc.

Một luồng hơi nóng cực cao từ trong Đại Nhật Kim Cương Ấn bộc phát ra, giống như một mặt trời chói lọi. Cổ nhiệt lượng này khiến mây trắng trong vòng trăm dặm bị hòa tan.

Khuôn mặt Lăng Tiêu đầy vẻ nghiêm nghị, triệu hồi Hàm Hàn bảo đỉnh. Trong nháy mắt Hàm Hàn bảo đỉnh đột nhiên hóa thành to lớn vô cùng, mạnh mẽ đánh tới Diệp Thiên.

Trên thân thể Diệp Thiên đột nhiên hiện lên một bộ chiến giáp đỏ tươi. Chiến giáp này lấp lánh màu sắc trong cực kỳ đẹp đẽ, miện quá lớn:

- Lăng Tiêu, thứ này của ngươi đối mặt với Huyết Sắc chiến giáp của ta đã không còn uy lực nữa rồi, ha ha ha!

663. Chương 586: Huyết Sắc Chiến Giáp Và Tinh Thần Kiếm! (1)

Trong đạo hào quang kia, nghe thấy thanh âm của Diệp Thiên quát lên:

- Mở ra cho ta!

Trong Hàm Hàn Bảo Đỉnh có ẩn chứa một tiểu thế giới, lại là bản mệnh pháp bảo của Lăng Tiêu, tất cả những biến đổi của nó, Lăng Tiêu hoàn toàn không cần nhìn cũng có thể biết!

Hàm Hàn Bảo Đỉnh va chạm lên trên mặt của Huyết Sắc Chiến Giáp, nhưng lại bị mạnh mẽ bắn ngược ra ngoài, Lăng Tiêu cảm giác năng lượng trong cơ thể nhanh chóng mất đi, cũng không kìm nổi kêu lên một tiếng đau đớn, thúc giục Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm hung hăng chém về phía Diệp Thiên.

Xung quanh thân thể Diệp Thiên xuất hiện một quang sáng hình tròn rất lớn. Quang sáng kia có màu đỏ, dường như chính là do Huyết Sắc Chiến Giáp phóng ra để tạo thành tầng bảo vệ!

Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm bắn ra một đạo kiếm khí, đánh lên trên mặt quang sáng bảo vệ màu đỏ này. Trên mặt lớp bảo vệ phát ra từng trận gợn sóng như thể đang dao động, nhưng cũng không kịch liệt, mà khi Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm chém lên lớp bảo vệ này, lớp bảo vệ mạnh mẽ hướng vào bên trong lõm xuống, thoát nhìn giống như thể bị Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm phá vỡ. Nhưng điều làm cho người ta ngạc nhiên chính là lớp bảo vệ này giống như có một sức co dãn rất lớn, Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm dựa vào lực lượng hùng mạnh chém vào, nhưng cũng không thể phá vỡ quang sáng bảo vệ màu đỏ này!

Nói cách khác, với uy lực hùng mạnh của Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm như hiện giờ, đối với lớp bảo vệ này không thể làm được gì.

Lúc này, lại truyền đến tiếng cười điên cuồng của Diệp Thiên:

- Ha...ha ha! Lăng Tiêu, thế nào? Ta không lừa ngươi phải không? Đừng tưởng ngươi có pháp bảo, thì người khác cũng không có, cũng đừng tưởng rằng, trên đời này chỉ có mình ngươi nắm được cách sử dụng pháp bảo. Hiện giờ ngươi hối hận thì cũng đã muộn rồi! Ngươi biết quá nhiều! Bản tôn sẽ đưa ngươi vào luân hồi!

Diệp Thiên nói xong, đột nhiên tung Đại Nhật Kim Cương Ấn ở trong tay ra. Trên mặt Đại Nhật Kim Cương Ấn này phát ra hào quang giống như ánh mặt trời, trong giây lát bay tới đập vào Lăng Tiêu. Hơn nữa nó cũng không hề phóng đại, chỉ có to bằng bàn tay, nhưng khí thế từ trên đó truyền ra rõ ràng là của một ngọn núi vô cùng to lớn, gây ra cho người ta một áp lực rất lớn!

Lăng Tiêu trong lòng lập tức cả kinh, ánh mắt chăm chú nhìn lên chiến giáp màu sắc lấp lánh trên người Diệp Thiên, trong lòng thầm nghĩ quả nhiên là một pháp bảo tốt, hai bảo bối Hàm Hàn Bảo Đỉnh và Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm không ngờ không có cách gì làm tổn thương nó!

Tuy nhiên nếu ngươi cho là Lăng Tiêu ta chỉ có một chút bản lĩnh như vậy, chẳng phải là có chút xem thường ta hay sao? Chẳng lẽ ngươi chỉ ỷ vào một pháp bảo phòng ngự của mình mà thực sự nghĩ từ nay về sau mình sẽ là thiên hạ vô địch sao?

Lăng Tiêu vẫy tay một cái, Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm lại trở lại trong tay Lăng Tiêu, không thấy được Lăng Tiêu động thủ như thế nào, chỉ thấy đột nhiên có ngàn vạn đóa hoa hồng nổ ra trên không trung! Những đóa hoa kia, màu sắc và hình ảnh kia, đều là những đóa hoa hồng độc nhất vô nhị! Toàn bộ không trung đột nhiên đang tràn ngập vẻ xơ xác tiêu điều biến thành một biển hoa tươi!

Đồng tử trong hai mắt Lăng Tiêu bị biển hoa hồng đỏ rực này lấp đầy, làm cho đồng tử của hắn nhanh chóng giãn ra, người khác nhìn không ra chuyện gì xảy ra, nhưng Diệp Thiên lại nhìn thấy rãnh mạch. Những đóa hoa hồng rải đầy trời nhìn như tràn ngập hạnh phúc và yên bình này rõ ràng lại là những đạo kiếm khí chết người!

Chúng không phải tự nhiên xuất hiện ở nơi này, mà do Lăng Tiêu sử dụng kiếm trong nháy mắt thi triển ra một loại kiếm kỹ tuyệt thể mà hắn chưa từng nghe nói bao giờ!

Đại Nhật Kim Cương Ấn Diệp Thiên ném về phía Lăng Tiêu bị vô số những đóa hoa hồng kiếm khí này bám lên, giống như một biển hoa hình tròn đỏ như mặt trời! Tuy uy lực hùng mạnh, tuy tốc độ cực nhanh, nhưng Đại Nhật Kim Cương Ấn cũng không thể đột phá được kiếm khí hoa hồng kinh khủng tột cùng, hoa mỹ tột cùng này!

Đồng thời, Diệp Thiên còn vô cùng hoảng sợ phát hiện, mình không chế Đại Nhật Kim Cương Ấn không ngờ còn chưa đạt được đến mức thấp nhất! Điều này liền làm cho hắn lập tức tinh thần luống cuống, vẫy tay một cái, một lực hút hùng mạnh vô cùng hút lấy Đại Nhật Kim Cương Ấn. Đại Nhật Kim Cương Ấn bị vô số những đóa hoa hồng kiếm khí đâm cho dập nát, trên bầu trời giống như đang nổi lên một trận mưa hoa!

Lăng Tiêu sau khi thi triển là một chiêu kiếm kỹ này, thân thể giống như sấm chớp hướng tới Diệp Thiên đánh tới.

Một vạn thước... Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay Lăng Tiêu đón gió phóng đại, biến thành một thanh cự kiếm dài trăm thước, vung lên trên cao!

Năm nghìn thước... trên Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm đột nhiên phát ra khí thể hùng mạnh, một luồng yêu khí rất lớn phóng lên cao. Đây là thứ mà chưa bao giờ Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm thể hiện ra, yêu khí kia thậm chí khiến mây đen trên bầu trời cuộn cuộn gào thét!

Một nghìn thước!

Trên Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm phát ra một đạo kiếm khí màu đỏ dài nghìn thước! Trên mặt kiếm khí kia có ẩn chứa sát khí thấm đẫm toàn bộ thiên địa. Trên mặt đất, vạn vật sinh linh tất cả đều cảm thấy được một cỗ hàn ý hùng mạnh ập xuống, rất nhiều người sống sót đang trốn ở rất xa cũng không kìm nổi mà toàn thân run rẩy một cái, sau đó trốn vào một nơi mà bọn họ cho rằng là chỗ an toàn nhất.

Ba trăm mét!

Trên mặt Lăng Tiêu là một vẻ kiên nghị, tràn đầy khí khái anh hùng, mang theo một khí thể mà từ trước tới nay chưa từng có, trong cổ họng không kìm nổi phát ra một tiếng thét dài. Bên ngoài phạm vi ngàn dặm, một con ma thú rất lớn màu vàng đang phi hành đột nhiên buông con trăn lớn dài vài trăm thước ở dưới chân ra, phát ra một tiếng kêu cao vút vang dội, hai cánh chấn động, một đạo hào quang kim sắc hiện lên, biến mất ở phía chân trời xa xa. Con trăn lớn kia vừa tìm được đường sống trong chỗ chết, thậm chí quên cả chạy trốn, ngờ ngác không biết đây là nơi nào, nửa ngày mới hồi phục được tinh thần, thoáng ngẩng đầu lên nhanh chóng bỏ chạy. Nó không dám ngẩng đầu lên quá cao, lúc trước do nó là một bậc vương giả, không có ma thú nào là đối thủ của nó, cho nên trên đường đi cái đầu luôn vươn cao lên, thậm chí còn vươn lên che phủ cả những rừng cây trên ngọn núi này, tuần tra lãnh địa của mình. Chính vì nguyên nhân như thế mà nó mới bị con chim khổng lồ đáng sợ màu vàng kia cấp lấy.

Trên mặt Diệp Thiên mang theo một chút châm biếm, cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ: người dựa vào hai pháp bảo này không thể làm cho ta mảy may bị thương, chẳng lẽ người tự mình xông lên làm đối thủ của ta?

- Người chết đi... Lăng Tiêu!

Trong tay Diệp Thiên đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm màu bạc. Trên mặt trường kiếm có khắc đủ loại hoa văn thần kỳ cổ quái, nếu nhìn thật kỹ, trên chuôi kiếm không ngờ có khắc đầy một trời sao!

Trong binh khí phổ của Thánh Vực, kiếm này tuyệt đối có thể đứng hàng thứ mười!

Sắc bén, chất liệu, linh tính... những thứ này, thậm chí bao gồm cả khí tức vương giả ở trên thân kiếm, cũng không phải là những chỗ đáng nói nhất của thanh kiếm này. Trời sao khắc trên hai mặt chuôi kiếm mới là đặc điểm lớn nhất, khi thi triển, có thể tác động đến sức mạnh của sao trời! Trực tiếp mượn lực dùng để đối địch! Tuy loại năng lực này cao hay thấp là do thực lực của người cầm kiếm, nhưng đây cũng là một thanh tuyệt thế bảo kiếm mà người khác không thể coi thường!

Đây chính là Tinh Thần Kiếm đại danh鼎鼎 bên trong Thánh Vực!

Nó nổi danh chính là bởi vì chủ nhân của thanh kiếm này năm đó là người hùng mạnh nhất Thần Giới, thần tối cao... Thanh Hà!

Hiện giờ, chủ nhân của nó chính là Diệp Thiên.

Diệp Thiên tốn bao nhiêu khổ cực mới tìm được thanh kiếm này cùng với Huyết Sắc Chiến Giáp, hơn nữa Đại Nhật Kim Cương Ấn đang ngày càng dung hợp được hoàn chỉnh, hiển nhiên muốn tìm đến Lăng Tiêu để đòi lại nỗi nhục trước kia, không ngờ lại ngẫu nhiên gặp gỡ ở nơi này, trong lòng Diệp Thiên thậm chí vẫn gọi đây là ý trời!

Những động tác này nói đến tuy dài, nhưng cũng chỉ xảy ra trong chớp lát. Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay Lăng Tiêu và Tinh Thần Kiếm trong tay Diệp Thiên rút cuộc với một tốc độ nhanh đến tột cùng, va vào nhau!

- Keng keng!

- Keng keng!

- Keng keng!

Ba tiếng kịch liệt vang lên, hai người lần lượt sử dụng kiếm đánh ra ba chiêu!

Lăng Tiêu cảm thấy được ba đòn rất mạnh này sau mỗi một lần lại càng mạnh thêm một chút, đến cuối cùng, dưới sức mạnh của sao trời thần bí kia, dường như có một luồng năng lượng đến từ sao trời dâng lên mạnh mẽ, đánh cho thân thể Lăng Tiêu hoàn toàn bật ra!

Thân thể của Lăng Tiêu ở trên không trung giống như lá cây một luồng gió cuốn đi, không có được một chút sức lực để tự chủ, cũng chỉ có thể để cho cuồng phong thổi đi đến bất kỳ chỗ nào.

- Ta... đã... nói! Lăng Tiêu, ngươi không phải là đối thủ của ta!

Đôi mắt Diệp Thiên biến thành một màu đỏ thẫm, bởi vì tốc độ của hắn quá nhanh, tóc hắn bị thổi bay ra phía sau phất phới, lộ ra vầng trán rộng. Nhất là ánh mắt hắn lóe lên một hào quang đầy sự thù hận làm cho người ta thấy sợ hãi, hơi có chút găng gượng mạnh mẽ giương Tinh Thần Kiếm lên, hung hăng chém về phía thân thể Lăng Tiêu.

Kiếm này là một thanh thần kiếm, với cảnh giới hiện giờ của Diệp Thiên không thể thi triển ra hết được những kỹ năng của kiếm này, cũng không thể sử dụng kiếm này một cách không hạn chế!

Nhưng cho dù như vậy, để giết Lăng Tiêu... như thế cũng đủ!

- Tên khốn kiếp!

Lăng Tiêu trong lòng tức giận mắng một tiếng, không nghĩ tới sau một vài lần thất bại, lần này lại chuẩn bị chu đáo như thế, chẳng những có một chiến giáp có khả năng phòng ngự rất mạnh, ngoài con dấu kia không ngờ còn có một thanh bảo kiếm uy lực như thế này, quả thật là có chút khinh thường hắn.

Thân mình Diệp Thiên tới gần, giương Tinh Thần Kiếm hướng về Lăng Tiêu hung hăng vung lên. Một đạo kiếm khí hình bán nguyệt bắn về phía Lăng Tiêu, với tốc độ cực nhanh trong nháy mắt đã tới gần kề Lăng Tiêu.

Diệp Thiên từ trên cao nhìn xuống Lăng Tiêu, diên cuồng cười nói:

- Chết đi!

Kiểm khí kia ẩn chứa lực lượng vô tận, pha trộn những quy luật của trời đất mà rất nhiều người luyện võ trong Thánh Vực không có cách nào lý giải được, khiến cho thiên địa biến sắc, khiến cho vũ trụ run rẩy.

- Ầm!

Lại một tiếng nổ kịch liệt vang lên, Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm và Tinh Thần Kiếm chém vào nhau lại kết thúc không phân thắng bại.

Lúc này, bỗng nhiên Diệp Thiên cầm Tinh Thần Kiếm trong tay hướng về Lăng Tiêu vọt tới, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta chỉ có thể nhìn thấy thân thể hắc giống như thể một làn khói nhẹ, bùm bùm trong nháy mắt liên giao thủ với Lăng Tiêu dữ dội không kém gì lúc trước!

Tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên khắp không trung, bởi vì năng lượng và khí thể hoàn toàn không thể áp chế được Lăng Tiêu, cho nên Diệp Thiên liên nghĩ phải lấy tốc độ để chiến thắng Lăng Tiêu.

- Phá kiếm thức!

664. Chương 586: Huyết Sắc Chiến Giáp Và Tinh Thần Kiếm! (2)

Khi tu vi đạt tới một cảnh giới nhất định, trên thực tế đều có thể đạt tới trình độ gặp chiêu phá chiêu, không có người luyện võ hùng mạnh nào trong Thánh Vực còn câu nệ về kiếm kỹ của bản thân.

Nguyên nhân chính là vì câu nói: một người đánh bại được mười người!

Một người luyện võ, sau khi năng lượng trong cơ thể đã đạt tới một cảnh giới đỉnh phong, bất kể kiếm kỹ của đối phương có đẹp đẽ bao nhiêu, những chiêu phía sau có bao nhiêu loại biến hóa, nhưng đối mặt với người luyện võ có năng lượng khổng lồ, một đạo kiếm khí vô cùng đơn giản cũng có thể chặt đứt một ngọn núi lớn, có thể khiến cho mặt đất sụp đổ! Tất cả những chiêu thức của bọn họ hoàn toàn đều là vô dụng!

Cho nên Diệp Thiên thấy Lăng Tiêu bị mình bức phải sử dụng đến kiếm kỹ, đôi mắt lạnh như băng không kìm nổi lóe lên ánh mắt châm biếm.

Tuy nhiên về châm biếm này trong nháy mắt đã bị thay thế bởi vẻ kinh hãi, không nghĩ tới những kiếm kỹ mình thi triển ra với Lăng Tiêu tất cả đều bị một kiếm này của Lăng Tiêu phá giải hết!

Bất kể một chiêu kiếm nào đánh đến chỗ Lăng Tiêu đều bị một kiếm này của Lăng Tiêu phong tỏa ngăn chặn!

Sự phấn khích trong lòng Diệp Thiên trong nháy mắt như bị dội một gáo nước lạnh, mặc dù trong hai mắt vẫn còn tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

- Không khí trầm!

Cổ tay Lăng Tiêu lại nhẹ nhàng rung lên, trên bầu trời bỗng nhiên phát ra những tiếng nổ liên tiếp như pháo nổ.

- Ầm! ầm... ầm ầm ầm ầm!

Một đạo kiếm khí đậm thung không khí, làm cho không trung xanh thẫm thẫm này hiện ra vô số những vết rách không gian rất nhỏ! Đằng sau những vết rách này chính là một không gian thần bí khác!

Những kiếm khí này đánh lên quầng sáng bảo vệ màu đỏ do Huyết Sắc Chiến Giáp trên người Diệp Thiên tạo thành, tạo nên chấn động với tần số cao, trong nháy mắt trên một trăm đạo kiếm khí chém vào cùng một chỗ tạo nên một kết quả vô cùng đáng sợ!

Ít nhất, đối với Diệp Thiên là đúng như vậy, bởi vì Không Khí Trầm này của Lăng Tiêu đã hoàn toàn phá hỏng toàn bộ lớp bảo vệ của hắn!

Diệp Thiên nổi giận đồng thời trong lòng cũng hoảng hốt, bản thân không còn thực lực hùng mạnh như năm đó, nên mới để cho kiếm khí của Lăng Tiêu mới có thể đột phá lớp bảo vệ của Huyết Sắc Chiến Giáp này. Nếu như mình còn thực lực năm đó, sao có thể dùng đến những loại đồ vật như vậy?

- Aaa!

Diệp Thiên đột nhiên ngửa mặt lên phát ra một tiếng rống giận thê lương, cưỡng ép tích tụ một năng lượng vô cùng khổng lồ. Lăng Tiêu đột nhiên cảm thấy có vô số lực lượng của sao trời từ trên bầu trời hướng về Diệp Thiên tụ lại. Lực lượng từ trong sao trời này phát ra, Lăng Tiêu hoàn toàn không thể có khả năng chống lại!

Cho nên, trong lúc Tinh Thần Kiếm trong tay Diệp Thiên đang tích tụ sức mạnh của sao trời ngày càng mạnh, chỉ còn một chút nữa là đến lúc có thể phát ra để giết Lăng Tiêu, Không Khí Trảm do Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay Lăng Tiêu xuất ra đã phát nát lớp năng lượng bảo vệ do Huyết Sắc Chiến Giáp kia tạo ra thành từng mảnh!

Đồng thời, trên bàn tay Lăng Tiêu bỗng nhiên bùng lên một ngọn lửa ba màu cao ba thước!

Ngọn lửa ba màu nay chia làm ba màu lam, lục và đỏ, khi ngọn lửa cao ba thước này vừa mới bùng cháy lên, trên bầu trời toàn bộ trong phạm vi trăm dặm trở nên khô nóng! Đường như trong phạm vi này toàn bộ mọi thứ đều có thể bị thiêu đốt, giống như bốc cháy lên, những đám mây đen cuộn cuộn trên đỉnh đầu kia trong khoảnh khắc hoàn toàn biến mất.

Sắc mặt Diệp Thiên rốt cuộc cũng thay đổi.

- Lăng Tiêu, người... người, đây là cái thứ gì?

Đã từng là một vị thần hùng mạnh, tuy sức mạnh của Diệp Thiên không còn như xưa, nhưng kiến thức cũng không bị mất, hẳn cảm thấy được vô cùng rõ ràng sự đáng sợ của ngọn lửa trong tay Lăng Tiêu. Đây hoàn toàn là một thứ có thể uy hiếp đến hắn!

- Thứ gì sao?

Trên mặt Lăng Tiêu lộ ra một vẻ giễu cợt lạnh lùng.

- Là thứ để giết người!

Hắn nói xong, ngọn lửa trong tay trong phút chốc bùng lên, hóa thành một con hỏa long, hướng về Diệp Thiên gào thét lao tới.

Diệp Thiên cắn răng một cái, Tinh Thần Kiếm trong tay tuy chưa hoàn toàn ẩn chứa đầy đủ sức mạnh của sao trời, nhưng cũng đã vượt quá khả năng gánh vác của hắn. Diệp Thiên trong miệng điên cuồng hét lên:

- Lăng Tiêu, cùng chết đi, ha ha ha!

- Không, tự ngươi chết đi.

Lăng Tiêu lạnh lùng cười, thân mình đột nhiên biến mất trong không khí. Tuy nhiên một kiếm do Tinh Thần Kiếm trong tay Diệp Thiên xuất ra ẩn chứa sức mạnh của sao trời, là một kiếm vô cùng đặc biệt, tấn công khắp bốn phương tám hướng, trong toàn bộ phạm vi trăm dặm!

- Ngươi cho rằng mình ẩn thân là có thể thoát chết sao?

Trong thanh âm của Diệp Thiên còn mang theo một vẻ điên cuồng:

- Lăng Tiêu, ngươi quá ngây thơ!

- Hả!

Diệp Thiên vừa mới nói xong, liền phát ra một tiếng kêu thảm, từ trên Tinh Thần Kiếm trong tay truyền tới một cảm giác vô cùng nóng, khiến hắn không thể cầm nổi phải buông tay ra. Hắn nhìn xuống lòng bàn tay chỉ còn có da non, vẫn còn hiện ra những vết cháy xém, trong không khí cũng truyền đến một hương vị như mùi thịt nướng.

- Lăng Tiêu, ta phải giết ngươi!

Diệp Thiên điên cuồng nổi giận, không để ý tới sự đau đớn trong lòng bàn tay, đối với hắn, bất quá đây cũng chỉ là một yếu tố trong lúc vận dụng mà thôi, không có gì ghê gớm, cho nên vẫn chưa bắt tay vào việc

chữa thương, mà ngược lại cúi người xuống, muốn lấy lại Tinh Thần Kiếm mà mình đã rất khó khăn mới có được.

Một chiêu tràn đầy sức mạnh của sao trời do Diệp Thiên phát ra, hấn tin rằng, Lăng Tiêu dù có không chết, những nhất định cũng phải bị lột da, trong không khí ngoại trừ sự khô nóng kia, cũng không có biến hóa gì phát sinh!

Nhưng Tinh Thần Kiếm kia sau khi rơi khỏi tay hấn lại đột nhiên biến mất vào trong hư không, ngay sau đó, không ngờ xuất hiện trong tay Lăng Tiêu một sợi lông cũng không bị tổn thương.

- Không thể nào!

Trong mắt Diệp Thiên tràn đầy vẻ không thể tin được, hấn điên cuồng hét lên nói:

- Lăng Tiêu, ngươi không thể nào lại không hề bị thương!

- Không có gì là không thể.

Lăng Tiêu thu hồi Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm, cầm Tinh Thần Kiếm trong tay, trong nháy mắt hủy diệt thần thức của Diệp Thiên trên đó, sau đó nhìn Diệp Thiên như đã hóa thành đá, cười nói:

- Để ta cho ngươi xem Tinh Thần Kiếm này phải sử dụng như thế nào!

Lăng Tiêu nói xong, cổ tay rung lên, trên bầu trời lập tức xuất hiện hàng vạn ánh sao, giống như sao trời lóe lên giữa trời đêm, tỏa ra hào quang huyền ảo mê người. Trên mỗi một ánh sao này đều ẩn chứa sức mạnh vô cùng lớn của sao trời, sức mạnh này chính là bí mật lớn nhất của Tinh Thần Kiếm!

Tinh Thần Kiếm Quyết!

Diệp Thiên liền cảm thấy được nhiệt độ của trời đất chẳng những nóng vô cùng, mà ở trên hàng vạn những ánh sao che phủ bầu trời kia còn ẩn chứa một sức mạnh của sao trời khiến cho hấn vừa thấy quen thuộc vừa thấy xa lạ. Sắc mặt hấn lập tức biến thành tái mét, con hỏa long ba màu kia đồng thời cũng trở nên vô cùng lớn, ở trên không trung lượn vòng... cuốn Diệp Thiên vào bên trong!

Những đạo kiếm khí ẩn chứa sức mạnh của sao trời do Tinh Thần Kiếm Quyết bắn ra lợi dụng tất cả những kẽ hở mà hỏa long để lại tiến vào.

Diệp Thiên đột nhiên cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi lên Huyết Sắc Chiến Giáp trên người. Huyết Sắc Chiến Giáp kia lập tức bùng phát ra một thứ giống như là một màn sương máu cực kỳ nồng đậm, khiến cho nhiệt độ thân thể của Diệp Thiên giảm đi vô số lần, chỉ ít hấn cũng không cần lo lắng hiện tại sẽ bị đốt thành tro bụi.

Đại Nhật Kim Cương Ấn đồng thời xuất hiện ở dưới chân Diệp Thiên, ầm một tiếng bùng phát ra hào quang vô cùng mãnh liệt, sức nóng này triệt tiêu một phần sức nóng do hỏa long ba màu tỏa ra. Thanh âm của Diệp Thiên tràn đầy oán hận và phẫn nộ lại truyền đến:

- Lăng Tiêu, lần sau nhất định ta sẽ giết chết ngươi!

- Lần sau?

Lăng Tiêu cười lạnh quát:

- Cứ để lại chiến giáp trên người ngươi trước rồi hãy nói!

Lăng Tiêu thúc đẩy năng lượng trong cơ thể mình, trong phạm vi trăm dặm lập tức bị ngọn lửa ba màu này nhanh chóng vây quanh, nơi nơi đều bị ngọn lửa hùng hực thiêu đốt. Giờ phút này, để lấy được Huyết Sắc Chiến Giáp kia, Lăng Tiêu lại không cần để ý đến việc làm cho mọi người sợ hãi, cũng nhân dịp này, khiến cho người trong Thánh Vực hiểu được rõ ràng người tu chân là như thế nào!

Diệp Thiên cảm thấy như mình đang bơi trong biển lửa, hơn nữa ngọn lửa này dường như còn có thể thiêu đốt linh hồn người ta thành tro tàn. Nhiệt độ của Huyết Sắc Chiến Giáp trên người ngày càng cao, Diệp Thiên thậm chí suy đoán rằng, nếu mình cởi khỏi giáp trên người ra, không biết có bị đốt thành tro hay không!

Đã từng là một vị thần hùng mạnh, Diệp Thiên đúng là vẫn còn cố gượng ép khiến cho mình tỉnh táo lại. Hắn phát hiện những phần thân thể lộ ra bên ngoài không hề bị sức nóng này làm cho tổn thương, ngược lại chỉ có những chỗ bên trong Huyết Sắc Chiến Giáp trên người mới bị tổn thương đau đớn, và càng ngày càng trầm trọng hơn.

Nghe xong lời nói của Lăng Tiêu, Diệp Thiên không còn một chút do dự, nghiêng rằng nghiêng lợi, ý niệm khẽ động, Huyết Sắc Chiến Giáp trên người tự động từ trên thân thể hắn rơi xuống, lơ lửng trên không trung, cảm giác như bị bóng trên người của Diệp Thiên cuối cùng cũng không tăng thêm nữa. Diệp Thiên hướng về phía Lăng Tiêu nhìn thoáng qua tràn đầy vẻ oán hận, thân mình nhoáng lên, biến mất giữa không trung, thậm chí không để lại một câu nói độc địa nào!

Bởi vì khi đạt tới cảnh giới như bọn họ, đều hiểu được lời nói độc địa chỉ có thể sử dụng để dọa người mà thôi, không hề có một tác dụng đáng kể nào! Nhiều khi dùng lời độc địa để hù dọa người khác không bằng tự nói để động viên chính mình!

Lăng Tiêu lúc này đi tới gần Huyết Sắc Chiến Giáp, đứng đó quan sát bảo vật đã khiến hắn động tâm này.

Huyết Sắc Chiến Giáp khôi phục lại bình thường biến thành một vật màu bạc sáng bóng. Chiếc mũ giáp màu bạc sáng bóng trên mặt có một ánh đỏ giống như là một vết máu tươi, tấm che ngực màu bạc trên mặt còn có bảy màu lưu động, còn lại những miếng lót vai, bảo vệ cổ tay, miếng bao đầu gối toàn bộ đều là màu bạc, trên mặt có một tia huyết sắc như ẩn như hiện, giống như là những mạch máu trong cơ thể! Rất rõ ràng!

Lăng Tiêu hai mắt sáng lại, thần thức tiến thẳng vào, bỗng nhiên gặp phải một lực cản rất mạnh, hơn nữa thần thức trong này không phải đến từ Diệp Thiên. Lăng Tiêu mừng rỡ, không thể tưởng tượng được chẳng những thu hoạch được Tinh Thần Kiếm là một vật chí bảo, lại có Huyết Sắc Chiến Giáp này cũng là một cực phẩm bảo vật! Kinh nghiệm đã chứng minh rằng, bảo vật càng khó thu phục, thì càng hùng mạnh!

Lăng Tiêu duỗi song chưởng ra, tới gần Huyết Sắc Chiến Giáp, đột nhiên bộ chiến giáp này ở trên không trung khẽ động, trong nháy mắt tự mặc lên người Lăng Tiêu! Nhìn khí thế kia như nuốt lấy núi sông, nhưng trên thực tế lại không phát ra một chút thanh âm nào.

Trên mặt Lăng Tiêu không kìm nổi dâng lên một vẻ vui sướng với việc này. Hóa ra Huyết Sắc Chiến Giáp này ai cũng có thể sử dụng được, nhưng muốn thu phục nó, có lẽ phải tốn một chút thời gian.

Tuy nhiên bất kể thế nào, thu hoạch hôm nay cũng đủ để Lăng Tiêu cảm thấy mỹ mãn, hơn nữa còn cực kỳ hài lòng, nghĩ tới ánh mắt điên cuồng của Diệp Thiên lúc rời khỏi, Lăng Tiêu lại cảm thấy tức cười.

Diệp Thiên hôm nay bị thiệt thòi nhiều như vậy, trên thực tế có lẽ bởi vì hắn hoàn toàn không hiểu Lăng Tiêu!

Việc này quả thật hoàn toàn là do tính tình tác quái kiêu ngạo từ trong xương cốt của Diệp Thiên, thủy chung không chịu thừa nhận thực lực của Lăng Tiêu mạnh hơn hắn. Mặc dù hắn cho rằng mình đối với Lăng Tiêu cũng có coi trọng, nhưng trên thực tế mức độ coi trọng này vẫn chỉ xuất phát từ cảm giác coi mình là mạnh hơn của Diệp Thiên. Cái loại cảm giác này rõ ràng là trước hết cho rằng mình mạnh hơn Lăng Tiêu rất nhiều, sau đó mới nhận định Lăng Tiêu cũng là một cao thủ hiếm có, có tư cách là đối thủ của Diệp Thiên hắn.

Trên thực tế, mỗi lần Diệp Thiên gặp được Lăng Tiêu đều có kết cục thảm bại. Những người sáng suốt đều biết rằng, Diệp Thiên hoàn toàn không phải là đối thủ của Lăng Tiêu, nguyên nhân chính là vì Diệp Thiên cố chấp về thân phận đã từng là thần của mình, cho nên mới thủy chung coi thường Lăng Tiêu, cho rằng Lăng Tiêu chỉ giỏi những trò bàng môn tả đạo, đối mặt với thực lực chân chính thì không chịu nổi một đòn!

665. Chương 587: Gặp Lại Nữ Hoàng Tinh Linh.

Lăng Tiêu là ai? Tính tình cũng không hống hách, nhưng cũng không phải ai muốn ức hiếp cũng có thể ức hiếp!

Lăng Tiêu đem Huyết Sắc Chiến Giáp tạm thời thu hồi lại vào bên trong nhẫn trữ vật.

Huyền Thiên đang trong trạng thái bế quan tự động tản mát ra một khí thể cực kỳ mãnh liệt, đồng thời cũng từ trong trạng thái bế quan tỉnh lại. Trên mặt lệnh bài của Huyền Thiên xuất hiện một bóng người, chính là Huyền Thiên đã bế quan rất lâu, lúc này bóng dáng đã dần dần thực thể hóa, nhìn thoáng qua giống như thể một người thật.

Huyền Thiên nhíu mày lại, nhìn bộ Huyết Sắc Chiến Giáp này, lầm bầm lầu bầu nói:

- Hình dáng và khí tức này... sao ta lại thấy quen thuộc như vậy? Ôi... không được, nghĩ về chuyện này thật đau đầu, thật là, chẳng lẽ đây là do tiểu tử kia cố ý làm cho Huyền Thiên đại gia cảm thấy ghê khó chịu sao? Hẳn là không phải!

Lăng Tiêu giờ phút này đối với thân phận đã từng là thần của Diệp Thiên không còn có gì nghi ngờ. Lý do rất đơn giản, với tốc độ nâng cao thực lực của hắn, từ việc hắn có thể tìm được rất nhiều pháp bảo như vậy, cùng với việc Diệp Thiên đối với pháp bảo này sử dụng rất quen thuộc... những việc này đủ để nhìn ra hắn không giống người thường!

Lần này lại để cho Diệp Thiên chuồn mất, tuy nhiên trong lòng Lăng Tiêu lại không có một chút áp lực nào, nguyên nhân cũng rất đơn giản, bởi vì hắn... cũng không còn là người mà ai cũng có thể đủ sức ức hiếp và khiêu khích năm đó.

... ..

Diện tích Trung Châu so với Nam Châu còn lớn hơn, trong năm châu của Thánh Vực, Trung Châu có thể xếp thứ hai! Châu lớn nhất trong Thánh Vực là Bắc Châu! Sự to lớn của Bắc Châu thậm chí so với Nam Châu và Trung Châu cộng lại còn lớn hơn!

Một người nếu muốn đi bộ qua khắp từng tấc đất trên Trung Châu, cho dù hắn có được sinh mạng lâu dài, đây cũng là một việc hết sức phi thường. Bởi vì Trung Châu không những diện tích khổng lồ, mà hơn nữa địa hình còn rất phức tạp.

Núi cao, thung lũng, hồ nước, thảo nguyên, đầm lầy... thậm chí tất nhiên có cả rừng rậm. Gần như mọi địa hình mà con người có thể nhìn thấy toàn bộ đều có đủ ở Trung Châu.

Nghe nói nguyên nhân của việc này chủ yếu là bởi vì trong thời kỳ Thần Chiến năm đó, Trung Châu này đã từng là chiến trường chính, mà thần trong trận chiến đó, cho dù giáng lâm xuống Thánh Vực cũng khiến cho thực lực của bọn họ giảm đi rất nhiều, nhưng cũng vẫn hơn vũ giả trong Thánh Vực rất nhiều lần. Cho nên, sau trận chiến địa hình bị cải biến, không phải là điều khó lý giải.

Cũng bởi vì nguyên nhân này mà quả thật trong năm châu của Thánh Vực, Trung Châu là nơi có nhiều pháp bảo nhất! Tuy nhiên cũng vì thế mà nơi này là châu có ít mỏ quặng tinh thạch nhất!

Tuy rằng diện tích rất rộng lớn, là châu lớn thứ hai trong Thánh Vực, nhưng việc khai thác mỏ quặng tinh thạch trong Thánh Vực cũng là đứng cuối cùng. Cũng chính vì nguyên nhân đó mà Trung Châu mới không giống như Nam Châu có nhiều gia tộc và môn phái như vậy, thể hiện ra một diện mạo như trăm hoa đua nở.

Ở Trung Châu, đại gia tộc và đại môn phái có tiếng tăm thật sự, ngoài đệ nhất gia tộc Mạnh gia, cũng còn có mấy gia tộc như vậy. Nhưng những gia tộc này lại có được thế lực tương đối hùng mạnh! Gia tộc lợi hại nhất thậm chí Tư Đồ gia ở Nam Châu cũng không thể sánh bằng!

Trung Châu có nhiều nhất chính là những nhóm mạo hiểm mà Hoàng Phủ Nguyệt và Thượng Quan Vũ Đồng đã gặp được năm đó. Những nhóm mạo hiểm này hình thành những thế lực nhỏ, tuy đại đa số những nhóm mạo hiểm này nhân số không nhiều, nhưng thực lực của bọn họ cũng lại không thể coi thường.

Lăng Tiêu lúc này đang đi trong một thành thị ở Trung Châu, trên đường cái nơi đâu cũng có bóng người dáng vẻ vội vàng, hơn phân nửa mặt đầy vẻ phong sương, sinh tồn... Bọn họ đối với bất kỳ ai không thể tùy tiện mà trò chuyện, những người sinh ra mà đã có cuộc sống đầy đủ dù sao cũng chỉ là số ít, phần lớn những người muốn thành công đều cần phải phụ thuộc vào những nỗ lực gian khổ và sự cố gắng không ngừng.

Đột nhiên, Lăng Tiêu cảm nhận thấy một bóng người quen thuộc và một khí tức quen thuộc. Lăng Tiêu hơi sửng sốt, ở Trung Châu mình không hề quen biết một ai! Tuy rằng lúc đại hôn, rất nhiều gia tộc ở Trung Châu, ngay cả đệ nhất gia tộc của Trung Châu Mạnh gia cũng phái người đến chúc mừng, nhưng người thật sự có nói chuyện với Vương Lâm mấy câu thì gần như lại không có, chứ chưa nói tới chuyện quen biết.

Lăng Tiêu trong lòng mang theo một chút tò mò hướng về bóng người kia đuổi theo. Đồng thời, Kim Hổ đang tu luyện bên trong bản mệnh pháp bảo của Lăng Tiêu đột nhiên mở hai mắt, lăm lăm:

- Không ngờ có thể gặp được Dị Tộc ở đây? Họ phải ở ngoài biển mới phải chứ!

Kim Hổ cảm thấy được luồng khí tức mà Lăng Tiêu đang đuổi theo, lại nhắm mắt lại. Càng gần gũi Lăng Tiêu, hẳn lại càng cảm thấy mình không đủ mạnh, cho nên Kim Hổ vẫn luôn luôn cố gắng, không hề mong có thể đuổi kịp Lăng Tiêu, chỉ hy vọng mình không bị tụt hậu quá xa là được!

Người mà Lăng Tiêu nhìn thấy xem ra thân mình là của một nữ nhân, dáng người yếu điệu, toàn thân từ trên xuống dưới đều được áo choàng đen bao phủ, khuôn mặt được che kín, người khác hoàn toàn không nhìn thấy rõ dung mạo nàng như thế nào, tốc độ đi trên đường lại vô cùng mau lẹ, Lăng Tiêu không muốn là cho người khác chú ý, nên muốn theo sát người phụ nữ này cũng có chút khó khăn.

Mà nữ nhân thần bí này lại có tính cảnh giác rất cao, thi thoảng lại quay đầu lại quan sát xem có người đang theo dõi hay không. Cái gọi là nghề gì cũng có chuyên môn, nếu có Mạnh Ly ở đây, khẳng định sẽ không bị nữ nhân này phát hiện ra một chút nào. Lăng Tiêu thực lực mạnh mẽ, ẩn giấu khí tức của mình cũng là hạng nhất, nhưng truy tung thuật của hắn cũng hơi kém một chút, vì thế nữ nhân áo đen này ngay khi Vương Lâm theo dõi nàng đã phát hiện ra. Tuy nhiên sau khi đưa mắt nhìn Lăng Tiêu vài lần, phát hiện ra người này tuy công phu ẩn nấp rất kém cỏi, nhưng thực lực cũng là hạng nhất, hoàn toàn không phải là người nàng có thể đuổi đi, nên rõ ràng đã chọn cách yên lặng mà chạy. Rốt cuộc ở một nơi không có một ai, nàng dừng bước chân, quay đầu, hướng về phía Lăng Tiêu lạnh lùng nói:

- Người là ai? Đi theo ta làm gì?

Lăng Tiêu tuy truy tung thuật rất kém cỏi nhưng những thứ khác lại ưu tú vô cùng. Nữ nhân này không ngờ lại không nhận ra, người này chính là người mà nàng ngày đêm tưởng nhớ... Lăng Tiêu!

Đúng vậy, nữ nhân áo đen này chính là nữ hoàng Tinh Linh... Karina!

- Tại sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này? Tại sao lại không có Dị Tộc đi cùng?

Thanh âm của Lăng Tiêu nghe có chút khàn khàn, đôi mắt lại nhìn chăm chăm vào hai con ngươi sáng ngời lộ ra trên áo choàng của Karina.

- Người là ai? Người nói linh tinh cái gì đấy!

Thanh âm của Karina rất chói tai. Thời gian đã qua hơn một trăm năm, nàng dường như so với năm đó không khác nhiều lắm, vừa hồi lại với một thanh âm chói tai của vùng biên cương, vừa cảnh giác nhìn bốn phía, ánh mắt hơi hiện lên một chút bối rối.

- Ta là ai cũng không quan trọng, quan trọng là... làm một Tinh Linh, hơn nữa thân phận lại cao quý như thế, không ngờ lại xuất hiện trên vùng đất của nhân giới, thật sự làm cho người ta khó hiểu. Có thể giải thích cho ta vì sao không?

Lăng Tiêu khàn khàn cổ họng tiếp tục hỏi, có ý trêu đùa nữ hoàng Tinh Linh này.

Ân oán năm đó với thắng lợi của mình mà chấm dứt, đối với những người từ nhân giới bay lên, hắn luôn luôn có một cảm giác thân thiết không thể hiểu nổi, đương nhiên là ngoại trừ các tín đồ đã bị Thanh Hà khống chế.

- Ta không phải là Tinh Linh, người nói linh tinh gì vậy! Chẳng lẽ người định gây rối trong Thu Thủy Thành này sao?!

Karina trong mắt lóe lên lửa giận, xem ra hận không thể ăn tươi nuốt sống Lăng Tiêu. Nàng đối với người thẳng thắn chỉ ra thân phận Tinh Linh của mình cực kỳ không vừa lòng, nếu nơi đây không phải là vùng đất của nhân tộc, nếu bản thân không nắm chắc phần thắng, thì sớm đã cho hắn một mũi tên, cho hắn biết Tinh Linh Tộc không phải là một chủng tộc dễ trêu chọc!

- Người rốt cuộc là ai?

Karina phần nộ thấp giọng nói.

- Ta là ai, chẳng lẽ người không đoán được sao?

Lăng Tiêu nhẹ giọng cười nói:

- Thời gian tuy đã trôi qua hơn một trăm năm, nhưng đối với Tinh Linh tộc vốn trường thọ mà nói, nhất là nữ hoàng Tinh Linh lại càng trường thọ, thì hoàn toàn không là gì?

Karina trong mắt lóe lên vẻ khó có thể tin được, sững sốt nửa ngày mới đột nhiên đưa tay chỉ vào Lăng Tiêu, nói:

- Người... người... người là Lăng Tiêu?

Nói xong đưa ánh mắt cảnh giác chú ý nhìn bốn phía.

- Yên tâm đi, trong vòng phạm vi vài trăm thước ta đều nắm trong tay.

Lăng Tiêu nhẹ giọng nói.

Karina trong mắt nổi lên một vẻ phức tạp, rốt cuộc cũng cắn môi, hạ giọng nói:

- Đi theo ta.

Lăng Tiêu đi theo Karina đang lén la lén lút, một mạch xuyên qua một dãy phố phồn hoa. Cũng không có người nào chú ý đến cách ăn mặc quái dị của Karina, bởi vì những kẻ mạo hiểm có rất nhiều, những người này luôn luôn vì đủ loại nguyên nhân mà không muốn cho người khác xem mặt, cho nên những người đội nón tre hoặc mặc áo choàng trùm kín mặt có rất nhiều.

(2)

Karina một mạch đi tới một căn nhà bình thường trước mặt, ở xa hơn một chút là một xóm nghèo. Karina vô cùng nhanh nhẹn mở khóa trên cánh cửa lớn, đi vào trong sân một cách rất quen thuộc, để cho Lăng Tiêu đóng cửa lại. Nhìn Lăng Tiêu đứng trong sân từ trên xuống dưới, trên mặt của Karina phía sau áo choàng, khóe miệng có hơi run run, sau đó nói:

- Lăng đại tông chủ sang trọng như vậy, nơi này không được như Thục Sơn kia của người. Ngài là nhất đại tông sư, ở hàn xá này phải chịu thiệt thòi rồi.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Karina, cười nói:

- Đúng là không dễ dàng, sống với con người hơn một trăm năm, không ngờ cũng có chút mùi vị của con người!

- Người... ..

Karina bị lời này của Lăng Tiêu làm cho phát ghen, thờ phì phì nói:

- Bất quá người cũng chỉ có vậy!

- Nữ hoàng bệ hạ, chúng ta... dường như vẫn còn chưa trưởng thành, hình như vẫn còn có một chút mâu thuẫn.

Lăng Tiêu trên mặt lộ ra một nụ cười ôn hòa, cố tình nói ra lời này để chọc giận.

Kỳ quái chính là, trước đây nữ hoàng Tinh Linh tính tình nóng nảy này sẽ nổi trận lôi đình không thể tưởng tượng nổi, sau khi phân rõ ranh giới với Lăng Tiêu sẽ rút vũ khí ra để đại chiến một trận. Nhưng lúc này lại gơ tay bỏ mũ xuống, lộ ra một mái tóc, trong mái tóc lộ ra một đôi tai nhọn vô cùng đáng yêu, chỉ có điều lộ ra rất ít, nếu không cẩn thận quan sát, thật sự sẽ không nhìn thấy rõ lắm.

Karina đưa đôi mắt xinh đẹp nhìn Lăng Tiêu, khẽ thở dài một cái, sau đó nói:

- Lăng Tiêu, trước kia ta sai rồi, là do tùy theo ý mình nên mới là cho quan hệ của chúng ta căng thẳng. Chuyện này ta đã nghĩ rất nhiều năm rồi, sau khi ta biết người tiến vào Thánh Vực, đã từng muốn đi tới tìm người, nhưng lại sợ... sợ người không muốn hòa giải với ta. Không nghĩ tới, hôm nay ở đây không ngờ còn có thể được gặp người, thật sự là rất trùng hợp.

Lăng Tiêu hơi hơi nhú mày, tuy nhiên sau đó lại giãn ra, bất kể hôm nay lời nói của Karina đã từng là nữ hoàng Tinh Linh này ra sao, nhưng nhớ tới dáng vẻ kiêu ngạo năm đó của Karina, lại nhìn một chút tang thương trong mắt cùng với giọng nói bình tĩnh lúc này có thể cảm thấy được qua hơn một trăm năm nay, nàng đã thật sự trưởng thành.

- Người có thể nói ra những lời này, thật sự khiến ta... có chút không ngờ. Tuy nhiên người đã có thể nói như vậy, về việc mâu thuẫn năm đó, ta đã sớm quên, người cũng không cần phải để trong lòng.

Lăng Tiêu nói xong, sau đó nói:

- Đúng rồi, năm đó rất nhiều người các người đã bay lên Thánh Vực, nhưng ta ở Âu Dương gia chỉ thấy những vũ giả, không nhìn thấy sự tồn tại của Dị Tộc, chẳng lẽ... năm đó người không bị cánh cửa Thánh Vực ở Tinh Linh Tộc hút đi?

Karina lắc đầu nói:

- Không phải như vậy, năm đó cánh cửa Thánh Vực ở Tinh Linh Tộc thật sự đã mở ra, ta cũng đã tiến vào nơi mà Tinh Linh Tộc nghỉ lại... sau đó họ giao cho ta một nhiệm vụ.

Về mặt tràn đầy khí chất cao quý của Karina kia lộ ra một vẻ bất đắc dĩ:

- Nhiệm vụ này... rất khó, thế nên qua nhiều năm như vậy cũng không có một chút tiến triển gì. Mà tộc nhân của ta năm đó yêu cầu ta nếu không hoàn thành nhiệm vụ này thì vĩnh viễn cũng không được trở về!

Nhiệm vụ gì mà lại đơn độc như vậy, hơn nữa cần phải có một người đi vào Thánh Vực mới làm được? Lăng Tiêu trong lòng suy nghĩ, tuy nhiên cũng không hỏi ra, dù sao đây cũng là bí mật của bộ tộc Tinh Linh. Việc của Thục Sơn Phái đã khiến cho Lăng Tiêu không kham nổi, làm gì còn rảnh mà đi lo chuyện của người khác? Tr

Giả trừ ân oán với Karina, đối với bộ tộc Tinh Linh và Thục Sơn Phái đều là một chuyện tốt, oan gia nên giải không nên kết, có sự thù hận là thâm cừu đại hận không chết không ngừng, có những sự thù hận do những việc hiểu nhầm hay một vài những tranh giành cảm tính gây ra, nếu hóa giải được cũng rất tốt, cho dù không thể có thêm bằng hữu, những cũng không nên tùy tiện kết thêm kẻ thù.

Lăng Tiêu yên lặng gật gật đầu, sau đó nói:

- Ta chỉ có thể chúc người... sớm ngày hoàn thành nhiệm vụ Tinh Linh Tộc giao cho, sau đó có thể sớm ngày trở lại tộc mình.

Karina tự giễu cười, đột nhiên nói:

- Lăng Tiêu, người muốn biết nhiệm vụ của ta là gì không? Mà tộc nhân của ta lại cố tình phái ta đi làm nhiệm vụ này?

Lăng Tiêu hơi hơi sững sốt, quan sát vẻ tang thương của Karina, một người từng là nữ hoàng Tinh Linh sao lại biến thành bộ dạng như thế này?

- Chuyện này... có quan hệ tới ta?

Karina đầu tiên là gật gật đầu, nhưng lập tức lại lắc đầu, trên mặt lộ ra một vẻ cười khổ, sau đó nói:

- Ngay từ đầu ta cũng cho rằng như vậy, bởi vì bọn họ nói cho ta biết. Bởi vì ta có kinh nghiệm giao tiếp với loài người, hơn nữa còn có những phán đoán sai lầm khiến cho Tinh Linh Tộc thiếu chút nữa cùng với các người phát sinh xung đột, gây ra thương vong lớn. Họ cho ta nhiệm vụ này xem như là một loại khảo nghiệm, coi như để ta lấy công chuộc tội. Cho nên ngay từ đầu, ta đã rất hận người.

- Từ trước khi bay lên Thánh Vực người đã hận ta mà?

Lăng Tiêu mỉm cười hỏi.

Karina giọng điệu hơi ghen lại, trừng mắt liếc nhìn Lăng Tiêu một cái, hung hăng gật đầu một cái:

- Đúng thế thì sao!

Lăng Tiêu cười khoát tay:

- Người nói tiếp đi, ta không nói nữa.

Karina dường như rất nhiều năm chưa từng giao lưu với con người, tốc độ nói chuyện thông thả nhưng biểu đạt ham muốn lại vô cùng mãnh liệt, nàng nói tiếp:

- Tuy nhiên sau khi tiến vào nhân giới mười mấy năm, sau khi ta điều tra rõ tình hình tỉ mỉ và mức độ khó khăn của nhiệm vụ này, ta mới suy nghĩ cẩn thận. Tộc nhân của ta... bao gồm rất nhiều tổ tiên của ta, trong lòng bọn họ ta chỉ là một quân cờ dùng để thí mạng, nếu thành công bọn họ sẽ cao hứng nói mình thật là anh minh tinh tường; nếu thất bại thì cũng không sao cả, cũng chỉ là một kẻ yếu bay vào nhân giới mà chết thôi!

Karina giọng điệu có chút thương tâm, sau đó nói:

- Lăng Tiêu, sau khi ta nghĩ thấu điểm này, cũng đã từng cố gắng thử hoàn thành nhiệm vụ này, nhưng thật sự rất khó khăn! Mà tộc nhân của ta bên kia, theo lần liên hệ cuối cùng mười năm trước đã nói nhân giới này rất nguy hiểm, sau này phải dựa vào bản thân... Ha.

Karina cười cười một tiếng, vẻ mặt tự giấu tươi cười, sau đó nói:

- Hiện giờ ta giống như đứa trẻ bị gia đình ném đi, sống trong đám người mà ta vốn vẫn cho là dơ bẩn, rốt cuộc cũng hiểu ra một chút, cho dù cuối cùng ta hoàn thành nhiệm vụ này, trở lại Tinh Linh tộc, người ở đó... cũng sẽ không chấp nhận ta! Bởi vì trên người ta đã tràn đầy mùi của con người, bởi vì ta đã có nhân tính, suy nghĩ mọi chuyện từ góc độ của con người, giải quyết mọi chuyện theo phương thức của con người... đối với Tinh Linh mà nói, ta đã không còn thuần khiết.

Trầm mặc nửa ngày, Lăng Tiêu lắc đầu:

- Người sai rồi, phải nói... đối với thái độ đối xử với sự thuần khiết của Tinh Linh Tộc các người, ta không ủng hộ! Nếu trên đời này tất cả các chủng tộc đều diệt vong, chỉ còn lại Tinh Linh Tộc, như vậy tiêu chuẩn về sự thuần khiết và không thuần khiết của các người sẽ phát sinh biến đổi rất lớn! Người có tin không?

Karina thần nhiên cười, gật gật đầu:

- Lăng Tiêu, ta phát hiện làm bằng hữu của người tốt hơn rất nhiều so với là kẻ thù!

Lăng Tiêu trên mặt thần nhiên cười, sau đó đứng dậy nói:

- Karina, có thể gặp được người ở đây, giải trừ được ân oán giữa chúng ta, ta rất vui vẻ. Khi nào người có thời gian hãy đến Thục Sơn làm khách, ta sẽ vô cùng hoan nghênh. Còn hiện giờ, ta còn có việc phải đi trước!

Karina cắn môi, do dự một chút, rồi nói:

- Lăng Tiêu, nhiệm vụ kia của ta là phải đi Mạnh gia lấy một pháp bảo, nghe nói pháp bảo kia từng là vũ khí của Tinh Linh Thần! Ta không có khả năng lấy được nó, người có thể lấy được vũ khí đó hay không? Người đừng hiểu lầm ý ta, ta chỉ muốn nhìn một cái xem rốt cuộc vũ khí của Tinh Linh Thần là cái gì, nếu người có thể lấy được, thì nó là của người! Về phần Tinh Linh Tộc, ta cũng không muốn trở về.

- Vũ khí gì?

Lăng Tiêu có một chút tò mò hỏi.

- Vô ảnh cung!

- Vô ảnh cung?

Lăng Tiêu ánh mắt lóe lên, hai mắt tập trung nhìn Karina, trong lòng thầm nghĩ:

- Tinh Linh Thần? Vũ khí của thần? Việc này thật ra cũng có chút thú vị!

Karina thành khẩn nhìn Lăng Tiêu, đôi mắt xinh đẹp quyến rũ chớp chớp lóe lên hào quang:

- Vô ảnh cung là một thần khí mà ngay cả thần tối cao trong Thần Giới là Thanh Hà cũng phải kiêng kị!

Tinh thần lực vô cùng khổng lồ của Lăng Tiêu bao phủ lấy hai người, thứ nhất là phòng ngừa có người nghe lén, thứ hai là để xem Karina có nói dối hay không. Nhưng tinh thần lực từ trên người Karina phát ra cực kỳ ổn định, không có dao động gì rõ ràng, về cơ bản có thể chứng minh Karina cũng không nói dối. Tiếng nói và bộ dạng của một người có thể giả bộ, nhưng sự dao động tinh thần lực của hắn lại rất khó giả bộ, trừ khi đạt tới được cảnh giới hiện giờ như của Lăng Tiêu, sau khi tích lũy được đạo tâm mới có thể thật sự đạt tới vô bi vô hỷ vô sân vô nộ. Tuy nhiên người có tinh thần lực hùng mạnh như Lăng Tiêu, chỉ sợ trong toàn bộ Thánh Vực cũng không tìm thấy được mấy người.

- Ta đều nói sự thật.

Karina nhìn Lăng Tiêu, nhẹ giọng nói:

- Ta lấy... sự kiêu hãnh và tôn nghiêm của Tinh Linh ra để thề!

Sự kiêu ngạo của Tinh Linh Tộc là không thể nghi ngờ, lấy thứ này ra để thề, thậm chí so với thề trên danh dự của Tinh Linh Thần còn đáng tin hơn.

666. Chương 588: Vô Ảnh Cung.

Lăng Tiêu gật gật đầu, sau đó hỏi:

- Vấn đề là, Vô ảnh cung này ở trong tay ai?

Lăng Tiêu từ sự dao động năng lượng trên người Karina suy đoán ra thực lực của nàng hẳn đã đạt tới cảnh giới Kiếm Thần. Hơn một trăm năm đạt tới cảnh giới Kiếm Thần, đối với một người luyện võ trong Thánh Vực này mà nói thì thành tích này không thể được gọi là tốt. Dù sao người có thể sử dụng cực phẩm đan dược để nâng cao thực lực bản thân cũng không nhiều, nếu ở nhân giới, cảnh giới Kiếm Thần này có thể nói là độc bộ thiên hạ, nhưng vấn đề là ở dưới chân bọn họ bây giờ là vùng đất tên là Thánh Vực!

Mà trong Thánh Vực, cao thủ đạt tới cảnh giới Kiếm Thần ở trong những đại gia tộc thực sự cũng chỉ có thể trở thành một thị vệ bình thường! Cho nên, nhiệm vụ khó khăn trong mắt Karina, đối với Lăng Tiêu chưa chắc đã là chuyện khó. Tuy nhiên gia tộc có thể có được thần khí Vô ảnh cung này có phải là một gia tộc bình thường hay không?

Karina trên mặt lộ ra một nụ cười hơi thiếu tự nhiên, có chút xấu hổ nói:

- Mạnh gia.

- Mạnh... ..

Lăng Tiêu trầm ngâm một chút, tuy nhiên sau khi Karina trả lời là Mạnh gia, hắn không kìm nổi mở to hai mắt, kinh ngạc hỏi:

- Cái gì? Mạnh gia? Đệ nhất gia tộc của Trung Châu?

Karina vẽ mặt đau khổ gật gật đầu, nhỏ giọng nói:

- Ta đã thử rất nhiều cách, thậm chí không có cách nào tiếp cận khu vực trung tâm của gia tộc họ! Hơn nữa những người địa vị càng thấp lại càng khốn kiếp, loài người thật đáng ghét... Hừ...

Karina nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, bỗng nhiên nhớ ra người đứng trước mặt mình cũng là con người, có chút xấu hổ nói:

- Xin... xin lỗi người, ta không nói người.

Thấy Lăng Tiêu mỉm cười nhìn nàng, Karina nhú đôi lông mày thanh tú lại, nghiêm túc nói:

- Người tuyệt đối không phải là người xấu, ta thật sự không nói người!

- Được rồi, được rồi.

Lăng Tiêu khoát tay, khiến cho nữ hoàng Tinh Linh không nói thêm gì nữa, không chừng sẽ còn nói thêm ra cái gì nữa. Theo lời nói của Karina có thể biết được, nữ hoàng Tinh Linh bản tính vốn kiêu ngạo này hoàn toàn không thể hiểu được làm thế nào để có thể thật sự đột nhập vào bên trong một gia tộc, lại càng không hiểu được bắt đầu ra tay từ đâu.

- Vậy qua nhiều năm như vậy, người dùng phương pháp gì?

- Ta... ta đã từng muốn đột nhập vào bên trong Mạnh gia, nhưng bởi vì tai của ta... ta không dám để lộ ra quá nhiều. Mạnh gia nhìn thì lớn như vậy, nhưng quy củ lại cực kỳ nghiêm khắc, cho dù là muốn trở thành một tôi tớ tầm thường cũng không phải là một việc đơn giản, phải đem tổ tông ba đời ra để điều tra rõ ràng mới có thể được. Cho nên... ..

- Cho nên người cứ giậm chân tại chỗ ở nơi này suốt hơn một trăm năm?

Nhìn Karina ấp a ấp úng, Lăng Tiêu có chút không thể tin được hỏi.

- Cũng không phải là dậm chân tại chỗ, hơn một trăm năm nay thực lực của ta nâng cao rất nhanh, hơn nữa còn tìm hiểu rất rõ ràng toàn bộ địa hình xung quanh Mạnh gia, tương lai nếu đến lúc phải chạy trốn thì tuyệt đối có thể dùng được!

Karina dường như có chút đắc ý, đôi mắt to nhấp nháy, khiến cho Lăng Tiêu cảm thấy như muốn lao vào tường.

- Được rồi, người rất lợi hại!

Lăng Tiêu vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Tuy nhiên nếu người cứ tiếp tục như vậy thì có thêm ngàn năm nữa... À không, thêm vạn năm nữa cũng đừng mơ vào được Mạnh gia! Càng không nói đến nhìn thấy được Vô ảnh cung kia.

Trong Thánh Vực này, Karina sống một mình khổ cực hơn một trăm năm đã không còn một chút vẻ hăng hái và cao ngạo ở nhân giới năm đó, hiện giờ nàng chỉ là một cô gái nhà bên bình thường, chỉ là thân phận của cô gái này có chút đặc biệt, dung mạo cũng rất đẹp.

Karina nhìn Lăng Tiêu, sau đó nói:

- Vậy bây giờ phải làm như thế nào? Lăng Tiêu, ta không có lừa người, tin tức của Vô ảnh cung trong Mạnh gia là tuyệt mật của Tinh Linh Tộc! Hừ, bọn họ không có gan đến Mạnh gia để lấy, liền phái ta tới nơi này để chịu chết. Ta hết lòng yêu thương Tinh Linh Tộc, ta rất thích thân phận tinh linh của mình, nhưng ta... cũng không thích bị người ta lợi dụng!

Lăng Tiêu gật gật đầu, sau đó nói:

- Người nói xem Vô ảnh cung kia là vũ khí dạng gì? Cụ thể uy lực như thế nào?

- Vô ảnh cung... ..

Karina lộ ra vẻ nghiêm nghị, sau đó nói:

- Vô ảnh cung bên ngoài màu xanh biếc, giống như một cành cây tiên, nghe nói là do Tinh Linh Thần lấy một cành cây từ cây thánh của Tinh Linh Tộc chế thành, hơn nữa Vô ảnh cung không có dây cung!

Karina nói tới đây, ánh mắt lộ ra thần sắc mê hoặc vô cùng, nói tiếp:

- Muốn sử dụng Vô ảnh cung phải có được tự nhiên lực hùng mạnh và tinh thuần, cho nên không phải tộc nhân của Tinh Linh Tộc hoàn toàn không thể sử dụng được Vô ảnh cung này! Bởi vậy thần khí uy lực hùng mạnh này đối với người không phải là tộc nhân của Tinh Linh Tộc hoàn toàn không có một chút tác dụng nào.

Lăng Tiêu ánh mắt lóe lên nhìn Karina, sau đó hỏi:

- Nếu như vậy, Tinh Linh Tộc sao lại biết được Vô ảnh cung đang ở trong Mạnh gia?

Karina vẽ mặt gượng cười, nói:

- Quả nhiên cái gì cũng không gạt được ngươi. Vô ảnh cung vốn được giữ ở Tinh Linh Tộc, quả thật cho dù là người của Tinh Linh Tộc tuyệt đại đa số cũng không thể sử dụng Vô ảnh cung này. Ba vạn năm trước, Tinh Linh Tộc xuất hiện một thiên tài, hơn ba trăm tuổi đã có được thực lực của người tu luyện trong nhân loại, hơn nữa cũng là một trong số ít người có thể sử dụng Vô ảnh cung, được Tinh Linh Tộc ở ngoài biển gọi là một Tinh Linh trẻ tuổi có triển vọng nhất Tinh Linh Tộc. Không thể nghĩ tới một cao thủ trẻ tuổi tiền đồ sáng lạn như vậy lại bởi vì yêu một nam nhân loài người mà mang theo Vô ảnh cung lặng lẽ rời khỏi Tinh Linh Tộc.

Lăng Tiêu nghe Karina nói ra chuyện bí mật của Tinh Linh Tộc, sau đó nói:

- Người mà tộc nhân đó của các ngươi yêu, chính là người của Mạnh gia?

Karina gật đầu rồi lại lắc đầu, nói:

- Lúc bắt đầu thì là như vậy. Tuy nhiên sau khi Tinh Linh trẻ tuổi kia tiến vào nhân giới, mới phát hiện ra nơi này không tốt như nàng tưởng tượng, nam nhân mà nàng yêu thương sâu sắc kia không chỉ có một nữ nhân là nàng... Cho nên, nàng ở nhân giới chỉ có hơn một trăm năm liền buồn bực mà chết. Lúc sắp chết đã từng muốn đem Vô ảnh cung trả về cho Tinh Linh Tộc, nhưng đáng tiếc Mạnh gia ngăn cản hành động của nàng, khiến cho nàng nuối tiếc mà chết. Từ đó về sau, Vô ảnh cung liền rơi vào trong tay Mạnh gia. Tinh Linh Tộc ở ngoài biển đã từng phái người đi xin vài lần, nhưng đều không được đáp lại. Gần đây nhất là mấy ngàn năm trước, một đại diện của Tinh Linh Tộc gần như suýt bị hại chết ở nhân giới. Từ đó về sau, việc tìm Vô ảnh cung về là một nhiệm vụ gần như bất khả thi.

Karina ánh mắt lộ ra một vẻ hồi tưởng, nói tiếp:

- Uy lực của Vô ảnh cung vô cùng lớn! Mạnh gia cũng sợ thứ này sẽ làm tăng thêm thực lực của Tinh Linh Tộc, cho nên mới không trả lại cho chúng ta. Năm đó người của Tinh Linh Tộc đạt tới cảnh giới của người tu luyện kia lúc sử dụng Vô ảnh cung có thể đánh bại được một cao thủ cảnh giới Đại viên mãn sơ cấp! Đặc điểm lớn nhất của Vô ảnh cung là tên bắn ra toàn bộ là từ năng lượng ngưng kết lại mà thành, hoàn toàn không phải là thực thể, hơn nữa khí tức dao động cũng vô cùng nhỏ, rất khó có thể phát hiện, cho nên mới có tên là vô ảnh.

Lăng Tiêu so với người bình thường càng hiểu rõ một pháp bảo hùng mạnh có ý nghĩa như thế nào. Khi hai người tu chân giao chiến, một tu sĩ Kim Đan Kỳ nếu trong tay có một pháp khí hùng mạnh, đánh bại một tu sĩ Nguyên Anh Kỳ không có pháp khí cũng phải là chuyện không thể xảy ra!

Mà Vô ảnh cung theo lời của Karina hiển nhiên là một thứ tốt! Cái gọi là tự nhiên lực của Tinh Linh Tộc, cái gọi là tinh thuần, đối với Lăng Tiêu hoàn toàn không phải là vấn đề!

Tinh Linh Tộc là một chủng tộc thích gần gũi với tự nhiên, nhưng cho dù họ gần gũi như thế nào, có thể gần gũi hơn những người tu chân từ trong tự nhiên cảm ngộ ra thiên đạo được không?

Tinh Linh Tộc tự nhận là tâm linh tinh thuần, nhưng một tu sĩ thật sự đều có thể làm cho chính mình đến một giai đoạn đạt tới mức tâm vô tạp niệm! Linh đài là hoàn toàn trống không!

Loài người vĩnh viễn là phức tạp nhất, mà lòng người ... ngay cả thần cũng không thể nhìn thấu, chứ đừng nói là Tinh Linh.

- Mạnh gia kia có lẽ đã biết được uy lực của Vô ảnh cung kia rồi phải không?

- Bọn họ... bọn họ chắc cũng đã biết, ta nghĩ cho dù bọn họ không biết, nhưng đó là vũ khí mà Tinh Linh Thần đã từng sử dụng, như vậy cũng đủ để cho Mạnh gia coi nó là một bảo bối rồi.

Karina có chút mệt mỏi nói:

- Đáng tiếc là ta chỉ có thể theo những ghi chép của Tinh Linh Tộc mà miêu tả nó cho người.

Lăng Tiêu khoát tay, sau đó nói:

- Nếu Mạnh gia biết được giá trị của Vô ảnh cung kia, nhất định có sẽ được cất ở một nơi vô cùng bí mật, hơn nữa bảo vệ nhất định sẽ rất nghiêm ngặt! Nếu muốn lấy được nó, khẳng định là việc không thể, không cần nói gì khác, chúng ta đối với bên trong Mạnh gia cũng hoàn toàn chưa biết gì! Cho nên, chỉ có thể dùng trí.

Lăng Tiêu nói xong, sau đó nói:

- Cho nên, chúng ta phải đột nhập vào trong Mạnh gia.

- Đột nhập vào trong Mạnh gia?

Về mặt Karina lộ ra một chút không tin:

- Ta đã thử rồi, hơn nữa ta cũng đã nói... ..

Lăng Tiêu trên mặt nổi lên vẻ tự tin, tươi cười, sau đó nói:

- Tin ta đi, nhất định sẽ thành công!

667. Chương 589:đột Nhập Mạnh Gia.

... ..

Hai ngày sau, Lăng Tiêu dẫn theo Karina rời khỏi tòa thành mà Karina đã sống hơn một trăm năm, đi tới một nơi cách đó ba trăm dặm, đó là tòa thành lớn nhất Trung Châu, Mạnh thành.

Lấy tên của gia tộc để đặt cho thành, trong Thánh Vực là một chuyện cực kỳ thông thường. Bình thường những tòa thành này đều có một đặc điểm, đó là gần như chín mươi phần trăm cư dân trở lên đều là tộc nhân của một gia tộc, có thể không phải là có quan hệ thân thuộc, nhưng cũng phụ thuộc vào gia tộc này. Bất kể là dòng đích hay dòng thứ, chỉ cần là người của gia tộc, thì đều có thể có được thân phận của mình trong gia phả của gia tộc.

Tuy Mạnh thành này có trên trăm vạn nhân khẩu, nhưng lại không hề có một chút hỗn loạn nào, sự tương phản này khiến cho người ta giật mình.

Ít nhất Mạnh thành này cho Lăng Tiêu một ấn tượng đầu tiên là như vậy.

- Gia tộc lại nhận người, gia tộc lại nhận người!

Có người ở xa hô, không ít người sau khi nghe thấy liền lập tức đến vây quanh, về mặt hăng hái nhìn người đang hô đó.

Không ít người ở trong đám đông nói nhỏ.

- Đây, các người có nghe không? Lần này gia tộc nhận người, có thể có không ít vị trí béo bở!

- Thật không? Người nói là có vị trí béo bở gì? Huynh đệ ta nếu có thể được thuê, nhất định sẽ mời người đến uống rượu!

- Người sao? Người tỉnh lại đi! Người xem xét lại thực lực của mình xem, ngay cả Kiếm Thần còn chưa đến, vị trí béo bở có thể để cho người động đến không?

Những người khác lúc này cũng nói:

- Cũng không hẳn, hơn nữa... lần này so với trước kia không giống nhau. Trước kia gia tộc chỉ nhận người mang họ Mạnh, không ít người không mang họ Mạnh trong thành bất mãn, cho rằng đây là kỳ thị, cho nên lần này mới sửa lại quy định. Lần này chỉ cần là người có thực lực, đều có thể đến đăng ký!

- Như vậy quả thật rất tốt, ha, các người chưa nhìn thấy những đệ đích truyền kia, họ chưa từng để mắt tới những người thuộc chi thứ chúng ta? Lại nói tiếp, mọi người tuy đều có cùng một tổ tiên, nhưng như thế thì có ích lợi gì? Không phải vẫn chia làm ba bảy loại đó sao! Lần này cho phép cả người khác họ tham gia, ta thấy đây là một chuyện tốt!

Hai người Lăng Tiêu và Karina sau khi dịch dung im lặng đứng ngoài đám người, sắc mặt đều vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng đều rất phấn khích. Tuy Mạnh gia là một gia tộc lớn như vậy, việc nhận người này mỗi ngày đều được tiến hành, nhưng có được một cơ hội thích hợp cũng là rất khó khăn!

Mà Lăng Tiêu và Karina hôm nay vận khí dường như lại vô cùng không tồi, bởi vì họ thấy trên tờ thông báo nhận người rất lớn, ở một vị trí vô cùng bắt mắt có viết một hàng chữ:

- Tuyển người bảo vệ kho tàng, yêu cầu phải có thực lực cảnh giới Đại viên mãn sơ cấp, ưu tiên những tộc nhân của bốn tộc trung thành với gia tộc, ưu tiên những người có thực lực hùng mạnh.

Karina nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, ở bên tai hần nhẹ giọng nói:

- Đây đúng là một cơ hội tốt, ngàn vạn lần không nên bỏ qua! Lăng Tiêu không thể không thừa nhận, vận may của người so với ta hơn rất nhiều!

Lăng Tiêu bĩu môi cười nói:

- Thực lực quyết định hết thảy!

Karina ánh mắt khinh bỉ, trong lòng nghĩ ai lấy người đúng là một người không bình thường, ai lại tự chuốc phiền phức cho mình như vậy!

- Người đi vào, ta là sao bây giờ?

Karina có chút lo lắng, nàng không phải sợ Lăng Tiêu không để cho nàng xem Vô ảnh cung, bởi vì thực lực của nàng đối với Lăng Tiêu không thể gây ra uy hiếp gì, nhưng nàng sợ Lăng Tiêu sẽ hoàn toàn không quan tâm đến nàng, sau khi lấy được Vô ảnh cung sẽ cao chạy xa bay thì nàng sẽ phải làm sao.

Lăng Tiêu đưa tay chỉ vào phía dưới bảng thông báo nhận người:

- Người nhìn xem, người có thể làm việc kia!

Trên đó viết: tuyển nhân viên tạp vụ, yêu cầu nữ nhân thân thể khỏe mạnh, có năng lực, giỏi giang... chủ yếu là chịu trách nhiệm giặt quần áo và nấu cơm... ..

Karina tức giận nói:

- Muốn đi thì người đi đi, ta mặc kệ!

Thanh âm Karina hơi có chút chói tai, nghe có vẻ vô cùng phẫn nộ.

Không nghĩ tới những lời này của nàng lại khiến cho một phụ nữ khỏe mạnh ở bên cạnh bọn họ bất mãn. Nữ nhân này ánh mắt như một đôi chuông đồng nhìn trừng trừng Karina, trong mắt lộ ra một vẻ khinh thường nồng đậm, quan sát Karina, cười lạnh nói:

- Ô, người cho là người muốn làm, thì người ta sẽ nhận người chắc. Ngực không ra ngực, mông không ra mông, nam nhân không thích, lại không tốt cho sinh đẻ, chân tay gầy gò thế này, ai mà muốn mượn người làm tạp dịch?

- Người... ..

Karina tức không chịu được, vốn muốn định cãi nhau với nữ nhân này một phen để xem ai cao ai thấp, nhưng lại nghĩ, tốt xấu gì thì đường đường cũng là nữ hoàng của Tinh Linh Tộc, vì một thân phận tôi tớ có thể được giặt quần áo cho người ta hay không mà lại đi cãi cọ, quả thực là rất không khôn ngoan. Nàng không kìm nổi hung hăng trừng mắt nhìn nữ nhân cao lớn vạm vỡ này, sau đó lạnh lùng nói:

- Ta không chấp người!

- Hừ, có gì đặc biệt hơn người? Nữ nhân như người ta thấy rất nhiều, đều rất hâm mộ dáng người ai cũng đều khen là tốt của ta, ồ, là ghen tị! Đúng, các người ghen tị với chúng ta, cho nên mới nói như vậy!

Nữ nhân cao lớn vạm vỡ cường tráng kia vẻ mặt còn có chút khinh thường hướng xuống mặt đất nhỏ một bãi nước bọt.

Karina tức giận thiếu chút nữa thì động thủ tại chỗ, cố gắng nhẫn nhịn sự xúc động muốn tát cho nữ nhân cường tráng sức mạnh xoàng xĩnh này một cái. Karina ngậm miệng lại, hai mắt cũng không nhìn nữ nhân kia.

Nữ nhân cường tráng cười lạnh, thấy nữ nhân dung mạo bình thường dáng người yếu ớt này không dám cãi cọ với mình nữa, sau khi hừ một tiếng, liền vô cùng vừa lòng rời khỏi nơi này.

Lăng Tiêu nhìn Karina sắc mặt khó coi, khẽ cười nói:

- Người như vậy chấp làm gì? Nếu như vậy thì người về trước đi! Nếu ta thành công, nhất định sẽ đến tìm người!

Karina vô cùng kiên quyết lắc đầu, sau đó nói:

- Không, ta phải ở lại đây! Làm tôi tới thì sao? Ta cũng có thể làm!

Lăng Tiêu đưa ánh mắt quái dị nhìn thoáng qua Karina, sau đó lắc đầu:

- Người khẳng định không làm được!

Karina giương khuôn mặt nhỏ nhắn lên, sau đó nói:

- Ta nhất định làm được!

- Vậy người hãy thử xem sao.

... ..

Mấy ngày sau, Lăng Tiêu mặc một bộ đồng phục của Mạnh gia xuất hiện ở sơn trang của Mạnh gia cách Mạnh thành một ngàn hai trăm dặm. Nơi này, chính là trung tâm của Mạnh gia!

Đứng ở cùng chỗ với Lăng Tiêu còn có hai mươi mấy người, mà Lăng Tiêu đã dịch dung thành một người trung niên vô cùng bình thường, nhưng trong nhóm người này vẫn có thể được xem như một người trẻ tuổi, những người khác đại đa số đều có dáng vẻ của những lão già kham khổ. Họ đến Mạnh gia để làm người hầu, nguyên nhân lớn nhất hiển nhiên là bởi vì Mạnh gia kia đãi ngộ rất hậu hĩnh.

Số lượng những mỏ quặng tinh thạch ở Trung Châu rất ít, mà một mình Mạnh gia đã có ba mỏ quặng rất lớn!

Bảo vệ kho tàng này thoát nhìn có vẻ nguy hiểm, nhưng trên thực tế có mấy người người có khả năng dám đến gây rối với Mạnh gia? Cho nên việc này rất là nhẹ nhàng, gọi đó là một vị trí béo bở bởi vì làm chức vụ này mỗi tháng đều có thể được lĩnh hai khối trung phẩm tinh thạch!

Đúng vậy, không phải hai năm, mà là hai tháng!

Phong thái và sự hào phóng của Mạnh gia do đó không cần phải bàn cãi!

Đồng phục của đám người Lăng Tiêu có màu xanh lam, lúc này từ bên ngoài có một lão già mặc trường bào màu xám tiến tới, ánh mắt như mắt chim ưng quét nhìn những người này một lượt, nhưng lại khiến cho một vài người không kìm nổi sợ hãi thân mình run rẩy. Lăng Tiêu ánh mắt lóe lên, trong lòng thầm nói người này không phải đơn giản!

Quả nhiên, sau khi người này nhìn kỹ đám người Lăng Tiêu một lượt, vẻ mặt âm trầm nói:

- Từ nay về sau, ta, Mạnh Sĩ Kỳ... sẽ là thủ lĩnh của các người! Đương nhiên, lời này không phải là nói với tất cả các người, bởi vì trong đám người các người, cuối cùng chỉ có thể lưu lại tám! Nói cách khác, cứ trong

ba người, lại có một người phải rời khỏi nơi này. Bát cơm của Mạnh gia hoàn toàn không phải dễ dàng như vậy đâu!

Người trung niên tên là Mạnh Sĩ Kỳ này giọng điệu nói chuyện cũng không kiêu ngạo, muốn trình bày một sự thật, nhưng khí thế từ trên người hắn lại khiến không ít người cảm thấy có một luồng hàn khí ập xuống.

- Mạnh gia chúng ta không cần loại rác rưởi!

Mạnh Sĩ Kỳ nói xong, ánh mắt nhìn sự thay đổi về mặt của những người này. Khi nhìn đến Lăng Tiêu, giọng điệu của Mạnh Sĩ Kỳ hơi bị kìm hãm, nói tiếp:

- Không có thực lực, nhất gan, hiện tại rời khỏi vẫn còn kịp!

Hơn hai mươi người này nhìn lẫn nhau vài lần, không có ai rời khỏi.

- Tốt lắm! Xem ra các người đều rất tin tưởng vào bản thân. Nếu đã như vậy, các người hãy đánh một trận đi, tuy ý chia thành từng cặp giao chiến. Có hai yêu cầu, thứ nhất, không được dùng vũ khí! Thứ hai, không được cố ý đả thương người khác! Các người trước tiên hãy đánh một trận, người thua phải trực tiếp rời khỏi!

Yêu cầu này quả thật là có chút ép buộc, lập tức liền có người đề xuất ý kiến phản đối. Đây là một cao thủ đã đạt tới cảnh giới Đại viên mãn trung cấp, nếu không phải việc tu luyện rất hao phí năng lượng của tinh thạch, hắn sẽ không tới đây mà làm bảo vệ cho gia sản của người ta.

- Thủ lĩnh, lúc đánh nhau thì đả thương người khác là không thể tránh được. Ngài không cho chúng tôi đả thương người ta, làm sao mà đánh được?

Người này hỏi.

- Đánh như thế nào sao? Không được sử dụng năng lượng gì trong cơ thể, hoàn toàn sử dụng sức mạnh vốn có của thân thể mà đánh!

Mạnh Sĩ Kỳ hồ hững nói.

Những người này đột nhiên ánh mắt đều tập trung lên người Lăng Tiêu, bởi vì trong những người này, Lăng Tiêu thoát nhìn là người trẻ tuổi nhất! Hơn nữa hắn vẫn cúi đầu, có vẻ cực kỳ khiêm tốn.

Người thật thà dễ bị bắt nạt, những người này thật sự đã xem Lăng Tiêu như là một người thật thà, có hai ba người gần như đồng thời lao đến tấn công Lăng Tiêu!

Tuy không được dùng vũ khí, nhưng khí thế hùng mạnh trên thân thể bọn họ đã làm cho không gian quanh thân thể bắt đầu chấn động.

Trong đó có một người ra quyền như gió, trong quyền phong kia có ẩn chứa năng lượng hùng mạnh.

Người tên là Mạnh Sĩ Kỳ kia trên mặt lộ vẻ cười lạnh, liền đứng ở một bên xem náo nhiệt.

Ánh mắt Lăng Tiêu lóe lên một chút, ngay khi những người vây công đến gần hắn, trong nháy mắt, dưới chân Lăng Tiêu khẽ trượt, thân mình lập tức bắt đầu lảo đảo, hướng về phía trước đảo tới.

Mấy người kia tuy rằng tò mò tại sao người này lại sắp tự mình ngã xuống, nhưng trên tay lại không hề có một chút khách khí. Trong chiến đấu, thương vong là điều không thể tránh được, lúc này tung quyền của mình ra chính là

muốn thu thập người trung niên do Lăng Tiêu dịch dung thành này. Bọn họ có thể tạo uy tín cho mình, bất kể làm như vậy có sai hay không.

Cái sai thật sự của bọn họ, chính là đem hy vọng tạo uy tín này không ngờ lại đặt lên người Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu nhìn thấy những người này xuống tay tàn nhẫn, hơn nữa trong mắt đều lóe lên vẻ hung ác, trong lòng than nhẹ một tiếng, có những người tự tạo nên nghiệp chướng, không thể sống được!

Thân mình vẫn lảo đảo trên mặt đất, nhưng cũng khiến cho những người này ngã xuống, Lăng Tiêu không kìm nổi trong lòng thở dài thầm nói:

- Không thể tưởng tượng được những người này lại yếu ớt như vậy, có được thực lực cảnh giới Đại viên mãn, lại có chỉ có thể phát huy tới thực lực trên dưới cảnh giới Kiếm Thần.

Thật sự là đáng tiếc.

668. Chương 590: Kho Báu Của Mạnh Gia.

Trước khi tới nơi đây, Mạnh Sĩ Kỳ cũng đã xem toàn bộ hồ sơ về những người này, trong lòng nghĩ sẽ sử dụng cách quang minh chính đại để đuổi những người khác họ này đi, không ai có thể nói được lời nào, thực lực cũng không đủ, hoàn toàn không thể trách tội người khác?

Những tộc nhân của Mạnh gia thật sự cũng ủng hộ suy nghĩ của hắn, tuy những người này không có những cử chỉ gây chú ý gì, nhưng bọn họ không hèn mà cùng vây công Lăng Tiêu, khiến Mạnh Sĩ Kỳ trong lòng vô cùng hào hứng. Theo như việc này có thể thấy Mạnh gia vô cùng đoàn kết, một gia tộc cường thịnh nếu chia năm sẻ bảy thì không còn có hy vọng gì.

Điều khiến hắn không thể nghĩ tới đó chính là những người vây công này không ngờ toàn bộ bị người ta đánh ngã! Điều này làm cho Mạnh Sĩ Kỳ cảm thấy như bị người ta tát vào miệng một cái rất mạnh. Tuy hắn cũng không nói ra dụng ý của mình, thậm chí còn không thể hiện ra bên ngoài, nhưng hành động của Lăng Tiêu cũng đã giáng cho hắn một đòn rất nặng không thể nghĩ ngờ. Đồng thời, cũng khiến cho Mạnh Sĩ Kỳ để ý tới người trung niên tên là Tiêu Phong.

Theo hồ sơ, người trung niên tên là Tiêu Phong này nguyên quán ở Mạnh thành, đã đến nơi đây ba ngàn năm trước, coi như là một người sinh trưởng ở Mạnh thành. Tiêu Phong khi còn thiếu niên đã rời khỏi quê hương đi bái sư học nghệ, mãi cho đến gần đây mới quay lại nơi này, không ngờ lại có bản lãnh rất không tồi.

Mạnh Sĩ Kỳ cũng không nghĩ ngờ động cơ của Tiêu Phong này, có lẽ đã lâu lắm rồi không ai dám ở trong địa bàn của Mạnh gia gây rối, có lẽ Mạnh Sĩ Kỳ đối với những người nhà mình đến đăng ký quá mức tin tưởng. Tóm lại, sau khi Mạnh Sĩ Kỳ phát hiện ra những người này đều là thứ bỏ đi, liền bắt đầu chuyển sự chú ý lên người Lăng Tiêu.

Dựa theo quy định của hắn, những người này chỉ có thể phóng xuất khí thể của bản thân, trong chiêu thức không được vận dụng năng lượng trong cơ thể, cho nên rất dễ dàng có nhìn ra chiêu thức và độ linh hoạt thân thể của ai mạnh hơn.

Rất hiển nhiên, Lăng Tiêu là người chiến thắng, thân thể của Lăng Tiêu giống như là quỷ mị, đá bay toàn bộ ba người này đi, sau khi lại tung ra một cước đá bay người đang chuẩn bị đánh lên mình, không còn người nào dám tiếp cận về hướng Lăng Tiêu.

Ở bên kia Mạnh Sĩ Kỳ hô:

- Tiêu Phong, người có thể lại đây. Đến chỗ ta.

Lăng Tiêu vẻ mặt không hề có chút ngạc nhiên hay vui mừng gì, vô cùng bình tĩnh đến bên cạnh Mạnh Sĩ Kỳ. Hành động này của Lăng Tiêu khiến cho Mạnh Sĩ Kỳ lại nhìn thoáng qua hắn.

Phú quý không thể mua chuộc, nghèo hèn không thể lay chuyển, uy vũ không thể khuất phục! Đây mới là một đại trượng phu!

Bất kể là ở thế giới nào, đạo lý này đều rất thông dụng. Thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh của Lăng Tiêu chẳng những khiến cho Mạnh Sĩ Kỳ thích thú, mà còn làm cho những người khác kính nể, như thể Lăng Tiêu đã trở thành đầu mục của nhóm người này.

- Người... tên là Tiêu Phong?

Mạnh Sĩ Kỳ vẻ mặt u ám, đối với Lăng Tiêu gạt bỏ vẻ tươi cười.

Lăng Tiêu yên lặng gật đầu, sau đó nói:

- Đúng.

Làm cho người ta cảm thấy người này rất tiết kiệm lời.

Mạnh Sĩ Kỳ lại hỏi:

- Bản lĩnh của người học được từ đâu? Chiêu thức nhìn có chút đơn giản, nhưng bắt chước cũng là rất khó, hơn nữa đặc biệt hữu dụng.

Đối mặt với câu hỏi này của Mạnh Sĩ Kỳ, Lăng Tiêu không trả lời mà giữ im lặng.

Mạnh Sĩ Kỳ làm bộ cười một tiếng, hắn cũng không để ý! Nếu Lăng Tiêu đối với hắn tìm mọi cách để nịnh bợ, nói lời nịnh nọt, ngược lại hắn sẽ sinh ra ác cảm.

- Tiêu Phong, người chớ hiểu lầm, ta không phải là muốn biết bí mật của người, chỉ có điều trong lòng ta tò mò một chút, người như thế nào lại có thể dạy dỗ được một đồ đệ như người. Võ thuật mạnh mẽ của người là do vị nào sáng lập ra.

Về mặt của người trung niên do Lăng Tiêu cải trang lộ ra vẻ tươi cười có mấy phần phức tạp, nhẹ giọng nói:

- Thánh Vực to lớn, cả đời người cũng khó có thể đi hết, kỳ nhân dị sĩ nhiều không đếm xuể.

- Được! Lời này có đạo lý!

Mạnh Sĩ Kỳ tán thưởng một tiếng, thấy mọi người đã phân thắng bại, hơn hai mươi người chỉ còn lại mười người, trên mặt tươi cười lộ vẻ vừa lòng, hướng về phía những người thất bại khoát tay:

- Các người hãy về đi, sau đó mỗi người đến chỗ quản gia lĩnh mười khối hạ phẩm tinh thạch, coi như bồi thường cho việc làm mất thời gian của các người.

Những người u rù này ai cũng không ngờ bị đào thải, bị đánh bại, mà vẫn còn được đãi ngộ như vậy, không kìm nổi trong lòng xúc động, hướng về Mạnh Sĩ Kỳ cúi đầu hành lễ.

Sau khi Mạnh Sĩ Kỳ đuổi những người này đi, đưa đám người Lăng Tiêu mười người đến một cái sân lớn. Sân này rất sâu, các đỉnh đài lầu các, cầu nhỏ sông suối, các loại cây cối hoa cỏ danh tiếng đất tiền cái gì cũng có.

Lăng Tiêu giả vờ làm bộ dạng cố ý kiểm chế không nhìn xung quanh, lúc này nghe thấy Mạnh Sĩ Kỳ mỉm cười nói với mọi người:

- Tất cả mọi người chưa từng thấy qua chỗ nào đẹp như vậy phải không? Ha ha, không cần tò mò, sau này, đây sẽ là chỗ ở của các người! Chỗ ở thật sự cao cấp, so với nơi này còn đẹp hơn rất nhiều!

- Thủ lĩnh, nơi này là chỗ chúng ta ở sao?

- Trời ơi, ta có nghe nhầm không, không ngờ có một ngày ta cũng có thể được sống ở một nơi nhưng thiên đường giữa nhân gian này, thật sự là rất xúc động!

Mạnh Sĩ Kỳ mỉm cười, gật đầu, sau đó nói:

- Chỉ cần các người thể hiện tốt, đãi ngộ sẽ rất tốt! Hôm nay trước tiên cứ dừng lại ở đây, mọi người đi làm quen với môi trường đi, ngày mai ta sẽ đưa các người đi xem kho báu của Mạnh gia!

Mạnh Sĩ Kỳ nói xong, xoay người định đi, tuy nhiên lại quay đầu, nói:

- Trong những đám các người, đội trưởng tạm thời là... Tiêu Phong!

- A, là hắn, một người khác họ không những có thể vào được Mạnh gia, không ngờ còn có thể được làm đội trưởng, chắc chắn... đúng là may mắn!

- Lão huynh, là đội trưởng tạm thời... ..

- Tạm thời thì cũng là đội trưởng!

Những người khác ở một bên bàn luận, Lăng Tiêu làm như không nghe thấy đứng ở một bên. Lúc này, có người từ trong chín người kia đi ra, lạnh lùng nhìn chằm chằm Lăng Tiêu:

- Công phu trên chân chưa thể hiện được gì! Một đạo kiếm khí của ta có thể giết chết người! Tiêu Phong, nếu thức thời thì hãy từ bỏ chức đội trưởng này đi, ngày mai hãy đi tìm Mạnh thủ lĩnh nói chuyện! Nói người... thực lực không đủ, không thể đảm nhiệm!

Lăng Tiêu nhìn người đối diện, những người khác cũng đều đứng ở đó nhìn, hiểu rằng nếu không xử lý tốt chuyện này, đối với chính mình về sau tuyệt đối sẽ có ảnh hưởng.

Lăng Tiêu cười khẩy, hướng về phía người này nói:

- Người cho là với bản lĩnh của người cũng xứng đáng đấu với ta sao?

- Phì!

Người này cúi xuống nhổ một bãi nước bọt, thanh âm vô cùng ác nghiệt nói:

- Hôm nay để ta cho người xem thế nào mới là bản lĩnh thật sự!

- Cút đi!

Ngay khi người này vừa dứt lời, Lăng Tiêu cũng không biết làm thế nào, vốn cách người này hơn mười thước, ngay sau khi Lăng Tiêu nói xong từ cút này, thân mình đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh người muốn dẫn đầu này, sau đó đưa chân đá cho người này một cái. Thân mình người này bị Lăng Tiêu một cước đá bay lên, giống như một chiếc lá cây bị gió thu lạnh lẽo cuốn lên, sau đó phát phơ ở trên không trung.

Một cước này của Lăng Tiêu tràn đầy sức mạnh, đá vào cạnh đùi của người này, đá bay người này đi một cách vô cùng dễ dàng, sau đó nhìn tám người còn lại, Lăng Tiêu nhẹ giọng nói:

- Còn ai không phục ta không?

Tám người còn lại ngơ ngác nhìn nhau, không thể tưởng tượng được đội trưởng Tiêu Phong này lại mạnh như vậy, vừa bắt đầu đã cho họ một đòn phủ đầu hết sức uy lực.

... ..

Mạnh Sĩ Kỳ ở trong phòng, sau khi được thủ hạ báo cáo, nhẹ nhàng vuốt cằm râu, khóe miệng vui vẻ tươi cười một chút, sau đó nói:

- Ta chỉ biết, người tên là Tiêu Phong này không đơn giản, không nghĩ tới hắn có thể thu phục mấy người có cảnh giới đại viên mãn kia nhanh đến vậy. Xem ra Mạnh gia ta cũng đã có một cao thủ trẻ tuổi rồi!

Mạnh Sĩ Kỳ lại cẩn thận nhìn thoáng qua hồ sơ của Tiêu Phong, cũng không tìm ra được điểm gì đáng ngờ, vì thế yên lòng nói với thủ hạ:

- Tiêu Phong này trong vòng năm năm sẽ trở thành một người tài giỏi của Mạnh gia ta, các người có tin không?

Một vài tên tâm phúc của Mạnh Sĩ Kỳ đều tỏ vẻ không tin, Mạnh Sĩ Kỳ cười nói:

- Nếu các người không tin, chúng ta hãy thử chờ xem.

Sáng sớm hôm sau, Mạnh Sĩ Kỳ lại tập hợp đám người Lăng Tiêu, chín người, tuy so với hắn sự đoán nhiều hơn một người, nhưng đối với Mạnh gia hoàn toàn không có ảnh hưởng gì.

Cho nên Mạnh Sĩ Kỳ chỉ cần đơn giản động mồm động mép là có thể giúp đỡ cho một người.

Mạnh Sĩ Kỳ vẻ mặt nghiêm nghị nói với đám Lăng Tiêu chín người:

- Phía sau chúng ta là đỉnh núi hậu sơn của Mạnh gia sơn trang, có một hang động có khả năng thông ra vùng núi. Cái hang động kia chính là nơi gia tộc ta cất giữ các loại bảo vật! Hiện giờ, ta trước tiên dẫn các người đi thăm một vòng, đến lúc đó đừng có biểu hiện gì thất thường, khiến người ngoài nhìn vào chê cười.

Lăng Tiêu trong lòng mừng rỡ, không thể tưởng tượng được chuyện này lại thuận lợi như vậy. Lăng Tiêu vốn không nghĩ chuyện này sẽ tiến triển thuận lợi như thế, bản thân vào được Mạnh gia một cách dễ dàng, hiện giờ trước tiên lại có thể tiếp xúc với chỗ giấu kho báu.

Mạnh Sĩ Kỳ dẫn một hàng người lên đỉnh núi, sau đó dừng lại trước một cái cửa động bằng đá rất dày.

- Chính là nơi này!

Trong thanh âm của Mạnh Sĩ Kỳ nói chuyện mang theo một vẻ đắc ý. Nơi này là nơi tích lũy bảo vật của Mạnh gia qua vô số năm, cũng là một nơi linh thiêng của Mạnh gia!

Mọi người đi theo Mạnh Sĩ Kỳ, trong một trận thanh âm vang, cánh cửa đá mở ra. Đi theo sau Mạnh Sĩ Kỳ, mọi người bắt đầu đi xuống phía dưới.

Hai bên con đường nhỏ bên trong hang động có đốt những ngọn đèn hàng vạn năm không tắt. Những ngọn đèn u ám này chiếu sáng bóng người, đường nhỏ dưới chân lộ ra những chỗ lồi lõm nhấp nhô, nhưng điều này đối với những người có tu vi thì không có bất cứ vấn đề gì.

Tiến lên một hồi, mọi người dường như có cảm giác bọn họ đã đi tới trong lòng của ngọn núi này, đồng thời ở bên dưới có vô số khu vực và những căn phòng, bên trong có rất nhiều người đang lẳng lặng bận rộn việc gì đó.

Lăng Tiêu ánh mắt lóe lên nghĩ về vô ảnh cung, không biết là họ để ở chỗ nào?

Hắn đang nghĩ ngợi, Mạnh Sĩ Kỳ bắt đầu giới thiệu với mọi người.

669. Chương 591: Công Phu Quyên Cước.

Mạnh Sĩ Kỳ từ từ nói, sau đó không nhịn được mỉm cười:

- Lại nói tới đây, ta khá hâm mộ vũ giả cao cấp của những châu khác, có đôi khi hận không thể đến chiếm đoạt.

Một người đạt tới cảnh giới Đại viên mãn mới gia nhập Mạnh gia lúc này mới lắc đầu cười nói:

- Đúng vậy, ý nghĩ này bản thân ta cũng từng có, đáng tiếc là không dám làm. Trận chiến một vạn ba ngàn năm trước thiếu chút nữa đã biến thành cuộc chiến nghiêm trọng nhất chỉ sau thần chiến, người chết vô số. Từ đó trở đi rất ít người có dũng khí dám sử dụng phương pháp này mà đi đoạt tinh thạch.

Mạnh Sĩ Kỳ nhìn thoáng qua người vừa nói, gật đầu, sau đó thở dài một tiếng, nói:

- Đúng vậy. Trong thiên hạ này cường giả nhiều như rừng, nếu thiếu suy nghĩ thì sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Vì thế ta cảnh báo các vị. Các người có thể tu luyện tới cảnh giới Đại viên mãn thật không dễ dàng gì, thậm chí có thể nói là nỗ lực gian khổ mới đạt tới cảnh giới ngày hôm nay. Công việc hiện tại của các người rất khẩn cấp, đó là canh giữ bảo khố. Nhưng ngàn vạn lần đừng có ý nghĩ không an phận. Đến lúc đó nếu thực sự xảy ra chuyện thì chẳng những bản thân các người khó bảo toàn mà ngay cả ta cũng phải chịu trách nhiệm! Chúng ta cũng rất đơn giản, tất cả mọi người đều là người có thân phận, chỉ cần tuân thủ quy củ thì Sĩ Kỳ sẽ lấy lễ đối đãi. Ai không môn tuân thủ quy củ .... Như vậy đừng trách ta không khách khí!

Mạnh Sĩ Kỳ vừa nói xong, một cỗ khí thể vô cùng cường đại trong giây lát bộc phát ra, tràn ngập giữa bảo khố. Không ít bảo vật trong bảo khố lập tức phát ra các loại âm thanh.

Mọi người trong lòng đều cả kinh, ánh mắt nhìn Mạnh Sĩ Kỳ ít nhiều mang theo một tia kính sợ. Không ngờ thủ lĩnh thị vệ này lại thâm sâu khó lường tới vậy, thực lực đã đạt tới cảnh giới không thấp hơn Đại viên mãn cao cấp!

Mạnh gia thật sự là một gia tộc cường đại. Tuy rằng bảo khố là một địa phương quan trọng nhưng Lăng Tiêu biết rõ ràng, dù là Tư Đồ gia và Tôn gia cường đại nhất Nam Châu cũng không có khả năng xa xỉ thuê cường giả Đại viên mãn tới trông coi. Ở Nam Châu cũng vậy, cường giả đạt tới cảnh giới Đại viên mãn cũng không bao giờ vì hai viên trung phẩm tinh thạch mà đi làm việc này. Nói gì thì nói, tinh thạch ở Nam

Châu nhiều hơn ở Trung Châu rất nhiều. Chí Cường Giả đạt tới cảnh giới Đại viên mãn thì cho dù vì tu luyện mà tổn hao rất nhiều tinh thạch thì nếu ít hơn năm viên trung phẩm tinh thạch một tháng họ cũng sẽ không rời núi.

Vừa nghe ý tứ của Mạnh Sỹ Kỳ và những người trong gia tộc thì tựa hồ năm đó bởi đã từng phát sinh ra chuyện có người cướp bóc tinh thạch nên đã xảy ra một trận chiến nghiêm trọng. Kỳ thật đó cũng không có gì là khó hiểu, cướp đoạt, dù là vào lúc nào thì cũng không phải là cách lựa chọn tốt nhất. Trừ phi là đã tới đường cùng, không còn cách lựa chọn nào khác.

Đúng như Mạnh Sỹ Kỳ nói, trong thiên hạ cường giả như mây, cao thủ rất nhiều, những kẻ tưởng mình là mạnh, có gan kiêu ngạo ngang ngược thì phần lớn đều không có kết cục tốt đẹp.

- Mọi người có thể xem một chút. Dù là không thể động vào nhưng có dịp được mở rộng tầm mắt thì cũng không phải là không tốt.

Lúc này tiếng nói của Mạnh Sỹ Kỳ lại vang lên một lần nữa:

- Nhớ kỹ là chỉ có thể nhìn một chút thôi! Bảo khổ của Mạnh gia chúng ta có rất nhiều thứ tốt, ví dụ như thứ kia....

Lăng Tiêu nhìn theo ngón tay của Mạnh Sỹ Kỳ thấy trên vách tường có một cây cung màu xanh biếc, trong lòng không nhận được mà chấn động.

- Mọi người thấy rồi chứ? Cây cung màu xanh biếc này theo truyền thuyết chính là vũ khí mà Tinh Linh thần đã từng dùng, ở trong Mạnh gia của chúng ta rất nhiều năm rồi. Mặc dù không ai sử dụng được nó nhưng thứ vũ khí này ở trong bảo khố của chúng ta cũng là một trong những thứ có giá trị nhất!

Mạnh Sỹ Kỳ vừa nói vừa chỉ về hướng một thanh bảo kiếm màu lam. Trong vòng năm mươi thước xung quanh thanh bảo kiếm này không có bảo vật nào tỏa sáng. Ánh sáng màu lam nhạt vờn quanh thân bảo kiếm, dường như có hàn khí nhẹ nhàng từ trong đó toát ra.

Sau đó Mạnh Sỹ Kỳ nói:

- Thanh kiếm này là một vũ khí tuyệt thế! Các ngươi có thể tới gần một chút xem có cảm giác gì?

Mọi người tiến về phía trước. Khi đi tới cách bảo kiếm khoảng sáu mươi bước thì một luồng hàn khí mãnh liệt đột nhiên ập vào mặt, không có bất kỳ dấu hiệu nào báo trước!

- Trời ạ, lạnh thật!

Một Chí Cường Giả đạt cảnh giới sơ cấp Đại viên mãn đột nhiên run rẩy, không kịp được phải lui về phía sau mấy bước. Cảm giác ảm áp lập tức trở lại trên thân thể hắn. Hắn không nhận được mà lú lút thở phào một hơi nói:

- Thanh bảo kiếm này cũng thật đáng sợ, không ngờ lại có thể tỏa ra khí thế mạnh mẽ tới vậy!

Lúc này lại có hai người không tin. Dù sao người tu luyện tới cảnh giới Đại viên mãn hầu như đều là vũ giả trong Thánh Vực đã tu luyện tới cảnh giới đỉnh phong, thân thể thậm chí có thể đạt tới đao thương bất nhập, như thế thì còn sợ hàn khí xâm nhập sao? Lập tức những người không tin liền bước về phía trước. Chẳng qua cũng không có gì khác, tất cả đều chỉ trong giây lát là cơ thể run rẩy, sau đó ánh mắt mang theo vẻ hoảng sợ và không tin lui lại phía sau.

Lúc này Lăng Tiêu đã thấy rõ, dưới chân những người này không xa có một sợi tơ màu xanh nhạt rất rõ ràng. Thứ này chỉ ở trong vòng năm mươi trượng xung quanh thanh bảo kiếm, chỉ cần lướt qua sợi tơ đó thì sẽ không sao tránh được hàn khí xâm nhập vào thân thể.

Lăng Tiêu không kịp được phải âm thầm than khê. Kỳ thật vừa mới vào trong bảo khố ngầm này, Lăng Tiêu đã sớm cảm thấy giật mình không thôi, sớm cảm giác được thanh bảo kiếm cực hàn này. Ở đây còn có một số bảo vật khác khiến hắn động tâm. Điều này xảy ra trong bảo khố của một đại gia tộc như thế này là một chuyện cực kỳ khó khăn. Bởi lẽ với cảnh giới của Lăng Tiêu lúc này, nếu không phải bảo vật thượng phẩm thì căn bản không lọt vào mắt hắn. Điều này có thể chứng minh Mạnh gia thực sự là một gia tộc rất lợi hại.

Lúc này có người hỏi Mạnh Sỹ Kỳ:

- Thủ lĩnh, thanh kiếm này sao lại tà môn như vậy? Năm xưa nó vốn là xuất hiện từ nơi nào?

Ánh mắt Mạnh Sỹ Kỳ lộ ra vẻ đang hồi tưởng lại, sau đó nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói:

- Năm đó vì thanh kiếm này, gia tộc đã thiệt hại ba mươi người đạt tới cảnh giới tu luyện, bảy tám người đạt cảnh giới Đại viên mãn! Trong đó những người đạt cảnh giới tu luyện đều là vì bị hàn khí xâm nhập thân thể kinh lạc. Hàn khí này có một tính chất đặc biệt đó là ẩn nấp một thời gian dài. Nó cũng không có phát tác ngay lập tức mà trong vòng một năm khiến thân thể dần dần đông lạnh thành một khối băng mà chết. Còn những người đạt cảnh giới Đại viên mãn thì chính là do khi tranh đoạt nó mà chết. Cho nên có thể nói thanh kiếm màu lam này là vật mang điềm xấu!

Mạnh Sỹ Kỳ vừa dứt lời liền khiến mấy người có cảnh giới Đại viên mãn vừa cảm nhận được hàn khí biến sắc. Một người trong đó thất thanh nói:

- Vậy chúng ta....

Mạnh Sỹ Kỳ khoát tay nói:

- Không cần lo lắng. Hàn khí của kiếm này đối với người đạt cảnh giới Đại viên mãn không có bao nhiêu tác dụng. Lại nói các người căn bản không chạm vào nó, tất nhiên thì không có việc gì. Chẳng qua lúc tuần tra bảo khổ thì nhất định phải chú ý, cách nó xa xa một chút, ngàn vạn lần đừng tò mò quá!

Tất cả mọi người đều sợ hãi gật đầu, nhìn lại thanh bảo kiếm hàn khí bức người kia một lần nữa, trong lòng tràn ngập kinh hãi, không khỏi thầm sinh ra một ý niệm trong đầu: Bảo kiếm như vậy...ai có thể sử dụng được nó chứ?

Mạnh Sỹ Kỳ dẫn mọi người đi xem xét bảo khổ một vòng xong. Vừa đi hẩn vừa kể rõ chi tiết, giới thiệu vài món bảo vật, đều là những thứ rất tốt nhưng chẳng ai sử dụng được. Đôi mắt Lăng Tiêu rất bình tĩnh nhìn vào mọi thứ trong bảo khổ, âm thầm nhớ kỹ vị trí vài loại bảo vật, trong đó có cả thanh bảo kiếm phát ra hàn khí khắp bốn phía kia.

Người khác không dùng được không có nghĩa là Lăng Tiêu hẩn không thể sử dụng. Là một đệ tử của Thục Sơn phái, tổ tông sử dụng kiếm. Thứ kiếm trong thiên hạ có thể khiến đệ tử Thục Sơn phái không thể sử dụng e rằng còn chưa được tạo ra. Ngự kiếm thuật của Thục Sơn phái căn bản là không phải do người tu chân sáng tạo ra mà phải nói là bí thuật của Tiên giới. Cho nên những bảo kiếm có thần tính, kiếm linh vô cùng cường đại Lăng Tiêu cũng vẫn có thể điều khiển như thường.

Mạnh Sỹ Kỳ dù trong lòng bội phục với thực lực của Lăng Tiêu nhưng hẩn cũng có cảm giác không thể buông lỏng đối với Lăng Tiêu. Hẩn dẫn Lăng Tiêu và chín người nữa ra khỏi bảo khổ, sau đó nhìn cánh cửa đá vô cùng nặng nề rút xuống, vẻ mặt đầy nghiêm túc nói với đám người Lăng Tiêu:

- Trừ chín người bọn người ra, Mạnh gia tính cả ta còn có thêm chín người thủ vệ. Trong đó Tiêu Phong và ta là hai đội trưởng. Bảo vệ bảo khổ cứ ba ngày lại đổi ca một lần. Nói cách khác, một tổ sẽ gồm ba người, thay phiên canh gác một ngày một đêm. Sau đó lại đổi tới tổ thứ hai. Lúc giao ca cho tổ thứ hai phải tiến hành kiểm tra rõ ràng, nếu không có gì sai sót mới có thể giao ca! Các người nghe rõ chưa?

Đám người Lăng Tiêu gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu rõ.

Mạnh Sỹ Kỳ lại nói thêm:

- Thực tế thì các người mới tới nơi này, nhất định còn có nhiều điều chưa rõ. Vì vậy nên sau khi chín người các người phân thành ba tổ xong thì sẽ gia nhập với ba tổ chúng ta. Nói cách khác, mỗi tổ gồm sáu người. Các người đi theo bọn họ học tập kinh nghiệm. Lúc nào các người có thể độc lập thực hiện nhiệm vụ bảo vệ thì sẽ lại chia ra.

Tất cả mọi người đều gật đầu. Mạnh Sỹ Kỳ thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười nói:

- Mọi người đều là những người có thực lực, cố gắng một chút, gia chủ sẽ đảm bảo hàng tháng cho chúng ta hai viên trung phẩm tinh thạch. Thật ra thế cũng không nói làm gì. Chỉ cần có thể bảo vệ tốt bảo khổ thì khẳng định có thể được thưởng thêm!

Mấy người bên cạnh Lăng Tiêu nghe thấy những lời này trên mặt đều lộ nụ cười thư thái. Rất rõ ràng là bọn họ sớm đã biết chuyện này.

Lại nói, lần này Mạnh gia thu nhận người cũng là lần đầu tiên thu nhận cả người không phải họ Mạnh. Đó là do họ cũng cho rằng đệ tử của dòng họ trong thành rất nhiều người cũng chỉ có chút ít huyết mạch mà thôi. Thậm chí một số người họ Mạnh thậm chí còn không có quan hệ thân thích lắm, nếu không tra tộc phổ thì bọn họ cũng chẳng khác gì người ngoài.

Chẳng qua dù sao đây cũng là lần đầu tiên nên mới mời được những ngoại nhân cường đại. Lăng Tiêu là một trong số đó.

Nếu như đúng theo tính toán của Lăng Tiêu thì đã dễ đệ nhị nguyên thần ở trong bảo khố của Mạnh gia, tùy thời có thể lấy bảo vật. Chẳng qua sau khi trải qua sự việc thân thể bị hủy, Lăng Tiêu trở nên cẩn thận hơn rất nhiều. Hắn cũng không muốn để lộ ra bất cứ đầu mối gì khiến người ta có thể lần tới mình. Hơn nữa Lăng Tiêu còn cảm nhận thấy trong bảo khố của Mạnh gia có một cỗ khí tức khiến bản thân cảm thấy hơi bất an. Nghĩ lại thì đây là đệ nhất gia tộc ở Trung Châu, bảo khố quan trọng như vậy, Mạnh gia không có khả năng chỉ có mỗi một thủ đoạn bảo vệ này.

Một khi bản thân đánh rắn động cỏ thì đối mặt với loại quái vật lớn như Mạnh gia, Lăng Tiêu không có nửa điểm tin tưởng có thể lấy được Vô ảnh cung từ nơi này. Hơn nữa ở đây còn có thanh bảo kiếm màu lam kia, là thanh kiếm mà ngoài Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm khiến cho Lăng Tiêu coi trọng.

670. Chương 591: Công Phu Quyền Cước.(2)

Kỳ thật cho dù là pháp bảo cường đại như Huyền Thiên lệnh bài nhưng Lăng Tiêu cũng chưa bao giờ quá coi trọng. Thứ đó không phải là kiếm, hơn nữa cũng không phải là thứ của mình.

Vì thế Lăng Tiêu có thể đồng ý luyện chế Hàm Hàn bảo đỉnh thành bốn mạng pháp bảo nhưng cũng không nguyện ý thân cận quá mức với Huyền Thiên. Bởi vì Lăng Tiêu hiểu rất rõ, trừ phi mình có thực lực có thể chính thức khống chế Huyền Thiên ra, nếu không thì đợi tới khi nó hồi phục hoàn toàn, nó sớm muộn cũng sẽ làm theo ý nó. Người có linh tính, bảo vật cũng vậy. Lăng Tiêu hiểu rõ ràng từ trước tới nay Huyền Thiên chỉ là bị bắt buộc phải ở bên cạnh mình mà thôi.

Cho dù mấy lần nó cứu mình đi nữa cũng vậy.

Mạnh Sỹ Kỳ dẫn đám người Lăng Tiêu tới nơi ở, sau đó để Lăng Tiêu phân tổ cho những người này xong rồi mới rời đi.

Lăng Tiêu tỏ thái độ rất chăm chú, chia chín người này thành ba tổ. Dù sao nơi này cũng là Mạnh gia, bất cứ hành động dị thường nào cũng đều sẽ khiến người khác hoài nghi. Vì thế dù phải diễn kịch thì Lăng Tiêu cũng muốn diễn một chút.

Lăng Tiêu phân bản thân vào tổ cuối cùng. Hắn muốn có thời gian quen thuộc địa hình Mạnh gia. Trong lòng hắn hiểu rõ ý nghĩa của hành động lần này. Thân phận tông chủ Thục Sơn phái của mình không thể để bại lộ. Nữ vương tinh linh Karina mơ hồ kia cũng không thể hi vọng gì mấy.

Mạnh gia không hổ là một đại gia tộc, bất cứ chi tiết nào người khác có thể nghĩ ra họ đều làm rất tốt, mà những điều người khác nghĩ không ra bọn họ cũng làm tốt cả.

Làm thủ vệ cho bảo khố, thân phận trong Mạnh gia cũng xem như là khá cao, cho nên mỗi người đều có phòng ốc của riêng mình, có phòng dành riêng cho tu luyện, thậm chí cả phòng luyện đan cũng có. Thư phòng mở rộng cửa, trên giá sách tùy ý để đầy nhưng bộ sách mà ở địa phương khác đều được coi như báu vật, thể hiện rõ khí phách của một đại gia tộc.

Làm đội trưởng tạm thời của chín tên hộ vệ mới tới, chỗ ở của Lăng Tiêu thậm chí còn tốt hơn nơi ở của những thủ vệ cũ. Điều này khiến cho những người cũ rất bất mãn.

Nhất là khi biết Lăng Tiêu này lại là ngoại nhân, lúc thi đấu chọn người đã đánh rớt một đám đệ tử họ Mạnh thì sự bất mãn trong lòng đám người này càng nhiều.

Cho nên Lăng Tiêu vừa mới gỡ một quyển sách ở nơi ở của mình ra thì đã có người tìm tới cửa.

Rầm rầm rầm!

Cánh cửa làm bằng thứ gỗ quý bị người ta đập ầm ầm. Dù thế này không coi là quá vô lễ nhưng gõ cửa như vậy cũng quá to. Đều là cường giả Đại viên mãn, trên thực tế vừa tới gần đã có cảm ứng. Vì thế gõ cửa chỉ là để tỏ vẻ khách khí và lễ phép mà thôi.

- Người nào?

Thần thức của Lăng Tiêu lưu lại bên ngoài đã nhìn thấy rõ ràng nhưng đối phương đã vô lễ trước thì hẳn cũng chẳng thèm khách khí. Kinh nghiệm nhiều năm như vậy khiến Lăng Tiêu sớm đã rõ ràng một đạo lý, trong hoàn cảnh này người càng khiêm nhường khách khí thì người khác lại càng muốn khi dễ người!

Vũ giả và văn nhân tuy bất đồng, cho dù là cùng sử dụng âm mưu quỷ kế nhưng tổng thể mà nói thì vẫn là thực lực mới là đứng đầu. Người chỉ cần biểu hiện ra thực lực đủ mạnh thì nhất định sẽ đạt được sự tôn kính.

- Hừ, thật sự là một kẻ tự kỷ sao?

Người đứng trước cửa hừ lạnh một tiếng không khách khí, sau đó nói thêm.

- Mở cửa ra, ta là tổ trưởng tổ thứ ba, cũng chính là người phụ trách các người trong tương lai!

Khóe miệng Lăng Tiêu nhếch lên một nụ cười trào phúng, trong lòng thầm nghĩ không biết là kẻ nào nói mình là người tự kỷ chứ. Ngồi trong thư phòng, Lăng Tiêu tùy ý vung tay lên. Một luồng lực lượng cực kỳ nhu hòa truyền tới. Cánh cửa trước mắt người kia vô thanh vô tức mở ra, khiến cho người gõ giật nảy mình. Bởi lẽ hẳn cũng cảm nhận được là Lăng Tiêu vẫn ở trong phòng không đi ra nhưng cánh cửa lại mở ra. Mà lực lượng mở cửa này hẳn lại không cảm ứng được. Điều này khiến thâm tâm hắn nổi lên cảm giác e dè.

Lúc này một tên thủ vệ trong tổ thứ ba cười nhạo:

- Tiêu Phong, người cũng cao giá thật! Dám bắt kính với tổ trưởng của chúng ta, ta thấy người chán sống rồi!

- Được lắm, chỉ là một người mới mà thôi!

Người này ra vẻ đại lượng, khoát tay sau đó đi vào trong phòng Lăng Tiêu, ánh mắt mang theo vẻ âm trầm đánh giá cách bày biện trong phòng. Vốn dĩ căn phòng này là để cho người có chức vụ cao. Hắn còn tưởng rằng mình có cơ hội ở đây, không ngờ thị vệ trưởng Mạnh Sở Kỳ dường như uống nhầm thuốc lại sắp xếp phòng này cho một người mới, càng không thể tha thứ được hơn là hắn lại không phải người mang họ Mạnh!

Lăng Tiêu lúc này từ trong thư phòng đi tới, trên tay vẫn cầm quyển Trung Châu chí, trong đó ghi lại phong thổ nhân tình ở Trung Châu. Vốn tổ trưởng ba đang muốn phát tác, đôi mắt Mạnh Hổ lóe lên, khóe miệng cười nhạt nhìn Lăng Tiêu nói:

- Bằng hữu người hóa ra vốn không phải là không người Trung Châu sao?

Khóe miệng Lăng Tiêu cũng lộ nụ cười thâm trầm nói:

- Ta đương nhiên là người Trung Châu. Chẳng lẽ nghe giọng ta mà người cũng không nhận ra sao?

Nếu đã muốn giả làm người Trung Châu thì hiển nhiên khẩu âm phải không để lộ sơ hở. Lăng Tiêu ở phương diện này dù không thể coi là thiên tài nhưng cũng đủ để biến giả thành thật.

Mạnh Hổ liếc Lăng Tiêu một cái, ngoài mặt cười nhưng bên trong thì không, nói:

- Đừng hiểu lầm. Ta không có ý gì khác. Chẳng qua muốn hỏi rõ thân phận của người một chút. Tất cả mọi người đều là vì công việc chung của Mạnh gia mà thôi.

Mạnh Hổ nhấn mạnh hai chữ Mạnh gia này. Lúc này người đi theo Mạnh Hổ cũng đã bước vào, sắc mặt khôi phục về bình tĩnh. Người có thể tu luyện tới cảnh giới Đại viên mãn thì công phu dưỡng khí hiển nhiên là không quá kém. Nhưng hắn lại nói ra một câu hết sức khó nghe.

- Vận khí tốt thật. Tiêu Phong, người có thể ở nơi này, liệu có biết trước đây ai mới có thể ở đây không? Người chỉ là một ngoại nhân, ở nơi này nhất định là áp lực rất lớn nhỉ?

- Vị này là?

Lăng Tiêu nhìn Mạnh Hổ, sau đó trên mặt lộ một nụ cười:

- Lại nói, ta còn không biết tính danh của vị này, thật sự thất lễ rồi.

Mạnh Hổ và người phía sau hắn thần sắc cứng đờ ra. Người ta nói lời này nghe có vẻ như là tự trách bản thân nhưng trên thực tế lại là châm chọc bọn họ không biết quy củ!

Nghĩ vậy, Mạnh Hổ lạnh nhạt nói:

- Tại hạ là Mạnh Hổ, đội trưởng đội thủ vệ số ba của Mạnh gia!

Người đi theo Mạnh Hổ nói:

- Tại hạ là Mạnh Bắc, thành viên trong đội thủ vệ số ba của Mạnh gia. Xin ra mắt Tiêu đội trưởng tạm thời.

Lăng Tiêu nhìn vẻ mặt trào phúng của Mạnh Bắc, nhẹ nhàng gật đầu, sau đó hỏi:

- Ta biết rồi. Xin hỏi nhị vị tới đây có việc gì sao? Không có việc gì thì mời về đi! Phiên trực của chúng ta hình như là phải vài ngày nữa cơ.

- Người....

Mạnh Bắc đầu tiên sửng sốt, mở to cặp mắt già nua, sửng sờ chỉ vào Lăng Tiêu tức giận nói:

- Tiểu tử, ở trong Mạnh gia ta còn chưa thấy người mới nào cuồng vọng như ngươi! Người phải nhớ rõ họ mình là gì!

- Há?

Lăng Tiêu có vẻ hứng thú nhìn Mạnh Bắc, vừa cười vừa nói:

- Người tu luyện tới cảnh giới Đại viên mãn cũng không dễ dàng gì. Đừng tự rước lấy nhục có được không?

- Tiêu Phong, lão tử muốn giết ngươi!

Mạnh Bắc cuối cùng đã bị Lăng Tiêu chọc giận, hướng về Lăng Tiêu giận dữ hét lên.

Mà những người khác cũng bị âm thanh ở đây gây chú ý bởi vì khoảng cách giữa các phòng của thủ vệ cũng không quá xa, nhưng không biết vì sao thủ lĩnh Mạnh Sỷ Kỳ lại không xuất hiện.

- Mạnh Bắc!

Mạnh Hổ đầu tiên ngăn cản Mạnh Bắc xông tới, sau đó nheo mắt, ánh mắt lóe lên nhìn Lăng Tiêu cười lạnh nói:

- Tiểu tử, ngươi khá lắm! Chẳng qua ngươi nhớ kỹ ngàn vạn lần đừng để rơi vào tay ta, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết!

Lăng Tiêu chẳng tỏ vẻ gì vẫn đứng đó, vẻ mặt bình tĩnh tươi cười:

- Tốt! Ta sẽ nhớ kỹ.

Phản ứng bình thản của Lăng Tiêu khiến cho những người bên ngoài muốn xem náo nhiệt thất vọng, kể cả tám người mới tới. Kỳ thật bọn họ cũng muốn có ai đó thu thập Lăng Tiêu một trận. Mặc dù bọn họ đã nhận Lăng Tiêu là thủ lĩnh nhưng không có nghĩa là bọn họ thích Lăng Tiêu. Trong lòng họ cũng muốn thấy hắn gặp phải chuyện xấu, thế mới khiến họ cao hứng.

Mạnh Hổ và Mạnh Bắc thật sự không có lý do gì ở lại nơi này. Mạnh gia có quy củ là không cho phép tranh đấu nội bộ. Nhưng nếu Lăng Tiêu động thủ trước thù tính chất lại khác hẳn. Nếu cấp trên tra xét thì bọn họ có thể tùy tiện đặt tội danh cho Lăng Tiêu.

Ngay lúc Mạnh Hổ bước ra khỏi cửa phòng thì tiếng nói bình tĩnh của Lăng Tiêu lại vang lên:

- Nếu không phải nơi này đã có quy củ không cho phép tranh đấu thì hôm nay hai người các người đừng mong có thể sống sót rời đi! Hai tên phế vật các ngươi diễn trò gì chứ. Sau này nhờ kỹ thuật dùng loại phương pháp ngu xuẩn này tới chọc giận ta.

Vụt!

Mạnh Bắc xoay người loại tung ra một quyền. Quyền này cương mãnh tới cực điểm, cho dù là trước mặt có là một tấm thép thì cũng sẽ bị đâm xuyên qua. Đại bộ phận vũ giả trong Thánh Vực cũng không chú trọng công phu quyền cước. Mạnh Bắc là ngoại lệ, trong đám thủ vệ bảo khổ thì công phu quyền cước của hắn thuộc hạng nhất lưu!

Nếu trong trường hợp không có binh khí thích hợp thì bọn họ không phải là đối thủ của hắn!

Lăng Tiêu như bị dọa cho sững người, đứng đó không nhúc nhích. Lúc này những kẻ tới xem náo nhiệt đã hưng phấn hẳn lên. Bọn họ chờ đợi chiến đấu xảy ra, hơn nữa thấy bộ dáng như bị hù dọa tới sững sờ của Lăng Tiêu làm cho trong lòng những người này dâng lên một cảm giác rất hả hê.

Ngay lúc một quyền này của Mạnh Bắc sắp đánh vào mặt Lăng Tiêu, Mạnh Hổ ở một bên quan chiến cũng đã cảm nhận được, dù là cường giả đạt cảnh giới Đại viên mãn cao cấp như hắn, đối mặt với người có thực lực trung cấp Đại viên mãn là Mạnh Bắc cũng không thể tránh thoát một quyền này. Nghĩ tới đây, khóe miệng Mạnh Hổ hiện lên một nụ cười vui vẻ.

Lúc này lại thấy Lăng Tiêu đột nhiên khoát tay, vừa kéo vừa đẩy một cái, chỉ nghe một âm thanh “rắc” giòn giã vang lên, chấn động trong lòng những người xung quanh.

Ngay sau đó liền nghe thấy Mạnh Bắc phát ra tiếng rên cực kỳ thảm thiết, thân thể lùi lại mấy chục thước, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Lăng Tiêu, trong miệng lẩm bẩm:

- Không có khả năng! Người dùng phương pháp gì đánh bại ta?

Tay trái Mạnh Bắc nắm chặt cổ tay phải, trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Cảm giác đau đớn tới tận xương cốt này khiến hắn hận không thể lập tức ngắt đi còn hơn là phải chịu khổ sở như vậy. Lần đầu kích này không chỉ đến từ thân thể mà còn đánh tận vào trong tinh thần.

Nếu đấu nội lực, thực lực thua thì cũng không có gì đáng nói, nhưng đây lại là đấu công phu quyền cước. Mạnh Bắc luôn luôn cho rằng mình không e ngại bất cứ kẻ nào về phương diện này.

Vũ giả trong Thánh Vực không có bao nhiêu người nghiên cứu quyền pháp cước pháp. Ít nhất Mạnh Bắc cũng chưa gặp người nào ngoài bản thân hắn. Chưa nói tới người đạt cảnh giới Đại viên mãn, dù là cảnh giới Kiếm Tôn hay Kiếm Thánh thì cũng tiện tay là phát ra kiếm khí. Cho dù là trong tay không có vũ khí, bọn họ đều có thể sử dụng kiếm kỹ để chiến đấu.

Mà người trước mắt này lại hoàn toàn khác, không ngờ lại dùng công phu quyền cước chiến thắng mình. Bởi thế nên sự đau đớn về thể xác của hắn không sao so nổi với đả kích trầm trọng về tinh thần.

Lăng Tiêu không nhìn Mạnh Bắc mà nói với Mạnh Hổ:

- Mạnh Hổ tổ trưởng, đủ rồi chứ?

Trong đôi mắt Mạnh Hổ bùng bùng lửa giận thiêu đốt. Nếu không phải là do quy củ của Mạnh gia nghiêm khắc thì hắn không phải là ” người cũ” của Mạnh gia thì sợ rằng đã rút kiếm ra mà chém Lăng Tiêu.

671. Chương 592: Quyền Sáo.

Mạnh Hổ cắn răng, gằn giọng nói từng chữ.

Sắc mặt Lăng Tiêu cực kỳ bình tĩnh nhìn thoáng qua Mạnh Hổ, không nói gì, xoay người vào phòng, “sầm” một cái đóng cửa lại.

Mạnh Hổ nhìn về một hướng xa xa, bắt giắc lắc đầu, sau đó mang theo Mạnh Bắc bị thương rời đi.

Trên đỉnh một tòa tháp cao xa xa, cửa sổ có rèm dày che kín. Phía sau cửa sổ ấy có hai người nhìn từ khe hở rèm xuống phía dưới. Hai người này có một người xoay người lại. Không ngờ đó chính là thị vệ trưởng của Mạnh gia, Mạnh Sỹ Kỳ!

Mà người kia là một phụ nữ còn trẻ tuổi, hơn nữa còn lại một phụ nữ cực kỳ xinh đẹp. Đôi mắt sáng ngời hữu thần, mái tóc dài đen mượt, da tay trắng nõn như sữa, vóc người nổi bật. Người này mặc một bộ quần áo màu lam bảo thạch, có thể nói là một cực phẩm mỹ nữ ít thấy, nếu gặp phải sẽ khiến người ta trong nháy mắt phải thất thần.

Mà có chút kỳ quái chính là người có huyết mạch Mạnh gia, thực lực đã đạt tới cảnh giới Đại viên mãn như Mạnh Sỹ Kỳ giống như một đứa bé ngoan ngoãn, cúi thấp đầu, ngay cả liếc mắt một cái cũng không dám nhìn về phía nữ tử có thể khiến hồng trần điên đảo kia.

Nữ tử này thu hồi ánh mắt từ phía Lăng Tiêu, lạnh nhạt nói:

- Mạnh Sỹ Kỳ, vốn dĩ ta còn cảm thấy lần này thu nhận người thất bại, ngoại nhân tới quá ít. Nhưng hiện giờ xem ra ta đã nghĩ quá nhiều rồi. Tiêu Phong này cũng có thể miễn cưỡng giúp chúng ta thực hiện được kế hoạch kia.

Mạnh Sỹ Kỳ cũng không bởi vì được nữ tử này khích lệ mà quên thân phận, ngược lại thần thái càng thêm cung kính, nhẹ giọng nói:

- Đại tiểu thư, người này hơi nguy hiểm. Thuộc hạ nhìn không thấu được tâm tư của hắn.

- Hả? Ngay cả người cũng nhìn không thấu sao?

Nữ tử được gọi là đại tiểu thư kia khoe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhạt, nếu người ngoài nhìn thấy hẳn sẽ bị khiến cho đầu óc quay cuồng. Kỳ thực nữ tử này ngũ quan mặc dù tinh xảo nhưng nhìn kỹ cũng không phải có thể nói là người phụ hoàn mỹ. Chẳng qua từ trên thân thể nàng tỏa ra một cỗ khí chất rất đặc biệt, làm cho người ta không tự chủ được muốn thân cận với nàng, nhưng khi thực sự tới gần nàng thì lại sinh ra một cảm giác tự ti, không thể tự chủ mà sinh ra tâm lý sợ hãi đối với nàng.

- Nếu người nhìn không thấu hắn thì lại càng tốt!

Nụ cười trên miệng nữ tử này lộ rõ hơn, đôi mày khẽ nhướn lên, thản nhiên nói:

- Người như thế thì chết cũng không tiếc.

Mạnh Sỹ Kỳ tựa hồ rất hiểu tính tình đại tiểu thư, cũng cười nói:

- Thật ra vốn dĩ ta đối với việc đại tiểu thư chiêu mộ ngoại nhân vào trọng địa như bảo khố trong lòng còn có chút nghi ngờ, không ngờ rằng đại tiểu thư vốn nhìn xa trông rộng. Trình độ như vậy thì những người như chúng ta làm sao có thể với tới được!

- Được rồi, người học được thói vuốt mông ngựa từ bao giờ thế?

Về mặt nữ tử này bình thản nói:

- Kế hoạch này của ta đã tiến hành ba ngàn năm rồi, ta tuyệt đối sẽ không cho phép nó xuất hiện chút sai sót nào. Tiêu Phong này đến đúng là một cơ hội tốt lắm. Hừ, thu nhận ngoại nhân cũng không phải là chủ ý của ta. Đó là kiệt tác của gia chủ lão nhân gia. Ai biết đầu hắn bị làm sao, không ngờ lại nghĩ ra được ý này, ta mà không tận dụng tốt thì chẳng phải là có lỗi với hắn sao?

Mạnh Sỹ Kỳ hắc hắc cười gian nói:

- Nếu lần này sự tình thành công thì uy vọng của gia chủ nhất định sẽ chịu đả kích trầm trọng rồi! Cũng không biết .... Tiêu Phong kia có thể làm được việc này hay không nữa.

- Mạnh Sỹ Kỳ, nếu là người, tiến vào trong một kho phòng tràn ngập bảo vật, thủ vệ lại cực kỳ lỏng lẻo, người có động tâm hay không?

Mạnh Sỹ Kỳ trầm ngâm một chút, sau đó nói:

- Động tâm! Nhất định là thế. Nếu là thuộc hạ thì nhất định sẽ quan sát trong một thời gian dài, một khi phát hiện sơ hở sẽ lập tức không do dự động thủ!

Nữ tử mỉm cười, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng, gật đầu nói:

- Chim chết vì mồi, người chết vì bảo vật. Đạo lý này từ xưa tới nay vẫn không đổi! Chỉ cần có lợi ích thì nhất định sẽ có người xông lên phía trước.

Mạnh Sỹ Kỳ gật đầu đồng ý, sau đó nói:

- Chính là lúc này đây....

Nữ tử cười nhạt nói:

- Ta đã đợi ba nghìn năm, còn ngại vài chục năm sao? Mạnh Sỹ Kỳ, ngươi đã từng hối hận chưa? Tiếng nói của nữ tử nghe không nghiêm khắc nhưng rơi vào tai Mạnh Sỹ Kỳ lại không khác gì sét đánh.

Hắn vội vàng quỳ rạp xuống đất, vẻ mặt sợ hãi nói:

- Đại tiểu thư, người dù giết lão nô lão nô cũng sẽ không hối hận! Lão nô mặc dù đúng là người của Mạnh gia nhưng nhiều năm như vậy ngoài đại tiểu thư thì làm gì còn có ai quan tâm tới ta chứ? Lão gia chủ đã rất già, nhưng lại giữ chặt vị trí gia chủ không buông tay. Đại tiểu thư có năng lực, lại nói sẽ không lấy chồng, lão gia chủ hẳn lại....

- Đủ rồi!

Thần sắc nữ tử này đột nhiên biến đổi, lớn tiếng quát Mạnh Sỹ Kỳ, lạnh lùng nói:

- Chỉ một lần này thôi. Lần sau nếu ta còn nghe thấy ngươi nói những lời này, Mạnh Sỹ Kỳ, ta sẽ tự tay giết ngươi đó!

Thân thể Mạnh Sỹ Kỳ run rẩy, cúi thấp đầu hơn nữa, cuống quýt nói:

- Đại tiểu thư, lão nô không dám nữa.

- Đứng lên đi. Không cần phải xưng lão nô, lão nô với ta. Nói về bối phận thì ngươi còn là trưởng bối của ta, từ này xưng là thuộc hạ là được rồi.

Nữ tử lạnh nhạt nói.

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Mạnh Sỹ Kỳ nhìn bóng lưng của đại tiểu thư, âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán.

- Được rồi, ta đi đây.

Đại tiểu thư quay về phía Mạnh Sỹ Kỳ, nhẹ giọng nói:

- Tiêu Phong kia nếu có động tĩnh gì thì phải lập tức báo cho ta biết. Nếu như...hắn vẫn không có động tĩnh gì thì ngươi phải khiến hắn có động tĩnh mới thôi!

Đại tiểu thư vừa nói, trong mắt lại hiện lên hàn khí bức người.

.....

Đêm khuya, Lăng Tiêu vận hành tinh thần lực một đại chu thiên xong, tinh thần lực giống như thủy ngân không ngừng tràn ra, giống như vật thể thực lướt qua mọi vật. Dù là thân thể người khác bị nó lướt qua cũng không có bất cứ cảm giác gì khác thường, thậm chí còn có cảm giác dễ chịu.

Tinh thần lực của hắn rất nhanh chóng bao trùm toàn bộ bảo khố Mạnh gia. Hôm nay là phiên trực của tổ thứ nhất. Bên ngoài bảo khố chính là ba người mới giống Như Lăng Tiêu. Tinh thần lực của hắn không hề dừng lại mà tiếp tục hướng vào bên trong tìm kiếm. Ở bên trong cửa đá của bảo khố, hắn cảm giác được ba người. Theo phản ứng của họ mà suy đoán, ba người này hẳn là đã ngủ thiếp đi rồi.

- Chẳng lẽ chỉ có thủ hộ như vậy thôi?

Trong lòng hần nghi hoặc, cảm thấy dường như vẫn có một địa phương nào đó không ổn nhưng lại không thể nêu rõ là cảm thấy không đúng ở điểm nào.

Dần dần, một lượng lớn tinh thần lực của Lăng Tiêu dừng mãnh ngưng tụ lại giữa bảo khối, trở thành một hình người mà dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy. Dựa theo trí nhớ lúc ban ngày, Lăng Tiêu đầu tiên là đi tới cây cung màu xanh biếc trên tường kia.

Hắn đứng đó cũng không có bất cứ động tác nào khác bởi lẽ bảo khối này quá lớn, quá thông thoáng, chỉ cần có chút gió động cỏ lay là ba thủ vệ kia lập tức sẽ cảm thấy được!

Nguyên thần do Lăng Tiêu dùng tinh thần lực đứng là trong bảo khối của Mạnh gia, cẩn thận đánh giá xem rốt cục là vấn đề ở đâu. Đột nhiên trong đầu hần lóe lên linh quang, trong lòng thầm nói: Đúng rồi!

Lần trước ở nhân giới tiến nhập vào bảo khối của nhà Minh Nguyệt, Lăng Tiêu ở trong đó không hề nhìn thấy một kiện chí bảo chính thức nào. Bởi vì chí bảo hiển nhiên không phải ai cũng có thể nhận ra, giống như Hàm Hàn bảo đỉnh. Trên thực tế Minh Nguyệt cũng đã từng nói cho Lăng Tiêu biết, bảo khối trong gia tộc nàng khẳng định không thể chí có một tầng!

Những thứ tốt thực sự tuyệt đối sẽ không để lộ ra bên ngoài!

Đây là điểm mà người bình thường nhất cũng hiểu. Không ai lại để những thứ có giá nhất trong nhà lộ ra ngoài!

Nghĩ vậy, Lăng Tiêu do tinh thần lực ngưng kết thành cảm thấy lạnh toát cả người. Hắn đột nhiên cảm giác tựa hồ có một âm mưu cực lớn đang bao phủ trên đầu mình, tuy chưa chắc hướng về mình nhưng bản thân là trùng hợp đi ngang qua, trực tiếp đụng vào đám mạng nhện đã được giăng sẵn này!

Lăng Tiêu nhìn thật sâu vào Vô ảnh cung đang treo trên vách tường, hai tay phát một cái. Thân thể do tinh thần lực ngưng kết mà thành ào một cái liền tan biến.

Thân thể Lăng Tiêu ngồi trong phòng mở bừng đôi mắt. Trong bóng tối đôi mắt hần sáng chói, khóe miệng lộ nụ cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ: Ta mặc kệ các người tại sao làm vậy, chẳng qua...các người nếu có dũng khí chơi đùa thì chuẩn bị mà thổ huyết đi!

Trong lòng Lăng Tiêu nghĩ tới đây, Hàm Hàn bảo đỉnh trong cơ thể bắt đầu chậm rãi chuyển động. Đồng thời thần hồn của hắn cũng tiến vào thể giới trong đỉnh.

- Kim Hổ, tu luyện thể nào rồi?

Kim Hổ đang ngồi trên đỉnh núi tại thể giới trong đỉnh đột nhiên nghe thấy trong không trung truyền tới một âm thanh nhẹ nhàng mà tràn ngập uy nghiêm. Hắn ngẩng đầu, trong mắt lóe lên ánh sáng, thần sắc kiên nghị nói:

- Chủ nhân, thực lực Kim Hổ vẫn chưa được đề cao nhưng tinh thần lực lại tăng trưởng rất nhiều. Công pháp của chủ nhân quả nhiên rất cao mình! Vốn ta còn tưởng rằng công pháp của chủ nhân chỉ hữu dụng với loài người, không ngờ lại có cả hiệu quả đối với Ma tộc!

Kim Hổ đứng dậy, thần sắc tràn ngập cung kính, khoanh tay đứng ở đó, đầu còn vẻ ngạo kiết năm nào?

- Vậy sao? Vậy là tốt rồi!

Thân ảnh Lăng Tiêu từ trên cao hạ xuống, đôi mắt hướng về phía cuối của thể giới trong đỉnh. Quả nhiên không ngoài dự liệu của hắn, biên giới của thể giới này đã được kéo dài ra rất nhiều. Hơn nữa lúc này ở trong hư vô bên ngoài biên giới của thể giới trong đỉnh, Lăng Tiêu có thể cảm nhận được năng lượng cực kỳ mênh mông, trong đó có những thứ năng lượng khiến Lăng Tiêu cảm thấy rất quen thuộc.

- Chủ nhân....

672. Chương 593: Bí Mật.

Lăng Tiêu đứng trên ngọn núi cao nhất trong thể giới này, tinh thần lực như thủy triều tràn ra, chảy tới vô tận hư vô đó. Bởi vì nơi này là thể giới của Lăng Tiêu, mặc dù còn thô ráp, mặc dù còn rất nhỏ nhưng tất

cả quy tắc đều do hần định ra. Cho nên dù là hư vô trong thế giới này tràn ngập đủ loại năng lượng nhưng vẫn bị Lăng Tiêu khống chế như trước. Nếu đổi lại là một người khác thì sợ rằng còn chưa tới gần đã bị năng lượng khổng lồ này đánh tan thành từng mảnh.

Tinh thần lực của hần ở trong biển năng lượng này vùng vẫy như cá xuống nước, giao long về biển rộng. Cái loại cảm giác sung sướng này thậm chí có thể khiến người ta quên hết ưu phiền trong thế gian này!

Trong lòng Lăng Tiêu tràn ngập kinh ngạc và vui sướng. Tới giờ phút này cuối cùng hần đã rõ ràng tại sao thế giới trong đỉnh lại thông thả mở rộng từng ngày, tuy cực kỳ thông thả nhưng lại không ngừng nghỉ, đã hiểu tại bốn mạng pháp bảo sau mỗi lần tiêu hao cực lớn lại nhanh chóng có thể khôi phục lại bình thường!

Vốn dĩ hần còn tưởng rằng đây là do tiên lực trong cơ thể mình bồi đắp, giờ mới phát hiện ra căn bản đó chính là do bản thân Hàm Hàn bảo đỉnh.

Đây là một thứ mà bản thân hần chưa thể nắm rõ hoàn toàn.

Chẳng qua cũng không quan hệ gì. Bởi vì Lăng Tiêu có thể cảm giác được, thứ năng lượng này không có chút ý thức, hơn nữa không biết vì sao lại có thể luyện hóa tới mức cực kỳ tinh khiết, không có chút hỗn tạp bên trong!

Nói cách khác nếu Lăng Tiêu chiến đấu với người khác, khi lực lượng tiêu hao tới không còn chút gì thì chỉ cần tiến vào nơi này, ở trong hư vô một chút là có thể trở nên sinh long hoạt hổ, đi ra ngoài tiếp tục chiến đấu!

Điều này...đối với một vũ giả mà nói quả thực giống như là có một pháp bảo để gian lận. Chỉ cần Lăng Tiêu muốn, hần thậm chí có thể đi khiêu chiến cả một thế lực siêu cấp!

Chẳng qua Lăng Tiêu lập tức cảm giác được năng lượng trong hư vô tựa như cũng không phải vô cùng vô tận. Tinh thần lực của mình đi tới phía trước mấy ngàn thước liền thấy năng lượng dần dần trở nên mỏng manh, nếu tiếp tục tiến lên thì chức thức là hư vô, không có gì tồn tại!

Trong lòng Lăng Tiêu chấn động, nhớ kỹ lại lúc mình đem Hàm Hàn bảo đỉnh luyện hóa thành bản mạng pháp bảo, thế giới trong đỉnh lúc đó chính là loại hư vô thể này!

Mà tầng năng lượng dày đặc này chính là sau khi hần chiến đấu với người khác rất nhiều lần mới sinh ra.

Lăng Tiêu nghĩ thông suốt điểm ấy nên thiếu chút nữa đắc ý cười to. Hần rốt cục đã rõ ràng vì sao mình lại cảm thấy năng lượng trong hư vô lại quen thuộc tới vậy. Thứ năng lượng này rõ ràng là năng lượng của những người mà hần đã từng chiến đấu qua.

Khó trách Kim Hổ lại muốn ở trong thế giới trong đỉnh tu luyện chứ không muốn ra ngoài. Năng lượng ngoài hư vô càng ngày càng nhiều đang từ từ cải tạo thế giới này, khiến cho thế giới này về mặt linh khí dần dần trở nên vượt trội hẳn so với bên ngoài Thánh Vực!

Lăng Tiêu thở dài một hơi, mở bừng đôi mắt. Trong mắt hần tràn ngập ánh sáng màu vàng, nhìn Kim Hổ mỉm cười:

- Kim Hổ, người thật ra rất thông minh, biết ở nơi này tu luyện tốc độ nhanh hơn bên ngoài!

Kim Hổ hơi nghi hoặc nhìn Lăng Tiêu, chẳng qua vẫn gật đầu, sau đó nói:

- Ta quả thật cảm giác được ở nơi này tu luyện nhanh hơn ở bên ngoài. Hơn nữa ta có huyết mạch hoàng giả Ma tộc, tốc độ tu luyện so với người bình thường cũng nhanh hơn nhiều. Nếu chủ nhân cảm thấy tốt thì cũng nên tới đây tu luyện. Còn nữa, không biết chủ nhân người có phát hiện ra hay không, thời gian trong thế giới trong đỉnh này trôi đi rất chậm. Ta đã thử qua một lần, dường như là mười ngày trong đỉnh mới bằng một ngày bên ngoài!

Lăng Tiêu ngẩn ra. Điều này hần quả là không biết! Bởi vì từ khi hần luyện hóa Hàm Hàn bảo đỉnh thành bốn mạng pháp bảo, Lăng Tiêu còn chưa bao giờ bỏ thời gian tìm hiểu cẩn thận những công năng cụ thể của nó.

Cũng giống như người bình thường, cả đời hần chẳng biết trong thân thể mình có những bộ phận này, do bao nhiêu khúc xương tạo thành, mạch máu trong cơ thể dài bao nhiêu. Mặc dù những thứ này đúng là ở trong cơ thể nhưng vô số người không biết.

Cho nên Lăng Tiêu nghe Kim Hổ nói xong mới ngưng thần cảm ứng thời gian lưu động trong thế giới trong đỉnh một chút, hai mắt liền lóe lên vẻ khó tin, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói:

- Không sai, hơn mười ngày trong thế giới này mới bằng một ngày ở bên ngoài. Kim Hổ, người giỏi lắm, có thể phát hiện ra tin tức hiệu dụng thế này! Cái này là để thưởng cho người!

Lăng Tiêu vừa nói vừa móc ra một cái bình sứ, sau đó cẩn thận lấy ra một viên đan dược. Đan dược này vừa hiện ra thì lập tức trong không khí tỏa ra một luồng hương thơm mát dày đặc, khiến cho tinh thần người ta phấn chấn. Nếu ăn viên đan dược này thì hẳn là sẽ thoải mái vô cùng.

Trong mắt Kim Hổ hiện lên vẻ mừng như điên. Phải biết rằng đan dược của Lăng Tiêu mà nói không giống như bình thường. Hần biết Lăng Tiêu nhiều năm như vậy chưa bao giờ thấy qua vẻ mặt Lăng Tiêu đối với đan dược lại cẩn thận chăm chú tới vậy. Thế nên Kim Hổ liền bay vọt tới tiếp nhận đan dược này, giống như sợ Lăng Tiêu đổi ý vậy. Sau khi nhận được đan dược, thân ảnh hần liền nhanh như chớp biến mất, chỉ còn truyền lại trong không trung giọng nói của hần.

- Chủ nhân, ta vào động phủ bế quan tu luyện đây!

- Phì!

Trên mặt Lăng Tiêu lộ ra vẻ đỡ khóc đỡ cười. Xem ra Kim Hổ này đã xem thế giới thô ráp này như là nhà của mình rồi, không ngờ lại còn tạo lập cả động phủ nữa.

Lăng Tiêu lắc đầu, sau đó thần hồn rời khỏi Hàm Hàn bảo đỉnh.

Nhìn qua thì Lăng Tiêu vẫn ngồi khoanh chân trên giường như trước, không có bất cứ động tác gì. Chẳng ai biết trong đêm nay Lăng Tiêu đã đi dò xét bảo khố của Mạnh gia, lại còn đi vào thế giới thần tiên trong định, phát hiện ra một bí mật kinh người!

Lúc này đã là nửa đêm, bên ngoài vô cùng yên tĩnh. Tại mảnh đất trung tâm của gia tộc Mạnh gia, căn bản không có bất cứ tiếng động nào, kể cả ban ngày cũng đều im lặng, không có dù là một tiếng nói khẽ.

Lăng Tiêu nghe thấy có tiếng bước chân rất nhỏ đi qua cửa phòng mình, hơi dừng lại một chút rồi đi tiếp. Nếu không phải hần có tinh thần lực cường đại tới cảnh giới nhất định thì nhất định không cảm nhận được biến hóa rất nhỏ này. Lăng Tiêu đem thần thức lặng yên đánh lên người kẻ này, sau đó một đường theo sau người này tới phòng của thị vệ trưởng bảo khố của Mạnh gia.

Hóa ra là hần sao? Mạnh Sỹ Kỳ?

Trong lòng Lăng Tiêu hơi ngạc nhiên. Bản năng mách bảo Lăng Tiêu là Mạnh Sỹ Kỳ này dường như có điểm gì đó cổ quái. Ban ngày khi hần giới thiệu về bảo khố của Mạnh gia thì còn chưa phát hiện ra, nhưng lúc này nghĩ lại thì hần lại có một điểm mấu chốt khiến người ta nghi ngờ. Hần vốn không cần phải nhiệt tình đưa một đám người mới tới như Lăng Tiêu vào trong nơi cất dấu chí bảo của Mạnh gia!

Tục ngữ nói: Tài lực có thể đánh động nhân tâm!

Trung thành chẳng qua chỉ là vì lợi ích đưa ra chưa đủ mà thôi. Bất luận kẻ này đối với bản thân đều có một cái giá nào đó, chỉ cần có người đưa ra một cái giá vượt qua giá cả bản thân hần thì phản bội cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi. Nếu như Lăng Tiêu bây giờ phát hiện ra rằng Mạnh Sỹ Kỳ bởi vì không thể kháng cự lại điều kiện đại tiểu thư đưa ra mà cam tâm tình nguyện trở thành một quân cờ ẩn núp tại nơi này thì nhất định hần sẽ phải tự khen rằng mình rất anh minh.

Mấy ngày kế tiếp Lăng Tiêu vẫn im lặng không chút động tĩnh. Có lẽ bởi vì Lăng Tiêu hung hăng giáo huấn Mạnh Bắc cho nên những người ngoại tộc lúc này cũng đều biểu hiện rất mạnh mẽ, khiến cho mấy ngày nay không có ai tới tìm Lăng Tiêu gây phiền toái.

Rốt cục cũng tới phiên trực của tổ Lăng Tiêu. Mạnh Hổ sắc mặt bình tĩnh mang theo vẻ âm trầm, Mạnh Bắc cổ tay còn quấn băng, đồng thời còn có một thị vệ nhìn có vẻ trẻ tuổi, cùng với ba người bên Lăng Tiêu

đồng thời thực hiện nhiệm vụ.

Hai mắt Mạnh Bắc cũng không nhìn Lăng Tiêu mà nói chuyện với người thị vệ trẻ tuổi đi cùng.

Mạnh Hồ đi tới bên cạnh Lăng Tiêu sau đó nói:

- Tiêu Phong, đi thôi. Ta nói trước, ba người các ngươi hôm nay cùng Mạnh Bắc thủ bên trong, ta và Mạnh Liễu thủ bên ngoài. Sau khi tiến vào trong bảo khố, các ngươi sẽ phải đối chiếu các bảo vật với danh sách này một lần. Khi xác định rằng không có gì sai sót thì mới có thể nhận ca trực. Các ngươi có thể ở bên trong trông coi, nếu không có chuyện cực kỳ quan trọng thì không được ra ngoài. Mạnh Bắc sẽ nói cho các ngươi những điều cần biết.

Mạnh Hồ vừa nói vừa nhìn thoáng qua Mạnh Bắc. Về mặt Mạnh Bắc không tình nguyện gật đầu nói:

- Ta biết rồi.

Đối với việc bàn giao với tổ trước, Lăng Tiêu cũng không chủ động đứng ra cầm danh sách đồ vật. Thứ đó hơi miễn cưỡng, hơn nữa một vài món bảo vật Lăng Tiêu dùng thần thức cũng cảm ứng được. Danh sách này đối với hắn căn bản không có tác dụng.

Mạnh Bắc theo lý thường phải mở danh sách đó, giảng giải cho hai người bên cạnh Lăng Tiêu, cố ý không để ý tới Lăng Tiêu. Lăng Tiêu hiển nhiên cũng mừng rỡ vì được thanh nhàn, tà tà đi theo sau bọn họ.

Trong lòng Mạnh Bắc cười thầm, trong lòng thầm nghĩ: Giờ không nghe, sau này cho người chịu khổ! Trong lòng nghĩ vậy, hắn lại càng hạ thấp giọng, càng ngày càng nhỏ.

Lăng Tiêu đi theo phía sau Mạnh Bắc, đột nhiên đôi mắt hắn dừng lại ở cuối bảo khố. Ở đó có một cánh cửa ngầm rất khó phát hiện. Nơi đó ánh sáng lờ mờ, nếu không phải mắt hắn tốt thì rất khó có thể phát hiện ra ở đó có một cánh cửa.

Lăng Tiêu muốn dùng thần thức dò xét phía sau cánh cửa đó nhưng không ngờ rằng thần thức của hắn vừa mới tiến vào được một nửa thì đã bị một luồng lực lượng vô hình ngăn cản lại, dù hắn có cố gắng thế nào cũng không thể tiến thêm.

Lăng Tiêu không chịu thua liền tăng thần thức. Tinh thần lực trong nháy mắt trải rộng khắp cánh cửa. Khiến hắn sợ hãi là mặc dù thần thức hắn chạy tới đâu thì cũng không thể xuyên thấu qua được chiều dày một thước.

Dần dần thần thức khổng lồ vô cùng của Lăng Tiêu cơ hồ dò xét toàn bộ bảo khố của Mạnh gia một lượt, không ngờ lại phát hiện ra một chuyện cực kỳ kinh người. Bảo khố của Mạnh gia thoát nhìn như là vách tường bằng đá nhưng lại dùng một tài liệu gì, không ngờ có thể ngăn cản thần thức đã đạt tới tu vi Độ Kiếp Kỳ của hắn.

Chuyện này đối với Lăng Tiêu mà nói cũng có chút khó tin. Tại tu chân giới, pháp bảo có thể ngăn cản thần thức thậm chí tránh được thần thức không phải là không có mà là có rất nhiều. Cho dù là ở thời kỳ thiên tài địa bảo thiếu thốn thì những loại pháp bảo này cũng rất thường thấy, hầu như là mỗi một Tu Chân giả có chút tài lực đều chuẩn bị một cái để phòng người đối phương thăm dò.

Nhưng Lăng Tiêu đối với thứ có thể tích khổng lồ có thể ngăn cản thần thức của người khác như thế này cũng là lần đầu tiên nghe thấy.

Lúc này một người mới tiến vào Mạnh gia cùng với Lăng Tiêu đại khái cảm giác được thái độ của Mạnh Bắc đối với bọn họ rất hòa ái, trở nên trầm tĩnh hơn, chỉ vào bên góc kia hỏi:

- Mạnh tiên bối, nơi này là nơi nào? Tựa hồ có một cánh cửa ngầm?

Lại nói dù sao những người này cũng đã đạt tới cảnh giới Đại viên mãn, khí độ hiển nhiên là người khác khó có thể sánh bằng, cho dù là đột ngột hỏi cũng không khiến người ta thấy quá phẫn.

Mạnh Bắc mặc dù không thích Lăng Tiêu nhưng đối với người đồng tộc thì cũng rất khách khí. Chẳng qua vấn đề người này hơi khó trả lời, thế nên hắn mới hàm hồ nói:

- Chỗ đó.... Không nên nhắc tới làm gì. Biết nhiều đối với bản thân không phải là điều tốt!

Người nọ gật đầu, không hỏi nữa, chẳng qua ánh mắt nhìn vào góc đó lại tràn ngập tò mò.

Mạnh Bắc cũng tỏ vẻ là tiền bối rất tốt. Mặc dù phía sau có một ngoại nhân mới tới khiến hắn hận không thể nghiêng răng nghiêng lợi mà cắn xé hắn nhưng điều này cũng không quan hệ. Tổ trưởng Mạnh Hồ đã sớm nói qua rồi, sớm muộn cũng có cơ hội để lấy cớ thu thập cái tên hỗn đản này.

Thần sắc Lăng Tiêu không có bất cứ biến hóa nào nhưng hôm nay phát hiện ra bí mật trong bảo khố của Mạnh gia khiến hắn đề cao cảnh giác lên tới cực độ. Người không có đề phòng không đáng sợ, chỉ có kẻ luôn cẩn thận đề phòng mới khiến người tao sợ hãi.

Sau khi dẫn mọi người dạo qua một vòng, trở lại cánh cửa đá, những người họ Mạnh mới vào cùng Lăng Tiêu hết sức dẻo miệng, nói rất nhiều, hỏi rất nhiều. Chẳng qua đại đa số những vấn đề đó đều là đại tiểu thư Mạnh gia rốt cục trông như thế nào, khi nào bọn họ mới trở về. Mãi tới khi về đến nơi, có một vấn đề mấy người này hỏi khiến Lăng Tiêu đồng tai chăm chú nghe.

- Mạnh Bắc tiền bối, bảo khố là trọng địa như vậy, tại sao giờ lại ít người canh gác như thế này?

673. Chương 594: Cướp Bảo Vật. (1)

Mạnh Bắc nhìn thoáng qua người này, hơi mất vui nói:

-Sau này nhớ kỹ, người không nên thăm dò những chuyện không nên nghe, có một số chuyện nếu không biết còn tốt hơn rất nhiều.

Tên này hơi ngẩn người, vẻ mặt cũng có chút không vui. Võ giả có thể tu luyện đến cảnh giới đại viên mãn, khi đến một mức độ nào đó thì ít nhất đều là người tính tình kiên trì và thiên phú cực tốt, hơn nữa cũng có thêm vài phần kiêu ngạo. Tuy căn cứ vào tính cách khác nhau của mỗi người, có người khôn khéo, có người chất phác, nhưng khi đối mặt với giọng điệu giáo huấn này của Mạnh Bắc thì rõ ràng chẳng người nào thích nghe.

Nhưng người này cũng biết Mạnh Bắc đã ở đây rất nhiều năm có thể nói đã là thăm căn cố đế. Tuy cũng là đệ tử Mạnh gia nhưng khoảng cách và thân phận lại có phân biệt, nên tên kia cũng chỉ có thể cố gắng chịu đựng những bất mãn trong lòng mà không dám nói ra.

Lúc này bầu không khí đột nhiên trở nên tẻ nhạt.

Khóe miệng Mạnh Bắc hơi co lại vài cái. Hắn và Lăng Tiêu đã đi về hai phía đối lập, cũng không muốn đắc tội đến nhiều người nên lập tức mở miệng nói:

-Ôi! Dù sao cũng là người một nhà, những gì ta nói với các ngươi ngàn vạn lần đừng nên truyền ra bên ngoài, nếu không thủ lĩnh nhất định sẽ truy cứu trách nhiệm của ta.

Mạnh Bắc nói xong lại nhìn thoáng qua Lăng Tiêu. Lúc này Lăng Tiêu thản nhiên nói:

-Người muốn nói gì thì cứ nói, nhìn ta làm gì?

Mạnh Bắc bĩu môi, sau đó hạ giọng nói:

-Trước trận chiến, nhà kho của Mạnh gia chúng ta xảy ra chuyện lớn, có vài tên thị vệ thâm niên đã lên kế hoạch trộm cắp từ lâu. Mục tiêu của bọn họ chính là những bảo vật trong bảo khố của chúng ta. Nhưng may mà bọn họ chưa thực hiện được đã bị gia chủ anh minh phá vỡ âm mưu. Những tên đó cũng rất thức thời biết mình sẽ không có kết cục tốt nên đều tự sát. Nếu phải đưa vào Chấp Pháp đường trong tộc thì những gì phải cảm thụ quả thật là sống không bằng chết. Những lão nhân của Mạnh gia có ai mà không biết Chấp Pháp đường công chính liêm minh và rất lợi hại, cho dù nghĩ lại cũng khiến cho những tên cường giả cảnh giới đại viên mãn phải cảm thấy phát lạnh từ trong ra ngoài, như vậy đừng nói đến những người khác.

-Thảo nào gia tộc lại đột nhiên kêu gọi nhiều người đến đây như vậy. Nhưng nếu đã như thế này thì sao lại còn... ....

-Vì sao còn muốn chiêu mộ người khác họ?

Mạnh Bắc tuy có chút kiêng kỵ Lăng Tiêu nhưng chẳng qua cũng chỉ có một chút mà thôi. Nếu nói hấn sợ thì lại là chuyện không thể, cho nên hấn rất dứt khoát nói:

-Tiêu Phong người quá may mắn vì Mạnh gia ta trước đây chưa từng chiêu mộ người ngoài. Lần này xảy ra chuyện, gia chủ cảm thấy rất đau lòng. Tất cả đệ tử Mạnh gia dù huyết mạch có xa gần thì thực tế cũng đều có chung một tổ tiên, như vậy thì đệ tử họ Mạnh và người ngoài có gì khác biệt đâu? Hơn nữa hiện nay rất nhiều người ngoài ở Mạnh thành thực tế cũng là hậu nhân Mạnh gia, chỉ là huyết thống không được thuần khiết mà thôi.

Có người gật đầu, sau đó nói:

-Nói cũng đúng, rất nhiều con gái Mạnh gia gả cho người khác sinh ra con cái, tuy không phải là họ Mạnh nhưng cũng có thể coi là hậu nhân của Mạnh gia.

Đúng lúc này cánh cửa vừa dày vừa nặng trong kho tàng Mạnh gia đột nhiên phát ra một âm thanh cực kỳ nặng nề, sau đó lại là những âm thanh kéo kẹt. Mạnh Bắc phản ứng nhanh nhất, bảo kiếm trong tay đã được rút khỏi vỏ, chỉ trong nháy mắt khí thế toàn thân đã nâng cao đến đỉnh điểm. Hấn quát khẽ:

-Người nào?

Lăng Tiêu và hai người mới cũng có phản ứng, hấn đứng bên cạnh Mạnh Bắc nhưng không rút vũ khí. Vì trong nháy mắt khi cánh cửa được mở ra, Lăng Tiêu đã biết người đến không phải là kẻ địch. Điều này thường thì Mạnh Bắc cũng có thể cảm giác được nhưng hấn lại cố gắng tạo ra bộ dạng như vậy, rõ ràng đây cũng là một người có tính toán.

Lúc này người tiến vào mới khẽ hô một tiếng:

-Mạnh Bắc! Là Đại tiểu thư!

-À! Thuộc hạ ra mắt Đại tiểu thư!

Mạnh Bắc khom người, sau đó hấn lại đưa ánh mắt ra hiệu cho vài người phía sau. Đám người Lăng Tiêu cũng đều ra vẻ chào hỏi Đại tiểu thư.

-Miễn, ta chỉ tùy tiện đi qua đây xem thôi, nghe nói...Nhà chúng ta vừa chiêu mộ vài người ngoài, ta nghĩ mình nên đến đây xem xét một chút!

Một giọng nói êm tai vang lên.

Lăng Tiêu hơi ngẩng đầu, hấn nhìn thấy ở trước mặt có mười mấy người đang vây quanh một người phụ nữ có dáng người rất cao và rất đẹp. Giọng nói của người phụ nữ kia vô cùng dịu dàng và êm tai làm người ta sinh ra một loại cảm giác rất thoải mái. Đúng lúc Lăng Tiêu ngẩng đầu thì vị Đại tiểu thư kia cũng ngẩng đầu nhìn tới, nàng đối diện với ánh mắt Lăng Tiêu nhưng cũng không kiêu ngạo và lẩn tránh. Nàng chỉ dịu dàng cười một tiếng, sau đó hỏi Mạnh Hổ ở bên cạnh:

-Vị này có phải là Tiêu Phong cao thủ khác họ mới đến phải không? Nghe nói thân thủ của hấn rất tốt, còn đánh thắng cả Mạnh Bắc nữa à?

Lúc này vẻ mặt Mạnh Bắc cũng đỏ hồng lên rồi cúi đầu xuống. Tuy Đại tiểu thư chỉ nói một câu vô tâm, nhưng đối với Mạnh Bắc thì hoàn toàn giống như bị xát muối vào vết thương. Tất nhiên hấn sẽ không dám trách tội Đại tiểu thư, nên chỉ có thể đem hết những oán hận này đặt trên đầu Lăng Tiêu.

Trên mặt Lăng Tiêu lộ ra một nụ cười khiêm tốn, sau đó nói:

-Chỉ là chút tài mọn mà thôi, cũng không có gì đáng nói, Đại tiểu thư quá khen.

Mạnh Bắc lại cảm thấy trong lòng quay cuồng:

-Chút tài mọn thôi sao? Đây rõ ràng là muốn châm chọc ta. Tiêu Phong, nếu có cơ hội ta nhất định sẽ lấy tính mạng của người tiết hận!

Mạnh Đại tiểu thư thản nhiên cười:

-Tiêu tiên sinh khiêm tốn rồi, vũ kỹ của Mạnh Bắc có thể nói là rất bí hiểm!

Nàng nói xong thì che miệng lại cười khanh khách, giống như một tiểu cô nương không có tâm cơ.

Lúc này Mạnh Bắc cuối cùng cũng nhịn không được phải ngẩng đầu lên dùng ánh mắt tràn đầy oán hận liếc sang Lăng Tiêu. Mà Lăng Tiêu cũng hơi chau mày, thầm nghĩ Mạnh Đại tiểu thư này không biết là có ý tứ gì, sao lại đi đến chia rẽ mối quan hệ giữa những thị vệ trong một bảo khổ phổ thông này chứ?

Mạnh Đại tiểu thư giống như là không nhận thấy được những hậu quả do hành động của mình gây ra. Nàng cười xong thì nói với Mạnh Hổ:

-Có những cao thủ như các người trấn giữ thì ta cũng không còn gì phải lo lắng nữa, điều này ta sẽ trở về bẩm báo với cha. Các người cũng đừng nên gắng sức quá, nên nghỉ ngơi cho thật tốt. Được rồi, ta đi đây!

-Kính tiễn Đại tiểu thư!

-Được rồi, được rồi, ở đây cũng không có người ngoài, các người cũng đừng giả bộ khách khí giống như những người mới đến với ta làm gì. Ta đi đây!

Câu nói cuối cùng của Đại tiểu thư Mạnh gia làm cho Mạnh Hổ và đám người tùy tùng ở phía sau người nàng lộ ra một nụ cười thoải mái.

Đại tiểu thư đúng là Đại tiểu thư, vẻ mặt nàng không có bất kỳ biến đổi nào.

Mọi người tiễn Đại tiểu thư ra ngoài, Mạnh Hổ nhìn thoáng qua Mạnh Bắc và Lăng Tiêu. Hắn muốn nói gì đó nhưng lại thôi mà xoay người đi ra khỏi cửa.

Cánh cửa đá nặng nề của bảo khổ chậm rãi khép lại. Lúc này vẻ mặt Mạnh Bắc âm trầm như nước, địa vị của Đại tiểu thư này trong lòng bọn họ có thể so sánh với nữ thần.

Đại tiểu thư đối đãi với tất cả mọi người trong Mạnh gia rất tốt, chưa bao giờ vì đối phương có thân phận thấp kém hơn mình mà khinh thường. Cho nên trong lòng đám thị vệ Mạnh gia thì Đại tiểu thư hòa ái và ân cần hơn rất nhiều so với vị Thiếu chủ cả ngày giả vờ xụ mặt nghiêm túc kia.

Hơn nữa Đại tiểu thư cũng rất thích nói đùa, trước nay vẫn thường hòa mình vào trong đám thị vệ Mạnh gia mà cũng không lên mặt. Nhưng hôm nay những lời nói đùa của Đại tiểu thư làm Mạnh Bắc có phần cảm thấy không thể tiếp nhận, mặc dù bình thường nàng cũng hay trêu chọc như vậy.

Hai người mới kia ở cùng Lăng Tiêu đều thật lòng thật dạ muốn phát triển ở đây. Bọn họ thấy Mạnh Bắc không vui thì muốn tìm một đề tài khác để giải quyết bầu không khí khó xử lúc này.

-Mạnh Bắc tiền bối, Đại tiểu thư này...Chính là người kia trong truyền thuyết kia sao?

Lên tiếng chính là người vừa nãy bị Mạnh Bắc dạy bảo đang đứng dưới hiên nhà thấp, lúc này không thể không cúi đầu. Không phải ai cũng có vài phần thực lực vào lòng dũng cảm giống như Lăng Tiêu được.

Mạnh Bắc gật đầu, cũng không nói lời nào.

Người này thấy Mạnh Bắc hình như cũng không thích vị Đại tiểu thư kia, hắn dùng giọng nghi ngờ nói:

-Người nói xem hạng người phụ nữ giống như Đại tiểu thư không có việc gì sao lại phải chạy tới loại địa phương bảo khổ của chúng ta làm gì? Phụ nữ không phải ở trong nhà thêu hoa vẽ tranh, ngâm thơ đối đáp sao?

-Cảm ơn!

Mạnh Bắc mở miệng quát:

-Người thì biết cái gì mà mở miệng nói bậy bạ, Đại tiểu thư là loại người người có thể phê bình sao? Ta cảnh cáo người, không có chuyện gì để nói thì câm miệng lại! Đừng để sau khi ra ngoài người ta mắng người không biết phép tắc là do ta chỉ bảo! Ta lại cảm thấy bẽ mặt.

Về mặt tên này đột nhiên chột xanh chột đỏ, hắn ngồi yên tại chỗ không dám lên tiếng.

Lăng Tiêu cũng không thông cảm với người này, đã là một võ giả thì cũng có thể khéo léo đưa đẩy thậm chí cũng có thể tà ác nhưng bắt buộc phải có danh dự. Người này có lẽ từ nhỏ đến lớn chưa rời khỏi Mạnh thành cả ngày cứ mãi tu luyện nên tính cách đã bị xuống cấp nghiêm trọng.

Mạnh Bắc ngồi ở chỗ đó, hắn thấy những người mới đến không được tự nhiên nên dứt khoát không nói câu nào.

Ngày hôm sau khi giao ca thì Lăng Tiêu quay về chỗ của mình, trong lòng đang thầm nghĩ phải làm thế nào để mới đoạt bảo một cách an toàn rồi rời khỏi chỗ này. Đột nhiên hắn lại nghe thấy có người gõ cửa, Lăng Tiêu đảo thần thức qua rồi hơi sững sốt, người đến không ngờ lại là Mạnh Sĩ Kỳ thị vệ trưởng trong bảo khố.

Lăng Tiêu mở cửa phòng ra để Mạnh Sĩ Kỳ tiến vào, sau đó lại vô cùng khách khí hỏi:

-Thủ lĩnh đến đây không biết có chuyện gì sai bảo?

Mạnh Sĩ Kỳ khoát tay rồi khẽ mỉm cười, sau đó vẻ mặt hắn trở nên niềm nở hỏi:

-Sao rồi? Đã thích ứng với sinh hoạt ở đây chưa?

Về cảm kích hiện rõ trên mặt Lăng Tiêu, sau đó nói:

-Đa tạ thủ lĩnh đã quan tâm, Tiêu Phong ở chỗ này rất tốt!

-Vậy thì tốt, nghe nói đêm qua Đại tiểu thư đến xem các người, nàng còn đặc biệt hỏi người vài câu phải không?

-Đúng vậy, Đại tiểu thư đồng tình với thuộc hạ, làm người ta rất kính phục.

Lăng Tiêu trả lời với vẻ mặt rất bình tĩnh.

-Ha ha, nói đến Đại tiểu thư của chúng ta thì rất được nhiều người yêu quý!

Mạnh Sĩ Kỳ cười ha hả nói rồi đột nhiên hỏi:

-Tiêu Phong, nhà người còn người bà con thân thích nào không?

Trong lòng Lăng Tiêu khẽ động, khi hắn và Karina thảo luận sử dụng thân phận này, dựa vào những nghiên cứu về Mạnh gia rất nhiều năm của Karina nên Lăng Tiêu tất nhiên cũng hết sức hiểu rõ Mạnh thành. Rất may trong tòa thành này cũng có một người tên Tiêu Phong có cha mẹ mất sớm. Karina biết điều này vì năm xưa chỗ nàng ở trong Mạnh thành lại sát bên Tiêu gia. Tiêu Phong đã từng về nhà một lần, sau khi thấy cha mẹ đều đã mất thì tên này cũng cao chạy xa bay. Hắn đem nhà mình giao phó cho Karina, và cũng từng nói không còn bất kỳ người thân nào. Hắn nói nếu trăm năm sau căn nhà này không còn ai quay về thì tặng luôn cho Karina.

Vì vậy Lăng Tiêu cũng đã tính trước mọi chuyện nên không chút do dự, vẻ mặt trở nên có chút chán nản trả lời:

-Nói ra thì do ta bất hiếu, ta rời nhà tu luyện nhiều năm đến khi trở về thì cha mẹ đều đã qua đời, nên cũng không còn bất kỳ người thân nào. Năm xưa sau khi giao phó chuyện nhà cho một người trông nom giùm thì lại ra ngoài rèn luyện. Gần đây khi ta quay về lại phát hiện người năm xưa mình giao trông nom nhà cửa đã mất, nhà cũng suy tàn. Nếu không nhìn thấy Mạnh gia chiêu mộ người ngoài thì sợ rằng ta đã rời khỏi chỗ này và vĩnh viễn không bao giờ quay về nữa.

674. Chương 594: Cướp Bảo Vật. (2)

Mạnh Sĩ Kỳ thở phào nhẹ nhõm, Mạnh gia nhận người tất nhiên cũng cực kỳ cẩn thận. Thân phận của Lăng Tiêu thoát nhìn thì có chút đơn giản, nhưng cũng may mà Karina không thể tiến vào Mạnh gia, nhưng ở phương diện này lại kín kẽ không chê chỗ nào được, Mạnh Sĩ Kỳ có phái người đi kiểm tra cũng chỉ thăm dò được nhiều đó mà thôi.

Mạnh Sĩ Kỳ đứng dậy vỗ vai Lăng Tiêu, sau đó lại ôn hòa nói:

-Đừng nên đau lòng nữa, mọi chuyện đã qua rồi, người nào mà chẳng phải chết. Là một cường giả cảnh giới đại viên mãn người cần phải truy cầu trường sinh, đừng làm những chuyện khác ảnh hưởng đến suy nghĩ của người.

Lăng Tiêu gật đầu rồi cảm kích nói:

-Đa tạ thủ lĩnh.

Mạnh Sĩ Kỳ gật đầu, sau đó nói:

-Có chuyện gì cảm thấy khó khăn cứ đến nói với ta. Những chuyện gì ta có thể giải quyết được thì nhất định sẽ giúp đỡ người.

Lăng Tiêu lại nói lời cảm ơn. Sau khi Mạnh Sĩ Kỳ rời đi, Lăng Tiêu ngồi xuống rồi nhíu mày trầm tư. Bảo khổ của Mạnh gia hình như khắp nơi đều có bầu không khí quỷ dị, bao gồm cả Mạnh Sĩ Kỳ hôm nay đến tìm mình hình như cũng không phù hợp với lẽ thường.

Tuy thoát nhìn thì thấy giống như thượng cấp đang quan tâm cấp dưới, nhưng Lăng Tiêu lại hiểu rất rõ chuyện mình đánh Mạnh Bắc bị thương thì Mạnh Sĩ Kỳ phải có chút bất mãn mới đúng. Chẳng lẽ chỉ vì một câu nói của Đại tiểu thư mà hắn lại quan tâm đến mình sao?

Lăng Tiêu đã từng trải nhiều năm trên nhân giới, cũng không xa lạ với loại người khẩu phật tâm xà. Lúc này hắn có thể cảm giác được Mạnh Sĩ Kỳ chính là loại người này.

Lăng Tiêu đã dự định khi lấy được Vô Ảnh Cung và bảo kiếm màu lam kia thì rời khỏi Mạnh gia, nhưng bây giờ hắn lại đột nhiên thay đổi chủ ý. Hắn không có tâm tư đi tìm hiểu chuyện riêng của nhà người ta nhưng lại rất muốn biết sau cánh cửa ngăm trong bảo khổ chính là vật gì.

Người ta có thể đem Vô Ảnh Cung và thanh bảo kiếm màu lam tỏa ra hàn khí kinh người kia ở bên ngoài thì đã nói rõ sau cánh cửa ngăm sẽ có một cái gì đó, có lẽ là...Giá trị của đồ vật bên trong nhất định phải hơn hẳn Vô Ảnh Cung.

Đúng lúc này đột nhiên lại có một luồng khí tức quen thuộc truyền đến. Lăng Tiêu hơi sửng sốt, người đến lại là Karina. Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng:

-Sao nàng lại chạy đến đây?

Bộ dạng Karina lúc này giống như một người phụ nữ cực kỳ bình thường. Nàng mặc trên người bộ quần áo chuyên dùng cho người hầu trong Mạnh gia, cầm trong tay một cái túi rất lớn, trên tay cũng đeo một cái găng tay bằng da khá lớn. Nàng đang tập trung dọn dẹp rác rưởi bỏ vào trong túi. Lúc này tinh thần lực của Lăng Tiêu trực tiếp tiến thẳng vào trong đầu nàng:

-Karina!

-Lăng Tiêu?

Karina phản ứng rất nhanh, trên mặt không lộ ra bất kỳ biểu cảm khác thường nào. Nàng vẫn nhặt rác bỏ vào túi, đồng thời trong đầu cũng nghĩ ngờ hỏi:

-Người ở đâu?

-Ta ở trong một căn phòng phía tây nam của ngươi, đừng nên ngẩng đầu lên nhìn ta. Ngươi quá liều lĩnh, ta đã nhìn thấy Vô Ảnh Cung rồi. Nó có phải màu xanh biếc, dài một thước, không có dây cung...Khí tức tự nhiên trên mặt cung rất đậm, khi đối mặt thì làm người ta sinh ra loại cảm giác giống như đang ở sâu trong rừng rậm phải không?

-A, trời ơi, Lăng Tiêu, ngươi...Ngươi đã nhìn thấy rồi sao? Thật là quá tốt, không sai! Đúng là cây cung đó! Ngươi, ngươi thật lợi hại.

Trong đầu Karina lúc này trở nên vô cùng kích động, nàng liên hệ với Lăng Tiêu, nói:

-Ngươi nhất định phải lấy được nó!

-Ngươi yên tâm đi, ta có thể đồng ý với ngươi một chuyện, nếu Thục Sơn không thể sử dụng được vật này thì ta sẽ tặng nó cho ngươi!

-Thật sao?

Những năm gần đây tâm tình Karina trở nên rất sâu sắc nhưng lúc này trong lòng cũng trở nên kích động. Nàng nắm chặt bàn tay trong lòng cảm thấy không thể tin nổi.

Một người phụ nữ ở phương xa hét lên:

-Karina, làm việc nhanh lên! Không biết đây là chỗ nào à, mà dám lười biếng.

Cơ thể Karina trở nên cứng đờ, một cô gái sạch sẽ đến mức tinh khiết trong ánh mắt mọi người, hơn nữa lại có thân phận cực cao trong Tinh Linh tộc mà lại phải đi làm những công việc nhặt rác thế này, đây đã là một đột phá khổng lồ của nàng rồi. Bây giờ nàng còn phải chịu đựng những tiếng chửi bới của người phụ nữ kia, Karina thật sự có một loại kích động muốn vung tay mặc kệ. Nhưng vì không muốn Lăng Tiêu bị vạch trần, nàng phải bỏ đi ý niệm trong đầu mình. Dù sao khi hai người đến đây cũng đã từng trao đổi qua với nhau, với thực lực của Mạnh gia thì không khó để điều tra ra chuyện này. Tuy đây cũng không phải điều gì đáng ngại, nhưng Karina không muốn làm bất cứ điều gì làm ảnh hưởng đến chuyện Lăng Tiêu đoạt lấy Vô Ảnh Cung.

Karina trầm nghĩ:

-Người cứ mắng chửi đi, đợi đến khi ta rời khỏi chỗ này, cũng chẳng cần phải tự mình ra tay dạy bảo người mà chỉ cần người Mạnh gia điều tra được chuyện mất bảo vật có liên quan đến người, lúc đó người đừng hòng chạy đâu cho thoát! Hừ!

-Tất nhiên là thật. Người yên tâm, ta không lừa người đâu.

Lăng Tiêu thần nhiên nói, nhưng trong lòng vẫn còn một câu:

-Nếu ta có thể sử dụng được thì tất nhiên nó sẽ là của ta rồi.

Trong lòng Karina mang trở nên rất vui mừng. Sau khi nàng dọn rác xong rồi đứng dậy bỏ đi thì giọng nói của Lăng Tiêu lại vang lên bên tai nàng.

-Người hãy mau rời khỏi Mạnh gia đi. Nếu ta đắc thủ thì nhất định không có thời gian lo cho người đâu.

Karina lặng lẽ gật đầu:

-Ta biết rồi! Lăng Tiêu, người...Hãy bảo trọng!

... ..

Nháy mắt đã đến phiên trực của Lăng Tiêu, đầu hôm không có bất kỳ chuyện gì xảy ra, không gian yên tĩnh không có tiếng động. Lăng Tiêu và bốn người Mạnh Bắc vẫn ở bên trong phòng gác, Mạnh Hổ và Mạnh Liễu ở bên ngoài tuần tra.

Công việc này thật ra vô cùng nhàn hạ, thậm chí bọn họ cũng không bị bỏ lỡ bất kỳ khoảng thời gian tu luyện nào.

Đột nhiên cửa đá lại chậm rãi mở ra, những tiếng đánh nhau dữ dội truyền đến, sau đó lại nghe thấy giọng nói của Mạnh Sĩ Kỳ:

-Cường địch xâm nhập, mọi người cùng ta chống địch.

Trong bóng đêm vang lên những tiếng động ầm ầm kịch liệt. Một luồng khí thế khổng lồ từ trên bầu trời truyền xuống, hình như trên đó có rất nhiều người đang chiến đấu.

Lăng Tiêu hơi do dự, hần đang định ra tay thì nghe thấy giọng nói của Mạnh Sĩ Kỳ:

-Tiêu Phong, người ở lại phòng thủ nhà kho. Những người khác, ra ngoài này chống địch.

Mạnh Bắc và hai người mới đến đều cảm thấy sửng sốt. Thầm nghĩ dựa vào cái gì mà Lăng Tiêu không phải ra chống địch? Nhưng đây là mệnh lệnh của thủ lĩnh, tất nhiên bọn họ sẽ không dám chống lại. Ba người đều dùng ánh mắt tràn đầy đổ kỵ nhìn về phía Lăng Tiêu, sau đó vội vàng phóng thẳng lên không.

Khoảnh khắc sau, những âm thanh chiến đấu đã ngày càng xa. Lăng Tiêu cũng cảm thấy sửng sốt, hần thầm nghĩ đây là cơ hội nghìn năm có một! Nhưng trực giác nói cho hần biết tình hình này nhất định có điều trá ngụy.

Đầu tiên là bảo khổ của Mạnh gia nằm ở vị trí trung tâm, tuy cũng có mặt sau nhưng muốn đi đến chỗ này chắc chắn phải tốn gấp rất nhiều trắc trở. Sao lại không có bất kỳ động tĩnh nào mà đánh đến chỗ này được?

Điều thứ hai cần lưu ý, Lăng Tiêu chỉ là một tên lính mới, lại là một người khác họ. Đừng nói được Đại tiểu thư xem trọng, cho dù Đại tiểu thư có yêu Lăng Tiêu thì Mạnh Sĩ Kỳ cũng sẽ không yên tâm khi giao một vị trí trọng yếu này cho hắn.

Cho nên dù Lăng Tiêu nghĩ thế nào cũng cảm thấy không thích hợp. Trong lòng hắn bắt đầu do dự, rốt cuộc có nên bắt đầu động thủ hay không!

Nếu động thủ thì nhất định phải bảo đảm không có sơ hở, hơn nữa cũng phải dễ dàng đi ra bên ngoài. Bây giờ coi như có kẻ địch xâm nhập hình như là một cơ hội tốt, nhưng chuyện lần này tám phần là giả trá.

Nếu không động thủ thì một khi cơ hội này qua đi sẽ không dễ dàng có lại. Lăng Tiêu đang do dự thì đột nhiên cảm giác được một luồng khí tức vô cùng khổng lồ, trong nháy mắt luồng khí tức này đã tập trung khóa chặt lấy hắn.

Trong lòng Lăng Tiêu cảm thấy kinh hãi, khoảnh khắc này đột nhiên hắn đã sáng tỏ mọi chuyện, thầm nghĩ:

-Thì ra để ta ở lại chỗ này để làm quỷ thể thân! Rất tốt, nếu đã là như vậy thì đừng trách ta không khách khí.

Lăng Tiêu vừa nghĩ vừa để nguyên thân xuất khiếu. Nguyên thần không hình không chất liệu, người khác căn bản không thể nào nhìn thấy được. Nguyên thần Lăng Tiêu đầu tiên là phóng thẳng về phía bảo kiếm màu lam, hào quang chợt lóe rồi bảo kiếm biến mất ngay tại chỗ. Nếu không phải xung quanh vẫn còn dày đặc luồng hàn khí kinh người thì người ta sẽ hoài nghi không biết thanh bảo kiếm kia có từng được đặt ở chỗ này không!

Ngay sau đó nguyên thần của Lăng Tiêu lại phóng thẳng về phía Vô Ảnh Cung. Nó dùng tốc độ cực nhanh quả thật còn vượt qua sức tưởng tượng của con người. Sự cường hãn của người tu chân Độ Kiếp Kỳ không phải những võ giả cảnh giới đại viên mãn trong Thánh Vực có thể hiểu được.

Lúc này bản thể của Lăng Tiêu cũng hét lớn một tiếng:

-Đến là người phương nào, hãy xưng tên ra! Nếu muốn xông vào thì đừng trách ta không khách khí!

Trong không trung truyền đến một tiếng hừ lạnh cực kỳ xem thường:

-Không khách khí sao? Như ngươi? Tự tìm chết!

Một luồng kiếm khí đỏ tươi lóe lên mang theo hào quang trong màn đêm, luồng sáng này cực kỳ chói mắt, nó đang bắn thẳng về phía Lăng Tiêu.

Toàn bộ bầu trời đêm giống như bị luồng kiếm khí này xé ra làm đôi, trong kiếm khí này ẩn chứa rất nhiều quy tắc thiên địa. Ngay cả Lăng Tiêu cũng nhìn không được mà ngẩn người, nhưng trên vẻ mặt hắn lại không hiện lên chút sợ sệt nào. Hắn hừ lạnh một tiếng rồi vung tay lên không trung, một luồng năng lượng do tiên lực ngưng tụ lập tức che xung quanh cơ thể Lăng Tiêu.

-Ầm ầm, ầm ầm!

Hai luồng kiếm khí liên tiếp đánh thẳng lên cái lồng năng lượng của Lăng Tiêu rồi phát ra hai tiếng nổ kinh thiên động địa. Kiếm khí lập tức tan vỡ, nhà kho đặt bảo vật Lăng Tiêu đang đứng lập tức sụp đổ ầm ầm. Lúc này rất nhiều bảo vật bị đánh bay xuống đất, tất cả rơi xuống đều vỡ nát.

Những âm thanh đổ bể liên tục vang lên.

Khóe miệng Lăng Tiêu lộ ra một nụ cười lạnh, thầm nghĩ:

-Dám để ta ở lại chịu tội thay, vậy để xem là ai chịu tội thay cho ai!

Lăng Tiêu vung một chỉ về phía tên kia trong không trung, một luồng kiếm khí màu xám cực kỳ ác liệt đột nhiên phóng lên ầm ầm

-Đừng!

Một tiếng nổ khổng lồ vang lên, bầu trời đột nhiên nổ tung, tên kia đột nhiên rên lên một tiếng rồi cơ thể đột nhiên bị đánh văng về phương xa giống như điều đứt dây.

Lăng Tiêu gầm lên một tiếng kinh thiên động địa:

-Đứng lại! Buông bảo vật trong tay ngươi xuống!

Nói xong Lăng Tiêu phóng thẳng lên không rồi bay đi như tên bắn tạo ra rất nhiều tàn ảnh liên tiếp trên bầu trời. Hắn đuổi theo hình bóng tên kia đang dần biến mất giữa trời đêm.

Nguyên thần Lăng Tiêu đang ở trong bảo khố của Mạnh gia, nguyên thần đang ném tất cả những vật Lăng Tiêu coi trọng vào trong nhẫn. Nguyên thần cũng đang muốn bỏ đi nhưng khi nhìn thấy cánh cửa đá mà Lăng Tiêu không biết bên trong đang chứa thứ gì thì lại trở nên do dự. Nguyên thần lập tức đi tới, lúc này loại cảm giác bất an lại càng thêm rõ ràng. Lăng Tiêu cũng cảm thấy sững sốt, thậm chí:

-Sau cánh cửa đá này chẳng lẽ đang cất giấu một cái gì đó bí mật kinh thiên sao?

Lúc này đột nhiên có rất nhiều luồng khí tức khổng lồ phóng thẳng lại đây. Lăng Tiêu thầm cảm thấy may mắn, may mà vừa rồi mình không bỏ chạy. Nếu không dù mất thường không nhìn thấy nguyên thần nhưng vẫn còn người có thể cảm nhận được những con sóng năng lượng của chính mình. Lăng Tiêu áp sát cơ thể vào bức tường đá rồi đứng yên như tượng, trong nháy mắt...Hắn lập tức thu lại tất cả khí tức của mình. Sau đó Lăng Tiêu còn để phòng mà dùng một luồng tinh thần lực dán lên trên người mình. Như vậy dù có người xuyên qua nguyên thần Lăng Tiêu cũng sẽ không phát hiện được bất kỳ điều gì.

Lăng Tiêu vừa làm xong tất cả mọi thứ, thì đám người bên kia đã đến.

675. Chương 595: Quái Thú Khủng Bố

-Tam trưởng lão, những bảo vật kia đều biến mất cả rồi!

Lập tức có người hừ lạnh một tiếng:

-Mất một thanh Vô Ảnh Cung và Thương Hàn Kiếm à? Không sao, mất cũng có thể tìm trở về được. Chẳng qua chỉ là hai cái mỗi nhữ mà thôi, mau vào xem trong nội thất có thay đổi gì không!

Người kia lên tiếng rồi đi thẳng về phía chỗ Lăng Tiêu.

Nguyên thần thứ hai của Lăng Tiêu tuy là một phân thân độc lập nhưng cũng có liên hệ trực tiếp với bản tôn. Nguyên thần cũng rõ ràng cảm nhận được bản tôn và người kia đang một đuổi một chạy, đã rời xa phạm vi thể lực của Mạnh gia. Không biết vì sao giọng nói của tên tam trưởng lão kia lại chắc chắn như vậy. Người kia đi đến bên cạnh Lăng Tiêu rồi móc từ trong ngực ra một hòn đá nhỏ như móng tay. Hòn đá vừa mới được đưa đến gần cửa đá thì lập tức bị hút vào. Ngay sau đó cánh cửa đá cũng không phải là lớn kia đột nhiên phát ra một âm thanh nặng nề, cánh cửa...Dần được mở ra.

Ngay sau đó Lăng Tiêu cảm giác được một luồng khí tức khổng lồ đập thẳng vào mặt. Trong lòng hắn lập tức cả kinh, thậm chí:

-Đây là thứ gì mà bùng ra khí tức hùng mạnh như vậy?

Lúc này đám người tam trưởng lão cũng đã đi đến. Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, sau đó có người nói:

-May mà những thứ này vẫn còn, nếu không lần này đại loạn rồi.

Tam trưởng lão hừ một tiếng khinh thường:

-Chỉ bằng vào con nha đầu kia sao? Nó vẫn còn non lắm, tưởng rằng mình có vài mảnh khóc nhỏ là có thể che giấu được mọi người à, hừ!

Bên cạnh Tam trưởng lão có người bất mãn nói:

-Tam trưởng lão, nói phải có chứng cứ. Thân phận và địa vị của ngài ở đây cũng không phải muốn nói xằng nói bậy sao cũng được.

-Lão Tứ, ta mà nói vớ vẩn sao? Ta biết người và con nha đầu kia có quan hệ rất tốt, từ nhỏ người đã cưng chiều nó. Nhưng người cũng thấy đấy, những suy đoán trước đây của ta có sai không? Chuyện này ta cũng không muốn nói nhiều, ta tin vào ánh mắt sáng như tuyết của gia chủ!

Tam trưởng lão nói xong thì quay đầu lại liếc mắt nhìn những tổn thất trong bảo khố, sau đó lão cười lạnh nói:

-Đấy, xem đi! Nha đầu kia đúng là hung ác, không những hủy hoại nhiều thứ như vậy, còn cầm đi rất nhiều bảo vật. Ta quả thật không hiểu một con nha đầu rất tốt suốt ngày cứ lo đâm đá nhau, muốn tham dự vào chính trị, nó à! Đúng là đầu thai nhầm chỗ rồi!

-Tam trưởng lão, có phải ta nên tố cáo người ngậm máu phun người với gia chủ không? Người có chứng cứ gì có thể chứng minh chuyện này do ta làm chứ?

Một giọng nói êm tai đột nhiên vang lên, một bóng người đang chậm rãi đi tới giống như đang cất bước trên những bậc thang trong bầu trời.

-Hừ! Mạnh Thiến, người đừng giả thần giả quỷ. Nếu không phải là người thì nói ta nghe thử xem động tĩnh ngày hôm nay là do ai làm ra?

Đại tiểu thư Mạnh Thiến lúc này thản nhiên nói:

-Tam trưởng lão đến đây trước Thiến nhi, sao hỏi ngược lại ta? Ta chỉ có thể nói chuyện hôm nay không liên quan đến ta. Nếu Tam trưởng lão không tin thì cứ đi tìm chứng cứ là được. Nếu tìm được chứng cứ chuyện lần này có liên quan đến ta, Thiến nhi sẽ tự động đi đến Chấp Pháp đường lĩnh tội. Nhưng nếu tìm không được... ..

-Nếu tìm không được thì lão phu sẽ đi Chấp Pháp đường nhận tội!

Tam trưởng lão lạnh lùng thốt ra một câu, sau đó lão lại giận dữ nhìn Đại tiểu thư nói:

-Nhớ kỹ lời nói của người!

-Vâng! Thiến nhi nhớ rõ lời nói của Tam trưởng lão rồi!

Đại tiểu thư Mạnh Thiến ngoan ngoãn trả lời, tràn đầy hình tượng một cô gái khôn ngoan và dịu dàng.

Tam trưởng lão cũng không muốn ở đây dẫu vô Mohamm với Mạnh Thiến, lão đưa mắt ra hiệu với một người bên cạnh, người kia lập tức xoay người bước đi. Về mặt Mạnh Thiến vẫn vô cùng bình tĩnh, không có bất kỳ vẻ khấn trương và lo lắng nào.

Đúng lúc này đột nhiên có người hô lên kinh hoàng:

-Mau đóng cửa lại, vật bên trong hình như tức giận rồi!

Đúng lúc này đột nhiên vang lên một tiếng gầm rống kinh thiên động địa.

-Grào!

Sau đó lại là những tiếng xích sắt bị rung lên dữ dội. Lăng Tiêu nhìn vào trong cửa đá thấy bên trong có một cái động khác, diện tích cực kỳ khổng lồ. Trong lòng Lăng Tiêu cảm thấy kinh hoàng vì bên trong có một hồ nước rất rộng có chu vi trên vạn thước. Mặt trên hồ nước được phủ một tầng sương dày, chỉ nghe thấy bên trong tiếng nước vỗ rì rào nhưng không thấy được tình hình bên dưới. Bảo khố của Mạnh gia tuy được móc ra từ một ngọn núi khá lớn, nhưng bên trong tuyệt đối không thể có một không gian rộng rãi như vậy được.

Một cái tên hiện lên trong đầu Lăng Tiêu: Thùng không gian! Đây nhất định là một cái thùng không gian. Cũng không biết người nào có thể lợi hại đem toàn bộ địa phương này luyện hóa thành một cái thùng không gian. Lăng Tiêu nhìn về bốn phía xung quanh hồ nước, ở đây lại có không dưới một trăm sợi xích sắt to như cơ thể người đang cột chặt trên bờ, cũng không biết chúng nó được tạo ra từ chất liệu gì mà đen như mực quét trên cột nhà. Đầu còn lại của tất cả những sợi xích sắt đều nằm bên trong hồ nước.

Lúc đầu thì những sợi xích kia rung lên rất nhẹ, tuy run rẩy rất yếu nên không phải kẻ nhạy cảm cũng cảm nhận không phát hiện được. Lúc đầu chỉ là như vậy nhưng sau khi người kia của Mạnh gia hô lên thì mặc kệ là của Tam trưởng lão hay là Đại tiểu thư, vẻ mặt của tất cả đều biến đổi. Tam trưởng lão vội vàng nói:

-Mau đóng cửa lại, đóng cửa lại nhanh!

Lúc này người vừa rồi đã mở cửa lại vô cùng vội vàng và run rẩy rút tảng đá như móng tay từ giữa cánh cửa đá ra, cánh cửa đá lập tức phát ra những tiếng kêu kẹt cực kỳ nặng nề rồi bắt đầu chậm rãi đóng lại.

Lăng Tiêu lợi dụng khoảnh khắc tất cả mọi người đang sửng sốt, cơ thể hắn đột nhiên hóa thành một vũng nước giống như thủy ngân rồi chảy vào bên trong cửa đá không một tiếng động. Lúc này xích sắt run rẩy càng thêm kịch liệt, đồng thời trong hồ nước kia lại phát ra một tiếng gầm rống kinh thiên động địa. Tiếng gầm này làm cho vẻ mặt của đám người Mạnh gia đang đứng bên kia cánh cửa trở nên biến đổi lớn, mọi người không kịp được phải lui về phía sau.

Mạnh Thiên nhìn Tam trưởng lão rồi cảm thán nói:

-Gia chủ đã nói rất nhiều lần rồi, không nên mở cánh cửa này ra như vậy. Nếu có bất kỳ tai họa nào xảy ra, người có chết vạn lần cũng không thể hết tội.

Tam trưởng lão hờ hững nói:

-Đó là chuyện của ta, người không cần phải quan tâm.

Đúng lúc này tiếng đóng lại của cánh cửa đá vang lên, đám người Mạnh gia mới thở phào nhẹ nhõm.

Bản tôn của Lăng Tiêu vẫn đuổi theo người kia, cũng không phải hắn muốn đuổi theo tên kia, nhưng Lăng Tiêu phát hiện có vài luồng khí tức cực kỳ yếu ớt vẫn liên tục bám theo phía sau mình.

-Chim sẻ ở phía sau!

Trong lòng Lăng Tiêu thầm cảm thán một câu, thầm nghĩ:

-Thảo nào Tam trưởng lão dám khẳng định như vậy, nếu không phải mình có một phân thân không người nào nhìn thấy thì sau khi đuổi tên này ra khỏi phạm vi thế lực của Mạnh gia, mình chắc chắn sẽ bỏ chạy về một hướng khác. Đến lúc đó, nếu có người đuổi theo mà tổng thế lực của đối phương lại cao hơn mình, đấy mới thật sự là phiền toái!

-Lúc đó nước bắn chắc chắn sẽ được dội lên người mình, mặc dù lúc đầu chuyện này là mình muốn làm, nhưng trước mình chắc chắn vị Đại tiểu thư kia đã bày ra rất nhiều kế hoạch rồi. Từ chuyện ngày hôm qua thì rõ ràng muốn ta là kẻ chết thay, nhưng không ngờ lại bị Lăng Tiêu ta tương kế tựu kế. Không biết vị Đại tiểu thư kia sau khi biết được kết quả có tức giận ói máu hay không?

Lăng Tiêu đã biết được khá nhiều tin tức nên cứ đuổi thẳng theo tên kia. Nhưng Lăng Tiêu cũng nhận ra điều khác thường, tốc độ của tên đang bỏ chạy ở trước mặt tuy rất nhanh nhưng rõ ràng không phải là cực hạn của hắn. Xem ra hắn còn sợ Lăng Tiêu không chịu đuổi theo vậy.

Phía trước không phải có mai phục chứ?

Lăng Tiêu nhớ lại lúc đệ nhị nguyên thần nhìn thấy Đại tiểu thư đầu vô mồm với Tam trưởng lão thì vẻ mặt rất bình tĩnh. Trong lòng Lăng Tiêu khẽ động rồi lập tức hiểu rõ. Khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười lạnh, hai đám này cũng không phải loại người tốt đẹp gì, dù sao thì thân phận này của mình cũng là giả. Trong tay Karina còn có truyền âm phù, Lăng Tiêu tin sau khi Karina biết được chuyện này thì nhất định sẽ hành sự theo hoàn cảnh, tìm cơ hội trốn ra ngoài.

Lăng Tiêu vừa nghĩ đến đây, cơ thể đột nhiên biến mất giữa không trung mà không có bất kỳ dấu hiệu gì. Trong nháy mắt khi Lăng Tiêu biến mất, lập tức có vài luồng năng lượng vô cùng khổng lồ nổ ngay tại chỗ ẩn thân của hắn.

-Ầm ầm!

Trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng nổ còn mạnh hơn cả sấm sét, không gian xung quanh đều vặn vẹo kịch liệt rồi vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, nhưng cũng may mà lập tức khôi phục lại như thường.

Trong không khí truyền đến vài tiếng hô kinh dị. Nhưng ngay sau đó người ở phía trước đã bỏ chạy rất xa, những người bên này cũng vội vàng phóng theo tên kia.

Cơ thể Lăng Tiêu tiến vào trong thế giới của Hàm Hàn Bảo Đỉnh, sau đó lại chạy vào tận cùng hư vô trong thế giới này, quả nhiên hắn phát hiện ra luồng năng lượng kia lại tăng lên rất nhiều. Chẳng qua vừa rồi những tên truy đuổi kia cùng hợp lực tung ra một đòn rồi sinh ra một luồng năng lượng khổng lồ.

Trong lòng Lăng Tiêu vô cùng vui sướng, hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống rồi bắt đầu tu luyện.

... ..

Cùng lúc này nguyên thần của Lăng Tiêu đang bị nhốt trong thùng không gian khổng lồ. Vật sống trong hồ rõ ràng đã cảm nhận được sự tồn tại của Lăng Tiêu, những sợi xích sắt khổng lồ bắt đầu liên tục phát ra những âm thanh “keng keng”.

Ngay sau đó, một cái đầu khổng lồ chậm rãi nhô ra trong lớp sương dày bao phủ mặt hồ, vẻ mặt của một con thú khổng lồ vô cùng xấu xí, dữ tợn và đáng sợ dần lộ ra.

Đầu con cự thú này dài giống như một cửa của một con cá sấu, miệng rất dài, bên trong là những chiếc răng nanh sắc nhọn xen kẽ vào nhau. Con thú này có hàm răng trắng nõn và sáng bóng, trên đầu phủ đầy những cái gai sắc nhọn, thậm chí ngay cả trên mí mắt cũng mọc đầy những cái gai thế này.

Nếu mà chỉ nhìn vào cái đầu của nó thì mười phần giống như một con nhím.

Cái đầu này dài chừng trăm mét làm người ta vừa nhìn đã sinh ra cảm giác vô cùng sợ hãi, chưa nói đến việc nhìn thấy cả người nó.

-Grào!

Con quái thú khủng bố và dữ tợn này nhìn thẳng về phía Lăng Tiêu rồi phẫn nộ gầm lên một tiếng.

Sau đó nó ngẩng cao đầu lên lộ ra một cái cổ dài chừng năm mươi mét ở bên dưới. Nó vẫn tiếp tục ngẩng cao đầu lên, thậm chí còn đụng đến cả đỉnh của huyết động vô cùng rộng rãi này.

Điều làm người ta cảm thấy kinh hoàng là sau khi con thú này thò cái cổ thật dài lên lại không thấy cơ thể nó xuất hiện trên mặt nước. Vì rất nhiều sợi xích sắt không thể khóa lên trên cái cổ nhẵn bóng phủ đầy những lớp vảy cứng rắn và khổng lồ này được.

Quái thú co cổ lại giống như chuẩn bị phun ra một cái gì đó. Nó hướng về phía Lăng Tiêu rồi đột nhiên mở rộng miệng máu ra. Một quả cầu bằng khổng lồ từ trong miệng quái thú bay ra rồi phóng ầm ầm về phía Lăng Tiêu. Tốc độ của quả cầu bằng quá nhanh làm không khí vang lên những âm thanh rít gào chói tai.

Cơ thể Lăng Tiêu bị quả cầu bằng kia đánh thẳng vào rồi ầm một tiếng vỡ tan ra. Nhưng ngay sau đó những mảnh nhỏ của thân thể lại bắt đầu dung hợp lại.

Trong lòng Lăng Tiêu thâm than thở một tiếng:

-Ma thú hùng mạnh trời sinh này khá lắm!

Lăng Tiêu vừa nghĩ vừa triệu hồi Kim Hổ ra. Sau khi Kim Hổ xuất hiện thì lập tức bị luồng áp lực khổng lồ ép trở về bản thể. Kim Hổ biến thành một con hổ đen cao hơn mười thước, nó hướng thẳng về phía con quái vật kia mà gầm lên.

676. Chương 596: Sự Thật Kinh Người.

Sau khi Hàm Hàn Bảo Đỉnh trở thành pháp bảo bản mệnh của Lăng Tiêu thì dù là bản thể Lăng Tiêu hay phân thân cũng đều có thể triệu hồi nó ra. Nhưng Lăng Tiêu cũng không muốn tạo ra những động tĩnh lớn ở bên trong Mạnh gia. Hàm Hàn Bảo Đỉnh sợ rằng đã được rất nhiều người trong Thánh Vực biết rõ, thậm chí còn trở thành một cái tiêu chí của hắn. Lần này hắn đến đây lại là lén lút trộm cắp, thần không biết quỷ không hay mới hợp đạo lý. Nếu Lăng Tiêu không bị những gì ở phía sau cánh cửa ngấm này hấp dẫn thì bây giờ phân thân của hắn không có khả năng ở lại địa phương này.

Nhưng nguyên nhân chính là vì có bản mệnh pháp bảo tồn tại, nên bản tôn của Lăng Tiêu có thể tùy ý từ bất kì chỗ nào cũng có thể từ trong Hàm Hàn Bảo Đỉnh đi ra, sau đó cùng phân thân kết hợp lại thành một thể. Đồng thời phân thân cũng có thể tiến vào trong Hàm Hàn Bảo Đỉnh, đến khi xuất hiện thì có thể rời xa bầu trời Mạnh gia.

Những cường giả Mạnh gia cho dù vất nát óc cũng không ngờ trong thiên hạ lại có bảo vật thần kỳ như vậy. Dù là Đại tiểu thư hay Tam trưởng lão sẽ lại càng không ngờ bọn họ hao tổn rất nhiều tâm sức, đã dùng tất cả mưu kế, nhưng khi tranh đấu với nhau lại xuất hiện một sai lầm lớn như vậy.

Hiện tại cho dù là Tam trưởng lão hay Đại tiểu thư cũng căn bản không thể lấy lại những vật đã mất được. Khi nghe thấy một tiếng gầm giận dữ của “Tiêu Phong”, lúc đó Đại tiểu thư còn cười khẩy trong lòng vài tiếng, thầm nghĩ:

-Đúng là một tên ngu dốt, nếu ngươi không đuổi theo thì sẽ chẳng dễ dàng hất được nước bắn lên người của ngươi!

Mà Tam trưởng lão lại càng không quan tâm đến những chuyện này, thầm nghĩ:

-Mặc kệ hai bên cái ngươi đấu nhau thế nào, bảo vật cũng sẽ không rời khỏi tay người của Mạnh gia.

Xét cho cùng thì hai bên đều quá coi thường thực lực của tên Tiêu Phong vừa mới đến. Mọi người có nằm mơ cũng không ngờ tên Tiêu Phong này chính là Lăng Tiêu người đã khuấy động lên tình cảnh mưa máu gió tanh ở Nam Châu.

... ..

Con quái thú khổng lồ này vừa nhìn thấy Kim Hổ thì đột nhiên lại nổi giận. Nó liên tục gầm rống, trong nháy mắt nó nhào cơ thể về phía trước, những sợi xích sắt đột nhiên căng cứng phát ra những âm thanh “keng keng”, sau đó lại là những tiếng ma sát do lực lượng tạo thành. Mức độ căng cứng của dây xích lúc này làm cho người ta cảm giác trái tim mình đang treo trên cổ. Chỉ sợ sau vài giây nữa sợi xích tưởng như rất to, nhưng đối với con quái thú này lại quá nhỏ bé sẽ không chịu nổi lực lượng khổng lồ này mà đứt tan ra.

-Phù! Phù! Phù!

Cái đầu khổng lồ và xấu xí của con quái thú lại mở rộng miệng máu ra, nó hướng về phía tên tiểu tử Kim Hổ mà phun ra vài quả cầu băng khổng lồ. Những quả cầu này bùng ra luồng hào quang kim sắc, dùng tốc độ cực nhanh đánh thẳng từ trên xuống.

Nếu Kim Hổ bị những quả cầu băng kia đánh trúng thì năm xưa Lăng Tiêu cũng sẽ không dốc hết sức để thu phục nó.

Chỉ thấy hai chân sau vô cùng mạnh mẽ của Kim Hổ giậm mạnh xuống, cơ thể hắn giống như một tia chớp màu đen rồi đột nhiên phóng thẳng lên cổ được che đầy những tầng vảy của con quái thú.

-Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Đệ nhị nguyên thần của Lăng Tiêu lóe người lên tránh sang bên cạnh. Những quả cầu băng lập tức đập lên mặt đất tạo ra vài cái hố sâu khổng lồ trên mặt đất vô cùng cứng rắn.

Mà không gian chỗ này chỉ có một phương pháp liên kết duy nhất với bên ngoài chính là thông qua khối đá bằng móng tay kia. Cho nên dù chỗ này bị đánh đến long trời lở đất thì bên ngoài cũng không có bất kỳ phản ứng gì.

Giống như Lăng Tiêu trước đó có thể cảm ứng được trong đây có gì đó không đúng vì tinh thần lực quá hùng mạnh, đã sắp tiếp cận đến Thần giới rồi.

Lăng Tiêu tập trung tinh thần quan sát cuộc chiến giữa Kim Hổ và con quái vật khủng bố kia, trong lòng hắn thầm nghĩ:

-Người Mạnh gia hoàn toàn không quan tâm đến những bảo vật mất trộm trong bảo khố, nhưng lại vô cùng khấn trương đối với không gian này. Mà cái thùng không gian này ngoại trừ con quái thú khủng bố thì không còn bất cứ thứ gì có giá trị. Như vậy cái làm bọn họ khấn trương chính là con quái thú này.

Mà con ma thú này...Lăng Tiêu híp mắt, ánh mắt hần lấp lánh, trong lòng hần đột nhiên lóe lên rất nhiều ý nghĩ.

- Con quái thú này cũng không phải là những con thần thú hộ sơn hùng mạnh trong tu chân giới. Làm gì có con Thần thú hộ sơn của môn phái nào lại cần phải dùng nhiều xích sắt như vậy để khóa chặt lại chứ? Hơn nữa chỗ này là một không gian độc lập, cũng không phải nuôi nó trưởng thành để giết lấy tinh thạch, càng không phải người Mạnh gia nhân rồi không việc gì làm mà nuôi nó để lấy thịt. Nếu tất cả đều không đúng thì một con cự thú hung hãn và nóng nảy xuất hiện ở chỗ này có chút kỳ quái.

Lúc này Lăng Tiêu cũng mặc kệ Kim Hổ và con quái thú đang đánh nhau long trời lở đất ở phía trên. Dù sao con quái thú kia cũng đang bị những sợi xích sắt khóa chặt nên nó muốn đánh một Kim Hổ linh hoạt bị thương là rất khó. Lăng Tiêu coi như cho Kim Hổ một cơ hội luyện tập, những năm gần đây Kim Hổ rất ít khi được chiến đấu với người khác.

Lăng Tiêu đi vòng quanh cái hồ khổng lồ bên dưới. Khi đi đến bờ đối diện bên kia, ánh mắt Lăng Tiêu đột nhiên chuyển lên một con suối nhỏ rộng chừng một thước bên dưới.

Dòng suối nhỏ này trong vắt có thể nhìn thấy đáy, đồng thời còn tỏa ra một mùi hương thơm mát. Dòng suối này lại từ trong hồ chảy ra. Lăng Tiêu cũng không biết làn sương mù đang bao phủ khắp mặt hồ dày bao nhiêu, nó ngăn cản tầm mắt của mọi người đồng thời cũng ngăn cản nước trong hồ bốc hơi ra ngoài.

Vậy nên ngay cả Lăng Tiêu cũng không nghĩ ra, suốt ngày ngâm con cự thú khổng lồ ở bên trong cái hồ này thì có gì quý giá. Nhưng khi Lăng Tiêu nhìn thấy dòng suối nhỏ, trong lòng hần hình như cũng hiểu ra được điều gì đó.

Lăng Tiêu ngồi xổm xuống rồi đưa tay vào dòng suối nhỏ, không có cả giác lạnh thấu xương mà ngược lại còn truyền đến cảm giác ấm áp.

Đồng thời trong dòng nước còn có một luồng năng lượng đi theo những kinh mạch trên cánh tay Lăng Tiêu rồi liên tục rót vào trong người.

Đệ nhất môn phái Trung Châu, bí mật quan trọng nhất của họ...Lại nằm ở đây.

Lăng Tiêu mạnh mẽ đứng thẳng người lên, vẻ mặt hần mang theo vẻ vui mừng và không thể tin nổi. Tầm mắt của người tu chân rất rộng, tất cả những điều thần kỳ của tu chân giới làm người ta phải mê say. Lăng Tiêu cũng từng nghe qua rất nhiều những truyền thuyết của giới phàm nhân, thậm chí hần còn cảm thấy nó rất hoang đường. Nhưng hần lại chưa từng nghe người nào nói đến chuyện nuôi một con quái thú khổng lồ trong hồ thì nước của nó sinh ra lại có những công hiệu thần kỳ thế này.

Cái hồ này đúng là một chiếc nồi để chế tạo ra cao thủ. Thảo nào dù là Tam trưởng lão hay Đại tiểu thư không thèm quan tâm chuyện Vô Ảnh Cung và Sương Hàn Kiếm bị mất. Thứ nhất là bọn họ cho rằng bảo vật mất đi rồi cũng quay về trong tay người nhà mình, thứ hai là bọn họ cũng hoàn toàn không thèm coi trọng những bảo vật này.

Tồn tại một địa phương có thể chế tạo ra cường giả siêu cấp, bảo vật...Thì coi là cái gì?

-Kim Hổ, đừng giết chết nó! Con quái thú này có tác dụng rất lớn đối với chúng ta.

Lăng Tiêu đột nhiên hướng về phía trên la lớn. Hần đã cảm giác được con quái thú có diện mạo xấu xí này tuy thực lực vô cùng mạnh mẽ nhưng bị người ta dùng xích sắt khóa chặt lại nên căn bản không phải là đối thủ của Kim Hổ.

Điều này giống như một cường giả cảnh giới đại viên mãn bị người ta trói chặt tay chân không thể nhúc nhích được, ngoại trừ việc bùng ra khí thế khắp toàn thân để hù dọa người ngoài, thậm chí sẽ bị một người tu luyện có cảnh giới thấp hơn giết chết.

Lúc này con quái thú đang hoảng sợ cũng nằm vào tình cảnh trên. Lăng Tiêu thấy rất rõ, nếu như thả nó ra thì đừng nói một mình Kim Hổ, cho dù là mười Kim Hổ cũng không phải là đối thủ của nó.

Cho dù tính thêm cả Lăng Tiêu, cho dù dùng hết tất cả khả năng để quyết định thắng thua với con quái thú này thì tỉ lệ cũng chỉ là năm năm.

Hèn gì những người Mạnh gia lại khản trương như vậy. Nếu có một vật thể này tồn tại, dù là Lăng Tiêu cũng không dám lạnh nhạt với nó.

Kim Hổ trên không trung vẫn dính chặt vào cổ con quái thú, chơi đùa đúng là thỏa thích. Lúc này trên cổ con quái thú đã có vài vết thương, những chất dịch trong suốt đang liên tục chảy ra từ trên miệng vết thương. Nếu không phải Lăng Tiêu còn chưa tìm ra được sự thật thì cũng không ngờ chất lỏng trong suốt này lại chính là máu của con quái thú.

Kim Hổ nghe thấy lời nói của Lăng Tiêu thì lên tiếng nhưng không hỏi vì sao, mà chỉ nói:

-Tên này rất hùng mạnh! Nếu không phải nó bị nhiều sợi xích trói chặt lại thì ta chắc chắn cũng không phải là đối thủ.

Lăng Tiêu trầm nghĩ:

-Người coi như cũng biết mình biết người!

Lăng Tiêu vừa nghĩ vừa vẩy tay với Kim Hổ nói:

-Người xuống đi đã.

Kim Hổ hơi do dự. Nói thật hẳn thấy độc ác với loại đối thủ thực lực mạnh hơn mình rất nhiều này cảm thấy rất sung sướng. Nhưng mệnh lệnh của Lăng Tiêu, Kim Hổ cũng không dám chống lại. Kim Hổ đành phải quay về, trong miệng vẫn còn lẩm bầm:

-Coi như tha cho người!

Lăng Tiêu trầm cười trộm, trong lòng nghĩ:

-Để xem Đại Lão Hổ người sau này có phải cầu xin ngược lại con quái thú xấu xí này không!

Lăng Tiêu vừa nghĩ vừa ngẩng đầu lên nhìn về phía con quái thú xấu xí đang gầm rống chuẩn bị tấn công mình, hẳn hà miệng hét lớn:

-Này! Đại gia hỏa, trước tiên đừng vội vàng đánh ta, có thể nghe ta nói một câu không?

-Người muốn...Làm gì?

Một âm thanh cực kỳ trầm thấp lại rất nặng nề giống như từ sâu trong lòng đất nói ra, đồng thời nó cũng rất rầu rĩ và có lực xuyên thấu đột nhiên vang lên trong tai mọi người.

-Rất tốt, có thể nghe thấy ta nói gì là tốt rồi!

Lăng Tiêu thở phào nhẹ nhõm, có chỉ số thông minh thì tốt, nếu không lại phải câu thông thì rất khó khăn. Lăng Tiêu lại nói tiếp:

-Ta muốn giao dịch với người, có hứng thú không?

-Giao dịch cái gì?

Giọng nói nặng nề của con quái vật xấu xí lại vang lên, mang theo một chút nghi ngờ, nó chậm rãi nói:

-Các người...Con người, vô cùng xảo quyệt, muốn...Muốn giao dịch cái gì? Ta đã...Bị các người khóa chặt ở chỗ này, các người còn muốn làm gì nữa đây?

Giọng nói của quái thú xấu xí này nghe ra thì cực kỳ bình thản, thậm chí bên trong cũng không có chút tình cảm oán giận nào. Nhưng Lăng Tiêu lại có thể cảm giác được, đây hoàn toàn vì nó từng trải quá nhiều, sống rất nhiều năm rồi. Trên đời này đã không còn gì để cho nó thật sự đặt ở trong lòng, nên lúc này nó mới có phản ứng như vậy.

Nhưng tự do! Không sai, chính là tự do.

Trên đời này không có bất kỳ loài vật có trí khôn nào không nghĩ đến hai chữ này.

Lăng Tiêu không tin con quái thú xấu xí nhìn thì có vẻ cam chịu số phận này sẽ thật sự chịu phạt bất hạnh này mãi, sẽ thật sự không còn động lòng với hai chữ tự do. Lăng Tiêu không tin nó đã không còn chút tình cảm nào đối với trời xanh mây trắng, với cỏ cây mặt đất.

Cho nên Lăng Tiêu rất có lòng tin tên này nhất định sẽ động tâm với lời đề nghị của hắn.

-Giao dịch này chính là ta cho người tự do nhưng sau đó người phải ở trên địa bàn của ta!

Lăng Tiêu nói xong thì ánh mắt lóe lên nhìn vào con quái thú. Hắn dùng một giọng hùng hồn mà trước nay rất ít khi sử dụng nói:

-Yêu cầu này của ta cũng có hạn chết thời gian. Thời gian là...Một vạn năm! Sau một vạn năm nếu người muốn bỏ đi thì ta sẽ tuyệt đối không ngăn cản! Vì ta có thể cảm nhận được người nhất định có quá khứ không tầm thường. Ta cũng không phải là người của Mạnh gia nên cũng không giống như bọn họ dùng những sợi xích chết tiệt này để ràng buộc tự do của người.

-Grừ!...Grào! Grào!

-Keng keng keng keng...

Con quái thú xấu xí này ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng phẫn nộ, sau đó những sợi xích sắt nặng nề lại phát ra những âm thanh cực kỳ khủng bố. Luồng khí tức hùng hậu và khổng lồ lại đập thẳng vào mặt, luồng khí tức này hoàn toàn khác biệt so với khí thế bá đạo của những cường giả cảnh giới đại viên mãn trong Thánh Vực.

Giống như hai người đang đánh nhau, một người hùng mạnh sử dụng đại bổng vung lên không trung mang theo một luồng kinh phong. Lúc này nhất định sẽ mang đến áp lực cho đối phương, thậm chí đối phương còn không dám trả đòn.

Nhưng nếu trên bầu trời đang ngưng tụ một đám mây đen khổng lồ, thì cảm giác áp bức này sẽ phủ xuống tất cả mọi vị trí làm cho tư tưởng người ta căn bản không thể sinh ra chút lực phản kháng nào.

Đây chính là sự chênh lệch giữa khí thế của con người và uy lực của trời.

Kim Hổ bị luồng khí thế này đè lên làm cơ thể mạnh mẽ lui về phía sau vài trăm thước, sau đó vẫn tiếp tục lùi đến khi đụng vào vách tường trong khoảng không gian này. Một tiếng ầm vang lên, thân thể Kim Hổ đập mạnh lên vách tường, hình người do Kim Hổ hóa thân mặt như màu đất. Hắn thầm nghĩ:

-Vừa nãy nếu đại gia hỏa kia bùng ra khí thế này thì sợ rằng ta cũng chẳng có dũng khí để ra tay với hắn!

-Người nói...Là thật sao?

Lúc này giọng nói của con quái thú vẫn còn nặng nề như cũ nhưng lại cuộn cuộn như sấm rền rồi vang vọng khắp không gian.

-Thật vậy sao...Thật vậy sao...Thật vậy sao?

Lăng Tiêu gật đầu vô cùng nghiêm túc, sau đó nói:

-Tất nhiên là thật! Ta có thể dùng máu để thề, nếu vi phạm sẽ bị trời phạt.

Lăng Tiêu nói xong thì ngón tay giữa đột nhiên lóe lên hào quang. Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm cắt ra một vết thương trên ngón tay Lăng Tiêu, rất lâu sau mới có một giọt máu chảy ra, mà giọt máu này lại là màu vàng.

Lăng Tiêu vốn đã dung hợp lại thành cơ thể hoàn mỹ. Tuy thân thể đã bị một cái tát của Thanh Hà phá nát, nhưng tất cả mọi thứ trong thân thể hoàn mỹ này vẫn rất tốt, tất cả đều đã nhập sâu vào trong linh hồn Lăng Tiêu rồi. Thế cho nên máu trong cơ thể Lăng Tiêu cũng bị cải tạo thành loại này.

Người tu chân cảnh giới Độ Kiếp Kỳ vừa hùng mạnh mà những chỗ thần kỳ lại nhiều không kể xiết. Vừa rồi chính là một loại năng lượng của trạng thái cơ thể, khi hắn cần thì có thể ngưng tụ lại thành thực thể.

Khi Lăng Tiêu phát thề thì giọt máu màu vàng kia đột nhiên bùng lên từng luồng hào quang dữ dội trên không trung. Sau đó lại xuất hiện một đồ án hình tròn rất phức tạp trên giọt máu. Lăng Tiêu hấp thu giọt máu kia vào, giọt máu hóa thành một luồng hào quang kim sắc rồi nhập vào giữa mi tâm Lăng Tiêu.

Con quái thú xấu xí giống như đến từ thượng cổ đột nhiên cảm nhận được một luồng năng lượng khế ước khổng lồ bùng ra trên không trung. Lúc này nó lập tức tin sự chân thành của Lăng Tiêu. Nó ngậm miệng lại, một cặp mắt vô cùng khổng lồ nhìn chăm chăm vào Lăng Tiêu rồi đột nhiên nó phát ra một tiếng thở dài. Bên trong tiếng thở dài kia lại ẩn chứa những luồng tình cảm vô tận sau hàng nghìn vạn năm.

677. Chương 597: Huyền Thiên Nhận Chủ.

Kim Hổ dùng cặp mắt phức tạp nhìn con quái thú đã bình tĩnh trở lại. Con quái thú khổng lồ này làm hắn cảm thấy rất tò mò, không biết độ sâu của cái hồ này là bao nhiêu, và con bộ dạng của con quái thú kia như thế nào?

Hơn nữa từ trong giọng nói của con quái thú này cũng có thể cảm nhận được sinh mệnh của nó tuyệt đối dài hơn rất nhiều so với những gì mình đã nghĩ. Thậm chí cũng có thể nói rằng đã trải qua cả thời kỳ Thần chiến.

Kim Hổ vừa nghĩ đến chuyện lúc này hắn tạo ra rất nhiều vết thương trên người một tồn tại siêu cấp khủng bố, lúc đó hắn lại dùng thái độ hung hăng để nói chuyện với người ta. Bây giờ Kim Hổ nhìn thấy thái độ của chủ nhân thì rõ ràng đang muốn thu phục cái tên khủng bố này. Vừa nghĩ đến đây thì oán niệm trong lòng Kim Hổ đối với Lăng Tiêu lại bùng lên dữ dội.

Thậm chí Kim Hổ còn kích động muốn xông lên mắng chửi Lăng Tiêu một trận:

-Người đã muốn thu phục nó thì cứ thu phục, nhưng dựa vào cái gì mà lúc này lại bắt ta đi làm những chuyện ác nhân như vậy?

Khi trong lòng Kim Hổ đang bùng lên những ý nghĩ oán hận thì lại đột nhiên cảm giác được một luồng khí tức hùng mạnh nhưng không bức người truyền đến. Luồng khí tức này che phủ cả không gian trước mặt, mà nơi phát ra nó rõ ràng chính là chỗ Lăng Tiêu đang ngồi tu luyện.

Kim Hổ liên tục sửng sốt, hắn không thể tưởng tượng được rốt cuộc là nguyên nhân gì thúc đẩy chủ nhân đột phá ở loại địa phương này. Nhưng vừa rồi hình như chủ nhân có đi đến nhìn cái gì ở phía sau, khi đó mình còn đang chiến đấu nên cũng không chú ý đến điều này. Mà lúc đó chủ nhân lại đột nhiên bảo mình ngừng tay.

Kim Hổ cũng không phải ngu ngốc, hắn lập tức bật người đi về chỗ lúc này Lăng Tiêu vừa mới đến. Sau đó hắn cũng thấy dòng suối trong veo. Kim Hổ nhú mày, sau đó hắn cũng thò tay xuống nước. Khi một luồng năng lượng êm dịu tiến vào trong cơ thể thì Kim Hổ há hốc mồm, một giọt nước miếng không thể kìm được tí tách rơi vào trong dòng nước.

Kim Hổ không nhận được phải quay đầu nhìn về phía Lăng Tiêu đang khoanh chân ngồi ở chỗ kia. Lúc này vẻ mặt Lăng Tiêu giống như năm xưa khi mình từ vực thẳm Ma giới đi vào nhân giới, lúc đó mình cũng nhìn thấy một người thanh niên như vậy, tuy không được tiêu sái như mình nhưng cũng không kém bao nhiêu. Kim Hổ đang trầm suy nghĩ trong lòng, rốt cuộc là người nào đã có thể đào tạo ra loại quái thai như chủ nhân? Sau rất nhiều năm, chưa từng nghe thấy Lăng Tiêu đề cập qua bất kỳ một câu nào liên quan đến sự phụ của hắn cả!

Lúc này Kim Hổ sinh ra một loại cảm giác đặc biệt khâm phục sự phụ Lăng Tiêu. Đây đúng là cao nhân! Có thể bồi dưỡng một người bình thường trở thành siêu cấp cường giả có thể bá chủ một phương trong Thánh Vực. Hơn nữa...Đây mới chỉ là giai đoạn bắt đầu.

Đúng lúc này trong lòng Kim Hổ đột nhiên khê động, hắn lại nhìn thấy con quái thú khổng lồ đang lặng lẽ rút cái cổ thật dài xuống nước. Cuối cùng quái thú chỉ để lại cái đầu cực lớn trên làn sương giãy đang bao phủ mặt nước hồ. Kim Hổ vừa nhìn qua thì thấy đầu quái thú giống như một tảng đá ngầm khổng lồ.

Đúng lúc này thì Lăng Tiêu đột nhiên mở hai mắt, trên người hắn lúc này có một loại khí chất nói không nên lời. Nếu lúc này có người tu chân nhìn thấy Lăng Tiêu thì nhất định sẽ dùng bốn chữ để đánh giá hắn—tiên phong đạo cốt.

Đúng vậy, lúc này Lăng Tiêu có loại khí chất đặc biệt giống như tiên nhân, làm cho người ta sinh ra cảm giác vô cùng ôn hòa. Mặc dù đây chỉ là một loại cảm giác nhưng nếu như có thể làm cho tất cả mọi người bao gồm cả kẻ địch của Lăng Tiêu đánh giá như vậy thì đây không phải là chuyện mà bất cứ kẻ nào cũng làm được.

Lúc này loại khí chất thần bí trên người Lăng Tiêu cũng đủ làm cho tất cả kẻ địch bắt buộc phải tâm phục khẩu phục mà gơ ngón tay cái lên.

Kim Hổ nhìn Lăng Tiêu đến ngây ngẩn cả người, lúc này Kim Hổ lại điên cuồng chạy từ chỗ dòng suối đến trước mặt chủ nhân. Sau đó hắn lại dùng một loại thái độ trước nay chưa từng có nói:

-Chủ nhân, ngài quả thật rất đẹp trai!

Lăng Tiêu liếc mắt nhìn Kim Hổ, sau đó lại ôm quyền hướng về phía cái đầu quái thú khổng lồ đang lộ ra trên mặt sương, nói:

-Đa tạ tiền bối chỉ điểm, Lăng Tiêu...Vô cùng cảm kích!

-Không cần cảm ơn...Ta...Ta chẳng qua chỉ...đột nhiên có chút thương cảm, lại làm ngươi sinh ra đồng cảm mà thôi. Người thanh niên, những sợi xích sắt khóa ta không phải những vật tầm thường đâu. Ngươi khẳng định có thể cứu ta từ chỗ này ra được sao?

Lúc này Kim Hổ đột nhiên bĩu môi, nói:

-Những sợi xích sắt này sao? Chỉ là một đồng sắt thép mà thôi, ta cũng có thể cắt đứt...Hức... ....

Kim Hổ vừa nói ra một nửa chữ đứt thì vội vàng ngậm miệng lại. Hắn không dám nói thực lực của con quái thú này đã đạt đến cảnh giới nào rồi, nhưng hắn khẳng định nó đã vượt qua mình rất nhiều.

Kim Hổ cười cười hơi xấu hổ, sau đó lại há miệng giải thích một câu dư thừa:

-Những thứ này chắc chắn không phải sắt thép thường... ....

Lăng Tiêu đi đến bên bờ hồ nhìn chằm chằm vào những sợi xích sắt khổng lồ và những cây trụ màu đen để cố định sợi xích. Đột nhiên Lăng Tiêu vung tay hung hăng vỗ một chưởng lên trụ sắt. Kim Hổ cũng cảm thấy không bình thường nhưng chưa kịp bật lỗ tai của mình lại thì đã nghe thấy một âm thanh vô cùng kinh khủng từ chỗ Lăng Tiêu truyền đến.

-Ầm ầm!

Kim Hổ cảm thấy giống như hai tai của mình giống như đang nổ tung, lúc này hắn chỉ có thể nghe được một loại âm thanh duy nhất.

-Ừ! Ừ! Ừ!..Ừ!

Kim Hổ thiếu chút nữa đã nổ tung, hắn cũng không thể chịu đựng được loại dày vò này. Hắn dứt khoát hóa thành một luồng hào quang rồi trực tiếp tiến vào trong thế giới của Hàm Hàn Bảo Đình.

Cây trụ màu đen bị Lăng Tiêu vỗ trúng một chưởng ngoài việc phát ra những âm thanh đinh tai nhức óc thì không có bất kỳ rung động nào. Bàn tay Lăng Tiêu cũng không thể để lại bên trên một chút dấu vết nào.

-Bảo vật!

Trong lòng Lăng Tiêu thầm cảm thán một tiếng, sau đó hắn lập tức lấy ra lệnh bài Huyền Thiên từ trong nhẫn. Tuy Huyền Thiên vẫn còn đang bế quan tu luyện, nhưng bản thân lệnh bài Huyền Thiên cũng là một loại bảo vật. Cho dù nó có chút ngu dốt, nhưng cũng tuyệt đối là một bảo vật hiếm có.

Không ngờ khi Lăng Tiêu vừa lấy lệnh bài Huyền Thiên ra thì mặt trên lệnh bài đã bùng ra một luồng hào quang màu vàng. Hình bóng Huyền Thiên với vẻ mặt vui mừng hiện ra, nó nhìn Lăng Tiêu rồi kinh ngạc nói:

-Trời, người... Người đang ở chỗ nào thế? Đây...Đây rõ ràng là một cái không gian của thần! A? Nã Đa Khắc, sao người lại ở chỗ này? Chủ nhân đâu?

Trong nháy mắt khi Huyền Thiên xuất hiện thì con quái thú xấu xí đã an tĩnh đột nhiên lại phóng lên giống như phát cuồng. Quái thú phóng lên làm rất nhiều nước bám theo rồi văng lên không trung, trên bầu trời lập tức xuất hiện một cơn mưa lớn.

Con quái thú này khấn咒 đến mức nói không nên lời. Nó ngửa cái đầu xấu xí lên trời gầm rống một tiếng, trong cổ họng phát ra những âm thanh khổng lồ. Lúc này Lăng Tiêu cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

-Na Đa Khắc? Chẳng lẽ Huyền Thiên quen với con ma thú khổng lồ này sao?

Lúc này trong không gian lại vang lên câu hỏi gấp của Huyền Thiên:

-Nã Đa Khắc, tên ngu ngốc, nói đi! Chủ nhân đang ở đâu? Hẳn chuyển thế chưa? Hay đã rời khỏi chỗ này rồi?

-Chủ nhân...Tan biến rồi!

Một lúc sau giọng nói rầu rĩ của quái thú Nã Đa Khắc, trong giọng nói còn mơ hồ mang theo chút bị thương.

-Biến...Biến mất...Hẳn thật sự đã biến mất rồi sao?

Về mặt Huyền Thiên lập tức trở nên kinh hồn bạt vía. Nó lẩm bẩm, trong giọng nói lộ ra những đau thương vô tận. Đột nhiên Huyền Thiên ngửa mặt lên quát:

-Chủ nhân hùng mạnh của ta đã biến mất thật rồi!

-hu hu hu... ....

Huyền thiên dùng hai tay bịt mắt rồi đột nhiên phát ra những tiếng khóc thút thít.

Lúc này con quái thú xấu xí Nã Đa Khắc lại nói:

-Chủ nhân nói...Sẽ quên tất cả, nhưng hẳn sẽ quay về! Chủ nhân nói...Hẳn nhất định sẽ quay về!

-Hẳn sẽ quay về sao?

Huyền Thiên ngẩng đầu, trong mắt bắn ra những khát khao vô tận. Lăng Tiêu lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt này của Huyền Thiên, không biết vì sao lúc này trong lòng Lăng Tiêu lại có một cảm giác không thoải mái. Giống như hẳn đang nuôi dưỡng một đứa trẻ không thân thích, mà đứa trẻ này cũng biết thân thể của mình. Sau đó đến khi nó trưởng thành thì lúc nào cũng muốn quay trở về bên cạnh cha mẹ thân sinh. Loại cảm giác này cũng làm cho người ta cảm thấy thương tâm.

-Đúng vậy...Chủ nhân nói hẳn sẽ quay trở về. Đồng thời hẳn cũng nhất định sẽ tiến vào đỉnh phong.

Có lẽ vì nói chuyện tương đối nhiều mà giọng của con quái thú xấu xí Na Đa Khắc cũng trở nên trôi chảy hơn rất nhiều. Nó ngừng lại suy nghĩ một chút rồi lại nói tiếp:

-Năm xưa chủ nhân thu xếp cho ta đến chỗ này rồi phong ấn ta ở đây. Ta rơi vào trong giấc ngủ dài, nhưng...Khi ta tỉnh lại thì đã bị người ta khóa chặt ở đây không đi ra ngoài được.

Lúc này Huyền Thiên nhìn thoáng qua Lăng Tiêu rồi đột nhiên dùng một loại thái độ nghiêm túc và chân thành mà trước nay chưa từng có để thi lễ với Lăng Tiêu, sau đó lại kêu lên:

-Chủ nhân!

Lăng Tiêu ngẩn người ra nhìn Huyền Thiên rồi hỏi lại:

-Người gọi ta là gì?

-Chủ nhân! Chẳng lẽ người không muốn thu nhận Huyền Thiên sao?

Về mặt Huyền Thiên trở nên vô cùng nghiêm túc, rõ ràng khác hẳn so với tên thích khoe khoang ngày trước.

Trong khoảnh khắc Lăng Tiêu thậm chí còn không thể tiếp nhận những thay đổi của Huyền Thiên lúc này. Lăng Tiêu cau mày hỏi:

-Không phải người muốn quay trở về bên chủ nhân của mình à? Vừa rồi không phải nó đã nói, cuối cùng chủ nhân của người cũng sẽ trở về sao?

Huyền Thiên hơi do dự, sau đó nói:

-Năm xưa khi ta đi theo chủ nhân thì cũng không phải là pháp bảo người thích sử dụng nhất. Nã Đa Khắc cũng là như vậy, nó chỉ là một sừng vật nhỏ của chủ nhân mà thôi. Chắc chắn người cũng đã phát hiện ra tác dụng của Nã Đa Khắc rồi, đúng vậy, Nếu Nã Đa Khắc ở chỗ nào thì chỗ đó sẽ trở thành vùng đất trù phú. Cho dù ở trên Thần giới thì Nã Đa Khắc cũng có tác dụng khổng lồ, thậm chí còn mạnh hơn so với ta.

Huyền Thiên nói xong thì lộ ra một nụ cười tự chế giễu chính mình.

Sau đó Huyền Thiên lại nói tiếp:

-Năm xưa chủ nhân cùng một vị thần hùng mạnh khác chiến đấu, hai bên đều sử dụng tất cả mọi bảo vật. Ngay cả ta bình thường không được tham gia chiến đấu cũng bị chủ nhân lấy ra. Đáng tiếc là thực lực của ta lại quá nhỏ yếu với đối phương. Lúc đó chủ nhân bị trọng thương mà ta lại rơi xuống trần thế, không phải rơi xuống Thánh Vực mà rơi thẳng xuống nhân gian. Mãi cho đến khi ta gặp được người thì những ký ức trước đó của ta đã mất đi rất nhiều, nhưng khi thực lực dần được khôi phục ta cũng nhớ lại được rất nhiều chuyện. Năm xưa khi chủ nhân chế tạo ra ta đã từng nói nếu có ngày hắc biến mất thì sẽ để cho chúng ta tìm một minh chủ mới. Mà trên đời này người có thể được Huyền Thiên ta coi trọng cũng chỉ có một mình Lăng Tiêu người. Cho nên nếu người không muốn giữ ta lại, ta sẽ lập tức bỏ đi, vì ta đã không còn bất kỳ điều gì bận tâm trên thế giới này rồi. Ta không phải người, cũng không phải linh hồn, chẳng qua chỉ là một cái pháp bảo từ hợp chất đơn giản biến thành phức tạp mà thôi. Ta không có bất kỳ cảm giác nào của những vật sống, đối với ta thì nó cũng không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Lăng Tiêu cố gắng áp chế sự vui sướng đang bùng lên trong lòng. Hắn gật đầu nói:

-Người đồng ý làm pháp bảo của ta, lúc này ta vui mừng còn chưa kịp, sao lại có thể từ chối người được? Nhưng Huyền Thiên này, người muốn như vậy sao?

Huyền Thiên nghiêm túc gật đầu rồi đột nhiên nhe răng cười:

-Việc Huyền Thiên đại gia làm thì có bao giờ hối hận đâu? Đến đi, ký ức khế ước chủ tớ nào!

-Đợi chút!

Lăng Tiêu giữ Huyền Thiên lại rồi hỏi rất nghiêm túc:

-Tên của vị thần năm xưa chiến đấu với chủ nhân của người là gì?

-Hắn sao?

Huyền Thiên nhíu mày suy nghĩ cả nửa ngày mới nói:

-Thanh Hà, đúng, chính là Thanh Hà! Là một vị thần hùng mạnh và cao cấp nhất Thần giới.

-Vậy chủ nhân của người...Hắn là?

Những vấn đề này đã quấy nhiễu Lăng Tiêu rất nhiều năm, hắn vẫn không tìm được đáp án. Nhưng hắn cũng không ngờ câu trả lời lại ở ngay bên cạnh mình.

678. Chương 598: Mạnh Gia Sợ Hãi (1).

-Chủ nhân của ta là, ta...Ta cũng không biết hắn đến từ phương nào!

Về mặt Huyền Thiên trở nên hơi xấu hổ. Một pháp bảo có trí thông minh và linh tính mà ngay cả chủ nhân cũng không biết rõ, điều này quả thật rất xấu hổ. Truyện "Ngạo Kiếm Lăng Vân -

Nhưng lời nói tiếp theo của Huyền Thiên lại làm Lăng Tiêu cảm thấy có chút sững sốt:

-Ta chỉ biết hắc tuyệt đối không thuộc về Thần giới. Trên người hắc có một loại khí tức giống như người. Hắc cũng dùng loại khí tức như vậy để chăm sóc chúng ta. Cho nên sau khi ta bị thương nặng chỉ gặp được người mới có thể bắt đầu chậm rãi khôi phục. Hơn nữa, trước khi chủ nhân và Thanh Hà chiến đấu, vì hắc muốn mở ra không gian Thần giới để đi đến chỗ khác nhưng thất bại, vì vậy mà cũng bị trọng thương. Nếu không chỉ dựa vào Thanh Hà...Tên này cũng xứng là đối thủ của chủ nhân ta sao?

Khi Huyền Thiên nói ra những lời này cũng không phải dùng giọng điệu hống hách như ngày xưa, nhưng về xem thường trong mắt hắc đã đủ để nói lên tất cả.

Lăng Tiêu cũng có một số suy đoán mơ hồ về chủ nhân của Huyền Thiên. Tên này có thể là người đã đến Thánh Vực trước mình ba trăm năm, đã một lần xuất thủ giải nguy khi chính mình gặp nguy hiểm, hắc chính là thiên tài chân chính Vân Chi Lan.

Đúng vậy, trong lòng Lăng Tiêu thì Vân Chi Lan chính là một thiên tài chân chính. Sợ rằng lúc này ngoài Lăng Tiêu cũng không còn người thứ hai nào biết rõ thực lực của Vân Chi Lan. Thật ra dù là Lăng Tiêu cũng không dám nói mình hoàn toàn hiểu rõ thực lực của Vân Chi Lan đã đạt đến cảnh giới gì. Nhưng có một điều Lăng Tiêu biết rất rõ, thực lực Vân Chi Lan bây giờ tuyệt đối sẽ không kém hơn chính mình.

Nhưng...Vân Chi Lan cũng không phải là người tu chân! Trên người hắc cũng không có bất kỳ khí tức gì giống như mình, điều này Lăng Tiêu lại có thể khẳng định. Một kiếm của Vân Chi Lan năm xưa căn bản khác biệt hoàn toàn với kiếm kỹ của Thánh Vực. Mặc dù một kiếm đó rất xuất thần nhập hóa, ẩn chứa pháp tắc thiên địa vô tận nhưng nó tuyệt đối không phải là kiếm thuật của người tu chân.

Xem ra muốn tìm được người từng là chủ nhân của Huyền Thiên thì cũng không phải là một chuyện quá khó khăn.

Sau khi Huyền Thiên và Lăng Tiêu ký kết khế ước chủ tớ, về mặt Huyền Thiên cũng hơi buồn, trong mắt hắc còn mơ hồ trời lên vài giọt lệ. Nhưng chỉ trong nháy mắt hắc lại khôi phục lại vẻ mặt bất cần đời. Huyền Thiên cười hì hì rồi phóng thẳng về phía con quái thú xấu xí Nã Đa Khắc nói:

-Lão tiểu nhị, nếu đã không tìm được chủ nhân, vậy ngươi có đồng ý đi cùng ta không?

Giọng nói nặng nề của Nã Đa Khắc đột nhiên vang lên âm âm:

-Nếu có thể để Nã Đa Khắc ta được tự do, thì tất nhiên sẽ đồng ý đi theo ngươi.

Lăng Tiêu cảm thấy trong lòng vui mừng như điên. Hắc vốn chỉ muốn để con quái thú có vẻ bề ngoài xấu xí nhưng lại rất có giá trị này vì Thục Sơn phục vụ một vạn năm. Sau một vạn năm thì tất cả những đệ tử của mình bây giờ, dù yếu kém thế nào cũng chắc chắn vượt qua cảnh giới đại viên mãn.

Lăng Tiêu lập tức để Huyền Thiên khống chế lệnh bài Huyền Thiên, chỉ trong khoảnh khắc lệnh bài Huyền Thiên đã chặt đứt những sợi xích sắt cực phẩm này. Cuối cùng sau rất nhiều năm Nã Đa Khắc cũng có được tự do, nó nhìn không được phải ngửa mặt lên trời gầm rống.

Tiếng gầm rống ẩn chứa những tình cảm vô tận vang vọng khắp không gian.

Sau đó Lăng Tiêu lại mở ra một con đường nối không gian này và thế giới trong đỉnh. Nã Đa Khắc cũng không có bất kỳ lưu luyến gì với chỗ này, cơ thể vô cùng khổng lồ của nó trực tiếp phóng thẳng vào trong con đường. Mà lúc này cuối cùng Lăng Tiêu cũng nhìn thấy hình dạng của Nã Đa Khắc, hắc không kìm được phải cảm thấy kinh hoàng, thậm chí:

-Trên đời này không ngờ vẫn còn loại quái thú quý dị thế này, ngày hôm nay cũng coi như được mở rộng kiến thức.

Trước đây khi còn ở trên tu chân giới Lăng Tiêu đã nghiên cứu tất cả mọi loại thú đến mức cực hạn, mà lúc này cơ thịt trên mặt hắc cũng không nhịn được phải liên tục co rút.

Đầu cá sấu, trên đầu còn có rất nhiều gai nhọn. Cổ mãng xà, trên cổ là từng tầng vảy giống như những cái khiên đang lóe lên những luồng sáng, xem ra kiên cố đến mức không thể phá nổi. Mà phần bên dưới của Nã Đa Khắc lại là một thân thể bạch tuộc đặc biệt khổng lồ.

Nếu thân thể này được mở rộng ra thì chắc chắn phải có chu vi hơn nghìn mét. Bên dưới cơ thể nhẵn bóng và khổng lồ này còn có mấy trăm cái vòi còn to và dài hơn cái cổ rất nhiều, mặt trên của vòi tràn đầy những giác hút to nhỏ. Trên những cái vòi vừa thô vừa lớn này còn bám theo rất nhiều những sợi xích sắt đã bị chặt đứt một đầu. Cũng không biết Nã Đa Khắc đã ngâm mình trong nước bao nhiêu năm nhưng những sợi xích lại không có bất kỳ dấu hiệu rỉ sét nào, mà ngược lại nó còn rạng rỡ ánh sáng trên không trung. Lăng Tiêu nhìn thấy những điều này thì cảm thấy khắp toàn thân tê dại, hắc thâm nghĩ:

-Người năm xưa có thể khóa được Nã Đa Khắc quả thật là rất lợi hại. Chẳng lẽ người này chính là tổ tiên của Mạnh gia sao?

Còn nữa, Nã Đa Khắc này rốt cuộc là loại quái vật gì? Nó quả thật giống như được rất nhiều loại ma thú chấp vá lại tạo thành, nhưng hiệu quả lại làm cho người ta cảm thấy kinh hoàng tâm thần.

Sau khi Nã Đa Khắc tiến vào trong không gian Đỉnh thì nói cũng trực tiếp chui vào trong một cái hồ trên đỉnh núi trong thế giới này. Độ lớn của hồ này cũng không bằng đầm nước trong thùng không gian lúc này, nhưng đối với Nã Đa Khắc thì không có bất kỳ vấn đề gì cả. Chỉ thấy cơ thể nó chậm rãi thu nhỏ lại, một lát sau nó đã nhỏ lại chỉ còn chu vi một trăm mét. Sau đó Nã Đa Khắc đắm mình vào trong hồ nước, lúc này trong không gian của Hàm Hàn Bảo Đỉnh đột nhiên vang lên âm thanh nặng nề giống như sấm rền của Nã Đa Khắc:

-Chủ nhân, cảm ơn người!

-Nã Đa Khắc, trước tiên người cứ chịu khó ở trong đây một thời gian, nếu có cơ hội ta sẽ tìm cho người một chỗ dung thân lớn hơn nữa.

-Không cần đâu, chủ nhân! Nã Đa Khắc rất thích ở chỗ này. Hơn nữa, chỗ này cũng đang dần trưởng thành, chắc không bao lâu nữa là có thể trở nên rất lớn rồi.

Lăng Tiêu ngăn người nhìn thoáng qua Kim Hổ đang trừng mắt há mồm đứng bên cạnh hồ nước rồi nói:

-Kim Hổ, sau này các người cùng một nhóm!

Khóe miệng Kim Hổ co giật vài cái rất dữ dội, những con sóng rung động lóe lên trong ánh mắt hắn cũng dần tiêu tán. Lúc này Kim Hổ đã bình tĩnh trở lại đứng bên cạnh hồ nước, trong lòng hắc thâm nghĩ:

-Chủ nhân quả thật là lợi hại, ngay cả những loại quái thú hùng mạnh thế này mà cũng có thể hàng phục được, bội phục!

Khi Lăng Tiêu xuất hiện trong không gian Hàm Hàn Bảo Đỉnh thì đọc pháp quyết, phân thân của Lăng Tiêu dần tiêu tán vào trong không khí. Khoảnh khắc sau đã xuất hiện trong một cánh rừng cách Mạnh gia ngàn dặm. Lúc này khóe miệng Lăng Tiêu lộ ra một nụ cười hài lòng, thu hoạch lần này quả thật là quá lớn.

Nhưng hắn cũng có một vấn đề chưa suy nghĩ được rõ ràng, nếu Mạnh gia đã có bí mật thế này thì vì sao ngay cả bảo khố trọng địa như vậy cũng thu nhận người ngoài đến canh gác chứ? Truyện "Ngạo Kiếm Lăng Vân -

À...Lăng Tiêu đột nhiên nhú mày, trong đầu lóe lên một ý nghĩ:

-Bảo khố, trọng địa!

-Ta hiểu rồi!

Lăng Tiêu nắm chặt bàn tay lại, trong lòng thâm nghĩ:

-Mạnh gia làm như vậy đơn giản chỉ là che mắt người ta mà thôi. Ta vẫn còn nhớ rõ những biểu cảm của Tam trưởng lão và vị Đại tiểu thư kia của Mạnh gia, những tên võ giả cảnh giới đại viên mãn trông coi bảo khố và những thứ gọi là bảo vật bên trong bảo khố, nó căn bản không phải là bảo khố thật sự của Mạnh gia. Tất cả bảo vật ở đây cũng có vài món rất quý giá, nhưng căn bản đều là những thứ Mạnh gia không

thể sử dụng được. Những thứ khác nếu tùy tiện lấy ra một vật đặt trong nhân giới thì sợ rằng đều là vật vô giá, được người ta coi là bảo vật quan trọng. Nhưng ở nơi mà mọi người đều muốn truy cầu trường sinh như Thánh Vực thì những thứ này căn bản không có giá trị gì.

Nếu đã như vậy thì Mạnh gia...Rốt cuộc muốn làm gì?

Trong Thánh Vực có một hiện tượng mà Lăng Tiêu nghĩ không thông suốt, chính là sau Thần chiến, thời gian đã trôi qua hơn mười vạn năm nhưng thời gian dài như vậy mà không có bất kỳ một quốc gia nào xuất hiện và phát triển. Đây là một việc mà chính Lăng Tiêu cũng phải suy nghĩ rất lâu. Hắn nhớ kỹ khi còn trong tu chân giới đã từng nghe nói có một tồn tại “Tu Chân quốc”. Tu Chân Quốc này khác hẳn môn phái tu chân và tu chân thế gia. Nó là một quốc gia thật sự, có bộ khung hoàn toàn giống với quốc gia của phàm nhân. Nhưng tính chất của quốc gia này lại lấy việc tu chân là chính, triều đình cũng chính là một tồn tại quyền lực nhất.

Sau lưng một Tu Chân quốc thường có một hoặc rất nhiều tu chân môn phái hoặc thế gia chống đỡ, vì chỉ có quốc gia mới thật sự tập hợp được tất cả tài nguyên vào một người. Quốc gia này có thể làm cho tất cả người tu chân chú tâm vào chuyện tu luyện.

Mà Thánh Vực này lại không có bất kỳ quốc gia nào được thành lập. Hơn mười vạn năm, nếu so sánh với tu chân giới đã trải qua mấy trăm vạn năm thì cũng là một quãng thời gian ngắn. Hơn nữa Lăng Tiêu cũng không thể biết được vào ngày nào năm nào thì tu chân giới xuất hiện quốc gia, nhưng đến thời đại của hắn thì rất nhiều tu chân quốc đã hoàn toàn biến đổi nữa rồi.

Lăng Tiêu cũng biết rõ và xác nhận quê hương của Hoàng Phủ Nguyệt nhất định là một cái tu chân quốc, nhưng đây cũng là chuyện trước đây rất lâu rất lâu rồi. Ngay cả thời đại khi Hoàng Phủ Nguyệt lớn lên thì sợ rằng toàn bộ cái tinh cầu không còn bất kỳ tu chân quốc nào nữa. Nếu có cũng là những loại quốc gia cấp bậc rất thấp mà ngay cả cảnh giới Luyện Khí Kỳ cũng chưa vượt qua được. Truyện ”Ngạo Kiếm Lăng Vân -

Cho nên mặc dù Lăng Tiêu chưa từng nghĩ đến chuyện lập quốc trong Thánh Vực, hắn chỉ muốn phát triển Thực Sơn đến cấp độ cao trong thế giới này mà thôi. Nhưng hắn cũng rất xa lạ đối với chuyện xây dựng và phát triển một tu chân quốc.

Lăng Tiêu thấy thực lực của Mạnh gia hoàn toàn có thể thành lập một quốc gia tại Trung Châu, để trở thành một tồn tại cực mạnh và thống nhất Trung Châu. Chỉ có xây dựng quốc gia mới có thể thống nhất tín ngưỡng, mới có thể tập hợp là một lực chiến đấu khổng lồ, mới có thể tập trung các nguồn tài nguyên lại. Thật ra bất kỳ gia tộc nào cũng rất khó làm được những điều này, hoặc có thể nói đây là những chuyện rất khó khăn.

Lăng Tiêu vừa nghĩ vừa quay đầu lại nhìn về phía Mạnh gia rồi trầm nghĩ:

-Thôi mặc kệ, Trung Châu và Nam Châu cách nhau quá xa, cho dù Mạnh gia thật sự có suy nghĩ này thì cánh tay của chúng cũng không thể vươn đến địa bàn của mình được. Mình đã nhận được những lợi ích khổng lồ từ chỗ Mạnh gia, sợ rằng sẽ không bao lâu nữa Mạnh gia này sẽ lâm vào tình cảnh hỗn loạn.

Lăng Tiêu nghĩ đến đây thì nhớ tới Karina. Không biết người phụ nữ có huyết mạch hoàng gia của Tinh Linh tộc này đã như thế nào rồi. Giống như Lăng Tiêu có linh tính mạch bảo, truyền âm phù trên người hắn đột nhiên vang lên.

Lăng Tiêu đọc pháp quyết mở truyền âm phù ra, bên trong đột nhiên vang lên giọng nói kinh hoàng của Karina:

-Tiêu...Tiêu Phong, chạy mau, nhanh...Ầm!

Bên kia đột nhiên truyền đến tiếng cánh cửa bị người ta đập đổ, sau đó lại truyền đến giọng nói phẫn nộ của Karina:

-Các người muốn làm gì? Ta chỉ là một người đầy tớ, ta không biết gì cả...Bốp...A!

Bên kia lập tức truyền đến một âm thanh trong trẻo và tiếng thét phẫn nộ của Karina. Sau đó truyền âm phù lại vang lên một giọng nói phụ nữ cực kỳ ác độc, tiếng nói này giống như một con vịt đang kêu.

-Loại đàn bà đê tiện, ta biết người đến đây không có ý nghĩ gì tốt đẹp! Tưởng lão nương không biết người và tên tiểu tặc kia có quan hệ với nhau sao? Bây giờ tên tiểu tặc kia đã cướp rất nhiều bảo vật của gia tộc chạy đi, vậy ta bắt người gánh tội thay, trừ khi người nói cho ta biết tên tiểu tặc kia đang ở chỗ nào!

-Nói!

-Nói!

679. Chương 598: Mạnh Gia Sợ Hãi (2).

-Đồ quân sự muốn người nói mà không chịu nói à? Hừ! Ta đã sớm thấy người không thuận mắt, nếu người không nói, ta sẽ lột sạch đồ treo người lên cột cờ.

-Đúng, cứ như vậy mà làm!

Trong âm thanh ầm ỹ truyền đến đủ loại giọng nói của phụ nữ, còn kèm theo vài tiếng cười bỉ ổi của đàn ông.

Đúng lúc này thì tất cả mọi âm thanh đều biến mất, có lẽ truyền âm phù đã bị người ta lấy mất. Khi Lăng Tiêu luyện chế truyền âm phù thì đặc điểm quan trọng nhất chính là bên trên mỗi cái đều có thần thức của hắn. Ngoài người cầm truyền âm phù thì những người khác vừa cầm đến sẽ mất ngay tác dụng, lúc đó nó sẽ trở thành một vật trang sức giống như hộ thân phù.

Lúc này vẻ mặt Lăng Tiêu trở nên trầm tĩnh như nước, trong đôi mắt hắn bắn ra hai luồng hào quang lạnh lẽo. Cũng may Karina không kích động, cũng không động võ trong Mạnh gia, vì vậy chuyện này còn có thể chữa ra một đường sống để quay về. Nhưng Lăng Tiêu nghĩ lại thì thấy một người từng là nữ hoàng Tinh Linh tộc lại bị người ta dùng tay tát lên gương mặt mềm mại, điều này là đã kích gì với tính tình kiêu ngạo của Karina đây? Cũng may mà Karina có thể nhẫn nhịn không ra tay, điều này làm trong lòng Lăng Tiêu sinh ra cảm giác coi trọng nàng. Hơn nữa hắn còn thầm nghĩ:

-Karina ngày hôm nay đã không còn là Karina năm xưa nữa rồi.

Tuy giữa Lăng Tiêu và Karina cũng từng có một số thù oán, nhưng tất cả đã xóa đi bằng một nụ cười khi hai người bất ngờ gặp lại. Đồng thời hai người cũng là những võ giả trong nhân giới phi thăng lên đây, dù xuất phát từ đạo nghĩa Lăng Tiêu cũng không có lý do gì không cứu Karina.

Hơn nữa lần này Lăng Tiêu còn có thể đoạt được Vô Ảnh Cung và Thương Hàn Kiếm từ trong tay Mạnh gia, mà quan trọng hơn hắn còn gặp được con quái thú thần kỳ Nã Đa Khắc. Nếu không có Karina thì những chuyện trên đều không thể thực hiện được. Đặc biệt là gặp được Nã Đa Khắc mới là điểm quan trọng nhất. Chỉ cần có nó ở bên cạnh thì Lăng Tiêu hoàn toàn có thể dùng một khoảng thời gian vài trăm năm ngắn ngủi, cộng thêm sự phụ trợ của đan dược để tạo ra một đội quân hùng mạnh.

Cho nên dù nhìn từ bất kỳ góc độ nào Lăng Tiêu cũng không thể bỏ lại Karina.

-Nhưng phản ứng của Mạnh gia cũng quá nhanh, thủ đoạn cũng rất cay độc. Xem ra bọn họ còn chưa biết chuyện Nã Đa Khắc bị mình mang đi. Chuyện xảy ra lúc này chẳng qua chỉ là chia mũi dùi vào những bảo vật trong bảo khố bị đánh cắp, cũng chính là ván cờ giữa Tam trưởng lão và Đại tiểu thư mà thôi. Nếu đã như vậy thì chuyện mình quay trở lại cứu Karina chẵn chẵn sẽ thành công.

-Cũng nên lợi dụng chuyến đi này để lặng lẽ điều tra những cao thủ thật sự của Mạnh gia, xem nhiều ít thế nào.

Lăng Tiêu thầm nghĩ như vậy rồi lặng lẽ ẩn giấu cơ thể quay trở lại Mạnh gia.

Tiến vào Mạnh gia lần này tất nhiên là nguyên thần phân thân vô cùng hùng mạnh của Lăng Tiêu. Bản tôn của Lăng Tiêu thì ở lại địa phương này, hắn dùng thổ độn để chui vào trong lòng đất bắt đầu tu luyện.

Cho dù người có cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong đi qua nơi này cũng tuyệt đối khó có thể phát hiện ra sự tồn tại của Lăng Tiêu.

Dù sao không phải ai cũng có thể sử dụng thổ độn chui vào trong địa phương dưới mặt đất vài nghìn mét để bề quan tu luyện.

Lúc này nguyên thần phân thân của Lăng Tiêu đã dùng một loại trạng thái mà mắt thường không thể nhìn thấy được để chảy theo một dòng suối nhỏ về phía Mạnh gia. Hắn hóa thân thành nước rồi dung nhập vào giữa dòng chảy xuôi dòng vào Mạnh gia.

Khi Lăng Tiêu chảy theo dòng nước đến địa phương của những dãy tú nhà Mạnh gia thì thân thể hắn yên lặng từ trong nước đứng lên rồi chậm rãi đi về phía bên kia. Lăng Tiêu nín thở ngưng thần dọc theo đường đi, hắn không dám tạo ra bất kỳ một con sóng rung động nào để tránh kinh động đến nhóm lính gác đang chú ý quan sát nơi đây.

Lăng Tiêu còn cảm nhận được vài luồng khí tức hùng mạnh đang ẩn giấu ở bên trong những vị trí bí mật, giống như đã dung hợp vào môi trường. Cuối cùng Lăng Tiêu cũng có một ấn tượng trực quan đối với thực lực của Mạnh gia.

-Rất mạnh!

Lăng Tiêu nhìn không được phải than thở một câu trong lòng. Sau đó hắn liên tục cất bước đi thẳng vào nhà ăn của dãy tú Mạnh gia. Lúc này là giữa trưa, trong nhà ăn đang bay ra những mùi hương nồng nàn của đủ loại đồ ăn. Lăng Tiêu nhìn lướt qua thấy thức ăn rất phong phú, thậm chí trong đó còn có vài món làm bằng thịt của những dã thú vô cùng quý hiếm.

Thức ăn của người hầu mà còn như thế này thì những người có địa vị nhất định sẽ tốt hơn rất nhiều.

Lăng Tiêu đi lại gần bàn ăn rồi thuận tay cầm lấy một miếng thịt bỏ vào trong miệng. Trong nháy mắt một mùi vị thơm ngát bao phủ toàn bộ khoang miệng, Lăng Tiêu lại nhìn không được phải ca ngợi sự tinh tế và tài lực Mạnh gia, thầm nghĩ:

-Nếu không có sự đối đầu giữa Tam trưởng lão và Đại tiểu thư, Mạnh gia đoàn kết lại thì thành tựu sẽ không chỉ là như thế này.

Lúc này đám dãy tú cũng tùm nập năm tụm ba đi đến, vẻ mặt người nào cũng cực kỳ nghiêm túc, thậm chí Lăng Tiêu còn nhìn ra một chút hoảng sợ trong ánh mắt bọn họ. Những hương vị thơm ngát của đồ ăn cũng không thể làm cho đám người này trầm tĩnh trở lại.

May mà Lăng Tiêu cũng không phải đợi lâu, đám dãy tú này vừa ăn cơm vừa bắt đầu thì thầm to nhỏ với nhau.

-Ôi, người nói Lâm Na mới đến đây làm là kẻ cấp sao? Ta thấy nàng ta cũng không giống, sao lại bị bắt nhĩ?

-Biết người biết mặt chứ không biết lòng, sao người biết nàng ta không phải? Nếu không phải thì Chắp Pháp đường bắt cô ta làm gì? Truyện "Ngạo Kiếm Lăng Vân -

-Hừ! Không phải tất cả đều là quân sự bí mật bẩm báo sao? Những ngày gần đây Đô quân sự thấy nàng ta không thuận mắt, vẫn luôn tìm cách để kiểm tra nàng. Hôm nay khó khăn lắm quân sự mới tìm được cơ hội tốt, bà ta sao có thể buông tha được!

-Đô quân sự của chúng ta cũng thật là, lòng dạ cũng quá hẹp hòi... ..

-Xuyt...Đô quân sự đến.

Có người nhỏ giọng nhắc nhở.

Đúng lúc này, những tiếng bước chân loạt xoạt vang lên, một người phụ nữ mập vụng vẹo phần eo như thùng nước đi vào. Người phụ nữ này vẻ mặt rất dữ tợn, cặp mắt rất nhỏ, nói chuyện liến thoắng. Người này đang dùng ánh mắt lạnh như băng đảo qua đám hạ nhân đang ăn cơm, giống như biết được đám người kia đang thảo luận đến vấn đề gì.

-Những gì các người nói lão nương đều nghe thấy rất rõ!

Đô quần sự vừa mở miệng thì thiếu chút nữa đã làm Lãng Tiêu ngã cảm đầu xuống đất. Hắn nhìn không được lại phải đảo ánh mắt lên người phụ nữ kia.

-Âm thanh này...Giọng nói này...Còn...Những lời nói dũng mãnh này từ trong miệng một người phụ nữ phát ra thật sao?

-Không cần lão nương phải chính miệng nói ra, các người cũng đã biết sáng hôm nay xảy ra chuyện gì rồi! Lâm Na...Con ** đó cùng với gian phu bày mưu đánh cắp rất nhiều bảo vật của Mạnh gia chúng ta. Khi mọi chuyện bị vạch trần, đang muốn bỏ chạy thì bị chúng ta bắt được, hiện nay đang được giam ở Thủy lao trong Chấp Pháp đường của Mạnh gia. Hừ! Các người chắc chắn cũng đều được nghe nói qua sự lợi hại của Chấp Pháp đường rồi. Vài chục năm nay trong Mạnh gia chúng ta chưa từng nghe nói có bất kỳ người nào còn sống từ trong đó đi ra. Cho nên, các người nhớ kỹ đừng nói xằng nói bậy về lão nương, đừng con mẹ nó làm phiền đến lão nương. Nếu không lão nương sẽ không ngại đi tố cáo các người một lần nữa, nếu còn nghe thấy bất kỳ tên nào nói huyền thuyên thì lão nương sẽ đánh chết tên khốn đó. Truyện "Ngạo Kiếm Lãng Vân -

Khi Đô quần sự nói ra một tràng hù dọa, tất cả những đầy tớ nhà Mạnh gia đang ăn cơm đều không có bất kỳ ai lên tiếng, ngay cả thớ mạnh cũng không dám.

... ..

Đúng lúc này, trong biệt viện của Đại tiểu thư Mạnh gia, Mạnh thiên đang ngồi với vẻ mặt thản nhiên, nàng đang nghe thủ hạ báo cáo.

-Đại tiểu thư, tên Tiêu Phong kia thật xảo quyệt, không ngờ lại để hắn chạy thoát. Người nói xem những bảo vật kia có thể bị hắn cướp đi không? Nhưng nghe nói đám người Tam trưởng lão đã bắt được một con nhân tình của Tiêu Phong sao? Hừ...Chuyện này cũng có chút ý tứ! Truyện "Ngạo Kiếm Lãng Vân -

-Những chuyện này không cần phải nói với ta, chỉ là một tiểu nhân vật râu ria mà thôi!

Về mặt Đại tiểu thư Mạnh Thiên hiện lên một nụ cười chế giễu rồi khoát tay nói:

-Dù thế nào thì sự oan ức của ta cũng được đặt lên lưng Tiêu Phong rồi. Còn nữa, buồn cười là Tam trưởng lão lại khẳng định chuyện này có liên quan đến ta, nhưng bây giờ thì sao? Bảo vật không thu hồi lại được, để xem lão vác bộ mặt gì đến để tìm ta?

-Hi hi, đây được gọi là Đại tiểu thư mưu tính như thần... ..

Người này còn chưa kịp vỗ mông ngựa xong đã bị những âm thanh âm ỹ bên ngoài cắt ngang. Ngay sau đó, một người chạy đến trước cửa hét lên một âm thanh vô cùng kinh hoàng:

-Đại tiểu thư, xảy ra chuyện lớn rồi!

Mạnh Thiên khẽ nhíu mày, từ trước đến nay nàng luôn rất ghét loại người bộp chộp thế này. Đám thủ hạ ai cũng biết tính tình này của nàng, trước nay chưa từng có người nào dám hấp tấp như vậy. Hôm nay tên này dám chạy đến đây như vậy không biết là có chuyện gì.

Không những thế tên này vừa hét lên lại vừa dùng tay đẩy cửa chạy vào. Trong lòng tên lúc này muốn vỗ mông ngựa nhưng không thành công đang đứng ở bên cạnh Mạnh Thiên và cảm thấy rất khó chịu, hắn thấy có người đi đến thì trầm giọng quát:

-To gan, Đại tiểu thư không truyền người vào mà dám xông loạn, không muốn sống nữa sao?

Mạnh Thiên nhìn thấy trong ánh mắt tên đang chạy vào tràn đầy vẻ kinh hoàng thì vung tay chặn tên đang quát bên cạnh lại, sau đó nàng nhíu mày hỏi:

-Xảy ra chuyện gì?

Người này cũng rõ ràng biết được tính nết của Mạnh Thiên, nếu không phải là chuyện vô cùng quan trọng thì đánh chết hắn cũng không dám làm như thế này. Hắn vừa thở hổn hển vừa nói:

-Hai ngày hôm nay bảo khổ đã bị nhóm người của Tam trưởng lão tiếp nhận, người của bọn họ luôn ở bên trong kiểm soát, thuộc hạ vẫn ở bên ngoài chú ý rất kỹ. Vừa rồi thuộc hạ đột nhiên nghe thấy ở bên trong truyền đến một tiếng hô kinh hoàng, vì vậy bèn chạy đến cửa đưa mắt vào xem thử, nhưng không ngờ, thần thú bên trong bảo khổ...Lại biến mất!

-Cái gì...Bốp... ....

Mạnh Thiến lập tức trở nên kích động, nàng trực tiếp đứng lên rồi sẩy tay hất văng một chén trà làm bằng loại sứ cực phẩm rơi xuống đất vỡ tan tành.

Mà Mạnh Thiến hình như cũng không cảm thấy chính mình đã mất bình tĩnh, hai mắt nàng trợn trừng lên nhìn người kia rồi hỏi:

-Người nói có phải là thật không? Người biết rõ hậu quả nói vậy là thế nào chưa?

Hai đầu gối người này đột nhiên mềm nhũn ra rồi quỳ phịch xuống đất. Cơ thể hắn run run nói:

-Đại tiểu thư, ta...Ta sao dám gạt người? Người cứ tự đi đến đó mà xem, không phải sẽ hiểu rõ ngay sao?

Mạnh Thiến hừ một tiếng rồi vung tay áo đứng dậy rời đi. Khi nàng đi đến cổng bảo khổ thì thấy một đám thị vệ trung thành với Tam trưởng lão đang đứng chắn ở đây. Mạnh Thiến vừa mới đi vào bên trong đã bị người ta ngăn cản lại.

-Mời Đại tiểu thư quay về, Tam trưởng lão có lệnh, bất kỳ người nào cũng không được đến gần... ....

-Bốp!

Mạnh Thiến vung tay rồi hung hăng vỗ cho tên thị vệ đang nói một tát. Một dấu bàn tay màu đỏ tươi lập tức hiện lên trên mặt tên này, đồng thời một âm thanh nghiến răng nghiến lợi của Mạnh Thiến giống như từ trong những kẽ băng vọng ra:

-Cút!

Mà đúng lúc này, Tam trưởng lão vừa nhanh chóng đi ra ngoài vừa phân phó thủ hạ:

-Nhanh! Lập tức đi tra khảo con đàn bà Lâm Na kia. Hỏi nói xem Tiêu Phong kia ở chỗ nào! Ta không cần biết người dùng phương pháp gì...Phải lấy cho bằng được tin tức! Nếu không thì người cứ đợi chết đi!

Câu nói cuối cùng của Tam trưởng lão hầu như được rống lên, giống như một con sư tử đang gầm rống trong tức giận.

Ánh mắt Đại tiểu thư và Tam trưởng lão va chạm vào nhau, hai bên đều hừ lạnh một tiếng. Đại tiểu thư Mạnh Thiến lạnh lùng nhìn Tam trưởng lão rồi dùng giọng hờ hững hỏi:

-Ta muốn đi vào xem Thần thú!

680. Chương 599: Lại Đột Phát.

Mạnh Thiến nói xong rồi dùng cặp mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào Tam trưởng lão, muốn từ vẻ mặt lão phát hiện ra điều gì đó. Nhưng nàng lại phải thất vọng, vẻ mặt của Tam trưởng lão không có bất kỳ biến hóa nào, ngay cả khí tức trên người cũng không có bất kỳ con sóng rung động nào. Tam trưởng lão bình tĩnh nói:

-Đưa lệnh bài gia chủ ra!

-Lệnh bài? Muốn lệnh bài làm gì?

Về mặt Mạnh Thiến vẫn lạnh lùng nhìn Tam trưởng lão, khóe miệng nàng hơi nhếch lên một nụ cười lạnh:

-Chẳng lẽ Tam trưởng lão có mục đích mờ ám nào đó không muốn để ta đi vào xem sao? Bình thường cũng chưa từng nghe nói đi vào động phủ Thần thú phải cần mang theo lệnh bài gia chủ.

-Trước đây không có, không có nghĩa là bây giờ không có. Nếu người có bất kỳ vấn đề gì thì cứ đi hỏi gia chủ. Động phủ Thần thú bây giờ đã được liệt vào cấm địa, không cho phép bất kỳ loại người hỗn tạp đi vào.

Đại tiểu thư Mạnh Thiển đột nhiên cười lên ha hả, nhưng trong mắt lại liên tục bùng ra những luồng ý lạnh. Nàng nhìn chăm chú vào vẻ mặt thần nhiên của Tam trưởng lão rồi nói:

-Chẳng lẽ ta cũng là loại người tạp vụ đó sao?

-Không có lệnh bài gia chủ thì tất cả đều là loại người tạp vụ.

Tam trưởng lão nhìn Mạnh Thiển một bước cũng không nhường, không có bất kỳ vẻ sợ hãi nào.

Mạnh gia tuy chỉ có một Đại tiểu thư và có hơn mười trưởng lão, nhưng hiện nay trong nội bộ gia tộc Mạnh gia thì thân phận và địa vị của Tam trưởng lão cũng không kém hơn Mạnh Thiển, thậm chí tiếng nói còn mơ hồ đề cao lên đầu Mạnh Thiển.

Bởi vì Tam trưởng lão là ông nội của thiếu chủ Mạnh Bình, người kế thừa địa vị gia chủ tiếp theo của Mạnh gia.

Mạnh gia ở Trung Châu tổng cộng có bảy chi nòng cốt quản lý quyền lợi của cả gia tộc. Trước đây thế lực của con trưởng rất mạnh, gia chủ hiện nay cũng là con trưởng nhưng đến bây giờ Mạnh gia chỉ còn chi thứ sáu lợi hại. Cho dù có “nước thần” giúp đỡ nhưng phải căn cứ vào thể chất khác nhau mà những thành tựu đạt được cũng khác nhau. Truyện ”Ngạo Kiếm Lăng Vân -

Mà khi Mạnh gia phát hiện ra Nã Đa Khắc cũng chưa được một vạn năm. Loại chuyện này có thể nói là tuyệt mật, chỉ có những người đứng đầu các chi mới được biết. Mà trong đám người phụ trách phòng thủ bảo khổ, ngoại trừ thị vệ trưởng Mạnh Sĩ Kỳ là tâm phúc tuyệt đối của Đại tiểu thư mới biết được chuyện này, tất cả những người còn lại đều không thể biết được.

Ngay cả Mạnh Hổ và Mạnh Bắc là những người thủ vệ lâu đời của Mạnh gia cũng đều cho rằng phía sau cánh cửa đá này ẩn giấu bảo vật đặc biệt cao cấp của Mạnh gia. Vì điều này mà bọn họ mơ hồ có sự oán giận với chế độ của gia tộc Mạnh gia, chuyện này cũng phải giấu giếm bọn họ.

Nói đến những người trong chi thứ sáu, Mạnh Bình cháu trai của Tam trưởng lão từ khi còn rất nhỏ đã tỏ ra có thiên phú hơn người, hơn bảy trăm năm đã tiến vào cảnh giới đại viên mãn. Bảy giờ sau một nghìn bốn trăm năm hần đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn cao cấp, kiếm thuật của người này rất thần kỳ và tuyệt diệu, trong những cuộc chiến chỉ dùng kiếm kỹ của Mạnh gia hần chưa bao giờ thất bại. Sự ưu tú của Mạnh Bình tất nhiên không chỉ được biểu hiện trên mặt vũ lực, những phương diện khác hần cũng rất xuất sắc. Về mặt luyện đan, hần lợi dụng đặc tính của nước thần để luyện chế ra một loại đan dược có thể dễ thắng thực lực rất nhanh. Hần từng một thời được nội bộ Mạnh gia cho là thiên tài luyện đan trong Thánh Vực.

Mãi đến khi Lăng Tiêu xuất hiện tại Thánh Vực rồi dần dần dùng luyện đan để lấy được mỹ danh nhất đại tông sư thì ánh hào quang trên phương diện đan dược của Mạnh Bình có kém hơn một chút. Nhưng trong nội bộ của Mạnh gia vẫn còn rất nhiều người cho rằng Lăng Tiêu chưa chắc đã mạnh hơn Mạnh Bình. Chẳng qua đan dược của Mạnh Bình luyện chế không thể công khai đưa ra bên ngoài nên mới để Lăng Tiêu đoạt được danh tiếng vang dội như vậy.

Bao gồm cả Tam trưởng lão cũng giữ vững ý kiến trên.

Thái độ làm người và cách ăn ở của Mạnh Bình cũng rất khiêm tốn, biết hạ mình cầu kẻ hiền, không có bất kỳ sự kiêu ngạo nào. Hần cũng được rất nhiều người trong Mạnh gia yêu quý, thực tế đừng thấy Đại tiểu thư Mạnh Thiển cũng là thiên tài nổi tiếng đồng thời tương mạo lại xinh đẹp như tiên, nhưng đối với tất cả Mạnh gia thì nàng không so được với Mạnh Bình. Ngay cả phụ thân nàng, Mạnh Sĩ Thông gia chủ Mạnh gia cũng ủng hộ Mạnh Bình tiếp nhận chức gia chủ.

Vị trí gia chủ của đại gia tộc chân chính phải là người đứng đầu một chi. Hơn nữa Mạnh gia từ trước đến nay vẫn không có tiền lệ để phụ nữ nắm quyền, nhưng cũng vì nguyên nhân có sự tồn tại của Mạnh Thiển

mà quá trình cạnh tranh âm thầm này mới có thể bắt buộc Mạnh Bình phải nỗ lực hơn nữa, cũng không dám buông thả tư tưởng. Cho nên Mạnh Sĩ Thông đối với chuyện đối đầu giữa con gái mình và Tam trưởng lão chỉ thứ sáu cũng chỉ là mắt nhắm mắt mở, chỉ cần không làm những việc quá phận thì lão sẽ không bao giờ can thiệp.

Hai con mắt cực kỳ linh động của Mạnh Thiến nhìn chăm chăm vào những người bên cạnh Tam trưởng lão, nàng không tin những người ở bên cạnh lão già kia lại có thể bình tĩnh như vậy. Quả nhiên Mạnh Thiến phát hiện trong đám thị vệ bên cạnh Tam trưởng lão có một người còn rất trẻ, hắn có vẻ không dám đối mặt với ánh mắt của nàng. Về mặt người này ửng đỏ, trong ánh mắt còn có vẻ trốn tránh.

Mạnh Thiến dùng một ngón tay chỉ vào hắn rồi lớn tiếng quát lên:

-Người nói xem, Thần thú đâu rồi?

-Ta làm sao biết được... ....

-Câm mồm!

Giọng nói của người thanh niên này và Tam trưởng lão cùng vang lên một lúc. Tuy Mạnh Thiến gạ hỏi đã biết được sự thật nhưng về mặt lại không có chút vui vẻ nào. Về mặt nàng trở nên kinh hoàng rồi nhìn chăm chăm vào Tam trưởng lão, nàng nghẹn giọng nói:

-Thần thú...Thần thú không còn sao?

-Ôi!

Tam trưởng lão thở dài một tiếng thật sâu, lão nhìn Mạnh Thiến nói:

- Chuyện đã tới nước này lão phu cũng không muốn gạt người. Thần thú quả thật đã biến mất rồi, hơn nữa xem xét những dấu vết ở hiện trường thì rõ ràng có người cứu nó mang đi.

-Cái gì, có người cứu Thần thú mang đi sao?

Về mặt Mạnh Thiến trở nên không thể tin:

-Nói đùa cái gì vậy!

Chuyện lớn thế này xảy ra cũng không phải một mình Tam trưởng lão có thể gánh vác được, Mạnh Thiến cuối cùng cũng biết được chuyện này. Cạnh tranh nội bộ dù có kịch liệt thế nào, dù hai người có nhìn nhau không hợp mắt ra sao cũng không thể đem những tiền đồ tương lai của gia tộc ra nói đùa.

Mạnh Thiến đi theo phía sau Tam trưởng lão tiến vào vị trí giam giữ Thần thú trước đó. Lúc này trên mặt hồ vẫn còn một làn sương dày bao phủ, nhưng tất cả sợi xích sắt được khóa trên những cây cột màu đen đều đã bị cắt đứt.

Mạnh Thiến đi đến một cây sắt ở trước mặt rồi nhìn dấu cắt mới tinh và gọn gàng bên trên mà trong lòng cảm thấy kinh hoàng không ngớt, bàn tay nàng đang sờ trên vết nứt kia đã trở nên run rẩy.

Tất cả những chuyện xảy ra trước mặt không phải Mạnh Thiến có thể tiếp nhận được. Nàng ngẩng đầu rồi nhìn vào ánh mắt Tam trưởng lão, lần đầu tiên trong mắt nàng hiện lên một tia tôn kính. Lúc này nàng cũng không dùng giọng chế giễu, chỉ chậm rãi nói:

-Tam trưởng lão, phát hiện được Thần thú biến mất khi nào?

Tam trưởng lão thờ dài một tiếng sau đó nói:

-Cũng mới đây thôi, tên trộm bảo vật...Mà người Mạnh gia ta đuổi theo...Cũng là người Mạnh gia. Trong chuyện này chỉ có một người ngoài duy nhất, chính là tên Tiêu Phong kia. Nơi đây chỉ có hai người chúng ta, Đại tiểu thư, ta nói không sai chứ?

Mạnh Thiến gật đầu đồng ý lời nói của Tam trưởng lão, đối với chuyện Thần thú mất tích trước mắt thì những chuyện nhỏ giữa hai người đã không còn là gì nữa rồi. Hơn nữa cho dù nàng không chịu thừa nhận thì cha nàng, Mạnh Sĩ Thông gia chủ Mạnh gia cũng căn bản sẽ không tin. Hiện nay nàng và Tam trưởng

lão đều phải cân nhắc một chuyện, chính là làm sao để nhanh chóng tìm Thần thú trở về, làm sao để gánh chịu những cơn thịnh nộ của Trưởng Lão hội và gia chủ.

-Những tên người đã sắp xếp đi trộm bảo vật giờ đang ở đâu?

Ánh mắt Tam trưởng lão lóe lên, lão mở miệng hỏi.

Mạnh Thiển thần nhiên nói:

-Đã sớm quay về rồi, bảo vật trong bảo khố căn bản không phải do bọn họ lấy đi. Hắn nói khi vừa mới tiến vào thì thấy những món bảo vật bên trong đã không còn nữa. Hơn nữa hắn cũng bị trọng thương, khó khăn lắm mới chạy thoát dưới kiếm của Tiêu Phong. Những chuyện sau đó thì chắc chắn người cũng đã biết hết rồi.

Tam trưởng lão oán hận gật đầu, lão nghiêng răng nói:

-Tiêu Phong! Chết tiệt, đừng để lão phu bắt được người!

Mạnh Thiển khê nhú đôi mi thanh tú:

-Tam trưởng lão, Thiên nhi còn một chuyện chưa hiểu rõ, mong rằng Tam trưởng lão có thể giải thích cho. Nếu Tiêu Phong đã cướp bảo vật chạy trốn, người của người cũng không bắt được hắn, vậy vì sao lại xác định chuyện Thần thú mất tích có liên quan đến hắn chứ?

Ánh mắt Tam trưởng lão trở nên u ám, lão nói:

-Lão phu cũng không dám xác định nhưng chuyện này phát sinh quá mức kỳ quặc. Ta không tin tên Tiêu Phong kia không liên quan trong chuyện này. Hiện tại chúng ta đã bắt được con phụ nữ đã đi vào Mạnh gia cùng với tên Tiêu Phong kia, hi vọng có thể từ trên người nàng ta kiếm được chút tin tức, ít nhất cũng phải tìm được tên Tiêu Phong. Lần này Đại tiểu thư cùng lão phu liên thủ lại, nếu không tìm được thần thú thì chúng ta đừng ai hy vọng tránh được hình phạt của Cháp Pháp đường.

Trong mắt Mạnh Thiển hiện lên chút sợ hãi, trong lòng nàng đột nhiên bùng lên sự hồi hận. Nàng thầm nghĩ:

-Mình quả thật không tránh khỏi việc có liên quan đến chuyện này. Lúc đầu Tam trưởng lão muốn giấu mình chuyện Thần thú bị mất, nói không chừng lão đang muốn hất nước bẩn lên người mình. Hiện nay mọi chuyện đã bại lộ lại muốn lôi kéo mình cùng gánh vác chuyện này.

Mạnh Thiển nhất định không muốn dùng phương pháp này để hợp tác với Tam trưởng lão.

-Tam trưởng lão, chuyện này vốn không có liên quan đến ta, thu nhận người khác họ chính là ý kiến của gia chủ, mà phụ trách chuyện này lại là...Mạnh Bình. Cho nên chuyện này ta có thể hỗ trợ nhưng ngài muốn Thiên Nhi liên quan đến nó thì đừng hòng!

-Cái gì...Người!

Tam trưởng lão dùng tay chỉ Mạnh Thiển, giận dữ nói:

-Mạnh Thiển, nếu không phải những ham muốn cá nhân của người thì tên Tiêu Phong kia làm sao có cơ hội trộm được bảo vật chứ? Bây giờ người lại muốn chối bỏ trách nhiệm, vừa rồi không phải chính miệng người đã thừa nhận người do mình phái tới sao?

Mạnh Thiển khê mỉm cười, nàng cười rất ngọt, sau đó nói: Truyện "Ngạo Kiếm Lăng Vân -

-Tam trưởng lão, ngài đã già hồ đồ rồi sao? Thiển nhi nói như vậy khi nào? Hi hi, ngài thật là có ý tứ, ngài đã gặp người nào làm chuyện xấu mà chủ động thừa nhận chưa? Không phải chỉ những tên quá ngốc mới làm như vậy sao? Ngài cảm thấy Thiển Nhi ngốc nghếch vậy à?

-Người... ....

Cơ thể Tam trưởng lão đột nhiên trở nên run rẩy, đôi mắt căm tức của lão nhìn chằm chằm vào Mạnh Thiển đang cười như một đóa hoa. Lão cắn răng nói:

-Được! Đại tiểu thư, người điên rồi! Quá thông minh, quá vô sỉ. Lão phu chơi trò này đã không cần đến tính mệnh nữa, chuyện này ta sẽ báo cho Trưởng Lão hội và gia chủ để bọn họ đến phán xét đúng sai. Người đừng để người ta tìm được dấu vết, nếu không...Người chết chắc!

Mạnh Thiến cười ngọt rồi gật đầu, vẻ mặt nhu thuận nói:

-Thiên nhi sẽ ghi nhớ lời nói của Tam trưởng lão.

Tam trưởng lão xoay người phát tay áo rồi đi, lão sợ nếu còn ở chỗ này sẽ bị con bé kia làm cho nổi điên lên mất. Đối mặt với loại phụ nữ quấy rối thế này cho dù thực lực có hùng mạnh cũng chẳng có biện pháp nào để giải quyết.

Tam trưởng lão vội vàng dẫn người đi về phía nhà tù Chấp Pháp đường. Lão hy vọng có thể từ trong miệng người phụ nữ Karina kia biết được những tin tức có ích. Nhưng lúc này trong lòng Tam trưởng lão lại đột nhiên sinh ra một loại cảm giác sợ hãi đối với phụ nữ.

681. Chương 599: Lại Đột Phát.(2)

Gia tộc Mạnh gia đã được sinh ra trước Thần chiến, Thánh Vực đang ở trong thời đại huy hoàng giống như nhân giới. Lúc đó Thánh Vực không có chỉ có võ gia tu luyện kiếm kỹ mà còn có những pháp sư mạnh mẽ tu luyện nguyên tố thiên địa. Những pháp sư này có năng lực công kích vô cùng hùng mạnh mà thân thể lại thua xa những người võ giả tu luyện kiếm kỹ, nhưng sự lợi hại của đòn tấn công lại không có bất kỳ kiếm kỹ đỉnh cấp nào có thể so sánh được. Truyện "Ngạo Kiếm Lăng Vân -

Đáng tiếc là khi Thần chiến xảy ra, phần lớn những pháp sư có thân thể yếu đuối đều chết sạch. Sau đó đám người này mới ý thức được khi đối mặt với những vị thần mạnh mẽ thì chỉ có thể tu luyện cho thân thể trở nên hùng mạnh mới sống sót được giữa Thần chiến. Vì vậy mà pháp sư mới không biến mất trong dòng lịch sử ở Thánh Vực.

Mà năm xưa Mạnh gia cũng có một vị tổ tiên phi thăng lên Thần giới, người này là một đại pháp sư lấy pháp thuật là chính, trên thần giới cũng là một Kiếp Hậu thần.

Khi Thần chiến bùng nổ, con đường nối liền giữa Thánh Vực và Thần giới được mở ra. Lúc đó có rất nhiều vị thần giáng lâm xuống Thánh Vực rồi khai chiến trên chiến trường thứ hai này, mà vị tổ tiên có thực lực hùng mạnh của Mạnh gia lại không tham gia vào cuộc chiến, lão chỉ che chở cho Mạnh gia để gia tộc lớn mạnh này không gặp bất kỳ tổn thất nào.

Nã Đa Khắc cũng bị vị tổ tiên kia của Mạnh gia giam cầm ở nơi này. Lúc đó Nã Đa Khắc cũng cơ bản bị trọng thương, khi suy yếu nhất mới bị tổ tiên Mạnh gia bắt được rồi nhốt vào giữa không gian này. Nhưng vì sợ vị Chí Cao thần mạnh mẽ đến cực điểm kia của Nã Đa Khắc phát hiện ra nên tổ tiên Mạnh gia phải phong ấn nó ở trong động phủ này chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín năm! Sau đó vị tổ tiên hùng mạnh này cũng không thể tránh khỏi bị cuốn vào Thần chiến, khi lão bị trọng thương thì có lưu lại lời nhắn nhủ, khi phong ấn này được mở ra thì con cháu có thể dùng nước bên trong hồ giam giữ con quái thú này để đề thăng thực lực.

Đồng thời tổ tiên còn nói khi chúng thần ngã xuống cũng chưa chắc là kết quả cuối cùng, cho nên Mạnh gia nhất định phải âm thầm hành động, ngưng tụ lực lượng của bản thân đợi đến khi lực lượng đủ đảo điên thiên hạ thì ra tay để trở thành thế lực mạnh nhất trong Thánh Vực rồi thành lập quốc gia. Chỉ có quốc gia mới làm cho Mạnh gia ngày càng trở nên hùng mạnh.

Hơn nữa tổ tiên Mạnh gia có nói, xích sắt dùng để giam cầm con quái thú này không phải loại sắt thép bình thường, mà là loại sắt cực phẩm. Nếu dùng một đoạn ngắn cũng có thể tạo ra được một thanh tuyệt thế bảo kiếm. Ngoại trừ thần khí, nếu không thì căn bản không có bất kỳ vật gì có thể chặt đứt được nó.

Những gì Mạnh Thiến đang nghĩ chính là những điều cơ mật nhất của Mạnh gia, nếu không phải nàng là con gái của gia chủ thì tuyệt đối không có tư cách để biết chuyện cơ mật này.

Tam trưởng lão cũng nhất định biết rõ chuyện này cho nên lão mới trở nên khẫn trương như vậy. Phải biết rằng người có thể cầm trong tay một kiện Thần khí mà tiến vào Mạnh gia thần không biết quỷ không hay

rồi tìm được Thần thú mang đi, đừng nói đến Trung Châu mà sợ rằng toàn bộ Thánh Vực cũng chỉ cần dùng một tay là có thể che trời.

Chuyện này có thể mang đến cho Mạnh gia những thay đổi gì, bây giờ ngay cả Mạnh Thiến cũng không dám nói. Nhưng có một chuyện nàng cảm thấy rất vui vẻ, đầu tiên là người Chấp Pháp đường sẽ không thể điều tra ra chuyện này có liên quan đến mình được. Sau đó Tam trưởng lão lại phát hiện Thần thú biến mất mà chìa khóa để mở nơi này ra chính là Lục phòng quản lý. Truyện này mà đồn ra ngoài thì những người trước nay bất mãn với Lục phòng sẽ tuyệt đối có một cơ hội rất tốt, mà ngay cả Mạnh Bình đang bế quan tu luyện...Khỏe miệng Mạnh Thiến hiện lên một nụ cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ:

-Chuyện này là một đả kích vô cùng ác liệt đối với Lục phòng. Cho dù Mạnh Bình có ưu tú như thế nào, các trưởng lão có còn đồng ý để hắn đảm nhiệm chức gia chủ tương lai nữa không?

-Chuyện khẩn cấp trước mắt là mình phải nói chuyện này với phụ thân.

Mạnh Sĩ Thông tuy vẫn kiên quyết ủng hộ Mạnh Bình, nhưng là con gái nên Mạnh Thiến lại có những hiểu ngầm khó nói nên lời đối với phụ thân. Nàng biết cái mình đang cần chính là một cơ hội thật sự.

Mà bây giờ cơ hội đã đến, nàng sẽ tuyệt đối không để nó vượt khỏi tay, cũng không cho phép phụ thân lỡ mất nó. Mạnh Thiến tin nếu Mạnh gia ở trong tay mình sẽ chắc chắn có những thành tựu tuyệt vời. Nàng cũng muốn lợi dụng cơ hội này để chứng minh cho người đời biết phụ nữ không thua kém cánh đàn ông.

... ..

Sau khi Đô quản sự dạy bảo xong đám đầy tớ thì biểu thị những uy phong của chính mình. Sau khi ăn cơm xong nàng cảm thấy rất thỏa mãn, nàng vận vẹo cặp mông béo núc để chuẩn bị đi tới Thủy lao Chấp Pháp đường. Trong lúc ăn cơm nàng đã nghĩ ra rất nhiều trò mới để chuẩn bị áp dụng lên người con ***** Karina kia, để con quỷ cái đó biết kết quả khi chọc tức mình là gì.

Người có thân phận như Đô quản sự căn bản sẽ không biết bất kỳ tin tức gì về Thần thú. Nếu nàng biết được tất cả chân tướng mọi chuyện thì làm gì có mười phần khí thế đi tham dự thẩm vấn như vậy, lúc đó có lẽ ngay cả bước đi cũng không nổi chưa nói đến chuyện bị dọa vỡ mật ra mà chết.

Lăng Tiêu vội vàng đi ngênh ngang phía sau Đô quản sự tiến vào Chấp Pháp đường của Mạnh gia. Sau đó hắn lại đi theo Đô quản sự để kiểm tra thân phận rồi nhẹ nhàng bay vào trong Thủy lao.

Trong Thủy lao Mạnh gia rất âm u, trong không khí có một mùi hôi thối và ẩm ướt. Toàn bộ Thủy lao khoảng hai mươi mét vuông, cao bảy tám thước, hơn mười cây cột màu đen được dựng thẳng trong nước, đại khái lộ ra ngoài mặt nước khoảng ba thước. Những cái cột gỗ được nối liền với nhau bằng một tấm ván rộng một thước. Người nào bị trói vào cột gỗ thì chỉ lộ ra những vị trí trên bộ ngực, những phần bên dưới đều bị ngâm trong dòng nước lạnh thấu xương. Hơn nữa Thủy lao này cũng không được sạch sẽ, mặt nước bốc ra một mùi hôi thối khủng khiếp.

Khi Lăng Tiêu nhìn thấy Karina thì nàng đang nhắm nghiền hai mắt và đứng yên không nhúc nhích giống như một người đã chết. Những phần hóa trang thay đổi khuôn mặt của Karina cũng không bị mất đi. Đối với một Tinh Linh mà phải ở ngâm mình trong môi trường vô cùng bẩn thỉu này thì còn đầy dọa và thảm khốc hơn cả cái chết.

Đô quản sự ngênh ngang dẫm chân lên tấm ván mỏng manh kia, nhưng không ngờ tấm ván này lại không có bất kỳ rung động nào. Đô quản sự này rõ ràng cũng là người có chút thực lực, bởi vì tấm gỗ này cho dù là những cường giả Kiếm Tông giẫm chân lên cũng bắt buộc phải có chút phản ứng, ít nhất thì mặt nước bên dưới cũng phải có chút rung động. Truyện "Ngạo Kiếm Lăng Vân -

Đô quản sự đi đến bên cạnh Karina rồi từ trên cao nhìn xuống. Sau đó người này dùng giọng vô cùng ác nghiệt nói:

-Con **, ngươi tưởng rằng mình còn tốt lắm à? Bây giờ trên người vẫn còn mặc quần áo, ta đếm từ một đến mười, nếu không nói ra tên Tiêu Phong kia đang ở chỗ nào thì ta sẽ cho người lột sạch đồ trên người ngươi ra sau đó ném sang hầm giam ở bên cạnh Thủy lao này. Bên kia giam giữ hơn trăm tên đàn ông mà đã hơn ngàn năm rồi chưa được ném mùi đàn bà. Ha ha, người nghĩ xem bọn họ sẽ làm gì?

Đô quân sự nói xong thì dùng mũi chân khê đá lên mặt Karina, trong miệng vang lên vài tiếng tằm tắc:

-Bộ dạng người rất tốt, ta khẳng định những tên bên kia sẽ rất yêu thương người, ha ha ha ha!

-Vô sĩ, người là đồ heo chết, giỏi thì giết ta đi!

Đôi mắt Karina đột nhiên mở ra trong giây lát, nàng nhìn chăm chăm vào Đô quân sự rồi nghiêng rằng nói ra từng chữ một:

-Nếu không ta nhất định sẽ giết người?

Thực lực của Krina cao hơn rất nhiều đối với Đô quân sự, trong nháy mắt sát khí của nàng bùng ra làm vẻ mặt Đô quân sự trở nên trắng bệch. Người này không nhận được phải lùi về phía sau vài bước, tằm gỗ phát ra những tiếng “bôm bôm” khi va vào mặt nước bên dưới.

Khi đã phục hồi tinh thần lại thì Đô quân sự thẹn quá thanh giận, nàng tiến lên hai bước rồi ngồi xổm xuống chụp lấy tóc Karina hung hăng kéo lên. Sau đó Đô quân sự vung cánh tay vừa thô ráp vừa khỏe mạnh lên, bàn tay dày cộp của nàng ta hung hăng đập thẳng lên mặt Karina, trong miệng còn chửi rủa:

-Con ****, người dám dọa bà, giờ bà dùng người để đi tiểu tiện... ..

Đô quân sự còn chưa kịp nói xong đã đột nhiên cảm giác được cổ tay của mình bị người ta giữ lại. Nàng sửng sốt, còn tưởng rằng người một nhà, vì ngoại trừ người Mạnh gia thì người khác sẽ căn bản không đi đến địa phương này. Đô quân sự lớn tiếng hét:

-Buông ra, để ta đánh chết con **** này...A!

Đô quân sự còn chưa kịp nói xong đã cảm giác được trên cánh tay mập mạp của mình truyền đến một lực lượng mạnh mẽ, cơ thể nàng đột nhiên bay lên trời. Đô quân sự không kịp kim được phải hét lên một tiếng chói tai.

-Bộp!

-Bôm, bôm!

Đầu tiên là đô quân sự đập đầu thật mạnh vào cọc gỗ trong Thủy lao rồi phát ra một âm thanh nặng nề, sau đó lại hung hăng rơi xuống giữa dòng nước hôi thối và lạnh như băng làm nước bắn lên tung tóe.

Điều làm người ta phải sởn tóc gáy chính là trong Thủy lao ngoại trừ Đô quân sự và Karina đều đang ngập trong nước thì không nhìn thấy người thứ ba nào.

Karina vốn không có chút gì sợ hãi, ánh mắt vốn đã trở nên tuyệt vọng lại bùng ra những tia sáng kỳ dị. Nàng cắn chặt môi, cũng không nói câu nào nhưng trong hốc mắt lại chứa đầy lệ, nước mắt không kịp lại được bắt đầu nhỏ giọt xuống bên dưới.

Lăng Tiêu nhanh chóng cứu Karina ra, sau đó mở con đường nối liền với thế giới trong Hàm Hàn Bảo Đình ra rồi mang theo Karina đi vào. Ngay sau đó trong Thủy lao ngoại trừ Đô quân sự đang thét lên chói tai thì không còn bất kỳ khí tức của người nào khác.

Trong nháy mắt khi Lăng Tiêu biến mất, Tam trưởng lão hùng hổ dẫn theo một đám người đi vào. Bên cạnh Tam trưởng lão còn có người tức giận mắng chửi hai thủ vệ đang cùng đi vào:

-Hoang đường, ai cho các người để Đô quân sự gì kia đi vào? Nàng ta là quái gì? Chết tiệt, nếu có chuyện gì xảy ra thì lão tử lấy mạng của các người!

-Cứu mạng! Cứu mạng!

Người này vừa nói xong thì chợt nghe bên trong thủy lao vang lên tiếng thét chói tai giống như một con vịt chết. Hai thủ vệ kia lập tức mềm nhũn đầu gối rồi xụi ngay xuống ngồi dưới đất, vẻ mặt cả hai tên đều không còn chút máu, đều biết mình đã xong đời.

Đô quân sự bị Lăng Tiêu điểm vào một kinh mạch rồi đá văng xuống nước nên không sử dụng được bất kỳ chút thực lực nào. Lúc này nàng đã uống vào vài ngụm nước, thân thể mập mạp đang liên tục giãy dụa trong nước, trong ánh mắt hiện lên vẻ kinh hoàng và ghê tởm. Thủy lao này không biết đã có bao nhiêu

người chết nên dơ bẩn kinh khủng, bên trong còn đặt rất nhiều tinh thạch ma thú có thuộc tính hàn làm nước cũng lạnh đến thấu xương. May mà khi còn trẻ nàng cũng đã được học bơi, nếu không đã sớm bị dòng nước này làm cho sặc chết rồi.

-Cứu nàng ta lên!

Tam trưởng lão đi vào chỗ này thì vẻ mặt lại không có bất kỳ vẻ hoảng hốt nào. Lão biết người cứu Karina kia và mang Thần thú đi đều là một người, hơn nữa rất có thể tên Tiêu Phong kia cũng có liên quan đến chuyện này.

-Người mình phái ra truy đuổi đã mất dấu tên Tiêu Phong, điều này chứng minh thực lực tên kia đã đạt đến cảnh giới siêu phàm.

Vì vậy Tam trưởng lão cũng có thể bịa ra một lý do hoàn mỹ để từ chối trách nhiệm lên người mình. Đồng thời lão còn nắm được một số chứng cứ không có lợi cho Mạnh Thiển Đại tiểu thư. Nếu bức lão đến mức độ quá đáng thì cùng lắm mọi người bên sát càng bên gậy hòng mà thôi.

682. Chương 599: Lại Đột Phát.(3)

Bên cạnh Tam trưởng lão có một người phóng lên chụp lấy tóc của Đô quân sự. Đô quân sự gào lên thảm thiết rồi được người kia kéo lên, sau đó lại được ném lên trên tấm ván gỗ.

Tam trưởng lão bực bội nhìn thoáng qua Đô quân sự này, sau đó lão hỏi:

-Nói, đã xảy ra chuyện gì?

-Tam...Tam trưởng lão, là...Là như thế này... ..

Thân thể Đô quân sự trở nên run rẩy, nàng đem chuyện vừa rồi nói ra một lượt. Nàng nói khi mình rơi xuống nước thì không thấy có bất kỳ người thứ ba nào tồn tại, hơn nữa Karina kia giống như được một người ẩn thân nào đó cỡi dây thừng kéo lên, sau đó thì biến mất trong thủy lao.

Khi Tam trưởng lão nghe xong thì vẻ mặt biến đổi vài lần. Lão biết rõ người vừa cứu Karina đi không những thực lực vô cùng hùng mạnh mà trên người cũng không phải chỉ có một pháp bảo, rất có thể trên người tên kia mang theo một cái thùng không gian mà người bên ngoài không thể tưởng tượng được.

Đồ vật có thể chứa được Thần thú mang đi nếu không phải Thần khí thì là thứ gì?

Lúc này bên ngoài truyền đến những tiếng bước chân, gia chủ Mạnh gia Mạnh Sĩ Thông dẫn theo một đám người đi thẳng vào, vẻ mặt lão cực kỳ âm trầm nhìn chằm chằm vào Tam trưởng lão rồi lạnh lùng hỏi:

-Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Tam trưởng lão trở nên sửng sốt, lão không ngờ gia chủ lại đến nhanh như vậy. Nhưng khi Tam trưởng lão nhìn thấy Đại tiểu thư Mạnh Thiển bên cạnh Mạnh Sĩ Kỳ thì vẻ mặt lão lập tức co rúm lại, sau đó cung kính nói: Truyện "Ngạo Kiếm Lăng Vân -

-Bẩm gia chủ, có người lên vào gia tộc chúng ta cướp đi Thần thú rồi lại cứu thoát người có liên quan.

Dù đã biết rõ nhưng Mạnh Sĩ Thông vẫn không nhịn được phải hít vào một hơi lạnh khí rồi thất thanh nói:

-Cái gì? Không còn người nào liên quan đến chuyện này sao?

-Đúng vậy, gia chủ!

Về mặt Tam trưởng lão cực kỳ đau khổ, khó khăn nói:

-Gia chủ, đây là chuyện sỉ nhục của Mạnh gia ta! Chuyện này có liên quan trực tiếp tới lão phu, lão phu tự nguyện tự sát đền tội.

-Được rồi!

Mạnh Sĩ Thông khoát tay chặn lời Tam trưởng lão lại, sau đó nói:

-Trước tiên điều tra chi tiết về tên Tiêu phong kia cho ta! Nhớ kỹ, ta muốn thân phận thật sự của hắn, không được bỏ qua một chi tiết nào. Nếu không, chết...Là lựa chọn tốt nhất của các ngươi.

Sau khi nói xong Mạnh Sĩ Thông xoay người rời đi, Tam trưởng lão nhìn thấy trong mắt Đại tiểu thư đi theo bên cạnh Mạnh Sĩ Thông hiện lên một chút đắc ý. Trong lòng lão thầm cảm hận:

-Quả nhiên là cha con tình thâm, lúc này mới biểu hiện ra. Nhưng...Đừng ép ta! Nếu không đến lúc cá chết lưới rách, lão phu cũng sẽ không để các ngươi đắc ý.

... ..

-Khụ khụ...Khụ khụ khụ khụ khụ!

Trong thế giới có núi có sông của Hàm Hàn Bảo Đỉnh, bốn phía lúc này rất yên tĩnh không bóng người, nữ hoàng Tinh Linh Karina một mặt vừa ho khạc dữ dội vừa nổi điên chà xát làn da mềm mại của mình. Lúc này làn da như ngọc của nàng đã bị chà cho đỏ bầm, nhưng Karina mỗi lần nhắm mắt vẫn cảm thấy mình giống như đang ngâm trong làn nước lạnh hôi thối kia, cảm giác làm người ta muốn chết khi nghe thấy mùi vị kia làm cho nàng thiếu chút nữa đã sục đổ.

May mà với tính tình cao ngạo của nữ hoàng Tinh Linh tộc dù có chết cũng không chịu nói ra thân phận thật của Lăng Tiêu, Karina cũng không hé miệng nói Lăng Tiêu đi về đâu. Nàng đánh cuộc Lăng Tiêu sẽ không bỏ lại mình, hơn nữa bây giờ nàng vẫn còn tưởng rằng Mạnh gia trở nên điên cuồng như vậy là vì mất Vô Ảnh Cung.

Karina đem tất cả những thứ còn lại bên trong dạ dày rồng tuếch phun ra sạch sẽ. Cuối cùng chỉ còn nhỏ ra nước đắng nhưng Karina vẫn cảm thấy ghê tởm như ban đầu.

Khi Karina đã nôn ọe một lúc lâu mới lấy từ trong nhẫn ra một bình sứ nhỏ, trong bình sứ này có một viên đan dược. Lăng Tiêu nói đan dược này có thể làm cho thân thể của nàng trở nên tinh khiết trở lại, nó là loại đan dược tẩy tẩy qua lỗ chân lông. Truyện "Ngạo Kiếm Lăng Vân -

Karina cũng không biết Lăng Tiêu có gạt mình hay không mà trong lòng nàng lúc này chỉ nghĩ đến chuyện nuốt đan dược này vào miệng. Một cảm giác thấm tận sâu vào trong lòng rồi lan ra tất cả những khớp xương trên tay chân, loại cảm giác thoải mái này rất khó nói, Karina không nhận được phải phát ra một tiếng rên rỉ cực kỳ mê người.

Karina vội vàng cảnh giác nhìn thoáng qua bốn phía, nàng căn bản cũng không biết chỗ này là nơi nào, nhưng nàng lại biết rõ với bản lĩnh của Lăng Tiêu muốn nhìn lên mình là một chuyện tuyệt đối không có cách nào để ngăn cản. Nếu đã như vậy, nàng cứ thoải mái ở đây tắm rửa.

Hơn nữa trong lòng Krina cũng có một cảm giác rất mơ hồ không nói nên lời với Lăng Tiêu, không phải nàng thích hắn, nhưng hình như có một loại cảm giác...Tôn kính.

Khi nàng gặp lại Lăng Tiêu và một nụ cười xóa tan oán thù thì loại cảm giác này lại càng trở nên mãnh liệt. Cho nên đừng nói Karina không tin Lăng Tiêu nhìn lên nàng, mà cho dù hắn thật sự có nhìn thì trong lòng Karina cũng sẽ không có nhiều phản cảm.

Karina cảm thấy mình giống như tỉnh giấc sau một giấc mộng dài, nàng cảm giác được thân thể mình rất thoải mái. Những gì nàng đã trải qua trong Thủy lao thật sự giống như một giấc mộng, cho dù bây giờ nàng vẫn nhớ rõ từng chi tiết một, nhưng loại cảm giác phản cảm và ghê tởm trong lòng hình như đã tan biến đi rồi.

Karina vui mừng nhìn thoáng qua thân thể của mình, lúc này nàng lại kêu lên một tiếng kinh hoàng rồi dùng tay che miệng lại. Về mặt Karina đỏ bầm, bên ngoài làn da vốn sáng bóng như ngọc của nàng đang bao phủ một tầng những chất gì đó rất bẩn thỉu, hình như những thứ này đều từ trong cơ thể nàng tiết ra vậy, nhìn cực kỳ ghê tởm.

Karina vội vàng rửa sạch những chất bẩn này đi, khí chất tinh thần lúc này đã có những thay đổi nghiêng trời lệch đất. Sau khi Karina thay một bộ y phục mới thì đột nhiên vui mừng phát hiện ra thực lực của mình lại có đột phá. Khoảnh khắc này karina mới cảm giác được dòng suối mình vừa ngâm người vào hình

như có một luồng lực lượng vô hình, cảm giác này tuy không phải rất rõ ràng nhưng chỉ một lúc sau nàng đã cảm thấy thực lực của mình được đề thăng đến mức kinh người.

Karina dùng ánh mắt phức tạp nhìn dòng suối, nàng biết đây là một chuyện vô cùng cơ mật. Hiện nay Lăng Tiêu đã đem bí mật này chia sẻ cho nàng, điều này làm trong lòng nàng bùng lên một cảm giác ngọt ngào. Loại cảm giác này không liên quan đến tình yêu, chỉ là một cảm giác vui vẻ khi được người khác chia sẻ bí mật mà thôi.

Karina phóng người lên, nàng cảm thấy mình đã không chế lực lượng dễ dàng hơn trước đây rất nhiều. Karina phóng lên trên đỉnh núi, nàng ngẩng đầu lên nhìn một vật gì đó đang được treo lên không trung giống như một mặt trời thu nhỏ. Nàng cảm nhận được sức nóng do nó tỏa ra rồi chuyển ánh mắt lên người Lăng Tiêu đang khoanh chân ngồi tu luyện. Lúc này trong đôi mắt đẹp của nàng lộ ra một cái nhìn dịu hiền, sau đó nói:

-Lăng Tiêu, cảm ơn người đã cứu ta!

Lăng Tiêu mở to mắt, hắn dùng cặp mắt vô cùng ôn hòa nhìn thoáng qua Karina, sau đó hỏi:

-Cô không sao chứ?

Về mặt Karina trở nên ửng đỏ, gật đầu nói:

-Không sao, mà còn tinh tiến lên rất nhiều, đa tạ người đã thành toàn. Đúng rồi, đây là địa phương nào? Sao lại kỳ quái như vậy?

Lăng Tiêu cười nói:

-Đây là một không gian độc lập, cô có thể coi nơi này là một cái thùng không gian khổng lồ. Hơn nữa hiện nay chúng ta đã rời rất xa Mạnh gia, cho nên cũng không cần lo lắng đến bọn họ.

Lăng Tiêu nói xong thì lấy Vô Ảnh Cung từ trong nhẫn ra, trong đôi mắt đẹp của Karina lập tức bùng lên hai luồng hào quang rồi vui mừng nói:

-Người đã thật sự lấy được nó ra à! Người đúng là lợi hại.

-Cầm lấy đi!

-Ừ...Ừ?

Đầu tiên Karina nói ra một tiếng theo bản năng nhưng lại lập tức cảm thấy không thích hợp, hai mắt nàng dừng lại trên người Lăng Tiêu rồi ngẩn người nói:

-Người nói cái gì?

-Cung này không phải là thánh vật của Tinh Linh tộc sao? Cô cầm đi, khi trở về Tinh Linh tộc sẽ có được địa vị cao nhất. Hơn nữa ta lại tặng cho cô một ít đan dược, khi trở về cô cứ dựa theo lời ta nói mà bế quan tu luyện, ta chắc chắn trong vòng một trăm năm cô sẽ tiến vào cảnh giới đại viên mãn. Chỉ có thực lực đó cô mới có thể chắc chắn giữ vững được địa vị của chính mình.

Về mặt xinh đẹp của Karina tràn đầy vẻ kinh hoàng, nàng nhìn Lăng Tiêu nói:

-Trong vòng trăm năm...Đại viên mãn, cho ta cung?

Lăng Tiêu cười nói:

-Đúng vậy, cô không cần kinh ngạc, với tư chất và tâm cảnh của cô, hơn nữa lại có những đan dược của ta phụ trợ thì không khó để trong vòng một trăm năm đột phá đến cảnh giới đại viên mãn. Cô ở đây nhiều năm như vậy không phải muốn vì muốn đoạt được cây cung này sao? Hãy trở về tìm tộc nhân của mình đi. Cô có huyết thống của hoàng tộc Tinh Linh, lại có được Vô Ảnh Cung thì chắc chắn sẽ khôi phục được địa vị của mình. Hoặc trước tiên cô tìm một địa phương nào đó để bế quan trăm năm, sau đó mới mang Vô Ảnh Cung trở về thì sẽ tốt hơn.

Lúc này Karina lại đột nhiên lắc đầu nói:

-Không, ta không thể lấy Vô Ảnh Cung này được! Lăng Tiêu, cây cung này là người đổi lấy bằng chính tính mạng của mình, ta không những chẳng giúp đỡ gì được mà ngược lại còn suýt nữa đã liên lụy đến người. Hiện nay người đã cứu ta một mạng, ta đã vô cùng cảm kích, đan dược của người ta cũng dày mặt nhận lấy, nếu tương lai có gì cần thì cứ việc sai bảo.

Lăng Tiêu cười rồi cầm lấy dây cung của Vô Ảnh cung kéo căng ra. Chuyện xảy ra làm Karina phải ghen giọng nhìn trần trời, cây cung này chính là thánh vật của Tinh Linh tộc, đã từng là vũ khí của Tinh Linh vương nhưng không ngờ lại được một nhân loại...Kéo căng ra.

Vô Ảnh cung cong lại theo động tác của Lăng Tiêu, một luồng năng lượng tự nhiên khổng lồ lập tức bao phủ khắp xung quanh. Lúc này Karina vội vàng hít vào vài hơi thật sâu, sau đó nhìn Lăng Tiêu chậm rãi buông dây cung ra, trong lòng nàng lúc này đã không thể dùng từ kinh hoàng để hình dung được nữa.

-Lăng Tiêu, người...Người làm thế nào vậy?

Lăng Tiêu thần nhiên cười rồi tiện tay ném cây cung cho Karina, nói:

-Người cũng thử xem!

Karina nhận cung với vẻ mặt cực kỳ thành kính, đầu tiên nàng nhắm mắt lại và cầu nguyện, sau đó nàng tập trung tinh thần tay trái cầm thân cung tay phải cầm dây cung kéo ra...Thân cung hơi rung động một chút, Vẻ mặt Karina đỏ bừng bừng nhưng không thể làm cho Vô Ảnh Cung nhúc nhích thêm được một chút nào.

-A...Không được!

Karina buông tay rồi thở ra một hơi dài. Ánh mắt nàng nhìn về phía Lăng Tiêu giống như đang nhìn một con quái vật, nàng không nhận được phải lắc đầu cười khổ. Minh đường đường có huyết mạch hoàng tộc Tinh Linh, vậy mà đối mặt với thánh vật của Tinh Linh tộc thì không xuất sắc bằng một nhân loại, chuyện này quả thật là quá mất mặt.

Karina dùng hai tay chuẩn bị đem cung trả lại cho Lăng Tiêu, nhưng Lăng Tiêu lại khoát tay nói:

-Tặng cô đây, đừng nên từ chối. Lúc này cô không thể kéo ra được vì chưa đủ lĩnh ngộ đối với lực lượng tự nhiên. Hơn nữa thực lực của cô cũng chưa đạt đến loại cảnh giới này, sợ rằng nhân loại có thể kéo được cây cung này ra cũng chỉ có vài người mà thôi, cho nên cô cũng không cần phải nản lòng.

Lúc này Karina biết mình cũng không nên từ chối mãi, nàng hướng về phía Lăng Tiêu thi lễ, sau đó nói:

-Đại ân của người, Karina sẽ vĩnh viễn khắc sâu trong tim. Truyện "Ngạo Kiếm Lăng Vân -

... ..

Một năm sau, trên bờ cát cạnh biển trong Đông Châu ở một nơi nào đó rất xa có một người phụ nữ dáng người cực kỳ đẹp và vẻ mặt vô cùng thanh tú đang đứng đó. Mái tóc mềm mại của nàng ta đang xoa xuống hai bờ vai, nàng mặc một chiếc váy dài bằng lụa trắng. Dáng người tuyệt diệu và vẻ mặt cực kỳ xinh đẹp của nàng làm người ta sinh ra một loại cảm giác giống như được nhìn thấy tiên nữ. Truyện "Ngạo Kiếm Lăng Vân -

Người phụ nữ này chính là Karina sau khi chia tay với Lăng Tiêu, trong khoảng thời gian một năm Karina và Lăng Tiêu đi từ Trung Châu đến Đông Châu, Karina đã học được rất nhiều thứ có ích. Rất nhiều kiến thức mà rõ ràng chỉ Tinh Linh tộc mới có thể giải thích được, nhưng không ngờ Lăng Tiêu lại rất tinh thông. Lúc đầu Karina cảm thấy kinh ngạc, sau đó lại là sùng bái và bây giờ thì chính thức chết lặng.

Karina lấy Vô Ảnh Cung từ trong nhẫn ra rồi nắm chặt vào trong tay, nàng cảm giác được có một lực lượng mạnh mẽ đang bùng lên cuộn cuộn truyền đến. Karina dùng tay khẽ kéo dây cung, Vô Ảnh Cung đột nhiên cong lại. Khi dây cung đã kéo căng hết cỡ, Karina hướng về phía mặt biển rộng ngoài kia quát lên một tiếng rồi buông tay.

-Xoẹt!

-Ầm! Ầm!

Một vị trí ở rất xa ngoài biển đột nhiên bùng lên một cột nước cao cả nghìn thước, ngay sau đó mặt biển trong phạm vi vài nghìn mét đột nhiên dâng trào một con sóng khổng lồ giống như muốn cuốn sạch tất cả mọi thứ. Con sóng hùng mạnh kia đã nhanh chóng ào tới một địa phương xa hơn mãi đến khi chỉ còn lại một con sóng nhỏ cao vài mét vỗ lên bờ biển. Lúc này Karina mới nhẹ nhàng phóng người nhảy lên trên ngọn sóng, tuy trong cơ thể của nàng đã vì bắn một mũi tên mà trở nên trống rỗng, nhưng trong mắt lại bùng lên một sự hưng phấn khổng lồ.

-Lăng Tiêu, ta thành công rồi!

Trong lòng Karina đang hô hào lên điên cuồng, trong mắt đã ứa lệ. Thân thể nàng khẽ động rồi phóng theo những cơn gió đi ra ngoài biển rộng.

Lúc này Lăng Tiêu lại đang ở bên trong thế giới chỉ huy nhân công Kim Hồ đào một con kênh từ trên cái hồ rộng ở đỉnh núi mang nước xuống bốn phương tám hướng trong thế giới.

Dòng nước này không những làm cho tất cả sinh vật trong thế giới tiến hóa nhanh chóng và đề thăng thực lực, mà nó còn có thể làm cho thế giới trong đỉnh mở rộng rất nhanh.

Khi dòng nước ẩn chứa năng lượng này chỉ xuôi đến vị trí hư vô nào thì rất nhanh đã mở rộng thế giới trong đỉnh ra đến đó. Tu vi của Lăng Tiêu cũng đang liên tục gia tăng làm cho thế giới trong đỉnh này liên tục bành trướng, nhưng nó cũng không bị hạn chế vào thực lực của hắn.

Lúc này thế giới trong đỉnh đã từ phạm vi hơn trăm dặm phát triển trở thành hơn ngàn dặm. Hơn nữa thế giới này cũng liên tục được mở rộng ra bên ngoài suốt ngày đêm.

Không những vậy mà khoảng cách từ bầu trời xuống mặt đất trong thế giới này cũng càng ngày càng cao, bầu trời tối tăm đã trở thành màu xanh da trời. Mặt trời nhỏ do nhiều loại năng lượng tạo thành hình như cũng đang chậm rãi tăng trưởng thể tích của chính mình.

Hình như tất cả mọi thứ ở đây đều phát triển theo một quỹ đạo tốt đẹp.

Lúc này Lăng Tiêu đang đi trong một thành thị ở vùng duyên hải Đông Châu. Hắn có sự khác biệt lớn đối với những phát triển của thế giới trong đỉnh, hắn cảm giác được mình lại rơi vào trong một bình cảnh kỳ quái.

683. Chương 600: Lại Đột Phát.(1)

Tuy Lăng Tiêu cũng đã xem như chết một lần rồi, thân thể cũng đã bị hủy diệt, nhưng cũng tuyệt đối chưa được tái sinh. Lúc này Đại Tự Tại Tâm Kinh vẫn chưa có dấu hiệu đột phá, nếu không phải Lăng Tiêu rất hiểu Đại Tự Tại Tâm Kinh có chín tầng thì thậm chí hắn sẽ nghĩ rằng loại tâm pháp pháp gia này chỉ có tám tầng.

Mặc dù tám tầng Đại Tự Tại Tâm Kinh cũng đã đủ hùng mạnh, cũng đủ để khẳng định khi Lăng Tiêu độ kiếp sẽ không bị tâm ma quấy nhiễu, nhưng không phải lúc nào khi con người còn sống thì cũng phải nỗ lực để trèo lên cao hơn sao? Nếu Lăng Tiêu là loại người hài lòng với tình hình hiện tại thì chỉ sợ là năm xưa khi còn là một đệ tử nhà giàu không buồn không lo trên nhân giới chứ làm gì đạt được cảnh giới như bây giờ. Dù hắn là người có mạch máu hoàng giả, dù hắn đi trên con đường võ đạo không có bất kỳ tiền đồ gì, nhưng hắn vẫn là một người con của tướng quân, vẫn có một cuộc sống ăn ngon mặc đẹp.

Nhưng nếu Lăng Tiêu thật sự là loại người này thì sợ rằng năm xưa hắn cũng tuyệt đối không được thu nhận vào cánh cửa Thục Sơn phái, và lại càng không thể trở thành nội môn đệ tử. Nếu nói bị kích lớn nhất trong quá khứ của hắn thì cũng chỉ là tu chân giới quá thiếu thốn thiên tài địa bảo. Hắn đường đường là một nội môn đệ tử cực kỳ có tư chất, có rất nhiều năng khiếu lại đi đến nơi tiền bối Trác Ma lão tổ tông độ kiếp để định vợ vớt lấy một ít bảo bối. Người đời thường nói thấy lợi tối mắt là như vậy, lúc đó Lăng Tiêu chỉ một lòng một dạ nghĩ đến chuyện pháp bảo mà quên, hoặc nói một cách chuẩn xác thì hắn không ngờ uy lực của Thiên Kiếp lại hùng mạnh đến thế.

May mà hần lại tái sinh, hơn nữa còn tái sinh trong một thế giới có thể tùy tiện nhìn thấy đủ loại thiên tài địa bảo; một thế giới có linh khí gấp mấy chục lần tu chân giới năm xưa; một thế giới có hình thức ban đầu của tu chân giới nhưng không có bất kỳ một hệ thống công pháp tu chân hoàn chỉnh nào.

Nếu hần đã được ở trong hoàn cảnh tốt như vậy mà không thể làm ra được một chuyện gì, thì đừng nói đến chuyện hần cảm thấy có lỗi với chính mình, có lỗi với sư môn đã nhiều năm bồi dưỡng, lại càng cảm thấy có lỗi với tất cả những môn phái tu chân cạnh kiệt linh khí và những bài thuốc bí truyền không có tài liệu kia.

Dù những bài thuốc bí truyền kia chỉ được công bố ra vì linh khí trên Tu Chân Giới cạnh kiệt và cực kỳ thiếu thốn thiên tài địa bảo, nhưng Lăng Tiêu vẫn mang nặng lòng biết ơn đối với toàn bộ tu chân giới.

Đồng thời Lăng Tiêu cũng cảm thấy kiêu ngạo vì mình là một người tu chân trên tu chân giới. Loại tình cảm này của hần giống như tinh thần đoàn kết dân tộc của tất cả những người trong một thế giới phàm nhân, mọi người đều yêu thương quê hương của mình.

Đã rất nhiều năm từ trước đến nay Lăng Tiêu luôn nỗ lực liên tục để hướng về phía mục tiêu kia. Hiện nay Thực Sơn phái đã có thanh danh nhưng thực lực toàn thể vẫn còn rất yếu kém. Đừng nói có thể so sánh với loại cá sấu khổng lồ như Mạnh gia Trung Châu kia, cho dù đối với những gia tộc siêu cấp trong Nam Châu cũng không thể nào so sánh được.

Lăng Tiêu biết rõ nếu không có sự tồn tại của mình làm rất nhiều người phải kiêng kị thì chỉ sợ Thực Sơn phái đã là vật trong tay người khác rồi. Đặc biệt là những phương pháp bảo chế đan được, nếu muốn bảo vệ thì căn bản là một chuyện không có khả năng.

Bây giờ mình đã có được Nã Đa Khắc thì phương pháp nâng cao thực lực của tất cả mọi người trong Thực Sơn phái cũng là một chuyện không cần phải lo lắng nữa rồi. Chuyện quan trọng nhất bây giờ chính là làm sao để nâng cao thực lực của chính mình.

Dù Lăng Tiêu đã biết rõ bản lĩnh của mình đã tuyệt đối có thể xếp vào hàng ngũ đỉnh cao trong toàn bộ Thánh Vực, nhưng đã mười lăm vạn năm mà không có bất kỳ võ giả nào phi thăng Thần giới. Đây là một chuyện không được bình thường đối với bản thân Lăng Tiêu. Hần cũng không thể biết được khi nào thì đột nhiên xuất hiện một đám người có cảnh giới Kiếp Tiên Thần, cũng chính là những người có cảnh giới giống mình.

Hơn nữa bên trên còn có những tồn tại hùng mạnh làm Lăng Tiêu cảm giác được một áp lực vô cùng lớn.

Loại áp lực này chỉ có những người đã từng hiểu đến những chỗ đáng sợ của vị thần kia mới có những cảm xúc tràn đầy, Thần tối cao...Đây là một cái tên tuổi, cũng thật sự không phải dùng nó để hù dọa người khác.

-Rất cuộc phải làm sao mới có thể đột phá được cảnh giới cuối cùng này đây?

Lăng Tiêu lại rơi vào trầm tư, thậm chí hần còn chệnh mảng đến những chuyện xảy ra bên cạnh.

Đông Châu trong Thánh Vực cũng tràn đầy những tình cảm của kẻ đất khách quê người, con người ở nơi đây rất giống với đại lục phương tây trong nhân giới. Người ở đây dù là nam hay nữ đều có làn da trắng nõn, mái tóc màu vàng, mắt xanh thẳm giống như nước biển...Một người mắt đen da vàng như Lăng Tiêu đi giữa đoàn người này làm rất nhiều người cảm thấy chướng mắt.

Hơn nữa Lăng Tiêu vừa đi bộ vừa suy nghĩ thì có hai tên đáng vẻ lưu manh đi đến bên cạnh đánh thẳng lên người. Người đã đến cảnh giới như Lăng Tiêu thì đừng nói đến chuyện đang trầm tư, cho dù hần đang ngủ...Ngủ rất say cũng không người nào có thể tiếp cận được hần. Cho dù là cương khí hộ thể cơ bản nhất của hần thì những người có cảnh giới đại viên mãn trở xuống cũng đừng nghĩ có thể phá vỡ được. Dù là cường giả cảnh giới đại viên mãn muốn phá vỡ nó cũng phải dùng hết tất cả sức lực toàn thân.

Nhưng vấn đề là Lăng Tiêu một người tu chân hùng mạnh, thần thức của hần đã mạnh đến mức có thể ngưng tụ thành thực chất và đánh người khác bị thương, có thể để người khác tiếp cận mà quỷ không biết người không hay sao?

Cho nên khi hai tên kia có ý xấu muốn đánh lên người Lăng Tiêu, thời điểm còn cách người Lăng Tiêu ba bốn thước thì đột nhiên một người trong số đó cảm thấy chân lảo đảo rồi lập tức ngã ngay trước mặt Lăng Tiêu. Một tên trong số đó còn xui xẻo hơn đập thẳng mặt xuống đất, hung hăng đập mạnh xuống mặt

đường bằng đá sáng bóng, lúc này máu tươi đã rơi đầy đầu và cổ, hấn há miệng phun ra hai cái răng cửa. Tên còn lại cũng may mắn hơn một chút nhưng ngã xuống cũng không nhẹ, hấn liên tục lăn lộn và rên rỉ trên mặt đất, nửa ngày sau vẫn chưa thể đứng lên được.

Những người đang đi trên đường lập tức tản sang hai bên, sau đó ai cũng dùng ánh mắt cảnh giác nhìn về phía hai người kia rồi lại nhìn nhìn người thanh niên tóc đen. Trong lòng mọi người ở đây đều biết rất rõ đây là bọn người chuyên ức hiếp những người ở vùng khác đến. Bởi vì cũng không cần nghe giọng nói thì sợ rằng những người có vẻ mặt giống như Lăng Tiêu ở Bắc Hải thành này cũng không quá ba người, nơi đây...Chính là thiên hạ của người da trắng.

Nhưng hai tên kia bị đánh ngã xuống thảm thiết như vậy làm trong lòng rất nhiều người đang vây xem xung quanh không biết thật giả thế nào mà phải bội phục:

-Diễn kịch mà có thể chuyên nghiệp như vậy, quả thật làm người khác phải bội phục.

Lăng Tiêu cũng căn bản không để ý đến những chuyện này, lại càng không muốn chấp nhất với những loại người như vậy. Tuy Lăng Tiêu cũng hơi tức giận vì vừa rồi hấn vừa nghĩ ra được một vài manh mối thì đã bị hai tên này cắt ngang, cho nên hấn cũng muốn ngừng lại dạy bảo cho hai tên đui mù này một bài học, để bọn họ nhận lấy sự trừng phạt. Nhưng như vậy cũng đã đủ rồi, Lăng Tiêu lại tiếp tục đi về phía trước, hôm nay hấn nhất định phải suy nghĩ chuyện đột phá cho rõ ràng, nếu không hấn vẫn phải liên tục cất bước đi về phía trước.

-Niết Bàn..Trọng Sinh!

-Rốt cuộc phải làm sao mới đạt đến cảnh giới này? Tâm phải chết thì sau đó mới có thể đột phá sao? Không...Không thể có khả năng này được! Công pháp của Phật gia trên tu chân giới luôn theo phương pháp giúp người để giúp chính mình, lấy thiện chí giúp người là tiêu chuẩn, sao lại có thể làm cho người khác phải mất hết ý chí, thậm chí còn phải làm cho quả tim mình ngừng đập mới có thể đột phá chứ?

-Nhưng nếu không phải là như vậy thì cần phải đạt đến cảnh giới gì mới thật sự đột phá được đây?

Lăng Tiêu trầm nghĩ trong lòng.

Nhưng Lăng Tiêu muốn buông tha cho hai tên đui mù kia nhưng cơ bản là đối phương lại không bằng lòng bỏ qua cho hấn. Tuy hai tên còn đồ không biết vì sao mình lại tự ngã xuống đất, nhưng cũng hiểu chuyện này rõ ràng không liên quan gì đến người kia. Hai người bọn họ là những tên còn đồ chính cống nhưng lại chỉ có thực lực Đại Kiếm Sư, nếu ở trong nhân giới thì còn có thể là những nhân vật số một nhưng trong Thánh Vực lại chỉ là những con kiến có thể bị người khác tùy ý giẫm đạp.

Nhưng bọn họ lại rất có lòng tin vào chính mình, hai người này đứng thẳng người trên mặt đất, sau đó hướng về phía Lăng Tiêu hét lớn:

-Đứng lại.

-Tên kia đứng lại, mẹ nó, điếc rồi à?

Tên lúc này đã rút răng cửa vươn tay ra chụp tới bờ vai Lăng Tiêu, trong miệng hấn vẫn còn liên tục mắng chửi:

-Trong Bắc Hải thành này chưa từng gặp qua con khỉ da vàng nào kiêu ngạo giống như ngươi!

Lăng Tiêu xoay mạnh người lại, hấn không vận dụng bất kỳ luồng năng lượng nào trong cơ thể mà chỉ dùng tốc độ không thể tin nổi hung hăng tung một tát lên mặt tên bị gậy vài cái răng mà vẫn còn to mồm mắng chửi này.

-Bốp!

Một âm thanh trong trẻo vang lên, tiếng động này rất lớn, thậm chí những người đi đường ở bên ngoài mười thước vẫn còn thể nghe được rõ ràng. Con đường đang người đi kẻ lại vô cùng náo nhiệt vào ồn ào lập tức trở nên yên tĩnh.

Sau đó tất cả mọi người đều nhìn thấy một tình cảnh làm bọn họ phải trợn mắt há mồm.

Tên côn đồ bị người thanh niên tóc đen tát cho một cái té lặn trên mặt đất, thân thể tên này co giật dữ dội rồi sau đó nằm yên không nhúc nhích.

Tên mặt đầy máu kia cảm thấy kinh hoàng rồi ngồi xổm xuống dùng tay đặt lên trên mũi đối phương. Lúc này vẻ mặt hắn lập tức trở nên tái mét, đặt mũi ngồi ngay xuống mặt đường, khoe miệng co giật dữ dội muốn nói cái gì đó nhưng không thể thốt ra khỏi miệng. Lúc này có người nhìn thấy mặt đất dưới mũi hắn chảy ra một vũng nước, trong không khí cũng bùng lên một mùi tanh tưởi.

Không ngờ tên này lại bị dọa đến mức phóng hết cả ra ngoài.

Bầu không khí trong khu phố đột nhiên trở nên yên tĩnh dị thường, bầu không khí này nhanh chóng truyền sang tất cả mọi người. Dù người ta không biết được tình hình như thế nào cũng đều không dám bước ra khỏi cửa.

Không người nào chê cười tên đã bị dọa cho phóng hết cả ra ngoài, bởi vì cũng không ai ngờ có người nào dùng một cái tát đã đánh chết đối phương.

Khi tiến lại gần tất cả mọi người mới nhìn thấy tên côn đồ mở miệng mắng chửi “Con khỉ da vàng” kia thật ra cũng là một tên da trắng đồng loại của bọn họ. Tuy đều là nhân loại nhưng đám người da trắng từ trước đến nay vẫn tự nhận là mình cao hơn nhưng loại người khác một bậc. “Con khỉ da vàng” chính là một phương pháp sỉ nhục của bọn họ đối với những người giống như Lăng Tiêu.

Con khỉ tất nhiên không phải là người, mà chỉ là một loài động vật giống như con người mà thôi. Mà da vàng... Tất nhiên là muốn ám chỉ làn da màu vàng.

Trong mắt những người này thì tên côn đồ kia rõ ràng nổi tiếng xấu xa, gian dân cướp của giết người chẳng chuyện gì không làm. Nhưng dù sao hắn cũng là người da trắng, là một người thuộc Hắc Hải hội là bang hội lớn nhất ở Bắc Hải thành.

Trong ngôi thành hạng trung này ngoại trừ chính bản thân Hắc Hải hội thì làm gì có ai dám phán xét bọn họ? Ai có tư cách giết người của bọn họ?

-Không ai dám!

-Chỉ vì một câu nói rất bình thường mà ra tay giết người sao? Tên này cũng thật bá đạo!

684. Chương 600: Lại Đột Phát.(2)

Ánh mắt tất cả mọi người nhìn về phía Lăng Tiêu đã bắt đầu trở nên không được tốt đẹp cho lắm.

Khoảnh khắc này trong lòng tất cả mọi người ở đây đều không nghĩ đến chuyện những tên côn đồ chẳng việc ác nào không làm, chỉ cần nói tên ra là trẻ con phải nín khóc này có đáng chết hay không. Nhưng cái tên chết tiệt này ở bên ngoài mới đến lại dám giết người ngay trên đường.

-Người đáng chết!

Một gã có cơ thể cao lớn, tóc vàng mắt xanh từ trong đám người đi ra. Hắn nhìn về phía Lăng Tiêu rồi lạnh lùng nói.

-Kỳ thị chủng tộc sao?

Ánh mắt Lăng Tiêu lộ ra vẻ khinh thường, trong đầu hắn lại lóe lên một luồng tinh quang, lúc này trong lòng hắn lại cảm thấy vui mừng như điên. Hắn hình như đã bắt đầu suy nghĩ được rõ ràng vì sao Đại Tự Tại Tâm Kinh tầng thứ chín lại không thể đột phá. Đồng thời hắn cũng hiểu rõ cảnh giới Niết Bàn Trọng Sinh là có chuyện gì xảy ra.

Lăng Tiêu cảm thấy chuyện này không nên chậm trễ, phải nhanh chóng tìm một chỗ bế quan. Thân thể Lăng Tiêu vừa động, hắn chuẩn bị đi vào thế giới trong đỉnh để bế quan tu luyện thì người da trắng trước mặt cũng đã bắt đầu nổi giận và ra tay.

-Muốn chạy sao? Để mạng lại!

Người này vừa nói xong thì trong tay đột nhiên xuất hiện một cây trượng rất ngắn có màu đen, đồng thời cũng có một tia chớp bắn thẳng về phía Lăng Tiêu.

-Chà! Pháp Sư!

Lăng Tiêu cảm thấy kinh hãi nhưng đây cũng không phải là chuyện đùa, từ trước đến nay hắn chưa từng nghĩ đến chuyện một ngày nào đó sẽ gặp phải Pháp Sư! Mà lại là trong Thánh Vực nơi có rất nhiều võ giả.

Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng nhưng những động tác tay của hắn lại không chậm. Hắn vung tay rồi hướng thẳng về phía cây trượng trong tay người đàn ông cao lớn kia chụp tới. Bởi vì Lăng Tiêu đã lập tức cảm giác được trên cây trượng kia có một luồng lực lượng rất kỳ dị giống như có thể cộng hưởng với chính mình.

Mà luồng sấm sét của người da trắng kia đánh ra lại bổ thẳng vào đầu Lăng Tiêu vô cùng chính xác.

-Hay!

Ngay khi tiếng hoan hô của đám người đang vây chung quanh vang lên thì Lăng Tiêu vẫn phóng thẳng về phía trước giống như một người không có bất kỳ chuyện gì xảy ra. Tiếng hoan hô của đám người chỉ phát ra được một nửa, một nửa còn lại đang mắc nghẹn trong cổ họng. Cả đám người giống như đã hóa đá, đứng ngây ngẩn ở chỗ đó trơ mắt nhìn cảnh tượng không thể tin nổi xảy ra trước mắt.

Không ai ngờ Kiệt Khắc Đại Pháp Sư người rất có danh tiếng tại Bắc Hải thành cũng có một ngày thua trận.

Người da trắng có thân hình cao lớn kia hình như cũng đã ngẩn ngẩn cả người. Hắn còn chưa kịp phản ứng lại thì đã thấy trên tay mình nhẹ bẫng đi, cây trượng là nguồn sống lớn nhất của mình đã xuất hiện trên tay đối phương.

-Hừ! Đáng chết, trả lại cho ta! Người da...Vàng dê tiện!

Tên Kiệt Khắc này ăn nói rất trôi chảy, thiếu chút nữa hắn đã quên mất người đồng bạn với mình vì sao mà chết. Lúc này hắn đột nhiên rút từ bên hông ra một thanh trường kiếm rồi chĩa nó vào người Lăng Tiêu:

-Trả lại cho ta, nếu không ngươi sẽ hối hận!

Lăng Tiêu sao lại phải để ý đến những lời uy hiếp của tên kia, hắn đang có hứng thú ngắm nghía pháp pháp trượng. Lúc này đột nhiên Lăng Tiêu cảm nhận được trên mặt Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong nhẫn truyền đến một dao động với cảm giác bất an.

Lăng Tiêu hơi sửng sốt, hắn tiện tay gọi Tiểu Yêu ra. Những năm gần đây thực lực của Tiểu Yêu đã liên tục được tăng cường, nhưng rất ít khi thất thố thế này.

Khi Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm bay ra khỏi nhẫn thì Lăng Tiêu lại cảm thấy cây trượng ngắn màu đen trong tay đột nhiên trở nên run rẩy, cảm giác này giống như một người gặp được đứa con của mình vậy.

Yêu Huyết Kiếm có thái độ khác thường những không bùng ra luồng khí tức khổng lồ mà chỉ phát ra những tiếng kêu khe khẽ, giống như tiếng khóc tiếng nỉ non. Dần dần giữa cây trượng màu đen đột nhiên bùng ra một luồng khói đen nồng đậm. Làn khói này càng lúc càng lớn, toàn bộ không gian trống rỗng đột nhiên được bao phủ bằng những đám mây đen nồng đậm. Đồng thời những đám mây này lại liên tục vận chuyển cuộn cuộn làm cho những luồng khói đen liên tục tán ra, cuối cùng lại biến thành một bóng đen ác ma khổng lồ cao hơn nghìn thước.

Ác ma này trên đầu có một cặp sừng, hai miếng giáp lót trên vai đâm ra sắc nhọn làm người ta cảm thấy lạnh gáy.

Ác ma há miệng, một luồng khói đen nồng đậm từ trong miệng vọt ra, những chiếc răng nanh vô cùng sắc nhọn chìa thẳng ra ngoài. Hình bóng ác ma do những luồng khói đen tạo thành đang rít gào không phát ra bất kỳ tiếng động nào trên không trung.

Tình cảnh này làm cho tất cả mọi người sinh ra cảm giác giống như sấm sét giữa trời quang, kinh hoàng và đáng sợ.

Hình bóng ác ma đang gào thét không một tiếng động giống như đang giải phóng tất cả những tâm tư đã chất chứa cả vạn năm. Yêu Huyết Kiếm lại tỏa ra một luồng hào quang hồng sắc rất ngắn trên không trung. Khi luồng hào quang này bay thẳng lên đối mặt với ác ma khói đen thì phát ra những âm thanh rất dễ nghe, làm cho tất cả những người đang đứng bên dưới ngoại trừ Lăng Tiêu đều cảm thấy mê hoặc không biết mình đang ở nơi nào.

Lúc này Lăng Tiêu cũng trợn mắt há mồm, thầm nghĩ:

-Thì ra không ngờ Tiểu Yêu lại có bản lĩnh thần kỳ thế này!

Từ trên đầu ác ma khói đen kia bay ra một sợi tơ màu đen bắn thẳng về phía Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm. Tốc độ của sợi tơ kia càng lúc càng nhanh, chỉ một lát sau ác ma khói đen kia đã hoàn toàn tiến vào trong Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm. Lúc này cây trượng màu đen trong tay Lăng Tiêu đột nhiên hóa thành bột mịn rồi tiêu tan trong không khí.

-Chủ nhân, trí nhớ của Tiểu Yêu đã được khôi phục lại một phần.

Trong lòng Lăng Tiêu đột nhiên vang lên âm thanh vui mừng của Tiểu Yêu. Lúc này mắt Lăng Tiêu đang nhìn chăm chăm vào Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm, hẳn cũng không phát hiện ra bất kỳ điều gì khác biệt. Lăng Tiêu cũng không phát hiện ra bất kỳ ma khí nào từ trên người của ác ma do khói đen tạo thành lúc này, điều này quả thật không tầm thường. Căn cứ vào những kiến thức Lăng Tiêu biết được về Đại Yêu thì cái này căn bản không phải là yêu ma, mà chỉ là một tồn tại gì đó mà chính mình cũng không thể giải thích được, có lẽ khi Đại Yêu tu luyện đến một cảnh giới nhất định thì với thực lực của Lăng Tiêu căn bản không thể điều tra ra được.

Mặc dù Lăng Tiêu cũng hơi cảm thấy tổn thương lòng tự ái nhưng hắn vẫn rất lạc quan, vì dù có thay đổi thế nào thì bản chất cũng không thay đổi. Thế giới này tuy có sự khác biệt rất lớn so với tu chân giới nhưng lại có sự tương đồng về pháp tắc.

Tất nhiên chỉ những người đạt được cảnh giới như Lăng Tiêu, thậm chí còn cao hơn so với hắn mới có thể hiểu rõ được điều này.

Hình như biết được Lăng Tiêu đang có chút nghi hoặc, nên Tiểu Yêu mới phá lệ mà chủ động giải thích:

-Chủ nhân, khói đen này chính là một phần trí nhớ của ta!

Khi Lăng Tiêu vừa nghe xong thì những cơ thịt trên mặt lại liên tục co giật, trong lòng cảm thấy vô cùng kinh hoàng:

-Đã sớm nghĩ tới lai lịch của Tiểu Yêu sẽ rất kinh khủng, nhưng không ngờ sự thật lại còn mạnh hơn so với những suy nghĩ của mình.

Tình cảnh không thể ngờ này tạo ra những động tĩnh quá lớn, nếu không thể gây ra kinh động đến những cao thủ trong Hắc Hải thành thì tất cả những người ở đây chắc chắn sẽ rất mất mặt.

Hầu như chỉ trong nháy mắt trên không trung đã phóng đến mười bóng người, về mặt đám người này đều rất âm trầm, trên người được bao phủ bằng những luồng năng lượng hùng mạnh. Bọn họ chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra những điều khác biệt trong đám người phổ thông. Vì đám người đi đến chỗ này cũng đều không hiểu rõ đã có chuyện gì xảy ra, nhưng trước tiên bọn họ đều phát hiện ra Lăng Tiêu và cây bảo kiếm đang tỏa ra những luồng hào quang màu hồng trên không trung.

Chỗ này chỉ có một mình Lăng Tiêu là có mái tóc đen nên muốn không bị người khác chú ý cũng rất khó. Lăng Tiêu thậm chí cười khổ một tiếng, chính hắn cũng không hiểu rõ mình đang chiếm được tiện nghi hay đang chịu thiệt.

Tiểu Yêu đạt được lợi ích khổng lồ, đây là chuyện không thể nghi ngờ. Nhưng Lăng Tiêu lại không tìm lại được một tia linh cảm với lóe lên trong đầu lúc này, một cơ hội đặc biệt tốt để đột phá đến cảnh giới cao nhất của Đại Tự Tại Tâm Kinh đã bị mất đi như vậy.

Cho nên Lăng Tiêu cũng không có bất kỳ thiện cảm và ý nghĩ gì đối với những cường giả trong vùng này. Khi Yêu Huyết Kiếm trở về trong tay, Lăng Tiêu cũng không thèm nhìn qua những người này mà cất bước đi thẳng về phía trước.

-Đứng lại.

Một tiếng rống giận dữ đột nhiên phát lên giống như sấm sét rồi vang vọng khắp không trung, một luồng kiếm khí giống như ánh sáng từ phương xa bắn tới. Thậm chí Lăng Tiêu còn có thể cảm giác được khi âm thanh này vang lên thì dù là những người đang đi lại trên đường hay những cường giả đang vây bắt mình cũng phải thở phào nhẹ nhõm.

Luồng kiếm khí kia hình như đến từ một địa phương rất xa, thậm chí giống như từ chân trời phóng đến. Nó lao thẳng về phía Lăng Tiêu, trên kiếm khí còn ẩn giấu pháp tắc thiên địa, không ngờ còn có người vận dụng kiếm kỹ xuất thần nhập hóa như vậy.

Trong nháy mắt khi kiếm khí kia phóng đến, một luồng ý niệm lạnh như băng cũng đồng thời tập trung lại rồi khóa chặt trên mi tâm Lăng Tiêu. Luồng kiếm khí kia phóng thẳng về phía Lăng Tiêu, đồng thời trong không khí còn vang lên âm thanh lạnh như băng của một người phụ nữ.

-Giết người còn muốn đi, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy!

Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm đột nhiên phóng thẳng ra ngoài dự đoán của mọi người rồi mạnh mẽ bùng ra một khí thế kinh người, một luồng kiếm quang hồng sắc bùng ra rồi lao thẳng về phía kiếm khí kia.

Một tiếng nổ ầm vang lên!

Sau khi trên bầu trời bùng ra một tiếng nổ mãnh liệt thì không khí đột nhiên chấn động dữ dội làm cho một khoảng đất rộng bên dưới nổ đùng một tiếng tạo ra một cái hố sâu khổng lồ.

Bùn đất cát đá tung ra khắp bốn phía, rất nhiều người đang đứng ở chỗ đó xem náo nhiệt bị đánh thành những mảnh vụn ngay tại chỗ.

Đồng thời Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm cũng hóa thành một luồng hào quang hồng sắc rồi dùng tốc độ cực nhanh phóng thẳng về phía người phụ nữ đang bình bình bay tới kia.

Trong miệng người phụ nữ kia phát ra một tiếng hô kinh hoàng, đồng thời trong mắt nàng còn bùng lên vẻ giận dữ. Trước nay chưa từng người nào có thể phá vỡ được kiếm kỹ Phi Tiên của nàng.

Người phụ nữ kia vung tay lên, một luồng ánh sáng màu trắng lại bắn thẳng về phía Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm, đồng thời nàng còn hét lớn:

-Vỡ!

Tiểu Yêu hôm nay hình như muốn ở trước mặt Lăng Tiêu lộ ra thực lực chân chính của chính mình. Nó căn bản không cần Lăng Tiêu phải điều khiển mà tự mình vẽ ra một đường cong quỹ dị trên không trung. Nó đột nhiên vòng đến phía sau người phụ nữ kia, luồng ánh sáng màu trắng đột nhiên đánh hụt. Đám người bên dưới đều phát ra một tiếng thét kinh hãi, bởi vì trong suy nghĩ của bọn họ thì nữ thần chính là người mạnh mẽ nhất.

Người phụ nữ kia cũng không ngờ kia lại có thể linh hoạt trên không trung như vậy. Dù trong lòng nàng cũng có chút ngạc nhiên nhưng về mặt lại không hiện ra bất kỳ cảm giác sợ hãi nào. Lúc này trên mặt nàng còn lộ ra một nụ cười châm biếm:

-Ngự kiếm rất giỏi sao?

Người phụ nữ này vừa nghĩ vừa phóng thanh bảo kiếm trong tay ra ngoài. Luồng ánh sáng màu trắng kia lập tức đập vào Tiểu Yêu.

Hai thanh kiếm trên bầu trời phát ra những tiếng kêu keng keng rất dữ dội.

Keng! Keng! Keng! Keng! Keng! Keng!

Sáu tiếng nổ liên tiếp vang lên, luồng ánh sáng màu trắng kia không ngờ lại bị chém thành hai đoạn rồi rơi thẳng xuống bên dưới tạo thành những đám bụi mịn mù. Tất cả mọi chuyện nhìn thì thấy rất chậm nhưng thực tế lại xảy ra nhanh như tia lửa điện, nhanh đến mức làm người ta không thể tạo ra bất kỳ phản ứng nào.

Người phụ nữ kia phát ra một tiếng thét kinh hãi, vẻ mặt xinh đẹp đột nhiên trở nên biến sắc, hai mắt nàng đang bắn ra những luồng hào quang không thể tin nổi. Ngay sau đó vẻ mặt của nàng toàn bộ đều là đau thương, đau khổ nói:

-Kiếm của ta... ..

Người phụ nữ kia ngẩng đầu lên nhìn về phía Lăng Tiêu, trong ánh mắt nàng tràn đầy tức giận, nàng trừng mắt lên nhìn Lăng Tiêu rồi khẽ hét lên:

-Người dám phá hủy vũ khí của ta sao? Ta lấy mạng người!

-Đợi đã!

-Bây giờ mới biết sợ à? Muộn rồi!

Trong tay người phụ nữ này lại xuất hiện một thanh bảo kiếm, nhưng rõ ràng thanh kiếm này không thể so sánh với cây vừa nãy bị Tiểu Yêu chặt đứt.

-Cô là ai?

685. Chương 601: Tầng Thứ Chín Đại Tự Tại Tâm Kinh.

Lăng Tiêu vẫy tay, Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm lại trở về trong tay hắn. Khi người phụ nữ kia chuẩn bị đâm ra một kiếm thì Lăng Tiêu trầm giọng quát một tiếng.

Khi Lăng Tiêu đối mặt với người phụ nữ này thì đột nhiên sinh ra cảm giác giống như đang đối diện với Diệp Thiên.

Điều này hoàn toàn căn cứ vào thần thức hùng mạnh và trực giác của một người tu chân, ngoài ra cũng không còn bất kỳ căn cứ nào khác. Nhưng người phụ nữ trước mặt quả thật trẻ đến mức kinh người. Loại tuổi trẻ này cũng không phải là những người phụ nữ sống trên một hai nghìn năm nhưng vẫn duy trì vẻ mặt thời thanh niên.

Cô gái này xem ra cũng chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn và trắng nõn, hơn nữa lại còn múp múp giống như những đứa bé, thậm chí còn làm người ta sinh ra loại cảm giác muốn đi lên bóp vào hai má nàng.

Cặp mắt xanh lam kia tuy vẫn lạnh lùng như băng nhưng Lăng Tiêu lại thấy trong đó một cái nhìn đơn giản. Nàng có mái tóc vàng óng ả và rất dài, tóc cũng hơi uốn cong được một sợi tơ nhỏ buộc chặt lại, làn da nhìn từ bên ngoài có thể thấy được cực kỳ mịn màng và trắng trẻo.

Nếu không phải cô gái này đang cầm kiếm đứng trên bầu trời, cả người lại bùng ra luồng sát khí lạnh như băng, mà mặc một váy công chúa rồi cầm theo một con rối vải lớn đi trên đường thì nhất định sẽ trở thành hình tượng mà tất cả mọi người đều thích.

-Ta là ai không liên quan đến ngươi, nhưng ngươi dám giết người trong Bắc Hải thành thì điều này lại sỉ nhục đến gia tộc Catherine của chúng ta! Cho nên...Ngươi phải chết! Trừ khi...Ngươi đồng ý bó tay chịu trời!

Giọng nói của cô gái trẻ tuổi xinh đẹp kia cực kỳ trong trẻo và dễ nghe, nhưng nội dung bên trong lời nói lại làm cho người ta không rét mà run, không người nào dám nghi ngờ độ chân thật trong lời nói của nàng.

Trong Bắc Hải thành thì gia tộc Catherine có quyền thế nhất, mà nàng lại chính là một thiên tài xuất sắc nhất của gia tộc Catherine từ trước đến nay. Nàng là thiên tài, mà lại là một thiếu nữ. Nhưng cho dù là nam hay nữ thì toàn bộ gia tộc Catherine cũng không tìm ra được bất kỳ người nào hơn được Julie.

Cũng may mà Julie lại không ham muốn quyền thế, nếu không thì thiếu chủ của gia tộc Catherine sẽ ngủ không yên được.

Lăng Tiêu lắc đầu một cách bất đắc dĩ, vốn hắn cũng cảm nhận được khí tức trên người cô gái này giống như Diệp Thiên. Hơn nữa cô gái trẻ này lại có được thực lực hùng mạnh như vậy nên Lăng Tiêu cũng nghi ngờ cô gái này rất có thể là một vị thần trên Thần giới chuyển thế. Nhưng bây giờ nhìn thấy đối phương

cần bản không muốn chừa lại cho mình một con đường sống, Lăng Tiêu tất nhiên cũng không cần phải lãng phí thời gian với nàng.

Đối với Lăng Tiêu thì Thần giới cũng được mà Ma giới cũng không sao, chỉ cần không ảnh hưởng đến hắn thì sẽ chẳng thêm để ý. Nhưng nếu thật sự có người chĩa mũi dùi vào mình thì Lăng Tiêu sẽ tuyệt đối không ngại cho những người này cảm nhận sự dũng mãnh của người tu chân Độ Kiếp Kỳ là như thế nào.

Nhưng khi trong đầu Lăng Tiêu đột nhiên lóe lên một tia linh quang, hắn lại có cảm giác dở khóc dở cười

-Khi mình sắp đột phá thì liên tiếp xảy ra những chuyện ngoài ý muốn. Chẳng lẽ những chuyện ngoài ý muốn này lại có thể mở ra linh trí cho mình sao?

Lăng Tiêu trầm nghĩ trong lòng.

Khi Julie vung thanh kiếm trong tay lên chuẩn bị hung phát động tấn công đối với Lăng Tiêu một lần nữa, nàng đang chuẩn bị sử dụng tuyệt kỹ trước nay chưa bao giờ dùng tới thì đột nhiên lại nghe thấy Lăng Tiêu hô lên:

-Ta đầu hàng...Đừng ra tay, ta bỏ tay chịu trời.

Khi Julie đang còn một nửa chiêu thức chưa kịp phát ra thì nghe thấy lời nói của Lăng Tiêu và thở phào nhẹ nhõm. Nếu không phải chuyện bất đắc dĩ thì nàng sẽ tuyệt đối không muốn sử dụng một chiêu tuyệt kỹ này trước mặt mọi người. Nàng biết một khi thi triển ra chiêu thức này nhất định sẽ gây thương vong cho người vô tội, hơn nữa thương vong này cũng không phải là một con số nhỏ. Julie là một người ngoài lạnh trong nóng nên không muốn nhìn thấy tình cảnh này xảy ra.

Cho nên khi Julie nghe thấy Lăng Tiêu nói đầu hàng thì không nhịn được phải thở phào một hơi, sau đó nói với Lăng Tiêu:

-Đem vũ khí của ngươi giao ra đây.

Lăng Tiêu lật tay, Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm bị thu vào trong nhẫn. Hắn nhìn thoáng qua Julie rồi nói:

-Muốn ta giao vũ khí ra là một chuyện không thể được, ta không muốn đánh với cô cũng không phải sợ cô, mà chỉ sợ làm những người vô tội bị thương, nên đừng tưởng rằng mình rất lợi hại! Tuy những người này không phải là người cùng chủng tộc, nhưng trong mắt ta chỉ có con người và động vật là khác nhau mà giữa con người và con người không có bất cứ điều gì khác biệt. Được rồi, cô cử một người nào đó đi lên phong bế kinh mạch của ta lại, để ta không thể thi triển vũ kỹ được nữa.

Julie cũng không ngờ người thanh niên trẻ tuổi tóc đen kia lại nói ra những lời tốt đẹp như vậy. Nàng sợ Lăng Tiêu nói dối, nên nói thẳng:

-Ngươi cứ tự mình phong bế kinh mạch lại!

Đồng thời trong lòng Julie cũng trầm nghĩ:

-Người này thật lợi hại, không ngờ có thể cảm giác được một chút dao động do Đại trưởng lão phát ra.

Chính Julie cũng không thể cảm ứng ra được những dao động trên, nhưng sau khi Lăng Tiêu tự mình phong bế kinh mạch lại thì Julie mới cảm nhận được trong không khí có một con sóng năng lượng đang dần đi xa. Lúc này trong lòng Julie mới hiểu rõ vì sao người tóc đen kia lại lựa chọn đầu hàng.

Phải biết rằng sở dĩ gia tộc Catherine ở Bắc Hải thành có thể nói một là một vì đây hoàn toàn là hiệu quả quan trọng nhất của Đại trưởng lão. Lão già này một vạn năm trước đã là siêu cấp cường giả cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong, bây giờ thực lực của lão chỉ có thể dùng câu không thể đo lường được mới có thể hình dung ra.

Lăng Tiêu gật đầu rồi nói:

-Đi!

Lăng Tiêu nói xong thì cơ thể lập tức rơi xuống mặt đất. Những tiếng bịch bịch vang lên, hắn đã tự phong bế phần lớn kinh mạch của mình lại. Sau đó khỏe miệng hắn lại hiện lên một nụ cười, hắn đưa mắt nhìn những cường giả Bắc Hải thành đang tập trung tinh thần cảnh giác với mình rồi thản nhiên cười nói:

-Ta đã phong bế phần lớn kinh mạch của mình lại, sao các người còn không dám chạy sang đây bắt ta lại?

Đối mặt với những lời sỉ nhục trần trụi của Lăng Tiêu, cuối cùng cũng có người nhịn không được phải phóng về phía cơ thể Lăng Tiêu điểm chỉ lên những kinh mạch còn thông suốt. Nhưng sau khi điểm xong mới phát hiện ra trên mặt tên này đã vã đầy mồ hôi, mặt cũng đỏ bừng lên, rõ ràng có thể thấy được người này chỉ nhờ vào dũng khí mà tiến lên. Nếu cho hắn thêm một cơ hội thì chưa chắc sẽ có lòng cam đảm giống như thể này.

Khi Lăng Tiêu đã bị phong bế hoàn toàn kinh mạch thì những người còn lại mới có gan đi đến. Đám người này phóng lại, một tên trong số đó cười lạnh nhìn Lăng Tiêu nói:

-Chưa bao giờ gặp thằng nào ngu giống như ngươi, da vàng phương Đông... ....

-Câm mồm!

Julie nhú mày lại rồi từ trên không hạ xuống, nàng lạnh lùng nói:

-Người không có tư cách làm nhục hắn, người không phải là đối thủ của hắn!

Nói xong Julie lại quay sang vài tên thị vệ đang đi theo phía sau phân phó:

-Đem hắn về!

-Tuân lệnh!

... .

Trên thực tế thì từ khi Lăng Tiêu hét đầu hàng thì phân thân đã tiến vào thế giới bên trong đỉnh để bế quan, chỉ để lại Lăng Tiêu bản tôn ở bên ngoài tranh luận với Julie.

Lăng Tiêu dùng phân thân để lĩnh ngộ cảnh giới Niết Bàn Trọng Sinh tầng thứ chín của Đại Tự Tại Tâm Kinh. Bản tôn Lăng Tiêu thì đứng ở chỗ này để mặc cho đám thị vệ của Julie dẫn hắn đến giam trong nhà lao tội phạm của Catherine gia tộc.

Có lẽ đám thị vệ kia đã được dặn bảo điều gì đó mà nhốt Lăng Tiêu trong một phòng giam đơn độc. Mà tình cảnh ở chỗ này lại rất tốt, không ngờ còn có một giường gỗ cứng, tuy bên trên chỉ được rải vài lớp cỏ khô nhưng trong phòng giam này ngoài mùi ẩm mốc thì không có bất kỳ mùi hôi thối nào.

Lăng Tiêu vừa lòng gật đầu, trên mặt không có bất kỳ vẻ uể oải nào. Hắn khoanh chân ngồi lên giường, đồng thời tâm thần của hắn cũng chìm đắm vào giữa thế giới trong đỉnh.

Khi phân thân và bản tôn lại từ hai hợp lại thành một thì Lăng Tiêu bắt đầu truy tìm loại cảm giác tâm linh vừa mới sinh ra lúc này.

Cho đến tận bây giờ Lăng Tiêu vẫn tưởng chữ niết bàn trong Niết Bàn Trọng Sinh là niết bàn trên cơ thể của mình, hoặc là niết bàn trong tâm hồn, ví dụ như tâm chết, tâm ý nguội lạnh...Nhưng hắn lại không ngờ mình khổ sở lắm mới tu luyện đến tầng thứ tám Đại Tự Tại Tâm Kinh mà lại phải phế bỏ đi tất cả, lúc đó hắn sẽ trở thành bộ dạng gì đây?

Sâu trong tận đáy lòng Lăng Tiêu vẫn một mực chối bỏ loại tình cảnh này. Điều này sợ rằng ngay chính bản thân Lăng Tiêu cũng không thể phát hiện ra được.

Sao lại làm như vậy được? Đã có ai gặp được kẻ nào chủ động tán đi công lực của mình chưa?

Nhưng trong đầu Lăng Tiêu lại lóe lên một tia linh cảm, mình phải đem tất cả những gì đã tu luyện đến tầng thứ tám Đại Tự Tại Tâm Kinh quên sạch đi. Đạt đến mức độ trong đầu vô kinh, trong lòng vô kinh, thậm chí còn có thể nhìn thấu tất cả bản chất của sự vật, nhìn thẳng vào bản chất. Dù là Đại Tự Tại Tâm Kinh hay bất kỳ một thứ nội công tâm pháp nào đó, xét cho cùng thì cũng chỉ là một loại phương pháp tu luyện cho tâm mà thôi.

Chỉ có thể tu luyện đạo tâm trở nên rực rỡ, trở thành một kiện pháp bảo không gì phá vỡ nổi thì mới có thể làm cho tâm ma không còn bất kỳ cơ hội nào có thể ảnh hưởng đến mình, chỉ như vậy mới được xem là một người tu chân thật sự.

Lăng Tiêu khoan chân ngồi trên một tảng đá bên cạnh hồ nước trong thế giới của Hàm Hàn Bảo Đỉnh, hần đang tập trung tâm thần một cách cao độ. Mặt nước trong hồ lúc này lại liên tục nổi lên những bọt khí, mà tốc độ của những bọt khí trong hồ lại càng lúc càng nhanh. Mãi đến khi trên mặt nước bùng lên từng cơn sóng, một cái đầu khổng lồ xuất hiện bên trên, hai con mắt cực lớn đột nhiên được mở ra rồi nhìn về phía Lăng Tiêu.

Dần dần tất cả những sinh vật trong thế giới của Hàm Hàn Bảo Đỉnh đã trải qua rất nhiều năm hun đúc, đã sớm trở thành những động vật có linh tính. Lúc này toàn bộ động vật đều tụ tập về phía Lăng Tiêu, trong đám này cũng có Kim Hồ thực lực đã trở nên thâm sâu khó lường.

Đôi mắt Kim Hồ tràn đầy những luồng hào quang nóng hừng hực nhìn thẳng vào chủ nhân, trong lòng hần cảm thấy vô cùng hâm mộ. Hần thầm nghĩ:

-Khi nào mình có thể đạt được đến cảnh giới của chủ nhân thì cuộc đời này đã không còn phải tiếc nuối nữa rồi.

Khi tâm thần Lăng Tiêu chìm sâu vào trong cảm ngộ thì loại khí tức tự nhiên được bùng ra trên cơ thể cũng càng ngày càng đậm. Đồng thời các loại động vật đang tụ tập bên cạnh hần cũng đã nhiều không đếm xuể.

Sau nhiều năm phát triển tự nhiên, thế giới trong đỉnh đã hoàn toàn trở thành một thế giới thu nhỏ. Mặt trời nhỏ do năng lượng tạo thành kia cũng đã bắt đầu có quỹ đạo của riêng mình, mặt trời mọc, mặt trời lặn...Đã càng ngày càng tiếp cận với thế giới bên ngoài.

Lăng Tiêu có chút đạo muốn truyền bá, muốn giảng kinh, nhưng chuyện này cũng không cần thiết. Hiện nay Lăng Tiêu cũng chỉ được coi là người đến sau, trên thực tế thì cho dù hần đồng ý mở miệng giảng kinh thì cũng có rất nhiều loại động vật nghe không hiểu.

Giống như một loại âm nhạc không hạn chế quốc gia vậy, mọi người đều có chung nhu cầu chạy theo cái đẹp. Đạo cũng giống như vậy, khi Lăng Tiêu tu luyện thì bùng ra loại khí tức làm cho tất cả những sinh vật trong thế giới này cảm thấy hưng phấn hơn so với âm thanh của tự nhiên.

Lúc này công pháp Đại Tự Tâm Kinh Lăng Tiêu tu luyện đã bắt đầu liên tục được tán đi, tầng thứ bảy...Quá Khứ Vị Lai, tầng thứ sáu...Nhất Thiết Vô Ngã...Tầng thứ ba, Siêu Việt Chúng Sinh, tầng thứ nhất...Ta Quan Chúng Sinh. Khi đến tầng cuối cùng, trong đầu Lăng Tiêu đột nhiên nổ ầm lên một tiếng, tất cả công pháp Đại Tự Tại Tâm Kinh sau nhiều năm tích lũy đã bị tán đi trong nháy mắt.

Nhưng điều làm Lăng Tiêu cảm thấy kinh hoàng chính là tuy công lực của Đại Tự Tại Tâm Kinh đã hoàn toàn biến mất, nhưng hần vẫn còn giữ lại được cảnh giới cắt đứt nhân quả của tầng thứ tám.

-Thế này là sao?

Trong lòng Lăng Tiêu lại đột nhiên xuất hiện một vùng đen tối.

Đúng lúc này một tia sáng lóe lên trong không gian đen tối của Lăng Tiêu, giống như một quả pháo hoa đột nhiên bùng nổ.

686. Chương 602: Niết Bàn Tái Sinh, Phượng Hoàng Hộ Thể.

Pháo hoa rực sáng thế giới nội tâm của Lăng Tiêu, khiến sự cô tịch càng lan tỏa khắp trái tim hần mà chẳng kiêng nể gì. Sự tịch mịch chỉ tấn công trong nháy mắt đã khiến đạo tâm vốn được Lăng Tiêu tu luyện đến mức vững vàng như vách sắt tường đồng chợt nứt ra rồi hình thành vô số vết rạn chạy dài.

Ba!Dường như có một tiếng vỡ trong trẻo vang lên. Tất cả tầng phòng nhiều năm qua Lăng Tiêu đã gia cố cho đạo tâm như tảng đá đã phủ rêu phong hàng trăm năm, nhìn thì cứng rắn vô cùng, nhưng thực tế chỉ cần một trận gió là tan thành cát bụi. Cát tầng phòng hộ trong giây lát biến mất!

Ồ đó, chỉ còn lại một trái tim đỏ tươi đang đập thành thịch.

Một trái tim bình thường! Không có gì kỳ lạ!

Trái tim người tu chân theo tu vi không ngừng thâm hậu mà dần biến thành đạo tâm. Ngoài ra còn có căn nguyên lực và tín ngưỡng lực của người tu chân hòa quyện lại bảo hộ đạo tâm. Nếu tu luyện đủ cao thâm, sẽ có pháp tắc lực bảo hộ đạo tâm. Nếu bị ngoại vật quấy nhiễu, tỷ như tâm ma, pháp tắc lực sẽ trăm sát tâm ma!

Bởi thế người tu chân đều có tâm pháp của riêng mình, tu luyện đạo tâm, rèn luyện tâm cảnh! Tu chân Giới thường có người tu chân xuống núi vào đời tu luyện. Đó là vì để cho đạo tâm được củng cố, tránh chờ thời khắc mấu chốt, bị ngoại vật tâm ma quấy nhiễu mà tẩu hỏa nhập ma.

Còn Lăng Tiêu giờ này khắc này, lớp phòng ngự nhiều năm tu luyện kia như là một đồng ngói bị cự thạch đánh vỡ vụn, yếu ớt đến nỗi không chịu nổi một kích! Nếu lúc này Lăng Tiêu sinh ra tâm ma, thì chính là cơ hội tốt nhất để găm nhăm đạo tâm của hắn!

Chỉ có điều bao nhiêu năm qua Lăng Tiêu đã trải qua đủ thất tình lục dục, long đông lạnh dạn, sớm đã nhìn thấu việc đời. Tâm ma tầm thường làm sao có thể quấy nhiễu đến tâm thần của hắn?

Mà Lăng Tiêu lúc này cũng muốn mở tầng phòng hộ này ra, khoe miệng hơi nhếch lên, cả người đột nhiên trầm tĩnh lại, toàn bộ tâm thần hoàn toàn buông ra.

Buông ra nghĩa là gì? Nghĩa là lúc này nếu có người tinh thần lực hơi cường đại một chút là có thể thoải mái thông qua tinh thần thức hải của Lăng Tiêu, xâm nhập tinh thần của Lăng Tiêu, nhẹ thì có thể nhìn trộm những suy nghĩ trong lòng Lăng Tiêu, nặng thì thậm chí có làm Lăng Tiêu trọng thương, dễ dàng biến hắn thành một kẻ ngu ngốc.

Đơn giản mà nói, Lăng Tiêu lúc này giống như một con dê béo đang đi lạc trong rừng rậm. Không có năng lực phòng ngự. Bất cứ một con thú ăn thịt nào cũng có thể ăn thịt hắn.

Nhưng nơi này là thế giới trong đỉnh. Trong thế giới này, căn bản là không có bất cứ kẻ nào có thể hãm hại Lăng tiêu.

Cùng lúc đó, ngay trong nháy mắt Lăng Tiêu hoàn toàn buông thả tâm thần, một đạo hào quang chiếu thẳng lên trời bắn ra từ trên người Lăng Tiêu, một tiếng hét lạnh lóe vang lên lồng lộng, làm cho tất cả sinh vật trong thế giới trong đỉnh đều cảm như kiến. Ngay cả Nã Đa Khắc cường đại nhất thế giới trong đỉnh cũng đột nhiên ngóc đầu dậy khỏi thiên trì, hai con mắt cảnh giác nhìn về phía Lăng Tiêu, nhìn chăm chăm con chim bảy màu đang tỏa sáng hào quang đến trời cao cuối chân trời.

Phượng hoàng.

Lăng Tiêu không mở mắt, cũng không có nghĩ gì cả, nhưng một bóng phượng hoàng lại từ từ xuất hiện trong đầu Lăng Tiêu.

Cái gọi là niết bàn... hóa ra, lại đơn giản như thế này.

Làm được rồi tự nhiên là đơn giản. Nhưng thử hỏi, có ai đủ can đảm buông toàn bộ tâm thần ra, triệt hạ tất cả phòng hộ? người luyện võ càng tu luyện đến cảnh giới càng cao, sự ỷ lại vào các loại sức mạnh của mình càng thêm nghiêm trọng.

Tựa như một người bình thường, hắn có thể nghênh ngang, hoàn toàn không bố trí phòng vệ đi trên đường. Nhưng một gã người luyện võ thực lực rất mạnh, lại không lúc nào không chú ý biến hóa chung quanh. Chỉ cần có nguy hiểm là có thể có phản ứng kịp thời.

Cho nên, càng là người cường đại, đối với bọn họ mà nói, chữ “buông” càng khó.

Toàn thân phượng hoàng bảy màu tỏa ra hào quang chói mắt. Nó bắt đầu bay lên, không quá cao cũng không quá xa. Sau đó bay vòng quanh Lăng Tiêu vài vòng rồi lại phát ra một tiếng kêu vang dội. Lăng Tiêu bỗng nhiên mở to mắt, nhìn phượng hoàng khẽ mỉm cười, miệng nhẹ giọng thì thầm:

- Niết bàn tái sinh, hóa ra... là phượng hoàng hộ thể.

Lăng Tiêu nói xong, phượng hoàng bảy màu đang bay trên bầu trời thế giới trong đỉnh bỗng nhiên hóa thành một đạo hào quang, chui vào người Lăng Tiêu. Lăng Tiêu nhìn kỹ bên trong, chỉ thấy trên mặt trái tim đỏ tươi có một con phượng hoàng bảy màu đang bám vào.

Phượng hoàng mở hai cánh, ôm trọn trái tim Lăng Tiêu vào lòng, hai mắt nhấp nháy, xinh đẹp không thể tả.

Lăng Tiêu không kìm nổi đứng dậy, ngửa mặt lên trời thét dài.

...

- Thằng này, kêu gào gì mà như quỷ khóc ma tru. Khó nghe muốn chết.

Ngay khi Lăng Tiêu bản tôn vì đột phá mà hưng phấn ngửa mặt lên trời thét dài, từ các phòng giam sát vách bỗng nhiên truyền đến vài tiếng mắng. Ngay sau đó, lại có không ít người mắng theo.

- Nơi này từ khi nào chứa chấp một thằng điên như vậy? Thật sự là phiền muốn chết, làm ầm ĩ phá mộng đẹp của đại gia.

- Hôm nay ta thấy có người mang theo một người vào phòng giam bên cạnh, không biết hẳn có lai lịch thế nào?

Có người nói mơ hồ.

Lăng Tiêu nghe những tiếng bàn tán xôn xao từ các phòng giam bên cạnh truyền tới, trên mặt vẫn không có biểu tình gì. Cho tới bây giờ hắn vốn chưa từng vào tù. Nhập thể tu luyện để hiểu rõ này thế gian nhân tình thế thái, có cơ hội vào nhà tù thăm thú một phen cũng không phải là chuyện xấu. Tuy nhiên, Lăng Tiêu vào đây chỉ là kẻ sách tạm thời. Dù gì đi nữa hắn cũng không thể ngồi ngay bên đường ngồi tiến hành tu luyện và đột phá. Lại nghĩ đến cô gái bắt mình nhốt giam, có lẽ cũng không phải là người xấu. Mình còn hủy bảo kiếm của người ta nữa chứ. Thanh kiếm kia của cô gái cũng thực sự là một cây kiếm tốt.

Đáng tiếc là, tuy Lăng Tiêu nghĩ vậy, nhưng cũng không có suy nghĩ bồi thường cô gái kia. Có tinh thần trọng nghĩa không có gì sai, nhưng tinh thần trọng nghĩa thừa quá thì sẽ chẳng còn hay ho gì nữa cả. Cái hư danh này khiến Lăng Tiêu cảm thấy có chút buồn cười. Nói dễ nghe là có khí phách. Nói khó nghe chính là không phân biệt được thị phi.

Nếu đã đột phá, Lăng Tiêu cũng chẳng muốn tiếp tục ở lại chỗ này. Đi đến cửa phòng giam, Lăng Tiêu vừa mới vươn tay thì trong giây lát ánh mắt đã nhìn thẳng về một tên đang đứng trong một góc phòng giam bên cạnh.

Lúc này chợt nghe gặp một tiếng thét kinh hãi từ phòng giam bên cạnh truyền đến, mọi người nhanh chóng bu lại xem tạo nên một hồi hỗn loạn. Lăng Tiêu nhìn khe hở nhỏ trên song sắt phòng giam, khóe miệng hơi giật giật, sau đó vươn tay. Song sắt to bằng cánh tay ở cửa phòng giam dễ dàng cong vồng. Song sắt này bên trong đã pha mảnh huyền thiết, cứng rắn vô cùng đột nhiên trở nên mềm nhũn như cọng mì. Chúng lập tức mềm oặt đi, biến thành hình thù rất kỳ quái. Lăng Tiêu theo khe hở thông thả bước ra ngoài.

Đám người đang vây quanh một tên đang té nằm trên mặt đất, miệng sùi bọt mép, người co giật, nghe thấy tiếng động ở cửa phòng giam bên quay đầu lại, trợn mắt há hốc mồm nhìn Lăng Tiêu đi qua. Cả đám đều sững sờ như con rối bằng gỗ chẳng biết gì nữa cả. Bọn họ không thể tưởng tượng nổi cánh cửa kia ngay cả cao thủ siêu cấp cảnh giới tu luyện giả cũng không thể phá vỡ, người thanh niên này làm như thế nào mở ra? Chẳng lẽ hắn đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn?

Lăng Tiêu bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn mọi người trong phòng giam, đột nhiên dựng ngón trỏ tay phải lên, đặt lên môi, làm động tác khẽ suy một tiếng, sau đó nhếch miệng, cười vô cùng vui vẻ, rồi cứ như vậy mà đi ra ngoài.

Mãi đến khi Lăng Tiêu đi khuất bóng, đám người này mới có người sực tỉnh, điên cuồng lao tới cửa, la lớn:

- Mang chúng ta đi với. Mang chúng ta đi...

Phòng giam có rất nhiều buồng, căn buồng giam giữ Lăng Tiêu là buồng nằm bên trong cùng. Cho nên ngay khi Lăng Tiêu đi ra, gần như tất cả mọi người hai bên đường đi đều biết đã xảy ra chuyện gì, đều xôn xao lên. Một đám nhào vào cửa phòng giam, vươn tay ra. Người sau đè người trước. Người trước bị đè sát mặt vào song sắt cứng rắn vô cùng, khuôn mặt méo mó chẳng ra hình thù gì nhưng vẫn hô to:

- Cứu ta.

Những người này là ai, vì sao bị giam ở trong này, lăng Tiêu chẳng có chút hứng thú nào để đi tìm hiểu, càng không có suy nghĩ cứu những người này ra trong đầu. bởi vì trên đường Lăng Tiêu đi ra, một cỗ khí tức tà ác bao phủ toàn bộ nhà giam. Không thể nói ở đây không có ai là tốt, nhưng ít ra, người ác chiếm đại đa số.

Lăng Tiêu vừa mới ra tới cửa, có lính canh trông thấy hắn, trong mắt lộ ra thần sắc vừa kinh ngạc vừa sợ hãi. Bọn họ canh giữ nhà tù này rất nhiều năm, nhưng cho tới bây giờ chưa từng thấy qua người nào có thể trốn ra ngoài. Hơn nữa bọn họ đều nhận ra người này chính là vừa mới bị Julie đại tiểu thư tự tay bắt vào. Hơn nữa cũng nghe nói người này rất mạnh, nhưng kinh mạch đều bị phong tỏa, không thể xuất ra chút sức mạnh nào. mặc dù vậy đám lính canh ngục vẫn bị cảnh cáo, không được trêu chọc người nọ, bởi vì người nọ không phải loại người mà thứ thấp kém như bọn họ có thể trêu chọc vào.

Bọn họ đều nghe lời, không đi trêu chọc người nọ, nhưng người nọ lại tự mình chạy ra.

- Dừng... dừng lại.

Một tên lính canh trong lòng run sợ nhưng vẫn ngăn Lăng tiêu lại. Bàn tay nắm chuỗi kiếm hơi có chút run run, trong lòng tuy vẫn bảo là không cần hoảng, nhưng trái tim chưa từng trải lại đang bán đứng hắn, khiến ời hắn nói ra cứ lắp ba lắp bắp.

Lăng Tiêu cũng chẳng thèm dừng bước. Mấy tên lính canh thực lực kém cỏi căn bản là chẳng đem lại chút hứng thú nào cho Lăng Tiêu.

Mắt thấy Lăng Tiêu đi tới, hai tên lính canh này căn không dám cản, thả không dám thả, ngay khi đang vô cùng khó xử, đột nhiên nghe thấy từ xa xa truyền tới thanh âm phần nọ:

- Chính là hắn. Giết huynh đệ của ta, lại đoạt pháp trượng của ta. Sao hắn có thể đi ra ngoài?

Một thanh âm khác giận dữ hét:

- Là người giết con ta? Đi chết đi!

Ngay khi lời này vừa vang lên có một cơn lốc hùng mạnh quét về phía Lăng tiêu. Trên mặt đất, một khối cự thạch to bằng cái thớt như một chiếc lá bị cơn lốc xoáy cuốn bay, vùn vụt lao tới.

Đối diện có một người cầm kiếm, đứng giữa không trung múa kiếm, một cỗ lực lượng rót vào trong lốc xoáy, khiến cho sức gió càng mạnh, càng thêm hung mãnh.

Trong nháy mắt đã đến bên cạnh Lăng Tiêu. Lăng Tiêu lơ đãng khoát tay, lốc xoáy kia không ngờ khựng lại rồi hướng tới đám người kia cuốn ngược trở về.

Từ phía đối diện truyền tới những tiếng hô kinh hãi. Còn Lăng Tiêu thì chẳng nói chẳng rằng đột nhiên biến mất.

Xa xa cách đó mấy ngàn thước, trên tầng cao nhất của một tòa tháp có một nữ nhân đang đứng. Nàng chính là đại tiểu thư nhà Catherine, viên minh châu của thành Hắc Hải. Nàng đứng đó nhìn những chuyện đang xảy ra bên này.

Lúc này trong ánh mắt của nàng đầy hưng phấn, giống như là đứa trẻ nhỏ phát hiện một món đồ chơi mới.

[CENTER]

687. Chương 603: Trí Nhớ Còn Lại Của Tiểu Yêu

Cho tới bây giờ có rất nhiều người căn bản là không hiểu rõ ý nghĩa của những lời này, Nhưng điều này cũng không ngăn bọn họ khi gặp người của gia tộc Catherine sẽ nhớ tới những lời này.

Còn gia tộc Catherine vẫn luôn ở Hắc Hải thành ở tận cùng của Đông Hải, rất ít khi ra khỏi phạm vi thế lực của họ. Cho nên tới bây giờ, đã rất ít người còn có thể nhớ rõ những lời này. Cho dù nhớ rõ, cũng gần như không ai đem những lời này để vào trong lòng. Tất cả đều cho rằng, có lẽ năm đó gia tộc ở Đông Châu Hắc Hải thành này đã từng sinh ra một nhân vật xuất chúng. Hắn có thực lực cường đại làm cho người ta run rẩy....

Trên thực tế, bản lĩnh riêng của gia tộc Catherine cũng cực kỳ thần kỳ, bản lĩnh truy tung.....

Phàm là người mà gia tộc Catherine đã để ý, cho dù chạy tới chân trời góc biển, cũng bị họ bắt trở về! Mà gia tộc Catherine thì gần như tất cả mọi người đều có bản lĩnh biến thái này!

Thử nghĩ mà xem, nếu có người chọc tới bọn họ, trừ phi có thể đem toàn bộ người của gia tộc Catherine giết sạch. Nếu không cứ chờ bọn họ truy sát mãi không ngừng đi!

Cho dù thực lực không bằng người, những thứ bản lĩnh này làm cho cuộc sống hàng ngày của người ta lúc nào cũng bất an. Điều này quả thật khiến cho ngay cả cường giả hùng mạnh cũng kiên kị, cho nên mới lưu truyền một câu như vậy.

May mắn rằng gia tộc Catherine vẫn luôn luôn khiêm tốn, cũng không chủ động đi gây chuyện, cũng không thay người khác truy tung. Nếu không, gia tộc bọn họ hoặc là đã sớm trở nên cực kỳ huy hoàng rực sáng hào quang trên khắp Thánh Vực, hoặc sớm đã bị người ta diệt sạch.

.....

Khi Julie lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Tiêu, trong lòng đã có linh cảm rằng người này có chút bất thường. Đầu tiên là diện mạo đặc thù của Lăng Tiêu khiến nàng có chút mê muội. Cũng không phải là thích, chỉ là trong mắt người da trắng như nàng, người tóc đen này dường như có một sức hút độc đáo. Khí tức trên người kẻ này khiến nàng bất giác muốn gần gũi hẳn.

Cho nên, Julie luôn luôn bướng bỉnh, tinh thần trượng nghĩa quá thừa mới có thể quản chuyện không đâu của hai tên khốn khiếp kia. Kỳ thật nàng đã sớm không vừa mắt hai tên khốn khiếp kia. Nhất là tên đại pháp sư Kiệt Khắc. Vừa mới rồi thậm chí nàng còn oán giận trong lòng vì sao người chết không phải là tên khốn khiếp Kiệt Khắc đó! Lần nào hắn cũng nấp ở phía sau giở trò. Còn tên kia thì ngu ngốc hồ đồ, bị Kiệt Khắc đẩy ra trước mang tiếng ác nhân.

Dù sao cái tên Kiệt Khắc và cái tên bị Lăng Tiêu đánh chết kia, xú danh của hai người bọn chúng đều vang vọng khắp Hắc Hải thành. Nếu không phải người ta kiêng kị thế lực phía sau hai người bọn chúng thì hai tên khốn khiếp này sớm không biết bị người ta giết chết bao nhiêu lần.

Cho nên lúc Julie đem Lăng Tiêu đưa vào nhà giam đã lưu lại ấn ký độc môn của gia tộc Catherine trên người Lăng Tiêu. Nàng tin chắc rằng bất kể Lăng Tiêu chạy đến đâu, nàng đều có thể tìm được hắn! Ở trong lòng Julie, phạm vi Hắc Hải thành cũng đã cực kỳ rộng lớn lắm rồi. Còn toàn bộ Đông Châu lại lớn đến mức trong lòng nàng chẳng có chút khái niệm nào cả! Nhưng làm sao nàng có thể ngờ được, người đầu tiên nàng để lại ấn ký lại không phải là người Đông Châu! Khi nàng muốn tìm Lăng Tiêu, thì đã chỉ còn mỗi cảnh mà người thì đã biến mất phương nào.

.....

Lăng Tiêu chưa từng nghĩ rằng phải ở lại Hắc Hải thành quá lâu. Tuy rằng ở đây Tiểu Yêu tìm lại được một phần trí nhớ của nàng, nhưng Lăng Tiêu cũng không thấy Hắc Hải thành có gì đáng giá để giữ chân mình.

Lăng Tiêu lên đường, chân đạp Tiểu Yêu mà ngự kiếm phi hành. Đồng thời, Tiểu Yêu cũng kể lại cho Lăng Tiêu nghe, nàng tìm được một vài tin tức từ phần trí nhớ vụn vặt này.

Khiến Lăng Tiêu kinh ngạc chính là thân thể thần bí và li kỳ của Tiểu Yêu mà phần trí nhớ vụn vặt này còn lưu lại!

- Chủ nhân, trạng thái bây giờ của ta không phải là trạng thái thật sự của ta. Bản thể của ta đang ngủ một giấc ngủ vĩnh hằng ở một nơi cách đây rất xa! Nếu muốn tìm bản thể của ta, chủ nhân nhất định phải đến Thần Giới viễn cổ.

- Bản thể của người? Thần Giới viễn cổ?

Mặc dù Lăng Tiêu là người tu chân, nhưng nghe thế vẫn cảm giác truyện thần thoại trong sách xưa.

- Đúng vậy, bản thể của ta là một yêu thú vô cùng lớn! Thực lực mạnh hơn bây giờ vô số lần!

Thanh âm dịu dàng, khuôn mặt vui vẻ của Tiểu Yên khiến cho người ta thật khó có thể tưởng tượng rằng yêu thú khổng lồ bản thể của nàng kia sẽ có hình dạng như thế nào. Tiểu Yên đứng bên cạnh Lăng Tiêu trong lúc phi hành tốc độ cao tạo thành cái bóng mờ mờ ảo ảo, nói tiếp:

- Còn nói về Thần Giới viễn cổ, ta cũng không biết nó ở địa phương nào. Chỉ biết rằng nơi đó hoàn toàn khác Thần Giới trong mắt người Thánh Vực! Chúng thần trong thần giới viễn cổ đều có pháp lực cường đại! Còn ta năm đó là khi chiến đấu với một người cường đại thì bị thương. Bản thể lâm vào giấc ngủ vĩnh hằng, còn linh hồn vỡ thành nhiều mảnh nhỏ. Trong đó có một mảnh tàn hồn cùng với máu của ta rớt xuống một khối thép thiên thạch. Cũng không biết qua bao nhiêu năm tháng, khối thép thiên thạch kia bị dùng chế tạo làm binh khí, Trước nay ta đã qua tay rất nhiều người, chỉ có chủ nhân có thể phát ra khí tức khiến Tiểu Yên thoải mái, cho nên Tiểu Yên liền chọn chủ nhân.

Lăng Tiêu nghe xong, không kìm nổi hỏi Tiểu Yên:

- Năm đó người chiến đấu với ai?

- Thực xin lỗi chủ nhân, trong trí nhớ của ta không có hình dáng của người kia!

Ta chỉ nhớ rõ đã cùng người ta chiến đấu qua! Ta thậm chí còn không nhớ rõ hình dáng mình tốt cùng là cái gì! Chỉ có thể tìm được những mảnh tàn hồn của ta mới có thể khiến ta hoàn toàn khôi phục bình thường.

Hôm nay Tiểu Yên nói nhiều hơn bình thường rất nhiều, hơn nữa còn mang theo chút cô đơn lạnh lẽo trong câu nói, làm cho Lăng Tiêu có tâm ý tương liên với không khỏi có chút đau lòng, ôn hòa nói:

- Tiểu Yên, ngươi cũng không cần phải nghĩ nhiều, nếu có thể tìm được phần trí nhớ thứ nhất thì nhất định có thể tìm được phần thứ hai! Nếu tìm khắp Thánh Vực mà không thể tìm đầy đủ thì chúng ta sẽ đi Thần Giới tìm kiếm!

Đôi mắt xinh đẹp của Tiểu Yên đã long lanh lệ, nhẹ giọng nói:

- Cảm ơn chủ nhân.

Nói xong hóa thành một quần sáng máu hồng chạy vào đan điền của Lăng Tiêu tu luyện.

Yêu Huyết Hồng Liên kiểm tủy rằng không phải bốn mạng pháp bảo của Lăng Tiêu nhưng trong suy nghĩ của Lăng Tiêu. Vị trí của Tiểu Yên không hề kém hơn Hàm hàn bảo đỉnh chút nào. Thậm chí nếu quả thật gặp chuyện khiến Lăng Tiêu chọn một trong hai, thì Lăng Tiêu khẳng định rằng thà là mình trọng thương chứ không vứt bỏ Tiểu Yên!

Điểm ấy Lăng Tiêu hiểu được. Tiểu Yên cũng hiểu được.

Tiểu Yên tuy rằng không nhớ rõ mình có bao nhiêu mảnh tàn hồn nhưng có lẽ số lượng cũng không ít. Sau khi dung hợp thêm một phần trí nhớ Tiểu Yên có thêm một khả năng mới, đó là nếu có linh hồn nằm cách đó mười vạn dặm, Tiểu Yên có thể cảm giác được.

Đây là bản lĩnh khiến cho Lăng Tiêu có đôi chút bội phục và hâm mộ!

Đại Tự Tại Tâm Kinh tần thứ chín đại thành khiến Lăng Tiêu tràn trề hi vọng vào tương lai. Cho dù bên trong Thánh Vực còn có rất nhiều người có thể chiến thắng mình nhưng Lăng Tiêu cũng không quan tâm. Hắn còn trẻ, còn có thời gian để nâng cao chính mình!

Đi qua nhiều nơi, hiểu biết của Lăng Tiêu đối với cường giả chân chính ẩn cư trong Thánh Vực không xuất hiện trước mặt người đời, càng nhiều.

Ba cảnh giới người luyện võ gọi là tiên thiên, tu luyện giả, đại viên mãn chỉ là danh xưng do hầu hết người trong Thánh Vực tán thành mà thôi. Còn có một bộ phận cũng tương đối nhiều người căn bản là tán thành và cũng không quan tâm đến ba loại cảnh giới này!

Tỷ như Diệp Thiên! Tỷ như Julie hoạt bát.....Còn có rất nhiều cường giả ẩn cư không muốn xuất hiện trước người đời. Bọn họ căn bản là không quan tâm đến cái gì gọi là đại viên mãn. Ở trong lòng những người này tiền kiếp thần có lẽ còn có chút hứng thú. Hậu kiếp thần mới thực sự là đỉnh cao mà bọn họ vươn tới!

Tuy rằng Lăng Tiêu cũng không thể hoàn toàn hiểu hết mọi chuyện. Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc Lăng Tiêu suy đoán rằng bên trong Thánh Vực quả thật còn có nhiều người mạnh hơn hắn!

Điều này cũng chẳng có gì là mất mặt. Nếu quả thật đường đường một Thánh Vực mà không thể tìm nổi một người có thực lực mạnh hơn Lăng Tiêu, thì đó mới là điều không tưởng!

Lăng Tiêu tuy rằng ngông cuồng nhưng không kiêu ngạo.

Lăng Tiêu sắp xếp lại những việc mà mình muốn đi làm. Thứ nhất rời khỏi môn phái đã rất nhiều năm, Lăng Tiêu chuẩn bị quay về. Thời gian trước có người truyền âm, nói sau nhiều năm tiến hành nghiên cứu bình hành truyền trống trận rốt cục cũng đã thành công! Điều này nghĩa là, nếu Lăng Tiêu đồng ý, hắn có thể thiết lập truyền trống trận bất cứ chỗ nào trong Thánh Vực, sau đó để cho Thực Sơn phái nắm giữ truyền trống trận, điều này không chỉ mang tới cho Lăng Tiêu tiền tài và thanh danh mà còn có rất nhiều cường giả xưa nay ẩn cư không biết mặt! Đó mới chính là điều trọng yếu!

Thứ hai, nếu đã biết hầu hết thân thể của Tiểu Yêu là như thế, vậy việc đi tìm toàn bộ những phần trí nhớ còn thiếu của Tiểu Yêu cũng là việc mà Lăng Tiêu tất nhiên phải làm!

Thứ ba là Lăng Tiêu từ Mạnh gia cảm nhận được một cỗ khí tức kỳ quái. Suy nghĩ kiến lập quốc gia cứ không ngừng lẩn quẩn trong đầu Lăng Tiêu, bị Lăng Tiêu áp chế, lại bùng lên, lại áp chế!

Lăng Tiêu biết, trước mắt bằng vào thực lực tổng thể của Thực Sơn phái, đừng nói lập quốc, cho dù đứng vững ở Nam Châu liên minh hay là Tôn gia đại biểu cho Nam Phương liên minh cũng sẽ không ngồi nhìn Thực Sơn phái lớn mạnh, nhất định sẽ ra sức chèn ép.

Đã bao năm rồi, Thánh Vực chưa từng xuất hiện một quốc gia. Điều này có quan hệ trực tiếp với các đại gia tộc. Chỉ cần có một chút mầm mống manh nha xuất hiện thì ngay lập tức sẽ bị các đại gia tộc dập tắt. Cho dù là dân chúng bình thường của Thánh Vực cũng không được phép có ý nghĩ này!

Mục đích lần này của Lăng Tiêu cũng đã hoàn thành hơn phân nửa. Đại Tự Tại Tâm Kinh rốt cục hữu kinh vô hiểm(CBRO: kinh hãi mà không có nguy hiểm) đạt tới cảnh giới tầng thứ chín. Người tu chân thực lực trên độ kiếp kỳ mỗi lần đề thăng đều thật cẩn thận để dẫn đến thiên kiếp ngoài ý muốn. Kỳ thật cho dù là Lăng Tiêu hiện tại tâm huyết dân trào, nghĩ đến đồ kiếp, thấy cũng không phải là chuyện không có khả năng.

Chẳng qua hắn không ngờ đến mức tiến hành độ kiếp lúc này?

Lăng Tiêu ngự kiếm phi hành, tốc độ tương đối mau, căn bản là không phải người bình thường có khả năng đuổi theo. Cho nên có rất nhiều người ngẩn đầu lên cũng chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng xẹt ngang qua không trung mà thôi.

Lăng Tiêu mất thời gian là sáu tháng thì đi đến Song Châu quận. Thăm lại chốn cũ, nhớ đến rất nhiều chuyện xưa, trong lúc Lăng Tiêu tâm tư trào dâng, liền tìm một quán rượu nhỏ đi vào ngồi xuống. Nghe thấy người bên cạnh nhỏ giọng bàn tán:

- Nghe nói gì chưa? Thanh thần hội tấn công Thực Sơn phái!

- Ta đương nhiên nghe nói rồi. Ta còn nghe nói Thanh thần hội này là một môn

phái vừa xuất hiện, thực lực cường đại kinh người. Tùy tiện một thành viên cũng có thực lực cảnh giới đại viên mãn.....

[CENTER]

688. Chương 604: Thanh Thần Hội

Một lão già, võ nhẹ chòm râu hoa râm đang buông xuống ngực búi ngủ nói.

- Hắc, theo ta thấy, Thực Sơn phái quật khởi là chuyện tốt! Đã bao nhiêu năm rồi tình hình Nam Châu đều buồn tẻ như vậy. Phóng mắt nhìn quanh các loại tài nguyên ở Nam Châu, đều bị các đại gia tộc chiếm

lấy. Đám tiểu môn phái như chúng ta đây muốn sinh tồn cũng rất khó khăn. Thực Sơn phái quật khởi, liên minh Nam Châu tan rã, đối với chúng ta mà nói, đều là chuyện tốt đó, ha ha!

Một chưởng môn môn phái nói vô cùng vui vẻ.

Bên cạnh có người đánh mắt nhìn hắn, đảo mắt nhìn quanh mọi người trong quán rượu nhỏ, hạ thấp giọng nói:

- Lão huynh coi chừng tai vách mạch rừng! Vạn nhất bị người của các đại gia tộc nghe thấy rồi trách cứ thì không hay lắm đâu!

Vị chưởng môn môn phái nhỏ cười ha hả nhưng cũng không cãi lại, thầm nghĩ:

“Đám người đại gia tộc sao lại đến những nơi nhỏ bé như thế này uống rượu chứ?”

Lăng Tiêu yên lặng ngồi đó, cúi đầu uống rượu, trên mặt không có biến hóa gì, trong lòng lại nghi hoặc: “Thanh Thần hội này là thần tiên phương nào? Vì sao có người tấn công Thực Sơn phái nhưng không ai báo cho mình biết?”

Lăng Tiêu đang ở trong lòng nghi hoặc thì nghe thấy mấy người bàn bên cạnh nhò giọng tán gẫu về chuyện lúc này.

- Vương huynh theo như người nói thì Thanh Thần hội này cũng rất thần bí. Vì sao đột nhiên lại xuất hiện ở trước mắt chúng ta? Hơn nữa còn công khai tuyên bố phải tấn công Thực Sơn phái? Thực Sơn phái dễ tấn công vậy sao? Trước hết không cần nói đến chuyện tông chủ Thực Sơn phái Lăng Tiêu là nhất đại luyện đan tông sư, ở Nam Châu quan hệ rộng khắp. Chỉ cần nói đến hộ sơn đại trận của Thực Sơn phái, ngay cả cường giả cảnh giới đại viên mãn cũng không vượt qua được, bọn họ có thể vượt qua sao?

Người được xưng là Vương huynh chính là vị chưởng môn của môn phái nhỏ kia, chỉ thấy trên mặt hắn lộ ra nụ cười ngạo nghễ:

- Nói đến chuyện này, ta quả thật là có biết một phần. Không dối gạt huynh đệ, một vị bằng hữu của ta đang ở trong Thanh Thần hội này!

- À!

Mọi người phát ra một loạt những tiếng kinh hô. Vài người che miệng, trong mắt mang theo vẻ không thể nào tin nổi, nhìn chưởng môn môn phái nhỏ họ Vương.

Wương chưởng môn nhân vô cùng vừa lòng với phản ứng của tất cả mọi người, sau đó thở dài một tiếng có chút buồn bực nói:

- Nói đến bằng hữu này, hắn là bạn chí cốt của ta. Hắn và ta từ nhỏ lớn lên bên nhau. Nhưng tu vi của hắn xưa nay vẫn không bằng ta. Hơn hai mươi năm trước hắn rời khỏi quê hương, ta cũng không hề gặp hắn. Mãi hơn hai tháng trước ta bỗng phát hiện hắn đã trở về! Hơn nữa một thân thực lực đã trở nên sâu không lường được! Lại nói tiếp ta hiện tại mới đạt cảnh giới sơ cấp tu luyện giả. Còn hắn nguyên bản vẫn đang khốn tại cảnh giới Tiên Thiên, không ngờ nhảy vọt, đạt tới cảnh giới trung cấp đại viên mãn!

- Hả!

Mọi người lại kinh hô một trận. Lần này tiếng hô so với lúc trước càng thêm kinh hãi. Lúc trước tuy rằng cũng nghe nói Thanh Thần hội thực lực hùng mạnh, người ở bên trong đều có cảnh giới đại viên mãn trở lên, nhưng dù sao không có ai chính mắt gặp qua. Những người gặp qua thì căn bản sẽ không ngồi ở chỗ này nói chuyện cùng với người khác!

Cho nên, sau khi những người này nghe được một ví dụ chân thật như thế, đều không khỏi kinh hãi.

Thanh Thần hội này rốt cuộc là tổ chức như thế nào? Không ngờ có thể làm cho người ta trong vòng hai mươi năm thời gian ngắn ngủn từ cảnh giới Tiên Thiên vượt qua đến đỉnh phong là cảnh giới đại viên mãn.

Cho dù trong mắt cao thủ chân chính, đại viên mãn còn xa mới là đỉnh, nhưng đối với tuyệt đại đa số người trong Thánh Vực mà nói, đại viên mãn cảnh giới cũng đã là đỉnh!

Hồi lâu, có người phục hồi lại tinh thần, sau đó dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chường môn họ Vương này, thanh âm có chút run rẩy nói:

- Vương huynh, Thanh Thần hội này còn nhận người không?

Wương chường môn nhân hơi lắc lắc đầu, sau đó hạ thấp giọng, ánh mắt lấp lánh

nói:

- Đừng nói không nhận, cho dù là nhận, cũng không muốn đi!

- Vì sao?

- Người bạn nói khổ kia của ta, lúc mà ta nhìn thấy hắn, thực lực của hắn quả thật cao hơn vô số lần, đạt tới cảnh giới căn bản là không thể nhìn thấu. Nhưng đồng thời, chỗ này của hắn.....

Wương chường môn nhân chỉ chỉ vào đầu mình, nói tiếp:

- Đường như có chút vấn đề! Hắn khi xưa là người hoạt bát, tính tình cởi mở. Nhưng hôm ta gặp lại hắn, hắn lại trầm mặc ít lời, thái độ vô cùng lạnh lùng! Khi ta đề nghị muốn gia nhập Thanh Thần hội, hắn dùng thái độ thô bạo cự tuyệt. Ta lúc ấy không hiểu, còn cùng hắn gây lộn một trận, gặp nhau vui vẻ mà chia tay trong buồn bực. Sau đó, buổi tối trước khi đi, hắn đến tìm ta, lôi ta đi tìm rượu uống suốt đêm. Sau đó nói với ta rằng ngàn vạn lần không nên gia nhập Thanh Thần hội, nếu không coi như hoàn toàn hủy diệt chính mình! Hắn cũng không nói rõ lý do cho ta nghe, chỉ nói trải qua rồi mới biết!

Wương chường môn nói xong, đôi mắt có chút ửng đỏ, dùng sức hít một hơi, chậm rãi nói:

- Không ngờ, không lâu sau truyền đến tin tức rằng Thanh Thần hội phái tấn công Thục Sơn phái. Còn hùng hổ tuyên bố san bằng Thục Sơn, diệt đến độ không còn một ngọn cỏ. Ta chỉ biết, chuyện này chắc chắn có nguy hiểm rất lớn!

Wương chường môn nhân sau khi nói xong, mấy vị bằng hữu ngồi cùng bàn cũng đều thổn thức không ngừng. Lão già râu bạc khuyên giải an ủi nói:

- Vương chường môn, người cũng không cần phải suy nghĩ nhiều quá. Người ở hiền, tất gặp lành. Người huynh đệ kia của người có lẽ sẽ không có nguy hiểm gì đâu:

Wương chường môn lắc lắc đầu sau đó mới nói:

- Thục Sơn vốn là hiểm địa. Mấy năm nay có bao nhiêu người tấn công nơi đó không thành công rồi bỏ mình ở đó? Hơn nữa ta hiểu được ý của huynh đệ ta. Hắn tuy rằng không nói rõ cho ta nghe, nhưng chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hiểu biết đối phương cũng tương đương hiểu biết chính mình! Hắn là cảnh cáo ta, Thanh Thần hội cũng không khác nào chảo lửa!

Thanh Thần hội.....Lăng Tiêu vừa uống rượu, vừa nhíu mày cân nhắc. Từ khi nào Thục Sơn phái gặp phải một cỗ thế lực cường đại như vậy? Nghĩ một hồi, trong đầu Lăng Tiêu linh quang thoáng hiện. Một đoạn trí nhớ ngắn mà cho tới bây giờ hắn cũng không muốn nhớ lại như một đoạn phim chiếu chậm xuất hiện trong đầu hắn.

Bàn tay khủng bố kia chụp hắn như chụp một con muỗi. Sau đó, không gian chung quanh hoàn toàn bị khống chế, hắn muốn bỏ chạy cũng chạy không thoát được. Nếu không phải hắn có nguyên thần thứ hai thì cái chụp đó đã đoạt mạng hắn rồi!

Thanh Hà!

Thanh Hà đại thần..... Thanh Thần hội!

Đến lúc này lai lịch của Thanh Thần hội muốn công kích Thục Sơn phái đã hoàn toàn minh bạch!

Một ngọn lửa giận không tên đột nhiên trào lên từ đáy lòng Lăng Tiêu. Khí thế cường đại từ thân thể Lăng Tiêu âm một cái bộc phát ra ngoài! Toàn bộ mọi người đang ngồi uống rượu trong quán rượu nhỏ hoàn toàn không chuẩn bị gì đều bị cỗ áp chế dọa cho ngã người, đồng thời cũng bị áp chế đến mềm nhũn toàn thân. Trong mắt họ đều toát ra vẻ kinh hãi. Đánh chết bọn họ cũng không ngờ được, bên trong tửu **** nhỏ này không ngờ còn ẩn dấu một đại thần khủng bố!

Xong rồi!

Vương chưởng môn nhân thầm hô xui xẻo, cảm thấy trăm ngàn suy nghĩ đều tan thành mây khói. Hắn làm sao cũng không thể nhìn ra thanh niên này chính là một cao thủ thâm tàng bất lộ. Thật là nói nhiều mang họa!

Ngay khi mọi người đang nghĩ mình xui xẻo thì Lăng Tiêu cũng lập tức phục hồi tinh thần lại, cảm giác được mình có chút kích động quá, vội vàng kiềm chế khí thế. Nhưng mọi người trong quán rượu nhỏ cũng không vì thế mà thả lỏng. Tất cả mọi người đều duy trì trạng thái như hóa đá, ngồi yên không dám cử động.

Lăng Tiêu lắc đầu, biết mình không thể ngồi ở chỗ này nữa, sau khi đặt tiền lên bàn, Lăng Tiêu đứng dậy chậm rãi rời đi.

Mãi đến khi Lăng Tiêu đi được một lúc lâu rồi, mọi người mới tỉnh lại. Tất cả đều mặt xám như tro. Rất nhiều người đều không kìm lòng được ngồi thẳng người lên bởi vì phía sau lưng họ tất cả đều đã ướt đầm. Những người này thậm chí đã quên việc dùng nội lực hong khô quần áo. Gió lạnh thổi qua, cảm giác lạnh như băng làm cho bọn họ run rẩy một hồi.

- Thật là đáng sợ. Người thanh niên này không phải là người của Thanh Thần hội chứ?

Có người lắc đầu:

- Không phải đâu, nếu người này là người của Thanh Thần hội chúng ta đã sớm mất mạng!

- Quên đi quên đi, mặc kệ hắn là ai, chúng ta mau đi thôi!

- Đúng vậy, mau đi thôi

.....

Sau khi rời khỏi tửu quán, Lăng Tiêu bay lên không trung. Vô định dùng truyền âm phù hỏi tình hình Thục Sơn bên kia một câu, do dự một chút, hắn quyết định bỏ truyền âm phù xuống. Nếu đã quyết định phải rèn giữa bọn họ, có một số việc không nên tự mình làm hết!

Nhưng trong lòng Lăng Tiêu bắt đầu chôn sâu một hạt mầm thù hận với Thanh Hà đại thần cao cao tại thượng kia. Đối phương chẳng những muốn hủy diệt mình, không ngờ còn muốn diệt sạch môn phái mình!

Thanh Thần hội, nhất định là đám “tín đồ của thần” năm đó công kích Thục Sơn phái mà mình giết chưa hết còn vài tên thủ lĩnh trốn thoát! Không ngờ bọn chúng đã khôi phục nguyên khí nhanh như vậy, lại một lần nữa đem đầu mâu hướng về phía mình! Trong lòng Lăng Tiêu cũng cho rằng mục đích mà Thanh Hà sai tín đồ của mình tiêu diệt Thục Sơn cũng không đơn giản! Lại nghĩ đến hành động kỳ quái của Mạnh gia kia. Lăng Tiêu dần dần có chút sáng tỏ.

Năm đó Thần chiến có lẽ do rất nhiều nhân tố tạo thành. Nhưng xét đến cùng, cũng là do một đám thần cường đại tranh đoạt tín đồ, cố gắng dành càng nhiều tín ngưỡng lực cho mình càng tốt tạo thành!

Nếu là như thế, cánh cửa Thần giới sao tốt bằng xây dựng một quốc gia? Cho nên, Thanh Thần hội chủ động tấn công là muốn trước hết dùng Thục Sơn phái đứng đầu Thánh Vực suốt gần hai trăm năm qua để khai đao tế cờ. Mục đích này cũng không có gì là lạ.

Lăng Tiêu đã nghĩ mình bạch chuyện ấy, khóe miệng nổi lên một nụ cười lạnh như băng. Thầm nghĩ một khi đã như vậy, ta đây nếu không tiếp đón các người thật tốt chẳng phải khiến rất nhiều người chờ xem náo nhiệt thất vọng sao?

Tinh thần lực của Lăng Tiêu bàng bạc như thủy ngân, tản ra bốn phương tám hướng. Một lát sau, một đạo hào quang màu vàng từ đằng xa phóng tới. Giữa trời đêm yên tĩnh, quần hào quang màu vàng này hiện ra trong mắt Lăng Tiêu rõ ràng như ban ngày.

Một tiếng hót trong trẻo vang lên, đạo hào quang màu vàng kia chợt dừng trước mặt Lăng Tiêu. Trong ánh mắt Tuấn Sứ thần tuấn uy vũ nhìn Lăng Tiêu mang theo đầy sự ngạc nhiên vui mừng và không muốn xa rời.

Lăng Tiêu vung tay lên, mỗi lối vào thế giới trong đỉnh ra, sờ sờ đầu Tiểu Sửu sau đó nói:

- Vào đi , nói Kim Hồ mang người đến thiên trì tu luyện!

Tiểu Sửu vô cùng nhu thuận bay vào đỉnh nội thế giới. Giữa đêm đen, hai mắt Lăng Tiêu chăm chú nhìn về phía xa. Truyền âm phù trên người, lúc này hơi hơi rung.

[CENTER]

689. Chương 605: Va Chạm

Lăng Tiêu cười nói:

- Làm sao? Ép đến độ người chịu không được là đám người Lăng Võ à? Nói bọn họ nhẫn nhịn đi. Thanh Thần hội này chính là đám tín đồ của thần năm đó. Bây giờ chúng ngóc đầu trở lại, bọn họ căn bản là không đối phó được. Kể cả Lam Hi người nói với nàng coi chừng đám người kia cho ta! Ta sẽ rất nhanh trở về, nếu ai tự tiện xuất chiến, đừng trách ta không khách khí!

Lăng Tiêu nói xong, đóng truyền âm phù, thân mình hóa thành một làn khói nhẹ biến mất giữa bóng đêm mờ mịt.

.....

Trương Vân Sơn nhìn thoáng qua Lam Hi đang đứng ngay bên cạnh hắn, hơi hơi nhún nhún vai, hai tay xua xua:

- Tiền bối, ngài cũng thấy đó!

Lam Hi bĩu môi, trừng mắt nhìn Trương Vân Sơn một cái, uốn éo thân mình, thở phì phì bỏ đi.

Trương Vân Sơn thở phào một cái, trong lòng thầm khen chủ công thật là anh minh, cũng biết chuyện này chắc chắn có Lam Hi tham dự, thế là ngày đầu tiên đuổi Lam Hi trở về. Nếu không có những lời này của Lăng Tiêu ai biết bà cô này có tuốt kiếm dẫn người xông ra ngoài hay không. May mà chủ công phản ứng rất nhanh!

Là đại quân gia của Thực Sơn phái, quả thật Trương Vân Sơn cũng không hề dễ dàng. Rất nhiều khi cũng làm không tốt. May mà các phu nhân của Lăng Tiêu đều đang bế quan tu luyện, bất chợt xuất quan thì cũng không can thiệp về các quyết định của Trương Vân Sơn. Nếu không hẳn sẽ càng khó làm việc!

Vốn dĩ Trương Vân Sơn nghĩ trong lòng, quản lý một môn phái cũng không khó, nhưng sau khi thực sự tiếp nhận mới phát hiện, quản lý môn phái và quản lý gia tộc hoàn toàn không giống nhau.

Nhiều người đến từ nhiều nơi, thậm chí không cùng một thế giới. Mọi người ở cùng một chỗ sẽ phát sinh nhiều va chạm đến vậy. Chuyện nhỏ tự nhiên còn có người giải quyết. Nhưng tự nhiên cũng sẽ xuất hiện chuyện giống như Lam Hi muốn xuất chiến làm cho người ta khó xử. Đó chính là những thử thách thực sự với năng lực quản lý của Trương Vân Sơn.

Ngay từ khi Thanh Thần hội vừa xuất đầu lộ diện, Trương Vân Sơn đã bắt đầu tìm hiểu lai lịch của môn phái từ đâu xuất hiện này. Kết quả khiến hắn giật mình chính là môn phái này giống như là từ đá nứt ra, trong quá khứ không có dấu vết gì liên quan đến sự tồn tại của chúng! Hơn nữa hầu như tất cả mọi người trong Thanh Thần hội đều cực kỳ thần bí, hầu như không có giấu vết nào để điều tra!

Nhưng ngay cả như thế, Trương Vân Sơn vẫn tìm được một ít dấu vết để lại!

Tục Ngữ nói trên đời này không có cái gì là hoàn mỹ. Hoàn mỹ thật sự chính là sự thiếu hụt lớn nhất! Thanh Thần hội xét ở một mức độ nào đó cũng đã đủ hoàn mỹ rồi.

Người trong hội đều có thực lực trên đại viên mãn, hơn nữa hành tung quỷ dị cũng không lưu lại dấu vết gì.

Sau khi Trương Vân Sơn điều tra không có kết quả lập tức dừng lại việc tra xét Thanh Thần hội. Hắn căn cứ vào rất nhiều bằng chứng mà tiến hành suy đoán, rút cục kết luận Thanh Thần hội và đám tín đồ của Thần của Thanh Hà thần năm đó nhất định có liên quan!

Như vậy việc Thanh Thần hội công kích Thục Sơn phái có lý do rõ ràng. Hơn nữa, việc Lăng Tiêu bị Thanh Hà đánh nát nhục thân tuy rằng Trương Vân Sơn không biết nhưng Lăng Tiêu cũng nói cho Trương Vân Sơn biết mình bị trọng thương.

Nếu là như thế, tôi ca Thanh Hà thần rất có thể sẽ lợi dụng lúc này để tiêu diệt Thục Sơn phái, một mẻ nuốt trọn!

Cũng chính bởi vì vậy, Trương Vân Sơn hạ lệnh cho tất cả mọi người không được tùy tiện xuất chiến, nếu không, môn quy xử trí! Nhưng mệnh lệnh này lại không cách nào ước thúc Lam Hi. Lam Hi đương nhiên cũng biết lai lịch Thanh Thần hội và sự cường đại của họ. Nhưng Lam Hi trời sinh tính háo chiến. Muốn trước tiên xông ra đánh với bọn họ một trận

Lam Hi sau khi rời khỏi chỗ của Trương Vân Sơn, đi được một lúc thì đột nhiên thấy một hồng y nữ tử xuất hiện trước mặt, cất giọng vang vang hỏi:

- Tiền bối sao rồi, hần có đồng ý không?

Lam Hi thở dài một tiếng sau đó nói:

- Chẳng những không đáp ứng, còn báo Lăng Tiêu, kết quả Lăng Tiêu bảo hần nói với ta, coi chừng đám người hiếu chiến các ngươi, chờ hần trở về rồi tính sau!

- A, Tông chủ đã trở lại rồi à, thật tốt quá!

Hoắc Thanh Thanh hưng phấn nói, sau đó duy nghĩ một hồi, cuối cùng nói:

- Tiền bối, Thanh Thanh có ý này,, ,, ,

- Ý gì?

Lam Hi nhìn lướt qua cô gái tinh quái này. Hoắc Thanh Thanh rất hợp khẩu vị của nàng. Bây giờ, Lăng Vận Nhi, Nha Nha, Hoắc Thanh Thanh mấy người đều có quan hệ đặc biệt tốt với Lam Hi. Lam Hi cũng rất thích các nàng. Lúc không việc gì cũng luôn đi cùng các nàng..

Hoắc Thanh Thanh ghé vào tai Lam Hi thì thầm cái gì đó. Đôi mắt Lam Hi chớp chớp đầy hưng phấn, nhưng ngoài miệng chần chừ nói:

- Chuyện này.....Như vậy có được không?

- Hoắc Thanh Thanh lộ ra nụ cười như một tiểu ác ma, sau đó nói:

- Sợ cái gì? Chúng ta làm như vậy không tính là phạm môn quy!

Lam Hi do dự một chút, rốt cục hạ quyết tâm, gật đầu nói:

- Vậy được rồi, chúng ta cứ làm như vậy đi!

- Dẫn chúng ta theo.....

Lúc này Lăng Vận Nhi và Nha Nha mới từ bên cạnh chui ra.

Lam Hi tròn tròn mắt nhìn hai cô gái, thầm nghĩ ta thừa biết các người trốn ở chỗ này. Tuy nhiên cũng không vạch mặt các nàng. Bốn nữ nhân dùng tốc độ quỷ mỵ, trong nháy mắt nhanh chóng biến mất, ngay sau đó, xuất hiện trước cửa Thục Sơn phái.

Thục Sơn phái hộ sơn đại trận mở ra. Sơn môn cũng chỉ có mấy người Thục Sơn

đệ tử trấn thủ. Thấy tứ nữ đột nhiên nghênh ngang đi tới, đều ngăn ra, sau đó thật cẩn thận đi tới. Mấy bà cô này, bất cứ người nào cũng không phải là người bọn họ có khả năng trêu chọc.

Nhất là Lam Hi, ở Thục Sơn ngoại trừ Lăng Tiêu, thân phận cao nhất e rằng chính là nàng. Người mà cả tông chủ đều kính trọng, bọn họ sao dám chạm trề. Cho nên, tuy rằng bọn họ vừa mới nhận lệnh của Trương Vân Sơn, không cho phép bất cứ kẻ nào ra khỏi sơn môn, nhưng lúc này chỉ có thể thành thành thật thật đi lại chào.

Hoắc Thanh Thanh khoát tay, sau đó có chút không kiên nhẫn nói:

- Tránh ra, Tránh ra, chúng ta có việc quan trọng phải đi ra ngoài.

- Chuyện này.....Trương phó tông chủ có lệnh, không có phép bất kỳ người nào ra ngoài!

Người đệ tử này vẻ mặt khó xử nhìn mấy người nói:

Lăng Vận Nhi nháy con mắt to tròn xinh đẹp, cười tủm tỉm nói:

- Người yên tâm, chúng ta tuyệt không ra ngoài, chúng ta chỉ đứng ở cửa sơn môn xem náo nhiệt, thế nào?

- Vậy..... vậy được rồi.

Tên đệ tử bất đắc dĩ, đành đáp ứng yêu cầu của Lăng Vận Nhi, trong lòng thầm mong mấy bà cô này ngàn vạn lần đừng mang phiền toái đến cho mình.

Mấy người Lam Hi đứng ở rìa hồ sơn đại trận. Ở bên trong nhìn ra ngoài, tất cả cảnh vật bên ngoài đều bình thường không có biến hóa gì cả. Nhưng từ bên ngoài nhìn vào chỉ nhìn thấy sương mù đầu trời, còn có thể cảm nhận thấy sát khí hùng hậu!

Sát khí này chính là do Thục Sơn đại trận phát ra. Người thực lực càng cường đại càng nhạy cảm với áp lực do sát khí này mang tới. Cho nên đám người Thanh Thần Hội đều đứng cách rất xa.

Vài đệ tử canh cửa nhìn thấy mấy người Lam Hi mà nơm nớp lo sợ. Sợ các nàng kích động lên đi ra khỏi hồ sơn đại trận, vậy bọn họ gánh vác không khỏi trách nhiệm này.

May mà mấy người Lam Hi đều đứng đó, không có động tĩnh gì. Trong lòng đám thị vệ đều cảm thấy rất kỳ quái. Thầm nghĩ mấy bà cô này thật quá biến thái. Đối diện với kẻ địch hùng mạnh, các nàng không ngờ còn có tâm tư đứng yên trong này không nhúc nhích mà thưởng thức phong cảnh. Thật quá điềm tĩnh!

Đám người bọn họ tự nhiên là không dám quấy nhiễu đám người Lam Hi “ngắm phong cảnh” cũng chỉ có thể đứng xa xa nhìn, một lát sau liền đi dò xét địa phương khác.

Bên ngoài hồ sơn đại trận năm trăm mét, đám người Lam Hi đều che miệng cười khê. Lam Hi hướng về Lăng Vận Nhi giơ ngón tay cái lên, sau đó nói:

- Vận Nhi, đạo thuật này của người quả nhiên thần kỳ. Nếu không phải tu vi của ta đã thành hình, e rằng sẽ cùng người tu luyện.

Lăng Vận Nhi lộ ra một chút ngượng ngùng hiếm thấy, cười nói:

- Ta kỳ thật chỉ có một chút tài mọn mà thôi, nếu có tam ca ở đây, nhất định sẽ lại vạch mặt ta ngay lập tức

Lam Hi cười khanh khách:

-Dù sao tên kia cũng không có ở đây, không cần sợ.

Nói xong, Lam Hi nhíu mày, bằng vào cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong của nàng, tinh thần lực đã có thể bao phủ phạm vi hơn cây số. Mỗi cành cây, mỗi cọng cỏ nàng đều đã đảo qua, nhưng không có bất cứ kẻ nào tồn tại.

- Không phải nói người của Thanh Thần hội đã đến rồi sao? Vì sao ta cảm ứng

không được bọn họ?

Lam Hi thì thào lẩm bẩm, sau đó đưa mắt nhìn ba nàng Lăng Vận Nhi, Nha Nha

cùng với Hoắc Thanh Thanh. Ba nàng khẽ gật đầu.

Từ trên người Lam Hi đột nhiên bùng lên một vầng hào quang. Một cỗ kiếm khí mạnh mẽ bắn về phía một chỗ trong rừng cây. Nơi đó thoạt nhìn chỉ có một đoạn cây mục nát, nhưng ngay khi kiếm khí của Lam Hi sắp chém trúng, đoạn cây mục nát bỗng chuyển động!

Hơn nữa còn tạo ra một đạo kiếm quang, nghênh đón đạo kiếm khí này của Lam Hi!

Lam Hi hừ một tiếng, hai cỗ lực lượng chạm nhau, phát ra “đình” một tiếng. Sau đó thân hình người nọ như một quả bóng cao su bị đá một đá, mạnh mẽ bay đi.

Trên không trung, người nọ phun ra một ngụm máu tươi , hiển nhiên là không sống nổi!

Mà trong nháy mắt Lam Hi động thủ, Lăng Vận Nhi, Nha Nha, Hoắc Thanh Thanh ba nàng lập tức hướng về ba phía khác nhau công kích. Mà ba phương đó đều có ba người khinh hã vùng dậy, vội vàng nghênh địch.

Chiêu thức của ba nàng vô cùng linh hoạt, mặc dù chưa đạt tới cảnh giới đại viên mãn, nhưng tựa như rất nhiều người đã nói: Trừ khi thể ra, người cảnh giới đại viên mãn cũng không có gì đáng sợ!

Ba nàng càng hiểu rõ hơn điều này. Không hề cho những người này có cơ hội nào cả, tốc độ công kích như cuồng phong bão táp.

Còn Lam Hi thì như là một sát thần, mỗi lần ra tay, liền lấy đi một tính mạng, lại càng che chở cho ba nàng Lăng Vận Nhi sau lưng. Trong khoảnh khắc này, đã có sáu bảy người chết trong tay bốn người này.

Lúc này, Lam Hi đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, thân hình chợt ngoặt sang một bên, một cổ kiếm khí vô cùng ác liệt không chút tiếng động lẳng lặng xẹt qua chỗ Lam Hi vừa mới đứng.

Một âm thanh lạnh lẽo vô tình vang lên:

- Cuối cùng cũng có kẻ xông ra tìm chết sao? Giết các nàng!

Sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói tiếp một câu:

- Lăng Tiêu, ta muốn ngươi sau khi chết cũng không được yên ổn!

[CENTER]

690. Chương 606: Pháp Bảo Của Lăng Vận Nhi Và Nha Nha

- Lui!

- Rút lui?

Thanh âm lạnh như băng vang lên đầy trêu chọc:

- Đã chậm rồi!

Trên bầu trời lại xẹt qua một đạo kiếm khí màu xám, dùng tốc độ cực nhanh chém

phía Lam Hi. Trên kiếm khí kia ẩn chứa pháp tắc lực sâu xa huyền bí, hung hãn vô cùng, như ánh sáng lạnh lẽo tỏa ra từ một lưỡi đao sắc bén cắt qua không khí , càng kinh khủng hơn là không khí như bị xé toạt, như là rút đao chém xuống nước. dòng nước trong nháy mắt dừng lại một chút, sau đó mới chảy lại như cũ.

Lam Hi hừ lạnh một tiếng, tay phải cầm kiếm, kiếm chỉ trời cao, không lùi mà tiến xông ra phía trước đỡ đạo kiếm khí này. Dáng vẻ thanh thoát như một tiên nữ nổi bật giữa bầu trời. Rõ ràng là cực nhanh, nhưng làm cho người ta có cảm giác chậm đến vô cùng, đẹp đến vô hạn.

Lam Hi thầm kinh hô:”Không ngờ được thực lực người này mạnh đến như thế. Nếu đám người đến xâm phạm đều có thực lực như vậy, Thục Sơn phái căn bản không phải là đối thủ của bọn họ! Khó trách tiểu tử Trương Vân Sơn kia không cho phép bất cứ kẻ nào xuất chiến”. Lam Hi nghĩ như vậy trong lòng không khỏi có chút hối hận. Mình xông ra thì cũng được đi, nhưng còn mang theo ba nàng này làm gì? Nếu các nàng xảy ra chuyện gì, mình ăn nói thế nào với Lăng Tiêu đây? Cho nên, cho dù mình chết ở chỗ này, cũng không để cho ba nàng gặp chuyện không may!

Lam Hi nghĩ thế, khí thế trên người trong giây lát bùng nổ gấp mấy lần. Đồng thời múa kiếm thành vòng tròn giữa không trung. Vừa múa được một vòng, đạo kiếm khí hung hãn kia đã chém trúng vòng tròn mà Lam Hi vừa múa trên không trung.

- Âm!

Một tiếng va chạm kịch liệt vang lên trên không trung như sấm động trời quang, một cỗ khí lưu cường đại vô cùng tỏa ra bốn phương tám hướng.

Khỏe miệng Lam Hi lập tức chảy ra một dòng máu tươi. Tuy nhiên, chiến ý trong đôi mắt xinh đẹp càng đậm. Đối phương công, Lam Hi thủ, bên thủ nhất định chịu nhiều bất lợi hơn. Còn đối phương thấy nữ nhân mặc váy dài màu lam, làn da trắng nõn, diện mạo xinh đẹp này không ngờ không chết dưới một kiếm của hắn, cả kinh, phát ra một tiếng kêu kinh hãi:

- Hảo thân thủ, ta sẽ bồi tiếp ngươi!

Tiếng vừa dứt, đã thấy một bóng người xuất hiện giữa bầu trời, tay cầm một thanh trường kiếm thật lớn dài hơn ba thước! Thanh kiếm khổng lồ nằm trong tay một người cũng không tính là cao lớn, nhìn có vẻ không thuận mắt gì lắm. Người này đem gươm cự kiếm trên cao, hung hăng bổ xuống đầu Lam Hi!

- Ô!

Thanh cự kiếm rít lên nặng nề, thanh thế kinh người.

Lăng Vận Nhi, Nha Nha cùng với Hoắc Thanh Thanh đứng dưới ba người không hện mà cùng xì một tiếng khinh miệt, mắng:

- Thật không biết xấu hổ!

Lăng Vận Nhi đảo mắt, vung tay, trong lòng bàn tay mềm mại xuất hiện mấy con phi trùng vô cùng nhỏ bé, chỉ lớn bằng hạt gạo. Lăng Vận Nhi lấy tay chỉ vào không trung, nhẹ nhàng nói:

- Đi!

Nha Nha cũng rút ra một sợi dây đai làm bằng tơ tằm màu vàng tươi vẫn đeo bên mình, phát lên không trung, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, vội vàng quát:

-Mở!

Lúc này, chỉ thấy sợi dây đai làm bằng tơ tằm màu vàng tươi đột nhiên trắng tấp như mũi tên băng vào không trung, sau đó nháy mắt biến mất. Theo tiếng hô mở cửa Nha Nha thì sợi dây tơ tằm màu vàng tươi này đột nhiên biến thành một tấm vải dài cả cây số, rộng hơn trăm mét mà không hề có dấu hiệu hay quá trình phóng to nào! Mảnh vải rộng lớn như một đám mây màu vàng, biến thành một cái lồng tỏa ra hào quang vàng rực nhanh chóng bao phủ lấy Lam Hi và cầm cự kiếm lại.

Hai mắt Nha Nha nhìn chăm chú. Đây là lần đầu tiên nàng té ra pháp bảo do đích thân nàng luyện chế nhiều năm qua. Năm đó khi luyện chế, Lăng Tiêu dùng viên tinh thạch bảo hộ linh hồn Nha Nha đồng thời cũng đem rất nhiều khả năng luyện đan và luyện khí dung nhập vào trong đó. Cho nên Nha Nha vừa sinh ra thì trời phú cho sự am hiểu về luyện đan và luyện khí.

Sợi dây tơ tằm màu vàng này là một kiện pháp bảo mà Nha Nha luyện chế thành công nhất. Tác dụng lớn nhất là chụp lấy kẻ thù, sau đó phát ra tia cường đại công kích! Đồng thời còn có thể dùng làm dây thừng để trói buộc kẻ thực lực không bằng mình.

Bắn vào thực lực của Nha Nha hiện tại, mỗi ngày chỉ xuất ra được một lần, mỗi lần chỉ xuất ra được ba tia sấm chớp!

Nhưng như vậy..... cũng đủ rồi.

- Bang!

Lam Hi thân hình nhỏ nhắn vung thanh bảo kiếm trong tay hung hăng đón đỡ thanh cự kiếm. Thân hình Lam Hi hơi run lên sau đó lui về sau mấy mươi thước còn người bị mặt áo xanh cầm cự kiếm lui về sau hơn trăm mét. Lần này, cao thấp đã phân. Hơn nữa Lam Hi cảm nhận được đạo kiếm khí vừa rồi không phải người này phát ra! Cùng lúc đó, pháp bảo đai tơ tằm của Nha Nha đã bao phủ cả không trung. Ngay khi người bị mặt áo xanh cầm cự kiếm đang lùi về phía sau thì một tia chớp màu vàng, thoát nhìn mỏng manh hơn tia chớp bình thường, nhưng tốc độ lại không chậm chút nào, trực tiếp bổ vào người bị mặt áo xanh.

Người bịt mặt áo xanh lập tức hét lên một tiếng thảm thiết. Áo xanh trên người dường như trong nháy mắt hóa thành tro tàn, mà bề ngoài toàn thân cũng bị tia chớp này làm cho cháy đen, tóc dài trên đầu dựng lên, thẳng tắp, miệng phun ra một ngụm máu tươi. Đồng thời, hắc găm lên giận dữ cự kiếm trong người múa may, nhưng lại nhằm tấm vải màu vàng trên đầu kia đang tung bay phấp phật trong gió, nhấp nhô trên sóng biển, trường kiếm thật lớn trong tay xuất ra một đạo kiếm khí dài hơn trăm mét hung hăng chém tới!

Sắc mặt Nha Nha không thay đổi, vẫn đứng đó, hai tay chỉ ra, miệng niệm pháp quyết, tấm vải màu vàng lóe sáng hai lần, xuất ra hai đạo tia chớp đồng loạt bổ về phía người này.

Lần này người bịt mặt áo xanh đã có phòng bị. Thân hình hắc lóe lên quỷ mỵ tránh thoát một tia chớp trong gang tấc. Nhưng cũng không thể tránh thoát tia chớp còn lại. Tia chớp đánh nát bộ áo của người bịt mặt áo xanh thành từng mảnh nhỏ, Người bịt mặt áo xanh run lên bần bật.

Đột nhiên, hắc ngửa mặt lên trời cười rộ lên cuồng ngạo, nhưng tiếng cười như tiếng gào khóc thảm thiết, cực kỳ thê lương!

- Ha ha ha ha ha....Ha Ha ha ha!

Sau đó người áo xanh điên cuồng múa cự kiếm trong tay. Cường đại khí lưu xuất hiện làm cho không gian xung quanh hắc hóa thành những vùng loạn lưu, làm cho người ta khó có thể đến gần.

Lăng Vận Nhi nhếch miệng cười châm chọc, miệng lẩm bẩm cái gì đó, không phát ra chút âm thanh nào. Còn người áo xanh kia lại quát to một tiếng điên cuồng!

Là thân muội muội của Lăng Tiêu, Lăng Tiêu đương nhiên không thể không truyền một ít đồ vật đặc biệt cho Lăng Vận Nhi. Từ rất nhiều năm trước, Lăng Tiêu đã mang một phần “tuần thú kinh” truyền cho Lăng Vận Nhi vốn từ nhỏ đã thích chơi đùa với côn trùng dã thú.

Chỉ có điều bình thường, không ai thấy Lăng Vận Nhi đi bắt mãnh thú khổng lồ nào, ngay cả Lăng Tiêu cũng nghĩ rằng tiểu muội muội mình lười rồi không thích tiếp xúc với mấy thứ kia nữa. Nhưng không ngờ rằng, Lăng Vận Nhi lẳng lặng mà làm, nuôi dưỡng một loại côn trùng khủng bố :”phệ hồn trùng”.

Nghe tên đã biết đây là loại phi trùng đáng sợ đến mức nào. Phệ hồn trùng thân thể rất nhỏ, cho dù bay lên trên không trung không dễ phát hiện một chút nào. Nhưng lực sát thương lại rất kinh người, có thể từ bất cứ chỗ nào trên thân thể con người mà chui vào, chạy theo mạch máu. Đừng thấy nó nhỏ bé mà coi thường. Nó có thể hút máu rất kinh người! Hơn nữa lợi hại nhất chính là nó có thể theo mạch máu bơi thẳng đến trái tim....Cho dù cường giả đỉnh cao đạt đến cảnh giới đại viên mãn có thể ngăn cản lực công kích mạnh mẽ từ bên ngoài, nhưng không có cách nào ngăn cản biến hóa từ bên trong cơ thể. Phệ hồn trùng từ chỗ nào cũng có thể bò vào, làm người ta khó lòng phòng bị. Nó lại rất biết cách nắm chắc cơ hội. Vừa rồi nếu không phải người bịt mặt áo xanh này liên tục bị đả kích thì nó muốn phá lỏng khí hộ thể của cường giả cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong cũng rất khó khăn.

Phệ hồn trùng rất khó nuôi, Lăng Vận Nhi bỏ ra nhiều năm như vậy chăm sóc cũng chỉ nuôi được có năm con! Một trận chiến này đã dùng tới ba con. Phệ hồn trùng cũng chỉ có thể công kích một lần, bởi vì khi chúng phá trái tim kẻ thù cũng sẽ chết theo!

Trong mắt Lăng Vận Nhi lộ vẻ đau lòng, vẻ mặt dữ tợn, cắn răng nói:

- Cắn chết hắc! Nhất định phải chết hắc.

Lúc này, người của Thanh Thần hội cũng đã bắt đầu hành động. Một đám người lập tức từ trong rừng cây bay ra, bao vây mấy người Lăng Vận Nhi lại.

Người cầm cự kiếm thực lực vốn không bằng Lam Hi, lại gặp đả kích như thế, càng không phải là đối thủ của Lam Hi. Lam Hi vốn định một kiếm thu thập hắc, lại bỗng nhiên nghe thấy tên bị sét đánh đen thui này hét lên một tiếng thê lương thảm thiết. Lam Hi thu bảo kiếm lại, thay đổi chủ ý. Thầm nghĩ: “Cứ để hắc la hét! Vừa lúc kinh sợ đến đám kia!”

Lúc này, Nha Nha cùng với Hoắc Thanh Thanh, Lăng Vận Nhi ba người đều bay lên không trung. Bốn người này đã vốn rất ăn ý. Chỉ thấy Nha Nhan lăm bắm trong miệng, tay kết ấn giữa không trung, ba nàng phụ trách cảnh giới. Tấm vải màu vàng trên bầu trời thoáng một cái đã bao phủ bốn người vào bên trong.

Lúc này, đám người Thanh Thần hội này cũng phát hiện có chuyện bất thường.

Một giọng nói lạnh lẽo giặn dữ hét to:

- Tẩn công tẩm vải màu vàng! Không cho chúng chạy.

Trên bầu trời lúc này có chừng hơn trăm người. Tất cả đồng loạt phát ra kiếm khí mạnh mẽ chém về phía tẩm vải màu vàng kia.

Tuy nhiên, cũng đã chậm. chỉ thấy tẩm vải màu vàng kia biến mất giữa không trung. Còn nơi mà bị hơn trăm đạo kiếm khí kia công kích thì khi đó toàn bộ thiên địa phát ra một trận hơi run rẩy. Tiếp đó trong giây lát phát ra tiếng nổ kinh thiên.

- Âm!

Vụ nổ cũng vô cùng kịch liệt làm xuất hiện một vùng chân không có chu vi hơn cả cây số!

Trong khi tất cả mọi người đang giương mắt nhìn ở trung tâm vùng chân không đó bất ngờ xuất hiện lỗ đen đường kính hơn trăm mét. Có mấy người không kịp trốn tránh, bị lỗ đen đó trực tiếp hút đi! Sau đó lỗ đen cũng chợt biến mất.

Mà sức phá hoại của cỗ kiếm khí kinh người mang đến cũng chưa kết thúc. Sau khi nó quét qua mặt đất, san bằng toàn bộ những ngọn núi nhỏ trong phạm vi trăm dặm dưới chân núi Thục Sơn! Cũng không biết có bao nhiêu sinh linh đã chết!

Khi lực lượng kinh thiên đó đánh vào khối đá sừng sững trước hộ sơn đại trận, tất cả mọi người Thanh Thần đều thấy, những chữ khổng lồ trên vách đá trong nháy mắt bộc phát ra hào quang vàng rực chói mắt! Cỗ kiếm khí làm có núi sụp, đất lở, chém vào khối đá như châu chấu đá xe, không gây ra chút hư hao nào cho tòa núi đá.

Cả đám người Thanh Thần hội cả kinh trợn mắt há hốc mồm, trong đó có một người nam nhân cao to, mặc trường bào thêu rồng màu tím hơi sững sốt, sau đó lạnh giọng quát:

- Mọi người.....tẩn công cự thạch kia cho ta! Đánh nát nó cho ta!

[CENTER]

691. Chương 607: Vương Giả Trở Về

Âm!

Âm! Bang! Bang!

Những tiếng âm âm thật lớn không ngừng vang lên. Trên bề mặt khối cự thạch đột nhiên rực sáng một vầng hào quang màu vàng chói lòa. Vầng hào quang này hình thành một cái lồng ánh sáng màu vàng bao phủ xung quanh cự thạch. Theo số lượng kiếm khí bắn về phía nó không ngừng gia tăng, mà cái lồng ánh sáng màu vàng càng trở nên rực rỡ. Lúc đầu màu vàng còn nhàn nhạt, không ngờ biến thành màu vàng chói sáng rực rỡ lên làm cho người ta kinh hãi mãi không thôi.

Đám người Lam Hi đang đứng trong hộ sơn đại trận vốn cũng có chút lo lắng, nhưng khi thấy cảnh tượng này, tất cả đều kinh hãi đến há hốc miệng, trong mắt tất cả mọi người đều hiện lên vẻ không thể tin nổi. Bao nhiêu năm qua các nàng đã tìm hiểu kiếm đạo ảo nghĩa do Lăng Tiêu lưu lại bằng chữ viết khổng lồ trên khối cự thạch. Nhưng chưa từng cảm nhận được một chút năng lượng dao động nào trên bề mặt cự thạch!

Ngay cả người tu chân chân chính như Lăng Vân Nhi và Nha Nha, đối với trận pháp đều đã nghiên cứu sâu sắc, cũng không nghĩ tới, khối cự thạch nhìn như bình thường này không ngờ lại mang theo một trận pháp hùng mạnh như thế trên bề mặt của nó!

Phải biết rằng, đám người Lăng Vân Nhi, Nha Nha cùng với Hoắc Thanh Thanh bướng bỉnh còn từng nằm trên đỉnh bia đá ngắm sao nói chuyện phím tâm sự!

Lúc này, khí lưu chuyển động hỗn loạn giữa không trung. Mây đen cuộn cuộn kéo về, một tia chớp đánh xuống, một tiếng sấm gầm vang, không khí xôn xao một tiếng, mưa to trút xuống ào ạt.

- Hay quá, đám người đáng chết kia dám âm mưu công kích thần thạch. Vận Nhi tỷ, tỷ xem bộ dáng bọn họ có giống lũ ngốc không?

Hoắc Thanh Thanh nói xong, khanh khách cười.

Lam Hi khòe miệng cũng nhếch lên. Lúc này, từ xa xa có rất nhiều bóng người xẹt tới, cầm đầu chính là đám người Diệp Tử cùng Hoàng Phủ Nguyệt lâu nay vẫn bề quan.

Hoắc Thanh Thanh thè lưỡi, lặng lẽ trốn ở sau lưng ba nàng, thầm nghĩ lần này thì lớn chuyện rồi, các phu nhân suốt bao nhiêu năm qua chưa từng xuất quan cũng kích động rồi!

Về mặt Lam Hi cực kỳ xấu hổ, giống như làm chuyện xấu bị người ta bắt gặp, sắc mặt ửng đỏ, sau đó hướng về đám người Diệp Tử gật gật đầu.

Diệp Tử bề quan tu luyện nhiều năm, trên người tỏa ra khí chất phiêu dật xuất trần làm cho người ta thậm chí không dám nhìn thẳng, đồng thời tự trong lòng sinh ra ý niệm chỉ nên đứng xa xa mà nhìn.

Trương Vân Sơn cũng có mặt trong đám người, thấy mấy nàng đứng bên cạnh Lam Hi, trong lòng mới bình tĩnh lại. Giờ khắc này hẳn cũng chỉ có thể ra về không biết chuyện mấy nàng này đã làm. Nếu không, tất cả mọi người đều sẽ khó xử.

Đôi mắt xinh đẹp của Diệp Tử quét qua Lăng Vận Nhi, Lăng Vận Nhi co đầu rút cổ, hướng về phía Diệp Tử nhe răng cười, ngọt ngào nói:

- Chị dâu.....

- Lần sau các người còn nghịch ngợm như vậy, ta sẽ nói cho tam ca biết.

Diệp Tử cũng chẳng biết làm sao, tình cảm chị em của nàng và Lăng Vận Nhi đã có nhiều năm sâu nặng, làm sao nỡ trách mắng quá nặng?

Nhưng Lăng Tổ đứng bên cạnh Diệp Tử, lại dạy dỗ không chút lưu tình:

- Nhiều người như vậy đều bị tiểu nha đầu ngươi kinh động hết cả lên!

Lam Hi lúc này có chút ngượng ngùng nói:

- Thật xin lỗi, là ta mang các nàng ra ngoài, là lỗi của ta.

Đám người Lăng Tổ lúc này mới thôi chửi bới Lăng Vận Nhi. Dù sao Lam Hi thân phận cũng không thấp.

Trương Vân Sơn lúc này mới đứng ra, hỏi Lam Hi:

- Thực lực đám người này có thật sự giống như tin tình báo nói, đều là cảnh giới đại viên mãn?

Lam Hi gật gật đầu, sau đó nói:

- Thực lực đám người này so với chúng ta nghĩ còn cao hơn! Lúc này chúng ta giết và tên lột đường, không ngờ kéo đến một đám cường giả cảnh giới ít nhất là cao cấp đại viên mãn. Thật là có chút khó tin. Trong Thánh Vực cường giả đại viên mãn cho dù khá nhiều, nhưng ta chưa từng nghe nói qua thế lực nào có nhiều người thực lực cao như vậy! Thanh Thần hội này chính là đám người năm đó từng công kích chúng ta. Bọn họ rốt cuộc là vì cái gì mà đến đây?

Đúng lúc này, Diệp Tử và vài người nữa đột nhiên vui mừng ngừng đầu lên, trong mắt chợt bắn ra hào quang làm mọi người nhảy dựng, Diệp Tử mở miệng nói:

- Lăng Tiêu đã trở lại!

- Cái gì?

Tất cả mọi người cả kinh, lập tức cảm giác sung sướng tràn ngập trong lòng bọn họ.

Trương Vân Sơn về mặt ngạc nhiên vui mừng hỏi?

- Thật sao? Thậ là tốt quá!

Mưa vẫn to như trước không ngừng lại. Lúc hạt mưa lớn bằng hạt đậu rơi xuống đỉnh đầu mọi người tự nhiên hướng về hai bên chảy xuống. Mưa to khiến tầm mắt mọi người bị cản trở, những chỗ ngoài xa mấy thước đều bị màn mưa như bức rèm che phủ, cũng chỉ có thể dựa vào tinh thần lực để cảm giác xung quanh.

Sau khi đám người Thanh Thần hội không thể đánh nát khối cự thạch kia, người hạ mệnh lệnh là Âu Dương Thiên Phong trong lòng có chút hối hận. Hắn thầm nghĩ mình không nên kích động như thế, nhưng vừa nghĩ đến Lăng Tiêu, mối hận trong lòng hắn lại dâng lên ngập trời, lửa giận thiêu đốt đến không thể khống chế!

Bao nhiêu năm qua không hề phát hiện ra chút tin tức nào của Lăng Tiêu. Nhưng danh tiếng của hắn ở Nam Châu cũng như ở khắp Thánh Vực không hề suy giảm chút nào!

Chính là bởi khối cự thạch này đã mang đến cho Lăng Tiêu cái danh xưng kiếm đạo tông sư!

Bao nhiêu năm qua, người được mọi người trong Thánh Vực công nhận là tông sư cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Lăng Tiêu hắn dựa vào cái gì một người chiếm hai chỗ? Chẳng những là thiên tài về luyện đan, có thể được tôn xưng là tông sư, ngay cả phương diện kiếm kỹ càng xuất sắc như thế. Thật là làm cho người ta vô cùng ghen ghét!

Âu Dương Thiên Phong lạnh lùng nhìn chăm chú vào khối cự thạch kia. Hắn thủy chung vẫn không ra tay, bởi vì hắn đang đợi!

Hắn đợi Lăng Tiêu xuất hiện, Hắn phải đánh nát tất cả hào quang trên người Lăng Tiêu, để người đời nhìn mà xem, ai mới là cao thủ chân chính!

Đồng thời hắn cũng đợi Lăng Tiêu ngã xuống trước mặt mình. Sự sụp đổ của Thục Sơn thần thoại sẽ rung chuyển toàn bộ Thánh Vực, làm ngời sáng thân phận thực sự của bản thân hắn!

Âu Dương Thiên Phong tin tưởng, ở Thánh Vực, người biết đến sự tồn tại của Thanh Hà đại thần cũng không ít, nhưng vẫn duy trì tín ngưỡng với Thanh Hà đại thần.....chỉ sợ cũng không biết còn có bao nhiêu người!

Trách nhiệm của hắn chính là khiến cho những kẻ bàng bô này hiểu được, thần, vĩnh viễn không phải là thứ mà bọn họ có thể khinh nhờn.

Phía sau tấm sa che mặt, Âu Dương Thiên Phong nhếch miệng cười lạnh như băng, nghĩ đến thù mới hận cũ với Lăng Tiêu, nụ cười kia càng thêm lạnh lẽo, thầm nghĩ: “Lăng Tiêu a Lăng Tiêu, ngươi là người luyện võ thiên tài, luyện đan tông sư, trận pháp đại sư.....Người như đứa con cưng của ông trời được vô số hào quang bao phủ. Nhưng ngươi nhất định không thể tưởng tượng được, một tộc trưởng của một gia tộc hạng hai mà xưa kia ngươi vốn không để vào mắt, bây giờ đã có thực lực tiền kiếp thần!!!”

Ha Ha ha ha ha ha ha!

Âu Dương Thiên Phong không khỏi có cảm giác muốn ngửa mặt lên trời cười dài, bỗng nhiên cao giọng quát:

- Lăng Tiêu, ngươi còn nhớ chuyện đó ở Âu Dương gia phủ không?

Một âm thanh bình tĩnh làm người ta trong lòng phát lạnh, từ rất xa phía sau Âu Dương Thiên Phong, xuyên qua màn mưa bao phủ, truyền tới:

- Ta tưởng ai, hóa ra mấy con khỉ nhảy nhót làm trò ngày xưa!

Đi kèm với thanh âm bình tĩnh thản nhiên còn có một đạo kiếm khí!

Kiếm khí như một mũi tên do một cao thủ bắn tên phát ra, không bị mưa to ảnh hưởng. Xung quanh kiếm khí mười thước hình thành một vùng không biệt lập, không có hạt mưa nào cũng có thể rơi vào trong đó. Từ xa nhìn lại như một con đường thẳng tắp không có điểm cuối!

Âu Dương Thiên Phong giật mình kinh hãi, Sự kinh hãi này trong nháy mắt chuyển thành nỗi sợ hãi tràn ngập trái tim của Âu Dương Thiên Phong! Lăng Tiêu không ngờ lại xuất hiện ngay sau lưng mình mà mình không biết tý gì!

Điều này.....điều này nghĩa là sao?

Âu Dương Thiên Phong cũng không kịp suy nghĩ nhiều, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm hình dáng bình thường. Mũi kiếm xoay tròn, cuốn nước mưa xung quanh bốc lên. Một cơn lốc xoáy rất lớn hình thành giữa không trung, quay rất nhanh, chắn ở trước mặt hắn.

- Một kiếm này của ta là để nghênh đón bằng hữu từ phương xa đến.....

Trong không khí truyền đến tiếng trêu chọc của Lăng Tiêu:

Âu Dương gia chủ không quản từ xa đến thăm, Lăng Tiêu không thể nghênh đón từ xa, thật sự là thất lễ quá!

Phù

Kiểm khí kia xuyên thủng cơn lốc xoáy phòng ngự của Âu Dương Thiên Phong, chợt xuất hiện ngay trước mắt của Âu Dương Thiên Phong. Quá sợ hãi, con người của Âu Dương Thiên Phong không ngừng co thắt, nổi giận gầm lên một tiếng, cả người đột nhiên sáng lên vòng bảo hộ màu xanh da trời. Sau đó trường kiếm trong tay hướng về đạo kiếm khí kia chém tới!

Hai kiếm va chạm, phát ra một tiếng nổ âm vang, giữa trời mưa to như là một tiếng sấm. Âu Dương Thiên Phong không chịu nổi bị đẩy lùi về phía sau bảy tám chục bước mới miễn cưỡng ổn định lại được thân hình. Hai mắt hiện lên vẻ không thể tin nổi, sự cường đại của Lăng Tiêu làm hắn gần như mất hết vẻ tự tin.

-Người.....Người đã đạt đến cảnh giới nào rồi?

Sau khi sử dụng bí pháp để cường ép nâng cao thực lực. Âu Dương Thiên Phong vốn tưởng rằng Thánh Vực đương thời, mình đã có thể tung hoành thiên hạ không địch thủ. Nhưng bất kể thế nào hắn cũng không thể tưởng được, người thứ nhất hắn muốn đối mặt, muốn dẫm nát dưới chân, muốn tạo thành bàn đạp để dựng danh tiếng –Lăng Tiêu, không ngờ có thực lực không hề thua kém một kẻ có thực lực tiền kiếp thần như hắn.

- Đáng tiếc, cho dù ngươi đề thăng thần tốc, ngươi vẫn phải chết.

Âu Dương Thiên Phong nghiêng răng nghiêng lợi, từ kẽ răng thoát ra những lời này, sau đó vung tay hét lớn:

- Giết chết hắn cho ta! Giết Lăng Tiêu thưởng một viên thần đan! Phong chúc hộ pháp!

Ầm!

Những thành viên Thanh Thần hội do Âu Dương Thiên Phong dẫn đến vừa nghe những lời này thì điên cuồng xông đến tấn công Lăng Tiêu. Bởi vì tất cả bọn họ đều biết, thần sứ đại nhân, chính là phục dụng thần đan kia mới đột phá cảnh giới đại viên mãn, trở thành một vị thần chân chính! Mặc dù chỉ là tiền kiếp thần, nhưng Thánh Vực kể từ khi sau Thần chiến hơn mười vạn năm qua căn bản không có thần xuất hiện!

Cho nên vừa nghe Âu Dương Thiên Phong tất cả mọi người đều hưng phấn háng máu xông về phía Lăng Tiêu.

Vô số người còn ẩn trong rừng lúc này cũng xông ra. Trong lúc nhất thời giữa trời mưa to tầm tã, có chừng trăm người đồng thời tấn công Lăng Tiêu. Từng đạo, từng đạo kiếm khí hung ác hợp lại đủ khiến cho núi lở đất sụp. Tất cả cùng công kích về phía Lăng Tiêu!

Trong mắt Lăng Tiêu hiện lên nét sát ý lạnh lẽo như băng thâm nghị: “Đang không biết làm sao giết sạch các ngươi, các ngươi lại dâng lên tận miệng, rất hợp ý ta!”

Lăng Tiêu trong lòng nghĩ thế bèn đem Hàm Hàn bảo đỉnh xuất ra!

Hàm Hàn bảo đỉnh to lớn vô cùng, vừa xuất hiện liền biến thành một vật khổng lồ bao phủ phạm vi hơn ngàn dặm, lơ lửng giữa trời cao, trong nháy mắt cản cơn mưa to lại. Đồng thời từ trên đỉnh truyền đến khí tức hùng vĩ xa xưa, khiến khí thế của không ít người Thanh Thần hội lập tức suy nhược.

Một đạo hồng quang, từ tử phủ của Lăng Tiêu bay ra, như sao băng xẹt qua bầu trời. Những tiếng kêu thảm thiết bắt đầu vang lên.

[CENTER]

692. Chương 608: Tâm Huyết

Ánh sáng màu hồng như sứ giả của tử thần nhanh chóng gạt hái sinh mạng chúng tín đồ. Khiến Âu Dương Thiên Phong vốn luôn mặc kệ sự sống chết của thuộc hạ vừa kinh vừa sợ, đồng thời nổi giận đùng đùng, cũng không quản người một nhà đang chắn phía trước, bảo kiếm trong tay không chút do dự vung lên, một đạo kiếm khí bảy màu như cầu vồng chợt phát ra, hung hăng đánh về phía Lăng Tiêu. kiếm khí kia mãnh liệt hơn xa đạo kiếm khí chém về phía Lam Hi lúc này.

Dạo kiếm khí đó làm cho đám người Lam Hi và Diệp Tử đang đứng sau hộ sơn đại trận khản trương vạn phần. Thượng Quan Vũ Đồng, Hoàng Phủ Nguyệt, Phong Linh, Isa, Minh Nguyệt cùng với Xuân Lan và Thu Nguyệt, Lăng phu nhân và một đám nữ nhân THục Sơn, tất cả đều nắm chặt nắm tay, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, nhìn những biến hóa trên bầu trời mà không chớp mắt. Trong lòng sầu lo vạn phần.

Rốt cục, Phong Linh bước từng bước một xông ra, thần sắc kiên định nói:

- Ta không muốn làm khán giả, ta muốn xuất chiến.

Mấy nàng Thượng Quan Vũ Đồng, đám người luyện võ của Thánh vực như Vương Chân và Trương Dươn, đám thủ hạ thân tín của Lăng Tiêu từ nhân giới phi thăng tới, tất cả đều đứng ra. Lăng Thiêu Khiếu nhìn Tương Vân Sơn nói:

- Tương tiên sinh, mở hộ sơn đại trận ra đi. THục Sơn... không phải là THục Sơn của một người.

Một câu này của Lăng Thiêu Khiếu khiến tất cả lý do mà Tương Vân Sơn có thể nghĩ ra đều bị đập đổ. Đúng vậy, THục Sơn không phải THục Sơn của một người. THục Sơn là THục Sơn của mọi người.

Chẳng lẽ mỗi lần gặp nạn đều như vậy sao? Mỗi lần nguy cơ đến, đều một mình Lăng Tiêu phải chắn ở phía trước sao? Bọn họ là nam nhi thân cao bảy thước, sống còn có ý nghĩa gì không?

- Không đánh, sống như chết!

Lăng Vũ sớm đã không còn là một thanh niên đầy nhiệt huyết năm nào, cất giọng khàn khà, nói lên tiếng lòng của tất cả mọi người.

Tương Vân Sơn cắn răng một cái, nhìn Lam Hi, Lam Hải, Lam Thiên Mai một đám người đã tiến vào cảnh giới đại viên mãn, ai cũng gật gật đầu, hiểu ý Tương Vân Sơn.

Tương Vân Sơn rút cục vung tay lên, quát to:

- Mở trận ra. Mọi người theo ta... giết ra.

- Tương tiên sinh, người không thể...

Diệp Tử vừa mới nói ra nửa câu, chỉ thấy Tương Vân Sơn quay đầu, khẽ mỉm cười:

- Phu nhân, đừng quên ta cũng là một người của THục Sơn.

- Xông lên.

Ở rất xa đằng sau, những người đàn ông tuổi không còn trẻ của binh đoàn Tia Chớp ngửa cổ lên trời rống lên một tiếng, âm vang rung chuyển đất trời.

Tất cả mọi người trên bầu trời bị khí thế này làm kinh ngạc đến nôn nao cả người. Sau đó liền thấy sương mù trên bầu trời THục Sơn phải trong khoảnh khắc tiêu tan không còn chút tăm tích nào. Trăm ngàn bóng người phóng lên cao, hướng về bên này xông tới.

Khí thể như sóng biển trào dâng, như hồng thủy cuốn trôi tất cả sắt thép cứng rắn, đám người binh đoàn Tia Chớp thực lực cũng không cao, lúc này dùng Phục Ma Kim Cương kiếm tu luyện hơn một trăm năm, bộc phát ra khí thể kinh người.

Trên bầu trời THục Sơn phái. Có vô số cường giả từ khắp mọi nơi trên Nam Châu đã tề tụ về đây. Họ đều đang bay trên trời cách chiến địa hơn trăm lý, theo dõi sát sao tình hình THục Sơn phái. Bỗng nhiên thấy đám người THục Sơn phái không ngờ đều lao tới nghênh địch, cả đám đều trợn mắt đến độ rơi cả tròng, kinh hãi đến tột đỉnh.

THục Sơn phái cường thế vẫn không phải thể hiện tại vũ lực. Không ai dám coi thường THục Sơn cũng là bởi vì THục Sơn có một thiên tài chân chính, cường giả thực sự đứng trên đỉnh cao tuyệt đối - Lăng THIÊN.

Thậm chí rất nhiều gia tộc hạng hai ở Nam Châu cho rằng nếu không có Lăng Tiêu tồn tại, ngay cả bọn họ THục Sơn phái cũng không bằng.

Đối mặt với trăm tên cường giả đỉnh cao cảnh giới đại viên mãn điên cuồng vây công, THục Sơn phái co đầu rút cổ dựa vào trận pháp để vượt qua kiếp này là lựa chọn sáng suốt nhất. Không ai dám vì vậy mà chê cười bọn họ.

bởi vì không có gia tộc nào dám nói bọn họ có đủ dũng khí để đối mặt cùng một lúc hơn trăm tên cường giả đỉnh cao cảnh giới đại viên mãn. Đừng nói là đánh, chỉ sợ ngay cả dũng khí bỏ chạy cũng không có.

Đây cũng chính là nguyên nhân những người đó chú ý trận chiến này. Bởi vì không ai biết, Thanh Thần hội sau khi hoàn toàn tiêu diệt THục Sơn có trở đầu mũi giáo về phía gia tộc của hắn hay không.

- Bọn họ điên rồi sao?

Một lão già đầu hoa râu nhưng tinh thần quắc thước ánh mắt lấp lánh nhìn bầu trời THục Sơn phái ở xa xa thì thảo luận.

- Không, bọn họ không điên. THục Sơn phái... chúng ta đã quá xem thường bọn họ rồi.

Một tiếng thở dài nặng nề vang lên. Người nói... chính là minh chủ Nam Châu liên minh... Tư Đồ Dũng. Hắn cố gắng lắc đầu, nhìn thoáng qua hai bên, nhẹ giọng nói:

- Không ngờ chỉ trong thời gian ngắn, Lăng Tiêu lại có đột phá. Ai.

- Minh chủ, chúng ta có cần ra tay trợ giúp hay không...

Lại có một người đang đứng bên cạnh Tư Đồ Dũng nhẹ giọng nói.

Tư Đồ Dũng khoát tay nói:

- Muộn rồi, nếu sớm biết là như vậy, vừa rồi nên đến đó. Giờ đến đó bất quá chỉ là dẹt hoa trên gấm, vẽ rắn thêm chân mà thôi.

- Ý mình chủ là... THục Sơn phái sẽ thắng sao?

Người này ngưng thần nhìn tình hình bên kia, nhíu mày nói:

- Đám người THục Sơn phái đó thực lực đâu có mạnh bao nhiêu đâu?

Sắc mặt Tư Đồ Dũng bình tĩnh, làm cho người ta nhìn không ra hắn rốt cuộc đang nghĩ đến cái gì trong đầu, cũng không giải thích vì sao THục Sơn phái sẽ thắng, chỉ nói như đinh đóng cột:

- Sẽ toàn thắng.

Mấy lời này của Tư Đồ Dũng khiến rất nhiều người hít một hơi thật sâu. Không khí lập tức trở lạnh lẽo. Mọi người cũng không có biểu hiện gì khác lạ, bởi vì mọi người, từ đầu đến giờ đều chăm chú nhìn tình hình THục Sơn phái. Một ít cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp hoặc cảnh giới đỉnh phong, thực lực hơn xa Tư Đồ Dũng đang không phục trong lòng tức giận nghĩ: “Chúng ta muốn nhìn xem THục Sơn phái toàn thắng như thế nào”.

Cách bên này không xa lắm, có minh chủ Nam Phương liên minh Tôn Thiết. Đồng thời ở bên cạnh hắn cũng có một đám người. Tôn THIẾT híp mắt, nhìn tình hình trận chiến bên kia, đột nhiên lắc đầu, thần tình buồn bực nói:

- Đáng tiếc, Thục Sơn phái bình an rồi.

- Bình an? Ta không hiểu bọn họ làm sao mà bình an được? Kể thực sự lợi hại ở Thục Sơn phái cũng chỉ có một mình Lăng Tiêu tông chủ. Trừ hắn ra... cũng chỉ có người kia của Lam gia có thể tính là mạnh. Mà phía Thanh Thần hội, các người có thấy lúc bọn hắn công kích thiên địa biến sắc không? Rõ ràng là chỉ có cảnh giới đại viên mãn cao cấp mới có thể làm ra tình trạng như thế. Thục Sơn làm sao có thể thắng được?

DO Nam Phương liên minh mới thành lập chưa được bao lâu nên quy củ cũng không chặt chẽ như nam Châu liên minh. Nên cho dù có người phản bác ngay mặt Tôn Thiết, Tôn THIẾT cũng không thèm để ý, chỉ khẽ mỉm cười, không thèm nói nữa. Nhưng trong mắt lại hiện lên một chút thất vọng. Điều này cũng không có gì là lạ. Bởi vì hắn thật sự hy vọng cái tên đã làm Nam Phương liên minh xấu hổ mấy lần kia có thể bị người ta giết chết, cái môn phái có thể quật khởi thần tốc kia bị tai ương ngập đầu. Trong mắt hắn, Thục Sơn phái nguy hiểm hơn xa sự nguy hiểm trong Thanh Thần hội.

Diệp THIÊN lẳng lặng đứng lẫn trong đám người. Phía sau hắn, có một nhóm người ăn mặc khác nhau. Đám người này nét mặt nghiêm túc, không phát ra bất cứ thanh âm nào. Nếu có người biết chuyện để ý, sẽ cảm thấy rất ngạc nhiên, bởi vì nhóm người phía sau Diệp THIÊN này không có một ai đến từ Diệp gia.

Từ đôi mắt lạnh như băng của Diệp THIÊN tỏa ra từng đợt sát khí. Thấy bên kia hai phe đang chém giết lẫn nhau, hắn rất là kích động. Hắn đã sửa Đại Nhật Kim Cương Ấn được chín mươi phần trăm. Chỉ còn một mảnh vỡ. Đại Nhật Kim Cương Ấn sẽ có thể trở thành thần khí đứng đầu toàn bộ Thánh Vực. Không, tính luôn cả Thần Giới cũng không thần khí nào có thể vượt qua Đại Nhật Kim Cương Ấn.

Trong mắt Diệp THIÊN mặc dù lúc này Lăng TIÊU bắt ngờ biểu hiện thực lực tiền kiếp thần làm hắn có chút sửng sốt. Nhưng hắn vô cùng tự tin rằng nếu lúc này mình xuất ra Đại Nhật Kim Cương Ấn thì Lăng TIÊU kia nhất định sẽ bị hắn đánh cho hồn bay phách lạc. Nhưng người mà hắn thực sự muốn giết, lại không phải là Lăng TIÊU, mà là... đám người của Thanh Thần Hội kia.

Không ai hiểu rõ nội tình Thanh Thần hội hơn Diệp THIÊN. Không hổ là một trong những nhân vật cường đại nhất Thần Giới năm đó, Thanh Hà vùng tay quả nhiên là rộng rãi.

Sau mười lăm vạn năm bắt vô âm tín, rốt cục lại một lần nữa ra tay.

Hơn nữa, vừa ra tay đã là xuất ra một trăm tên cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp. Có trời mới biết hắn còn có bao nhiêu tín đồ như thế ở Thánh Vực.

Cho nên, hung hăng như Diệp THIÊN cũng vô cùng kiêng nể thủ đoạn của THANH HÀ. Hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn trời cao một cái, sau đó không khỏi lau bàn tay đã ướt đầm mồ hôi vào áo, thầm nghĩ: “Thanh Hà, lần này ta sẽ không ra tay. Ta muốn xem bọn họ... lưỡng bại câu thương”.

Bốn phương tám hướng chung quanh Thục Sơn phái còn có rất nhiều cường giả. Bọn họ hoặc ẩn thân trong núi rừng, hoặc đứng trên không trung, trong lòng đều vừa hưng phấn lại vừa sợ hãi.

Thục Sơn phái này toàn kẻ điên. Đối mặt với một đám cường giả cảnh giới đại viên mãn đông như vậy, không ngờ dám đánh trả.

Lăng TIÊU nhìn mọi người đang lao tới, cũng không cảm thấy có gì đáng ngạc nhiên. Những cảm xúc đã chất chứa trong lòng vài chục năm, trăm năm, thậm chí hơn một trăm năm, một ngày nào đó sẽ chân chính bộc phát ra.

Chết không đáng sợ, đáng sợ là khi mất đi dũng khí đối mặt với cái chết.

- Các người cũng dám ra đây sao? ha ha ha ha ha. Lăng tiêu, ta muốn giết sạch mấy ả vợ ông ọ của người, cho các người đoàn tụ nơi suối vàng.

Âu Dương Thiên Phong đứng sừng sững giữa không trung, xoay người, sau đó lại cho tay vào trong lòng ngực xuất ra một vật, ném về phía chúng nữ.

Đồ vật nọ gặp gió to ra, trong nháy mắt biến thành một đám mây lớn đen như mực, chỉ nhìn hình dáng đủ làm cho người ta giật mình, càng đừng nói từ đám mây đen phát ra mùi tanh hôi vô cùng.

Đồng thời tiếng cười cuồng ngạo của Âu Dương THIÊN Phong cũng truyền đến:

- Ha ha ha ha, các ngươi nếu đã dám xông ra tìm chết, bản tôn cũng sẽ không khách khí. Đều đi chết cả đi.

Diệp THIÊN đang đứng xa xa xem cuộc chiến trong giây lát cả kinh, trong hai mắt tỏa ra ánh nhìn không thể tin nổi, miệng khê nhếch, hô to lên:

- Vạn độc vân! Đáng chết, ta sao lại quên mất thứ này. Thanh hà khốn kiếp, ngươi muốn hủy Thánh Vực luôn sao?

Lăng Tiêu khi nghe tiếng cười của Âu Dương THIÊN Phong truyền tới, cũng đã cảm giác được có chút bất thường. Lúc này Lăng Tiêu đột nhiên nghe tiếng tiêu yêu vang lên trong nội tâm sâu thẳm:

- Chủ nhân, để ta đến đó thu thập tên này.

Lăng Tiêu không kịp giật mình, chỉ thấy Yêu Huyết Hồng Liên kiếm hóa thành một tia sáng hồng bay về phía đám mây đen.

Lăng Tiêu không có thời gian để nghĩ nhiều, nhìn Âu Dương THIÊN Phong đang đứng cười cuồng ngạo giữa không trung, lập tức giận dữ, quát lên một tiếng lớn:

- Giam cầm.

[CENTER]

693. Chương 609: Cường Giả Nổi Giận

Cường giả Độ Kiếp Kỳ nổi giận thì một người luyện võ nhỏ bé ở Thánh Vực có đáng là gì? Cái gọi là tiền kiếp thân làm sao có thể dùng để hình dung hết thực lực của Lăng Tiêu?

Bầu trời trong phạm vi tám trăm dặm bất chợt ảm đạm đi. Vốn dĩ bầu trời màu xanh và mặt trời màu đỏ bất chợt toàn bộ biến mất. Khoảng không trên đầu không có màu sắc, không có sao trắng, chỉ có một màu xám xịt buồn bã không chút sức sống bao phủ.

Không khí cũng trở nên đông đặc. Hô hấp của mọi người bắt đầu khó khăn. Tất cả mọi người bị bao phủ đều vô cùng kinh hãi. Diệp THIÊN tuy rằng vẫn có thể hoạt động tự nhiên, nhưng so với bất cứ kẻ nào khác hẳn đều cảm giác được những biến hóa đang xảy ra xung quanh rõ ràng hơn.

Tất cả pháp tắc không gian dường như trong nháy mắt đã xảy ra biến hóa thật lớn. Sự biến hóa này, thậm chí đảo lộn mọi hiểu biết của Diệp THIÊN. Trong lòng Diệp THIÊN, số người có thể làm được điều này tính cả toàn bộ Thần Giới năm đó cũng không vượt qua số ngón trên một bàn tay.

Lăng Tiêu... người rốt cuộc là quái vật gì?

Trong lòng Diệp THIÊN bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng vô cùng đáng sợ, trong lúc nhất thời đầu đầy mồ hôi lạnh, khắp ngực lạnh toát.

La Ma Giới.

Chỉ có người đến từ La Ma giới mới có thể thực sự hùng mạnh như thế. Nhưng năm xưa Thần chiến còn chưa phát sinh, La Ma Giới không phải cũng đã sụp đổ sao?

Cho nên, Lăng Tiêu tuyệt đối không thể đến từ vùng đất đối với Thần Giới mà nói như là chốn thần tiên vậy.

Diệp THIÊN lại ra sức lắc đầu, tự trấn an bản thân: đúng vậy, chuyện này tuyệt đối không có khả năng.

Đám mây đen như mực cũng bị quy tắc không gian của Lăng Tiêu ước thúc, vốn đang bay cực nhanh bỗng nhiên thông thả chậm rãi. Bất kể là đám tén đồ của thần Thanh Thần hội hay mọi người Thục Sơn phái, tất cả đều bị quy tắc này hạn chế, tốc độ hoạt động trở nên chậm chạp.

Mà tiểu yêu không hổ là linh bảo có thân thể thần bí, không bị pháp tắc cầm cố này của Lăng Tiêu ảnh hưởng gì cả, tốc độ cực nhanh bắn vào giữa đám mây đen.

- Vô ích thôi. Lăng Tiêu, cho dù ngươi có đại thần thông, đại pháp lực, ngươi cũng tuyệt đối không ngăn cản được Vạn độc vân này phát tác. Ha ha ha ha. Vạn độc vân vừa xuất hiện, ôn dịch lan tràn ngàn dặm. Chiêu thức giam cầm không gian ấy của ngươi, dùng rất hay, dùng rất tốt. Đám người hôm nay đến xem náo nhiệt kia, các người đã thấy mình ngu chưa? Không ngờ phải không? ha ha ha, bản tôn đã sớm tính đến các người sẽ tới nơi này xem náo nhiệt, càng tính đến các người căn bản không có khả năng vội vàng ra tay giúp đỡ. Bây giờ... các người cùng đi chết đi.

Âu Dương THIên Phong ngửa mặt lên trời cười cuồng ngạo, bộ dạng như điên như dại. Nhưng điều khiến mọi người ai cũng phải kinh ngạc chính là Âu Dương THIên Phong mặc trường bào màu tím thêu hình rồng kia không ngờ cũng không bị chiêu không gian cầm cố của Lăng Tiêu ảnh hưởng, vẫn hoạt động tự nhiên.

Tư Đồ Dũng, Tôn Thiết, Diệp THIên... vô số Nam Châu cường giả, lúc này mặt xanh mét.

- Lăng Tiêu. THu không gian giam cầm của ngươi lại, thả ta ra ngoài.

Rốt cục, TÔN Thiết cũng không chịu nổi nữa lên tiếng trước. Thanh âm xuyên qua năng lượng hùng mạnh truyền lại, như tiếng sấm ầm ầm cuốn tới.

Tiếp theo, có vô số người cao giọng gào thét, yêu cầu Lăng Tiêu thu lại không gian giam cầm.

- Thu lại không gian giam cầm. Thả chúng ta ra ngoài.

- Đúng vậy, ngươi chết không quan hệ gì với chúng ta cả, dựa vào đâu mà kéo chúng ta chôn cùng.

- Lăng Tiêu, nếu ngươi không triệt thoái không gian giam cầm, Huy Hoàng phái chúng ta sẽ tuyên chiến với THực Sơn phái...

- Lăng Tiêu, thu lại đi. Dựa vào phần tình cảm trong suốt bao năm qua, Nam Châu liên minh nhất định sẽ giúp ngươi chiếu cố THực Sơn phái.

Tư Đồ Dũng rốt cục cũng không nhịn nổi, cất giọng ra vẻ tận tình khuyên nhủ.

- Một đám ngu ngốc.

Diệp THIên tuy rằng muốn Lăng Tiêu chết hơn bất cứ ai khác nhưng cũng hiểu tầm quan trọng của Lăng Tiêu hơn bất kỳ ai khác. Trong khoảnh khắc Âu dương THIên Phong xuất ra Vạn độc vân kia một khắc, Diệp THIên đã hoàn toàn minh bạch. THứ Thanh Hà muốn, là toàn bộ Thánh Vực. Nếu ai không phục, giết không tha.

Đúng vậy, hắn sẽ không bao giờ phạm phải sai lầm đó nữa. Diệp THIên thầm thở dài một tiếng: “Năm đó nếu ngay từ đầu THanh Hà và vài vị tối cao thần có thể sử dụng thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai như thế, nói không chừng Thần chiến đã không phát sinh”.

Thế lửa, nếu không dập từ đầu thì sẽ rất khó khống chế và dập tắt. Một đốm lửa có thể cháy trụi cả đồng cỏ.

Lăng Tiêu cũng hkoong thêm để ý đến lời kêu gào của những người này, cũng chẳng thêm liếc mắt nhìn bọn chúng một cái, vươn tay phải, hướng về cổ Âu dương THIên Phong, bỗng nhiên làm động tác cắt cổ.

Âu Dương THIên Phong cười cuồng ngạo:

- Lăng Tiêu, ngươi có thực lực tiền kiếp thần, bản tôn cũng có. Muốn giết ta? Tốt lắm, đến đây đi.

Bang!

Một tiếng bang nặng nề vang lên. Thanh âm cũng không lớn, nhưng như là tiếng trống lớn đập vào trái tim mọi người, khiến đám người đang lải nhải, đang huyền não lập tức ngậm miệng bọn họ lại.

Một cỗ lực lượng không biết từ đâu tới, hung hăng đập vào ngực Âu Dương THIên Phong, đánh hắn bay ra xa. Tiếng bang nặng nề đó là do Âu Dương THIên Phong va mạnh vào không gian giam cầm của Lăng Tiêu mà phát ra.

- Ha ha ha . Lăng Tiêu người chỉ có chút bản lĩnh như vậy thôi sao? Chỉ có chút khí lực nhỏ bé như vậy cũng muốn giết chết bản tôn sao? Đừng cố sức nữa. Chờ ném thử mùi vị phê hồn của Vạn độc vân đi.

Âu Dương Thiên Phong rất cục phát hiện, ngay cả Lăng Tiêu cũng không có cách nào gây ra thương tổn trí mạng đối với hắn, rốt cục đem tất cả nỗi oán hận chôn dấu trong lòng bao năm tháng hoàn toàn phát tiết ra ngoài.

- Các người được tôn xưng là những cường giả đỉnh phong của Nam Châu, các người đã thấy mình ngu chưa? Khi ánh hào quang của Thanh Hà đại thần chiếu xuống, các người... đều chỉ là một đám kiến.

ÂU Dương THIÊN Phong ngẩng cao đầu, lấy tay chùi vết máu chảy dài trên khóe miệng, sau đó cúi đầu nhìn nhìn, cất giọng vô cùng ác nghiệt nói:

- Các người xem, con cưng của trời như Lăng Tiêu, cũng căn bản là không thể gây ra vết thương chí mạng đối với ta. Thanh Hà đại thần rất có đức hiếu sinh, chỉ cần các người đầu hàng, nguyện ý trở thành tín đồ của Thanh hà đại thần, thần sẽ phù hộ các người bình an. Nếu không, các người đều chờ chết bởi độc của Vạn độc vân đi. Ai không tin, có thể từ từ nghĩ lại. nằm đó trong Thần chiến, vì sao nhiều thần chết như thế? Chính là nhờ công lao của Vạn độc vân này đó, ha ha ha ha.

Lúc này sắc mặt tất cả mọi người rốt cục cũng thay đổi. Tuy nhiên, đa số người chìa mũi nhọn về phía Lăng Tiêu. Tỉnh thể trở nên cấp bách, dường như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

- Thả chúng ta ra.

- Ta đầu hàng...

- Lão tử không tin cái thứ Vạn độc vân chó má đó.

...

lúc này, giọng nói của Lăng Tiêu lại thản nhiên vang lên. THANH âm cũng không hề lớn nhưng trong nháy mắt áp chế toàn bộ những thanh âm khác.

- Phải không?

Chỉ có hai chữ.

Sau đó, tất cả mọi người tận mắt thấy, đầu của Âu dương THIÊN Phong, từ trên thân thể hắn... rớt xuống.

Dòng máu nóng phụt ra từ cổ Âu Dương Thiên Phong, phun lên cao, cảnh tượng quỷ dị đến mức tận cùng, khiến tất cả mọi người đều như bị hóa đá tự bao giờ.

Dường như thời gian đã đọng lại trong khoảnh khắc này. Mọi người cảm giác, như vừa qua ngàn năm vạn năm.

Ngay sau đó, thế gian khôi phục lại bình thường, phía dưới đám người Thục Sơn phái và Thanh Thần hội lại giao thủ. Tiếng đánh nhau binh binh bốp bốp, tiếng hô hoán, tiếng kêu la thảm thiết chợt truyền đến.

Bầu trời sáng lạn, trong xanh không có một đám mây. Nếu không phải còn xác của Âu dương Thiên Phong nằm trên đất, mọi người thậm chí đã nghĩ mình đang nằm mơ.

Trong thời gian chưa đến một phần mười nén hương... tình thế trận chiến có thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Sau đó, tất cả mọi người nghen hống trần trối nhìn. đám mây đen khổng lồ từng chút từng chút thu nhỏ lại, còn những người đứng gần Vạn độc vân nhất cũng không có biến hóa gì. Trong lòng mọi người không khỏi thở phào một cái.

- Tên ngốc đáng chết kia kêu gào lợi hại, hóa ra là hù người. Ha ha, ta đã nói, cái đó có lợi hại gì đâu? Còn xưng là Vạn độc vân, phi.

- Ta thấy nên gọi là Ba hoa vân thì đúng hơn.

- ha ha ha ha.

Khi mọi người không còn nguy hiểm gì, dường như bọn họ đã quên bộ mặt xấu xí vừa rồi của mình, tươi cười rạng rỡ tiếp tục xem náo nhiệt.

Chỉ có một bộ phận cường giả chân thực lực đạt tới cảnh giới đại viên mãn cao cấp, đại viên mãn đỉnh phong là nghiêm túc nhìn đám mây đen càng lúc càng nhỏ đi kia, đồng thời trong ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiêu, có kính ý, có cảm kích, càng nhiều... là kiêng kỵ vô cùng.

Cái lòng năng lượng đang bao bọc Vạn độc vẫn kia tản ra khí tức như có như không, nếu không có cẩn thận cảm giác, căn bản là không cảm giác được gì.

Lúc này Lăng Tiêu vẫn lẳng lặng đứng trên không trung như cũ, dường như không có ý muốn đi giúp đỡ người một nhà chiến đấu. Nhưng dần dần, ngay cả mấy người thực lực kém một chút cũng nhận ra có điểm bất thường.

Bất cứ khi nào một môn nhân THực sơn phái gặp nguy hiểm, đối thủ vốn dĩ có thể lấy tính mạng hắn lại đột nhiên phạm sai lầm trí mạng một cách vô cùng ngớ ngẩn. Sau đó, trở mắt nhìn Thực Sơn môn nhân chuyển bại thành thắng.

Kim cương phục ma kiếm trận.

Ngọc Nữ kiếm trận.

đám người Thực Sơn phái vốn thực lực thua xa thành viên Thanh Thần hội. Nhưng cứ ba đến năm người tạo thành một kiếm trận, không ngờ có thể hoàn toàn đánh ngang tay với đối thủ cảnh giới đại viên mãn.

Điều làm cho người ta ngạc nhiên nhất đến lúc này chính là thương vong của THực Sơn phái không ngờ vô cùng ít.

kết quả này khiến tất cả mọi người có cảm giác không thể chấp nhận được.

Điều này thật quá kinh khủng. kể cả Tư Đồ Dũng cùng với TÔN THIẾT là những người có thân phận địa vị cực cao, cũng đứng như hóa đá trên không trung, nhìn trận chém giết một chiều giữa thực Sơn phái và người của Thanh Thần hội.

Đây là một môn phái yếu ớt sao?

Từ đầu mọi người đều cho rằng Thực Sơn phái yếu ớt hơn, một ít người cho rằng hai bên thực lực ngang nhau. Còn đến bây giờ... gần như tất cả mọi người đều nghĩ, đây không phải là chiến đấu, đây đơn giản là giết chóc.

- Thật không thể tin nổi. Nam Châu từ nay về sau, Thực Sơn đứng đầu!

Sắc mặt Tôn Thiết hơi tái nhợt, thì thào tự nói, đồng thời trong mắt hiện lên ý cười chua xót, trong lòng vô cùng cay đắng nghĩ: “Buồn cười thay, chúng ta nhiều năm như vậy tìm đủ mọi cách mưu mô tính toán, các loại thủ đoạn cũng đã dùng hết, kết quả là nhận được kết quả như thế này đây... làm phong cho người khác nổi bật”.

Lăng Tiêu vẫn sừng sững đứng giữa không trung, nhưng người ta lại cảm thấy hắn... cao không thể với tới.

Hoắc Thanh Thanh thuận tay chém một đối thủ, phạm vi mấy ngàn thước chung quanh nàng đã chẳng còn địch thủ nào. Ngay cả những tín đồ cuồng nhiệt nhất của Thanh Thần hội cũng bị nữ nhân điên cuồng giết đến phát sợ.

Hoắc Thanh Thanh toàn thân sạch sẽ, kiếm cũng sạch sẽ, ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp nhìn bóng người sừng sững giữa trời cao, thầm nghĩ: “Cảm ơn người, tổng chủ. Người lại cứu Thanh THanh vài lần nữa rồi!”.

[CENTER]

694. Chương 610: Thực Lực

Xa Xa Diệp THIÊN lắc đầu quây quây. Trong mắt hắn hiện lên vẻ tiếc nuối không thôi, thầm nghĩ: ”cứ tưởng rằng sẽ có một trận đánh nhau kịch liệt, không ngờ lại kết thúc đơn giản như vậy. Lăng Tiêu vẫn

chưa để lộ ra quá nhiều thực lực, nhưng hẳn cứ làm như vậy hết lần này đến lần khác càng làm cho người ta cảm thấy sợ hãi đến phát lạnh cả người. Những gì nhìn không thấy, mới thực sự là nguy hiểm.

Thế lực của thanh hà ở Nam châu cho dù vẫn còn tồn tại nhưng lúc này e là cũng đã bị Lăng Tiêu tiêu diệt hơn phân nửa, nguyên khí đại thương. nếu lúc này ta ra tay đối phó Lăng Tiêu, nhất định sẽ khiến cho mọi người công phần. Hơn nữa xem ra quan hệ giữa Lăng Tiêu với quần hùng cường giả Nam Châu dường như cũng không được tốt lắm. Một khi đã như vậy thì cứ xem như đây là cơ hội tốt để phát triển thế lực của mình đi vậy”. Trong đầu Diệp Thiên bỗng nhiên sinh ra một suy nghĩ như thế. Ngay cả Thanh Hà đại thần cao cao tại thượng ở Thần Giới từ xưa đến giờ cũng không bỏ qua việc gầy dựng thế lực Thánh vực thì xem ra, việc củng cố sức mạnh thế lực của chính mình là chuyện tất yếu phải làm.

Diệp Thiên nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, khóe miệng nhếch lên:

- Lăng Tiêu, chúng ta thử so tài một lần xem. Người ngoài sáng còn ta trong tối. Ai sẽ phát triển nhanh hơn ai đây.

Tràng náo nhiệt đã chấm dứt. Những người đứng xem chung quanh sớm đã muốn bỏ đi. Chính bọn họ cũng cảm thấy xấu hổ vì hành động vừa rồi của mình, lúc này còn mặt mũi nào mà ở lại chỗ này nữa.

Hơn trăm tên cường giả cảnh giới đại viên mãn của Thanh thần hội, một lực lượng đủ để bất cứ tổ chức nào ở Thánh Vực cũng cảm thấy run sợ, trước Thục sơn cường đại lại giống như một món đồ sứ tinh xảo xinh đẹp, chỉ có thể ở tít trên cao cho người ta chiêm ngưỡng sự cao quý và xinh đẹp của mình mà thôi. Một khi va phải một tảng đá bình thường lập tức sẽ vỡ tan thành tro bụi.

Bất ngờ ngay sau đó, dị biến xuất hiện.

Trên bầu trời cao bỗng nhiên rách toạc ra một khe hở vô cùng lớn. Khe hở dài chừng hơn vạn thước. Như một vết sẹo khổng lồ đột nhiên xuất hiện giữa bầu trời trong xanh.

Toàn bộ không trung đột nhiên gió nổi mây bay, pháp tắc không gian dường như lập tức náo loạn cả lên. Một cơn lốc bất chợt hình thành từ không trung hư vô, mặc sức tung hoành trên không trung. giữa mây đen bùng sáng lên những tia chớp, cùng với những tiếng sấm âm âm vang kèm theo. Làm cho người ta vừa cảm thấy ngạc nhiên lại vừa cảm thấy sợ hãi chính là, khe hở dài hơn vạn thước trên bầu trời kia không hề bị mây che phủ, như hố sâu không đáy. Từ dưới mặt nhìn lên thấy bên trong khe hở tối đen như mực, không chút ánh sáng.

Lăng Tiêu bỗng nhiên cảm thấy nguy hiểm, chân đạp yêu huyết kiếm, dùng tốc độ nhanh nhất của ngự kiếm vội vàng lao về phía khe hở tối đen kia. Càng đến gần khe hở, Lăng Tiêu càng cảm giác tim mình đập nhanh hơn.

Cảm giác như là một con ếch bị một con rắn độc nhìn chằm chằm. Bất cứ lúc nào cũng có thể bị ăn tươi nuốt sống.

Cảm giác này rất khó chịu. Càng khó chịu hơn là từ khe hở màu đen kia bắt đầu thổi ra một trận gió mà trên đời này căn bản là không có khả năng xuất hiện.

Lăng Tiêu trầm kinh hãi vạn phần, nguyên tố phong... không ngờ đó chính là nguyên tố phong.

Mọi người đều biết, thế giới trong mắt người tu chân là do năm loại nguyên tố tạo thành, phân biệt là: thủy, mộc, kim, hỏa, thổ. Ngoài ngũ hành, còn có hai loại thiên nhiên thuộc tính. Đó là phong và lôi.

Trên thực tế còn có rất nhiều cho rằng phong cũng là một trong những nguyên tố cấu thành nên thế giới. Lại có người phân phong và lôi vào loại mộc thuộc tính. Nhưng bất kể nhận định như thế nào đi chăng nữa thì phong đều là một loại nguyên tố vô cùng trọng yếu và cũng vô cùng hùng mạnh.

Trong truyền thuyết có Phong Thần chuyên môn quản lý toàn bộ gió trên thế giới. Thần tiên quản lý gió có thực hay không Lăng Tiêu cũng không rõ ràng lắm. Nhưng Lăng Tiêu biết, trên đời này có một loại gió cực kỳ khủng bố. Nó thổi không phải cát bụi bên ngoài con người, mà là máu huyết và linh hồn.

Thứ gió này chính là phong nguyên tố.

Bình thường gió đều thổi qua bên ngoài con người. Cho dù là những cơn lốc cường đại, cũng chỉ có thể dùng sức mạnh lớn vô cùng để thổi bay con người, căn bản không có khả năng đem máu huyết trong thân thể thổi ra, càng không thể đem linh hồn con người thổi bay.

Nhưng phong nguyên tố có thể.

Cho nên khi cơn gió kia thổi tới, Lăng Tiêu cũng đã cảm giác được sắp đối mặt với nguy hiểm, đồng thời trong lòng lại vô cùng phần nộ, ngửa mặt lên trời quát to:

- Thanh Hà. Sẽ có một ngày, ta muốn chính tay mình đâm chết ngươi cho hả giận.

Tiếng gầm của Lăng Tiêu như một con hùng sư ngẩng đầu lên gầm rống, một cỗ khí thế của bậc cường giả không ai so được từ thân thể Lăng Tiêu bộc phát ra, khí thế ngút trời.

Đồng thời, một tiếng ngâm lạnh lạnh vang lên, vô số người ngẩng ra như phỗng nhìn một con phượng hoàng toàn thân lấp lánh ánh sáng bảy màu từ thân thể Lăng Tiêu bay thẳng lên trời. Cỗ khí thế kia làm cho người ta cho dù ở cách xa trăm dặm ngàn dặm vẫn không khỏi có suy nghĩ muốn quỳ xuống bái lạy.

nếu có người thấy ánh mắt phượng hoàng lúc này, nhất định sẽ càng thêm kinh hãi vạn phần.

Trong ánh mắt của phượng hoàng to lớn như hư như thực không ngờ tràn đầy sự khinh miệt và coi thường.

Hai cánh phượng hoàng mở ra dài chừng cây số. Sau đó, ra sức quạt về phía trước.

Tất cả khí lưu trên bầu trời đều bị hai cánh phượng hoàng kéo lên. Âm vang một tiếng, hai cỗ lực lượng vượt qua hiểu biết của nhân loại trong giây lát va vào nhau. Toàn bộ không trung lập tức như là sụp xuống phía dưới. Những tiếng nổ dữ dội không ngừng vang lên liên tiếp. Áp lực nhìn không thấy sờ không được nhưng có cảm giác được khiến một số ít người thực lực kém một chút xương cốt toàn thân vỡ vụn ngay lập tức. Rất nhiều người thực lực mạnh mẽ cũng không khỏi mặt xám như tro tàn, liều mạng vận công chống cự.

Diệp Tử cũng vùng tay lên, thanh âm êm tai của nàng vang lên:

- Lục đình lục giáp, thiên binh thiên tướng, nghe ta hiệu lệnh, làm người hầu của ta.

Theo tiếng kêu khê này của Diệp Tử, lại một chuyện vượt quá hiểu biết của mọi người trong Thánh Vực xảy ra.

Trên bầu trời bỗng nhiên xuất hiện mười hai người khổng lồ cao lớn vô cùng. Những người khổng lồ này không ngờ cao hơn cây số. Thân hình cao lớn sừng sững như cột chống trời, phân ra đứng ở mười hai phương vị, vững vàng chống trụ không gian đang không ngừng sụp xuống, khiến mọi người cảm giác cả người như đang bị núi đè bỗng chốc thả lỏng ra hẳn.

Đồng thời trên bầu trời xuất hiện vô số kẻ linh hồn mờ ảo dao động, người bình thường căn bản là không nhìn thấy gì cả. Nhưng tất cả mọi người đều rõ ràng, bên trong nhất định có tồn tại nào đó mà không ai biết tên.

Pháp thuật không tính là cao cấp gì của tu Chân Giới, không ngờ khi thi triển ở thế giới này lại xảy ra biến dị. Biến dị này khiến Lăng Tiêu vừa giật mình lại vừa vui sướng.

Hoàng Phủ Nguyệt có chút giật mình nhìn thoáng qua Diệp Tử, không ngờ rằng Lăng Tiêu truyền phép thuật này cho nàng ấy. Tuy nhiên, nàng cũng có pháp thuật của riêng mình.

- Kim giáp thần, nghe ta hiệu lệnh, phong tỏa.

THEO thanh âm trong trẻo như chuông bạc của Hoàng Phủ Nguyệt vang lên, trên bầu trời xuất hiện chín người khổng lồ cao năm cây số, cả người khoác chiến giáp óng ánh vàng.

Bọn họ xuất hiện, lập tức biến lục đình lục giáp thần tướng thành những đứa nhỏ đứng cạnh người khổng lồ. Kim Giáp thần thực ra cũng không mạnh hơn lục đình lục giáp bao nhiêu, nhưng bộ giáp thì rất dọa người. Thế cho nên vô số người đang vây xem chung quanh sau khi thấy cảnh này đều không khỏi quỳ rạp trên mặt đất, cả người run rẩy không ngừng.

Gần như trong đầu mọi người đều bỗng nhiên hiện ra một hình ảnh, đó chính là cảnh tượng Thần chiến năm đó. Thần chiến năm xưa cũng dữ dội như trận chiến hôm nay chẳng? Những hình ảnh đã vượt qua hiểu biết của người luyện võ trong Thánh Vực vừa rồi là thật sao? Gần như tất cả mọi người đều đang hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không. Nhưng lại có rất nhiều người lý trí sáng suốt cực kỳ bình tĩnh, ý thức được rất rõ rằng không phải là bọn họ đang nằm mơ, mà là chuyện thật việc thật.

Lúc này con phượng hoàng xuất hiện sau khi đạt đến cảnh giới Đại Tự Tại Tâm Kinh tầng thứ chín niết bàn sống lại đã đập tan phong nguyên tố. Sau đó, phượng hoàng há miệng phun ra một cổ ngọn lửa đỏ tươi. Lưỡi lửa dài chừng mấy ngàn thước, tỏa ra hào quang hừng hực như vàng mặt trời, mang theo màu đỏ tươi quét ngang quang khe lớn khổng lồ trên trời kia.

Từ xa nhìn lại, ngọn lửa nhìn như một đám mây khổng lồ đang rực cháy. Ngọn lửa quét qua, cái khe thật lớn kia hoàn toàn biến mất.

Ngọn lửa sau khi rời khỏi miệng phượng hoàng, dần dần hình thành một đám mây lửa khổng lồ lơ lửng trên bầu trời.

Hai mắt Lăng Tiêu nhìn chăm chú bầu trời mênh mông trên đỉnh đầu, trong mắt ánh lên vẻ bất khuất.

Thanh Hà, muốn khuất phục ta, muốn thừa dịp đôi cánh của ta còn chưa cứng cáp mà tiêu diệt ta ư? Vậy đến đó đi. Ta muốn nhìn xem thử, vị thần tối cao của Thần giới vốn luôn xếp trên Thánh Vực rốt cuộc có thể hùng mạnh đến cảnh giới gì?

Bầu trời một mảnh yên tĩnh, không có dao động cũng không có biến hóa gì cả. Nhưng Lăng Tiêu biết, Thanh Hà kia nhất định đang đứng ở đâu đó yên lặng nhìn chăm chú vào hắn. Lăng Tiêu cũng cảm thấy có chút may mắn bởi vì lần này không biết vì sao Thanh Hà không dùng bàn tay khổng lồ chụp hắn như chụp chết con muỗi giống lần trước.

Mặc kệ nói như thế nào, thù hận nếu đã đạt tới mức này, căn bản là không có cách nào hóa giải. Nghiêm khắc mà nói, đây cũng không phải là ân oán của riêng hai người, mà là ân oán giữa Thần Giới và Thánh Vực, là ân oán đã kéo dài mười lăm vạn năm giữa thần và người luyện võ trong Thánh Vực.

Cho nên, từ tất cả các góc độ mà xem xét, mối quan hệ giữa Lăng Tiêu và Thanh Hà căn bản là không có khả năng văn hồi nữa rồi.

Không phải người chết thì là ta chết. Lăng Tiêu trầm nghĩ: “Người đi chết đi, Thanh Hà”.

Phượng hoàng trên đạo tâm của Lăng Tiêu lúc này bỗng nhiên mở mắt ra một chút. Một đôi mắt thần ngời sáng vô cùng, phát ra hào quang đoạt hồn nhiếp phách.

Lăng Tiêu lúc này, đứng ở trên trời cao, nhìn đám người vây xem đang đứng khắp bốn phương tám hướng, trong lòng cũng không có cảm giác gì. Bây giờ Lăng Tiêu đã hoàn toàn không để những người này vào trong mắt. Vừa rồi, ngay sau khi Lăng Tiêu bộc phát uy thế kinh thiên, đột nhiên cảm giác được, toàn bộ Thánh Vực, tổng cộng có bảy cổ lực lượng khiến hắn có chút cảm ứng. Mà bảy cổ lực lượng kia, dường như bị Lăng Tiêu cảm ứng cũng đồng thời cảm ứng được Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu rung mình, bảy cổ lực lượng này phân biệt đến từ bảy phương hướng bất đồng. Thực lực những người này hiển nhiên không kém chút nào so với mình hiện tại.

Thậm chí, mấy lão quái vật đã tu luyện không biết bao nhiêu năm tháng này có thể so với mình còn mạnh hơn rất nhiều.

Cảm giác này chỉ là trong giây lát thoáng qua nhưng đối với cao thủ chân chính mà nói, trong nháy mắt, đã đủ để có thể quyết định rất nhiều chuyện. Cũng chính sự bùng phát vừa rồi, khiến Lăng Tiêu hiểu được, trong Thánh Vực, mình vẫn chưa thực sự là người mạnh nhất.

Bất quá trước mắt không cần quan tâm đến những người này.

Nhưng Lăng Tiêu không cần quan tâm, không có nghĩa là những người này không quan tâm đến Thục Sơn phái.

[CENTER]

695. Chương 611: Một Chương Mới Bắt Đầu

Bất kể là Tư Đồ Dững, Tôn Thiết hay là cường hào các phương của Nam Châu, tất cả đều há mồm chỉ trích Lăng Tiêu. Khi Lăng Tiêu dùng không gian giam cầm khống chế Âu Dương THIÊN Phong cùng với các thành viên của Thanh Thần hội, những người này thiếu chút nữa đã xông lên xé xác Lăng Tiêu. May mà chẳng biết do đảm lượng hay do lý trí mà bọn họ cũng chưa làm ra chuyện gì đến mức không thể vãn hồi.

Giữa những người này, chỉ có Diệp Thiên và đám người phía sau Diệp Thiên kia là không hề chỉ trích Lăng Tiêu dù chỉ một câu. THậm chí ngay cả chút oán giận cũng không có.

Không ai dám hoài nghi đám người phía sau Diệp Thiên là một đám đầu gỗ. Từ năng lượng dao động mãnh liệt như sóng triều dâng trên người bọn họ, từ thái độ trầm ổn từ đầu đến cuối vẫn bình thản theo dõi trận chiến đấu long trời lở đất, nhóm người đứng phía sau Diệp Thiên so với đám tín đồ của thần Thanh Thần hội tuyệt đối dững mãnh và khủng bố hơn mấy lần.

Kỳ thật, tất cả mọi người hiểu được một đạo lý, hôm nay nếu không có Lăng Tiêu ngăn cơn sóng dữ, chỉ sợ trong phạm vi mấy ngàn dặm, bao gồm cả Vọng THIÊN thành với gần trăm vạn nhân khẩu đều sẽ hóa thành một mảnh đất chết.

Những cũng chính là vì như thế mà gần như tất cả mọi người không muốn thừa nhận, nguy cơ khủng khiếp đó là do Lăng Tiêu ngăn chặn. Công lao này... công đức này... quá lớn.

Lớn đến mức khiến ngay cả những người có thân phận như Tôn THIẾT và Tư Đồ Dững cũng không thể không chú ý đến. Ai cũng đều hy vọng có thể đem công lao này gắn lên trên người mình.

Nếu đã không thể kéo công lao kia về phía mình, thì cũng không thể để đối thủ đạt được. Càng không thể để Lăng Tiêu đạt được. Trong mắt mấy người bọn họ, danh tiếng của Lăng Tiêu đã quá lớn rồi. Thật sự không cần lớn hơn nữa.

Vương Chân tính tình vốn nóng nảy, hoàn toàn không vì tuổi cao thực lực dễ thăng nhiều mà thay đổi chút nào cả. Có vài người tính tình của họ vĩnh viễn cũng không hề thay đổi. nhất là, đám người này dám đối xử như thế với vị thần duy nhất trong lòng hần - Lăng Tiêu tông chủ.

Vương Chân mang ánh mắt lạnh lẽo nhìn những người đối diện. Hần thậm chí còn thấy giữa đám người đó có người của Vương gia đứng bên cạnh Tư Đồ Dững. Vừa khéo người nọ chính là Vương gia đích tôn Thiệu chủ. Thấy ánh mắt Vương Chân nhìn lại, hần có chút chột dạ cúi đầu, không dám đối diện.

Năm đó khi Vương Chân rời khỏi Vương gia, hần vô cùng vui vẻ, cho rằng cái ghế gia chủ coi như nắm chắc. Sự thật đúng là như thế. Không ai có thể lay động địa vị của hần ở Vương gia. Chuyện hần tiếp nhận chức vụ tộc trưởng là chuyện vãn đã đóng thuyền. Nhưng càng làm cho hần không nghĩ tới chính là, năm đó thực lực và vũ kỹ hần đều không hề thua kém Vương Chân, nhưng hôm nay hần đã bị Vương Chân bỏ quá xa. Hơn nữa, cho dù hần đã trở thành gia chủ tương lai của Vương gia như ước nguyện từ xưa đến nay của hần, thì thân phận và địa vị của hần, giờ này ngày này, cũng đã bị Vương Chân dễ dàng vượt qua. Thậm chí có thể nói, Vương gia vĩnh viễn không đạt được đến tầm cao như Thực SƠN phái. Trước mặt Thực Sơn hùng lũy, Vương gia chỉ có thể ngược đầu nhìn lên. CHO nên, hần cũng vĩnh viễn không đuổi kịp Vương Chân.

Bất gặp ánh mắt phức tạp của Vương gia thiếu chủ, Vương Chân thậm chí không gợn chút dục vọng nào. Ánh mắt của Vương Chân rơi xuống người Tư Đồ Dững, sau đó ngừng lại, cất giọng ác nghiệt vô cùng nói:

- Những lời vừa rồi, nếu là từ miệng người khác nói ra, Vương Chân coi như coi thể hiểu được. Nhưng từ miệng Tư Đồ minh chủ như người nói ra, khiến người của Thực Sơn ta lòng người lạnh ngắt.

Về mặt Tư Đồ Dững lập tức đỏ lên. Hần vô cùng muốn giải thích rằng mình không có ý đó. Những lời giải thích đến cửa miệng lại thôi, không sao mở miệng ra thành lời. Chỉ có thể hừ một tiếng, ra vẻ vô tội. Sau đó quay người lại, mang theo đám người Nam Châu liên minh nhanh chóng bỏ đi. Tiếp tục ở lại chỗ này, Tư Đồ Dững sợ rằng mình sẽ tức đến phát bệnh.

Tương Vân Sơn lúc này cũng tiến lên, nói với đám người còn lại:

- Mời các vị nhanh chóng rời khỏi. Thực Sơn phái không chào đón các người.

- Ái chà? Người dựa vào cái gì thế? Địa phương này ai quy định là của Thục Sơn phái các người? người nói chúng ta rời khỏi, chúng ta phải rời khỏi sao? Hừ, ta không đi, Xem các người có thể làm gì được ta nào?

- Chưa ai quy định thì bây giờ quy định.

Thái độ của Trương Vân Sơn đột nhiên trở nên vô cùng cứng rắn, lấy tay chỉ ra tên gây rối kia nói:

- Ta đếm ba tiếng, người còn không ly khai, coi như là xâm phạm Thục Sơn phái.

- Lão tử cóc cần quan tâm. Thục Sơn phái các người đừng có ý thế hiếp người.

- Một!

- Hừ, ở đây nhiều người như vậy, để cho tất cả mọi người nhìn thấy bộ mặt xấu xa của Thục Sơn phái.

- Hai...!

- Mọi người mau theo ta chống lại sự ngang ngược của Thục Sơn phái...

- Ba!

- ha ha ha, đếm ba tiếng, lão tử vẫn chẳng sao...

Người này chưa dứt lời, bỗng nhiên lấy tay che vết hầu, một tia máu tươi theo khe hở giữa mấy ngón tay của hắn chảy xuống ròng ròng. Trong mắt người này đầy vẻ không tin, thân mình vù một tiếng ngã xuống mặt đất.

Đã chết.

Toàn bộ trời đất, ngay giờ khắc này, chìm vào một sự im lặng cực kỳ quỷ dị. Tất cả mọi người bị sự bá đạo của Thục Sơn phái dọa cho sợ ngây người. Trong lúc nhất thời bọn họ thậm chí ngay cả sự phẫn nộ cũng không có, hoàn toàn bị dọa vỡ mặt.

- Bây giờ, các người có thể rút hay chưa?

Trương Dương bước lên, cất giọng lạnh như băng nói.

Gần như tất cả mọi người đều ảo não rời khỏi nơi này. Nhưng mà, sự oai phong của Thục Sơn phái, sự bá đạo của Thục Sơn phái nhất định sẽ trở thành đề tài bàn luận hàng đầu trong một thời gian dài sắp tới.

Lăng Tiêu lúc này mới chậm rãi hạ thân xuống. Khi mọi người vây quanh tính chúc mừng Lăng Tiêu, thân thể Lăng Tiêu đột nhiên lắc lư một cái, sau đó cảm thấy hai mắt tối sầm lại.

Trận chiến này hắn thật sự là đã rất vất vả rồi. Hắn đã hoàn toàn phát huy thực lực bản thân tới cực hạn, mới có thể ở thời khắc máu chốt dành thắng lợi.

Người tu chân Độ Kiếp kỳ dĩ nhiên cường đại. nhưng nguy hiểm trong cơ thể hắn lại không phải là vô cùng vô tận dùng hoài không hết. Điền cuồng chạy về và trận chiến kinh tâm động phách đã tiêu hao phần lớn năng lượng dự trữ của Lăng Tiêu.

Nhìn ánh mắt quan tâm của mọi người, Lăng Tiêu đầu tiên là khoát tay, sau đó chậm rãi nói:

- Không có việc gì, ta nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe. Vận Sơn, người an bài mọi chuyện...

Lăng Tiêu chưa nói dứt câu đã ngủ. Cảm giác như ngủ ngàn năm vạn năm. Lăng Tiêu cũng không biết đã bao nhiêu năm rồi hắn chưa từng ngủ say như vậy. Trừ việc giữ lại tầng phòng hộ sâu nhất cho mình, còn thì Lăng Tiêu buông thả tất cả chìm vào ngủ say. Bởi vì Lăng Tiêu biết, đây là nhà mình, không có gì nguy hiểm cả.

Cuối cùng khi Lăng Tiêu tỉnh lại, đột nhiên cảm giác như vừa mới đi vào Thánh Vực, mở hai mắt, không ngờ có chút mờ mờ, giơ hai bàn tay lên, vươn vai uốn mình một cái, sau đó dụi dụi mắt, dần dần mọi thứ trở lại bình thường. Lăng Tiêu vừa há mồm muốn nói chuyện lại phát hiện cổ họng mình có chút khàn khàn, như là đã lâu lắm rồi không uống nước.

Lăng Tiêu vừa mới tỉnh lại, hai nàng Xuân Lan và Thu Nguyệt lập tức từ bên ngoài tiến vào, cùng nhau nhìn Lăng Tiêu, trong mắt rưng rưng lệ. Xuân Lan tính tình ngay thẳng hơn nhìn thần sắc Lăng Tiêu đau lòng nói:

- Phu quân, huynh tỉnh lại thật là tốt quá. Muội đi làm đồ ăn cho huynh.

- Ta ngủ bao lâu rồi?

Lăng Tiêu cảm giác được sự ấm áp mềm mại của cái giường mình đang nằm khiến hắn chỉ muốn nằm xuống ngủ tiếp mà thôi.

- Phu quân, huynh đã ngủ hơn mười ngày rồi.

Thu Nguyệt nhỏ giọng nói:

- Các nàng đều rất lo lắng cho huynh, thay phiên nhau canh giữ ở bên ngoài. Vừa khi đến lượt tỷ muội chúng muội canh chừng.

- Hơn mười ngày?

Lăng Tiêu hơi có chút giật mình, chìm vào ngủ say, cũng là một cách để bồi bổ bản thân. Lăng Tiêu cũng không trốn vào thế giới trong đỉnh tiến hành tu luyện, bởi vì tự mình khôi phục năng lượng với tiến vào thế giới trong đỉnh tu luyện là hai con đường hoàn toàn khác nhau.

- Đúng vậy, may mà huynh đã tỉnh. Để muội nhanh chóng đem tin tốt này đi thông báo cho các tỷ muội.

Thu Nguyệt nói xong, mỉm cười lui ra ngoài.

Lăng Tiêu nhìn bộ dáng Thu nguyệt, không khỏi hơi lắc đầu, cười khổ. Cô nàng này đã thành phu nhân của mình vẫn chẳng có gì thay đổi, vẫn đi làm mấy chuyện của thị nữ.

Lăng Tiêu mặc dù nghĩ như thế, nhưng ở trong lòng Xuân Lan, Thu Nguyệt, chỉ sợ là không cho là như vậy. Ở trong lòng các nàng, trên đời này, có rất nhiều người muốn làm thị nữ cho Lăng Tiêu, nhưng không phải ai cũng may mắn như vậy, có thể trở thành người bên cạnh Lăng Tiêu.

Một lát sau, trong phòng Lăng Tiêu, cả đám người riu rít bước vào. Lăng Vận Nhi cũng theo vào, thấy tình hình không đúng, vội vàng chạy ra ngoài, cùng Hoắc Thanh Thanh và Nha Nha giúp mấy bà chị dâu của nàng trấn thủ bên ngoài.

Về phần Hoắc Thanh Thanh và Nha Nha tâm tư thế nào, trừ chính các nàng ra thì không ai biết.

CHúng nữ dường như mỗi người đều có ngàn câu vạn lời muốn nói với Lăng Tiêu, nhưng đến khi gặp nhau rồi lại không biết nói bắt đầu từ đâu, cả phòng bỗng chìm vào không khí xấu hổ kì quái.

Trừ Isa hay ngượng ngùng, Phong Linh sống nội tâm ra thì mấy bà vợ của hắn đều vui vẻ hoạt bát, vậy mà lúc này lại chẳng có ai dám chủ động phá vỡ tình thế bế tắc hiện tại.

Thu Nguyệt tìm các nàng từ khắp nơi về, tay chân có chút luống cuống. Nàng không nghĩ tới sẽ xuất hiện loại tình huống này, sớm biết thế, nàng sẽ chẳng nói cho ai biết cả.

Đội bộ chúng nữ dường như... đều đang chờ Lăng Tiêu nói chuyện.

Bị bao nhiêu con mắt xinh đẹp và sáng ngời như sao nhìn chăm chú vào mình, khiến Lăng Tiêu hơi có chút áp lực, tuy nhiên hắn vẫn hơi hơi cười cười, sau đó mở miệng nói:

- Huynh dẫn mọi người đến một địa phương thần kỳ. Mọi người nhất định sẽ rất thích nơi đó.

Lăng Tiêu nói xong bỗng nhiên vung tay lên, giữa phòng đột nhiên xuất hiện một cánh cửa ánh sáng màu lam. Hào quang lấp lánh cực kỳ xinh đẹp.

Chúng nữ không chần chừ, lập tức đi vào quang sáng này.

Hàn Hàn bảo đỉnh hôm nay và bảo đỉnh năm xưa khác nhau rất rõ ràng. Cho nên ngay cả chúng nữ đã từng vào Hàm Hàn bảo đỉnh rồi cũng không ngờ rằng thế giới trong thần khí này, lại giấu ở trong cái đỉnh kia của Lăng Tiêu.

- Ở đây tu luyện mười một ngày ước chừng bằng một ngày bên ngoài.

Lăng Tiêu nhẹ giọng nói, sau đó chỉ thiên trì mệnh môn giữa đỉnh nói:

- Dùng nước ở nơi này tắm rửa sẽ có thu hoạch kinh người mà các muội không thể tưởng tượng được.

Diệp Tử cười hỏi:

- Phu quân không phải thừa nước đục thả câu chúng muội đó chứ. Nước hồ kia rốt cuộc có chỗ tốt gì? Còn có... nơi này... nơi này là Hàm hàn bảo đỉnh sao? Sao lại có cảm giác quen thuộc như thế?

696. Chương 612: Thế Giới Thần Kỳ.

Lăng Tiêu nghe xong thấy nao nao, hiện tại thế giới trong đỉnh ngoại trừ không gian nhỏ hơn thế giới bên ngoài một chút, còn thì hoàn toàn là một thế giới độc lập, so với cái không gian trong đỉnh năm đó căn bản là hai nơi khác biệt. Thật không ngờ, cho dù là thế Diệp Tử vẫn có thể nhận ra được bản chất của đỉnh, điều này có phần khiến Lăng Tiêu vui mừng ngạc nhiên. Diệp Tử đã đề cao tu vi đến cảnh giới gì tạm thời còn chưa nói, bản lĩnh quan sát bản chất sự vật của nàng không ngờ vẫn giống thời gian làm tiểu nữ tặc, cẩn thận tỉ mỉ! Đối với một người tu chân thì việc này quả là phi thường khó có được.

Lăng Tiêu gật gật đầu cười hỏi:

- Diệp Tử, sao nàng nhìn ra được?

- Cảm giác.

Diệp Tử thản nhiên cười, cho một cái đáp án khiến Lăng Tiêu buồn bực, tuy nhiên lời này của Diệp Tử là thật lòng. Nàng đúng là dựa vào cảm giác hơn người mà phán đoán ra được, nơi này là Hàm Hàn bảo đỉnh!

Tống Minh Nguyệt nghe xong, không nhìn được vừa mừng vừa sợ, đôi mắt sáng lên đánh giá cảnh vật mới mẻ chung quanh... Có thể nhìn thấy đáy của thế giới nhỏ này. Sau đó nói:

- Chúng ta... nơi chúng ta hiện giờ đang ở, thật sự là bên trong cái đỉnh đen tuyền, cảm giác lạnh lẽo kia sao?

Lăng Tiêu gật gật đầu, lúc này, bỗng nhiên nghe thấy Isa cúi đầu kinh hô một tiếng, ánh mắt chúng nữ đều nhìn về phía Isa, thấy một cảnh tượng khiến các nàng vô cùng sợ hãi!

Một cái đầu cá sấu dữ tợn đang thong thả ngoi lên từ giữa cái hồ trong suốt không thấy đáy và đang tỏa khí lạnh ở đằng xa, cặp mắt lớn của nó lóe sáng, khiến cho người nhìn vào không nhìn được cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Rất khủng bố!

Chúng nữ đều không phải loại tiểu thư khuê các cả đời chưa ra khỏi cổng, nhiều năm đi theo Lăng Tiêu cũng vậy, ở một mình cũng thế, tất cả đều đã trải qua, có thể nói, chuyện ly kỳ đã gặp qua nhiều lắm. Vốn các nàng đều cho rằng, đã không còn chuyện gì khiến các nàng phải giật mình nữa, nhưng quái vật to lớn trước mắt này thì đã hoàn toàn vượt khỏi nhận thức về thế giới của các nàng rồi!

Trên đời này sao lại có quái thú khổng lồ như thế chứ?

Nhìn con quái thú không ngừng lộ ra thân mình khổng lồ, những miếng vảy cực lớn chớp động hàn quang lạnh lẽo, Thượng Quan Vũ Đồng là người phản ứng đầu tiên, sau đó là mọi người đều lui về phía sau Lăng Tiêu.

Tiểu Sửu đứng dưới chân núi, nhìn phản ứng của chúng nữ có vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa, trong cổ phát ra mấy tiếng cười “Ồi, ôi”.

Diệp Tử trừng hai mắt, đi tới hung hăng vỗ đầu Tiểu Sửu một cái, giả vờ giận giữ nói:

- Tiểu tử kia, giỏi lắm sao? Còn dám cười nhạo chúng ta, gọi tỷ tỷ đi!

Mọi người cười ngất. Những năm gần đây, Diệp Tử trong mắt người khác là hình tượng cao quý ít lời, thời gian làm một tiểu nữ tặc đã sớm chìm vào dòng sông lịch sử rồi, chân chính hiểu biết về Diệp Tử, thực ra chỉ có Xuân Lan, Thu Nguyệt và Isa thôi, ngay cả hiểu biết của Thượng Quan Vũ Đồng về Diệp Tử cũng chỉ giới hạn từ lúc Diệp Tử tiến vào để đô Nhã Lan mà thôi.

Hơn một trăm năm cũng không ngắn, trong thế giới người thường đã có thể kéo dài đến bốn năm thế hệ, dù đối với võ giả thì cũng là một thời gian dài, đủ cho mọi người quên đi rất nhiều chuyện.

Cho nên thấy Diệp Tử đột nhiên biểu hiện ra bộ dáng của cô bé bướng bỉnh thế này, chúng nữ đều cảm thấy mới mẻ, sau đó nhìn Tiểu Sửu cúi đầu, yếu ớt kêu một tiếng tỷ tỷ, tất cả mọi người cười rộ lên. Những tâm tình căng thẳng lo lắng đã được lấy đi rất nhiều.

- Phu quân... này, con quái thú này, là cái gì vậy? Sao lại dọa người vậy chứ?

Hoàng Phủ Nguyệt nhìn con cá sấu đã hoàn toàn trôi lên mặt nước, cao chừng năm sáu trăm mét, thần tình kinh hãi nói.

Nữ nhân ở đây đều là phu nhân của mình, trên đời ngoại trừ cha mẹ huynh muội, người Lăng Tiêu tín nhiệm nhất cũng chỉ có những nữ nhân cùng mình đồng cam cộng khổ này, cho nên chuyện về thế giới trong đỉnh, Lăng Tiêu cũng không định gạt các nàng.

Chúng nữ sau khi nghe xong Lăng Tiêu kể rõ, đều có phần rung động.

Mãi lâu sau Hoàng Phủ Nguyệt mới nói:

- Đây, đây là thế giới khác sao? Nếu chúng ta gặp nguy hiểm ở Thánh Vực, vậy trực tiếp tiến vào trong này chẳng phải là không ai có thể tìm thấy và gây tổn thương cho chúng ta sao? Trời ạ, đây... đây đúng là một thế ngoại đào nguyên mà!

Trong mắt Phong Linh cũng mang theo kinh hãi, xoay người sờ sờ bùn đất dưới chân, sau đó hái một cái lá cây xuống, đặt lên chóp mũi nhẹ nhàng ngửi, nói:

- Rất chân thật! Ta còn tưởng những thứ này đều là giả chứ! Phu quân, bên kia là nơi nào?

Phong Linh chủ tay về phía thế giới hư vô ở cuối đỉnh hỏi.

- Nơi đó... Chính là tận cùng của thế giới này! Tuy nhiên chỗ đó mỗi ngày đều lớn lên một chút, tuy rằng nhìn không rõ, nhưng tích lũy ngày tháng sẽ rất nhiều. Thời điểm thế giới này mới hình thành chỉ có rộng trăm dặm, mà hiện giờ đã tăng lên ngàn dặm! Về sau, nó sẽ càng lớn hơn nữa!

Lúc Lăng Tiêu nói lời này, trong mắt tuôn ra ánh sáng khác thường, đó là một cảm giác, có thể khống chế cả thế giới trong tay.

Xuân Lan và Thu Nguyệt đều dừng ánh mắt mê ly trên người Lăng Tiêu, Lăng Tiêu nói cái gì, làm cái gì, trong mắt các nàng đều giống nhau! Cũng không thể nói hai nàng không chút chủ kiến, mà ngược lại, năm đó hai nàng có thể trở hết tài năng giữa đông đảo các cô gái thì đã đủ chứng minh sự ưu tú của hai nàng! Có thể trở thành một thị nữ đủ tư cách, tính cách, học thức, nghệ thuật, các kỹ năng sống của hai nàng... gần như những gì có liên quan đến cuộc sống hai nàng đều đã được huấn luyện chuyên nghiệp. Cho nên, có thể nói, giữa các đệ tử của Lăng Tiêu, hai nàng tuyệt đối không kém cỏi bất cứ kẻ nào!

Lá gan của Tống Minh Nguyệt rất lớn, đi đến bên cạnh bờ ao, nhìn quái thú đang ngẩng đầu lên, lại nhìn tới cuối thế giới, thì thào nói:

- Thật là thần kỳ! Cái đỉnh này chắc chắn không có thần kỳ được như thế, mà chân chính thần kỳ... chính là phu quân!

Muốn nói người bình tĩnh nhất, là Thượng Quan Vũ Đồng, nàng hứng trí nhìn thế giới hư vô tận cùng đỉnh, sau đó hỏi:

- Nếu đi đến cuối nơi đó, lại đi tiếp thì sẽ ra sao?

Lăng Tiêu vừa cười vừa nói:

- Nàng không đi được!

Thượng Quan Vũ Đồng miếu máu, rất không vừa lòng với câu trả lời của Lăng Tiêu, tuy nhiên cũng hiểu Lăng Tiêu không lừa nàng. Ngẩng đầu, nhìn mặt trời chói mắt trên bầu trời, Thượng Quan Vũ Đồng gật đầu, sau đó nói:

- Nơi này thật là tốt! Trong này mười ngày bằng với một ngày ở ngoài, quả thực là một nơi tu luyện tuyệt vời ! Hơn nữa chúng ta cũng không bao giờ phải e ngại bất kỳ kẻ nào quấy rầy ! Lăng Tiêu... chàng có thể, có thể mang cả Thục Sơn phái của chúng ta vào trong này không ?

Lời này của Thượng Quan Vũ Đồng vừa nói ra, gần như tất cả mọi người đều nhìn Lăng Tiêu bằng ánh mắt chờ đợi, Lăng Tiêu hơi hơi sững sốt, sau đó nhanh chóng lắc đầu nói:

- Tạm thời còn chưa làm được! Thục Sơn có thể tiến vào, nhưng thế giới này tạm thời còn chưa chứa được nhiều người như vậy!

Lăng Tiêu từng tính, thế giới trong đỉnh nhiều nhất chỉ có thể sống được một ngàn người! Nếu vượt qua số lượng này sẽ khiến cho cân bằng sinh thái trong đỉnh bị phá hoại trí mạng!

Thế giới trong đỉnh không có đại dương, tất cả nước trong này đều không ngừng chảy xuôi xuống, thứ hai là chỉ có núi lớn là nơi chứa nước suối, hơn nữa, tầng thấp nhất của thế giới trong đỉnh cũng không có bao nhiêu dãy, chỉ là một tầng mỏng manh là thôi, cho nên không tồn tại nước ngầm.

Nếu muốn hoàn thiện thế giới này nhất định phải khiến nơi này có biển rộng, chỉ có biển rộng mới có thể khiến bầu trời có gió bão, có sấm chớp! Bởi vì tới giờ , trong cái thế giới nhỏ này vẫn chỉ có thời tiết sáng sủa mà thôi...

Nhưng muốn làm được điểm ấy lại không phải là Lăng Tiêu mang một ít nước biển vào là có thể, mà sau khi Lăng Tiêu nắm giữ đủ quy tắc thiên địa mới làm được!

Lăng Tiêu biết, cảnh giới của tu chân giả Đại Thừa kỳ sau khi phi thăng sẽ nắm trong tay quy tắc thiên địa, cũng chính là có thể vận dụng quy luật thiên địa, ví dụ như chế tạo một thế giới nhỏ như thế này! Đường nhiên, trình độ hoàn thiện của tiểu thế giới này phải căn cứ vào tu vi, không phải là một chuyện nhỏ.

Nếu muốn sáng tạo vạn vật từ hư vô, đạt tới trình độ của Lăng Tiêu thì vẫn còn rất xa xôi, trong truyền thuyết chỉ có thần tiên trong tiên giới mới có năng lực làm chuyện này.

Chuyện xa xôi Lăng Tiêu chưa bao giờ suy xét, nhưng có thể thông qua cố gắng đạt được thì Lăng Tiêu sẽ không từ bỏ.

- Vậy à, theo ý chàng thì tạm thời chỉ có thể cho một ít môn nhân thực sự có tiềm lực vào tu luyện thôi sao? Hoàng Phủ Nguyệt hơi nhíu đôi mày thanh tú, đôi mắt xinh đẹp xoay tới xoay lui không biết đang nghĩ gì.

Lăng Tiêu gật đầu, sau đó nói:

- Con cự thú này tên là Đa Khắc! Đừng nhìn nó trong xấu xí, nhưng tính tình rất ôn hòa, càng không chủ động công kích các nàng đâu. Hơn nữa, nó còn là trợ lực lớn nhất giúp các nàng tu luyện nữa đó!

- Cái, cái con thủy... thủy quái này hả!

Lúc này người có lá gan lớn nhất là Tống Minh Nguyệt lại kinh hô một tiếng, quay đầu lại nhìn chúng nữ:

- Mọi người mau tới đây nhìn xem!

Hóa ra nàng thấy nước ao trong suốt, trên mặt nước còn lơ lửng một tầng sương mù mềm mại, khiến cho người ta có cảm giác yên bình thoải mái, liền không nhận được dưới tay với tới, muốn rửa tay một chút. Lại không nghĩ tới, trong nước này lại ẩn chứa năng lượng cực lớn, tay nàng vừa mới duỗi tới thì một dòng năng lượng lớn đã điên cuồng dũng mãnh tràn vào kinh mạch trên tay nàng! Hơn nữa không có chút xung đột với công pháp của nàng!

Phát hiện này khiến Tống Minh Nguyệt mừng như điên. Sau khi chúng nữ ai ai cũng thử qua, mới hiểu dụng ý thực sự khi Lăng Tiêu đưa các nàng vào đây, trong nhất thời không nhận được đều nhìn Lăng Tiêu đầy tình ý.

Có những lời, không cần nói nhiều, có những tình cảm, không cần suốt ngày thể hiện. Trong lúc lơ đãng thể hiện tình yêu mới khiến lòng người thực sự ấm áp.

Diệp Tử và chúng nữ đều giống nhau, ngồi xổm bên cạnh bờ ao, hai tay dúi xuống nước không muốn lấy ra, lại nhìn lại về phía Đa Khắc, ánh mắt đã có biến hóa lớn, lẫm lẫm:

- Nước này nếu mà bán đi, chúng ta liền phát tài rồi! Cả Thánh Vực này còn có ai là đối thủ của chúng ta?

697. Chương 613: Thục Sơn “biến Mất”.

Tổng Minh Nguyệt cười nói:

- Tỷ tỷ từ lúc nào lại thành tham tiền giống Hoàng Phủ tỷ tỷ vậy? Thứ này không thể bán cho người khác được! Đồ tốt thực sự phải nắm trong tay mình mãi mãi!

Diệp Tử nghe xong, không nhịn được cười khúc khích, nói:

- Ta nào có gốc vậy, chỉ là cảm khái về giá trị của nó thôi mà!

Hoàng Phủ Nguyệt đảo đảo đôi mắt trắng dã, nói:

- Minh Nguyệt, tỷ chưa có trêu chọc muội bao giờ nha, lần trước ra ngoài về tỷ còn mang theo quà cho muội, muội cũng không thể gài tỷ thế chứ!

Isa bên cạnh nhỏ giọng nói:

- Minh Nguyệt thích nhất chính là gài tỷ đó!

Chúng nữ lập tức cười vang, Lăng Tiêu đứng bên cạnh cũng bị không khí ấm áp này cuốn hút, cười nói:

- Tốt rồi, chúng ta đi ra thôi, các nàng dọn dẹp một chút, ta sẽ bảo Vân Sơn chọn lựa một ít đệ tử trung thành cao, thiên phú tốt vào đây tu luyện! Tất cả mọi người nhớ kỹ, nơi này... tên là nơi Thí luyện! Là một phần thưởng môn phái trao cho đệ tử ưu tú! Bốn chữ Thế giới trong đỉnh này mọi người phải giữ trong lòng, không được nói đến trước mặt bất cứ một ai!

Chúng nữ yên lặng gật đầu, đều biết có một số việc không thích hợp cho nhiều người biết. Trong lòng các nàng cũng rất ấm áp, cảm thụ được Lăng Tiêu rất coi trọng các nàng. Phải biết rằng, địa phương này đến cả cha mẹ huynh muội phu quân cũng không biết!

Rất nhiều khi, cái mà người phụ nữ cần, là cảm giác được coi trọng, chỉ cần như vậy là có thể khiến các nàng có cảm giác thỏa mãn lớn lao rồi!

Lăng Tiêu cảm nhận được biến hóa từ trên người chúng nữ, khẽ mỉm cười, nói tiếp:

- Còn một việc nữa, thì là nó. Sự tồn tại của Đa Khắc cũng không được tiết lộ cho bất cứ ai! Hôm nay là ta đã bảo nó ra nghênh đón mọi người đó! Sự tồn tại của Đa Khắc chính là cơ mật cao cấp nhất của Thục Sơn phái! Không được nhắc đến với bất cứ một ai!

Chúng nữ gật đầu, Lăng Tiêu khoát tay về phía Đa Khắc, đại gia hỏa này chậm rãi chìm xuống giữa sương mù, ngọn sóng dần nhỏ đi, cho đến khi hoàn toàn tĩnh lặng, giống như mặt gương vậy! Sương mù tự nhiên nổi trên mặt nước khiến cho người ta có cảm giác mộng ảo.

Lăng Tiêu vung tay lên, một cánh cửa không gian mở ra, chúng nữ lần lượt bước ra, lại trở lại trong phòng Lăng Tiêu. Lăng Tiêu động thần niệm, thu lại kết giới bố trí trong phòng, lúc này từ bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện của mấy người Lăng Vận Nhi. Chợt nghe Nha Nha than thở:

- Bọn họ nói xong chưa vậy nữa? Thật là, cơ mật gì không biết, còn muốn gặt người ta!

Hóa ra Lăng Tiêu bày ra kết giới khiến ý đồ nghe lén của mấy cô nàng thất bại, cho nên có phản tức giận.

Kỳ thực, Lăng Tiêu đã sớm biết rõ ý đồ của các nàng, phòng của Lăng Tiêu có mấy người dám cứng rắn xông vào? Các nàng gọi nó là giữ cửa, căn bản có lòng gây rối mà thôi.

Lăng Vân Nhi tự nhiên là muốn được gặp ca ca nhiều một chút, tuy trong lòng ít nhiều cũng có chút ăn dấm chua của các đại tẩu, nhưng sâu trong nội tâm nàng, trừ cha mẹ, trên đời này người thân nhất chính là Tam ca, cho nên nàng nhẹ giọng nói:

- Tam ca nhất định là có chuyện quan trọng cần bàn với các tẩu tẩu, Nha Nha, nếu muội cũng thành tẩu tử của ta, không phải cũng đi vào được sao?

Nha Nha và Hoắc Thanh Thanh đồng thời hừ một tiếng. Hai má Hoắc Thanh Thanh phình lên, thở phì phì nói:

- Cái cô này, thích nói chạm đến nỗi đau của người khác thế hả.

Chúng nữ trong phòng nghe được, cùng Lăng Tiêu nhìn nhau cười, nhiều chuyện không cần nói, mọi người cũng có thể lý giải ý tứ của đối phương, đây, chính là sự ăn ý mà người khác không có được!

Một tháng tiếp theo, Thục Sơn phái trừ Lăng Vân Nhi và Diệp Tử, Nha Nha, Hoàng Phủ Nguyệt, cũng chỉ có mười đại đệ tử và hơn mười người khác. Vì cảnh giới Nguyên Anh cũng không phải thứ dễ đạt được! Lần này cũng đã vượt ngoài dự đoán của Lăng Tiêu rồi, cho rằng dù là Thánh Vực sung túc linh khí và nhân khẩu đông đảo, thì Thục Sơn phái ngàn dặm mới tìm được một quan hệ trực tiếp!

Trong Tinh Võ đường thì có nhiều người hơn, trên cơ bản đây chính thủ hạ dưới tay Lăng Tiêu năm xưa, hiện giờ tuyệt đại đa số đều đã tiến nhập cảnh giới Tiên Thiên! Đây là sức mạnh đủ để cho rất nhiều nhất lưu thế gia vốn không đặt Thục Sơn vào mắt phải sợ hãi run rẩy!

Cho nên, việc chọn lựa trong Tinh Võ đường đã trở thành một chủ đề nóng hổi.

Tuy rằng không ai biết là chuyện gì, nhưng tất cả đều biết, chuyện mà có thể khiến tông chủ tự mình nói ra thì khẳng định là chuyện tốt cực lớn!

Cho nên, cuối cùng là không thể không thông qua luận võ mà chọn người!

Cuối cùng, gồm có Tô Tuyết, Thập Tam và Thập Tứ gia, Tương Vân Sơn, Vương Chân, Trương Dương, Bạch lão, Lăng Thiên Khiếu và tất cả cao tăng Thục Sơn phái, hoặc là thân nhân Lăng Tiêu, không có bất cứ ai là ngoại lệ, toàn bộ đều đạt được tư cách vào “ Nơi thí luyện “ thông qua luận võ. Đương nhiên, trong quá trình chiến đấu, những người đó đã xuất ra thực lực thật sự chưa thì không ai biết được rồi.

Tuy nhiên, lại nói thực lực của họ thực sự là rất cao! Hơn nữa như Lam Hải, Lam Hi và Lam Thiên Mai ba thế hệ Mai gia này, đối thủ gặp họ đều trực tiếp bỏ cuộc, ba người này có thực lực được công nhận tại Thục Sơn phái, không ai cho rằng mình là đối thủ của họ.

Có điều, một chuyện khác tương đối có chút thú vị, đó là Tử Lộ đầu hàng Lăng Tiêu lúc trước tu vi cũng đã vững vàng đề cao, lần này trong quá trình chọn người, gặp huynh đệ của Lăng Tiêu là Thiết Đản, kết quả, kể từ trước tới nay vẫn yếu hơn Tử Lộ là Thiết Đản lại kiên quyết đánh bại đối thủ!

Đấu pháp của Thiết Đản chính là liễu mạng, cây rừu chiến trông thực là khoa trương kia cứ như cái bóng đè xuống, dọa trái tim Tử Lộ. Mà sợ chết, chính là nhược điểm lớn nhất của Tử Lộ!

Đương nhiên, cho dù Tử Lộ có thắng được Thiết Đản thì Lăng Tiêu cũng không để cho hắn vào trong thế giới đỉnh. Như Lăng Tiêu đã nói, không phải kẻ thắng đều được tiến vào nơi thí luyện, bởi vì Lăng Tiêu cũng không muốn bồi dưỡng cho kẻ thù của mình, lại càng không muốn cơ mật trung tâm của Thục Sơn phái bại lộ trước mắt người đời!

Hơn nữa, không ai biết chỗ tốt của nơi thí luyện này, cho nên ngay cả Tử Lộ đã bị đào thải thì trừ chút hậm hực ra, cũng không có oán hận gì khác.

Mà đám người không được tuyển thì bắt đầu gia tăng cố gắng, nhất là những người trong binh đoàn Tia Chớp, nhiệt huyết trong lòng họ không vì thời gian mà thay đổi, từ trước tới giờ bọn họ vẫn kiên trì với nhiệt huyết của mình và lòng trung thành tuyệt đối với Lăng Tiêu!

Lần này họ không được tuyển, trong lòng đều ghen một hơi, cảm thấy mình làm thiếu gia mất mặt, còn bị Lăng Võ chửi ầm lên một trận, nói nếu lần sau bọn họ được tuyển, thì tự mình trở về Nhân giới đi!

Không, chúng ta sẽ không về lại Nhân giới! Lần sau chúng ta tuyệt sẽ không làm mất mặt thiếu gia!

Đây là tiếng lòng chung của đám hán tử không được tuyển thuộc binh đoàn Tia Chớp.

Lăng Tiêu cũng không nói thật cho họ biết, vì thái độ này là rất có ích. Nếu Lăng Tiêu nói với họ, chờ nhóm người này xuất quan, sau khi thực lực có biến hóa long trời lở đất, thế giới trong đỉnh cũng càng chứa được nhiều người hơn nữa! Đến lúc đó, không cho những người thuộc trực hệ của mình tiến vào, thì còn cho ai vào nữa?

Cuối cùng, Lăng Tiêu còn chọn ra từ ngoại môn đệ tử năm mươi tu chân giả. Năm mươi đệ tử Thánh Vực này đều là những kẻ trong thời gian ngắn có thể nhảy lên nội môn hoặc là tiến vào Tinh Võ Đường, độ trung thành cực cao, hơn nữa lại có thiên phú cực cao. Cho nên, Lăng Tiêu đặc biệt cho phép bọn họ tiến vào Thế giới đỉnh để tu luyện!

Sau khi xuất quan, những người này phân biệt gian nhập nội môn hoặc là Tinh Võ đường, trở thành lực lượng trung kiên của Thực Sơn!

Đến tận lúc này, đại trận thủ hộ Thực Sơn phá vỡ ra, Thực Sơn lại một lần nữa “ biến mất “ trước mắt thế nhân, ít nhất là trong vòng mười năm, Thực Sơn phái sẽ không liên hệ gì với ngoại giới nữa!

Lăng Tiêu đứng trên đỉnh một trong hai ngọn núi, gió núi phần phật thổi qua tay áo Lăng Tiêu, hần cảm thụ cơn gió mạnh mẽ, ánh mắt dõi theo phương xa, khoe miệng nhếch lên một nụ cười tươi. “ Khi Thực Sơn phái đối mặt với thế nhân, nhất định sẽ khiến cho mọi người một ngạc nhiên vui mừng chân chính! “

Nhất định!

... ..

Năm năm sau, thành Vọng Thiên, Ngô gia.

Ngô Anh và Ngô Tú Nhi ngồi đối mặt nhau, Ngô Anh có phần bất đắc dĩ nhìn con gái đang châm trà cho mình. Hắn đã nói đến đau cả yết hầu, nhưng cô con gái quật cường này, vẫn không đồng ý xuất giá!

Ngô Anh đã đồng ý cầu thân của gia tộc Tư Đồ, đáp ứng gả con gái Ngô Tú Nhi cho trưởng môn tương lai của gia tộc Tư Đồ là Tư Đồ Bằng Hạc. Ngô Anh đúng là vẫn phải suy xét vì gia tộc, tuy rằng những năm gần đây tam đại gia tộc trong thành Vọng Thiên vẫn nhờ danh vọng của Thực Sơn phái, trở thành gia tộc nổi danh, nhưng thực lực chính thể vẫn còn kém! Dù sao thì nội tình gia tộc rất rõ ràng, một gia tộc nhất lưu chân chính có thể dễ dàng tiêu diệt họ!

Hơn nữa, Ngô Tú Nhi chung quy cũng không thể gả cho Lăng Tiêu, điều này khiến cho Ngô Anh thất vọng mà đồng thời cũng hiểu được, hiện tại Ngô gia có thể dựa vào tình cảm này của Lăng Tiêu, bám vào bên cạnh Thực Sơn phái, nhưng có một ngày Lăng Tiêu mất... hoặc là phi thăng Thần giới, đúng vậy, Ngô Anh tin tưởng vững chắc điểm này, nếu nói đây là kỷ tích đầu tiên xuất hiện sau Thần chiến, hẳn tuyệt đối tin tưởng Lăng Tiêu có thực lực này!

Phần đông cừu gia của Lăng Tiêu đều đã ngã xuống, nhưng có thể chưa. Dù sao thì, nếu một ngày nào đó mà Lăng Tiêu không còn ở đó, vậy Ngô gia còn có thể tiếp tục dựa vào Thực Sơn phái được không?

Thánh Vực hiện tại, đã không còn là Thánh Vực nhiều năm trước nữa rồi, thay đổi cực lớn, kẻ mạnh xuất hiện lớp lớp!

Hơn nữa, rất nhiều người tin tức linh thông đều đã ngửi được mùi vị nguy hiểm!

Rất nhiều tình hình đã cho thấy, có lẽ Thánh Vực sẽ xảy ra biến hóa thực lớn! Đến cùng là biến hóa gì thì ai cũng không nói được, nhưng một cái Thanh Thần hội đã đủ để tâm thần mọi người không yên rồi!

Cho nên, cuối cùng Ngô Anh vẫn đáp ứng cầu thân của Tư Đồ gia, liên minh Nam châu sau nhiều năm va chạm đã dần không còn xung đột nữa, tuy rằng quan hệ cũng không vì thế mà dịu đi, nhưng thân phận đệ nhất gia tộc của Tư Đồ gia tộc tại Nam châu lại không bởi thế mà thay đổi gì nhiều!

Ngô Tú Nhi tu luyện cùng với Lam Hi ở Thực Sơn nhiều năm, thực lực đã được nâng cao rất nhiều! Đã đạt tới cảnh giới tu luyện giả cao cấp rồi! Lần này bị Ngô Anh triệu hồi, ông ta liền ngã bả với nàng.

Nhưng mặc cho Ngô Anh nói thế nào, dùng lý để nói, dùng tình để động... thậm chí dùng cái chết để uy hiếp, nhưng nữ nhi này không ngờ dầu muối không ăn, chỉ đạm bạc nhìn thấu thế sự như một bà lão vậy!

Điều này khiến Ngô Anh có cảm giác vô lực, cuối cùng, Ngô Anh rốt cục cũng không nhận được hỏi:

- Con gái, con cho rằng, con và hấn... có thể sao?

Tay bưng ấm trà của Ngô Tú Nhi nhẹ nhàng run lên, một giọt nước mắt rơi trên lò cát nóng, “ xèo “ một tiếng.

698. Chương 614: Quyết Liệt.

- Không thể được. Con dù sao cũng không gả!

Ngô Tú Nhi cup mắt xuống, không lau đi nước mắt trên khóe mắt, toàn thân lộ ra hương vị quật cường. Miệng ấm trà còn cách chén trà của Ngô Anh một khoảng xa, Ngô Tú Nhi không thèm nhìn, khoát tay một cái, một dòng nước trà nóng bỗng từ trong ấm bay ra, dọa cho Ngô Anh sợ tới mức tay cầm chén trà vội co rút lại, sau đó trở mắt nhìn một dòng nước trà thơm nồng rót vào chén, tỏa ra khí nóng nghi ngút. Dòng nước trong chén trà dạo quanh một vòng, như một cái lốc xoáy nhỏ.

Mười phần hoàn mỹ, một giọt cũng không rơi ra ngoài.

Nếu không phải giờ phút này Ngô Anh tâm tình không tốt, nhất định ông ta sẽ tán thưởng thủ pháp của con gái, thế nhưng, vào thời điểm này chỉ có thể xem hành động của nữ nhi là một loại khiêu khích. Ngô Anh không nhận được ngẩng đầu lên, có phần tức giận nhìn con gái đã trưởng thành, không còn nghe lời như trước nữa.

Ngô Tú Nhi yếu ớt nói:

- Phụ thân, người xem, nước trà dù có bắn tới, bằng thực lực của người, cho dù rơi trên tay của người thực ra cũng không thương tổn được người, nhưng người lại phải co rút tay lại, đây là vì sao?

Ngô Tú Nhi không ngẩng đầu nhìn sắc mặt có phần xấu hổ của phụ thân, lại thản nhiên nói:

- Bởi vì, tránh né tai họa là bản năng của người! Người gả con gái cho Tư Đồ gia, đúng là với cả Ngô gia thì là việc vui, là treo cao! Nhưng với con gái mà nói... không hơn không kém một cái hồ lửa thật lớn! Người chẳng lẽ thật sự muốn con phải nhảy vào giữa cái hồ lửa đó hay sao?

Ngô Anh nhíu mày, không vui nói:

- Hồ lửa? Sao lại là hồ lửa? Con nói hồ lửa thì là hồ lửa sao? Đại công tử Tư Đồ gia có gì không tốt? Có điểm nào không xứng với con? Năm đó con nói muốn vào Thục Sơn bế quan tu luyện cha cũng biết con muốn tránh né hấn, không muốn gả cho hấn, cha đã tạo áp lực lên các mặt của gia tộc, đáp ứng thỉnh cầu của con, tùy ý cho con tu luyện ở Thục Sơn nhiều năm như vậy! Nhưng Đại công tử Tư Đồ gia những năm gần đây vẫn chờ đợi con, cuồng dại không thay đổi! Không vì chênh lệch giữa hai gia tộc mà khinh thị với ta! Luận tu vi, người ta đã trở thành chí cường giả cảnh giới Đại viên mãn! Luận nhân phẩm, trưởng môn nhân của Tư Đồ gia sao có thể kém được? Bằng vào cái loại lãng tử hoang đường một lần cưới tám thê thiếp như Lăng tiêu có thể so được sao?

Ngô Tú Nhi nghe phụ thân đồng dạng nói, trên mặt không chút biểu tình, sau trong ánh mắt lóe lên sự thất vọng. Lúc nàng xuống núi, Lam Hi từng nói với nàng, lần này xuống núi quá nửa không phải chuyện tốt, nhưng Ngô Tú Nhi vẫn lựa chọn, tin tưởng phụ thân không hại mình! Minh từ nhỏ đã được cha mẹ yêu thương, từ trước đến nay nói một không hai! Thấu tình đạt lý chưa từng trách móc nặng nề.

Nhưng lần này trở về, Ngô Tú Nhi biết, phụ thân thật sự đã thay đổi! Trở nên tự tư tự lợi, trở nên bất cận nhân tình! Thậm chí ngay cả mẫu thân muốn gả con gái cũng trở nên cực kỳ khó khăn!

Nắm tay Ngô Tú Nhi tiến vào trong túi áo, sờ sờ tấm phù trong áo. Đây là một tấm thổ độn phù, khoảng cách hữu hiệu đạt tới năm trăm dặm! Đây là vật mà Lam Hi đưa cho nàng trước khi rời đi. Ngô Tú Nhi biết, đây là hấn thông qua Lam Hi đưa cho mình!

Vừa nghĩ tới hấn, Ngô Tú Nhi cảm thấy, trái tim đã lạnh như băng của mình lại dần ấm áp.

Ngô Tú Nhi ngồi đó, ngẩng đầu, dưới đôi lông mi dài, đôi mắt linh động dừng trước phụ thân đối diện, thản nhiên nói:

- Phải không? Vậy sao phụ thân còn nói hăm mộ Lăng Tiêu một lần có thể cưới tám thê thiếp?

- Con...

Ngô Anh tức đến nghẹn họng. Lời này đúng là ông ta từng nói. Nam nhân mà, ai cũng hiểu. Nhưng loại chuyện này lại bị nữ nhân ngay trước mặt bóc trần khiến Ngô Anh từ trước đến nay vẫn cao cao tại thượng lập tức cảm thấy mặt mũi mất hết, không nhịn nổi thẹn quá hóa giận. Xoay người, phẩy tay áo bỏ đi, khi ra đến cửa phòng thì nghiêng người, xoay nửa mặt lại, nói một câu:

- Dù sao, lần này là quan hệ đến sinh tử tồn vong của gia tộc đó, người không muốn đi cũng phải đi! Không lấy chồng cũng phải lấy! Từ giờ trở đi, không cho phép người rời khỏi phòng này một bước chân!

Thần thái lạnh nhạt của Ngô Tú Nhi trong mắt cuối cùng cũng rút đi một chút, không nhịn được nhẹ giọng nói:

- Cũng giống năm đó đưa ta tới bên người Lăng Tiêu, cũng quan hệ đến sinh tử tồn vong của gia tộc sao?

Thân mình Ngô Anh hơi cứng lại, đứng yên, nhưng không quay đầu lại, nhấc chân rời đi. Chợt nghe oa một tiếng, từ phía sau truyền đến tiếng khóc tê tâm liệt phế của con gái. Ngô Anh vài lần do dự muốn quay lại, nói cho con gái, mình rất yêu nó!

Nhưng, lại nghĩ những năm gần đây, Ngô gia tuy dựa vào dưới tàng cây Thục Sơn phái, địa vị và thành danh rất nhanh quật khởi, nhưng cây đại thụ này chung quy lại thì căn cơ không ổn! Ngô Anh thực ra là người rất cẩn thận, cũng như thời điểm sau khi Lăng Tiêu từ đại hội toàn Nam châu trở về, đối với thế lực nhanh chóng quật khởi này có phần sợ đầu sợ đuôi.

Không cần có công, nhưng cầu không sai lầm! Tóm lại cũng không thể khiến cho Ngô gia từ xưa đến nay tích lũy được cơ nghiệp to lớn như vậy lại bị hủy trong tay mình! Đây là tôn chỉ của Ngô Anh!

Cho nên, ông ta sẽ không bỏ qua cơ hội tốt kết giao với Tư Đồ gia, chỉ có nắm chắc trong tay quan hệ với thế lực lớn Tư Đồ gia này, Ngô gia mới có thể vĩnh viễn đứng ở thành Vọng Thiên, vượt qua hai đệ nhất gia tộc kia!

Có những vết rách, một khi xuất hiện, thì vĩnh viễn cũng không thể phục hồi. Có những tình cảm, một khi bị thương tổn, thì vĩnh viễn không thể trở lại như xưa.

Ngô Tú Nhi si ngốc ngồi đó, trong lòng nghĩ đến những việc xảy ra từ nhỏ đến lớn, cho tới chuyện những năm gần đây, không tìm được dòng lệ, thì thào nói:

- Người vì sao phải lớn lên? Vì sao...

Cốc, cốc, cốc.

Bên ngoài truyền đến ba tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Ngô Tú Nhi lại như không nghe thấy, vẫn ngồi thờ ơ.

Cửa mở ra, là đại ca Ngô Dung của Ngô Tú Nhi, đã xác lập là người nối nghiệp của Ngô gia.

Ngô Dung nhìn tiểu muội tiểu tụy, cũng rất đau lòng. Nhưng lần này hấn tới cũng là chịu nhờ vả của phụ thân, tiến đến nhận trách nhiệm thuyết khách. Ngô Anh hiểu con gái của ông ta, biết con gái trông thì chỉ như một cô bé tinh quái, nhưng thực ra lại là người yếu ớt mà quật cường. Nếu không cõng bỏ khúc mắc trong lòng nàng thì không thể biết nàng sẽ làm ra cái việc ngốc nghếch gì.

Ngô Dung ho nhẹ một tiếng, sau đó ngồi xuống, nhẹ giọng nói:

- Tú nhi, ca biết muội khổ sở, ca ...

- Đi ra ngoài.

Ngô Tú Nhi cúi đầu, mặt không thay đổi. Vừa nói vừa cảm thấy đau đớn cõi lòng, trong tâm cực kỳ đau thương: “ Xem ra người quả nhiên sẽ thay đổi! Người ca ca yêu thương nàng, chiều chuộng nàng năm đó đã vĩnh viễn không còn rồi.

- Tú Nhi huynh...

Ngô Dung sao có thể nghĩ tới, tiểu muội từ nhỏ có thói quen quần quýt lấy hần, cả ngày ca ca, ca ca lại dùng thái độ thế này nói chuyện với hần.

- Ta làm sao? Ta vì sao lại thành thế này?

Ngô Tú Nhi phát ra một tiếng cười lạnh, sau đó nói:

- Trong lòng huynh đang nghĩ thế, phải không? Có lẽ, huynh còn muốn nói, Lăng Tiêu kia có cái gì tốt, người ta cũng đã có đến tám thê tử, sao có thể coi trọng cô gái bình thường như ta phải không?

- Muội cũng biết rồi, vì sao...

Ngô Dung cố nín giận, chậm rãi nói:

- Còn vì sao lại chết sống cũng không gả cho Đại công tử Tư Đồ Bằng Hạc?

- Ha ha.

Ngô Tú Nhi cười hai tiếng bi thương, tuy đang cười nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy vô tận bi thương.

- Nếu ta gả cho hần, huynh lập tức trở thành anh rể của trưởng môn tương lai của gia tộc hùng mạnh nhất Nam châu Tư Đồ thế gia, phải không? Đại ca, cho đến giờ tiểu muội vẫn coi người là đại ca thân thiết nhất, huynh có từng nghĩ tới, năm xưa, khi huynh gần chết, là ai đã cứu mạng của huynh về không? Hôm nay huynh đứng đây nói hần không đúng, huynh không biết đỏ mặt sao?

Ngô Dung biến sắc, kỳ thực, trong lòng hần, chuyện xảy ra năm đó vẫn bị hần coi là một chuyện sỉ nhục lớn, nếu để người khác nói, hần sẽ trở mặt tại chỗ! Nhưng trước mặt hần, là người tiểu muội hần yêu thương nhất! Là nhân vật trọng yếu quan hệ đến Ngô gia!

Cho nên, hần không dám.

Trên mặt Ngô Dung nở nụ cười ôn hòa, nói:

- Công là công, tư là tư, người phải phân biệt công tư rõ ràng. Năm đó Lăng Tiêu cứu mạng huynh huynh tự nhiên là cảm kích hần, nếu hần có yêu cầu gì, dù huynh máu chảy đầu rơi, vượt lửa qua sông cũng không chối từ! Nhưng tiểu muội, người ta cũng không yêu muội! Đây không phải là ta đả kích muội, mà là sự thật! Mà đại công tử Tư Đồ gia là thật tâm thích muội!

- Vậy sao? Huynh chừng nào thì thành con giun trong bụng Tư Đồ Bằng Hạc rồi?

Ngô Tú Nhi cười lạnh châm chọc nói:

- Còn nữa, huynh không có cách nói công tư phân minh. Huynh nói xem, mấy năm nay chuyện dựa hơi Thực Sơn này thực sự không ai biết sao? Huynh đi ra đi, để ta nghĩ lại xem, có lẽ ta sẽ nghĩ thông.

Ngô Tú Nhi nói xong, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười nghiền ngẫm, nụ cười này khiến Ngô Dung không rét mà run. Hần muốn nói cái gì lại bị Ngô Tú Nhi chặn lại, không nói ra lời.

- Nếu muội nghĩ thông suốt rồi là tốt nhất! Nhớ kỹ, muội là người Ngô gia, không phải họ Lăng!

Ngô Dung cuối cùng cũng không nhịn được, sau khi nói ra lời này liền đập cửa mà ra.

Ngô Tú Nhi mấy ngày nay sắp cạn khô nước mắt giờ lại thất thanh khóc rống lên, bao nhiêu thân tình nhiều năm dường như cũng trôi theo tiếng khóc ai oán này, chảy xuôi ra ngoài.

Cửa phòng yên lặng mở ra, một tiếng bước chân nhẹ nhàng đi tới bên người Ngô Tú Nhi, một tiếng thở dài của nữ nhân, đôi tay dịu dàng khoác lên vai Ngô Tú Nhi.

Tiếng nói dịu dàng vang lên:

- Tú Nhi, đừng khóc, mẹ nghe thật là buồn.

- Mẹ... mẹ!

Ngô Tú Nhi cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, nhào vào lòng mẫu thân, hai tay ôm chặt thắt lưng mẫu thân, khóc đến tê tâm liệt phế, nghẹn ngào, đứt quãng nói:

- Mẹ cũng tới khuyên con lập gia đình sao?

- Không, không phải, con là con gái thân sinh của ta, ta sao có thể nhẫn tâm gả con cho người con không thích chứ?

Mẫu thân của Ngô Tú Nhi nhẹ nhàng vuốt ve con gái khóc đến mức sắp ngất đi, sau đó nói:

- Tối nay, con hãy theo cửa sau mà ra, nơi đó sẽ có người tiếp ứng con! Đi Thục Sơn cũng được, xa chạy cao bay cũng tốt, tóm lại, con... con không cần trở lại nữa!

Mẫu thân Ngô Tú Nhi nói xong lời này, cuối cùng cũng không nhịn được mà rơi lệ.

Cả người Ngô Tú Nhi run lên, cuối cùng... vẫn phải đi một bước này sao?

699. Chương 615: Được Đền Đáp Như Mong Muốn?

Gió đêm hơi lạnh, thổi vào quần áo đơn bạc của Ngô Tú Nhi khiến thân thể nàng khẽ run lên.

Thời tiết của Nam châu một năm bốn mùa xanh quanh năm. Khí hậu lạnh giá ở nơi băng tuyết quanh năm này trong vài năm cũng khó gặp, nhưng lúc này tâm tình của Ngô Tuyết Nhi giống như một nơi lạnh giá nhất, không có ấm áp, không có thân tình! Loại mất mát và thương tâm to lớn này không ngừng xông phá lòng của Ngô Tú Nhi thành từng mảnh nhỏ.

Quay về Thục Sơn sao?

Khóe miệng Ngô Tú Nhi hiện lên một chút vẻ cười chế giễu, hơi hơi lắc đầu, mình thành ra như vậy thì có nên trở về hay không? Kẻ gây ra tai họa? Khiến Tư Đồ gia đối kháng với Lăng Tiêu?

Coi như hết!

Ngô Tú Nhi thở dài một tiếng trong lòng. Có lẽ đây là chuyện người ta muốn thấy nhất, tỷ như nói hai vị ca ca Ngô Liên và Ngô Lượng của gia tộc, e rằng chỉ mong sao thấy chuyện hôn nhân bị hủy bỏ. Sau đó Tư Đồ gia thẹn quá hóa giận, phái người đến đối phó với Ngô gia, như vậy mặc kệ gia chủ Ngô Anh hay là thiếu chủ Ngô Dung, e rằng cũng phải nhận lỗi rồi từ chức vụ hiện có thì bọn họ liền có cơ hội tiếp quản Ngô gia rồi.

Ta có lẽ ... Không nên cho hấn phiền toái! Bất kể khi nàng xuống núi, Lam Hi luôn dặn dò mãi, có khó khăn nhất định phải đưa tin về Thục Sơn, bất kể là bà hay là tông chủ Lăng Tiêu, cũng không thể ngồi yên mà không màng tới. Nhưng trong lòng Ngô Tú Nhi, mình cũng chẳng quen thân Lăng Tiêu thì có tư cách gì Lăng Tiêu phải hỗ trợ cho mình? Hơn nữa còn có chuyện lớn là đắc tội với Tư Đồ gia!

Thành Vọng Thiên là thành thị cao nguyên ở phía Tây Nam châu, càng về đêm thời tiết càng trở nên rét lạnh, nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch thật lớn. Mặc dù Ngô Tú Nhi sinh sống ở thành Vọng Thiên đã nhiều năm nhưng lại chưa bao giờ một mình đi lại trên đường vào ban đêm, mọi âm thanh đều yên tĩnh, gió lạnh tràn ra, trong lòng nàng dần dần cảm thấy một chút sợ hãi.

Đột nhiên, Ngô Tú Nhi nao nao, thực lực của nàng đã đạt tới cảnh giới Tu Luyện giả cao cấp, phóng mắt trong toàn bộ Ngô gia, căn bản là không có mấy người có thể có thực lực mạnh hơn nàng!

Cho dù là ca ca Ngô Dung của nàng, cũng không phải đối thủ của nàng lâu rồi. Mặc dù Ngô Tú Nhi cũng nghe nói qua trong nhà có cường giả có cảnh giới Đại Viên Mãn, nhưng lại có ai biết, đó không phải là gia tộc lấy ra để hù người chứ? Hơn nữa, nhưng năm gần đây, trong Thục Sơn phái, thực sự Ngô Tú Nhi đã gặp nhiều cao thủ, đối với cái gọi là cường giả siêu cấp, trong lòng đã hoàn toàn có lực miễn dịch, căn bản không giống như trước đây khi đối mặt với bọn họ, sẽ sinh ra loại kính sợ trong lòng.

Ngô Tú Nhi không sợ gia tộc phái người đến bắt nàng, điểm đó là từ lúc nàng rời khỏi, thậm chí không có kinh động người bảo hộ mình có thể thấy được. Ngô gia căn bản là ngăn không được bà! Ngô Tú Nhi cũng không muốn mang phiền toái đến cho mục đích của mình.

Tuy nhiên ở sâu trong nội tâm, Ngô Tú Nhi có lẽ không hi vọng gia tộc phái người đến đây bắt mình. Nàng càng hi vọng phụ thân có thể cho nàng lặng lẽ rời khỏi. Bởi vì toàn bộ Ngô gia cũng không có khả năng có người có thực lực ngăn cản nàng!

Trừ phi là lão tổ tông trong truyền thuyết. Tuy nhiên, đó có là sao chứ? Ngô Tú Nhi nhẹ nhàng lắc đầu, rất nhanh trong tay xuất hiện một miếng thổ độn phù. Đột nhiên nàng không cảm thấy lạnh, bước chân kiên định hơn nhiều.

-Tiểu thư! Ngài đang ở đâu? Gia chủ nói, tất cả đều dựa theo ý của ngài mà làm! Nhất định sẽ không miễn cưỡng ngài!

-Đại tiểu thư, ngài nhanh về nhà xem đi, lão gia đã bắt trời phu nhân, nói muốn giết bà ... ..

-Tú nhi, ta là ca ca Ngô Liên của ngươi nè! Người nhanh quay về đi, đại ca cũng bị lão gia giam cầm rồi! Nói nếu muội không trở lại thì mãi mãi không thả hẳn ra!

Giọng nói của Ngô Liên làm sao mà có thể khiến người nghe được có cảm giác vui mừng khi người gặp họa, cũng không biết là thật hay là giả.

Tuy nhiên, đối với Ngô Tú Nhi chuẩn bị kiên định rời khỏi vẫn sinh ra ảnh hưởng to lớn. Cha không muốn quan tâm nàng, ca ca thật ra cũng không muốn quan tâm đến nàng, nàng đã nhìn thấu! Trải qua cuộc sống nhiều năm như vậy, Ngô Tú Nhi như thế nào có thể là đại tiểu thư một cách tinh quái điêu ngoa như năm xưa chứ?

Chỉ có điều ... Trên đời này, nếu có một người mà Ngô Tú Nhi nàng mãi mãi cũng không thể vứt bỏ, cho dù đi đến chân trời góc biển cũng không thể quên được, đó chỉ có thể là mẫu thân của nàng.

Ngô Tú Nhi cắn răng rất chắc, đứng tại chỗ, thân thể gần như hòa tan làm một thể với hoàn cảnh bóng đêm chung quanh! Những người của Ngô gia căn bản là không có cách nào phát hiện sự tồn tại của nàng!

Nàng đang do dự, nàng có chút không tin phụ thân sẽ làm vậy! Đó không phải là phụ thân Ngô Anh mà nàng biết!

Nhưng từng tiếng kêu gọi của những người đó khiến Ngô Tú Nhi do dự! Hơn nữa khi giọng nói của hai người thị nữ bên cạnh Ngô Tú Nhi vang lên, Ngô Tú Nhi gần như không kiềm nổi liên tin bọn họ!

-Tiểu thư, ngài đang ở đâu?

Một người thị nữ trong đó với âm thanh mang theo vẻ khóc nức nở, nức nở nói :

-Lão ... Lão gia nói ...Lão gia nói, nếu tìm không gặp ngài thì ... Sẽ bán chúng ta vào thanh lâu, hu hu. Tiểu thư, chúng ta không muốn tới thanh lâu đâu!

-Tiểu thư ơi, ngài mau trở lại đi, ngài không nên bỏ mặc chúng ta. Lão gia cũng đã nói, tuyệt đối sẽ không ép buộc ngài. Tiểu thư, ngài sẽ không trở mặt thấy chúng ta bị bán vào trong thanh lâu chứ ... ..

Cuối cùng Ngô Tú Nhi cũng không kiềm nổi, miệng khẽ nhếch lên, vừa rồi khi nàng muốn lên tiếng thì một bàn tay nhanh chóng che kín miệng nàng, Ngô Tú Nhi lập tức rất sợ hãi! Lúc đó muốn liều mạng tranh đấu, dùng sức để nâng tay lên, khi muốn mạnh mẽ đẩy người ở phía sau lưng. Người đó nhẹ nói một câu ở bên tai nàng, khí lực trên người Ngô Tú Nhi nháy mắt giống như chịu không được, lập tức mềm nhũn, bên tai ngứa, sắc mặt lộ ra một mảng ửng đỏ, cảm giác được cả hai má giống như bị lửa đốt, cháy sạch trơn.

-Đừng lên tiếng, là ta.

Giọng nói này mãi mãi Ngô Tú Nhi cũng không quên, bao nhiêu mộng đẹp, xuất hiện bên tai nàng, khi tỉnh lại thì chỉ có hai hàng lệ, từ lâu nàng đã hy vọng xa vời, có một ngày giọng nói đó sẽ chân thật vang lên ở bên tai nàng.

Điều này làm cho Ngô Tú Nhi trăm loại cảm xúc ngổn ngang, cũng không biết làm sao có dũng khí, quay lại nhào vào lòng Lăng Tiêu, nước mắt liền rơi ướt đầm quần áo Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu vung tay lên, một đạo kết giới hình thành chung quanh hai người, tiếp đó, Lăng Tiêu nói với Ngô Tú Nhi :

-Tú nhi, hãy thoải mái khóc đi, khiến cho nàng ủy khuất rồi, ở đây không ai có thể mang nàng đi!

-Ô ô ... Người, vì sao người tới đây! Vì sao cho ta hy vọng? Vì sao không cắt hết hy vọng của ta. Lãng Tiêu, ta ... Ta ... Ta hận người!

Ngô Tú Nhi nói với giọng đứt quãng, nhưng một đôi cánh tay mềm mại càng nhanh chóng ôm Lãng Tiêu, không có ý định buông ra.

Lãng Tiêu cũng không nóng nảy, tùy theo Ngô Tú Nhi ở trong lòng mình khóc. Hắn có thể đến đây, có lẽ là vì tự mình Lam Hi tìm Diệp Tử để nói rõ tình huống.

Đám phụ nữ Diệp Tử bàn bạc một chút. Nói thật, các nàng cũng không hy vọng bên mình Lãng Tiêu lại xuất hiện thêm một người đàn bà khác. Bởi vì cũng chỉ có tám người các nàng nhưng Lãng Tiêu cũng không thể nào thường xuyên ở bên cạnh các nàng. Nếu lại có ... Gần như các nàng tiến thêm một bước giảm bớt thời gian gặp mặt Lãng Tiêu. Thứ hai, cũng chưa chắc là chuyện đó công bằng với nàng kia.

Có lẽ với Ngô Tú Nhi, các nàng cũng biết nàng, càng biết rằng thời điểm Lãng Tiêu mới vào Thánh Vực, chưa có danh tiếng, thời điểm khốn khó thất vọng, nhưng Ngô Tú Nhi cũng thích hắn, và một mực lặng lẽ chiếu cố Lãng Tiêu, chiếu cố Thực Sơn phái. Cho đến khi đám phụ nữ từ Nhân giới phi thăng, nàng mới dần dần biến mất bóng dáng bên cạnh Lãng Tiêu.

Nhưng hơn nữa, Ngô Tú Nhi cũng là một trong những cô gái mà Diệp Tử trong trong đám thê tử của Lãng Tiêu không chán ghét!

Tao ngộ của Ngô Tú Nhi, một đám cao tăng của Thực Sơn không ai mà không biết. Hơn nữa, Lam Hi có địa vị rất cao ở Thực Sơn phái cũng mang theo Ngô Tú Nhi. Cho nên, trong mắt đám người Thực Sơn phái, Ngô Tú Nhi được coi là nửa người của Thực Sơn phái. Nàng chịu ủy khuất nên Thực Sơn phái xuất đầu tự nhiên cũng là chuyện bình thường.

Cứ như vậy, Lãng Tiêu bị đám phụ nữ đẩy ra, trước khi đi, Diệp Tử có chút tỏ vẻ ghen tuông với Lãng Tiêu, nói làm sao thì tùy hắn, cho dù là ưng thuận lấy Ngô Tú Nhi cũng đừng ngại!

Ở trong lòng Diệp Tử, trên đời này người quan trọng nhất chỉ có một mình Lãng Tiêu thôi. Mà chỉ cần có thể khiến Lãng Tiêu cao hứng, nàng cũng không chút do dự mà làm!

Huống chi, sau khi có được sinh mệnh lâu dài, tình dục giữa nam nữ, cũng đã sớm không phải nhu cầu lớn nhất của Diệp Tử, có nhiều khi, làm bạn ... Cũng chính là một loại hạnh phúc!

-Đi, ta mang cô đi đến một chỗ, ở đó tu luyện trăm năm, cũng tương đương với tu luyện mười năm ở Thánh Vực. Đến lúc đó, khi cô ra ngoài, ít nhất cũng là cường giả có cảnh giới Đại Viên Mãn! Hơn nữa, chỉ cần cô đồng ý, cô có thể mãi mãi ở lại Thực Sơn, ai muốn ức hiếp cô thì phải hỏi qua ý ta!

Lãng Tiêu nhẹ giọng nói, dường như nói một chuyện nhỏ không đáng kể. Nhưng lời này của Lãng Tiêu đối với Ngô Tú Nhi mà nói, không thể ngờ là tương đương với khi nàng gặp khó khăn thì hắn cho nàng sự ủng hộ lớn nhất!

Ngô Tú Nhi nói với vẻ ghen ngào :

-Lãng Tiêu ... Cảm ơn người! Ta ... Ta không thể được, lời nói của một mình người là một lời hứa hẹn với ta sao?

Ngô Tú Nhi thông minh sắc sảo làm sao mà không nhìn ra vì sao Lãng Tiêu tới chứ? Nhưng nàng cũng không thể biết! Trong lòng đồng thời cũng nghĩ đến : Lam Hi tỷ tỷ, Lam Hi sư phụ ... Đại ân đại đức của ngài, Tú Nhi trọn đời khó quên!

Lãng Tiêu phát tay, Ngô Tú Nhi biến mất tầm hơi, tiến nhập vào thế giới trong đỉnh.

Theo sau đó, Ngô gia rơi vào bối rối, cuối cùng vào ngày thứ ba, Ngô Anh mang theo vài trưởng lão của Ngô gia, kiên trì ở Thực Sơn.

Khi Ngô Anh thấy Lãng Tiêu, loại cảm khái trong lòng quả thực không thể dùng ngôn ngữ để giải thích được.

Hồi tưởng về một trăm năm trước, lần đầu mình nhìn thấy người thanh niên này, so với hiện tại, bộ dáng dường như không biến hóa quá lớn. Nhưng thân phận và địa vị quả thật là giữa bầu trời và mặt đất! Năm đó mình có thể cao cao tại thượng đối mặt với hắn, mà hiện tại thì sao?

Ngô Anh lộ ra vẻ cười khở, sau đó hơi hơi khom người về phía Lăng Tiêu, nói với vẻ khiêm cung :

-Sau khi chia tay Lăng tông chủ vẫn khỏe chứ? Hôm nay lão phu tới nơi này, là muốn đón tiểu nữ về nhà.

Lăng Tiêu có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Ngô Anh một cái, sau đó nói :

-Ngô gia chủ, thời gian trước không phải Ngô Tú Nhi đã bị ngài đưa về rồi sao? Như thế nào còn tới đây đòi người chứ?

700. Chương 616: Tư Đồ Bằng Hạc.

-Thôi, đừng nói nữa, đêm qua có ta có một chút náo loạn. Ta nghĩ, con bé nhất định sẽ chạy đến Thục Sơn. Ngoại trừ nơi này thì nó còn có thể đi đâu chứ?

Lúc này, bên cạnh Lăng Tiêu có một người bật cười xì một tiếng, sau đó nói :

-Có ý tứ, đường đường là gia chủ của ba gia tộc lớn trong thành Vọng Thiên cũng trông không được con gái mình. Lại chạy tới cầu người khác, thật sự ta chưa thấy qua chuyện có ý tứ như vậy, Ngô gia chủ?

Ngô Anh nghe xong lời này, sắc mặt lập tức cứng đờ. Tuy nhiên lão cũng không nói gì, con trai Ngô Dong bên cạnh hơi hơi nhú mày. Hắn biết rõ người nói chuyện, đối với người đứng đầu trong mười hai đại đệ tử Lăng Tiêu mang từ Nhân giới, cái tên mập mạp gọi là Thiên Viên, Ngô Dong cũng có chút xem thường những người Lăng Tiêu dẫn từ Nhân giới. Nguyên nhân chênh lệch quá lớn so với hắn! Căn bản là không cùng cấp bậc, so với bọn họ, Ngô Dong cũng cảm thấy giá trị con người mình rất xuống.

Tuy nhiên người này nói chuyện chanh chua, thiếu chút nữa Ngô Dong nói vài câu.

-Vị này chính là Thiên Viên hiền chất phải không? Chúng ta là người thẳng thắn không nói tiếng lòng. Quan hệ giữa tiểu muội Tú Nhi và tông chủ Lăng Tiêu, trong lòng tất cả mọi người cũng biết rất rõ. Tuy nhiên Lăng Tiêu tông chủ cũng có thể tử, tiểu muội cũng đã chọn được người. Nếu như có người thấy tiểu muội xuất hiện ở Thục Sơn thì đối với mặt mũi của Lăng tông chủ ... ..

-Được rồi, được rồi.

Thiên Viên không kiên nhẫn cắt ngang lời nói của Ngô Dong. Tiểu mập mạp năm đó hiện tại đã trở thành một trong những nhân vật trung tâm của Thục Sơn, bấu môi, cười với vẻ trêu tức :

-Ngài cũng đừng lộ ra vẻ trưởng bối trước mặt ta, nói thật cho người biết, sau khi muội muội Ngô Tú Nhi của người xuống núi Thục Sơn thì đã không còn quay lại! Cái gì mà xuất hiện ở Thục Sơn ta? Người cho Thục Sơn là nơi nào? Sư phụ ta ngại mặt mũi không nói với người, ta đây sẽ nói cho người, lão tử khinh thường Ngô gia các người! Muốn nịnh bợ thế lực lớn, cũng phải chính Tú Nhi tiểu thư đồng ý mới được chứ? Giống như nhà các người vậy sao ... Hừ.

Thiên Viên vừa nói xong, còn chặc lưỡi, âm thanh chặc chặc, làm cho phụ tử hai người Ngô Anh và Ngô Dong giận đến sắc mặt xanh mét.

Ngô Anh chấp tay về phía Lăng Tiêu, sau đó nói :

-Lăng tông chủ, lão phu tự hỏi qua bao nhiêu năm rồi, trước đến giờ không có bạc đãi. Hôm nay lão phu làm càn một hồi, muốn nghe được một câu của Lăng tông chủ. Tú Nhi nàng ... Rốt cuộc có ở Thục Sơn hay không?

Lăng Tiêu lắc đầu, ánh mắt vô cùng trong suốt, thản nhiên nói :

-Không có

Ngô Anh gật gật đầu với vẻ trầm trọng, quay về phía Ngô Dong nói :

-Chúng ta đi thôi.

-Nhưng ... Phụ thân!

-Đi thôi!

Giọng nói Ngô Anh tăng thêm, sau đó xoay người bước đi. Người Ngô gia bất đắc dĩ cũng chỉ có thể đi theo sau gia chủ. Lúc này, Ngô Anh đột nhiên quay đầu lại nhìn Lăng Tiêu, hỏi với giọng cực nhanh :

-Nếu con gái ta làm thiếp người có được không?

Sắc mặt Lăng Tiêu bình tĩnh, ánh mắt không dao động, lắc đầu nói :

-Trong lòng Lăng Tiêu chỉ có tám vị thê tử, Tú Nhi ở trong lòng Lăng Tiêu vẫn chỉ là một tiểu muội muội đáng yêu. Thật ra, Ngô gia chủ người hần là hiểu được một điều, Lăng Tiêu ta cũng không như các gia tộc thế lực, không nhất thiết thành thê tử của ta mới nhận được sự che chở của ta! Mấy vạn môn nhân, thân nhân bằng hữu của ta ... Cũng là người ta quan tâm. Ta vẫn sẽ trông chừng họ!

Trên mặt Ngô Anh bỗng nhiên lộ ra một chút biểu tình thoải mái, sau đó thì lễ về phía Lăng Tiêu thật sâu, một chữ cũng không nói liền quay người đi.

Thiên Viên đứng bên cạnh Lăng Tiêu, nhìn đoàn người đang càng lúc càng xa, quay đầu lại nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, sau đó mới nhỏ giọng hỏi :

-Sự phụ, ngài thật sự không chuẩn bị với tiểu thư Ngô Tú Nhi ... ..

Lăng Tiêu liếc mắt nhìn Ngô Tú Nhi một cái, thản nhiên nói :

-Không nên hỏi chuyện không nên hỏi! Trở về tu luyện đi!

Thiên Viên thành thật ừ một tiếng, dừng nghĩ trước mặt mọi người họ là mười đại đệ tử phong quang của Thực Sơn nhưng ở trước mặt Lăng Tiêu, bọn họ chỉ là một đám cừu nhu thuận.

... ..

Ngô Dong đầy tâm sự đi theo bên cạnh phụ thân, đợi sau khi đi xa, hần rốt cuộc không kiềm nổi lên tiếng hỏi :

-Phụ thân, tiểu muội nàng nhất định ở tại Thực Sơn, vì sao ngài?

Ngô Anh đột nhiên dừng bước chân, đứng ở đó, ánh mắt bình tĩnh nhìn vào đứa con cả mà mình đã ký thác hy vọng cao, lời nói sâu lắng :

-Dong nhi, con cảm thấy hiện tại Ngô gia có tư cách nói chuyện với Thực Sơn sao?

Ngô Dong lắc đầu, tuy nhiên lại giải bày :

-Hài nhi biết không được nhưng Tư Đồ gia ... ..

-Tư Đồ gia?

Ngô Anh thở dài thật sâu, sau đó nói :

-Chẳng lẽ con không hiểu được ý tứ trong lời nói của Lăng Tiêu? Hần đang nói cho ta biết. Chuyện này không liên quan đến Ngô gia ta!

Ngô Dong ngẩn ra, sau khi đứng một lúc lâu không nói gì, nhìn đoàn người rời đi của phụ thân, Ngô Dong thì ào ào nói với thần tình mất mát :

-Không liên quan tới Ngô gia sao? Ha ha ha ha ... Thật đúng, thật đúng là xem thường người!

... ..

Ngô Tú Nhi ở trong thế giới đỉnh, cùng với Lăng Vân Nhi hai người đang chọn một động phủ tu luyện ở trên một ngọn núi cao nhất, cảm tình hai người vốn rất tốt cho nên tới nơi này rồi, cùng ở chung như trước, cách chỗ các nàng không xa chính là động phủ của đám người Lam Hi, Nha Nha và Lam Thiên Mai.

Ngô Tú Nhi ngồi ở cửa, đôi mắt nhìn điểm cuối trong thế giới đỉnh ở hư vô mờ mịt xa xôi. Lăng Vân Nhi ngồi bên cạnh người nàng, cười hì hì nói :

-Tú Nhi tỷ tỷ còn đang suy nghĩ ca ca ta sao?

-Hả? Không có, không có!

Ngô Tú Nhi liên tục xua tay, sắc mặt ửng đỏ nói :

-Kỳ thật ... Ta biết, các cô cũng đang giúp đỡ ta. Nhưng hôm nay ta đã nghĩ thông! Từ nay về sau, ta muốn dùng tất cả tâm tư vào chuyện tu luyện! Nếu không thể gả cho hần, vậy ta cũng muốn trở thành một người giúp đỡ hần!

-Tú Nhi tỷ tỷ ... ..

-Vận Nhi, cô không cần khuyên ta, thật ra hiện tại ta rất vui vẻ. Ít nhất ta cũng biết, hần không phải không muốn quan tâm ta. Mặc kệ loại quan tâm này có liên quan đến tình cảm hay không, ta cũng rất vui! Theo thực lực nâng cao, ta càng ngày càng có thể cảm giác được loại uy lực pháp tắc thiên địa, điều này cũng khiến ta mê muội vô cùng! Ta biết, ca ca ngươi là người tốt, ta hiểu hần.

Rốt cuộc Lăng Vận Nhi cười trấn an, sau đó nói :

-Tỷ có thể nghĩ như vậy là tốt rồi. Thật ra, tỷ thấy ta và tỷ tỷ của ta, cứ một mình như vậy chẳng phải vẫn tốt sao? Hiện tại tình thế phức tạp trong Thánh Vực hay thay đổi. Chúng ta chỉ cần cố gắng nâng cao thực lực thêm thì mới có thể khiến thực lực chính thể của Thực Sơn thành thứ mà bất cứ kẻ nào cũng không dám coi thường!

Ngô Tú Nhi kiên định gật đầu, sau đó nhoẻn miệng cười :

-Vận Nhi, chúng ta cùng nhau cố gắng!

... ..

Con gái Ngô gia mất tích, cũng không có sóng gió quá lớn ở Nam châu. Hiện tại thứ nhất Nam châu cũng không như năm xưa có một nhà lớn Liên Minh Nam châu. Thứ hai một vài năm gần đây, Nam châu đã không còn yên tĩnh, chung quanh nổi lên phân tranh!

Không ai biết vì sao, cũng không ai có thể đủ ngăn chặn, một thời kì trước nay chưa từng có. Cứ như vậy mà phủ xuống Nam châu Thánh Vực cùng với những châu khác!

-Bẩm báo đại công tử, hai nhà Lãnh gia và Lý gia đã đầu hàng, còn Văn gia thì không đầu hàng nên toàn bộ đều bị chúng ta diệt khẩu!

Trong mật thất của Tư Đồ gia, một người áo đen cả người phát tán ra sát khí lạnh lẽo quỳ gối xuống đó, cúi đầu trầm giọng nói.

Đối diện là người thanh niên đứng đưa lưng về sau đang xoay người lại, rõ ràng chính là đại công tử Tư Đồ Bằng Hạc của Tư Đồ gia! Lúc này về mặt hần bình tĩnh, nhẹ giọng nói :

-Làm rất tốt! Cứ tiếp tục.

Người đó gật gật đầu, sau đó đứng dậy, lại nói tiếp :

-Đại công tử, Ngô gia không biết điều, không ngờ nói dối tiểu thư Ngô Tú Nhi của bọn họ mất tích không thấy. Người xem có cần thuộc hạ phái người hay không ... ..

Tư Đồ Bằng Hạc khoát tay, nói với vẻ không kiên nhẫn :

-Làm tốt chuyện của người là được rồi!

Người đó biến sắc, nói với thái độ kính cẩn :

-Thuộc hạ đã biết!

-Đi nói cho các huynh đệ, bọn họ vất vả rồi! Một thời kì lớn có thể tạo ra thực lực cá nhân đã tiến đến! Phạm là người chết trận, cha mẹ thân nhân của bọn họ đều được đến Tư Đồ gia an dưỡng! Nếu còn sống thì sau này được phong vương, phong tước, sắp tới sẽ trở thành một phương bá chủ ở Thánh Vực!

Trong ánh mắt của người áo đen bộc phát ra một luồng hào quang cực nóng, sau đó nói :

-Thuộc hạ nhất định nói lời của đại công tử cho các huynh đệ nghe!

Nói xong, người áo đen lui về sau một bước, nói :

-Không còn chuyện gì thì thuộc hạ xin cáo lui.

-Đi thôi ... Đợi chút. Ở nơi Bằng Phi ... Gần đây có thể có động tĩnh gì không?

-Chỗ nhị công tử ... Nghe nói người của bọn họ trước đây mấy ngày công chiếm Chúc gia trang, Hồng Sơn trấn cùng với Huyết Kiếm môn!

-Ừ, ta biết rồi, người đi xuống đi!

Tư Đồ Bằng Hạc dường như phát tay có chút mỏi mệt, sau khi người áo đen rời đi, nụ cười trên mặt Tư Đồ Bằng Hạc dần dần biến mất, thay vào đó là một loại cảm xúc ngưng trọng.

Không ai hiểu biết người đệ đệ của hắn bằng hắn – Giới về ngụy trang, dã tâm lớn, giỏi về kích động cảm xúc của thủ hạ, lòng lang dạ sói mà lại còn có quỷ kế đa đoan ... Đối mặt với đối thủ như vậy, Tư Đồ Bằng Hạc cảm thấy mình có loại cảm giác tâm lực suy giảm.

Loại cảm giác này thường xuyên tra tấn hắn, khiến hắn có loại cảm giác gần như sụp đổ. Nhưng hắn vẫn không thể sụp đổ, không thể buông xuôi, lại càng không thể biểu hiện ra vẻ yếu đuối!

Cho dù vị hôn thê quái lạ kia khiến hắn mất mặt nhưng hắn vẫn nhẫn nại, trong lòng thống hận hết thảy, thống hận phụ thân của mình. Ngô Tú Nhi kia rõ ràng truyền đạt ngầm với Lăng Tiêu, vì sao còn không bỏ qua chuyện hôn nhân định sẵn? Muốn thông qua chuyện quan hệ tốt với Lăng Tiêu? Đây rõ ràng là muốn trở mặt mà!

Cho tới bây giờ Tư Đồ Bằng Phi vẫn chưa hiểu rõ, lấy chỉ số thông minh và đường tin tức của phụ thân, sẽ không nắm rõ chuyện này sao?

Như vậy, vì sao ... Ông còn muốn duy trì chuyện hôn nhân gia tộc hoàn toàn không ngang nhau?

Tư Đồ Bằng Hạc đột nhiên cảm giác cả người mình có chút phát lạnh.

Trong ánh mắt đồng dạng cũng tràn đầy hào quang oán hận, khoanh tay đứng thẳng, đối diện là bức tranh thủy mặc khổ lớn ở trên tường. Dãy núi ngụy nga đẹp kia đột nhiên hình thành một khuôn mặt người.

Một hồi liên biến thành Lăng Tiêu, một hồi liên biến thành Ngô Tú Nhi, một hồi ... Lại biến thành phụ thân và đệ đệ của hắn.

Gân xanh nổi lên trên trán Tư Đồ Bằng Phi, gương miệng, phát ra gào không tiếng động. Một cảnh tượng kinh người lúc này bỗng nhiên xảy ra, thân hình Tư Đồ Bằng Hạc đột nhiên như một thứ gì bị vỡ từ trong, khuôn mặt vốn anh tuấn càng trở nên vặn vẹo.

Sau khoảnh khắc đó, một ác ma khủng bố xuất hiện ở dưới mặt thất của Tư Đồ gia, một âm thanh trầm muện quanh quẩn.

-Nhận kế thừa của ta, trở thành một thế hệ Ma tộc vương giả đi!

701. Chương 617: Hoàng Đế Thứ Nhất Của Nam Châu.

-Người là ... Ai!

Tư Đồ Bằng Hạc nói cực kỳ khó khăn, nói từng chữ một :

-Ta là người ... Chết cũng sẽ không trở thành Ma tộc!

-Ha ha ha ha! Người sẽ không thể trở thành Ma tộc?

Một giọng cười trầm muện trong mặt thất, sau đó nói :

-Cái gì là Nhân tộc? Cái gì là Ma tộc? Khi cho người có được thực lực cao nhất, bất kể là chủng tộc gì, cũng chỉ biết phát run và run sợ trước mặt người! Đến khi đó, người còn có thể chấp nhất ... Bản thân mình là gì

sao? Ta có thể cảm nhận được hận ý trong lòng ngươi, nhân loại! Ngươi là một thiên tài! Thực sự là thiên tài, chỉ cần ngươi bình tâm tĩnh khí, nhận kế thừa của ta thì ngươi có thể trở thành Vương giả cao nhất cả Ma tộc! Không còn bất cứ kẻ nào có thể điều khiển ngươi; Không có bất cứ kẻ nào có thể quấy nhiễu ý chí của ngươi! Tương lai không lâu, chỉ có người khác cúi đầu xưng thần với ngươi. Ngươi không cần nhìn sắc mặt người khác! Thế nào? Tiểu tử nhân loại tuổi trẻ, có cần từ từ suy nghĩ hay không? Ha ha ha ha, có lẽ như vậy cũng tốt, ta cho ngươi ... Cảm thụ trước, loại lực lượng tuyệt đối nha!

Giọng nói trầm muộn này đột nhiên hét lớn một tiếng.

Thân hình Tư Đồ Bằng Hạc run mạnh hơn, một luồng đại lượng gần như có thể một quyền đập vào mặt đất nháy mắt tràn ngập toàn thân hắn, đôi mắt không kiềm nổi mở trừng lên!

Sau đó trong đôi mắt bắn ra hai luồng hào quang như thực chất, cười một tiếng, bắn lên mặt danh họa trên bức tường kia, ánh mắt lập tức xuyên thủng bức họa này. Ngay sau đó, hai luồng ánh mặt trời chiếu vào từng chút.

Khiến cho cả căn mật thất âm u lập tức xuất hiện hai luồng hào quang! Trong hào quang, vô số tro bụi bay lung tung!

Tư Đồ Bằng Hạc ngây người đứng đó, ánh mắt lộ ra hào quang kinh hãi. Mật thất này người khác không biết rõ chiều dày của nó bao nhiêu. Là người thiết lập, hắn làm sao có thể không biết?

Đó chính là ... Mặt trước và sau bức tường dùng mười ba tấm tinh cương cỡ ngón tay, trong đó còn có thêm bùn đất và gạch đá, ước chừng dày khoảng hai thước!

Không ngờ ... Không ngờ bị ánh mắt của mình bắn thủng!

Tư Đồ Bằng Hạc đứng đó giống như hóa đá. Lúc này, ác ma dần dần biến mất, biến thành một bộ dáng nhân loại. Luồng lực lượng kia khiến hắn khiếp sợ mà còn bị hấp dẫn, cũng biến mất từ trong cơ thể hắn.

Thật lâu sau, âm thanh trầm muộn kia mới lại vang lên :

-Thế nào? Tiểu tử thiên tài của nhân loại, ngươi suy nghĩ kỹ chưa?

-Nếu ... Nếu như tiếp nhận kế thừa của ngươi ta có thể biến thành bộ dáng đáng sợ như vừa rồi của ngươi hay không?

Tư Đồ Bằng Hạc khẩn trương hỏi với giọng khàn khàn.

-Đáng sợ? Hừ hừ, đó là thân thể hoàn mỹ! Hiện tại cho dù ngươi muốn cũng không có khả năng thật sự biến thành bộ dáng đó! Đó chẳng qua là ta muốn thử nghiệm năng lực chịu đựng của thân thể ngươi mà thôi! Ngươi yên tâm đi! Sau khi nhận sự kế thừa của ta, ngươi sẽ không có biến hóa gì! Lại càng không cho người ta cảm giác được khí tức Ma tộc từ trên thân thể ngươi!

Âm thanh trầm muộn kia giải thích vô cùng kiên nhẫn.

Tư Đồ Bằng Hạc lại rơi vào sự trầm tư, sau một lúc lâu, hắn mới ngẩng đầu, trông mắt có chút đỏ lên, cắn chặt hàm răng, nói với thần sắc kiên định :

-Được, ta chấp nhận!

-Ha ha ha ha, ngươi sẽ trở thành một người có quyền thế nhất trên mảnh lục địa này!

... ..

Trong thế giới đỉnh, sau ba mươi năm, diện tích trong đỉnh lại mở rộng ra thành một khối rất to, kéo tới phạm vi ngàn dặm so với lúc trước. Đến bây giờ đã có phạm vi một ngàn ba trăm dặm!

Không hoang vắng như cách đây vài năm. Hiện giờ trong thế giới đỉnh giống như một môn phái nhân loại, các loại kiến trúc mọc lên như sao trên trời ở tại mảnh đại lục rất nhỏ này.

Nhưng nơi này lại không có loại ồn ào náo động như môn phái nhân loại, rất yên tĩnh. Nếu như không thường xuyên xuất hiện dấu chân thì thậm chí sẽ cho rằng đây là một vùng kiến trúc không bóng người.

Giữa những kiến trúc này có một điểm đặc sắc nhất đó là mỗi một hàng kiến trúc hoặc là ở trong hoặc là ở ngoài, đều có một cái ao. Cái ao kia còn rất nhỏ, thường xuyên nhìn thấy có người lặng lẽ ngồi ở đó.

Loại tình cảnh này, nếu để cho người ngoài nhìn chắc chắn sẽ chấn động! Nhưng ở trong thế giới đỉnh, mọi người lại sớm tập thành thói quen.

Ba năm ngoài đỉnh bằng ba mươi năm trong đỉnh!

Thời gian ba mươi năm đã có thể thay đổi rất nhiều chuyện, thậm chí ba mươi năm còn có thể khiến cho một người thanh niên biến thành một lão già, có thể khiến cây có phát triển thành đại thụ ... Mà trong thế giới đỉnh, cứ mười năm luân phiên một lần, cho tới bây giờ đã là người thứ ba.

Kể cả đám người Diệp Tử trong đó, đều cứ mười năm luân phiên trong đỉnh một lần. Tuy rằng hiện tại thế giới trong đỉnh đã có thể chứa được tất cả môn nhân của Thục Sơn nhưng môn phái Thục Sơn trong Thánh Vực cũng phải có người quản lý.

Trong thời gian ba năm trong Thánh Vực đã xảy ra rất nhiều chuyện, các gia tộc lớn đang bắt đầu tiến hành thu tóm những môn phái gia tộc nhỏ. Sau đó công khai dùng các loại phương thức thôn tính những gia tộc môn phái nhỏ hay là cưỡng ép. Bởi vì Nam châu bắt đầu phát tán những chiến tranh lớn nhỏ vẫn kéo dài cho tới hiện tại!

Cho dù là Liên Minh Nam châu, hay là Liên Minh phía Nam, cũng chưa thể thoát khỏi trận chiến này. Hơn nữa, hiện tại hai đại Liên Minh này đã dần dần hình thành một đoàn thể lực cực kỳ khủng bố!

Trước đây cục diện của các thế lực gia tộc ngang nhau, nhưng hiện tại cũng đã không còn nữa!

Khiến người ta cảm thấy vui mừng chính là, hiện tại thành Vọng Thiên vẫn chưa tham gia vào chiến tranh. Nơi cách phạm vi năm ngàn dặm bên ngoài thành Vọng Thiên, tạm thời hai đoàn dẫn đầu lớn, Liên minh Nam châu và Liên minh phía Nam, cũng không dám đụng đến, một vùng cấm mà đám thế lực nhỏ cùng nhau né tránh.

Nguyên nhân rất đơn giản, Liên minh Nam châu và Liên minh phía Nam cũng không muốn trêu chọc gã sát tinh Lăng Tiêu. Hơn nữa trong mười năm gần đây gã sát tinh này cũng không có hành động quá lớn. Năm đó Lăng Tiêu đại chiến với Thanh Thần Hội, thật sự khiến cho người ta rất rung động, gần như tất cả những người năm đó trông thấy trận chiến kinh thế kia, suốt đời cũng khó thể quên được.

Những thế lực nhỏ liên hợp lại cầu sinh tồn, còn lại phần lớn cũng nghe nói qua uy danh của Lăng Tiêu, căn bản là không dám có chủ ý với thành Vọng Thiên này.

Tuy nhiên, trường hợp đặc biệt này hôm nay lại bị phá vỡ.

Một đoàn thể được hình thành từ ba mươi mấy thế lực trung và cao cấp, hợp thành một quốc gia tên là Đại Sở, đồng thời xuất hiện người đầu tiên xưng đế!

Người này họ Mạc, tên là Mạc Vong. Tên này nghe có vẻ buồn cười, nghe nói mẹ của Mạc Vong khi sinh khó hấn nên bị chết. Phụ thân Mạc Vong vì để tưởng niệm thê tử bị mất, liền cho đứa bé một cái tên như vậy. Không chỉ nhắc mình đừng quên thê tử quá cố, cũng chính là nhắc nhở con mình, chớ quên mẫu thân của nó!

Mạc Vong sẽ không bao giờ quên mẫu thân mà mình rõ ràng là chưa từng gặp mặt. Nhưng lúc còn nhỏ hấn đã bộc lộ thiên phú hơn người! Nghe nói đại khái bây giờ hấn mới hơn năm nghìn tuổi. Còn thực lực sao? Hai ngàn năm trước cũng đã tiến nhập cảnh giới đỉnh cao của Đại Viên Mãn! Tới hôm nay thực lực của Mạc Vong rốt cuộc đạt tới trình độ gì, thì người khác cũng không thể nào biết.

Bởi vì Mạc gia và Mạc Vong vô cùng khiêm tốn. Nếu không phải lần này Nam châu phát sinh biến hóa to lớn thì e rằng Mạc Vong vẫn không ra mặt. Mạc gia khiêm tốn, cũng sẽ không bộc lộ ra thực lực khủng bố, dùng thời gian ba bốn năm ngắn ngủn, liền tập hợp hơn ba mươi thế lực gia tộc trung cấp trở lên. Sau đó dùng thế kiến quốc sét đánh không kịp bưng tai, cùng nhau đề cử Mạc Vong làm vua!

Theo Mạc Vong xưng đế, không chỉ là vua đầu tiên của Nam châu, rất có thể là vị vua đầu tiên cứ như thế sinh ra ở Thánh Vực!

Hai thế lực lớn Liên minh Nam châu và Liên minh phía Nam lại bắt đầu chèn ép Đại Sở quốc. Dưới mấy lần chiến đấu, trong hai phía có thắng có thua, hiện tại có rất nhiều nơi đang chiến tranh, vẫn bị vây trong trạng thái giằng co.

Mà mấy năm nay chiến tranh liên tục, số lượng người luyện võ trong Thánh Vực đã tương đối giảm bớt. Trước đây người có thực lực như Kiếm Thánh cho dù ở trong một gia tộc nhỏ, cũng sẽ không được coi trọng quá lớn. Mà hiện tại cho dù là thế lực nào thì ngay cả người luyện võ có cảnh giới Kiếm Tôn cũng có thể có đãi ngộ thật lớn, thậm chí còn được trọng dụng! Cho nên, đối với thế giới phổ thông trong Thánh Vực chiến tranh đầu tiên tạo thành cuộc tấn công rất lớn. Vốn thế giới phổ thông trong Thánh Vực vô cùng yên tĩnh, không có người nào chú ý, cũng trở nên náo nhiệt.

Đối mặt với sự chèn ép của hai thế lực, hoàng đế Mạc Vong của Đại Sở cũng đành chịu. Tuy rằng thế lực của bọn họ cũng không yếu nhưng nếu như lâu dài sẽ tiêu hao dần. Bọn họ căn bản không thể là đối thủ của hai thế lực lớn. Đến lúc đó, không phải là vấn đề sinh tồn của một cá nhân, mà là vấn đề sinh tử tồn vong của hơn ba mươi gia tộc, cũng bị khống chế trong tay của người khác!

Tuy rằng không nhất thiết phải chết nhưng tuyệt đối không nhận được chỗ tốt gì, đây là điều chắc chắn.

Mà trêu vào Lăng Tiêu lại là một lựa chọn không khôn ngoan. So với người nào khác Mạc Vong rất hiểu rõ chuyện này. Cho nên khi hắn đề xuất muốn công chiếm thành Vọng Thiên thì có vô số người phản đối. Đối diện với một gã sát tinh khủng bố như Lăng Tiêu, đắc tội cũng không có gì đáng lo.

Nhưng cuối cùng bọn họ cũng bị Mạc Vong thuyết phục. Mạc Vong nói : Thành Vọng Thiên là thành Vọng Thiên, Thực Sơn phái là Thực Sơn phái! Ba gia tộc lớn của thành Vọng Thiên trên thực tế là đang dựa vào mối quan hệ với Thực Sơn phái, nhưng trong lòng cũng không coi Thực Sơn là môn phái của bọn họ, bọn họ chỉ nghĩ tới lợi ích của mình! Mà Thực Sơn phái cũng tuyệt đối rõ điểm này, cho nên cho dù thành Vọng Thiên xảy ra biến cố gì thì Thực Sơn phái cũng chưa chắc sẽ ra tay cứu giúp!

Lui một bước để nói. Cho dù Thực Sơn phái can thiệp chuyện này, Đại Sở quốc còn không thừa dịp này cho Thực Sơn phái một nhân tình không nhỏ. Sau đó Đại Sở quốc có thể trở thành liên minh với Thực Sơn phái. Như vậy Liên minh Nam châu và Liên minh phía Nam e rằng cũng không dám tập trung vào Đại Sở quốc không tha!

Ở trong lòng Mạc Vong, nếu như Lăng Tiêu thích làm hoàng đế thì một hoàng đế Đại Sở quốc như hắn cho dù cho Lăng Tiêu cũng không sao cả!

Nói trắng ra, ở trong lòng Mạc Vong, tấn công thành Vọng Thiên là giả, thông qua quan hệ trên cùng một xe của Thực Sơn phái khiêm tốn thần bí, đó mới là ý đồ thật của hắn!

Quân đội Đại Sở quốc, tự thân Mạc Vong dẫn đầu, chỉ mất ba ngày liền tiến tới hơn ba trăm dặm! Không ít thế lực của ba gia tộc lớn ở thành Vọng Thiên bị Mạc Vong nhổ tận gốc!

Dùng lời nói của Mạc Vong : Diễn trò, cũng phải làm thật một chút!

Có người hỏi hắn, nếu như diễn ra như thật thì làm sao đây? Mạc Vong trả lời khiến người ta không nói được lời nào :

-Nếu thật như vậy, chúng ta thành công chiếm được thành Vọng Thiên! Sau này Thực Sơn chính là hàng xóm đấy!

702. Chương 618: Thành Vọng Thiên Sợ Hải.

Đám người Ngô Anh đương nhiên cũng hiểu được, sở dĩ không có thế lực nào đến đây, là bởi vì đang tồn tại quái vật lớn như Thực Sơn trong mắt bọn họ. Trận chiến cách đây mấy năm, khiến cho người người có ấn tượng không thể phai mờ. Cho nên, ba người dần dần cũng có chút sợ hãi, cảm thấy chỉ cần có Thực Sơn ở đây, có Lăng Tiêu ở đây, sẽ không có người nào dám vươn tay tới đây.

Ai biết được, một thế lực yếu nhất trong ba thế lực lớn hiện tại ở Nam châu, không ngờ cứ như vậy tấn công đến.

-Chúng ta đã xem nhẹ tính tàn khốc của trận biến đổi này!

Thật lâu sâu, Lý Thắng nhẹ thở dài một tiếng.

-Sợ cái gì, xảy ra chuyện gì chứ, Thục Sơn sẽ bỏ mặc chúng ta sao? Quan hệ mật thiết nha!

Nhiều ít gì Vương Thành nói với vẻ phản đối.

Ngô Anh lại chậm rãi lắc lắc đầu, trong lòng cân nhắc : Những năm gần đây các người đều lợi dụng Thục Sơn, lợi dụng danh tiếng của Lăng Tiêu làm không ít chuyện? Nhưng sau lưng, các người có từng thật sự tôn kính Lăng Tiêu không? Nhất là mấy năm gần đây, bao gồm Ngô gia của mình, liên hệ với Thục Sơn càng ngày càng ít, hơn nữa mấy năm nay Thục Sơn phái khiêm tốn hơn. Ba gia tộc lớn cũng dần dần không thể nào xem Thục Sơn phái quan trọng. Nhân tâm luôn thay đổi, mà hiện tại gặp nguy hiểm thì mới nhớ tới chỗ tốt của người ta. Các người vẫn còn chưa hiểu Lăng Tiêu!

-Như thế nào? Ngô gia chủ có cái nhìn không giống sao?

Vương Thành nhìn Ngô Anh, nhiều ít là hỏi với vẻ phản đối. Chuyện tiểu thư Ngô Tú Nhi của Ngô gia mất tích, tuy rằng giấu được rất nhiều người ở bên ngoài nhưng làm sao có thể giấu được hai lão đầu sở của nhà khác trong thành Vọng Thiên chứ?

Cho nên, mặc dù mấy năm nay thực lực của Ngô gia dần dần vượt qua hai nhà Vương, Lý nhưng ở trong lòng Vương Thành còn có chút khinh thường Ngô Anh. Quả thật chính là lão hồ đồ! Gả con gái của mình cho Tư Đồ gia ... Thì có thể nâng cao giá trị của Ngô gia người sao? Thân phận địa vị kém quá nhiều, cho dù con gái của người gả cho đại công tử của Tư Đồ gia, trở thành chính thê thì điều đó tính là gì chứ? Tư Đồ gia sẽ hạ nhiệt sao? Bọn họ sẽ xem trọng Ngô gia sao? Nhất là rất nhiều người đều biết Ngô Tú Nhi thích tông chủ Lăng Tiêu của Thục Sơn phái.

Hai người Vương Thành và Lý Thắng đã từng tự tham khảo lẫn nhau, cho rằng Lăng Tiêu là người có tình nghĩa. Cho dù không lấy Ngô Tú Nhi, cũng sẽ chiếu cố Ngô gia, chiếu cố thành Vọng Thiên. Mà Ngô Anh một lòng muốn trèo cao, muốn trở thành một tồn tại đứng trên Vương gia và Lý gia. Thậm chí trong lòng Ngô Anh có lẽ cũng muốn thôn tóm Vương gia và Lý gia hoàn toàn! Đối với điểm ấy, trong lòng hai người Vương Thành và Lý Thắng cũng có rất nhiều bất mãn. Tuy nhiên bởi vì Lăng Tiêu có quan hệ đặc thù với Ngô gia, khiến cho hai người bọn họ cũng không bộc lộ ra bất kì biểu hiện bất mãn nào.

Ngô Anh nhìn hai người cười khổ nói :

-Ngô Anh biết suy nghĩ trong lòng hai vị, cũng sẽ không giải thích gì nhiều. Tuy nhiên có thể kể rõ ngọn nguồn cho các người. Quan hệ giữa Ngô gia và Lăng Tiêu cũng không tốt như trong tưởng tượng của hai vị.

-Điều này chúng ta thật ra biết.

Vương Thành bật cười ha ha, sau đó nói :

-Cho dù chúng ta không có quan hệ với Thục Sơn nhưng đạo lý quan hệ thân thiết, Lăng Tiêu làm sao có thể im lặng được chứ?

Ngô Anh nhìn thoáng qua Vương Thành. Năm đó trong chuyện đứa con cả Ngô Dong của Ngô gia bị hãm hại, Vương gia và Lý gia cũng sắm vai nhân vật không tốt lắm. Tuy rằng sau lại vì Thục Sơn quật khởi, chuyện này cũng không giải quyết được gì nhưng ở trong lòng Ngô Anh, không có ý nói với bọn họ, đó là chuyện không có khả năng.

Cho nên Ngô Anh mới có thể mượn quan hệ với Thục Sơn mà ngẫu nhiên chen ép hai nhà một chút.

-Vương Thành huynh đệ, đạo lý quan hệ mật thiết, Lăng Tiêu không thể nào không hiểu. Nhưng vấn đề là, hiện tại Nam châu lại có ai ... Có thể tiến vào hộ sơn đại trận của Thục Sơn phái? Lại có ai ... Dám đi khiêu khích Lăng Tiêu chứ?

Hai người Vương Thành và Lý Thắng nao nao, lập tức trầm mặc xuống.

Ngô Anh nói có chút kích động :

-Nếu không ai dám khiêu khích Lăng Tiêu, các người dựa vào đâu mà kết luận, Lăng Tiêu chắc chắn sẽ hỗ trợ chứ?

Tạch tach tach!

Bên ngoài bỗng nhiên vang lên một hồi tiếng đập cửa nhẹ, ba người lập tức đình chỉ cuộc nói chuyện, Ngô Anh nói một câu nhẹ nhàng :

-Tiến vào.

Một gã thị vệ từ bên ngoài tiến vào, trong thần sắc mang theo một chút sợ hãi, nhìn hai người Vương Thành và Lý Thắng, hẳn có chút do dự.

Ngô Anh khoát tay, ra hiệu hẳn nói thẳng.

Tên thị vệ này nói :

-Lão gia, ngoài thành đột nhiên xuất hiện một lượng lớn người luyện võ, bọn họ còn ... Còn bắn vào đây một mũi tên, trên mũi tên có một phong thư.

Thị vệ nói xong, đưa phong thư cho Ngô Anh, sau đó lau một hàng mồ hôi trên trán.

Động tác này bị hai người Vương Thành và Lý Thắng trông thấy, hai người trao đổi một chút ánh mắt khinh thường.

Đúng lúc Ngô Anh thấy hành động này của hai người, hung hăng trừng mắt nhìn người thị vệ này :

-Biểu hiện hoang mang rối loạn, làm gì mà dọa người ra dáng vẻ này?

-Lão gia, mũi tên kia đúng lúc bắn lên trên mũ giáp của thuộc hạ, chỉ cần xuống một chút nữa thì thuộc hạ sẽ mất mạng liền.

Khi người thị vệ này nói, còn có bộ dáng nghĩ lại còn sợ hãi.

-Bao xa?

-Chừng hai dặm ... ..

Mà hai người Vương Thành và Lý Thắng liếc mắt nhìn nhau, cũng nhìn ra sự kinh hãi từ trong mắt đối phương.

Thủ vệ thành Vọng Thiên là do ba gia tộc lớn phái người cùng quản lý, mà trang bị và khôi giáp của thủ vệ, tự nhiên cũng đều được cung cấp từ ba gia tộc lớn.

Nhất là khôi giáp của thủ vệ cửa thành, cũng là tinh phẩm vạn năm lâu đời tạo ra! Loại mũ giáp có thêm hàn thiết, cho dù người luyện võ có cảnh giới Tiên Thiên dùng hết toàn lực thì cũng khó thể chém vỡ. Chỉ có người luyện võ có cảnh giới Tu Luyện giả mới có thể chặt đứt nó. Mà người luyện võ trong Thánh Vực không không am hiểu vũ khí như cung tiễn để tiến hành công kích. Hơn nữa, cách hai dặm, độ chuẩn và lực lượng căn bản không phải người bình thường có thể đạt được!

Ngô Anh hừ lạnh trong lòng một tiếng, thầm nói : Như thế nào các người không cười nhạo thị vệ của Ngô gia ta? Chỉ sợ cho dù mũi tên kia bắn về phía các người thì cũng muốn tuôn ra một thân mồ hôi lạnh nha!

-Không có tiền đồ, đi xuống đi!

Ngô Anh thản nhiên nói một câu, khoát tay đuổi thị vệ đi giống như đuổi ruồi bọ. Sau đó trên mặt hai người Vương Thành và Lý Thắng cùng lúc nóng dần lên, cũng mở ra phong thư, chỉ nhìn thoáng qua, Ngô Anh liền phần nộ đập phong thư trên bàn mắng :

-Buồn cười, thật sự là ... Thật sự là hơi quá đáng!

Vương Thành với lấy phong thư, sau khi nhìn thoáng qua, sắc mặt cũng xanh mét, lớn tiếng nói :

-Coi chúng ta là ai chứ? Những gia tộc yếu cũng bị bắt nạt sao?

Nói xong đưa cho Lý Thắng.

Sau khi Lý Thắng nhìn thoáng qua, trên mặt cũng lộ ra vẻ phẫn nộ, đặt phong thư trên bàn, sau đó nói :

-Ý đồ lần này đến đây của Đại Sở quốc là rõ ràng, liền muốn tấn công thành Vọng Thiên ta. Một khi đã như vậy, chuyện tiếp theo chúng ta nên làm là, làm sao có thể để cho người ta khinh thường mình chứ?

Ngô Anh thở dài một tiếng rồi sau đó nói :

-Đánh ... làm sao đánh? Chỉ bằng tài sản của ba gia tộc chúng ta, cũng không thể là đối thủ của bọn họ!

Vương Thành thì thào nói :

-Chẳng lẽ người của Đại Sở quốc, một chút cũng không quan tâm suy nghĩ của Thục Sơn phái sao?

... ..

Cách ngoài thành ba mươi dặm, một người đàn ông có dáng người cao to hai tay để sau lưng, bộ trường sam bình thường bằng vải thô, tóc rất ngắn, đứng thẳng người, từ trên bóng dáng làm cho người ta một loại cảm giác sắc bén.

Người đàn ông này nhìn về hướng thành Vọng Thiên, ngưng thần trầm tư cái gì. Thật lâu sau, mới xoay người lại, từ sau lưng cách đó không xa một trung niên lên tiếng nói :

-Chúng ta đã vây quanh thành Vọng Thiên đã nhiều ngày nhưng bên phía Thục Sơn vẫn không có một chút động tĩnh gì?

-Hồi bẩm bệ hạ, mấy ngày nay thuộc hạ phái người đi đến Ngộ Kiếm thạch ở Thục Sơn để lĩnh ngộ kiếm kỹ của Lăng Tiêu, đồng thời cũng quan sát động tĩnh của bọn họ, lại phát hiện kì quái. Hằng ngày hộ sơn đại trận của Thục Sơn phái luôn mở, không có một chút động tĩnh, theo những người luôn lĩnh ngộ kiếm kỹ ở đó nói, lúc trước còn thường xuyên thấy một số đệ tử cấp thấp từ trong đi ra, nhưng mấy năm gần đây rất ít gặp.

Người đàn ông khẽ thở dài một tiếng, lẩm bẩm :

-Lăng Tiêu, rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì? Toàn thể bệ hạ quan tâm luyện sao?

Người trung niên kia tiến đến bên cạnh người đàn ông, nhỏ giọng nói :

-Bệ hạ, theo ta thấy, Thục Sơn phái căn bản là không coi chuyện sống chết của thành Vọng Thiên, cho nên ngài cũng đừng nên do dự. Trước đó thuộc hạ cũng điều tra tỉ mỉ, ba gia tộc ở thành Vọng Thiên những năm gần đây lấy danh tiếng của Thục Sơn phái thu thuế tiền nặng. Nhưng trên thực tế, lại chưa bao giờ coi Thục Sơn phái trở thành tông phái của mình, ngài nói thử người như Lăng Tiêu có thể biết chuyện này hay không?

Người đàn ông này chính là Mạc Vong, hoàng đế đầu tiên của Đại Sở quốc!

Mạc Vong khoát tay, nhíu mày nói :

-Không, các người không biết quan hệ giữa Ngô Tú Nhi của Ngô gia và Lăng Tiêu, tuyệt đối không thể đơn giản như vậy! Năm đó Lăng Tiêu có thể giết hết toàn bộ một lượng lớn cường giả có cảnh giới Đại Viên Mãn. Có thể nói, thực lực của hắn cũng đạt tới một cảnh giới đỉnh! Trong Thánh Vực này, người mạnh hơn hắn đã không còn nhiều nữa!

-Thuộc hạ thấy bệ hạ lợi hại hơn hắn rất nhiều đấy!

Người trung niên vỗ mông ngựa một cách rất tự nhiên.

Trong ánh mắt Mạc Vong dâng lên một vùng chiến hỏa. Hắn cũng biết, người thanh niên kia chỉ dùng mấy trăm năm thì thanh danh đã lan truyền lớn, trở thành một đại tông sư, đến tột cùng không biết thần kỳ đến trình độ gì rồi!

-Chí Thành, trở về phân phó xuống, đánh nghi binh thành Vọng Thiên!

Mạc Vong do dự một chút, rồi kiên định phân phó.

-Đánh nghi binh? Vì sao phải đánh nghi binh?

Người trung niên gọi là Chí Thành hỏi với vẻ nghi hoặc khó hiểu.

-Đi thôi.

Mạc Vong không giải thích, thản nhiên nói, một luồng khí chất uy nghiêm từ trên mặt hấn đột nhiên bộc lộ ra.

Chí Thành nao nao, trong ánh mắt hiện lên một chút sợ hãi, lập tức cúi người thật sâu, cung kính nói :

-Tuân mệnh bệ hạ!

Lúc này Mạc Vong mới thản nhiên nói :

-Chí Thành, tuy rằng ngươi vẫn luôn đi theo ta nhưng hiện tại đã không phải khi ở gia tộc, nếu ngươi không có cảm giác kính sợ hoàng đế như ta ở trong lòng thì chúng ta đây thành lập quốc gia còn có ý nghĩ gì nữa?

Người trung niên cung kính nói :

-Thuộc hạ minh bạch.

703. Chương 619: Tuyệt Vọng

Mấy ngày sau, cách bên ngoài thành Vọng Thiên mười dặm.

Trong căn lều lớn của hoàng đế Đại Sở quốc, số người đang chuyển động, chiếc lều lớn có phạm vi hơn mười thước, lại có hơn hai ba mươi người! Tất cả mọi người đang nhỏ giọng nghị luận cái gì, truyền đến một trận âm thanh vù vù rất nhỏ, không ai nói chuyện lớn tiếng.

Lúc này ngoài căn lều đang truyền đến tiếng ho nhẹ, mọi người lập tức im lặng lại, ánh mắt mọi người đều tập trung tới cửa. Lúc này, rèm cửa được vén lên, một người đàn ông dáng người cao to đi vào, một thân uy nghiêm thản nhiên, nhìn lướt qua mọi người một vòng, sau đó đi về phía ngai vàng ở phía trên, nhìn người phía dưới, nói :

-Chư vị khanh gia bình thân!

-Tham kiến bệ hạ!

Mọi người thoáng khom người, trật tự nói một tiếng, hiển nhiên cũng không phải lần đầu tiên.

Mạc Vong khoát tay, sau đó nói :

-Chư vị khanh gia có chuyện gì cứ nói thẳng, nếu không có thì bãi triều nha.

-Bệ hạ, thần có bản tấu!

Một người trung niên có bộ dáng khôi ngô, làn da rất đen, trên mặt có râu quai nón, đôi mắt tròng lên rất tròn, thoát nhìn có loại cảm giác oai không giận, khiến người ta không kiềm nổi muốn tránh xa hẳn một chút. Người này chính là Thượng tướng quân Vương Nguyên Chấn của Đại Sở quốc! Vốn là trưởng lão của một thế lực cao cấp Vương gia của Nam châu, đạt tới cảnh giới Đại Viên Mãn cao cấp, thái độ làm người có thô lỗ trong tinh tế, rất được Mạc Vong thích, được Mạc Vong phong làm thượng tướng quân của Đại Sở quốc.

-Nói đi.

Mạc Vong nhìn thoáng qua Vương Nguyên Chấn, trong lòng cũng hiểu được lão Hắc này muốn nói gì.

Quả nhiên Vương Nguyên Chấn không che dấu gì mà nói một cách dứt khoát :

-Bệ hạ, thần không rõ, đi về phía thành Vọng Thiên rõ ràng là dễ như trở bàn tay, vì sao chúng ta vẫn phải đánh nghi binh? Trực tiếp đẩy mạnh quy mô, cũng tiêu diệt ba gia tộc lớn ngang bướng!

-Đúng vậy bệ hạ, vì sao đối với ba gia tộc có thực lực không tốt lắm mà chúng ta vẫn muốn đánh nghi binh? Cho dù chúng ta trực tiếp ồ ạt tiến tới, gia tộc bọn họ căn bản cũng không có khả năng gì phản kháng!

-Hừ, trái lại ta hi vọng bọn họ phản kháng! Mấy ngày nay đánh nhau rất kiềm nén, có mấy lần thiếu chút nữa không kiềm nổi mà muốn làm thịt đám người có thực lực rất yếu kia. Nếu không phải bệ hạ có chỉ thị ... ..

Mấy tên võ tướng mỗi người trình bày ý kiến của mình, chủ chiến chiếm đa số.

Trái lại, bên còn lại có mấy người thoát nhìn là người hào hoa phong nhã đang trình bày ý kiến bất đồng.

-Bệ hạ, vi thần cảm thấy quan hệ giữa thành Vọng Thiên và Thục Sơn phái vi diệu, quan hệ mật thiết. Tuyệt đối không có khả năng đứng nhìn thành Vọng Thiên. Cho nên cần phải cẩn thận hành sự nha!

-Cẩn thận làm việc cái rắm! Con mẹ nó, lão tử chướng mắt đám chó các ngươi không có một chút thực lực, toàn là không có bản lĩnh gì, trái lại nịnh hót là đứng hạng nhất, một đám chỉ sống khoảng ba trăm năm chực nằm, còn mang cái bọc lão nhân? Phì!

Một tên tướng quân cũng không thèm liếc nhìn văn thần này một cái, nhếch mép nói.

-Ngươi, ngươi làm nhục văn hóa! Còn nữa, không nói với loại người như ngươi! Sĩ khả sát bất khả nhục (người chiến sĩ có thể chết nhưng thể chịu nhục)! Bệ hạ, vi thần không thể dốc sức cùng ngài, hãy cho đám tướng quân hiểu biết đánh giết quản lý Đại Sở quốc là được rồi! Thần xin cáo lui!

-Cáo lui!

-Cáo lui!

... ..

Bảy tám gã văn thần trong nháy mắt đã rời đi bốn năm người, còn lại mấy người còn do dự ở đây, thoát nhìn cũng đang tính đi.

Mạc Vong ngồi ở đó, dường vân trên trán không không nhúc nhích, cùng lúc hẩn có chút bất mãn với văn thần, bởi vì vừa mới kiến quốc, căn bản có rất nhiều người cũng không biết làm sao để làm tốt bốn phận một thần tử. Thậm chí còn có văn thần muốn can thiệp mệnh lệnh của mình! Cho nên, hẩn không mở miệng lưu người, dân số Nam châu đâu phải chỉ hàng tỉ chứ? Muốn tìm được mấy văn thần có năng lực trong đó quả thực rất dễ dàng! Mà về phương diện khác, Mạc Vong chính là muốn thông qua việc này để lập uy!

Thấy mấy văn thần rời đi, tên tướng lĩnh quân đội kia dương dương đắc ý nói với người chung quanh :

-Nhìn xem, làm sao? Đức hạnh như vậy mà là văn thần sao? Ha ha ha ha! Thật sự là rác rưởi mất mặt!

Những người chung quanh cũng mịm cười theo. Tuy nhiên dần dần, tiếng cười càng lúc càng nhỏ, sau đó mọi người chuyển về hướng Mạc Vong không nói gì! Không khí trong căn lều lớn bỗng nhiên trở nên có chút xấu hổ hơn.

-Chu Thương, ngươi có biết tội không?

Hai mắt của người trung niên bên người Mạc Vong lúc này cũng bắn ra hào quang lạnh lùng, quát với âm thanh bén nhọn.

-Mạc Chí Thành, Ngươi cho ngươi là ai? Tuy ngươi là hạ nhân bên cạnh bệ hạ nhưng ngươi cũng dám nói như thế với ta sao? Biết tội? Lão tử biết tội cái đầu bà nội ngươi, cút ngay cho ta!

Giọng điệu của tên tướng lĩnh này cực kỳ cứng rắn nhục mạ Chí Thành bên người Mạc Vong trước mặt mọi người. Điều này khiến cho sắc mặt của Mạc Vong cũng lập tức trở nên vô cùng khó coi. Hẩn nheo mắt lại, ánh mắt lóe lên nhìn tên tướng lĩnh Chu Thương, trong lòng hiện lên thân phận của Chu Thương. Đây là người đến từ thế gia cao cấp ở Nam châu, một thân thực lực cũng đã đạt tới cảnh giới Đại Viên Mãn trung cấp! Cho nên, không coi người thường vào trong mắt.

Thậm chí ở trong mắt hẩn, ngay cả Chí Thành bên cạnh Mạc Vong, cũng chẳng qua chỉ là lão nô tài quá may mắn mà thôi, hẩn tính là gì chứ? Cũng dám đến giáo huấn ta sao?

Chu Thương lại quên rằng mình nhục mạ Mạc Chí Thành, chẳng phải là tương đương với việc mắng hoàng đế Mạc Vong sao? Tuy nói Đại Sở quốc vừa mới kiến quốc không bao lâu nhưng tôn nghiêm đế vương lại có thể cho hần mạo phạm sao?

Hào quang trong mắt Mạc Vong dần dần lạnh như băng, nhìn Chu Thương còn đang có chút đắc ý, đột nhiên thân hình Mạc Vong chuyển động! Mà giống như một luồng quỷ mị, nhắm thẳng về phía Chu Thương, mọi người chỉ vừa kịp thấy một luồng hào quang sáng lên, ngay sau đó liền một tiếng phù phù Chu Thương mới ngã xuống đất. Một chiếc đầu lớn rơi xuống đất, ánh mắt tròn tròn, trong đó còn sót lại một chút cảm xúc kinh ngạc, mà chiếc miệng của hần còn lộ ra vẻ cười một chút đắc ý.

Toàn bộ ồn ào náo động ầm ĩ trong căn lều lớn đột nhiên trở nên vô cùng yên tĩnh. Trên mặt mọi người đều tràn đầy vẻ không thể tin được, chiếc miệng mở lớn đến nỗi có thể thả trứng gà vào, toàn bộ hóa đá tại chỗ.

Sự tĩnh lặng trong căn lều lớn đến kim rơi cũng có thể nghe được. Mọi người đều có thể trực tiếp nghe rõ tiếng tim đập thục thục. Mọi người vừa rồi còn nói chuyện vui vẻ, vẻ tươi cười đều hiện trên mặt, trong lúc nhất thời, bọn họ không dám lớn tiếng thở, lại càng không dám ngẩng đầu nhìn về phía Mạc Vong.

Bởi vì bọn họ cũng muốn thành lập Đại Sở quốc mà trước đó máu vào ban đêm, chỉ duy nhất bất đồng chính là người ra tay hôm đó cũng không phải là Mạc Vong, mà là một vệ sĩ trong tối của Mạc Vong. Vệ sĩ kia có rất ít người nhìn thấy. Mỗi lúc Mạc Vong cần hần thì hần sẽ xuất hiện, thời gian còn lại sẽ biến mất không thấy. Không ai có thể cảm ứng được hần, cũng không ai biết hần rốt cuộc ở đâu.

Chuyện đó kỳ thật cũng không lâu, nhưng tất cả biết tin tức về người đó, cũng tự giác hoặc là bị ép phải ngậm miệng! Bởi vậy cho tới bây giờ, cũng không lan truyền ra ngoài. Hoàng đế Mạc Vong này cũng không phải là thông qua đám gia tộc tuyển chọn ra như trong tưởng tượng của người ngoài.

Hơn nữa, thực lực của Mạc Vong cho tới hôm nay cũng là một bí mật, đang vắt ngang lòng mọi người. Cho dù nhìn thấy hần ra tay thì cũng không thể phán đoán được. Tuy nhiên, từ hôm nay gã Chu Thương này ngay cả một chút phản ứng cũng không có liền bị chém đầu. Xem ra thực lực của Mạc Vong chắc chắn là vượt qua cảnh giới đỉnh cao của Đại Viên Mãn!

-Các người, còn ai có ý kiến gì không?

Mạc Vong ngồi ở đó, ánh mắt lóe lên, trên mặt hiện lên một chút vẻ cười thản nhiên, âm thanh hùng hậu vang trong căn lều yên tĩnh.

Nếu như không có chuyện trước đây, mọi người nhất định cũng sẽ lộ ra vẻ cười thoải mái, rất tùy ý nói một lời, sau đó lại ồn ào rời khỏi.

Nhưng hôm nay hoàn toàn khác, thi thể Chu Thương vẫn còn nằm trên mặt đất, máu chảy trên mặt đất, trong căn lều lớn tràn ngập mùi máu tươi hắt lên mũi. Đôi mắt của gã Chu Thương kia vẫn còn đang mở to, dường như đang nhắc nhở mọi người : Làm người không nên quá kiêu ngạo, càng không thể nói loạn, nếu không ... Thật sự sẽ toi mạng!

Mọi người cảm như hén, không ai dám nói chuyện.

Mạc Vong gật gật đầu hài lòng, sau đó tùy ý khoát tay :

-Vậy bãi triều đi.

Mọi người không truyền ra một chút âm thanh nào, nối đuôi nhau ra đi.

Đến cuối cùng, có người chủ động kéo thi thể Chu Thương ra ngoài xử lý, Mạc Vong nhẹ thở dài một tiếng, lẩm bẩm :

-Vì sao, phải cho ta làm vậy thì họ mới chấp nhận nghe theo sao?

Trong không khí truyền tới một giọng nói lạnh lùng :

-Bởi vì mọi người là kẻ hèn, không đánh đau thì bọn họ sẽ không sợ!

-Đúng vậy, phải đánh bọn họ đau!

Ánh mắt Mạc Vong dần dần động lại, sau đó nói :

-Truyền lệnh xuống, tấn công thành Vọng Thiên!

... ..

Nửa đêm, trong thành Vọng Thiên ánh lửa ngút trời!

Tiếng kêu than, kêu khóc, gào to, âm thanh binh khí va chạm nhau nghe lách cách, những người bình thường trong thành chạy tứ tán, phát ra âm thanh tuyệt vọng, biến một tòa thành thị xinh đẹp thành địa ngục trần gian.

Ba người Ngô Anh, Vương Thành và Lý Thắng đều tập trung trong đại viện của Ngô gia. Đến bây giờ, nghĩ đến chuyện bận tâm người già yếu, phụ nữ và trẻ em là không thật, kế duy nhất chỉ có tập hợp tất cả tinh anh của ba đại gia tộc, sau đó âm thầm giấu đi những người có thể kéo dài huyết mạch của ba nhà, đưa bọn họ ẩn giấu giữa người thường.

Tin rằng sau khi Đại Sở quốc đánh bại thành Vọng Thiên thì cũng sẽ không làm ra chuyện diệt tuyệt mất nhân tính hàng loạt dân trong thành?

Tới hiện tại, tộc trưởng của ba gia tộc lớn tuyệt vọng, căn bản không thể kỳ vọng Lăng Tiêu có thể hỗ trợ bọn họ, biết rằng lần này Lăng Tiêu quyết tâm bỏ mặc bọn họ.

Cũng chỉ tới thời điểm này, bọn họ mới có thể chân chính nghĩ lại, những năm gần đây, bọn họ có coi Thục Sơn phái là chính quốc.

Chung quy nghĩ lại lợi dụng người ta, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới lúc xưa Thục Sơn phái làm bất cứ chuyện gì, càng quá phận hơn là, kể cả Ngô gia trong ba gia tộc lớn ở thành Vọng Thiên, ngầm làm không ít chuyện làm tổn hại đến Thục Sơn phái!

-Ngô huynh, chúng ta đi nhanh đi! Đi xuống như vậy, chúng ta cũng phải chết ở đây!

Vương Thành vọt tới bên cạnh Ngô Anh, lớn tiếng rống giận.

Lý Thắng cũng thúc giục nói :

-Đi thôi, giữ được núi xanh, sợ gì không có củi đốt!

Ngô Anh nhìn thoáng về phương xa, trong lòng tràn ngập bi phẫn, trong nháy mắt đã hiểu rõ một chút, trước đây mình muốn leo lên với Tư Đồ gia, là một quyết định ngu xuẩn cỡ nào.

Hiện tại ông chỉ hy vọng, con gái mình có thể có cuộc sống tốt ở chỗ Lăng Tiêu. Mặc dù từ đầu đến cuối Lăng Tiêu cũng chưa thừa nhận qua, nhưng Ngô Anh lại tin rằng con gái mình đang ở Thục Sơn!

Mạc Vong đứng trên đầu thành Vọng Thiên, mắt lạnh nhìn sự hỗn loạn trong thành, không có một chút cảm xúc dao động. trong lòng nghĩ : Lăng Tiêu, không thể tưởng được, chung quy người chưa tới đây, thật sự khiến ta thất vọng!

Mạc Vong nhẹ giọng nói một câu với Mạc Chí Thành :

-Ba gia tộc lớn, hoang tàn!

704. Chương 620: Lăng Tiêu Ra Tay

Ngô Dung bị mấy người giữ chặt cổ vùng vẫy gào thét.

“Bốp!”

Tiếng một cái tát vang lên giòn giã. Ngô Anh nhìn Ngô Dung với vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, sau đó quay sang mấy người đang giữ Ngô Dung khoát tay:

- Mang đi!

Nhìn đứa con bị mang vào thông đạo ngầm trong lòng đất, Ngô Anh ứa dòng lệ già lão đứng ở nơi đó, ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng:

- Trời muốn diệt Ngô gia ta sao!

Vòng vây bên ngoài càng ngày càng thu hẹp, ba đại gia tộc liên tiếp bị đánh lui. Từ đầu đến giờ toàn bộ người có thể chiến đấu trong ba đại gia tộc đều co cụm lại ở trong sân nhà Ngô gia.

Đúng lúc này, đầu địa đạo đột nhiên bị mở tung ra, Ngô Dung và một đám người vừa hò hét vừa ào ào xông ra ngoài.

Ngô Anh giận dữ, chửi ầm lên:

- Người tiểu súc sinh này! Quay lại tìm chết hay sao?

- Lão gia!

Một thị vệ vừa kêu khóc vừa quỳ sụp xuống:

- Đầu địa đạo thông ra ngoài thành, đã hoàn toàn bị bọn chúng chặn lại rồi! Đi ra ngoài người nào chết người đó!

- Cái gì?

Ngô Anh đột nhiên cảm giác như trời đất quay cuồng, thân mình lảo đảo một cái, thiếu chút nữa té trên mặt đất. Sau đó vẻ mặt lão đại ra đứng ở nơi đó, trong lòng nghĩ: “Như thế nào có khả năng? Bọn chúng sao có thể ngay chỗ đó cũng biết?” Lão nhìn thoáng qua Vương Thành và Lý Thắng, đều từ trong mắt đối phương thấy được vẻ tuyệt vọng nhập vào tận cốt tủy.

- Chúng ta... đầu hàng đi!

Vương Thành liếm liếm cặp môi khô khốc, khàn khàn trong cổ họng nói một câu.

- Chậm rồi!

Lý Thắng ở một bên thần tình tuyệt vọng lắc đầu nói:

- Chúng ta được cái gì? Cho dù chúng ta đầu phục bọn họ, cũng sẽ bị sai đi tấn công Liên minh Nam Châu và Liên minh Nam Phương để chịu chết. Đại Sở quốc tuy rằng hùng mạnh, nhưng so với hai quái vật kia, căn bản cũng không có ưu thế gì đáng nói!

Ngô Anh trầm giọng nói:

- Mặc kệ nói thế nào, trước bảo vệ cơ nghiệp ba nhà chúng ta rồi tính sau!

- Còn bảo vệ cái gì? Sản nghiệp vạn năm của chúng ta, đều sắp bị bọn chúng thiêu đốt hết rồi!

Vương Thành ứa nước mắt, giọng khàn khàn nói mấy câu như tiếng vải bị xé toạt, làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ khó chịu.

- Người còn thì còn tất cả!

Ngô Anh đột nhiên nhảy bắn lên cao, đứng trên không trung, hướng về phía quân đội Đại Sở quốc đang công tới như sóng thủy triều, cao giọng quát:

- Ngừng lại! Chúng ta muốn đàm phán với thủ lĩnh các ngươi!

Trả lời lão là một mũi tên vừa nhanh vừa mạnh bay tới!

Vù!

Một tiếng rít cắt qua không khí.

Ngô Anh né mạnh đầu qua một bên, mũi tên kia bay sát qua má của lão, truyền đến một cảm giác nóng bỏng, Ngô Anh theo bản năng đưa tay lên sờ mặt, một vết máu nhàn nhạt xuất hiện trên ngón tay.

Lúc này, chỉ thấy quân đội Đại Sở quốc chẳng những không có giảm chậm tốc độ, ngược lại xông tới càng tăng nhanh hơn. Càng thêm kinh người chính là, trong đám đông quân nhân này tất cả đều có thực lực cực mạnh như nhau, trên người đều bùng phát ra dao động năng lượng kinh người.

Đúng lúc đó, lại có hai mũi tên như hai tia chớp phóng tới Ngô Anh. Ngô Anh giật tím mặt, tự thấy mình quả thực ngu ngốc tự đứng bay lên không trung, biến thành cái bia sống cho đối phương ngắm bắn. Lão vừa rút kiếm ra “keng keng” hai tiếng, chém rơi hai mũi tên xuống, tuy nhiên luồng lực lượng kia thật lớn chấn động mạnh làm cho hồ khẩu tay lão tê rần.

Ngay tại thời điểm Ngô Anh định bay trở xuống mặt đất, chợt nghe một tiếng rít xé gió vang lên trong không khí, nhưng nhìn không thấy thứ gì! Tốc độ đó quả thực còn nhanh hơn tia chớp, gần như chỉ trong nháy mắt, mũi tên đã tới trước mặt Ngô Anh.

Xong rồi!

Ngô Anh nhắm hai mắt lại than thầm, rõ ràng lão đã buông xuôi không kịp nghĩ tới chống cự: đối mặt với loại công kích tầm cỡ này, thực lực của Ngô Anh cũng không tính là mạnh căn bản là không thể ngăn chặn được!

Trong tai Ngô Anh chợt nghe “phanh” một tiếng, một luồng khí mãnh liệt đẩy bật Ngô Anh đang nhắm mắt chờ chết văng xa mấy chục thước. Cái loại cảm giác bị tên bắn xuyên qua mình trong tưởng tượng của Ngô Anh cũng không có truyền đến. Lão kinh ngạc mở to hai mắt, trên bầu trời, có một luồng năng lượng tựa bóng người với tốc độ như quỷ mị phóng vọt xuống phía quân đội phía dưới.

- Lãng tòng chủ...

Ngô Anh thì thào trong miệng nhắc tới một câu, hai hàng nước mắt đục ngầu chảy xuôi theo khóe mắt.

Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm! Ầm!

Liên tiếp truyền đến mấy tiếng nổ ầm vang, chỉ thấy trận hình tiến công của Đại Sở quốc phía dưới bỗng nhiên bị kiềm hãm lại, đợt công kích đang trôi chảy như dòng nước cuộn cuộn chợt bị cắt ngang, đám quân nhân xung phong hàng đầu lập tức bị bùng nổ biến thành từng mảnh nhỏ, máu thịt bay tứ tung trên không trung.

Cùng lúc này Mạc Vong từ đầu đến giờ vẫn đứng trên đầu tường thành Vọng Thiên, thân mình thoáng động, như tia chớp bay tới bên này.

Đồng thời trong miệng quát to:

- Lãng Tiêu! Đừng càn rỡ! Người dám cùng Mạc Vong ta đánh một trận không?

Thanh âm Mạc Vong vang vang như tiếng chuông đồng, chấn động khắp cả vùng trời thành Vọng Thiên. Vô số cao thủ đang đối chiến, các loại nguyên tố qua lại không ngớt, dẫn tới biến động, pháp tắc hỗn loạn trong thiên địa!

Bên này mây đen cuộn cuộn, bên kia mặt trời nhô lên cao chói chang, tất cả dân chúng thành Vọng Thiên không một người nào dám ra ngoài nhìn xem, tất cả đều run rẩy trốn ở trong nhà, khẩn cầu tai họa đừng giáng xuống đầu bọn họ.

Mạc Vong sau khi nói xong, mắt thấy quân đội của mình vẫn thương vong không có dừng lại. Trong quân có các tướng quân cảnh giới đại viên mãn cũng hoàn toàn không ngăn được công kích mãnh liệt của đối phương.

Cái bóng hình kia nhìn không thấy rõ, giống như là một thanh kiếm sắc bén, mỗi lần tấn công vào giữa đội quân Đại Sở quốc, tức thì người ngã ngựa đổ hàng loạt, không có bất cứ kẻ nào có thể ngăn cản hướng đi tới của hắn!

Đây đúng thực là một địch vạn người!

Thân mình Mạc Vong nhoáng lên một cái liền tới nơi đây, hắn phát ra một tiếng gầm phẫn nộ, thanh bảo kiếm trong tay chợt chém ra một luồng kiếm khí màu lam hình bán nguyệt, kiếm khí cắt qua không khí. Đạo kiếm khí kia chứa đầy thiên địa áo nghĩa, chém ngang qua bầu trời như thái rau vạch một khe nứt thật dài, bên trong nơi nó đi qua tràn ngập pháp tắc thiên địa trở nên hỗn loạn không chịu nổi.

Người tới chính là Lãng Tiêu, vốn hắn thật sự không muốn quản tới chuyện này, những năm gần đây ba đại gia tộc thành Vọng Thiên đã ngấm ngấm làm rất nhiều chuyện gây tổn hại cho Thục Sơn phái. Bọn họ tự

cho là may áo không thấy vết chỉ khâu (giấu kín không lộ chút manh mối), nhưng trên thực tế Mạnh Ly đã sớm điều tra được rõ ràng. Nguyên nhân chính vì người trong nhân giới bình thường sinh mạng ngắn ngủi, mới dẫn tới sức sáng tạo của người trong nhân giới vô cùng vô tận. Cho nên, những kỹ xảo ba đại gia tộc đó sử dụng không thoát khỏi tầm mắt của Mạnh Ly.

Lăng Tiêu chưa từng nhắc tới, nhưng điều này cũng không có nghĩa trong lòng Lăng Tiêu một chút cũng không quan tâm. Quả thật, với cảnh giới của Lăng Tiêu hiện nay cũng không cần quan tâm tới những chuyện đó. Nhưng Thục Sơn phái thì cần! Bởi vì Lăng Tiêu muốn gây dựng Thục Sơn phái trở thành một môn phái hùng mạnh trong Thánh Vực. Thế mà ba gia tộc thành Vọng Thiên này, thật giống như ba con sâu mọt lớn, chẳng những gặm nhấm xương máu của Thục Sơn, mà còn không ngừng hủy hoại thanh danh của Thục Sơn. Không có chuyện này, Lăng Tiêu cũng đã từ lâu muốn đi sửa trị bọn họ một phen. Cho dù nể mặt mũi Ngô Tú Nhi, Lăng Tiêu cũng không nghĩ dễ dàng buông tha cho Ngô gia, vì có một số việc bọn họ làm hơi quá đáng.

Chỉ có điều không ngờ mấy năm nay Nam châu xảy ra nhiều biến động: trước tiên chiến tranh hỗn loạn khắp nơi, các thế lực gây chiến thôn tính, hủy diệt lẫn nhau; sau đó chính là Đại Sở quốc lập quốc, Mạc Vong xưng đế. Ngay cả như vậy, Lăng Tiêu cũng không hề để ý tới, bởi vì chỉ có làm cho thực lực tổng thể của Thục Sơn phái trở nên lớn mạnh, mới có thể có tư cách đối kháng với các thế lực hùng mạnh này.

Bởi vì Lăng Tiêu đã suy đoán được, ở Nam châu thậm chí ở toàn bộ Thánh Vực, bỗng nhiên trong cùng một lúc xuất hiện chiến tranh như vậy rất không phù hợp với lẽ thường. Nếu nói sau lưng không có một lực lượng thần bí nào đó giật dây, thì thế cân đối hình thành hơn mười vạn năm nay, sao có thể dễ dàng bị phá vỡ như vậy?

Nguyên nhân chính vì cảm nhận được áp lực kỳ dị đó. Cho nên nói Lăng Tiêu mới thấy cấp bách, phải nâng cao thực lực của mọi người lên, cũng vì thế đã tạm bỏ qua chuyện thu thập ba gia tộc thành Vọng Thiên này.

Không ngờ lúc này, Đại Sở quốc lại đánh tới đây! Vốn địa bàn của Đại Sở quốc và thành Vọng Thiên gần sát nhau, nhưng Lăng Tiêu cũng không nghĩ tới: Đại Sở quốc ở dưới tình huống hai mặt thụ địch, dám chủ động công kích thành Vọng Thiên.

Điều này làm cho nguyên vốn giới cao tăng của Thục Sơn phái có ý oán hận rất sâu với ba đại gia tộc, phi thường vui vẻ. Đương nhiên, loại vui vẻ này đều giấu ở tận đáy lòng. Dù sao, Ngô Tú Nhi còn đang tu luyện trong đỉnh nội thể giới.

Mà khi Ngô Tú Nhi biết được chuyện này, cũng không có tìm Lăng Tiêu xin giúp đỡ. Tận đáy lòng của nàng đã sớm bị gia tộc gây tổn thương nặng nề. Mỗi oán hận trong lòng kia khiến nàng không thống hận gia tộc cũng đã may lắm rồi, căn bản không có khả năng lại muốn làm bất cứ chuyện gì cho gia tộc.

Mười một ngày trong đỉnh nội, ở ngoài Thánh Vực là một ngày.

Cho nên sau khi Ngô Tú Nhi ở trong đỉnh nội qua nửa tháng, mới tìm đến gặp Lăng Tiêu, cầu xin Lăng Tiêu cứu mẫu thân nàng ra. Nếu như có thể, thuận tiện cũng cứu luôn phụ thân của nàng.

Cuối cùng vẫn là tấm lòng của phụ nữ, Ngô Tú Nhi cũng không phải là hạng nữ nhân tàn nhẫn vô tâm.

Sau khi Lăng Tiêu chờ một thời gian không lâu lắm, mới từ trong thể giới đỉnh nội đi ra. Sau đó liền ẩn thân ở trên bầu trời, lặng lẽ quan sát quân đội Đại Sở quốc đánh vào thành Vọng Thiên, nếu không phải vì thấy rất nhiều dân chúng vô tội cũng bị cuốn vào trong đó, thậm chí Lăng Tiêu muốn qua một hồi lâu mới ra tay.

Hơn nữa, cho dù là ra tay, cũng không phải vì để cứu ba đại gia tộc, Lăng Tiêu thấy lòng tham không đáy của ba gia tộc đó cũng phiền chán vô cùng. Hắn ra tay, phần nhiều là một loại thị uy tỏ rõ uy lực của bản thân!

Toàn bộ Nam châu, không ai không biết thành Vọng Thiên là địa bàn của Thục Sơn, mà Đại Sở quốc chưa từng hỏi qua Thục Sơn, cứ như vậy tấn công vào thành Vọng Thiên, rõ ràng là coi thường không để Thục Sơn vào mắt!

Các người nếu đã xem nhẹ khinh thường ta, vậy ta có ra tay chém giết các người, còn cần có lý do gì sao?

Mắt thấy đạo kiếm khí của Mạc Vong chém tới, Lăng Tiêu mới cầm Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay phóng vọt tới đạo kiếm khí hình bán nguyệt kia.

“Ầm” một tiếng vang trời!

Quân đội Đại Sở quốc bị luồng khí bất thành linh bùng nổ bắn ra một phạm vi chân không hơn trăm mét! Bên trong cái gì cũng không có! Dưới sự bùng nổ của hai đạo kiếm khí va vào nhau, hơn một ngàn người trực tiếp biến thành khí thể! Đến ngay cả mảnh vụn cũng không còn lại một chút nào!

Đây còn là Lăng Tiêu cố ý không chế, để tránh khỏi tiêu hủy nhà cửa của dân chúng mới làm như vậy.

Nếu không một kiếm này thậm chí có thể hủy diệt hết thảy mọi vật trong phạm vi hơn mười dặm!

- Lăng Tiêu! Người thật quá đáng!

Thân mình Mạc Vong đột ngột từ dưới mặt đất bay lên, đứng trên không trung phẫn nộ khiển trách, đồng thời nói:

- Có dám ra ngoài không gian cùng ta đánh một trận hay không?

Lăng Tiêu lạnh lùng cười:

- Có gì không dám?

- Lệnh cho quân đội, vậy mà không công!

Mệnh lệnh của Mạc Vong, khiến mọi người kể cả quân nhân Đại Sở quốc cùng ba đại gia tộc phía dưới đều thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Ngoài không gian, Lăng Tiêu và Mạc Vong đứng đối mặt giữa không trung, hai người cách xa nhau cả vạn thước. Không người nào lên tiếng, chỉ có điều khí thể trên người mỗi người đều bạo phát lan rộng ra, rất nhanh và chạm vào nhau. Thân thể hai người vẫn chưa nhúc nhích, nhưng đều có nhận xét đại khái về thực lực của đối phương.

- Lăng Tiêu! Không nghĩ tới người thật sự mạnh như vậy!

Mạc Vong biến sắc, trầm giọng nói:

- Ta đã sớm muốn cùng người đánh một trận! Đến đây đi!

705. Chương 621: Chiến Quân Đại Sở Quốc

Mạc Vong vừa nói xong, cả người trong giây lát bộc phát ra khí thể vô cùng hùng mạnh. Trông như một con mãnh hổ, hét lớn một tiếng, phóng vọt tới Lăng Tiêu, chấn động trên người hấn phát ra tầng tầng lớp lớp gợn sóng dao động năng lượng, làm cho toàn bộ ngoài không gian chấn động như sóng nước. Vào giờ khắc này không gian pháp tắc trở nên vô cùng yếu ớt, giống như là một người sắp đột phá cảnh giới Đại viên mãn, trở thành Kiếp tiền Thần chuẩn bị phi thăng Thần giới. Thế giới này rốt cuộc không thể tiếp nhận được loại sức mạnh này của hắn!

Trái lại, toàn thân Lăng Tiêu nhìn không ra chút dao động gì, mà ngay cả ánh mắt của Lăng Tiêu, cũng cùng một dạng tĩnh lặng không dao động, không có mấy may biến hóa gì. Ở trong mắt Lăng Tiêu thân hình Mạc Vong càng ngày càng gần!

Thành thịch!

Khí thể hai người va vào nhau giữa không gian, chợt bùng nổ tản ra một vầng hào quang chói mắt, uy lực của loại năng lượng hùng mạnh bùng phát này, làm cho cả vùng trời ngoài không gian trong nháy mắt sụp lún hơn trăm dặm! Bất đồng với trước kia chính là: lúc này đây vô số pháp tắc không gian chỉ trong nháy mắt biểu hiện ra năng lực khôi phục cực mạnh, gần như thoảng cái đã tu bổ vùng không gian sụp đổ này trở lại gần như lúc ban đầu.

Lại nhìn Lăng Tiêu và Mạc Vong thân thể hai người đều bật lùi về phía sau hơn mười dặm!

Mạc Vong biến sắc mặt thành tái nhợt, lực phủ ngũ tạng của hắn đều quay cuồng kịch liệt, dường như bị luồng lực lượng kinh thiên này chấn động đến rời khỏi vị trí, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ở chỗ sâu trong mắt Mạc Vong, hiện lên vẻ kiêng dè. Võ giả Nam châu gần như chỉ cần có chút thân phận, đều đã nghe nói tới uy danh của Lăng Tiêu, đã xác định thân phận của Lăng Tiêu chỉ là một thể hệ tông sư luyện đan, mà dễ dàng chém chết mấy trăm cường giả chí cao cảnh giới Đại viên mãn của hội Thanh Thần. Quả thực điều đó đã giúp Lăng Tiêu đứng vững gót chân ở Thánh Vực cường giả vi tôn này.

Không còn có bất cứ kẻ nào dám khinh thị người trẻ tuổi chỉ mới phi thăng đến Thánh Vực trong vòng mấy trăm năm đó, càng không có người nào dám đi vào Thục Sơn nơi này gây chuyện thị phi.

Nhưng từ trước tới nay Mạc gia đều cực kỳ khiêm tốn, lại rất ít nghe nói tới mấy tin tức này. Cho dù ngẫu nhiên nghe được, phần lớn cũng đều cười châm biếm bỏ qua: có mạnh đến mấy đi nữa cũng chỉ là một người phi thăng từ nhân giới mà thôi! Cho dù là Thần chuyển thể, vậy có thể làm được gì chứ?

Người đời phần lớn thích nghe lời đồn nhảm, chuyện không có cơ sở khuếch đại lên cũng là bản chất ham thích của mọi người. Vì thế cho tới bây giờ Mạc Vong vẫn không tin Lăng Tiêu có thể một mình chém chết mấy trăm võ giả cảnh giới Đại viên mãn!

Ở trong Thánh Vực, trước đây bình thường mà nói, chuyện chênh lệch đẳng cấp là phi thường rõ ràng, nhưng cũng không phải nói cao cấp hơn thì sẽ là vô địch.

Bởi vì căn cứ kiếm kỹ công pháp tu luyện bất đồng, giữa người luyện võ cùng một đẳng cấp cũng sẽ có chênh lệch rất lớn, càng đừng nói cho dù là cường giả bậc cao, hắn cũng sẽ có một khoảng khắc nào đó hao hết lực lượng! Mà khoảng khắc đó... chính là thời điểm hắn rơi vào cảnh nguy hiểm!

Cứ lấy cường giả cảnh giới Đại viên mãn làm ví dụ: sau khi đạt tới cảnh giới Đại viên mãn, hai mươi cường giả Đại viên mãn sơ cấp, thì có thể chiến thắng một cường giả Đại viên mãn trung cấp; năm mươi cường giả cảnh giới Đại viên mãn trung cấp, có thể chiến thắng một cường giả cảnh giới Đại viên mãn cao cấp.

Nếu như muốn chiến thắng cảnh giới Đại viên mãn siêu cấp đỉnh cao, nếu có một trăm cường giả cảnh giới Đại viên mãn cao cấp vây công, vậy cho dù là cảnh giới đỉnh cao, cũng không phải không có khả năng ngã xuống!

Nếu không thời điểm Thần chiến năm đó, rất nhiều Thần chết ở trong tay nhân loại, vậy thì chết như thế nào chứ?

Năm đó nghe nói đám tín đồ của hội Thanh Thần, đa số đều đã đạt tới cảnh giới Đại viên mãn cao cấp, mà Lăng Tiêu nhiều lắm cũng chỉ là một cường giả cảnh giới Đại viên mãn đỉnh cao, vậy thời điểm hắn đối mặt với hội Thanh Thần, giữ cho mình không bị đánh bại ngã xuống cũng đã là chuyện rất khó khăn rồi, còn làm thế nào có khả năng chém chết nhiều người như vậy chứ?

Trừ phi, trong hội Thanh Thần lúc đó, đa số đều là cảnh giới Đại viên mãn sơ cấp, hoặc bản thân họ ngay cả sơ cấp cũng chưa đạt tới!

Cho nên, tận đáy lòng Mạc Vong, từ trước đến giờ đều không có thực sự xem Lăng Tiêu trở thành là một đối thủ có thể ngang tài ngang sức với mình!

Hôm nay đánh nhau một trận, hắn mới phát hiện người này chẳng những có sức đánh một trận với mình, hơn nữa... dường như còn có dư lực!

Cùng lúc Mạc Vong đang kiêng dè, trong lòng cũng dâng lên chiến ý mãnh liệt!

Mạc gia khiêm tốn hơn mười vạn năm, từ trước đến giờ cho dù là luận bàn so chiêu cũng đều là người cùng gia tộc so với nhau, mỗi lần đều có cảm giác như bị bó tay bó chân. Vì thế Mạc Vong cũng vẫn luôn mong ngóng đến khi nào thì có thể có một trận đại chiến cho thỏa thích.

Hôm nay, cơ hội tới rồi.

Bảo kiếm trong tay Mạc Vong run lên, phát ra một tràng tiếng rùng rùng gầm vang động. Chân không ngoài không gian vừa rồi đã bị một chiêu kia của hai người phá vỡ. Đạt tới loại cảnh giới của bọn họ, đối với các loại pháp tắc trong thiên địa ít nhiều đã bắt đầu lướt qua, cho nên đều nhìn ra vừa rồi không gian tu bổ

phi thường mau, nhưng cũng không trọn vẹn, ít nhất đối với hai người mà nói, hiện tại tác dụng của pháp tắc không gian này không lớn!

Mạc Vong thầm nghĩ trong lòng: “Xem ra lực lượng của Lăng Tiêu không có kém mấy so với ta, nếu muốn chiến thắng hẳn, vậy nhất định phải cần tốc độ và chiêu thức vô cùng tinh diệu! Nghe nói Lăng Tiêu này ở phương diện kiếm kỹ là độc bộ thiên hạ, kể cả bản thân mình cũng đã xem qua từ môn nhân mang về dấu vết ngộ kiếm trên tảng đá ở Thục Sơn, cũng cảm thấy giật mình kinh sợ với năng lực kiếm kỹ của Lăng Tiêu.”

“Nếu đã như thế.” Mạc Vong cười gần một tiếng: “Vậy ta sẽ dùng tốc độ đánh bại ngươi!”

Thân mình Mạc Vong chợt biến mất trong không khí, ngay sau đó, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Lăng Tiêu, bảo kiếm trong tay không có chút động tác hoa mỹ gì, chính là đâm thẳng một kiếm!

Đâm thẳng vào tim Lăng Tiêu! Bảo kiếm sắc bén như thế, tốc độ quỷ mị như thế, khiến Mạc Vong hoàn toàn có lý do tin tưởng vào chính mình, chỉ một kiếm nhất định có thể đâm xuyên qua tim Lăng Tiêu!

“Phá Kiếm Thức!”

Lăng Tiêu khẽ quát một tiếng, đồng thời Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay đẩy về phía trước, mũi kiếm cực kỳ chuẩn xác vừa lúc chạm đúng mũi kiếm của Mạc Vong.

“Đinh” phát ra một tiếng vang nhỏ giòn tan.

Đinh! Đinh! Đinh! Đinh!

Lại là liên tiếp bốn tiếng vang! Mũi kiếm của hai người, đều vô cùng chuẩn xác liên tiếp chạm vào nhau cùng một chỗ. Điều này làm cho mặt Mạc Vong biến sắc trông cực kỳ khó coi. Hắn không nghĩ tới, tốc độ bách phát bách trúng, tốc độ mà hắn tự hào nhất... vậy mà tới trước mặt Lăng Tiêu, không ngờ lại mất đi tác dụng.

Trong mắt Mạc Vong hiện lên một tia sát khí nồng đậm, người như thế không những là thiên tài, mà còn là một người toàn tài! Chỉ sợ cho dù ở Thần Giới, cũng không có khả năng có người biến thái như thế!

“Người này không thể lưu mạng sống lại được!” Mạc Vong vừa nghĩ trong lòng vừa sử dụng tốc độ của mình rất nhanh bay lên thật cao, Sau đó trở ngược đầu dưới chân trên, hai tay nắm chặt đốc kiếm. Trên thân kiếm tỏa ra một đạo khí thể năng lượng hùng vĩ, và một đạo kiếm khí đỏ tươi phóng ra từ thân bảo kiếm dài tới hơn ngàn thước!

Không ngờ Mạc Vong này lại sở trường kiếm kỹ hai loại thuộc tính băng hỏa!

Kiếm khí màu đỏ tươi giống như là một luồng lửa trời, thiêu đốt tất cả vật thể có thể bốc cháy ngoài không gian, chỉ trong nháy mắt đã biến nơi này thành một hỏa lò thật lớn. Hơn nữa ngọn lửa này thiêu đốt không phải da thịt, mà là linh hồn con người!

Đạo kiếm khí này vừa xuất hiện, Lăng Tiêu liền cảm thấy không bình thường, trong hai mắt Lăng Tiêu đồng thời bắn ra hai tia hào quang băng lạnh đến cực điểm. Tâm niệm vừa động, Lăng Tiêu liền tế ra Huyền Thiên lệnh bài, chỉ nháy mắt lệnh bài đã biến thành một mặt bài cực kỳ to lớn! Đồng thời truyền đến tiếng cười ngạo ngễ của Huyền Thiên.

- A ha ha! Đây là món ăn Huyền Thiên đại gia thích nhất nha!

Chỉ trong giây lát trên mặt Huyền Thiên lệnh bài bộc phát ra một vầng hào quang màu vàng nâu khí thể ngút trời, hoàn toàn chặn đứng luồng kiếm khí màu đỏ tươi kia. Nguồn năng lượng vô cùng khổng lồ ẩn chứa trong kiếm khí màu đỏ đó giống như một dòng suối chảy vào biển rộng bao la, cuộn cuộn không ngừng chảy vào trong lệnh bài Huyền Thiên.

Mạc Vong sắc mặt đại biến, bởi vì năng lượng của hắn từ bảo kiếm không ngừng cuộn cuộn tuôn ra ngoài, lại nhìn đến mặt lệnh bài màu đen lớn hơn vạn thước kia, vô số hoa văn trên mặt giống như là một đám trận pháp khủng bố, mà trong vầng hào quang vàng ánh đó lại ẩn chứa vô tận sát khí!

Mạc Vong nổi giận gầm lên một tiếng, thanh âm truyền lan ngoài không gian tới ngoài ngàn dặm! Giống như tiếng sấm rền vang vọng.

“Ah!”

Thanh bảo kiếm trong tay Mạc Vong chợt rời tay, nhắm phía lệnh bài Huyền Thiên phía dưới bay vọt tới, đồng thời Mạc Vong lại hét to một tiếng, thân mình hấn như một vì sao xẹt cực nhanh đuổi theo bảo kiếm của mình. Bảo kiếm rời tay, đối với một võ giả mà nói, quả thực là điều vô cùng nhục nhã. Huống chi thanh bảo kiếm trong tay Mạc Vong, đã đi theo hấn mấy vạn năm nay, đã là một thanh bảo khí có linh tính! Vừa rồi thời điểm hấn không thể không rời tay buông thanh bảo kiếm, tận tâm hồn hấn bỗng nhiên truyền đến một cảm giác rung động, dường như hấn nghe thanh bảo kiếm của mình phát ra một tiếng gào ai oán!

- Không được!

Mí mắt Mạc Vong như muốn nứt ra, hấn điên cuồng quát một tiếng.

Lúc này, chỉ thấy trên mặt lệnh bài màu đen vô cùng to lớn phía dưới kia, bạo phát ra một vầng mây đỏ cực lớn, hòa trộn cùng một chỗ với hào quang màu vàng. Hoà lẫn vào nhau cùng tỏa sáng, cái màu sắc đẹp kinh người này quả thực có thể khiến cho bất cứ kẻ nào cũng phải đắm chìm trong đó!

Mãi đến lúc này, mới truyền đến một tiếng nổ rung trời.

“Ầm” một tiếng!

Lệnh bài màu đen khê nhoáng lên một cái, ngay sau đó, mặc kệ là hào quang của vầng mây màu đỏ, hay là hào quang màu vàng, toàn bộ đều bị hút hết vào lệnh bài.

Thời điểm thân mình Mạc Vong với tốc độ như tia chớp, nhanh đến làm cho người ta hoàn toàn không kịp phản ứng, sắp bỏ nhào vào mặt trên lệnh bài Huyền Thiên, thì từ trên lệnh bài bất chợt bộc phát ra một luồng khí tức cực kỳ mãnh liệt, thân mình Mạc Vong vừa bỏ nhào vào sát lệnh bài Huyền Thiên liền kinh hồn bạt vía vạch một đường cong hình chữ “u”, bay vọt lên cao.

Huyền Thiên trong lòng thầm lú lười nghĩ: “Nguy hiểm thật! Người này thực hùng mạnh! Chỉ riêng khí tức đã khiến cho Huyền Thiên đại gia cảm thấy cả người khó chịu, nếu không phải dọa được hấn thối lui, chỉ sợ bản tôn cũng không thể dễ dàng nuốt toàn bộ năng lượng này.” Huyền Thiên vừa nghĩ trong lòng, vừa hóa thành một đạo hào quang, bay trở về trong tay Lăng Tiêu.

- Lăng Tiêu! Người dám hủy bảo kiếm của ta!

Thoạt nhìn trên nét mặt Mạc Vong dường như đã khôi phục bình tĩnh, nhưng ở chỗ sâu trong đôi mắt, lại như một ngọn núi lửa có thể bùng nổ bất cứ lúc nào. Hấn cố gượng áp chế mình, bảo kiếm nhiều năm đi theo mình bị hủy, cùng với tổn thương tới tôn nghiêm của người luyện võ, khiến Mạc Vong gần như rơi vào tâm trạng điên cuồng.

- Hủy bảo kiếm của ngươi rồi sao?

Lăng Tiêu nhếch khóe môi mỉm cười, lấy tay chỉ xuống phía dưới:

- Những người bị ngươi giết chết kia, cũng không vô tội rất giống vậy sao? Hơn nữa, là ngươi tấn công địa bàn của ta.

- Địa bàn của ngươi? Ha ha ha ha!

Mạc Vong bỗng nhiên cất tiếng cười to:

- Lăng Tiêu a Lăng Tiêu! Nếu ngươi thực nghĩ ba gia tộc kia là người một nhà, như thế nào bây giờ mới xuất hiện ở nơi này?

Lăng Tiêu cúi đầu, trên gương mặt bình thản hơi lộ một chút vẻ trào phúng, ngẩng đầu, thản nhiên đánh giá Mạc Vong:

- Ba gia tộc ư? Ngô gia đích xác ở thời điểm ta vừa chân ướt chân ráo đến thành Vọng Thiên đã trợ giúp ta, cho nên ta có thể nói bọn họ là một nhà. Còn hai gia tộc kia, đâu có quan hệ gì với ta? Hơn nữa, địa bàn của ta, và ba đại gia tộc... đâu có quan hệ gì?

Mạc Vong bỗng nhiên ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn Lăng Tiêu, nhú mày nói:

- Lăng Tiêu! Người... có ý gì?

706. Chương 622: Đàm Phán Hoà Bình.

Lăng Tiêu khẽ mỉm cười. Sau đó nói:

- Không có ý tứ gì! Chỉ là muốn nói cho người biết, Đại Sở quốc của người lập quốc cũng được, mở mang lãnh thổ cũng thế, nhưng xung quanh thành Vọng Thiên này hai vạn dặm, là địa bàn của Thục Sơn ta! Mặc kệ là người, hay là người nào khác, chỉ cần chưa được ta cho phép mà tiến vào vùng lãnh địa này, sẽ bị ta coi là khiêu khích. Mà các người... không những là xâm nhập, còn tấn công vào nữa! Mạc Vong! Người hiểu ý của ta chứ?

Mạc Vong biến sắc, rốt cục không kìm nổi lửa giận trong lòng:

- Lăng Tiêu! Người nói hươu nói vượn! Thành Vọng Thiên thế lực lớn nhất cũng chỉ có thể ảnh hưởng đến ba bốn ngàn dặm, biến thành gấp đôi cũng chỉ sáu bảy ngàn dặm, khi nào thì thành phạm vi hai vạn dặm?

- Hiện tại!

Lăng Tiêu vô cùng xác định nhìn Mạc Vong, thản nhiên nói:

- Chính là hiện tại! Các người thực sự nghĩ rằng tiến công địa bàn của ta, nhưng không cần phải trả giá chút nào rồi có thể rời đi sao?

- Được... được!

Mạc Vong bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, đôi mắt lạnh đạm nhìn Lăng Tiêu, giống như là đang nhìn một người chết:

- Trẫm gặp qua người có lòng tham không đáy. Nhưng chưa từng gặp qua lòng tham như người vậy! Vốn ta còn muốn nói chuyện hòa bình với người, hiện tại xem ra, cũng đã không cần thiết rồi! Vậy ra tay đi! Để ta nhìn xem, rốt cuộc tông chủ Thục Sơn người lợi hại, hay là quân Đại Sở quốc của ta lợi hại!

Mạc Vong trầm nghĩ trong lòng: “Tuy rằng trận pháp của người lợi hại, tuy rằng kiếm kỹ của người vô song, nhưng Mạc Vong ta dễ chọc lắm sao? Nghĩ Mạc Vong ta sau Thần chiến chuyển thế hơn hai mươi lần, rốt cục hôm nay tu luyện tới cảnh giới Kiếp Hậu Thần này lại chỉ có thể thi triển ra uy lực của kiếm kỹ Kiếp Tiền Thần sao? Nếu như ta ra tay một kiếm chém chết người cũng không thành vấn đề, có điều nếu làm như vậy ắt sẽ dẫn tới Thanh Hà phát hiện ra ta.”

Mạc Vong nghĩ trong lòng, sắc mặt giận dữ trên mặt cũng dần dần dịu xuống, nhìn Lăng Tiêu trầm giọng nói:

- Lăng Tiêu! Ta có một đề nghị: có lẽ chúng ta thật sự có thể ngồi xuống nói chuyện tốt hơn.

Lăng Tiêu nhướn mày, không có hứng thú gì lắm nói:

- Người không quản tới sống chết của đám quân đội người sao?

Mạc Vong thản nhiên nói:

- Thừa cơ hội, để cho bọn chúng tăng thêm kiến thức cũng rất tốt.

Lăng Tiêu gật gù đầu, rất lớn phương thu hồi Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, sau đó buông lỏng:

- Như vậy có thể nói rồi.

Mạc Vong nhìn Lăng Tiêu, ánh mắt lóe sáng nói:

- Lăng Tiêu! Thực lực của người đích xác rất mạnh, thậm chí có phần vượt qua nhận biết của ta! Ta thừa nhận, ta có hơi xem thường người! Tuy nhiên, mỗi người trong Thục Sơn phải đều có thể có thực lực như người vậy sao? Người có thể cam đoan bọn họ vĩnh viễn đều trốn ở dưới cánh của người sao?

Lăng Tiêu khẽ mỉm cười, sau đó nói:

- Mạc Vong! Người muốn nói điều gì, cứ nói thẳng ra! Ta không thích nói quanh co. Còn có một điều, ta hy vọng người có thể hiểu được, là người muốn đàm phán với ta, chứ không phải ta muốn đàm phán với người! Môn nhân Thục Sơn phải có phải đều có thực lực như ta hay không, với người không có gì quan hệ, hơn nữa... quân đội Đại Sở quốc của người, sợ là yếu hơn đó!

- Ta thừa nhận!

Mạc Vong rất thông khoái gật gật đầu:

- Ta thừa nhận người nói có đạo lý, hơn nữa dưới sự bảo vệ của hộ sơn đại trận, chỉ cần môn nhân Thục Sơn phái của người không ra ngoài, thì không ai có thể đủ năng lực làm gì được bọn họ, có lẽ qua mấy vạn năm, mỗi người bọn họ đều có thể tu luyện tới cảnh giới Đại viên mãn. Nhưng người dám cam đoan, trên đời này, thật sự không có người nào có thể phá được đại trận của người sao?

- Mạc Vong! Ta nói rồi, ta thích nghe lời nói thật.

- Ta nói chính là lời nói thật! Thục Sơn phái thoát nhìn tạm thời là không đếm xỉa đến bên ngoài. Nhưng trên thực tế, chuyện đó hoàn toàn không có khả năng! Khi ngọn lửa chiến tranh hoàn toàn bốc cháy lên, toàn bộ Thánh Vực...

Mạc Vong duỗi hai bàn tay, quơ một vòng, sau đó lớn tiếng nói:

- Sẽ không có bất cứ thế lực nào có thể lựa chọn chỉ lo cho thân mình! Hoặc là... bị hủy diệt! Hoặc là... bị sáp nhập! Đại Sở quốc vì sao tới? Chính là bị bọn họ ép tới! Bằng không sơn trang Sở gia ta rời xa thế tục, nơi đó cảnh sắc tuyệt đẹp linh khí sung túc, cần gì phải lội xuống vùng nước đục này?

Mạc Vong nói xong, ánh mắt lóe sáng nhìn Lăng Tiêu, nhưng vẫn không thể thấy trên mặt Lăng Tiêu điều muốn nhìn thấy, hắn không khỏi trầm mắng trong lòng: “Khá lắm tiểu tử giảo hoạt!”

Mạc Vong trong lòng mắng, ngoài miệng nói tiếp:

- Dưới tình huống như vậy, các người chỉ có lựa chọn bám vào một thế lực hùng mạnh...

Đúng lúc này Lăng Tiêu cắt ngang câu nói của Mạc Vong, trên mặt lộ vẻ tươi cười:

- Nói vậy các hạ cũng nghe nói qua quan hệ giữa Thục Sơn phái và Liên minh Nam Châu. Nếu như lựa chọn chỗ dựa dẫm, Thục Sơn phái hà cớ gì không lựa chọn thế lực Liên minh Nam Châu như vậy để dựa vào? Huống chi, không sợ nói cho người biết một sự thật: Ta sẽ không đồng ý Thục Sơn phái dựa vào bất cứ thế lực nào!

- Người thực cổ chấp!

- Điều này cùng cổ chấp không quan hệ, người không hiểu!

- Nếu như ta đem tặng vị trí quân Đại Sở quốc cho người thì sao?

Mạc Vong rốt cục tung đòn sát thủ.

Nhưng mà, Lăng Tiêu trả lời, lại khiến Mạc Vong thất vọng tột cùng.

- Ta không thích của lạ.

Mạc Vong đột nhiên nhắm mắt lại, sau đó mở ra, thở phào một cái, sắc mặt dần dần âm trầm xuống:

- Lăng Tiêu! Nhất định phải đánh sao?

- Nói đùa!

Khí thế cả người Lăng Tiêu đột nhiên biến đổi, giống như là một con hùng sư vốn đang nằm úp sấp ngủ say, trong giây lát bỗng tỉnh lại, mở to mắt, phóng xuất ra một thân sát khí lạnh giá. Lạnh lùng nhìn chăm chú vào Mạc Vong:

- Các người cũng đã đánh tới cửa Thục Sơn, không ngờ lại còn có thể nói ra lời nói ngây thơ như thế! Mạc Vong! Người ra tay đi! Ta ngược lại muốn nhìn người Thần chuyển thế này, rốt cuộc có thể có bản lĩnh gì!

Mạc Vong giật mình cả kinh, bật lui về phía sau hai bước: một là Lăng Tiêu phóng xuất ra tới sát khí quá mức sắc bén, dũng mãnh như Mạc Vong cũng không thể không né tránh khỏi cạnh sắc; hai là lời nói của Lăng Tiêu quả thực quá kinh người, hắn làm thế nào biết ta là Thần chuyển thể?

Trong mắt Mạc Vong chợt lóe ra tia sáng hung ác. Hắn đã đầu thai hơn hai mươi lần, mục đích chính là muốn hoàn toàn rửa sạch dấu vết Thần chuyển thể của mình. Cho dù là Thanh Hà hiện tại cũng không có khả năng nhìn ra cội nguồn của hắn là gì! Bởi vì Mạc Vong rất hiểu biết tính tình của Thanh Hà: nếu hắn là Thần mà không trung thành với Thanh Hà, kết cục chỉ có một chữ chết! Nhưng nếu hắn là người, thành lập thế lực to lớn như vậy, tương lai cho dù không thể lật đổ, không thể hoàn toàn chém giết được Thanh Hà, nhưng vẫn có thể lựa chọn đầu nhập vào Thanh Hà! Thanh Hà thích nhất, chính là không chế thế lực như vậy, sau đó hắn sẽ biến thế lực thành tín đồ của hắn! Mà nay không ngờ bị Lăng Tiêu nhìn ra căn nguyên của mình, Mạc Vong gần như trong nháy mắt liền động sát tâm. Gần như không kịp lập tức muốn ra tay giết chết ngay người trẻ tuổi đã khiến tâm thần hắn bất an. Nhưng Mạc Vong vẫn lựa chọn nhẫn xuống. Hắn tin tưởng, chỉ cần mình vận dụng lực lượng mạnh nhất, Thanh Hà lập tức có thể cảm ứng được ngay! Không riêng Thanh Hà có thể cảm ứng được, tin rằng bên trong Thánh Vực này, còn có rất nhiều rất nhiều cường giả cùng chính mình không sai biệt lắm có thể cảm ứng được. Mà trong số cường giả đó, sao biết có bao nhiêu người trung thành với Thanh Hà chứ?

Mạc Vong đột nhiên mỉm cười, hắn cười chính mình vẫn còn xem thường người trong thiên hạ. Hơn nữa, hắn cũng không sợ! Rốt cục hắn hiểu được vì sao Lăng Tiêu lợi hại như vậy, cảm thấy như mình đã nắm bắt được nhược điểm lớn nhất của Lăng Tiêu.

- Lăng Tiêu! Không thể không thừa nhận ngươi rất lợi hại! Ta thiếu chút nữa đã bị ngươi lừa gạt! Có thể đoán được thân phận của ta, vậy ngươi cũng là Thần chuyển thể à? Năm đó Thần Giới vô cùng rộng lớn, mọi người không có duyên gặp gỡ quen biết cũng là bình thường. Hôm nay nếu có thể gặp nhau, vậy cứ xem đó là hữu duyên. Hơn nữa không quản ngươi có nguyện ý thừa nhận hay không, tình cảnh Thục Sơn phải hiện tại cũng không hay ho lắm. Cho nên Lăng Tiêu! Không cần hành động theo cảm tính, giữa chúng ta kết minh mới là thực tế nhất!

Lăng Tiêu chậm rãi lắc đầu, trong lòng biết Mạc Vong hiểu lầm thân phận của mình, hắn nói thầm: “Ngươi muốn hiểu lầm thì tùy ngươi”:

- Mạc Vong! Kết minh ta không thể đồng ý!

- Vậy ngươi muốn gì?

Mạc Vong lúc này cũng nhìn ra, Lăng Tiêu đúng thật sự không có ý định kết minh cùng mình, hắn có chút thất vọng, đồng thời trong lòng cũng suy nghĩ: “Xem giọng điệu Lăng Tiêu, nếu không kết minh với ta, chỉ sợ cũng sẽ không kết minh với những người khác! Một khi đã như vậy, cứ nghe xem hắn có ý gì là được.”

- Như vậy tốt lắm.

Lăng Tiêu thở phào một cái, xem ra Mạc Vong cũng không muốn đánh nhau với mình:

- Tuy rằng ta sẽ không kết minh với các ngươi, nhưng ta có thể cam đoan với ngươi một điều: nếu Đại Sở quốc gặp phải nguy hiểm, Thục Sơn phái sẽ không ngồi xem! Nhất định sẽ âm thầm trợ giúp, nhưng nếu muốn chúng ta quang minh chính đại trợ giúp, chuyện đó là không có khả năng. Hơn nữa, thành Vọng Thiên phạm vi hai vạn dặm...

- Ngươi thật quá đáng!

Mạc Vong cảm tức nhìn Lăng Tiêu, Đại Sở quốc gần như có một nửa giới tuyến tiếp giáp với thành Vọng Thiên, Lăng Tiêu nhẹ nhàng nói một câu, sẽ làm cho bọn họ mất trắng hơn một vạn dặm đất đai. Cho dù đất đai trong Thánh Vực không đáng giá, đất đai rộng lớn của cái dồi dào, nhưng chuyện này liên quan đến tôn nghiêm của một quốc gia, Mạc Vong cũng không có khả năng tự mình quyết định, chỉ có thể nhẫn nhịn nổi phần nộ trong lòng, trầm giọng nói:

- Lăng Tiêu! Chuyện này, ta không thể dễ dàng đáp ứng ngươi. Như vậy đi, ba ngày sau, ta sẽ trả lời cho ngươi!

Mạc Vong nói xong, thân thể hóa thành một luồng sáng lung linh, nhanh chóng biến mất bên ngoài không gian.

Còn lại Lăng Tiêu một người, lăng không đứng ở chỗ này, Yêu Huyết Kiếm nổi lơ lửng sau lưng Lăng Tiêu. Thần thức của Lăng Tiêu đã bao phủ trong phạm vi ngàn dặm, bao gồm bầu trời cao vô cùng vô tận trên đỉnh đầu kia. Nhưng không có cảm nhận được chút dao động gì, Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng: “Xem ra Thanh Hà kia hoặc là bản thân mạnh ra nhiều lắm, hoặc là không có chú ý tới nơi đây. Lăng Tiêu thật không tin tin tức mình không chết, đến bây giờ Thanh Hà còn không biết, nếu như vậy, thật ra Lăng Tiêu có vài phần xem thường Thanh Hà rồi.

Quân đội Đại Sở quốc rút lui, để lại một trường cảnh đổ nát hoang tàn. Tuy nhiên nguyên vốn quân đội năm vạn người của Mạc Vong, cũng chỉ còn lại có hơn bốn vạn người, trong đó đa số là bị mấy đạo kiếm khí của Lăng Tiêu giết chết.

Đã hòa bình hơn mười vạn năm nay, lúc này rốt cục mọi người chứng kiến sự tàn khốc của chiến tranh, càng làm cho thế nhân nhận thức được chỗ lợi ích của một quốc gia! Liên minh Nam Châu năm đó cũng thế, Liên minh Nam Phương hiện tại cũng vậy, cho dù phát động chiến tranh quy mô nhỏ, trên cơ bản cũng đều là chiến đấu trong địa phương, chưa bao giờ chứng kiến qua toàn cảnh kỷ luật nghiêm minh như thế.

Trận chiến tranh này, khiến Liên minh Nam Châu và Liên minh Nam Phương đều ý thức rằng: Lập quốc... chính là xu thế phải làm.

Vương Thành và Lý Thắng hai người khóc không ra nước mắt nhìn căn cứ địa của gia tộc tổn thất thê thảm và nghiêm trọng. Trong trận chiến này tổn thất ít nhất là Ngô gia, nhưng cũng có rất nhiều kiến trúc bị hủy, chiến sĩ gia tộc cũng bị chết rất nhiều. Về phần dân chúng bình dân trong thành Vọng Thiên, lại càng thê thảm lớp chết lớp bị thương. Bên trong thành tiếng kêu than vang dậy khắp bốn phương.

Vương Thành và Lý Thắng hai người không có đưa ra bất cứ chỉ thị gì với gia tộc, ngay trước tiên tìm đến Ngô Anh. Từ thời điểm này, Ngô gia trở thành gia tộc đệ nhất của thành Vọng Thiên cũng không ai có thể ngăn cản, nhưng mà Ngô Anh cũng không có vui sướng gì đáng nói.

Ba người đều ý thức được: một khi ba đại gia tộc rời khỏi Thục Sơn, thì đối mặt với các thế lực chân chính hùng mạnh, chỉ là một trò đùa của người ta.

707. Chương 623: Căn Nguyên Lực.

Trận chiến đấu hôm nay, khiến Lăng Tiêu cảm giác được trong Thánh Vực nhất định còn tồn tại rất nhiều cường giả. Những người này bình thường đều rất khiêm tốn, sẽ không hiển lộ ra thực lực hơn người gì, nhưng khi nguy cơ thực sự đến, tùy tiện một người, đều có được thực lực thay đổi chiến cuộc! Tỷ như nói Mạc Vong hôm nay, chính mình không có lấy ra con át chủ bài, Lăng Tiêu tin rằng đối phương cũng tuyệt đối không phải chỉ có thực lực như thế. Tuy rằng thoát nhìn Mạc Vong bị thua lỗ không nhỏ, đến ngay cả bảo kiếm cũng bị Huyền Thiên hấp thu mất, nhưng khẳng định thực lực của hắn cũng như mình còn chưa lật ra hết, thậm chí có thể dẫn tới lưỡng bại câu thương!

Cùng lúc đó, Mạc Vong đã nói với các đại thần thủ hạ của mình giống như thế.

Rất nhiều người trong quân đội cũng không hiểu vì sao Mạc Vong quyết định lui binh. Nhất là các tướng quân, nhưng bởi vì trước kia Mạc Vong lập uy, đã thành công thành lập nên uy vọng của chính mình, cho nên những người này tuy rằng trong lòng bất mãn, cũng không dám nhao nhao tranh cãi ồn ào với Mạc Vong như lúc trước.

- Thực lực của Lăng Tiêu, các ngươi cũng đều đã thấy, chỉ vờn vờn có mấy đạo kiếm khí đã khiến cho đội tiên phong chúng ta tổn thất một phần năm! Mà ta và hắn chiến đấu cũng là thế lực ngang nhau. Tuy rằng ta còn có chuẩn bị ở phía sau không có đưa ra, nhưng hắn đồng dạng cũng có con át chủ bài chưa lật. Các ngươi đều biết Lăng Tiêu có một pháp bảo cự đỉnh? Cự đỉnh đó có thể trở nên vô cùng to lớn, cho dù là cảnh giới Đại viên mãn cao cấp, cũng không dám đón đỡ! Mà hôm nay, căn bản là hắn không có lấy pháp bảo đó ra, mà lại sử dụng một pháp bảo hình dáng mặt lênh bài, biến thành một cự thuẫn phạm vi trăm dặm! Còn hấp thu luôn cả thanh bảo kiếm đã theo ta nhiều năm...

Mạc Vong vừa nghĩ tới thanh bảo kiếm chính mình tự tay luyện chế ở lần chuyển thể thứ mười một, trong lòng hắn liền mơ hồ đau nhói, đồng thời hắn thầm phát thề: sẽ có một ngày, chính mình phải mang quân tới đòi lại! Năm xưa lúc luyện chế thanh bảo kiếm đó xong, trước mỗi lần chuyển thể Mạc Vong đều giấu ở một chỗ nào đó, sau khi chuyển thể lại đi thu hồi. Thời gian trước sau đã có hơn một vạn năm! Mà nay thanh bảo kiếm kia đã không còn tồn tại nữa rồi.

Chúng tướng dưới trướng Mạc Vong nghe xong, trên mặt cả đám đều biến sắc, trong ánh mắt nhìn Mạc Vong đều lộ ra vẻ kinh hãi, cực kỳ không thể tin nổi.

Kiểm, chính là sinh mạng thứ hai của người luyện võ! Ở trong mắt võ giả chân chính hùng mạnh, vũ khí trong tay thậm chí còn trọng yếu hơn so với nữ nhân của mình! Nếu không gặp phải lực lượng không thể kháng cự, chỉ sợ cho dù chết, cũng sẽ không dễ dàng buông bỏ kiếm trong tay.

Mà Lăng Tiêu kia, không ngờ lại có được loại pháp bảo này! Khó trách Hoàng đế Mạc Vong sau khi trở về, trên mặt vẫn luôn u ám như thế.

- Bệ hạ! Vậy theo ý của ngài, là muốn giảng hòa với Lăng Tiêu?

Một người thân hình cao lớn râu quai nón đứng ra, vừa cung tay chào Mạc Vong, vừa lớn tiếng nói.

Người này đúng là Đồng Lâm, Binh Mã Đại Nguyên Soái của Đại Sở quốc, thiện sử dụng song kiếm. Hai thanh kiếm đều rất lớn, mỗi thanh nặng tám trăm chín mươi chín cân! Hơn nữa đại kiếm Đồng Lâm sử dụng không có lưỡi bén. Với cảnh giới Đại viên mãn cao cấp của hắn, từng dùng sức lấy một địch hai gã đối thủ đồng cấp, mà vẫn chém chết đối phương một người, một người bị trọng thương! Còn chính hắn, chỉ phải trả giá mấy vết thương nhẹ. Sự dũng mãnh gan dạ và hùng mạnh này, khiến vô số kẻ thù của hắn nghe tin đã sợ mất mật.

Mạc Vong cũng rất thích Đồng Lâm, nhiều năm trước hai người đã là bằng hữu, cho nên Đồng Lâm vừa dứt lời, trên mặt Mạc Vong có chút bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể gật đầu nói:

- Chúng ta lần này vốn đã chuẩn bị sẵn sàng mới đến. Hiện giờ Lăng Tiêu ra tay, chúng ta vừa đụng nhau một cái đã lưỡng bại câu thương, chỉ sợ đúng là Liên minh Nam Châu và Liên minh Nam Phương rất thích chỉ nhìn thấy cảnh tượng này! Bọn họ tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, chúng ta thế tới ào ạt, hơn nữa dưới tình huống gần như đánh hạ thành Vọng Thiên, song phương thương vong thê thảm và nghiêm trọng như thế, còn có thể làm được chuyện giảng hòa. Bọn họ nhất định cho rằng vào lúc khẩn yếu quan đầu, Lăng Tiêu đã cứu thành Vọng Thiên, đuổi chúng ta đi, và bức bách chúng ta cắt nhường hơn một vạn dặm địa bàn. Cho nên, giới tuyến nối liền cùng chúng ta nhiều nhất là Liên minh Nam Phương, bọn họ nhất định sẽ nhân cơ hội công chiếm lãnh địa của chúng ta. Trên thực tế, Lăng Tiêu cùng ta đã âm thầm đạt thành hiệp nghị, Đại Sở quốc nếu gặp phải nguy cơ, Thực Sơn phái tuyệt không ngồi xem! Điều này kỳ thật cũng không trọng yếu.

Mạc Vong hừ một tiếng trong mũi, sau đó nói:

- Bọn họ đã nhận định là chúng ta tự mình chuốc lấy một trận chiến bại cực khổ, chỉ là cục bột để mặc cho người ta nhào nặn, các người cũng cho là vậy sao?

- Không!

Trong soái trướng bỗng nhiên bộc phát ra một tiếng rống giận. Tiếng gào vang to nhất, đúng là Binh Mã Đại Nguyên Soái Đồng Lâm. Lúc này Đồng Lâm đứng ra, lớn tiếng nói:

- Thỉnh cầu bệ hạ cấp cho thần một đạo ý chỉ, mười vạn binh mã, thần đoán chắc sẽ chém tận giết tuyệt đám Liên minh Nam Phương không biết sống chết kia!

- Thần xin được xuất chiến!

- Thần cũng xin được xuất chiến!

- Thần...

Mạc Vong khoát tay một cái, trong soái trướng yên tĩnh lại. Ánh mắt Mạc Vong lóe sáng, hắn trầm ngâm một chút sau đó truyền lệnh:

- Đồng Lâm nghe lệnh! Trầm cấp cho người mười vạn binh mã, người dẫn quân tới Liên minh Nam Phương bên kia, nếu bọn chúng có chút dị động, lập tức cho chúng biết sự lợi hại của Đại Sở quốc ta!

- Tuân lệnh!

- Cổ Phong nghe lệnh!

- Có thần!

- Người cùng Cổ Đồng, người làm chính, Cổ Đồng làm phó tướng, chỉ huy năm vạn binh mã, đóng tại biên giới Liên minh Nam Châu. Nếu bên kia có động tĩnh gì, trầm giao cho người toàn quyền xử lý!

- Thần tuân lệnh!

Hai người trung niên tướng mạo nho nhã lĩnh chỉ mà đi.

Mạc Vong lại liên tiếp hạ vài đạo ý chỉ. Lần này hẳn quyết đoán khôn khéo, làm cho người ta hoàn toàn không thể tưởng được, người này chỉ là một Hoàng đế vừa mới đăng cơ không lâu, hơn nữa trước đây chưa bao giờ tham dự qua bất kỳ chuyện quản lý gia tộc nào!

Bọn họ sao có thể biết, năm đó Mạc Vong ở Thần Giới, hẳn cũng từng là Thần đế thống lĩnh một phương! Lần này tiến công thành Vọng Thiên một nước cờ này nhìn như bị mê muội đi nước cờ không hay. Nhưng đâu có ai có thể nghĩ đến: Đầu tiên Mạc Vong phải trả cái giá hơn một vạn người, là để củng cố chính quyền và uy tín của mình, sau đó lại đạt thành hiệp nghị ngầm với Lăng Tiêu. Mạc Vong này ngay cả người một nhà cũng vô tình là để ngồi vững trên ngai vàng Hoàng đế Đại Sở quốc. Tuy rằng hiện tại nhìn như bị hai đầu giáp công, nhưng dưới tình thế hai thế lực lớn không ổn như vậy, ai mà biết một ngày nào đó bọn họ sẽ lại phát sinh chuyện chia rẽ phân tán chứ?

Lần này Lăng Tiêu bế quan ở trong đỉnh nội thể giới thời gian rất dài, bao gồm cả chúng nữ tu luyện ở trong đỉnh nội, cũng có hơn mười năm không thấy mặt Lăng Tiêu!

Một năm bên ngoài đỉnh, trong đỉnh nội mười một năm.

Lăng Tiêu vẫn như trước khoanh chân ngồi ở sâu tận cuối chỗ hư vô trong đỉnh nội thể giới, trong mười năm này, đỉnh nội thể giới vẫn không ngừng mở rộng ra bốn phía. Hơn nữa trong thể giới nhỏ này, cùng thể giới bên ngoài chênh lệch càng ngày càng nhỏ, ngoại trừ như trước không có mây không có mưa trên bầu trời, không có hình thành biển cả, thì đã hoàn toàn gần giống như Thánh Vực! Nguyên vốn các loại pháp tắc thiên địa bộc lộ bên ngoài hiện tại đã rất khó nhìn thấy, cái loại cảm giác thô ráp trước đây cũng đang dần dần trở nên nhẵn nhụi. Người bình thường hoàn toàn không thể cảm nhận được nơi này có khác biệt gì với thể giới bên ngoài.

Cùng lúc Lăng Tiêu tu luyện mười năm trong này, cũng một lần nữa dung hợp nhiều năm sở học của mình, thông qua vô số lần chiến đấu, Lăng Tiêu lại lĩnh ngộ được một kiếm kỹ uy lực hùng mạnh!

Thực Sơn kiếm tu, thực lực đạt tới cảnh giới nhất định nào đó, đều sẽ bắt đầu đi lên con đường tự nghĩ ra kiếm kỹ của mình. Có thể nói, nếu không có một tuyệt học của riêng mình, vậy cho dù người đó vượt qua được thiên kiếp, Tu luyện tới Đại Thừa kỳ, phi thăng tiên giới, trở thành tiên nhân thật sự, như vậy hẳn cũng vĩnh viễn không đạt tới cảnh giới tông sư chân chính!

Lăng Tiêu vốn đã dung hợp tất cả tinh hoa kiếm kỹ thiên hạ thành một chiêu Tịch Diệt, lại dung hợp vào áo nghĩa của Đại Tự Tại Tâm Kinh thành một chiêu Luân Hồi. Mà nay sau khi Lăng Tiêu dung hợp kiếm kỹ của các cường giả đã từng chiến đấu với mình trong Thánh Vực, lại tu luyện tới cảnh giới tầng thứ chín Niết Bàn Tái Sinh của Đại Tự Tại Tâm Kinh.

Tâm nhìn của Lăng Tiêu so với trước đây rộng rãi bao la hơn vô số lần!

Mười năm qua này, Lăng Tiêu vẫn luôn thực hiện ý đồ dung hợp Tịch Diệt và Luân Hồi vào cùng nhau, cũng chính là dung hợp hết thấy căn nguyên kiếm kỹ của thiên hạ và cảnh giới đỉnh cao Đại Tự Tại Tâm Kinh thành một. Hắn muốn sáng chế một loại kiếm kỹ hoàn toàn mới.

Chính vì loại này trước nay chưa có dung hợp, khiến cho về mặt tu vi của Lăng Tiêu tu luyện nhanh hơn nhiều so với trước đây! Tất cả mọi người trong đỉnh nội thể giới rõ ràng cảm nhận được, tông chủ bế quan mười năm qua này, tốc độ mở rộng của đỉnh nội thể giới ra phía ngoài càng lúc càng nhanh!

Trên thực tế, phần lớn năng lượng ẩn chứa ở chỗ cuối hư vô trong đỉnh nội thể giới, đang bị Lăng Tiêu hấp thu với một tốc độ kinh người! Những năng lượng này, một phần trong đó trở thành tu vi của bản thân Lăng Tiêu, mà một phần khác, thì bị tiêu hao sạch trong quá trình Lăng Tiêu lĩnh ngộ kiếm kỹ!

Nếu có người biết lĩnh ngộ kiếm kỹ lại có thể tiêu hao đi năng lượng khổng lồ như thế, nhất định sẽ cực kỳ kinh hãi. Bởi vì cho dù là ở Thần Giới, cũng chưa từng có người nào có thể làm việc hoang phí như thế, dùng năng lượng nồng đậm đến gần như trở thành thật thể để lĩnh ngộ kỹ năng!

Năng lượng trong hư vô chậm rãi chảy qua theo trong thân thể Lăng Tiêu rồi chảy ra ngoài, sau đó ngay tại xung quanh thân mình Lăng Tiêu hình thành một phù hiệu cực kỳ nhỏ, mắt thường không thể thấy! Mà phù hiệu này chính là một chút áo nghĩa tinh túy của kiếm kỹ Lăng Tiêu lĩnh ngộ ra được.

Theo thời gian trôi qua, ký hiệu bên người Lăng Tiêu càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, đến cuối cùng, đã hình thành một đại trận ký hiệu phạm vi hơn mười dặm! Thân thể Lăng Tiêu ngồi ở trung tâm, giống như là khởi điểm của thể giới này!

Rốt cục, Lăng Tiêu đứng thẳng lên, hai mắt mở ra, trông mắt tĩnh lặng không dao động, dừng ở chỗ sâu trong hư vô! Tới hiện giờ, đột nhiên từ xung quanh thân thể Lăng Tiêu không biết có bao nhiêu thiên địa áo nghĩa và pháp tắc trong thiên địa đó, Lăng Tiêu đã lĩnh ngộ được một loại năng lượng bản nguyên chân chính!

Giờ này khắc này, Lăng Tiêu đã không còn đơn thuần là tu luyện kiếm kỹ!

Thiên hạ vạn vật, phân giải ra, quan sát căn nguyên này, đều đã biến thành một hình dạng gì đó! Cái loại thực thể năng lượng này thuần chất tinh khiết!

Bất kể là người, hay là bùn đất, hoặc là cự thạch, là một giọt nước... hết thảy mọi thứ đều phân giải đến căn nguyên nhất, không ngờ toàn bộ đều có thể biến thành năng lượng giống nhau như đúc!

“Căn nguyên lực!”

Trong đầu Lăng Tiêu đột nhiên giống như bị nổ tung ra, cảnh giới tầng thứ chín Niết Bàn Tái Sinh của Đại Tự Tại Tâm Kinh bất ngờ bùng phát trong lòng Lăng Tiêu. Thất thải Phượng Hoàng kia vốn chỉ bảo vệ đạo tâm Lăng Tiêu, chỉ trong giây lát phát ra một tiếng kêu to vang dội khắp đỉnh nội thể giới, rồi bay ra bên ngoài cơ thể Lăng Tiêu. Năng lượng thiên địa có trong hư vô, bắt đầu điên cuồng dùng mãnh cuốn vào thân thể Phượng Hoàng!

Mà lớp lông vũ Phượng Hoàng theo năng lượng dùng mãnh tuôn vào, trở nên càng thêm sáng rõ, càng thêm xinh đẹp! Đồng thời trên thân Phượng Hoàng cũng sinh ra một cỗ uy áp thật lớn, cái loại uy áp này giống như xuất phát từ vương giả bẩm sinh, khiến cho tận đáy lòng tất cả mọi người đều sinh ra một ý niệm muốn thần phục!

Trên mặt Lăng Tiêu, lộ ra một vẻ tươi cười có phần kỳ dị, lấy tay chỉ ra chỗ hư vô, khẽ quát:

- Biến!

708. Chương 624: Kiếm Kỹ Cảnh Giới Tối Cao.

Mây đen vần vũ quay cuồng, từng đám từng đám xuất hiện, hoàn toàn che khuất vầng thái dương nhỏ, vô số dòng khí từ bốn phương tám hướng đánh úp lại. Tất cả mọi người đang tu luyện đều đi ra ngoài, cảm nhận được làn gió lạnh vuốt ve thân thể, ngẩng đầu nhìn lên, mọi người không thể tin nổi nhìn biến hóa lớn trên bầu trời, tất cả đều bị biến hóa này khiến kinh sợ đến ngây người! Bọn họ dường như bị hóa đá ngẩn ngơ đứng tại chỗ. Người có tu vi hùng mạnh đều có thể cảm nhận được, trong thiên địa vô hình tăng thêm rất nhiều thứ này nọ, có cảm giác như pháp tắc thiên địa trong đỉnh nội thể giới càng thêm dày đặc! Làm cho những người đã tu luyện đến cảnh giới rất cao có cảm giác như nhìn thấy trước mắt rồi lại vô đầu bứt tại tìm kiếm.

Bởi vì, bọn họ đều cảm thấy chính mình có thể từ trong đó lĩnh ngộ được chút gì đó, nhưng cẩn thận suy nghĩ, rồi lại giống như cái gì cũng không có nắm bắt được! Trong đầu mọi người cùng một lúc sinh ra một ý niệm: “Động tĩnh này chẳng lẽ lại là tông chủ làm ra chăng?”

Trong lòng mọi người lập tức có một loại cảm giác núi cao khó với tới! Nguyên vốn cảm thấy thông qua mấy năm nay tu luyện, những người này đều đã có tăng tiến thật lớn, loại tốc độ nâng cao này từ trước tới giờ bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ tới! Thậm chí có một số trong lòng cho rằng Lăng Tiêu sở dĩ tu luyện nhanh như vậy, chính là nhờ có đỉnh nội thể giới này. Cho nên, sau khi bọn họ cũng ở bên trong này tu luyện, cho dù không có thể đuổi theo kịp Lăng Tiêu, nhưng ít ra... sau khi thực lực tới một cảnh giới nhất định nào đó, tỷ như cảnh giới Đại viên mãn đỉnh cao, như vậy cho dù là kém, cũng sẽ không kém Lăng Tiêu bao nhiêu?

Ai ngờ đến, chênh lệch giữa bọn họ và Lăng Tiêu trong đó, thật cách xa so với tưởng tượng của bọn họ! Cho dù nhiều người đã tu luyện đến cảnh giới Đại viên mãn cao cấp hoặc là cảnh giới đỉnh cao, nhưng càng là như thế, bọn họ lại càng có cảm giác chênh lệch giữa mình cùng tông chủ, quả thực giống như là trên trời và dưới đất, vĩnh viễn cũng khó có thể với tới!

Những người Lăng Tiêu dẫn tới từ nhân giới, các phu nhân, kể cả nhóm cường giả thu ở Thánh Vực đó... tất cả mọi người đứng ở trên núi, nhìn về chỗ hư vô phương xa, bởi vì bọn họ đều cảm giác được, ở nơi đó, nhất định đã xảy ra một chuyện đại sự không thể tin nổi!

Tại chỗ hư vô xa xa, đột nhiên giống như bị mặt trời chói chang xua tan sương mù, tan biến không còn thấy bóng dáng tăm hơi!

Sau đó... xuất hiện ở trước mắt bọn họ, là một biển cả phạm vi chừng hơn một ngàn thước chiều rộng, bao quanh khắp đỉnh nội thể giới, chiếu lên trên bầu trời đầy mây màu xanh dương... của biển!

Có cảm giác rất gần, thậm chí nghĩ được vị tanh mặn thuộc về biển cả!

Vào giờ khắc này hơn phân nửa người trong đỉnh nội thể giới, nước mắt tuôn rơi để lại trăm mối cảm xúc ngổn ngang!

Bọn họ vẫn biết rằng, đây không phải là một thế giới chân thật! Đây chỉ là một nơi bế quan tu luyện của tông chủ. Ở trong này có thể được tăng cao tu vi rất lớn. Bọn họ cũng đều biết, toàn bộ thế giới không có mưa gió sấm sét, không có biển cả mênh mông... Còn thiếu rất nhiều thứ trong nhân giới có, trong Thánh Vực có, nơi này đều không có! Cho dù trong hồ nước thiên nhiên trên đỉnh Thục Sơn không ngừng cuộn cuộn chảy xuống rất nhiều nhánh suối nước, cũng chưa bao giờ gặp qua có một giọt nước có thể chảy vào trong hư vô kia!

Ban đầu, bọn họ không ai xem nơi này trở thành là gia viên của mình, bởi vì không có cảm giác thuộc về mình.

Mà khi một năm qua đi sống trong đỉnh nội, mười năm qua đi sống trong đỉnh nội, rồi sau một trăm năm sống trong đỉnh nội... Gần như mọi người, bao gồm Lam Hi, Lam Hải và Lam Thiên Mai cùng với Diệp Tử, Hoàng Phủ Nguyệt, Thượng Quan Vũ Đồng và Phong Linh các nàng đang ở trong này, đều đã xem nơi này trở thành là gia viên thuộc về bọn họ!

Lúc ban đầu nhiều người chỉ mở ra một hang động, hoặc là dựng một mái nhà cỏ đơn giản... đến bây giờ, mỗi người đều đã xây dựng trang trí cho nhà của mình rất gọn gàng sáng sủa. Ít nhất cũng muốn ở trước sau phòng tu luyện của mình trồng một ít cây cỏ hoa cảnh.

Nhưng càng như thế, vẫn luôn có cảm giác thế giới này thô ráp và không chân thật, nên làm cho bọn họ cảm thấy thương tâm. Kỳ thật bọn họ đều rất sợ, sợ có một ngày nào đó sẽ đột nhiên từ trong giấc mộng tỉnh lại, phát hiện chính mình căn bản là không phải ở trong thế giới thần kỳ này, mà là ở trong Thánh Vực trong Thục Sơn phái, tất cả chỉ là giấc mộng đẹp mà thôi.

Thậm chí có vài người cực đoan một chút, vừa thức tỉnh lại còn có thể cảm thấy chính mình vẫn còn ở nhân giới, theo như trước đây là nên làm cái gì thì làm cái đó!

Điều này... thật ra chỉ là thế giới nhỏ không hoàn thiện đã mang tới tâm ma cho những người này!

Loại tâm ma này mang tới kết quả có lẽ không có nghiêm trọng như bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng về lâu về dài tích lũy nhiều năm, dù sao cũng phần nào ảnh hưởng tới tu vi của những người đó! Điều này với người bình thường mà nói có lẽ không tính là gì, nhưng đối với những người có hi vọng đột phá cảnh giới Đại viên mãn đỉnh cao, thậm chí là đột phá cảnh giới cao hơn mà nói, quả thực chính là ảnh hưởng trí mạng!

Mà lúc này, tất cả những lo lắng của bọn họ, tất cả tâm ma, toàn bộ tại trong khoảnh khắc này đều tan biến hết!

Bởi vì bắt đầu từ giờ khắc này, thế giới này đã là một thế giới thật sự! Nó không bao giờ... còn là bầu không khí thô ráp, đơn sơ, không có sấm chớp mưa gió, không có hải dương như trong thế giới đỉnh nội trước kia, mà đã trở thành một thế giới... có sự sống, có mùi vị đất đai khiến cho người ta có thể quỳ xuống hôn lên mảnh đất sau cơn mưa!

Xoẹt!

Trên bầu trời chợt xẹt qua một tia chớp! Đồng tử của mọi người dường như co lại.

Rầm...!

Theo một tiếng sấm rền, vô số hạt mưa lớn như hạt đậu “rào rào” một tiếng đổ xuống dưới!

Trong nháy mắt liền rơi xuống trên đỉnh đầu mọi người, không có người nào dùng bất cứ phương thức phòng ngự gì để tránh né! Điều để mặc cho những hạt nước mát, hơi mang theo một chút mùi vị mưa rơi, xối đầm ướt thân thể mình.

Diệp Tử đứng dưới mưa, có một loại cảm giác hạnh phúc tự phát: Đây... là thế giới thuộc về chúng ta!

Lăng Tiêu ở khoảnh khắc linh ngộ căn nguyên lực, liền không thể chờ đợi thêm được, sử dụng loại pháp lực này, biến năng lượng vô cùng vô tận ở hư vô hóa thành biển nước mênh mông, cũng theo đó hình thành sấm chớp mưa gió (phong vũ lôi điện), bốn loại nguyên tố thuộc tính không thể thiếu cho sự sống của thế giới.

Nhưng Lăng Tiêu cũng không ngờ, sáng tạo vật chất từ trống rỗng, đối với tiêu hao pháp lực của hắn lại kinh khủng như thế!

Hao hết toàn bộ năng lượng có trên người hắn, nhưng cũng chỉ tạo ra mặt biển rộng vòng quanh thế giới đỉnh nội chiều rộng hơn một ngàn thước. Trên thực tế đây đã là một sáng tạo kinh thể hãi tục, nếu không nhờ có đỉnh nội thể giới nguyên vốn là bản mạng pháp bảo của Lăng Tiêu, ở thời điểm Lăng Tiêu hao hết pháp lực liền tự động đình chỉ sáng tạo, thì Lăng Tiêu chết chắc không thể nghi ngờ!

Bởi vì cho dù là tiên nhân tiên giới, dù bọn họ hiểu được một số pháp tắc sáng tạo, cũng căn bản là không dám đi tiến hành thử nghiệm. Bởi vì sáng tạo vật chất cần pháp lực hùng mạnh, sẽ trong nháy mắt rút hết tất cả tiên lực có trong cơ thể bọn họ, hơn nữa còn sẽ tiếp tục! Cho đến khi tất cả tinh hoa toàn thân người thi triển tạo vật bị hút hết không còn gì, cũng sẽ không ngừng nghỉ. Kết quả cuối cùng chỉ có hai chữ: mai một!

Cho nên nói Lăng Tiêu có số mạng may mắn, lời này một chút cũng không sai.

Sau khi Lăng Tiêu may mắn nhận chịu thiệt thòi, cũng lập tức cảnh tỉnh lại, trong lòng thầm tự trách mình thật không cẩn thận! Thiếu chút nữa tự đưa mình rơi xuống vực thẳm không đáy.

Lăng Tiêu tỉnh táo lại cũng không vội trở về gặp mặt mọi người, mà cưỡi gió bay ngang trên mặt biển. Khoảng cách hơn một ngàn dặm đối với Lăng Tiêu mà nói, căn bản không có gì khó khăn, cho dù hiện tại pháp lực của hắn toàn bộ hết sạch, nhưng ở trong thế giới này, hắn chính là Thần! Hắn đúng là chúa tể vạn vật sinh linh trong thế giới này!

Tận đầu cuối hải dương, vẫn như cũ là tầng tầng năng lượng hư vô không biết bao nhiêu tầng năng lượng hình thành. Thân thể Lăng Tiêu vừa tiến vào nơi đây, đại lượng năng lượng liền rất nhanh tụ tập tới nhập vào trong thân thể Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu nhìn kỹ bên trong, phát hiện sau khi tiến vào cảnh giới tầng thứ chín Niết Bàn Tái Sinh, Đại Tự Tại Tâm Kinh dần xuất ra Thất thải Phượng Hoàng kia, lông vũ trên thân nó trở nên vô cùng rực sáng,

nhìn vào đôi mắt nó, lại làm cho người ta có một loại cảm giác hồn xiêu phách lạc! Khiến người ta vừa liếc mắt nhìn một cái liền không kìm lòng nổi tâm thần sẽ rơi vào trong đó.

Lăng Tiêu cả kinh, vội vàng từ trong nội thị choàng tỉnh lại, thầm nghĩ: “Phượng Hoàng này cũng thật là yêu dị, tuy nhiên Đại Tự Tại Tâm Kinh chính là tâm pháp tối cao của Tu chân giới truyền xuống từ thời thượng cổ, tu luyện nó không có sai, có sai chẳng là tự ánh mắt mình đi nhìn chăm chăm Phượng Hoàng làm chi, không thể trách nó được.”

Năng lượng trong hư vô có một ưu đãi, đó là: sau khi tiến vào trong thân thể Lăng Tiêu, không cần Lăng Tiêu tiến hành chiết xuất và luyện hóa, sẽ trực tiếp tự động nén ép thành từng nguồn nguyên lực hùng mạnh. Lăng Tiêu cảm nhận được nguồn lực lượng này, rất nhanh trở lại trên thân mình.

Cũng không biết trải qua bao lâu, năng lượng trong thân thể Lăng Tiêu khôi phục đến trạng thái lúc trước, đồng thời, Lăng Tiêu có phần kinh ngạc phát hiện, không ngờ mình lại đột phá tới Độ Kiếp trung kỳ!

Điều này làm cho Lăng Tiêu ngạc nhiên vui mừng vạn phần. Sau khi đạt tới Độ Kiếp kỳ, thăng cấp đâu chỉ có tí ti, mà thời gian cần thiết để thăng cấp đều là lấy đơn vị ngàn năm vạn năm để tính toán! Cho dù linh khí trong Thánh Vực vô cùng sung túc, thiên tài địa bảo vô số kể, nhưng nếu muốn thăng cấp, không có mấy trăm năm cũng không thể đạt được.

Bởi vì năng lượng cần thiết cho tu luyện, thật sự là quá lớn, trên phương diện tu vi tâm cảnh của Lăng Tiêu tuy rằng sớm đã cao vượt, nhưng chuyện tích lũy năng lượng, thì lại qua loa đại khái không bao nhiêu.

Cho nên, nếu không nhờ năng lượng ở tận cuối hư vô trong đỉnh nội thể giới này, Lăng Tiêu căn bản là không có khả năng trong thời gian ngắn đạt tới tiến bộ như vậy.

Dù sao, điều này quả thực rất kinh người.

Độ Kiếp trung kỳ, cùng Độ Kiếp sơ kỳ có khác biệt thật lớn, đối với nhận biết về pháp tắc thiên địa, đối với lĩnh ngộ kiếm đạo cùng với tầm mắt tu luyện, đều nâng cao không phải một điểm nửa điểm.

Lăng Tiêu nguyên vốn lĩnh ngộ được căn nguyên lực, sau khi trải qua Lăng Tiêu dung hợp, hình thành một chiêu kiếm kỹ rất mạnh.

Kiểm kỹ Căn nguyên!

Thực Sơn kiếm tu, lấy kiếm nhập đạo, sau khi tu luyện kiếm kỹ đến cảnh giới nhất định nào đó, đều sẽ có một giai đoạn trở lại trạng thái lúc khởi đầu. Mà tới giai đoạn này, kiếm chiêu của họ thoát nhìn cùng một người luyện võ tầm thường luyện kiếm không có bất kỳ điểm khác biệt nào, trong chiêu thức, thậm chí không có xuất hiện chút khí tức gì!

Loại cảnh tượng chiến đấu với nhau, kiếm khí tung hoành đó, khó tìm được từ trên người bọn họ.

Nhưng mỗi một chiêu của họ, thoát nhìn đều là tự nhiên mượt mà như nhau, dường như đều có thể hòa hợp với thiên địa thành một thể! Rõ ràng thấy kiếm chiêu đầy chỗ sơ hở, lại làm cho người ta muốn tránh cũng không được, muốn né cũng không xong! Ví dụ như một kiếm vô cùng đơn giản đâm tới người, khoảng cách chừng trăm thước ngàn thước, nhưng chính là né tránh không thoát!

Mà tới cảnh giới Lăng Tiêu hiện tại, hết thảy trở về căn nguyên, lại là cao hơn trở lại nguyên trạng một tầng!

Đến ngay cả Lăng Tiêu tự mình cũng thật không ngờ, lần này bế quan trong đỉnh nội thể giới mấy năm, không ngờ lại có thu hoạch lớn như thế!

Đầu tiên xây dựng được thể giới nhỏ của bản thân càng thêm hoàn mỹ, tiếp theo là thực lực được nâng cao thật lớn, cuối cùng... trên phương diện kiếm kỹ này, đã đạt tới cảnh giới cao nhất trong Tu chân giới trong Thực Sơn phái đó là: lấy kiếm nhập đạo!

709. Chương 625: Đề Thăng.

Tất nhiên, trừ chuyện Lăng Tiêu chưa mạo hiểm sáng tạo ra sinh vật là chưa hoàn mỹ, còn thì hết thấy mọi thứ dường như đều có vẻ hoàn mỹ.

Tuy nhiên Lăng Tiêu rất cảnh giác với chuyện sáng tạo sinh vật. Hắn nhớ tới năm đó sư phụ hắn Đạo Phong Thượng Nhân từng nói qua:

- Trong tiên giới, vô vàn chúng sanh, trừ vài vị lão giả của tiên giới ra, còn thì tất cả đều chỉ có thể nói có một tiểu thể giới vô cùng đơn sơ. Tiểu thể giới này hoàn toàn không cách nào sánh bằng một thể giới chân chính. Chỉ có những lão giả đứng trên đỉnh cao của tiên giới mới có thể có một tiểu thể giới hoàn thiện. Để làm được điều đó cần phúc trạch cực kỳ thâm sâu.

Lăng Tiêu nghĩ đến đây, không khỏi nghĩ rằng: “Không biết Hàm Hàn bảo đỉnh này của ta từ đâu mà đến, nhưng hiển nhiên lai lịch không tầm thường. Bởi vì dựa theo những lời năm đó sư phụ từng nói, hiển nhiên rất có khả năng thứ này đến từ một thể giới cao hơn Thánh Vực rất nhiều. Còn vì sao lưu lạc chốn nhân giới, trở thành một món đồ có hàn tính hùng mạnh đến dọa người thì chuyện này rất khó đoán”.

Tuy rằng đoán không ra lai lịch Hàm hàn bảo đỉnh, khiến kiện bản mạng pháp bảo xưa nay quen thuộc với mình như bao phủ bởi một bức màn thần bí, nhưng đối với Lăng Tiêu mà nói, kiện bảo vật này đối với mình chỉ có lợi mà không có hại.

Một chuyện nữa là, bốn nguyên kiếm kỹ tuy rằng hùng mạnh vô cùng, nhưng đồng thời cũng tiêu hao rất nhiều nguyên lực trong cơ thể Lăng Tiêu. Cho nên, Lăng Tiêu thà rằng sử dụng phản phác quy chân kiếm kỹ vốn kém hơn căn nguyên kiếm kỹ một bậc.

Mỗi chiêu mỗi thức, mượt mà tự nhiên, kiếm phong điểm tới, nghe thôi đã vỡ mật.

Đó chính là miêu tả của Tu Chân Giới năm đó dành cho Thực Sơn phái phản phác quy chân kiếm kỹ.

Cảnh giới không đủ vĩnh viễn không cảm giác được sự lợi hại của phản phác quy chân kiếm kỹ. Thậm chí khi chưa thấy thành viên thượng tầng của môn phái thi triển phản phác quy chân kiếm kỹ thì Lăng Tiêu cũng đã từng hoài nghi phản phác quy chân kiếm kỹ và bình thường kiếm kỹ căn bản là chẳng có gì khác biệt. nếu đã như vậy, mỗi chiêu mỗi thức đều chậm chạp này có thể có ích lợi gì? Làm sao bằng Hồng phi kiếm có thể xuất ra kiếm khí lợi hại?

Sau khi tới cảnh giới này rồi, Lăng Tiêu mới nhìn thấy rõ ràng: nhiều khi, mau đến mức tận cùng, cũng sẽ làm cho người ta cảm giác chậm.

Tu Chân Giới có ba loại trạng thái để hình dung cảnh giới người tu chân. Loại trạng thái thứ nhất: khán sơn thị sơn, khán thủy thị thủy (tạm dịch: thấy núi là núi, thấy nước là nước); loại trạng thái thứ hai là: khán sơn bất thị sơn, khán thủy bất thị thủy (tạm dịch: thấy núi không phải núi, thấy nước không phải nước); loại trạng thái thứ ba là: khán sơn hoàn thị sơn, khán thủy hoàn thị thủy! (tạm dịch: thấy núi chính là núi, thấy nước chính là nước).

Lúc trước Lăng Tiêu cảm thấy những lời này vô cùng vô nghĩa. Loại trạng thái thứ nhất và loại trạng thái thứ hai còn có thể lý giải được. Nhưng loại trạng thái thứ ba, rõ ràng là ăn nói bậy bạ. Nó cùng loại thứ nhất có khác nhau gì đâu?

Mặc dù năm đó Đạo Phong Thượng Nhân từng giải thích qua cho Lăng Tiêu hiểu, loại trạng thái thứ ba và loại trạng thái thứ nhất khác nhau chính là ở chỗ, loại thứ nhất chỉ thấy mặt ngoài, còn loại thứ ba nhìn vào bản chất bên trong.

Tuy nhiên khi đó cảnh giới của Lăng Tiêu căn bản là chưa đạt tới trình độ này.

Mà ngay cả sư phụ Lăng Tiêu Đạo Phong Thượng Nhân, thực ra cảnh giới cũng chưa đạt đến trình độ này. Cho nên, tranh luận một hồi, tất cả mọi người đều có chút hồ đồ, cũng đành bỏ qua đề tài còn cách đẳng cấp bọn họ quá xa này.

Bất quá hôm nay Lăng Tiêu đứng giữa hư vô trong tiểu thể giới của riêng mình, ngẫm lại những lời năm xưa, Lăng Tiêu bỗng nhiên có cảm giác thư thái sáng tỏ. Cảm giác suy nghĩ thông suốt liên lạc khiến Lăng

Tiêu kích động đến muốn rơi lệ.

Đột nhiên, Lăng Tiêu cảm thấy mình rất nhớ nhà.

Từ khi hắn hiểu chuyện đã sinh hoạt trong Tu Chân Giới, sống trong một khu viện lớn cùng rất nhiều bạn bè đồng trang lứa. Tính tình mỗi đứa mỗi vẻ, có đứa vui vẻ thoải mái, có đứa kín đáo sâu lắng, nhưng thời điểm đó cũng là thời điểm mà Lăng Tiêu cảm thấy mình khoan khoái nhất, sung sướng nhất, không lo không nghĩ gì cả.

Sau này, khi Lăng Tiêu lớn dần lên, thiên phú hơn người thể hiện ra ngoài. Hắn bị sư phụ mang vào nội viện. Lăng Tiêu thậm chí vẫn nhớ như in khoảnh khắc năm đó mình bị sư phụ mang đi. Ánh mắt pha lẫn hâm mộ và ghen tị của chúng bạn khiến Lăng Tiêu suốt đời khó quên.

Cũng là từ thời điểm đó, giữa một môn phái khổng lồ, Lăng Tiêu mới cảm nhận được bầu không khí mà trước nay hắn chưa từng nghĩ tới, chưa từng biết tới.

Cái gọi là ý thức giai cấp cũng bắt đầu xuất hiện trong đầu Lăng Tiêu từ thời điểm đó.

Từ đó về sau, là vượt qua những tháng ngày tu luyện tưởng như dài vô tận. Mãi đến khi tuổi Lăng Tiêu lớn hơn một chút, trở thành một thanh niên, sư phụ mới nói cho hắn biết Tu Chân Giới hiện tại linh khí đã thiếu thốn đến mức sắp sụp đổ rồi. Nói cách khác, người tu chân quá đông còn linh khí thì quá thưa thớt. Cứ như thế thì chiến tranh tranh đoạt linh mạch bất cứ lúc nào có thể bùng nổ.

Chiến tranh và giết chóc, thật sự sẽ hủy diệt Tu Chân Giới tồn tại vô số năm. Đến cuối cùng, chỉ sợ người tu chân hiện có sẽ dần dần trở thành người thường. Bọn họ cuối cùng sẽ không thể thi triển ra các loại thần thông, không thể luyện chế ra các loại đan dược thần kỳ và pháp bảo uy lực thật lớn.

Cho nên, không biết bao nhiêu năm trước Thục Sơn phái có một vị lão tổ tông tiên bối độ kiếp liên gậy ra chấn động lớn như vậy. Lăng Tiêu dám khẳng định, ngày mà lão tổ tông độ kiếp thất bại, người thuận tay dắt dê khẳng định không phải chỉ có mỗi mình hắn.

Chắc chắn, còn rất nhiều người nữa!

Tu Chân Giới kỳ thật cũng không hiền lành gì. Tu Chân Giới thực sự là rất tàn khốc.

Huống chi, đó là một lão tổ tông mà bọn họ chưa từng nghe nói đến, đột nhiên xuất hiện, nói là phải độ thiên kiếp.

Thiên kiếp à? Trong suy nghĩ của những tu chân đệ tử như Lăng Tiêu, đó là việc không thể tin nổi. Tu luyện đến Độ Kiếp kỳ đã được xưng là thiên tài đến cỡ nào? Hơn nữa, người tu chân Độ Kiếp Kỳ, dù gì thì thế nào trong tay cũng có vài món pháp bảo hộ thân?

Trong tình cảnh đó, Lăng Tiêu ôm mộng chiếm được chút tiện nghi. Không ngờ kết quả là bị thiên kiếp đánh tới thể giới này.

Thương Lan đại lục, Thánh Vực... Lăng Tiêu sống ở đây đã qua mấy trăm năm thời gian, ngoài ra thời gian tu luyện trong thể giới trong đỉnh cũng không biết là bao nhiêu năm, Lăng Tiêu thậm chí cũng lười tính.

Tu chân không có ngày tháng.

Nhưng Lăng Tiêu trừ thi thoảng ngẫu nhiên nhớ về sư phụ và tàng thư viện năm đó mình ở thì gần như chẳng tưởng niệm gì cái Tu Chân Giới linh khí thiếu thốn kia cả.

Hôm nay không biết vì sao, nỗi nhớ nhà như sóng biển trào dâng trong lòng Lăng Tiêu. Từng đợt từng đợt không ngừng công phá nội tâm Lăng Tiêu.

Hai hàng nước mắt, rốt cục cũng từ khóe mắt Lăng Tiêu chảy xuôi xuống dưới. Nỗi bi thương không nói nên lời đẩy toàn bộ năng lượng trong không khí chung quanh thân thể Lăng Tiêu ra ngoài. Dần dần, một vùng chân không chu vi hơn trăm mét hình thành chung quanh thân thể Lăng Tiêu.

Còn Lăng Tiêu thì càng lúc càng bi thương. Trong lòng càng lúc càng cảm thấy bức bối. Thậm chí còn có suy nghĩ muốn trở về sư môn ngay lập tức, gặp lại sư phụ mình, gặp những bạn bè thời thơ ấu một lần.

Thậm chí những hình ảnh của rất nhiều cô gái mà năm xưa khi Lăng Tiêu còn trẻ từng ái mộ cũng hiện lên rất rõ ràng trong đầu Lăng Tiêu. Những tiềm thức này đã rất nhiều năm rồi Lăng Tiêu không hề nghĩ đến.

Yêu thích cái đẹp thì trong lòng ai cũng có. Tuy năm xưa Lăng Tiêu cũng từng hơi ái mộ vài người, bất quá tất cả đã là quá khứ. Nhưng hôm nay không biết vì sao lại xuất hiện rõ ràng như thế trong đầu Lăng Tiêu.

Đúng lúc này, một tiếng phượng hót lanh lảnh bỗng nhiên vang vọng trong trái tim Lăng Tiêu. Phượng hoàng bảy màu vẫn luôn thủ hộ đạo tâm của Lăng Tiêu mở to hai mắt, tỏa ra một vòng hào quang nhu hòa nhưng không mất đi vẻ uy nghiêm, soi sáng đạo tâm của Lăng Tiêu.

Linh đài Lăng Tiêu lập tức sáng như gương, hai mắt bừng mở, nước mắt còn vương trên mặt, đạo tâm tỏa sáng hào quang rực rỡ. Linh ngộ hoàn toàn chữ “ưu” trong thất tình, trong chớp mắt, đạt tới trạng thái viên mãn. Nhân tình thế thái, từ nay về sau cảm xúc “ưu” sẽ không bao giờ có thể quấy nhiễu Lăng Tiêu nữa.

Bởi vì, nó đã bị Lăng Tiêu hoàn toàn nhìn thấu, và tu luyện đến cảnh giới tối cao.

Lăng Tiêu thần sắc thản nhiên, hai mắt như nước giếng xưa không gợn sóng, nhìn như vô tình, nhưng lại đầy tình cảm. Sâu thẳm trong đôi mắt lại hàm chứa một đạo quang mang thâm thúy.

Thân hình Lăng Tiêu chợt lóe lên. Ngay sau đó đã xuất hiện ở thế giới ngoài đỉnh.

Lăng Tiêu vô tình đi đến sơn môn Thục Sơn, đột nhiên sững sốt. Cự thạch ở trước sơn môn Thục Sơn từ lâu đã được mọi người gọi là Ngộ Kiếm Thạch.

Mỗi ngày đều có người luyện võ đến từ khắp nơi trong Thánh Vực đến đây tìm hiểu kiếm kỹ. Ngộ được, tự nhiên mừng rỡ như điên, không có thu hoạch được gì cũng không nổi giận, ở lại chỗ này cảm ngộ tiếp.

Cho nên Lăng Tiêu đối với chuyện trước cửa sơn môn có người cũng không cảm thấy kỳ quái. kỳ quái chính là, ở trước sơn môn không ngờ có ba người đang quỳ. Mặc dù đã ở thế giới trong đỉnh rất nhiều năm, nhưng Lăng Tiêu vừa nhìn đã nhận ra ba người này ngay. Chính là Vương Thành, Ngô Anh và Lý Thắng.

Vài người đang lĩnh ngộ kiếm kỹ bên cạnh thỉnh thoảng cũng mở to mắt ra nhìn.

Lăng Tiêu có chút khó hiểu, thầm nghĩ “Năm đó không phải Mạc Vong từng nói qua, trong phạm vi hai ngàn dặm quanh thành Vọng Thiên là địa bàn của mình rồi sao? Chẳng lẽ, có người thừa dịp mình bế quan, lại tấn công một lần nữa sao?”.

Lăng Tiêu nghĩ thế, bèn âm thầm khuếch tán thần thức. Lúc này khi đang ở trên trời cao Lăng Tiêu đã thấy hai thủ vệ đệ tử đang hạ giọng to nhỏ gì đó.

Mặc dù đã ở thế giới trong đỉnh nội rất lâu, nhưng ngoài Thánh Vực kỳ thật vẫn không đến một năm. Với thời gian ngắn như vậy mà nói, căn bản là không có khả năng có người tấn công trong thời gian này. Huống chi Lăng Tiêu đã lưu lại một đạo thần thức trên mặt Ngộ Kiếm Thạch. nếu thật sự có chuyện gì, hẳn chắc chắn có thể cảm ứng được.

- Sư huynh, người nói tông chủ lão nhân gia khi nào thì xuất quan?

Một đệ tử tuần tú tuổi còn nhỏ khẽ giọng hỏi một người trẻ tuổi khác thoạt nhìn trầm ổn hơn đang đứng đối diện.

- Hành tung của tông chủ lão nhân gia không phải là chuyện đám đệ tử như chúng ta có thể quản. Tuy nhiên, theo ta thấy, thời gian mỗi lần tông chủ bế quan có dài có ngắn khác nhau. Còn các vị phụ nhân của tông chủ lúc trước còn thường xuyên gặp. Đạo gần đây chẳng thấy đâu, nghe nói đều bế quan cả rồi.

- Đúng vậy, thực là làm cho người ta hâm mộ. Không biết khi nào thì ta cũng có thể bế quan tu luyện như họ nhỉ.

Tên đệ tử trẻ tuổi nói đầy háo hức.

Tên đệ tử kia tuổi hơi lớn hơn một chút, tính tình trầm ổn hơn lắc đầu nói:

- Người đừng có nằm mộng. Trước hết người cứ lo làm tốt mọi việc đi đã. Tốt lắm, đã đến giờ rồi, nói cho bọn họ biết, tông chủ hôm nay vẫn đang bế quan. Để cho bọn họ đi thôi.

- Ôi , sư huynh, người xem bọn họ cũng thật là... mấy người này đều lớn tuổi như vậy. Mỗi ngày đều đến đây quỳ nghía là sao?

Tên đệ tử trẻ tuổi oán giận nói.

- Được rồi, làm nhiều và nói ít đi một chút. Chuyện này không phải việc chúng ta quản.

Lăng Tiêu khẽ cau mày suy nghĩ một lúc, đứng ở mặt trên nhìn, không để ý đến sự tình phía dưới, lao mình như tia chớp về phía thành Vọng Thiên.

710. Chương 626: Bảo Gương.

Thân hình Lăng Tiêu vừa mới xuất hiện trên bầu trời thành Vọng Thiên, trong giây lát dừng lại, trong ánh mắt hiện lên một chút kinh ngạc. Bởi vì hắn cảm nhận được trong thành Vọng Thiên có một cỗ khí tức cực kỳ hùng mạnh!

Khí tức này, thậm chí che phủ toàn bộ khí tràng do tất cả người luyện võ trong thành Vọng Thiên tự nhiên hình thành!

Lăng Tiêu rất cực hiểu được, vì sao ba gia chủ kia mỗi ngày đều quỳ trước cửa Thục Sơn!

Bọn họ nhất định đã bị uy hiếp rất lớn. Bởi vì cỗ khí tức này khiến ngay cả chính Lăng Tiêu cũng cảm giác tâm thần có chút rung động. Tuy rằng cũng không e ngại, nhưng Lăng Tiêu cũng không muốn vào lúc này gặp phải địch thủ cảnh giới như thế này!

Khí tức kia cũng rất nhanh phát hiện sự tồn tại của Lăng Tiêu. Một bóng đen từ trong thành Vọng Thiên phóng lên cao, mang theo một cỗ khí tức ngạo mạn không kiêng nể gì hướng thẳng về phía Lăng Tiêu!

Trong giây lát một người xuất hiện trước mặt Lăng Tiêu. Đây là một người trung niên thoạt nhìn chừng hơn bốn mươi tuổi. Hắn không che mặt, khuôn mặt hàn băng vạn năm, cực kỳ lạnh lùng, không chút biểu tình, hai mắt nhìn chằm chằm Lăng Tiêu, trong ánh mắt không hề che dấu sát khí tràn ngập.

- Người chính là Lăng Tiêu?”

- Người là ai?

Lăng Tiêu nhìn người này, không nhớ rõ đã gặp hắn ở đâu nữa.

- Là người đến giết người!

Người này nói xong, trong tay đột nhiên xuất hiện một chiếc gương lớn bằng bàn tay, chiếu vào Lăng Tiêu, hung hăng phun ra một ngụm máu tươi lên mặt gương, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ điên cuồng và hưng phấn!

- Tiểu chủ nhân...

Thanh âm của Huyền Thiên và tiểu yêu gần như đồng thời vang lên, nhưng đều bị biến cố tiếp đó cắt đứt. Chiếc gương nhìn bình thường này bỗng bắn ra một đạo hào quang bao phủ Lăng Tiêu. Lăng Tiêu cảm giác được có một lực hút vô cùng lớn đang ra sức hút mình. Lăng Tiêu thậm chí chưa kịp có phản ứng gì đã bị mặt gương này nhanh chóng hút vào trong!

Vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt người trung niên áo đen hoàn toàn biến mất. Sự ngạc nhiên và hưng phấn tột độ tràn ngập trong ánh mắt, có thể lây sang bất cứ ai nhìn thấy hắn lúc này. Người trung niên áo đen ngửa mặt lên trời cười cuồng ngạo vài tiếng:

- Ha ha ha ha! Lăng Tiêu ... Nhất đại tông sư, cường giả mạnh nhất thế hệ trẻ Thánh Vực! Thục Sơn phái chưởng môn nhân! Người tiêu diệt tất cả cao thủ cường đại của Nam Châu Thanh Thần hội! Sự tồn tại khiến tất cả các môn phái hùng mạnh ở Nam Châu kiêng kỵ... Rốt cục chết trên tay của ta. Ha ha... Ha ha ha ha! Phạm vi hai ngàn dặm chung quanh thành Vọng Thiên này có còn là cấm địa hay không?

Hình bóng người trung niên áo đen như một làn khói đen, trong nháy mắt liền biến mất khỏi bầu trời thành Vọng Thiên, hướng ra ngoài thành Vọng Thiên nhanh chóng bay đi. Tất cả xảy ra trong khoảnh khắc làm cho người ta căn bản chưa kịp phản ứng gì thì mọi chuyện cũng đã chấm dứt!

Người này nhanh chóng bay thẳng một mạch, tới một dãy núi cách thành Vọng Thiên hơn ba nghìn dặm hơn, rồi cuộc không kìm nổi sự hưng phấn trong lòng, lấy cái gương to bằng bàn tay ra, cẩn thận xem xét. Đồng thời lật ngược cái gương nhỏ lại, nhìn nhìn mặt sau. Mặt sau tối như mực, có khắc rất cẩn thận vô số hoa văn li ti nhưng cực kỳ rõ ràng. Những hoa văn này dường như có một cổ năng lượng cực kỳ kỳ lạ, làm người ta liếc mắt nhìn một cái sẽ không kìm nổi tâm thần trầm luân vào đó.

Người trung niên áo đen chỉ nhìn thoáng qua, vội vàng lật lại phía trước, trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh, thậm chí thủ lĩnh nói không sai, thứ này mặt sau quả nhiên là không xem được.

Tuy nhiên... Không xem được mặt sau, nhưng có thể xem mặt trước.

Người này sung sướng, nhìn mặt trước của gương. Trên mặt gương hiện ra một khuôn mặt vô cùng đặc ý. Người trung niên áo đen còn dùng tay sờ sờ mặt mình, tất cả đều hiển hiện trên mặt gương.

- Bảo vật, thật là cực phẩm bảo vật, ha ha ha!

... ..

Khi Lăng Tiêu kịp phản ứng, thân mình đã bị ánh hào quang phát ra từ cái gương hút vào. Lăng Tiêu cũng không sợ hãi lắm. Bởi vì bản mạng pháp bảo của hắn Hàm Hàn bảo đỉnh là một không gian độc lập, đến bây giờ thậm chí còn phát triển thành một tiểu thế giới. Cho nên, gương này đại khái cũng chỉ là một kiện pháp bảo có thể phong ấn người ta mà thôi. Lăng Tiêu năm đó cũng từng sử dụng Hàm Hàn bảo đỉnh hút người ta vào, sau đó từ từ luyện hóa.

Ánh mắt Lăng Tiêu đột nhiên dừng ở đáy thế giới trong gương. Nơi đó, có một trận pháp khổng lồ chu vi cả ngàn dặm! Trận pháp mênh mông mịt mù, sương mù dày đặc giăng kín bầu trời. Không trung tràn ngập một cỗ khí tức cực kỳ bá đạo, làm cho người ta liếc mắt nhìn một cái liền lập tức không khỏi cảm giác tâm thần bất an.

Đồng thời, từ trong trận pháp, truyền tới một tiếng người cực kỳ mỏng manh:

- Cứu ta... Cứu ta...

Lăng Tiêu nhanh chóng bay vòng quanh đại trận này một vòng. Thanh âm kia thủy chung vẫn quanh quẩn trong tai Lăng Tiêu:

- Cứu ta... Cứu ta!

Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn mặt gương trong suốt trên đỉnh đầu, một khuôn mặt vô cùng lớn đang dán vào mặt gương chính là khuôn mặt người trung niên áo đen kia. Tuy nhiên, nhìn dáng vẻ của hắn, có lẽ chỉ thấy hình chiếu trên gương mà không thấy mình.

Lăng Tiêu khe khẽ thở ra. Thế giới trong gương này quả thật cũng có chút khác thường nhưng Lăng Tiêu cũng chẳng buồn để ý đến thanh âm phát ra từ đại trận bên dưới. Lăng Tiêu tuy tinh thông vô số trận pháp nhưng cũng không dám nói mình có thể phá tất cả trận pháp trong thiên hạ. Huống chi, trận pháp này Lăng Tiêu xưa nay chưa từng thấy qua bao giờ, càng không giống như là một tòa đại trận của Tu Chân Giới.

Từ quy mô của trận pháp này mà xem xét, thậm chí cũng không phải là thứ mà một cường giả trong Thánh Vực có thể tạo ra! Có lẽ, trận pháp này đến từ Thần Giới, hoặc là nơi nào đó còn cao hơn Thần Giới!

Bởi vì Lăng Tiêu ít nhiều hiểu được kết cấu của Thần Giới nên hắn cũng chẳng mong mỏi gì lắm và Thần Vực và ai trong Thánh Vực cũng luôn mơ tới Bằng thực lực bây giờ của mình đã có thể đạt tới thực lực Thần Giới tiền kiếp thần. Cho dù là vị thần hùng mạnh nhất, tối cao nhất của Thần Giới Thanh Hà, thì Lăng Tiêu căn cứ vào thực lực của Thanh Hà mà đoán, phỏng chừng hắn cũng chỉ có thực lực Đại Thừa kỳ, cùng lắm là cảnh giới tiên nhân cấp thấp. Tối cảnh giới như Lăng Tiêu rồi, sự kính trọng và úy kỵ đối với một tiên nhân cấp thấp sớm đã biến mất. Tuy rằng lúc này vẫn đánh không lại Đại Thừa kỳ, lại càng không phải là đối thủ của tiên nhân, nhưng cũng không có nghĩa là Lăng Tiêu sợ bọn họ!

Người trung niên áo đen cứ dường như là một kẻ đang vô cùng buồn bã gặp chuyện vui ngoài ý muốn. Sau khi hút xong Lăng Tiêu về lãnh khốc hoàn toàn biến mất. Sự đặc ý thể hiện trong ánh mắt, trong khoe miệng khiến cho chỉ cần không phải là người chết, thì ngay cả thằn lằn cóc cũng có thể nhìn ra.

Không ngừng soi gương, nhe răng, nhếch miệng, thậm chí cái trò ngoáy mũi dơ bản cũng làm, Lăng Tiêu thấy mà phát chán. Thần thức thả ra, cảm thụ một chút năng lượng dao động trong thể giới trong gương. Lòng thầm nhủ ta phá không được đại trận này nghĩa là ta phá không được pháp bảo này của sao?

Nghĩ vậy, thân thể Lăng Tiêu trong giây lát lao về phía trước. Ngay khi thân mình Lăng Tiêu còn cách mặt kính khoảng bảy tám cây số đột nhiên có vô số đạo kiếm khí hùng mạnh bắn về phía Lăng Tiêu.

Đạo kiếm khí kia chẳng những ẩn chứa năng lượng vô cùng lớn, còn mang theo một tia thiên địa pháp tắc, hoàn toàn từ mặt gương nhìn như trong suốt kia bổ xuống!

Lăng Tiêu không né tránh. Hắn nhắm thẳng đạo kiếm khí mà lao tới. Đồng thời Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay vẽ một vòng tròn trên không trung. Một chiêu này đơn giản tới cực độ!

Mà tất cả kiếm khí bắn về phía Lăng Tiêu, đều bị một chiêu này của Lăng Tiêu dẫn dắt, vờn quanh Lăng Tiêu. Càng lúc kiếm khí dồn đến càng nhiều, không ngờ dần dần hình thành một cơn lốc kiếm khí cực kỳ kinh người!

Cơn lốc này cũng không lớn lắm. Mũi kiếm của Lăng Tiêu là đỉnh cơn lốc. Hai chân Lăng Tiêu là đáy cơn lốc. Những năng lượng ẩn chứa trong cơn lốc đủ để long trời lở đất, thực là kinh người!

Theo kiếm khí từ mặt gương bắn tới càng nhiều, cơn lốc càng lúc càng lớn, càng lúc càng khủng bố. Dần dần, bóng dáng Lăng Tiêu trở nên mơ hồ. Chỉ thấy một cơn lốc màu xám đang lao về phía mặt gương.

Bang!

Mặt gương bị Lăng Tiêu dùng cổ năng lượng kinh thiên đập nát!

Người trung niên áo đen đang cầm bảo kính trong tay đầy đắc ý trở mắt nhìn bảo kính trong tay bang một tiếng vỡ tan. Ném hẳn văng ra xa hơn mười dặm! Người trung niên áo đen như chiếc lá khô vạt vờ trước gió, quay như chong chóng bắn ra xa.

Còn cái gương rõ ràng chỉ lớn bằng bàn tay lại vỡ thành hàng tỉ mảnh vỡ vung vãi khắp không trung. Bầu trời trong phạm vi mười dặm toàn là mảnh gương vỡ. Cảnh tượng hoành tráng làm tim người ta đập loạn nhịp!

Mỗi một mảnh vỡ đều lớn bằng bàn tay. Sau đó người trung niên áo đen bất chấp thương thế trên thân mình, nghẹn họng nhìn trân trối, như hóa đá giữa không trung. Sau đó liền thấy mỗi một mảnh vỡ bằng bàn tay đều có bóng dáng một Lăng Tiêu, trong ánh mắt mang theo vẻ trêu chọc và lạnh lùng nhìn hắn.

Người này nghe đầu mình kêu ông một tiếng, trước ngực sau lưng lập tức mồ hôi lạnh tuôn ra như tắm, trong ánh mắt đầy vẻ sợ hãi.

Lúc này, những mảnh gương vỡ bằng bàn tay vung vãi đầy trời theo ánh mắt lạnh lùng của Lăng Tiêu, ầm một tiếng lại vỡ tan. Như một viên pháo khổng lồ nổ tung trên bầu trời, bầu trời trong phạm vi hơn mười dặm trong thoáng chốc phủ đầy bụi.

Sau đó trong ánh mắt hoảng sợ đến tận cùng của người trung niên áo đen, bóng hình Lăng Tiêu từ đám bụi do gương vỡ tạo thành chậm rãi đi ra.

Lúc này, trong đầu người trung niên áo đen đã hoàn toàn trống rỗng, hoàn toàn mất khả năng suy nghĩ. Gương này như lời thủ lĩnh nói cho dù ở Thần Giới cũng có thể xếp vào hàng những pháp bảo hùng mạnh nhất, là một bảo gương hùng mạnh vô cùng! Trong Thánh Vực không ai có thể địch lại bảo gương này... Vậy mà bị một người luyện võ trong Thánh Vực cứ thể đánh tan!

- Đừng... Đừng giết ta, ta... Ta nói cho người bí mật của bảo gương này!

Cái vẻ ngoài lạnh lùng hung ác của người trung niên áo đen đã bị sự thật tàn khốc đánh nát.

- Hắn nói dối!

Trầm mặc hồi lâu, tiểu yêu mở miệng nói.

Huyền Thiên cũng không tiếc xì một tiếng khinh miệt nói:

- Hắn nói dối, hắn biết cái rắm!

Ánh mắt Lăng Tiêu dừng lại trên người người trung niên áo đen. Người này... Cũng có thực lực cảnh giới đại viên mãn cao cấp. Đồng thời không khỏi nổi giận, cường giả như thế không ngờ một chút khí phách cũng không có, thật là đáng chết!

Tay nâng, kiểm hạ.

711. Chương 627: La Ma Giới.

- Gương này không phải là vật của Thần giới

Sau khi Lăng Tiêu dùng một đạo kiếm khí giết chết cái tên luyện võ không có cốt cách, Huyền THIÊN có chút khinh thường nói:

- Loại người như hắn làm sao biết được lai lịch cái gương này? Đừng nói là hắn, cho dù là chủ nhân của hắn, chỉ sợ cũng không biết gương này đến từ địa phương nào.

Nghe Huyền THIÊN nói, dường như hắn biết rất rõ về chiếc gương này, Lăng Tiêu trong lòng hơi có chút nghi hoặc. Trên thực tế, Lăng Tiêu vẫn luôn cảm thấy tò mò về chủ nhân đời trước của Huyền THIÊN. Hơn nữa Huyền THIÊN và Nã Đa Khắc không ngờ là cùng một chủ nhân, điều này càng làm cho Lăng Tiêu tò mò với lai lịch chúng nó.

Còn có tiểu yêu, thanh bảo kiếm này là năm xưa Lăng Tiêu ở nhân giới, khi chưa thực sự nổi lên thu được. Cho tới hôm nay, lai lịch của nó vẫn phủ một bức màn huyền bí. Chính tiểu yêu cũng không rõ lắm rằng mình đến từ đâu, đến từ nơi nào. Chỉ thỉnh thoảng ngẫu nhiên mới nhớ được một chút gì đó. Nhưng tiểu yêu vốn trầm mặc ít lời đa phần là sẽ đem tất cả giấu trong lòng.

- Huyền THIÊN, có phải ngươi hiểu rất rõ lai lịch chiếc gương này không?

Lăng Tiêu nói xong, nhìn tòa đại trận chu vi cả ngàn dặm vì mình phá vỡ mặt gương mà hiện ra giữa không trung, trong lòng không khỏi tán thưởng, đến tận cùng là ai có bản lĩnh cường đại như vậy. Bày ra một tòa đại trận như vậy, hơn nữa không biết tồn tại qua bao nhiêu năm tháng. là ai, đem đại trận giấu vào trong bảo gương làm gì?

Huyền THIÊN từ trong nhẫn của Lăng Tiêu đi ra. toàn bộ Huyền THIÊN lệnh bài hóa thành một người trung niên phong độ vững vàng, gờ tay nhắc chân đều mang theo một cỗ ngạo khí. Mấy năm nay, do thực lực khôi phục càng lúc càng nhiều, thủ đoạn biến hóa thành hình người của Huyền THIÊN so với trước không biết cao minh hơn bao nhiêu lần. Ít nhất, trừ Lăng Tiêu, gần như không ai có thể nhìn ra Huyền THIÊN không phải là nhân loại.

Huyền THIÊN cười nhạt, sau đó nói:

- Chủ nhân, gương này, đến từ La Ma giới. Căn bản không phải là vật của Thánh Vực hay thần GIỚI. Sở dĩ ta biết là bởi vì năm đó chủ nhân của gương này từng cùng chủ nhân của ta đại chiến một hồi. Trận chiến đó long trời lở đất. Tuy rằng chủ nhân chiếc gương này cuối cùng cũng không thể đánh thắng chủ nhân của ta, nhưng gương này cuối cùng cũng không thể đánh thắng chủ nhân của ta, nhưng gương này đã để lại cho ta ấn tượng rất sâu đậm. Bởi vì hắn hút chủ nhân của ta vào. Hơn nữa lúc ấy uy lực của nó cũng cường đại hơn xa so với hiện tại. Nhìn chung, chủ nhân cũ của ta cũng dùng cách y như ngài, đập vỡ mặt gương xông ra. Có lẽ sau khi nó tự mình chữa trị mới biến thành yêu như thế?

- La Ma giới? Tự chữa trị?

Lăng Tiêu từ lời Huyền THIÊN nói, nghe được hai chuyện quan trọng như vậy, mắt sáng lên.

Huyền THIÊN gật gù đầu, vẫy tay một cái, hút cái gương đã bị Lăng Tiêu lại. bởi vì mặt gương đã bị Lăng Tiêu lại kinh ngạc phát hiện, chỉ qua một lúc thời gian mà đã có một phần mặt gương từ vành gương dài ra.

Lăng Tiêu dụi dụi hai mắt của mình để chứng thực rằng mình không có nhìn lầm, gương này... không ngờ quả thật có thể tự chữa trị. Bởi vì cỗ lực lượng cường đại và bạo ngược vừa rồi của Lăng Tiêu đã hoàn toàn đánh vỡ gương thành cát bụi, căn bản không có khả năng còn lưu lại một phần gương gắn vào vành.

- Thấy chưa, gương này rất thần kỳ. Còn về phần đại trận này, kỳ thật năm đó chủ nhân cũ của ta khi tiến vào trong gương cũng từng gặp qua. Lúc ấy người còn nói chờ khi có thời gian, nhất định phải nghiên cứu thật kỹ đại trận đến từ La Ma giới này. Người nói bên trong có lẽ ẩn chứa bí mật kinh thiên hoặc bảo tàng đồ sộ.

Huyền Thiên nhắm hai mắt lại, mơ màng nhớ lại những ngày xa xưa:

- La Ma giới là một địa phương thần kỳ. Cho dù cường đại như chủ nhân cũ của ta cũng chưa từng đến đó. Nghe nói, La Ma giới được cho là Thần Giới chân chính. Bất cứ người nào ở nơi đó đều có thực lực cường đại đến độ có thể sáng tạo thế giới. Đáng tiếc là, từ trước thần chiến nghe nói La Ma giới bởi vì nguyên nhân nào đó mà đã sụp đổ. Còn ở đó có tồn tại cường đại nào có thể sống sót trong đó không thì cũng không ai biết.

Lúc này, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm đột nhiên lóe lên một đạo hào quang, sau đó một thiếu nữ xinh đẹp, toàn thân áo đỏ xuất hiện, hào quang huyền ảo chuyển động quanh mình. Đôi mắt nhìn kỹ như hơi cơn lốc xoáy, có thể hút hồn người khác. Càng làm cho người ta cảm thấy sợ hãi chính là cổ sát khí dày đặc tỏa ra từ trên người thiếu nữ xinh đẹp này.

Thứ sát khí này không thể làm giả được. Nếu chưa từng giết qua rất nhiều người, uống qua rất nhiều máu, căn bản là không có khả năng ngưng tụ thành sát khí hùng mạnh như thế.

Tuy nhiên lúc này, đôi mắt tiểu yêu đầy vẻ mê man, miệng thì thảo luận bầm bầm:

- La Ma giới... La Ma giới... Vì sao quen thuộc như vậy? Ta đến từ La Ma giới... Ta không đến từ La Ma giới.

Huyền Thiên mỗi lần nhìn thấy bản thể tiểu yêu đều không kìm nổi vứt hết hình tượng mặt mũi, nước miếng chảy tùm lum, tiến lên xum xoe. Lần này cũng không ngoại lệ, vốn định vừa kêu tiểu mỹ nhân vừa đi tới, sau lại nghe thấy tiểu yêu mơ mơ màng màng nói, vẻ tươi cười trên mặt như đông cứng lại. Trong mắt tỏa ra hai đạo hào quang sợ hãi, nhìn tiểu yêu, thanh âm có chút run rẩy hỏi:

- Người... Người đến từ ... La... Ma... Giới?

Lúc này tiểu yêu ngẩng đầu, hai mắt mê man nhìn Huyền Thiên, sau đó hỏi:

- Ta đến từ nơi đó sao? Ta... Ta không nhớ rõ. Chủ nhân, tiểu yêu đau đầu quá.

- Người nhất định là đến từ nơi đó. Nhất định là như thế.

Không biết vì sao, Huyền Thiên bỗng nhiên trở nên kích động. Hắn hùng hổ bước tới, đôi tay chụp lấy bả vai tiểu yêu, lắc mạnh:

- Người biết phương pháp tiến vào La Ma giới đúng không? Người nhất định biết, người mau nói ra đi.

Huyền Thiên càng nói, vẻ thống khổ trên mặt tiểu yêu càng hiện rõ hơn. Nàng ra sức lắc đầu, liên tục nói:

- Ta không biết, ta không biết.

Thấy Huyền Thiên vẫn muốn tiếp tục ép hỏi, Lăng Tiêu bỗng nhiên gầm lên một tiếng:

- Huyền Thiên. Người muốn hại chết nàng sao?

Lúc này Huyền Thiên mới giật mình tỉnh lại, trên mặt hiện ra một chút vẻ xấu hổ, chậm rãi buông lỏng bờ vai tiểu yêu, sau đó khom người thở hổn hển nói:

- Rất xin lỗi, ta, ta rất kích động.

Một lát sau hai mắt tiểu yêu cũng dần dần khôi phục sự tỉnh táo, nhìn Lăng Tiêu hỏi:

- Chủ nhân, vừa rồi tiểu yêu bị làm sao vậy? Tại sao bỗng nhiên tiểu yêu không nhớ chút nào cả?

Lăng Tiêu thần nhiên lắc đầu, trong mắt hiện lên một chút trù ẻo, nhẹ nhàng nói:

- Không có gì, có lẽ người quá mệt mỏi thôi.

- Không. Kiểm linh kỳ thật sẽ không mệt. Chỉ cần năng lượng của chủ nhân không hao hết, kiểm linh liền vĩnh viễn cũng không mệt.

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của tiểu yêu vang lên. Sau đó liếc mắt một cái nhìn Huyền THIÊN thần sắc có chút cổ quái, bữu môi khinh bỉ rồi hóa thành một đao hào quang, trở lại bản thể.

- Cứu ta... cứu ta!

Từ tòa đại trận lơ lửng giữa không trung lại truyền đến thanh âm yếu ớt này. Lăng Tiêu nghi hoặc không biết trừ mình ra, còn có bao nhiêu người có thể nghe thấy thanh âm này. Thực ra thanh âm này cũng không phải Lăng Tiêu dùng tai nghe, mà là hắn dùng thần thức cường đại cảm nhận được sự dao động của không khí xung quanh, tự động chuyển hóa thành thanh âm truyền vào lòng Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu cũng không để ý tới, bởi vì bây giờ hắn còn nhiều chuyện chưa hiểu lắm, tỷ như... La ma giới.

- Nói cho ta nghe thêm một chút về Thần Giới, về chủ nhân cũ của ngươi, và về chuyện La Ma giới.

Hai mắt Lăng Tiêu nhìn chằm chằm vào huyền THIÊN:

- Ta không phải không biết ngươi không muốn nói.

Huyền THIÊN khẽ nhếch miệng hai bên mép nhăn nhúm lại, cuối cùng cũng không phản bác gì. Một lúc rất lâu sau, mới trầm giọng nói:

- Chủ nhân, không phải là Huyền THIÊN cố ý giấu diếm. Thật ra lúc trước ta cho rằng chủ nhân heo dù biết cũng không có tác dụng gì. Không những không có lợi mà có lẽ còn có thể có hại. Nhưng hiện tại, chủ nhân thực lực đề thăng với tốc độ rất nhanh. Có lẽ, ngươi thật sự có thể đạt tới trình độ khiến tất cả vạn vật sinh linh đều thần phục.

Giọng nói của Huyền THIÊN trầm thấp, mang theo một chút mê hoặc. Sau đó lại trầm mặc một lúc lâu, mới nói tiếp:

- Chủ nhân trước kia của ta không phải đến từ Thần Giới, mà là đến từ... La ma giới. Tuy nhiên lúc hắn ở La ma giới chỉ là một đứa trẻ chưa hiểu việc đời, không nhớ gì cả. Sau hắn từ một khối ngọc, biết La ma giới gặp tai họa lớn, tình thế như ngàn cân treo sợi tóc, bất cứ lúc nào cũng có thể bị hủy diệt. Còn cha mẹ hắn, ghi chép ngắn gọn mọi chuyện và mấy loại công pháp vào một khối ngọc, cất vào trong người hắn, sau đó dùng vô thượng pháp lực, xé mở không gian, đưa hắn đến một địa phương an toàn, cũng chính là Thần Giới năm đó”.

- Chủ nhân hắn được một tiền kiếp thần không có địa vị gì ở Thần Giới nhặt được mang về chỗ mình tu luyện. CHỦ nhân từ nhỏ đã lộ ra thiên phú hơn người, học cái gì cũng rất nhanh. Chỉ dùng hơn một ngàn năm trăm năm thời gian ở Thần Giới đã được tôn xưng là cao thủ trẻ tuổi nhất trong toàn bộ Thần Giới. Lúc đó, chủ nhân đã có thực lực tiền kiếp thần. Ba ngàn năm sau, chủ nhân đạt tới cảnh giới hậu kiếp thần. Lúc đủ một vạn năm, chủ nhân hắn đã đứng trên đỉnh Thần GIỚI. Khi đó, ta cũng trở thành một pháp bảo của nhân, đi theo chủ nhân tung hoành khắp nơi, tìm kiếm khắp các nơi có người sống trong các tỉnh vực. Bởi vì tâm nguyện lớn nhất cả đời chủ nhân là tìm ra đường trở về La Ma giới. bởi vì hắn muốn tìm kiếm phụ mẫu và người thân của mình.

Thanh âm của Huyền THIÊN hơi hạ xuống, tiếp tục nói:

- Đáng tiếc là, Thần Giới không lâu sau đó sinh ra đại chiến. Là một trong những vị thần tối cao có thực lực cường đại nhất, đã có một số không ít thần nhân có quan hệ với hắn. Cho nên, chủ nhân thân bất do kỷ, dù không muốn cũng bị cuốn vào dòng nước đục. Mà lúc đó, chủ nhân hắn dường như đã có một tia manh mối của chuyện trở về La ma giới. Vì thế, hắn lưu lại một phân thân, thực lực của phân thân cũng vô cùng cường đại, mang theo chúng ta đi chiến đấu với Thanh Hà cường đại nhất Thần GIỚI. Còn bản tôn, lại biến mất giữa vô tận vũ trụ, chẳng biết đi đâu về đâu. Mãi cho tới hôm nay. Ta nghĩ... hắn rất có thể, đã về tới La Ma giới.

Huyền THIÊN nói tới đây, nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, sau đó nói:

- Công pháp chủ nhân mang theo từ La Ma giới, cùng công pháp ngải tu luyện có rất nhiều chỗ tương tự. Cho nên, ngải đã hiểu được thanh Hà hắn... vì sao năm lần bảy lượt muốn đối phó ngải chưa?

Con người Lăng Tiêu co lại, nhìn Huyền THIÊN hỏi:

- Ý người là... Thanh Hà hoài nghi ta là một phân thân của chủ nhân trước kia của người?

712. Chương 628: Thân Thế Tiểu Yêu.

Huyền Thiên lắc đầu đầy quả quyết, sau đó nói:

- Lúc ở nhân giới, Thánh Bì bị hủy hẳn là do Thanh Hà làm. Hẳn không muốn bất cứ kẻ nào lấy được Thánh Bì. Bởi vậy ta hoài nghi bản thân hẳn ở Thần Giới nhất định cũng đã bị trọng thương. Bất cứ kẻ nào tiến vào Thần Giới đối với hẳn mà nói cũng đều có thể tạo thành uy hiếp rất lớn. Cho nên hẳn mới phải phá hủy Thánh Bì. Bất quá sau khi chủ nhân người tiến vào Thánh Vực, biểu hiện ra ngoài quá khác thường khiến hẳn có chút cảnh giác. Nhưng cho dù là như vậy, Thanh Hà cũng sẽ không dễ dàng hoài nghi người. Nguyên nhân rất đơn giản, chủ nhân lúc trước của ta tuy rằng rất thông minh cũng rất lợi hại, nhưng không am hiểu luyện đan và luyện khí. Cho nên hẳn ngược lại muốn thu phục chủ nhân ngài về dưới trướng. Nếu chủ nhân lúc ấy đồng ý, phỏng chừng Thanh Hà sẽ không tiếc hết thủy bồi dưỡng chủ nhân thành Thánh Vực đệ nhất cường giả, thống nhất Thánh Vực.

Huyền Thiên đột nhiên cười rồi nói ra một câu như vậy.

Lăng Tiêu hừ một tiếng, cười lạnh nói:

- Nếu là như vậy, chỉ sợ linh hồn ta cũng phải phụng hiến cho hẳn sao?

Huyền Thiên gật gật đầu, sau đó nói:

- Phụng hiến linh hồn là tác phong từ trước đến giờ của tồn tại cường đại nhất Thần Giới này, cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Tuy nhiên ngài không đáp ứng. Thanh Hà hẳn thẹn quá hóa giận, mới không tiếc tiêu hao thật lớn năng lượng, muốn giết chết chủ nhân. Nhưng hẳn không ngờ rằng, thực lực chủ nhân tuy rằng không mạnh nhất, nhưng bản lĩnh chạy trốn chết là hạng nhất. Hơn nữa, phân thân thuật thần bí và cường đại của chủ nhân ngay cả Thanh Hà cũng không thể tưởng tượng được.

Huyền Thiên nói xong, thở dài một tiếng, nhún vai, biểu tình mang theo một chút bất đắc dĩ:

- Năm đó phân thân kia của chủ nhân ta trong trận đại chiến với Thanh Hà bị trọng thương. Đương nhiên, Thanh Hà cũng không chiếm được tiện nghi gì, hẳn cũng bị chủ nhân đánh trọng thương. Các món chí bảo của hẳn rơi xuống khắp nơi. Có không ít chí bảo bởi vì lúc ấy Thần Giới đang sụp đổ, xuất hiện vô số vết rách rất lớn mà rơi xuống Thánh Vực. Chủ nhân ngài từ Diệp Thiên kia thu được Tinh thần kiếm và chiến giáp màu máu. Kỳ thật đó đều là bảo vật trên người Thanh Hà năm đó. Chẳng qua, những bảo vật này sau khi tới Thánh Vực đều bị một cỗ lực lượng kỳ dị phong ấn, không thể biểu hiện thực lực chân chính của chúng nó.

Lăng Tiêu ý niệm vừa động, huyết sắc chiến giáp từ trong thân thể chậm rãi hiện ra, hào quang màu bạc tỏa sáng rực rỡ chói mắt.

Sau đó đem Tinh thần kiếm lâu nay phủ đầy bụi trong nháy mắt vật ra, nhẹ nhàng vung lên, vạn điểm tinh quang lóe ra. Tinh thần kiếm, kiếm cũng như tên, thi triển sát chiêu vẫn đậm ý thơ và mỹ lệ.

Lăng Tiêu bỗng nhiên nhìn Huyền Thiên hỏi:

- Có phải người từng hoài nghi Vân Chi lan là chủ nhân của người?

Huyền Thiên sửng sốt, lập tức cười khổ nói:

- Quả nhiên cái gì cũng không thể gạt được ánh mắt của chủ nhân ngài. ta cũng không biết hẳn có phải phân thân của chủ nhân trước kia của ta hay không. Có lẽ là phải, có lẽ là không phải, nhưng điều này cũng không quan trọng, quan trọng là.. chủ nhân hiện tại của ta là ngài. Nếu ngài thật sự muốn đánh bại Thanh Hà, ngài phải tìm được đường vào La ma giới. Nếu không, toàn bộ Thần Giới đều do Thanh Hà khống chế. Bằng vào thực lực hiện tại của ngài, không có bao nhiêu cơ hội.

Lăng Tiêu lại cười nhạt. Không phải hẳn không đồng ý với câu nói của Huyền Thiên. Mà là Lăng Tiêu hiểu rất rõ mục tiêu của mình là cái gì. Bất kể chủ nhân của Huyền Thiên là Vân Chi Lan cũng được, không phải cũng được, kỳ thật chẳng có quan hệ gì đến Lăng Tiêu. Hẳn chỉ muốn ánh hào quang của Thực Sơn

phái chiếu rọi khắp nơi trong Thánh Vực. Hắn chỉ muốn những người mình quan tâm có cuộc sống sung sướng. Phàm là người cản trở Lăng Tiêu thực hiện lý tưởng này của hắn, tất cả đều là kẻ thù. Bất kể dùng biện pháp gì, Lăng Tiêu đều muốn dọn sạch mọi chướng ngại che trước mắt mình.

Cho dù người đó là Thanh Hà thần chí cao vô thượng của Thần Giới, Lăng Tiêu cũng... hoàn toàn không sợ.

- Đối với La Ma Giới, ngươi cũng chỉ biết bấy nhiêu thôi sao?

Huyền THIÊN gật gật đầu:

- Kỳ thật đại đa số thần trong Thần Giới đều biết đến sự tồn tại của La Ma giới. Nhưng không có kẻ nào dám nói mình hiểu biết địa phương đó. Bởi vì La Ma giới đã sụp đổ trước Thần chiến. Vốn đã không có nhiều liên hệ với Thần giới, sau khi sụp đổ càng không thể có quan hệ gì.

- Vậy ngươi dựa vào cái gì cho rằng, ta chỉ có tìm được La Ma giới, mới có thể đánh bại Thanh Hà?

Lăng Tiêu như cười như không nhìn Huyền THIÊN, trên mặt mang theo vài phần trêu chọc nói:

- Đừng nói ngươi cho rằng, chủ nhân trước kia của ngươi bây giờ đang ở La Ma giới. Tìm được La Ma giới, cũng có nghĩa là sẽ tìm được chủ nhân trước kia của ngươi. Mà chỉ có hắn mới có thể đánh bại Thanh Hà sao?

Khuôn mặt già nua của Huyền THIÊN đỏ lên, bĩu môi nói:

- Huyền THIÊN đại gia đây là có hảo ý mới nói. Đương nhiên nếu chủ nhân ngài cảm thấy đề nghị này vô dụng, vậy coi như Huyền THIÊN đại gia chưa từng nói đi. La Ma giới là địa phương nào? Là địa phương mà tất cả thần trong Thần Giới đều hằng mơ ước. Tùy tiện bất cứ bí mật nhỏ nhỏ này trong đó mang đến Thần Giới đều làm long trời lở đất. Tốt lắm, cái gì nên nói ta cũng đã nói. Ta phải đi tu luyện.

Huyền THIÊN nói xong, hóa thành một đạo hào quang, tiến vào trong nhẵn trử vật của Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu không để ý đến thái độ của Huyền THIÊN bởi vì hắn biết rõ tính tình cáu kỉnh rất người của pháp bảo này. Lúc này, Lăng Tiêu phát hiện, chiếc gương lớn bằng bàn tay trong tay không ngờ đã hoàn toàn mọc ra một lớp gương mới.

Lăng Tiêu đối với chuyện này hoảng hốt mãi không thôi, trợn mắt há hốc mồm đưa tay sờ sờ mặt gương, cả người hơi hơi co giật. Cao cấp pháp bảo đều có năng lực tự chữa trị. Nhưng mà pháp bảo có thể dùng tốc độ nhanh như vậy tự chữa trị, Lăng Tiêu mới thấy lần đầu tiên.

Lăng Tiêu thử đem thần thức dung nhập vào trong gương. Bên trong trống rỗng, không có gì cả. Lăng Tiêu theo bản năng cầm cái gương nhỏ trong tay hướng tới tòa đại trận đang lơ lửng giữa không trung dưới chân chiếu một cái. Bảo gương chợt phát ra một đạo hào quang, hào quang giống như một đạo cầu vồng bắn về phía đại trận phía dưới.

Tòa đại trận chu vi hơn ngàn dặm bị đạo hào quang này chiếu phải, liền bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại... không ngừng thu nhỏ lại.

Đến cuối cùng, tòa đại trận biến thành nhỏ bằng nắm tay, sau đó “vù” một tiếng, bị hút vào trong gương. Lăng Tiêu lập tức lặng đi, nhìn cái gương nhỏ bé trong tay mình, trong lòng liên tục hô to: cổ quái.

Bảo gương này năm xưa có phải rất mạnh hay không, Lăng Tiêu không biết. Nhưng Lăng Tiêu biết gương này hiện tại không mạnh chút nào. Dù thấy nó có năng lực tự chữa trị, hơn nữa nhanh đến mức biến thái, nhưng Lăng Tiêu cũng chưa thi triển ra toàn bộ thực lực, đã đập nát mặt gương, an bình thoát ra. Điều này chứng tỏ nó hiện tại cũng không có thần kỳ như Huyền THIÊN nói. Nhưng còn tòa đại trận phạm vi hơn ngàn dặm, Lăng Tiêu lại có thể từ khí tức cuồng bạo phát ra từ đó mà cảm giác được, Hàm Hàn bảo đỉnh thu không được thứ này. Nếu cưỡng ép thu vào trong đỉnh, khí tức cuồng bạo này, nhất định sẽ biến thể giới trong đỉnh thành một mảnh hỗn loạn không thể khống chế, thậm chí sụp đổ.

Nhưng giữa gương này và đại trận dường như có quan hệ khăng khít như keo với sơn, như cá với nước, không cần cố sức chút nào cũng có thể hút đại trận này vào.

Lăng Tiêu đột nhiên có một suy nghĩ trong đầu. Chiếc gương nhỏ này phải chăng là một không gian chứa đồ của một nhân vật cường đại nào đó? Ý tưởng bất chợt này khiến khuôn mặt Lăng Tiêu lộ ra biểu tình

cực kỳ cổ quái và phần khích. Nghĩ tới pháp bảo bị mình và rất nhiều người khác cho là pháp bảo cao cường đại gì đó, rất có thể chỉ là cái gương tùy thân của một cô ả nào đó trong La Ma giới, sau đó phong ấn một kẻ không nghe lời, tiện tay ném vào trong cái gương nhỏ...

Lăng Tiêu khước miệng co rúm lại, cảm thấy suy nghĩ này thật quá điên cuồng.

Theo lẽ thường mà nói đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng. Cho dù là tiên nhân trong tiên giới cũng không có thực lực như vậy. Đương nhiên, hiểu biết của Lăng Tiêu đối với tiên giới đều là thông qua người khác nói. Chính hắn cũng chưa từng thành tiên, đương nhiên không thể đi vào tiên giới xem nơi đó rốt cuộc hình dáng ra sao. Tất cả chỉ là tưởng tượng mà thôi.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, nghĩ đến chuyện này quả thật không phải không có khả năng, Lăng Tiêu liền cảm thấy cả người không được tự nhiên, cái gương trong tay, càng nhìn càng không được tự nhiên. Nghĩ tới nghĩ lui, tốt nhất là sau khi trở về cho ai đó là được.

Về phần đại trận quỷ dị trong gương, Lăng Tiêu dẹp luôn suy nghĩ tìm hiểu nó, ít nhất hiện tại hắn không có hứng thú.

Sau khi Lăng Tiêu tiện tay đem cái gương nhỏ cổ quái ném vào trong nhấn trụ vật, tiểu yêu đột nhiên lại biến thành hình người. Những lời Lăng Tiêu và Huyền Thiên vừa mới nói nàng vẫn nghe được toàn bộ, dường như nhớ tới cái gì, hai mắt nhìn Lăng Tiêu, trên mặt lại hiện ra vẻ thống khổ. Xem ra, chỉ cần vừa nghĩ tới La Ma giới, tiểu yêu sẽ cảm thấy thống khổ, điều này làm cho Lăng Tiêu hơi có chút không thể tin nổi, thầm nghĩ chẳng lẽ tiểu yêu quả thật chính là đến từ cái địa phương kia ư?

Lăng Tiêu nghĩ thế, đôi tay lại kể xuất vài đạo thủ ấn trên không trung, sau đó Đại Tự Tại tâm Kinh cảnh giới tầng thứ chín trong nháy mắt bao phủ tiểu yêu. Lúc đó giữa Lăng Tiêu và tiểu yêu hình thành một cây cầu nối kì dị. Sự trống rỗng, cô đơn, hoảng hốt và thống khổ trong lòng tiểu yêu trong nháy mắt cảm động đến Lăng Tiêu, dùng thần thức vô cùng cường đại không ngừng an ủi vỗ về tâm linh.

Dần dần, sắc mặt tiểu yêu bình tĩnh trở lại, nhìn Lăng Tiêu trong ánh mắt đầy tình cảm quyến luyến không muốn xa rời, sau đó duyên dáng khụy gối.

- Đa tạ chủ nhân giúp đỡ.

Lăng Tiêu khoát tay, phát hiện tiểu yêu và Huyền Thiên không ngờ có chút tương đồng, tỷ như... càng ngày càng có nhân tính.

Trước kia tiểu yêu sẽ không như vậy, chỉ số thông minh bình thường, đối với mọi chuyện có vẻ thờ ơ. Còn hiện tại, chỉ số thông minh của tiểu yêu hơn xa so với lúc trước. Đối với chính mình cũng không còn thờ ơ lạnh nhạt như trước, mà trở nên vô cùng quyến luyến và thân thiết.

Tiểu yêu lúc này bỗng nhiên nói:

- Chủ nhân, tiểu yêu nhớ ra một chuyện.

Lăng Tiêu sửng sốt, lập tức hỏi:

- Người nhớ ra cái gì?

- Tiểu yêu nhớ ra mình từ đâu tới.

Lăng Tiêu lập tức mừng rỡ. mặc dù lúc này thần Giới cũng tốt, La Ma giới cũng tốt, cùng hắn đều không có quan hệ quá lớn. Nhưng Lăng Tiêu vẫn có loại dự cảm, trong tương lai không xa, những địa phương này sẽ xuất hiện trên con đường của mình.

Lúc này, hiểu biết càng nhiều, đối với những hoạch định cho tương lai của chính mình càng nắm chắc.

Tiểu yêu gật gật đầu, vừa muốn nói chuyện thì đột nhiên thân thể hóa thành một đạo hào quang trở về bản thể. Lăng Tiêu đột nhiên quay đầu lại, mấy ngàn dặm xa, có mấy cổ năng lượng dao động cường đại đang dùng tốc độ cao lao về phía bên này.

713. Chương 629: Bách Sơn Thánh Giả.

Lúc hòa bình, rất nhiều người đều tận hưởng an bình, cứ ở yên một chỗ mà tu luyện. Nhưng tới thời loạn thế, mọi người, hoặc nhiều hoặc ít, thân bất do kỷ, bị cuốn vào dòng nước đục. Rất nhiều người thực lực cường đại cũng sẽ bắt đầu bộc lộ tài năng !

Bất cứ thời đại nào cũng sẽ xuất hiện vài nhân vật cực kì hùng mạnh. Bởi vì có vài người, trời sinh ra là để dành cho loạn thế .

Khi Lăng Tiêu phát hiện thì mấy cỗ năng lượng dao động kia cũng chỉ cách có mấy ngàn dặm. Thời gian không đến nửa nén hương đã tới bên cạnh Lăng Tiêu.

Tổng cộng có tám người tới, Lăng Tiêu một người cũng không biết. Mọi người cầm đầu là một lão già đầu đầy hoa râu, vẻ mặt dữ tợn , hai mắt thoát nhìn không giận mà uy nghiêm, trên người lão mang theo cỗ khí tức làm cho người ta sợ hãi.

Phía sau đều là những lão già. Ánh mắt đều rất linh hoạt, sắc bén. Trên người cũng đều mang theo sát khí. Tám người hình thành một khí tràng hùng mạnh, không bao vây, nhưng tám người mạnh mẽ như hổ báo là cho người ta cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể chụp tới.

- Người là người phương nào ?

Lão già đầu bạc cầm đầu nhìn Lăng Tiêu, thản nhiên hỏi.

Tám người này tuy không bại lộ điều gì có liên quan đến thân phận của họ, nhưng Lăng Tiêu lại từ trên người tám người này cảm giác được có một loại khí tức tương tự tên trung niên áo đen vừa bị mình giết.

Lăng Tiêu lãnh đạm nhìn thoáng qua lão già này , nói :

- Người là ai ?

- Ha ha.

Lão già đầu bạc đột nhiên cười khúc khích, khoe miệng nhếch lên, sau đó quay đầu lại cười nói với bảy lão già phía sau:

- Tiểu tử trẻ tuổi này khá thú vị ! Hẳn hỏi ta là ai kìa !

- Người trẻ tuổi thường không có kiến thức, tự nhiên sẽ không nghe nói tới lão nhân gia ngài.

Một già áo xám ở trong đám thản nhiên cười nói, sau đó ngẩng đầu, trong ánh mắt lộ ra cái nhìn đầy khinh thường nhìn Lăng Tiêu nói :

- Tiểu tử kia, về hỏi người nhà của ngươi xem có từng nghe nói qua cái tên Bách Sơn thánh giả không !

Lăng Tiêu híp mắt, hơi nhíu mày, đánh giá tám lão già này, thầm nghĩ :

“Chẳng lẽ bọn họ thật sự không biết ta là ai ? Tám người này lực lượng cũng không tệ, nếu vậy công mình, mình cũng khó có thể chiến thắng họ!”

Nghĩ vậy, Lăng Tiêu nhẹ giọng nói:

- Tại hạ tuổi còn trẻ, kiến thức nông cạn, khiến các vị tiền bối chê cười. Không biết các vị đến chỗ này để ...

- Chúng ta tới ...

Lão già áo xám vừa mới nói được một nửa đã bị lão già đầu bạc phát tay cắt ngang, sau đó ánh mắt sáng quắc nhìn Lăng Tiêu, dường như muốn từ trên người Lăng Tiêu nhìn ra cái gì đó. Tuy nhiên cuối cùng thất vọng lắc đầu. Hẳn không từ trên người tuổi trẻ này cảm giác được món đồ đó .

- Người trẻ tuổi, vừa rồi ngươi thấy dị tượng gì ở đây không ?

Lão già tóc bạc đột nhiên dùng một giọng điệu vô cùng hòa ái hỏi.

Lăng Tiêu để ý thấy, khi lão tóc bạc dùng khẩu khí này nói chuyện với mình , trong mắt mấy lão già áo xám phía sau đều biểu hiện lên một chút kinh ngạc. Tuy rằng chỉ là chợt lóe rồi biến mất, nhưng vẫn bị Lăng Tiêu bắt gặp.

Lăng Tiêu biết, vừa rồi khi trận pháp xuất hiện, khí tức hùng mạnh cuồng bạo kia đã hấp dẫn sự chú ý của bọn họ. Từ trong đó có thể thấy được, những người cho dù là một phe với tên trung niên áo đen bị mình giết chết kia thì cũng không biết bí mật của bảo gương ! Còn nếu không phải là một phe, vậy chính là họ thấy bên này trọng bảo hiện thế, tự nhiên là đến đây xem nào nhiệt.

Nghĩ vậy Lăng Tiêu lắc đầu, thần sắc có chút chán chừ nói :

- Điều này ... ta cũng không thấy gì cả ! Ta vừa mới đi ngang qua nơi này !

- Hả .

Lão già đầu bạc thần nhiên gật đầu, sau đó đột nhiên ngẩn đầu, lớn tiếng quát :

- Người là Lăng Tiêu ?

Một tiếng quát kèm theo lực lượng tinh thần cường đại, nếu thực lực kém một chút, sợ là có thể biến thành ngu ngốc ngay lập tức ! Bởi vậy có thể thấy được, cho dù lão già đầu bạc này không cùng phe với tên trung niên áo đen thì cũng không phải là người tốt lành gì !

Lăng Tiêu ra vẻ rất thống khổ, hai tay ôm đầu rên rỉ kêu gào, sau đó dùng giọng điệu cực kì oán giận nói :

- Người, người làm cái gì thế ? Ta là Vương Bằng, Lăng Tiêu là Thục Sơn tông chủ, liên quan gì tới ta chứ .

Sắc mặt lão đầu bạc giãn ra , sau đó không thèm để ý khoát tay, không kiên nhẫn nói :

- Được rồi ! Người đi đi !

Lăng Tiêu ngẩn đầu, trợn mắt nhìn lão già tóc bạc. Bất quá khi ánh mắt lãnh lẽo của bảy lão già áo xám kia nhìn đến, Lăng Tiêu vội vã cúi đầu, cố ý cho tám người này thấy sự sợ hãi hiện lên trong mắt. Lăng Tiêu xoay người bỏ chạy, rất nhanh biến mất.

Đợi Lăng Tiêu đi rồi, trong mấy lão già áo xám mới có một người nói :

- Thủ lĩnh, người khẳng định, người này không phải Lăng Tiêu ?

Lão già đầu bạc lắc đầu.

Lão áo xám kia khó hiểu nói :

- Vậy vì sao ngài để cho hắn chạy thoát? Trực tiếp bắt về tra hỏi không tốt hơn sao ?

Lão già đầu bạc lắc đầu nói :

- Vừa rồi ta trợn tinh thần lực khổng lồ và trong lời nói để dọa hắn. Về mặt thống khổ của hắn không giống giả bộ, hơn nữa hắn nói Lăng Tiêu là Thục Sơn phái tông chủ. Nếu hắn là giả, khẳng định sẽ nói mình không biết Lăng Tiêu gì cả. Cho nên người này đại khái là người trẻ tuổi ở quanh đây. Năng lượng dao động trên người hắn không quá mạnh. Đại khái vừa mới đến cảnh giới đại viên mãn sơ cấp. Hơn nữa, mặc dù có thể xem là một người trẻ tuổi thiên phú không tồi , nhưng so với Lăng Tiêu vô cùng hùng mạnh trong truyền thuyết thì còn kém nhiều lắm. Nếu chúng ta hành động thiếu suy nghĩ, lại dẫm vào kinh xà, đánh rần động cỏ.

Lão già tóc bạc nói xong, lại nhíu mày, phi thân xuống, cẩn thận tra xét mọi thứ xung quanh. Đột nhiên mũi hắn động đậy, thân mình lập tức hóa thành một đạo thiểm điện hướng tới một thâm cốc phi thân tới.

Tới đó, hắn đột nhiên phát ra một tiếng rống rận kinh thiên :

- Tặc tử , người dám gạt ta !

Bảy lão già phía sau lũ lượt kéo tới, nhìn cảnh tượng trong thâm cốc phía dưới, cả đám cũng đều nổi giận không ngừng, một tên trong đám xoay người nhằm hướng Lăng Tiêu rồi đi đuổi theo.

Lão già đầu bạc chặn hắn lại , trầm giọng nói :

- Thôi, thời gian như vậy hắn đã sớm rời đi rồi !

Nói xong gân xanh trên trán lại nổi lên , khuôn mặt dữ tợn , đáng sợ :

- Lăng Tiêu ... lần sau nhìn thấy người lão phu nhất định chính tay giết người.

Nói xong, lão già dẫn theo mọi người xoay người rời đi , chỉ trong chớp mắt đã biến mất.

Một lúc lâu sau, phía sau một tảng đá đỏ trong thâm cốc từ từ ngưng kết thành hình người, chậm rãi vươn mình, cuối cùng biến thành một người thật.

Mắt sao mày kiếm, khuôn mặt sắc cạnh, dáng người cao to, đứng đó , khoe miệng nhếch lên, người này... rõ ràng là Lăng Tiêu vừa mới rời đi .

Không thèm nhìn xác trung niên áo đen bị một kiếm chém làm hai mảnh, thân thể Lăng Tiêu khẽ động, biến mất, ngay sau đó, xuất hiện ở rất xa trong khu rừng, phi không hành trên bầu trời.

Lăng Tiêu rời đi một lúc , lão già đầu bạc dẫn bảy người kia, quay lại nơi này tra xét xung quanh một phen, không tìm được dấu vết gì chứng tỏ có người đã tới đây, lão già đầu bạc vung tay lên. Một đạo hào quang cực nóng từ bàn tay bắn ra, xác tên trung niên áo đen bị bắn trúng hóa thành một nản khói nhẹ, trong khoảnh khắc biến mất. Làm cho người ta thấy kinh dị chính là, những đồ vật khác không có nửa điểm ảnh hưởng! Một gốc cây, cọng cỏ vẫn đứng đờ đẫn trước gió !

Bảy tên áo xám phía sau dừng như đã quen với chuyện này, áo mắt bình thản như giếng cổ không gợn sóng, nhưng nếu nhìn kĩ, có thể bắt gặp sâu trong đôi mắt của bọn họ có chút sợ hãi.

Sau khi Lăng Tiêu trở lại môn phái, bắt đầu suy nghĩ về lai lịch đám người hôm nay, hiển nhiên mục đích bọn họ tới là nhằm vào mình. Kể cả người trung niên áo đen lúc trước rõ ràng là cũng có mục đích như thế. Hắn hẳn là biết bảo gương này có thể hút người vào. Lăng Tiêu nhớ lại khi mình ở trong gương dường như cũng không thấy hải cốt hay những thứ linh tinh của con người. Một khi đã như vậy, liền xuất hiện hai khả năng : Thứ nhất, chủ nhân bảo gương này biết công hiệu của bảo gương. Người trung niên áo đen hẳn là cũng biết. Nhớ đến điệu bộ của người trung niên áo đen lúc đó, rõ ràng là tư thế của một kẻ có tính toán kĩ càng từ trước, rất có khả năng trước kia hay dùng thứ này. Nhưng có lẽ người bị hút vào bị khí tức cuồng bạo của đại trận trong gương kia xé nát !

Tiếng kêu cứu truyền ra từ đại trận kia hoàn toàn có thể làm đa số người hiếu kì ! Nếu tới gần, khí thế trong đại trận sẽ hút người ta vào trong đó, sau đó sống hay chết không biết !

Còn một khả năng nữa là người trung niên áo đen cũng không biết công hiệu của bảo gương. Chỉ biết là nó có thể phong ấn người ta. Cho nên mới có dáng vẻ kinh hãi trong khoảnh khắc mình phá gương thoát ra. Bởi vì hắn hoàn toàn không ngờ tới truyền như vậy !

Nhưng bất kể hắn biết hay không biết công hiệu của bảo gương, Lăng Tiêu đều cho rằng lão già đầu bạc kia chắc chắn là biết. Mặc dù từ đầu đến cuối hắn chưa từng nói ra hai chữ bảo gương, nhưng Lăng Tiêu đã thấy hắn dùng thần thức tra xét khu vực xung quanh thi thể người áo đen rất lâu !

Những người này rốt cuộc là ai? Lăng Tiêu cũng không tìm ra manh mối gì cả. Kẻ thù của mình tính ra cũng không ít. Nhất là mấy năm nay, Thục Sơn phái dần dần trở lên hùng mạnh, tác động đến thần kinh của không biết bao nhiêu người.

Nhưng có thể có thực lực như vậy, cũng chỉ có mất nhà , hơn nữa hẳn là tất cả những nhà này đều có thể nhận ra hắn. Hôm nay tám người kia, tính luôn cả trung niên áo đen cũng không ai biết mình. Điều này chứng tỏ bọn họ hoặc chưa từng thấy mình , hoặc bọn họ là mấy lão quái vật của mấy đại gia tộc đã ẩn thế mấy ngàn năm đến cả vạn năm !

Lăng Tiêu nghĩ vậy, đột nhiên linh cơ máy động, hai mắt sáng ngời, lẩm bẩm:

- Đúng rồi những người đó, dường như gọi hắn là Bạch Sơn tôn giả gì đó ?

Còn ra vẻ như rất nổi danh, có lẽ là một lão quái vật. Hối Lam Hi có lẽ sẽ biết !!!

- Bạch Sơn thánh giả ?

Hai mắt Lam Hi liền có chút miên man, lập tức che miệng kinh hô :

- Hắn còn sống ?

Sau đó nhìn Lăng Tiêu nghi hoặc :

- Người, người không ngờ gặp được Bạch Sơn thánh giả ? Sau đó... trở về mà không phát sinh xung đột gì cả?

Lăng Tiêu gật đầu, híp mắt, nghi hoặc nhìn Lam Hi nói :

- Đúng vậy .

714. Chương 630: Thiên, Địa, Nhân Ba Bảng.

- Người quả thực là một tên quái vật ! Điều này cũng quá kì diệu mà ! Người gặp Bạch Sơn thánh giả, hẳn không ngờ để người toàn vẹn trở về !

- Người nói vậy là có ý gì ?

Lăng Tiêu nhú mày nhìn Lam Hi.

- Chẳng lẽ , ta bị hắn đuổi giết trở về, người mới vui vẻ sao ?

- À không phải, đương nhiên không phải .

Lam Hi liên tục xua tay, sắc mặt ửng đỏ, có chút xấu hổ nói :

- Ta không phải có ý đó , Lăng Tiêu, người chưa từng nghe qua danh tiếng của Bạch Sơn thánh giả, là cũng do ta quá sơ suất, quên nói cho người biết một chút về những đại nhân vật danh tiếng một thời lừng lẫy khắp Thánh vực. Thực ra ta tưởng bọn họ đã sớm chết cả rồi, không ngờ có người vẫn còn sống !

Lam Hi nói xong, bắt đầu kể cho Lăng Tiêu nghe về lai lịch đại nhân vật của Thánh vực năm đó.

- Khi ta còn rất nhỏ, giữa Thánh vực ngũ châu vẫn thường liên hệ qua lại. Lúc đó có vài địa phương thậm chí còn có thể sử dụng truyền tống trận. Cho nên năm châu khoảng cách xa xôi nhưng tin tức lại có thể truyền đi truyền lại.

Lam Hi nói xong, trong ánh mắt lộ vẻ hoài niệm. Đời người như giấc mộng, mấy vạn năm, thời gian cứ vô tình trôi đi. Đối với Lam Hi mà nói , ba vạn năm quá khứ e là không thú vị như mấy trăm năm gần đây.

- Khi bé ta nghe nói, trong Thánh vực có một bảng tổng kết, ghi chép tất cả các cao thủ trong thiên hạ ! Phân biệt là Thiên, Địa, Nhân bảng ! Thiên bảng đương nhiên là những người có thực lực hùng mạnh nhất ! Nghe nói thực lực có thể đạt tới cảnh giới tiên kiếp thần ; Địa bảng so với Thiên bảng kém hơn một chút, nhưng tất cả đều có độc môn tuyệt kĩ ! Về phần Nhân bảng, so với Địa Bảng lại kém hơn một chút. Đứng đầu Nhân bảng so với đứng cuối cùng Địa bảng có lẽ chỉ kém một chút . Xếp hạng thông qua khiêu chiến lên bảng xếp hạng này bất cứ lúc nào cũng có thể phát sinh biến hóa! Đương nhiên , có thể bài danh trên ba bảng này, không ai là không phải là nhân tài kiệt xuất nhất Thánh vực ! Khi ta còn bé, thậm chí còn không biết trời cao đất rộng, nghĩ rằng, sau này nếu mình có thể bài danh trên ba bảng này thì thật là một việc vinh quang đến cỡ nào ?

Trong ánh mắt Lam Hi lộ ra một chút hoài niệm lại nói tiếp :

- Rất khác so với Nam Châu đại hội,ba bảng Thiên , Địa , Nhân cho tới nay chưa từng công khai. Có thể tham gia không ai không phải là môn chủ hay là trưởng lão có thực lực nhất một môn phái hay thế lực đỉnh cấp nào đấy! Hơn nữa Thiên Địa Nhân ba bảng này, mỗi bảng bài danh có 5 người !

Lăng Tiêu nghe xong không khỏi sửng sốt, thốt lên :

- Cái gì ? Năm người ?

Lam Hi rất hài lòng nhìn bộ dạng kinh ngạc của Lăng Tiêu. Bình thường muốn thấy Lăng Tiêu lộ ra biểu tình như vậy là chuyện rất khó, không khỏi mỉm cười gật đầu :

- Đúng vậy, là năm người ! Tính cả bảng mới có 15 người ! Cho nên 15 người này, gần như là 15 người có thực lực hùng mạnh nhất trong toàn bộ Thánh vực.

Lăng Tiêu chưa bao giờ nghĩ tới, những người thực lực hùng mạnh nhất Thánh vực không ngờ được bài danh trên mấy cái bảng như vậy, không kìm nổi ngạc nhiên bèn hỏi :

- Vậy bây giờ , ba bảng này còn tồn tại như trước không ?

Lam Hi gật đầu, trên mặt lộ ra biểu tình nghiêm trọng :

- Vốn ta nghĩ rằng, Thiên Địa Nhân ba bảng sớm đã không còn tồn tại, bởi vì từ ba vạn năm trước tới nay, chưa từng nghe nói cao thủ nào trên ba bảng này từng xuất hiện. Dần dà , mọi người đều cho rằng đám cường giả này đều chịu không nổi năm tháng vô tình cuốn trôi mà chết cả rồi. Không ngờ hôm nay, người có thể gặp một người trong số đó ! Người thật sự đã gặp một trong số đó... Vậy rất có thể, cường giả bài danh trên ba bảng này, tất cả đều còn sống !

Lam Hi đưa ra cái kết luận mà ngay cả nàng cũng có chút không thể tin được. Lăng Tiêu hơi nhíu mày, chung qua vẫn cảm thấy chuyện này có chút gì đó không đúng, nhưng lúc xảy ra chuyện này cách thời đại của mình quá xa, cho nên không thể nào điều tra được. Năng lượng dao động trên người tên Bạch Sơn thánh giả kia cũng không quá mạnh mẽ. Nhưng Lăng Tiêu cũng hiểu được, cũng giống như việc hắn không thể tra ra thực lực của mình. Hắn cũng có khả năng cũng có phương pháp che giấu thực lực.

- Vậy người nói cho ta nghe một chút đi, Thiên Địa Nhân bảng này có những người nào ? lai lịch ra sao ? Còn nữa, cái gì mà Bạch Sơn thánh giả này là người ở đâu?

Lam Hi cúi đầu trầm tư một hồi, từ từ nói :

- Thời gian cũng lâu lắm rồi, trí nhớ cũng nhiều nhạt phai đi. Để ta nhớ lại xem nào, Bạch Sơn thánh giả là người Nam Châu chúng ta, hắn là thành viên của một gia tộc vô cùng thần bí ở phía nam của Nam Châu. Gia tộc đó từ chối lời mời của Nam châu liên minh, cũng không tham gia hoạt động gì cả, còn về Bạch Sơn thánh giả, hắn họ tên là gì không ai biết. chỉ biết là hắn đến từ vùng núi phía nam của Nam châu tên là Bạch Sơn. Nguyên nhân vì sao Bạch Sơn thánh giả nổi tiếng cũng là lý do chủ yếu khiến hôm nay ta rất kinh ngạc khi thấy người bình an quay về ! Bạch Sơn thánh giả nổi danh từ khi ta còn chưa ra đời. Danh tiếng của hắn là do chém giết mà lên !

Lam Hi nói đến đây, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, sau đó nói một câu làm Lăng Tiêu đánh đổ cả chén trà .

- Nếu ta không đoán sai, bên cạnh hắn hẳn là còn mang theo bảy người phải không ?

Không đợi Lăng Tiêu trả lời, Lam Hi đã nói tiếp:

- Bảy người đó được gọi là Bạch Sơn thất quỷ ! Từ đó đến giờ, giết người đều là chủ ý của Bạch Sơn thánh giả, sau đó bảy người kia chấp hành. Cho nên dần dần, mọi người đều biết danh tiếng lừng lẫy của Bạch Sơn thánh giả. Không chỉ như thế, người này còn rất thích ra vẻ là người có đạo đức, dùng đại nghĩa chèn ép người khác. Cũng chính là, giết người, còn muốn người thân bại danh liệt.

Lăng Tiêu nghe xong , trên mặt lộ ra thần tình cổ quái. Không thể tưởng được, không ngờ còn có thể có người như vậy. Làm cho người ta dở khóc dở cười.

Lam Hi thấy biểu tình của Lăng Tiêu, không kìm nổi mà phải nhắc nhở một câu :

- Lăng Tiêu , người ngàn vạn lần phải cẩn thận. Bọn họ những người này, kỳ thật giống như một đám ác ma, bọn họ hoàn toàn không nói đạo lý ! Hơn nữa Bạch Sơn thánh giả thực lực hùng mạnh, năm đó cũng được bài danh đứng đầu Nhân bảng ! Sau nhiều năm như vậy, ai biết hắn có thể nâng cao thực lực đến đâu ? Hơn nữa, Bạch Sơn thánh giả lại rời núi, không ngờ còn thay đổi danh tính . Năm đó những người gặp qua hắn, chỉ sợ không ai may mắn như người. Nói mới nhớ, Lăng Tiêu, người sao mà gặp phải hắn ?

Lăng Tiêu cũng không dấu diếm Lam Hi, đem mọi chuyện từ khi mình ngẫu nhiên đến sơn môn, phát hiện tộc trưởng ba đại gia tộc Vọng Thiên thành đang quỳ ở đó, sau đó bèn đến Vọng Thiên thành xem xét, gặp người trung niên áo đen, rồi bị hút vào gương, tất cả lần lượt kể lại.

Mặc dù mọi chuyện đã qua, nhưng kể lại vẫn khiến Lam Hi kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh, nhìn Lăng Tiêu, dịu dàng nói :

- Lần sau nhất định phải chú ý, ngàn vạn lần không cần hồ đồ ngu ngốc như vậy đi liều mạng. Ở Thánh vực này, bảo vật lợi hại kỳ thật có nhiều ! Chỉ có điều bình thường người ta không lấy ra dùng mà thôi.

Nói xong, có lẽ cảm thấy giọng điệu của mình có chút mờ ám, sắc mặt ửng đỏ giải thích :

- Người thân là một chủ phái. Tương lai của rất nhiều người đều đặt lên người người. Cho nên, về sau ngàn vạn lần cẩn thận.

Lăng Tiêu gật gật đầu, sau đó nói :

- Nói ta nghe một chút về những cao thủ khác trên Thiên Địa Nhân bảng đi !

Lam Hi không thể không thở dài, chấn chỉnh tinh thần, chậm rãi nói :

- Thiên bảng đệ nhất đến từ Thánh vực Bắc châu ! Người này họ Vương, tên là Vương Lâm ! Rất nhiều người đều nói , không phải thần giới bị phong ấn, không thể phi thăng, hẳn nhất định đã sớm phi thăng thần giới! Truyền thuyết về người này rất nhiều, tuy nhiên gặp qua hẳn không có mấy ai. Bài danh đệ nhị tên là Vương Tá, cũng đến từ Thánh vực Bắc châu, là đệ đệ của Vương Lâm, năm đó hai người tung hoành Thánh vực không có địch thủ !

Lam Hi lúc này cười nói :

- Có truyền thuyết nói rằng, Vương Tá còn mạnh hơn Vương Lâm, chẳng qua vì người đó là ca ca mình nên chủ động nhận thua. Chuyện này thật hay là giả cũng không ai biết. Đứng thứ ba, ta chỉ biết mọi người đều gọi hắn là Đông Hải quái khách, nghe nói đến từ đám người luyện võ nhân loại ở hải ngoại, thân phận vô cùng thần bí nhưng một thân thực lực là hàng thật giá thật. Chỉ hơi kém hơn huynh đệ nhà họ Vương một ít ! Xếp thứ tư là Tư Đồ Quang Huy !

- Tư Đồ Quang Huy?

Lăng Tiêu nhướn mày, nghĩ tới cái gì đó, không khỏi ngắc đầu nhìn Lam Hi hỏi :

- Người của Tư Đồ gia?

Lam Hi gật đầu nói :

- Đúng vậy, nếu không Tư Đồ gia năm đó dựa vào cái gì mà được xưng là Nam Châu đệ nhất gia tộc? Đơn giản là do có nhiều cường giả đại viên mãn thôi sao ? Kỳ thật không phải vậy. Những người lão luyện thực sự đều biết rằng Tư Đồ gia có một lão tổ tông không dễ chọc vào. Tuy nhiên, hiện tại hầu hết mọi người e là cũng giống như chúng ta, đều cho rằng Tư Đồ Quang Huy đã chết. Nếu không lúc Nam Châu liên minh tan rã, các gia tộc khiêu khích Tư Đồ gia, vì sao hắn không xuất hiện xử lý mọi chuyện ? Cho dù tâm tình siêu thoát, cũng không đến mức mặc kệ sống chết của gia tộc mình chứ ?

Lam Hi nói tiếp :

- Thiên bảng đứng thứ năm, là lão tổ tông của Tây Châu đệ nhất gia tộc Vạn gia, nghe tên cũng rất uy phong, tên là Vạn Nhân Địch ! Người này nghe nói vốn tên không phải thế. Chẳng qua lúc còn trẻ, hắn từng tham gia một trận chiến. Mười mấy đại gia tộc liên hợp vây công Vạn gia . Mắt thấy Vạn gia không chống đỡ nổi nữa thì Vạn Nhân Địch lao tới, một mình quét sạch tất cả cao thủ mười mấy gia tộc kia. Nghe nói hắn tự tay giết mấy ngàn người, đánh thương vô số kẻ, cho nên, thành danh là Vạn Nhân Địch là do vậy !

- Địa bảng xếp hạng nhất tên là Huệ Thiên Tuyết, là một nữ nhân mà ngay từ đầu đến cuối lai lịch là một câu đố không lời giải. Rất nhiều người nói nàng là hậu nhân của Đông châu Huệ gia. Tuy nhiên Huệ gia chưa từng thừa nhận chuyện này. Bản thân Huệ Thiên Tuyết lại thần bí khó lường, là nhân vật thần bí nhất trong Thiên , Địa , Nhân ba bảng! Bài danh thứ hai tên là Lữ Cương , đến từ Đông châu Lữ gia. Đệ tam tên là Lỗ Đa Phu. Người này là một người mang dòng máu người da trắng, đến từ một gia tộc nhỏ bé ở Trung châu. Gia tộc kia dường như cũng chưa từng có cường giả như hắn. Địa bảng thứ tư tên Tôn Lập

! Hẳn là lão tổ tông của Nam châu Tôn gia, cũng là Tôn gia mình chủ Nam Phương liên minh. Kỳ thật gia tộc bọn họ cũng có chỗ dựa cực kì vững chắc !

Tới bây giờ Lăng Tiêu mới biết trong Thánh vực, hóa ra có nhiều bí mật như vậy mà mình chưa bao giờ nghe nói qua. Nếu không có Lam Hi nói cho mình biết, chỉ sợ về sau cũng sẽ không biết !

- Địa bảng thứ năm, đến từ Bắc châu Đồ gia Đồ Vũ Đồng! Đây cũng là một nữ nhân thần bí !

Trong ánh mắt Lam Hi thấp thoáng hào quang sùng bái, nói :

- Xưa nay nàng vẫn là thần tượng của ta, giấc mộng của ta chính là đạt giới như Đồ Vũ Hồng kia !

715. Chương 631: Lại Luyện Hóa Yêu Huyết Kiếm.

Lăng Tiêu nhìn dáng vẻ của Lam Hi cười nói :

- Ta thấy ngươi cũng rất có hi vọng đạt tới cảnh giới đó !

Lam Hi thở dài, nói :

- Khó lắm, những người đó đều là những nhân vật truyền thuyết ! Bởi vì cho dù là cao thủ của Nhân Bảng, cũng khó ai có thể hơn được ! Trừ Bạch Sơn thánh giả đứng đầu, bốn vị trí còn lại trong Nhân bảng do bốn huynh đệ song sinh nắm giữ ! Họ đến từ Thánh vực Bắc châu !

Bốn huynh đệ song sinh? Lăng Tiêu đối với chuyện rất có hứng thú, ngẩng đầu nhìn Lam Hi nói :

- Đến từ Bắc châu ? Bắc châu có thực lực rất hùng mạnh nhỉ !

Lam Hi ra sức gật gật đầu , sau đó nói :

- Năm đó Bắc châu quả thực có xem như một châu mạnh nhất Thánh vực, Thiên bảng bài danh đệ nhất, đệ nhị, Địa bảng thứ năm, Nhân bảng hai ba bốn năm đều là ở Bắc châu ! Đáng tiếc là ánh hào quang của họ đến bây giờ chỉ sợ không còn bao nhiêu người thế hệ sau biết đến. Chỉ có các lão nhân mới có thể thường xuyên nhớ tới thời huy hoàng năm đó của đám cao thủ kia ! Sau khi vài cái truyền tống trận cuối cùng suy vong, những cao thủ này cũng mất tin tức. Tới bây giờ, không còn tin tức gì của bọn họ nữa .

Lam Hi nói xong, thốn thức vài tiếng, sau đó nhìn Lăng Tiêu nói :

- Nói gì đi nữa, sau này ngươi phải cẩn thận tên Bạch Sơn thánh giả kia. Theo lời người kể lại, xem ra hẳn đến cũng chẳng có ý định tốt lành gì. Nếu biết ngươi lừa hắn, nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu !

Lăng Tiêu gật gật đầu , sau đó nói :

- Yên tâm đi, ta cũng không yếu ớt như vậy đâu !

Hiếm khi được cùng Lăng Tiêu ở cùng một chỗ, Lam Hi có cảm giác vô cùng thích ý. Nàng cũng không mong gì khác chỉ hi vọng có thể mãi mãi như vậy, cùng Lăng Tiêu duy trì quan hệ như bây giờ, so với tình bạn đơn thuần thì gần gũi hơn một ít.

Tình cảm này không quan hệ gì đến tình yêu nam nữ.

Lam Hi nhẹ giọng cười nói :

- Ta đương nhiên tin tưởng ngươi, hơn nữa ta tin tưởng, ngày sau ngươi mới là người chân chính đứng trên đỉnh Thánh vực!

Sau khi Lam Hi trở lại thế giới trong đỉnh tiến hành tu luyện, Lăng Tiêu ngồi ở quảng trường trước sơn môn Thục Sơn giảng giải các loại áo nghĩa của kiếm kỹ chứng các đệ tử cấp thấp. Những thứ vốn sâu sắc, huyền bí, tối nghĩa, từ miệng của Lăng Tiêu nói ra, trở lên thông tục, dễ hiểu. Chứng đệ tử nghe như say như mộng, gần như quên ngày quên đêm.

Lần này Lăng Tiêu giảng kinh ba ngày, toàn bộ Thục Sơn phái ngoại trừ những đệ tử đang tu luyện ở thế giới trong đỉnh và vài đệ tử thay phiên nhau thủ hộ sơn môn, còn thì gần như toàn bộ tập trung tại quảng trường trước thác nước thật lớn của Thục Sơn phái.

Rất nhiều năm trước kia, nơi này là một vùng rừng rậm nguyên thủy xanh um tươi tốt. Hiện giờ đã là quảng trường lớn nhất của Thục Sơn phái. Các đệ tử ngồi trên chiếu, kể cả đám binh lính của Binh Đoàn Tia Chớp từ nhân giới lên.

Lúc này đám binh lính đã hoàn toàn giữ bỏ thân phận trước kia. Giờ này khắc này, cho dù trở lại nhân giới, cũng đã thương hải tang điền (biến cả thành ruộng dâu). Loại tâm tình này không phải người bình thường nào cũng có thể cảm ngộ.

Theo thời gian trôi qua, có vài binh lính của binh đoàn Tia Chớp tu luyện hơi yếu, không thể tránh khỏi bắt đầu già cả. Nhưng mà cho dù là đầu đầy tóc bạc, khuôn mặt già nua, nhưng vẫn như cũ kiên trì đi vào quảng trường nghe thiếu gia truyền đạo, khuôn mặt bình tĩnh, khí độ trầm ổn, khiến rất nhiều Thục Sơn đệ tử ở Thánh vực tu vi cao hơn bọn họ rất nhiều đều thầm bội phục.

- Kiếm là vua của trăm loại binh khí ! Khi nó thi triển ra, không phải sát khí linh hoạt, sắc bén, không phải khí phách như núi cao đè xuống , mà là một loại khí phách vương giả công chính, bình thản !

Lăng Tiêu khoanh chân ngồi trên đài cao nhất giữa quảng trường, sắc mặt bình tĩnh, giọng điệu bình thản, mỗi chữ dường như đều mang theo ma lực, rót vào tai chúng đệ tử liền như hóa thành chất dinh dưỡng, nhanh chóng được hấp thụ. Cho dù khả năng lĩnh ngộ kém một chút, cũng có thể rất nhanh lĩnh ngộ ý tứ trong câu nói của Lăng Tiêu.

- Nếu lấy kiếm là vũ khí, đầu tiên phải hiểu được kiếm trong tay mình. Mỗi thanh kiếm đều có tính nết, không giống nhau... Kiếm khác nhau do cùng một người sử dụng cùng một loại kiếm kỹ có hiệu quả không giống nhau ! Cho nên rất nhiều người luyện võ từ khi sinh ra đến khi chết đi đều chỉ dùng một thanh kiếm.

Dưới đài một số đệ tử trẻ tuổi, vừa chuyên tâm nghe những lời dạy dỗ mà hiếm hoi lắm mới được nghe tông chủ truyền thụ, vừa lén nhìn người trẻ tuổi anh tuấn đứng trên đài cao kia, thầm nghĩ : “Khi nào thì mình cũng có thể ngồi lên vị trí kia giảng kinh cho chúng đệ tử nhỉ ? Như thế thật là tốt biết bao ?”

Còn một vài nữ đệ tử trẻ tuổi, thì lén lén nghĩ thầm: “Nếu tông chủ có liếc nhìn mình một cái , đó quả thực là chuyện hạnh phúc nhất trên đời này ! “

Chỉ có điều tâm của Lăng Tiêu lúc này đã bình tĩnh như mặt nước, rất khó vì điều gì mà sinh ra gợn sóng .

Ba ngày sau , Lăng Tiêu giảng kinh xong, chúng đệ tử tuy trong lòng không muốn, nhưng cũng hiểu được, lần này tông chủ giảng giải tuy rằng dễ hiểu nhưng trên thực tế cũng đủ cho người thiên phú tốt nhất trong bọn họ lĩnh ngộ trong vòng mười năm ! Còn phải là bệ quan lĩnh ngộ ! Thiên phú bình thường thì hai, ba mươi năm vị tất đã có thể hoàn toàn hiểu thấu đáo.

Bởi vì ngày cuối cùng Lăng Tiêu giảng giải như thiên mã hành không, hoàn toàn là nghĩ đến đâu giảng đến đó. Có vài điều sâu sắc, huyền bí, cho dù hiện tại hần dùng lời nói đơn giản nhất để nói ra, đệ tử cảnh giới chưa đủ căn bản là không thể lĩnh hội tinh túy thực sự trong đó.

Sau khi Lăng Tiêu giảng giải xong, lại động viên chúng đệ tử một phen, sau đó trong ánh mắt đang nhìn mình như nhìn thân mình của hầu hết các đệ tử, Lăng Tiêu biến mất. Ngay sau đó , Lăng Tiêu xuất hiện ở thế giới trong đỉnh. Thời gian gần đây, năng lượng trong cơ thể Lăng Tiêu càng ngày càng xao động. Lăng Tiêu có dự cảm rằng thiên kiếp mà người tu chân sợ hãi nhất , chờ đợi nhất đã cách mình không xa !

Cũng không phải chỉ có người tu chân tu luyện đến Độ Kiếp kỳ đỉnh phong mới có thể đối mặt thiên kiếp. Thiên kiếp kì thật cũng không tuân theo quy luật nào cả. Bất quá khi nó muốn tới, người liên quan sẽ có dự cảm.

Lăng Tiêu cẩn thận sắp xếp lại các pháp bảo của mình một chút, để tránh khi thiên kiếp thực tới lại luống cuống chân tay. Trong số các pháp bảo, không gì quan trọng hơn Yêu Huyết Hồng Liên kiếm ! Tiếp theo đó là Hàm Han bảo đỉnh ! Bảo vật đã bị Lăng Tiêu luyện hóa thành tiểu thể giới càng ngày càng hoàn thiện. Thiên địa pháp tắc trong tiểu thể giới cũng không còn thô sơ như ban đầu mà dần dần vững chắc hơn . Sau đó chính là Huyền Thiên lệnh bài. Huyền Thiên từ sau khi nhận chủ, tốc độ khôi phục thực lực so với trước đó nhanh hơn gấp đôi ! Điều này khiến chính Huyền Thiên cũng kinh ngạc vạn phần, nói nếu sớm biết rằng nhận chủ có chỗ tốt như thế này, hẳn đã sớm nhận chủ ! Còn lại là Tinh thần kiếm và chiến giáp màu máu

đoạt được từ Diệp Thiên. Hai kiện bảo vật này, Lăng Tiêu còn chưa hoàn toàn luyện hóa, kì thật cũng rất trọng yếu !

Nhất là chiến giáp màu máu, theo Lăng Tiêu suy đoán, nếu hoàn toàn luyện hóa thành bản mạng pháp bảo, hoàn toàn có thể ngăn cản một kích toàn lực của người tu chân cảnh giới Đại Thừa kỳ !

Tinh kiếm cũng không phải là thứ bình thường, nhất là người mang tinh kiếm kỹ như Lăng Tiêu, khi sử dụng kiếm này, cảm giác thanh kiếm này có thể hấp thu lực lượng của các vì sao ! Nếu là hoàn toàn luyện hóa, thậm chí có thể hoàn toàn thay đổi quỹ tích vận hành của một ngôi sao. Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của Lăng Tiêu. Tuy nhiên hẳn là một gã Thực Sơn phái kiếm tu, người tu chân, Độ Kiếp trung kỳ, suy đoán của Lăng Tiêu không có bất cứ kẻ nào dám coi thường.

Còn lại vài thứ, phần lớn sẽ phân phát cho môn hạ đệ tử. Còn một ít mảnh vỡ của Thánh bìa năm đó tìm được ở nhân giới, Lăng Tiêu vẫn chưa dùng hết .

Nhân cơ hội này hẳn chuẩn bị đem tất cả các mảnh vỡ Thánh Bìa còn lại ra luyện hóa , bổ sung các pháp bảo của mình. Tinh kiếm và chiến giáp màu máu thì không cần nữa. Hai món này vốn đã là thần khí, chỉ cần Lăng Tiêu tự luyện hóa chúng nó là có thể biến chúng nó thành pháp bảo của mình .

Hàm Hàn bảo đỉnh luôn tự mình trưởng thành, tuy rằng rất thông thả nhưng không cần dùng thêm bất cứ đồ vật gì để luyện hóa. Bởi vì thể tiểu thể giới trong Hàm Hàn bảo đỉnh đã có pháp tắc độc lập của riêng mình ! Tùy tiện tạo thêm quy luật mới rất dễ khiến cho thể giới kia trở nên hỗn loạn. Tuy rằng không đến mức gây lên đại phiền toái gì nhưng bất cứ yếu tố gì có khả năng tạo nên sự bất ổn trong thể giới trong đỉnh thì Lăng Tiêu đều không muốn nghĩ đến.

Mảnh vỡ Thánh Bìa và Huyền Thiên lệnh bài không hợp nhau, đối với Huyền Thiên căn bản là không có tác dụng gì. Cho nên nói một hồi, một lượng lớn mảnh vỡ Thánh Bìa còn lại chỉ có tác dụng với Yêu Huyết Hồng Liên kiếm !

Lăng Tiêu vẫn cho rằng. tiểu yêu kiếm linh này vô cùng có linh tính, căn bản là không phải thứ như Yêu Huyết Hồng Liên kiếm có thể sinh ra ! Tuy rằng Yêu Huyết Hồng Liên kiếm cũng rất phi phàm nhưng sau khi trải qua vô số lần luyện hóa , Lăng Tiêu đã sớm phát hiện, tiểu yêu giống như một đạo thần thức lưu lại trên khối thiên thạch luyện hóa thành Yêu Huyết Hồng Liên kiếm !

Sau khi khối thiên thạch kia bị luyện hóa thành bào kiếm, tiểu yêu cũng tự nhiên trở thành kiếm linh của nó . Lúc Yêu Huyết Hồng Liên kiếm bị luyện hóa thành kiếm cũng có thể cũng đã vô số năm trước đó rồi. Vậy mà khi Lăng Tiêu mới lấy được Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, tiểu yêu vẫn chỉ là một kiếm linh trầm mặc ít nói.

Những mảnh vỡ của Thánh Bìa này vừa khéo dễ dàng dung hợp vào Yêu Huyết Hồng Liên kiếm. Dùng mảnh vỡ Thánh Bìa luyện hóa Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, có tác dụng vô cùng to lớn.

Lăng Tiêu nhìn một đồng lớn mảnh vỡ Thánh Bì vừa lấy ra từ trong nhẫn không gian, cắn răng thầm nghĩ : “Cứ luyện hóa hết mấy mảnh vỡ Thánh Bìa này, sau đó cùng Yêu Huyết Hồng Liên kiếm cùng hòa hợp thành một thể, đến lúc đó để xem có thể luyện hóa ra cái gì ???

Tuy nhiên Lăng Tiêu chưa kịp thực hiện ý tưởng này, thì rất kì quái lại bị tiểu yêu ngăn cản.

- Chủ nhân muốn dùng những mảnh vỡ đầy năng lượng này luyện hóa bản thể tiểu yêu ?

Tiểu yêu hô một tiếng rồi từ trong Yêu Huyết Hồng Liên kiếm bay ra, nhìn mảnh vỡ Thánh Bìa nằm đầy trên mặt đất nói .

Lăng Tiêu gật đầu , sau đó hỏi :

- Thì sao ?

Tiểu yêu nhìn Lăng Tiêu nói :

- Chủ nhân có muốn luyện hóa bản thể của tiểu yêu thành một thanh bảo kiếm cực mạnh không ?

Lăng Tiêu gật đầu đáp :

- Đương nhiên.

Trên mặt tiểu yêu lúc này bỗng nhiên lộ ra một chút vui vẻ tươi cười, tuy rằng thoạt nhìn còn có chút cứng nhắc, nhưng đây cũng là lần đầu tiên Lăng Tiêu thấy tiểu yêu vui vẻ như thế.

- Trước hết tiểu yêu xin cảm ơn chủ nhân ! Chỉ có điều, muốn thực sự luyện hóa tốt bản thể của tiểu yêu, còn thiếu vài món đồ nữa !

- Sao ?

Lăng Tiêu có chút kinh ngạc nhìn về tiểu yêu :

- Người biết luyện khí từ bao giờ vậy ?

- Chủ nhân còn nhớ trước đây ít lâu tiểu yêu tìm được một phần trí nhớ ? Chuyện này chính là do phần trí nhớ nhỏ bé kia nói cho tiểu yêu biết !

- Có chuyện như vậy sao ? Xem ra trước kia người cũng rất phi thường đó !

Lăng Tiêu tán thưởng một tiếng, sau đó nói :

- Vậy người nói đi, thiếu cái gì , ta đi tìm .

716. Chương 632: Tín Nhiệm.

Cặp lông mày thanh tú của tiểu yêu nhíu lại. Một lát sau dường như nhớ ra cái gì nói:

- La Ma hồng kim ti, ức niên vô căn tuyền , than đá mười vạn năm... Còn có...

- Còn nữa?

Lăng Tiêu nghe xong ba thứ này, đã trợn mắt há hốc mồm. Hắn tự nhận là một người tu chân có đẳng cấp cao ở phương diện luyện khí, không ngờ chưa từng nghe nói qua về mấy thứ mà tiểu yêu vừa nói. Còn có điều ai mà người ta không thể chịu nổi hơn chuyện này? Vậy mà tiểu yêu nói còn nữa, khiến Lăng Tiêu xấu hổ đến mức chỉ muốn đập đầu vào tường.

”Đúng rồi. còn có lục đồng, tử sắc thiên niên bảo thạch ... Hết rồi. không còn cái gì nữa cả.

Tiểu yêu dường như cũng biết mấy thứ mình vừa nói cực kì khó tìm, hai tay nhẹ nhàng mân mê vạt áo do mình hóa ra, hai mắt trộm nhìn sắc mặt Lăng Tiêu, sau đó mới khe khẽ nói:

- Chủ nhân, nếu khó quá, thì... thì coi như ta chưa nói gì hết!

Lăng Tiêu cười khổ. buồn bực đem đám mảnh vỡ Thánh Bì chất đầy trên mặt đất cất đi, sau đó nói:

- Không phải là khó, vấn đề mấu chốt là mấy thứ người vừa nói, ta... Ta cũng chưa từng nghe qua!

Tiểu yêu đầu tiên là sững sốt, sau đó lập tức trên mặt lộ ra một dáng vẻ rất người, dùng tay che miệng cười:

- Hi hi. Chủ nhân không cần lo lắng. Lúc thấy mấy thứ đó ta tự nhiên sẽ nói cho chủ nhân biết!

Tới giờ khắc này. Lăng Tiêu cũng chỉ có thể gật gật đầu, thầm nghĩ may mà nơi này không có người ngoài, nếu không hôm nay người này sẽ cảm thấy vô cùng mất mát!

Thế giới trong đỉnh, mặt trời nhô trên cao soi sáng, khí hậu ẩm áp, gió nhẹ thổi vào mặt. vô cùng dễ chịu. Lăng Tiêu đứng bên cạnh thiên trì trong thế giới trong đỉnh, Nã Đa Khắc không xuất hiện.

Lớp sương mù quanh năm bao phủ mặt nước thiên trì hiện tại cũng đã biến mất. Cả thiên trì phẳng lặng như mặt gương, phản chiếu cả bầu trời xanh lam và vài đám mây trắng lững lờ. Ánh mặt trời soi vào mặt nước thiên trì trên mặt nước, phản chiếu ra ánh vàng chói mắt. Trước mặt Lăng Tiêu có rất nhiều người đang đứng. Gần như tất cả người ~ tu luyện ở thế giới trong đỉnh đều đã đến nơi đây. Lúc này sắc mặt ai cũng ngưng trọng nhìn Lăng Tiêu.

- Hôm nay gọi tất cả mọi người lại đây, là có một việc. muốn cùng mọi người thương lượng.

Lăng Tiêu nhìn mọi người đứng trước mặt. Có phụ mẫu huynh muội của mình, có một bầy thê tử của mình và có những huynh đệ ở nhân giới năm đó! Tuế nguyệt xoay vòng, thời gian thấm thoát thoi đưa, nhưng có những thứ cho tới bây giờ vẫn không thay đổi. chính là tình thân, tình bạn và tình yêu!

Đám người Diệp Tử và Thương Quan Vũ Đồng đều rất hiểu tính cách Lăng Tiêu. Biết hẳn nếu không có chuyện trọng yếu, tuyệt đối sẽ không triệu tập tất cả mọi người lại, nghiêm túc thương lượng. Cho nên. tâm trạng các nàng đều rất hồi hộp.

Đối với mấy nàng Diệp Tử, các huynh đệ cùng cha mẹ thân nhân của Lăng Tiêu mà nói, bởi vì có Lăng Tiêu tồn tại, cuộc sống bọn họ mới có thể trở nên đặc sắc như vậy. Nếu không, bọn họ sớm đã hóa thành một nắm đất mai táng ở một vùng đất phong thủy đẹp nào đó ở nhân giới!

Làm sao có thể sống thoải mái như bây giờ? Cho nên. điều quan trọng nhất trong cuộc đời những người này chính là Lăng Tiêu! Tất cả, đều bởi vì sự tồn tại của Lăng Tiêu mới trở nên có ý nghĩa.

Lăng Tiêu tuy rằng rất ít ở cùng chúng nữ, nhưng đối với chúng nữ mà nói. Không có Lăng Tiêu, cuộc sống cũng không còn ý nghĩa gì cả. Không phải ai cũng sống để mà sống. Lăng Tiêu nhìn lướt qua mọi người, thu về mặt mọi người vào đáy mắt, sau đó nói:

- Tất cả mọi người đều biết. công pháp ta tu luyện hoàn toàn khác với bất cứ công pháp tu luyện nào của Thánh Vực! Cái nào mạnh cái nào yếu ta không nói tới. Nhưng có một điều, bất kể ta tu luyện theo cách gì, sau khi tới một cảnh giới nhất định sẽ dẫn đến thiên phạt! Nói cách khác, chúng ta tu luyện là nghịch thiên mà đi. Cho nên, ông trời cũng sẽ không cho chúng ta dễ dàng đột phá như thế. sẽ giáng xuống một loại hình phạt gọi là thiên kiếp...

- Hậu kiếp thần!

Lăng Tiêu vừa dứt lời, trong đám người liên nhao nhao lên một tràng nghị luận.

Mọi người đều lộ vẻ kinh hãi. Có thể vào nơi đây tu luyện, độ trung thành và chỉ số thông minh khẳng định đều không có bất cứ vấn đề gì. Các sự tình xảy ra trong Thánh Vực, ở trong này cũng không tính là bí mật. Tiên kiếp thần và hậu kiếp thần là hai loại thần phổ thông nhất Thần Giới năm đó. Mọi người nghe nhiều nên biết!

Nhưng trên thực tế, hậu kiếp thần rất hùng mạnh, không ai có thể hình dung đầy đủ về sức mạnh của hậu kiếp thần. Đơn giản nhất là dùng những con số để so sánh. thì có thể nói, một trăm tiên kiếp thần cũng không phải đối thủ của một hậu kiếp thần!

Cái gọi là hậu kiếp thần, chính là thần đã trải qua kiếp nạn khủng khiếp mà vẫn có thể sống sót! Phàm là thần đã trải qua kiếp nạn này, đều có bản lĩnh cường đại nghiêng trời lệch đất. Tuy nhiên bởi vì Thần chiến đã cách bây giờ quá xa. Cho dù là Lam Hi đã sống mấy vạn năm cũng không thể hình dung rõ kiếp nạn mà hậu kiếp thần phải trải qua rốt cuộc là như thế nào nữa. Tuy nhiên, điều này cũng không thể ngăn bọn họ tưởng tượng dựa trên rất nhiều truyền thuyết lưu truyền từ thời thượng cổ.

Hoàng Phủ Nguyệt đứng đó. thất thanh nói:

- Lăng Tiêu... Phu quân... Huynh, huynh phải độ thiên kiếp rồi sao?

Là một người xuyên việt đến đây từ một thế giới thông tin phát triển, không ai — có thể hình dung ra sự đáng sợ của thiên kiếp hơn so với Hoàng Phủ Nguyệt.

Hoàng Phủ Nguyệt hoa dung thất sắc nhìn Lăng Tiêu. trái tim như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, cổ tay run nhè nhẹ, cổ sức không chế tình cảm của mình.

Diệp Tử nhìn thoáng qua Hoàng Phủ Nguyệt cũng cảm thấy hơi kỳ lạ. Là người thân cận nhất của Lăng Tiêu. từ lúc ở nhân giới nàng đã nhìn ra Hoàng Phủ Nguyệt khác thường, càng nhìn ra giữa Hoàng Phủ Nguyệt và Lăng Tiêu có một sự ẩn ý rất thần kỳ. Từng có lúc nàng còn vì chuyện này mà có chút ghen tị. Sau thấy tình cảm Lăng Tiêu dành cho hai người đều sâu sắc, sự ghen tị mới biến mất. Nhưng Diệp Tử là người hiểu Hoàng Phủ Nguyệt nhất. trong lòng ít nhiều cũng có chút khó hiểu, thầm nghĩ: "Hoàng Phủ chẳng lẽ là vì phu quân tiến bộ mà kích động? Nhìn bộ dáng thì không phải thế? Giống như bị dọa đến sợ quá hơn!"

Lúc này Lăng Tiêu gật gật đầu. sau đó nói:

- ĐÚNG vậy. tuy nhiên ngày này còn một khoảng thời gian nữa mới đến. Uy lực thiên kiếp rất lớn. Cho dù là ta. cũng không dám cam đoan mình có thể vượt qua mà không mất một cọng lông, bình an vô sự.

Diệp Tử lúc này mới cảm thấy có chút căng thẳng. Tuy nhiên không đợi nàng nói. Lăng phu nhân đã nói trước, thanh âm có chút run rẩy:

- Tiêu nhi. thiên kiếp này không thể không độ sao? Đáng thương thay cho tấm lòng bậc cha làm mẹ trong thiên hạ! Trong mắt Lăng phu nhân, vinh quang, thanh danh... đều không quan trọng bằng sự an toàn của con mình. Nếu phải hy sinh sự an toàn để đổi lấy bất cứ thứ gì, nàng nhất định sẽ không nguyện ý. Lăng Tiêu lắc đầu, cười an ủi mẫu thân, nói:

- Mẫu thân. cái này là nước chảy thành sông, tựa như trăm sông nhỏ đổ về sông lớn. Nếu cứ kìm hãm, sớm muộn gì cũng có một ngày biến thành một dòng nước lũ đáng sợ, cuốn phăng tất cả đê đập. Tu luyện cũng là như thế. Tới một bình cảnh rồi. sẽ cần thời gian rất lâu để đột phá. Nhưng chỉ cần cố gắng tích lũy, bình cảnh cuối cùng cũng sẽ bị giải khai. Đến lúc đó. cho dù là tu luyện Thánh Vực kiếm kỹ. tỷ như phụ thân, sớm muộn ai cũng có một ngày phải nghênh đón một lần độ kiếp. Bất quá thiên kiếp giáng xuống có giống nhau không thì chưa biết.

Lăng phu nhân lo lắng nhìn đứa con. tuy rằng Lăng Tiêu đã giải thích cho bà. nhưng là Lăng phu nhân vẫn có chút lo lắng, nhìn thoáng qua đám con dâu của mình. Về mặt các nàng phần lớn cũng chẳng khác gì mình.

Lăng Thiên Khiếu thì hơi hơi lắc đầu. Thăm nghĩ đứa con quý hóa của ta ơi, người thật là đánh giá lão tử quá cao rồi. Ta nếu có thể tu luyện đến cảnh giới này, cho dù độ kiếp thất bại, đời này cũng đáng giá! Đương nhiên, lời này chỉ có thể cất ở trong lòng, nếu không Lăng phu nhân nhất định sẽ ngắt mất.

Lăng Tiêu lúc này. nhìn mọi người đã an tĩnh lại nói tiếp:

- Cho nên ta muốn đem thiên trì, dời đến trong môn phái, tìm vài trận pháp bảo vệ. Đến lúc đó. các người tu luyện, sẽ không bị ảnh hưởng gì cả. Mà nếu ta có gì bất trắc, môn phái sẽ do...

Lăng Tiêu chưa kịp nói hết lời, chỉ thấy mọi người trên cả ngọn đồi đột nhiên đồng loạt quỳ xuống. Cuối cùng, trừ người thân và tể tử của Lăng Tiêu. cùng với vài người thân phận đặc thù, còn thì các môn nhân đệ tử Thục Sơn khác, toàn bộ đều quỳ xuống đến. tất cả đồng thanh nói:

- Tông chủ thể nào. Chúng ta thể đó!

Thiên Viên đứng đầu mười đại đệ tử, lúc này đã là một người cực kỳ lão luyện. Rất nhiều chuyện của Thục Sơn phái bấy giờ đều là do hắn xử lý. Thiên Viên quỳ xuống, thanh âm có chút nghẹn ngào nói:

- Xin sư phụ đừng bỏ chúng con. Cho dù chết, chúng con cũng nguyện chết cùng sư phụ!

- Ta nguyện cùng thiếu gia đồng sinh cộng tử!

Đám binh lính binh đoàn Tia Chớp năm xưa ầm ầm hô vang như chuông lớn rền vang; chấn động thế giới trong đỉnh.

- Chúng ta nguyện cùng tông chủ đồng sinh cộng tử!

Tất cả môn nhân Thục Sơn phái, kể cả Tương Vân Sơn. Vương Chân, Trương Dương đều quỳ trước Lăng Tiêu nói vô cùng kiên định.

- Chúng ta nguyện cùng sư phụ cùng sinh cùng tử!

Mười đại đệ tử tuy ít, nhưng thanh âm một chút cũng không nhỏ. Mấy nữ đệ tử. thậm chí còn chảy nước mắt.

- Lăng Tiêu, đời này ta không có duyên phận gã cho người, nhưng người đừng mong bỏ lại ta! Bất luận sinh tử, ta đều đi theo người!

Khuôn mặt xinh đẹp của Ngô Tú Nhi đỏ bừng, nói vô cùng kiên định. đồng thời, cũng nói ra tiếng lòng người thiêu nữ.

Hoắc Thanh Thanh đứng đó, dậm chân đầy tức giận, trong lòng thầm hận Ngô Tú Nhi đem lời mình định nói nói trước, mình nói sau, cũng không có hiệu quả nữa. Chỉ có thể đứng dưới, si tình nhìn người trẻ tuổi đáng người cao to kia, trong lòng nghĩ: “Hắn dường như cho tới bây giờ vẫn không thay đổi hình dáng. Nếu có thể vĩnh viễn nhìn hắn như vậy,, thật tốt biết bao nhiêu!” Lam Hi đứng trong đám người, ánh mắt lạnh, nhìn lướt qua Lam Thiên Mai cúi đầu không biết suy nghĩ, len lén thở dài một hơi, chợt nhớ tới Hoàng Phủ Nguyệt trước đó vài ngày tìm nói qua một câu rất có đạo lý:

- Tình này chỉ mong thành ký ức. Nhưng lại càng làm ta ngán nạo. Lăng Tiêu đứng đó, hai mắt, dần dần có chút ướt át. Mấy năm nay, hắn tuy rằng vẫn đều vì tăng cường thực lực cho môn phái mà nỗ lực. nhưng rất ít trò chuyện với mọi người trong môn phái. Giống như trước kia trước sơn môn giảng kinh cho đám đệ tử cấp thấp là chuyện rất hiếm có. Nhưng không ngờ rằng- mình vẫn được mọi người trong môn phái kính yêu như thế. Lăng Tiêu VUNG tay hướng về mọi người phía dưới làm động tác nâng lên. một cỗ lực lượng khổng lồ nhưng nhu hòa phát ra, tất cả mọi người cảm thấy thân mình không kìm nổi tự động đứng lên.

- Tất cả mọi người đứng lên, hãy nghe ta nói!

717. Chương 633: Thực Lực Của Chúng Nữ.

Thanh âm của Lăng Tiêu có chút trầm lắng; thầm nghĩ: “Độ kiếp là một chuyện — rất nguy hiểm. nếu làm không tốt, sẽ thân hình tiêu diệt! Ta tạm thời trấn an bọn họ. Đợi đến khi độ kiếp thật sự đến. sẽ đem bản mạng pháp bảo của ta để ở lại Thục Sơn là được! Nếu ta thật sự có gì nguy hiểm. đỉnh này... Coi như là một kiện bảo vật lánh nạn! ừ. Cứ như vậy đi... Dù sao còn nhiều thời gian, đủ để ta an ‘ bày chuyện này!”

- Các ngươi yên tâm. Ta tuyệt không bỏ mặc mọi người! Bất cứ kẻ nào trong số mọi người ở đây, kẻ cả không phải đệ tử của ta. đều là tài sản lớn nhất của cả đời Lăng Tiêu ta!

Lăng Tiêu nói ra những lời này. thành tâm thành ý, trong mắt cũng có chút ướt át. ánh mắt long lanh, khiến mọi người phía dưới kích động vạn phần. Lăng Tiêu kích động, trên mặt đạo tâm. phượng hoàng bảy màu mờ hai mắt, hào quang lung linh. Từ đôi mắt bắn ra những ý niệm vô cùng thâm ảo. Đáng tiếc là không ai may mắn nhìn thấy cảnh tượng này.

Nghĩ đến các thế tử trước mặt, trong lòng Lăng Tiêu cũng không; khỏi cảm thấy áy náy. Bao nhiêu năm qua. các nàng cùng mình trải qua bao sóng gió, một lòng một dạ theo mình nhưng mình lại chưa từng làm tròn chức trách của một trưởng phụ, đem đến cho các nàng sự ấm áp, sự hạnh phúc của một gia đình. Nhưng các nàng chưa từng có một câu oán hận, chưa từng có một chút bất mãn!

Nghĩ vậy. Lăng Tiêu cũng cảm thấy nhu tình ngọt ngào, thầm nghĩ: ”Thôi được! Bây giờ Thánh Vực đang chìm trong khói lửa chiến tranh. Các thế lực đều nghĩ cách làm sao vớt lợi ích về phía mình. Vậy cứ để bọn họ đánh nhau đi! Mình mang theo Hàm Hàn bảo đỉnh đi khắp nơi du lịch không phải cũng tương đương với việc mang theo mọi người đi đây đi đó sao? Nếu đã như thế, không bằng để các nàng ra ngoài, dẫn theo các nàng thỏa thích thăm thú các nơi sơn thanh thủy tú. du lịch các thắng cảnh chốn Thánh Vực!

Dù sao trước mắt Thục Sơn phái cũng an toàn. Hộ sơn đại trận thanh danh lẫy lừng. Lúc này cũng không ai dui mù mà xông bừa tới làm loạn.” Lăng Tiêu nghĩ vậy. hướng về phía mọi người khoát tay nói:

- Có lẽ trước khi ta độ kiếp, Thục Sơn phái chúng ta còn phải trải qua một trận đại chiến! Hiện tại chúng ta như một cây xương cá, mắc ở cổ một số người. Có thể nhất thời bọn họ không đề ý tới chúng ta. nhưng sớm muộn gì có một ngày. Sẽ có người cảm thấy không thoải mái. muốn diệt trừ chúng ta. lúc đó...

Lăng Tiêu mạnh mẽ vung tay lên:

- Là lúc mấy người các ngươi, kiến công lập nghiệp!

Dã tâm ẩn dấu bao nhiêu năm trong lòng Lăng Tiêu rốt cục giờ khắc này cũng hoàn toàn bại lộ. Lúc đầu mọi người cũng sửng sốt. sau đó lập tức nhiệt tình hưởng ứng; ầm ầm hô vang. Sau đó lập tức vội vã tản ra bốn phía rời đi. liều mạng tu luyện. Nhiều năm như vậy. bọn họ đã quen nghe theo và tin tưởng bất những gì Lăng Tiêu nói. Cho dù Lăng Tiêu phái bọn họ đi chịu chết. những người này cũng sẽ không một chút nhú mày! Bởi vì bọn họ có thể có ngày hôm nay. tất cả đều là do Lăng Tiêu cấp! Những người ở đây có thể ở lại Thục Sơn phái, có thể tiến vào không gian trong đỉnh tu luyện, không ai không có thiên phú ngút

trời, không ai không trung thành cực độ. Nhìn các nàng Diệp Tử cũng muốn cùng mọi người rời đi, Lăng Tiêu ho một tiếng, sau đó nói:

- Các muội từ từ...

Đám người Diệp Tử dừng lại, ánh mắt đầy nhu tình nhìn Lăng Tiêu. Mấy nàng Hoắc Thanh Thanh, Ngô Tú Nhi, Lam Hi cùng với Lam Thiên Mai đều có tâm sự riêng; buồn bã bỏ đi.

- Phu quân, gọi chúng muội lưu lại có chuyện gì?

Diệp Tử đi đến bên cạnh Lăng Tiêu. Không biết vì sao, thực lực Lăng Tiêu càng ngày càng cao, hương vị tự nhiên của hắn cũng càng ngày càng nồng đậm. Dường như Lăng Tiêu đứng ở nơi nào, sẽ hòa hợp cùng thiên nhiên xung quanh nơi đó thành một thể! Làm cho người ta cảm thấy thân thiết! Nhưng khi thực sự muốn thân cận hắn hơn một chút, lại phát hiện điều này như là bậc thang lên trời, khó có thể vượt qua!

Cho nên, mấy năm gần đây, nếu không phải Lăng Tiêu chủ động thân cận, ngay cả Diệp Tử thân cận với hắn nhất cũng không biết làm sao thân cận với hắn. Tinh cảm vĩnh viễn sẽ không thay đổi, nhưng cảm giác cũng có chút thay đổi!

Chuyện các nàng không thương Lăng Tiêu là chuyện không có khả năng; các nàng chỉ có điều đã quen chuyện ở cùng nhau một cách hờ hững. Ngay cả những người tu luyện Thánh Vực kiếm kỹ như sáu nàng Thượng Quan Vũ Đồng, Isa, Tống Minh Nguyệt, Xuân Lan, Thu Nguyệt, Phong Linh, tu luyện tới bây giờ, trên người cũng mang theo một loại hương vị hờ hững của “đạo”, ở trước mặt các nàng; gần như tất cả mọi người sẽ không khỏi cảm thấy an tĩnh lại!

Lăng Tiêu nhìn qua những khuôn mặt xinh đẹp mỹ miều trước mắt, nhẹ giọng hỏi:

- Đà lâu rồi chúng ta không có ở cùng một chỗ nói chuyện phiếm. Mọi người nói huynh nghe xem nào, đã tới cảnh giới gì rồi?

Chúng nữ sững sốt, sau đó lập tức đều lộ ra vẻ vui mừng. Các nàng im lặng, chấp nhận chuyện không có Lăng Tiêu bên cạnh trong thời gian dài. Nhưng có phải tự bản thân các nàng thích im lặng đâu? Bây giờ thấy Lăng Tiêu chủ động tìm các nàng tâm tình, sao mà không mừng rỡ như điên cơ chứ?

Thượng Quan Vũ Đồng nhìn thoáng qua chúng nữ. Chúng nữ tuy tôn Diệp Tử làm Đại phu nhân, nhưng vẫn luôn CÔNG nhận Thượng Quan Vũ Đồng là đại tỷ! Điều này CŨNG là bởi vì chúng nữ từ lúc ở nhân giới đã quá quen với điều này. Hơn nửa thân phận trước kia của Thượng Quan Vũ Đồng CŨNG làm cho địa vị của nàng trong mắt người khác cao hơn người bình thường rất nhiều.

- Ta nói trước.

Thượng Quan Vũ Đồng khẽ mỉm cười, thoải mái ngồi xuống một tảng đá sạch sẽ, chiếc váy dài phủ kín đôi chân, bên hông buộc một sợi tơ tằm tôn lên chiếc eo duyên dáng nhỏ nhắn mềm mại. Mấy năm tu luyện trong Thánh Vực, dường như làm cho khuôn mặt Thượng; Quan Vũ Đồng càng trở nên trắng mịn nõn nà như làn da em bé, vô cùng mịn màng!

- Từ khi được truyền thừa của tổ tiên, phi thăng Thánh Vực cũng hơn một trăm năm, dùng đan dược của phu quân hỗ trợ, hơn nửa còn có thần thủy cải tạo thân thể, thực lực của ta bây giờ đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn sơ cấp!

Thượng Quan Vũ Đồng nhìn Lăng Tiêu, vẻ mặt dịu dàng nói:

- Tuy rằng vẫn chưa thể chia sẻ mọi việc cho phu quân, nhưng bằng vào kiếm thuật của mình, tự bảo vệ bản thân thì không có việc gì

Lăng Tiêu gật gù đầu, nhìn vẻ mặt tự tin của Thượng Quan Vũ ĐỒNG không khỏi nhớ tới nữ nhân cường đại Đồ Vũ Đồng của Bắc Châu mà Lam Hi từng nói với hắn! Không biết khi còn trẻ, nữ nhân cùng tên với Thượng Quan Giáo

Phong Linh nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, sau đó thoải mái nói:

- Phu quân, âm luật kiếm Linh nhi cũng đã đại CÔNG cáo thành. Không biết có phải ảo giác hay không nhưng khi muội thi triển âm luật kiếm kỹ, có thể cảm giác được dường như có một loại lực lượng khó có thể

hình dung theo kiếm chiêu phát ra. Lực lượng kia vô cùng cường đại, mỗi khi thực lực của muội đề thăng, cảm giác này càng mãnh liệt hơn một ít!

Lăng Tiêu nhíu mắt lại, Thần thức nhanh chóng đảo một vòng quanh thân thể Phong Linh. Quả nhiên, trên người Phong Linh đã có một tia lực lượng của thiên địa pháp tắc! Tuy rằng còn rất mỏng manh, nếu không cẩn thận, tuyệt đối không thể điều tra ra. nhưng tia lực lượng này là hàng thật giá thật!

- Thực lực của muội...

Phong Linh có chút ngượng ngùng. mặt hoa đỏ lên. sau đó nói:

- Phu quân, thực lực Linh nhi so với Thượng Quan tỷ tỷ kém hơn rất nhiều. Bây giờ mới đạt tới cảnh giới sơ cấp tu luyện giả. Thật lãng phí không biết bao nhiêu kì trân dị bảo bồi bổ!

Chúng nữ nghe xong, đều không kìm nổi cười rộ lên, Isa đứng bên cạnh nhỏ giọng, thô thối:

- Phong Linh tỷ, tỷ nói làm muội ngượng ngùng.

Lăng Tiêu nhìn Isa đáng yêu, không khỏi trêu đùa:

- Isa tiêu bảo bối của huynh, muội nói xem nào, thực lực của muội bây giờ thế nào rồi?

Isa mặc dù đã sớm là nữ nhân của Lăng Tiêu. nhưng bị hấn gọi là tiêu bảo bối trước mặt mọi người như vậy vẫn cảm thấy rất thẹn thùng; nhưng trong lòng lại ngọt ngào vô cùng. Mặc dù theo tuổi tác mà nói. nàng tuy rằng đã rất lớn, thậm chí đã có thể coi như là người già đến thành tinh rồi. Nhưng người tu luyện cùng người trong cõi hồng trần tính cách rất khác nhau!

Tựa như Lăng Tiêu năm đó hơn năm mươi tuổi đạt đến Kim Đan kỳ, lúc vừa mới xuyên việt đến thế giới này, Trong rất nhiều chuyện chẳng phải cách cư xử cũng ngây thơ khờ dại như mấy đứa trẻ nít vô tri đó sao? Chuyện tu luyện không có ngày tháng, mỗi lần tu luyện bế quan mười năm tám năm quả thực rất bình thường. Isa tuy rằng so với trước kia đã thành thực hơn rất nhiều, nhưng tâm tính, nhưng vẫn không có thay đổi quá lớn.

Cúi đầu. đỏ mặt, khe khẽ nói:

- Muội chỉ mới tới cảnh giới người luyện võ tiên thiên cao cấp, phu quân...Muội có phải rất kém cỏi hay không?

Lăng Tiêu lắc đầu. ôn hòa cười nói:

- Đâu có, Isa của ta có thể trong vòng một trăm năm ngắn ngủi tu luyện đến cảnh giới này đủ để cho rất nhiều người tự xưng là thiên tài trong Thánh Vực cảm thấy xấu hổ! Ngàn vạn lần không nên nản chí. Sau khi tu luyện đến cảnh giới đại viên mãn. muốn nâng cao còn rất nhiều khó khăn. Tuy nhiên, huynh tin tưởng, muội nhất định có thể vượt qua!

Isa vui sướng ngàng đầu, nhìn Lăng Tiêu, thanh âm mòng manh nhưng ngọt ngào. vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng:

- Thật vậy chăng? Lăng Tiêu gật đầu:

- Đương nhiên là thật. ta đã bao giờ lừa gạt muội chưa?

Isa hưng phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong ánh mắt hiện lên một chút nhu tình, thầm nghĩ: "Phu quân mãi cứ là phu quân, bất kể là năm đó ở Học viện đề quốc che chở cho ta, hay là bây giờ nhất đại tông sư uy phong lâm lâm danh

chấn Thánh Vực!"

Xuân Lan lúc này cũng có chút xấu hổ nhìn Lăng Tiêu, sau đó nói:

- Phu quân, muội cũng như Thu Nguyệt, Phong Linh đều là cảnh giới sơ cấp tu luyện giả.

Lăng Tiêu gật gù đầu, trong lòng ít nhiều cũng có chút kinh ngạc, lại thấy hổ thẹn vô cùng vì mình mấy năm nay vẫn xem nhẹ các nàng. Không ngờ, mấy cô — gái ngày xưa này thực lực rất yếu, đều đã đạt được cảnh giới như thế. Điều này không phải cứ dùng đan dược là có thể đạt được. Nếu các nàng không có cố

gắng rất nhiều, tuyệt đối không có khả năng đạt tới thành tựu như hôm nay! Hơn nữa, « thực lực sau khi đột phá đến cảnh giới Kiếm Thánh, tốc độ tu luyện sẽ xuất hiện sự phân dòng. Có người sẽ tiến bộ cực nhanh, có người sẽ tu luyện thật chậm! Thực lực tích lũy, không phải chỉ đơn thuần dựa vào cố gắng hay các loại phụ trợ gì đó tỷ như đan dược, tỷ như nước thiên trì của Nã Đa Khắc. Quan trọng nhất là cần phải có ngộ tính và kiên nhẫn! Không phải ai cũng có thể chịu được ngày này qua ngày khác, năm này tháng nọ buồn tẻ tu luyện! Nghĩ vậy. Lăng Tiêu không kim nôi tán dương:

- Tốt, tốt lắm! Các muội đều rất tốt! Ta thật sự cảm thấy kiêu ngạo vì các muội! Lăng Tiêu nói xong; thấy trên mặt Tống Minh Nguyệt mang theo một chút đắc ý, liền cười hỏi:

- Minh Nguyệt tiểu quái quái, có phải muốn nói cho vi phu biết muội đã đạt tới cảnh giới tiền kiếp thần không?

- A!

Mặt Tống Minh Nguyệt ửng đỏ, ra sức trốn mắt nhìn Lăng Tiêu một cái. Cái tên này, là lúc hai người vui vẻ bên nhau dùng đề xưng hô, hiện tại hắn công khai gọi, chẳng phải là xấu hổ chết người sao?

718. Chương 634: Du Lịch Với Mỹ Nhân.

-Huynh chỉ biết trêu chọc muội thôi!

Cái miệng nhỏ nhắn của Tống Minh Nguyệt chau ra:

- Không biết từ khi nào huynh học được cái trò miệng trơn như bôi dầu thế. Muội vừa đột phá đến cảnh giới đại viên mãn sơ cấp, vẫn chưa bằng Thượng quan tỉ tỉ!

Lời này của Tống Minh Nguyệt lập tức bị chúng nữ trẻ em phản đối. Mọi người trừ Diệp Tử và Hoàng Phủ Nguyệt hai người giống như Lăng Tiêu cùng tu luyện một loại công pháp khác, thì cũng chỉ có Tống Minh Nguyệt thực lực cao nhất! Nói không bằng thượng quan Vũ Đồng, kỳ thật cũng chẳng qua là năng khiếu tồn mà thôi.

Trong mắt Tống Minh Nguyệt hấp háy cái nhìn láu lỉnh, Thượng Quan Vũ Đồng cũng không thể lắc đầu cười khổ nói:

- Cô bé này...Lớn như vậy rồi mà vẫn còn tinh nghịch như vậy.

Tống Minh Nguyệt tính cách trong sáng, bản thân lại thông minh, mấy năm gần đây ở cùng chúng nữ quan hệ với mọi người đã sớm gần bó keo sơn. Bình thường vẫn cùng nhau vui đùa, cho nên đối với lời nói đùa của Lăng Tiêu cũng chẳng ai thêm để bụng. Huống chi thực lực chứ không phải cứ nói là có thể đề cao. Cần Phải dựa vào không chỉ thiên phú mà còn nỗ lực không ngừng của bản thân. Không bằng được người cũng không thể ghen tị.

Hoàng Phủ Nguyệt nhìn Lăng Tiêu, thản nhiên cười. Nàng có thể ở cùng chúng nữ quan hệ thân thiết như chị em ruột thịt, có thể ra vẻ hòa nhập vào thế giới này, cố gắng không biến mình thành một người khách qua đường. Nhưng trên thực tế, sâu thẳm trong tâm hồn vẫn là sự cô độc của một linh hồn lạc lõng đến từ thế giới khác. Nỗi nhớ dẫu đã dần phai nhạt nhưng thỉnh thoảng vẫn ngẫu nhiên trỗi dậy, làm nàng cảm thấy buồn bã thê lương. Cũng chỉ có Lăng Tiêu, phu quân của nàng mới có thể thực sự hiểu hết những tâm sự của nàng.

Sắp xếp lại suy nghĩ mông lung của mình, Hoàng Phủ Nguyệt dịu dàng nói:

- Phu quân, muội vừa mới đột phá Phần Thần trung kỳ, hiện tại đã đạt tới cảnh giới Phần Thần hậu kỳ.

Lăng Tiêu cũng cả kinh, nhìn Hoàng Phủ Nguyệt, dùng thần thức tra xét một lượt mới cảm khái nói:

- Không thể tưởng được, trên đời này quả thực có thiên tài.

Hoàng Phủ Nguyệt nghe Lăng Tiêu khen, hai gò má đỏ ửng, lại nói tiếp:

- Nói đến lợi hại nhất phải nói là Diệp Tử!

Diệp Tử cười dịu dàng, sau đó nói:

- Hoàng Phủ muội muội nói đùa, tỷ vừa chỉ đạt đến cảnh giới Hợp Thể sơ kỳ, so với muội muội chỉ cao hơn một chút mà thôi.

Trời ơi...Vậy mà gọi là một chút...Còn “mà thôi” nữa chứ!

Lăng Tiêu chẳng biết nói gì nhìn hai cô gái đang thản nhiên cười tươi như hoa trước mặt, trong lòng càng cảm thấy áy náy vô cùng. Không ngờ mình mấy năm nay chẳng để ý gì đến các nàng nhưng các nàng đều đề thăng nhiều như thế, thật là làm cho người ta ngạc nhiên vui mừng! Tuy nói thể giới trong đỉnh hơn mười ngày mới là một ngày bên ngoài nhưng có thể tiến bộ nhanh như vậy, hiển nhiên là đã dồn toàn bộ tâm trí vào việc tu luyện.

Nghĩ vậy Lăng Tiêu không kìm nổi tán thưởng nói:

- Tốt, tốt lắm! Các muội đều là bậc anh thư không hề thua kém đấng mày râu. Các muội đề thăng nhiều như vậy, ta rất cao hứng, cho nên...ta quyết định mấy ngày sắp tới dẫn các muội đi du ngoạn một phen! Ở Thánh Vực, cảnh đẹp không đếm hết. Mọi người đến Thánh Vực cũng đã nhiều năm, nhưng cũng chưa từng thực sự đi du lịch thăm thú các nơi. Sao? Có muốn đi cùng phu quân không?

- Muốn

Cả chúng nữ không cần suy nghĩ gì cả, tất cả đồng thanh nói, sau khi nói xong, ánh mắt cả đám đều lộ vẻ không tin được đây là sự thực, sắc mặt đầy vẻ mong chờ nhìn Lăng Tiêu, sợ Lăng Tiêu chỉ thuận miệng lừa gạt các nàng.

Lăng Tiêu cười nói:

- Nếu tất cả mọi người không ý kiến gì, chúng ta chuẩn bị một chút rồi rời khỏi thế giới trong đỉnh.

- Tam ca thật bất công! Mang theo các chị dâu đi du ngoạn mà không mang theo chúng ta. Thật là nhỏ mọn!

Lăng Vân Nhi hai tay nâng má, ngồi trong đình hóng mát, thì thào lầm bầm, hai con mắt mơ màng như đi vào cõi thế ngoại đào viên.

Hoắc Thanh Thanh ngồi đối diện Lăng Vân Nhi đang mếu máo, không có lòng dạ nào làm chuyện khác, trầm nghĩ:” Chẳng lẽ cứ như thế này sao? Ôi chẳng lẽ người tới sau vĩnh viễn cũng không có cơ hội sao?”

Nhìn Ngô Tú Nhi ngồi bên kia thần sắc ảm đạm, tâm trạng Hoắc Thanh Thanh cũng đỡ buồn bức hơn một chút, trầm nghĩ mình chung quy vẫn chưa biểu hiện rõ ràng như vậy, nếu không lúc này, nhất định sẽ càng khó chịu. Hoắc Thanh Thanh nghĩ thế, lại thoáng nhìn qua mấy Nha Nha đang ngồi cạnh dòng suối nhỏ bên ngoài đình hóng mát ngắm nhìn mấy con cá nhỏ màu bạc. Hoắc Thanh Thanh đảo mắt, sau đó hỏi Nha Nha:

- Nha Nha, tông chủ dẫn theo các phu nhân ra khỏi thế giới trong đỉnh đi du ngoạn, người không muốn đi theo sao?

Nha Nha quay đầu lại, hai mắt tròn tròn nhìn Hoắc Thanh Thanh một lúc lâu. Hoắc Thanh Thanh thấy thế trong lòng có chút mơ hồ, tuy nhiên vẫn kiên trì nói tiếp:

- Nhìn cái gì, chẳng lẽ người không muốn sao?

Nha Nha gật gù đầu, rất thật thà nói:

- Ca ca cùng các chị dâu ra ngoài du ngoạn, ta vì sao phải đi theo?

- Người...

Hoài Thanh bị vẻ mặt thật thà của Nha Nha đánh bại. Tuy rằng Hoắc Thanh Thanh biết rõ cô bé tuổi ngày ở cạnh mình, ở cùng phòng với mình này không đơn thuần như vậy nhưng Hoắc Thanh Thanh không có biện pháp nào với Nha Nha, đành phân nể đứng lên:

- Người cứ tu luyện đi! Hừ, chờ khi nào Hoắc Thanh Thanh ta tu luyện đến cảnh giới đại viên mãn nhất định cũng phải đi du ngoạn thế giới Thánh Vực! Đến lúc đó, ta đi chơi một mình, hừ hừ!

Thế giới trong đình cũng không bởi vì đám người Lăng Tiêu rời khỏi mà sinh ra gợn sóng quá lớn. Mọi người trong này, dường như đã hoàn toàn quen với việc tu luyện mỗi ngày. Huống chi, rất nhiều người kì thật đều biết, tuy rằng nơi này cùng ngoại giới là hai thế giới hoàn toàn bất động, nhưng trên thực tế tông chủ đi đâu, bọn họ cũng đi theo đó!

Thánh Vực, vùng đất Nam Châu nghênh đón một đám khách nhân nhân nhã.

Lúc bọn họ tới, chính là khi mặt trời đang lặn xuống ở đằng Tây. Trên bình nguyên mênh mông chỉ còn lại nửa vầng thái dương nơi cuối đường chân trời. Mặt nước của vùng đất thấp phẳng lặng như gương. Tịch dương phản chiếu trên mặt nước một màu vàng óng ánh. Vì cánh chim to, giang cánh bay về phía tịch dương.

Lạc hà dữ cô vục tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc (CBRO: hai câu thơ này của Vương Bột đã trích ở chương cũ, không trích dẫn lại nữa)

Trời cao lồng lộng có vẻ vô cùng thâm thúy. Rặng mây đỏ cuối trời như một ngọn lửa đang nhảy múa làm người ta cảm thấy đẹp đến vô cùng.

- Hôm nay ta mới phát hiện ra Thánh Vực có những cảnh đẹp thế này! Thực mê người!

Diệp Tử đón gió đêm, mặt hướng trời chiều, có chút cảm khái nói:

- Đúng vậy, nếu mỗi ngày có thể ngắm cảnh đẹp như thế, cho dù đời chỉ có trăm năm cũng nhất định rất tuyệt vời.

Thượng Quan Vũ Đồng cũng đang si ngốc nhìn về hướng đó, trong lòng thầm bổ sung thêm một điều:” Đường nhiên phải có hán ngấm cùng!”

Như có tâm linh tương thông, lúc này Lăng Tiêu đi tới, ôm vào cái eo nhỏ nhắn mềm mại của Thượng Quan Vũ Đồng, cười rồi thì thầm vào tai nàng:

- Một năm làm sao đủ? Cho dù một ngàn năm một vạn năm cũng không đủ

- ĐỪNG

Thượng Quan Vũ Đồng ít khi nghe thấy Lăng Tiêu âu yếm, nghe xong thân mình đầu tiên là cứng đờ, sau đó là mềm nhũn ra, cảm giác mũi có chút ướt ướt , trong lòng lại vô cùng ấm ấm ngọt ngào, ánh mắt mê ly nhìn Lăng Tiêu, gất giọng:

- Tất cả mọi người đang nhìn kia...

Nhìn thượng Quan Vũ Đồng bị âu yếm có một câu mà đã mất hồn mất vía, Lăng Tiêu bùi ngùi:

- Yên tâm đi! Nếu cuộc đời này huynh và cuộc đời các muội đã gặp nhau thì tuyệt sẽ không chỉ gặp nhau trong giây lát rồi chia lìa mãi mãi. Huynh muốn vĩnh viễn ở cùng các muội.

Trong khi chúng nữ đang cùng Lăng Tiêu trải qua những tình cảm ấm áp nhất, Lăng Tiêu bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn chăm chăm về phương xa, mày hơi nhăn lại. Yêu Huyết kiếm trong tay Lăng Tiêu khe khẽ rung động,.. Lăng Tiêu hơi rung mình.

Ngay lúc đó, tiếng của tiểu yêu cũng vang lên trong đầu Lăng Tiêu:

- Chủ nhân, bên đó....Bên đó dường như có thứ gì đó mà tiểu yêu cần!

Lần này Lăng Tiêu dẫn chúng nữ ra ngoài du ngoạn, ngoài mục tiêu thứ nhất là dẫn các nàng đi chơi giải sầu, chuyến đi thăm thú Thánh Vực này còn có một mục đích nữa là tìm kiếm tài liệu dùng để tế luyện Yêu Huyết Hồng Liên kiếm!

Nguyên nhân chính là vì có mấy thứ mà Lăng Tiêu chưa bao giờ nghe thấy, càng kích thích lòng hiếu thắng của Lăng Tiêu. Hơn nữa, việc luyện hóa Yêu Huyết kiếm thành một phi kiếm cường đại cũng có rất nhiều chỗ tốt cho chính hắn.

- Phu quân làm sao vậy?

Isa vẫn im lặng đứng bên cạnh Lăng Tiêu phát hiện Lăng Tiêu có chút khác thường, liền mở miệng hỏi, Lúc này chúng nữ đều quay đầu nhìn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu chỉ về phương xa:

- Bên đó có người đang đánh nhau!

- Đánh nhau?

Đám người Phong Linh và Tống Minh Nguyệt cùng Diệp Tử nghe xong ánh mắt đều sáng lên. Trong các thế tử của Lăng Tiêu, không thích nào nhiệt e là chỉ có Isa và Thu Nguyệt. Ngay cả Hoàng Phủ Nguyệt cũng là người đàn bà tình quái ngầm.

Lăng Tiêu thực lực mạnh mẽ, tất nhiên không sợ chúng nữ sẽ gặp chuyện gì, mang theo chúng nữ đường đường chính chính bay về phía kia.

Lúc này thân thức của Lăng Tiêu đã vô cùng hùng mạnh, cho nên mặc dù hắn đã cảm giác được, nhưng vẫn phải bay một lúc lâu các nàng Thượng Quan Vũ Đồng và Diệp Tử mới cảm giác được.

Mọi người dùng tốc độ cao nhất phi hành trên không trung hơn nửa canh giờ mới đi vào nơi đang xảy ra trận chiến. Cũng chẳng biết nơi này các vùng đất thấp lúc này bao xa nhưng đã thấy núi non trùng điệp. Nơi đây là một bình nguyên được bao phủ bởi núi non nhấp nhô. Có một con sông khá lớn chảy ra từ vùng núi vắt ngang qua mảnh đất này.

Mặt trời đã lặn dần ở đằng Tây, ánh nắng chiều cũng theo hoàng hôn buồn xuống mà tắt dần. Nhưng giữa không trung chốn này vẫn rực rỡ ánh hào quang. Hòa quang này cũng không phải hào quang tầm thường, mà là do có người chiến đấu kịch liệt, binh khí chạm vào nhau dữ dội phát ra hào quang! Cùng lúc đó, trên bầu trời lơ mơ có vô số đạo kiếm khí đang tung hoành ngang dọc!

Đám người Lăng Tiêu tới cũng không gây ra ảnh hưởng quá lớn đến trận chiến. Tất cả chúng nữ tử đều trừng to mắt, xem ra rất phấn khích với cảnh tượng trước mắt.

Các nàng đều không phải chưa từng gặp qua chiến đấu, thậm chí đều từng tự mình tham gia nhiều trận chiến dữ dội. Nhưng đây là lần đầu tiên có thể giống như bây giờ, nhàn nhã thong dong xem người khác liều mạng chiến đấu.

Tuy nhiên rất hiển nhiên, cũng không phải mọi người thích bị vây xem. Trong hai bên đang chiến đấu, một bên người đông thể mạnh, chừng hai mươi mấy người, hơn nữa thực lực đều không kém hơn cảnh giới đại viên mãn. Một bên khác phương số người tuy ít hơn, chỉ có chừng sáu bảy người, nhưng thực lực rõ ràng cao hơn hẳn, đánh nhau nửa ngày mà vẫn chưa có thương vong thì có thể thấy được là họ ngoan cường đến mức nào.

Phe nhiều người kia cũng không tham chiến toàn bộ. Vẫn còn có bốn năm nhân dáng vẻ thong dong quan sát trận chiến đang diễn ra. Nhìn thật kỹ, trong bốn năm người này có một người dường như được bảo vệ ở giữa. Mấy người khác như những tinh tú vậy quanh mặt trăng. Trên mặt bọn họ đều lộ vẻ thoải mái tươi cười, dường như không để trận chiến đấu này vào mắt.

Đám người Lăng Tiêu bọn họ vừa đến đã thu hút sự chú ý của mấy người này. Nếu một người nam nhân, mang theo bên cạnh mình tám vị nữ tử đẹp như thiên tiên thì ấn tượng đầu tiên của người ta chính là: nam nhân này quá kiêu ngạo!!!

719. Chương 635 : Sát Khí Trong Âm Luật

Bên cạnh hắn là một lão già có vẻ mặt đau khổ, giọng nói hơi khàn khàn. Lúc này lão quay về phía đám người Lăng Tiêu nói:

-Này những thanh niên, tốt nhất các ngươi nên rời khỏi chỗ này! Đây chỉ là ân oán cá nhân, lỡ tay bị thương thì không tốt lắm!

Trong lời nói này có mười phần uy hiếp, nhưng với lão già thì những lời này đã quá khách khí, đối với một đám đệ tử nhà giàu suốt ngày ăn chơi lêu lổng này thì lời nói của lão cũng coi như là quá nể mặt rồi.

Lăng Tiêu lại không có chút phản ứng nào, mà hần lại nói chuyện với Tiểu Yêu:

-Tiểu Yêu, chỗ này cũng không cảm giác được có trọng bảo gì xuất hiện cả, cái người nói...Ở chỗ nào?

Tiểu Yêu trở nên hơi do dự, đúng lúc này nàng đột nhiên nhìn thấy người thanh niên đang được cả đám người vây xung quanh phía trước, vẻ mặt tên này khê động rồi chuyển ánh mắt nhìn thoáng qua Lăng Tiêu ở bên này. Trong mắt hắn có vẻ hơi rét lạnh, giống như một người bị kẻ khác dò xét bí mật riêng tư vậy.

Giọng nói Tiểu Yêu mang theo chút hưng phấn đột nhiên vang lên trong đầu Lăng Tiêu:

-Chủ nhân, vật kia được khảm vào chuôi kiếm trong tay người thanh niên đang nhìn chúng ta, là viên đá quý tự nhiên màu tím.

Lăng Tiêu cảm thấy sững sốt, hắn không ngờ lại có thể dễ dàng phát hiện một kiện bảo vật có thể dùng để luyện hóa Yêu Huyết Kiếm như vậy. Nhưng lúc này hắn cũng cảm thấy có chút khó khăn, dưới tình huống hiện tại hắn không thể trực tiếp phóng tới cướp đoạt được. Thực lực của đối phương cũng rất mạnh, bên cạnh mình lại có một đám người đẹp yếu diệu. Có lẽ các nàng đều có năng lực để tự bảo vệ chính mình, nhưng thói quen của Lăng Tiêu là phải hộ vệ cho các nàng, sao hắn lại để các cô gái này rơi vào nguy hiểm được đây?

Ngay khi hai phía còn rơi vào tình cảnh khó khăn thì tên thanh niên trước mặt lại quét mắt qua, đồng thời lại có một âm thanh lạnh lẽo truyền ra:

-Dung thúc, nói tốt với những người này làm gì? Nữ thì giữ lại, nam giết!

Lời của người thanh niên này đã hoàn toàn chọc giận đám phụ nữ, Phong Linh tính tình nóng nảy lập tức dùng ngón tay chỉ thẳng vào người thanh niên đối diện nói:

-Người là quái gì mà dám to mồm như vậy?

Người thanh niên kia cũng không tức giận vì những lời nói này của Phong Linh, mà hần quay đầu lại rồi đưa mắt đánh giá Phong Linh từ đầu đến chân. Tên này thầm nghĩ:

-Người phụ nữ này khí chất cao quý mà lại rất mạnh mẽ, thật là có hứng thú! Đáng tiếc là...Nàng không phải là xử nữ!

Trong mắt người thanh niên này không nhận được mà lóe lên sự tiếc nuối, nhưng khóe miệng lại lộ ra một nụ cười châm biếm:

-Ta là cái gì chút nữa người sẽ biết, nhưng một lát nữa tên đàn ông bên cạnh các người chắc chắn sẽ không được tốt đẹp lắm đâu!

Nói xong hắn hừ lạnh một tiếng:

-Dung thúc, Từ Quang, bắt giữ bọn họ lại cho ta! Phụ vương nói hành động lần này quyết không thể để lộ ra bất kỳ tin tức nào.

Phụ Vương sao? Hoàng Phủ Nguyệt nhíu mày, hai con ngươi đột nhiên xoay chuyển, nàng khê quát:

-Dừng tay! Trước tiên hãy nói rõ các người là ai? Đừng để xảy ra bất kỳ hiểu lầm gì khác.

-Hiểu lầm sao?

Tên thanh niên tham lam này nhìn chăm chăm vào vẻ mặt xinh đẹp của Hoàng Phủ Nguyệt:

-Đợi đến khi các người trở thành nữ nhân của ta thì sẽ không còn bất kỳ hiểu lầm gì nữa! Giết!

Khi người thanh niên này hét lên một tiếng, lão già có khuôn mặt đau khổ bên cạnh hắn và người trung niên nho nhã kia đã phóng thẳng về phía này nhanh như chớp.

Về mặt người trung niên nho nhã kia rất lịch sự, nhưng những lời phát ra khỏi miệng lại rất ác độc:

-Tên công tử bột kia, còn trốn trong đồng phụ nữ làm gì nữa? Còn không chịu đem đầu ra chịu chết!

Lão già có khuôn mặt khổ sở kia lại không nói một lời nào mà cả người lại bùng ra một luồng uy áp và sát khí cực mạnh. Lúc này một luồng kiếm ý lạnh lẽo đang gắt gao tập trung lên người Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu vừa khẽ động ý niệm, đang định nhúc nhích thì đột nhiên bị Diệp Tử kéo lại, chỉ thấy vẻ mặt cô nàng này hưng phấn đến mức đỏ cả lên, hai mắt sáng rực nói:

-Phu quân, chàng đừng ra tay, nhường cho chúng ta đi.

-Các nàng... ..

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua những người khác, vẻ mặt các nàng cũng gần giống như Diệp Tử. Ngay cả Y Toa và Thu Nguyệt thường ngượng ngùng cũng đều trở nên cam đảm, ánh mắt của các nàng đều chuyển lên người Lăng Tiêu, tất cả đều là khát vọng.

Đúng vậy, mình đã giữ các nàng quá lâu rồi, tất cả cũng không phải là những cây hoa yếu đuối mỏng manh được che chở hoài trong chậu. Các nàng cũng có khát vọng muốn chia sẻ với mình, tha thiết muốn chứng tỏ cũng là người hữu dụng.

Lăng Tiêu than thở một tiếng:

-Được rồi, Xuân Lan, Thu Nguyệt và Y Toa dùng ngọc nữ kiếm trận đối phó với người trung niên kia. Diệp Tử, Thượng Quan và Hoàng Phủ Nguyệt đối phó với lão già kia.

Lăng Tiêu vừa nói xong thì các nàng hưng phấn hoan hô một tiếng, giống như sáu con bướm đẹp đều tự mình rút vũ khí ra rồi phóng thẳng về phía trước.

-Phu quân, hai người chúng ta... ..

Về mặt Phong Linh và Tống Minh Nguyệt trở nên vô cùng bức thiết nhìn Lăng Tiêu, rõ ràng hai nàng cảm thấy có chút bất mãn đối với cách an bài sáu người nghênh chiến của Lăng Tiêu.

-Hai muội...Theo ta đi lên chém giết!

Lăng Tiêu cười lớn một tiếng, rồi vẽ ra một đường cong trong không trung giống như một con đại bàng đang giang cánh rồi phóng thẳng về phía người thanh niên phía trước.

Phong Linh và Tống Minh Nguyệt cũng cảm thấy hơi sững sốt, chợt nghe thấy ở trước mặt vang lên một tiếng nổ ầm. Lúc này khi thấy phu quân và các nàng kia đã bắt đầu giao chiến thì hai nàng mới vội vàng quát khẽ một tiếng rồi cầm kiếm phóng thẳng lên.

Hành động của Lăng Tiêu đã hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của đám người này, thậm chí còn ảnh hưởng đến trận chiến bên kia của hai bên. Không ai biết được một tên thanh niên nhìn giống như thiếu gia nhà giàu dẫn theo một đám người đẹp đi dạo là người nào mà lá gan lại lớn như vậy, không những không chạy mà còn chủ động đánh thẳng vào.

Tên thanh niên được vây vào giữa giống như mặt trăng giữa sao nhìn thấy Lăng Tiêu phóng đến thì hơi sững sốt, nhưng khóe miệng hắn lại lập tức lộ ra một nụ cười ác độc. Hắn quát khẽ:

-Để cho ta!

Tên thanh niên này ngăn động tác của hai tên bên cạnh lại, đồng thời trong tay hắn cũng xuất hiện một thanh kiếm màu tím trong suốt. Thân thể tên này bắn thẳng ra giống như tên rời cung, hắn vọt thẳng về phía hình bóng của Lăng Tiêu rồi nghênh chiến không chút sợ hãi.

Một tiếng ầm vang lên.

Toàn bộ không gian tràn ngập những âm thanh va chạm dữ dội, những con sóng năng lượng từ giữa hai người tràn ra khắp bốn phương tám hướng, cuối cùng thì kéo dài ra khoảng mười dặm. Trong phạm vi này tất cả mọi người đều phải liều mạng chống lại luồng sóng năng lượng trùng kích khổng lồ.

Người thanh niên này vô cùng kinh ngạc a lên một tiếng, trong ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiêu đã có thêm vài phần ngưng trọng. Lúc này ánh mắt châm biếm lúc này đã hoàn toàn biến mất, hắn trầm giọng nói:

-Rốt cuộc ngươi là ai?

Nam Châu quả thật là quá lớn, mà khoảng cách từ nơi này đến Vọng Thiên thành lại cực kỳ xa. Cho nên người thanh niên này căn bản không thể ngờ người đang đứng trước mặt mình là một nhân vật mà tất cả các thế lực lớn ở Nam Châu vô cùng sợ hãi.

Đúng lúc này thì hai người Phong Linh và Tống Minh Nguyệt cũng tự chọn lấy cho mình một đối thủ mà phóng lên. Tống Minh Nguyệt có cảnh giới đại viên mãn sơ cấp nên khí thế được bùng ra trên người vô cùng mạnh mẽ. Nàng đối mặt với một đối thủ mà thực lực rõ ràng đã vượt qua cảnh giới đại viên mãn trung cấp nhưng không tỏ ra yếu kém, nàng sử dụng kiếm kỹ tuyệt diệu để quần lấy đối thủ, không ngờ càng đánh càng ngang tay.

Chỉ có Phong Linh có thực lực sơ cấp đối mặt với đối phương là một cường giả cảnh giới đại viên mãn siêu việt thì vẻ mặt cũng không biến đổi. Bảo kiếm trong tay nàng run lên, trên bầu trời đột nhiên phát ra một âm luật kỳ quái. Lúc này lại vừa dịp vũ khí của Lăng Tiêu và người thanh niên kia đánh mạnh vào nhau. Âm luật kỳ quái kia không ngờ lại có thể xuyên qua những tiếng nổ ầm ầm bao phủ khắp đất trời rồi truyền thẳng vào tai tên cường giả trước mặt đang không thèm đặt Phong Linh vào trong mắt.

Nếu không phải thiếu chủ có lệnh không được giết đám phụ nữ, thì tên này sợ rằng chỉ cần một kiếm là có thể tiêu diệt đứa bé gái không biết sống chết kia rồi. Thiếu chủ thương hoa tiếc ngọc không muốn giết các nàng nên hắn cũng không dám trái lời, chỉ cố gắng tìm cách bắt sống mà thôi.

Mà cuộc chiến giữa hai người, nếu thực lực cách nhau quá xa thì giết rất dễ nhưng bắt sống lại rất khó. Điều này ai cũng hiểu rõ, cho nên võ giả này lúc bắt đầu cũng không thể bắt được con bé ngay, hắn muốn dùng phương pháp mèo vờn chuột để bé con kia cảm thấy kiệt sức sau đó hắn mới túm lấy nàng. Vì tên này rất hiểu tính tình của thiếu chủ nhà mình, thích nữ sắc nhưng cũng thích tinh khiết, không thích phụ nữ của mình bị người khác đụng vào. Nên hắn nhất định phải cẩn thận để thiếu chủ hài lòng.

Nhưng không ngờ con bé này vừa phóng tới thì bảo kiếm đã phát ra một âm tiết làm trong lòng hắn cảm thấy hơi kỳ quái, đồng thời cũng cười nhạt. Đối với một cường giả cảnh giới đại viên mãn tinh thông rất nhiều kiếm kỹ của mọi trường phái thì loại kiếm kỹ dùng âm thanh để đánh đối thủ bị thương chẳng qua chỉ là một đứa con nít mà thôi.

Khinh địch đều được tạo thành như thế này, thực lực giữa hai người có sự cách biệt quá lớn, điều này giống như một người trưởng thành cao lớn đối mặt với một đứa bé ba tuổi. Dù đứa trẻ này cầm đao trong tay cũng không phải là đối thủ của người trưởng thành. Ngoại trừ người này hoàn toàn không đề phòng, nhưng cho dù không chút đề phòng thì cây đao trong tay đứa bé có thể cắm vào trong cơ thể của người trưởng thành được hay không cũng là một vấn đề lớn.

Mà tên này đối với Phong Linh cũng sinh ra loại cảm giác như vậy.

Cho nên hắn rất khinh địch.

Hắn đã quên cô bé đang đối mặt với một người trưởng thành như hắn lại không phải là đứa bé ba tuổi trời gà không chặt.

-Keng!

Kiếm trong tay Phong Linh lại phát ra một tiếng kêu làm cho người kia dừng hẳn lại. Hắn hứng thú nhìn cô bé có vẻ mặt rất nghiêm túc kia, trong lòng thầm nghĩ:

-Đợi đến khi người lên giường với thiếu chủ, không biết có còn giữ vẻ mặt nghiêm túc như vậy không, ha ha ha!

-Keng! Keng!

Lại vang lên hai âm thanh nghe vào tai hoàn toàn vô hại.

Tên này cuối cùng cũng không nhịn được mà cười lớn nói:

-Này cô bé, có thể đổi loại âm thanh khác dễ nghe hơn được không? Âm thanh này thật sự rất khó nghe!

Về mặt Phong Linh vẫn không biến đổi, đối với loại người đáng chết này nàng luôn giữ vẻ mặt nghiêm túc. Lúc này cổ tay nàng liên tục rung động, thanh kiếm trong tay lại bắt đầu phát ra những âm thanh liên tục.

-Keng! Keng! Keng! Keng! Keng! Keng!

Những âm thanh vang lên liên tiếp và xen lẫn vào trong luồng sát khí khổng lồ, cuối cùng lại giống như thủy triều đánh thẳng về phía tên đang há miệng chê cười kia.

Khoảnh khắc này tên kia mới cảm thấy có gì đó không đúng, vẻ mặt bắt đầu nghiêm chỉnh trở lại. Bảo kiếm trong tay hắn run lên, không khí lập tức bùng ra một tiếng nổ lớn, hắn muốn dùng âm thanh khổng lồ này để xua tan đi những sóng âm mang theo sát khí kia. Nhưng hắn lại không ngờ ngay cả âm thanh một kích toàn lực của Lăng Tiêu và người thanh niên cũng không thể lấn át được sóng âm này, sao hắn có thể xua tan nó đi được?

Giờ khắc này Phong Linh giống như một võ giả xinh đẹp đang nhanh nhẹn múa kiếm trên bầu trời. Bảo kiếm trong tay nàng đã được múa thành một luồng hào quang, một âm thanh mang theo sát khí càng ngày càng mạnh phóng theo luồng kiếm khí này, giống như một con sóng lớn đang chồm lên trên mặt biển rộng, nó phóng đến ầm ầm giống như muốn cuốn đi tất cả kẻ địch.

720. Chương 636 : Những Cô Gái Hùng Mạnh

Đợi đến khi người này cảm thấy kinh hoàng muốn tránh đi thì đã là quá muộn.

Một âm thanh làm người ta cảm thấy khó chịu và muốn nổi điên đã từ bốn phương tám hướng phóng đến bao phủ lấy hắn. Trong mắt người này đột nhiên tràn đầy hoảng sợ, hắn căn bản không thể ngờ một con bé gái thực lực kém hơn mình rất nhiều lại có thể thi triển được loại kiếm kỹ yêu dị như vậy. Mà đáng sợ chính là hắn đột nhiên phát hiện cổ họng của mình không phát ra được bất kỳ tiếng động nào.

Hắn cảm thấy mình giống như bị bóng đè, hắn cố gắng mở lớn miệng nhưng không thể phát ra được một chút âm thanh của chính mình. Lúc này ánh mắt của hắn đã tràn đầy sợ hãi, cảm giác hối hận và khó hiểu bao phủ trong đầu. Chỉ trong nháy mắt tên võ giả chiến đấu với Phong Linh đã đứng yên giống như hóa đá, hắn đứng ở đó hai mắt trợn trừng miệng mồm há hốc.

Lúc này động tác của Phong Linh lại đột nhiên chậm hẳn lại, nàng khẽ nâng tay trái lên rồi khẽ búng tay lên thân kiếm, trong mắt nàng bắn ra hai luồng hào quang.

-Keng!

Trên thân kiếm đột nhiên phát ra một âm thanh nặng nề.

-Thịch!

Trái tim kẻ đang đứng đối diện với Phong Linh đột nhiên hung hăng đập mạnh.

-Keng! Keng!

Phong Linh lại tạo ra hai tiếng nổ trên thân kiếm.

-Thịch! Thịch!

Trái tim người kia lại hung hăng nhảy lên hai cái.

Phong Linh đối mặt với kẻ địch mạnh hơn chính mình rất nhiều lần nên không dám buông thả. Nàng đem hết tất cả tinh lực của mình để tập trung lên đối thủ, đồng thời trong lòng cũng không sinh ra cảm giác muốn tranh công với Lăng Tiêu. Nàng muốn phụ quân nhìn thấy thực lực của mình tuy không cao nhưng sức chiến đấu...Tuyệt đối không phải thấp.

Giờ khắc này tên kia đã hoàn toàn bị Phong Linh khống chế, kiếm kỹ âm luật hùng mạnh nhưng chính bản thân nó cũng không có bao nhiêu lực sát thương. Chỉ cần dựa vào những lớp phòng ngự vô cùng mạnh mẽ của cơ thể cường giả cảnh giới đại viên mãn thì đã đủ, căn bản không phải là những người cấp bậc như Phong Linh có thể phá vỡ được.

Nhưng âm thanh này lại đột phát qua tất cả những vách ngăn, giống như một ca khúc tuyệt vời làm động lòng người. Ca khúc này nghe rất êm tai, tâm tình sẽ trở nên vui sướng, mà những tạp âm lộn xộn lại làm

cho người nghe cảm thấy bức bối. Kiểm kỹ âm luật của Phong Linh đã đạt đến đại thành, phương pháp sử dụng âm thanh để khống chế tâm thần đối phương đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

-Keng! Keng! Keng!

Khóe miệng Phong Linh lại khẽ nhếch lên, nàng lại bắn xuống ba âm thanh lớn.

-Thịch! Thịch! Thịch!

Đối thủ của Phong Linh cảm thấy trái tim của mình giống như muốn lòi ra khỏi mắt, giống như hần đang há mồm ra và quả tim có thể từ trong miệng mình phóng thẳng ra ngoài. Vì vậy tên này vội vàng ngậm chặt miệng lại, thần trí của hắn đã hoàn toàn bị những âm thanh này bao phủ, hắn căn bản đã quên và không còn bất kỳ hành động phản kháng nào.

-Keng! Keng! Keng! Keng! Keng! Keng!

Cuối cùng trong cặp mắt xinh đẹp của Phong Linh cũng hiện lên vẻ kiên quyết. Nàng liên tục búng tay bảy lần trên thân kiếm, đối với người khác thì không có bất kỳ ảnh hưởng gì, nhưng đối với tên đang chiến đấu với nàng thì bảy cái búng tay này...Là một đòn chí mạng!

-Thịch thịch thịch...Thịch thịch...Thịch!

Trái tim người này đập càng lúc càng nhanh, đến lúc cuối cùng người này đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết vô cùng kinh khủng.

-A!

Sau đó vẻ mặt trắng trẻo của tên kia đột nhiên đỏ bừng lên rồi dần dần lại trở thành màu tím.

-Thịch thịch!

Một vòi máu đột nhiên bắn ra trước ngực tên kia, tất cả mạch máu trên người hắn cũng nổ tung. Lúc này trong không khí đột nhiên bùng lên một đám sương máu, một mùi máu tanh nồng nặc lập tức bao phủ không khí.

Phong Linh vẫn đứng trên không trung, hai chân nàng vẫn còn hơi run rẩy. Nàng khẽ khom lưng rồi thở ra từng hơi thở hỗn hển, trong ánh mắt lại lóe ra những luồng hào quang hưng phấn, hình như nàng muốn nói:

-Phu quân thấy chưa, Linh nhi cũng rất lợi hại đấy.

Trên bầu trời tất cả mọi người cũng đã chiến đấu với nhau thành từng đoàn. Nhưng khi tất cả nhìn thấy tình cảnh vừa khủng bố mà lại vừa quỷ dị trước mắt, cô gái xinh đẹp thực lực cũng không phải hùng mạnh kia rốt cuộc đã dùng phương pháp nào để giết chết tên cường giả cảnh giới đại viên mãn kia chứ?

Khi cuộc chiến của Phong Linh kết thúc thì ba cô gái Y Toa, Xuân Lan và Thu Nguyệt cũng đều là những người có thực lực không phải quá mạnh đang vây quanh người trung niên thực lực hùng mạnh, mà cuộc chiến này cũng đã phân ra cao thấp rồi.

Người trung niên vừa liếc mắt qua đã nhìn thấy thực lực của ba cô gái yếu diệu này không mạnh lắm, mình có thể chiến thắng dễ dàng như trở bàn tay. Nhưng ba người phụ nữ này lại bày ra một bộ kiếm trận cực kỳ quỷ dị, kiếm trận này cũng không cảm giác được có điểm nào hùng mạnh nhưng chỉ sau vài chiêu người trung niên này đã phát hiện ra hình như chính mình hoàn toàn bị ngăn chặn lại. Hắn đường đường là một cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp, không ngờ lại bị ba tiểu nha đầu còn chưa đạt đến cảnh giới đại viên mãn chế trụ, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì quả thật rất mất mặt.

Người trung niên này cũng không giống với tên đã bị Phong Linh chém chết. Lúc này hắn tuyệt đối dám ra tay giết người. Hắn tin cho dù chủ nhân ở đây cũng sẽ đồng ý với ý kiến của hắn—phụ nữ thì có rất nhiều, nhưng phải bảo vệ tính mạng thì mới có cơ hội được hưởng thụ.

Cho nên người trung niên miệng lưỡi ác độc này hoàn toàn không có ý nghĩ thương hoa tiếc ngọc, sau khi hắn phát hiện chính mình bị áp chế thì mỗi lần ra tay đều là những chiêu thức trí mạng.

Kinh nghiệm của ba cô gái này vẫn còn rất ít, ngay từ đầu đã bị người trung niên này làm cho luống cuống tay chân. Nhưng may mà các nàng đã cùng nhau luyện tập Ngọc Nữ Kiếm Trận này rất nhiều năm nên bất

kể là động tác gì cũng phối hợp với nhau rất ăn ý. Cho nên sau khi trải qua giai đoạn đầu có chút lộn xộn thì ba người Y Toa đã khôi phục lại như bình thường. Các nàng bám sát lấy tên trung niên đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn cao cấp này làm cho hắn phải tức giận lồng lộn, hắn dùng đủ loại ngôn ngữ ác độc để đả kích ba cô gái.

Nhưng ba người lại nhắm mắt làm ngơ, giống như hoàn toàn không nghe được bất kỳ điều gì, bọn họ vẫn vậy công người trung niên này giống như bướm lượn qua những cành hoa. Trong khoảng thời gian ngắn thì thế lực đôi bên ngang nhau, nhưng nếu trong khoảng thời gian dài thì khó nói được ai thắng ai thua.

Đặc biệt là sau khi tên chiến đấu với Phong Linh bị giết chết, người trung niên này lại càng cảm thấy luống cuống tay chân. Hắn đã cảm giác được ngày hôm nay mình gặp phải những người phụ nữ cứng rắn thế nào.

So với tình hình giằng co của nhóm Y Toa thì ba người Diệp Tử, Thượng Quan và Hoàng Phủ Nguyệt đã rất nhanh bày ra tình cảnh nghiêng về phía mình.

Lão già có vẻ mặt khổ sở đối chiến với ba nàng là người có thực lực mạnh nhất ngoài tên thanh niên kia. Cho nên Lăng Tiêu mới để cho ba nàng Diệp Tử đối phó với lão. Nhóm Diệp Tử lúc đầu cũng không dám khinh thường, sau khi trải qua một lần thăm dò thì phát hiện ra thực lực của lão già này đang ở giữa cảnh giới đại viên mãn cao cấp và đỉnh phong. Tuy lão già này rất hùng mạnh nhưng phải đối mặt với hai người tu chân có phát thuật thần kỳ thì cũng không kham nổi.

Đây cũng là lần đầu tiên Diệp Tử và Hoàng Phủ Nguyệt phô bày ra kết quả tu luyện nhiều năm nay trước mặt mọi người.

-Phong Tuyền Kiếm Khí!

Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng của Diệp Tử được phát ra theo tướng mạo tuyệt đẹp của nàng, là một chiêu thức tràn đầy sát khí. Bảo kiếm trong tay nàng cũng không hề động đậy, nhưng trước mặt lão già lại đột nhiên xuất hiện một luồng gió lốc như nắm tay. Cơn lốc này dùng tốc độ vô cùng nhanh đánh thẳng về phía lão già.

Lão già có vẻ mặt đau khổ hừ lạnh một tiếng, khóe miệng hiện lên một nụ cười khinh thường. Lão vung bảo kiếm trong tay phải lên, một luồng kiếm khí lập tức bùng ra rồi đánh thẳng lên cơn gió lốc. Nhưng chuyện xảy ra lại cực kỳ kinh người, luồng kiếm khí cực mạnh kia đập lên trên cơn lốc nhỏ nhưng lại giống như đang bổ sung thêm đáng vẻ kiêu ngạo cho nó. Cơn gió lốc vốn chỉ nhỏ như bàn tay lại điên cuồng phóng lớn lên bằng một người trưởng thành, mà uy lực của nó cũng mạnh hơn gấp đôi so với lúc mới được hình thành.

Hai mắt lão già vẻ mặt đau khổ lập tức trở nên ngưng trọng, lão hơi do dự nhưng sau đó vẫn dùng một luồng kiếm khí mạnh hơn để đánh thẳng về phía cơn lốc.

-Vù!

Giống như một ngọn lửa đang bùng cháy giữa trời bị một luồng gió thổi qua, nhưng thể lửa lại càng trở nên mạnh mẽ. Sau khi gió lốc bị luồng kiếm khí kia bắn trúng thì chỉ trong nháy mắt độ lớn và uy lực của nó lại tăng vọt lên gấp mấy lần.

Lúc này gió lốc cũng đến trước mặt, lão già quát lớn lên một tiếng đồng thời cơ thể lão cũng lóe lên rồi phóng sang bên cạnh. Hoàng Phủ Nguyệt bên kia đã chuẩn bị rất lâu, khóe miệng nàng lộ ra một nụ cười, nàng quát khẽ một tiếng, trên bầu trời đột nhiên ngưng tụ ra vạn điểm hàn băng.

Những luồng hào quang xanh thẳm được tỏa ra giống như một viên đá quý màu xanh đang tỏa sáng rực rỡ dưới ánh sáng mặt trời.

-Nhanh!

Hoàng Phủ Nguyệt chỉ một ngón tay lên, những lưới băng màu lam ừ ừ kéo đến trên bầu trời đều bắn thẳng về phía lão già. Lúc này trên bầu trời đột nhiên vang lên những âm thanh rít gào chói tai.

Thực lực của lão già này quả nhiên bất phàm, lão dùng một thanh kiếm bảo vệ tất cả những bộ phận quan trọng trên cơ thể, múa kín đến mức không có một khe hở.

Những lưỡi băng màu lam này phóng xuống rồi liên tục phát ra những âm thanh va đập trong trẻo, mà cơn gió lốc kia lại kiên nhẫn bám theo phía sau lão già. Lúc này Thượng Quan Vũ Đồng đang đứng trên trời, nòng dùng hai tay cầm kiếm rồi dùng một loại khí thể chưa từng có đâm thẳng về phía lão già.

Trên bảo kiếm bắn ra một luồng kiếm khí dài mấy chục thước giống như thực chất.

-Keng keng keng!

Trong nháy mắt kiếm của Thượng Quan Vũ Đồng và của lão già vẽ mặt khổ sở đã đánh thẳng vào nhau vài lần. Cảnh giới giữa hai người có sự cách biệt quá lớn, khi thật sự chiến đấu thì đã nhanh chóng biểu hiện ra, nhưng lão già này cũng không kịp chém giết Thượng Quan Vũ Đồng! Hai người phụ nữ giống như đang sử dụng yêu pháp kia quá lợi hại.

Hai người kia tấn công làm lão già khó lòng phòng bị, tuy chưa hẳn là những đòn trí mạng nhưng con đề dài hàng ngàn dặm cũng chỉ bị vỡ bằng một lỗ kiến nhỏ, không có bất kỳ kẻ nào dám coi thường những đạo thuật công kích của Diệp Tử và Hoàng Phủ Nguyệt.

Huống chi hai nàng đều đứng trên bảo kiếm, dù đánh cả nửa ngày cũng căn bản không chút nhúc nhích.

Đây là thực lực gì? Tự tin đến mức nào chứ?

Khí thể của đám người lão già đã tiêu tan từ lâu rồi. Tình thế ngang sức ngang tài bây giờ lại có khuynh hướng lệch hẳn về phía đám người Lăng Tiêu. Những phương pháp tấn công mới lạ này căn bản làm cho người ta không biết nên phòng ngự thế nào.

Người trung niên đối chiến với đám người Tống Minh Nguyệt đang cố gắng nén giận. Hẳn rõ ràng cảm thấy với thực lực của mình thì đánh với mười người thế này cũng không có vấn đề gì. Đối thủ của hắn không có những phương pháp tấn công xuất quỷ nhập thần, cũng không có thủ đoạn khủng bố dùng âm thanh để tấn công, từng chiêu từng thức đều đường đường chính chính. Thậm chí người này còn cảm thấy vô cùng quen thuộc nguồn gốc của rất nhiều loại kiếm kỹ kia, nhưng không biết vì sao mỗi lần hắn tấn công thì những cô gái kia đều né tránh được, mà những đòn tấn công của đối phương lúc nào cũng nằm ngoài ý muốn.

Hắn làm sao biết được những năm gần đây Tống Minh Nguyệt đã tu luyện Độc Cô Cửu Kiếm đến cảnh giới đại thành! Mà thần thông của Độc Cô Cửu Kiếm, đặc biệt là những người như hắn làm sao có thể hiểu được?

Lúc này tên thanh niên chiến đấu với Lăng Tiêu cũng biến sắc, hắn dùng vẻ mặt lạnh lùng nhìn Lăng Tiêu rồi dùng lạnh như băng nói:

-Rốt cuộc ngươi là ai? Ngươi muốn làm gì?

Khóe miệng Lăng Tiêu lộ ra một nụ cười:

-Ngươi rõ ràng nhìn trúng những phụ nữ của ta, muốn cướp đoạt các nàng, sao bây giờ lại hỏi ta muốn làm gì? Nếu thực lực chúng ta kém xa ngươi thì bây giờ ngươi có há miệng nói ra những lời như vậy không?

721. Chương 637 : Những Cô Gái Hùng Mạnh

Đợi đến khi người này cảm thấy kinh hoàng muốn tránh đi thì đã là quá muộn.

Một âm thanh làm người ta cảm thấy khó chịu và muốn nổi điên đã từ bốn phương tám hướng phóng đến bao phủ lấy hắn. Trong mắt người này đột nhiên tràn đầy hoảng sợ, hắn căn bản không thể ngờ một con bé gái thực lực kém hơn mình rất nhiều lại có thể thi triển được loại kiếm kỹ yêu dị như vậy. Mà đáng sợ chính là hắn đột nhiên phát hiện cổ họng của mình không phát ra được bất kỳ tiếng động nào.

Hắn cảm thấy mình giống như bị bóng đè, hắn cố gắng mở lớn miệng nhưng không thể phát ra được một chút âm thanh của chính mình. Lúc này ánh mắt của hắn đã tràn đầy sợ hãi, cảm giác hối hận và khó hiểu bao phủ trong đầu. Chỉ trong nháy mắt tên võ giả chiến đấu với Phong Linh đã đứng yên giống như hóa đá, hắn đứng ở đó hai mắt trợn trừng miệng mồm há hốc.

Lúc này động tác của Phong Linh lại đột nhiên chậm hẳn lại, nàng khẽ nâng tay trái lên rồi khẽ búng tay lên thân kiếm, trong mắt nàng bắn ra hai luồng hào quang.

-Keng!

Trên thân kiếm đột nhiên phát ra một âm thanh nặng nề.

-Thịch!

Trái tim kẻ đang đứng đối diện với Phong Linh đột nhiên hung hăng đập mạnh.

-Keng! Keng!

Phong Linh lại tạo ra hai tiếng nổ trên thân kiếm.

-Thịch! Thịch!

Trái tim người kia lại hung hăng nhảy lên hai cái.

Phong Linh đối mặt với kẻ địch mạnh hơn chính mình rất nhiều lần nên không dám buông thả. Nàng đem hết tất cả tinh lực của mình để tập trung lên đối thủ, đồng thời trong lòng cũng không sinh ra cảm giác muốn tranh công với Lăng Tiêu. Nàng muốn phụ quân nhìn thấy thực lực của mình tuy không cao nhưng sức chiến đấu...Tuyệt đối không phải thấp.

Giờ khắc này tên kia đã hoàn toàn bị Phong Linh khống chế, kiếm kỹ âm luật hùng mạnh nhưng chính bản thân nó cũng không có bao nhiêu lực sát thương. Chỉ cần dựa vào những lớp phòng ngự vô cùng mạnh mẽ của cơ thể cường giả cảnh giới đại viên mãn thì đã đủ, căn bản không phải là những người cấp bậc như Phong Linh có thể phá vỡ được.

Nhưng âm thanh này lại đột phát qua tất cả những vách ngăn, giống như một ca khúc tuyệt vời làm động lòng người. Ca khúc này nghe rất êm tai, tâm tình sẽ trở nên vui sướng, mà những tạp âm lộn xộn lại làm cho người nghe cảm thấy bức bối. Kiếm kỹ âm luật của Phong Linh đã đạt đến đại thành, phương pháp sử dụng âm thanh để khống chế tâm thần đối phương đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

-Keng! Keng! Keng!

Khóe miệng Phong Linh lại khẽ nhếch lên, nàng lại bắn xuống ba âm thanh lớn.

-Thịch! Thịch! Thịch!

Đối thủ của Phong Linh cảm thấy trái tim của mình giống như muốn lòi ra khỏi mắt, giống như hấn đang há mồm ra và quả tim có thể từ trong miệng mình phóng thẳng ra ngoài. Vì vậy tên này vội vàng ngậm chặt miệng lại, thần trí của hắn đã hoàn toàn bị những âm thanh này bao phủ, hắn căn bản đã quên và không còn bất kỳ hành động phản kháng nào.

-Keng! Keng! Keng! Keng! Keng! Keng! Keng!

Cuối cùng trong cặp mắt xinh đẹp của Phong Linh cũng hiện lên vẻ kiên quyết. Nàng liên tục búng tay bảy lần trên thân kiếm, đối với người khác thì không có bất kỳ ảnh hưởng gì, nhưng đối với tên đang chiến đấu với nàng thì bảy cái búng tay này...Là một đòn chí mạng!

-Thịch thịch thịch...Thịch thịch...Thịch!

Trái tim người này đập càng lúc càng nhanh, đến lúc cuối cùng người này đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết vô cùng kinh khủng.

-A!

Sau đó vẻ mặt trắng trẻo của tên kia đột nhiên đỏ bừng lên rồi dần dần lại trở thành màu tím.

-Thịch thịch!

Một vòi máu đột nhiên bắn ra trước ngực tên kia, tất cả mạch máu trên người hắn cũng nổ tung. Lúc này trong không khí đột nhiên bùng lên một đám sương máu, một mùi máu tanh nồng nặc lập tức bao phủ không khí.

Phong Linh vẫn đứng trên không trung, hai chân nàng vẫn còn hơi run rẩy. Nàng khẽ khom lưng rồi thở ra từng hơi thở hỗn hển, trong ánh mắt lại lóe ra những luồng hào quang hưng phấn, hình như nàng muốn nói:

-Phu quân thấy chưa, Linh nhi cũng rất lợi hại đấy.

Trên bầu trời tất cả mọi người cũng đã chiến đấu với nhau thành từng đoàn. Nhưng khi tất cả nhìn thấy tình cảnh vừa khủng bố mà lại vừa quỷ dị trước mắt, cô gái xinh đẹp thực lực cũng không phải hùng mạnh kia rốt cuộc đã dùng phương pháp nào để giết chết tên cường giả cảnh giới đại viên mãn kia chứ?

Khi cuộc chiến của Phong Linh kết thúc thì ba cô gái Y Toa, Xuân Lan và Thu Nguyệt cũng đều là những người có thực lực không phải quá mạnh đang vây quanh người trung niên thực lực hùng mạnh, mà cuộc chiến này cũng đã phân ra cao thấp rồi.

Người trung niên vừa liếc mắt qua đã nhìn thấy thực lực của ba cô gái yếu đuối này không mạnh lắm, mình có thể chiến thắng dễ dàng như trở bàn tay. Nhưng ba người phụ nữ này lại bày ra một bộ kiếm trận cực kỳ quỷ dị, kiếm trận này cũng không cảm giác được có điểm nào hùng mạnh nhưng chỉ sau vài chiêu người trung niên này đã phát hiện ra hình như chính mình hoàn toàn bị ngăn chặn lại. Hắn đường đường là một cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp, không ngờ lại bị ba tiểu nha đầu còn chưa đạt đến cảnh giới đại viên mãn chế trụ, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì quả thật rất mất mặt.

Người trung niên này cũng không giống với tên đã bị Phong Linh chém chết. Lúc này hắn tuyệt đối dám ra tay giết người. Hắn tin cho dù chủ nhân ở đây cũng sẽ đồng ý với ý kiến của hắn—phụ nữ thì có rất nhiều, nhưng phải bảo vệ tính mạng thì mới có cơ hội được hưởng thụ.

Cho nên người trung niên miệng lưỡi ác độc này hoàn toàn không có ý nghĩ thương hoa tiếc ngọc, sau khi hắn phát hiện chính mình bị áp chế thì mỗi lần ra tay đều là những chiêu thức trí mạng.

Kinh nghiệm của ba cô gái này vẫn còn rất ít, ngay từ đầu đã bị người trung niên này làm cho luống cuống tay chân. Nhưng may mà các nàng đã cùng nhau luyện tập Ngọc Nữ Kiếm Trận này rất nhiều năm nên bất kể là động tác gì cũng phối hợp với nhau rất ăn ý. Cho nên sau khi trải qua giai đoạn đầu có chút lộn xộn thì ba người Y Toa đã khôi phục lại như bình thường. Các nàng bám sát lấy tên trung niên đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn cao cấp này làm cho hắn phải tức giận lồng lộn, hắn dùng đủ loại ngôn ngữ ác độc để đả kích ba cô gái.

Nhưng ba người lại nhắm mắt làm ngơ, giống như hoàn toàn không nghe được bất kỳ điều gì, bọn họ vẫn vây công người trung niên này giống như bướm lượn qua những cành hoa. Trong khoảng thời gian ngắn thì thế lực đôi bên ngang nhau, nhưng nếu trong khoảng thời gian dài thì khó nói được ai thắng ai thua.

Đặc biệt là sau khi tên chiến đấu với Phong Linh bị giết chết, người trung niên này lại càng cảm thấy luống cuống tay chân. Hắn đã cảm giác được ngày hôm nay mình gặp phải những người phụ nữ cứng rắn thế nào.

So với tình hình giằng co của nhóm Y Toa thì ba người Diệp Tử, Thượng Quan và Hoàng Phủ Nguyệt đã rất nhanh bày ra tình cảnh nghiêng về phía mình.

Lão già có vẻ mặt khổ sở đối chiến với ba nàng là người có thực lực mạnh nhất ngoài tên thanh niên kia. Cho nên Lăng Tiêu mới để cho ba nàng Diệp Tử đối phó với lão. Nhóm Diệp Tử lúc đầu cũng không dám khinh thường, sau khi trải qua một lần thăm dò thì phát hiện ra thực lực của lão già này đang ở giữa cảnh giới đại viên mãn cao cấp và đỉnh phong. Tuy lão già này rất hùng mạnh nhưng phải đối mặt với hai người tu chân có phát thuật thần kỳ thì cũng không kham nổi.

Đây cũng là lần đầu tiên Diệp Tử và Hoàng Phủ Nguyệt phô bày ra kết quả tu luyện nhiều năm nay trước mặt mọi người.

-Phong Tuyền Kiếm Khí!

Âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng của Diệp Tử được phát ra theo tướng mạo tuyệt đẹp của nàng, là một chiêu thức tràn đầy sát khí. Bảo kiếm trong tay nàng cũng không hề động đậy, nhưng trước mặt lão già lại đột nhiên xuất hiện một luồng gió lốc như nắm tay. Cơn lốc này dùng tốc độ vô cùng nhanh đánh thẳng về phía lão già.

Lão già có vẻ mặt đau khổ hừ lạnh một tiếng, khoe miệng hiện lên một nụ cười khinh thường. Lão vung bảo kiếm trong tay phải lên, một luồng kiếm khí lập tức bùng ra rồi đánh thẳng lên cơn gió lốc. Nhưng chuyện xảy ra lại cực kỳ kinh người, luồng kiếm khí cực mạnh kia đập lên trên cơn lốc nhỏ nhưng lại giống như đang bổ sung thêm đáng vẻ kiêu ngạo cho nó. Cơn gió lốc vốn chỉ nhỏ như bàn tay lại điên cuồng phóng lớn lên bằng một người trưởng thành, mà uy lực của nó cũng mạnh hơn gấp đôi so với lúc mới được hình thành.

Hai mắt lão già vẻ mặt đau khổ lập tức trở nên ngưng trọng, lão hơi do dự nhưng sau đó vẫn dùng một luồng kiếm khí mạnh hơn để đánh thẳng về phía cơn lốc.

-Vù!

Giống như một ngọn lửa đang bùng cháy giữa trời bị một luồng gió thổi qua, nhưng thể lửa lại càng trở nên mạnh mẽ. Sau khi gió lốc bị luồng kiếm khí kia bắn trúng thì chỉ trong nháy mắt độ lớn và uy lực của nó lại tăng vọt lên gấp mấy lần.

Lúc này gió lốc cũng đến trước mặt, lão già quát lớn lên một tiếng đồng thời cơ thể lão cũng lóe lên rồi phóng sang bên cạnh. Hoàng Phủ Nguyệt bên kia đã chuẩn bị rất lâu, khoe miệng nàng lộ ra một nụ cười, nàng quát khẽ một tiếng, trên bầu trời đột nhiên ngưng tụ ra vạn điểm hàn băng.

Những luồng hào quang xanh thẳm được tỏa ra giống như một viên đá quý màu xanh đang tỏa sáng rực rỡ dưới ánh sáng mặt trời.

-Nhanh!

Hoàng Phủ Nguyệt chỉ một ngón tay lên, những lưỡi băng màu lam ùn ùn kéo đến trên bầu trời đều bắn thẳng về phía lão già. Lúc này trên bầu trời đột nhiên vang lên những âm thanh rít gào chói tai.

Thực lực của lão già này quả nhiên bất phàm, lão dùng một thanh kiếm bảo vệ tất cả những bộ phận quan trọng trên cơ thể, múa kín đến mức không có một khe hở.

Những lưỡi băng màu lam này phóng xuống rồi liên tục phát ra những âm thanh va đập trong trẻo, mà cơn gió lốc kia lại kiên nhẫn bám theo phía sau lão già. Lúc này Thượng Quan Vũ Đồng đang đứng trên trời, nàng dùng hai tay cầm kiếm rồi dùng một loại khí thể chưa từng có đâm thẳng về phía lão già.

Trên bảo kiếm bắn ra một luồng kiếm khí dài mấy chục thước giống như thực chất.

-Keng keng keng!

Trong nháy mắt kiếm của Thượng Quan Vũ Đồng và của lão già vẻ mặt khổ sở đã đánh thẳng vào nhau vài lần. Cảnh giới giữa hai người có sự cách biệt quá lớn, khi thật sự chiến đấu thì đã nhanh chóng biểu hiện ra, nhưng lão già này cũng không kịp chém giết Thượng Quan Vũ Đồng! Hai người phụ nữ giống như đang sử dụng yêu pháp kia quá lợi hại.

Hai người kia tấn công làm lão già khó lòng phòng bị, tuy chưa hẳn là những đòn trí mạng nhưng con đề dài hàng ngàn dặm cũng chỉ bị vỡ bằng một lỗ kiến nhỏ, không có bất kỳ kẻ nào dám coi thường những đạo thuật công kích của Diệp Tử và Hoàng Phủ Nguyệt.

Huống chi hai nàng đều đứng trên bảo kiếm, dù đánh cả nửa ngày cũng căn bản không chút nhúc nhích.

Đây là thực lực gì? Tự tin đến mức nào chứ?

Khí thể của đám người lão già đã tiêu tan từ lâu rồi. Tình thế ngang sức ngang tài bây giờ lại có khuynh hướng lệch hẳn về phía đám người Lăng Tiêu. Những phương pháp tấn công mới lạ này căn bản làm cho người ta không biết nên phòng ngự thế nào.

Người trung niên đối chiến với đám người Tống Minh Nguyệt đang cố gắng nén giận. Hẳn rõ ràng cảm thấy với thực lực của mình thì đánh với mười người thế này cũng không có vấn đề gì. Đối thủ của hắn không có những phương pháp tấn công xuất quỷ nhập thần, cũng không có thủ đoạn khủng bố dùng âm thanh để tấn công, từng chiêu từng thức đều đường đường chính chính. Thậm chí người này còn cảm thấy vô cùng quen thuộc nguồn gốc của rất nhiều loại kiếm kỹ kia, nhưng không biết vì sao mỗi lần hắn tấn công thì những cô gái kia đều né tránh được, mà những đòn tấn công của đối phương lúc nào cũng nằm ngoài ý muốn.

Hắn làm sao biết được những năm gần đây Tống Minh Nguyệt đã tu luyện Độc Cô Cửu Kiếm đến cảnh giới đại thành! Mà thần thông của Độc Cô Cửu Kiếm, đặc biệt là những người như hắn làm sao có thể hiểu được?

Lúc này tên thanh niên chiến đấu với Lăng Tiêu cũng biến sắc, hắn dùng vẻ mặt lạnh lùng nhìn Lăng Tiêu rồi dùng lạnh như băng nói:

-Rốt cuộc ngươi là ai? Ngươi muốn làm gì?

Khóe miệng Lăng Tiêu lộ ra một nụ cười:

-Ngươi rõ ràng nhìn trúng những phụ nữ của ta, muốn cướp đoạt các nàng, sao bây giờ lại hỏi ta muốn làm gì? Nếu thực lực chúng ta kém xa ngươi thì bây giờ ngươi có há miệng nói ra những lời như vậy không?

722. Chương 638 : Uy Hiếp

-Hừ! Các ngươi đúng là rất mạnh, nhưng trên đời này cũng có rất nhiều loại người các ngươi không nên trêu vào.

Kiểm quang trong tay người thanh niên này bùng lên, hắn quát lớn:

-Ngươi của chúng ta sẽ lập tức chạy đến đây, bây giờ các ngươi hối hận thì vẫn còn kịp.

Lăng Tiêu cười một tiếng rồi thu hồi Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm, hắn dùng ánh mắt hờ hững nhìn thoáng qua người thanh niên kia:

-Trên đời này cũng có người không biết sống chết, người như các ngươi sao? Nếu đều là những người như ngươi thì có đến đây trăm tên ngàn tên cũng làm được gì?

Lăng Tiêu không đợi người thanh niên này kịp tức giận gầm rống lên, đột nhiên thấy Lăng Tiêu vung tay trái lên rồi lấy ngón trỏ điểm một chỉ về phía người thanh niên. Người này không cảm giác được một chút lực lượng nào, đang định buông tiếng cười nhạo thì đột nhiên cảm thấy quần áo trên người mình có chút không thích hợp. Khoảnh khắc khi tên này cúi đầu thì tình cảnh trước mắt làm hắn hoảng sợ, bộ y phục cao quý trên người hắn, hơn nữa bên trong còn lót một bộ giáp nhẹ vô cùng cứng rắn lại hóa thành bột mà không có bất kỳ dấu hiệu nào. Khi một luồng gió thổi qua thì tiêu tán sạch sẽ.

Người thanh niên này dùng tay che lấy bộ phận bên dưới của mình, trong đầu hắn đã hoàn toàn bị sự sợ hãi bao trùm. Thậm chí lúc này hắn cũng quên không cảm hận Lăng Tiêu, nếu vừa rồi Lăng Tiêu muốn giết thì hắn căn bản chẳng có năng lực để phản kháng, sẽ chết một cách hồ đồ.

Thực lực như thế này, chẳng lẽ hắn là thần sao?

Người thanh niên này tự nhiên lấy ra một chiếc áo choàng che phủ thân thể lại. Tình cảnh này xảy ra, cảm giác giận dữ và xấu hổ kinh khủng cũng làm hắn muốn ngất xỉu. Đối phương làm như vậy không bằng một kiếm giết chết hắn, loại nhục nhã vĩ đại thế này quả thật làm người ta sống không bằng chết.

Lúc này vẻ mặt Lăng Tiêu vẫn rất hờ hững, hắn nói:

-Đưa kiếm của ngươi cho ta.

-Ta...Còn lâu... ....

Người thanh niên kia đột nhiên nhìn thấy Lăng Tiêu dựng ngược mày lên, cơ thể hắn lập tức đổ đầy mồ hôi lạnh. Hắn ném cây kiếm trong tay qua cho Lăng Tiêu theo bản năng, đối mặt với một siêu cấp cường giả có thể lấy tính mạng của mình để như trở bàn tay, hắn căn bản không có bất kỳ cơ hội phản kháng nào để tìm đường sống.

Lăng Tiêu chụp lấy cây bảo kiếm màu tím hầu như trong suốt vào trong tay, hắn cũng chẳng thèm nhìn mà dùng tay còn lại gỡ viên đá quý màu tím to như mắt trâu ở trên chuôi kiếm ra. Người thanh niên kia nhìn thấy tình cảnh này thì vô cùng lo sợ, thanh kiếm này vốn cũng không phải là danh kiếm, nhưng tổ tiên của hắn trong một lần ngẫu nhiên đã tìm được viên đá quý màu tím kia rồi đem khảm vào trên chuôi kiếm. Sau khi bảo vệ và chăm sóc một vạn năm thì thanh kiếm trước đó cũng chỉ có thể là bảo kiếm sắc bén lại trở

thành một thần binh. Nếu người nào biết được chuyện này thì đều hiểu rõ đây chính là tác dụng của viên đá quý kia.

Không ngờ chỉ sau một lần xung đột, chưa nói đến chuyện chính mình đã điên cuồng mất đi thể diện mà ngay cả thanh bảo kiếm cũng không giữ lại được. Nếu hắn có thể còn sống rời khỏi đây thì loại cảm giác sỉ nhục này sẽ mãi mãi không bao giờ quên.

Sau khi Lăng Tiêu gỡ viên đá quý màu tím ra thì những luồng hào quang trên thanh bảo kiếm tối sầm lại, nhưng nó vẫn không sinh ra những thay đổi ngay lập tức. Dù sao thì thanh kiếm kia cũng đã trải qua vài vạn năm, cũng không thể khôi phục lại được trạng thái ban đầu nhanh như vậy. Lăng Tiêu tùy tiện ném thanh bảo kiếm màu tím cho người thanh niên kia, sau đó hắn nhìn đám người vẫn còn quần lầy nhau chiến đấu rồi hướng về phía người thanh niên hồ hững nói:

-Bảo người của ngươi dừng tay lại đi, ta căn bản cũng không muốn nhúng tay vào chuyện này. Hôm nay ta đến đây vừa may lấy được viên đá quý trên thanh kiếm của ngươi. Nhưng ngươi hãy nhớ kỹ không phải tất cả mọi người trên đời này ngươi đều trêu chọc. Ta biết trong lòng ngươi không phục nhưng không sao, đến một ngày nào đó ngươi cảm thấy chính mình có năng lực chiến thắng thì hãy đến Thục Sơn tìm ta.

Người thanh niên này nghe xong thì không nhận được phải cảm thấy chấn động, vẻ mặt biến sắc. Hắn nhìn về phía Lăng Tiêu rồi run giọng nói:

-Ngươi...Ngươi...Ngươi là Lăng Tiêu sao?

-Đúng vậy!

Lăng Tiêu trả lời người thanh niên với vẻ mặt không có chút biểu cảm gì.

-Dừng tay, tất cả quay về!

Về mặt người thanh niên biến đổi vài lần, hắn hướng về phía những người bên cạnh lớn tiếng hét lên. Mấy người bên kia sau khi nghe thấy thì lập tức rời khỏi trận đấu rồi phóng trở về bên cạnh người thanh niên, thật ra trong lòng bọn họ cũng không muốn đánh nữa.

Người trong đám bọn họ vừa bị giết không phải là rất mạnh nhưng cũng chẳng phải kẻ quá yếu, nhưng lại bị người phụ nữ xinh đẹp kia giết chết dễ như trở bàn tay. Sau đó nàng ta lại đứng yên tại chỗ đó nhìn bọn họ như hổ rình mồi. Cho dù bọn họ đều là những người từng gặp qua rất nhiều sóng to gió lớn, nhưng đối mặt với cái chết thì có mấy người thản nhiên được chứ?

Cho nên vừa nghe thấy thiếu chủ hô dừng tay là cả đám vội vàng bay trở về. Nhưng không ngờ khi người thanh niên kia hô dừng thì đám thủ hạ ở phía bên kia lại tưởng rằng kêu bọn họ dừng tay, cả đám đều sững sốt, ngừng lại nhưng trong lòng vẫn còn thâm nghĩ:

-Chẳng lẽ thiếu chủ bị điên rồi sao?

Bọn họ vừa ngừng tay lại thì đối phương bên kia lại không ngừng tay, loại cơ hội tốt ngàn năm có một này làm sao những người kia có thể bỏ qua được? Vì vậy là chỉ trong nháy mắt cả đám người cùng đánh một người, sau khoảnh khắc đã có hai người chết. Lúc này đám người kia mới phản ứng trở lại, bọn họ gầm lên một tiếng rồi tiếp tục chiến đấu.

Về mặt người thanh niên này trở nên tái mét, nhưng hắn cũng không rời hơi đi quản chuyện xảy ra ở bên kia. Hắn nhìn Lăng Tiêu nói:

-Lăng Tiêu, ta và người của ta chưa bao giờ nhúng chàm Thục Sơn. Chuyện hôm nay chẳng qua chỉ là hiểu lầm, chúng ta xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra được không? Còn nữa, trong tay ta có rất nhiều tinh thạch và bảo vật, ta muốn đổi lấy viên đá quý vừa này, ngươi ra giá đi!

Lăng Tiêu hơi kinh ngạc nhìn thoáng qua người thanh niên này, quả nhiên những người đã đạt đến một cảnh giới nhất định sẽ không phải ngu ngốc.

-Có lẽ ngay từ đầu bọn họ đã coi thường chính mình, tưởng mình là một tên đệ tử nhà giàu không biết trời cao đất rộng, chỉ biết mang theo một đám người đẹp đi khắp nơi khoe khoang. Nếu không tình cảnh xung đột ngày hôm nay rất khó phát sinh.

Lăng thầm nghĩ trong lòng rồi lắc đầu nói:

-Có phải hiểu lầm hay không cũng chẳng quan trọng. Viên đá quý này ta thấy nó có tác dụng nên sẽ không trả lại cho người. Vẫn là câu nói cũ, nếu người muốn thì Lăng Tiêu sẽ ở Thục Sơn bồi tiếp!

-Được!

Người thanh niên kia cắn răng, vẻ mặt âm độc nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu:

-Nhớ kỹ những lời người nói ngày hôm nay, mai này cũng đừng hối hận. Sau này nếu phải cầu xin ta cũng không chấp nhận.

Lúc này tám cô gái đều đã vây quanh bên người Lăng Tiêu. Ánh mắt Lăng Tiêu chuyển lên người Phong Linh rồi hần vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt mịn màng của nàng, điều này làm mặt Phong Linh đỏ bừng lên vì xấu hổ.

-Linh nhi, đợi khi nào vi phu có thời gian sẽ luyện chế cho muội một pháp bảo để khen thưởng.

Đôi mắt trong như nước của Phong Linh lóe lên một chút vui mừng và kinh ngạc, nàng dùng sức gật đầu.

-Phu quân bất công! Chúng ta cũng muốn!

Xuân Lan ở bên cạnh cũng lớn tiếng nói, sau đó lại khẽ nói một câu:

-Nếu không phải ngừng tay thì chúng ta đã có thể giết được tên kia rồi.

Người thanh niên và đám người bên cạnh tức giận đến mức mặt mũi xanh đen. Nếu nói theo thực lực thì đám người bên này vượt xa những người phụ nữ của Lăng Tiêu, nhưng lại bị đám người kia coi thường và sỉ nhục, đối với bọn họ đây cũng là lần đầu tiên gặp phải.

Lăng Tiêu cũng không thèm liếc mắt nhìn sang người thanh niên bên kia, hần chỉ gật đầu nói:

-Được, ta đồng ý với các nàng, đợi đến khi ta tìm được tài liệu phù hợp sẽ nhất định luyện chế cho mỗi người một pháp bảo.

-Phu quân thật tốt!

Tống Minh Nguyệt đi lên ôm lấy cổ Lăng Tiêu, sau đó nàng hôn mạnh lên mặt Lăng Tiêu một cái rồi đỏ mặt bước ra.

-Tốt lắm, đừng ầm ĩ nữa, chúng ta đi thôi!

Lăng Tiêu dùng tay vuốt lên phần da mặt vừa bị Tống Minh Nguyệt hôn lên rồi cười một tiếng hì hì rất ngây ngô, hần xoay người bước đi trong ánh mắt xem thường của các thê tử.

Nhìn đám người kia cứ như vậy mà rời đi, vẻ mặt người thanh niên và những tên hộ vệ ở bên cạnh đều trở nên tái xanh. Nhưng đám người bọn họ không ai có gan tiến lên ngăn cản Lăng Tiêu.

Ánh mắt cực kỳ lạnh lùng của người thanh niên nhìn chằm chằm vào bóng lưng ung dung của đám người Lăng Tiêu. Trong lòng tên này rất tức giận thầm nghĩ:

-Lăng Tiêu, hôm nay ta có chuyện quan trọng nên tạm thời không muốn chấp nhất với người. Sau này hãy mở mắt mà xem ta tàn sát Thục Sơn phái của người, đem tất cả đám nữ nhân của người trở thành nữ nô bộc, như vậy mới giải được mối hận trong lòng ta.

-Phu quân, chúng ta cứ thế này mà đi sao?

Hoàng Phủ Nguyệt hơi lo lắng nhìn thoáng qua đám người đang hăng say chiến đấu:

-Chúng ta có nên giúp đỡ đám người ít hơn bên kia không? Kẻ địch của kẻ địch chính là bạn bè chúng ta đấy!

Lăng Tiêu than nhẹ một tiếng nói:

-Tình hình Thánh Vực hiện nay quá phức tạp, kẻ thù của kẻ thù cũng có thể là kẻ thù. Chúng ta không có lý do và lập trường để nhúng tay vào những tranh chấp của bọn họ. Hôm nay mục đích ta tới đây cũng chỉ

vì viên đá quý màu tím này thôi, đang lo không biết phải làm sao để cướp lấy nó thì tên kia lại liêu lĩnh dâng lên tận cửa, điều này cũng rất hợp với ý ta.

-Sao?

Hoàng Phủ Nguyệt cảm thấy sững sốt, nàng cùng Thượng Quan Vũ Đồng và Diệp Tử liếc mắt nhìn nhau, cái miệng nhỏ nhắn và sáng bóng khẽ nhếch lên, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng đáng yêu nói:

-Phu quân, chàng quá xấu xa, nếu những người kia biết được sự thật thì chắc chắn sẽ hận chàng đến chết.

Diệp Tử cũng mỉm cười:

-Cho dù là bây giờ thì những ý nghĩ căm hận của người kia đối với phu quân cũng không phải là ít. Nhưng chuyện này cũng có gì đâu? Ai bảo thực lực của phu quân chúng ta hơn bọn họ quá xa chứ!

Tốc độ rời khỏi của đám người Lăng Tiêu cũng không phải quá nhanh, mọi người chỉ cất bước rất chậm trên bầu trời nên cũng không rời xa khỏi chỗ vừa rồi. Lúc này đám người Lăng Tiêu lại đột nhiên cảm thấy có chút gì đó không đúng, lại nhìn thấy chiến trường của hai đám người kia đột nhiên chuyển dần về phía mình.

Về mặt Lăng Tiêu trở nên hơi khó coi, hần nhần mày lại trầm nghĩ:

-Muốn dẫn họa về phía ta sao? Tuy ta không có thiện cảm với tên thanh niên kia, nhưng đối với các người cũng có chút tình cảm. Các người dám đem chiến trường di chuyển lên người ta, chẳng lẽ...Tưởng rằng Lăng Tiêu ta ăn không ngồi rồi à?

Tám người phụ nữ vây quanh bên người Lăng Tiêu nhìn đám người kia đang càng đánh càng hăng. Lúc này Thượng Quan Vũ Đồng nhíu mày, khẽ nói:

-Phu quân, chúng ta rời khỏi chỗ này thôi, những người kia thật đáng ghét!

Hoàng Phủ Nguyệt cũng gật đầu nói:

-Đúng vậy, chúng ta đừng nên dính dáng với bọn họ.

Các nàng đều là những người thất khiếu nhanh nhạy, sao lại nhìn không ra bên ít người kia đang chủ động kéo chiến trường về phía bên này chứ? Vừa rồi các nàng còn thông cảm với đám người đó, nhưng lúc này đã lập tức không còn bất kỳ thiện cảm gì nữa.

Lăng Tiêu cũng cảm thấy chẳng chút thú vị, những người này hần cũng không quen biết, tất nhiên cũng không có ham muốn nhúng tay vào. Nếu muốn phô bày sự hùng mạnh của mình cũng chẳng cần phải sử dụng phương pháp này.

Cho nên Lăng Tiêu mới nói với các nàng:

-Được rồi, cho các muội đi trước để xem tốc độ của ai nhanh hơn.

-Vậy phu quân phải chấp chúng ta năm nghìn dặm mới được!

Diệp Tử cười tủm tỉm nói, sau đó nàng lại thấy những người khác phóng về phía trước như chớp thì không nhận được phải lú lẫm:

-Các người chạy nhanh thế...Ta còn chưa nói xong mà...Này, đợi ta với!

Diệp Tử nói xong thì cơ thể cũng lóe lên rồi biến mất ngay tại chỗ.

Trên mặt Lăng Tiêu hiện lên một nụ cười ôn hòa, sau đó hần quay đầu nhìn về phía tám tên của hai đám người kia đang càng đánh càng gần rồi lạnh lùng mở miệng quát:

-Cút!

Nhóm người này còn chưa kịp phản ứng thì đều hoảng sợ nhìn thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện một tiếng gầm rồng kinh hoàng, nó đang cuốn thẳng về phía chính mình.

Trong một tiếng gầm giận dữ của Lăng Tiêu có chứa đạo pháp tối cao. Khi người tu chân đạt đến một cảnh giới nhất định thì ném lá tung hoa cũng có thể trở thành vũ khí giết người. Chưa nói đến chuyện hấn đem đạo pháp và kiếm kỹ uẩn hàm vào trong tiếng gầm, đám người này có thể ngăn cản được sao?

Về mặt của tất cả mọi người đều biến đổi, trong ánh mắt hiện lên vẻ kinh hoàng. Lúc này làm gì còn ai có tư tưởng chém giết nhau nữa chứ? Bỏ chạy còn không kịp nữa là.

Trong nháy mắt đám người này đã vội vàng tránh ra bốn phía, nhưng cũng có nhiều người bị con sóng không khí này quét qua, cơ thể lập tức giống như một chiếc lá trong cơn cuồng phong rồi quay cuồng lộn nhào trên không trung. Những người này căn bản không có chút năng lực phản kháng nào, khi bị con sóng khí này cuốn đến thì chỉ còn một việc duy nhất có thể làm là dùng hết tất cả khí lực của toàn thân để tiến hành phòng ngự, để tranh thủ làm cho những tổn thương mà chính mình gặp phải không đến mức nghiêm trọng.

Cho dù đã làm tất cả như vậy nhưng rất nhiều người bị tiếng gầm giận dữ ẩn chứa đạo pháp tối cao này làm cho bị thương nặng. Trong đám người này tuyệt đại đa số đều là thủ hạ của tên thanh niên lúc này.

Sau khi Lăng Tiêu gầm lên một tiếng thì vẻ mặt người thanh niên kia lập tức trở nên trắng bệch, vẻ oán giận trong ánh mắt hấn cũng tan biến, thay vào đó chính là sự sợ hãi nồng đậm phát ra từ tận đáy lòng.

Tận mắt nhìn thấy uy lực kinh khủng của một tiếng gầm, người này có thể không kinh hoàng được sao?

Lúc này hấn mới hiểu được vì sao phụ thân đến tận bây giờ vẫn không kéo dài phạm vi thế lực đến Thục Sơn phái, vì sao cha mình lại đặt Lăng Tiêu vào trong nhóm những lão quái vật, đối đãi với Lăng Tiêu như những nhân vật nguy hiểm hạng nhất.

723. Chương 638 : Liên Minh Phương Nam Đối Chủ

Thực lực của người thanh niên này đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn cao cấp. Hấn vốn tưởng rằng trong Thánh Vực này ngoại trừ những lão quái vật năm xưa nằm trong Thiên Bảng và Đại Bảng, một vài vị thần chuyển thế, hoặc là một số người ẩn giấu tu vi cực sâu mới là những tồn tại giống như cha mình, ngoài ra không có bất kỳ những người đồng lứa nào là đối thủ của hấn.

Những chuyện về Lăng Tiêu tất nhiên hấn cũng đã nghe qua rất nhiều lần, lỗi tai của hấn cũng đã chai đi rồi. Hấn thấy những tồn tại như cha cũng rất sợ hãi Lăng Tiêu, nhưng trong lòng hấn vẫn cảm thấy không phục, thậm chí nghĩ Lăng Tiêu cùng lắm cũng chỉ là một vị thần chuyển thế giống như Diệp Thiên mà thôi, có gì đặc biệt hơn người chứ? Một trăm năm sau ta sẽ đột phá lên cảnh giới đỉnh phong, hơn nữa có phụ thân ở bên cạnh ta cũng có thể đạt đến cảnh giới Kiếp Tiên thần, Lăng Tiêu người làm được như vậy sao? Diệp Thiên đánh không lại người vì chính tên này không có bản lĩnh.

Nhưng mãi đến tận ngày hôm nay người thanh niên này mới hiểu được thực lực Diệp Thiên tuyệt đối vượt hơn hấn chính mình, mà Lăng Tiêu cũng tuyệt đối vượt qua Diệp Thiên. Phụ thân đem tên Lăng Tiêu này xếp vào trong danh sách những lão quái vật cũng tuyệt đối không sai lầm.

Sau khi nghĩ kỹ những điều này thì người thanh niên lại càng cảm thấy uất ức, hấn thầm nghĩ:

-Tuy ta vừa ý vài người đẹp bên cạnh người nhưng giữa võ giả trong Thánh Vực cũng có một loại quy củ, đó chính là không nhúng tay vào trong ân oán của người khác.

Điều đầu tiên, đây cũng không phải là lãnh địa của Thục Sơn phái, thứ hai là Lăng Tiêu người chẳng ai biết được, dưới tình huống không biết được người là ai ta mới phái ra hai người đánh đuổi các người...Nếu không chuyện này không phải chỉ kẻ điên mới làm sao? Nhưng ngược lại người còn phái đám người đẹp bên cạnh ra nghênh địch, dùng thủ hạ của ta làm mục tiêu luyện binh. Các người giết mất một người bên ta, điều này còn chưa đáng nói, lại còn cướp đi viên đá quý vô giá trên thanh kiếm của ta...Sau đó lại còn há mồm đánh một đám thủ hạ của ta bị thương.

Người thanh niên này càng nghĩ càng nín thở, thầm nói:

-Lăng Tiêu ơi Lăng Tiêu, ta trêu chọc người à? Người đường đường là nhất đại tông sư, chẳng lẽ như vậy là có thể đi ức hiếp người khác sao?

Nhìn thấy những tên ngày hôm nay hần chắc chắn phải giết đã lợi dụng cơ hội này mà chạy trốn mất dạng, tuy bọn kia cũng có nhiều người bị trọng thương nhưng dù sao chúng cũng chạy thoát.

Lúc này lão già có vẻ mặt đau khổ bên cạnh người thanh niên kia lại nói:

-Thiếu chủ, những tên kia đều bỏ chạy hết rồi, chúng ta...Chúng ta phải làm sao để ăn nói với thủ lĩnh đây?

Người thanh niên này tức giận nói:

-Nên nói như thế nào thì cứ nói như vậy, ngoài ý muốn, đây chỉ là những việc ngoài ý muốn thôi hiểu không?

Nói xong hần quay người lại rồi phất tay áo bỏ đi.

Về mặt khổ sở của lão già lại càng trở nên đau khổ, lão hét lên với đám người rồi mang những người bị thương đi theo phía sau người thanh niên.

... ..

Người thanh niên này họ Thủy tên Quân, cha hần là Thủy Trường Xuân. Trong Thánh Vực thì cái tên này rất xa lạ, dù hai mươi năm về trước cũng không có người nào được nghe qua cái tên này. Nhưng đến ngày hôm nay cái tên Thủy Trường Xuân đã như sấm nổ bên tai ở trong một số khu vực.

Vì trong tháng trước hai cha con Thủy Trường Xuân và Thủy Quân đã mang theo hơn một trăm năm mươi tên gia tướng dùng khí thể như sấm sét mà khống chế toàn bộ Liên Minh Phương Nam. Đến ngày hôm nay bao gồm cả gia tộc quyền thế như Tôn gia trong Liên Minh Phương Nam cũng đã hoàn toàn thuần phục dưới trướng Thủy Trường Xuân. Căn cứ vào lời nói của những người biết chuyện thì ngày hôm đó cũng chỉ có một mình Thủy Trường Xuân tiến vào Tôn gia.

Sở dĩ phải dùng chữ “tiến” mà không dùng chữ “xông vào” vì Tôn Thiết gia chủ Tôn gia cũng không phát hiện ra bất cứ điều gì mãi đến khi Thủy Trường Xuân tiến vào tận trong phòng ngủ của hần như đạp trên đất bằng.

Đối với một gia tộc quyền thế trong Liên Minh Phương Nam như Tôn gia thì chuyện này quả thật là quá mất mặt. Nhưng sau khi Tôn Thiết biết được thủ đoạn của Thủy Trường Xuân thì không sinh ra bất kỳ cảm giác khuất nhục nào. Thậm chí Tôn Thiết còn cam tâm tình nguyện nhường đại quyền trong tay cho Thủy Trường Xuân.

Ngày hôm sau khi Liên Minh Phương Nam tổ chức đại hội thì Tôn Thiết đã tỏ ra muốn nhường chức mình chủ. Chuyện này không những các gia tộc khác không đồng ý mà ngay cả nội bộ Tôn gia cũng xuất hiện những âm thanh phản đối kịch liệt.

Thủy Trường Xuân đứng một mình ở chỗ đó không nhúc nhích, nhưng tất cả mọi người bao gồm một vài cường giả cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong cũng đột nhiên cảm giác được một luồng hàn ý lạnh như băng thấu vào tận trong xương tiến thẳng vào tận đáy lòng. Tình cảnh này giống như có một ngọn núi khổng lồ đang đặt trong lòng bọn họ, làm cho tất cả mọi người đều sinh ra cảm giác không thể thở nổi.

Vì điều này mà tất cả mọi người hiểu được vì sao Tôn Thiết lại cam tâm tình nguyện giao đại quyền trong tay ra. Người đứng trước mặt đã đạt đến cảnh giới mà người khác đã khó có thể tưởng tượng nổi.

Kiếp Tiền Thần sao? Hay là Kiếp Hậu Thần? Đây là những suy đoán trong lòng tất cả mọi người. Nhưng không có bất kỳ ai biết được thực lực thật sự của Thủy Trường Xuân đã đạt đến cảnh giới gì rồi.

Cũng giống như vậy, Thủy Quân con trai của Thủy Trường Xuân một thế hệ bá chủ mới của Liên Minh Phương Nam cũng trở thành một người có thực lực được mọi người cung chiều. Lần này đám người Thủy Quân muốn giết đều là người của Liên Minh Nam Châu.

Sở dĩ Lăng Tiêu chưa bao giờ gặp qua đám người này, vì bọn họ cũng chính là những gương mặt mới của Liên Minh Nam Châu.

Thời buổi loạn lạc đã bùng lên, quần ma loạn vũ!

Những đại gia tộc uy tín lâu năm, những nhà giàu có, hầu như chỉ trong một đêm đã có những biến đổi kinh người. Hiện nay Liên Minh Nam Châu vẫn còn nằm dưới sự điều khiển của Tư Đồ gia. Nghe nói một

lão tổ tông siêu cấp cường giả của Tư Đồ gia đã xuất quan, lão già này dùng khí thể như sấm sét để giết trừ rất nhiều cường giả muốn ngóc đầu dậy để thay đổi địa vị, cuối cùng cũng làm cho Liên Minh Nam Châu nằm vững trong tay Tư Đồ gia. Mà những người hôm nay bị Thủy Quân truy sát hoàn toàn đều là những người được lão tổ tông của Tư Đồ gia mang về từ bên ngoài. Đám người này thực lực rất mạnh, tuy cao nhất cũng chỉ là cảnh giới đại viên mãn cao cấp nhưng cho dù phải đối mặt với những cường giả cảnh giới đỉnh phong thì bọn họ hoàn toàn không sợ, đồng thời cũng rất có kinh nghiệm chiến đấu.

Tuy hôm nay Thủy Quân người đông thể mạnh, hấn mang đi hơn mười người đều đạt đến cảnh giới đại viên mãn. Nhưng khi đám người đông đảo bọn họ đối mặt với kẻ địch có số lượng ít hơn lại không chiếm được bất kỳ tiện nghi nào mà ngược lại còn bị Lăng Tiêu làm xáo trộn tình hình. Tuy bên Thủy Quân cũng chỉ có một người chết nhưng lại có rất nhiều người bị thương, đây có thể nói là một tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Thủy Trường Xuân đang ngồi trong sảnh đường của Liên Minh Phương Nam, vẻ mặt lão vẫn bình tĩnh lắng nghe con trai uất ức kể lại mọi chuyện. Đương nhiên Thủy Quân cũng không chịu thừa nhận chính mình đã ra tay trước, lại càng không nói ra chuyện hấn sinh ra những ý nghĩ đen tối đối với đám thê tử của Lăng Tiêu, muốn cướp đoạt phụ nữ của người ta. Dựa theo những lời nói của Thủy Quân thì Lăng Tiêu tình cờ gặp bọn họ, sau đó tên này lại nhìn thấy bảo kiếm hấn cầm trong tay nên thừa nước đục thả câu. Thủy Quân hấn liều mạng chống lại nhưng kết quả là một tên thủ hạ tâm phúc lại bị giết chết, viên đá quý trên chuỗi kiếm cũng bị người ta cướp đi. Sau đó tên Lăng Tiêu kia còn táo tợn đánh ra một đòn hùng mạnh làm cho đám người bọn hấn bị thương hơn phân nửa.

Thủy Quân cũng không có quan hệ với nhiều người trong Liên Minh Phương Nam nên cũng coi như một người biết ẩn nhẫn, Thủy Trường Xuân tất nhiên cũng rất tin tưởng vào con trai của mình. Thật ra đến lúc này, nguyên nhân gì để hai bên xảy ra xung đột cũng không còn quan trọng nữa. Người của bọn họ đã bị thương quá nhiều, mà phần lớn lại đều là trọng thương, hơn nữa không ai biết được rõ ràng về viên đá quý trên chuỗi kiếm của Thủy Quân hơn Thủy Trường Xuân.

Nếu tuyên bố ra bên ngoài thì nói rằng viên đá quý kia chính là của tổ tiên Thủy gia đoạt được, nhưng Thủy gia cũng chỉ có hai cha con bọn họ, nên làm gì có tổ tiên nào, căn bản đây chính là bảo vật của Thủy Trường Xuân. Chính bản thân Viên đá quý kia cũng không có tác dụng gì quá lớn nhưng nếu tùy tiện đặt lên trên một thanh kiếm thì cây kiếm này sẽ lập tức trở thành Thần binh, nó có thể phát huy mấy lần thậm chí là mấy chục lần lực lượng vốn có.

Trong mắt Thủy Trường Xuân lóe lên vẻ tàn khốc, lão nhìn con trai rồi trầm giọng hỏi:

-Chẳng lẽ ngươi cũng không nói mình là người của Liên Minh Phương Nam sao?

Thủy Quân lập tức sững sốt rồi cúi đầu nói:

-Phụ vương, khi đó hài nhi nhất thời hoảng loạn nên quên không nói.

-Chủ nhân, tên Lăng Tiêu kia là một đứa tiểu nhân kiêu ngạo và hung hăng. Cũng không biết rốt cuộc tên này có lai lịch gì mà từ nhân giới phi thăng lên không được bao lâu lại có tốc độ đề thăng thực lực kinh khủng, nhanh đến mức làm người ta cảm thấy hoa cả mắt. Ta còn nhớ rõ một trăm năm trước hấn còn chẳng là thứ gì, nhưng không ngờ bây giờ lại đề thăng đến mức độ như vậy. Hấn có thể đạt đến trình độ như ngày hôm nay cũng không có gì lạ, theo ta thấy chúng ta cần phải diệt trừ tận gốc Thực Sơn này trước, chỗ đó sớm muộn gì cũng là một tai họa.

Tôn Thiết khom người đối mặt với Thủy Trường Xuân nói.

Trong đám người bên dưới cũng có vài tên phụ họa theo.

-Đúng vậy thưa đại vương, tên Lăng Tiêu kia căn bản không biết nhún nhường là gì, kiêu ngạo và tàn ác. May mà hôm nay bên cạnh thiếu chủ có nhiều người, nếu không tên kia chắc chắn sẽ làm ra những chuyện khủng bố hơn.

-Năm xưa khi Lăng Tiêu chưa lập nghiệp thì nhận được ân huệ của rất nhiều người, nhưng đến khi hấn thật sự vùng lên thì đem những ân nhân này để sau đầu, thậm chí còn trở mặt thành kẻ thù, là loại người tráo trở!

Tên này chỉ đơn giản đứng đây nói xằng nói bậy nhưng những lời này lọt vào tai Thủy Trường Xuân lại sinh ra một tác dụng nhất định.

Thủy Trường Xuân ngồi ở vị trí thủ lĩnh, lão nâng hay tay lên rồi đập xuống dưới trầm giọng nói:

-Ta mặc kệ tên Lăng Tiêu kia là loại người gì, trước đây ta còn trói buộc các ngươi, nghiêm cấm không được phát sinh xung đột với hắn. Nhưng bây giờ xem ra cho dù chúng ta không trêu chọc thì sớm muộn gì tên này cũng đề lên đầu chúng ta, nếu đã như vậy thì cứ tiêu diệt bọn này trước. Bây giờ các ngươi hãy nói cho ta biết những trận pháp kia của Thục Sơn phái có điểm gì thần kỳ?

Tôn Thiết lại đứng ra nói:

-Chủ nhân, thực lực của tên Lăng Tiêu kia cao lắm cũng chỉ có cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong, điều này không cần phải sợ, cho dù đơn độc một mình không phải là đối thủ của hắn nhưng nếu có vài cường giả cảnh giới đỉnh phong cùng hợp lực lại thì hắn chắc chắn sẽ không phải là đối thủ. Chỉ có những trận pháp kia của Thục Sơn phái mới làm người ta cảm thấy đau đầu. Từ khi Lăng Tiêu nổi lên cho đến nay thì chưa nghe nói có bất kỳ người nào, bất kỳ một thế lực nào có thể phá vỡ trận pháp kia của hắn. Năm xưa từng có một trưởng lão của Phương gia một gia tộc nhỏ ở Nam Châu và cũng chính là gia tộc phụ thuộc vào Tương gia, từng đi vào bên trong trận pháp đó, kết quả là chỉ đến khi xuất ra thực lực cực mạnh thì Lăng Tiêu mới chủ động thả ra ngoài.

Thủy Trường Xuân nhìn thoáng qua Tương Vân Bưu đang đứng bên dưới rồi híp mắt hỏi:

-Có chuyện này sao?

Tương Vân Bưu vội vàng khom người, vẻ mặt lộ ra nụ cười lấy lòng nói:

-Đại vương, chuyện này là thật! Người đó chính là Phương Hướng Đông của Phương gia, hắn nói trận pháp kia vô cùng quỷ dị và hùng mạnh, sau khi người ta tiến vào mà lại đứng yên thì sẽ xuất hiện rất nhiều ảo giác tiến lên tấn công, mà ảo giác kia cũng chính là tâm ma của mỗi người. Ví dụ như những gì bình thường người này sợ nhất sẽ xuất hiện ở chỗ đó và tấn công. Nếu không tránh né thì đòn tấn công kia sẽ hóa thành thật sự. Tuy nó không mạnh nhưng tuyệt đối có thể làm người ta bị thương. Nếu phản kích thì đại trận sẽ thật sự chuyển động, lúc này sẽ có đủ loại cách thức tấn công xuất hiện tầng tầng lớp lớp. Thậm chí cũng có rất nhiều cách thức tấn công mà người ta khó thể tưởng tượng nổi xuất hiện trong trận pháp đó.

Thủy Trường Xuân gật đầu, vẻ mặt lão vẫn như thường, lão lại hỏi:

-Những năm gần đây chẳng lẽ không có một cường giả cảnh giới đại viên mãn nào tiến vào trong trận pháp kia sao?

Tôn Thiết trở nên trầm ngâm sau đó lại lắc đầu nói:

-Khi đến gần trận pháp kia thì sẽ cảm giác được bên trong ẩn giấu một luồng sát khí vô tận, như vậy làm gì có ai dám bước chân vào?

Thủy Trường Xuân cười lạnh vài tiếng sau đó lại nói:

-Các ngươi đều không biết, những trận pháp năm xưa bên trong La Ma giới có lợi hại hay không? Những thứ đó so với trận pháp của Lăng Tiêu còn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Nhưng không phải La Ma giới cũng sụp đổ sao? Tên Lăng Tiêu kia nhất định là nhận được chân truyền của La Ma giới, nếu không thì tên này chưa chắc đã có nhiều bản lĩnh kỳ quái như vậy. Mà trận pháp lại chính là một tiêu chí của La Ma giới.

Đám người bên dưới nghe thấy những lời này thì ngơ ngác nhìn nhau rồi hít vào một luồng khí lạnh. Trong đám người này bao gồm cả Tôn Thiết và Tương Vân Bưu cũng chưa từng nghe ai nói qua La Ma giới.

Tôn Thiết nhìn Thủy Trường Xuân, vẻ mặt hắn trở nên cung kính:

-Chủ nhân, có thể giải thích cho chúng ta biết được không?

Về mặt Thủy Trường Xuân hơi co lại vài cái, lão trầm nghĩ:

-La Ma giới này cho dù là người có thân phận như ta cũng không dám nói hiểu được nhiều. Nhưng nếu lừa dối các người thì không có vấn đề gì.

Thủy Trường Xuân ho nhẹ hai tiếng, sau đó nói:

-Năm xưa thần giới còn có một tên gọi khác là Ngụy Thần giới. Chỉ có những người độ qua kiếp nạn mới trở thành Kiếp Hậu Thần trong Thần giới, cũng chính là Chân Thần! Mà bên trong Thần giới, cũng có thể nói là xung quanh Thần giới còn có một địa phương khác gọi là La Ma giới. Đây là một địa phương mà tất cả những vị thần trong Thần giới không thể đi vào.

724. Chương 639 : Muốn Đánh Thục Sơn

Trong đại sảnh nghị sự lúc này có hơn trăm người, nhưng lại được bao phủ trong bầu không khí tĩnh lặng.

Tất cả mọi người đều bị tin tức này của Thủy Trường Xuân làm cho kinh hoàng trợn mắt há mồm, mọi người đều đứng yên như tượng gỗ và hoàn toàn đánh mất năng lực tự suy nghĩ.

Trên Thần giới...Vẫn còn một tồn tại mạnh mẽ hơn sao?

Điều này giống như một người phạm nhân đang sống trên nhân giới đột nhiên nghe nói trên đời này còn một địa phương tên là Thánh Vực, thậm chí người ở nơi đó có thể sống hơn vài vạn năm...Loại cảm giác này chính là không thể tin, nhưng sau đó...Lại sinh ra một niềm mơ ước về địa phương kia.

Đúng vậy, địa phương còn thần bí hơn cả Thần giới thì sao lại không làm người ta phải hướng tới chứ? Sao lại không thể làm cho người ta cảm thấy tò mò được?

Rất lâu sau mọi người mới có phản ứng trở lại. Tôn Thiết hít vào một luồng khí lạnh, hai mắt tràn đầy vẻ kinh hãi. Hắn không nhận được phải mở miệng nói:

-Chủ nhân tôn kính, chẳng lẽ thật sự còn tồn tại cao hơn Thần giới sao?

Thủy Trường Xuân cười thản nhiên, sau đó nói:

-Vũ trụ mệnh môn ẩn chứa rất nhiều điều thần bí, nhưng không người nào thật sự hiểu rõ mọi thứ! Thực tế thì La Ma giới cũng không mạnh hơn Thần giới nhiều lắm, nhưng ở nơi đó có rất nhiều thứ mà thần giới không có! Những phương pháp tấn công mà người La Ma giới sử dụng nhiều vô kể, rất nhiều bản lĩnh, so với những phương thức tấn công của tên Lăng Tiêu được các người miêu tả lại có vài phần giống hệt nhau. Cho nên ta cảm thấy tên Lăng Tiêu kia sở dĩ có thể đề thăng nhanh như vậy, còn có nhiều bản lĩnh lung tung như vậy, hẳn nhất định phải có vài phần liên quan đến La Ma giới. Nhưng trước khi Thần chiến xảy ra thì La Ma giới cũng đã sụp đổ rồi, cho nên dù Lăng Tiêu đoạt được từ nơi đó vài lợi ích nhưng chắc chắn sẽ không được nhiều lắm.

Lúc này tất cả mọi người lại càng hiểu được những chấn động trong lời nói của Thủy Trường Xuân. Thật khó có thể tưởng tượng thế giới này không ngờ vẫn còn địa phương mà bọn họ không biết. Hơn nữa rõ ràng ngay cả Thủy Trường Xuân chủ nhân mới của bọn họ, người được mọi người hoài nghi đến từ Thần giới cũng không phải hoàn toàn hiểu rõ chỗ đó, điều này sao lại không thể làm cho bọn họ kinh ngạc được?

Nhưng khi mọi người có phản ứng lại thì phần lớn cũng chỉ có lòng hiếu kỳ, dù sao thì khoảng cách của bọn họ đến đó vẫn còn rất xa. Ngay cả Thần giới bọn họ cũng không biết cuộc đời này có cơ hội bước vào hay không, đừng nói đến địa phương mười lăm vạn năm trước đã sụp đổ kia.

Nhưng lời nói của Thủy Trường Xuân lại làm cho những người này hiểu biết thêm vài phần về lai lịch của Lăng Tiêu. Hơn nữa nhìn thấy bộ dạng tràn đầy tự tin của Thủy Trường Xuân, rõ ràng lão này cũng không thèm đặt những trận pháp kia của Thục Sơn phái vào trong mắt.

Đây là một tin tức tốt.

Lăng Tiêu tung hoành ở Nam Châu trong Thánh Vực, tuổi còn rất trẻ đã được mọi người công nhận là tông sư. Nguyên nhân chủ yếu là đan dược của Thục Sơn phái, nhưng trận pháp của Thục Sơn phái sao lại không phải là nỗi sợ hãi rất sâu đậm của tất cả mọi người trong Nam Châu chứ?

Nếu người nào nói có thể phá vỡ được trận pháp của Thực Sơn phái thì tin tưởng chắc chắn tất cả những kẻ thù của Lăng Tiêu trước tiên sẽ liều lĩnh giết lên tận Thực Sơn, thẳng tay chém giết tất cả những tên trên Thực Sơn để giải mối hận trong lòng. Lại nói Thực Sơn phái cũng chưa chắc có thâm cừu đại hận với bọn người này như vậy, nhưng những trận pháp hùng mạnh của Thực Sơn giống như một tảng đá lớn đặt trong lòng tất cả mọi người, làm cho bọn họ khi nhớ đến Thực Sơn thì đầu tiên sẽ nghĩ đến những trận pháp này. Đi đôi với trận pháp làm cho người ta sinh ra đủ loại cảm giác sợ hãi chính là đan dược của Thực Sơn phái, cuối cùng mới đến khí thể mạnh mẽ của chính bản thân Lăng Tiêu.

Vì vậy có thể thấy trận pháp của Thực Sơn phái nổi tiếng như thế nào ở Nam Châu.

Cho nên Tôn Thiết mới đặt ngang trái tim mình ra, hấn thẳm nghĩ:

-Lăng Tiêu, năm xưa ta ngại đụng vào trận pháp của Thực Sơn phái mới để người sống yên ổn đến ngày hôm nay. Người có thể giết chết vài trăm cường giả cảnh giới đại viên mãn một lượt sao? Trước đây có lẽ ta sẽ sợ, nhưng bây giờ...Có cường giả cảnh giới như Thủy Trường Xuân, ta đã không còn sợ người nữa rồi. Chỉ cần có thể phá vỡ được trận pháp bảo vệ Thực Sơn phái thì chủ nhân của ta sẽ có thể bắt được người, như vậy Thực Sơn phái của người còn cái gì làm người ta phải sợ hãi đây? Nếu so sánh về thực lực thì sợ rằng ở đây chỉ cần tùy tiện cử ra một gia tộc cao cấp là có thể giết sạch bọn người được rồi.

Tôn Thiết vừa nghĩ vừa đảo mắt nhìn thoáng qua Tương Văn Bưu, trong lòng thầm cười lạnh:

-Thậm chí không cần Tôn gia ta xuất ra một binh một tốt nào, chỉ cần một Tương gia...Cũng đủ để dẹp yên đám Thực Sơn các người.

Vĩnh viễn không thể coi thường tình hình bên trong của những đại thế gia! Chưa đến tình cảnh nguy cơ trước mắt thì sẽ không có bất kỳ kẻ nào biết được bọn họ thật sự mạnh ở chỗ nào.

Giống như vào thời hưng thịnh thì toàn bộ Nam Châu, thậm chí toàn bộ Thánh Vực cũng sẽ không xuất hiện bao nhiêu cường giả cảnh giới đại viên mãn. Thậm chí ngay cả những võ giả cảnh giới Tiên Thiên cũng trốn đi tĩnh tâm tu luyện.

Nhưng khi thời buổi loạn lạc nổi lên, dị tượng bùng lên khắp bốn phía thì nhìn lại Nam Châu sẽ thấy rất nhiều gia tộc ẩn nhẫn đến tận cùng lại đột nhiên quật khởi, xuất hiện rất nhiều cường giả cảnh giới đại viên mãn.

Điều này là ngẫu nhiên sao? Không...Đây là tất cả những tích lũy ở bên trong mỗi gia tộc sau Thần chiến mười lăm vạn năm.

Nếu không có những việc quan trọng thật sự thì những tên đại viên mãn ăn uống no say rồi ra ngoài đi dạo sao? Số lượng gia tộc trong Nam Châu có hàng nghìn hàng vạn, năm xưa khi Liên Minh Nam Châu còn trong thời kỳ hưng thịnh thì những gia tộc có cường giả đại viên mãn cũng không biết nhiều bao nhiêu, mà Liên Minh Nam Châu vào thời kỳ hùng mạnh nhất cũng chỉ chiếm một phần mười thế lực ở Nam Châu mà thôi.

Còn có rất nhiều gia tộc phân bố khắp lãnh thổ Nam Châu chi chít như sao trên trời. Trong đó phần lớn là các gia tộc rất khiêm tốn, nếu không phải rơi vào thời buổi loạn lạc thì bọn họ căn bản sẽ không tham dự vào tất cả những tranh chấp.

Nhưng nghĩ lại thì vào thời loạn lạc này có bao nhiêu người biết, có bao nhiêu người đi đến? Tất cả mọi thứ không liên quan đến những gia tộc bí ẩn này sao?

Tương Văn Bưu nhớ tới tên ca ca Tương Văn Sơn của mình và con tiện nhân Hạ Tuyết Ngọc. Hắn nhớ năm xưa tại hôn lễ của Lăng Tiêu, Tương Văn Sơn công khai đứng trước mặt mọi người kể ra những bí mật năm xưa của Tương gia, thiếu chút nữa đã làm cho mình phải chết vì tức. Nếu không phải thế lực của hắn đã sớm trải rộng khắp Tương gia từ trên xuống dưới thì chỉ sợ từ đó về sau hắn sẽ không còn thích hợp cho địa vị gia chủ nữa.

May mà các trưởng lão của Tương gia đều ý thức được chuyện năm xưa mặc dù ai đúng ai sai thì Tương Văn Sơn cũng không thể trở về được nữa, mà thực lực của Tương Văn Bưu cũng đã rõ như ban ngày. Nếu mọi người hướng về phía Tương Văn Sơn thừa nhận sai lầm thì chẳng phải Tương gia sẽ tự vả vào mặt mình sao? Năm xưa những người phán xét Tương Văn Sơn phản bội gia tộc chính là các trưởng lão Tương gia.

Cho nên sau khi Tương gia xử lý vụ tai tiếng năm xưa thì tất cả trưởng lão đều tỏ vẻ ủng hộ Tương Văn Bưu tiếp nhận chức vụ gia chủ Tương gia và cũng nói rõ:

-Nếu Tương Văn Sơn đã bị trục xuất ra khỏi Tương gia thì tất cả những lời nói và hành động của hắn sẽ không còn liên quan đến Tương gia nữa.

Chỉ có trời mới biết dù thực lực Tương gia khá mạnh nhưng khi Tương Văn Bưu về đến gia tộc cũng cảm thấy trong lòng tràn đầy khuất nhục và bế quan rất nhiều năm, cho đến khi hắn đột phá cảnh giới đỉnh phong của người tu luyện thì mới đi ra. Lúc này những người dèm pha chuyện bê bối năm xưa đã dần ít đi, nhưng mỗi cảm thù khắc cốt ghi tâm kia đã sớm được Tương Văn Bưu ghi tạc trong lòng.

-Đại vương, nếu đại vương có thể phá vỡ được trận pháp của Thục Sơn phái thì ta tình nguyện điều động nhân mã san bằng Thục Sơn.

Trong ánh mắt Tương Văn Bưu lóe lên ngọn lửa thù hận, hắn trầm giọng nói.

Thủy Trường Xuân gật đầu nói:

-Tốt! Ta rất thích loại người trực tiếp và sảng khoái như ngươi. Sau khi tiêu diệt Thục Sơn ta sẽ xưng đế, mà ngươi cũng sẽ là đại nguyên soái trong quân đội của ta.

Về mặt Tương Văn Bưu lập tức hiện lên sự sợ hãi xen lẫn vui mừng. Hắn quỳ trên mặt đất liên tục dập đầu:

-Thần tạ ơn bệ hạ tín nhiệm.

Trong ánh mắt Tôn Thiết đứng ở bên cạnh lóe lên một chút lo lắng, trong lòng cảm thấy căm hận:

-Không ngờ địa vị quan trọng nhất đã bị hắn cướp đi, đến lúc đó ta sẽ làm cho hắn không dám ngồi yên trên địa vị này.

... ..

-Phu quân, huynh nói xem tên thanh niên kia rốt cuộc là ai? Hôm nay hai đám người kia đánh nhau rất hăng, xem ra thực lực cũng không tệ.

Diệp Tử vừa dùng những ngón tay trắng nõn lột vỏ một trái nho dúi cho Lăng Tiêu đang gói đầu trên đùi mình, vừa khẽ nói.

Hai người đang ở bên trong một lều vải rất lớn, trong đây đầy đủ mọi thứ như bàn ghế giường chiếu rất lộng lẫy. Không gian cất giữ đồ vật của Lăng Tiêu đã không biết được mở rộng ra bao nhiêu lần, tất cả gia quyến nữ đều được hắn mang theo trong nhẫn trữ vật. Các nàng còn xa xỉ hơn Lăng Tiêu rất nhiều, trong nhẫn ngoài những quần áo và vật dụng đẹp đẽ, thì những thứ còn lại cũng đều là các loại vật dụng dùng để hưởng thụ cuộc sống. Những thứ như pháp bảo tinh thạch đều phải uất ức nằm ở những góc xó xĩnh bên trong nhẫn, không được các nàng coi trọng.

Hai mắt Lăng Tiêu khép hờ, đặt đầu lên bụng Diệp Tử cảm nhận được sự ấm nóng và mềm mại của nàng, hắn sinh ra cảm giác muốn ngủ, khẽ nói:

-Gần đây Nam Châu không được yên ổn cho lắm, ta mang các nàng ra ngoài thật ra chủ yếu cũng muốn mọi người có thêm kinh nghiệm. Trận pháp của Thục Sơn phái cũng không phải là một nhà tù không thể phá vỡ, giống như một cây cột cũng chỉ chịu đựng được một trọng lượng có hạn mà thôi. Cho dù là những thân gỗ cứng như sắt lạnh như băng sinh trưởng vài vạn năm cũng không thể chịu đựng được một trọng lượng khổng lồ. Một khi trận pháp bị người ta xông vào thành công thì tất cả đệ tử của Thục Sơn phái... Bao gồm cả các nàng sẽ trở thành những con cừ non đợi làm thịt. Diệp Tử, nàng hiểu được những lời ta nói không?

Diệp Tử cười dịu dàng rồi gật đầu nói:

-Chuyện này thật ra muội đã cùng các chị em thảo luận rất nhiều rồi. Hiện nay Thục Sơn quả thật là như vậy, một mặt là khí thế mạnh mẽ của huynh, sự thần kỳ của trận pháp là một phương diện khác, nó cũng đã trở thành một vật bảo vệ đám đệ tử. Nếu thực lực không được nhanh chóng đề cao thì lực chiến đấu thật sự lại càng ngày càng yếu. Muội nghĩ năm xưa binh đoàn Tia Chớp có thể uy chấn nhân giới, tất cả những đế vương trên các quốc gia nhân giới vừa nghe thấy tên binh đoàn Tia Chớp thì sẽ lập tức sợ đến

mức lui binh, nhưng nguyên nhân chủ yếu cũng chính là giết người mà ra, chỉ có thể dùng máu tươi để đổi lấy danh tiếng. Mà ngày hôm nay thực lực tổng thể của binh đoàn Tia Chớp đã được đề thăng lên không biết bao nhiêu lần, Kim Cương Phục Ma kiếm trận cũng đã sớm đạt đến đại thành, nhưng bọn họ có thể giữ được sự nhiệt huyết và năng lực chiến đấu như năm xưa hay không thì muội cũng không dám bảo đảm.

-Đúng vậy, đây là thời điểm để bọn họ đối mặt với phong ba trong Thánh Vực!

Lăng Tiêu mở to mắt rồi ngồi hẳn người lên nhìn vào đôi mắt sáng như sao của Diệp Tử:

-Diệp Tử, nếu chúng ta có thể đánh cho những tên muốn lập quốc xưng đế kia thất bại thảm hại, như vậy còn kẻ nào dám coi thường Thục Sơn ta nữa chứ?

Diệp Tử thản nhiên cười, nàng cầm lấy tay Lăng Tiêu vẽ mặt kiên định nói:

-Phu quân, có thể là phu nhân của huynh, Diệp Tử sẽ mãi mãi không hối hận! Dù phu quân làm gì, Diệp Tử cũng sẽ mãi mãi kiên định đứng bên cạnh huynh, vĩnh viễn ủng hộ huynh!

Khi Lăng Tiêu nghe xong những lời này thì khóe miệng hơi đưa về phía trước, trong ánh mắt tỏa ra cái nhìn dịu dàng. Nhưng đột nhiên hắn lại nhướng mày, vẽ mặt dần trở nên ngưng trọng rồi lại cười lạnh, sau đó nói:

-Quả nhiên có người đặt chủ ý lên Thục Sơn, muốn phá trận pháp của ta sao? Diệp Tử...Chúng ta trở về!

***** .

Khi Lăng Tiêu nghe xong những lời này thì khóe miệng hơi đưa về phía trước, trong ánh mắt tỏa ra cái nhìn dịu dàng. Nhưng đột nhiên hắn lại nhướng mày, vẽ mặt dần trở nên ngưng trọng rồi lại cười lạnh, sau đó nói:

-Quả nhiên có người đặt chủ ý lên Thục Sơn, muốn phá trận pháp của ta sao? Diệp Tử...Chúng ta trở về!

725. Chương 640 : Nhớ Chuyện Xưa, Xem Lại Hôm Nay

Độ Kiếp trung kỳ đã gần như là Bán Tiên, tuy Lăng Tiêu không tinh thông thuật xem quẻ nhưng cũng hiểu được sơ sơ. Hơn nữa khi nguy hiểm đã đến gần thì linh cảm này hầu như đến từ bản năng của người tu chân, tất cả những điều trên làm Lăng Tiêu tính ra được có người muốn tấn công Thục Sơn.

Lăng Tiêu nhớ đến lời nói của tên thanh niên kia, người đó đã ăn một quả đẳng quả lớn trên tay hắn nên tất nhiên sẽ không chịu để yên. Hắn hừ lạnh một tiếng:

-Có bối cảnh hùng mạnh sao? Cứ chờ xem.

Lăng Tiêu dẫn theo những phụ nữ của mình đi mà không cố ý đẩy nhanh tốc độ, chỉ lựa chọn một con đường dài để ngắm núi ngắm sông. Sau nhiều năm phi thăng lên Thánh Vực đây là lần đầu tiên các nàng ra ngoài du ngoạn, tất nhiên tâm tình sẽ trở nên đặc biệt tốt. Ngoài Diệp Tử ra cũng không ai biết chuyện có người muốn tấn công Thục Sơn phải. Bởi vì nếu không phải chuyện quá mức cần thiết thì lâu lắm mới được ra ngoài dạo chơi một chuyến, tất nhiên Lăng Tiêu cũng không muốn vì chuyện trên mà để các nàng mất hứng.

Vào một ngày mọi người dạo chơi đến địa phương cách Thục Sơn hơn năm vạn dặm thì sắc trời đã tối, trước mặt mọi người là một hồ nước khổng lồ, từ trên cao nhìn xuống thấy nó kéo dài ra ngoài vài trăm dặm. Hồ nước này rất trong, nhìn không thấy đáy, cũng không biết sâu bao nhiêu. Những cơn gió lúc chạng vạng thổi qua làm mặt hồ bùng lên những con sóng lớp lớp như vẩy cá.

Trước mặt đám người Lăng Tiêu là hồ nước này mà xung quanh lại là những ngọn núi cao thấp không đồng đều. Trên những ngọn núi là các cánh rừng dày đặc cây, khi ánh hoàng hôn buông xuống thì lộ ra một màu xanh ngắt.

-Ôi, nơi này đẹp quá!

Hoàng Phủ Nguyệt mở rộng hai tay ra đón gió hoàng hôn, cảm nhận được linh khí nồng đậm và bầu không khí trong lành ở nơi đây. Nàng khẽ nhắm mắt lại rồi lẩm bẩm:

-Thật ra nếu có thể dựng nhà sống ở đây rồi chuyên tâm tu luyện cũng rất tốt.

-Đúng vậy, linh khí ở đây cũng không kém Thục Sơn đâu. Cảnh sắc ở đây cũng rất đẹp, so với Thục Sơn thì mỗi nơi mỗi vẻ.

Thượng Quan Vũ Đồng đứng bên cạnh Hoàng Phủ Nguyệt khẽ tán thưởng:

-Cảnh đẹp trong Thánh Vực quả thật là rất nhiều, khắp nơi đều có thể thấy được.

-Đêm nay chúng ta ngủ lại bên hồ một đêm!

Lăng Tiêu nói xong thì đi tới bên bờ hồ nói:

-Ta câu vài con cá, các nàng chuẩn bị nấu nướng, đêm nay chúng ta trải qua một cuộc sống phàm nhân ở chỗ này, có được không?

-Tốt tốt!

Xuân Lan là người đầu tiên vỗ tay khen ngợi:

-Mọi người cố gắng đừng sử dụng thực lực vượt quá cảnh giới Ma Kiếm Sư nhé, xem như nhớ lại khoảng thời gian sống trên nhân giới. Chúng ta hãy thử cảm thụ cuộc sống của những dong binh và lính đánh thuê nhé.

Trong mắt Thu Nguyệt Và Y Toa cũng bùng ra những luồng hào quang tràn đầy mong chờ, rõ ràng các nàng rất đồng ý với đề nghị của Xuân Lan. Nhưng Thật ra Tống Minh Nguyệt và Phong Linh đều đã từng cùng Lăng Tiêu trải qua những ngày tháng mạo hiểm, lúc này trong ánh mắt hai người đều lộ ra vẻ hoài niệm.

Diệp Tử đứng bên cạnh Lăng Tiêu che miệng cười, nàng và Lăng Tiêu liếc nhau một cái rất nồng nàn. Loại cảm giác hiểu ý ngầm này làm cho khoe miệng hai người lộ ra một nụ cười ấm áp.

Thượng Quan Vũ Đồng và Diệp Tử phụ trách nhóm lửa nấu cơm. Bốn người Xuân Lan, Thu Nguyệt, Y Toa và Phong Linh phụ trách việc lấy củi và săn thú. Hoàng Phủ Nguyệt lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một cái lều vải rất lớn và những vật dụng trong cuộc sống như bàn ghế, nàng có nhiệm vụ sắp xếp các đồ vật. Hai người Tống Minh Nguyệt và Lăng Tiêu ngồi bên hồ phụ trách công việc câu cá.

Tống Minh Nguyệt từ nhỏ đã sống bên ngoài hải đảo, nên nàng đối với việc câu cá đã quen thuộc đến mức không thể hơn. Nhưng lúc này rõ ràng nàng cũng không có tâm tư để câu cá, nàng khẽ dựa đầu lên vai Lăng Tiêu, gió đêm nhẹ thổi bay mái tóc trên trán nàng. Lúc này nàng khép hờ đôi mắt, bầu không gian đã mờ tối và có loại khí tức dịu dàng.

-Phu quân, muội rất muốn được thế này mãi, cả đời thản nhiên, chèo thuyền trên hồ, hoàng hôn lại thả câu, mọi người gắn kết với nhau vĩnh viễn không bao giờ chia lìa. Cuộc sống như vậy quả thật là quá tốt!

Tống Minh Nguyệt khẽ nói:

-Thật ra bọn tỷ muội cố gắng để thăng thực lực của chính mình chẳng qua chỉ vì không muốn kém phu quân quá xa. Đám người bọn thiếp cũng sợ những cuộc sống cô đơn, nếu phu quân lại tiếp tục phi thăng thì chúng ta sẽ không biết bao nhiêu năm nữa mới được gặp lại...Phu quân, Minh Nguyệt rất sợ!

Lăng Tiêu gắn mồi lên lưỡi câu, sau đó hần vung cần vào trong hồ. Hần nhìn phao đang bập bênh trên mặt nước rồi vòng tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Tống Minh Nguyệt, bàn tay hần khẽ xoa nhẹ lên cái bụng nhỏ nhắn mịn màng của nàng qua một lớp lụa mỏng. Giọng nói của Tống Minh đã dần trở nên càng lúc càng nhỏ, cảm giác nồng hừng hực càng lúc càng bốc lên dữ dội trong người. Nàng khẽ nhắm mắt, đôi môi nhếch lên, trong lỗ mũi phát ra vài tiếng rên khẽ.

-Phu quân, Minh Nguyệt rất nhớ chàng!

Thân thể Tống Minh Nguyệt mềm nhũn trong lòng Lăng Tiêu, nàng khẽ lẩm bẩm.

-Cá cắn câu rồi!

Lăng Tiêu khẽ nói một câu rồi dùng sức nhấc cần lên. Một con cá chép hồng nặng khoảng vài cân vẩy đuôi làm mặt nước bùng lên những con sóng nhỏ, cần câu rất dẻo bị nó kéo cong lại. Tống Minh Nguyệt đột nhiên tỉnh người lại, nơi này thật ra cũng không phải chỉ có phu quân và mình. Trong lúc nàng xoay người đứng dậy thì bàn tay trắng nõn vô tình lướt qua tiểu phúc của Lăng Tiêu, cơ thể nàng đột nhiên cứng đờ lại, vẻ mặt chợt đỏ thành từng mảng, trong lòng thầm nghĩ:

-Thì ra tâm tình của phu quân vẫn chưa đến mức tĩnh lặng như nước, mọi vật không thể xâm phạm. Ha ha, ha ha!

Trong lòng Tống Minh Nguyệt cực kỳ đắc ý, đồng thời cặp mắt xinh đẹp và long lanh nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu. Nàng lại không nhận được phải sinh ra cảm giác rung động khó hiểu.

Tống Minh Nguyệt nhớ lại những việc mà phu quân đã làm với mục đích vô cùng đơn giản. Hắn chỉ đơn giản muốn những người bên cạnh có một cuộc sống ngày càng tốt hơn, muốn đem Thục Sơn phái phát dương quang đại, có thể giữ lại được một địa vị trong thời đại gió nổi mây tuôn này.

Tống Minh Nguyệt tin phu quân nhất định có thể thực hiện được nguyện vọng này.

Tống Minh Nguyệt thầm nghĩ trong lòng, sắc mặt cũng dần khôi phục trở lại bình thường. Nhưng trong lòng nàng vẫn còn hơi thẹn thùng, không nhận được phải dùng ánh mắt lên nhìn xuống phần bên dưới của Lăng Tiêu. Lúc này trường bào trên người Lăng Tiêu bay phất phơ theo gió, nàng sao có thể nhìn thấy cái gì được chứ? Trong lòng nàng lại thầm thất vọng, lại không nhận được phải nghĩ:

-Mặc y phục rộng thùng thình như vậy làm gì?

-Minh Nguyệt, muội bắt cá đi!

Về mặt Lăng Tiêu vẫn như thường, hắn nói lớn một câu.

-À, à! Muội biết rồi!

Tống Minh Nguyệt luống cuống tay chân vớt con cá chép mập này vào trong lưới. Sau đó nàng lại thăm oản giận trong lòng:

-Người cứ giả vờ đi, đợi khi có cơ hội...

Tống Minh Nguyệt lại ngồi xuống, loại tình cảm kiêu diễm giữa hai người cũng nhạt hẳn đi. Lăng Tiêu cũng không có cách nào khác, dù sao hắn cũng không thể làm trò với Minh Nguyệt trước mặt mọi người. Tuy giữa mọi người đã trở nên rất thân mật, nhưng ảnh hưởng...Dù sao cũng phải chú ý một chút.

Nghệ thuật bếp núc của Thượng Quan Vũ Đồng và Diệp Tử được đám phu nhân của Lăng Tiêu công nhận là tốt nhất. Khi màn đêm đã buông xuống thì sáu bảy món đồ ăn thơm phức đã được làm xong và bày ra trên bàn ăn khá rộng. Lúc này mọi người ngồi một vòng xung quanh, Lăng Tiêu lại lấy từ trong nhẫn ra một vỏ rượu. Sau khi hắn dùng tay mở lớp niêm phong ra thì lập tức có một mùi thơm mát bùng ra, ánh mắt các nàng đều sáng rực lên. Tuy mọi người không phải thường xuyên uống rượu nhưng loại rượu tốt hay xấu cũng có thể phân biệt được.

Mà những thứ trong tay Lăng Tiêu làm gì có đồ không tốt chứ?

-Vỏ rượu này các nàng đều có thể cảm nhận được nó là loại tốt, nhưng có biết nó đã được bao nhiêu năm rồi không?

Lăng Tiêu cúi đầu xuống ngửi mùi rượu bốc lên say lòng người, trong giọng nói mang theo một chút hoài niệm.

Những người ở đây đều đã đi theo Lăng Tiêu từ nhân giới, nhưng ngay cả Diệp Tử là người đi theo Lăng Tiêu sớm nhất cũng không biết lúc nào phu quân của mình tự tay sản xuất rượu.

Cho nên khi ánh mắt của tất cả mọi người đều chuyển hết lên người Diệp Tử, thì nàng về mặt nàng cũng trở nên mờ mịt rồi lắc đầu.

Lăng Tiêu cười khẽ nói:

-Thấy chưa, các muội đều không thể đoán ra được. Vò rượu này được một cửa hàng sản xuất rượu ngàn năm trên Lam Nguyệt đế quốc làm ra, là loại rượu ngon được ủ hơn năm mươi năm. Nếu tính thêm năm mươi năm thì đến ngày hôm nay vò rượu này đã được ủ hơn ba trăm năm rồi.

Lăng Tiêu nói xong thì thở dài một tiếng, trong tiếng thở dài này hình như ẩn chứa những tang thương vô tận.

Mọi người ở đây đầu tiên là sửng sốt, sau đó lại lập tức trở nên trầm mặc. Y Toa nhớ đến cha mẹ của mình, đã hơn hai trăm năm trôi qua gia tộc của mình chẳng biết có còn tồn tại hay không, nhưng cha mẹ thì chắc chắn đã rời khỏi trần thế nhiều năm rồi. Tuy nói con gái trong những gia tộc quyền thế thì bản thân giống như một vật phẩm để giao dịch, phần lớn đều trở thành vật hy sinh trong những hôn nhân chính trị, nhưng cha mẹ tình thâm dù sao cũng khó có thể bỏ qua được. Một câu nói của Lăng Tiêu làm bùng lên những tình cảm ảm áp được Y Toa chôn dấu trong lòng rất nhiều năm, làm khóe mắt nàng trở nên ướt ướt.

Những người khác cũng bị bầu không khí này làm cảm nhiễm, ai cũng không nhận được phải nhớ tới cuộc sống năm xưa trên nhân giới. Lần gặp mặt cuối cùng của Phong Linh và cha mẹ chính là trước khi nàng phi thăng lên Thánh Vực. Năm xưa môn phái nhỏ của cha Phong Linh cũng tìm được một vài công pháp bí tịch trên những di tích thượng cổ. Trước khi Phong Linh đi đã phó thác cho Mạnh Ly chăm sóc bọn họ.

Bây giờ đã trải qua hai trăm năm, với thực lực của cha mẹ Phong Linh thì chắc chắn vẫn còn tồn tại. Nhưng đã phát triển đến cảnh giới gì thì nàng cũng không biết. Phong Linh thầm nghĩ trong lòng:

-Đợi lần này trở về ta sẽ đưa tin xuống Thực Sơn phái trên nhân giới đón cha mẹ mình lên đây. Đã nhiều năm trôi qua rồi, không biết bọn họ đã tìm được người nối nghiệp chưa? Hơn nữa với thực lực của Phong Linh ta hôm nay thì còn phải đặt môn phái nhỏ trên nhân giới vào trong mắt sao?

Cũng không phải chỉ có một mình Phong Linh mới có suy nghĩ này, trong lòng Thượng Quan Vũ Đồng và Tống Minh Nguyệt cũng có cùng ý nghĩ như vậy. Phụ thân Tống Nghi và lão tổ Tống Khê của Tống Minh Nguyệt đã sớm phi thăng lên Thánh Vực, hiện nay đã cùng ở chung với đám người Lãnh Thiên Thiên minh chủ Lãnh Ngưng Cung. Tất cả bọn họ đều đang tu luyện bên trong thế giới của Hàm Hàn Bảo Đình, hầu như chưa từng xuất hiện trước mặt mọi người.

Bởi vì thân phận của bọn họ đều là thân tín của tông chủ, nếu không biểu hiện ra thực lực tương ứng thì dù đệ tử Thực Sơn không nói gì nhưng chính bọn họ cũng cảm thấy khó chịu.

Xuân Lan và Thu Nguyệt lại không có nhiều ý tưởng lắm, hai người chỉ nghĩ lại những năm tháng ở trên nhân giới. Bọn họ cũng cảm thấy có chút mơ hồ, từ nhỏ đã bán mình vào phủ Tướng Quân và trở thành tỷ nữ của Lăng Tiêu, được đi theo Lăng Tiêu làm các nàng cảm thấy rất vừa lòng, huống chi bây giờ Lăng Tiêu còn trở thành phu quân, tất nhiên hai người cũng không còn nhiều sầu lo nữa.

Mà Tô Tuyết mẹ của Diệp Tử cũng là một trong những người tiến vào Thánh Vực khá sớm, bây giờ cũng sắp đột phá đến cảnh giới đại viên mãn, tốc độ đề thăng cũng khá nhanh. Cho nên Diệp Tử cũng chỉ nghĩ đến tình cảnh năm xưa cùng Lăng Tiêu phiêu lưu ở Phạm Đế Á Đại Tuyết Sơn trên nhân giới mà thôi.

Lăng Tiêu thấy các nàng chỉ vì một câu nói của mình mà trở nên trầm mặc, hần khe mỉm cười, sau đó nói:

-Đời người rất tuyệt vời, từ vị trí bắt đầu lúc nào cũng muốn đi lên phía trước.

Lăng Tiêu nâng vò rượu lên rồi rót cho mỗi nàng một chén, sau đó lại rót cho chính mình một chén, nói:

-Vì tương lai của chúng ta, vì cuộc sống mãi mãi yên bình như thế này, cạn ly! Các phu nhân!

***** :

Lăng Tiêu nâng vò rượu lên rồi rót cho mỗi nàng một chén, sau đó lại rót cho chính mình một chén, nói:

-Vì tương lai của chúng ta, vì cuộc sống mãi mãi yên bình như thế này, cạn ly! Các phu nhân!

726. Chương 641 : Bộ Mặt Khác Của Lăng Tiêu

Một câu nói của Lăng Tiêu làm cho bầu không khí khẩn trương được xoa dịu hẳn lại. Dù là Y Toa hay Phong Linh cũng đều nở nụ cười. Thượng Quan Vũ Đồng cũng bưng chén của mình lên vui vẻ cộng ly với mọi người rồi uống một hơi cạn sạch. Hình như nàng uống không phải là rượu mà là tất cả hồi ức của hơn hai trăm năm trước. Mỗi một giọt rượu đều thay mặt cho một chuyện cũ, khi uống vào trong bụng thì chuyện ngày xưa sẽ trở thành một luồng khói nhẹ nhàng bay đi, trong nháy mắt chỉ còn giữ lại những điều tốt đẹp nhất.

Đêm xuống bên bờ hồ rất yên tĩnh, những ngôi sao lấp lánh trên không trung, bên tai không có bất kỳ âm thanh nào giống như tất cả sự sống đều bị bầu không khí lạnh lẽ này đè lên. Một làn gió mát thổi qua mặt hồ làm mặt nước khẽ rung lên.

Bên trong lều vải hào hoa cũng không có bất kỳ tiếng động nào truyền ra. Lúc này đôi chân mượt mà và thẳng tắp của Tống Minh Nguyệt đang dùng sức cuốn chặt lấy hông Lăng Tiêu, hai mắt nhắm chặt lại, vẻ mặt đỏ hồng. Hơi thở của nàng không đều, toàn thân đổ đầy mồ hôi. Một lúc lâu sau mới truyền ra một tiếng rên dài, tiếng động này không chút che giấu, nếu âm thanh này truyền ra bên ngoài thì sợ rằng toàn bộ bầu trời đêm sẽ bị cắt ngang.

Nhưng bầu trời vẫn yên lặng như cũ, không có bất kỳ tiếng động nào được truyền ra. Tống Minh Nguyệt giống như bạch tuộc dùng thân thể của mình quấn chặt lấy Lăng Tiêu, nàng khẽ nói:

-Thật tuyệt...Loại cảm giác này, tuyệt quá! Lúc nào cũng muốn ôm lấy huynh như vậy, cứ như vậy, như vậy...

Lăng Tiêu nhìn Tống Minh Nguyệt mệt mỏi ngủ vùi, trên mặt hằn lộ ra vẻ thương tiếc. Hắn dùng tay khẽ vuốt ve, trong lúc ngủ mơ Tống Minh Nguyệt cảm giác được cơ thể mình nóng hổi lên, cảm giác ẩm ướt đã biến mất, thay vào đó là một loại khô mát. Tống Minh Nguyệt rúc người vào trong lòng Lăng Tiêu, dán thật chặt lên ngực Lăng Tiêu, giống như chỉ vậy nàng mới cảm thấy an toàn.

Lúc này Lăng Tiêu vung tay lên triệu hồi kết giới, với cảnh giới hiện nay của hắn thì chỉ cần tùy tiện bày ra kết giới thì những người chưa đạt đến cảnh giới Kiếp Tiên Thần căn bản không thể kiểm tra ra được. Cho nên dù mọi người đều biết rõ Tống Minh Nguyệt ở chỗ đó làm chuyện gì nhưng cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Nhưng tối nay mọi người cũng uống rất nhiều rượu, sau đó lại không vận công chống cự lại, cho nên đây cũng là lần đầu tiên sau khi tiến vào Thánh Vực mọi người đều mất ngủ.

Các nàng đều lăn qua lăn lại ngủ không yên, trong đầu lại hiện lên những tình cảnh kiều diễm kia. Những thứ kia tuy không tạo ra bất kỳ tiếng động nào nhưng lại hơn hẳn những âm thanh...Làm cho người ta thẹn thùng. Cho nên bên trong lều vải rất lớn lộng lẫy giống như cung điện của đế vương trong nhân gian, mỗi người phụ nữ ở đây đều không nhìn được phải kẹp chặt hai chân lại, cắn chặt môi. Trong lều vải lại được bao phủ bằng một luồng khí tức nóng hừng hực không liên quan đến bầu không khí mát mẻ ban đêm chút nào.

Nhưng cảm giác khó chịu này cũng không duy trì lâu, rất nhanh đã có một đôi tay lực lưỡng nhẹ nhàng ôm các nàng vào trong lòng ngực...Lại một đêm phong tình vạn chủng.

Sáng sớm hôm sau khi mọi người thức dậy thì vẻ mặt ai cũng trở nên phơi phới giống như trên mặt được bao phủ bằng một vầng hào quang mỹ lệ, cho dù dùng đan dược trụ nhan cũng không có tác dụng như vậy.

Đám người Thượng Quan Vũ Đồng liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt người nào cũng đỏ ửng. Nhưng trong lòng mọi người đều sinh ra nghi hoặc, đó chính là các nàng cảm giác được khoảng thời gian chính mình ở bên cạnh Lăng Tiêu cũng rất dài, hơn nữa cũng không phải Lăng Tiêu dùng thuật phân thân. Vì trong khoảng khắc khi các nàng chìm vào giấc ngủ đều cảm giác được Lăng Tiêu lạnh lẽo rời đi. Hơn nữa Lăng Tiêu cũng không có khả năng phân ra bảy tám phân thân, nếu vậy thì không phải là người mà là yêu quái.

Nhưng vấn đề làm người ta cảm thấy xấu hổ khi mở miệng này lại không có ai can đảm dám đứng ra nói. Cho nên mặc dù trong lòng cảm thấy khó hiểu nhưng cảm giác ngọt ngào lại tràn đầy trái tim các nàng.

Đây mới thật sự là cuộc sống các nàng mong muốn.

Đây mới thật sự là cuộc sống của một con người có máu thịt.

Không dục vọng không ước muốn thì còn là cuộc sống nữa sao?

Những điều chứng minh con người đã từng tồn tại không phải là thất tình lục dục sao? Nếu không thì sống chẳng bằng chết.

Lăng Tiêu cũng không phải loại người buông thả dục vọng, nhưng cũng không phải là loại người lạnh lùng, không phải kẻ tu luyện đạo vô tình. Mục đích hắn đang nỗ lực tiến tới chính là muốn cho những người sống bên cạnh mình trở nên vui vẻ hơn. Hắn đã từng nghĩ rằng chỉ cần cho các nàng đạt được tuổi thọ trường cửu, đạt được thực lực hùng mạnh thì các nàng sẽ vui vẻ.

Nhưng sau đó Lăng Tiêu cũng hiểu được mình đã sai, một sai lầm tệ hại, các các nàng muốn thật ra rất đơn giản, những yêu cầu của các nàng cũng rất ít.

Mười mấy ngày sau đoàn người Lăng Tiêu vừa đi vừa dừng, cuộc sống này giống như thần tiên quyền lữ. Các nàng vốn đã xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành mà bây giờ vẻ đẹp lại trở nên kinh người.

Lăng Tiêu chính là một người như vậy, tính tình rất thoáng, thích làm gì sẽ làm theo ý mình. Hắn cũng không thèm quan tâm đến ánh mắt và sự dèm pha của thói đời—những thứ đó có liên quan gì đến hắn chứ?

Thánh Vực hiện nay vẫn còn truyền thống coi phụ nữ là những loại người có địa vị thấp kém, hầu như có rất ít phụ nữ tu luyện được đến cảnh giới chí cao. Nếu có cũng cực kỳ ít, hơn nữa những người này nhìn chung cũng bỏ cả đời ra tu luyện nên không làm bất kỳ việc gì khác, nói chung đều là người độc thân.

Khi những cường giả đàn ông trong Thánh Vực nhắc đến phụ nữ thì phần lớn đều có một cảm giác khinh thường đến tận tận đáy lòng. Cường giả bạc tình là một vấn đề rất thật trong Thánh Vực, những cường giả này cũng có mẫu thân, có tỷ muội nhưng cuộc sống của bọn họ là một quá trình tu luyện dài đằng đặc, cho dù là loại người rất hiếu thảo thì sau một thời gian dài...Sống vài vạn năm thì những người thân này đều chết cả, nên cuối cùng trong mắt bọn họ ngoại trừ thực lực thì vẫn chỉ là thực lực.

Hiện nay Thánh Vực đang gió dậy mây tuôn, rất nhiều cường giả cảnh giới đại viên mãn xuất hiện trước mắt mọi người, cái bọn người này cần không gì ý có ý nghĩa thực tế hơn quyền lực.

Nhưng chỉ cần là người có cái đầu đều biết, điều đó tuyệt đối không có khả năng.

Nếu không có lợi ích cực lớn mà ép bọn họ đi chiến đấu, có ai ngu đến mức vì một vị tướng quân có tương lai mù mịt mà bán mạng?

Đối với những tên bạc tình nhạt nghĩa này, nếu không có lợi ích thì ai thèm ra mặt?

Nhưng nếu so sánh Lăng Tiêu với bọn họ thì hẳn lại là một quái thai.

Chưa nói đến chuyện đám hồng nhan bên cạnh Lăng Tiêu được hắn che chở và đề thăng thực lực rất nhanh, mà ngay cả phần lớn những người nắm giữ quyền lực của Thục Sơn phái cũng đều là những người phụ nữ khác của hắn. Có người nào không trực tiếp hoặc gián tiếp đạt được rất nhiều lợi ích từ Lăng Tiêu chứ? Hiện nay địa vị của Thục Sơn phái đã khác hẳn một trời một vực so với trước đó, không thể nào đánh đồng với nhau được.

Phụ nữ có địa vị rất cao trong Thục Sơn phái, ít nhất cũng không bị coi thường giống như tình hình trong Thánh Vực, thậm chí còn bị xem là hàng hóa để đưa tới đưa lui. Cho dù là tiểu thư khuê các như Ngô Tú Nhi được gia chủ dùng đủ cách cưng chiều, nhưng cuối cùng cũng không thể tránh khỏi số mệnh trở thành công cụ trong hôn nhân chính trị, nên đừng nói đến những người phụ nữ khác. Phụ nữ có số phận thảm thương trong Thánh Vực rất nhiều, càng xuất thân trong đại gia tộc thì lại càng không thể quyết định được vận mệnh của chính mình.

Cũng vì nguyên nhân và tình hình này mà trong vòng ba mươi năm gần đây số lượng đệ tử nữ của Thục Sơn phái càng ngày càng nhiều, toàn bộ sơn môn cứ oanh oanh yển yển rất náo nhiệt. Cũng may tuy môn quy của Thục Sơn phái không nghiêm ngặt nhưng phương pháp thu nhận đệ tử cực kỳ nghiêm, cho nên cũng rất ít khi phát sinh những chuyện làm người ta phải khó xử. Còn chuyện nam nữ đệ tử yêu nhau kết thành đạo lữ thì không ai can thiệp.

Hơn nữa chuyện Lăng Tiêu bảo vệ và che chở cho một đám hồng nhan ở bên cạnh và hôn lễ năm xưa của hắn cũng được truyền khắp Thánh Vực. Cho nên Lăng Tiêu bị rất nhiều người lên án, coi hắn là loại người thích làm những hành động khác người. Cũng may những loại hào quang trên người Lăng Tiêu quá nhiều, luyện đan, trận pháp, kiếm kỹ... Những thứ này hấp dẫn sự chú ý của người khác, có tác dụng che đậy đi những thái độ khác biệt của Lăng Tiêu đối xử với phụ nữ so với những cường giả trong Thánh Vực. Cho nên mãi đến ngày hôm nay cũng không vì những chuyện trên mà xảy ra những hành động lên án Lăng Tiêu với quy mô lớn.

Tất nhiên ở phương diện này cũng có một nguyên nhân khác, vấn đề phụ nữ không có địa vị trong Thánh Vực là sự thật, nhưng rất ít người dám công khai nói ra điều này vì tất cả đều rất coi trọng danh dự của mình.

Đoàn người Lăng Tiêu cứ liên tục đi như vậy hơn hai mươi ngày mới được một chặng đường vài trăm dặm, đừng nói là gấp rút lên đường, nói là du ngoạn sơn thủy thì thích hợp hơn. Lăng Tiêu lại thả Tiểu Sư và Kim Hổ từ trong thế giới của Hàm Hàn Bảo Định ra ngoài. Thực lực thật sự của Tiểu Sư đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn sơ cấp. Nhưng vì nó có tốc độ như tia chớp và những đòn tấn công ác liệt, nên cho dù phải đối mặt với cường giả cảnh giới đại viên mãn trung cấp Tiểu Sư cũng có thể chiến đấu một trận.

Mà quan trọng là sở trường của Tiểu Sư cũng không phải là chiến đấu, mà lợi dụng tốc độ không gì sánh kịp để đi làm nhiều chuyện.

Bởi vì nhiều khi không phải chỉ cần dùng Truyền Âm Phù là được.

Thực lực của Kim Hổ đã đạt đến một loại cảnh giới tối cao, hắn hiện ra bản thể chính là một con hổ cao hai thước dài năm thước. Lúc này bộ lông đen bóng và nhọn hoắt của Kim Hổ đã trở thành màu vàng. Nếu có ánh mặt trời chiếu lên người hắn thì sẽ phản xạ ra một luồng hào quang màu vàng rực chói mắt.

Trên người Kim Hổ còn phát ra luồng uy áp hùng mạnh, thậm chí còn khủng bố hơn so với một cường giả cảnh giới đại cao cấp viên mãn. Ngay cả đám phụ nữ rất quen thuộc Kim Hổ, vừa nhìn thấy bộ dạng của hắn trở nên như vậy thì đã trở nên瑟瑟. Bộ dạng lúc này của kim Hổ quả thật quá đáng sợ.

Lăng Tiêu nhìn Kim Hổ và Tiểu Sư nói:

-Hai người các ngươi quay trở về Thục Sơn phái, nếu có người nào muốn phá vỡ Hộ Sơn đại trận thì cũng không cần phải tấn công ngay, chỉ cần làm ra một chút phiền phức cho đám người không biết trời đất kia là được.

-Chiến đấu sao?

Trong ánh mắt Kim Hổ hiện ra cái nhìn dữ tợn, hắn mở rộng miệng máu thè đầu lưỡi ra liếm liếm rồi khẽ gật đầu. Kim Hổ đạp mạnh chân sau phóng thẳng về phía trước, hắn hóa thành một tia chớp đen vàng rồi nhanh chóng biến mất giữa núi rừng.

Tiểu Sư kêu lên một tiếng vang vọng, cơ thể hắn hóa thành một luồng hào quang kim sắc rồi biến mất trên bầu trời.

Diệp Tử thu hồi ánh mắt rồi nhìn lên người Lăng Tiêu, khẽ nói:

-Phu quân, đối mặt với kẻ địch chuẩn bị xuất hiện thì huynh muốn làm gì? Nếu huynh lo lắng thì chúng ta có thể tăng tốc độ để quay về không được sao? Để cho Tiểu Sư và Kim Hổ hai người chúng nó... ..

Lăng Tiêu khoát tay, ánh mắt hắn dừng ở phương trời xa rồi dần dần trở nên sâu sắc, hắn trầm giọng nói:

-Không có một trận đại chiến long trời lở đất thì sao có thể phô bày ra thực lực thật sự của Thục Sơn phái được? Chỉ có những chiến sĩ được rèn luyện trong máu lửa mới xứng đáng tồn tại trong thế giới loạn lạc này.

Đám phụ nữ nghe xong thì vẻ mặt đồng loạt biến đổi, Thượng Quan Vũ Đồng do dự nói:

-Phu quân, như vậy... Có được không?

Lăng Tiêu than nhẹ một tiếng:

-Chim non cuối cùng cũng phải bay lên trời!

***** ;

Đám phụ nữ nghe xong thì vẻ mặt đồng loạt biến đổi, Thượng Quan Vũ Đồng do dự nói:

-Phu quân, như vậy...Có được không?

Lăng Tiêu than nhẹ một tiếng:

-Chim non cuối cùng cũng phải bay lên trời!

727. Chương 642 : Trước Cửa Thục Sơn

Tảng đá khổng lồ năm xưa Lăng Tiêu dựng trước cổng Thục Sơn phái, bây giờ đã nghiễm nhiên trở thành một địa phương hành hương linh ngộ tinh hoa kiếm kỹ. Mỗi ngày đều có rất nhiều võ giả hâm mộ danh tiếng tìm đến. Bọn họ cũng không phải đều là võ giả Nam Châu trong Thánh Vực mà còn có Trung Châu, Đông Châu, Bắc Châu và Tây Châu. Thực lực của đám người này cũng có thấp có cao, có cảnh giới Kiếm Thánh Kiếm Thần, cũng có những người tu luyện đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn. Nhưng về mặt của bọn họ đều rất trang nghiêm, hoặc ngồi dưới đất hoặc nhủi mày nhìn chăm chăm vào tảng đá khổng lồ này. Có những người hiểu được luồng khí tức khổng lồ trên tảng đá, cũng có kẻ cúi đầu nhắm mắt trầm tư để cẩn thận suy xét những ý nghĩa bên trong.

Vì vậy mà địa phương này mỗi ngày đều có hàng trăm hàng ngàn người ở lại. Lúc này những tiểu thương khôn khéo từ trong Vọng Thiên thành vận chuyển đến đủ loại hàng hóa rồi mở quán tiêu thụ. Từ những thứ phục vụ cuộc sống hằng ngày như ăn ở đi lại đến các loại vũ khí đan dược...Hầu như tất cả mọi thứ có liên quan đến võ giả đều có thể tìm được ở đây.

Sau khi tình cảnh này liên tục kéo dài vài chục năm thì phạm vi trăm dặm ở hai bên cổng Thục Sơn phái đã tạo thành một cái chợ khổng lồ. Sau đó mọi người bắt đầu xây dựng nhà cửa ở những chỗ xung quanh ngôi chợ này, từ ****, khách sạn, thậm chí ngay cả thanh lâu hay sòng bạc đều có cả.

Dù sao tất cả những người đến đây cũng không phải loại người mà tâm tình đã đạt tới mức vô dục vô cầu, mà nếu đã có nhu cầu thì sẽ có người cung cấp. Dù là bất kỳ đâu thì đạo lý này cũng mãi mãi không bao giờ thay đổi.

Đến ngày hôm nay bên ngoài cổng Thục Sơn phái đã dần từ một cái chợ trở thành một loại thành thị nhỏ có rất nhiều người sinh sống. Thậm chí có rất nhiều người nói không quá một trăm năm nữa thì địa phương này nhất định sẽ trở thành một thành thị cực lớn, còn hơn hẳn Vọng Nguyệt thành bây giờ.

Tất cả mọi thứ được tạo thành cũng chỉ vì một tảng đá khổng lồ.

Hai người một già một trẻ đang đứng trước cổng Thục Sơn phái. Người thanh niên thoạt nhìn hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt vô cùng anh tuấn, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ lo lắng. Lão già kia khắp toàn thân không có bất kỳ con sóng năng lượng nào, đôi mắt rất trong không có bất kỳ vẻ vẩn đục nào. Nhưng nếu có người đến gần sẽ cảm nhận được uy áp trên người lão già bùng lên, sẽ tự động sinh ra một cảm giác kinh sợ.

Hai người này chính là cha con Thủy Trường Xuân và Thủy Quân. Đây là lần đầu tiên hai người này bước chân đến Thục Sơn, từ trước đến nay chỉ là nghe danh nhưng hôm nay đến đây mới thấy được lời đồn kia rất đúng. Tên Lăng Tiêu kia quả thật đã dần trở thành một nhân vật quật khởi trong Thánh Vực.

Chỉ dựa vào một tảng đá khổng lồ mà bên trên có tám chữ lớn đã tạo ra sát khí đằng đằng đập thẳng vào mặt.

Hai mắt Thủy Trường Xuân nhìn chăm chăm vào tám chữ kia, những người có cảnh giới khác nhau sẽ có những cảm nhận khác biệt. Trong mắt Thủy Trường Xuân hiện lên tám chữ lớn và kiêu ngạo, hình như lão còn thấy được vẻ mặt của một người thanh niên lạnh lùng và cao ngạo đang bay lên trời múa bảo kiếm trong tay.

Thủy Trường Xuân híp mắt lại rồi lập tức lóe lên một tia linh quang. Lão đột nhiên nhìn thấy tên thanh niên đang khắc tám chữ lớn kia tiêu tan thành mây khói, sau đó tám chữ lớn này bùng lên một luồng hào

quang kim sắc chói mắt. Luồng hào quang này tạo thành rất nhiều kiếm khí kim sắc che phủ cả đất trời, rồi tất cả đánh thẳng về phía Thủy Trường Xuân.

-Muốn chết!

Thủy Trường Xuân quát lớn một tiếng, khoảnh khắc này toàn thân lão bùng ra một luồng khí thể vô cùng mạnh mẽ rồi hung hăng đánh thẳng về phía tảng đá.

-Ầm!

Trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng nổ như sấm động, tất cả những người ở gần đó đang cảm ngộ kiếm kỹ lập tức bị dọa cho hoảng sợ. Tất cả mọi người đều đứng dậy rồi ngẩng đầu lên nhìn với vẻ kinh ngạc. Những người có thể ngồi quanh năm nơi này ngộ kiếm tất nhiên sẽ biết đây không phải xảy ra chiến đấu, vì đã từng có người đến đây lĩnh ngộ kiếm kỹ, cũng có những tiếng nổ ùng ùng phát ra trên không khí như vậy. Một khi có những chuyện thế này phát sinh thì tất cả mọi người sẽ hướng về phía đó chúc mừng. Bởi vì điều này chứng tỏ người kia đã lĩnh ngộ được một điều gì đó hoàn toàn mới mẻ trên tảng đá. Chỉ khi những luồng ý niệm va chạm vào nhau kịch liệt mới tạo ra hiện tượng này.

Mà một tiếng nổ vừa rồi... Tất cả những người xung quanh đều không dám nghĩ thêm, tình cảnh vừa rồi phải cần cảnh giới gì mới có thể sinh ra động tĩnh lớn như vậy?

Tất cả mọi người đều đứng lên nhìn về phía Thủy Trường Xuân, vừa nãy lão đã hét lên một tiếng rất lớn, rất nhiều người nghe thấy rõ ràng nhưng không ai để ý đến loại chuyện thế này. Nhiều võ giả đến đây lĩnh ngộ kiếm kỹ nhưng chưa thể hiểu rõ được cũng muốn rống lên vài tiếng để phát tiết những ưu phiền trong lồng ngực.

Nhưng khi mọi người nhìn Thủy Trường Xuân, thì ánh mắt bọn họ đã không còn là coi thường, mà là...Sợ hãi.

Có người khẽ nói thầm với người bên cạnh:

-Huynh đệ, người kia có lai lịch thế nào? Động tĩnh vừa rồi là lão ta tạo ra sao? Thật là đáng sợ.

-Quả là rất đáng sợ, người và người không thể dùng cái nhìn bình thường để so sánh được. Thực lực của người này có lẽ đã vượt qua Lăng tông chủ Thục Sơn phái. Người nhìn khí độ của lão ta xem, ta không cảm nhận được bất kỳ con sóng năng lượng nào trên người lão cả.

-Vượt qua Lăng tông chủ sao? Chuyện này là không thể. Hắn làm sao có thực lực vượt qua Lăng tông chủ được? Nếu lão có thực lực như vậy thì không phải chỉ là một động tĩnh nhỏ như vừa rồi. Người xem tảng đá kia có di chuyển không, chỉ có thể nói thực lực của người này tương đối cao mà thôi... ....

-Cũng đúng, Lăng tông chủ võ công cái thế. Theo ta thấy thì không bao lâu nữa Lăng tông chủ sẽ trở thành đệ nhất cao thủ trong Thánh Vực.

Lúc này Thủy Trường Xuân đã khôi phục trở lại bình thường, rung động của va chạm dữ dội vừa rồi đến bây giờ vẫn còn vo ve trong đầu lão. Đồng thời trong lòng lão cũng nhận không được phải ổn lạnh:

-Tên Lăng Tiêu này quả nhiên có chút quỷ quái, rất có thể là chân truyền của một đại nhân vật trong La Ma giới.

Thủy Trường Xuân vừa nghĩ vậy thì trong mắt lại bùng lên sát khí, người thế này nếu không trừ bỏ kịp thời thì sớm muộn gì cũng trở thành đại họa.

Thủy Trường Xuân và con trai Thủy Quân đưa mắt nhìn nhau, sau đó xoay người bỏ đi, cũng chẳng thèm để ý đến những lời bàn luận của đám người kia.

... ..

Chuyện vừa xảy ra bên ngoài đã được đệ tử phòng thủ báo lên, mà bây giờ người chủ sự mọi chuyện của Thục Sơn phái chính là Thiên Viên người đứng đầu mười đại đệ tử. Sau khi Thiên Viên nghe xong những lời báo cáo của thủ hạ thì nhíu mày trầm tư.

Hiện nay những đệ tử tinh anh chân chính của Thục Sơn phái đều đã ở trong thế giới Hàm Hàn Bảo Đỉnh của sư phụ. Những người khác có lẽ còn không hiểu rõ điều này, nhưng thân là đệ tử thân truyền của Lăng Tiêu, sao hẳn lại không biết chuyện này được?

Liên lạc với sư phụ sao? Thiên Viên khẽ lắc đầu, cảm thấy nếu chuyện gì cũng làm phiền tới sư phụ thì chính mình cũng là một người vô dụng. Những năm gần đây Thiên Viên đã hiểu rất rõ địa vị của mình. Hắn biết mình chính là tông chủ đời tiếp theo của Thục Sơn phái. Bởi vì Thiên Viên tu luyện những công pháp khác hẳn những võ giả khác trong Thánh Vực, hẳn biết sư phụ mình đang muốn làm gì.

Sư phụ muốn đem hệ thống tu luyện này mở rộng ra toàn bộ Thánh Vực.

Là một người đệ tử thì phải trung thực chấp hành những tâm nguyện của sư phụ, vì vậy mà những năm gần đây số lượng đệ tử Thục Sơn phái đã vượt qua con số năm vạn.

Trong đám đệ tử này có nhiều người thực lực rất thấp, nhưng sau khi tu luyện Phục Ma Kim Cương kiếm trận thì ba người đệ tử đạt đến cảnh giới tu luyện giả có thể giữ chân được một kẻ địch có cảnh giới thấp hơn đại viên mãn. Nếu là ba đệ tử đạt đến cảnh giới Tiên Thiên thì có thể vây khốn được một kẻ thù đạt đến cảnh giới cao cấp tu luyện giả.

Kiểm trận thần kỳ và hùng mạnh đã sớm không còn là bí mật ở Thục Sơn phái.

Thiên Viên nghĩ đến đây thì dần định thần trở lại. Hắn thầm nghĩ những tên ngoài cửa cũng chưa chắc là kẻ thù, hơn nữa còn có Hộ Sơn đại trận bảo vệ, tin chắc những kẻ bình thường sẽ không dám xông vào. Bởi vì những năm gần đây tất cả mọi người trong Thục Sơn phái đều đã quen cuộc sống có Hộ Sơn đại trận. Thậm chí đến bây giờ bọn họ cũng không nghĩ tới nếu có một ngày Hộ Sơn đại trận bị phá, thì bọn họ phải đối phó thế nào với những cường địch tấn công.

Câu nói kia của Lăng Tiêu không sai, chim non cũng sẽ có một ngày bay thẳng lên trời.

Lão già hùng mạnh và thần bí gây ra những động tĩnh trước cổng Thục Sơn phái hôm nay, ngoài việc tạo ra một đề tài cho những người ngộ kiếm ngoài cổng bàn luận thì không gây ra tình hình gì quá lớn. Mà nội bộ của Thục Sơn phái cũng không ai để ý đến chuyện này.

Cũng có một chuyện không làm cho những người khác phải chú ý, chính là có từng nhóm người xa lạ dần dần tiến vào trong thành thị mới mở bên ngoài Thục Sơn phái.

Thành thị mới này cũng đã sớm có thói quen tiếp đãi những người xa lạ tới thăm quan, cho nên cũng không có bất kỳ người nào cảm thấy ngạc nhiên đối với những đám người mới đến.

Nhưng cũng có một số người vô cùng bình thường, bao gồm một vài tiểu nhị của tửu lâu và những tên ăn mày trên đường phố, giữa hai bên dùng một loại phương pháp truyền tin mà không người nào có thể nhận ra được khi đám người xa lạ kia tiến vào chỗ này.

Những người này rất am hiểu ám sát và tình báo do Mạnh Ly tạo ra.

Ngoài Lăng Tiêu thì không còn bất kỳ người nào biết được sự tồn tại của bọn họ. Cứ sau một trăm năm mười năm thì Mạnh Ly lại từ trong thế giới của Hàm Hàn Bảo Đỉnh đi ra một lần, nhưng có lẽ cũng chỉ bằng nửa tháng trong Thánh Vực. Mỗi lần đi ra Mạnh Ly đều thu thập tất cả những tin tức tình báo lại rồi sau đó sẽ báo cáo cho Lăng Tiêu. Thế giới trong Hàm Hàn Bảo Đỉnh chính là bản mệnh pháp bảo do Lăng Tiêu luyện chế ra, cho nên nếu hắn muốn làm bất cứ điều gì đó thì tất cả mọi sự vật bên trong thế giới này đều bị hắn thu vào trong tầm mắt.

Cũng vì điều này mà cảnh giới của Lăng Tiêu mới được đề thăng lên rất nhiều. Bởi vì hắn đột nhiên cảm ngộ được mình đã thật sự là siêu cấp cường giả, sau khi độ kiếp thành tiên thì sẽ trở thành tiên nhân. Vì sao nói bọn họ có thể biết được những chuyện xảy ra trước và sau đó ba trăm năm? Nếu có thể siêu thoát ra ngoài pháp tắc hoặc là dứt khoát trở thành người làm chúa tể pháp tắc thì đừng nói là ba trăm năm, cho dù muốn biết những chuyện xảy ra trong vòng ba ngàn năm cũng dễ dàng như trở bàn tay.

Lăng Tiêu cũng muốn tự mình dung nhập vào Thánh Vực giống như trong truyền thuyết, trở thành vua của một bộ phận pháp tắc. Không biết Lăng Tiêu nhìn Thánh Vực có giống như hắn đang nhìn thế giới

bên trong Hàm Hàn Bảo Đỉnh của mình hay không, dùng một loại ánh mắt siêu thoát lạnh lẽ nhìn chăm chăm vào tất cả những chuyện đang xảy ra.

Sau khi tiến vào Thánh Vực, Mạnh Ly là người có sở trường về ám sát nhưng đối diện với những đối thủ có thực lực mạnh mẽ thì đã mất đi tất cả tác dụng. Vì vậy Mạnh Ly lại xây dựng sức mạnh trên bộ môn tinh bảo, sau mấy trăm năm kinh nghiệm hắn đã đạt đến cảnh giới cười gió lướt mây không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Cho đến lúc này tất cả những chuyện phát sinh ở bên kia Thục Sơn phái đều nằm trong lòng bàn tay của Lăng Tiêu. Bao gồm cả chuyện có một ngôi thành mới được mọc lên ở bên ngoài cổng Thục Sơn phái, hắn cũng biết rất rõ ràng.

Sau khi nghe tin tức báo cáo của Mạnh Ly, từ sâu trong mắt Lăng Tiêu lóe lên một tia sáng ác liệt, thầm nghĩ:

-Quả nhiên đã đến rồi, sau nhiều năm yên lặng có lẽ người đời đều biết đến Lăng Tiêu ta nhưng lại không biết đám đệ tử Thục Sơn.

-Lúc này...Ta sẽ để các người thấy thực lực chân chính của Thục Sơn phái nằm ở chỗ nào.

***** .

Sau khi nghe tin tức báo cáo của Mạnh Ly, từ sâu trong mắt Lăng Tiêu lóe lên một tia sáng ác liệt, thầm nghĩ:

-Quả nhiên đã đến rồi, sau nhiều năm yên lặng có lẽ người đời đều biết đến Lăng Tiêu ta nhưng lại không biết đám đệ tử Thục Sơn.

-Lúc này...Ta sẽ để các người thấy thực lực chân chính của Thục Sơn phái nằm ở chỗ nào.

728. Chương 643 : Thần Tự Phong Ấn

Nhìn thấy khí thế hung hãn của đám người kia thì nhất định không có chuyện gì tốt đẹp. Nhưng vấn đề là Thục Sơn phái người ta có Hộ Sơn đại trận. Trận pháp khủng bố kia cũng không phải là do gió thổi qua, mà đã được rất nhiều người dùng máu tươi và mạng sống để thử nghiệm. Chưa có bất kỳ người nào xông vào giữa Hộ Sơn đại trận này của Thục Sơn phái mà còn sống đi ra. Lại càng không có người nào thực lực mạnh mẽ dám vỗ ngực nói mình có thể phá vỡ trận pháp này của Thục Sơn phái.

Nếu ai có thể phá vỡ được đại trận này thì thực lực bày trận của tên đó phải vượt qua Lăng Tiêu. Sự thật là sau Thần chiến mười lăm vạn năm không có bất kỳ trận pháp danh tiếng nào được truyền ra, cũng không có bất kỳ một gia tộc hoặc môn phái nào lấy trận pháp để rạng danh.

Cho nên tất cả đám người đang đứng bên ngoài xem cũng không hiểu đám người mà khắp toàn thân đang chớp động những luồng khí thế cực mạnh này đến đây để làm gì. Chẳng lẽ bọn họ muốn dứt khoát khiêu chiến sao?

Những người ánh mắt sắc bén nhận ra hai cha con Thủy Trường Xuân và Thủy Quân, bên ngoài lại lập tức vang lên những tiếng trao đổi khe khẽ.

-Lão già đó không phải chính là người làm ra động tĩnh lớn ngày hôm qua sao? Lão sao lại tới đây? Lại dẫn theo nhiều người như vậy, chẳng lẽ muốn gây phiền toái cho Thục Sơn sao?

-Đừng nói nữa, xem ra chuyện này đúng là thật rồi. Ta cũng không hiểu, người nói xem Thục Sơn phái người ta trước nay vẫn rất khiêm tốn, tông chủ Lăng Tiêu cũng là người chí công vô tư đã đem những linh ngộ kiếm kỹ của mình khắc lên tảng đá. Tông chủ làm như vậy để tất cả mọi người có thể quan sát, sao lại còn có người muốn đối phó với hắn chứ?

Trong ánh mắt những người yêu mến Lăng Tiêu thì hắn làm bất kỳ chuyện gì cũng chính xác, ngay cả tám chữ khổng lồ và vô cùng kiêu ngạo kia cũng được bọn họ xem là những biểu hiện chí công vô tư của Lăng

Tiêu. Không thể không nói người kia chỉ cần mấp máy đôi môi lên lên xuống xuống vài lần thì nói ra điều gì cũng rất có lý.

Cha con Thủy Trường Xuân cũng không thêm quan tâm đến những lời bàn tán của đám người đứng bên ngoài. Lão biết rằng chỉ cần tiêu diệt Thục Sơn thì những thần thoại về Lăng Tiêu sẽ tự nhiên tan biến. Thục lực bây giờ của những người bên ngoài căn bản không thể tạo nên bất kỳ thành tựu gì được. Nhưng nếu cứ để những chuyện này tiếp tục phát tán ra bên ngoài thì lực ảnh hưởng của Thục Sơn phá vỡ nhất định sẽ qua mặt bất kỳ một tổ chức nào khác trong Thánh Vực, trở thành một con quái vật vô cùng khổng lồ. Đến lúc đó cho dù là bọn họ cũng căn bản không có thực lực và lá gan để động đến Thục Sơn phái.

Sau lưng Thủy Trường Xuân có ba mươi người, chỗ này cũng không phải tập trung tất cả những người đến đây lần này. Đám người còn lại bị Thủy Trường Xuân điều động đến những phương hướng khác của Thục Sơn phái.

Trong lòng Thủy Trường Xuân vẫn ẩn giấu một bí mật cực kỳ sâu đậm, bí mật này cho dù là Thủy Quân con trai hắn cũng không biết. Cũng vì bí mật này mà trong trận chiến hôm nay Thủy Trường Xuân căn bản không thể ra tay. Bởi vì lão sợ mình vừa ra tay thì sẽ làm cho người bên trên chú ý. Với thực lực của vị kia, căn bản lão không thể có năng lực chống cự. Hơn nữa Thủy Trường Xuân cũng có thể cảm ứng được rất rõ, những người giống như mình trong Thánh Vực không phải chỉ có một người. Nếu không thì những năm gần đây các châu khác sẽ chẳng đột nhiên xuất hiện những thế lực cực mạnh. Sau Thần chiến mười lăm vạn năm trong Thánh Vực đã hình thành một cục diện mới, nếu không có những người thực lực hùng mạnh làm người khác phải run rẩy tham gia vào thì căn bản không thể hình thành cục diện như bây giờ.

Bí mật này chính là Thủy Trường Xuân căn bản không phải người trong Thánh Vực. Những người hùng mạnh trong Thánh Vực được chia làm hai loại, loại đầu tiên là những người sinh ra và lớn lên trên Thánh Vực. Tất nhiên những người từ nhân giới phi thăng lên giống như Lăng Tiêu cũng được tính vào loại người trên. Đám người này hoặc có được những công pháp bí tịch cao siêu, hoặc dựa vào thiên tư tuyệt vời của mình mà có thể trong một khoảng thời gian ngắn tu luyện đến cảnh giới rất cao. Còn một loại người nữa, đó chính là năm xưa khi Thần chiến xảy ra thì những vị thần chết trận nhưng vẫn giữ lại ký ức được đầu thai sang kiếp khác, cũng chính là những vị thần chuyển thế trong truyền thuyết của Thánh Vực.

Loại người thứ hai này giống như Diệp Thiên, hoặc Mạnh Thiển đại tiểu thư của Mạnh gia năm xưa đã bị Lăng Tiêu cướp đi Hàn Sương Kiếm và cứu cả Nã Đa Khắc ra ngoài, và một số người khác chính là thần chuyển thế. Bọn người này có một đặc điểm lớn nhất chính là trong mắt không có bất kỳ ai khác, hơn nữa tốc độ tu luyện lại rất nhanh, mà lại nhanh đến mức làm người ta không thể tưởng tượng nổi. Đồng thời bọn họ cũng có những pháp bảo hùng mạnh giống như Diệp Thiên có Đại Nhật Kim Cương Ấn.

Nhưng trên thực tế thì trong Thánh Vực còn có một bí mật mà hầu như không ai được biết, đó chính là trong Thánh Vực vẫn còn tồn tại loại người thứ ba.

Mà loại người thứ ba này lại chính là...Thần.

Năm xưa khi Thần chiến xảy ra thì những Kiếp Tiền Thần lớn nhỏ trong Thần giới, Kiếp Hậu Thần cũng nhiều không kể xiết, số lượng Chí Cao Thần cũng có rất nhiều. Những tộc như Tinh Linh, Thú tộc, Ma tộc, Hải tộc đều có những vị thần của chính mình, hơn nữa những vị thần này cũng không thể tránh khỏi bị cuốn vào trong trận chiến.

Trong mắt của rất nhiều người thì trận chiến năm xưa vô cùng ác liệt, tất cả các vị thần đều đánh nhau để giải cơn tức. Mà trận chiến giữa đám thần này cũng chỉ có một kết quả, chính là chết.

Nhưng trên thực tế thì những người có thể trở thành thần trong Thần giới, dù là Kiếp Tiền Thần hay Kiếp Hậu Thần cũng làm gì có ai kém thông minh? Dù sao thì cũng phải có người tìm được phương pháp bảo toàn tính mạng cho mình.

Điều này cũng rất dễ hiểu vì không phải tất cả mọi người đều muốn dùng sinh mạng của mình để đi tranh giành một lợi ích nào đó. Cho nên năm xưa trong Thần chiến có rất nhiều vị thần lợi dụng lúc Chí Cao Thần quản lý mình không để ý thì lén lút tự phong ấn lại.

Phong ấn này chính là tự tán đi tất cả lực lượng của mình, làm chính mình lâm vào tình cảnh ngủ say chỉ lưu lại một luồng thần trí. Nhưng đám người này vẫn duy trì tốc độ hấp thu linh khí thiên địa.

Chuyện này đối với rất nhiều vị thần thì còn khổ sở hơn so với cái chết. Một khi đã nắm giữ thực lực đến một mức độ hùng mạnh thì hầu như không có bất kỳ người nào muốn trả lại những lực lượng này. Cho nên khi đó hầu như không ai tin sẽ có người thật sự làm như vậy, bởi vì chỉ cần thần tính không tiêu tán thì cho dù chuyển thể luân hồi, sớm muộn gì cũng có một ngày bọn họ khôi phục lại được thực lực của mình rồi quay trở về.

Mà khi phong ấn chính mình lại thì chỉ cần bị người khác phát hiện ra, chỉ cần kẻ đó là cường giả cảnh giới đại viên mãn là có thể giết chết bọn họ rất dễ dàng.

Chuyện này đối với một vị thần thì tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Nhưng nói như vậy cũng không phải tất cả mọi người đều không làm, bởi vì không phải ai cũng có dũng khí để chết trận rồi lựa chọn cách đầu thai trở lại làm người. Nhưng lỡ may khi chết thảm thiết mà thần tính cũng biến mất thì sao? Như vậy dù có giữ được trí nhớ nhưng muốn tu luyện thành một vị thần cũng là chuyện muôn ngàn khó khăn.

Thủy Trường Xuân chính là một tên đại biểu cho loại người bảo thủ này. Khi Thần chiến trở nên ác liệt nhất, hắn lựa chọn phương pháp tự phong ấn chính mình. Sau hơn mười vạn năm dài bị động hấp thu thì cuối cùng hắn cũng tỉnh táo lại. Sau đó lại trải qua năm vạn năm khôi phục lực lượng, giờ phút này Thủy Trường Xuân cuối cùng cũng đạt tới thực lực đỉnh cao của cảnh giới Kiếp Tiền Thần.

Là một người có thần tính, Thủy Trường Xuân tất nhiên cũng cảm nhận được trong Thánh Vực chắc chắn không chỉ có một người như mình. Cho nên trước khi lão vượt qua Thiên Kiếp để trở thành Kiếp Hậu Thần thì bắt buộc phải đứng ra hợp nhất một thế lực. Mục tiêu của lão chính là Liên Minh Nam Châu, nguyên nhân rất đơn giản vì Thực Sơn phái tuy danh tiếng vang dội nhưng đó cũng chỉ là do một mình Lăng Tiêu làm nên. Mà Liên Minh Nam Châu lại không phải như vậy, sau rất nhiều năm tích lũy thì thế lực của Liên Minh Nam Châu đã sớm tiến lên một mức độ kinh người. Dù Tôn gia đã dẫn theo hơn phân nửa gia tộc tách ra khỏi Liên Minh Nam Châu, nhưng chấn động này căn bản không thể làm cho thế lực trên phải đổ vỡ. Ngược lại, vì sự kiện này mà Liên Minh Nam Châu lại càng trở nên đoàn kết, nếu xem xét trên lực ảnh hưởng thì cho đến ngày hôm nay Liên Minh Nam Châu vẫn hoàn toàn xứng đáng là một thế lực đệ nhất tại Nam Châu.

Nhưng trước khi Thủy Trường Xuân muốn ra tay lại xảy ra những chuyện ngoài ý muốn, có vài gia tộc bị Liên Minh Phương Nam mua chuộc thành công đã phản lại Liên Minh Nam Châu. Tất cả những gia tộc này đều đột nhiên thay đổi gia chủ, những người trong các môn phái bị Liên Minh Phương Nam mua chuộc đều bị xử tử. Ngay sau đó gia tộc Tư Đồ minh chủ Liên Minh Nam Châu đột nhiên có một lão tổ tông xuất sơn. Thực lực của lão tổ tông này đã đạt đến mức siêu phàm, chỉ cần một hành động giơ tay nhắc chân cũng có thể làm cho đất trời biến sắc.

Thủy Trường Xuân cảm thấy hơi do dự, bởi vì người này đã có tên trong danh sách cường giả của Thánh Vực mà trước khi lão thành thần đã từng tồn tại. Lão tổ tông kia của Tư Đồ gia tộc rất có thể đã tu luyện đến cảnh giới đỉnh phong của Kiếp Tiền Thần.

Hiện nay Thần giới đã bị Thanh Hà phong ấn hoàn toàn nên không ai có thể phi thăng lên được. Nhưng điều này cũng không thể ngăn cản rất nhiều người đề thăng thực lực của chính mình.

Thủy Trường Xuân cũng biết Kiếp Tiền Thần muốn đột phá đều phải bị thiên địa trừng phạt. Dù ở Thánh Vực hay Thần giới đây cũng là một chuyện không thể tránh khỏi. Nếu thành công thì sẽ trở thành Kiếp Hậu Thần hùng mạnh, nhưng thất bại thì sẽ trở thành tro bụi. Thậm chí lúc đó ngay cả một chút thần tính vắt vắt tích lũy cũng hóa thành hư vô, chưa nói đến thần tính, sợ rằng ngay cả linh trí cũng không còn lại một chút nào.

Tuy nói có rất ít người tu luyện được đến cảnh giới này nhưng rất nhiều năm trước Thủy Trường Xuân cũng từ Thánh Vực phi thăng lên. Hơn nữa khi lão phi thăng trực tiếp lên Thần giới cũng đã có cảnh giới Kiếp Hậu Thần, cho nên lão còn hiểu rõ hơn so với người bình thường.

Vì vậy Thủy Trường Xuân tạm thời vứt bỏ đi ý nghĩ muốn tiêu diệt Liên Minh Nam Châu. Trước khi lão biết được rõ ràng về người kia của Tư Đồ gia tộc rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới gì thì sau đó mới quyết định lại. Mà đúng lúc này con trai Thủy Quân của lão lại bị người ta ức hiếp, Thủy Trường Xuân cũng đang

muốn trắng trợn mở rộng thế lực thì lại tìm được một đối tượng để lập uy. Hiện nay lão không thể tấn công Liên Minh Nam Châu cũng không sao cả, chỉ cần lão có thể tiêu diệt được Thục Sơn thì đã rất tốt rồi.

-Trận pháp sao?

Thủy Trường Xuân nhìn Hộ Sơn đại trận trong làn sương dày của Thục Sơn phái, trong mắt hắn hiện lên vẻ khinh thường, thâm cười lạnh trong lòng:

-Thật là quá khéo, người khác sợ người nhưng ta thì đừng hòng. Năm xưa khi ta còn ở trên Thần giới cũng đã từng đoạt được một bí tịch của La Ma giới. Bí tịch đó chính là một bản nhật ký, bên trong ghi lại rất nhiều những diễn giải về trận pháp.

Thủy Trường Xuân hiểu rõ trận pháp này tuy nhìn thì có vẻ rất thần kỳ nhưng nếu tìm được bản chất của nó thì đơn giản đến mức làm người ta trợn mắt há mồm.

Thủy Trường Xuân vững vàng đứng trên mặt đất, phía sau lão có mười người bao gồm rất nhiều gia chủ của Liên Minh Phương Nam. Bình thường đám người này đều là những nhân vật có uy tín và danh dự nhưng lúc này lại không ai có bất kỳ động tĩnh nào.

Đám người đều đang đưa mắt nhìn vị thủ lĩnh mới vừa thần kỳ vừa thần bí mà lại hùng mạnh kia của mình đang vui mừng vì cái gì.

aimabietdc

729. Chương 644 Phá Trận.

Ó nhiều người biết được lai lịch của Thủy Trường Xuân, biết được lão không cần phải ra tay, mà chỉ cần bùng ra một chút uy áp là có thể ép cho những cường giả cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong phải điên cuồng phun máu. Điều này làm cho tất cả mọi người phải cảm thấy run rẩy đồng thời cũng cảm thấy hưng phấn, bởi vì bây giờ người hùng mạnh này chính là thủ lĩnh của bọn họ.

Tuy cũng không bao lâu nhưng Thủy Trường Xuân đã làm cho những tên bình thường mất cao hơn đầu này biết được như thế nào mới gọi là thực lực chân chính, cái gì mới được gọi là cảnh giới. Cho nên tất cả mọi người đều tâm phục khẩu phục để Thủy Trường Xuân làm thủ lĩnh.

Trận pháp của Thục Sơn phái tuy thần kỳ nhưng ngoại trừ năm xưa đã từng vây khốn một số võ giả còn chưa tới cảnh giới đại viên mãn của Phương gia ở Nam Châu thì chưa có một ví dụ chấn động nào có sức thuyết phục. Tuy đã rất nhiều năm không có bất kỳ ai dám tiến vào chỗ này nhưng điều này cũng không có nghĩa là tất cả mọi người đều đồng ý trận pháp của Thục Sơn phái hùng mạnh.

Chuyện này khác hẳn với phương pháp luyện đan của Lăng Tiêu, tất cả những thế lực gia tộc mạnh mẽ ở Nam Châu chưa có người nào dám nói mình chưa từng mua và sử dụng đan dược của Thục Sơn phái, cũng không có bất kỳ người nào nói đan dược của Thục Sơn phái không hiệu quả.

Nếu không thì cho dù là đồng minh cũng sẽ dùng nước miếng để dìm chết bọn họ.

-Ầm!

Một tiếng nổ lớn từ phương xa truyền đến, đánh thẳng vào cánh cửa yên tĩnh của Thục Sơn. Đám người đang vây quanh bên ngoài xem xét tình hình cũng cảm thấy trong lòng ớn lạnh, thâm nghĩ đánh thật sao? Có người không nhận được phải bay lên không trung nhìn về phía địa phương phát ra tiếng nổ, lúc vừa đưa mắt nhìn thì không sao nhưng sau đó trong lòng lại lập tức cảm thấy kinh hoàng rồi phát ra một tiếng hô sợ hãi.

-Trời! Đây...Đã xảy ra chuyện gì?

Những người vừa bay lên không trung phải lảo lảo nói, ánh mắt bọn họ đều nhìn chằm chằm vào địa phương vừa bốc lên một luồng khói đen khổng lồ. Chỗ đó vốn được một làn sương dày bao phủ, lúc này tất cả sương mù ở xung quanh đều đã tiêu tán, nơi đó vốn là một rừng cây rậm rạp mà bây giờ lại xuất

hiện một cái hố sâu vô cùng khổng lồ. Hố này có hình bầu dục, đường kính dài nhất khoảng hơn một nghìn thước, hẹp nhất cũng hơn ba trăm mét.

Sâu không thấy đáy!

Tất cả những người bay lên không trung đều không nhận được phải hít vào một luồng hơi lạnh. Về mặt mọi người đều có những biến đổi lớn, quay đầu lại nhìn về phía cánh cổng của Thục Sơn phái đang lằng lằng đứng ở trước mặt đám người kia. Lúc này trong lòng bọn họ đã nổi lên những con sóng ngập trời, khoảnh khắc này đã không thể dùng từ kinh hoàng miêu tả biểu cảm của bọn họ được nữa. Chẳng lẽ trận pháp thần thoại đã bảo vệ Thục Sơn phái được hai trăm năm, ngày hôm nay cuối cùng cũng phải tan vỡ sao?

Tất cả mọi người đều nghĩ đến chuyện một khi địa phương này bị phá vỡ thì tất cả những chỗ khác sẽ không còn vấn đề gì đối với đám người kia nữa rồi.

Đồng thời lúc này những người đứng phía sau Thủy Trường Xuân cũng bị những người đang đứng xem bên ngoài nhận ra.

Tôn Thiết gia chủ Tôn gia, Tương Vân Bưu gia chủ tương lai của Tương gia, Hồ Đồng gia chủ Hồ gia...Những phát hiện này làm cho tất cả mọi người đang đứng xem bên ngoài phải hoảng sợ, thậm chí mọi người còn cảm thấy điều này kinh hoàng hơn cả chuyện Hộ Sơn đại trận của Thục Sơn phái bị phá hủy.

Không ngờ có nhiều người của Liên Minh Phương Nam xuất hiện ở chỗ này như vậy, hơn nữa thân phận và địa vị cũng không phải loại thông thường...Nếu như vậy thì lần này tấn công Thục Sơn phái là người của Liên Minh Phương Nam sao? Mà lão già đứng ở phía trước lại làm cho tất cả những người có địa vị cao nhất trong Liên Minh Phương Nam phải cung kính...Chẳng lẽ lão chính là tân minh chủ thần bí kia trong tin đồn sao?

Chuyện này làm cho tất cả đám người đang vây quanh bên ngoài đứng xem cảm thấy máu trong cơ thể đột nhiên sôi trào lên, cái gì mới gọi là những xung đột thật sự chứ? Đây mới thật sự là xung đột.

Người có thể thuyết phục được tất cả tộc nhân của các gia tộc trong Liên Minh Phương Nam chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, là loại người đơn giản sao? Người thế này chống lại một nhất đại tông sư, tông chủ Lăng Tiêu cường giả thanh niên trong Thánh Vực thì sẽ tạo nên những chấn động gì đây? Điều này thật sự làm cho người ta cảm thấy chờ mong.

-Ầm!

Lại một tiếng nổ vang lên bên cạnh vụ nổ vừa nãy mà không có chút dấu hiệu nào. Bầu trời đột nhiên xuất hiện một đám mây bụi hình nấm khổng lồ rồi chậm rãi bùng ra trên không trung.

Trái tim trong lồng ngực của tất cả những người đang đứng ở đây đều nhảy dựng lên, ánh mắt bọn họ đều nhìn về phía Thủy Trường Xuân và đám người đứng sau lưng lão, trong ánh mắt hiện lên một loại hâm mộ không thể nói thành lời.

Nhưng đối mặt với tảng đá khổng lồ kia thì khóe miệng Thủy Trường Xuân lại khẽ run khi tiếng nổ kia vang lên. Đám người phía sau lão định lực còn kém hơn, về mặt của bọn họ rất cổ quái hình như có chút co rút lại, hơn nữa cũng tuyệt đối không phải vì vui mừng mà khóe miệng co giật.

Mỗi một tiếng nổ vang lên là đại biểu cho vài chục cường giả cảnh giới người tu luyện bị vỡ tan thành tro bụi. Mà những người chết đi này lại căn bản không biết được chuyện gì đang xảy ra, còn tưởng rằng mình được tân minh chủ trọng dụng, còn tưởng rằng cuối cùng mình cũng có ngày được ngóc đầu dậy.

Tuy Thủy Trường Xuân biết được một ít tri thức từ trong quyển nhật ký đến từ La Ma giới kia, trong đó được ghi những kết cấu và cách phá giải trận pháp, nhưng lão lại không có biện pháp nào tốt với Hộ Sơn đại trận của Thục Sơn phái. Thủy Trường Xuân chỉ có thể sử dụng phương pháp ngu dốt để hai bên lưỡng bại câu thương, chỉ biết sử dụng sinh mệnh của những người có thực lực để bổ sung vào những chỗ thiếu khuyết, nhờ vào đó mà đạt được mục đích phá trận.

Loại phương pháp này quả thật rất hiệu quả, nhưng trong tu chân giới chỉ cần tùy tiện tìm một người tu chân có chút hiểu biết về trận pháp, thì làm gì có ai chịu cống hiến sinh mạng của mình để phá trận chứ? Cũng có một vài người không sợ chết, nhưng chẳng lẽ tất cả mọi người đều không sợ chết sao? Lại nói nếu

dùng phương pháp này để phá trận thì chẳng những phải trả một cái giá đắt đồng thời cũng tỏ ra chính mình không có năng lực.

Cho nên ở tu chân giới sẽ không có người nào sử dụng loại phương pháp này để phá trận. Nhưng ở Thánh Vực thì lại khác, nguyên nhân cũng rất đơn giản vì thế giới này không có bất kỳ ai nghiên cứu đối với trận pháp, nên tất nhiên cũng không hiểu hành động của bọn họ có ý nghĩa gì. Mà lúc này Thủy Trường Xuân cũng cảm thấy chính mình làm như vậy cũng không có gì đáng phải xấu hổ, cũng càng không cảm thấy đau lòng. Tất cả những người đang đứng ở đây không phải người của lão, đều là người của đám thủ hạ gia tộc này, chết thì chết chứ có gì đâu.

Gia tộc bọn họ sẽ nhớ kỹ những hy sinh này. Nếu có một ngày Thủy Trường Xuân thống nhất Thánh Vực thì sẽ đối đãi thật tốt đối với con cháu của những tên đã chết đi.

Thủy Trường Xuân thầm nghĩ trong lòng, lão cũng chưa từng âm thầm áy náy, khoảng khắc này lão lại càng trở nên bình tĩnh.

Bất kể thành công nào cũng không tồn tại hai chữ may mắn.

Thủy Trường Xuân cảm thấy những suy nghĩ của mình rất có lý nên lão cũng hài lòng chấp nhận. Lão hình như không cảm giác được ánh mắt đau xót của đám người đứng phía sau. Lão đang đợi, lão đợi đến khi tên Lăng Tiêu kia không chịu nổi mà phải nhảy ra ngoài.

Thủy Trường Xuân tin những hiểu biết của mình về tình hình Lăng Tiêu, thì tên này nhất định sẽ không nhận được phải phóng ra. Đến lúc đó đám người bên mình đã mai phục sẵn nhất định có thể được phóng lên chém giết.

Khi đó Hộ Sơn đại trận của Thục Sơn phái bị phá vỡ, tông chủ lại chết, cơ bản thì toàn bộ Thục Sơn phái lúc này cũng chẳng khác gì bị giết sạch. Thủy Trường Xuân cũng không muốn giết sạch tất cả mọi người, bởi vì lão biết đệ tử Thục Sơn phái thiên phú đặc biệt tốt, đây là một nguồn tài nguyên vô cùng quý giá. Huống hồ Thục Sơn phái còn có thuật luyện đan thần kỳ.

Thủy Trường Xuân cũng không lo đến chuyện giết chết Lăng Tiêu thì những phương thuốc của Thục Sơn phái sẽ thất truyền. Lão nghe nói trước khi đan dược của Thục Sơn phái được tiêu thụ với số lượng lớn thì Lăng Tiêu lại thường xuyên bế quan tu luyện. Thủy Trường Xuân biết rõ cho dù là thần chuyển thể thì tu luyện lên cũng nhất định phải đi từng bước một, đây là chuyện không thể giả tạo được. Một khi đã như vậy thì tên Lăng Tiêu kia làm sao có nhiều thời gian để luyện chế đan dược?

Lại nói là chưởng môn một phái thì không thể việc gì cũng phải tự mình đi làm.

Cho nên Thủy Trường Xuân tin lần này có thể thu hoạch được rất nhiều. Lão cũng biết đám chưởng môn nhân gia tộc thủ hạ nếu không nhìn thấy được lợi ích khổng lồ ẩn giấu trong phương diện này thì làm sao có thể cam tâm tình nguyện đưa người của gia tộc mình đi tìm chết?

-Hừ!

Trong lòng Thủy Trường Xuân hừ lạnh một tiếng rồi thầm cười gằn:

-Một đám ngu dốt bị lợi ích làm mờ mắt, để các người ném thử một chút ngon ngọt thì sao? Những lợi ích cực nhỏ ta căn bản không thèm đặt vào trong mắt. Nếu các người muốn bán mạng cho ta, thì những người đáng cho ta sẽ cho, nhưng nếu các người giở bất kỳ thủ đoạn gì với ta, hừ!...

Trong mắt Thủy Trường Xuân lóe lên sát khí, đột nhiên vẻ mặt lão lại biến đổi, lông mày khẽ nhíu lại rồi cơ thể bay vù lên không trung. Sau đó lão quay đầu nhìn về một phía khác.

Đám người phía sau Thủy Trường Xuân phản ứng hơi chậm một chút, nhưng cũng đều bay cả lên không trung rồi về mặt trực tiếp thay đổi.

Địa phương cách chỗ đứng của bọn họ vài chục dặm, sau khi vang lên những tiếng chiến đấu ngắn ngủi và kịch liệt thì có một bóng người màu đen chợt lóe lên như tia chớp rồi biến mất.

Nhưng đây chẳng qua chỉ là ý nghĩ mà thôi, những người đứng ở chỗ này làm gì có kẻ nào tầm thường?

Đặc biệt là những tên gia chủ của Liên Minh Phương Nam, trong lòng bọn họ cũng hiểu rõ hơn so với bất kỳ người nào khác. Những người được phái đi phá vỡ trận pháp của Thục Sơn phái tuy không phải rất mạnh nhưng ít nhất cũng là những người tu chân có thực lực. Một nhóm ít nhất cũng mười mấy người thì cho dù bị đánh lén thì sao có thể giải quyết xong trận chiến trong thời gian ngắn như vậy, ít nhất cũng phải có cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp mới làm được điều này.

Khóe miệng Thủy Trường Xuân hơi co giật rồi híp mắt lại. Lão nghĩ cho dù là ai giết người thì cũng không phải là người của Thục Sơn phái. Bởi vì cho tới bây giờ Thục Sơn phái bên kia cũng không truyền đến bất kỳ động tĩnh nào.

Lúc này Thủy Quân bên cạnh Thủy Trường Xuân đột nhiên mở miệng nói:

-Phụ thân, để con đi giết chết tên gây rối kia!

Thủy Trường Xuân lập tức nhíu mày, thiếu chút nữa đã bật miệng nói ra:

-Tên súc sinh nguời, không có chuyện gì làm sao? Không thấy những tên khác không nói tiếng nào à, sao nguời lại phải há miệng ra?

Thật ra Thủy Quân cũng không phải không hiểu được đạo lý này, nhưng thật sự là hấn quá cảm hận Thục Sơn phái. Hấn nhìn thấy có người muốn ngăn cản phá trận thì lập tức nhịn không được phải lên tiếng. Bởi vì hấn thấy chuyện này cũng chẳng có gì ghê gớm lắm, chẳng lẽ phải trở mặt đứng nhìn những tên lấy cái chết để phá trận bị người ta giết sạch sao?

Thủy Quân cũng không biết khi mình nói ra những lời này thì những tộc trưởng gia tộc ở phía sau lập tức thở phào nhẹ nhõm. Trong ánh mắt của đám người này nhìn về phía Thủy Trường Xuân cũng hiện lên vài phần cân nhắc, trong lòng lại cười thầm:

-Nếu nguời đồng ý thì sẽ phù hợp với nguyện vọng của chúng ta, nếu nguời không đồng ý thì sau này còn kẻ nào phục nguời nữa đây?

Quả nhiên Thủy Trường Xuân gật đầu, sau đó nói:

-Cẩn thận!

Trong lòng Thủy Quân lập tức cảm thấy ảm áp, phụ tử tình thâm. Hấn gật đầu thật mạnh nói:

-Con biết rồi, phụ thân ngài cứ yên tâm.

Lúc này phương xa lại đột nhiên truyền đến những âm thanh chém giết, nhưng những âm thanh lần này lại vang lên rất nhiều.

Đám người Thủy Trường Xuân, bao gồm cả những người đứng bên ngoài quan sát cũng cảm thấy chấn động tinh thần. Người Thục Sơn phái cuối cùng cũng...Ra tay!

***** :

Lúc này phương xa lại đột nhiên truyền đến những âm thanh chém giết, nhưng những âm thanh lần này lại vang lên rất nhiều.

Đám người Thủy Trường Xuân, bao gồm cả những người đứng bên ngoài quan sát cũng cảm thấy chấn động tinh thần. Người Thục Sơn phái cuối cùng cũng...Ra tay!

aimabietdc

730. Chương 645 Phản Kích.

Người đầu tiên ra tay không phải là Thiên Viên mà là Lăng Vũ.

Lăng Vũ ở trong thế giới của Hàm Hàn Bảo Định tuy luyện rất nhiều năm, hấn đã xuất quan trước đây một khoảng thời gian ngắn. Hôm nay người đàn ông lỗ mãng và nhiệt huyết năm xưa đã trở thành một người trung niên điềm tĩnh, thực lực...Cũng đã đạt đến cảnh giới người tu chân sơ cấp.

Thực lực này nếu ở trong Thánh Vực thì nhiều nhất cũng nhất định là trưởng lão hoặc là quân sự cao cấp của một gia tộc nhỏ hạng trung, nếu ở trong đại gia tộc thì cũng không tính là gì cả. Trong những đại gia tộc thì võ giả cảnh giới đại viên mãn tuy không nhiều, nhưng những người có thể tu luyện đến mức độ này cũng tuyệt đối không phải là ít.

Cho nên Lăng Vũ chỉ mất một khoảng thời gian ba bốn trăm năm đã tu luyện đến cảnh giới này, đây là một sự kiện tuyệt đối không thể tin nổi đối với những người bình thường. Phải biết rằng cho dù ở nhân giới thì những lão quái vật sống cả ngàn năm rất nhiều, nhưng muốn tu luyện đến cảnh giới Kiếm Thánh thì cũng phải mất không biết bao nhiêu ngàn năm. Cho dù là những đệ tử của đại gia tộc trong Thánh Vực cũng không có mấy người đạt được tốc độ đề thăng như Lăng Vũ.

Nhưng thực lực như Lăng Vũ giữa dòng sông cường giả trong Thánh Vực thì hơi yếu.

Nhưng nếu có người nào coi Lăng Vũ là một người yếu đuối thì kẻ đó nhất định sẽ chết rất thảm.

Kim Cương Phục Ma kiếm trận cũng không phải chỉ có không phải chỉ có một loại hình thức biểu hiện, nếu mở rộng ra thì sẽ trở thành Kim Cương Phục Ma kiếm kỹ. Cho dù là người bình thường thi triển bộ kiếm kỹ này cũng đều có thể gây ra sấm sét. Người thi triển kiếm kỹ này cũng trợn trừng mắt giống như hộ pháp, toàn thân có một khí thế cực mạnh.

Cho đến ngày hôm nay binh đoàn Tia Chớp vẫn giữ tác phong năm xưa. Nhiều năm sống trong Thánh Vực làm cho những người đàn ông này trở nên trưởng thành và điềm tĩnh, sát khí và nhiệt huyết năm xưa hình như đã sớm biến mất. Nhưng trên thực tế thì có mấy người biết rõ nhóm người này đã đem những nhiệt huyết tuổi trẻ ẩn giấu thật sâu, chỉ khi nào đối mặt với chiến đấu thì mới biểu hiện ra bên ngoài.

-Về với mẹ người đi!

Lăng Vũ vung thanh hàn thiết đại kiếm trong tay lên, một kiếm chém đứt đôi một tên có thực lực không khác biệt với mình nhiều lắm. Hắn trừng mắt rồi giậm dũ hét lên:

-Các huynh đệ, còn nhớ rõ mỗi lần giết người phải làm gì không? Mẹ nó, đừng hòng có tên nào muốn giành giật của lão tử, ngày hôm nay nhất định phải giết sạch đám không biết sống chết này.

-Thôi đi!

Một gã thanh niên dáng người to cao, tướng mạo vô cùng nhả nhặn, trên mặt còn mang theo nụ cười rất tươi nhưng lại không chút lưu tình đem thanh kiếm sắc bén trên tay đâm thẳng vào tim kẻ địch. Sau đó hắn cười lớn nói:

-Có bản lĩnh thì cứ tự mình đi mà cướp, giống như năm xưa giết chết những tên cường đạo ức hiếp dân lành vậy, kẻ nào cướp được nhiều mới là anh hùng.

-Chó má, Trương Đại Niên tiểu tử người thật khôn kiếp. Người ý mình có thân pháp tốt hơn lão tử, lúc nào cũng xài chiêu thức này à, có thể đổi mới lại một chút được không?

Lăng Vũ khua kiếm lên đỡ một chiêu hung hăng của đối phương, sau đó lại vô cùng tùy ý vung kiếm lên rồi cơ thể xoay một vòng. Tay trái của hắn không biết từ khi nào đột nhiên xuất hiện một thanh đoản kiếm sắc bén, thanh kiếm này mạnh mẽ đâm thẳng vào bụng tên vừa mới tấn công hắn. Khi tên kia còn chưa kịp ngã xuống thì đại kiếm của Lăng Vũ đã chém người kia thành hai đoạn.

Lăng Vũ dừng mãnh như vậy giết thẳng vào giữa đám địch vốn đang lo lắng bất an, giống như mãnh hổ nhảy vào đàn dê.

-Ha ha, chiêu này rất tốt, vì sao lại phải đổi chứ? Ta đã nói rồi, nếu ngươi không chịu thì có thể nhận thua...
....

-Cút đi, ngươi mới phải nhận thua!

Thân thể khổng lồ của Lăng Vũ phóng thẳng lên đá thẳng vào mặt một võ giả thoát nhìn có cảnh giới người tu chân Tiên Thiên. Mặt tên kia lập tức tuôn ra đầy máu.

-Ai thua! Ai bảo ngươi bỏ mất thời gian ba năm tu luyện trong đỉnh.

-So sánh làm gì, đến lúc đó ngàn vạn lần đừng cầu xin ta, ha ha ha!

Tình cảm mấy trăm năm đã sớm làm cho nhóm thủ hạ tâm phúc trong tay Lăng Tiêu dưới nhân giới năm xưa hỗ trợ lẫn nhau chiến đấu rất ăn ý. Tuy lời nói không chịu nhượng bộ nhau nhưng trên thực tế đây cũng chỉ là một phương pháp biểu hiện tình cảm của bọn họ mà thôi.

Trong lòng đám người Liên Minh Phương Nam bị điều tới phá vỡ đại trận của Thực Sơn phái vốn đã rất lo sợ, nhưng không phải bọn họ biết được sự thật mình phải đi đến tìm chết mà sợ hãi uy danh dần được hình thành trong những năm gần đây của Lăng Tiêu.

Ai biết được tên sát thần kia có thể đột nhiên phóng ra hay không, với thực lực của Lăng Tiêu thì đám người bọn họ căn bản chẳng đáng là gì, cũng không đủ cho người ta xỉa răng.

Mà lúc này trên bầu trời có phạm vi vài trăm dặm trên Thực Sơn phái lại đột nhiên vang lên một âm thanh khổng lồ, âm thanh này giống như một hồi chuông dữ dội:

-Những huynh đệ phá trận, các ngươi đã bị lợi dụng rồi. Đại trận của Thực Sơn phái ta lại dễ dàng bị phá như vậy sao? Có nghe thấy những tiếng nổ kia không? Mỗi một tiếng vang lên đều đại biểu cho một người phá trận về trời, ha ha ha ha!

Giọng nói này là của Thiên Viên, hần sử dụng đạo thuật truyền âm, tất cả mọi người trong phạm vi vài ngàn dặm đều nghe thấy rõ ràng âm thanh của hần.

Khóe mắt của Thủy Trường Xuân khẽ kéo căng lên, mà vẻ mặt của đám người phía sau cũng trở nên biến đổi. Khóe miệng Thủy Trường Xuân hiện lên một nụ cười lạnh, thâm nghĩ:

-Tâm lý chiến sao?

Lão vung tay lên, hàng trăm người từ bốn phương tám hướng đột nhiên xuất hiện trước mặt rồi xếp thành một hàng rất chỉnh tề. Đám người này khí thế như cầu vồng, tất cả đều quỳ một chân xuống trước mặt Thủy Trường Xuân rồi cùng kêu lên:

-Xin bệ hạ ra lệnh.

-Bệ hạ... ....

-Bệ hạ sao?

-Bệ hạ!

Lúc này vẻ mặt của đám người đứng phía sau Thủy Trường Xuân mới hoàn toàn biến đổi, những cơ thịt trên mặt đều điên cuồng co giật. Bọn họ không thể tưởng tượng được vào thời điểm này Thủy Trường Xuân vẫn còn sử dụng phương pháp này, lão muốn tuyên bố cho người đời biết mình muốn...Xưng đế.

Thật là mưu kế thâm sâu.

Đám người đứng phía sau Thủy Trường Xuân đều là những người có địa vị cao trong các gia tộc của Liên Minh Phương Nam, có ai không biết mưu đồ của Thủy Trường Xuân khi hần công bố tin tức này ra bên ngoài. Lúc này mọi người không ai phản đối, thì chẳng khác nào tất cả gia tộc trong Liên Minh Phương Nam đã sớm đồng ý để Thủy Trường Xuân xưng đế.

Tuy đây chỉ là thế lực đầu tiên xưng đế ở Nam Châu, tuy Liên Minh Phương Nam biết sau khi thế lực của chính mình xưng đế và lập quốc thì tốc độ đề thăng thực lực và hiệu suất làm việc sẽ hơn hẳn không biết bao nhiêu lần gia tộc không xưng đế. Tất cả cũng đều nghĩ đến chuyện thế lực của mình có nên lập quốc hay không, nhưng những chuyện thế này có liên quan rất lớn đến lợi ích, căn bản không thể giải quyết một lần là xong. Giống như Sở quốc đột nhiên quật khởi, sau đó lại thành lập đất nước và xưng đế chỉ là một nhà đầu tiên.

Đám người Tương Vân Bưu và Tôn Thiết đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều thấy được trong ánh mắt đối phương sự bất đắc dĩ thật sâu. Bọn họ không dám phản đối mà cũng không thể phản đối, vào thời khắc quyết định này nếu xảy ra nội chiến hoặc là có một chút đầu mối để xảy ra tranh chấp thì Liên Minh Phương Nam sau này sẽ không còn chỗ đứng trong Liên Minh Nam Châu nữa. Đừng nói đến chuyện trở thành thế

lực mạnh nhất ở Nam Châu, mà chỉ những tổn thất khi tranh chấp cũng đủ để cho liên minh phải sụp đổ rồi.

Về mặt Thủy Trường Xuân vẫn rất bình tĩnh, thoạt nhìn thì không biết được đang vui hay buồn. Lão vô cùng ung dung vung tay lên, sau đó nói:

-Từ khe hở của trận pháp Thục Sơn phái...Tấn công, nếu chống cự...Giết!

Sau khi do dự, Thủy Trường Xuân tạo ra một quyết định rất hồ đồ, nhưng trong mắt hắn thì những người không nghe lời đều là phần tử nguy hiểm. Biện pháp tốt nhất chính là lợi dụng tình hình này mà giết sạch những tên nguy hiểm đi.

-Tuân lệnh!

Đám người bên dưới trả lời một tiếng vang dội, đội ngũ ba bốn trăm người bay thẳng lên trời rồi phóng thẳng về phía khe hở trận pháp của Thục Sơn phái.

Khi đám người này tiến cận với khe hở thì đột nhiên nhìn thấy trong lỗ hổng này có một bóng người bay thẳng ra ngoài. Cũng có người muốn ra tay tấn công nhưng lại lập tức phát hiện ra người kia mặc y phục giống như kiểu của chính mình, rõ ràng người này đã chết.

Sau đó từ trong khe hở tràn ngập khói bụi lại có một người chậm rãi đi ra. Người này mặc một bộ y phục màu đen, tóc trên đầu rất ngắn và chĩa thẳng lên giống như một con nhím. Ánh mắt người này bắn ra những luồng hào quang cực kỳ khát máu và hung ác, ánh mắt này căn bản không phải của một con người, mà giống như cái nhìn của một con mãnh thú hung ác.

Về mặt người này góc cạnh rõ ràng, khoe môi hơi nhếch lên tạo thành một đường thẳng. Khi tên này đi ra thì một luồng khí tanh tươi từ trên người hắn bùng ra rồi vọt thẳng lên bầu trời. Hai mắt hắn lạnh lùng nhìn tên dẫn đầu đám người, chỉ nói ra một tiếng:

-Cút!

-Người là người phương nào?

Hai mắt tên thị vệ dẫn đầu đoàn người bùng ra hai luồng hào quang sắc bén rồi nhìn chằm chằm vào người thanh niên áo đen. Trong lòng hắn thầm cảm thấy kỳ quái, người kia sát khí trầm trọng như vậy, cũng không phải là những người Thục Sơn phái mà hắn được nghe nói tới.

Nhưng hắn cũng không sợ hãi, mình có cảnh giới đại viên mãn cao cấp, cũng là tâm phúc của bệ hạ nhiều năm nay. Ngày hôm nay bệ hạ đã xưng vương, mình chắc chắn cũng có một thân phận rất tốt trong tương lai.

Là một quý tộc trong Thánh Vực, loại cảm giác có thể nắm trong tay sinh tử của người tu chân...Thật tuyệt.

Điều làm cho tên thị vệ này cảm thấy không thể ngờ chính là người vừa đến chẳng những không trả lời câu hỏi của hắn, mà cũng không có bất kỳ phong độ nào, dưới tình hình những người ở đây tự cho rằng không có bất kỳ khả năng gì...Lại ra tay đánh lên!

Một kiếm!

Chỉ một kiếm đã làm cho người thị vệ này ngã từ trên trời xuống đất, có người nhìn thấy một luồng kiếm khí đỏ như máu từ trên người tên kia bắn ra, nhưng khoảng cách kia...Rõ ràng vẫn còn xa vài dặm nữa. Như vậy sao có thể dễ dàng giết chết một tên cường giả cảnh giới đại viên mãn cao cấp chứ?

Về mặt tất cả mọi người đều trở nên không thể tin, nhưng phản ứng của bọn họ cũng không chậm.

Tất cả đều rút bảo kiếm trong tay ra rồi dùng tốc độ nhanh nhất đánh thẳng về phía người hắc y kia.

Trong khoảnh khắc này có mấy trăm luồng kiếm khí cắt khoảng không gian này thành từng mảnh nhỏ. Tuy chỉ trong nháy mắt không gian này đã khôi phục lại như bình thường nhưng vì kiếm khí quá nhiều mà làm người ta sinh ra một loại cảm giác vô cùng quỷ dị.

Địa phương mà tất cả những tên kia ra tay giống như thời gian đã đột nhiên ngừng hẳn lại.

-Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, mấy trăm luồng kiếm khí tập hợp lại tạo thành một luồng kiếm khí khổng lồ mà không có bất kỳ kẻ nào dám xem thường. Sau đó nó điên cuồng bùng nổ ra khắp bốn phương tám hướng.

Tất cả mọi người đều cho rằng tên hắc y kia, cho dù là Lăng Tiêu thì chắc chắn sẽ phải chết

Những người nào trong lòng sinh ra ý nghĩ này thì rất nhanh sau đó đã cảm thấy cơ thể mình tê rần, sau đó lại cảm thấy mất đi tri giác.

Chỉ có tên thị vệ thủ lĩnh kia trừng mắt lên kinh hoàng nhìn vào người kia khắp thân thể đều là máu giống như nhìn thấy quỷ, tên võ giả khổng lồ kia đã dung nhập vào trong hàng ngũ của chính mình giống như một sát thần.

***** .

Những người nào trong lòng sinh ra ý nghĩ này thì rất nhanh sau đó đã cảm thấy cơ thể mình tê rần, sau đó lại cảm thấy mất đi tri giác.

Chỉ có tên thị vệ thủ lĩnh kia trừng mắt lên kinh hoàng nhìn vào người kia khắp thân thể đều là máu giống như nhìn thấy quỷ, tên võ giả khổng lồ kia đã dung nhập vào trong hàng ngũ của chính mình giống như một sát thần

aimabietdc

731. Chương 646 Ta Tu Luyện Công Pháp Giết Người.

Cánh tay đang giấu trong tay áo của tên thị vệ thủ lĩnh kia không kìm được phải run rẩy kịch liệt:

-Người...Người tu luyện công pháp quái quỷ gì?

-Ta tu luyện..Công pháp giết người!

Người này vừa nói dứt lời thì đã vang lên hàng loạt những âm thanh ầm ầm, rất nhiều những đoạn tay chân rời khỏi cơ thể đám người kia rồi từ trên trời rơi xuống đất.

Trong không khí đột nhiên xuất hiện một trận mưa máu gió tanh.

Ngay sau đó những người may mắn còn sống sót hầu như đều dùng tốc độ nhanh nhất mà lui về. Trong nháy mắt đám người đã chạy ra mấy chục dặm, toàn thân run rẩy, dùng đôi mắt hoảng sợ nhìn về phía bên kia.

Khi tên thị vệ thủ lĩnh nghe thấy người kia trả lời mình thì trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ lạnh khinh thường. Hắn rất muốn phản kháng rất muốn tấn công rất muốn cho người khác thấy lập trường của mình, muốn biểu hiện khí thế thà chết chứ không khuất phục...Đáng tiếc là hắn chỉ có thể co giật khóe miệng được vài cái, sau đó đầu gối đột nhiên trở nên mềm nhũn rồi quỳ trên mặt đất kêu lên:

-Cường giả, đừng giết ta, đừng giết ta. Tại hạ có cha già có... ....

Khi hắn nói ra những lời này thì khom lưng dập đầu xuống đất, nhưng khi đầu của tên này chưa kịp chạm xuống đất thì sau lưng đột nhiên bắn ra ba mũi ám tiễn tinh xảo.

Ám tiễn này có hình tam giác bắn thẳng về phía người hắc y với lực lượng vô cùng khổng lồ, còn tạo ra tiếng xé gió trên không trung.

Đáng tiếc là tên này không được mãn nguyện, trên mi tâm đột nhiên xuất hiện một lỗ máu.Tên này còn không kịp hét thảm lên một tiếng thì hai mắt đã trợn trừng rồi bịch một tiếng, cơ thể cứng đờ ngã xuống mặt đất.

-Thật là vô dụng!

Một người thanh niên khẽ nói rồi chậm rãi bước ra khỏi rừng cây, sau đó trong ánh mắt hắn lóe lên cái nhìn u ám, chần chừ lên người thanh niên hắc y.

Trong đôi mắt người hắc y không có chút sắc thái tình cảm nào, hắn lạnh lùng hỏi:

-Người là ai?

-Tại hạ là thiếu minh chủ Liên Minh Phương Nam.

Thủy Quân nói xong thì khẽ mở cây quạt trong tay ra rồi phất phất vài cái, giống như trước mặt không phải là trận chiến một mất một còn mà là nơi đàm luận chuyện phong tình. Nhưng dù hắn bình tĩnh như vậy là thật hay giả thì cũng đủ làm cho người khác phải cảm thấy bội phục.

Thủy Quân nói xong thì hai mắt đột nhiên nheo lại, người này chỉ cần nháy mắt là có thể giết mười mấy tên cường giả cảnh giới đại viên mãn, có thể là loại người thông thường sao? Trên cơ thể tên kia còn vương vấn một luồng hắc khí khổng lồ đồng thời lại còn bùng ra một mùi máu tanh nồng đậm, cặp mắt lại ác nghiệt vô tình, người này...Giống như đã tu luyện một môn ma công vô cùng bá đạo, không biết hắn có quan hệ gì với Lăng Tiêu đây? Thực Sơn phái cũng là danh môn chánh phái, căn bản sẽ không thể thu nhận loại người này.

-Thiếu minh chủ Liên Minh Phương Nam sao? Không phải người Tôn gia à?

Người hắc y kia cúi đầu nói thềm một câu, sau đó hắn ngẩng đầu lên vẻ mặt kiên định nói:

-Ta mặc kệ người là ai, bây giờ chỉ muốn nói với người một câu...Cút!

Thủy Quân bị tên hắc y kia mắng thì cảm thấy sững sốt, hắn đứng ngây người chỗ đó nửa ngày mà không có bất kỳ phản ứng gì. Một lúc lâu sau hắn mới ngẩng đầu lên, cười lạnh vài tiếng rồi nhìn về phía tên hắc y kia với ánh mắt giống như đang nhìn một người chết.

-Người là quái gì? Hừ! Đợi đến khi chúng ta phá vỡ trận pháp này sẽ giết sạch đám người ở đây! Ha ha, nghe nói đám nữ nhân bên cạnh Lăng Tiêu cũng rất tuyệt, thiếu gia cũng muốn ném thử một chút... ..

Thủy Quân vừa nói vừa để ý những phản ứng của người hắc y trước mặt, khi những cao thủ thật sự so chiêu thì nhiều khi còn đơn giản hơn trong tưởng tượng rất nhiều. Thủy Quân muốn chọc giận tên hắc y, sau đó lợi dụng khoảnh khắc này để tìm ra sơ hở. Nhưng hắn lại phải thất vọng, người mặc hắc y kia sau khi nghe xong những lời hắn nói thì không có bất kỳ cảm xúc nào, ngược lại tên kia còn thản nhiên nói:

-Chuyện này có quan hệ gì đến ta đâu? Ta chỉ biết người đến nơi này không phải để làm khách...Như vậy đã đủ rồi.

Người mặc hắc y kia vừa nói xong thì thanh kiếm trong tay giống như một con rắn quỷ dị bùng lên những ánh sáng điện rồi đâm thẳng ra.

Nãy giờ Thủy Quân vẫn một mực đề phòng, đồng thời cũng tìm kiếm cơ hội để ra tay. Nhưng lúc này hắn cũng bị một kiếm nhanh như chớp này làm cho sững sốt, hắn rõ ràng cảm nhận được thực lực của đối phương không hùng mạnh bằng mình, nhưng kiếm của hắn...Vì sao mình lại cảm thấy tránh không được?

Hình ảnh cuối cùng Thủy Quân nhìn thấy chính là một cái thi thể không đầu, trên cổ đang tuôn ra một dòng máu tươi khổng lồ. Trong lòng hắn vẫn còn đang rất buồn bực và sợ hãi, đây là ai mà đầu lại bị người ta chém rớt. Sau đó hắn lập tức cảm giác được mình càng lúc càng bay cao, cuối cùng thì ý thức trở nên mơ hồ.

Thủy Quân dường như là thiếu chủ của Liên Minh Phương Nam, có thân phận và bối cảnh hùng mạnh, không ngờ lại chết một cách lặng lẽ như vậy.

Trên mặt Triệu Dũng không có bất kỳ biểu cảm gì, giống như chỉ bóp chết một con ruồi nhỏ bé. Hắn lạnh lùng nhìn đám người đang đứng trên bầu trời, những người này sững sốt trong nháy mắt nhưng con mắt lại lập tức đổ hồng lên rồi phóng thẳng đến giống như đã phát điên. Thiếu chủ không ngờ lại bị người này giết chết ở nơi đây, cho dù bọn họ có thể bỏ chạy, thì chạy được đến nơi nào bây giờ?

Đám thị vệ Thủy gia sau nhiều năm tích lũy lực lượng, sự trung thành của bọn họ đối với gia tộc đã đạt đến một mức độ cực cao.

Không ngờ cái Triệu Dũng đang đợi chính là điều này.

Võ giả nhân loại khi ở vào thời khẩn trương thì tinh thần sẽ tập trung đến mức cao độ rồi phối hợp với thân thể tạo thành một cảnh giới tốt nhất. Đồng thời lúc này máu huyết của con người cũng trở nên sôi trào nhất.

Triệu Dũng muốn chính là thứ này.

Triệu Dũng hóa thành một ác ma khủng bố, hấn điên cuồng cắt đứt từng sinh mạng. Khi tia chớp màu đen lóe lên thì không còn bất kỳ người nào sống sót.

Mà khi mỗi một người chết đi thì đều có một luồng hắc khí tiến vào mi tâm Triệu Dũng. Sau vài lần hít thở, khi hấn đã giết chết vài chục tên cường giả cảnh giới đại viên mãn, thì Triệu Dũng cảm giác được sức lực của mình...Đã không còn nhiều lắm.

Mà người của đối phương cũng đã phát hiện ra chỗ này. Địa phương bên cạnh truyền tới những tiếng chém giết, đây là những đồng môn sư huynh đệ của ta sao? Trong lòng Triệu Dũng đột nhiên bùng lên một cảm giác hâm mộ nồng đậm:

-Nếu ta cũng có thể ở tại chỗ này tu luyện thì tốt biết bao.

-Dáng tiếc ta không thể.

Trên mặt Triệu Dũng hiện ra một chút đau khổ, sau đó những luồng hào quang màu đỏ trong hai mắt lại càng trở nên mạnh mẽ. Cặp mắt màu đỏ máu của hấn đã làm người ta sinh ra một loại cảm giác không dám nhìn gần.

Triệu Dũng cảm thấy tình cảnh trước mắt đột nhiên trở nên có chút mơ hồ, hấn gắng sức dùng tay dụi dụi mắt. Khi hấn mở mắt ra thì tất cả mọi thứ trước mặt đã biến đổi.

Một không gian đỏ như máu.

Triệu Dũng đảo mắt qua chỉ thấy khắp không gian đều có màu đỏ máu, những âm thanh trên khắp thể giới đều đã tan biến, chỉ còn lại tiếng trái tim hấn..Thình thịch!

-Thịch thịch!

Triệu Dũng không biết mình đã như thế nào, nếu có sư phụ ở đây thì nhất định có thể giải thích cho hấn biết, nhưng hấn còn có thể được gặp lại sư phụ sao? Cho dù gặp lại...Hấn có dám tiến lên xác nhận quan hệ không? Nếu sư phụ thừa nhận chính mình, thì mình cũng chỉ mang đến cho sư phụ những phiền phức vô cùng vô tận.

Thu một người tu ma làm đệ tử...Lòng can đảm của sư phụ cũng quá lớn.

Hình như là một loại bản năng, Triệu Dũng xoay người lại đâm xuyên qua một người dám tiếp cận chuẩn bị đánh lén. Bảo kiếm trong tay Triệu Dũng cũng không ngừng lại mà được rút ra rồi dùng tốc độ nhanh như chớp bắn thẳng ra một luồng kiếm khí, hấn đẩy lùi một gã đang xông thẳng lên tấn công.

Tình cảnh đỏ như máu trước mắt Triệu Dũng vẫn không thay đổi.

Triệu Dũng cảm giác được thính lực và thị lực của mình đã giảm xuống một điểm giới hạn. Bây giờ hấn chỉ dựa vào bản năng để chiến đấu, nếu dựa theo công pháp mà hấn đang tu luyện thì đây là một chuyện tốt, bởi vì đây là dấu hiệu cho thấy hấn sắp đột phá.

Nhưng đối với tình hình trước mắt thì lại rất bất ổn.

Người Thục Sơn phái cũng không phải không nhìn thấy một cường giả đột nhiên phóng ra bảo vệ bọn họ. Nhưng sát khí trên người Triệu Dũng lại làm cho tất cả những người Thục Sơn phái phải chùn bước.

Lúc này Lăng Tiêu đang ở bên trong một ngọn núi sâu, trước mặt hấn là những cây đại thụ cao trên trăm thước che phủ kín cả khoảng trời trong cánh rừng rậm rạp. Nhưng khi có một luồng sáng chiếu xuống lùm cây nhỏ bên dưới đại thụ thì ánh mắt Lăng Tiêu lại nhìn chăm chú vào chỗ đó, trong mắt hấn bùng ra hai luồng thần quang, lùm cây kia đột nhiên biến mất thay vào đó là một tế đàn hình tròn có đường kính hơn mười thước. Mặt trên của tế đàn này được khắc lên rất nhiều con sóng năng lượng mạnh mẽ, nhưng từ

những dấu vết ở mặt trên có thể nhìn thấy được nó còn rất mới, giống như mới được tạo thành trong những năm gần đây.

Lăng Tiêu mang theo tám vị thể tử của mình ung dung bước lên trên tế đàn hình tròn này. nhóm Thượng Quan Vũ Đồng và Diệp Tử đem một vài tinh thạch nhét vào trong những vị trí lõm vào ở bên cạnh người trong tế đàn. Ngay sau đó, tế đàn lập tức bùng lên những luồng hào quang kim sắc dữ dội, tất cả mọi người lập tức biến mất.

Ngay sau đó Lăng Tiêu xuất hiện ở hậu sơn Thục Sơn phái, tám người phụ nữ nhìn thấy tình cảnh quen thuộc trước mắt thì không nhận được phải sinh ra một chút cảm khái. Nhưng lúc này bên ngoài lại liên tục vang lên những tiếng nổ ầm ầm làm cho tâm tình của các nàng giảm đi rất nhiều.

Lăng Tiêu khẽ động thần niệm, Hàm Hàn Bảo Đỉnh trong cơ thể đột nhiên xuất hiện giữa không trung, bảo đỉnh to như lòng bàn tay lơ lửng trước người Lăng Tiêu. Ngày hôm nay hắn đã có thể luyện hóa Hàm Hàn Bảo Đỉnh trở thành nhỏ như móng tay! Quả nhiên là Giới tử nạp tu đi*! Tu chân quá thần kỳ, vượt xa sự tưởng tượng của những phàm nhân.

(*Đây là một câu trong kinh Phật, trong kinh có nói: ‘Hạt cải chứa Tu di’ (Giới tử nạp Tu Di), hạt cải nhỏ cũng như hạt mè vậy, hạt cải chẳng có phóng đại, núi Tu Di cũng chẳng thu nhỏ, làm sao bỏ núi Tu Di vào trong hạt cải? Là vì chẳng có lớn nhỏ cho nên có thể tương tức, tương dung (có thể dung chứa lẫn nhau). Chúng ta biết phân biệt lớn nhỏ, chấp trước lớn nhỏ, nhỏ chẳng thể chứa lớn, đây tức là ma cảnh. Ma cảnh là từ vọng tưởng, phân biệt, chấp trước sanh ra; nếu xa lìa vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì chẳng có lớn - nhỏ, trong - ngoài, hạt cải sẽ có thể chứa núi Tu Di.)

Trên Hàm Hàn Bảo Đỉnh mở ra một cánh cửa, tất cả những người địa vị cao trong Thục Sơn phái tu luyện bên trong đều nối tiếp nhau đi ra.

-Tất cả mọi người đã biết có chuyện gì xảy ra chưa?

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua mọi người, sau đó hỏi.

Về mặt mọi người đều trở nên vô cùng tức giận, tạo thành một luồng oán khí bốc thẳng lên tận chín tầng trời.

Lăng Tiêu vung tay, hắn không nói những lời thừa thãi:

-Vậy tất cả mọi người hãy đi theo ta, đi giết chết con mẹ nó cho sáng khoái!

Đúng lúc này địa phương chất chứa oán hận ở trước mặt bọn họ truyền đến một tiếng hổ gầm dữ dội và trên bầu trời lóe lên một luồng hào quang kim sắc.

Hai người Kim Hổ và Tiểu Sửu dùng những thế tấn công vô cùng dữ dội giết chết những người tu chân đến đây quấy phá. Sau đó lại nhìn chằm chằm vào đối phương xem còn có tiếp tục phái người tiến lên nữa hay không.

... ..

-Con của ta... ..

Thủy Trường Xuân vẫn bình tĩnh và trầm ổn đột nhiên hét lên một tiếng đau thương giống như tiếng than của chim Đỗ Quyên, khắp người lão lập tức bùng lên một ngọn lửa màu đen. Nếu người nào không biết thì sẽ tưởng rằng ngọn lửa này bùng ra từ trong cơ thể lão, nhưng nếu nhìn kỹ thì mới thấy ngọn lửa này cách thân thể Thủy Trường Xuân một khoảng cách nhất định.

Tình cảnh này cũng làm người ta nhìn thấy phải vô cùng sợ hãi, cơ thể Thủy Trường Xuân đột nhiên biến mất ở phương xa giống như giống như một ngôi sao biến mất giữa bầu trời đêm. Lão phóng đi để lại sau lưng đám người có địa vị tối cao trong Liên Minh Phương Nam ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau.

Sau đó tất cả mọi người bắt đầu có phản ứng trở lại, tất cả đều rùng mình sau đó lại liều mạng phóng thẳng về phía Thủy Trường Xuân biến mất.

Mãi đến lúc này trong lòng bọn họ mới cảm thấy hưng phấn! Đúng vậy, là kích thích, bởi vì cuối cùng...Cũng có thể nhìn thấy thực lực chân chính của Thủy Trường Xuân.

732. Chương 647 Khí Thế Của Triệu Dũng.

Người chết trong tay Triệu Dũng đã không thể đếm xuể, trên người hắn tuy không nhìn thấy một giọt máu nào nhưng sát khí ngập trời hình như lại có thể làm cho mắt của người khác đau đớn.

Những chiêu thức của Triệu Dũng hầu như đều hết sức đơn giản và cứng nhắc, nhưng như vậy lại càng làm cho vẻ mặt người ta phải trắng xanh. Vung tay chính diện...Đâm ngược ra phía sau...Đâm nghiêng...Dù kẻ địch từ bất kỳ phương hướng nào phóng đến thì đều bị Triệu Dũng giải quyết bằng một loại tốc độ nhanh không thể tin nổi.

Đột nhiên có mấy người từ trong Thục Sơn phóng ra như tia chớp, khi ánh mắt của bọn họ rơi lên người Triệu Dũng thì đều cảm thấy sững sốt. Một người đàn ông vạm vỡ có bộ râu quai nón trầm giọng hỏi:

-Người là người phương nào?

Triệu Dũng biết đây chính là những người trong Thục Sơn phái phóng ra, hắn thầm nghĩ:

-Phản ứng của những người trong môn phái của sư phụ làm người ta phải lo lắng, nhưng những điều này cũng không đến lượt ta phải chỉ bảo. Nếu ta có cơ hội gặp được sư phụ, chỉ cần một khoảnh khắc thôi cũng được rồi.

Triệu Dũng thầm nghĩ trong lòng rồi thuận miệng nói:

-Người gặp chuyện bất bình thôi.

Người đàn ông có bộ râu quai nón chính là Lăng Vũ, khi hắn nghe thấy câu trả lời của tên bùng ra luồng sát khí phóng thẳng lên tận trời này thì cảm thấy dở khóc dở cười. Nhưng hắn biết thiếu gia nhà mình giao thiệp rộng rãi, nói không chừng đây là một người bằng hữu nào đó cho nên hắn cũng không suy nghĩ nhiều. Trên người kẻ này tuy có tà khí và mùi máu tanh làm hắn cảm thấy không thoải mái nhưng Lăng Vũ cũng không cần quan tâm. Tập tính giang hồ năm xưa vẫn còn được giữ lại rất nhiều trên người hắn, trong đó quan trọng nhất cũng chính là nghĩa khí.

Sau khi nghĩ vậy, Lăng Vũ cười nói:

-Vậy thì xin đa tạ huynh đệ. Tạm thời không có thời gian nói chuyện phiếm, đợi sau khi giết sạch quân giặc thì mời người vào Thục Sơn nói chuyện.

Triệu Dũng hơi lắc đầu, đang định từ chối, hắn biết thân phận của mình không thích hợp tiến vào Thục Sơn. Nhưng lúc này hắn lại đột nhiên biến sắc, hắn vung tay tung một chưởng đẩy đám người Lăng Vũ ra ngoài. Lăng Vũ vừa muốn chống lại thì đã nghe một tiếng gầm giận dữ giống như sấm nổ bên tai.

-Người dám giết con ta, để ta băm người thành vạn mảnh!

-Ầm!

Trong không khí vang lên một tiếng nổ dữ dội.

Một con sóng khổng lồ đột nhiên cuốn thẳng vào đám người Lăng Vũ, lực tấn công dũng mãnh làm bọn họ cảm thấy cổ họng hơi ngọt rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Đám người lại nhìn về vị trí Triệu Dũng đang đứng, chỗ đó đang bùng lên một làn sương máu ngập trời.

Trông mắt Lăng Vũ đột nhiên đỏ rực lên, trong cổ họng hắn phát ra một tiếng gầm lớn vô cùng giận dữ. Tuy hắn không quen biết người thanh niên có tính tình tà ác kia, nhưng người ta cũng giết người vì Thục Sơn, hoàn toàn là người đến đây giúp đỡ bọn họ. Hơn nữa nếu không phải người nọ tung một chưởng đẩy mấy người bọn họ ra ngoài thì bây giờ người chết cũng chính là đám bọn họ. Máu trong khắp cơ thể Lăng Vũ hầu như đã sôi trào lên rồi phóng thẳng về phía trước. Những người đàn ông binh đoàn Tia Chớp đứng ở phía sau Lăng Vũ làm gì có người nào không phải loại nhiệt huyết và trượng nghĩa chứ? Đám người nhìn

thấy lão đại đã dẫn đầu xông thẳng lên, lúc này cho dù đối mặt với cái chết thì bọn họ cũng sẽ không nhú mảy.

Nào ngờ đúng lúc này đột nhiên xuất hiện dị biến, trong làn sương máu kia đột nhiên vang lên một âm thanh hơi suy yếu:

-Các người tránh ra, người đều do ta giết, hần muốn báo thù thì cứ đến tìm ta.

Lăng Vũ trở nên sững sốt, ánh nước trong mắt chợt lóe, tức giận nói:

-Thối lắm, dám giết người trong Thục Sơn thì phải được Thục Sơn phái đồng ý. Bất kể người nào đến đây đều phải tuân theo quy của của Thục Sơn.

Lúc này trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng hừ giận dữ:

-Khẩu khí lớn lắm, cũng không biết nhìn tu vi của chính mình, tên Lăng Tiêu kia cũng là loại không biết xấu hổ như các người sao? Thật là thượng bất chính hạ tắc loạn, đúng là một đám vô dụng!

Người này là Thủy Trường Xuân, khi nói xong lão lại lạnh lùng nhìn thoáng qua Triệu Dũng, trong giọng nói mang theo vài phần ngạc nhiên và thán phục:

-Người có thể không phải chạy trốn dưới một kích của ta sao? Tu luyện chính là ma công à? Hừ! Thục Sơn phái có quan hệ với người tu ma từ khi nào?

Lăng Vũ cảm thấy sững sốt, trầm nghĩ:

-Thảo nào mình cảm thấy người thanh niên này có chút cổ quái, thì ra là người tu ma, nhưng người tu ma thì có sao?

Lăng Vũ nhìn lên người trên không trung nói:

-Lão già kia, đừng nói nhảm nữa, muốn đánh thì cứ đánh! Nếu chết thì cũng do ta không bằng người, đừng giả vờ đại nghĩa, đã đến xâm phạm Thục Sơn ta thì đừng hòng nguyên vẹn trở về, giết ta người cũng đừng hòng sống sót.

-Ha ha ha ha!

Thủy Trường Xuân không kìm được phải phát ra vài tiếng cười lạnh:

-Tốt, muốn có khí phách sao? Ta sẽ thành toàn cho các người.

Lúc này làn sương máu đang bao quanh thân thể Triệu Dũng đã có một vài biến hóa, hình như làn sương kia càng lúc càng lớn rồi lẳng lẽ lan rộng về phía Thủy Trường Xuân. Nhưng khi Thủy Trường Xuân phát hiện ra thì làn sương máu chỉ còn cách chân lão hơn mười thước. Lão lập tức cảm thấy kinh hoàng, lão vội vàng lùi cơ thể lại hơn trăm thước rồi thẹn quá hóa giận mà vung tay lên. Một luồng kinh khí mạnh mẽ lập tức phóng âm âm về phía Triệu Dũng.

Trong nháy mắt làn sương máu kia nhanh chóng ngưng tụ lại tạo thành một thanh bảo kiếm màu máu vô cùng khổng lồ rồi phát ra một mùi máu tanh cực kỳ gay mũi. Một tiếng nổ âm vang lên, Luồng kinh khí của Thủy Trường Xuân đánh thẳng vào thanh bảo kiếm.

Trên bầu trời lại lập tức bùng lên một tiếng nổ dữ dội, một con sóng khí còn mạnh hơn so với trước đó được lan rộng ra ngoài. Những chỗ nào con sóng này đi qua thì tất cả cây cối đều đổ rạp, những ngọn núi cũng sụp đổ, cảnh tượng thê thảm giống như ngày tận thế.

Trong mắt Thủy Trường Xuân bắn ra những luồng hào quang châm biếm:

-Tốt lắm, để ta xem người có thể ngăn cản được bao lâu.

Lúc này đám người Lăng Vũ rốt cuộc cũng biết được lão già kia có cách biệt quá lớn so với mình. Dù bọn họ có xông lên cũng căn bản là tìm chết, nhưng cũng không muốn đứng trơ mắt nhìn người thanh niên kia bị giết, vì vậy Lăng Vũ vội vàng phân phó một sĩ binh bên cạnh:

-Mau đi báo cáo cho thiếu gia.

Đúng lúc này thì đòn tấn công thứ ba của Thủy Trường Xuân cũng đã được đánh ra, tình cảnh của Triệu Dũng ở bên dưới đã vô cùng thê thảm. Vừa rồi hắn đã giết được rất nhiều cường giả, nếu có thể hoàn toàn luyện hóa được năng lượng thì sẽ không chật vật như thế này. Nhưng sự thật là hắn căn bản không có thời gian luyện hóa, khi đối mặt với một người có thực lực đạt đến cảnh giới Kiếp Tiên Thần đỉnh phong thì hắn căn bản không có cơ hội chạy trốn.

Đây cũng là do Thủy Trường Xuân sợ dẫn đến sự chú ý của người khắp bốn phương nên không thi triển ra những đòn tấn công mạnh mẽ nhất của mình. Lão chỉ áp chế thực lực ở cảnh giới đại viên mãn đỉnh phong.

Nhưng như thế này thì Triệu Dũng cũng đã lành ít dữ nhiều.

Ánh mắt Triệu Dũng trở nên âm trầm, tiếc nuối lớn nhất trong lòng hắn lúc này là không được gặp sư phụ ở trong môn phái của người. Dù chỉ là đứng ở xa liếc mắt một cái, hắn cũng cảm thấy mãn nguyện rồi.

Nhưng đứng chờ chết cũng không phải tính cách của Triệu Dũng. Lúc này khoe miệng hắn hiện ra một nụ cười lạnh như băng, hắn nhìn thoáng qua người đàn ông đang đứng phía sau một khoảng không phải quá xa kia. Hắn thầm nghĩ:

-Đệ tử của sư phụ quả nhiên đều là những hảo hán, không uổng công ta chạy ngàn dặm đến đây. Trước khi ta chết thì giúp các người một lần cũng tốt.

Những còn năng lượng trong cơ thể Triệu Dũng bắt đầu điên cuồng xoay chuyển. Trong nháy mắt tất cả năng lượng hắn vừa mới hấp thu được đã đều ngưng tụ lại cùng một chỗ. Sau đó trong mắt hắn lóe lên vẻ dứt khoát, hắn lấy thân làm kiếm rồi điên cuồng phóng thẳng về phía Thủy Trường Xuân.

Đòn tấn công thứ ba của Thủy Trường Xuân bị Triệu Dũng dùng kiếm tiện tay hất đi nơi khác rồi nổ ầm ầm trên mặt đất. Sua đó Triệu Dũng lại phóng thẳng về phía Thủy Trường Xuân với khí thế không thể chống đỡ nổi, khí thế này làm cho Thủy Trường Xuân cũng cảm thấy chấn động.

Công pháp của người tu ma quả nhiên là thần kỳ, thân thể Thủy Trường Xuân vội vàng lui về phía sau. Lão biết đây là một đòn tấn công toàn lực của đối phương, cho dù lấy thực lực của lão bây giờ chống đỡ cũng không tránh khỏi bị thương. Trong lòng Thủy Trường Xuân cực kỳ oán hận tên này, cực kỳ thù hận tên Lăng Tiêu kia và môn phái đang đứng sừng sững trước mặt. Trong lúc nhất thời lão không kiểm tra thì đứa con trai đã phải bỏ mạng ở nơi đây, nếu không thể giết sạch đám người ở đây, thì con trai lão...Chắc chắn sẽ rất cô đơn.

Thân thể Thủy Trường Xuân lui về phía sau quá nhanh, lão cũng biết một đòn tấn công của tên trước mặt này chính là dùng tính mạng để phát ra, sau khi thi triển xong đòn tấn công này thì tên kia chắc chắn phải chết.

Đúng lúc này từ chân trời xa đột nhiên phóng đến một luồng hào quang bạch sắc, đồng tử Thủy Trường Xuân chợt mở lớn, ánh mắt lão không kìm được phải nheo lại. Tốc độ của người đang phóng tới đã đến một mức độ mà chính lão cũng không thể bắt kịp.

Đây là một loại tốc độ thường thấy ở những vị thần.

Trong lòng Thủy Trường Xuân lập tức phán đoán thân phận của người đang phóng đến, võ giả trong Thánh Vực căn bản không thể có thực lực này.

Càng làm cho Thủy Trường Xuân cảm thấy tức giận chính là tên kia lại phóng thẳng vào giữa người tu ma và chính mình. Hai tay tên kia vung lên trong hư không rồi vỗ thẳng về phía thân thể của người thanh niên tu ma kia, mà tên thanh niên đang tấn công lão lại không có bất kỳ ý nghĩ phản kháng nào. Lúc này sát khí kinh thiên của tên tu ma đã hoàn toàn biết mất, trong cổ họng Thủy Trường Xuân như muốn nói ra một cái tên.

-Lăng Tiêu!

Trong mắt Triệu Dũng đã tràn đầy lệ nóng, cảm giác đâm đầu vào chỗ chết rồi sau đó lại được tái sinh là lần thứ hai hắn được cảm nhận. Lúc này gặp lại sư phụ, hắn có ngàn vạn lời muốn nói nhưng lại phát hiện mình chẳng phát ra được một chữ nào.

-Người quá lỗ mãng! Sao lại tùy tiện lãng phí tính mạng bản thân như vậy? Người lui xuống đứng quan sát đi, để ta giết hắn.

Sau khi bị Lăng Tiêu vỗ một chưởng thì những mạch máu sắp bùng nổ trên thân thể Triệu Dũng lập tức lặng yên trở lại. Hắn lập tức trở thành một con mèo ngoan ngoãn, giống như kẻ vừa rời giường nanh múa vuốt không phải là hắn. Lúc này hắn gật đầu thật mạnh rồi cơ thể lập tức phóng về phía sau như tia chớp.

Khi Lăng Tiêu làm những chuyện này thì Thủy Trường Xuân cũng không ra tay đánh lén. Không phải lão già này có khí phách không muốn ra tay đánh lén, mà lão phát hiện ra người đang đứng ở đối diện giống như một con nhím khổng lồ khắp toàn thân không có bất kỳ sơ hở nào. Lão rất muốn đánh lén nhưng lại sinh ra một loại cảm giác không thể xuống tay.

-Lăng Tiêu?

Cuối cùng trong miệng Thủy Trường Xuân cũng phát ra hai chữ.

Lăng Tiêu nhìn Thủy Trường Xuân rồi gật đầu, ánh mắt hắn tĩnh lặng như mặt nước giếng sâu:

-Người chính là Thủy Trường Xuân tân minh chủ của Liên Minh Phương Nam sao?

-Đúng vậy, ta là Thủy Trường Xuân. Lăng Tiêu, thực lực của người đã đạt đến Kiếp Tiền Thần đỉnh phong rồi sao?

Đôi mắt Thủy Trường Xuân liên tục phóng ra hàn quang, trên mặt tràn đầy những tia sáng phức tạp.

aimabietdc

733. Chương 648 Chiến Trận.

Nếu trước đây ta biết được thực lực thật sự của Lăng Tiêu thì sẽ không bao giờ tấn công nơi này trước. Cho dù có tấn công Liên Minh Phương Nam cũng sẽ không đụng đến Thục Sơn.”

“Ngày hôm nay mình đã ăn phải trái đắng rồi.”

Thủy Trường Xuân trầm nghĩ trong lòng, lão quét ánh mắt nhìn thoáng qua những tên đang đứng xem nào nhiệt ở rất xa, khóe miệng lộ ra một nụ cười ác độc, lão trầm nghĩ:

-Muốn theo dõi cuộc chiến của Kiếp Tiền Thần à? Nếu không trả một cái giá đắt, thì có thể sao?

Lăng Tiêu nhìn Thủy Trường Xuân rồi khẽ nói:

-Người có biết, mỗi khi người đứng ở chỗ này một lần hít thở thì thuộc hạ của chính mình sẽ chết đi một người. Sau ngày hôm nay sẽ không còn Liên Minh Phương Nam nữa.

-Tiểu tử, đừng khoác lác.

Trên mặt Thủy Trường Xuân lộ ra một nụ cười châm biếm:

-Chỉ dựa vào những tên vô tích sự của Thục Sơn này sao? Nếu không phải vì người thì sơn môn này đã không biết bị người ta đánh tan từ khi nào rồi. Muốn giết được ta thì toàn gia người cũng phải chết. Ha ha, lão phu chưa từng gặp qua tên tiểu bối nào vô tri và kiêu ngạo như người.

-Sao? Thật không?

Trên mặt Lăng Tiêu hiện lên vẻ hứng thú, hắn nhìn Thủy Trường Xuân cười nói:

-Dù sao ta cũng đứng đây quá lâu rồi, người nên nói cho ta biết đã từng gặp qua người nào kiêu ngạo hơn ta chưa, được không?

-Người..Người... ....

Thủy Trường Xuân tức giận đến mức máu sôi lên sùng sục, đây là lần đầu tiên trong đời có người dám nói chuyện với lão như vậy, hơn nữa đối diện với lão mà vẻ mặt không chút biến đổi. Nhưng lão cũng lập tức bình tĩnh trở lại, trầm nghĩ:

- Minh làm sao vậy? Chẳng lẽ vì chuyện con trai chết đi mà bị đả kích như vậy sao? Chuyện này có gì đâu, nên nhớ người chính là thần, người là một vị thần chân chính.

Trong mắt Thủy Trường Xuân lóe lên những luồng hào quang sắc bén. Lão nhìn chăm chăm vào Lăng Tiêu rồi đột nhiên mỉm cười, giọng nói trở nên hơi khàn khàn:

-Tên tu ma giết chết con trai ta có quan hệ gì với Thục Sơn người?

Sau khi nói xong thì ánh mắt Thủy Trường Xuân vẫn nhìn chăm chăm vào Lăng Tiêu. Lão cảm nhận được những con sóng dao động trên người Lăng Tiêu, dù tên này không thừa nhận cũng chẳng sao, dù sao thì sau ngày hôm nay mình sẽ đem chuyện này truyền ra khắp Thánh Vực.

“Hơn nữa...Ta còn lấy danh nghĩa của mình chủ Liên Minh Phương Nam phát thẻ, đến lúc đó...Để ta xem Thục Sơn phái của các người gặp phải những phiền phức gì!”

Nhưng không ngờ cặp mắt Lăng Tiêu vẫn cực kỳ thanh tĩnh, hần nhìn Thủy Trường Xuân rồi thản nhiên cười nói:

-Người nói đến hần sao? Hần là đệ tử của ta, đệ tử làm chuyện gì thì người làm sư phụ như ta gánh vác. Không phải người muốn báo thù à? Đến đây đi, không muốn chiến đấu ở đây sao?

Thủy Trường Xuân đột nhiên trở nên sững sốt, khóe miệng khẽ nhếch lên, trong ánh mắt lão nhìn Lăng Tiêu tràn đầy vẻ không thể tin, sắc mặt cũng có những biến đổi lớn:

-Người...Người nói tên tu ma kia chính là đệ tử của người?

Sau khi nói xong thì Thủy Trường Xuân lại nghiêng răng kèn kẹt:

-Thục Sơn phái của các người lại dám thu nhận loại đệ tử tà ác... ..

-Ha ha, đúng vậy, chuyện này thì có sao?

Trên mặt Lăng Tiêu hiện lên nụ cười, không có chút tức giận nào.

-Tốt, tốt!

Thủy Trường Xuân tức giận đến mức không biết nói lời nào. Sau khi lão áp chế sự giận dữ xuống lồng ngực thì mở miệng nói:

-Lăng Tiêu, chúng ta đều là người có thân phận, ta không muốn đấu võ mồm với người, nếu có gan thì cùng ta chiến đấu một trận.

Vẻ mặt Lăng Tiêu vẫn lộ ra nụ cười, hần gật đầu nói:

-Như người mong muốn.

Lăng Tiêu vừa nói xong thì thân thể đột nhiên phóng thẳng lên trời rồi biến mất trong không gian. Thủy Trường Xuân cảm thấy sững sốt nhưng sau đó lại phóng thẳng ra ngoài không gian theo phía sau Lăng Tiêu.

Hai người đều biết nếu ra tay dùng toàn lực ra tay ở đây thì sợ rằng chu vi vạn dặm sẽ bị ảnh hưởng, mức độ thiệt hại này không có bất kỳ một tên võ giả nào có thể chịu đựng được.

Những cường giả đã vượt qua cảnh giới đại viên mãn, nếu chiến đấu trên mặt đất hoặc giữa bầu trời thì dù chết trận cũng không thể áp chế được lực lượng phá hủy cực kỳ khổng lồ. Trừ khi giao chiến trên trời cao hoặc ngoài không gian mới có thể mạnh tay thi triển toàn lực.

... ..

Rất nhiều quân đội của Liên Minh Phương Nam điên cuồng phóng vào khe hở của Hộ Sơn đại trận Thục Sơn phái giống như thủy triều. Tất cả mọi người đều biết đây là cơ hội duy nhất để bọn họ có thể đánh tan Thục Sơn, đã đâm lao thì phải theo lao, chỉ được phép tiến về phía trước không được lui.

Lần này tất cả các gia tộc của Liên Minh Phương Nam đã đều xuất hết vốn, nếu bọn họ không thể đánh tan Thục Sơn phái thì từ nay về sau Liên Minh Phương Nam không còn thể diện nào nữa.

Hơn nữa những đan dược thần kỳ của Thục Sơn phái hấp dẫn bọn họ giống như vàng đối với phàm nhân, làm cho những gia tộc này trở nên điên cuồng. Điều đặc biệt nhất chính là những phương pháp luyện đan, thứ này có thể bảo đảm năng lực khổng lồ của mỗi gia tộc trong tương lai. Nếu bọn họ còn đạt được những bí mật khác của Thục Sơn phái thì cũng coi như đã thật sự phát tài.

Ba nghìn binh lính của binh đoàn Tia Chớp chia thành một ngàn tổ nhỏ, mỗi tổ ba người tạo thành Kim Cương Phục Ma kiếm trận. Khi đối mặt với những đội quân hung ác và mãnh liệt đang phóng đến thì trên mặt bọn họ không có bất kỳ vẻ sợ hãi nào, ngược lại tất cả mọi người còn mơ hồ cảm thấy hưng phấn.

Những loại cảm giác háo hức này của binh lính binh đoàn Tia Chớp đã ảnh hưởng đến vài vạn đệ tử Thục Sơn ở phía sau. Đám đệ tử này chia ra năm người một tổ, cũng dùng Kim Cương Phục Ma kiếm trận.

Nhiều đệ tử về mặt vẫn còn mang theo những khí chất rất non nớt, nếu tính theo tuổi thì đã có người bốn năm trăm tuổi nhưng nếu xét trên kinh nghiệm chiến đấu thì lại không có gì khác biệt với một đứa bé tám chín tuổi trên nhân giới.

Nhiều đệ tử từ khi còn ba bốn tuổi đã bị mang đến Thục Sơn, từ đó cũng bắt đầu lớn lên ở Thục Sơn phái. Đám đệ tử này từ lúc nhỏ đến tận khi trưởng thành phần lớn đều chưa đi ra sơn môn Thục Sơn phái, những gì hiểu biết về thế giới bên ngoài chỉ được giới hạn bên trong những miêu tả của đám đồng môn bình thường được xuống núi rèn luyện.

Những người này đều rất đơn giản, cũng vì vậy mà lòng trung thành của bọn họ đối với Thục Sơn phái lại cực kỳ mạnh mẽ.

Đây chính là nhà của bọn họ, sư phụ...Chính là cha mẹ của bọn họ! Kẻ nào muốn đến đây phá hoại mái nhà thì những người này sẽ liều mạng với chúng.

Khi phải đối mặt với đại quân hùng mạnh của Liên Minh Phương Nam phóng tới, những người có địa vị cao trong Thục Sơn phái đứng ở hàng đầu tiên về mặt đều không biến đổi, trong ánh mắt...Đều là sát khí.

Lãnh Thiên Thiên đứng trong đám người, nàng cùng hai nữ đệ tử của Thục Sơn phái đứng chung một chỗ. Những người bên cạnh không ai biết được người phụ nữ xinh đẹp và lạnh lùng này năm xưa còn có vai vế cao hơn cả Lăng Tiêu. Mà cũng không có người nào biết Thượng Quan Vũ Đồng một trong tám vị phu nhân của Lăng Tiêu cũng từng là thuộc hạ của Lãnh Thiên Thiên.

Mỗi khi Thục Sơn phái có những hành động lớn, Lãnh Thiên Thiên đều phải trầm tĩnh đứng bên trong đám đệ tử Thục Sơn phái. Ngoài những khi Lăng Tiêu gọi nàng vào tụ tập với nội bộ thì Lãnh Thiên Thiên đều phải cố gắng quên đi thân phận của chính mình. Nàng chỉ biết rõ hiện tại mình chính là một đệ tử bình thường của Thục Sơn phái. Nàng từng cố gắng để tiến vào Tinh Vũ Đường, vì thiên phú của bản thân rất cao, hơn nữa lại có thân phận là bạn cũ của Lăng Tiêu nên Lãnh Thiên Thiên vẫn không thể tránh khỏi có nhiều cơ hội và lợi ích hơn những người khác. Hiện nay nàng đã trở thành thần tượng trong mắt rất nhiều đệ tử Tinh Vũ Đường.

Lúc này thực lực của Lãnh Thiên Thiên đã đạt đến cảnh giới của người tu chân, chỉ còn thiếu một bước chân nữa là có thể tiến lên mức độ đỉnh phong của những võ giả trong Thánh Vực.

Lãnh Thiên Thiên cố gắng dùng thực lực để chứng minh mình không thua kém bất kỳ người nào khác. Trong suy nghĩ của nàng cũng từng có một chút ái mộ đối với Lăng Tiêu, nhưng khi thời gian dần trôi qua nàng đã đem tất cả tâm tư của mình đặt hết lên trên tu luyện giống như Ngô Tú Nhi và Hoắc Thanh Thanh. Cũng vì nguyên nhân này mà tốc độ đề thăng thực lực của các nàng nhanh hơn rất nhiều những người khác.

Dù so sánh với đám phu nhân bên cạnh Lăng Tiêu, các nàng cũng không thua kém nhiều lắm.

Ngày hôm nay nàng lại được nhìn thấy Lăng Tiêu, vẻ mặt hắn vẫn còn trẻ đến mức quá đáng. Hắn bình tĩnh nói chuyện với kẻ cầm đầu đám người đến tấn công Thục Sơn, thời điểm này là lúc Thục Sơn cần đến sự góp sức của đám người bọn họ.

Tâm tình của Lãnh Thiên Thiên đã trở nên bình tĩnh từ rất lâu rồi, bây giờ lại giống như một tảng đá ném vào giữa mặt hồ làm bùng lên những con sóng rung động. Lúc này nàng cảm nhận được mặt đất dưới chân đang chấn động, nàng biết từ khi Thục Sơn phái được thành lập đến nay, đây mới thật sự là trận đại chiến đầu tiên.

Nàng sợ sao? Lãnh Thiên Thiên lắc đầu, trong lòng đột nhiên lóe lên một ý nghĩ:

-Nếu mình chết trận thì không biết hân có cảm thấy một chút đau buồn nào không?

Đúng lúc này đột nhiên Lãnh Thiên Thiên nghe thấy Thu Thần hét lớn:

-Giết!

Lãnh Thiên Thiên không nhận được phải nắm chặt thanh bảo kiếm được Lăng Tiêu tự tay mang về tặng cho nàng. Lúc này trong ánh mắt của nàng trở nên vô cùng bình tĩnh, vì quân* mà chiến...Chết không hối tiếc!

(Tác giả bỏ một chữ quân, có thể là phu quân, cũng có thể là quân vương)

-Đừng rối loạn đội hình, tất cả mọi người không cần hoảng hốt! Kẻ địch cũng chỉ là gà đất chó sành mà thôi, dù kẻ thù có cảnh giới đại viên mãn tiến vào trong trận pháp của chúng ta cũng chắc chắn bị vây khốn tính mạng.

Giọng nói của Lăng Thiên Khiếu vang vọng bên tai tất cả mọi người. Đúng là phụ thân đại nhân của tôn chủ, gương quý không bao giờ cùn.

-Mọi người cứ xem như đang luyện tập giống ngày thường, đẩy lui bọn họ, giết sạch kẻ địch. Mọi người hãy tiến lên tạo dựng sự nghiệp làm rạng rỡ tổ tông. Vì thế hệ con cháu sau này, vì xây dựng một giang sơn rộng lớn, mọi thứ sẽ được bắt đầu ngày hôm nay.

Giọng nói này vẫn là của Lăng Thiên Khiếu.

Bởi vì không phải tất cả mọi người trong Thánh Vực đều có tư cách chạm đến những ý nghĩa cuối cùng trong những lời nói kia, cũng không phải tất cả mọi người đều vì trường sinh bất tử.

Có thể tu luyện kéo dài tuổi thọ mấy ngàn năm, có thể trở nên giàu sang, hai thứ này cũng đều là một mục tiêu mê người đối với võ giả.

Lăng Thiên Khiếu nói như vậy để làm gì? Đây là một vị tướng quân được tôi luyện ra trong chiến trường trên nhân giới, tuy tính tình rất chính trực nhưng cũng hiểu rất rõ tâm lý con người. Những lời Lăng Thiên Khiếu vừa nói ra không có bất kỳ sai lầm nào.

Quả nhiên tất cả mọi người đều hưởng ứng.

Quân đội của Liên Minh Phương Nam đến bất ngờ giống như từ trên trời giáng xuống. Bởi vì nhóm người trước đây tiến vào Thục Sơn trấn chỉ có ba trăm tên nên cũng không tạo ra bất kỳ động tĩnh gì quá lớn trong thành thị mới xây dựng ngoài Thục Sơn phái. Mà nhóm người đến đây hôm nay chính là những tên đã ẩn nấp ở địa phương cách Thục Sơn trấn vài nghìn dặm, hơn nữa bọn họ cũng được phân tán ra. Hiện giờ bọn chúng có thể đến đây kịp thời cũng đã trải qua một chuyến hành quân tốc độ cực cao.

Một đội ngũ như vậy có khí thế rất kinh người, nếu bọn họ chỉ cần rống lên một tiếng thì cũng đủ làm cho tinh thần trở nên hăng hái. Cho nên dù là Thu Thần hay Lăng Thiên Khiếu hoặc là bất kỳ một người có địa vị cao nào trong Thục Sơn phái đều hiểu rất rõ một điều, bọn họ bắt buộc phải ngăn cản kẻ địch lại.

Những đợt tấn công thật sự là trên mặt đất, bay lượn trên bầu trời cũng không phù hợp với những trận chiến quy mô lớn này. Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến đám người địa vị cao trong Liên Minh Phương Nam đứng trên trời xem náo nhiệt.

Rất nhiều tên có vẻ mặt rất thoải mái, Thủy Quân đã chết, Thủy Trường Xuân cũng phóng ra ngoài không gian chiến đấu với Lăng Tiêu. Cái bọn họ mong muốn chính là hai bên đều lưỡng bại câu thương hoặc cả hai cùng chết cũng tốt, ít nhất thì hai tên kia cũng đều phải trọng thương.

Quân đội của Liên Minh Phương Nam tổng cộng có hơn mười vạn người.

Liên Minh Phương Nam còn có mười vạn quân đang đóng tại bản doanh, nói cách khác trận chiến lần này Liên Minh Phương Nam cũng đã dốc hết vốn, lực lượng tổng cộng là hai mươi vạn quân tinh nhuệ, đã có mười vạn người được điều động.

Thục Sơn phái tổng cộng có bao nhiêu người? Một môn phái được thành lập chưa đến vài trăm năm thì cho dù có cường thịnh, thì mạnh được đến mức nào? Ba vạn người Thục Sơn phái cho dù là người kém cỏi nhất cũng có cảnh giới Tiên Thiên.

Nhưng đối mặt với mười vạn đối thủ cũng thấp nhất là cảnh giới Tiên Thiên thì bọn họ có cơ hội không?

Đây là điều mà tất cả những người có địa vị cao trong Liên Minh Phương Nam đều hiểu được, điều duy nhất bọn họ cần lo lắng lúc này là làm sao để giảm bớt thương vong của chính bản thân mình. Đúng vậy, vì quân đội của Liên Minh Phương Nam là một liên quân.

Đã là người thì đều có tư tâm, mà những tên này ở Liên Minh Phương Nam tư tâm lại càng sâu đậm. Bọn họ đều nghĩ đến chuyện phải phân chia lợi ích ở Thục Sơn phái như thế nào. Nếu Thủy Trường Xuân thật sự may mắn chết đi, như vậy phải làm sao để phân chia thế lực Liên Minh Phương Nam một lần nữa... Tất cả những điều này đều làm cho đám gia chủ phải cân nhắc.

Nếu Thục Sơn phái không có trận pháp bảo vệ thì cũng giống như một con rùa mất mai, không thể chịu nổi một lần tấn công.

Thậm chí ngay cả ba tên gia chủ ở Vọng Thiên thành và Mạc Vong hoàng đế Đại Sở Quốc, trong lòng đám người này cũng đều nghĩ như vậy. Cho nên đám người này cũng chọn cách đứng xem náo nhiệt.

Nhưng Tôn Thiết gia chủ Tôn gia luôn là người minh mẫn nhất, có thể trở thành người đứng đầu một gia tộc đồng thời cũng là minh chủ trước đây của Liên Minh Phương Nam tất nhiên sẽ không phải loại người chẳng có kiến thức. Lúc này lão cau mày nhìn xuống trận hình của Thục Sơn phái bên dưới, dù lão nhìn thế nào thì cũng thấy đây là một trận pháp vô cùng khổng lồ.

-Có lẽ...Ta đã hoa mắt!

Tôn Thiết trầm nghĩ.

aimabietdc

734. Chương 649: Thất Cổ.

-Phụ thân, ngài cũng đừng quá lo lắng. Dù Thục Sơn phái không ngăn cản được đợt tấn công lần này của Liên Minh Phương Nam thì muội muội cũng sẽ không có vấn đề gì đâu.

-Ôi, không phải ta lo lắng cho muội muội của ngươi, ta lo...Nếu Thục Sơn phái thắng, chúng ta sẽ tự xử như thế nào đây?

Ngô Anh đầy bụng tâm sự trả lời con trai một câu. Nếu là trước khi gặp Lăng Tiêu lão sẽ không trực tiếp nói thẳng tâm sự ra với con trai của mình, nhưng hiện nay lớp lớp anh hùng xuất hiện trong Thánh Vực làm Ngô Anh cảm thấy mình đã già, lão cảm thấy mình đã không còn theo kịp thời đại nữa.

-Thục Sơn thắng sao?

Giọng nói Ngô Dung có chút buồn cười, hần nghiêng người nhìn phụ thân:

-Cha, người đã hồ đồ rồi sao? Lần này Liên Minh Phương Nam kéo đến đây mười vạn quân tinh nhuệ đấy! Quy mô của cuộc chiến này đã không phải là vấn đề mà vài người có thể nắm trong tay được nữa. Cho dù một người có hùng mạnh đến mức nào, thì đối mặt với đòn tấn công của một vạn người cũng phải rút lui. Trừ khi...Lăng Tiêu đã xem thường quy tắc này ở Thánh Vực... ....

Ngô Anh lắc đầu rồi không nói gì nữa nhưng trong lòng lão lại trầm nghĩ:

-Con của ta, người đã sai rồi. Lần này Thục Sơn có tám phần thắng, bởi vì từ trước đến nay ta chưa từng nhìn thấu bản chất con người tên Lăng Tiêu kia.

-Dung nhi, những võ giả từ Tiên Thiên trở lên trong gia tộc chúng ta tổng cộng có bao nhiêu người?

Ngô Anh trầm mặc một lúc rồi đột nhiên lên tiếng hỏi.

-Phụ thân...Ngài muốn... ....

Ngô Dung nhìn phụ thân mà cảm thấy không xác định được, vẻ mặt hắn trở nên không dám tin. Phụ thân muốn làm cái gì? Muốn đem toàn bộ gia tộc ra đánh cuộc sao? Nhưng...Muốn đánh...Thì cũng phải đặt tiền cược lên người Liên Minh Phương Nam chứ? Dù Lăng Tiêu đúng là có ơn cứu mạng mình, nhưng trước mặt là lợi ích khổng lồ của gia tộc thì ân oán cá nhân có thể tính vào được sao?

Ngô Anh gật đầu thật mạnh, giống như đang muốn động viên tinh thần cho chính bản thân vậy, lão trầm giọng nói:

-Trả lời ta!

Đã nhiều năm không quản lý mọi chuyện nhưng đứng vào thời khắc quan trọng thì Ngô Anh lại biểu thị sự uy nghiêm của một gia chủ. Ngô Dung không nhịn được phải trả lời:

-Tổng cộng có một trăm chín mươi ba võ giả cảnh giới Tiên Thiên, cảnh giới tu luyện giả có bảy mươi lăm tên, có hai...Lão tổ tông cảnh giới đại viên mãn.

Ngô Anh gật đầu, nếu đợi đến tình cảnh không thể thay đổi được nữa thì làm gì có thể báo đáp lại Thục Sơn phái đây? Đến khi Liên Minh Phương Nam phá vỡ Thục Sơn thì Vọng Thiên thành còn có kết quả tốt sao?

-Dung nhi, người...Tự mình chỉ huy quân đội, cầm lấy lệnh bài gia chủ của ta ra lệnh cho tất cả võ giả trong gia tộc biết. Ngoài hai lão tổ tông cảnh giới đại viên mãn, tất cả đều phải đi...Chi viện Thục Sơn.

-Cha... ....

-Không nói nhiều! Chấp hành mệnh lệnh!

-Vâng!

Dù trong lòng Ngô Dung cảm thấy vô cùng khó hiểu, nhưng hành động của hắn lại không có bất kỳ do dự, đây cũng là thói quen từ nhỏ đến lớn của hắn.

Lúc này đột nhiên có một âm thanh rất trầm vang lên:

-Đợi đã... ....

Về mặt Ngô Dung trở nên vui vẻ, bởi vì âm thanh mà hắn vừa nghe thấy chính là của một trong hai lão tổ tông cảnh giới đại viên mãn của Ngô gia. Nếu đã có lão tổ tông lên tiếng, thì hắn không sợ phụ thân phản đối nữa.

-Lão tổ tông sao ngài lại ra đây?

Trên mặt Ngô Anh lộ ra một nụ cười, lão là gia chủ Ngô gia nhưng khi đối mặt với hai lão tổ tông thì lại không dám có chút bất kính nào.

-Hai lão già chúng ta cũng phải đi!

-Cái gì?

Không những là Ngô Dung mà ngay cả Ngô Anh cũng trở nên sửng sốt, lão đưa mắt nhìn một lão già tóc bạc đang đi vào rồi hỏi:

-Lão tổ tông, ý của người là?

Lão già vung tay chặn lời Ngô Anh, nói:

-Nếu không phải Lăng Tiêu tông chủ tặng đan dược thì lão già này và nhị thúc tổ của người sao có thể đột phá cảnh giới người tu chân? Làm sao có thể tiến vào cảnh giới đỉnh phong của võ giả trong Thánh Vực? Cho nên lần này chúng ta bắt buộc phải đi, Anh nhi, người làm việc rất tốt.

Lão già nói xong thì đưa mắt nhìn thoáng qua Ngô Dung đang mặt đỏ tía tai rồi thản nhiên nói:

-Dung nhi, người phải nhớ kỹ, tương lai người sẽ là chủ môn nhân của Ngô gia. Chủ môn nhân giống như một người cầm lái điều khiển hướng đi của gia tộc trong tương lai, tất cả mọi thứ đều được người khống chế trong lòng bàn tay, nếu người sai thì toàn bộ gia tộc sẽ đổ vỡ trên tay người. Loại người cả đời tu luyện

như chúng ta không được phép bất chính! Những chuyện làm người đời khinh thường và chê cười thì Ngô gia ta sẽ không làm! Người...Đã hiểu chưa?

Ngô Dung bị những lời nói của lão tổ tông làm cho đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, hấn cúi đầu rồi khẽ nói:

-Tôn nhi đã hiểu!

-Hiểu là tốt, lúc này hai người chúng ta sẽ chỉ huy quân đội, người cứ ở lại nhà đi!

Tất cả những động tĩnh của Ngô gia đều được hai gia tộc khác trong Vọng Nguyệt thành biết được rất nhanh. Lúc này Lý Thắng và Vương Thành đang ngồi cùng một chỗ, sau khi nghe thấy những gì thủ hạ báo cáo thì đều nhủ mảy.

Vương Thành nhìn Lý Thắng rồi khẽ nói:

-Lão gia hỏa Ngô Anh kia lần nào làm việc cũng ra ngoài dự đoán của mọi người, lần này hắn muốn làm gì đây?

Lý Thắng trầm ngâm nói:

-Theo ta thấy hắn nhất định muốn nịnh nọt Liên Minh Phương Nam, hắn mang theo quân đội đi giúp bọn họ tấn công Thục Sơn phái. Người cũng biết nếu Liên Minh Phương Nam đã tấn công Thục Sơn phái thì chắc chắn sẽ không bỏ qua Vọng Nguyệt thành này. Đến lúc đó ngoại trừ việc đầu hàng thì chúng ta không còn đường sống nào khác. Nếu bây giờ ai chủ động biểu hiện ý nghĩ muốn giúp đỡ thì sau này sẽ có rất nhiều lợi ích từ Liên Minh Phương Nam! Dù sao...Vọng Thiên thành này vẫn được ba nhà chúng ta quản lý.

Vương Thành lắc đầu, hắn có vẻ không đồng tình với ý tưởng của Lý Thắng:

-Lý huynh, ta cũng không dám gật bừa với suy đoán của huynh. Theo ta thấy lần này Ngô Anh đã dốc hết vốn ra rồi. Chuyện con gái của hắn ở trong Thục Sơn phái thì ai cũng biết, năm xưa Đại công tử Tư Đồ Bằng Hạc của Tư Đồ gia cũng vì chuyện đó mà từng nói hắn sẽ không để yên cho tên Lăng Tiêu kia. Cho nên, theo ta thấy thì Ngô Anh đang đánh cuộc Thục Sơn phái thắng.

-Thắng sao?

Lý Thắng cười một tiếng khinh thường:

-Dựa vào cái gì để thắng? Một mình Lăng Tiêu cho dù có mạnh thì đối mặt với những đòn tấn công của mười vạn đại quân tinh nhuệ cũng vì một mà chết. Ta không tin hắn còn dám sử dụng những lực lượng mạnh mẽ trên mặt đất.

Vương Thành hơi do dự nhìn Lý Thắng, sau đó nói:

-Chẳng lẽ chúng ta không phải phái người ra sao? Nếu Thục Sơn phái chiếm được ưu thế thì chúng ta sẽ giúp Thục Sơn phái, nhưng nếu Thục Sơn phái yếu thế thì chúng ta sẽ hỗ trợ Liên Minh Phương Nam. Đến giai đoạn cuối cùng, dù bất cứ bên nào thắng chúng ta cũng đều đạt được nhiều lợi ích, thế nào?

Sau khi Lý Thắng nghe xong thì cũng cảm thấy hơi rung động, hắn suy nghĩ một lúc rồi nói:

-Biện pháp của người rất tốt. Bây giờ mỗi người chúng ta phái ra một trăm tên đi theo phía sau Ngô gia, sau đó sẽ xem tình hình mà quyết định.

... ..

Ba ngàn dặm về phía tây bắc Thục Sơn phái, có một nhánh quân khoảng hơn hai vạn người đang ẩn náu.

Mạc Vong đứng trên một vị trí cao nhìn về phía Thục Sơn phái, những suy nghĩ trong lòng hắn rất phức tạp.

-Liên Minh Phương Nam đã thật sự tấn công Thục Sơn phái, mười vạn quân tinh nhuệ. Toàn bộ Thục Sơn phái thì có bao nhiêu người? Chưa chắc đã đủ bốn vạn người! Cho dù tất cả đều là tinh nhuệ thì có thể thắng được Liên Minh Phương Nam sao? Đặc biệt là Liên Minh Phương Nam đã phá vỡ trận pháp thần kỳ nhất của Thục Sơn phái... ..

Mạc Vong cảm thấy do dự, khoảng thời gian gần đây giữa Liên Minh Nam Châu và Liên Minh Phương Nam đều có những trận chiến quy mô nhỏ, hơn nữa lại thắng thì nhiều mà bại thì rất ít. Những lợi ích từ việc xây dựng quốc gia đã được biểu hiện ra rõ ràng, đây mới đúng là quân đội chân chính.

Cho nên cả Liên Minh Phương Nam và Liên Minh Nam Châu đều bắt tay vào công cuộc xây dựng đất nước và xưng đế, đã bắt đầu tiến hành thanh trừ nội bộ. Nhưng những chuyện thế này nếu không có một người có khí thế đặc biệt hùng mạnh nhúng tay vào thì dù thế nào cũng gặp phải rất nhiều phiền phức, cũng không phải dễ dàng thực hiện.

Đây cũng chính là những suy nghĩ trong lòng của Mạc Vong, chính hắn cũng cảm thấy lòng dạ rối bời.

-Bệ hạ!

Có người ở phía sau Mạc Vong lên tiếng nhắc nhở:

-Còn nữa canh giờ... ....

Trước đó Mạc Vong đã quyết định sau hai canh giờ nếu Thục Sơn phái không bị tiêu diệt thì bọn họ sẽ ra tay giúp đỡ. Bởi vì trong lòng Mạc Vong cũng hiểu, một khi Hộ Sơn đại trận bị phá thì Thục Sơn phái cũng chưa chắc kiên trì được trong vòng một khắc, như vậy sao có thể duy trì được hai canh giờ đây?

Nhưng lúc này khi trinh sát truyền tin về thì rõ ràng tình hình đang nghiêng về phía Thục Sơn phái. Bởi vì sau một khoảng thời gian dài như vậy mà Liên Minh Phương Nam thậm chí còn chưa thể tấn công vào trong Thục Sơn phái, bây giờ hai bên vẫn còn đang chiến đấu với nhau ở ngoài rìa Thục Sơn.

Mạc Vong vung tay lên, trầm giọng quát:

-Truyền lệnh xuống! Tất cả mọi người tiến thẳng về phía Thục Sơn, giáo huấn cho những tên ranh con Liên Minh Phương Nam một bài học cho ta.

-Tuân lệnh!

Hai vạn người ầm ầm trả lời, tất cả đều đứng thẳng người, một đám đàn ông vạm vỡ và cực kỳ nhanh nhẹn phóng thẳng về phía Thục Sơn phái.

... .

Tôn Thiết cảm thấy kinh hoàng, bởi vì lúc này hắn phát hiện ra toàn bộ đội ngũ của Liên Minh Phương Nam đều bị người ta cuốn lấy. Giống như những cây rong bên trong hồ nước đang quấn lấy chân người, nếu càng vùng vẫy dữ dội thì lại quấn lấy càng chặt.

-Bên dưới... Là một chiến trận!

Tôn Thiết cuối cùng cũng có thể nói ra khỏi miệng, trong giọng nói của hắn có chút cay đắng.

Tương Vân Bư không tin vội vàng bắt bẻ lại:

-Tôn trưởng lão đừng vội đề cao khí thế của người khác mà tự diệt uy phong của chính mình. Nếu theo như lời người nói thì Thục Sơn phái là thần sao? Vài vạn người cũng có thể tạo thành trận pháp được à? Hừ! Ăn nói hồ đồ.

Sau khi Tôn Thiết bị Thủy Trường Xuân cướp mất tất cả quyền lợi thì Tương Vân Bư cũng chẳng thèm đặt hắn vào trong mắt. Tuy Tôn gia khí thế cực lớn nhưng Tương gia cũng không kém, huống hồ bây giờ Tương Vân Bư hắn đã có quan hệ với Thủy Trường Xuân, còn thân thiết hơn Tôn gia rất nhiều.

Tôn Thiết thở dài, cũng không thèm tranh chấp với Tương Vân Bư. Đã đến giai đoạn này thì nói cái gì cũng vô dụng, một khi tên đã rời khỏi cung thì người nào có thể thu hồi lại được?

Thành công hay thất bại, cũng chỉ được gói gọn trong một trận chiến này mà thôi.

Đột nhiên có người chỉ tay xuống phía dưới rồi hô lên kinh hoàng:

-Nhìn kia! Thục Sơn phái thay đổi trận pháp rồi.

Ánh mắt của tất cả đám người ở đây đều nhìn xuống vị trí mà người kia đang chỉ. Quả nhiên người của Thục Sơn phái bên dưới đang cố ý bày ra một đồ hình gì đó, những người bên trong lại liên tục đan xen nhau vào nhau. Chỉ trong khoảnh khắc, ngay cả Tương Vân Bưu luôn cố gắng xem thường những phòng ngự của Thục Sơn phái cũng nhận không được phải biến sắc.

Tất cả người của Thục Sơn phái bên dưới không biết đã tạo thành một đại trận phức tạp từ khi nào. Chỉ hơn ba vạn người đã bao vây hơn mười vạn quân đội tinh nhuệ của Liên Minh Phương Nam.

Hơn nữa đại trận này hình như có uy lực rất mạnh, mỗi khi có một thay đổi đơn giản thì rất nhiều chiến sĩ tinh anh của Liên Minh Phương Nam phải ngã xuống.

Giống như đang thất cổ người ta lại vậy.

Rõ ràng nhân số của Liên Minh Phương Nam bên này rất đông, nhưng khi đại trận do tất cả mọi người Thục Sơn phái tạo thành có thay đổi thì làm cho phạm vi hoạt động của đám người Liên Minh Phương Nam càng ngày càng nhỏ. Có thể thấy thực lực của Thục Sơn phái không phải là rất mạnh nhưng vẫn có rất nhiều chiến sĩ tinh anh của Liên Minh Phương Nam bỏ mạng dưới kiếm của bọn họ.

Đến khi ba gia tộc ở Vọng Thiên thành và đại quân của Mạc Vong chạy đến thì đều phải trợn mắt há mồm nhìn trận chiến trước mặt, cả đám người giống như đều đã bị hóa đá

aimabietdc

735. Chương 650: Chúng Ta Phải Phản Kích

Một mùi máu tanh nồng đậm bốc thẳng lên tận trời cao.

Chỉ cần những người có tu vi hơi cao thì ở trong phạm vi hơn một nghìn mét đều ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc. Thậm chí ở trong phạm vi mười dặm cũng có thể ngửi thấy mùi máu tanh tưởi trong không khí.

Theo đó là một luồng sát khí ngút trời, giống như một trận chiến bên dưới âm phủ, luồng sát khí này thậm chí còn có thể làm cho những người có tu vi thấp vỡ nát tâm thần, không ai dám tới gần.

Khắp mặt đất đều thấy máu chảy thành sông, sát khí từ trên con sông máu bốc thẳng lên chín tầng trời đủ để chứng minh trận chiến này tàn khốc như thế nào.

Mà lúc này thì tất cả những người có địa vị cao của Liên Minh Phương Nam đang đứng trên bầu trời đều đứng ngây như tượng, bầu trời Thục Sơn lập tức trở nên tĩnh lặng.

Mạc Vong nhìn đám gia chủ của Liên Minh Phương Nam đang đứng trên bầu trời quan chiến, hấn cắn chặt răng trầm giọng nói:

-Hôm nay chúng ta phải giết sạch đàn nhóc Liên Minh Phương Nam kia. Mọi người nghe lệnh, không tiếc bất kỳ cái giá nào, đánh chết đám gia chủ Liên Minh Phương Nam cho ta.

-Tuân mệnh!

Luồng sát khí ngút trời của hai vạn người trực tiếp tạo thành một cái lồng chụp thẳng vào đám gia chủ Liên Minh Phương Nam. Đám người này đang sửng sốt thì lập tức trở nên bình tĩnh, những tên thực lực hùng mạnh này sao lại không biết bảo vệ tính mạng của chính mình chứ? Khi Tôn Thiết ra lệnh một tiếng, những tên này dứt khoát vứt bỏ đám binh lính bên dưới rồi bỏ chạy trong hoảng loạn.

Ba gia tộc trong Vọng Thiên thành đều đang choáng váng đứng trước cổng Thục Sơn phái, tình cảnh xuất hiện trước mặt bọn họ giống như địa ngục xuất hiện trên nhân gian. Những người lá gan nhỏ, hoặc những tên chưa từng được nhìn thấy máu tanh đều phải ngồi thẳng xuống đất nôn mửa.

Những dòng sông máu cuộn cuộn chảy ở hai bên đám người ba gia tộc Vọng Thiên thành, mùi máu tươi nồng nặc làm cho vẻ mặt tất cả mọi người trở nên trắng nhợt. Mức độ ác liệt của trận chiến này đã vượt qua rất nhiều lần dự đoán của mọi người.

Hơn mười vạn người của Liên Minh Phương Nam đều tổn hại mất bảy phần trong trận chiến, nói cách khác có bảy vạn người đã phải bỏ mạng trong cuộc chiến tàn khốc này.

Hơn ba vạn người Thục Sơn phái, có hơn ba nghìn người chết trong chiến đấu.

Còn gì để nghỉ ngơi nữa chứ? Trận chiến này Thục Sơn phái thắng vang dội.

Diệp Tử, Thượng Quan Vũ Đồng, Tống Minh Nguyệt, Hoàng Phủ Nguyệt, Y Toa, Phong Linh, Xuân Lan, Thu Nguyệt, Lam Hi, Lam Hải, Lam Thiên Mai, Lăng Vận Nhi, Hoắc Thanh Thanh, Lãnh Thiên Thiên, Lăng Thiên Khiếu, Tô Tuyết, Thập Tam Gia, Thập Tứ Gia, Tần Cách, Thiết Đản, Vương Chân, Trương Dương, Tương Vân Sơn, Ý Phong... Tất cả những người có địa vị cao trong Thục Sơn phái đều bị thương khắp người, toàn thân đầm máu.

Lúc này đám đàn ông Lăng Chí, Lăng Vũ chỉ huy binh đoàn Tia Chớp và tất cả những người trong binh đoàn này giống như được lôi ra từ trong vũng máu. Hơn nữa mỗi người đều bị thương rất nghiêm trọng, nếu không có những đan dược thần kỳ của Thục Sơn phái thì sợ rằng con số thương vong sẽ chẳng phải nhỏ như vậy.

Cho dù bọn họ có vũ khí bí mật là Kim Cương Phục Ma kiếm trận, nhưng nếu chỉ có thể phát huy được hiệu quả trong phạm vi nhỏ thì Lăng Tiêu cần gì phải coi nó là một công pháp bắt buộc đối với tất cả mọi người trong Thục Sơn phái chứ?

Cuối cùng trong trận đại chiến ngày hôm nay, kiếm trận này mới phát huy được những uy lực vốn có của nó.

Lúc này tất cả mọi người đã hiểu, thực lực cũng không phải có thể quyết định được tất cả, thì ra lấy yếu thắng mạnh lại có thể trở nên kinh điển như vậy.

Trên người Diệp Tử có hơn mười vết thương, các nàng chính là những người có địa vị cao nhất Thục Sơn phái, là những lực lượng trung kiên nhất. Trong cuộc chiến vừa rồi bọn họ chính là những chiến sĩ linh động nhất, chỗ nào có khe hở thì bổ sung vào nơi đó.

Đây là lần đầu tiên tất cả mọi người trong Thục Sơn phái đối mặt với một trận chiến quy mô khổng lồ như vậy nên vẻ mặt của mọi người khó tránh khỏi khấn trương và không quen tay. Nhưng khi có rất nhiều người phải hy sinh tính mạng trước mặt, lúc đó bản tính khát máu mới bùng ra từ tận sâu trong tâm hồn.

Cạnh tranh sinh tồn!

Nhân loại phát triển từ xưa đến nay đã không còn kẻ thù thiên nhiên, rất nhiều người từ khi sinh ra đã không phải gặp bất kỳ khổ đau, lại càng không gặp phải mối nguy hiểm nào. Cho nên dù là một người có tâm huyết cũng phải sống một đời an nhàn, tâm huyết cũng dần bị hao mòn, cuối cùng cũng trở thành một con người tầm thường.

Bầy sói đáng sợ vì chúng biết đoàn kết, vì chúng biết sinh tồn trong hoàn cảnh khắc nghiệt.

-Chủ mẫu! Còn có rất nhiều bị thương chưa chết... ....

Trên chiến trường tiếng kêu khóc vang vọng khắp trời đất, khắp nơi đều là những đoạn chân tay. Đừng nói đến chuyện lớn gan hay nhút nhát, cho dù những đệ tử Thục Sơn phái đã có kinh nghiệm chiến đấu lúc này khôi phục tinh thần lại cũng cảm thấy rất khó tiếp thu tình cảnh máu tanh trước mặt. Tay chân của đám đệ tử lúc này trở nên lạnh ngắt rồi nhũn chân ngồi hểnh lên mặt đất.

Diệp Tử hít mắt nhìn khắp chiến trường, những người còn sống đang liên tục rên rỉ, ánh mắt của nàng lại trở nên hồ hững.

“Chúng ta chỉ muốn chiếm lấy một địa phương nhỏ nhỏ trên Thánh Vực rộng lớn này. Chúng ta chỉ muốn yên tĩnh tu luyện, cũng không đi trên chóc bất kỳ kẻ nào khác. Mấy trăm năm nay đan dược của Thục Sơn phái đã trợ giúp cho không biết bao nhiêu người, quả thật chúng ta cũng có được lợi ích, nhưng những môn phái và gia tộc kia có ai dám nói chưa từng nhờ cậy vào những thứ mà Thục Sơn phái chúng ta làm ra không?”

“Nhưng người lương thiện lại bị kẻ khác ức hiếp, những năm gần đây phu quân liên tục ngược xuôi vì Thục Sơn phái mà đánh ngang thiên hạ. Phu quân đã vì Thục Sơn phái mà tạo ra một chút danh tiếng, vậy mà không ngờ cái mà mình nhận được lúc nào cũng là đổ kỵ.”

“Các người đến đây tấn công chúng ta, nếu chúng ta đều giống như phụ nữ và trẻ em không có thực lực phản kháng thì đám hung thần ác sát các người sẽ hạ thủ lưu tình với chúng ta sao?”

-Giết hết!

Diệp Tử thần nhiên nói một câu:

-Không phản kháng cũng giết!

Khóe miệng Thượng Quan Vũ Đồng hơi co rút lại, nàng đang muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Nàng biết lúc này không thể có ý nghĩ mềm yếu được.

Tương Vân Sơn, Vương Chân và ba người Bạch Lão đi đến trước mặt đám người của ba gia tộc Vọng Thiên thành, bọn họ đứng thẳng rồi thần nhiên nhìn đám người này.

Đám người của ba gia tộc Vọng Thiên thành đều biết được Bạch Lão, nhưng chỉ sau khoảng thời gian hai trăm năm ngắn ngủi Bạch Lão đã có những thay đổi khổng lồ. Chưa nói đến thực lực của Bạch Lão đã đạt đến cảnh giới gì, mà luồng uy áp giống như thực chất đang bùng ra từ trên cơ thể ba người này cũng đủ ép cho đám người của ba gia tộc Vọng Thiên thành cảm thấy thở không nổi.

-Các người tới đây làm gì?

Bạch Lão nhìn lão già cảnh giới đại viên mãn đi đầu của Ngô gia rồi nhẹ nhàng gạt đầu, hẩn thấy giọng điệu của mình đã rất khách khí rồi.

Nhưng Bạch Lão vừa mới trải qua một trận chém giết, cũng không biết hẩn đã ra tay đâm chết bao nhiêu kẻ thù. Cho nên khi hẩn dùng giọng điệu khách khí này để nói ra thì cũng làm cho rất nhiều người không kìm được phải run lên cầm cập.

Lão già dẫn đầu đám người Ngô gia cũng biết được Bạch Lão, năm xưa Bạch Lão còn là tiểu bối thi khi gặp mặt lão cũng phải khách khí kêu một tiếng Ngô lão.

Nhưng bây giờ... ....

Trong lòng lão già dẫn đầu đám người Ngô gia thầm cười khổ một tiếng, đối phương gây ra áp lực rất lớn cho mình, rõ ràng cũng đã sớm đạt đến cảnh giới đại viên mãn.

-Bạch tiểu hữu, lão phu cả gan xưng hô với người một tiếng như vậy, không để bụng chứ?

Nhìn Bạch Lão thần nhiên lắc đầu, lão già dẫn đầu đám người Ngô gia lại cẩn thận lựa chọn từ ngữ rồi nói:

-Nghe nói Thục Sơn phái bị người ta tấn công, Ngô gia ta đem hết tất cả lực lượng gia tộc...Muốn đến tương trợ, nhưng không ngờ...Không ngờ chiến đấu lại kết thúc nhanh như vậy. Người xem có cái gì cần chúng ta phụ giúp thì cứ việc phân phó...Mối quan hệ giữa Ngô gia và Thục Sơn phái xưa nay vẫn rất tốt... ....

Về mặt Bạch Lão lúc này có chút mệt mỏi, hẩn khoát tay áo rồi nhìn thoáng qua Tương Vân Sơn. Lúc này Tương Vân Sơn cũng hơi chau mày, trên bầu trời lại xẹt qua một bóng người. Tên này hạ xuống trước mặt thì ra là Mạc Vong hoàng đế của Đại Sở Quốc.

-Ha ha, đệ tử Thục Sơn quả nhiên dũng mãnh như thần, kiếm kỹ vượt bậc thiên hạ!

Mạc Vong đi lên rồi chào đám người Tương Vân Sơn một cái rất kiểu cách, sau đó mới nói:

-Tương huynh, Thục Sơn phái lần này đã tiêu diệt một nửa tinh nhuệ của Liên Minh Phương Nam, đây thật sự là chuyện đáng mừng, không biết Lăng tông chủ lúc này... ....

Tương Vân Sơn thần nhiên cười, sau đó dùng một ngón tay chỉ lên trời, nói:

-Ngoài không gian.

Những cơ thịt trên mặt Mạc Vong co giật vài lần, cảm thấy rùng mình:

-Ngoài không gian...Chuyện này chẳng phải là cuộc chiến giữa Thủy Trường Xuân và Lăng Tiêu không chỉ kinh thiên động địa mà còn không chết không được sao?

Trong lòng Mạc Vong cảm thấy vui vẻ, Liên Minh Phương Nam là một khúc xương cứng, nếu thật sự bị Thục Sơn phái găm đi thì căn cứ vào thói quen không có dã tâm của Thục Sơn, chuyện này chẳng khác nào tự cho mình một tiện nghi khổng lồ.

Nghĩ vậy Mạc Vong liền hướng về phía Tương Vân Sơn nói:

-Tương huynh, hôm nay Mạc Vong cũng mang đến đây hơn hai vạn người nhưng không ngờ cuộc chiến lại kết thúc nhanh như vậy. Bây giờ huynh xem còn chuyện gì cần chúng ta giúp đỡ không? Chiến trường này máu tanh ngập trời, không bằng...Cứ để chúng ta tới dọn dẹp cho.

Vương Chân nhướn mày, hần vừa định lên tiếng thì trong tai lại vang lên giọng nói của Bạch Lão:

-Tiểu tử, đừng lên tiếng. Chuyện này tông chủ đã sớm sắp xếp rồi.

Vương Chân khẽ thở phào, hần nhìn Tương Vân Sơn với vẻ mặt rất ung dung. Quả nhiên Tương Vân Sơn cũng không do dự mà cười hì hì nói:

-Vậy phải làm phiền các huynh đệ Đại Sở Quốc rồi.

Không ai để ý tới bên trong mặt đất ở vị trí trung tâm chiến trường có một người đang khoanh chân ngồi xuống, lớp đất mấy chục thước bên dưới lúc này đều ướt sũng, tất cả đều là máu.

Người này không phải ai khác, chính là Triệu Dũng.

Khi Lăng Tiêu và Thủy Trường Xuân phóng thẳng ra ngoài không gian thì Triệu Dũng vội vàng áp nắp bên dưới địa phương này. Cứ một người chết đi thì có một oán khí ngưng tụ xuống đây, mà sau khi hơn bảy vạn người chết thì sát khí ở địa phương này đã nồng đậm đến mức độ kinh khủng.

Nếu không có người nào xua tan đi luồng sát khí này thì không bao lâu nữa nơi đây sẽ biến thành một tử địa, không còn chút sinh khí nào. Những loại người ý chí yếu đuối sẽ trực tiếp tan vỡ tâm thần trong luồng sát khí hung ác này.

Nhưng những thứ này đối với Triệu Dũng lại có tác dụng không khác gì linh khí của thiên địa đối với người tu chân.

Nếu Triệu Dũng có thể hấp thu tất cả những luồng sát khí phóng thẳng lên tận chín tầng trời này, thì thực lực của hần sẽ đạt đến một mức độ mới trước nay chưa từng có.

Lúc này Thục Sơn phái đang lặng lẽ đem thi thể những đệ tử thương vong của môn phái mình ra ngoài chất thành một đống. Rất nhiều người với vẻ mặt đau thương đứng xung quanh vị trí này, bọn họ đang đợi tông chủ quay về, bọn họ đang đợi tông chủ chỉ huy mọi người đi thảo phạt đám người kia, vì những đệ tử đã chết.

Quần áo trên cơ thể tất cả mọi người đều dính đầy máu tươi.

Diệp Tử đưa mắt nhìn đám người đang đứng chỗ đó, phần lớn đều đang rưng rưng nước mắt. Không có bất kỳ người nào hoan hô thắng lợi, chỉ có những cảm giác khuất nhục bị kiềm nén trong lòng ngực.

Chúng ta không đi trêu chọc người khác, sao người ta vẫn không chịu buông tha cho chúng ta?

Vấn đề này vẫn kìm nén trong lòng tất cả đệ tử Thục Sơn. Bọn họ đang chờ, chờ tông chủ trở về cho bọn họ một câu trả lời thuyết phục.

Bọn họ tin câu trả lời của tông chủ, cũng là câu trả lời mà những người đệ tử Thục Sơn đã chết đi cũng muốn nghe.

-Tông chủ trở về sẽ cho tất cả mọi người một công đạo!

Diệp Tử khẽ lên tiếng, giọng nói mềm mại của nàng truyền vào trong lòng tất cả mọi người:

-Tông chủ cũng sẽ cho những người có khát vọng tạo dựng sự nghiệp...Một cơ hội.

Lúc này giọng nói của Hoàng Phủ Nguyệt cũng vang lên, âm thanh lạnh như băng, nàng nói chậm rãi từng chữ từng chữ một:

-Thục Sơn trước nay chưa từng có lỗi với bất kỳ một người nào, đợi đến khi người khác đánh đến tận nhà thì môn phái chúng ta mới đánh trả lại, nhưng bây giờ điều này sẽ không còn xảy ra nữa. Lời này là ta thay mặt tông chủ nói với tất cả mọi người

aimabietdc

736. Chương 651:khó Thử Phân Biệt

Hoàng Phủ Nguyệt nói xong đột nhiên lộ ra một nụ cười kiên cường. Khóe miệng của nàng hơi nhếch về phía trước, giống như một đóa hoa mai đang bung ra đón gió đông lạnh, nàng nói:

-Liên Minh Phương Nam còn có mười vạn quân tinh nhuệ, còn trên trăm vạn quân đội chờ chúng ta đi chém giết. Các người...Có dũng khí không?

-Có!

Một tiếng nói này chấn động cả tầng trời.

Đám người Đại Sở Quốc và ba gia tộc Vọng Thiên thành đang quét dọn chiến trường đều bị một tiếng hô này vang lên mà cảm thấy kinh hoàng và vẻ mặt có biến đổi lớn, hơn hai vạn người đều trở nên tĩnh lặng.

Trên chiến trường tràn đầy máu tanh và sát khí hình như cũng không vì tiếng rống rung trời và khí thế của đám người kia làm cho sợ hãi.

Mạc Vong đứng trên bầu trời nhìn thấy tất cả tình cảnh trước mắt, hần cau mày lẩm bẩm:

-Lăng Tiêu, người muốn làm gì? Cuối cùng cũng nhận không được muốn tiến ra ngoài một bước sao?

... ..

Bên ngoài không gian có hai người đang đứng lặng lẽ, không gian trở nên yên tĩnh. Chỗ này không có không khí, không có mây bay không có bất kỳ dấu hiệu nào khác.

Rất lâu sau, trên vẻ mặt lạnh lùng của Lăng Tiêu lộ ra một nụ cười nhạt:

-Thủy Trường Xuân, người của người đã chết sạch rồi, bọn họ bại rồi.

Đồng tử Thủy Trường Xuân hơi co rút lại, nhưng trên mặt lại không có bất kỳ biểu cảm nào, lão cười lạnh nói:

-Lăng Tiêu, người còn muốn gạt ta sao? Người còn chưa đạt đến mức độ này.

-Ta lừa người sao?

Lăng Tiêu khẽ nhếch miệng lên cảm thấy có chút buồn cười, hần khẽ nhún vai:

-Vậy cứ coi như ta lừa người là được, nhưng ta có một vấn đề vẫn chưa hiểu nổi.

-Nói đi!

Xem ra Thủy Trường Xuân cũng không muốn ra tay ngay lập tức, ngược lại lão cũng đang đợi một điều gì đó.

-Trong Liên Minh Phương Nam có một cường giả xếp thứ tư Địa Bảng trong Thiên Địa Nhân Bảng có tên là Tôn Lập, vì sao hần không ra tay ngăn cản để người đoạt Liên Minh Phương Nam?

Khi Lăng Tiêu nói ra lời này thì Thủy Trường Xuân trở nên sững sốt, vẻ mặt lão lập tức có chút khó coi. Cặp mắt lão cũng trở nên cực kỳ lạnh lẽo, lão nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu:

-Sao người biết được Thiên Địa Nhân Bảng?

-Chuyện này quan trọng lắm sao? Thiên Địa Nhân Bảng không phải có bí mật gì chứ?

Lăng Tiêu trả lời hết sức tùy ý, trong lòng lại thầm nghĩ:

-Tất cả những cao thủ trên Thiên Địa Nhân Bảng đột nhiên mai danh ẩn tích mấy vạn năm trước, vì nguyên nhân gì mà bọn họ phải làm như vậy? Đã đạt đến cảnh giới như bọn họ thì hình như ngoài việc phi thăng Thần giới, những chuyện khác có thể hấp dẫn được sự chú ý của bọn họ sao?

Thủy Trường Xuân khẽ lắc đầu:

-Ta không biết tên Tôn Lập người nói đến là ai cả. Lăng Tiêu không thể không thừa nhận thực lực của người đã hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của ta. Nếu chúng ta chiến đấu thì chắc chắn sẽ dẫn đến kết quả lưỡng bại câu thương. Vừa rồi chúng ta dùng tinh thần lực đối chiến lâu như vậy thì người chắc chắn cũng đã cảm nhận được.

Thủy Trường Xuân nói xong thì thở dài một tiếng:

-Không ngờ trong Thánh Vực lại có võ giả tu luyện đến cảnh giới Kiếp Tiền Thần, hơn nữa lại vẫn còn trẻ như vậy. Lăng Tiêu, người cũng là thần chuyển thế sao? Nhưng vì sao ta lại không cảm nhận được bất kỳ khí tức gì có liên quan đến Thần giới trên người người, rất kỳ lạ... ....

Lăng Tiêu cũng không trả lời vấn đề này của Thủy Trường Xuân, lúc này hai người đều đang nghĩ ngợi lấy lại sức. Vừa rồi cả hai dùng tinh thần lực liều mạng với nhau, nếu Lăng Tiêu không có cảnh giới tầng thứ chín Đại Tự Tại Tâm Kinh hộ thể thì sợ rằng cũng không phải là đối thủ của Thủy Trường Xuân. Hiện nay hai người đều rất mệt mỏi, hai bên đều không dám lơ là mà tranh thủ thời gian để hồi phục trở lại.

Lăng Tiêu hỏi ngược lại:

-Chẳng lẽ người cũng là thần chuyển thế sao?

Thủy Trường Xuân thấy Lăng Tiêu không phủ nhận thì cảm thấy mừng thầm, lão thầm nghĩ:

-Chỉ cần người là thần chuyển thế thì tất cả mọi chuyện sẽ dễ bàn. Bởi vì hễ là người từng tiến vào Thần giới thì không bao giờ không muốn quay trở về.

Làm một ví dụ để so sánh, nếu nói linh khí trên nhân giới là một, như vậy trên Thánh Vực sẽ là mười mà trên Thần giới sẽ là một trăm.

Cũng chỉ phi thăng lên Thần giới mới có thể hy vọng đột phá Kiếp Tiền Thần, sau khi độ kiếp thành công sẽ đạt đến cảnh giới Kiếp Hậu Thần.

Năm xưa khi Thủy Trường Xuân ở Thần giới cũng đang đứng ở cảnh giới Kiếp Tiền Thần đỉnh phong, chỉ còn thiếu một bước nữa sẽ đột phá lên Kiếp Hậu Thần. Sau đó chiến tranh bùng nổ, lão phải phong ấn chính mình lại, cho nên mãi mấy trăm năm trước lão mới xem như hoàn toàn khôi phục lại được cảnh giới năm xưa. Hiện nay trong lòng Thủy Trường Xuân vẫn luôn nghi ngờ, trong Thánh Vực này có Kiếp Hậu Thần tự phong ấn chính mình hay không.

Tuy khả năng kia rất thấp, trong mắt Chí Cao Thần Thanh Hà thì có rất ít Kiếp Hậu Thần trốn khỏi ánh mắt lục lợi của lão, nhưng sau Thần chiến thì chính bản thân Thanh Hà cũng bị trọng thương. Khi đó Thần Miếu là địa phương thần bí nhất trong Thần giới đã khởi động cấm chế rồi phong ấn tất cả Thần giới lại, điều này có thể chứng minh Thanh Hà bị thương nghiêm trọng như thế nào. Bởi vì bình thường những Kiếp Hậu Thần căn bản không được Thanh Hà đặt trong mắt.

Cũng vì nguyên nhân Thần giới bị phong ấn mà Thủy Trường Xuân mới sinh ra nghi ngờ, lão sợ Thần giới đang xảy ra một vấn đề nào đó.

Trong khoảng thời gian khi phá giải phong ấn khôi phục lại thực lực thì Thủy Trường Xuân đi chu du khắp nơi trong Thánh Vực. Lúc đó không ngờ lão lại may mắn gặp được một tên bất hạnh, đây cũng là một tên Kiếp Tiền Thần tự phong ấn chính mình nhưng chưa tỉnh lại. Tên này bị Thủy Trường Xuân xử lý không chút do dự, sau đó lão lại lục lợi trên người tên Kiếp Tiền Thần kia được một vài quyển sách cổ, trong đó có một phần nói rõ phương pháp phải làm sao để tìm được không gian ngắt trong Thánh Vực và trở lại Thần giới.

Tất nhiên với thực lực hiện tại của Thủy Trường Xuân thì còn cách cảnh giới kia rất xa. Nhưng cũng không sao, lão chỉ cần nắm giữ phương pháp này thì sẽ mãi mãi không cần lo lắng có người hợp tác.

Thủy Trường Xuân khẽ mỉm cười rồi nhìn Lăng Tiêu nói:

-Ta cũng không phải là thần chuyển thế, ta chính là thần!

Lời này Thủy Trường Xuân nói ra rất có khí thế, hai mắt lão cũng bùng ra những luồng hào quang ngạo nghễ thiên hạ.

-Hơn nữa...Ta còn nắm giữ phương pháp trở lại Thần giới.

Trên mặt Thủy Trường Xuân hiện lên một nụ cười ngạo nghễ:

-Lăng Tiêu, nếu ngươi đồng ý hợp tác với ta, thì ta sẽ chia sẻ bí mật này với ngươi.

-Ngươi chính là Tôn Lập!

Lăng Tiêu đột nhiên chỉ tay vào Thủy Trường Xuân rồi lớn tiếng nói.

Thân thể Thủy Trường Xuân lập tức trở nên cứng đờ, lão ngẩng đầu dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn Lăng Tiêu, trong mắt chợt lóe lên sát khí. Đã thật sự đạt đến cảnh giới của bọn họ thì nói dối cũng không có nhiều ý nghĩa, trừ khi lão có thể khống chế được tinh thần lực đạt đến cảnh giới tông sư.

-Sao ngươi biết được?

Thủy Trường Xuân cũng không phủ nhận mà hỏi ngược lại một câu.

Lăng Tiêu rất muốn nói cho lão biết mình chỉ đoán mò! Nhưng hần lại nói:

-Trước đây ta tuyệt đối không có suy nghĩ về phương diện này, nhưng hôm nay sau khi gặp mặt ngươi thì lại đột nhiên cảm thấy nghi ngờ. Tuy ta không tự mình trải qua thời đại huy hoàng năm xưa, nhưng cũng có thể thấy trong những miêu tả của người khác có một loại cảm giác sùng bái từ tận đáy lòng đối với những người được xếp trong Thiên Địa Nhân Bạo. Điều này cũng đủ để nói rõ năm xưa được xếp trên Thiên Địa Nhân Bạo người nào cũng có thực tài, cũng có thực lực siêu việt.

-Sau đó thì sao?

Thủy Trường Xuân hiện tại nên gọi là Tôn Lập, lão hứng thú nhìn Lăng Tiêu, trong mắt chợt lóe tinh quang, cũng không biết đang nghĩ gì.

-Sau đó, khi lần đầu tiên ta nhắc tới Tôn Lập thì vẻ mặt của ngươi đã nói cho ta biết, ngươi nhất định quen biết người này. Hơn nữa ngươi còn làm ta sinh ra một loại cảm giác giống như không muốn người khác biết được tên Tôn Lập này. Ta thầm nghĩ vì sao ngươi không muốn người khác biết? Dựa theo tính tình của ngươi thì tên Tôn Lập kia cho dù bị chính ngươi giết, ngươi cũng sẽ chẳng thêm để ý đến hần, là người từng ở trong Thần giới, sao có thể đặt một người bình thường vào trong mắt chứ?

Tôn Lập khẽ mỉm cười, nói:

-Những điều ngươi nói cũng không sai, phóng mắt toàn bộ Thánh Vực cũng không có bao nhiêu người được ta để vào trong mắt!

Sau đó lão khẽ thở phào:

-Vì vậy mà ngươi mới đoán được ta là ai sao?

-Tất nhiên là không, ta cũng không thông minh như vậy.

Lăng Tiêu rất tự nhiên nói:

-Nếu nói theo lý thì hiện nay cường giả nổi lên khắp bốn phía Thánh Vực, ngươi tạo ra cái vỏ bọc này chắc chắn cũng có lý do. Nhưng khi ngươi tiến vào Tôn gia thì lại rất dễ dàng. Theo ta được biết thì những cường giả đạt đến cảnh giới đại viên mãn của Tôn gia có khoảng bảy tám mươi người, thậm chí là hơn trăm người. Một gia tộc khổng lồ như vậy cho dù trong lòng sinh ra cảm giác sợ hãi với ngươi thì chắc chắn cũng sẽ không hoàn toàn khuất phục, bọn họ sẽ nhất định vì gia tộc mình mà tranh thủ càng nhiều lợi ích càng tốt. Thủy Quân con trai của ngươi cũng đã chết, nhưng ngươi cũng chỉ tức giận mà trên người lại không có khí tức tuyệt vọng. Một đứa con trai duy nhất bị giết, mà vẫn còn giữ được bình tĩnh sao? Hơn nữa khi ta vừa nói ngươi là Tôn Lập, phản ứng của ngươi đã nói cho ta biết ngươi chính là hần. Thậm chí ta còn

nghe Thiên Địa Nhân Bổng năm xưa căn bản đều được một đám thần chuyển thể hoặc những vị thần tự phong ẩn tạo ra. Còn chuyện mấy vạn năm trước sao các người lại đột nhiên mai danh ẩn tích, thì bởi vì các người đã cảm giác được Thanh Hà sắp thức tỉnh. Tất cả các người đều ẩn thân để bắt đầu phát triển thực lực một cách trắng trợn đợi đến ngày Thánh Vực đại loạn.

-Bốp! Bốp! Bốp!

Tôn Lập đột nhiên vỗ tay, sau đó lão khẽ lắc đầu rồi thở dài nói:

-Trong đám con cháu của ta nếu có một đứa thiên tài như ngươi thì sao ta lại phải tự tay xuất thủ chứ? Đúng vậy, ta chính là Tôn Lập! Tất cả Tôn gia đều do một mình ta thành lập. Chỉ có một điều ngươi đoán sai, chính là bây giờ trong Tôn gia ngoài vài tên trưởng lão biết được ta, thì tất cả những người còn lại cho dù là Tôn Thiết cũng không hiểu rõ chuyện này. Không thể không bội phục trí thông minh của ngươi, tất cả những gì ngươi nói hầu như cũng gần giống với hiện thực. Thiên Địa Nhân Bổng năm xưa quả thật là do chúng ta tạo ra, người nào có mặt trên Thiên Địa Nhân Bổng cũng đều là thần. Mục đích duy nhất để chúng ta tạo ra cái bồng này để thu hút được nhiều vị thần đi ra, hoặc liên hợp lại, hoặc tiêu diệt! Chúng ta phải tổ chức những thế lực thuộc về mình, nhưng dù sao thì một ngày nào đó trong tương lai cũng phải đoàn kết lại, bởi vì thực lực của Thanh Hà căn bản không phải người có thể tưởng tượng nổi.

Tôn Lập nói tới đây thì ngừng đầu nhìn Lăng Tiêu:

-Bây giờ ta đã tin ngươi không phải đến từ Thần giới, vậy hãy nói cho ta biết La Ma giới hiện nay thế nào?

Trong lòng Lăng Tiêu cảm thấy chấn động, lại là La Ma giới, chẳng lẽ La Ma giới và tu chân giới có liên quan gì sao? Lăng Tiêu vừa nghĩ vừa lắc đầu:

-Ta không biết rõ ràng lắm, ta sinh ra ở nhân giới, ngoài một số công pháp ra thì ta cũng không có nhiều ấn tượng về nơi đó, thậm chí còn không hiểu rõ nhiều hơn người.

-Ngươi đúng là thiên tài, chúng ta đã nói thẳng ra hết rồi, vậy bây giờ ngươi hãy nói cho ta biết, ngươi có muốn hợp tác với ta không? Đến khi đó chúng ta cùng nhau trở về Thần giới làm những thần vương vui vẻ và ung dung. Nếu ngươi đồng ý ta sẽ lập tức ngăn cản quân đội lại không tàn sát Thục Sơn phái nữa!

Ánh mắt Tôn Lập sáng rực nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu nghe xong thì cảm thấy rất tức cười.

aimabietdc

737. Chương 652: Đánh Cuộc

Tôn Lập, ngươi cho rằng ta nói nhiều như vậy chủ yếu là muốn biết được sự thật chuyện này thôi sao?

Trên mặt Lăng Tiêu vẫn mang theo một nụ cười rất bình tĩnh:

-Thật ra cái ta muốn chính là kéo dài thời gian thôi.

-Lăng Tiêu...Ngươi...Ngươi... ....

Tôn Lập đột nhiên trở nên giận dữ, lão dùng tay chỉ vào Lăng Tiêu rồi lại cao giọng cười lên ha ha:

-Ha ha ha, Lăng Tiêu ơi Lăng Tiêu, ngươi thông minh một đời chẳng lẽ nghĩ rằng chỉ dựa vào vài vạn người của Thục Sơn ngươi mà có thể chống đỡ được mười mấy vạn đại quân tinh nhuệ của Liên Minh Phương Nam chúng ta sao? Ngươi quá ngây thơ rồi! Năm xưa vì sao chúng ta phải ẩn nấp, thật ra cũng không phải vì Thanh Hà sắp thức tỉnh, hẩn tỉnh thì làm sao chứ? Giống như hiện nay hẩn có thể làm khó ta được à? Thò tay ra bóp chết ta sao? Ngươi có cảm thấy bây giờ hẩn có thể bóp chết được ngươi không? Nguyên nhân thật sự khiến chúng ta phải ẩn nấp là phát hiện ra lực lượng con người dù hùng mạnh đến mức nào cũng không thể bằng sức mạnh tập thể được. Thanh Hà năm xưa đúng mảnh thể nào? Tuy hẩn bị thương nhưng vẫn giết chết Kiếp Hậu Thần rất dễ dàng! Nhưng vì sao hẩn lại bị trọng thương? Bởi vì có rất nhiều người không muốn sống mà tấn công hẩn. Giống như một cây kim thì chẳng là gì đối với phàm nhân, hẩn

có thể lấy kim ra chơi đùa trên lòng bàn tay nhưng nếu không cẩn thận thì cây kim cũng có thể đâm hấn trọng thương! Nếu đâm đến những bộ phận yếu hại thì cũng là một đòn trí mạng.

Tôn Lập lắc đầu thở dài:

-Lăng Tiêu nếu trước đây không tìm hiểu rõ ràng về Thục Sơn phái các người thì sao chúng ta dám đến tấn công? Mười vạn quân tinh nhuệ so sánh với Thục Sơn các người thì giống như chim ưng hùng mạnh đùa giỡn một con thỏ nhỏ. Nếu người dùng hết toàn lực thì ta cũng không dám xem thường bất kỳ đối thủ nào. Nhưng không ngờ người lại kiêu ngạo như vậy, người nghĩ xem Thục Sơn phái có thứ gì ra tay với chúng ta được?

-Tôn Lập, vậy người có muốn đánh cuộc không?

Trên mặt Lăng Tiêu vẫn còn mang theo nụ cười, hấn không thêm để ý sự chế nhạo của Tôn Lập.

-Đánh cuộc cái gì?

Tôn Lập dùng ánh mắt tràn đầy châm biếm nhìn Lăng Tiêu.

-Nếu ta thua, Thục Sơn phái quy thuận Liên Minh Phương Nam, Lăng Tiêu ta cam tâm tình nguyện để người sử dụng, dù núi đao hay biển lửa cũng không chối từ.

Ý cười trong mắt Lăng Tiêu lại càng đậm:

-Nếu ta thắng, Tôn Lập, người khác ta không cần, người có dám thề sẽ trở thành người hầu của Lăng Tiêu ta không?

Lăng Tiêu nói đến câu sau cùng thì đột nhiên trong miệng lại phát ra một tiếng hét to! Âm thanh này giống như hòa hợp thành một thể với không gian, giọng nói vang vọng khắp bốn phương tám hướng tạo thành một áp lực khổng lồ ép thẳng về phía Tôn Lập.

Về mặt Tôn Lập đột nhiên biến đổi, lão híp mắt lại nhìn Lăng Tiêu nói:

-Tiểu tử, người dám khẳng định các người có thể thắng sao? Hay là người biết thuật bói toán!

Lăng Tiêu cười lên ha hả:

-Tôn Lập, thái độ làm người dù sao cũng phải có chút điềm tĩnh mới tốt, người dám không?

Tôn Lập vốn cũng không muốn cùng Lăng Tiêu đánh cuộc, nhưng lại bị những lời nói của Lăng Tiêu ép vào bước đường cùng, lui cũng không thể lui. Hơn nữa, trong lòng lão cũng chưa từng nghĩ đến chuyện mười vạn quân tinh nhuệ lại thất bại trong tay đám quân ô hợp Thục Sơn phái.

Kiểm trận của Thục Sơn phái lão cũng đã từng được nghe qua, ba người có thực lực giống nhau có thể vây khốn một người cảnh giới cao hơn rất nhiều. Nhưng cho dù móc hết tất cả lực lượng của Thục Sơn và thêm vào tất cả đám người trong Vọng Thiên thành, cho dù tính cả hai vạn binh mã của tên Mạc Vong đang mai phục ở bên kia cũng căn bản không thể ngăn cản được khí thế tấn công của Liên Minh Phương Nam. Nếu hấn muốn sử dụng lực lượng này để đi tấn công Mạc Vong thì Đại Sở Quốc bỏ đi kia đã sớm bị diệt rồi. Sở dĩ lão phải giữ Mạc Vong lại chính là muốn tìm một điểm cân đối với Liên Minh Nam Châu. Dù sao thì lão già Tư Đồ Quang Huy của Tư Đồ gia trong Liên Minh Nam Châu cũng có thực lực mạnh mẽ như mình. Sau vài vạn năm ai biết được lão đó đã độ kiếp thành công và trở thành Kiếp Hậu Thần chưa?

Cho nên từ trong tiềm thức Tôn Lập cũng không muốn xách quân đi đánh lão già Tư Đồ gia xếp hạng tư trên Thiên Bảng kia.

-Lăng Tiêu, lão phu sẽ đánh cuộc với người!

Tôn Lập cười lạnh nói:

-Nếu người thua thì cũng phải phát thề trở thành người hầu của lão phu.

Lăng Tiêu gật đầu:

-Điều này là đương nhiên.

Tôn Lập thấy Lăng Tiêu đồng ý như vậy thì cảm thấy rùng mình, nhưng trong lòng vẫn thầm cười lạnh:

-Tiểu tử kia, người muốn giở loại âm mưu quỷ kế này với ta sao? Hừ, người thắng cuộc chỉ có thể là ta, tuyệt đối không phải là người.

Lăng Tiêu cũng không thèm để ý đến lão, thân thể hắn đang ở ngoài không gian đột nhiên phóng thẳng xuống bên dưới, Tôn Lập cũng theo sát phía sau. Một lát sau, hai người đã hạ xuống đến bầu trời trên Thục Sơn phái, trên bầu trời Thục Sơn phái lúc này chỉ có một người đó chính là Mạc Vong Đại Sở Quốc.

Mạc Vong vừa nhìn thấy Lăng Tiêu thì sửng sốt, sau đó lại thấy lão già theo phía sau Lăng Tiêu thì ánh mắt trở nên ngưng trọng. Lúc này Mạc Vong lập tức ôm quyền hướng về phía Lăng Tiêu nói:

-Lăng tông chủ, đã lâu không gặp! Thực lực Thục Sơn phái lại tiến xa thêm một bước nữa. Nếu Lăng tông chủ chỉ kiếm khắp thiên hạ thì Mạc Vong...Tình nguyện quy phục.

Ánh mắt Tôn Lập chuyển lên trên chiến trường máu tanh ngút trời bên dưới, trong đầu đột nhiên nổ ầm một tiếng rồi đứng đờ như tượng. Lúc này ngay cả Mạc Vong và Lăng Tiêu nói cái gì lão cũng không nghe thấy, nếu khoảnh khắc này Lăng Tiêu đánh lên thì sợ rằng xác xuất thành công sẽ là tám phần trở lên. Tôn Lập ngơ ngẩn nhìn những người đang bận rộn thu dọn trên chiến trường, thi thể chất đống lại như núi. Những núi thi thể đã bị người ta dùng lửa đốt, mùi vị tanh tưởi dần ngưng tụ vào trong những làn khói đen làm trái tim lão co bóp dữ dội. Lão lại nhìn thấy bên trong làn khói đen kia giống như có rất nhiều linh hồn đang gào thét không cam lòng, đang gầm rống lên!

Lăng Tiêu nheo mắt lại nhìn Mạc Vong, giống như có thể nhìn về mặt người này mà đoán được những ý nghĩ trong lòng.

Mạc Vong cười khổ nói:

-Lăng tông chủ, người đừng quên thành ý của Mạc Vong, thế lực của Đại Sở Quốc yếu đuối nên dù là Liên Minh Phương Nam hay Liên Minh Nam Châu đều có thể dễ dàng tiêu diệt chúng ta. Ta cũng tưởng rằng có thể chèn ép Thục Sơn phái của các người, nhưng sau trận chiến ngày hôm nay ta mới phát hiện ra người thật sự có tiềm lực xưng hùng ở Nam Châu lại chính là Thục Sơn phái. Mạc Vong cũng không cần gì nhiều, chỉ hy vọng tương lai mình có một chỗ đứng có một địa vị nho nhỏ là được. Còn quân đội Đại Sở Quốc của Mạc Vong tất cả đều để cho tông chủ phân phó.

Trên mặt Lăng Tiêu đột nhiên lộ ra một nụ cười, cái gọi là kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, Mạc Vong này chính là một trang tuần kiệt. Không ngờ trận chiến ngày hôm nay đã làm Mạc Vong phải khiếp sợ. Tên này cũng không cho rằng quân đội Đại Sở Quốc của hắn có thể chống cự được Liên Minh Phương Nam.

Lăng Tiêu đang định đồng ý thì đột nhiên nghe thấy một giọng nói khàn khàn vang lên:

-Lăng Tiêu, nói cho ta biết vì sao người làm được điều này?

-Đánh cuộc... ....

Trên mặt Lăng Tiêu nở ra một nụ cười rất tươi, hắn lên tiếng nhắc nhở Tôn Lập.

-Trước tiên hãy nói cho ta biết, vì sao người làm được?

Tôn Lập giống như một con sư tử đang tức giận, lão điên cuồng gầm lên:

-Nếu người không trả lời, lão phu thà tự sát chứ không bao giờ trở thành người hầu của người.

Mạc Vong ở bên cạnh cũng cảm thấy giạt mình kinh hoàng, hắn thầm nghĩ:

-Chẳng lẽ hai người này đánh cuộc sao? Trời! Chuyện này cũng quá mức kinh người rồi.

Hai mắt Lăng Tiêu nhìn chăm chăm vào Tôn Lập, trong ánh mắt không có bất kỳ ý nghĩ thỏa hiệp nào. Cuối cùng, vẫn là Tôn Lập chủ động xuống nước, lão dùng giọng giống như cầu xin nói:

-Lăng Tiêu, xin người nói cho ta biết, sao người làm được điều này?

-Kiếm trận!

Lăng Tiêu nói một câu vô cùng tùy tiện.

-Người nói bậy!

Tôn Lập đột nhiên trở nên kích động:

-Lão phu cũng đã nghiên cứu qua kiếm trận của Thục Sơn phái các người, quả thật cũng có chỗ độc đáo! Nhưng tuyệt đối không thể đạt đến lực sát thương ở mức độ này được.

Lăng Tiêu đột nhiên cười cười, trong cặp mắt của hắn bắn ra những luồng hào quang kinh thường:

-Tôn Lập, chẳng lẽ ngươi cho rằng kiếm trận của Thục Sơn phái chúng ta chỉ có chút uy lực như vậy thôi sao? Ngươi quá coi thường tuyệt kỹ Thục Sơn rồi! Kiếm trận cũng có lớn có nhỏ, ai nói với ngươi kiếm trận chỉ có vài người? Kiếm trận của ta là mấy vạn người!

Thân thể Tôn Lập đột nhiên run rẩy, hai mắt trở nên vô thần rồi đứng ngậy ngay tại chỗ, trong miệng lão vẫn còn lẩm bẩm:

-Như vậy sao có thể? Sao có thể được? Mấy vạn người giúp đỡ lẫn nhau sao? Chuyện này là không thể!

-Không kiên thức!

Mạc Vong nhìn bộ dạng Tôn Lập, trong lòng thầm mắng một câu. Lão già này không biết khi Mạc Vong vừa mới nhìn thấy tình cảnh địa ngục trần gian ở nơi đây thì những biểu hiện của hắn tuyệt đối không được bình tĩnh như Tôn Lập.

Lúc đó thân thể Mạc Vong ướt đẫm mồ hôi, trong lòng đều trở nên lạnh như băng, luồng sát khí của Thục Sơn phái đã hoàn toàn làm hắn cảm thấy run sợ. Nếu không hắn tại sao phải vứt bỏ tất cả quyền lợi của mình để dựa vào Lăng Tiêu chứ?

Tôn Lập quay người lại mà vẻ mặt xám như tro tàn, lão cũng không nói gì mà chỉ quỳ xuống trước mặt Lăng Tiêu. Đồng thời trong miệng lão cũng vang lên một loại ngôn ngữ rất khó hiểu, một luồng hào quang từ trên đầu lão bắn ra ngoài.

Lăng Tiêu lập tức cảm giác được đây là một luồng lực lượng bản nguyên. Hắn vung tay chụp sợi tơ lực lượng này lại, sau đó đưa mắt nhìn Tôn Lập rồi thần nhiên nói:

-Người cũng biết một khi ký kết khế ước này trở thành người hầu của ta, thì dù muốn người đi tìm chết, muốn biết tất cả mọi điều bí mật của người, thì người cũng chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của ta mà không được phản kháng.

Tôn Lập thần thờ gật đầu, lão tự cười chính mình nói:

-Ta biết rất rõ! Nhận lấy đi, uống cho ta nghĩ mình thực lực siêu việt, tâm cơ thâm trầm. Không ngờ từ trí thông minh hay từ thực lực...Vẫn còn có người thắng được ta. Ta và người liều mạng cả hai đều lưỡng bại câu thương người chết ta sống thì có ý nghĩa gì chứ?

Tôn Lập nói xong thì ngẩng đầu nhìn Lăng Tiêu:

-Nếu ta đi theo người thì có cơ hội bước lên đỉnh cao trước nay chưa từng có không?

Lăng Tiêu nghiêm túc gật đầu:

-Vốn là không có, ta vốn cũng chỉ muốn để Thục Sơn phái yên tĩnh tu luyện, tất nhiên hy vọng lớn nhất và xa vời nhất của ta chính là có thể làm cho Thục Sơn phái nổi danh trong Thánh Vực. Nhưng bây giờ...Thì có! Cho dù Liên Minh Phương Nam của người không đến thì Liên Minh Nam Châu cũng sẽ tới. Dù các người không đến thì các thế lực ở những châu khác cuối cùng cũng sẽ vươn tay đến nơi đây. Dưới thời kỳ thiên hạ đại loạn mà chỉ muốn lo cho thân mình là điều không thể. Hoặc là bị giết, hoặc là giết người. Một khi đã là như vậy thì Thục Sơn ta có lẽ làm một cái gai trong mắt người khác thì rất tốt.

Lăng Tiêu nói xong thì thu hồi sợi tơ lực lượng bản nguyên của Tôn Lập. Trong đầu hắn đột nhiên cảm giác được một mối liên hệ, hắn ngẩng đầu nhìn Tôn Lập, tuy không biết được trong đầu lão già kia đang nghĩ cái gì nhưng hắn có thể rõ ràng cảm nhận được những vui buồn tức giận của lão, cảm nhận được những biến đổi tâm tình của lão.

Lực lượng khế ước quả nhiên hùng mạnh!

Trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng kêu trong trẻo, dưới mặt đất phương xa lại truyền đến một tiếng hổ rống.

Một luồng kim quang từ trên không trung phóng tới, một bóng đen từ trong rừng lóe ra.

Trên bầu trời đột nhiên âm âm vang lên vài tiếng sấm nổ, mây đen cuộn cuộn kéo tới. Những luồng khói đen bên dưới bốc lên hòa quyện vào những đám mây, trong mây đột nhiên lóe lên những tia chớp chói mắt.

Lại có một tiếng sấm vang lên, rào rào, mưa tầm tã, mưa ập thẳng xuống đầu.

aimabietdc

738. Chương 653: Chọn Cách Thần Phục

Một cơn mưa lớn đã hòa tan mùi máu tanh ở chỗ này, nhưng vẫn không thể xóa đi vết sẹo trong lòng mọi người. Dù là Thục Sơn phái hay Liên Minh Phương Nam thì đều phải bỏ ra một cái giá rất lớn trong trận chiến này. Thậm chí ngay cả thủ lĩnh của Liên Minh Phương Nam sau khi thua cuộc đã trở thành đầy tớ của Lăng Tiêu, Liên Minh Phương Nam sụp đổ đã là chuyện tất yếu rồi.

Sau trận chiến này mỗi người trong Thục Sơn phái đều trưởng thành hẳn lên, bao gồm cả những binh lính bình đoàn Tia Chớp, mức độ chiến đấu lúc này so với những cuộc chiến trên nhân giới năm xưa đã có rất nhiều khác biệt trên bản chất. Những người này đã chôn dấu tâm huyết trong lòng mấy trăm năm, cuối cùng cũng đã bị trận chiến khốc liệt này làm thức tỉnh hoàn toàn.

Trong đại sảnh nghị sự của Thục Sơn phái, bao gồm những vị trí cao tầng, gồm những nhân tài vừa mới xuất hiện trong trụ cột trung tầng, tất cả mọi người đều tập trung ở đây, ai cũng dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tôn Lập.

Khi Lăng Tiêu đem thân phận của Tôn Lập giới thiệu cho tất cả mọi người, ai cũng cảm thấy sửng sốt. Không ngờ lão già đi theo bên cạnh tông chủ lại chính là cường giả đứng đầu phía bên kia trong cuộc chiến ngày hôm nay.

Tất nhiên Lăng Tiêu cũng không nói rõ ra thân phận của Tôn Lập, cường giả năm xưa trên Địa Bảng, một vị thần tự phong ấn chính mình trong Thần chiến. Nếu thân phận này mà truyền ra ngoài thì chỉ sợ sẽ dẫn đến náo động lớn hơn nữa.

Có một số chuyện những nhân vật trung tâm có thể biết nhưng những người bên dưới nếu biết nhiều cũng không có bất kỳ điều gì tốt.

Thông qua trận chiến này, Thục Sơn phái đã thật sự đi từ phía sau hậu trường lên thẳng lễ đài. Thục Sơn đã bắt buộc phải trở thành một nhân vật tham dự vào trong thời kỳ mưa gió này.

Nếu không muốn bị người khác thôn tính thì phải thôn tính người khác.

Lăng Tiêu vung hai tay lên rồi khẽ dè xuống dưới, hai mắt trong trẻo, dùng giọng trầm thấp nói:

-Ta vì các ngươi...Mà kiêu ngạo.

Phía dưới không có người nào nói chuyện, hít thở của tất cả mọi người lập tức trở nên nhẹ nhàng hẳn. Đồng thời tất cả những người mà trên y phục vẫn còn dính máu lại không nhận được phải nắm chặt bàn tay.

Cuộc chiến thảm khốc đã không thể làm bọn họ phải lùi bước, không làm bọn họ chảy ra một giọt nước mắt nào, nhưng những lời nói của Lăng Tiêu lúc này lại làm cho rất nhiều người ứa đầy nước mắt.

-Những người đã chết sẽ không uống phí.

Lăng Tiêu khẽ nói, hẳn dùng sức mím chặt môi. Hẳn không chế được tâm tình của mọi người nhưng trong lòng hẳn cũng cảm thấy thổn thức, mục đích của mình cuối cùng cũng đã đạt được, bọn họ...Đều đã trưởng thành từ cuộc chiến này! Nhưng đây là điều mà tất cả mọi người mong muốn sao?

Lăng Tiêu nhìn thấy Lãnh Thiên Thiên đang ngồi trên ghế, hần nhớ tới phong thái năm xưa của cung chủ Lãnh Ngưng, hần dùng giọng lạnh lùng khẽ nói ra tám chữ nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi. Lúc này trên mặt của Lãnh Thiên Thiên vẫn còn một vết máu chưa lau, ánh mắt cũng tràn đầy kiên cường.

Lăng Tiêu biết mình có địa vị gì trong suy nghĩ của những người này, trước mặt hần có vài trăm người nhưng ngoài kia còn vài vạn người. Tất cả đều đi theo phía sau hần, hần đi đến đâu thì những người này sẽ đi đến đó, hơn nữa mọi người cũng không một câu oán hận và nghi ngờ.

Lăng Tiêu nhìn Lãnh Thiên Thiên rồi lên tiếng hỏi:

-Thiên Thiên, lý tưởng của cô là gì?

Vẻ mặt của Lãnh Thiên Thiên hơi đỏ hồng lên, có lẽ nàng không ngờ Lăng Tiêu sẽ đột nhiên hỏi điều này. Nàng trầm mặc một lúc rồi mở miệng nói:

-Tông chủ, lý tưởng của ta là tu luyện đến cảnh giới đỉnh phong của người tu chân, truy tìm lực lượng bản nguyên.

Khi Lãnh Thiên Thiên nói ra những lời này thì có rất nhiều người ở đây khẽ gật đầu.

Lãnh Thiên Thiên lại nói tiếp:

-Kẻ nào không để ta thực hiện lý tưởng của mình, ta sẽ liều mạng với hần.

Lãnh Thiên Thiên nói xong thì trên gương mặt trắng trẻo nhưng lạnh lùng kia đột nhiên lộ ra một nụ cười như cánh hoa nở rộ, như hơi thở mùa xuân.

Bầu không khí bên trong đại sảnh nghị sự dịu hần xuống.

Lăng Tiêu mỉm cười rồi gật đầu nói:

-Thiên Thiên nói đúng!

Sau đó Lăng Tiêu lại dùng tay chỉ vào một người võ giả trong Thánh Vực đang ngồi ở phía sau, đó là một trong những người Lăng Tiêu đã thu nhận trong cuộc so tài ở Nam Châu năm xưa, hiện giờ người đó cũng là nhân vật nòng cốt trong lớp trung tầng Thực Sơn phái.

-Tạ Lương, lý tưởng của ngươi là gì?

Tạ Lương đứng lên gãi đầu, sau đó nói:

-Tông chủ, ta tư chất không tốt, không có khả năng tu luyện đến cảnh giới đỉnh phong, cũng chưa từng hy vọng xa vời được đi lên Thần giới. Cho nên từ nhỏ ta đã có lý tưởng trở nên phú quý giàu sang để cho người thân của ta, để cho con cháu của ta có được một cuộc sống tốt đẹp nhất. Ta muốn bọn họ không bị người khác khinh thường, cũng không bị ức hiếp.

Tạ Lương nói ra những lời này thì cũng có rất nhiều người lặng lẽ gật đầu.

Người có thiên phú thì lý tưởng tất nhiên là theo đuổi cảnh giới cao nhất của võ học, truy tìm lực lượng bản nguyên, tìm kiếm con đường trường sinh. Nhưng trong Thánh Vực lại có hàng tỉ người bình thường, cũng có rất nhiều võ giả cả đời không thể đạt đến cảnh giới đỉnh phong, lý tưởng của bọn họ cũng giống như Tạ Lương, chỉ mong cả đời phú quý chỉ mong gia đình sống yên vui.

Hiện nay hầu như tất cả mọi người đều hiểu được ý nghĩa chân chính của những câu hỏi Lăng Tiêu đặt ra, dù muốn tìm một hoàn cảnh thật yên tĩnh để tu luyện hoặc một đời phú quý thì trước tiên đều phải có một chỗ dựa hùng mạnh và cực kỳ vững chắc. Nếu không, những lý tưởng này cũng chỉ là một giấc mộng.

Trước đây Thực Sơn phái có thể khiêm tốn, tuy danh tiếng bên ngoài chỉ là đan dược và trận pháp nhưng tất cả cũng đều do Lăng Tiêu mang đến cho môn phái. Cho nên những đại thế lực, thậm chí là những thế lực gia tộc hùng mạnh đều chưa bao giờ thật sự đặt Thực Sơn phái vào trong mắt.

Nam Châu đại loạn, mây gió nổi lên khắp bốn phía, nếu Thực Sơn phái chỉ muốn chăm lo cho bản thân mình thì không thể được. Trước tiên là Đại Sở Quốc, nhưng sau khi Đại Sở Quốc bị ăn trái đắng thì lại có Liên Minh Phương Nam. Cho dù tất cả mọi người Thực Sơn phái đều muốn cúi đầu nhẫn nhịn, đều muốn

hòa bình, nhưng nếu sau khi tất cả các thế lực bị Liên Minh Phương Nam thống nhất thì bọn họ có thể để cho một địa phương đặc biệt như Thục Sơn phái tồn tại hay không?

Câu trả lời là không.

Hiện nay điều này ai cũng hiểu được.

Lăng Tiêu nhìn mọi người rồi khẽ mỉm cười nói:

-Tốt, hôm nay ta lấy danh nghĩa chưởng môn nhân của Thục Sơn phái phát thề, những người muốn giàu sang sẽ có giàu sang, những người muốn tu luyện sẽ được bình yên. Thục Sơn phái vốn là nơi bộc lộ tài năng, chúng ta không đi ức hiếp kẻ khác, đây là điều may mắn cho người ta!

Lăng Tiêu cười:

-Vì vậy mà Thục Sơn phái liên tục bị người ta đánh đến tận nhà, từ ngày hôm nay trở đi, chúng ta...Bắt đầu phản kích!

Hồ hấp của đám người bên dưới lập tức trở nên dồn dập, lúc này ánh mắt của tất cả mọi người nhìn về phía Lăng Tiêu đã khác hẳn. Từ trước đến nay mọi người đều nhìn Lăng Tiêu giống như một người cao cao tại thượng, giống như những vị thần không bị ảnh hưởng bởi khói lửa nhân gian.

Nhưng bây giờ vị thần này lại bước vào nhân gian trở thành một linh hồn có máu có thịt, một vương giả có khí phách.

-Mục tiêu duy nhất của chúng ta chính là...Liên Minh Phương Nam.

Lăng Tiêu vừa nói xong những lời này thì vẻ mặt Tôn Lập ở phía sau lập tức trở nên cứng đờ, hai mắt đột nhiên trở nên ảm đạm.

Nếu sớm biết thế này thì trước đây lão chẳng dại gì kích thích tính khí lang sói của Thục Sơn, thử hỏi toàn bộ Nam Châu còn ai là đối thủ của họ đây?

... ..

Sau khi ba gia tộc Vọng Thiên thành dọn dẹp sạch chiến trường thì lăng lẽ rời đi mang theo những chấn động và những sợ hãi đã khắc sâu vào tận trong xương tủy. Bọn họ phải đem tất cả những chuyện đã xảy ra ngày hôm nay nói rõ ràng mạch với gia chủ của mình, còn chuyện gia chủ sẽ định đoạt như thế nào chính là vấn đề mà những người có địa vị cao tăng trong gia tộc phải quan tâm.

Bọn họ là quân tinh nhuệ của các gia tộc, vấn đề bọn họ cần phải đối mặt chính là làm sao để không gặp phải ác mộng trong khi ngủ.

Mạc Vong cũng không nhận được nhiều ưu đãi, thậm chí Thục Sơn phái cũng không có người nào ra tiếp đón. Lúc này Hộ Sơn Đại Trận của Thục Sơn phái trước mặt bọn họ đã hoàn toàn khép kín, Mạc Vong lại sinh ra cảm giác giống như giữa mặt nhìn trời. Trước đây hẳn cảm thấy Hộ Sơn đại trận của Thục Sơn phái trước mặt một khi bị xóa bỏ thì sẽ trở thành một con hổ không răng, sẽ không chịu nổi một đòn tấn công.

Nhưng hôm nay Thục Sơn không có Hộ Sơn đại trận lại mạnh hơn trước đây, lại áp bức lòng người hơn trước đây rất nhiều. Những tiếng chém giết, tiếng rên rỉ của những người chưa chết, thủ đoạn tàn khốc mà Thục Sơn phái dùng để xử lý những tên thương binh của Liên Minh Phương Nam...Đã khắc sâu vào trong lòng Mạc Vong, hình như cũng khắc sâu vào tận xương tủy, hẳn đột nhiên cảm giác được cuộc sống sau này sẽ càng trở nên khó khăn.

Hồ nằm bên cạnh giường, sao lại để kẻ khác ngủ say được?

-Trước nay mình vẫn luôn tìm kiếm khe hở để cầu sinh tồn, sau ngày hôm nay thì trọng trách này đã có thể tháo ra được rồi.

Mạc Vong thở dài một hơi, khi hắn đem quyết định này nói ra với tất cả mọi người thì hầu như không gặp phải bất kỳ lực cản nào, tất cả đều dễ dàng thông qua.

Trận chiến ngày hôm nay đã đặt nền móng cho khí thế hùng mạnh của Thục Sơn phái. Từ nay về sau sẽ không còn ai dám nghĩ môn phái này là một thế lực phụ thuộc vào Lăng Tiêu. Lúc này cũng không còn người nào dám xem nhẹ tử Thục Sơn phái là một đám người yếu đuối vô dụng nữa rồi.

Cho nên mới có câu muốn thật sự có hòa bình thì phải dùng máu tươi để đánh đổi.

Cùng lúc này ba người thủ lĩnh của các gia tộc trong Vọng Thiên thành lại gặp mặt nhau. Trên mặt ba người Ngô Anh, Vương Thành và Lý Thắng vẫn còn lộ vẻ không dám tin, nếu không phải tất cả tộc nhân đều dùng đầu để thề, để bảo đảm lời nói của bọn họ thì các gia chủ cũng chưa chắc đã tin. Thậm chí trong tâm lý đám người đã tận mắt nhìn thấy chiến trường khủng bố kia còn lưu lại một bóng ma khổng lồ.

-Vương huynh, Lý huynh, Ngô gia ta đã chuẩn bị quy thuận Thục Sơn phái, không biết ý các người thế nào?

Ngô Anh không thêm che giấu, dứt khoát nói rõ ra những quyết định của gia tộc mình.

Vương Thành thở dài:

-Ta vốn vẫn còn muốn làm một gia tộc trung lập như trước đây, đục nước béo cò, lợi dụng cơ hội mà tìm được chút lợi ích. Nhưng bây giờ xem ra làm gì còn lợi ích nào mà chiếm nữa? Nhưng vấn đề là đầu phục vào Thục Sơn phái thì từ nay về sau toàn bộ gia tộc của chúng ta sẽ mãi mãi bị trói chặt với Thục Sơn! Có phúc cùng hưởng có họa cùng chia. Chúng ta làm như vậy... Có đáng không? Chẳng lẽ Thục Sơn phái sẽ thật sự động thủ với chúng ta sao?

Lý Thắng cười một tiếng, sau đó nói:

-Sau cuộc chiến này Thục Sơn phái đã hoàn toàn bộc phát ra tâm huyết, người chỉ trông đợi vào việc bọn họ sẽ bỏ qua cho chúng ta sao? Đừng mơ mộng nữa, đó là chuyện không thể.

Ngô Anh gật đầu, sau đó nói:

-Ta rất hiểu tên Lăng Tiêu này, bình thường nhìn có vẻ tiêu sái và tùy tiện nhưng khi đã ra tay thì đặc biệt cay độc. Hẳn việc gì phải quan tâm người khác chứ? Con gái ta vẫn đang ở Thục Sơn phái nhưng nó có thể làm gì được đây? Hiện nay chỉ sợ rằng trong lòng con gái đã không thêm nhận người cha như ta nữa rồi.

Về mặt Vương Thành trở nên khó coi, cơ nghiệp vạn năm, nếu hẳn quy thuận Thục Sơn phái thì từ nay về sau Vọng Thiên thành không còn ba danh gia vọng tộc này nữa.

Lúc này Ngô Anh lại nói tiếp:

-Vài ngày gần đây ta đã hiểu được một vài vấn đề của quốc gia trong nhân giới, thật ra dù chúng ta có quy thuận Thục Sơn phái, tương lai Thục Sơn phái xây dựng quốc gia thì những lợi ích của chúng ta khi đó chắc chắn sẽ không ít hơn bây giờ. Nếu Thục Sơn phái thật sự thống nhất Nam Châu thì lúc đó chúng ta sẽ là những khai quốc công thần. Đến lúc đó đừng nói Vọng Nguyệt thành, sợ rằng mỗi gia tộc sẽ khống chế mười tòa đại thành, đến khi đó của cải, tài nguyên... ....

Ngô Anh cũng không nói ra hoàn toàn, nhưng ánh mắt của Vương Thành và Lý Thắng lúc này đã sáng như sao.

aimabietdc

739. Chương 654

Ba tháng sau Đại Sở Quốc và Liên Minh Phương Nam đều bị tiêu diệt.

Lăng Tiêu ngồi trong trường bông chủ soái nhìn mọi người bên dưới, hàng loạt gương mặt quen thuộc và xa lạ hiện ra trong mắt hắn. Lúc này hắn cũng cảm thấy trong lòng cảm khái, quyền lợi giống như một chén rượu độc, tuy nó rất mê người nhưng có thể làm cho người ta phải chết.

Loại cảm giác ngồi tận trên cao nhìn xuống dưới, nhìn thấy những ánh mắt sùng bái, kinh sợ hoặc phức tạp của đám người bên dưới làm người ta cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Loại cảm giác này không phải tất cả cường môn một phái đều có thể đạt được.

Hèn gì lớp con cháu trong hoàng tộc trên nhân giới vì tranh đoạt vương vị mà không thêm quan tâm đến tình thân, tình bạn hay tình yêu, tất cả đều mất hết tính người.

Cảm giác cầm quyền thật sự rất khác biệt.

Nhưng đạo tâm của Lăng Tiêu vẫn cực kỳ trong sáng, hắn không đánh mất phương hướng. Hắn biết mục tiêu thật sự của mình ở chỗ nào, nhưng vẫn bị loại cảm giác này làm cho say mê.

Sau trận đại chiến kinh hồn kia, Liên Minh Phương Nam đã xảy ra những cuộc nội loạn quy mô lớn. Nhân vật trung tâm là Tôn Lập làm phản đã báo hiệu cho kết cuộc sụp đổ của Liên Minh được thành lập vì lợi ích chưa được bao nhiêu năm nay, tan vỡ là điều tất nhiên.

Thục Sơn phái chinh đồn và dung hợp ra hai vạn quân đội, dung hợp với mười vạn quân đội của Đại Sở Quốc tấn công những gia tộc của Liên Minh Phương Nam. Không có bất kỳ gia tộc nào có thể chống đỡ được đòn tấn công mạnh mẽ như sấm sét của Thục Sơn, tất cả đều chọn cách đầu hàng.

Tương Vân Bưu nổi điên và tự sát trong mật thất. Hắn là một trong số ít những thủ lĩnh gia tộc kiên trì kháng chiến, vì hắn biết dù đầu hàng cũng không có kết quả gì tốt đẹp, Tương Vân Sơn cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Thật ra ngày hôm nay Tương Vân Sơn đã là nhân vật số hai sau Lăng Tiêu, sợ rằng hắn cũng chẳng thêm đặt Tương Vân Bưu vào trong mắt nữa.

Tất cả mười vạn đại quân tinh nhuệ của Liên Minh Phương Nam, hơn nữa còn có ba vạn quân may mắn sống sót trong trận chiến ngày trước ở Thục Sơn đều đầu hàng, toàn bộ quá trình tấn công Liên Minh Phương Nam không sinh ra bất kỳ khó khăn nào.

Lúc này khí thế của Thục Sơn phái đã như cầu vồng, trở thành một thế lực có địa vị cao quý nhất ở Nam Châu.

Hiện nay trên Nam Châu chỉ còn lại hai thế lực khổng lồ, khi Thục Sơn phái tấn công Liên Minh Phương Nam thì Liên Minh Nam Châu cũng không nhàn rỗi mà chiếm lấy phần lớn lãnh thổ của Liên Minh Phương Nam. Liên Minh Nam Châu cũng kêu gọi một nhóm gia tộc Liên Minh Phương Nam gia nhập vào.

Hiện nay hai thế lực siêu cấp đang ở trong một trạng thái cân bằng rất huyền diệu.

Khi Thục Sơn phái tấn công Liên Minh Phương Nam thì Liên Minh Nam Châu cũng không tiến hành quấy rối. Trong quá trình Liên Minh Nam Châu nuốt gọn vài gia tộc Liên Minh Phương Nam, Thục Sơn phái cũng không gây ra bất kỳ trở ngại gì.

Hai bên đều cố ý không muốn đụng vào đối phương, đều rất cẩn thận, ngay cả một chút xung đột nhỏ cũng không có.

Tình thế này hình như không được bình thường, nhưng thủ lĩnh của hai bên vẫn biết được dưới tình hình trước mắt thì toàn bộ Nam Châu đã được Liên Minh Nam Châu chiếm một phần ba lãnh thổ, Thục Sơn phái cũng chiếm được một phần ba lãnh thổ.

Một phần ba lãnh thổ còn lại quá xa, đều nằm ngoài tầm tay của hai thế lực, hơn nữa ở giữa còn được ngăn cách bằng một dãy núi Hỏa Long khổng lồ.

Toàn bộ phạm vi mười vạn dặm xung quanh dãy núi này đều là núi lửa phun trào suốt ngày, nó ngăn cách tất cả mọi người ở nơi đây. Nếu đi đường vòng ở ven biển phía đông thì đây lại là địa bàn của dị tộc, mà phía tây lại là Tây Châu. Hơn nữa hoàn cảnh ở địa phương kéo dài trăm vạn dặm này lại rất ác liệt, rất ít người có thể vượt qua được dãy Hỏa Long để đi về phương bắc, người phương bắc cũng rất ít khi đi xuống phương nam.

Thỉnh thoảng có một vài người thích đi du lịch khắp Thánh Vực mới đặt chân lên đất phương Nam. Căn cứ vào những kiến thức của đám người này thì phương nam và phương bắc có sự khác biệt rất lớn, dù là ở tướng mạo hay những thói quen sinh hoạt đều khác hẳn nhau về bản chất. Cho nên năm xưa Liên Minh Nam Châu vào thời kỳ hùng mạnh nhất cũng chỉ đưa ra những yêu cầu tượng trưng bắt buộc các gia tộc bên kia gia nhập vào, sau khi bị từ chối thì cũng không cưỡng ép.

Vì Nam Châu đã quá lớn rồi.

Hơn nữa ở phía nam còn có một sát thần, Bạch Sơn Thánh Giả và những thủ hạ Bạch Sơn Thất Quỷ. Người nào dám chắc sau nhiều năm như vậy, những tên này đã tu luyện được đến cảnh giới gì rồi?

Cho nên dù hiện nay Nam Châu đang gió nổi mây tuân nhưng cũng không nghe ngóng nhiều tin tức của bên phía kia dãy núi Hỏa Long và vùng lãnh thổ phía Nam.

Diệp Thiên, nhân vật rất nổi danh ở Nam Châu hình như đã mai danh ẩn tích. Sau nhiều trận chiến xảy ra, toàn bộ Diệp gia đã quay sang Thục Sơn nhưng Diệp Thiên vẫn không thấy xuất hiện dù chỉ một lần.

Giống như trên đời này từ trước đến nay chưa từng tồn tại một nhân vật giống như Diệp Thiên. Theo lời của gia chủ Diệp gia thì rất nhiều năm trước Diệp Thiên đã từng muốn thống nhất Nam Châu, nhưng sau đó không biết đã thu nhận được ở đâu rất nhiều người, hẳn là mang theo mấy ngàn đệ tử có thiên phú của Diệp gia rồi mai danh ẩn tích.

Nam Châu quá rộng lớn nên muốn ẩn giấu mấy vạn người, thậm chí là mười mấy vạn người cũng không phải dễ dàng phát hiện ra được.

Trong lòng Lăng Tiêu cũng biết rõ, Diệp Thiên cũng không phải loại người tình nguyện cúi mình làm thủ hạ của kẻ khác. Một vị thần chuyển thế rất có thể hẳn đã trốn sang châu của chính mình, vì chính mình mà tập hợp lực lượng. Có lẽ hẳn cũng không ngờ Nam Châu đã loạn như vậy, hoàn toàn rối loạn.

Lăng Tiêu tin vào một ngày nào đó Diệp Thiên chắc chắn sẽ xuất hiện trước mặt mình.

Thế lực Thục Sơn phát triển quá nhanh, hơn nữa lại được rất nhiều gia tộc đầu hàng bổ sung vào. Trong đám gia tộc này có bao nhiêu người bụng dạ khó lường, có bao nhiêu tên giả dối, Lăng Tiêu đều không biết. Nhưng lúc này đám người làm tình báo năm xưa Mạnh Ly thành lập đã bắt đầu phát huy tác dụng, rất nhiều chuyện bọn họ điều tra ra được đều giao cho những gia tộc này tự xử lý. Những chuyện đặc biệt nghiêm trọng mới mang ra cho tất cả mọi người cùng thảo luận.

Lúc đầu có rất nhiều người phản đối, nhưng khi Tương Vân Sơn sử dụng thủ đoạn tàn nhẫn để xử lý vài tên gây rối có chút danh tiếng thì tất cả mọi người đều trở nên thành thật. Một người nắm giữ hơn mười vạn quân đội, bên dưới còn có trăm triệu nhân khẩu, nếu không sử dụng thủ đoạn cứng rắn thì khó có thể kiểm soát được.

Hoàng Phủ Nguyệt đưa ra rất nhiều ý kiến, mỗi một điều đều làm cho Tương Vân Sơn giống như gặp được bảo vật. Cuối cùng, hẳn còn thẳng thắn yêu cầu Lăng Tiêu phong cho Hoàng Phủ Nguyệt làm nội chính đại thần quản lý tất cả những chuyện lớn của Thục Sơn.

Lăng Tiêu thấy bộ dạng của Hoàng Phủ Nguyệt hình như cũng rất đồng ý, nên hẳn cũng đáp ứng.

Diệp Tử và một đám phụ nữ khác mang theo tất cả đệ tử nữ của Thục Sơn phái thành lập Tỷ Muội Lâu rồi bắt đầu phát triển thương nghiệp. Bộ phận tình báo của Mạnh Ly cũng bám vào bên trong Tỷ Muội Lâu, hai bên hỗ trợ lẫn nhau.

Một số đan dược cấp thấp của Thục Sơn phái lại bắt đầu được đưa ra bên ngoài tiêu thụ.

Khoảng thời gian này hình như Nam Châu đã thật sự yên bình trở lại, hơn nữa khí thế phát triển lại còn mạnh mẽ hơn cả thời thái bình.

Đương nhiên, tất cả quyền chủ động đều nằm trong tay Lăng Tiêu và lão tổ tông kia của Tư Đồ gia. Nếu hai người này cảm thấy tình cảnh bình an như thế này rất tốt, thì thời kỳ hòa bình này sẽ liên tục được kéo dài.

Nhưng ai cũng hiểu điều này là không thể.

Nguyên nhân thật sự của tình cảnh hòa bình hiện nay có rất nhiều người biết rõ, đây chính là thời điểm cả hai siêu cấp thế lực cần nghỉ ngơi và phục hồi. Hai bên đều đang xử lý nội loạn, phân chia lãnh thổ, chỉnh đốn lại tất cả mâu thuẫn trong nội bộ, không được giẫm lên vết xe đổ của những thế lực thất bại trước đây.

Rất nhiều người đề nghị Lăng Tiêu xưng đế, nhưng Lăng Tiêu lại không đồng ý, đây cũng là quyết định mà hẳn phải suy nghĩ rất lâu mới đưa ra. Thục Sơn phái cuối cùng cũng chỉ là một môn phái, nó không thể trở thành một quốc gia được.

Có lẽ sau rất nhiều năm nữa, khi Thánh Vực gần như biến thành một tu chân giới thì sẽ xuất hiện một tu chân quốc tên là Thục Sơn Quốc. Đất nước này phụ thuộc vào Thục Sơn phái, thực lực quốc gia hùng mạnh làm những quốc gia khác không dám trêu vào. Nhưng Lăng Tiêu tuyệt đối không muốn biến Thục Sơn phái của mình thành một quốc gia.

Điều này cũng không phải Lăng Tiêu đang muốn một thứ gì khác.

Những người muốn giàu sang thì sẽ thật sự được giàu sang. Mà Lăng Tiêu chỉ làm cho đám người thật lòng muốn tu luyện tìm được trường sinh, tìm được lực lượng bản nguyên, một hoàn cảnh có thể an tâm tu luyện.

Lăng Tiêu muốn làm cho Thục Sơn phái trở thành một thánh địa của tất cả võ giả trong Thánh Vực.

Đây mới là điều Lăng Tiêu mong muốn nhất.

Nhưng vào thời kỳ không phản kháng sẽ bị người khác tiêu diệt này, Lăng Tiêu muốn thực hiện hoài bão của mình cũng không phải chuyện quá đáng.

Về chuyện xây dựng quốc gia, Lăng Tiêu cho rằng đây là vấn đề sớm muộn gì cũng xảy ra. Chỉ cần tìm được một cường giả chân chính có thể trấn áp được tất cả, đồng thời cũng là người không muốn tu luyện, đến khi thiên hạ này đã ổn định Lăng Tiêu sẽ rút chân ra khỏi tình cảnh tranh chấp này để trở về Thục Sơn tiếp tục sự nghiệp tu luyện của mình.

Nhưng đến tận bây giờ ngoài Lăng Tiêu ra thì không có người thứ hai nào có thể đạt được những yêu cầu này. Cho nên dù Lăng Tiêu có xưng đế thì kết cấu quyền lực của Thục Sơn phái trước mắt đã không có gì khác biệt với một quốc gia. Lăng Tiêu cũng đã thật sự có một danh hiệu đế vương rồi.

Lăng Tiêu không xưng đế thì không có nghĩa người khác cũng giống như hắn.

Cuối cùng Liên Minh Nam Châu cũng đã xây dựng quốc gia.

Tư Đồ Quang Huy xưng đế! Cuối cùng gia tộc Tư Đồ cũng trở thành hoàng tộc.

Liên Minh Nam Châu đổi tên thành Nam Châu quốc, quốc hiệu rất rầm rộ. Mưu đồ của bọn họ đã phơi bày ra rất rõ ràng, cuối cùng Liên Minh Nam Châu và Thục Sơn phái cũng phải có một trận chiến, đây đã trở thành một điểm nhận thức chung của tất cả mọi người.

Nhưng Liên Minh Nam Châu vẫn đưa thư mời Lăng Tiêu đến bàn bạc.

Khi còn cách nửa năm mới đến lúc Liên Minh Nam Châu thành lập quốc gia thì thư mời đã đến tay Lăng Tiêu. Lúc này cũng có một tin tức được tất cả mọi người biết, đó là nội bộ Liên Minh Nam Châu cũng không phải chỉ có một mình Tư Đồ gia có tiếng nói. Liên Minh Nam Châu đã phát sinh những mâu thuẫn khổng lồ trên phương diện phân chia quyền lợi, nên lúc này bọn họ đang cố gắng dẹp nội loạn.

Tôn Thiết gia chủ Tôn gia nhìn Lăng Tiêu đang cao cao tại thượng ở bên trên và lão tổ tông Tôn Lập đang cung kính bên cạnh, hẳn thầm nghĩ:

-Đáng lý ra cái vị trí đó phải là của mình mới đúng.

-Không ngờ lão tổ tông lại ra tay kéo chính mình vào đây.

Trong lòng Tôn Thiết cảm thấy rất khó tiếp nhận sự thật này, hẳn thà làm một người ngoài.

Tôn Thiết dùng sức lắc đầu, cố gắng vứt đi những ý nghĩ trong đầu mình. Hắn bước ra nhìn Lăng Tiêu rồi trầm giọng nói:

-Tông chủ, Liên Minh Nam Châu nội loạn là cơ hội ngàn năm một thuở cho chúng ta. Chỉ cần chúng ta khéo lợi dụng thì Tư Đồ gia chắc chắn sẽ rất khó khống chế cục diện này được, điều này đối với chúng ta có lợi rất lớn.

Mạc Vong thần nhiên nhìn Tôn Thiết, hắn bước ra nói:

-Tư Đồ Quang Huy lão tổ Tư Đồ gia chính là cường giả năm xưa xếp hạng thứ tư trên Thiên Bảng, thực lực rất siêu việt, ngay cả tông chủ cũng chưa thể chắc chắn thắng được lão. Nhưng thời điểm này nội bộ chúng ta cũng không ổn định, vậy sao có thể tùy tiện ra tay đây? Cứ duy trì tình hình thế này không phải tốt sao?

Những người này vốn không phải đến cùng một thế lực nên lúc nào cũng nhìn nhau không thuận mắt, một khi bọn họ có cơ hội thì chắc chắn sẽ công kích và chỉ trích lẫn nhau.

Cho nên chỉ một lúc sau bên dưới đã trở nên rối loạn, bầu không khí được hun nóng lên, người nào cũng mặt đỏ tía tai chỉ thiếu điều xông lên đánh nhau nữa thôi.

Về mặt Lăng Tiêu vẫn rất bình tĩnh, hắn ngồi đó giống như xem kịch, nhìn đám người đang tranh cãi với nhau bên dưới. Nhưng lúc này Tôn Lập đang đứng bên cạnh hắn lại cảm giác được bầu không khí ở đây bắt đầu thay đổi.

Về mặt Tôn Lập khẽ biến đổi, lão dùng ánh mắt lo lắng nhìn thoáng qua Tôn Thiết ở bên dưới.

740. Chương 655: Lập Uy.

Đưa ra kết luận này bản thân Tôn Lập cũng cảm thấy khó mà tin nổi. Chẳng lẽ nói ngay từ đầu, trong tiềm thức của mình đã cảm giác được mình không phải là đối thủ của chủ nhân sao?

Nhìn đám người đang ầm ĩ phía dưới, Tôn Lập hừ nhẹ một tiếng. Tiếng hừ này cũng không đem theo chút lực lượng nào nhưng tất cả những người kia liền run rẩy, lập tức ngậm miệng. Trong lều chủ soái liền trở nên rất yên tĩnh, thậm chí một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy rõ. Mọi người phảng phất có thể nghe thấy tiếng tim mình đập, không khỏi nín thở, nhìn người trẻ tuổi đang ngồi kia, sắc mặt bình tĩnh, đôi mắt lạnh như nước, không chút dao động. Bên cạnh hắn là một lão giả.

Đây chính là hai siêu cấp cường giả đã đạt tới cảnh giới Kiếp Tiền Thần! Đối mặt với bọn họ dù là vũ giả đạt tới cảnh giới Đại viên mãn đỉnh phong cũng có cảm giác tự ti.

Bọn họ lúc này mới cảm giác được cách làm của mình vừa rồi nguy hiểm ra sao. Quả thực đây là vừa thò tay vào lửa, nhỏ răng trong miệng cọp.

Nếu thực sự khiến Lăng Tiêu tức giận thì hắn chỉ vờn một ngón tay có thể nghiền nát bọn họ!

Tôn Lập hừ một tiếng lạnh lùng nói:

Các người đang ở chợ đây à? Sự tu dưỡng của các người đâu hết rồi?

Tôn Lập chỉ nói hai câu liền ngừng lại nhưng đám người ở dưới có những người có danh tiếng đều đỏ mặt tía tai. Bọn họ cũng thành danh nhiều năm, bị người ta nói như vậy sợ rằng đây là lần đầu tiên, quả thực so với bị bạt tai còn khó khăn hơn.

Lăng Tiêu lúc này đột nhiên cười nhạt. Chẳng qua nụ cười của hắn không khiến cho đám người ở phía dưới an tâm, ngược lại nụ cười này còn khiến họ khiếp vía. Đám người này không tự chủ được lại cúi đầu thấp hơn.

Ha ha, có tranh luận là chuyện tốt, chẳng qua...

Lăng Tiêu nhẹ nhàng nói:

Không có quy củ thì thật chẳng ra sao. Tốt xấu gì các người cũng là nhân vật có thân phận. Chúng ta và Liên Minh Nam Châu sớm muộn gì cũng xảy ra chiến tranh!

Nghe xong lời này của Lăng Tiêu, phái chủ chiến của Tôn Thiết lộ vẻ mừng ra mặt. Mà đám người Mạc Vong thoạt nhìn lại tựa hồ khó coi.

Chẳng qua...

Lăng Tiêu nói tiếp:

Chẳng qua không phải là hiện tại!

Vừa nói xong, phái chủ chiến của Tôn Thiết liền lộ vẻ thất vọng. Lăng Tiêu vừa cười lạnh vừa nói:

Ta biết tâm tình muốn nóng lòng khuếch trương của các người. Nhưng các người cũng phải hiểu được rằng tham nhiều thì không tiêu hóa nổi! Hiện giờ lãnh thổ của chúng ta chiếm lĩnh đã gần một phần ba diện tích của Nam Châu! Chỉ bằng những gia tộc của chúng ta ở đây hiện nay thì muốn hoàn toàn tiếp quản nơi này sợ rằng ít nhất cũng phải thời gian mấy năm. Tham lam quá thì e rằng sẽ lật thuyền đó!

Lời này của Lăng Tiêu có hơi tàn nhẫn. Những người ở phía dưới nghe xong thì sắc mặt lại hồng lên, tuy nhiên không có ai phản bác. Đầu tiên là uy nghiêm của Lăng Tiêu không kẻ nào dám xâm phạm. Thứ đến là hẳn nói đích xác có đạo lý.

Mạc Vong lạnh lùng nhìn lướt qua đám người Tôn Thiết, lại nhìn thoáng qua Tôn Lập đang ngồi bên cạnh Lăng Tiêu, trông như ngủ như không, trong lòng thầm hừ lạnh một cái nói: Nếu không phải các người có tổ tông tốt thì ta đã sớm giáo huấn các người một chút! Ngay cả ta cũng đánh không lại mà còn nói chuyện muốn tiến công Liên Minh Nam Châu sao? Thật sự là không biết sống chết!

Lăng Tiêu lúc này lại nói tiếp:

Chiến sự tạm ngừng. Tất cả các gia tộc do Hoàng Phủ Nguyệt thống nhất phân chia lãnh địa và các chế độ. Nếu không tuân theo thì khép vào tội phản loạn!

Vừa nói vừa nhìn thoáng qua sắc mặt những người phía dưới, khoe miệng Lăng Tiêu nhếch lên một nụ cười khó phát hiện thể hiện sự khinh thường:

Các người cứ yên tâm đi, chế độ này không phải là để đả kích gia tộc của người, đối với lợi ích của các người không có ảnh hưởng gì. Chẳng qua nếu trong lòng các người nảy sinh ý khác thì đừng có trách ta trở mặt vô tình! Thời gian tiếp theo mỗi gia tộc sẽ căn cứ theo tỷ lệ dân cư mà cung cấp số lượng chiến sĩ nhất định, tiến hành huấn luyện thống nhất! Chỉ có ngưng tụ lực lượng của đại quân thì mới có thể tấn công mà không phải e dè, đánh đâu thắng đó!

LT nói xong những lời này, bên dưới vẫn là một mảng yên tĩnh.

Không có bất cứ một người chủ gia tộc nào là kẻ ngu ngốc. Mọi người đều biết nói vậy là có ý nghĩa gì. Đem chiến sĩ thanh, trung niên trong gia tộc đi huấn luyện thống nhất, với cách khác là từ nay về sau chịu sự quản chế của người khác.

Bởi vì người trẻ tuổi chính là lúc dễ bị đả động nhất, cũng là đám người sẽ sôi trào nhiệt huyết nhất.

Rồi tới khi thiên hạ thực sự bình định, tất cả các gia tộc chỉ còn nước nhìn Thục Sơn phái mà làm việc, quyền lực lúc đó cực kỳ yếu.

Dính tới vấn đề phát triển sinh tồn của cả gia tộc, hầu như không ai muốn nhượng bộ. Trầm mặc hồi lâu, rốt cục cũng có người đứng ra.

Người này là một người về mặt già yếu, đến đi cũng đã rất run rẩy, khiến người ta cảm thấy dường như chỉ cần một cơn gió to là có thể thổi ngã.

Người này LT nhận ra, chính là tộc trưởng của Lam Hi tộc hiện nay – Lam Lô, cùng bối phận với Lam Hải, mới tiếp nhận chức tộc trưởng cũng chưa được mấy năm. Tuy rằng người của gia tộc nằm trong cao tầng của Thục Sơn phái nhưng nhóm Lam Hải năm đó đã quyết luyệt với Lam gia. Nhưng dù nói gì thì nói, trong người nhóm người Lam Hải vẫn chảy xuôi huyết mạch Lam gia.

Lam Lô hướng về LT khom người một cái, cung kính nói:

Tông chủ, nếu như vậy thì năng lực tự bảo vệ của từng gia tộc sẽ trở nên quá yếu!

Đúng vậy, tông chủ, đưa thanh niên, trung niên trong gia tộc ra, chúng ta lấy gì để bảo vệ gia tộc đây?

Không sai, không sai, tông chủ nên suy nghĩ một chút hãy hành động chứ....

Đại khái là mọi người đều có tâm tư như vậy, có một người đứng ra rồi, những người khác liền nhao nhao phản đối đề nghị của LT.

Đối với bọn họ mà nói, đầu nhập Thục Sơn phái cũng tốt, đầu nhập người khác cũng được. Phái nào thì phái, nhưng đến khi tương lai thiên hạ bình định thì bọn họ phải nhận được lợi ích, gia tộc vẫn phải như hiện tại. Nếu như có ngoại nhân muốn khống chế bọn họ thì ở một mức nhất định cũng được, như hiện nay vậy, tập hợp lực lượng để cùng đối kháng với một đối thủ cường đại. Nhưng nếu muốn tước bỏ quyền lực trong tay bọn họ...đừng nói là LT mới đạt tới thực lực Kiếp Tiền Thân, cho dù LT đã vượt qua thiên kiếp, đạt tới thực lực Kiếp Hậu Thân thì bọn họ cũng không dễ nghe lời! Chung quy hấn cũng không thể giết sạch tất cả bọn họ phải không? Giết rồi thì hấn dùng ai đây?

Không thể không nói suy nghĩ của những gia tộc này rất thông minh. Nhưng bọn họ là không ngờ rằng LT có thể tàn nhẫn như vậy, trong miệng mình thì cứ nói là không lập quốc nhưng lại muốn tước đoạt quyền lực trong gia tộc bọn họ! Dễ vậy sao? Ngay cả Mạc Vong trên sắc mặt cũng như muốn nói: LT, người hình như quá nóng nảy rồi đó nhỉ? Nơi cùng anh hùng thiên hạ uống trà đàm đạo:

Người phải biết được rằng hiện tại thế lực này rất chia rẽ. Rất có khả năng nếu người không cho chúng thấy được lợi ích thì chúng sẽ lại ngã sang bên Liên Minh Nam Châu! Tới lúc đó mọi việc tiêu tan, người làm gì còn tư cách tranh đoạt thiên hạ với người ta chứ?

Chẳng qua Mạc Vong cũng không muốn nhắc nhở LT. Hấn còn muốn chờ xem, không phải là chờ để chê cười mà muốn nhìn xem LT đến cùng có phải là minh chủ mà mình nên theo hay không!

Nếu LT này chỉ có vũ lực mạnh mẽ mà phương diện quản lý lại rối tinh rối mỳ thì Mạc Vong sớm muộn cũng rời khỏi phe Thục Sơn phái, gia nhập vào thế lực khác.

Chim khôn chọn cành mà đậu, đây là lẽ hiển nhiên.

Có thể nói trong trường chủ soái này, ngoài người của Thục Sơn phái ra không ai đồng ý với quyết định này của LT!

Lúc này khuôn mặt LT đột nhiên hiện lên vẻ cười nhạo nồng đậm. Đồng thời một cỗ khí tức âm lãnh liền bao phủ toàn bộ trường chủ soái. Ngay cả Tôn Lập cũng cảm thấy thân thể phát lạnh, đừng nói là những người ở phía dưới. Một số người thực lực kém hai chân đã run rẩy, đứng thẳng không nổi. Tôn Lập hơi giật mình nhìn thoáng qua LT, trong lòng thầm nói chẳng lẽ chủ nhân lại nóng vội như vậy? Không đồng ý liền muốn giết sạch sao?

Lúc này LT đứng trên cao nhìn xuống, thanh âm lạnh như băng nói với mọi người về mặt đang mờ mịt ở phía dưới:

Người nào không đáp ứng lập tức rời khỏi đây! Cho các người thời gian ba ngày để rời đi. Sau ba ngày liền coi là địch nhân của Thục Sơn phái, sẽ bị người của Thục Sơn phái công kích! Người nào bất mãn có thể dùng thử sang đầu nhập Liên Minh Nam Châu! Nói thẳng ra nếu không đồng ý quyết định này thì chẳng còn đường nào thương lượng hết!

Mọi người lấy làm kinh hãi, giờ mới nhận ra vị thủ lĩnh trẻ tuổi này dường như muốn động chân tay rồi!

Trên mặt ai cũng lộ vẻ chần chờ. Chưa người nào muốn chủ động rời đi nhưng cũng không ai muốn chủ động cúi đầu. Không khí trở nên vô cùng nặng nề.

Một người vốn là một tộc trưởng có chút địa vị ở Liên Minh Nam Phương rốt cục không nhịn được đứng lên lớn tiếng quát:

Tông chủ, đây là ngài ép buộc người khác!

LT âm trầm nhìn người này cười hắc hắc nói:

Nói như vậy là người muốn rời đi phải không?

Hừ, đã bắt đồng quan điểm thì không thể bán bạc được! Rời đi thì rời đi! Đại gia đi đâu mà không được? Cần gì phải ở nơi này củ người chịu nhục.

Tính tình người này có vẻ rất táo bạo, bị LT nói về âm dương quái khí khiến trong lòng tức giận, nói chuyện cũng không cố kỵ nữa.

Người này vừa nói xong còn đắc ý ngẩng đầu, không hề úy kỵ đối mặt với LT. Đáng tiếc chính là trong trường không có ai dám đứng về phía hắn, cũng không có người thứ hai dám theo hắn.

LT gật đầu, lạnh nhạt nói:

Tốt lắm, đúng là đạo bất đồng thì không thể nói chuyện. Đã vậy thì ngươi muốn đi, tao cho ngươi đi.

Người này hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lộ vẻ khinh thường nói:

LT đừng tưởng rằng hôm nay chỉ có mình ra rời đi. Tin tưởng rằng sớm muộn gì tất cả mọi người cũng sẽ rời bỏ ngươi! Chúng ta cứ đợi xem! Hừ!

Không, ngươi không có cơ hội này đâu.

LT ngồi xuống, giống như đang cùng một người bằng hữu tâm sự, tùy ý nói.

Người này sửng sốt, sắc mặt đại biến, quay đầu nhìn LT, âm thanh hơi run rẩy hỏi:

LT, ngươi...ý ngươi là gì?

Giết ngươi!

LT vừa nói xong, ngón tay nâng nhẹ. Một đạo hồng quang từ trong tay hắn bắn thẳng tới trái tim người này.

Phốc một cái, tất cả mọi người trong trường đều cảm giác trống ngực đập mạnh hơn, nhìn một lỗ máu trên ngực người kia, máu tươi cuộn cuộn phun ra. Người này ngửa mặt lên trời rồi ngã xuống.

Phịch.

741. Chương 656: Những Gia Tộc Thỏa Hiệp.

Gia chủ...

Tộc trưởng...

Cha...

Có mấy người gào khóc hướng về phía người vừa ngã xuống kia. Chẳng ai ngờ được LT lại đối với kẻ phản mình như thế, đáp ứng cho bọn họ rời đi nhưng không đợi rời đi khỏi cánh cửa này đã ra tay sát hại.

Con trai người bị giết quay đầu lại, trong ánh mắt đầy hận thù và điên cuồng, giận dữ hét lên:

LT! Ngươi nói lời mà không giữ lời, vào tai trái qua tai phải!

Tôn Lập lúc này lạnh lùng hừ một tiếng, khinh thường nói:

Muốn chết sao!

Sau đó hai mắt đột nhiên mở ra. Dường như có hai luồng sáng từ trong mắt hắn bắn ra, lạnh lùng nhìn người nọ nói một chữ:

Biến!

Mấy người bị Tôn Lập nhìn vào liền cảm thấy như có một tòa núi lớn đặt trong lòng bọn họ, tâm thần kịch chấn. Họ biết nếu còn ở đây gây náo loạn thì chỉ sợ số mệnh cũng chẳng khác gì, liền vội vã ôm thi thể kia, về mặt xám xịt rời đi.

LT lại như không có chuyện gì phát sinh, vẫn ung dung ngồi đó cười cười, tiếng nói êm ái hỏi:

Có ai còn muốn rời đi không?

Yên lặng, cả một vùng yên lặng!

Những người chủ của các đại gia tộc lúc này trong đầu hỗn loạn, giờ phút này lần đầu tiên nhìn LT có một cảm giác như đứng trước một ngọn núi sừng sững.

Tốt, không có phải không? Tốt lắm, so với dự tính của ta thì tốt hơn rất nhiều.

LT nói:

Giải tán đi. Ngày mai Hoàng Phủ Nguyệt sẽ bắt đầu hướng dẫn các người luật lệ và chương trình của Thục Sơn phái! Cơ hội này không nhiều, các người nên quý trọng nó.

Nhìn những người này tản đi, khoe miệng LT lại hiện lên một nụ cười nhạt lạnh như băng.

Sau khi mọi người đi rồi, Tôn Lập đứng cạnh LT nhẹ giọng nói:

Chủ nhân, như vậy có khiến bọn họ có phản ứng quá kích động hay không? Ví dụ như trong lúc lựa chọn thanh, trung niên vũ giả sẽ có tiêu cực, trong lúc chiến đấu sẽ không đem toàn lực?

LT quay đầu hơi kỳ quái nhìn Tôn Lập, cười hỏi:

Tôn lão, sau này gọi ta là thiếu gia đi. Hề là người thân cận với ta đều gọi ta như vậy. Chẳng lẽ người không lo lắng chút nào cho Tôn gia sao? Tôn Thiết hần hôm nay mặc dù không mở miệng phản đối nhưng sợ rằng trong lòng hần cũng mắng ta không hết lời đó nhỉ?

Tôn Lập cười khỏ, sau đó trở nên bình tĩnh nói:

Lão nô nếu đã trở thành kẻ hầu của thiếu gia thì sẽ không nghĩ tới người khác nữa. Người mà không có chữ tín thì sao tồn tại được. Càng huống chi lão nô cũng từng là thành viên của Thần Giới. Thiếu gia muốn đối phó thế nào với Tôn gia đó là chuyện của thiếu gia, lão nô không tiện nhiều lời.

LT nghe xong lắc đầu cười. Lời nói này của Tôn Lập cũng có chút ý tứ. Kỳ thực lần này đánh cuộc để LT chiếm đại tiện nghi, có thể nói là tin tưởng LT và mấy vạn đệ tử môn nhân Thục Sơn phái mười phần. Nếu nói về thuật tử vi bói toán thì Tôn Lập còn lâu mới bằng được một Tu Chân giả như LT. Nhưng cẩn thận nghĩ lại LT đột nhiên có cảm giác: Tôn Lập này hình như là cam tâm tình nguyện, không chút phản kháng làm người hầu của mình, lại giao cả bốn nguyên lực cho mình. Điều này khiến LT hơi khó hiểu. Nếu như Tôn Lập có chút ý khác thì LT tiện tay cũng có thể giết chết hần. LT nếu tử vong thì Tôn Lập cũng không thể sống nổi.

Nếu vậy thì hần là vì cái gì đây?

LT nghiêng đầu, tựa vào lưng ghế mềm mại, ánh mắt sáng quắc nhìn Tôn Lập:

Tôn Lập, tại sao ngươi lại lựa chọn theo ta?

Tôn Lập thấy LT không trả lời vấn đề của hần mà lại đưa ra câu hỏi kỳ quái như vậy thì hơi sửng sốt, lập tức trả lời:

Đánh cuộc chịu thua thì lão phu phải theo lời!

LT mỉm cười:

Sợ rằng... Không đơn giản như vậy chứ?

Vậy thì còn vì cái gì?

Thì thế mới phải hỏi người đó!

Đôi mắt LT chăm chú nhìn lên mặt Tôn Lập, trong lòng cảm nhận tia bốn nguyên lực của hần. Nếu hần nói dối LT sẽ lập tức cảm thấy.

Khuôn mặt Tôn Lập co lại vài lần, sau đó thở dài một tiếng, nói:

Thiếu gia là người mà chí cao thần Thanh Hà cũng phải kiêng kỵ, tiền đồ trong tương lai không thể hạn lượng. Theo thiếu gia mới có thể có thành tựu càng cao, càng xa hơn.

LT từ trên bốn nguyên lực của Tôn Lập cảm giác được hần nói thật. Chẳng qua trong lòng LT vẫn cảm thấy có gì đó không đúng. Nghĩ tới nghĩ lui, Tôn Lập này không có khả năng gì mà tính kế với mình. Hần đơn giản không thêm nghĩ nữa, chuyển đề tài lại chuyện vừa nãy:

Thục Sơn phái sở dĩ không lập nước là vì chí không ở nơi này. Nhưng mà cũng không thể nói là Thục Sơn phái không lập nước thì vô dụng. Nếu có một đế vương mạnh mẽ thì có thể duy trì tình trạng chư hầu, nhưng nếu hoàng gia yếu thế thì lúc đó chúng sẽ nổi dậy tâm bưng bưng, thậm chí còn muốn nổi loạn! Nói cách khác các gia tộc thừa nhận địa vị của hoàng gia nhưng hình thức các gia tộc vẫn không có gì khác trước! Hoàng gia chẳng qua chỉ có vẻ ngoài, chỉ là một con rối mà thôi!

Lời LT nói hiển nhiên là Tôn Lập hiểu rõ. Chẳng qua hắn nghĩ lúc này lại đắc tội với tất cả mọi gia tộc, đến lúc chiến đấu thì phải làm sao?

LT nhìn Tôn Lập, cười nhạt nói:

Tôn lão. Người có tin hay không, không phải LT ta cuồng vọng mạnh mẽ. Cho dù tất cả các gia tộc đều rời khỏi đây, chỉ dựa vào mấy vạn đệ tử Thục Sơn phái ta, vẫn có thể...quét ngang toàn Thánh Vực!

Tôn Lập hít sâu một hơi. Hôm nay hắn mới phát hiện ra chủ nhân của hắn lại kiêu ngạo như vậy! Thảo nào mà hắn lại có dũng khí không thêm nề mặt tất cả các gia tộc trong Liên Minh Nam Phương, hắn có dũng khí không thêm coi bọn họ vào mắt, mặc kệ bọn họ bất mãn. Hóa ra từ trong lòng LT vốn chẳng coi Liên Minh Nam Phương này vào đâu!

Mãi tới lúc này Tôn Lập mới cảm thấy thân thể lạnh như băng. Lúc trước tất cả các gia tộc xin gia nhập Thục Sơn phái đều được tiếp nhận, hơn nữa Thục Sơn phái còn cung cấp đan dược giá thấp cho bọn họ, khiến tất cả mọi người đều bị mê hoặc, cho rằng LT muốn dựa vào bọn họ.

Nếu như thế này thì chẳng qua hai bên cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau, cùng lắm thì vỗ tay giải tán. Nhưng mãi tới hôm nay, LT lấy thế lời đình tiêu diệt chủ nhân một gia tộc, mới khiến tất cả mọi người đột nhiên cảm nhận được, LT rốt cục đã để lộ rằng nhanh giữ trọn đáng sợ của hắn, đôi mắt khát máu đang nhìn chăm chăm vào họ.

Bọn họ vẫn đang muốn tính toán, vẫn muốn thu được lợi ích lớn nhất từ Thục Sơn phái. Hiện giờ xem ra tất cả chỉ là trò cười rồi. Bọn họ đúng là dữ hổ mưu bì! (dữ hổ mưu bì: bàn bạc với con hổ về việc lột da nó. Muốn kẻ ác làm việc bất lợi đối với bản thân nó, kết cục sẽ chẳng tốt đẹp gì.)

Đáng tiếc chính là những người này tỉnh ngộ thì đã quá muộn! Đừng thấy thế lực của Liên Minh Nam Phương có vẻ khổng lồ như vậy, trên thực tế không ai cho rằng bằng vào quân đội của Liên Minh Nam Phương có thể đánh bại được đám đệ tử Thục Sơn phái sát khí ngập trời kia. Giờ thì có muốn không hợp tác cũng không được nữa!

Loại cảm giác này đối với những người này mà nói thật sự không dễ chịu.

Mà ba người gia chủ Vọng Thiên Thành trước tiên đã tìm LT biểu lộ lòng trung thành, tỏ vẻ kiên quyết ủng hộ mọi quyết sách của LT. Có người dẫn đầu, hiển nhiên sẽ có người theo bước. Không ít những gia tộc trung, tiểu vốn dựa vào thế lực của những gia tộc lớn nhanh chóng ngã về phía LT.

Bọn họ cũng không như những đại gia tộc thâm căn cố đế, rút dây động rừng. Đối với những thế lực trung bình và nhỏ mà nói, giao an toàn bản thân cho Thục Sơn phái ngược lại mới là sự lựa chọn tốt nhất.

Đó chính là vì người của bọn họ do Thục Sơn phái bồi dưỡng có thể phát triển tốt hơn nhiều so với khi ở trong gia tộc.

Đại gia tộc không muốn gắn tương lai của mình với Thục Sơn phái, nhưng không muốn cũng không được.

Đối mặt với tình huống này gia tộc lớn nhất Liên Minh Nam Phương – Tôn gia thỏa hiệp đầu tiên. Nguyên nhân chủ yếu chính là Tôn Lập đã gặp Tôn Thiết, nói chuyện với hắn một phen. Còn về việc hai người bọn họ bàn bạc những gì thì không ai biết. Chỉ biết là ngày thứ hai, Tôn Thiết đã đi tìm LT, đồng ý giao thanh, trung niên trong gia tộc cho LT thống nhất huấn luyện.

Tôn gia thỏa hiệp khiến cho các gia tộc đang do dự cũng lựa chọn thỏa hiệp. Chẳng người nào muốn làm kẻ xui xẻo thứ hai bị LT dùng để lập uy

...

Trong thư phòng của LT, Thu Thần, Lăng Chí, Lăng Vũ, Gaia, Đường Minh, Trương Đại Niên, Lãnh Vũ và phụ thân của LT – Lăng Thiên Tiểu đều đang có mặt.

Những người này tất cả đều là tướng lĩnh binh đoàn Tia Chớp, cũng là nhờ bọn họ nhiều năm huấn luyện mới khiến đệ tử Thục Sơn phái có thể thuần phục Phục Ma Kim Cương kiếm trận, làm cho đại quân Liên Minh Nam Châu tổn thất thảm trọng.

Trên trán LT hiện lên một tia sầu lo. Những gia tộc này mặc dù tạm thời thỏa hiệp nhưng trong tương lai khi quản lý không chừng lại gây ra nhiều chướng ngại cho hắn. Đây cũng là nguyên nhân LT không muốn lập quốc, không muốn xưng đế. Hắn thà là một người ở thượng vị có thực quyền chứ không thêm đi quản lý gia tộc, quá mệt mỏi!

Chẳng qua tình huống trước mắt thì không có kẻ nào LT thấy phù hợp.

Đây là một nhiệm vụ trường kì gian khổ, hoàn toàn bất đồng với việc huấn luyện đệ tử của chúng ta trước đây! Bọn họ đều tới từ các gia tộc, tính tình kiêu ngạo bất tuân. Niềm tin của bọn họ từ trước tới nay chỉ là gia tộc!

Tiếng nói LT trầm thấp, chậm rãi vang lên:

Cho nên làm sao để một đám người này tụ hợp với nhau, để bọn họ thuộc về lực lượng chiến đấu của chúng ta, có thể chấp hành nghiêm lệnh, điều này cực kì khó khăn. Mọi người có tự tin là sẽ làm được không?

Thu Thần đột nhiên cười rộ lên, nhìn người thanh niên mà hắn ngưỡng mộ này, ôn hòa nói:

LT, người chưa từng vào quân đội cho nên người sẽ không hiểu được vinh quang của quân nhân là gì. Người yên tâm đi! Vũ giả Thách Vực thì sao? Bọn họ cũng là người! Năm đó bên trong quân đội có bao nhiêu đệ tử quý tộc chứ? Người thử hỏi phụ thân người, sau khi bọn họ trở thành quân nhân có thể vì lợi ích gia tộc mà hi sinh lợi ích của quân đội không?

Lăng Thiên Tiểu mỉm cười lắc đầu, sau đó nói:

Tiêu nhi, con yên tâm đi. Chuyện này cứ giao cho chúng ta. Cho chúng ta thời gian ba năm, chắc chắn chúng ta sẽ huấn luyện cho con một chi quân đội kỉ luật thép!

Lăng Chí nhìn tam đệ, đột nhiên xen vào hỏi:

Lão tam, có truyền Phục Ma Kim Cương kiếm trận không?

742. Chương 657: Đại Hỷ.

-Truyền! Tại sao lại không truyền chứ? Sau này bọn họ đều là lực chiến đấu của Thục Sơn phái ta, không truyền cho bọn họ thì truyền cho ai nào?

Vừa nói, khóe miệng Lăng Tiêu hiện lên một nụ cười nhạt châm chọc.

Lăng Chí hơi ngẩn ra, nhưng lập tức hiểu được ý tứ của Lăng Tiêu, cười khổ lắc đầu. Tam đệ của hắn từ khi bị Tà gia thối hôn, biểu hiện thực sự là khiến người ra không hiểu nổi. May là đối đãi với người thân thì hắn vẫn thủy chung như một. Tục ngữ nói: Ngày tháng trôi đi không trở lại, người ta càng ngày càng già. Nếu không phải nhờ tam đệ có bản lĩnh quý thần khó lường thì e rằng cả đám người thân của mình sớm đã hóa thành một nhúm đất vàng, trở thành những hạt bụi trong lịch sử, có lẽ nếu có thể ở trên sử thư của Lam Nguyệt đế quốc được ghi lại một dòng đã là nhiều.

Sau khi thương thảo với mọi người vài câu, đột nhiên có thị nữ tiến vào ghé tai Lăng Tiêu nhỏ giọng nói vài câu. Lăng Tiêu đầu tiên là sửng sốt, sau đó trên khuôn mặt biểu hiện vẻ vừa mừng vừa sợ.

Mọi người thấy vậy đều ngạc nhiên không thôi. Cả Thục Sơn phái, người có tâm cảnh mạnh nhất chính là Lăng Tiêu, muốn thấy loại vẻ mặt này của hắn thực sự vô cùng khó khăn!

Thậm chí có thể nói căn bản là không có khả năng chứng kiến Lăng Tiêu tâm tình kích động!

Một tiểu thị nữ có thể mang tới tin tức gì? Mọi người trong lòng thầm phỏng đoán. Thị nữ chỉ có thể là từ nội viện đi ra, Lăng Thiên Tiểu và Lăng Chí đều được báo tin. Thị nữ này là thiếp thân thị nữ của Diệp Tử. Hai người nhìn nhau, cũng không người nào có thể ngờ được....

Có thể sao? Đôi mắt Lăng Thiên Tiểu nhất thời bừng sáng.

Lăng Tiêu cuống quýt, sắc mặt đỏ bừng đứng dậy cáo lỗi vội vã theo thị nữ kia rời đi. Tất cả mọi người trong phòng đều cảm nhận được sự vui sướng toát lên từ Lăng Tiêu, không cần nói cũng biết nhất định là một việc đại hỉ!

Thực sự đúng là một việc vô cùng đáng mừng. Có thể khiến Lăng Tiêu thất thổ như vậy thì không thể là chuyện nhỏ được. Diệp Tử gần đây thân thể tự dưng béo lên, thường xuyên cảm thấy khó chịu. Điều này đối với một Tu Chân giả mà nói là một việc khó tin. Chẳng qua nàng nghĩ rằng thời gian vừa rồi phải chiến đấu và bôn ba nhiều quá mà thôi nên cũng không để ý nhiều. Mãi tới buổi sáng hôm nay mới cảm thấy toàn thân khó chịu, ngay cả bữa sáng toàn món ưa thích cũng không ăn nổi, lại không ngừng nôn khan. Hoàng Phổ Nguyệt tinh thông y thuật bắt mạch nhất thời vừa mừng vừa sợ, lại vừa hơi hâm mộ và ghen ghét nói cho Diệp Tử biết: Nàng đã mang thai rồi!

Diệp Tử còn không chịu tin. Bao nhiêu nữ nhân như vậy lập gia đình với Lăng Tiêu nhiều năm có người nào không muốn có hài tử chứ? Chẳng qua tu vi của Lăng Tiêu đã gần tới tiên nhân, toàn thân trên dưới đều là năng lượng, hoan hảo với nữ giới hơn phân nửa đều là đồng thời song tu, tinh hoa toàn bộ chuyển hóa thành năng lượng, rất khó hoài thai.

Cho nên nàng lập tức tới tìm Isa cũng tinh thông y thuật, sau khi được nàng chẩn đoán rốt cục có thể khẳng định, Diệp Tử đã mang thai rồi.

Tin tức này trong nháy mắt truyền khắp cả nội viện! Chẳng qua mấy trăm năm mới có một hài tử khiến cho mọi người cẩn thận tới cực hạn, dù là Hoàng Phổ Nguyệt nói không sao nhưng Lăng phu nhân cũng muốn các nàng rời xa Diệp Tử, tránh động tới hài tử.

Thực sự khiến cho đám người Hoàng Phổ Nguyệt vừa buồn cười vừa hâm mộ.

Bởi thế khi Lăng Tiêu tới phòng của Diệp Tử thì cả viện im ắng không có một tiếng động!

Phòng này là do một gia tộc trong Liên Minh Nam Phương cung cấp, chính là một viện phủ tốt nhất trong gia tộc, đình đài thủy tạ, giả sơn hồ nước, diện tích cũng rất rộng, khiến người ta có cảm giác thoải mái vui vẻ.

Lăng Tiêu đi tới trước cửa phòng, không kiềm chế được mà kích động trong lòng, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào. Trên thực tế thì tới loại cánh cửa họ, cho dù cách xa nhau vài trượng cũng có thể nghe thấy tiếng động, đừng nói là Lăng Tiêu làm cho Diệp Tử sợ hãi đã cố ý làm cho bước chân của mình như người bình thường.

Diệp Tử đứng tựa trước cửa, đối mặt với Lăng Tiêu, trong mắt hơi chút ngượng ngùng lại mang theo nét nhu tình, nhìn Lăng Tiêu đầy thâm tình, sau đó nhẹ nhàng tựa vào ngực Lăng Tiêu, sau đó cất tiếng nói có chút run rẩy:

_Phu quân...chàng có vui mừng không?

Lăng Tiêu cảm thấy trống ngực mình trở nên gấp gáp, trong tiếng nói cũng lộ ra vẻ vui sướng:

_Vui chứ, đương nhiên là vui rồi!

Hai người tiến vào trong phòng, ngồi trên giường, Diệp Tử dựa vào vai Lăng Tiêu ôn nhu nói:

-Phu quân hi vọng con chúng ta là con trai hay con gái?

-Con trai cũng tốt, con gái cũng được, đều là con của Lăng Tiêu ta! Ta đều thích!

Lăng Tiêu ôm lấy vòng eo Diệp Tử cười hắc hắc.

-Ngốc ạ!

Diệp Tử nghiêng người, hai tay ôn lấy thất lưng của Lăng Tiêu cười duyên mắng một câu.

-Ta lập tức chuẩn bị tế luyện đan được. Ta nên vì con của chúng ta chế tạo một thứ đan dược tạo trụ cột tốt nhất toàn bộ tu chân giới! Ha ha, ta muốn lấy những thiên tài địa bảo trên thế giới này luyện chế thành đan dược, khiến cho nó vừa ra đời đã có được cảnh giới mà kẻ khác phải mất trăm năm, ngàn năm mới đạt được.

Đôi mắt Lăng Tiêu toát ra vẻ hưng phấn, lớn tiếng nói.

Diệp Tử ôn nhu nhìn Lăng Tiêu. Nàng đột nhiên có cảm giác mình dường như chỉ trong một đêm đã trưởng thành.

Nói như vậy thì có vẻ hơi quá. Dù sao thì dựa vào tuổi mà nói, Diệp Tử đã mấy trăm tuổi rồi. Nhưng một người phụ nữ khi chưa tự mình mang một sinh mệnh mới, chưa có thể nuôi dưỡng một hài tử thì cả đời nàng vẫn coi như không hoàn mỹ.

-Không cần giống trống khua chiêng như vậy đâu, sẽ khiến các tử muội không thoải mái. Trước kia không phải quá bận tâm tới nhiều chuyện, giờ đây là người đầu tiên có hài tử, Diệp Tử cũng nghĩ ngợi nhiều hơn.

Lăng Tiêu lắc đầu, khoát tay nói:

-Không sao. Các nàng có người nào lại lòng dạ hẹp hòi như vậy đâu. Mấy trăm năm mới có một hài tử, cao hứng còn không kịp ấy chứ! Hơn nữa chúng ta cũng không phải là người bình thường. Diệp Tử, chúng ta tính ra đã bước vào tiên đạo rồi!

Đôi mắt Diệp Tử như cười nói:

-Được rồi, phu quân vừa nói toàn bộ tu chân giới là ý gì vậy? Phải nói là toàn bộ Thánh Vực mới đúng...

-Ồ, đúng vậy, đúng vậy.

Lăng Tiêu lau mồ hôi lạnh sau gáy, trong lòng thầm mừng mình đúng là vui quá mà mù đầu, không ngờ có thể nói điều này. May mà Diệp Tử không hoài nghi.

Trên thực tế thì Diệp Tử căn bản cũng không muốn tìm hiểu về quá khứ của Lăng Tiêu. Có thể khiến một người được coi là phế vật bị Thiên mạch đạt tới thành tựu ngày hôm nay, còn muốn người ta không nghi ngờ sao?

Nếu nói Lăng Tiêu không có bí mật thì không người nào tin cả! Ngay cả cha mẹ huynh muội hắn cũng không tin!

Nhưng từ trước tới giờ chưa người nào chính thức để ý đến chuyện này. Bởi vì điều đó chẳng hề quan trọng.

Biết Lăng Tiêu tới, Lăng phu nhân mang theo Lăng Vận Nhi và Lăng Tổ cùng với các phu nhân khác của Lăng Tiêu cũng chạy lại đây.

Trên khuôn mặt không nhìn thấy dấu vết thán năm của Lăng phu nhân lộ vẻ tươi cười, nhìn thấy Lăng Tiêu ngồi cạnh Diệp Tử lập tức khẽ nhủ mày, sau đó nói:

-Tiêu nhi, bắt đầu từ hôm nay không cho người được ở cùng phòng với Diệp Tử.....

.....

Lăng Tiêu cảm thấy đầu óc tối mịt nhìn mẫu thân của mình, trong lòng thầm nói, chuyện này còn cần mẹ phải nói cho mình biết sao?

Lăng phu nhân không thèm nhìn sắc mặt Lăng Tiêu, tự đi tới kéo cánh tay Diệp Tử đang ngồi trên giường, ôn nhu nói:

-Diệp Tử, từ nay trở đi, con không phải tham gia chuyện gì bên ngoài, cứ an tâm dưỡng thai, sinh cho ta một đứa cháu trai thật mập mạp. Đó sẽ là công lao lớn nhất của con!

Lăng Vận Nhi bĩu môi, không nhin được nói:

-Sinh cháu gái mẹ không vui sao?

Lăng phu nhân đột nhiên nhớ ra là trong phòng còn có những cô con dâu khác. Các nàng dâu này nhiều năm như vậy đã coi nhau chẳng khác gì tử muội. Thái độ của mình như thế này có thể khiến các nàng buồn lòng.

Lăng phu nhân vừa cười vừa nói:

-Vui chứ, sinh cháu trai hay cháu gái ta đều vui! Vũ Đồng à, còn cả Minh Nguyệt còn các con nữa, các con xem, Diệp Tử đã có thai rồi, các con cũng phải cố gắng lên nhé!

Vốn dĩ mấy nàng vì thái độ của Lăng phu nhân mà trong lòng cũng cảm thấy buồn tủi nhưng bởi vì câu nói này mà sắc mặt đều ửng đỏ, ngẩng đầu thẹn thùng nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, sau đó lại cúi đầu, trong lòng thầm tính toán xem làm sao mới có thể mang thai đây.

Tất cả mọi người cơ hồ đều đã quên mất việc này, hơn nữa Lăng Tiêu thường xuyên không có bên cạnh các nàng. Các nàng tu luyện đã thành thói quen, nhiều lúc thậm chí quên mình phải có con, quên mình là một người phụ nữ!

Chẳng qua Diệp Tử đã có, các nàng hiển nhiên cũng không cam lạc hậu.

Lăng Tiêu đột nhiên cảm giác cả người lạnh toát, bảy tám ánh mắt u oán đang nhìn mình, làm cho Lăng Tiêu không kìm được xoa xoa trán, nói:

-Ta ra ngoài đi dạo, tìm chút đan dược, chuyện...chuyện gì các người cứ từ từ nói...

Mất thấy Lăng Tiêu nhanh chóng chuẩn mất, mấy nữ nhân cười phì lên, sau đó bị Lăng phu nhân đuổi ra ngoài.

Tin tức phu nhân của tông chủ mang thai truyền ra. Cùng ngày liền có hàng chục người tới dâng hậu lễ. Sau đó vài ngày đều như thế. Các phụ nhân, các tiểu thư trong các đại gia tộc trong Liên Minh Nam Phương đầu muốn nhân cơ hội ngàn năm một thuở này mà giao hảo với phu nhân của Lăng Tiêu. Giao hảo với phu nhân của hắn chẳng khác gì giao hảo với Lăng Tiêu, cũng không khác gì giao hảo với Thục Sơn phái!

Loại đi cửa hậu này vốn dĩ các gia tộc cũng không muốn sử dụng. Nguyên nhân rất đơn giản. Địa vị của phụ nữ bên trong Thánh Vực rất thấp, cho dù là các nữ nhân có quan hệ tốt với nhau thế nào thì có tác dụng gì?

Nhưng người nào mà chẳng biết là tông chủ Thục Sơn phái không giống những nam nhân khác trong Thánh Vực, tình cảm với tám vị phu nhân của mình rất thâm trọng. Hơn nữa tám vị phu nhân của Lăng Tiêu đều có vị trí trọng yếu trong hệ thống cao tầng của Thục Sơn phái!

Điều này mới khiến các nhà quyền quý muốn phu nhân của mình giao hảo với các phu nhân của tông chủ Thục Sơn phái!

Chẳng qua loại chuyện này cũng không khiến chúng nữ thích thú. Cho dù là Xuân Lan, Thu Nguyệt trong mấy năm nay thực lực tăng lên, trải qua nhiều năm ở địa vị cao, khí chất ung dung quý phái, trong mắt họ thì những người kia sao có thể lọt vào mắt.

Cho nên chúng nữ rất nhanh chóng phân tán ra, bận rộn với chuyện của mình. Mà Diệp Tử thì người khác lại càng khó có thể gặp được. Rất nhiều phụ nhân quyền quý của các đại gia tộc chẳng còn cách nào khác đành phải trở về tay không.

Chẳng qua đệ tử Thục Sơn phái quật khởi, đệ tử của Thục Sơn phái cũng trở thành đối tượng để các gia tộc trong Nam Châu dòm ngó. Rất nhiều gia tộc, kể cả Tôn gia đều cho nữ hài gặp gỡ đệ tử Thục Sơn phái. Mà nữ đệ tử của Thục Sơn phái thì lại càng trở thành đối tượng theo đuổi lí tưởng của các thế gia công tử.

743. Chương 658: Cầu Thân.

Bên ngoài có một câu nói thế này: Nữ đệ tử Thục Sơn phái không có người xấu!

Một môn phái có thể đem Trú nhan đàn phát ra thường xuyên cho đệ tử, trong khắp thiên hạ này chỉ có Thục Sơn phái mà thôi. Nếu trong môn phái này mà còn có thể sinh ra người xấu xí thì quả thật là một chuyện lạ rồi.

Đối với tình huống này Lăng Tiêu từ chối cho ý kiến. Chẳng qua hắn đã từng hỏi mẫu thân, tỷ tỷ Lăng Tố và muội muội Vận Nhi có để ý tới thanh niên tài tuấn nào hay không. Nếu có thì cưới. Mặc dù bên trong Thánh Vực tuổi hai người cũng không coi là lớn nhưng cũng không thể xem là còn nhỏ nữa. Lăng Tiêu ngẫu nhiên nghĩ tới cũng vì hai nàng mà sốt ruột.

Lăng phu nhân rất bất đắc dĩ nói cho Lăng Tiêu biết, Lăng Tố và Lăng Vận Nhi cũng chẳng hiểu là suy nghĩ thế nào, đều chuyên tâm tu luyện, căn bản không nghĩ tới chuyện lập gia đình. Không nói tới các nàng, ngay cả lão đại Lăng gia là Lăng Chí cũng chuyên tâm võ đạo, chưa bao giờ nghĩ tới việc lấy vợ.

Cho nên chuyện Diệp Tử mang thai mới có thể khiến Lăng phu nhân, thậm chí là cả Lăng gia vui mừng tới như vậy.

Bên ngoài đều điên cuồng theo đuổi đệ tử Thục Sơn phái, Lăng Tiêu cũng không muốn quản. Nếu như các gia tộc tưởng rằng đem nhi nữ gả cho đệ tử Thục Sơn mà mọi việc đều đại cát, muốn làm gì thì làm thì nhất định là vừa thiệt phu nhân lại mất binh(1)

(1): Mọi người nếu thắc mắc về câu này xin đọc Tam quốc chí, đoạn Lưu Bị lấy vợ Đông Ngô.

Thục Sơn phái sở dĩ mấy trăm năm nay chỉ có mấy vạn người chính là bởi vì muốn gia nhập Thục Sơn phái quá mức khó khăn! Sau khi tiến vào môn phái cần học trước hết không phải phát thuật và kiếm kỹ mà là học làm người!

Các nhân vật cao tăng của Thục Sơn phái chế định đủ loại quy tắc, hơn nữa phúc lợi do Thục Sơn phái hậu hậu đãi đủ khiến bất cứ đệ tử nào của Thục Sơn đều coi Thục Sơn phái chính là nhà mình. Đây không phải là một loại tẩy não mà là một loại nhận thức!

Tuyệt đại đa số trong đệ tử Thục Sơn phái là thanh niên, cũng như là những người tới tuổi thành gia lập nghiệp. Lăng Tiêu cũng không ngăn cản sự tình này. Hơn nữa cứ như vậy cũng có thể xúc tiến các phái hệ dung nhập với Thục Sơn phái! Đến trăm năm sau, các đại gia tộc này mới phát hiện ra, về vũ lực bọn họ phải chờ Lăng Tiêu bảo vệ, về con người thì lại dây dưa không rõ với Thục Sơn phái. Đến lúc đó dù cho bọn họ muốn dựa vào nơi khác thì sợ rằng cũng chẳng có ai hưởng ứng.

Đương nhiên giữa Thục Sơn phái trừ đệ tử thân truyền của Lăng Tiêu và những nhân vật cao tăng ra thì được hoan nghênh nhất chính là binh lính của binh đoàn Tia Chớp!

Nếu so ra thì bọn họ mới chính thức là thủ hạ tâm phúc của Lăng Tiêu!

Từ nhân giới tiến vào Thánh Vực, bọn họ là những người Lăng Tiêu tín nhiệm nhất!

Từ trong Binh đoàn Tia Chớp đại đa số là những người không có gia đình. Năm đó những hán tử này ở nhân giới bốn biển là nhà, cuộc sống phiêu bạt. Khi ấy bọn họ không có tâm tư lập gia đình, vả lại cũng không có mấy nữ hài có ảnh hưởng tốt để nhận ra chỗ bất phàm ngày sau của bọn họ. Cho nên năm đó hễ là đệ tử của binh lính của Binh đoàn Tia Chớp được mang vào Thánh Vực này, hiện giờ có cuộc sống sung sướng, mỗi khi nhớ tới chuyện cũ năm đó đều vui vẻ vô cùng.

Vì lẽ một người đắc đạo gà chó thắng thiên, đại khái chính là loại cảm giác này.

Chuyện này Lăng Tiêu cũng không muốn để ý tới. Muốn cưới loại nữ nhân nào về, cho dù là loại bụng dạ khó lường thì có thể làm được gì? Tới loại cảnh giới như Lăng Tiêu rồi, căn bản không để ý tới những chuyện như vậy nữa! Hơn nữa có Mạnh Ly lo chuyện tình báo, trên cơ bản là hôn nhân của những môn nhân trọng yếu của Thục Sơn phái đều trải qua sự điều tra chi tiết của Mạnh Ly. Một khi phát hiện ra chuyện thì không cần báo với Lăng Tiêu mà cùng với Văn Sơn, Vương Chân lặng lẽ thu xếp.

Chẳng qua nếu người có chút thân phận mà cầu thân thì sẽ trực tiếp tìm tới Lăng Tiêu, đại bộ phận là bị Lăng Tiêu đuổi đi. Chẳng qua cũng có một số kẻ thuần túy là cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga, tỷ như, trong Liên Minh Nam Phương có Lục gia là một gia tộc rất khổng lồ, thế lực bất đồng so với các gia tộc khác trong hai mươi gia tộc liên minh.

Gia chủ Lục gia, Lục Thanh Minh thoát nhìn chỉ là thanh niên hơn ba mươi tuổi, tướng mạo anh ẩn, chỉ là thiên sinh có đôi mắt đào hoa, thoát nhìn có vẻ hơi nhu mì, mất đi một phần nam tính.

Lục Thanh Minh này đã có hôn phối, là một tu luyện giả trung cấp, cũng xem như không kém. Bằng vào điều kiện và thể lực của gia tộc hần, cả Nam Châu cơ hồ không có người phụ nữ nào hần không thể lấy. Có thể nói dù làm thiếp thì cũng có cả đám người lao tới như thiêu thân lao vào lửa.

Đáng tiếc chính là người phụ nữ mà hần coi trọng lại đang ở Thục Sơn phái, hơn nữa lại có danh khí rất lớn...Hoắc Thanh Thanh!

Đây là một trong những đệ tử xuất sắc nhất ở hàn nhị đại đệ tử của Thục Sơn phái, trải qua nhiều năm khổ tâm tu luyện thực lực đã đột phá cảnh giới trung cấp tu luyện giả, đạt tới cảnh giới cao cấp tu luyện giả, chỉ kém một chút nữa là có thể chạm vào Đại viên mãn chí cao cảnh giới!

Càng hướng chi Hoắc Thanh Thanh và Ngô Tú Nhi khổ luyện Lăng Tiêu. Chuyện này rất nhiều người biết, như thế nào có thể gả cho một ngoại nhân chứ?

Lục Thanh Minh cũng tự nghĩ bản thân mình rất được, giờ phút này đang ở trước mặt Lăng Tiêu chậm rãi nói:

-Tông chủ đại nhân, tại hạ ngay khi vừa gặp Thanh Thanh cô nương liền lập tức bị nàng mê hoặc. Mỹ nữ ở Nam Châu vô số nhưng tại hạ chỉ yêu mình Thanh Thanh cô nương. Nghe nói Thanh Thanh cô nương chính là đệ tử của tông chủ, xin tông chủ thành toàn cho. Từ nay về sau, Lục gia xin ở dưới trướng của tông chủ, tùy ý để tông chủ sử dụng!

Về mặt Lục Thanh Minh tươi cười, đầy phong độ nói.

Nhưng Lăng Tiêu lại nhìn về mặt của hần mà muốn đập cho một cái. Cũng không phải là hần không muốn Hoắc Thanh Thanh lập gia đình. Mình đã không lấy nàng ta thì cũng không thể để tuổi xuân các nàng trôi qua. Chẳng qua bởi vì Lục Thanh Minh này đã có hôn phối, trong nhà cũng có tới hơn trăm người thiếp. Tuy nói hần là tộc trưởng một đại gia tộc, nhiều nữ nhân một chút cũng không sao, nhưng hần ngàn vạn lần không nên chạy tới trước mặt Lăng Tiêu cầu nữ nhân!

Trong mắt Lăng Tiêu, Hoắc Thanh Thanh là một đệ tử xuất sắc nhất của Thục Sơn phái! Như thế nào lại có thể phạm như vậy? Cho người làm thiếp sao? Nằm mơ đi!

Lăng Tiêu cũng không biết rằng, ngay lúc này Hoắc Thanh Thanh đang ở ngay cách đó không xa, được Lăng Vận Nhi cho mượn một tiểu tròng chuyên dùng để nghe lén, tập trung tinh thần nghe chuyện này. Lăng Tiêu cả đời khôn khéo, cũng không ngờ được lại có người nhà dám có chủ ý với mình, bởi thế nên ở nơi này dù hần có cẩn thận mấy chăng nữa thì đối với thân nhân, hần cũng không thể đề phòng.

-Đồ con hoang! Hồn đản! Lão quỷ háo sắc!

Hoắc Thanh Thanh nghe Lục Minh Thanh nói liền nghiêng răng nghiêng lợi nói. Nàng đã nghe Mạnh Ly cho biết là kẻ này đã hơn ba nghìn tuổi. Một lão già như vậy, tuy da mặt lại như người trẻ tuổi, chẳng lẽ không phải là lão quỷ?

Chẳng qua Hoắc Thanh Thanh càng khẩn trương hơn là không biết Lăng Tiêu sẽ trả lời Lục Minh Thanh thế nào!

Giờ phút này cái thế lực khắp nơi đang dung hợp, trong lúc này có rất nhiều mâu thuẫn. Bên trong Liên Minh Nam Phương cũng không yên ổn, càng đừng nói là các thế lực liên hợp lại thành một khối thế này. Cho nên Lăng Tiêu mặc dù lập uy chấn nhiếp một số người nhưng cũng có rất nhiều kẻ bằng mặt không bằng lòng. Bởi vậy Lăng Tiêu cũng muốn mượn sức một số gia tộc để sử dụng.

Thế giới này phụ nữ không có địa vị, dù là nhân giới hay Thánh Vực cũng vậy.

Hoắc Thanh Thanh cũng rất rõ điểm này. Hơn nữa trên danh nghĩa Lăng Tiêu là tông chủ của nàng, cũng coi như là trưởng bối, nếu mạnh mẽ ép buộc gả nàng đi thì nàng chẳng thể nào phản kháng.

Có thể không hiểu chuyện mà bỏ đi sao? Hoắc Thanh Thanh tự nhận là không làm được như vậy. Nói thế nào thì nói, ta cũng cam tâm trợ giúp Lăng Tiêu giải quyết khó khăn.

-Tông chủ đại nhân, tông chủ đại nhân?

Lục Minh Thanh nhìn thấy Lăng Tiêu thất thần, không nhận được cất lời nhắc nhở hần.

Hả, Lục gia chủ, có chuyện gì, người cứ nói đi, nói đi!

Lăng Tiêu liên tiếp nói, trên mặt cũng nở nụ cười khách khí.

Hoắc Thanh Thanh ở bên ngoài khá xa liền thiếu chút nữa là phì cười. Nàng sao mà tin được tông chủ không nghe rõ Lục Minh Thanh nói gì? Rõ ràng là không thèm trả lời hần! Sắc mặt Hoắc Thanh Thanh ửng hồng, trong lòng không khỏi ấm áp, thầm nghĩ: Tông chủ vẫn còn để ý tới ta.

Lục Minh Thanh ngượng ngùng cười. Hần không rõ là Lăng Tiêu thật sự nghe không thấy hay giả bộ, đành phải nhắc lại một lần nữa.

Lăng Tiêu bùi ngùi thở dài, trên mặt nở một nụ cười nhạt, nhìn Lục Minh Thanh nói:

-Lục gia chủ nếu muốn kết hôn với nữ hài của Thục Sơn phái ta vậy thì phu nhân của người phải làm sao đây?

Lục Minh Thanh hơi ngần ra. Chẳng qua thân là người đứng đầu một nhà nên phản ứng cũng rất nhanh, lập tức đáp:

-Nếu có thể lấy Thanh Thanh tiểu thư làm vợ thì ra sẽ dễ ngang hàng với thê tử của ta, sẽ không khiến nàng phải chịu nửa điểm ủy khuất!

-Thê tử của người sẽ không cảm thấy ủy khuất chứ?

Lăng Tiêu cười dài nhìn Lục Thanh Minh, không nhanh không chậm hỏi.

Lục Thanh Minh thầm cảm thấy nghi hoặc. Chẳng lẽ Lăng tông chủ không muốn kết thông gia với nhà mình? Trong lòng hần thầm oán hận: Lục gia ta là một trong những thế lực mạnh nhất Nam Châu của Thánh Vực, cũng có thể coi là nổi tiếng. Lăng Tiêu tuy thủ đoạn mạnh mẽ, thực lực có cao tới đâu chẳng lẽ muốn giết sạch cả một gia tộc hay sao? Trước tiên giết gia chủ của một gia tộc lập uy, sau đó muốn gia tộc đó lựa chọn thuận phục. Nhưng loại tình huống này mà người có thể trông cậy gia tộc kia đồng tâm với người sao? Lăng Tiêu người về lâu về dài làm sao có bạn bè chứ! Đến lúc đó chỉ dựa vào một mình Thục Sơn phái của người có thể nắm giữ trong tay một địa bàn khổng lồ sao? Người nếu phi thăng Thần Giới thì Thục Sơn phái của người sẽ lập tức biến thành cái đích cho người ta nhắm vào!

Lục Thanh Minh trong lòng nghĩ vậy nhưng trên mặt lại không biểu hiện ra nửa điểm tâm tình mà dùng thái độ khiêm cung đáp:

-Thê tử của ta rất hiền thực, sẽ không thấy ủy khuất.

Lăng Tiêu khẽ cười:

-Ta sợ Thanh Thanh nhà ta sẽ cảm thấy ủy khuất!

Vừa nói xong cũng không đợi Lục Thanh Minh nói thêm lại lạnh nhạt nói:

-Cô bé, vào đi!

Nhất thời vừa rồi Lăng Tiêu không nhận thấy nhưng Hoắc Thanh Thanh cười khúc khích lại bán đứng hành tung của hần. Nếu lúc đó mà Lăng Tiêu vẫn không nhận ra thì quá phí hoài một thân bản lãnh của hần.

Đôi mắt Hoắc Thanh Thanh hơi đỏ lên, rất cảm động đối với Lăng Tiêu. Điểm bất đồng của tông chủ so với nam nhân khác chính là thái độ của hần đối với nữ nhân của hần. Đối với nữ nhân khác thì nàng không rõ ra sao. Cho nên sau khi bước vào thái độ của Hoắc Thanh Thanh rất khác thường, hai tay vịn về mép áo, khẽ cắn môi, đôi mắt đen láy to tròn thỉnh thoảng lại liếc nhìn Lăng Tiêu, không biết tông chủ gọi mình vào là có ý gì.

744. Chương 659: Ý Nghĩa Của Sinh Mệnh.

Từ trước tới nay đều có thể nhìn thoáng qua từ xa, hôm nay giai nhân đứng ngay trước mắt, thái độ thẹn thùng, như sân như hỉ, khiến cho người ta chỉ nhìn một cái là trầm mê trong đó.

Hoắc Thanh Thanh lạnh lùng nhìn Lục Thanh Minh, trong lòng thầm nói ta không phải là để cho người ngắm!

Lúc này Lăng Tiêu mở miệng hỏi:

-Cô bé, người chính miệng nói cho hần biết quyết định của người đi.

Lục Thanh Minh nghe xong những lời này nhất thời hồi hộp vô cùng, cổ găng ưỡn ngực. Bộ dáng này giống như một con gà trống kiêu ngạo, rung rung cái mào, liều mạng ra vẻ, đôi mắt đầy áp thâm tình cũng đang nhìn Hoắc Thanh Thanh.

Trên khuôn mặt trắng mịn của Hoắc Thanh Thanh trở nên đỏ bừng, chớp chớp hàng mi dài, liếc nhìn Lăng Tiêu, trong lòng thầm nói người còn chưa biết tấm lòng của người ta sao, trực tiếp cự tuyệt hần không được à? Chính mình không muốn làm người xấu lại đẩy cho người ta phải nói.

Cũng được, phải khiến hần hoàn toàn bỏ ý tưởng này đi! Nhưng hiển nhiên Hoắc Thanh Thanh cũng không muốn đắc tội rõ ràng với Lục Thanh Minh. Dù sao thì nàng cũng không còn là tiểu cô nương khờ khạo năm nào. Thục Sơn phái hôm nay cũng không phải là Thục Sơn phái phong bế trong quá khứ, làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ cẩn thận.

-Lục gia chủ, tiểu nữ tử có tài đức gì mà được ngài ưu ái như vậy chứ. Tiểu nữ chỉ một lòng tu luyện, đã sớm thề là cả đời không lấy chồng! Tâm nguyện lớn nhất của tiểu nữ đó chính là truy tìm chung cực của võ đạo. Cho nên Lục gia chủ hãy trở về đi!

Hoắc Thanh Thanh khép hờ mắt, nhẹ nhàng nói.

Sắc mặt Lục Thanh Minh hơi xấu hổ, cười ha hả vài tiếng rồi tỏ vẻ kiên định nói:

-Thanh Thanh tiểu thư, nàng có thể không thích ta nhưng không thể ngăn cản ta thích nàng. Tại hạ cũng thề cả đời này không phải là Thanh Thanh tiểu thư thì sẽ không lấy ai nữa!

Đôi mi Hoắc Thanh Thanh dựng thẳng lên, khuôn mặt xinh xắn nhất thời bị bao phủ bởi một tầng sương lạnh. Người này thật không ra gì. Chẳng lẽ lại phải để người ta nói thẳng ra là lão nương không thích người mới được à?

Lăng Tiêu cũng không cho Hoắc Thanh Thanh có cơ hội bộc phát, chỉ khẽ nhíu mày lạnh nhạt nói:

-Lục gia chủ nói quá lời rồi. Lục gia chủ thân là người đứng đầu một nhà, phải lấy gia tộc làm trọng, nếu đem cả tâm tư đặt lên tình yêu nam nữ thì e là có chút không ổn phải không?

Lục Thanh Minh không phải là một người ngu ngốc. Có thể trở thành gia chủ một gia tộc mà không có chút bản lãnh thì làm sao được? Từ lời nói của Lăng Tiêu, hần liền hiểu ra, trong lòng thầm nhủ: Vậy là Lăng Tiêu không muốn tác thành cuộc hôn nhân này rồi. Trong lòng thầm nghĩ, lại nhìn thấy đôi mắt Lăng Tiêu đối tới đối lui trên người Hoắc Thanh Thanh, đột nhiên hần cảm thấy sáng tỏ, chẳng lẽ hai người này... Có gian tình gì không thành sao?

Lục Thanh Minh càng nghĩ càng cảm thấy chính xác. Một kẻ vốn tung hoành trong đám nữ nhân thì hiển nhiên hiểu rõ phản ứng của nữ tử. Trước vẻ đẹp động lòng người của Hoắc Thanh Thanh mà hần quên đi những chuyện khác. Nhưng hiện tại nhìn thấy ánh mắt Hoắc Thanh Thanh nhìn Lăng Tiêu, rõ ràng là trong đó tràn ngập nhu tình.

Lục Thanh Minh đoán tới đây cảm thấy tâm thần không yên, ngẩng đầu thấy Lăng Tiêu liếc mắt xuống, tiếng nói liền trở nên lạnh lùng:

-Lăng tông chủ tuy là chủ tử của Lục môn nhưng chẳng lẽ muốn xen vào chuyện riêng của ta sao? Làm thế nào để điều hành một gia tộc Lục môn trong lòng tự hiểu, không cần Lăng tông chủ nhọc lòng dạy bảo. Thích người nào cũng là quyền lợi của ta phải không?

Hoắc Thanh Thanh hừ một tiếng, trong mắt tràn ngập hàn ý. Người này dám khiêu khích quyền uy của tông chủ. Trong lòng Hoắc Thanh Thanh đã xem Lục Thanh Minh là một kẻ địch.

-Phải không? Uy phong của Lục gia lớn thật! Hoắc Thanh Thanh ta không cần một kẻ cặn bã như người thích! Người cút đi cho ta! Nếu không... Đừng trách ta không khách khí!

Lục Thanh Minh nhất thời chán nản. Nhiều năm như vậy đã bao giờ hắn chịu sự đối xử như thế này chứ? Từ nhỏ hắn đã là niềm kiêu ngạo của cả gia tộc, là ngôi sao mới của cả gia tộc! Dù nói về vũ lực hay trí lực hắn cũng vượt xa tộc nhân đồng bối. Trong vòng năm thế hệ không có ai có thể ưu tú như hắn. Sinh ý của Lục gia hiện nay có bảy mươi phần trăm là do Lục Thanh Minh tự mình quản lý!

Một gia chủ trẻ tuổi như vậy, một thiếu niên đặc chí như thế làm sao lại không có ngạo khí của mình chứ?

-Ha ha, không cần khách khí? Tốt lắm, được lắm! Lãng tông chủ, tại hạ bội phục thủ đoạn của ngài! Chỉ mong ngài không vì lựa chọn ngày hôm nay mà hối hận! Cáo từ!

Lục Thanh Minh nói xong đôi mắt âm trầm nhìn Lăng Tiêu và Hoắc Thanh Thanh một cái rồi xoay người rời đi.

Đợi khi Lục Thanh Minh đi rồi, vẻ mặt Hoắc Thanh Thanh vẫn tức giận đỏ bừng, lớn tiếng nói:

-Tức chết ta rồi! Tức chết ta mất! Tên tiểu nhân này! Hắn không ngờ lại có dũng khí uy hiếp người, hắn thật sự là không muốn sống nữa!

Lăng Tiêu khoát khoát tay cười nhạt nói:

-Được rồi cô bé. Hắn không phải là chưa có hành động gì sao, làm gì mà kích động như vậy? Yên tâm đi. Không tới mười năm, toàn bộ gia tộc đó sẽ mất đi quyền lực! Hừ, tới ngày Thục Sơn phái lập quốc thì gia tộc của bọn họ chỉ giống như giới quý tộc mà thôi! Chẳng qua chỉ là một giai tầng có chút đặc quyền. Còn muốn giống như trước, muốn có lực lượng quân sự khổng lồ của gia tộc thì căn bản là không có khả năng!

-Ta vẫn tức giận! Hắn đúng là quá đáng mà!

Đôi mắt Hoắc Thanh Thanh như bốc lửa.

-Tông chủ, ta dám khẳng định là người này đi ra ngoài nhất định sẽ tung tin đồn nhảm.

-Tung tin đồn nhảm gì? Lăng Tiêu nhướn mày:

-Tung tin thế nào?

-Hắn...

Sắc mặt Hoắc Thanh Thanh đỏ bừng, do dự một chút rồi nói:

-Hắn nhất định sẽ nói lung tung là ta có quan hệ với tông chủ!

-Hắn thích nói gì thì cho hắn nói!

Lăng Tiêu mỉm cười:

-Cây ngay không sợ chết đứng mà!

Nhưng mà người ta có “ngay” đâu chứ! Hoắc Thanh Thanh thầm nghĩ nhưng không dám nói ra, dậm chân phi thân rời đi.

Chỉ còn Lăng Tiêu ngồi lại, trên mặt lộ vẻ cười khổ. Đối với tâm ý của Hoắc Thanh Thanh hắn làm sao lại không biết chứ. Trên thực tế tới hôm nay đám người Diệp Tử cũng không phản đối chuyện bên cạnh Lăng Tiêu có thêm hồng nhan. Trong cả Thánh Vực, tộc trưởng các đại gia tộc bхай những người thân ở địa vị cao ai mà không có thể thiếp hàng đàn dêu? Người giống như Lăng Tiêu, bên cạnh chỉ có tám vị phu nhân thì thực là quá hiếm hoi.

Thậm chí có thể coi hắn là động vật quý hiếm ấy chứ!

Hơn nữa Lăng Tiêu đối đãi với các nàng như thế nào các nàng trong lòng càng rõ ràng hơn ai hết. Vì thế nên nếu Lăng Tiêu muốn thu nhận Hoắc Thanh Thanh hay Ngô Tú Nhi thì chỉ cần nói một câu, thậm chí

chỉ cần gạt đầu là xong. Bởi vì đám người Diệp Tử và Thượng Quan Vũ Đồng cũng đã từng đề nghị với Lăng Tiêu, đừng để những nữ hài yêu thầm hắn phải phí hoài tuổi xuân nữa.

Chẳng qua những lời này đều bị Lăng Tiêu gạt sang một bên. Ai cũng không biết trong lòng Lăng Tiêu rốt cục là đang nghĩ gì.

Trong lòng hắn có thực sự vô tình với các nàng như vậy không? Cũng không hẳn, bởi vốn dĩ hắn là một kẻ đa tình! Chẳng qua ở tu chân giới nhiều năm như vậy khiến hắn sinh ra tính đạm bạc, đối với mọi chuyện đều là tùy ngộ nhi an. Mặc dù sau khi tới này Lăng Tiêu thay đổi rất nhiều nhưng bản tính của hắn thì không biến đổi nhiều lắm.

Điều này cũng khiến cho những nữ tử bên cạnh hắn hiện giờ đều là theo đuổi ngược hắn.

Isa lúc này lặng lẽ lắc mình tiến vào, nhìn thoáng qua thấy không có ai mới nũng nịu gọi một tiếng:

-Lăng Tiêu ca ca!

Lăng Tiêu nở một nụ cười ôn hòa, lấy tay vỗ lên chân mình nói:

-Lại đây.

Isa nhu thuận tiêu sái tiến tới, ngồi trên đùi Lăng Tiêu. Kiểu xưng hô này coi như là thú vui trong khuê phòng của hai người. Năm đó khi mọi người còn là thiếu niên, Isa đều gọi Lăng Tiêu như thế này. Mà cách xưng hô này cũng khiến Lăng Tiêu nhớ lại rất nhiều hồi ức.

Cái ngày xưa ngày thơ hồn nhiên ấy cũng rất đẹp.

-Ta thấy Thanh Thanh muội muội có vẻ không vui, có phải là huynh vừa lại...

Đôi mắt đẹp của Isa nhìn Lăng Tiêu, trong ánh mắt hiện lên tình yêu say đắm, muốn nói lại thôi.

Lăng Tiêu lắc đầu nói:

-Có người cầu thân, muốn lấy nàng ấy.

-Hả!

Isa hơi ngẩn ra, lập tức che miệng khẽ cười:

-Khẳng định là muội ấy cự tuyệt rồi!

Isa vừa nói vừa nhẹ nhàng dựa đầu vào vai Lăng Tiêu ôn nhu nói:

-Phu quân tại sao lại không thu nhận nàng? Còn có Tú Nhi muội muội, còn có Lam....

-Ừm...

Cái miệng mềm mại nhỏ nhắn của Isa đã bị Lăng Tiêu khóa bằng một nụ hôn, đem Isa ngã về phía sau. Đôi mắt sáng ngời của Isa dần dần dâng lên vẻ mê ly

Một lúc sau Isa mới thở dài một hơi. Nàng biết phu quân không muốn đối mặt với chuyện này. Nghĩ cũng thật buồn cười. Cho tới bây giờ phu quân chưa từng sợ hãi vật gì mà lại vì chuyện của mấy nữ hài mà khiến cho nhức đầu nhức óc, không dám đối mặt. Các nàng âm thầm bàn luận, e rằng trong lòng phu quân cũng chưa chắc thoải mái.

-Isa, ta có các nàng đã là may mắn vô cùng rồi!

Lăng Tiêu thâm tình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng của Isa, trầm giọng nói:

-Lăng Tiêu ta sao lại may mắn tới vậy, có thể có được những hồng nhan tri kỷ như các nàng, nhờ thế mà trên con đường tu luyện của ta không còn tịch mịch nữa. Phải phân chia tình yêu ta làm tám phần, đối với các nàng mà nói đó là không công bằng!

Isa đột nhiên ôn nhu cười, tiếng nói êm ái giống như năm đó:

-Phu quân ngốc. Không tính toán như chàng được. Tám tỉ muội chúng ta đều được yêu thương đầy đủ, không thiếu sót chút nào. Tình yêu của phu quân rất rộng lớn, dù chỉ trích ra một phần nhỏ đối với chúng

ta mà nói cũng là dùng không hết rồi. Nếu năm đó ở nhân giới thì có lẽ còn có chút ghen ghét bất mãn nhưng tới ngày hôm nay thì thế giới trong mắt chúng ta đã khác về bản chất. Phu quân, Isa hỏi chàng một vấn đề...

-Ừ, tiền Isa hỏi đi.

Lăng Tiêu nghe Isa nói xong, trong lòng thầm cảm động, ôm Isa vào lòng, cảm nhận hơi ấm của nhau.

-Phu quân cho rằng ý nghĩa của sinh mạng là gì?

Tiếng nói của Isa ôn nhu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lộ nụ cười thỏa mãn, dường như từ trước tới nay không biết bị thương là gì.

Lăng Tiêu đầu tiên là sửng sốt, lập tức hơi nhíu mày. Ý nghĩa của sinh mạng là gì? Hẳn trước đây cũng đã từng nghĩ tới, chẳng qua cũng chưa từng nghĩ sâu. Người tựa hồ không gì làm khó được như Lăng Tiêu, bị Isa hỏi gấp, trong lúc nhất thời lông mày nhíu chặt, trên khuôn mặt tuần lãng đã thu liễm vẻ tươi cười.

Isa cười khê, đôi môi nhỏ nhắn hôn nhẹ lên mặt Lăng Tiêu một cái, cười hì hì nói:

-Phu quân, ý nghĩa của sinh mạng chính là sống sao cho vui vẻ đó!

]

745. Chương 660:thời Đại Truyền Tống Trận Bắt Đầu

-Isa, nàng đem cái loại đáp án này tới chọc phu quân, có phải là đáng phạt hay không hả?

Sắc mặt Isa ửng đỏ, tiếng nói ngọt ngào vang lên:

-Rõ ràng là như thế! Isa còn sống có phu quân, có tử muội, Isa cảm thấy rất vui vẻ! Chỉ đơn giản như vậy thôi! Isa không rõ là vì điều gì mà phu quân vẫn không ngừng đi về phía trước, không bao giờ chịu dừng lại. Kì thật bên cạnh phu quân cũng có rất nhiều cảnh đẹp mà! Cuộc sống của phu quân tại sao lại mệt mỏi như vậy?

-Đúng vậy, tại sao cuộc sống lại mệt mỏi như vậy nhỉ?

Lăng Tiêu thấp giọng lầm bầm, khom người ôm lấy thân hình mềm mại như không xương của Isa đi vào bên trong.

-Hả, phu quân...giờ đang là ban ngày mà!

Isa đỏ bừng khuôn mặt nói.

-Gọi là ca ca!

-Ca ca....

Lăng Tiêu nhẹ nhàng nói bên tai Isa:

-Muội không phải là muốn có một hài tử sao?

Isa ưm một tiếng, cuộn tròn trong lòng Lăng Tiêu, không nói thêm gì nữa

.....

Trong một gian mật thất, Lăng Tiêu cùng một lão giả có khuôn mặt cao gầy đang ngồi đối diện, chén trà thơm mát sớm đã không còn hơi ấm. Hai người không có ý định uống trà, chỉ ngồi đó không nói gì.

Mãi tới cuối cùng, trên khuôn mặt lão giả gầy gò kia mới lộ ra nét vui mừng, giống như là đã bị Lăng Tiêu thuyết phục vậy.

Lão giả này chính là nhân vật đứng đầu trong những người bí mật nghiên cứu truyền tống trận tại Thục Sơn phái trong nhiều năm qua, tên gọi Cổ Kỳ!

Lão tới đây là do Lăng Tiêu gọi tới. Bởi lẽ Lăng Tiêu muốn ở nơi này đặt truyền tông trận hai chiều thứ nhất tại Thánh Vực, trừ Thực Sơn phái!

Vốn dĩ Cổ Kỳ không để ý lắm việc ra mắt truyền tông trận. Đương nhiên hắn không muốn để truyền tông trận lộ ra ánh sáng không phải là vì sợ ảnh hưởng đến căn cơ của Thực Sơn phái. Truyền tông trận này nếu không có người chuyên nghiệp mở ra thì người khác căn bản là không thể sử dụng.

Cổ Kỳ sở dĩ không muốn phổ biến truyền tông trận chủ yếu bởi vì nguyên liệu tạo thành nó rất quý giá! Với tài lực như Thực Sơn phái hiện giờ cũng chỉ có thể tạo năm mươi một cái mà thôi!

Có thể nói, mỗi một truyền tông trận tương đương với một núi tinh thạch nhỏ tạo thành.

Thực sự rất xa xỉ, rất sang quý!

Trong mắt lão nhân này, truyền tông trận giống như là hài tử của hắn, hiển nhiên là không muốn để Lăng Tiêu tùy tiện đặt khắp nơi. Đương nhiên nếu Lăng Tiêu mạnh mẽ yêu cầu Cổ Kỳ cũng không nói được gì, chỉ có điều trong lòng không thoải mái mà thôi.

Chẳng qua chuyện kiến tạo truyền tông trận này Lăng Tiêu cũng không dùng quyền uy của mình mà ra lệnh, như thế sẽ tạo áp lực cho Cổ Kỳ. Hắn chỉ kiên nhẫn giải thích cho Cổ Kỳ. Hắn chỉ kiên nhẫn giải thích cho Cổ Kỳ biết một chút lý tưởng của mình, đồng thời khiến lão an tâm. Vấn đề tài chính Lăng Tiêu sẽ giải quyết! Đan dược của Thực Sơn phái lại một lần nữa được tiêu thụ, mỗi ngày có thể thu được một con số kinh người. Theo Lăng Tiêu nghĩ, năm mươi một truyền tông trận cũng không thể thỏa mãn một phần mười diện tích Nam Châu.

Đương nhiên đó chỉ là nói một cách tạm thời, bên trong các đô thị của Nam Châu ít nhất không phải thiết lập một truyền tông trận loại này. Đồng thời vì để cam đoan truyền tông trận không bị phá hoại, mỗi một truyền tông trận đều có một bộ trận pháp bảo vệ tương ứng.

Dãy núi Hỏa Long phía nam...địa bàn của Bạch Sơn thánh giả...khó khăn tiến vào vậy sao? Khóe miệng Lăng Tiêu hiện lên một nụ cười lạnh. Chỉ cần chọn một vùng thâm sơn cùng cốc tạo lập hai cái truyền tông trận thì chỉ trong một ngày đêm có thể truyền tông tới ba nghìn người! Qua mười ngày đã có mấy vạn nhân mã. Đến lúc đó trực tiếp tấn công, sợ rằng gia tộc bên kia ngay cả phản ứng cũng không kịp.

Đây cũng chỉ mới là ý tưởng của Lăng Tiêu, còn áp dụng như thế nào thì còn cần thám tử tra xét kỹ càng tình hình bên kia mới được. Nhưng lấy phương thức dùng truyền tông trận đánh lên hoàn toàn có thể khiến cho bất cứ đối thủ nào ứng phó không kịp!

Thiết lập truyền tông trận ở nơi này chính là trung tâm của tương lai.

Bên Thực Sơn phái tất nhiên không thể trở thành trung tâm trạm trung chuyển. Lăng Tiêu tất nhiên là không muốn biến nơi thanh tu của mình thành một cái chợ náo nhiệt.

Hết thấy chuyện này cũng được hoàn thành một cách hoàn toàn bí mật. Đại bản doanh thành lập truyền tông trận tạm thời này mấy ngàn năm sau được gọi là Tổ vực của truyền tông trận trong Thánh Vực, hàng năm đều có vô số người tới đây tham quan kính ngưỡng.

Mà hiện tại tác dụng ban đầu của nó chỉ có một!

Đó chính là, chiến tranh!

Giải thích của Isa đối với ý nghĩa của tính mạng mặc dù được đa số mọi người công nhận nhưng lại đánh sâu vào lý niệm của Lăng Tiêu. Cho tới nay Lăng Tiêu vẫn hơi lo trước tính sau. Nhưng đây không phải là vì bản thân hắn mà chính là vì Thực Sơn phái!

Lăng Tiêu cũng đã từng vô số lần nghĩ tới chuyện để cho bọn họ tự lo nhưng cứ mỗi khi chuyện tới trước mắt lại không nhìn được phải lo lắng cho bọn họ. Hắn không muốn bất cứ kẻ nào bị tổn thương. Sau lần Thực Sơn phái trải qua cuộc chiến tranh thảm liệt vừa rồi, Lăng Tiêu rốt cục nhận rõ một sự thật. Môn nhân của Thực Sơn phái thực sự đã trưởng thành. Các hán tử của Binh đoàn Tia Chớp cũng không hề để công phu hoang phí!

Mặc dù là trong trận chiến đó cũng có rất nhiều người chết đi nhưng sau khi trải qua khảo nghiệm máu lửa, người của Thục Sơn phái đã chính thức trưởng thành.

Lăng Tiêu cũng lần đầu tiên cảm thấy mình có thể...có thể thả lỏng.

Chính vì tình huống này mà một truyền tống trận bên ngoài Thục Sơn phái rốt cục lặng lẽ được thiết lập.

Phía bên Liên Minh Nam Châu đang không ngừng tiến hành thanh trừ. Mặc dù sớm biết Tư Đồ gia đã có ý niệm xưng đế trong đầu nhưng hẳn còn nghĩ hẳn là bọn họ phải đợi cho liên minh ổn định đã. Chẳng qua khi Tư Đồ gia tự lột bỏ mọi lớp ngụy trang, Tư Đồ Quang Huy tự xưng đế đã khiến cho mọi mâu thuẫn được tích lũy từ trước rốt cục bộc phát.

Tư Đồ Quang Huy lấy thủ đoạn lời đình chém giết hai tộc chủ gia tộc cũng không thể ngăn cản loại bộc phát này nổ ra. Nguyên nhân cơ bản của nó chính là do lợi ích được phân phối không công bằng!

Nhất thời cả Liên Minh Nam Châu gió mưa liên miên. Chẳng qua Tư Đồ gia bởi vì có Tư Đồ Quang Huy tồn tại, địa vị của hoàng tộc được củng cố vững như Thái Sơn, không người nào có thể rung chuyển.

Những gia tộc nắm đó thân cận với Lăng Tiêu lần này cơ bản bị thanh trừ hoàn toàn. Bạch gia của quận Bạch Lộ, do đồng tông với Bạch lão đã bị thanh tẩy cả tộc.

Gia chủ Bạch Sơn mang theo người quen Lăng Tiêu là Bạch Nhạc và mười mấy cường giả có cảnh giới Đại viên mãn cùng với một chi quân đội một vạn năm ngàn người tiến thẳng vào đại bản doanh của Thục Sơn phái tại trung nam quận.

Bạch Sơn vừa thấy Lăng Tiêu, những giọt lệ tuổi già liền tuôn rơi. Tư Đồ gia tộc thanh trừ khiến người Bạch gia chết trận vô số. Những người có thể chạy tới nơi này đều là thành phần tinh nhuệ, còn hơn trăm vạn tộc nhân ở trong quận Bạch Lộ đều không thể thoát thân.

Ngay lúc này, không biết là có phải do thẹn quá hóa giận hay không, Tư Đồ gia tộc rất có thể cho thăm sát toàn quận.

Là một trong những nhân vật cao tăng của Thục Sơn, Bạch lão mặc dù đã thoát ly Bạch gia nhưng trong thân thể vẫn chảy dòng máu của Bạch gia, làm sao có thể nén được lửa giận này, cầu khẩn Lăng Tiêu nhận lấy nhóm người này của Bạch gia, sau đó lại cầu xin Lăng Tiêu trong tương lai hãy báo thù cho họ!

Tư Đồ gia có thể cho đồ thành nhưng thật ra khả năng cũng không lớn. Chẳng qua nếu trong giận dữ mà giết sạch trục hệ của Bạch gia thì cũng rất có khả năng. Đám người Vân Sơn nhìn thấy khuôn mặt mang theo thương tích của đám người Bạch gia, trong lòng cũng cảm thấy hết sức đồng tình với họ.

Khiến cho Lăng Tiêu không ngờ chính là trong mấy tháng không ngừng có những gia tộc vốn thuộc Liên Minh Nam Châu tiến về nơi này của họ. Trên cơ bản đây đều là tàn binh bại tướng, quy mô được như Bạch gia cũng không nhiều. Trong đó còn có người mà Lăng Tiêu nắm đó quen biết tại Nam Châu, Thường Xuân Tiếu, Thường gia. Nghe nói Đình gia ở Song Châu quận đã bị thanh trừ hoàn toàn.

Chẳng qua Đình gia sớm nhận được tin tức, sớm bố trí mai phục tại Song Châu quận, khiến cho Liên Minh Nam Châu ăn phải quả đắng rất lớn. Liên Minh Nam Châu bị thiệt hại rất lớn, tuy nhiên Tư Đồ Quang Huy cũng không ra tay.

Căn cứ vào tin tình báo của Mạnh Ly, nghe nói Tư Đồ Quang Huy đang chuẩn bị một đại sự, tạm thời không thể bứt ra. Nếu không thì Đình gia khẳng định sẽ không dễ đánh bại quân đội Liên Minh Nam Châu như vậy.

Chỉ cần Tư Đồ Quang Huy ra tay là đủ để quét sạch quận Song Châu rồi.

Đại sự của Tư Đồ Quang Huy là chuyện gì? Cảnh giới Kiếp Tiên Thần đỉnh phong, cùng một cảnh giới cũng có phân chia cao thấp, chẳng lẽ hẳn muốn độ kiếp?

Lăng Tiêu bị chính suy đoán của bản thân khiến cho sợ hãi. Từ khi tiến vào Thánh Vực cho tới bây giờ đã mấy trăm năm, Thánh Vực tuy lớn nhưng nếu có người độ kiếp thì Lăng Tiêu tuyệt đối sẽ không thể không có cảm ứng. Cho nên lần này Lăng Tiêu cũng hoài nghi có phải ở Thánh Vực này không có thiên kiếp hay không?

Chẳng qua tiếp xúc với vũ giả cao tầng xong, nhất là sự khác nhau giữa Kiếp Tiền Thần và Kiếp Hậu Thần, nghi ngờ của Lăng Tiêu đối với việc Thánh Vực không có thiên kiếp lại sống lại.

Một thế giới linh khí dư thừa, thiên tài địa bảo khắp nơi đều có, cho dù là chỉ dựa vào bản tâm tu luyện, không dựa vào bất cứ công pháp gì thì mười mấy ngàn năm cũng có thể xuất hiện nhân vật nổi tiếng. Nhưng trên thực tế, sau khi Thánh Vực xảy ra thần chiến thì không có bất cứ ghi chép gì về người nào vượt qua thiên kiếp!

Là bọn họ cố ý quên không ghi sao? Hay là địa phương mà người độ kiếp lựa chọn quá bí ẩn?

Mạnh Ly không hổ là cao thủ tình báo. Không biết hẳn dùng phương pháp gì không ngờ lại biết được lão tổ tông của Tư Đồ gia tộc đã đi ra ngoại hải, tựa hồ là muốn làm một chuyện vô cùng trọng đại. Hơn nữa chuyện này hình như có liên quan tới Tinh Linh tộc!

Không phải là độ kiếp sao? Đôi mắt Lăng Tiêu nho lại. Lại còn có liên quan tới Tinh Linh tộc nữa? Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Karina xuất hiện trong đầu Lăng Tiêu. Đúng lúc này tâm niệm Lăng Tiêu khẽ động. Phù chú thuộc về Karina có phản ứng rồi!

Lăng Tiêu thầm rung mình. Chẳng lẽ Tư Đồ Quang Huy lại đi tìm Tinh Linh tộc để gây phiền toái sao? Nhớ lại cuộc sống cùng với Karina năm đó, Lăng Tiêu biết nếu như không có chuyện quan trọng, Karina tuyệt đối sẽ không sử dụng đồ vật kia!

Vì thế nên Lăng Tiêu quyết định chính mình cũng phải ra hải ngoại một lần.

Vừa tiện đường xem thử dị tộc trong Thánh Vực ra sao.

Lăng Tiêu liền nói chuyện với Vân Sơn một hồi, sau đó từ biệt những nữ nhân trong nhà, trấn an Diệp Tử một chút, thuận tiện vì Tiểu Yêu tìm kiếm tài liệu cần thiết luyện hóa Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm.

Xong đâu đấy, Lăng Tiêu mang theo Tiểu Sửu và Kim Hổ hướng về phía ngoại hải hóa thành một đạo lưu quang biến mất phía chân trời.

746. Chương 661: Tinh Linh Đảo

Lăng Tiêu trước khi đi từng gọi đám người Vân Sơn vào mật thất dặn dò bọn họ cẩn thận gia chủ Lục gia Lục Thanh Minh. Ngày hôm nay thế lực Thực Sơn phái rất khổng lồ nhưng chưa hề lập quốc xưng đế, tất nhiên là sẽ có một vài kẻ không tuân quy củ. Minh rời đi rồi sẽ không thiếu kẻ muốn tác quái. Càng huống chi Lục Thanh Minh đối với Thực Sơn vốn bất mãn. Chẳng qua Lăng Tiêu nghĩ cũng rất khó để xảy ra chuyện không may. Thực Sơn ngày nay rất nghiêm khắc, những người được nhận đều là những thiếu niên có thiên phú, hơn nữa không gian trong đỉnh là chỗ cực phẩm để tu luyện, mỗi năm đều có rất nhiều cường giả mới xuất hiện.

Về phần những nòng cốt vốn thực lực đã mạnh mẽ thì tới giờ lại càng không thể xem thường.

Lăng Tiêu không mang theo Hàm Hàn bảo đỉnh mà để lại tại Thực Sơn làm trận nhãn của Tư Tượng Đại Trận! Ngoại nhân căn bản không thể có khả năng nghĩ tới nơi đó lại có một động thiên khác.

Bởi vì thế cho nên đệ tử Thực Sơn cứ cách ba tháng lại có một nhóm người được tiến vào thế giới trong đỉnh. Ba tháng bên ngoài tương đương với thời gian mấy năm trong thế giới trong đỉnh.

Hơn nữa ở bên ngoài Trung Nam quận, trong đại bản doanh Lăng Tiêu lại còn an trí một tuyến tổng trận, tại thời khắc mấu chốt có thể tức khắc lui về Thực Sơn, hoặc bên Thực Sơn cũng có thể kịp thời tăng viện,

Lăng Tiêu sau khi rời khỏi, các phu nhân của hắn cũng trở về Thực Sơn, tiến vào thế giới trong đỉnh tu luyện. Lúc này thế giới trong đỉnh đã không còn đơn giản là bốn mạng pháp bảo của Lăng Tiêu mà đã trở thành thứ liên quan tới hưng suy của một môn phái.

Hoắc Thanh Thanh và Lãnh Thiên Thiên, Lam Hi, Lam Điền Mai, Lam Hải cùng đám người Vân Sơn, Vương Chân, Lục Hải, Trương Dương tạm thời lưu lại tại bản doanh này. Sau ba tháng, thập tam gia, thập tứ gia Lăng Thiên Tiểu, Lăng Vũ sẽ đem người tới thay thế họ tọa trấn nơi này.

Ngày nay người nào cũng hiểu rõ, chỉ có làm cho thể lực của mình càng ngày càng lớn mạnh thì mới chính thức tránh được chiến tranh, còn trốn tránh chẳng khác nào chờ đợi để bị người ta thôn tính!

Đám người Diệp Tử tiến vào tu luyện tại thế giới trong đỉnh. Những đệ đệ muội muội của bọn họ ngày xưa nay đã trưởng thành. Tiểu mỹ nữ Tiểu Ngư có đôi mắt trong veo, hàm răng trắng bóng ngày xưa đi theo Hoàng Phổ Nguyệt và Mạnh Ly giờ tính ra đã trăm năm, bản lãnh đã sớm không dưới những người ở đây. Chẳng qua phương diện vũ lực không biết đâu là đủ, vẫn ở trong thế giới trong đỉnh dốc lòng tu luyện, mãi tới gần đây mới xuất thế tham gia quản lý. Tiểu Ngư trở thành lâu chủ, còn Tiểu Cầu trở thành thủ hạ thân cận nhất của Mạnh Ly. Những đứa nhỏ năm đó phân nửa đều đã thành người. Có thể nói, hành động tốt đẹp của Lăng Tiêu ngày đó giờ đã trải qua trăm năm đã có hồi báo.

Một nhân một quả, đúng như thiên định!

Không nói tới chuyện dòng chảy ngầm tại Nam Châu đã bắt đầu khởi động, Lăng Tiêu mang theo Tiểu Sửu, Kim Hổ sử dụng thần hành phù chỉ trong một nhịp hô hấp đã đi hơn ngàn dặm.

Phi hành tốc độ cao trên ngoại hải, nhìn đại dương vô tận, Lăng Tiêu cũng không khỏi hơi cảm thán. Thổ địa của Thánh Vực thật là khổng lồ. Cũng không biết tinh cầu này hình thành như thế nào, ngay cả cảnh giới như hán muốn đi một vòng ít nhất cũng phải mất mấy tháng.

Lại qua hơn mười ngày nữa, Lăng Tiêu cảm giác được luồng dao động quen thuộc kia càng ngày càng mãnh liệt, trong lòng biết khoảng cách từ đây tới Tinh Linh tộc cũng không còn xa nữa, đang suy nghĩ thì ở phía trước hơn ngàn dặm bỗng xuất hiện một hải đảo rất lớn. Hải đảo này thoạt nhìn trông giống như một cái thảm màu xanh biếc, trôi nổi giữa đại dương.

Hải đảo rất lớn, trông phải dài chừng bảy tám ngàn dặm, chiều rộng cũng hơn ngàn dặm.

Lăng Tiêu bay trong không trung, cảm nhận được trên hải đảo truyền tới vài luồng khí tức cường đại, trong lòng khẽ động, nội tâm thầm nói đúng là không thể xem thường người trong thiên hạ. Tinh Linh tộc này chỉ sợ rằng cũng có những người thực lực cực mạnh. Hơn nữa từ tin tức của Mạnh Ly mà xét thì Tư Đồ Quang Huy rất có khả năng ở chỗ này. Còn hán muốn làm gì thì Lăng Tiêu không có khả năng đoán ra nổi.

Trong lòng Lăng Tiêu suy nghĩ vậy, nhẹ nhàng rơi xuống một nơi trên đảo. Tiểu Sửu và Kim Hổ được Lăng Tiêu thả từ trong giới chỉ ra. Thân thể Tiểu Sửu xoay xoay vài cái, hóa thành một con chim nhỏ màu vàng to bằng nắm tay, thoạt nhìn cũng uy phong lẫm lẫm. Kim Hổ thì biến bản thể thành một con cọp đen lớn như loại thường, đôi cánh sau lưng cũng biến mất.

Sự biến hóa của hai con ma thú là lợi thế của ma thú sau khi tu luyện tới cảnh giới đỉnh phong.

-Hai người các người hãy cẩn thận một chút, ngàn vạn lần không nên dễ dàng tranh đấu với người khác!

Lăng Tiêu dặn dò một phen rồi mới để Tiểu Sửu và Kim Hổ rời đi. Lần này tới nơi đây chưa biết hung hiểm, có bọn hán tương trợ thì vẫn có lợi hơn nhiều.

Lăng Tiêu lấy Tiểu Yêu từ trong giới chỉ ra. Tiếng nói của Tiểu Yêu vang lên trong đầu hán:

-Chủ nhân, phụ cận có đồng xanh!

Lăng Tiêu vui vẻ, không ngờ tới nơi dừng chân của Tinh Linh tộc lại có thứ nguyên liệu này, vội hỏi:

-Ở đâu?

-Ngay phía trước, ước chừng trong khoảng mười mấy dặm. Đồng xanh hơn phân nửa là sinh ra trong mỏ đồng, là do tinh hoa biến dị của khoáng thạch biến thành!

Tiểu Yêu giải thích với Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu liền hiểu ra, trong lòng thầm nói thảo nào như vậy. Tinh hoa của khoáng thạch mình đã khó gặp được, đừng nói tới tinh hoa của khoáng thạch biến dị. Có lẽ loại đồng xanh mà Tiểu Yêu nói này khi mình trở về Thánh Vực cũng chưa chắc đã tìm thấy được.

Lăng Tiêu di chuyển trong rừng, trên đầu là những tán cây cao ngút tầm mắt, chỉ còn một vài tia nắng là có thể là chiếu xuống mặt đất, ánh nắng loang lổ, dưới chân là một tầng là khô rầy, cũng không rõ là đã tích ở đây bao nhiêu năm rồi mới được đến như vậy.

Nơi này không có bất cứ dấu hiệu gì là có người sinh sống. Karina hẳn là ở trong vòng phạm vi trăm dặm, nhưng hiện giờ hẳn cảm giác được rằng tính mạng của Karina cũng không có gì bị đe dọa, thế nên cũng không nóng lòng lắm.

Hơn nữa Lăng Tiêu tuy tin tưởng Karina sẽ không hãm hại mình nhưng làm sao biết được rằng nàng có bị kẻ khác lợi dụng hay không? Có thể đã có một cái bẫy được thiết lập sẵn để đợi mình tiến vào thì sao?

Thực lực được đề cao, Lăng Tiêu cũng cảm giác được thế giới này không phải là không có người mạnh, chẳng qua những người có bản lãnh thực sự ẩn dấu quá sâu.

Giống như là những cường giả trên Thiên, Địa, Nhân bằng mấy vạn năm trước đã chìm vào yên lặng. Sau mấy vạn năm thì thực lực của họ thế nào đây? Đừng thấy Tôn Lập đi theo mình, đó là bởi vì hẳn thấy Liên Minh Nam Phương tại Nam Châu không có biện pháp trở thành vương giả mà thôi. Lúc đó mới cố ý đánh cuộc thua Lăng Tiêu, đem gia tộc giấu vào phía sau lưng Thục Sơn phái. Phú quý của Thục Sơn phái Tôn gia sẽ hưởng không ít, mà nếu Thục Sơn phái thất bại thì bọn họ lại có thể theo người khác.

Còn bản thân Tôn Lập thì lại bởi vì xem trọng tương lai phát triển của Lăng Tiêu. Có thể từ khi còn trẻ tuổi như vậy tu luyện tới cảnh giới hiện nay cho dù là trước khi thần chiến Tôn Lập cũng từng chưa nhìn thấy! Thần chí cao Thanh Hà có tu luyện nhanh như Lăng Tiêu không thì Tôn Lập không biết nhưng sau khi hẳn hiểu rõ rằng bối cảnh sau lưng Lăng Tiêu, trong lòng đã từng thăm thề, nếu Lăng Tiêu có thể ở trước mặt mình bất bại thì mình sẽ nhận hẳn làm chủ.

Tại Thân Giới, tìm một chỗ dựa cường đại là một chuyện rất bình thường. Chuyện này Tôn Lập cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Nhưng nếu nói một cách tỉ mỉ thì Tôn Lập cũng không phải là không có thực lực cùng Lăng Tiêu đánh một trận. Hai người ai cao ai thấp rất khó nói. Lăng Tiêu muốn thủ thắng Tôn Lập thì cũng phải trả một cái giá nhất định.

Cho nên Lăng Tiêu mới có thể động tâm tư mà nhanh chóng trang bị cho mình tới tận răng. Mà tầm quan trọng của Tiểu Yêu với Lăng Tiêu thậm chí còn vượt quá thứ hẳn đem luyện thành bốn mệnh pháp bảo-Hàm Hàn bảo đỉnh!

Năm đó Lăng Tiêu đem Hàm Hàn bảo đỉnh luyện chế thành bốn mệnh pháp bảo, nhân tố lớn nhất chính là muốn luyện chế nó thành một pháp bảo công phòng cường đại, giống như Phiên Thiên Ấn trong truyền thuyết, do luyện hóa thành một đỉnh núi mà thành, lấy khí thế không thể địch nổi đánh xuống, cho dù là một Tu Chân giả Đại Thừa Kỳ cũng không dám xem nhẹ.

Nhưng không ngờ là Hàm Hàn bảo đỉnh lại dần hình thành một tiểu thế giới, ở bên trong cũng diễn hóa ra thủy hỏa phong vũ lôi điện – Đủ các yếu tố tự nhiên, lại có thần thú Nã Đa Khắc tiến vào Thiên Trì trong thế giới trong đỉnh. Đến tận bây giờ khi linh khí trong thế giới trong đỉnh trở nên sung túc gấp mấy lần Thánh Vực, lại có nước Thiên Trì thần hiệu, hơn nữa mặc dù thông thả nhưng vẫn không ngừng mở rộng diện tích, từng bước hoàn thiện thiên địa pháp tắc. Hết thấy những việc này còn không nói rằng thế giới trong đỉnh đang phát triển thành một thần quốc thuộc về Lăng Tiêu sao.

Lăng Tiêu không ngừng cường đại, nó sẽ không ngừng cường đại theo. Lăng Tiêu bất diệt, thế giới trong đỉnh cũng bất diệt. Lăng Tiêu càng mạnh, linh khí trong thế giới đó càng nhiều, thiên địa pháp tắc càng ngày càng hoàn thiện.

Cứ như vậy, nếu cứ coi thế giới trong đỉnh như một cái bốn mệnh pháp bảo, dùng nó đem đi đánh người thì tựa hồ có hơi không ổn. Mặc dù mỗi lần dùng Hàm Hàn bảo đỉnh tiến hành công kích thì nó đều hút năng lượng vào trong chỗ hư vô của thế giới trong đỉnh nhưng Lăng Tiêu sợ nếu gặp phải đối thủ cường đại hơn mình thì sẽ làm tổn thương Hàm Hàn bảo đỉnh. Nếu cứ như thế thì chẳng khác nào làm tổn thương thế giới trong đỉnh. Thế giới đó còn chưa hoàn chỉnh, không chịu nổi đả kích quá lớn. Cho nên Lăng Tiêu sau khi suy nghĩ rất lâu quyết định để Hàm Hàn bảo đỉnh ở lại, đem luyện hóa trở thành một pháp bảo bình thường của mình.

Năm đó hẳn không luyện hóa Tiểu Yêu, nguyên nhân quan trọng nhất chính là lúc đó Tiểu Yêu còn chưa có kiếm linh hoàn chỉnh, nếu đem luyện hóa thành bản mệnh pháp bảo thì đối với sự trưởng thành của Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm không có chỗ nào tốt!

Thực Sơn kiếm tu hơn phân nửa là lấy kiếm làm bản mạng pháp bảo. Nhưng có thể có vận may như Lăng Tiêu, có thể kiếm được bảo kiếm có kiếm linh do trời đất tạo thành như thế này thì hơn phân nửa sẽ nuôi dưỡng kiếm linh này, sau đó đem bảo kiếm này luyện hóa tới mức không thể luyện hóa hơn nữa rồi mới đem nó chính thức biến thành bản mạng pháp bảo.

Lăng Tiêu sốt ruột muốn tìm được tài liệu để có thể luyện hóa hoàn toàn Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm cũng là bởi vì hắn hy vọng có thể trước khi độ kiếp có thể luyện hóa Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm thành bản mạng pháp bảo của mình.

Tử Thanh song kiếm lợi hại không? Trong đầu Lăng Tiêu vẫn luôn luôn có một cái dã tâm thật lớn, đó là có thể luyện hóa Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm thành một thanh kiếm có thể so với Tử Thanh song kiếm... tiên kiếm.

Sau đó với tư cách một kiếm tu của Thực sơn đi nghênh đón thiên kiếp.

Bước chân của Lăng Tiêu rất nhanh, hành động trong rừng rậm mà không có chút bị hạn chế, trong chớp mắt đã đi tới nơi Tiểu Yêu nói có đồng xanh. Nơi này rừng cây rất thưa thớt, Lăng Tiêu tập trung quan sát liên cảm thấy trước mắt bừng sáng.

Cái loại cảm giác này khiến Lăng Tiêu tựa hồ muốn ngửa mặt lên trời hét dài một hơi.

Cảnh tượng trước mặt này thật sự quá đẹp.

747. Chương 662: Bách Hoa Cốc

Phía trước mặt Lăng Tiêu chính là phía trên một sơn cốc. Đứng bên trên nhìn xuống, bên dưới là một biển hoa như vô tận, chạy dài ước chừng cả trăm dặm.

Tiên hoa đủ màu đón gió tung bay, đỏ, vàng, đen, tím, trắng...bảy sắc!

Cho dù là một người không có một chút thẩm mỹ, hoàn toàn tục tằn thì nhìn thấy cảnh đẹp như thế này cũng sẽ kinh ngạc tới ngây người ở chỗ này.

Gió nhẹ mơn man, trong không khí có một hương thơm say lòng người khiến người ta không đành lòng rời đi, lại càng không nhẫn tâm tiến vào giữa biển hoa này, sợ khi tiến vào sẽ làm nhơ bẩn vùng đất lành này.

Lăng Tiêu đứng trên đỉnh sơn cốc, lẳng lặng đứng trong thời gian rất lâu. Cho dù là một người đã quen nhìn những cảnh tượng tráng lệ núi lớn sông dài thì khi nhìn thấy biển hoa này cũng sẽ khiến tâm linh rung động.

-Tiểu Yêu, người nói đồng xanh là ở chỗ này sao?

Lăng Tiêu nhẹ nhàng hỏi.

-Không sai, hẳn là ở phụ cận nơi này. Chủ nhân đi về phía trước một chút...

Lăng Tiêu nghe vậy liền triển khai song chưởng, thân thể rơi xuống phía dưới nhưng lại ngừng lại ở phía trên đóa hoa một chút, không giẫm lên hoa. Đường như hắn cũng không lỡ phá hoại cảnh bình an nơi này.

-Người nào? Đứng lại!

Lúc này đột nhiên từ trong biển hoa truyền ra một tiếng quát nhẹ.

-Dám động đây ta sẽ không khách khí đâu!

Lăng Tiêu nhất thời ngây ngẩn cả người. Thực sự rất kinh ngạc. Không ngờ lại có người có thể tới gần mình như vậy mà không hề có cảm ứng. Ngày nay thần thức của Lăng Tiêu khi tỏa ra có thể bao trùm phạm vi mười vạn dặm. Bình thường dù không có một chút phòng bị thì trong vòng phương viên mười dặm dù là gió thổi cỏ lay cũng không thể giấu diếm được hắn. Mà người vừa phát ra tiếng nói lại ở cách hắn không

quá trăm thước. Mà ngay cả tới bây giờ hắn vẫn không hề cảm nhận được chút nào. Chuyện tình quái dị như vậy thì làm sao mà hắn lại không sợ hãi được cơ chứ?

Khuôn mặt Lăng Tiêu hiện lên nụ cười, mở hai tay, ý nói mình không có bất cứ ác ý gì.

-Đem vũ khí của người ném qua đây!

Đối phương không có chút khách khí gì, trực tiếp quát.

Lăng Tiêu hơi nhíu mày. Lúc này hắn đã sớm phát hiện ra ở trong đám hoa ở cách mình trăm trượng có một nữ tử tay cầm cung, mũi tên đang chỉ vào phía mình nhưng lại không truyền ra chút dao động năng lượng nào. Chỉ có thần thức của Lăng Tiêu tràn tới như thủy ngân tới người nàng mới cảm giác được chút dao động.

Lăng Tiêu giật mình. Trong lòng hắn nghĩ trên người cô gái này hắn nghĩ trên người cô gái này hắn là có một pháp bảo che giấu tra xét. Pháp bảo có thể ngăn cản một Tu Chân giả có tu vi Độ Kiếp Kỳ tra xét thì hắn là không tồi.

-Người là ai? Ta không có ác ý, chỉ là đi ngang qua nơi này mà thôi.

Khóe miệng Lăng Tiêu lộ ra một nụ cười nhạt, tiếng nói nhu hòa vang lên.

-Câm mồm!

Nữ tử kia dường như có địch ý rất lớn với Lăng Tiêu. Hắn vừa dứt lời nàng đã nổi giận quát:

-Loài người đều xảo hoạt và nham hiểm. Đây là lãnh địa của Tinh Linh tộc, kẻ ngoại nhân như người tới đây hiển nhiên là không có ý gì tốt!

Tinh Linh này có lẽ là vì kích động hoặc là sợ hãi nên tiếng nói bén nhọn lại kèm có chút run rẩy.

Trên mặt Lăng Tiêu hiện lên một nụ cười bất đắc dĩ. Hắn nếu muốn làm hại Tinh Linh này thì căn bản không cần phí sức. Một kiếm chém tới liền có thể xử lý Tinh Linh này. Chẳng qua nể mặt Karina, Lăng Tiêu cũng không muốn đại khai sát giới đối với tộc nhân của Tinh Linh tộc.

-Người đừng khẩn trương. Ta đích xác không có ác ý. Ta tới nơi này là vì một bằng hữu Tinh Linh tộc gọi tới. Mong người hãy tin tưởng ta...

-Bằng hữu Tinh Linh tộc? Người nói dối! Tinh Linh tộc tuyệt đối không thể trở thành bằng hữu của loài người!

Tiếng nói cao vút lại vang lên một lần nữa, khiến cho màng tai người ta nghe hơi khó chịu.

Lăng Tiêu chạy mày, trong lòng bắt đầu cảm thấy phản cảm với Tinh Linh này. Theo ý tứ của nàng thì làm bằng hữu với loài người dường như là một chuyện vô cùng sỉ nhục.

Lăng Tiêu vừa muốn nói thì đột nhiên nghe thấy Tinh Linh kia a một tiếng, sau đó đột nhiên hỏi:

-Chẳng lẽ người là bằng hữu của tiện nhân Karina kia? Nhất định rồi! Ngoài nàng ra thì làm sao lại có thể có người khiến Tinh Linh mất mặt...á...

Tinh Linh này còn chưa nói xong đột nhiên cảm thấy một luồng khí tức cực kỳ nguy hiểm ập tới, mũi tên trong tay theo tiềm thức bắn ra, vù một tiếng, xé gió bay đi. Tuy nhiên nó không trúng bất cứ vật gì mà cái cổ mảnh khảnh của nàng đã bị túm lấy, khiến câu nói tiếp theo của nàng phải nuốt ngược trở lại.

Sau đó Tinh Linh liền không thở nổi, cảm giác như có một ngọn núi lớn đè lên ngực mình, dường như sắp chết tới nơi. Nàng trợn trắng mắt, liều mạng giãy dụa, muốn thoát khỏi khống chế của người này. Chẳng qua chờ đợi nàng chính là những ngón tay càng siết chặt. Nàng thậm chí đã nhìn thấy hình dáng của thân Tinh Linh. Nghe nói mỗi một Tinh Linh khi chết đều trở về trong lòng nhục của thân Tinh Linh. Tinh Linh này nghĩ, chẳng lẽ mình đã phải đi gặp thân Tinh Linh rồi sao? Đang nghĩ tới đây thì cảnh vật mơ hồ trước mắt trở nên rõ ràng. Đôi mắt lạnh băng vô tình của người nọ lại một lần nữa xuất hiện, đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nàng.

Còn dám nói linh tinh, ta sẽ bóp chết người!

Tiếng nói lạnh như băng của Lăng Tiêu rốt cục khiến Tinh Linh này hiểu được, nhân loại trước mắt này vô cùng cường đại, có thể dễ dàng quyết định tính mạng của nàng.

Thật là đáng sợ!

Trong mắt Tinh Linh này cuối cùng cũng hiện lên một tia sợ hãi.

-Nghe được thì chớp mắt một cái đi!

Tinh Linh đang dùng sức chớp mắt, trong ánh mắt hiện lên vẻ khẩn cầu.

Trong lòng Lăng Tiêu cười lạnh: Tinh Linh cũng chẳng phải là cứng rắn lắm đâu.

Nghĩ vậy, nắm tay Lăng Tiêu nhẹ nhàng buông lỏng ra một chút. Lúc này hắn không có chút thương hương tiếc ngọc. Phải biết rằng nơi này là địa bàn của Tinh Linh tộc. Hơn nữa trên đảo này có khả năng còn có một số kẻ rất cường đại. Lăng Tiêu đương nhiên không tự đại tới mức cho bản thân là vô địch.

-Nghe ý người vừa nói thì người biết Karina. Người nói xem nàng đã xảy ra chuyện gì? Đôi mắt lạnh lùng của Lăng Tiêu nhìn chằm chằm vào Tinh Linh này. Đối với nàng Lăng Tiêu không ngại ở địa phương tuyệt mỹ này đại sát phong cảnh một lần, bóp chết một Tinh Linh không biết điều này.

Hiển nhiên là Tinh Linh đã cảm nhận được sát khí trong mắt Lăng Tiêu. Nếu nói dối khẳng định là mình sẽ không có kết cục tốt. Nàng vội vàng gật đầu, tỏ vẻ thừa nhận, sau đó nói:

-Có một vũ giả cường đại loài người lên đảo muốn mang Karina đi. Chẳng qua thần Đông Hải ngăn cản. Thần Đông Hải đánh với hắn mấy ngày mấy đêm, hình như là đánh bại được vũ giả loài người đó. Chẳng qua vũ giả đó không rời đi mà vẫn còn đang trên đảo. Thần Đông Hải dường như cũng không có biện pháp gì bắt hắn. Mặc dù đánh bại được người đó nhưng hình như lại cũng hơi sợ hắn. Ta cũng không biết tại sao. Karina đã bị các trưởng lão trong tộc đồng ý giao ra rồi nhưng thần Đông Hải lại không đồng ý. Hiện giờ tình hình đang rơi vào thế giằng co.

Lăng Tiêu nheo mắt, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Tinh Linh này. Từ dao động tinh thần của Tinh Linh này cảm giác được nàng không nói dối. Chẳng qua một Tinh Linh bình thường thì làm sao có thể biết nhiều việc như vậy chứ? Hơn nữa lúc ban đầu nàng còn dám mắng Karina là tiện nhân nữa chứ. Nghe giọng nói thì tựa hồ là rất coi thường Karina. Nếu là một Tinh Linh tầm thường thì sợ có ba lá gan cũng không dám nói. Không nói tới việc Karina đã đem thánh vật của Tinh Linh tộc là Vô ảnh cung về. Lại nói trên thân thể Karina có huyết mạch hoàng giả của Tinh Linh tộc, không phải ai cũng dám trào phúng nàng như vậy.

-Ta, những gì ta biết ta đã nói rồi, người...người đừng giết ta!

Tinh Linh kia hết sức sợ hãi nhìn Lăng Tiêu.

-Nếu người giết ta Tinh Linh tộc sẽ không bỏ qua cho người đâu! Nhân loại...

-Nghe đây, ta cũng không muốn giết người, chẳng qua người phải phối hợp với ta mới được. Nếu không ta không ngại cho người biết, chết không phải đáng sợ, đáng sợ chính là sống không bằng chết!

Lăng Tiêu lạnh lùng nói, phối hợp với vẻ mặt dữ tợn khiến cho Tinh Linh kia run lấy bầy, vội vã gật đầu.

-Ta, ta sẽ phối hợp với người. Người nói gì thì ta sẽ làm cái đó.

Cho tới lúc này, tất cả dũng khí và can đảm của Tinh Linh này đã bị uy áp cường đại của Lăng Tiêu làm cho tan nát.

-Tốt rồi, ta hỏi người, Karina lúc này quay về nơi này có mang theo vật gì hay không?

Lăng Tiêu lúc này nói lỏng cái cổ của Tinh Linh kia. Hắn cũng không sợ nàng kêu to, lại càng không sợ nàng chạy trốn. Bốn phía xung quanh đã bị hắn bày kết giới.

-Đồ vật? Người nói chính là Vô ảnh cung sao?

Tinh Linh này cũng không né tránh vấn đề này. Bởi vì chuyện này tất cả mọi người trong Tinh Linh tộc đều biết, hơn nữa cũng bởi vậy mà khiến cho mọi người chấn động. Bất mãn của nàng đối với Karina hơn phân nửa là từ Vô ảnh cung này mà ra!

Bởi vì Karina mang Vô ảnh cung trở về, hơn nữa có thể sử dụng nó khiến cho công chúa của Tinh Linh tộc Tập Kỳ Nhi phi thường phần nộ. Nàng vẫn xem thường Karina. Mặc dù nàng cũng có huyết thống hoàng tộc nhưng dù sao cũng là từ nhân giới phi thăng lên. Trong mắt Tinh Linh tộc ở thánh địa, nhân giới chỉ là một địa phương như bản mà thôi!

Từ một địa phương như bản thì là sao có thể sạch sẽ chứ? Hơn nữa thực lực của nàng lại yếu như vậy, làm sao xứng đáng được dùng loại thánh vật như Vô ảnh cung?

Nhưng không ngờ được chính là không hiểu các trưởng lão suy nghĩ thế nào, lại đáp ứng cho nàng ta tạm thời giữ Vô ảnh cung. Tập Kỳ Nhi đỏ mắt, mấy lần muốn cướp Vô ảnh cung từ Karina nhưng không thành công, bởi vậy ghi hận trong lòng.

-Vô ảnh cung nọ vẫn ở trong tay Karina! Lần này nàng định dùng Vô ảnh cung nhân loại kia nhưng không thành công.

Tập Kỳ Nhi vừa nói vừa nhếch môi, trong lòng thầm cười lạnh: Đúng là thứ nữ nhân không biết sống chết!

Lăng Tiêu gật đầu, sau đó hỏi:

-Đông Hải thần kia là ai?

-Đông Hải thần... Chính là Đông Hải thần. Hắn là thần bảo vệ Đông Hải. Dù là Tinh Linh tộc hay là thú tộc, hay Ma tộc... tất cả ngoại hải dị tộc đều công nhận hắn là thần!

Lăng Tiêu nheo mắt, trong lòng chấn động. Xem ra mấy tay thần linh này không phải chỉ có một hai người. Sợ rằng từ nhiều năm trước đã có người bắt đầu chinh phục thế lực. Đông Hải thần này làm Lăng Tiêu nhớ tới Đông Hải quái khách đứng thứ hai trong Thiên bảng. Không biết song phương có chút liên quan gì hay không.

-Này nhân loại, ta cũng đã nói hết với ngươi rồi, ngươi có nên bỏ qua cho ta không vậy? Đôi mắt Tập Kỳ Nhi vụt sáng, nhìn Lăng Tiêu đầy vẻ đáng thương, cầu khẩn.

Lăng Tiêu hừ nhẹ một tiếng. Nếu hiện giờ thả nàng ra thì sợ rằng không quá nửa canh giờ, tất cả mọi người trên đảo sẽ biết tới sự tồn tại của mình. Hắn lạnh lùng nhìn Tinh Linh một cái, lạnh giọng nói:

-Hiện giờ còn không được!

Lăng Tiêu vừa nói vừa đưa mắt nhìn gốc hoa rất lớn bảy màu cực kỳ xinh đẹp! Hình như gốc hoa này không giống với những bông hoa bảy sắc xung quanh.

748. Chương 663: Gặp Lại Karina

Không ngờ ánh mắt này của Lăng Tiêu lại khiến cho sắc mặt Tinh Linh đột nhiên biến đổi, vội vã bảo vệ bông hoa, về mặt đầy cảnh giác nhìn Lăng Tiêu. Bởi vì sợ hãi nên tiếng nói của nàng trở nên run hơi run rẩy:

-Ngươi, ngươi muốn làm gì? Đừng hòng làm tổn thương tới nó!

Lăng Tiêu hơi chau mày, lạnh lùng nhìn thoáng qua Tinh Linh, sau đó thầm nói chuyện với Tiểu Yêu mấy lần trong đầu, xác định đồng xanh thực sự ở dưới bông hoa bảy sắc này. Sắc mặt Lăng Tiêu lập tức trầm xuống, nhìn Tinh Linh Tập Kỳ Nhi đã khấn trương nhìn mình nói:

-Cho ngươi hai lựa chọn. Thứ nhất, tránh ra. Thứ hai, ta giết ngươi, sau đó kéo xác ra!

-Ngươi, ngươi là đại ác nhân! Ngươi là đồ nhân loại đáng chết!

Tạp Kỳ Nhi vừa phần nộ mắng Lăng Tiêu, vừa tránh ra. Bởi nàng từ ánh mắt của nhân loại đáng chết này nhìn thấy sát khí không hề che giấu. Nàng có lý do tin rằng, nếu mình không tránh ra thì nhân loại này sẽ không chút do dự giơ kiếm giết chết mình, tuyệt đối không hề thương hương tiếc ngọc.

Cầu xin người đó, người không nên làm tổn hại tới nó. Nó đã sống mấy trăm năm, là hoa vương của nơi này. Nếu nó chết thì hoa bảy sắc ở nơi này sẽ đều héo rũ cả.

Tạp Kỳ Nhi thấy cứng không được nên bắt đầu cầu khẩn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu cũng hơi do dự. Nói thật là hắn cũng không muốn phá hủy cây cối nơi này. Nguyên nhân rất đơn giản chính là người tu đạo hiền nhân trân trọng tự nhiên hơn xa người bình thường. Cho dù Tạp Kỳ Nhi không ở nơi này thì Lăng Tiêu cũng cố hết sức không làm tổn thương tới hoa cỏ nơi này.

Tạp Kỳ Nhi thấy Lăng Tiêu lộ vẻ không đành lòng, vội vàng nói:

-Ta, ta có thân phận rất cao quý. Người cần gì có thể nói cho ta biết hay không? Có lẽ...ta có thể giúp người!

-Tiểu Yêu, đồng xanh bề ngoài thế nào?

Lăng Tiêu hỏi Tiểu Yêu trong đầu.

-Đồng xanh là một thứ tinh thể màu vàng, phía trên lại có một nửa màu xanh biếc, nhìn qua giống như là rêu trên đá vậy!

Tiểu Yêu hồi đáp.

-Ngay phía dưới bông hoa này, cũng không quá sâu là có đồng xanh!

Lăng Tiêu không trả lời Tiểu Yêu mà mô tả hình dạng đồng xanh cho Tạp Kỳ Nhi. Tạp Kỳ Nhi nhíu mày suy nghĩ, sau đó chán nản lắc đầu nói:

-Ta chưa từng nghe thấy thứ người nói tới. Chẳng lẽ...thứ đó được chôn giấu dưới này sao?

Công chúa Tinh Linh tộc cũng không phải là loại ngốc nghếch. Nàng chỉ cần quan sát phản ứng của Lăng Tiêu là có thể đoán ra.

Lăng Tiêu gật đầu nói:

-Không sai, xem ra chỉ có thể đào đám đất này lên mới được. Nhưng ta có thể cam đoan với người ta sẽ không làm tổn thương tới bông hoa bảy sắc này. Nhưng người cũng phải đáp ứng ta một điều kiện, đó là tuyệt đối không nói chuyện hôm nay cho người khác. Nếu người dám nói ta sẽ huỷ hoại tất cả hoa cỏ nơi này, người hiểu chưa?

Lăng Tiêu nói xong cũng không nhận được mà cảm thấy buồn cười. Không ngờ lại có ngày mình phải dùng thứ phương pháp hèn hạ này đi uy hiếp một tiểu cô nương. Hắn cũng không hận Tạp Kỳ Nhi, chỉ là một đứa trẻ to đầu mà thôi.

Tạp Kỳ Nhi vốn đối với nhân loại này đã sinh ra sự sợ hãi vô cùng, hơn nữa Lăng Tiêu lại nắm được điểm yếu của nàng mà uy hiếp. Hoa cỏ này đúng là thứ mà nàng coi trọng nhất, vì thế vội vã gật đầu lia lịa.

-Người yên tâm đi nhân loại. Dù ta không thích người nhưng sẽ không nói chuyện này ra đâu!

Đôi mắt Tạp Kỳ Nhi bừng sáng, đột nhiên hỏi:

-Người tới cứu Karina có phải không?

-Đúng thế thì sao?

Lăng Tiêu nheo mắt, nhìn tiểu cô nương ngây thơ khờ khạo của Tinh Linh tộc này.

-Nếu đúng như vậy thì ta sẽ giúp người!

Tạp Kỳ Nhi nhìn Lăng Tiêu:

-Chẳng qua ta có một điều kiện!

-Điều kiện gì?

-Điều kiện chính là người cứu Karina xong phải đem nàng đi! Nói thật, ta rất ghét nàng! Ta không muốn thấy nàng!

Tạp Kỳ Nhi cắn răng nói.

Lăng Tiêu thầm lắc đầu. Thật đúng là một tiểu cô nương không hiểu chuyện rồi. Chẳng khác gì trẻ con tranh quà bánh, đúng là bị cha mẹ nàng chiều hư rồi.

Nghĩ tới đây, Lăng Tiêu gật đầu:

-Người yên tâm đi! Ta sẽ mang nàng đi!

-Vậy thì tốt quá rồi!

Tạp Kỳ Nhi thiếu chút nữa là đắc ý tới nhảy lên mà vỗ tay vui sướng.

-Bây giờ ta mang người tới nơi giam giữ nàng!

-Chờ một chút...ta còn phải lấy vật này đã!

Lăng Tiêu không để ý tới Tạp Kỳ Nhi nữa, đâm một kiếm xuống, đào cây hoa bầy sắc lên, sau đó cầm tỳ thổ phù trong tay trực tiếp đâm thẳng vào lòng đất, khiến cho Tạp Kỳ Nhi nhìn thấy mà há hốc mồm.

Lăng Tiêu tìm thấy khối đồng xanh xong rất nhanh chóng đặt cây hoa bầy sắc trở lại chỗ cũ.

-Người làm vậy nó sẽ chết đó!

Về mặt Tạp Kỳ Nhi ai oán nhìn Lăng Tiêu, cuối cùng vẫn không thể giữ an toàn cho cây hoa!

Lăng Tiêu lạnh nhạt cười, từ trong lòng móc ra một bình sứ, dốc xuống vài giọt chất lỏng. Những giọt chất lỏng này rơi xuống đất nơi hoa vương bầy sắc sinh trưởng, một chuyện kỳ quái liền xảy ra!

Cây hoa vương bầy sắc này không ngờ lại nhanh chóng sinh trưởng lên, lấy mắt thường có thể thấy tốc độ tăng trưởng của nó. Hơn nữa ánh sáng trên thân nó thoát ra càng thêm vẻ đẹp dễ.

-Hả... Nước suối sinh mệnh, làm sao người lại có?

Tạp Kỳ Nhi thật sự là bị dọa cho ngây người, ngờ nhác nhìn Lăng Tiêu. Nước suối sinh mệnh ngay cả mình từ lớn tới nhỏ cũng chỉ có ba giọt! Nhân loại này làm sao lại có được nước suối sinh mạng chứ?

Chẳng qua nàng cũng không có dũng khí hỏi thêm Lăng Tiêu, hai mắt đảo lòng vòng, trong lòng thầm tính kế, mang Lăng Tiêu đi về hướng Karina bị giam.

.....

Có tiểu nội gian Tạp Kỳ Nhi hỗ trợ, Lăng Tiêu quả nhiên dễ dàng gặp được Karina. Trên thực tế, Karina có thể nói là chỉ bị giam lỏng, mất tự do mà thôi nhưng cũng không khổ sở lắm. Chẳng qua khi thấy Lăng Tiêu, nữ hoàng Tinh Linh tộc của nhân giới này kinh ngạc tới ngây người. Nàng đúng là đã bóp hộ thân phù do Lăng Tiêu đưa cho, chẳng qua đó cũng là hành động theo tiềm thức mà thôi. Nàng không thể ngờ được Lăng Tiêu cách nàng mười vạn tám ngàn dặm lại có thể thật sự tìm tới nơi này, hơn nữa tốc độ lại nhanh như vậy.

Karina sau khi nhìn thoáng thấy phía sau Lăng Tiêu đột nhiên đứng dậy vội vàng nói:

-Lăng Tiêu, người đi đi! Tiểu nha đầu Tạp Kỳ Nhi nhất định gọi người tới rồi!

-Đi cùng với ta đi! Lăng Tiêu nhìn Karina, mỉm cười nói.

-Không còn kịp rồi!

Sắc mặt Karina chán nản ngồi trên giường gỗ oán hận nói:

-Tiểu nha đầu này oán hận muốn ta chết đi mới thôi. Thật không ngờ nàng lại dẫn người tới nơi này. Lăng Tiêu thực lực của người rất mạnh, người mau đi đi. Tinh Linh tộc có hai cường giả cực mạnh, nếu đi chậm sợ rằng người không đi được nữa đâu.

Lăng Tiêu cười khỏ. Hắn đúng là không ngờ tiểu nha đầu Tạp Kỳ Nhi này lại dám giở trò, chẳng lẽ không sợ mình giết nàng sao?

Karina lúc này đột nhiên đi tới bên cạnh Lăng Tiêu, nhẹ nhàng tựa vào lòng Lăng Tiêu, hít sâu vài hơi, khuôn mặt hiện lên vẻ ửng hồng đến say người, nhẹ giọng nói:

-Mùi vị thật quen thuộc. Lăng Tiêu, ta rất nhớ người!

Lăng Tiêu vỗ nhẹ phía sau lưng Karina, nói:

-Ở chỗ này không vui, đi theo ta thôi!

Karina thản nhiên cười, gạt đầu, đôi mắt đột nhiên tuôn nước mắt, chảy dài trên khuôn mặt, rơi xuống đất, nghẹn ngào nói:

-Ừ, mang ta rời khỏi nơi này đi! Bọn họ chẳng hề đối tốt với ta chút nào!

Bên ngoài đột nhiên truyền tới một loạt tiếng gào thét. Có mười mấy người đã vây quanh bốn phía. Lúc này tiếng nói vô cùng đặc ý của Tạp Kỳ Nhi vang lên:

-Hừ, để ta xem lúc này người làm sao chạy thoát được! Dám uy hiếp công chúa Tạp Kỳ Nhi vĩ đại! Hôm nay người sẽ biết hậu quả đặc tội với ta!

Lăng Tiêu cũng chẳng thèm nhìn cô bé đang đặc ý vô cùng kia mà nhìn đến một người phụ nữ già nua. Người phụ nữ này khiến Lăng Tiêu có cảm giác không thoải mái. Từ thân thể bà ta không cảm nhận được chút dao động năng lượng nào nhưng hiển nhiên người này không đơn giản!

Quả nhiên người phụ nữ này đảo mắt đánh giá Lăng Tiêu vài lần, sau đó cất tiếng khàn khàn nói:

-Nhân loại, ta không biết người từ đâu có được nước suối sinh mạng. Nước suối sinh mạng chính là thánh vật của Tinh Linh tộc ta, người phải để nó lại đây, không nên cố động võ trong Tinh Linh tộc. Karina phía sau người hẳn đã nhắc nhở người, động võ trong Tinh Linh tộc thì sẽ gặp phải hậu quả gì! Hãy chịu sự phán xét của chúng ta đi! Người từ bên ngoài tới, người mặc dù không làm nên tội ác gì nhưng đã nhiều lần nghiêm trọng cuộc sống của chúng ta! Bởi vậy sau khi các trưởng lão trong Tinh Linh tộc quyết định đã phán xét người chịu sự trừng phạt. Người sẽ bị chúng ta giam giữ trong một trăm năm cho người hối lỗi!

Bà lão tinh linh này vừa nói vừa trừng mắt nhìn Karina, âm dương quái khí nói:

-Về phần người, tiểu tinh linh có huyết mạch hoàng tộc, người đã vi phạm nghiêm trọng quy củ của Tinh Linh tộc. Ta sẽ khiến cho người phải chịu thống khổ tới chết...

Tạp Kỳ Nhi đại khái không ngờ kết quả sẽ nghiêm trọng như vậy, lập tức chạy ra nhìn lão bà tinh linh nói:

-Trưởng lão, không... Không phải như vậy! Người đừng nên giết bọn họ! Giam họ lại là được rồi!

Tiểu cô nương thích làm loạn nhưng trong lòng thì vẫn thiện lương.

Lão bà tinh linh lạnh lùng liếc nhìn Tạp Kỳ Nhi một cái, cất giọng lạnh như băng nói:

-Công chúa điện hạ, người còn nhỏ, không biết lòng người hiểm ác! Tinh Linh tộc có quy củ của Tinh Linh tộc, người chỉ cần làm công chúa cho tốt là được rồi! Những chuyện của bọn họ hãy để chúng ta xử lý đi...

-Nhưng mà...

Tạp Kỳ Nhi có vẻ muốn nói thêm gì đó nhưng lại bị lão bà tinh linh ngắt lời.

-Không có nhưng nhị gì cả, công chúa điện hạ!

Lăng Tiêu lúc này không nhịn được phì cười một tiếng.

-Nhân loại chết đến nơi kia, người cười cái gì? Người cho rằng hai người cường đại tới đảo này là địch nhân của chúng ta sao? Hừ, người lầm rồi! Bọn họ cũng chỉ tranh giành Karina mà thôi, chẳng có quan hệ gì với Tinh Linh tộc chúng ta. Cho nên ta khuyên người không nên có chủ ý quỷ quái gì nữa!

Không biết tại sao trưởng lão Tinh Linh tộc này khi nhìn thấy hình dáng của Lăng Tiêu trong lòng lại có một cảm giác không tốt. Nhân loại này gây cho bà áp lực quá lớn!

Phải nhanh chóng khống chế nhân loại này. Còn về Karina thì có hai đại nhân vật che chở cho nàng, mình nói những lời này chẳng qua chỉ để hù dọa mà thôi.

Thật sự là một con bé khốn kiếp may mắn!

Trưởng lão Tinh Linh tộc thâm oán hận trong lòng.

749. Chương 664: Vũ Tiễn.

-Người nhất định là rất già rồi phải không? Nhìn bộ dạng người hắc là sắp chết già, không ngờ lại còn có thể đứng đây mà uy hiếp ta. Ta thật sự là quá bội phục người, lão bà bà. Hắc là người đã già tới mức hồ đồ rồi. Yêu cầu của người tất cả đều thối không nghĩ được!

Được rồi, giờ ta nói cho người đáp án của ta. Thứ nhất, cái nước tuổi sinh mệnh thần thánh chó má gì đó là nước tắm của một con dã thú trong nhà lão tử nuôi! Nếu các người thực sự muốn cầu xin ta, nể mặt Karina có lẽ sẽ cho các người vài giọt. Nếu muốn cướp...vậy xin lỗi, người nào có can đảm có thể tới thử xem! Thứ hai, vốn là ta không có ý định động võ ở nơi này nhưng các người đã nhắc nhở ta, cho nên ta bây giờ muốn thử nếm xem ở lãnh thổ của Tinh Linh tộc giường oai thì có cảm giác gì! Thứ ba, chỉ bằng các người mà muốn trừng phạt ta sao? Các người còn chưa đủ tư cách!

Lăng Tiêu vừa nói vừa cười ha hả, nhưng trong đôi mắt lạnh lùng lại không có chút tiểu ý, băng lãnh nhìn những Tinh Linh và trưởng lão Tinh Linh tộc như đang gặp đại địch kia, đang dùng cung tên hướng về phía mình và Karina. Còn nữa...phía sau đám Tinh Linh đó, Tạp Kỳ Nhi sau mặt lúc này đã tái nhợt, không biết làm sao, cắn cắn môi.

-Hả! Nhân loại cuồng vọng dám vũ nhục đại tiên tri Michell vĩ đại của Tinh Linh tộc. Ta phải giết người!

Một nam Tinh Linh anh tuấn đứng bên cạnh lão bà Tinh Linh kia, trong mắt bùng lên lửa giận. Vì một tiếng, một mũi tên bắn thẳng về phía mặt Lăng Tiêu.

Tạp Kỳ Nhi núp sau sợ tới biến sắc. Nàng biết người nọ là Tinh Linh có tài bắn cung cao nhất Tinh Linh tộc, tên bắn ra chưa bao giờ trượt.

Hơn nữa cây cung hắc dùng mặc dù không phải Vô ảnh cung nhưng cũng là bảo vật của Tinh Linh tộc!

Chuyện này, cái nhân loại đáng chết kia hắc là không tránh được rồi! Nhưng tại sao trong lòng ta lại cảm thấy khổ sở như vậy chứ? Trong đôi mắt đơn thuần của Tạp Kỳ Nhi cuối cùng hiện lên một chút thần sắc phức tạp.

Tên của nam Tinh Linh kia rất tuyệt, không ngờ lại có tốc độ còn nhanh hơn hắc. Ngay khi mũi tên hắc bay tới, trong tay Karina đang đứng bên cạnh Lăng Tiêu đột nhiên hiện ra một cây cung màu xanh biếc không dây. Không ai có thể nhìn thấy động tác đầy đủ của nàng, chỉ nghe thấy một tiếng “xoẹt”, vậy là nam xạ thủ Tinh Linh kia liền phải lui lại phía sau mấy bước, sắc mặt đỏ bừng, phần nọ nhìn Karina đang đứng bên cạnh Lăng Tiêu quát

-Tại sao? Tại sao lại ngăn cản ta giết hắc?

-Bởi vì ta thích hắc!

Ánh mắt lạnh như băng của Karina nhìn đồng tộc đối diện, trong đó ngoài vẻ thất vọng ra thì không còn gì khác:

-Hắc sẽ không giao ta cho bất cứ kẻ nào khác!

-Làm càn!

Lão bà Tinh Linh kia lớn tiếng quát:

-Karina, người là một Tinh Linh. Người cũng biết hành động hôm nay của người có ý nghĩa gì rồi chứ?

Karina cười sầm sẫm:

-Biết. Trong thân thể ta đang chảy huyết mạch của hoàng tộc Tinh Linh. Ta đương nhiên là hiểu rõ ta đang làm gì! Michelle, không ngờ dã tâm của người lớn như vậy! Năm đó người cầu kết với Đông Hải quái khách hại chết nữ hoàng Tinh Linh, lại khống chế Tạt Kỳ Nhi còn nhỏ. Không ngờ hôm nay người lại muốn diễn lại tuồng cũ. Muốn khống chế ta sao? Hừ, chẳng qua chỉ sợ người thật không ngờ là dù Đông Hải quái khách hay là Tư Đồ Quang Huy cũng đều coi trọng ta như vậy, đều muốn ta làm thê tử bọn họ phải không? Trong lòng người nhất định là muốn ta tìm biện pháp câu dẫn bọn họ!

-Chẳng lẽ không đúng sao? Người là một nữ nhân hạ tiện!

Lão bà Tinh Linh kia miệng lưỡi độc ác, đôi mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào Karina, không chút lưu tình mắng.

Karina dường như không nghe thấy lời vũ nhục của mẹ, khinh miệt nhìn Michelle nói:

-Người không phải vẫn muốn biết sao? Được, hôm nay ta nói cho người biết tại sao! Nếu quyết định rời khỏi Tinh Linh tộc ta sẽ nói rõ với người. Năm đó sau khi ta lấy được Vô ảnh cung, trở lại Tinh Linh tộc, người đã bắt đầu sợ hãi rồi. Người sợ ta cướp đi tất cả của người. Người sợ Tạt Kỳ Nhi biết sự thật năm đó! Người lại càng sợ hãi lời tiên đoán xa xưa của Tinh Linh tộc!

Sắc mặt lão bà Michelle theo lời Karina trở nên trắng bệch, đôi mắt tràn ngập oán hận nhìn Karina, dường như muốn nuốt sống nàng vậy.

Karina không nhìn ánh mắt mẹ, lạnh nhạt nói:

-Vô ảnh cung thần xuất, Thánh Vực thiên hạ loạn, Tinh Linh tộc chuyển thể, giải cứu Tinh Linh tộc!... Chính là lời tiên đoán này, ta nói không sai chứ? Trong truyền thuyết, ta chính là nữ thần Tinh Linh chuyển thể. Chẳng qua ta không có chút truyền thừa ký ức nào, không có chút ấn tượng nào đối với quá khứ! Kỳ thật vốn người cũng không cần phải sợ ta, bởi vì dù là cùng một linh hồn nhưng sau khi chuyển thể thì cũng tuyệt đối biến thành hai người hoàn toàn khác nhau! Nói cách khác, nữ thần Tinh Linh kia không có chút quan hệ nào với ta! Ta không có hứng thú làm người cứu thế cho Tinh Linh tộc, cũng không có tâm tư đoạt bảo tọa của người. Nhưng người lại vẫn lo lắng với ta, khiến cho những người xung quanh bôi xấu ta, chia rẽ ta và Tạt Kỳ Nhi, tìm đủ mọi cách sinh sự, thậm chí là đưa Đông Hải quái khách tới nơi này muốn đưa ta đi. Nhưng người lại không ngờ rằng Tư Đồ Quang Huy lại cũng tới nơi này! Tiên tri Michelle vĩ đại, hiện giờ có phải người đang cảm thấy tiến thoái lưỡng nan không?

Karina nói xong, sắc mặt mọi người ở nơi này, trừ Lăng Tiêu ra đều đại biến. Tạt Kỳ Nhi lại càng ngây ra, trong miệng thì thào: Đây không phải là sự thật, đây nhất định không phải là sự thật!

-Nhất định là nói láo! Các người đừng nghe nó nói hươu nói vượn!

Trong lòng Michelle đối với khả năng phân tích của Karina than thở không thôi nhưng vẫn lớn tiếng quát:

-Ta lấy thân phận tiên tri của Tinh Linh tộc ra lệnh cho các người, giết nhân loại đáng chết kia. Karina, người sẽ phải trả giá đắt cho lời nói của người!

Tất cả Tinh Linh bên cạnh Michelle đều là tâm phúc của mẹ, cho dù bị lời nói của Karina khiến trong lòng sinh ra hoài nghi thì vẫn chấp hành mệnh lệnh của Michelle.

Không có chút do dự nào, tất cả Tinh Linh đều giương cung bắn về phía Lăng Tiêu!

Trong không khí liền truyền tới tiếng xé gió thê lương. Là chủng tộc tinh thông bắn tên nhất, thần xạ thủ của Tinh Linh tộc vừa ra tay là không hề dừng lại, những mũi tên liên tiếp bay về phía Lăng Tiêu!

Hơn nữa mỗi mũi tên này đều mang theo lực lượng vô cùng lớn.

Giống như một người tu luyện tới cảnh giới vũ giả toàn lực đâm một kiếm, trên thân kiếm nang theo kiếm khí mạnh mẽ, trên những mũi tên này cũng có thứ kiếm khí đó!

Karina lạnh lùng cười, động tác của đôi tay nàng nhanh tới mức khiến người ta hoa mắt!

Trên bầu trời lập tức vang lên những âm thanh kịch liệt. Một mình Karina không ngờ lại chặn được toàn bộ những mũi tên của mười mấy người bắn về phía Lăng Tiêu.

Từ đầu tới cuối Lăng Tiêu vẫn thong dong đứng ở đó, trên mặt hiện lên nụ cười nhạt như không thèm coi đám người này vào đâu.

Tập Kỳ Nhi cũng bị cảnh chiến đấu kịch liệt này khiến cho sợ ngây người. Nàng không ngờ rằng người mà bình thường mình vẫn túy ý nhục mạ lại có thực lực cường đại như vậy! Nếu nàng sớm thể hiện ra thực lực này thì sợ rằng mình không có gan mắng nàng! Phải biết rằng những hộ vệ bên cạnh Michelle thực lực kém cỏi nhất cũng tương đương với vũ giả cảnh giới tu luyện đỉnh phong trong Thánh Vực đó!

Có một vài người thậm chí đã đạt tới cảnh giới cao cấp Đại viên mãn! Thực lực như vậy mà tấn công không ngờ đều bị Karina ngăn cản, vậy thực lực của Karina đã...

Đôi mắt Tập Kỳ Nhi tràn đầy phức tạp nhìn nhân loại và người mà nàng vốn quen thuộc, bị nàng khi dễ rất nhiều năm kia. Hiện giờ nhìn lại, tại sao lại có cảm giác xa lạ hoàn toàn như vậy?

Thân thể Tập Kỳ Nhi hơi run lên, trong lòng dâng lên một ý niệm: Chẳng lẽ mẹ ta thực sự đúng như lời Karina nói, là tiên tri Michelle hại chết sao? Không... Không đâu, nhất định là Karina nói dối! Nhưng tại sao ta nghe xong trong lòng lại không thể không nghi ngờ chứ?

Karina ngăn trở một đợt công kích này, hơi thở đã dồn dập, sắc mặt ửng hồng, hổn hển nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, rất kiên định nói:

-Lăng Tiêu, hôm nay nếu không thể rời khỏi nơi này thì ta cùng chết với người!

Lăng Tiêu cười, véo mũi Karina, sau đó nói:

-Sao có thể chết ở nơi này? Chỉ dựa vào bọn họ sao?

-Hừ, nhân loại, đừng có ba hoa nữa! Người chỉ có thể nhu nhược trốn sau lưng một người phụ nữ mà thôi! Nếu chúng ta bắn một đợt nữa là người sẽ biến thành con nhím! Nam Tinh Linh trẻ tuổi anh tuấn kia đưa đôi mắt đầy oán độc nhìn Lăng Tiêu nói.

Lăng Tiêu cũng không nhìn hắn mà lại ôn hòa hỏi Karina:

-Hắn là người theo đuổi người sao?

-Ta chẳng thích hắn chút nào. Hắn cú quẩn quít lấy ta, rất đáng ghét. Ta đã sớm muốn cho hắn một trận rồi! Lăng Tiêu, người giúp ta nhé?

-Đương nhiên!

Lăng Tiêu vừa cười vừa nói.

-Cuồng vọng!

Nam Tinh Linh kia tức giận gầm lên, khuôn mặt anh tuấn bởi vì phần nộ thậm chí trở nên nhăn nhúm.

Vù! Vù! Vù!... Vù vù vù vù!

Vô số mũi tên từ bốn phương tám hướng bắn về phía Lăng Tiêu! Những mũi tên này dường như có mắt, không ngờ lại tránh khỏi Karina, chỉ cần nàng đứng đó bất động thì sẽ không có mũi tên nào bắn trúng nàng! Không thể không bội phục tài bắn tên chính xác tới thần kì của Tinh Linh tộc!

Những Tinh Linh bắn tên này đều có thực lực rất mạnh, nhìn Lăng Tiêu đứng đó không thể trốn thoát, trong lòng đám người đó thâm cười lạnh: Nhân loại vô tri! Nhân loại cuồng vọng! Nhân loại đáng chết!

-Đi....chết....đi!

Nam Tinh Linh anh tuấn kia rống lên giận dữ như muốn phát tiết nỗi tức giận trong lòng!

Cùng với đó là khuôn mặt đầy lạnh lùng của lão bà Tinh Linh Michelle và ánh mắt khấn咒 và tự trách tới cực hạn của Tập Kỳ Nhi.

Trong cơn nức nộ, chỉ thấy nơi Lăng Tiêu đứng thẳng như có một cỗ lực lượng thần kì dẫn dắt, tất cả những mũi tên bắn về phía hắn không ngờ lại bị một lực lượng chuyển thành một dòng chảy.

Thời gian dường như cũng ngừng lại.

750. Chương 665: Vị Trí Thứ Ba Và Thứ Tư Trên Thiên Bảng.

Lăng Tiêu thì lạnh lùng, Karina thì lo lắng, Michele cười nhạt, Tạp Kỳ Nhi hồi hận, trên mặt đám Tinh Linh bắn tên lại lộ vẻ cay nghiệt và khinh thường... ..

Thời gian giống như dừng hẳn lại, Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay Lăng Tiêu chậm rãi bay lên rồi vẽ một vòng tròn trên không trung. Vòng tròn này giống như có ma lực ngăn cản tất cả những mũi tên đang phóng tới đầy trời ở bên ngoài, lúc này tất cả những mũi tên vừa được bắn ra đều ngừng lại.

Ngay sau đó, tất cả mũi tên xoay ngược lại, đầu tên hướng ra ngoài... Một tiếng ầm vang lên.

Lúc này tất cả mũi tên đều dùng một loại tốc độ còn nhanh hơn được bắn đến mà phóng thẳng về phía đám Tinh Linh đang trợn mắt há mồm.

Tất cả quá trình này trong mắt người có cảnh giới như Lăng Tiêu rõ ràng là vô cùng chậm. Bởi vì hắn đã nắm giữ chắc chắn pháp tắc không gian và thời gian. Tuy thời gian đặc biệt ngắn, chỉ là một cái nháy mắt đối với những người bình thường, nhưng trong cái nháy mắt này đã đủ để Lăng Tiêu làm được rất nhiều chuyện.

Ví dụ như thay đổi phương hướng của những mũi tên này.

-A!... ..

Khoảnh khắc khi Lăng Tiêu thay đổi hướng đi của những mũi tên để tất cả bắn ngược trở lại thì đám Tinh Linh vẫn còn duy trì động tác buông dây cung, những tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên liên tục.

Đám Tinh Linh này không thể ngờ người bọn họ cần phải giết lại đạt đến cảnh giới mà bọn họ căn bản không thể đụng vào được. Những Tinh Linh có thực lực hùng mạnh lập tức vận chuyển lực lượng toàn thân để tránh đi những vị trí yếu hại. Nhưng đáng tiếc là tất cả lực lượng trên những mũi tên đã được Lăng Tiêu dùng tiên lực để thúc đẩy, cũng làm cho bọn họ không thể tránh né được.

Lão bà Tinh Linh Michelle lớn tiếng gầm lên một câu:

-Nhân loại, người đáng chết.

Trong nháy mắt những người tài giỏi trong Tinh Linh tộc đã chết mất mười bảy mươi tám người. Tên thanh niên Tinh Linh có vẻ mặt anh tuấn cũng miễn cưỡng tránh được những vị trí yếu hại, nhưng vẫn có một mũi tên cắm phập lên đầu vai. Hắn cố gắng chịu đựng không dám hét lên một tiếng đau đớn nhưng trong ánh mắt hắn nhìn về phía Lăng Tiêu đã tràn đầy sợ hãi.

Cho đến bây giờ hắn mới biết được mình đã gặp phải một kẻ địch ở mức độ nào.

Michelle phát ra một tiếng kêu sắc nhọn, vẻ mặt Karina lập tức thay đổi, nàng nhìn về phía Lăng Tiêu khê hét lên:

-Lăng Tiêu, nhanh, nàng đang gọi người đến giúp đỡ đây.

Lăng Tiêu hơi lắc đầu, khê nói:

-Đã chậm rồi, người đã đến!

Hai luồng khí tức khổng lồ từ hai phương hướng khác nhau phóng thẳng về phía này như tia chớp. Trong đó có một người mi thanh mục tú, thoát nhìn thấy đây là một chàng trai hơn hai mươi tuổi cả người mặc trường bào màu xanh rất có khí phách. Trong tay người này còn cầm một cây quạt giống như một thư sinh, hắn liếc mắt đánh giá Lăng Tiêu một cái, ánh mắt chột lóe lên nhưng vẻ mặt lại không có bất kỳ biểu cảm gì.

Người còn lại thì giống như một con sư tử, râu quai nón của người này rậm đến mức che hẳn cả khuôn mặt. Người này có hai mắt rất to và có thần, cơ thể cao lớn, sau lưng đeo một thanh thiết kiếm màu đen cực lớn. Hắn lại mặc một bộ trường bào màu trắng nõn, trên áo choàng này không không có một hạt bụi nào, ăn mặc như vậy làm người ta sinh ra một loại cảm giác vô cùng quý dị.

Vẻ mặt già nua của Michelle đỏ hồng lên, trong mắt bùng ra những luồng cảm hận cực kỳ nồng đậm. Bà lão thở hổn hển nhìn về phía tên đàn ông râu ria mặc áo bào trắng nói:

-Thần Đông Hải, xử lý tên thanh niên kia thì Karina sẽ là của ngươi.

Tên thanh niên mặc trường bào màu xanh lại cười lạnh một tiếng:

-Michelle, điều này ngươi nói không tính.

Tên đàn ông râu ria cũng cười lạnh, hắt nhìn người thanh niên mặc áo bào xanh nói:

-Tư Đồ Quang Huy, không phải ngươi muốn phá không để ta dễ thắng thực lực đấy chứ? Hừ, ngươi tưởng rằng giết con tiểu nha đầu này thì ta sẽ không thể đột phá sao? Ngươi sai rồi! Dù ngươi giết nàng ta, ta cũng có biện pháp đột phá. Hơn nữa, nếu ngươi giết nàng thì ngươi cũng chết, ngươi chạy không thoát một đòn của ta đâu!

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua hai tên này, trong lòng thầm nghĩ:

-Không ngờ Tư Đồ Quang Huy lại như thế này, xem ra vẫn còn rất trẻ!

Lúc này Tư Đồ Quang Huy nhìn thoáng qua Lăng Tiêu rồi cười nói:

-Vị này, ta đoán không sai, chắc là Lăng tông chủ. Ta có được hình dạng này cũng phải cảm ơn ngươi, Trụ Nhan đan quả nhiên là thần dược. Thục Sơn phái và Tư Đồ gia ta vẫn có quan hệ rất tốt, tuy gần đây có chút xung đột nhưng đó cũng là tình hình chung trên khắp thiên hạ. Những chuyện kia không liên quan đến những quan hệ cá nhân, lão phu vẫn muốn được gặp ngươi, không ngờ ngày hôm nay lại gặp nhau trong tình cảnh này. Lăng tông chủ, lão phu và ngươi thương lượng một chút được không?

-Ngươi muốn gì?

Lăng Tiêu dùng ánh mắt vô hại nhìn Tư Đồ Quang Huy, nhưng trong lòng hắn cũng không dám buông lỏng. Cao thủ xếp thứ tư trên Thiên Bảng, mình cũng không cảm giác được nông sâu, lại là loại người ôn hòa sao?

-Ha ha, ngươi cứ yên tâm, lão phu sẽ không để ngươi cảm thấy khó xử!

Tư Đồ Quang cười rất ôn hòa, giống như một người huynh trưởng trong nhà làm người ta sinh ra một loại cảm giác ấm áp:

-Xem ra ngươi có chút quan hệ với con bé này, ngươi muốn bảo vệ tính mạng của nàng sao?

Lăng Tiêu gật đầu, cũng không giấu diếm điều gì:

-Đúng vậy, ta muốn mang nàng đi!

Lăng Tiêu vừa nói ra làm Karina ửng hồng hai gò má, cặp mắt xinh đẹp dừng lại trên gương mặt Lăng Tiêu. Khi phải đối mặt với những kẻ địch hùng mạnh, nàng lại cảm thấy có chút thất thần.

Tư Đồ Quang Huy cười nói:

-Vậy là tốt, ta giúp ngươi ngăn tên râu rậm này, ngươi cứ mang nàng ta đi. Sau này giữa hai chúng ta nước giếng không phạm nước sông cùng nhau chia đôi thiên hạ, ngươi thấy thế nào?

Lăng Tiêu khề cau mày, hắt nhìn thoáng qua Tư Đồ Quang Huy rồi nói:

-Chỉ đơn giản như vậy sao?

-Tất nhiên, ta đã nói thì chắc chắn sẽ không làm khó dễ ngươi!

Tư Đồ Quang Huy không coi ai ra gì nói:

-Ngươi xem, Thục Sơn phái các người vùng lên chỉ có vài vạn người, hơn nữa dựa theo những gì ta biết thì các người cũng không phải loại người có dã tâm lớn, đơn giản chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh để tu luyện, cũng không muốn vùng kiếm ra khắp thiên hạ. Cho nên giữa hai nhà chúng ta hoàn toàn có thể giao hảo tốt với nhau, ngồi cùng một chỗ để nói chuyện, hơn nữa diện tích Thánh Vực lại rất rộng, chẳng lẽ chỉ một nhà hai nhà là có thể nuốt gọn được sao?

Tên râu rậm áo bào trắng cười ha hả nói:

-Thằng trẻ ranh này chính là Lăng Tiêu à? Lão phu cũng từng nghe nói tới người. Rất tốt, rất tốt, không ngờ thực lực đã đạt đến Kiếp Tiên Thần đỉnh phong, cũng có lực để chiến đấu với ta một trận. Nhưng, người thanh niên, người cũng đừng tin tên dê tiện này. Người có thể hỏi thăm tất cả những lão già còn sống trong Thánh Vực này, xem tên Tư Đồ Quang Huy là loại người gì. Nếu tin lời hắn thì chẳng thà tin chuyện cánh cửa Thần giới mỗi năm đều mở ra cho Kiếm Thánh phi thăng lên.

Tư Đồ Quang Huy cũng không tức giận mà cười dài nhìn tên râu rậm áo bào trắng nói:

-Đồng Hải Quái Khách, năm xưa ta vẫn không nghĩ ra người là ai, nhưng bây giờ ta đã hiểu, thì ra người là thần bảo vệ của Thú tộc. Hèn gì đám Tinh Linh này đều nghe lời người, thờ phụng người là thần Đồng Hải. Nhưng thực lực của người đã tổn thất rất nhiều trong Thần chiến năm xưa, khó lắm mới khôi phục lại trạng thái Kiếp Tiên Thần đỉnh phong. Ta vốn cũng muốn dẫn con bé này đi để đột phá cánh cửa cuối cùng, dẫn thiên lôi đến để độ kiếp phi thăng Thần giới. Nhưng hiện nay ta đã thay đổi ý nghĩ, ta và Lăng tông chủ vừa gặp đã thân quen mà con bé này lại là phụ nữ của hắn, nên bây giờ ta muốn cùng hợp tác với hắn. Còn chuyện nhân phẩm của ta thế nào, ha ha, không liên quan gì đến người. Tình hình thiên hạ lúc này đã bày ra trước mắt, ta tin trong lòng Lăng tông chủ nhất định đã có quyết định của riêng mình! Ta tin Lăng tông chủ sẽ không vì vài ba câu của đám người chúng ta mà thay đổi ý kiến của chính mình.

Lăng Tiêu thầm gật đầu, đúng vậy, nhân phẩm của Tư Đồ Quang Huy như thế nào không liên quan đến mình. Hơn nữa Tư Đồ Quang Huy nói cũng rất có lý, Thực Sơn phái chiếm một phần tư Nam Châu còn chưa tiêu hóa xong chứ đừng nói đến chuyện chiếm cả thiên hạ. Lăng Tiêu chỉ muốn có được một giang sơn thật lớn để thành lập tu chân quốc, nhưng đến ngày hôm nay hắn vẫn chưa tìm được người nào thích hợp để thống trị quốc gia này.

Lăng Tiêu cũng định để vị trí này cho ca ca của hắn là Lăng Chí, nhưng thực lực của Lăng Chí lại không đủ làm cho những kẻ bên dưới chịu phục. Nếu muốn đỡ Lăng Chí lên vị trí này phải dùng khí thế sấm sét của Thực Sơn phái để tiêu diệt tất cả các thế lực phản đối, nhưng điều này lại không thể. Hoặc khi thiên hạ đã thái bình, khi đó thực lực của Lăng Chí cũng đã đạt đến một cảnh giới cực cao, hơn nữa lại có Thực Sơn phái ở phía sau làm hậu thuẫn, thì chuyện chiếm lấy một vùng đất nào đó lại là một vấn đề vô cùng đơn giản.

Cho nên nếu nói Lăng Tiêu không động tâm đối với lời nói của Tư Đồ Quang Huy, đây chỉ là giả vờ mà thôi. Lăng Tiêu có bá đạo đến đâu cũng không dám tự cao tự đại, tiếp nhận một kẻ địch như Tư Đồ Quang Huy cũng là một chuyện không có gì không tốt đối với Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn vào cặp mắt chân thành của Tư Đồ Quang Huy rồi đột nhiên mỉm cười lắc đầu nói:

-Tư Đồ Quang Huy, nếu người không chân thành như vậy thì ta thiếu chút nữa đã phải tin, nhưng tiếc là người biểu hiện quá hoàn mỹ cũng là một khuyết điểm.

Nụ cười của Tư Đồ Quang Huy lập tức khựng lại, khóe miệng lão hơi co giật vài cái rồi cười lạnh nói:

-Lăng tông chủ cảm thấy lời của lão phu không có thành ý sao? Vậy thì thôi, lão phu sẽ khoanh tay đứng nhìn. Nếu người có năng lực thì cứ đem theo con bé Tinh Linh tộc này đi. Nhưng nể mặt cũng là người Nam Châu, lão phu khuyên người một câu, con bé bên cạnh người không tầm thường đâu. Đám người có chủ ý với nàng ta có rất nhiều, người phải có lòng tin và dũng khí mới vượt qua được.

Lăng Tiêu vừa rồi đã dự đoán không sai, hai người này cũng không phải loại háo sắc như tính mạng. Tuy Karina vô cùng xinh đẹp, có vẻ nghiêng nước nghiêng thành, nhưng muốn tìm một người đẹp trong đám dân số đông như kiến ở Thánh Vực, lấy địa vị hiện tại của hai vị kia thì chắc chắn chuyện này dễ như trở bàn tay. Chỉ cần bọn họ muốn thì có thể mỗi ngày đổi một cô, cho dù đổi mấy vạn năm cũng có người xếp hàng đến tận cửa nhà. Hơn nữa ánh mắt của hai người này nhìn về phía Karina tuy nóng hừng hực nhưng không phải là ánh mắt tràn đầy dục vọng.

Khi Lăng Tiêu còn ở trên tu chân giới cũng đã xem qua một số sách giới thiệu sơ về đủ loại công pháp, trong đó cũng có một số loại công pháp rất quý dị. Những công pháp này chủ yếu là hấp thu nguyên khí của con gái, đặc biệt là một số thiếu nữ thiên tư kinh người chính là những lô đỉnh tuyệt vời.

Karina có huyết mạch hoàng tộc của Tinh Linh, có lẽ cũng có một số người biết được bí mật này. Nếu không làm sao có thể dẫn đến sự chú ý của hai người có thân phận cực cao thế này được, hơn nữa nhìn bộ dạng của Đông Hải Quái Khách, vẻ mặt của lão này giống như quyết chí đoạt cho bằng được.

Karina thấy Lăng Tiêu trầm mặc thì trong lòng lập tức trở nên lạnh lẽo, trái tim nguội lạnh, trầm nghi:

-Thôi!

Karina trầm giọng nói:

-Nghìn vạn cái sai đều là do ta sai, Lăng Tiêu, người đi đi, bọn họ sẽ không làm khó dễ người đâu. Ai trong đám bọn chúng cũng không để ta rời khỏi hòn đảo này, tất cả mọi chuyện hãy để một mình ta gánh chịu.

751. Chương 666: Một Vở Kịch.

-Cô nói ngốc ngếch gì vậy, ai muốn để cô ở lại nơi này chứ? Cô cứ yên tâm, chỉ cần ta còn một hơi thở thì nhất định sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào làm tổn thương một cọng tóc của cô.

-Người...Người sao lại đột nhiên trở nên thế này?

Karina cảm thấy cực kỳ cảm động, nước mắt của nàng lại rơi xuống như mưa, tí tách rơi xuống đất. Lúc này mặt nàng đã đỏ như trái anh đào, nàng ra sức khống chế tình cảm của mình, người đàn ông trước mặt đã che chở nàng giống như một ngọn núi chắn trước mặt.

Karina muốn dựa hẳn vào người hẳn, ôm lấy hẳn, trong lòng nàng sẽ cảm thấy rất an toàn. Nàng cảm thấy nếu đi cùng hẳn thì cho dù lên núi đao xuống biển lửa cũng không có gì phải sợ hãi.

-Bởi vì ta thích nàng!

Lăng Tiêu dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Karina, hẳn chậm rãi nói:

-Ta cũng không muốn lừa gạt chính mình, lại càng không muốn dùng một trăm năm chia ly để chứng minh, trong lòng ta lúc nào cũng có nàng, vẫn không quên được nàng.

-Hu hu!

Karina cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, nàng nhào vào lòng ngực Lăng Tiêu, bàn tay nàng ôm thật chặt lấy thắt lưng của hẳn. Nàng cố gắng dán thật chặt lên lồng ngực rộng lớn của hẳn rồi khóc lớn lên.

Hình như Karina đã đem tất cả những uất ức, tất cả niềm mong nhớ trong rất nhiều năm qua tạo thành những giọt nước mắt chảy theo hai gò má thấm đẫm quần áo Lăng Tiêu. Nàng muốn Lăng Tiêu cảm nhận được những uất ức, những tình cảm lưu luyến của nàng đối với hẳn.

-Chà chà...Tình cảnh thân mật quá, thật sự làm người ta cảm động!

Trên gương mặt tràn đầy nếp nhăn của Michille hiện lên vẻ chua ngoa, bà lão này cười lạnh nói:

-Karina, một hoàng tộc Tinh Linh mà dám yêu một nhân loại, không ngờ người còn muốn cùng đi với hẳn nữa. Ta đã sớm biết, ta đã sớm thấy được người là một loại thấp hèn... ..

-Câm mồm!

Tạp Kỳ Nhi vẫn lặng lẽ đứng ở phía sau, nàng hét lên một tiếng mà lệ rơi đầy mặt, nàng hướng về phía Michelle gầm lên:

-Đủ rồi! Đồ bà mo, con mẹ già chết tiệt. Người đã hại chết mẹ ta, bây giờ còn muốn hại cả Karina, ta đã nhìn rõ bụng dạ của người! Ta...Tạp Kỳ Nhi lấy thân phận của nữ hoàng Tinh Linh xóa bỏ chức vụ tiên tri Tinh Linh tộc của người. Michelle, người là một mẹ yêu nữ, bây giờ...Người rút khỏi đảo Tinh Linh tộc cho ta.

Tạp Kỳ Nhi đột nhiên bùng nổ là một chuyện mà không ai có thể ngờ được. Từ trước đến nay Tạp Kỳ Nhi vẫn luôn cảm thấy Karina rất chững chạc, đây là một chuyện mà tất cả những Tinh Linh trên hòn đảo này

biết rất rõ. Hơn nữa tình cảm giữa Tạt Kỳ Nhi và tiên tri Michelle Tinh Linh tộc cũng rất tốt, thậm chí còn giống như mẹ con. Nhưng không ai ngờ rằng ta lại chia mũi dùi vào tiên tri.

Tất cả những Tinh Linh có mặt ở đây đều ngây ngẩn cả người, ngay cả Đông Hải Quái Khách và Tư Đồ Quang Huy cũng phải trợn mắt há mồm nhìn Tạt Kỳ Nhi. Từ khi bọn họ đi đến hòn đảo này thì Tạt Kỳ Nhi vẫn làm người ta sinh ra một loại cảm giác nằng nằng rất ngây thơ, mỗi ngày đều chỉ biết đến ngòi trong Bách Hoa Cốc trên đảo Tinh Linh, giống như những hoa cỏ nơi đó là những thứ nằng yêu nhất.

Ngay cả Đông Hải Quái Khách người hiểu rõ Tạt Kỳ Nhi nhất thì ánh mắt cũng lấp lánh, lão nhìn tiểu nha đầu này mà trong lòng khẽ động:

-Ta đã nhìn lầm con bé này rồi à? Nàng ta ẩn nhẫn sâu như vậy sao?

Michelle đã hoàn toàn sửng sốt, bà ta thật sự không ngờ cô gái khôn ngoan giống như con gái, giống như cháu gái của mình lại có thể nói với mình những lời như vậy, điều này còn khổ sở hơn cả nghìn câu cả vạn câu chửi mắng của Karina. Lúc này trong mắt Michelle tràn đầy đau thương, bà dùng giọng run rẩy nói:

-Tạt Kỳ Nhi, chẳng lẽ người tin con nữ nhân đề tiện là phản đồ của Tinh Linh này sao? Mẹ của người vì bệnh mà chết, sao lại đặt hết lên đầu ta? Tạt Kỳ Nhi của ta, ta rất yêu thương người! Tương lai người sẽ là nữ hoàng của Tinh Linh tộc! Ta hại mẹ người, ta hại nàng ta làm gì chứ?

Giọng nói của Michelle tràn đầy kinh hoàng, trong ánh mắt bà ta cũng đầy bất an, thậm chí còn mang theo một chút cầu xin:

-Người phải tin tưởng ta, Tạt Kỳ Nhi... ....

-Tin tưởng người sao? Người có gì để ta phải tin?

Giờ phút này Tạt Kỳ Nhi đã không còn là một cô gái Tinh Linh ngây thơ hồn nhiên nữa, mà lại giống như một bà lão đầy kinh nghiệm và tang thương. Tạt Kỳ Nhi dùng ánh mắt phức tạp nhìn Michelle, đây là một bà lão mà nàng từng rất kính yêu, nàng nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

-Người nói mình không hại mẹ ta, vậy ta hỏi người Thất Sắc Hoa Vương và Ngọc Lan trộn lẫn với nhau sẽ sinh ra hiệu quả gì?

Về mặt Michelle lập tức có biến đổi lớn, sau đó bà ta lắc đầu nói:

-Người đang nói gì? Ta không hiểu người đang nói gì cả!

-Người không hiểu sao?

Tạt Kỳ Nhi lộ ra một nụ cười sâu thẳm:

-Ta cũng từng nghĩ là mẹ mình vì bệnh mà chết, cũng không nghi ngờ bất cứ thứ điều gì đối với người. Ta thích hoa, từ nhỏ đã thích hoa nên ta cũng thích đi đến Bách Hoa Cốc, ngày nào ta cũng đến đó dạo chơi. Sau đó có một ngày ta phát hiện một cây Thất Sắc Hoa Vương rất đẹp, quả thật là rất đẹp, ta nhớ khi mẹ còn sống vẫn rất thích dùng Thất Sắc Hoa để tắm. Căn cứ vào truyền thống của Tinh Linh tộc thì chỉ có Tinh Linh nữ vương mới được dùng Thất Sắc Hoa để tắm. Sau đó ta lại phát hiện ra trong phòng người có Thất Sắc Hoa, lúc đó ta còn nghĩ rằng mẹ mình đã mất, người tuy chỉ là tiên tri của Tinh Linh tộc nhưng lại có quyền lợi giống như một nữ vương, vì vậy dùng loại hoa này để tắm cũng không là gì cả. Nhưng ta lại phát hiện ra Thất Sắc hoa trong phòng người không giống với Thất Sắc hoa bình thường, nó có nhiều hơn một cánh vàng.

Về mặt Michelle ngày càng khó coi theo lời nói của Tạt Kỳ Nhi, trong đôi mắt của bà ta cũng tràn đầy u ám, cũng có một chút hối hận.

Tạt Kỳ Nhi lại nói tiếp:

-Sau đó ta lại phát hiện ra một quyển sách rất cổ trong phòng người. Ta bị những dòng chữ ghi bên trên dọa ngây cả người, Tinh Linh tộc rất thích Thất Sắc hoa, mà chỉ có Tinh Linh tộc vương giả mới có tư cách dùng Thất Sắc hoa, nếu nó được pha chung với một loại hoa khác thì sẽ tạo ra một thứ kịch độc. Hơn nữa điều này lại không bị bất cứ người nào phát hiện ra được. Nó sẽ thôn phệ từng chút sinh cơ của người ta...Michelle tiên tri, người có thể nói cho ta biết, người làm tất cả mọi thứ là vì cái gì không?

Về mặt Michelle trở nên dờ dẫm, bà ta nhìn thoáng qua Tạp Kỳ Nhi. Tuy khoảng cách giữa hai người rất gần nhưng bà ta lại cảm thấy mình và Tạp Kỳ Nhi giống như ở tận chân trời góc biển, dù bà ta có giải thích thế nào cũng đã mãi mãi mất đi tình cảm của cô gái đáng yêu này.

-Người đã phát hiện ra trước đây rất lâu rồi sao?

-Trước kia ta chỉ có chút nghi ngờ thôi, mãi đến ngày hôm nay khi Karina nói lên, ta mới hiểu được rõ ràng.

-Ha ha, Tạp Kỳ Nhi, nếu ta nói là vì người thì chính người cũng sẽ không tin!

Michelle nói ra một câu rất kinh người.

-Tất nhiên ta sẽ không tin, sao lại vì ta?

Hai mắt Tạp Kỳ Nhi ướt đẫm lệ nhìn Michelle:

-Đến bây giờ người vẫn còn muốn gạt ta sao?

-Không, không phải như người nghĩ đâu!

Michelle thở dài một hơi, bà ta nhìn những vẻ mặt rất phức tạp của đám người Tinh Linh xung quanh rồi trầm giọng nói:

-Nếu mẹ người bắt tử thì người sẽ vĩnh viễn không nhận được hoàng vị của Tinh Linh tộc.

-Đó là chuyện của ta, có liên quan gì đến người chứ?

Tạp Kỳ Nhi lạnh lùng nhìn Michelle:

-Chuyện của hoàng tộc Tinh Linh cần người quan tâm sao?

Michelle đột nhiên nhắm chặt hai mắt lại, bà ta đột nhiên nói:

-Được rồi, Tạp Kỳ Nhi, người giết ta đi! Ta thừa nhận đã giết chết mẹ người!! Người đến đây ra tay đi, ta tuyệt đối sẽ không phản kháng! Giết ta báo thù đi!

Tất cả Tinh Linh xung quanh lập tức trở nên náo động, ánh mắt Đông Hải Quái Khách lại chợt lóe lên một chút nhu tình, Tư Đồ Quang Huy lại trở nên dăm chiêu.

-Không! Người phải nói cho ta biết, tất cả mọi chuyện này là vì sao?

Đối mặt với bà lão tiên tri đã nuôi dạy mình rất nhiều năm, đã cho nàng biết rất nhiều thứ, Tạp Kỳ Nhi sao có thể hạ thủ được.

Lúc này đột nhiên giọng nói lạnh lùng của Karina lại vang lên:

-Vì sao? Tạp Kỳ Nhi, để ta nói cho người biết... ....

-Người câm miệng lại.

Michelle đột nhiên hét lớn lên giống như đã bị điên, sau đó bà ta lớn tiếng nói:

-Ta sẽ bảo Đông Hải thần buông tha cho người! Karina, người không được nói.

-Hừ! Người còn sợ cái gì nữa? Nam nhân của người đang đứng ở chỗ này, Michelle, người mắng ta thấp hèn, mắng ta dơ bẩn vậy người thì sao? Người là cái thứ gì? Tưởng rằng chuyện người và Đông Hải Quái Khách tăng tị với nhau không ai biết sao? Người tự làm cho chính mình trở nên cực kỳ già nua, người khác sẽ không nghi ngờ à? Người sai rồi! Bởi vì toàn bộ Tinh Linh trên đảo chỉ có ta... Một Tinh Linh hoàng tộc chân chính! Dù linh hồn của ta vẫn còn chưa thức tỉnh, nhưng người đừng quên giữa Tinh Linh hoàng tộc với nhau có một phương pháp liên hệ rất đặc biệt. Người đương nhiên biết rõ điều đó, đúng không? Cho nên ngay từ đầu người đã lấy lòng ta, ngay cả Vô Ảnh Cung cũng không thu hồi lại. Sau đó người lại hiểu ra chuyện này thế nào cũng có ngày bại lộ, cho nên người muốn tìm cách đuổi ta đi hoặc làm ta trở nên dơ bẩn để trở nên giống người. Michelle, không thể không thừa nhận, người có tâm cơ thâm trầm giống người trong Tinh Linh tộc có rất ít, đặc biệt ít. Nhưng người lại không được may mắn như ta, chính ta tìm được một người đàn ông có trách nhiệm. Còn tên đàn ông của người, Đông Hải Quái Khách hùng mạnh, Đông

Hải thần...Hắn, nếu không có thực lực hùng mạnh thì sẽ là một tên nhu nhược. Hắn không dám thừa nhận mình là đàn ông của người, lại càng không dám thừa nhận... ..

-Đủ rồi!

Đông Hải Quái Khách đột nhiên gầm lên một tiếng giận dữ, tiếng gầm này lại được phát ra từ tận trong cuống họng. Lúc này hắn đã giống như một con dã thú bị chọc giận, trên người bùng ra một luồng uy áp kinh thiên đánh thẳng về phía Karina.

Lăng Tiêu hừ lạnh một tiếng, trên cơ thể hắn cũng bùng ra một luồng uy áp khổng lồ. Hai luồng uy áp đập thẳng vào nhau không một tiếng động, lúc này Lăng Tiêu hơi lui ra phía sau nửa bước, cơ thể Đông Hải Quái Khách hơi lắc lư, lão cảm tức nhìn Karina rồi nói ra từng chữ từng chữ một :

-Con tiện nhân, rút ra khỏi Tinh Linh đảo cho ta, lão tử nói sẽ giữ lời, lần này ta tha cho người.

-Sao vậy?

Karina đột nhiên cười khanh khách hai tiếng:

-Người sợ sao? Sợ con gái của người không được làm nữ hoàng Tinh Linh tộc à?

Lời này vừa được Karina nói ra thì vẻ mặt của đám Tinh Linh đang tụ tập lại càng lúc càng đông có những biến đổi lớn, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt không dám tin nhìn đám người Michelle.

-Các người...Các người nói gì vậy?

Tạp Kỳ Nhi ngẩn người ra nhìn mọi người, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy mờ mịt.

Michelle thở dài một tiếng, cơ thể bà ta đột nhiên có những biến hóa khổng lồ. Đầu tiên là thân thể mập mạp kia lập tức trở nên thon thả, gương mặt đầy nếp nhăn cũng giãn hẳn ra, sau đó tất cả các nếp nhăn biến mất cuối cùng lại trở nên trắng nõn. Chỉ trong khoảnh khắc, một người phụ nữ tuyệt đẹp đã xuất hiện trước mặt mọi người.

752. Chương 667: Những Điều Bí Mật.

Bộ dạng kia dù bất kỳ người nào cũng có thể dùng mắt để nhìn ra được, nàng ta mới chính là mẹ của Tạp Kỳ Nhi. Lúc này diện mạo của hai người thật sự quá giống nhau, nếu đứng chung một chỗ thì không khác gì một cặp song sinh.

Tạp Kỳ Nhi trở nên ngây dại, những ý nghĩ trong đầu của nàng trở nên hỗn loạn. Lúc này nàng cũng không biết nói gì, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng và trước mặt tối sầm lại, thân thể nàng mềm nhũn ra rồi ngã xuống. Một luồng bạch quang lóe lên, Tạp Kỳ Nhi xuất hiện trong lòng Đông Hải Quái Khách.

Khi Tạp Kỳ Nhi mở mắt tỉnh dậy phát hiện mình đang nằm trong lòng ngực tên râu rậm thì điên cuồng giãy dụa. Sau khi vùng ra được Tạp Kỳ Nhi cũng không thèm nhìn về mặt phức tạp của Đông Hải Quái Khách ở phía sau mà phóng thẳng đến trước mặt Michelle. Nàng dùng hai tay nắm chặt lấy bờ vai của Michelle rồi dùng sức lắc qua lắc lại:

-Nói cho ta biết, tất cả mọi thứ, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Trên mặt Michelle lộ rõ sự ôn hòa, ánh mắt nàng vô cùng dịu dàng, nàng nhìn Tạp Kỳ Nhi rồi khẽ nói:

-Tạp Kỳ Nhi, người là con gái của ta và...Đông Hải thần.

-Cái gì... ..

Sau khi Tạp Kỳ Nhi nghe được những lời này thì thân thể nàng giống như bị sấm sét xuất hiện giữa trời quang bỗng trỗi. Cơ thể nàng không ngừng run rẩy, ánh mắt trở nên ngây dại nhìn chằm chằm vào Michelle. Không phải nàng không tin những lời Michelle nói, nàng nhìn Michelle giống như đang nhìn mình trong gương vậy.

Tạp Kỳ Nhi nghĩ lại những năm gần đây Michelle nuông chiều, dạy bảo nàng. Khi Michelle một mình đối mặt với nàng thì trong mắt lại không nhìn được lộ ra vẻ yêu thương. Trước đây có lẽ nàng sẽ không cảm

nhận được điều này nhưng bây giờ nghĩ lại, rõ ràng đó là những tình cảm của một người mẹ đối với con gái của chính mình.

Tạp Kỳ Nhi lại nghĩ tới những gì Tinh Linh nữ hoàng cư xử với chính mình trước đây, hình như cũng không tốt như trong tưởng tượng. Dần dần Tạp Kỳ Nhi hình như đã hiểu ra được điều gì đó, nhưng loại đả kích này đối với nàng quả thật là quá lớn. Nàng chậm rãi ngồi xuống dùng tay ôm lấy mặt, trong miệng khẽ lẩm bẩm:

-Vì sao, vì sao lại thế này... ..

Michelle nhìn thoáng qua những Tinh Linh ở khắp xung quanh, nàng lại nhìn Karina đang đứng bên kia với Lăng Tiêu rồi lên tiếng:

-Chuyện đã đến nước này thì có giấu nữa cũng không còn ý nghĩa gì, hôm nay ở trước mặt tất cả mọi người ta sẽ nói ra những chuyện xảy ra năm xưa. Bởi vì ta...Không thẹn với lương tâm.

-Các thế hệ Tinh Linh nữ hoàng sẽ không chọn cách lập gia đình, mà sẽ chọn phương thức uống dòng suối sinh mệnh, sau đó nàng sẽ được Tinh Linh Thần ban cho một đứa con. Mà trong trận Thần chiến hơn mười vạn năm trước, suối sinh mệnh của Tinh Linh tộc đã bị phá hủy, Tinh Linh Thần cũng ngã xuống rồi chuyển thể đầu thai kiếp khác.

-Cho nên Tinh Linh tộc trên Thánh Vực lại lâm vào một tình cảnh vô cùng xấu hổ, địa vị Tinh Linh nữ hoàng cao quý và tôn nghiêm không cho phép bọn họ tìm một người đàn ông Tinh Linh đồng tộc để kết hôn. Bí mật này chỉ có các thế hệ Tinh Linh nữ hoàng và tiên tri mới biết được.

-Cho nên chẳng những Tạp Kỳ Nhi không có huyết mạch của Tinh Linh hoàng tộc mà ngay cả Tinh Linh nữ hoàng cũng không có huyết thống Tinh Linh hoàng tộc. Bí mật này quả thật rất kinh người, làm người ta khó có thể tin nhưng đây cũng chính là sự thật.

Sau khi Michelle trở thành tiên tri của Tinh Linh tộc thì cũng được phép biết bí mật này. Nhưng nàng lại yêu một người không đáng để yêu, hắn được gọi là Đông Hải Thần, Đông Hải Quái Khách.

Trên thực tế thì hầu như tất cả dị tộc ngoài biển đều biết đến thân phận của Đông Hải Thần, hắn có tất cả ký ức của một vị thần bảo vệ Thú tộc.

Michelle dùng đủ trăm phương nghìn kế để che giấu bí mật này, nhưng không ngờ khi Tạp Kỳ Nhi được vài tuổi thì Tinh Linh nữ hoàng lại phát hiện ra những điểm dị thường.

Dù Tinh Linh tộc có bị sụp đổ cũng không thể tha thứ cho một người có huyết thống Thú tộc trở thành nữ hoàng cao quý. Cho nên Tinh Linh nữ hoàng đã bắt đầu chuẩn bị, nàng muốn tuyển ra một Tinh Linh có tư chất tốt nhất trong tộc để làm người thừa kế của mình.

Michelle rất thông minh nên phát hiện ra bí mật này của Tinh Linh nữ hoàng. Nàng vì con gái của mình mà dùng độc được hại chết Tinh Linh nữ hoàng.

Như vậy thì Tạp Kỳ Nhi sẽ trở thành lựa chọn duy nhất để đoạt lấy hoàng vị, không còn người nào có thể ngăn cản được Tạp Kỳ Nhi leo lên địa vị này.

Không ngờ vẫn còn một nguồn suối sinh mệnh trên nhân giới, lại sinh ra một Tinh Linh nữ hoàng Karina tuyệt vời như vậy. Sau khi Karina phi thăng lên Thánh Vực thì thực lực lại tăng lên rất nhanh chỉ mất vài trăm năm ngắn ngủi, hơn nữa dưới những tính toán của đám người Michelle mà Karina vẫn lấy về được thánh vật Vô Ảnh Cung của Tinh Linh tộc.

Karina có huyết thống hoàng tộc Tinh Linh, hơn nữa lại còn giữ được yếu đĩnh Vô Ảnh Cung. Michelle thấy Karina sẽ uy hiếp đến đại nghiệp kế vị của Tạp Kỳ Nhi nên đã bắt đầu trở nên sốt ruột.

Đồng thời Michelle còn thông qua thuật bói toán cổ xưa của Tinh Linh tộc mà biết được một tin tức khiến nàng cảm thấy run rẩy, Karina...Không ngờ lại chính là Tinh Linh Thần chuyển thể.

Tuy bây giờ nàng vẫn còn chưa thức tỉnh, nhưng đã có đủ loại dấu hiệu cho thấy Karina có thể thức tỉnh bất cứ lúc nào. Nếu thật sự phải đợi đến ngày đó thì đừng nói đến chuyện Tạp Kỳ Nhi có thể chiếm được ngai vàng của Tinh Linh nữ hoàng, mà dù là Michelle cũng phải chịu hình phạt vô cùng kinh khủng.

Mà trong một lần Michelle gặp mặt riêng với Đông Hải Quái Khách thì lại biết được nếu hắn có thể đoạt được nguyên khí xử nữ của Karina thì thực lực của Đông Hải Quái Khách sẽ được tăng mạnh về bản chất.

Trên thực tế còn có một vài điểm Đông Hải Quái Khách chưa nói rõ với Michelle, nếu hắn có thể đoạt được Karina thì hắn sẽ có được phần lớn thần cách của Tinh Linh Thần.

Tuy thần cách này đã bị phong ấn nhưng đối với Đông Hải Quái Khách thì sau khi đoạt được thứ này hắn sẽ có được thực lực nhìn đời bằng nửa con mắt trong toàn bộ Thánh Vực.

Điều này mới chính là thứ hắn muốn.

Đến khi đó, Vương Lâm ở Bắc Châu, tên siêu cấp cường giả xếp vị trí thứ nhất trên Thiên Bảng còn tính là cái gì trong mắt Đông Hải Quái Khách nữa chứ?

Ngoài việc muốn mưu hại Karina là Michelle không nói, còn tất cả những chuyện còn lại nàng ta đều nói ra cả. Lúc này nàng dùng ánh mắt oán độc nhìn Karina, dùng giọng căm hận nói:

-Đúng vậy! Hiện nay trên toàn bộ Tinh Linh đảo cũng không còn Tinh Linh nào có huyết mạch hoàng gia Tinh Linh tộc. Nhưng vậy thì sao chứ? Không ngờ người lại yêu một nhân loại! Karina, người cũng đã mất đi tư cách để làm nữ hoàng Tinh Linh tộc rồi.

Ta đã không chiếm được thì kẻ khác cũng đừng hòng. Đây là những gì trong lòng Michelle đang thầm nghĩ.

Lúc này Karina lại đột nhiên cười rất đẹp, giống như một sườn núi trăm hoa đua nở. Khoảnh khắc này tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, ngay cả hay tên Tư Đồ Quang Huy và Đông Hải Quái Khách không thích nữ sắc cũng bị nụ cười đặc biệt tuyệt vời này làm cho sững sốt. Lăng Tiêu đang đứng bên cạnh Karina, tâm tình hắn đột nhiên trở nên rất ác liệt.

Một phụ nữ tuyệt sắc như vậy lại bị một tên tiểu tử như hắn cướp đi.

-Michelle, thật ra nếu người biết rõ về ta thì cũng nên hiểu, từ trước đến nay ta chưa từng mơ tưởng đến vị trí nữ hoàng Tinh Linh bao giờ. Dù ta là Tinh Linh hay Tinh Linh Thần chuyển thế thì đều không quan trọng, mà quan trọng là...Hôm nay ta sẽ rời khỏi nơi này, sau này cũng sẽ không bao giờ...Trở về!

Trên mặt Karina mang theo chút ngượng ngùng:

-Từ nay về sau trên đời này cũng không còn người nào là Karina nữa. Còn vì sao hôm nay ta lại muốn nói ra những điều thầm kín của các người, chỉ có ba chữ-vì ta thích!

Tất cả mọi người đều đứng ngây như phỗng nhìn người phụ nữ tuyệt sắc giai nhân này, nghe những lời nói kinh hoàng trong miệng nàng phát ra. Hầu như tất cả đều đã đánh mất năng lực suy nghĩ của chính mình, đặc biệt là nhóm người có địa vị cao trong Tinh Linh tộc đang đứng bên kia. Lúc này trong lòng bọn họ có còn cảm giác không tôn trọng một nữ hoàng Tinh Linh từ nhân giới phi thăng lên nữa hay không?

Nhưng sự thật lại vô cùng đáng cười, lại vô cùng tàn khốc. Hóa ra Tinh Linh mà bọn họ vẫn hay khinh thường lại là một người duy nhất có huyết thống hoàng tộc Tinh Linh trên toàn bộ hòn đảo này. Nàng cũng chính là một duy nhất có tư cách kế thừa ngôi vị hoàng đế của nữ hoàng Tinh Linh.

Một tiếng phịch vang lên, tên đàn ông anh tuấn trên vai vẫn còn cầm một mũi tên hướng về phía Karina quỳ xuống. Sau đó càng ngày lại càng nhiều Tinh Linh quỳ xuống, bọn họ cũng không nói một câu nào mà chỉ biết cúi đầu. Nhưng lúc này bầu không khí ở đây lại trở nên vô cùng áp lực, ngay cả vẻ mặt của hai người Tư Đồ Quang Huy và Đông Hải Quái Khách cũng không nhịn được phải có những biến đổi lớn.

Hai mẹ con Michelle và Tập Kỳ Nhi giống như hai chị em vô cùng xinh đẹp, lúc này vẻ mặt cũng tái nhợt.

Cuối cùng người thanh niên Tinh Linh anh tuấn đang bị thương kia mới chậm rãi nói:

-Mời nữ hoàng Karina trở thành chủ Tinh Linh đảo.

-Mời nữ hoàng Karina trở thành chủ Tinh Linh đảo.

Âm thanh này vang lên đều đặn giống như núi gầm biển động, được phát ra từ trong miệng của tất cả Tinh Linh từ bốn phương tám hướng.

-Người nhất định phải giết sạch bọn họ! Ta không có được thì kẻ khác đừng hòng chiếm!

Đông Hải Quái Khách cũng không tức giận mà dịu dàng nói:

-Bỏ qua đi, sau khi trải qua Thiên Kiếp thì hòn đảo này cũng chẳng còn lại thứ gì cả, như vậy sao ta lại phải vấy bẩn máu tanh lên tay của mình chứ?

Tạp Kỳ Nhi cũng ở bên cạnh kéo ống tay áo của Michelle, nàng yếu ớt nói:

-Tiên Tri...Tha cho bọn họ đi...Ta, ta không muốn như vậy!

Bộ dạng giống như sắp điên của Michelle lập tức biến mất, nàng nhìn chăm chăm vào Tạp Kỳ Nhi đã từ rất lâu rồi chưa gọi mình là mẹ. Nàng gật đầu nói:

-Chúng ta đi thôi! Con gái ngoan, mẹ dẫn con rời khỏi địa phương này! Mẹ sẽ tìm cho con một nơi khác mà tất cả đều là hoa tươi.

-Vâng!

Tạp Kỳ Nhi gật đầu thật mạnh, nàng dùng ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua Lăng Tiêu và Karina. Sau đó nàng đi theo mẹ và biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Tình cảnh trên bầu trời đã càng trở nên khủng bố, mây đen cuộn cuộn đã đè xuống rất thấp làm cho tất cả mọi vật trong thiên địa được bao phủ trong bóng đen. Những con sóng cuộn trào bên ngoài mặt biển bị ép xuống tạo thành những dòng chảy bên dưới.

Tư Đồ Quang Huy hồ hững nhìn tất cả tình cảnh trước mắt, hình như mọi thứ đều không liên quan đến lão. Nhưng làm gì có ai biết rõ, chỉ cần Thiên Kiếp ngày hôm nay bắt đầu thì sẽ có bao nhiêu sinh linh lâm vào cảnh lâm than?

Lúc này Đông Hải Quái Khách nhìn Lăng Tiêu rồi khẽ nói:

-Lăng Tiêu, đơn đả độc đấu người nhất định không phải là đối thủ của ta! Người phải biết cảnh giới hiện nay của ta tuy vẫn là Kiếp Tiên Thần đỉnh phong, nhưng trên thực tế thì thực lực đã sớm đạt đến cảnh giới Kiếp Hậu Thần rồi. Nếu ta toàn lực thi triển ra pháp tắc thiên địa thì tất cả Thánh Vực cũng sẽ bị hủy diệt. Cho nên ta khuyên người, nên buông tay đi thôi. Ta chỉ muốn lấy đi nguyên khí lần đầu tiên của con bé bên cạnh người, sau đó lại trả về tay người! Cả đời này lão phu tung hoành không có gì cố kỵ, nhưng những gì đã nói ra thì chắc chắn sẽ giữ lời.

Thân thể Karina run lên rồi dựa sát vào người Lăng Tiêu, trong ánh mắt của nàng tràn đầy đau khổ. Nàng biết lựa chọn thông minh nhất của Lăng Tiêu lúc này là đồng ý Đông Hải Quái Khách! Trong Thánh Vực này võ giả có tuổi thọ rất cao, sẽ có bao nhiêu người để ý nữ nhân bên cạnh mình không phải lần đầu tiên chứ? Dùng một phương pháp đơn giản như vậy để đổi lấy an toàn của hai người, dường như...Thoạt nhìn thì thấy rất có lợi.

-Thối lắm!

Lăng Tiêu nghe xong thì hầu như không có bất kỳ phản ứng nào mà lập tức nổi giận mắg:

-Lão súc sinh người, đem nữ nhân và con gái của người ra cho ta dùng một chút, sau đó sẽ trả lại cho! Người cảm thấy như vậy...Có tốt không?

-Hừ!

Đông Hải Quái Khách hừ lạnh một tiếng:

-Lăng Tiêu, chính người đã muốn chết thì đừng trách ta không khách khí! Đến đây nạp mạng đi!

Đông Hải Quái Khách nói xong thì cơ thể khẽ động, lão biến mất ngay tại chỗ. Ngay sau đó lão lại mạnh mẽ xuất hiện trước mặt Lăng Tiêu, trên thanh thiết kiếm màu đen trong tay lão không có bất kỳ rung động nào, cũng không có kiếm khí, lại dùng một tốc độ không gì sánh được đâm thẳng về phía Lăng Tiêu.

Phản phác quy chân sao? Thật ra cũng có chút bản lĩnh.

Lăng Tiêu chỉ tay ra rồi hét lớn một tiếng:

-Lực bản nguyên!

Trong không khí có rất nhiều phần tử lực lượng mà mắt thường không thể nhìn rõ được dùng một loại tốc độ không thể tin rồi nhanh chóng ngưng tụ lại tạo thành hình dạng một thanh kiếm. Nó lập tức đánh thẳng vào thanh thiết kiếm màu đen của Đông Hải Quái Khách.

-Keng!

Trong không khí đột nhiên vang lên một tiếng lanh lảnh, không ngờ hai mũi kiếm lại đâm thẳng vào nhau. Điều khiến Đông Hải Quái Khách kinh hãi là thanh kiếm tự động xuất hiện trong tay Lăng Tiêu chỉ giống như một cái bóng, nhưng nó lại cực kỳ nhẹ nhàng thuận theo thanh thiết kiếm màu đen đâm thẳng vào cánh tay lão.

Thực lực của Đông Hải Quái Khách cũng không phải loại bình thường, lão khê rút cổ tay về phía sau, đồng thời cánh tay lão cũng rung lên rồi đâm thẳng về phía Lăng Tiêu. Thanh kiếm này cũng dùng một loại cảnh giới phản phác quy chân đâm thẳng tới.

Đã chân chính đạt đến cảnh giới như Đông Hải Quái Khách thì uy lực của chiêu thức rất khủng bố, chỉ cần động tay thì núi lở đất rung nên đã sớm không muốn thi triển. Tuy chưa từng có người nào nói cho Đông Hải Quái Khách biết, nhưng hầu như tất cả các vị thần trên Thần giới đều giữ vững một lý luận:

-Không nên tạo quá nhiều sát nghiệp vô nghĩa.

Trên núi, trên mặt đất ai biết được có bao nhiêu sinh linh đang sống chứ? Lớn nhỏ cũng có hàng tỉ, nếu chỉ một kiếm là vỡ nát một ngọn núi thì số lượng sinh linh tử vong sẽ lên một con số khổng lồ, tất nhiên những sát ý này đều tập trung hết lên người kẻ ra tay. Sau đó trên bước đường tu luyện của kẻ này dù sao cũng sẽ xuất hiện một loại tâm ma, sau thời gian dài tất nhiên sẽ có người suy xét ra được, cho nên không ai muốn tạo ra sát nghiệp vô nghĩa.

Điều này cũng nói rõ vì sao Đông Hải Quái Khách không muốn giết sạch Tinh Linh trên đảo. Tư Đồ Quang Huy muốn lợi dụng Thiên Kiếp để uy hiếp Tinh Linh tộc, nhưng chuyện này lại không có liên quan gì đến Đông Hải Quái Khách.

Tay trái Lăng Tiêu vẫn giữ chặt lấy vòng eo thon của Karina, thân thể hần khê xê dịch trên mặt đất, trên bầu trời lại đột nhiên truyền đến vài tiếng kim loại đập vào nhau.

Trong nháy mắt hai người đã giao thủ hơn mười chiêu.

Về mặt Tư Đồ Quang Huy hiện lên nụ cười nhìn hai tên kia đang chiến đấu, lão lại còn lớn tiếng nói:

-Không hổ là nhân vật đứng trên đỉnh phong trong toàn cõi Thánh Vực, hai người các ngươi quả nhiên không tầm thường. Ha ha, Lăng Tiêu, lão phu bây giờ cũng cảm thấy bội phục ngươi, không ngờ chỉ vì một con nữ nhân mà chiến đấu với Đông Hải Quái Khách hần. Nhưng hành động này của ngươi làm ta cảm thấy rất kính phục, ngươi yên tâm, lão phu sẽ tuyệt đối không ra tay đánh lén. Nếu ngươi chiến thắng Đông Hải Quái Khách, lão phu sẽ cùng luận bàn với ngươi.

-Không biết xấu hổ!

Karina khê mắng một câu, rõ ràng lão già kia muốn đánh luân phiên, còn nói ra đằng hoàng như vậy, đúng là dè tiện không biết xấu hổ. Bản chất con người của lão già kia đã phô bày ra rõ ràng vào đúng hoàn cảnh này.

Kiếp vẫn trên bầu trời đã càng ngày càng nhiều, càng lúc càng dày. Toàn bộ Tinh Linh trên đảo đều đã sợ hãi đến mức run rẩy, dù bình thường bọn họ có cao ngạo thế nào, có hùng mạnh thế nào nhưng đối mặt với uy lực này của thiên địa đều không làm chủ được tinh thần, không có bất kỳ biện pháp nào để ngăn cản uy lực của trời.

Đông Hải Quái Khách đột nhiên móc từ trong túi ra một hạt châu giống như mắt trâu. Hạt châu này có màu xanh thẫm, mặt trên còn tỏa ra u quang, hình như còn mang theo một luồng tà khí. Lúc này nó chiếu ánh hào quang về phía Lăng Tiêu, trong không khí đột nhiên xuất hiện một mùi vị ngọt ngào.

Trước người Lăng Tiêu cũng đột nhiên xuất hiện một lệnh bài màu đen cực lớn. Khi hạt châu màu đen phóng tới đập lên lệnh bài thì nổ bùng một tiếng. Trong nháy mắt sấm sét trên bầu trời cũng vì một tiếng nổ này mà lập tức trở nên yên lặng.

Toàn bộ mặt trên của lệnh bài Huyền Thiên lập tức bị nhuộm thành một màu xanh mượt. Trong đầu Lăng Tiêu vang lên âm thanh của Huyền Thiên:

-Thật sự là rất bổ dưỡng, Huyền Thiên đại gia đang cần những thứ như thế này!

Khi Đông Hải Quái Khách nhìn thấy lệnh bài Huyền Thiên thì vẻ mặt mạnh mẽ biến đổi, lão lại liên hệ với hạt châu kia của mình, cảm thấy không nhận được bất kỳ phản ứng nào. Lão lập tức trở nên giận dữ, thân thể đột nhiên phóng thẳng lên cao, thanh cự kiếm màu đen trong tay lại vẽ ra trên không trung một luồng hào quang hắc sắc rồi hung hăng bổ thẳng về phía lệnh bài Huyền Thiên.

-Trên đời này những tên không biết lượng sức vẫn còn nhiều thế à!

Huyền Thiên cảm thán trong đầu Lăng Tiêu, hấn lại lấy một loại tốc độ cực kỳ nhanh trước nay chưa từng thấy phóng thẳng về phía Đông Hải Quái Khách nghênh đón một kiếm của lão.

Tiếng nổ khi sắt thép đánh vào nhau lại không vang lên giống như trong tưởng tượng của mọi người, cự kiếm màu đen chém lên lệnh bài Huyền Thiên, nhưng lại lún hẳn vào. Mà điều khiến cho trong lòng Đông Hải Quái Khách không thể kìm chế được phải bùng lên cảm giác sợ hãi chình là thanh kiếm đã ngấp vào trong lệnh bài Huyền Thiên nhưng lại không thể rút ra được.

Sau đó thanh cự kiếm màu đen lại tan chảy ra giống như dung nham, nó nhanh chóng hóa thành một dòng nước màu đen chảy vào trong lệnh bài kia. Chỉ trong nháy mắt, dòng nước kia đã bị lệnh bài thôn phệ sạch sẽ, không còn lại bất kỳ một chút cặn bã nào.

Giọng nói hưng phấn của Huyền Thiên lại vang lên trong đầu của Lăng Tiêu:

-Huyền Thiên đại gia đã khôi phục lại một nửa công lực, chủ nhân, để ta cho người nhìn thấy thực lực thật sự của mình.

Đông Hải Quái Khách đột nhiên cảm thấy lệnh bài màu đen kia có gì đó không đúng, khi lão có phản ứng trở lại thì lệnh bài mà đen kia đã thôn phệ mất thanh cự kiếm rồi. Lúc này lệnh bài lại bùng ra những luồng hào quang hắc sắc rồi hung hăng phóng thẳng về phía Đông Hải Quái Khách như một con Du Long.

Đông Hải Quái Khách đứng trên không trung hét to một tiếng:

-Cút!

Khi tiếng hét này vang lên, một luồng khí tức khổng lồ lập tức bùng ra rồi cuộn cuộn phóng về phía lệnh bài Huyền Thiên.

-Thần uy sao? Cũng bình thường thôi.

Giọng nói khinh thường của Huyền Thiên vang lên trong không khí giống như một cây búa tạ đập mạnh vào lòng Đông Hải Quái Khách.

Một tiếng ầm vang lên.

Kiếp vân đang phủ đầy trên trời đột nhiên bị tiếng nổ này tạo ra một khoảng không khổng lồ. Một luồng ánh sáng mặt trời từ trong lỗ hổng này chiếu xuống, cảnh tượng này làm cho người ta cảm thấy vô cùng quý dị.

Trong miệng Đông Hải Quái Khách lập tức phun ra một ngụm máu tươi, nhưng đôi mắt lão lúc này lại sáng như đuốc. Lão cao giọng cười nói:

-Lăng Tiêu, ha ha, không ngờ người lại có bảo vật đến từ La Ma giới. Người cũng không đơn giản, nhưng nếu muốn thắng ta thì hôm nay ta cho người biết cái gì là Lực Tín Ngưỡng.

Ầm! Trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Cuối cùng thì luồng Thiên Kiếp đầu tiên cũng đã được tạo ra và phóng thẳng xuống người Tư Đồ Quang Huy đã sớm chuẩn bị sẵn mọi thứ bên dưới.

Lúc này trên người Đông Hải Quái Khách bùng lên một vầng hào quang bạch sắc, sau đó vầng sáng này càng lúc càng lớn nhưng cũng càng ngày càng loãng. Cuối cùng nó tạo thành một vòng sáng giống như quả trứng ở sau lưng Đông Hải Quái Khách.

Trong hai mắt Đông Hải Quái Khách đột nhiên bắn ra hai luồng hào quang thương hại, lão dùng ngón trỏ tay phải chỉ về phía Lăng Tiêu:

-Tín Ngưỡng kiếm khí, Trảm!

Đầu tiên Lăng Tiêu cũng cảm thấy sững sốt, nhưng trong mắt lại hoàn toàn không hiện lên vẻ sợ hãi như mong đợi của Đông Hải Quái Khách. Lúc này trong mắt Lăng Tiêu cũng tràn đầy thương hại.

-So xem Lực Tín Ngưỡng của ai mạnh hơn sao?

Về mặt Lăng Tiêu vô cùng cổ quái, nhưng động tác của hắn lại không chậm. Sau lưng hắn lập tức ầm một tiếng rồi bùng ra một thanh cự kiếm bạch sắc với khí thế ngút trời.

Cự kiếm này đâm thủng một lỗ lớn trong đám kiếp vân đang cuộn cuộn trên không trung, kiếm khí vọt thẳng lên tận chín tầng trời.

DoctorCrazy

754. Chương 669: Vị Trí Thứ Hai Trên Thiên Bảng.

Lực tín ngưỡng ngưng tụ thành cự kiếm ở phía sau Lăng Tiêu, trên thanh kiếm tỏa ra những luồng hào quang mãnh liệt, hầu như chỉ trong nháy mắt đã làm cho kiếm khí được lực tín ngưỡng của Đông Hải Quái Khách ngưng tụ thành phải tan vỡ. Lăng Tiêu lại đột nhiên cảm giác được lực tín ngưỡng của mình lại tăng thêm vài phần, trong lòng thâm hiểu, đây chính là kết quả hấp thu lực tín ngưỡng của Đông Hải Quái Khách.

Cảnh tượng này làm tất cả mọi người phải kinh ngạc đến ngất người, toàn bộ Tinh Linh trên đảo đứng rất xa chỗ này căn bản không biết được nơi đó đã xảy ra chuyện gì. Nhưng luồng hào quang bạch sắc giống như thanh kiếm khổng lồ kia đang tỏa ra những luồng uy áp khủng khiếp và cắm thẳng lên chín tầng trời, cũng không phải tạo ra cho tất cả mọi người những uy áp giống như núi cao đang đè lên đỉnh đầu mà làm cho người ta cảm giác được một loại khuất phục không điều kiện đến từ sâu trong tâm hồn.

Người chống lại thần, chính là kết quả thế này.

Karina sững sốt nhìn lăng tiêu đang tập trung tinh thần đứng trên không trung, trong lòng nàng lúc này đang dâng lên những con sóng khổng lồ. Nàng không ngờ nhân loại mà mình yêu thương này lại có loại thực lực mạnh mẽ như vậy, đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi của võ giả trong Thánh Vực.

-Chẳng lẽ hắn đã trở thành thần rồi sao?

Về mặt Tư Đồ Quang Huy đột nhiên biến đổi, lão biết rõ trên người Lăng Tiêu đang bùng ra cái gì. Lúc này trong lòng lão đang vô cùng hoảng sợ, lão cảm thấy vô cùng hối hận khi chính mình chọn cách độ kiếp trên Tinh Linh đảo.

Những cường giả ở cảnh giới này, hơn nữa lại còn ở dưới tình huống phải đối mặt với Thiên Kiếp, hậu quả của sự thất thần sẽ không thể tưởng tượng nổi.

-Xoẹt, xoẹt!

Hai tia chớp bạch sắc lập tức bổ thẳng vào người Tư Đồ Quang Huy, trên cơ thể lão lập tức bùng ra những luồng hào quang mãnh liệt. Lão khẽ kêu lên hai tiếng, khóe miệng trào ra một sợi máu tươi, trong khoảnh khắc này những mê loạn vừa xuất hiện trong ánh mắt lập tức tan biến rồi trở nên thanh tỉnh. Tư Đồ Quang Huy đã không dám phân tâm suy nghĩ những chuyện khác, bây giờ lão phải chuyên tâm đối phó với Thiên

Kiếp đang ngày càng trở nên dữ dội. Nhưng lực tín ngưỡng vô cùng nồng đậm trên người Lăng Tiêu làm cho người khác phải cảm tức kia, đã mãi mãi khắc sâu vào trong ấn tượng của Tư Đồ Quang Huy.

Đông Hải Quái Khách dùng tay chỉ vào Lăng Tiêu rồi hoảng sợ nói:

-Người, sao người lại có nhiều lực tín ngưỡng như vậy?

Đông Hải Quái Khách bắt buộc phải cảm thấy kinh hoàng, lão ở trong Thánh Vực mấy vạn năm cuối cùng mới thống nhất được tất cả dị tộc ngoài biển, ngay cả việc thu phục Ma giới cũng mất hơn hai vạn năm. Hơn nữa hắn lại là vị thần bảo vệ của Thú tộc chuyển thế, hiện nay lại lấy được tín ngưỡng của Tinh Linh tộc, nhưng cho đến ngày hôm nay mới có được lực tín ngưỡng với quy mô như vậy mà thôi. Nếu một khi lực tín ngưỡng trở thành Thần lực thì sẽ có lực sát thương khổng lồ.

Tuy Đông Hải Quái Khách chưa vượt qua Thiên Kiếp nhưng trên thực tế thì thực lực của lão cũng không kém gì một Kiếp Hậu Thần, vì bản thân lão có được rất nhiều lực tín ngưỡng.

Nhưng không ngờ một tiểu tử nhân loại chỉ có mấy trăm năm tuổi mà lại có nhiều lực tín ngưỡng đến mức như vậy, sao Đông Hải Quái Khách không kinh hoàng chứ? Sao lại không làm lão cảm thấy sợ hãi được?

Lăng Tiêu híp mắt lại, ánh mắt lại lóe lên, trong lòng hắn thầm nghĩ:

-Tuy thực lực của con người trong nhân giới yếu đuối đến mức người khác không thèm nhìn, nhưng lực tín ngưỡng của tất cả nhân loại lại rất kinh khủng. Tiếc là ta còn chưa hoàn toàn sử dụng được lực tín ngưỡng này, nếu không hôm nay đã nhân cơ hội này mà chém chết Đông Hải Quái Khách.

Lăng Tiêu thầm nghĩ rồi cười lạnh nói:

-Thế nào? Sợ sao? Đông Hải Quái Khách, ta mặc kệ ngươi là ai? Nhưng ngươi tốt nhất nên nhớ kỹ lời của ta, ngươi không nên cố gắng làm thương tổn đến bất kỳ người nào bên cạnh ta! Nếu không ta sẽ để ngươi nhận lấy một hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nếu Lăng Tiêu nói ra lời này trước khi chưa có lực tín ngưỡng ở phía sau thì chắc chắn Đông Hải Quái Khách chỉ khịt mũi khinh thường mà thôi, lão hoàn toàn không đặt nó trong lòng.

Một con sư tử hùng mạnh phải quan tâm đến móng vuốt của con mèo nhỏ sao?

Nhưng lúc này những lời nói được phát ra trong miệng Lăng Tiêu lại có uy lực hơn trước đó rất nhiều lần. Dù Đông Hải Quái Khách không nghĩ ra vì sao Lăng Tiêu có nhiều lực tín ngưỡng như vậy, nhưng cũng không dám coi Lăng Tiêu là kẻ địch chính diện. Vì năm xưa cho dù là đại thần Thanh Hà, Tối Cao Thần trong Thần giới cũng chưa từng có lực tín ngưỡng nhiều như vậy.

Nếu không năm xưa chỉ cần dựa vào thực lực hùng mạnh của Thanh Hà, dù có bao nhiêu người, dù có thêm phân thân vô cùng đông đảo của siêu cấp cường giả La Ma giới kia, dù tất cả các vị thần trên Thần giới đều là kẻ địch...Thì chắc chắn cũng không phải là đối thủ của Thanh Hà.

Lực tín ngưỡng rất bí ẩn và thần kỳ, cũng chính là nguyên nhân gây ra Thần chiến.

Kẻ nào dám khinh thường uy lực của nó?

Đông Hải Quái Khách thậm chí cũng không dám mở miệng nói thêm bất cứ điều gì, đối mặt với người thanh niên có khí thế vô cùng hùng mạnh này, lão rất khôn khéo duy trì sự trầm mặc. Lão nhìn về phía Lăng Tiêu rồi chuyển ánh mắt lưu luyến nhìn thoáng qua Karina bên dưới. Nếu lão có thể đoạt được nguyên âm của con bé kia rồi sau đó lại vượt qua Thiên Kiếp, lúc đó chính lão sẽ đạt đến một thực lực đỉnh phong chân chính. Khi đó dù tiểu tử Lăng Tiêu này có bao nhiêu lực tín ngưỡng làm lòng người phải chết lặng, thì Đông Hải Quái Khách cũng không sợ hãi.

Nhưng... ....

Tránh voi chẳng xấu mặt nào!

Đông Hải Quái Khách thầm nghĩ, nếu lão biết lực tín ngưỡng trên người tên Lăng Tiêu này chỉ là một bình hoa cực lớn, chỉ có thể lấy ra để hù dọa người khác nhưng căn bản lại không thể sử dụng được, thì sợ rằng sẽ hối hận tím tái ruột gan.

Một luồng bạch quang lóe lên, Đông Hải Quái Khách lập tức biến mất. Lúc này Lăng Tiêu ngẩng đầu nhìn Tư Đồ Quang Huy đang độ kiếp, ánh mắt của lão già này cũng đang nhìn về phía hắn.

Nếu Lăng Tiêu không bùng ra lực tín ngưỡng thì sợ rằng Tư Đồ Quang Huy vẫn còn cảm thấy ung dung tự đắc. Vì trong lòng Tư Đồ Quang Huy cho rằng mình ăn đứt tên thanh niên này.

Nhưng bây giờ dù Tư Đồ Quang Huy có kiên cố thế nào thì cũng không dám nói mình có thể dễ dàng chiến thắng Lăng Tiêu. Cho nên, sự tức giận bùng lên trong lòng Tư Đồ Quang Huy, lúc này lão lại nổi lên ác tâm, thâm nghĩ:

-Sao mình không lợi dụng Thiên Kiếp lần này để trừ khử tên thanh niên kia chứ?

Đúng lúc này ở tận cùng phía chân trời vô tận, đột nhiên truyền đến một tiếng gió rít rất lớn. Âm thanh này giống như vang lên từ tận cùng thế giới, xa đến mức tận cùng.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc tiếng gió rít kia lại vang lên bên tai, đồng thời lại vang lên vài tiếng cười lớn:

-Ha ha ha ha! Rầm rộ thế này sao lại có thể thiếu Vương Tá ta tham gia chứ?

Khi âm thanh này vang lên, một bóng người giống như đi ra từ trong hư không rồi xuất hiện ở nơi đây. Người này thoát nhìn cực kỳ trẻ tuổi, bộ dạng có lẽ chưa tới ba mươi, dáng người cao to, diện mạo anh tuấn, tóc dài phủ quá vai nhưng lại không làm mất đi một phần khí tức đàn ông trên người. Tên này có hai hàng lông mày kiếm, cặp mắt hổ lóe lên tinh quang. Hắn ngẩng đầu lên rồi thản nhiên nhìn kiếp vân đang cuộn cuộn trên bầu trời, sau đó nói:

-Thật náo nhiệt, không ngờ ta vừa mới vượt qua Thiên Kiếp thì Tư Đồ lão huynh ngươi cũng muốn độ kiếp, tốc độ này...Rất nhanh đấy!

Nhìn thấy người vừa mới xuất hiện, Lăng Tiêu khẽ cau mày, trong lòng lại lóe lên một tin tức:

-Vương Tá? Xếp hạng hai trên Thiên Bảng sao? Người Bắc Châu xếp hạng nhất trên Thiên Bảng chính là Vương Lâm anh ruột của hắn!

Đồng thời Lăng Tiêu cũng thấy vẻ mặt của Tư Đồ Quang Huy trở nên rất khó coi khi Vương Tá xuất hiện.

Vương Tá thấy bộ dạng của Tư Đồ Quang Huy thì khẽ cười nói:

-Chẳng lẽ Tư Đồ lão huynh không chào đón tại hạ đến đây sao? Chúng ta đã nhiều năm rồi chưa gặp mặt, ta nghĩ có lẽ đã vài vạn năm rồi ấy nhỉ?

Tư Đồ Quang Huy vung tay lên, một luồng kiếm khí đánh thẳng lên tia chớp Thiên Kiếp, bầu trời nổ ầm lên một tiếng. Âm thanh của lão già này không bị tiếng nổ kia ảnh hưởng, lão khẽ nói trong tiếng sấm động:

-Đâu dám! Chẳng lẽ Vương huynh muốn đến đây quan sát lão phu độ kiếp sao?

-Ha ha, độ kiếp có gì đáng xem chứ?

Vương Tá tùy tiện khoát tay, hắn cũng không thèm nhìn vẻ mặt khó coi của Tư Đồ Quang Huy mà quay đầu lại nói:

-Ta vì lực tín ngưỡng nồng đậm kia mà tới, không ngờ năm xưa chư thần chúng ta liều mạng đánh một trận, lớp lớp ngã xuống, lớp lớp phong ấn, cuối cùng lại thành toàn cho tên tiểu tử nhân giới kia. Con bà nó, lực tín ngưỡng lại kinh người như vậy, đây không phải là lực tín ngưỡng năm xưa tất cả mọi người đều nhìn xuống nhân giới thêm nhỏ dãi sao? Ta cũng không nghĩ ra cái địa phương linh khí loãng như nhân giới, sinh mệnh người phạm nhân chỉ có trăm năm lại sinh ra lực tín ngưỡng hùng mạnh như vậy sao?

Tư Đồ Quang Huy lại tránh qua một luồng Thiên Kiếp, trong lòng cũng thầm cảm thấy yên tâm. Từ trong lời nói của Vương Tá có thể thấy hắn đến đây không phải vì muốn phá mình độ kiếp. Lúc này lão lại nhìn về phía Lăng Tiêu đang đứng, trong lòng lão khẽ động. Vương Tá và Vương Lâm là huynh đệ, từ trước đến nay cũng không được đường hoàng cho lắm, bọn chúng cũng không làm chuyện chẳng có mục đích, hay là...

....

-Vương Tá huynh đệ, ý của ngươi là?

Trái tim của Tư Đồ Quang Huy lập tức đập lên thành thịch.

-Người nói tên này giả dối sao?

Vương Tá khoát tay chặn lại rồi dùng tay chỉ vào Lăng Tiêu:

-Người không muốn giết hần à? Người nghĩ rằng ta đến đây để phá hoại người độ kiếp sao? Tư Đồ lão huynh, người nói cũng phải biết suy nghĩ, dù người có vượt qua Thiên Kiếp hôm nay, người tưởng rằng sẽ là đối thủ của ta sao?

Về mặt Tư Đồ Quang Huy trở nên xấu hổ, đúng vậy, đừng tưởng hần xếp vị trí thứ tư trên Thiên Bảng, Vương Tá xếp vị trí thứ hai nhưng thực lực giữa hai người lại cách nhau quá xa. Dù Đông Hải Quái Khách có nhìn thấy Vương Tá cũng phải ngoan ngoãn bỏ chạy trốn chết.

-Tất nhiên ta muốn giết hần! Vương Tá huynh nếu ra tay thì tiểu tử này chắc chắn sẽ không có đường sống!

Khoảnh khắc này Tư Đồ Quang Huy sao lại không nhìn ra chứ, Vương Tá nhất định cũng rất kiêng kỵ lực tín ngưỡng sinh ra trên người Lăng Tiêu. Hần muốn trừ khử sớm tên khủng bố này, còn chuyện tương lai kẻ nào có thể hợp nhất được tín ngưỡng trên nhân giới thì lại không quan tâm. Trong lòng Tư Đồ Quang Huy cũng đại khái hiểu rõ, hiện giờ tất cả những người có thực lực độ kiếp trong Thánh Vực đều đang đợi một cơ hội, nếu có thể phá vỡ phong ấn Thần giới thì việc đầu tiên cần phải làm chính là liên thủ để tiêu diệt hoàn toàn đại thần Thanh Hà.

Đây là một con đường sống mà không cần bất kỳ người nào phải thương lượng.

-Người đến đây!

Vương Tá dùng ánh mắt khinh thường nhìn Lăng Tiêu, rồi hần cười lạnh nói:

-Đông Hải Quái Khách yếu đuối kia có thể bị người hù dọa nhưng ta thì không, lực tín ngưỡng của người chẳng qua chỉ được vẽ bề ngoài mà thôi, chỉ dùng để nhìn chứ không thể sử dụng được. Người thanh niên, nếu người đồng ý tự sát thì ta sẽ cho một cơ hội chuyển thế. Thực Sơn phái của người, tất cả đệ tử và thân nhân của người, Vương Tá ta có thể bảo đảm bọn họ được bình an. Trăm năm sau người lại là tông chủ Thực Sơn phái, vẫn là nhất đại tông sư trong Thánh Vực. Người phải biết rằng lực tín ngưỡng kia căn bản không phải người có thể chịu đựng được đâu! Dù...Người có truyền thừa đến từ La Ma giới, cũng không thể chịu đựng được.

Lăng Tiêu cũng cảm thấy kinh ngạc trong lòng, không ngờ Vương Tá này cũng thật sự có kiến thức, tên này có thể nhìn ra mình không thể sử dụng lực tín ngưỡng này. Nhưng...Lăng Tiêu ta chẳng lẽ chỉ có nhiều đây bản lĩnh thôi sao? Xếp hạng hai trên Thiên Bảng thì sao? Nhìn vẻ mặt vênh váo hung hăng của Vương Tá, Lăng Tiêu đột nhiên cười rộ lên.

Lăng Tiêu đưa mắt nhìn những tia chớp được gọi là Thiên Kiếp đang phóng lên trên người Tư Đồ Quang Huy, vẻ mặt Lăng Tiêu lại lộ ra nụ cười:

-Để ta cho các người thấy thế nào mới gọi là Thiên Kiếp thật sự.

DoctorCrazy

755. Chương 670: Thế Này Mới Gọi Là Thiên Kiếp

Trước nay Lăng Tiêu cũng chưa từng nghĩ tới phải độ kiếp trong tình cảnh này. Thật ra hần đã sớm đạt đến thực lực để độ kiếp, nhưng vẫn cố gắng áp chế, ngay cả ý tưởng muốn độ kiếp cũng chưa từng xuất hiện trong đầu. Hần không phải không dám, năm xưa tên tiểu tu sĩ Kim Đan Kỳ còn dám chạy tới địa phương bao phủ trong Thiên Kiếp để chờ chiếm tiện nghi của lão tổ tông, thì bây giờ còn cái gì mà hần không dám làm chứ?

Chỉ có thể nói kiếp này Lăng Tiêu có rất nhiều trói buộc, không bao giờ hành động lỗ mǎng và ngu dốt giống như tên tu sĩ năm xưa nữa.

Cái gọi là nhân duyên, chính là đợi đúng thời gian thích hợp thì mới làm những chuyện thích hợp.

Tu đạo thiên địa, cầu kết quả trường sinh, thuận thiên cũng được mà nghịch thiên cũng chẳng sao. Con người sống trên đời này nếu không thể thoả mái làm được mọi việc thì còn gì là vui vẻ nữa?

Cho nên Lăng Tiêu mới không thềm do dự nói rõ cho Karina biết, hẩn yêu nàng! Sợ rằng cái từ “yêu” này cũng có rất nhiều hạn chế, so với các nàng Diệp Tử thì chữ “yêu” này ít hơn rất nhiều...Nhưng, cũng vẫn là “yêu”!

Lời nói của Lăng Tiêu làm cho Vương Tá và Tư Đồ Quang Huy trở nên sửng sốt. Nhiều năm trước đây khi bọn họ còn là những võ giả trong Thánh Vực, tu luyện đến cảnh giới tối cao thì phải đối mặt với thiên uy đặc biệt kinh khủng. Lúc đó kiếp vận kéo đến cuộn cuộn, thân thể trở nên run rẩy, khi luồng sấm sét thứ nhất phóng thẳng xuống người thì bọn họ đã từng nghĩ mình sẽ bị đánh tan thành tro bụi.

Không ngờ sau nhiều năm trôi qua, võ giả trong Thánh Vực thực lực không phát triển được bao nhiêu so với trước đây, nhưng bản lĩnh khoắc lác lại hùng mạnh hơn rất nhiều so với những thế hệ trước đó.

Người đã từng tự mình vượt qua hai lần Thiên kiếp, là cường giả đã từng gặp qua rất nhiều loại Thiên Kiếp lại không kìm được phải cười lên ha ha, thậm chí Vương Tá còn cười đến mức thiếu chút nữa đã chảy hết nước mắt nước mũi, hẩn dùng tay chỉ vào Lăng Tiêu nói:

-Tên tiểu tử ngươi, ha ha, ta cảm thấy không đành lòng giết ngươi nữa, nói đi, ngươi làm cho ta xem, thế nào mới gọi là Thiên Kiếp thật sự?

-Muốn thấy sao? Tốt!

Lăng Tiêu mạnh mẽ giang rộng hai tay ra, hẩn ngẩng đầu lên, nửa phần trên của cơ thể giống như ngửa hẩn về phía sau. Một luồng khí thể ngút trời lập tức bùng lên, thậm chí hai tên Vương Tá và Tư Đồ Quang Huy còn chưa kịp có cơ hội để kinh ngạc thì trên bầu trời đã nổ lên ầm ầm!

Rất nhiều đám mây đen giống như những khối đá khổng lồ ùn ùn kéo đến, bao phủ và chèn ép những đám mây Thiên Kiếp do chính Tư Đồ Quang Huy dẫn ra, làm cho những đám mây kia trở nên tán loạn. Lúc này bầu trời lại xuất hiện những tia chớp khổng lồ, khi những luồng sấm sét này xuất hiện thì lập tức đánh nát những tia chớp nhỏ như đầu đũa trước đó. Tuy tất cả không một tiếng động, tuy chỉ là vô ý nhưng làm người dẫn đến Thiên Kiếp trước đó phải sinh ra cảm giác vô cùng xấu hổ.

Hiện tượng khủng bố này giống như ngày tận thế, rõ ràng chính là ngày tận thế.

Chỉ sau khoảnh khắc, Thiên Kiếp vốn vẫn còn tản ra uy lực của thiên địa làm Tư Đồ Quang Huy cảm thấy sợ hãi, cảm thấy mệt mỏi đối phó lại biến mất không còn chút tung tích nào.

Thay vào đó là một Thiên Kiếp mạnh hơn trước đó mấy chục lần, một Thiên Kiếp thật sự.

-Xoẹt!

-Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm!

Tất cả đất trời chỉ còn lại một tiếng động duy nhất.

Nhìn lên bầu trời chỉ thấy từng đoàn kiếp vận còn đen hơn trước đây rất nhiều đang bao phủ cả không trung. Nếu chuyển tầm mắt ra xa cũng chỉ nhìn thấy những kiếp vận này, hơn nữa chúng lại càng ngày càng đè xuống thấp. Thậm chí còn làm người ta sinh ra một loại cảm giác giống như گیر tay là có thể chạm vào được.

Một luồng sấm sét khổng lồ mang theo hào quang bạch sắc khủng khiếp, mặt trên còn xẹt qua xẹt lại rất nhiều tia chớp màu tím phóng ầm ầm về phía Lăng Tiêu.

Lúc này vẻ mặt Tư Đồ Quang Huy và Vương Tá giống như bị người ta nhét vào trong miệng một cái trứng ngỗng, miệng mồm há hốc, con mắt hình như muốn lộn ra ngoài. Hai tên này đang đứng ngây ra như tượng, quả thật đã hoàn toàn sợ hãi rồi.

Bọn họ dù nằm mơ cũng không ngờ còn có loại Thiên Kiếp kinh khủng thế này, lúc này hiện tượng u ám và khủng bố trên bầu trời cũng không đủ để hình dung cảm giác khó tin và u ám trong lòng bọn họ.

Trong trời đất còn loại Thiên Kiếp thế này sao?

Đây...Đây mà là Thiên Kiếp sao?

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra nhanh như một tia chớp lóe lên, lúc này trong tay Lăng Tiêu lại đột nhiên bắn ra một cái lệnh bài màu đen. Chỉ trong nháy mắt lệnh bài này đã phình to lên một chu vi khoảng vạn thước rồi bắt đầu xoay tròn. Nó dùng một loại tốc độ và lực lượng không gì có thể sánh được, hung hăng hứng lấy luồng sấm sét kia.

Luồng sấm sét này lại bắn về phía...Tư Đồ Quang Huy.

Tư Đồ Quang Huy hú lên một tiếng quái dị rồi xoay người bỏ chạy.

Lúc này chỉ có những thằng ngu mới không bỏ chạy! Đứa nào muốn chết ở đây thì cứ ở lại.

Luồng sấm sét này bổ thẳng lên mặt đất lại làm Vương Tá sinh ra cảm giác không thể tưởng tượng nổi. Sấm sét hùng mạnh như vậy, theo những suy nghĩ của hắn thì ít nhất cũng phải tạo ra trên mặt đất bên dưới một cái hố khổng lồ sâu trên trăm mét. Nhưng không ngờ trong nháy mắt khi sấm sét kia còn chưa bổ xuống mặt đất thì đã biết mất không còn tung tích.

Nó không bổ xuống đất!

Đây...Đây là chuyện gì xảy ra?

Vương Tá cảm thấy những suy nghĩ của mình đã không còn theo kịp tình cảnh trước mắt nữa, đột nhiên hắn lại nhìn thấy lệnh bài màu đen khổng lồ kia phóng ra một luồng sấm sét khổng lồ rồi hung hăng lao về phía mình. Lúc này Vương Tá cũng không chạy trốn về phương xa như Tư Đồ Quang Huy, hắn đứng yên tại chỗ, bảo kiếm xuất hiện trên tay rồi hung hăng vung lên. Một luồng kiếm khí màu đen mạnh mẽ phóng thẳng về phía tia chớp khổng lồ kia, trong mắt hắn lóe lên vẻ kiên trì.

Hắn tin chắc tất cả những gì mình vừa được nhìn thấy đều là giả.

Một đứa trẻ nhân giới mới có vài trăm tuổi, làm sao có thể tạo ra cảnh tượng khủng bố như vậy được?

Đây nhất định là giả!

Nhất định là giả!

-Đừng!

Khi luồng sấm sét kia trực tiếp xuyên qua kiếm khí của Vương Tá rồi hung hăng bổ thẳng vào người, thân thể hắn bị đánh văng xuống mặt đất giống như điều đứt dây. Vương Tá cũng không hổ danh là người có thực lực Kiếp Hậu Thần đã trải qua rất nhiều thử thách của Thiên Kiếp trong Thánh Vực, hắn phun ra hai ngụm máu tươi trên không trung, khoảnh khắc khi cơ thể chuẩn bị đập vào mặt đất thì hắn xuất ra tất cả lực lượng của bản thân chạy trốn về phương xa như tên bắn.

Nếu còn nán ná ở đây, chắc chắn sẽ chết.

Tư Đồ Quang Huy còn chưa kịp chạy đi xa đã thấy có rất nhiều luồng sấm sét phóng về phía mình với tốc độ không thể tin nổi. Lúc này lão đã không còn bất kỳ phản ứng nào để tìm được đường sống, chỉ dùng tất cả lực lượng của bản thân để tạo thành lớp phòng ngự trên người. Hơn nữa tất cả những bảo vật phòng ngự trên người, cho dù là những trang bị có thể nói là xa xỉ nhất cả trên Thần giới năm xưa cũng được lão đưa ra sử dụng. Lần này lão lập tức cao chạy xa bay, Liên Minh Nam Châu, giắc mộng xưng đế, hay tiêu diệt Thanh Hà...Đều vứt đi sạch.

Tất cả mọi thứ cũng không bằng một luồng sấm sét mang theo thiên uy khủng bố này.

-Xoẹt!

Tư Đồ Quang Huy bị đánh thành tro bụi, ngay cả một câu nói cuối cùng cũng không thể phát ra khỏi miệng, tất cả những ý tưởng của lão đã không thể thực hiện được nữa.

Những luồng sấm sét Thiên Kiếp cho dù là thần tiên thật sự cũng không dám đón đỡ này đánh thẳng vào thân thể Tư Đồ Quang Huy, lão có thể còn cơ hội sống sao?

Còn những trang bị rất có danh tiếng trên Thần giới, dưới uy lực của Thiên Kiếp thật sự thì có khả năng làm được chuyện gì? Trong mắt Lăng Tiêu, chỉ sợ ngay cả những bảo khí thượng phẩm cũng chẳng là gì cả.

Hầu như chỉ trong nháy mắt, hai cường giả nổi tiếng trong Thánh Vực, tuy không phải đại biểu cho những người mạnh mẽ nhất trong Thánh Vực nhưng không ai dám nói bọn họ là những kẻ yếu lại có một kết quả một chết một bị thương.

Khi Lăng Tiêu thanh tỉnh trở lại thì trong lòng cũng không cảm thấy vui hay buồn, trong tình cảnh này lệnh bài Huyền Thiên đã phát huy được hiệu quả khổng lồ, những luồng sấm sét kia rất ít có cơ hội tiếp cận được Lăng Tiêu.

Giọng nói của Tiểu Yêu vang lên trong đầu Lăng Tiêu còn mang theo sự hưng phấn:

-Chủ nhân, dùng thiên lôi luyện kiếm đi!

Lăng Tiêu không chút do dự mà thả Tiểu Yêu ra, một luồng hồng quang lóe lên, chỉ trong nháy mắt đã bay thẳng vào giữa kiếp vân. Những đám mây trên bầu trời vốn đang đứng yên bất động nhưng khi Tiểu Yêu phóng vào thì lại bắt đầu cuộn cuộn vận chuyển, sấm sét trong kiếp vân cũng càng trở nên dày đặc.

Những tiếng nổ ầm ầm liên tục vang lên.

Giọng nói của Huyền Thiên vang lên trong đầu Lăng Tiêu:

-Chủ nhân, đã lâu rồi Huyền Thiên chưa được đã nghiền như vậy, ha ha ha!

Lăng Tiêu cũng không nói gì, hắn chỉ đưa mắt nhìn lên lệnh bài Huyền Thiên đang bay lượn giữa không trung giống như Hắc Long, thầm nghĩ:

-Đúng là bảo vật trời sinh, ngay cả Thiên Kiếp có uy lực như vậy cũng chẳng làm nó tổn thương được. Nếu Huyền Thiên cũng là linh vật trời sinh, thì sợ rằng sấm sét Thiên Kiếp ngày hôm nay sẽ trở thành thức ăn đại bổ cho nó rồi.

Thiên Kiếp hôm nay hình như cũng cảm nhận được quyền uy của mình đã bị kẻ khác thách thức cực điểm, sấm sét càng ngưng tụ lại mãnh liệt trên không trung. Mỗi một luồng sấm sét lại dài hơn rộng hơn trước đây rất nhiều, nhưng uy lực cũng tăng mạnh lên gấp mấy lần.

Lăng Tiêu thầm rung mình, hắn hiểu Thiên Kiếp hôm nay vẫn cần chính mình vượt qua. Nếu hắn dùng lệnh bài Huyền Thiên thì có thể chống cự được, nhưng Thiên Kiếp này sẽ duy trì rất lâu.

Vì lệnh bài Huyền Thiên đã không phải là một pháp bảo thông thường, nó căn bản đã có linh tính, có lối suy nghĩ độc lập không lệ thuộc vào người tu chân.

-Huyền Thiên, người trở về đi, để ta tự mình chống cự!

Lăng Tiêu trầm giọng nói.

Lệnh bài Huyền Thiên vì một tiếng đã trở về trong tay Lăng Tiêu, đồng thời giọng nói của Huyền Thiên cũng vang lên trong đầu Lăng Tiêu:

-Chủ nhân, nếu không gắng gượng được thì thả ta ra nhé!

Huyền Thiên rõ ràng cũng biết được vấn đề mấu chốt này, nếu mình vẫn còn tiếp tục trêu đùa Thiên Kiếp thì sợ rằng uy lực của nó sẽ càng ngày càng mạnh, cuối cùng dù là chính Huyền Thiên cũng chưa chắc có thể chống đỡ được.

Lăng Tiêu gật đầu, hắn ngẩng đầu nhìn về phía một luồng sấm sét khổng lồ. Lúc này chiến giáp huyết sắc lại lộ ra trên người Lăng Tiêu, luồng sấm sét kia đánh ầm ầm lên người hắn làm chiến giáp huyết sắc tan vỡ rồi hóa thành năng lượng bùng lên không trung, y phục khắp toàn thân của Lăng Tiêu cũng đã hoàn toàn tan nát.

Nhưng luồng sấm sét vừa rồi lại không gây ra bất kỳ vết thương nào trên cơ thể Lăng Tiêu, điều này chính là điểm khác biệt giữa người tu chân và võ giả trong Thánh Vực.

-Ầm!

Lại một luồng sấm sét phóng về phía Lăng Tiêu, lực tín ngưỡng trên người hắn lại bùng ra. Sấm sét đánh vào lực tín ngưỡng thì uy lực giảm đi rất nhiều lần. Thậm chí sấm sét này còn không mạnh bằng những tia chớp đánh lên người Tư Đồ Quang Huy trước đây.

Lăng Tiêu hưng phấn nắm chặt tay, hắn dùng lực tín ngưỡng để chống lại Thiên Kiếp, quả nhiên rất thông minh.

Lực tín ngưỡng nói thẳng ra thì cũng chỉ là một loại công đức lớn mà thôi, trước nay Thiên Kiếp vẫn vô cùng nhân từ với những người có công đức. Trong những truyền thuyết trên tu chân giới, thậm chí còn có những tuyệt thế cường giả mà công đức đã thành thánh, khi bọn họ phi thăng trở thành thần tiên thì chẳng thấy bóng dáng Thiên Kiếp đâu.

Tuy đây chỉ là truyền thuyết nhưng người trên tu chân giới lại rất tin, lực công đức, lực tín ngưỡng đều có rất nhiều ưu đãi khi độ kiếp. Đáng tiếc là rất ít người có đủ hai loại lực lượng này.

Lăng Tiêu đem tất cả lực tín ngưỡng đã ngưng tụ trong cơ thể mình mấy trăm năm bùng ra bên ngoài. Đồng thời hắn cũng thấy rõ, khi một luồng sấm sét Thiên Kiếp lóe lên thì mang đi rất nhiều lực tín ngưỡng.

Lăng Tiêu cũng không cảm thấy đau lòng, khi mình độ kiếp thành công có được sức mạnh khổng lồ thì có thể quay về đám tín đồ trung thành của mình trên nhân giới.

Khi lực lượng tín ngưỡng đã mất sạch thì luồng sấm sét Thiên Kiếp cuối cùng cũng phóng tới đúng thời hạn. Lăng Tiêu dùng tất cả lực lượng toàn thân nghênh đón luồng Thiên Kiếp cực mạnh này.

DoctorCrazy

756. Chương 671: Đại Thừa Kỳ.

-Xoẹt!

Chỉ trong nháy mắt luồng sấm sét này đã rót vào tận đáy lòng Lăng Tiêu, nó không sinh ra bất kỳ lực sát thương nào nhưng trước mặt Lăng Tiêu lại xuất hiện rất nhiều ảo ảnh.

Tất cả yêu hận tình cừu trong kiếp này đều xuất hiện!

Cánh cửa này, luồng Thiên Kiếp cuối cùng này cũng chính là tâm kiếp.

Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm đã sớm trở về trong tay Lăng Tiêu, lúc này những luồng sáng rực rỡ trên thân kiếm lại bùng lên. Lăng Tiêu và Tiểu Yêu tâm linh tương thông, nên khoảnh khắc này hắn cũng cảm giác được Tiểu Yêu đang ở giữa một loại hồi ức hỗn loạn. Trong lòng Lăng Tiêu cảm thấy rất kỳ quái, Tiểu Yêu này rốt cuộc có lai lịch gì, mà lại có thể độ kiếp cùng với mình chứ? Phải biết rằng chín mươi chín luồng Thiên Kiếp, tuy uy thế dũng mãnh nhưng cũng không phải kẻ nào cũng có thể được trải qua. Nếu là một người bình thường thì căn bản không dám tiến vào trong Thiên Kiếp hôm nay. Trong lòng cảm thấy kỳ quái nhưng Lăng Tiêu cũng không có thời gian bận tâm đến Tiểu Yêu, lúc này tất cả những thất tình lục dục hắn tu luyện nhiều năm đã biểu hiện ra những uy lực khổng lồ.

Tâm ma dùng rất nhiều đòn tấn công, dùng tất cả mọi thủ đoạn để đánh vào thất tình lục dục. Dưới sự uy áp hùng mạnh của thiên địa, Lăng Tiêu căn bản không có chỗ trốn tránh, hắn chỉ có thể chọn cách đối mặt.

Trong ảo cảnh tâm kiếp, lúc này lại xuất hiện cha mẹ anh em của chính mình, khi khác lại xuất hiện hình bóng của những hồng nhan tri kỷ. Tất cả mọi người đều cảm kiếm chém về phía Lăng Tiêu, nếu là người tầm thường thì vừa nhìn thấy tình cảnh này nhất định sẽ bị dọa đến mức không biết phải làm sao!

Dù bị vây vào giữa tâm ma, dù biết rõ tất cả những tình cảnh trước mặt đều không phải là thật. Nhưng vì nó rất chân thật nên làm cho người ta không thể phân biệt được rốt cuộc mình đang nằm mộng hay sự thật. Tâm kiếp mạnh vì nó là uy lực của thiên địa, con người có thể chống đỡ được sao?

Những tu sĩ tu luyện đạo vô tình mà gặp tình cảnh này, nếu tâm tình và tu vi đủ kiên trì và hùng mạnh, thì khi đối mặt với cha mẹ thân nhân và hồng nhan tri kỷ cũng có thể vững kiên chặt đứt tất cả tình cảm, như vậy sẽ vượt qua được kiếp này. Nếu không đủ quyết tâm thì chẳng khác nào trên đạo tâm của chính

mình có một lỗ hổng lớn! Dù sao cũng không có bao nhiêu người có thể làm được những chuyện máu lạnh vô tình lòng lang dạ sói.

Con dê ngàn dặm cũng bị phá vỡ chỉ bằng một tổ kiến nhỏ, huống chi đây lại là một lỗ hổng lớn, độ kiếp thất bại chỉ có một kết quả...Hồn bay phách lạc.

Lăng Tiêu lại hoàn toàn không sợ, kiếp trước hắn tỉnh tỉnh mê mê, một lòng tu luyện, đạo tâm thanh tịnh. Tuy hắn cũng có một vài ý nghĩ ích kỷ của nhân loại, nhưng lại không để lại bất kỳ thiếu sót nào. Chỉ có một lần duy nhất động tâm rồi bị Thiên Kiếp đánh trúng thiếu chút nữa đã hồn bay phách lạc. Hắn tiến vào thế giới này, mà ở nơi đây hắn lại trải qua vài chục năm giống như câu nói “vào đời” trên tu chân giới. Trong lúc rèn luyện giữa cõi trần, hắn vẫn duy trì đạo tâm thanh tịnh, tu đạo hữu tình, luyện thất tình lục dục.

Cái gọi là tâm ma trong Thiên Kiếp cũng chỉ như vậy mà thôi!

Lăng Tiêu thần nhiên giải quyết tất cả vấn đề, cũng không tạo ra khe hở nào. Điều này đối với tất cả tu sĩ là một cửa ải khó khăn nhất, nhưng đối với Lăng Tiêu lại là một loại đột phá vô cùng bình tĩnh.

Gió mây cuộn cuộn sôi trào.

Đột nhiên gió thổi mây ùa đi xa.

Trời xanh ẩn giấu bóng ma.

Tà dương đỏ máu chan hòa tâm tư.

(Dịch thơ: Masta4ever)

Lúc này tất cả lực lượng trên thân thể Lăng Tiêu đã chuyển hóa thành những luồng tiên lực nồng đậm, tiên lực cuộn lấy cơ thể Lăng Tiêu giống như chuẩn bị phi thăng.

Lăng Tiêu cảm thấy cơ thể của mình vô cùng thoải mái, tất cả những quy định pháp tắc trong thiên địa mà trước đây hắn chưa thể hiểu ra, hôm nay lại hiện rõ trước mắt, không có bất kỳ khó khăn nào.

Đồng thời trong đầu Lăng Tiêu cũng cảm ứng được ở một địa phương xa xôi nào đó, có một người đang nhìn chăm chăm vào mình, ánh mắt kia cũng tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Lăng Tiêu cười lạnh lùng, hắn giơ tay điểm ra một chỉ, một luồng pháp lực lập tức bảo vệ khắp toàn thân, lúc này cảm giác bị nhìn trộm đã biến mất.

Trong những lực lượng pháp tắc ngày hôm nay, Lăng Tiêu còn cảm giác được rất nhiều lực lượng pháp tắc khác, giống như có suy nghĩ giống chính mình. Trong lòng Lăng Tiêu đột nhiên lóe lên một cái tên vô căn cứ-Thánh Vực Đại Đế!

-Người này quả nhiên không tầm thường!

Lăng Tiêu cảm thán một câu từ tận đáy lòng. Lúc này hắn vứt bỏ thân thể mà đem linh hồn của mình dung nhập vào trong pháp tắc thiên địa. Nhưng tu vi của hắn vẫn còn thấp, còn cách một khoảng rất xa mới hóa thân thiên đạo giống như tổ sư gia của tất cả tu sĩ, Hồng Quân Lão Tổ.

... ..

Trên Thần giới xa xôi, thân thể vô cùng khổng lồ của Thanh Hà đột nhiên khê run. Hắn từ trên cao nhìn xuống, vẻ mặt anh tuấn đột nhiên trở nên trắng xanh. Hắn cau mày lại, lúc này bộ dạng hắn vô cùng tức giận.

Năm xưa Thanh Hà đã dùng tất cả lực lượng toàn thân để mở phong ấn cánh cửa Thần giới trong Thần miếu. Lúc đó hắn lại ném Thần miếu xuống nhân giới, đợi đến khi mình hoàn toàn khôi phục lực lượng thì sẽ hút Thần miếu từ nhân giới lên, lúc đó hắn cũng đạt được mục đích không chế Thần giới mãi mãi.

Hắn không ngờ trong Thần chiến năm xưa có rất nhiều vị thần ngã xuống nhưng linh hồn lại chuyển thế, bọn họ có phương pháp tu luyện đặc biệt của Thần giới nên chỉ mất vài vạn năm hoặc hơn mười vạn năm lại tìm được ký ức năm xưa của chính mình. Lúc đó đám người này bắt đầu tu luyện, tốc độ nhanh hơn không biết bao nhiêu lần so với những võ giả trong Thánh Vực.

Lăng Tiêu cũng không phải người được Thanh Hà chú ý, năm xưa Thanh Hà dùng pháp lực hùng mạnh ngưng tụ thành một bàn tay rồi bóp nát Thánh Bia. Nhưng khi đó hắn lại cảm thấy tên thanh niên kia cũng có chút tiềm năng, thậm chí Thanh Hà còn mở thiên nhãn ra quan sát tên này.

Nhưng đối với Thanh Hà thì thiên hạ này có mấy người được hắn để vào mắt, có mấy người có năng lực này? Nếu không phải công pháp Lăng Tiêu tu luyện làm hắn sinh ra cảm giác quen thuộc, nếu không phải sở trường luyện chế đan dược của Lăng Tiêu làm hắn cảm thấy rất có lợi, thì Thanh Hà sẽ căn bản không thêm quan tâm đến một tên thanh niên phi thăng từ nhân giới. Bởi vì dù thực lực của Lăng Tiêu có tăng trưởng nhanh thế nào cũng không bao giờ được Thanh Hà đặt vào mắt.

Nhưng không ngờ tốc độ trưởng thành của tên Lăng Tiêu này đã hoàn toàn vượt qua những dự đoán của Thanh Hà. Lần trước hắn đã tưởng rằng một cái tát đã có thể vỗ chết tên không muốn góp sức cho mình này, nhưng không ngờ chẳng biết vì sao lại để tên này chạy thoát. Ngày hôm nay tên kia lại vượt qua được đại Thiên Kiếp thật sự, kẻ khác thì không biết Thiên Kiếp này là thứ gì nhưng Thanh Hà là Chí Cao Thần của Thần giới thì sao lại không biết chứ? Năm xưa nếu không phải hắn đã trải qua kiếp nạn hùng mạnh đến cực điểm như thế này thì có thể trở thành chúa tể mạnh nhất trong Thần giới được sao?

Trong thân thể khổng lồ của Thanh Hà phát ra một tiếng thở dài, trong nháy mắt tiếng thở dài này đã vang vọng khắp không gian trống vắng trên Thần giới, cuộn cuộn giống như tiếng sấm rền. Đồng thời cũng vang lên giọng nói tức giận của hắn:

-Lăng Tiêu, nếu ngươi thật sự có bản lĩnh, dám phi thăng lên Thần giới thì lão phu sẽ làm ngươi...Thịt nát xương tan giống như phân thân của lão thất phu trên La Ma giới năm xưa.

Âm thanh tuyên chiến này của Thanh Hà đột nhiên vang lên trong đầu Lăng Tiêu. Lúc này khi hắn độ kiếp thành công đạt đến cảnh giới Đại Thừa Kỳ, về mặt cũng nhìn không được phải biến đổi. Thanh Hà này trọng thương chưa lành mà lại có uy thế như vậy, không biết thời kỳ tên này khi còn hưng thịnh đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên trong nhân giới chưa?

-Nhưng điều này tạm thời không liên quan đến mình, tiến lên Thần giới là chuyện sớm muộn gì cũng phải xảy ra, nhưng cũng không phải vấn đề hiện nay.

Lăng Tiêu cũng không thêm để ý đến lời khiêu khích của Thanh Hà, dù sao bây giờ hắn cũng đã có thể che giấu thiên cơ trên người rồi. Thanh Hà hay bất kỳ kẻ nào khác căn bản không thể phát hiện ra sự tồn tại của mình, sợ rằng cho dù Thánh Vực này có long trời lở đất thì Thanh Hà cũng không thể biết được.

Lăng Tiêu phát tay áo rồi rơi lên mặt đất, bầu trời lúc này đã xanh như ngọc, mặt biển vẫn nổi lên những con sóng dịu dàng, mặt trời đã khuất một nửa bên dưới mặt biển. Hoàng hôn trên Tinh Linh đảo đẹp đến mức làm người ta cảm thấy ngẹt thở.

Lúc này cặp mắt xinh đẹp của Karina nhìn chăm chăm lên người Lăng Tiêu, luồng khí tức phiêu dật và xuất trần trên thân thể Lăng Tiêu làm Karina không thể hình dung nổi. Nhưng nàng biết, người đàn ông mình yêu là một nhân loại siêu phàm, hắn đã tiến lên được nửa bước từ trên đỉnh phong của chính mình rồi.

-Karina, chúng ta đi thôi.

Khi thực lực của Lăng Tiêu đã đạt đến điểm giới hạn mà thế giới này có thể chịu đựng được, thì hắn biết thời gian mình ở lại Thánh Vực đã không còn nhiều. Hắn còn rất nhiều thứ phải sợ, còn rất nhiều chuyện phải quan tâm, vốn đây cũng không phải tính tình của hắn.

Thống nhất Thánh Vực sao?

Vấn đề này cũng đã vô nghĩa! Lăng tiêu trầm nghĩ trong lòng:

-Nhưng nếu có người nào dám ức hiếp Thực Sơn, hoặc loại người có khả năng ức hiếp Thực Sơn...Ta muốn diệt trừ những tên này!

Tư Đồ Quang Huy đã bị Thiên Kiếp ta dẫn ra đánh chết, ngày hôm nay cũng đã thu phục được Liên Minh Phương Nam.

Karina rúc vào trong lòng Lăng Tiêu, nàng khẽ lật tay, đôi mày thanh tú nhếch lên cong vút, nàng ôn nhu nói:

-Chúng ta đi thôi!

Lăng Tiêu biết lúc này Karina đã không còn gì lưu luyến với Tinh Linh đảo này nữa, nàng cũng không muốn làm nữ hoàng Tinh Linh.

Không biết từ khi nào bốn phía đã tập trung lại hơn một ngàn Tinh Linh, không hổ danh gia tộc được thiên nhiên ưu ái, những người Tinh Linh có tướng mạo xấu xí rất ít, những người bình thường cũng bị coi là xấu xí. Nhưng nói chung thì đàn ông đều anh tuấn phóng khoáng, phụ nữ thì xinh đẹp lung linh. Lúc này tất cả Tinh Linh đều quỳ trên mặt đất, khoanh khắc này những âm thanh nghẹn ngào lại vang lên.

Tên thanh niên anh tuấn đã bị thương kia có lẽ là một người địa vị khá cao trong Tinh Linh tộc, lúc này hắn lớn tiếng kêu lên:

-Xin mời Karina bệ hạ đăng cơ, bảo vệ cho tất cả con dân của Tinh Linh thần.

-Xin mời Karina bệ hạ đăng cơ, bảo vệ cho tất cả con dân của Tinh Linh thần.

Những âm thanh giống như núi đổ biển gầm vang lên từ bốn phương tám hướng làm tất cả chim thú trong rừng phải chạy loạn.

Trên mặt Karina lập tức lộ ra chút khó xử, Tinh Linh tộc dù sao cũng là chủng tộc của nàng, dù nàng vứt đi tên tuổi Tinh Linh thần chuyển thể nhưng chính mình vẫn có thân phận là truyền nhân có huyết mạch của vương giả Tinh Linh tộc. Vì tất cả những điều này mà nàng bắt buộc phải thận trọng, nàng rất khó có thể vứt bỏ những Tinh Linh đồng tộc này.

Lăng Tiêu lại nhìn thấy khi tên thanh niên Tinh Linh an tuấn kia cúi đầu xuống thì khoe miệng hiện lên một nụ cười đắc ý. Lúc Lăng Tiêu nhìn vào trong mắt tên này lại thấy bên trong có chút lạnh lẽo.

Lăng Tiêu hừ nhẹ một tiếng, trong nháy mắt một luồng lực lượng tinh thần lập tức tiến vào trong đầu tên thanh niên Tinh Linh kia. Với thực lực Đại Thừa Kỳ của Lăng Tiêu, muốn “nghe” rõ tất cả những tiếng nói từ tận đáy lòng của một người Tinh Linh có thực lực yếu hơn mình rất nhiều là một chuyện quá mức đơn giản.

Khi Lăng Tiêu nghe xong thì tái mặt, hắn cười lạnh vài tiếng, cũng không thấy hắn có bất kỳ hành động nào nhưng tên thanh niên Tinh Linh kia lại đột nhiên mở miệng nói:

-Hừ! Người xinh đẹp như vậy, ta còn chưa được hưởng thì sao lại để cho một tên nhân loại đáng chết mang đi? Đầu tiên phải giữ lại nàng đã, ha ha, không chế một nữ hoàng Tinh Linh tộc... Tư vị này... Chắc chắn, nhất định sẽ rất tuyệt! Tiên tri lão nhân gia đã thật sự có dự định gả cho ta Tinh Linh cực phẩm này, dù nàng là Tinh Linh thần... Về sau cũng chỉ có một người như ta độc chiếm mà thôi. Còn tên nhân loại đáng chết này, ai biết hắn có chết hay không!

Giọng nói này tuy không lớn nhưng cũng không phải là nhỏ, hơn nữa Tinh Linh lại rất thính tai tinh mắt, sau khi rất nhiều Tinh Linh nghe thấy “tiếng lòng” của đội trưởng thị vệ thường ngày đều cao cao tại thượng thì vẻ mặt lập tức biến đổi, tất cả đều ồn ào hẳn lên.

Vẻ mặt xinh đẹp của Karina đã sớm phủ đầy một tầng sương lạnh, trong cặp mắt xinh đẹp của nàng bùng ra hai luồng hào quang giống như sét khí. Nàng vươn tay ra, Vô Ảnh Cung được kéo căng rồi nhắm thẳng vào đầu tên Tinh Linh thanh niên đang ngẩng đầu lên. Lúc này vẻ mặt Karina hơi căng thẳng, ánh mắt nàng trở nên lạnh lẽo rồi... Buông tay ra.

DoctorCrazy

757. Chương 672: Người Muốn Chết Thế Nào?

Trên trán tên thanh niên Tinh Linh anh tuấn lập tức xuất hiện một lỗ máu nhỏ như đầu ngón tay, cơ thể hắn lập tức ngã ngửa ra phía sau, trong cặp mắt trống rỗng vô thần vẫn còn mang theo vẻ sợ hãi, nghi hoặc, không cam lòng và kinh hãi. Đến khi chết hắn cũng không hiểu vì sao Karina lại ra tay với chính mình, hắn

lại càng không hiểu vì sao tiếng nói từ trong lòng của mình lại vang lên để cho tất cả những đồng tộc Tinh Linh trên đảo nghe thấy.

Sau khi Karina một tên bắn chết tên bại hoại trong Tinh Linh tộc này thì cơn tức cũng giảm đi khá nhiều, nhưng thân thể mềm mại của nàng lại khẽ run lên. Cả đời nàng ngoại trừ gặp được Lăng Tiêu mới được xem như khắc tinh, nàng nhận được rất nhiều sự lạnh nhạt trên Tinh Linh đảo nhưng cũng chưa từng bị người ta làm nhục thể này, nên sự tức giận trong lòng nàng đã đến mức độ khó có thể tưởng tượng được.

Karina nhìn thấy tất cả Tinh Linh đồng tộc đều im như thóc, nàng cũng không có chút hứng thú nào chỉ thản nhiên nói:

-Muốn ta làm nữ hoàng của các ngươi sao? Đây là một chuyện không thể.

Karina vừa nói ra lời này thì đã có rất nhiều Tinh Linh không nhịn được phải che mặt khóc rống lên. Bọn họ nghĩ rằng Tinh Linh thần đã từ bỏ chính mình. Cũng không phải tất cả Tinh Linh đều có tư cách biết rõ mọi chuyện, cho nên cũng không Tinh Linh nào biết được thật ra Karina chính là Tinh Linh thần tín ngưỡng của bọn họ chuyển thể.

-Nhưng... ....

Lời nói của Karina khiến cho rất nhiều Tinh Linh ngẩng đầu lên, ánh mắt bọn họ nhìn nàng tràn đầy mong đợi.

-Ta sẽ tìm cho các ngươi một người đồng tộc có huyết mạch vương giả Tinh Linh tộc đến làm nữ hoàng.

Trên mặt Karina không có bất kỳ nụ cười nào:

-Trong Thánh Vực không có Tinh Linh có huyết mạch vương giả Tinh Linh tộc, nhưng như vậy chẳng phải là nhân giới cũng không có, các ngươi có đồng ý không?

Tất cả Tinh Linh ở bốn phương tám hướng đều không dám phát ra một tiếng động nào, Karina thở dài một tiếng rồi hạ giọng nói:

-Vậy thôi, các ngươi tự sinh tự diệt đi!

-Ta...Ta đồng ý.

Một giọng nói vô cùng non nớt vang lên trong đám người, đây là một cô bé Tinh Linh tộc khoảng sáu bảy tuổi. Khi tất cả ánh mắt của mọi người chuyển lên người cô bé thì khuôn mặt nhỏ nhắn chợt đỏ bừng lên, nhưng cô bé vẫn cố gắng lấy dũng khí nói:

-Ông nội nói, Tinh Linh tộc chỉ những nhân tài có huyết mạch vương giả Tinh Linh mới có thể quản lý, tiên tri và Tập Kỳ Nhi công chúa đều không có huyết mạch vương giả nên bọn họ đều thất bại.

Làn sương lạnh bao phủ gương mặt Karina cuối cùng cũng đã tiêu tán, cuối cùng nàng cũng lộ ra nụ cười. Nàng khẽ phát phát tay với những Tinh Linh xung quanh:

-Tốt lắm, các ngươi cứ chờ đi, không lâu nữa sẽ có một người cầm tín vật của ta đến đây, nàng sẽ là nữ hoàng của các ngươi! Các ngươi phải bảo trọng, sẽ không còn bất kỳ kẻ nào đến hòn đảo nhỏ này quấy phá nữa đâu.

Thật ra Karina còn có một câu không cách nào nói ra được, trên hòn đảo Tinh Linh này đã không còn bất kỳ giá trị lợi dụng gì nữa rồi. Lực tín ngưỡng sao? Chỉ sợ sau khi Đông Hải Quái Khách biết lực tín ngưỡng của Lăng Tiêu dồi dào như biển rộng thì cũng cảm thấy chướng mắt với một chút lực tín ngưỡng thần túy trên đảo Tinh Linh rồi.

Lăng Tiêu cũng không triệu hồi Tiểu Sứ và Kim Hổ ra, lần này hắn ra ngoài hải ngoại thì Tiểu Sứ và Kim Hổ cũng đều có mong muốn tìm được căn cứ của Ma tộc để được trở về một lần nữa. Kim Hổ cũng có huyết mạch vương giả Ma tộc nhưng cũng không được chào đón giống như Karina, mà Kim Hổ cũng không để ý đến vấn đề này. Nhưng Lăng Tiêu cũng muốn mang Tiểu Sứ quay trở về, cũng muốn nhìn xem sau nhiều năm như vậy có thân nhân của Tiểu Sứ phi thăng lên lãnh thổ của Ma tộc hay không, nếu có hắn sẽ mang bọn họ về Thực Sơn.

Đối với Kim Hổ thì Thục Sơn phái còn thích hợp với hắn hơn ở Ma tộc.

Lăng Tiêu cùng Karina ngự kiếm phi hành, trước đây Karina cũng đã từng ở cùng một chỗ rất lâu với Lăng Tiêu nên tất nhiên cũng biết rõ bản lĩnh của hắn. Nhưng trước đây vì thân phận mà nàng không dám hướng về phía Lăng Tiêu hỏi xem làm sao để ngự kiếm phi hành, hiện nay nàng đã trở thành đạo lữ của Lăng Tiêu nên đương nhiên phải bắt hắn giải thích cho rõ nghi hoặc trong lòng.

Lăng Tiêu cười nói:

-Ngự kiếm phi hành cần phải học thuật ngự kiếm, đồng thời phải có luồng năng lượng khổng lồ để chống đỡ. Nếu nàng thích thì ta có thể đem ngự kiếm thuật truyền cho, nhưng phương pháp tu luyện này của ta khác hẳn với võ giả trong Thánh Vực, cho nên có thể hiểu rõ được hoàn toàn hay không thì cần phải xem năng lực của nàng.

Karina thiên tư rất tuyệt vời, trong cơ thể cũng chảy dòng máu cao ngạo, chỉ ở trước mặt Lăng Tiêu nàng mới làm ra bộ dạng ngoan ngoãn thế này mà thôi. Nhưng người tu chân nếu đồng ý hạ mình thì sao có thể truy tìm thiên đạo vô tận được? Lấy cái gì để đổi lấy trường sinh bất tử đây?

-Nếu phu quân đồng ý truyền thụ thì Karina sẽ có thể học được.

Trên đường đi Karina liên tục thất bại, thất bại và thất bại. Trong lúc lập đi lập lại như vậy nàng không ngờ khẩu quyết này nhìn thì cực kỳ đơn giản, cách sử dụng lực lượng cũng không khó lắm nhưng thanh kiếm của nàng lại không chịu nghe lời. Dù nàng điều khiển thế nào cũng không thể giẫm chân lên mặt thanh bảo kiếm của mình. Karina rất kiên nhẫn, nhưng sau khi lập đi lập lại hơn mười ngày thì cuối cùng nàng cũng không thể kiên trì thêm được nữa. Nhưng lúc này nàng lại đánh chủ ý của mình lên Vô Ảnh Cung.

Karina vứt bỏ đi những ý niệm trong đầu rồi giẫm chân lên Vô Ảnh Cung, nàng vừa đọc khẩu quyết ngự kiếm thuật thì Vô Ảnh Cung dưới chân lập tức hóa thành một luồng hào quang lục sắc. Cây cung này mang theo Karina và một tiếng rồi biến mất trong không trung.

Lúc này Lăng Tiêu cũng phải trợn mắt há mồm, thế giới này quá lớn nên cũng không thiếu những chuyện lạ lùng. Nếu để cho lão tổ sáng lập Thục Sơn phái nhìn thấy cảnh tượng có người dùng cung mà sử dụng thuật phi kiếm, thì chẳng biết lão tổ này có tức giận đến mức phóng thẳng từ tiên giới ra võ cho Lăng Tiêu một chưởng không!

Dù nói thế nào thì Karina cũng đã học xong thuật ngự kiếm, tuy dưới chân lại giẫm lên một cây cung thoát nhìn thì chẳng ra gì cả nhưng nàng cũng đã học được.

Cho nên trong vòng mười ngày sau, mỗi ngày Karina đều giẫm chân lên Vô Ảnh Cung bay tới bay lui trên bầu trời, vui đến mức không chịu nổi.

Karina từ nhỏ đã là một nữ hoàng Tinh Linh tộc trên nhân giới, trước đây cũng chưa từng được sống những ngày vui vẻ thế này. Trước đây mỗi ngày đều đã được sắp xếp sẵn, mỗi tiếng nói tiếng cười, mỗi một hành động nhắc chân vung tay cũng không thể được nhìn người khác. Đừng tưởng nàng là hoàng tộc Tinh Linh mà khi còn nhỏ không bị ăn đòn, nhiều khi vì lên chạy ra ngoài rừng chơi mà quay về lại bị trách phạt.

Cho nên lúc đầu khi Karina gặp Lăng Tiêu thì tính tình của nàng rất cáu kỉnh, thủ đoạn rất tàn nhẫn, cũng là những thủ đoạn mà từ nhỏ đến lớn bị bắt buộc phải học.

Hiện nay Karina đi theo bên cạnh Lăng Tiêu, không lo lắng không suy nghĩ, tất cả những bản chất đều bộc lộ hẳn ra, tất nhiên cũng chỉ là một cô gái đại khờ mà thôi.

Khi Lăng Tiêu quay trở lại đại bản doanh của Thục Sơn phái trong Nam Quận thì trời cũng đã khuya nên không muốn làm kinh động đến bất cứ kẻ nào. Hắn mang theo Karina về đến lãnh thổ thuộc Thục Sơn phái cũng mất hơn hai tháng. Nếu không phải trong khoảng thời gian quay về vì Karina muốn luyện tập thuật ngự kiếm mà giảm hẳn tốc độ lại thì Lăng Tiêu đã về đây sớm hơn rất nhiều rồi.

Lúc này đám người Hoắc Thanh Thanh, Lãnh Thiên Thiên, Lam Hi, Lam Điền Mai, Lam Hải, Tương Vân Sơn, Vương Chân và Lục Hải vẫn phải quản lý Nam Quận, bọn họ đang đợi vài ngày nữa để tiến vào tu luyện trong thế giới của Hàm Hàn Bảo Đình.

Lăng Tiêu trở về cũng không làm cho bất kỳ kẻ nào chú ý, sau khi sắp xếp Karina ở trong phòng khác thì hắn lại đột nhiên nhíu mày. Nếu là trước khi hắn độ kiếp thì tất nhiên sẽ không cảm giác được có bất kỳ điều gì không đúng, bởi vì hắn cũng không phải là thần, mà cho dù là thần cũng chưa chắc nhìn thấu được thiên cơ. Nhưng từ khi Lăng Tiêu quay về, hắn đã cảm thấy có vài phần không đúng, đầu tiên là nơi đây yên lặng quá mức.

Quy củ Thực Sơn phái rất nghiêm, kỷ luật cũng nghiêm minh, mỗi đêm trước khi Lăng Tiêu đi thì cũng yên lặng thế này. Nhưng tối nay, Lăng Tiêu dùng thần thức hùng mạnh của mình cũng không cảm giác được một chút động tĩnh nào, điều này làm hắn sinh ra nghi ngờ.

Lăng Tiêu đột nhiên nhớ tới chuyện Lục Thanh Minh gia chủ Lục gia tới tận cửa cầu thân trước khi mình đi khỏi đây. Trong lòng hắn khẽ động, chính mình là luyện đan tông sư nên Lăng Tiêu biết rõ trong Thánh Vực có rất nhiều dược liệu có thể làm người ta trở nên mê muội và vô hình, muốn gây tê để người khác không thể biết được mọi chuyện xảy ra xung quanh là một chuyện rất dễ dàng.

Thậm chí còn có một loại dược liệu có thể làm cho người ta mê dại, sau đó xảy ra rất nhiều chuyện mà ngày hôm sau không biết được bất kỳ điều gì.

Lăng Tiêu vừa nghĩ trong mắt vừa bùng ra hai luồng hào quang làm người ta phải sợ hãi. Hắn đứng thẳng người rồi phóng thẳng lên bầu trời. Lúc này cơ thể hắn giống như ma quỷ, dùng một loại tốc độ không thể tưởng tượng nổi bay một vòng quanh sơn trang. Sau đó hắn đứng thẳng người trên bầu trời của một khoảng sân hẻo lánh.

Khi Lăng Tiêu xuất hiện thì xung quanh lập tức phóng lên vài chục tên cường giả có thực lực rất mạnh. Nhưng thực lực mạnh cũng chỉ là tương đối mà thôi, đối với Lăng Tiêu thì hai mươi mấy người võ giả cảnh giới tu luyện giả, dù trước khi hắn độ kiếp cũng không đặt đám người này vào trong mắt.

-Kẻ nào dám xông vào biệt viện Lục gia!

Một thị vệ giống như sợ đánh động đến người khác mà hạ thấp giọng, hét lên một âm thanh âm trầm.

-Cút!

Trên người Lăng Tiêu đột nhiên bùng lên một luồng khí thể khổng lồ. Hai mươi mấy tên võ giả hộ vệ cảnh giới tu luyện giả, bị khí thể trên người Lăng Tiêu đánh thẳng đến mà bọn họ dùng toàn lực cũng không thể trụ lại được. Giống như một luồng cuồng phong bùng lên làm tất cả lá cây phải cuốn ra khắp bốn phía. Tất cả mọi thứ đều không phát ra bất kỳ tiếng động nào, quỷ dị đến mức làm người khác phát điên.

Trong mắt đám hộ vệ này bùng ra sự kinh hoàng tột độ, người áo đen này là ai? Tên này không che mặt, nhưng khuôn mặt này người ta căn bản không thể nhìn rõ được. Trong nháy mắt người này đánh văng tất cả đám người đang đứng ở đây, hiện nay hai mươi mấy người hộ vệ kia đã không còn động đậy, chắc chắn cũng chẳng còn đường sống. Một đám người giống như bị người ta vạt đầu một cách rất nhẹ nhàng rồi sau đó lại được cẩn thận đặt trên mặt đất. Hơn nữa như thế này bọn họ lại càng cảm thấy hoảng sợ, đáng tiếc là đám người này không thể mở miệng, không thể động đậy, hoàn toàn trở thành một con cá trong lưới để mặc người khác xé thịt.

Luồng khí thể trên người Lăng Tiêu cũng không dừng lại mà tiếp tục ầm ầm phóng thẳng vào nhưng căn nhà phía trước. Những tòa nhà này đã không biết trải qua bao nhiêu năm ngay cả những tảng đá lát bên ngoài cũng đã mất đi màu sắc ban đầu, cho dù là ở dưới ánh trăng cũng có thể rõ ràng cảm giác được những tòa nhà này rất nặng và kiên cố, nhưng dưới khí thể của Lăng Tiêu thì bị nghiền nát thành bột mịn.

Những tảng đá nặng nề và kiên cố kia lập tức bị nghiền nát thành bụi rồi bay tứ tán trong không khí giống như bột nước gặp phải cuồng phong vậy.

Trong nháy mắt, tất cả những tòa nhà trước mặt đều tan biến.

Bên trong chỉ sót lại một mình Lục Thanh Minh trên người không còn mảnh vải, trong ánh mắt hắn tràn đầy kinh hãi.

Lăng Tiêu nhìn thoáng qua Hoắc Thanh Thanh đang ngủ say trên giường với dáng vẻ ngây thơ, không biết nàng đang mơ thấy điều gì mà trên gương mặt nhỏ nhắn lại hiện lên một nụ cười rất hài lòng. Lăng Tiêu

khẽ thở dài:

-Đúng là thanh niên!

Hai luồng ánh mắt của Lăng Tiêu giống như hai thanh kiếm sắc phóng lên người Lục Thanh minh, Lăng Tiêu thản nhiên hỏi:

-Lục Thanh Minh, người muốn chết thế nào?

758. Chương 673: Giúp Người Làm Hoàng Đế.

Lục Thanh Minh sống sót rất lâu nhưng vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tuy Lục Thanh Minh đã biết rõ có chuyện gì xảy ra nhưng loại cảm giác khó tin lại bao phủ dày đặc trong đầu hắn, đã thay thế cho tất cả những ý nghĩ khác. Lúc này trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ duy nhất:

-Sao lại thế này? Sao lại thế này?

Những biểu cảm trên gương mặt Lục Thanh Minh rất đặc sắc, trên mặt còn chưa mất đi nụ cười cứng ngắc và vẫn kinh hoàng giống như trước, đồng thời những cơ thịt trên mặt cũng liên tục co giật.

Rất lâu sau hắn mới hoàn toàn phục hồi tinh thần lại, hắn cười gượng nói:

-Lăng, Lăng tông chủ...Người có ý gì? Ta không hiểu người đang nói gì?

Lục Thanh Minh nói xong thì quay đầu lại nhìn thoáng qua Hoắc Thanh Thanh đang nằm trên giường, sau đó giống như tỉnh ngộ ra nói:

-À! Lăng tông chủ, người đến vì đồ đệ bảo bối này sao? À...À, chuyện này cũng không thể trách ta được, là nàng, là chính nàng chạy đến trên giường của ta. Lăng tông chủ có khiếu mê mỹ thiếp bao quanh, tất nhiên cũng hiểu được chuyện này, ha ha, đần ông mà... ..

Lăng Tiêu hừ lạnh một tiếng, hắn cũng không phản ứng lại lời nói của Lục Thanh Minh, dù muốn giết chết tên này Lăng Tiêu cũng muốn để cho chính Thanh Thanh ra tay. Hắn đi lại trước giường, trong ánh mắt Lục Thanh Minh lóe lên chút châm biếm, thâm nghị:

-Lăng Tiêu, người tự xưng là nhất đại luyện đan tông sư thì có năng lực thế nào chứ? Hừ! Ta cũng không tin bất kỳ loại độc gì trên đời này người cũng có thể giải được! Huống hồ đây lại là Xuân Phong Hoan Du Tán...Cần bản là không có thuốc giải. Đây là một phương thuốc từ trên Thần giới truyền xuống, dù là những loại nữ thần trong sạch như băng cao cao tại thượng mà trúng phải loại độc này cũng chỉ bất buộc phải đi vào khuôn khổ. Để ta xem người có khả năng làm đồ đệ tỉnh lại hay không, một lúc nữa sẽ có người phát hiện điều dị thường này! Đến lúc đó...Hừ!

Lục Thanh Minh vừa chậm rãi sửa sang lại quần áo đã cởi ra một nửa vừa quay đầu nhìn Lăng Tiêu đang nhíu mày nhưng đáng vẻ rất ung dung, vẻ châm chọc trong ánh mắt Lục Thanh Minh càng lúc càng rõ ràng.

Lăng Tiêu quay đầu, sát ý trong mắt hắn lại càng trở nên nồng đậm, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào Lục Thanh Minh lúc này đã bình tĩnh trở lại và mang theo vài phần đắc ý. Giọng nói của Lăng Tiêu trở nên cực kỳ tức giận:

-Lục Thanh Minh, người muốn chết à! Người dám cho nàng ta dùng loại thuốc này sao?

Lục Thanh Minh tin Lăng Tiêu chẳng dám làm gì mình ở nơi đây, dù hiện tại hắn chỉ là một bộ phận thể lực mà Thục Sơn phái là chủ, nhưng sau khi bọn họ rời khỏi đám gia tộc này thì Thục Sơn phái sẽ trở thành một cây chống trời.

Lục Thanh Minh nghĩ vậy thì thản nhiên cười:

-Lăng tông chủ, việc đã đến nước này sao không tạo ra một ân huệ, gả Thanh Thanh cô nương cho ta là được. Ta có thể bảo đảm không để cho Thanh Thanh cô nương gặp phải bất kỳ uất ức nào, mà Lục gia cũng sẽ dùng toàn lực trợ giúp Thục Sơn phái, tiện cả đôi đường, tất cả mọi người đều vui vẻ, không phải rất tốt sao?

Lăng Tiêu vung tay lên, hấn rót thẳng vào người Thanh Thanh một luồng tiên khí, đồng thời cũng lạnh lùng nói:

-Câm miệng!

Lục Thanh Minh trợn mắt há mồm nhìn chăm chăm vào Thanh Thanh, lúc này nàng ư một tiếng rồi mở to hai mắt ra hung hăng tung một chưởng về phía Lăng Tiêu. Một chưởng này Thanh Thanh đã dùng toàn bộ lực khí của chính mình, một lực lượng giống như dời núi lấy biển phóng thẳng về phía Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu khẽ phẩy tay, lực lượng khổng lồ của Hoắc Thanh Thanh lập tức biến mất trong vô hình giống như có đến mà không có về.

-Nha đầu ngốc, lần sau thấy rõ ràng là ai thì hãy ra tay!

Giọng nói ôn hòa của Lăng Tiêu vang lên, đồng thời Hoắc Thanh Thanh cũng đã có phản ứng. Nàng khóc lên thành tiếng rồi nhào thẳng vào trong lồng ngực Lăng Tiêu:

-Tông chủ, ngài tới cứu ta sao?

Lăng Tiêu khẽ vỗ nhẹ lên lưng của Hoắc Thanh Thanh rồi dùng giọng ôn hòa nói:

-Không có chuyện gì đâu, đừng khóc!

Khoảnh khắc khi Hoắc Thanh Thanh tỉnh lại thì vẻ mặt của Lục Thanh Minh đột nhiên biến đổi, hấn dùng một loại tốc độ cực kỳ nhanh phóng thẳng ra ngoài chạy trốn. Tuy hấn không biết rốt cuộc Lăng Tiêu đã dùng phương pháp gì, không ngờ có thể giải trừ được Xuân Phong Hoan Du Tán này, nhưng có một chuyện hấn hiểu rất rõ:

-Nếu không chạy thì chắc chắn sẽ chết!

-Đừng!

Khi tiếng nổ này vang lên, đồng thời cũng có một tiếng kêu thảm thiết, chỉ thấy Lục Thanh Minh ôm lấy đầu rồi quay lại dùng ánh mắt kinh hoàng nhìn Lăng Tiêu.

Lúc này Lăng Tiêu cũng quay đầu lại rồi thanh nhiên nói:

-Người không cảm thấy xảy ra động tĩnh lớn thế này mà không có người nào đến xem, có vẻ không bình thường sao? Người còn muốn chạy, ức hiếp đệ tử Thục Sơn ta nếu như để cho người chạy thoát dễ dàng, thì mặt mũi một tông chủ như ta có còn nữa không?

Ánh mắt Hoắc Thanh Thanh tràn đầy thù hận, giống như hai thanh kiếm sắc bắn thẳng về phía Lục Thiên Minh. Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói:

-Lục Thanh Minh, ngươi là loại cầm thú.

Lục Thanh Minh cười gượng rồi tự giải thích:

-Hoắc Thanh Thanh, ngươi tự nguyện theo ta tới nơi đây, chuyện này do người không biết xấu hổ, sao lại đổ hết lên đầu ta?

Nói xong Lục Thanh Minh nhìn về phía Lăng Tiêu:

-Thục Sơn phái của người cũng là môn phái có danh tiếng, không thể không nói chuyện có đạo lý được... ..

-Tông chủ, hấn nói có chuyện quan trọng cần thương lượng, còn có vài tên trưởng lão Lục gia nên Thanh Thanh cũng không nghi ngờ. Thậm chí sau khi uống cạn ly trà bọn họ bùng tới, không ngờ, đạo đức của đám người bọn họ, đám người Lục gia này...Không có người nào tốt.

Lăng Tiêu trầm nghĩ:

-Khó trách con nha đầu tinh ranh Thanh Thanh này cũng bị mắc mưu, thì ra...Còn có đồng lõa!

Lăng Tiêu trầm nghĩ trong lòng, ánh mắt hấn lại trở nên lạnh lùng. Hấn nhìn chăm chăm vào Lục Thanh Minh rồi nói:

-Người còn gì để nói nữa?

Lục Thanh Minh biết mình không phải là đối thủ của Lăng Tiêu, nếu Lăng Tiêu vì Hoắc Thanh Thanh mà ra tay thì ngày hôm nay hẳn chắc chắn sẽ phải chết. Nhưng trong lòng Lục Thanh Minh vẫn thầm kêu may mắn, hẳn tin Lăng Tiêu sẽ không dám công khai giết hẳn ngay tại chỗ này.

-Lăng Tiêu, người không thể giết ta... ....

Lục Thanh Minh nói xong mới đột nhiên phát hiện ra cơ thể của mình không thể di chuyển được nữa. Lúc này miệng hắn cũng khép chặt lại, không phát ra được bất kỳ âm thanh nào. Bây giờ hắn đã hoàn toàn cảm thấy sợ hãi, vốn hắn còn muốn đi ra ngoài lấy ra một chất kịch độc để uy hiếp Lăng Tiêu, cùng lắm thì hai bên đều chết. Nhưng Lục Thanh Minh lại không ngờ, Lăng Tiêu lại không cho hắn bất kỳ cơ hội nào mà trực tiếp giam cầm hắn lại. Hai mắt Lục Thanh Minh đột nhiên xoay chuyển không ngừng, trong đó hiện lên vẻ cầu xin.

Lăng Tiêu hướng về phía Hoắc Thanh Thanh đã lệ rơi đầy mặt khẽ nói:

-Đi thôi!

Hoắc Thanh Thanh cắn răng đi từng bước về phía Lục Thanh Minh.

Cuối cùng cũng có người phát hiện ra điều khác thường nơi đây, người đến đây đầu tiên chính là Tôn Lập.

Tôn Lập kinh hoàng cảm giác được trước mặt giống như có một bức chắn vô hình, với thực lực của lão mà cũng không thể nhìn thấy được bên trong đã xảy ra chuyện gì. Nhưng lão có thể cảm giác được chủ nhân đã trở lại, đồng thời trong lòng lão cũng mơ hồ có một loại cảm giác không đúng, trong không khí hình như lẫn chút tức giận.

Người đến đây sau đó chính là những trưởng lão Lục gia cảm thấy bất an, bọn họ trở thành đồng lõa của Lục Thanh Minh và cũng biết rõ sự khủng bố của Lăng Tiêu, người nào cũng sợ tên sát thần kia đột nhiên xuất hiện ở chỗ này.

Dù khả năng đó là không lớn.

Hoắc Thanh Thanh lật cổ tay, một thanh dao găm lập tức xuất hiện trên tay nàng. Về mặt nàng không có chút biểu cảm nào, nàng đưa tay về phía trước..Hung hăng đâm thật mạnh vào vị trí trái tim của Lục Thanh Minh. Trái tim của tên này lập tức bị đâm thủng, cơ thể lập tức co giật vài cái, sau đó ánh mắt hắn trừng lên thật lớn, bên trong còn ẩn giấu sự sợ hãi, hối hận và cầu xin.

Hoắc Thanh Thanh buông tay, trên khoeo mắt chảy xuống hai hàng lệ nóng. Ngày hôm nay nếu không phải tông chủ xuất hiện đúng lúc ở nơi đây thì sợ rằng mình chỉ có thể dùng cái chết để chứng minh trong trắng. Sự khủng hoảng này đã làm Thanh Thanh thật sự trưởng thành, nàng hiểu ra trên đời này không phải tất cả đều dựa vào vũ lực, còn có rất nhiều thứ nàng cần phải học.

-Cảm ơn người, tông chủ!

Hoắc Thanh Thanh quay đầu lại, trong ánh mắt nàng ẩn giấu rất nhiều loại tình cảm khác biệt, ánh mắt này dừng trên người Lăng Tiêu, nàng khẽ mở miệng nói.

-Đừng vội cảm ơn ta!

Lăng Tiêu khẽ mỉm cười:

-Bên ngoài còn có rất nhiều người vì lâu mà trở nên nóng nảy rồi, sau khi giải quyết hoàn toàn chuyện này thì cảm ơn ta cũng không muộn.

Lăng Tiêu nói xong thì vung tay lên, kết giới được hắn thu lại. Tất cả những trưởng lão Lục gia đều phóng về phía này, đều nhìn thấy Lục Thanh Minh đã đứt thở mà chết, cảm thấy vô cùng đau đớn.

Tôn Lập cũng vội vàng đi đến bên cạnh Lăng Tiêu, một lão già đã thành tinh vừa nhìn thấy bộ dạng của Hoắc Thanh Thanh thì lập tức hiểu rõ đã có chuyện gì xảy ra. Lão không nhịn được phải rung mình, sau lưng đã tuôn đầy mồ hôi lạnh. Lão đi lại gần Lăng Tiêu rồi trầm giọng nói:

-Chủ nhân, Tôn Lập tội đáng chết vạn phần, lại để bọn chúng làm ra chuyện này dưới mắt chính mình.

Lúc này một trưởng lão Lục gia lớn tiếng nói:

-Lăng Tiêu, người dám giết chết gia chủ Lục gia! Lục gia ta...Sẽ không để người yên!

-Không để ta yên sao?

Lăng Tiêu cười lạnh hỏi lại một câu, sau đó hất hướng về phía Tôn Lập ở bên cạnh nói:

-Tôn Lập, giải quyết bọn họ đi, rác rưởi...Chúng ta không cần, người, chúng ta cũng không thiếu.

Sau khi ném lại mấy tên trưởng lão Lục gia đang ngây người như tượng, Lăng Tiêu mang theo Hoắc Thanh Thanh bỏ đi.

... ..

-Này, này...Tôn gia lão tổ, Lăng tông chủ hắt?...Hắt nói giỡn sao?

Một trưởng lão Lục gia lắp bắp nói.

Lúc này vẻ mặt Tôn Lập trở nên lạnh lùng, lão trầm giọng nói:

-Người đã hại lão tổ ta thiếu chút nữa bị chủ nhân vùng một chưởng đánh chết, còn tưởng rằng nói giỡn sao? Chết hết đi!

Tôn Lập vùng bảo kiếm trong tay lên rồi lập tức cùng những tên trưởng lão Lục gia chiến đấu.

Những trưởng lão Lục gia đều có thực lực đạt đến cảnh giới đại viên mãn, phóng mắt khắp Nam Châu cũng là những cường giả. Nhưng đáng tiếc là bọn họ phải đối mặt với lão tổ Tôn gia, một cường nhân danh tiếng lừng lẫy được xếp hạng trên Thiên Địa Nhân Bảng.

Sáng sớm hôm sau tất cả mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên, bọn họ phát hiện ra chỉ một đêm mà trong Nam Quận đã xảy ra những biến đổi khổng lồ. Lục gia khí thế hùng mạnh và luôn luôn kiêu ngạo đã bị thiệt hại nặng nề, gia chủ Lục Thanh Minh và tám vị trưởng lão đều mất tích!

Nhưng không ngờ ngay cả một chút căn bã cũng chẳng còn.

Căn cứ vào lời nói của những người có tâm cơ thì nghe đâu gia chủ Lục gia đã từng muốn chấm dứt một nha đầu rất xuất sắc trong nhị đại đệ tử của Thục Sơn phái, có tên là Hoắc Thanh Thanh.

Chuyện Lục Thanh Minh mất tích có liên quan đến điều này hay không thì có rất nhiều người suy đoán được.

Lăng Tiêu căn bản không lộ diện, hắt đưa Karina theo truyền tống trận trở về Thục Sơn phái rồi tiến vào trong thế giới của Hàm Hàn Bảo Đình giao Karina cho đám người Diệp Tử. Hắt biết nếu nàg vào trong này tu luyện thì nhanh hơn không biết bao nhiêu lần so với bên ngoài.

Đồng thời Lăng Tiêu cũng triệu hồi Tương Vân Sơn về Thục Sơn phái. Lăng tiêu cũng nói cho Tương Vân Sơn biết lão tổ hùng mạnh của Liên Minh Nam Châu, cường giả Tư Đồ Quang Huy xếp thứ tư trên Thiên Địa Nhân Bảng đã chết, còn chuyện lão ta chết thế nào Lăng Tiêu cũng không nói. Nhưng tất nhiên Tương Vân Sơn cũng biết được, chuyện này chắc chắn có liên quan trực tiếp đến chủ công nhà mình.

Tương Vân Sơn trở nên vô cùng vui vẻ, hắt hướng về phía Lăng Tiêu nói:

-Chúc mừng chủ công! Nếu đã như vậy, Nam Châu...Có thể thống nhất được rồi.

Lăng Tiêu đột nhiên ngừng đầu, hắt nhìn Tương Vân Sơn rất nghiêm túc. Hắt hỏi một câu làm Tương Vân Sơn cảm thấy gan ruột run rẩy.

-Vân Sơn, nếu ta giúp đỡ người trở thành hoàng đế Thục Sơn Quốc, người có bằng lòng không?

759. Chương 674: Thục Sơn Quốc.

Tương Vân Sơn sững sờ, sắc mặt hắt thay đổi nhanh chóng rồi hướng về phía Lăng Tiêu khom người dùng giọng thâm trầm mà có chút run rẩy nói:

-Chủ công, chuyện này ngài... ....

Lăng Tiêu khoát tay rồi mỉm cười nói:

-Vân Sơn, ta và ngươi đã quen biết rất nhiều năm, ngươi vẫn tưởng ta là loại người nói chuyện không đầu sao? Thả lỏng chút đi, không cần phải căng thẳng như vậy.

Tương Vân Sơn nghe xong thì vẻ mặt mới hòa hoãn trở lại, hắt thở phào một hơi rồi cười khỏ nói:

-Chủ công, sau này cũng đừng dọa Vân Sơn như vậy nữa, lá gan Vân Sơn không lớn, vẫn còn muốn sống thêm vài năm.

Lăng Tiêu cười nói:

-Vân Sơn, ta không nói giỡn với ngươi, ta đang nói thật, sao, thấy thế nào? Ngươi suy nghĩ lại đi.

Tương Vân Sơn dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Lăng Tiêu nửa ngày, một lúc lâu sau cũng không nói được lời nào. Có lẽ trong lòng hắn cũng đoán được Lăng Tiêu đang nói lời nghiêm túc, hành vi của Lăng Tiêu trước nay lúc nào cũng như ngựa thần lướt gió tung mây, Tương Vân Sơn cũng không thấy mình có chỗ nào mạo phạm đến chủ công. Lại nói theo những gì hắn biết về Lăng Tiêu thì chủ công của hắn cũng không phải loại người lòng dạ hẹp hòi.

-Chủ công, rốt cuộc ngài muốn gì?

Tương Vân Sơn vẫn kiên trì đến cùng, bởi vì hắn đã cảm giác được chủ công không có ý muốn nói giỡn.

Lăng Tiêu chỉ xuống một chiếc ghế ở phía dưới nói:

-Ngồi xuống rồi nói.

Tương Vân Sơn ngồi xuống rồi cẩn thận nhìn Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu thanh nhẹ một tiếng, sau đó nói:

-Ta đã suy nghĩ rất lâu rồi, trong Thục Sơn phái người thích hợp nhất với địa vị đế vương chính là Tương Vân Sơn ngươi.

Thấy Tương Vân Sơn còn muốn nói gì đó, Lăng Tiêu khoát tay bảo hắn dừng lại, sau đó lại nói tiếp:

-Vốn ta cũng không muốn để ngươi phải đi, những năm gần đây công lao và thành tích của ngươi ở Thục Sơn đều đã được tất cả mọi người biết rõ. Nói thật, nếu không phải không tìm được một người tốt thì ta cũng không vui lòng đẩy ngươi ra ngoài. Ngươi cũng biết tình hình hiện nay, những gia tộc đi theo chúng ta căn bản không đồng tâm, dù chúng ta có giải quyết tận gốc, rút những tên thanh niên trai tráng trong những gia tộc ra để huấn luyện nhưng rốt cuộc có thể giữ lại trái tim của bao nhiêu người, trong lòng ngươi và ta cũng đều không thể đoán chắc được. Chỉ có một biện pháp duy nhất chính là xây dựng đất nước, tình hình hiện nay của Thục Sơn phái cũng không thích hợp để dựng nước, bởi vì chúng ta dù sao cũng là một môn phái lấy tu luyện là chính. Nhưng một khi chúng ta đã đánh đến tận đây thì cũng không dễ dàng buông tay cho những gia tộc kia tự đứng chiếm được lợi ích.

Lăng Tiêu nói tới đây thì hừ nhẹ một tiếng:

-Hiện nay những gia tộc này không ngại chúng ta là một nguyên nhân căn bản, tuy Thục Sơn phái vùng lên chỉ có vài vạn người nên cũng căn bản không có biện pháp để so sánh với những gia tộc chỉ cần khẽ động là có hơn trăm vạn người đứng lên. Bọn họ cho rằng chúng ta dù tấn công làm người khác không thể chống đỡ bách chiến bách thắng thì cuối cùng cũng lui về Thục Sơn rồi an phận ở một góc xó xỉnh đó. Lúc đó bọn họ có thể đứng trên mảnh đất này mà xưng vương xưng bá, muốn làm gì thì làm. Nếu như vậy thì chúng ta làm những chuyện này, những huynh đệ của chúng ta chết đi đều uống phí cả sao?

Tương Vân Sơn vẫn ngồi trầm ngâm, tình cảnh này đương nhiên hắn đã sớm nghĩ qua. Nhưng hắn chưa từng nghĩ tới chuyện có một ngày chính mình lại có cơ hội tiến lên vị trí kia.

Tương Vân Sơn biết chủ công đang nói chuyện thật lòng, hắn biết chủ công hoàn toàn có khả năng đó. Hắn lại càng biết rõ, chỉ cần chính mình gạt đầu...Ngày mai Thục Sơn Quốc sẽ được thành lập.

Mà chính mình...Cũng trở thành vị hoàng đế đầu tiên của Thục Sơn Quốc.

Còn có bất cứ thứ gì vinh quang hơn chuyện này nữa chứ? Chỉ sợ hơn mười vạn năm lịch sử của toàn bộ Tương gia cũng chưa bao giờ mơ đến thời khắc huy hoàng như vậy. Không biết sau này trên gia phả của Tương gia có thể mời mình trở về một lần nữa hay không? Dựa vào mức độ yếu kém của Tương gia hiện nay, chuyện này sẽ là điều chắc chắn xảy ra.

Có thể nói nếu khi Thục Sơn phái vừa mới phát triển và vùng lên thì Tương Vân Sơn nhất định sẽ gặt đầu đáp ứng không chút do dự. Loại chuyện này đối với một người có chí lớn quả thật là cơ hội tốt từ trên trời rơi xuống, sao lại có thể bỏ qua?

Nhưng hiện nay Tương Vân Sơn lại cảm thấy do dự, chỉ vì hắn đã nhìn thấy rất nhiều kỳ tích phát sinh trên người Lăng Tiêu. Hiện nay Tương Vân Sơn tin chỉ cần mình kiên trì đi theo chủ công thì tương lai nhất định sẽ tiến lên một đỉnh phong không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng một khi trở thành đế vương đứng trên đầu hàng tỉ người...Muốn phú quý thì có phú quý, muốn vinh quang có vinh quang, nhưng khi đã bắt đầu có quyền lợi thì mình có còn giữ tấm lòng chân thành với chủ công nữa hay không? Nhưng con trai của mình thì sao? Cháu chắt của mình thì sao?

Tương Vân Sơn trước nay vẫn là một người suy nghĩ kín kẽ trước khi hành động. Hắn nghĩ đến đủ loại khả năng, đây căn bản là những khả năng rất có thể sẽ xảy ra.

Tương Vân Sơn đã thấy, đã nghe qua rất nhiều ví dụ như vậy rồi.

Hắn quả thật không dám nghĩ đến chuyện một ngày nào đó con cháu của mình sẽ trở mặt với Thục Sơn, tình cảnh đó hắn cũng không muốn được nhìn thấy.

Sau khi nghĩ vậy, Tương Vân Sơn ngẩng đầu lên nhìn Lăng Tiêu, hắn còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy Lăng Tiêu nói:

-Vân Sơn, người đang lo lắng đến chuyện sau này giữa Thục Sơn phái và Thục Sơn Quốc nhất định sẽ xảy ra xung đột về địa vị và vị trí phải không?

-Người cũng biết rồi đấy...Chủ công!

Tương Vân Sơn cười khổ nhìn Lăng Tiêu:

-Nói thật, Vân Sơn quả thật rất cảm động, trường sinh cũng không phải Vân Sơn có khả năng đạt đến, đã lãng phí rất nhiều đan dược của tông chủ mà đến ngày hôm nay tốc độ đề thăng của Tuyết Ngọc vẫn còn chưa được nhanh lắm. Nhưng những vấn đề về địa vị thế này hoàn toàn làm Vân Sơn cảm thấy lo lắng.

Lăng Tiêu khẽ mỉm cười, sau đó nói:

-Quốc gia có pháp luật riêng, môn phái có quy củ riêng. Vân Sơn, người cứ yên tâm, nếu ta đã muốn đem chuyện này giao cho người thì những đời sau của Thục Sơn Quốc, hoàng tộc cũng chỉ là người họ Tương. Người Lăng gia...Dù đặt chân lên trần thế cũng sẽ không can thiệp và làm rất kỳ điều gì đối với chuyện nội chính của Thục Sơn Quốc... ....

Trên mặt Tương Vân Sơn hiện ra nụ cười khổ:

-Chủ công, Vân Sơn không phải lo lắng đến điều này, Vân Sơn sợ là...Tương lai hậu nhân Thục Sơn sẽ có một ngày cảm thấy, cảm giác lệ thuộc vào người khác...Không phải chuyện gì dễ chịu, dù sao cũng muốn thoát khỏi tất cả trói buộc, đặc biệt là...Các bậc đế vương.

Lăng Tiêu nở nụ cười rồi thản nhiên nói:

-Chuyện này cũng rất đơn giản, một khi thực lực có sự chênh lệch quá lớn sẽ không có bất kỳ người nào sinh ra tư tưởng làm phản. Chỉ cần Tương gia không làm bất kỳ chuyện gì có lỗi với Thục Sơn thì địa vị quốc vương của Thục Sơn Quốc này sẽ mãi mãi do con cháu của Tương Vân Sơn người đảm nhiệm. Vân Sơn, ta tin người, với năng lực của người thì vấn đề này chắc chắn sẽ giải quyết ổn thỏa.

Lời nói của Lăng Tiêu không có chút đùa giỡn nào nhưng lại làm Tương Vân Sơn cảm thấy rung mình, thâm nghĩ:

-Đúng vậy, với thực lực của Thục Sơn phái thì muốn tiêu diệt một gia tộc trong Thánh Vực là một chuyện rất đơn giản. Lực gia từ khi đầu nhập vào chủ công thì vẫn luôn hung hăng kiêu ngạo, gia chủ Lục gia Lục Thanh Minh còn nhiều lần công khai bày tỏ tấm lòng với Hoắc Thanh Thanh, còn nói Hoắc Thanh Thanh sớm muộn gì cũng là nữ nhân của hắn, kết quả...Thì thế nào? Lục gia một trong những thế gia đỉnh cấp nhất của hơn trăm đại gia tộc Nam Châu, ngày hôm nay cũng phải rút khỏi vũ đài chính trị Nam Châu trước thời hạn, hơn nữa bọn họ cũng đã mất đi địa vị của chính mình.

Nghĩ vậy Tương Vân Sơn hướng về phía Lăng Tiêu quỳ xuống rồi cung kính nói:

-Chủ công, Vân Sơn sẽ lưu lại gia huấn, chính Vân Sơn...Cũng chỉ có thể sống được vài vạn năm, sau này con cháu sẽ luôn nhớ rõ những lời giáo huấn này, Thục Sơn Quốc sẽ mãi mãi là một chi nhánh nhỏ của Thục Sơn phái! Nếu có phản bội...Thì cũng xem như một gia tộc phản bội, sau này sẽ không bao giờ nhận được sự che chở của Thục Sơn phái nữa.

Lăng Tiêu tự tay đỡ Tương Vân Sơn đứng lên, hắn cười nói:

-Thật ra, cũng chưa chắc phát sinh những chuyện giống như trong tưởng tượng của ngươi. Sau này Thục Sơn phái sẽ ngày càng mạnh, sau khi tiến lên một mức độ nhất định thì sẽ không còn đổ kỵ nữa, mà chỉ còn lại...Ngưỡng mộ mà thôi.

Tương Vân Sơn trầm nghĩ:

-Giữa ta và chủ công chẳng phải cũng như vậy sao?

Trước khi Lăng Tiêu đàm luận với Tương Vân Sơn thì đã nói qua với đám người Lăng Chí, Lăng Vũ, Lăng Thiên Khiếu, Thu Thần và Phúc Bá. Những người này cũng không muốn làm đế vương, nếu không có chiến đấu thì bọn họ cũng không muốn từ trong thế giới Hàm Hàn Bảo Đỉnh đi ra.

Lăng Tiêu đối với chuyện này cũng mừng vui lẫn lộn, hắn vui vì cứ như vậy thì thực lực của Thục Sơn phái sẽ đạt đến một đỉnh phong chân chính. Dù hắn không có mặt ở đây cũng không có người nào trong Thánh Vực dám uy hiếp đến địa vị của Thục Sơn.

Lăng Tiêu lo lắng chính là thế giới nhỏ bên trong Hàm Hàn Bảo Đỉnh, đến bây giờ hắn vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ vì sao nó lại trở thành như vậy. Hắn cũng chẳng biết đến một ngày nào đó nó có tan vỡ hay không, hoặc có một vị thần hùng mạnh phóng tới trực tiếp cướp lấy nó mang đi...Nếu vậy thì tổn thất hắn phải gánh chịu là quá lớn.

Lớn đến mức Lăng Tiêu không thể chịu đựng nổi.

Chưa nói đến những tổn thất trực tiếp, sợ rằng ngay cả những thân nhân bằng hữu và đệ tử của Lăng Tiêu ở bên trong cũng chịu những đả kích khổng lồ.

Cho nên Lăng Tiêu mới đem Hàm Hàn Bảo Đỉnh đặt ở trong Thục Sơn, đồng thời hắn cũng dùng rất nhiều trận pháp để hoàn toàn che giấu đi khí tức của nó. Lăng Tiêu tin cho dù là Đại La Kim Tiên muốn tìm đến nơi này cũng không phải chuyện dễ dàng.

Đã qua rất nhiều năm, Lăng Tiêu càng ngày càng cảm thấy tò mò với địa phương La Ma giới. Nhưng hiện nay ngay cả chuyện tiến vào Thần giới hắn cũng không có phương pháp dùng nói đến La Ma giới, nhưng ngày xưa gặp Bạch Sơn Thánh Giả và những trận pháp xuất hiện trong thế giới kia làm lòng hắn cảm thấy ngứa ngáy. Chuyện này giống như một người thích đánh cờ đột nhiên có được quyển sách dạy đánh cờ vô cùng cao siêu; cũng giống như một người tu luyện đột nhiên nhặt được một quyển công pháp bí tịch. Lăng Tiêu là một cao thủ trên phương diện trận pháp, lúc đó hắn cũng không có thời gian bận tâm đến trận pháp khổng lồ kia. Nhưng bây giờ nếu đã đem tất cả giao lại cho Tương Vân Sơn, thì đủ mọi loại chuyện trong Nam Châu cũng làm hắn bớt đau đầu.

Thật ra Lăng Tiêu cũng biết, sớm muộn gì Tương gia cũng sẽ đến tìm Tương Vân Sơn. Nhưng thời điểm đó không phải là Tương Vân Sơn chủ động dựa vào bọn họ mà bọn họ phải chủ động dựa vào Tương Vân Sơn.

Có một đại gia tộc không có bất kỳ thiệt hại gì làm hậu thuẫn, lại được Thục Sơn phái toàn lực ủng hộ, có tập đoàn tình báo “Bóng Đêm” thủ hạ của Mạnh Ly, có Hoắc Thanh Thanh quản lý một tổ chức kinh tế

lớn như Tỷ Muội Lâu, tất cả đều ra sức ủng hộ Tương Vân Sơn. Nếu như vậy mà vẫn còn không thể thu Nam Châu vào trong lòng bàn tay thì Lăng Tiêu cũng chỉ có thể xem rằng mình đã nhìn lầm người.

Hai tháng sau Thục Sơn Quốc được thành lập.

Tất cả những người có địa vị cao trong Thục Sơn phái đều tham gia vào công cuộc xây dựng đất nước, Tương Vân Sơn lên ngôi trở thành vị hoàng đế đầu tiên của Thục Sơn Quốc, được Lăng Tiêu tự tay đội vương miện lên.

Trọng điểm bài phát biểu của Tương Vân Sơn đều xoay quanh một chủ đề: Thục Sơn Quốc là một đất nước phụ thuộc vào Thục Sơn phái! Vĩnh viễn trung thành với tầng lớp lãnh đạo của Thục Sơn phái. Đồng thời cũng đem một vùng giang sơn rộng lớn cho tất cả con dân Thục Sơn Quốc, để bọn họ nâng cao mức sinh hoạt lên gấp nhiều lần trước đây.

Kể từ đây những thế lực gia tộc trong Nam Châu phụ thuộc vào Thục Sơn phái đã bắt đầu hỗn loạn, lần đầu tiên...Cảm thấy sợ hãi.

760. Chương 675 : Đại Trận

Vốn đối với bọn họ mà nói, Thục Sơn phái cũng không làm họ sợ hãi. Bởi vì cho dù Thục Sơn phái đều phái tất cả mọi người ra ngoài, một phương chư hầu, cũng không thể chiếm hết tất cả lãnh thổ của Nam châu!

Nhưng Tương Vân Sơn xưng đế ... Tương gia nhất định tìm đến!

Đừng nhìn hiện tại Tương gia và Tương Vân Sơn dường như có khoảng cách rất lớn như trước, nhưng trong người chung quy chảy chung một dòng máu! Cho dù không xét về thân tình mà chỉ xét về hiện thực, Tương gia dựa vào Tương Vân Sơn hiện tại mà nói cũng là một hành động sáng suốt.

Tương gia à ... Đại tộc vạn năm trong Thánh Vực, cũng không như một môn phái có căn cơ còn thấp như Thục Sơn phái có thể so được, không cần nói gì khác mà nói thành trì mà Tương gia nắm giữ đã vượt quá trăm vạn nhân khẩu! Muốn xuất ra mấy vạn tộc nhân có thể chủ sự, quả thật rất dễ dàng! Hơn nữa Tương Vân Sơn xưng đế, tuy rằng rất nhiều gia tộc coi đó là con rối của Thục Sơn phái nhưng dưới hào quang của Hoàng tộc, nhân tài muốn sẵn sàng góp sức cho Tương Vân Sơn không biết có bao nhiêu ... ..

Trưởng lão và tộc trưởng của rất nhiều gia tộc cùng ngồi lại, đối với chiêu thức thịnh tình xuất hiện của Lăng Tiêu, cũng chỉ có một cảm khái : Cao, thật sự cao minh!

Sau khi Tương Vân Sơn xưng đế, trước mắt cũng không chinh đồn nội bộ mà là triệu tập trăm vạn đại quân, đánh giết về phía Liên minh Nam châu! Chỗ dựa lớn nhất phía sau của Tương Vân Sơn chính là những thành viên nòng cốt của Thục Sơn phái.

Rất nhiều người trong gia tộc có lòng, cũng phát hiện một vấn đề, những người này trong Thục Sơn phái dường như cứ cách mấy tháng không thấy mặt, thực lực tăng trưởng quá nhiều, có vài người thậm chí còn khiến người ta có loại cảm giác nhìn họ với cặp mắt khác xưa. Tốc độ thực lực tăng lên quả thật khiến cho những người được xưng là thiên tài ở Nam châu phải xấu hổ!

Chuyện này bắt đầu được truyền đi trong phạm vi nhỏ, rồi sau đó hầu như mọi người đối với loại phương thức nâng cao thực lực mạnh mẽ của Thục Sơn phái sinh ra hứng thú rất lớn và ... Sợ hãi rất sâu!

Không ai dám xem thường môn phái thần kì như vậy. Mặc dù người của bọn họ không nhiều. Ai cũng biết, theo đánh giá trong Thánh Vực, nhiều người tất nhiên có số đông nhưng thực tế gặp một cường giả tuyệt thế như Tôn Lập, thì nhiều người cũng chưa chắc có tác dụng gì! Trừ phi, bản thân mình có thể có đủ cường giả để áp chế Tôn Lập!

Đáng tiếc nhất chính là ở Liên minh Nam châu, người duy nhất có thể so sánh với Tôn Lập thì đã chết.

Chết rất uất nghẹn, bị thiên kiếp của người ta nổ thành hồn phi phách tán, chắc hẳn Tư Đồ Quang Huy không có vận may như Lăng Tiêu.

Tuy nhiên cái chết của Tư Đồ Quang Huy, cũng không không truyền ra ngoài, cho nên, đối với quy mô xâm chiếm của Thục Sơn quốc, đám người Tư Đồ cũng cảm thấy phần nộ dị thường. Bởi vì trước đây có quan

hệ tốt với Thục Sơn phái, Tư Đồ Dũng vẫn cho rằng Lăng Tiêu sẽ không chủ động tấn công bọn họ nên bọn họ cũng sẽ không tấn công Thục Sơn, mọi người cứ như vậy yên ổn không lo, không phải tốt lắm sao?

Tuy nhiên bản thân Tư Đồ Dũng cũng không tin, nếu lão có đủ thực lực tiêu diệt Thục Sơn thì sẽ không động tâm! Một tình cảm riêng tư so với đại sự hưng suy của gia tộc thì có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Huống chi, ở trong lòng Tư Đồ Dũng cũng không có cảm tình tốt như vẻ bề ngoài đối với Thục Sơn phái, Lăng Tiêu. Tư Đồ Dũng cũng đã biết chuyện giữa đứa con cả Tư Đồ Bằng Hạc của mình và Lăng Tiêu, và càng biết hành động quan hệ tốt của mình với Thục Sơn, lại hoàn toàn đẩy Lăng Tiêu và Tư Đồ gia về hai phía.

Cái gọi là thù giết cha, mối hận đoạt thê, chỉ cần là người đàn ông thì không thể tha thứ dễ dàng! Tư Đồ Dũng chẳng những là một người đàn ông, mà còn là đàn ông trong đám đàn ông! Lão đang chờ, chờ đến khi lão tổ tông độ kiếp trở về, đến lúc đó ... Sẽ tiêu diệt Thục Sơn, giết chết Lăng Tiêu, chuyện đó chẳng qua là trong nháy mắt!

Đáng tiếc chính là hắn chưa đợi lão tổ tông trở về mà lại đợi trăm vạn đại quân của Tương Vân Sơn xông qua biên cảnh, trực tiếp xông về nơi cư trú của Tư Đồ gia, một đường đánh tới với thế như chẻ tre!

Tư Đồ Dũng nổi giận, Tư Đồ Bằng Hạc cũng nổi giận, mà ngay cả Tư Đồ Bằng Phi có quan hệ không tệ với Lăng Tiêu lửa giận trong lòng cũng bùng phát. Trong đầu chỉ có một chữ- Chiến!

Tôn Lập đứng bên cạnh Tương Vân Sơn, híp mắt, nhìn về phía tòa thành trì thật lớn ở một nơi cực xa, nó nguy nga sừng sững đứng đó. Khoảng cách như thế cũng có thể khiến người ta có một loại tấn công thị giác và tâm hồn, mơ hồ còn có một loại cảm giác áp bách.

-Đây chính là sào huyệt qua nhiều thế hệ của Tư Đồ gia nha!

Tôn Lập bỗng nhiên cảm khái một câu, ánh mắt chợt ngưng, bắn ra hai luồng tinh quang :

-Sau ngày hôm nay, đó là lãnh thổ của Thục Sơn quốc!

-Gầm lên!

Chỉ hơn mười vạn quân nhân giận dữ hét lên một tiếng, thanh thế rung trời khiến cho rất nhiều quân sĩ trên tường thành phía xa bị dọa đến mất như màu đất, cả người run rẩy.

Tư Đồ gia của Liên minh Nam châu, cũng ẩn tàng trăm vạn binh trong thành, một hồi đại chiến hết sức căng thẳng!

... ..

Lăng Tiêu đứng trên một đỉnh núi cao nhất trong dãy núi cách Thục Sơn phái không tính là quá xa, nhìn xuống trận pháp to lớn có phạm vi ngàn dặm dưới chân, mày nhíu lại.

Trong tai lại nghe thấy một giọng nói hơi yếu :

-Cứu ta ... Cứu ta ... ..

Đại trận như vậy, Lăng Tiêu thực ra mới lần đầu tiên gặp, những tri thức trận pháp hắn học lúc trước xa lạ với đại trận này, dường như hoàn toàn mất đi hiệu quả. Khi đối mặt với trận pháp này, lần đầu tiên trong đời Lăng Tiêu cảm giác mình không nắm chắc!

Tuy nhiên, đối với người tu chân Đại Thừa kỳ có pháp lực gần như vô tận như Lăng Tiêu mà nói, trong thiên hạ cũng không có thứ gì có thể khiến hắn sợ hãi.

Huyền Thiên lệnh bài và Yếu Huyết Hồng Liên kiểm đều lơ lửng trên người Lăng Tiêu, bóng dáng Huyền Thiên xuất hiện trên lệnh bài, tiểu Yêu cũng hiện ra bản thể, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn tòa đại trận này.

-Các người có từng thấy qua không?

Lăng Tiêu nhìn hai người hỏi.

Huyền Thiên lắc đầu nói :

-Có cảm giác đã từng gặp qua, tuy nhiên chủ nhân của ta, ngài ngàn vạn lần đừng nghe theo lời nói của ta. Ta thấy tất cả những trận pháp mà ngài bày ra, cũng có cảm giác đã từng quen biết đấy. Điều này thực sự là điều yếu kém của ta!

-Nó có liên quan đến La Ma giới.

Tiêu Yêu nhú lại đôi mi thanh tú trầm mặc không nói đột nhiên mở miệng nói, giọng điệu vô cùng kiên định :

-Ta có thể từ chỗ này cảm giác được khí tức của La Ma giới! Chủ nhân, tiểu Yêu dường như có loại cảm giác, La Ma giới dường như cất giấu bí mật thân thể ... ..

-Loại La Ma Hồng Kim Ti có thể luyện hóa bản thể của người, có phải là sản vật của La Ma giới không?

Lăng Tiêu mở miệng hỏi.

Tiểu Yêu gật gật đầu :

-Theo ta nghĩ đúng vậy!

Lăng Tiêu than nhẹ một tiếng, nói :

-Thử xuống xem!

Nói xong thân hình chợt tung xuống dưới, nhảy đến bên ngoài trận pháp, một thân tiên lực bảo vệ thân thể Lăng Tiêu, Huyền Thiên lệnh bài và Yêu Huyết Hồng Liên kiếm cũng trôi nổi bên cạnh Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu nín thở tĩnh tâm, toàn thân bỗng nhiên không có chút năng lượng dao động nào. Nếu như có người đứng bên cạnh Lăng Tiêu, nhất định sẽ kinh ngạc không ngừng. Bởi vì Lăng Tiêu lúc này, ai cũng có thể thấy một người còn sống nhưng lại khiến cho người ta cảm giác đó chính là một tảng đá lạnh như băng! Từ trên người hắn, không cảm giác được một chút sinh khí nào!

Thân thể Lăng Tiêu không lập tức tiến vào trong trận pháp này!

Vù!

Một mũi tên ngấm không một chút dấu hiệu gì bắn về phía Lăng Tiêu!

Đình!

Một tiếng vang trong suốt, Lăng Tiêu căn bản không tránh né mũi tên này ở nơi mi tâm, một hàn quang lóe lên thì mũi tên kia rơi trên mặt đất, chỗ mi tâm của Lăng Tiêu xuất hiện một điểm đỏ nhỏ, chợt lóe lướt qua. Lăng Tiêu đại thành tiên thể, loại trình độ công kích này tự nhiên không thể làm hắn bị thương.

Khom lưng xuống, nhặt mũi tên trên mặt đất, ước chừng nó dài hai thước, một loại cảm giác rất nặng trên tay, thậm chí có chút vượt quá dự đoán của Lăng Tiêu!

Một mảng sáng bóng trên cán tên, giống như còn mới! không có chút dấu vết của năm tháng! Mũi nhọn của tiễn sắc bén vô cùng, chỗ bén nhọn nhất cuối cùng chính là kim hoa châm bén nhọn!

Lăng Tiêu không tin mũi tên là vật được tạo ra với thời gian không quá lâu. Tuy rằng không biết nó được chế tạo bằng chất liệu gì nhưng lẽ tất nhiên mũi tên này chính là một bảo bối!

Có lẽ Karina có thể biết chất liệu mũi tên này. Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng, đưa mũi tên này vào trong nhẫn trữ vật của mình, thứ tốt hiển nhiên phải được lưu giữ.

Bỗng một tấm lưới lớn từ trên trời giáng xuống! Cũng không có dấu hiệu gì! Hơn nữa, tấm lưới lớn này mở ra phạm vi khoảng trăm thước! Tốc độ tấm lưới hướng tới Lăng Tiêu cũng nhanh không thể tin nổi.

Vù! ... Vù vù vù!

Vô số tên, theo tấm lưới lớn rơi xuống, từ bốn phương tám hướng bắn về phía Lăng Tiêu!

Đây là một sát trận!

Lăng Tiêu nghĩ trong lòng, thân thể không chút ngừng lại, biến mất tại chỗ, ngay sau đó, xuất hiện ở ngoài mây trăm dặm, tấm lưới lớn và vô số mũi tên sượt qua. Tuy nhiên lại không có cơ hội cho Lăng Tiêu kịp thở, một luồng kiếm khí băng lãnh, mạnh mẽ quét về phía Lăng Tiêu. Tốc độ của Huyền Thiên lệnh bài cực nhanh, pha lẫn với tiếng cười điên dại không chút nào che dấu của Huyền Thiên, mạnh mẽ nghênh tiếp về hướng luồng kiếm khí kia!

Vật Tiên Thiên lại có thứ nào có thể thương tổn chứ? Có lẽ có nhưng tuyệt sẽ không phải ở trong trận này! Âm!

Trong trận bỗng nhiên vang lên một tiếng va chạm thật lớn, Huyền Thiên lệnh bài bị luồng kiếm khí này quét mạnh ra bên ngoài!

Tiểu Yêu hừ lạnh một tiếng, hóa thành một luồng ánh sáng đỏ, xông thẳng về phía luồng kiếm khí với tư thế không giảm!

Vang ầm một tiếng!

Trong trận pháp, dường như vang lên một tiếng sấm rền, luồng kiếm khí băng lãnh kia bị kiếm khí màu đỏ của tiểu Yêu chặt đứt.

Lúc này Huyền Thiên mới bay về từ phía xa, ánh mắt Lăng Tiêu dừng ở phía mặt ngoài Huyền Thiên lệnh bài, một luồng ẩn ký nhàn nhạt được vẽ ra, không kiềm nổi trong lòng rung mình, thầm nói : Trận pháp này quả nhiên hùng mạnh, tuy rằng không làm tổn thương đến mình nhưng mình đã có cảnh giới Đại Thừa kỳ nha! Chẳng lẽ trận pháp này, còn có thể có được những hung trận lợi hại hay sao?

Lăng Tiêu nhớ tới Huyết Sát La Thiên đại trận ở Nhân giới. Trình độ hung ác của đại trận kia, nếu như hoàn toàn triển khai, người tu chân Đại Thừa kỳ cũng bị nhốt trong đó!

Nghĩ đến đó, Lăng Tiêu thu lại lòng khinh thị, biết “Nhân ngoại hữu nhân” “Thiên ngoại hữu thiên”. Nếu như coi thường người trong thiên hạ, người chịu thiệt cuối cùng chính là mình.

Tất cả chuyện này đều phát sinh nhanh như tia chớp, ý niệm trong đầu hiện lên như điện, trong đầu dẫn tiểu Yêu và Huyền Thiên cũng phải cẩn thận, nhìn chuẩn vị trí, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

Hiện tại, cảnh tượng bỗng nhiên biến đổi, sương mù dày đặc vừa rồi biến thành một vùng thế ngoại đào nguyên!

Nơi đập vào mắt, toàn bộ đều là cây hoa đào có hoa rơi rụng. Lúc này, hoa đào nở rộ, đóa hoa hồng nhạt phủ kín mặt đất, hương khí chung quanh, mấy người phụ nữ có dung mạo tuyệt hảo chơi đùa trong rừng!

Trông thấy Lăng Tiêu cũng không sợ hãi, còn lớn mật hướng về phía Lăng Tiêu lộ ra nụ cười quyến rũ! Khuôn mặt của những người phụ nữ đó khiến Lăng Tiêu giật mình kinh hãi!

-Sự tỷ?

Lăng Tiêu kêu lên thất thanh.

761. Chương 676 : Nơi Thần Bí!

Lần duyên số này rất cổ quái, có một số người cả đời ở bên cạnh người, cũng chưa chắc có thể trở thành bằng hữu, thậm chí cũng sẽ không lưu lại bao nhiêu ấn tượng. Nhưng có một số người, chỉ cần một ánh mắt, tươi cười ngoài đầu nhìn lại thì đủ để khắc ghi cả đời!

Năm đó trong Thục Sơn phái, một tên đệ tử nội môn nhỏ tính tình ôn hòa hơi có chút hướng nội, mấy năm mới biết yêu, chỉ gặp qua cô gái kia một lần.

Đó chính là con gái của đại trưởng môn phái Thục Sơn thời đó!

Nói không phải khoa trương, nếu như nói con gái nhỏ của trưởng môn là viên minh châu thì Lăng Tiêu chính là một hạt cát; Nếu như nói con gái nhỏ của trưởng môn là một con thiên nga cao quý, cao ngạo bay

lượn trên bầu trời, xinh đẹp trong hồ nước sáng như gương nhìn thân mà xót cho phận. Lăng Tiêu chính là con cóc nằm trên lá sen, mãi mãi chỉ có thể lặng lẽ nằm úp trên đó nhìn lên!

Ăn mày đòi ăn xôi gấc ... Nhưng thiên nga một cước càng dễ dàng giẫm chết con cóc! Có lẽ chỉ dùng cái miệng sắc bén kia, nhẹ nhàng một chút, mổ thủng con cóc, cũng có lẽ chỉ có một ánh mắt khinh miệt, sau đó vỗ cánh bay đi, giẫm chết hẳn cũng ngại bẩn.

Điều này cũng không khoa trương, trong đầu Lăng Tiêu rất khó quên nụ cười khi sư tử ngoái đầu lại nhìn vào năm xưa, đáng tiếc không phải là hướng về hắn .....

Cho nên thoáng nhìn thấy cô gái này, Lăng Tiêu thật sự không kiềm nổi mà trong lòng kinh hãi, làm thế nào ở đây ... Có thể gặp nàng được chứ?

Trên đạo tâm của Lăng Tiêu, con phượng bảy màu đang ngủ say kia đột nhiên mở to mắt, bắt mắt kêu to một tiếng. Đồng hồ báo thức của Lăng Tiêu nhất thời thanh tỉnh! Hiện tại, làm sao còn có chốn đào nguyên gì, rõ ràng là một khe núi tối đen như mực, đi một bước về phía trước, dưới chân chính là vực sâu vạn trượng!

Cho dù biết được ngã xuống sẽ không chết nhưng vẻ mặt của Lăng Tiêu có lẽ hổ thẹn, mặt không ngừng đỏ. Không thể tưởng được, mình có thể dễ dàng bị ảo cảnh này mê hoặc.

Thật ra, nếu như cho Lăng Tiêu một ít thời gian, vị tất nghĩ không ra đây là ảo cảnh, chỉ là Lăng Tiêu tu luyện đến đại thành, đạo tâm chắc chắn, ảo cảnh bình thường không thể nào mê hoặc hắn? Hơn nữa, bản thân Lăng Tiêu e rằng đã quên, thời tuổi trẻ mạnh động năm xưa, từng thăm men qua cô gái kia. Nếu là ảo cảnh thì nên xuất hiện Diệp Tử các nàng mới đúng!

Lăng Tiêu ngưng thần cảm thụ hoàn cảnh xung quanh. Nếu nói cho tới lúc này, Lăng Tiêu vẫn không cho rằng đây là một tòa đại trận hùng mạnh thì Lăng Tiêu có thể tìm một miếng đậu hủ đâm vào chết.

Lăng Tiêu cúi đầu nhìn khe núi tối đen sâu không thấy đáy, chung qui cảm thấy phía dưới chắc hẳn là cát bụi thứ gì. Lăng Tiêu nhớ tới, mình đã từng xem trong điển tịch, có một số trận pháp cao minh chẳng những lợi dụng các loại hoàn cảnh và địa hình của thiên nhiên, thậm chí còn có thể thực sự phong ấn núi cùng biển lớn vào trong trận pháp!

Loại trận pháp này trong giả có thật, trong thật có giả! Thật thật giả giả, khiến cho người ta khó thể giải thích! Hơn nữa bất cứ chỗ nào cũng có thể ẩn tàng sát khí!

Lăng Tiêu nghĩ trong lòng, thân thể như một sợi lông chim, không có một chút sức nặng nào, lơ lửng rơi về phía khe núi bên dưới.

Trong tình cảnh sâu tối đen, Lăng Tiêu thả thần thức ra ngoài cơ thể . Phạm vi mười dặm đối với Lăng Tiêu mà nói không có bí mật nào!

Kết ... vèo vèo!

Bên tay phải Lăng Tiêu bỗng nhiên vang lên một tiếng kêu quái dị, đồng thời Lăng Tiêu cảm giác được có một vật nào đó xông đến chỗ mình với tốc độ cực nhanh!

Bên người Lăng Tiêu chợt lóe sáng lên một luồng quang mang màu đỏ, chém về phía thứ kia!

Vật kia lập tức phát ra một tiếng kêu thê lương, dùng một loại góc độ đổi hướng không thể tin nổi, lại thoát được một kiếm của tiểu Yêu! Đồng thời, cũng bị kinh hãi thật lớn, nhanh chóng lẩn trốn đi thật xa.

Kít kít ... kít kít!

Bốn phương tám hướng không ngừng truyền đến tiếng kêu này, âm thanh bén nhọn giống như được phát ra từ miệng đứa bé, cực kỳ thâm lòng người. Nếu như lá gan hơi nhỏ một chút, cũng bị dọa đến nổi da gà.

Trái lại Lăng Tiêu không sợ, tuy nhiên cũng cảm giác sự quỷ dị của nơi này, bằng vào cấp bậc hiện tại của tiểu Yêu, hơn nữa mình đã tu luyện nhiều lần, như thế nào Yêu Huyết kiếm cũng có thể xưng là pháp bảo thượng phẩm! Mà ngay cả vật tồn tại ở nơi này cũng không giết chết, loại tình huống này lại quá hiếm thấy!

Sột soạt ... ..

Không khí chung quanh rõ ràng cũng không tồn tại vật nào, nhưng âm thanh này giống như là vang lên ở bên tai Lăng Tiêu!

Giống như khi rắn bò qua bụi cỏ khô ráo, phát ra loại âm thanh rất nhỏ!

Trong giây lát ... Một luồng mùi tanh tràn ngập, lập tức bao quanh Lăng Tiêu!

Thần thức của Lăng Tiêu trong nháy mắt bị ép về một chỗ, cuối cùng bị vật này nuốt vào! Lăng Tiêu cả kinh, không ngờ có thể tránh thoát thứ thần thức của mình, hơn nữa lúc bùng lên còn có thể cắn nuốt hết thần thức của hắn!

Trong nháy mắt Huyền Thiên lệnh bài trở nên to lớn, đúng lúc đứng ở trong miệng quái vật lớn, trong không khí vang lên một âm thanh “thình thịch, thình thịch”. Vật bén nhọn đó phát ra âm thanh ma xát, khiến người ta có loại cảm giác điên cuồng, đồng thời loại khủng bố to lớn này thậm chí có thể hù chết người đang còn sống!

Thân thể Lăng Tiêu chợt thuấn di đến nơi cách mấy trăm thước, trông thấy một con rắn lớn màu trắng, dài chừng ngàn thước! Thân hình thô to mấy chục thước, so với chiều dài của nó thật sự là rất nhỏ bé không đáng kể.

Nó giương chiếc miệng to như bồn máu, miệng bị Huyền Thiên lệnh bài chống lên. Một đôi mắt thật lớn giống như hai ngọn đèn sáng, hào quang vô cùng lạnh giá bên trong, không có chút cảm xúc này!

Tiểu Yêu hóa thành một luồng quang mang màu đỏ, một tiếng “phù”, đâm vào đầu con rắn lớn màu trắng, đi vào óc nó, não văng ra phía sau, sau đó lại đâm ngang vào, lao ra ... Hào quang tới lui lóe ra hơn mười lần. Con rắn lớn màu trắng, vô thanh vô tức rút xuống phía dưới.

Kít kít ... Kít kít!

Rất nhiều vật giống như hầu tử, giống như trẻ con thét chói tai, không biết từ đâu lao tới, nhằm về phía con rắn lớn màu trắng ở phía kia. Trong khoảnh khắc, giống như một con sâu bị con kiến bao quanh toàn thân ... Trên người con rắn lớn màu trắng, được loại sinh vật giống như hầu tử che kín!

Lăng Tiêu thấy rõ diện mạo của vật kia, không kiềm nổi da đầu có chút run lên. Những vật nhỏ này có khuôn mặt giống như trẻ con! Trên mặt không có chút lông nào, giống như trẻ con vừa mới sinh ra!

Trong miệng phát ra : tiếng kêu Kít kít ... Kít kít, móng vuốt sắc bén mở ra thân hình to lớn của con rắn lớn màu trắng, kéo cho thân hình thon dài của con rắn lớn máu thịt bay tán loạn. Chỉ mất thời gian một chút, con rắn lớn dài hơn một ngàn thước không ngờ chỉ còn lại một xương lưng rất dài, còn đầu bị quét sạch hoàn toàn!

Giống như là cá bị ăn sạch sẽ, rơi xuống phía dưới, sạch sẽ giống như đã chết nhiều năm rồi!

Đám hầu tử mặt người kia phát ra tiếng kít thỏa mãn, bay nhanh ẩn vào trong bóng tối.

Chung quanh lại lần nữa rơi vào bóng tối.

-Chủ nhân, ta nghĩ những vật đó ... Chính là sinh vật ở La Ma giới!

Âm thanh yếu ớt của tiểu Yêu vang lên trong đầu của Lăng Tiêu.

-Cái gì? Đây là sinh vật ở La Ma giới?

Lăng Tiêu có chút kinh ngạc hỏi một câu. Hắn biết tiểu Yêu sẽ không lừa hắn. Lăng Tiêu đã từng hoài nghi La Ma giới có thể liên quan đến Tu Chân giới!

Bởi vì cho dù là Huyền Thiên và chủ nhân hùng mạnh Nã Đa Khắc cũng được, hay là tiểu Yêu lúc đầu duy trì thân mật với mình cũng được, cũng nói trên người mình có khí tức La Ma giới.

Còn có một số cao thủ chân chính, tỷ như cấp độ Tôn Lập cũng hoài nghi Lăng Tiêu nhất định có quan hệ với La Ma giới.

Tuy nhiên Lăng Tiêu có thể khẳng định, Tu Chân giới tuyệt đối không có những sinh vật này!

Cho dù Tu Chân giới mấy trăm vạn năm trước, cũng tuyệt đối không có!

Tu Chân giới là một thế giới Tu Chân hoàn thiện, mà một thế giới tu luyện thực sự hoàn thiện thì mặc kệ sinh vật gì, cũng có thể tìm được và ghi chép liên quan. Cho dù là sinh vật rất thần kì, cho dù là ghi lại mơ hồ không rõ thì đó cũng chỉ là bản ghi chép đại khái!

Các loại tinh quái trong Tu Chân giới cũng đã từng chiếm một phần nhỏ. Tuy nhiên tới thời đại của Lăng Tiêu thì rất hiếm khi nhìn thấy bóng dáng những tinh quái này.

Loại rắn dài hơn ngàn thước, khuôn mặt trẻ con, tiếng kêu của quái vật hầu tử kinh khủng thấm lòng người, còn có một kiếm của tiểu Yêu cũng không thể chém được quái vật không biết tên, cũng đủ để chứng minh, chẳng những La Ma giới không phải là Tu Chân giới, hơn nữa rất có khả năng từng một thời huy hoàng, mức độ phồn vinh của chỗ đó vượt qua Tu Chân giới!

Vừa nghĩ đến, Lăng Tiêu càng thêm tò mò đại trận này, người nào bị phong ấn ở chỗ này. Là ai có thể có bản lĩnh dũng mãnh như thế? Từ La Ma giới mang đại trận này đến?

Lúc này thân thể Lăng Tiêu rút xuống đáy khe núi, phía dưới sinh trưởng rất nhiều đại thụ che trời. Có rất nhiều cây cao hơn mười dặm, bao trùm một vùng phạm vi to lớn. Đứng từ phía trên mà nhìn, không biết còn tưởng là một mảnh rừng rậm!

Thỉnh thoảng từ phía xa truyền đến vài tiếng gầm rú trầm thấp, giống như nhắc nhở người khác nơi này đã có chủ.

Lăng Tiêu hí mắt, một con sông cách đó không xa, nước sông chảy xuôi phát ra tiếng vang rầm rầm, phía trên không ngừng xuất hiện lốc xoáy nhỏ lớn, cũng không biết nước sâu hay không?

Chung quanh tuy rằng bị bóng tối bao quanh, tuy nhiên đối với Lăng Tiêu mà nói, không có ảnh hưởng gì. Trong lòng Lăng Tiêu cảm thấy kỳ quái, âm thanh kia, khi ở bên ngoài trận pháp, nghe rất rõ ràng. Vì sao sau khi vào trong trận pháp, trái lại không nghe thấy chứ?

Tuy rằng tòa đại trận này cực kỳ khổng lồ, mình đặt chân, chẳng qua là một góc núi bằng nhưng theo thần thức của Lăng Tiêu, nếu đối phương phát ra âm thanh thì Lăng Tiêu không thể nào không nghe thấy!

Chẳng lẽ ... Đây là một âm mưu?

Nghĩ vậy, sắc mặt Lăng Tiêu bỗng nhiên thoát nhìn có chút khó khăn, vừa nghĩ đến mình có khả năng bị lừa đến nơi này, sau khi bị các loại sinh vật quái dị hùng mạnh ở La Ma giới công kích một phen, thu hoạch gì cũng không có ... Tâm tình Lăng Tiêu có chút xấu.

Tuy nhiên lại nghĩ đến mình vừa mới tiến vào trong trận, mũi tên bắn về phía mình, Lăng Tiêu cảm thấy trận pháp này tuyệt đối không đơn giản vậy! Lúc ấy Lăng Tiêu không phải không muốn tách khỏi, mà là căn bản trốn không thoát!

Người tu chân Đại Thừa kỳ cũng chỉ có thể chịu được một chút. Nếu đối lại người luyện võ có cảnh giới đại viên mãn đỉnh cao tiến vào, sẽ có kết quả gì?

E rằng sẽ bị bắn thủng đầu chết ở nơi này!

Trong nháy mắt chung quanh Lăng Tiêu truyền đến tiếng gầm lên giận dữ, một luồng kinh phong đánh về phía Lăng Tiêu!

Ở trong này, thần thức của Lăng Tiêu giống như không có tác dụng quá lớn, rất nhiều vật cũng có thể bắt chập thần thức của hắn mà đến trước mặt hắn.

Tâm ý của Lăng Tiêu vừa động, Yêu Huyết kiếm chợt xuất hiện trong tay Lăng Tiêu, một luồng kiếm khí màu đỏ, mạnh mẽ chém về vật này!

Hai luồng lực lượng mãnh liệt, kịch liệt chạm vào một chỗ.

762. Chương 677 : Lực Đạo

Lăng Tiêu có cảm giác, vật Yêu Huyết Hồng Liên kiếm chém không phải là một vật sống, mà là một cây đại thụ chọc trời không thể lay động!

Luồng lực lượng vô cùng to lớn đẩy Lăng Tiêu chấn về. Đồng thời, luồng lực lượng mạnh mẽ kia nhánh chóng quét tới nơi này. Lăng Tiêu hừ lạnh một tiếng, một luồng tiên lực to lớn từ Yêu Huyết Hồng Liên kiếm vọt tới đối phương!

Vốn Lăng Tiêu không muốn lãng phí tiên lực quá nhiều, dù sao nơi này hết sức xa lạ, ai biết còn có thứ khủng bố gì đang chờ mình? Nhưng hiện tại xem ra, nếu như Lăng Tiêu không muốn dùng hết toàn lực thì e rằng ngay cả hình dáng đối thủ là gì cũng không thấy liền phải thảm bại mà bỏ chạy.

Tuy nhiên trong nháy mắt, Lăng Tiêu cũng thấy rõ vật gì đang tập kích mình, thân kỳ lân chân trâu sừng dê, một thân hào quang bảy màu chớp động trên vảy màu ngăm đen, hai con mắt màu xanh biển, sắc thái lưu động mê ly, khiến cho người ta liếc mắt nhìn một cái thì không kiềm nổi trầm mê trong đó.

Âm thanh tiểu Yêu vang lên trong đầu Lăng Tiêu :

-Chủ nhân, đây là ác ma của La Ma giới! Nó rất hùng mạnh, phải cẩn thận!

Lúc này âm thanh Huyền Thiên lại muốn vang lên, trong âm thanh còn mang theo vẻ hưng phấn nhẹ nhàng :

-Chủ nhân, tên kia giao cho ta! Để ta đến đối phó nó!

Ngao!

Ác ma có hình dáng quái thú này nổi giận gầm lên một tiếng, xông về phía kiếm khí tràn đầy tiên lực của Lăng Tiêu, thân thể lại bị đánh lui ra phía sau xa vài trăm thước, dưới sự chịu đau, lớn tiếng rống giận, rút gào rồi lại xông về phía Lăng Tiêu.

Trong giây lát Huyền Thiên phóng lớn hơn vô số lần, biến thành một khối dài trăm thước, chiều rộng to lớn của lệnh bài hơn mười thước, trông giống như kiếm, mạnh mẽ chụp về phía đầu ác ma.

Ác ma này mang theo khí thể chưa từng có từ trước đến giờ, âm âm đùng về phía lệnh bài Huyền Thiên.

Một tiếng nổ vang lên, Lăng Tiêu rõ ràng có thể cảm giác được Huyền Thiên, tâm ý tương thông với mình, bị thương không nhẹ, nhưng lại trông thấy ác ma kia cũng bị đâm cho óc vỡ toang, chết một cách oan uổng!

-Ha ha!

Huyền Thiên cười lớn một tiếng, phía trên lệnh bài Huyền Thiên đột nhiên cháy lên một ngọn lửa u lam, ác ma vừa chết kia trong nháy mắt bốc cháy lên, hừng hực trong ngọn lửa, năng lượng khổng lồ chảy vào trong Huyền Thiên lệnh bài. Trong nháy mắt Huyền Thiên bị thương liền hoàn toàn khôi phục lại, đồng thời so với lúc trước tăng lên rất dài!

Lăng Tiêu mới biết vì sao Huyền Thiên tích cực muốn chiến đấu với ác ma này, ẩn ý là vì để bổ năng lượng cho bản thân nó. Tuy nhiên thật sự hấn lần đầu tiên biết, không ngờ Huyền Thiên còn có bản lĩnh này.

Sau khi giết con ác ma này, Lăng Tiêu rõ ràng cảm giác được chung quanh yên tĩnh rất nhiều, tiểu Yêu và Huyền Thiên cũng không phát ra âm thanh, vẫn vòng quanh Lăng Tiêu, một vật thì trong lòng trầm trọng, còn một vật thì đang tiêu hóa năng lượng vừa mới có được.

Chỉ có tiếng nước chảy ở đáy cốc, thần thức Lăng Tiêu khuếch tán ra ngoài, lấy thân thể hấn làm trung tâm, trong phạm vi ngàn dặm, Lăng Tiêu cũng chưa thể cảm ứng được bất cứ dị thường gì!

Trong lòng Lăng Tiêu nghiêm túc, rốt cuộc xác định, đại trận này rất có thể do cường giả đến từ La Ma giới bày ra, tuyệt đối không đơn giản như trong tưởng tượng của mình!

Đại Thừa kỳ ở Tu Chân giới mà nói, đó thật sự đứng trên đỉnh, nhưng cũng giống như người tu luyện võ kỹ trong Nhân giới, tu luyện đến cảnh giới người luyện võ hùng mạnh đỉnh cao, hoành hành vô địch ở cả Nhân giới, nhưng lại đánh không lại một ngón tay của đệ tử Ngưng Khí kỳ ở Tu Chân giới!

Không phải nó, lực pháp tắc!

Vốn Lăng Tiêu còn cho rằng La Ma giới là một nơi không khác lắm so với Tu Chân giới, nhưng hiện tại nghĩ đến, hiển nhiên mình đã nghĩ đơn giản. La Ma giới chỉ e rằng so với Tiên giới mà mình biết được ... Cũng không yếu hơn bao nhiêu!

Nếu thần thức không thể cảm ứng được, đó chỉ có thể đi một bước tiến hành thăm dò, thời gian đối với Lăng Tiêu hiện tại mà nói, cũng không là thứ trân quý gì.

Thời gian ba tháng cứ như thế trôi qua, Lăng Tiêu gần như đi từng bước, đập khắp cả bên ngoài đại trận!

Số lần chiến đấu trải qua đã không thể đếm hết, không có một ngàn thì ít nhất cũng có tám trăm, phần lớn trong đó đều bị Huyền Thiên xử lý. Tên kia vẫn luôn rất lười biếng, sau khi đến nơi này thì hứng phần hơn. Bởi vì Huyền Thiên phát hiện, phần lớn sinh vật mạnh mẽ hùng mạnh ở nơi này, có thể trực tiếp luyện hóa bổ sung cho năng lượng hắn cần, vì vậy Huyền Thiên luôn luôn chủ động muốn chiến. Đến cuối cùng Lăng Tiêu nói cho hắn, người muốn đánh vật nào thì trực tiếp đánh đi!

Huyền Thiên thuộc pháp bảo linh tính, cho dù bay cách Lăng Tiêu mấy trăm dặm, cũng nhảy mất bay trở về, sau khi được Lăng Tiêu cho phép, Huyền Thiên liền bắt đầu hành trình giết chóc của hắn ở trong này!

Phần lớn tiểu Yêu đều trầm mặc, trừ phi xuất hiện vật gì mới mẻ, mới có thể chủ động giải thích cho Lăng Tiêu một phen. Thời gian càng lâu, cũng không có một chút tiếng động nào, nhưng vô cùng trung thành phi hành vòng quanh thân thể Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu đoán rằng đại khái tiểu Yêu đang nhớ tới cái gì, có lẽ ... Là đang nghĩ tới nguồn gốc của mình, cũng giống như Huyền Thiên lệnh bài. Lăng Tiêu cũng vẫn cho rằng Yêu Huyết Hồng Liên kiếm tuyệt đối trẻ hơn tiểu Yêu rất nhiều!

Phàm là kiếm linh, cũng là kiếm có trước, sau khi kiếm có linh tính thì dần dần hình thành kiếm linh, nào có kiếm linh trước rồi sau đó có kiếm như vậy. Cho nên, nghiêm khắc mà nói, tiểu Yêu chính là một linh hồn, lại cũng không phải là kiếm linh!

Cuối cùng khi Lăng Tiêu tiếp cận trung tâm của tòa đại trận này, gặp khảo nghiệm thật sự!

Khảo nghiệm này cũng không phải mãnh thú hung cầm gì, mà là ... Lửa!

Lửa này khác với lửa thường.

Lăng Tiêu đã đi vòng quanh nơi trung tâm của tòa đại trận này một vòng! Lửa này ... Cũng đốt quanh một vòng!

Với trình độ dũng mãnh của thân thể Lăng Tiêu hiện tại, cũng không dám tiếp ngọn lửa trong vòng trăm dặm!

Ngọn lửa này giống như thiên hỏa, không có bất cứ nhiên liệu gì duy trì sự thiêu đốt của chúng, không có nguồn gốc. Ngọn lửa hùng lực giống như máu tươi chảy xuôi, màu đỏ khiến cho tim người ta đập nhanh!

Ngọn lửa cao mấy chục thước, Lăng Tiêu thử bay đến chỗ cao nhưng mà chỗ cao kia giống như bị phong ấn. Với cảnh giới Đại Thừa kỳ của Lăng Tiêu, cũng không thể mạnh mẽ xông qua!

Mất trận!

Nhất định có tồn tại trận nhãn!

Lăng Tiêu trước sau tin rằng, trận pháp trong thiên hạ, dù thay đổi đến đâu thì bản chất vẫn không đổi! Chỉ cần là trận pháp, nhất định sẽ có qui luật của nó, không có khả năng xuất hiện một tòa trận pháp không theo bất cứ quy luật gì!

Nếu là như vậy, sẽ không phải là trận pháp, mà là hung địa rồi.

Lăng Tiêu kiềm nén tâm tình nôn nóng bị dị hỏa thiêu đốt, khoan chân ngồi xuống, ngưng thần tĩnh khí, dùng thần thức vươn dài ra ngoài một chút. Đây bất đồng với trước đây khi dùng thần thức tra xét vật sống. Hành động này của Lăng Tiêu là dùng thần thức và ý niệm hùng mạnh trong đầu mình, dùng ý niệm xem thế giới! Dưới thần thức thì sẽ không còn bí mật gì!

Giá phải trả cũng chính là, tinh thần lực của Lăng Tiêu giống như nước chảy ra ngoài. Hơn nữa, đây là có đi không về!

Tinh thần lực tích lũy phong phú, Lăng Tiêu dùng rất nhiều năm, nhưng lúc này đây không thể không xuất ra một khoản lớn. Nếu không, khi đối mặt với trận pháp này mình chỉ có thể hết đường xoay sở.

Xuy lập!

Khi thần thức và ý niệm trong đầu Lăng Tiêu xuyên qua ngọn lửa này, lập tức bị thiêu đốt rất nhiều!

Loại xuyên qua cốt tủy, đau đớn xâm nhập linh hồn, khiến Lăng Tiêu thiếu chút nữa ngất đi! Trong nháy mắt con phượng hoàng bảy màu bảo vệ đạo tâm của Lăng Tiêu mở mắt, một tiếng kêu cao vút, ánh xạ thật lớn lập tức xuất hiện ở phía trên thân thể Lăng Tiêu, cao chừng hơn mười thước! Nhanh chóng bảo vệ thân thể Lăng Tiêu.

Lúc này Lăng Tiêu chậm định thần, cảm thấy, giống như trước thần thức không ngừng xâm nhập vào trong ngọn lửa. Loại cảm giác đau đớn này vẫn luôn đi theo hắn. Nhưng đồng thời, Lăng Tiêu cũng phát hiện một chuyện, thần thức và ý niệm trong đầu mình tuy rằng bị ngọn lửa khủng bố này thiêu đốt rất nhiều, nhưng những phần còn lại thì giống như bị chiết xuất ra! Phạm vi bao phủ lớn hơn trước đây rất nhiều!

Lăng Tiêu không kịp suy nghĩ, ngay trong lần nghe thấy âm thanh mà mình đã từng nghe thấy ở bên ngoài.

-Cứu ta ... Cứu ta ... ..

Thần thức của Lăng Tiêu rốt cục cũng chạm vào tảng đá phương trận to lớn!

Chỗ đó ... Có một truyền tống trận!

Lăng Tiêu nghĩ trong lòng, đồng thời nghĩ : Ta làm sao mới có thể đi qua chứ?

-Ngọn lửa này là hỏa nguyên tố, là sản vật núi lửa của La Ma giới, Hỏa Vô Linh, đốt cháy vạn vật thể gian!

Giọng nói thần nhiên của tiểu Yêu vang lên trong đầu Lăng Tiêu, muốn diệt nó nhất định phải dùng thủy nguyên tố, chỉ cần một giọt thì có thể tiêu diệt ngọn lửa hùng mạnh!

Thần thức Lăng Tiêu, đồng thời cũng tìm được ngọn nguồn của ngọn lửa này!

Tiểu Yêu nói đúng, vùng biển lửa to lớn này, không ngờ ngọn nguồn của nó chỉ khoảng móng tay! Đó là một ngọn lửa màu đỏ sẫm! Tuy rằng nhỏ nhưng pháp tắc và lực lượng nguyên tố dư thừa, không ngừng cuộn cuộn phát ra từ trên đó!

Thực lực của Lăng Tiêu đã đạt tới cảnh giới Đại Thừa kỳ. Đối với pháp tắc trong thiên địa, tự nhiên phải thông linh hơn trước đây nhiều. Tuy rằng vẫn chưa chắc nắm trong tay lực ngũ hành tinh chuẩn như vậy nhưng muốn có được một giọt thủy nguyên tố, cũng không quá khó!

Thân hình bay tới một hồ nước thật lớn trong trận pháp, phạm vi hồ nước này khoảng hơn trăm dặm! Lăng Tiêu thấy hướng chảy cuối cùng của con sông!

Cái gọi là lực quy tắc, thiên địa vạn vật, cũng trốn không thoát hai chữ quy tắc, nắm giữ qui tắc giống như dùng đất vàng nặn ra búp bê đất. Tuy rằng đứa bé nhỏ yếu nhưng đất trong tay bọn họ, lại có thể nặn ra đủ loại hình dạng, tùy ý người ta vuốt ve!

Nhưng đồng dạng, nếu như đốt đất vàng này thành gạch thì e rằng nhẹ một chút thì có thể đập đầu của đứa bé vỡ toang, nhẹ thì cũng máu chảy đầu rơi!

Đây chính là lực lượng quy tắc!

Khi quy tắc khổng lồ chế hoàng thổ trở nên yếu đuối thì đứa bé non nớt cũng có thể đùa giỡn với nó, khi quy tắc khiến nó vô cùng cứng rắn thì cho dù là đại hán bảy thước cũng không dám khinh thường nó!

Lăng Tiêu đứng trên hồ nước, khoát tay, hồ nước kia từ thế thủ của cửa Lăng Tiêu, nhanh chóng xuất hiện một cột nước, bắn về phía tay Lăng Tiêu!

Sau khi tới tay Lăng Tiêu, nước biến mất không thấy!

Cho đến khi lượng nước cả hồ nước xuống hai phần ba thì vô số sinh vật mạnh mẽ trong hồ thò đầu ra, ở trong nước toát ra vẻ thấp thỏm lo âu. Trong lòng bàn tay Lăng Tiêu có hơn một giọt nước trong suốt!

Giọt nước này cũng là nước trong hơn phân nửa hồ! Đạo pháp huyền ảo khiến cho người ta thích thú!

Lăng Tiêu khẽ mỉm cười, bắn giọt nước này tới chỗ đầu nguồn của ngọn lửa kia.

Phù phù!

Chỉ có một tiếng vang nhỏ, toàn bộ biển lửa thiêu đốt hùng hực trong phút chốc biến mất không còn thấy tăm hơi bóng dáng!

Mà ngay cả hơi nóng trong không khí cũng biến mất hoàn toàn!

Lăng Tiêu ngự kiễm dưới chân, bay tới chỗ trung tâm.

Tới phụ cận, lại phát hiện nơi này có ba cột đá đang dựng đứng! Về giản dị tự nhiên trên cột đá này giống như tảng đá này có thể tùy ý tìm ở mọi nơi, hoàn toàn không tìm thấy bất cứ dao động năng lượng và dấu vết đáng hoài nghi nào!

763. Chương 678 : Đệ Nhất Thiên Bảng!

Nhưng mà khi Lăng Tiêu chạy đến chính giữa ba cột đá này thì đột nhiên nghe thấy trong tai vang lên tiếng rít kịch liệt. Âm thanh cầu cứu lập tức rõ ràng hơn vô số lần!

-Cứu cứu ta ... Cứu ta ... Cứu ta ... ..

Thân hình ba cột đá bỗng nhiên bộc phát ra hào quang cực kì mãnh liệt. Thậm chí hào quang này còn mãnh liệt hơn so với ánh sáng mặt trời! Trong nháy mắt hướng về bốn phương tám hướng trong đại trận!

Toàn bộ tất cả ... Đều tan thành mây khói dưới hào quang này!

Bất kể là hồ nước xuyên núi, hay là các loại hung cầm mãnh thú! Hào quang trên cột đá giống như một lực lượng pháp tắc hùng mạnh, dễ dàng làm cho tất cả mọi thứ hóa thành hư vô!

Nhưng mà Lăng Tiêu cũng cảm giác được rất rõ ràng, tất cả thứ đó cũng không tiêu tan, mà là dùng một phương thức khác, hóa thành dòng chảy năng lượng khổng lồ, chảy về phía ba cột đá này!

Tòa đại trận này cách Thục Sơn phái rất xa, nhưng động tĩnh của nơi này thì gây chấn động tới rất nhiều người của Thục Sơn phái, trông thấy hiện tượng thiên văn ở nơi này cực kỳ quý dị!

Đừng nói hào quang ngàn dặm kia, cho dù là mười vạn dặm cũng thấy được!

Khắp bầu trời đều được hào quang này chiếu rọi sáng như ban ngày, liên tiếp giăng co mấy tháng! Rất nhiều người đến đây để nhìn, nhưng lại không muốn tiến vào trong vòng trăm dặm của ngọn nguồn hào quang!

Lực pháp tắc hùng mạnh kia vô tình giết chết ý đồ tiến vào của mỗi một người!

Diệp Tử với cái bụng khá lớn hạ tử lệnh, không được đến gần nơi đó. Thật ra Diệp Tử đã sớm biết rằng, Lăng Tiêu đan ở trong đại trận kia. Động tĩnh này e rằng là do phu quân tạo ra.

Xét thấy những năm gần đây, mọi người gần như có loại sùng bái tín ngưỡng với Lăng Tiêu, tự nhiên không ai cho rằng Lăng Tiêu gặp nguy hiểm gì.

Bởi vì sắp tới Liên minh Nam châu và Thục Sơn quốc chiến đấu kịch liệt, cho nên hiện tượng thiên văn ở nơi này cũng không khiến chop hong ba quá lớn. Chiến tranh còn đang tiến hành hùng hực khí thế!

Lăng Tiêu cảm giác được, tất cả mọi thứ trong cả đại trận đều hóa thành lực lượng căn nguyên, không ngừng bổ sung cho truyền tống trận trước mắt. Dường như muốn đưa bản thân mình đi đến nơi nào đó.

Cho nên, mặc dù Lăng Tiêu thềm nhỏ dải năng lượng căn nguyên tinh thuần này nhưng cũng không có bất cứ hành động gì, tùy ý những năng lượng này đều dung nhập vào trong cột đá lớn.

Cuối cùng khi năng lượng của thạch trận cũng đạt tới điểm giới hạn thì Lăng Tiêu có thể cảm giác được rất rõ ràng, có một loại ... Cảm giác muốn phi thăng!

Lăng Tiêu không kiềm nổi trong lòng cả kinh. Tuy nhiên lập tức bình thần lại. Hành động phi thăng, lúc đó chẳng phải là muốn rời khỏi tinh cầu vốn có sao?

Trong Thánh Vực có rất nhiều cường giả có thực lực đạt tới đỉnh, cũng ở chỗ trận pháp phát động, trong nháy mắt truyền tống Lăng Tiêu đi. Cả người run lên, rất nhiều người cũng từ trong bế quan nhiều năm đi ra, nhìn về phía Nam với ánh mắt phức tạp. Trong miệng phần lớn thì thào tự nói :

-Cánh cửa Thần giới ... Lại mở ra sao?

-Cánh cửa Thần giới lại mở ra lần nữa sao? Vì sao ta không cảm giác được?

Một người thanh niên anh tuấn đội mũ vàng nói với vẻ nghi hoặc, một người thanh niên có diện mạo giống hắc vô cùng ở bên cạnh, thần sắc có chút mờ mịt, đó là đệ nhị Thiên băng Vương Tá bị thương chạy ngày đó!

Mà người đội mũ vàng, chính là đệ nhất Thiên băng Vương Lâm có danh tiếng khắp Thánh Vực!

Giờ phút này Vương Lâm nhìn đệ đệ, thần nhiên cười nói :

-Người nên bớt buồn phiền, Lăng Tiêu kia cũng không phải người trong Thần giới, mà là rất có khả năng ... Đến từ La Ma giới! Chẳng lẽ ngươi đã quên chí cao thần Thanh Hà có thái độ đối xử với người ở nơi đó sao?

Wương Tá khẽ thở dài một tiếng :

-Ca ca, hiện giờ gã Thanh Hà kia cũng chưa hoàn toàn khôi phục, còn đang trong ngủ say. Lần này Lăng Tiêu thật sự phi thăng, lúc này cho hắc tiến vào Thần giới, nắm giữ Thần miếu thì làm sao còn có vị trí của huynh đệ chúng ta chứ?

Wương Lâm xua tay cười, thần nhiên nói :

-Người yên tâm đi, Thần miếu căn bản không ở trong Thần giới! Ta hoài nghi gã Lăng Tiêu này dùng pháp lực hùng mạnh, phá khai phong ấn của Thần giới. Sau khi hắc đi vào sẽ phát hiện, Thần điện thì có một, chí cao thần Thanh Hà ngủ say sao? Hắc hiện tại cũng chưa chắc có thể đối phó!

-Cái gì?

Wương Tá không để ý câu sau của Vương Lâm, mà là bị kinh ngạc bởi câu đầu của hắc :

-Người nói Thần miếu không ở trong Thần giới?

Wương Lâm gật gật đầu, thở dài nói :

-Gần đây ta cũng mới biết thôi, Thanh Hà không hổ là chí cao thần. Chỉ số thông minh của hắc cao hơn quá nhiều so với tất cả chúng ta! Hắc biết, sau khi những thần linh như chúng ta sống lại, khẳng định sẽ muốn trở về Thần giới, lại tranh đoạt vận mệnh Thần giới với hắc, nên hắc đã phong ấn Thần giới, trừ phi chúng ta cố gắng đột phá. Nhưng như vậy có khả năng người khác được lợi. Cho nên, trong thời gian mười vạn năm, không ai hành động. Tất cả mọi người phát triển thực lực của mình thật cẩn thận, bao gồm chính Thanh Hà cũng như thế!

Wương Lâm nói xong, nhìn thoáng qua thế giới bàng bạc xung quanh, ở phía Nam rất xa, có một tòa núi băng vô cùng to lớn, cao chừng mấy vạn thước!

Chấn ngang trước mặt bọn họ, hoàn toàn ngăn cách nơi này với bên ngoài.

Wương Lâm thở dài nói :

-Chúng ta cũng biết bảo vệ mình thì tại sao Thanh Hà không biết? Sau khi hắc ném Thần miếu xuống Nhân giới, lại khống chế Nhân giới phát động chiến tranh, còn tạo ra phân thân, chính là Thánh Vực Đại Đế dám xúc phạm! Ha, hắc phá hủy mọi thứ ở Thần miếu. Cuối cùng, cũng phong ấn tòa Thần miếu kia, che dấu nơi tiến vào Nhân giới. Nếu như chúng ta giáng lâm xuống Nhân giới, thực lực chắc chắn tổn hao nhiều. Đến lúc đó, những người luyện võ dũng mãnh ở Nhân giới, cũng có lực chiến đấu với chúng ta, muốn tìm cách khống chế Thần miếu, nói thì dễ hơn làm sao?

-Hóa ra Thánh Vực Đại Đế là phân thân của Thanh Hà ... Ca ca không nói thì ta vẫn không hay biết gì!

Wương Tá nói với vẻ kinh hãi.

Vương Lâm cười khổ nói :

-Ôi, gần đây ta cũng mới biết, chẳng những hấn làm nhiều việc như vậy, mà còn có thể nhẫn tâm tách ra phân thân và bản thể! Dung nhập vào trong quy tắc Thánh Vực, trở thành một phần của quy tắc Thánh Vực! Ta tự hỏi ... mình không làm được đến mức như hấn! Ta không quyết đoán như Thanh Hà!

-Hấn làm như vậy thì có thể có ý tốt gì chứ?

Vương Tá cau mày nhìn ca ca, đừng nhìn hấn đứng thứ hai trong Thiên bảng, là tuyệt thế cường giả trong mắt của những người trong Thánh Vực!

Nhưng trên thực tế, tất cả thành tựu của hấn, đều phát ra từ chỗ ca ca Vương Lâm! Cho dù năm đó khi ở Thần giới, hấn vẫn sinh sống dưới đôi cánh của Vương Lâm. Vị trí thứ hai của hấn, tuy rằng cao hơn đám người Đông Hải Quái Khách một mảng lớn nhưng nếu so với Vương Lâm thì kém không biết bao nhiêu lần!

Nếu không phải Vương Lâm nghĩ đệ đệ của mình quá yếu, huynh đệ tình thâm, với thực lực của Vương Lâm, e rằng đã sớm xé rách hư không, cố gắng phá vỡ phong ấn để trở về Thần giới!

Mặc dù có một phần nguyên nhân là không muốn đối mặt quá sớm với chí cao thần Thanh Hà, nhưng hơn thế nữa, chính là Vương Tá hấn trong dĩ vãng!

Vương Lâm nhìn thoáng qua huynh đệ, nhẹ giọng nói :

-Chỗ tốt? Chỗ tốt nhiều lắm! Thứ nhất, hấn có thể tùy ý biết rõ bất cứ nơi nào trong Thánh Vực. Tuy rằng không thể hoàn toàn nhưng tuyệt đối càng hiểu biết hơn các loại tình huống so với ta và người trong Thánh Vực! Thứ hai, hấn còn có thể gián tiếp không chế một số chuyện ở Nhân giới. Người có nhớ năm xưa Thánh Bi bị người bóp nát, đó chính là Thanh Hà làm! Người nhớ Lăng Tiêu bị đuổi giết, đó cũng là Thanh Hà! Ha, chuyện này đều là lực quy tắc của Thánh Vực Đại Đế!

Vương Tá nghe đến nổi trợn mắt há hốc miệng, không kiềm nổi, hỏi :

-Huynh làm sao mà biết chuyện này?

Sau khi hỏi xong, Vương Tá cảm thấy vấn đề mình hỏi có chút ngu xuẩn. Phải biết rằng năm đó ca ca ở Thần giới, cũng đồng thời là một trong chí cao thần! Chẳng qua là Thần lực kém hơn Thanh Hà rất nhiều thôi.

Hiện tại đang ngủ đông trong Thánh Vực, cũng chỉ đang đợi một cơ hội, chính là cơ hội đại loạn trong Thánh Vực! Sau đó nhất thống Thánh Vực, thành lập quốc gia thuộc về hấn! Thanh trừ hoàn toàn tất cả các thế lực của Thanh Hà trong Thánh Vực! Lại thành lập Thần miếu thuộc về mình! Kẹp chặt trong Thánh Vực! Bởi vì chỉ có chiến loạn, chỉ có giết chóc, mới có thể khiến người ta dễ dàng sinh ra tín ngưỡng kiên cố!

Đến lúc đó, Thanh Hà có gì có thể đấu với mình chứ?

Vương Lâm cười lạnh nói :

-Dự tính của Thanh Hà cũng rất tinh tế, đáng tiếc chính là, hấn thật sự không ngờ, một thiên tài tuyệt thế ngang trời xuất thế, Lăng Tiêu. Ha ha, kẻ mà chỉ mới mấy trăm tuổi, không ngờ có thể quấy cho nước của Thánh Vực đục, mà ngay cả Thanh Hà cũng không có cách nào với hấn! Thật sự là buồn cười, ta muốn xem một chút, sau khi người thanh niên này phi thăng Thần giới, có thể chiến đấu với Thanh Hà đến trình độ nào? Ha ha ha!

Nhìn ca ca vui vẻ, Vương Tá lại hỏi :

-Ca ca cho rằng Lăng Tiêu và Thanh Hà nhất định sẽ đánh nhau sao? Cho dù Lăng Tiêu là người đến từ La Ma giới, nhưng e rằng Thanh Hà tạm thời bỏ qua thù hận, liên thủ với Lăng Tiêu để đối phó với chúng ta chứ?

Vương Lâm lắc đầu :

-Người sai rồi, ở trong mắt Thanh Hà, toàn bộ đám thần linh chúng ta ở cùng một chỗ, hấn cũng sẽ không để vào mắt! Nguyên nhân duy nhất mà năm đó hấn thất bại, là bởi vì cường giả thần bí ở La Ma giới kia!

Ha ha, chỉ là một cái phân thân của người ta, đã làm hấn bị trọng thương! Sự sợ hãi và oán hận của hấn với La Ma giới, tuyệt đối vượt xa tưởng tượng của người!

Vương Tá nghe xong, cũng không kiềm nổi, sau đó nói :

-Ca ca, thiên hạ đại thể hiện giờ ở Thánh Vực ... ..

Vương Lâm khoát tay :

-Không cần vội, chờ một chút! Còn chưa đủ loạn! Chờ đến khi năm châu và ngoài biển của Thánh Vực đều loạn ... Hừ, chung quy sẽ có người không kiềm nổi, nhảy ra chuẩn bị hái thành quả thắng lợi! Những thần linh này, ta đã quá hiểu rồi! Bọn họ nghĩ đến, thực lực của bọn họ cũng đủ hùng mạnh ở Thánh Vực rồi! Bởi vì thế giới này càng cường đại thì căn bản không có biện pháp sinh tồn, một đám ếch ngồi đáy giếng! Bọn họ mãi mãi cũng không hiểu được, cho dù ếch ngồi đáy giếng nhảy ra miệng giếng ... Thì cũng nhảy cũng không được bao xa!

... ..

Lăng Tiêu lòng tràn đầy rung động, nhìn cảnh tượng trước mắt, chỗ đập vào mắt, một cảnh tượng diệt vong, tường đổ, núi lớn sụp đổ, hồ nước khô nứt, hàng loạt kiến trúc sụp đổ ... ..

Theo lý đối với người tu chân Đại Thừa kỳ mà nói, đây cũng không có gì đáng phải rung động, chỉ có điều ... Tất cả mọi cảnh vật trước mắt, đối với Lăng Tiêu mà nói, cũng quá lớn!

Thậm chí còn muốn lớn hơn con kiến và hoàng cung!

Kiến trúc kia cao chùng hơn vạn thước! Hơn nữa ... Không ngờ có thể sụp.

npq91

764. Chương 679 : La Ma Giới

Một mảnh tường đổ lộ ra một hương vị thê lương cô tịch. Ở nơi này thời gian dường như không có ý nghĩa gì. Lăng Tiêu đi lên trên một cây trụ đồ lớn, từ trên cao nhìn xuống giống như con kiến, theo nhận định của mình trên đường không ngừng tiến về phía trước.

Nơi này chính là La Ma giới sao? Lăng Tiêu mang theo nghi hoặc trong đầu, lại đột nhiên nhớ tới, sau khi mình đến nơi này, cũng không phát hiện dấu vết của truyền tông trận!

Sau khi Lăng Tiêu truyền tông không biết đã được bao lâu, trực tiếp đi tới nơi này. Cho nên, Lăng Tiêu cũng không thể xác định nơi này rốt cuộc có phải là La Ma giới hay không?

Hơn nữa, còn có một vấn đề rất nghiêm trọng xảy ra trước mặt Lăng Tiêu, hấn không biết làm sao trở về. Truyền tông trận kia thoát nhìn rất giống một truyền tông trận một chiều!

Chuyện này thoát nhìn có chút không ổn, Lăng Tiêu cũng rất tiếc. Tuy nhiên may mà tính tình hấn lạnh đạm, người tu chân Đại Thừa kỳ có thể ngao du rất lâu trong vũ trụ, cho nên Lăng Tiêu cũng không quá mức buồn bực lắm.

Âm thanh kêu cứu kia, từ lúc Lăng Tiêu đi vào nơi này, cũng không còn nghe thấy, tuy rằng trong lòng Lăng Tiêu có chút tò mò nhưng vẫn muốn biết rõ mọi thứ trước mắt rồi sau đó mới quyết định.

Rốt cục, Lăng Tiêu thấy một tấm bia đá bị vỡ thành hai đoạn.

Tấm bia đá này cũng rất lớn, cao chùng hơn vạn thước, mỗi một chữ đều cỡ trăm thước. hơn một nửa tấm bia đá bị gãy về phía sau. Trên mặt một nửa còn lại chữ viết cũng do năm tháng quá lâu mà trở nên có chút mờ hồ.

Tuy nhiên cũng có thể phân biệt, chữ trên đó lại khiến Lăng Tiêu có loại cảm giác hết đường xoay xở, vừa nhìn thấy, giống như đã từng gặp qua ... Dường như đều nhận thức tất cả. Giống như văn tự của Tu Chân giới, nhưng khi nhìn kỹ thì bất cứ chữ gì hấn cũng không biết!

Hơn nữa chữ kia có phong cách cổ xưa mạnh mẽ, trên đó ẩn chứa áo nghĩa vô tận!

So với chữ trên tấm bia đá Lăng Tiêu dựng đứng ở sơn môn của Thục Sơn phái còn muốn sâu sắc, huyền bí hơn! Bên trong lại ẩn chứa thiên địa pháp tắc!

Lăng Tiêu nhìn mà cả kinh, đồng thời lập tức sinh ra kính sợ nơi này, cái gì gọi là Thần tích? Thần tích thật sự sẽ không sợ bị đánh bại, tổn hại ... Không bao giờ khôi phục huy hoàng năm xưa ... Cũng như trước không phải phạm nhân có thể khinh thường! Thần uy tràn ngập trên đó còn có thể mang đến áp lực khổng lồ tấn công thật lớn trên tinh thần tâm linh của người!

Đây mới gọi là thần tích!

Tiểu Yêu hóa thành một thiếu nữ xinh đẹp, đứng bên người Lăng Tiêu, Huyền Thiên hóa thành một người đàn ông trung niên đứng ở bên kia Lăng Tiêu, cũng không như trước đây khi thấy tiểu Yêu cũng là một dáng vẻ anh hai, ánh mắt thâm lương vô cùng sâu sắc, sắc mặt nghiêm nghị, bỗng nhiên nhẹ giọng nói :

-Ta dường như cảm nhận được khí tức lưu lại đây của chủ nhân năm xưa!

Trong mắt tiểu Yêu tràn ngập lệ nóng, dường như nàng nhớ tới hết thấy mọi chuyện, một gương mặt xinh đẹp tràn ngập vẻ bi thương, trên người phát tán ra một niềm bi ai khiến đạo tâm của Lăng Tiêu chậm rãi vận chuyển!

Lăng Tiêu không kiềm nổi nhìn thoáng qua tiểu Yêu. Không nghĩ tới, nơi này lại có thể khiến nàng sinh ra tình tự mãnh liệt như thế, không ngờ cũng có thể kéo đạo hữu tình của mình vận chuyển!

Tiểu Yêu nhìn thoáng qua Huyền Thiên, đột nhiên cười rộ lên, giống như là một trưởng bối lộ vẻ hiền từ khi thấy đứa bé búng bình!

-Tiểu tử kia, chủ nhân của ngươi năm đó đại chiến một trận với ta, chúng ta cùng đồng quy vu tận, Thần của hắn cũng sắp tiêu tan, mà ta ... Ta cũng không khác lắm, quên bản thân mình là ai.

Lời nói của tiểu Yêu khiến Lăng Tiêu và Huyền Thiên cùng sửng sốt. Đôi mắt của Huyền Thiên gắt gao nhìn chăm chăm vào tiểu Yêu, trên mặt lộ ra thần sắc cực kỳ phức tạp, lắc đầu nói :

-Không, ngươi gạt ta! Năm đó chủ nhân mạnh mẽ tới cực hạn! Hắn căn bản không thể bị người ta giết chết!

Tiểu Yêu cười thản nhiên, không trả lời Huyền Thiên, tuy nhiên ở trên người tiểu Yêu đột nhiên xuất hiện một luồng khí chất cực kỳ cao ngạo! Khí chất lạnh lùng thanh cao kia, chống người ở ngoài ngàn dặm! Đồng thời còn mang theo khí tức phú quý bức người!

-Chủ nhân, ngươi muốn xem chiến trường năm xưa hay không?

Tiểu Yêu hướng về phía Lăng Tiêu cười thản nhiên, bỗng nhiên nói.

... ..

Một vùng khe sâu lớn thoát nhìn vô tận, phạm vi chừng hơn mười ngàn dặm, đập vào mắt cũng là đất chết! Khe sâu lớn đỏ rực, cảm thụ không được bất kỳ khí tức sinh mệnh gì!

-Đây là nơi ta chiến đấu cùng với chủ nhân Huyền Thiên, Không Huyền Tử.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của tiểu Yêu dường như có chút phức tạp :

-Sự sụp đổ của La Ma giới không phải là chuyện mà ta có thể ngăn cản, khiến toàn bộ quy tắc của La Ma giới tan vỡ hết. Khi còn lại một mình ta thì ta thấy Không Huyền Tử, cường giả kia đến cùng thế giới với người.

-Không Huyền Tử?

Lăng Tiêu thì thào trong miệng, cảm giác cái tên đó giống như tu sĩ ở Tu Chân giới, nhưng Lăng Tiêu có thể xác định, mình chưa từng nghe nói qua tên này. Đây cũng không có gì kỳ quái. Hiện tại mình ở nơi này cũng tu luyện đến cảnh giới Đại Thừa kỳ, nhưng ở Tu Chân giới, ngoại trừ sư huynh đệ đồng môn thì có ai biết Lăng Tiêu là thần thánh phương nào chứ?

Về mặt Huyền Thiên lại kinh ngạc nhìn tiểu Yêu, thất thanh nói :

-Đúng vậy, ta nhớ ra rồi, lúc xưa chủ nhân ta gọi là Không Huyền Tử ... Tiểu Yêu, vậy người ... Người ... ..
Khuôn mặt của Huyền Thiên vốn phát hoảng, lại trở nên có chút tái nhợt, môi hơi hơi run run, trong đôi mắt mất đi thần thái vốn có.

Lăng Tiêu thầm than một tiếng, mấy năm nay Huyền Thiên tuy rằng thường hay đùa giỡn với tiểu Yêu nhưng ở trong lòng hắn cũng rất thích người bạn cũng có linh hồn thể!

Hiện tại lại đột nhiên phát hiện, vốn người mình thích nhất chính là kẻ thù của chủ nhân quá khứ, không ngờ hai người còn đến mức đồng quy vu tận!

Làm sao Huyền Thiên có thể có tình ý gì chứ?

Tiểu Yêu thản nhiên cười, khuôn mặt rạng rỡ như hoa :

-Huyền Thiên, ta không phải là ta năm đó, người hiểu chưa? Mặc dù ta không thích người ... ..

-Hả ... ..

Huyền Thiên bị lời nói trực tiếp của tiểu Yêu đả kích rất thảm. Tuy nhiên cũng may hắn đã quen bị tiểu Yêu đả kích, chẳng những không mất mát, mà ngược lại còn có chút cao hứng :

-Người nói là, người không phải là kẻ thù của chủ nhân quá khứ của ta sao?

Tiểu Yêu chậm rãi gật đầu, ánh mắt có chút cô đơn, nhẹ giọng nói :

-Đúng vậy, chiến đấu giữa chủ thần, có rất nhiều lúc, có lẽ là vì các loại ích lợi, nhưng rất nhiều lúc thì không có lý do gì! Sống quá lâu, gặp nhau nhiều năm, đối với sinh tử ... Sớm đã nhìn thấu! Hơn nữa, Thần ... Sẽ không thực sự tử vong! Phương thức tàn khốc nhất chẳng qua là phong ấn Thần, thông qua vô tận năm tháng, chậm rãi luyện hóa, chậm rãi hấp thu Thần của hắn, khiến Thần quên mình từng là ai ... Đây đã là sự trừng phạt khủng bố với Thần! Sự hùng mạnh của Thần hơn xa sự tưởng tượng của người khác! Cho nên, có rất nhiều lúc, chết ... Đây là chữ rất khủng bố với rất nhiều người, nhưng tới chỗ Thần thì đó chỉ là một loại giải thoát.

Huyền Thiên gật gật đầu, hắn cũng có nhận thức với lời nói của tiểu Yêu. Bởi vì năm đó hắn thường xuyên cảm nhận loại trống vắng thật sâu trên người chủ nhân!

Chủ nhân năm xưa của Huyền Thiên chỉ dùng phân thân thì đã khiến Thanh Hà bị thương nặng, đủ để chứng thật thực lực mạnh mẽ.

Tiểu Yêu lấy tay chỉ một vùng khe sâu thật lớn màu đỏ, nói :

-Khe sâu màu đỏ này có một nửa, là do cơ thể của ta hóa thành! Một nửa khác ... Chính là chủ nhân năm xưa của Huyền Thiên hóa thành!

Lăng Tiêu cũng im lặng không nói gì, không thể tưởng được chân tướng sự việc không ngờ là như thế này, càng không thể tưởng được bốn tôn của tiểu Yêu không ngờ là một sự tồn tại hùng mạnh như thế!

Tiểu Yêu nói tiếp :

-Ta chỉ là một vị thần trong những thần linh năm xưa không tiêu tan, tiến vào trong một khối vãn thạch, cuối cùng khối vãn thạch kia rơi xuống Nhân giới, linh trí lúc đầu, ta căn bản cũng không biết ta là ai, chỉ đến lúc vừa rồi, ta mới biết được ta cũng có một thời quá khứ huy hoàng ... Đó chỉ có thể đại biểu cho quá khứ. Chủ nhân, cho dù ta là gì đi nữa, nhưng hiện tại ... Ta chỉ là một kiếm linh của ngài! Sau khi chủ nhân hoàn toàn luyện hóa thân kiếm thì đã ta đã được thu làm bản mạng pháp bảo của ngài rồi chứ?

Lăng Tiêu nhiều ít cũng không nghĩ tới, dưới tình huống như vậy, tiểu Yêu sẽ đề xuất loại yêu cầu này, trong lòng đồng thời cảm động, cũng không kiềm nổi có chút nghi hoặc, năm xưa rốt cuộc là lực lượng gì có thể phá hủy La Ma giới thoát nhìn có cường giả như rừng? Tuy nhiên tiểu Yêu dường như không muốn nhắc tới tình huống này, Lăng Tiêu cũng không muốn hỏi nhiều, gật gật đầu, sau đó nói :

-Tiểu Yêu, nếu như người muốn , sau khi trở thành bản mạng pháp bảo của ta, trừ phi ta chết, nếu không người mãi mãi không thể phản bội ý gì của ta!

Tiểu Yêu cười :

-Chủ nhân, tiểu Yêu chưa từng nghĩ tới phản bội người.

Thân thể Huyền Thiên hóa thành một luồng lưu quang, bắn về phương xa, trong không khí tản ra một luồng khí tức tràn ngập bi thương. Lăng Tiêu biết, Huyền Thiên đang tiến hành cố gắng cuối cùng mà thôi.

Lúc này đôi mắt của tiểu Yêu bỗng nhiên thoáng ngưng, quay về phía Lăng Tiêu nói :

-Chủ nhân, trong thân thể hóa thành sơn cốc của tiểu Yêu, còn có một số thần linh, ngài hấp thu đi. Đây chính là chỗ tốt rất lớn khi ngài ngưng tụ thần cách, trong đó ... Có linh ngộ pháp tác đối với thiên đạo!

Tiểu Yêu nói xong, cũng hóa thành một luồng quang mang màu đỏ, bay đến một vị trí. Lăng Tiêu thấy một vùng lớn màu đỏ ở trung tâm thung lũng, có một khu vực màu trắng. Nhìn từ trên bầu trời thì nó chỉ khoảng móng tay, khi rơi xuống thì thấy nơi này chính là một hồ lớn hình vòng tròn, phạm vi ước chừng hơn mười dặm!

-Chính là nơi này!

Âm thanh tiểu Yêu hơi có chút run rẩy, đột nhiên mang theo một luồng phấn nộ tràn ngập, hóa thành một luồng quang mang màu đỏ, không đợi Lăng Tiêu phản ứng lại, liền thấy một luồng quang mang màu đỏ mạnh mẽ chiếu vào giữ hồ lớn!

Thành thịnh!

Một đoàn bọt nước ngút trời mạnh mẽ bắn lên trên bầu trời. Đoàn bọt nước kia cao khoảng chừng hơn ngàn thước!

Một con quái vật khổng lồ, giống như một con rồng lớn, mở chiếc miệng to như bồn máu, hóa thành kiếm khí hướng tới tiểu Yêu, vô cùng hung ác nuốt tới!

-Muốn chết!

Trong không khí truyền đến tiếng quát nhẹ của tiểu Yêu :

-Dám cướp thần linh của ta, hôm nay La Ma giao ... Hôm nay, ta muốn kết thúc với ngươi! Nếu ngươi chủ động giao ra tơ La Ma Hồng Kim thì ta sẽ tha cho ngươi một mạng!

-Ha ... Ha ... Ha ... Ha!

Vài tiếng cười to bén nhọn chói tai vang lên như tiếng sấm trong không khí. Âm thanh kia nghe ra khiến cho người ta có loại cảm giác muốn điên lên.

-Ta đang nghĩ là ai ... Hóa ra là công chúa cuối cùng trong truyền thuyết của La Ma giới, nàng không phải đã chết sao? Làm sao đã trở lại? Còn yếu đến như vậy, nàng còn có tư cách gì ... Dám nói như thế với ta!

npq91

765. Chương 680: La Ma Hồng Kim Ti.

Huyền Thiên giận tím mặt, dù Tiểu Yêu không có bất kỳ cảm giác gì đối với hắn, thì hắn cũng không cho phép bất cứ người ngoài nào chửi bới Tiểu Yêu. Lúc này Huyền Thiên hét lên một tiếng lớn rồi hóa thành một lệnh bài có chu vi cả ngàn thước hung hăng đập về phía La Ma Giao. Có lẽ ở cùng Lăng Tiêu quá lâu, Huyền Thiên biết được chiêu thức đập thẳng vào đối thủ này không có hàm lượng kỹ thuật, nhưng lại làm người ta sôi máu lên.

Lăng Tiêu ngăn người ra, hắn không ngờ La Ma Hồng Kim Ti một trong những tài liệu dùng để luyện chế Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm lại ở trong tay La Ma Giao. Lăng Tiêu đột nhiên nhảy dựng người lên, hắn vung tay rồi bắn ra một luồng kiếm khí giống như ngọn lửa phóng thẳng về phía thân thể khổng lồ của La Ma Giao.

Đối với thân thể khổng lồ của La Ma Giao thì một con kiến nhân loại giống như Lăng Tiêu căn bản không có bất kỳ điều gì cần phải sợ hãi. Ngay cả Lăng Tiêu cũng không cảm nhận được trên người nó có chút năng lượng dao động nào cả, mà nó...cũng không thể cảm giác được chút năng lượng nào trên người Lăng Tiêu.

Đối với La Ma Giao thì kiếm khí giống như ngọn lửa kia quả thật giống như một hạt vui, hắn cũng chẳng thèm né tránh. Một tiếng phụp vang lên, kiếm khí bắn thẳng vào trong cơ thể La Ma Giao.

Nhưng chỉ là một luồng kiếm khí không đáng phải để mắt tới lại làm cho thân rắn khổng lồ của La Ma Giao trở nên cứng đờ. Sau đó hắn nổi giận điên cuồng:

-Ai, ai dám ám hại ta!

Khóe miệng Lăng Tiêu lộ ra một nụ cười lạnh, trong lòng thầm nghĩ:

-Thì ra đây là một thằng ngu không có suy nghĩ.

Lăng Tiêu thầm nghĩ, nhưng tay cũng không ngừng lại, rất nhiều luồng kiếm khí bắn thẳng về phía La Ma Giao.

Lúc này La Ma Giao đã không còn khinh thường Lăng Tiêu giống như vừa nãy nữa, hắn đột nhiên phát hiện ra, dù là Tiểu Yêu cũng không đáng sợ bằng tên nhân loại nhỏ xíu kia.

-Xoẹt!

La Ma Giao hướng về phía Lăng Tiêu há miệng ra, một dòng nước giống như thiên hà từ trong miệng hắn bắn ra ngoài.

Dòng nước này bay ra ngoài không khí lập tức hóa thành ngàn vạn mũi tên băng lóe lên hào quang. Đừng nghĩ đây là những mũi tên băng mà khinh thường, cho dù là sắt thép cũng không cứng và sắc bén bằng.

Lệnh bài Huyền Thiên mạnh mẽ dựng đứng trước mặt Lăng Tiêu, những tiếng keng keng liên tục vang lên bên tai. Tất cả mũi tên băng đều đánh vào mặt lệnh bài Huyền Thiên, lại thấy Huyền Thiên cười lên điên cuồng:

-Ha ha ha, còn nữa không? Nhiều đây chưa đủ gãi ngứa cho lão tử!

Lăng Tiêu vẫy tay, Yêu Hồng Huyết Liên Kiếm lập tức xuất hiện trong tay. Thân thể Lăng Tiêu chợt biến mất ngay tại chỗ rất quỷ dị, hắn lóe người lên. Ngay sau đó hắn lại xuất hiện ở vị trí cách đầu La Ma Giao bảy tấc*, Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay đâm thẳng tới...vô cùng bình thản, chiêu thức không đẹp đẽ, nhưng luồng lực lượng bùng ra lại làm cho người ta phải khiếp sợ.

(*Cách đầu rắn bảy tấc là vị trí tim)

Lăng Tiêu thi triển kiếm kỹ bản nguyên.

Một kiếm nhìn rất tầm thường này lại làm cho La Ma Giao hoảng sợ đến mức hồn bay phách lạc. Lúc này vị trí bảy tấc trên đầu La Ma Giao đột nhiên xuất hiện một cái khiên màu xanh đậm khổng lồ, cái khiên này vô cùng dày.

Khi một kiếm của Lăng Tiêu đâm xuống, cái khiên màu xanh đậm đột nhiên xuất hiện rất nhiều vết nứt như mạng nhện. Ngay sau đó một tiếng đùng vang lên, cái khiên bằng cực lớn này vỡ tan rồi hóa thành những khối bằng nhỏ văng ra khắp bốn phía. Khi ánh mặt trời chiếu lên những khối bằng này thì phát ra những luồng cầu giồng bảy màu lung linh, cảnh tượng trước mắt giống như đang ở trong một giấc mộng.

La Ma Giao cũng lợi dụng cơ hội này mà thở dốc, khi thực lực đạt đến một cảnh giới nhất định thì chỉ trong khoảnh khắc cũng có thể quyết định cả mọi chuyện, trong nháy mắt cũng đủ cho nó phản ứng lại.

La Ma Giao dùng một phương pháp không thể tin nổi để vận vẹo thân thể chính mình lại, hắn tránh khỏi những dư uy một kiếm còn lại của Lăng Tiêu. Lúc này lệnh bài Huyền Thiên lại từ một phương hướng khác hung hăng đập thẳng về phía thân thể khổng lồ của La Ma Giao.

-Ầm!

La Ma Giao vẫn đứng yên như tượng nhưng lệnh bài Huyền Thiên lại bị văng ra ngoài vài trăm dặm.

Đây chính là sự chênh lệch.

La Ma Giao này giống như hồng hoang cự thú trong huyền thoại trên tu chân giới. Dù chúng không có bất kỳ năng lực tu luyện nào nhưng chỉ cần dựa vào ưu thế bẩm sinh, sự mạnh mẽ của thân thể cũng đủ để chiến đấu với những tu sĩ hùng mạnh. Thậm chí bọn chúng còn mạnh đến mức ngay cả thần tiên cũng không dám trêu chọc vào.

Tuy thực lực của Huyền Thiên bây giờ đã khôi phục lại hơn phân nửa, nhưng dưới một đòn dùng tất cả sức lực của hắn mà đối phương lại không nhúc nhích, điều này là một đả kích rất lớn đối với lòng tự trọng của hắn.

Huyền Thiên gầm rống lên, hắn từ phương xa phóng thẳng lại.

Đúng lúc này trên thân thể của La Ma Giao bùng lên một luồng hào quang lam sắc, lớp vảy đen như mực của nó đột nhiên lóe lên những luồng hào quang rực rỡ.

-Chủ nhân, nó chuẩn bị sử dụng sát chiêu có uy lực cực mạnh, phải cẩn thận!

Trong đầu Lăng Tiêu vang lên giọng nhắc nhở của Tiểu Yêu.

Lăng Tiêu khẽ gật đầu, đồng thời cơ thể của hắn cũng bay thẳng lên đầu La Ma Giao, lại một chiêu kiếm kỹ bản nguyên được xuất ra. Một kiếm vô cùng bình thường đâm thẳng xuống đầu La Ma Giao, hơn nữa tốc độ cũng không nhanh đến mức làm người ta phải lóe mắt. Tất nhiên đây chỉ là những hình ảnh xuất hiện trong mắt Lăng Tiêu, nếu như trong mắt người khác thì tất cả những hành động của Lăng Tiêu đã nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, tốc độ này người bình thường không thể bắt kịp.

La Ma Giao cũng không phải nằm cá*, dù ở thời cổ đại khi La Ma giới chưa sụp đổ hắn cũng là một mãnh thú có hung danh hiển hách, có vài vị thần rất mạnh nhưng cũng không dám đi trêu La Ma Giao, vì không muốn đối mặt với tên khủng bố này.

(Nằm cá là phần thịt ở giữa bụng cá.)

Cho nên khi La Ma Giao đối mặt với những sát chiêu sắc bén được lặp đi lặp lại của Lăng Tiêu thì cuối cùng cũng không nhịn được phải gầm lên một tiếng. Trên đầu La Ma Giao lại xuất hiện một cái khiên bằng khổng lồ, khi khiên bằng tan vỡ thì La Ma Giao lại hóa thành một người khổng lồ cao trên trăm thước.

Người khổng lồ này đầu rất bóng, cả người trần như nhộng, trong tay cầm một cây cương xoa vô cùng khổng lồ, trên đầu cương xoa không ngờ còn lóe lên những luồng hào quang chói mắt. Tên khổng lồ vung ngang cương xoa lên không trung, rất nhiều pháp tắc thiên địa bùng ra, trong không khí nổ đùng lên một tiếng. Sau đó tên này hung hăng đâm thẳng cương xoa về phía Lăng Tiêu.

Cây cương xoa này...dài hơn hai nghìn thước, mỗi một cái chĩa trên đầu đều dài hơn trăm thước, giữa mỗi cái chĩa còn có rất nhiều đầu bằng nhọn làm Lăng Tiêu khó có thể tránh thoát.

Dưới tình cảnh này, cương xoa giống như đang ở trong tay La Ma Giao, được đâm thẳng về phía Lăng Tiêu không có cảm giác run tay.

Trong lòng Lăng Tiêu cũng không có chút cảm giác khinh thường đối với tên khổng lồ do chính La Ma Giao hóa thành. La Ma Giao đã tu luyện đến cảnh giới này, thậm chí hắn còn có thể biết được thân thể thật sự của Tiểu Yêu...loại tồn tại như La Ma Giao, nếu có người nói nó không có trí khôn thì chẳng khác nào đang sỉ nhục trí thông minh của chính mình.

Lăng Tiêu vận dụng mười phần lực lượng, sau đó hắn dùng kiếm kỹ bản nguyên đâm thẳng về phía cương xoa khổng lồ. Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay Lăng Tiêu đánh thẳng vào cái chĩa dài nhất và cũng sắc bén nhất ở giữa cương xoa, keng một tiếng, mũi kiếm và chĩa của cương xoa đánh mạnh vào nhau.

Lăng Tiêu cảm giác được một luồng lực lượng vô cùng khổng lồ sinh ra do va chạm đang phóng thẳng về phía mình, những luồng tiên lực liên tục bùng ra trên cổ tay, gương mặt trắng nõn của Lăng Tiêu đột nhiên đỏ hồng lên. Phượng Hoàng ở bên trong đột nhiên mở bừng hai mắt rồi hóa thành một luồng hư ảnh xuất hiện ở phía sau Lăng Tiêu. Lúc này hai mắt Phượng Hoàng lập tức bùng ra hai luồng hào quang, bắn thẳng về phía người khổng lồ do La Ma Giao hóa thành.

Lúc này La Ma Giao giống như gặp phải thiên địch khủng bố nhất, hắn vốn có thực lực ngang bằng với Lăng Tiêu nhưng khi luồng hào quang từ trong ánh mắt Phượng Hoàng bắn ra rơi trên người hắn thì lập tức đốt ra hai lỗ rất sâu.

La Ma Giao gầm lên một tiếng vô cùng khủng bố, sau đó hắn mạnh mẽ hóa lại nguyên hình. Lúc này thân thể của hắn trở thành một con giao long vô cùng khổng lồ rồi chui thẳng vào trong hồ nước.

Tiểu Yêu phát ra một tiếng hừ lạnh khinh thường, giọng nói trong trẻo của nàng lại vang lên:

-Ngưng tụ!

Hồ nước kia lập tức hóa thành thể rắn, còn cứng hơn sắt đá rất nhiều lần. La Ma Giao dùng một tiếng đập đầu lên trên mặt hồ, hắn lập tức phát ra những tiếng gầm giận dữ:

-Người dám đánh lên ta...ta sẽ không bỏ qua cho người.

-Giao La Ma Hồng Kim Ti ra, ta sẽ tha cho người tội chết!

Giọng nói trong trẻo và lạnh lùng của Tiểu Yêu lại vang lên, bên trong không có chút tình cảm nào.

-Đừng hòng, giao La Ma Hồng Kim Ti ra thì chẳng khác nào ta tự vứt đi tu vi của mình, đến lúc đó chẳng phải để mặc cho người xẻ thịt sao, trừ khi ta chết.....

Không đợi La Ma Giao kịp nói xong, Tiểu Yêu đã từ trong tay Lăng Tiêu bay lên rồi hóa thành một luồng kiếm khí hồng sắc dài vạn thước trên không trung. Giọng nói hờ hững của Tiểu Yêu lại vang lên:

-Để ta thành toàn cho người!

-Xoẹt, xoẹt, xoẹt!

Lăng Tiêu trợn trừng mắt lên, cơ thể khổng lồ của La Ma Giao bị luồng kiếm khí do Tiểu Yêu hóa thành chém xuống ba kiếm rồi biến thành bốn đoạn.

-Trời...sao lại như thế được, sao người lại có thực lực giết chết ta được?

La Ma Giao cũng không chết đi ngay lập tức, vị trí bảy tắc trên đầu nó đang điên cuồng phun máu ra bên ngoài. Trên mặt hồ cũng rần rập tức xuất hiện một vũng máu rần rần khổng lồ.

-Hừ! Đứng trước mặt một vị thần như ta mà dám nói bừa ta không có năng lực giết chết người à! La Ma Giao...xem ra những năm gần đây người không có thiên địch, người...đã yếu đi rất nhiều rồi!

Giọng nói lạnh lùng của Tiểu yêu không có bất kì tình cảm nào, nhưng không ai có thể nghe được trong âm thanh này có chút xem thường và khinh bỉ nào.

Đúng lúc này, một luồng hào quang hồng sắc từ trên đầu La Ma Giao tỏa ra giống như sương mù.

-Nhanh, chủ nhân, dùng cái bình của người thu chúng nó lại đi!

Trong giọng nói lạnh lùng của Tiểu Yêu mang theo chút hưng phấn, hơi dồn dập.

-Đây là La Ma Hồng Kim Ti sao?

Lăng Tiêu tò mò hỏi một câu, nhưng những hành động của hắn cũng không chậm. Trong nháy mắt khi hắn mở miệng nói chuyện với Tiểu Yêu thì bình trữ vật đã xuất hiện bên trên.

Những làn hào quang màu đỏ này bị Lăng Tiêu thu vào, bên kia đột nhiên vang lên giọng nói cô đơn của La Ma Giao:

-Công chúa điện hạ cao quý, người đã thắng, cho ta một đường sống được không? Ta nhất định sẽ ghi nhớ ân huệ này trong lòng.

Ánh mắt La Ma Giao cũng lóe lên những luồng hào quang thành thật, giống như một tín đồ vô cùng thành kính.

-Giữ nó lại không chủ nhân?

Tiểu Yêu lại hỏi một câu trong đầu Lăng Tiêu.

-Giữ nó lại có tác dụng gì?

Lăng Tiêu thần nhiên hỏi ngược lại một câu.

Tiểu Yêu cũng không do dự, hồng quang đảo qua lập tức đâm thẳng vào vị trí cách đầu La Ma Giao bảy tấc. Sau khi phát ra một tiếng kêu thảm thiết, La Ma Giao lập tức bỏ mạng.

Lăng Tiêu lập tức vút thân thể của La Ma Giao vào trong nhẫn trữ vật bây giờ đã trở nên vô cùng rộng lớn, có thể nói những hồng hoang cự thú này khắp người đều là bảo vật, nếu giữ lại để luyện khí luyện đan thì chính là những tài liệu cực phẩm.

Giọng nói của Tiểu Yêu lại vang lên trong đầu Lăng Tiêu:

-Chủ nhân, những thần tính này bị La Ma Giao hấp thu mất một phần, may mà không còn người nào khác phát hiện ra. Người hãy nhanh chóng đi xuống hấp thụ, có thể cảm ngộ được bao nhiêu hoàn toàn dựa vào chính bản thân ngài.

Lăng Tiêu gật đầu lên tiếng, hần phát hiện ra hồ nước bên dưới kia đã khôi phục lại tình trạng ban đầu. Lúc này Lăng Tiêu lại có những nhận thức mới đối với sự thần kì của Tiểu Yêu, đồng thời sau mỗi khoảnh khắc Tiểu Yêu cũng có những hiểu biết mới về người thanh niên chủ nhân của mình.

-Sau khi hấp thu thần tính của ta, có lẽ hần...sẽ đạt tới đỉnh phong chân chính, siêu việt hơn tất cả.

Tiểu Yêu hóa thành một cô gái xinh đẹp nhìn Lăng Tiêu đang trầm mình vào giữa thần tính trong hồ nước rồi thăm nghĩ trong lòng.

npq91

766. Chương 681: Thần Cách.

Từng luồng thần tính trong hồ nước liên tục rót thẳng vào trong cơ thể Lăng Tiêu, thần tính này giống như những mạng nhện khổng lồ, mà Lăng Tiêu lại chính là con nhện đang ra sức đan những mạng lưới đó.

Tiểu Yêu vẫn lặng lẽ đứng trong không trung mặt hồ, nàng nhìn thấy nước bên dưới hồ bắt đầu giảm bớt, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười. Chủ nhân quả nhiên không tầm thường, dù là nhóm người năm xưa trên La Ma giới tự cho mình là cường giả chỉ sợ cũng không đạt đến cảnh giới như chủ nhân.

Thực lực của chủ nhân tuy không phải rất mạnh nhưng ngộ tính lại rất cao, Tiểu Yêu chưa từng gặp được người nào tuyệt vời như thế này.

Thừa dịp Lăng Tiêu đang hấp thu thần tính, thân thể Tiểu Yêu bay lơ lửng trên không trung, nàng bay đến một địa phương cũng là những bức tường đồ nát. Chỗ này vừa nhìn qua thì cảm thấy vô cùng hoang vắng, trong ánh mắt Tiểu Yêu lại mang theo chút đau thương, nàng đảo mắt nhìn khắp cảnh tượng nơi đây.

Địa phương này đã từng là cung điện của một mình nàng.

Những luồng tư tưởng của Tiểu Yêu bắt đầu đan xen vào nhau, trở về thời điểm cách đây rất nhiều năm, cung điện phú quý lộng lẫy, khí thế khổng lồ. Khi còn nhỏ nàng mặc những bộ váy xinh đẹp, chơi đùa ở đây không ưu phiền chẳng lo lắng. Cha mẹ nàng thỉnh thoảng cũng đến nơi đây, những lúc đó nàng rất vui vẻ. Cha thì lúc nào cũng nghiêm khắc nhưng mẹ thì rất dịu dàng làm cho tuổi thơ của Tiểu Yêu vô cùng hạnh phúc.

Tất cả mọi thứ trên La Ma giới đều tốt đẹp như vậy, con người ở đây luôn cầu sự hoàn mỹ của tất cả mọi vật. Đặc biệt là thần tính làm cho La Ma giới thường xuyên xuất hiện những nhân vật cực kì tài giỏi, nhưng cũng vì vậy mà thường xuất hiện một số tranh chấp của những người truy cầu sự hoàn mỹ, thậm chí còn xảy ra những trận chiến long trời lở đất.

Mãi cho đến một ngày La Ma giới đột nhiên bắt đầu tan vỡ, không ai biết vì sao, biết được cái gì làm tan vỡ trật tự thế giới của La Ma giới. Cũng không có bất kì người nào biết được những pháp tắc thiên địa này tan vỡ sẽ tạo nên những hậu quả gì.

Cuối cùng thì tất cả mọi người trên La Ma giới đều trở nên sợ hãi, bọn họ bắt đầu có dự định sửa chữa lại thế giới này nhưng tất cả đều thất bại.

Pháp tắc thiên địa đã sụp đổ thì căn bản không có bất kì ai có thể ngăn cản lại được. Đến lúc này những con người kiêu ngạo trên La Ma giới mới đột nhiên hiểu ra, quá khứ bọn họ truy cầu sự hoàn mỹ, nhưng hiện nay đối mặt với pháp tắc thiên địa thì căn bản lại yếu đến mức mơ hồ, rõ ràng chẳng là gì cả.

Chính bản thân Tiểu Yêu cũng không hiểu rõ vì sao cha mẹ mình là những cường giả đỉnh cao trong La Ma giới lại đột nhiên ngã xuống. Không phải...rõ ràng là mất tích! Họ đã biến mất không còn bóng dáng, giống như bọn họ căn bản chưa từng tồn tại trên thế giới này.

Cuối cùng, toàn bộ nhân loại trên La Ma giới hình như chỉ còn lại một mình Tiểu Yêu...cứ như vậy, một Tiểu Yêu năm xưa rất thuần khiết yêu đời lại bắt đầu bước trên con đường sinh mệnh cô đơn và dài đằng đẵng.

Có thể nói khi đó Tiểu Yêu đã đặt chân lên tất cả địa phương trên La Ma giới, cho nên những hiểu biết của Tiểu Yêu về La Ma giới hầu như đã vượt qua bất kể một cường giả nào khác.

Đồng thời nàng cũng phát hiện ra một số vấn đề rất kì lạ, hình như chỉ có chủng tộc của bọn họ bị biến mất trong La Ma giới. Tất cả những hung cầm mãnh thú hùng mạnh khác đều không có bất kì thiệt hại nào, vẫn sinh sống trên đất La Ma giới.

Tiểu Yêu không tìm thấy một người nào cùng chủng tộc với chính mình trên La Ma giới, nàng rất đau lòng mà quay trở về cung điện. Nhưng lúc đó nàng lại kinh hoàng phát hiện ra cung điện...cũng đã bị phá hủy.

Tiểu Yêu đột nhiên sinh ra cảm giác không còn bất kì thú vui gì trên đời, hệ thống thế giới trong mắt nàng đang liên tục sụp đổ.

Đúng lúc này thì Không Huyền Tử đi đến La Ma giới, theo lời của Không Huyền Tử thì cuối cùng cũng về được địa phương này! Sau đó hắn còn nói công sức của chính mình bỏ ra không uổng phí, La Ma giới...thật sự đã sụp đổ.

Tiểu Yêu nghe thấy những lời nói này thì tất nhiên sẽ nghĩ rằng La Ma giới bị Không Huyền Tử phá hoại. Hai người lập tức xảy ra xung đột vô cùng dữ dội, dữ dội hơn rất nhiều so với bất kì một cuộc chiến nào khác hiện nay.

Tiểu Yêu không ngờ rằng tên Không Huyền Tử kia lại dũng mãnh như vậy. Hai người đánh đến giai đoạn cuối cùng cũng căn bản không ngừng tay thỏa hiệp, thù hận đã che mắt cả hai người, không chết không thôi.

Tiểu Yêu nghĩ đến những chuyện xảy ra năm xưa mà đột nhiên sinh ra cảm giác hối hận, nếu năm xưa mình chủ động nhường một bước thì sợ rằng kết quả cũng sẽ không đến mức độ như hiện nay.

Cảm giác hối hận này giống như một luồng cầu giồng rực rỡ bùng ra trên thân thể Tiểu Yêu, mà trong khe núi phương xa cũng đột nhiên bắn ra một luồng cầu giồng giống hệt như vậy.

Hai luồng cầu giồng trên không trung...giống như đang hấp dẫn lẫn nhau, không ngờ đến giai đoạn cuối cùng lại dung hợp lại với nhau trở thành một luồng cầu giồng rực rỡ mà người giống như chưa từng được tách ra.

Về mặt Tiểu Yêu trở nên cứng đờ, toàn thân lập tức trở nên đề phòng. Sau đó hình như nàng nghe được một cái gì đó, trên mặt lộ ra một nụ cười, nàng khẽ thì thào:

-Cuối cùng ngươi cũng có suy nghĩ giống tao sao? Tốt!

.....

Lăng Tiêu khoanh chân ngồi dưới đáy hồ, những thần tính năm xưa của Tiểu yêu còn sót lại đang dùng một tốc độ điên cuồng liên tục rót vào trong cơ thể Lăng Tiêu. Từng luồng thần tính tập hợp trên tinh thần thức hải của hắn càng ngày càng nhiều, những thứ vốn hư ảo dần dần trở nên chân thật, tất cả những tụ lại tạo thành một khối tinh thể năng lượng nhỏ như đầu móng tay.

Tuy thể tích của tinh thể năng lượng này rất nhỏ, nhưng uy lực của nó lại làm cho tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi và run rẩy.

Đây chính là thần cách.

Trước đây Lăng Tiêu chưa từng trải qua cảm giác mới lạ thế này, hắn liên tục vui đùa dưới đáy hồ. Khi Lăng Tiêu nắm giữ tất cả thần tính của Tiểu Yêu thì những năng lực cao nhất trong truyền thuyết chỉ có thần tiên mới làm được như kêu gió gọi mưa...hắn đều tự động hiểu rõ mọi thứ.

Đồng thời Lăng Tiêu cũng nhờ vào những luồng thần tính này mà hiểu được rất nhiều về quá khứ của Tiểu Yêu, hắn không nhận được phải trở nên thốn thứt. La Ma giới có thể so sánh với địa phương giống như tiên giới vì nơi đây có nhiều cường giả cực mạnh, nhưng khi đối mặt với uy lực của trời đất thì bọn họ căn bản không có bất kì một biện pháp nào.

Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn La Ma giới cực thịnh phải suy tàn, thần điện sụp đổ, tất cả các vị thần đều mất tích.

Mà Không Huyền Tử chủ nhân của Huyền Thiên sợ rằng cũng là một người rất có lai lịch. Có lẽ suy bại của La Ma giới nhất định có liên quan đến hắn, nhưng tên này có thể đánh ngang tay với Tiểu Yêu, nhai người cường giả phải cùng đi đến chỗ chết, vậy thực lực sẽ mạnh như thế nào?

Quá trình Lăng Tiêu nhận được những luồng thần tính vô chủ này của Tiểu Yêu vô cùng dễ dàng, trong lòng hắn cảm thấy rất vui, đồng thời cũng sinh ra chút nghi hoặc. Vì Lăng Tiêu không hiểu gì về vấn đề thần cách, nhưng hắn cũng có thể đoán được, thần cách lại có thể đoạt được dễ dàng như vậy sao? Thần tính của người khác tại sao lại bị mình hấp thụ dễ như bỡn vậy chứ?

Nhưng tạm thời tất cả mọi thứ đều không có bất kì điều gì có hại ảnh hưởng trực tiếp đến mình. Cho nên đối mặt với tình hình này, Lăng Tiêu cũng chỉ có thể dùng hai từ trùng hợp mới có thể hình dung ra được, hơn nữa đây cũng là một may mắn.

Khi Lăng Tiêu hấp thụ xong luồng thần tính cuối cùng của Tiểu Yêu thì bên tai hắn lại vang lên một âm thanh quen thuộc.

-Cứu ta...cứu cứu ta...

Đầu tiên Lăng Tiêu cảm thấy sững sốt, sau đó một sự tức giận đỉnh điểm bùng lên trong lòng, rốt cuộc là tên nào giả thần giả quỷ? Tên này nhất định phải có thực lực rất mạnh, ít nhất thì Lăng Tiêu cũng cảm thấy mình không thể dùng truyền tống trận để chuyển âm thanh của mình ra ngoài được. Hắn suy nghĩ lại một chút, hay là truyền tống trận kia trước đây đã bị phong ấn bên trong một trận pháp, âm thanh này có thể truyền từ La Ma giới vào trong trận pháp kia sau đó lại xuyên qua trận pháp kia truyền đến đây, vì vậy mà Lăng Tiêu phải cảm thấy...người làm được điều này có thực lực rất mạnh sao?

Người có bản lĩnh hùng mạnh như vậy cũng chưa chắc giải quyết được vấn đề này, vậy Lăng Tiêu với trình độ như bây giờ có thể giải quyết được không?

Lăng Tiêu từ trong đáy hồ phóng thẳng về phía địa phương phát ra giọng nói vừa rồi. Khi Lăng Tiêu cất bước thì trong hồ nước lập tức xuất hiện một con đường hoàn toàn bằng chân không, mức giống như đang bài xích cơ thể Lăng Tiêu, lại giống như có một cảm giác sợ hãi từ tận đáy lòng với hắn. Nếu người khác nhìn thấy điều này thì nhất định sẽ cảm thấy kinh hoàng.

-Cứu cứu ta...cứu cứu ta.....

Âm thanh kia đã lớn hơn rất nhiều so với vừa rồi, tốc độ của Lăng Tiêu cũng không nhanh mà giống như đang thông thả đi dạo, nhưng khoảnh khắc hắn đã tiến ra ngoài hơn mười dặm. Mỗi bước tiến của hắn thì nhìn thấy rất bình thường nhưng lại có thể đi được một khoảng rất xa. Hắn đi mãi, phía trước đã không phải là nước mà là một địa phương trên bờ, trước mặt hắn là một bãi nham thạch vô cùng cứng rắn.

Không biết nham thạch này đã bị ngâm dưới mặt nước bao nhiêu năm mà màu sắc của nó đã trở nên xanh đậm, bên trên bám đầy rong rêu đã bị héo khô. Thân thể Lăng Tiêu đột nhiên lóe lên rồi phóng thẳng vào bãi nham thạch kia.

Tình cảnh đâm đầu vào đá tím bầm mặt mũi lại không phát sinh, thân thể Lăng Tiêu không thể đi vào trong bãi nham thạch, hắn vẫn dùng một loại tốc độ như cũ tiến lên phía trước. Hắn tình thông ngù hành,

hầu như đã đến mức đại thành, trên thế giới này ngoài những thần tiên hùng mạnh thì không còn bất cứ kẻ nào có thể trói buộc được bước chân của hắn.

-Chín trăm chín mươi chín...chín trăm chín mươi chín...

Cuối cùng, sau khi Lăng Tiêu tiến lên ngang dọc xuyên qua bãi nham thạch thì đi đến một huyệt động khổng lồ bên dưới lòng đất. Hang động này cao trên vạn thước, trên trần hang còn có những cột đá dày vài mét vài trăm mét. Những ngọn đèn u ám ở bốn phía hang động đang lóe ra những luồng hàn quang màu xanh da trời.

Bên trong hang động này rất lạnh, cũng rất khô ráo.

Âm thanh kia lại không phải là cầu cứu nữa, mà trở thành một giọng nói rất đặc ý, liên tục lặp đi lặp lại:

-Chín trăm chín mươi chín, chín trăm chín mươi chín...ha ha!

Khi hai tiếng cười khó nghe kia vang lên, Lăng Tiêu đã đánh giá một lượt hang động ngẫm thần kì này, trong lòng cũng không nhịn được phải tán thưởng sự kì diệu của thiên nhiên.

Tạo hóa quả thật thần kì, toàn bộ hang động chìm trong bóng tối u ám mang theo một khí thế vô cùng khổng lồ.

Khi Lăng Tiêu tiến vào bên trong thì đột nhiên cảm thấy vài phần khí tức âm hàn lạnh lẽo.

aimabietdc

767. Chương 682:chiến Đấu Với Không Huyền Tử. (p1)

Giọng nói già nua kia lại vang lên:

-Đúng là rất nhớ thời đại cường giả năm xưa. Ôi, không biết đã bao nhiêu năm rồi chưa có người nào đến đây tìm ta nhỉ? Mười vạn năm? Hai mươi vạn năm? Hay một trăm vạn năm...thật đáng giận! Vẫn còn thiếu một người nữa...ta mới vượt qua được con số chín chín viên mãn, ta đã lãng phí rất nhiều năm tháng rồi! Ô ô ô...năm xưa những người ta yêu, những người ta hận, tất cả đều đã chết...khi bọn họ đều đã chết ta mới tu thành chính quả. Bây giờ mùi vị của kết quả...còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Sống còn niềm vui gì nữa đây?

-Vậy ngươi cứ chết đi!

Lăng Tiêu đứng trên mặt đất trong hang động khổng lồ đưa ra một người kiến nghị.

-Đúng vậy...ta rất muốn chết, đời người quá cô đơn, quá lạnh lẽo, quá trống vắng! Tiểu tử kia, ngươi sẽ mãi mãi không biết được mùi vị của sự cô đơn này, ngươi sẽ vĩnh viễn không hiểu được đau! Ngươi còn may mắn hơn ta nhiều lắm, lát nữa đây ngươi sẽ không thể tưởng tượng được, chính ngươi sẽ hóa thành một phần năng lượng trong cơ thể ta. Ngươi...có thể đi theo sự hùng mạnh của ta, có thể cùng ta chứng kiến sự huy hoàng của vũ trụ, sự hưng thịnh của nó...ngươi là một tên may mắn! Có lẽ ta sẽ quên ngươi đầu tiên nhiên thân cho mình nhưng tuyệt đối sẽ không quên tên ngươi cuối cùng.

Giọng nói già nua kia hình như lại trở nên cao hứng, hình như đã rất nhiều năm rồi không có ai nói chuyện phiếm nên cũng không nóng lòng đối phó với Lăng Tiêu. Ngược lại người này lại dùng giọng tràn đầy hứng thú nói với Lăng Tiêu:

-Tiểu tử kia, có thể nói cho ta biết ngươi đến từ chỗ nào không? Tuy ta có thể biết được nó trong kí ức của ngươi, nhưng...lấy kí ức rất phức tạp, là một công việc khổng lồ, cũng không phải là chuyện mà kẻ lười biếng như ta thích thú lắm. Ngươi chủ động nói cho ta biết, ta có thể để ngươi rơi vào trong cơn ngủ say vĩnh hằng mà không cảm thấy đau đớn! Đây...rất nhiều vị thần khác không được đối đãi như vậy đâu! Ngủ say vĩnh hằng...chắc, chắc, đây là một chuyện rất mê người đấy!

Lăng Tiêu lại cảm thấy hứng thú, hắn cười rồi hỏi:

-Trước tiên, ngài vĩ đại...có thể đi ra không, ta đứng đây có nhìn thấy bộ dạng gì của ngài đâu? Còn nữa, trước khi ta chết có thể được hỏi một câu không, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

-Hay, ha ha, tốt lắm! Người còn điềm tĩnh hơn so với tưởng tượng của ta. Quả nhiên người có thể tìm được đến chỗ của ta, có ai là người tầm thường cơ chứ? Những tên thiên tư bình thường ta lại tuyệt đối cảm thấy chướng mắt. Được rồi, tên nhân loại thứ chín trăm chín mươi chín, người đã có hứng thú nghe chuyện xưa thì ta sẽ nói rõ ràng cho người biết, mặc dù đây là lần thứ chín trăm chín mươi chín ta nói...những chuyện xưa!

La Ma giới thời sơ khai rất hỗn loạn, đủ mọi loài được sinh ra. Khi thời gian trôi qua, các loài này tạo ra đủ mọi loại thần thông.

Những linh vật có năng lực bẩm sinh trải qua những năm tháng dài đằng đẵng dần vị người đến sau đuổi đi. Sau đó những kẻ đến sau này vượt hẳn lên trên những kẻ tới trước lại biến mất trong lịch sử của La Ma giới, ngay cả một cảnh hoa cũng không còn.

Đồng thời cũng có rất nhiều linh vật có năng lực bẩm sinh thông qua rất nhiều phương pháp mà trụ lại được, nhưng chúng lại rất ít khi xuất hiện trong tầm mắt nhân loại mà ẩn giấu chính mình rất tốt.

Linh vật có năng lực bẩm sinh triệu tập Lăng Tiêu đến đây cũng là như vậy, chính bản thân hắn cũng không có thực lực mạnh. Hắn chỉ có hai thứ đặc biệt, một là sống lâu nên được trời đất chiếu cố, chính hắn cũng có tuổi thọ ngang bằng với thế giới này. Hai là hắn có năng lực truyền âm vô cùng mạnh mẽ, hễ là những địa phương có thể bị hắn để lại khí tức thì giọng nói của hắn đều có thể truyền đến nơi đó, dù phải vượt qua rất nhiều không gian, rất nhiều thế giới...

Hắn có tên là Thương Địch!

Mà hang động này chính là lĩnh vực của hắn, ở trong này hắn gần như là vô địch. Hễ là người bị giọng nói của hắn dụ đến đây thì trước tiên phải nghe kể lại chuyện xưa, sau đó lại sinh ra vài chuyện phản kháng. Nhưng phản kháng của đám người đến đây đối với Thương Địch có thần uy khổng lồ thì đều uống công vô ích mà thôi, không bằng cứ để lực lượng của chính mình bị hấp thu rồi trở thành một phần lực lượng của Thương Địch. Đến lúc đó Thương Địch còn nhân từ giữ lại cho tên kia một phần kí ức để có thể đi theo hắn thống trị thế giới này, như vậy không phải là rất tốt sao?

Vì sao phải phản kháng chứ? Vì sao?

Từ xưa đến nay Thương Địch linh vật tiên thiên của La Ma giới cũng không hiểu rõ một vấn đề, những tên nhân loại đó đều biết chính mình không phải là đối thủ của hắn nhưng vẫn điên cuồng phản kháng, thậm chí còn phản kháng bằng phương pháp tự bạo ngu xuẩn, tự đứng lại lãng phí một nguồn năng lượng khổng lồ như vậy! Nếu không vì những vấn đề trên thì hắn đã sớm tiếp cận con số chín trăm chín mươi chín rồi, sao lại phải chờ đến tận ngày hôm nay chứ?

Thương Địch này vốn chẳng sợ quái gì, nhưng khi La Ma giới sụp đổ, tất cả pháp tắc thiên địa tan vỡ làm nó sinh ra cảm giác sợ hãi kinh khủng, càng làm nó cảm thấy kinh hoàng chính là tuổi thọ của nó gắn liền với La Ma giới.

May mà La Ma giới này vẫn còn thế hệ sau không chết, chắc chắn sẽ không bao lâu nữa thế giới này lại có thể trở nên huy hoàng như xưa. Vì La Ma giới không những vẫn còn tồn tại những mầm mống sự sống, mà vì chính bản thân...Thương Địch vĩ đại vẫn còn tồn tại. Sau khi hắn hấp thu tên kia thì sẽ đi ra khỏi hang động chết tiệt này, thật sự đi ra...trở thành vương giả cao quý bậc nhất và...duy nhất trên La Ma giới.

-Nhân loại, thế nào? Người đã biết rõ mọi chuyện, có phải nên...nói cho ta biết được chưa, người từ nơi nào đến? Hi hi, không nên lại tiếc nuối sau khi chết, cũng đừng nên phản kháng, bởi vì....A!

Giọng nói này cuối cùng trở nên vô cùng sợ hãi, hét lớn lên một tiếng rồi thất thanh nói:

-Người...sao người phát hiện ra ta?

Trong một bờ đá chìa ra ngoài hơn mười thước trên đỉnh hang động cao trên vạn thước đột nhiên vang lên một âm thanh sợ hãi. Một người trung niên đạo mạo trang nghiêm đang hoảng sợ nhìn người thanh niên đứng trước mặt, sau đó người này lại dùng ánh mắt không dám tin nhìn xuống tên thanh niên giống y như đúc đang mang theo một nụ cười chế giễu đứng bên dưới.

-Người biết thuật phân thân sao?

Âm thanh của người trung niên không hề có chút kì quái nào, dùng giọng trầm thấp hỏi.

-Ta còn rất nhiều thứ người không thể tưởng tượng được, Không Huyền Tử tiên sinh của ta, phải thừa nhận chuyện xưa của người rất tuyệt vời nhưng...chuyện xưa dù sao cũng là chuyện xưa, vĩnh viễn cũng không thể trở thành hiện thực được.

Phân thân của Lăng Tiêu nhìn lên vẻ mặt kinh ngạc của người trung niên, trong mắt hiện lên ý cười, nói tiếp:

-Còn nữa, khi chuyện xưa kết thúc đều là chính nghĩa thắng tà ác, người tốt chiến thắng kẻ xấu.

-Chính nghĩa sao? Tà ác sao?

Người trung niên nghiêng ngẫm một lúc rồi cười, hần đột nhiên nói:

-Có lẽ vậy, chuyện người nói là bình thường, nhưng trên thế giới này phải cùng có hắc bạch tồn tại mới là đạo lâu dài. Giống như La Ma giới, tất cả con người ở đây đều lương thiện, tất cả đều chính nghĩa, tất cả đều chạy theo sự hoàn mỹ! Kết quả...thì sao? Không có hắc thì bạch làm sao biểu hiện ra được? Lại nói tiếp, Lăng Tiêu, sao người lại phát hiện ra ta?

-Chuyện này có gì là khó chứ?

Lăng Tiêu cười nhạt đáp:

-Vừa rồi khi mới đến đây, ta nghe Tiểu Yêu nói nàng đã cùng chiến đấu với Không Huyền Tử đến lương bại câu thương. Người cũng biết đấy, pháp bảo năm xưa người không thêm đặt vào mắt bây giờ lại đau thương như thế nào?

Lăng Tiêu vừa nói vừa nhìn vào những biểu cảm trên gương mặt Không Huyền Tử. Lăng Tiêu thấy ánh mắt người kia chỉ hơi lóe lên, hình như còn mang theo vài phần hổ thẹn.

Lăng Tiêu lại nói tiếp:

-Không ngờ giúp có thể giúp người đột phá phong ấn khôi phục lại thực lực chính là pháp bảo năm xưa người vứt bỏ bên ngoài không thêm quan tâm. Lần đầu tiên khi ta nghe thấy âm thanh kia thì ta đã tưởng nó từ trong đại trận truyền ra. Nhưng điều làm ta cảm thấy kì lạ chính là vì sao chỉ có mình ta nghe thấy nó? Tất cả những người khác đều không thể nghe được chứ? Sau rất nhiều năm sợ rằng đã có rất nhiều người nhìn thấy đại trận kia, chẳng lẽ không có một ai đạt đến yêu cầu của người sao? Rõ ràng không phải như vậy, vấn đề mấu chốt chỉ có thể ở trên người ta!

-Người rất thông minh!

-Không phải thông minh, vì Huyền Thiên đi theo ta từ rất lâu, nên đã có nhân tính. Sau khi hần biết được tin tức người chưa chết, tuy nó không dùng lời nói để cho ta biết, nhưng những hành động liều chết bảo vệ của hần đã nói cho ta biết chuyện này có vẻ không bình thường.

-Sao lại không bình thường? Không phải Huyền Thiên đã nhận người làm chủ rồi sao? Trở thành pháp bảo thì nó tất nhiên sẽ tác chiến vì người!

Không Huyền Tử có chút khó hiểu hỏi, rõ ràng hần đã quên pháp bảo ngày xưa từng là của mình kia, rốt cuộc có điểm gì đặc biệt.

-Đúng vậy, Huyền Thiên đã nhận ta là chủ nhưng mỗi lần hần nói đến người rõ ràng vẫn gọi là chủ nhân ngày xưa, điều này chứng tỏ hần vẫn chưa quên tình cảm đối với người. Hần là một tên lừa dối, sau khi hần biết người không chết khí tức vui sướng trên người hần cũng biết dụ dỗ ta đến nơi đây tuyệt đối không phải vì mục đích gì tốt đẹp. Cho nên hần liều mạng bảo vệ ta, hơn nữa hần cũng không đề cập đến bất kì tin tức gì về người, tất nhiên nó không muốn để ta chạm mặt người!

-Hừ, cái này đúng là ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng rồi!

Trong ánh mắt Không Huyền Tử lóe lên luồng hào quang lạnh lẽo, rõ ràng pháp bảo kia đã làm hần cảm thấy rất phẫn nộ.

-Không Huyền Tử, ta vẫn không hiểu ngươi có thù oán gì với La Ma giới này mà bắt buộc phải biến nơi đây thành bộ dạng này? Lại để chính mình bị vây khốn ở nơi đây chứ?

Lăng Tiêu thần nhiên hỏi:

-Hơn nữa, khí tức trên cơ thể ngươi lại tương tự như ta, chắc chắn...ngươi đã từng hấp thu năng lượng của những tu sĩ ở địa phương kia sao?

-Tu sĩ...ha ha, thật là những kí ức cổ xưa! Không sai, ta đã từng hấp thu năng lượng giống như ngươi, phải công nhận người trên thế giới kia của các ngươi rất hùng mạnh. Năm xưa có tên mạnh hơn ngươi rất nhiều, ta đã mất rất nhiều lực lượng mới có thể thu phục được hắn, phải mất thời gian mười vạn năm ta mới hoàn toàn luyện hóa hắn trở thành loại năng lượng thuộc về ta. Về phần lệnh bài Huyền Thiên, nó cũng là ta lấy được từ trên người tên kia, ha ha! Điều này chắc chắn ngươi cũng không thể ngờ tới được.

Trên mặt Không Huyền Tử hiện lên một nụ cười, đối với một vị thần thì không cần phải che giấu bất kì dục vọng gì! Vì bọn họ có lực lượng tuyệt đối, có thể làm cho tất cả những tên phản đối phải hóa thành tro bụi.

-Về phần hủy diệt thế giới này...hủy diệt thế giới này sao? Ha ha ha! Lăng Tiêu ngươi cho rằng ta đang lừa gạt ngươi à? Khi ta sinh ra thì thế giới này vừa mới được hình thành, ta chính là tổ tiên của tất cả linh vật trên thế giới này! Nhưng...khi La Ma giới xuất hiện rất nhiều cường giả, hoàng tộc của bọn họ...không ngờ dám đánh lên ta...lợi dụng khi ta đang ngủ say thì phá hủy một phần thân thể của ta. Đám tiểu nhân chết tiệt và đê tiện! Nếu không phải linh hồn của ta đang đi du ngoạn trên Thánh Vực thì sợ rằng đã bị đám chết tiệt kia đánh tan thành tro bụi rồi. Hừ! Ta dựa vào thực lực của mình mà rất nhanh đã trở thành một người thần bí nhất trong Thánh Vực, cũng là một tồn tại mạnh nhất. Tên Tối Cao Thần Thanh Hà kia...căn bản chỉ là một đứa rác rưởi! Tên này còn đánh không lại phần thân chỉ nắm giữ một phần mười năng lượng của ta mà gọi là Tối Cao Thần được sao? La Ma giới sụp đổ là do bọn chúng gieo gió gặt bão...ha ha ha ha, thói quen theo đuổi sự hoàn mỹ kia là do ta truyền ra...ha ha! Không ngờ đám hoàng tộc La Ma giới ngu xuẩn kia lại tin vào những lời nói bậy bạ của ta mà theo đuổi sự hoàn mỹ...theo đuổi cái rắm hoàn mỹ! Trên đời này làm quái gì có thứ nào hoàn mỹ? Hoàn mỹ...đều là chó má! Bọn họ đem những thứ này phát dương quang đại...bất kì một pháp tắc nào của thế giới đều có hắc bạch cùng tồn tại, thế giới kia của các ngươi không phải cũng coi trọng sự phối hợp của âm dương sao? Nếu chỉ làm những điều tốt thì thế giới sẽ không sụp đổ ngay, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ tan vỡ...vì...thiên đạo không cho phép làm như vậy, ha ha ha!

-Vì vậy mà ngươi cũng bị báo ứng!

Lăng Tiêu dùng giọng lạnh như băng nói một câu, cắt đứt tiếng cười cuồng vọng của Không Huyền Tử. Tiếng cười đột nhiên dừng lại, ánh mắt Không Huyền Tử lại lóe lên, hắn lạnh lùng nhìn Lăng Tiêu rồi cười ha hả nói:

-Ta đã nói cho ngươi biết nhiều bí mật như vậy, chắc ngươi cũng cảm thấy đủ rồi chứ? Ngươi có thể yên tâm mà chết được rồi!

Lăng Tiêu bình tĩnh nói:

-Huyền Thiên ngươi muốn quay về với chủ nhân ngày xưa hay muốn giúp ta, hoặc...không muốn giúp cả hai?

Bên người Lăng Tiêu đột nhiên xuất hiện hình ảnh Huyền Thiên. Lúc này không phải giống như thực thể mà đã thật sự là một thực thể. Khi Huyền Thiên và lệnh bài Huyền Thiên dung hợp lại với nhau thì tạo thành thực thể này, trở thành một nhân loại.

Lúc này ánh mắt Huyền Thiên cực kì phức tạp, trước đây hắn chưa từng nghĩ tới chủ nhân của mình lại là một người như vậy. Thật ra loại người còn đồ hay kẻ mưu tính cũng đều được, Huyền Thiên cũng không thêm quan tâm, mà ngược lại hắn còn cho rằng những loại người đó rất hợp với tính cách của hắn. Nhưng trong lời nói của Không Huyền Tử rõ ràng không đề cập đến chuyện hắn trở về. Hơn nữa hắn còn bị tên chủ nhân lúc trước lợi dụng, vừa nghĩ đến điều này Huyền Thiên lại sinh ra cảm giác vô cùng khó chịu.

Huyền Thiên không ngờ chính mình lại ngẫm mưu tính với Lăng Tiêu.

Nếu khoảng thời gian trước thì sợ rằng Huyền Thiên sẽ cảm thấy rất vui vẻ, vì tên Lăng Tiêu này rất thông minh, căn bản là không có biện pháp nào để lừa gạt. Nhưng hiện nay Huyền Thiên lại không có bất kì ý nghĩ thế này.

Bởi vì tình cảnh này là sinh tử!

-Huyền Thiên sao? Không ngờ ngươi vẫn còn ở đây! Ha ha, tới đây đi, đã bao nhiêu năm rồi ta không được gặp ngươi rồi nhỉ? Mười vạn năm sao? Mười lăm vạn năm à? Ôi, ta đã ngủ say lâu lắm rồi, đã quên mất thời gian...có lẽ đối với loại thần tồn tại vĩnh hằng như ta thì thời gian chỉ là những thứ vô dụng!

Không Huyền Tử dùng vẻ mặt vô cùng hiền hậu nhìn Huyền Thiên, ánh mắt của hắn giống như một người cha đang trông mong đứa con quay về nhà.

-Đến đây đi, đến với ta, ta sẽ cho ngươi trở thành thần khí đầu tiên ở bên cạnh ta! Ta sẽ cho ngươi sinh mệnh vĩnh hằng!

-Không...

Huyền Thiên nói ra một chữ này vô cùng khó khăn, có trời mới biết hắn khi nói ra một chữ từ chối này thì trong lòng đang suy nghĩ cái gì.

Dùng câu lòng đau như cắt cũng không thể miêu tả được.

Cuối cùng trên mặt Lăng Tiêu cũng lộ ra vài phần vui vẻ, lại nghe thấy giọng nói của Huyền Thiên vang lên:

-Đúng vậy, ngươi thật sự từng là chủ nhân của ta, nhưng tuy ta chỉ là một pháp bảo, cũng giống như ngươi nói, vạn vật trên trời đất đều phải vận chuyển theo quy tắc tuần hoàn của thiên đạo. Ta lúc này đang nằm trong quy tắc tuần hoàn của chính mình, pháp bảo không thể có hai chủ, ngươi có thể phá hủy ta...

Cuối cùng thì vẻ mặt Không Huyền Tử cũng trở nên khó coi, hắn không cười mà chỉ lạnh lùng nói một câu:

-Đúng là loại không biết điều, tưởng rằng mất ngươi thì ta sẽ không có pháp bảo sử dụng sao? Lăng Tiêu, xem ra ngươi cũng không muốn cam tâm tình nguyện chịu chết, đã như vậy thì ta tự lấy đi sinh mệnh của ngươi.

Vẻ mặt Lăng Tiêu trở nên ngưng trọng và nghiêm túc hẳn lên, trên người hắn đột nhiên bùng ra một sự uy nghiêm vô cùng khổng lồ.

Thần uy như ngục!

Sau khi có được thần cách, Lăng Tiêu tuy chỉ có cảnh giới Đại Thừa Kỳ nhưng trên thực tế lại cùng cấp với người phi thăng lên Tiên giới, hơn nữa lại là tiên nhân đã được chính thức sắc phong.

-Thần cách...đây là thứ vô cùng hùng mạnh! Đã có không biết bao nhiêu thần tiên trải qua mấy trăm vạn năm cũng không thể ngưng tụ được thần cách, mức độ khó khăn của nó có thể thấy được rõ ràng giống như những đốm đen trên người con báo!

Không Huyền Tử có chút sửng sốt, hắn lập tức dùng giọng không dám tin nói:

-Ngươi...không ngờ còn đoạt được thần tính của hoàng tộc chết tiệt kia, còn ngưng tụ được thần cách nữa sao? Ta vốn cũng có chút do dự, nhưng xem ra bây giờ không thể không giết ngươi được rồi!

-Đánh nhau sao? Sao lại thiếu ta được chứ?

Một giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên. Ngay sau đó, những tiếng nổ ầm ầm vang lên, một luồng kiếm khí màu đỏ đột nhiên từ trên trời đâm thẳng xuống.

Những cây đã sắc nhọn trên đỉnh vòm hang động từ trên độ cao ngàn thước bùm bùm rơi xuống rồi vỡ thành bột phấn.

Khi người con gái năm xưa đột nhiên xuất hiện trước mặt Lăng Tiêu, vẻ mặt Không Huyền Tử rốt cuộc cũng biến đổi! Không phải là sợ hãi, mà...là tức giận.

-Ngươi có thể xuyên thủng lĩnh vực của tao sao? Không hổ danh là hoàng tộc La Ma giới! Ha ha ha, nhưng ngươi đến đây thì có thể làm được gì? Tiểu cô nương, ngươi tưởng rằng...bây giờ lực lượng của ta cũng suy yếu như năm xưa sao? Ta đã sớm có thực lực để tiêu diệt ngươi!

Không Huyền Tử nói xong thì tay bùng ra, một luồng hào quang lập tức bắn thẳng về phía Tiểu Yêu.

Lăng Tiêu giật mình kinh hãi, không ngờ luồng hào quang này có hơn phân nửa là pháp tắc không gian. Đây chẳng phải là Không Huyền Tử muốn đưa Tiểu Yêu vào một thế giới khác sao?

-Tiểu Yêu cẩn thận!

Lăng Tiêu vừa nói dứt lời thì đã thấy Huyền Thiên hóa thành một lệnh bài khổng lồ, hấn dùng một tốc độ không thể tưởng tượng nổi chắn ở phía trước luồng hào quang kia.

-Dừng!

Những con sóng chấn động kịch liệt truyền ra, tất cả những tảng đá sắc nhọn và cứng rắn như sắt trên đỉnh hang động đột nhiên rơi xuống như mưa.

Lệnh bài Huyền Thiên phát ra một âm thanh vô cùng thê lương, giống như một tiếng chuông cổ vang lên. Con sóng lực lượng phản chấn dồn dập phóng đến trước người Không Huyền Tử, tảng đá dày mười mấy thước chìa ra bên ngoài trên đỉnh hang động lập tức rầm một tiếng rồi vỡ tan, Không Huyền Tử đứng thẳng người lên, hấn xanh mặt nhìn Huyền Thiên.

-Nghịch súc! Không ngờ người dám ra tay với ta!

-Ha ha, chủ nhân của ta sẽ không bao giờ gọi ta như vậy, hấn chỉ coi ta là một người bằng hữu. Hấn biết ta ở bên cạnh hấn, dù vẫn gọi hấn là chủ nhân nhưng vẫn không chịu quy thuận, nhưng hấn vẫn lặng lẽ bao dung và nhường nhịn ta, mà người...lại không bao giờ như vậy, tuyệt đối không!

-Ha ha ha! Vật nhỏ, người xem thường rồi! Pháp bảo có suy nghĩ quả nhiên không phải thứ tốt!

Không Huyền Tử lạnh lùng nói:

-Một khi đã như vậy, đầu tiên ta sẽ phế người!

Không Huyền Tử nói xong thì vung tay, một luồng kiếm khí bắn thẳng lên mặt lệnh bài Huyền Thiên. Lúc này Huyền Thiên căn bản không có cơ hội né tránh, phụp một tiếng, luồng kiếm khí bắn thẳng vào giữa lệnh bài.

Huyền Thiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết, hấn hét lên:

-Lực lượng kim nguyên tố bản nguyên...

Lăng Tiêu vung Yêu Huyết Kiếm trong tay lên xuất ra một chiêu kiếm kỳ bản nguyên chém thẳng tới. Không Huyền Tử phát ra một tiếng a khẽ, trong đầu hấn lập tức vứt bỏ ý nghĩ bắn nát Huyền Thiên, cổ tay khẽ rung, vài đạo kiếm khí đột nhiên phóng ra.

Thân thể Lăng Tiêu giống như tia chớp tránh khỏi những đòn tấn công của Không Huyền Tử. Khi một kiếm của hấn đánh tới trước mặt Không Huyền Tử thì chuyển hướng đâm xuống vai trái của tên này.

Thân thể Không Huyền Tử đột nhiên lui về phía sau rồi đánh thẳng lên vách hang động rầm một tiếng. Một tiếng nổ vang lên, thân thể Không Huyền Tử đã tạo ra một lỗ thủng khổng lồ, cơ thể hấn lập tức vù một tiếng bay thẳng lên trời cao.

Nếu không thể giải quyết chiến đấu trong lĩnh vực của chính mình thì Không Huyền Tử cảm thấy giết chết tên nhân loại này trên thế giới La Ma giới đã tan vỡ cũng rất tốt.

Lăng Tiêu cũng không bước vào mưu kế của Không Huyền Tử, hấn giống như muốn bày tỏ sức mạnh của mình mà đánh vỡ một lỗ thủng khổng lồ trên đỉnh hang động rồi cùng phóng lên bầu trời với Không Huyền Tử. Thế giới này không phải địa phương Lăng Tiêu sinh sống, nên hấn ra tay cũng không chút e ngại, cũng không cần phải áp chế bất cứ thứ gì.

Người tu chân có thần cách và cảnh giới Đại Thừa Kỳ, rốt cuộc có uy lực thế nào đây?

Lăng Tiêu thuận tay vung lên một chiêu, trên mặt đất mọc lên một cột đá khổng lồ dài vài nghìn thước dày vài trăm thước rồi vụt một tiếng bay thẳng lên. Cột đá này bị bụi đất bám vào bên trên mù mịt, nó hung hăng đâm thẳng về phía Không Huyền Tử. Lúc này Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay Lăng Tiêu cũng hóa thành một luồng hào quang sắc bắn thẳng về phía Không Huyền Tử.

-Thủ đoạn rất tốt!

Về mặt Không Huyền Tử hiện lên sự vui mừng rồi lớn tiếng khen ngợi một câu. Lăng Tiêu càng hùng mạnh thì sau khi dung hợp Không Huyền Tử sẽ có được rất nhiều thứ có lợi. Nói cách khác thì sau khi dung hợp lực lượng của Lăng Tiêu thì tất cả những kiến thức Lăng Tiêu biết được sẽ trở thành của chính bản thân Không Huyền Tử.

Trên người Không Huyền Tử đột nhiên bùng ra một luồng khí thể khổng lồ, khi hai người chiến đấu với nhau thì cái loại pháp tắc trên La Ma giới vốn rất hỗn loạn lại càng trở nên quỷ dị khó lường.

Các loại pháp tắc vận chuyển hỗn loạn bên cạnh hai người giống như những dòng khí điên cuồng xoay chuyển, không biết trong phạm vi ngàn dặm này có bao nhiêu hung thần cảm nhận được khí tức khủng bố của hai người mà điên cuồng bỏ chạy.

Không Huyền Tử vung tay lên, một luồng lực lượng nguyên tố hệ thổ rất tinh khiết ngưng tụ thành một thanh cự kiếm dài vạn thước. Thanh kiếm này rất hung hăng chém thẳng về phía cột đá khổng lồ kia rồi chặt đứt cột đá ra giống như người ta thái rau. Không gian chung quanh đột nhiên xuất hiện ba mươi sáu tảng đá rất lớn tạo thành một bộ giáp hình trứng.

Trên bề mặt những tảng đá khổng lồ này lóe lên những luồng hào quang yếu ớt, rất nhiều hoa văn thần bí và những thần chú được khắc bên trên, lực lượng trên mỗi tảng đá hoàn toàn khác hẳn nhau.

Tiểu Yêu hóa thành phi kiếm rồi hung hăng chém lên trên mặt của một tảng đá.

Trên tảng đá lập tức xuất hiện một vết kiếm rất sâu. Tảng đá đột nhiên lắc lư qua lại nhưng vết nứt kia lại dùng một loại tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được chậm rãi khép lại, chỉ trong khoảnh khắc vết nứt đã hoàn toàn biến mất trên mặt đá.

-Ta nói rồi, ta không còn giống như năm xưa nữa. Thực lực của ngươi chưa được khôi phục lại như xưa, sao có thể đủ sức làm ta bị thương chứ?

Giọng nói lạnh như băng của Không Huyền Tử truyền đến, trên mặt khối đá khổng lồ kia đột nhiên bùng ra một luồng hào quang hoàng sắc vô cùng mạnh mẽ. Hào quang này bắn thẳng về phía Tiểu Yêu.

Tiểu Yêu cũng yên lặng không phát ra bất kì câu nói nào. Nàng cũng không cử động nhưng trên thân kiếm lại tuôn ra một luồng kiếm khí khổng lồ, kiếm khí này lại từ trong những khe hở của bộ giáp đá bắn thẳng về phía Không Huyền Tử. Sau đó hoàng quang trên mặt đá chợt lóe lên rồi lấp lánh giống như tinh quang lại biến mất trong nháy mắt.

Không Huyền Tử cũng lạnh lùng hừ một tiếng, hắn né tránh đạo kiếm khí kia. Nhưng lúc này Lăng Tiêu được Huyền Thiên lệnh bài che chắn, thanh bảo kiếm lục sắc trong tay Lăng Tiêu đột nhiên đâm thẳng vào một khối đá.

Không Huyền Tử cười lạnh:

-Kiếm sắt thép tầm thường cũng muốn phá vỡ hộ giáp của ta à! Ha ha, quả thật là suy nghĩ viển vông. Tiểu tử, bộ giáp kia chính là giáp phần nộ thất tình lục dục, ha ha, ngươi cẩn thận đừng để khí tức bên trên phản phệ lại nhé!

Không Huyền Tử vừa nói dứt lời, Lăng Tiêu đã dùng một thế cực kì phóng khoáng cầm bảo kiếm lục sắc trong tay đâm lên mặt trên của hộ giáp phần nộ đại biểu cho thất tình lục dục kia.

Một tiếng keng vang lên, về mặt Không Huyền Tử lập tức có sự biến đổi lớn.

Ngay sau đó trên mặt của một tảng đá phần nộ trong hộ giáp đột nhiên nứt ra rất nhiều đường. Trong nháy mắt những hoa văn và phù chú nhìn có vẻ thô lương cổ xưa và thần bí bên trên bề mặt tảng đá lập tức tan vỡ.

Một tiếng rầm vang lên!

Tảng đá trên hộ giáp này lập tức vỡ nát.

-Không thể này, tuyệt đối không thể!

Trên bầu trời lập tức vang lên giọng nói hồn bay phách tán của Không Huyền Tử. Hắn đã dùng thần tính để đúc thành ba mươi sáu khối hộ giáp, nhìn thì giống như những tảng đá khổng lồ nhưng thực tế lại đều do năng lượng tạo thành. Mặt trên mỗi tảng đá này lại có rất nhiều trận pháp và phù chú, dù là TỐI CAO THẦN như Thanh Hà mà muốn đánh tan loại hộ giáp này cũng phải trả một cái giá rất đắt.

Nhưng không ngờ tên Lăng Tiêu này lại thần nhiên đánh tan một tảng hộ giáp, sao không thể làm cho Không Huyền Tử cảm thấy vô cùng sợ hãi chứ? Thậm chí Không Huyền Tử còn nhớ rất rõ khi mình luyện chế thành ba mươi sáu mảnh hộ giáp này thì tên của mình vẫn là Thương Địch. Sau khi hấp thu được một tên tu sĩ pháp thuật hùng mạnh thù cảm thấy cái tên Không Huyền Tử khá dễ nghe nên hắn mới thay đổi.

Có thể nói pháp thuật Lăng Tiêu tu luyện không xa lạ lắm đối với Không Huyền Tử. Nhưng hắn thật sự không hiểu nổi đối với thực lực yếu đuối như Lăng Tiêu sao có thể phá vỡ được hộ giáp của chính mình được?

Tất cả mọi chuyện đều chỉ xảy ra trong nháy mắt, đối với những cường giả như bọn họ thì trong đầu có ngàn vạn ý nghĩ cũng chỉ lóe lên trong nháy mắt. Lúc này kiếm thứ hai của Lăng Tiêu lại phóng đến.

-Rầm!

Lại là một tiếng nổ lớn làm Không Huyền Tử phải nhảy dựng lên, hắn đảo mắt nhìn qua hộ giáp kia...không ngờ nó cũng bị Lăng Tiêu phá hủy.

-Rầm rầm rầm rầm rầm rầm...!

Sau đó là những tiếng nổ vang lên liên tiếp làm Không Huyền Tử phải nghẹn giọng nhìn trần trời.

Mười ba hộ giáp năng lượng giống như những tảng đá trên người Không Huyền Tử đều vỡ thành bột trong nháy mắt. Trên bầu trời đột nhiên bùng lên một đám mây bụi khổng lồ, những thứ này là đá vụn sao? Rõ ràng là một đám mây năng lượng khủng bố.

Lăng Tiêu thả Huyền Thiên ra ngoài, Huyền Thiên lập tức điên cuồng hấp thu đám mây năng lượng mù mịt này. Khoảnh khắc này Huyền Thiên đã hoàn toàn nói lời chào vĩnh biệt với tên chủ nhân trong quá khứ.

-Đáng chết!

Không Huyền Tử tức giận vì Huyền Thiên hấp thu luồng năng lượng trên hộ giáp của hắn. Nhưng Không Huyền Tử cũng không rảnh tay đi đối phó với Huyền Thiên, vì khi hộ giáp của hắn liên tục giảm bớt thì Tiểu Yêu và Lăng Tiêu lại có thêm cơ hội để tấn công, Không Huyền Tử sinh ra một loại cảm giác mệt mỏi.

Với kinh nghiệm và trí thông minh của Không Huyền Tử thì tất nhiên hiểu được thực lực của Lăng Tiêu hình như có tương khắc với thất tình lục dục. Những mảnh hộ giáp kia vốn rất dễ ảnh hưởng đến một người, thậm chí có thể làm cho người ta chìm đắm vào trong những loại tình cảm không thể dứt ra được, lúc này lại trở thành những thứ vô cùng yếu đuối, trong nháy mắt đã bị đối phương phá vỡ rầm rầm!

Cuối cùng vào khoảnh khắc này Không Huyền Tử mới cảm giác được mọi chuyện trở nên khó giải quyết, nhưng nhận thua lại không phải tính cách của Không Huyền Tử. Nếu không năm xưa phân thân của hắn cũng không chết.

-Hừ! Đây là lần đầu tiên ta được thấy người tu luyện thất tình lục dục. Nhưng có thể phá vỡ thất tình lục dục thì thế nào? Xem ta làm sao để giết ngươi!

Không Huyền Tử lập tức nói:

-Thủy giữa kim, hải giữa kim, hỏa giữa kim...nổ!

Ba mảnh hộ giáp có một mảnh biến thành màu xanh viền vàng, một mảnh màu xanh da trời viền vàng, một mảnh màu đỏ viền vàng, tất cả đều đột nhiên rời khỏi thân thể của Không Huyền Tử rồi phóng thẳng về phía Lăng Tiêu trong nháy mắt.

Luồng năng lượng dao động bên trên những mảnh hộ giáp làm cho những người sáng suốt đều phải lựa chọn cách nhượng bộ và rút lui.

Lăng Tiêu cũng rất sáng suốt nhưng hắn không có những hành động rút lui.

-Ầm!

Một tiếng nổ dữ dội vang lên, trong nháy mắt khi ba mảnh vỡ hộ giáp vây Lăng Tiêu vào giữa thì bùng nổ. Luồng năng lượng khổng lồ được tạo ra làm cho tất cả mọi thứ trên mặt đất trong phạm vi ngàn dặm trên La Ma giới phải chấn động và rời khỏi vị trí.

-Chết!

Tiếng gầm của Không Huyền Tử đột nhiên vang lên trong không trung.

Trong khoảnh khắc này Lăng Tiêu tuân tất cả thần tính ra bên ngoài, khối thần cách điên cuồng vận chuyển trong đầu Lăng Tiêu. Nếu nhìn kĩ thì mỗi lần thần cách xoay một vòng thì lại lớn hơn một chút so với trước đó, tuy chỉ là một phần rất nhỏ mà mắt thường không thể nhìn thấy được nhưng nó lại xoay chuyển rất nhanh. Chỉ cần không phải kẻ ngốc thì đều có thể hiểu rõ, nếu tình hình cứ tiếp diễn như vậy thì chẳng bao lâu nữa thần cách của Lăng Tiêu sẽ lớn đến một mức độ đáng sợ.

aimabietdc

768. Chương 683:cái Uy Của Người Tu Chân

Không Huyền Tử có tuổi thọ gần như là vô tận, hắn lập tức biết được Lăng Tiêu đang làm gì. Lúc này Không Huyền Tử rất tức giận nhưng cũng cảm thấy cực kì kinh hoàng.

Nhưng lúc này Không Huyền Tử cũng muốn phát điên lên, đừng nghĩ trước đó hắn liên tục nói những lời thừa thãi và dông dài, nhưng một khi đã chiến đấu thì không phải ta chết thì người sống, làm gì còn gì cần phải nói nữa chứ? Mỗi lần Không Huyền Tử mở miệng nói chuyện đều muốn cắt đứt những đòn tấn công của Lăng Tiêu. Nhưng không ngờ Lăng Tiêu lại không mắc mưu của hắn, ngược lại Lăng Tiêu còn lợi dụng lúc Không Huyền Tử nói chuyện để tấn công. Nếu lúc này Không Huyền Tử còn mở miệng nói chuyện nữa thì chẳng những không được gì mà còn cảm thấy mất mặt.

Với danh dự của Không Huyền Tử thì căn bản không có bất kì hành động nào tỏ ra yếu kém trước mặt Lăng Tiêu.

Dù Lăng Tiêu có thể tiến vào trong trận pháp kia và mở ra để được đưa đến địa phương La Ma giới chịu suy tàn này, điều đó chính là một kí tích nhưng Không Huyền Tử lại không chịu thừa nhận điều này.

Tất cả năng lượng sinh ra khi ba mảnh hộ giáp bùng nổ căn bản không thể hấp thu trong chốc lát được, mà Không Huyền Tử cũng không cho Lăng Tiêu thời gian để hấp thu. Nên lúc này cuộc chiến giữa hai người trở nên vô cùng dữ dội, mỗi một chiêu được xuất ra đều có thể làm cho pháp tắc của thế giới này càng thêm hỗn loạn.

Lúc này trong lòng hai người cũng không có bất kì điều gì đáng hổ thẹn.

Yêu Huyết Kiêm liên tục xẹt qua xẹt lại bên cạnh Không Huyền Tử. Hiện nay Không Huyền Tử đã giảm đi mất mười sáu mảnh hộ giáp năng lượng nên cũng không dám làm việc gì thiếu cân nhắc. Hắn giữ những mảnh hộ giáp còn lại để bảo vệ chính bản thân mình, không dám ném ra công kích Lăng Tiêu nữa.

Mà lúc này Lăng Tiêu cũng coi như đã nhìn thấy thực lực chân chính của Không Huyền Tử. Từ khi bắt đầu chiến đấu đến bây giờ, Không Huyền Tử không lặp lại bất kì một chiêu thức nào.

Hơn nữa còn có đủ loại võ học Thánh Vực, công pháp của Thần giới, thậm chí ngay cả những pháp thuật trên Tu Chân giới cũng được Không Huyền Tử đánh ra, hơn nữa...không ngờ còn có ma pháp hệ hỏa trên nhân giới.

Bất kì một hệ thống tu luyện nào đều có một cái thần hệ khổng lồ đứng ở phía sau.

Điều này là tất nhiên, vì chỉ có thần hệ khổng lồ mới có thể chống đỡ nổi hệ thống tu luyện này mãi mãi hưng thịnh mà không sụp đổ. Nhưng những hệ thống ngoại lai sẽ rất khó thắng được hệ thống của dân bản xứ.

Ma pháp năm xưa cũng là như vậy, tỏa sáng nhất thời nhưng lại bị loại trừ trong Thần chiến, bất kì thế lực nào nhìn thấy người tu luyện ma pháp thì cũng phải bài trừ họ trước tiên.

Đây sợ rằng cũng là một điểm ăn ý nhất của tất cả thế lực trong Thần chiến.

Nhưng điều này cũng không thể che giấu được những đòn tấn công hùng mạnh của ma pháp, cho nên một tồn tại khổng lồ như Không Huyền Tử cũng phải học rất nhiều phương pháp tấn công bằng ma pháp.

Không Huyền Tử thì thầm trong miệng:

-Lấy danh nghĩa vĩ đại của thần Không Huyền Tử triệu tập tất cả tinh linh hỏa hệ trên không trung có thể nghe thấy những lời này, tập hợp lại đi...hỡi những dũng sĩ hùng mạnh, hãy dùng ngọn lửa của các người để thiêu đốt tất cả tội nghiệt trên thế gian này.

Một cơn rồng lửa khổng lồ từ trong tay Không Huyền Tử phóng ra rồi giương nanh múa vuốt gầm rống bay về phía Lăng Tiêu, từ rất xa đã có thể cảm giác được nhiệt độ ở bên trên cơn rồng.

Cơn rồng lửa này làm người ta cảm thấy run rẩy và sợ hãi.

Cơ thể Lăng Tiêu đột nhiên giống như sao băng vẽ ra một đường cong rất đẹp trên bầu trời. Hắn chẳng những không tránh qua cơn rồng lửa khổng lồ mà ngược lại còn vung tay ra hung hăng chụp vào sừng trên đầu rồng.

Tuy đây chỉ là một cơn rồng do nguyên tố tạo thành nhưng được Không Huyền Tử gia cố thêm thần tính nên cơn rồng khổng lồ này cũng có tính cách kiêu ngạo giống như hắn. Hành động của Lăng Tiêu chính là sự sỉ nhục đối với Không Huyền Tử.

Cơn rồng lửa phát ra một tiếng gầm rống điên cuồng, nó mở rộng miệng máu ra rồi phóng thẳng về phía Lăng Tiêu thôn phệ.

Không Huyền Tử vì những hành động của Lăng Tiêu mà phải nhíu chặt mày, trong lòng thầm nghĩ:

-Đây chính là người muốn chết, đừng trách ta! Ha ha, chín trăm chín mươi chín...Không Huyền Tử ta cuối cùng cũng đạt được.

-Ầm!

Bàn tay Lăng Tiêu vung lên đầu rồng thì chuyển trở thành quyền, hắn hung hăng tung một quyền trên đầu rồng khổng lồ rồi phát ra một tiếng nổ dữ dội.

Tính khí của cơn rồng lửa rất tàn bạo nhưng lúc này rõ ràng xuất hiện một Lăng Tiêu còn tàn bạo hơn. Một quyền của Lăng Tiêu đập xuống đầu cơn rồng lửa làm vỡ tung ra...những đốm lửa văng khắp bốn phía. Vị trí tấn công mạnh mẽ nhất của cơn rồng lửa chính là cái đầu, nếu đầu đã bị phá hủy thì thân rồng rất nhiên sẽ tan vỡ, cơn rồng hóa thành rất nhiều đốm lửa nhỏ rơi xuống mặt đất bên dưới.

Lăng Tiêu đột nhiên xuất hiện bên cạnh Không Huyền Tử như tia chớp, hắn tung lên một đá bắn thẳng vào mặt Không Huyền Tử.

Không ngờ một đá này lại làm cho Không Huyền Tử sinh ra cảm giác không thể né tránh, trước mặt vừa mới xuất hiện một tấm khiên ma pháp thì nó lại lập tức lồm xồm xuống. Lúc này bàn chân của Lăng Tiêu hung hăng đạp thẳng lên mặt Không Huyền Tử, thân thể tên này lập tức văng ra ngoài vài nghìn thước.

Không Huyền Tử phát ra một tiếng gầm rống giống như dã thú, hắn vốn vẫn còn bảo lưu lại thực lực, bởi vì hắn cần phải tiến hành đột phá khi hấp thu tất cả năng lượng của Lăng Tiêu.

Mà đột phá...thì cần rất nhiều năng lượng.

Nhưng giờ phút này nếu hắn vẫn còn tư tưởng giữ lại thực lực thì chỉ sợ không phải chỉ đơn giản là mất mặt. Hắn tính ngàn vạn lần cũng không thể ngờ năng lực chiến đấu của Lăng Tiêu này lại dũng mãnh như vậy.

Quả thật không phải người thường.

Trong đầu Không Huyền Tử đột nhiên lóe lên một ý nghĩ như vậy. Hắn cảm thấy trên mặt rất đau rát, vô cùng khó chịu. Trong mắt hắn bùng ra hai luồng hỏa quang rồi trầm giọng nói:

-Lăng Tiêu, dù liều mạng ngủ say vài vạn năm nữa, hôm nay ta nhất định phải hấp thu ngươi.

Lăng Tiêu hừ lạnh một tiếng, hai tay kết thủ ấn trên không trung, một ngọn núi rất lớn ở phương xa đột nhiên biến mất, ngay sau đó nó lại xuất hiện trên đầu Không Huyền Tử. Lúc này Không Huyền Tử cũng không ngờ Lăng Tiêu lại dùng chiêu thức này để đối phó với hắn.

Chiêu thức này Không Huyền Tử cũng biết, nhưng lại tiêu hao rất nhiều năng lượng. Hắn thấy loại tấn công này chỉ hiệu quả đối với những người bình thường, một ngọn núi lớn có thể đè chết mấy vạn người, ném vào trong thành có thể đè chết vài chục vạn người. Nhưng đối với loại thần linh có cảnh giới như hắn thì căn bản không có bất kì tác dụng nào.

Cái khiên ma pháp rất đẹp có màu vàng trên người Không Huyền Tử lại rất khinh thường bỏ qua ngọn núi trên đỉnh đầu.

Ngọn núi khổng lồ lập tức đè lên người Không Huyền Tử, mà cơ thể hắn lại chui thẳng vào trong ngọn núi giống như chạch tiến vào bùn, như cá gặp nước.

Trong ngọn núi khổng lồ đột nhiên phát ra tiếng cười nhạo của Không Huyền Tử:

-Ha ha, Lăng Tiêu, chỗ này rất thoải mái đấy...

-Vậy ta sẽ cho ngươi thấy thoải mái!

Lăng Tiêu cười lạnh một tiếng, hắn dùng tay chỉ vào ngọn núi phía trước rồi nói:

-Hóa đá!

Ngọn núi xanh mướt một màu đột nhiên bị mất đi màu xanh, giống như đã trải qua nhiều năm, vật đổi sao dời. Ngọn núi lập tức biến thành một núi đá vô cùng khổng lồ.

-A!

Không Huyền Tử phát ra một tiếng gầm giận dữ, núi đá lập tức vỡ tan thành bốn năm mảnh. Lúc này Không Huyền Tử từ bên trong đi ra, trên đầu đầy bụi đất, vẻ mặt vì tức giận mà trở nên tái nhợt. Hắn thấy rõ ràng tên Lăng Tiêu này đang muốn chơi đùa với chính mình.

Ngọn núi vỡ thành bốn năm mảnh kia lại bị Lăng Tiêu khống chế hóa thành rất nhiều thạch kiếm. Trên những thạch kiếm này lại lóe lên những luồng hào quang lam sắc rất yếu, tất cả thạch kiếm lập tức tạo thành một kiếm trận khổng lồ trên không trung. Kiếm trận này vây xung quanh Không Huyền Tử rồi chậm rãi phát động tấn công.

Về mặt Không Huyền Tử trở nên nghiêm túc hơn, hắn hừ một tiếng, rất nhiều ý niệm trong đầu lập tức bùng ra ngoài. Trong những ý niệm này đều mang theo những luồng năng lượng vô cùng mạnh mẽ, với mỗi một ý niệm có tác dụng chống lại một thanh thạch kiếm. Lúc này với thực lực của Không Huyền Tử thì có thể đồng thời khống chế được ba vạn ý niệm trong đầu.

Những ý niệm trong đầu có thể tái sinh nhưng cũng cần phải có khoảng thời gian rất lớn. Mà lúc này, Không Huyền Tử lập tức xuất ra ba nghìn ý niệm đánh thẳng về phía những thạch kiếm trên bầu trời.

Sau hàng loạt những tiếng nổ đùng đùng, tất cả những thạch kiếm trên bầu trời đều hóa thành bột đá rơi xuống đất. Hai mắt Lăng Tiêu lại trở nên ngưng trọng, hai tay kết ấn rồi lạnh lùng quát:

-Lâm!

Những bột đá bay tung tóe trên không trung đột nhiên giống như bị người ta giữ lại, sau đó tất cả bột đá dùng loại tốc độ không thể tin nổi ngưng tụ thành một khối đá khổng lồ. Khoảnh khắc sau khối đá này lại tiếp tục phóng thẳng về phía Không Huyền Tử.

Mặt trên của hòn đá này mang theo rất nhiều những kí hiệu có ý nghĩa rất sâu xa, đây cũng không phải là một khối đá bình thường.

Đến lúc này Không Huyền Tử mới hiểu ra những đạo thuật thần kì trên Tu Chân giới, mà những thứ Lăng Tiêu sử dụng cũng không phải là đạo thuật thông thường. Lăng Tiêu tập trung tất cả sở trường của mọi

nhà, lại đột phá Đại Thừa Kỳ, có được thần cách, nên những pháp thuật này hoàn toàn là của chính bản thân hắn.

-Bình!

Lăng Tiêu mở miệng nói ra một chữ, hai tay lại tiếp tục kết ấn. Khối đá khổng lồ đang tấn công về phía Không Huyền Tử, tên này còn chưa kịp phản ứng thì khối đá đã nổ tung ra. Khối đá vỡ tung tạo thành một lực tấn công vô cùng kinh khủng, lực lượng này lập tức làm khiến ma pháp trên người Không Huyền Tử phải tan vỡ. Lúc này trên người Không Huyền Tử chỉ còn lại những hộ giáp năng lượng là có thể bảo vệ được cơ thể.

-Đấu!

Lăng Tiêu cũng không dừng lại, hai tay liên tục kết thủ ấn, những đạo thuật này trước đây hắn biết nhưng chưa sử dụng bao giờ. Bởi vì khi thực lực chưa đạt đến Đại Thừa Kỳ mà sử dụng pháp thuật này thì căn bản không có bất kì tác dụng gì lớn.

-Giả, giai, trận, liệt, tại, tiền!

Lăng Tiêu liên tục nói ra từng chữ từng chữ, hai tay kết ấn càng nhanh. Khối đá khổng lồ đã tan vỡ lập tức ngưng tụ lại thành những khối đá nhỏ hơn rồi lại bùng nổ...lại ngưng tụ.

Tuy số lần nổ tăng lên thì số lượng đá sẽ dần giảm bớt, nhưng một ngọn núi đá...nếu tính ra thì sợ rằng phải mất vài ngày mới nổ xong.

Không Huyền Tử một đời kiêu ngạo ngày hôm nay lại nhếch nhác không thể tưởng tượng nổi. Nói là anh hùng tuổi xế chiều hay hổ xuống đồng bằng cũng rất đúng, dù sao Lăng Tiêu cũng chỉ có một mục đích duy nhất: “Thừa lúc hắn đang bệnh, phải diệt hắn.”

Lăng Tiêu đã rõ ràng cảm giác được Không Huyền Tử chỉ là ngoài mạnh trong yếu. Nếu tên này có được thực lực hùng mạnh như năm xưa thì sao lại phải trốn trong thế giới La Ma giới hoang tàn này, suốt ngày giả thần giả quỷ hô lên cứu cứu ta chứ?

Khóe miệng Lăng Tiêu lộ ra một nụ cười lạnh, trong mắt hắn bắn ra hai luồng hào quang lạnh lùng. Khi hắn thấy hộ giáp năng lượng trên người Không Huyền Tử đang càng lúc càng yếu thì mới mở miệng nói:

-Người tưởng rằng mình có thể giết chết vài tên tu chân, hấp thu năng lượng của bọn họ, chiếm được kị ức, là có thể khinh thường Tu Chân giới sao? Hừ...không phải người đã từng hỏi ta là người phương nào sao? Được, ta sẽ dùng kiếm nói cho ngươi biết.

aimabietdc

769. Chương 684 Tháo Chạy

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay Lăng Tiêu lấy một loại tốc độ không thể tin, phóng đi không một tiếng động trong không khí, thậm chí ngay cả những luồng hào quang hồng sắc cũng được bùng ra. Trước ngực Không Huyền Tử đột nhiên xuất hiện một cái lỗ khổng lồ màu máu.

-Xoẹt, xoẹt, xoẹt, xoẹt, xoẹt!

Thân thể Không Huyền Tử lại xuất hiện năm lỗ máu.

Máu tươi từ trong những lỗ máu này tuôn ra như suối.

Luồng hồng quang cuối cùng lóe lên rồi vòng quang đầu Không Huyền Tử. Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm lập tức chém xuống đầu Không Huyền Tử, máu tươi lại tiếp tục tuôn ra tung tóe.

-Ha ha ha ha ha ha ha!

Một tràng cười ha hả tràn đầy đau thương đột nhiên từ bên dưới khe sâu màu đỏ bên dưới vang lên:

-Lăng Tiêu, người quả nhiên hùng mạnh, có thể chém chết phân thân ta tu luyện hơn mười vạn năm. Thù này ta không đội trời chung, ta sẽ giết ngươi!

Khi âm thanh này vang lên thì toàn bộ không gian bắt đầu run rẩy, tất cả pháp tắc thiên địa vốn đã hỗn loạn không thể tưởng tượng nổi bây giờ lại làm cho La Ma giới càng trở nên khủng bố. Không gian bắt đầu vận chuyển tán loạn, chỉ cần không cẩn thận sẽ bị hút vào bên trong dị giới.

Giọng nói hoảng sợ của Huyền Thiên vang lên trong tận đáy lòng Lăng Tiêu:

-Chủ nhân, đây...mới thật sự là chân thân của hần, người căn bản không phải là đối thủ của hần đâu!

Lời nói của Huyền Thiên cũng không khuếch trương quá đáng, khi giọng nói của hần vang lên thì mặt trên của khe núi máu bên dưới bắt đầu có một thứ gì đó từ trong bùng ra ngoài.

Núi sập đất lở!

Trong phạm vi nghìn dặm xung quang khe nứt màu máu, mặt đất bắt đầu run rẩy. Một cái khe nứt khổng lồ rộng trên trăm mét, dài cả mấy ngàn dặm. Tất cả mọi thứ trong chu vi hàng vạn dặm đều bị ảnh hưởng.

Một người vô cùng khổng lồ cả người bùng ra những luồng hào quang hoàng kim chậm rãi từ trong khe núi kia đứng lên với những động tác rất ung dung.

Đồng thời giọng nói của Tiểu Yêu cũng vang lên trong đầu Lăng Tiêu:

-Chủ nhân chạy mau!

Bóng dáng của Lăng Tiêu giống như một tia chớp, nhanh chóng biến mất ngay tại chỗ.

Thương Dịch đứng thẳng người dậy, cơ thể của hần cao hơn ngàn dặm, đầu đội trời chân đạp đất. Lúc này cặp mắt hần đang bùng ra những luồng hào quang kim sắc và không có bất kì tình cảm nhân loại nào, ánh mắt hần giống như hai chùm ánh sang nhìn thẳng về phía Lăng Tiêu đang bỏ chạy, về mặt hần cực kì dữ tợn, những tiếng gầm rống kinh khủng vang lên:

-Người dám giết chết phân thân Không Huyền Tử của ta...người dám giết phân thân Không Huyền Tử của ta...người đừng hòng chạy khỏi La Ma giới này! Người chết chắc rồi!

Khi Thương Dịch mở miệng nói chuyện thì có vài luồng không gian loạn lưu tiến vào trong cơ thể khổng lồ của hần. Từng luồng lực hút khủng bố lập tức xuất hiện, hình như muốn kéo Thương Dịch vào một thế giới khác.

-Cút!

Thương Dịch mạnh mẽ giẫm chân lên mặt đất, một tiếng ầm vang lên, không biết có bao nhiêu động vật xui xẻo trong núi sông bị dẫm chết, trên mặt đất xuất hiện một hố sâu vô cùng lớn. Lúc này trời đất rung chuyển, một luồng khí thể khổng lồ bùng ra trên người Thương Dịch làm cho những luồng không gian loạn lưu bị đẩy ra bên ngoài.

Cái đầu khổng lồ của Thương Dịch nhìn về phía Lăng Tiêu đang bỏ chạy, khóe miệng lộ ra một nụ cười độc ác. Hần thầm nghĩ:

-Không ngờ hần lại chạy trốn về phía địa phương kia! Hừ! Địa phương thần bí nhất và hùng mạnh nhất trên La Ma giới chính là nơi đó! Nếu người đã muốn chết thì ta tuyệt đối không ngăn cản.

Thân thể Lăng Tiêu phóng thẳng vào một địa phương rất sâu trong La Ma giới, từ trên thân thể khổng lồ của Thương Dịch có thể cảm nhận được khí thể kinh khủng. Dù Thương Dịch không có pháp lực thì Lăng Tiêu cũng thấy được giết chết một người khổng lồ như thế là một thách thức hạng nhất, một nhiệm vụ cực kì khó khăn. Đừng thấy Lăng Tiêu có thể dễ dàng giết chết phân thân Không Huyền Tử, chỉ một Không Huyền Tử đã làm Lăng Tiêu cảm giác được rất khó đối phó. Khoảnh khắc này lại phải đối mặt với Thương Dịch, Lăng Tiêu sợ...quả thật là cảm thấy chính mình không đủ lực. Lại nói tiếp, đối mặt với con quái vật khổng lồ như vậy thì có bao nhiêu người dám đảm bảo khí thể quyết tiến không lùi bước chứ?

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Lăng Tiêu dừng chân ở một địa phương mới lạ. Trước mặt hần là một dãy núi rất lớn, đảo mắt qua cũng không thấy được giới hạn. Dù với thực lực của Lăng Tiêu cũng không nhìn rõ dãy núi này lớn đến mức độ nào. Dãy núi này giống như một rừng cây, có rất nhiều cây đại thụ khổng lồ còn những cây nhỏ khác thì nhiều đến mức kinh khủng.

Khi Lăng Tiêu nhìn xuống bên dưới thì thấy những rừng cây rậm rạp che kín cả ánh sáng mặt trời, độ cao cũng từ mấy trăm mét trở lên. Với một nhân loại như Lăng Tiêu thì đối mặt với những cây cối thế này còn sinh ra cảm giác chính mình giống như con kiến hôi. Nhưng đối với những người sống trên La Ma giới có thân thể cao lớn thì cây cối thế này lại rất vừa.

Lăng Tiêu cảm giác được tên khổng lồ khổng lồ ở phía sau cũng không đuổi theo, trong lòng thầm nghĩ:

-Ta giết chết phân thân của hắc thì tên này chắc chắn sẽ không chịu để yên. Dù sao thì chạy trốn cũng không phải là biện pháp tốt, với năng lực của tên khổng kia thì muốn tìm được mình cũng không phải một chuyện khó khăn. Cho nên lợi dụng lúc hắc còn chưa kịp phát hiện được những chuyện liên quan đến mình thì cố gắng nâng cao thực lực, đây mới là việc chính mình cần phải làm nhất.

Hiện nay trên tay Lăng Tiêu đã có rất nhiều tài liệu để luyện hóa Yêu Huyết Kiếm: Đá quý thiên nhiên màu tím, Lục Đồng, La Ma Hồng Kim Tì. Cái hắc thiếu chính là Vô Cực Tuyền triệu năm và than củi Hắc Thiết mười vạn năm. Hai thứ tài liệu này là Lăng Tiêu chưa từng nghe thấy nên muốn kiếm sợ rằng sẽ gặp rất nhiều khó khăn.

Huyền Thiên đã phải chịu những đả kích rất mạnh, đối mặt với chủ nhân thì sức chiến đấu của hắc căn bản không phát huy được một nửa.

Nói đi rồi cũng phải nói lại, pháp bảo trong tay Lăng Tiêu bây giờ rất thiếu.

Lăng Tiêu cũng chỉ nghĩ đến điều này trong khoảnh khắc mà thôi. Không nói đến hắc mà nói đến đám thê tử, ngoại trừ Hoàng Phủ Nguyệt có Thất Thủ Huyền Quang Trắc trên tay, Diệp Tử có Tiêu Vi Kiếm do một tay Lăng Tiêu tự luyện hóa thì những người khác đều không có bất kỳ bảo vật gì khác.

-Thật là xấu hổ.

Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng, đã đi vào bảo khố sao lại quay về tay không được?

Lăng Tiêu có rất nhiều lý do để tin trong La Ma giới có rất nhiều tài liệu luyện khí. Nếu không thể lượn vòng khắp bốn phía mà vợ vét một lần thì Lăng Tiêu lại cảm thấy có lỗi với chính bản thân mình.

-Chủ nhân, tất cả đều do Tiểu Yêu vô dụng. Không ngờ Không Huyền Tử kia lại gian xảo như vậy, bây giờ xem ra cuộc chiến của hắc năm xưa chỉ là một mưu kế mà thôi...thực lực của hắc đã đạt đến mức độ ta không thể so sánh được. Nếu hắc muốn giết ta thì dễ như trở bàn tay, nhưng không ngờ hắc lại vẽ ra trò lưỡng bại câu thương. Những năm qua nhất định hắc đã tìm được rất nhiều lợi ích trên La Ma giới, hơn nữa...hắc tuyệt đối không bỏ qua cho người!

-Không bỏ qua cho ta sao?

Lăng Tiêu lạnh lùng cười, thầm nghĩ: “ Nếu ta biết vài chiêu Tiên thuật thì còn gì phải sợ tên kia nữa?”

Tiểu Yêu lại nói:

-La Ma giới sụp đổ có liên quan trực tiếp đến tên kia. Người này tâm cơ quá thâm trầm, chủ nhân, hay là chúng ta tránh hắc ra cũng tốt!

-Trên địa bàn của hắc mà muốn tránh cũng không phải chuyện dễ dàng!

Lăng Tiêu khẽ nói.

-Hi hi...chủ nhân đã quên ai mới thật sự là địa đầu xà ở đây rồi!

Tiểu Yêu đột nhiên khẽ cười, sau đó nàng lại hóa thành một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp phóng đi phía trước dẫn đường cho Lăng Tiêu.

Lúc này Huyền Thiên đang ở bên trong nhẵn không gian của Lăng Tiêu, nếu sớm biết thế này thì thà hắc rúc trong Hàm Hãn Bảo Đỉnh tu luyện cho rồi.

-Tiểu Yêu, người biết địa phương nào trên La Ma giới có thể lấy được các loại tài liệu cực phẩm luyện chế pháp bảo không?

-Tài liệu luyện chế pháp bảo sao?

Tiểu Yêu nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi nói:

-Chủ nhân muốn nói đến những thứ mà đám đệ tử luyện khí làm ra à! À! Giống như Đại Nhật Kim Cương Ấn của Diệp Thiên năm xưa sao?

-Đúng, chính là những loại nguyên liệu đó, người có thể tìm được sao?

Lăng Tiêu vội vàng hỏi.

-Những thứ đó...ta cũng không tìm thấy!

Tiểu Yêu trả lời vô cùng rõ ràng, Lăng Tiêu còn chưa kịp thất vọng thì lại nghe thấy Tiểu Yêu mở miệng nói:

-Nhưng những người sống trên La Ma giới có thể tìm được một ít, đặc biệt là địa phương sinh sống của đám người luyện khí. Ta có thể dẫn chủ nhân đến đó!

-Nhóm luyện khí sao?

Lăng Tiêu nghe thấy tên này thì sinh ra một cảm giác thân thiết.

-Đúng vậy, năm xưa khi La Ma giới vẫn còn huy hoàng thì có đủ loại trường phái được sinh ra, phụ vương ta cũng không hạn chế sự phát triển của bất kì trường phái nào. Người La Ma giới luôn theo đuổi sự hoàn mỹ, chế tạo thứ gì thì cái đó phải cực phẩm. Ôi! Đáng tiếc cũng là vì loại tính cách này mà làm La Ma giới huy hoàng một thời lại đột nhiên suy tàn, dù không phải toàn bộ nhưng ít ra điều này cũng chiếm hơn một nửa nguyên nhân.

Lăng Tiêu gật đầu mà cái hiểu cái không, La Ma giới đã suy tàn rất nhiều năm, cho đến bây giờ dù là Tiểu Yêu cũng không phải là nàng công chúa nhỏ năm xưa nữa. Chuyện này giống như chuyển thế luân hồi vậy, ta luân hồi nhưng ta...cũng đã không còn phải ta ngày trước.

Nhìn thì có vẻ rắc rối nhưng thực tế lại rất dễ hiểu! Kí ức hiện tại của Tiểu Yêu cũng căn bản không phải là trí nhớ nguyên gốc của nàng, mà sau khi nhìn thấy tình cảnh này thì kí ức phong ấn được tự động mở ra.

Tiểu Yêu bây giờ chẳng qua chỉ là một kiếm linh của Lăng Tiêu mà thôi!

Trên quảng đường Tiểu Yêu dẫn Lăng Tiêu đi xuyên qua rừng cây dày đặc cũng tình cờ gặp được một vài yêu thú hùng mạnh. Nhưng đám yêu thú này hình như có một cảm giác rất sợ hãi đối với khí tức của Tiểu Yêu, hai người cũng không gặp được yêu thú nào giống như con thường luồng gặp được khi trước, cho nên trên đường đi rất bình tĩnh.

Khi Tiểu Yêu đưa Lăng Tiêu đi vào giữa cánh rừng rậm này thì trước mặt đột nhiên xuất hiện một tòa kiến trúc làm bằng gỗ vô cùng khổng lồ. Kiến trúc này đã trải qua không biết bao nhiêu năm nhưng không ngờ lại chẳng có bất kì tổn hại nào.

Hơn nữa khi Lăng Tiêu nhìn thấy nó thì cảm thấy khá thoải mái vì độ lớn của những kiến trúc này hầu như giống hệt nhà cửa của nhân loại. Nói cách khác thì người xây dựng những căn nhà này có thân thể gần giống như nhân loại.

Lăng Tiêu còn từ trên mặt những kiến trúc này cảm nhận được một luồng lực lượng vô cùng kì dị, hình như lực lượng này có nhiệm vụ bảo vệ cho kiến trúc mãi mãi trường tồn, dù trải qua rất nhiều phong ba nhưng vẫn giữ được vẻ bề ngoài đẹp như mới.

-Đây chính là một chi nhánh nhỏ của những người luyện khí.

Giọng nói của Tiểu Yêu lại vang lên, sau đó nàng nhớ lại nói tiếp:

-Năm xưa đã từng có người đưa ta đến đây một lần, luyện chế cho ta một thanh bảo kiếm. Mới đó mà đã trôi qua hơn mười vạn năm, tất cả đã hoàn toàn thay đổi rồi. Kiến trúc nơi này và năm xưa không có bất kì điểm khác biệt nào.

-Tiểu Yêu!

Lăng Tiêu cũng không vội vàng đi vào trong, hắn quay đầu lại rồi nghiêm túc nhìn vào gương mặt xinh đẹp của Tiểu yêu, hắn chậm rãi hỏi:

-Thật ra, ngươi có muốn được tự do một lần nữa không?

Tiểu Yêu trở nên sững sốt, sau đó nàng nói với giọng giống như muốn khóc đến nơi:

-Chủ nhân, ngài...ngài không cần Tiểu Yêu nữa sao?

Lăng Tiêu vò đầu:

-Tất nhiên không phải, nhưng ngươi...dù sao ngươi cũng là công chúa của La Ma giới!

aimabietdc

770. Chương 685:bảo Vật Luyện Khí

Đã từng là như vậy!

Tiểu Yêu dùng ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua căn nhà gỗ hoàn mỳ ở phía trước, nàng thầm kín nói:

-La Ma giới đều đã bị phá hủy, Tiểu Yêu đã sớm không còn nhà để về, chủ nhân nếu không ghét bỏ Tiểu Yêu thì Tiểu Yêu sẽ tuyệt đối không đi đâu cả.

-Sao ta lại ghét bỏ ngươi, nếu ngươi vẫn đồng ý đi theo ta thì ta vui mừng còn không kịp nữa là!

Lăng Tiêu cũng có thể cảm giác được Tiểu Yêu không muốn rời xa mình, đây chính là kết quả mà chính mình liên tục luyện hóa Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm vài trăm năm. Yêu Huyết Kiếm dù sao cũng chỉ là một địa phương cư trú khá nhỏ, nếu không phải Lăng Tiêu liên tục luyện hóa Yêu Huyết Kiếm thì chỉ sợ bây giờ nó đã bị hấn loại bỏ rồi, mà Tiểu Yêu...cũng không thức tỉnh được nhiều kí ức như vậy, chưa nói đến chuyện có thể trợ giúp được Lăng Tiêu.

-Đi, chúng ta đi xem phong thổ và dân tình của La Ma giới này.

Sau khi giải quyết dứt điểm những chuyện giữa Lăng Tiêu và Tiểu Yêu, trong lòng Lăng Tiêu cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, giọng nói cũng trở nên cởi mở hơn.

Tiểu Yêu thản nhiên cười, nàng đi theo phía sau Lăng Tiêu. Những căn nhà gỗ này dù có lực lượng thần bí bao phủ bên ngoài nhưng chính bản thân nó lại không có bất kì năng lực tấn công hoặc phòng thủ nào. Chắc chắn năm xưa địa phương này cũng ít khi bị những kẻ xấu tiến vào.

Lăng Tiêu thuận tay đẩy một cánh cửa gỗ ra, trong nhà thoang thoảng một mùi hương của thiên nhiên làm Lăng Tiêu không nhịn được phải giật mình:

-Đã nhiều năm như vậy mà trong căn phòng này vẫn còn tỏa ra mùi vị này sao? Thật thần kì!

Nghĩ vậy, Lăng Tiêu nhin không được đưa tay sờ lên tường, hắn dùng tâm để cảm nhận thành phần của căn nhà gỗ này. Kết quả đơn giản đến mức hắn không thể nói được gì, gỗ của căn nhà này chỉ là loại thông thường.

Rõ ràng vấn đề này nằm trên luồng năng lượng bảo vệ bề ngoài, dù Lăng Tiêu đã đạt đến cảnh giới cao của người tu chân nhưng cũng không thể phân biệt được tầng năng lượng kia là thứ gì.

Trong phòng vô cùng sạch sẽ, cũng vô cùng đơn giản. Chỗ này chỉ có một chiếc giường, một cái bàn và vài cái ghế dựa.

Trên mặt bàn còn có một quyển sách, Lăng Tiêu đi qua, động tác của hắn cực kì nhẹ nhàng giống như chỉ sợ vội vàng sẽ làm quyển sách này bị gió thổi đi mất.

Trải qua một khoảng thời gian mười vạn năm, liệu còn quyển sách nào được giữ gìn nguyên vẹn không?

Nhưng khi Lăng Tiêu đi đến gần mới cảm giác được trên mỗi trang giấy của quyển sách này đều được phủ một tầng năng lượng để bảo vệ.

Tiểu Yêu cũng không biết được luồng năng lượng kia là thứ gì, dù sao khi La Ma giới gặp phải chuyện không may thì nàng vẫn đang còn nhỏ. Một cô bé mà nhớ được những điều này thì cũng không phải chuyện dễ dàng gì rồi.

Lăng Tiêu mở một trang sách ra, đây là một bản thảo rất quý giá. Mặt trên sách ghi lại rất nhiều tâm đắc về luyện khí, Lăng Tiêu cảm thấy vui mừng chính là những chữ viết này chính mình có thể hiểu được. Không giống như trước đây hắn gặp được nửa tấm bia đá, mặt chữ viết bên trên rất quen thuộc nhưng hắn lại không thể hiểu được.

Thì ra La Ma giới cũng có tình giả thần giả quỷ.

Trong lòng Lăng Tiêu cảm thấy hơi buồn cười, ánh mắt lại chuyển lên quyển sách trên mặt bàn. Chỉ là một tu sĩ luyện khí thông thường mà bản thảo lại có rất nhiều tri thức, kiến thức bên trong phong phú đến mức ngay cả Lăng Tiêu mỗi khi lật một trang sách cũng cảm thấy vô cùng sáng suốt đồng thời còn muốn vỗ tay khen hay.

-Thật là một bảo bối!

Lăng Tiêu tán thưởng một câu, sau đó hắn tiện tay bỏ quyển sách này vào trong ngăn trữ vật của chính mình, tạm thời giữ lại để sau này có thời gian sẽ nghiên cứu tỉ mỉ.

-Chủ nhân, sang bên này!

Giọng nói của Tiểu Yêu truyền đến, khi Lăng Tiêu đọc sách thì Tiểu Yêu đi kiểm tra những căn phòng khác.

Lăng Tiêu đi vào một căn phòng trông giống như kho hàng ở phía sau, Tiểu Yêu đang đứng sững sờ ở chỗ đó xoa xoa tay. Nàng cẩn thận nhìn về phía Lăng Tiêu, năm xưa nàng vốn là một cô bé ngây thơ hồn nhiên, sau khi gặp phải những biến đổi lớn và đại chiến rồi ngã xuống thì chỉ giữ lại được một luồng thần tính linh trí của chính mình. Khi trải qua nhiều năm và khôi phục lại được trí nhớ gốc, khoảnh khắc nàng có được một luồng linh trí thì đã ở bên cạnh Lăng Tiêu.

Có lẽ Tiểu Yêu cũng không hiểu được cái gì là tình yêu, nhưng cảm tình của nàng đối với Lăng Tiêu cũng không kém hơn bất kì người nào khác. Trong ý thức của Tiểu Yêu thì Lăng Tiêu chính là ông trời của nàng, là tất cả mọi thứ của nàng.

Cho nên Lăng Tiêu có bất kì cảm xúc này cũng làm Tiểu Yêu phải khấn trương rất nhiều. Hơn nữa đây là lần đầu tiên nàng “hiển vật quý” cho Lăng Tiêu.

Thấy những hành động của Lăng Tiêu vô cùng chậm chạp, Tiểu Yêu hơi do dự hỏi:

-Chủ nhân! Chủ nhân! Những thứ này...

-Ha ha, đều là những thứ tốt, rất tốt...ha ha ha!

Với tâm tình như Lăng Tiêu mà bây giờ cũng phải cười ngây ngô giống như một đứa trẻ thì có thể biết được mức độ quý giá của những thứ trong căn phòng này là thế nào rồi.

Rất nhiều người chỉ biết những loại tài liệu luyện khí cực phẩm như “vàng tinh chất”, “bạc tinh chất”, “xương và máu của yêu thú hùng mạnh”...nhưng lại không biết rõ những thứ trên còn được phân ra làm ba bảy loại khác nhau.

Tài liệu tốt tất nhiên sẽ luyện chế được những loại pháp bảo có cấp bậc cao hơn, những thứ tài liệu kém hơn thì luyện chế ra những pháp bảo thấp hơn một chút, nhưng xác suất cũng thấp hơn rất nhiều.

Luyện chế pháp bảo cũng không phải là một việc có xác suất thành công đặc biệt cao, hơn nữa tài liệu lại rất khó tìm, cũng không có bất kì người nào muốn lãng phí. Cho nên những pháp bảo cao cấp được luyện thành chỉ nằm trong tay một vài người.

Mà kho hàng trước mặt Lăng Tiêu lại có đủ loại nguyên liệu luyện khí, không ngờ lại có hơn bảy mươi loại. Hơn nữa mỗi loại đều có số lượng rất lớn.

Không những thế cái loại nguyên liệu luyện khí này cũng chẳng ai dám nói là cùng một loại tài liệu cực phẩm, ít nhất cũng đều là những tinh phẩm đẳng cấp rất cao, tuyệt đối không còn bất kì vấn đề gì phải bàn cãi.

Lăng Tiêu vung tay lên thu tất cả những tài liệu luyện khí này lại, thầm nghĩ trong lòng:

-Nhất định phải bỏ ra chút thời gian để luyện chế vài món vũ khí thật tốt cho thể tử và bọn thuộc hạ của mình mới được.

Năm xưa Lăng Tiêu đã từng nói sẽ không luyện chế vũ khí cho bọn họ nữa, vì khi đó Lăng Tiêu đã đem tất cả phương pháp luyện khí truyền thụ cho mọi người rồi. Nhưng luyện khí dù sao cũng phải coi trọng thiên phú, hơn nữa chẳng những cần thiên phú mà cũng cần phải giàu có. Thục Sơn phái tuy cũng đã đủ giàu, nhưng muốn dồn tài liệu lại để bọn họ luyện khí thì rất khó khăn.

Một môn phái như Thục Sơn mà còn không thể cung cấp tài liệu luyện khí cho tất cả đệ tử thì không cần phải nói đến Tu Chân giới năm xưa và Thánh Vực bây giờ. Cho nên pháp bảo...mới mãi mãi mê người như vậy.

Đột nhiên vẻ mặt Lăng Tiêu khẽ biến động, trong lòng thầm mắng:

-Mùi tên của Thương Dịch kia sao lại thính như vậy? Còn thính hơn cả mũi chó nữa, mình chạy đến đây mà hắn vẫn còn đuổi theo được!

Lăng Tiêu hô lên một tiếng với Tiểu Yêu, cũng không muốn nấn ná phát hiện thêm bất kì bảo bối gì ở những căn phòng khác. Hai người lập tức chuẩn bị chạy trốn.

Khi Lăng Tiêu đảo ánh mắt cuối cùng nhìn thoáng qua căn nhà gỗ thì có chút do dự, hắn vung tay lên thu toàn bộ căn nhà vào trong nhẫn trữ vật.

Căn nhà gỗ này khá tốt, không thể buông tha được. Sau này hắn có đặt nó vào trong thế giới của Hàm Hàn Bảo Đình thì cũng rất tuyệt.

Tiểu Yêu không nhịn được phải có chút nghi hoặc nhìn về phía Lăng Tiêu. Nàng khó thể tưởng tượng nổi vì sao chủ nhân vẫn lạc quan như thế, rõ ràng sắp phải đối mặt với Thương Dịch mạnh mẽ hơn hắn rất nhiều mà còn giữ được tâm tình này. Vì căn nhà gỗ này sao? Trong mắt Tiểu Yêu thì chủ nhân một ngày có thể làm được cả trăm cái...

Tâm tính của Lăng Tiêu và vị công chúa cao cao tại thượng trên La Ma giới như Tiểu Yêu, đương nhiên có sự chênh lệch rất lớn. Phải biết rằng năm xưa Lăng Tiêu cũng dám có chủ ý với tổ tiên của sư môn thì Thương Dịch này là quái gì? Thương Dịch có đáng sợ thế nào cũng hơn được Thiên Kiếp sao?

Thân thể Lăng Tiêu lại rất quỷ dị xuyên ra rừng cây dày đặc mà không có bất kì trở ngại nào. Ngược lại Thương Dịch đang đuổi theo sát phía sau dù đã thu nhỏ thân thể của chính mình lại cũng còn cao hơn mười dặm, mỗi một bước tiến của hắn đều giẫm nát một tảng rừng lớn.

-Đúng là một tên hùng mạnh! Thân thể hắn nếu còn có thể thu nhỏ lại được nữa thì sợ rằng cũng không thể chịu đựng được luồng năng lượng kinh khủng kia.

Lăng Tiêu thầm nghĩ, vẫn tiếp tục cất bước bay trốn.

La Ma giới khác hẳn với Thánh Vực, Lăng Tiêu chưa đi qua Tiên giới cũng chưa đến Thần giới, nên không thể biết được bộ dạng của những địa phương này. Nhưng La Ma giới lại làm hắn sinh ra cảm giác giống như đang đi trong thế giới của một giấc mộng.

Tất cả mọi thứ ở đây nhìn qua thì rất đẹp, rất nhiều địa phương đẹp đến mức làm người ta không đành lòng thở mạnh. Dù hắn đang chạy trốn chết, nhưng vẫn phải đảo mắt nhìn qua tất cả cảnh đẹp trên đường đi.

-Lăng Tiêu! Tên nhát gan! Không dám đứng lại cùng chiến đấu một trận sao?

Tiếng gầm rống giống như sấm sét ở phía sau đã vang lên không biết bao nhiêu lần, mỗi khi Lăng Tiêu kéo dài khoảng cách ra một chút thì âm thanh này lại được truyền qua không khí đến tận nơi đây.

Không phải tất cả mọi thứ trên con đường trốn chạy của Lăng Tiêu đều bằng phẳng, ngoài những địa phương tuyệt đẹp thì pháp tắc thiên địa lại bị phá hủy nghiêm trọng ở những địa phương khác. Đã rất nhiều năm trôi qua nhưng những địa phương này vẫn không thể khôi phục trở lại, không gian loạn lưu khắp bầu trời, các loại pháp tắc hỗn loạn, ngay cả Lăng Tiêu cũng muốn tránh xa những địa phương này.

Dần dần Lăng Tiêu đột nhiên cảm thấy có chút hoảng hốt, hắn cũng không thể suy tính được có điều gì bất ổn. Nhưng khi hắn càng đi sâu vào trong La Ma giới thì cảm giác nguy hiểm kia lại ngày càng mạnh mẽ.

Điều này là vì sao? Lăng Tiêu không thể nghĩ ra được, cũng không thể dừng chân lại. Hắn không phải không muốn đứng lại chiến đấu một trận với Thương Dịch, nhưng thực lực giữa hai bên chênh lệch quá xa. Lúc này Lăng Tiêu đã tin năm xưa Thương Dịch chỉ cần dùng một phân thân cũng có thể đánh cho TỐI CAO Thần Thanh Hà trọng thương, vì vậy mà Thần giới mới bắt đầu tan vỡ. Cho đến tận ngày hôm nay Thanh Hà vẫn còn phải nằm trong thần điện của chính mình để chậm rãi khôi phục lại thực lực.

Vừa nghĩ đến những điều này thì đầu óc Lăng Tiêu lại trở nên rối loạn, không ngờ mình lại chém chết phân thân Không Huyền Tử của Thương Dịch, chẳng lẽ mình cũng có thực lực hùng mạnh giống như Thanh Hà sao?

Lăng Tiêu lắc đầu để cố gắng vứt bỏ ý nghĩ này ra khỏi đầu mình, tiên lực khắp toàn thân đột nhiên vận chuyển. Chính bản thân Lăng Tiêu cũng không cảm giác được trên đường chạy trốn thần cách đã trở nên mạnh mẽ hơn trước đây rất nhiều.

Trước mặt Lăng Tiêu là một dãy núi phủ đầy sương, hắn dừng lại phía trước dãy núi, cũng cảm thấy hơi do dự. Hắn có thể xác định được mình hoảng hốt vì chính địa phương này, còn nơi này có gì...ngay cả Tiểu Yêu cũng nói không biết, nàng chưa từng đi qua cũng chưa từng nghe qua.

Âm thanh của những bước chân khổng lồ lại vang lên phía sau, Lăng Tiêu nhìn thoáng qua dãy núi trước mặt rồi liếc nhìn về phía sau. Cuối cùng hắn cũng cắn răng tiến thẳng vào trong không chùn bước.

Rất lâu sau, khi bóng dáng của Lăng Tiêu đã biến mất vào trong dãy núi thì hình bóng của Thương Dịch mới xuất hiện ở chỗ này, khóe miệng hắn nhếch lên lộ ra một nụ cười ác độc:

-Lăng Tiêu, cuối cùng ngươi cũng bị ta đuổi vào địa phương này. Ha ha ha, chuẩn bị đón nhận cái chết đi!

aimabietdc

771.]chương 686:chiến Đấu Với Người Khổng Lồ, Huyền Thiên Thu Được Lợi Ích!

Trên gương mặt to lớn của Thương Dịch lộ ra một nụ cười đắc ý. Lúc này thân thể của hắn lại khoanh chân ngồi xuống trước dãy núi sương mù bao phủ, hắn nhắm chặt hai mắt rồi bắt đầu tu luyện. Xem ra hắn muốn ngồi đây chờ đến khi chắc chắn xác định Lăng Tiêu đã chết mới bỏ đi.

Khi thân thể Lăng Tiêu vừa mới tiến vào trong dãy núi thì lập tức cảm giác được một luồng hơi lạnh dữ dội vỗ thẳng vào mặt. Một luồng gió lạnh thổi qua, không ngờ Lăng Tiêu lại run lên cầm cập. Những cảm giác của phạm nhân này đã rất nhiều năm Lăng Tiêu chưa được trải qua, hắn vẫn còn nhớ rõ năm xưa mình và Tống Minh Nguyệt đi lên vùng cực bắc, hai người lặn lội đi trong tuyết, những luồng gió tuyết thổi thẳng lên mặt đánh thẳng lên người nhưng uy lực của nó cũng không hùng mạnh như ngày hôm nay.

Lúc này Lăng Tiêu lập tức đem sự cảnh giác của mình từ mười phần trở thành hoàn toàn.

-Ầm!

Một tiếng sét đột nhiên vang lên, không có bất kỳ dấu hiệu nào, cũng không có bất kỳ tia chớp nào xuất hiện trước mặt. Tiếng sấm này cứ như vậy mà nổ vang làm Lăng Tiêu cảm thấy màng tai đau nhói.

-Đây là địa phương quý quái gì? Vì sao một hiện tượng tự nhiên tầm thường mà cũng trở nên khủng bố như vậy? Một cơn gió, lại giống như gió của đạo gia, một tiếng sấm nổ lại còn đáng sợ hơn cả Thiên Kiếp.

Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng, bất chợt một cơn mưa trút xuống xối xả. Đám sương mù trước mặt hình như bị cơn mưa này ép xuống, cây cỏ và đá trên ngọn núi này hầu như không có khác biệt gì lớn so với Thánh Vực, nhưng cũng không giống như những địa phương khác, tất cả mọi thứ nơi đây đều lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Mưa rất nhanh đã đổ xuống mù trời, đảo mắt nhìn qua chỉ thấy bốn phía đều trắng xóa, bên tai cũng chỉ nghe thấy một âm thanh đó chính là tiếng mưa rơi ào ào.

Đột nhiên vẻ mặt Lăng Tiêu khẽ động, khi hắn nhìn về đám mưa thì trong mắt lại tràn đầy vẻ kinh hoàng. Tu chân giả Đại Thừa Kỳ có tiên lực hộ thể, tất cả mọi vật trong phạm vi một thước lấy thân thể Lăng Tiêu làm trung tâm không thể đâm xuyên qua tiên lực hộ thể, cũng căn bản không thể uy hiếp đến Lăng Tiêu. Nhưng bây giờ lại có vài giọt mưa tự dừng rơi xuyên qua tiên lực hộ thể của hắn! Hạt mưa rơi xuống mặt Lăng Tiêu, đầu tiên bùng lên một cảm giác lạnh lẽo, sau đó lại là cảm giác nóng bỏng.

Lăng Tiêu tay sờ lên mặt, khi lấy bàn tay ra thì không ngờ lại có một vết máu bám lên trên.

Tâm niệm Lăng Tiêu khẽ động, tiên lực cuộn cuộn liên tục được bơm vào để hộ thể, để ngăn cản những hạt mưa khủng bố này. Nước mưa liên tục chảy xuống theo hai bên cơ thể Lăng Tiêu, nhưng cảm giác kinh ngạc trong lòng Lăng Tiêu cũng đã trở lên tột đỉnh.

Thuộc tính ngũ hành ở nơi này sao lại có những hiệu lực thần kì như vậy, đây rốt cuộc là địa phương gì?

Mưa càng lúc càng lớn, kèm theo mưa là những cơn lốc cuốn thẳng tới! Một tia chớp lóe lên rồi đánh thẳng về phía Lăng Tiêu.

Hàng nghìn hàng vạn giọt mưa hóa thành hàng nghìn hàng vạn những mũi tên bén nhọn, dưới sự thúc đẩy của những cơn gió lốc, tất cả ùn ùn kéo đến tập kích Lăng Tiêu. Tiểu Yêu trong tay Lăng Tiêu đột nhiên bùng ra từng luồng từng luồng hào quang màu đỏ máu, một luồng kiếm ý khổng lồ tuôn ra, một luồng kiếm khí kinh khủng hung hăng chém thẳng về phía tia chớp kia.

Một tiếng xoẹt vang lên, tia chớp kia bị kiếm khí của Tiểu Yêu chặn đứt, những điều thần kì thế này chỉ Tiểu Yêu mới có thể làm được.

Trước mặt Lăng Tiêu đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, trung tâm vòng xoáy là một điểm tối đen như mực sâu không thấy đáy. Tất cả những hạt mưa tên đều bị vòng xoáy này hút vào bên trong, bao gồm cả cơn gió lốc đang có tác dụng trợ giúp. Vòng xoáy hình như cũng không ghét bỏ những thứ này mà hấp thu tất cả.

Lăng Tiêu vận hai tay vào nhau...vòng xoáy khổng lồ này vận chuyển theo những động tác tay của hắn rồi biến thành một quả cầu năng lượng có đường kính hơn vài chục mét. Mặt trên của khối cầu này là năng lượng thủy hệ và phong hệ khủng bố làm người ta sinh ra cảm giác run rẩy.

Lăng Tiêu cũng không thèm quan tâm trước mặt là thứ gì, hai tay khẽ đẩy, một luồng tiên lực khổng lồ bùng ra ngoài. Quả cầu năng lượng kia khẽ vù một tiếng rồi phóng thẳng về phía trước.

-Ầm!

Một tiếng nổ rung trời vang lên, Lăng Tiêu cảm giác được đất đá dưới chân chấn động mạnh vài lượt. Lúc này hắn đảo mắt về địa phương rất xa phía trước, một cây nấm khổng lồ đang bốc thẳng lên trời.

-Thật đáng sợ!

Lăng Tiêu thầm than một câu, hắn cũng không dừng lại mà tiếp tục cất bước đi về phía trước.

Nói ra cũng thật kì quái, vũ, phong, lôi...sau khi nổ lên dữ dội thì biến mất sạch, giống như trước đây chưa từng xuất hiện.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một bức tường màu xám, bên trên còn được khắc rất nhiều hoa văn của đủ loại ma pháp, có những luồng năng lượng vận chuyển trên hoa văn.

Bức tường này nhìn qua thì có vẻ không đồng đều, nhưng vì sao lại cao như vậy?

Lăng Tiêu ngẩng đầu lên nhìn theo bản năng, trời ạ...Lăng Tiêu hầu như từ trước đến nay chưa từng nói lời thô tục, đã tu luyện thành chính quả và đạt tới cảnh giới Đại Thừa Kỳ như hắn cũng không nhận được phải mở miệng mắng một câu:

-Con mẹ nó, đây là thứ quái quỷ gì?

Một người khổng lồ màu đen cao trên vạn thước, những luồng hắc khí trên khắp toàn thân đang liên tục từ trên thân thể người này bắn ra đùng đùng. Bức tường Lăng Tiêu vừa nhìn thấy vừa rồi chẳng qua chỉ là một bản chân của người khổng lồ đen này mà thôi.....

Tên này hình như không có trí thông minh, khắp người đều là những luồng năng lượng nguyên tố thổ hệ mà Lăng Tiêu nhìn thấy cũng cảm giác thấy tim đập chân run. May mà người này không phát hiện ra sự tồn tại của Lăng Tiêu, nhưng dù sao cũng đừng nên làm tên này phải giật mình tỉnh giấc.

Lăng Tiêu vừa nghĩ trong lòng, nhưng lại nói thầm sợ cái quái gì? Khi Lăng Tiêu vừa định đi qua thật cẩn thận thì nghe thấy trên bầu trời truyền xuống một tiếng gầm rống tức giận. Bản chân khổng lồ kia khẽ động, rồi mạnh mẽ...đạp thẳng lên đầu Lăng Tiêu.

Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay Lăng Tiêu đột nhiên bùng lên những luồng khí tức lạnh lẽo, một luồng kiếm khí màu máu phóng thẳng về phía bàn chân người khổng lồ. Một tiếng phụp vang lên, kiếm khí của Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm lập tức đâm xuyên qua bàn chân dày khoảng trăm thước của người khổng lồ đen. Khi Lăng Tiêu còn chưa kịp vui mừng thì bàn chân kia cũng không dừng lại mà tiếp tục đạp thẳng lên đầu hắn, hơn nữa lỗ thủng bị kiếm khí đâm vào cũng đang nhanh chóng khôi phục bằng một loại tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Lăng Tiêu cảm thấy có một luồng áp lực khổng lồ ép đến, bàn chân khủng bố kia của người khổng lồ hình như hoàn toàn được tạo thành từ thổ nguyên tố. Cũng không phải chỉ là lực lượng kinh khủng này, nếu chỉ như vậy Lăng Tiêu có thể sử dụng độn thổ để bỏ chạy. Nhưng người khổng lồ này hình như có thể khống chế thổ nguyên tố, lúc này đất đá dưới chân Lăng Tiêu đột nhiên trở nên vô cùng cứng rắn, căn bản không thể nào sử dụng độn thổ.

Còn nữa, tên nào dám nói người khổng lồ kém thông minh? Trên bàn chân của người khổng lồ phủ đầy những gai nhọn lấp lánh hào quang thổ nguyên tố, nếu những cái gai được tạo thành bằng thổ nguyên tố này mà đâm xuống thì không chết cũng bị thương.

Lệnh bài Huyền Thiên đột nhiên xuất hiện trước mặt Lăng Tiêu. Một tiếng đùng vang lên, Huyền Thiên dựng đứng trước mặt Lăng Tiêu rồi kiên cường chống đỡ một bàn chân khổng lồ kia, đồng thời cũng có một tiếng hừ lạnh vang lên:

-Muốn chết!

Lúc này chỉ thấy những chiếc gai nhọn thổ nguyên tố của người khổng lồ đột nhiên hóa thành một con sông nước đen, những chiếc gai này giống như bị một luồng lực lượng thần kì kéo ra rồi điên cuồng rót vào bên trong lệnh bài Huyền Thiên.

Lăng Tiêu lúc này mới nhớ ra, hình như Huyền Thiên chính là linh thể thổ hệ, dù tên khổng lồ này có am hiểu thổ nguyên tố như thế nào mà gặp Huyền Thiên thì cũng là xui xẻo, ai bảo hắn đạp xuống khốc tính chứ!

Cơ thể Lăng Tiêu chợt lóe lên rồi phóng ra khỏi bàn chân của người khổng lồ. Sau đó hắn ngẩng đầu lên nhìn về mặt của tên này.

Tên khổng lồ thổ hệ này hình như cũng biết chính mình đã gặp phải cường địch, trên gương mặt khổng lồ cũng không khác gì Thương Dịch đang lộ ra chút nghi hoặc. Rõ ràng tên này đang không hiểu vì sao lực lượng của mình liên tục bị cuốn đi, đồng thời về mặt lại trở nên giận dữ và nóng nảy.

Ai nói thổ hệ lúc nào cũng ôn hòa?

Khóe miệng Lăng Tiêu nhếch lên một nụ cười, nơi này cũng không phải địa phương yên bình. Từ khi hắn tiến vào đây đã gặp phải phong hệ, thủy hệ, thổ hệ, lôi hệ, còn cái gì chưa gặp nữa? Hỏa hệ sao?

Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm vẫn nằm trong tay Lăng Tiêu, Tiểu yêu vẫn giữ vẻ trầm mặc. Lúc này người khổng lồ kia bắt đầu cuống cuống giãy dụa, bàn chân khổng lồ kia liên tục giẫm mạnh xuống đất. Nhưng lệnh bài Huyền Thiên vẫn dính chặt bên trên như đĩa, luồng năng lượng thổ hệ tinh khiết của người khổng lồ đen cuộn cuộn tuôn vào lệnh bài Huyền Thiên. Thậm chí Lăng Tiêu còn có thể nhìn thấy những luồng hào quang màu da cam tượng trưng cho thổ hệ trên mặt lệnh bài Huyền Thiên càng ngày càng đậm, càng lúc càng nhiều.

-Grào...Grào!

Sau khi tất cả năng lượng nguyên tố thổ hệ trên bàn chân của người khổng lồ bị Huyền Thiên hấp thu sạch sẽ thì những tiếng gầm rống lại vang lên, sau đó thân thể khổng lồ kia đột nhiên ngã âm ỉ xuống đất rồi phát ra những trận run rẩy dữ dội.

Nhưng khi tên khổng lồ thổ hệ này sụp đổ thì hai chân của hắn cũng rời khỏi mặt đất rồi thân thể cũng nhanh chóng tiêu tan. Huyền Thiên thầm mắng một câu, hắn lập tức gia tăng hấp thu nhưng khi hấp thu đến bắp chân của người khổng lồ thì tên khổng lồ thổ hệ đã hoàn toàn biến mất.

Lúc này Lăng Tiêu vui mừng cảm giác được mặt trên của lệnh bài Huyền Thiên đang bùng ra luồng năng lượng vô cùng khủng bố. Từ khi Huyền Thiên đi theo bên cạnh Lăng Tiêu chưa bao giờ hùng mạnh như lúc này.

Khoảnh khắc này tất cả những hoa văn vốn không được rõ ràng trên mặt lệnh bài Huyền Thiên đều trở nên vô cùng rực rỡ. Miệng vết thương lúc trước bị Không Huyền Tử tạo ra cũng biến mất, đảo mắt nhìn qua giống như một kiện pháp bảo mới.

-Thật đáng tiếc, đồ tốt thế này, chỉ cần thiếu một chút nữa là ta có thể khôi phục lại được thực lực hùng mạnh năm xưa!

Huyền Thiên hưng phấn nói, sau đó hắn hóa thành hình người hướng về phía Lăng Tiêu khom người:

-Cảm ơn ngài, chủ nhân vĩ đại của ta.

Lăng Tiêu cười nói:

-Cảm ơn làm gì, người trở nên hùng mạnh thì ta cũng trở nên hùng mạnh.

Về mặt Huyền Thiên trở nên cứng đờ, hắn trầm giọng nói:

-Những lời này hình như chủ nhân trước đây chưa từng nói với ta bao giờ!

Nói xong hắn lại tự cười:

-Hơn nữa ta cũng chưa từng nghĩ tới, chủ nhân luôn khiến ta phải kiêu ngạo lại chỉ là một phân thân mà thôi.

-Hiện này hắn đang đứng bên ngoài ngọn núi này, nếu phải đối mặt với hắn một lần nữa thì người có còn do dự nữa không?

Lăng Tiêu cười hỏi.

Huyền Thiên chắc chắn nói:

-Tất nhiên sẽ không, chủ nhân ngày trước của ta chết rồi, còn tên đang đứng bên ngoài...có trời mới biết được hắn là ai!

Nói xong, cả hai người Huyền Thiên và Lăng Tiêu đều cười âm ỉ. Dù nói thế nào, dù nơi đây nguy hiểm ra sao thì ít nhất Huyền Thiên cũng thu được rất nhiều lợi ích. Sau khi hấp thụ một chân của người khổng lồ thì năng lượng của Huyền Thiên đã hoàn toàn được bổ sung, nếu có thể luyện hóa được hoàn toàn tên khi này thì Huyền Thiên sẽ đạt đến cảnh giới nào đây?

-Đáng tiếc thật!

Lăng Tiêu trầm nghĩ, sau đó hắn hí hóp mắt, trong hai con ngươi màu đen đột nhiên lóe lên những luồng hào quang khác thường:

-Nếu ở đây có những ảo giác nguyên tố hùng mạnh như vậy, thì ai...ai có thể tạo ra được chúng?

aimabietdc

772. Chương 687:dòng Suối Không Nguồn

-Pháp bảo! Chỉ có pháp bảo cực kì hùng mạnh mới làm người ta sinh ra những ảo giác kinh khủng như vậy.

Dù là phong vũ lôi điện trước đó, hay là người khổng lồ thổ hệ lúc này thì Lăng Tiêu cũng không tin địa phương này lại xuất hiện nhiều nguyên tố linh thể như vậy được. Chỉ có một cách giải thích duy nhất, chính là ở đây có người đang âm thầm khống chế, hoặc đã bố trí tất cả mọi thứ!

-Ngọn núi này chắc chắn là một tòa trận pháp, sau đó ở bên trong phải được bố trí một vài pháp bảo chuyên dùng để tấn công kẻ địch, giống như Tru Tiên Kiếm Trận nổi danh trên Tiên giới. Tru Tiên Kiếm Trận kia có thể tạo thành một sát trận, cho nên những người dùng pháp bảo để bày trận cũng không nhiều lắm nhưng cũng chẳng phải không có.

-Những tên dám dùng pháp bảo để bày trận đều là những người cực kì hùng mạnh, đồng thời cũng phải có lòng tin khủng bố. Nếu không một khi đại trận bị người ta phá thì pháp bảo sẽ chẳng còn, khi đó chắc chắn sẽ mất sạch vốn.

Lăng Tiêu vừa nghĩ đến đây thì phân phó Huyền Thiên đi tuần tra những vị trí xung quanh cơ thể mình. Lăng Tiêu cầm chặt lấy võ kiếm, với thực lực của Tiểu Yêu lại tâm linh cùng tương thông với hắn, thậm chí hắn không cần rút kiếm thì Tiểu Yêu đã có phản ứng và phóng ra khỏi vỏ.

Những trận pháp được bày ra theo phương pháp này thì pháp bảo chắc chắn sẽ được bố trí ở những mắt trận, chỉ cần tìm được những pháp bảo kia thì cũng có ý nghĩa là đại trận này bị phá. Tuy Lăng Tiêu rất muốn đi tìm pháp bảo nhưng hắn cũng cảm thấy cực kì đau đầu với tên Thương Địch đang ngồi chờ bên ngoài.

Khi trận pháp bị phá thì Thương Địch chắc chắn sẽ cảm giác được, đến lúc đó Lăng Tiêu lại phải đối mặt với quá trình đuổi giết của Thương Địch. Hơn nữa tên Thương Địch kia lại có thái độ cẩn thận với chỗ này, rõ ràng đây cũng không phải địa phương tốt đẹp gì.

Tách tách...Lăng Tiêu đang suy nghĩ thì đột nhiên nghe thấy tiếng nước rơi xuống, nhưng tiếng nước này lại vô cùng lạnh lốt, làm người ta nghe xong thì sinh ra một loại cảm giác giống như tâm linh bị gột rửa. Điều này vô cùng thần kì nhưng Lăng Tiêu lại rõ ràng sinh ra loại cảm giác như vậy. Khoảnh khắc này ngay cả Phượng Hoàng bảy màu xuất hiện khí tu luyện đến tầng thứ chín của Đại Tự Tại Tâm Kinh đang ở trên đạo tâm của Lăng Tiêu cũng phải mở to mắt ra, Phượng Hoàng kêu lớn một tiếng rồi vỗ cánh bay lên.

Hình bóng của Phượng Hoàng lập tức xuất hiện sau lưng Lăng Tiêu, mỗi lần Phượng Hoàng xuất hiện đều là những hình ảnh mờ ảo nhưng lần này lại vô cùng rõ ràng, lông vũ sáng rực và đẹp lộng lẫy làm người ta cảm thấy khó hít thở. Những đám lông màu đỏ tươi giống như có một ngọn lửa đang bùng lên, nó đang quay đầu nhìn khắp xung quanh, rõ ràng đang tìm kiếm một vật gì đó.

Lăng Tiêu đi thẳng về địa phương phát ra tiếng nước đổ theo bản năng, dưới chân hắn là một con đường mòn bằng đá không có dấu chân của bất kì ai nhưng nó lại vô cùng bằng phẳng, giẫm chân lên rất thoải mái. Trong lòng Lăng Tiêu thầm cảm thấy kì quái, vừa rồi chỗ này làm gì có con đường, hắn vừa nghĩ nếu chỗ này có con đường nhỏ thì tốt, lại xuất hiện một con đường mòn. Không ngờ mọi chuyện ở đây chỉ cần thầm nghĩ thì đã xuất hiện...hay là, hắn đang đi trong mộng?

Lăng Tiêu nghĩ vậy thì đột nhiên rùng mình, nếu đối phương có thể dễ dàng khống chế mình tiến vào giấc mộng thì chắc chắn phải rất hùng mạnh! Lúc này Phượng Hoàng ở sau lưng Lăng Tiêu bắt đầu kêu lên một tiếng mất kiên nhẫn, âm thanh lạnh lốt của nó làm Lăng Tiêu bình tâm trở lại. Hắn lắc đầu thật mạnh rồi thầm nghĩ:

-Dù ta có bị cuốn vào giấc mộng thì Phượng Hoàng do Đại Tự Tại Tâm Kinh tiến hóa sao có thể bị mê hoặc được chứ?

Lăng Tiêu thầm nghĩ, lúc này những bước chân của hắn giẫm trên con đường đá cũng trở nên rất thản nhiên. Đường mòn này quanh queo giống như ruột dê, hắn đi cả nửa ngày mới đến cuối con đường. Lúc này trước mặt Lăng Tiêu xuất hiện một con suối sâu nhưng lại rất nhỏ, chỉ rộng khoảng một thước mà thôi. Ngọn suối này trong suốt thấy đáy, xung quanh suối có rất nhiều cỏ cây, những tán cây chìa ra hẳn bên ngoài được ánh sáng mặt trời từ dưới nước phản chiếu lên tạo thành những đốm sáng nhỏ, tình cảnh xung quanh lúc này trở nên vô cùng tĩnh mịch.

Đối với Lăng Tiêu thì hoàn cảnh này lại sinh ra cho hắn cảm giác thân thiết giống như được trở về nhà. Hắn quay đầu nhìn lại, con đường mòn chính hắn vừa mới đi qua đã biến mất, bốn phía đều là cây cối um tùm. Nếu không phải Lăng Tiêu biết rõ chính mình không phải đang nằm mộng thì cũng bất buộc vung tay nhéo mình một cái thật đau để xem đây là thật hay giả.

-Tách tách!

Lại là những âm thanh trong trẻo vang lên, thần thức Lăng Tiêu đã hùng mạnh đến một cảnh giới nhất định, dù thời gian hắn cũng có thể khống chế được một chút. Nên trong nháy mắt ngay khi âm thanh kia vang lên bên tai thì ánh mắt Lăng Tiêu nhìn chăm chăm vào giọt nước tự nhiên xuất hiện bên trên, sau đó nó lại rơi xuống con suối nhỏ vô cùng đẹp mắt rồi phát ra một âm thanh không lớn lắm nhưng đặc biệt dễ nghe.

Lăng Tiêu đột nhiên cảm giác được con suối này có chút không đúng, hắn vội vàng dùng thần thức bao quanh con suối lại. Sau đó hắn mới phát hiện ra, bên dưới con suối lại không có nguồn, hơn nữa địa phương ở sâu bên dưới lòng suối cả gang tay chẳng những không ướt mà ngược lại còn rất khô ráo.

Nói cách khác thì con suối trước mặt cũng không chảy xuôi dòng đi đâu cả, cũng không thấm xuống bên dưới, không biết đã trải qua bao nhiêu năm chỉ từng giọt từng giọt nước mưa mà tạo thành con suối này.

-Tiểu Yêu, người, người xem thử đây có phải là ngọn suối không nguồn triệu năm không?

Giọng nói của Lăng Tiêu trở nên run rẩy vì kích động.

Âm thanh của Tiểu Yêu cũng trở nên run run:

-Chủ nhân, Tiểu Yêu...Tiểu Yêu...cũng không biết...

...

Lăng Tiêu cũng không nói gì mà ngửa mặt lên trời thở dài, tâm khê động rồi thầm nghĩ:

-Nước này chắc chắn là một thứ rất tốt, vì giọt nước mưa tựưng được sinh ra kia cũng đủ làm cho một tu chân giả hùng mạnh như mình phải tán thưởng rồi.

Sau khi nghĩ vậy, Lăng Tiêu lấy một bình sứ từ trong túi trữ vật ra rồi nhúng vào trong dòng suối trước mặt, hắn thầm nghĩ:

-Để xem có thể múc được bao nhiêu nước!

Lúc này Tiểu Yêu cũng đã hóa thành một thiếu nữ xinh đẹp đứng bên người Lăng Tiêu, nàng dùng giọng khe khẽ giải thích:

-Năm xưa ta cũng được nghe cha ta nói, La Ma Hồng Kim Ti, Lục Đồng, đá quý màu tím tự nhiên, suối không nguồn triệu năm và than gỗ hắc thiết vạn năm sau khi dung hợp lại có thể luyện hóa cho bất kì loại vũ khí gì trên thế gian này. Dù là sắt thường cũng có thể được luyện hóa thành thần khí.

-Để bọn nó dung hợp với nhau cùng một chỗ sao?

Lăng Tiêu cũng cảm thấy hơi nghi hoặc, hắn còn tưởng chỉ cần dùng suối không nguồn triệu năm và than gỗ hắc thiết vài chục vạn năm làm nhiên liệu thì có thể luyện hóa được rồi, không ngờ lại còn phải cùng dung hợp lại với nhau. Đây là lần đầu tiên Lăng Tiêu nghe đến phương pháp này, hắn còn định hỏi lại vài câu nhưng đột nhiên lại kinh hoàng a lên một tiếng.

Thì ra sau khi Lăng Tiêu ném bình sứ trữ vật vào trong dòng suối thì sau khi đầy nước lại tự động nổi lên. Hắn vẩy tay, bình trữ vật lập tức tự động bay về trên tay, bên trong quả nhiên đã đầy nước. Lăng Tiêu cảm

thấy kinh ngạc chính là con suối này không ngờ có đủ nước để đổ đầy bình trữ vật có thể tích cả trăm mét khối. Nhưng sau khi đã đổ đầy nước vào trong bình trữ vật thì con suối trước mặt...không ngờ lại chẳng giảm sút đi chút nước nào.

Lăng Tiêu cảm thấy khó tin, hắn lấy ra một chiếc bình khác ném vào trong lòng suối, bình trữ vật loại này được hắn luyện chế trên trăm cái mỗi khi rảnh rỗi.

Bình sứ trữ vật lại được đổ đầy nước rất nhanh rồi lại tự động nổi lên, nước suối...cũng không giảm bớt chút nào.

-Tách tách!

Lại một giọt nước mưa rơi xuống mặt suối, Lăng Tiêu cũng không thấy dòng suối nhiều nước hơn khi giọt nước này bay vào.

-Ta cũng không tin!

Rất ít khi Lăng Tiêu cố chấp phân biệt cao thấp với một ai đó nhưng lúc này lại khá hăng say với dòng suối trước mặt. Mãi đến khi Lăng Tiêu đổ đầy nước vào ba mươi chín bình sứ trữ vật thì dòng suối bên dưới cũng không thay đổi.

Bốn vách xung quanh dòng suối này đều là những tảng đá bình thường, căn bản cũng không phải là một cái thùng không gian, mà mỗi cái bình trữ vật của Lăng Tiêu lại có thể tích trên trăm khối, nước có thể đổ đầy ba mươi chín bình...cũng chính là hơn ba nghìn chín trăm khối nước.

Nhiều nước thế này cũng đủ để làm chết đuối vài người, vì sao dòng suối kia lại không xuất hiện biến đổi gì? Đột nhiên trong đầu Lăng Tiêu chợt lóe lên linh quang, thầm nghĩ:

-Có phải vấn đề này được đặt trên giọt nước mưa tự nhiên xuất hiện rồi rơi xuống dòng suối không?

Nghĩ vậy, Lăng Tiêu lại ném ra một bình sứ trữ vật khác. Chiếc bình này đột nhiên phóng lớn lên rồi bao phủ cả dòng suối.

Lăng Tiêu đợi rất lâu mới nghe thấy tách một tiếng, giọt nước mưa xuất hiện rồi rơi thẳng vào trong bình trữ vật. Lăng Tiêu cung tay, bình trữ vật lập tức bay về. Lúc này hắn dùng thần thức kiểm tra bên trong rồi trợn mắt há mồm, trong bình trữ vật...lại trống rỗng!

-Suối không nguồn...suối không nguồn...

Lăng Tiêu mở miệng nhắc đi nhắc lại vài lần, cuối cùng giật mình. Xem ra trong thiên hạ cũng chỉ có địa phương này mới tồn tại dòng suối không nguồn. Hơn nữa dòng nước cũng chưa chắc đến từ thế giới này. Tuy Lăng Tiêu không cảm nhận được những con sóng không gian dao động ở đây, nhưng ai biết được có thể xảy ra những chuyện thần kì như thế này hay không chứ?

Trong lòng Lăng Tiêu cảm thấy kinh sợ, đồng thời còn có những tham vọng mạnh mẽ muốn kiểm tra nơi đây.

Lăng Tiêu rất hiếu kì đối với dòng suối không nguồn này, hắn nhịn không được phải ngồi xổm xuống dùng một ngón tay nhúng vào giữa dòng nước. Một cảm giác lạnh như băng từ trên ngón tay hắn truyền đến, hắn rút tay rồi lập tức cảm giác được tay mình sắp đóng thành băng. Lăng Tiêu lấy ra bình trữ vật, lại phát hiện trong bình đã đầy nước, xem ra chỉ cần những bình xuống thì nước trong dòng suối đã có thể lấp đầy bình rồi. Trong lòng Lăng Tiêu thầm nghĩ:

-Cũng không biết ngọn suối này xuất hiện hơn tí năm chưa, nhưng nếu như vậy thì La Ma giới này cũng chắc chắn phải xuất hiện sớm hơn rất nhiều!

Lăng Tiêu vừa muốn rời khỏi nơi này thì dưới chân lại xuất hiện một con đường, rõ ràng có một con đường đá xuất hiện trước mặt. Nhưng hắn cũng xác định được con đường này cũng không phải là cái mà lúc này chính mình đi đến đây.

Lăng Tiêu lại đi theo con đường mòn lát đá về phía trước, hai bên đường vẫn là những hương vị tươi mát của thiên nhiên. Nơi đây không có tiên khí nhưng linh khí thì dồi dào giống như Thánh Vực.

Lại nói tiếp, nếu những địa phương này có những phạm nhân sinh sống thì chẳng khác gì những ngọn núi bên dưới nhân giới.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cuối cùng cũng đi đến cuối con đường, nơi đó...là một ngọn lửa bốc lên hừng hực. Ngọn lửa này rất kì lạ vì không làm người ta sinh ra bất kì cảm giác nóng nực nào, nhưng lúc này về mặt Lăng Tiêu lại trở nên có chút khó coi.

Vì Lăng Tiêu cảm giác được ngọn lửa này chính là...nguyên tố hỏa chân chính, còn mạnh mẽ hơn so với tam muội chân hỏa*.

(*: Tam muội chân hỏa thực ra không phải là luồng chân hỏa đặc biệt mà chỉ là cách gọi khác của thần khí đi qua mắt và hai huyết thái dương theo một cơ chế hết sức đặc biệt để tới đỉnh môn. Giống như tam muội chân hỏa của Hồng Hải Nhi trong Tây Du Ký!)

Sau ánh lửa như ẩn như hiện là một cánh cửa đen tối như mực, trên mặt cánh cửa được khắc đủ loại hoa văn cổ và bùng ra cảm giác vô cùng thâm lương.

Lăng Tiêu híp mắt, hần cảm thấy hơi do dự, mình có nên mạo hiểm tiến lên vượt qua ngọn lửa để đẩy cánh cửa kia xem ra bên trong có cái gì không?

Lăng Tiêu do dự, ngọn lửa vẫn bùng lên...

Huyền Thiên đột nhiên hóa thành hình người, hần đứng bên cạnh Lăng Tiêu khẽ nói:

-Chủ nhân, ngọn lửa này cứ để ta đối phó cho!

Nói xong Huyền Thiên còn dùng đầu lưỡi liếm liếm môi.

Những biểu cảm này chỉ có trên người một mỹ nữ xinh đẹp muốn mê hoặc kẻ khác, nhưng lúc này lại xuất hiện trên người Huyền Thiên...

Hành động này của Huyền Thiên làm da đầu Lăng Tiêu trở nên tê dại, tên Huyền Thiên này đúng là rất ghê tởm!

aimabietdc

773. Chương 688:thu Hoạch Kinh Người

Quả nhiên Huyền Thiên không tốn bao nhiêu sức lực đã thôn phệ nguyên tố hỏa hệ này sạch sẽ. Người thiết lập ra trận pháp này chắc chắn sẽ không ngờ trên đời này lại có một tổ hợp biến thái như vậy. Đối với người bình thường thì trận pháp này giống như địa ngục trần gian, nhưng đối với tổ hợp gồm Lăng Tiêu, Huyền Thiên và Tiểu Yêu thì điểm mạnh của trận pháp coi như chưa kịp hoàn toàn phát huy ra thì khuyết điểm lại bị người ta lợi dụng triệt để.

Lăng Tiêu nhìn cánh cửa đen như mực kia mà trong lòng cảm thấy có chút kích động. Hần không kiểm tra được bên trong là thứ gì, nhưng đây chính là động lực để một nhân loại tiến bước về phía trước.

Khi Lăng Tiêu đi đến trước cánh cửa thì đột nhiên cảm giác được bên trái hơi chấn động, nếu không phải thần thức của hần hùng mạnh thì căn bản không thể nào cảm giác được. Trong lòng hần khẽ động, ở địa phương này bất kì chi tiết nhỏ nào cũng không buông tha cho kẻ khác, trước đây là phong vũ lôi điện, sau đó lại là người khổng lồ thổ hệ và hỏa hệ nguyên tố. Lăng Tiêu cũng sẽ không đơn giản nghĩ rằng bọn nó đều tự nhiên sinh trưởng trong đây, nếu không có pháp bảo thì sao có khả năng xuất hiện những thứ đó được?

Lăng Tiêu đi về phía địa phương bùng ra những con sóng năng lượng, hần cẩn thận đề phòng nhưng khi đi đến đó vẫn không gặp phải bất kì nguy hiểm nào. Lăng Tiêu khẽ thở phào một hơi nhẹ nhõm, nếu ở bên trong sát trận này mà bất cẩn thì dù là hần cũng sẽ gặp phải những tổn thương nghiêm trọng.

Địa phương này có một lùm cây mọc lên, giống như một bụi cây gai, trên thân cây phủ đầy những cái gai nhọn hoắt và vô cùng sắc bén. Tất nhiên những thứ này cũng không làm khó được Lăng Tiêu, hần chỉ tùy

tiện vung tay thì những bụi gai này đã bị một luồng lực lượng mạnh nhổ đi tận gốc rồi găm rổng bay về phương xa, chỗ này chỉ còn lại một mảnh đất xấp.

Lăng Tiêu khẽ vung tay lên, bùn đất bên dưới cũng lập tức bắn lên tung tóe rồi xuất hiện một cái hố sâu vài thước, bên dưới lộ ra một cái rương bằng sắt.

Cuối cùng trên mặt Lăng Tiêu cũng lộ ra nụ cười, thầm nghĩ:

-Ta đã tìm được rồi!

Lăng Tiêu vung tay lên, một lực hút bùng ra kéo thùng sắt bên dưới lên. Thùng này cũng không được khóa lại, Lăng Tiêu lại khoát tay, một luồng lực lượng tuôn ra mở chiếc rương này ra, những đồ vật bên trong lập tức xuất hiện trước mắt.

Vật đập vào mắt Lăng Tiêu đầu tiên chính là một con thoi màu xanh thẫm có hai đầu nhọn hoắt, ở giữa rất xù xì. Lăng Tiêu vẫy tay, vật kia lập tức bay đến trước mặt hắn. Đột nhiên có rất nhiều tia chớp màu xanh thẫm lóe lên trên mặt ngoài của vật này, cuối cùng tất cả ngưng tụ lại tạo thành một vầng hào quang màu xanh giống như muốn bảo vệ con thoi này lại.

Lúc này trên bầu trời đột nhiên mây đen dày đặc giống như đã hô ứng với nhau, Lăng Tiêu thử đưa vào bên trong con thoi một luồng tiên lực thì thấy trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một tia chớp màu xanh thẫm. Đồng thời trong lòng Lăng Tiêu cũng đột nhiên cảm giác được có một tia chớp lóe lên giống như có sự tương thông, giống như tia chớp này chính là một cánh tay trên người hắn vậy.

Lăng Tiêu dùng ý niệm để điều khiển tia chớp này bổ xuống một ngọn núi cách đó không xa, những tiếng ầm ầm vang lên, ngọn núi kia lập tức bốc lên từng luồng khói đen, kèm theo những luồng khói đen chính là tình cảnh đất đá văng mù mịt làm người ta cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Trên mặt Lăng Tiêu lộ ra một nụ cười vừa lòng, thứ này chính là một pháp bảo sinh ra sấm sét. Hắn cũng biết địa phương chôn giấu những pháp bảo này chính là mắt trận.

Đây là Lăng Tiêu, chứ nếu đổi lại là một người khác thì có thể cố gắng tồn tại bên trong sát trận này là tốt quá rồi, cũng không thể có thần thức cường đại giống như Lăng Tiêu, ngay cả một con sóng dao động năng lượng yếu như vậy mà hắn cũng có thể cảm giác được.

Lăng Tiêu cất pháp bảo có thể tạo ra sấm sét đi, ánh mắt hắn lại chuyển lên trên một cái túi nhỏ vô cùng xinh đẹp. Cái túi này màu trắng như tuyết, bên trên được vẽ rất nhiều hoa văn và kí hiệu phức tạp làm người ta sinh ra cảm giác vừa đẹp lại vừa thần bí.

Lăng Tiêu cầm cái túi này lên rồi rút vào bên trong một luồng tiên lực, chỉ thấy miệng túi đột nhiên được mở ra, một cơn gió khủng bố thổi bùng ra. Tất cả cỏ cây hoa lá nơi ngọn gió này đi qua đều bị thổi bật gốc, Lăng Tiêu thấy tình hình không được tốt lắm nên vội vàng thu hồi tiên lực lại, gió cũng lập tức dừng lại. Nhưng trong nháy mắt vừa rồi cơn gió đã thổi tung tạo ra một con đường đất đen rộng bảy tám thước dài hơn nghìn thước.

Lăng Tiêu cũng không thể kìm được phải trợn mắt há mồm nhìn kiệt tác chính mình vừa tạo ra, hắn không ngờ pháp bảo hình dáng cái túi đang trong tay mình lại có uy lực kinh khủng như vậy.

Trong lòng Lăng Tiêu cảm thấy vô cùng sung sướng, hắn cũng vội vàng thu cái túi này lại. Bảo vật thứ ba chính là một bức tượng rồng được khắc từ ngọc to như lòng bàn tay, rõ ràng loại ngọc làm ra nó cũng là cực phẩm vì có màu xanh biếc, trông rất sống động và xinh đẹp. Khi Lăng Tiêu nắm vào trong tay thì cảm thấy ẩm ướt và có một mùi vị của biển, còn sinh ra một loại cảm giác giống như đang dung hợp cơ thể vào trong nước.

-Một kiện pháp bảo hệ thủy!

Lăng Tiêu không nhịn được phải than thở một tiếng.

Tiếp theo còn có một con dấu màu đen, cũng to như bàn tay, trên mặt con dấu chính là nguyên tố thổ hệ và có trọng lượng rất nặng làm người ta cảm thấy bên trong con dấu chắc chắn có một ngọn núi khổng lồ. Lăng Tiêu đưa tay cầm thử, cảm thấy thứ này không nặng bằng Phiên Thiên Ấn trong truyền thuyết,

nhưng nếu so sánh với Hàm Hàn Bảo Đỉnh lúc đầu hấn sử dụng để đập người khác thì tuyệt đối tốt hơn rất nhiều.

Những thu hoạch lớn này làm Lăng Tiêu cười rộ lên không ngừng, cuối cùng ở trong ruộng có một cây quạt giống như của phàm nhân. Những pháp bảo trước đó đều là phong vũ lôi điện thổ, tất cả đều có đủ rồi, như vậy cây quạt cuối cùng này chắc chắn sẽ có liên quan đến hỏa. Lăng Tiêu thầm nghĩ vậy thì mỉm cười rồi cầm lấy cây quạt bên dưới lên mở ra. Lăng Tiêu vốn là một người vô cùng anh tuấn, hơn nữa hiện nay hấn đã có được cơ thể của Tiên nhân, vì cơ duyên mà hấp thu được hơn phân nửa thần tính của Tiểu Yêu lưu lại và ngưng tụ ra thần cách. Lúc này nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, quả thật có thể làm cho hàng vạn thiếu nữ phải say mê, dù già hay trẻ cũng không tha.

Tuy Lăng Tiêu có thể luyện chế ra Trụ Nhan Đan, có thể vợ vét được rất nhiều tiền tài của phụ nữ, nhưng đối với dung mạo của chính mình thì hấn cảm thấy không xem trọng lắm. Trong mắt Lăng Tiêu thì thực lực hơn người mới là tài sản duy nhất của bản thân.

Còn về diện mạo...có anh tuấn hay không, có thể ăn cắp được sao? Hay là đẹp trai thì người ta sẽ không đối đầu với người?

Lăng Tiêu thấy trên cả hai mặt của cây quạt màu vàng nhạt này đều được vẽ không dưới một trăm ngọn lửa đủ mọi kiểu dáng. Có những ngọn lửa rất tầm thường, có một vài ngọn lửa kì quái Lăng Tiêu biết, cũng có một số loại...hấn chưa từng nghe qua bao giờ!

-Nhưng cái quạt này...sử dụng thế nào

Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng, sau đó hấn phát vù một cái.

Một luồng khí nóng bùng lên hai lỗ tai Lăng Tiêu, nếu không phải hấn có tiên lực hộ thể, có sự cảnh giác cao độ thì lần này chắc chắn sẽ được ném quả đăng.

Lăng Tiêu cảm thấy khi mình không cẩn thận quạt thứ này thì lại sinh ra luồng khí hùng hực như vậy. Hấn dùng về mặt kinh hãi nhìn cây quạt trong tay, hấn cũng không tin mà quạt về bên cạnh, lần này hấn dùng sức rất mạnh.

-Vù!

Trong khoảnh khắc có một ngọn lửa màu xanh bùng lên cao mấy trượng.

Dưới cái nhìn chăm chăm của Lăng Tiêu, những cây đại thụ khổng lồ ở bên cạnh lập tức hóa thành tro bụi.

Cái này cũng chưa là gì, thậm chí ngay cả mặt đất cũng liên tục bị thiêu đốt, không có bất kì dấu hiệu nào chứng tỏ nó muốn ngừng lại. Con sóng nhiệt sinh ra làm Lăng Tiêu phải kúi vội về phía sau, hấn phải lui ra vài dặm thì cảm giác nóng hùng hực mới giảm bớt được vài phần. Nhưng người có thực lực như Lăng Tiêu mà vẫn còn như vậy thì những võ giả khác đứng ở chỗ này căn bản không thể chịu đựng nổi.

Lăng Tiêu đảo mắt nhìn về phía ngọn lửa vừa rồi, hấn lại quạt vài cái nhưng không dùng nhiều sức lắm.

Một tiếng nổ ầm vang lên, một luồng hào quang đỏ rực phóng thẳng lên trời khoảng hai ba nghìn thước rồi lại rơi xuống đất, khắp xung quanh bắt đầu bốc cháy bùng bùng.

-Ầm ầm!

Lại có tiếng nổ lớn vang lên, sau đó lại thấy rất nhiều dung nham từ bên kia chảy xuống.

Lăng Tiêu nói không nên lời, loại pháp bảo hệ hỏa này quả thật quá lợi hại, chính hấn còn chưa dùng nhiều sức mà đã tạo thành kết quả thế này rồi. Nếu hấn liều mạng quạt vài cái thì sẽ có tình cảnh gì được tạo ra đây?

Nhưng lúc này Lăng Tiêu cũng không có ý muốn thử lại. Khi thấy dung nham đã chảy đến trước mặt, trong lòng Lăng Tiêu khẽ động rồi lật ngược cây quạt lại vung lên vài cái. Điều thần kì đã xuất hiện, dung nham nóng bỏng giống như có thể hóa tan tất cả mọi vật trên thế gian thành cặn bã lại bị Lăng Tiêu vung quạt lên vài lần liền trở nên nguội lạnh, tất cả nham thạch bị đông đặc lại.

Lăng Tiêu chắc chắc lười, trên mặt lộ ra nụ cười. Thu hoạch lần này làm hắn cảm thấy rất vừa lòng, sao có thể dùng hai chữ phong phú để hình dung được chứ?

Lăng Tiêu cảm thấy những pháp bảo này tuyệt đối không thể luyện chế được.

Hơn nữa Lăng Tiêu cũng cảm thấy cho dù là thời kì huy hoàng của Tu Chân giới cũng không thể nào luyện chế ra được những loại pháp bảo như thế này.

Chỉ có một khả năng duy nhất, đây chính là kết quả của Tiên giới.

Tiên khí!

Còn Tiên giới này có phải là Tiên giới kia hay không thì chẳng quan trọng, mà quan trọng chính là...những bảo vật này đã vượt xa pháp bảo do siêu cấp cường giả giống như Lăng Tiêu luyện chế ra, như vậy đã là quá đủ.

Lăng Tiêu gấp quạt và thu hồi lại, hắn nhớ kĩ mặt nào là lửa lớn mặt nào là lửa nhỏ. Sau đó lại chuyển ánh mắt xuống ruộng sắt bên dưới, những bảo vật hắn vừa lấy ra chỉ chiếm một phần bà dung lượng của cái ruộng này mà thôi. Hắn biết bên dưới vẫn còn hai tầng nên vội vàng vung tay lên gỡ tầng bên dưới ra.

Lăng Tiêu nhìn xuống tầng thứ hai mà không nhận được phải hít vào một luồng khí lạnh. Người có tâm tính kiên định và cảnh giới cực cao như hắn cũng phải cứng đờ như tượng, không ngờ tầng thứ hai lại được đặt ba thanh kiếm.

Vỏ kiếm rất cổ xưa và trang nhã, mặt trên được bọc một lớp da và không có bất kì hoa văn và trang sức gì cả. Thanh kiếm và chuôi kiếm rất hoàn chỉnh giống như sinh ra đã là như vậy, không biết chúng đã lắng đọng nằm bên trong bao nhiêu năm, hôm nay lại được nhìn thấy ánh nắng mặt trời. Lăng Tiêu từ trên ba thanh kiếm này cảm giác được một loại...tâm tình hưng phấn.

Đây mới chính là nguyên nhân làm Lăng Tiêu phải giết mình. Ba thanh kiếm này...rõ ràng đều là những bảo kiếm có kiếm linh, nói trắng ra Tiểu Yêu không phải là kiếm linh mà là một người có linh hồn cơ thể độc lập.

Trở thành tu chân giả Thực Sơn nên Lăng Tiêu biết rất rõ, muốn để một thanh kiếm tự mình sinh ra kiếm linh là một chuyện đặc biệt khó.

Không nói đâu xa, ngay cả các nàng Diệp Tử cùng tu luyện công pháp Thực Sơn với mình nhiều năm như vậy, làm gì có người nào làm kiếm sinh ra kiếm linh được? Tiêu Vi Kiếm của Diệp Tử do chính mình rèn ra, có thể sinh ra một tia cộng minh với nàng nên sử dụng rất thuận tay, vì vậy thanh kiếm này cũng được coi là thần binh là bảo vật rồi.

Vì vậy có thể thấy ba thanh kiếm có kiếm linh kia giá trị thế nào.

aimabietdc

774. Chương 689:kinh Ngạc

Ba thanh kiếm hình dạng khác nhau, thanh thứ nhất có thân kiếm và chuôi kiếm màu xanh, Lăng Tiêu khẽ rút bảo kiếm này ra, nó lập tức phát ra những tiếng rỗng gầm. Bảo kiếm này dưới rộng trên nhọn, cứ như vậy mà tạo thành một mũi kiếm vô cùng sắc bén. Tất cả thanh kiếm đều dùng một loại kim loại tạo thanh, còn thành phần của kim loại này là gì...Lăng Tiêu cũng không biết được.

Đúng vậy, cũng có những chuyện mà Lăng Tiêu không biết, cũng có những chuyện hắn chẳng thể nhận ra. Thanh kiếm hắn đang cầm trong tay cũng không nặng lắm, nhưng cảm giác tâm linh tương thông làm cho người ta cảm thấy không phải đang cầm vũ khí trên tay, mà chính là cánh tay của chính mình mọc dài ra.

Lăng Tiêu đưa mắt nhìn xuống bốn chữ nhỏ được khắc trên mũi kiếm: Tinh Thần Lam Kiếm.

Khi nhìn thấy bốn chữ này thì Lăng Tiêu lại trợn trừng mắt, hốc mắt lại trở nên đỏ bừng, bên trong hai con ngươi cũng có chút ẩm ướt. Những chữ này...Lăng Tiêu rất quen thuộc.

Năm xưa hắn đã đọc qua rất nhiều sách cổ trên Tu Chân giới, nhưng tất cả đều là những kiểu chữ này. Bàn tay Lăng Tiêu run lên nhè nhẹ, hắn khẽ vuốt lên bốn chữ nhỏ trên mặt kiếm rồi thì thầm:

-Ta đã nghe nói...vì sao con người trên thế giới này lại có thể tạo ra những thanh bảo kiếm vô cùng tuyệt vời thế này chứ? Sao ta lại dễ dàng đoạt được như vậy?

Sau khi tâm tình đã yên tĩnh trở lại, Lăng Tiêu mới rút thanh kiếm thứ hai ra. Thanh kiếm này được tạo hình rất kì dị, toàn thân đều có một màu đỏ sậm giống như một câu thước vậy, không ngờ mũi kiếm lại bằng

Hơn nữa thanh kiếm này cũng không mở ra rãnh máu, nhưng khi bàn tay tiếp xúc với mũi kiếm thì sẽ cảm thấy một luồng hàn khí kinh người sinh ra, rõ ràng có những khi chính mắt nhìn thấy cũng chưa chắc là sự thật.

Trên thân kiếm rộng như bàn tay được khắc năm chữ—Hỏa Long Hàn Sương Kiếm!

Lăng Tiêu cảm thấy thanh kiếm này cũng không có gì khác biệt với Tinh Thần Lam Kiếm. Khi hắn vung tay lên, một luồng kiếm khí bùng ra chém một cây đại thụ khổng lồ cách đó không xa thành hai đoạn, nhưng cây đại thụ này lại không chút rung động.

-Kiếm tốt!

Lăng Tiêu thầm khen một tiếng, ánh mắt hắn lại rơi xuống kiếm thứ ba. Đây chỉ là một thanh kiếm kì quái nhất trong số này, nó không có vỏ kiếm, cũng không dài mà chỉ hơn hai thước, thân kiếm màu vàng nhìn giống hệt như một con rắn đang bò. Thân kiếm rất nhỏ, đồng thời lại cong queo uốn lượn, mũi kiếm cũng được chia thành hai đầu giống như lưỡi rắn. Thanh bảo kiếm này có tên là Kim Xà Kiếm, thoạt nhìn thì cảm thấy rất khó chịu, người bình thường nhìn thấy nó chắc chắn sẽ cười lên ha hả, vì loại bảo kiếm này muốn dùng để giết người thì hình như có chút khó khăn.

Lăng Tiêu cũng không cười, hắn nhìn thanh kiếm này mà nghĩ tới một bộ kiếm quyết. Nếu có người nào dùng kiếm quyết đó để thi triển Kim Xà Kiếm thì nhất định sẽ trở thành một loại vũ khí giết người vô cùng khủng bố.

Lại nói, một thanh vũ khí có thể sinh ra kiếm linh có thể là loại bỏ đi sao?

Cái rương sắt còn lại cũng chính là bảo vật, đã lâu rồi Lăng Tiêu chưa kiếm được món bảo bối nào, nên bây giờ tâm tình đã trở nên kích động. Hắn đưa mắt nhìn tầng cuối cùng trong rương rồi thì thầm nghĩ:

-Tầng hai đã có nhiều bảo bối như vậy, tầng thứ ba...sẽ là cái gì nhỉ?

Lăng Tiêu ôm tâm tình như vậy mà mở tầng thứ ba ra, ít nhiều thì cũng nằm ngoài dự đoán của hắn. Tầng thứ ba này không có pháp bảo gì cả, chỉ có lớp vải nhung màu vàng rất mềm mại phủ trên một bản thảo.

Những chữ viết bên trên quyển sách này giống hệt như kiểu chữ khắc trên ba thanh bảo kiếm kia. Lăng Tiêu nhận ta điều này theo bản năng, hắn nghĩ nhất định bản thảo này sẽ ghi lại một tin tức kinh thiên động địa.

Cánh tay trong ống tay áo của Lăng Tiêu đã trở nên run run, nhưng hắn vẫn kiên định chộp lấy bản thảo kia lên. La Ma giới đã sụp đổ rất nhiều năm mà bản thảo này vẫn còn hoàn hảo không có bất kì hư hại nào. Lăng Tiêu mở trang đầu tiên ra, bên trên còn ghi lại một đoạn hội thoại.

-Con cháu đời sau nếu có được đọc những lời này thì cũng đừng nên kinh hoàng...

Bịch một tiếng, bản thảo rơi xuống mặt đất, Lăng Tiêu há hốc miếng ánh mắt trợn trừng lên. Hắn cảnh giác nhìn bốn phía, rồi đem thần thức bao phủ một phạm vi mười dặm xung quanh cơ thể. Lúc này đúng là Lăng Tiêu đã sinh ra một loại cảm giác kinh hoàng.

-Đừng nên sợ hãi sao? Không sợ mới lạ! Nếu không giết mình...thì là thăng ngốc!

Vì sao lại không sợ? Cho dù Lăng Tiêu biết Hoàng Phủ Nguyệt cũng là người từ một thế giới khác xuyên việt đến Thương Lan Đại Lục, nhưng hắn cũng không cảm thấy điều này có bất kì vấn đề gì, nếu chính mình có thể đến đây vậy vì sao kẻ khác lại không tới được?

Thuật bói toán Lăng Tiêu cũng đọc lướt qua khá nhiều, hẳn cũng có thể cảm ứng được một vài chuyện sắp xảy ra với mình. Nhưng hơn mười vạn năm trước...thậm chí là vài chục vạn năm trước đã có người tính được, cuối cùng sẽ có một ngày quyển bản thảo này sẽ bị người đồng tộc nhìn thấy, vậy người tạo ra nó phải có pháp lực thế nào đây?

Đại La Kim Tiên sao? Hay là thánh nhân?

Lăng Tiêu lật bản thảo lên, lúc này vẻ mặt trở nên nghiêm nghị rồi tiếp tục đưa mắt xem.

-Ta vốn là Đại La Kim Tiên, lúc đầu khi ta đi đến nơi đây thì nó vẫn còn là một địa phương vô cùng hoang dã. Khi đó ta cảm thấy mừng thầm trong lòng, có công tạo hóa thiên địa, có đức khai sáng thời kì hưng thịnh vạn năm, đại công đức như vậy, ta lại tiến lên một bước thì không phải là thánh nhân sao?

-Đại La Kim Tiên, thật là Đại La Kim Tiên!

Lăng Tiêu lú lười không nói nên lời, trong mắt hẳn thì Tiên giới là một địa phương thần bí khó lường, hoàn toàn là một thế giới hùng mạnh. Mà Đại La Kim Tiên lại chính là một tồn tại đỉnh phong trên Tiên giới, điều này khác hẳn với những võ giả cảnh giới đại viên mãn trên Thánh Vực.

Lăng Tiêu lại tiếp tục đọc, những chữ viết bên dưới phần lớn dùng để miêu tả một vài chuyện người này dùng Tiên thuật và tri thức của mình để thay đổi thế giới này. Tuy người này cũng không nói cho rõ ràng, nhưng nhìn khoảng thời gian trôi qua thì từ khi bắt đầu đến lúc kết thúc lại là vài trăm vạn năm.

-Trời, vị tiên bói Tiên giới này đã xuất hiện ở đây mấy trăm vạn năm trước!

Lăng Tiêu cảm thấy trái tim mình đập lên dữ dội.

Nguyên nhân La Ma giới sụp đổ cũng chưa hẳn đều do Thương Dịch làm ra. Nhưng Lăng Tiêu lại phát hiện ra một chuyện rất có ý tứ, tên Thương Dịch này...không ngờ lại là một gã đệ tử đầu tiên của vị Đại La Kim Tiên.

Sau khi vị Đại La Kim Tiên hùng mạnh cải tạo tinh cầu hoang dã này thành một loại địa phương gần giống như Tiên giới thì cũng tiêu hao một số lượng tiên lực khổng lồ. Đồng thời cũng vì trên thế giới không có nhiều thần tiên, dù có cũng chính là những tên do chính người này bồi dưỡng và nuông chiều mà trở nên hư hỏng, cho nên thế giới này vẫn luôn mất ổn định.

Tất cả bọn họ đều bỏ ra nhiều công sức tìm kiếm một thế giới thích hợp hơn. Thật ra hơn mười vạn năm trước bọn họ đã phát hiện ra Thần giới, đồng thời cũng thông qua Thần giới mà biết được Thánh Vực.

Nhưng khoảng cách giữa hai bên lại quá xa, mà con đường nối liền cũng không ổn định, cho nên mỗi lần có người đi qua đều chỉ là may mắn mà thôi. Cũng vì những điều này mà La Ma giới muốn di dân lên Thần giới hoặc lên Thánh Vực là một chuyện vô cùng khó khăn.

Trong lúc này lại có chuyện xảy ra, giữa Thương Dịch và Đại La Kim Tiên vì bất đồng một số chuyện mà âm ỉ với nhau. Thương Dịch phản đối rồi lại bỏ đi, một mình đi đến Thần giới. Sau rất nhiều năm trôi qua, rất nhiều người mạnh trên La Ma giới càng lúc càng nhiều làm cho thế giới này trở nên hỗn loạn không thể chịu nổi. Nếu thế giới này không phải được Đại La Kim Tiên chống đỡ thì sợ rằng đã sụp đổ từ lâu rồi.

Thương Dịch vẫn một mực cho rằng đám người kia đáng chết, nếu những người này chết sạch thì La Ma giới cuối cùng cũng sụp đổ nhưng cũng không đến mức như bây giờ. Mà vị Đại La Kim Tiên sư phụ của hắn vẫn giữ một trái tim nhân từ, ông ta chính là phụ thân của thế giới này, sao lại nhẫn tâm giết chết chính đứa con của mình chứ?

Vì vậy mà Thương Dịch trở nên phẫn nộ, chính hắn lại bỏ thêm một cọng rơm lên lưng con lạc đà mang nặng*. Hẳn cho rằng chỉ cần mình bùng phát thực lực ra thì có thể hủy diệt cái thế giới này, như vậy sư phụ của mình chắc chắn sẽ rời khỏi La Ma giới và cùng chính mình đi lên Thần giới kia.

(*: truyện ngụ ngôn kể về một con lừa đã gánh rất nhiều vật nặng trên lưng, đến khi ông chủ vất thêm một chiếc áo lên thì đã không thể gắng gượng mà đổ sụp xuống!)

Nhưng chính Thương Dịch này cũng không ngờ sư phụ lại nhân từ đến mức độ như vậy, vị này thà chết và mãi mãi tiêu tán trên thế giới này chứ không muốn để cho những tên cường giả trên La Ma giới này phải

tổn thương.

Đại La Kim Tiên hùng mạnh vì muốn bảo vệ La Ma giới khỏi vỡ tan thành từng mảnh mà hóa thân thành pháp tắc thiên địa rồi hoàn toàn biến mất. Nhưng một mảnh thể giới đã tiến sát bờ vực sụp đổ thì không thể chỉ là một người có thể chống đỡ được. Cho nên toàn bộ những cường giả trên La Ma giới đều không thể tránh khỏi vận mệnh tử vong.

Thương Định cũng rời khỏi thế giới này, sau rất nhiều năm hắn lại quay trở về. Hắn gặp phải một cô gái xinh đẹp, nhưng hình như cô gái kia cũng không biết cha của nàng cũng là quân chủ La Ma giới lại chính là người sáng lập ra toàn bộ La Ma giới. Nhưng trong lòng Thương Định lại có quý, hắn nghĩ rằng nếu bỏ qua cho cô gái thì sớm muộn gì hắn cũng sẽ bị báo thù.

Vì vậy là một trận chiến có một không hai...bùng ra.

Lăng Tiêu xem đến đây thì không nhịn được phải tuôn ra mồ hôi lạnh, thầm nghĩ:

-Thực lực của Đại La Kim Tiên thì thế nào? Đây quả thật....rất khủng bố! Đúng vậy, tất cả mọi chuyện đều được ghi lại rất tỉ mỉ trên bản thảo này. Nói cách khác, trước khi tất cả mọi chuyện này phát sinh thì vị Đại La Kim Tiên này đã biết được những chuyện xảy ra sau đó rồi!

Nhưng vị này cũng không muốn nhúng tay can thiệp mà cứ để cho những chuyện này xảy ra như vậy. Đây là thuận theo ý trời sao? Lăng Tiêu cũng không biết, nhưng sự hùng mạnh và khủng bố của vị này làm Lăng Tiêu cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Điều này vẫn còn chưa đáng để nói, trên quyển sách kia còn viết rất rõ, chỉ có người trên Tu Chân giới đến đây, cũng chính là Lăng Tiêu xông vào đây mới không gặp phải bất kì nguy hiểm gì. Vì sát trận này là một địa phương được chuẩn bị để Lăng Tiêu đến lấy...bảo vật!

Mặt sau bản thảo còn viết:

-Vị bằng hữu đến từ địa phương giống ta, xin người hãy yêu thương con gái của ta, kiếm linh cũng được, công chúa La Ma giới cũng được, chỉ cần nàng có thể tiếp tục sống thì đã quá đủ rồi. Thật ra, tiên thì có năng lực gì? Trường sinh bất tử...thì có được gì đâu? Nếu con người không có mục tiêu và phương hướng, dù có trường sinh thì cuối cùng cũng sẽ quần bách mà chết. Người đừng giết Thương Định vì hắn có thể chấn hưng lại La Ma giới. Vì ta đã hóa thành pháp tắc thiên đạo, nên tất cả lực lượng pháp tắc trên La Ma giới sẽ chậm rãi khôi phục trở lại như bình thường. Việc này có lẽ sẽ mất rất nhiều thời gian, có lẽ là trăm vạn năm, có khi lại là hàng ngàn vạn năm.

-Người sẽ không đợi được đến ngày đó, nhưng Thương Định lại có thể. La Ma giới ở trong tay hắn sẽ lại bùng ra sức sống chân chính! Cho nên, đừng giết hắn, cứ coi như ta cầu xin người!

-Để bồi thường, thì tất cả bảo vật kia đều tặng cho người. Đồng thời, khi người mở cánh cửa màu đen kia ra thì nó sẽ truyền tống người đến một địa phương cũ. Từ nay về sau, La Ma giới và Thần giới sẽ mãi mãi không còn mối liên hệ nào nữa, trở thành một thế giới độc lập.

-Còn cánh cửa màu đen ở sau lưng người, người cứ đi qua, đừng sợ hãi...

Lăng Tiêu xem đến đây thì đột nhiên dừng lại, hắn sinh ra một loại cảm giác giống như chưa hiểu hết ý. Vị Đại La Kim Tiên này còn rất nhiều chuyện không nói ra, ví dụ như hắn sao đến được đây, vì sao lại biết mình sẽ đến đây? Mà quan trọng là, Lăng Tiêu lại cảm thấy do dự, có nên nói chuyện này cho Tiểu Yêu biết hay không?

aimabietdc

775.]chương 690:thương Lan

Một địa phương khiến ta phải kinh ngạc sao? Thực Sơn à?

Lăng Tiêu lắc đầu rồi cười thầm, vị Đại La Kim Tiên tiền bối này cũng chưa chắc đã không phải biết Thực Sơn. Dù sao thì ba thanh kiếm này đã thể hiện rõ trình độ luyện khí rất cao siêu, tuy nhiên cũng chưa chắc chỉ có người Thực Sơn mới biết luyện khí.

Dù sao vị Đại La Kim Tiên kia chắc chắn cũng là tự mình xuyên việt từ bên kia của thế giới của Tiên giới sang bên này.

Lăng Tiêu đang cân nhắc trong lòng thì giọng nói của Tiểu Yêu đã vang lên sâu kín:

-Chủ nhân, vị này, vị này...chính là cha ta sao?

-Sao? Người đã biết cả rồi à?

Lăng Tiêu trở nên sững sốt, thăm nghĩ:

-Sao Tiểu Yêu có thể nhìn thấy bản thảo này được?

-Không phải, từ khi đi vào đây ta đã nghe thấy một âm thanh, người kia nói với ta không nên đi tìm Thương Địch, nói rằng ta không phải thuộc về La Ma giới này. Mà Thương Địch, mới thật sự là người của La Ma giới, thế giới này nên giao cho hắn...

Khi Tiểu Yêu nói đến đây, giọng nói lạnh lùng của nàng lại tràn đầy đau thương:

-Chủ nhân, cha ta...thật sự đã chết rồi sao?

Lăng Tiêu lặng yên không nói, dù là Tiên nhân cũng không thể thật sự nghịch thiên mà đi, cũng sẽ bị đủ loại quy tắc áp chế, dù biết trước kết quả thì được lợi ích gì chứ? Cuối cùng cũng không thể thay đổi được.

Trong lòng Lăng Tiêu đột nhiên bùng lên vài phần buồn bã.

Lăng Tiêu đi đến cánh cửa màu đen trước mặt, hắn vươn tay, đẩy nhẹ...

Một luồng ánh sáng trắng đột nhiên bùng lên, ngay cả Lăng Tiêu cũng không dám mở to mắt nhìn vào luồng ánh sáng này. Hắn nhắm chặt mắt lại, thần thức khổng lồ chợt tuôn ra ngoài giống như dòng nước lũ. Hắn cảm giác được linh khí của địa phương này ít hơn rất nhiều so với Thánh Vực. Lúc này hào quang tiêu tán, Lăng Tiêu cẩn thận mở to mắt rồi lập tức sững sốt đứng đờ như tượng.

Đây, không ngờ đây lại là đại lục Thương Lan, mà dưới chân hắn là một mảnh trắng bệch, đây là...Phạm Á Đại Tuyết Sơn sao?

Lăng Tiêu đưa mắt nhìn lên trên những ngọn núi, đập vào mắt hắn là tuyết trắng xóa. Hắn không nhận được phải quay đầu nhìn lại, bầu trời trong xanh như ngọc không có bất kỳ một màu sắc nào khác, chỗ nào có bóng dáng của cánh cửa màu đen chứ?

Lăng Tiêu lắc đầu cười khổ, trong bản thảo nói mình đừng nên kinh ngạc, nhưng dưới tình huống thế này mà không giật mình sao? Đại La Kim Tiên...làm việc đúng là nắm ngoài dự đoán của mọi người!

Lăng Tiêu tham lam hít vào một luồng không khí trong lành của đại lục Thương Lan, trong ánh mắt lại dần lộ ra vẻ hoài niệm, đã trải qua...hơn bốn trăm năm rồi sao? Trong núi đã không phân biệt ngày tháng, quan niệm đối với thời gian trong Thánh Vực đã dần trở nên phai nhạt. Ngay cả những người như phụ thân Lăng Thiêu Khiếu và tí ti Lăng Tổ bây giờ cũng không còn ai đi tính thời gian nữa.

Lúc này đột nhiên có rất nhiều lực tấn ngưỡng hùng mạnh từ bốn phương tám hướng phóng thẳng về phía Lăng Tiêu như thủy triều, những luồng tấn ngưỡng này rất kiên cố, hơn nữa ý niệm bên trong lại rất mạnh.

Lăng Tiêu hơi ngẩn người, từ khi nào thì những tấn đồ trên nhân giới có những ý niệm hùng mạnh như vậy chứ? Lăng Tiêu nghĩ vậy rồi nhắm chặt mắt lại, trong lòng trầm suy tính một lúc, sau đó khóe miệng lại nhếch lên lộ ra một nụ cười lạnh.

.....

Đế quốc Lam Nguyệt vẫn do Lý Thị hoàng tộc nắm quyền như năm xưa, vị hoàng đế hiện nay cũng không phải là tên đệ tử Thục Sơn Lý Vô Hiếu kia. Một trăm năm mươi năm trước Lý Vô Hiếu đã thông qua truyền tống trận Thục Sơn trên nhân giới phi thăng lên Thánh Vực. Lúc này hắn đang bế quan tu luyện trên Thánh Vực.

Từ hai trăm năm trước đế quốc Lam Nguyệt đã thống nhất toàn bộ đại lục phía Đông, Lý Thị hoàng triều vô cùng huy hoàng.

Hiện nay hoàng đế của đế quốc Lam Nguyệt chính là cháu trai của Lý Vũ Hiếu tên là Lý Kỳ.

Sau khi đế quốc Lam Nguyệt hùng mạnh thống nhất Đông đại lục thì Thục Sơn giáo là quốc giáo, ngay từ đầu Thục Sơn đã được toàn đất nước vô cùng coi trọng. Nhưng khi Lý Vũ Hiếu phi thăng thì đám con cháu của hắn lại dần quên mất lời răn dạy của tổ tiên, bọn họ cho rằng toàn bộ thiên hạ này vốn đều là của Lý Thị hoàng tộc, Thục Sơn phái cũng không xuất binh thì dựa vào cái gì để hưởng thụ đãi ngộ là quốc giáo? Đệ tử Thục Sơn dựa vào cái gì để coi là tài trí hơn người? Thậm chí ngay cả hoàng tộc cũng không dám trên chộc đến đám người này nữa sao?

Phương Tây đại lục được thống nhất hơn một trăm năm trước rồi xuất hiện một tôn giáo có tên là Thanh Hà giáo. Giáo phái này đã nhiều lần biểu hiện thần tích, tuy chỉ là một tôn giáo mới xuất hiện nhưng lại cực kì phổ biến khắp phương Tây đại lục, cũng dần có ý muốn qua mặt Thục Sơn giáo.

Mười mấy năm trước Thanh Hà giáo lại truyền đạo sang Đông đại lục, muốn bén rễ đâm chồi ở đây. Hiện nay đương kim đế vương là Lý Kỳ, thuật cân nhắc của hắn vô cùng cao siêu, cảm thấy đây là một cơ hội tuyệt vời để chèn ép Thục Sơn giáo, cho nên hắn cũng không muốn nhúng tay vào mà cứ để cho Thục Sơn giáo và Thanh Hà giáo đấu đá với nhau. Hắn muốn đợi đến cuối cùng, trai cò đánh nhau ngư ông hưởng lợi, không phải là chuyện rất tốt sao?

Vì Lý Thị hoàng tộc cố ý dung túng mà Thanh Hà giáo phát triển cực nhanh, vì bọn họ có tài chính dồi dào mà rất nhanh thần miếu đã mọc lên khắp Đông đại lục. Rất nhiều thần miếu được xây dựng trên Thương Lan đại lục này cùng đứng vào thế phân cao tranh thấp với Thục Sơn giáo.

Đương kim chủ đạo giáo của Thục Sơn giáo chính là đệ tử đại đệ tử Thục Sơn phái, là một tên trung niên có tên là Tùy Nghiêm. Những năm gần đây đệ tử của Thục Sơn giáo trên nhân giới cũng không có nhiều người thiên phú cao, nhưng năng lực của người chủ đạo giáo rất mạnh. Tất cả đệ tử thiên tư cực tốt đã phi thăng lên Thánh Vực, đám người này đều bổ sung vào tạo thành những dòng máu mới của Thục Sơn phái trên Thánh Vực.

Tùy Nghiêm thấy chuyện này phát sinh đương nhiên sẽ ăn ngủ không yên. Mức độ trung thành của hắn đối với Thục Sơn phái là không thể nghi ngờ, hiện nay Thục Sơn phái trên nhân giới đã phát triển rất ổn định, đệ tử có trên mười vạn. Khi phải đối mặt với tình huống này, thì chỉ có một biện pháp tốt nhất chính là vừa phát triển tôn giáo của mình, vừa đả kích tôn giáo kia.

Nhưng không ngờ Thanh Hà giáo kia tuy mới phát triển nhưng những tên võ giả hộ giáo đều có thực lực vô cùng mạnh mẽ. Thục Sơn phái đã nhiều lần xảy ra xung đột với Thanh Hà giáo, nhưng hai bên cũng đều có thắng có thua.

Thật ra Tùy Nghiêm cũng đã đem chuyện này báo cáo với Thánh Vực, nhưng hiện nay Thánh Vực cũng không yên ổn, Thục Sơn phái trên Thánh Vực cũng đang nằm trong trạng thái chiến tranh. Hơn nữa bọn người Thiên Viên và Tương Vân Sơn lại vô thức cho rằng nhân giới cũng không xảy ra chuyện gì quá lớn, nên bọn họ xem nhẹ chuyện này thao bản năng. Nguyên nhân mà bọn họ xem nhẹ chuyện này cũng chủ yếu bởi vì Tùy Nghiêm không báo cáo lên ba chữ Thanh Hà giáo, đối với Tùy Nghiêm thì chi tiết này hoàn toàn không cần phải...nói.

Nếu không phải Lăng Tiêu giáng lâm ở nơi đây đúng dịp, thì không biết loại chuyện này còn kéo dài bao lâu nữa.

Năm năm trước chiến đấu đã bắt đầu nổ ra toàn diện, hiện nay hai giáo phái như nước với lửa. Cuối cùng Lý Kỳ cũng đã đạt được mục đích của chính mình, hiện nay người vui mừng nhất cũng chính là hắn.

Mà tất cả mọi người cũng không ngờ vì chuyện hai giáo phái xảy ra chiến đấu mà những ý niệm tín ngưỡng của các tín đồ càng trở nên vững bền, đẳng cấp tín ngưỡng của tín đồ cũng đã được nâng cao hơn rất nhiều so với trước kia.

Cho nên trong lòng Lăng Tiêu mới cảm thấy kì quái, sau khi suy tính thì đã biết được đại khái mọi chuyện, lúc này trong lòng mới hiểu rõ.

Khoảng cách từ Phạm Đế Á Tuyết Sơn đến đế đô thành của đế quốc Lam Nguyệt cũng không xa, tuy đế quốc Lam Nguyệt đã thống nhất Đông đại lục nhưng cũng không dời đô. Lăng Tiêu đã quyết định, trước

tiên nên đi đến đó xem trước.

Khi đi vào nhân giới thì thực lực của Lăng Tiêu cũng không bị áp chế, nguyên nhân chủ yếu cũng bởi vì lực pháp tắc của thế giới này đã không thể trói buộc được hắn. Nhưng hắn cũng không dám tùy tiện thì triển ra pháp thuật hùng mạnh, nếu như vậy thì sẽ làm cho thế giới yếu ớt này không chịu nổi mà sụp đổ.

Thân thể Lăng Tiêu khẽ động, ngay sau đó đã xuất hiện ở một địa phương rất xa. Hắn cố ý dừng chân ở Ô Thần trấn một lúc, vì nơi này có rất nhiều kí ức, lần đầu tiên đi ra khỏi nhà, lần đầu tiên gặp Diệp Tử, lần đầu tiên gặp Hoàng Phủ Nguyệt..

Đã trải qua mấy trăm năm mà Ô Thần trấn vẫn là Ô Thần trấn năm xưa, cũng không có bất kì sự khác biệt nào, chỉ có điều cảnh còn người mất mà thôi. Không ngờ quán rượu của những kẻ mạo hiểm vẫn đang còn kinh doanh, nhưng không có Hoàng Phủ Nguyệt ở bên trong nên Lăng Tiêu cũng không hứng thú đi vào.

Lăng Tiêu có thể cảm giác được lực lượng tín ngưỡng của mình đến từ phía Nam rất nhiều, hắn cũng không cần nghĩ đã biết được đó là địa phương gì. Đột nhiên hắn lại nhớ tới An Nhã, cô gái lạnh lẽo kia, trong lúc hắn nhất thời lại cảm thấy có chút đau thương và tự trách chính mình. Thật ra sau khi tiến vào Thánh Vực thì hắn đã có năng lực mang An Nhã đi lên vào đợt tiếp theo. Dù An Nhã không có thiên phú tu luyện nhưng cũng giống như các nàng Lăng Tố, ít nhất cũng có thể làm cho tuổi thọ của nàng này kéo dài mấy ngàn năm thậm chí là vài vạn năm, chuyện này cũng không thành vấn đề với hắn.

Nhưng, nàng có thích cuộc sống đó không?

Khi tâm niệm Lăng Tiêu khẽ động thì ngay sau đó hắn đã xuất hiện ở một ngôi thành ở phương Nam, hiện nay cũng là thánh thành của tín đồ Thực Sơn giáo-Thực Sơn thành.

Lăng Tiêu cũng không đi vào mà đi ra bờ biển, vị trí có tấm mộ của Vương Siêu. Quả nhiên ngay bên cạnh phần mộ của Vương Siêu là một tấm bia đứng thẳng và lạnh lẽ, bia mộ này màu trắng nõn giống như cô gái hoạt bát đáng yêu năm xưa.

-An Nhã, Kiếm Sư bậc bốn, Dược Sư bậc hai!

-Này, ta là An Nhã, người tên gì? Người nhỏ hơn ta, phải gọi ta là tỉ tỉ đấy nhé!

-Lăng Tiêu, người phải cẩn thận, đám người Chiết gia đang muốn tấn công Thực Sơn thành.....

Tình cảnh từng giọng nói xuất hiện trong đầu Lăng Tiêu, không biết từ khi nào trên khóe mắt của hắn đã nhỏ xuống một giọt lệ trong suốt, rơi xuống bên trên tấm bia mộ trắng tinh kia. Lăng Tiêu khẽ dùng tay vuốt ve rồi nhìn lên mặt trên tấm bia mộ:

-Mộ của An Nhã.

Mặt sau của tấm bia cũng được khắc một dòng chữ:

-Một tín đồ trung thành nhất của Thực Sơn giáo, một người phụ nữ suốt đời cô đơn, yêu thương người đàn ông kia rất sâu sắc nhưng lại không có kết quả. Ta chết cũng lạnh lẽo chúc phúc cho hắn...đời đời kiếp kiếp.

-Ôi!

Lăng Tiêu nhẹ phát ra một tiếng thở dài, trong lòng đột nhiên nổi lên những cơn sóng nhẹ:

-An Nhã ơi An Nhã, người...sao lại phải khổ như vậy?

Lăng Tiêu dùng tay vuốt ve bia mộ, một luồng tiên lực đột nhiên từ trong cơ thể bùng ra, hoàn cảnh xung quanh đột nhiên xảy ra những biến hóa long trời lở đất. Bốn mùa xuân hạ thu đông điên cuồng biến hóa giống như thời gian đang trôi ngược trở lại.

Toàn bộ đất trời chỉ có Lăng Tiêu và một tấm bia mộ trắng nõn là đứng yên bất động.

Thời gian quay trở lại vào thời điểm An Nhã đã già, khi nàng hầu như đã không thể tự đi lại được nữa. Người này từng là lão bà đồng lúc với giáo chủ cho nên được tất cả mọi người trong Thực Sơn thành tôn kính. Nàng có địa vị rất cao, lúc này đang dùng giọng nói yếu ớt phản phó Thực Sơn thành chủ đang đứng bên cạnh. Nàng muốn được chôn cất ở địa phương kia, muốn dùng bia mộ màu trắng, mặt dưới phải khắc những dòng chữ thế này...

Thời gian lại tiếp tục trôi qua, Lăng Tiêu thấy được lễ tang của nàng, thấy nàng bay bổng trên không trung mỉm cười nhìn xuống đám người ở bên dưới rồi hình bóng lại dần biến mất.

Sau đó trong một nhà quý tộc không biết tên sinh ra một cô bé có thiên tư thông minh, mặt ngọc môi hồng. Từ nhỏ cô bé này đã tỏ ra có thiên phú hơn người, lại có một tình cảm tha thiết và cuồng nhiệt đối với Thục Sơn giáo.

Khi mười sáu tuổi vì chạy trốn không muốn đám hỏi với một tên quý tộc khác mà bỏ nhà ra đi. Nàng trở thành một nữ tu sĩ của Thục Sơn phái, tín ngưỡng thành kính, chết năm chín mươi tuổi, sống độc thân cả đời.

Đời sau này nàng lại được sinh ra ở phương Tây đại lục, lúc này Thanh Hà giáo đã cắm rễ sâu ở phương Tây và đang trong giai đoạn chèn ép Thục Sơn giáo. Trong một quốc gia bên phương Tây đại lục, Thục Sơn giáo cũng không có được mọi người hoan nghênh, bởi vì một số võ giả hùng mạnh ở phương Tây hình như có lòng căm thù đối với Lăng Tiêu giáo chủ Thục Sơn giáo.

Lần chuyển thế này An Nhã vẫn chấp nhất như trước, vẫn dốc sức tuyên truyền cho Thục Sơn giáo rồi trở thành thánh nữ Thục Sơn giáo bản xứ. Cuối cùng khi nàng hai mươi sáu tuổi thì bị những tên tín đồ cuồng nhiệt của Thanh Hà giáo đâm chết trong một con hẻm nhỏ.

Cứ như vậy lại qua một đời.

Lăng Tiêu nhắm chặt mắt lại, hai hàng lệ chảy xuôi theo gò má. Nước mắt...thứ này đã không biết biến mất trong mắt Lăng Tiêu bao nhiêu năm rồi. Nước mắt của hắn chảy xuôi, vì bị An Nhã làm cảm động, phần tình cảm này đã qua nhiều lần luân hồi, mỗi lần đều là một linh hồn hoàn toàn mới, mỗi một lần những gì nàng trải qua đều có chút khác biệt.

Nhưng có một điều không thay đổi đó là nàng vẫn trung thành với Thục Sơn giáo, phần tình cảm tận sâu trong linh hồn nàng đối với Lăng Tiêu vẫn không bao giờ thay đổi, nàng vẫn sống độc thân đến già.

Hoa lan trong khe núi âm u, người vì ai mà lỡ bùng ra những cánh hoa rực rỡ như vậy?

Thời gian cứ thế xoay chuyển, cuối cùng dừng lại trong một gia đình nông dân bên dưới chân núi Thục Sơn phái, thời gian...chính là hiện nay. Một người đàn ông râu quai nón vạm vỡ đang cau mày, hắn đang lo lắng đi tới đi lui bên ngoài. Một người đang đứng ngoài sân nhà hắn, vẻ mặt cũng hơi căng thẳng, còn có một người phụ nữ đang đứng khuyên giải và an ủi người đàn ông râu quai nón kia.

Lúc này đột nhiên nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng khóc oa oa của trẻ con, một cô gái mặc đạo bào mở cửa phòng đi ra, trong lòng nàng đang ôm một tấm vải bông bao quanh một bé gái, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Lúc này vẻ mặt người đàn ông râu quai nón mới lộ ra nụ cười, lông mày cũng giãn hẫ ra. Hắn giơ tay ra nhận lấy đứa trẻ rồi hôn nhẹ lên trán, sau đó lại giao cho người phụ nữ bên cạnh rồi vọt vào trong phòng...

Khi Lăng Tiêu nhìn thấy người phụ nữ này thì cảm thấy có chút ngạc nhiên, hắn lập tức nở ra một nụ cười thoải mái. Người phụ nữ đạo sĩ trẻ tuổi kia đầu tiên có chút sững sốt, trên mặt nàng lập tức hiện lên vẻ mặt không thể tin. Sau đó nàng lại trở nên vui mừng như điên, kích động đến mức cả người run rẩy.

Cô gái đạo sĩ này ôm đứa bé vào phòng. Một lát sau, nàng đi ra với vẻ mặt vui mừng rồi nhẹ nhàng ôm đứa bé bay đi, người đàn ông râu quai nón đi theo phía sau tỏ ra rất lưu luyến, nhưng trong ánh mắt của hắn lại lóe lên niềm vui khó có thể che giấu.

Sau đó lại có người hướng về phía người đàn ông râu quai nón chúc mừng, đạo sĩ Thục Sơn xuống núi hành y bốc thuốc không lấy tiền, dân chúng sống dưới núi cũng đã quen với sự tồn tại của bọn họ. Nhưng địa phương Thục Sơn trong truyền thuyết có những người phi thăng thành thần tiên thì có rất ít người biết đến, bây giờ lại có một đứa bé được Thục Sơn thu vào, điều này không phải là rất có phúc sao?

Chuyện vui lớn như thế này có thể bày tiệc rượu chúc mừng được rồi.

Lăng Tiêu khẽ cười:

-An Nhã, không biết khi người nhìn thấy Đường Minh và Cái Á thì còn có thể nhận ra bọn họ hay không?

.....

Lúc này trong Đại Lễ Đường của Thục Sơn phái vô cùng náo nhiệt, bao gồm cả chương giáo Tùy Nghiêm, còn có một vài nhị đại đệ tử Thục Sơn phái tu luyện đến cảnh giới Kiếm Tông, Kiếm Hoàng, Kiếm Tôn bình thường rất khó thấy mặt nhưng hôm nay lại tập trung về đây. Chuyện này làm cho rất nhiều đệ tử Thục Sơn cảm thấy khó hiểu, thậm chí:

-Chẳng lẽ hôm nay chính là ngày truyền tống trận bên kia mở ra sao? Ôi! Không biết lần này ai sẽ là người may mắn được tuyển lên đây?

Trong lòng rất nhiều đệ tử thầm phát thề, nhất định phải cố gắng tu luyện để tranh thủ tiến vào trong Thánh Vực. Vấn đề này đối với một số môn phái và gia tộc khác thì khó hơn lên trời, nhưng lại căn bản không thành vấn đề đối với Thục Sơn phái.

Nhưng điều làm đám đệ tử cảm thấy khó hiểu chính là một người nữ đệ tử đời thứ tư, nàng đang dùng vẻ mặt kích động nhìn một vị bé gái hình như mới sinh đang được ôm trong lòng. Đám người trưởng giáo và những vị trưởng lão đang vây quanh lấy nàng, không biết đang nói đến vấn đề gì.

Trong lòng rất nhiều đệ tử thầm đoán:

-Chẳng lẽ...người nữ đệ tử kia chưa lập gia đình mà sinh con sao? Từ trước đến nay những chuyện thế này chưa từng xảy ra ở Thục Sơn phái, có lẽ lại là một đại tai tiếng lớn.

Nhưng vẻ mặt của những đại nhân vật lại không giống...nhưng dù như vậy thì không bao lâu nữa chuyện này sẽ được truyền ra khắp Thục Sơn, câu chuyện chắc chắn cũng sẽ được tạo ra nhất nhiều dị bản, tất nhiên là cái gì cũng có thể thêm mắm dặm muối vào được.

Nhưng lúc này Tùy Nghiêm cũng mặc kệ đám đệ tử bên dưới đang nghĩ điều gì, thậm chí hắn cũng chẳng thêm quan tâm. Hắn lại hướng về phía nữ đạo sĩ để xác nhận

-Tiểu Yên, những chuyện này không thể nói đùa được đâu! Tổ sư gia...người thật sự đã trở về sao?

Nữ đạo sĩ tên Tiểu Yên này mặt như tranh vẽ, cực kì xinh đẹp. Nàng phải đối mặt với nhiều đại nhân vật của môn phái nên cũng rất khấn trương, nhưng cô bé đang được nàng ôm trong lòng lại rất lớn gan. Trong tình cảnh có rất nhiều cường giả đang được tập trung lại mà cặp mắt đen láy vẫn xoay chuyển vòng quanh, không có bất kì cảm giác sợ hãi nào.

Tiểu Yên khẽ nói:

-Ta, ta giúp đỡ để đứa bé này xong, sau đó đột nhiên nghe thấy trong tai vang lên giọng nói của một người. Hắn nói mình là Lăng Tiêu, là chương môn khai phái của Thục Sơn phái. Người muốn ta mang đứa bé này về trước, sau đó hắn sẽ tự mình đi đến đây, muốn đưa đứa bé này tiến vào Thánh Vực...

-Tổ sư gia sắp đến, tổ sư gia sắp đến!

Tin tức này giống như đã được mọc cánh, nó bay thẳng đi truyền khắp toàn bộ Thục Sơn phái.

Khi tất cả Thục Sơn phái đề trông ngóng thì đám người đứng bên trong Đại Lễ Đường Thục Sơn đột nhiên cảm thấy hoa mắt, một người thanh niên đột nhiên xuất hiện trong mắt tất cả đám người ở đây.

Đầu tiên tất cả đều cảm thấy kinh hãi, nhưng sau khi thấy rõ diện mạo của người vừa mới tới thì tất cả đều quỳ rạp xuống đất rồi liên tục kích động kêu lớn “tham kiến tổ sư gia”. Thậm chí còn có người khóc rống lên, quỳ rạp hẳn trên mặt đất không thể đứng lên.

Tiểu Yên vì ôm đứa bé trong lòng nên cũng không tiện quỳ xuống, nàng chỉ đứng đó mà cảm thấy căng thẳng đến mức kinh khủng. Về mặt nàng đỡ hồng lên, còn cần thận dùng ánh mắt hiếu kì để đánh giá người thanh niên cực kì anh tuấn trước mặt, trong lòng thầm nghĩ:

-Đây là tổ sư gia khai sơn sao? Là vị tổ sư gia tiếng tăm lừng lẫy trên Thánh Vực đó sao?

Lăng Tiêu khẽ nở nụ cười hướng về phía nữ đạo sĩ tên là Tiểu Yên, sao đó hắn khoát tay chặn mọi người lại, nói:

-Đứng lên hết đi!

Mọi người lập tức cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, không nhận được phải đứng hết lên. Sau đó tất cả mọi người lại không ngờ được thực lực của chính mình đã tăng lên thêm một bậc. Có hai trưởng lão cảnh giới Kiếm Tôn bậc sáu đã đột phá trực tiếp lên cảnh giới Kiếm Thánh, dù không cần truyền tống trận cũng có thể trực tiếp phi thăng lên Thánh Vực.

Hiện nay Thực Sơn phái ngoài một số đệ tử thiên tư tuyệt vời, hoặc một số đệ tử có thể chất của người tu chân thì những người khác ít nhất cũng phải tu luyện đến cảnh giới Kiếm Tôn mới có thể thông qua truyền tống trận để phi thăng lên Thánh Vực.

Vì Thực Sơn phái dưới nhân giới dù sao cũng cần có một số lực lượng để bảo vệ môn phái. Nếu tất cả đều phi thăng lên Thánh Vực thì sẽ chẳng còn ai quản giáo bên dưới nhân giới nữa rồi.

Mọi người không nhận được phải tiếp tục quỳ lạy, nếu nói vừa rồi trong lòng có chút hoài nghi thì bây giờ tất cả mọi người đều đã bị những biến hóa như thần tích làm cho ngây cả người.

Đã bao giờ có kẻ nào thấy ai dùng tay đỡ một người lên là có thể nâng một cấp thực lực chưa? Ngoại trừ là thần thì còn có ai làm được?

Tiểu Yên bây giờ cũng rất vui mừng, mình vốn cũng chỉ có thực lực là Kiếm Tông. Nhưng bây giờ không ngờ đã đạt đến cảnh giới Kiếm Hoàng! Phải biết rằng nàng mới hơn một trăm tuổi thôi, chỉ dựa vào điều này thì tương lai tiến vào Thánh Vực của nàng đã giống như ván đóng thuyền rồi.

Lăng Tiêu giơ tay tiếp nhận đứa bé gái, một cảnh tượng làm mọi người phải trợn mắt há mồm lại xảy ra. Cô bé kia không biết vì sao khi được ôm trong lòng Lăng Tiêu thì lại khóc oa oa lên, nhưng không đợi cho bọn họ kịp xấu hổ, bé gái lại gào to lên rồi giơ cánh tay bụ bẫm lên, vươn những ngón tay nhỏ bé ra khe vuốt ve gương mặt của Lăng Tiêu.

Đúng vậy, phải nói là vuốt ve, không phải vỗ, cũng không phải sờ...vuốt ve thật cẩn thận, đồng thời còn cười lên khanh khách.

-Quá thần kì...

Hầu như tất cả những người có vị trí cao trong Thực Sơn phái đều nghĩ như vậy.

-Tùy Nghiêm, người hãy nói rõ ra nghe những tình hình gần đây của đại lục Thương Lan!

Lăng Tiêu ôm cô bé vào lồng ngực rồi thản nhiên hỏi Tùy Nghiêm một câu. Tuy hắn đã tính ra được rất nhiều chuyện, nhưng có một số chuyện cần phải hiểu rõ ràng mới chứng thật được.

Tùy Nghiêm kể lại vô cùng tỉ mỉ những chuyện xảy ra trong mười năm gần đây nhất. Khi hắn nói đến chuyện Thanh Hà giáo ngày hôm nay hầu như đã ngang sức ngang tài với Thực Sơn phái thì giọng nói lại có chút tức giận:

-Lão tổ tông, ngài cũng biết đấy, tất cả những hạt giống tốt nhất của Thực Sơn phái chúng ta, những người đệ tử có thiên phú cực cao đều đã bị tuyển lên Thánh Vực. Những đệ tử còn lại thì thực lực kém hẳn một bậc, mà Thanh Hà giáo kia cũng không biết vì sao lại thần kì như vậy, những kẻ tài giỏi ở bên trong nhiều không kể xiết. Gần đây còn có một vài gia tộc lâu đời đã mơ hồ dựa hẳn vào Thanh Hà giáo, dưới tình cảnh thế này thì ngày Thực Sơn phái suy thoái...sợ rằng cũng không còn xa nữa.

Mọi người nghe xong thì đều trở nên trầm mặc, lời nói của Tùy Nghiêm cũng chính là tiếng lòng muốn nói từ lâu của tất cả mọi người đang đứng ở đây. Tuy bọn họ không biết lão tổ tông Lăng Tiêu hạ giới để làm gì, nhưng nếu đã được gặp thì chắc chắn phải kể rõ nỗi khổ trong lòng.

Lăng Tiêu nghe xong thì thản nhiên cười, sau đó nói:

-Lần này ta xuống đây cũng vì giải quyết những chuyện này. Đồng thời ta còn có một vài bảo vật và công pháp muốn ban tặng cho các người.

Lão tổ tông muốn ban lễ vật!

Tất cả mọi người tập trung ở Đại Lễ Đường lập tức trở nên xôn xao, những đại nhân vật ngày thường đều đức cao vọng trọng trong Thực Sơn phái nhưng giờ phút này lại giống như một đứa trẻ, ai cũng trở nên hưng phấn. Tùy Nghiêm phải hét khan cả cổ họng mới làm đám người yên tĩnh trở lại.

-Phải có nề nếp chút chút! Trước mặt lão tổ tông mà còn muốn làm càn à! Còn ra thể thống gì nữa!

Lăng Tiêu đưa mắt nhìn đám người bên dưới đã bình tĩnh trở lại, nhìn ánh mắt mong chờ của những người kia với mình. Hắn khẽ mỉm cười, những năm gần đây đã trải qua rất nhiều trận chiến lớn nhỏ trong Thánh Vực, chiến lợi phẩm đoạt được tất nhiên cũng cực kì phong phú. Có rất nhiều thứ Lăng Tiêu cảm thấy chướng mắt, nhưng thật ra dù ở trong Thánh Vực cũng được coi là bảo vật, vậy trong nhân giới thì chắc chắn sẽ là bảo vật cực phẩm.

Lăng Tiêu vung tay lên, một đồng lớn gồm đủ loại bảo kiếm xếp chồng trên mặt đất. Đồng thời hắn còn đem ba bình trữ vật bên trong có khoảng mười vạn đan dược giao cho Tùy Nghiêm:

-Trong đây có ba mươi vạn viên đan dược, người phát cho đệ tử Thực Sơn mỗi người một viên, những gì còn dư thì cấp cho đệ tử ưu tú sử dụng, không được dùng vào việc riêng. Còn những thanh bảo kiếm này thì người tự xử lí đi!

Lăng Tiêu nói xong thì tất cả đám người đang đứng trong Đại Lễ Đường đều trở nên hạnh phúc đến mức muốn hôn mê bất tỉnh. Mấy ngàn thanh bảo kiếm vừa rồi nhìn qua đã biết là cực phẩm này nếu đem ra so sánh thì vũ khí nhân giới chẳng đáng là gì cả.

Tùy Nghiêm hình như cũng bị cảm giác hạnh phúc đột ngột này làm cho choáng váng, nhưng hắn vẫn còn giữ lại được một phần lí trí hỏi:

-Lão tổ tông, Thanh Hà kia...

Trên mặt Lăng Tiêu lộ ra một nụ cười:

-Thanh Hà giáo sao? Giao cho ta đi!

776. Chương 691: Hình Chiếu Của Thanh Hà!

Lăng Tiêu không muốn đại phát thần uy, giết sạch tất cả chiến sĩ của Thanh Hà giáo mà một mình đi tới Tây Phương đại lục, tìm tới đại giáo đường Phỉ Dịch Á Tư của hắn.

Nghe nói ở trong đại giáo đường này có thể nghe thấy được tiếng nói của thần! Cũng bởi vì nguyên nhân này nên Thanh Hà giáo mới có thể trong một thời gian ngắn ngủi như vậy đạt tới trình độ giằng co với Thực Sơn giáo. Ưu thế lớn nhất của Thực Sơn giáo là ở chỗ thể lực Thực Sơn phái mạnh mẽ và đủ mọi sự tích nham đó Lăng Tiêu làm ở Lam Nguyệt đế quốc được thần thánh hóa lên. Mà Lăng Tiêu lại không hiển lộ nhiều thần tích lắm cho tín đồ thấy, bởi vậy ở Tây Phương đại lục đối với Lăng Tiêu cũng không hiểu biết bằng Đông Phương đại lục, số lượng tín đồ cũng kém hơn rất nhiều.

Lăng Tiêu tới nơi này hiển nhiên cũng là vì nghe tiếng nói của “thần”. Hôm nay hắn đã có tư cách trực tiếp nói chuyện với Thanh Hà.

Thánh thành của Thanh Hà giáo, Phỉ Dịch Tư Á thành bốn mùa không ngớt tín đồ dâng vẻ cực kì cuồng tín đi tới. Bọn họ mỗi bước đi đều quỳ xuống, vái lạy năm lần, thần sắc tiêu tụy mà cứng cõi. Cho dù là Lăng Tiêu thấy cũng không khỏi thâm bội phục. Thánh địa của Thực Sơn giáo, Thực Sơn thành cũng không có quy củ này. Hàng năm mặc dù du khách rất đông, trong đó đại đa số là tín đồ trung thành nhưng bọn họ không thể so sánh với đám tín đồ này của Thanh Hà giáo!

Lực lượng thủ vệ của Phỉ Dịch Á Tư thành cũng tương đối cường đại. Thủ vệ đại môn cũng có thực lực Kiểm Tông! Đưa mắt nhìn vào tất cả các môn phái có thể lực lớn lớn nhân giới cũng không có nơi nào xa xỉ được thế này!

Hộ vệ và một số hộ giáo vệ sĩ tuần tra xung quanh. Bọn họ hiển nhiên là tín đồ trung thành của Thanh Hà giáo, đều hướng tới mỗi tín đồ vào thành mỉm cười hành lễ.

Sương sớm còn chưa tan, mặt trời ban mai khiến thân ảnh của con người như dài ra. Trong mắt những tín đồ tới nơi này tràn ngập hưng phấn, đầy ắp nhiệt lệ, sắc mặt hồng nhuận giống như là được uống cam lộ vậy. Bọn họ rõ ràng cảm nhận được, càng tới gần thánh địa, lực lượng và tinh thần trên người mình càng cường đại. Thân thể vốn có một ít ẩn tật không khỏe thì lúc này đã hoàn toàn biến mất!

Vì vậy, các tín đồ lại không nhận được một lần nữa quỳ xuống rơi nước mắt ca ngợi thần vĩ đại đã giúp họ hạnh phúc an khang.

Lăng Tiêu đến đối với Phỉ Địch Á Tư thành mà nói thì đúng là một hình tượng không thuận mắt. Không phải là chưa từng có tín đồ cuồng nhiệt của Thực Sơn giáo tới nơi này gần chuyên nhưng những tín đồ này còn chưa bao giờ tới được gần Phỉ Địch Á Tư thanh trăm trượng! Không ai ngăn cản bọn họ mà Phỉ Địch Á Tư thánh thành tự phát ra một luồng uy áp mà khí thế khiến ngay cả cường giả cảnh giới Kiếm Hoàng cũng không thể chịu đựng được!

Mà Lăng Tiêu về mặt bình tĩnh từng bước đi tới cửa thành Phỉ Địch Á Tư. Bên cạnh hắn có vô số tín đồ đang phủ phục trên mặt đất. Bọn họ đề bô mà vào, tỏ vẻ tôn kính với thần vĩ đại.

-Đứng lại!

Một tiếng nói không cao nhưng hết sức nghiêm khắc đột nhiên vang lên. Một vệ sĩ toàn thân mặc kim giáp lạnh lùng nhìn Lăng Tiêu, lông mày nhíu chặt. Thực lực của hắn đã đạt tới cảnh giới Kiếm Hoàng. Đức tin của hắn cực kỳ vững chắc. Hắn đã từng ở trong thánh đường nghe thấy tiếng nói của thần. Thần nói với hắn không quá trăm năm thực lực của hắn sẽ đột phá kiếm tôn, đạt tới cảnh giới kiếm thánh và phi thăng Thánh Vực! Tới Thánh Vực thì hắn chẳng khác nào lại tới gần mục tiêu trường sinh bất tử thêm một bước. Điều kiện tiên quyết là...hắn phải có tín ngưỡng đối với thần, phải trung thành!

-Ta rất trung thành!

Tên vệ sĩ này cực kỳ kiên định nghĩ. Hắn không nhìn thấu người thanh niên này, thoát nhìn thì rất anh tuấn nhưng trong nháy mắt lại sẽ lập tức quên mất khuôn mặt người này như thế nào!

Đây không phải là một điềm tốt. Vệ sĩ nheo mắt nhìn thoáng qua mặt trời ban mai đang lên.

-Đi tới thánh thành mà không quỳ lạy, người rõ ràng là khinh thị thần! Người nếu không phải là tín đồ của Thanh Hà giáo thì ta khuyên người mau chóng rời đi!

Trong lòng vệ sĩ có e dè nên lời nói cũng rất khách khí:

-Người thấy nơi này nhiều tín đồ trung thành như vậy cũng đang nhìn người chưa?

Hắn lại lôi cả những tín đồ khác vào.

Lăng Tiêu cười nhạt. Hắn căn bản không cần nhìn cũng biết hành vi của mình sẽ khiến cho những tín đồ này tức giận. Chẳng qua hắn căn bản không cần để ý tới họ. Trong mắt Lăng Tiêu thì những kẻ này chỉ là một đám kiến hôi, hoàn toàn không đáng chú ý.

-Ta tới...đương nhiên là để nghe tiếng nói của thần!

Lăng Tiêu mỉm cười, hết sức tự nhiên nói.

-Quy củ của Thanh Hà giáo, tín đồ vào thánh thành phải quỳ lạy, phủ phục bô vào mới biểu hiện được sự tôn kính với thần! Như người thế này thì sao thần có thể hoan nghênh người chứ? Người mau rời đi đi!

Vệ sĩ toàn thân kim giáp này nhìn Lăng Tiêu nói. Mấy người vệ sĩ bên cạnh hắn đều cảm thấy hơi nghi hoặc. Tầm lòng đội trưởng hôm nay sao lại tốt như vậy? Ngày thường nếu có người hơi chút bất kính với Thanh Hà giáo thì đội trưởng đều không chết không tha mà!

-Đuổi tên bất kính với thần này ra ngoài!

-Đúng, đuổi hắn đi!

-Dám bất kính với thần, giết chết hắn!

-Giết hắn!

Rất nhiều tín đồ đều bị hành động của Lăng Tiêu chọc giận. Có mấy người tự nghĩ rằng thân thủ không tồi còn đứng lên tiến gần tới Lăng Tiêu.

-Thanh hà có chào đón ta hay không không phải con kiến hôi như người có thể quyết định. Tránh ra đi, ta không muốn giết các người, như thế sẽ khiến ta cảm thấy nhàm chán.

Lăng Tiêu vừa nói, ánh mắt lạnh nhạt nhìn thoáng qua tín đồ Thanh Hà giáo đang tiến về phía mình. Một luồng uy áp khổng lồ trong chớp mắt quét về phía họ. Bọn họ nhìn thấy trong ánh mắt Lăng Tiêu một hắc động cực kì thâm thúy, dường như có lực hút vô tận muốn hút sạch linh hồn bọn họ, khiến trên khuôn mặt bọn họ không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi.

Bọn họ đều là tín đồ trung thành nhất của Thanh Hà giáo, có thể hiến dâng mạng sống cho thần bất cứ lúc nào nhưng đối với cái chết vẫn có nỗi sợ hãi bản năng.

Tới lúc bọn họ lấy lại được tinh thần thì thân ảnh Lăng Tiêu đã sớm biến mất khỏi cửa thành. Mà thân thể bọn họ giờ cũng đã ướt đầm mồ hôi lạnh!

-Người kia là ai, thật đáng sợ!

Có người không kìm được thấp giọng nói.

Người này nói khiến những người xung quanh đáp lời...

-Đúng vậy, thật đáng sợ! Hẳn chỉ nhìn ta một cái khiến ta cảm thấy ta sẽ chết!

-Người kia so với ta mạnh hơn quá nhiều. Ta cảm thấy ta vừa mới chết rồi cơ...

-Khụ khụ...

Các tín đồ bàn luận không ngớt khiến cho vệ sĩ mặc kim giáp hơi bất mãn. Hẳn họ khan vài tiếng khiến các tín đồ này lại ngậm miệng, đáng vẻ thành kính hướng thần nhận lỗi. Ý nghĩa và lời nói của bọn họ đã khinh nhờn thánh thành. Vì chuộc tội, bọn họ vẫn tiếp tục quỳ lạy, phủ phục bò trên đường.

.....

Lăng Tiêu quyết định không thêm xung đột với đám tiểu lâu là. Như vậy làm tổn hại tới thân phận của hắn.

Cho nên sau khi vào thành hắn hoàn toàn thu liễm khí tức trên thân thể, hòa nhập với hoàn cảnh làm một. Cho dù người khác có đi qua trước mắt hắn thì trong lòng họ cũng quên sự tồn tại của hắn. Bởi thế đoạn đường Lăng Tiêu đi tới đại giáo đường của Thanh Hà giáo hoàn toàn bình yên.

Tòa đại giáo đường này nhìn qua thật lớn, cao chừng trăm thước. Từ cửa đi vào phía trong ít nhất phải khoảng một trăm năm mươi thước. Một tòa giáo đường lớn như vậy ở trên Thương Lan đại lục cũng có thể coi là đệ nhất.

Ở giữa giáo đường là một bức tượng thần thật lớn. Đây cũng là lần đầu tiên Lăng Tiêu nhìn thấy tượng Thanh Hà, so với tượng tượng của hắn thì không lớn bằng. Nếu đây thật sự là tượng mạo của Thanh Hà thì có thể nói là hoàn toàn khác so với hắn tượng tượng.

Pho tượng này là một đại hán mặt đầy râu, cao khoảng bảy mươi thước, gần chạm tới những tấm thủy tinh bảo thạch phía trên nóc, đôi mắt lớn như chuông đồng, mở ra to tròn, toàn thân tỏa ra một cỗ khí thế như đứng trên cả thiên hạ.

Trong lòng Lăng Tiêu thầm nghĩ: Thanh Hà này cũng giỏi tính kế thật. Ở trong Thánh Vực khơi mào chiến tranh đoạt phong ấn và chuyển thể thần, ngay cả Thực Sơn phái cũng lôi vào còn hắn thì thừa dịp người khác không để ý tới nhân giới, lại phát triển giáo phái ở nhân giới. Cho dù là mình lúc này phát hiện ra thì muốn ngăn cản cũng rất khó rồi!

Thần linh trong lúc chiến đấu cũng không diệt tín đồ của nhau. Không phải là ta cứ diệt sạch tín đồ của người là thắng. Nếu như vậy thì Thanh Hà cũng có thể thi triển thần uy tiêu diệt hết tín đồ của Thực Sơn giáo. Trên thực tế là hắn lợi dụng tín đồ của mình, cho bọn họ thực lực, khiến lực lượng mạnh lên rồi sau đó đi chiến đấu với Thực Sơn giáo còn hơn là làm chuyện này. Bởi vì thần với thần chiến đấu cũng phải tuân thủ một ít quy tắc. Tín đồ của tất cả mọi người đều bị diệt thì các người còn chơi với ai nữa?

Lăng Tiêu đứng trong giáo đường nhìn pho tượng này. Uy áp như bài sơn đảo hải ập tới phía hắn, bên trong còn mang theo vô số ý niệm, nhưng đều có một ý đồ là muốn Lăng Tiêu quỳ xuống thành kính bái lạy thần vĩ đại.

Với cảnh giới của Lăng Tiêu hiện giờ thì tất nhiên sẽ không bị ảnh hưởng bởi một pho tượng của Thanh Hà. Nếu mà thế thì hẳn tới nơi này chỉ có tự rước nhục.

Khỏe miệng Lăng Tiêu hiện lên nụ cười nhạt, hướng về phía pho tượng Thanh Hà nhẹ giọng nói:

-Thanh Hà, ta biết ngươi đang nhìn ta, ra đi!

Chỉ thấy pho tượng kia đột nhiên xuất hiện một bóng người. Bóng người kia nhỏ hơn pho tượng một chút, cao khoảng ba mươi thước, không ngờ giống hệt pho tượng, cả người tỏa ra uy áp vô cùng vô tận, hoàn toàn bất đồng với uy áp trên pho tượng. Đây chính thức là thần uy!

Đôi mắt bóng người nọ tỏa ra hai luồng sáng bắn về phía Lăng Tiêu. Một âm thanh không ai có thể nghe thấy ầm ầm vang lên bên tai Lăng Tiêu:

-Ngươi thật to gan! Dám đối chọi với ta!

Lăng Tiêu hơi cau mày, cảm giác năng lượng trên thân ảnh của Thanh Hà, trong lòng thầm nhủ lực lượng của hắn có vẻ áp bách mình. Năm đó phân thân của Không Huyền Tử có thể tạo thành trọng thương cho Thanh Hà sao? Hay là...năm đó thần chiến có ẩn tình khác? Còn về việc Thanh Hà trong mười mấy ngàn năm nay có kì ngộ mới thì Lăng Tiêu căn bản không tin. Tới cấp độ này rồi thì muốn tăng lên một bước đều rất gian nan.

Nhìn hình ảnh to lớn của Thanh Hà, Lăng Tiêu cười cười, như không cảm thấy chút áp lực nào nói:

-Thanh Hà, ngươi không muốn nói chuyện với ta sao?

777. Chương 692: Trở Mặt!

Đôi mắt Thanh Hà đầy thâm ý nhìn Lăng Tiêu một hồi lâu, như muốn nhìn thấu nội tâm của người thanh niên này. Một lúc lâu sau hắn mới lạnh lùng nói:

-Ngươi phát triển giáo phái của ngươi, ta phát triển giáo phái của ta đều bằng bản lãnh. Ta không động vào tín đồ của ngươi, ngươi cũng không có lí do động tới tín đồ của ta! Như vậy ngươi tới giáo đường của ta, tới thánh địa của giáo phái ta là muốn khiêu khích ta sao?

Lăng Tiêu lạnh nhạt cười, sau đó nói:

-Thanh Hà, ngươi muốn giết ta cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, đừng có ở trước mặt ta ra vẻ này nọ. Nếu không phục thì hạ giới đánh với ta một trận, ta cũng chẳng sợ ngươi!

-Chỉ bằng ngươi sao? Hừ!

Khuôn mặt của hình chiếu Thanh Hà nọ lộ ra vẻ khinh thường mười phần:

-Nhân loại nhỏ bé thấp kém, ngươi sẽ không tin lời đồn rằng ta đã suy nhược đó chứ? Nếu như vậy thì chỉ có thể nói ngươi là một nhân loại nông cạn cực điểm! Đừng nói là bản thể của ta, dù chỉ là một hình chiếu này của ta cũng có thể đưa ngươi vào chỗ chết!

-Thật không? Vậy ngươi tới đây giết ta xem? Thế không phải là từ nay về sau ngươi không cần lo lắng gì nữa sao?

Lăng Tiêu không tức giận, vừa cười vừa nói.

-Nhân loại tuổi còn quá trẻ, mưu kế này của ngươi trong mắt ta căn bản chẳng đáng nói. Ta khuyên ngươi không nên dùng nó với ta làm gì, vô dụng!

Giọng nói của Thanh Hà tràn ngập trào phúng:

-Hơn nữa ngươi lại còn tự cho mình là đúng! Ngươi cho rằng ta muốn giết ngươi là vì kiêng kị ngươi sao? Ngươi lắm rồi! Ta muốn giết ngươi là vì trên người ngươi có một cỗ khí tức khiến ta cực kì chán ghét!

-Là Không Huyền Tử sao?

Lăng Tiêu hơi hột nói:

-Hắn bị ta chém chết rồi!

Lăng Tiêu nói xong lại thấy rõ khuôn mặt không biến hóa gì của hình chiếu Thanh Hà rốt cục lộ ra vẻ kinh ngạc, giọng nói cũng có chút biến hóa:

-Thật không? Đó đúng là một tên khiến ta rất chán ghét.

Tựa hồ câu việc Lăng Tiêu giết Không Huyền Tử khiến Thanh Hà ngạc nhiên, lại hơi cao hứng nên câu tiếp theo của hắn nói khiến Lăng Tiêu hứng thú:

-Lăng Tiêu, ngươi muốn biết năm đó Thần giới rốt cục xảy ra chuyện gì hay không?

-Ngươi muốn nói cho ta chuyện gì?

Lăng Tiêu hỏi ngược lại.

Thanh Hà đối với nhân loại trẻ tuổi này đã có vài phần kính trọng. Không ngờ tới Lăng Tiêu lại cường đại như vậy. Cũng không ngờ trên đời lại có người có vận khí lớn như thế! Vốn Thanh Hà không thấy rõ điểm ấy. Khí vận là thứ hư vô mờ mịt, hơn nữa Thanh Hà cũng không dám tin là nhân giới lại có thể sinh ra loại nhân vật có vận khí lớn như thế, hiển nhiên là trong lòng không coi trọng Lăng Tiêu.

Mãi cho tới khi Lăng Tiêu tránh được sát chiêu của hắn, sau đó lại làm nên sự nghiệp kinh thiên động địa tại Thánh Vực mới khiến cho Thanh Hà chính thức nảy sinh hứng thú đối với hắn. Nhưng năm đó thần chuyển thế rất nhiều, Thanh Hà cũng vẫn không thèm coi trọng Lăng Tiêu. Cho tới khi Lăng Tiêu xuất quỷ nhập thần đi tới nhân giới, hơn nữa xuất hiện trong thần miếu của hắn, lúc này Thanh Hà mới hoàn toàn thay đổi cách nhìn về Lăng Tiêu. Hắn cho rằng Lăng Tiêu hiện tại mặc dù rất yếu nhưng trong tương lai rất có thể sẽ trở thành đối thủ của mình!

Đối với đối thủ thì chỉ có thể thừa dịp hắn chưa trở thành mà giết chết hắn, hoặc là thu phục hắn! Không có lựa chọn thứ ba!

Thanh Hà cũng biết rõ Lăng Tiêu đã có lá gan tới nơi này thì hắn là đã chuẩn bị rất kỹ, bản thân sẽ không giết nổi hắn. Vậy chẳng khác nào tự tạo nên một đối thủ cường đại trong tương lai cho mình. Hơn nữa Thanh Hà đối với thân phận Lăng Tiêu rất hứng thú. Theo hắn thấy, có thể trong thời gian ngắn ngủi vài trăm năm đạt tới cảnh giới như thế này, cho dù là cường giả La Ma giới cũng chỉ sợ rất khó, càng đừng nói tới những người ở Thần giới! Điều đó là không có khả năng!

Nếu có thể thu phục Lăng Tiêu làm bộ hạ vậy thì đúng là đạt được trợ lực vô cùng! Chẳng qua người trẻ tuổi này quá mức kiêu ngạo bất tuân, cần phải áp chế hắn mới được!

Nghĩ vậy trong lòng Thanh Hà thầm quyết định, giọng nói cũng trở nên hòa ái hơn rất nhiều:

-Thế nhân nói Thần giới vì tranh đoạt tín đồ nên chúng thần phát sinh đại chiến, sau đó một ít chí cao thần chia rẽ, chúng thần cùng đến công kích ta, muốn đẩy ta khỏi đệ nhất bảo tọa của Thần giới. Sau khi ta giết chết rất nhiều thần thì ta lại bị phân thân của Không Huyền Tử đánh trọng thương, sau đó phong ấn Thần giới, bắt đầu chữa thương...ha ha, không sai chứ?

Lăng Tiêu yên lặng gật đầu, trong lòng thầm hỏi chẳng lẽ lại không đúng sao?

Dường như hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Lăng Tiêu, Thanh Hà mỉm cười lắc đầu cười lạnh nói:

-Lăng Tiêu, ngươi cho rằng ta ngốc sao?

Rất khó tưởng tượng lời này lại nói ra từ miệng một Chí Cao Thần của Thần giới. Nhưng rõ ràng Thanh Hà nói lời này lại tự nhiên vô cùng.

Lăng Tiêu sững sốt, lắc đầu. Nói đùa gì chứ. Nếu Thanh Hà mà ngu ngốc thì về mặt này, tính trên toàn bộ Thần giới và nhân giới sẽ chẳng còn ai thông minh nữa. Đồng thời trong đầu Lăng Tiêu đột nhiên hiểu ra, hơi kinh ngạc nghĩ: Thanh Hà chẳng lẽ là...có ý?

Lúc này Thanh Hà nhìn Lăng Tiêu cười ha hả nói:

-Ngươi cũng cho rằng ta không ngốc, vậy ngươi nói xem, tại sao ta lại đi làm một chuyện chẳng có lợi gì cho mình như thế? Ngươi thật sự cho rằng tín ngưỡng của nhân giới quan trọng thế sao? Lại nói tới ngươi,

Lăng Tiêu người tích lũy tín ngưỡng lực của nhân giới còn nhiều hơn ta, nhưng người cũng cho rằng mất tín ngưỡng lực này người sẽ không thể sinh tồn sao? Hay nói thần cách của người là tín ngưỡng lực tạo thành, không có tín ngưỡng lực thì thần cách sẽ biến mất à?

Lăng Tiêu bị Thanh Hà hỏi liên tiếp liền lâm vào trầm tư. Chính xác tín ngưỡng lực mặc dù là thứ tốt, thậm chí có thể so với công đức lực trong Tu Chân giới. Công đức hộ thể, thần quỷ bất xâm! Tu Chân giả có công đức thì Thần cũng không động tới được. Giết người có công đức sẽ nhiễm phải nhân quả lớn lao, thần tiên cũng phải e ngại. Chẳng qua ở vị diện này nhân quả dường như không rõ ràng, cũng chưa có người nghiên cứu sâu điều này. Cho nên Thanh Hà nói chính xác rất có đạo lý.

Thanh Hà rất hài lòng đối với biểu hiện khiếp sợ của Lăng Tiêu, trong lòng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Muốn cảm phục người thanh niên có tiềm lực vô cùng này thật khó! Mình còn phải cố gắng hơn nữa!

-Lăng Tiêu, nếu ta nói thần chiến năm đó chính là do ta cố ý phát động thì người có tin không?

Lăng Tiêu ngẩng đầu, ánh mắt khôi phục lại vẻ phẳng lặng như trước, lạnh nhạt nhìn Thanh Hà, cười cười sau đó nói:

-Người làm như vậy hiển nhiên là có đạo lý của người, đúng không?

Ánh mắt Thanh Hà lóe lên vài cái. Nhắc tới chuyện này trong lòng hắn không còn bình tĩnh. Chẳng qua uy áp từ hình chiếu của Thanh Hà tăng lên vài phần, cả người đột nhiên trở nên nghiêm trang, gật đầu sau đó nói:

-Năm đó đích xác là ta còn xa mới là đối thủ của Không Huyền Tử, thế nên một cái phân thân của hắn mới có thể xúc phạm tới ta! Mặc dù hắn thắng không vẻ vang gì nhưng ta bại chính là bại. Ta còn muốn đợi khi khôi phục lại Thần giới sẽ tới La Ma giới tìm hắn tính sổ, không ngờ hắn lại bị người giết, cũng xem như gián tiếp báo thù giúp ta. Nếu không người cho rằng ta sẽ nói chuyện này với người sao?

Thanh Hà cười lạnh vài tiếng nói tiếp:

-Phát động thần chiến lần đó là bởi vì ta tìm được phương pháp hấp thu số lượng lớn thần cách! Ha ha ha!

Thanh Hà rốt cục không kìm nổi sự đắc ý trong lòng. Chuyện này đã chôn dấu mấy ngàn năm, đây là lần đầu tiên hắn nói ra. Chuyện này giống như phú quý mà không ai biết, mặc áo gấm đi đêm. Một việc khiến hắn tự hào như thế lại không có ai chia sẻ, Thanh Hà hiển nhiên sẽ cảm thấy buồn bực!

-Hả?

Sắc mặt Lăng Tiêu cuối cùng cũng biến đổi. Bản thân mình hấp thu bộ phận thần cách của Tiểu Yêu lưu lại mới có thể ngưng xuất ra thần cách, hơn nữa thực lực tăng mạnh. Lăng Tiêu thậm chí cảm nhận được mình nên phải đối chiến với một tiên nhân thì cũng có thể chiến thắng! Đây chính là nguyên nhân Lăng Tiêu có cam đảm đối mặt với Thanh Hà.

Lại không ngờ rằng năm đó Thanh Hà có thể hấp thu vô số thần cách của những vị thần đã chết. Cho dù là chúng thần của Thần giới còn lâu mới mạnh mẽ bằng Tiểu Yêu nhưng lại rất nhiều người mà! Thần giới năm đó có bao nhiêu thần? Không có một ngàn vạn thì nhất định có tới tám trăm vạn!

Mà hiện giờ Thánh Vực có bao nhiêu thần chuyển thế và bị phong ấn? Sợ rằng vượt quá mười vạn!

Những thần còn lại hẳn là bị giết trong trận thần chiến năm đó rồi!

Nói cách khác, Thanh Hà nếu nói thật thì năm đó hắn nhất định hấp thu hằng hà sa số thần cách! Thế nên hắn mới muốn đem cả Thần giới phong ấn lại để có thời gian tiêu hóa thần cách này!

Lăng Tiêu rốt cục đã rõ ràng, rõ ràng vì sao uy áp trên hình chiếu kia lại khổng lồ như vậy. Nghĩ tới đây hắn kinh hãi không thôi. Mình đúng là quá lỗ mãng, càng nghĩ càng sợ. Mình đúng là điếc không sợ súng. Thanh Hà nếu trực tiếp ở đại giáo đường này hết chết mình thì chỉ sợ nếu có chạy thoát cũng sẽ bị thương. Đến lúc đó thì thật đúng là đã rơi vào thế hạ phong rồi!

Lăng Tiêu không biểu hiện gì, ngẩng đầu, sau đó nói:

-Thì ra là thế. Nói vậy thì người hiện giờ đã hấp thu hết các thần cách rồi?

-Đó là đương nhiên!

Khuôn mặt Thanh Hà tỏ vẻ rất tự nhiên đáp:

-Nếu không thì ta sao lại có thể nói cho người chuyện này chứ?

Nếu Thanh Hà phủ nhận thì Lăng Tiêu sẽ cẩn thận hơn. Nhưng hắn lại trả lời dứt khoát tới vậy, hiển nhiên là đang lừa người! Phản ứng như thế thì chỉ sợ đã bị các thần chuyển thế ở Thánh Vực khiến cho cấp bách rồi!

Lăng Tiêu trong lòng thầm nghĩ: Nếu không có đám thần chuyển thế bắt đầu tỉnh giấc thì người lại có thể cấp bách thế sao? Nếu không có giáo phái của ta tại nhân giới thì người lại muốn thu ta, lại nói với ta những chuyện này sao? Sợ rằng còn cho là ta chưa đủ tư cách!

Đôi mắt Thanh Hà nhìn chằm chằm vào nhân loại trẻ tuổi phía dưới, châm chước nói:

-Lăng Tiêu, nếu người đáp ứng theo ta thì ta có thể đem toàn bộ tín ngưỡng lực ở nhân giới tặng cho người! Hàng năm người chỉ cần cho ta tín ngưỡng lực của một ngàn vạn người là được! Thế nào? Điều kiện này của ta đã hào phóng chưa? Ngoài ra người không cần làm bất cứ chuyện gì! Nguy cơ của người ở Thánh Vực ta sẽ xử lý cho!

Thanh Hà nói tới đây vẻ mặt đầy tự tin, phẳng phất như đám cường giả ở Thánh Vực trong mắt hắn không đáng để nhắc tới. Trong đôi mắt hắn thể hiện vẻ vô cùng thành khẩn.

Lăng Tiêu nhìn Thanh Hà, đột nhiên cười rộ lên, đứng thẳng lên, sau đó nói:

-Ta nếu như không đáp ứng, người sẽ không cho ta rời khỏi cánh cửa này phải không?

Đôi mắt Thanh Hà lạnh lùng hẳn, tiếng nói lạnh như băng:

-Dù phải phá hủy giáo đường này ta cũng sẽ phải giữ người lại!

-Được lắm, tới đây đi. Thử xem!

Lăng Tiêu vừa nói vừa nhìn ánh mắt đầy vẻ khó tin của Thanh Hà, tay cầm Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm. Một đạo kiếm khí mãnh liệt không thể đón đỡ hướng về phía hình chiếu của Thanh Hà, mãnh liệt bổ tới!

778. Chương 693: Kịch Chiến!

-Người dám chiến đấu ở nơi này?

Tiếng nói của Thanh Hà tràn ngập kinh ngạc và phẫn nộ. Khuôn mặt vốn đã lộ ra vẻ hung ác giờ lại càng dữ tợn đáng sợ. Hắn toàn lực ngăn cản một kiếm của Lăng Tiêu đồng thời giận dữ hét lên:

-Lăng Tiêu, người muốn chết!

Vừa nói, một cỗ khí thế to lớn mênh mông trong giây lát bộc phát ra. Tất cả tín đồ đang hướng tới thánh địa được chứng kiến một cảnh mà suốt đời bọn họ khó có thể quên được. Vị thần họ cả ngày bái tế kia không ngờ lại hiện ra một hư ảnh cao chừng ba mươi thước. Một luồng thần uy kinh thiên áp bách trong nội tâm của tất cả các tín đồ. Các tín đồ, kể cả những người trong thành Phỉ Định Á Tư đều phủ phục xuống đất, miệng hướng tới thần cầu khẩn.

Đây không phải là thần tích nữa mà thực sự là chân thần hạ phàm! Sợ rằng cường giả Thánh Vực lúc này cũng không hoàn toàn ngờ được, ngay lúc bọn họ đang tranh đoạt địa bàn trong Thánh Vực tới mức như dầu sôi lửa bỏng thì ở nhân giới xa xôi lại có một cảnh này!

Khóe miệng Lăng Tiêu hiện lên một nụ cười nhạt, thân thể bay thẳng lên đối mặt với hình chiếu thật lớn của Thanh Hà. Trong mắt Lăng Tiêu là một khoảng tinh minh, không hề có vẻ sợ hãi. Trong tay hắn đột nhiên xuất hiện một cái túi, hướng về phía hình chiếu của Thanh Hà túm lấy dây buộc túi. Dây buộc bung

ra, một cơn lốc mạnh mẽ hướng về phía đó thổi tới. Thanh Hà gầm lên dữ dội, không ngờ tới Lăng Tiêu lại có thứ bảo vật như vậy. Trong nháy mắt hình chiếu của hắn bị thổi bay đi mấy trăm dặm!

Tuy nói rằng tất cả các tín đồ của Thanh Hà giáo đều đang phủ phục trên mặt đất lạnh lẽo, không dám ngẩng đầu lên nhìn cảnh tượng trên bầu trời nhưng đối với Thanh Hà mà nói, chuyện này chẳng khác gì bị làm nhục. Trong cổ họng hắn phát ra một tiếng gầm thét, lao về phía Lăng Tiêu nhanh như chớp.

Thân thể Lăng Tiêu giống như một chiếc lá trong cuồng phong, lấy một góc độ khó tin bay ra phía sau mấy chục trượng. Đồng thời trong tay hắn xuất hiện một đồ vật màu lam trông giống như một cái chùy. Thanh Hà đột nhiên theo bản năng cảm nhận thấy nguy hiểm áp tới, thân thể thật lớn trên bầu trời cực kì linh hoạt né tránh. Ba đạo thiểm điện đồng thời bắn về phía hắn, trong đó có một đạo mạnh mẽ đánh lên người hắn.

Thanh Hà đã triệt để bị Lăng Tiêu chọc giận, gầm thét lên, chụp vào hư không một trảo. Bầu trời đột nhiên vặn vẹo. Trong tay Thanh Hà xuất hiện một thanh cự kiếm bằng năng lượng còn cài hơn thân thể hắn. Cự kiếm vung lên, một luồng kiếm khí mãnh liệt như thủy triều áp tới hướng Lăng Tiêu!

Trong tay Lăng Tiêu lại có thêm một cái ấn màu đen. Cái ấn này nghênh đón kiếm khí của Thanh Hà chém tới. Một tiếng nổ ầm ầm vang lên, kiếm khí tiêu tan vô hình, mà khối ấn màu đen kia bộc phát ra lực lượng thổ hệ mãnh liệt, hình thành vô số mũi nhọn bay thẳng tới phía Thanh Hà.

Thanh Hà rống giận ầm ầm. Từ thân thể hắn bộc phát ra khí thế khiến cho những mũi nhọn kia căn bản không thể tiếp xúc với thân thể hắn. Những mũi nhọn này dày đặc như mưa đánh vào vòng năng lượng bảo hộ trên người Thanh Hà, mặc dù khí thế kinh người nhưng cũng không khiến hình chiếu của Thanh Hà có tổn thương gì lớn. Đồng thời cự kiếm trong tay Thanh Hà liên tiếp chém ra, đánh thẳng tới thân thể Lăng Tiêu, thế như mãnh hổ hạ sơn, khiến cho bầu trời cũng phải vặn vẹo. Pháp tắc bắt đầu trở nên hỗn loạn. Thế giới này vì pháp tắc hỗn loạn mà dẫn tới những phản ứng liên tiếp, cả Tây Phương đại lục bắt đầu chấn động, sơn hô biển gầm, tất cả mọi người đều kinh hoảng thất thố, không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Giờ khắc này dù là tín đồ của Thanh Hà giáo hay tín đồ của Thực Sơn giáo đều thành khẩn quỳ xuống, chăm chú cầu nguyện.

Dù là Lăng Tiêu hay hình chiếu của Thanh Hà lúc này trong nháy mắt đều cảm nhận được tín ngưỡng lực tăng lên gấp bội!

Về mặt Lăng Tiêu nghiêm trọng, không phải là do pháp bảo trong tay hắn yếu kém. Phải nói bất cứ pháp bảo nào trong tay hắn dùng đối phó với cường giả Đại viên mãn đỉnh phong cũng rất dễ dàng, cho dù là vũ giả đạt tới Kiếp Tiền Thần thì cũng không dám đón đỡ lực lượng bạo phát của pháp bảo này!

Nhưng vừa rồi đối với Thanh Hà, pháp bảo lại chẳng có thể gây chút tổn thương gì cho hắn, thực sự không có tác dụng gì!

Chuyện này không phải là điều Lăng Tiêu muốn thấy.

Trong tay Lăng Tiêu lại hiện ra một pho tượng hình rồng lớn, sau khi được Lăng Tiêu đưa một luồng tiên lực vào, miệng nó liền mở ra, bắn ra một mũi thủy tiễn, phóng thẳng về phía thân thể khổng lồ của Thanh Hà đang lao thẳng tới hướng Lăng Tiêu. Thanh Hà không hề né tránh, hoặc có thể nói là hắn không muốn né tránh, liều mạng để hình chiếu của mình bị thương cũng muốn chém Lăng Tiêu.

Kiểm khí ác liệt của Thanh Hà ẩn chứa thiên đại pháp tắc cũng tạo thành uy hiếp đối với Lăng Tiêu. Thân hình của hắn vội lui lại về phía sau. Những đạo kiếm khí kia đuổi theo sát không bỏ.

Thành thật!

Thủy tiễn với lực lượng lớn vô cùng bắn mạnh lên hình chiếu của Thanh Hà. Mà kiếm khí của Thanh Hà cuối cùng cũng đánh vào trước người Lăng Tiêu, bổ vào Huyền Thiên lệnh bài!

Lăng Tiêu thầm kêu lên một tiếng đau đớn, cảm giác lục phủ ngũ tạng bị chấn động tới lệch vị trí, một ngụm máu tươi phun ra từ cổ họng. Nếu không có Huyền Thiên lệnh bài chống đỡ thì lần này cũng đủ khiến bản thân Lăng Tiêu bị trọng thương!

Nhìn lại Thanh Hà, mặt mũi vốn rất rõ ràng giờ phút này đã trở nên hơi mơ hồ.

Lăng Tiêu cười ha hả, cũng không lau vết máu bên mép, nhìn Thanh Hà nói:

-Muốn thế nào?

-Muốn chết!

Tiếng nói của Thanh Hà lạnh lùng nghe hết sức tỉnh táo. Nghĩ lại thì một cường giả đã đạt tới cảnh giới này thì làm sao có thể dễ dàng tức giận được chứ? Cho dù là bị khiến cho tức giận thì cũng sẽ không làm chuyện thiếu lí trí.

Cho nên dáng vẻ vừa rồi của Thanh Hà chẳng qua chỉ là để mê hoặc Lăng Tiêu mà thôi. Thần linh trong chiến đấu hư hư thực thực, con người căn bản không có khả năng nhận ra đâu là thật, đâu là giả!

Về mặt Lăng Tiêu tươi cười, trong tay đột nhiên lại có thêm một cái quạt lóe sáng, phạch một cái mở ra, sau đó hướng về phía Thanh Hà nói:

-Đến đây, ta giúp người giải nóng...

Lăng Tiêu vừa nói xong thì liền dùng toàn bộ lực lượng hướng về phía Thanh Hà quạt một cái!

Một vùng biển lửa màu lam sẫm chạy dài ngàn dặm trên bầu trời. Đường như cả bầu trời đều bốc cháy, sóng biển với tốc độ cực cao cuốn bay mọi thứ.

Luồng nhiệt độ vô cùng cao làm cho Thanh Hà biến sắc, nghiêng rằng nghiêng lợi hướng lên phía trên bay đi. Đối với việc Lăng Tiêu làm sao có được nhiều pháp bảo như vậy hắn cũng cực kì khó hiểu. Mà lúc này ba đạo kiếm khí cực kì ác liệt xuất hiện khiến hình chiếu của Thanh Hà trong giây lát sợ tới run người, khỏe mắt muốn nứt ra, thân thể nhoáng lên, một khắc sau khi xuất hiện đã ở ngoài ngàn dặm.

Lăng Tiêu lúc này mới dùng ba thanh bảo kiếm từ trên trời giáng xuống, kiếm khí xẹt qua thân thể hình chiếu của Thanh Hà, mang theo một mảng lớn năng lượng.

Thanh Hà đang chạy sợ hãi không thôi, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Lăng Tiêu, ánh mắt lộ ra thần sắc phức tạp. Chẳng có bao nhiêu năm không gặp Lăng Tiêu mà hắn lại có nhiều kì ngộ tới như vậy. Nếu để kẻ này phi thăng Thần giới thì sẽ đạt tới trình độ thế nào?

Thanh Hà nghĩ tới đây khuôn mặt lộ ra vẻ tàn nhẫn, trong lòng này sinh ý niệm độc ác: “Cho dù có phải phá hủy thế giới này, Lăng Tiêu người hôm nay đừng hòng có thể sống rời khỏi nơi này!”

Lăng Tiêu cầm Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay, một chiêu kiếm kĩ bốn nguyên đâm tới Thanh Hà. Nhìn một kiếm đơn giản như vậy nhưng sắc mặt Thanh Hà lại đại biến một lần nữa.

Là một Chí Cao Thần nhờ tu luyện kiếm kĩ phi thăng Thần giới, lĩnh ngộ đối với kiếm kĩ của Thanh Hà đương nhiên là có bản sắc riêng, đại đạo có ngàn vạn thì đều chung một gốc. Cũng chính đạo lí này, dù là vũ giả trong Thánh Vực hay là Thực Sơn phái Tu Chân giới cũng thế, cuối cùng cũng đều quay về cảnh giới phản phác quy chân này.

Mà Thực Sơn phái dùng phi kiếm sát nhân, quang mang lóe lên là lấy đầu địch thủ ngoài ngàn dặm! Đối với Thanh Hà mà nói, những loại chiêu thức này cũng không phải quá ghê gớm.

Nhưng lần này Thanh Hà cảm nhận được phía sau ngón tay Lăng Tiêu có một cỗ lực lượng khổng lồ vô cùng âm âm kéo tới. Hắn vội cúi mạnh đầu. Một đạo kiếm khí lướt sát da đầu hắn, từng đám tóc liền tung bay rơi xuống.

Bốn nguyên kiếm chiêu của Lăng Tiêu đồng thời chém lên trên thân thể hình chiếu của Thanh Hà. Xoẹt một tiếng, tạo thành một vết thương thật dài trên cánh tay hắn.

Hình chiếu của Thanh Hà cười lạnh, cánh tay vừa bị thương đột nhiên lớn hẳn lên. Dấu ấn hình chữ “vạn” kia hiện lên cực kì rõ ràng, hung hăng đánh về phía Lăng Tiêu.

Một chương này bao gồm cả quy tắc không gian, Lăng Tiêu có cảm giác không thể né tránh!

Nếu đã không thể né tránh thì đón nhận đi! Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay Lăng Tiêu thời khắc này bộc phát ra chiến ý vô tận. Kiếm ý kia thậm chí có thể chém rách trời cao!

Đây là một trận chiến không quá kinh thiên động địa nhưng đối với những người đã chính thức đạt tới cảnh giới cao mà nói, trận chiến này còn kinh hồn động phách hơn bất cứ trận chiến nào mà họ đã trải qua. Chỉ cần không cẩn thận một chút là một trong hai người có thân cách sẽ phải sụp đổ!

Thanh Hà ở nơi này mặc dù chỉ là hình chiếu nhưng nếu hình chiếu bị Lăng Tiêu chém giết thì cũng gây thương tổn rất lớn đối với Thanh Hà! Bởi vì hình chiếu này căn bản là do ý niệm và năng lượng bản thân Thanh Hà ngưng kết mà thành!

Nói cách khác thì nó gọi là phân thân của Thanh Hà cũng không có gì quá đáng.

Người đánh ta một chưởng, ta sẽ hoàn lại người một kiếm! Lăng Tiêu cắn răng một cái, ầm ầm hướng tới bàn tay ẩn chứa pháp tắc không gian của Thanh Hà.

Càng tới gần, Lăng Tiêu càng có thể cảm giác được loại thiên địa áp bách này. Hắn biết đây là do cách biệt về thân cách và cảnh giới giữa mình và Thanh Hà tạo thành, cắn răng chịu đựng loại áp lực gây thương tổn rất lớn cho thân thể này.

Ầm!

Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm xuất ra một đạo kiếm khí thật dài, hung hăng đâm vào bàn tay của Thanh Hà, phát ra những tiếng nổ vang dội.

Một chưởng của Thanh Hà bắn ngược trở lại phía trên, trên bàn tay đầy những vết rạn nứt nhỏ như tơ, giống như là loại đồ mem sứ vậy, thoát nhìn như có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

Mà Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay Lăng Tiêu không ngờ cũng hiện ra những đường nứt như vậy, cuối cùng một tiếng rắc nhỏ vang lên. Thanh kiếm...nứt ra!

Lăng Tiêu đồng thời cũng bị một cỗ lực lượng phản chấn đánh vào, thân thể giống như một chiếc thuyền nhỏ trong sóng to gió lớn, bị hung hăng quăng quật, máu tươi trong miệng ào ào phun ra nhưng ánh mắt lại lộ rõ vẻ bất khuất!

Tiểu Yêu hóa thành linh thể được Lăng Tiêu thu hồi vào trong nhẫn. Lại thấy Thanh Hà đang khó tin nhìn vào cánh tay mình....

779. Chương 694: Thương Thệ!

Cánh tay của Thanh Hà vỡ vụn tới tận cổ tay!

Mỗi một mảnh vỡ đều ẩn chứa năng lượng kinh người, rơi xuống phía dưới đánh lên những kiến trúc trên mặt đất phát ra những vụ nổ mãnh liệt, rung trời chuyển đất. Mỗi một vụ nổ đó đều khiến cho người ta tổn thương tới run rẩy.

Mặc dù nơi này đã cách Phi Địch Á Tư thành một khoảng nhưng cuối cùng thì vẫn là địa bàn của Thanh Hà giáo, mỗi một người bị tổn thương khiến lửa giận của Thanh Hà bùng phát.

Sau khi bị Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm liều mạng làm tổn thương một bàn tay, nơi này lại xuất hiện một bàn tay khác. Chỉ có điều Lăng Tiêu có thể cảm nhận được, hình chiếu của Thanh Hà ở nhân giới đã suy yếu đi rất nhiều.

Nếu như bản thân không bị thương thì còn có thể dây dưa với Thanh Hà một phen. Nhưng hiện giờ chính mình cũng bị thương không nhẹ, đối phó với một kẻ bình thường thì không vấn đề gì nhưng gặp phải cường giả có cảnh giới như Thanh Hà, dù chỉ là một hình chiếu thì cũng hiển nhiên là không đủ.

Trong đôi nhãn thần của Thanh Hà hừng hực lửa giận, giống như muốn nhớ thật kĩ hình dáng của Lăng Tiêu, dùng cánh tay không bị thương kia vung lên. Thanh cự kiếm bằng năng lượng trong tay hắn hướng về phía Lăng Tiêu hung hăng chém tới.

Vèo.....

Trên bầu trời hiện ra một cảnh tượng quý dị. Bầu trời xanh thẳm dường như cực kì yếu ớt, bị một kiếm này của Thanh Hà tọa thành một vết thương vừa dài vừa sâu, bên trong vết thương lộ ra hắc ám vô tận! Thứ hắc ám này cực kì kinh khủng, khiến người ta phải sợ hãi, dường như là cả ánh sáng cũng có thể bị nó cắn nuốt vậy!

Thiên địa pháp tắc ở nơi đó có vẻ vô cùng hỗn loạn. Thứ pháp tắc này chiếu lên mặt đất khiến mặt đất bắt đầu sụp đổ, tạo thành những vết nứt cực lớn. Núi cao sụp xuống, sông biển đều dâng lên những con sóng khổng lồ...một đại lục tràn ngập sinh cơ trong nháy mắt hầu như bắt đầu tan nát!

-Quy tắc kiếm!

Tiếng nói của Thanh Hà vang lên không có một chút tình cảm:

-Lăng Tiêu, đây là người tự chuốc lấy! Ta xem ngươi hôm nay làm sao có thể chạy thoát một kiếm do quy tắc ngưng kết thành này!

Lăng Tiêu có thể cảm nhận thấy rõ ràng, ngay khi Thanh Hà nói xong thì pháp tắc thiên địa liền bắt đầu trói buộc mình, không khí trở nên dính vô cùng. Mỗi một cử động của Lăng Tiêu, mỗi một hơi thở đều trở nên vô cùng khó khăn. Cùng lúc đó, hàng ngàn hàng vạn ý niệm đều tập trung về phía hắn, mỗi một ý niệm đều là một đạo kiếm ý.

Kiểm kĩ có cảnh giới cao nhất không phải là sử dụng kiếm thi triển mà là chỉ cần một loại ý niệm, liền có thể hình thành kiếm khí mang sát khí mãnh liệt, cường đại vô cùng!

Chỉ cần nơi thần thức bao trùm là có thể dùng ý nghĩ giết người!

-Chủ nhân, phải nhớ tới ta!

Trong lúc vạn phần khẩn cấp, Huyền Thiên đột nhiên phát ra một tiếng rống giận kinh thiên. Một thân ảnh bắn về phía hình chiếu của Thanh Hà, thoáng quay đầu lại nhìn Lăng Tiêu, trong ánh mắt tràn ngập vẻ dứt khoát!

-Không!

Lăng Tiêu bị phản găm lên một tiếng:

-Trở về ngay, ta còn có biện pháp!

Trên khuôn mặt Huyền Thiên đột nhiên hiện lên một nụ cười hiền lành. Nụ cười này giống như là một ông lão nhìn thấy đứa cháu tinh nghịch của mình. Ánh mắt cứng chiều và thỏa mãn này nào phải của một linh hồn thể tham lam giao hoạt chứ? Rõ ràng là của một con người có huyết nhục, có tình thân...một con người sống!

Trái tim Lăng Tiêu như bị dao cắt. Mặc dù hắn biết Huyền Thiên từ khi biết chân tướng sự kiện của Không Huyền Tử thì bắt đầu buồn bực không vui nhưng ai ngờ hắn lại có ý nghĩ tìm chết thế này chứ?

Đây chính là Huyền Thiên khiếp nhược sao?

Trong chớp mắt khi Thanh Hà vận dụng lực lượng pháp tắc của thiên địa muốn liều mạng hiết diệt cả nhân giới thì Huyền Thiên xuất hiện. Hắn thậm chí không có cơ hội lưu lại bất cứ lời nào, càng không như trước kia luôn kể công tích với Lăng Tiêu. Hắn chỉ có một ý nghĩ...liều mạng lao tới!

Ầm ầm ầm!

Một tiếng nổ vô cùng mãnh liệt trong nháy mắt vang lên. Lăng Tiêu phát hiện khuôn mặt lớn của Thanh Hà tràn ngập vẻ sợ hãi.

Hình chiếu chết đi đối với hắn....tuyệt đối là tổn thương không nhỏ!

Chỉ mong cái chết của ta có giá trị. Ta cũng không phải là bởi vì Không Huyền Tử. Năm đó hắn sau khi vứt bỏ ta, ta đã không còn quan hệ với hắn! Việc ta làm hôm nay chỉ là vì chủ nhân của ta!

Người đó chính là chủ nhân của ta...Lăng Tiêu!

Khóe miệng Huyền Thiên nở nụ cười, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hình chiếu của Thanh Hà, vẻ tươi cười đầy trào phúng: Năm đó ta có thể đánh cho ngươi vô cùng thâm, hôm nay ta vẫn có thể khiến ngươi phải chịu tổn thương thâm trọng!

Tạm biệt nhé, tiểu chủ nhân của ta!

Một luồng lực lượng mãnh liệt tới cực điểm trong giây lát đẩy tung Lăng Tiêu ra ngoài ngàn dặm! Trong tích tắc hắn bị văng đi, khóe mắt có một giọt nước mắt rơi xuống.

-A!

Một tiếng rống tràn ngập bi phẫn quanh quẩn khắp trong trời đất.

Trong vòng ngàn dặm ở Tây Phương đại lục không còn bất cứ sinh vật gì!

Phỉ Địch Tư Á thánh thành thậm chí ngay cả một mảnh ngói vụn cũng không còn. Trong phạm vi ngàn dặm chỉ còn mặt đất cháy đen. Dù là núi non, đất bằng hay sông hồ hiện giờ đều biến thành một vùng đất đen bằng phẳng. Có lẽ sau này rất nhiều năm, nơi này sẽ biến thành một bình nguyên nổi tiếng.

Sự kiện này đối với Thanh Hà là một đả kích quá lớn. Ngay cả hình chiếu của Thanh Hà kia ngay khi Huyền Thiên tự bạo cũng bị nổ thành tro bụi chứ đừng nói là những hộ vệ cường đại thực lực mạnh mẽ của Thanh Hà giáo, sau vụ nổ này đã chết gần hết. Còn những kẻ đang phân tán khắp nơi thì không thể chống lại thực lực của Thực Sơn phái.

Tiếng kêu than của tín đồ Thanh Hà giáo vang dậy trời đất. Trên Thực Sơn giáo lại là quang cảnh vui sướng. Tất cả mọi người đều cho rằng đây là thánh tích của giáo chủ. Danh vọng của Thực Sơn giáo tại nhân giới lên đến đỉnh điểm!

Lăng Tiêu sau khi dùng một lượng lớn tín ngưỡng lực để khôi phục thực lực lại dùng lực lượng này đưa trở lại một số tín đồ trung thành của mình, tạo thành một thần tích nữa. Thực Sơn giáo tại Thương Lan đại lục đã trở thành đệ nhất giáo phái của loài người!

....

Lăng Tiêu lẳng lặng đứng nhìn mảnh đất cháy đen. Nơi này là phạm vi của chiến trường ngày đó. Bên cạnh hắn là một thiếu nữ mỹ lệ, chính là Tiểu Yêu.

Trong tay Lăng Tiêu đang vuốt ve khối Huyền Thiên lệnh bài. Đã không còn Huyền Thiên, lệnh bài chỉ còn là một mảnh tử khí. Thứ này vốn là bảo vật tiên thiên, sau khi không có Huyền Thiên thì đã không còn người áp chế khí thể của nó. Nếu như sử dụng thích đáng thì thậm chí còn mạnh hơn nhiều lần so với khi còn có Huyền Thiên!

Là tiên thiên linh bảo chính thức, chỉ cần người sử dụng nó còn lực lượng thì bản thân pháp bảo có bao giờ lại bị khô kiệt chứ?

nhưng Lăng Tiêu lại tình nguyện giữ cái nhát gan tham hư vinh kia còn hơn là nắm trong tay tiên thiên chí bảo chính thức này.

-Huyền Thiên ơi là Huyền Thiên, ngươi tại sao lại khổ vậy chứ? Ngươi cũng biết là cho dù ngươi không ra thì ta cũng không thể chết trong tay Thanh Hà. Cùng lắm là ta bị thương một chút mà thôi....

Thần sắc Lăng Tiêu đầy bi thương, tiếng nói trầm thấp thì thào.

-Chủ nhân. Người cũng không nên thương tâm quá. Hành động này của Huyền Thiên đại khái chính là việc mà loại người nói: Cầu người thì được người phải không?

Tiểu Yêu đứng bên cạnh nhẹ giọng an ủi Lăng Tiêu:

-Từ khi Huyền Thiên biết Không Huyền Tử tùy ý bỏ rơi hắn, hắn liền trầm mặc. Chẳng qua chủ nhân à, ta tin tưởng Huyền Thiên hẳn nhất định không phải vì Không Huyền Tử mà chủ động muốn chết. Hẳn là vì muốn bảo vệ người!

Tiểu Yêu có thể hiểu rõ đạo lý này, lẽ nào Lăng Tiêu không hiểu?

Nhân sinh buồn vui lần lượt trôi qua mới có thể coi là trọn vẹn. Hỉ nộ ái ố nếu không trải qua một lần, không cảm nhận tư vị của nó thì làm sao có thể trọn một đời người chứ?

Lăng Tiêu chưa từng cảm thấy mình là một chủ nhân thật tốt. Được linh vật đáng giá như Huyền Thiên báo đáp ngược lại hẳn cảm thấy từ trước tới nay đã không coi trọng Huyền Thiên. Thậm chí so với Hàm Hàn bảo đỉnh không phải là pháp bảo có linh tính cao kia cũng không bằng chứ đừng nói gì so với vị trí Tiểu Yêu trong mắt hắn.

Nhưng hết lần này tới lần khác đều là pháp bảo kia vì mình mà hi sinh! Thật sự là khiến người ta cảm thán không thôi!

-Huyền Thiên, người yên tâm đi. Thù này ta nhất định sẽ báo cho người!

Lăng Tiêu vừa nói xong, một luồng hơi nóng liền chảy khắp toàn thân. Luồng hơi nóng này khiến cho Lăng Tiêu có cảm giác nhiệt huyết toàn thân dâng lên, nắm Huyền Thiên lệnh bào trong tay càng chặt. Một luồng lực không kìm hãm được đưa vào bên trong Huyền Thiên lệnh bài.

Lăng Tiêu và Tiểu Yêu cũng không chú ý tới, theo tiên lực của Lăng Tiêu bắt tri bắt giác đưa vào, bên trong Huyền Thiên lệnh bài có một tia dao động cực kì yếu ớt xuất hiện. Yếu ớt tới độ một người đạt tới cảnh giới như Lăng Tiêu cũng không phát hiện ra. Nó giống như là một đốm lửa nơi dã ngoại, có thể bị dập tắt bất cứ lúc nào nhưng cũng có thể bùng cháy mọi lúc.

Lăng Tiêu than nhẹ một tiếng xoay người rời đi. Tiểu Yêu hóa thành một luồng sáng tiến vào trong Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm. Huyền Thiên tự bạo tử vong khiến cho Tiểu Yêu dường như cũng mất đi hứng thú nói chuyện.

Lăng Tiêu cũng không sợ Thanh Hà trở lại trả thù căn cơ ở nhân giới của mình. Trừ phi mình chết, nếu không Thanh Hà vĩnh viễn sẽ không làm như vậy! Bởi vì thần có sự kiêu ngạo của bản thân!

Phi Địch Á Tư thành bị huỷ diệt, đó là chuyện ngoài ý muốn mà thôi. Hình chiếu của Thanh Hà bị diệt, Phi Địch Á Tư thành bị huỷ, hiển nhiên là nằm trong tính lý.

Về việc tranh đoạt tín ngưỡng lực ở nhân giới thì có thể nói đã kết thúc. Lăng Tiêu trở lại Thục Sơn phái, chuẩn bị truyền tống trận trở lại Thánh Vực.

Diệt hình chiếu của Thanh Hà khiến Thanh Hà giáo tổn thất nhưng lại mất đi pháp bảo có tinh tính có tình cảm như Huyền Thiên, cho nên trong lòng Lăng Tiêu cũng chẳng hề có chút cao hứng nào.

Cũng bởi trận đánh này mà Lăng Tiêu cảm nhận rõ ràng được sự cường đại của Thanh Hà. Hiện tại hẳn vẫn chưa phải là đối thủ, trừ phi có thể lợi dụng được tín ngưỡng lực, hoàn toàn khống chế và sử dụng được lực lượng này! Đồng thời còn phải thống nhất Thánh Vực, tập hợp cả tín ngưỡng lực trong Thánh Vực. Có lẽ khi đó thì mới có thể đánh với Thanh Hà một trận!

Trong lòng Lăng Tiêu ôm một nữ anh, đôi mắt thuần tịnh trong sáng nhìn thế giới luân hồi. Trên mặt hắn lúc này cuối cùng cũng lộ ra vẻ tươi cười, khiến cho những người đi theo đang khấn trương vạn phần cuối cùng cũng thở dài một hơi.

Ánh sáng của truyền tống trận lóe lên, thân hình Lăng Tiêu biến mất, khi trở lại đã ở Thánh Vực!

780. Chương 695: Trọng Quy Thánh Vực

Trong phương viên một ngàn dặm quanh Thục Sơn phái đều là lãnh địa của Thục Sơn phái. Trải qua thời gian phát triển, Tu Chân giả của Thục Sơn phái dần dần nhiều lên, thường xuyên có thể nhìn thấy cảnh Tu Chân giả ngoài Kim Đan kỳ ngự kiếm phi hành. Đường nhiên ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy những người phi hành chưa ổn định, từ trên không trung rơi xuống, mặt mũi bầm dập.

Nói thế nào thì nói, Thục Sơn phái hôm nay thể hiện sinh cơ bừng bừng. So với hoàn cảnh nơi tràn ngập ngọn lửa chiến tranh của Thánh Vực thì nơi này thực sự là một mảnh đất lành!

Vốn là đệ nhất gia tộc Nam Châu, Tư Đồ gia vận khí tựa hồ đã dùng hết. Đầu tiên là lão tổ tông mất tích, cả Tư Đồ gia tộc trên dưới lâm vào khủng hoảng. Phải biết rằng Tư Đồ Quang Huy hiện tại là chỗ dựa lớn nhất của cả Tư Đồ gia tộc, thậm chí là của cả Liên Minh Nam Châu!

Nếu như Tư Đồ Quang Huy có xảy ra nguy hiểm gì thì có thể không cần nói tới Thực Sơn quốc, chỉ cần lực lượng bên trong Liên Minh Nam Châu cũng khiến Tư Đồ gia tộc không thể thừa nhận.

Phải biết rằng vì xưng đế, lập quốc, Tư Đồ gia đã không kiêng nể thanh trừ tất cả các gia tộc đối lập trong Liên Minh Nam Châu. Không ít thế lực từng huy hoàng hiển hách bởi vì sự tồn tại của Tư Đồ Quang Huy đều đành phải buồn bã rời khỏi Liên Minh Nam Châu, hoặc là từ đó cao chạy xa bay, hoặc là tiến vào thâm sơn cùng cốc ẩn thế, hoặc là tìm một thế lực khác để dựa dẫm. Trong đó còn có một số gia tộc bị Tư Đồ gia huyết tẩy. Những chuyện giết chóc này dùng từ máu chảy thành sông cũng không quá đáng chút nào

Một khi lão tổ tông của Tư Đồ gia tộc xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ cần những thế lực này thôi cũng đủ khiến Tư Đồ gia đau đầu rồi. Đừng nói tới hoàng đế Thực Sơn quốc Vân Sơn đại biểu cho ngôi sao mới tỏa sáng chói mắt – Lăng Tiêu!

Tư Đồ gia cùng với một số thế lực trung thành với bọn họ bắt đầu chiến đấu trường kì với Vân Sơn. Cảnh tượng những đội quân trên trăm vạn người chiến đấu này đều đem tới thương vong thảm trọng. Đồng thời những cường giả của hai thế lực đối chiến cũng coi là trọng điểm.

Hiện tại tình thế như thế nào đối với Thực Sơn quốc đều cũng có lợi. Chặng qua Tư Đồ gia và một số gia tộc trung thành với bọn họ giống như con rết trăm chân, những chiêu bài còn ẩn dấu của những gia tộc hơn mười ngàn năm này người ngoài khó có thể tưởng tượng được.

Cho nên mãi tới khi Lăng Tiêu trở về Thánh Vực thì trận chiến nhìn như kéo dài vô tận này vẫn đang tiến hành.

Thực Sơn quốc đồng thời phân tán một lực lượng lớn quân đội hướng về địa bàn vô chủ của Nam Châu không ngừng khuếch trương. Truyền tống trận của Thực Sơn phái cũng bắt đầu lộ ra mũi nhọn của nó!

Chỉ có Thực Sơn phái mới có thể khống chế truyền tống trận. Trong thế giới này, điều đó quả thực khiến cho tất cả các thế lực đỏ mắt.

Cho nên Lăng Tiêu khi trở về rất ngoài ý muốn lại gặp một người quen.

Đúng là một người đã lâu không gặp...Diệp Thiên!

Phía sau Diệp Thiên là một đạo quân mười vạn người, thoát nhìn cũng không nhiều. Đối với nơi mà hơi chút là động tới đạo quân cả trăm vạn như Thánh Vực thì mười vạn người thật đúng là không có gì đáng nói.

Nhưng mười vạn người này của hắn khác với những vũ giả bình thường trong Thánh Vực!

Những người được Diệp Thiên triệu tập này, tất cả đều có thân phận đặc thù! Bởi vì bọn họ trong đại chiến tại Thần giới năm đó tuy mất mạng nhưng lại bảo trì được trí nhớ!

Diệp Thiên năm đó ở Thần giới thân phận rất cao, đồng thời là một người quan hệ rất rộng. Trong những người này có rất nhiều người năm đó đều là người quen của hắn. Diệp Thiên lúc tìm tới bọn họ, những người này vốn cũng muốn thống nhất Thánh Vực, đối kháng với Thanh Hà, hiển nhiên là tụ tập bên cạnh Diệp Thiên. Những người này lại dựa vào sự quen biết của mình mời những người khác. Vì vậy trải qua rất nhiều năm tìm kiếm, mười vạn thần chuyển thế và thần bị phong ấn đã hình thành một đại quân.

Trong lòng Diệp Thiên, có một ám ảnh lớn nhất, đó là Lăng Tiêu. Nếu không thể trừ bỏ Lăng Tiêu, tu vi cả đời này của Diệp Thiên không thể tiến thêm!

Đại Nhật Kim Cương Ấn sau mấy năm tìm kiếm cuối cùng đã được Diệp Thiên tìm thấy tất cả các mảnh, sau đó hoàn toàn luyện hóa trở thành pháp bảo của hắn.

Hơn ba mươi năm trước, Diệp Thiên còn ở một nơi hoang vu không người dùng Đại Nhật Kim Cương Ấn lẳng lặng vượt qua thiên kiếp! Điều này khiến cho Diệp Thiên rất cực tìm lại được sự tự tin đã đánh mất

hiều năm. Chuyện thứ nhất sau khi hắn tìm lại được sự tự tin hiển nhiên là muốn tìm tới Lăng Tiêu để báo thù.

Lại nói tiếp, giữa hai người cũng không có thâm thù đại hận gì. Chẳng qua Diệp Thiên kiêu ngạo, gây hấn với Lăng Tiêu, mấy lần đều mất hết mặt mũi mà thôi. Trong lòng Lăng Tiêu cũng không muốn tiếp tục sinh sự với Diệp Thiên. Nếu không phải nhìn thấy hắn đi tới Thục Sơn phái thì Lăng Tiêu thậm chí còn nhanh chóng quên hẳn.

Bởi vì Lăng Tiêu còn có chuyện quan trọng hơn. Đó chính là theo tính toán, thời gian hắn rời Thánh Vực đã hơn một năm, lúc ra đi Diệp Tử đang mang thai, chỉ sợ hiện giờ đã sinh ra hài tử cho mình.

Chuyện này mới chính là chuyện hiện tại Lăng Tiêu quan tâm nhất!

Nhưng trong lòng Diệp Thiên thì bản thân hắn đường đường là một vị thần danh tiếng hiển hách trong Thần giới lại bị một kẻ bình thường trong nhân giới như Lăng Tiêu vũ nhục, lại không phải chỉ một lần. Quả thật đây là đại sỉ nhục. Cho nên Diệp Thiên đã sớm thề trong lòng: Không giết chết Lăng Tiêu thì không làm người!

Diệp Thiên đứng trước sơn môn của Thục Sơn, ngẩng đầu nhìn khối ngộ kiếm thạch cao lớn. Cho dù hắn đối với Lăng Tiêu hận thấu xương nhưng cũng không thể không thừa nhận, Lăng Tiêu này quả thật là kì tài ngút trời!

-Sau khi giết Lăng Tiêu, tảng đá này sẽ thuộc về ta rồi!

Diệp Thiên nhìn ngộ kiếm thạch thì trào, khoe miệng hiện lên một nụ cười nhạt lạnh lùng.

Mười vạn đại quân đóng ở sơn môn của Thục Sơn phái cũng không kiêu ngạo giống như quân đội trong Thánh Vực. Còn chưa người nào đi tới mảng trận. Cơ hồ mọi người đều ở trong lều vải của mình tự tu luyện.

Bọn họ mặc dù nghe theo lệnh của Diệp Thiên nhưng không có nghĩa là dâng mạng sống cho Diệp Thiên. Người này cũng biết, đại thống lĩnh Diệp Thiên tìm Lăng Tiêu là tư oán! Tư oán...thì tự mình giải quyết sẽ tốt hơn!

Thần, kì thực rất thực dụng!

Nếu lần này Diệp Thiên có thể chém chế Lăng Tiêu, như vậy những người này sẽ hơn phân nửa thuận phục hắn. Nếu Diệp Thiên bất hạnh chiến bại...như vậy...đầu nhập làm môn hạ của Thục Sơn phái tựa hồ là một sự lựa chọn rất tốt!

Trong Thục Sơn phái cũng không có chút không khí khẩn trương nào, đối với Diệp Thiên đang ở ngoài sơn môn cũng coi như không thấy. Bởi vì đã có người nói cho Diệp Thiên biết, tông chủ không có ở đây! Nếu hắn nguyện ý chờ thì cứ ở đó chờ đi!

Lúc Lăng Tiêu xuất hiện tại truyền tống trận khiến cho mấy người đệ tử trông coi truyền tống trận rất kinh ngạc. Truyền tống trận này chính là nối Thục Sơn với nhân giới. Bọn họ căn bản không có thấy tông chủ đi nhân giới lúc này, làm sao lại xuất hiện ở nơi này được?

Nhìn bóng lưng của Lăng Tiêu, ánh mắt nghi hoặc của đám đệ tử dần dần biến thành vẻ sùng bái.

Có thể thấy cảnh giới của tông chủ đã xa xa so với hiểu biết của bọn họ. Chẳng qua cũng vì thế mà làm một đệ tử của Thục Sơn phái, bọn họ cũng cảm thấy tự hào và kiêu ngạo về bản thân!

Lăng Tiêu ôm nữ anh không góc quỷ trong lòng, vẻ mặt mỉm cười đi vào nội điện của mình, đụng ngay Hoàng Phổ Nguyệt đang vội vã đi ra. Hoàng Phổ Nguyệt nhìn thấy Lăng Tiêu, ngẩng mạnh đầu, trong mắt lập tức hiện lên vẻ vui mừng, vừa định lao tới thì lại thấy Lăng Tiêu đang ôm một đứa bé trong lòng, là một nữ anh hết sức đáng yêu thì hơn ngẩn ra, sau đó hỏi:

-Phu quân, đây...đây là con cái nhà ai? Chàng đi lâu như vậy là đi tới địa phương nào?

Phong Linh và Tống Minh Nguyệt lúc này đang cười nói từ bên trong đi ra, nhìn thấy Lăng Tiêu, trong mắt đều lộ ra vẻ vui mừng. Chẳng qua khi nhìn thấy nữ anh trong lòng hắn thì sắc mặt đều lộ ra vẻ cổ quái.

Lăng Tiêu nhìn vậy liền hiểu rằng các nàng đang nghĩ tới điều gì, cười khổ nói:

-Nhìn cái gì? Chẳng lẽ các nàng nghĩ nữ oa này là hài tử của ta à?

Tam nữ không ai trả lời, nhưng đồng loạt gật đầu. Lúc này tiếng nói của Diệp Tử từ trong phòng truyền ra:

-Có phải phu quân đã về không?

Lăng Tiêu lên tiếng đáp, sau đó lườm tam nữ một cái:

-Muốn biết chuyện gì đã xảy ra thì theo ta đi vào đây!

Hoàng Phổ Nguyệt đỡ lấy nữ anh. Không biết tại sao Hoàng Phổ Nguyệt vẫn luôn cảm thấy trên người nữ anh này có một luồng khí tức khiến mình quen thuộc.

Làm một Tu Chân giả có đạo hạnh rất sâu, Hoàng Phổ Nguyệt nhíu đôi lông mày thanh tú, bắt đầu hoài nghi thân phận của nữ anh này.

Lăng Tiêu bước nhanh vào phòng, lại nhìn thấy Diệp Tử đang ngồi trên giường, trong lòng ôm một đứa bé đã hai ba tháng tuổi. Đứa bé bi bi bô bô, khuôn mặt Diệp Tử thì tràn đầy vẻ hiền từ.

-Diệp Tử....

Lăng Tiêu cảm thấy vô cùng áy náy. Đứa con đầu lòng của mình xuất thế mà mình lại không ở bên cạnh thê tử. Hắn tiếp nhận đứa trẻ trong lòng Diệp Tử mới phát hiện ra đứa bé này là con gái, trong lòng mừng rỡ vạn phần. Đối với Tu Chân giả mà nói, chỉ cần có con cái đã là trời cao ban phước, tất nhiên là cực kì chiều chuộng. Đừng nói là Lăng Tiêu vốn vẫn thích con gái hơn một chút. Lập tức hắn liền ôm hài tử này lên, cao hứng hôn lên mặt hai cái.

Đứa trẻ này cũng chẳng hề sợ hãi, đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vào Lăng Tiêu, lại còn cười khúc khích vài cái. Lăng Tiêu kích động tới không biết phải nói gì, chỉ dùng ánh mắt áy náy nhìn Diệp Tử, nhẹ giọng nói:

-Xin lỗi.....

Lăng Tiêu trong lòng còn đang trầm nghĩ: Nếu Huyền Thiên còn sống thì không biết có nhảy ra đòi là bá phụ của hài tử này không? Một ý kiến này khiến sự hưng phấn trong lòng hắn lập tức hơi giảm sút.

-Phu quân, đừng nói những lời này với muội. Muội có bao giờ trách chàng chưa? Chàng xem, nữ nhi của chúng ta giống ai nhiều hơn nào?

Trên mặt Diệp Tử tỏa ra ánh sáng hiền từ của người mẹ, hạnh phúc nhìn Lăng Tiêu ôn nhu nói. Là người hiểu rõ Lăng Tiêu nhất, nàng đương nhiên nhìn thấy sâu trong đáy mắt Lăng Tiêu có nỗi ưu thương nhàn nhạt, mặc dù không biết vì sao nhưng Diệp Tử thông mình sẽ không hỏi tới.

-Giống nàng nhiều hơn, tự nhiên là phải giống nàng nhiều hơn!

Lăng Tiêu hắc hắc cười:

-Hài tử của ta chỉ cần như mẹ nó, vậy thì đã là mỹ nam mỹ nữ nhất đẳng trong thiên hạ rồi!

Mấy nữ tử đều đỏ mặt lườm Lăng Tiêu một cái. Diệp Tử lúc này nhìn về phía nữ anh trong lòng Hoàng Phổ Nguyệt, hơi nghi hoặc hỏi:

-Đây là hài tử nhà ai? Rất đáng yêu nhỉ!

Trên mặt Lăng Tiêu hiện lên một nụ cười, sau đó nói:

-Các nàng thử đoán xem cô bé này là ai?

Hoàng Phổ Nguyệt nhẹ giọng nói:

-Ta cảm nhận được từ thân thể nàng một luồng khí tức quen thuộc, nhưng ta lại không nghĩ ra đây là ai. Hơn nữa ta còn không biết phu quân cuối cùng là từ nơi nào đưa nàng về đây đó.

Phong Linh chăm chú nhìn đứa bé trên tay Hoàng Phổ Nguyệt, phát hiện ra đôi phương cũng nhìn nàng không chuyển mắt. Phong Linh cười hì hì sờ sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa trẻ, sau đó nói:

-Ta cũng có cảm giác như Hoàng Phổ tử tử, thật là kì quái!

Thấy bọn họ như vậy, Tống Minh Nguyệt cũng lại gần. Chẳng qua Tống đại tiểu thư ở nhân giới cùng với An Nhã không quen thuộc nên hiển nhiên không có cảm giác nào, vì vậy chuyển ánh mắt nhìn về phía Lăng Tiêu sáng giọng hỏi:

-Phu quân giờ còn học thói thừa nước đục thả câu sao? Mau nói đi, đứa trẻ này là ai?

Lăng Tiêu sững sờ nhìn thoáng qua Tống Minh Nguyệt sau đó nói với Diệp Tử:

-Diệp Tử, nàng còn nhớ An Nhã không?

*****

Yên lặng.

Mấy người trong phòng đột nhiên yên lặng, quay mặt nhìn nhau, một tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Nữ nhi trong lòng Lăng Tiêu tựa hồ cảm giác được sự yên lặng này có hơi quái dị, không nhận được giờ bàn tay mập mập nhỏ bé chụp lên má Lăng Tiêu, sau đó dặc ý cười khanh khách.

Diệp Tử lúc này mới hồi phục tinh thần lại, đón lấy đứa bé gái từ trong lòng Hoàng Phổ Nguyệt, vành mắt không nhận được đỏ lên. Thời gian như nước chảy, mấy trăm năm đã qua, cũng không phải là một đời người ngắn ngủi. Đối với người bình thường mà nói thì đã đủ cho luân hồi mấy kiếp rồi!

Bởi vì có thân nhân bằng hữu và người yêu bên cạnh nên Diệp Tử kì thật cũng không cảm thấy thời gian trôi qua. Nhưng nay nhìn thấy đứa bé gái này thì nàng liền nhớ lại nữ hài thiện lương tại Thục Sơn thành mở tiểu được **** kia.

Nàng mới là người khác giới đầu tiên mà phu quân chính thức tiếp xúc!

Nàng cũng từng an ủi phu quân, ngàn dặm xa xôi tới báo tin! Diệp Tử thoáng nhớ lại đủ mọi chuyện cách đây mấy trăm năm, đạo tâm như được gột rửa, không ngờ tu vi tâm cảnh lại tinh thâm thêm một bước!

Một giọt lệ từ khóe mắt Diệp Tử chảy xuống nhưng nàng lại nở một nụ cười, nhìn đứa trẻ không khóc quấy trong lòng nói:

-Không ngờ phu quân mang đi nhiều người như vậy cuối cùng lại quên muội. An Nhã muội muội, năm đó nếu không có các người thì ta và phu quân cũng không có khả năng gặp được nhau. Hơn nữa muội và ta cũng xem như có duyên, từ hôm nay muội cùng ở với nữ nhi của ta, sống cho vui vẻ đi! Ở nơi này sẽ không gặp phải điều gì ưu thương nữa!

....

Lăng Tiêu trở về liền khiến cho trong Thục Sơn phách oanh động. Những người vợ của Lăng Tiêu cùng với thân nhân toàn bộ đều tới hàn huyên với hắn.

Mọi người hỏi hắn đột nhiên biến mất một năm, rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Bởi vì ai cũng biết Lăng Tiêu là một người trọng tình cảm, không có khả năng biết rõ Diệp Tử đang mang thai mà rời đi như vậy. Hơn nữa đệ tử đã sớm báo lên, tông chủ là từ truyền tông trận tới nhân giới bay lên. Như vậy lại càng nêu lên một vấn đề, Lăng Tiêu làm thế nào mà tiến vào nhân giới?

Đợi khi Lăng Tiêu đem hết mọi chuyện đã trải qua kể chi tiết lại thì mọi người đều than thở không thôi. Bọn họ không thể tưởng tượng được trong một thời gian ngắn ngủi như vậy Lăng Tiêu lại trải qua nhiều chuyện như thế, quả thật là cứu tử nhất sinh!

Lăng phu nhân lúc này ôm An Nhã chuyển thế trong lòng. Bà nhớ tới nữ hài thiện lương an tĩnh ở Thục Sơn thành năm đó, không nhận được than thở:

-Thật sự không ngờ rằng mấy trăm năm đã qua nhanh như vậy. Nếu không có Tiêu nhi thì sợ chúng ta cũng đều...

Lam Hi được Vân Sơn mang về mới vài ngày nhìn mọi người, trong lòng hơi hâm mộ nghĩ: Mấy trăm năm cũng đủ để một người bình thường chuyển thế luân hồi vài lần. Đáng thương cho ta sống đã mấy vạn năm, mãi tới khi gặp Lăng Tiêu mới biết hóa ra trên đời lại có nhiều chuyện khiến cho người ta vui sướng tới vậy! Nếu đem so với những năm tháng của ta thì thực là sống hoài sống phí!

Chẳng qua chuyện hình chiếu của Thanh Hà kia khiến cho mọi người cảm thấy vừa mới mẻ vừa tò mò, đồng thời cũng vì Lăng Tiêu mà cảm thấy sợ hãi. Không ngờ ngay cả pháp bảo cực mạnh của Lăng Tiêu mà cũng phải tổn hại mới có thể miễn cưỡng chống đỡ được hình chiếu của Thanh Hà ở nhân giới kia. Như vậy thì bản thể của Thanh Hà đã đạt tới trình độ nào rồi?

Ánh mắt mọi người nhìn Lăng Tiêu, không tự chủ được có thêm vài phần lo lắng.

Lăng Tiêu thì lại cười nói:

-Yên tâm đi. Hình chiếu của Thanh Hà đã tử vong, đối với thân thể của hắn có đả kích rất lớn. Hơn nữa trong khoảng thời gian ngắn, cánh cửa Thần giới cũng sẽ không mở ra. Đợi tới khi thực lực chúng ta lớn mạnh rồi thì cũng chẳng sợ Thanh Hà hắn nữa!

Lời nói của Lăng Tiêu khiến mọi người tin tưởng vô cùng. Bọn họ dù sao cũng không tận mắt nhìn thấy thực lực của Thanh Hà, cũng không phát hiện ra uy lực của Huyền Thiên. Lăng Tiêu kể lại trận chiến cũng không kĩ càng lắm. Hơn nữa những người này đối với biểu hiện từ trước tới nay của Lăng Tiêu đã sớm tin phục hẳn hoàn toàn. Nếu Lăng Tiêu nói không sợ Thanh Hà thì không phải sợ hắn.

.....

Lăng Tiêu trở về cũng khiến Thục Sơn phái vốn bình yên có thêm vài phần náo nhiệt. Các đệ tử đều biết trái tim của môn phái họ đã trở về. Rất nhiều người thậm chí không nhận được tùm năm tùm ba nhỏ giọng bàn tán:

-Hắc, người nói tông chủ lần này trở về có thể giáo huấn cái tên ở cửa sơn môn kia một trận không?

-Ta nghĩ là nhất định thôi! Hừ, chó ngoan không cắn đường. Các ngươi còn không biết, tên đó đã bị tông chủ giáo huấn vài lần rồi nhưng lại không chịu nhớ lấy! Thật sự là càng bại càng chiến. Ta còn phải bội phục tinh thần của hắn!

Một lão đệ tử của Thục Sơn bĩu môi nói.

-Tông chủ của chúng ta nhân từ, không giết cái tên không biết xấu hổ kia. Không ngờ là hắn vẫn không biết tốt xấu. Ta nghĩ lần này tông chủ hẳn sẽ không bỏ qua cho hắn đâu!

-Cũng chưa chắc. Tông chủ phụ nhân không phải vừa sinh một tiểu công chúa sao? Tông chủ nhất định sẽ không tạo sát nghiệp đâu.....

.....

Lăng Tiêu đứng ở cửa sơn môn nhìn Diệp Thiên toàn thân đã tỏa ta chiến ý lâm liệt, lạnh nhạt hỏi:

-Thế nào, pháp bảo nọ của ngươi đã chuẩn bị đầy đủ chưa?

Diệp Thiên trong lòng thầm cả kinh. Không ngờ chuyện bí ẩn như vậy, hắn vốn tưởng chỉ một mình mình biết mà Lăng Tiêu lại nắm được. Chẳng qua biết thì sao? Diệp Thiên cười lạnh lùng, trong mắt hiện lên sát khí nhàn nhạt:

-Sao nào? Ngươi sợ sao? Nể tình Lăng Tiêu là một nhân tài, nếu ngươi chịu quỳ xuống đất vái ta ba cái thì ta sẽ bỏ qua cho ngươi. Hơn nữa nhận ngươi làm thủ hạ, được không?

Lăng Tiêu cười cười, lắc đầu nói:

-Diệp Thiên, ngươi cũng là tự thân cố gắng, đạt tới cảnh giới Kiếp Hậu Thần, làm sao lại không biết tự quý trọng như vậy? Chẳng lẽ phải tới khi mất mạng mới biết hối hận hay sao?

-Mất mạng?

Diệp Thiên cười ha hả, sau đó thương xót nhìn Lăng Tiêu nói:

-Trong chúng ta sẽ có một kẻ phải mất mạng, chẳng qua khẳng định không phải là ta!

Vừa nói hần vừa bay lên, hướng về phía bầu trời mà bay đi. Đồng thời tiếng nói của Diệp Thiên truyền tới:

-Lăng Tiêu, trận đấu hôm nay sẽ là trận đấu cuối cùng giữa ta và ngươi. Không phải ngươi chết thì là....ta sống!

Diệp Thiên đang bên trên không trung thiếu chút nữa là không nhìn nổi một hơi, lửa giận trong mắt đã không thể che giấu. Kẻ này ngay từ đầu đã đoạt lấy danh tiếng vô tận của mình đáng ra phải chết từ lâu rồi, có thể sống tới ngày hôm nay có thể nói là một kì tích!

Diệp Thiên nghiêng rằng nghiêng lợi, thân thể vừa mới bay ra ngoài không gian đã thấy Lăng Tiêu theo sát phía sau. Hần không chút do dự liền tể xuất ra Đại Nhật Kim Cương Ấn, tỏa ra một luồng ánh sáng chói mắt như mặt trời nóng bỏng đánh về phía Lăng Tiêu. Chuyện này đối với phong độ của một thần chuyển thể như Diệp Thiên quả thực ít thấy. Điều đó chứng tỏ hần đã hận Lăng Tiêu tới mức nào.

Lăng Tiêu đạt được những bảo vật của La Ma giới đều phân cho những người bên cạnh mình. Bởi lẽ đối với Lăng Tiêu mà nói, bảo vật có lợi hại tới bao nhiêu nhưng đối với cường giả mạnh hơn mình thì phân nửa cũng không có tác dụng lớn. Bảo vật cuối cùng cũng chỉ là vật chết, con người mới là vật sống.

Lôi thần chùy (Hoàng Phủ Nguyệt thích) đem cho Hoàng Phổ Nguyệt. Quạt ba tiêu bị Phong Linh thích dùng lửa lấy đi. Thủy long ngâm, con ngọc long tinh xảo kia thì đưa cho Thượng Quan Vũ Đồng, Đại Địa Chi Chương thì bị Tống Minh Nguyệt đoạt. Phong Chi Hồng...bị tiểu Isa có hỏa nhãn kim tinh cầm.

Tinh Thần Lam Kiếm thì hần cho Diệp Tử, Hỏa Long Hàn Sương Kiếm và Kim Xà Kiếm thì chia cho Xuân Lan và Thu Nguyệt. Còn những người khác cũng chỉ còn cách chờ Lăng Tiêu tiếp tục luyện chế pháp bảo rồi mới có thể chia cho bọn họ. Việc này hẳn là những người hiểu tình hiểu lý, kể cả tinh linh nữ hoàng Karina cũng đều thông cảm.

Đến bây giờ, tám kiện bảo vật của Lăng Tiêu đã phân hết cho tám vị phụ nhân. Trên tay Lăng Tiêu hiện giờ chỉ còn có Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm và một khối Huyền Thiên lệnh bài đã trống trơn.

Đối với Lăng Tiêu-Linh hồn của một phái tu kiếm như Thục Sơn phái, kiếm mới chính là sinh mệnh thứ hai của hần!

Tuy nói thân Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong trận chiến vừa rồi đã vỡ vụn nhưng Lăng Tiêu lấy những tài liệu luyện khí cao nhất trong tay ra luyện chế một thanh kiếm giống hệt Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm! Đối với Lăng Tiêu mà nói, chỉ cần có Tiểu Yêu là có Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm!

Đợi tới sau khi tìm được than của Hắc Thiết Mộc mười vạn năm, Lăng Tiêu sẽ chính thức có thể có một thanh tuyệt thế bảo kiếm để Tiểu Yêu dung thân! Đến lúc đó thì Tiểu Yêu sẽ chính thức trở thành một kiếm linh siêu cường!

Đối mặt với khí thế mệnh mông của Đại Nhật Kim Cương Ấn, trên mặt Lăng Tiêu không có chút sợ hãi. Đôi mắt trong suốt nhìn chí bảo tỏa ra kim quang lóng lánh kia, lạnh lùng cười:

-Thứ này cầm vào luyện hóa làm mặt trời trong thế giới trong đỉnh thì đúng là quá hợp!

Vừa nói, cánh tay hần vươn ra, không ngờ chụp một cái đã có thể ngăn cản Đại Nhật Kim Cương Ấn.

-Hừ!

Khóe miệng Diệp Thiên nổi lên nụ cười khinh thường:

-Muốn chết!

Lăng Tiêu cầm lấy Đại Nhật Kim Cương Ấn, thân thể rung mạnh, không ngờ lại không hề lui lại phía sau nửa bước, càng không bị lực lượng mệnh mông của Đại Nhật Kim Cương Ấn làm cho bị thương. Nhiệt lượng vô tận do Đại Nhật Kim Cương Ấn phát ra đối với Lăng Tiêu dường như là một lò lửa bị dội nước lạnh!

Hoàn toàn bị diệt rồi!

-Chuyện này, chuyện này sao có thể chứ? Không có khả năng, không có khả năng!

Vẻ mặt Diệp Thiên tràn ngập kinh hãi. Nụ cười khinh thường vừa nãy vẫn còn cứng ngắc trên miệng hắn. Trong mắt hắn tràn ngập vẻ không thể tin, giống như là nhìn thấy quỷ vậy, tay chỉ vào Lăng Tiêu, cả người trở nên run rẩy:

-Đây không phải là sự thật, đây không phải là sự thật! A.....!

Ngoài không gian yên tĩnh vang lên tiếng gầm thét âm âm không ngừng như sấm rền của Diệp Thiên.

Hắn thật sự không cam lòng. Trên đời này có vô số chuyển thế thần, thần bị phong ấn, sao lại còn thứ yêu nghiệt khiến người ta không thể giải thích nổi như Lăng Tiêu chứ?

Mộng tưởng thì tốt đẹp nhưng sự thật lại vô cùng tàn khốc, đánh tan giấc mộng của Diệp Thiên! Tiến bộ của hắn đã rất nhanh rồi, nhưng tiến bộ của Lăng Tiêu...so với hắn còn nhanh hơn...nhanh hơn rất nhiều!

-Không! Ta không tin!

Đôi mắt Diệp Thiên đột nhiên đỏ bừng, cả người tản mát ra lệ khí kinh thiên! Đột nhiên hắn cười rộ lên điên cuồng, đã bị một màn khó tin này đả kích tới phát điên rồi!

Trên mặt Lăng Tiêu cũng lộ ra chút kinh ngạc, chẳng qua cũng không có chút đặc ý. Bởi vì Diệp Thiên khi vất đi tất cả cổ kị, cõi bỏ mọi nguy trang mới là Diệp Thiên kinh khủng nhất!

Một cường giả đã vượt qua thiên kiếp đến tột cùng mạnh tới mức nào, Lăng Tiêu có thể từ biến hóa của mình sau khi độ kiếp nhận thấy được. Cái loại biến hóa này là một loại nhận biết với pháp tắc của thiên đạo, bất tri bất giác nắm giữ được biến hóa. Điều này một người chưa độ kiếp không thể nào giải thích nổi.

Khó trách năm đó nhưng tiền bối Đại Thừa kỳ sau khi độ kiếp đã từng nói, tu chân giả Độ Kiếp kỳ so với Đại Thừa kỳ nhìn chỉ kém một bậc nhưng thực tế...chẳng khác gì tiên nhân với phàm nhân! Nói cách khác căn bản là chênh lệch không thể vượt qua!

Lăng Tiêu tại sao lại có dũng khí để tay không bắt lấy Đại Nhật Kim Cương Ấn của Diệp Thiên, chỉ có mấy chữ-Lực lượng của quy tắc!

Không sai, đây chính là do Lăng Tiêu nắm giữ thiên địa pháp tắc hơn xa so với Kiếp Hậu Thần như Diệp Thiên! Cho nên lực phá hoại do Đại Nhật Kim Cương Ấn sinh ra đối với Lăng Tiêu mà nói hoàn toàn không có hiệu quả! Bởi vì Lăng Tiêu nắm giữ tất cả pháp tắc của thiên địa xung quanh!

Theo Diệp Thiên nhận thấy, dù là Lăng Tiêu cũng là Kiếp Hậu Thần thì dưới sự tấn công liều mạng của hắn cũng sẽ có sơ hở, cùng lắm là sử dụng chiêu thức đồng quy vu tận, cam đoan là Lăng Tiêu tránh cũng không thể tránh!

781. Chương 696: Cái Chết Của Diệp Thiên Và Vạn Nhân Địch

Hắn là không ngờ rằng hai người cùng cảnh giới nhưng hắn vẫn thua trên tay Lăng Tiêu, cũng đã quyết định rằng hắn vĩnh viễn không có khả năng chiến thắng Lăng Tiêu!

Lăng Tiêu nếu muốn giết hắn thì chỉ đơn giản như nhấc tay mà thôi!

-Ta không cam lòng!

Diệp Thiên ngửa đầu rống:

-Thanh Hà! Người có nghe thấy không? Ta không cam lòng! Người nếu ra tay ta nguyện đem linh hồn hiến dâng cho người, suốt đời là người hầu của người! Thanh Hà...giúp ta...giết hắn!

Diệp Thiên gầm thét, chấn động của không gian. Pháp tắc nhất thời trở nên hỗn loạn, thậm chí tùy thời có thể sụp đổ. Nhưng ngoài không gian ngoài tiếng thét gào của hắn cũng không còn chút biến hóa gì nữa.

Diệp Thiên rốt cục ý thức được, hôm nay trừ việc tử chiến ra thì không còn bất cứ biện pháp nào có thể thoát khỏi tay người thanh niên trước mắt.

Nhìn vào Đại Nhật Kim Cương Ấn bị Lăng Tiêu nắm trong tay, nhìn vẻ mặt khinh thường nồng đậm trong mắt Lăng Tiêu, nỗi đau đớn như dao cắt xuất hiện trong tim Diệp Thiên.

-Được, Lăng Tiêu, vậy thì...cùng chết đi!

Đôi mắt Diệp Thiên đỏ hồng, trên người bộc ra khí thế khổng lồ kinh thiên. Khí thế này không ngừng tràn ra, mở rộng dần. Sắc mặt hần đỏ lên, mang theo nụ cười quỷ dị:

-Lăng Tiêu, ha ha, cho dù ngươi có sức mạnh như chí cao thần...ngươi cũng....Á....

Diệp Thiên còn chưa nói hết câu thì đã nhìn thấy một bàn tay nắm chặt lấy cổ hần, sau đó bàn tay thu lại, thân thể hần bị kéo theo, không thể tự tìm hãm bay về phía Lăng Tiêu!

Chát!

Một tiếng bay tay vang lên!

-Cái tát này là đánh ngươi vì việc ngươi tự sanh sự không đâu, chủ động khiêu khích ta!

Ánh mắt Lăng Tiêu lạnh lẽo, không chút thương xót tát Diệp Thiên một bạt tai, sau đó thu tay lại....

Lại một cái tát quất lên trên mặt Diệp Thiên.

-Cái tát này là vì ngươi dạy mãi mà không thay đổi, cuồng vọng tự đại!

Tiếng nói của Lăng Tiêu phảng phất như từ hàn băng vạn năm tỏa ra.

-Hơn nữa ngươi không nên ghi hận trong lòng ta, nhiều lần muốn giết ta!

Chát!

-Cái tát thứ ba là vì ngươi ngu ngốc! Địch nhân của ngươi là ai? Thanh Hà! Địch nhân của ta là ai? Cũng là Thanh Hà! Bởi vì ta ưu tú hơn ngươi, xuất sắc hơn ngươi, ngươi nhất định phải giết ta à? Ngươi nói...ngươi có phải là một kẻ rất ngu ngốc hay không?

Tiếng nói của Lăng Tiêu như những nhat búa tạ đập thẳng vào trong lòng Diệp Thiên, khiến trái tim cao ngạo của hần lại một lần nữa bị đập vụn.

Chát!

-Ngươi dám khi dễ nữ nhân của ta!

Chát!

-Ngươi dám khi dễ môn nhân của ta!

Chát!

-Ngươi dám có ý đồ với Thực Sơn phái...

Chát chát chát...!

Một cánh tay của Lăng Tiêu nắm chặt cổ của Diệp Thiên, một phong bế toàn bộ lực lượng trên thân thể hần, khiến Diệp Thiên ngay cả hi vọng tự sát cũng trở nên xa vời, sau đó không ngừng bạt tai Diệp Thiên khiến cho cường giả cao ngạo không coi bất cứ ai trong Thánh Vực này vào mắt bị đánh cho thành một cái đầu heo, đánh cho tới si ngốc.

Lăng Tiêu buông cổ Diệp Thiên ra xoay người bước đi. Trong ánh mắt của Diệp Thiên ở phía sau hần với cái mặt sừng vù hiện lên một tia hàn quang, trong lòng thầm nghĩ: Ngươi còn dám thả ta ra, Lăng Tiêu, ta có một vạn phương pháp...

Một đám màu đỏ xuyên qua không gian, giống như là một đạo cầu giồng xuất hiện. Cảnh tượng tuyệt mỹ này khiến người ta say lòng!

-Ngu ngốc!

Đây là hai chữ cuối cùng Diệp Thiên nghe thấy. Cảnh tượng hấn nhìn thấy cuối cùng chính là một màu đỏ tươi như mặt trời kia.

Đó chính là máu của hấn.

Thân ảnh Lăng Tiêu nhìn như rất chậm nhưng thực ra lại cực nhanh biến mất ngoài không gian. Trong nháy mắt cả không gian đột nhiên xảy ra sụp đổ kịch liệt. Áp lực do sự sụp đổ này sinh ra năng lượng so với lúc hai người đối chiến mạnh hơn vô số lần!

Khối thi thể có thần cách của Diệp Thiên trong nháy mắt bị ép thành tro bụi. Ngay sau đó ở nơi ấy xuất hiện một cái lỗ đen khổng lồ, đường kính hơn mấy vạn thước, hấp thu toàn bộ mọi thứ, sau đó biến mất.

Mà lúc này thân ảnh Lăng Tiêu đã xuất hiện trên bầu trời Thục Sơn phái, cứ như vậy lạnh nhạt nhìn xuống đám cường giả có thần cách kia.

Mười vạn cường giả này đồng thời nhìn thấy Lăng Tiêu, trong đó có một lão giả có thực lực Kiếp Hậu Thần bay lên không trung, trong ánh mắt mang theo một tia hân diện nhàn nhạt nói với hấn:

-Chúc mừng ngài, cường giả vĩ đại. Ngài đã đánh bại Diệp Thiên, trở thành người lãnh đạo mới của chúng ta! Mười vạn thần linh chúng ta nguyện trở thành thủ hạ của ngài!

Lăng Tiêu nhìn lão giả mang theo vẻ ngạo nghễ không hề che giấu này nói:

-Người có bản lĩnh gì? Dựa vào cái gì mà tin rằng ta nhất định sẽ thu nhận các ngươi?

Lão giả đạt tới Kiếp Hậu Thần này nhất thời ngẩn ra. Lão đã nghĩ tới cảnh Diệp Thiên bại, Lăng Tiêu thắng vô số lần, tưởng tượng ra vô số câu Lăng Tiêu có thể nói nhưng cho dù thế nào cũng chưa từng ngờ tới người này lại cuồng vọng như vậy, dám nói ra những lời mà Diệp Thiên tới nghĩ cũng không dám!

-Người hỏi ta? Chúng ta có bản lĩnh gì sao? Hả?

Lão giả này hiển nhiên tính tình cũng không tốt, dù là ở Thần giới năm đó, người khác cũng phải gọi hấn một tiếng Vạn đại gia. Ở Thánh Vực này hấn cũng không phải loại người vô danh. Hấn là người của Tây Châu Thánh Vực, năm đó vô số người thấy hấn đều phải cung kính-Vạn Nhân Địch!

Không sai, lão giả này chính là người đứng thứ năm trên Thiên Bản trong Thiên Địa Nhân bảng năm đó-Vạn Nhân Địch!

Hấn hơn một trăm năm mươi năm trước độ kiếp thành công, sau khi trở thành Kiếp Hậu Thần mới gặp Diệp Thiên. Vạn Nhân Địch căn bản là không muốn chịu sự dẫn dắt của Diệp Thiên. Người thanh niên này mặc dù thực lực mạnh mẽ, tiềm lực vô cùng nhưng khuyết điểm lớn nhất của hấn chính là không có sự bao dung, đối với Vạn Nhân Địch vẫn có sự đề phòng sâu sắc. Cho nên Vạn Nhân Địch mặc dù bề ngoài thể hiện phục tùng Diệp Thiên nhưng sau lưng lại không phục hấn. Chẳng qua Vạn Nhân Địch đối với việc lãnh đạo thống nhất ba quân cũng không có hứng thú thế nên mới dễ dàng bỏ qua. Lúc này Diệp Thiên đã chết, hấn chính là người có thực lực cực mạnh trong mười vạn người, trở thành đại biểu cho bọn họ.

-Ha ha ha, đúng là trẻ con vắt mũi chưa sạch, lại dám nói chuyện với chúng ta như vậy. Người cho rằng có thể giết Diệp Thiên thì chính là người mạnh nhất trong thánh vực hay sao?

Vạn Nhân Địch ngửa mặt lên trời cười to.

-Người quá nông cạn rồi!

Mười vạn người ở phía dưới sắc mặt đều không tốt. Mặc dù Vạn Nhân Địch đứng ra thay mặt bọn họ nhưng lần này rõ ràng bọn họ mang cái mặt nhiệt tình lao vào mòng lạnh của người ta, mong tiếp cận lại bị người ta từ chối. Cái loại cảm giác xấu hổ phần nộ này cũng khiến họ vô cùng khó chịu.

Chẳng qua trong lòng họ lại có thêm một ý nghĩ rất khó tin. Đối mặt với mười vạn cường giả có thể dễ dàng thay đổi cán cân như vậy, có phải là quá tự tin hay không? Hay là đầu óc có vấn đề?

Về mặt Lăng Tiêu lạnh nhạt cười, lấy một ngón tay chỉ xuống mười vạn người phía dưới, lời nói không khiến người ta sợ hãi không thôi:

-Một đám phé vật vô dụng như vậy, làm sao so được với năm nghìn tráng sĩ trong binh đoàn Tia Chớp của ta, chẳng bằng tám vạn đệ tử Thục Sơn phái của ta! Thần chuyển thể sao? Phì! Là giỏi lắm sao?

Vạn Nhân Địch cảm thấy máu nóng dâng trào trong đại não, mặt đỏ bừng bừng, giận dữ hét:

-Lăng Tiêu, ngươi có gan dám vũ nhục coi rẻ anh hùng trong thiên hạ! Hôm nay không san bằng Thục Sơn phái của ngươi thì lão tử sẽ không phải là Vạn Nhân Địch!

Cũng không trách Vạn Nhân Địch thẹn quá hóa giận. Lăng Tiêu thật sự quá cuồng vọng, hoàn toàn vượt quá khả năng nhẫn nại của bọn họ. Không giết Lăng Tiêu bọn họ không còn mặt mũi rời khỏi nơi này!

Lăng Tiêu thâm cười lạnh: Dù các ngươi có bất mãn thế nào đối với Diệp Thiên cũng không thể thấy hấn vừa mới chết đã đầu nhập thể lực khác! Lạnh lùng vô tình như thế, một đám người không có nửa điểm nhân tình muốn ta thu nạp, ta cần sao? Đợi các ngươi phản bội ta sao? Khó trách năm đó tạo sao các ngươi nhiều người như vậy lại bị Thanh Hà đánh bại. Hơn nữa lại lấy đi thần cách của các ngươi. Các ngươi chỉ là một lũ cặn bã, chết một vạn lần cũng không đủ!

Trong tay Vạn Nhân Địch đột nhiên xuất hiện một thanh trường thương rất lớn. Thanh trường thương này lớn như một cánh tay của người bình thường, dài hơn một trượng.

Lăng Tiêu lúc này mới chú ý tới cánh tay của Vạn Nhân Địch lớn hơn người bình thường rất nhiều. Cây trường thương lớn kia rơi vào tay hấn lại có vẻ rất nhỏ bé.

Thanh trường thương này không biết làm từ chất liệu gì, chỉ từ tiếng vút gió cũng có thể khẳng định rằng nó rất nặng!

Lăng Tiêu ở Thánh Vực đã gặp rất nhiều người dùng kiếm làm vũ khí, không ngờ tới Vạn Nhân Địch này lại giống như lão đầu hổ của hấn cũng dùng thương! Không biết cái con hổ kia cùng với Tiểu Sửu hiện giờ đang ở ma tộc hải ngoại giờ sao rồi?

Hô!

Một tiếng kêu xé gió vang lên. Thanh trường thương trong tay Vạn Nhân Địch như tia chớp chém tới Lăng Tiêu!

Nói là chém bởi vì mũi thương dài hơn một thước, hàn quang lóe lên, sắc bén vô cùng. Chỉ nói về chiều dài thôi thì nó đã bằng một thanh kiếm rồi.

Lăng Tiêu vung một cánh tay lên, Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay va với mũi thương của Vạn Nhân Địch.

Choang!

Một tiếng vang thanh thúy truyền ra thật xa.

Lăng Tiêu cảm giác cánh tay hơi tê, nhìn lại thanh kiếm trong tay không ngờ lại bị mẻ mất một miếng nhỏ! Lăng Tiêu liền cả kinh, khó tin nhìn qua vũ khí của Vạn Nhân Địch. Thanh trường thương đó không hề hư hại một điểm!

Kiếm của ta mặc dù luyện chế với vàng nhưng cũng không phải vật phàm, cũng có thể coi là pháp bảo cao cấp, không ngờ cây thương của Vạn Nhân Địch lại càng là bảo vật!

Trong lòng Lăng Tiêu không khỏi cảm khái. Bảo vật trong Thánh Vực này thật sự quá nhiều, bản thân đã hơi coi thường thiên hạ rồi!

Vạn Nhân Địch thấy thanh kiếm của Lăng Tiêu bị thương của mình đánh mẻ lập tức thở phào một hơi, đồng thời cười to nói:

-Ha ha, chết đi! Tiểu súc sinh!

Trường thương bay múa kín như áo trời. Đến cuối cùng xung quanh thân thể Lăng Tiêu từ đầu tới chân đều là thương ảnh, phong bế toàn bộ đường lui của hấn!

Hơn thế nữa người đã nắm giữ kiếm kỹ bốn nguyên như Lăng Tiêu từ trong thương pháp của Vạn Nhân Địch lại nhìn ra dấu vết của kiếm pháp, không khỏi cảm thấy bội phục. Cường giả trong Thánh Vực mỗi một người đều có chỗ bất phàm. Tựa như Vạn Nhân Địch này có thể đem kiếm kỹ dung nhập trong thương pháp, quả nhiên cũng là một thiên tài!

Đáng tiếc là người lại gặp phải ta.

Khóe miệng Lăng Tiêu nở một nụ cười lạnh, đột nhiên thi triển bốn nguyên kiếm kỹ. Mỗi một kiếm đều mang theo vô tận thiên địa pháp tắc. Lăng Tiêu lại đem vô số ý niệm trong đầu thả ra, thất tình lục dục đem phương viên trăm dặm bao phủ hoàn toàn, ảnh hưởng trực tiếp tới tâm tư của Vạn Nhân Địch. Nếu tâm cảnh của hắn chỉ cần có nửa điểm sơ hở chắc chắn sẽ bị Lăng Tiêu dễ dàng chém chết!

Vạn Nhân Địch không hổ là cường giả xếp thứ năm trong Thiên bảng, đối mặt với đả kích hai mặt mà thần sắc vẫn không đổi, một thương nối tiếp một thương, không rời khỏi những nơi yếu hại của Lăng Tiêu. Hơn nữa từ trong thương pháp của Vạn Nhân Địch, Lăng Tiêu có thể thấy được một chút dấu vết của kỹ năng bốn nguyên.

Sau lưng mình là Thực Sơn phái, là Tu Chân giới trăm ngàn năm, thậm chí là cả vạn năm tích lũy. Còn Vạn Nhân Địch này chỉ là một kẻ ở trong Thần giới, năm tháng ít hơn vô số lần so với Tu Chân giới mà lại có thể lĩnh ngộ lực lượng bốn nguyên này. Trí tuệ của hắn quả nhiên là vô cùng vô tận!

Trong lòng Lăng Tiêu thầm than thở, nhưng ra tay lại không chút lưu tình. Trận chiến này so với trận chiến với Diệp Thiên hoàn toàn bất đồng. Hai người trong lúc chiến đấu không lấy lực lượng mãnh mẽ làm cơ sở mà lại dùng phương thức hung hiểm để chiến đấu.

782. Chương 697: Thực Sơn Đại Chiến!

Bên ngoài không gian, nếu đánh không lại thì còn có cơ hội đào tẩu nhưng ở chỗ này khi chiến đấu với lực lượng bốn nguyên, lúc thất bại thì ngay cả cơ hội đào tẩu cũng không có!

Dưới kiếm ý bao phủ của siêu cấp cường giả, mọi người không thể thoát nổi!

Vạn Nhân Địch càng đánh càng kinh hãi. Người có thể đánh bại Diệp Thiên quả nhiên bất phàm! Đúng lúc này thì mười mấy kẻ ở trong mười vạn người bay lên, tỏa ra khí tức của vũ giả cường đại quát:

-Lăng Tiêu, nạp mạng đi!

Lăng Tiêu lạnh lùng nhìn qua mấy kẻ này, đều có thực lực Kiếp Tiền Thần. Sau khi né tránh một kích của Vạn Nhân Địch, Lăng Tiêu lạnh lùng nói:

-Tu vi không tồi lại còn không biết quý trọng! Ta đây cũng không cần hạ thủ lưu tình nữa!

Vừa nói Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm vừa bắn ra một đạo kiếm khí hồng nhạt, đánh thẳng về phía một người trong đó.

Người nọ cũng biết Lăng Tiêu lợi hại, hét lớn một tiếng, toàn thân tỏa ra khí thế kinh người, thân thể giống như một con quay quay tròn. Trong khoảnh khắc hắn chuyển động với tốc độ rất cao, một quang sáng màu vàng đất liền bao phủ lấy thân thể hắn!

Lúc này đạo kiếm khí của Lăng Tiêu cũng đã tới nơi, ầm lên một tiếng. Một luồng lực lượng mệnh môn bộc phát, hung hăng cuộn trở về phía Lăng Tiêu.

Đây là loại công pháp gì? Rất thú vị! Trong lòng Lăng Tiêu khẽ động, hừ một tiếng, Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay lại đâm một phát nữa. Một cỗ kiếm khí mạnh hơn nữa lại vọt tới.

Ầm!

Giữa không trung bùng lên một đóa hoa khói huyền lệ. Năng lượng trong không gian bắn ra bốn phương tám hướng. Những cường giả phía dưới mặt lộ vẻ hoảng sợ chạy tứ tán khắp nơi. Bị cỗ lực lượng này đánh lên người thì không phải chuyện đùa đâu!

Chẳng qua cuối cùng cũng có mấy người gặp xui xẻo bị lực lượng kinh khủng này đánh trúng, lập tức la lên thảm thiết ngã ra trên mặt đất. Lực lượng này có ẩn chứa thiên địa pháp tắc, đối với cơ thể con người gây ra tổn thương rất kinh người. Thương tổn chưa nói làm gì, những nơi bị đánh trúng rất khó khép miệng, nếu không có linh dược thì một cường giả cũng rất có khả năng chết vì vết thương chảy máu không ngừng!

Mà công kích vừa rồi của Lăng Tiêu cũng khiến cường giả Kiếp Tiên Thần kia bị lực phản chấn khiến miệng phun ra máu tươi, thân thể giữa không trung quay cuồng bay ra xa.

Vạn Nhân Địch cắn răng, biết hôm nay khó có thể có được kết quả tốt rồi, lớn tiếng quát:

-Lăng Tiêu, ta có hảo ý muốn tới nương tựa ngươi, ngươi chẳng những không tán thưởng hơn nữa lại còn ra tay đả thương người. Các huynh đệ, Thục Sơn phái khinh người quá đáng. Bọn họ bất nhân cũng không thể trách chúng ta bất nghĩa! Bắt đầu từ giờ, tự do công kích Thục Sơn phái, giết cho bọn chúng...không còn manh giáp!

Mười vạn người phía dưới ầm ầm hô vang một tiếng đáp lời. Cả đám người bắt đầu đánh lên trận pháp của Thục Sơn phái. Nhất thời quang mang bên ngoài trận pháp bùng lên. Những người này thực lực mạnh mẽ hơn binh lính Liên Minh Nam Phương năm đó không biết bao nhiêu lần, đều là những nhân vật kinh tài tuyệt diễm một phương, mỗi người đều có bản lĩnh riêng.

Đạo lý này giống như là một con dê dài ngàn dặm lại có một lỗ hổng như vậy. Lực lượng một người có lẽ không thể rung chuyển trận pháp nhưng mười người thì sao? Trăm người thì sao? Ngàn vạn người đồng thời công kích vào một chỗ, như vậy tình hình sẽ thế nào?

Tứ Tượng Đại Trận được mở ra toàn diện nhưng vẫn không thể ngăn cản công kích của mười vạn người này. Trong tiếng ầm ầm, đại trận không xuất hiện vấn đề nhưng lại xuất hiện một lỗ hổng vài trăm thước. Cả một đoạn đường dài hơn ngàn thước bị công kích của những người này đồng thời đánh ra khiến không còn bất cứ vật gì!

Chẳng qua trận pháp mạnh mẽ chỉ cần trận nhãn không bị phá hủy thì làm sao có thể dễ dàng để bọn hán phá như vậy? Mười vạn người này cậy mạnh cũng chỉ đạt tới thành công tạm thời. Rất nhanh có nhiều người phát hiện ra huyền bí trong đó, rống lớn:

-Mau tiến vào! Mau vào nơi này! Nếu không chờ một lát nữa trận pháp lại khép lại. Thừa cơ hội này chúng ta vọt vào đi! Đánh cho Thục Sơn phái không còn manh giáp!

Những người này tiến vào nhanh, đại trận khép lại cũng nhanh! Gần như chỉ khoảnh khắc, đại trận đã khép lại. Màn sương mù dày đặc lại một lần nữa che phủ những người ngoài trận chưa kịp đi vào.

Những kẻ vào được đại khái tầm ba vạn người. Trong lòng những người này có một niềm tin rằng hoàn toàn có thể đánh cho Thục Sơn phái này thành một mảnh đất bằng! Một cái sơn môn mười vạn đệ tử chẳng lẽ có thể so sánh với những cường giả đã thành danh mấy vạn năm như bọn họ sao? Càng huống chi bọn họ không phải chỉ là cường giả bình thường. Bọn họ chính là những vị thần hiển hách một phương ở Thần giới đó!

Lăng Tiêu từ trên cao nhìn xuống đã thấy các đệ tử tinh anh của Thục Sơn phái sớm bày trận thế chờ những người này xông tới!

Nhiều năm qua như vậy, dưới sự bồi dưỡng của Lăng Tiêu, môn nhân đệ tử của Thục Sơn phái cũng đã chính thức trưởng thành. Những chú chim non ngày trước núp dưới cánh của Lăng Tiêu giờ đã có thể tự bay, dù là hiện tại bay không cao, không xa nhưng cũng đã trưởng thành rồi, đã có thể tự mình đảm đương rồi!

Không có hi sinh thì sẽ không thể trưởng thành!

Ý niệm này lại hiện lên trong đầu Lăng Tiêu. Hắn không bận tâm về tình thế phía dưới nữa mà phóng ánh mắt lên người Vạn Nhân Địch, thân thể nhoáng lên, giống như quỷ mị biến mất tại chỗ. Một khắc sau đã xuất hiện trước mắt Vạn Nhân Địch.

Keng keng keng keng!

Những tiếng sắt thép va chạm vang lên. Cây trường thương màu đen trong tay Vạn Nhân Địch vũ động như cối xay gió, một giọt nước cũng khó lọt qua!

Hơn nữa thương pháp này của hắn cũng ẩn chứa một lượng lớn thiên địa pháp tắc, lại còn có mấy người đồng thời vây công Lăng Tiêu, trong khoảng thời gian ngắn dĩ nhiên là đánh ngang tay!

Lăng Tiêu cũng không muốn vận dụng lực lượng quá khổng lồ. Thế giới này không thể thừa nhận lực lượng quá lớn, nếu không thiên địa pháp tắc sẽ sụp đổ, tạo thành hậu quả tổn thất không chỉ cho Thục Sơn phái mà còn cả Nam Chân khổng lồ cũng sẽ bị ảnh hưởng lớn.

Uy lực của thiên địa cho dù là một Tu Chân giả đã bước một chân vào tiên cảnh như Lăng Tiêu cũng thâm kính sợ trong lòng, không dám ngạnh kháng.

Đơn thuần hắn chỉ lấy kiếm kỹ bốn nguyên đối địch. Kiếm kỹ mặc dù ác liệt nhưng muốn giết một địch nhân công pháp cũng xuất sắc thì lại không dễ dàng. Bởi lẽ Lăng Tiêu đang phải hạn chế thực lực của bản thân mình.

Vạn Nhân Địch lúc này cũng nhận ra Lăng Tiêu không dám vận dụng lực lượng quá mức khổng lồ, lớn tiếng quát:

-Tất cả mọi người cứ xuất ra bản lãnh đi! Hôm nay có thể chém chết tên không biết tốt xấu này, Thục Sơn phái tài nguyên phong phú, đến lúc đó người nào ra sức thì người đó được phần nhiều!

Có trọng thưởng tất cả dũng phu. Vạn Nhân Địch vừa lên tiếng làm cho những người vây công Lăng Tiêu càng nhiều, nhất thời có mấy chục nhân ảnh bay lên không, kiếm khí ác liệt bắn về phía Lăng Tiêu/.

Lăng Tiêu không dám sử dụng năng lượng quá lớn tiến hành công kích nhưng không có nghĩa là hắn không thể sử dụng năng lượng của Tu Chân giả Đại Thừa Kỳ tiến hành phòng ngự. Hơn nữa thấy người bay lên càng lúc càng nhiều, trong mắt Lăng Tiêu hiện lên vẻ mất kiên nhẫn.

Hắn quát khê một tiếng, đột nhiên phân ra thành mười mấy nhân ảnh. Mỗi một nhân ảnh đều giống nhau như đúc, không thể nhìn ra chút khác biệt.

Những người vây công Lăng Tiêu sắc mặt đại biến. Bọn họ không phải là những vũ giả trong Thánh Vực không có kiến thức. Những người ở đây đều là những kẻ danh tiếng lừng lẫy trong Thần Giới năm đó.

Phải biết rằng năm đó trong Thần giới có ngàn vạn, lại có thể bảo trì trí nhớ hoàn toàn tới ngày nay, hơn nữa tu luyện tới cảnh giới rất cao thì sợ rằng trong trăm vạn không có nổi một người.

Mà mười vạn người này chỉ tùy tiện chọn một người cũng ít nhất ở cảnh giới Đại viên mãn đỉnh phong, thuộc về những cường giả đỉnh cấp trong Thánh Vực, làm sao lại không hiểu sự cường hãn trong chiêu thức này của Lăng Tiêu chứ!

Năm đó Thanh Hà dựa vào cái gì có thể giết chết hằng hà sa số thần linh? Thực lực bản thân hắn mạnh mẽ hơn các thần linh, hơn nữa hắn cũng có năng lực phân thân như thế này. Năm đó Thanh Hà còn có thể phân ra thành mấy chục phân thân, thực lực của phân thân so với bản thể cũng không khác biệt nhiều lắm. Không biết có bao nhiêu người đã chết trong tay phân thân của hắn.

Phân thân của Lăng Tiêu xuất hiện trên miệng mỗi người đều lộ ra nụ cười nhàn nhạt, Yêu Huyết Hồng Liên Kiếm trong tay chém ra, giống như mãnh hổ hạ sơn vọt tới giữa đám người kia.

.....

Trong Thục Sơn phái, năm vạn đệ tử của Thục Sơn cứ ba người một tổ tạo thành Phục Ma Kim Cương kiếm trận, đi theo sau binh đoàn Tia Chớp. Mà những người đi đầu chính là những nhân vật trung tâm của Thục Sơn phái!

Trừ Diệp Tử bởi vì có hài tử nên ở hậu phương ra, mọi người khác đều đã đứng ở đây.

Ba vạn cường giả xông vào cũng không chần chừ chút nào, xông thẳng lên, muốn dùng giết chóc để thỏa mãn tâm lý khát máu đã đè nén nhiều năm. Khi họ nhìn thấy đám người kia đang đứng đó, những cường giả này thậm chí còn có thể chứng kiến sâu trong ánh mắt bọn họ có sự khinh thường và...trào phúng!

Yên tĩnh.

Song phương chạm mặt. Hơn tám vạn người đột nhiên xuất hiện một sự yên tĩnh tới kì dị. Lúc đầu phía sau còn có người nói chuyện nhưng lập tức bị không khí này bao trùm, cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe rõ.

Rất nhiều người từ bên ngoài tới lúc này miệng mở to, mắt trừng lớn nhìn một màn trước mắt, trong lòng không khỏi dâng lên một ý niệm tức cười trong đầu: Những người Thục Sơn phái này...có phải điên rồi không? Về mặt bọn họ sao lại có biểu hiện như thế này? Chẳng lẽ trên đời ngoài cầu trường sinh ra còn có cầu chết không được sao?

Lúc này tất cả mọi người nhìn thấy một nữ tử đẹp như thiên tiên đứng đầu tiên, tay phải giơ cao, lộ ra cổ tay như ngọc, sau đó...hung hăng nhấn xuống một cái!

Hống!

Một tiếng gầm giận dữ từ trong miệng hơn năm vạn đệ tử Thục Sơn phái đồng thời phát ra, thanh thế rung trời. Ngay sau đó hằng hà sa số các loại pháp bảo hướng về phía ba vạn người này hướng xuống. Ngay sau đó, năm vạn người Thục Sơn phái như thủy triều tràn tới ba vạn người này.

Còn cảm lao tới sao?

Ba vạn người này muốn phát điên lên! Điên mất thôi, cổ lửa giận trong lòng giống như là bị đổ thêm dầu, điên cuồng bốc cháy!

-Sát!

Ba vạn người này cũng đồng thanh gầm lên giận dữ.

Thịch...thịch...thịch...thịch!

Những người bên Thục Sơn phái đang vọt tới trước mặt địch nhân, tiếng bước chân đột nhiên trở nên chính tề như một. Đây giống như một luồng áp lực của cả một dãy núi, khiến cho ba vạn người sắc mặt đại biến!

Phục!

Có hơn tám ngàn người trong năm vạn đệ tử chợt quát lên một tiếng.

Đồng thời tám ngàn người này tạo thành một trận thế kì quái, đem chia hơn sáu ngàn địch nhân ra, vây họ lại.

Ma!

Lại có hơn tám ngàn đệ tử Thục Sơn cao giọng hét, một lần nữa hình thành một trận thế kì quái, đem sáu bảy ngàn địch nhân chia ra, vây lại.

Kim!

Hơn một vạn đệ tử Thục Sơn lại hô vang một tiếng. Thanh âm còn đang vang vọng đã vây bảy tám ngàn địch nhân lại trong trận.

Cương!

Lại thêm một vạn đệ tử Thục Sơn chợt quát lên một tiếng, giống như một tiếng gầm, đem luồng khí thế này như thủy triều đẩy tới, vây thêm bảy ngàn người nữa.

Kiểm!

Một tiếng hô nữa vang lên hơn một vạn người với tốc độ cực nhanh biến trận ở bên ngoài, vây toàn bộ chiến trường lại, đồng thời theo tiếng hô này, tất cả các đệ tử Thục Sơn đều rút bảo kiếm khỏi vỏ!

Một cỗ sát khí kinh thiên bốc thẳng lên chín tầng mây!

Trận!

Một tiếng gầm cuối cùng này vang lên. Chỉ thấy mấy ngàn người là trung tâm của cả chiến trường! Đây đều là những tồn tại trung tâm của Thục Sơn phái!

Một trận chiến này tổng chỉ huy là Lam Hi, mang theo một ý niệm trong đầu: Không thành công thì cũng thành nhân! Thục Sơn phái không thể vĩnh viễn chỉ dựa vào một mình Lăng Tiêu! Không có trưởng thành trong máu lửa thì cũng đành phải để tiêu vong trong máu lửa!

Một cỗ nhiệt huyết theo tiếng thét cuối cùng này trào dâng trong đáy lòng của mỗi đệ tử Thục Sơn. Đại trận bắt đầu chuyển động!

Mọi người đều có cùng một mục đích!

Giết sạch địch nhân!

.....

Một người mập mạp điên cuồng tấn công Lam Hi, trong miệng rống giận:

-Yêu nữ Lam gì, còn nhớ Ô gia bảo năm đó không?

Vừa nói một kiếm liền đâm tới Lam Hi. Trong một kiếm này không ngờ lại âm thầm mang theo chút thiên địa pháp tắc.

Lam Hi né tránh một kiếm này, trong mắt hiện lên vẻ xấu hổ và phẫn nộ. Cảnh tượng vạn năm trước lại xuất hiện trong đầu nàng.

Vạn năm trước Lam Hi còn thường xuyên xuất ngoại. Ô gia bảo ở một nơi trong Tây châu mà kẻ mập mạp này chính là lão tổ của Ô gia bảo, cũng là một trong những chuyển thế thần sớm nhất năm đó. Một vạn năm trước thực lực của hắn đã đạt tới cảnh giới Kiếp Tiên Thần, chỉ còn kém một bước là độ kiếp.

Đúng lúc đó hắn đã gặp Lam Hi ở vùng phụ cận của Ô gia bảo tìm dược liệu. Tên này vừa nhìn đã thích Lam Hi. Ô Thần giới dĩ nhiên là có rất nhiều phương pháp song tu, cũng giống như đạo lữ ở Tu Chân giới, Thần giới cũng có loại tổ hợp này.

Tên mập mạp này muốn kết thành vợ chồng với Lam Hi, cùng tu luyện song tu công pháp, cũng hứa hẹn với Lam Hi là tương lai khi trở về Thần giới, nàng sẽ là đệ nhất phu nhân!

Đối mặt với một cao thủ thực lực mạnh hơn bản thân quá nhiều, Lam Hi đương nhiên biết nếu cự tuyệt thì kết quả sẽ ra sao. Vũ giả trong Thánh Vực kẻ yếu phải nghe kẻ mạnh, nếu rượu mời không uống lại uống rượu phạt thì hắn phải mất mạng. Điều này khiến vô số kẻ đối với tình ái trở nên vô cùng lạnh nhạt, chỉ có lợi ích mới là vĩnh hằng.

Cho nên Lam Hi lúc ấy giả ý nói mình không biết đối phương, cần phải tìm hiểu thêm, rồi theo gã mập mạp về Ô gia bảo. Lam Hi tinh thông dược lý vừa ứng phó với hắn, vừa tìm một cơ hội dùng một thứ dược vật cực kì cường đại, khiến người ta tiến vào trong ảo giác mê đảo tên mập này, hơn nữa còn làm cho hắn lầm một nha hoàn thành Lam Hi. Chuyện tốt sau đó đã thành, Lam Hi rời khỏi Ô gia bảo, trốn đi còn mang theo rất nhiều bảo vật của Ô gia bảo, trở về Nam Châu, trở lại Lam gia.

Lúc đó tên mập này cũng cho người nói với Lam Hi, nếu nàng trở lại thì sẽ bỏ qua chuyện cũ, nếu không hắn sẽ khởi binh đánh Lam gia. Đã trở lại địa bàn của mình, tất nhiên là Lam Hi không sợ hắn, cũng không thêm để ý tới tên mập mạp này nữa. Đương nhiên hắn cũng chỉ dọa dẫm vậy thôi chứ đánh tới Nam Châu thì hắn còn chưa có lá gan đó.

Nếu năm đó hắn thực sự có dũng khí mang binh tấn công Lam gia, Lam Hi có lẽ không biết chừng lại chuyển biến tâm lý cũng nên.

Dù sao thì đối với phụ nữ mà nói, một nam nhân chính thức cũng đáng để ái mộ.

Chuyện quá khứ đã gần vạn năm, trong trí nhớ của Lam Hi thậm chí đã gần như quên mất, không ngờ hôm nay gặp lại tên mập mạp này. Hận cũ cừu mới nhất thời nổi lên trong lòng nàng. Gã mập coi đây là một đại sỉ nhục trong đời hắn, lẽ nào Lam Hi lại không coi như thế?

Tên mập mạp này một vạn năm mặc dù không đột phá cảnh giới Kiếp Hậu Thần nhưng năng lượng của hắn tích lũy cũng rất kinh người! Theo hắn thấy, năm đó Lam Hi xa xa không phải là đối thủ của hắn, mới qua một vạn năm làm sao có thể đánh thắng được mình chứ?

Cho nên gã mập mạp mới thoát li đại đội nhân mã, bay lên không trung chém một kiếm về phía Lam Hi, trong lòng thầm nghĩ: Đợi lát nữa ta sẽ bắt ngươi lại, làm nhục ngươi, khiến cho ngươi biết kết quả của việc dám đùa cợt ta!

Nhưng hắn lại thật không ngờ rằng Lam Hi từ một trăm năm trước đã đột phá cảnh giới Đại viên mãn đỉnh phong, tiến vào Kiếp Tiền Thân. Bởi vì thường xuyên theo Lăng Tiêu luyện kiếm kỹ, Lam Hi cũng nắm giữ được mấu chốt của kiếm kỹ bốn nguyên, mặc dù vẫn chưa đạt tới cảnh giới như Lăng Tiêu nhưng đối phó với tên mập này...

khóe miệng Lam Hi hiện lên một nụ cười nhạt lạnh lẽo. Nụ cười này đập thẳng vào mắt gã mập. Đồng thời bảo kiếm trong tay Lam Hi không có bất cứ kiếm khí gì, bình thản chẳng có một tia khói lửa đâm tới hướng tên mập.

Phi!

Ngươi định liếc mắt đưa tình với ta sao? Dám dùng phương thức này làm nhục ta!

Gã mập dùng lực lượng và tốc độ hoàn toàn đối lập với thân thể hắn hung hăng đánh ra một đạo kiếm khí. Kiếm khí bay ra như hình quạt, giống như hàng ngàn hàng vạn thanh kiếm đồng thời bắn về phía Lam Hi!

Vạn quyết kiếm!

Tuyệt kỹ của Ô gia!

Trước người Lam Hi đột nhiên có vô số đạo thiên địa pháp tắc. Tất cả kiếm khí khi bắn tới trước người Lam Hi khoảng mấy chục thước liền tự động tiêu tan. Tên mập còn chưa kịp lộ ra ánh mắt kinh hãi, một kiếm bình thản của Lam Hi đã đâm tới mặt tên mập!

-Chết đi cho ta!

Tên mập hét lớn một tiếng, một chưởng đánh ra thẳng về phía bảo kiếm trong tay Lam Hi.

-A!

Gã mập phát ra một tiếng kêu kinh thiên thảm thiết, nhìn lên cánh tay trái của hắn. Cổ tay hắn đã bị chặt đứt!

Không đợi tên mập kịp phản ứng, một kiếm của Lam Hi hời hợt đâm tới cổ hắn.

Một tia màu hồng hiện lên.

Tóe ra.

Mùi màu tươi nồng đậm từ cổ gã mập giống như suối phun ào ào ra!

Con ngươi của tên mập nhanh chóng trở nên vô thần, vận nhìn về phía trước, thấy nhân mã của bên mình đã bị những người của Thục Sơn mà bọn hắn vốn không để vào mắt chia nhỏ ra, phân hóa...tiêu diệt!

Trái tim hắn đã ngừng đập vậy mà...lại bị chấn kinh.

Hắn đến chết cũng không hiểu tại sao rõ ràng thực lực của mình cao hơn yêu nữ Lam gia này rất nhiều mà khi đối mặt dù một chiêu cũng không đánh nổi, kết quả là mất đi sinh mạng.

Tên mập không rõ, các thần chuyển thế phía dưới càng không hiểu. Đơn độc thì thực lực của họ rõ ràng là vượt trội đệ tử Thục Sơn nhưng mấy người hình thành một trận pháp thì có thể vây khốn họ. Mà trong khi bọn họ chiến đấu lại phát hiện ra, đệ tử Thục Sơn phái cứ bà người một tổ hình thành trận pháp, kết hợp cùng với nhảy lại hình thành một cái đại trận, vây toàn bộ va vạ người của bên họ vào trong. Tốc độ giết chóc của đối phương khiến cho người ta phát lạnh từ tận đáy lòng.

Sự hồi hận vô cùng nổi lên trong lòng bọn họ. Vốn tưởng rằng tiến vào đây có thể đại sát tứ phương, lại không ngờ rằng đại sát tứ phương lại chính là đối thủ của bọn họ!

Phục Ma Kim Cương kiếm trận cũng là lần đầu tiên chính thức thể hiện bộ mặt cực mạnh của nó.

Răng nanh dữ tợn của nó không chỉ cắn thương vũ giả Thánh Vực mà còn cả những vị thần chuyển thể...mạnh mẽ này!

...

Ba vạn người cơ hồ chỉ trong thời gian một nén nhang toàn bộ bị giết sạch trong trận pháp của Thục Sơn phái! Mà bên Thục Sơn phái thì chỉ phải trả giá bằng một ít thương vong, thậm chí còn không đáng kể!

Mọi người của Thục Sơn phái chém giết đã đỏ mắt, dưới sự chỉ huy của Lam Hi triệt hồi Tứ Tượng Đại Trận...răng nanh sắc bén lại hướng về bảy vạn người bên ngoài đại trận, mở ra!

783. Chương 698: Thôi Diễn Tiểu Thế Giới

Bên ngoài còn lại hơn bảy vạn người này vẫn đang oán hận chờ cơ hội bị người đoạt đi sinh mạng. Bất kể như thế nào cũng không thể tưởng được, không ngờ lại phát sinh chuyện như vậy, ngay tại trước mắt bọn họ, hơn ba vạn đồng bạn cứ như vậy... biến mất?

Dùng hai chữ biến mất này, là bọn họ thật sự không muốn suy đoán, cũng không cần phải... suy đoán: trên người cả đám người Thục Sơn phái kia sát khí và máu tanh ngút trời, đã hoàn toàn nói cho bọn họ biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Ngay tại phút chốc trước đây, hơn ba vạn đồng bạn của họ... đều bị tiêu diệt!

Một nỗi sợ hãi bắt đầu lan tràn khắp toàn thân đám Thần chuyển thể đó, dần dần ảnh hưởng tới tất cả mọi người. Đối mặt với đệ tử Thục Sơn đã ngưng kết sát ý thành một cái lưới rộng lớn phủ trùm, đám Thần chuyển thể này nguyên vốn kiêu ngạo như con gà trống, thế mà trong nháy mắt dường như là con gà bị nhổ sạch lông, mất trọn tròng đầy kinh hoàng, trong ánh mắt đầy sắc thái mơ hồ không thể tin được. Phản ứng trong lòng của bọn họ giờ phút này chỉ là cái chủ đề kia: “sợ hãi”.

- Chạy!

Đám Thần chuyển thể giằng co với nhóm người Thục Sơn phái chỉ trong chốc lát sau, không biết trong đám người đó ai trước hô lên một tiếng như vậy. Ngay sau đó vô số người bắt đầu vận hành lên thân pháp, dùng trạng thái xuất sắc nhất của cuộc đời mình, tung mình nhắm hướng xa xa chật vật chạy trốn!

Còn lại rất nhiều Thần chuyển thể vốn định chống cự đến cùng, thấy đồng bạn bỏ chạy quá nhiều, cũng không kìm nổi sinh ra ý tưởng muốn chạy đi. Ngay từ đầu bọn họ chính là bị Diệp Thiên dụ dỗ, mưu toan thành lập một thế lực thật lớn trong Thánh Vực, đợi tương lai cánh cửa Thần Giới mở ra, bọn họ cũng có thể có được tư cách đàm phán với Thanh Hà.

Thế nhưng thật không ngờ, xuất sư bất lợi! Đến ngay cả Diệp Thiên sau một trận chiến với Lăng Tiêu tông chủ Thục Sơn phái kia, cũng từ đó mất đi bóng dáng. Càng không nói cả đám người Vạn Nhân Địch thực lực mạnh mẽ đối chiến cùng Lăng Tiêu trên không trung, không ngờ Lăng Tiêu lại có thể phân ra rất nhiều phân thân theo chân bọn họ đối chiến. Loại thực lực này thực khiến cho người ta run sợ, đâu có giống Diệp Thiên hình dung như vậy: Nhiều lắm cũng chỉ là một Kiếp tiền Thần.

Trong lòng rất nhiều người đã sớm mường chửi Diệp Thiên tan tác tơi bời. Những thần linh bọn họ, vô số năm qua ở Thánh Vực dốc lòng tu luyện, không hỏi tới chuyện người đời, vì thế ấn tượng về Thánh Vực của họ, vẫn còn lẫn lộn ở thời kỳ Thần chiến năm xưa. Vậy làm thế nào có thể nghĩ đến: trong Thánh Vực này lại xuất hiện Lăng Tiêu loại người giống yêu nghiệt như thế chứ?

Đám người Vạn Nhân Địch đang chiến đấu kịch liệt cùng phân thân của Lăng Tiêu trên không trung, trở mắt nhìn phía dưới kia quá nhiều người phe mình tán loạn mà chạy. Hết thấy đều phần nộ sôi lên sùng sục, nhưng không có biện pháp, bởi vì tới thời điểm này, chính bọn họ cũng đều rất hối hận: Vì sao lại tin tưởng nghe lời Diệp Thiên nói, tìm đến Lăng Tiêu để chuốc lấy phiền toái mà chi.

Đáng tiếc! Giờ có hối hận thì đã muộn!

Môn đồ Thục Sơn giận dữ đỏ mắt, muốn đuổi theo, nhưng bị các người Lam Hi ngăn lại. Đến lúc này bọn họ đều đã mơ hồ biết rằng: ngay tại bên ngoài Thục Sơn phái, ở một địa phương không tính xa lắm, luôn

có một người lặng lẽ thủ hộ Thực Sơn phái. Người nọ là một người tu ma, đồng thời có mối quan hệ gắn bó với tông chủ Lăng Tiêu không thể đứt bỏ. Tất cả bọn họ còn nhớ rõ: hơn một lần, trong một trận đại chiến Thực Sơn phái lần đó có một bóng nhân ảnh mơ hồ.

Quả nhiên, ngay tại hướng chạy tán loạn của đám Thần chuyển thế, truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết nho nhỏ, ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết dần dần nhiều hẳn lên. Lắng nghe kỹ trong thanh âm đó mang theo vô tận kinh hoàng!

Cái gọi là quan tâm ắt bị loạn! Đám người Vạn Nhân Địch vây công người của Lăng Tiêu, mắt thấy đại thế đã mất, hơn nữa kiếm kỹ của Lăng Tiêu cao siêu đến mức làm cho trái tim bọn họ băng giá. Khối đá kiếm ngọc trước sơn môn Thực Sơn kia, còn xa không thể tiêu biểu cho thực lực chân chính của Lăng Tiêu!

Cao thủ so chiêu, hơi có biến hóa dù rất nhỏ, ngay lập tức đối phương có thể cảm nhận được! Khóe miệng Lăng Tiêu nổi lên một nụ cười:

- Hối hận rồi sao?

Một kiếm đâm thẳng vào vị trí trái tim Vạn Nhân Địch. Vạn Nhân Địch hoảng hốt, không thể tưởng được Lăng Tiêu dũng mãnh như vậy, không ngờ ngay cả một chút biến hóa rất nhỏ trong lòng mình, hắn cũng nắm bắt được. Người như thế, quả thực trời sinh ra chính là vì chiến đấu mà sinh!

Hơn nữa, kiếm ý trong một kiếm này của Lăng Tiêu, không có nửa phần sát khí, hoàn toàn chính là một kiếm dung hợp với pháp tắc thiên đạo!

Khiến hắn... tránh cũng không thể tránh!

Bập!

Kiểm phong Yêu Huyết Kiếm sắc bén, đâm xuyên qua trái tim Vạn Nhân Địch. Trong mắt Vạn Nhân Địch cuối cùng lại hiện lên một thần sắc như được giải thoát.

“Phịch” một tiếng, thân thể Vạn Nhân Địch bị một kiếm ẩn chứa pháp tắc thiên đạo này, hóa thành muôn ngàn hạt bụi, hóa thành vô hình tiêu tan trên không trung.

Những người còn lại thực lực không bằng Vạn Nhân Địch, đều trợn mắt như muốn nứt ra: đây là kiếm kỹ gì? Bá đạo như thế! Nhưng lại có thể đánh một kích làm cho một võ giả mạnh mẽ như Thần chuyển thế của Thần Giới, chỉ trong khoảnh khắc biến thành bụi phấn!

Muốn chạy? Lăng Tiêu tâm niệm vừa động, chỉ trong khoảnh khắc, tất cả các phân thân toàn bộ đều bộc phát ra kiếm ý khí thế hùng mạnh, ẩn chứa pháp tắc thiên đạo, bao trùm chặt chẽ tất cả mọi người trên không trung.

Phốc... Phốc... Phốc!

Lại là ba người bị kiếm ý của Lăng Tiêu kích thành bụi phấn.

Cuối cùng mấy người còn lại, cũng tại khoảnh khắc này, toàn bộ bị Lăng Tiêu tiêu diệt.

Lăng Tiêu đứng trong hư không, nhìn về địa phương xa xa, từng đám từng đám hơi máu tanh màu đỏ tươi xông lên tận trời cao, khóe miệng hắn nổi lên một vẻ tươi cười nhàn nhạt, sau đó bay xuống quay lại sơn môn.

- Thương vong như thế nào?

Lăng Tiêu nhìn trong mắt Lam Hi vẫn còn lưu lại đầy vẻ hưng phấn hồi.

Đôi mắt Lam Hi thoáng sụp xuống, mím môi nhẹ giọng hồi đáp:

- Tiêu diệt địch hơn ba vạn người; chúng ta cũng tổn thất hơn ba trăm. Thật có lỗi! Lăng Tiêu! Ta đã không có chiếu cố bọn họ!

Lăng Tiêu tươi cười an ủi Lam Hi, sau đó nói:

- Chuyện này không thể trách ngài! Mất mát chênh lệch như thế cũng đủ để rung động tất cả các thế lực ở Thánh Vực rồi! Nếu bọn họ có thực lực này, chỉ sợ sớm đã trở về nghĩ tới chuyện phải thống nhất Thánh Vực rồi.

Tất cả mọi người cười rộ lên, Lăng Tiêu than nhẹ một tiếng:

- Chỉ có thông qua phương thức này, mới có thể chân chính làm cho người ta trưởng thành lên. Chiến đấu, vĩnh viễn đều là con đường tắt tu luyện nhanh nhất.

Lam Hi nghe vậy cũng gật đầu nói:

- Đúng vậy! Chúng ta cũng nghĩ thế! Tuy nhiên, Lăng Tiêu! Chúng ta còn có thể có nhiều trận chiến như vậy sao?

Hoàng Phủ Nguyệt ở một bên lại lắc đầu:

- Chiến tranh quy mô như thế, chỉ sợ sẽ không còn nữa! Một trận chiến hôm nay, rất nhanh đã loan truyền khắp toàn bộ Thánh Vực: mười vạn Thần chuyển thể đều bị chúng ta đánh cho nước chảy hoa rơi. Còn có người nào dui mù, dám đến nơi đây tìm chúng ta phiền toái nữa chứ?

Lăng Tiêu cũng gật đầu nói:

- Ít nhất trong khoảng thời gian ngắn, sẽ không có, nếu Tương Vân Sơn có thể thống nhất Nam châu, vậy càng không có!

- Chẳng lẽ Tương tiên sinh không thể đánh hạ toàn bộ Thánh Vực được sao?

Lăng Vận Nhi từ thuở nhỏ đã mạnh động nhìn Tam ca, thanh âm nhu mì hỏi.

- Toàn bộ Thánh Vực?

Lăng Tiêu lắc lắc đầu cười, nhớ tới Trương Dương và Vương Chân bọn họ một đám người đi theo Tương Vân Sơn, trầm nghĩ: “Biết đâu được! Những người này đi ra ngoài đánh người trong thiên hạ, sớm hay muộn... cũng sẽ gặp phải quyền thống trị bị chia cắt!”

Sau trận chiến này, quả nhiên Thục Sơn phái bắt đầu an tĩnh lại, cứ như thế ba năm, cũng không có ai dám đến nơi đây gây chuyện.

Trong thời gian ba năm này, Tương Vân Sơn suất lĩnh một đám cường giả, dưới sự trợ giúp của Tôn Lập, thành công đánh chiếm Tư Đồ gia tộc. Tư Đồ gia tộc bị diệt vong, Tư Đồ Dũng không muốn đầu hàng, tự sát mà chết; Đại công tử Tư Đồ Bằng Hạc bị Tôn Lập chém một kiếm giáng xuống trần ai; Tư Đồ Bằng Phi từ trước lúc khai chiến, liền mang theo một đám người tâm phúc bỏ đi biệt tích, không ai còn nhìn thấy tung tích của hắn.

Trên thực tế từ trước cuộc chiến, Tư Đồ Bằng Phi cũng đã biến mất thật lâu rồi! Có lẽ, gã Tư Đồ công tử từng có dã tâm bưng bưng này đã sớm thấy được tương lai bi đát của gia tộc.

Thực lực của Thục Sơn quốc biến thành thật sự hùng mạnh. Toàn bộ Nam châu ngoại trừ vùng lãnh địa của Bạch Sơn Thánh Giả ở Nam Cương kia, toàn bộ đã nằm trong tay khổng chế của Thục Sơn quốc.

Trong ba năm này, Thục Sơn phái thường xuyên phái ra một số đệ tử trung tâm xuống núi lịch lãm. Hoàng đế Thục Sơn quốc Tương Vân Sơn đương nhiên cực kỳ hoan nghênh.

Còn Lăng Tiêu, trong thời gian ba năm này vẫn ở trong tiểu thế giới đỉnh nội không có xuất quan. Đầu tiên là luyện hóa Đại Nhật Kim Cương Ấn, hao phí mất hai năm tính theo thời gian Thánh Vực; sau đó lại bắt đầu thôi diễn diễn biến quá trình phát triển thế giới trong tiểu thế giới đỉnh nội.

Lăng Tiêu đã đạt tới cảnh giới Đại Thừa Kỳ, tuy rằng thế giới này không có tiên giới, nhưng trên thực tế hiện giờ Lăng Tiêu đã luyện xong tiên thể, bất kể thân thể hay tâm tình đều đã đạt tới cảnh giới quy tắc thiên địa có thể chịu đựng diễn biến thế giới. Mà loại thôi diễn này, hoàn toàn là quá trình tu luyện tất yếu của một thần tiên!

Thời điểm vừa mới bắt đầu thôi diễn, tiến triển rất chậm.

Hủy diệt một thế giới rất dễ dàng, nhưng muốn thành lập một thế giới đầy đủ, thì thật rất khó. Muốn hoàn toàn hiểu biết vật chất cấu thành của một thế giới, cùng với tất cả chi tiết, lại càng khó hơn so với người phàm lên trời! Cho dù là với cảnh giới cỡ này của Lăng Tiêu, cũng không có khả năng một lần là xong.

Mãi cho đến thời gian gần đây, Lăng Tiêu vừa mới suy diễn ba loại nguyên tố “địa” “thủy” “hỏa” cấu thành thế giới, mà lúc này trong thế giới đỉnh nội đã có khác biệt về chất so với trước đây!

Thanh khí bay lên, trọc khí hạ xuống, biển rộng xanh thẳm, vàng thái dương rực đỏ trên bầu trời, đây là một... thế giới hoàn toàn mới! Hết thấy hết thấy, đều có bản chất khác xa trước đây. Linh khí so với Thánh Vực bên ngoài nồng đậm hơn gấp mười lần! Bên trong thế giới đỉnh nội, hiện giờ đã ở lại thêm rất nhiều đệ tử Thực Sơn. Phàm là đệ tử có tư chất tốt, qua được cửa ải thử nghiệm, toàn bộ đều được vào bên trong này tu luyện. Đối với bọn họ mà nói, thậm chí đã quên mất Thánh Vực, hoàn toàn không muốn quay về lại nơi đó. Đồng thời, tất cả người trong đỉnh nội thế giới, đối với Lăng Tiêu đều có một loại tình cảm không kìm lòng nổi muốn tín ngưỡng. Thậm chí ngay cả đám thê tử thân nhân bên người Lăng Tiêu cũng đều có loại cảm giác này. Có lẽ do vì toàn bộ thế giới này đã hoàn toàn thuộc về thế giới riêng của Lăng Tiêu!

Lăng Tiêu hiện tại đang thôi diễn cấu thành một trong những nguyên tố trọng yếu nhất của một thế giới là “Phong”!

Đỉnh nội thế giới có gió, nhưng muốn thôi diễn ra nguyên lý và cấu thành của gió, còn là việc quá khó. Tục ngữ nói “theo hình bắt bóng”, đúng là như thế! Nguyên vốn là thứ hư vô mờ mịt gì đó, nếu muốn thôi diễn ra kết cấu của nó, phải có được niệm lực vô thượng, có thể tìm kiếm đến căn nguyên của gió! Chỉ cần Lăng Tiêu có thể thôi diễn thành công một lần loại nguyên tố “phong” này, vậy là hẳn liền thật sự trở thành tiên nhân có được pháp lực vô biên! Có được cái loại mà tiên nhân tầm thường không thể tưởng tượng... đó là Sáng Thế Lực!

Mà đúng vào lúc này ở bên ngoài, lại đã xảy ra chuyện hệ trọng long trời lở đất!

Người hầu của Lăng Tiêu, tuyệt thế cường giả trong bảng Thiên Địa Nhân, Thần chuyển thế Tôn Lập, ở thời điểm đi theo Tương Vân Sơn chinh phạt Bạch Sơn Nam Châu... đã chết!

Tôn Lập bên này vừa chết, ngay lập tức Lăng Tiêu ở trong đỉnh nội thế giới cảm ứng được. Hắn lập tức ngưng ngay việc thôi diễn “phong”, từ trong đỉnh nội thế giới đi ra. Sau khi biết người chết là Tôn Lập, sắc mặt Lăng Tiêu sa sầm xuống: Mối cừu này phải báo!

784. Chương 699: Thánh Quang Chiếu Sáng Khắp Nơi

Tuy rằng ở trên bảng Thiên Địa Nhân, thứ hạng của Bạch Sơn Thánh Giả cũng không tính là cao, nhưng bảng Thiên Địa Nhân đã có mấy vạn năm không có thay đổi mới, thực lực của mỗi người có còn duy trì ở cảnh giới năm đó hay không, bất kỳ ai cũng không biết rõ được. Cho dù là mấy vạn năm trước, thời kì cường thịnh huy hoàng của các cường giả đó, thì cũng không phải không có người ẩn giấu mình, cũng không ai dám cam đoan điều đó.

Cho nên, Lăng Tiêu cũng không hoàn toàn dựa theo bảng Thiên Địa Nhân để phán đoán thực lực của những người này, hắn chỉ tin tưởng vào hai mắt và thần thức cảm ứng mạnh mẽ của mình.

Ở Thánh Vực ba năm, trong thế giới đỉnh nội hơn ba mươi năm!

Mấy năm nay tuy rằng Lăng Tiêu cũng không có tu luyện tiên lực bản thân, nhưng bởi vì thôi diễn Địa Thủy Hỏa Phong các loại nguyên tố căn bản của thế giới, nên thần niệm của hắn trở nên vô cùng hùng mạnh! Hắn đứng ở nơi đó, cho dù hai tay trống trơn, toàn thân cũng không hề xuất hiện nửa phần sơ hở!

- Lăng Tiêu! Ta biết ngươi vì Tôn Lập tới. Tuy nhiên, hẳn ngươi cũng biết vì sao ta phải giết hắn?

Bạch Sơn Thánh Giả nhìn Lăng Tiêu xuất hiện ở trước mặt mình một cách xuất quỷ nhập thần, hấn cả kinh mồ hôi lạnh toát ra ướt đẫm toàn thân, ngay sau đó cố buông lỏng tổ phong thái, giải thích.

Bạch Sơn Thất Quỷ phía sau Bạch Sơn Thánh Giả, thì đều cảnh giác, sắc mặt nhìn Lăng Tiêu không chút thiện cảm. Trong ánh mắt vài người trong đó lóe ra tia hiểm độc, mang tâm tư muốn phóng tới bất thành linh tiêu diệt Lăng Tiêu.

Thần thức của Lăng Tiêu mãnh liệt biết bao, làm sao lại không nhìn ra tâm tư của Bạch Sơn Thất Quỷ, tuy nhiên quả thực chênh lệch quá lớn hấn đâu thêm quan tâm tới tâm tình của bảy tên tiểu quỷ đó.

Lăng Tiêu lắc đầu, nói:

- Ta không muốn biết chuyện đó! Ta chỉ biết một điều, là người giết người của ta, người phải lấy mạng để trả lại!

Bạch Sơn Thánh Giả lập tức đứng sững tại chỗ, cùng với Bạch Sơn Thất Quỷ phía sau hấn, đều sững sốt: trước đây luôn luôn đều chỉ có bọn họ nói với người khác như vậy! Chưa từng có người nào dám nói chuyện với bọn họ như thế? Cho nên, cả đám đều ngơ ngác nhìn Lăng Tiêu, trong ánh mắt kia, dường như đang nhìn một con quái vật, một người chết!

Một trong Bạch Sơn Thất Quỷ phía sau Bạch Sơn Thánh Giả, lạnh lùng cười, thanh âm vô cùng bén nhọn khủng khiếp:

- Người chính là Lăng Tiêu? Người chính là chỗ dựa vững chắc sau lưng của Thực Sơn quốc trong lời đồn đãi kia? Tiểu tử! Nghe nói người rất lợi hại, nếu không phải nể mặt mũi của người, Thực Sơn quốc hiện tại đã không tồn tại! Như thế nào? Không cần để mặt lại sao? Còn dám chủ động tới nơi này chịu chết?

Một lão già khô gầy trong Bạch Sơn Thất Quỷ cũng cười mấy tiếng khặc khặc quái dị:

- Tiểu tử! Quả thực người chán sống rồi! Người cho là mọi người không biết nội tình của người sao? Giết vài tên Thần chuyển thể là thực sự nghĩ rằng người là thiên hạ vô địch sao? Ha ha ha! Có thể xuất quỷ nhập thần xuất hiện ở nơi này, coi như thân pháp của người lợi hại. Tuy nhiên, hôm nay nếu người chạy thoát khỏi lòng bàn tay chúng ta, chúng ta liền tự sát ngay!

Nói xong, một cơn gió lạnh thổi qua, Bạch Sơn Thánh Giả luôn cả Bạch Sơn Thất Quỷ tám người toàn bộ đều biến mất không thấy, trong không khí vang lên một chuỗi tiếng cười đắc ý:

- Lăng Tiêu! Người không phải được xưng là tông sư trận pháp sao? Vậy người hãy phá trận pháp được xưng là “Vô Giải” của tối cao thần này thử xem. Ha ha ha ha ha!

Bên người Lăng Tiêu, cuồng phong nổi lên bốn phía, gào thét liên tục, giống như có vô số oan hồn đang hò hét, gầm rú, rít gào ở trong đó, cùng nhau dật dờ cuốn tới Lăng Tiêu.

Trên đời này, không có địa phủ, không có thiên đàng, chỉ có sáu đạo luân hồi, nhưng bởi vì các loại nguyên nhân, chung quy sẽ có số cô hồn dã quỷ, còn có một số quỷ hồn oán niệm hùng mạnh, không thể luân hồi, chỉ có thể suốt ngày lơ lửng ở các nơi. Nếu như gặp được người thường, thậm chí sẽ phát sinh chuyện khủng khiếp: xuất hiện ác quỷ ăn tươi nuốt sống con người.

Nhưng vô giả trong Thánh Vực thân cường khí lực, yêu ma quỷ quái nào có thể đụng chạm tới thân thể? Cho nên, cho dù trong Thánh Vực này có quỷ hồn, cũng không ai để ý tới. Tuy nhiên, nếu như có người có thể làm cho ngàn vạn quỷ hồn, thậm chí là hàng tỉ quỷ hồn, dùng phương thức cực kỳ ác độc tụ tập cùng một chỗ, đồng thời dùng linh khí tẩm bổ cho chúng, dùng thần niệm hùng mạnh trấn áp bọn chúng. Như vậy, hàng tỉ cái quỷ hồn này cùng một chỗ, sẽ ngưng tụ ra tới lực lượng đủ khủng bố khiến cho người ta lạnh mình! Cho dù là Tối cao thần Thanh Hà, năm đó cũng đã từng cảm thán: trận Vô Giải này, nhập trận cũng chỉ có thể thông qua ý niệm và năng lượng hùng mạnh của bản thân, cứng rắn đột phá đại trận, mới có thể còn có đường sống!

Thanh Hà phát ra lời cảm thán như thế, bởi vì năm đó đã có người dùng trận pháp này để vây hấn! Hấn cũng phải dùng sức mạnh mới phá tan trận pháp này thoát ra được.

Bạch Sơn Thánh Giả và Bạch Sơn Thất Quỷ đều không cho rằng: Lăng Tiêu có thể có thực lực đột phá được trận pháp. Nếu vậy chẳng phải nói: Lăng Tiêu đã có được thực lực ngang với Thanh Hà sao? Quỷ

cũng không tin nổi!

Bạch Sơn Thánh Giả cùng Bạch Sơn Thất Quỷ, đều cực kỳ đặc ý đứng ở ngoài trận. Chờ Lăng Tiêu hóa thành một bãi máu loãng, linh hồn thoát ra, sau đó mới vào trận thu thập linh hồn của Lăng Tiêu. Đến lúc đó, uy lực của trận pháp hung ác này sẽ càng hùng mạnh hơn!

Nên biết những năm gần đây Bạch Sơn Thánh Giả cùng Bạch Sơn Thất Quỷ, vì sao hàng năm lại đi khắp nơi ở Thánh Vực? Bạch Sơn Thất Quỷ vì sao lại hung ác như vậy? Lại thường xuyên giết chết một võ giả thực lực hùng mạnh? Hết thảy, đều là vì trận pháp này! Năm đó thời điểm Bạch Sơn Thánh Giả ở Thần giới, ngẫu nhiên thu được đầy đủ trận đồ trận pháp này. Sau khi sống lại ở Thánh Vực, hắn liền không ngừng bắt đầu hoàn thiện trận đồ này. Cũng vì câu nói của Thanh Hà năm đó, Bạch Sơn Thánh Giả đã theo như phần điều kiện Thanh Hà nói biến trận đồ này trở thành chỗ dựa ích lợi lớn nhất!

Hiện giờ, trận đồ này vẫn còn thiếu một linh hồn áp trận cực kỳ hùng mạnh. Vốn trước đây mục tiêu của bọn họ là Diệp Thiên, bởi vì bất luận theo thực lực hay là theo tố chất, Diệp Thiên đều có thể làm linh hồn áp trận. Tuy rằng có hơi yếu chút đỉnh, nhưng cũng tốt. Nhưng không nghĩ rằng, sau một trận chiến cùng Lăng Tiêu, Diệp Thiên mất tích, mọi người đều nghĩ Diệp Thiên đã chết, đến ngay cả thể lực hắn khổ tâm gây dựng rất nhiều năm, cũng rất nhanh sụp đổ!

Trước đó, không ít người đều có cùng ý tưởng giống như Diệp Thiên: đó chính là tập trung lại các Thần chuyển thế. Bởi vì thực lực của các Thần chuyển thế này, đều mạnh hơn nhiều so với thực lực của người mạnh nhất trưởng thành từ bản địa Thánh Vực. Nếu có thể tụ tập những người này lại, đây sẽ là một lực lượng hùng mạnh bất kỳ ai cũng không dám xem thường!

Đáng tiếc Diệp Thiên đã thất bại! Những người ôm ý tưởng giống như hắn, cũng liền buông bỏ phương thức này.

Đối với Bạch Sơn Thánh Giả mà nói, hắn căn bản không thèm quan tâm tới những võ giả Thần chuyển thế linh tinh đó. Và vì thế hắn khinh bỉ Diệp Thiên! Thời điểm năm đó ở Thần Giới, đám Thần chuyển thế này đâu có đức hạnh gì chứ! Diệp Thiên chẳng lẽ không biết? Không ngờ lại còn vọng tưởng đi thu phục bọn họ, quả thực chính là nằm mơ ban ngày!

Có trận đồ trong tay, thiên hạ ta có! Đây cũng là dã tâm của Bạch Sơn Thánh Giả!

Lăng Tiêu đứng ở trong trận, vô số oán linh hùng mạnh phóng tới phía Lăng Tiêu, khiến hắn nhiều ít có chút không ngờ chính là: trong đó không ngờ lại có mấy gương mặt quen thuộc với hắn. Nhìn biểu tình trên mặt, lại dường như còn sót lại chút thần trí, nghiêng rằng nghiêng lợi ập tới Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu có được vô số tín đồ, công đức hộ thể, hơn nữa một thân tiên lực vô cùng hùng hậu, những người này dù còn sống cũng không thể chạm tới thân hắn, càng đừng nói biến thành một linh hồn ma quỷ. Chút ma khí đó, cũng không có thể khiến công đức hộ thể của Lăng Tiêu sinh ra bao nhiêu rung động. Đám quỷ hồn phóng tới vốn đều mang theo oán niệm và hận ý thật lớn, bọn họ bị nhốt ở trong này không biết bao nhiêu ngày, không được tự do, không thể siêu thoát, đã sớm hoàn toàn thất vọng với tương lai của mình. Nên dưới sự tra tấn tâm linh này, lôi kéo người khác xuống nước, cũng là lạc thú duy nhất bọn họ còn có được hiện giờ!

Đáng tiếc chính là, mắt thấy như là một miếng điểm tâm ngọt ngào, cắn một miếng mới phát hiện, đó là một khối đá cứng rắn! Chẳng những không có gặm được chút nào, mà ngay cả răng nanh cũng bị rụng mất vài cái!

Linh hồn hung ác sau khi chạm tới công đức trên người Lăng Tiêu, liền thét gào gầm rít thảm thiết... gương mặt vặn vẹo dữ tợn, trên thân thể toát ra một màn sương khói. Vậy mà bị lực công đức trên người Lăng Tiêu làm cho hóa thành hư vô, biến thành năng lượng cho Lăng Tiêu!

Vừa mới trong nháy mắt, cứ như vậy biến mất chừng mấy trăm linh hồn ác quỷ! Không có linh hồn nào mà không phải là linh hồn hùng mạnh trong đại trận!

Lăng Tiêu nhưng cũng không lộ ra thần sắc cười nhạo, các quỷ hồn đó cũng đều là những người đáng thương không làm chủ được mình. Chân chính đáng chết! Là Bạch Sơn Thánh Giả đã nhốt bọn họ ở trong này không được tự do luân hồi!

Trên mặt Lăng Tiêu dần dần bao phủ một vầng hào quang từ bi! Hào quang này theo tiên lực của Lăng Tiêu không ngừng lan rộng ra phía ngoài, phật âm của Đại Tự Tại Tâm Kinh không ngừng vang lên bên trong trận pháp.

Từ thân thể Lăng Tiêu tản phát ra vầng hào quang màu trắng càng ngày càng nồng đậm. Thời điểm hào quang này va chạm vào thân thể các linh hồn, nguyên vốn biểu tình của linh hồn vụn vỡ dữ tợn, nhưng lại dần dần an bình trở lại, hắc khí trên linh hồn cũng dần dần biến mất, lộ ra gương mặt của từng người. Rất nhiều người trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười, hướng tới Lăng Tiêu chào kính.

Còn có một số oán linh năng lượng rất mạnh, cố vùng vẫy không chịu nhận Lăng Tiêu siêu độ, còn vọng tưởng giết chết Lăng Tiêu, nhưng trong vầng hào quang trắng, không ngừng có kiếm ý chém tan các oán linh phản kháng đó.

Phật gia cũng có kim cương trợn mắt phẫn nộ! Hạng người không thể siêu độ còn giữ trong lòng ác niệm, lưu lại làm chi? Để tiếp tục hại người sao?

Bạch Sơn Thánh Giả đứng ở ngoài trận, trên mặt lộ vẻ đắc ý, khoe miệng nhếch về phía trước, hừ một tiếng, nói:

- Nửa ngày rồi cũng không có chút động tĩnh, xem ra Lăng Tiêu kia cũng tầm thường thôi!

Trên mặt Bạch Sơn Thất Quỷ đều lộ ra vẻ cười nhỉnh, một người trong đó nói:

- Chúc mừng trận pháp của chủ nhân đại thành!

- Chúc mừng chủ nhân trận pháp đại...

“Àm!”

Một tiếng nổ vang trời, cắt đứt câu nói của đám Bạch Sơn Thất Quỷ, một luồng sáng trắng mãnh liệt bùng lên trước mắt bọn họ. Cái trận đồ trong lòng Bạch Sơn Thánh Giả, trong khoảnh khắc này trở nên cực kỳ nóng, khiến Bạch Sơn Thánh Giả gào lên một tiếng, trận đồ kia lập tức rơi xuống đất, chỉ nghe vang lên một tiếng giòn tan, vỡ nát!

Bạch Sơn Thất Quỷ đều si ngốc đứng nhìn. Tầm trận đồ đó bọn họ thường xuyên nhìn thấy, là từ da cự thú thời thượng chế thành, vô cùng mềm mại, làm sao lại giống như tấm gương vỡ vụn?

Nhưng sự thật đúng như thế! Khi tấm trận đồ vỡ nát, Bạch Sơn Thánh Giả phun mạnh ra một búng máu tươi, chứa đầy phẫn nộ, hấn hét lớn:

- Giết hắn!

Bạch Sơn Thất Quỷ lập tức phản ứng lại, vừa gào thét, vừa nhào tới Lăng Tiêu!

Toàn thân Lăng Tiêu phát ra hào quang lực công đức, giống như thánh quang lọc sạch mọi điều ác ghê tởm trong vạn vật thiên hạ!

785. Chương 700: Kiên Quyết Chém Ba Hồn Bảy Vía

Thân thể của đám Bạch Sơn Thất Quỷ vừa chạm tới vầng hào quang từ Lăng Tiêu phát ra, lập tức cảm giác có vô số thần niệm như mưa rơi gió tấp ập vào mặt mình!

Kẻ thù thế này làm sao bọn họ có thể chiến thắng? Đối mặt với Lăng Tiêu, thật giống như kiến càng lay cổ thụ!

Bạch Sơn Thất Quỷ gào thét, khuôn mặt vẫn vụn vỡ dữ tợn như trước muốn phóng lên. Tuy nhiên, cảnh giới sai biệt quá lớn, làm cho bọn họ hoàn toàn không có chút cơ hội may mắn nào.

Trong tay Lăng Tiêu bỗng nhiên hiện ra một thanh kiếm, quét ngang một đường, một đạo kiếm khí hoàn toàn từ kiếm ý ngưng kết mà thành, vô hình vô sắc, quét về phía Bạch Sơn Thất Quỷ.

Mà Bạch Sơn Thất Quỷ căn bản là không có đường phản kháng, đều cảm giác thân thể của mình đột nhiên tê liệt tại chỗ, bởi vì tốc độ kia thật sự là quá nhanh, nhanh đến làm cho bọn họ đều không kịp suy nghĩ chuyện gì xảy ra trước mắt mình.

Vì thế, một chuyện quỷ dị đến mức tận cùng xảy ra... nửa thân trên của bảy tên Bạch Sơn Thất Quỷ này, đều còn cầm bảo kiếm trong tay, liều chết xông tới hướng Lăng Tiêu, mà hai cái đùi nửa thân dưới kia, lại ngừng lại tại chỗ, lạch cạch một tiếng, ngã trên mặt đất.

“A!”

“Ái.”

“Ai da!”

Tiếng kêu sợ hãi liên tiếp, đợi đến khi Bạch Sơn Thất Quỷ phát hiện, nửa người trên của bọn họ, không ngờ đã bay tới chừng mười mấy thước xa!

Phù phù... Phù phù... Phù phù...

Kế tiếp, thảm cảnh kia thật khiến cho người ta run rẩy tận đáy lòng: Bạch Sơn Thất Quỷ cũng không có lập tức chết đi, trong mắt tuôn trào huyết lệ, hướng tới hai chân dưới của mình, từng chút một lệch tới, máu tươi... ở dưới chân bọn họ rải đầy trên đường!

Năm đó thời điểm bọn họ hành hạ người khác đến chết như thế, nhưng chưa từng nghĩ tới, chính mình cũng sẽ có một ngày như vậy?

- Chủ nhân... Xin thứ cho chúng ta... không thể... tiếp tục ở lại... bên người chủ nhân... để... phục vụ chủ nhân...!

Lão Đại Bạch Sơn Thất Quỷ, cố gắng dựa, lệch tới hai chân của mình nơi đó, dùng hết một chút khí lực cuối cùng, ghép chân đúng vào vị trí, sau cùng lại nói với Bạch Sơn Thánh Giả một câu như vậy, sau đó trên mặt bỗng nhiên lộ ra một vẻ tươi cười dường như đã giải thoát.

Con người sắp chết, lời nói cũng thiện!

Làm chuyện ác quá nhiều, cũng sẽ gặp nhiều ác mộng! Có lẽ cái chết đối với Bạch Sơn Thất Quỷ mà nói, cũng thật sự chính là một cách giải thoát đây.

Cộp cộp... Kít kít... Kít kít... Cộp cộp cộp cộp... Kít kít!

Một tràng tiếng vang vô cùng kỳ dị truyền đến. Lăng Tiêu ngẩng đầu, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Bạch Sơn Thánh Giả, hai mắt cổ tĩnh không dao động. Phát ra âm thanh, đúng là Bạch Sơn Thánh Giả, là hàm răng của hắn không kìm nổi run sợ trong lòng, run run phát ra thanh âm.

Trên mặt Bạch Sơn Thánh Giả đâu còn thấy vẻ tươi cười thông dong và bình tĩnh vừa rồi, lúc này đã biến thành một màu trắng bệch. Cánh tay hắn trong tay áo không có lộ ra ngoài đang cật lực run rẩy, hai chân mềm nhũn gần như sắp xụi lơ trên mặt đất.

Đối mặt với kẻ thù dũng mãnh như cảnh giới Lăng Tiêu này, sớm đã vượt qua giới hạn chịu đựng trong lòng hắn. Tin rằng hiện tại Lăng Tiêu chỉ cần nhìn hắn hét lớn một tiếng, Bạch Sơn Thánh Giả nhất định sẽ bị dọa đến chết khiếp.

- Thượng... Thượng thần! Đừng... đừng giết ta... Ta nguyện ý... Ta nguyện ý trở thành tôi tớ của thượng thần. Ta nguyện ý phụng hiến linh hồn... cho thượng thần vĩ đại...

Lăng Tiêu lắc lắc đầu, thẳm than một tiếng, trong lòng nhưng lại mơ hồ có chút cảm giác bi ai: “Chẳng lẽ đây là Thánh Vực... không... là Thần Giới! Chẳng lẽ đây là nhân vật đại biểu trong Thần Giới năm đó hay sao?”

Khó trách Thần Giới năm đó bị suy sụp đến tình cảnh như thế, mới bị Thanh Hà lấy thực lực bản thân gần như tiêu diệt toàn bộ.

Ích kỷ, nhát gan, lạnh lùng, gian hiểm, đê tiện, vô sỉ, hạ lưu, thấp hèn... Gần như về mặt này Thần trong Thần Giới mọi người đều thấp kém như nhau. Ở nơi đó vốn nên siêu thoát, vốn nên thanh cao, vốn nên cao cao tại thượng, không ngờ lại thể hiện sự tồi bại vô cùng nhuần nhuyễn như thế!

Chẳng lẽ nói, những người phi thăng Thần Giới, sau khi giành được lực lượng hùng mạnh, liền trở nên không kiêng nể gì, đã quên đi mục đích từng theo đuổi? Đã vứt bỏ tất cả mà lại làm ra vẻ giả tạo? Nhưng mặt tà ác của bản thân kia, lại phát huy đến không có để sót mảy may nào?

Quả thực... chuyện này đúng là một kỳ tích con bà nó! Lúc này tâm tình của Lăng Tiêu, cũng bị phần nộ đến bị kích động chửi thề con bà nó.

Trong ánh mắt của Lăng Tiêu nhìn về phía Bạch Sơn Thánh Giả lần nữa, mang theo vài phần thương hại. Trong khoảnh khắc này, đến ngay cả giết hấn cũng không có hứng thú, Lăng Tiêu thản nhiên nói:

- Tự mình phế bỏ toàn thân công lực, tìm một chỗ thanh tĩnh dưỡng già đi.

- Không! Không! Không nên đầu thượng thần! Thần Giới không được làm như vậy, quy củ của Thần Giới là...

- Thần Giới?

Khóe miệng Lăng Tiêu nổi lên một vẻ cười chế giễu: một thế giới nho nhỏ như vậy, lại cũng dám xưng là Thần Giới? Người bảo thần tiên trong Tu chân giới ta phải dùng cái gì chứa đây?

- Quy củ Thần Giới, chuyện đâu có liên quan gì tới ta? Bạch Sơn Thánh Giả, người hẳn không biết nên cho rằng ta nhân từ như vậy, sẽ không giết người sao? Lưu lại tính mạng cho người, chỉ là cảm thấy, giết một tên khốn như người, sẽ ô uế tay của ta.

Lăng Tiêu lạnh lùng nhìn Bạch Sơn Thánh Giả:

- Chỉ có thể thôi!

Cả người Bạch Sơn Thánh Giả run run, hấn gục đầu, trong đôi mắt hiện lên một tia hận ý nồng đậm, mối hận đối với Lăng Tiêu đã ăn sâu vào cốt tủy. Thế nhưng sức không bằng người, giờ phút này ở trước mặt Lăng Tiêu, trong đầu hẳn ngay cả ý niệm ra tay cũng không có, ngược lại hoàn toàn không sinh ra chút tâm tư phản kháng nào.

- Thượng thần! Chỉ cần ngài không giết ta, về sau, ta chỉ là một con chó, một tay sai trung thành của ngài! Ngài sai ta cần ai, ta sẽ đi cần người đó?

Bạch Sơn Thánh Giả quả thực ngoan độc, chết tử tế không bằng sống tồi tệ. Với hắn mà nói bị phá hủy một thân công lực, chẳng khác nào bị chết, vậy thì có gì khác nhau đâu? Còn ở lại trên núi xanh, lo gì không có củi đốt! Hôm nay chịu nhục nhất thời, ngày sau sẽ có một ngày nào đó trả lại cả vốn lẫn lời!

Lăng Tiêu khẽ nhún mày. Nói thật, biểu hiện của Bạch Sơn Thánh Giả, đã hoàn toàn đánh mất tư cách của một võ giả, không còn có nửa điểm tôn nghiêm nào. Nếu đổi là tính cách của Lăng Tiêu trước đây, người như vậy, nhất định sẽ tung một đạo kiếm khí giết chết ngay là xong.

Tuy nhiên, hiện nay trong Thánh Vực khói lửa nổi lên bốn phía, còn có Vương Lâm người mạnh nhất đứng đầu danh sách trên Thiên bảng trong truyền thuyết kia. Sau khi tiên thể của Lăng Tiêu đại thành, thần thức mạnh mẽ bao phủ toàn bộ Thánh Vực, hấn hơi hơi cảm ứng được, chỉ có hai tồn tại hùng mạnh. Lăng Tiêu mơ hồ đoán ra một người trong đó: hẳn là chính là Vương Lâm, còn người kia Lăng Tiêu đoán là Vân Chi Lan! Cường giả siêu cấp ấy đã từng giúp hấn, có thể vận dụng kiếm kỹ đến mức tận cùng!

Lăng Tiêu tin rằng mình có thể cảm ứng được đối phương, đồng dạng, đối phương cũng có thể cảm ứng được mình!

Mà xem ra tình thế trước mắt, Vân Chi Lan hẳn là bạn chứ không phải địch; còn Vương Lâm... thì quả thực khó nói, dù sao Vương Tá đệ đệ của Vương Lâm, ở nơi đó không chiếm được chút xíu chỗ tốt nào của mình, còn phải xăm xẹt chạy trở về. Là một võ giả siêu cấp thực lực hùng mạnh, cục tức này có thể nuốt trôi hay không, thật sự khó biết.

Ngoài ra, Thánh Vực, cũng không có người nào có thể được Lăng Tiêu coi trọng. Nhưng đối với Thục Sơn quốc mà nói, thì lại bất đồng, trong Thục Sơn quốc cũng không có cường giả cỡ mình, vốn trước đây có một người là Tôn Lập, nhưng bị Bạch Sơn Thánh Giả giết chết. Vừa rồi thời điểm Lăng Tiêu siêu độ vong hồn, cũng gặp được hồn phách Tôn Lập, hiện giờ cũng đã giải thoát tiến vào lục đạo luân hồi rồi.

Tin tưởng với linh hồn hùng mạnh, Tôn Lập giữ lại vài phần trí nhớ, cũng không là việc khó. Có lẽ không tới bao lâu, trong Thánh Vực sẽ xuất hiện thêm một cường giả kinh thế hãi tục.

Cho nên, Lăng Tiêu không lo lắng gì về Tôn Lập. Chỉ có Bạch Sơn Thánh Giả trước mắt này... Lăng Tiêu xoay chuyển tròn mắt, bỗng nhiên nói:

- Lưu cho người một thân thực lực, cũng không phải là không thể được. Ta cũng không buộc người làm tôi tớ gì đó cho ta.

Nguyên vốn Bạch Sơn Thánh Giả đã cam chịu số mạng, đang súc tích lực lượng chuẩn bị tự bạo. Vừa nghe được sự tình có cơ hội chuyển biến, đôi mắt đục ngầu của hắn lập tức sáng lên, vội vàng nói:

- Thượng thần cứ phân phó! Tiểu nhân không dám không tuân!

Nhìn trên mặt Bạch Sơn Thánh Giả lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết, nhưng lại cực lực kiềm chế, cũng không dám ngẩng đầu nhìn mình. Khóe miệng Lăng Tiêu lộ ra nụ cười, sau đó nói:

- Tuy nhiên, vì phòng ngừa người lại phản bội, ta sẽ cấy trong người ngươi, một viên trảm tâm đỉnh loại ba hồn bảy vía! Nếu hết thấy sự tình người đều dựa theo ý tứ của ta đi làm, sẽ không ngỗ nghịch và phản bội, như vậy... người vĩnh viễn cũng không có gì nguy hiểm, nhưng... một khi người dám phản bội ta, hoặc là làm chuyện không đúng với ta: trái tim của người, sẽ thế này...

Lăng Tiêu phất hai tay ra phía ngoài một cái: “Ầm!”

Thân mình Bạch Sơn Thánh Giả mạnh mẽ bật lui về phía sau vài bước, mặt như tờ giấy trắng, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng nhỏ giọt xuống dưới, sau đó nói:

- Đây... đây... Thượng thần! Không thể như vậy được đâu?

- Ừ?

Lăng Tiêu nhìn lướt qua Bạch Sơn Thánh Giả với ánh mắt lãnh đạm:

- Hay là, trong lòng của người...

- Không có không có... Tuyệt đối không có, tuyệt đối không có!

Bạch Sơn Thánh Giả hận không thể phát thề, giống như một thằng hề, vội vàng nói trước mặt Lăng Tiêu. Tuy nhiên trong ánh mắt của hắn chợt lóe lên một cái.

Lăng Tiêu không thêm nói gì thêm, trong tay bỗng nhiên hiện ra một viên đan dược màu trắng. Đan dược còn tỏa ra một mùi thơm nồng nặc, hắn nhẹ giọng nói:

- Ăn nó, ta sẽ không giết người!

- Cái này... nhưng có kỳ hạn không?

Bạch Sơn Thánh Giả cắn răng, chậm rãi hỏi.

- Không có! Người ăn nó, vĩnh viễn cũng không thể phản bội ta.

- Được!

Bạch Sơn Thánh Giả cay cú trong lòng, vô cùng bi phẫn đi bước một đi tới trước Lăng Tiêu, mỗi một bước đều nặng như ngàn cân, ở khoảnh khắc cầm lấy viên thuốc này, Bạch Sơn Thánh Giả nhìn Lăng Tiêu dường như không có nửa điểm đề phòng, quả thực hắn có loại kích động muốn tung một kích vào Lăng Tiêu. Tuy nhiên loại ý niệm mê người này, vẫn bị hắn nhện xuống, hắn không tin Lăng Tiêu lại không một chút phòng bị lòng dạ của mình.

Nhìn viên đan dược mê người này, trong lòng Bạch Sơn Thánh Giả cực kỳ bi phẫn, hắn không đành lòng há miệng ra, chậm chậm cho viên đan dược vào miệng. Viên đan dược vừa vào miệng lập tức tan ra, một luồng hơi nóng từ cuống họng chảy xuôi xuống.

Đây là độc dược sao? Bạch Sơn Thánh Giả đang lúc hoài nghi, đột nhiên cảm giác được trái tim mình, giống như bị một bàn tay nắm lấy, nắm thật chặt.

Tất cả mưu đồ của Bạch Sơn Thánh Giả tại trong nháy mắt này, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, trông hắn dường như lại già thêm mấy chục tuổi, hắn chậm rãi quỳ xuống, khàn khàn nói:

- Bạch Sơn Thánh Giả... bá kiến chủ nhân!

Chủ nhân có cái gì sai khiến, Bạch Sơn Thánh Giả, không dám không tuân theo!

Bạch Sơn Thánh Giả nói xong câu đó, linh hồn dường như bị vét sạch, mỗi hận ý đối với Lăng Tiêu đang rỉ máu trong lòng kia, đã theo dòng máu, lan tràn đến mọi góc ngách toàn thân.

Nhưng không ngờ, loại tâm tư này vừa mới dâng lên, đột nhiên trong lòng hắn truyền đến một nỗi đau đớn xé tim gan. Bạch Sơn Thánh Giả hét to một tiếng, bật ngửa về phía sau.

786. Chương 701: Đệ Nhất Thiên Bổng, Bắc Châu Vương Lâm!

- Thượng thần! Là ta sai lầm rồi! Là ta sai lầm rồi! Cầu xin thượng thần tha thứ!

Lăng Tiêu lạnh lùng cười:

- Chuyện này đâu có quan hệ gì với ta, là tự trong lòng trong đầu ngươi nổi lên ý niệm bất lương. Nếu ngươi không có ý nghĩ đó, thì đâu có xảy ra chuyện bị tra tấn như thế?

Cho dù biết rõ Lăng Tiêu không nói đúng sự thật, lúc này Bạch Sơn Thánh Giả cũng hoàn toàn không dám có chút phản ứng gì. Chuyện vừa xảy ra đó, cũng đủ để hắn ghi nhớ tận đáy lòng rồi. Đợi đến khi cảm giác đau đớn thấm thía kia tan biến đi, Bạch Sơn Thánh Giả mới quỳ xuống trước mặt Lăng Tiêu, giọng khàn khàn nói:

- Mọi sự do thượng thần phân phó!

Khóe miệng Lăng Tiêu thoáng hiện lên vẻ mỉm cười, từ trong lòng lấy ra một số phù chú, ném cho Bạch Sơn Thánh Giả, nói:

- Còn đây là Liễm Tức phù, dán ở trên người, có thể hoàn toàn thu lại khí tức toàn thân. Phàm là người thực lực không mạnh như ta, đều không thể cảm ứng được người.

Bạch Sơn Thánh Giả và Bạch Sơn Thất Quỷ phía sau hắn nghe được lời ấy, ánh mắt đều không kìm nổi sáng lên, ánh mắt sáng quắc nhìn Lăng Tiêu, đây chính là thứ tốt a! Thân là người luyện võ, nhất là võ giả thích phụ nữ, không ai biết rõ hiệu dụng của thứ này hơn so với bọn họ.

- Đây... cái này thật sự là cho chúng ta?

Thần sắc Bạch Sơn Thánh Giả có chút chần chừ, hắn thật sự bị thủ đoạn của Lăng Tiêu làm cho có chút e sợ: lo sợ Lăng Tiêu lại đưa ra một vài cái bẫy gì nữa để hắn chui vào.

- Đương nhiên rồi! Tuy nhiên, các ngươi nên vì ta đi làm một chuyện.

Ánh mắt Lăng Tiêu hướng về phương xa, thanh âm lãnh đạm nói. Giải quyết xong chuyện này, mình hắn là phải đi Bắc châu tìm người nọ rồi đây? Là địch hay bạn, dù sao cũng phải phân biệt rõ ràng.

Nghĩ vậy, trên mặt Lăng Tiêu lộ ra một tia cười khổ, đúng là vẫn còn giống như Hoàng Phủ Nguyệt nói: “Một núi không chứa hai con hổ đây!”

Đối với người thường, thậm chí là võ giả cảnh giới Đại viên mãn đỉnh phong mà nói, Thánh Vực này vô cùng rộng lớn, suốt cuộc đời, cũng khó mà đi hết được một phần mười của nó!

Loại đi khắp nơi này, tự nhiên xẹt qua trên không trung không phải giống như cưỡi ngựa xem hoa. Nói đến cùng, cho dù là bay vèo ngang qua như vậy, không có thời gian vài năm, cũng đừng nghĩ lượn quanh một vòng cả Thánh Vực này!

Nhưng đối với người có cảnh giới như Lăng Tiêu mà nói, đi khắp Thánh Vực, cũng như đi dạo hoa viên sau nhà mình, đích xác cũng không có khác nhau quá lớn! Năm châu lớn ở đại lục Thánh Vực, mang theo đủ loại truyền thuyết hải ngoại thần bí, ở trong mắt Lăng Tiêu, cũng chỉ có vài ba cường giả, còn lại có một số dao động hơi mạnh, cũng không thể dẫn tới chú ý của hắn.

Tin rằng đối với mấy người kia, bọn họ cũng có cảm nhận về mình như thế.

Bạch Sơn Thánh Giả thật cẩn thận nhìn Lăng Tiêu, nhìn nam nhân dáng người to lớn này dường như có chút thất thần, nhưng trong đầu hắn lại không có nửa điểm ý niệm muốn đánh lén chút nào, thành thành thật thật chờ Lăng Tiêu nói tiếp.

Cái gì tới phải tới, dù sao cũng phải đi đối mặt. Lăng Tiêu thăm thở dài, sau đó quay sang Bạch Sơn Thánh Giả nói:

- Ta xem thực lực của ngươi, ở Thánh Vực hiện nay, xếp hạng trong mười người đứng đầu hẳn cũng không có bất cứ vấn đề gì. Còn nữa Bạch Sơn Thất Quỷ phía sau ngươi, thực lực cũng không tệ. Ta chỉ cần các ngươi làm một việc cho ta. Bạch Sơn Thánh Giả, ngươi phải hiểu rằng: Thế giới này, ta sẽ không ở lại lâu, cho dù là tương lai tiến vào Thần Giới, đó cũng không phải là mục tiêu cuối cùng của ta. Cho nên, chỉ cần ngươi không nghĩ tới chuyện phản nghịch ta, ta có thể cam đoan ngươi vẫn sống ung dung tự tại!

Bạch Sơn Thánh Giả lúc này tự nhiên không dám có nửa câu oán hận gì nữa, chỉ có thể gật đầu đáp ứng, thầm nghĩ: chỉ mong sẽ giống như ngươi nói vậy!

- Chuyện ta muốn các ngươi làm, chính là... âm thầm bảo hộ Thực Sơn quốc, che chở cho tất cả giới cao tầng của Thực Sơn quốc! Sau đó, ở thời điểm tất yếu, các ngươi âm thầm ra tay, quét sạch hết thảy những chuyện bất lợi cho Thực Sơn quốc, tiêu diệt bất cứ người nào bất kính với Thực Sơn quốc! Các ngươi... làm được không?

Bạch Sơn Thánh Giả liên tục gật đầu:

- Ta làm được, làm được!

Trong giọng nói, lại không giấu được nỗi vui mừng hơn hớn. Công pháp của hắn cùng Bạch Sơn Thất Quỷ tu luyện, cùng ma công của Triệu Dũng tu luyện có chỗ tương tự, đều là cần dùng máu tươi mới có thể nâng cao cảnh giới và thực lực. Vốn còn tưởng rằng Lăng Tiêu tức giận bọn họ giết người thành tính, sẽ cấm bọn họ từ nay về sau hạn chế giết chóc, trong lòng tất cả đều đang lo lắng. Nhưng không ngờ Lăng Tiêu giao nhiệm vụ cho bọn hắn, lại vẫn là giết người. Đối với Bạch Sơn Thánh Giả mà nói, quả thực chính là như đang buồn ngủ có người đưa gối đầu, thật thích ý.

Bạch Sơn Thất Quỷ phía sau Bạch Sơn Thánh Giả cũng sớm bị sự dũng mãnh của Lăng Tiêu dọa cho khiếp đảm, cả đám đang nằm rạp trên mặt đất, trong lòng cũng đều đã sớm như hoa nở. Tự nhủ trong lòng: Chủ nhân này, xem ra cũng không tệ!

Bởi vậy có thể thấy: Ở Thánh Vực, chỉ có thực lực, mới là phương pháp tốt nhất có được quyền lên tiếng!

Thời gian trôi qua, phần đông các hồng nhan, thân nhân cùng với các bằng hữu bên người Lăng Tiêu, cũng đều không phải như còn ở nhân giới, như các quý tộc hoặc là thương nhân hoặc là bình dân ở đế đô thành Nhã Lan năm đó, sự hấp dẫn của trường sinh và tuổi thọ lâu dài, làm cho mỗi người, đều đã xảy ra thay đổi rất lớn.

Trong đó, vẫn không phát sinh biến hóa gì, ngược lại chính là Lăng Tiêu!

Bởi vì ngay từ đầu, Lăng Tiêu đã biết mục tiêu bản thân mình phải theo đuổi, cũng biết rõ trên con đường mình đi sẽ đối mặt với cái gì.

Thật may mắn, có lẽ là được ông trời chiếu cố, để cho mình thành công độ kiếp, đại thành tiên thể. Nhưng rồi lại có thêm một vấn đề thực tế xảy ra trước mắt Lăng Tiêu, đó chính là: Thế giới này không có tiên giới, bản thân hắn là một thần tiên đại thành tiên thể, phải đi con đường nào chứ?

Lăng Tiêu rất rõ ràng, cho dù thế giới Thánh Vực này thêm vào nhiều pháp tắc, cũng căn bản không chịu đựng nổi một kích toàn lực của mình. Tin rằng Vương Lâm kẻ đứng đầu Thiên bảng vẫn đang ẩn tu, cùng Vân Chi Lan xuất quỷ nhập thần, cũng không sai biệt lắm có được cảnh giới này. Cho nên bọn họ cơ hồ rất ít khi xuất hiện ở trước mặt công chúng, thậm chí không muốn giao thủ với bất cứ kẻ nào.

Lăng Tiêu vừa nghĩ trong lòng, một mặt thân mình giống như một tia chớp, trong khoảnh khắc đã bay về phương xa, cho dù là cường giả cảnh giới Đại viên mãn đỉnh phong, cũng hoàn toàn không có khả năng phát hiện sự tồn tại của hắn.

Ở trên đời này, Lăng Tiêu đã không có nhiều mục tiêu lắm, cũng chỉ có Vương Lâm và Vân Chi Lan là có thể tạo cho Lăng Tiêu một ít hứng thú.

Bắc Châu, phía sau mặt sông băng thật lớn kia, một người trung niên tiên phong đạo cốt ngồi bên trong một căn nhà gỗ hết sức bình thường. Người trung niên này tướng mạo vô cùng anh tuấn nho nhã. Hắn ngồi ở đó, trên người toát ra một loại khí tức tự nhiên hài hòa, dường như và căn nhà gỗ này hòa hợp thành một thể, mà căn nhà gỗ này lại cùng dòng sông băng hòa hợp một thể!

Toàn bộ trong thiên địa, trong vòng phạm vi trăm dặm, đều bao phủ trong một bầu không khí huyền diệu!

Nếu như có người đi ngang qua nơi này, nhất định sẽ có loại cảm giác tâm bình khí hòa, bị khí tức này cảm hóa bản thân mình.

Vương Lâm đang nhập định, đột nhiên mở choàng hai mắt. Hai mắt cổ tĩnh không dao động, ánh mắt dường như xuyên qua căn nhà gỗ bắn lên không trung, hắc khê thở dài.

Đúng lúc này, trên mặt sông băng hiện ra một bóng đen, giống như tia chớp bay tới, vừa thấy còn giống như con kiến ở mức xa mặt sông băng, ngay sau đó, liền xuất hiện ở trước căn nhà của Vương Lâm.

- Ca ca! Người nọ... đến rồi.

Vương Tá nhẹ giọng nói một câu.

- Ta biết.

Trong phòng vang lên một thanh âm bình tĩnh. Sau đó, cảnh vật hoàn toàn yên tĩnh.

Vương Tá nhíu nhíu mày, định nói điều gì, cuối cùng vẫn im lặng. Hắn lớn lên cùng ca ca từ thuở nhỏ, tuy nhiên đối với ca ca này, từ trước đến nay đều chỉ có kính nể. Hơn nữa, mấy năm gần đây, Vương Tá phát hiện giữa mình cùng ca ca chênh lệch càng ngày càng lớn. Trước đây hắn còn có thể nhiều ít đoán được một ít ý nghĩ trong lòng ca ca, nhưng tới hiện tại, hắn hoàn toàn không còn hiểu được người ca ca đã sống nương tựa vào nhau mấy vạn năm này nữa. Thậm chí Vương Tá thường xuyên có loại cảm giác ca ca mình hắn không nên thuộc về thế giới vớ vẩn này!

Vương Tá đương nhiên biết rõ nguồn gốc của bản thân mình cùng ca ca: đều là Thần năm đó bị Thanh Hà giết chết, chuyển thể sống lại ở Thánh Vực, sau khi dùng rất nhiều năm tìm về trí nhớ, bắt đầu tu luyện lại.

Nhưng cho dù là Thanh Hà năm đó, trên người hắn cũng không có loại khí chất như ca ca. Khí chất này, ngoại trừ ca ca hắn ra, trải qua vô số năm, Vương Tá chỉ gặp qua tại trên người một người, đó chính là Lăng Tiêu!

Tên Lăng Tiêu đó đã dọa hắn sợ tới mức chạy trốn chết!

Ngoài ra, Vương Tá chưa từng có loại cảm giác này trên người người thứ hai nào.

Cho nên, tận đáy lòng Vương Tá, một mặt hy vọng ca ca có thể báo thù, lấy lại mặt mũi cho hắn; mà mặt khác, lại không mong muốn ca ca quá sớm đụng độ với Lăng Tiêu chút nào. Tuy rằng Vương Tá rất có tin

tưởng ca ca nhà mình, nhưng hấn đối với thực lực cực kỳ khủng bố của Lăng Tiêu kia, cũng hãy còn mới toanh trong ký ức.

- Lăng Tiêu hấn...

Vương Tá do dự một hồi, vẫn là định bụng nhắc nhở ca ca một chút bản lĩnh của người đó, miễn cho ca ca chịu thua thiệt.

- Không sao! Người lui ra đi, ta đã biết rõ!

Vương Lâm cắt ngang lời của đệ đệ, đồng thời đuổi hấn đi.

Vương Tá có phần ủy khuất, thầm nghĩ: “Đệ còn chưa nói, huynh làm sao biết cái gì?” Nhưng hấn đâu biết rằng: Từ trước kia thật lâu, cũng chính là khi hấn chặt vật chạy về, lúc đó Lăng Tiêu vừa mới độ kiếp thành công, Vương Lâm cũng đã cảm ứng được rồi. Đương nhiên hấn không có khả năng nghĩ đến chuyện đó.

Vương Tá nghe lời nói của huynh trưởng quan tâm tới mình, tuy rằng không tình nguyện lắm, nhưng cũng nhích người rời đi.

Trong phòng Vương Lâm than nhẹ một tiếng, thầm nghĩ: “Đệ đệ, ta cũng chỉ có thể giúp người đến hôm nay, hôm nay cuối cùng cứu người một mạng, chỉ mong về sau, người đừng đi trêu chọc Lăng Tiêu này!”

Ngoài không gian, Vương Lâm nhìn người thanh niên trước mặt, tuy rằng sớm biết hấn tồn tại, nhưng hôm nay vừa thấy, cũng không kìm nổi có chút than thầm trong lòng, thầm nghĩ: “Rất trẻ tuổi! So với trong tưởng tượng, còn tuổi trẻ hơn rất nhiều!” Tuy rằng trong Thánh Vực có không ít lão quái vật sống mấy vạn năm cũng giữ được gương mặt tuổi thanh xuân, nhưng đối với cường giả cảnh giới như Vương Lâm mà nói, nếu ngay cả tuổi của người khác mà cũng nhận không ra, vậy quả thật cũng thẹn với hai chữ cường giả này.

- Lăng Tiêu đúng không? Ta là Vương Lâm!

Lăng Tiêu gật gật đầu, nhìn Vương Lâm:

- Ngài đã biết ý đồ của ta đến đây?

Vương Lâm cũng gật gật đầu, trên mặt nhìn không ra một tia bối rối nào, còn lộ ra vẻ tươi cười:

- Đương nhiên, ta biết người sớm muộn gì cũng tới tìm ta, tuy nhiên không nghĩ tới nhanh như vậy. Giữa người và ta, sớm muộn gì cũng phải có một trận chiến!

Thời điểm Vương Lâm nói những lời này, khí chất trên người bỗng biến đổi, từ một người trung niên nho nhã vừa rồi, thoáng một cái biến thành một nam nhân huyết tính toàn thân đầy sát khí!

Khí thể toàn thân Vương Lâm xông lên tận trời cao, hình thành áp bức thật lớn, kiếm ý đầy trời lạnh như băng, theo khí thể kia, phóng ập tới, tạt vào mặt Lăng Tiêu!

787. Chương 702: Đại Kết Cục 1

Vương Lâm khí thể ngưng trời, kiếm chỉ vào Lăng Tiêu, kỳ thật thân mình động cũng không động, nhưng khiến cho người ta có cảm giác một mối nguy hiểm sẽ ập tới mình trong chốc lát.

Lăng Tiêu cười sảng khoái một tiếng, Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay chỉ vào Vương Lâm. Vương Lâm nhìn bảo kiếm trong tay Lăng Tiêu, hơi thoáng nhíu mày, nói:

- Lăng Tiêu! Người coi ta không xứng sao?

- Đây là ý tứ gì?

Lăng Tiêu nhiều ít có hơi nghi hoặc. Nhìn Vương Lâm ngang nhiên thu hồi toàn thân chiến ý trở về, biết hấn không nói đùa.

- Có ý tứ gì?

Trên gương mặt ngạo nghễ của Vương Lâm, lộ ra vẻ thách thức:

- Người cho là ta nhìn không ra: thanh kiếm trong tay người này phẩm chất rất kém cỏi sao? Nếu so với thanh Đoạn Thủy trong tay ta, quả thực như trên trời dưới đất! Dùng thanh Đoạn Thủy đấu với người, cho dù có thắng, cũng là thắng mà không vô! Ta không tin nhiều năm như vậy, người cũng không có một thanh bảo kiếm thuộc về chính mình!

Lăng Tiêu cười khỏ một chút, sau đó nói:

- Nguyên vốn hãn là có, đáng tiếc thiếu một loại tài liệu.

Tông sư kiếm đạo, cho dù không hiểu thuật luyện kiếm, nhưng ít ra cũng không phải không biết gì. Cho nên Vương Lâm mới có thể mới vừa nhìn thoáng qua Yêu Huyết Kiếm trong tay Lăng Tiêu liền thấy ra chỗ thiếu sót. Chỗ thiếu sót này, đúng ra đối với người khác mà nói chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể, bởi vì trong chiến đấu, chủ yếu vẫn là xem cách sử dụng kiếm của người ta! Một thanh lợi khí, ở trong tay kẻ bình thường, cũng không phát huy ra hết được sự rực rỡ của nó. Mà dù một thanh thiết kiếm bình thường, ở trong tay cường giả cũng có thể bộc phát ra uy lực kinh người!

Nhưng với cấp bậc như Lăng Tiêu và Vương Lâm bọn họ, bất cứ một chênh lệch nào dù nhỏ cũng sẽ mang đến cho bọn họ tai họa không thể tưởng được. Vương Lâm này hiển nhiên là một người bản tính kiêu ngạo tự phụ tới cực điểm, vì thế hãn hoàn toàn không muốn chiếm một chút nhỏ tiện nghi nào với Lăng Tiêu!

Đây mới chân chính là một võ giả! Đây mới đúng là khí độ!

- Người thiếu cái gì?

Hai mắt Vương Lâm toát ra vài phần ý cười. Khi hãn nói ánh mắt còn chớp chớp, không giống như là hai kẻ đối đầu sắp chiến đấu sinh tử với nhau, mà giống như bằng hữu đang nói chuyện phiếm bình thường.

- Hắc Thiết Mộc Thán mười vạn năm trở lên.

Lăng Tiêu cũng cười nói, nơi khoe miệng, cũng nổi lên một vẻ tươi cười kỳ dị.

Vương Lâm khẽ nhú mày, dùng tinh thần lực lực soát trong nhãn không gian của mình, ngay sau đó hãn cười nói:

- Người rất may mắn! Ta nơi này, vừa lúc có, hơn nữa đều là mười lăm vạn năm trở lên!

Nói xong Vương Lâm lấy ra hơn mười cái mộc thán đen nhánh, dài hơn một thước, dường như có hơi đau lòng nói:

- Thứ này không dễ có! Trong rừng cây phạm vi ngàn dặm mới có thể hình thành một cây như vậy. Hy vọng người có thể luyện chế ra một thanh bảo kiếm tuyệt thế!

Lăng Tiêu còn thật sự gật gật đầu. Sau đó nói:

- Như ngài mong muốn!

Vương Lâm khoan chân ngồi ở ngoài không gian, nhắm hai mắt, dường như toàn thân cùng không gian này hợp thành một thể, rõ ràng ở nơi này, nhưng làm cho người ta có một loại cảm giác hoàn toàn rỗng không.

Lăng Tiêu một bên luyện tế Yêu Huyết Hồng Liên kiếm, một bên ở trong lòng tán thưởng: Vương Lâm này, quả nhiên là một nhân tài! Khó trách có thể xếp hạng thứ nhất trên Thiên bảng!

Tuy nhiên nói gì thì nói, thứ nhất Thiên bảng và những người phía dưới thật sự là chênh lệch quá lớn! Người trên bảng Thiên Địa Nhân, coi như Lăng Tiêu cũng gặp qua không ít, như Vương Tá đứng hàng thứ thứ hai, Đông Hải Quái Khách đứng hàng thứ ba, Tư Đồ Quang Huy thứ bốn v. v... Những người này thực lực tuy rằng đều rất mạnh, nhưng thật ra cũng không bao nhiêu. Chỉ có Vương Lâm này, không ngờ mình cũng không nhìn thấu thực lực của hãn. Hơn nữa, cứ xem hành động hãn khẳng khái giao cho mình Hắc Thiết Mộc Thán trên mười vạn năm thì đã có thể thấy được: người này cũng là hạng người quang minh lỗi lạc! So với đệ đệ Vương Tá của hãn, bất kể nhân phẩm hay là võ công, mạnh hơn không biết gấp bao nhiêu lần!

Hắc Thiết Mộc Thán hơn mười vạn năm, ở trên không trung hình thành một hỏa trận ngũ hành độc đáo, thiêu đốt hừng hực bên ngoài không gian. Nhiệt độ cực nóng kia giống như ánh sáng mặt trời, khiến Vương Lâm đang nhắm mắt dưỡng thần cách đó không xa cũng hơi kinh hãi.

Không phải Vương Lâm chưa thấy qua cảnh tế luyện bảo kiếm, nhưng chưa từng thấy giống như Lăng Tiêu thế này!

“Khó trách rất nhiều năm trước đã được xưng là đại tông sư tuổi trẻ nhất trong Thánh Vực. Quả nhiên là có đạo lý của nó!”

Về phần Vương Lâm vì sao lại chủ động đưa tài liệu cho Lăng Tiêu luyện hóa bảo kiếm? Có hai nguyên nhân: Một là do tính tự cao tự đại của hắn mà ra. Nếu Lăng Tiêu kiên trì không chịu, như vậy tất nhiên hắn cũng sẽ thu hồi bảo kiếm trong tay. Nguyên nhân thứ hai, là hắn muốn vì đệ đệ hóa giải đoạn ân oán kia. Lăng Tiêu cường thế như thế, hiển nhiên không phải dễ đối phó. Nếu thực sự kết thù đối với Vương Tá mà nói, cũng không phải một chuyện tốt! Còn điều thứ ba... khóe miệng Vương Lâm cong nhếch lên về phía trước, lơ đãng nhìn lướt lên bầu trời, nói trong lòng: “Lăng Tiêu quả thực thông minh!”

Vào thời điểm này ở Thánh Vực, Thực Sơn quốc toàn diện rực rỡ cờ hoa, nhanh chóng khuếch trương lãnh thổ. Rất nhiều người đều hoài nghi có phải Thực Sơn phái có sự giúp đỡ ngầm ngầm nào hay không? Nếu không như thế nào có thể phát triển nhanh như vậy! Đến ngay cả Mạnh gia một gia tộc nổi tiếng từ lâu đời ở Trung Châu, cũng hoàn toàn không chống đỡ được thế công của bọn họ!

Người biết chân tướng sự việc, vĩnh viễn chỉ có mấy người, hơn nữa mỗi người đều nói năng thận trọng. Không có biện pháp, bất kể là Triệu Dũng, hay là Bạch Sơn Thánh Giả, đều không thể ra mặt một cách công khai được. Thậm chí rất nhiều người đến bây giờ vẫn đang hoài nghi, vị đại nhân vật cao cao tại thượng kia: Làm thế nào thu phục được sát thần như Bạch Sơn Thánh Giả?

Dù sao Lăng Tiêu thành danh không lâu, mà hung danh của Bạch Sơn Thánh Giả thì đã truyền lưu không biết bao nhiêu năm rồi.

Các nàng Diệp Tử cùng mọi người, rất ít xuất hiện ở dưới bầu trời Thánh Vực. Trong thế giới đỉnh nội đã được Lăng Tiêu hoàn toàn thôn diễm ra hết thảy, hiện tại đang điên cuồng cắn nuốt linh khí trong Thánh Vực với một tốc độ kinh người!

Tuy nhiên đối với thế giới đỉnh nội mà nói, Thánh Vực thật sự là quá lớn! Cho dù nó cắn nuốt linh khí của Thánh Vực với tốc độ và số lượng thật vô cùng kinh người, nhưng cũng không làm cho nhiều người chú ý lắm.

Lăng Tiêu không ở trong đó, người khác cũng không cảm nhận được. Chỉ có điều mọi người trong thế giới đỉnh nội, mỗi ngày đều đã cảm giác được rõ ràng: thế giới này rộng lớn lên từng ngày, linh khí càng ngày càng nồng đậm đến mức không hóa giải được! Nguyên vốn linh khí trong thế giới đỉnh nội là gấp năm sáu lần Thánh Vực, mà hiện tại, đã sớm tăng lên không dưới mười lần!

Mọi người trong thế giới đỉnh nội, đều tiến vào trạng thái bế quan tu luyện trường kỳ. Ngay cả Diệp Tử vừa mới sinh hạ con nhỏ không lâu, cũng mang theo đứa con gái còn chưa trưởng thành bắt đầu tu luyện.

Thời điểm cô bé còn trong bụng mẹ, đã được Lăng Tiêu dùng các loại thiên tài địa bảo tiến hành tắm bổ thân thể. Có thiên tài nào có thể ưu tú và xuất sắc hơn so với người bồi dưỡng từ trong trứng nước như thế?

Có thể đoán được, không cần tới bao lâu, trưởng nữ của Lăng Tiêu sẽ trở thành một nhân vật linh quân của thế hệ mới!

Tuy nhiên hôm nay, nhiều người lại đột nhiên rời khỏi không gian đỉnh nội, trở lại Thực Sơn phái ở Thánh Vực.

Diệp Tử, Hoàng Phủ Nguyệt, Thượng Quan Vũ Đồng, Isa, Phong Linh, Xuân Lan, Thu Nguyệt, Tống Minh Nguyệt cùng với Nữ hoàng Tinh Linh Karina, còn thêm một số nữ nhân: Lam Hi, Lam Thiên Mai, Hoắc

Thanh Thanh, Lăng Vân Nhi, Lăng Tố, Nha Nha, Ngô Tú Nhi v. v... tất cả đều tụ tập trên đại bình đài ở Thục Sơn phái Thánh Vực.

Trận pháp, chậm rãi vận hành, tiếng thác nước âm vang bên kia to lớn như vậy nhưng cũng không truyền đến bên này mấy may nào, toàn cảnh im lặng đến kim rơi cũng có thể nghe tiếng. Trên mặt chúng nữ, thoát nhìn như bình tĩnh, nhưng dường như có một bầu không khí khẩn trương quanh quẩn trong lòng các nàng. Trong lòng mỗi người đều vô cùng trầm trọng, bởi vì các nàng đều biết Lăng Tiêu đi làm chuyện gì!

Người xếp đệ nhất ở Thánh Vực, đứng đầu Thiên bảng... danh tiếng này, giống như một tòa núi lớn đè nặng trong lòng các nàng, khiến các nàng có cảm giác như không thở nổi.

Tất cả nữ nhân đều đang nhìn Diệp Tử, được xem như phu nhân cả của Lăng Tiêu.

Diệp Tử hiện tại toàn thân sung đầy vẻ thiếu phụ phong tình, trong ánh mắt mang đậm vẻ lo lắng, thật lâu sau, nàng cười nói:

- Nói đến, bắt đầu từ Nhân giới, thời điểm ta còn là một thiếu nữ luôn theo bên huynh ấy khắp nơi. Mấy năm nay, đã trải qua rất nhiều chuyện, nói ra, không sợ các người chê cười: Ta đã từng hoài nghi, nhưng huynh ấy lại chưa làm ta thất vọng lần nào! Cho nên, ta tin tưởng bất kể tới nơi đâu, bất kể huynh ấy đứng ở địa phương nào, huynh ấy cũng vĩnh viễn không để ta thất vọng.

Thượng Quan Vũ Đồng cũng nhớ lại năm đó thời điểm vừa mới gặp Lăng Tiêu, hắn còn là một tiểu tử không hơn không kém. Hơn nữa, khi đó hắn còn có một ngoại hiệu, được xưng là thứ sỉ nhục của quý tộc, đồ vô dụng của đế đô.

Năm đó cái hình tượng một đứa nhỏ mi thanh mục tú, vẻ mặt quật cường còn mang theo vài phần ngượng ngùng vẫn còn hiện rõ trước mắt nàng. Hồi tưởng lại nàng vẫn thấy như chuyện xảy ra ngày hôm qua.

Rất khó tưởng tượng hôm nay lại là một nam nhân oai phong một cõi, mà trước đây chính mình nằm mơ cũng không dám nghĩ tới; là một nam nhân cao thủ đạt tới cảnh giới được cung kính tôn xưng là đại tông sư của thời nay.

Thật sự rất khó tưởng tượng! Tuy nhiên, hắn đích thật là nam nhân của chính mình!

- Ta cũng tin tưởng hắn!

Trên mặt Thượng Quan Vũ Đồng hiện lên một chút vẻ tươi cười dịu dàng. Nàng nói thầm trong lòng: “Bởi vì, hắn là nam nhân... ta yêu nhất!”

Trong đầu Phong Linh cũng đang nhớ tới thời điểm nàng gặp mặt Lăng Tiêu lần đầu tiên, còn nằm trong tình huống đối địch. Chính đoàn người mình bị người ta mua chuộc, với lòng tham rình lấy cho được bí mật ẩn dấu trên người Lăng Tiêu. Mang theo một đám người, tất cả đều cho rằng sẽ dễ dàng bắt Lăng Tiêu đem đi, không ngờ ngược lại bị hao binh tổn tướng, bản thân mình còn bị bắt làm tù nhân.

Lại nghĩ đến thời điểm chính mình thân bị trọng thương, thế mà vẫn chạy như điên suốt đêm cả ngàn dặm, để truyền tin tức tới Lăng Tiêu. Trong khoảnh khắc nhìn thấy Lăng Tiêu đó, nhìn thấy trong mắt hắn đầy vẻ đau lòng thương xót, lúc ấy trong đầu Phong Linh chỉ có một ý niệm: “Hết thấy những việc mình làm, đều thật đáng giá!”

Số mệnh con người quả thực rất huyền diệu! Nếu Lăng Tiêu là một người máu lạnh, lúc ấy chỉ một kiếm giết chết mình, thì đâu có chuyện trải qua mấy trăm năm giống như sống trong mộng ảo này? Còn có thể đứng ở chỗ này làm một thê tử hiền lành, ngóng trông phu quân trở về?

- Ta cũng tin tưởng!

Trên mặt Phong Linh, cũng lộ ra ý cười thoải mái, nhẹ nhàng nói.

- Chúng ta cũng tin tưởng!

Xuân Lan và Thu Nguyệt, gần như không hề do dự liền lên tiếng nói.

Xuân Lan và Thu Nguyệt, cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới sẽ tách khỏi bên người thiếu gia. Đồng thời hai nàng cũng không nghĩ tới có một ngày lại gả cho thiếu gia làm thân phận thê tử, cái được này đã là phúc phận tu luyện mấy kiếp rồi?

788. Chương 703: Đại Kết Cục 2, Cuối Cùng! (p1)

Dường như trên một sổ phươg diện chi tiết mà nói, cho dù là Hoàng Phủ Nguyệt và Diệp Tử, cũng không xuất sắc bằng Xuân Lan và Thu Nguyệt: cái gọi là kỹ thuật nghề nghiệp có chuyên môn, đại khái chính là như thế. Hai nàng ngay từ nhỏ đã được đào tạo thành nhân tài toàn diện, tự nhiên có chỗ đặc sắc của các nàng.

Trước khi kết hôn vẫn gọi Lăng Tiêu là ca ca, sau kết hôn đã kêu hắn là ca ca phu quân. Isa chưa bao giờ nghĩ rằng: phu quân sẽ không quản tới bỏ lại mình bơ vơ! Huống chi, Diệp Tử tỷ tỷ đã có con nhỏ, chính mình nhưng vẫn còn chưa có đâu! Chuyện bất công này! Isa cũng muốn có một tiểu bảo bảo như vậy! Ủ! Tốt nhất là đứa con trai, đến lúc đó, sẽ không sợ bị khi phụ!

Isa thỉnh thoảng nhớ lại về quá khứ, nàng vẫn luôn có cảm giác như sống trong mộng ảo! Nàng rất sợ! Sợ khi mình mở mắt ra giây phút tiếp theo đó, thế giới sẽ biến thành hình dạng như lúc trước, lúc mà ham thích lớn nhất của nàng chính là xem động vật chí và thực vật chí trên đại lục. Thâm yêu thương Lăng Tiêu nhưng vẫn không dám thổ lộ với hắn. Dù nàng chẳng sợ tất cả mọi người đã coi hắn thành một thứ rác rưởi, nhưng nàng vẫn luôn không có dũng khí, nàng rất ngượng ngùng, cũng quá tự ti mặc cảm.

Loại cảm giác này mãi đến thời gian gần đây, mới dần dần nhạt đi. Các bóng dáng năm đó, từng cái một chậm rãi phai mờ dần trong lòng Isa. Duy chỉ có một bóng dáng, lại càng ngày càng sáng tỏ... càng ngày càng rõ ràng!

“Ca ca phu quân là ưu tú nhất!” Isa nắm chặt nắm tay nhỏ nhắn, tự nhủ trong lòng mình.

Hoàng Phủ Nguyệt cuối cùng cũng cảm thấy chính mình đi đến cùng Lăng Tiêu, như thể là trong số mệnh đã an bài. Quả thực so với chuyện thần thoại nàng xem qua còn ly kỳ hấp dẫn hơn. Bản thân nàng là một người ở địa cầu, nhưng lại xuyên đến một thế giới giống như võ hiệp truyền kỳ như vậy. Càng thêm ly kỳ chính là: còn có thể gặp được Lăng Tiêu đều là con cháu của Viêm Hoàng. Hơn nữa, còn là một người tu chân không biết địa cầu, không biết chút khoa học kỹ thuật gì!

Trên đời này, còn có chuyện tình nào ly kỳ hấp dẫn hơn?

Nghĩ đến quen biết cùng Lăng Tiêu cùng với đủ loại nhận được, Hoàng Phủ Nguyệt không khỏi hiện ra nơi khóe miệng vẻ tươi cười ôn nhu. Người này, trừ có hơi đào hoa một chút, quả thực chính là một người chồng lý tưởng!

Rất đáng tiếc, đây là một thế giới đa thê! Nếu như ở địa cầu... Hoàng Phủ Nguyệt “hừ hừ” hai tiếng ở trong lòng, tuy nhiên nghĩ đi nghĩ lại: Nếu ở địa cầu, mình còn có thể có cơ hội có được hắn sao? Cho dù có thì có được mấy phần thế này... Tuy nhiên, dù sao so với không có còn tốt chán!

Nghĩ vậy, trên mặt Hoàng Phủ Nguyệt lộ ra vẻ tươi cười, nàng lớn tiếng nói:

- Lão công ta là cử nhất trên đời!

Chúng nữ đều liếc xéo Hoàng Phủ Nguyệt, tuy nhiên trên mặt mỗi nàng vẫn rất bình tĩnh.

Trên mặt chúng nữ, cũng không có lộ vẻ ngạc nhiên nhiều lắm, các nàng sớm đã quen nghe được từ miệng Hoàng Phủ Nguyệt rất nhiều danh từ mới mẻ. Hơn nữa, từ “lão công” này, Hoàng Phủ Nguyệt cũng không phải lần đầu tiên nói ra.

Tổng Minh Nguyệt mặc váy dài màu trắng đứng ở nơi đó, nhìn về phương xa, dường như hoàn cảnh quanh mình hòa hợp cùng nàng một thể, trên gương mặt mịn màng bóng loáng của nàng, phủ một vầng hào quang thánh khiết. Nàng vẫn không nói gì, nhưng chúng nữ đối với nàng vẫn không có chút cảm giác xa cách nào! Ai nấy đều biết rằng: kế tiếp Diệp Tử chính là Minh Nguyệt, người thứ hai... mang thai!

- Suy nghĩ cái gì vậy?

Diệp Tử đi đến bên Tống Minh Nguyệt dịu dàng hỏi. Tống Minh Nguyệt đang nhớ lại chuyện mình đã trải qua. Cho nên, giờ phút này Diệp Tử có thể hiểu được một số ý nghĩ trong lòng Tống Minh Nguyệt.

- Tỷ tỷ! Muội đang nghĩ đứa con trong bụng muội, vừa sinh ra liền có thể nhìn thấy ba ba hần hay không đây?

Tống Minh Nguyệt dùng bàn tay vuốt ve nhẹ trên bụng mình, khẽ cười nói.

- Có thể, nhất định có thể!

Diệp Tử nói với vẻ kiên định.

- Ta cũng tin tưởng! Năm đó chúng ta đều cùng trải qua hoàn cảnh gian nguy nhất. Ta tin rằng trên đời này, không có gì có thể làm khó phụ quân.

Tống Minh Nguyệt nhớ tới chuyện đã xảy ra năm đó trong di tích thượng cổ, hai gò má nàng thoáng ửng hồng.

Nữ hoàng Tinh Linh Karina, có thể tính là người thứ chín trong hậu cung của Lăng Tiêu, điều này làm cho bao gồm cả Lam Hi, Ngô Tú Nhi, Hoắc Thanh Thanh và Nha Nha trong đám nữ nhân đều vô cùng hâm mộ. Nguyên nhân chính nhờ sự xuất hiện của Karina, mới khiến các nàng cảm thấy rằng chỉ cần tiếp tục kiên trì, chính mình cũng có hi vọng!

Là một tộc nhân Tinh Linh, Karina khác biệt với các nữ nhân khác, là nàng đối với Lăng Tiêu không chỉ có tình yêu, còn thêm vào lòng tín ngưỡng! Một năm trước nàng từ Nhân giới chọn được một người có huyết thống Tinh Linh hoàng tộc, đưa đến đảo Tinh Linh ngoài biển khơi, hiện đã thành Nữ hoàng Tinh Linh ở Thánh Vực.

Đây cũng là một sự kiện cuối cùng Karina làm vì Tinh Linh tộc. Từ nay về sau, nàng không còn có bất cứ mối quan hệ nào với Tinh Linh tộc!

Karina còn lợi dụng thời gian lúc trước ở rất nhiều địa phương tại Nam châu, xây dựng Thực Sơn thần miếu, bức họa được cung phụng ở chỗ cao nhất chính là Lăng Tiêu!

Lực tín ngưỡng, tới một mức độ nhất định nào đó, sau này có thể quyết định số mệnh và quyền sở hữu thế giới! Điều đó, Lăng Tiêu có nói qua với nàng, nàng cũng rất tin tưởng sâu sắc không hề nghi ngờ.

Thực Sơn phái tài lực hùng hậu, hơn nữa Thực Sơn quốc hiện giờ đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, nên việc xây dựng Thực Sơn thần miếu cũng rất thuận lợi. Còn hệ thống đại sát khí truyền tống trận, được ẩn dấu dưới tuyết rất nhiều năm, rốt cục cũng được lấy ra sử dụng, đối với công cuộc khuếch trương Thực Sơn quốc, mang lại tác dụng quyết định toàn cục!

Thánh Vực quá lớn, một số võ giả thực lực hùng mạnh, tuy rằng cũng có thể đi được một ngày ngàn dặm, thậm chí một ngày mấy vạn dặm. Nhưng đối với tổ chức quân đội kỷ luật nghiêm minh mà nói, chuyện này hiển nhiên là không thực hiện được, nhưng có hệ thống truyền tống trận này, trong khoảng khắc xuất hiện ở ngay tại hang ổ của địch quân cũng rất khó bị phát hiện. Hơn nữa Tương Vân Sơn đã liệt hệ thống truyền tống trận vào điều cơ mật cao cấp nhất. Mãi đến khi Thực Sơn quốc đánh hạ hơn phân nửa Thánh Vực, sự tồn tại của truyền tống trận, mới dần dần lan truyền ra ngoài. Tuy nhiên lúc này, đã gần như không có thể lực nào có thể chống đỡ cùng quân Thực Sơn quốc nữa rồi.

Karina vẫn luôn hoạt động trong Thánh Vực, thời gian nàng tu luyện ở trong thế giới đỉnh nội ít hơn rất nhiều so với những người khác. Nhưng cũng chính vì việc làm đáng giá của nàng, mới giúp nàng rất nhanh dung nhập vào trung tâm hệ thống của Thực Sơn.

Nếu không một người dị tộc như nàng, cho dù được Lăng Tiêu sủng ái, cũng rất khó được mọi người chấp nhận.

Những người khác như Lam Hi, Hoắc Thanh Thanh, Lam Thiên Mai, Ngô Tú Nhi, Nha Nha, vào giờ khắc này cũng đều tự nhớ tới quá trình quen biết cùng Lăng Tiêu. Nếu không có Lăng Tiêu, tin rằng hiện nay các nàng đều trải qua cuộc sống riêng của mỗi người, mà sẽ không đứng chung ở chỗ này, vì nam nhân đầu đội trời chân đạp đất kia “Cầu nguyện, chúc phúc cho hần!”

Gió vờn qua y phục trên người se lạnh! Bốn mùa ở Thánh Vực không phải rất rõ ràng sao! Mùa thu đã tới!

Trên bầu trời xanh thẳm như gương, phóng mắt nhìn đến tận cùng vẫn không có một đám mây nào.

Dưới bóng cây một vài con kiến chạy tới lui, chúng nó với kiến ở Nhân giới không có gì khác, cũng không có vì Thánh Vực này dồi dào linh khí, mà trở thành ma thú con kiến hùng mạnh!

Nha Nha nhìn con kiến bò tới lui trên mặt đất, trên gương mặt tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành của nàng lộ ra một vẻ tươi cười như ánh nắng xuân. Thiên tài chân chính bất kể ở đâu đều là thiên tài. Nếu không, đã không gọi là thiên tài!

Ca ca là thiên tài!

Ca ca sẽ đánh bại mọi người, trở về gặp Nha Nha!

Đến lúc đó, Nha Nha nhất định phải là người đầu tiên nhào vào lòng ngực ca ca... Hừ! nhất định phải giành là người thứ nhất!

Nha Nha nghĩ vậy.

Cả vật thể bảo kiếm màu đỏ tươi, Dần dần ở trong không khí hiển lộ ra hình dáng của nó. Vương Lâm ở cách đó không xa không kìm nổi động dung thất thanh nói:

- Trên đời này, có thể xuất hiện kiếm tốt như thế ư! Cho dù ở Thần giới, cũng không ai luyện chế ra được nha!

Lăng Tiêu mỉm cười nhìn Vương Lâm, nói:

- Ngài hối hận à?

- Ha ha ha!

Vương Lâm cao giọng cười ha hả mấy tiếng:

- Hối hận? Ta từ khi sinh ra trên đời này, chưa từng hối hận chuyện mình làm! Đến đây đi, Lăng Tiêu! Hãy để ta nhìn xem, thanh bảo kiếm người luyện chế ta chưa bao giờ gặp qua, rốt cuộc có bao nhiêu sắc bén. Để ta mở mang kiến thức, trong lời đồn đại, kiếm kỹ của người đạt tới đỉnh phong đương thời, đến tột cùng lợi hại tới mức nào!

Theo tiếng cười ha hả của Vương Lâm, cổ khí thể ngút trời kia một lần nữa xuất hiện trên người hắn. Cao thủ chân chính, bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu đều có thể tụ tập “thiên thời địa lợi nhân hoà” đến trên người của mình!

Khí thể đối với bọn họ mà nói, thật đơn giản giống như ăn cơm uống nước bình thường. Bất cứ lúc nào cũng có thể dùng nó để áp bức người khác!

Tuy nhiên điều này đối với Lăng Tiêu mà nói, cũng không có tác dụng chi lắm. Thân thể Lăng Tiêu giống như một cây thông sừng sững trên vách núi, bình ổn đứng ở trước mặt Vương Lâm, toàn thân vững chắc như núi cao!

Đôi mắt Lăng Tiêu cổ tĩnh không dao động, chăm chú nhìn khí thể che trời lấp đất của nam nhân ở trước mắt với tư thái thư thả tự nhiên như đang đùa bỡn trong chuyện xưa: nếu nói động như hổ chạy, tĩnh như xử nữ then thùng, đại khái chính là hạng người Vương Lâm này chăng?

Lăng Tiêu thầm nghĩ trong lòng: Lúc bình tĩnh là một người nho nhã thế mà ở thời điểm chiến đấu không ngờ toàn thân đều tản phát ra sát khí và máu lạnh động trời thế này! Dung nhập những thứ này vào trong kiếm ý của hắn, phát ra, vô hình trung có thể hại tới tính mạng người khác. Đây chính là Lăng Tiêu, nếu đổi là những người khác, chỉ sợ sớm đã bị kiếm ý sát ý đầy trời này đâm xuyên qua thân thể thành cái sàng rồi!

Keng!

Vốn ngoài không gian yên tĩnh không một tiếng động, đột nhiên vang lên một tiếng kim thiết va chạm chói tai!

Một luồng sóng gợn không nhìn thấy, lấy hai người làm trung tâm, hình thành một đạo gợn sóng lan tràn ra bốn phía, càng ra ngoài xa sóng năng lượng lúc xoáy càng kinh người. Tại địa phương cách hai người ngoài ngàn dặm, có tảng thiên thạch cực lớn, bị sóng lực lượng này đánh tung lên. Tảng thiên thạch này không biết tồn tại bao nhiêu năm vô cùng cứng rắn, thế mà trong nháy mắt biến thành những mảnh vỡ. Sau đó mảnh vỡ vô số kể này, lại bị những luồng sóng năng lượng kế tiếp như sóng thủy triều dồn dập ập tới nghiền nát vụn.

Trong khoảnh khắc, ngoài không gian xuất hiện một cơn lốc bụi thật lớn!

Thân hai người ở trung tâm lốc xoáy, lại hoàn toàn không có chút cảm giác gì. Đầu tiên thân hình mỗi người như tia chớp lóe đình, giống như quỷ mị, vang lên một tràng dồn dập tiếng kim thiết chạm nhau, sau đó là những chiêu thức hoa lệ, kiếm quang lạnh giá tỏa ra mấy ngàn dặm bên ngoài không gian hình thành vòng hào quang bảy màu, chém về phía đối phương!

789. Chương 703: Đại Kết Cục 2, Cuối Cùng! (p2)

Kiểm kỹ của Vương Lâm phát huy đến cùng cực! Hơn nữa, mỗi một kiếm đều mang theo vô tận lực lượng nguyên tố thủy hệ. Lực lượng này cũng không phải là nguyên tố thiên địa, mà là lực lượng nguyên tố Vương Lâm đã tích lũy nhiều năm trong cơ thể, không biết khổng lồ tới bao nhiêu!

Mà cả đời này, Vương Lâm gần như không rời khỏi Bắc châu Thánh Vực lần nào!

Ngoài không gian hướng lên trên, không biết cách bao nhiêu tầng không gian, có một đôi mắt, cực kỳ lạnh đạm nhìn chăm chăm phía dưới. Nhìn hai người đang dịch chuyển chiến đấu kia với hấn mà nói, so với con kiến còn nhỏ hơn, nhưng hấn vẫn nhìn thấy rất rõ ràng, khi thì hấn nhíu mày, khi thì mỉm cười, khi thì... lại có chút phẫn nộ.

Hấn nhẹ giọng nói:

- Đánh đi đánh nhau đi! Các ngươi tốt nhất là cùng nhau đồng quy vu tận...

Thanh âm người này nói ra tuy rằng cực nhỏ, nhưng ở chỗ hấn, trong tầng không gian nơi đó, vẫn không ngừng vang vọng... Đánh đi đánh nhau đi! Các ngươi tốt nhất là cùng nhau đồng quy vu tận... đồng quy vu tận... Đồng quy...

Trên mặt người này lộ ra một vẻ cười quỷ dị, trên cổ tay có một dấu ấn màu xanh hình chữ “vạn” ( ) vô cùng rõ ràng, mà phía dưới cánh tay, là một tòa Thần miếu đồ nát! Ở trong tay hấn nhìn thoáng qua, giống như một món đồ chơi bị đứa bé bạo ngược cầm chơi phá hư đi.

Người này còn đang nhẹ giọng than thở:

“Không Huyền Tử... Chết tiệt! Thân thể của ngươi kia đi đâu rồi? Ta biết, hấn không chết! Hấn ở ngay tại Thánh Vực hoặc một góc nào đó ở Nhân giới. Tuy nhiên, ta từ Nhân giới lấy đến đây Thần miếu... Tuy rằng lãng phí mất của ta năm ngàn năm lực lượng, nhưng vậy thì thế nào chứ? Ha ha! Hiện tại ta cứ ở nơi này nhìn Vương Lâm đại tối cao thần thứ hai năm đó ở Thần giới, cùng người đối chiến giống như một thằng hề, ta rất thoải mái, ta thật cao hứng, ta rất vừa lòng! Các ngươi... đánh nhau chết sống đi! Cũng không có quan hệ gì với ta! Ta đã cắt đứt tất cả đường có thể trở lại Thần giới! Ha ha ha ha...”

Tiếng cười khùng bố, không ngừng quanh quẩn ở trong không gian trống trải, chấn động vang dội, mà người này vẫn hờn nhiên chưa phát hiện.

- Lãng Tiêu! Hãy ném một kiếm lợi hại nhất cả đời ta!

Vương Lâm nói xong, bảo kiếm trong tay chém ra một đạo kiếm khí vạch dài ngàn dặm, nơi nào kiếm khí đi qua, không gian đều bị chém vỡ nát thành từng mảnh nhỏ! Lộ ra ở mặt sau vô tận hư không!

Trên một kiếm này mang theo pháp tắc trong thiên địa, khiến Lăng Tiêu cũng phải biến sắc: quả thật đáng sợ!

Kiếm đạo cực hạn... Cái gì gọi là cực hạn? Bình cảnh của chính mình, đó là cực hạn!

Cái này giống như có người chỉ có thể giơ lên món gì đó một trăm cân, như vậy, một trăm cân là cực hạn của hắn! Nhưng đối với người khác có thể giơ lên hai trăm cân, thì hai trăm cân liền là cực hạn của người đó!

Còn như trên đời này, mọi người công nhận, có thể giơ lên một ngàn cân chính là tột đỉnh của mọi người. Nhưng đâu có ai biết, có hay không tồn tại một người có thể giơ lên hai ngàn cân?

Vương Lâm này, chính là người có thể giơ lên hai ngàn cân đó!

Hắn không có nói sai, một kiếm này, gần như bao gồm tất cả lĩnh ngộ kiếm kỹ cả đời này của hắn, một kiếm này hắn nắm trong tay và vận dụng pháp tắc thiên địa. Không nói khoa trương chút nào, Lăng Tiêu không thể đón đỡ!

Chỉ có điều, trên mặt Lăng Tiêu cũng không có gì dấu hiệu bối rối. Hắn lững thững đi trong hư không, dường như hắn không nghĩ phải đón đỡ, cũng không nghĩ phải tránh né.

Cứ như vậy, Lăng Tiêu thung dung bình thản đứng ở nơi đó, sau đó nhìn đạo kiếm khí chém tới thể như sấm sét lôi đình ở ngoài ngàn dặm kia, đột nhiên hắn quát to:

- Kiếm kỹ Căn nguyên!

Theo tiếng gầm của Lăng Tiêu, một đạo kiếm khí màu đỏ quét tới hướng đối diện, một đường cắt xé nghiền nát không gian như bể cảnh khô, làm cho ngoài không gian bị xé vỡ nát thành mảnh nhỏ!

Hành động của hai người giống như khuấy đục một hồ nước vốn trong suốt trông thấy đáy.

- Đáng giận!

Thanh Hà nhìn hai người so chiêu, không kìm nổi nhú mày nói một câu, không gian này, theo sự phân ngộ của Thanh Hà, lâm vào biến sắc! Trời đất u ám, mây đen cuộn cuộn, sấm sét nổ vang.

Ngay trong nháy mắt này, Lăng Tiêu và Vương Lâm cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, đều từ trên mặt đối phương, nhìn thấy vẻ tươi cười.

Kiếm khí hai người vừa chém ra, đột nhiên kết hợp lại thành một thể!

Xoát!

Trong không gian chợt phát ra một tiếng vang cực kỳ kỳ dị, giống như tiếng vải vóc bị xé toạt: từ chỗ hai người đứng thẳng hướng lên trên tầng tầng không gian bị xé mở!

Làm cho ngoài không gian này bị rách một đường thành vết nứt thật lớn không biết dài tới bao nhiêu, không biết sâu đến đâu!

Lăng Tiêu và Vương Lâm nhìn nhau một cái, thân mình hai người như tia chớp theo vết rách không gian thật lớn này bay đi!

Vô số thần niệm của Thanh Hà vừa có điều cảm ứng, liền thấy trước mắt mình đột nhiên xuất hiện một vết nứt vô cùng to lớn, mà hai người kia, không ngờ lại từ phía dưới... bay lên!

Lúc này Thanh Hà giật mình kinh ngạc không ít: hai người này, sao có thể có thực lực xé rách được không gian? Ngay cả chính hắn muốn xé rách không gian, một lần cũng không biết phải lãng phí biết bao nhiêu năng lượng!

Hơn nữa, còn có một điều trọng yếu hơn là, pháp tắc không gian trong Thánh Vực, rõ ràng phần nhiều là do hắn nắm trong tay...

Vậy điều này giải thích thế nào? Chứng tỏ Lăng Tiêu và Vương Lâm hai người này, đầu tiên, là ở giả đánh nhau! Tiếp theo, hai người lợi dụng ngay lúc mình lơ là không giám thị, liền liên thủ diễn ra trò hay cho mình xem!

Thanh Hà nghĩ thông suốt vấn đề, lập tức nổi giận cười lạnh một tiếng, mở miệng nói:

- Các ngươi nghĩ rằng... Xé rách không gian, đi tới trước mặt ta, thì có thể chiến thắng được ta sao? Các ngươi... quá ngây thơ rồi! Vương Lâm! Năm đó ngươi cũng là một cường giả cảnh giới tối cao thần trong Thần giới, như thế nào ngay cả điểm kiến thức phổ thông ấy cũng không có? Ở hao phí rất nhiều năng lượng xé mở không gian rồi đi tới trước mặt ta, ngươi còn có năng lực đánh cùng ta một trận sao?

Wang Lin ha hả cười lạnh nói:

- Thanh Hà! Đừng tưởng rằng ngươi tách ra một khối thiên địa, hóa thành Đại Đế Thánh Vực, sau đó dung nhập vào không gian Thánh Vực, hóa thân làm pháp tắc không gian, là có thể nắm trong tay toàn diện Thánh Vực. Cũng đừng tưởng rằng, sau khi cắn nuốt vô số thần tính và thần niệm, ngươi sẽ là thiên hạ vô địch! Ngươi xem, biến số thật lớn ngay tại trước mắt của ngươi, chuyện này không phải ngươi không tính được chứ?

Là một tối cao thần thực lực mạnh mẽ, Thanh Hà hoàn toàn không có hứng thú nói dối, hắc hắc gật đầu, còn rất thật thà nói:

- Đây là ta sơ sót! Tuy nhiên, vậy thì thế nào? Cho dù vượt thoát mưu tính của ta, hai người các ngươi... hiện tại yếu đuối như thế mà vọng tưởng có thể giết chết ta ư?

Thanh Hà nói xong, quay đầu đánh giá Lăng Tiêu từ trên xuống dưới, cười nhạt nói:

- Ngươi chính là Lăng Tiêu? Cũng chả ra làm sao! Không có thông minh như trong tưởng tượng của ta! Ngươi phải biết rằng thời cơ các ngươi lựa chọn rất kém! Cho dù là bản thể của ta vẫn chưa hoàn toàn tiêu hóa hết các thần tính đó, nhưng nếu như các ngươi có thể đột phá tới đây sớm một chút, tìm được Thần điện nơi đặt thân thể của ta, có lẽ còn có thể mang đến cho ta một ít phiền toái, nhưng giờ các ngươi mới đến... Chậm rồi, thật sự chậm rồi!

Bỗng nhiên Vương Lâm nhìn Lăng Tiêu, nói:

- Cả đời Vương Lâm ta, chưa bao giờ cầu xin người khác! Lăng Tiêu! Ta cầu xin ngươi một chuyện: sau khi ta chết, ngươi hãy chiếu cố cho đệ đệ Vương Tá của ta!

Lăng Tiêu sửng sốt, còn chưa kịp lên tiếng đáp ứng, đã thấy toàn thân Vương Lâm đột nhiên bộc phát ra khí thế mãnh liệt, so với thời điểm đối chiến với mình vừa rồi còn mạnh hơn vô số lần. Tuy rằng thân thể nhỏ hơn Thanh Hà không biết bao nhiêu lần, nhưng trong nháy mắt này, lại làm cho người ta có cảm giác Vương Lâm đồng dạng cao lớn bằng Thanh Hà!

- Tưởng muốn đồng quy vu tận?

Thanh Hà khinh thường phì cười một tiếng:

- Quá ngây thơ rồi! Ngươi ở Thánh Vực nhiều năm như vậy, quả nhiên biến thành si ngốc rồi!

Thanh Hà chỉ ngón tay về phía Vương Lâm, một thần niệm đáng sợ mãnh liệt cuốn tới Vương Lâm. Thân thể thật lớn của Thanh Hà không nhích động mấy may, nơi khóe miệng hiện lên một vẻ tươi cười lạnh lùng khinh thường.

Nhưng lập tức, Thanh Hà liền cảm thấy có điều không đúng, bởi vì từ trên mặt Vương Lâm, hắc hắc không thấy được nửa điểm sợ hãi hoặc phẫn nộ. Chuyện xảy ra khác thường tất có gian trá. Ngay sau đó Thanh Hà nhìn thấy cổ thần niệm mãnh liệt của mình kia, không tốn sức chút nào xuyên qua thân mình Vương Lâm. Tựa như vươn tay ra bắt gió... cái gì cũng chẳng nắm được!

Giữa trận chiến của Thần linh, trong đó chỉ cần nửa điểm sơ sẩy, kết quả mang tới đều là cực kỳ đáng sợ!

Không hề nghi ngờ, Thanh Hà đã khinh địch!

“Ầm” một tiếng nổ vang!

Trên thân thể Thần vô cùng to lớn của Thanh Hà, xuất hiện một lỗ thủng lớn ngay ngực!

Một lực lượng khổng lồ, khiến cho thân thể Thanh Hà cũng không thể giữ tư thế ngang bằng được nữa: âm âm ngả dài trên mặt đất. Trong không khí, còn tràn ngập cổ năng lượng vô chủ khổng lồ kia giống như bầy ong vỡ tổ, ào ào cuốn tới Lăng Tiêu.

Lăng Tiêu đứng ở nơi đó hoàn toàn sững sốt, chuyện xảy ra trong khoảnh khắc này, khiến hắn không có chuẩn bị tâm lý gì. Đúng vậy, hắn cùng Vương Lâm trong lúc đánh nhau đó, là có ẩn ý, hai người đều biết có người đang nhìn trộm bọn họ, người kia là ai, hai người cũng đều biết rõ ràng trong lòng. Vì thế sao có thể để hắn toại nguyện?

Hợp sức chém tách không gian này, cùng chung đối phó với Thanh Hà, cũng là lựa chọn của hai người. Nhưng Lăng Tiêu lại không nghĩ rằng, Vương Lâm lại chọn dùng loại thủ đoạn kịch liệt này. Hơn nữa nhanh đến mức làm cho người ta căn bản không kịp phản ứng!

Đây chính là quyết đoán của Thần hay sao?

Không biết vì sao, cổ năng lượng mãnh liệt nhưng không có một tia tạp chất đó, khi dừng mãnh vào thân thể Lăng Tiêu, ánh mắt Lăng Tiêu lại có chút ướt át.

Người trung niên nho nhã mới quen biết còn không đến một ngày này, đã mang đến cho tâm hồn Lăng Tiêu sự rung động không gì sánh kịp.

Bên kia truyền đến tiếng gào cuồng nộ của Thanh Hà. Bị Vương Lâm âm hiểm đánh một đòn như vậy, thân thể Thần của Thanh Hà này, cũng khó có thể trong khoảng thời gian ngắn tu bổ lại thành công. Chỉ có thể để mặc cho cái lỗ thủng thật lớn kia, như một hắc động trên ngực của hắn.

Thanh Hà chặt vật vạn phần, trên mặt mang theo nét kinh sợ, hai mắt thần lóe sáng như điện bắn về phía Lăng Tiêu. Quả thực hắn sợ, sợ Lăng Tiêu sẽ lập tức đến với hắn như vậy. Nếu như thế, công cuộc hắn bố trí rất nhiều năm nay, tất cả đều tan thành mây khói!

Tuy rằng hắn là Thần có được tuổi thọ gần như vô tận, nhưng cái loại cô tịch mấy vạn năm, thậm chí hơn mười vạn năm này, cũng không phải là mong muốn của hắn! Thanh Hà không phải muốn thứ này, hắn muốn, là một Thần giới hoàn toàn thuộc về chính hắn! Thần giới đó chỉ có một tồn tại cao nhất, thì phải là chính hắn!

- Quả thực đáng chết!

Thanh Hà gầm một tiếng, sơ suất trong phút chốc, suýt chút nữa hoàn toàn đánh mất thế cục. Hắn khinh miệt nhìn thoáng qua Lăng Tiêu, ngay cả nói cũng không thêm nói, tâm tư vừa động, vô số thần niệm trong cơ thể, mãnh liệt tuôn ra, những thần niệm đó hình thành vô số kiếm ý, nhắm tới Lăng Tiêu giống như là mưa tên đầy trời ập tới!

Mà những kiếm ý do thần niệm hình thành này, đối với Lăng Tiêu mà nói, lại giống như một người bình thường đối mặt với mấy ngàn quân nhân bắn tên vào mình.

Tránh cũng không thể tránh.

790. Chương 703: Đại Kết Cục 2, Cuối Cùng! (p3)

Tuy nhiên, đối với Lăng Tiêu mà nói, hắn đồng dạng có thứ gì đó thuộc về chính mình!

Là một môn phái lấy kiếm nhập đạo, bất kỳ một đệ tử Thực Sơn phái nào đều tinh thông và linh ngộ về kiếm, đều đã đạt tới trình độ người thường không dám tưởng tượng.

Thân hình Lăng Tiêu đột nhiên bay lên thật cao, khi hắn bay đến ngang với đầu của Thanh Hà, thì hầu như kiếm ý thần niệm ngập đầy không gian này, cũng tới trước mặt Lăng Tiêu.

Yêu Huyết Hồng Liên kiếm trong tay Lăng Tiêu, đột nhiên bộc phát ra một vầng hào quang yêu dị đỏ như máu. Vầng hào quang bộc phát hiển lộ ra một khí thế thê lương rộng lớn. Nguồn sáng này như là đã trải qua hàng tỉ năm tháng, cái loại khí tức phong cách cổ xưa đến từ thời viễn cổ này, làm cho tất cả kiếm ý hình thành từ thần niệm của Thanh Hà bị vầng hào quang chiếu vào toàn bộ đều tan vào không khí.

Thanh Hà hừ lạnh một tiếng, lần đầu tiên, hất gơ lên cánh tay, ký hiệu chữ “vạn” màu xanh trên cổ tay, đột nhiên rời khỏi cơ thể mà ra, trên không trung bắt đầu xoay quanh, tốc độ càng lúc càng nhanh, hơn nữa càng ngày càng trở nên cực kỳ khổng lồ, có hơn một vạn thước!

Mà Thần giới sở dĩ được xưng là Thần giới, cũng chính vì độ ổn định của không gian. Cho dù là cường giả cảnh giới như Thanh Hà cùng Lăng Tiêu bọn họ này chiến đấu, cũng chỉ có thể làm pháp tắc không gian hơi lộ ra hỗn loạn một chút, còn không đủ để phá nát không gian.

Mép cạnh chữ vạn thật lớn kia vô cùng sắc bén, với tốc độ không thể tin nổi, chợt đánh úp về phía Lăng Tiêu. Nếu bị quét trúng, chỉ sợ cho dù là tiên thể, cũng phải bị thương nặng!

Giờ phút này, trên người Lăng Tiêu bỗng nhiên tuôn ra một khí thể trang nghiêm, một con Phượng Hoàng bảy màu hiện ra từ thân thể xoay quanh của Lăng Tiêu, xuất hiện ở sau lưng Lăng Tiêu, lông chim rực sáng bộc phát thần uy kinh người!

Lần này ra ngoài chính là bản thể phượng hoàng! Không phải hình chiếu như trước đây!

Phượng hoàng kêu một tiếng lãnh lót vang dội. Một tiếng kêu này phẳng phát như vĩnh hằng!

Chữ vạn to lớn quay tròn kia, theo tiếng kêu của phượng hoàng chợt ngừng lại cách Lăng Tiêu ba ngàn thước! Chút khoảng cách ấy, đối với cảnh giới như Lăng Tiêu bọn họ mà nói, căn bản không tính là khoảng cách!

Đồng thời, vô số công đức lực từ thân thể Lăng Tiêu bộc phát ra ngoài càng nhiều, gương mặt Lăng Tiêu càng hiện lên vẻ trang nghiêm. Không biết có bao nhiêu tín ngưỡng lực, mọc rễ nảy mầm trên thân thể Lăng Tiêu.

Thân thể Lăng Tiêu giống như một gốc cây đại thụ, mà vô số tín ngưỡng lực kia, giống như là cành nhánh trên cây! Bám lên chữ vạn quay cuồng kia, điên cuồng hấp thu Thần tính trên nó!

Thanh Hà sắc mặt không thay đổi, nếu như Lăng Tiêu một chút thủ đoạn đều không có, ngược lại sẽ bị hấn khinh thường. Mà hiện tại thực lực Lăng Tiêu tuy rằng khiến hắn nhiều ít có chút không ngờ, nhưng hết thấy... tất cả vẫn nằm trong khống chế của hắn!

Thanh Hà tin rằng: cho dù Lăng Tiêu có lợi hại đến mấy đi nữa, lần này cũng không thể trốn thoát bàn tay của hắn!

Bởi vì, lần này tới là bản thể của Lăng Tiêu! Thanh Hà sẽ không phạm chút sai lầm nào, để bản thể Lăng Tiêu thoát ra khỏi Thần giới.

Khe hở không gian thật lớn bị Lăng Tiêu và Vương Lâm chém mở ra kia, hiện tại sớm đã khép lại như cũ. Nếu đã đến đây thì đừng đi nữa!

Thanh Hà hừ lạnh một tiếng, lại có thần tính với quy mô khổng lồ, theo thân thể hắn bộc phát ra ngoài bắn về phía Lăng Tiêu.

Thần tính đối với Thanh Hà mà nói, là thứ không đáng giá nhất!

Năm đó trong Thần giới phồn vinh biết bao? Vô số thần linh hùng mạnh sinh hoạt tại nơi này, hiện giờ thần linh đều đã chết, mà Thanh Hà thì hấp thu thần tính của tất cả bọn họ lưu lại!

Cho nên, với Thanh Hà mà nói, nếu có thể sử dụng thần tính giải quyết vấn đề, thì đó là kết quả tốt nhất.

Tuy nhiên các thần tính đã bị Thanh Hà luyện hóa này, khi chạm vào hào quang công đức trên người Lăng Tiêu phát ra, vậy mà đều trực tiếp hóa thành năng lượng vô chủ, bay tán trên không trung. Điều này quả thực làm cho Thanh Hà quá sợ hãi.

Tuy nhiên, cảnh giới chênh lệch lớn, vẫn khiến Lăng Tiêu ở vào thế hạ phong, chỉ có thể bị động bị đánh. Thanh Hà quyết tâm muốn tiêu diệt Lăng Tiêu, nên ra tay không lưu tình chút nào.

Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm! Ầm ầm...!

Trong Thần giới không ngừng truyền đến tiếng vang thật lớn. Mỗi một tiếng vang, đều vang dội như tiếng sấm. Mà mỗi một tiếng vang chìm xuống, không gian Thần giới đều run rẩy vài cái.

Hai cánh tay to lớn của Thanh Hà, hóa thành hai thanh cự kiếm, bắt đầu thi triển ra kiếm kỹ vô thượng, với ý đồ định chém chết Lăng Tiêu.

Một là lực lượng hùng mạnh đến không thể địch nổi; hai là kiếm kỹ lĩnh ngộ mấy mươi vạn năm; ba là sau khi gần như hấp thu toàn bộ thần tính của Thần trong Thần giới, thần niệm kia mênh mông như mặt biển mù sương... Ba thứ dung hợp vào một chỗ, căn bản chính là vô địch! Căn bản là không có đạo phá giải!

- Ha ha ha ha!

Trong không khí, truyền đến tiếng cười khoái trá của Thanh Hà:

- Lăng Tiêu! Người hối hận rồi sao?

Yêu Huyết Kiếm trong tay Lăng Tiêu, hóa thành phi kiếm, không ngừng trực kích cùng Thanh Hà. Tuy rằng rơi vào thế hạ phong, nhưng về thần thánh trên mặt Lăng Tiêu không giảm bớt mấy may nào!

Công đức lực tuy rằng không giúp Lăng Tiêu chiếm được thượng phong, nhưng Thanh Hà nghĩ muốn giết Lăng Tiêu, cũng không phải là một chuyện dễ dàng như vậy! Trừ phi làm cho Công đức lực trên người Lăng Tiêu hoàn toàn tiêu hao hết sạch!

Thanh Hà cũng không thêm để ý, dù sao với hắn mà nói, thời gian là vĩnh hằng; dùng sức không kiệt vô cùng tận để đối phó, cho dù trận chiến này đánh tới mấy trăm năm, vậy thì có làm sao chứ?

Đến lúc đó, toàn bộ Thần giới đã thành là thế giới của riêng mình!

Đôi mắt thần của Thanh Hà, bắn ra hai luồng hào quang cuồng nhiệt, nhìn chăm chăm vào Lăng Tiêu. Thần niệm từ trên người hắn bộc phát ra gần như nhồi xóc không gian này. Lăng Tiêu dù không huy động một kiếm, cũng phải tiêu hao rất nhiều thể lực, toàn bộ không gian càng ngày càng đặc sệt lại, tất cả điều này cũng không phải là ảo giác, mà là Thanh Hà đã khống chế thế giới này.

Nói cách khác, nơi này là sân nhà của Thanh Hà!

Đúng lúc này, đột nhiên truyền đến một tiếng cười khê.

Tiếng cười này vừa nghe không có cảm giác gì, nhưng lắng nghe một chút lại cảm thấy cực kỳ quái dị: như thể là từ viễn cổ vô tận truyền đến, lại giống như đã xuyên qua vô số không gian. Tiếng cười kia rõ ràng ngay tại bên tai, lại không nhìn thấy người phát ra tiếng cười!

- Ai đó!

Thanh Hà gầm lên giận dữ, giống như tiếng sấm rền vang vọng khắp không gian này.

- Tập trung toàn bộ lực lượng của Thần giới, làm khó một đứa nhỏ! Chỉ sợ, cũng chỉ có Thanh Hà người mới có thể làm ra chuyện này!

Một thanh âm bình thản vang vang bên tai Thanh Hà. Nhưng kỳ quái là mỗi một âm một tiết này giống như sóng biển ba đào, sóng sau nhồi sóng trước, đến tiếng cuối cùng không ngờ thanh âm này hình thành như sóng triều cuộn cuộn, dưng mãnh giội vào tai Thanh Hà!

- Không... Huyền... Tử!

Thanh Hà nghiêng rằng nghiêng lợi, gần như gần từng chữ một. Sau đó, đột nhiên hắn xoay người lại. Quả nhiên, một lão nhân đầu bạc phát phối, vẻ mặt hiền lành đứng ở trước mặt hắn, trên mặt còn mang theo vẻ tươi cười.

- Ta đã biết là người!

- Đúng vậy! Ta lại trở lại! Tuy nhiên, ta không còn là ta!

Lão già đầu bạc nhìn thoáng qua Lăng Tiêu ở ngoài mấy ngàn dặm, sau đó nói:

- Tên của ta là Vân Chi Lan!

- Ta quản người tên gì, dù sao hôm nay người đã đến rồi, vậy cùng nhau chết ở chỗ này đi!

Thanh Hà điên cuồng hét lên, hai bàn tay hợp lại, chỉ thấy bầu trời trên đỉnh đầu và mặt đất dưới chân, bỗng nhiên cấp tốc hướng vào nhau xấp nhập lại. Thanh Hà điên cuồng còn định dùng trời và đất của Thần giới đè ép Vân Chi Lan!

Vân Chi Lan thản nhiên cười, vươn một ngón tay chỉ về hướng Thanh Hà một cái, một luồng lực lượng rộng lớn không bờ bến, từ ngón tay Vân Chi Lan chỉ ra, hóa thành nhất đạo kiếm khí, bắn về phía mi tâm Thanh Hà!

Mà Lăng Tiêu sau khi Vân Chi Lan đến, bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, khoan chân ngồi lơ lửng trên không trung. Trên bầu trời, năng lượng vô chủ vô cùng vô tận, đều hướng tới thân thể hắc mãnh liệt xông vào.

Trong Tiên giới, theo mức đề cao tiên lực, chia làm Hạ Vị Tiên, Trung Vị Tiên, Thượng Vị Tiên, Tử Vân Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Tam Hoa Tụ Đỉnh Kim Tiên, Ngũ Khí Triều Nguyên Kim Tiên!

Lăng Tiêu nguyên vốn tiên lực cũng chỉ là một Hạ Vị Tiên, tuy nhiên sau khi thân thể hắc luyện thành tiên thể, chỗ tốt lớn nhất chính là có thể hấp thu năng lượng vô cùng vô tận, chuyển hóa thành tiên lực!

Nếu không, nhìn xem rất nhiều thần tiên dời non lấp biển, thậm chí sáng tạo thế giới, bọn họ làm sao có nhiều năng lượng như vậy! Đó đều là tích lũy tích góp từng tí một qua bao tháng ngày mới có!

Năng lượng tản mát trong không khí thật sự là quá mức khổng lồ, cực lớn đến mức khiến Lăng Tiêu cũng có chút cảm giác ăn không tiêu.

Lăng Tiêu rất rõ ràng thể cục lúc này, đừng thấy bộ dáng Vân Chi Lan thung dung thoải mái, trên thực tế hắc đang gắng gượng chống đỡ!

Trải qua hơn mười vạn năm tích lũy, hiện giờ Thanh Hà đã sớm không phải là Thanh Hà của năm đó!

- Lăng Tiêu tiểu hữu! Hãy cư xử tốt với Thượng Quan Vũ Đồng...

Đang lúc Lăng Tiêu điên cuồng hấp thu năng lượng, thời điểm điên cuồng đột phá, trong tai bỗng nhiên vang lên tiếng truyền âm của Vân Chi Lan. Điều này không kỳ quái, tới loại thực lực này, nếu không làm được điều ấy mới gọi là kỳ quái. Nhưng những lời này... Vũ Đồng cùng Vân Chi Lan... có quan hệ gì?

Không đợi Lăng Tiêu suy đoán, thanh âm Vân Chi Lan tiếp tục vang lên trong tai Lăng Tiêu:

- Ta... chính là vị tổ tiên Thượng Quan gia kia, đã đánh rất nhiều năm cùng Đại Đế Thánh Vực kia!

- Ái chà...

Lăng Tiêu bị đáp án này biến thành trợn mắt há hốc mồm! Nơi này dường như có rất nhiều thứ không giải thích được, tỷ như thời niên thiếu của Lăng Tiêu, nghe nói rõ ràng là ba trăm năm trước Vân Chi Lan mới thành danh, nếu hắc là tổ tiên Thượng Quan gia, như vậy làm thế nào ở ba trăm năm trước, dùng một thân phận hoàn toàn mới xuất hiện?

Đương nhiên, hiện tại đã là chuyện của hơn tám trăm năm về trước, nhưng Lăng Tiêu vẫn nghĩ không ra.

Mà lúc này Lăng Tiêu không ngừng hấp thu năng lượng, khiến cho phẩm bậc của hắc, thẳng tắp tăng lên!

Trung Vị Tiên, Thượng Vị Tiên, Tử Vân Kim Tiên, Đại La Kim Tiên... Trên đầu Lăng Tiêu, hiện ra một tia tử khí dần dần ngưng kết thành hình dạng một đóa hoa! Sau đó... đóa hoa thứ hai... đóa hoa thứ ba!

Thẳng đến tam hoa tụ đỉnh, tiên lực trong cơ thể Lăng Tiêu mới giảm chậm lại.

Vân Chi Lan một bên chiến đấu kịch liệt cùng Thanh Hà, một bên ung dung giải thích một số nghi vấn trong lòng Lăng Tiêu.

Vân Chi Lan năm đó, cũng không phải là phân thân của Không Huyền Tử, mà là phân thân của Thương Địch! Kẻ tu trường sinh, đến cuối cùng đại đạo hàng nghìn hàng vạn sông đổ về một biển, nếu muốn thành thánh chỉ có một biện pháp đơn giản nhất, là trải qua tách thành ba thì thể!

Tách ra thiện thi, tách ra ác thi, cuối cùng chỉ lưu lại một bản thể đại đạo vô tình!

Thiện thi của Thương Định, đó là Vân Chi Lan, ác thi là Không Huyền Tử!

Chẳng qua Thương Định tách ra cũng không phải là thiện thi và ác thi chân chính, mà Thương Định chính hắn cũng không có trở thành thánh nhân. Nhưng cảnh giới so với Thanh Hà đích xác phải cao hơn rất nhiều lần.

791. Chương 703: Đại Kết Cục 2, Cuối Cùng! (p4)

Vân Chi Lan năm đó đại chiến cùng Thanh Hà một trận, bị Thanh Hà mạnh mẽ dùng một trong những pháp khí mạnh nhất của Thần giới: Thần điện Thần giới cứng rắn đập chết! Thần điện Thần giới cũng vì vậy lưu lạc ở Nhân giới, mà Vân Chi Lan, chỉ còn lại có một tia hồn phách thoát khỏi Thần giới.

Lúc này mới có chuyện xưa từ đó đến nay! Lại nói tiếp, từ năm đó khi chấm dứt tròng Thần chiến, trận độ sức giữa Vân Chi Lan cùng Thanh Hà mãi cho tới bây giờ cũng chưa có dừng lại!

Lăng Tiêu dần dần đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, di tích thượng cổ cũng tốt, những công pháp truyền lại đời sau cũng thế, kỳ thật đều là người làm ra. Mà ngay cả lịch sử, đều là người chiến thắng viết. Rất nhiều chuyện mắt thấy, chưa chắc đã là sự thật.

Lăng Tiêu suy nghĩ cẩn thận những điều này, bỗng nhiên truyền âm nói với Vân Chi Lan:

- Vân tiên bối! Ngài không cần làm chuyện điên rồ! Thanh Hà hẳn hiện tại đã hoàn toàn không phải đối thủ của ta!

Vân Chi Lan đang chiến đấu kịch liệt cùng Thanh Hà, bỗng nhiên từ xa nhìn về phía Lăng Tiêu, cười nói:

- Ta chết đi tốt hơn tiếp tục sống! Người đã giết ác thi của ta, nếu ta còn sống, chung quy là phải tìm người báo thù! Như vậy đến khi nào mới chấm dứt? Chỉ hy vọng người có thể đối đãi tốt với hậu nhân kia là được.

- Không nên...

Lăng Tiêu còn chưa dứt lời, đã truyền đến một tiếng “ầm!”

Lập tức, toàn bộ không gian Thần giới đều phát sinh chấn động thật lớn, lại là một luồng năng lượng kinh thiên chấn ngập khắp không gian Thần giới, thoáng cái đã bao trùm Lăng Tiêu trong đó.

Năm loại khí thể màu sắc khác nhau từ trên đầu Lăng Tiêu toát ra, Ngũ Khí Triều Nguyên!

Ngũ hành viên mãn, Lăng Tiêu rốt cục được năng lượng tập hợp của toàn bộ thế giới này, dừng mãnh rền thành một thần tiên siêu cấp có được sáng thế lực!

Chuyện này quả thực chính Lăng Tiêu cũng không ngờ tới.

Nhìn thân thể Thần của Thanh Hà bị Vân Chi Lan tự bạo phát sinh lực lượng mãnh liệt công phá thành mảnh nhỏ, chỉ còn lại có cái đầu thật lớn cùng với hai lỗ thủng nơi mắt.

Người trên thế giới này đều điên hết rồi sao? Vì sao, đều hưng phấn... tìm chết như vậy?

Thanh Hà cũng chưa chết, chỉ có điều hắn đã bị thương rất nặng. Đừng nhìn bộ dáng của hắn hiện tại, nếu đổi là Lăng Tiêu trước đây, theo hình dạng như thế cũng không phải đối thủ của hắn.

Nhưng hiện tại, Thanh Hà đã hoàn toàn không cảm nhận được rốt cục Lăng Tiêu mạnh đến cỡ nào. Bản thân hắn hao tổn tâm cơ, cuối cùng hơn mười vạn năm mới bày ra một thế cục lớn thế này. Nhưng kết quả lại là thành toàn cho một người khác!

Đó chính là năng lượng của cả một thế giới a! Vậy mà bị tiểu tử này một mình hút hết sạch, hắn không sợ bị căng phồng quá mức sẽ nổ tung sao?

Lăng Tiêu vô tình được trời cao ưu đãi một cách kỳ diệu, giờ phút này cũng có chút không biết chính mình phải làm điều gì. Tuy nhiên, nhìn tới cái đầu to lớn của Thanh Hà kia, khóe miệng Lăng Tiêu hiện lên một chút tươi cười, hắn đã tìm được chuyện để làm.

- Người còn có lời gì muốn nói không?

Lăng Tiêu từ trên không trung bay đến trước đầu Thanh Hà nói. Thân thể Lăng Tiêu còn không lớn bằng hốc mắt của Thanh Hà.

Thanh Hà trầm mặc một lúc lâu, sau đó hỏi:

- Đến tột cùng người từ đâu tới đây?
- Một thế giới khác!

Lăng Tiêu không chút do dự đáp.

Hô!

Thanh Hà thở phào một cái, nhắm mắt lại, sau đó nói:

- La Ma Giới năm đó, cũng là thế giới tách ra từ thế giới khác. Vũ trụ này quá mênh mông, quả nhiên còn rất nhiều thứ không biết. Tuy nhiên, Lăng Tiêu người cũng không nên đắc ý! Hôm nay người có thể dễ dàng giết chết ta, ngày mai sẽ có người dễ dàng giết chết người!

Lăng Tiêu vươn bàn tay trắng nõn, đặt tại trên đỉnh đầu thật lớn của Thanh Hà, thần nhiên nói:

- Điều đó không cần người quan tâm! Thanh Hà! Năm đó người làm chuyện tư tâm, hại chết vô số chúng thần Thần giới. Nhân ngày trước, quả hôm nay, coi như là báo ứng!

Nói xong, Lăng Tiêu không cho Thanh Hà có cơ hội nói chuyện tiếp, trên bàn tay đột nhiên truyền ra một lực hút, lập tức hút toàn bộ thần hồn của Thanh Hà đi ra. Cái đầu to lớn, bắt đầu điên cuồng thu nhỏ lại theo năng lượng trôi đi. Đến cuối cùng, đầu Thanh Hà biến thành cỡ đầu người bình thường, lại cứng rắn như kim cương! Gần như không có thứ gì có thể đánh vỡ được nó.

Từ nay về sau, Thanh Hà biến mất trên thế giới này.

Bỗng nhiên, hai mắt Lăng Tiêu chợt chăm chú nhìn xuyên qua hư không xa xăm, thấy một thế giới quen thuộc: toàn bộ thế giới đều bộc phát ra hào quang bảy màu, giống như có thiên thần giáng xuống trái đất, vô số điểm lạnh đều xuất hiện tại thế giới đó.

Thánh nhân!

Lăng Tiêu cả kinh, lập tức thấy một bóng dáng quen thuộc, trên mặt Lăng Tiêu lộ ra vẻ tươi cười. Nhẹ nhàng nói:

- Vân Chi Lan! Ngài cầu nhân được nhân, tuy rằng bị tách ra chỉ có nhân cách độc lập, nhưng cũng phải chúc mừng ngài! Ngài thành công rồi!

Thương Định bên kia, dường như cũng có điều cảm ứng, cách vô số không gian, vô tận thời không, cùng Lăng Tiêu nhìn nhau. Thương Định khẽ gật đầu, thân mình dần dần tan biến giữa không trung!

Phàm là thành thánh, thì không thể ở lại thế giới này. Đây cũng là cái giá phải trả khi thành thánh vậy.

Ít nhất, Lăng Tiêu không muốn thành thánh, cũng chưa từng nghĩ tới, chính mình có thể trở thành thánh nhân.

Nhìn Thần giới lúc này hỗn loạn không chịu nổi, vừa trống vắng thừa thớt, vừa không có chút sinh khí. Ánh mắt Lăng Tiêu nhìn xuống tòa Thần điện, đối với hắn mà nói vô cùng to lớn.

Thấy trên nóc đỉnh Thần điện, còn bám từng tảng lớn tuyết trắng, mà ở giữa đám tuyết trắng, một gốc cây Tử Lam Chu Quả, đang ngoan cường sinh trưởng.

Lăng Tiêu lộ ra vẻ tươi cười, khẽ nhắm hai mắt lại, toàn bộ thế giới tất cả đều hiện rõ trong đầu Lăng Tiêu.

Thần giới đổ nát dần dần khôi phục trật tự của nó.

Làm xong những chuyện đó, Lăng Tiêu dẫn một tia thần niệm vào trong Thần miếu, toàn bộ Thần giới đột nhiên toả sáng ra vô tận sức sống!

Cùng đó gần như tất cả mọi người trong Thánh Vực, chỉ cần ngẩng đầu lên, đều có thể thấy bầu trời trên đỉnh đầu trở nên khác xa trước đây!

Ừm Ừm! Ừm Ừm!

Toàn bộ Thánh Vực, bất kể năm châu hay ngoài biển khơi! Tất cả mọi nơi gần như đồng loạt vang lên tiếng sấm rền.

Giờ khắc này, không biết có bao nhiêu người từ các địa phương bí ẩn đi ra, quỳ ở bên ngoài, ngược nhìn mây đen cuộn cuộn, rơi lệ đầy mặt, để mặc cho cơn mưa tầm tã giội trên người.

- Cánh cửa Thần giới, rốt cục đã mở lại rồi!

Không biết qua bao nhiêu năm, chủ nhân Thần giới Lăng Tiêu đi vào thế giới đỉnh nội, đây là một thế giới hoàn toàn thuộc về hắn. Còn Thần giới, đã sớm chứa đầy người sinh sống. Cũng không biết đã có bao nhiêu cường giả trong Thánh Vực phi thăng lên sống trên Thần giới.

Gần như tất cả mọi người đều đạt tới cảnh giới Kiếp tiền Thần, có một số người vượt qua được thiên kiếp trở thành Kiếp hậu Thần!

Công pháp của Thực Sơn phái, và hệ thống Tu Chân Giới, đã dung nhập đến thế giới này cũng không có bất cứ trở lực gì.

Bởi vì mấy thứ này, là Thần vương vĩ đại nhất trên Thần giới tự mình phát triển!

Có lời đồn đại, nói Thần vương Lăng Tiêu, kỳ thật đến từ một thế giới hoàn toàn khác biệt với nơi này. Cho nên, chỉ cần tu luyện công pháp của Thực Sơn phái, thì nhất định có thể trở thành cường giả siêu cấp!

“Hòa thượng bên ngoài tới niệm kinh linh hơn”, những lời này, thích hợp cho các thế giới.

Lăng Tiêu có phần âu yếm nhìn đứa bé gái xinh xắn trong lòng Nha Nha, lại nhìn Ngô Tú Nhi cách đó không xa đang ở chỗ dành một cặp bé trai song sinh, hắn lắc lắc đầu có chút bất đắc dĩ, nói:

- Các nàng hắn là thích hợp đi Thần giới sống một thời gian. Trong thế giới đỉnh nội này, cuối cùng ta cảm thấy có chút không đúng: nó hấp thu linh khí của Thánh Vực, quả thực có chút gian ác!

Diệp Tử và Hoàng Phủ Nguyệt từ bên ngoài đi vào. Diệp Tử nắm tay Lăng Tiêu, lôi Lăng Tiêu đi đến đỉnh núi cao trong thế giới đỉnh nội, chỉ tay xuống phía thế giới cực đẹp bên dưới, sau đó nói:

- Phu quân! Huynh xem thế giới này quá xinh đẹp, quá mê người nha! Nó là thuộc về chúng ta! Chúng ta sống ở đây là tốt lắm rồi!

Hoàng Phủ Nguyệt lúc này nhìn thoáng qua vẻ mặt hạnh phúc của Nha Nha và Ngô Tú Nhi. Hai nữ nhân này, sau trận đại chiến ba nghìn năm trước, đều nhờ có phu quân trợ giúp, vượt qua được thiên kiếp, đạt tới cảnh giới Kiếp hậu Thần, mới gả cho phu quân. Thần vương rước dâu, chấn động khắp Thần giới. Tuy nhiên bởi vì Hàm Hàn bảo đỉnh đặt ở Thánh Vực, ngược lại Lăng Tiêu thường xuyên xuất hiện ở Thánh Vực.

Đối với Lăng Tiêu mà nói, Nhân giới cũng tốt, Thánh Vực cũng tốt, hay là Thần giới cũng tốt, đều không có gì trở ngại, hắn tùy tiện đi tới các nơi!

Tuy nhiên thủy chung Lăng Tiêu vẫn có cảm giác: bất kể thế giới đỉnh nội diễn biến như thế nào, trước sau cũng chỉ là một pháp bảo, theo trình độ suy diễn thiên cơ của Lăng Tiêu tăng trưởng, loại cảm giác bất an này càng ngày càng mạnh.

Đối với Lăng Tiêu mà nói, thế giới đỉnh nội chứa đựng quá nhiều thứ này nọ. Cho dù đây là pháp bảo của người khác, hắn cũng không thể dễ dàng tha thứ bị người ta lấy về!

Lăng Tiêu một tay ôm vòng eo mảnh khảnh của Diệp Tử, sau đó ngưng thần nhìn thế giới chính mình tự tay một lập nên, một tia pháp tắc thế giới, pháp tắc thiên địa, đều chiếu vào trong đầu óc Lăng Tiêu.

Bỗng nhiên, trong đầu Lăng Tiêu, truyền đến một thanh âm.

- Ha ha! Cái này cũng quá mạnh mẽ đi! Lúc này mới không đến thời gian một hội nguyên, không ngờ lại đạt tới điểm giới hạn của năng lượng!

Lúc này một thanh âm khác vang lên:

- Không hổ là thần vật của tiên gia! Lão tổ tông thật thần kỳ! Lưu lại bảo vật như thế! Ha ha! Sư huynh... đa tạ huynh!

- Người... người có ý tứ gì?

Một thế giới không biết tên, bên trong một gian phòng, đang diễn ra cảnh sư đệ giết sư huynh đoạt bảo.

Sau khi người sư huynh kia ngã xuống chết không nhắm mắt, một người trẻ tuổi diện mạo anh tuấn nắm trong tay cái tiểu đỉnh, sau đó thật cẩn thận lục trong lòng sư huynh hắn, lấy ra mấy miếng phù chú. Chỉ cần hắn niệm động chú ngữ, phân thân của cái đỉnh này sẽ trở về. Đến lúc đó sẽ có vô tận năng lượng, chờ hắn đi hấp thu!

Vì thế, hắn rất khoái trá niệm lên.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ tươi cười. Tuy nhiên, kế tiếp vẻ tươi cười trên mặt hắn liền khựng lại, bởi vì trong không khí trước mắt hắn, không biết từ lúc nào, bỗng nhiên nhiều ra một bóng dáng cao lớn. Bóng dáng mờ ảo kia, lại mang theo sát ý ngút trời, cũng không nói lời nào, giơ tay lên chính là một kiếm chém bổ vào hắn.

Một kiếm này, không cách nào tránh né.

Trong phút chốc, đồng tử người trẻ tuổi anh tuấn chợt co rút lại, trong ánh mắt hắn toát ra nỗi khiếp sợ, còn mang theo vô tận hối ý: nếu ta không giết sư huynh, hiện tại người chết chính là hắn rồi.

Tuy nhiên, hết thấy đã chậm.

- Kết thúc rồi!

Lăng Tiêu nói.

Tay kia của Lăng Tiêu thì ôm thắt lưng mềm mại của Hoàng Phủ Nguyệt, trong tay không biết từ khi nào lại có thêm một cái Hàm Hàn bảo đỉnh giống tiểu đỉnh như đúc.

Lăng Tiêu lộ ra vẻ vui mừng tươi cười, nói:

- Đúng vậy! Thế giới này rất đẹp! Rất mê người! Nó thuộc về chúng ta!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngao-kiem-lang-van>